ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΡΑΣΛΗ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝΔΟΞΟΤΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝ Ω ΠΕΡΙΕΧΕΤΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΜΕΝ ΠΑΣΗΣ ΔΥΣΚΟΛΟΥ ΛΕΞΕΩΣ ΚΑΙ ΦΡΑΣΕΩΣ, ΠΑΣΗΣ ΔΥΣΕΡΜΗΝΕΥΤΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΗ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΔΥΣΚΟΛΩΤΑΤΩΝ ΧΩΡΙΩΝ, ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ ΔΕ ΔΥΣΧΕΡΕΣΤΑΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ, ΕΠΙ ΔΕ ΤΟΥΤΟΙΣ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ

ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΝ Τῼ ΕΘΝΙΚῼ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙῼ

« Ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν· ὁ δ' εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἔργου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν ». Πλουτ. Περικλ. κεφ. 13.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1908

ΤΗι ΙΕΡΑι ΣΚΙΑι

ΤΟΥ

ΑΔΕΛΦΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

Τὰ μὲν ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα καὶ τὰ ἄλλα τὰ οὕτω δὴ μέρη τοῦ λόγου λεγόμενα οἷον ὕλη καὶ σῶμα τῷ λόγῳ περίκειται, τὸν δ᾽ ἐνόντα νοῦν, ὥσπερ ψυχήν τινα, ὁ συμπλέκων καὶ συντάσσων καὶ εἰς ταὐτὸ συνάπτων τὰ τοῦ λόγου μέρη ἐμποιεῖ, ὥσπερ οὖν καὶ τὴν οἰκίαν οὐ λίθοι τε καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέραμος ἀτάκτως ἐρριμμένα ποιοῦσιν, ἀλλ᾽ ὁ ταῦτα συνάπτων καὶ συναρμόζων καὶ συντιθεὶς εἰς τὴν τοῦ ὅλου ἀπεργασίαν. Καὶ τὰ μὲν τοῦ λόγου μέρη ἕκαστα κατά τε τοὺς τύπους καὶ τὴν χρείαν καὶ τὴν δύναμιν καὶ δὴ καὶ κατὰ τὴν ὀρθὴν γραφὴν ῥᾳδίως ἄν τις ἐκμανθάνοι τοῖς τε ὀνομαστικοῖς καὶ γραμματικοῖς βιβλίοις χρώμενος· ἀλλὰ πολλοῦ γε καὶ προσδεῖ τὸν Ἕλληνα λόγον συνιέναι τῷ ταῦτα μόνα ἐπισταμένῳ. Εἰ μὴ γὰρ καὶ τὴν σύνταξιν πάνυ ἀκριβοίης καὶ πολλὴν ἐμπειρίαν ἔχοις, μάτην ἄρα πεπόνηται, ἄλλως τε καὶ καθόλου μὲν ποικίλης, εἴπερ τις ἄλλη, οὔσης τῆς Ἑλλ. συντάξεως, ἐνιαχοῦ δὲ περιτέχνου καὶ δυσδιεξιτήτου καὶ Δηλίου, τὸ λεγόμενον, κολυμβητοῦ δεομένης. Ἡ δ᾽ ὀρθὴ ἑρμηνεία οὔποτ᾽ ἂν ἐφέποιτο, ὀρθῆς συντάξεως μὴ ὑφηγουμένης. Καὶ μὴν καὶ τῷ τοὺς χρόνους πόρρω ἀφεστάναι πολλὴν ἀσάφειαν καὶ σκότον ἐπικεχύσθαι εἰκὸς εἶναι οὐδεὶς ὅς οὐκ ἂν συνομολογήσειέ μοι. Καὶ ἡ μὲν ὀρθογραφία καὶ ἡ σημασία αὐτῶν τῶν ὀνομάτων, ἐπιπολῆς ὡς τὸ πολὺ οὖσα, εὐχερῶς ἀνευρίσκεται, ἡ δ᾽ ἑρμηνεία ἐν βάθει ἀποκειμένη σκοτεινῷ, δυσπρόσιτος οὖσα καὶ δυστέκμαρτος, χαλεπῶς ἁλίσκεται.

Διὰ ταῦτα οὐ μᾶλλον τῆς τῶν ὀνομάτων ὀρθογραφίας καὶ τῆς τῶν ὀρθῶν τύπων ἀναγραφῆς ἢ τῆς συντάξεως ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ ἐμέλησέ μοι, περὶ ἑρμηνείας μάλιστα σκοπουμένῳ, ὡς ἂν ἄριστα γίγνοιτο. Περὶ δὲ ταύτης ὄντος τοῦ λόγου οὐδεὶς ἂν ἀντειπεῖν ἔχοι, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ παλαιὰ σχόλια καὶ τὰ ἄλλα πολυώνυμα ὑπομνήματα πολλοῦ ἄξια ὄντα πολλὴν καὶ τὴν ὠφελίαν, ὡς εἰκός, παρέχεται· τοιαῦτα δ᾽ ἐστὶ καὶ τὰ πρῶτα ἑρμηνευτικὰ βιβλία, ὧν τῇ ἐπικουρίᾳ τε καὶ ἀρωγῇ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀκριβέστερον συνιέναι οἷοί τ᾽ ἐγενόμεθα. Εἰς δὲ τὸν λόγον τοῦτον εἴ τις τὰ παλαιὰ ταῦτα σχόλια ταῖς νῦν οὕτω δὴ λεγομέναις ἐκδόσεσι τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων παραβάλοι καὶ παρεξετάσειε, πάντως τὰ παλαιὰ σχόλια, λέγω δὲ τὰ ἐν τούτοις κράτιστα, κρατήσει καὶ προτερήσει οὐ μόνον διὰ τὴν πολλὴν καὶ ἄλλην χρείαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ταῦτα μὲν ἔστι τε καὶ ἔσται εἰς πολὺν χρόνον, ἐκεῖναι δὲ βραχύ τι ἀνθήσασαι τάχιστα μαραίνονται. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ πολλὰ ἑρμηνεύματα τὰ παρὰ Φωτίῳ, Ἡσυχίῳ, Σουΐδᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, τοῖς οὕτω δὴ λεξικογράφοις καλουμένοις, ὅσον ὠφέλησέ τε καὶ προήγαγε τὰ τῆς ἑρμηνείας, πάντες δήπου ἴσμεν. Αἱ δὲ πολλαχοῦ τῆς λεξικῆς τῆσδε βίβλου σπουδῇ τε καὶ ἐπιμελείᾳ πλεῖσται ὅσαι χρήσεις καὶ φράσεις κατειλεγμέναι οὐ σμικρόν τι συμβαλοῦνται, εὖ οἶδ᾽ ὅτι, τῷ χρησίμως ἀνελίσσειν τε καὶ συνιέναι τὰ ἀρχαῖα συγγράμματα βουλομένῳ.

Ὅτι δὲ τῷ πονήματι τούτῳ ἐπιχειρήσας πᾶσαν μηχανὴν ἐμηχανησάμην, οὐδὲν οὔτε προθυμίας οὔτε σπουδῆς ἐλλιπών, ὥστε, ὅ τι τῇ ἑρμηνείᾳ προσήκοι καὶ συντείνοι, μηδὲν ἀνερεύνητον μηδ᾽ ἀνεξέταστον ἐᾶσαι, αὐτόθεν δῆλον. Ὥσπερ γὰρ ἐν ταμιείῳ τῇ βίβλῳ ταύτῃ πάντα καὶ τὰ παλαιά, ὅσα γε λόγου ἄξια, ὑπομνήματα, καὶ τὰ νεώτερα περισυναγαγόντι καὶ σαφηνίσαντι καταθεῖναι ἔδοξέ μοι, οὕτω δὲ τἀρχαῖα συγγράμματα τοῖς μελετῶσι καὶ σπουδάζουσιν εὐχερέστερα καταμανθάνειν καὶ συνιέναι ἀπεργάσασθαι, ἄλλως τε καὶ φανερὸν ὂν ὅτι, τῷ τἀρχαῖα ὀρθῶς τε καὶ προσηκόντως σπουδαζόμενα ἑρμηνεύεσθαι, πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ καθόλου αἱ σπουδαί, αἱ ἐξ ἐκείνων ὁρμώμεναι, πολύ τι ἐπιδώσουσι καὶ προκόψουσιν. Ἀλλὰ μὴν μηδείς με ὑπονοείτω τέλειον τῆς ἀρχαίας Ἑλλ. γλώσσης λεξικὸν συνθεῖναι βουληθῆναι. Ἡ γὰρ τοιαύτης λεξικῆς βίβλου σύνταξις μείζων ἢ καθ᾽ ἕνα τινὰ πόνος ἐστίν. Οὐχ ἑνὸς γάρ τοι οὐδὲ δυοῖν, ἀλλὰ πολλῶν προσηκόντως τὰ φιλο-

λογικὰ κατηρτισμένων καὶ πεπαιδευμένων τὸ ἔργον, πολὺν δὲ χρόνον ἀνενδότως καὶ ἀδιαλείπτως τῷ πόνῳ τούτῳ προσκειμένων. Ἐγὼ δὲ τῷ μεγαλοφρονεστάτῳ χορηγῷ τῷ μέγιστ᾿ ἄττα καί πως θειότερα βουλομένῳ τε καὶ φρονοῦντι, ἅτε δὴ καὶ θειοτέρας μετασχόντι τῆς γνώμης, πειθόμενος, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πολλῶν ἐδεήθην, ὅπως κοινῇ συνεργαζόμενοι τοιοῦτόν τι λεξικόν, τῷ μεγέθει τῆς τἀνδρὸς προαιρέσεως συμφωνότερον, συγγράψαιμεν. Ἐπεὶ μέντοι οὐδεὶς μὲν τοῦ πόνου τούτου κοινωνεῖν μοι ἐβούλετο, ἐγὼ δὲ μόνος τοιοῦτον καὶ τηλικοῦτον ἔργον εἰς πέρας ἄγειν οὐχ οἷός τ᾿ ἦν, ἔννοιά μοι ἐγίγνετο, ἥν τιν᾿ ἂν λεξικὴν βίβλον ἀπεργασάμενος αὐτὸς καὶ τοῖς περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα σπουδάζουσιν ἐπικουρήσαιμι, ἅμα δὲ καὶ τὰς ἐμάς, ὅση γε δύναμις, τῷ μεγάλῳ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης θησαυρῷ συμβολὰς συντελέσαιμι. Οὕτω δὲ τῇ λεξικοῦ ἑρμηνευτικοῦ συγγραφῇ ἐπεχείρησα πασῶν τῶν δυσερμηνεύτων ῥήσεων καὶ φράσεων καὶ λέξεων, ἃς ὁ καταμανθάνειν βουλόμενος εἰς τὰ λεξικὰ καὶ τὰ ἄλλα ἑρμηνευτικὰ βιβλία καταφεύγει, ἑρμηνείαν παρεχομένου. Σκοπούμενος οὖν εὕρισκον, ὅτι σύμπαντα τὸν τῆς Ἑλλ. φωνῆς λεξικὸν θησαυρὸν περισυναγαγὼν ἑρμηνεῦσαι καὶ σαφηνίσαι οὐκ ἂν δυναίμην, μικροῦ δέ τινος μέρους πάντως κρατῆσαι ἂν ἐξείη μοι. Εἰ δὲ τὸ μικρὸν τοῦτο μέρος, ὃ ἐγὼ συμβάλλεσθαι ἂν δυναίμην, οὐδὲν ἄλλο ἢ τὰ δυσερμήνευτα χωρία τῶν τε ποιητῶν καὶ τῶν καταλογάδην συγγεγραφότων εἴη, καὶ πάνθ᾿, ὡς εἰπεῖν, τὰ ἑρμηνείας χρῄζοντα, οὐ μόνον αὐταὶ καθ᾿ ἑαυτὰς αἱ ἐμαὶ μικραὶ συμβολαὶ ἄξιαι λόγου, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπάρχουσι λεξικοῖς ἐν συμπληρώματος μέρει ἂν γένοιντο, ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ πολλὴν τὴν ὄνησιν τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι φέροιεν. — Φέρε οὖν ἐξετάσωμεν, ὡς οἷόν τε διὰ βραχυτάτων τὸ πρᾶγμα ὡς ἔχει. Ὁ γὰρ ἀρχαῖον ποιητὴν ἢ συγγραφέα ἀναγιγνώσκων καὶ μελετῶν, ἄλλα μὲν δήπου καταμανθάνει καὶ ἀκριβοῖ, ἄλλα δ᾿ οὔ. Ταῦτα δὲ τὰ ἄλλα, ἃ οὐκ ἀκριβῶς εἰδὼς οὐδὲ κατανοῶν ἐπὶ τὰ λεξικὰ καὶ τὰς ἐκδόσεις καταφεύγει, ἑρμηνείαν ποθῶν καὶ ἀναζητῶν, ἐν τῷ λεξικῷ τῷδε κατεχώρισα. Τίνα δ᾿ ἐστὶ ταῦτα; Λέξεις, καὶ φράσεις καὶ χρήσεις καὶ ῥήσεις καὶ χωρία, ἅπερ ἤτοι ἐν τοῖς ὑπάρχουσι λεξικοῖς καθόλου οὐχ εὑρίσκεται, ἢ εὑρίσκεται μέν, ἀλλ᾿ ἢ οὐχ ἡρμήνευται ἢ πλημμελῶς τε καὶ ἀτελῶς σαφηνίζεται ἢ καθόλου δυσχέρειάν τινα ἐμφανίζει. Οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν τοῖς λεξικοῖς χρωμένων ταῦτ᾿ ἀνελίσσοντες φαίνονται, ἵν᾿ ἤτοι δυσνοήτου χωρίου ἢ σπανίας λέξεως καὶ φράσεως καὶ χρήσεως τὴν ἐξήγησιν ἀνεύρωσιν.

Ἀλλ᾿ ὅπερ μάλιστα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὐ συνιεὶς οὐδὲ καταμανθάνων ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα γράμματα διατρίβων φαίνεται, τοῦτ᾿ ἐστὶν ἡ σύνταξις. Καὶ γὰρ πολλὰ χωρία οὕτω συνέστραπται καὶ πεπύκνωται τοῖς τε νοήμασι καὶ τῇ λέξει, ὥστε μηδ᾿ ἂν τὸν τῆς ἀρχαίας φωνῆς ἔμπειρον καὶ εἰδήμονα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ σκοτεινὰ καὶ ἄπορα διαλύειν καὶ διασαφεῖν. Ταῦτα δὴ μάλιστα τὰ χωρία ἑρμηνεῦσαί τε καὶ ἐξηγήσασθαι ἐν τῷδε τῷ λεξικῷ προυθέμην. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως σαφηνίζειν τὸ πρᾶγμα. Εἰ γάρ τις, καὶ φιλόλογος ὤν, βούλοιτο τὰ Πινδάρου, ἵν᾿ ἑνὶ τούτῳ παραδείγματι χρήσωμαι, ἀναγνῶναι αὐτὰ αὐτός, οὐκ ἂν δύναιτο μὴ συνεπίκουρον ἔχων ἔκδοσίν τινα ἑρμηνευτικήν. Εἰ δέ τις ὅμως τῷδε τῷ λεξικῷ συνεκδήμῳ χρῷτο, ῥᾳδίως ἂν καὶ τὰ Πινδάρου καὶ τὰ τῶν ἄλλων διεξέλθοι. Τοιόνδε τι οὖν ἐποίησα. Πρῶτον μὲν τοὺς ἀρχαίους ποιητάς τε καὶ συγγραφέας αὐτὸς ἀνέγνων, καὶ μάλιστα τοὺς ἐγκρίτους, ἐξ ὧν πάντα τὰ χωρία, τὰ κατά τινα λόγον σημειώδη, ἐξεγραψάμην. Εἶτα λαβὼν ἀνὰ χεῖρας καὶ τὰς ἀρίστας ἐκδόσεις ἐσημειούμην πάνθ᾿ ὅσα καὶ οἱ ἐκδόται διασαφήσεώς τινος καὶ σημειώσεως κρίνουσιν ἄξια· τούτοις δὲ προσθεῖναι ἔδοξέ μοι καὶ ὅσα δυσνόητα χωρία ἀναγεγραμμένα εὗρον ἐν τοῖς εἰδικοῖς λεγομένοις λεξικοῖς, οἷον τὸ Αἰσχύλου, τὸ Σοφοκλέους, τὸ Πινδάρου, τὸ τῶν τραγικῶν καὶ τὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν, τὸ Θουκυδίδου καὶ τὰ τοιαῦτα. Οὕτω δὲ τελειοτέραν καὶ ἀκριβεστέραν ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν τῶν δυσερμηνεύτων χωρίων συναγωγὴν ἀπεργασάμενος, ὅμως παρέλιπον πάνθ᾿ ὅσα καὶ ἐμοὶ ἀποπειρωμένῳ ἐφθαρμένα καὶ πλημμελῶς ἔχοντα ἐδόκει εἶναι, εἰ μή τι ἐπανορθοῦσθαι εἴη. Ἐπεὶ δὲ σκοπὸς μάλιστα τοῦ λεξικοῦ τοῦδ᾿ ἐστὶν οὐ μᾶλλον ἡ τῶν λέξεων ἢ ἡ τῶν χωρίων ἑρμηνεία, διὰ τοῦτο ἡ διηκριβωμένη καὶ λεπτὴ καί πως περιττοτέρα τῶν λέξεων ἐξήγησις πολλαχοῦ παραλείπεται. Ἴσθι δέ με ἐν πᾶσι τούτοις τῆς παραδόσεως ἀπρὶξ ἐχόμενον καὶ μόνον, εἴ που τὰ παραδεδομένα οὐχ ὑγιῶς ἔχοι, ἐπανόρθωμά τι ἐπεισάγοντα, τῶν δὲ λεγομένων διαφόρων γραφῶν καὶ ἐπανορθώσεων μόνον, εἴ πού τις ἀνάγκη εἴη, μνημονεύοντα. *Τοῦτο δὲ τὸ ἔπος ἐχέτω μοι ἐς πάντα τὸν λόγον.*

Εἰ δέ τις καὶ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφέας ἀκριβέστερον εἰδέναι βούλοιτο, ὅσον τῇ λεξικῇ τῇδε βίβλῳ χρήσιμοι τε ἐγένοντο καὶ συνεβάλοντο, πλεῖστα μὲν χωρία ἡρμήνευταί μοι ἐκ τῶν Σοφοκλέους πρώτου καὶ Αἰσχύλου δευτέρου, εὖ δὲ μάλα καὶ ἐκ τῶν Εὐριπίδου, Ἀριστοφάνους, Ἡρώνδα, Πινδάρου, Βακχυλίδου, Ὁμήρου, Ἡσιόδου, Καλλιμάχου, Θεοκρίτου, τῶν λυρικῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἀποσπασμάτων τῶν τραγικῶν καὶ κωμικῶν, ἔτι δ᾽ Ἀράτου, Νικάνδρου, Ὀππιανοῦ, τῶν τῆς Ἀνθολογίας ποιητῶν, καὶ εἴ τις ἄλλος. Ἐκ δὲ τῶν καταλογάδην συγγεγραφότων μάλιστα μὲν ἐξηγούμην τὰ Θουκυδίδου, εἶτα δὲ τὰ Πλάτωνος, Δημοσθένους (καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων), ἐπὶ δὲ τούτοις τὰ Ξενοφῶντος, Ἡροδότου καὶ Ἀριστοτέλους καὶ Πλουτάρχου καὶ Λουκιανοῦ. Ἡ δὲ τάξις τοῦ ποσοῦ τῶν ἐξ αὐτῶν παρειλημμένων χωρίων δηλωτική· ὅσῳ γὰρ πρότεροί εἰσι τῇ τάξει, τοσῷδε καὶ πλείω χωρία παρέσχηνταί μοι. Εἰρήσθω δέ μοι καὶ τόδε τῆς ἀκριβείας ἕνεκα, ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον πλείω χωρία ἐκ τῶν ἐν ταῖς σχολαῖς διδασκομένων παρείληπται ἢ ἐκ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Ὅτι δὲ πολλὰ τῶν συγγραμμάτων τούτων οἱ βουλόμενοι τῶν ἡμετέρων ἀναγιγνώσκειν οὐκ εὐχερῶς ἠδύναντο, οὔτε ἐκδόσεως οὔτε ἄλλης βίβλου βοηθητικῆς συνεπικουρούσης, περιττὸν ἂν εἴη καὶ δηλῶσαι. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ.

Εἰ δέ τινα τῶν ἐν τῷδε τῷ λεξικῷ κατακεχωρισμένων χωρίων εὐχερῆ καὶ εὔληπτα δόξει τισὶν εἶναι, ταῦθ᾽ εὖ οἶδ᾽ ὅτι ἄλλοις δυσχερῆ καὶ δύσληπτα ἔσται, μᾶλλον δὲ πάνυ ὀλίγα περιττὰ φανήσεται, πλείονα δ᾽ ἐλλείποντα ποθήσουσιν οἱ τῇ βίβλῳ ἐντυγχάνοντες. Ἐν τῷδε οὖν τῷ λεξικῷ, ἑρμηνευτικῷ μάλιστα ὄντι, εὕροι ἂν ὁ ἐπιεικὴς κριτὴς ἑρμηνευόμενα οὐ μόνον τὰ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς δυσχερῆ χωρία, ὧν ἔνια, καίπερ παρατιθέμενα, ἀνερμήνευτα φέρεται, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, ἃ οὐδ᾽ ἐν αὐτῷ τῷ πολυθρυλήτῳ Θησαυρῷ ἀναγεγραμμένα τυγχάνει. Καθόλου δ᾽ εἰπεῖν, ὅσα δυσχερῆ χωρία ἀνερμήνευτα ἐν τοῖς λεξικοῖς κεῖται, πάντα ταῦτα ἐπιμελῶς ἡρμήνευσα, πλὴν τῶν εὐχερεστέρων· ταῦτα γὰρ πάντα οὐδενὸς φεισάμενος παρέλιπον. Πᾶσι δὲ τούτοις προσέθηκα κἀγώ, ὅσα αὐτὸς ἑκάστοτε εἶχον συναγαγών, πάσῃ σπουδῇ θηρώμενος καί, ὅτῳ ἀπόρῳ καὶ δυσερμηνεύτῳ χωρίῳ ἐντυγχάνοιμι, τοῦθ᾽ ὥσπερ ἕρμαιόν τι ὑπολαμβάνων. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ πολλαῖς χωρίων συναγωγαῖς ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἐμὴν χάριν παρεσκευασμέναις ἐχρησάμην. Ἃ πάντα κατὰ δύναμιν ἡρμήνευταί μοι. Πολλοῖς δ᾽ οὖν χωρίοις παρ᾽ οὐδενὶ ἡρμηνευμένοις ἐντυχών, αὐτὸς ἐπεθέμην ἑρμηνεῦσαι. Οὕτω δ᾽ οὐκ ὀλίγα χωρία, ὧν τὴν ἑρμηνείαν μάτην ἂν παρ᾽ ἄλλοις ἀναζητοίη τις, ἐν τῷ λεξικῷ τῷδε εὑρίσκοι ἂν ἡρμηνευμένα. Τῶν δὲ παραλειφθέντων, —πολλὰ δ᾽ εἰκὸς παραλειφθῆναι— αἰτιάσαιτο ἄν τις μάλιστα μὲν τὴν ἐμὴν ἀδυναμίαν, ὑφ᾽ ἧς πάντα τὰ ἀπόρως ἔχοντα καὶ δυσερμήνευτα ἐν βραχεῖ πάντως χρόνῳ ἀνευρεῖν τε καὶ συναγαγεῖν καὶ διερμηνεῦσαι οὐκ εἶχον, ἥκιστα δὲ τὴν ἐμὴν προθυμίαν καὶ προαίρεσιν. Τῷ δ᾽ οὖν μέλλοντι μιμητῇ ἔσεσθαι, εἴ τις καὶ εἴη, τὰ προσήκοντα πάντως ἂν ὑπόκειτο. Παρέλιπον μέντοι τὰ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν χωρία πάντα, οὐ τοῦ παρόντος ἡγησάμενος εἶναι τὴν τούτων ἑρμηνείαν οὐδ᾽ οἷα ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ δυσερμήνευτα καὶ δυσνόητα ἐν πᾶσι καὶ εἰς πάντα λόγον ἐθηρώμην, τοῦτ᾽ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς γραμματικοῖς ἐπετήδευον, ὧν τὰ μὲν δυσχερέστερα καὶ ὑπό τι ἀσαφῆ πανταχόθεν περισυνήγαγον, μάλιστα δ᾽ ἐκ τῶν τοῦ Κοβήτου καὶ Μαδβιγίου καὶ Ἑρουερδῆνος, καὶ ἄλλων κριτικῶν τε καὶ ἑρμηνευτικῶν συγγραφῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐκ τῶν τοῦ Κυνέρου γραμματικῶν τε καὶ συντακτικῶν βίβλων, τῶν ὑπὸ Βλασσίου καὶ Γερθίου ἐπεξειργασμένων, τὰ δ᾽ εὐχερέστερα καὶ εὐληπτότερα παντάπασιν ἀπέβαλον· ἀτελεύτητος γὰρ καὶ ἀνήνυτος ἂν ἦν ὁ πόνος, καὶ ἄλλως καὶ τοῦ μὲν βίου βραχέος, τῆς δὲ τέχνης μακρᾶς οὔσης. Ἐν παρέργῳ δ᾽ εἰρήσθω μοι, ὅτι καὶ τῶν συνωνύμων καὶ ἄλλων ἰδίων χρήσεων οὐκ ἠμέλησα, πᾶν ὅ τι βέβαιον περὶ τούτων ἐγέγραπτο παραλαβών. Σημειοῦ δέ μοι καὶ τόδε, ὅτι ἐν τῷ τὴν βίβλον τήνδε συγγράφειν ἀείποτε εἰς τὰ πρὸς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἄπορα καὶ δυσχερῆ ἀπέβλεπον μᾶλλον ἢ εἰς τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἅτε δὴ τῆς βίβλου μάλιστα τοῖς Ἕλλησιν ἀφωρισμένης. Πάντως δὲ δήπου, ὥσπερ πολλά τινα χωρία οὐχ οὕτω δυσνόητα, ὡς ἄλλα, τυγχάνει ὄντα οὐδὲ πράγματα τῷ ἑρμηνεύοντι παρέχει, οὕτως αὖ πόλλ᾽ ἄλλα δύσληπτά ἐστι καὶ χαλεπὰ νοῆσαι, πολλοῦ μὲν πόνου εἰς διασάφησιν δεόμενα, πολλοῦ δὲ χρόνου, ἔστι δ᾽ ὅτε

καὶ δαπάνης, εἴ τι χρήσιμον περὶ τῶν τοιούτων βιβλίον ὑπάρχει ἐκδεδομένον, πορίσασθαι ἄξιον. Ἀντισήκωμά γε μὴν καὶ ἀντιστάθμημά τι πολλαχοῦ ἐπεγένετο. Ὥσπερ γὰρ πολλά τινα ὀνόματα, περὶ ὧν οὐκ ἦν ἱκανὰ σημειώσασθαι, ὅλως παρέλιπον, οὕτως αὖ ἄλλα, ἐν οἷς πόλλ᾽ ἄττα ἐξηγήσασθαι εἶχον, οὐχ ὅπως ἀπεσιώπησα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα, ἧττον δυσνόητα καὶ δυσερμήνευτα, ἡρμήνευσα καὶ προσέθηκα, ἵνα τὸ κεφάλαιον ἕκαστον ἐν τῷ μέρει ἀπαρτίζοιτο.

Τὰς δ᾽ ἑρμηνείας ἑκάστας πολλαχόθεν μὲν ἐποριζόμην τε καὶ ἠρυόμην, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐκ τῶν ἀρίστων ἐκδόσεων, αἷς ἀείποτε ἐχρώμην. Τοιαῦται δ᾽ ἐκδόσεις καὶ παρ᾽ ἄλλοις μέν, ὡς εἰκός, ὑπάρχουσι, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς ἑλληνομαθεστάτοις Γερμανοῖς, πρὸς οὓς πάντας χάριν πλείστην ὁμολογῶ. Καὶ ὅπου μὲν κατὰ λέξιν, τὸ λεγόμενον, παραλαμβάνοιμι τὴν ἑρμηνείαν, ἐνταῦθα καὶ τοὔνομα τοῦ ἑρμηνευτοῦ ἐμνημόνευον, εἴ τι λόγου ἄξιον εἴη, ὅπου δ᾽ ὠφελοίμην μέν τι ἐκ τῶν παρ᾽ ἄλλοις ἑρμηνειῶν, ἀλλ᾽ οὐκ αὐταῖς λέξεσι χρῴμην, ἢ ἄλλως διασκευάζοιμι, ἐνταῦθα καὶ τῶν ἑρμηνευτῶν πάντων μνείαν ποιεῖσθαι οὐχ οἷόν τ᾽ ἦν ἐμοί, ἄλλας μὲν ἑρμηνείας μεταβαλόντι, ἄλλας δὲ κατὰ τὸ δοκοῦν διασκευάσαντι, ἐν τῷ αὐτῷ δὲ χωρίῳ μέρος μὲν τούτῳ, μέρος δ᾽ ἐκείνῳ τῷ ἑρμηνευτῇ κατακολουθήσαντι, ἐνιαχοῦ δὲ λεξειδίων τινῶν μόνον τὴν ἑρμηνείαν παραλλάξαντι. Ἀλλ᾽ ὡς ἀληθῶς ὅμως καὶ αὗται εἰς ἐκείνους, παρ᾽ ὧν ὥσπερ ἐνδόσιμον καὶ ῥοπήν τινα εἰλήφειν, τὴν ἀρχὴν ἀναφέρουσι. Καθόλου δ᾽ εἰπεῖν ἐμοὶ μὲν ἀποδοτέον τὴν τοῦ ὅλου διακόσμησιν, πρὸς δὲ ταύτῃ πάσας τάς τε ἑρμηνείας καὶ ἐπανορθώσεις, ἃς αὐτὸς ἐμαυτῷ διαρρήδην ἀνατίθημι, πάντα δὲ τἆλλα ἄλλοις ὀφείλεται καὶ προσήκει καὶ ἀναφέρεσθαι χρὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον, ὡς δικαιότατα.

Πανταχοῦ μέντοι τὴν κατὰ λέξιν ἐξήγησιν προκρίνων ἐπεδοκίμαζον καὶ ἐπετήδευον, ἄλλως τε καὶ τῆς τοιαύτης ἑρμηνείας τὴν ὁδὸν τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὑποδεικνύσης, ᾗ καὶ τὸ ὅλον καὶ ἕκαστα ἑρμηνεύεσθαι δεῖ, οὐ μόνον ἐν τῷ ἀεὶ προκειμένῳ χωρίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παρομοίοις. Αὕτη δ᾽ οὖν καὶ διδακτικωτάτη ἂν εἴη. Πολλαχοῦ μέντοι ἡ κατὰ λέξιν αὕτη καὶ ἀκριβὴς ἑρμηνεία λυμαίνεται καὶ ἄντικρυς μάχεται τῇ τοῦ λόγου κομψότητι καὶ καλλιεπείᾳ· τῆς γὰρ ἑρμηνείας τὴν σαφήνειαν, ὡς εἰκός, σκοπούσης, πάσῃ φωνῇ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἀρξάμενος μέχρι τῆς καθ᾽ ἡμᾶς συνηθείας ἐχρησάμην· πᾶσαι γὰρ δίκαιαι ὑπάρχειν, τῶν τοῦ ἀρχαίου λόγου ποικίλων χρειῶν ὁτὲ μὲν ταύτῃ, ὁτὲ δ᾽ ἐκείνῃ συμμέτρως συμμεθαρμοζόμεναι. Ἄλλῃ γὰρ φωνῇ τὰ τοῦ Πλάτωνος ἀποδίδοσθαι προσήκει, ἄλλῃ δὲ τὰ Ἀριστοφάνους, ἄλλῃ δ᾽ εὖ μάλα τὰ τῶν ἄλλων. Ἡ δ᾽ οὖν τῆς μεταφράσεως λέξις κατ᾽ ἀνάγκην ποικίλη ἐστίν, ἅτε δὴ τῷ τε εἴδει καὶ τῇ ὕλῃ τῆς μεταφραστέας φράσεως παρακολουθοῦσα. Χρῆν δέ με ἐξηγούμενον, ἄλλως τε καὶ μίαν τὴν ἐμοὶ ἀρίστην δοκοῦσαν ἑρμηνείαν παρατιθέμενον, χρῆσθαι λέξει, ἣ ἀκριβῶς διερμηνεύουσα μὴ μόνον τὴν διάνοιαν ἀλλὰ καὶ τὸ ἦθος τοῦ ἑρμηνευομένου χωρίου καθόλου τε καὶ ἐπὶ μέρους ἀποδιδοίη, πρὸς πάντας καὶ τοὺς ἧττον λογίους. Δι᾽ ὃ τὰ μὲν ἑτέρας ἑρμηνείας προσχρῄζοντα ἑρμηνεύματα ἐξέκλινα, προέκρινα δὲ τὰ ἀκριβῶς ἑρμηνεύοντα, καὶ εἰ χυδαιότερά πως εἴη· ἑρμηνευτικὸς γὰρ μάλιστα τῆς βίβλου ὁ σκοπός. Εἰ δέ που βραχύτερα τοῦ δέοντος τὰ ἐξηγήματα ταῦτα τυγχάνει ὄντα, δῆλον ὅτι πλείω λέγειν ἤτοι οὐκ ἠβουλήθην ἢ οὐκ ἠδυνήθην. Ὅτε δὲ ἡ ἐξήγησις, οἷς καθ᾽ ἡμέραν ἐν τῇ συνηθείᾳ χρώμεθα ὀνόμασι καὶ ῥήμασι, ταῦτα παρεχομένη τὴν ἀρχαίαν ῥῆσιν ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα κατά τε τὴν λέξιν καὶ τὸ ἦθος ἀποδίδωσι, πάντες δήπου χαίρομεν, ὅτι ἀρχαία φράσις ἡ αὐτὴ καὶ ἀπαράλλακτος περιγεγένηται, ὥσπερ παλαιά τις γνώριμος εἰς ὄψιν ἡμῖν ἐρχομένη. Ὅσον δὲ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς τὴν τῆς γλώσσης ἀκριβεστέραν νόησιν καὶ αἴσθησιν συμβάλλεται, ὅταν μὴ μόνον νοῶμεν ἀλλὰ καὶ αἰσθανώμεθα, περιττὸν ἂν εἴη καὶ λέγειν. Ἐνταῦθα δέ μοι τοῦ λόγου γενομένῳ δοκεῖ, ὅσα ἄλλοτε περὶ τούτου ἔγραψα, παραθέσθαι[1]).

[1]) «Περὶ τούτων δ᾽ ὄντος τοῦ λόγου παρατηρητέον, ὅτι τὰ *ἄριστα γλωσσικὰ σχόλια*, ὧν στεροῦνται πάντα τὰ ἄλλα ἔθνη, εἶνε αἱ ἀντίστοιχοι δημώδεις φράσεις καὶ λέξεις. Ἑκάστη φράσις εἶνε μνημεῖον τῆς γλώσσης Ἑκάστην ἠκούσαμεν καὶ ἀκούομεν καὶ ἡμεῖς οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων καὶ οἱ προγενέστεροι ἡμῶν ἀπὸ αἰώνων μέχρι τῆς σήμερον· δι᾽ αὐτῶν ἀνατρεφόμεθα καὶ παιδευόμεθα. Ἑκάστη λοιπὸν φράσις εἶνε ζωηρῶς ἐντετυπωμένη ἐν ἡμῖν καὶ ζωηρῶς διεγείρει καὶ τὸ γλωσσικὸν αἴσθημα ἡμῶν, κυρίως διότι εἶνε τὸ ὄργανον τῆς διανοήσεως ἡμῶν, καὶ τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα, διότι ὑποδεικνύει τὴν ὑπάρχουσαν ἑνότητα. Πᾶσα δὲ ἀρχαία φράσις ἀναζῇ καὶ εἶνε ζωντανὴ δι᾽ ἡμᾶς, ὡς ἡ γλῶσσα, ἣν ὁμιλοῦμεν, ὅταν καὶ ὁσάκις ἀποδίδεται δι᾽ ἀντιστοίχου δημώδους. Ἡ δημώδης φράσις εἶνε ἡ τελευταία φάσις τῆς ἀρχαίας, ὀλίγον παρηλλαγμένη ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ διασῴζουσα πλήρη καὶ ἀκέραιον τὸν ἐσωτερικὸν πυρῆνα, καὶ οἷον μαγνητικὴν δύναμιν ἀσκοῦσα ἐπὶ πᾶσαν Ἑλληνικὴν ψυχήν. Καὶ δικαίως, διότι, ὡς εἴπομεν, ἑκάστη

Ταύτης δὲ τῆς σαφηνείας ἕνεκα καὶ ἧττον ὀρθὰ ἔστιν ὅπου ὀνόματα ἐνέκρινα, συνήθη μέντοι καὶ καθιερωμένα καὶ καθωμιλημένα. Ἓν γάρ τι ὄνομα καὶ αὐτὸ τὸ πλημμελέστατον ἡ ἀδιάλειπτος καί πως χρονιωτέρα χρῆσις καθωμιλημένον καὶ κοινὸν ἐποίησεν.

Ὡς δὲ τὸ πολὺ μία μόνη ἐν τῷ λεξικῷ κατακεχώρισται ἑρμηνεία, σπανιώτερον δὲ δύο ἢ τρεῖς, ἄλλως τε καὶ τῆς ὀρθῆς μιᾶς πάντως οὔσης. Χρὴ δὲ τὸν τοιοῦτον ἐκπονοῦντα λεξικόν, καὶ μάλα ἐπιπονήσαντα καὶ ἐπιταλαιπωρήσαντα, τὴν μίαν ταύτην ὀρθὴν ἑρμηνείαν ἀνευρίσκειν, ἣ πάντως πολὺ πλείονος ἀξία τυγχάνει οὖσα ἢ αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι ἑρμηνεῖαι, αἱ ὑπό τινων ἔν τισι παχυτάταις βίβλοις συλλήβδην παρατιθέμεναι, οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ καὶ δὶς καὶ τρὶς ἐνίοτε, ὡς ἔτυχεν ἑκάστη ὑπὸ τοῦ πρώτου γράψαντος γεγραμμένη, ἀμετάφραστοι δῆλον ὅτι καὶ ἀδιασκεύαστοι, ὡς τούτου δὴ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἀκριβεστέρου ὄντος, ὡς δ᾽ ἀληθῶς ἀταλαιπώρου καὶ ἀνυπευθύνου. Οὐδὲν γὰρ τῆς ἀντιγραφῆς ταύτης εὐχερέστερον, ὅπου καὶ μηχανή τις (οἷαι νῦν ὑπάρχουσι), μή τί γ᾽ ἄνθρωπος, ταὐτὸ ἀπεργάζεσθαι δύναιτ᾽ ἄν. Καὶ αὐτὴν γὰρ τὴν ἐξελλήνισιν οὐκ ἄμοιρον οὖσαν δυσχερειῶν τινων πάντες δήπου ἴσμεν. Εἰ δὲ καὶ τὴν μίαν ἐκείνην ἑρμηνείαν ποθοῖεν οἱ ἐντυγχάνοντες, τὴν ἀντιγραφὴν μέντοι τῶν ἤτοι ἀρχαίων ἢ νεωτέρων χωρίων, πολλῆς μὲν σοφίας ἐπιδεικτικὴν εἶναι, ὅλως δ᾽ ἀνεπισφαλῆ καὶ ἀνυπεύθυνον καὶ πάντη ἀκίνδυνον, ἔτι δὲ τῶν παχυτάτων ἐκείνων βίβλων, τῶν ἀναλώμασιν ἄλλων ἐκτυπουμένων, ἀπεργαστικήν, τίς οὐκ ἂν πείθοιτο;

Καὶ δίκαιοί εἰσι τοιαῦτα ποιεῖν οἱ τοιούτοις χρώμενοι λογισμοῖς. Ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα εὐδοκιμεῖ σήμερον παρ᾽ ἡμῖν, καὶ δὴ καὶ θαυμάζεται. Οὐ μὴν ἀλλ᾽ ἡ πολλῶν καὶ ποικίλων ἑρμηνειῶν παράθεσις δίκαιον ἂν ἕνα λόγον ἔχοι μόνον, εἰ ἑκάστη μέλλοι ἐξελέγχεσθαι. Ἀλλὰ πῶς ἂν τοῦτο ἐν τοιούτῳ λεξικῷ γένοιτο; Ἄλλοι δὲ πάλιν, ἀντὶ τοῦ ἑρμηνεύειν τὰ χωρία, σχόλιά τινα καὶ τὰ παράλληλα λεγόμενα χωρία παρατίθενται καὶ περιγραφάς τινας ἐπιτηδεύουσιν· ἃ πάντα προσήκει

φράσις, ἐν ᾧ φέρει τὸ κῦρος τόσων αἰώνων, φέρει ἅμα τὴν σφραγῖδα τὴν ἐθνικήν· ἐν ᾧ ἑκάστη φράσις, ἣν ἕκαστος ἡμῶν κατασκευάζει, εἶνε συνήθως προσωρινόν τι κατασκεύασμα.

«Καὶ δὲν εἶνε μόνος ὁ λεξικὸς καὶ φρασιολογικὸς πλοῦτος τῆς ἀρχαίας, ὅστις διεσώθη κατὰ μέγα μέρος ἐν τῇ σημερινῇ, εἶνε καὶ ἡ διατύπωσις τῶν νοημάτων, αὐτὰ πολλάκις τὰ νοήματα, παροιμίαι, παροιμιώδεις φράσεις κττ. Πάντα ταῦτα εἶνε τὰ ἄγραφα μνημεῖα τῆς γλώσσης, ἅτινα ὀφείλομεν νὰ τιμῶμεν καὶ περιέπωμεν, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα μνημεῖα, ὧν κατ᾽ οὐδὲν ὑπολείπονται· εἶνε δὲ ἀσέβεια ν᾽ ἀπορρίπτωμεν αὐτὰ ὡς τὸ πρῶτον τυχὸν σκύβαλον. Εἶνε ἠκρωτηριασμένα καὶ παραμεμορφωμένα· ἀλλὰ μήπως καὶ τὰ ἄλλα εἶνε ὀλιγώτερον ἠκρωτηριασμένα καὶ συντετριμμένα; Ὅπως καὶ τῶν ἄλλων μνημείων πολλὰ ποθοῦνται ἀπολωλότα, οὕτω καὶ ἐν τοῖς μνημείοις τῆς γλώσσης ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ ἐλλείποντα, ἀλλὰ τὰ ὑπάρχοντα εἶνε τοιαῦτα, ὥστε δύναταί τις, ἄνευ ὑπερβολῆς, νὰ τὰ χαρακτηρίσῃ ὡς τὰ ἄριστα μὲν σχόλια τῆς ἀρχαίας γλώσσης, ἀκρογωνιαίους δὲ λίθους τῆς σημερινῆς. Ἡ δημώδης εἶνε ἡ μόνη γέφυρα, ἥτις δύναται ἀσφαλῶς νὰ ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς τὴν κατανόησιν τῆς ἀρχαίας ὡς ζώσης γλώσσης, συγχρόνως δὲ αὕτη μόνη συνενώνει τὸν νῦν Ἑλληνισμὸν πρὸς τὸν παλαιόν, ὑποδεικνύουσα, ὡς εἴπομεν, τὴν ὑπάρχουσαν ἑνότητα. Ἀλλὰ δὲν θέλομεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν· προτιμῶμεν νὰ μεταφράζωμεν τὴν ἀρχαίαν δι᾽ ἀντιστοίχων ξενικῶν ἐκφράσεων ψυχροτάτων καὶ ὄχι διὰ τῶν ζωντανῶν καὶ φερουσῶν τὸ κῦρος τόσων αἰώνων γνησίων Ἑλληνικῶν».

«Ἀπ᾽ αἰώνων ἤδη ἡ δημώδης καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς φράσεις εὕρισκον πτωχικήν τινα γωνίαν ἐν τῇ λεγομένῃ *ψυχαγωγίᾳ*, ἐπ᾽ ἐσχάτων δὲ ἐν τῇ *ἐξηγήσει*. Ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἡ ἐξήγησις αὕτη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξηλείφθη ἐκ τῶν σχολείων, εὑρεθεῖσα περιττὴ καὶ ἐπιβλαβὴς (πῶς γὰρ οὔ;) οὐ μόνον διὰ τοὺς μαθητάς, ἀλλὰ καὶ δι᾽ αὐτοὺς τοὺς διδασκάλους καὶ καθηγητάς. Καὶ ὅμως καὶ αὐτὸς ὁ καθηγητής, ὁ συνηθισμένος ν᾽ ἀναγινώσκῃ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, θὰ ἐννοήσῃ πολὺ καλλίτερον αὐτήν, ὅταν προσπαθήσῃ νὰ φιλοτεχνήσῃ μετάφρασιν (διότι ἡ προσπάθεια αὕτη συμπίπτει μὲ τὴν προσπάθειαν, ὅπως ἐννοήσῃ καλλίτερον τὸ ἀρχαῖον κείμενον), ἔνθεν μὲν πιστήν, ἔνθεν δὲ διασῴζουσαν κατὰ τὸ ἐνὸν τὸν χρωματισμὸν καὶ τὸ κάλλος τοῦ ἀρχαίου λόγου. Τόσον εἶναι τοῦτο ἀληθές, ὥστε ἂν ὁ καθηγητὴς ὑποχρεωθῇ νὰ τυπώσῃ τὴν ἤδη δεδομένην εἰς τοὺς μαθητάς του μετάφρασιν, θὰ διορθώσῃ καὶ θὰ καλλωπίσῃ καὶ θὰ ῥινίσῃ αὐτὴν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον. Ἀκριβῶς δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀναπτύσσον τὸ γλωσσικὸν αἴσθημα. Ἀλλ᾽ εἶνε ὅμως δύσκολον καὶ ἀπαιτεῖ κόπον, καὶ διὰ τοῦτο σήμερον ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου μέχρι τῆς ἀνωτάτης τοῦ Γυμνασίου τάξεως συμπεριλαμβανομένης, πλὴν ὀλίγων ἐξαιρέσεων, οἱ μαθηταὶ παρασκευάζουσι μόνοι των τὴν μετάφρασιν, οἱ δὲ καθηγηταὶ ἐνιαχοῦ μόνον διορθοῦσιν ἀπὸ στόματος τὴν δεῖνα φράσιν ἢ τὴν δεῖνα λέξιν. Οὕτω δὲ προχωροῦσιν ἀνεύθυνοι κατωτέρω λίαν ἀνέτως. Περιττὸν δὲ νὰ εἴπω, ὅτι ἡ τοιαύτη μετάφρασις πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ ἐξήγησις τοῦ κειμένου, ἓν μόνον πλεονέκτημα (!) ἔχουσα, ὅτι πολλὰ ὀλίγον διαφέρει τῆς ἀρχαίας. Πλὴν τῆς ἀναλύσεως τῶν ἀπαρεμφάτων καὶ μετοχῶν, τῆς μονοτόνου μεταφράσεως τοῦ *ἄν*, τοῦ *γὰρ* καὶ τοῦ *οὖν*, καὶ δύο τριῶν ἄλλων, πάντα σχεδὸν τὰ ἄλλα εἶνε τὰ αὐτά. Ἀλλὰ πόθεν καὶ πῶς θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ Ἑλληνικὸν μάθημα ὁ δυστυχὴς μαθητής; ἐπὶ τίνος ἐξηγήσεως στηριζόμενος; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δύναται ν᾽ ἀποκριθῇ οἱοσδήποτε μαθητής. Οἱ εὐπορώτεροι ἐξ αὐτῶν ἀγοράζουσι μεταφράσεις ἀγνώστου προελεύσεως καὶ ποιότητος, ἔργα, ὡς εἰκός, βιβλιοκαπηλικά, πολὺ πλέον βλάπτοντα ἢ ὠφελοῦντα, ἐκτὸς τινων ἐξαιρέσεων ἴσως. Ἀλλ᾽ ἡ ὀρθὴ ὅμως καὶ χρήσιμος καὶ ἁρμόζουσα εἰς τὸν μαθητὴν μετάφρασις, πόρισμα οὖσα ὀρθῆς συντάξεως, πρέπει νὰ ὑπομιμνήσκῃ πανταχοῦ τὴν σύνταξιν καὶ τοὺς λόγους, δι᾽ οὓς οὕτως ἔχει καὶ ὄχι ἄλλως· πρέπει νὰ φέρῃ πανταχοῦ καταφανῆ τὰ ἴχνη τῆς μετὰ τοῦ καθηγητοῦ συνεργασίας τοῦ μαθητοῦ. Διὰ ταῦτα ὀφείλει νὰ δίδῃ ὁ καθηγητὴς μίαν τοιαύτην μετάφρασιν, ἐξοδεύων μίαν ὥραν τὴν ἑβδομάδα ἢ ἄλλως, πρὸς ἀνυπολόγιστον ὠφέλειαν τοῦ γλωσσικοῦ τούτου μαθήματος (οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος). Αὕτη δὲ εἶνε μία τῶν αἰτιῶν, δι᾽ ἃς οἱ ἀρχαιότεροι ἐγνώριζον καὶ ᾐσθάνοντο κάλλιον ἡμῶν τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν». (Ταῦτα πρὸς ἄλλοις ἔγραφον ἐν τῇ *Ἁρμονίᾳ* τῷ περιοδικῷ, τῷ 1901).

μέν τι καὶ λόγον τινὰ πρὸς τὸ παραβαλλόμενον χωρίον ἔχει, καί πως διασαφητικὰ τυγχάνει ὄντα, ἀλλ᾽ οὐδαμῶς ἑρμηνευτικά ἐστι, τῆς μὲν περιγραφικῆς, εἰ ἔξεστι λέγειν, ἑρμηνείας τῇ πολλῶν χωρίων παραθέσει καὶ τοῖς ἄλλοις σχολίοις κατορθουμένης, τῆς δ᾽ ἀκριβοῦς ἑρμηνείας ἐπισκέψεως πολλῆς καὶ πόνου δεομένης.

Φανερὸν δ᾽ ὅτι μία ὀρθὴ ἑρμηνεία πλέον τὴν ἐπιστήμην ὠφέλησεν ἢ πολλαὶ συλλήβδην ἡμαρτημέναι. Ἀλλὰ μὴν κἀνταῦθα τὰ ἐξαιρετέα ἐξαιρῶ, καὶ δὴ ὅπου ἂν ἀμφιγνοῶν μὴ βεβαίαν μηδ᾽ ἀσφαλῆ γνώμην ἀποφαίνεσθαι ἔχω. Σημειωτέον μέντοι ὅτι, ὅπου ἂν τῇ προεκκειμένῃ ἑρμηνείᾳ μὴ ἀγαπῶ ἢ καὶ παντελῶς μεταγιγνώσκω, ὅπερ ἐπὶ ῥήσεων ἀπόρων, τῆς προσηκούσης ἐπεξεργασίας οὔπω τυχουσῶν, γίγνεσθαι φιλεῖ, ἑτέραν ὀρθοτέραν ἑρμηνείαν παρατίθεσθαι φροντίζω ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἐν ᾧ τὸ χωρίον πάλιν μνημονεύεται. Τὰ δὲ χωρία ἐν τῇ κυριωτάτῃ ὡς τὸ πολὺ παρατίθεται καὶ ἑρμηνεύεται λέξει, ἣν δεῖ ἐν νῷ ἔχοντα τὸν ζητοῦντα ζητεῖν. Εἰ δ᾽ ἔν τισι τῶν εἰδικῶν λεγομένων λεξικῶν τὸ χωρίον ἐν ἑκάστῃ αὐτοῦ λέξει ἐπαναλαμβάνεται, τοῦτο τοῖς μὲν χρωμένοις εὐμάρειάν τινα παρέχει, ἀλλὰ καὶ μέγαν τῷ λεξικῷ ὄγκον περιποιεῖ. Ἐγὼ δ᾽ ὡς τὸ πολὺ τὸ χωρίον μόνον ἐν ταῖς κυριωτέραις τῶν λέξεων, οὐχὶ δ᾽ ἐν πάσαις μνημονεύω, συντομίας χάριν. Πολλαχοῦ δὲ τοῦτο ἐπιτηδεύω, ἵν᾽ ἤτοι ὀρθοτέραν τῆς ῥήσεως ἑρμηνείαν παραθῶμαι, ἢ κάλλιον σαφηνίσω αὐτὴν (ἴδε π. χ. *τολμῶ* παρ᾽ Αἰσχύλῳ καὶ *σκῦτος* παρ᾽ Ἡρώνδᾳ). Δεῖ οὖν, καὶ ἐπάν τις τὸ χωρίον ἀνεύρῃ, καὶ ἐν ἄλλῃ λέξει ἀναζητεῖν, ἤν πως ὀρθοτέρᾳ ἑρμηνείᾳ ἐντύχῃ. Δεύτεραι γὰρ φροντίδες ἀεὶ σοφώτεραι. Πολλαχοῦ δὲ καὶ λέξεις, ἄλλως ἀχρήστους, ἐμνημόνευσα, μόνον ἵνα τὴν λέξιν, *ἐν ᾗ* τὸ χωρίον ἡρμηνευμένον εὕρηται, δηλώσαιμι.

Ἐπεὶ δ᾽ ὡς τὸ πολὺ τὸ ῥῆμά ἐστιν ἡ τοῦ λόγου κρηπὶς καὶ τὸ θεμέλιον, καὶ μετ᾽ αὐτοῦ μὲν συνυφίσταται ὁ λόγος, ἄνευ δ᾽ αὐτοῦ κατερείπεται καὶ ὑπορρεῖ καὶ οἷον ἀνυπόστατος, ὥσπερ κάλαμος, τῇδε κἀκεῖσε φέρεται, τούτου ἕνεκα ἐν τῷ περὶ ῥημάτων λόγῳ, καὶ ἄλλως μηκυνομένῳ, παρεθέμην μὲν τὰ χωρία, προσπαρεθέμην δὲ καὶ τῶν ῥημάτων τοὺς τύπους. Ἐπεὶ γάρ, ὡς ἔφθην εἰπών, τὸ ῥῆμα, πολλὰ χωρία περιειληφός, πλείστης ἑκασταχοῦ ἐκτάσεως ἔτυχεν, εἰκὸς ἦν καὶ τοὺς τύπους τοῦ ῥήματος, πολλάκις τῆς τοῦ χωρίου ἑρμηνείας οὐκ ἀλλοτρίως ἔχοντας, μνημονευθῆναι. Τοὺς δὲ τῶν ῥημάτων, ἔτι δὲ καὶ τῶν ὀνομάτων, ὅσους μνημονεύω τύπους, ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ πολλὰ ἄλλα γραμματικὰ κεφάλαια, ἐκ τῆς τοῦ Κυνέρου γραμματικῆς τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ Βλασσίου ἐπεξειργασμένης παρέλαβον, εὐμενῶς συναινέσαντος τοῦ σοφωτάτου ἀνδρός. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς γραμματικοῖς τούτοις ζητήμασιν, ὁ σκοπὸς αὐτὸς τοῦ πονήματος οὐ παρεώραταί μοι, εἰς μὲν τὰ δυσχερῆ καὶ δυσεπίλυτα καὶ ἄπορα ἀείποτε ἀποβλέψαντι, τὰ δ᾽ εὐχερῆ καὶ πρόχειρα καὶ εὐνόητα πάνθ᾽, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀμεταμελήτως χαίρειν ἐάσαντι. Ὁ ἀοίδιμος ἐκεῖνος ἀνήρ, ὁ Φρειδερίκος Βλάσσιος, ἐν τοῖς πρώτοις ἦν τῶν Γερμανῶν φιλολόγων, εἴπερ τις ἄλλος ἄριστα ἐν τῇ φιλολογίᾳ κατηρτισμένος τε καὶ πεπαιδευμένος. Φύσει δ᾽ ὀξυνούστατος ὢν πολλὰ φιλολογικὰ ζητήματα, ἄλλως δυσεπίλυτα, εὐχερῶς ἅμα καὶ ὀρθῶς ἐπιλύειν ἠδύνατο· ὃ μαρτυροῦσιν οὐ μόνον πολλαὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν ἐκδόσεις, ἐν αἷς ὑφηγεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ἐφίλει, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα θεωρητικὰ πονήματα σπουδαιότατα, οἷα τὰ περὶ τῶν Ἀττικῶν ῥητόρων, τὰ ἐπιγραφικὰ καὶ παλαιογραφικά, τὰ ἑρμηνευτικὰ καὶ κριτικὰ καὶ ἄλλα. Καὶ μὴν ὁ ἀείμνηστος ἀνὴρ ἄριστα μὲν κατενόει, ἄριστα δ᾽ ἡρμήνευε τὴν Ἑλληνίδα φωνήν, καλλιεπῶς δὲ καὶ ὀρθοεπῶς ἔγραφε, καὶ δὴ πολὺ ὀρθότερον ἄλλων Γερμανῶν τῷ Ἑλληνίζειν ἐνασμενιζόντων καὶ ἐπιδεικνυμένων, ὡς προσεπιμαρτυρεῖν ἔχω αὐτός, οὐκ ὀλίγα πολλάκις τοῦ ἀνδρὸς Ἑλληνιστί μοι ἀντεπιστείλαντος. Πολλὴν δ᾽ ἐγὼ καὶ χάριν καὶ διδασκαλίαν τῇ τοῦ μακαρίτου φιλόφρονι προθυμίᾳ ὀφείλω. Νῦν δ᾽ ἀποθανόντα πολλαχῶς πολλοὶ πολλάκις εὖ οἶδ᾽ ὅτι μνημονεύσουσί τε καὶ ποθήσουσιν, ἐν δὲ τοῖς πρῶτοι οἱ φίλοι.

Τῶν δὲ χωρίων οὐ τμήματά τινα καὶ μόρια βραχύτατα, οἷα νῦν φιλοῦσιν οἱ πολλοί, παράκειται, ἀλλ᾽ ὡς τὸ πολὺ γενναῖά τινα τεμάχη, καλὴν μὲν διάνοιαν, καλὴν δὲ λέξιν καὶ φράσιν, γνησίως δ᾽ Ἑλληνικὴν καὶ οὐ πεπλασμένην. Πολλὰ δὲ τοιαῦτα χωρία πολυθρύλητοί εἰσι γνῶμαι ἢ παροιμίαι, καὶ ῥήσεις γενναῖαι, ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν μνημονικωτέρων ἀπομνημονευόμεναι. Ἐν δὲ τούτοις οὐκ ὀλίγα ἐστὶ πλεῖστον διαφέροντα τὰ μὲν ταύτῃ τὰ δ᾽ ἐκείνῃ τοῖς φιλαρχαίοις καὶ φιλολόγοις. Εἰ δέ τις καὶ

τὰς λέξεις θεωροίη, ἴστω ὅτι, καίπερ οὐ πάσας τὰς λέξεις τοῦ παρόντος λεξικοῦ παρεχομένου, ὅμως κατακεχωρισμέναι εὕρηνται καί τινες παντάπασι νέαι, ὡς *βουγενής*, *λεσχήν*, *ὀξυπαραύδητος*, *παύσυβρις*, καὶ εἴ τις ἄλλη.

Τὴν δὲ σύνταξιν μόνον εἴ που ἀναγκαῖον ἐδόκει προδιετύπωσα, πολλαχῶς δηλώσας καὶ διασαφήσας, πάντως μέντοι ἀνελλιπέστερον ἐν τοῖς μετὰ τὸ Ε στοιχείοις. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ὡς ἐν τύπῳ ἐδήλωσα, ὕστερον δὲ καὶ προσδιεσάφησα, τῆς διασαφήσεως μόνον, εἴ που δυσχέρειά τις ὑπῆν, προσγενομένης, ἅτε δὴ ἐμοῦ καὶ ἐνταῦθα, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ, διασαφοῦντος μὲν τὰ δυσχερῆ καὶ διὰ πλειόνων πραγματευομένου, τῶν δ᾽ εὐχερεστέρων ἤτοι ὀλιγωροῦντος ἢ διὰ βραχυτάτων ἐξηγουμένου. Εἰ δὲ μὴ τῷ αὐτῷ τρόπῳ πανταχοῦ ἐν τῷ τὴν σύνταξιν ὑποτυποῦσθαι ἐχρησάμην, δῆλον ὅτι ὅσῳ πορρωτέρω ἐν τῇ τοῦ πονήματος ἀπεργασίᾳ ἐχώρουν, τοσούτῳ ἤτοι τελειοτέραν τὴν μέθοδον ἐξεύρισκον, ἢ τὴν ἤδη εὑρημένην συνεπλήρουν. Τὴν δὲ σημασίαν, καὶ δὴ τὴν σημασιολογίαν καλουμένην, οὐ δι᾽ ἀκριβείας πανταχοῦ ἐπεξῆλθον, ὑπό τι περιττὸν τοῦτο ἡγησάμενος, οὐ μόνον διὰ τὸ τὴν τῶν χωρίων ἑρμηνείαν παρακεῖσθαι, ἀλλ᾽ ἔτι μᾶλλον, ὅτι ἀνάγκη ἂν ἦν καὶ τῆς εὐχερεστέρας χρήσεως παραδείγματα προσπαραθέσθαι, ὅπερ τῇ ἐμῇ δήπου βουλήσει ὑπηναντιοῦτο. Οὐ μὴν ἀλλ᾽ ὅπου ἀναγκαῖον ἐφαίνετο καὶ σκόπιμον εἶπον τὰ δέοντα.

Ἐν τῷ λεξικῷ τούτῳ πολὺς ἀποτεθησαύρισται πόνος, οὐ φανερὸς μᾶλλον ἢ λανθάνων καὶ τῷ πρῶτον καὶ τῷ δεύτερον καὶ τῷ τρίτον σκοποῦντι, ἄλλως τε καὶ ὅτι οὐδεὶς οὕτω καρτερικὸς ἂν εἴη, ὥστ᾽ ἀπ᾽ ἀρχῆς εἰς τέλος τὸν πόνον διεξελέγχειν, καὶ δὴ κριτικῶς. Δῆλον μέντοι, ὅτι τοῦ λόγου ἐξαιρῶ τῶν παρ᾽ ἡμῖν τοὺς ἔργον ποιουμένους τὰ μὲν τῶν ἑταίρων θαυμάζειν ἀεὶ ἐπὶ σοφίᾳ, τὰ δὲ τῶν ἀλλοτρίων, καὶ δὴ τῶν ἀντιτέχνων, παντί τε τρόπῳ καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐπικρίνειν καὶ ἐλέγχειν καὶ διασύρειν καὶ συκοφαντεῖν, ἔκ τε προαιρέσεως καὶ ἐπιτηδεύσεως, κατὰ στάσιν. Τῇ γὰρ τοῦ ὅλου ἐξ ἐλαχίστου μέρους ἀποδεικτικῇ δῆθεν μεθόδῳ χρώμενοι τῶν μὲν ἑταίρων καὶ φίλων ἐπιεικέστατοι καὶ συγγνωμονικώτατοί εἰσι κριταί, καὶ πλεῖστα σφαλλομένων, ἅτε δὴ τῶν σφαλμάτων οὐδένα λόγον ποιούμενοι, τῶν δ᾽ ἀντιτέχνων, καὶ πλεῖστα κατορθούντων, αὐστηρότατοι καὶ πικρότατοι ἐπιτιμηταί, τὰ μὲν κατορθώματα παντὸς ἐξαιροῦντες λόγου καὶ παντελῶς παρορῶντες καὶ σιωπῶντες, μόνα δὲ τὰ σφάλματα διαμνημονεύοντες καὶ ἐκ παντὸς τρόπου διασύροντες. Ἔστι δ᾽ ἄρ᾽ ἄλλο μὲν τὸ τἀλλότρια ἐπανορθοῦν καὶ ἐξελέγχειν (ὃ ῥᾷστόν ἐστιν), ἄλλο δὲ τὸ κατορθοῦν αὐτὸν προὔργου τι ποιοῦντα. Ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανιὼν φημὶ δὴ καὶ ἓν μόνον χωρίον πολλάκις πολλοῦ μὲν πόνου, πολλοῦ δὲ χρόνου εἰς ἐξακρίβωσιν προσδεηθῆναι, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ προσηνάγκαζον ἐμαυτὸν ἐπὶ πάντων, καὶ ἐπὶ τῶν εὐχερεστέρων ὁμοίως καὶ τῶν δυσχερεστέρων χωρίων, πάσας τὰς ἐκδόσεις καὶ τὰ ἄλλα βοηθητικὰ βιβλία ἐπισκοπεῖν, ἵνα μή τι ῥηθέν με λανθάνοι. Πολλὰ δ᾽ ἐστὶ τὰ ἐν τῷδε τῷ λεξικῷ ἑρμηνευόμενα χωρία, οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ τὰ ἐπανορθούμενα, τὰ δ᾽ ἄνευ ἐπανορθώσεως σαφηνιζόμενα πολὺ πλείονα. Εἰ δὲ πάντα τὰ χωρία, περὶ ὧν ἰδίαν γνώμην ἀπεφηνάμην, οὐκ ὀρθῶς ἐπιλέλυται, — τίς γὰρ ἂν τοιοῦτό τι καὶ ἐπικομπάσειεν; — ἐλπίζω πάνυ τὴν ἐμὴν γνώμην, καὶ εἰ μὴ πάνυ ὀρθοῖτο, ὀρθοτέρας γνώμης ἄλλοις αἰτίαν ἔσεσθαι.

Τὸ δὲ πρῶτον μέρος τοῦ παρόντος λεξικοῦ, τὸ πρῶτον νῦν ὑποτυπουμένου, εἰκότως ἀτελέστερόν πως τοῦ λοιποῦ τυγχάνει ὄν. Ἐν γὰρ τῷ μεταξὺ χρόνῳ πλεῖστα μὲν ὅσα χωρία νέα, πολλὰς δ᾽ ἄλλας ἑρμηνείας ἤτοι αὐτὸς ἢ ἄλλοθεν ἐξεύρισκον, ἐπὶ δὲ τούτοις νέας ἐκδόσεις καὶ ἄλλα ἑρμηνευτικὰ συγγράμματα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὃ γιγνόμενον ἐν πᾶσι τοῖς λεξικοῖς πάντες ἴσασιν, ἅτε δὴ πολλοῦ χρόνου καὶ τῆς ἐξεργασίας δεομένης καὶ τῆς ἐκτυπώσεως. Ἀλλ᾽ ἵνα καὶ ἐν τούτῳ τὸ πόνημα μὴ ὑπολείποιτο, καὶ παράρτημα, ἐν ᾧ ἑρμηνεύεται μὲν τὰ παραλειφθέντα ἐπανορθοῦται δὲ τὰ ἐπανορθωτέα, προσέθηκα.

Παιδαγωγικῆς δὲ καὶ ἄλλης διδασκαλίας πλεῖστον μετέχει ἡ βίβλος, καὶ ἄλλως καὶ τῷ τοὺς παλαιοὺς προγόνους ἐπεισάγειν διανοουμένους τε καὶ διαλεγομένους καὶ αἰσθανομένους καὶ οἷον παραβάσει τινὶ χρωμένους, τὰ δὲ παλαιὰ ἐκεῖνα διανοήματα καὶ φρονήματα οὐ δι᾽ ἑρμηνέων ἐκφέροντας, ἀλλ᾽ αὐτοὺς δι᾽ ἑαυτῶν, πλὴν ὅτι πάντα ταῦτα τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν φωνῇ, οἷον μετημφιεσμένα, ἐξαγγέλλεται. Πᾶν δὲ νέον χωρίον ὀρθῶς ἑρμηνευόμενον καὶ νέαν ἔννοιαν καὶ νέον τι φρόνημα

παρεχόμενον εὑρίσκεται. Πῶς δ᾽ οἴει ἡμᾶς ἥδεσθαί τε καὶ εὐφραίνεσθαι, πῶς δ᾽ αὔξεσθαι καὶ προάγεσθαι ἡμῖν τὰ τῆς γλώσσης νοοῦσί τε καὶ φρονοῦσι καὶ αἰσθανομένοις, ὁρῶσιν, ὅτι τοσούτου χρόνου διαγενομένου, πολλὰ διανοήματα καὶ φρονήματα τῷ αὐτῷ τρόπῳ τε καὶ τύπῳ διατελεῖ καὶ χαίρει ἐκφερόμενα;

Ὅτι δ᾽ ἐν τοσαύταις χωρίων μυριάσι πάντως πολλοῖς τισιν ἁμαρτήμασι περιπεπτωκὼς ἂν εἴην, οὐδὲν θαυμαστόν, τοῦτο μὲν λογιζομένῳ τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν οὐδὲν μὴ ἐξαμαρτάνειν οὐχ οἵαν τ᾽ οὖσαν, τοῦτο δὲ καὶ τὰς πολλὰς τῶν ἑρμηνευομένων χωρίων, ὧν ἔνια τὸ πρῶτον νῦν ἑρμηνεύεται, δυσχερείας σκοπουμένῳ. Ὁ περὶ τὰ τοιαῦτα σπουδάζων ἔοικεν ἀγνώστους χώρας διαπορευομένῳ καὶ ἐκτὸς τῆς καθημαξευμένης ὁδοῦ ἤτοι ἰέναι ἀναγκαζομένῳ ἢ καὶ παραγομένῳ. Τὸν οὖν τοιοῦτον εἰκὸς *ἀλλαχοῦ* μὲν προσπταίοντα σφάλλεσθαι καὶ ἐκτρέπεσθαι, πολλαχοῦ δὲ καὶ ὀρθοῦσθαι τοῖς ἐπιγιγνομένοις τὴν ὁδόν, ᾗ δεῖ βαδίζειν, ὑποδεικνύντα. Μόνοι γὰρ οἱ πιστῶς καὶ ἀκριβῶς τὰ ἀλλότρια ἐκγράφοντες χωρία οὐ πολλὰ ἐξαμαρτάνουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους πεφυκότας καί, οἷα δὴ ἄνθρωποι, διανοουμένους καὶ δὴ καὶ συγγράφοντας οὐκ ἔστι μὴ οὐ σφάλλεσθαι. Τοιοῦτον δὲ λεξικὸν νῦν τὸ πρῶτον ἐκδίδοται. Πολλάκις δ᾽ οὖν ἀναμιμνῄσκομαι τῶν τοῦ Ξενοφῶντος καλλίστων ῥημάτων ἐκείνων (Ξεν. Ἀπ. Β΄, η΄, ε΄): *Οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον, ἐφ᾽ ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι· χαλεπὸν γὰρ οὕτω τι ποιῆσαι ὥστε μηδὲν ἁμαρτεῖν, χαλεπὸν δὲ καὶ ἀναμαρτήτως τι ποιήσαντα μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν*». Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀφορμὴν ἐνδίδωσιν ἄλλοις, ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαντας καὶ ἐρευνήσαντας, ἀνευρεῖν τὴν ἀλήθειαν, ἣ πολλάκις ἐν πολλῷ τινι ἀποκειμένη βάθει, δυσδιεξιτήτῳ τε καὶ δυσερευνήτῳ, οὔτε ὁρατὴ οὔτε ἁπτή, οὔτε ἄλλως προσιτὴ τυγχάνει οὖσα, ἡ δ᾽ ἀλήθεια ὅμως σκοπὸς τῆς ἐπιστήμης.

Εἰ δ᾽ ἐξεγένετό μοι τῷ Ὁρατίου παραγγέλματι κατακολουθεῖν, καὶ εἰ μὴ ἐννέα Διὸς μεγάλου ἐνιαυτούς, ἀλλὰ γοῦν τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου τὴν τοῦ λεξικοῦ τοῦδε ἔκδοσιν ἀναβάλλεσθαι, πάντως ἂν τελειότερον καὶ ἀρτιώτερον ἐξειργασάμην. Νῦν μέντοι τὸ μὲν καὶ αὐτὸς σπεύδων καὶ οἷον ὑπὸ τοῦ προβεβηκότος μοι χρόνου διωκόμενος, ἐπὶ τὴν τῆς βίβλου τελευτὴν πάντα τρόπον ἵεμην. Τοῦ γὰρ βίου βραχέος ὄντος, τῆς δὲ τέχνης μακρᾶς, οὐ διέλιπον ἐννοούμενος, μήποτε ἡ ἐμὴ τελευτὴ τὴν τῆς βίβλου προκαταλάβοι· εἰ δ᾽ ἀτελὴς καταλειφθείη, πῶς ἂν τελειοτέραν γενέσθαι ὑπὸ τοῦ διαδεξομένου με, εἴ τις καὶ διαδέξαιτο εἰς συμπλήρωσιν, ἢ εἴπερ ὑπ᾽ ἐμοῦ αὐτοῦ, καὶ σπεύδοντος, εὖ τε καὶ χεῖρον συμπληρωθείη; Ἦν δὲ καὶ ἕτερόν τι τὸ τὴν ἐμὴν σπουδὴν παροξῦνον, ὅτι τοῦ ἀοιδίμου χορηγοῦ ἐν τῷ μεταξὺ τελευτήσαντος, ὁ κληρονόμος πάντας τοὺς τῆς Βιβλιοθήκης μετέχοντας, ἀναπετάσαντας τὰ ἱστία πλησιστίους ἐπὶ τὸ τέρμα κατάγεσθαι ἐκέλευεν. Εἰ γὰρ πλέον τοῦ ἐνιαυτοῦ διαγένοιτο, πρὶν τὰ τῆς Βιβλιοθήκης πονήματα ἐκτυπωθῆναι, τὴν λοιπὴν δαπάνην οὐκ ἀναδέχεσθαι. Οὕτω δὴ τῇ ἐμῇ σπουδῇ ἑτέρας ἐπιγενομένης, εἰκὸς τοὺς τῇ βίβλῳ τῇδε τῇ κατεσπευσμένῃ μᾶλλον ἢ κατεσπουδασμένῃ χρησομένους, συγγνώμονάς μοι καὶ ἐπιεικεῖς εἶναι, τὰ τοῦ Πλουτάρχου σοφὰ ῥήματα διαμνημονεύοντας: «Ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν· ὁ δ᾽ εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσι» (Πλουτ. Περικλ. κεφ. 13).

ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ, ΑΞΙΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΣ

Ἀ. Β. = Ἀνέκδοτα Βεκκέρου.
ἀδ = ἀδέσποτος.
ἀλλ. = ἀλλαχοῦ.
ἀναπ. = ἀνάπαιστος.
ἀναφ. = ἀναφέρεται.
Ἀπ. = ἀπόσπασμα.
ἀπρφ. = ἀπαρέμφατος.
Ἀρφ. = Ἀριστοφάνης.
γρ. = γράφε, γραφή, γραπτέον
Δ. Γ. = διάφορος γραφή.
Df ἢ *Ddf* ἢ *Dind.* = Dindorf.
ἔγρ. = ἔγραψε.
εἰδ. = εἰδικός.
ἐν. = ἐνεστώς.
ἑν = ἑνικός.
ἐνν. = ἐννοεῖται.
ἐπ. = ἐπικός (-κῶς).
ἰδ. = ἰδίως.
ἴδ. = ἴδε.
ἴσ. = ἴσως.
κ. = κεφάλαιον.
κἀλλ. = κἀλλαχοῦ.
κατ. = κατωτέρω.
κἑ. = καὶ ἑξῆς.
λ. = λέξις.
μ. = μέλλων.
μελ. μελικός.
μτβ. = μεταβατικός.
μτγ(ν). = μεταγενέστεροι.
μτφ. = μεταφορά, μεταφορικός (-κῶς).
παρ. = παροιμία.
πλ. = πληθυντικός.
πλ. γρ. = πλημμελὴς γραφή.
Πλ. = Πλάτων.
πρ. = πρόσωπον.
πρκ. = παρακείμενος.
πρτ. = παρατατικός.
ῥ. = ῥίζα.
σ. = σελίς.
σημ. = σημασία, σημαίνει· καὶ = σημειωτέον.
σύντ. = σύνταξις.
συντ. = συντάσσεται.
Σχ. = σχολιαστής, σχόλιον.
τρ. ἢ *τραγ.* = τραγικός.
τριμ. = τρίμετρος.
χ/φον ἢ *χ/φα* = χειρόγραφον (-φα).

Αἱ ἄλλαι συγκεκομμέναι λέξεις εἶνε οἴκοθεν δῆλαι. Αἱ παραπομπαὶ γίνονται εἰς τὰς νεωτάτας ἐκδόσεις.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝΔΟΞΟΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Α

ἀάω (ἀϜάω· πρβ. αὐάταν ⏑ ⏑ – τ. ἔ. ἀϜάταν = ἄτην Πίνδ. Π. 2, 28. 3, 24· ἶσ' ἀάτῃσι Ἡσ. Ἔργ. 352 ἐπιστώθη ἐκ παπύρου. Λακων. ἀάβακτος Ἡσ. (πρβ. ἀϜάζω) ἀντὶ τοῦ ἀάατος) ἐπ. ποιητ. = βλάπτω, ὡς ἄτη = βλάβη· τὸ πρῶτον α εἶνε βραχύ. Ὁ ἐνεστὼς δὲν εὑρίσκεται, ἀντὶ δὲ τούτου ἀάσκει βλάπτει Ἡσ. Ἀόρ. ἄασας Θ 237· ἄασε (ᾰᾰ) Μάτρων π. Ἀθήν. 135 Β (ἐκ διορθ. Σκαλιγέρου: εἴασε), ἆσε λ 61, ἄασαν (ᾰᾱᾰ) κ 68, ἄσας Ἀπ. Σοφ. 571. ἆσαι Ἀπ. Αἰσχ. 417. — Μέσ. ἀᾶται Τ 91. 129. ἀασάμην (ᾱᾰσ-) Ι 116. 119. Τ 137, ἀάσατο (ᾰᾱσ-) Ι 537, ἀάσατο (τὸ πρῶτον α μακρὸν) Λ 340. Τ 95, ἀασάμεσθα (ᾰᾰσ-) Κ. Σμυρν. 5, 422. 9, 509. ἀάσθην (τὸ πρῶτον α βραχὺ) Τ 136, ἀάσθης Ὕμν. Δήμ. 258, ἀάσθη Τ 113, ἀάσθη Ὕμν. 246 (τὸ πρῶτον α μακρόν). Ὑποτ. ἀασθῇ Ἡσ. Ἔργ. 283. ἀασθεὶς (ᾰᾰσ-) φ 301. Ἐπίθ. ῥ. ἄατος (ᾰᾰ) βλαπτικός Ἀπ. Ῥ. 1, 459. ἀάατος (ᾰᾱᾰ) ἄνευ βλάβης χ 5. ἀάατος (ᾰᾰα) Ξ 271. ἄνατος Αἰσχ. Ἀγ. 1210. Σοφ. Ο. Κ. 786.

Σημαίνει: βλάπτω (πνευματικῶς), ἀποτυφλώνω, ἀπομωραίνω, ἀπατῶ. Ζεῦ, ἦ ῥά τιν' ἤδη τῇδ' ἄτῃ ἄασας; Θ 237 ἆρά γε ἔβλαψας ἤδη τινὰ μὲ αὐτὴν τὴν συμφοράν, τὴν ἀπομώρανσιν; ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ πρὸς τοῖσί τε ὕπνος κ 68 μὲ ἀπετύφλωσαν. Ὁμοίως λ 61. — Μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται (ἐτυμολογία) Τ 91 ὅλους ἀποπλανᾷ. Τ 129. Ὁ ἀόρ. ἀασάμην = ἥμαρτον, ἀπεβλακώθην Ι 116. Τ 137. ἀάσθην Τ 136 παρεπλανήθην, ἀπετυφλώθην (ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐφεξῆς: καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς). ἀάσατο μέγα θυμῷ Ι 537. Λ 340 ἀπετυφλώθη, ἀπεμωράνθη πολὺ εἰς τὴν ψυχήν του. — Ζῆν' ἄσατο (Ἄτη) Τ 95 παρεπλάνησεν, ἀπετύφλωσεν (ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐφεξῆς ἀπάτησεν). Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν ἤμβροτον ἀασάμην τε κακὴν ἄτην Ἀπολλ. Ῥ. 2, 623 οἷον ἐβλάβην κακὴν βλάβην: ἔπαθον κακὴν συμφοράν. — μέγ' ἀάσθη Π 685 ἀπετυφλώθη πολύ, καὶ δ 503. φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς φ 301 ἀποτυφλωθείς. νήκεστον ἀάσθη (-σθῇ Δ. Γ.) Ἡσ. Ἔργ. 283 ἀνιάτως ἐβλάβη: ἀνίατον βλάβην ὑπέμεινε.

ἀβακέω (ἐκ τοῦ ἀβακής, βάζω) μόνον ἐν δ 249 ἀβάκησαν πάντες, ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων δὲν τὸν ὡμίλησαν (διότι δὲν τὸν ἐγνώρισαν): «ἠγνόησαν» Σχ. «ἄφωνοι δι' ἄγνοιαν» Μ. Ἐ. πρβ. ἀβακής, ἀβακιζόμενος.

ἀβακής (βάζω) 2 ἄλαλος ὡς νήπιον, ἁπλοϊκός, ἀθῷος· ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρένα ἔχω Ἀπ. Σαπφ. 72 = ἡσύχιον.

ἀβάκχευτος 2 ὁ ἄνευ βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐμπνεύσεως. Ποτνιάδες θεαί, ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν (ἐλλάχετε Nauck) δάκρυσι καὶ γόοις Εὐρ. Ὀρ. 319 αἱ ὁποῖαι ἔσχετε τὸν κλῆρον (τὴν ἀποστολὴν) ν' ἀποτελέσητε θίασον ὄχι βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ (χαρᾶς) μέτοχον ἀλλὰ δακρύων καὶ γόων. ‖ ὁ οὐ μεμυημένος τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου· τῶν Διονύσου ὀργίων ἀτέλεστος (Λουκ. Συμπ. 3) Εὐρ. Βάκχ. 472.

ἄβαλε (ἄλλοι: ἀβάλε, κυρ. ἆ βάλε) = εἴθε, μτγν. (–⏑⏑). Συντ. μετὰ παρωχημ. ὁριστ. πρὸς δήλωσιν εὐχῆς μὴ πληρωθείσης, ἀβάλε μηδ' ἀβόλησαν (ἴδ. ἀβολέω) Ἀπ. Καλλιμ. 455. ἀβάλε μηδ' ἐγένοντο γάμοι Ἀνθολ. 7,583 εἴθε νὰ μὴ ἐγίνοντο γάμοι. Καὶ μετ' ἀπαρ. ἄβαλε μήτε σε κεῖνος ἰδεῖν Ἀνθολ. 7,699 εἴθε μήτε ἐκεῖνος νά σε ἔβλεπε. Συχνὸν τοῖς μτγν. κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀπολλωνίου (Περὶ συνδ. ἐν Ἀ. Β. 522) καὶ ἄνευ τοῦ ἐν ἀρχῇ α: «τὸ αὐτὸ δηλοῖ βάλε δὴ βάλε (= εἴθε) κηρύλος εἴην», ὅπερ εἶνε Ἀπ. τοῦ Ἀλκμ. 26 (Bergk).

ἀβάπτιστος 2 ὁ οὐ βαπτιζόμενος, οὐ βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ. ἅτε γὰρ ἐννάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺν (Bergk:

βαθὺ) σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἕρκος, ἅλμας Πίνδ. Π. 2,79 ἐν ᾧ ἐν τῷ βάθει τῆς θαλάσσης ἡ ἄλλη συσκευὴ τῶν δικτύων ἔχει ἐργασίαν, (ἐγὼ) δὲν βυθίζομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὡς φελλὸς ὑπὲρ τὸ δίκτυον. Ἀντὶ τοῦ ἅτε προέτεινεν ἅέ ὁ Bergk. σώματος ἀβαπτίστου Πλουτ. σ. 686 B νηφαλίου, οὐ βαπτιζομένου τῇ μέθῃ (τῷ οἴνῳ). || ἀβάπτιστον τρύπανον Γαλην. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, ὅπερ ἐμποδιζόμενον ὑπὸ φυλακτῆρος δὲν βυθίζεται ὁλόκληρον.

ἀβάσκαντος 2 ὃν οὐδεὶς βασκαίνει, φθονεῖ. ἀσπάζου Θέωνα καὶ Νικόβουλον τοὺς ἀβασκάντους Πάπυρ. «ποῦ νὰ μὴ βασκανθοῦν». Ὅθεν τὸ ἀβάσκαντον, φάρμακον προφυλάττον ἀπὸ τὸν φθόνον Διοσκ. 3, 105.— Ἐπίρρ. ἀβασκάντως ἐκτὸς βασκανίας, φθόνου· καὶ γὰρ ἀβασκάντως ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις Ἀνθολ. 11, 267 «ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇς».

ἄβατος 2 καὶ **ἀβάτη** ἐν Πίνδ. Ν. 3, 36. ἀπάτητος, ἀπροσπέλαστος. ἄβατος ἐρημία Αἰσχ. Πρ. 2. αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς Εὐρ.Φοίν. 817 μέχρι τοῦ ἀπροσπελάστου φωτὸς τοῦ αἰθέρος.Ἴων 86. || ἀδιάβατος, ἰδ.περὶ ὀρέων, ὡς Ἡρ. 4, 25. Ξεν. συχν., καὶ περὶ ποταμῶν, οὓς δὲν δύναταί τις νὰ περάσῃ Ξεν. Ἀν. 5, 6, 9. Πλ. Νόμ. 892Ε. || ἀπρόσιτος· τὸ πόρσω (τ. ἔ. τὸ πέραν τῶν Ἡρακλείων κιόνων) δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις Πίνδ. Ὀ. 3, 44. Ἰσοκρ. 3, 33. || περὶ ἱεροῦ τόπου, ὃν δὲν πρέπει τις νὰ πατήσῃ· ἀβάτων ἀποβὰς Σοφ. Ο. Κ. 167. τὰν ἄβατον (ἀπρόσιτον, ἄθικτον) θεοῦ (Βάκχου) φυλλάδα αὐτ. 675. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατὰ Σοφ. Ἀπ. 85 ὁ πλ. ἔχει τὴν δύναμιν νὰ εἰσχωρῇ καὶ πρὸς τὰ ἄβατα κτλ. ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα τε σηκὸς ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων Εὐρ. Φοίν. 1751 πήγαινε τοὐλάχιστον ἐκεῖ ὅπου, εἰς τὰ ὄρη τῶν Μαινάδων, εἶνε ὁ ἀπροσπέλαστος (τοῖς βεβήλοις) Βακχικὸς ναός· αἰτῶ δὲ Κάδμον ἄβατον ὃς πέδον τόδε τίθησι θυγατρὸς σηκὸν Βάκ. 10 ὃς πέδον τόδε, θυγ. σηκόν, ποιεῖ ἄβατον (ἀπροσπέλαστον τοῖς βεβήλοις). **ἀβατώτατος ὁ τόπος** (τ. ἔ. οἱ τάφοι) Ἀριστ. 924a 5. || μετὰ λογοπαιγνίου· αἵ τῶν ἑταιρῶν γὰρ διοπετεῖς οἰκίαι γεγόνασιν ἄβατοι τοῖς ἔχουσι μηδὲ ἓν Ἀριστοφῶν ἐν Στοβ. Ἀνθ. 6,27 εἰς τοὺς πτωχοὺς εἶνε ἀπρόσιτοι αἱ οἰκίαι τῶν ἑταιρῶν, διότι εἶνε κεραυνόπληκτοι (ἄβατα δὲ τὰ κεραυνόπληκτα, ἴδ. κατωτ.). ἀβάτους ποιεῖν τὰς τραπέζας οἴομαι αὐτὸν κατασκήπτοντά γ' αὐταῖς τῇ γνάθῳ Ἀνάξιππος ἐν Κεραυν. 3,5 (Ἀθήν. σ. 417 Α) ἐπειδὴ ἐπισκήπτει διὰ τῆς γνάθου κατὰ τῶν τραπεζῶν ὡς κεραυνός, ποιεῖ τὰς τραπέζας ἀβάτους, διότι τὰ χωρία, καθ' ὧν ἐπέσκηπτε κεραυνός, ἦσαν ἄβατα καὶ ἐθεωροῦντο ἱερὰ (πρβ. Εὐρ. Βακχ. 10. Πλουτ. Πύρρ. 29: τὰ βαλλόμενα τοῖς κεραυνοῖς ἀνέμβατα μένει χωρία). Ἐν τούτῳ λοιπὸν τὸ ἀστεῖον. || ἄθικτος, καθαρός, ἁγνός Πλ. Φαῖδρ. 255 Α. || ἐνεργ. Λουκ. Ὠκυπ. 36 ἄβατος πόνος, ὁ βαίνειν οὐκ ἐῶν (ἡ ποδάγρα).

ἀβελτεροκόκκυξ -υγος ὁ «ἀβέλτερος καὶ κενός» Α. Β. 27. ἀνόητος (σὰν) κοῦκκος.

ἀβέλτερος 3 μωρός, εὐήθης, ἠλίθιος Ἀριστοφ. Πλάτ. Δημ. κλπ. ἀβελτέραν ἕξιν Πλ. Φίλ. 48C = ἀβελτερίαν. ἅπαντές ἐσμεν πρὸς τὰ θεῖ' ἀβέλτεροι Ἀπ. Ἀναξανδρ. 21 (= Τόμ. II σελ. 143 Kock). μηδὲν ὑμεῖς ἀβέλτερον πάθητε Δημ. 19, 534 κυττάξετε νὰ μὴ κάμητε καμμίαν ἀνοησίαν. Ὑπερθ. ἀβελτερώτατος Ἀρ. Βατρ. 989. Δημ. 9, 14.

ἀβελτηρία Π(λημμελὴς) Γ(ραφὴ) ἀντὶ τοῦ ἀβελτερία· διότι ἀβέλτερος εἶνε τὸ ἐπίθ. ὄχι ἀβέλτηρος. Ὁμοίως ἀβελτήριον Π. Γ. ἀντὶ τοῦ ἀβελτέριον.

ἄβιος 2 μεθ' ὃν (ἢ μεθ' ὃ ἢ μεθ' ἣν ἀναφ. εἰς τὸ οὐσ. τοῦ ἄβιος) δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ἀνυπόφορος· αἰσχύνη ἄπορος καὶ ἄβιος Πλ. Νόμ. 873 C. βίος ἄβιος Ἀνθ. 7, 715. || ὁ οὐκ ἔχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἄπορος, πένης, μετὰ τοῦ ἄκληρος Λουκ. Ν. Διάλ. 15, 3. Κατὰ τὸν Ἁρποκρατ. τὸ ἄβιον ἔταξεν ὁ Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένου. Ἐν Ν 6 τὸ Ἀβίων εἶνε κύρ. ὄνομα, κατ' ἄλλους ἐπίθ. ἄποροι, ἄνευ βίου: μὴ βίαιοι: ἄτοξοι ἴδ. Ἀ. Β. 326.

ἀβίοτος ποι. = ἀβίωτος· κατακονὰ ἀβίοτος βίου Εὐρ. Ἱππ. 821 ἀβίωτον τὸν βίον ποιοῦσα. Ἀνθ. 9, 574.

ἀβίωτος 2 ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ἀνυπόφορος· ὁ βίος ἀβίωτος γίγνοιτ' ἂν Πλ. Πολιτικ. 299 Ε. πρβ. ἀβίωτον ᾤετ' ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ Δημ. 21, 131 ἐνόμιζεν ὅτι ὁ βίος θὰ τοῦ εἶνε ἀνυπόφορος (δὲν θ' ἀξίζῃ νὰ ζῇ). ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος Λουκ. Ν. Διάλ. 13. Ἀρ. Πλ. 969 καὶ συχν. παρὰ κωμ. καὶ ῥήτορσιν. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύντ. ἀβίωτον ζῶμεν βίον Ἀπ. Φιλήμ. 93. Αἰσχ. 1, 183. Δημ. 24, 141. ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει Εὐρ. Ἄλκ. 241 θὰ ζήσῃ ἀβ. βίον κατὰ τὸν ἐπ. χρόνον. — τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 52 εἰς δὲ τοὺς κακοὺς θὰ ἐπιφυλάττηται (ἐπικρέμαται, ἐπαπειλῆται) ταπ. καὶ ἀβ. ὁ χρόνος τῆς ζωῆς.— ἀβίωτόν ἐστιν Πλ. Μενέξ. 246 D δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ. ἀναπτύξω δέ σοι ἀβίωτον ἡμῖν ὂν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1257 ὅτι δὲν ἐμποροῦμεν νὰ ζήσωμεν, ὅτι ὁ βίος εἶνε ἀνυπόφορος. ἃς (ξυμφορὰς) ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ Πλ. Νόμ. 926 Β τ. ἔ. τῷ κεκτημένῳ τὰς ξυμφορὰς ταύτας τὸ ζῆν (ἐστὶν) ἀβίωτον. —Ἐπίρρ. ἀβιώτως διετέθησαν ὑπὸ λύπης Πλουτ. Σόλ. 7 ἐβαρέθησαν τὴν ζωὴν των ἀπὸ λύπην. νοσῶν ἔδοξεν ὁ Διονύσιος ἀβιώτως ἔχειν Πλουτ. Δίων. 6 ὅτι δὲν εἶνε γιὰ ζωή.

ἀβλαβής 2 (βλάβη) ὁ οὐ βεβλαμμένος, ἀκέραιος Πίνδ. Π. 8,54 Αἰσχ. Ἑπτ. 68. ὧδε ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ Σοφ. Ἠλ. 650, ὅπου τὸ ἀβλ. βίῳ εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ ὧδε. Συχν. πεζ. || ὁ οὐ βλάπτων, ἀθῷος (ξυνουσία

Αἰσχ. Εὐμ. 285). ἀβλαβές τε καὶ ὠφέλιμον Πλ. Φίλ. 63. σπονδαὶ ἄδολοι καὶ ἀβλαβεῖς ἄνευ δόλου καὶ βλάβης Θουκ. 5,18.47. || προλαμβάνων (ἀπομακρύνων) τὴν βλάβην. ἄλεσσιν μεμιγμένον.. ἀβλαβὲς ὕδωρ Θεόκρ. 24,97. βατὸς ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς Ἀπ. Εὐρ. 825. ἣν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας Θεόκρ. 12,25 καὶ ἂν με βλάψῃς τι, εὐθύς με ἱκανοποιεῖς. Ἀμφοτέρας τὰς σημ. ἔχει π. Πλάτ. Νόμ. 953 B: ἀβλαβεῖς τοῦ δρᾶσαί τε καὶ παθεῖν χωρὶς νὰ προξενήσωσι καὶ πάθωσι βλάβην.

ἀβλεμής 2 (πρβ. βλεμεαίνω) ἀδύνατος, ἀδρανής. Νίκ. ἀλ. 82. ἀβλεμὲς προσπίπτει Λογγῖν. π. ὕψ. 29 καταντᾷ νὰ μὴ ἔχῃ δύναμιν. — Ἐπίρρ. ἀβλεμέως πίνων = ἀκρατῶς Πανύασ. π. Ἀθήν. 36 Δ. («ἀφροντίστως» Σουΐδας).

ἀβλής-ῆτος ὁ καὶ ἡ, ὁ οὔπω βεβλημένος· ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα Δ. 117 ἀμεταχείριστον, καὶ Ἀπολλ. Ῥ. 3,279.

ἄβλητος 2 οὐ βεβλημένος (βέλει), ἀντιπαρατίθ. ἀνούτατος· ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ Δ. 540 ἀκτύπητος μακρόθεν (διὰ βέλους) καὶ ἀπλήγωτος ἐκ τοῦ πλησίον δι' ὀξέος χαλκοῦ. «ἄβλητα βέλη τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν» Σουΐδας καθ' Ἡσ.

ἀβοήθητος 2 ἐστερημένος βοηθείας, ἀβ. ἕλκος Πολύβ. 1,81 ἀνίατον. ἀβ. πληγαὶ 16,4. — Ἐπίρρ. τελευτῶσιν ἐξαιματοῦντες ἀβοηθήτως Διοσκ. π. ἰοβ. ιβ' χωρὶς νὰ δύναταί τις νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

ἀβοητί, δωρ. ἀβοατί, ἄνευ βοῆς, ἄνευ προσκλήσεως, αὐτόκλητος Πίνδ. Ν. 8.9.

ἀβολέω (κατὰ τὸ ἀντιβολέω), ἀβολήσω, ἀβόλησα· ἀβολήσομεν («συντευξόμεθα» Σχ.) ἐνθάδ' ἰόντες Ἀπολλ. Ῥ. 3,145. — ἀβ. τινί, 2,770. — ἀβάλε μηδ' ἀβόλησαν Ἀπ. Καλλιμ. 455 εἴθε νὰ μὴ συνήντων (ἐμὲ τὴν Μήδειαν οἱ Ἀργοναῦται)· καὶ ἀβ. τινὸς Ὀρφ. Ἀργ. 472 ἐξ εἰκασ. Ἑρμάννου.

ἄβολος 2 ὅστις (κυρ. ἵππος, ὄνος, ἡμίονος) δὲν ἤλλαξεν (δὲν ἀπέβαλεν) ἀκόμη τοὺς πρώτους ὀδόντας τοὺς βαλλομένους. Ὁ ὀδούς, ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία, ὀνομάζεται γνώμων, ὁ αὐτὸς δὲ καὶ βαλλόμενος. Λιπογνώμονες δὲ οἱ ἀπογεγηρακότες ἵπποι, ὡς ἀπολελοιπότες τὸν γνώμονα (πρβ. Ἀ. Β. 322). — ἄβ. πῶλος Πλ. Νόμ. 834 C. Στράτ. π. Πολυδ. 10,55. ἄβ. ἵππος καὶ ἡμίονος Ἀριστοτ 576b 15. «ἄβολον κτῆνος τὸ μὴ ἀποβεβληκὸς τοὺς ὀδόντας, δι' ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία» Ἀ. Β. 20.

ἀβός δωρ. = ἡβός, ἡβῶν, ἀκμαῖος, ὥριμος· μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἀβαὶ Θεόκρ. 5,109. Ἧττον ὀρθὸν τὸ ἄβος.

ἀβουκόλητος 2 ὃν οὐ φυλάττει (κυρ. οὐ βουκολεῖ) τις, περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις· ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι Αἰσχ. Ἱκ. 930 τοῦτο εἶνε ἀδιάφορον εἰς ἐμὲ (εἰς τὸ ἐμὸν φρόνημα).

ἀβουλέω (ἄβουλος) οὐ βούλομαι, δὲν θέλω. Πλ. Πολ. 437c μετὰ τοῦ μὴ ἐθέλειν· μετ' ἀπαρεμφ. Πλ. Ἐπ. 7,347 A. Δημ. Ἐπ. 2. οὐδ' ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν με ἔξω προπηλακισμοῦ γενέσθαι Δημ. 1471,19 ἐνόμιζον ὅτι καὶ ὑμεῖς ἠθέλατε νὰ εἶμαι ἐκτὸς προπηλακισμοῦ, νὰ μὴ προπηλακισθῶ. μτγν.

ἀβουλία ἡ, ἔλλειψις βουλῆς, κακὴ σκέψις· ἐξ ἀβουλίας (ἀβουλίᾳ) πεσεῖν Σοφ. Ἠλ. 398. 429 «διὰ κακοβουλίαν» Σχ. ἀντίθ. εὐβουλία, σωφροσύνη. ἐπαρθέντες ἀβουλίῃ Ἡρ. 7, 9 παρασυρθέντες ἐξ ἀπερισκεψίας. Καὶ πληθ. ἀπολέεται ἡ Ἑλλὰς ἀβουλίῃσι Ἡρ. 8,57 ἐξ ἀπερισκεψιῶν. κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλιᾶν Αἰσχ. Ἑπτ. 750 «ὑπὸ τῶν αὐτῷ φίλων ἡδονῶν» Σχ.

ἄβουλος 2 (βουλή), ὁ ἄνευ βουλῆς, ἀπερίσκεπτος, κακῶς βουλευόμενος· ἀντίθ. εὔβουλος. Σοφ. Ἀντ. 1026. τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; Ο. Τ. 634 τί ἐσηκώσατε (ἠγείρατε) τὴν ἀπερίσκεπτον ταύτην λογομαχίαν; Συγκρ. ἀβουλότερος Θουκ. 1, 120. || ἐνεργ. τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Σοφ. Τρ. 140 ἔχοντα τόσον ὀλίγην πρόνοιαν διὰ τὰ τέκνα του; — οὐκ ἀβούλως ἀλλὰ πόρρωθεν κατεσκευασμένα Φερεκράτ. π. Ἀθήν. 481 B (ἴδ. πόρρωθεν). Ἀλλ' ἐν Ἀντιφῶν. 1, 13 ἀβούλως τε καὶ ἀθέως διαχρήσασθαί τινα σημ. κακοβούλως.

ἀβροβάτης ὁ ἁβρὰ (ἁβρῶς) βαίνων, ὁ μαλθακῶς (ὡς αἱ γυναῖκες) περιπατῶν Αἰσχ. Πέρσ. 1073. Πρβ. ἁβρῶς βαίνειν Εὐρ. Μήδ. 830 καὶ ἁβρὸν βαίνειν 1164. ἁβροβάταν κέλευσεν ἅπτειν ξύλινον δόμον Βακχυλ. 3, 48 ἐνν. εὐνοῦχόν τινα παῖδα ἁβρὸν βαίνοντα· πρβ. Εὐρ. Τρ. 820.

ἀβρόγοος 2 ὁ ἁβρῶς (μαλθακῶς) γοώμενος, θρηνῶν· αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες Αἰσχ. Πέρσ. 544 «αἱ ἐντρυφῶσαι τοῖς δάκρυσι (γόοις)» Σχ. Μᾶλλον γρ. ἁβρογόος.

ἀβρόδαις -δαιτος ὁ, ἡ, ἁβρὰν δαῖτα ἔχων· πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβρόδαιτι (πολυτελεῖ) τραπέζῃ Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθήν. 4 E.

ἀβροδίαιτα, ἡ (πληθ. σύνθ. ἀντὶ) ἁβρὰ δίαιτα· «τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλή» Ἀ. Β. 322. Αἰλ. Π. Ἱ. 12, 24.

ἀβροδιαιτάομαι πληθ. σύνθ. = ἁβρῶς διαιτῶμαι Σχολ. Ἀρ. Εἰρ. 1193, ὅπου ὁ Βέκκ. γρ. ἁβρῶς διαιτωμένους

ἀβροδίαιτος 2 ἁβρῶς διαιτώμενος, ζῶν μαλθακῶς· ἁβροδιαίτων Λυδῶν ὄχλος Αἰσχ. Πέρσ. 42· διὰ τὸ ἁβροδίαιτον Θουκ. 1, 6 διὰ τὴν μαλθακὴν δίαιταν.

ἄβρομος 2 (βρέμω) ὁ μέγαν βρόμον, κρότον, ποιῶν. Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἅμοτον μεμαῶτες ἕποντο, ἄβρομοι, αὐίαχοι Ὁμ. Ν 41 πολὺ θορυβοῦντες, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες. ἄβρομον κῦμα Ἀπολλ. Ῥ. 4 153 ἀθόρυβον (Ἄλλοι = βρέμον).

ἀβροπάρθενος, ἀβροπαρθένους (= ἐξ ἁβρῶν παρθένων) εὐιώτας χοροὺς ἄγνωστος λυρ. ποι. ἐν Ἀριστοξ. Ῥυθ. στοιχ. Ι. σ. 15 (The Oxyrrhynchos Papyri).

ἁβρόπηνος 2 ὁ ἁβρὰν **πήνην** ἔχων, ὁ λεπτὴν ὑφὴν (στήμονα ἔχων, λεπτοΰφαντος. ἁβροπήνους πέπλους Λυκόφ. 863, ἐξ οὗ μετεγράφη τὸ παρ' Αἰσχ. 'Αγ. 695 ἁβροτίμων (ὃ ἴδε) εἰς ἁβροπήνων ἐν οὐ δέοντι.

ἁβρόπλουτος 2 ἁβρῶς πλούσιος. χαίτας ἁβροπλούτοιο εἰς ἔριν ὀρνυμένα Εὐρ. Ι. Τ. 1149 ὅτε ἠγειρόμην εἰς ἅμιλλαν (περὶ) κόμης χρυσῷ κόσμῳ ἀναδεδεμένης.

ἁβρόπους 2 ὁ ἔχων ἁβροὺς πόδας· Λεσβίδες ἁβροπόδων βῆμαθ' ἑλισσόμεναι 'Ανθ. 9, 189, ὅπου ὀρθῶς νῦν γράφ. ἁβρὰ ποδῶν τ. ἕ. στρέφουσαι τὰ ἁβρὰ τῶν ποδῶν βήματα.

ἁβρὸς 3 καὶ 2. 1) ἐπὶ καλοῦ, τρυφερός, χαρίεις, κομψός, τερπνός· ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ (Πίνδ. Εὐρ.), ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων (Πίνδ. Αἰσχ. Σοφ. Σαπφ. χάριτες, γυνή, παρθένος, στέφανος, πλοῦτος, βόστρυχος, λόγος, κῦδος). 2) ἐπὶ κακοῦ· τρυφηλός, μαλθακός, θηλυπρεπής ('Αγάθυρσοι ἁβρότατοι ἄνδρες 'Ηρ. ἁβρός, ἡδυπαθὴς ὄχλος 'Αντιφάν. ἁβρότερος γυναικῶν Λούκ. δίαιτα ἁβροτέρα Αἰλ.) Σχολὴ ἁβρότατον (τερπνότατον) κτῆμα Ξεν. Συμπ. 43. τιμὰ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξῃ λόγον Πίνδ. Ν. 7, 33 τούτων δὲ γίνεται τιμή, ὧν ἂν ὁ θεὸς αὐξάνῃ τὴν λαμπρὰν φήμην (ἢ τὴν φήμην, ὥστε λαμπράν, ἔντιμον, εἶναι). κούρῃ ἁβρὸν ἄθυρμα (κυνάριον τρυφερόν, μεθ' οὗ ἔπαιζε) ποθοῦσα δακρύει 'Ελλ. 'Επιγρ. (Kaibel) 626. ἁβρὰ παρηΐδος Εὐρ. Φοιν 1494 =ἁβρὰν (μαλακὴν) παρειάν). — ἁβρὰ παθεῖν Θέογν. 474 ζῆν μαλθακῶς, ἐν ἡδυπαθείᾳ· γαστρί τε καὶ πλευρῇ καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν Σόλ. 'Απ. 24 κυρ. νὰ περάσῃ καλὰ (ἐν ἡδυπαθείᾳ) ὡς πρὸς τὴν κοιλίαν, τὰ πλευρὰ καὶ τοὺς πόδας του. ἁβρὸν βαίνειν Εὐρ. Μηδ. 1164 κομψῶς, χαριέντως, βαδίζειν. ἁβρῶς («θρυπτόμενος» Σχ.) βαίνειν 829 (ἴδ. βαίνω). ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων Εὐρ. Τρ. 820 (περὶ τοῦ Γανυμήδους) ὦ σύ, ὅστις ἐν μέσῳ τῶν χρυσῶν οἰν. (ἐν ᾧ κρατεῖς τὰς χρ. οἰνοχ.) βαδίζεις χαριέντως, μαλακῶς. Παρομοίως ἁβρὰ γελᾶν 'Ανακρ. 41,3.42,5 εὐχρέστως γελᾶν. 'Ανθολ. 12, 156 'Η λέξις εἶνε κυρίως ποιητική, ἀλλ' ὄχι ἐπική.

ἁβρόσφυρος 2 ἁβρὰ σφυρὰ ἔχων· Ναΐδες ἁβρόσφυροι ἐν ὀστράκῳ δημοσιευθέντι ὑπὸ Θ. 'Ρέϊναχ.

ἀβροτάζω (ἀμβροτεῖν, ἁμαρτεῖν) ἁμαρτάνω, μετὰ γεν. Μόνον ἐν τῷ μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν Κ 65 μήπως ἁμάρτωμεν ἀλλήλων: μήπως χάσωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον.

ἁβρότης -τητος ἡ, ἁβροσύνη, πολυτέλεια, τρυφή. Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότατος Πίνδ. Π. 11, 34 «διέλυσε τοὺς οἴκους τῆς εὐδαιμονίας: τοὺς πλουσίους οἴκους κατεστρέψατο» Σχ. πρβ. πολυχρύσους δόμους Φρυγῶν Εὐρ. 'Ελ. 928. "Αλλοι: ἔπαυσε (ἐστέρησε) τῆς χλιδῆς τοὺς οἴκους τῶν Τρώων. Εὐρ. Βάκχ. 968. οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα 'Ι. Α. 1343 ὡς πρὸς τὴν νῦν περιπέτειαν (ὅπως κατήντησαν τώρα τὰ πράγματα) δὲν εἶσαι εἰς θέσιν διὰ νὰ δεικνύῃς λεπτότητα τρόπων. ἁβρότατος ἔπι μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται (-τεται Schroeder) ὑποπτέροις ἀνορέαις Πίνδ. Π. 8, 90 ὁρμώμενος ἐξ ἐλπίδος στηριζομένης ἐπὶ μεγάλης εὐδαιμονίας (ἐπιτυχίας) πετᾷ διὰ τῆς φαντασίας πρὸς τὰς ὑποπτέρους ἀνδρικὰς ἀρετὰς (Πρβ. 'Ο. 6, 58. 13, 72). ἴδ. πέτομαι.

ἁβρότιμος 2 ἁβρὸς καὶ τίμιος, λεπτός, (κομψὸς) καὶ πολυτελής, ἐκ τῶν ἁβροτίμων (λεπτῶν, πολυτίμων) προκαλυμμάτων Αἰσχ. 'Αγ. 695. "Ανευ ἀνάγκης διορθ. ἁβροπήνων (ὃ ἴδε).

ἄβροτος 2 (καὶ ἴδ. θηλ. ἀβρότη)=ἄμβροτος, ἀμβρόσιος, ἀθάνατος. νὺξ ἀβρότη 'Ομ. Ξ 78 ἡ ἱερά, θεία, νύξ. ἀβρότων ἐπέων εὐαζόντων Σοφ. 'Αντ. 1134 ἔγρ. ὁ Turnebus ἀντὶ τοῦ ἀμβρότων τ. ἕ. τῶν ἱερῶν ὕμνων «μετὰ εὐφημίας εὐοῖ λεγόντων». Σχ. ἄβροτον εἰς ἐρημίαν ἐν Αἰσχ. Πρ. 2 γράφουσι κατὰ Σχολ. 'Ομ. Ξ 78 καὶ Σχολ. 'Αρ. Βατρ. 814 τ. ἕ. εἰς ἐρ. ἄνευ βροτῶν, ἄνευ ἀνθρώπων: «ἀπάνθρωπον». "Αλλοι κατὰ τὰ χειρόγραφα: ἄβατον.

ἁβροφυὴς 2 ἁβρὸς τὴν φύσιν (φυήν). Θριδάκων ἁβροφυῆ πέταλα 'Ανθ. 9,412 ἐκ διορθ. τοῦ ἀφροφυῆ.

ἁβροχίτων-ωνος ὁ, ἡ (ἰ) ἐνδεδυμένος μὲ ἁβρὸν (μαλακὸν) χιτῶνα 'Ανθ. 9,538. λέκτρων τ' εὐνὰς ἁβροχίτωνας Αἰσχ. Πέρ. 546 κλινῶν στρωμνὰς ἐχούσας μαλακὰ σκεπάσματα.

ἁβρύνω (ἁβρός) ἁβρόν, κομψόν, τινὰ ποιῶ, στολίζω. κούρην Σειλήνης κεῖς ὑμέναιον κεῖς γάμον ἁβρύναις 'Ανθ. 6,281 (εἴθε) τὴν κόρην τῆς Σελ. καὶ δι' ὑμέναιον καὶ διὰ γάμον νὰ στολίσῃς. Περιττὴ ἡ διόρθ. ἁδρύναις. τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἅβρυνέ με Αἰσχ. 'Αγ. 909 κατὰ τὰ ἄλλα μή με μεταχειρίζου θηλυπρεπῶς ὡς γυναῖκα: μή μοι πρόσφερε μαλθακὰς περιποιήσεις. Συνήθ. μέσ. στολίζομαι, ὑπερηφανεύομαι. 'Απολ. ἁβρύνεται (ὑπερηφανεύεται, καμαρώνει) πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον Αἰσχ. 'Αγ. 1204. ὁ τύραννος κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν (κυρ. γελῶν ἐσωτερικῶς, ἐμπαίζων ἡμᾶς) ἁβρύνεται Σοφ. Ο. Κ. 1339. ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν Πλ. 'Απολ. 20 C. — Μετὰ δοτ. οὐχ ἁβρύνομαι τῷδε Εὐρ. 'Ι. Α. 858 δὲν ὑπερηφανεύομαι διὰ τοῦτον τὸν τίτλον. Ξεν. 'Αγησ. 9, 2.

ἀβρὼς -ῶτος ὁ, ἡ· 1) παθ. ὁ οὐ βιβρωσκόμενος, ἀφάγωτος· ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη ἀνέρα ἀβρῶτα φυλάσσει 'Ανθ. 9, 764 φυλάττει τὸν ἄνθρωπον ἀφάγωτον, ἀκέντητον (ὑπὸ τῶν κωνώπων)· 2) ἐνεργ. οὐ φαγών, νῆστις, «ἀφάγωτος» παρὰ Πολυδ. 6, 39 «ἀβρὼς (Cobet: ἄβρωτος) ὁ νῆστις παρὰ Σοφοκλεῖ» ἴδ. ἄβρωτος.

ἄβρωτος, 2, 1) οὐ βιβρωσκόμενος, οὐ τρωγόμενος, ἔν-

τερ' ἄβρωτα φέρω 'Ανθ. 14, 57· πολλὰ τῶν ἀγεύστων. καὶ ἀβρώτων Πλουτ. 733 Ε. ‖ ὃν δὲν δύναταί τις νὰ φάγῃ· ἢ διὰ τῶν φαρμάκων θήρα τὸν ἰχθὺν ἄβρωτον ποιεῖ Πλουτ. 139 Α. 2) ὁ οὐ φαγών, νῆστις Σοφ. 'Απ. ἐν Πολυδ. 6, 9 (ἴδ. ἀδρώς). Χαρίτ. 6, 3· πρβ. Πλουτ. Τόμ. 7 σ. 72, 5: ἀδηκτοτάτη δ' ἀβρωτάτη, ὅπου γρ. μετ' ἄλλων ἀβρωτοτάτη.

ἄβυσσος 2 (βυσσός: βυθός). 1) ἐπίθ. ἄνευ βυθοῦ, μὴ ἔχων πυθμένα ἄβυσσοι εἰσὶ αἱ πηγαὶ (Νείλου) 'Ηρ. 2, 28. ἄτης ἄβυσσον πέλαγος Αἰσχ. 'Ικ. 470 συμφορᾶς βαθύτατον πέλ. ‖ ἐν γένει ἀμέτρητος· ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται Αἰσχ. 'Επτ. 931 «πολλὴ τῆς γῆς ἀφθονία ὑποκείσεται αὐτοῖς» Σχ. ὑπὸ τὰ σώματά των (ἐν τῷ τάφῳ) θὰ ἔχωσιν ἀμέτρητον πλοῦτον γῆς. 2) οὐσ. ἡ ἄβυσσος τῆς θαλάσσης, ὁ ᾅδης 'Εβδ.

ἀγάζω ἐνεργ. μόνον ἐν Αἰσχ. 'Ικ. 1062 τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν μὴ πολυπραγμονεῖν, μὴ «λίαν ἐξετάζειν» Σχ. πρβ. «ἀγάζει, ἀγανακτεῖ, βαρέως φέρει» 'Ησ. «ἀγάζεις ἀντὶ τοῦ θρασύνεις Σοφοκλῆς» 'Α. Β. 336. — Μέσ. ἄγαμαι, τιμῶ· λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν Πινδ. Ν. 11, 7. 'Ορφ. 'Αργ. 63.

ἀγαθίζομαι, λέγω ἀγαθὰ 'Ησ. «ἀγαθιζομένη, συνεχῶς λέγουσα» Μ. 'Ε. 'Εν ταῖς 'Εκκλ. τοῦ 'Αριστοφ. 23 ἐφέρετο ἄλλοτε κἀγαθιζομένας, σήμερον δὲ δεῖ, τὰς δ' ἑτέρας πως ἐγκαθεζομένας λαθεῖν.

ἀγαθικὸς 3 «ἀγαθικά, σπουδαῖα» Σουΐδ. οὐ τῶν ἀγαθικῶν (=ἀγαθῶν) κακὰ προτιμάσαι θέλων νέον 'Απόσπ. 'Επιχάρμου ἐκ τῶν Παπύρ.

ἀγαθὶς -ίδος (ἴδ) ἡ, κοιν. κουβάρι (νήματος, ῥάμματος, κλωστῆς)· παρ. ἀγαθῶν ἀγαθίδες σωρὸς (πλῆθος) ἀγαθῶν· «ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες παροιμία ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐεργέτησαν πρότερον» Σουΐδ.

ἀγαθὸς 3 καλός. 'Ως παρ' ἡμῖν τὸ καλὸς οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ ἀγαθὸς ἐλέγετο ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων· ὅθεν τὸ οὐσ. μεθ' οὗ τίθεται ὁρίζει ἀκριβέστερον τὴν σημασίαν αὐτοῦ, οἷον ἀγαθὸς στρατιώτης εἶνε ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης, ἀλλ' ἀγαθὸς αὐλητὴς εἶνε ὁ τελείως ἐπιστάμενος τὸ ἔργον του· ὁμοίως ἀγαθὴ γῆ λέγεται ἡ γόνιμος, ἀλλ' ἀγαθὴ δαὶς ἡ πλουσία καὶ πολυτελής. — 1) ἐπὶ προσώπων δυνατὸς ἐν τῷ πολέμῳ, γενναῖος, ἀνδρεῖος, ἀντίθ. κακός=δειλός. 'Ο ἀγαθὸς γίνεται πλούσιος διὰ λαφύρων ('Ομ. Ν. 646), διακρίνεται ἐν τῇ πολιτείᾳ· πρὸ πάντων δὲ εἶνε εὐγενής· πατρὸς εἴμ' ἀγαθοῖο Φ 109. ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν Πλ. Φαῖδρ. 274 Α. ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν Πινδ. Π. 2, 96. πατέρων ἀγαθῶν ἐγένου Εὐρ. Τρῳ. 1251. πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ 'Ηρακλείδ. 299. Οὕτω δὲ οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ ἀντιτίθ. τῷ δήμῳ Θουκ. 8, 48. συνδ. τῷ εὐγενεῖς 'Αριστοφ. Βάτρ. 718, τῷ πλούσιοι Πλ. Πολ. 569 Α. καλοὶ κἀγαθοὶ καὶ γνώριμοι 'Αριστοτ. 1293b 39. 1291b 18. — Παροιμ. ἀγαθοὶ (ἐσθλοὶ) δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες Σχολ. 'Ομ. Α 349 οἱ εὐκόλως εἰς δάκρυα συγκινούμενοι ἄνδρες εἶνε ἀνδρεῖοι. ‖ ἄξιος, ἱκανός, ἀγαθὸς βασιλεὺς Γ 179. Συχνάκις ὁρίζεται δι' αἰτ. ὡς βοὴν ἀγαθὸς Β. 408 ὁ ἐν πολέμῳ μεγαλόφωνος, βροντόφωνος. βίην ἀγαθὸς Ζ 478. ἀγαθὸς γνώμην (τὸ φρόνημα) Σοφ. Ο. Τ. 687. ἀγαθὸς τέχνην, τὰ πολέμια, τὰ πολιτικὰ κττ. Πλ. 'Ηρόδ. οἱ τί ἀγαθοί; Πλ. 'Αλκιβ. 1, 124 Ε οἱ εἰς τί πρᾶγμα ἱκανοί; Μᾶλλον δὲ πλησιάζει εἰς τὴν σύστοιχον σύνταξιν τὸ ψυχαὶ ἀρετὴν πᾶσαν ἀγαθαὶ Πλ. Νόμ. 899 Β (πρβ. κακοὶ πᾶσαν κακίαν αὐτ. Πολ. 490 D). Σπανιώτερον πρὸς δοτ. ὡς ἀγαθὸς πολέμῳ Ξεν. Οἰκ. 4,15. Δι' ἀπαρεμφ. ἀγαθὸς ἱστάναι Πλ. Πρωτ. 356 Β ἱκανὸς εἰς τὸ ζυγίζειν· πρβ. ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι Πινδ. 'Ο. 6, 18 κατ' ἀμφότερα ἀγαθὸν καὶ ὡς μάντιν καὶ κατὰ τὴν διὰ τοῦ δόρατος μάχην. Διὰ διαφ. ἐμπροθέτων διορισμῶν, ἀγαθὸς πρός τι, εἴς τι, περί τι, ἔν τινι.

'Επὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἰδ. ἡ διὰ τοῦ Σωκράτους συνήθης γενομένη ἔκφρασις καλὸς κἀγαθὸς (κατὰ κρᾶσιν διὰ τὸ πολύχρηστον), ὁ τελείως πεπαιδευμένος, ὁ τίμιος ἀνὴρ (ἀλλ' ὄχι καὶ κατ' ἀντίθ. τάξιν ἀγαθὸς καὶ καλός), ὅπου τὸ μὲν καλὸς ἀναφ. εἰς τὴν διὰ τῆς γυμναστικῆς παίδευσιν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἀγαθὸς εἰς τὴν διὰ τῆς μουσικῆς παίδευσιν τῆς ψυχῆς. Πρβ. σοφὸς κἀγαθὸς Σοφ. Φιλ. 119. 'Ηλ. 1089. ὁ πιστὸς κἀγαθὸς Τρ. 541. 'Εν πᾶσι τούτοις τὸ κἀγαθὸς γρ. κατὰ κρᾶσιν. Τὸ δὲ ὠγαθὲ (οὕτω γραπτέον) συχνότατον μετά τινος εἰρωνείας λέγεται πολλ. καὶ μάλιστα παρὰ Πλ. ὦ καλέ μου φίλε, ὦ καλέ μου ἄνθρωπε. Παρὰ Τραγ. ἀγαθοὶ (=οἱ ἀγαθοὶ) τὸ πρῶτον α μακρόν. ‖ ἀγαθοῦ δαίμονος (εἶδός τι προπόσεως) εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος: «ἔθος ἦν, ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι (ὄχι πρότερον) ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν» Σχ. εἰς 'Αρ. Σφ. 525 δηλ. να πίνωσιν ὀλίγον ἄκρατον εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος, ᾧ ὀφείλεται ἡ εὕρεσις τοῦ οἴνου. Οὕτω δὲ ἐγίνετο μετάβασις εἰς τὸ συμπόσιον, οὗ ἡ ἀρχὴ ἦτο τὸ ἀπονίψασθαι, ἔπειτα τρεῖς σπονδαὶ (τοῖς θεοῖς, τοῖς ἥρωσι καὶ τῷ Διὶ Σωτῆρι ἱερά). 'Επίνετο δ' ἐν τοῖς συμποσίοις κεκραμένος οἶνος. μηδέποτε πίοιμ' ἄκρατον μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος 'Αρ. Σφ. 525 ποτὲ νὰ μὴ ἔχω μισθόν, δηλ. νὰ μὴ πίω ἄκρατον οἶνον εἰς τιμὴν τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος. Πρβ. ἀγαθοδαιμονισταί. ‖ ἀγαθὸς (=ἐναίσιμος) τις (ἀνὴρ) ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν Θεόκρ. 18, 16.

2) Περὶ πραγμάτων. 'Ιθάκη ἀγαθὴ κουροτρόφος ι 27 καλὴ κούρων τροφός, καλὰ παλληκάρια τρέφουσα. ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον παρ. Ζηνοβ. 1, 12 ὅταν ἐλλείπῃ ὁ ἄρτος, καλὴ εἶνε καὶ ἡ μᾶζα. ὦ μέγ' ἀγα-

θὸν σὺ τοῖς φίλοις Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 20 ὦ μέγα ὄφελος σὺ εἰς τοὺς φίλους. εἴ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθὸν Ἀπομ. 3, 8, 2 καλὸν διὰ πυρετόν, ποῦ κάμνει καλὸν εἰς τὸν πυρετόν. εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις Αἰσχ. Εὐμ. 1014 εἴη δὲ τοῖς πολίταις εὐγνωμοσύνη (πρὸς τὰς Εὐμενίδας) ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἔργοις (ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις). «ἀγαθὰ (ἐνν. πάντα ἔχει) Κιλλικῶν (ὃς Μίλητον προδοὺς ηὐπόρησεν)» Σουΐδας. παρέσται κοπιᾶν ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν Ἀρ. Ὄρν. 734 θὰ ἔχητε νὰ κοπιάζητε ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ παντοειδῆ ἀγαθὰ (ποῦ θὰ ἔχητε). τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν τί εἶνε παρὰ κωμ. ἴδ. Διογ. Λ. 3,27 καὶ Στοβ. Ἀνθ. 68,6. πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι Ἀρφ. Ἐκκλ. 1067 ἔτσι νὰ 'χῃς πολλὰ καλά: ὁ θεὸς νά σου δώσῃ πολλὰ καλά. οὕτως ἀγαθὸν τί μοι γένοιτο Ἀλκίφ. Ἐπ. 1,36 ἔτσι νὰ 'χω καλό. εὑρίσκεσθαί τι ἀγαθὸν Ξεν. Ἀν. 2, 1, 8. 7, 1, 31 = εὑρίσκειν (τινὰ) ἑαυτῷ ἀγ. τι, λαμβάνειν (ἐπιτυγχάνειν) τινὰ ὠφέλειαν. — ἀγαθὰ φρονέοντα Ζ 162 ἔχοντα χρηστὸν φρόνημα. Περὶ τοῦ πολλὰ κἀγαθὰ ἴδ. πολύς. — Τὸ ἀγαθόν ἐστι εὕρηται καὶ μετ' ἀπαρ. ὡς Η 282, ἀλλὰ καὶ προσωπ. ὡς αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι ρ 348 δὲν εἶνε καλὸν πρᾶγμα νὰ ὑπάρχῃ αἰδὼς εἰς ἐνδεεῖς ἀνθρώπους. Ἄλλαι φράσεις· εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν Ι 102 διὰ τὸ καλόν. μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ Ψ 305 διὰ τὸ καλόν του (ἐπ' ἀγαθῷ). — Λακων. ἀγασός. Τὸ ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος μτγν. καὶ ἀδόκιμα. Συγκρ. ἀμείνων, ἀρείων (ποι.), βελτίων βέλτερος (ποιητ.), κρείσσων, κάρρων (δωρ.), λωΐων, ἀττ. λῴων, λωΐτερος (ποι.), φέρτερος (ποι.). Ὑπερθ. ἄριστος, βέλτιστος, βέλτατος (ποι.), κράτιστος, κάρτιστος (ποι.), λώϊστος καὶ λῷστος (ποι.), φέρτατος καὶ φέριστος (ποι.). Τὸ ἐπίρρ. συνήθως εἶνε τὸ εὖ, σπανίως εὕρηται τὸ ἀγαθῶς (Ἱπποκρ. Ἀριστοτ. μτγν). Τὸ ἀντίστοιχον ἀφηρ. δόκιμον εἶνε τὸ ἀρετή.

ἀγαθότης -τητος ἡ, μτγν. «χρηστότης οὐκ ἀγαθότης οὐδ' ἀγαθωσύνη» Θωμᾶς Μάγ. ἐν λ. χρηστότης.

ἀγαίομαι ἐπ. καὶ ἰων. (ἄγαμαι ἀγάομαι) μόνον κατ' ἐν. ἀγανακτῶ· ὥς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλακτεῖ ἀγαιομένου κακὰ ἔργα υ 16 ἀγανακτοῦντος διὰ τὰ κακὰ ἔργα· τῷ δὲ Ζεὺς ἀγαίεται Ἡσ. Ἔρ. 331 «χολοῦται» Σχ. ‖ φθονῶ, ἀγαιόμενοι καὶ φθονέοντες τῇ Ἀρτεμισίῃ Ἡρ. 8, 69 ἐκ ζηλοτυπίας καὶ φθόνου πρὸς τὴν Ἀρ. Ἀντιτίθ. τῷ εὖνοι ὄντες. οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα Ἀρχιλ. ἀπ. 2 ζηλεύω, βλέπω μὲ φθόνον. «ἔστι δ' ἀγαίεσθαι μὲν φθόνου, ἀγάσσασθαι δ' ἐκπλήξεως» Εὐστάθ. σ. 734.

ἀγακτιμένα Κυράνας πόλις Πίνδ. Π. 5, 76 καλῶς ἐκτισμένη (ἄγαν κτίμενος).

ἀγάλακτος 2 (ἀγά) 1) ὁ μὴ ἔχων γάλα Ἱπποκρ. σ. 247, 9. 2) ὁ μὴ βυζάνων πλέον, ἀποκομμένος· ἔθρεψεν δὲ λέοντος ἶνιν (Conington: λέοντα σίνιν) δόμοις ἀγάλακτον οὕτως (βούτας Weckl.) ἀνὴρ φιλόμαστον Αἰσχ. Ἀγ. 718 παρομοίως ἀνήρ τις ἀνέθρεψεν οἴκοι σκύμνον λέοντος ἀπογαλακτισθέντα φιλόμαστον.

ἀγάλλω κοσμῶ· 1) σεμνύνω, τιμῶ· τὸν μὲν (Πέλοπα) ἀγάλλων (σεμνύνων, τιμῶν) θεὸς ἔδωκεν δίφρον Πίνδ. Ὀ. 1, 89· τεὸς μάτρως σ' ἀγάλλει (τιμᾷ, σεμνύνει) Ν. 5, 43. Ἰδίως ἐπὶ θεῶν: ἄγαλλε Φοῖβον Ἀρ. Θεσμ. 128. — τοὺς θεοὺς Ἕρμιππ. θυσίαισι προσόδοις τε ἀγαλοῦμέν σε Ἀρφ. Εἰρ. 763 διὰ θυσιῶν... θὰ σε πανηγυρίσωμεν, τιμήσωμεν· τὰν δόρκα ... κτείνας θηροφόνον θεὰν ἀγάλλει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 379 φονεύσας τὴν δορκάδα ἀφιερώνει αὐτὴν ὡς ἄγαλμα (πρὸς τιμὴν) εἰς τὴν θηρ. θεάν. Καὶ ἐν Βάκχ. 155 ἀγαλλόμεναι (σχεδὸν = ἀγάλλουσαι, τιμῶσαι) θεόν. ἴδ. Πλάτ. Νόμ. 931 Α. 2) κοσμῶ, εὐτρεπίζω: γαμηλίους εὐνὰς Εὐρ. Μήδ. 1026. — Συνήθως μέσ. ὑπερηφανεύομαι, εὐφραίνομαι (- πτερύγεσσι ὄρνιθες Β 462 = χαίρουσι), κομπάζω, καμαρώνω (- ἀλλοτρίοις πτεροῖς Λουκ. Ἀπολ. 4)· νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ ε 176 = χαίρουσαι (ὡς ζῶσαι καὶ ἔμψυχοι)· κοσμηθῆναι... ὅπλοις καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται (χαίρει, λαμπρύνεται, ἐπικοσμεῖται) Θουκ. 6 41. — Καὶ μετὰ προθέσεων, οἷον τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται Θουκ. 3 82. Ξεν. Κύρ. 8, 4,11. — διά τι Δίων Κ. 66, 2. — ἀμφὶ σῦκα καὶ ἀμφὶ ταρίχι' ἀγάλλῃ Ἀξιόν. π. Ἀθήν. 342 C εὑρίσκει εὐχαρίστησιν (ἀσχολούμενος) μὲ τὰ σῦκα καὶ τὰ ταρίχια: «τὰ μὲν σῦκα ὡς ἂν συκοφάντην λοιδορῶν, τὰ δὲ ταρίχη μήποτε καὶ ὡς αἰσχροποιοῦντος (τῷ στόματι)» Ἀθήν. ἔνθ. ἀνωτ. — Μετὰ μετοχῆς ἀξίως τῆς πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται Θουκ. 4, 95, 3 ἣν ὡς πρώτην μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἕκαστος ὑπερηφανεύεται ὅτι ἔχει πατρίδα. — Μετ' αἰτιατ. ἄμφω δ' ὡς συνέναιον (διόρθ. Jacobs: ὑμέναιον) ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται, ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον Ἀνθολ. 7, 378 ἀμφότεροι δέ, ὅπως ὁμοῦ κατῴκουν, (οὕτως ὁμοῦ) θάπτονται ὑποκάτω τῆς πλακός, χαίροντες καὶ διὰ τὸν κοινὸν τάφον ὡς (ἔχαιρον) διὰ τὸν (κοινὸν) θάλαμον. — Ἀπολύτως Ἡροδ. 4, 64. Εὐρ. Βάκχ. 1197· τὰ φυτὰ τέθηλε καὶ χλοάζει καὶ ἀγάλλεται Πλουτ. 517 Ε. — Καὶ παθητ. ἐψηφίσαντο τῇ προτεραίᾳ τὰ γενέσια ἀγάλλεσθαι (τελεῖσθαι, πανηγυρίζεσθαι) Δίων Κ. 47, 18.

ἄγαλμα -ατος τὸ (ἀγ) 1) «πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται» Ἡσύχ. κόσμημα. βασιλῆϊ κεῖται ἄγαλμα Δ 144. τέκνον δόμων ἄγαλμα Αἰσχ. Ἀγ. 207. 2) ξόανον, ὁμοίωμα, ἀνδριὰς πρὸς τιμὴν θεοῦ (πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. Πλ. Χαρμ. 154 D. Φαῖδρ. 251 A.). Ἐνίοτε καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφ' ὧν κυρίως λέγεται εἰκὼν ἢ ἀνδριάς. 3) ἀφιέρωμα, ἀνάθημα (ὡς τρίποους ἢ ἄλλο τι ἔργον τέχνης)· ἢ ἐὰν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι θ 509 ἢ ν' ἀφήσουν (αὐτὸν) ἀθι-

κτον ὡς μέγα τι ἀφιέρωμα, διὰ νὰ εἶνε ἐξιλαστήριον μέσον τῶν θεῶν. — δισσῶν σταδίων (διαύλου) Νεμεαῖον ἄγαλμα Πινδ. Ν. 8,26 ὅπου Νεμ. ἄγαλμα καλεῖται ἡ ᾠδὴ ἡ ἐξυμνοῦσα τὴν Νεμεαίαν νίκην. κεφάλαισιν ἄνδρων ἀγάλματα Ἀλκαῖ. π. Ἀθην. σ. 627 A «οἱ ἵππιοι λόφοι» τῶν περικεφαλαιῶν εἶνε κοσμήματα διὰ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνδρῶν. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα Σοφ. Ἀντ. 1115 περὶ τοῦ Βάκχου. ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας Εὐρ. Ἑκ. 461 (ἴδ. ἀνέχω). πέπλοις κοσμεῖσθε και νεκρῶν ἀγάλμασι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 703 νεκρικοῖς κοσμήμασι. καλλινίκου δορὸς ἄγαλμα καλεῖ ὁ Εὐρ. αὐτ. 49 τὸν βωμὸν ὡς τιμητικὸν μνημεῖον ἐπὶ τῇ καλῇ (κατὰ τῶν Μινυῶν) νίκῃ. καλὸν ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβὴς πόνος Ἱκ. 372 ὁ εὐσεβὴς (ὑπὲρ τῶν νεκρῶν) πόνος εἶνε λαμπρὸν μνημεῖον (δόξης) διὰ τὰς πόλεις. γάμων ἀγάλματα Ἑλ. 1432 λαμπρὰ δῶρα ἐπὶ τοῖς γάμοις (γαμήλια). τί πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον; Σοφ. Ἀντ. 703 τίς εὐχαρίστησις ὑπάρχει εἰς τὰ τέκνα μεγαλιτέρα τῆς εὐκλείας εὐδοκιμοῦντος πατρός; εἰ γὰρ (ἄναξ) ματέρος ἄγαλμα φόνιον ἐξέλοι Εὐρ. Ἱκ. 370 εἴθε νὰ πάρῃ (ἐκ τῆς γῆς τῶν Θηβῶν) τὸ αἱμοσταγὲς καμάρι (σέμνωμα) τῆς μητρός (τὸ πτῶμα τοῦ υἱοῦ της). Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσῃ Εὐρ. Ἀπ. 968 (ἴδ. Πλουτ. σ. 379 D καὶ Ἀ. Β. σ. 336: «ἄγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀριστοφάνης (ἴδ. Εὐστάθ. Ὀδ. 1467,37) διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας κτλ.» — ἄγαλμ' Ἀίδα παρὰ Πινδ. Ν. 10,67 εἶνε ἡ ἐπὶ τοῦ τύμβου στήλη. Μτφ. δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλματ' εὐτυχῆ διῆλθε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 425 καὶ ἄλλων ἀγώνων λαμπροὺς ἄθλους διηγωνίσατο εὐτυχῶς. Ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Τιμ. 37 C ὀνομάζει τὸν κόσμον «τῶν ἀϊδίων θεῶν ἄγαλμα».

ἀγαλμοτύπος 2 ὁ ποιῶν ἀγάλματα, παλάμῃσιν ἀγαλμοτύποις Μανέθ. 4, 569, ὅπου ἡ γρ. ἀγαλμοτυπεῖς πλημμελής.

ἄγαμαι (αγα) (πρβ. ἀγαίομαι, ἀγάομαι, ἄγαν, πρὸς ὃ ἔχει τὸ ῥῆμα τοῦτο ὃν λόγον τὸ μεγαίρω πρὸς τὸ μέγας· κλίνεται δὲ κατὰ τὸ ἵσταμαι). ἠγάμην, ἀγάσ(σ)ομαι (γα) ὡς ἐκ τοῦ ἀγάζομαι (ἀγάσσεσθαι δ 181), ἠγα(σ)σάμην καὶ ἀγάσ(σ) —, τὸ πλεῖστον ἐπ., ὡς ἀγάσαντο σ 71, ἀγάσασθαι θ 565, ἀγάσησθε Ξ 111. ἐκ τῶν δοκίμων μόνον παρὰ Δημοσθ. 18, 204 ἀγάσαιτο, συχνὸν δὲ τοῖς μτγν. Ἐπὶ ὁμοίας σημ. τὸ ἠγάσθην ποιητ. καὶ πεζολογ. ἀγασθήσομαι Θεμίστ. 27, 337. Καὶ ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. εἶνε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς πεζολ. ἀγαστός Ξεν. Ἀν. 1, 9, 24.

Α΄ θαυμάζω, ἐκπλήττομαι· 1) ἀπολύτως μνηστῆρες ἀγάσαντο Ὀμ. ἐξεπλάγησαν 2) μετ' αἰτ. προσ. ἢ πραγμ. ἄγαμαί σε, μῦθον ἀγασάμενοι· πρβ. οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι π 202 δὲν σοι ἁρμόζει οὔτε νὰ ἐκπλήττεσαι περισσῶς διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρός σου (ἴδ. 204-206) οὔτε νὰ παραξενεύεσαι (ἴδ. 207 κέ.). 3) μετὰ γεν. πράγ. ἄγαμαι λόγων Ἀρρ. Ὄρν. 1744 θαυμάζω διὰ τοὺς λόγους. 4) μετὰ δοτ. κατὰ τὸ χαίρω τῇ πυρίῃ ἀγάμενοι Ἡρ. 4, 75 = χαίροντες τῇ π. 5) μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. ἄγαμαί τινα τῆς ἀνδρείας Πλ. Πολ. 426 D. Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 21. καὶ τἀνάπαλιν οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως Εὐρ. Ἰφ. Α. 28 δὲν ἀγαπῶ ν' ἀκούω τοιαῦτα παρ' ἀνδρὸς ἀρ. 6) μετὰ γεν. καὶ μετ. ἄγαμαι αὐτοῦ εἰπόντος = θαυμάζω αὐτοῦ ὅτι εἶπεν· καὶ κατ' ἀνάλυσιν: ἄγαμαί τινος ὅτι (ἢ διότι) — Ξεν. Ἀπ. 4, 2, 9. Πλάτ. κλ. πρβ. ἄγασαι τοῦ πατρὸς ὅσα πέπραχε Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 15.

Β΄ ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ 1) μετὰ δοτ. (καὶ ἀπαρεμφ.) σχέτλιοί ἐστε, θεοί, οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι ε 119 οἱ ὁποῖοι φθονεῖτε, ζηλεύετε, τὰς θεὰς νὰ πλαγιάζουν πλησίον θνητῶν ἀνδρῶν. 2) μετ' αἰτ. ἀγασσάμενοι (ἀγανακτήσαντες διὰ τὰ) κακὰ ἔργα Β 67. τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός δ 181 ταῦτα βέβαια, ὡς νομίζω, ἔμελλε θεός τις ὁ ἴδιος νὰ φθονήσῃ. Ἐν κ 249 ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες οἱ ἀρχ. Σχολ. «ἐμεμψάμεθα, ὠργιζόμεθα»· κάλλιον: μετὰ θαυμασμοῦ ἐξητάζομεν.

ἀγάμητος 2 ἄγαμος Ἀπ. Σοφ. ἐν Ἀ. Β. σ. 336 (Ἀρ. 884 Nauck) καὶ Ἀπ. κωμ. Πολυδ. 3, 47. Ἡ γρ. ἀγάμετος πλημμ.

ἄγαμος 2 ὁ οὐ γεγαμηκώς, ὁ μὴ λαβὼν γυναῖκα, ὁ μὴ νυμφευθείς Ὀμ. Γ 40 καὶ πεζ. Παρὰ τραγ. καὶ ἐπὶ γυναικῶν (= ἄνανδρος) ὡς Αἰσχ. Ἱκ. 143. Σοφ. Ἀντ. 867. Εὐρ. Ἑκ. 789. κάλλ. φοίνιος ἀνὴρ Ἑλλάδος ἀμώων ἄγαμον στάχυν Ἀνθ. 9,362 ὁ φονικὸς ἀνὴρ θερίζων τοὺς ἀγάμους νεανίας τῆς Ἑλλάδος. ‖ γάμος ἄγαμος τραγ. γάμος δυστυχής, ὀλέθριος Σοφ. Ο. Τ. 1214. Εὐρ. Ἑλ. 690.

ἄγαν (ἄγω. α, ἀλλ' ἐν Ἀνθ. 10, 51. 5, 216 ⏑ ⏑). Σύνηθες τοῖς Ἀττ. καὶ Θεόγν. Πινδ.), τοῖς δ' ἐπικοῖς καὶ τοῖς Ἴωσι τὸ λίην. Μηδὲν ἄγαν Χίλων, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον· καὶ Θεογν. 335. ‖ ἐκ πάθους, ἐμπαθῶς· πάντα γὰρ ἄγαν πράττουσι· φιλοῦσι τε γὰρ ἄγαν καὶ μισοῦσιν ἄγαν καὶ τἄλλα πάντα ὁμοίως Ἀριστ. 1389b 5. Ὅθεν παρὰ πολύ, σφόδρα, μετὰ ῥηματ., ἐπιθ., ἐπιρρ. καὶ οὐσ. ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς Αἰσχ. Πρ. 180. ἡ ἄγαν ἐλευθερία Πλ. Πολ. 564 A. εἰς ἄγαν δουλείαν αὐτ. εἰς πλήρη (ἐντελῆ) δουλείαν. ἄγαν ἀγριωτάτους κύνας Αἰλ. Ἱ. Ζ. 1, 38. ἄγαν οὕτω Σοφ. Φιλ. 598. Ἠλ. 884. οὐκ ἄγαν ὄχι τόσον πολύ, συχνότατον παρὰ Θεοφρ. τὸ μὴ τείνειν ἄγαν Σοφ. Ἀντ. 711 «νὰ μὴ τεντώνῃ κανεὶς παρὰ πολὺ τὸ σχοινί» (ἀνθιστάμενος καὶ ἀντιπράττων). οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναί-

ροντ' ἄγαν Αἰσχ. Ἑπτ. 796, ὅπου ὁ Nauck ἔγρ. ἅμα καὶ ἐν τῷ 797 κοινὸς ἄγαν ἀντὶ τοῦ κοινὸς ἅμα. Ὀρθῶς. Τὸ δὲ ἄγαν γε εἶνε σύνηθες ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι, ὡς Σοφ. Τρ. 896 = ἄγαν γε (μεγάλην) πολὺ μάλιστα μεγάλην. Ἐν τῇ Ἀντ. 589 (=Αἴ. 589) σχεδόν: ἤξευρε καλὰ πῶς πολὺ μὲ στενοχωρεῖς, ἤ: γιὰ νὰ σοῦ πῶ, πολὺ μὲ στενοχωρεῖς.

ἀγανακτέω (ἄγᾰν-, ἐκ τοῦ ἄγαν - ἀκτὸς τοῦ ἄγω· πρβ. πλεονεκτέω)· ἠγανάκτουν, ἀγανακτήσω, ἠγανάκτησα, ἠγανάκτηκα (σπαν. Δημ. 21, 108)· ἀγαναχτοῦντες Ἐπιγρ. εἶμαι ἐξημμένος, παραφέρομαι, αἰσθάνομαι ἀλγεινὸν ἐρεθισμὸν (φαγοῦρα)· ζεῖ καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται (ἡ ψυχή) Πλ. Φαῖδρ. 251 C. κυρ. περὶ τοῦ οἴνου: βράζει, εἶνε εἰς ζύμωσιν· τὸν οἶνον εἰκός ἐστι ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν Πλουτ. 734 E. Συνήθως μτφ. εἶμαι δυσηρεστημένος, ὀργίζομαι, θυμώνω. ἀπολ. Πλ. Φαίδ. 117 D, μετὰ τοῦ χαλεπῶς φέρω Δημ. 37, 2.— Συντ. α) μεθ' ὁλοκλήρου προτ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ ὅτι, εἰ, ἐάν, ἢ μετὰ μετοχ. Ἀντιφ. Τετραλ. Γ' β. Πλ. Λάχ. 194 A. ἀγανακτῶ ἐνθυμούμενος Ἀνδοκ. 4, 18. τοὺς φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει Πλ. Φαίδ. 62 E. β') μετὰ δοτ. πράγμ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 3. Πλ. Φαίδ. 63 B. Λυσ. 3, 16· ἐπί τινι Ἰσοκρ. 4, 122. γ') μετ' αἰτ. τῶν οὐδ. ἀντων. Πλ. Φαίδ. 64 A. Εὐθύφ. 4 D. δ') ὑπέρ τινος Πλ. Εὐθύδ. 283 D, ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ πάσχοντος Φαίδ. 115. διά τι Φαίδ. 63 C. Σπανία ἡ πρὸς γεν. προσ. σύντ. «τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου καινὸν καὶ σπάνιον» Ἀ. B. 334, 25. ε') μετὰ δοτ. προσ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 11. πρός τινα Πλούτ. Κάμ. 28. κατά τινος Λουκ. Τίμ. 18. Καὶ ἐν τῇ Αὐγούστου ἐπιστ. (Viereck. Sermo Graecus σ. 65, 78). Μέσ. ἀγανακτησαμένης τῆς μητρὸς Λουκ. Ἐνύπ. = ἀγανακτησάσης. ἠγανάκτηνται Ὑπερείδ. Δηλιακ. π. Ἑρμογ. IV σ. 445.

ἀγανάκτησις ἡ, ἀλγεινὸς ἐρεθισμός, ἐπὶ τῆς ὀδοντοφυΐας: κνῆσίς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα Πλ. Φαῖδρ. 251 C. || δυσθυμία, δυσαρέστησις· καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ Θουκ. 2, 41 παρέχει ἀφορμὴν ἀγανακτήσεως ὅτι ὑπὸ τοιούτων κακοπαθεῖ. μτγν.

ἀγανὸς (ᾰ ᾰ) 3 ποι. (ἐκ τοῦ εὐφων. α - γάνυμαι;) γλυκύς, προσηνής, πρᾶος. — βασιλεὺς β 230. — δῶρα ι 113 — βέλεα Ω 759 τὰ ἤπια βέλη τὰ ἐπιφέροντα αἰφνίδιον καὶ ἀνώδυνον ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῖς ἀνδράσι ἐκ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ταῖς γυναιξὶ θάνατον. εὐχωλῇς ἀγανῇσιν I 499 μὲ θεάρεστα, ἐξιλεωτικά, τά(γ)ματα, ταξίματα· ἀλλ' ἐν ν 357 = θεαρέστοις προσευχαῖς. ἀγανοῖς ἐπέεσσιν B 180 = ἠπίοις. ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσι Θεόκρ. 13, 54 τὸν παρηγόρουν μὲ γλυκὰ λόγια. — ἀγανώτατος Ἡσ. Θε. 408. ἀγανῶς Ἀνθ. 9,605. ἀγανώτερον βλέπειν Ἀρφ. Λυσ. 886.

ἄγανον τό, «προπαροξυτόνως, τὸ κατεαγὸς ξύλον ἢ τὸ φρυγανῶδες καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον» Σουΐδας. Καὶ σήμερον ἐν Λέσβῳ καὶ ἀλλαχοῦ οὕτω λέγ. λεπτότατον ἄχυρον, ὡς τὸ περιβάλλον τὸν κόκκον τοῦ σίτου.

ἀγανοφρονέω εἰμὶ ἀγανόφρων, κολακευτικός· «γυναικὶ μὴ μάχεσθαι μηδ' ἄγαν ἀγανοφρονεῖν» (ἀντὶ τοῦ ἄγαν φρονεῖν) Στοβ. ἀνθολ. 1,109 (Gaisford).

ἀγανόφρων ὁ καὶ ἡ, τὸ **ἀγανόφρον,** ὁ ἀγανήν, ἠπίαν, προσηνῆ φρένα ἔχων· μετὰ τοῦ γλυκύθυμος Ὀμ. ν 467.—ἄνδρες Κρατῖν. ἐν Ἀ. B. 335. — Ἡσυχία Ἀρφ. Ὄρν. 1321.

ἀγάομαι = ἄγαμαι, ἀγαίομαι (ἕτερος τύπος ἐνεστ.) φθονῶ, ἐκπλήττομαι. ἀγᾶσθε ε 129. ἀγάασθε (ἀγᾰ) ε 119, ἀγάασθαι π 203. ἀγώμενος Ἡσ. Θε. 619. ἠγάασθε ε 122. ἀγεόμενοι (ἀγαιόμενοι) Ἡρ. 8, 169. Ῥημ. ἀγητὸς E 787.

ἀγαπάζω ἐν. παρ. καὶ ἀόρ. ἀπρφ. (ἐπικὸς καὶ λυρ. τύπος τοῦ ἀγαπάω). ἀγαπῶ, μεταχειρίζομαί τινα μὲ ἀγάπην. θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην Ω 764 θεὸς οὕτω νὰ περιποιῆται (συναναστρέφηται) τοὺς θνητοὺς κατὰ πρόσωπον (πρόσ. μὲ πρόσωπον). τοιαίδε τιμαὶ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι Πινδ. Ἰ. 5, 53 «τὸ τῆς νίκης ἐγκώμιον ἀγαπητῶς δέχονται» Σχ. || συνήθ. ὑποδέχομαι μετ' ἀγάπης, φιλικῶς· πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει («περιπτύσσεται» Δίδυμος) π 17. — Μέσ. ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι, ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ» 32 ὑποδεχόμενοι φιλικῶς φιλοξενοῦσι τὸν ἄλλοθεν ἐλθόντα ξένον. κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους ρ 35 δεξιούμενοι ἠσπάζοντο τὴν κ. μειλιχίοις λόγοις μιν ἀγαπάζοντο Πίνδ. Π. 4, 241 ἐδεξιοῦντο αὐτόν, ἠσπάζοντο.

ἀγαπάω (ἀγᾰ, πρβ. ἄγαμαι) ἠγάπων, ἀγαπήσω, ἠγάπησα (ἀγάπησα ψ 214), ἠγάπηκα. ἀγαπῶμαι, ἠγαπώμην. τὸ δὲ ἠγαπήθην καὶ τὸ ἠγάπημαι σπανιώτερα. Παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 83, 42 τὸ δωρ. ἀγαπῆν καὶ π. Θεοκρ. Ἐπιγ. 21 (19) τὸ αἰολ. ἠγάπευν.—Πεζ. κυρ. ὑποδέχομαι φιλικῶς, μεταχειρίζομαι μὲ ἀγάπην, ἀγαπῶ. Συντ. δὲ πρὸς αἰτ. σ' ὧδ' ἀγάπησα ψ 214 οὕτως (ὡς νῦν) σὲ περιεποιήθην. ἠγάπα νεκροὺς Εὐρ. Ἱκ. 764 περιεποιεῖτο (ἐτέλει τὰ τελευταῖα καθήκοντα πρὸς) τοὺς νεκρούς. ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται Πινδ. Ἰ. 6,70 διὰ τὰς εὐεργεσίας τῶν ξένων (διότι εἶνε φιλόξενος) εἶνε ἀγαπητὸς (ὁ Λάμπων), τιμᾶται. οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι Πλ. Πολ. 330 C. μετὰ τοῦ φιλέω, ὅπερ ὑλικώτερον, Λυσ. 215 B. πρβ. Ξεν. Ἀπ. 2, 7, 9. ἀλλὰ καὶ ἀγαπᾶν ἑταίραν Ἀναξίλ. π. Ἀθην. 558 A. Ἡ δὲ σύντ. ἀγαπᾶν τινά τινος εἶνε πλημμελής, διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ Πλουτ. 90 F χωρίον γράφεται νῦν: ὅστις οὐκ ἄγαται (Hercher: ἀγαπᾷ) τῆς εὐμενείας οὐδ' ἐπαινεῖ τὴν χρηστότητα· τὸ δ' ἐκ τοῦ Ἀλέξ. π.

Ἀθήν. 226 B ἵνα δεδοικότες τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν εἰρῆται κατὰ βραχυλογίαν = ἵνα δεδ. ἀγαπῶσι τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι διὰ νὰ εὐχαριστῶνται νὰ πωλῶσι τοὺς ἰχθῦς μὲ τὴν ἀξίαν των (ὅσον ἀξίζουν). Ὅθεν πᾶσα διόρθ. περιττή. 2) ἐπιδοκιμάζω τι, ἐκτιμῶ — τὰ ῥήματα ὥς του ἄξια Πλ. Κρατ. 391 C. τὰ λιθίδια ἀγαπώμενα Φαίδ. 110 D ἐκτιμώμενα. 3) εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι εἴς τι· οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος μεθ' ἡμῶν δαίνυσαι; φ 289 δὲν εὐχαριστεῖσαι ὅτι ἡσύχως μεταξὺ ἡμῶν εὐωχεῖσαι; Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης συντ. ἢ πρὸς αἰτ. ἢ πρὸς δοτ. τοῦ πράγματος (πρβ. στέργω). ἀγ. τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν Θουκ. 6, 18. ἀγ. τὰ παρόντα Δημ. 6, 19. οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς Λυσ. 2, 21. Παρὰ δὲ Λουκ. (Δίκ. φων. 2) ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν ἀλλ' ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται τὸ ἐφ' οἷς συνδ. πρὸς τὸ ἡσύχασα, ἐξαλειπτέον δὲ τὸ ἀλλ' (προστεθὲν διὰ τὸ οὐκ) τ. ἔ. ὥστε οὐκ ἀρκούμενος τούτοις, ἐφ' οἷς (γενομένοις) ἔμεινα ἥσυχος πολλάκις, προσπαθεῖ τώρα πλέον καὶ πλειότερα διὰ τῆς βίας ν' ἀφαιρέσῃ. — Πολλάκις δ' ἐπακολουθεῖ εἰ ἢ ἐάν, ὡς ἀγαπῶσιν, ἂν τὸ ἴσον ἔχωσιν Πλ. Γοργ. 483 C. ἀγαπήσω, ἐὰν μετρίῳ τιμήματι περιπέσω Αἰσχίν. 1, 174. ἀγαπήσω, εἰ Λυσ. 12, 11. καὶ μετὰ τοῦ ὅτι, ὡς ἀγαπῶσιν, ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα Θουκ. 6, 36. Καὶ μετὰ μετοχ. οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλούσιοι γενόμενοι Δημ. 24, 124. Παρὰ δὲ Δημ. Ἀριστ. καὶ Θεοφρ. καὶ μτγν. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. μὴ ὅτι δίκην λαβεῖν ἀλλὰ μὴ προσοφλεῖν ἀγαπήσαιμ' ἂν Δημ. 55, 19 θὰ ἤμην εὐχαριστημένος νὰ —. οἱ Λύκιοι ἀγαπῶσι τὸ τρίχωμα φορεῖν Ἀριστ. 1348ª 29. — ἀγαπώμενος-η=ἐρώμενος-η Λουκ. Νιγρ. 7. Συνώνυμα: ἀγαπᾶν δηλοῖ ἀγάπην ἐξ ἐκτιμήσεως τῶν πραγμάτων, φιλεῖν ἀγάπην ἐκ συνανα-στροφῆς, ἐρᾶν ἀγάπην ὑλικωτέραν, στέργειν συμπάθειαν ἐσωτερικὴν καὶ ἁγνήν.

ἀγαπητός 3 (Δωρ. -ατός) ῥ. ἐπ. τοῦ ἀγαπῶ, ἠγαπημένος, ὅν τις ἀγαπᾷ· μοῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς β 365, καὶ ἄνευ τοῦ μοῦνος δ 817. Ζ 401: ὁ μόνος, μονογενής, μονάκριβος υἱός. || ἐπὶ πραγμ. προσφιλής, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός· ἀγαπητὰ ἤθη Ξεν. Ἀπ. 3, 10, 5 προσφιλής, ἐράσμιος χαρακτήρ. Πλ. Ἀλκ. 1, 131 E. Ἰδ. δὲ (ἔχει) δαπίδιον ἓν ἀγαπητὸν ποικίλον Ἡγήσ. π. Ἀθήν. 477 F δαπ. μὲ τὸ ὁποῖον ἑκὼν ἄκων εἶνε εὐχαριστημένος: «ἕνα καὶ μονάκριβο». δραχμῶν ἄγω προβάτιον ἀγαπητὸν δέκα Μένανδ. π. Ἀθήν. 647 E πρβ. μὲ τὸ ὁποῖον εἶμαι οὕτως ἢ ἄλλως εὐχαριστημένος, διότι δὲν δύναμαι ν' ἀγοράσω ἀκριβότερον. Ἄξιον δὲ σημ. τὸ ἀγαπητόν (ἐστί) μετ' ἀπαρεμ. π. Ἀριστοτ. 1171 ª20 καὶ ἀλλ. καὶ τὸ ἀγαπητά μετ' ἀπαρ. παρὰ Πινδ. Ν. 8, 4 (ἴδ. ἐπικρατῶ). Συνηθέστερον τὸ ἀγαπητόν (ἐστίν) εἰ ἢ ἐὰν — Πλ. Πρωτ. 328 A. Ξεν. Οἰκον. 8, 16 καὶ ἀλλ. — Ἐπίρρ. ἀγαπητῶς ἔχω: εἶμαι εὐχαριστημένος. ἀγαπητῶς ἐπιγράμματος ἔτυχον Δημ. 20, 112 ἦσαν εὐχαριστημένοι (ἐθεώρουν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς) ὅτι ἔτυχον ἐπιγράμματος (τῆς τιμῆς ταύτης). ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον Δημ. 19, 200 (ἴδ. παρατρέφω). ἀγαπητῶς (μετὰ χαρᾶς) ἰδεῖν τὴν εἰρήνην γενομένην Ἰσοκρ. Πλ. 17. || μόλις καὶ μετὰ βίας, μετὰ κόπου· ἀγαπητῶς ὀλίγῳ πρότερον σεσωσμένους Λυσ. 16, 16 ἐν ᾧ ὀλ. πρ. εἶδαν καὶ ἔπαθαν νὰ σωθοῦν (κυρ. ἦσαν εὐχαριστημένοι ὅτι ἐσώθησαν). πάνυ δεῖ ἀγαπητῶς αὐτὸν σωθῆναι ὁ αὐτ. 6, 45 πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι ἐσώθη. ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαι Πλ. Κριτί. 106 A.

ἀγάσυρτος ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου ὁ Πιττακὸς κατὰ Διογ. Λ. (1, 81) ἑρμηνεύοντα διὰ τοῦ ἐπισεσυρμένος καί ῥυπαρός· πρβ. κολοσυρτός.

ἀγασῶς Λακων. πλ. αἰτ. = ἀγαθούς Ἀρ. Λυσ. 1301.

ἀγγαρεύω ἐπιβάλλω ἀγγαρείαν, ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἐκτελῇ τι ἀμισθί, ὡς καὶ σήμερον, Κ. Δ. μτγν. ἐὰν δ' ἔχῃ τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται Μένανδ. π. Σουΐδᾳ, ὁ ἐξηγ. ἐὰν ἔχῃ μαζί του πράγματα (σκεύη), ταῦτα κατακρατοῦνται, δημεύονται.

ἄγγαρος ὁ (Περσ. λέξις), ἔφιππος ταχυδρόμος. Τοιοῦτοι ἵστανται ἕτοιμοι κατὰ σταθμοὺς ἐν ὅλῃ τῇ Περσίᾳ ἐν ἀνάγκῃ ἀγγαρεύοντες καὶ] ἄλλους, ἵνα κομίζωσι τὰς βασιλικὰς ἀγγελίας: «οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι» Σουΐδας. Ἡρ. 8, 98. Ξεν. Κ. Π. 8, 6, 17. ἄγγαρον πῦρ τὸ ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν μεταδιδόμενον σημεῖον διὰ πυρὸς Αἰσχ. Ἀγ. 294. ἴδ. φρυκτός.

ἀγγεῖον τό, Ἰων. ἀγγήϊον, ἀγγεῖον παντὸς εἴδους καὶ ἐκ διαφόρου ὕλης (μετάλλου, ξύλου, δέρματος κττ.) διά τε τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ ξηρά. Πλ. Πολιτικ. 287 E. Ἡρ. 1, 188. 4, 2. Ξεν. Ἀν. 6, 4, 23. || νεκροθήκη, λάρναξ Ἐπιγρ. || παρ' ἰατροῖς διάφ. τοῦ σώματος ὄργανα, ἰδίως αἱ φλέβες, αἱ ἀρτηρίαι, ὁ στόμαχος, οἱ πνεύμονες Ἀριστοτ. 667ᵇ 19. 520ᵇ 13. 655ᵇ 12 καὶ συχν. Θεόφρ. προπίνειν δὲ σύμμετρον (ὕδωρ) τῷ πλήθει (τῆς τροφῆς) χάριν τοῦ προαναληφθῆναι τοῦτο εἰς τὴν ἕξιν καὶ ἀκέραιον ἀναδίδοσθαι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου δύναμιν μηδὲ τοῖς πέρασι τῶν ἀγγείων προσπίπτουσαν ἐπιδάκνειν Ἀθήν. 45 E τὰ πέρατα τῶν ἀγγείων φαίνεται ὅτι εἶνε τὰ λεπτότατα ἄκρα (στόμια) τῶν φλεβῶν ἅτινα, συστελλόμενα ὑπὸ τῆς δριμύτητος τοῦ οἴνου, δὲν ἀφίνουσι τὸ αἷμα νὰ διέλθῃ. || ἐπὶ φυτῶν τὸ κέλυφος Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1, 11, 1. || ἐν γέν. ἀποθήκη, δοχεῖον· τὰ οἰκήματα ᾠκοδόμηται πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα, ὅπως ἀγγεῖα ὡς συμφορώτατα ᾖ τοῖς μέλλουσιν ἐν αὐτοῖς ἔσεσθαι Ξεν. Οἰκ. 9, 2 ὑπολελογισμένα (λογαριασμένα) πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν σκοπόν, διὰ νὰ εἶνε ἀγγεῖα ὡς συμφορώτατα διὰ τὰ

πράγματα, τὰ ὁποῖα μέλλουσι νὰ τεθῶσιν ἐντὸς αὐτῶν. Πλ. Κριτί. 111 A. Νόμ. 845 E.

ἀγγελία ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀγγελίη, εἴδησις, παραγγελία, πρεσβεία. Συχν. ἀγγελίαν φέρειν, ἀγγελία ἦλθε, ἀφικνεῖται. ἀγγελίη ἐμή Ὅμ. Τ 336 ἀγγελία, εἴδησις περὶ ἐμοῦ· ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο α 408 φέρει ἀγγελίαν περὶ τῆς επανόδου τοῦ πατρός σου. β 30. ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν Σοφ. Αἴ. 221 αγγ. περὶ ἀνδρός. ἐς τὰς Ἀθήνας ταχὺ ἀγγελία τῆς Χίου (=περὶ τῆς Χίου) ἀφικνεῖται Θουκ. 8, 15. 1, 61. φέρων μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας Πινδ. Π. 2, 4 τὸ μελος, δηλ. τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ τεθρίππου ἅρματος. τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν αὐτ. 41 ἀνέλαβεν ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς πάντας τὸ πολλοῖς γνωστὸν παράγγελμα (περὶ εὐγνωμοσύνης). ἰούλους, γενύων ἄρσενας ἀγγελίας Ἀνθ. 6, 198 τὰ ἐπὶ τῶν σιαγόνων προαγγέλματα τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας (περιττὴ ἡ διόρθ. ἀγλαΐας). ‖ φήμη, διάδοσις Θουκ. 6, 36. — ἴδ. ἀγγελίης.

ἀγγελίης ὁ (καὶ αἰτ. ἀγγελίην) ἄγγελος· ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στεῖλαν Ἀχαιοὶ Ὅμ. Δ 384 = ἄγγελον. ἀγγελίην ἐλθεῖν Λ 140 ὡς ἄγγελον. ἀγγελίης οἴχνεσκε Ο 640 = ἄγγελος. ἀγγελίης ἤλυθες Ν 252. ἤλυθε σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης Γ 206. ὠκέα Ἶρις ἀγγελίης πωλεῖται Ἡσ. Θε. 781 πορεύεται ὡς ἄγγελος. Τὴν ὀνομ. ἐν πᾶσι τοῖς χωρίοις τούτοις ἄλλοι ἐξηγοῦσιν ὡς γεν. τῆς αἰτίας.

ἀγγελικός 3 ἀνήκων εἰς ἄγγελον. ἀγγελικαὶ ῥήσεις «αἱ τῶν ἀγγέλων ἐν ταῖς τραγῳδίαις ῥήσεις» Ἀ. Β. 26. ἀγγελικὴ ὄρχησις Ἀθήν. 629 E χορὸς παροίνιος ἀπομιμούμενος τὸν ἀφικνούμενον καὶ διηγούμενον ἄγγελον. ἀγγελικὸν μέτρον εἶδος ἑξαμέτρου, ἐν ᾧ λείπει ἡ τελευταία συλλαβή (π. χ. Ἀρφ. Εἰρ. 797).

ἀγγέλλω (ἄγγελος) ὁμαλόν. Ὁ ἀόρ. β' ἤγγελον, ἠγγελόμην εἶνε ὕποπτος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (πρβ. Πλ. Πολ. 359 E. Ξεν. Ἀπ. 1. 2, 7. Ἀν. 1, 4, 11), ὡς καὶ π. Ἡροδ., ἀλλὰ παρ' Εὐρ. Ἰ. Τ. 932 εὕρηται τὸ ἠγγέλης καὶ ἐπαγγελῆ ἐν Ἐπιγρ. Μέλλ. Δωρ. ἀναγγελίοντι Ἐπιγρ. Ἡρακλ. 1, 118. Ἀόρ. ἀγγήλωντι Κρητ. Ἐπιγρ. — Σημ. φέρω ἀγγελίαν ἀπολ. (ὦρτο δ' Ἶρις - ἀγγελέουσα Θ 409 ἵνα φέρῃ ἀγγελίαν. τὸν ἀγγέλλοντα εἶχον ἐν φυλακῇ Ἡρ. 8, 23 τὸν φέροντα τὴν ἀγγελίαν). Συντ. μετ' αἰτ. (λόγον, ἐσθλά· μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Πλ. Πρωτ. 310 B). Μετ' αἰτ. καὶ δοτ. (Ἀχιλῆι κακὸν ἔπος Ρ 701. ἤγγειλέ τις ἡμῖν ταῦτα Πλ. Φαίδ. 58 A). Καὶ ἄλλως· ἀγγέλλειν τι εἴς τινα καὶ πρός τινα Εὐρ. Ὀρ. 1539. Ἰκ. 399. Μετ' αἰτ. προσ. Ξ 120. 123. Μετ' ἀπαρ. (Π 350. Θ 517 Παθ. ἤγγελται ἡ μάχη ἰσχυρὰ γεγονέναι Πλ. Χαρμ. 153 B). Μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς (Χ 439. Εὐρ. Ἰ. Τ. 704. Παθ. ἠγγέλθη - ὅτι φεύγοιεν Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 27). Μετὰ μετ. Σοφ. Ξεν. Θουκ. κλ., ἡγουμένου καὶ τοῦ ὡς (ἤγγειλας ὡς τεθνηκότα Σοφ. Ἠλ. 1341). — ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν Ἀρ. Πλ. 268 «ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον» Σχ. ποῦ εἶπες λόγια χρυσᾶ «ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων». οὐ πόλεμον γ' ἀγγέλλεις (=κηρύττεις) Πλ. Φαῖδρ. 242 B καὶ παροιμ. ἀγγέλλων φόβον Εὐρ. Ῥῆσ. 52 ἀγγ. φοβερὰν ἀγγελίαν. τὰ μὲν ἀγγέλλεις δείματ' ἀκούειν αὐτ. 34 φοβερὰ εἰς τὸ νὰ τα ἀκούσῃ τις. τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος Εὐρ. Ἑκ. 591 τὴν ὑπερβολὴν (τῶν στεναγμῶν) ἐν μέρει ἀφήρεσας διὰ τῆς περὶ γενναιότητός σου ἀγγελίας. Μέσ. Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι (=ἐπαγγέλλομαι) εἶναι φίλος Σοφ. Αἴ. 1376 διακηρύττω περὶ ἐμαυτοῦ ὅτι εἶμαι φίλος του. Σύστ. σύνταξις σαφῆ ἠγγέλλετο Θουκ. 6, 45 σαφεῖς ἀγγελίαι ἤρχοντο. ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις 8, 97 = ἐπὶ τούτοις ἃ ἤγγελτο: ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν εἰδήσεων τούτων, ἢ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως, ὡς σήμερον λέγεται.

ἄγγελος ὁ καὶ ἡ, ὁ κομίζων ἀγγελίαν, εἴδησιν· εὔχρηστον ἔν τε τῷ ποιητ. καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ. Συχν. πέμπειν ἄγγελον, ἥκει ἄγγελος τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν μαθόντας Θουκ. 7, 8 χωρὶς νὰ παραμορφωθῇ ἐν τῷ στόματι τοῦ ἀγγέλου. ἄγγελον γλῶσσαν λόγων δοὺς Εὐρ. Ἰκ. 203 γλ. ἀγγέλλουσαν λόγους. Σοφ. Ἀντ. 277. ἄγγελοι καλοῦνται καὶ τὰ πτηνὰ τὰ προσημαίνοντά τι διὰ τῆς πτήσεώς των ἢ ἄλλως, ὡς Ὅμ. Ω 292. ἡ ἀηδὼν παρὰ Σοφ. Ἠλ. 149 καλεῖται ὄρνις Διὸς ἄγγελος. Μτφ. λευκαὶ ἔθειραι συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίας Ἀνθ. 11, 41. ‖ ἡ ἀγγελία Πολύβ. 1, 72 (ὡς τὸ nuntius).

ἀγείρω (ᾰ) ὁμαλόν. Ἀ. ἤγειρα, ὁ παρ. ἀγήγερκα μόνον π. Βυζαντ. (Ἡσυχ.). ἀγηγερμένος Ἀππ. Ἐμφ. 2,134. ἀγήγερτο Μιθρ. 108. ἀγηγέρατο Ὅμ. Δ 211 κἀλλ. ἤγερθεν = ἠγέρθησαν Α 57. Θ 24. ἄγερθεν Ἀπ. Ῥ. 3, 356. ἀγέρθη Χ 475. Μέσ. ἀ. β' ἀγέροντο Β 94 κἀλλ., ἀγρέσθαι (ἀγέρεσθαι χ/φα) β 385. ἤγρετο (Cobet. ἔγρετο) Π 434. Ω 789. ἀγρόμενος Υ 166 υ 123. ξυναγείρατο ξ 323. ἀγειράμενος Ἀπ. Ῥ. 4, 1135. ἐσαγείρατο (-ρετο Bekk. ξ 248. — ἀγέρονται Ἀπ. Ῥ 3, 895. ἀμφαγέρονται Θεόκρ. 17, 94. ἀγερουμαι Σιβ. 1, 346 μὲ παθ. σημ.

Σημ. συναθροίζω, συνάγω. 1) συνήθ. λαὸν πρὸς μάχην (Λ 770), εἰς ἐκκλησίαν· κήρυκες λαὸν ἀγειρόντων κατὰ νῆας Β 438 ἂς συναθροίζωσι τὸν λαόν. Μέσ. τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα Β 52. β 8 συνηθροίζοντο πολὺ ταχέως. ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο Α 57 κἀλλ. συνηθροίσθησαν καὶ συνεπληρώθησαν (ἔγινε πλήρης ἡ συνεδρίασις). ἀγερέσθαι ἐπὶ νῆα β 385 νὰ συναθροισθῶσιν (ἐπιβάντες) εἰς τὸ πλοῖόν του· ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο Σ 245 συνῆλθον εἰς ἀγοράν. — ἀγηγέρατο Διὸς ἔνδον Υ 13 παρὰ τῷ Διί πρβ. ἐπὶ λαὸν ἀγείρας Πίνδ. Π. 9, 54 «τὸν ἐκ θή-

ρας ὄχλον ἀναστήσας καὶ συναθροίσας» Σχ. — Περὶ κτηνῶν βόεσσιν ἀγρομένῃσι Β 481. βο. συναθροισθείσαις, ἐν ἀγέλῃ βοῶν. — σύεσσι Ξ 25. — Ὁμοίως πεζ. ἀγείρειν συμμάχους Θουκ. 2, 17. στόλον ἀγεῖραι 1, 9 (ὅτι συναθροίσας στρατὸν ἐπεχείρησε τὴν ἐκστρατείαν)· ὁμοίως τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον ἀγείρας Σοφ. Ο. Κ. 1305. ἀγείροντες ἐρέτας Θουκ. 1, 31. στρατιάν Ξεν. Ἀν. 3, 2, 8. Μτγν.—2) Μτφ. ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη Χ 479 συνῆλθεν ἡ ζωὴ εἰς τὴν καρδίαν, συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας. ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη Δ 152 ἐπανῆλθε τὸ θάρρος εἰς τὰ στήθη του. πρβ. πνεῦμ' ἄθροισον (ὃ ἴδε) Εὐρ. Φοιν. 858.—3) Περιεργχόμενος συναθροίζω συνδρομὰς, εἰσφοράς, δῶρα ξ 285 τ 197. — πύρνα κατὰ μνηστῆρας ρ 362 ἐπαιτῶν συλλέγω κομμάτια (ψωμί). Καὶ ἀπολ. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα ν 14 συλλέγοντες εἰσφορὰς δι' ἡμᾶς αὐτοὺς θὰ πληρωθῶμεν, θὰ ἀποζημιωθῶμεν (εἰσπράττοντες ὅσα ἐδώσαμεν). μάστακα δοῖσα (Medenbach: δ' οἷα) τέκνοισι ὑπωροφίοισι χελιδὼν ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν Θεόκρ. 14, 40 ἀφ' οὗ δώσῃ μάστακα εἰς τὰ ὑπ. τέκνα της, ταχέως πετᾷ πάλιν ὀπίσω, διὰ νὰ συναθροίσῃ ἄλλην τροφήν. περιήει Δημόκριτος) κρείττονα ἀγερμὸν ἀγείρων Μενέλεω Θεόφρ. π. Αἰλ. Ἱ. Π. 4, 20 ποιούμενος σοφίας ἀθροισμόν, ὃς ἦν κρείττων τοῦ ἀθροισμοῦ (τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν) τοῦ γινομένου ὑπὸ Μεν. ὡς ἱέρειαν ἀγείρουσαν Ἰνάχου παισὶν Πλ. Πολ. 381 D (ἡ Ἥρα) ὡς ἱέρεια ἐμάζευε συνδρομὰς (βοηθήματα) διὰ τὰς Νύμφας, τὰς κόρας τοῦ Ἰνάχου, πρβ. Αἰσχ. Ἀπ. 168. Ἰδίως δὲ συλλέγειν προαιρετικὰς δωρεὰς διὰ τὴν Κυβέλην· πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων καὶ τῇ θεῷ ἀγείρων Σουΐδ. ἐκ Φιλοστρ. βί. Ἀπολλ. 4, 39. τύμπανον ἔχων ἐν τοῖς βασιλείοις ἀγείρειν τοῖς θεοῖς Πλούτ. Κλεομ. 33. αἱ θεραπαινίδες ἀγείρουσι περιιοῦσαι Ῥωμ. Ζητ. 29. τῇ μητρὶ ἀγείρειν Λουκ. Ψευδόμ. 13. Κρονοσόλ. 12 μαζεύειν συνδρομὰς (βοήθειαν) διὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν (Κυβέλην)· ὅθεν μητραγύρτης. Ὁμοίως ἀγ. τῇ κορώνῃ Ἀθήν. 359 Ε, ὅπου διασῴζεται τὸ ἐπὶ τούτῳ ᾀδόμενον ᾆσμα· ὅθεν ἀφ' ὧν ἀγείρει καὶ προσαιτεῖ Δημ. 8, 26 ἃ συνώνυμα. Καὶ ἐν γένει π. μτγν. ἀντὶ τοῦ ἐπαιτεῖν, πρβ. ἀγύρτης. Παρομοίως ἐξηγητέα καὶ τὰ ἐν Μ. Ἐ. λεγόμενα: «πολιοὶ λύκοι· ὁ ἀποκτείνας λύκον ἀγείρει αὐτῷ (γρ. αὑτῷ) τὰ πρὸς ταφήν» τ. ἔ. ὁ ἀποκτείνας λύκον συνάγει βοηθήματα (συνδρομάς), τὰ ὁποῖα θὰ τῷ χρησιμεύσουν πρὸς ταφήν του (διότι δύναται νὰ τὸν φάγῃ ἄλλος λύκος;). Καὶ σήμερον οἱ λύκον ἀποκτείναντες λαμβάνουσιν ἀμοιβὴν παρὰ τῶν ποιμένων. Νῦν πρβ. «ἀγείρειν τὸ περιιέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ» Σουΐδας. Καὶ σήμερον ἐπὶ κατορθώματί τινι τοιούτῳ γυρίζουσι δίσκον καὶ συνάγουσι χρήματα, π.χ. ὁ κατορθώσας νὰ εὕρῃ καὶ ἀνχλάβῃ ἐκ τῆς θαλάσσης τὸν ῥιφθέντα σταυρὸν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Φώτων. Ὁμοίως ἡ γλῶσσα: «ἀγείρας, ὁ χωλός» ἐνν. ὡς ὁ ἐπαίτης ὁ χωλαίνων. 4) ἐν γέν. συνάγω, μαζώνω· ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων Ἀνθ. 5,300 συνοφρυούμενος, συστέλλων τὰς ὀφρῦς. ἀμικτότατ' εἰς ἓν ἀγείρας Ἀνθ. Πλαν. 138 τὰ πολὺ δυσκόλως συνενούμενα εἰς ἓν συνενώσας. Καὶ ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω; Αἰσχ. Χο. 636 «συνάξασα κατηγορῶ» Σχ. τ. ἔ. ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων, ἃ συνήθροισα, ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τὸν τόπον του;

ἀγείτων ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων γείτονα· ἔρημος, ἀγείτων πάγος Αἰσχ. Πρ. 286. ἀγείτων οἶκος φίλων Εὐρ. Ἠλ. 1130 ἄνευ γειτόνων φίλων. Ἐν Ἀνθ. Πλαν. 256 ὁ Ἀρχίλοχος καλεῖται ἐρημοφίλας καὶ ἀγείτων. Πλουτ. 423 D μτγν.

ἀγελαῖος 3 ὁ τῆς ἀγέλης, τοῦ ποιμνίου, εἰς ἀγέλην ἀνήκων, συναγελαζόμενος, «κοπαδιαστός». Παρ' Ὁμ. συχν. βοῦς ἀγελαίη καὶ Σοφ. Αἴ. 175, ἡ ἐλευθέρως ἐν τῇ ἀγέλῃ βόσκουσα, ἄφετος νεμομένη. Πρβ. Ξεν. Ἱππικ. 5, 8. ‖ ὁ ζῶν ἀγεληδόν· ὅθεν ὁ Ἀριστ. 1256 a 28 διαιρεῖ τὰ ζῷα εἰς ἀγελαῖα καὶ σποραδικά, ὁ δὲ Πλάτ. συνδέει ἀγελαῖον καὶ ἥμερον Πολιτικ. 266 Α. ἰδίως ἰχθύες ἀγελαῖοι Ἡρ. 2,95 οἱ κατὰ μεγάλας ἀγέλας πορευόμενοι ἐν καιρῷ τῆς ὀχείας. Μτφ. σύννομον γὰρ ἡ φιλία ζῷον οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν οὐδὲ κολοιῶδες Πλουτ. 93 C ἡ φιλία εἶνε ζῷον, ὅπερ ἀγαπᾷ μὲν τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' ὄχι τὴν πολυάριθμον (τὴν ἀγελαίαν καὶ κολοιώδη), ἀλλὰ τὴν ὀλιγάριθμον (ἣν ἔδειξε πρότερον ὁ συγγρ.). ‖ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης, ἀπὸ τὸν σωρόν, τῆς σειρᾶς, δθ. κοινός, εὐτελής, πρόστυχος. Παρὰ Πλάτ. ἀγελαῖοι ἄνθρωποι Πολιτικ. 268 Α οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι κατ' ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἄρχοντας. οἱ ἀγελαῖοι σοφισταί Ἰσοκρ. Παναθ. 18 οἱ πολλοὶ καὶ πλανῆται (Ἁρποκρ.), εὐτελεῖς (Πολυδ.). ἀγελ. ἄρτοι Πλ. κωμ. Ἀθήν. 110 D εὐτελεῖς. κεραμίδες ἀγελαῖαι Ἐπιγρ. κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς γωνιαίας. ἀγ. ἰσχάδες Εὔπολ. π. Εὐστάθ. 1165, 14. ὅσον ἔνεστι τῇ ψυχῇ φορβαδικὸν καὶ ἀγελαῖον καὶ ἀξύνετον λόγου Πλουτ. 713 Α τ. ἔ. ζῳῶδες, κτηνῶδες, πρόστυχον. οἱ πολλοὶ καὶ ἀγελαῖοι ὁ αὐτ. 593 Β κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ἀγέλης ἐξαιρέτους. «Ἀγέλαιος προπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμαθής, ἀγελαῖος δὲ ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης» Σουΐδ. καὶ ἄλλοι.

ἀγέλαστος 2 ὁ μὴ γελῶν. ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι Αἰσχ. Ἀγ. 784 συγχαίρουσιν ὅμοιον σχῆμα (τοῖς χαίρουσι) λαμβάνοντες βιάζοντες τὰ σκυθρωπὰ πρόσωπά των νὰ συγχαίρωσι. «ἀγέλαστος πέτρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ ὅτε τὴν Κόρην ἐζήτει» Ἡσ. Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 200. Ἀ. Β. 337. Μτφ. ἀγέλ. βίος Φρύν. κωμ. Ἀ. Β. 344. Σίβυλλα — ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ

ἀμύριστα φθεγγομένη Πλουτ. 397 A. || παθ. οὐχὶ ἀξιογέλαστος· πέπλων ἀγελάστοις συμφοραῖς πεπληγμένων Αἰσχ. Χο. 30 κτυπηθέντων ἕνεκα θλιβερῶν συμφορῶν (ἴδ. λινοφθόρος).

ἀγένεια ἡ (ἀγενής), ταπεινὸν γένος, καταγωγή. ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τἀναντία τούτων εἶναι, ἀγένεια, πενία, βαναυσία Ἀριστοτ. Πολιτ. 6,1 (=1317 b 40). Ἐνταῦθα γρ. δι' ἑνὸς ν, διότι προφανῶς ἀντιτίθεται τὸ γένος· ὅπου δὲ ἐναντίον εἶνε τὸ γέννα (γενναιότης), γρ. διὰ δύο νν. Ἴδε κατωτ.

ἀγένειος 2 (γένειον), ὁ μὴ ἔχων γένειον Πινδ. Ἀρφ. Λυσ. Πλ. Ἐπιγρ. μτγν. τὸ ἀγένειον, ἔλλειψις γενείου, Λουκ. Εὐν. 9. || ἀγένειον τοῦτο εἴρηκας Λουκ. Ζ. Τραγ. 29 ὁ λόγος οὗτος, ὃν εἶπας, εἶνε λόγος ἀγενείου (νέου, ἀπείρου) ἀνθρώπου. Ὁ Πλάτ. Νόμ. 833 C τάττει τοὺς ἀγενείους μεταξὺ τῶν παίδων καὶ τῶν ἀνδρῶν. Ὅθεν ἀναφέρονται πολλ. χοροὶ ἀγενείων (ἀγένειοι πυρριχισταί Λυσ. 21,4) κεχωρισμένοι τῶν παίδων.— Ἀγενείως ἐπίρρ. ἀγενείως τοῦ προσώπου εἶχεν Φιλοστρ. σ. 489 δὲν εἶχε γένεια εἰς τὸ πρόσωπον.

ἀγενής 2 (γένος), ὁ οὐ γεγονώς· γέγονεν ἢ καὶ ἀγενές ἐστι (=ἢ καὶ οὐ γέγονε) Πλ. Τιμ. 27 C. || «ἀντὶ τοῦ ἄπαις παρ' Ἰσαίῳ» Ἁρποκρ. Ἀλλ' ὁ Ἰσαῖος ἄπαις ἔχει. εἰ ἀγενής (=ἄτεκνος) μεταλλάξαι τὸν βίον Ἐπιγρ. || ὁ ταπεινὸν γένος (καταγωγήν) ἔχων· ὅταν οἵ τ' ἀγαθοί (=εὖ γεγονότες, εὐγενεῖς) πρὸς τῶν ἀγενῶν κατανικῶνται Ἀπ. Σοφ. 81, ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τὴν δι' ἑνὸς ν γραφήν. Ἡρόδ. 1 134. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης εὕρηται γεγραμ. καὶ διὰ δύο νν, ὅπου γίνεται ἀντίθ. πρὸς τὸ γενναῖος (=εὐγενής), ὡς Πλάτ. Πρωτ. 319 D: πλούσιος πένης, γενναῖος ἀγεννής. Καθόλου τὸ μὲν ἀγενὴς κυριολεκτικῶς, ὅπου φανερὰ ἡ πρὸς τὸ γένος (εὐ-γενής) ἀντίθεσις, τὸ δὲ ἀγεννὴς μεταφορικῶς.

ἀγένητος 2 (γενέσθαι) ὁ οὐ γεγενημένος· ἀρχὴ δ' ἀγένητον Πλ. Φαῖδρ. 245 D = οὐ γεγένηται, δὲν ἔχει γένεσιν (ἀρχήν)· ἀγένητόν τε καὶ ἀθάνατον ψυχὴ ἂν εἴη αὐτ. 246 A. ὁ χρόνος ἀγένητον Ἀριστοτ. 251 b 15. Πλάτωνος ποιητὴν τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἄλλων γενητῶν (=γεγενημένων) τὸν ἀγένητον (=ἄναρχον) καὶ ἀΐδιον θεὸν ὀνομάζοντος Πλουτ. 718 A. ἅπαντα τἀγένητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ Σοφ. Ἀπ. 776 «ἕκαστον ἐν χρόνῳ τινὶ ἔλαβε τὴν πρώτην γένεσιν» Πλουτ. 732 D. || οὐ γεγεννημένος· βουλομένους ἂν (τὰ τέκνα) ἀγένητα μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι Πλ. Ἀλκιβ. 2 σ. 142 C θὰ προετίμων νὰ μὴ ἐγεννῶντο τὰ τέκνα ταῦτα μᾶλλον παρὰ νὰ ἐγεννῶντο (ἐκ τοῦ γίγνεσθαι, ὅπερ οἱ ἀρχαιότεροι μετεχειρίζοντο πολλ. ἀντὶ τοῦ γεννᾶσθαι). || ἀποίητος, ἀτέλεστος, «ἀκάμωτος», ἀνύπαρκτος. ὧν οὐδὲν διὰ τὸν φεύγοντα τὴν δίκην ἀγένητόν ἐστιν, ἀλλὰ—ἅπαντα πέπρακται Ἰσοκρ. 20,8 ὅπου τὸ ἀγένητον ἀντίθ. τῷ πέπρακται. οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον (=οὐ πραχθέν) θείη Πλ. Πρωτ. 324 B. τὸ γὰρ φανθέν (κρανθέν Nauck) τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν Σοφ. Τρ. 743 ὅ,τι ἔγινεν (κυρ. ἐφανερώθη) ἅπαξ δὲν ὑπάρχει τις ὁ δυνάμενος νὰ τὸ κάμῃ ἀκάμωτον (ἀτέλεστον). τὸ γεγενημένον οὐδὲ θεῷ δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀγένητον Πλουτ. 115 A. (Ὄλυμπος εἰσήγαγεν) ἀγένητόν τι καὶ ἀγνοούμενον ὑπὸ τῶν ἔμπροσθεν ὁ αὐτ. π. μουσ. κ. 11. αἰτίαι ἀγένητοι Αἰσχίν. 3 245 αἰτιάσεις ἀνυπόστατοι.

ἀγέννεια ἡ (γέννα), ἀγεννές (ταπεινὸν) φρόνημα, ἀνελευθεριότης· ἀκολουθεῖ τῇ ἀνελευθεριότητι μικροψυχία, ταπεινότης, ἀγέννεια Ἀριστοτ. π. ἀρ. καὶ κακ. κ. 6 (=1251b 16). διὰ ψυχῆς ἀγέννειαν καὶ μαλακίαν Πλουτ. 112 C. Ἀντίθ. γενναιότης.

ἀγεννής 2 (γέννα), ὁ ταπεινὸν (εὐτελὲς) ἔχων φρόνημα, ἀντίθ. τῷ γενναῖος, ὡς πολλ. π. Πλάτ. (οἷον Πρωτ. 319 D, περὶ οὗ ἴδ. ἀγενής)· μετὰ τοῦ κακοῦργος καὶ ἀνελεύθερος ἐν Γοργ. 465 B. βίος ἀγεννής, βάναυσος, ἀγοραῖος Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 8, 2 (=1328 b 40). οὐκ ἀγεννεῖς (=ἀνελευθέρους) διατριβὰς ἔχων, ἀλλ' ἐν γυμνασίοις διατρίβων Αἰσχίν. 2, 149. τὸ ἀγεννὲς καὶ ταπεινὸν Πλουτ. σ. 66 D. ὁ δ' ἀγεννὴς ἀλεκτρυὼν καὶ δέδιε τὸν κρείττονα Μέν. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 106,8· κύων ἀγεννὴς καὶ φαῦλος Δημ. 26,22. τὰ πλεῖστα τῆς χώρας ἀγεννῆ καὶ φαῦλα Πλουτ. Σόλ. 22. Ἐπὶ φυτῶν, ἄγριον βλάστημα καὶ ἀγεννές Πλουτ. 529 B. ξύλον ἀγεννές ἐν βί. Ἀντ. 38. || πρόστυχος, χυδαῖος. εἰ δ' ἀγεννὲς καὶ ἄμορφον (εἴη τὸ παιδάριον) Πλουτ. Λυκ. 16.

ἀγεννῶς ἐπίρρ. ἀγεννῶς οὐκ ἐῶ παίζειν Πλ. κωμ. π. Ἀθην. 666 D δὲν ἐπιτρέπω τοιαῦτα ἀνελεύθερα παιγνίδια. οὐκ ἀγεννῶς = εὐγενῶς Πλ. Χαρμ. 154 C καὶ μτγν.

ἀγέννητος 1 (ἀγέννατος Δωρ.) 2 οὐ γεγεννημένος· ἀγ. τότ' ἦ Σοφ. Ο. Κ. 973 δὲν ἤμην τότε γεννημένος || ταπεινὸς τὴν καταγωγὴν (δυσγενής) Σοφ. Τραχ. 61 (=δούλη 63) || οὐ γεννῶν, ἄγονος· ἄτροφον καὶ ὥσπερ ἀγέννητον τὸ ἁλμυρόν Θεοφ. Α. Φ. 6, 10,1 || Ἐπίρρ. ἀναιτίως καὶ ἀγεννήτως (ἄνευ γεννήσεως) Πλουτ. 1015 A.

ἄγεο (ἀγέομαι Δωρ.) «ἡγοῦ, ἄρχου» Ἡσύχ.

ἀγέομαι δωρ. = ἡγέομαι Πίνδ. καττὰ ἀγημένα π. Δημ. 43,66 = κατὰ τὰ νενομισμένα. Παρὰ δ' Ἡροδ. 2, 69. 72. 115 κἀλλ. διορθ. διὰ τοῦ ἡγέομαι.

ἀγέραστος (γέρας) 2 χωρὶς γέρας, βραβεῖον, δῶρον: ἀβράβευτος, ἀτίμητος. Ἰλ. Α 119. ὅστις ἄτιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος Ἡσ. Θε. 395 ὅστις μηδὲ λάβοι τιμὴν μηδὲ γέρας παρὰ Κ. τύμβον ἀγέραστον Εὐρ. Ἑκ. 115 οὐ τετιμημένον θυσίαις || μετὰ γεν. θυέων

ἀγέραστον (=ἄτιμον) ἔθηκεν 'Απόλ. 'Ρ. 3, 65 οὐκ ἐτίμησε θυσίαις. ὥστε μηδὲ τῆς μαντικῆς ἄμοιρον εἶναι τὸ τῶν ἐνύδρων γένος μηδ' ἀγέραστον Πλουτ. 976 C.

ἀγερέθω ἴδ. ἠγερέθω.

ἀγέρεσθαι ἴδ. ἀγείρω.

ἄγερθεν (= ἠγέρθησαν) Δωρ. καὶ ἐπ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγερμός ὁ (ἀγείρω) συλλογὴ χρημάτων, βοηθημάτων, εἰς ὑπηρεσίαν (λατρείαν) μάλιστα τῶν θεῶν Διον. 'Αλ. 'Αθήν. (360 D) Πολυδ. 'Επιγρ. (: ἀγειρέτω ἡ ἱέρεια... ὁ δὲ ἀγερμὸς ἔστω τῆς ἱερείας). || 'Οδυσσέα μανῆναι προσποιήσασθαι ἐν τῷ ἀγερμῷ 'Αριστ. Ποιητ. κ. 8 (= 1451 a 26) προσεποιήθη ὅτι ἐτρελλάθη, ὅτε ἐγίνετο ὁ ἀθροισμὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσομένων. || ἀθροισμὸς σοφίας ἐν Αἰλ. Π. 'Ι. 4, 20 (ἴδ. τὸ χωρίον ἐν λ. ἀγείρω). Τὸ ἀγερμὸς ἐπιδοκιμάζεται μᾶλλον τοῦ ἀγυρμός.

ἀγερσικύβηλις ὁ (ῠ) ὁ ἐπαιτῶν (= ἀγείρων) θύτης, ἱερεύς (παρὰ τὴν μαντικὴν μάχαιραν = κύβηλιν). "Αλλοι: ὁ ἐπαιτῶν ὑπὲρ τῆς Κυβέλης. "Αλλοι γρ. ἐγερσικύβηλις (ὁ ἴδ.) Β. 'Α. σ. 336.

ἀγέρωχος 2 (ᾰ) (γέρας ἔχων οἷον γεράοχος (;), ἄλλοι: γαίω-γαῦρος). Παρ' 'Ομ. ἐπὶ καλοῦ· σεμνός, ἔντιμος. ἀγέρωχοι δὲ λέγονται παρ' αὐτῷ οἱ 'Ρόδιοι, Τρῶες, Μυσοὶ καὶ ὁ Περικλύμενος ('Οδ. λ 285). || ἀγέρωχος νίκη Πινδ. 'Ο. 10,79 «ἔξοχος» Σχ. ἀγέρωχον στεφάνωμα πλούτου Π. 1, 50 εὐπρεπῆ στέφανον πλούτου. ἀγ. ἔργματα Ν. 6, 34. νέκταρ ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν ἀγέρωχον (ὑπερήφανον, σεμνὸν) ἐξ ἀκάνθης φυτὸν Λυαῖος 'Ανακρ. 'Απ. 53. || ἐπὶ κακοῦ, ἀλαζών, θρασύς, ὑβριστικός. «'Αλκαῖος ('Απόσ. 120) καὶ 'Αρχίλοχος ('Απ. 154) ἀγέρωχον τὸν ἄκομψον καὶ ἀλαζόνα» Εὐστ. 'Ιλ. 314,43. τὰ ἐν ἡμῖν ἀγέρωχα (βίαια) καὶ ἄκοσμα πάθη Πλουτ. 657 D. 'Επίρρ. ἀγερώχως ὄμμα γαῦρον ἔχει τράγος 'Ανθ. 9,745 ὑπερηφάνως γαῦρον ὄμμα. ἀγερωχότερον Πολύβ.

ἀγεσίλαος (ᾱ ῐ ᾱ) ὁ, καὶ ἀγεσίλας, ὁ ἄγων τὸν λαόν. 'Επώνυμον τοῦ "Αιδου. ἴδ. ἀγησίλαος.

ἀγέτας, ἀγέτις Δωρ. ('Ανθ. 6,167. 7,425) = ἡγέτης, ἡγέτις.

ἄγευστος 2 παθ. οὐκ ἔχων γεῦσιν· ἡ γεῦσις τοῦ γευστοῦ τε καὶ ἀγεύστου 'Αριστοτ. π. Ψυχ. 2,10,3 (= 422 a 30) || ὧν οὐκ ἐγεύσατό τις: ἀδοκίμαστος, ποῦ δὲν τὰ ἐδοκίμασε· τροφαὶ ἄγευστοι τοῖς πρότερον Πλουτ. 731 D. πολλὰ τῶν ἀγεύστων καὶ αβρώτων πρότερον ἥδιστα νῦν γέγονε 733 E.
|| ἐνεργ. οὐ γευσάμενος, οὐ γεγευμένος, ποῦ δὲν ἐδοκίμασε, μετὰ γεν. ὑμεῖς δ' ἰχθύων ἄγευστοι καὶ ἄσιτοι Λουκ. Κρον. 28. || μεταφ. εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰὼν Σοφ. 'Αντ. 583 εὐδαίμονες εἶνε ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ βίος δὲν ἐγεύθη κακῶν: οἵτινες ἐν τῷ βίῳ δὲν ἐδοκίμασαν κακά. ἐλευθερίας ἄγευστος Πλ. Πολ. 576 A. τῶν τερπνῶν ἄγευστος Ξεν. 'Απ. 2, 1, 23. ἄγευστοι ἡδονῆς ἐλευθερίου 'Αριστοτ. σ. 1176 b 19. || ἀπολ. ἀνάριστος, νῆστις Πλάτ. κωμ. π. 'Αθήν 644 A. ἄποτοι καὶ ἄγευστοι Λουκ. Τίμ. 18.

«**ἀγεωργίου δικάζεσθαι**, ὡς λιποταξίου· σημαίνει δὲ τό, ἐπειδάν τις χωρίον παραλαβὼν ἀγεώργητον καὶ ἀνέργαστον ἐάσῃ, ἔπειθ' ὁ δεσπότης δικάζεται τῷ παραλαβόντι» Β. 'Α. σ. 20 καὶ 336. Λοιπὸν ἀγωγὴ ἐπὶ ἀγεωργησίᾳ.

ἄγη (ᾰ), Δωρ. ἄγα (ἄγαμαι) ἡ, θαυμασμός, ἔκπληξις. ἄγη μ' ἔχει γ 227 = θάμβος μ' ἔχει = θαῦμά μ' ἔχει (καὶ πεζ.). || φθόνος, ζηλοτυπία· φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεόμενος 'Ηρόδ. 6, 61 ἀπὸ φθόνον καὶ ζήλεια (πρβ. 8, 69). οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον Αἰσχ. 'Αγ. 131 (φθάνει) μόνον φθόνος τις ἐκ τῶν θεῶν νὰ μὴ σκοτίσῃ τὸ πρότερον πληγὲν στόμιον (ἴδ. τὰς λ.). Περὶ δὲ τοῦ μηλοφόνοισιν ἄταισιν στ. 730, ὅπου ὁ 'Ερμ. διώρθ. ἄγαισιν, ἴδ. ἄτη. ἀμφοτέρας τὰς σημ. ἔχει καὶ τὸ ἄγαμαι. Πρβ. «ἄγαις· ζηλώσεσιν» 'Ησύχ. ἴδ. Αἰσχύλ. 'Απ. 85.

ἀγή (ᾰ, ἄγνυμι) ἡ, θραῦσμα, σύντριμμα, κομμάτι· κωπῶν ἀγαῖσι Αἰσχ. Πέρσ. 425 μὲ κομμάτια κωπῶν. πρὸς ἁρμάτων ἀγαῖσι Εὐρ. 'Ικ. 693. || κύματος ἀγή = κυματωγή, τόπος, ἐν ᾧ τὰ κύματα ἄγνυνται, 'Απολλ. 'Ρ. 1, 554. 4, 941. Γενικώτερον ἐν 'Ανθ. 7, 699 οὐ γάρ σοι σκεπανή τις ὑφόρμισις οὔτε βόρειον ἐς κλίτος οὔτ' ἀγὴν κύματος ἐς νοτίην δὲν ὑπάρχει ὅρμος τις διὰ νὰ προφυλαχθῇς οὔτε πρὸς βορρᾶν οὔτε πρὸς νότον (κυρ. οὔτε πρὸς τὴν νοτ. θραῦσιν τοῦ κύματος) || μτφ. ἀγὰν διαπλέκει Πινδ. Π. 2, 82 πλέκει (μηχανᾶται) δολίαν καμπὴν (ἑλιγμόν). "Οφιος ἀγήν 'Αράτ. Φαιν. 668 τὸν ἑλιγμὸν τοῦ "Οφ.

ἄγη επ. ἀντὶ ἐάγη.

ἀγηγέραται, -**ατο** πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγήγερμαι πρκ. τοῦ ἀγείρω.

ἀγήλατος, τὸ ἄγος ἐλαύνων, ἀγηλάτῳ (τῷ κεραυνῷ τῷ τοὺς ἀσεβεῖς ἀποδιώκοντι) μάστιγι συνθλάσας κάρα Λυκόφρ. 439.

ἀγηνορίη (ᾰ) ἡ, ἀνδρεία, γενναιότης Χ 457. Μ 46. || θρασύτης· νῦν αὖ μιν ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας Ι 70 τώρα πάλιν τὸν ἐνέβαλες εἰς σκέψεις αὐθάδεις, τὸν ἔκαμες νὰ τὸ πάρῃ ἐπάνω του.

ἀγήνωρ (ᾰ), Δωρ. ἀγάνωρ-ορος, ὁ, ἡ (ἄγαν, ἀνήρ). 'Επ' ἀγαθοῦ· λίαν ἀνδρικός, ἀνδρεῖος, ἀνδρειωμένος, ἡρωϊκός, γενναῖος· θυμὸς ἀγήνωρ Π 801. κραδίη καὶ θυμὸς ἀγ. Ι 635 καὶ ἀλλ. βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας (λέων) Ω 42 ὑποχωρήσας (πεισθεὶς) εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν γενναίαν καρδίαν του. || ἐπὶ κακοῦ· ὑπερόπτης, ὑβριστής· ὁ 'Αχιλλεὺς Ι 699, ὁ Λαομέδων Φ

443, οἱ μνηστῆρες α 106 κτλ. πρβλ. Ἡσ. Θε. 641. Παρὰ δὲ Πινδ. ὁ ἵππος (γενναῖος), ὁ χρυσός, ὁ πλοῦτος (λαμπρός, εὐπρεπής) κττ πεῖραν ἀγάνορα ἐγχέων ἀναβάλλομαι Πινδ. Ν. 928 παρακαλῶ ν' ἀναβάλῃς τὴν εὐγενῆ ταύτην δοκιμὴν τῶν ὅπλων.

ἀγήοχα πρκ. τοῦ ἄγω.

ἀγήραντος 2 = ἀγήρως, ἄφθαρτος· κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ Σιμων. ἐν Ἀνθ. 7, 253 ἔχοντες ἄφθιτον (ἀμάραντον) ἔπαινον. Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου παντός, κέκευθε κόνις ὁ αὐτ. 7, 6.

ἀγήραος 2 (α, γῆρας) καὶ συνηρ. Ἀττ. ἀγήρως 2, ἀγήρως ἐν ὀνομ. μόνον ἐν ε 218, ἄλλως ἀγήραος, ἀγήρων αἰτ. Ὕμν. Δήμ. 243 = ἀγήρω Ἡσ. Θε. 949 (περὶ τῆς αἰτ. πεζολ. ἀγήρω (ν) ἴδ. τὸν πρόλογον τοῦ α' τόμου τῆς ἐκδ. Πλουτ. Ἠθ. σ. XXVI), ἀγήρῳ ὀν. δυ. Μ 323 Ρ 144, ἀγήρῳ ὀν. πληθ. Ἡσ. Θε. 277, ἀγήρως αἰτ. πλ. η 94 Ὕμν. Ἀπ 151 καὶ ἀλλ. ἀγήρῳς δοτ. πλ. Ἀρφ. Ὄρν. 689. — ὅστις δὲν γηράσκει, ἀπαλαίωτος. Ὁ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος συχνότατα μετὰ τοῦ ἀθάνατος, ὡς ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα Θ 539. ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε Μ 323. Ἡσ. Θε 949 (πρβ. Σοφ. Ο. Κ. 607 : μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε) ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος Ἡσ. Θε. 955. ἀγήρως (ἀγήρῳ ἡ α' γρ.) χρόνῳ δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου αἴγλαν Σοφ. Ἀντ. 608 τ. ἔ. ἐν αἰωνίῳ χρόνῳ δυνάστης ὤν. || καὶ ἐπὶ πραγμάτων χάριν ἀγήρων ἕξομεν θὰ εἴμεθα αἰωνίως εὐγνώμονες πρός σέ Εὐρ. Ἰα. 1178. εὔκλειαν ἀγήρω καταλείπουσιν Δημ. 60, 32, τὸ φιλότιμον ἀγήρων μόνον Θουκ. 2 44 ἡ φιλοτιμία μόνον δὲν γηράσκει· λόγων ἀθάνατον καὶ ἀγήρων πάθος Πλ. Φιλ. 15 D ἀθάν. καὶ οὐδέποτε γηράσκον ἰδίωμα τῆς γλώσσης. παραμένει ἀγήρω καὶ χλοερά (τὰ φυτά) Πλουτ. 649 D.

ἀγής 2 (α), πρβ. ἄγος καὶ sacer) ἐναγής, μυσαρός· ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο Ἱππών. Ἀπ. 11 || ἐπὶ καλοῦ, εὐαγής, λαμπρός, καθαρός· ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἁγέα κύκλον Ἐμπεδ. ἐν Ἀ. Β. σ. 337 (ἡ σελήνη) προσβλέπει τὸν ἀπέναντι αὐτῆς εὑρισκόμενον λαμπρὸν κύκλον τοῦ βασιλέως ἡλίου.

ἀγησίλαος (α ῐ ᾰ) ἡγούμενος τῷ λαῷ, ἄγων τὸν λαόν· ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου. Αἰσχ. Ἀπ. 406. || ἀγεσίλας Δωρ. μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ Καλλίμ. εἰς Λουτρὰ Παλλ. 130 ἐν τιμῇ ἐσόμενος παρὰ τῷ μεγάλῳ Πλούτωνι. μή μου ἐνυβρίξῃς ἁγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα, μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἔπ' (= ἐπιμηνίσῃ πικρὸν) Ἀγεσίλας Ἐπιγρ. Ἑλλ. 195. || Ἰων. ἡγησίλεως = ἡγούμενος τῷ λαῷ. ἡγησίλεω δῶμ' Ἅιδος κατέβη Ἀνθ. 7, 545 κατέβη εἰς τὸ δῶμα τοῦ Ἅιδου τοῦ ὁδηγοῦντος (παρ' ἑαυτὸν) τὸν λαόν. Καὶ Ἡγησίλαος π. Ἀθην. 684 D: ἡ (σκύρη) χθονίου πέφαται στέφος Ἡγησιλάου ἡ ὁποία λέγεται ὅτι εἶναι στ. τοῦ χθον. Πλούτωνος.

ἀγησίχορα προοίμια, ᾄσματα ἡγούμενα τοῦ χοροῦ Πινδ. Π. 1, 4.

ἀγητός ή όν (α, ἄγαμαι), ἀρχ. ἐπικ. τύπος τοῦ μτγν. ἀγαστός, θαυμαστός. φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος Χ 370 Παρ' Ὁμ. πάντοτε μετὰ τοῦ εἶδος ἐν τέλει τοῦ στίχου καὶ συνήθως ἐπὶ προσ. δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν Ω 376 θαυμ. κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν, πρβ. ξ 177. τὸ δὲ εἶδος ἀγητοὶ Ε 787. Θ 228 θαυμ. μόνον κατὰ τὴν μορφὴν (ἐξωτερικῶς, ὄχι δὲ καὶ κατὰ τὰ ἔργα πρβ. τὸ ἡμ. «θεωρία ἐπισκόπου»). μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητή Ὕμν. Ἀπόλλ. 198 || μετὰ δοτ. χρήμασιν ἦσαν ἀγητοὶ Σολ. Ἀπ. 5. ἐσσομένοισιν ἀγητὸν ἀνθρώποις Κό. Σμυρ. 13, 337 θαυμαστὸν τοῖς μεταγενεστέροις. ῥόδων ἀγητὸν νέον ἔρνος ἤνθισε χθὼν Ἀνακρεόντει. 53, 36.

ἀγήτωρ -ορος ὁ, Δωρ. = ἡγήτωρ. «ὁ τῶν Ἀφροδίτης θυηλῶν ἡγούμενος ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ· καὶ ἡ ἑορτὴ Ἁγητόρια» Ἡσύχ. Φοῖβος, ἁγήτωρ μελέων Εὐρ. Μηδ. 426. τοῖς δωρίζουσι τραγικοῖς ἁρμόζει μᾶλλον ἡ δασεῖα.

ἁγίζω (α, ἥγιζον καὶ ἁγισθεὶς καὶ πλέον οὔ) ἁγιάζω τὸν βωμὸν καίων τὸ θῦμα ἐπ' αὐτοῦ, ἀφιερῶ, καθιερῶ, προσφέρω θυσίαν· ἐναλίῳ θεῷ τυγχάνεις βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων Σοφ. Ο. Κ. 1495 προσφέρεις θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς βουθ. ἑστίας (τοῦ βωμοῦ). πόπανα ἥγιζεν (ὁ ἱερεὺς) εἰς σάκταν τινὰ Ἀρφ. Πλ. 681 ἔβαλλεν («ἁγίως ἀπετίθετο» Σχ.) εἰς ἕνα δερμάτινον σάκκον ἀντὶ εἰς τὸν βωμόν τ ἔ. ἀντὶ νὰ τὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἵνα τὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὸν θεόν, αὐτὸς τὰ ἔβαλλεν εἰς τὸν σάκκον, ἵνα τὰ φάγῃ. — Παθ ἤδη αὐτῷ (Ἡρακλεῖ) πατρὶ (Διὶ) βωμῶν ἁγισθέντων Πινδ. Ὀ. 3, 19 τῶν βωμῶν τῷ Διὶ καθαγιασθέντων (ἐναγίσματα λαβόντων, θυσιῶν πληρωθέντων) ὑπ' αὐτοῦ. Πεζ. τῆς ὑὸς τὸν τόκον ἁγίζει τοῖς θεοῖς Δ. Ἀλ. 1, 57 καὶ 4, 2.

ἀγῑνέω ἐκτετ. ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ μτγν. πεζ. τύπος τοῦ ἄγω (πρβ. ὀρίνω. ὑπάρχει καὶ ἕτερος Δωρ. τύπος ἀγνέω). παρατ. καὶ μέλλ. καὶ πλέον οὔ. ἀπαρ. ἀγινέμεναι υ 213. πρτ. ἠγίνεον (τρισύλλ.) Σ 493 ἢ ἀγίνεον Ω 784 καὶ Ἡρόδ. ἀγίνεσκον ρ 294 (ἐκ τοῦ ἀγίνω), ἠγίνεσκον Ἄρατ. 111. Μέλλ. ἀγινήσουσ' Ὕμν. Ἀπόλλ. 57. συνηρ. ἀγινεῖτε Ἡρώνδ. 3, 55 καὶ ἀγινεῦσι Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 82, ἄλλως ἀσυναίρετον.—φέρω, ὁδηγῶ. ἀγινεῖς αἶγας μνηστήρεσσι χ 198. πλοῦτον ἀγινεῖν ... τίμιον εἰς ἀρετήν Ἀνθ. Παράρτ. 47 (Jacobs) συνάγειν πλοῦτον ... τίμιον φέροντα εἰς τὴν ἀρετήν. Μέσ ἐς τὸ ἱρὸν ἀγινεόμενος γυναῖκας Ἡρόδ. 7, 33 φροντίζων νὰ τοῦ φέρνουν γυναῖκας. ἀγινεύω = ἀγινέω Ἡρώνδ. 4, 87

ἅγιος (α), **α, ον** (ἅγος) καθιερωμένος τοῖς θεοῖς· ἐπὶ καλοῦ μετὰ γεν. μόνον π. Λουκ. Συρ. θ. κεφ. 13 νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἥρης ἅγιον ἐστήσατο = καθηγιασμέ-

νον, ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἥραν. Ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις χωρίοις, ἐν οἷς ὑπάρχει ἡ φράσις ἱρὸν ἅγιον, ἡ γεν. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἱερὸν (οὐσ.) ὡς γεν. κτητική, ὄχι ἐκ τοῦ (ἐπιθ.) ἅγιον (πρβ. τὴν πρὸς γεν. σύνταξιν τοῦ ἱερός), ὡς Ἀφροδίτης ἱρὸν ἅγιον Ἡρόδ. 2, 41 44 κτλ. ἐν δὲ Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 19: ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδος ἱερὸν μάλα ἅγιον, καὶ ἡ θέσις τῶν λέξεων καὶ τὸ νόημα δεικνύουσιν ὅτι ἡ γεν. δὲν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἅγιον.— θυσίας ἁγίας καὶ πατρίας Ἰσοκρ. Ἑλ. Ἐγκ. κεφ. 27 ἐνν. τὰς πατροπαραδότους ἱερὰς θυσίας, τὰς δι' ἀληθοῦς εὐσεβείας τελουμένας, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς ἐπιθέτους καὶ ἀπὸ μισθωμάτων (τὰς πολυτελεῖς). ἑστίας καὶ οἴκου καὶ τῶν ἁγιωτάτων (δηλ. ἱερῶν) μεταδιδόντας Πλουτ. 728 B. || σεβάσμιος, εὐσεβής, ἁγνός. Ἀριστοφ. Ὄρν. 522. || ἐπὶ κακοῦ· μιαρός, ἐναγής, κατάρατος (πρβ. sacer), κυρ. καθιερωμένος εἰς τοὺς καταχθονίους θεούς, ἴδ. Ἀ Β. σ. 337. Ἐν Ἀντιφάν. Ἀπ. 147 (= Ἀθήν. 299 E) οὕτως ἔσθ' ἅγιον (ἀποτρόπαιον: ἀπρόσιτον;) παντελῶς τὸ θηρίον ὑπάρχει ἀμφιβολία.

ἁγίως ἐπίρρ. Παρὰ μὲν Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἄχρηστος ἡ λ., παρὰ δὲ τραγικοῖς ἀντὶ τοῦ ἁγίου τὸ ἁγνός.

ἁγιστεία (ἁγιστεύω, αγ) ἡ, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία ἱεροτελεστία, λατρεία Πλουτ. Ῥωμ. 22 ἡ π. τὸ πῦρ ἱεροτελεστία (τῶν Ἑστιάδων). Συνήθως πληθ. ἅγιαι τελεταί· τὰς περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσπούδασεν Ἰσοκρ. 11, 11. (σ. 227 A). Πλ. Ἀξ. 371 D. || φόβος θεοῦ, δεισιδαίμων ἁγιστεία (θεοσέβεια) Λουκ. Ἔρ. 15.

ἁγιστεύω (ἁγίζω-ἁγιστός) φυλάττω τὰς ἱερὰς τελετάς, ἱερουργῶ· ὁ μέλλων περὶ τὰ θεῖα ἱκανῶς ἁγιστεύσειν (= ἱεροθυτήσειν, ἱερουργήσειν) Πλ. Νόμ. 759 D. τὴν ἱερουργίαν ἁγιστεύειν (= ἐπιτελεῖν) Δ. Ἀλ. 1, 40. παθ. ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία τιμώμενά τε καὶ ἁγιστευόμενα Στράβ. 9 σ. 417 καὶ δι' ἱεροτελεστιῶν λατρευόμενα. || ζῶ ἁγνῶς, εὐσεβῶς. ὅστις βιοτὰν ἁγιστεύει Εὐρ. Βά. 74 διάγει βίον ἁγνόν. ἁγιστεύω καί εἰμι καθαρὰ καὶ ἁγνή Δημ. 59, 78. || φόνου δέ ἑ Κρήσιοι ἄνδρες χεῖρας ἁγιστεύουσι Παυσ. 10, 6, 7 οἱ Κρ. ἄν. φυλάττουσιν ἁγνὰς τὰς χεῖράς των ἀπὸ τοῦ φόνου αὐτοῦ.

ἀγκάζομαι (ἀγκάς) λαμβάνω, σηκώνω, εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω. νεκρὸν ἀγκάζοντο ὕψι P 722 τὸν ν. ἐσήκωναν ὑψηλὰ εἰς τὰς ἀγκάλας των.

ἄγκαθεν = ἀγκάς, ἐν ἀγκάλαις. ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας Αἰσχ. Εὐμ. 80 ἐν ταῖς ἀγκάλαις λαβών. || ἄγκαθεν = ἀνέκαθεν: «ἄνωθεν ἐξ ἀρχῆς» Σχ. π. Αἰσχ. Ἀγαμ. 3.

ἀγκαλέω ἀντὶ ἀνακαλέω.

ἀγκάλη ἡ (κα) κεκαμμένος βραχίων, ἀγκαλιά. συνήθως πληθ. πολέα (= πολλά, πολλάκις) ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις Αἰσχ. Ἀγ. 323. μονονοὺκ ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρειν αὐτοὺς Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 50. Ὁ Εὐρ. ἄνευ τῆς ἐν: ἀγκάλαις περιφέρειν, ἔχειν Ὀρ. 464. Ἰ. Τ. 289. ἡγοῦ τέκνον μοι δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλαις σταθείς Ἀνδρ. 747 ἀφ' οὗ σταθῇς ὑπὸ τὰς ἀγκάλας μου, ὥστε νὰ σὲ ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου. ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς; Ἴων. 1338 δηλ. κάμψασα τὴν χεῖρά της καὶ διαπεράσασα διὰ τοῦ καλάθου ἔφερεν αὐτόν· ἢ ἂν ὁ κάλαθος δὲν εἶχε χέρι, ἔβαλεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν καμπὴν τῆς χειρός της. Περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς.— Σπανίως καθ' ἑν. φέρειν ἐν τῇ ἀγκάλῃ Ἡρόδ. 6, 61. λαβόντες ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντός Πλ. Νόμ. 789 C. θάργηλον ἀγκάλῃ χύτραν φέρει Τιμοκλ. π. Ἀθήν. 407 E φέρει εἰς τὴν ἀγκάλην του. || μεταφ. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει Αἰσχ. Προμ. 1019 ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ βράχου. πόντιαι ἀγκάλαι κνωδάλων πλάθουσι Χοηφ. 587 οἱ μυχοὶ τοῦ πόντου πλήθουσι κν. καθήσομεν κόσμον τάφῳ σῷ πελαγίους εἰς ἀγκάλας Εὐρ. Ἑλ. 1062 θὰ ῥίψωμεν τὸν κόσμον διὰ τὴν ταφήν σου εἰς τὰς ἀγκάλας (κόλπους) τοῦ πελάγους. Ὠκεανὸς πόντον ἀγκάλαις ἑλίσσων Ὀρ. 1376 διὰ τῶν ἀγκαλῶν του περιβάλλων (κυρ. γυρίζων μὲ τὰς ἀγκάλας του) τὸν πόντον. αἰθέρα γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Εὐρ. Ἀπ. 940 περιβάλλοντα τὴν γῆν ἐν ταῖς μαλακαῖς ἀγκάλαις του (tenero circumiectu μεταφρ. ὁ Κικέρων).

ἀγκαλίζομαι (καὶ ἠγκαλισάμην, ἠγκάλισμαι) ἀποθ. = ἀγκάζομαι, ἀγκαλιάζω· Λυκόφ. 152. τάλας ἀνήρ, ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται Σιμων. ἰαμβ. 7, 77. εἰς τρυφερὰς ἀγκαλίσασθε χέρας Ἀνθ. 12, 122 τὸν (ἐπήρατε) εἰς τὰς τρ. σας χεῖρας καὶ τὸν ἀγκαλιάσατε. Παθητ. ἐν Αἰσώπ. μύθ. 366 (Halm) τὸ μὲν (τῶν γεννημάτων) ἀγκαλιζόμενον παρὰ τῆς μητρός.

ἀγκαλίς -ίδος ἡ (κα) = ἀγκάλη. Πληθ. εὗδεσκ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν X 503. ὑπ' ἀγκαλίσιν Ἐπιγρ. μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα Καλλ. Ἄρτ. 73. ἀποκλινθεὶς παιδὸς ἐς ἀγκαλίδας Ἀνθ. 7, 91 ἐγύρισε τὸ κεφάλι του καὶ ἔπεσε εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ π. || δέσμη (δεμάτιον), ὅσην χωρεῖ ἡ ἀγκάλη: «ἀγκαλιὰ κλαδίων, ξύλων κτλ. Κηφισόδωρόν φασι στενωπὸν εἰς στενὸν στῆσαί τινας ἀγκαλίδας ἔχοντας, ὥστε μὴ παρελθεῖν μηδένα Νικόστρ. π. Ἀθήν. 615 F ὅτι ἐστάματησέ τινας κρατοῦντας ἀγκαλιὰς (ξύλων ἢ κλάδων). χόρτου καὶ ὕλης ἀγκαλίδα Πλουτ. Ῥωμ. 8.

ἀγκάλισμα -ατος τό, πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἐν ἀγκάλαις. ἀγκάλισμα χειροπληθές Λουκ. Ἐρωτ. 14 πρᾶγμα ν' ἀγκαλιάσῃ τις καὶ νὰ γεμίσουν τὰ χέρια του. || ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγκαλίζεσθαι, ἀγκάλιασμα. τερπνὸν ἀγκάλισμα συγγόνων Λυκ. 308 «φίλτατε τῶν ἀδελφῶν» Σχ.

ἀγκάς (ας) ἐπίρρ. (ἀγκή, ἄγκαθεν κτ.) «ἀγκαλιαστά, ἀγκαλιά», ἐν ἀγκάλαις, εἰς τὰς ἀγκάλας· τρόπιν ἀγκὰς

ἑλὼν νεός η 252 πιάσας ἀγκαλιαστά, ἀγκαλιάσας. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην Ψ 711 ἀγκάλιασε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον (ἐπὶ παλαιστῶν)· πρβ. ἐκιάς, ἐντυπάς.

ἀγκάσι δοτ. κοῦρον — ἀγκάσιν ἐμπεφυῶτα Ὀππ. Ἁλ. 2, 315 ἀγκάλαις. ὅτ' ἐστὶν ἐν ἀγκάσιν Ἀνθ. 12, 200 ἐν ἀγκάλαις.

ἄγκειμαι = ἀνάκειμαι.

ἀγκεντέω = ἀνακεντέω.

ἄγκιστρον τό, ἀγκίστρι, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅμ. Ἡρόδ. Μεταφ. τὸ ἄγκιστρον τοῦ ἀτράκτου παρὰ Πλ. Πολ. 616 C. οὐδ' ἔτ' ἀντέχει θινῶδες ὥς ἄγκιστρον ἀγκύρας σάλῳ Ἀπ. ἀδέσποτον π. Πλουτ. 446 A καὶ δὲν ἀντέχει πλέον ὅπως (δὲν ἀντέχει) τὸ ἄγκιστρον τῆς ἀγκ., ὅταν εἶνε εἰς τὴν ἄμμον μέσα χωμένον, εἰς τὸν σάλον τῆς θαλάσσης. Πλουτ. 996 E. 1088 A.

ἀγκιστρόω (ἠγκιστρωμένος) κάμνω, γυρίζω τι σὰν ἀγκίστρι. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες Πλουτ. Κράσσ. 25 ‖ συλλαμβάνω δι' ἀγκίστρου, ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον Συνέσ. 1340 B. ‖ μτφ. πόθῳ τοῦ θανόντος ἠγκιστρωμένη Λυκ. 67 κεκρατημένη ὡς ἀγκίστρῳ τῷ πόθῳ τοῦ ἀποθανόντος.

ἄγκοινα ἡ Ἀττ., Ἰων. ἀγκοίνη (ἄγκος, ἀγκών), ἀγκάλη. Ζηνὸς ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις Ξ 213 κοιμᾶσαι ἐν ταῖς ἀγκάλαις. καὶ ἀλλ. Θεόκρ. Ὀππ. ‖ ὁλκὰς ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητριάσιν Ἀνθ. 9, 398 ἀπώλετο ἐν ταῖς μητρικαῖς ἀγκάλαις τῆς γῆς. Ἀντὶ τοῦ ἀγκοίνη αἱ Ἀττ. ἐπιγρ. παρέχουσιν ὀνομ. ἄγκοινα καὶ αἰτ. ἄγκοιναν. Ὁ Bergk ἐν Ἀλκαίου Ἀποσπ. 18, 9 ἔγρ. χολαῖσι δ' ἄγκοιναι (ἀντὶ ἄγκυραι) παρατηρῶν ὅτι ἄγκοινα λέγεται καὶ τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον συνδέει τὴν κεραίαν πρὸς τὸν ἱστὸν (ἴδ. ἄγκυρα).

ἀγκοινίζομαι, ἀγκαλίζομαι Βυζ. Τὸ ἀγκοινίζειν ἐκ διττογραφίας εἰσήχθη εἰς Πολυδ. 3, 155 παρὰ τὸ ὀρθὸν ἀγκυρίζειν (ὃ ἴδ.).

ἀγκονιῶ᾽αι Λακων. = ἀνακονίουσαι τ. ἔ. ἐγκονοῦσαι Ἀρφ. Λυσ. 1312.

ἀγκτικὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα (παρὰ τὸ ἄγχω) Θεόδ. Στουδ. σ. 1477 Migne. Παρ' Αἰλ. Ἱ. Ζ. 14, 25: τῆς οὖν μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἄγαν ἀκτικῆς (ἢ ἑκτικῆς) ὁ Οὐαλκενάριος διώρθ. ἀγκτικῆς ἢ ἑλκτικῆς.

ἀγκυλέομαι ἀποθ. μόνον ἐν τῷ Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος Ἀθήν. σ. 534 E τ. ἔ. παρίσταται Ἔρως κρατῶν κεραυνὸν δι' ἀγκύλης, ὡς κρατοῦσι τὸ ἀκόντιον δι' ἀγκύλης οἱ μελλοντες νὰ ῥίψωσιν αὐτό. Δ. Γ. ἠγκυλωμένος π. Σουΐδᾳ. Πρβ. ἀγκυλίσασθαι Πολυδ. 1, 136.

ἀγκύλη ἡ (ὔ). ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος καὶ τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος (ἡ ἰγνύα) Δ. Ἀλ. Φιλόστρ. Ἀθήν. ‖ «ἀγκύλη· ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπηγκυλωμένη καὶ συνεστραμμένη εἰς ἀποκοτταβισμόν» Ἡσ. καὶ ἄλλοι. τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖσδε τοῖς νεανίαις Βακχυλ. Ἀπ. 24 ῥίπτει τὴν ἀπ' ἀγκύλης (χειρὸς βολήν, πρόεσιν) «διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκοτταβισμοῖς» Ἀθήν. σ. 667 C. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγκύλη ἐλέγετο καὶ «ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον», ἄλλοι ἐξήγουν: ῥίπτει τὴν ἀπ' ἀγκύλης (δηλ. τοῦ ποτηρίου) πρόεσιν· ἥτις ἐξήγησις ἴσως προῆλθεν ἐκ τοῦ Ἀποσπ. τοῦ Κρατίνου ἀπ' ἀγκύλης ἵησι λάταγας π. Ἀθήν. 782 D. ‖ κάμψις καὶ σκλήρυνσις ἄρθρου τινὸς τοῦ σώματος παρὰ τοῖς ἀρθριτικοῖς Παῦλ. Αἰγιν. ‖ λωρίον, ἱμὰς τοῦ ἀκοντίου, δι' οὗ ἐρρίπτετο τὸ ἀκόντιον Στράβ. 4, 196. καὶ αὐτὸ τὸ διὰ τῆς ἀγκύλης ῥιπτόμενον ἀκόντιον Εὐρ. Ὀρ. 1476. ἴδ. μεσάγκυλον. ‖ θηλειὰ ἐπὶ τοῦ ἱμάντος, δι' οὗ ἄγεται ὁ κύων: ἱμάντες ἔχοντες ἀγκύλας τῇ χειρὶ (διὰ τὸ χέρι, διὰ νὰ πιάνῃ τὸ χ.) Ξεν. Κυν. 6, 1. θηλειὰ ἐκ σχοινίου Εὐρ. Ἰ. Τ. 1408: πλεκτὰς ἀγκύλας δηλ. συρτοθηλειές. ‖ νευρὰ τόξου Σοφ. Ο. Τ. 203. ‖ «ἀγκύλαι· ἱμάντες ἐν κρηπῖσιν» Ἡσ. ἀγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας λυθεῖσαν Ἄλεξ. ἐν Ἀ. Β. 338. ‖ λαβὴ ἀγγείου κεκαμμένη Ἱπποκρ.

ἀγκυλητός, ή, όν ῥιπτόμενος ὡς ἀκόντιον (ἀγκύλη)· ἀγκυλητοὶ κότταβοι (ἴδ. Αἰσχ. Ἀπ. 179). καὶ παλτὰ κἀγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλῶν (βαλὼν χ/φα) ὁ αὐτ. Ἀπ. 16 ἐνν. ἀγκυλητὰ (δόρατα) ὡς οὐσ., ἀκόντια.

ἀγκύλος (ὔ) κυρτός, καμπύλος, περιφερής. τόξα Ε. 209. φ 264. ἅρμα Ζ 39 διὰ τὸ καμπύλον (κυρτὸν) τῆς ἄντυγος ἢ (κατ' ἄλλους) τοῦ ῥυμοῦ. Περὶ τοῦ ἀετοῦ. κρατὶ ἀγκύλῳ Πινδ. Π. 1, 8 τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀετοῦ τῇ καμπύλῃ διὰ τὸ ἐπικαμπὲς ῥάμφος. ἀρότροις ἀγκύλοις (ἐπικαμπέσι, καμπύλοις) ἐτέμνετο βῶλος Μοσχί. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1, 8, 38. ‖ ἁρπακτικὸς (ἀγκιστροειδής)· τί δ' ἀγκυλοχήλης ἐστίν; ΔΗ. ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει, δι' οὗ ἐξηγ. τὸ ἀγκυλοχήλης. Ὡς τὰ ὄρνεα τοὺς ὄνυχας, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπικάμπτει εἴσω τοὺς δακτύλους αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἁρπακτικώτερον Ἀρφ. Ἱππ. 204 ‖ περίπλοκος, σκολιός. ἀγκύλον ἠρόμην Λουκ. Ἑρμότ. 15 ἠρώτησα σκολιάν, περίπλοκον, ἐρώτησιν. τοὺς ἀγκύλους (τ. ἔ. σκολιοὺς) λόγους καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους Δὶς κατηγ. 21. ἀγκύλος τὴν γλῶσσαν Ἀλκίφρ. 3, 64 ποῦ νὰ κόφτῃ ἡ γλῶσσά του σὰν ψαλίδι. ἀγκυλωτέρα ἡ φράσις γέγονε καὶ δεινοτέρα Δ. Ἁλ π. Θουκ. 25 συνεκτικωτέρα γέγ. ἡ φράσις, συμπεριλαβοῦσα ἐν ἑαυτῇ πολλά τινα (ἅπερ ἄλλος τις ἤθελε θέσῃ κατόπιν), ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀσαφεστέρα. ‖ τῆς Σισυφείας ἀγκύλης λαμπυρίδος Λυκόφρ. 344 τῆς ἐκ τοῦ Σισύφου πανούργου ἀλώπεκος (περὶ Ὀδυσσέως).

ἀγκυλοχήλης - ου ὁ (χηλή), ὁ ἔχων χηλὰς ἀγκύλας Βατραχομ. 285 (296). Ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 197 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης «ὁ ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων» Σχ.

ἀγκυλόω ποιῶ τι ἀγκύλον, κυρτώνω. ἀγκυλοῦν τὴν χεῖρα Ἀθήν. 15, 667B. Παθ. ὄνυχας ἠγκυλωμένους Ἀρφ. Ὄρν. 1180 ἔχων τοὺς ὄνυχας ἀγκύλους (ἑτοίμους εἰς ἐπίθεσιν): μὲ νύχια ἀγκυλωτά.

ἀγκυλωτός 3. ῥημ. ἐπίθ. ἀγκυλωτὰ Θεσσαλῶν στοχάσματα Εὐρ. Βάκχ. 1205 ἀκόντια Θεσσαλ. μὲ τὰ ὁποῖα σημαδεύει κανείς, ῥιπτόμενα ἀπὸ τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἀγκύλης (ἀφ' ἧς λαμβάνονται).

ἄγκυρα-ύρας ἡ, Ἰων. ἀγκύρη (ῥ. ἀγκ-, ἀγκών). τὸ πρῶτον παρ' Ἀλκαίῳ 18, 9 χόλαισι δ' ἄγκυραι (ἄγκοιναι Bergk, ὃ ἴδ.). Ἴσ. γρ. ἄγκυραν τ. ἑ. χαλῶσι τὴν ἄγκυραν (περὶ τῆς φρ. ἴδ. κατωτ.). Θέογν. 459. Παρ' Ὁμ. μόνον εὐναί. Περὶ τῆς ῥίψεως τῆς ἀγκύρας λέγουσιν ἄγκυραν καθιέναι Ἡρόδ. 7, 36, μεθιέναι Αἰσχ. Χο. 662 (καθιέναι Dind. μτφ. ἀντὶ τοῦ καταλύειν, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν: «νὰ ῥίψωμεν τὴν ἄγκυραν ἐδῶ»), ἀφιέναι Ξεν. Ἀν. 3, 5, 10 κτλ. Περὶ ἀνελκύσεως τῆς ἀγκύρας· ἄγκυραν αἴρειν, αἴρεσθαι Πλουτ. Πομπ. 50. 80. ἀναιρεῖσθαι Ἀνθ. 10, 1. Τὸ δὲ μένω ἐπ' ἀγκύρας, εἶμαι ἀγκυροβολημένος, λέγεται: ἐπ' ἀγκυρέων ἔχεσκε τὰς νέας Ἡρόδ. 6, 12. ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμίζοντες Θουκ. 7, 59. ἐπ' ἀγκυρέων ὥρμεον Ἡρόδ. 7, 188. ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν Δημ. 50, 22.—ἐσχατιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυραν Πινδ. Ἰ. 5 (6), 12 πρὸς τῇ ἀνωτάτῃ ἀκμῇ τῆς εὐδαιμονίας προσορμίζει ἑαυτόν (ἀγκυροβολεῖ). ἀγαθαὶ πέλονται… δύ' ἄγκυραι Πίνδ. Ὀ. 6, 100 (ἴδ. ἀποσκίμπτω). μηδ' ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραιν ὁρμεῖν αὐτοὺς ἐᾶτε Δημ. 56, 44 μηδ' ἐπιτρέπετε εἰς αὐτοὺς νὰ εἶνε ἠσφαλισμένοι μὲ δύο ἀγκύρας (μὲ διπλῆν ἀσφάλειαν, ἀλλὰ νὰ ἐκλέξωσιν ἢ τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο). πρβ. οὐ τἄν ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν Σοφ. Ο. Κ. 148 καὶ δὲν θὰ ἐστηριζόμην ἐγὼ (μέγας ὤν, οἷον μεγάλη ναῦς) ἐπὶ μικροῦ (ἀσθενοῦς) στηρίγματος (οἷον ἐπὶ ἀσθενοῦς ἀγκύρας, δηλ. τῆς μικρᾶς θυγατρός μου). Πρβ. Πλουτ. Σόλ. 19. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς (ἐνν. ἀγκύρας) ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς Δημ. 18, 281 ἴδ. ὁρμέω. ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐχ ὁμῶς σῴζειν φιλεῖ ὡς τρεῖς ἀφέντι Εὐρ. Ἀπ. 777 ὅπως ἐὰν ῥίψῃ τις τρεῖς. ἄγκυρα δ' ἥ μου τὰς τύχας ὤχει μόνη Εὐρ. Ἑλ. 277 ἴδ. ὀχέω. εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι (=ἀσφάλειαι) βίου Σοφ. Ἀπ. 623 πρβ. Εὐρ. Ἑκ. 80.—ἄγκυρα ἱερά ἐκαλεῖτο ἐκείνη, ἣν ἔρριπτον ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ, καὶ παροιμ. Πλούτ. 815 D. Λουκ. Δραπ. 13. Ζ. τραγ. 51. Πρβ. Πλουτ. Κοριολ. 32. χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν ἴδ. Σουΐδ. ‖ ἐργαλεῖόν τι ἀγκιστροειδὲς τῶν γεωργῶν Θεόφ. Α. Φ. 3, 2, 2. ‖ «ἀγκύρα (παροξυτόνως)· τὸ αἰδοῖον παρὰ Ἐπιχάρμῳ. Κύπριοι δὲ τὸ τριώβολον» Ἡσύχ.

ἀγκύρειος, α, ον ἀνήκων εἰς ἄγκυραν, τῆς ἀγκύρας· «πείσματα, τὰ ἀγκύρεια σχοινία» Σουΐδ. Ὁ Δίνδορφ γρ. ἀγκύρια (πείσματα) ἐν Διοδ. 11, 73.

ἀγκυρίζω (ἠγκύρισα), παλαίων ἀνατρέπω, ὑποσκελίζω. διαλαβών, ἀγκυρίσας (ἠγκύρισας Brunck) Ἀρφ. Ἱππ. 262 ἀφ' οὗ τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὴ μέση, «ὑποσκελίσας, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών» Σχ. δηλ. τοῦ ἐκτύπησε τὴν ἰγνύαν καὶ τὸν ἔρριψε κάτω. ἀγκυρίσας ἔρρηξεν Εὔπολ. ἐν Ἀ. Β. σ. 81 καὶ 327: «ἀγκυρίσας· κάμψας τὸν πόδα· σχῆμα δ' ἐστὶ παλαιστρικόν». Πρβ. Ψ 731. ἐντεῦθεν τὸ ἀγκύρισμα, εἶδος παλαίσματος Σχ. Ἀρφ. Ἱππ. 262 καὶ Σουΐδας.

ἀγκυροβολέω βάλλω τὴν ἄγκυραν, στερεώνω. ἠγκυροβόληται Ἱπποκρ. κυρ. ἔχει ῥιφθῆ ἡ ἄγκυρα: «ἐρρίψαμεν τὴν ἄγκυραν: σεῖα καὶ ἀράξαμεν».

ἀγκυροβόλιον, τόπος ὅπου δύναταί τις ν' ἀγκυροβολήσῃ, ὅρμος. Στράβ. 159. ὁ ὀμφαλὸς πρῶτον ἐν μήτρῃσιν ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης ἐμφύεται τῷ γεννωμένῳ καρπῷ Δημόκριτ. π. Πλουτ. 495 E ὁ ὀμφ. πρῶτον φυτρώνει μέσα εἰς τὴν μήτραν ὡς ἀσφαλὴς ὅρμος, ὅπου δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ τὸν σάλον καὶ τὴν πλάνην ὁ γενν. καρπός.

ἀγκυρόβολον τό. «ἀγκυροβόλῳ δείπνῳ. ἀγκυρόβολα Φοίνικες τὰ δεῖπνα παρεσκεύαζον τοῖς τελώναις ἐκτὸς τῶν λιμένων. Ἔστι δὲ καὶ μισθός· ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν εὐόρμιον καὶ εὐλιμένιον» Ἡσύχ.

ἀγκυρουχία ἡ, κατοχὴ (ἀσφάλισις) τοῦ πλοίου ὑπὸ τῆς ἀγκύρας. οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες Αἰσχύλ. Ἱκ. 766 οὐδὲ ἀφ' οὗ στερεώσουν μὲ τὰς ἀγκύρας τὰ πλοῖα καθησυχάζουν οἱ κυβερνῆται τῶν πλοίων.

ἀγκών-ῶνος ὁ, «ὁ ἀγκῶνας», ἡ καμπὴ τῆς χειρός. ἐπ' ἀγκῶνος σχέθεν κεφαλήν ξ 494 ἐστήριξε τὴν κεφ. ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος (τοῦ φέροντος ὅλον τὸ βάρος). ἀγκῶνι νύξας αὐτ. 485 κινήσας διὰ τοῦ ἀγκῶνος. ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν Λουκ. Λεξιφ. 6 τ. ἑ. ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος στηριζόμενοι. ἐμοὶ ὁ πατὴρ ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος Διογ. Λ. 4, 46 βγάζων τὴν μύξαν του μὲ τὸν ἀγκῶνα. κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσιν αὐτὸν ἠξίουν ἀντὶ πτερύγων τὰς πλευρὰς Δημ. 54, 9 ἀντὶ πτερύγων (ἐπειδὴ δὲν εἶχε πτ.) νὰ κτυπᾷ τὰ πλευρά του μὲ τοὺς ἀγκ. ‖ ἐπὶ ζῴων ἡ καμπὴ τοῦ ποδός, ἡ ἄρθρωσις Ξεν. Κυν. 4, 1. ‖ γενικώτερον ἡ χείρ, ἡ ἀγκάλη. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνὼν ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων Πινδ. Ν. 5, 42 εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Νίκης ἐμπίπτων ἔτυχες π. ὕμνων. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται Σοφ. Ἀντ. 1237 ἔχων δ' ἔτι τὰς φρένας αὐτοῦ προσκολλᾶται τῇ παρθένῳ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὴν εὔκαμπτον (ἔτι) χεῖρά του. ‖ πᾶσα καμπή, γωνία, ὡς ἀγκὼν τείχεος Π 702 τὸ ἐξέχον μέρος τοῦ τείχους, ἡ ἀγκωνή. Ἡρόδ. 1, 180. ὁ ἀγκὼν οὗτος τοῦ Νείλου Ἡρόδ. 2, 99 ἡ καμπὴ (ὁ βραχίων) αὕτη, ἡ νέα αὕτη κοίτη τοῦ

Ν. τὸ δὲ ἑσπέρους ἀγκῶνας ἐν Σοφ. Αἴ. 805 σημ. «τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν τὰς πρὸς δύσιν» Σχ. ἢ τὰς καμπὰς (γωνίας) τῆς παραλίας. ἀγκῶνες κιθάρας 'Αθήν. 637 C «κιθάρας τὰ ἀνέχοντα τοὺς πήχεις ἀγκῶνες λέγονται» 'Ησ. || ὁ βραχίων τόξου ἢ μηχανῆς Ἥρων. Βυζ. || γλυκὺς ἀγκὼν παρ. ἐπὶ ἔργου δυσχεροῦς Πλ. Φαῖδρ. 257 D. 'Αθήν. 516 A. 'Η παρ. ἔχει τὴν ἀρχὴν ἀπό τινος παρὰ τὴν Μέμφιν καμπῆς τοῦ Νείλου. Τὸ δὲ γλυκὺς ἀγκὼν τοῦ Σουΐδα ἐκ τοῦ Πλάτωνος τοῦ κωμ. ἐν Φάωνι σημ. τὴν χεῖρα (ἀγκῶνα) τῆς ἑταίρας, ἐφ' ἧς εἶνε ἀνακεκλιμένος ὁ λέγων.

ἀγλαΐα ἡ, 'Ιων.-ίη, (ἀγλαΐηφι δοτ. ἐπ. Ζ 510, ἐκ τοῦ ἀγλαός) λαμπρότης, καλλονή, κόσμος. ο 78. σ 180. ἀγλαΐηφι πεποιθὼς καμαρώνων διὰ τὴν καλλονήν του Ζ 510. ἀγλαΐης (πολυτελείας, ἐπιδείξεως) ἕνεκεν (κύνας) κομέουσιν ρ 310 (πρβ. ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη Ξεν. 'Ιππικ. 5, 8). Πληθ. ἀγλαΐας, τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις ρ 244 ἀλαζονεύματα (ἢ ὑπεροπτικὸν τρόπον, ὃν) ἃ νῦν ὑβριστικῶς φερόμενος φορεῖς (ὡς ἔνδυμα), ἐπιδεικνύεις. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις θυμὸν πεπόταμαι Εὐρ. 'Ηλ. 175 σχεδόν: ὁ νοῦς μου δὲν εἶνε 'ς τὰ στολίδια (παραδομένος): δὲν εἶμαι παραλογισμένη μὲ τὰ στολ. || χαρὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ, θρίαμβος. ὔμμιν νικαφόρον ἀγλαΐαν ὤπασαν Πίνδ. 'Ο 13, 14 παρέσχον ὑμῖν (νικηταῖς) ἡδονὴν (χαρὰν) ἐπὶ τῇ νίκῃ. Καὶ ἀλλ. μηδέποτ' ἀγλαΐας ἀπονταίατο Σοφ. 'Ηλ. 211 ποτὲ νὰ μὴ (ἰδοῦν καὶ) ἀπολαύσουν χαράν. 'Ομοίως πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε ἀγλαΐαι δ' εἶχον 'Ησ. 'Ασπ. 284 (καὶ 272) ἃ μιμεῖται Πλούτ. Λυκ. 21: καὶ χοροὶ καὶ μοῦσαι καὶ ἀγλαΐα. πρβ. τὰ ἡμέτερα «εἶχαν γάμους καὶ χαραὶς καὶ ξεφάντωσαις καλαὶς» καὶ «χαραίς, χοροί, παιγνίδια, (τραγούδια)».— Μτγν. ἄνθεσιν χλοάουσι λειμῶνες, πυκιναῖς εἴαρος ἀγλαΐαις 'Ανθ. 12, 195. — Λέξις μάλιστα ποιητική, σπανία τοῖς πεζ., παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς μόνον ἐν τοῖς χορικοῖς.

ἀγλαΐζω (ἠγλάϊζον, ἠγλάϊσα, καὶ ἀγλάϊσα Θεόκρ. ἠγλάϊσμαι, ἀγλαϊεῖσθαι Ὅμ.) ποιῶ τι ἀγλαόν, λαμπρύνω καλλωπίζω, τιμῶ· ἀθανάταις ἠγλάϊσεν χάρισιν 'Επιγρ. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τουτό τοι ἀγλάϊσεν Θεοκρ. 'Επιγ. ('Ανθ. 6, 336) ταύτην τὴν ἀγλαΐαν (δηλ. τὴν δάφνην) σοὶ ἔδωκε· σοί, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν π. 'Αθην. 14, 622 C πρὸς τιμήν σου ψάλλομεν τοῦτο τὸ ὡραῖον ᾆσμα. || Συχνότερον τὸ μέσον καὶ παθ. σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι Κ 331 διαβεβαιῶ ὅτι σὺ διὰ παντὸς θὰ λαμπρύνεσαι, θὰ καμαρώνῃς μὲ τοὺς ἵππους· ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ ('Ιέρων) Πινδ. 'Ο. 1. 14 τέρπεται δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὡραιοτάτων ᾀσμάτων· ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται Σιμωνίδ. ἰαμβ. 7,70 εὐχαριστεῖται μὲ τὰ τοιαῦτα (ἐπικομπάζων). ἐλαίῳ ῥάφανος ἠγλαϊσμένη Ἔφιππ. π. 'Αθην. 370 C οἷον: τετιμημένη, κεκοσμημένη δι' ἐλαίου. — 'Η λ. ἄχρηστος τοῖς τραγ. καὶ τοῖς 'Αττ. πεζογρ., εὔχρηστος τοῖς μτγν. Πλουτ. Αἰλ. κλ.

ἀγλάϊσμα τό, κόσμημα, τιμή. Αἰσχ. 'Αγ. 1312. Σοφ. 'Ηλ. 908. Εὐρ. κλ. 'Η λ. ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς μτγν. πεζ. 'Ο 'Αχιλλ. Τάτ. 2, 1 λέγει ὅτι τὸ ῥόδον γῆς ἐστι κόσμος, φυτῶν ἀγλάϊσμα, ὀφθαλμὸς ἀνθέων, λειμῶνος ἐρύθημα.

ἀγλαόγυιος 2 ἔχων ἀγλαὰ (ἰσχυρὰ) γυῖα (μέλη τοῦ σώμ.). ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον ἥβαν Πινδ. Ν. 7, 4. «ὃν ἡβῶμεν χρόνον, εὐπρεπέστεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν γιγνόμεθα» Σχ.

ἀγλαόθρονος 2 Μοίσαις ἀγλαοθρόνοις Πίνδ. 'Ο. 13 96 «ταῖς τιμίαις καὶ ἐνδόξῳ τάξει τεταγμέναις» Σχ.

ἀγλαόκαρπος 3 ἔχων ἀγλαοὺς καρπούς· μηλέαι ἀγλ. η 116. λ 589. ἀγλ. Σικελία Πίνδ. 'Απ. 106. ἀγλ. ἐλαῖαι 'Ομ Ὕμ. Δήμ. 23 (ὡς 'Οππ. 'Αλ. 4,27. πρβ. ὅσα ἔγρ. περὶ τούτου Πλούτ. σ. 683 C) ὅπου διορθ. ἑταῖραι τ. ἔ. Νύμφαι, Ἕλειαι Ilgen κλ. ἀλλ' ἴσως προσωποποιεῖ ἐνταῦθα τὰς μακροβίους ἐλαίας ὁ ποιητὴς (πρβ. Πλουτ. σ 415 D). Αὐτ. ἐν στ. 4 καλεῖται ἀγλαόκαρπος ἡ Δημήτηρ ὡς παρέχουσα ὡραίους καρπούς, τὴν δὲ Θέτιν ὁ Πίνδ. Ν. 3, 56 ὀνομάζει ἀγλαόκαρπον κατ' ἄλλους μὲν ὡς ἔχουσαν ἀγλαὰς χεῖρας, κατ' ἄλλους δὲ ὡς τίκτουσαν ἀγλ. τέκνα. 'Αλλὰ προτιμητέα φαίνεται ἡ γρ. ἀγλαόκολπον.

ἀγλαός, ή, όν καὶ ός, όν, (Θέογν. 985. Εὐρ. 'Ανδρ. 135. ἀγάλλω)· λαμπρός, φαεινός, στιλπνός· ἀγλ. ὕδωρ. Β 307. γυῖα Τ 385. μηρία 'Ησ. Ἔργ. 335. || ὡραῖος, μεγαλοπρεπής· δῶρα Α 23. εὖχος Η 203 λαμπρὰ δόξα. ἄλσος Β 506. — ὄφρ' ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ Τυρτ. 10, 28 ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν ἀνθηρὰν ἐφηβικὴν ἡλικίαν· ἀλλὰ καὶ ἄλλως: ἐφ' ὅσον ἡ ἀνθ. ἐφηβικὴ ἡλικία κατέχει αὐτὸν (τὸν νέον). λεῖπε θεᾶς Νηρηίδος ἀγλαὸν ἕδραν Εὐρ. 'Ανδρ. 135 τὴν λαμπρὰν καθέδραν. || ἐπὶ ἀνθρώπων· ἔνδοξος, ἔξοχος, εὐπρεπής Ὅμ. Πίνδ. καὶ εἰρωνικῶς μετὰ δοτ. κέρᾳ ἀγλαέ Λ 385 ἐγκαλλωπιζόμενε ἐπὶ τῷ τόξῳ (κατ' ἄλλ. καὶ τὸν Σχ. «ἐπὶ τῇ κόμῃ εἰς κέρατος τύπον αναπλεκομένῃ»).

ἀγλαοτρίαιναν (τρῖ) τὸν ἀγλαὴν τρίαιναν ἔχοντα Ποσειδῶνα, π. Πινδ. 'Ο. 1, 41 αἰτ. αἰολ. τονιζομένη, ἄνευ ἄλλης πτώσεως.

ἀγλαοφωτίς - ίδος ἡ, εἶδος φυτοῦ, aglaophotis = Παιωνία Διοσκ. 3, 147. Αἰλ. 7, 14, 24. 27. ἴδ. γλυκυσίδη. Ἄλλοι τονίζουσι: ἀγλαοφῶτις ἢ ἀγλαόφωτις· πρβ. μυοσωτίς.

ἀγλαόχαρτος 2, Νιρεὺς ἀγλαόχαρτος 'Ανθ. 15, 11 ὁ τῇ ἀγλαΐᾳ (διὰ τὴν ὡραιότητά του) χαίρων· ἀλλ' ἴσ. καὶ «ἐφ' ᾧ ἔχαιρεν ἡ 'Αγλαΐα» ἡ μήτηρ.

ἀγλαώψ-ῶπος ὁ καὶ ἡ, ἀγλαῶπι πεύκᾳ Σοφ. Ο. Τ. 214 μὲ λαμπρὰν δᾷδα.

ἀγλευκής 2 (γλεῦκος) ὄχι γλυκύς, ὄξινος, δριμύς· οἶνος ἀγλευκὴς Λουκ. Λεξιφ. 6. χυμοὶ γλυκεῖς ἢ ἧττον ἀγλευκεῖς Ἀριστοτ. σ. 877 b 25. Ἤδη δὲ ἀποκατεστάθη ἐν Ξεν. Οἰκ. 8, 4 ἀγλευκέστατον ἀντὶ τοῦ ἀκλεέστατον καὶ ἐν Ἱέρ. 1, 21 ἀγλευκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀγλυκέστερον ἐκ τοῦ Σουΐδα μαρτυροῦντος τάδε: «ἀγλευκὲς τὸ ἀηδὲς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ καὶ ἀγλευκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον Ξενοφῶν Ἱέρωνι». Καὶ ἐν Νικ. Ἀλ. 171 γρ. ἀγλευκῆ ἀντὶ τοῦ ἀγλεύκην. «Δοκεῖ ξενικὸν τὸ ὄνομα (ἀγλευκές), Σικελικόν» Σουΐδας. «ἀγλευκίτας· ἄρτος ἄναλος» Ἡσ. Γνωστὸν ὅτι ὁ ἀνάλατος ἄρτος εἶνε ἄνοστος· ὅθεν περιττὴ ἡ διόρθ. ἄλιμος.

ἀγλὶς-ῖθος ἡ. Μόνον πληθ. ἄγλιθες-θας Ἀρφ. Σφ. 680, ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου, ἀποτελουμένη ἐκ πολλῶν σκελίδων, αἵτινες καὶ γέλγεις (γέλγιθες) καὶ ὄνυχες καὶ ῥᾶγες λέγονται. Ἧττον ὀρθὸν τὸ ἀγλῖθες.

ἄγλισχρος 2 οὐ γλίσχρος, οὐ κολλώδης Ἱπποκρ. 77 D. Θεοφρ. Α. Φ. 6, 11, 16.

ἄγλωσσος, Ἀττ. **ωττος** 2, ἄνευ γλώσσης, ὡς ὁ κροκόδειλος π. Ἀριστ. 690 b 23· ὁ αὐλὸς (ὁ οὐκ ἔχων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γλῶσσαν) Πολυδ. 2, 108. ‖ ἄλαλος, ἄφωνος, εἰπεῖν ἀδύνατος. Πίνδ. Ν. 8 24. Ἀριστοφ. π. Πολυδ. 2, 108. ‖ Ἐν Ἀνθ. 7 193 ἡ ἀκρὶς λέγεται τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος. ‖ βάρβαρος· οὔθ' Ἑλλὰς (ἐνν. γαῖα, κατ' ἄλλους ἀνήρ = Ἕλλην) οὔτ' ἄγλωσσος Σοφ. Τρ. 1060, διότι ἡ γλῶσσα τῶν μὴ Ἑλλήνων δὲν ἐθεωρεῖτο ὡς γλῶσσα.

ἀγμός ὁ (ἄγνυμι), κάταγμα, θραῦσις ὀστοῦ· ὅθεν καὶ τὸ Περὶ ἀγμῶν σύγγραμμα τοῦ Ἱπποκρ. ‖ διαρρὼξ κοιλωπὸς ἀγμός Εὐρ. Ἰ. Τ. 263 βράχος (βραχῶδες σπήλαιον) διερρωγὼς κοῖλος. πληθ. ἀπορρῶγες, ἀπόκρημνοι τόποι Εὐρ. Βά. 1094. Νικ. Ἀλ. 391.

ἄγναμπτος 2 (α, γνάμπτω = κάμπτω) ἄκαμπτος, οὐ καμπτόμενος. Ὀρφ. Λιθ. 27. ἀγναμπτότατος βάτος αὖος πκρ. «ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον». ὁ δὲ θέμενος ἄγναμπτον νόον δάμναται Οὐρανίαν γένναν Αἰσχ. Προμ. 160 ἄκαμπτον (ἀμετάτρεπτον) διάθεσιν ἀναλαβὼν καταθλίβει τὸ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ γένος (τῶν Τιτάνων). Ἀλλὰ τὸ ἄγναμπτον ποικίλως διορθοῦται. Πλουτ. Κάτ. Ν. 11.

ἄγναπτος 2 (ἀ, γνάπτω = κνάπτω) = οὐ γεγναμμένος, ἀλεύκαστος. ἱμάτια ἄγναπτα Πλουτ. 691 D. ‖ ἀκαθάριστος, ἄπλυτος Πλουτ. 169 C.

ἁγνεία ἡ (ἁγνεύω), καθαρότης, ἁγνότης· εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων ἔργων τε Σοφ. Ο. Τ. 863 εἴθε νὰ ἔχω (μαζί μου) τὴν μοῖραν (τὴν εὐτυχίαν) νὰ διαφυλάττω τὴν εὐσεβεστάτην εὐλάβειαν ἔν τε λόγοις καὶ ἔργοις. ἁγνείη δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια Ἀνθολ. Παράρτ. 99. τὴν ἁγνείαν τῶν θεῶν μιανῶ (δηλ. ὡς φονεύς) Ἀντιφ. Τετραλ. Α. 6. 11 (σελ. 117). ‖ κατάστασις ψυχῆς ἁγνῆς· τοῖς ἱερεῦσιν ἁγνεία τῶν θυμάτων ἐπιμελὴς Πλ. Νόμ. 909 Ε οἱ ἱερεῖς φροντίζουν περὶ τῆς ἁγνότητος τῶν θυμάτων (ἴδ. Πλουτ. σ. 437 Β). ὁ αὐτ. 917 Β (περὶ οὗ ἴδ. ἔχω). ‖ ἁγνισμός. ἁγνείη ψυχῆς, οὐ σώματος, εἰσὶ καθαρμοί Φωκυλ. 215 (228). ἁγνείας μέρος ἀποχὴ ἰχθύων Πλουτ. 730. D. Πληθ. ταῖς ὑπὸ τῶν νόμων προστεταγμέναις ἁγνείαις Ἰσοκρ. 11, 21 (κεφ. 9). Πλουτ. 171 Β. Ἰώσηπ.

ἅγνευμα τό, ἁγνὴ διαγωγή· Εὐρ. Τρῳ. 501. ἅγνευμ' ἔχων τι θεῖον Εὐρ. Ἠλ. 254 διότι εἶχε τάξιμόν τι πρὸς τοὺς θεοὺς νὰ ἐγκρατεύηται.

ἁγνεύω (πρκ. ἥγνευκα Δημ.) εἰμὶ ἁγνός, καθαρός. ἀπολ. ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; Αἰσχ. Ἱκ. 226 γευσάμενος ὄρνιθος πῶς ἂν εἴη ἁγνός; ἁγνεύειν ἀεὶ μεθ' ἁγνεύοντος τοῦ ἐρωμένου βούλοιτ' ἂν Πλ. Νόμ. 837 C. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε Ἀρφ. Λυσ. 1182 = ὁρᾶτε ὅπως ἁγνοὶ (ἀφροδισίων) ἔσεσθε. ἁγνεύει ἔτι Ἄλεξ. π. Ἀθην. 117 Ε ὁ λογαριασμός σου εἶνε καθαρὸς ἀκόμη. ‖ μετ' αἰτ. χεῖρας ἁγνεύει θεοῖς Εὐρ. Ἰ. Τ. 1227 ἔχει τὰς χ. ἁγνάς. ‖ μετὰ γεν. ὁμιλίας ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου Πλουτ. 464 Β. οἴομαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα... τὸν βίον ἡγνευκέναι τοιούτων ἐπιτηδευμάτων Δημ. 22, 78 νὰ ἔχῃ διέλθῃ τὸν βίον ἁγνὸς (ἀμόλυντος) ἀπὸ τοιούτων ἐπιτηδ. ‖ μετ' ἀπαρεμφ. ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν Ἡρόδ. 1, 140 ἡ ἁγνεία των συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ φονεύωσι κανὲν κτλ.: θεωροῦσι θρησκευτικὸν καθῆκον νὰ μὴ φονεύωσι κτλ. ‖ ἁγνίζω, καθαρίζω. ἁγνεύετε τὴν πόλιν Ἀντιφ. Τετραλ. 1 γ 11 (σ. 119).

ἁγνίζω (ἥγνισα, ἡγνίσθην) καθαρίζω, ἐξαγνίζω, διὰ τοῦ ὕδατος. κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ καθαίρειν: «τὸ πῦρ καθαίρει καὶ τὸ ὕδωρ ἁγνίζει» Πλουτ. σ. 263 Ε. λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ Σοφ. Αἴ. 655 τὰ μιάσματα (τοὺς ῥύπους τοὺς ἐκ τοῦ φόνου τῶν ποιμνίων) καθαρίσας (διὰ τοῦ ὕδατος). ‖ μετὰ γεν. καὶ αἰτ. χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1324. ‖ καθαρίζω διὰ τοῦ πυρός (ὁ συνήθως προστίθεται, ἴδ. ἀνωτ.) σῶμαθ' ἡγνίσθη πυρὶ Εὐρ. Ἱκ. 1211. «ἁγνίσαι ἀποθῦσαι Σοφοκλῆς» Ἡσύχ. Καὶ ἄλλως· μήτοι μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι Σοφ. Ἀντ. 544 μή με ἀποστερήσῃς τῆς τιμῆς ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ καὶ διὰ τῆς ταφῆς (καίουσα τὸν νεκρὸν) νὰ καθάρω αὐτόν. ἥγνισαν ἔντομα μήλων Ἀπολλ. Ῥ. 2, 926 ἔκαυσαν θύματα μήλων ἔντομα (ἴδ. τὴν λ.). τρὶς γὰρ ἀπαστράψας ἐκ Διὸς αἰθὴρ ἥγνισε τὰν θνατὰν σήματος ἱστορίαν Ἀνθ. 7, 49 ἀπεκάθηρε τὴν θνητὴν ὄψιν τοῦ τάφου: ἀπέκαυσε πᾶν ὅ,τι θνητὸν ἐβλέπομεν ἐν τῷ τάφῳ. Καὶ μέσ. Πλουτ. 972 Β. 1105 Β.

ἅγνισμα τό, ἐξάγνισις. ὁ Λατοῦς ἶνίς μ' ἄτιμον τίθησι,

τόνδ' ἀφαιρούμενος πτῶκα, ματρῷον ἄγνισμα κύριον φόνου Αἰσχ. Εὐμ. 325 «τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἀφαγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός» Σχ.

ἀγνισμός ὁ, ἐξαγνισμός, καθαρισμός Δ. 'Αλ. 3, 22. 'Επιγρ. ἀγνισμὸς δέ τις ἦν ἡ διὰ πυρὸς δαπάνη τοῦ νεκρωθέντος, ὅτι καὶ τὸ πῦρ ἀγνιστικόν Εὐστάθ. σ. 43, 6.

ἀγνίτης (ῑ) **-ου** ὁ, καθαρτής· θεοὶ ἀγνῖται Πολυδ. 1 24. οὐδὲ (αἰδούμενος) τὸν ξένοις σύνδορπον Αἰγαίωνος ἀγνίτην πάγον Λυκ. 135 οὐδὲ σεβόμενος τὸν τοῖς ξένοις ὁμοτράπεζον τοῦ Ποσειδῶνος καθαρτικὸν ἅλα (πάγον δὲ ὡς πηγνύμενον). || «ἀγνίτης· ὁ ἀγνισθεὶς μύσους ἢ ὁ καθάρας τινά» 'Ησύχ. πρβ. 'Α. Β. σ. 338.

ἀγνοέω, ὁμαλον: ἀγνοήσω (ὄχι ἀγνοήσομαι, ὅπερ εἶνε παθ. ὡς Δημ. 18, 249 κατὰ τὸν κώδ. S (ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεσθαι) καὶ Λουκ. Ζ. τραγ. 5, ὅπου Δ. Γ. ἀγνοηθήσεται), ἠγνόησα, ἠγνόηκα, ἠγνόημαι, ἠγνοήθην. 'Επικ. ἀγνοιέω: ἀγνοιῇσι ω 218, ἠγνοίησα Β 807. 'Ησ. Θε. 551. ἀγνώσασκε ψ 95 ἀντὶ ἀγνοήσασκε. (ῥίζ. ΓΝΟ-). Δὲν γνωρίζω. Παρ' 'Ομ. κατ' ἀόρ. ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει υ 15 ἐπειδὴ ἠγνόησε· κατ' ἄλλους διορίζει τὸ βεβῶσα. οὐδέ μιν ἄντην ἠγνοίησ' ἰδοῦσα ε 78 καὶ τὸν ἀνεγνώρισε πολὺ καλὰ ἰδοῦσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. 'Απολ. ἢ μετ' αἰτ. 'Ηρόδ. 4, 156. Σοφ. Τρ. 78. ἀγνοῶν ἐμαυτόν, ὅτι σοι ἀντιπολεμεῖν ἱκανὸς ᾤμην Ξεν. Κ. Π 7, 2, 24 παραγνωρίζων τὰς δυνάμεις μου, μὴ συναισθανόμενος, ὅτι δὲν ἤμην ἱκανὸς κτλ. τὴν πόλιν ἀγνοεῖν Δημ. 19, 231 ὅτι δὲν ἐγνώριζε τοὺς πολίτας (τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς διαθέσεις των). καὶ περί τινος Πλ. Φαῖδρ. 277 D. Μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὅ,τι λέγομεν Πλάτ. Γοργ. 517 C. Μετὰ μετοχ. τίς ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον δεῦρο ἥξοντα; Δημ. 1, 15 ὅτι ὁ ἐκεῖ πόλεμος ἐκεῖθεν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ; ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἥκοντας ἑαυτοὺς ἀγνοεῖν 10, 74 νὰ μὴ γνωρίζωσι, νὰ λησμονῶσι ποῖοι εἶνε νῦν καὶ ποῖοι ἦσαν πρότερον. Μετὰ τοῦ ὅτι, ὡς, εἰ Δημ. 21, 156. Ξεν. 'Αν. 6, 5, 12. Παθ. φημὶ τὸ τῶν παιδιῶν γένος ἠγνοῆσθαι ξύμπασιν ὅτι κτλ. Πλ. Νόμ. 797 Α λέγω ὅτι σύμπαντες ἀγνοοῦσιν ὅτι τὸ γένος τῶν παιδ. κτλ. ὑπελάμβανον ἀγνοήσεσθαι Δημ. 18, 249 ὅτι θὰ ἀγνοῶνται. ζητεῖν τι τῶν ἠγνοημένων 'Αρρ. 'Αν. 7, 1, 4 τῶν ἀγνώστων μερῶν. || πλανῶμαι ἐξ ἀγνοίας, ἀπολ. ταῖς ψυχαῖς ταῖς ἀγνοούσαις καὶ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος 'Ισοκρ. 8, 39 (σελ. 167). ἂν ἀγνοήσαντες (= ἐξ ἀγνοίας, κατὰ λάθος) ἐξελάσητε τὸν βέλτιστον 'Ανδ. κ. 'Αλκιβ. 5 (σελ. 29). || ἐξ ἀγνοίας ἐνεργῶ κακῶς· ὁ Ξενοκράτης ἠγνόησεν Πλουτ. 533 C. 'Αριστοτ. μτγν.

ἄγνοια ἡ, ἀγνωσία, ἀμάθεια· ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς Σοφ. Τρ. 419 τὴν ὁποίαν, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζεις, βλέπεις ἵνα τὴν γνωρίσῃς: τὴν ὁποίαν βλέπεις καὶ δὲν γνωρίζεις· εἰρωνικῶς. οὔτε ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ Θουκ. 2, 47 οὔτε ἰ. ἐβοήθουν (ἠδύναντο νὰ βοηθήσωσι), διότι κατ' ἀρχὰς ἐθεράπευον τὴν νόσον χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζωσιν. 'Εν τῇ ἀρχαίᾳ 'Ατθίδι τονίζεται ἀγνοίᾱ· ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ Σοφ. Φιλ. 129 ἵνα μὴ γιγνώσκηται, διὰ νὰ εἶνε ἀγνώριστος. Τρ. 350. Πρβ. ἀνοία καὶ παρανοία, εὐκλεία καὶ ὑγιεία. Συχνὴ ἡ λ. π. Πλάτωνι.

ἀγνοπολεῖσθαι = «σφαγίοις καθαίρεσθαι» 'Α. Β. σ. 338.

ἀγνός 3 (ἅζω) 1) ἐπὶ πραγμ. καὶ τόπων θείων ἢ ἀφιερωμένων τοῖς θεοῖς· ἅγιος, ἱερὸς (αἰθήρ, φάος, ἑορτή, τέμενος, ἄλσος). 2) ἐπὶ αὐτῶν τῶν θεῶν, καθαρός, κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος καὶ ὡς παρθένου ("Αρτεμις, Περσεφόνη, Δημήτηρ, 'Απόλλων). 3) ἀμόλυντος, ἀμίαντος, καθαρὸς ἀπὸ αἵματος (ἴδ. κατωτ.), φόνου, (ἁγνὴ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας Δημ. 59, 78. γάμων ἁγνὸς Πλ. Νόμ. 840 D. ἁγνὸς χεῖρας Εὐρ. 'Ορ. 1604). 4) δίκαιος, ἀδέκαστος (ἁγνὴ κρίσις Πίνδ. 'Ολ. 3, 37). — ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησιν Ξενοφάν. 1, 7 ἐκπέμπει ὀσμὴν ἁγνὴν (ἕνεκα τῆς ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ θυσίαις χρήσεως). 'Ομοίως ἁγνὸν πῦρ Εὐρ. 'Ηλ. 812 ἕνεκα τῆς θυσίας. τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται ἐκ μυχῶν παγαὶ Πίνδ. Π. 1, 41 ἐκ τῶν μυχῶν τῆς Αἴτνας ἐξερεύγονται (ἀναφυσῶνται) καθαρώταται πηγαὶ ἀπλ. πυρός· διότι πάντα τὰ στοιχεῖα εἶνε καθαρά, καθαρώτατον δὲ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἐξερευγόμενον πῦρ. ἔχεις χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Σοφ. Ο. Κ. 38 κατέχεις τόπον, ὃν εἶνε ἀνόσιον νὰ πατῇ τις, ἄβατον. ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων ἵζεσθε Αἰσχ. 'Ικ. 229 ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ (βωμῷ) κάθησθε ὡς ἑσμὸς περιστερῶν. καὶ πάλιν εἶδον αὐτὴν ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν Πλ. Φαῖδρ. 254 Β «τὸ δὲ ἐν ἁγνῷ βάθρῳ τὸ νοητὸν λέγει, ἐπειδὴ ὁ τόπος ὁ νοητὸς καθαρὸς καὶ ἀκίβδηλος καὶ ἁγνός ἐστι» 'Ερμείας. — ἁγνὸν θεῶν σέβας Αἰσχ. Εὐμ. 885. Σοφ. Ο. Τ. 830 ἁγνοὶ καὶ σεβαστοὶ θεοί. σέβας δὲ μηρῶν ἁγνῶν οὐκ ἐπῃδέσω 'Απ. Αἰσχ. 135 δὲν ἐσεβάσθης τοὺς σέβας ἐμπνέοντας (εὐπρεπεῖς) ἁγνούς μηρούς μου. δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν Εὐρ. 'Ιππ. 335 διότι μοι ἐμπνέει σέβας ἡ (ἱκετευτικὴ) χείρ σου. λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας Εὐρ. 'Ιππ. 1003 μέχρι τῆς σήμερον τὸ σῶμά μου εἶνε ἁγνὸν ἀπὸ πάσης συνουσίας. τριτάταν δέ νιν κλύω τάνδε κατ' ἀμβροσίου στόματος ἀμέραν Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν Εὐρ. 'Ιππ. 135 τρίτην δὲ ταύτην ἡμέραν ἀκούω αὐτὴν (Φαίδραν) ἀποκωλύειν τοῦ στόματος τὴν τροφὴν (ἀπέχεσθαι τροφῆς, καὶ κατὰ λ. «ἀποκωλύειν τοῦ στόμ. κλάσμα ἄρτου Δήμητρος ἁγνῆς» Δ. Βερν.). ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην Σοφ. 'Αντ. 889 ὡς πρὸς ταύτην τὴν κόρην ἡμεῖς εἴμεθα καθαροὶ τὰς χεῖρας, διότι δὲν ἐπεβάλομεν χεῖρας φονικὰς ἐπ' αὐτήν, «διὰ τὸ μὴ χερσὶν αὐτὴν ἀνῃρηκέναι» Σχ. — ὅθ' ἁγνὸς ἦν Σοφ. Τρ. 258 ὅτε ἐξηγνίσθη (ὁ 'Ηρακλῆς ἀπὸ τοῦ αἵ-

ματος): «ὅτε ἐπλήρωσε τὴν ὑπὲρ τοῦ φόνου δουλείαν» (Σχ.) ἀπενιαυτήσας ἢ κατ' ἄλλους καθαρθεὶς ὑπὸ Δηϊφόβου ἐν Ἀμύκλαις. τοὺς θεοὺς ἁγνοῖς (=ἀνχιμάκτοις) ἱεροῖς ἥδεσθαι Ξεν. Ἀγ. 11, 2. ἁγνὰ θύματα π. Πλ. Νόμ. 782 C εἶνε οἱ πέλανοι καὶ καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ θυόμενα ἔμψυχα ζῷα. || Ἀπολ. βοὸς ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα (φέρουσα) Αἰσχ. Πέρσ. 614 ἐνν. βοῦν ἀδμήτην ἢ ἀτριβῆ ζεύγλης. — Παρ. ἁγνότερος πηδαλίου «ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων, παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον» Σουΐδας. — ἁγνῶς Ὁμ. Ὕμν. Ἀπ. 121. ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσι ἁγνῶς καὶ καθαρῶς Ἡσ. Ἔρ. 336 τὸ μὲν καθαρῶς ἀναφ. εἰς τὴν νίψιν τῶν χειρῶν, τὸ δὲ ἁγνῶς εἰς τὴν ἀκεραιότητα τῶν θυμάτων (Sittl). ἡδὺ δὲ ἁγνῶς ἔχοντας (=ἁγνούς, καθαρούς, ὄντας) προσιέναι Ξεν. Ἀπ. 3, 8, 10.

ἄγνος ὁ καὶ ἡ, λύγος, σήμερον: ἀγνειὰ ἢ λυγειὰ ἢ λυγαρειά. Πρβλ. Διοσκ. Α, ρλδ'. Νικ. Θηρ. 71. Σχολ. Ὁμ. Λ 105. Ἐκ τούτων οἱ μὲν ἐσχέτισαν αὐτὴν πρὸς τὴν ἁγνείαν (ἁγνός), οἱ δὲ πρὸς τὸ ἄγονος διὰ τὴν ὁμοιότητα. Παρ. ἥ τ' ἄγνος ἀνθεῖ χὠ βότρυς πεπαίνεται Πλουτ. 641 D ἡ ἄνθησις τῆς ἄγνου εἶνε σύγχρονος πρὸς τὴν πέπανσιν τοῦ βότρυος.

ἀγνῦθες (ἄλλοι: ἀγνῦθες, ἄγνυμι;) «οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν» Πολυδ. 7, 36. ἄλλως λέγονται λᾶες, λεῖαι, λαῖαι (λαιαί). Ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλουτ. 156 B ὑφάντης τε ἂν χλαμύδα ποιήσαιτο μᾶλλον ἔργον αὐτοῦ καὶ ἱμάτιον ἢ κανόνων διάθεσιν καὶ ἀνέγερσιν (ἔνερσιν Herw. ἀνάρτησιν ἐγώ) ἀγνύθων δύναταί τις νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἀνέγερσιν λέγων ὅτι τὰς πεπτωκυίας ἀγνῦθας ὁ συγγραφεὺς φαντάζεται ἀνεγειρομένας.

ἄγνυμι (ῥ. Ϝαγ-), πεζ. κατάγνυμι καὶ καταγνύω, ἄξω, κατάξω (κατεάξει Κ. Δ.), ἔαξα, κατέαξα (κατῆξα Ἱπποκρ. 5, 224 L), κατεάξαντες Λυσ. 3, 42 (κατάξαντες διώρθ. Dobr.). Αἰλ. Ἱ. Ζ. 10, 10. ἀλλὰ κατάξῃ Πλ. Φαίδ. 86 A. ἄξον καὶ ἆξον γρ. ἐν χ/φοις, ὁ δὲ Ἡρωδιαν. γρ. ἆξον καὶ ἄξω (ᾱ, παρὰ τὸ ἄσσω, κατάσσω). Ἐν τῷ ἔαξα τὸ α εἶνε μακρὸν ὡς ἐν τῷ ἐάγην, ἑάλων, ἑώρων· ἐν τῷ κατάξω, κατᾶξαι (κατάγνυμι) ὡς ἐν τῷ καταγείη καὶ ἀναλίσκω. Τὸ κατάξω καὶ ἀναλίσκω προῆλθον κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ κατα(Ϝ)άξω, ἀνα(Ϝ)αλίσκω Ἀλλὰ πῶς ἐν τῷ ἆξον εἶνε μακρὸν τὸ α, δὲν εἶνε εὐνόητον. — ἦξα Ψ 392. τ 539, καὶ συχνότερον ἔαξα. κατέαγμαι Λουκ. Τίμ. 10. Παυσ. 8, 46, 5, ἀνθ' οὗ συνήθως λέγεται κατέᾱγα Ἀρ. Ἀχ. 1180 (κατέηγα νέον Ἰων., ἢ ὀρθότερον κατῆγα, κατηγυίης, ἀντὶ κατεαγυίας, Φοίνιξ Κολοφ. π. Ἀθήν. 495 E). ἐάγην (α) Ν 162. Ρ 607· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐάγη Λ 559 γρ. ἐάγῃ (παρ. ὑποτ.) ὁ Ahrens. Ἀπ. Ρ. 3, 954. Θεόκρ. 22, 190. ἀναύξητον τὸ ἄγη Γ 367. Π 801. Τρ. πληθ. ἄγεν Δ 214. ἀλλ' Ἀττ. κατεάγην Ἀρφ. Σφ. 1428 (καὶ ἡ ὑποτ. καὶ εὐκτ. μετὰ μακροῦ τοῦ α: Ἀχ. 944 καταγείη, 928 καταγῇ φερόμενος, ἀλλ' ὁ Rav. καταγῇ φορούμενος). Πλημμελεῖς τύποι παρ' Ἱπποκρ. εἶνε κατεαγῇ, κατεαγείς, κατεηγείς. πρβ. ἐξεαγεῖσα Ἀπ. Ρ. 4, 1686. Ἐπίκτ. 3, 25. Αἰλ. ἐνθ' ἀν. Κ. Δ. κατεαγῆναι Πλ. Γοργ. 469 D εἶνε πλημμ. Δ. Γ. ἀντὶ τοῦ κατεαγέναι· τὸ δὲ κατεάχθην μτγν. Ῥημ. ἐπ. κατακτός Ἀρ. Εἰρ. 1244. Ὁ πρτ. ἄγνυτο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 279 εἶνε ἀναύξητος. Παρ' Ἱπποκρ. πρὸς τῷ κατάγνυται εὕρηται καὶ κατήγνυται, κατηγνύμενος, καὶ κατῆγμα. Παρὰ Βίωνι τὸ ἆγε πρτ. εἶνε μᾶλλον τοῦ ἄγω. — Οἱ τύποι κατεάξαντας, κατεαγῇ, κατεαγείς, ἐξεαγεῖσα, κατεάξει εἶνε πλημμελεῖς, προελθόντες ἐκ τῆς ὁριστ., ἀνεκτοὶ δὲ μόνον παρὰ μτγν.—Συντρίβω, θραύω, τσακίζω· πολλοὶ ἵπποι ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματα Π 371 (ὁ δυϊκός, διότι οἱ ἵπποι ἐνν. κατὰ ζεύγη): θραύσαντες ἐμπρὸς εἰς τὸν ῥυμόν, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ, τὰ ἅρματα, κατέλιπον αὐτά. εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε Η 270 ἔσπασε πρὸς τὰ μέσα (ἐβούλιαξε) τὴν ἀσπίδα. Ἀθηναίη... πρὸ κύματ' ἔαξε ε 385 ἔθραυσε τὰ κύματα ἐμπρὸς (τοῦ Ὀδυσσέως). ὁ πτανὸς (Ἔρως) τὸν πτανὸν ἴδ' ὡς ἄγνυσι κεραυνὸν Ἀνθ. Πλαν. 250 ἴδε πῶς ὁ πτερωτὸς Ἔρως θραύει τὸν πτερ. κεραυνόν. Ὁ πρκ. ἔαγα (ἔηγα) ἔχει παθ. σημ. εἶμαι συντετριμμένος (συνήθ. κατέαγα). ἄγνυτο ἠχὼ Ἡσ. Ἀσπ. 27 περὶ τῆς θλωμένης ἀντηχήσεως: ὁ ἦχος ἀντήχει, διεδίδετο. κέλαδον ἀγνύμενον διὰ στομάτων Πινδ. Ἀπ. 238 ἦχος ὅστις θραυόμενος ἐξέρχεται διὰ τῶν στομ. ὡς ὁ ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος Ἡρ. 1, 185 διὰ νὰ εἶνε ὁ ποταμὸς (τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ) βραδύτερος, ἐν ᾧ τὸ ῥεῦμα αὐτοῦ θραυόμενον σχηματίζει πολλὰς καμπάς. Δράκων περί τ' ἀμφί τ' ἐαγὼς Ἀρατ. 46 ἔχων μυρίους ἑλιγμούς, πολυέλικτος. τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν (=ἐάγησαν) ὀξέες ὄγκοι Δ 214 τούτου δὲ (τοῦ βέλους) ἐξελκομένου πρὸς τὰ ὀπίσω, συνετρίβησαν οἱ ὀξ. ὄγκοι. Ἄλλοι συνδ. πάλιν ἄγεν συνετρίβησαν πρὸς τὰ ὀπίσω, δηλ. ἀντιθέτως πρὸς τὴν φορὰν τοῦ βέλους.

ἀγνωμονέω εἶμαι ἀγνώμων, ἄδικος, φέρομαι κακῶς. μὴ τοίνυν ἀντὶ τῶν ἐκ θεοῦ ἀναγκαίων ἀγνωμονεῖν δόξητε... οὐχ ἱκανοὺς γενομένους διὰ τὸν χειμῶνα πρᾶξαι τὰ προσταχθέντα Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 33 μὴ λοιπὸν ἀπέναντι τῆς ἐκ θεοῦ ἐπελθούσης ἀνάγκης (ἀναγκαίας συμφορᾶς) φανῆτε ὅτι εἶσθε ἄδικοι κριταί, διότι ἕνεκα τῆς τρικυμίας δεν ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσι τὰ προσταχθέντα. περὶ ὧν ἠγνωμονήκεσαν εἰς ὑμᾶς Δημ. 18, 94 δι' ὅσα εἶχον φανῆ ἄδικοι (εἶχον φερθῆ ἀδίκως) πρὸς ὑμᾶς. ἀγν. πρός τινα αὐτ. 248. Συχνότ. παρὰ Πλουτ. ἀγν. περί τινα, περί τι Κάμ.

28. Ἀλκ. 19. Καὶ μὲ ἁπλῆν αἰτ. πράγ. ὡς μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει Ἀπ. ἀδέσπ. (ἴσ. Εὐρ.) 212 = βαρέως, χαλεπῶς φέρε. Ἀπολύτ. Πλουτ. Νουμ. 12. σ. 534 Α: ἀγνωμονῶν καὶ ἀδικῶν ἀντίθ. εὐγνωμονῶν.— Συχν. παθ. = ἀχαριστοῦμαι, ἀδικοῦμαι, ἀδίκως προσβάλλομαι Πλουτ. Καμ. 18. Ἀντ. 124. 766 C: ἐρασταῖς ἀγνωμονηθεῖσιν (= ἀδικηθεῖσιν) ὁ Ἔρως ὀξὺς ὑπακούει ὁ Ἔρως ταχέως εἰσακούει τοὺς περιφρονηθέντας ἐραστάς.

ἀγνωμοσύνη ἡ, ἔλλειψις γνώσεως, ἀμαθία Πλ. Θεαίτ. 199 D, ἀντίθ. ἐπιστήμη. || ἔλλειψις φρονήσεως, ἀφροσύνη Θέογν. 896. ἀνόητος ὑπεροψία, ἀφροσύνη Ἡρ. 2, 172. 4, 93. 5, 83. ἀπευθύνει βροτῶν τοὺς ἀγνωμοσύνην τιμῶντας Εὐρ. Βά. 886 τιμωρεῖ ἐκ τῶν θνητῶν τοὺς τιμῶντας τὴν ἄβουλον ἀλαζονείαν. || ἀνεπιείκεια, μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων Σοφ. Τρ. 1266 ἀναγνωρίζοντες μεγάλην ἀνεπιείκειαν εἰς τοὺς θεοὺς (ὡς πρὸς ὅσα πράττονται). δόξετε οὐ τῇ τῆς τύχης ἀγνωμοσύνῃ τὰ συμβάντα παθεῖν Δημ. 18, 207 θὰ φανῆτε ὅτι ἐπάθετε τὰ συμβάντα δυστυχήματα ὄχι ὡς ἐκ τῆς δυσμενείας (ἀνεπιεικείας) τῆς τύχης. || Πληθ. παρεξηγήσεις ἢ μᾶλλον ἀφροσύναι ἐν Ξεν. Ἀν. 2, 5, 6. Ἐν δὲ Πλουτ. Περ. 2 δύνασθαι φέρειν δήμων καὶ συναρχόντων ἀγνωμοσύνας σημ. τα ἀγνωμόνως γενόμενα, σχεδόν: ἀδικίας.

ἀγνώμων ὁ καὶ ἡ, τὸ ἄγνωμον, γεν.— ονος. ἄλογος, ἄβουλος, ἄκριτος, ἀναίσθητος· τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους καὶ τὸν σίδηρον, τὰ ἄφωνα καὶ ἀγνώμονα Αἰσχίν. 3, 244. || ἀνεπιστήμων, ἀμαθής, γνῶσιν οὐκ ἔχων πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες Πλ. Φαῖδρ. 275 Β θὰ φανῶσιν ὅτι εἶνε πολυμαθεῖς, ἐν ᾧ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε ἀμαθεῖς. Λῦσ. 218 Α. Νόμ. 700 D. Ἱπποκρ. 343, 20 || ἄγνωμον τὸ μὴ προμαθεῖν Πινδ. Ὀ. 8, 60 = ἀνόητον τὸ μὴ προμαθόντα διδάσκειν ἄλλους (ἴδ. διδάσκω). || ἀλόγιστος· μανθάνω σε θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κοὐκ ἀγνώμονα Σοφ. Τρ. 473 παρατηρῶ ὅτι ὡς θνητὴ ἔχεις θνητὰ φρονήματα καὶ ὄχι ἀστόχαστα (τ. ἔ. καὶ λέγεις λόγια ὄχι ἀστόχαστα). Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες, καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσίν τινος Μένανδ. παρὰ Σχ. Ἀριστείδ. σ. 3 Dind. Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 26. || ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, ἀλαζονικός. Μαρδονίου δὲ ἰσχυροτέρη τε (ἐγίνετο γνώμη) καὶ ἀγνωμονεστέρη καὶ οὐδαμῶς συγγινωσκομένη Ἡρ. 9, 41 τοῦ Μ. ἡ γνώμη ἦτο ἐπιμονωτέρα καὶ ἀλαζονικωτέρα καὶ οὐδαμῶς ἐνδοτική. || σκληρός, ἀνεπιεικής, ἀμείλικτος· Σοφ. Ο. Κ. 56. Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 5. εἰ μή μοι παντάπασιν ἀγνώμονες (ἀνεπιεικεῖς) ἐδοκεῖτε εἶναι ἢ λίαν εἰς ἐμὲ ἀχάριστοι Ξεν. Ἀν. 7, 6, 23. τὰ δ' ἄλλα πάντα ζῷα καὶ ἀχαριστότερα καὶ ἀγνωμονέστερα (σκληρότερα, ἀνεπιεικέστερα) ἀνθρώπων ἐγίγνωσκεν εἶναι Κ. Π. 8, 3, 49. || ἀχάριστος, πονηροὶ καὶ ἀγνώμονες περὶ τὰς ἀποδόσεις Λουκ. Ἑρμότ. 10. κυρ. «ποῦ δὲν γνωρίζει καλό, χάρι» πρβ. reconnaissant. || ἐπὶ ἵππων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς γνώμονας, ὀδόντας ἐξ ὧν διαφαίνεται ἡ ἡλικία Πολυδ. 1, 182. || ἀμαθής, ἐν ἀγνοίᾳ διατελῶν Ἱπποκρ. 343, 20. Καὶ μ. γεν. ἀγνώμονες τῶν δικαίων Πλ. Ἐπινομ. 989 Α μὴ γινώσκοντες τὰ δίκαια. || ἀγνωμόνως ἔχετε Δημ. 2, 26 «ἀλογίστως καὶ ἀβούλως» Ἁρποκρ. τὰ ἀγνωμόνως πραχθέντα Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 11 τὰ ἀπερισκέπτως πρ. εἰ δέ σοι δοκῶ ταῦτα ἀγνωμόνως ἐνθυμεῖσθαι Κ. Π. 5, 5, 28 ἀφρόνως, ἀλογίστως (ἄλλοι: ἀχαρίστως).

ἀγνώς-ῶτος 1) παθ. οὐ γιγνωσκόμενος, ἄγνωστος. μετὰ δοτ. Ὁμ. ε 37 ἀγνὼς πατρὶ Εὐρ. Ἴων 14 κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα. καὶ πεζ. Θουκ. 1, 137. ἀγνὼς ὅμιλος ὡς ἐλέγχεται χρόνῳ Αἰσχ. Ἱκ. 1004 ὅτι ὁ ἄγνωστος ὅμιλος ἐξελέγχεται (δοκιμάζεται) διὰ τοῦ χρόνου. Ἐπὶ πραγμ. ἀσαφής, σκοτεινός· ἀγνῶτα φθόγγον ἄγνωστον καὶ ἀσυνήθη Σοφ. Ἀντ. 1001. οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν Πινδ. Ἰ. 2, 19 ὄχι ἄγνωστον ψάλλω τὴν διὰ τῶν ἵππων Ι. νίκην τοῦ Ξενοκράτους. Κατ' ἄλλους ἀγνῶτ' = ἀγνῶτι τ. ἔ. οὐκ ἀγνοοῦντί σοι ᾄδω κτλ. 2) ἐνεργ. οὐ γιγνώσκων· σοῦ τυχὼν ἀγνῶτος Σοφ. Ο. Τ. 677 εὑρὼν ἐν σοὶ ἄνθρωπον, ὅστις μὲ παρεγνώρισε: παραγνωρισθεὶς ὑπὸ σοῦ· ὁμοίως 1133. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε 681 ὑποψία ἐκ λόγων (ὄχι ἔργων, γεννηθεῖσα) ἀσαφὴς (κυρ. παραγνωρίζουσα τὴν ἀλήθειαν) ἐπῆλθε: κενὴ ὑποψία ἄνευ σαφοῦς ἀποδείξεως ἐξεφράσθη. Εὕρηται καὶ π. Ξεν. Οἰκ. 20, 13: εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴη τί δύναται φέρειν ἡ γῆ, ὅπου ὁ Cobet διορθώσας ἀγνοοίη, διότι δῆθεν τὸ ἀγνὼς οὐδέποτε σημ. ἀγνοῶν, δὲν ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν πραγμάτων. || Μετὰ γεν. ἀγνῶτα θηρῶν Πίνδ. Π. 9, 58 ἀγνοοῦσαν τοὺς θ., ἄπειρον τῶν θ. ἀγνῶτες ἀλλήλων Θουκ. 3, 53 κτλ. ἀγνώσασκε ἀόρ. (ἐπαναλήψεως δηλωτικὸς) τοῦ ἀγνοέω, ὃ ἴδε.

ἀγνωσία ἡ (ἀγνώς) 1) ἐνεργ. τὸ οὐ γιγνώσκειν, ἄγνοια, ἀντίθ. γνῶσις, Πλ. Πολ. 477 Α. διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν Θουκ. 8, 66 = διὰ τὸ ἀγνῶτες εἶναι ἀλλήλων. 2) παθ. τὸ οὐ γιγνώσκεσθαι. ἀγνωσίᾳ πατέρων Πλ. Μενεξ. 238 D = ἀφανείᾳ, ἀδοξίᾳ πατ.

ἄγνωστος 2 (ἄγνωτος ποι.) παθ. ὁ οὐ γνωστὸς Ὁμ. β 175. τῶν ἀπειράτων ἄγνω(σ)τοι σιωπαὶ Πίνδ. Ἰ. 3, 48 «τῶν μὴ καθιέντων αὑτοὺς εἰς ἅμιλλαν καὶ πειρωμένων ἀγῶνος οὐδεμία μνήμη ἐστί» Σχ. Περὶ τῶν οὐδὲν πειρωμένων (οὐδόλως δοκιμαζόντων τὰς δυνάμεις των) ὑπάρχει ἄκρα σιωπὴ καὶ οὐδὲν εἰς οὐδενὸς γνῶσιν ἔρχεται. Ὁμοίως ἄγνωτος Σοφ. Ο. Τ. 58. Ἀρφ.

Βατρ. 926. || ὃν οὐκ ἄν τις γνοίη, ἀκατάληπτος Πλ. Θεαίτ. 202 Β (ἀντίθ. γνωστός). ἀγνωστότατοι γλῶσσαν Θουκ. 3, 94 ὧν ἡ γλῶσσα ὅλως ἀκατάληπτος «οὐκ ἔχοντες τὴν διάλεκτον εὔκολον γνωσθῆναι» Σχ. ἄλογα καὶ ἄγνωστα Πλ. Θεαίτ. 202 Β διαφεύγοντα τὴν γνῶσιν. || ἐνεργ. ὁ οὐ γιγνώσκων, ἀδαής· φωνὰν ψευδέων ἄγνωστον ἀγνοοῦσαν τὰ ψεύδη Πίνδ. Ὀ. 6, 67. Λουκ. Ἀλκ. 3.

«**ἀγομένη** (ἐνν. σχοῖνος) μτχ. τοῦ ἄγω, ἡ κοιν. καὶ Ἰταλ. γούμενα (τὸ χονδρότερον παλαμάρι). σχοινία μακρά, ἀγομένας λεγόμενα Ἀπολλόδ. Πολιορκ.» Σκ. Βυζαντίου λεξικόν.

ἀγόμφιος 2, ὁ στερούμενος τῶν γομφίων ὀδόντων· «ἀγόμφιος αἰών· οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ὡρᾶτο γεγηρακώς, παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γέρουσι τοὺς γομφίους. Διοκλῆς... μηδ' ἀγόμφιόν ποτε αἰῶνα τρίψει» Ἀ. Β. 339 καὶ νὰ μὴ διέλθῃ τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν δὲν ἔχει γομφίους ὀδόντας.

ἄγονος 2, 1) παθ. ὁ οὐ γεγεννημένος, μὴ γεννηθείς· αἴθ' ὄφελες ἄγονος ἔμεναι Ὁμ. Γ 40 εἴθε νὰ μὴ ἐγεννᾶσο. Εὐρ. Φοίν. 1603. παίδων ἀγόνων γόνον ἀφανίζων (ὁ ἰχνεύμων) Εὔβουλος π. Ἀθην. 450 Α ὡς θραύων τὰ ᾠὰ (τῶν κροκοδείλων). 2) ἐνεργ. ὁ μὴ γεννῶν, ἄκαρπος. κυρ. περὶ τοῦ ἀνδρός, ὡς τὸ στεῖρα περὶ γυναικός, Πλουτ. 906 F. Λουκ. Τίμ. 17 συνδέει ἀμφότερα. || κακογόνος· φθίνουσα (πόλις)... τόκοισιν ἀγόνοις (= ἀτοκίᾳ ἢ δυστοκίᾳ) γυναικῶν Σοφ. Ο. Τ. 27 κυρ. ἐν ᾧ καταστρέφεται ἡ πόλις διὰ τῶν τοκετῶν τῶν ἀγόνων (τῶν ἀκάρπων) τῶν γυναικῶν, δηλ. ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ τοκετῷ δυστοκοῦσαι ἢ γεννῶσαι ἀτελῆ (πρβ. Ἡσ. Ἔργ. 242. Αἰσχ. Ἱκ. 674. Ἡρ. 6, 139). Μετὰ γεν. ἄγονος σοφίας Πλ. Θεαίτ. 150 C κἀλλ. Μτφ. ἄγονος ἡμέρα Ἱπποκρ. 1053 D ἡμέρα ἀκατάλληλος πρὸς τοκετόν. Συχν. τ. περὶ φυτοῦ π. Θεοφρ. Παρὰ Πυθαγορείοις ὁ ἀρ. ἑπτὰ (7) ἐλέγετο ἄγονος ἀριθμός, διότι δὲν ἦτο οὔτε διαιρετὸς δι' ἄλλου ἀριθμοῦ οὔτε διαιρέτης ἀριθμοῦ μικροτέρου τοῦ 12. Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 811.

ἀγορά (α ᾰ) ἡ, Ἰων. ἀγορή, (ἀγείρω). Ἐν γένει συνάθροισις, καὶ ἰδίως 1) συνάθροισις τοῦ λαοῦ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν βουλὴν τῶν ἀρίστων ἢ γερόντων Ὁμ. Β 51. 93. γ 127. Καλεῖται δὲ βουληφόρος, κυδιάνειρα, πολύφημος. Ἡ Θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει β 69, πρβ. Α 305. ἀγ. θέμενος ι 171 παρασκευάσας, συγκαλέσας ἐκκλησίαν. θεῶν ἀγορὴν ἐποιήσατο Θ 2. Ἡ ἔλλειψις ἀγορῶν βουληφόρων παρὰ τοῖς Κύκλωψιν (ι 112) εἶνε σημεῖον βαρβαρότητος. Τὸν λαὸν καλοῦσιν εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ κήρυκες· κηρύσσειν (κικλήσκειν) ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Β 51. Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ συνήθως κάθηνται. κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο Τ 50 ἐκάθισαν μεταξὺ τῶν πρώτων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ λαοῦ· ἀλλ' ἐν Σ 246 ὀρθῶν ἑσταότων ἀγορὴ γένετο, διότι πάντας ἔχε τρόμος. || παρ' Ἡροδ. 6, 58 ἀγορὴ δέκα ἡμερῶν οὐκ ἵσταταί σφι ἐπὶ δέκα ἡμέρας (κυρ. ἐντὸς 10 ἡμερῶν) δὲν συγκροτεῖται ὑπ' αὐτῶν ἀγορά τ. ἔ. ἐπὶ 10 ἡμ. οὔτε πωλοῦσιν οὔτε ἀγοράζουσιν οὔτε ἄλλο τι ποιοῦσι τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ γινομένων. «οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦντο Ὑπερείδης, ἀντὶ τοῦ συνόδους» Ἁρποκρατίων. στρατιωτῶν ἀγορὰν συναγαγεῖν, συλλέξαι Ξεν. Ἀν. 5, 7, 3 = ἐκκλησίαν. || Ἐν Ἀθήναις ἀγοραὶ εἶνε αἱ συναθροίσεις τῶν φρατέρων καὶ δημοτῶν, ἡ τῶν ἀρχόντων ἀγορά· ὅθεν ἐν Ἀ. Β. 327 ἀγορὰ εἶνε «συνέδριον φυλετῶν ἢ δημοτῶν». ἀγορὰν τῶν φυλῶν ποιῆσαι (= συναγαγεῖν) Αἰσχ. 3, 27 νὰ συγκαλέσωσι συνέδριον τῶν φ.— Πρβ. τὰ τῶν μτγν. μυρμήκων ἀγορὰ Λουκ. Ἰκαρ. 19. συῶν ἀγορὰ Φιλόστρ. Ἡρω. 4. τεράτων ἀγορὰ Πλουτ. 520 C ἐν Ῥώμῃ ὑπῆρχεν ἀγορά, ὅπου πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐδεικνύοντο καὶ τέρατα (τερατώδεις ἄνθρωποι). || ἡ δημηγορία, ὁ λόγος, ἡ περὶ τὸ λέγειν δεινότης· ἀγορὰς ἀγόρευον Β 788 ἐποιοῦντο λόγους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐδημηγόρουν. ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων («δημηγοριῶν» Σχ.) Β 275 τὸν ἐμπόδισε τοῦ νὰ ὁμιλῇ. εἰδὼς ἀγορέων Ι 441 ἔμπειρος τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λόγων, τῶν δημηγοριῶν. ἀγορῇ νικᾷς υἷας Ἀχαιῶν Β 370 ὑπερβαίνεις κατὰ τὴν εὐγλωττίαν. ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων Δ 400 «ἐν τῷ δημηγορεῖν» (Σχ.) εἶνε ἀνώτερος (ὁ υἱὸς τοῦ Τυδέως), ὃν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ ὑποδεέστερον ἑαυτοῦ ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμοία ἀντίθ. καὶ ἐν Ι 441. δ 818 κἀλλ.— Παρομοίως ὁ Σόλων κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος (π. Πλουτ. Σόλ. 8) κεκαλλιεπημένα ἔπη, οἷον ᾆσμα, ἀντὶ λόγου παρασκευάσας (πρβ. Στράβ. Ι 2, 6). ἀγοραὶ ἐγένοντο Ἡρ. 6, 11 ἐγ. συναθροίσεις τοῦ λαοῦ. || ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως· ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε Λ 807. ζ 266, καὶ πληθ. η 44 καὶ θ 16 (τόπους συναθροίσεως ἐν τῇ ἀγορᾷ).— Ἀποφάσεις δικαστικὰς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναφέρει ὁ Ὅμ. Π 387 οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας οἵτινες παραβιάζοντες τὸ δίκαιον ἐν τῇ συνελεύσει ἀποφασίζουσι σκολιὰς (στραβάς, ἀντίθ. ἰθεῖα δίκη Ψ 580) ἀποφάσεις. ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη κρίνων νείκεα πολλὰ μ 439 ἀνέστη ἐκ τῆς συνελεύσεως ποῦ ἔκρινε πολλὰς διενέξεις (τῶν δικαζομένων). Ἐν Σοφ. Τρ. 638 ἀγοραὶ πυλάτιδες εἶνε αἱ ἐν Θερμοπύλαις Ἀμφικτιονικαὶ ἐκκλησίαι, τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτιόνων. Παρ' Ἱπποκρ. (π. εὐσχημ. Τόμ. 9 σ. 228 L.) καὶ ἀγορὴν ἐργαζόμενοι οὗτοι, μετὰ βαναυσίης ἀπατέοντες σημ. ὅτι ἔκαμνον περὶ ἑαυτοὺς κύκλον (συνάθροισιν) ἀνθρώπων, οὓς ἐξηπάτων μετὰ βαν. (μετὰ παχυλῆς ἀγυρτείας) ἐξυμνοῦντες ὡς συνήθως τὴν τέχνην των. || ὁ τόπος, ἐν ᾧ γίνονται αἱ συναλλαγαὶ καὶ αἱ διαπραγ-

ματεύσεις. αἰσχρὸν εἶναι νομίσας τοῦτον περιορᾶν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλοντα Λυκ. κ. Λε. 5 εἰσερχόμενον αὐθαδῶς εἰς τὴν ἀγοράν, ἧς ἡ εἴσοδος ἦτο ἀπηγορευμένη εἰς τοὺς λιποτάκτας, τοὺς φονεῖς, τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς τοιούτους, οὓς ὁ νομοθέτης ἔξω τῶν περιρραντηρίων τῆς ἀγορᾶς ἐξείργει Αἰσχ. 3, 176. 1, 164. Δημ. 24, 103. 165. πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπὶ δίχα κεῖται θανὼν Πίνδ. Π. 5, 93 εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τῆς ἀγορᾶς εἶνε τεθαμμένος ὁ Βάττος ἀποθανών, δίχα τῶν ἄλλων ἡρώων. Πρβ. «ἀγορᾶς ὥραν· οὐ τῶν πωλουμένων ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγοράν» Σουΐδας.

|| Διὰ τῆς ἀγορᾶς δηλοῦται καὶ ὁ χρόνος· «περὶ πλήθουσαν ἀγοράν, περὶ ὥραν τετάρτην ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά» Σουΐδας τ. ἔ. ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς μεσημβρίας. ἀγορᾶς πληθυούσης Ἡρ. 4, 181. περὶ ἢ ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν Ξεν. Ἀν. 2, 1, 7 κλ. ἀγορῆς πληθώρῃ Ἡρ. 2, 173. ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου Πίνδ. Π. 4, 151. πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι Φερεκρ. ἐν Ἀ. Β. 338. Ἀντίθ. ἀγορῆς διάλυσις ἡ γινομένη περὶ τὴν 12ην ὥραν ἢ εὐθὺς μετ' αὐτὴν Ἡρ. 3, 104. || ἡ ἀγορὰ ὡς κέντρον τῆς οἰασδήποτε ἐπικοινωνίας τῶν πολιτῶν ἦτο κεκοσμημένη διὰ ναῶν, ἀγαλμάτων θεῶν, καὶ ἄλλων δημοσίων οἰκοδομημάτων, ὑποδιῃρημένη ἀναλόγως τῶν πωλουμένων πραγμάτων, ἔχουσα δὲ καὶ οἰκήματα διὰ τὰ διάφορα ὤνια. θεοὶ ἀγορᾶς ἐπίσκοποι Αἰσχ. Ἑπτ. 258 (πρβ. ἀγοραῖος). πόλις ναοῖς καὶ ἀγοραῖς κατεσκευασμένη Ξεν. Ἱέρ. 11, 2. Ἐν δὲ Κ. Π. 1, 2, 3 περιγράφεται τί εἶνε ἡ ἐλευθέρα ἀγορά. Παρομοίως ἐν Ἀριστοτ. 1331 a 32 ἐλευθέρα ἀγορὰ λέγεται ἡ καθαρὰ τῶν ὠνίων πάντων.— Τὸ μὴ ἔρχεσθαι εἰς ἀγοράν (ἴδ. Θέογν. 268) ἦτο σημεῖον πενίας, ἀλλὰ καὶ τὸ συχνάζειν καὶ τὸ ἐνδιατρίβειν ἐν τῇ ἀγορᾷ δὲν ἦτο εὐπρεπὲς (πρβ. ἀγοραῖος. Εὐρ. Ὀρ. 919. Ἀρφ. Ἱππ. 181). Ἐκ τοῦ σχολάζειν ἐν τῇ ἀγορᾷ Ξεν. Οἰκ. 7, 1 καὶ ἐκ τοῦ περιτρίβεσθαι καὶ διατρίβειν ἐν αὐτῇ προέρχεται ἡ φράσις περίτριμμα ἀγορᾶς (λεγομένη περὶ τοῦ Αἰσχίνου ὑπὸ Δημοσθ. 18, 127) περιφρονητικῶς περὶ ἀνθρ. ὅστις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀναστρεφόμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τοῖς πλησίον δικαστηρίοις εἶνε ἔμπειρος τῶν ἀγοραίων πανουργιῶν καὶ στρεψοδικιῶν (πρβ. περίτριμμα δικῶν Ἀρ. Νεφ. 446). πονηρὸς κἀξ ἀγορᾶς εἶ Ἀρφ. Ἱππ. 180. ἐν ἀγορᾷ τέθραμμαι 282.

|| τόπος δικαστικῶν ἀγώνων· προτιθέναι (ἢ καθίστασθαι κεφ. 12) ἀγορὰν δικῶν Λουκ. Δὶς κατ. 4. 12 κηρύττειν ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστι, δηλ. ὅτι εἶνε ἡμέρα καθ' ἣν δύνανται νὰ δικασθῶσιν ὅσοι θέλουσι. πρβ. Νιγρ. 25. πρὸς Ἀπ. 4. Δημοσθ. 44, 36. πολλοὶ δὲ νῦν μὲν εἰσιν οὐκ ἐλεύθεροι, εἰς αὔριον δὲ Σουνιεῖς, εἶτ' εἰς τρίτην ἀγορᾷ κέχρηνται Ἀπ. Ἀναξανδρ. 4 (Ἀθην. 263 Β) ἕως αὔριον δὲ εἶνε πολῖται Σουνιεῖς (διότι, ὡς φαίνεται, οἱ Σουνιεῖς εὐκόλως ἐδέχοντο ξένους πολίτας), τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν μεταχειρίζονται τὴν ἀγορὰν ὡς ἐλεύθεροι πολῖται: μετέχουσι τῆς διοικήσεως τῆς πολιτείας. || ὁ τόπος, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ διάφορα πράγματα· ἀγορὰ καὶ πρητήριον Ἡρ. 7, 23. ἐν ἀγορᾷ πωλεῖν καὶ ἀποδίδοσθαι (ὁ ἴδ.) Ξεν. Συμπ. 4, 41. οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς Ἀν. 1, 2, 18 οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς, οἱ ἔμποροι. Ὁ Πλούτ. Κοριολ. 19 τὰς nundinas τῶν Ῥωμαίων λέγει ἀγοράς. || τὰ πωλούμενα πράγματα, τὰ ὤνια, ἰδ. τὰ τρόφιμα. τὴν ἀγορὰν εἴσω ἀνεσκεύασαν Ξεν. Ἀν. 6, 2, 8 συμμαζεύσαντες τὰ τρόφιμα τὰ μετεκόμισαν μέσα. τῶν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ Θουκ. 6, 44 ἐν ᾧ αἱ πόλεις δὲν ἐδέχοντο αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγοράν τ. ἔ. δὲν ἐπέτρεπον εἰς αὐτοὺς νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀγοράζωσι τρόφιμα· παρεῖχον ἀγοράν λέγει κατωτ. ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἔζων Ξεν. Ἀν. 6, 11 ἀγοράζοντες τρόφιμα. εἴργεσθαι τῆς Ἀττικῆς ἀγορᾶς Θουκ. 1, 67 ἀποκλείεσθαι ἐκ τῆς Ἀ. ἀγορᾶς. ἀγοραί (=ὤνια, τρόφιμα) ἀφικνοῦντο Ξεν. Ἀν. 6, 6, 2. ἀγορᾷ ἐχρῆσθε 7, 6, 24 = ὠνίοις ἐχρῆσθε: ἐζῆτε ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς. ἀγορᾷ χρωμένοις ἀναγκαίᾳ Πλουτ. Βρούτ. 47 δυσκόλως δυναμένοις νὰ προμηθεύωνται τὰ τρόφιμα. ἐλπίζων ἀγορᾷ χρήσεσθαι φιλανθρώπῳ Κοριολ. 16 ὅτι θὰ ἀγοράσῃ εὐθηνὰ τὸν σῖτον. ἀγορὰν ἔξω τῆς πόλεως ἐπεποίηντο Θουκ. 1, 62 εἶχον παρασκευάσῃ δι' ἑαυτοὺς ἀγοράν, ἵνα αὐτοὶ ἀγοράζωσι τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα (καὶ μὴ διασπείρωνται οἱ στρατιῶται).

|| ἡ πώλησις· ὥσπερ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὴν ἀγορὰν χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους καὶ τοὺς φυλάρχους, οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον Δημ. 4, 26 ὅπως οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους (ἀξιωματικούς, περιφέρουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγοράν, ἵνα τοὺς πωλήσωσιν, οὕτω καὶ ὑμεῖς) χειροτονεῖτε τοὺς ταξ. καὶ φυλ. διὰ τὴν ἀγοράν (ἵνα συνοδεύωσι τὰς πομπὰς διὰ τῆς ἀγορᾶς· πρβ. 21, 171), ὅπου τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνήκει μὲν εἰς τὸ χειροτονεῖτε, ἀλλ' ἐνν. καὶ εἰς τὸ πλάττοντες, εἰς ἑκάτερον μεθ' ἧς ἐννοίας ἐσημείωσα· πρβ. «εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν, τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρειν τὰ ὑφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος» Σουΐδας. Περὶ δὲ τοῦ Δημ. ἅπανθ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα 9, 39 ἴδ. ἐκπιπράσκω. τὴν ἀγορὰν τὴν οὖσαν ἐν τῷ στρατοπέδῳ κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 42 ἂς κηρύξῃ ὁ κήρυξ, κανεὶς νὰ μὴ ἀδικῇ τοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ πωλοῦντας (τρόφιμα κττ.). τὰς ἀγορὰς αὐξάνεσθαι Πόρ. 4, 40 τὸ τέλος τῶν ἐμπορευμάτων αὐξ. ἤκουον ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρποῦσθαι Δημ. 1, 22 ὅτι οὐδὲ θὰ δώσωσι πλέον εἰς αὐτὸν τὰ εἰσοδήματα (τὸν καρπὸν) τοῦ φόρου τῶν λιμένων καὶ τῶν ἀγορῶν. || δημοπρασία· ἀγορὰν προκηρύττειν Αἰλ. Π. Ἱ. 4, 1.

‖ «Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν (καὶ λιμένα τὴν ἀγοράν Herw.) καλοῦσιν» Ἡσ. Παρ. οὐ λόγων γάρ, φασίν, ἡ ἀγορὰ δεῖται χαλκῶν δέ Ἡρώνδ. 7, 49.

ἀγοράζω (ἀγ), ἀγοράσω («ὠνήσομαι κάλλιον ἢ ἀγοράσω» Θωμ. Μάγ.) Ἀρφ. Λυσ. 633, ἀγορασοῦντες Ἀχ. 750 (ἄλλως σπάνιος τοῖς Ἀττικοῖς), ἠγόρασα Ξεν. Δημ. κωμ. ἠγόρακα Ἀριστοτ. Πολύβ. (ἐκ τῶν Ἀττ. Δημοσθ. 32, 14). Μέσ. ἀγοράζεσθαι Ξεν. Ἀν. 1, 3, 14. ἠγορασάμην Δημ. 50, 55. παθ. ἠγοραζόμην Δημ. 50, 25. ἠγοράσθην 59, 46. ἠγόρασμαι Ἰσαῖ. 8, 23. Δημ. 35, 19.—1) διατρίβω, εἶμαι, ἐν τῇ ἀγορᾷ. ἐν τοῖσι αἱ γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι Ἡρ. 2, 35. εἰσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν Θουκ. 6, 51. εἰσ. εἰς τὴν πόλιν διέτριβον ἐν τῇ ἀγορᾷ. ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι Ἀρφ. Λυσ. 633 καὶ ἔνοπλος ὢν διατρίψω ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐγγὺς τοῦ Ἀριστογ. (δηλ. τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ). οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ Ἀρφ. Ἱππ. 1373 οὐδεὶς ἀγένειος ὢν θὰ διατρίβῃ ἐν τῇ ἀγορᾷ (νεανίου μέγιστος ἔπαινος ἦτο ν' ἀποφεύγῃ τὴν ἀγοράν, ἴδ. Ἰσοκρ. 7, 48)· ἄλλοι: θὰ λαλήσῃ, ὃ ἀπίθανον. Ὁ στ. παρέχει δυσκολίας. 2) ὠνοῦμαι, ἀγοράζω Ἀρφ. Ἀχ. 625. Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10 κλ. ξένοις αὑτοῦ θέαν ἀγοράσας μὴ δοὺς τὸ μέρος θεωρεῖν Θεοφρ. Χαρ. 9 (περὶ Ἀναισχ.) ἀγοράσας διὰ ξένους του θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ, θεωρεῖ, χωρὶς νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν του. Μέσ. ἀγοράζω τι δι' ἐμαυτὸν Ξεν. Δημ. ἀντὶ τοῦ ἠγοράσθαι αὑτοῖς (τοῖς κεραμίοις;) τὸν οἶνον Δημ. 35, 19 ἀντὶ νὰ ἔχωσιν ἠγορασμένον τὸν οἶνον τὸν (προωρισμένον) διὰ τὰ κεράμια.— Τὸν μέλλ. ἀγορῶ θεωρεῖ ὁ Σουΐδας βάρβαρον.

ἀγοραῖος 2 (αγ), τὸ θηλ. καὶ ἀγοραία (Ἄρτεμις, Ἀθηνᾶ, Θέμις), ὁ τῆς ἀγορᾶς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγοράν. Ζεὺς ἀγοραῖος Αἰσχ. Εὐμ. 974. Ἡρ. 5, 46, ὡς προστάτης τῆς ἀγορᾶς (τ. ἔ. τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λόγου), «ἐν ἐκκλησίαις καὶ δίκαις νίκην διδούς». Εὐστάθ. Ἑρμῆς ἀγοραῖος συχν. ὡς προστάτης τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ ἐμπορίου κττ.

‖ ἄνθρωποι ἀγοραῖοι οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβοντες, ἀναστρεφόμενοι οἱ κάπηλοι, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐμπόρους, ἐν Ξεν. Πόρ 3, 13. τὸ ἀγοραῖον πλῆθος... τὸ περὶ τὰς πράσεις καὶ τὰς ὠνὰς καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ τὰς καπηλείας διατρῖβον Ἀριστ. 1291^{b} 19. Ὅθεν οἱ κοινοὶ καὶ χυδαῖοι Ἀρφ. Βάτρ. 1015. Πλ. Πρωτ. 347 C. οὐκ ἀποδοκιμάζειν δ' οὐδ' ἅμα πολλῶν ἀγοραίων στρατηγεῖν καὶ εὐθὺς τούτοις δανείζειν Θεοφρ. Χαρ. 6 δὲν ἀποδοκιμάζει δὲ οὐδὲ νὰ γίνεται στρατηγὸς συγχρόνως πολλῶν ἀνθρώπων τοῦ ὄχλου καὶ εὐθὺς νὰ τοῖς δανείζῃ. ‖ ἐπὶ καλοῦ· ἧττον μὲν ὢν πολεμικὸς τοῦ Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μᾶλλον Πλουτ. Περ. 11 ἔμπειρος τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ πραγμάτων, ἀγαθὸς δημηγόρος. οὐκ ἐῶμεν εἰπεῖν τὸν ὠφέλιμον καὶ ἀγοραῖον 532 B = τὸν δικανικόν, τὸν γνωρίζοντα τὰ πράγματα τῆς ἀγορᾶς, τὰς δοσοληψίας, συναλλαγάς κττ. ‖ ἐπὶ πραγμ. τέλη ἀγοραῖα Ἀριστοτ. 1346^{a} 2 τὰ τέλη τῶν ἐμπορευμάτων. τὰ ἀγοραῖα ξυμβολαίων τε πέρι κατ' ἀγορὰν ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν Πλ. Πολ. 425 C ὑποθέσεις τῆς ἀγορᾶς ὡς πρὸς τὴν συναλλαγήν, ἣν ἕκαστοι πρὸς ἀλλ. συναλλάσσονται. ἀγοραία φιλία Ἀριστοτ. 1162^{b} 26 ἡ ἐκ τῆς ἀγορᾶς κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐλευθεριωτέραν. «ἀγοραῖος νοῦς, ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι» Ἀ. Β 339, ἀναφ. εἰς τὸ Ἀπόσπ. 471 τοῦ Ἀριστοφ. χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ (ὃ ἴδε), τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ τ. ἔ. τὰ νοήματα τῶν κωμῳδιῶν μου εἶνε ὀλιγώτερον εὐτελῆ (κοινὰ καὶ τετριμμένα) παρὰ τὰ τῶν τραγῳδιῶν ἐκείνου (Εὐριπίδου). ὀψάριον ἀγοραῖον Δίφιλ. π. Ἀθην. 292 C εὐτελές.— «ἀγοραίαν δίκην, τὴν δικαιολογίαν» Ἀ. Β. 330. «ἀγοραῖος, προπερισπωμένως, ὁ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος· ἀγόραιος δέ, προπαροξυτόνως, ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται» Σουΐδας. πρβ. Στράβ. 13, 629.— ἀγοραίως, μὲ ἀγοραῖον (δικανικὸν) τρόπον Πλουτ. Γ. Γρ. 4. Ἀντ. 24.

ἀγορᾱνόμος (νέμω) ὁ, κυρ. ὁ τὰ τῆς ἀγορᾶς (ὤνια) νέμων (διοικῶν), ὁ ἐπόπτης τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς ἄρχων. Οἱ δέκα κληρωτοὶ ἀγορανόμοι, ὧν πέντε ἦρχον ἐν ἄστει καὶ πέντε ἐν Πειραιεῖ, διῴκουν τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια, ἐπιμελούμενοι ἅμα τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας καὶ τοῦ ἀψευδεῖν οὐ μόνον τοὺς πιπράσκοντας ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους. Ἀρφ. Ἀχ. 723. Σφ. 406. Πλ. Νόμ. 917 A. Ξεν. Ἀν. 5, 7, 1. Δημ. 24, 112. Πρβ. Πλ. Νομ. 764 B. 849 A.

ἀγοράομαι (αγ, μακρὸν μόνον ἐν Β 337), κυρ. ἐπικ. Ἐν. ἀγοράασθε Β 337. ἀγορᾶσθαι Θέογν. 159. Πρτ. ἠγορῶ Σοφ. Τρ. 601. ἠγοράασθε Θ 230. ἠγορόωντο Δ 1. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 168. Κ. Σμυρν. 5, 432 (πρβ. Ἡροδ. 6, 11). ἀγορήσατο Ι 95, Σ 253, η 185.— Μέσ. ἀγορεύω ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μεταξὺ πολλῶν· ὅ σφιν ἀγορήσατο καὶ μετέειπε Α 73. 253 κἀλλ. ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε μεταξὺ αὐτῶν τὰ ἑξῆς (τὸ πρῶτον γενικώτερον, τὸ δὲ δεύτερον ἀναφ. εἰς τὰ ἐφεξῆς). ‖ γενικώτερον· θεοὶ ἠγορόωντο πὰρ Ζηνὶ Δ 1 ἦσαν συνηθροισμένοι παρὰ τῷ Διὶ (τὸ ἐμιμήθη ὁ Νόνν. 4, 27.241). κεναυχέες ἠγοράασθε Θ 230 κομπωδῶς, κενοδόξως, ἐδημηγορεῖτε. ἠγορόωντο ἐν ταῖς ἀγοραῖς Ἡρ. 6, 11. Ἀλλ' ἐν Σοφ. Τρ. 601 ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις = διελέγου: ὡμίλεις μὲ τὰς ξένας ἀπὸ μέσα. ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1226.

ἀγορασία (αγ) ἡ, τὸ ἀγοράζειν, ἡ ἀγόρασις. πορευ-

θῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν Τηλεκλ. π. Πολυδ. 1,127. κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων ὡς τὰ σκεύη ἐν ταῖς ἀγορασίαις κομπούντων Διογ. Λ. 2,78 ὅτι τὰ σκεύη, ὅταν θέλουν νὰ τὰ ἀγοράσουν, τὰ ἐξετάζουν διὰ τοῦ ἤχου.

ἀγόρασμα (ἀγ) τό, μόνον παρ' Ἀριστ. 1152^b 4 ἑνικόν, παρὰ τοῖς ἄλλοις πληθ.=τὰ ἠγορασμένα (ὤνια), Ἄλεξις π. Ἀθην. 242 D. Αἰσχίν. 3,223. ἐκέλευεν ἐντίθεσθαι τὰ ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων Δημ. 34.9 ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὸν νὰ βάζῃ ἐντὸς τοῦ πλοίου τὰ πράγματα, ὅσα ἠγόρασε μὲ τὰ χρήματά μου.

ἀγορασοῦντες (ἀγ) Μεγαρ.=ἀγοράσοντες Ἀρφ. Ἀχ. 750.

ἀγορεύω (αγ, ἀγορά), ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ποιητ. καὶ πεζ., ἁπλοῦν σπάνιον τοῖς Ἀττ. πεζ. (π. χ. Ξεν. Ἀν. 5,6,27). ἀναγορεύω, ἀνταγορεύω Πίνδ. Ἀρφ. (ἀντὶ τούτου συνήθως τὸ ἀντιλέγω), ἀπ-δι-ἐξ-κατ-προ-προσ-συν-αγορεύω. Ὁ τύπος οὗτος παρὰ τοῖς δοκίμοις καθόλου εὕρηται μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ., ἐν ᾧ χρησιμεύει ὡς ἀόρ. τὸ εἶπον, ὡς μέλλ. τὸ ἐρῶ καὶ ὡς πρκ. τὸ εἴρηκα κτλ. — ἀγορεύσω ἐπ., Ἀλκίφρ. 3,52. ἀναγορεύσω Δημ. 18, 120. Πλουτ. Γάλβ. 21. ἀπαγ- συχν. Πλούτ. προσαγ- Πλ. Θεαίτ. 147 E (προσεροῦμεν Cobet), ἐξαγ- Λουκ. Δημών. 11. — ἠγόρευσα ἐπ. ποι. Ἡρ. 3,74. Λουκ. Ἀλι. 15. ἀνηγόρευσα Ψ. Δημ. 18,54. μτγν. (ἀνταγόρευσε Πίνδ. Π. 4,156), ἀπαγορεύσῃς Πλ. Θεαίτ. 200 D (Γρ. ἀπαγορεύῃς). Δημ. 40, 44 (ἀπηγόρευεν Herw.). 55,4 μτγν. καταγορεύσῃ Ἀρφ. Πλ. 107 (-ρεύῃ Cobet), προηγόρευσε Ἡρ. 1,74. 125. προσ—Μένανδ. Ἀπ. 593 (Kock). Ξεν. Ἀπ. 3,2,1. Λυκ. 9, 18. Δημ. 39,38. Ψ. Δημ. 61,32. Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθ. κ. 21. συν—Δημ. 19,178 (συνηγορήσαντα Blass). — ἠγόρευκα Λιβάν. 7 σ. 319, ἀπ- μτγν. προ- Ψ. Δημ. 11,20, προσ- μτγν.—Ἀττ. ἀπ-είρηκα, δι-κατ-προ-είρηκα. — προαγορεύσεται Ξεν. Ἱππαρχ. 2,7 (-ρεύεται Blass). ἀν-ἀπ-ηγόρευμαι μτγν. προηγορευμένα Ξεν. Ἀπ. 1,2,35. Συνήθως εἴρημαι, ἀπ-δι-προ-εἴρημαι· ἠγορεύθην Στράβ. 3,3,5. ἀν- Ξεν. Κυν. 1,14 καὶ μτγν. προ- μτγν. προσ- Αἰσχ. Πρ. 860. Ἀναξίλ. Ἀπ. 21 (Ἀθην. 572 B). Φιλήμ. Ἀπ. 101 (Σχολ. Ω 617). Δημ. 40,1 καὶ μτγν. Συνήθως ἐρρήθην: ἀν-ἀπ-προερρή-θην, καὶ ἀντιπροσερρήθη Ξεν. Ἀπ. 3,13,1. Ὁμοίως ῥηθήσομαι, ἀνα-ἀπο-ῥηθήσομαι.— ἀγορεύσασθαι Ἡρ. 9, 26. ἀλλ' ἀπειπάμην 1, 59. 5, 56 καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ὁ Rutherford παρατηρεῖ, ὅτι παρ' Ἀττικοῖς τὸ ἀπηγόρευσα σημ. μόνον ἀπηγόρευσα, ἐν ᾧ τὸ ἀπεῖπον δηλοῖ καὶ ἀπηγόρευσα καὶ ἀπέκαμον. Ὁμοίως τὸ προσηγόρευσα (προσηγορεύθην) σημ. μόνον «ὠνόμασα», ἐν ᾧ τὸ προσεῖπον δηλοῖ καὶ «ὠνόμασα» καὶ «ἠσπασάμην» (ἐχαιρέτισα). τὸ προηγόρευται σημ. ἔχει παραγγελθῇ (κοινοποιηθῇ), ἐν ᾧ τὸ προείρηται δηλοῖ καὶ «ἔχει προλεχθῇ». Ἐν Ἀττ. ἐπιγρ. εὕρηται τὸ ἀναγορευθῇ ἀπὸ τοῦ 300 π.Χ.—Λέγω ἐν τῇ ἀγορᾷ (τῇ ἐκκλησίᾳ), δημηγορῶ, καὶ ἁπλῶς λέγω ὁμιλῶ ἀγορὰς ἀγόρευον B 788 ἐποιοῦντο λόγους ἐν τῇ συνελεύσει, συνεσκέπτοντο. θεοπροπίας ἀγόρευε A 385 διεκήρυττε τὰ θεῖα λόγια, τοὺς θείους χρησμούς. τοῖσι δ' ἦρχ' ἀγορεύειν β 15 εἰς τούτους, μεταξὺ τούτων (τοπικῶς), ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ. Συχν. ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, ἅπερ ἐν Σ 368 ὁ ποιητὴς «ἐπὶ δύο ἔταξε καταχρηστικῶς» Σχ. μήτι φόβονδ' ἀγόρευε E 252 διόλου μὴν ὁμιλῇς, μὴ συμβουλεύῃς, διὰ φυγήν· κυρ. μὴ ἀγόρευε παροτρύνων ἡμᾶς εἰς φυγὴν βλέπειν. οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις H 357 = φίλα ἐστὶ ταῦτα ἃ ἀγορεύεις. οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις σ 380 δὲν θά με ἔψεγες ἐν τῷ λόγῳ σου διὰ τὴν γαστέρα μου (ὅτι εἶμαι φαγᾶς). τάδε εἵματα πόρον οἷ' ἀγορεύεις τ 255 ἔδωκα τὰ φορέματα ταῦτα τοιαῦτα ὁποῖα (καθ' ὃν τρόπον) σὺ τὰ περιγράφεις.— Γνωστὴ ἡ ἐρώτησις τοῦ κήρυκος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τίς ἀγορεύειν βούλεται; Ἀρφ. Ἀχ. 45. Αἰσχ. 3, 4. Δημ. 18, 170. πρβ. Ἀρφ. Πλ. 102. Σοφ. O. K. 838. || Συχν. περὶ νόμων· ὁ νόμος διαρρήδην ἀγορεύων Λυσ. 9, 9. ὡς ἐν τῷ ἄξονι ἀγορεύει (ἐνν. ὁ νομοθέτης) Δημ. 33, 28.— Φράσεις: οὔτε τί σε ῥέξω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω σ 15 δηλ. οὔτ' ἀγορεύω κακόν οὔτε σὲ κακολογῶ. τῶν ῥητόρων ἐάν τις... ἢ λοιδορῆται ἢ κακῶς ἀγορεύῃ τινὰ Αἰσχ. 1, 35 ἢ ὑβρίζῃ τινὰ παρόντα (=λοιδορῆται) ἢ κακολογῇ τινα ἀπόντα (=κακῶς ἀγορεύῃ), πρβ. Πλουτ. Σόλ. 21. Λουκ. Ἀλι. 37. ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν Ἀρφ. Βα. 628 λέγω εἰς κάποιον (δηλ. τὸν Αἰακὸν) νὰ μή με βασανίζῃ (παρῳδεῖ τὰ τοῦ Εὐρ. Βάκχ. 504). || καὶ περὶ ἀψύχων· δέρμα θηρὸς ἀγορεύει χειρῶν ἔργον Θεόκρ. 25, 175 τὸ δέρμα τοῦ θ. μαρτυρεῖ τὸ κατόρθωμα τῶν χειρῶν σου. φύσις κεράων ἀγ. Ὀππ. Κυν. 2, 495 τὸ δεικνύει ἡ φύσις τῶν κερ. — Μέσ. λόγος Ὕλλον ἀγορεύσασθαι ὡς χρεὼν εἴη κλ. Ἡρ. 9, 26 ὅτι ὡμίλησε δημοσίᾳ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ (ἄλλοι = ἠγόρευσε διὰ τοῦ κήρυκος). Παθ. Θουκ. 2, 35: ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν θεωροῦντες ἔντιμον νὰ λέγηται δημοσίᾳ λόγος πρὸς ἔπαινον τῶν ἐκ τῶν πολ. θαπτομένων (ὁ ἴδε). Κατὰ τὰ Ἀ. Β. οἱ Βοιωτοὶ μετεχειρίζοντο τὸ ῥῆμα ἀντὶ τοῦ λέγω.

ἀγορή Ἰων. = ἀγορά (ᾰ).

ἀγορῆθεν (ᾰ) = ἐξ ἀγορᾶς B 264 κἀλλ.

ἀγορήνδε (ᾰ) εἰς τὴν ἀγορὰν A 54.

ἀγορητός (ᾰ), ἐπίθ. οὗ μόνον τὸ ὑπερθ. παρ' Ἡσυχ. «ἀγορητότατος, λογιώτατος».

ἀγορῆφι (ᾰ) = ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἡσ. Θε. 89.

ἄγορος ὁ (ᾰ), ἀγορά. Μόνον π. Εὐρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις ἄγορον φίλων = ὅμιλον φίλων Εὐρ. Ἡρ. M. 412. πληθ. Ἰ. T. 1096. Ἠλ. 724. Ἀνδ. 1037.

ἀγός ὁ (α), ὁ ἄγων, ἡγεμών, ἀρχηγός. Ὅμ. Δ 265 καὶ συχν. Πίνδ. Ν. 1, 51. Σπάνιον π. τραγ. (Αἰσχ. Ἱκ. 254. 916. Εὐρ. Ῥῆσ. 29). μτγν. ποι.

ἄγος ἢ ἅγος (ᾰ) τό, «τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος» Ἡσύχ. 1) τιμή, εὐλάβεια· μέγα γάρ τι θεῶν ἅγος ἰσχάνει αὐδὴν Ὕμν. Δημ. 480 ἡ μεγάλη πρὸς τοὺς θεοὺς εὐλάβεια κρατεῖ, περιορίζει τὴν φωνήν· πρβ. Ἀ. Β. 212, 33 «ἅγη, τὰ μυστήρια». 2) μίασμα, μύσος· ἄγος ἀπεύχετον χοᾶν Αἰσχ. Χο. 155 (ἴδ. ἀπεύχετος). τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος (ἄλλοι: ἄχος) πορσύνεται; Ἀγ. 1250 ὑπὸ τίνος ἀνδρὸς παρασκευάζεται ἡ μιαιοφονία αὕτη; ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι Ἡρ. 6, 56 = ἔνοχον τῷ ἄγει (ἐναγῆ) εἶναι. ἄγος ἐκθύσασθαι 6, 91 τὸ μίασμα διὰ θυσιῶν ἀπομακρῦναι. τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ στερεότ. φράσις οὐ μόνον παρὰ Θουκ. (1, 126) = τοὺς ἐναγεῖς (ἐκγόνους τῶν ἐν τῷ ἄγει ἐνεχομένων) πρὸς τὴν θεὰν (Ἀθηνᾶν), τοὺς μιάναντας τὴν θεάν, φυγαδεύειν: ἀγηλατεῖν. ἄγος καὶ θανὼν κεκτήσεται πατρῴων Αἰσχύλ. Ἑπτ. 1008 καὶ ἀποθανὼν θὰ φέρῃ ἐν ἑαυτῷ (θὰ ἔχῃ ἐπάνω του) τὸ μίασμα τῶν π. θ , θὰ εἶνε ἐναγὴς (μιαρός, ἀσεβὴς) πρὸς τοὺς π. θεούς. τὸ δ' ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 168 αἱμάτων βλοσυρὸν ἄγος ἔχειν λέγεται περὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς γῆς, ὅστις ἐμολύνθη ἐκ τοῦ αἵματος· ἴδε τὸ χωρίον ἐν λ. αἴρω. ἄνθρωπος παλάμησιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσε, Τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος Ἀνθολ. 7, 268 ἀφ' οὗ ἐπῆρεν ἐπάνω (εἰς τὴν ψυχήν) του τόσον μεγάλην ἁμαρτίαν ἀπέναντι (χάριν) τόσον μικροῦ κέρδους.— Ἀναλόγως ἐξηγητέα καὶ τὰ ἑξῆς: λεπτὸν δ' ἄγος φεύγοντος ὣς ἐπῆν κόνις Σοφ. Ἀντ. 256 ὑπῆρχεν ἐπάνω λεπτὴ κόνις, ὡς ἐὰν τις ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ ἔγκλημα τῆς ἀσεβείας. φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθείς αὐτ. 775 προβαλὼν τόσην μόνον τροφήν, ὅσον διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ μίασμα, τὸ ἔγκλημα τῆς ἀσεβείας. Ἐνταῦθα ὁ Βλάϋδες ἔγρ. ὅσον ἅγος, ὅσον ἅγνισμά ἐστιν, τόσην μόνον τροφήν, ὅση ἤρκει πρὸς κάθαρσιν. πρβ. Ἡσύχ. «ἄγος: ἅγνισμα, θυσία. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ». τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι Σοφ. Ο. Τ. 1426 τοιοῦτον (οἷον τὸ παρὸν) μίασμα οὕτως ἀσκεπὲς νὰ δεικνύητε (πρὸς τὸ ἁγνὸν φῶς τοῦ ἡλίου). πρβ. Πλουτ. Νουμ. κεφ. 10.

ἀγοστός ὁ (ᾰ), ἡ παλάμη· ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ Λ 425 ἔπιασε τὴν γῆν μὲ τὴν χεῖρά του: ἔπεσε. Πολλαχοῦ τῆς Ἰλ. μόνον καὶ ἐν ταύτῃ τῇ φράσει μόνον. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 120. ‖ γενικώτ. νυμφίον γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ Θεόκρ. 17, 129 ἡ γυνὴ περιβάλλεται τὸν νυμφίον ταῖς χερσί. βρέφος φορέειν ἀγοστῷ Ἀνθολ. 7, 464. οὐκ ἔλαθες… Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω 6, 144 δὲν διέλαθες τὴν Ἀκ. πολὺ χαίρουσαν διὰ τοῦτο, ἧς ἐν τῷ κόλπῳ (ὢν ἐγὼ) διακηρύττω τὴν σὴν εὐεργεσίαν πρὸς (πάντα) τὸν προσερχόμενον.

ἄγρᾱ ἡ, Ἰων. ἄγρη (πρβ. ἀγρεῖν = αἱρεῖν) κυνήγιον· ἄγρα δὲ λέγεται καὶ τὸ θήραμα αὐτὸ (μ 330. χ 306. Ἡρ. 1, 73. Πλ. Λῦσ. 206 Α), καὶ τὸ ἔργον, ἡ θήρα· θήρευσις καὶ ἄγρα Πλ. Νόμ. 824 Α.— ἄγρην ἐφέπω μ 330 ἀσχολοῦμαι εἰς τὸ κυνήγιον. μώραις ἄγραις προσκείμεθα Σοφ. Αἴ. 407 εἴμεθα ἀφωσιωμένοι (ἀσχολούμεθα) εἰς μ. ἄγ. ἡ δ' ἄγρη τύμβον ὑπερπέταται Ἐπιγρ. ἀδ. 667 τὸ δὲ θήραμα (δηλ. οἱ χῆνες, οὓς ζῶν ἐθήρευεν) πετᾷ ὑπεράνω τοῦ τύμβου αὐτοῦ (ἀποθανόντος). Μτφ. οἰκτρὸν πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν Ἀίδᾳ προϊάψαι δορὸς ἄγραν (= δοριάλωτον) Αἰσχ. Ἑπτ. 308 εἶνε λυπηρὸν πόλιν τόσον παλαιὰν ν' ἀποστείλητε προώρως εἰς τὸν Ἅιδην, ἀφ' οὗ γίνῃ λεία τῶν πολεμίων.

ἄγρᾰδε = εἰς τὸν ἀγρόν, ἐν Ἀπ. Καλλιμ. 26: ἄγραδε τῷ πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα = διὰ τοῦτο (= τῷ) εἰς τὸν ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει ἐφοίτα (πρβ. Ἀρισταινέτ. 1, 10).

ἀγραῖος 3 εἰς τὴν ἄγραν ἀνήκων· ἀγραῖος Ἀπόλλων Παυσ. 1, 41, 6. ἀγραῖοι δαίμονες οἱ προστάται τῆς ἄγρας Ὀππ. ἁλ. 3, 27· πρβ. ἀγροτέρα.

ἀγράμματος 2 ὁ μὴ γνωρίζων γράμματα, ἀγράμματος. Πλ. Τίμ. 23 Β. Δαμόξ. π. Ἀθην. 102 Α. ‖ ὁ μὴ δυνάμενος ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν Ξεν. Ἀπ. 4, 2, 20. Λουκ. Ἀλκ. 7. ‖ ἄγραπτος, οὐκ ἀναγεγραμμένος· ἐν γράμμασιν ἀποδιδοὺς καὶ ἐν ἀγραμμάτοις πατρίοις δ' ἔθεσι νομοθετῶν Πλ. Πολιτικ. 295 Α διὰ γραμμάτων (ἐγγράφως) σημειώνων τὸν νόμον καὶ δίδων δύναμιν νόμου εἰς ἀγράφους μὲν ἀλλὰ πατροπαραδότους συνηθείας. ‖ ζῷα ἀγράμματα Ἀριστοτ. 488 a 33 τὰ ἔχοντα ἄναρθρον φωνήν· ἀντίθ. τὰ διάλεκτον ἔχοντα. — Ἐπὶ ἤχων, ἄναρθρος, Ἀριστοτ. καὶ μτγν.— ἀγραμμάτως, ἄνευ γραμμάτων, ἀπαιδεύτως Ἀρρ. Ἐπίκ. 2, 9, 10

ἄγραπτος 2 ὁ οὐ γεγραμμένος· ἄγραπτα νόμιμα Σοφ. Ἀντ. 454 οἱ ὑπὸ τῶν θεῶν ὡρισμένοι, ἄγραφοι, ἠθικοὶ (αἰώνιοι) νόμοι. ‖ «ἄγραπτος δὲ δίκη ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα» Πολυδ. 8, 57 ἡ διαγραφεῖσα ἐπὶ γενομένῃ ἐνστάσει.

ἀγραυλής 2 = ἄγραυλος· ἀγραυλέϊ κοίτῃ Νικ. Θηρ. 78 «τῇ ἐν τῷ ἀγρῷ γινομένῃ» Σχ.

ἄγραυλος 2 ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλιζόμενος, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβων, κατοικῶν. ἄγ. βοῦς Κ 135 καὶ συχν. ἄγρ. πόριες κ 410 ἐντὸς μάνδρας ἀγροτικῆς αὐλιζόμεναι. ἄγρ. ποιμένες Σ 162. ‖ καὶ ἐπὶ πραγμ. ἐπ' ἀγραύλους πύλας προσῆλθον Εὐρ. Ἠλ. 342 ἐπὶ τὰς ἀγροτικὰς (τ. ἔ. τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκου) πύλας.

ἀγραφίου γραφή (δίκη) καταγγελία κατὰ τῶν ὀφει-

λετῶν τοῦ δημοσίου, οἵτινες πρὶν ἀποτίσωσι τὸ ὄφλημα ἐξηλείφθησαν ἐκ τοῦ καταλόγου. Πολυδ. 8, 54. ὁ νόμος κελεύει τὰς γραφὰς τοῦ ἀγραφίου εἶναι (κατὰ τούτων), οἵτινες ἂν ἐγγραφέντες καὶ μὴ ἐκτίσαντες τῇ πόλει τὸ ὄφλημα ἐξαλειφθῶσι Δημ. 58, 51.

ἄγραφος 2 = ἄγραπτος, ἰδ. νόμος: ὁ οὐ γεγραμμένος, φυσικός, ἠθικὸς νόμος Ἀνδοκ. 1, 85. Πλ. Πολ. 563 D. ἀντίθ. γεγραμμένος ὡς Δημ. 23, 70. ‖ νόμος ἐξ ἔθους, ἔθιμον, κοινὸς νόμος Πλ. Νόμ. 793 A. Θουκ. 2, 37. Ξεν. Ἀπ. 4, 4, 19. Ἀριστοτ. 1368 b 9. 1373 b 5. «ἄγραφα ἀδικήματα, περὶ ὧν νόμος οὐ γέγραπται» Ἡσ. ‖ ἄγραφοι νόμοι, καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται Λυσ. 6, 10 ἄγρ. παραδόσεις θρησκευτικαί, ἃς ἀκολουθοῦντες οἱ Εὐμ. δίδουσι τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας. ‖ γενικώτ. = οὐκ ἐγγεγραμμένος· ἄγραφος μνήμη Θουκ. 2, 43 ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ (τῇ γνώμῃ) ἐγγεγραμμένη, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ στηλῶν ἐπιγραφή (ἴδ. ἐνδιαιτῶμαι). πόλεις ἄγραφοι 1, 40 αἱ οὐκ ἐγγεγραμμέναι ἐν ταῖς σπονδαῖς ἑκατέρων, αἱ οὐδέτεραι. ἄγραφοι διαθῆκαι Πλουτ. Κορ. 9 προφορικαί. γραμματεῖον ἄγραφον Πλουτ. 432 C ἄνευ γραμμάτων, ἐν ᾧ οὐδὲν εἶνε γεγραμμένον (tabula rasa). ‖ ἀγράφου μετάλλου δίκη Σουΐδ. δίκη κατ' ἐκείνων, οἵτινες κρυφίως ἤνοιγον μεταλλεῖον, χωρὶς νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κατάλογον τῆς πόλεως.

ἄγρει, ἀγρεῖτε, ἴδ. ἀγρέω.

ἀγρεῖος 3 ὁ τοῦ ἀγροῦ, ἐν τῷ ἀγρῷ Ἀνθ. 7, 171. ‖ ἀγροῖκος, σκαιός, φορτικός Ἀρφ. Θεσμ. 159. Νεφ. 655.

ἀγρειοσύνη ἡ, ἐσφ. γρ. ἴδ. ἀγριοσύνη.

ἀγρέμων-ονος ὁ (ἀγρέω), κάμαξ ἢ δόρυ Ἀπ. Αἰσχ. 141 παρ' Ἡσ.

ἀγρεσία, Ἰων. -ίη ἡ (ἀγρέω), ἄγρευσις Ἀνθ. 6, 224. Καλλ. Ἀπ. 120 (ἐκ δ' αὐταγρεσίης διώρθ. Bentley).

ἀγρέτης-ου (ἀγείρω;) ἡγεμών (πρβ. Ἡσ. «ἀγρέταν, ἡγεμόνα»). βεβᾶσι γὰρ τοίπερ ἀγρέται (Toup: ἀγρόται) στρατοῦ Αἰσχ. Πέρσ. 1005 οἵπερ ἡγεμόνες τοῦ στρατοῦ ἦσαν, ἀπολώλασιν. Ὁμοίως ἔγρ. ὁ Bergk τὸν ἀγρέταν (ἀντὶ τὸν ἀγρόταν) Ἀλκμ. Ἀπ. 1, 8. πρβ. καὶ τὸ ἐν Λακων. Ἐπ. ἀγρετεῖν καὶ ἀγρετεύειν (= ἀγρέταν εἶναι) καὶ ἱππαγρέται καὶ παιδαγρέται καὶ τὸ π. Ἡσ. «ἀγρετήματα, τὰ ἀγρευόμενα τῶν παρθένων», ὃ ἀναφ. εἰς τὸ ἀρχαῖον ἔθος τῆς ἁρπαγῆς τῶν παρθ.

ἄγρευμα τό (ἀγρεύω), τὸ ἀγρευθέν, θήραμα, σκῦλον. Εὐρ. Βάκχ. 1241. μτφ. τὸ πλείστου ἄξιον ἄγρευμα, φίλους Ξεν. Ἀπ. 3, 11, 7. ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἱρόμενος ἄγρευμ' ἀνθέων Ἀπ. Εὐρ. 754 κυρ. ἔδρεπεν ἓν ἄνθος, τὸ ἔβαζε κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα (ἀφ' οὗ τὸ ἐπαιρνεν ἐπάνω), ἔπειτα ἄλλο, καὶ οὕτω καθεξῆς. ‖ δίκτυον· ἐντὸς δ' ἁλοῦσα (Haupt: δ' ἂν οὖσα) μορσίμων ἀγρευμάτων Αἰσχ. Ἀγ. 1032 συλληφθεῖσα ἐντὸς τοῦ μοιραίου δικτύου. Εὐμ. 465. Χο. 996.

ἀγρεύς ὁ, ὁ ἀγρεύων, ἀγρευτής, κυνηγός· Πίνδ. Π. 9, 67. Ἐπίθ. θεῶν, τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἀπ. Αἰσχ. 200), τοῦ Βάκχου (Εὐρ. Βάκ. 1192), τοῦ Πανός, τοῦ Ποσειδῶνος κλ. ‖ εἶδος πτηνοῦ Αἰλ. Ζ. Ἱ. 8, 24.

ἀγρευτάν ἴδ. ἀγρευτής.

ἀγρευτήρ-ῆρος ὁ = ἀγρευτής, κυνηγός· Καλλίμ. Ἄρτ. 218. Θεόκρ. 21, 6. Ὀππ. ἀγρευτῆρι λίνῳ Μανέθ. 5, 279 δι' ἁλιευτικοῦ λίνου, δι' ὁρμιᾶς, «μὲ ἀπετονιά».

ἀγρευτής ὁ = ἀγρευτήρ. Σοφ. Ο. Κ. 1091. ‖ ἀγρευταὶ κύνες Σόλ. 23, 2 κυνηγετικοί. ἰξὸν ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις Ἀνθ. 7, 17 ἀφ' οὗ ἔχυσεν ἰξὸν ἐπάνω εἰς κυνηγετικοὺς καλ. ὄμμασι δ' ὕπνον ἀγρευτὴν πτηνοῦ φάσματος αἰὲν ἔχω Ἀνθ. 12, 125 ἔχω πάντοτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸν ὕπνον τὸν θηρευτὴν τοῦ πτερωτοῦ φάσματος.

ἀγρεύω συλλαμβάνω ἐν ἄγρᾳ, ἐν θήρᾳ, πιάνω Ἡρ. 2, 95. Εὐρ. Βάκχ. 434. φιλεῖ γὰρ πόλεμος ἄνδρας ἀγρεύειν νέους Ἀπ. Σοφ. 510. — Μέσ. οὐ καθαρά μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσασθε Εὐρ. Ἰ. Τ. 1163 τὰ θύματα, ἃ ἐφροντίσατε νά μοι συλλάβητε, δὲν εἶνε καθαρά. τί μοι ξίφος ἐκ χειρῶν ἠγρεύσω; Ἀνδρ. 841 διατί μοῦ ἥρπασας τὸ ξίφος ἐκ τῶν χειρῶν; ‖ ἀγρεύων αἷμα τραγοκτόνον Εὐρ. Βάκχ. 138 θηρεύων, ἐπιζητῶν αἷμα ἐκ τοῦ φόνου τράγων. ὄφρα φυγὼν τὸν Ἔρωτα μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω Ἀνθολ. 7, 19 σχεδόν: διὰ νὰ πάρω ἕνα μεσημεριάτικο ὕπνο.

ἀγρέω διαλεκτ. (Λεσβ.) ἀντὶ τοῦ αἱρέω, καὶ ἄλλως ποιητ., παρὰ συγγραφεῦσι μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. ὁριστ. ἀγρεῖς Ἀνθ. 6, 304. ἄγρει = ἀγρεῖ Σαπφ. Ἀπ. 2, 14. ἀγρεῖ Αἰσχ. Ἀγαμ. 131 χορ. Προστ. ἄγρει Ἀρχιλ. Ἀπ. 4, 3. ἄγρει Ε 765 καὶ ἀλλ. (καὶ Ἀπολ. Ῥ. 1, 487), ἀγρεῖτε υ 149 = ἄγε, ἄγετε· ἀντὶ τούτου ἀργεῖτε Ἀντίμ. (Ἡρῳδ. 2, 393). Σύνθετ. κατάγρεντον (=καταγρούντων=καθαιρούντων γ΄πληθ. προστ.) Μυτιλ. διαλ. Ἐπιγρ. ἀγρέθεντες αὐτ. καταγρέθηι αὐτ. = καταληφθῇ (καταδικασθῇ)· προαγρημμένω Θεσσαλ. Ἐπιγρ. ἐφαγγρένθειν διαλ. Ἐπιγρ =(ἐφαιροῦνται) ἐπιλαμβάνονται. Ἴδε αἱρέω, πρὸς ὃ πιθανῶς σχετίζεται τὸ ἀγρέω. χρόνῳ ἀγρεῖ πόλιν Αἰσχ. Ἀγ. 131. τρόμος πᾶσαν ἄγρει Ἀπ. Σαπφ. 2, 14 = αἱρεῖ, καταλαμβάνει. πρβ. Ἀνθ. 6, 304. ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρόν Ἀπ. Ἀρχιλ. 4, 3 λάβε, πᾶρε. — Παρ' Ὁμ. τὸ ἄγρει, ἀγρεῖτε = ἄγε, ἄγετε, ἐμπρός. ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην Ε 765 ἔλα παρόρμησον ἐναντίον αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν. φ 176.

ἄγρη = ἄγρα.

ἄγρηθεν ἀπὸ τῆς ἄγρας Ἀπολλ. Ῥ. 2, 938.

ἀγριαίνω, ἀγριανῶ Πλ. Πολ. 501 E, ἠγρίανα Δί. Κάσ. 44, 47. Παθ. Διον. Ἀλ. 12, 3. Πλουτ. Ἀντ. 58. ἀγριανθήσομαι Ἑβδ. ἠγριάνθην Διόδ. 24, 1.

Παρὰ τοῖς δοκίμοις ὡς παθητ. χρησιμεύει τὸ ἀγριοῦμαι· «ἀγριωθεὶς καὶ οὐκ ἀγριανθείς» Ἀ. Β. 15. — Ἀμεταβ. εἶμαι ἢ γίνομαι ἄγριος Πλ. Πολ. 493 Β· πρὸς τὴν πλήμμυραν ... ἀγριαίνων ὁ ποταμός Πλουτ. Κάτ. 38 ἐξαγριούμενος, ἐξογκούμενος. || ἐπὶ ἑλκῶν· ἀγριαίνεται τὰ ἕλκη Ἀρχιγέν. παρ' Ἀετίῳ 4 σ. 656. καὶ τὰ ἑρπυστικὰ τῶν ἑλκῶν ... πρὸς τὰς ἰάσεις ἀγριαίνει Μάξ. Τύρ. 13 τέλ. ἐξερεθίζονται.

ἀγριάς-άδος ἡ, ἐπίθ. = ἡ ἀγρία· φηγοὶ ἀγριάδες Ἀπολ. Ῥ. 1, 28. ἀγριὰς ἐλαία Ὀππ. Κυν. 4, 270. ἀγρ. ἄμπελος Ἀνθ. 9, 561. Εὑρηται καὶ ἄνευ τοῦ ἄμπελος· πρβ. ποντιάς, πεδιάς κττ.

ἀγριοδαίτης ὁ, (Ἀρκάδες) μοῦνοι δὶς νομάδες, μοῦνοι πάλιν ἀγριοδαῖται Παυσ. 8, 42, 6 = ἀγρίους καρποὺς τρώγοντες (κυρ. ἀγρίας δαῖτας ἔχοντες).

ἀγριοπηγός ὁ (πήγνυμι), ὁ ἄγρια ξύλα συμπηγνύς, ἐργαζόμενος· ἁμαξουργός Σχολ. Ἀρφ. Ἱππ. 464.

ἀγριοποιός 2 ὁ Αἰσχύλος ἐν Ἀρφ. Βατρ. 837, ἀγρίους ποιῶν ἥρωας, «ἀγρίους εἰσάγων καὶ ὠμοὺς τοὺς ἥρωας» Σχ.

ἄγριος 3 (ἄγριος θηλ. Γ 24, Τ 88) ὁ ἐν ἀγρῷ ὤν, διατρίβων· ἀντίθ. ἥμερος ἢ τιθασός· φυτῶν καὶ ζῴων ἡμέρων καὶ ἀγρίων Πλ. Νόμ. 765 Ε. Πολιτικ. 271 Ε. ἄγρια πάντα Ε 52 ὅλα τὰ ἀγρίμια, τὰ ἄγρια ζῷα. δένδρα ἄγρια καὶ ἥμερα Ἡρ. 4, 21. Οἱ μτγν. ἐσχημάτιζον πολλάκις σύνθετα ἐκ τοῦ ἄγριος, ὡς ἀγριάμπελος = ἀγρία ἄμπελος κττ. (ἴδ. ἀνωτ.). ἀκήρατον μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτόν Αἰσχ. Πέρ. 617 ἀκήρατον ποτὸν (οἶνον) ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ἀγροῖς οὔσης μητρὸς (τῆς ἀμπέλου, τοῦ κλήματος) εἰλημμένον (παρεσκευασμένον). — Πρβ. Μόσχ. 3 (5), 13 ἃ (πηγὰ) τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον ἡ κελαρύζουσα τέρπει τὸν ἀγροδίαιτον. || ἄγριος (ὡς καὶ σήμερον), χαλεπός, ὠμός, θηριώδης. δρακαίνης φύσιν ἀγρίαν Εὐρ. Βάκ. 1355. — λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν Ω 41 ὡς λέων ἔχει ἄγρια φρονήματα. ἄγρια δερκομένω Ἡσ. Ἀσπ. 236 ἄγρια βλέμματα (ὀξέα) ῥίπτοντες. ὡς ἄγρια παίσδεις Θεόκρ. 20, 6 πόσον ἀγροίκως παίζεις· πόσον χωριάτικα εἶνε τὰ παιγνίδιά σου. πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις Εὐρ. Ἠλ. 1116 ἐμπνέεις εἰς τὸν σύζυγόν σου ἄγρια (ἐχθρικὰ) πρὸς ἡμᾶς αἰσθήματα. κἀκεῖνον (ἐνν. ζωστῆρα εἰργάσατο) Ἅιδης δημιουργὸς ἄγριος Σοφ. Αἴ. 1035 ἀμείλικτος, ὠμός, τεχνίτης. — τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον (τῆς ψυχῆς) ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ Πλ. Πολ. 571 C. ἄγριον καὶ ἀπηνὲς Νόμ. 950 Β. τὸ τῆς διανοίας ἄγριον καὶ πικρὸν Δημ. 45, 69. καθ' ἡμέραν ἐπεδίδοσαν ἐς τὸ ἀγριώτερον Θουκ. 6, 60 ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν ἐγίνοντο ἀγριώτεροι (ἴδ. ἐπιδίδωμι). || βάναυσος, ἄγροικος· τύραννός ἐστιν ἄρχων ἄγριος καὶ ἀπαίδευτος Πλ. Γοργ. 510 Β. «ἀγρίους Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (1, 52) τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλεποὺς παιδεραστάς φησι· καὶ ἄγριον κυβευτὴν Μένανδρος λέγει τὸν σφόδρα (περὶ τὸ) κυβεύειν ἐσπουδακότα» Ἁρποκρ. ἴδ. Ἀρφ. Νεφ. 349. || ἐπὶ ἀγροῦ· ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος Πλ. Φαίδ. 113 C κἀλλ. — Ἐν Χ 313 τὸ ι εἶνε μακρόν. — Ἐπίρρ. ἀγρίως θηριωδῶς, σφοδρῶς Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 304 Α. ἀγριωτέρως Πλ. Εὐθύδ. 285 Α.

ἀγριοσύνη ἡ Ἀνθ. 6, 51 χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ ἀγριωσύνη = ἀγριότης, ἀγρία μανία.

ἀγριότης-ητος ἡ, τὸ ἄγριον εἶναι, ἀγρία κατάστασις ζῴων, φυτῶν· ἀντίθ. ἡμερότης Ξεν. Ἀπ. 2, 2, 7. Θεόφρ. Ἱ. Φ. 3, 2, 4. || ἐπὶ ἀνθρώπων· ὠμότης, θηριωδία· ἀντίθ. πρᾳότης Πλ. Συμπ. 197 D. Δημ. 26, 26.

ἀγριόφωνοι Σίντιες θ 294 = «βαρβαρόφωνοι» Σχ. οἱ ἀγρίαν φωνὴν ἔχοντες.

ἀγριόω, ἠγρίωσε Εὐρ. Ὀρ. 616. Τοὺς ἐνεργ. χρόνους λαμβάνει ἐκ τοῦ ἀγριαίνω (ὅ ἴδε). ποιῶ ἄγριον, ἐρεθίζω· ἥ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσε Εὐρ. Ὀρ. 616 ἡ ὁποία σὲ ἐξηγρίωσεν ἐναντίον τῆς μητρός σου. || συνήθ. παθ. γίνομαι ἄγριος, εἶμαι ἄγριος. σὺ δ' ἠγρίωσαι κοὔτε σύμβουλον δέχῃ Σοφ. Φιλ. 1321 «ἐσκλήρυνσαι» Σουΐδας, ἔχεις ἀπαγριωθῇ. ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα Εὐρ. Ἰ. Τ. 348 μετὰ τὰ ὄνειρα, ὧν ἕνεκα εἴμεθα ἐξηγριωμέναι. Ὀρ. 226. γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται Ἀρφ. Βάτρ. 898 ἡ γλῶσσα αὐτῶν ἔχει ἐκτραχυνθῇ. ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας Εἰρ. 620 «τροπικῶς ἀπὸ τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους κυνῶν» (Φρύνιχος), οἵτινες ἐξηγριωμένοι κατ' ἀλλήλων δεικνύουσι τοὺς ὀδόντας των. — πρόσωπον ἠγριωμένον Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 24 ἐξηγρ. ἐκ τῆς ὀργῆς. — ἠγριωμένον πέλαγος Πλουτ. Πύρρ. 15.

ἀγριωπός 2 ἔχων ἀγρίαν ὄψιν, ἀγρίως βλέπων· ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος Εὐρ. Ἡρ. Μ 990. τὸ ἀγριωπὸν τοῦ προσώπου Πλουτ. Μάρ. 14.

ἀγροβόας ἀνήρ «ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος καὶ οὐκ ἐμμελῶς» Ἀ. Β. 17.

ἀγροβότης ὁ, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ βόσκων· ὡς ποιμὴν ἀγροβότας Σοφ. Φιλ. 214 ὅπου ἔγρ. ἀγρότας ὁ Nauck. Κύκλωπος ἀγροβότα Εὐρ. Κύκλ. 54, ὀρθοτ. γρ. εἶνε ἀγροβάτα (ἀγροβάτης).

ἀγροδόται δαίμονες οἱ Ἀνθ. 6, 27, οἱ διδόντες ἄγραν.

ἀγρόθε(ν) ἐκ τοῦ ἀγροῦ ν 268.

ἀγρόθι ἐν τῷ ἀγρῷ.

ἀγροικία ἡ, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ βίος, ἡ ἐν τοῖς ἀγροῖς διαμονή, ὁ ἀγρός, ἡ ἐξοχή· Πλουτ. 311 Ε. Ἀλκίφρ. 3, 19. Ἡρώνδ. 1, 2. ἀντίθ. πόλις. || ὁ τρόπος τοῦ ἀγροίκου, χωριατιά· Πλ. Γοργ. 461 C κἀλλ. Ἀριστοτ. 1108 a 26. || αἱ ἀγροικίαι Διόδ. 20, 8 αἱ ἐξοχικαὶ οἰκίαι.

ἀγροικίζομαι φέρομαι ἀγροίκως, χωριάτικα Πλ. Θεαίτ. 146 Α.

ἀγροῖκος ἢ ἄγροικος 2 ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκῶν, χωρικός, ἀγροτικός· ἔγημα Μεγακλέους ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως Ἀρφ. Νεφ. 47. ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος αὐτ. 43. ‖ «χωριάτικος», χονδρός, βάναυσος, σκαιὸς τοὺς τρόπους, «σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος»· ἀντίθ. ἀστεῖος. λέγεις ἀγροῖκον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν Ἀρφ. Πλ. 705 «ἀναίσθητον, ἀπαίδευτον» Σχ. ἄγροικος ὀργὴν Ἀρφ. Ἱππ. 41 «φιλόδικος, ἀκρόχολος, εἰς ὀργὴν εὔκολος» Ζωναρᾶς. ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου Στράτων π. Ἀθήν. 382 C εἶμαι ὀλίγον χωριάτης, ὥστε κτλ. εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρῆσθαι Πλ. Γοργ. 486 C καὶ ἂν τοῦτο εἶνε ὀλίγον χωριάτικο διὰ νὰ τὸ εἰπῇ κανείς. ‖ τῆς μὲν γενναίας (ὀπώρας) ἁπτέσθω... τῆς δ' ἀγροίκου λεγομένης καὶ τῶν τοιούτων ὁ νόμος εἰργέτω Πλ. Νόμ. 845 Α: «ἀγροῖκος ὀπώρα ἀπ' ἐναντίου τῇ γενναίᾳ, ὡς ἐν διαφορᾷ τῆς μὲν πρὸς τὸ ὀπωρίσαι, τῆς δὲ πρὸς ἀπόθεσιν καὶ οἰνοποιΐαν» Ἀ. Β. 331· ἡ μὲν γενναία ὀπώρα περιελάμβανε κυρίως τὰ φαγώσιμα σῦκα καὶ σταφύλια, ἡ δ' ἀγροῖκος τὰ ὡρισμένα ἵνα ξηραίνωνται ἢ μεταβάλλωνται εἰς οἶνον. Περὶ τοῦ τονισμοῦ παρατηρητέον, ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς α'. σημ. ὁ ἐν ἀγροῖς οἰκῶν τὸ ἄγροικος ἔπρεπε νὰ τονίζηται ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, ὡς π. χ. τὸ ἁμάξοικος ὁ ἐν ἁμάξῃ οἰκῶν· ἐπὶ δὲ τῆς τροπικῆς σημ. εὔλογον ἦτο νὰ προπερισπᾶται (ἀγροῖκος). Ἡ διάκρισις αὕτη μοὶ φαίνεται ὀρθοτέρα. ἀλλ' ὅμως κατὰ τὴν ἀξιοσημείωτον παρατήρησιν τοῦ Θωμ. Μαγίστρου «οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκοῦντος καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδιώτου καὶ ἀπαιδεύτου καὶ ἀναισθήτου προπαροξυτόνως λέγουσι», δηλ. οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον πάντοτε ἄγροικος, ὅπως καὶ ἡμεῖς σήμερον λέγοντες «χωριάτης» ἐννοοῦμεν ἀμφότερα. — ἀγροίκως Ἀρφ. Σφ. 1320. ἀγροικοτέρως Πλ. 361 Ε. Ἐν Θεοκρ. 20, 4 οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν τὸ ἀγρ. εἶνε Δωρ. αἰτ. πληθ. Παρὰ δὲ Ξεν. Ἀπ. 3, 13, 1 ἀγροικοτέρως τὴν ψυχὴν διακείμενος λέγεται ἐκεῖνος ὅστις ἔχει σὰν (ὀλίγο) χωριάτικη τὴν ψυχήν, διότι χαιρετηθεὶς δὲν ἀντεχαιρέτησε. ἀμφὶ στέρνοις φᾶρος οὐ καθήσεις, τάλαν, μηδ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφέξῃ; Φιλέταιρ. π. Ἀθήν. 21 C σκέπασε τὰ στήθη σου μὲ τὸ φόρεμά σου καὶ μὴ ἔχῃς γυμνὰ ἀγροίκως τὰ ἄνω τοῦ γόνατος μέρη τοῦ σώματός σου.

ἀγροικότονον μέλος Ἀρφ. Ἀχ. 672 ἔχον τόνον ἄγροικον, οὗ ὁ ἦχος ἄγροικος. Διορθοῦσιν ἀγροικότερον ἐξ ἑνὸς κώδ. Α, διὰ τὸ προηγ. εὔτονον.

ἀγροιώτης-ου ὁ ποι. = ἀγρότης, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβων· ἀνέρες ἀγροιῶται Λ 549. 676. Ο 272. βουκόλοι ἀγροιῶται λ 293 (ἄνευ οὐσ. φ 85). Ὁμοίως Ἡσ Ἀσπ. 39. Ἀρφ. Θεσμ. 58. Θεόκρ. 13, 44. ‖ ὡς ἐπίθ. ἀγροτικός Ἀνθ. 6, 22.

ἀγροιῶτις-ιδος ἡ, χωρική Σαπφ. Ἀπ. 70. ‖ ἐπίθ. ἀγροτική, ἀγρία, Ἀνθ. 7, 411.

ἀγρόμενος ἴδ. ἀγείρω.

ἀγρόνδε εἰς τὸν ἀγρόν ο 370.

ἀγρονόμος 2 (ἀγρονόμη θηλ. Ἀνθ. 7, 196) ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος, διατρίβων, ἀγροδίαιτος. ἀγρ. Νύμφαι ζ 106 ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι ἢ τὰ τῶν ἀγρῶν νέμουσαι. ἀγρονόμων θηρῶν Αἰσχ. Ἀγ. 149. ἀγρ. αὐλαὶ Σοφ. Ἀντ. 785 ἀγροτικαὶ κατοικίαι. ἀγρ. πλάκες Ο. Τ. 1102. Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τοῦ Σοφ. ἡ ὀνομ. εἶνε ἀγρόνομοι, διότι ἐν μὲν τῇ Ἀντιγ. ἐνν. τὰς κατοικίας, αἳ ἔχουσιν ἀγροὺς νεμομένους ἢ αἳ εἶνε ἐν τοῖς νεμομένοις ἀγροῖς· ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τοῦ Ο. Τ. καθαρωτέρα φαίνεται ἡ παθ. σημ. πεδιάδες ἐν τοῖς νεμομένοις ἀγροῖς ἢ τῶν νεμομένων ἀγρῶν. πρβ. βουνόμος. — ἀγρονόμη μοῦσα Ἀνθ. 7, 196 ἀγροτικὸν ᾆσμα. ‖ οὐσ. ὁ ἀγρονόμος, ὁ ἐπόπτης τῶν ἀγρῶν τῆς πόλεως Πλ. Νόμ. 760 Β κἀλλ. Ἀριστοτ. 1321 ᵇ 30.

ἀγρός ὁ, χωράφιον, ἰδ. κτῆμα ἐν τῇ χώρᾳ ω 205 ψ 139. ‖ τὰ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἡ ἐξοχή· ἀντίθ. ἡ πόλις Ψ 382 κἀλλ. κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς Ρ. 18. ἐν οἴκοις ἢ ἐν ἀγροῖς Σοφ. Ο. Τ. 112 ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἢ ἐν τῇ ἐξοχῇ. Πολλ. κατὰ πληθ. οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς καὶ οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν = οἱ ἀγρόται, οἱ χωρικοί. τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ γιγνόμενα Ξεν. Ἀπομν. 2, 9, 4 οἱ καρποί. «ἀγροῦ πλέως ἀγροικίας πλήρης» Ἡσύχ. ἀγροῖκος. Παρ. οὐδὲν ἐξ ἀγροῦ λέγεις οὐδὲν εὐτελὲς ἢ κοινόν. Σουΐδ. ἀγροῦ πυγὴ Εὐστάθ. τὸ παχύτατον μέρος τοῦ ἀγροῦ. — Τὸ α εἶνε φύσει βραχύ, ἀλλὰ λαμβάνεται μακρὸν ἐν Ἀρφ. Ὄρν. 579. Φιλήμ. Ἄδηλ. 21.

ἀγρότειρα (θηλ. τοῦ ἀγροτήρ) = ἀγροτική· αὐλὰν ἀγρότειραν Εὐρ. Ἠλ. 168 (πρβ. Πλουτ. Λυσ. 15).

ἀγρότερος 3 (ἀγρός) ποιητ. = ἄγριος. παρ' Ὁμ. Ἡσ. καὶ Πινδ. ἀγρότεροι καλοῦνται σύες, ἔλαφοι, ἡμίονοι, αἶγες. ‖ χωρικὸς Ἀνθ. 9, 244. ‖ (ἄγρα) ἀγρευτικός, ἀγαπῶν τὴν ἄγραν Πίνδ. Π. 9, 6. μτφ. (ὁ πλοῦτος) φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν Πίνδ. Ὀ. 2, 60 φέρει (παρέχει) εὐκαιρίαν διὰ κάθε πρᾶγμα (καὶ διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν) ὑποβάλλων βαθεῖαν, «τῶν ἀγαθῶν θηρευτικήν», μέριμναν (τ. ἔ. ἐμπνέων βαθεῖαν ἀκαταπόνητον δραστηριότητα). Ἄλλοι: κρατῶν κάτω ἐν τῷ βάθει (τῆς ψυχῆς) τὴν ἀγρίαν μέριμναν (θλῖψιν, καὶ μὴ ἀφίνων αὐτὴν νὰ ἐκδηλωθῇ). ‖ Ἀγροτέρα (Ἄρτεμις) ὡς κύρ. ὄνομα: Ἄρτ. ἡ κυνηγός (ἄλλοι: ἡ ἀγροδίαιτος) Φ 471. Ξεν. Κυν. 6, 13. Ἑλλ. 4, 2, 20.

ἀγρότης-ου ὁ (ἀγρός), χωρικός, ἄνθρωπος τῶν ἀγρῶν· ἀγρότης ἀνὴρ Εὐρ. Ὀρ. 1270. πάροινος ἀγρότης Ἀνθ. Παράρτ. (Jacobs) 311 χωρικὸς πάρ. Καὶ ἐν π 218 σημ. χωρικοί, ὄχι ἀγρευταί, θηρευταί (παρὰ τὸ ἄγρα).

τὸ ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 1005 ἀγρόται ὀρθῶς μετεγράφη εἰς ἀγρέται, ὃ ἴδε.

ἀγρότις-ιδος θηλ. τοῦ ἀγρότης, Ἀπολλ. Ῥ. 2, 509. Ἀνθ. 7, 203. 6, 54. Ἀλλ' ἐν Ἀνθ. 6, 111 κούρᾳ θῆκε παρ' ἀγρότιδι σημ. παρὰ τῇ θηρευτικῇ κόρῃ, ἴσως καὶ 6, 57 τὸ ἀγρότιν = θηρευτικήν.

ἄγρυκτα κάλεκτα (ἔπαθον) Φερεκράτ. Ἄδηλ. (Ἀ. Β. 339) ἔπαθον πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα οὔτε νὰ γρύξω (ν' ἀναστενάξω ἤ τι τοιοῦτον) οὔτε νὰ τὰ εἰπῶ ἐμπορῶ. πρβ. Ἀρφ. Λυσ. 656.

ἀγρυξία ἡ, τὸ μηδὲ γρύξαι. νικώμενοι ἀγρυξίᾳ δέδενται Πίνδ. Ἀπ. 229 πιάνεται ἡ ὁμιλία των, δὲν ἐμποροῦν νὰ ὁμιλήσουν.

ἀγρυπνέω ὡς καὶ σήμερον. ἀντίθ. καθεύδω. Ὁμαλόν, συχν. πεζ. ποίησον ἄλλον ταῖς ἡδοναῖς μὴ σωφρονοῦντα, τοῖς καιροῖς μὴ ἀγρυπνοῦντα Πλουτ. 337 Β ὁ ὁποῖος νὰ μὴ μένῃ ἄγρυπνος εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις. Περὶ τοῦ υ ἴδ. ἄγρυπνος.

ἄγρυπνος (ἀγρέω-ὕπνος) 2 ὁ μὴ κοιμώμενος τὴν νύκτα, ἄυπνος. Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος Αἰσχ. Πρ. 374 βέλος τοῦ ἀγρύπνου Διός. Ἀνθ. 12, 19 κἀλλ. Θεόκρ. 24, 104 καὶ πεζ. τὸ ἄγρυπνον = ἡ ἀγρυπνία Πλ. Πολ. 460 D. Πλουτ. 355 Β. Ἐν Εὐρ. Ῥῆσ. 2 ᾰ ῡ, ᾰ ῠ δ' ἐν Θεοκρ. 24, 104.

ἀγρώστης ὁ (ἀγρός) ἀγρότης, χωρικὸς Εὐρ. Ῥῆσ. 266. 287. Ἡρ. Μ. 377. ‖ θηρευτής, κυνηγός (ἀγρώσσω) Ἀπολλ. Ῥ. 4, 175. ‖ εἶδος ἀράχνης Νίκ. Θηρ. 734 ‖ ἄγριος. ἀγρῶσται λύκοι Ἀναξίλ. π. Ἀθην. 374 f.

ἀγρῶστις ἡ, θηλ. τοῦ ἀγρώστης, κυνηγὸς (ἐξ εἰκασίας τοῦ Schneider) π. Σιμωνίδη ἐπίγ. 130 (Πολυδ. 5, 48): ἀγρῶστι Λυκάς. Ἀλλ' ὁ κῶδ. παρέχει ἄγρωσσα, ὃ διατηρεῖ ὁ Bergk· πρβ. ἀγρώσσω· τὸ ἠρῷσσα εἶνε ευεξήγητον.

ἀγρώτης ὁ = ἀγρότης. Δ. Γ. ἐν Θεοκρ. 25, 51 ἀντὶ τοῦ ἀροτρεύς. ‖ ἐπίθ. ἀγροτικός, ἄγριος, σύναγεν θῆρας ἀγρώτας Εὐρ. Βάκχ. 560.

ἀγυιά ἡ (ᾰ α, ἐν Υ 254 ἄγυια: ᾰ α, παρὰ τὸ ἄγω) ὁδὸς πόλεως, λεωφόρος Ε 642. σκιόωντο πᾶσαι ἀγυιαὶ β 388 ἐσκιάζοντο, ἐσκοτείνιαζαν ὅλοι οἱ δρόμοι. εὐκτιμένας κατ' ἀγυιάς Ζ 391 καλῶς ἐστρωμένας. Παρὰ Πινδ. συνήθως πληθ. σημ. πόλιν Π. 2, 58. ἀγ. κοίλα θνασκόντων Ὀ. 9, 37 ὁ ᾅδης. πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς Σοφ. Ο. Κ. 715 εἰσαγαγὼν (τὸν δαμαστὴν τῶν ἵππων χαλινὸν) εἰς ταύτην τὴν χώραν πρώτην. Καὶ πεζ. Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 3.

ἀγυιαῖος 3 πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον Ἀπ. Σοφ. 200 τῆς ἐχούσης εὐρείας ὁδούς. Οὕτως ἑρμηνεύω. Ἄλλοι ἄλλως.

ἀγυιάτης ὁ, τὰς ἀγυιὰς ἐφορῶν, ὁ Ἀπόλλων = ἀγυιεύς. Αἰσχ. Ἀγ. 1065. Σύμβολον τοῦ ἀγυιέως (ἢ ἀγυιάτου) Ἀπόλλωνος ἦτο κίων εἰς ὀξὺ λήγων ἢ ὀβελίσκος πρὸ τῶν θυρῶν ἱδρυμένος εἰς τιμὴν αὐτοῦ.

ἀγυιᾶτις-ιδος ἡ, θηλ. τοῦ προηγ. ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι Εὐρ. Ἴων 186 λατρεῖαι τοῦ ἀγυιάτου (ἀγυιέως) Ἀπόλλωνος. Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις Πινδ. Π. 11, 1 «τῶν Ὀλυμπίων θεῶν σύνοικε» Σχ.

ἀγυιοπλαστέω πλάσσω (κτίζω) κατὰ ὁδούς. ἀγυιοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τομαῖς πυκνὰς καλιὰς Λυκόφ. 601 διὰ στερεῶν τομῶν κτίσαντες κατὰ τὰς ἀγυιὰς (ἄλλοι: ἐν εἴδει ἀγυιῶν) πυκνὰς καλιάς.

ἀγύμναστος 2 ὁ οὐ γεγυμνασμένος, συχν. πεζ. Μὲ γεν. ἀγύμν. ἀγώνων (Πλ. Νόμ. 647 D), πόνων Πολ. 619 D). ἀγύμν. εἴς τι ἢ πρός τι Πλ. Νόμ. 731 Α. 816 Α. περί τι Πλούτ. 802 D. οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις ἥξειν (Μενέλαόν φησι) Εὐρ. Ἑλ. 533 θὰ ἔλθῃ, ἀφ' οὗ πολὺ βασανισθῇ ἀπὸ τὰς περιπλανήσεις. οὐδ' ἀγύμναστον (= ὀδύνης ἄπειρατον) μ' ἐὰν ἔοικεν ἡ νόσος Σοφ. Τραχ. 1083 φαίνεται ὅτι δέν με ἀφίνει ἀνενόχλητον. — ἀγυμνάστως Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 6.

ἄγυρις (ᾰ) -εως Αἰολ. (ἀγείρω) = ἀγορά, συνάθροισις γ 31. Ω 141. Π 661. Εὐρ. Ι. Α. 753. μτγν. Ὅθεν ὁμήγυρις, πανήγυρις.

ἀγυρμός ὁ, ἄθροισις, ἐρανισμὸς χρημάτων Διον. Ἀλ. Ῥ. Ἀ. 2, 18 ‖ = ἄγυρις Βάβρ. 102, 5. πρβ. ἀγερμός.

ἀγυρτάζω, περιέρχομαι ὡς ἀγύρτης (ἐπαίτης) καὶ συλλέγω. χρήματ' ἀγυρτάζειν τ 284.

ἀγύρτης ὁ (ἀγείρω), ὁ περιερχόμενος καὶ συλλέγων χρήματα πράγματι μὲν δι' ἑαυτόν, λόγῳ δὲ διά τινα θεὸν (ὡς καὶ σήμερον)· συνήθως δὲ ὁ συλλέγων οὕτω χρήματα ἦτο ἱερεὺς τῆς Κυβέλης. μητρὸς ἀγύρτης Ἀνθ. 6, 216· ὅθεν μητραγύρτης, ὃ πρβ. ‖ ἐπαίτης Εὐρ. Ῥῆσ. 503. 715 ‖ ἀπατεών Σοφ. Ο. Τ. 388. ἀγύρται καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες Πλ. Πολ. 364 Β. Πλουτ. Μάρ. 42 κἀλλ. μτγν. ἴδ. ἀγείρω.

ἀγύρτρια ἡ, θηλ. τοῦ ἀγυρτήρ. καλουμένη δέ, φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια, πτωχὸς τάλαινα λιμοθνὴς ἠνεσχόμην Αἰσχ. Ἀγ. 1272 ὑπέφερα ἡ δυστυχὴς νὰ ὀνομάζωμαι ἐπαῖτις, ἀποθνήσκουσα τῆς πείνης, ὡς μία ἀγύρτρια (συλλέγουσα χρήματα, ἢ δολία μάντις;) περιφερομένη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (ἀλῆτις)· πρβ. στ. 1194: ψευδόμαντις θυροκόπος.

ἀγχαλάω = ἀνακαλάω Ἀπολλ. Ῥ. 2, 585.

ἀγχάσκω = ἀναχάσκω.

ἄγχαυρος νύξ (ἄγχι αὔρα) τὸ πλησίον τῆς πρωΐας μέρος τῆς νυκτός, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 110 «περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσι» Σχ.

ἀγχέμαχος (ἄγχι μάχομαι, μάχη) ὁ ἐκ τοῦ πλησίον μαχόμενος Π 248. Πλουτ. Θησ. 5. ἀγχέμαχα ὅπλα δι' ὧν τις μάχεται ἐκ τοῦ πλησίον Ξεν. Κ. Π. 7, 4, 15. Ἐν δὲ 1, 2, 13 ἀντιδιαστέλλει πρὸς τὰ τόξα καὶ παλτά.

ἄγχι (ἄγχω) ποι. ἐγγύς, πλησίον. 1) μετὰ γεν. ἄγχι νεῶν Κ 161. Ἕκτορος ἄγχι Θ 117 καὶ ἀλλ. ἄγχι πελαγίας ἁλὸς Αἰσχ. Πέρσ. 470. Πίνδ. Ὀ. 1, 71. Σοφ. Ο. Κ. 339 καὶ ἀλλ. 2) μετὰ δοτ. ἰδ. μετὰ τοῦ παρέστη, παρίστατο, ἐξ ὧν δυνατὸν νὰ ἐξαρτᾶται ἡ δοτ. Ο 442. Ψ 447. ταρβήσας, ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος Υ 283, ὅπου τὸ οἱ δυνατὸν νὰ εἶνε ἀντιπεριποιητικόν· πρβ. Πίνδ. Ν. 6, 16 ἄγχι ἀρούραις, ὅπου τὸ ἄγχι = ὁμοίως.—3) ἄνευ πτώσεως· ἄγχι σχὼν κεφαλήν α 157 πλησιάσας τὴν κεφαλήν του. ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα τ 301 εὐθὺς μετ' ὀλίγον· ἄλλοι τοπικῶς: πολλὰ πλησίον, κατ' ἀντίθ. τῷ τῆλε. — Συγκρ. ἄσσον, ὃ συνδ. συνήθως μετὰ τοῦ ἰέναι, ἱκέσθαι ἄνευ πτώσεως, ἀλλ. μετὰ γεν. τείχεος ἄσσον ἴσαν Χ 4. Σοφ. Ο. Κ. 313. ἕρποντι μᾶλλον ἄσσον Ἀντ. 1210 ὅτῳ περισσότερον ἐπλησίαζε (ἴδ. περιβαίνω). Ἐν τῷ ἀλλά μοι ἄσσον στῆθι Ψ 97 ἡ δοτ. εἶνε περιποιητική, ὡς καὶ Σοφ. Ο. Κ. 722. Τὸ ἄγχιον Ἐτ. Μ. Καὶ συγκρ. ἐκ συγκρ. ἀσσοτέρω μετὰ γεν. ἢ ἄνευ αὐτῆς τ 506. ρ 572. καὶ ἐπίθ. ἀσσότερος Ὀππ. Κυν. 4, 121 = ἐγγύτερος. καὶ ἀγχότατος (ἴδ. κατωτ. ἀγχοῦ). Ὑπερθ. ἄγχιστα καὶ ἄγχιστος (ἃ ἴδε).— Ὑπερθ. ἐπ. ἀσσοτάτω Ἀνθ. 9, 430. ἀσσότατος 6, 345. ἐπίρρ. ἄσσιστα, ἔγγιστα, Ἀπ. Αἰσχ. 66.

ἀγχίαλος 2 (τὸ θηλ. ἀγχιάλη Ὁμ. Ὕμν. Ἀπ. 32) ἄγχι ἁλός, ἐγγὺς τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος· ἐπὶ πόλεων Β 640. 697.— Ἀπολλ. Ῥ. 2, 160. Εὐρ. Ἰ. Α. 169 ‖ κυρ. περὶ νήσων αἵτινες εἶνε πρόσγειοι, πλησίον τῆς ἄλλης ξηρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ ἅλς-ἁλὸς ἐσήμ. ἀρχῆθεν τὴν πλησίον τῆς ξηρᾶς θάλασσαν, κατὰ ταῦτα τὸ Σαλαμῖνος ἀγχιάλου Σοφ. Αἴ. 134 σημ. Σαλ. ἥτις εἶνε πλησίον τῆς προσακτίου θαλάσσης, πλησίον τῆς θαλ. τῆς ξηρᾶς. Συνήθως ἐξηγοῦσι, Σαλ. γειτονευομένης ὑπὸ θαλ., ἧς πλησίον ἡ θάλασσα. τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους Αἰσχ. Πέρσ. 891 ἐγένετο κύριος τῶν ἐν μέσῳ ἀκτῶν ὑπαρχουσῶν νήσων· ὅπερ ὑποστηρίζει τὴν ἀνωτ. ἐξήγησιν.

ἀγχιβαθής 2 ὁ ἄγχι βαθύς τ. ἔ. ὁ πλησίον τῆς ἀκτῆς βαθύς. θάλασσα Ε 413. Πλ. Κριτί. 111 Α.—τὰ ἀγχιβαθῆ Ἀριστοτ. 935 a 2 τὰ βαθέα μέρη τὰ πλησίον τῆς ξηρᾶς. τόποι ἀγχιβαθεῖς Πλουτ. 667 C τόποι τῆς θαλάσσης, οἵτινες, πλησίον τῆς ξηρᾶς ὄντες, εἶνε βαθεῖς. ἀγχιβαθεῖς ἀκταὶ Ἀριστοτ. 548 b 28, παρ' αἷς ἡ θάλ. βαθεῖα. ἀγχιβ. λιμὴν Στράβ. 5, 222.

ἀγχιγείτων-ονος, -ον, πολὺ (κυρ. πλησίον) γείτων Αἰσχ. Πέρσ. 890.

ἀγχίθεος 2 ὁ ἄγχι ὢν τῶν θεῶν, συγγενὴς τῶν θεῶν, ὡς οἱ Φαίακες Ε 35. Τ 279.

ἀγχίθυρος 2 οὗ ἡ θύρα ἐγγύς, γειτονικός, ἀγχ. γείτονες Θέογν. 302. Θεόκρ. 2, 71

ἀγχίκρημνος 2 ἡ διὰ κρημνῶν περιβαλλομένη Αἴγυπτος Ἀπ. Πινδ. 82 (50), ἴσως ἡ πλησίον τῆς θαλάσσης κρημνώδης, τ. ἔ. ἡ ἔχουσα κρημνώδεις ἀκτάς.

ἀγχίμολος (μολεῖν) 2 ὁ ἐγγὺς ἐλθών· τὸ ἐν πλείστῃ χρήσει οὐδ. ἐπιρρηματικῶς, πλησίον· ἀγχίμολον ἦλθε Δ 529 κἀλλ. ἐξ ἀγχιμόλοιο ἐφράσσατο Ω 352 ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρετήρησε. οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον Θεόκρ. 25, 203 οἱ ὁποῖοι πλησίον αὐτοῦ κατῴκουν. ἀγχίμολον μετ' αὐτόν ρ 336 ἀμέσως κατόπιν αὐτοῦ ἢ ὀλίγον χρόνον μετ' αὐτόν.

ἀγχινοιᾰ ἡ, ὀξύτης τοῦ νοῦ, ἑτοιμότης πνεύματος Πλ. Χαρμ. 160 Α καὶ ἀλλ. Ἀριστοτ. συχν. μτγν.

ἀγχίνοος-νους ὁ καὶ ἡ, **ἀγχίνοον-νουν** τό, ὁ ταχέως νοῶν, ὀξὺς τὸν νοῦν ν 822 «ταχὺς περὶ τὸ νοῆσαι» Σχ. κυρ. ποῦ ἔχει τὸν νοῦν πλησίον τ. ἔ. παρόντα, ἕτοιμον. Πλ Νόμ. 747 Β κἀλλ. Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 3. Τὰ παραθετικὰ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2, 41, 42.— ἀγχίνως Ἀριστοτ. 1250 a 33.

«**ἀγχίξαι** ἐγγίσαι Κρῆτες» Ἡσ.

ἀγχίπλοος-ους ὁ καὶ ἡ, **-πλοον-πλουν** τό, ταχέως διαπλεόμενος, «εὐδιακόμιστος» Ἡσ. οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον φεύγουσιν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1325 ὁ πόρος (τὸ πέρασμα), ὃν (πλέοντες) φεύγουσιν, οὐκ ἔστιν εὐδιακόμιστος.

ἀγχίπολις Ἄρης Σοφ. Ἀντ. 970 ὁ πλησίον τῆς πόλεως (Σαλμυδησσοῦ) κατοικῶν, ὁ γειτονικὸς Ἄρης. Ἄλλοι γρ. ἀγχίπτολις (ὃ ἴδε), ἵνα παραλίπω τὰς πολλὰς ἄλλας βιαίας διορθ. ἴδ. τυφλόω.

ἀγχίπορος 2, ὁ πλησίον (ἄγχι) πορευόμενος. οἱ δὲ περισσοὶ πῇ ἔβαν ἐξαίφνης ἀγχίποροι κόλακες; Ἀνθ. 10, 64 περὶ τῶν κολάκων τῶν πάντοτε πορευομένων πλησίον τῶν κολακευομένων.

ἀγχίπους ὁ καὶ ἡ, τὸ **-πουν**, κυρ. ὁ πλησίον ἔχων τὸν πόδα. λεύσσουσαν ἄτην ἀγχίπουν στεναγμάτων Λυκόφρ. 318 «βλέπουσαν τῆς πατρίδος τὴν βλάβην πλησίον τῶν στεναγμῶν» Σχ.

ἀγχίπτολις-εως ὁ καὶ ἡ, ὁ πλησίον τῆς πόλεως οἰκῶν· ἧτ' ἀγχίπτολις (Παλλάς) πύλαισι γείτων Αἰσχ. Ἑπτ. 488 ἥτις εἶνε γείτων πρὸς τὰς πύλας τὰς πλησίον τῆς πόλεως (διότι ἐνταῦθα ἔθυσεν ὁ Κάδμος τὸν βοῦν).

ἀγχίσπορος 2, ὁ ἐγγὺς κατὰ τὸ γένος (τὸν σπόρον), συγγενής. οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγὺς Ἀπ. 162 τῆς Νιόβης τοῦ Αἰσχύλου (π. Πλ. Πολ. 391 Ε).

ἄγχιστα ἴδ. ἄγχιστος.

ἀγχιστεία ἡ (ἀγχιστεύω) στενὴ συγγένεια Πλ. Νομ. 924 D. ἡ περὶ τὸ θεῖον ἀγχιστεία καὶ διατριβὴ Πλουτ. Νουμ. 8 ὅπου διορθοῦσιν. ἀγιστεία, ἀλλὰ τὸ ἀγχιστεία σημ. τὴν στενὴν σχέσιν, τὴν οἰκειότητα πρὸς τὸ θεῖον. ‖ τὸ ὡς ἐκ τῆς ἀγχιστείας δικαίωμα τῆς κληρονομίας· νόθῳ μηδὲ νόθῃ εἶναι ἀγχιστείαν μήθ' ἱερῶν μήθ' ὁσίων Ἰσαῖ. 6, 47 ὅπου ἀγχιστείαν μὲν ἱερῶν ἐνν. τὴν κοινωνίαν τῶν ἰδιωτικῶν ἱερῶν, τῶν πατρῴων ἱερῶν· ἀγχιστείαν δὲ ὁσίων τὴν κληρο-

νομίαν τῆς πατρῴας οὐσίας "Οτι ὁ νόμος οὗτος περὶ τῆς ἀγχιστείας ἦτο Σολώνειος, μαρτυρεῖ 'Αρφ. "Ορν. 1661, ἰδ. καὶ Δημ. 43, 51. οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγυτάτω γένει τῆς ἀγχιστείας Δημ. 20, 102 τοῦ δικαιώματος τῆς κληρονομίας.

ἀγχιστεῖα τά = ἀγχιστεία, ἡ ἐν Σοφ. 'Αντ. 174: γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων κατ' οἰκειότητα γένους (κατὰ στενὴν συγγένειαν) τῶν ὀλ.

ἀγχιστεύς ὁ, συνήθ. πληθ. οἱ ἀγχιστεῖς, πλησιέστατος, στενός, συγγενὴς 'Ηρ. 5, 80.

ἄγχιστος, ον ὑπερθ. τοῦ ἄγχι, ὁ πλησιαίτατος· ἄγχιστον 'Απίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος Αἰσχ. 'Αγ. 268 ἡ πλησιέστατα ἡμῶν, ἡ μόνη φρουρὸς φύλαξ τῆς 'Απίας γῆς (ἰδ. εὔπραξις). Σοφ. Ο. Τ. 919. Εὐρ. Τρ. 48. 'Ηλ. 1105. θήσονταί τέ νιν ἀθάνατον, Ζῆνα καὶ ἁγνὸν 'Απόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μήλων, 'Αγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' 'Αρισταῖον καλεῖν Πίνδ. Π. 9, 64 καὶ θὰ κάμωσιν αὐτὸν ἀθάνατον, (ἄλλον τινὰ) Δία καὶ ἁγ. 'Απ., χαρὰν διὰ τοὺς φίλους, ἀναπόσπαστον (καὶ πιστὸν) ἀκόλουθον (σύντροφον) τῶν προβάτων, ὥστε ἄλλοι νὰ τὸν ὀνομάζουν 'Αγρ. καὶ Νόμ., ἄλλοι δὲ 'Ἀρισταῖον. "Αλλοι συνδ. τὸ ἄγχιστον πρὸς τὰ ἡγούμενα.— Συχν. ἐπίρρ. ἄγχιστα π. 'Ομ. ἄγχιστα αὐτῷ ἐῴκει Β 58 ἦτο ὁμοιότατος μὲ αὐτόν. ζ 152. ν 80. Τὸ ἄγχιστον ἐν ε 280 ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ ἐκεῖ ὅπου (ἡ γαῖα) ἦτο πλησιέστατα εἰς αὐτόν. — Καὶ μετὰ γεν. Αἰσχ. 'Ικ. 1046 δύναται (Κύπρις) Διὸς ἄγχιστα σὺν "Ηρᾳ αὐτὴ μετὰ τῆς "Ηρας πλησιέστατα τοῦ Διὸς καθημένη ἔχει δύναμιν παρ' αὐτῷ. 'Ηρ. 9, 81. ῥῆμ' ἀλαθείας ⟨ἐτᾶς Bergk⟩ ἄγχιστα βαῖνον Πίνδ. 'Ι. 2, 10 ῥῆμα ἐγγύτατα ὂν τῆς σαφοῦς ἀληθείας. ἐκέλευε τῶν ἄγχιστα δέεσθαι 'Ηρ. 5, 79, ὅπου ὑπάρχουν αἱ διάφ. ἐξηγήσεις. 'Εν 'Ιλ. Υ 18 τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηεν τὸ ἀγχ. ἔχει ἐπίσης τοπικὴν σημ. πλησιέστατα τούτων (δηλ. ἐπλησίασαν παρὰ πολὺ) ἀνάψεν ὁ πόλεμος· πρβ. τοὐναντίον Ν 263. Ρ 374. «ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι διαφέρουσιν. 'Αγχιστεῖς μὲν γάρ, οἵς, ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τούτου δικαίων· συγγενεῖς δὲ οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια, οἰκεῖοι δὲ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ» 'Αμμώνιος.

ἀγχιστεύω εἰμὶ ἀγχιστεύς, ἔθ. κληρονομῶ κατὰ τὸ ἐκ τῆς ἀγχιστείας δικαίωμα, ἀπολ. ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνων γεγονόσιν οὐκ ἦν 'Ισαῖ. 11, 11. || μετὰ δοτ. εἰμὶ ἄγχιστος, πλησίον τινός, γειτονεύω· γῇ ἀγχιστεύουσα πόντῳ Εὐρ. Τρῳ. 224.

ἀγχιστήρ-ῆρος ὁ· μόνον παρὰ Σοφ. Τρ. 255 τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους: «τὸν αἴτιον καὶ σχεδὸν αὐτὸν ποιήσαντα ⟨τὰ⟩ τοῦ πάθους» Σχ. (πρβ. μεταίτιον πάθους 260). 'Η λ. ἂν μὴ παράγηται ἐκ τοῦ ἄγχιστος θὰ σημ. τὸν ἄγχιστα ὄντα τοῦ πάθους, ὅπερ πολλαχῶς δύσκολον. "Αν δὲ παράγηται ἔκ τινος ἐξηφανισμένου ῥ. ἀγχίζω (πρβ. ἐγγίζω: ἐγγὺς) θὰ σημ. τὸν προσεγγίσαντα αὐτὸν εἰς τὸ πάθος, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἔφερεν αὐτὸν πλησίον τοῦ πάθους. Εὐτυχῶς δ' ὑπάρχει τοιοῦτον ῥ. παλαιότατον παρὰ Κρησίν· ἰδ. ἀγχίξαι.

ἀγχίστροφος 2 κυρ. ὁ ἄγχι (ἐγγὺς) τοῦ στρέφεσθαι ὤν, ὅθεν ὁ ταχέως (μετα) στρεφόμενος, αἰφνίδιος Θέογν. 1261. Θουκ. 2, 53. ἀγχίστροφα βουλεύομαι 'Ηρ. 7,13 μεταβάλλω βουλήν, γνώμην. Διον. 'Αλ. 'Αρ. 'Ρ. 6, 19. τὸ ἀγχίστροφον Λογγῖν. π. ὕψ. 9, 13 ἀποδίδει εἰς τὴν 'Ιλιάδα τοῦ 'Ομήρου, ὅτι ταχέως μεταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο. προοίμια ἀγχίστροφα ἐν τῇ ῥήτορ. = πρ. ἐκ τοῦ καιροῦ, ἐκ τῶν παρόντων εἰλημμένα.

ἀγχίτοκος 2 ὁ ἄγχι τοῦ τοκετοῦ ὤν, ἐπίτοκος, ἑτοιμόγεννος. ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς (Porson: ἀλλὰ καιογενὴς) ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ' ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν (Schneider: ἐπιβαίνειν χ/φα. ἐπέβα νιν Porson) 'Απ. Πινδ. 87. 88 ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα (Λητώ), ὁπότε μαινομένη ἐκ τῶν κατεπειγόντων πόνων τοῦ τοκετοῦ ἐπέβαινε (τῆς νήσου). ἀγχίτοκον Σατύραν 'Αΐδας λάχε 'Ανθ. 7, 462 "Αιδης ἔλαχε τὴν ἐπίτοκον Σατ.

ἀγχόνη ἡ (ἄγχω) ἀπαγχόνισις, πνίξιμον, κρέμασμα, κρεμάλα. νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν Αἰσχ. Εὐμ. 749 νῦν πάρεστί μοι δύο τινά, ἤτοι τὸ τέλος, ὅ ἐστιν ἡ ἀγχόνη (ὃ παρέχει ἡ ἀγχόνη, «θανάτου τέλος» Σχ.) ἢ ἡ σωτηρία (κυρ. τὸ βλέπειν σωτηρίαν). "Αλλοι ἄλλως. Συχν. Εὐρ. καὶ πληθ. ὃν (θῆρα) ἐν βρόχοις ἑλὼν βραχίονος φήσ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 150 τὸ ὁποῖον (θηρίον) ἐν ᾧ συνέλαβε διὰ βρόχων, λέγει, ὅτι σφίγξας τὸ ἔπνιξε διὰ τῶν βραχιόνων του. βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο Εὐρ. 'Ιππ. 802 ἐκρεμάσθη ἀπὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἔδεσεν ἐπάνω. ἀνῇξε μὲν ξίφους ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν ὑπὲρ τέραμνά τ' ἀγχόνας Φοίν. 334 ὥρμησε μὲν εἰς αὐτοχειρίαν διὰ τοῦ ξίφους καὶ εἰς ἀπάγξεις (διὰ σχοινίου) ἐκ τῆς ὀροφῆς (κρεμασθέντος). || καὶ ὁ βρόχος αὐτός, τὸ σχοινίον. οἱ δ' ἀγχόνην ἅψαντο (= λ 278) δυστήνῳ μόρῳ Σιμων. 'Αμοργ. 1, 18 ἄλλοι δὲ ἔδεσαν σχοινίον (ἀπὸ τὴν ὀροφὴν) διὰ θάνατόν των ἀποτρόπαιον. 'Απολλ. 'Ρ. 1, 1064· πρβ. Εὐρ. 'Ελ. 299.— Φράσεις: οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα Σοφ. Ο. Τ. 1374 πρὸς τοὺς ὁποίους δύο (πατέρα καὶ μητέρα) ἔχω διαπράξῃ ἔργα, ἄξια νὰ τιμωρηθῶσι διὰ τιμωρίας ἀνωτέρας τῆς ἀγχόνης. ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια; Εὐρ. Βάκχ. 246, ἀνθ' ὧν ὁ 'Αρφ. 'Αχ. 125 λέγει συντομώτερον: ταῦτα δῆτ'

οὐκ ἀγχόνη; πρβ. τάδ' ἀγχόνης πέλας Εὐρ. Ἡρακλ. 246 κυρ. ταῦτα εἶνε κακά, σχεδὸν ἄξια ἀγχόνης: ἂς πάγω τότε νὰ κρεμασθῶ καλλίτερα. ἀγχόνη ἂν γένοιτο τὸ πρᾶγμα αὐτοῖς Λουκ. Τίμ. 45 πρβ. τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης (ἰδ. ἐν Λέσβῳ): «θὰ τοὺς ἔλθῃ ἄρναμος», «θὰ εἶνε γιὰ νὰ σκάσουν». Ὅθεν γενικώτερον: στενοχωρία. τοῦτο δ' ἦν ἄρα ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ Αἰσχίν. 2, 38 ὅπου ἐξαλείφει ὁ Dobree τὸ καὶ λύπη ἴσως ὀρθῶς, διότι τὸ ἀγχόνη εἶνε πολὺ ἰσχυρόν: τοῦ ἦλθε νὰ πνιγῇ, νὰ σκάσῃ: τοῦ ἦλθεν ἄρναμος. — Κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξικογρ. τὸ μὲν ἀγχόνη = τὸ σχοινίον, τὸ δὲ ἀγχονή = ἡ ἄγξις, ἥτις διάκρισις δὲν τηρεῖται ἐν τοῖς χ/φοις.

ἀγχόνιος (Elmsley: ἀγχόνειος) βρόχος Εὐρ. Ἑλ. 392 = βρόχος ἀγχόνης, πρὸς ἀπαγχόνισιν.

ἀγχορεύω = ἀναχορεύω.

ἀγχοῦ πλησίον, π. Ὁμ. συνήθως ἄνευ πτώσεως, ὡς ἀγχοῦ ἵστασθαι Β 172 προσέρχεσθαι κἀλλ. ἢ μὲ γεν. ὡς ἔναιον ἀγχοῦ Κυκλώπων ζ 5. ἀγχοῦ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι Ω 709 πλησίον τῶν πυλῶν (ἐκτὸς τῆς πόλεως) συνήντησαν (τὸν Πρίαμον) ἄγοντα τὸν νεκρόν. — Μὲ δοτ. Πίνδ. Ν. 9, 40. τὰ μὲν πολλὰ περιῆγε (τὸν Δαρείου ἵππον) ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ Ἡρ. 3, 84 κατὰ τὸν πλεῖστον χρόνον ἐγύριζε τὸν Δ. ἵππον πλησίον τῆς ἵππου. (Ἄλλοι· ἐξαρτ. το τῇ ἵππῳ ἐκ τοῦ περιῆγε διότι παρ' Ἡρ. τὸ ἀγχοῦ συντ. μὲ γεν.). — Ἀπολύτ. ἀγχοῦ κοὐ μακρὰν προύκλαιον Σοφ. Τρ. 962. — Ἐκ τῶν πεζ. Λουκ. μτγν. — ἀγχοτέρη (ἐσβολὴ) Ἡρ. 7, 175. — ἀγχοτάτω, ἐγγύτατα, πλησιέστατα Ἡρ. 7, 91. 2, 163 κἀλλ. οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες 4, 73 οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς. — ἀγχότατα (= ὁμοιότατα) τῶν Μηδικῶν ἔχοντες 7, 64.

ἄγχουρος = ***ἄγχορος*** 2, ὅμορος, συνορεύων, πλησιόχωρος, «παρὰ τὸ ἄγχι τοὺς ὅρους εἶναι». Ἀνθ. 9, 235. μὲ γεν. Λυκόφρ. 418.

ἄγχω, ἄγξω, ἦγξα καὶ πλέον οὔ. σφίγγω τὸν λάρυγγα, τὸν λαιμόν, πνίγω. ἄγχε δέ μιν ἱμὰς ὑπὸ δειρήν Γ 371. τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον ἀπῆξας ἄγχων Ἀρφ. Βάτρ. 467 ἔφυγες («ἀπέδρασας» Σχ.) ἀποπνίγων αὐτὸν (πρβ. Ἀπολλόδ. 2, 5, 12). Λουκ. Γυμν. 11. Δημ. 47, 59. κἂν ταῦρον ἄγχοις Ἀρφ. Λυσ. 81 καὶ ταῦρον ἐμπορεῖς νὰ πνίξῃς (μὲ τὴν δύναμιν ποῦ ἔχεις). — Μτφ. οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον Ἀρφ. Σφῆκ. 1039 οἱ ὁποῖοι (ἠπίαλοι, ὃ ἴδε) ἐστραγγάλιζον τοὺς πατέρας των τὴν νύκτα καὶ τοὺς πάππους των ἀπέπνιγον (πρβ. «ἐσκότωσαν τὴν μάννα καὶ τὸν πατέρα τους»). εἷς δ' ἐπὶ (ἄλλοι ἀπὸ) τᾶσδε Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας Θεόκρ. 7, 125 εἰς ταύτην τὴν παλαίστραν (δηλ. νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ ἔρχηται καὶ νὰ προσλιπαρῇ τὸν ὑπερήφανον Φιλῖνον) μόνος ὁ Μόλων ἂς βασανίζηται. ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει Ἀνακρ. 57 τότε (οἴνῳ βεβαρημένην) μὴ θέλουσαν πιέζει (= συγγίγνεται αὐτῇ). τοῦτο (τὸ συνειδέναι πεπρακόσιν αὐτοῖς τὰ πράγματα) ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ Δημ. 19, 208 ἡ τοιαύτη συνείδησις τοὺς πνίγει, ὥστε δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ ὁμιλήσουν, ἀλλὰ τοὺς κάμνει νὰ σιωποῦν. — χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν Ἀρφ. Ἱππ. 774 «δηλοῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως» Σχ. Καὶ ἡμεῖς ἀναλόγως λέγομεν σήμερον: «τὸν ἔπιασα (ἢ θὰ τὸν πιάσω) ἀπὸ τὸν λαιμὸν γιὰ νὰ τοῦ πάρω τὰ χρήματα». Πολυδ. 3, 116. Λουκ. Νεκρ. δι. 22. 1.

ἀγχώμαλος 2 ἄγχι ὁμαλός, σχεδὸν ἴσος. καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι Θουκ. 3, 49 σχεδὸν ἴσοι. ἀγχωμάλου τῆς μάχης γενομένης 4, 134 ἰσορρόπου. ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν 7, 71 ἐφ' ὅσον ἡ ναυμαχία ἦτο ἰσόρροπος, ἀναποφάσιστος. Λουκ. Ἑρμότ. 12. — ἀγχωμάλως αὐτ. Ἀλ. ἱστ. 2, 37.

ἄγω, παρατ. ἦγον, Δωρ. ἆγον (ἄγεσκον Ἀπολ. Ρ. 1, 849 καὶ Ἡροδ. 1, 148), ἄξω, ἤγαγον (Δωρ. ἄγαγον) ἀγάγω, ἀγάγοιμι, ἀγαγεῖν, ἀγαγών· σπανίως ἦξα, Ἀντιφ. 5, 46 ἄξε καὶ Θουκ. 2, 97 προσῆξαν ἐφθαρμένα, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἱπποκρ. 7, 126 ἄξῃ (ἀντὶ τοῦ ἄξει). ἀλλὰ Δωρ. συνᾶξε Dittenb. Συλλ. 462, 11. ἀόρ. β'. ἐπικ. (μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ α'. ἀορ.) ἄξετε, ἀξέμεναι καὶ ἀξέμεν. παρακ. ἦχα, Δωρικ. συναγάγοχα Ἐπιγρ. Θηρ. ἀγήγοχα ψήφ. Σιγ. Dittenb. Συλλ. 156, 15· ἀγειωχότες (ει πρὸ φωνήεντος = η) Καρ. Ἐπιγρ. τῶν αὐτοκρ. χρόνων. Βοιωτ. ἀγείοχα (ει = η). ἀγήοχα Λακων. καθ' Ἡσύχ. καταγηόχασι Λυσ. π. Φρυν. σ. 121. (καταγήοχεν καὶ εἰσαγηοχότας παρὰ Ψευδοδημ. 18, 73 καὶ 39). ὑπερσ. ἀγηόχειν Πολυβ. 30, 4. Παθ. μέλλ. ἄξομαι Θουκ. 4, 115. Πλ. Πολ. 458 D. ἀ. παθ. ἤχθην (Δωρ. ἄχθην). μ. παθ. ἀχθήσομαι (Δωρ. μετ' ἐνεργ. καταλ. συναχθησοῦντι Θηρ. ἐπιγρ.). παρακ. ἦγμαι (Δωρ. ἆγμαι). μεσ. μ. ἄξομαι φ 214. 322. Σοφ. Ο. Κ. 1460. Ἡροδ 7, 8. ἀόρ. ἠγαγόμην, ἀγαγέσθαι κτλ. μικτὸς ἐπ. ἀόρ. (ἠξόμην), προστ. ἄξεσθαι Θ 505, ἄξοντο 545. ἐπίθ. ῥημ. ἀκτὸς Πλουτ. Γρ. 7. ἀκτέος Πλ. Πολ. 537 Α καὶ ἀλλ Σύνθ. ἀνάγομαι, ἀνάξομαι, ἀνηγαγόμην, ἀνήχθην, ἀνῆγμαι. Παρασχημ. ἀγινέω (ὃ ἴδε), Δωρ. ἀγνέω. ἄγνηκα (ἀγνηκὼς ἐν ἐπιγρ. Δελφ.) ἀγνεῖν Κρητ. Ἡσύχ. ἀναγνῶν Λᾶσος παρ. Ἀθην. 624 F. — 1) ὁδηγῶ ἐπὶ ἐμψύχων (γυναῖκα, τοὺς κάμνοντας, βοῦν, ἵππον, κύνας κττ.). δῶκε δ' ἄγειν γυναῖκα (ἔμψυχον) καὶ τρίποδα (ἄψυχον) φέρειν Ψ 512. βοῦν δ' ἀγέτην κεράτων γ 439 = ἐκ τῶν κερ. ποῖ (= εἰς τίνα τόπον) καὶ παρὰ τίνας ἄγομεν τοὺς κάμνοντας Πλ. Γοργ. 478 Β. ἄγειν τῆς ἡνίας

(=ἐκ τῆς ἡνίας) τὸν ἵππον Ξεν. Ἱππικ. 6, 9. ἄγειν τὰς κύνας εἰς τὰ ὄρη Κυνηγ. 4, 9. π. ποι. καὶ ἄνευ τῆς εἰς: Ἅιδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν Σοφ. Ἀντ. 811 = εἰς τὴν Ἀχ. ἀκτήν. Φιλ. 1174. Ο. Κ. 1576. Καὶ μὲ δοτ. προσ. οὐδὲ ματρὶ-φῶτες ἄγαγόν (σε) Πίνδ. Ὀ. 1, 46. Π. 9, 75. 4, 210. Περὶ δὲ τοῦ Ἱπποκλέᾳ ἀγαγεῖν ὄπα Π. 10, 5 ἴδ. 5). — Παρομοίως ἐπὶ τὴν ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 23. ἐν δὲ Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 13 ἀναλαβὼν τὸ στράτευμα ἦγε τὴν ἐπὶ Μέγαρα (ὁδὸν) ὡδήγει αὐτὸ διὰ τῆς εἰς τὰ Μ. φερούσης ὁδοῦ, ἡ μὲν αἰτ. τὴν ὁδὸν εἶνε εἶδός τι συστοίχου συντάξ. (πρβ. χωρῶ, τρέπομαι, ὁδόν), τὸ δὲ ἦγε δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ ἀμετάβ. (προεχώρει). — Καὶ παθητ. ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδὸν (τὰν εἰς Ἅιδου) Σοφ. Ἀντ. 876 ὁδηγοῦμαι διὰ ταύτης τῆς πᾶσιν ἑτοίμης ὁδοῦ εἰς τὸν Ἅιδην. — Μέσ. μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 91 δὲν θὰ φέρω ἄλλον μάντιν, ἵνα ἐρωτήσω· εἰρωνικῶς, δηλ. διατί τόσον πολὺ σπεύδεις ν' ἀναγγείλῃς τὰ κακά; Καὶ περὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἀμεταβ. σχιστὴ δ' ὁδὸς ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει Σοφ. Ο Τ. 733 εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον φέρει ἀπὸ τῶν Δελφῶν καὶ ἀπὸ τῆς Δ. τὰ ἴχνη ἄξει πρὸς σύσκιον τόπον Ξεν. Κυν. 8, 4 θὰ ὁδηγήσουν. — Καὶ μεταφ. τὰ πρὸς τὴν νόησιν ἄγοντα μαθήματα Πλ. Πολ. 522 Ε. ἄγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ἀρετήν, ἐπὶ τὸ βέλτιστον, εἰς κακὰς δόξας Πλ. Ὅθεν καὶ εἰς οἶκτόν μ' ἄγεις Εὐρ. Ἰ. Α. 653. τὸ Ταντάλειον σπέρμα διὰ πόνων τ' ἄγει Ἰ. Τ. 988 ὁδηγεῖ διὰ μέσου δοκιμασιῶν τὸ γένος τοῦ Τ. 2) διευθύνω ὡς ἀρχηγὸς (λόχον, στρατόν, πόλιν) καὶ ἀμεταβ. Ἐν τῇ φράσει ἄγω στρατὸν παρελείφθη τὸ στρατὸν διὰ τὸ πολύχρηστον, καὶ οὕτω τὸ ἄγω ἔγινεν ἀμετάβατον, ὡς ἦγε ταχέως Ξεν. Ἀν. 4, 1, 17. Ὁμοίως ἐγγὺς ἄγειν, πλησίον ἄγειν κττ. ταύτῃ ἕκαστος ἄξει ὁ λόχος Ξεν. Ἀν. 4, 8, 12 ὅπου τὸ ὁ λόχος ἐξαλειπτέον. πρβ. Ἑλλ. 4, 2, 18. ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀγαγόντων (=χωρησάντων) ἑκατέρων Πλ. Νόμ. 701 Ε. Πρβ. ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη Λ 721 οὕτω διηύθυνε τὸν ἀγῶνα ἡ Ἀθηνᾶ. εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων Πίνδ. Ι. 2, 33 ἐάν τις φέρῃ εἰς τὸν οἶκον εὐδ. ἀνδρῶν τὰς τιμὰς τῶν Ἑλ. — θεῶν ἀγόντων Σοφ. Ο. Κ. 988 ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν θεῶν. ὁ θεὸς ἄγει οὕτως Ξεν. Ἀν. 6, 1, 18 διευθύνει. Ἑλλ. 6 4, 3. ἄγων (διευθύνων) τὴν πολιτείαν Θουκ. 1, 127. οὐκ ἤγετο (διηυθύνετο) μᾶλλον ὑπὸ τοῦ πλήθους ἢ αὐτὸς ἦγε 2, 65, 8. Ὅθεν ἄρχειν καὶ ἄγειν, ἄγειν καὶ δεσπόζειν παρὰ Πλ. ψυχὴ ἄγει πάντα Πλ. Νόμ. 896 Ε. καὶ παθ. αἱ λογισμῷ ἄγονται Πολ. 431 C διευθύνονται. ἀγόμενος ὑπὸ τῶν ἡδονῶν Πρωτ. 355 Α. τοῖς ἔξωθεν (ἔξω τοῦ πράγματος, τῆς γραφῆς) λόγοις ἠγμένος Δημ. 18, 9 παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκτὸς τοῦ πράγματος λόγων. — Μτφ. ἐπὶ τῆς ἀνατροφῆς. τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας (=ἀνατραφείσας) ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς τὰς θήρας Ξεν. Ἀπ. 4, 1, 3 πρὸς ἃς ἀντιδιαστέλλει τὰς ἀναγώγους. κακῶς ἠγμένος Πλ. Ἀλκιβ. 124 Α κ. ἀνατεθραμμένος. Νόμ. 782 D. παῖδας ἄγειν Λουκ. Ἀνάχ. 20. Καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἡ πεπρωμένη ἄγει θανεῖν ἀδελφὴν ἐμήν Εὐρ. Ἑκ. 44 σχεδὸν = ἡ πεπρ. φέρει εἰς θάνατον (πρβ. τὸν δ' ἄγε μοῖρα θανάτοιο τέλοσδε Ν 602). κόσμον δ' ὑμεναίων δεσποσύνων ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἄγει καὶ ἔρως ὑμνεῖν Ἀπ. Εὐρ. 773, 45 ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον κινεῖ καὶ ὁ ἔρως νὰ ὑμνῶ τὸν κόσμον τῶν ὑμεναίων τοῦ δεσπότου. πρβ. ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ νῖκαι Πίνδ. Π. 7, 13 κινοῦσί με (εἰς τὴν ᾠδήν). — Μεταφ. πολλῇσίν μ' ἄτῃσιν παρὲκ νόον ἤγαγεν (=παρεξήγαγεν) Ἕκτωρ Κ 391 μοῦ παρεπλάνησε τὸν νοῦν. Ἄλλοι συνδ. παρὲκ νόον = ἀφρόνως. ποῖ ἡ ἐπιθυμία αὐτὸν ἄξει Πλ. Πολ. 359 Ε εἰς ποῖον σημεῖον θὰ ὁδηγήσῃ αὐτόν. ἐπίστω οἶ μ' ἀτιμίας ἄγεις Σοφ. Ἠλ. 1035 εἰς ποῖον σημεῖον ἀτιμίας (δηλ. ἀποστεροῦσά με τὴν ἐκδίκησιν) φέρεις με. 3) φέρω μαζί μου (θεράποντας, ἑταίρους, τὴν μητέρα μεθ' ἑαυτοῦ). ἀφίκετο Δᾶτις Περσικὸν στόλον ἄγων Πλ. Νόμ. 698 C. λαοῖσι μοῖραν ἄγων Πίνδ. Π. 12, 12 φέρων, κομίζων τὸν θάνατον εἰς τοὺς λαούς. Συνήθως ἡ μετ. ἄγων (ὡς φέρων, ἔχων) προστίθεται ἐπὶ τὸ γραφικώτερον συνήθως εἰς τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα, ὡς Τηλέμαχον εἶσαν ἄγοντες Υ 416 ἔφεραν καὶ ἐκάθισαν τὸν Τηλ. 9 62. Συχν. πεζ. Θουκ. 6, 8, 1. Πλ. Φαίδ. 117 Α. Διάφορον τὸ ἥκεις ἄξων Σοφ. Ο. Κ. 784 = ἵνα με (ἀπ)αγάγῃς. Καὶ κατ' αἰτ. ὡς Ἑρμῆν πέμπει ἄγοντα κέ Πλ. Πρωτ. 322. Ἡρ. 8, 103. — ἔριν Δαναῶν νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων, εἴδωλον ἱρὸν Ἥρας Εὐρ. Ἑλ. 1134 ὅτε ἔφερεν (ὁ Μενέλαος) ἐπάνω εἰς τὰ πλοῖά του τὸ νεφελῶδες φάντασμα, τὸ ἱερὸν εἴδωλον τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον ἐξήγειρε τὴν φιλονεικίαν τῶν Δαναῶν μὲ τοὺς Τρῶας. ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίω φυᾶς Πίνδ. Ἰ. 7, 23 καὶ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ (ἔχει) ἀρετὴν (ἀνδρείαν) ὄχι ἀσχημοτέραν τῆς φύσεως (τῆς φυσικ. καλλονῆς). νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει Π. 6, 47 ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ φέρει (ἄλλοι: μετὰ συνέσεως διευθύνει) τὸν πλοῦτον. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνάγεται τὸ καί μευ κλέος (κεν) ἦγον Ἀχαιοὶ ε 311 τὴν φήμην μου θὰ ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ θὰ διέδιδον οἱ Ἀχ. 4) προσελκύω. λόγῳ με τοιῷδ' ἤγαγε (=ὑπήγαγε) Εὐρ. Ἑκ. 1146. ἡ λίθος τοὺς δακτυλίους ἄγει τοὺς σιδηροῦς Πλ. Ἴων. 533 D = προσάγεται. 5) κομίζω, σύρω, τραβῶ, ἐπὶ ἀψύχων (δῶρα, χαλκόν, ἐσθῆτα, τεῖχος, ὕδωρ, τάφρον). ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον α 184. ἄγειν ἀπαρχὰς θεοῖς Σοφ. Τρ. 183. δεινὴν ἄγε θεῶν δίφρος Ε 839. παθ. ὅπλα ἤγετο ἐπὶ ἁμαξῶν Ξεν. Ἀν. 1, 7, 15 — τεῖχος ἄγοντες Θουκ. 6, 99 σύροντες, κτίζοντες τ. ὁ βουληθεὶς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον ἄγειν ὕδωρ Πλ. Νόμ.

844 A νὰ φέρῃ νερὸ εἰς τὸν ἰδικόν του τόπον. Εὐσεβίη τὸ μέλαθρον ἀπὸ πρώτοιο θεμείλου ἄχρι καὶ ὑψηλοὺς ἤγαγεν εἰς ὀρόφους Ἀνθ. 9, 649 ἡ Εὐσ. ἀνήγαγε (ἀνήγειρε) τὸν ναὸν τοῦτον ἀπὸ τοῦ πρώτου θεμελίου ἕως εἰς τοὺς καὶ ὑψηλοὺς ὀρόφους. Ἱπποκλέᾳ θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα Πίνδ. Π. 10, 5 «θέλοντές με τὴν ἔνδοξον ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἱπποκλέαν ἄγειν φωνήν» Σχ. θέλοντες ἐγὼ νὰ σύρω τὴν — φωνὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἱππ. Παθ. κόλπου ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης Ἡρ. 4, 99 ἐν ᾧ ἡ γῆ αὕτη κάμπτεται οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζῃ κόλπον. 6) ἐπὶ ἰατρικ. ἐννοίας· κινῶ, κατεβάζω, αἷμα, γάλα, ἕλμινθα, ἔμμηνα, φλέγμα, οὖρα, συχν. Διοσκ. (Θεόφρ.). 7) βιαίως παίρνω τι (χρήματα, ἄγω καὶ φέρω χρήματα, ἄνδρας, λείαν). οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷόν κ' ἠὲ φέροιεν Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν Ε 483 οὐδόλως ὑπάρχει εἰς ἐμὲ ἐνταῦθα τοιοῦτόν τι (κτῆμα), τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ παίρνουν (ἐπὶ ἀψύχων) ἢ ν' ἀπάγουν (ἐπὶ ἐμψύχων) οἱ Ἀχαιοί. Συνήθως δὲ ἡ φρ. ἄγειν (τὰ ἔμψυχα) καὶ φέρειν (τὰ ἄψυχα): ἁρπάζειν καὶ ἀπάγειν ἀνθρώπους καὶ κτήνη καὶ πᾶν κινητόν: λεηλατεῖν, διαρπάζειν· «ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα» Ἀμμών. Ψ 512. δ 622. Ἀρφ. Νεφ. 241. Εὐρ. Τρ. 1310. Καὶ τοῖς πεζ. συχνὴ ἡ φρ. Ἡρ. 1, 166. Ἰσοκρ. 6, 74. Δημ. 4, 34. Λυσ. 20, 30. Ξεν. Ἀν. 2, 6, 5. μτγν. οὔτε πόλιν οὔτε χρήματα τὰ ἐμὰ διαρπάζει, ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σὰ Ἡρ. 1, 89. Συντ. δὲ ὁτὲ μὲν πρὸς αἰτ. πράγμ. ὁτὲ δὲ πρὸς αἰτ. προσ. (ἴδ. τὰ ἀνωτ. προηγ.), καὶ παθ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 8. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης σπάνιον τὸ φέρειν καὶ ἄγειν (ὡς Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 42). Τοὐναντίον δ' ἐν τῇ σημ. προσάγω καὶ κομίζω, ἄνευ ἐχθρικοῦ σκοποῦ, λέγεται φέρειν καὶ ἄγειν· τὸ δὲ χρυσοῦ πλῆθος εἴη μοι ὅσον μήτε φέρειν μήτ' ἄγειν δύναιτ' ἄλλος Πλ. Φαῖδρ. 279 C. καὶ μεταφ. τὴν ποίησιν φέρωμέν τε καὶ ἄγωμεν (= εἰσάγωμεν) Πλ. Νόμ. 817 A. πρβ. Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 2. ἦγον καὶ ἔκαον τὴν Βιθυνίδα Ἑλλ. 3, 2, 5. Παρομοίως τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα Α 367 ὅπου ἐν τῷ ἤγομεν (σχεδὸν = ἀπήγομεν) ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς βίας. καὶ ἔτι ἐντονώτερον ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετέ νιν Εὐρ. Τρ. 769.— Καὶ μόνον τὸ ἄγω (ἄνευ τοῦ φέρω) σημ. σύρω διὰ τῆς βίας. ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας; Εὐρ. Ἰ. Α. 1365 ἐὰν δὲ μὴ θέλῃ, ἀπάξει ἁρπάσας (βίᾳ); Ἡρακλ. 861. Ἀνθ. 12, 119. λείαν πλείστην ἄγοντες Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 1 = ἀπάγοντες. φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει Σοφ. Ἀντ. 344 περιβαλὼν (τοῖς δικτύοις) ἀπάγει. καὶ παθ. μὲ γεν. τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι ἱππηδὸν πλοκάμων Αἰσχύλ. Ἑπτ. 313 ἀπάγεσθαι δίκην ἵππων ἐκ τῶν πλοκάμων. τὰν ἱκέτιν ἀγομέναν ἱππηδὸν ἀμπύκων (= ἐξ ἀμπ.) Ἱκ. 437. δούλα δ' ἄγομαι Εὐρ. Τρ. 140 ἀπάγομαι ὡς αἰχμάλωτος. ἦγεν εἰς δουλείαν Αἰσχ. 1, 62 (ἀντίθ. εἰς ἐλευθερίαν ἐξαιρεῖσθαι. ὅμ. 3, 157). πρβ. ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ ἐξαιρήσεται Αἰσχ. Ἱκ. 935 θ' ἀπαγάγω αὐτὰς (τὰς παρθένους), ἐκτὸς ἐάν τις θά μου τὰς ἀφαιρέσῃ (τὰς πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου). ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντα..., σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν ἄξῃ Ἀγ. 1630 ὁ μὲν (Ὀρφεὺς) ἐδέσμευε (παρέσυρε) πάντα, σὺ δ' ἐξερεθίσας ἡμᾶς διὰ τῶν παιδαριωδῶν ὑλ. σου θὰ δεσμευθῇς. ἄχθη ἀγόμενος Ἡρ. 6, 30 ἀπήχθη αἰχμάλωτος. Τὸ δ' ἐν Εὐρ. Βάκχ. 51 ἢν δὲ Θηβαίων πόλις ἐξ ὄρους (ὄχι ἐξόρους) Βάκχας ἄγειν ζητῇ σημ. ἐξελκύνειν, ἐκδιώκειν ἐκ τοῦ ὄρους. 8) σύρω εἰς τὸ δικαστήριον (εἰς δίκην Ξεν. εἰς κρίσιν Πλ. εἰς ἀγῶνα Εὐρ. ἐπὶ τοὺς δικαστάς Πλ. ὑπὸ τὴν ψῆφον Δημ. Αἰσχ.) φόνου ἀγόμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς Ψευδοπλούτ. 309 E κατηγορούμενος ἐπὶ φόνῳ.

9) τιμῶ, ἐκτιμῶ (ἐν μοίρᾳ μεγάλῃ Ἡρ. ἐν τιμῇ καὶ ἐντίμως Πλ., διὰ τιμῆς Λουκ. καὶ μετὰ κατηγορ. καὶ τροπ. ἐπιρρ. κττ.)· περὶ πλείστου ἦγον τὰ τοῦ θεοῦ πορσύνειν Ἡρ. 9, 7 ἀπέδιδον μεγίστην σημασίαν, ἔκρινον σπουδαιότατον, νὰ τελέσωσι τὴν ἑορτὴν τοῦ θεοῦ. οὐδαμοὺς μέζονας ἡμέων ἄγω (= κρίνω) 7, 150, 3. ἵνα οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τιμιώτερον αὐτὸν ἄγοιεν Θουκ. 8, 81 ἵν' ἀποδίδωσι μεγαλιτέραν τιμὴν (ἀξίαν) εἰς αὐτόν. ὧδέ πως τὴν σοφίαν ἄγουσι Πλ. Θεαίτ. 172 B οὕτω πως κρίνουσι περὶ τῆς σοφίας. ὧδ' ἀνάνδρους ἄγεις (= κρίνεις) Θήβας Εὐρ. Βάκχ. 1035, πρβ. Πινδ. Π. 6, 19 ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρί σου ἀνορθοῖς (ἀνέχεις, τιμᾷς, σέβεσαι) τὴν δοθεῖσαν (περὶ τιμῆς τῶν θεῶν καὶ γονέων) ἐντολήν. τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδὲν Σοφ. Ἀντ. 34 κρίνειν τὸ πρᾶγμα «οὐχ ὡς πάρεργον, οὐχ ὡς οὐδέν, ἀλλὰ μέγα» Σχ. πρβ. ἄφρονες δ' ὁπόσοι τὸ δίκαιον ἄγουσ' ὑπὸ τᾶς ἀδίκου βιοτᾶς ἀφανές Ἀπ. τραγ. ἀδέσπ. 499 (ἐκ τῶν Στοβ. Ἐκλ. 1. 3, 45) ἴσως: ἄφρονες εἶνε ὁπόσοι κρίνουσιν, ὅτι τὸ δίκαιον ἐξαφανίζεται ὑπὸ τῶν ἀδίκως βιούντων (τῶν παρανόμων πλεονεκτῶν). δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον Σοφ. Ο. Τ. 784 ἐθεώρουν τὴν προσβολὴν δυσφόρητον (ἀφόρητον, βαρέως ἔφερον αὐτὴν) καὶ ἠγανάκτουν ἐναντίον τοῦ ἀπορρίψαντος τὸν λόγον τοῦτον. παθ. ἠγόμην μέγιστος αὐτ. 775 ἐθεωρούμην μέγιστος, ἐτιμώμην. τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν (= προτιμᾶν) τοῦ Βακχίου Εὐρ. Βάκχ. 225. τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι (= ἡγοῖτο) Ἀντιφῶν π. Ἁρποκρ. (ἐν λ. ἄγει).

10) ζυγίζω, εἶμαι βαρύς, «τραβῶ» ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ, κυρ. ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ἣν σύρει τὸ βάρος. τἀκπώματα ἦγε δύο δραχμὰς Ἄλεξις π. Ἀθην. 503 A εἶχον βάρος (ἀξίαν) δύο δραχμῶν, καὶ ἀλλ. χρυσὶς ἑκάστη ἄγουσα μνᾶν Δημ. 22, 26. ὅσον ἦγον αἱ φιάλαι 49, 32 ὅσον βάρος (ἀξίαν) εἶχον αἱ φ. ‖ ἔχω ἀξίαν,

ἀξίζω. ὁ ἀκινάκης ἦγε τριακοσίους δαρεικοὺς Δημ. 24, 129. Μτφ. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος Σοφ. Ἠλ. 118 μόνη δὲν δύναμαι πλέον νὰ σηκώνω τὸ πρὸς ἀντιστάθμισιν χρησιμεῦον (τὸ ἰσόρροπον) βάρος τῆς λύπης. νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ Πίνδ. Π. 9, 3 (ἴδ. κεφαλή). 11) εἰς περίφρασιν διαρκοῦς τινος καταστάσεως: διάγω, τελῶ κτλ. (ἡσυχίαν, εἰρήνην Ξεν. πόλεμον Δημ. ἀσχολίαν Πλ. κτλ.). ἐπεὰν τὴν ὁρτὴν ἄγωσι τῷ θεῷ Ἡρ. 1, 183 = τελῶσι τὴν ἑορτὴν κ.ἄλλ. πλείστας θυσίας ἄγομεν Πλ. Ἀλκ. 2, 148 E = τελοῦμεν. πρβ. εὖτ' ἂν ἀληθείην λαοὶ κρίνοντες ἄγωσι (ἐνν. τριηκάδα) Ἡσ. Ἔρ. 768 ὅταν οἱ λαοὶ ἀποφασίζοντες (διακρίνοντες) τὴν ἀλήθειαν ἑορτάζωσι (τὴν ἡμέραν ταύτην) τ. ἔ. ἀφιερώνωσι τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς διεκδίκασιν τῶν ὑποθέσεών των. εἴσεται κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας Ἀριστοφ. Νεφ. 625 ὅτι πρέπει νὰ περνᾷ (ν' ἀριθμῇ) τὰς ἡμέρας τοῦ βίου του συμφώνως μὲ τὴν σελήνην. ἄγοντες τὴν ἡμέραν ταύτην πάντα τὸν χρόνον Θουκ. 5, 54 ἴδ. ἡμέρα. ποίας ἡμέρας με δοκεῖς ἄγειν (= διάγειν) Σοφ. Ἠλ. 258. κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1592 προσποιούμενος ὅτι θέλει νὰ διέλθῃ ἐν εὐθυμίᾳ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας· ἀλλὰ τὸ ἄγειν ἑκατόμβην ἐν Α 99 καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 480 σημ. ὁδηγεῖν ἑκ. (εἰς τὸν βωμὸν πρὸς θυσίαν). πρβ. ἦν τι τότε... ὃ... ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα Δημ. 9, 36 τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν Ἑλλ. νὰ ζῇ ἐλευθέρα, διετήρει τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλ. — ἄγει ἡ σελήνη νουμηνίαν Πλούτ. Δί. 23 πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «πόσον (ἢ πόσακις) τραβᾷ ὁ μῆνας». προσεδοκᾶτο τὰς θέας ἄξειν Βροῦτ. 21 ὅτι θὰ δώσῃ εἰς τὸν λαὸν τὰ θεάματα. — ἀσχολίαν ἄγειν Πλάτ. Ἀπολ. 39 E ἀσχολεῖσθαι, τὸ ἐναντίον σχολὴν ἄγειν. πόλεμον ἄγειν Δημ. 5, 19· καὶ παθ. οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἄξεται (ἔγραψα ἀντὶ τοῦ αὔξεται) Ἀρφ. Ἀχ. 226 (ἴδ. αὔξω-άνω). πρβ. Ἀγ. 1630. ἦπου πολὺν γέλωτ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις Σοφ. Αἴ. 382 ἀληθῶς τί γέλοια θὰ κάμῃς ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησίν σου! ὀλίγον διάφορα εἶνε ἤ τοι καίριος σπουδή... ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν Φιλ. 637 ἔφερεν ὕπνον καὶ ἀν. τοῦ μὴ πάσχειν αὐτοὶ πᾶσαν ἄδειαν ἤγετε Δημ. 19, 149 ἤσθε ὅλως ἀσφαλεῖς. κτύπον ἠγάγετε Εὐρ. Ὀρ. 181 ἐκάματε θόρυβον. — Μέσ. φέρω δι' ἐμαυτόν, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ. χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι κ 35. Ξεν. Οἰκ. 8, 12. γυναῖκα ἄγομαι παίρνω γυναῖκα διὰ τὸν ἑαυτόν μου ξ 211 κ.ἄλλ. πληρέστερον Ἡρ. 1, 59. ἄγ. υἱέϊ κούρην δ 10 καὶ Ἡρ. 1, 34 παίρνω διὰ τὸν υἱόν μου κόρην. τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται ζ 28 οἱ ὁποῖοι (τ. ἔ. ὁ γαμβρὸς μετὰ τῶν οἰκείων) θὰ σὲ πάρουν εἰς τὸ σπίτι των. κασιγνήτῳ γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δώματα ο 238 ἐπῆρε διὰ τὸν ἀδελφόν του γυναῖκα εἰς τὸ σπίτι (ἄλλοι: δι' ἑαυτὸν ὡς νύμφην, καὶ ἀναλόγως δ 10 κ.ἄλλ.). Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης εὕρηται τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Αἰσχ. Πρ. 579 τὰν ὁμοπάτριον ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πείθων δάμαρτα κοινόλεκτρον ἤγαγες (ἐπῆρες) τὴν ὁμ. Ἡσ. ὡς δάμ. κοινόλεκτρον πείθων αὐτὴν ἕδνοις. πρβ. ἦγε δὲ καὶ τὴν θυγατέρα τὴν βασιλέως ἐπὶ γάμῳ (ἐνν. εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον) Ξεν. Ἀν. 2, 4, 8 ἔφερε δὲ καὶ τὴν θυγ. τοῦ βασιλέως, ἵνα συζῇ μετ' αὐτῆς κατόπιν γάμου (τελεσθέντος ἐν Βαβυλῶνι). Εὐρ. Ἀνδ. 104. πρβ. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 11. Ἡσ. Θε. 410. Πλ. Νόμ. 771 C. αἴκα ταὶ Μοῖσαι τὰν οἰίδα δῶρον ἄγωνται Θεόκρ. 1, 9 λάβωσι (μαζί των) ὡς δῶρον. ἄγονται ὑφ' ἑαυτοὺς τοὺς νεοττοὺς Ἀριστ. 613 b 14 παίρνουν (μαζεύουν) τὰ πουλιά των ὑποκάτω των. ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 11 μὲ ποίας συμφωνίας τοὺς παίρνει μαζί του συμμάχους (περιττὴ ἡ διόρθ. τοῦ Cobet ἐπάγεται). ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω («ἀφαιρείσθω» Σχ.) Πίνδ. Π. 4, 230 ἂς πάρῃ μαζί του τὴν ἄφθαρτον στρωμνὴν (τὸ χρυσόμαλλον δέρας). — εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ ἄγοιντο νήσου Σοφ. Φιλ. 612 ἂν δὲν ἤθελαν πάρῃ αὐτὸν μαζί των ἀπὸ τὴν νῆσον. διὰ στόμα ἄγομαι μῦθον Ξ 91 ἔχω λόγον ἐν τῷ στόματι, ἐκστομίζω. ἄγομαί τι ἐς χεῖρας Ἡρ. 1, 126 λαμβάνω τι εἰς χ., ἀναλαμβάνω. ὡς ἔμελλε ἐς χεῖρας ἄξεσθαι τὸ στράτευμα τὸ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας 7, 8 ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐναντίον τῶν Ἀθ. ἐκστρατείαν (κυρ. νὰ πάρῃ ἐπάνω του τὸ στράτευμα τὸ ἐναντίον τῶν Ἀθ.). ἐς χεῖρας ἄγεσθαι τὴν τελετὴν 4, 79 νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια τῆς τελετῆς. — Ἡ προστ. ἄγε καὶ πληθ. ἄγετε εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ παρακελεύσεως = ἐμπρός, ἄϊντε, λοιπόν! ἔλα! (πρβ. φέρε). Παρ' Ὁμ. συνήθως μετ' ἄλλων μορίων: εἰ δ' ἄγε (ὃ ἴδε), νῦν δ' ἄγε, ἄγε δή, ἀλλ' ἄγε. Συντ. μεθ' ὑποτ. (α΄ πληθ.), μετὰ προστ., σπανίως δὲ μετὰ α΄ ἑν. ὑποτ. καὶ γ πλ. προστ. ἄγε δὴ τραπείομεν Γ 441. ἄγε τέμνετε Γ 332. ἀλλ' ἄγε θώμεθα Αἰσχ. Πέρσ. 144. ἄγετε-καταλείπωμεν Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 16. ἄγε δή... ἀριθμήσω ν 215 ἀλλ' ἄγε, κήρυκες-ἀγειρόντων Β 437. Ἐνίοτε καὶ ἐπιτάσσεται, ὡς εἶπ' ἄγε μοι ο 347.

ἀγῶ π. ἀόρ. ὑπ. τοῦ ἄγνυμι.

ἀγώ = ἃ ἐγὼ Σοφ. Ἠλ. 259.

ἀγωγαῖος (ἀγωγή, αγ), ἐπιτήδειος, χρήσιμος εἰς τὸ ἄγειν: ἀγωγαῖον κυνάγχαν Ἀνθ. 6, 35 ἐνν. τὸν ἱμάντα τὸν προσδεδεμένον εἰς τὸν κύναγχον (ἴδ. Πολυδ. Ε 56)· ἀπὸ τούτου ἄγεται ὁ κύων (ἄλλοι: περιλαίμιον).

ἀγωγή (α) 1) ἐνεργ. τὸ ἄγειν, μετακόμισις. οἱ Αἰγινῆται ἔσχοντο τῆς ἀγωγῆς Ἡρ. 6, 85 ἀπέσχοντο τοῦ (ἀπ)άγειν αὐτόν. ἵνα οἱ οἰκοδόμοι πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις (ἔχοιεν) Πλ. Πολ. 370 E ἵνα οἱ οἰκ. ἔχωσι νὰ μεταχειρίζωνται ὑποζύγια πρὸς μετακόμισιν τῶν βαρῶν. τούτων τισὶν οἶμαι τὰς ἀγωγὰς τοῦ

ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἧττον ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν ἢ τοὺς ῥυθμούς Πλ. Πολ. 400 C καὶ ἔν τισι τούτων νομίζω ὅτι ἔψεγε καὶ ἐπήνει τὰς κινήσεις τοῦ ποδὸς (tempo) οὐχ ἧττον ἢ τὰ μετρα. Ἐν γένει δὲ π. μουσικοῖς σημ. τὸν ῥυθμὸν τῆς μουσικῆς. — τοῦτο φρονεῖ ὑμῶν ἡ ἐς τοὺς ὀλίγους ἀγωγή Θουκ. 5, 85 τοῦτον τὸν σκοπὸν ἔχει τὸ ὅτι ἠγάγετε ἡμᾶς ἐς τοὺς ὀλίγους (= ἐνώπιον τῶν ὀλ.). κἀπεύξεται... ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον Αἰσχ. Ἀγ. 1262 ὅτι ἐτιμώρησεν αὐτὸν διὰ φόνου, διότι ἔφερεν (= ἤγαγεν) ἐμὲ εἰς τὸ Ἄργος. Περὶ τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 662 ἴδ. ἐπιρρώννυμι. τὴν ἀγωγὴν διὰ τάχους ἐποιεῖτο Θουκ. 4, 29 ὅπου ἀναντιρρήτως ὀρθὴ εἶνε ἡ διόρθ. τὴν ἀναγωγήν. — πρός γε τὰς πολεμικὰς τάξεις τε καὶ ἀγωγάς Πλ. Νόμ. 746 E = στρατείας (πρβ. κινητοποίησις, ὃ λέγουσι σήμερον). 819 C. ὅπως ἐν ταῖς ἀγωγαῖς τὰς τάξεις ὑπομιμνήσκοιντο Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 24 = ἐν ταῖς πορείαις (ἄλλοι ἄλλως). Ἐπὶ ἵππου: τὴν μὲν ὄπισθεν ἀγωγὴν (σχεδὸν = τὸ ὄπισθεν ἄγειν τὸν ἵππον) οὐκ ἐπαινοῦμεν Ξεν. Ἱππικ. 6, 4. || ὁδηγία, διεύθυνσις τῆς ψυχῆς, παίδευσις, ἀνατροφή. παιδεία μέν ἐσθ' ἡ παίδων ὁλκή τε καὶ ἀγωγὴ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον Πλ. Νόμ. 659 D παιδεία ἐστὶ τὸ ἕλκειν τε καὶ ἄγειν τοὺς παῖδας πρὸς τοῦτο, ὃ ὑπὸ τοῦ νόμου εἴρηται (ὡς) ὀρθὸς λόγος· πρβ. 819 A. Καὶ συχν. π. ἄλλ. ὅθεν παιδαγωγία, παιδαγωγοί. || σχολή, αἵρεσις φιλοσοφική Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 1 σ. 29. Παρὰ ῥήτορσι τρόπος τοῦ γράφειν, ὕφος. — ἐπὶ φυτῶν καλλιεργία Θεόφρ. Ἱ Φ. 1, 3, 2. — Ἰατρ. ἡ ἐπὶ τὰ κάτω μέρη ἀγωγὴ τοῦ αἵματος Γαλην. Γενικ. ἡ δίαιτα. — Δικαστ. ἔκκλητοι κρίσεις καὶ ξενικῶν δικαστηρίων ἀγωγαὶ Πλουτ. 493 A ἐνν. τὸ ἐκκαλεῖν, ἐφιέναι τὴν δίκην εἰς ἄλλα δικαστήρια, ὅθεν: ἐφέσεις — ἐχρήσατο τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος 106 B μεθόδῳ (τοῦ καταπραΰνειν τὰς λύπας). 2) παθητ. χώρας μεγάλης καὶ ἁμάξης ἀγωγῆς δέοιτ' ἂν (τὸ τοιοῦτον νόμισμα) Ξεν. Λακ. Πολ. 7, 5 θὰ εἶχεν ἀνάγκην εὐρυχώρου τόπου καὶ ἁμάξης πρὸς μετακόμισιν (= ὅπως ἄγηται). ταύτην δ' εἶναι τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγήν Πλ. Νομ. 645 A = τὴν ὑπὸ τοῦ λογ. ἀγωγήν. Καὶ κατωτ. δεῖν δὴ τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου ἀεὶ ξυλλαμβάνειν = τῇ ὑπὸ τοῦ νόμου καλλ. ἀγωγῇ. Ὁμοίως ἡ εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων ἀγωγή Πλουτ. 37 D σημ. τὸ ἄγεσθαι εἰς ἄνδρας ἐκ π.

ἀγώγιμος 2 (ᾰῐ) ὁ εὐκόλως ἀγόμενος, εὐμετακόμιστος τρισσῶν ἁμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρος Εὐρ. Κύκλ. 385 βάρος, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύναντο νὰ μεταφέρουν ἕως τρεῖς ἅμαξαι. τὰ ἀγώγιμα τὰ μετακομιζόμενα πράγματα, φορτία Ξεν. Ἀν. 5, 1, 16. Πλ. Πρωτ. 313 C. ἄλλο δὲ μηδὲν ἀγώγιμον ἄγεσθαι ἐν τῷ πλοίῳ Ἀπολλόδωρον εἰς τὸν Πόντον Δημ. 35, 20 ὁ Ἀπ. κανὲν ἄλλο ἐμπόρευμα δὲν φέρει ἐν τῷ πλοίῳ του διὰ τὸν Π. || Μτφ. ἀγ. πρὸς ἡδονάς Πλουτ. Ἀλκ. 16 ἐπιρρεπὴς εἰς ἡδονάς. || ὁ δυνάμενος (καταδεδικασμένος) νὰ ἀπαχθῇ. ἐψηφίσασθε τοὺς φυγάδας ἀγωγίμους εἶναι ἐκ πασῶν τῶν συμμαχίδων Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 11 ὅτι οἱ φυγ. δύνανται νὰ (συλλαμβάνωνται καὶ) ἀπάγωνται εἰς τὴν φυλακὴν ἐκ π. τῶν συμμ. οἱ ὀφείλοντες ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν Πλουτ. Σόλ. 13 ἠδύναντο ν' ἀπαχθῶσιν ὑπὸ τῶν δανειζόντων ὡς δοῦλοι καὶ αἰχμάλωτοι (ἐκ τῆς Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 2). ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω Δημ. 23, 34 τ. ἔ. δύναται ὑπὸ οἱουδήποτε νὰ συλλαμβάνηται καὶ ἀπάγηται εἰς τὸ δεσμωτήριον.

ἀγωγός (ἄγω) ὁ, ὁ ἄγων, ὁδηγός, φύλαξ. Ἡρ. 3, 25. Θουκ. 2, 12. || ὡς ἐπίθ. χοαὶ νεκρῶν ἀγωγοί Εὐρ. Ἑκ. 536 αἳ ἀνάγουσι τοὺς νεκροὺς ἐκ τοῦ ᾅδου. πολλῶν ἐμοὶ δακρύων ἀγωγός Τρ. 1131 ποῦ μ' ἔκαμε νὰ χύσω πολλὰ δάκρυα. ὡς ἐν ἐκείνῳ... δύναμιν ἀνθρώπων ἀγωγὸν οὖσαν Πλουτ. Λυκ. 5 νομίζοντες ὅτι ἐν ἐκείνῳ ὑπῆρχε δύναμις ἑλκυστικὴ τῶν ἀνθρ. προθυμία ἀγωγὸς εἰς μίμησιν Περικ. 1 ἄγουσα εἰς μίμ. || τὸ οὐδ. τῆς μιμήσεως ἐν τῷ πιθανῷ τὸ ἀγωγὸν ἐχούσης Πλουτ. 25 B = τὸ ἐπαγωγόν, τὸ ἑλκυστικόν. τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις Πλ. Πολ. 525 A ἡ π. τὸ ἓν μάθησις εἴη ἂν ἓν τῶν ἀγόντων καὶ μεταστρεφόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν θέαν τοῦ ὄντος.

ἀγών-ῶνος (ἄγω, ᾰ) ὁ 1) ἡ συνάθροισις, ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως. ἀγ. νηῶν Π 239. ἀγ. θεῖος Σ 376 ἡ συνάθροισις τῶν θεῶν. ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα Ψ 258 διέταξε τὸν λαὸν νὰ καθίσουν, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ εὐρὺς ὅμιλος, κύκλος. ὁ πολύβατός τ' ἀγὼν (Weil: αἰὼν) βροτῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 759 κυρ. καὶ ὁ πολυπάτητος τόπος, ἐν ᾧ συναθροίζονται οἱ θνητοί. τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει βουλευσόμεσθα Ἀγ. 835 ὡς πρὸς τὰ ἄλλα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς θεοὺς θὰ τὰ συσκεφθῶμεν ἐν γενικῇ συνελεύσει, προθέντες αὐτὰ εἰς κοινὴν συζήτησιν. || ἡ συνάθροισις πρὸς πανηγυρικὰ θεάματα. λῦτο δ' ἀγὼν Ω 1. καὶ ὁ τόπος ὁ πρὸς τοιαῦτα θεάματα χρησιμεύων· καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα θ 260. Ψ 375. Ἡσ. Ἀσπ. 312. Θουκ. 5, 50. ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὦρσαν Διός Πίνδ. Ὀ. 10, 23 οἱ τοῦ Διὸς θεσμοὶ καὶ νόμοι προτρέπουσί με νὰ ὑμνήσω τὸν ἐξαίρετον ἀγῶνα (χῶρον ἁρμόδιον εἰς ἀγῶνας). Ὅθεν καὶ αἱ πανηγυρ. συναθροίσεις τῶν Ἑλλ. ἀγῶνες ἐκαλοῦντο· ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγὼν Ἡρ. 6, 127. Ἀρφ. Πλ. 583. Σοφ. Ἠλ. 682. Αἰσχ. 3, 206. Καὶ τὰ διάφορα εἴδη αὐτῶν: ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς καὶ χορηγικός Ξεν. Ἱέρ. 9, 11. μουσικὸς Ἀρφ. Πλ. 1164. λαμπαδοῦχος ἀγὼν Σχ. Ἀρφ. Βατρ. 131. ἀγὼν τῶν ἀνδρῶν Δημ. 21, 18 (πρβ. § 156) ἐν ᾧ ὁ χορὸς ἀπετελεῖτο ἐξ ἀνδρῶν αὐλητῶν.

ἀγῶνες στεφανηφόροι ἢ στεφανῖται, ἐν οἷς ὁ νικῶν ἐλάμβανε στέφανον Ἡρ. 5, 102. Ἄλλοι δὲ ἐλέγοντο ἀργυρῖται, δωρῖται (ἃ ἴδε). ἀγὼν χάλκεος Πίνδ. Ν. 10, 22 τὰ ἐν Ἄργει Ἥραια, ἐν οἷς τὸ ἔπαθλον ἦτο χαλκῆ ἀσπίς. βαλεῖν ἔξω ἀγῶνος Πίνδ. Π. 1, 44 = βαλεῖν ἔξω τοῦ προτεθειμένου σκοποῦ (ὥστε ὁ οὕτω βαλὼν νὰ μὴ λογαριάζηται ὡς ἀγωνιστής). ἔξω τοῦ ἀγῶνος Λουκ. Ἀνάχ. 21 κἀλλ. ἔξω τοῦ πράγματος, ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως. || ἐν γέν. ἅμιλλα, ἀγών, κίνδυνος παρὰ Τραγ. καὶ πεζ. πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών Σοφ. Τρ. 159 ἐν ᾧ ἐπεχείρησε πολλοὺς ἀγ. ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι (τ. ἔ. περὶ ὅπλων) Σοφ. Αἴ. 936, καὶ ἄνευ τῆς περί 1240: ἀγὼν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων = περὶ τῶν Ἀχ. ὅπ. Ὁμοίως ἀγὼν περὶ ψυχῆς (περὶ ζωῆς καὶ θανάτου), περὶ μεγίστων Σοφ. Ἠλ. 1492. Εὐρ. Ὀρ. 847. Ἡρ. 8, 102. εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης Σοφ. Τρ. 20 συμπλακεὶς μὲ τοῦτον καὶ ἀγωνισθεὶς ἐν μονομαχίᾳ (ἀγὼν μάχης = ἀγὼν ἐν μάχῃ). Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 44. Θουκ. 3, 44. πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων (= περὶ λ.) ἀφικόμην Πλ. Πρωτ. 335 Α. || δίκη, ἀγὼν ἐν δικαστηρίῳ Πλ. Ἀπολ. 24 C. Πολ. 494 Ε. Δημ. 15, 30 καὶ συχν. ἐν τῷ μεγίστῳ ἀγῶνι περὶ τοῦ σώματος καθέστηκα Δημ. 40, 13 ἔχω περιπλεχθῆ εἰς δίκην, ἐν ᾗ πρόκειται περὶ τῆς ἐλευθερίας μου. προσδόκα ἐμὲ ἑτοίμως ἐν ἀγῶνι γενήσεσθαι τῆς σῆς δοκιμασίας Δημ. σ. 1417, 10 προσδ. ὅτι προθύμως θὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δοκιμασίας σου τ. ἔ. τὸν ἀγῶνα, ἐν ᾧ ὁ ἀγωνιζόμενος ὀφείλει κατηγορούμενος ν' ἀποδείξῃ τὴν ἁγνότητα τῶν ἠθῶν του. — Παρομοίως ὁ ἐν θεάτρῳ ἀγών, ἅμιλλα, διαγωνισμός. τοῦ μήκους ὅρος μὲν πρὸς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν αἴσθησιν οὐ τῆς τέχνης ἐστίν· εἰ γὰρ ἔδει ἑκατὸν τραγῳδίας ἀγωνίζεσθαι, πρὸς κλεψύδρας ἂν ἠγωνίζοντο Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 7 σελ. 1451 ª 6 τοῦ μήκους ὅριον ὡς πρὸς τὴν (ἐν τῷ θεάτρῳ) παράστασιν καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἐντύπωσιν δὲν εἶνε ἔργον τῆς τέχνης (ποιητικῆς)· διότι ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ διαγωνίζωνται ἑκατὸν τραγῳδίαι, ὁ διαγωνισμὸς θὰ ἐκανονίζετο συμφώνως πρὸς τὰς κλεψ. || Μτφ. οὐχ ἕδρας ἀγὼν Εὐρ. Ὀρ. 1291 δὲν εἶνε καιρὸς (περίστασις) διὰ νὰ κάθηταί τις. οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ' Φοιν. 491 δὲν εἶνε καιρὸς διὰ λόγους (συζητήσεις). ἀγὼν πρόφασιν οὐ δέχεται παρ. ἡ περίστασις δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολὰς καὶ προφάσεις Σχολ. Πλ. σ. 370 Bekk. (Ἀπόσπ. Ἀριστοφ.). — Ἴδιαι συντάξεις, μετ' ἀπαρεμφ. ἐμοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀσκέειν ἀγὼν μέγιστός ἐστι Ἡρ. 7, 20 τὸ μεγαλίτερον ἔργον (καθῆκον) δι' ἐμὲ εἶνε ν' ἀσκῶ τὴν ἀλ. ποιέειν ἢ παθέειν πρόκειται ἀγών 7, 11 πρόκειται (τὸ ζήτημα, περὶ οὗ πρόκειται, εἶνε) ἢ νὰ κάμωμεν (κακὰ) ἢ νὰ πάθωμεν (κακά): ἢ νὰ νικήσωμεν ἢ νὰ νικηθῶμεν. μέγας ὁ ἀγὼν τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι Πλ. Πολ. 608 Β μέγα (διὰ τὴν πολιτείαν) εἶνε τὸ ζήτημα τὸ νὰ γίνῃ τις χρηστὸς ἢ κακός. Καὶ ἄλλως: κἂν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος ἢ κακὸν λάβῃ ἢ χρηστὸν Εὐρ. Μήδ. 235 = κἂν τῷδε μεγίστη ἐστὶν αὐτῇ ἀγωνία (ἀγνοούσῃ) ἐὰν κακὸν λάβῃ ἢ χρ. (πότερον κακὸν λήψεται ἢ χρ.).

ἀγωνάρχης-ου ὁ (ἀγ), ἄρχων τῶν ἀγώνων, ὁ διατάσσων καὶ κρίνων τοὺς ἀγῶνας. Σοφ. Αἴ. 572. «ἀγωνοθέτης» Σουΐδας.

ἀγωνία ἡ (ἀγ) ἀγών, διαγωνισμός, ἅμιλλα. ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίας ἔχοντα Ἡρ. 2, 91 = διήκοντα διὰ π. ἀγ., περιλαμβάνοντα παντὸς εἴδους διαγωνισμὸν (τὸ πένταθλον). συχν. Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζ. Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 15. Ἰσοκρ. 15, 302. ἀγωνίας δ' ἔρκος οἷον σθένος Πίνδ. Π. 5, 113 κατὰ δὲ τὸ ἐν τῷ ἀγῶνι σθένος εἶνε ὅμοιος μὲ ἔρκος. τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν (δυσφρόνων) Ὀ. 2, 52 (ἴδ. παραλύω). ἦν δὲ δοριπετὴς ἀγωνία Εὐρ. Τρῳ. 1003 (ἴδ. δοριπετής).

ἀγωνιάω, ἀγωνιάσω (ᾱσ), **ἠγωνίασα, ἠγωνίακα** (σπαν.). ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ, ἁμιλλῶμαι. πρὸς ἀλλήλους Ἰσοκρ. 4, 91. περί τινος Πολ. 5, 34, 9. ὑπέρ τινος Πλούτ. Δἰ. 46. || εἶμαι ἐν ἀγωνίᾳ, ἀνησυχῶ Πλ. Λὔσ. 210 Ε. Ἀριστοτ. πολλ. τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν Πλ. Πρωτ. 333 Ε, ὅπου τὸ ἀγωνιᾶν ἐκλαμβάνεται ὡς ἐφετικὸν = ἐπιθυμεῖν ἀγωνίσασθαι. Παρὰ δὲ Πολυβ. καὶ ὡς ἐνεργ. μτβ. Αἰτωλοὺς ἠγωνίων 10, 41, 2 ἐφοβοῦντο τοὺς Αἰτ.

ἀγωνίδαται ἴδ. ἀγωνίζομαι.

ἀγωνίζομαι ὁμαλ. μ. ἀγωνιοῦμαι (ἀγωνίσομαι μτγν.), ἀγωνιεῖται Δημ. 21, 7. ἀγωνισθήσεται παθ. Ἀριστείδ. σ. 504. ἠγώνισμαι (παθ. ἠγωνισμένος Εὐρ. Ἱκέτ. 465, ἠγώνισται Ἀριστείδ. ἔνθ. ἀν.). ἀγωνίδαται γ πλ. Ἰων. Ἡρόδ. 9, 26. ἀ. ἠγωνισάμην (ἠγωνίσθην παθ. Λυσ. 2, 34). Ἐνεργ. ἀγωνίσας Ἐπιγρ. ' παθ. ῥημ. ἀγωνιστέον Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 11. ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι περὶ βραβείου, ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν Ἡρ. 2, 160. ἀγ. περί τινος πράγμ. Θουκ. 6, 16. πρός τινα 1, 36. ἀγ. ἀγῶνα Εὐρ. Ἱκ. 427. μάχην Πλουτ. Περ. 10. στάδιον ἁμιλλῶμαι περὶ τοῦ ἐν τῷ στ. βραβείου, διαμφισβητῶ αὐτό Ἀρφ. Ἱππ. 617. Μετ' ἀπαρ. ἀγωνίσασθε τοῖς Ἕλλησι ἄρξαι πρῶτοι ἐλευθερίας Θουκ. 4, 87 οἷον ἐξ ἁμίλλης προσπαθήσατε νὰ γίνητε σεῖς πρῶτοι αἴτιοι τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλ. || ἔχω ἀγῶνα δικαστικόν, ὑπερασπίζω δίκην ἐν τῷ δικαστηρίῳ Ἀνδοκ. 4, 8 ἀγ. ψευδομαρτυριῶν (δίκην) Δημ. 24, 131 ὑπερασπίζω ἐμαυτὸν ἐναντίον κατηγορίας ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ. ἀγ. ξενίας Λυσ. 13, 60. ὁ νῦν ἀγωνιζόμενος νόμος Δημ. 24, 28 περὶ οὗ γίνεται ἀγών, ἂν πρέπει νὰ ἐπιδοκιμασθῇ ἢ νὰ καταργηθῇ. Οἱ ἀγωνιζόμενοι εἶνε καὶ οἱ διάδικοι (Ἰσοκρ. 15, 10), ἀλλ' οἱ αὐτοὶ δὲν λέγονται παρὰ τοῖς δοκίμοις καὶ οἱ κρινόμενοι ἐν τῷ

πληθ., ἀλλὰ μόνον ὁ ἕτερος καλεῖται ὁ κρινόμενος (ἀλλὰ πρβ. Λουκ. π. Διαβ. 8). Ἐν Δημ. 18, 2 τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος σημ. ἕκ. τῶν κατηγορουμένων (ἰδ. κατωτ. παθ.). || ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ βραβείου (ἐν τῷ δραματικῷ ἀγῶνι) Ἡρ. 5, 67. Ἀρφ. Ἀχ. 140. 419. Ἀριστοτ. Ποι. 7 σ. 1451 a 7 (ὁ χωρίον ἴδ. ἐν τῷ ἀγών). καὶ περὶ τοῦ ὑποκριτοῦ Δημ. 19, 246. ἐπὶ λόγων ἐπιδεικτικῶν πρβ. Πλ. Μενέξ. 235 D. Συμπ. 194 A. Ἐν Ξεν. Ἀπ. 3, 7, 4 τὸ ἀγων. ἐν τῷ πλήθει ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ ἰδίᾳ διαλέγεσθαι. || μάχομαι, πολεμῶ. δεξάμενοι δ' ἡμᾶς ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι Θουκ. 1, 36 θὰ ἔχητε νὰ πολεμῆτε ἐναντίον αὐτῶν διὰ πλοίων ἐπηυξημένων μὲ τὰ ἰδικά μας. Ἄλλοι θεωροῦσι τὸ πλείοσι ὡς κατηγορ. «διὰ τῶν ἡμετέρων πλοίων ἐκτὸς τῶν ὑμετέρων». || παθ. πολλοὶ ἀγῶνες ἀγωνίδαται Ἡρ. 9, 26 = εἰσὶν ἠγωνισμένοι: ἔχουν ὑποστηριχθῇ. ἀγωνιεῖται καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα Δημ. 21, 7 θὰ συζητηθῇ καὶ θὰ ἀποφασισθῇ τὸ πρ. οὗτος (ὁ νομος) οὐκ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις κεῖται 24. 145 δὲν εἶνε τεθειμένος δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν δικασθῇ καὶ περάσῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα. μέγας καὶ δεινὸς κίνδυνος... ἠγωνίσθη Λυσ. 2, 34. Καὶ οὐδ. τῶν μὲν ἠγωνισμένων σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ' ἐμοὶ δὲ τἀντία Εὐρ. Ἱκ. 465 = τούτων, ἃ εἴρηται ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν λόγων, σοὶ μὲν δοκείτω κτλ.

ἀγώνιος 2 (ᾰ) ἀνήκων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἄεθλοι ἀγ. Πίνδ. Ἰ. 4, 8 τὰ ἔπαθλα τῶν ἀγώνων. εὖχος Ὀ. 11, 66. Ἑρμῆς ἀγ. Ἰ. 1, 60 ὡς προστάτης τῶν ἀγώνων (τῆς παλαίστρας). ἀγώνιοι θεοί Αἰσχ. Ἀγ. 518 «οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες» Ἡσ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημ. αὕτη δὲν ἁρμόζει πολὺ εἰς Ἱκέτ. 195 (πάγον προσίζειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν). 248. 335 καὶ 359, ἐνν. ἐνταῦθα κατ' ἄλλους οἱ ἀγοραῖοι θεοί, διότι ἀγὼν = ἀγορά (ἴδ. Σχολ. Ω 1). Ἀλλὰ πιθανῶς ἐνν. οἱ εἰς θεῖον ἀγῶνα (298) συνηθροισμένοι δώδεκα μεγάλοι θεοί: «τὸ κοινὸν ἄθροισμα τῶν θεῶν» Σχ. Αἰσχ. Ἑπτ. 237. — Ζεὺς ἀγώνιος Σοφ. Τρ. 26 εἶνε πιθανῶς ὁ ἀνώτατος κριτὴς τῶν ἀγώνων τοῦ σθένους καὶ τῆς δυνάμεως· ὅθεν ἐν Ἄργει ἐκαλεῖτο Σθένιος. || ὅπου μακραίωνι στηρίζῃ ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ Σοφ. Αἴ. 194 ὅπου ἤδη (ἀπὸ πολλοῦ χρόνου) ἐμμένεις ἐν ταύτῃ τῇ μακροχρονίῳ ἀπὸ τῶν ἀγώνων (ἄλλοι: πλήρει ἀγώνων, ἐπικινδύνῳ) ἀποχῇ.

ἀγώνισμα τό, τὸ ἐν ἀγῶνι γεγενημένον ἔργον, πολεμικὸν κατόρθωμα· ἵνα δοῖεν τίσιν τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ἀγωνισμάτων Ἡρ. 8, 76 ἵνα δοῖεν δίκην ὧν ἐπ' Ἀρ. ἠγωνισμένοι ἦσαν: δι' ὅσα πολεμικὰ κατορθώματα εἶχαν κάμῃ εἰς τὸ Ἀρτ. ὅσα αὐτῶν (τῶν γυμνικῶν ἀγώνων) πρὸς πόλεμόν ἐστιν ἀγωνίσματα Πλ. Νόμ. 832 E ὅσα ἐξ αὐτῶν εἶνε γυμνάσματα συντελοῦντα εἰς τὸν πόλεμον. || κατόρθωμα. ἀγώνισμα τοῦτο μέγα ποιεῦνται, κτείνοντες κτλ. θεωροῦσι μέγα κατόρθωμα τοῦτο, νὰ φονεύωσι (κυρ. ὅταν φονεύωσι) κτλ. Ἡρ. 1, 140. πρβ. Θουκ. 7, 86. 8, 17 (ἡ τιμὴ ἡ ἐκ τοῦ κατορθώματος). ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε 3, 82 (ἴδ. προσλαμβάνω). καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλλ. τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι 7, 56 τὸ ἀγ. τοῦτο θὰ ἐμφανισθῇ δι' αὐτοὺς λαμπρὸν ἐνώπιον τῶν Ἑλλ. Λυσ. 13, 77. || τὸ ἐκ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον Ἀρφ. Βάτρ. 284. Μτφ. κτῆμά τ' ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται Θουκ. 1, 12 καὶ (οὕτως) ἔχω συνθέσῃ σύγγραμμα προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κτῆμα, ὡς κειμήλιον αἰώνιον μᾶλλον ἢ ὡς ἀνάγνωσμα εἰς προσωρινὴν ἀνάγνωσιν χρήσιμον (οἷα τὰ ἐν ἀγῶσι καὶ πανηγύρεσι ἀναγινωσκόμενα). πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; Εὐρ. Φοίν. 1355 (ἴδ. ἀρά). ἀγωνίσματα ποιεῖν Ἀριστοτ. Ποι. κ. 9 1451 b 38 ποιεῖν δράματα πρὸς διαγωνισμὸν (ἀπὸ τῆς σκηνῆς).

ἀγωνιστής ὁ (ᾰ) ἀνταγωνιστής, ἀθλητής, ἀντίπαλος (ἐν τοῖς ἀγῶσιν) Ἡρ. 5, 22. συχν. Πλ. καὶ ἐν τῇ μάχῃ Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 11. || ἐπίθ. ἵπποι ἀγωνισταί Πλουτ. Θεμ. 25 ἠσκημένοι διὰ τοὺς ἀγῶνας. || ὑποκριτής, ἠθοποιὸς Ἀθήν. 537 D. Ἀριστοτέλ. 918 b 28 || ὁ διὰ τοῦ λόγου ἀγωνιζόμενος, μέτοχος τοῦ (ἐν τοῖς λόγοις) ἀγῶνος, ἀντίπαλος ἐν τῇ συζητήσει Πλ. Φαῖδρ. 269 D κἀλλ. || μετὰ γεν. ὁ ἀγωνιζόμενος περί τινος φιλοτίμως. ἀγων. τῆς ἀρετῆς Αἰσχ. 3, 180. — τῆς ἀληθείας Πλουτ. 16 C ὑπέρμαχος τῆς ἀληθ. ἀγωνιστὴς προῄρημαι μᾶλλον εἶναι τῶν πόνων ἢ διδάσκαλος τῶν ἄθλων Δημ. 61, 48 προ. μᾶλλον εἶναι ἀγ. ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἢ διδάσκειν ἄλλους ἀγωνίζεσθαι. Ὁ Δίνδορφ γρ. τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἄλλων.

ἀγωνιστικὴ λέξις Ἀριστ. 1413 b 9 τὸ ἐναγώνιον (παθητικόν, πλῆρες πάθους) ὕφος τοῦ λόγου, ὅπερ μεταχειρίζονται οἱ ῥήτορες ἐν τοῖς ἀγῶσι (ταῖς δίκαις). ὅθεν χαρακτηρίζεται καὶ ὡς ὑποκριτικὴ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ γραφική. πρβ. ἀγωνιστικοὶ (συνών. ἐριστικοί) λόγοι σ. 165 b 11 κἀλλ. Ἐπίρρ. ἀγωνιστικῶς ἔχω Πλουτ. 16 ἔχω ἐπιθυμίαν ν' ἀγωνίζωμαι.

ἀγωνοθετέω εἶμαι ἀγωνοθέτης, διευθύνω τοὺς ἀγῶνας Θουκ. 3, 38. Δημ. 19, 32 ἀγ. Πύθια, Ὀλύμπια Ἀνθ. 12, 255 || κρίνω, ἀποφασίζω Πλ. Συμ. 184 A || μετ' αἰτ. στάσεις ἀγωνοθετῶν Πλουτ. Κάτ. ν. 45 κυρ. ὡς ἀγωνοθέτης διατάσσων τὰ τῆς στάσεως, διεγείρων στάσεις. ἀγωνοθετεῖν τινας καὶ συμβάλλειν Πολ. 9, 34 ἐρεθίζειν εἰς πόλεμον ἐναντίον ἀλλήλων.

ἀγωνοθέτης ὁ διατιθεὶς τοὺς ἀγῶνας, διευθυντὴς τῶν ἀγώνων Ἡρ. 6, 127. || κριτὴς Ξεν. Ἀν. 3, 1, 21. Αἰσχίν. 3, 180.

ἄγωνος ὁ (α) Αἰολ. = ἀγών, Ἀλκαί Ἀπ. 121.

ἀδαγμός ὁ, δηγμός, «σουβλιά, τσούξιμο». Σοφ. Τρ. 770. πρβ. ὀδαγμός.

ἀδᾳδούχητοι γάμοι, οἱ ἄνευ δᾳδουχίας Εὐστάθ. 622, 42 ἐκ τοῦ Ἀπίωνος.

ἀδᾰήμων-ονος ὁ ἡ, οὐδ. -ον, ὁ οὐ δαήμων, ἀμαθής, ἄπειρος. μ. γεν. μάχης ἀδαήμονι φωτί Ε 634. μ 208. Ἡρ. 8, 65 μτγν.

ἀδαής 2 (δαῆναι) = ἀδαήμων, μ. γεν. Σοφ. Φιλ. 827. μ. ἀπαρ. ἀδαής (ἡ κῆρ) ἔχειν μυρίον ἄχθος 1167 ἡ νόσος αὐτὴ εἶνε ἀμάθητος (ἀσυνήθιστος) διὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν μυρ. καταπίεσιν. ἀπολ. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 43 ‖ (δάος) = σκοτεινός. νύκτ' ἀδαῆ Παρμεν. Ἀπ. 8, 59.

ἀδάητος 2, ἄγνωστος Ἡσ. Θε. 655.

ἀδαῖος (ἅδην), «ἀδαῖα· εἰς κόρον ἄγοντα παρὰ τὸ ἅδην» Ἡσ. ἐκ τοῦ Σώφρονος.

ἄδαιτος θυσία (δαίνυμαι: δαίς, δαιτός) Αἰσχ. Ἀγ. 159, ἣν δὲν δύναταί τις νὰ φάγῃ.

ἄδακρυς-υος,-υ ἄνευ δακρύων. ἀδ. αἰὼν Πίνδ. Ὀ 2, 78. Εὐρ. Ἀλκ. 1047. πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου; Μήδ. 860 πῶς ῥίψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάνω εἰς τὰ τέκνα σου θὰ βαστάξῃς ἀδάκρυτον (χωρὶς νὰ κλαύσῃς) τὴν φονικὴν συμφοράν; παῖδα, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν Θεόκρ. 24, 31 ὅστις ποτὲ δὲν ἔκλαιεν. Παρ. ἄδακρυς πόλεμος Ζηνόβ. 1, 28.

ἀδάκρῡτος 2, ἐνεργ. οὐ κλαίων Α 415. δ 186. Σοφ Τρ. 1200 οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον 108 ποτὲ δὲν καθησυχάζει τὸν πόθον τῶν ὀφθαλμῶν της, ὥστε νὰ μὴ δακρύουν (= ὥστε ἀδακρύτους εἶναι). ‖ παθ. οὐ κλαιόμενος Σοφ. Ἀντ. 881.

ἀδαμαντόδετος 2, διὰ χάλυβος (ἀδάμαντος) δεδεμένος. δέμας πέτρας προσαυαινόμενον ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις Αἰσχ. Πρ. 154 αὐαινόμενον πρὸς ταῖσδε πέτραις δι' ἀδαμαντίνων (χαλυβδίνων) λυμαντηρίων δεσμῶν· πρβ. στ. 443.

ἀδαμαντοπέδῑλος 2, ὁ ἔχων πέδιλα δηλ. βάσιν ἀδαμαντίνην, στερεάν. ἀδ. κίων Πίνδ Ἀπ. 87, 88 (58). ἴδ. ἀπορούω.

ἀδάμας-αντος ὁ (ᾰ ᾰ ᾰ, δαμάω), τὸ σκληρότατον (τὸ οὐ δαμαζόμενον) μέταλλον, ὁ χάλυψ, ὁ σίδηρος Ἡσ. Ἔρ. 149. Ἀσπ. 231. Πίνδ. Π. 4, 71. ‖ ὁ ἀδάμας ὁ πολύτιμος λίθος, τὸ πρῶτον Θεόφρ. περὶ Λίθ. 19. Μτφ. ἔπος ἐρέω ἀδάμαντι πελάσας Ἡρ. 7, 141 ἀφ' οὗ τὸ πλησιάσω πρὸς τὸν ἀδ. τ. ἔ. τόσον σταθερὸν καὶ ἀλάθητον ὡς ὁ χάλυψ. ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις Πίνδ. Π. 4, 71 ἔδεσε δι' ἥλων ἐξ ἀδάμαντος, στερεώτατα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα Θεόκρ. 2, 33 δύνασαι νὰ μαλάξῃς καὶ τὸν ἐν ᾅδου ἀδάμαστον ὄντα (Πλούτωνα). Ἄλλοι δὲ δεχόμενοι τὴν γρ. Ῥαδάμαντα ἑρμηνεύουσι: δύνασαι νὰ μαλάξῃς καὶ τὸν Ῥαδάμανθυν. Ἄλλοι δ' ἄλλως.

ἀδάμαστος 2 (ᾰδᾰ) ἀδυσώπητος, ἀδ. Ἀΐδης Ι 158. ἀλλαχοῦ = οὐ δεδαμασμένος, ὡς Ξεν. ἱππικ. 1, 1: πώλου ἀδαμάστου. Παρὰ Τραγ. γρ. ἀδάματος.

ἀδάματος 2 (ᾰ ᾰ α) = ἀδάμαστος Αἰσχ. Ἑπτ. 219. Ἱκ. 149. 159 κἀλλ. Σοφ. Ο. Τ. 205. Αἴ. 450 κἀλλ. Ἐν τῷ Λαυρ. κώδικι π. μὲν Αἰσχ. προτιμᾶται ἡ γρ. ἀδάμαντος, π. δὲ Σοφ. ἡ ἀδάμαστος, ἀλλ' ὁ Elmsley παρετήρησεν ὅτι παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, καὶ χάριν τοῦ μέτρου, προτιμητέος ὁ τύπος ἀδάματος. μόσχος ἀδάματον πέσημα δίκε Εὐρ. Φοίν. 643 ἔρριψε τὸ ἀδάμαστον σῶμα οὕτως, ὥστε ἔγινε πτῶμα.

ἄδαν Δωρ. = ἅδην.

ἀδαξάω (-έω) καὶ ***ἀδάξομαι*** ἴδ. ὀδάξω.

ἀδάπανος 2 (ᾰ ᾰ α) ὁ μὴ ἀπαιτῶν δαπάνην, εὐθηνὸς Ἀρφ. Εἰρ. 593. ‖ οὐ δαπανῶν. ἀδάπανος χρημάτων Ἀριστ. 1251 b 7. — ἀδαπάνως ἄνευ δαπάνης. Εὐρ. Ὀρ. 1176.

ᾅδας = ᾅδης.

ἄδασμος· οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα... Αἰσχύλος» Φώτιος. Ἀπ. 63.

ἄδαστος 2 (δάσασθαι) ἀδιαίρετος. σύμμικτα λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Σοφ. Αἴ. 53 = (πρὸς) τὴν σύμμικτον καὶ ἄδαστον λείαν τὴν ὑπὸ τῶν βουκόλων φρουρουμένην, ἴδ. φρούρημα.

ἀδαχέω κνήθω· ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεὶ ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς Ἀ. Β. 474 (Ἀπ. Ἀρφ. 410) τ. ἔ. κνήθων ἐξάγει τὰ πίτυρα (τὴν πιτυρίδα). πρβ. ἀδαξέω.

ἀδδεὴς = ἀδεής τ 91. Θ 423.

ἀδδηκότες = ἀδηκότες.

ἄδδην = ἅδην.

ἀδδής ἔγρ. ὁ Βέργκιος ἐν Θεόγν. 296 (ἀντὶ τοῦ ἀδαής) ἐκ τοῦ Ἡσυχ. «ἀδής· ἀτερπής». πρβ. ἄδδην, ἀδδηκότες.

ᾷδε ἴδ. ᾄδω.

ἆδε = ἥδε.

ἅδε ἀόρ. τοῦ ἁνδάνω.

ἀδεᾶ τοῦ ἀδεής.

ἀδέα Δωρ. = ἡδεῖα ἢ ἡδέα.

ἀδεής 2 (δέος), ἐπ. ἀδειής καὶ κλητ. ἀδεές. ἄφοβος Η 117. Θ 423. Πλ. Ἀλκιβ. 1, 122 Α. διὰ τὸ πρὸς ἀλλήλους ἀδεὲς καὶ ἀνεπιβούλευτον Θουκ. 3, 37 «ἐπεὶ ἀλλήλους οἱ πολῖται οὔτε φοβοῦνται οὔτε ἐπιβουλεύουσιν» Σχ. ἐβούλετο θαρσῦναί τε καὶ ἀπαγαγὼν τὸ ὀργιζόμενον τῆς γνώμης πρὸς τὸ ἠπιώτερον καὶ ἀδεέστερον καταστῆσαι 2, 59 καὶ απομακρύνας τὴν ὀργὴν (κυρ. τὸ ὀργιζ. μέρος) τῆς ψυχῆς των νὰ μεταφέρῃ (μεταστήσῃ) αὐτὴν εἰς τὴν ἠπιωτέραν καὶ ἀφοβωτέραν διάθεσιν. δέος ἀδεὲς δεδιέναι Πλ. Συμπ. 198 Α φοβεῖσθαι φόβον ἄλογον, ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει αἰτία φό-

ἐου.— Καὶ μ. γεν. ἀδεὴς θανάτου Πλ. Πολ. 386 Β μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον. μ. ἀπαρ. ἀδεής ἐστι κινδυνεύειν Θουκ. 6, 87 δὲν φοβεῖται νὰ μὴ περιέλθῃ εἰς ἐπικίνδυνον θέσιν (πρὸς ἡμᾶς). || μτβ. οὐκ ἐμποιῶν δέος. τὸ θαρσοῦν (= τὸ θάρρος) ἀδεέστερον ἐσόμενον (= ἧττον φοβῆσον) Θουκ. 1, 36. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἀδεὲς τοῦθ' ὑπολαμβάνω τῇ πόλει Δημ. 16, 22 τοῦτο (τὸ ἑξῆς) δὲν ὑπολαμβάνω ἀκίνδυνον διὰ τὴν πόλιν. — ἀδεῶς ἄνευ φόβου.

ἀδέητος 2 (δέομαι) = ἀνενδεής, μὴ ἔχων ἀνάγκην Ἀντιφῶν π. Ἀρποκρ.

ἄδεια ἡ (ἀδεής), ἀφοβία, ἀσφάλεια. ἐν ἀδείῃ οὐ ποιευμένων τὸ λέγειν Ἡρ. 9, 42 διότι δὲν ἐθεώρουν ἀσφαλὲς (ἀκίνδυνον) τὸ λέγειν. || ἀσφάλεια ἀπὸ τιμωρίαν, ἀτιμωρησία· τῶν σωμάτων ἄδειαν ποιεῖν Θουκ. 3, 58 ἐξασφαλίζειν τὰ σώματα ἡμῶν, παρέχειν ἡμῖν προσωρινὴν ἀσφάλειαν. τὸ δὲ ἄδειαν ποιεῖσθαι = ἄδειαν λαμβάνειν (εὑρίσκεσθαι), ἀδείας τυγχάνειν· ἔπεισεν αὐτὸν ὡς χρὴ αὐτόν τε ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι καὶ τὴν πόλιν Θουκ. 6, 60 ἔπεισεν αὐτὸν ὅτι πρέπει, ἀφ' οὗ κατορθώσῃ νὰ λάβῃ ἀσφάλειαν (ἀμνηστίαν) καὶ ἑαυτὸν νὰ σώσῃ καὶ τὴν πόλιν. Πλ. Νόμ. 701 Α. Λυσ. 2, 15. ἄδειαν τὰ κοινὰ διαρπάζειν τῷ βουλομένῳ πεποίηκεν (= δέδωκεν) Δημ. 24, 9 ἔχει δώσῃ ἀσφάλειαν, ἀτιμωρησίαν. τὴν πόλιν ἑκάστῳ δεδωκέναι ἄδειαν τοῦ μή τι παθεῖν 24, 31. εὑρίσκονται αὐτῷ κατὰ τὸ ψήφισμα ἄδειαν Λυσ. 13, 55 κατορθώνουσι νὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς αὐτὸν ἀτιμωρησίαν. ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀτυχήμασιν ὧν ἐφρόνουν ἔλαβον ἄδειαν Δημ. 18, 286 ἐπάνω εἰς (χρονικῶς) τὰ κοινὰ δυστυχήματα ἔλαβον ἀσφάλειαν διὰ τὰ φρονήματά των: εὗρον ἀσφαλῆ εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκφράζωσι τὰ φρον. των. κατιδὼν Νεοπτόλεμον τὸν ὑποκριτὴν τυγχάνοντ' ἀδείας 5, 6 = δυνάμενον ἰέναι ὅποι βούλοιτο. μηδ' οὗτοι τὴν ἄδειαν, ἣν ἡμῖν κοινὴν οὐσίαν οἱ νόμοι παρέχουσι, κωλυόντων κεκτῆσθαι 21, 210 μηδ' οὗτοι ἂς παρεμποδίζωσιν ἡμῖν τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀσφαλείας, ἣν παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς οἱ νόμοι ὡς κοινὴν περιουσίαν. — βεβαιοτέραν γὰρ αὐτῷ σωτηρίαν εἶναι ὁμολογήσαντι μετ' ἀδείας ἢ ἀρνηθέντι διὰ δίκης ἐλθεῖν Θουκ. 6, 60 βεβ. σωτηρία ὑπάρχει εἰς αὐτόν, ἂν ὁμολογήσῃ, ἀφ' οὗ ἐπιτύχῃ ἀμνηστίαν, παρὰ ἀρνηθεὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς δίκην. πρβ. γῆς ἄδειαν Σοφ. Ο. Κ. 447 ἀσφάλειαν ἀπὸ τῆς γῆς (τ. ἔ. δύναμαι νὰ περιπατῶ ἀσφαλῶς καὶ ἐλευθέρως, χωρὶς νὰ φοβῶμαι νὰ πέσω). || ἄδεια, ὡς καὶ νῦν: ἐξουσία τοῦ ποιεῖν τι Πλουτ. Νουμ. 10.

ἀδειής = ἀδεής Η 117.

ἀδείμαντος 2 (δειμαίνω) οὐ δειμαίνων, ἄφοβος, ἀπτόητος. ἐρῶ μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς, οὖσ' ἀδείμαντος Αἰσχ. Πέρσ. 165 θὰ εἴπω λόγον, οὐδαμῶς (προερχόμενον) ἐξ ἐμαυτῆς, διότι δὲν εἶμαι περιδεής. Ἄλλοι ἐξαρτ. τὸ ἐμαυτῆς ἐκ τοῦ ἀδείμαντος: οὐδαμῶς φοβουμένη περὶ ἐμαυτῆς, ἧττον ὀρθῶς. Πίνδ. Ἰ. 1, 12. Εὐρ. Ῥῆσ. 697. ἀδειμάντως Αἰσχ. Χο. 767.

ἀδεῖν ἴδ. ἀνδάνω.

ἀδεισιβόας ὁ, ὁ οὐ δεδιὼς τὴν (ἐν τῷ πολέμῳ) βοήν, τὰς βοάς. φασὶν ἀδεισιβόαν Ἀμφιτρύωνος παῖδα μοῦνον δὴ τότε τέγξαι βλέφαρον Βακχυλίδ. 5, 15 λέγουσιν ὅτι ὁ οὐ δεδ. τὰς βοὰς παῖς τοῦ Ἀμφ. μόνον τότε ἐδάκρυσε. Καὶ 10, 61.

ἀδεκάτευτος 2 οὐ δεκατευόμενος Ἀρφ. Ἱππ. 301: ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱρὰς ἔχοντα κοιλίας (θά σε καταγγείλω εἰς τοὺς πρυτάνεις) ὅτι ἔχεις (δηλ. πωλεῖς) κοιλίας ἀφορολογήτους (καὶ ἑπομένως) ἀνηκούσας εἰς τοὺς θεοὺς (εἰς οὓς ἐδίδετο τὸ δέκατον ἐκ τῶν θυομένων).

ἀδελφίζω καλῶ τινα ἀδελφὸν (κυρ. λέγω ἀδελφέ) Ἰσοκρ. 19, 30. Παθ. «ἠδελφισμένα, ὡμοιωμένα» Ἐρωτιανός.

ἀδελφός ὁ (ἀ ἀθροιστ. καὶ δελφύς, μήτρα, κατ' Ἀριστοτ. 510 b 14. «ἀδελφοὶ οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος γεγονότες» Ἡσ. πρβ. ἀγάστωρ). κλητ. ἄδελφε. Ἰων. ἀδελφεός, ἐπ. ἀδελφειός. Οὕτω καὶ νῦν. ἀδελφοὶ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ Εὐρ. Ἠλ. 536. ἀδελφεοὶ ἀπ' ἀμφοτέρων Ἡρ. 7, 97 τ. ἔ. ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριοι. σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις εἰς ταὐτὸ θείην Εὐρ. Μήδ. 563 ἀδελφούς τε τοῖς ἐκ σοῦ τέκνοις σπείρας θείην εἰς ταὐτὸ αὐτοὺς τούτοις (δηλ. τοὺς ἀδελφοὺς τοῖς τέκνοις). || ἐπίθ. = ἀδελφικὸς Αἰσχ. Ἑπτ. 796: ἀδελφαῖς χερσίν. Σοφ. Ο. Τ. 1481. || ὅμοιος, σύμφωνος, μ. γεν. ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω Σοφ. Ἀντ. 190. καὶ μὲ δοτ. ἀδελφὰ τούτοισι Ο. Κ. 1262. Λυσ. 2, 59.

ἀδελφός κατὰ κρᾶσ. = ὁ ἀδελφὸς Ἀρφ. Εἰρ. 808 κἀλλ.

ἀδέματος 2 ὁ μὴ ἔχων δέμας, ὁ ἐστερημένος σώματος. ὢ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς Θεόκρ. 5, 4 = ἀσωμάτου ἢ νεκρᾶς. Ὑπάρχει καὶ γρ. ἀδαμάτω τ. ἔ. ἀδαμάστου, ἀκαταπονήτου. Διορθοῦσιν ἀλεμάτου (= ἠλεμάτου), ὃ ἴδε.

ἄδερκτος 2 οὐ δερκόμενος, οὐ βλέπων· τῶν σῶν ἀδέρκτων (= ὥστε ἄδερκτα εἶναι) ὀμμάτων τητώμενος Σοφ. Ο. Κ. 1200 στερούμενος τῶν ὀφθ. σου, οἱ ὁποῖοι δὲν βλέπουν. — ἀδέρκτως 130 χωρὶς νὰ βλέπῃ τις.

ἄδεσμος 2 ἄνευ δεσμῶν Θουκ. 3, 34. Διον. Ἁλ. 1, 83. δεσμὸν ἄδεσμον φυλλάδος Εὐρ. Ἱκ. 32 δεσμόν, ὁ ὁποῖος δὲν δένει, διότι τὰ στέμματα τὰ περὶ τὴν ἱκετηρίαν κρεμάμενα ἦσαν ἐκ μαλλίου.

Ἀδέω μόνον ἐν τοῖς ἑξῆς χωρίοις καὶ τόποις· μὴ ξεῖνος... δείπνῳ ἀδήσειεν α 134 μήπως ἀηδιάσῃ (δὲν εὐχαριστηθῇ) ἐκ τοῦ δείπνου. καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ Κ 98. 312. 399. 471. μ 281 ἐξηντλημένοι (κυρ. κεκορεσμένοι ἀγρυπνίας) ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὸν ὕπνον (τ. ἔ. τὴν ἐπι-

θυμίαν τοῦ ὕπνου). Συνήθως ἐκ τοῦ ἀηδής (ἀδής Ἡσ.), ὥστε τὸ α εἶνε φύσει μακρόν· ἄλλοι ἐκ τοῦ ἄδην (ἅδην), ὅπου τὸ α βραχύ, ἄω, ἄδος, ϝάδος, satis, satio. Αἱ γρ. ἀδδηκότες, ἄδδην κττ. δὲν στηρίζονται οὔτε εἰς τὰ χ/φα οὔτε ἄλλως.

ἄδη ἴδ. ἀνδάνω.

ἀδήϊος, συνηρ. ἀδῇος, Δωρ. ἀδάϊος 2, ἀπρόσβλητος, ἀβλαβὴς (ἀπὸ τῶν δαΐων). ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν Σοφ. Ο. Κ. 1533 || ἐπὶ προσ. ὄχι ἐχθρικὸς Ἀπολλ. Ῥ. 4, 647.

ἄδηκα-κε ἴδ. ἀνδάνω.

ἄδηκτος 2 παθ. οὐ δεδηγμένος. ἀδηκτοτάτη πέλεται ὕλη Ἡσ. Ἔρ. 420 ἐλάχιστα διαβιβρώσκεται (ὑπὸ σκωλήκων): ἀσηπτοτάτη. Μτφ. οὐδὲ τοῦτον ἄδηκτον παρῆκε Πλούτ. 864 C οὐδὲ τ. ἀφῆκεν ἀπείρακτον. Ὁμ. ἀδήκτως ἀπελθεῖν Πομπ. 2. || ἐνεργ. οὐ δάκνων Ἱπποκρ. 596, 4.

ἀδηλέω, ἀγνοῶ. αἴσιος σκοπὸς προσήκεις ὧν (Elmsley: τῶν) ἀδηλοῦμεν φράσαι Σοφ. Ο. Κ. 35 κυρ. προσῆλθες ἡμῖν αἴσ. σκοπὸς (ἄγγελος) τούτων, ἃ ἀγνοοῦμεν, (ὥστε) φράσαι αὐτά.

ἄδηλος 2 οὐ δῆλος, οὐ βλεπόμενος, ἄγνωστος, ἀφανής Ἡσ. Ἔρ. 6. Σοφ. Ο. Τ. 475. ἐὰν... ἄδηλος ὁ κτείνας ᾖ Πλ. Νόμ. 874 A. || ἐπὶ πραγμ. Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων Σοφ. Ο. Τ. 496 βοηθὸς εἰς τοὺς Λ. διὰ τοὺς ἀγνώστους θ. (διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀγν. θανάτων). γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ 608 ἐπὶ ἀβεβαίας (ἀμφιβόλου) γνώμης στηριζόμενος χωριστὰ (χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃς ἄλλον τινὰ) μή με κατηγόρει. προθυμίαν ἄδηλον ἔργου λαβεῖν Τρ. 670 νὰ ἐπιχειρήσῃ μετὰ ζήλου ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει. ῥεῖ πᾶν ἄδηλον 698 καταρρέει ὅλον χωρὶς νὰ φανῇ (ἴχνος τι).— Πεζ. Πλ. Πολ. 432 B. ἄδηλος χάρις Δημ. 19, 240 χάρις, ἣν εἶνε ἄδηλον ἂν θα γνωρίζῃ ὁ εὐεργετηθείς. ἡ χάρις πρὸς ὃν ἐχαρίζετο ἄδηλος γεγένηται Αἰσχ. 3, 233 ἡ χ. ἔχει γίνῃ ἄδηλος (τ. ἐ. ὁ χαρισάμενος τὴν χάριν ἔχει γίνῃ ἄδηλος) ἐκείνῳ, πρὸς ὃν ἐγίνετο αὕτη.— Μὲ δοτ. Ξεν. Κ. II. 6, 3, 13. Πλ. Φαῖδρ. 232 E. || οὐδέτ. ἄδηλον ὄν, ὁπότε τις ἀφαιρήσεται Θουκ. 2, 1 διότι ἦτο ἄδηλον πότε τις ἄλλος θ' ἀφαιρέσῃ (πάντα ταῦτα). ἄδηλόν (ἐστιν) εἰ, ὅτι, ὅστις, ὅπως κτλ. συχνότατα τοῖς Ἀττικοῖς. Ἀλλὰ καὶ προσωπικῶς, ὡς οὐκ ἄδηλος ἦν ὁ κόσμος λυθησόμενος Ἰσοκρ. 12, 116 = οὐκ ἄδηλον ἦν, ὅτι ὁ κόσμος λυθήσεται. τοὺς παῖδας ἀδήλους εἶναι ὁποτέρων τυγχάνουσιν ὄντες Λυσ. 1, 33 = ἄδηλον εἶναι ὁποτέρων οἱ παῖδες τυγχ. ὄντες. || πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι, χροιᾷ δ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι Εὐρ. Ὀρ. 1318 μὲ χρῶμα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ φανερώνῃ τίποτε περὶ τῶν πεπραγμένων. — ἀδήλως ἐν τῷ κρυπτῷ. τί σημαίνει ἀδήλως πλάττομαι Θουκ. 6, 58 ἴδ. πλάττω.

ἄδην, Ἀττ. **ἅδην** (ἐκ τοῦ σάδ[ην] satis, τὸ α μακρὸν μόνον Ε 203) μέχρι κόρου, ἀρκετά Ε 203. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι πολέμοιο Ν 315 οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν φέρωσιν (θὰ τὸν κυνηγήσωσιν, ἕως ὅτου τὸν φέρωσιν) εἰς ἀηδίαν τοῦ πολέμου. ἄδην ἐλάαν κακότητος ε 290 νὰ τὸν φέρω (νὰ τὸν κυνηγήσω καὶ νὰ τὸν φέρω) εἰς ἀρκετὴν δυστυχίαν. ἅδην ἔλειξεν αἵματος Αἰσχ. Ἀγ. 819 κατὰ κόρον ἔγλειψεν αἷμα. ἐμπιπλάναι σίτων ἅδην Πλ. Πολιτικ. 272 C. ἅδην ἔχω τινός εἶμαι χορτάτος, χορτασμένος ἀπό τι Χαρμ. 153 D. οἱ λόγοι ἅδην ἔχουσιν ἡμῖν Πολ. 541 A εἶνε ἀρκετοί.—ἄδαν Αἰολ. π. Ἀθην. 416 D.

ἀδηνής 2 (δῆνος) ἀμαθής. ἐξ εἰκασίας ἐν Σιμωνίδ. Ἀμ. 7, 53 (πρβ. ἀδήνεια ἡ = ἀμαθία Ἡσ.). ὁ Bergk ἔγρ. κατὰ τὰ χ/φα: εὐνῆς δ' ἀληνής ἐστιν (ὁ ἴδε) ἀφροδισίης.

ἀδῇος ἴδ. ἀδήϊος.

ἄδηρις-ιος ὁ καὶ ἡ, ἄνευ δήριος, φιλονεικίας. ἤδει ἄδηριν ἰθῦναι λαλιὴν Ἀνθ. 7, 440 ἐγνώριζε νὰ διευθύνῃ τὴν ὁμιλίαν ἄνευ ἔριδος.

ἀδήριτος 2 (δηρίομαι) = ἄδηρις. ἀλλ' οὐ μὲν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται οὐδὲ τ' ἀδήριτος, ἤ τ' ἀλκῆς ἤ τε φόβοιο Ρ 42 ἀλλὰ βεβαίως ἐπὶ πολὺν ἀκόμη χρόνον δὲν θὰ μείνῃ ἀδοκίμαστος οὐδ' ἀπολέμητος ὁ ἀγὼν εἴτε τῆς ἀμύνης (τῆς ἀποκρουστικῆς δυνάμεως) εἴτε τῆς φυγῆς.— || ἀκαταμάχητος τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος Αἰσχ. Πρ. 105.—ἀδηρίτως, ἀναμφισβητήτως Πλούτ. Πομπ. 76.

«**ἀδής**· ἀτερπής» Ἡσ. ἴδ. ἀδδής.

Ἅιδης ἢ **ᾅδης** ὁ, γεν. ᾅδου Ἀττ. (ᾱ), Ἀΐδης-αο καὶ -εω (α ι, ἀλλὰ ᾱ ῑ Σιμων. Ἀμ. 1, 14) Ἰων. καὶ ἐπ. Ἀΐδας-α Δωρ. ἐν λυρ. χωρ. τῶν Τραγ. (ᾱ ῑ ᾱ). κλητ. Ἀΐδη (⏑⏑–) Σοφ. Τρ. 1085. Ἀνθ. 7, 186. (τὸ ἀίδη ἐν Ἀνθ. 7, 365 εἶνε δοτ.). κλητ. Δωρ. Ἀΐδα (⏑⏑–) Ἀνθ. 7, 710. — Ὑπάρχει καὶ γεν. Ἄϊδος καὶ δοτ. Ἄϊδι π. Ὁμ. καὶ αἰτ. Ἄϊδα Ἀπολλ. Ῥ. 3, 61. (Συνήθως ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ τοῦ ϝιδ: ἰδεῖν τ. ἐ. ὁ ἀφανής, ὁ ἀόρατος ἢ ὁ ἀφανῆ ποιῶν). Παρ' Ὁμ. συνήθως ὁ βασιλεὺς τοῦ ᾅδου, ὁ Πλούτων, ὅτε καὶ μόνον πρέπει νὰ γράφηται δι' Α κεφαλαίου. Ὅτε δὲ σημαίνει τὸν τόπον τῶν νεκρῶν, τὸν θάνατον κττ., γρ. δι' α μικροῦ. — εἰν Ἀΐδαο = ἐν τοῖς δόμοις (ἐν τῷ οἴκῳ) τοῦ Ἅιδου Ὁμ. καὶ εἰν Ἄϊδος Ω 593. εἰς Ἀΐδαο = εἰς τοὺς δόμους (εἰς τὸν οἶκον) τοῦ Ἅιδου. Καὶ πεζ. ἐν Ἅιδου (οἴκῳ), ἐς Ἅιδου (οἶκον). || μτφ. μήποτ' ὤφελ' ἐμὸν γένος ἀμφιβαλέσθαι Ἑρμιόνας Ἀΐδαν ἐπὶ σοί Εὐρ. Ἀνδρ. 1190 ἴδ. ἀμφιβάλλω. || τάφος. τείχισε δ' Ἄιδαν Ἐπιγρ. Ἑλλ. (Kaib.) 573 περιετείχισε δὲ τὸν τάφον.

ἀδηφάγος 2 (ἡ γρ. ἀδδηφάγος ἀπορριπτέα καὶ ἄλλως καὶ διότι π. ποιηταῖς ἡ α' συλλ. αδ εἶνε βραχεῖα) ὁ

ἄδην, κατὰ κόρον, τρώγων. ἀδ. νόσος Σοφ. Φιλ. 313. ἀδ. ἀνὴρ Θεόκρ. 22, 115 ἐνν. τὸν πύκτην τὸν ἄδην ἐσθίοντα, ὅπως γίνῃ ἰσχυρός. Κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξικογρ. τριήρεις ἀδηφάγοι εἶνε «αἱ ἐντελόμισθοι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι». ἀδηφάγοι ἵπποι (ἀγωνισταὶ) οἵτινες ἀπήτουν πολλὴν δαπάνην, τρεφόμενοι διὰ τοὺς ἀγῶνας ἢ διὰ τὸν πόλεμον. «ὁ δ' Ἀλκαῖος τοὺς πότας (τ. ἔ. τοὺς πίνοντας πολὺ ἔλαιον) λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν» Ἁρποκρ.

ἀδιάθετος 2 ὁ ἄνευ διαθήκης, ὁ οὐ διαθέμενος τὰ ἑαυτοῦ. τὴν δὲ τρίτην (μεταμέλειαν μεταμεληθῆναι), ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινε Πλουτ. Κάτ. πρ. 9: «μὴ διατεθειμένος τὴν σχολήν, μὴ διατάξας τὸν καιρόν τ. ἔ. μὴ διορίσας εἰς οἵας πράξεις διατρίψει τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν χρόνον» Κοραῆς.

ἀδιάλλακτος 2 πρὸς ὃν οὐκ ἄν τις διαλλάττοιτο: ἀσυμφιλίωτος, ἀσυμβίβαστος. ἀδ. ἐχθρός Δημ. 24, 8. εἴ γέ μοι τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχει Δημ. 1472, 23 = εἴ γε ὑμεῖς ἀδιαλλάκτως πρὸς ἐμὲ ἔχετε.

ἀδίαντος 2 (διαίνω) οὐ διαινόμενος, ἄβροχος, ξηρός. ὅ σ' (Bergk: ὅς) ἐξέπεμψε παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον Πινδ. Ν. 7, 72 ὅπερ (ἀναφ. εἰς τὸ ἡγούμενον τέρμα προβὰς ἄκοντ' ὄρσαι) ἐποίησέ σε ἐξελθεῖν ἐκ τῆς πάλης ἀνίδρωτον κατὰ τὸν αὐχ. καὶ τὸ σθένος (ὁ ἴδε). Ὁ Σχολ. ὧδε: «ὁ ἄκων αἴτιος γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης οὐκ ἐποίησε χρείαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε περιγενέσθαι». δείματι ἤριπεν (δεῖμα προσεῖρπε τότ' Bergk) οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς Σιμωνίδ. Ἀπ. 37 (50) ἐκ τοῦ φόβου της κατέπεσεν (ἡ Δανάη) μὲ ὄχι ἀδιαβρόχους (ἐκ τῶν δακρύων ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης;) παρειάς. Κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Bergk: τρόμος (ὠχρότης) κατελάμβανε τὰς παρειάς της, τὰς ὁποίας κατέβρεχον τὰ δάκρυα της.

ἀδιάστατος 2 οὐ διεστηκώς, ἄνευ διαστήματος· περὶ τῆς στιγμῆς, τοῦ μαθηματικοῦ σημείου: τὴν γῆν ἀποδεικνύουσιν οἱ μαθηματικοὶ σημείου λόγον ἔχουσαν ἀδιαστάτου πρὸς τὸν οὐρανὸν Πλουτ. σ. 601 C. τὸ δὲ ἀδιάστατον τοῦτο σημεῖον καλεῖ ἐν 926 B πέρας ἀσώματον καὶ ἀδιάστατον.

«**ἀδίαυλος τόπος**: ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης· θεοὶ χθόνιοι ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν» Ἀ. Β. 343 (ἴδ. Ἀπ. Εὐρ. 868): οἱ καταχθόνιοι θεοὶ κατοικοῦσιν ἐν τῷ σκοτεινῷ τόπῳ, ὁπόθεν δὲν δύναταί τις νὰ γυρίσῃ. λέγεται δ' ἐνιαχοῦ (ὡς ἐν Λέσβῳ) σήμερον: «ἀγυρισμά» ἡ ἀδίαυλος ἕδρα. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἐν Θηβαϊκῇ ἐπιγρ. ἀδίαυλον ἀτραπὸν εἰς Ἀΐδα. καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἑλλ. 244: Φερσεφόνης δ' ἀδίαυλον ὑπὸ στυγερὸν δόμον ἦλθον.

ἀδιάχυτος 2 οὐ διακεχυμένος. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, ἀδιάχυτος Λογγῖν. 34, 3 ὁ Δ. δὲν ἐκφράζει ἤθη διὰ τοῦ λόγου του οὐδ' ἔχει ὕφος διακεχυμένον, ἀλλὰ συμπεπυκνωμένον.

ἀδικέω, Βοιωτ. ἀδίκειμι (μτχ. ἀδικείμενος ἐνεστ = ἀδικούμενος Ἀρφ. Ἀχ. 914). Αἰολ. ἀδικήω (τίς σ', ὦ Ψάπφ', ἀδικήει; Σαπφ. 1, 20 = τίς σε, ὦ Σαπφοῖ, ἀδικεῖ;). ἀδικεῦμες Δωρ. Ἀρφ. Λυσ. 1148 = ἀδικοῦμεν· τὸ ἀδικήσομαι π. Ἀττ. = ἀδικηθήσομαι.— εἶμαι ἄδικος, ποιῶ ἀδικίαν. τῶν δ' ἀδικησάντων τίσις ἔσσεται Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 367 οἱ ἀσεβήσαντες τιμωρηθήσονται. Εὐρ. Φοίν. 972. — Κατ' Ἀριστοτ. 1134 a 33 κἀλλ. «τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον». σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ ἀδικεῖν σχήσει Αἰσχ. Εὐμ. 694 ὁ σεβασμὸς τῶν πολιτῶν καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν συγγενεύων φόβος (διότι ὁ σεβόμενος φοβεῖται) θὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀδικίαν. τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει (ὁ ἴδ.) 752. Οὕτω δὲ κεῖται ἀπολ. πολλαχοῦ, ὡς μ. μετοχ. ἥτις ἐκφράζει τὸ ἀδίκημα: Σωκράτης ἀδικεῖ — ποιῶν — καὶ διδάσκων Πλ. Ἀπολ. 19 B. Φαίδ. 63 B. Θουκ. 1, 53. τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε Εὐρ. Ἡρακλ. 970 τότε πρῶτον ἔγινε τὸ ἄδικον εἰς αὐτὸν (τὸν Εὐρυσθέα), ὅτι δὲν ἐφονεύθη (ἀλλ' ἀπελύθη): ἠδικήθη ὅτι δίκης οὐκ ἔτυχε. || μ. αἰτ. προσ. ὡς Σοφ. Φιλ. 1035 κἀλλ. — Παθ. Ο. Κ. 174. Δημ. 21, 128. || σπανιώτ. περί τινα ἢ εἴς τινα ὡς Πλ. Νόμ. 854 E: περὶ θεοὺς ἢ περὶ γονέας ἢ περὶ πόλιν ἠδικηκὼς τῶν μεγάλων τινὰ ἀδικιῶν || μ. αἰτ. πράγμ. ὡς σύστοιχον. ἀδ. ἀδικίαν, ἀδικήματα Πλ. Πολ. 344 C. 409 A. ἀδ. οὐδέν, μηδέν, πολλά, μεγάλα κττ. Πλ. Συμπ. 188 B. Ἡρ. 3, 145 κἀλλ. || ὅθεν μ. διπλῆν αἰτ. Πλ. Ἀλκιβ. 1, 113 D. Δημ. 21, 129. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε; Ἀρφ. Πλ. 460 «κατὰ τοῦτό σε» Σχ — Καὶ ἄλλως γῆν ἀδικεῖν Θουκ. 2, 71 = βλάπτειν, ἐρημοῦν τὴν χώραν. καὶ συχν. — Παρὰ Πλάτ. Πολ. 430 E. Χαρμ. 136 A κἀλλ. τὸ εἰ μὴ ἀδικῶ δηλοῖ ἐπὶ τὸ εὐγενέστερον τοὐναντίον: ἐκτὸς ἐὰν ἔχω ἄδικον (δηλ. ἔχω δίκαιον). — Παθ. πόσας ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην βούλοι' ἂν εὑρεῖν ἢ παθεῖν ἁγώ; Εὐρ. Ἀνδ. 350 ποσάκις δὲν ἤθελες προτιμήσῃ νὰ εὕρῃς τὴν θυγατέρα σου ἠδικημένην ἐν τῇ συζυγικῇ κλίνῃ (ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἔχοντος ἄλλας γυναῖκας) παρὰ νὰ πάθῃ ὅσα ἐγὼ λέγω; ἐς εὐνὴν ἠδικημένη Μήδ. 265 γυνὴ ἠδικημένη εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὰ συζυγικά της δικαιώματα (ὅταν δηλ. ὁ ἀνὴρ εἶνε ἄπιστος πρὸς αὐτήν).

ἀδίκημα τό, ἄδικος πρᾶξις, βλάβη. οὐδ' ἀδικεῖν ἡμᾶς ἐκεῖνον ἀδίκημ' ἂν ἔθηκα Δημ. 14, 37. οὐδ' ἤθελον θεωρήσῃ ὡς ἀδίκημα τὸ ν' ἀδικῶμεν ἡμεῖς ἐκεῖνον. ἐν ἀδικήματι θήσονται πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα Θουκ. 1, 35 θὰ θεωρήσωσιν ὡς ἀδίκημα, ἂν ὑμεῖς πεισθῆτε εἰς τὴν δέησιν ἡμῶν.

ἀδικόποινοι (ἀντὶ ἀποινόδικοι) δίκαι ἔγρ. ὁ Musgrave ἐν Ἡρ. Μ. 889: αἱ ἀδίκους ποινὰς ἐπιβάλλουσαι δίκαι.

ἄδικος 2 ὁ πράττων παρὰ τὸ δίκαιον, ἀντίθ. ἔνδικος. Δίκη... γηρύετ' ἀνθρώπων ἀδίκων νόον Ἡσ. Ἔρ. 260 φθέγγεται (ἀφηγεῖται) τῶν ἀδ. ἀνθρ. τὰ φρονήματα. 336. ἀδικώτερος 174. δίκην ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ Αἰσχ. Χο. 397 κυρ. ἀπαιτῶ δικαιοσύνην ὕστερα ἀπὸ τὰ ἄδικα (ποῦ ἔγιναν). τὸ χρύσεον δὲ τᾶς Δίκας δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται Ἀπ. Σοφ. 11. προσέβλεψεν (αὐτὸν) τὸ χρυσοῦν ὄμμα τῆς Δ., παρέρχεται δὲ (δηλ. δὲν προσβλέπει) τὸν ἄδικον. ἀπ' ἀδίκων ἔχειν ψυχήν Πίνδ. Ὀ. 2, 76 μακρὰν τῶν ἀδ. ἔργων. — ἄδικος γνάθος Ξεν. ἴδ. γνάθος. ἄδικοι ἵπποι Ξεν. ἴδ. δίκαιος. — Συχνότ. παρ' Ἀττ. τραγ. καὶ πεζ. ἰδίως περὶ προσώπ. καὶ περὶ φρονήματος. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Σοφ. Ἀντ. 791 καὶ τῶν δικ. τὰς φρένας παράγεις (παρασύρεις) πρὸς ὕβριν, ὥστε ἀδίκους γίγνεσθαι. φημὶ Πέρσας ἀδικωτέρους περὶ τους ἄλλους ἀποδεδεῖχθαι Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 27. — τὰ ἐντὸς ἄδικα γίγνεται Ξεν. Κυνηγ. 7, 4 ἴσ. βλάπτονται τὰ μέσα των (συνηθίζουν εἰς τοιαύτην τροφὴν καὶ δὲν θέλουν ἄλλην). τὸ δίκαιον ἄγουσ' ὑπὸ τᾶς ἀδίκου βιοτᾶς ἀφανὲς Ἀπ. ἀδέσπ. τραγ. 499 (ἴδ. ἄγω). τὸ ἄδικον: τὰ ἄδικα συχν. ὡς οὐσ. ἴδ. π. χ. Πλ. Γοργ. 460 Ε. — χεῖρες ἄδικοι προσβολαὶ δι' ἔργων (ἴδ. αἰκία) Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 13 (ἄρχοντες ἀδίκων χειρῶν), καὶ συντομώτ. ἀδίκων (οὐδ.) ἄρχειν Αἰλ. Π. Ἱ. 1, 14. — ἄδικος λόγος Ἀρφ. Νεφ. 890 ὁ τὸ ἄδικον προστατεύων, διαστρέφων δὲ τὸ δίκαιον. — ἡμέρα ἄδικος Λουκ. Λεξιφ. 9 ἐν ᾗ οὐ δικάζουσιν (ἀργοῦσι) τὰ δικαστήρια, ἣν ἔκφρασιν ψέγει ὡς βιαίαν ὁ Πολυδ. 7, 25.

ἀδινός 3 (ἄδην ἢ ἀδρός;) συμπεπυκνωμένος. ἀδινὸν κῆρ τ 516 ἡ ὑπὸ τῶν ἐντοσθίων πεπιεσμένη καρδία, κατ' ἄλλους: ἡ ἐκ πυκνῶν ἰνῶν συνισταμένη· πρβ. πυκινός. — ἀδ. μέλισσαι Β 87 πυκνὰ σμήνη μελισσῶν. ἀδ. μυῖαι 469 «πυκναὶ καὶ ἀθρόον πετόμεναι» Σχ. ἀδ. μῆλα πολλὰ κατόπιν ἀλλήλων κ 92. Καὶ αἱ Σειρῆνες ὀνομάζονται ἀδιναὶ ψ 326 ἠχηραί, μεγαλοφώνως ᾄδουσαι. ὀπὶ ἀδινῇ Ἀπ. Ῥ. 4, 1422 μὲ μεγάλην φωνήν. Μτφ. ἀδ. γόος δυνατὸς Σ 316. ἀδινὸν γοόωσα δ 721 ἰσχυρῶς. ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Σοφ. Τρ. 848 χύνουσα πυκνὰ δάκρυα ἔχει αἰωνίως ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς. ἀδινώτερον κλαίειν π 216 σφοδρότερον, ἐπιμονώτερον. ἐμὲ δὲ χρεὼν φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν Πίνδ. Π. 2, 5 ἐμὲ δὲ χρὴ φεύγειν τὸ σφοδρὸν δῆγμα τῶν κακ. — ἀδινῶς ἀνενείκατο Τ 314 βαρέως, δυνατά, ἀνέπνευσε.

ἀδμής-ῆτος οὐ δεδαμασμένος. ἡμίονος δ 637. ἀδ. παρθένος ἀνύπανδρος Ὅμ. Σοφ. Ἀπολλ. Ῥ. κλ. οἱ μὲν ἀδμᾶτες ἀεικελιᾶν νούσων εἰσὶν καὶ ἄνατοι Βακχυλ. Ἀπ. 23 (34) οἱ μὲν εἶνε ἀδάμαστοι (ἀκατάβλητοι) ὑπὸ τῶν ἀεικ. νόσων καὶ ἀβλαβεῖς. παντὶ δὲ σθένει διωγμοῖς ἀσφαλεῖς (ἔγραψα: διωγμοῖσι δ' ἀσφαλέας) ἀδμῆτας ἀδμήτη ῥύσιος γενέσθω Αἰσχ. Ἱκ. 154 ἡ παρθένος Ἄρτεμις παντὶ σθένει ῥυσάσθω ἡμᾶς τὰς παρθένους ἀπὸ τῶν διωγμῶν (κυρ. ὥστε ἀσφαλεῖς εἶναι ἀπὸ τῶν διωγμῶν). Ἡ κἰτ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ῥύσιος γενέσθω, πρβ. ἔξαρνος, συνίστωρ, δέος κττ.

ᾀδοβάτης ὁ, ὁ ἐν ᾅδου βαίνων· ἄλλοι: ὁ εἰς τὸν ᾅδην καταβαίνων. ἀδοβάται (Hermann: ἀγδοβάται) δ' ἐξέφθινται Αἰσχ. Πρ. 926 ἐκφθίμενοι ἐγένοντο ᾀδοβάται.

ἀδόκητος 2 = ἀπροσδόκητος, Σοφ. Ο. Κ. 249. Συχν. π. Εὐρ. ἐν τέλει τῶν δραμάτων, καὶ ἀντίθ. πρὸς τὰ δοκηθέντα, ὡς τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ' ἀδοκήτων πόρων εὗρε θεός Μήδ. 1417 κἀλλ. τὰ προσδοκηθέντα δὲν ἐξετελέσθησαν, τὰ δ' ἀπροσδόκητα εὗρε τρόπον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ὁ θεός. ξυνέβη τε τῷ ἀδοκήτῳ καὶ ἐξαπίνης ἀμφοτέρωθεν τοὺς Ἀθ. θορυβηθῆναι Θουκ. 5, 10 καὶ οὕτω συνέβη διὰ τὸ ἀπροσδόκητον καὶ ἐξαφνικὸν ἀμφοτέρωθεν (τ. ἔ. ἔκ τε τῆς προσβολῆς τοῦ Κλεαρίδου καὶ τῆς τοῦ Βρασίδου) νὰ περιέλθωσιν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς ἀταξίαν. ξυμφορὰ τῇ πόλει πάσῃ οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας ἀδόκητός τε ἐπέπεσεν αὕτη καὶ δεινή 7, 29 ἡ συμφ. αὕτη, ἥτις ἐπέπεσεν εἰς ὅλους τοὺς πολίτας, ὑπῆρξεν οὐδεμιᾶς κατωτέρα, μᾶλλον δ' ἑτέρας ἀπροσδόκητος καὶ φοβερά. — κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα Πίνδ. Ν. 7, 30 τὸ κῦμα τοῦ Ἅιδου ἐμπίπτει ἀπροσδόκητον καὶ εἰς προσδοκῶντα αὐτό. || ἐνεργ. ὁ μὴ προσδοκῶν· Ζεὺς-καθελὼν μὲν δοκέοντ' ἀδόκητον δ' ἐξαείρων Στοβ. Ἐκλογ. 1, 1, 22 καταβιβάσας μὲν τὸν ἔχοντα (μεγάλην) ἰδέαν περὶ ἑαυτοῦ, ἐξυψῶν δὲ τὸν οὐδὲν προσδοκῶντα. — δι' ὀλίγου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου Θουκ. 6, 47 ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ ἀπροσδοκήτως.

ἀδόκιμος 2 οὐ δόκιμος, κυρ. περὶ κιβδήλων νομισμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πέρασιν Πλ. Νόμ. 742 Α. — Μτφ. πέπλων λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν Εὐρ. Τρ. 497 εὐτελῆ («ἀνυπόληπτα») εἰς (πάλαι ποτὲ) ὀλβίους νὰ τὰ φορῶσι. — «Κίβδηλος τὸν τρόπον λέγε, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, καὶ μὴ ἀδόκιμος» Θωμ. Μάγ.

ἄδολος 2, δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει Πίνδ. Ὀ. 7, 54 διὰ τὸν εἰδήμονα κριτὴν (ἄλλοι: ἐν τῷ εἰδήμονι τεχνίτῃ) καὶ ἡ μεγαλιτέρα τέχνη εἶνε ἄνευ δόλου (ἄνευ μαγείας, μαγικῶν μέσων).

ἄδος τό (ἄδην), κόρος, χορτασμός. ἄδος ἵκετο θυμόν Λ 87 κόρος κατέλαβε τὴν ψυχήν του.

ἆδος Δωρ. (πρβ. Ἡσ.) = ἦδος.

ἄδρηστος = ἄδραστος. ἀνδράποδα ἄδρηστα μάλιστα Ἡρ. 4, 142 τ. ἔ. πιστότατα.

ἁδρός 3 μεστός, ὥριμος, πλήρης, μέγας κττ. — τὸ ἁδρὸν ἐπὶ εἴδους (ὕφους) λόγου. «τοῦ πλάσματος τὸ μέν ἐστιν ἰσχνόν, τὸ δὲ ἁδρόν, τὸ δὲ μέσον. Καὶ τὸ

μὲν ἁδρὸν ἐκπληκτικώτατόν ἐστι καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα καὶ ποιητικὸν ἐπιφαῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνὸν τὴν τροπικὴν μὲν καὶ φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει, ἐξ ἀνειμένων δὲ μᾶλλον συνήρτηται, ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς γοεροῖς ἄριστά πως ἐφαρμόττει. Τὸ δὲ μέσον καὶ τοὔνομα μὲν (μόνον;) δηλοῖ ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν. Ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ συνεκφέρεται καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις, ἁρμόζει δὲ τοπογραφίαις καὶ λειμώνων ἢ ἀλσῶν ἐκφράσεσιν. Οἱ δὲ τῶν εἰρημένων ἀποσφαλέντες ἰδεῶν ἀπὸ μὲν τοῦ ἁδροῦ εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον ἐτράπησαν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσχνοῦ εἰς τὸ ταπεινόν, ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου εἰς τὸ ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον» Πρόκλου χρηστομαθίας ἐκλογὴ (παρὰ Φωτίῳ κῶδ. 239). Πρβ. Πλουτ. Βί. Ὁμ. 72. Λογγίν. 40, 4.

ἀδύνατος 2 (ῠ) οὐ δυνάμενος ποιεῖν τι, ἀνίκανος, ἄπορος, πτωχός, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπηρετῇ. περιεῖδεν (αὐτὸν) ἐκ τοσαύτης οὐσίας ἐν τοῖς ἀδυνάτοις μισθοφοροῦντα Αἰσχίν. 1, 103 μεταξὺ τῶν ἀπόρων λαμβάνοντα μισθόν. || πολλὰ τἀδύνατα συνέβαινε Δημ. 18, 10 τὰ ἐμπόδια τὰ καθιστῶντα ἀδύνατον τὴν ἐνέργειαν. Καὶ ἐνταῦθα καὶ 18, 38 τὸ ἀδύνατον σημ. τὴν νόμιμον δικαιολογίαν, δι' ἣν δὲν δύναταί τις νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἀνατεθειμένον ἔργον. καταλελάβηκε ὑμέας ἀδύνατόν τι βωθέειν Ἡρ. 9, 60 ἔχει καταλάβῃ ὑμᾶς τι, ὅπερ σᾶς καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν βοήθειαν. — τὰ ἀδύνατα καρτερεῖν Εὐρ. Ἰ. Α. 1370 ἴδ. καρτερῶ. — ἀδύνατον ὡς ἔστιν τι σῶμα (ἀδύνατον ὄντως ἐστὶ τοὔνομα Bentley) τῆς τύχης Ἀπ. Μενάνδ. 594 εἶνε ἀδύν. νὰ ὑπάρχῃ τι σῶμα τῆς τύχης : ἡ τύχη εἶνέ τι ἀσώματον· κυρ. ἀδύνατον εἰπεῖν ὡς ἔστι τι κτλ.

ᾄδω ἴδ. ἀείδω.

ἀδὼν-όνος ἡ (ᾱ) Δωρ. = ἀηδὼν Μόσχ. 3, 9.

ἄδωρος 2. ἐνεργ. ὁ μὴ δίδων δῶρον Πλ. Συμπ. 197 D. ἐνάρων ψευσθεῖσ' ἀδώροις (Stephanus: -θεῖσα δώροις) εἴτ' ἐλαφαβολίαις Σοφ. Αἴ. 178 ἀπατηθεῖσα διὰ τὰ λάφυρα ἢ διότι δὲν ἔλαβε δῶρα διὰ φονευθεῖσαν ἔλαφον. ἴδ. ψεύδω. || παθ. ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα. χρημάτων ἀδωρότατος Θουκ. 2, 65 ἀδωροδόκητος. || δῶρα ἄδωρα Σοφ. Αἴ. 665 δῶρα κακόδωρα, ὀλέθρια, πράγματι μὴ ὄντα δῶρα.

ἄεθλος ὁ, ἐπ. καὶ Ἰων. = ἆθλος, ἀγών· πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους δ 170 πολλοὺς ὑπέμεινε πόνους (μόχθους).

ἀεί (ᾰ) κυρ. Ἀττ. τύπος καὶ Μ 211. Ψ 648 κἀλλ. (σπαν. π. μτγν. ἐπ.). Ἰων. καὶ ποι. αἰεί, καὶ παρ' Ἀττ. ποιητ., ὅταν ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ εἶνε μακρά· διότι τὸ ἀεὶ ἔχει συνήθως τὸ α βραχύ. Ὅταν δὲ ἡ δευτέρα συλλαβὴ πρέπει νὰ εἶνε βραχεῖα, γράφεται αἰέν, ὃ εὕρηται ἐνίοτε καὶ π. Τραγ. διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ἐν ταῖς Ἀττ. ἐπιγρ. αἰεὶ μέχρι τοῦ 361, κατόπιν ἐπικρατεῖ τὸ ἀεί, τὸ δ' αἰεὶ μόνον ἐν ψηφίσμασι θιασωτῶν. Αἰεὶ εὕρηται καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττ. πεζ. (Ἀντιφῶντι, Θουκυδίδῃ κλ.). Ἐν συντόμῳ ἔχει 12 κατὰ τὸν Herwerden τύπους. 1) αἰεί (αἰϝεί) Δωρ. Ἰων. Ἀττ. ποι. 2) ἀεί ὁ κοινὸς τύπος. 3) αἰίν Δωρ. Ἰων. 4) ἀέν Δωρ. 5) αἰές Λακων. Κρητ. 6) ἀές Δωρ. 7) αἰέ Λακων. 8) ἀέ Δωρ. 9) αἰή Ταραντ. 10) ἠέ (ἀέ) Βοιωτ. 11) αἶι, ἄι, αἶιν, ἄιν Λεσβ. 12) ἀίν Θεσσαλ. — Πάντοτε, κάθε φοράν, ἑκάστοτε. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον Ἡρ. 1, 54 = ἐς ἀεί. τὸν εἰς ἀεὶ χρόνον λεηλατήσει Σοφ. Αἴ. 342 θὰ λεηλατῇ καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα, αἰωνίως, «κατὰ τὸν ἑξῆς χρόνον πάντα» Σχ. Μετά τινος ὑπερβολῆς, ὡς καὶ Ο. Κ. 1584 (ἴδ. κατωτ.) καὶ ἡμεῖς σήμερον. τὸν ἀεὶ πατρὸς δειλαία στενάχουσα Ἠλ. 1075 ὅπου συνήθως ἐνν. χρόνον, ἀλλ' ἴσως ἐνν. μετὰ τοῦ Haupt μᾶλλον στεναγμὸν ἐκ τοῦ στενάχουσα. Ὁμοίως ἐν ἀδεσπ. κωμ. ἀπ. 104 (Kock 3 σ. 420): ἐγὼ τὸν ἄλλον, ἄνδρες, ἐτεθνήκη πάλαι ἅπανθ' ὃν ἔζων ἐνν. χρόνον ἢ βίον, διότι κυρίως εἰπεῖν ἐν τοῖς τοιούτοις οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐννοήσωσιν ὡρισμένον τι ὄνομα. Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Τρ. 80 τοῦτον ἄρας ἆθλον εἰς τὸν ὕστερον ἴδ. αἴρω. Παρομοίως ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο Ο. Κ. 1583: «τὴν ζωήν· εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσειν... τὸ μακρὸν γῆρας» Σχ. τὸν ἄβιον βίοτον διώρθ. Nauck. Ἄλλοι ἄλλα. Ἀλλὰ πρβ. φ 69 καὶ Σοφ. Αἴ. 342. — θεοὶ οἱ ἀεὶ ὄντες Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 22 εἶναι οἱ αἰώνιοι (ἀθάνατοι) θεοί. || ἑκάστοτε, κάθε φοράν, συνήθως ὅταν τὸ ἀεὶ εἶνε μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς μετοχ. ἢ μεταξὺ τῆς ἀναφ. ἀντων. καὶ τοῦ ῥήμ. Ἡρόδ. 9, 116. Δημ. 21, 223 κἀλλ. τοῖσι τουτέων αἰεὶ ἐκγόνοισι Ἡρ. 1, 105 εἰς τοὺς ἑκάστοτε ἐκγόνους αὐτῶν (ἴδ. 3, 83). θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ Αἰσχ. Προμ. 9, 69 = τὸν ἀεὶ κρατοῦντα, διὰ τὸ μέτρον. πρβ. Εὐρ. Ὀρ. 889. — ἄπαις δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον; Εὐρ. Μήδ. 668 μέχρι τῆς σήμερον ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ἄτεκνος; εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται Ἀρφ. Λυσ. 1135 τὸ ἓν μέρος τοῦ λόγου μου τελειώνει ἕως ἐδῶ. — Συχν. ἐπιτείνεται τὸ ἀεὶ διὰ τῆς προσθήκης συνωνύμων διορισμῶν: διαμπερές, συνεχὲς ἀεί, ἑκάστοτε ἀεὶ (π. Δημ.)· ἀείποτε ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, πάντοτε κατὰ πᾶσαν τοῦ χρόνου στιγμήν. — Παρ. ἀεὶ κακοὶ Φρύγες Εὐρ. Ὀρ. 1448 «Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος» Σουΐδας. Οἱ Ἕλληνες εἶχον συνήθως δούλους ἐκ Φρυγίας.

ἀείδω (ἀϝείδω, πρβλ. τὸ Βοιωτ. ἀϝυδός· ᾰ, ᾱ μόνον ἐν τῇ ἄρσει, ὡς ρ 519 Ὕμν. Ὁμ. 18, 1 κλ.) ἀρχαῖον καὶ νέον Ἰων. καὶ ποιητ. ᾄδω πεζ. καὶ ποιητ. ἀλλ' ὄχι Ὁμηρ. παρατ. ἤειδον α 154. φ. 514. μέλ. ἀείσω Σαπφ. ἀπ. 11. Θέογν. 4. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 681 χορ. Θεόκρ. 22, 135.

ἀείσει Κρητ. ἐπίγραμμ. Ἀλεξ. χρόνων. ἀείσομαι χ, 352. Ὕμν. Ὁμ. 10, 1. Θέογν. 943. Πίνδ. Ἰ. 6, 39. Καλλιμ. Ἀπολλ. 30 καὶ ἀλλ. Ἀόρ. ἤεισα Καλλιμ. ἐπιγρ. 21, 4. Ὀππ. Κυν. 3, 1. α̉'εισ- Σιμων. Κ. 53. Θεόκρ. 9, 29. α̉'εισ- φ 411. Ὑποτ. ἀείσω Θεόκρ. 1, 23. Εὐκ. προσαείσειε Ἱπποκρ. 6, 482 L. Προστ. ἄεισον θ 492. Εὐρ. Τρ. 513 χορ. ἀείσατε Ἀριστοφ. Θεσμ. 115 χορ. Ἀπαρφ. ἀεῖσαι ξ 464. Πίνδ. Ὀ. 11, 24. Ἡροδ. 1, 24. Μετοχ. ἀείσας. Μ. ἀ. ἐπ. προστ. ἀείσεο (ἀείδεο χ/φα). Παθ. μόνον. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀείδομαι Πίνδ. Π. 8, 25. ἀειδόμενος Ἡροδ. 4, 35. ἀείδετο (α) Πίνδ. Ὀ. 11, 76. — ᾄδω, ᾖδον (Δωρ. ᾆδον), ᾄσομαι (Δωρ. ᾀσεῦμαι Θεόκρ. 3, 38. ᾄσω Βάβρ. 12, 18. παρὰ τοῖς δοκίμοις μόνον Πλ. Νομ. 666 D, ὅπερ ὁ Πόρσων διώρθ. εἰς ἥσουσιν παρὰ τὸ ἵημι. Δωρ. ᾀσῶ Θεόκρ. 1, 145. 7, 72. 78). Ἀ. ᾖσα. Ἀπαρέμφ. ᾆσαι. παθ. παρακ. ᾖσται Πλ. κωμ. Ἀπ. 69 (Kock), ᾐσμένος Ἀριστείδ. 5, 36. Ἀ. παθ. ᾔσθην, ᾀσθῆναι, ᾀσθείς. Μ. μ. διάσασθαι Ἀ. Β. 37. Ῥημ. ἐπίθ. ᾀστέος Πλ. Πολ. 390 Ε. — Ψάλλω, τραγουδῶ. θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω χ 346 ψάλλω διὰ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. πολλ. Πίνδ. καὶ παθ. ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον Πίνδ. Ὀ. 10, 76 «περιηχεῖτο τοῖς ὕμνοις πᾶς ὁ ναὸς κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐγκωμιαστικὸν (πάντων ὁμοῦ ᾀδόντων) ἐν εὐωχίαις ἡδείαις» Σχ. τρίτον γὰρ ἀμφ' ὀμφαλὸν ὑψιδείρου χθονὸς Πυθιόνικος ἀείδεται ὠκυπόδων ἀρετᾷ σὺν ἵππων Βακχυλ. 4, 4 τρίτην φορὰν ἐξυμνεῖται (ὁ Ἱέρων) ὡς Πυθιόνικος σὺν τῇ ἀρετῇ τῶν ὠκ. ἵππων του περὶ τὸν ὀμφ. τῆς ὑψ. χθ. ᾄδειν εἴς τινα Πλ. Λῦσ. 204 D. ᾄδειν ᾠδὴν ἀναφερομένην εἴς τινα (πρὸς τιμήν τινος). || λέγω, φράζω (ἴδ. Στράβ. 1, σ. 18)· ἅπερ αἱ γραῖαι ᾄδουσιν Πλ. Λῦσ. 205 C περὶ ὧν αἱ γρ. ἀεὶ λαλοῦσι. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς: «τί κάθησαι καὶ μοῦ ψάλλεις»; Οὕτω καὶ μτγν. Λουκ. Ἐν. 12. Πλούτ. ᾄδειν μέλος Πλ. Ἴων 535 Α. ποιήματα ᾀδέσθω Νομ. 829 D. — φρουρᾶς ᾄδω Ἀρφ. Νεφ. 721 ᾄδω, ἐν ᾧ φρουρῶ (τὸ φρουρᾶς εἶνε γεν. χρον. ὡς νυκτός, χειμῶνος κτλ.): «πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν τὸν ὕπνον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν παραμυθεῖσθαι» Σχ. Ὁ Βέκκ. προτιμᾷ τὴν γρ. φρουρὰς ᾄδω = ᾄδω ᾄσματα φρουρᾶς, ἀγρυπνῶ. — ᾄδω Φρυνίχου (ἐνν. μέλος) Ἀρφ. Σφ. 269. 1225. τὰ Στησιχόρου.. ἀρχαῖον ἀείδειν (ἐνν. μέλη) Εὔπολ. ἀπ. 139. χωλὴν δ' ἀείδειν χωλὸν (ἐνν. μέλος) ἐξεπαίδευσα (ἐνν. ἂν) Ἡρώνδ. 1, 71 θὰ σοῦ ἔσπανα τὰ πόδια καὶ θὰ σοῦ ἐμάθαινα νὰ ψάλλῃς τὸ τραγοῦδι τῶν χωλῶν. — Μτφ. πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος, ἡ δ' ὑπορχεῖσθαι κάτω Αἰσχ. Χο. 1022 ὁ μὲν φόβος εἶνε ἕτοιμος νὰ τραγουδῇ, ἡ δὲ καρδία ὑποκάτω νὰ χορεύῃ ἐκ τῆς ταραχῆς της. Ἐν Εὐρ. Ἀνδ. 619 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε κἀγὼ μὲν ηὗδων (ὄχι ᾖδον = ὕμνουν) τῷ γαμοῦντι μήτι σοι κῆδος ξυνάψαι. — Ἐνίοτε εὕρηται τὸ ἀεῖσαι χαίρειν ἀντὶ τοῦ κελεῦσαι (εἰπεῖν) χαίρειν, ὡς σὺ δ' ἀείσας Δημοκλέος υἱέα χαίρειν Ἐπιγρ. Ἑλλ. Kaib. 237 = χαίρειν κελεύσας (εἰπών). — οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σ' ἀράττεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι, ᾄδειν κελεύονθ', ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα; Ἀρφ. Νεφ. 1360 τ. ἔ. μόνον ἂν εἰστίας τέττιγας, ἠδύνασο νὰ προτρέπῃς ἡμᾶς ν' ᾄδωμεν, διότι οἱ τέττιγες περισσότερον εὐχαριστοῦνται ν' ᾄδωσι παρὰ νὰ τρώγωσιν. ᾄδειν πρὸς μυρρίνην Ἡσ. διότι «οἱ ᾄδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες ᾄδουσι» πρὸς αὐτὴν Σχολ. Ἀρφ Νεφ. 1368 ᾄδεις ἔχων Ἡσ. «μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς».

ἀείζωος, ἀείζων ἀεὶ ζῶν, αἰώνιος· χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι Αἰσχ. Ἱκ. 999 τῇ δὲ χώρᾳ ὑπάρχοι μίασμα (ἄγος) ἀΐδιον (ὡς ἐκ τοῦ φόνου τοῦ ἱκέτου)· ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών Ἀπ. Αἰσχύλ. 28. Πρβ «ἀείζων· φυτὸν ἀειθαλές» Ἡσ.

ἀείκεια, Ἰων. ἀεικείη (ἀεικής· πρβ. ἐπιεικής: ἐπιείκεια), αἰκία, αἰκισμός, κάκωσις Π 19. τοῖο δ' Ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ Ω 19 ἀπὸ τοῦ σώματος τούτου ἀπεμάκρυνε πᾶσαν κάκωσιν. ἀεικείας φαίνειν υ 308 πράττειν ἀπρεπεῖς πράξεις. ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν Ἡρ. 1, 115 ἐτ. νὰ μεταχειρισθῇς τὸν παῖδα μὲ τοιαύτην ἀνάρμοστον μαστίγωσιν. Ὑπάρχει Δ. Γ. ἀεικίη. Ἀττ. αἴκεια (αἰκία) ὃ ἴδε.

ἀεικής 2 (Ἀττ. αἰκής), ἀνάρμοστος, ἀπρεπής· ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον Α 456 ἀπόκρουσον τὸν ἀπρεπῆ ὄλεθρον πρβ. Β 264. οὔ οἱ ἀεικὲς Ο 496 δὲν εἶνε ἀνάρμοστον (ἄδοξον) εἰς αὐτόν· οὔ νύν τοι ἀεικὲς οὐδὲν ἦν μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 3, 33 ἦτο λοιπὸν ὅλως φυσικὸν νά —. ἀεικέα μισθὸν Μ 435 ἀσήμαντον, ἀτελῆ μ. ἀεικέα ἕσσο π 199 ἦσο ἀπρεπῶς ἐνδεδυμένος = ν 437. Καὶ π. τραγ. Αἰσχ. Πέρσ. 97. 541. Σοφ. Ἠλ. 184.

ἀεικίζω (α, ἀεικής), ἀεικιῶ Χ 256, ἀεικίσσω Κ. Σμυρν. 10, 401. ἀείκισσα Π 545. Μέσ. ἀ. καὶ παθ. ἴδ. κατωτ. — = αἰκίζω, μεταχειρίζομαι ἐπονειδίστως, ἀπρεπῶς· γαῖαν ἀεικίζει Ω 54 ὑβρίζει, ἀτιμάζει τὴν γῆν (ὁ Ἀχιλλεὺς σύρων τὸν Ἕκτορα). νεκρὸν ἀεικίσσωσι Τ 26 ἀσχημίσωσιν (αἱ μυῖαι) τὸν νεκρὸν (ἐγγεννήσασαι σκώληκας). ἀεικισσαίμεθα μὲ σημ. ἐνεργ. Π 559. Παθ. ἀεικισθήμεναι νεκρὸν ἐάσας σ 222. Περὶ ἄλλων τύπων ἴδ. αἰκίζω.

ἀειλογία ἡ «τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν» Ἀρποκρ. τοὺς ἄλλους κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ προτεινομένους Δημ. 19, 2 καὶ ἂν ἔχουν δώσῃ εὐθύνας τῶν πεπραγμένων, βλέπω ὅτι προτείνουσι καὶ εἶνε ἕτοιμοι πάντοτε νὰ δώσωσι λόγον. ἀειλ. παρέχειν 57, 27.

ἄειλος 2 ἄνευ εἵλης, ἀνήλιος. «ἄειλα πεδία, ἀνήλια·

εἴλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή» Ἡσ. «τὰ πολύσκια χωρία» Ἀ. Β. 347. Ἀπ. Αἰσχ. 334.

ἀείμνηστος 2 (ἀειμνήστη Ἀνθολ. Παρ. 197 Jacobs) οὗ ἀεί τις μέμνηται (μιμνήσκεται), ὁ ἀεὶ μνημονευόμενος. ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον... τάφον καθέξει Σοφ. Αἴ. 1166 τὸν βροτοῖς ἀείμνηστον τάφον (ἐν τῷ ἀκρωτ. Ῥοιτείῳ). ὡς ἂν μάλιστα μετ' αἰειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν καταθήσεσθε (Krüger: καταθῆσθε) Θουκ. 1,33 = καταθήσεσθε τὴν χάριν, ὡς ἂν καταθεῖτό τις αὐτὴν μετὰ μάλιστα αἰειμν. μαρτυρίου: θὰ παρακαταθέσητε τὴν εὐεργεσίαν ὡς παρακαταθήκην οὕτως, ὥστε νὰ ἐνθυμώμεθα αὐτὴν αἰωνίως (ἡ ἐκ τοῦ κινδύνου σωτηρία ἡμῶν θὰ εἶνε τὸ ἀείμνηστον μαρτύριον). ἅπασι Μυτιληναίοις ἀείμνηστος ἡ τότε ἁμαρτία γεγένηται Ἀντιφ. 5,79 διατί οἱ Μυτ. ἐνθυμοῦνται πάντοτε τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔκαμαν τότε (τὸ τῆς ἀποστάσεως), ἐξηγεῖται ἐφεξῆς. τὴν τῆς σωφροσύνης παράκλησιν διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως αὐτοὺς παρακέκληκα Αἰσχ. 2,180 τὴν περὶ τῆς σωφροσ. προτροπὴν ἔχω προτρέψῃ αὐτοὺς διὰ τῆς κατηγορίας τοῦ Τιμ., οὕτως ὥστε νὰ εἶνε ἀείμνηστος.

ἀείρω (α) ἐκ τοῦ ἀϜείρω (αὐειρομέναι Ἀλκμ. 23, 63), ἀρχ. καὶ νέον Ἰων. καὶ ποιητ. (ἀέρρω Λέσβιοι), ἐν λυρ. καὶ χορ. χωρίοις Τραγ., ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ τριμέτρῳ (Σοφ. Ἀντ. 418). Πεζολ. εἶνε τὸ αἴρω (ἀλλ' ἤδη Ρ 724).—ἤειρον Κ 499. Ἡρ. 2,125. ἐξ- σ 126.-ἄειρον Τ 386. ἀρῶ (α) συνῃρ. ἐκ τοῦ ἀερῶ Αἰσχ. Πέρ. 797. Εὐρ. Ἡρ. 322. Ἱκέτ. 772. Ἰ. Τ. 117. Τρ. 1148. Ἀρφ. Βάτρ. 377 (τὸ Σοφ. Αἴ. 75 ἀρεῖς = ⏑ – ἀρῇ Schneidewin ἐκ τοῦ ἄρνυμαι).— ἤειρα Ω 590. Ἀπ. Ῥ. 2,1231. ἄειρα (ᾰ) Ψ 730. φ 18. ἐξήειρε Ἡρ. 6,126. ἀέρσῃ ὑποτ. Πανύασ. παρ' Ἀθην. 36 D (νοῦν ἀπαμέρσῃ Nauck). ἄειρον Θεόκρ. 22, 65, ἀείρας Μ 383. Σοφ. Ἀντ. 418. Ἡρ. 1,87.—Μέσ. ἀρεῖται (ᾱ) Εὐρ. Ἑλ. 1597.—ἀείραο Ἀπ. Ῥ. 4,746. ἀειράμενος Ψ 856 κἀλλ. Ἡρ. 7,132. 156. 8,94. ἀντ- 6,44. ἀνταείρασθαι 7,212. ἠερμένος Ἀπ. Ῥ. 2,171.—ἄωρτο (ᾰ) Γ 272. Τ 253. Θεόκρ. 24,73 (πρβ. ἔωρτο Ἡσ.).—παρηέρθην Π 341. ἀέρθη τ 540. ἄερθεν Θ 74. ἀερθῶ Εὐρ. Ἀνδ. 848. ἀερθεὶς θ 375. μ 432. Πίνδ. Ν. 7,75 Τραγ., Ἡρ. 1,170.—παίρνω ἀπὸ κάτω, σηκώνω ὑψηλά· ἀπὸ ἕθεν (= ἀφ' ἑαυτοῦ) ὑψόσ' ἀείρας θῆκεν ἀνὰ μυρίκην Κ 465 σηκώσας ὑψηλὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του (τὰ ὅπλα) ἔβαλεν αὐτὰ ἐπάνω εἰς μ. ὑψόσ' ἀειρέσθην Ψ 501 ὑψηλὰ ἐσηκώνοντο, δὲν ἐπατοῦσαν τὴν γῆν. ἐκ βελέων Σαρπηδόνα ἀείρας Π 678 ἀφ' οὗ ἐσήκωσε τὸν Σ. (καὶ τὸν ἔβγαλε) ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἦσαν τὰ βέλη (ἐκ τοῦ τόπου τῶν βελῶν). ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας θήκατο Κ 30 ἄρας ἐπέθηκε τῇ κεφαλῇ τὴν στεφάνην. Κατά τινα τμῆσιν καὶ τὸ Ἀλκαίου Ἀπ. 41 (31) καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις, περὶ οὗ ἴδ. λ. αἴτας.—ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν γ 312 ὅσα (κτήματα) ἐσήκωσαν (ἠδυνήθησαν νὰ σηκώσωσι) τὰ πλοῖά του ὡς φορτίον. μῆλα ἄειραν νηυσί φ 17 ἐσήκωσαν μὲ τὰ πλοῖα, ἀπήγαγον.—μή μοι οἶνον ἄειρε Ζ 264 μή μοι πρόσφερε οἶνον (κυρ. μή μοι σήκωνε ποτήριον οἴνου, ἵνα μοι τὸ προσφέρῃς). κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν (ὃ ἴδ.) ἀείρων Αἰσχ. Πέρ. 664 ὑψῶν τὴν κροκοβαφῆ εὔμαριν τοῦ ποδός σου. — εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον Αἰσχ. Πέρ. 797 θὰ σηκώσωμεν (ἀπὸ ἐδῶ) καλῶς παρεσκευασμένον ἐκλεκτὸν στρατόν.—Μέσ. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο Υ 247 οὐδὲ ἑκατ. πλοῖον δύναται νὰ σηκώσῃ ἐπάνω του ὡς φορτίον ὅλα ταῦτα τὰ ὀνείδη· πάντας ἀειράμενος πελέκεας οἶκόνδε φερέσθω Ψ 856 ἀφ' οὗ σηκώσῃ ἐπάνω του ὅλους τοὺς πελ., ἂς τοὺς φέρῃ μαζί του εἰς τὸ σπίτι του. πρβ. Ζ 293. Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ πεζ λόγῳ: τούτους ἐκέλευον ἀραμένους ἀποφέρειν εἰς Λέχαιον Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 14. ἀείρομαι Σοφ. Τρ. 216 χορεύω εἰς τὸν ἀέρα, «μετεωρίζομαι ἐν τῷ χορεύειν εἰς τὸν ἀέρα» Σχ. — πρεσβύτερός εἰμι καὶ βαρὺς ἀείρεσθαι Ἡρ. 4,150 καὶ βαρὺς (ὡς ἐκ τοῦ γήρατος) νὰ μετακινῶμαι. νόος ἐς θεοὺς (ἐς θεῶν Bergk) ἀερθείς Ἀνακρ. 55,7 «μετεωρισθείς». τὰ ἱστία ἀειράμενος Ἡρ. 8,56 = ἀράμενος (ἄρας) τὰ ἱστία: σηκώσας τὰ πανιά = ἀερθείς 1,165 σηκωθείς. Καὶ περὶ τῆς ξηρᾶς: ἀερθέντες οἱ πολλοὶ ἀπαλλάσσοντο 9,52 σηκωθέντες (μεταστραποδεύσαντες) ἀνεχώρουν. — ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος Θέογν. 90 ἀναφανδὸν ἐγείρας ἔριδα. τῷ βαρβάρῳ πόλεμον ἀειράμενοι Ἡρ 7,132. 156 ἐπιχειρήσαντες (κυρ. σηκώσαντες) πόλεμον ἐναντίον τοῦ βαρβάρου. Ὁμοίως μεταχειρίζονται τὸ ἄρασθαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 344 κἀλλ. Θουκ. 1,80 κἀλλ. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 45.—Μτφ. νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν Πίνδ. Ν. 7,75 δὲν ἀρνοῦμαι ν' ἀποδώσω τὸν προσήκοντα ἔπαινον εἰς τὸν νικητήν, ἂν καὶ ὑπερβὰς τὸ ὅριον (τὸ μέτρον), λόγον τινὰ (ἐναντίον) ἀνεφώνησα. Πρβ. Σιμων. παρὰ Θουκ. 6,59. — μάχαιρα ἄωρτο Γ 272 ἐκρέματο. Τ 253. — ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθέν Αἰσχ. Ἀγ. 1526 τὸν ἐμὸν βλαστὸν (τέκνον) τὸν ἐκ τοῦδε (συλληφθέντα) ἀναδραμόντα εἰς ὕψος.

ἀείφρουρος 2 ἀεὶ φρουρῶν, ἐν φυλακῇ ἔχων· κατασκαφῆς οἴκησις ἀείφρουρος Σοφ. Ἀντ. 891 κατεσκαμμένον (ὑπόγειον) οἴκημα ἀεὶ φρουροῦν τοὺς ἐγκεκλεισμένους ἐν αὐτῷ «διὰ τὸ μὴ πρὸς καιρὸν εἶναι τὴν φρουρὰν ἀλλὰ διόλου» Σχ. «ἀείφρουρος· ἀεὶ διαμένων», Ἡσ. τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ κάρα πυκάζομαι Κρατῖν. π. Ἀθην. 685 F σκεπάζω τὴν κεφαλήν μου (στεφανώνομαι) μὲ τὸ ἀείφ. μελίλωτον· ὅπου ὁ Kock διώρθ. τῷ τ' ἀειφόρῳ διὰ τὸ τοῦ Ἡσυχ. «ἀειφόρος· ἀειθαλής· Σοφοκλῆς Τηλέφῳ»· ἴδ. Ἀπ. Σοφ. 522.

ἀεκήλια ἔργα Σ 77 = ἀεικέλια, δυσάρεστα (τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιθυμεῖ), ἐπονείδιστα.

ἀέκων ποι. καὶ Ἰων., συνῃρ. Ἀττ. ἄκων (α)· πόλλ' ἀέκων Λ 557 κατὰ πολλὰ ἄκων· ἀέκοντος ἐμοῖο α 310 ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου. ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα Δ 646 ἢ μὲ βίαν χωρὶς νὰ θέλῃς σοῦ ἀφήρεσε τὸ πλοῖον. Οἱ μὲν ἐξαρτῶσι τὴν γεν. ἐκ τῆς ἀπ-, οἱ δὲ ἐκ τοῦ βίῃ. Ἡ γεν. φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶνε ἀπόλυτος, ὡς καὶ ἐν Λ 430. Ἄλλως τὸ νόημα φανερόν. || παθ. κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα Σοφ. Ο. Τ. 1230 κακὰ γενόμενα ἑκουσίως καὶ ὄχι ἀκουσίως. ἔργων ἀκόντων Ο. Κ. 240.

ἄελλα ἡ (ἄημι· πρβ. θύελλα), θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος· ἄελλαι παντοίων ἀνέμων ε 292. 304. Ν 795. ὅθ' ὑπ' ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι Ν 334 ὅταν ἕνεκα τῆς συγκρούσεως τῶν ἀνέμων ἐπιπίπτωσιν αἱ θύελλαι.—Ἐν Π 374 = κονιορτός. Μτφ. ὠκυδρόμοις ἀέλλαις θρῴσκει πεδίον Εὐρ. Βάκ. 873 διὰ ταχύτητος ὁμοίας θυέλλῃ πηδᾷ διὰ τῆς πεδιάδος. ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισιν Ἑλ. 1498 ἐν ᾧ τὰ ἄστρα ταχέως κινοῦνται ὑπεράνω αὐτῶν.

ἀελλὴς κονίσαλος Ζ 13 πυκνὸς κονιορτός, σύννεφον κονιορτοῦ. Πρβ. ἀολλής.

ἀελπτία ἡ, ἀπελπισία· καί τιν' ἀελπτίᾳ (ἀελπείᾳ Schroeder κατὰ τὸ κακοεργείῃ ἐκ τοῦ ἀελπής) βαλὼν ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει τὸ δ' οὔπω Πίνδ. Π. 12,31 ὁ χρόνος κτυπήσας τινὰ μὲ ἀπελπισίαν παρὰ τὴν προσδοκίαν του τὸ μὲν θὰ δώσῃ, τὸ δὲ ὄχι ἀκόμη (πρβ. Σοφ. Τρ. 940 αἰτίᾳ βάλοι κακῇ, περὶ οὗ ἴδ. βάλλω). κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος Ἀρχιλόχ. Ἀπ. 54 (35) ἀπροσδοκήτως καταλαμβάνει (ἡμᾶς) φόβος.

ἄελπτος 2 ποι. 1) παθ. ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 219. Αἰσχύλ. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν Σοφ. Αἴ. 648 τὰ πάντα πρέπει τις νὰ προσδοκᾷ. Εὐρυσθέα σοι ἄγοντες ἥκομεν, ἄελπτον ὄψιν, τῷδέ τ' οὐχ ἧσσον τυχεῖν Εὐρ. Ἡρακλ. 930 ἀνέλπιστόν σοι ὄψιν (θέαμα) καὶ οὐχ ἧσσον ἀνέλπιστον τῷδε (Εὐρυσθεῖ κατὰ τὸ) τυχεῖν αὐτῆς. εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμῶν Ἀτρείδαις Σοφ. Αἴ. 716 ἀφ' οὗ τοὐλάχιστον ὁ Αἴ. μετεπείσθη ν' ἀφήσῃ τοὺς ἐναντίον τῶν Ἀτρ. θυμούς του. πολλά τοι θεὸς (Musgrave: τοῖς θεοῖς) κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις τελεῖ (Lobeck: πέλει) Ἀπ. Εὐρ. 100 πολλὰ βεβαίως ὁ θεὸς καὶ ἐκ τῶν ἀνελπίστων καθιστᾷ εὔκολα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. ἄελπτα τῶν ἐμῶν τινι πέμψω πρὸς Ἄργος Εὐρ. Ἰ. Τ. 639 τ. ἔ. ἄελπτα ἀγγέλματα. ἐξ ἀέλπτου Ἡρ. 1, 111 ἀνελπίστως || ἐνεργ. ἀέλπτοις ὠδίνεσσι Ὁμ. Ὕμν. Ἀπ. 91 ταῖς μὴ παρεχούσαις ἐλπίδα: βαρείαις.—ἀέλπτως ἐν τῇ συχνῇ Εὐρ. ῥήσει πολλὰ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, ἴδ. ἀδόκητος.

ἀεξίβιον ἀντλήσει πένθος Ἐπιγρ. Ἑλλ. 562 ἴσ. πένθος, ὅπερ αὐξάνει τὸν βίον.

ἀεξίφυλλοι ἀκταί Αἰσχ. Ἀγ. 700 αὔξουσαι φύλλα, ἔχουσαι ἄφθονα φύλλα. Τὸ χωρίον: πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοὶ (ἐνν. ἔπλευσαν) κατ' ἴχνος πλατᾶν ἄφαντον κελσάντων Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους (Τρικλίνιος: ἀξιφύλλους) καὶ πολυπληθεῖς φεράσπ. κυνηγοὶ ἔπλευσαν ἀκολουθοῦντες τὰ ἴχνη τῶν κωπῶν, ἃ ἔγιναν ἄφαντα, ἐκείνων (τοῦ Πάριδος καὶ τῶν περὶ αὐτόν), οἵτινες προσωρμίσθησαν εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Σιμόεντος, ὧν τὰ φύλλα ηὐξήθησαν διὰ τὴν αἱματηρὰν ἔριδα (δηλ. τὰ δένδρα ποτισθέντα ὑπὸ τοῦ αἵματος ἀνεπτύχθησαν καὶ ἔγιναν πολύφυλλα).

ἀέξω (ἀϝέξω: augeo: wachsen) πκλ. καὶ νέον Ἰων. καὶ ποιητ., παρ' ἀρχαιοτέροις μόνον ἐν. καὶ πρτ. ἄεξον ρ 489, π. μτγν. ἀεξήσω Νόνν. 12, 24. ηέξησα 8, 104 κἀλλ.—Παθ. ἀέξεται Σ 110. Ἡσ. Ἔρ. 377. ηέξευ Καλλίμ. Δί. 55. ἀέξετο Λ 84. χ 426. Ἡσ. Θε. 195. ηέξοντο Ἀπ. Ῥ. 4, 1426.—ἀεξήσεσθαι Ἀπ. Ῥ. 3, 837. ἀεξήθην 2, 511. Νόνν. 9, 168 κἀλλ. Ὑπερσ. ἀνηέξητο Νόνν. 4, 427 κλ. πρβ. αὔξάνω. **ἀέξω** = αὔξω = αὐξάνω. ὄμβρος ἀέξει οἶνον ι 111 κάμνει τὸν οἶνον νὰ προκόπτῃ. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει ω 231 αὐξάνει (τρέφει) τὸ πένθος, ὥστε μέγα εἶναι. ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί ο 372 προάγουσι τὸ ἔργον, εὐλογοῦσιν αὐτό. ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τὸ καλῶς ἐργμένον αἰὲν ἀέξει Βακχυλ. 12 (13), 205 (173) ὁ π. χρ. ἀεὶ αὐξάνει τὸ καλῶς πεπραγμένον (τὰ ἔνδοξα ἔργα). ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει Ἡσ. Ἔρ. 6 (ὁ Ζεὺς) τὸν ἀρίδηλον (ἐπιφανῆ) ταπεινοῖ, καὶ τὸν ἀφανῆ αὐξάνει (προάγει). οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν Καλλίμ. εἰς Δία 95 οὔτε ἄνευ τῆς ἀρετῆς ὁ πλοῦτος ἐπίσταται αὐξάνειν (προάγειν) τοὺς ἄνδρας. τὸν θυμὸν ἄεξε, τερπόμενος θαλίῃσι Ἀνθ. 16, 27 εὐχαρίστει τὴν καρδίαν σου, τερπόμενος διὰ διασκεδάσεων. τὰν (ἀγγελίαν) ὁ πολὺς μῦθος ἀέξει Σοφ. Αἴ. 226 τὴν ὁποίαν μεγαλώνει ἡ φήμη τοῦ λαοῦ. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος Πίνδ. Ὀ. 6 τέλ. τῶν ἐμῶν ὕμνων τὸ ἄνθος αὔξανε (ποιῶν αὐτὸ) τερπνόν. θνατὸν εὔντα χρὴ διδύμους ἀέξειν γνώμας, ὅτι τ' αὔριον ὄψεαι μοῦνον ἁλίου φάος χὤτι πεντήκοντα ἔτεα ζωὰν βαθύπλουτον τελεῖς Βακχυλ. 3, 78 ἀφ' οὗ εἶσαι θνητός, δύο γνώμας πρέπει νὰ ἔχῃς (νὰ τρέφῃς), ὅτι αὔριον μόνον θὰ ἴδῃς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη θὰ ἐξακολουθῇς νὰ ζῇς ζωὴν βαθύπλουτον.—Παθ. ἀέξεται ἔνδοθι θυμός β 315 φουσκώνει μέσα ἡ καρδιά. Τηλέμαχος νέον μὲν ἀέξετο χ 426 νεωστὶ (μόλις πρὸ ὀλίγου) ηὐξάνετο. πρὸς παρεὸν γὰρ μῆτις ἀέξεται ἀνθρώποισιν Ἀπ. Ἐμπεδ. 106, ὅπερ ἑρμηνεύει ὁ Σιμπλίκιος ὧδε: «μεταβάλλοντας τὴν ἕξιν μεταβάλλειν φησὶ τὴν φρόνησιν»: κατὰ τὴν παροῦσαν ἕξιν (κατὰ

τὴν ἑκάστοτε σωματικὴν σχέσιν) αὐξάνεται ἡ βουλὴ (ἡ φρόνησις) παρὰ τοῖς ἀνθρ. ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα θάλλει Αἰσχ. Ἱκ. 868 ἴδ. ζώφυτος. Ἡρ. 3,80. οἷοι ἀηδονιδῆες (Valcken. ἀηδονιῆες) ἀεξομενᾶν (Ahrens: ἀεξομένων) ἐπὶ δένδρων πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζου Θεόκρ. 15,121 ὁποῖοι οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων πειρώμενοι τῶν αὐξομένων πτερύγων πέτονται ἐπὶ τῶν δένδρων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

ἄεπτος 2 ἕπεσθαι οὐ δυνάμενος. Τοιοῦτον ἐπίθ. φαίνεται ὅτι ὑπολανθάνει ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 147: τόσσων (τόσον νεώτ. χ/φα) περ εὔφρων καλὰ δρόσοισιν ἀέλπτοις μαλερῶν ὄντων (λεόντων Stanley κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. σ. 377: «Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε») πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλοισι, τερπνὰ τούτων αἰτῇ ξύμβολα κρᾶναι, δεξιὰ μὲν κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν «ἀέλπτοις (Γρ. ἀέπτοις) δὲ τοῖς ἕπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις» Σχ. Τὸ χωρίον, εἰ καὶ ὑπέστη πλείστας διορθώσεις, δὲν εἶνε τόσον ἐφθαρμένον, ὅσον νομίζεται. Ἂν γράψωμεν τόσσον ἢ τόσον, ἀέπτοις ἀντὶ τοῦ ἀέλπτοις καὶ λεόντων ἀντὶ τοῦ ὄντων, δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ὧδε: ὦ καλὴ Ἄρτεμις, ἥτις εἶσαι τόσον εὐνοϊκὴ εἰς τοὺς μικροὺς σκύμνους τῶν ἀγρίων λεόντων καὶ εἰς πάντων τῶν ἀγρονόμων θηρίων τὰ φιλόμαστα νεογνά, παρακαλεῖσαι νὰ ἐκπληρώσῃς μὲ εὐάρεστον τρόπον τὰ περὶ τούτων σημεῖα, δηλ. τὰ δεξιὰ μὲν κατάμομφα δὲ φάσματα τῶν στρουθῶν. ἴδ. κατάμομφος.

ἀεργία ἡ, Ἰων. ἀεργίη, Ἀττ. συνῃρ. ἀργία (ῐ, μακρὸν δὲ ἐν ω 251 καὶ Ἡσ. Ἔργ. 309). οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει ω 251 ἀληθῶς ὅμως ὄχι ἀπὸ ὀκνηρίαν σὲ ἀφίνει ἀπεριποίητον. Τὸ π. Αἰσχίν. 3,108 τὴν χώραν — ἀναθεῖναι τοῖς θεοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς: τὴν χώραν μητ' αὐτοὺς ἐργάζεσθαι μητ' ἄλλον ἐᾶν.

ἀέρδην = ἄρδην (α)· ἀέρδην λαβεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 244, ἴδ. προνωπής.

ἀερέθομαι ἴδ. ἠερέθομαι.

ἀερίζω ἐν τῇ γυμναστικῇ σημ. ὡς φαίνεται πλήττω τὸν ἀέρα χάριν ἀσκήσεως· πύκται δὲ ἀκροχειριζέσθων ἐλαφροί τε καὶ ἀερίζοντες Φιλόστρ. γυμναστ. κ. 50. Πρβ. Εὐσταθ. 1215: «τινὲς ἀπὸ τῶν πυγμάχων τὴν παροιμίαν (ἀέρα δέρειν) εἰρῆσθαι δοκοῦσι, οἳ πολλάκις οὐκ εὐστοχοῦντες μάτην κινοῦσι τὰς χεῖρας». Λουκ. Ἑρμότ. 33: ἀθλητὴν ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα. Ὅθεν καὶ ἡ παροιμ. ἀέρα δέρειν.

ἄερθεν = ἀέρθησαν τοῦ ἀείρω.

ἀερσίμαχος 2 ἀείρων (αἴρων) μάχην, σηκώνων πόλεμον. υἷας ἀερσιμάχους Βακχυλίδ. 12, 100.

ἀερσίνοος-νους 2 αἴρων, ἐπαίρων, διεγείρων, τὸν νοῦν· αὐλῶν ὕπ' ἀερσινόων Βακχυλίδ. 12, 73.

ἀερτάζω ἐπ. παρασχημ. τοῦ ἀείρω.

ἀερτάω = ἀερτάζω· εὑρὼν (λείψανον σκολοπένδρης) ἠέρτησε Παλαίμονι Ἀνθ. 6,223 τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸν Παλ. ὡς ἀφιέρωμα.

ἄεσα, ἀέσαι ἴδ. ἀέσκω.

ἀεσίφρων 2, οἱ μὲν = φρεσὶν ἀασθείς, φρενοβλαβής· οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀέσαι: «κοιμισμένος» δηλ. τὸν νοῦν, ἀνόητος, μωρός Υ 183. Ψ 603. φ. 302. Ἡσ. Ἔρ. 333.

ἀέσκω-ομαι (Ἡρωδιαν. 1,436. Ἡσ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι τὴν νύκτα (ἀϜεσ- πρβ. ἰαύω). μόνον ἀόρ. ἐπ. ἄεσα (τὸ πρῶτον ᾱ ἐν ἄρσει) τ 342 ἐκοιμήθην. ἀέσαμεν γ 151. ἄεσαν γ 490. ο 188. Ἀπ. Ῥ. 4, 884. τὸ α ἐν τῇ θέσει γ 490. ο 188. συνῃρ. ἄσαμεν π 357. ἀέσαι (ᾰ) ο 40. καταέσσας = κατακοιμηθείς Ἡσ.

ἀετός, ἐπ. Ἰων. καὶ Ἀττ. αἰετός, ἀετός ὡς καὶ σήμερον, συχν. Ὅμ. Τραγ. ἴδ. Ἀριστοτ. 490 a 6.592 b 1 κἀλλ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγραν ποσίν Πίνδ. Ν. 3,80 εἶνε δὲ ὁ ἀετὸς ταχὺς μεταξὺ τῶν πτηνῶν, ὅστις μακρόθεν ἐπιδιώκων τὴν ἄγραν αὐτοῦ, ταχέως καταλαμβάνει διὰ τῶν ποδῶν του αὐτὴν καὶ κατασπαράσσει (κυρ. ποιῶν αὐτὴν δαφοινόν). Παρ. αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι ἐπὶ τῶν ἀνεφίκτων· πρβ. ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι Ἀρφ. Ἱππ. 1013. καὶ παλαιὸς χρησμὸς περὶ τῶν Ἀθηνῶν: αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα «οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξεις ἁπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὀρνέων» Σχ. ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι ἴδ. Ἀρφ. Λυσ. 695 «τὰ γὰρ ᾠὰ τῶν ἀετῶν οἱ κάνθαροι κυλίοντες διαφθείρουσιν» Σχ. Ὁ στ. τοῦ Ἀρφ. ἔχει ὧδε: ἀετὸν τίκτοντα κάνθαρός σε μαιεύσομαι τ. ἔ. ὅπως ὁ κανθαρος μαιευόμενος διαφθείρει τὰ ᾠά τοῦ ἀετοῦ, οὕτω καὶ ἐγὼ θὰ διαφθείρω τὰ σὰ ᾠὰ (τοὺς ὄρχεις σου). ‖ ἐν τῇ ἀρχιτεκτον. ἀετὸς εἶνε τὸ ἀέτωμα, ἰδίως τὸ τῶν ναῶν: «ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαίοις κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα, ἀποτετακότος τὰ πτερά» Ἀ. Β. 343. — Ὁ γνήσιος ἀρχαῖος Ἀττ. τύπος εἶνε ὁ Ἰων. αἰετός· ὁμοίως αἰεταῖος, ἐναιέτιον, καταιέτιος καὶ παραιετίς· πάντα ταῦτα γράφονται διὰ τῆς αι ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῶν δοκίμων χρόνων. τῷ 298 π. Χ. εὕρηται ἐν ἐπιγρ. ἀέτωμα. Πρβ. αἰβετός = αἰϜετός.

ἄζα-ης (ἄζη) ξηρασία, θερμότης· ἠελίου Ὀππ. Κ. 1,134 ‖ ῥύπος, εὐρώς· σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ χ 184 μουχλιασμένον ἢ λερωμένον.

ἀζαλέος 3 ξηρός, ξηραντικός· βῶν ἀζαλέην Η 238 ἀσπίδα ἐκ δέρματος βοός· ἀζαλέον γῆρας Πλουτ. 789 C ἀπεξηραμμένον. ἐμοὶ δ' ἔρος οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων Θρηΐκιος βορέας, ἀΐσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβὴς

ἐγκρατέως (Hermann ἀθάμβησε κραταιῶς), παιδόθεν φυλάσσει (πεδόθεν σαλάσσει διορθοῦσιν) ἡμετέρας φρένας Ἴβυκος π. Ἀθήν. 601 C (Ἀπ. 1) εἰς ἐμὲ δ' ὁ ἔρως κατ' οὐδεμίαν ὥραν τοῦ ἔτους ἡσυχάζων, ὡς Θρακικὸς βορρᾶς (θύελλα) ἐκπέμπων φλόγας ἕνεκα τῶν ἀστραπῶν, ἐξορμῶν ἐκ τῶν κόλπων τῆς Ἀφροδίτης μὲ ξηραντικὰς (φλογερὰς) μανίας ἀτρόμητος ἰσχυρῶς, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας (ὑπερβολικῶς) κατέχει τὰς φρένας ἡμῶν.

ἄζηλος 2 = ἀζήλωτος, ἀζήλευτος· φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω Αἰσχ. Πρ. 149 ὑπομενῶ φρουρὰν ἀνεπίφθονον, ἀθλίαν. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Σοφ. Τρ. 284 = ἐξ ὀλβίων ἄνολβοι γενόμεναι: ἀφ' οὗ ἀπὸ τὰ καλὰ ποῦ εἶχαν μετέπεσαν εἰς ζωὴν ἀζήλευτον. ἄζηλα πέλει χρησμὸς π. Ἡρ. 7,140 τὰ πράγματα (ἀορίστως, ὄχι τὰ μέλη τοῦ σώματος) εἶνε διὰ νὰ μὴ τὰ ζηλεύῃ κανείς: εἰς ἐλεεινήν, ἀθλίαν, κατάστασιν. Ἡ διόρθ. ἀΐδηλα δὲν ἁρμόζει κατὰ τὴν γνώμην μου. || ἐνεργ. οὐκ ἔχων ζῆλον, ποῦ δὲν ζηλεύει. Πλαγγὼν τὸ ἄζηλον συνιδοῦσα τῆς Βακχίδος Ἀθήν. 594 C ἐννοήσασα ὅτι ἡ Β. δὲν ἐζήλευε, «δὲν ἦτο ζηλειάρα».

ἀζηχής 2 (ἴσως ἐκ τοῦ ἀδιηχὴς ἢ ἀδιεχής = ἀδιάλειπτος). ἀζηχὴς ὀρυμαγδός Ρ 140 ἀδιάλειπτος. ἀζηχὲς μεμακυῖαι Δ 435 ἀδιακόπως· ἀζηχὲς ὁμόκλεον ἀλλήλοισι Ο 658 ἀδιαλείπτως προέτρεπον ἀλλήλους. ἀζηχὴς ὀδύνη Ο 25 ἡ σφοδρὰ ἢ συνεχής. μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ ἀζηχὲς (ἀδιαλείπτως) φαγέμεν καὶ πιέμεν σ 2 (ἴδ. μεταπρέπω). κορώνας ἀζηχέας Ἀπ. Ῥ. 2,99 ξηρὰς καὶ σκληράς. ὑψόσ' ἀναθρῴσκων κεφαλὴν ἀζηχὲς ἐρείδει Ὀππ. Ἁλ. 3, 129. εἰς ὕψος ἀναπηδῶν συνεχῶς «ἐπερείδει τὴν κεφ. τῷ ἀγκίστρῳ πρὸς τὸ εὐρυνθῆναι τὴν πληγὴν καὶ ἐξελθεῖν τὸ ἄγκιστρον» Σχ.

ἄζῡμος 2 ὁ ἄνευ ζύμης. Μτφ. τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο Πλ. Τίμαι. σ. 74 D τὰ νεῦρα συνέμιξεν ἐξ ὀστῶν καὶ ἀζύμου κρέατος, διὰ δὲ τῆς ἐξ ἀμφοτέρων τούτων συμμίξεως συναπετέλεσεν ἐν αὐτοῖς μέσην τινὰ κρᾶσιν· «ἀζύμου κράσεως: ἀντὶ τοῦ τῆς γλίσχρας... λέγεται γὰρ κρέα γλίσχρα τὰ ἄσαρκα καὶ δερματώδη» Ἀ. Β. σ. 348.

ἄζω (πρβ. ἄζα, ἀζαίνω) ξηραίνω· χροια Σείριος ἄζει Ἡσ. Ἀσπ. 397. Ἀλκαῖ. 39,8. ἀζομένη κεῖται Δ 487 ξηραινομένη. Μτφ. εἰ γάρ τις ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος Ἡσ. Θε. 99 φθείρεται, τήκεται τὴν καρδίαν τεθλιμμένος (ἴδ. κατωτ.). Παρ' Ἡρ. 3,41 ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσθείη ὀρθῶς νῦν γράφεται ἀσηθείη ὃ ἴδε (ἐν λ. ἀσάω).

ἄζω (ἐκ τοῦ ἐπιφων. ἆ, πρβ. αἰάζω, φεύζω, οἰμώζω, ὤζω) στενάζω, κυρ. φωνάζω ἆ. Ἀπ. Σοφ. 893 τινὲς δὲ τὸ ἐν Ἡσ. Θε. 99 ἄζηται θεωροῦσιν ὡς μέσον τύπον τούτου τοῦ ἄζω. «τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος· οὕτω Νικόχαρις» Ἀ. Β. 348. Γρ. Νικοχάρης.

ἅζω (jαγjω, ἅγιος, ἁγνός, ἅγος), σέβω τιμῶ. Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν Σοφ. Ο. Κ. 133 τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν λόγος οὐδὲν ἅζοντα: λόγος ἐστὶν ἥκειν τινὰ νῦν οὐδὲν σέβοντα. Ἀλλαχοῦ τὸ μέσον ἅζομαι σέβομαι· ἅζετο μὴ νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι Ξ 261 ηὐλαβεῖτο μὴ πράττῃ δυσάρεστα εἰς τὴν νύκτα. Ἀπολ. ἁζόμενος ι 200 ἀπὸ εὐσέβειαν καὶ εὐλάβειαν. Μετ' ἀπαρ. Ζ 267. δὶς θανεῖν οὐχ ἅζομαι Εὐρ. Ὀρ. 1116 δὲν φοβοῦμαι ν' ἀποθάνω δίς κἀλλ.—ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος, τί ἐξανύσεις.. χρέος; Σοφ. Ο. Τ. 155 περίφροντις, ἀνήσυχος, διὰ σέ, τί καθῆκον θὰ ἐπιβάλῃς εἰς ἐμὲ νὰ ἐκτελέσω;

ἄζωστος 2 οὐκ ἐζωσμένος. γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ σηοί Ἡσ. Ἔργ. 345 (ἐν ἀνάγκῃ) οἱ μὲν γείτονες ἔρχονται (τρέχουν) χωρὶς νὰ ζωσθοῦν τὸ ἔνδυμά των, τὸ ζώνονται δὲ οἱ συγγενεῖς.

ἀηδόνειος 2 ὁ τῆς ἀηδόνος· θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον Ἀπ. Αἰσχ. 291 τ. ἔ. τὸν λυπηρότατον, οἰκτρότατον. ὁμοίως Ἀρφ. Βάτρ. 683. εἶ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθέντας αὐτὸν (τὸν ἀηδόνειον... ὕπνον ἀποδαρθόντ', αὐτὸς αὐτὸν Meineke: τὸν ἀηδόνιόν σ' αὖθις πάλιν ὕπνον ἀποδαρθόντ' αὐτὸς αὐτόν Kock) αἰτιῶ Ἀπ. Νικοχ. 16 ἐν Ἀ. Β. 349 ἂν θὰ πληροφορηθῶ, ὅτι ἀπεκοιμήθης καὶ τὸν ἐλάχιστον ὕπνον, σὺ αἰτιῶ σεαυτόν. παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοίβῳ κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην Εὐρ. Ἴων. 1482 πλησίον τῆς ἀηδονίου (ἴσως διότι πλησίον ἐκεῖ ἐσύχναζον ἀηδόνες) πέτρας συνευρέθην κρυφίως μετὰ τοῦ Φοίβου. Ὀρθοτέρα γρ. εἶνε ἡ διὰ τοῦ ι (ἀηδόνιος).

ἀηδονίᾱ ἡ (α στερ. καὶ ἡδονή), ἡδονῆς στέρησις· ἡ δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, ὡς εἴρηται παρ' Ἐπικούρῳ, δοκεῖ αὐτοῖς μὴ εἶναι ἡδονή, οὐδὲ ἡ ἀηδονία ἀλγηδών Διογ. Λ. 2,89 ὅπως ἡ τοῦ ἀλγ. ὑπεξαίρεσις εἶνέ τι ἔλασσον τῆς ἡδονῆς, οὕτω καὶ ἡ ἀηδονία εἶνέ τι ἔλασσον τῆς ἀλγηδόνος. μέσας τε καταστάσεις ὠνόμαζον ἀηδονίαν καὶ ἀπονίαν 2,90.

ἀηδονιδεύς ὁ, ἀηδόνος νεοσσός Θεόκρ. 15,121 ἴδ. ἀέξω.

ἀηδώ ἡ, γεν. ἀηδοῦς Σοφ. Αἴ 629. δοτ. ἀηδοῖ Ἀρφ. Ὄρν. 679 Ἡ ὀνομ. εὕρηται παρὰ Σχολ. καὶ Γραμμ. Ἐκ τοῦ ἀείδω.

ἀηδων-όνος ἡ, τὸ ἀηδόνι, κυρ. ἡ ἀοιδός. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηὶς (ὃ ἴδ.) ἀηδών, καλὸν ἀείδῃσιν .., ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν τ 518 ἥτις συχνάκις μετατρέπουσα (μεταβάλλουσα) ἐκβάλλει ποικιλόηχον φωνήν. Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς ἀηδὼν βίον Αἰσχ. Ἀγ. 1140 θρηνοῦσα τὸν Ἴτυν κατὰ τὸν ἀμφιθαλῆ (ἴδ. τὴν λ.) κακοῖς βίον αὐτῆς. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας, ἃ

Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται, ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος Σοφ. Ἠλ. 149 ἀλλ' ἐμοῦ τοὐλάχιστον ἱκανοποιεῖ τὴν καρδίαν ἡ πολυστέναχτος ἀηδών, ἥτις τὸν Ἴτυν καὶ πάντοτε τὸν Ἴτυν κλαίει, τὸ εὐπτόητον πτηνόν, ὁ ἄγγελος τοῦ Διός· «Διὸς δὲ ἄγγελος, ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει» Σχ. πρβ. ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀήδων Σαπφ. Ἀπ. 39 (36). ἔνθα λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις Σοφ. Ο. Κ. 665 ἐδῶ εἶνε ὁ λευκόγεως Κολωνός, ὅπου ἡ ὀξύφωνος ἀηδὼν ψάλλει συχνάζουσα κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ βάθη τῶν συνδένδρων χλοερῶν κοιλάδων. σὲ.. ἀναβοάσω, σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν ἀηδόνα δακρυόεσσαν Εὐρ. Ἑλ 1115 σὲ τὸ ᾠδικώτατον μελῳδικὸν πτηνόν, τὴν θρηνητικὴν ἀηδόνα. θηλυμελεῖς Ἀλκμᾶνος ἀηδόνες Ἀνθ. 9,184 τὰ ἐρωτικὰ (γυναικεῖα) ᾄσματα τοῦ Ἀλκμ. (ὅστις ὑπελαμβάνετο εὑρετὴς τῶν ἐρωτικῶν μελῶν). αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες Καλλιμ. Ἐπίγρ. 2 τὰ ᾄσματα, τὰ ποιήματά σου. Τὸν Εὐριπίδην ὀνομάζει τις ἐν Ἀνθολ. 7,44 τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν σὲ (τὸν Εὐριπ.), ὅστις εἶσαι ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς μελ. ἀηδών, τὸ κόσμημα τῶν Ἀθ. Ἀλλ' ἡ χρῆσις τοῦ ἀρσεν. (τὸν ἀηδόνα) εἶνε κακόζηλος. Αὐτὸς ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· ἐκάνετε... τὰν οὐδέν' (Valcken.: οὐδὲν) ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν Ἀπ. Εὐρ. 588 δηλ. τὸν Παλαμήδην (ὄχι τὸν Σωκράτην, ὡς ἐνόμιζόν τινες τῶν ἀρχαίων, ἴδ. Διογ. Λ. 2,4, διότι ἐναντιοῦνται οἱ χρόνοι). ἁρπυιογούνων κλώμακάς τ' ἀηδόνων πλαγχθέντας Λυκόφ. 653 τοὺς πλανηθέντας περὶ τοὺς ὑψηλοὺς τόπους τῶν ὀρνιθογόνων («ἐπεὶ τὰ κάτω μέρη ὄρνιθος εἶχον» Σχ.) ἀηδόνων (δηλ. τῶν Σειρήνων).

ἀημερία Δ. Γ. ἀντὶ ἀμερία (ἴδ. ἐναλλάσσω).

ἄημι (ἄϜημι, ᾰ), ἐπ. ἄησι Ἡσ. Ἔργ. 516. διάησι 514 καὶ ἀλλ. ἄητον Ι 5. γ'. πλ. ἀεῖσι (πρβλ. τιθεῖσι) Ἡσ. Θε.875. Προστ. ἀήτω Ἀπολλ. Ῥόδ. 4,768. Ἀπαρέμφ. ἀήμεναι Ψ 214. γ 176. ἀῆναι γ 175. Μετοχ. ἀέντος Ὕμν. 6,3. ἀέντι Θεόκρ. 13, 29. ἀέντες Ε 526. ἀέντων ε 478. τ 440. Παρατ. ἀναύξ. ἄη μ 325. ξ 458. διάη ε 478. τ 440. γ' πλ. ἄεσαν Ἀπ. Ῥ. 4, 884 Παθητ. ἀήμενος ζ 131. ἄηται ἀμεταβ.=ἄησι Πίνδ. Ἰ. 3 27.Ἀπ.Ῥ. 2,81 καὶ μεταγν. ποιητ. ὁμοίως ἄητο Φ 386. Ὕμν. Δήμ. 277. καταήσεται=καταπνεύσεται Ἡσύχ. Παρασχημ. (ἄω) μόν. ἄεν Ἀπ. Ῥ. 1, 605. 2,1228.— πνέω, φυσῶ· τώ τε Θρήκηθεν ἄητον Ι 5 οἱ ὁποῖοι (δύο) πνέουσιν ἐκ τῆς Θρᾴκης. τοὺς μὲν οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων ε 478 τοὺς θάμνους τούτους οὔτε ἡ δύναμις (ὁρμὴ) διεπέρα τῶν ἀνέμων ὑγρῶς πνεόντων (κυρ. ὑγρὰν πνοὴν ἐπιπνεόντων). — Μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν σημ. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο Φ 386 πρὸς δύο διευθύνσεις ἐκυμαίνετο μέσα ἡ ψυχή των. τῆς ἀπὸ κρῆθεν τοῖον ἄηθ' οἷον Ἀφροδίτης Ἡσ.Ἀσπ.8 τοιαύτη ὡραιότης ἀπέπνεεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της, οἵα ἀπὸ τῆς Ἀφρ. περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο Ὕμν.Δήμ.277 ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὴν περιέπνεε καλλονή. ὅσσα ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται μαρτύρια φωτῶν ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος Πίνδ. Ἰ. 3,27 ὅσα μαρτύρια ἀπλέτου δόξης ἀνδρῶν φέρονται (οἷον πετόμενα) ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους, (οἱ ποιηταὶ) ἐπέψαυσαν αὐτὰ κατὰ πᾶσαν τὴν ἐντέλειαν (κατὰ πάντα). πάροιθεν δὲ πρῴρας δριμὺς ἄηται κραδίας θυμός, ἔγκοτον στύγος Αἰσχ. Χο. 390 ἔμπροσθεν δὲ τῆς πρῴρας (τοῦ πλέοντος σκάφους) πνέει (ξεθυμαίνει ὁ δρ. θυμὸς (ὀργὴ) τῆς καρδίας, τὸ βαθέως ἐγκεκρυμμένον μῖσος. Ἐνν. ὅπου καὶ ἂν πορεύωμαι, ἡ περὶ ἐκδικήσεως σκέψις δέν με ἀφίνει νὰ προχωρῶ. Συχν. μτγν. ποι. περὶ παίδων θυμὸς ἄηται Ἀπ.Ῥ. 3,686 «ὑπὲρ τῶν υἱῶν σου τετάρακται ἡ ψυχή μου, μὴ αὐτοὺς σὺν τοῖς ξένοις ὁ πατὴρ ἀποκτείνῃ» Σχ. ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται δοῦπος 2, 81 ὁ εἷς δοῦπος διαδέχεται τὸν ἄλλον. σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος ἄηται Ἀρατ. 313 πλησίον δὲ αὐτοῦ ἄλλος φέρεται, πέτεται.— Παθ. ὑόμενος καὶ ἀήμενος ζ 131 τὸν ὁποῖον δέρνει ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἄνεμος.

ἀήρ ἀέρος ὁ (ποι. ἡ), ἐπ. καὶ Ἰων. ἀήρ (ἠήρ Ἱπποκρ 282,290) ἠέρος, Αἰολ. αὔηρ, Δωρ. ἀβήρ (ἀϜήρ πρβ. ἄημι). Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (ἐκτὸς ἐν Ἔργ. 547) θηλ., ἀπὸ δὲ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς ἀρσ. Τὰ παρ' Ὁμ. πρδγ., ἐν οἷς τὸ πολὺς καὶ βαθύς, δὲν δεικνύουσιν ἀναγκαίως τὸ ἀρσεν. γένος, διότι τὰ ἐπίθετα ταῦτα δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ θηλυκά. Τὸ ᾱ εἶνε μακρόν, μόνον ἐν Σοφ. Ἠλ. 87 (ἀλλὰ νῦν γράφεται ἰσόμοιρ' ἀήρ, ὅπου τὸ α μακρόν) καὶ μτγν. ποι. εἶνε βραχύ. Ἀήρ εἶνε ὁ κατώτερος πυκνότερος ἀήρ, ἡ ἀτμόσφαιρα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ὑψηλότερον, καθαρώτερον, τὸν αἰθέρα· ἀὴρ «καθ' Ὅμηρον (καὶ Ἡσίοδον) ὁ ἀπὸ γῆς μέχρι νεφῶν τόπος, ὁ δ' ὑπὲρ τὰ νέφη τόπος αἰθήρ» Ἀριστόνικος. ἐλάτη δ' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν Ξ 288 ἔφθανεν εἰς τὸν αἰθέρα.—

|| νεφέλη, ὁμίχλη, σκότος, ἀντίθ. αἴθρη, Ρ 644. ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ Γ 381 μὲ πολλὴν ὁμίχλην καὶ συχν. ἀλλαχοῦ. οἵη ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ Ε 864 ὅπως σκοτεινὸς ἐκ τῶν νεφῶν φαίνεται ὁ κατώτερος ἀήρ. ἠέρα ἑσσαμένω Ξ 282 σκότει καλυφθέντες. αὐτὰρ Ἀθήνη πολλὴν ἠέρα χεῦεν η 15 διέχυσε πολλὴν ὁμίχλην. ἀὴρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε ι 144 πυκνὸν σκότος (πυκνὴ ὁμίχλη) ἦτο πλησίον τῶν πλοίων οὐδ' ἔφεγγεν ἡ σελήνη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐμπρός. οὐδ' ἀὴρ ἔτι πτερωτὰ φῦλα βαστάσει πυρουμένη Ἀπ. Σοφ. 1027 καὶ ὁ ἀὴρ ἐκπυρούμενος δὲν θὰ βαστάσῃ τὰ πτηνὰ (ἀλλὰ θ' ἀποθάνωσι καὶ αὐτά). οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα ἔξω διατρίβειν Ἀρφ. Νεφ. 198 δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μένωσι (χρονοτριβῶσιν) ἐκτεθειμένοι εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα. ἔσπασας τὸν ἀέρα τὸν κοινόν Μένανδ. Ἀπ. 531

ἀνέπνευσας «ἐρρούφηξες» τὸν ἀ. τὸν κοινόν. Ὁμοίως τὸν ἀέρα ἕλκειν καθαρόν Φρεωρύχ. π. Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 673. Πρβ. εἰς ἀέρα λαλεῖν = μάτην καὶ ἀνωφελῶς λαλεῖν. ἀέρα δέρειν = σκιαμαχεῖν, «κοπανίζω ἀέρα». (ἴδ. ἀερίζω).

ἀήτη ἡ Ἡσ. Ἔργ. 643. Δωρ. ἀήτα, Βακχυλ. 16 (17), 91 ἵετο δ' ὠκύπομπον δόρυ· σόει νιν βορέας ἐξόπιθε πνέοισ' ἀήτα ἐφέρετο ἐν ταχείᾳ πομπῇ ἡ ναῦς, ἐκίνει δ' αὐτὴν ὄπισθεν πνέουσα βορεία αὔρα (πνοή). Ἀλλὰ ἀήτα ἐνταῦθα, ὡς καὶ Σιμωνίδ. ἀπ. 41. Ὅθεν ἄλλοι γράφ. ἄητα ἢ ἀῆτα.

ἀήτης ὁ (ἄημι) τὸ πνεῦμα (Πλ. Κρατύλ. 410 Β: οἱ ποιηταὶ τὰ πνεύματα ἀήτας καλοῦσι), φύσημα. ἀνέμοιο δεινὸς ἀήτης Ο 626 τὸ φοβερὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου.

ἄητον θάρσος Φ 395 ὁρμητικόν, σφοδρὸν (ἄημι;).

ἀθαμβὴς ἐγκρατέως Ἀπ. Ἰξύκ. 1. ἴδε ἀζαλέος.

ἀθάνατος 2 (ᾱᾰᾰ). Ἀλλὰ ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα καὶ ποῦ δυσχεραίνεται; Ὅταν τὸ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἔθος ἐπὶ τὰ ἴδια μεταβιβάζοντας ὁρῶσί τινας, καὶ μέγαν μὲν ὄντα παρ' ἡμῖν εὐθέως τὸν λέγοντα, ἀθάνατον δ' ἕνεκ' ἀσφαλείας, ἑτέραν δὲ τὴν κρύβδην ψῆφον τοῦ φανερῶς θορύβου Δημ. 10,44 ἀλλὰ ποῦ ἀρχίζουν αἱ συγκρούσεις καὶ ποῦ αἱ δυσκολίαι; Ὅταν βλέπωσί τινας, ὅτι τὸ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἔθος μεταβιβάζουσιν εἰς τὰ ἴδια (ἀφ' οὗ δηλ. ἐμοιράσθησαν τὰ κοινὰ χρήματα διὰ τῶν θεωρικῶν κτλ., θέλουσι νὰ βάλωσι χεῖρα καὶ εἰς τὰς ἰδίας περιουσίας τῶν πλουσίων πολιτῶν), καὶ ὅτι μέγας μὲν εἶνε εὐθὺς παρ' ὑμῖν ὁ τοιαῦτα λέγων ῥήτωρ (δηλ. ὁ προτείνων τοιαύτας ἀδικίας καὶ δημεύσεις), ἀθάνατος δ' ἕνεκα ἀσφαλείας (ὡς ἐκ τῆς ἀσφαλείας, ἣν ἡ εὔνοια τοῦ δήμου θορυβωδῶς ὑπόσχεται εἰς αὐτόν), ἀλλ' (ἐν τοῖς δικαστηρίοις) ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ κρυφὴ ψῆφος ἀπὸ τὸν φανερὸν θόρυβον (ὅταν οἱ τοιοῦτοι ῥήτορες κατηγορηθῶσιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ παρανομίᾳ, παρανόμων, καταδικάζονται εἰς ὑπέρογκα πρόστιμα).

ἀθεμίστια εἰδώς ι 189 διανοούμενος παράνομα.

ἀθέμιστος ποιητικώτερον τοῦ ἀθέμιτος 2, ὁ ἄνευ νόμου (θέμιδος), παράνομος. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λ. περὶ τῶν οὐδὲν ἱερὸν οὐδ' ὅσιον ἐχόντων Κυκλώπων ι 106. ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν Σοφ. Ἀπ. 676. ἀθέμιτα ἔρδειν Ἡρ. 8,143. ἀθ. ποιεῖν Ξεν. Ἀπ. 1,1,9. ἀθεμιστότεροι Ξεν. Κ. Π. 8,8,5.

ἀθέρμαντος ἑστία Αἰσχ. Χο. 627 ἑστία ἥτις δὲν ἔχει τὴν θέρμην τῆς ἑστίας, δὲν εἶνε ἑστία.

ἀθέσφατος 2 ἴσ. ὃν οὐδὲ θεὸς φάναι δύναται, ἄμετρος. ἀθέσφατος ὄμβρος Γ 4 ἀκατάπαυστος. ἀθ. οἶνος λ 61 δαψιλής, ἀμέτρητος. ἀθέσφατοι νύκτες ο 392 μακρόταται.

ἀθέτως (Bentley ἐκ τοῦ Ἡσ.: ἀθέσμως) κρατύνει Ζεὺς Αἰσχ. Πρ. 159 παρανόμως, αὐθαιρέτως ἄρχει ὁ Ζ. «ἀθέτως· ἀθέσμως, οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ» Ἡσ.

ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχει Ἀπ. Σιμων. Ἀμ. 5 (6) ὡς πῶλος οὐ τεθηλακὼς (ἀβύζαστος ἄλλοι: ἀπογαλακτισθείς, ἀποκομμένος) τρέχει ἅμα τῇ ἵππῳ (τῇ μητρί, θηλάσαι ἐπιθυμῶν).

Ἀθήνησι ἐπίρρ. = ἐν Ἀθήναις· μεθ' ὑπογεγρ. ἰῶτα εἶνε πληθ. δοτικὴ = Ἀθήναις, ὡς νεφέλῃσι.

ἄθικτος 2 παθ. οὐ θιχθείς, ἀνέγγιχτος· ὕδωρ Νείλου νόσοις ἄθικτον Αἰσχ. Ἱκ. 570 τὸ ὑπὸ τῶν νόσων ἄθικτον (διότι ἅμα τῇ πλημμύρᾳ τοῦ Νείλου ἐξαφανίζεται ὁ λοιμός, ἡ πανώλης) ἴδ. ἐπέρχομαι. «ἄθικτος ἡ παρθένος Ἀρκρὼς Πανὸς γοναῖς» Ἀ. Β. 82. ἄθικτα ἡμετέρας λύσας ἅμματα παρθενίας Ἀνθ. 7,164 λύσας τὸν ἀνέπαφον κόμβον τῆς παρθ. ἡμῶν. || ἀνέγγιχτος, ὃν δὲν πρέπει τις νὰ θίξῃ, ἱερός· ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖθ' Αἰσχ. Ἀγ. 383 ὅσοι ἤθελον καταπατήσῃ τὸ σέβας (τὴν τιμὴν) τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὰ ἱερὰ (τοὺς ἀγράφους ἠθικοὺς νόμους). Σοφ. Ο. Κ. 39. Ο. Τ. 899. τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματᾴζων Ο. Τ. 891 «ἕξεται (ἅψεται) ὧν οὐ χρὴ ἔχεσθαι ματαιοφρονῶν» Σχ. || μὲ γεν., ὅτε δυνατὸν νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἐνεργ. ὁ οὐ θιγών. ἄθικτος ἡγητῆρος Σοφ. Ο. Κ. 1521 = οὐ θιγγανόμενος ὑφ' ἡγ. ἢ οὐ θιγγάνων ἡγ. κερδῶν ἄθικτον βουλευτήριον Αἰσχ. Εὐμ. 707 ἀδωροδόκητον. Ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἱππ. 1006 ἑνὸς δ' ἄθικτος ἐνεργ.: ἓν μόνον δὲν ἤγγισα, ὄχι παθ. «ἀμίαντος» Σχ. Ὁμοίως Καλλ. Ἄρτ. 201.

ἀθλέω, Ἰων. ἀεθλέω, ὁμαλόν. ἀγωνίζομαι, κακοπαθῶ. Παρ' Ὁμ. μόνον ἀόρ. μτχ. ἀθλήσαντε πολίσσαμεν Η 453 μετὰ πολλῶν ἀγώνων ἐκτίσαμεν. χὤστις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ Σοφ. Ο. Κ. 564 καὶ ὡς τις ἄλλος ἀνὴρ ὑπέστην καὶ ἐγὼ πολλοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς μου ἐν ξένῃ γῇ. φαῦλον ἀθλήσας πόνον Εὐρ. Ἱκ. 317. ἀθλεῖν τῷ σώματι Αἰσχ. 2,147 εἶναι ἀθλητήν. γνῶθι Θεόγνητον προσιδών... κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' οὐ χείρονα μορφῆς Σιμωνίδ. Ἀνθ. 16,2 ὡραιότατον μὲν κατὰ τὴν μορφὴν (τὴν ὄψιν), οὐχὶ δὲ κατώτερον τῆς μορφῆς κατὰ τὴν ἄθλησιν.

ἄθλημα τό, ἀγών, ἀγώνισμα. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι κλ. Θεόκρ. 21, 8 τὰ ἁλιευτικὰ σκεύη, με τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται αἱ χεῖρες.

ἀθλητικός 3 ἀνήκων εἰς τὸν ἀθλητήν. ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν ἥκιστα μέν ἐστι χρειώδης (ὁ φοίνιξ), ἀθλητικῆς δὲ φιλοσοφίας καὶ τὸ ἄκαρπον ἂν εἴη Πλούτ. 724 Ε ὅπου ἀθλ. φιλοσοφίαν ἐνν. τὴν δίαιταν, εἰς ἣν ὑποβάλλονται οἱ ἀθληταὶ τρεφόμενοι μεν γενναίως, ἀπεχόμενοι δὲ σαρκικῆς ἡδονῆς.

ἆθλον τό, συνηρ. ἐκ τοῦ ἐπ. καὶ Ἰων. ἄεθλον, τὸ βρα-

βεῖον τοῦ ἀγῶνος· ἐπείρετο, ὅ τι τὸ ἄεθλον εἴη σφι κείμενον, περὶ ὅτευ ἀγωνίζονται Ἡρ. 8,26 ἐπηρώτησε, ποῖον ἦτο τὸ βραβεῖον τὸ τεθειμένον εἰς αὐτούς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀγων. αἱ νῆσοι καὶ ὁ Ἑλλήσποντος ἄεθλα προέκειτο Ἡρ. 9,101 ἦσαν προτεθειμένα ὡς βραβεῖα εἰς αὐτούς. τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες ἆθλα ἐποιοῦντο Θουκ. 3,82 τὰ κοινὰ πράγματα (τὸ κοινὸν συμφέρον) διὰ λόγου μόνον (ὄχι ἔργῳ) ἐξυπηρετοῦντες (φροντίζοντες) προέβαλλον (ἔθετον) αὐτὰ ὡς βραβεῖα ἑαυτῶν (τῶν ἰδίων ἀγώνων). ὁρῶντες οἷα τὰ ἆθλα πρόκειται τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων Λυσ. 1,47 κυρ. οἷά ἐστι τὰ ἆθλα τῶν τ. ἁμ. ἃ πρόκειται αὐτοῖς. ἐπεντύνωνται ἄεθλα ω 89 ἑτοιμάζωνται διὰ τὰ βραβεῖα: ‖ ἀγών· ἄεθλ' ἀγώνων Σοφ. Τρ. 506 ἴδ. ἀγών. δυσοίστων πόνων ἆθλα Φιλ. 508 ἀγῶνας μὲ ἀνυπόφορα βάσανα (ἀγῶνας οὓς ἔχει πρὸς ἀφορήτους πόνους). Τὸ Αἰσχ. Ἱκ. 1044 στυγερῶν (ἢ στυγερόν: στύγειον χ/φα) πέλοι τόδ' ἆθλον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τῆς συνηθείας. «τέτοιο καλὸ νὰ ἔχουν οἱ ἐχθροί μας», ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ἆθλον ἔχει εἰρωνικήν τινα σημ.

ἆθλος ὁ συνῃρ. ἐκ τοῦ ἐπ. καὶ Ἰων. ἄεθλος (μόνον ἐν θ 16 ἆθλος) ἀγών. οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον; Αἰσχ. Πρ. 273 καὶ δὲν πρόκειταί σοι τέρμα τοῦ μαρτυρίου τούτου; τὰ λοιπὰ ἄθλων 661 = τοὺς λοιποὺς ἄθλους (ἀγῶνας).

«**ἄθραυστα**: ἀπρόσκοπα (γρ. — πτα) Εὐριπίδης Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι» Ἡσ. ὅπερ ὀρθῶς ὁ Ἑμστερχούσιος διέγνω ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν στ. 57 τ. ἔ. τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρί, δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως ἅψαιτ' ἄθραυστα «εἴτε θὰ ἔδιδεν εἴτε μὴ τὴν παρθένον, ὁ Τ. εὑρίσκετο εἰς περίστασιν, τὴν ὁποίαν ἠπόρει πῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ χωρὶς νὰ τὰ χαλάσῃ» (Δ. Βερναρδάκης).

ἀθρέω θεωρῶ μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ. ἵνα μή τις Ἀχαιῶν βλήμενον ἀθρήσειεν Μ 391 παρατηρήσῃ ὅτι ἐκτυπήθη. δεῦρ' ἄθρησον Εὐρ. Ἱππ. 300 ἐδῶ κύτταξε. οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν μὲ προσοχὴν παρατηρῶν δὲν ἤθελες ἴδῃ (εὕρῃ) Σοφ. Ο. Κ. 252. φέρε νῦν ἀθρήσω πρῶτον, ὅ,τι δρᾷ, τουτονὶ Ἀρφ. Νεφ. 731 ἔλα νὰ κυττάξω πρῶτον τοῦτον ἐδῶ τί κάμνει. Πλ. Παρμ. 144 D. Ἰσοκρ. 5,43. Συχν. Πλάτ. τὸ ἄθρει.

ἀθριπήδεστος 2 ὁ ὑπὸ θριπῶν οὐκ ἐδηδεσμένος. ἀθριπηδέστατος Θεόφρ. Φ. Ἱ. 5, 1, 2, ὃ μεταγράφουσιν ὀρθῶς εἰς ἀθριπήδεστος ὁ Dindorf καὶ ὁ Cobet. ἴδ. θριπήδεστος.

ἀθροίζω ἢ **ἁθροίζω** (ἁθρόος) ὁμαλόν. ἔδεισα μὴ — ὁ παῖς Τροίαν ἀθροίσῃ Εὐρ. Ἑκ. 1139 = τοὺς Τρῶας. Ὁμοίως Ὀρ. 647. πνεῦμ' ἄθροισον Φοίν. 858 συμμάζευσε τὴν ἀναπνοήν σου: παῦσαι πνευστιῶν. ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα οὐχὶ περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας εἶπον 497 αὐτὰς καὶ μόνας τὰς λεπτομερείας (τῆς γυμνῆς ἀληθείας) συναθροίσας οὐχὶ λόγους τεχνικῶς συμπεπλεγμένους εἶπόν σοι. ‖ πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο Ἀπ. Ἀρχιλ. 104 (64) ὁ δ. ἠθροίζετο διὰ τὰ βραβεῖα. ἐκ πολλῶν καὶ δυσθύμων τε καὶ ἐξεστηκότων προσώπων (ὁ φόβος) ἤθροισται Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 34 ὁ φόβος ἔχει συναθροισθῇ ἐκ πολλῶν καὶ λυπημένων καὶ τρομαγμένων (κυρ. ἔξω φρενῶν) προσ. Καὶ μέσ. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 122: τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη; ποῖον τυχαῖον συμβὰν συναθροίζει τοῦτο τὸ πλῆθος; ‖ πνευματικῶς. ἐθίσαι (τὴν ψυχὴν) αὐτὴν καθ' αὑτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι Πλ. Φαίδων 67 C, καὶ 83 A: αὐτὴν δ' εἰς αὑτὴν ξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι νὰ συμμαζεύηται καὶ νὰ συγκεντρώνηται (συνέρχηται) εἰς ἑαυτήν.

ἀθρόος 3, ἀλλ' εὕρηται καὶ θηλ. ἀθρόος Δημ. 19, 228. Ἀθην. 120 D καὶ Ἀριστοτ., ὁ Ἀρίσταρχος ἐδάσυνεν αὐτὸ (ἴδ. Σχόλ. Ξ 38. «ἢ ἄθροοι, ἵν' ᾖ ἄφωνοι»). Ἀττ. ἄθρους (ἀθρόος) — ουν, αἰτ. πλ. ἄθρους (ἀθρόους) καὶ δοτ. πλ. ἄθροισιν (οὕτως ἔγραψα: ἀθροῖσιν) ἐν Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1034. ὀν. πλ. ἄθροι ἔγρ. ὁ Hirschig ἀντὶ τοῦ ἀθρόοι ἐν Ἀρφ. Σφ. 1334 (πρβ. Ἀχ. 26). Οἱ μτγν. ψιλοῦσιν, ἴδ. ἐν τέλει. — ἠθροισμένος, συμπεπυκνωμένος· ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν α 43 τὰ ἐπλήρωσεν ὅλα μαζί (μαζωμένα). — ἄθροι καταρρέοντες Ἀρφ. Ἀχ. 26 «ἀθρόως ἐπερχόμενοι· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων» Σχ. οὐ ῥᾴδιον ἦν μὴ ἀθρόοις καὶ ἀλλήλους περιμείνασι διελθεῖν τὴν πολεμίαν Θουκ. 5, 64 δὲν ἦτο εὔκολον χωρὶς νὰ συναθροισθῶσι καὶ περιμείνωσιν ἀλλ. νὰ διέλθωσι τὴν χώραν τῶν πολεμίων. ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις ἱερὸν εὐζῴας ἄωτον Πίνδ. Π. 4, 130 (ἐξέτεινεν ἀδιακόπως τὸ εὐφρόσυνον συμπόσιον) ἐν πέντε ὅλαις νυξὶ καὶ ἡμέραις δρεψάμενος τὸ ἱερὸν τῆς καλῆς ζωῆς ἀπάνθισμα. εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον Π. 2,35 εὐναὶ δὲ «τοῦ δέοντος παρατετραμμέναι» (Σχ.) ἐνέβαλον εἰς ὑπερμεγέθη δυστυχίαν (Ἰξίονα). κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος Θεόκρ. 13, 49 κατέπεσε δὲ εἰς τὸ μέλαν ὕδ. ὅλος ὁμοῦ. ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος Ἀνθ. 9,259 ἔπεσεν ἐκ τῆς κορυφῆς ἄκρας (ἀπ' ἐπάνω) ὁ οἶκος ὁλόκληρος (ἄλλοι: αἰφνιδίως). ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο Θεόκρ. 25, 252 οὕτως ἐναντίον μου ἄγριος λέων μακρόθεν ὅλος ὁμοῦ (αἰφνιδίως) ἐπέπεσεν). — ἀθρόον ἢ ἁθρόον ἐπίρρημ. π. μτγν. φρόνησις ἀθρόον ἐκλάμψασα Πλούτ. 75 E = ἀθρόα, ὃ ἀπέφυγε διὰ τὴν χασμωδίαν. Παρὰ Θουκ. 4, 112 τὸν στρατὸν ἐμβοήσαντα ἁθρόον τὸ ἁθρόον εἶνε ἀρσ. αἰτ. καὶ κατηγορούμενον, ὡς καὶ ἀλλ. Συγκρ. ἀθροώτερος Θουκ. Ξεν., ἀθρούστερος δὲ καὶ ἀθρούστατος Πλούτ. Ἀθήν. μτγν. ἀθρόως «αἰφνιδίως, ταχέως, ἀφώνως» Ἡσ. — Ἤδη

ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ ἀθρόος ἤρχισε νὰ προπαροξύνηται («προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀττικῶς» Σχ. Ἀρφ. Ἀχ. 26) καὶ δὴ καὶ νὰ συναιρῆται, ὡς δεικνύει τὸ ἐκ τῶν Βαβυλωνίων τοῦ Ἀριστοφ. (Ἀπ. 633) πρβ. ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου (1387,4): «ἐκ τοῦ ἀθρόος (γρ. ἄθροος) γίνεται ἄθρους« κτλ. Τοῦτο δ' ἔδωκεν ἀφορμὴν κατόπιν εἰς συσχετισμὸν πρὸς τὸ ἀλλόθρους καὶ εἰς τὴν ἑρμηνείαν ἄφωνος (ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ θροῦς) πρβ. Εὐσταθ. 1788,36: «τοῦ δὲ ἀλλοθρόους εὐθεῖα ἑνικὴ ὁ ἀλλόθροος πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἄθροος ὁ ἀθόρυβος (δηλ. ἄφωνος), οὗ πρὸς διαστολὴν ἀθρόος ὁ συνηθροισμένος παροξύνεται». Ἀ. Β. σ. 350: «Ἄθρους: ἢ ἀφ' ὧν συνηγμένους ὁμοῦ ἢ ἀθρόως. Λέγεται δὲ καὶ ἄθρους καὶ ἀθρόους», ἐν οἷς ἓν μόνον ἀσφαλῶς δύναταί τις νὰ διορθώσῃ, τὸ ἀφ' ὧν, ἀνθ' οὗ γρ. ἀφώνως (ἴδ. Ἡσύχ. Σουίδ. καὶ μάλιστα Ἡρωδιαν. 1,126,21). Περὶ δὲ τῆς δασείας παρατηρῶ ὅτι ἡ λέξις μόνον παρ' Ἀττικοῖς δασύνεται ἀσφαλῶς (Θουκ. Ἀριστοφ. Πλάτ.).

ἀθῡμέω εἰμὶ ἄθυμος. ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἢν καὶ παυθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτὴν Θουκ. 5,91 δὲν λυπούμεθα διὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἡμ. ἀρχῆς. Ἡ πρὸς αἰτ. σύντ. ἀσυνήθης (πρβ. Εὐρ. Ἠλ. 831), συνήθης δὲ ἡ πρὸς δοτ. μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ ἄνευ αὐτῆς: (ἐπὶ) τοῖς παροῦσιν ἀθυμεῖν Ἰσόκρ. 7,14. Δημ. 4,2 κλ. ξυνανέπειθε (= σὺν τῷ Γυλίππῳ ἀνέπειθε) καὶ ὁ Ἑρμοκράτης τοῦ (τὸ τοῦ ἐλλεῖπον ἐν δυσὶ χ/φοις ἴσ. ἐξαλειπτέον) ταῖς ναυσὶ μὴ ἀθυμεῖν ἐπιχειρήσειν (ἐπιχείρησιν Dobree ὀρθῶς κατὰ τὴν γνώμην μου) πρὸς τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 7,21 προσεπάθει καὶ αὐτὸς νὰ τοὺς πείσῃ νὰ μὴ διστάζωσι νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ θάλασσαν ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων.

ἄθῠρος 2 οὐκ ἔχων θύραν, ἄνευ θύρας. Μτφ. Θρηΐσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης Νίκ. Ἀλ. 132 ὅπου ἄθυροι ῥῆτραι κατὰ τὸν Σχ. εἶνε «παιγνιώδεις λόγοι».

ἄθυρσις ἡ, παιγνίδιον, ἄθυρμα. ταὶ δὲ στεφανωσάμεναι χρυσαυγέων ἀνθέων δόνακός τ' ἐπιχωρίαν ἄθυρσιν παρθένοι μέλπουσι τεὸν κράτος Βακχυλ. 12 (13), 58 (91) ἐκεῖναι δέ, αἱ παρθένοι, στεφανωθεῖσαι μὲ τὰ ἐπιχώρια ἀθύρματα τῶν χρ. ἀνθ. καὶ τοῦ δόνακος ἐξυμνοῦσι τὸ κράτος σου.

ἀθύρω (ῡ), παίζω. ἂψ αὖτις συνέχευε (ἀθύρματα) ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων Ο 364 ὀπίσω πάλιν τὰ χαλνᾷ μὲ τοὺς πόδας καὶ μὲ τὰς χεῖράς του, ἐν ᾧ παίζει. παῖς ἐὼν (Ἀχιλλεὺς) ἄθυρε μεγάλα ἔργα Πίνδ. Ν 3,44 ἐν ᾧ ἦτο παῖς, παίζων ἐξετέλει μεγ. ἔργα. κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν Ἰ. 3,56 ὁ Ὅμηρος συνεβούλευσε τοὺς λοιποὺς (μέλλοντας) ποιητὰς ν' ἀπομιμῶνται αὐτὸν ἀκολουθοῦντες τὸ ὑπόδειγμα τῶν θεσπεσίων ἐπῶν του, ἅτινα ἀπήγγελλε κρατῶν ῥάβδον (πλείονα ἴδ. ἐν λ. ῥάβδος). δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων ἥδυμον Ὁμ. Ὕμν. 18,15 παίζων (ψάλλων) γλυκὺ ᾆσμα μὲ τὸν αὐλόν. Τὸ δ' ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 152 παρ' ἰγνύσι λαῖφος ἀθύρων (Ἑρμῆς) εἶνε ἐφθαρμένον: παίζων μὲ τὸ παρ' ἰγν. σκέπασμά του (;). Διορθοῦσι: παροιγνὺς λαῖφος, ἀθύρων: παρ' ἰγν. λαῖφος ἀείρων: παρ' ἰγ. λαίφει ἀθ. κτλ. ἀμφιβωμίους στροφὰς (O. Müller: τροφὰς) ἠλᾶτ' ἀθύρων Εὐρ. Ἴων. 52 ἐγύριζε ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέριξ τῶν βωμῶν παίζων. ἔργα δὲ φωτῶν οὐχ ὁσίων θυμέλῃσι φιλοκροτάλοισιν ἀθύρω Ἀνθ. 9,505 παίζω ἀπομιμουμένη ἐπὶ τῆς φιλοκροτάλου σκηνῆς ἔργα ὄχι ὁσίων ἀνδρῶν. Σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἴδ. Πλάτ. Νόμ. 796 Β.

ἄθῡτος 2 οὐ τεθυμένος, μὴ θυσιασθείς. ἀνίερος ἀθύτων πελάνων Εὐρ. Ἱππ. 147 ἀμέτοχος οὖσα τῆς ἐκ τῶν ἱερῶν πελάνων ἱερότητος (χάριτος), οἳ (ἢ ὅτι) οὐκ ἐτύθησαν. ἴδ. τρύχω ἄθυτα παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν Πλ. Νομ. 841 D νὰ μὴ σπείρῃ, συνευρισκόμενος μὲ παλλακίδας, σπέρματα ἄθυτα τ. ἔ. μὴ καθιερωθέντα διὰ προηγουμένων θυσιῶν, ὡς οἱ νόμιμοι γάμοι.

ἀθῷος («ἔχει τὸ ι ἐκ παραδόσεως, ἐπειδὴ εἴρηται θωΐη ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ. ὥς δ' ἄν σε θωΐη λάβοι» Μ. Ἐ.) ἀτιμώρητος, ἀζημίωτος. ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας Δημ. 18,270 ἀβλαβὴς ἐκ τῆς Φ. δυν. τὸ σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι Ἀρφ. Νεφ. 1413 «ἀμέτοχον» Σχ. Ὁ Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς καὶ Ἡροδ. δὲν μεταχειρίζονται τὴν λ.

αἰ Δωρ. καὶ ἐπ. = εἰ. Τὸ Ὁμ. αἴ κε (ν) (Δωρ. αἴ κα) = ἐὰν (= εἰ + ἄν) μεθ' ὑποτ. καὶ εὐκτ.

αἲ γάρ (δὴ) Ὁμ. = εἰ γάρ εἰς δήλωσιν εὐχῆς = εἴθε. μετ' εὐκτικῆς καὶ Ἡρ. 1,27. ἀλλὰ ἐν η 313 μετ' ἀπαρεμφ. αἲ γάρ.. παῖδα τ' ἐμὴν ἐχέμεν = αἲ γὰρ ἔχοις. Ὁμοίως ω 380.

αἰάζω (αἰαῖ), αἰάξω, αἰάξαι. φωνάζω αἰαῖ, θρηνῶ Σοφ. Αἰσχύλ. καὶ μετ' αἰτ. Αἰσχ. Πέρσ. 824. ἔρρ'... ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα Εὐρ. Μήδ. 1347 ἄμε ς' τ' ἀνάθεμα.. καὶ με φθάνουν ἐμένα τὰ βάσανα καὶ τὰ μυρολόγια. τὸ ἐκ τοῦ αἵματος (Ὑακίνθου) ἄνθος καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν Λουκ. π. ὀρχήσ. 45, διότι ἐν τοῖς φύλλοις τοῦ ἄνθους τούτου διέκρινόν τινες τὰ γράμματα ΑΙ (αἰαῖ, ὅθ. αἰάζω) = αἰαῖ λέγουσαν. πρβ. Μόσχ. Εἰδ. 1 (3), 6.

αἰακτός (αἰάζω) 3 ἄξιος θρήνου Αἰσχύλ. Ἀριστοφ. καὶ ἐνεργ. ὁ αἰάζων, θρηνῶν, θρηνώδης.

αἰανής 2, ἀρχ. Ἰων. αἰηνὴς (αἰαῖ, πρβ. σαφηνής: σάφα, πρηνής: πρό) οἷον αἰάζειν ποιῶν, αἰνός· προύθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων Ἀρχίλοχ. Ἀπ. 38 (20) «δεινὸν καὶ πολύστονον» Ἐτ. Μ. Κατὰ τὸν Herwerden εἰς τὸ Ἀπ. τοῦτο ἀναφ. ἡ γλῶσσα τοῦ

Ἡσ. «αἰηνές, αἰώνιον (ἴδ. κατωτ.), βλαβερόν». αἰανὴς νόσος Αἰσχύλ. Εὐμ. 482.943 δεινή, χαλεπή. ὦ Πέλοπος πολύπονος ἱππεία ὡς ἔμολες αἰανὴς τᾷδε γᾷ Σοφ. Ἠλ. 504 ὦ πολ. ἱππασία τοῦ Πέλ. πόσον ὀλεθρία ἦλθες εἰς ταύτην τὴν χώραν. νυκτὸς αἰανὴς κύκλος Αἴ. 672 ὁ σκοτεινὸς θόλος τῆς νυκτός : ὁ νυκτερινὸς οὐρανός || ἀΐδιος, ἀδιάλειπτος, διηνεκὴς (αἰεί)· εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον Αἰσχ. Εὐμ. 575. Ὁμοίως αἰανῶς 675. Οἱ τραγικοὶ (ὁ Εὐριπ. δὲν μετεχειρίσθη τὴν λ.) φαίνεται ὅτι παρέλαβον τὴν λ. ὄχι ἐκ τοῦ Ἀρχιλόχου ἀλλ' ἐκ τῶν λυρικῶν.

«***αἰγείρου θέα***: αἴγειρος ἦν Ἀθήνησιν πλησίον τοῦ ἱεροῦ, ἔνθα πρὶν γενέσθαι θέατρον τὰ ἴκρια ἐπήγνυον, ἀφ' ἧς αἰγείρου οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν». Σουίδ. Ὁ Ἡσύχ. πληρέστερον: «παρ' αἰγείρου θέα: Ἐρατοσθένης φησί, ὅτι πλησίον αἰγείρου τινὸς θέα... ἐγγὺς τῶν ἰκρίων. ἕως οὖν τούτου τοῦ φυτοῦ ἐξετείνετο καὶ κατεσκευάζετο τὰ ἰκρία, ἅ ἐστιν ὀρθὰ ξύλα, ἔχοντα σανίδας προσδεδεμένας, οἷον βαθμούς, ἐφ' αἷς ἐκαθέζοντο πρὸ τοῦ κατασκευασθῆναι τὸ θέατρον» ἀπ' αἰγείρου θέα Σουίδ.

αἰγιαλός ὁ (αἴξ : «αἶγες : κύματα Δωριεῖς» Ἡσ.) ἀκτή, παραλία. Μτφ. αἰγιαλὸν (ψήφων) ἔνδον τρέφει Ἀρφ. Σφ. 110 τὸ τρέφειν ἐπὶ ἐμψύχων λεγόμενον (τρέφειν ἵππους, ὄρτυγας, πώγωνα, γλῶσσαν κτλ.) μετήνεγκεν ὁ κωμικὸς παίζων ἐπὶ τὰς ψήφους : ἐγέμισε τὴν οἰκίαν του μὲ ψήφους. Παρ. αἰγιαλῷ λαλεῖς «ἐπὶ τῶν ἀνηκόων», ἐπὶ τῶν κωφῶν.

αἴγλη ἡ, ἐπ. ποι. λάμψις. Ὅμ. θαητὰν ἐς αἴγλαν παῖς Διὸς μόλεν Πίνδ. Ν. 1, 35 ὁ π. τοῦ Δ. ἦλθεν εἰς τὸ θαυμαστὸν φῶς τοῦ κόσμου (ἐγεννήθη). πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφεοῦ ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται Ο. 13, 35 ἡ φήμη (δόξα) τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς Θεσσαλοῦ εἶνε ἐστημένη (ὡς ἀναθηματική τις στήλη) ἐπὶ τοῖς ῥείθροις τοῦ Ἀλ. θεοῖσιν ἄντειναν χέρας, φοιβὰν ἐσιδόντες ὑπαὶ χειμῶνος αἴγλαν Βακχυλ. 12 (13), 105 (138) ἀνέτειναν πρὸς τοὺς θεοὺς τὰς χεῖρας (εὐχαριστοῦντες), διότι εἶδον φαεινὴν αἴγλην ὑποκάτω τοῦ χειμῶνος (δηλ. ὅτι μετὰ τὸν χειμῶνα ἤθελεν ἐπέλθῃ φαεινὴ αἴγλη). ὄμμασι δ' ἀντέχοις τάνδ' αἴγλαν Σοφ. Φιλ. 830 εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀντικρὺ κράτει (τ. ἔ. ἐμπόδιζε) τοῦτο τὸ φῶς. Οὕτω πιθανῶς ἑρμηνευτέον. ἴδ. πλείονα ἐν τῷ τείνω. ἐν δόμοις δὲ παμφαὲς σέλας πυρὸς μέλαιναν αἴγλαν ἔδωκεν ὕπνῳ Εὐρ. Τρῳ. 55 ἐν ταῖς οἰκίαις ἡ ὁλόφωτος αὐγὴ τοῦ πυρὸς ἔδωκε μαύρην ἐκ τοῦ καπνοῦ λάμψιν εἰς τὸν ὕπνον τῶν Τρώων. Τὸ χωρ. διαφόρως διορθοῦται. τὰς πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας Σοφ. Ο. Τ. 208 τὰς ἐκ τῶν πυρσῶν τῆς Ἀρτέμιδος (τῆς σελασφόρου) λάμψεις. ἡ δὲ χθὼν ἐπίηρος ἐν εὐστέρνοις χοάνοισι τὼ δύο τῶν ὀκτὼ μερέων λάχε Νήστιδος αἴγλης, τέσσαρα δ' Ἡφαίστοιο Ἐμπεδοκλ. Ἀπ. 96 ἡ δὲ γῆ ἐναρμόνιος ἔλαχεν ἐντὸς τῶν εὐρυστέρων χοάνων αὐτῆς τὰ δύο ἐκ τῶν ὀκτὼ μερῶν τῆς λάμψεως τῆς Νήστιδος («σημαίνει διὰ μὲν τῆς Νήστιδος παρὰ τὸ νάειν τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος, διὰ δὲ τῆς αἴγλης τὸ διαφανές» Φιλόπονος), τέσσαρα δ' ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.

αἰδέομαι (ῥ. αἰδέσ- πρβλ. αἰδώς), ἀποθ. παθ. (καὶ μέσ.) ἀπὸ Ὅμ. ποιητ. καὶ πεζ., αἴδομαι ἀπὸ Ὅμ. ποιητ. Προστ. αἴδεο Φ 74, αἰδεῖο (ἐκ τοῦ αἰδέεο) Ω 503, ι 269. Παρατ. ᾐδούμην, προῃδέατο Ἡρόδ. 1, 61 (αἰδέοντο Πινδ. Π. 9, 41) καὶ αἰδόμην Φ 468 καὶ ἀλλ. Μ. αἰδέσ(σ)ομαι. Ἀ. συνήθως ᾐδέσθην (γ' πλ. αἴδεσθεν Η 93). Μ. αἰδεσθήσομαι μτγν., ἐπαιδεσθήσομαι Εὐρ. Ἰ. Α. 900 (πρβλ. ἐπαισχυνθήσομαι). Ἀ ἐπ. τραγ. καὶ μτγν. πεζ. ᾐδεσάμην φ 28. Αἰσχ. Χο. 108. Σοφ. Αἴ. 506. Εὐρ. Ἀπ. Ἀλόπ. 3. Πρκ. ᾔδεσμαι. Ἐνεργ. ἀ. κατῄδεσαν = κατῄσχυναν Φώτιος. κατῄδεσε Θεμίστ. 15, 191. καταιδέσαι Ἡλιόδ. 4, 18. 24. Ἐπίθ. ῥημ. αἰδεστός, αἰδεστέον. — ἔχω αἰδῶ, συστέλλομαι, ἐντρέπομαι. αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι Η 93 ἐντράπησαν μὲν ν' ἀρνηθῶσιν, ἐφοβήθησαν δὲ (διὰ τὸν κίνδυνον) ν' ἀναλάβωσι (τὸν ἀγῶνα). ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν αἰδεῖσθαι χρεὼν Εὐρ. Ἰ. Α. 997 ἐντὸς τῶν δυνατῶν ὁρίων πρέπει νὰ περιορίζηται ἡ αἰδώς : ἔχει καὶ αὐτὴ τὰ ὅριά της. || φοβοῦμαι, σέβομαι. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' φ 28 οὐδὲ ἐφοβήθη τὴν ἐπίβλεψιν τῶν θεῶν. || συνήθ. συστέλλομαι ν' ἀποπέμψω τινὰ παρακαλοῦντα, ἐλεῶ αὐτὸν Χ 419. Παρομοίως καὶ πεζ. συγχωρῶ τῷ ἀκουσίως κτείναντι· ἐὰν αἰδέσηται καὶ ἀφῇ Δημ. 37, 59. 38, 22. τὸν διανοηθέντα τε καὶ τρώσαντα οὐκ ἄξιον ἐλεεῖν οὐδ' αἰδούμενον ἄλλως ἢ καθάπερ ἀποκτείναντα ὑπέχειν τὴν δίκην φόνου ἀναγκάζειν Πλ. Νόμ. 877 Α. δὲν εἶνε δίκαιον νὰ ἐλεῇ αὐτόν, ἀκόμη καὶ ἂν (ἐξιλεωθεὶς) δίδῃ εἰς αὐτὸν συγγνώμην, ἄλλως ἢ ν' ἀναγκάζῃ αὐτὸν νὰ ὑπέχῃ ὡς φονεὺς τὴν δίκην φόνου. Ἀλλ' ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα Δημ. 23, 72 = ἐξιλεώσῃ. Καθ' Ἁρποκρατ. τὸ αἰδέσασθαι = ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι· ὅθεν ᾐδεσμένος Δημ. 23, 77 = ἐξιλεωμένος (ὅς παρακληθεὶς ἠλέησεν). — Κατὰ τὸν Ἀριστόνικον τὸ αἰδέσεται Ω 208 = ἱκέτην προσδέξεται, παραπέμπει δὲ εἰς Χ 124 καὶ Α 23.

αἴδεσις ἡ, συγχώρησις φόνου ἀκουσίου· δηλ. ὁ ἀκούσιον πράξας φόνον, ὅπως συγχωρηθῇ αὐτῷ ἡ κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα, ἔδει νὰ τύχῃ τῆς αἰδέσεως, τ. ἔ. τῆς συγγνώμης τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος καὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς διαλλαγῆς. ἴδ. Δημ. 21, 43 καὶ Γίλβερτ Ἐγχειρ. ἀρχ. τοῦ δημ. βίου Ἑλλ. μτφρ. Ν. Πολίτου σ. 488 κέ.

Ἅιδης ἴδ. ᾅδης.

ἀΐδιος 2 καὶ 3 (ἀεί) αἰώνιος. λέγων οὐδὲ ἐκείνους πάτριον τὴν ἐμπειρίαν οὐδὲ ἀΐδιον τῆς θαλάσσης ἔχειν Θουκ. 7, 21 λέγων ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνοι ἔχουσι πάτριον

τὴν ἐμπ. τῆς θαλάσσης οὐδὲ αἰωνίαν (δηλ. δὲν θὰ διαρκέσῃ αἰωνίως). ἐς ἀΐδιον 4,63 = ἐς ἀεί, ἐς ἀΐδιον χρόνον.

αἰδοῖος 3 (αἰδώς) σεβαστός, ἀξιότιμος Ὅμ. Ἡσ. Πίνδ. Αἰσχύλ. || αἰδήμων, αἰσχυντηλός, ἐντροπαλός· αἰδοῖον πρόξενον Αἰσχ. Ἱκ. 500 συμπαθῆ, ἐλεήμονα (ἴδ. ἀξιόω).— αἰδοῖον πνεῦμα αὐτ. 26 ἡ πρὸς τοὺς ἱκέτας εὐμενὴς διάθεσις· ἴδ. πνεῦμα. Παραθ. αἰδοιότερος, αἰδοιότατος, ἀλλὰ καὶ αἰδοιέστατος Πίνδ. Ὀ. 3,42.

Ἄϊδος, Ἄϊδι, Ἄϊδόσδε (= εἰς Ἅιδου) ἴδ. Ἅιδης.

αἰδώς ἡ, αἰδοῦς (Αἰολ. αἴδως Ἀλκαί. Ἀπ. 21. ἴδ. ἄξιος), αἰδοῖ, αἰδῶ. ὁ ἀπὸ παντὸς αἰσχροῦ ἠθικὸς φόβος, ἐντροπή. αἰδοῖ εἴκων Κ 238 νικώμενος ὑπὸ τῆς ἐντροπῆς, ἀπὸ ἐντροπήν: αἰδούμενος. ἴσχε αἰδὼς καὶ δέος Ο 657 τοὺς ἐκράτει ὀπίσω (ἀνεχαίτιζεν) ἡ ἐντροπὴ καὶ ὁ φόβος (πρβ. δείδοικα καὶ αἰδέομαι Ω 435. αἰδοῖός τε δεινός τε Γ 172). αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δ εὐψυχία Θουκ. 1,84 ἡ αἰδὼς εἶνε στενώτατα συνδεδεμένη μὲ τὴν σωφροσύνην, ἡ δ' εὐψυχία μὲ τὴν αἰσχύνην. Ἐνταῦθα συνωνύμως μεταχειρίζεται ὁ Θ. τὴν αἰσχύνην καὶ τὴν αἰδῶ πρὸς δήλωσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς τιμῆς· ἀλλὰ κυρ. αἰδὼς μὲν εἶνε ὁ πρὸς τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς σεβασμός, αἰσχύνη δὲ ἡ ἐντροπὴ δι' ἐπιληψίμους πράξεις (π. χ. τὴν δειλίαν). Κατὰ δὲ τὸν Ἀριστόξενον τὸν μουσικὸν «ἡ μὲν αἰδὼς πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετήν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν· ὁ δ' αἰδούμενος διάκειται οὕτως οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. Ἡ δὲ αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς». ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φίλ' ἂν τέμοις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 31 (πρὸς τοιούτους ἀνθρώπους) ὅταν εὐλαβῶς (μετὰ σεβασμοῦ) προσενεχθῇς, δύνασαι νὰ συνάψῃς φιλίαν τινά. ἐν δ' ἀρετὰν ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι Προμαθέος (προμαθέος) αἰδὼς Πίνδ. Ὀ. 7,43 ἡ ἐκ τοῦ Προμηθέως ἔχουσα τὴν ἀρχὴν πρόνοια (ἡ εὐσυνείδητος εἰς τὸ καθῆκον προσήλωσις ἡ ἐκ τῆς προνοίας γεννηθεῖσα) ἐμβάλλει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μεγάλην ἀξίαν καὶ χαράν· πρβ. Προμηθεύς.— αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι Ρ 347 = οὐκ ἀγαθὸν αἰδῶ παρεῖναι ἀνδρὶ ἐνδεεῖ (ἀπόρῳ), πρβ. «ὅποιος ἐντρέπεται, πολλὰ καλὰ στερεύεται». αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει Ἡσ. Ἔργ. 317 αἰδὼς ὄχι καλὴ περιποιεῖται (ὑποθάλπει) ἐνδεῆ ἄνθρ. (ἃ ἐπεξηγοῦνται ἐφεξῆς). εἰ δέ σοι δοκεῖ, ἥξει, δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον Εὐρ. Ἰ. Α. 994 ἔχουσα τὸ ἐλευθέριον (εὐγενὲς) αὐτῆς πρόσωπον πλῆρες αἰδοῦς (κεκαλυμμένον δι' αἰδοῦς). Κατὰ τὸν Δ. Βερναρδάκην τὸ ὄμμ' ἐλεύθερον ἐνταῦθα = πρόσωπον ἀσκεπές. δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ Αἰσχ. Ἱκ. 586 ἴδ. ἀποστάζω.— ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ Πίνδ. Π. 4,218 ἵν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῆς Μ. τὸν πρὸς τοὺς γονεῖς σεβασμόν.

αἰθήρ-έρος ὁ, ἡ παρ' Ὅμ. πάντοτε, παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ. συνήθως μὲν ἄρσεν. ἀλλ' εὑρηται ἐνίοτε καὶ ὡς θηλ. Παρὰ δὲ πεζ. καὶ Ἡσ. ἀρσ. (αἴθω). τὸ ὑψηλότερον τοῦ ἀέρος στρῶμα/κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀέρα (ὃ ἴδε), τὸ κατώτερον τοῦ ἀέρος στρῶμα. τέμενος αἰθέρος Αἰσχ. Πέρσ. 368 ὁ εὐρύχωρος τοῦ οὐρανοῦ θόλος. ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Εὐρ. Ὀρ. 1631 εἰς τὰ βάθη (κυρ. εἰς τὰς διπλας) τοῦ οὐρανοῦ (κατὰ τὸ κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο Λ 67). ἀνέπεσε, φάρυγγος αἰθέρος ἐξιεὶς (ἐξανεὶς Porson ἐκ τοῦ ἐξανιεὶς Ἀθήν. 23 Ε) βαρὺν Εὐρ. Κύκλ. 409 ἐκπέμπων βαρεῖαν ὀσμὴν ἐκ τῆς φάρ. οἳ κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι Σιμων. Ἀπ. 84 (59) ἐκ τοῦ Πλουτ. 872 Ε ἔθεσαν ἑαυτοῖς μάρτυν τῶν κατορθωμάτων λαμπρότατον ἐκ χρυσοῦ πολυτίμου (τὸν ἥλιον;). Πολλαχῶς διορθοῦται ὁ στίχος (ἴδ. Bergk).

«αἰθὴς πέπλος· ἐπὶ τῶν ὑπεκκαιόντων καὶ φθειρόντων καὶ διαβολὰς ποιούντων· παρ' ὅσον ἡ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὑφ' οὗ καυθεὶς ἐφθάρη» Ζηνόβ. 1,33. Ἄλλοι ἄλλως.

αἴθω μόνον ἐν. καὶ παρατ. ἀνάπτω, καίω. αἴθειν ἱερὰ θεοῖς Σοφ. Φιλ. 1032 προσφέρειν θυσίας εἰς τοὺς θεούς. Μτφ. τοῖον σέλας ὄμμασιν αἴθει κοῦρος Ἀνθ. 12,93 τοιαύτην λάμψιν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καίουσαν ἔχει ὁ παῖς. — Ἀμεταβ. ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ἦθον Σοφ. Αἴ. 285 οἱ ἑσπερινοὶ λαμπτῆρες (τ. ἔ. διαφανῆ κέρατα, ἐν οἷς ἐναπετίθεντο αἱ λαμπάδες) δὲν ἔκαιον πλέον (ἀλλ' ἦσαν ἐσβεσμένοι). σπέρμα φλογὸς αἰθοίσας Πίνδ. Ὀ. 1, 1 σπέρμα καιούσης φλογός. «σπέρμα πυρός, ὑπέκκαυμα» Σχ. — Παθ. αἰθόμενον πῦρ Πίνδ. Ὀ. 1, 1, ἴδ. διαπρέπω. τί πεύκης ἔνδον σέλας αἴθεται; Εὐρ. Τρ. 298 τί λάμψις δᾳδὸς ἐντὸς τῆς σκηνῆς εἶνε αὐτὴ ποῦ καιομένη φέγγει; πᾶσα ἡ χώρα αἴθεσθαι (= καίεσθαι) ἐδόκει Ξεν. Ἀν. 6, 3, 19. — ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι Θεόκρ. 7,102 ὁ Ἄρ. καίεται ὑπὸ τοῦ παιδὸς δι' ἔρωτος μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων. Ὁμοίως Ξεν. Κ. Π. 5,1,15. ἐν δέ σφι γαμήμηλιος αἴθεται αἰδὼς Ὀππ. Ἁλ. 4, 181 ἐν δ' αὐταῖς ἐκκαίεται γαμ. αἰδώς: «κάνουν τὰ νυφ(ι)κάτα».

αἰκής 2 = ἀεικής· αἰκὲς πῆμα Αἰσχ. Πρ. 488 ἀπρεπὲς πάθημα.

αἰκία ἡ (ι) ἀντὶ τοῦ ἀεικία, ἀλλ' ὀρθοτέρα ἡ γρ. αἴκεια (παρὰ τὸ αἰκής, πρβ. ἀείκεια), ἥτις εὕρηται καὶ ἐν τῷ ἀρίστῳ κώδικι τοῦ Δημοσθένους S. κάκωσις, ὕβρις, κακοποίησις, κακὴ μεταχείρισις Αἰσχ. Πρ. 93. 190. Σοφ. Ἠλ. 511.515. Ο. Κ. 748. τί δῆτ' ἄνω κέχηνας αἴκειαν (Elmsley: αἰκίαν) βλέπων; Ἀρφ. Ὄρν. 1671 «τί δῆτ' ἄνω βλέπεις ὡς τυπτήσων τινά;» Σχ. (εἶχε δηλ. στρέψῃ τοὺς γρόνθους του πρὸς τὸν οὐρανόν). — αἰκείας (αἰκίας) δίκη ἰδιωτικὴ ἀγωγὴ ἐπὶ κακώσει

(βιαιοπραγία), κατωτέρα τῆς ὕβρεως γραφῆς, ἥτις εἶχε δημόσιον χαρακτῆρα. Δημ. 47,7.40: ἡ δ' αἴκεια τοῦτ' ἔστιν, ὃς ἂν ἄρξῃ χειρῶν ἀδίκων πρότερος. Πρβ. 21, 35. «αἰκία ὕβρις ἔμπληγος· διαφέρει δ' ὕβρεως, ὅτι αἰκία μὲν ἡ διὰ πληγῶν, ὕβρις δὲ καὶ ἄνευ πληγῶν» 'Α. Β. σ. 355. τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἔστι μόνον τιμῆσαι, τοὺς δ' ὑβρίζειν δοκοῦντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν; Λυσ. 'Απ. LXIV. Καὶ ὁ 'Ηρώνδας 2,41 ἀναφέρει τὸν τῆς αἰκείης νόμον τὸν παρὰ Κῴοις ἰσχύοντα.

αἰκίζω (αἰκής· πρβ. ἀεικίζω παρὰ τὸ ἀεικής) ἐνεργ. μόνον ἐνεστ. Σοφ. Αἴ. 403. Τραχ. 838 'Αντιγ. 419. ἄλλως μόνον μέσ. αἰκίζομαι (αἰκιζόμενος παθ. Αἰσχ. Προμ. 168). αἰκιοῦμαι (αἰκίσομαι 'Ανθ. 12, 80). ᾐκισάμην. ᾔκισμαι (ᾐκισμένη μέσ. Εὐρ. Μήδ. 1130). ᾐκίσθην Σοφ. 'Αντ. 206. Λυσ. 6, 27. 'Ισοκρ. 4,154. Τὸ ἐνεργ. αἰκίζω δὲν μεταχειρίζονται ὁ Αἰσχύλ. ὁ Εὐριπίδης καὶ οἱ πεζοί. ποιῶ τινα αἰκῆ, ποιῶ τι αἰκές· ὅθεν κακοποιῶ, βλάπτω, βασανίζω τινά ἢ τι. γονυπετὴς (βασιλεὺς) αἴκιζε σῶμα Τιμόθ. Πέρσ. 189 = ᾐκίζετο τὸ σῶμα. πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος Σοφ. 'Αντ. 419 ἐν ᾧ συγχρόνως ὁ τυφὼς καταμαστίζει (δέρνει) ὅλας τὰς κορυφὰς τῶν φυτῶν τοῦ πεδινοῦ δάσους. ἐᾶν δ' ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέν τ' ἰδεῖν αὐτ. 206 ἐᾶν δ' αὐτὸν ἄθ. καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ (ἐᾶν) διασπάρακτον ὑπὸ τῶν ὀρνέων καὶ τῶν κυνῶν καὶ κακωθὲν κατὰ τὴν ὄψιν (σχεδὸν = αἰσχρὸν ἰδεῖν). τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη χαίρεις κλύουσα Εὐρ. Μήδ. 1130 ἐν ᾧ ἔχεις καταστρέψῃ κακὴν κακῶς τὴν ἑστίαν τῶν τυρ., χαίρεις ἀκούουσα τοῦτο. Δυνατὸν ὅμως καὶ ὧδε: χαίρεις κλύουσα ὅτι ᾔκισαι τὴν ἑστ. τ.

αἷμα τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. οὐδ' ἔσθ' ὅστις αὐτοῖς αἷμα γῇ δωρήσεται Εὐρ. Τρῳ. 382 οὐδ' ὑπάρχει τις ὅστις θὰ προσφέρῃ ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὴν γῆν αἷμα ἱλαστηρίων θυμάτων (ὡς ὁ 'Ορέστης π. χ. εἰς τὸν τάφον τοῦ 'Αγαμέμνονος). Μτφ. τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα Σοφ. 'Ηλ. 785 πίνουσα (ῥοφοῦσα) καθ' ἑκάστην τὸ πλέον καθαρὸν αἷμα τῆς καρδίας μου. αὐτὸς οὐκ ἔχων αἷμα Αἰσχ. 3, 160 δὲν ἔχει αἷμα εἰς τὰς φλέβας του: ἀνδρικὸν φρόνημα· πρβ. τὸ ἡμέτ. «δὲν ἔχει αἷμα ἐπάνω του». || αἱματοχυσία, ὅπως δ' ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται, δεῖ κάρτα θύειν Αἰσχ. 'Ικ. 458 πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χύσεως αἵματος συγγενικοῦ χρειάζονται θυσίαι. ἐφ' αἵματι φεύγειν Δημ. 21,105 κατηγορεῖσθαι ἐπὶ φόνῳ. Πρβ. Εὐρ. 'Ικ. 118. ὅθ. «αἱ ἐφ' αἵματι κρίσεις» παρ' 'Αρποκρατ. — εἴργασται δ' ἐμοὶ μητρῷον αἷμα Εὐρ. 'Ορ. 284 ἔχει διαπραχθῇ ὑπ' ἐμοῦ ἡ μητροκτονία. κακῆς γυναικὸς εἵνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν 1139 κυρ. διότι εἰσεπράξαμεν παρὰ τῆς ἀπίστου γυναικὸς τὸ ὀφειλόμενον αἷμα· πρβ. πράσσειν χρέος. πράκτορες (ὅ ἴδ.) αἵματος Αἰσχ. Εὐμ. 320. ἀπόφονον αἷμα δοὺς 193 ἴδ. ἀπόφονος. Ἔτι δέ: Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενὲς κτείνας 'Απ. Σοφ. 731 οἷον: φόνον συγγενῆ φονεύσας. 'Ο Herwerden διώρθ. πράξας, οὐ δέον (πρβ. φόνον δημόλευστον Σοφ. 'Αντ. 36. λιθόλευστον Ἄρη Αἴ. 254. ῥιπτὸς 'Ιφίτου μόρος Τρ. 357). δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης Σοφ. 'Ηλ. 1385 ἴδ. δυσέριστος. αἷμα σόν, μῆτερ, ἀπενίψατο 'Απ. Εὐρ. 71 «καθάρσει τινὶ τὸν τῆς μητροκτονίας ἀπενίψατο μολυσμόν» Σχ. πρβ. «αἷμα νίψαι· οἱ 'Αττικοὶ ἐπὶ τοῦ ἐκνίψαι φόνον» 'Α. Β. 360. || αἵματος συγγένεια, ὡς καὶ σήμερον. αἷμα δάϊον Εὐρ. Φοίν. 241 τὸ πολέμιον γένος, τοὺς πολεμίους. κοινὸν αἷμα 247 = κοινὸν γένος, ἀλλ' ἐν 'Ηρ. Μ. 831 = μιαιφονία. ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι; Αἰσχ. Εὐμ. 609 = ὅμαιμός εἰμι τῆς ἐμῆς μητρός; νεακόνητον αἷμα Σοφ. 'Ηλ. 1394 «τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον» Σχ. πλείονα ἴδ. ἐν λ. νεακόνητος. 'Εν 'Επιγρ. 'Ελλ. 831 ὦ Διὸς αἷμα περὶ τοῦ 'Ηρακλέους. Ἄλλας φράσεις ἴδ. ἐν λ. σφαγή.

αἱμάς-άδος ἡ, ῥύσις αἵματος. αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων Σοφ. Φιλ. 697 ἀναδιδομένην ἐκ τῶν ἑλκῶν.

αἱμασιά ἡ (ῐᾱ) (αἱμάς;) πρόχειρος τοῖχος ἐκ λίθων ξηρῶν («ξηροτρόχαλος»), ἴσως ἐπιφρασσόμενος ἄνωθεν δι' ἀκανθῶν καὶ βάτων, ὡς καὶ σήμερον (ἴδ. Σχολ. σ 359. ω 224. 'Α. Β. σ. 203. 'Ησύχ. Σουίδ.). ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασιὰν Δημ. 55,22 ἔβγαλε πάρα ἔξω τὴν αἱμασ.

αἱμάσσω αἱματώνω· αὐτόχειρ αἱμάσσεται Σοφ. 'Αντ. 1175 ἰδίᾳ χειρὶ χύνει τὸ αἷμά του (φονεύεται). αἱμαχθεῖσ' ἄρουραν Αἰσχ. Πέρσ. 598 ἔχουσα αἱματωμένην τὴν γῆν της. τοῖς (Stephanus: τᾶς) μὲν γὰρ οὐχ ᾕμασσε λογχωτὸν βέλος Εὐρ. Βάκχ. 761 τούτων (κυρ. εἰς τούτους) μὲν τὸ λ. βέλος δὲν «ἔβγαζεν αἷμα». αἱμάξεις τὰς καλλιφθόγγους ᾠδὰς Ἴων. 168 θὰ μολύνῃς μὲ τὸ αἷμά σου τὰ καλλ. ᾄσματά σου: ἐν ᾧ ψάλλεις θὰ σ' αἱματώσω μὲ τὰ βέλη μου. αἱμορράντων δυσφόρμιγγα ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν βωμοὺς 'Ι. Τ. 225 τὸ χωρίον, καίτοι ὑποστὰν πολλὰς διορθ., εἶνε ὑγιὲς καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ αἱμάσσειν δυσφόρμιγγα ἄταν βωμοὺς εἶνε ἐπέκτασις τῆς συστοίχου συντάξεως τ. ἔ. αἱμάσσειν αἷμα (κυρ. αἵμαγμα), ὃ ποιεῖ δυσφόρμιγγα ἄταν, βωμοὺς (πρβ. τὸ ἀνωτ. αἱμάσσειν ᾠδάς)· κυρ. αἱματώνουσα τοὺς βωμοὺς μὲ τὴν ἀξιοθρήνητον συμφορὰν τῶν αἱμοβαφῶν ξένων τ. ἔ. χύνουσα ἐπὶ τῶν βωμῶν τὸ αἷμα τῶν δυστυχῶν ξένων, οἵτινες αἱμοβαφεῖς ἐκβάλλουσι παραφώνους κραυγάς. φόνιαι ψυχαὶ δορὶ παλλόμεναι πέσεα πέσεα δάϊ' αὐτίχ' αἱμάξετον Εὐρ. Φοίν. 1299 «ψυχαὶ φονικαί, ὁ 'Ετεοκλῆς λέγω καὶ Πολυνείκης, κινούμενοι ἐπ' ἀλλήλους ἐν πολέμῳ ὅσον οὔπω αἱμάξουσι πτώματα πολεμικά, ἤγουν αὐτίκα πεσοῦνται ὑπ' ἀλλήλων σφαγέντες» Σχ. κυρ. φονικαὶ ψυχαὶ

αἱ διὰ τοῦ δόρατος κινούμεναι (δηλ. αἱ ἐκφράζουσαι ἐξωτερικῶς τοὺς παλμούς των διὰ τοῦ παλμοῦ τοῦ δόρατος) θὰ αἱματώσωσιν ἐντὸς ὀλίγου πεσήματα ἐχθρικὰ (δηλ. τὰ πεσήματά των δὲν θὰ εἶνε ἁπλᾶ, ἀλλ' αἱματηρὰ καὶ δὴ ἐχθρικά)· ἅπερ δύσκολα. Ὁ Δ. Βερναρδάκης διορθώσας λαΐδ' ἀντὶ τῆς γρ. δαΐδ' ἑρμηνεύει ὧδε: κλῃρούμεναι διὰ τοῦ δόρατος τὴν λείαν (=ληΐδα τ. ἔ. τὴν γῆν, ἐφ' ἧς καὶ ὑπὲρ ἧς μάχονται) καθαιμάζουσι, πτώματα γενόμενοι, τὴν λεῖαν ταύτην (τὴν γῆν). ὁ ἐκ τῶν τοιούτων ἀναλογισμῶν δηγμὸς αἱμάσσει τὴν μνήμην Πλουτ. 126 F τραυματίζει (κάμνει πληγήν τινα εἰς) τὴν μνήμην· ἐπεξηγ. ἐφεξῆς.

αἱμοσάτης (ἴσ. γρ. αἱμοστάτης) ὁ, λίθος εἰς στίλβωσιν χρυσοῦ χρήσιμος καὶ εἰς αἱμορραγίας Διοσκ. 5,173.

αἰναρέτη κλητ. Π 31 «ὁ ἐπὶ κακῷ ἔχων τὴν ἀρετὴν» Σχ. ὦ φοβερῶς (ὀλεθρίως) ἀνδρεῖε.

αἰνέω ἁπλ. ἐπ. δραματ. καὶ Ἴων. πεζ. Ἡρόδ. 1,122. 3,157 Πλατ. Πολ. 404 D. Νόμ. 952 C. Πλούτ. 177 (ποι.). Ἀττ. πεζ. συνήθως ἐπ- παρ- συν- συνεπ- ὑπερεπ-αινέω, καταινέω μόνον Θουκ. 4,122. ἐπαινίω Λακων. Ἀρφ. Λυσ. 198. ἐπαίνημι Σιμων. παρὰ Πλάτ. Πρωτ. 346 D αἰολίζων, ὡς αἴνημι Ἡσ. Ἔργ. 683. πρτ. ᾔνουν. Εὐρ. Ἑκ. 1154. αἴνεον Ἡρόδ. 3,73 καὶ ἀλλ. παρῄνουν.— αἰνέσω Σιμων. Ἀμ. 7,112. Πίνδ. Ὀ. 7,16. Ν. 7,63. Αἰσχ. Εὐμ. 469. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1412. ἐπαινέσω Σιμων. 7,29. Αἰσχ. Εὐμ. 839, Σοφ. Ἠλ. 1044. 1057. Εὐρ. Ἡρακλ. 301. Τρ. 418. Ἀνδ. 464. Κύκλ. 549. Ξεν. Ἀν. 1, 4. 16. 5. 5. 8. Πλ Συμπ. 214 E καὶ μτγν. ἀλλὰ συχνότερον τὸ ἐπαινέσομαι Εὐρ. Βάκ. 1195 καὶ μάλιστα πεζ., ὡς Ἰσοκρ. Δημ., Ξεν., Πλάτ. παραινέσω Σοφ. Ο. Κ. 1181 Ἀρφ. Εἰρ. 1246. Δημ. 37,11. 47, 69. παραινέσομαι σπαν. Πλ. Μενέξ. 236 C ἕνεκα τοῦ προηγ. ἐπαινέσεται. Ἐπ. αἰνήσω π 380. Θέογν. 1080. Καλλίμ. Δηλ. 189. Θεόκρ. 27,39 καὶ Πίνδ. Ν. 1,72. ἐπαινήσω Θέογν. 93. Πίνδ. Π. 10, 69. — ᾔνεσα Αἰσχ. Ἱκ. 902. Σοφ. Φιλ. 1398 Εὐρ. Ἄλκ. 12. Ἰ. Α. 655. αἴνεσα Ἡρόδ. 5,113. αἰνέσας 1, 90. ἐπήνεσα Σοφ. Αἴ. 536. Ἀρφ. Ἀχ. 485. Θουκ. Πλάτ. παρῄνεσα Σοφ. Φιλ. 1434. Ἀρφ. Ἱππ. 660. Ἰσοκρ. Δημ. παραίνεσα Ἡροδ. 1,80. Ἐπ. καὶ λυρ. ᾔνησα Ψ 552. Ω 24.30. Καλλίμ. Ἄρτ. 215. Ἀπολ. Ῥοδ. 4,503 καὶ ἀλλ. αἴνησα Πίνδ. Π. 3,13 καὶ ἀλλ.. Ἀπαρ. αἰνῆσαι Πίνδ. Π. 1. 43. Μετοχ. Αἰολ. αἰνήσαις Ὀ. 9, 15. αἰνήσειε Σιμ. 57. ἐπῄνησα Σ 312. Θέογν. 876. Πίνδ. Ν. 5,19 (ἐπαινῆσαι) ἐπήνεσα Πλούτ. 931 D. — ἐπῄνεκα Ἰσοκρ. 12, 207. Πλ. Πολιτικ. 307 A. παρῄνεκα Ἰσ. 2,54 καὶ ἀλλ. — αἰνεθεὶς Ἡρόδ. 5,102. ἐπῃνέθην Θουκ. 2, 25 Ἰσοκρ. 12,146 Ἱπποκρ. 3,446. Θουκ. 5,69. — ἐπαινεθήσομαι Ἀνδοκ. 2,13 Πλ. Πολ. 474 D. ἀόρ. μτγν. ἐπῃνεσάμην.— ἐπῄνημαι Ἱπποκρ. 2,334 (L). Ἰσοκρ. 12,233. παρῄνημαι Θουκ. 7,69. αἰνέω = ἐπαινῶ (π. Ἀττ. πεζ.), ἐπιδοκιμάζω τι. Συνήθως συντ. μὲ αἰτ. προσ.— σέ Ψ 55, ἢ αἰτ. πράγ. — ἔργα π 380. ἀντίθ. τῷ νεικέω Κ 249. Πίνδ. Τραγ. Ἡρ. ἀντίθ. τῷ μέμφομαι ἐν Σοφ. Ἀντ 1157. — ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω... σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος Αἰσχ. Χο. 193 ἐγὼ δὲ πῶς νὰ παραδεχθῶ ὁριστικῶς τοῦτο (τὸ ἑξῆς) δὲν ἠξεύρω (τ. ἔ. οὐκ ἔχω, ὅπερ παραλείπεται), κολακεύομαι δ' ὑπὸ τῆς ἐλπίδος (νὰ τὸ πιστεύω). κακὸν αἶνον αἰνεῖς Αἰσχ. Ἀγ. 1483 κακὴν μνείαν ποιῇ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνήσας Σοφ. Φιλ. 1380 ὦ ἀνυπόφορον λόγον εἰπὼν (μνημονεύσας). — εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν αἰνέσας τάδε Αἰσχ. Ἱκ. 914 ἂν δὲν ὑπάγητε εἰς τὸ πλοῖον ἄνευ ἀντιστάσεως (ἀποδεξάμενοι ταῦτα). ἔτλην ἐγὼ θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι Εὐρ. Ἄλκ. 2 ὑπέμεινα ἐγὼ ἐπαινέσαι («καταδέξασθαι») θητικὴν δίαιταν (τροφήν). τὸ δ' ἄρσεν αἰτῶ πάντα πλὴν γάμου τυχεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 740 τὸ δ' ἄρσεν ἐπιδοκιμάζω κατὰ πάντα πλὴν κατὰ τὸ γάμου τυχεῖν. δίκαια καὶ μὴ δίκαι' ἀρχὰς πρέπον (ἐνν. ἐστὶ) βίᾳ φρενῶν αἰνέσαι (ἐκ διορθ. πολλῶν: δίκ. καὶ μὴ δίκ. πρέποντ' ἀρχὰς βίου βίᾳ φερομένων αἰνέσαι) Χοηφ. 79 πρέπον εἶνε νὰ ἐπαινῇ τις τὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὰ δίκαια καὶ εἰς τὰ ἄδικα, καὶ ἐναντίον τοῦ φρονήματός του. Ὁ Σχολ. παραβάλλει τὴν παροιμ. δοῦλε δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα. — Μετ' ἀπαρεμφ. αἰνῶ φυλάξαι τἄμ' ἔπη δελτουμένας Αἰσχ. Ἱκ. 185 παραινῶ φυλάξαι τοὺς ἐμοὺς λόγους πιστῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρούσας Χο. 553. — Μετὰ μετοχ. δαίμονα μεγαυχῆ ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων Πέρσ. 646 συναινέσατε τῷ εὐκλεεστάτῳ δαίμονι (Δαρείῳ) ἀνιόντι ἐκ τῶν οἴκων τοῦ Ἅιδου. — Ἐν Σοφ. Φιλ. 1397: ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγὼν = ἃ δὲ κατήνεσάς μοι, ὑπέσχου μοι. Ὁμοίως Εὐρ. Ἄλκ. 12. Ὀρ. 1658. — Παρ' Ἡσ. Ἔργ. 642 νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι τ. ἔ. ἐπαινεῖν μὲν τὴν μικρὰν ναῦν (ἀλλὰ μὴ χρῆσθαι), ἐνθέσθαι δὲ τῇ μεγάλῃ τὰ φορτία (δηλ. χρῆσθαι αὐτῇ). πρβ. καὶ τὴν ἡμετ. παρ. «μικρὸ καράβι παίνεγε, μεγάλο καβαλίκα». γέροντες, αἰνῶ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 275 = ἐπαινῶ τ. ἔ. εὐχαριστῶ (ὅταν εὐχαριστοῦντες θέλομεν ν' ἀποκρούσωμέν τι). — Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν π. Πινδ. Ὀ. 7,17 ἄνδρα αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα ἐπαινέσω τὸν ἄνδρα ἔπαινον (ὕμνον) εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἐν τῇ πυγμῇ νίκης αὐτοῦ. σὲ δ' ἐγὼ παρά νιν αἰνέω μέν, Γαρυόνα, τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον σιγῷμι πάμπαν Ἀπ. Πινδ. 81 (49) «σὲ δέ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν (τὸν Ἡρακλέα, ὃς τὰ ὄντα αὐτοῦ ἀφείλετο ἐν βιαίᾳ χειρί)· ὃ δὲ Ζεὺς οὐκ ἀποδέχεται, καὶ αὐτὸς σιγῶ» Σχ.

αἴνιγμα τό, λόγος σκοτεινός· αἰνίγματος ἰδέα αὕτη ἐστί, τὸ λέγοντα ὑπάρχοντα ἀδύνατα συνάψαι Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 22 τὸ ἴδιον τοῦ αἰνίγμ. εἶνε τοῦτο, ἐν ᾧ

λέγει ὑπάρχοντα πράγματα (πραγματικά), νὰ συνδέσῃ ἀδύνατα. γέγονε τὰ πράγματα ὥσπερ αἴνιγμα τῇ πόλει Δημ. 19,328 τόσον περιπεπλεγμένα εἶνε τὰ πράγματα τῆς πόλεως, ὥστε δὲν δύναταί τις νὰ τὰ λύσῃ (ὁμοιάζουν μὲ αἴνιγμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ λύσῃ).

αἰνίσσ(ττ)ομαι (αἶνος) ὁμαλόν, αἰνίξομαι, ᾐνιξάμην, ἀλλ' αἰνιχθεὶς παθητ. Πλ. Γοργ. 495 Β. ᾔνιγμαι παθ. Ἀρφ. Ἱππ. 196. Θέογν. 681. Ἀριστ. Ῥητορ. 1405 b 4. αἰνικτός Σοφ. Ο. Τ. 439. ὁμιλῶ σκοτεινῶς (αἰνιγματωδῶς)· ᾐνίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη Πλ. Πολ. 332 Β διὰ ποιητικοῦ τρόπου ὑπεδήλωσεν (σκοτεινῶς ὑπέδειξεν) τί εἶνε τὸ δίκαιον. παπαῖ, τόδ' ὡς ὕποπτον ᾐνίξω πάλιν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1120 ποία ὑποψία εἶνε πάλιν αὐτή, τὴν ὁποίαν ὑπονοεῖς. αἰνίσσεσθαι τάδε τὰ ἔπεα Ἡρ. 5,56 ἔλεγε τοὺς ἑξῆς αἰνιγματώδεις λόγους (στίχους). μεταφοραὶ αἰνίττονται Ἀριστ. Ῥητορ. 1405 b 5 αἱ μεταφ. εἶνε αἰνίγματα (διότι δηλ. αἰνιγματωδῶς ὑποδηλοῦσί τι). χρησμὸς ᾐνιγμένος Ἀρφ. Ἱππ. 196 «αἰνιγματωδῶς λελεγμένος» Σχ.

αἰνόθεν αἰνῶς Η 97· πρβ. οἰόθεν οἶος· λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς ἐνθ. ἀνωτ. αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ εἶνε ἀτιμία δεινοτάτη.

αἰνόμορος 2, λίαν δυστυχής, κακόμοιρος Χ 480. ι 53. Αἰσχ. Ἑπτ. 887 (ἴδ. βαίνω).

αἶνος ὁ Ἰων. ποι. λόγος, ἔπαινος Ὅμ. Πίνδ. τραγ. αἶνος πόλιν τήνδ' ἐχέτω Αἰσχ. Ἱκ. 1034 ἂς κατέχῃ αἶνος (αἰνῶμεν) τήνδε τὴν π. περὶ τοῦ αἰνεῖν αἶνον ἴδ. αἰνῶ. ‖ λόγος παροιμιώδης, κυρ. παραβολικός τις καὶ εἰκονικὸς λόγος, βραχὺς μὲν παραινετικὸς δὲ καὶ διδακτικός, συνήθως ἔμμετρος. Τὴν ἐν ξ 462—508 διήγησιν τοῦ Ὀδυσσέως χαρακτηρίζει ὁ Εὔμαιος ὡς αἶνον ἀμύμονα. Πρβ. αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην ἔθεντο («ἔκαμαν συντροφιά») Ἀπ. Ἀρχιλ. 86 (59). Αἶνος εἶνε καὶ ὃν μετεχειρίσθη ὁ Μενέλαος (Σοφ. Φιλ. 1143 κέ.), ἵν' ἀποκρούσῃ τὸν λόγον τοῦ Τεύκρου. Ἡ παροιμία προῆλθεν ἐκ τοῦ αἴνου, ὅστις ἐνίοτε σημ. σχεδὸν ὅ τι καὶ ἡ παροιμία, ὡς αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν Θεόκρ. 14,43 τ. ἔ. ἀπῆλθεν εἰς τὸ δάσος καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον: «παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων» Σχ. ἐκ πυρός, ὡς αἶνος, πέσες ἐς φλόγα Ἀνθολ. 9,17 δηλ. ἀπὸ τὸ κακὸ ς' τὸ χειρότερο. Τοιαῦτα παροιμιώδη λόγια, διασῴζοντα συντόμως τὴν ὅλην ἔννοιαν (γνώμην) τοῦ ἀρχῆθεν αἴνου, ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγα, ἐξ ὧν ἀναφέρω τινὰ αὐτοῦ Ῥόδος αὐτοῦ πάδη, Οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος, Μένε καρκίνε καί σε μεθήσω κτλ.

αἰνός 3 ἐπ. Ἰων. = δεινός· αἰνότατε Κρονίδη συχν. Ὅμ. χαλεπώτατε (ὃν πάντες φοβούμεθα). αἰνὰ τεκοῦσα Α 414 πρὸς δυστυχίαν μου γεννήσασα.

αἴνυμαι ἐπ. μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀναύξητος. πόθος αἴνυταί με Ξ 144 καταλαμβάνει με. τυρῶν αἰνυμένους Ι 225 λαμβάνοντάς τινας ἐκ τῶν τυρῶν. ἀτὰρ Κυνὸς οὐ μάλα πολλὴν αἴνυται (Λαγωός) Ἀράτ. Φαιν. 502 οὐ μ. πολλὴν μερίδα τοῦ σώματος τοῦ Κυνὸς λαμβάνει. οὐδέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο ἰκμάδας αἰνυμένη Ἀπ. Ῥ. 4,680 οὐδέπω λαμβάνουσα (ἡ γῆ) ἰκμάδας ταῖς ἀκτῖσιν τοῦ τοσοῦτον φλέγοντος ἡλίου.

αἴξασκον ἴδ. ἀΐσσω.

αἰολόμητις: τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς Αἰσχ. Ἱκ. 1047 τιμᾶται ἡ ποικιλόφρων θεὰ ἐπὶ ἔργοις σπουδαίοις (τῷ πολλαπλασιασμῷ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους).

αἴπερ Δωρ. = εἴπερ Θεόκρ. 8,37.

αἰολόστομος 2 ὁ λαλῶν ποικίλα, διφορούμενα, αἰνιγματωδῶς· αἰολόστομος χρησμὸς Αἰσχ. Πρ. 688.

αἵρεσις ἡ, τὸ αἱρεῖν· κυρίευσις, κατάληψις, οἷον πόλεως Ἡρ. 4,1. Θουκ. 2,58. ἡ βασιλῆος αἵρεσις Ἡρ. 9,3 ἡ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατάληψις τῶν Ἀθηνῶν. ‖ ἐκλογή· ἐκ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενός τις φέρει Θουκ. 8,89 ὅταν γίνηταί τις ἐκλογὴ (ἄρχοντος) ἐκ δημοκρατίας προερχομένη (ἐν δημοκρατικῷ πολιτεύματι), εὐκολώτερόν τις ὑποφέρει τὸ ἀποτέλεσμα, διὰ τῆς ἰδέας, ὅτι ἡ ὑποτίμησίς του προέρχεται ὄχι ἐκ τῶν ἰσοβάθμων του. εἰ νέμοι τις αἵρεσιν Σοφ. Αἴ. 262 = εἰ διδοίη τις αἵρ. λαβὼν αἵρεσιν Δημ. 36,11 δοθείσης αὐτῷ ἐκλογῆς. οἷς αἵρεσις γεγένηται Θουκ. 2,61 εἰς ὅσους ἔχει δοθῇ ἐλευθέρα ἐκλογὴ (μεταξὺ πολέμου καὶ εἰρήνης). ‖ σπουδή πρός τι. ‖ φιλοσοφικὴ σχολὴ μτγν.

αἱρέω, Λεσβ. ἄγρημι (ἴδε ἀγρέω), Κρητ. αἰλέω (ἀφαιλήσεσθαι) ἴδε κατωτ. παρατ. ᾕρουν (ἐπ. ᾕρεον Ω 579, ᾕρευν Ἡσ. Ἀσπ. 302, αἵρεε, αἵρεον Ἡροδ. 5,117. 6,31). αἱρήσω, καὶ ἐκ τῆς ῥ. ἑλ- ἕτερος μέλλ. διελῶ Ἐπιγρ. Θηρ. καὶ πολλάκις μτγν. ἀλλ' ὄχι Ἀττικοί. εἷλον (ἐπ. ἀναύξ. ἕλον Ε 50. Κ 335. καὶ ἀλλ. ἕλεσκον Ω 752 καὶ ἀλλ.). Ὑπ. ἕλω (ἕλῃσι Ψ 345. μ 96). Εὐκτ. ἕλοιμι. Προστ. ἕλε ἑλέτω. Ἀπαρ. ἑλεῖν, ἐπ. ἑλέειν. Μετ. ἑλών. (Ἀπαρ. ἀφέλαι Κρητ. Ἐπιγρ. ἀνείλατε Κ. Δ. Πράξ. 2,23. ᾕρησα μτγν. κασαίρηον προστ. Λακωνική· ἴσως = καθαίρησον). παρακ. ᾕρηκα (νέον Ἰων. ἀραίρηκα Ἡρόδ. 4,66 καὶ ἀλλ. ὑπερσ. αἱρήκεε 3,39). — Μέσ. ᾑρούμην (νέον Ἰων. αἱρεόμην). αἱρήσομαι (μτγν. ἑλοῦμαι, ἀφ- δι- ἐξ- ἑλοῦμαι· ἀφαιλήσεσθαι Κρητ. Ἐπιγρ.). ἀορ. εἱλόμην (ἑλόμην Β 399 καὶ ἀλλ. ἡλόμην καὶ εἱλόμην Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ.), ἕλωμαι, ἑλοίμην (ἑλοίατο υ 117), ἑλοῦ (ἑλεῦ Ν 294), ἑλέσθαι, ἑλόμενος (εἱλάμην μτγν.). Ἀπαρφ. ἀρέσται = ἀρέσθαι, λαβεῖν Λοκρ. Ἐπιγρ. (αρ = ερ παρὰ Λοκροῖς). ἐξηρήσατο ἐφθαρμένη γραφὴ Ἀρφ. Θεσμ. 761. αἱρήσωνται Πολυβ. 38,5 (αἱρήσονται Βέκκερ Δινδ.), προ-

αιρήσωνται Μενάνδρ. 'Ρητ. 1,1. ἀόρ. παθ. ἡρέθην. μέλλ. παθ. αἱρεθήσομαι. παρακ. ᾕρημαι (Δωρ. καθαίρημαι Σώφρ. 10. νέον 'Ιων. ἀραίρημαι 'Ηρόδ. 1,175 καὶ ἀλλ.). Παράδοξον τὸ ἀναιρερημένος 'Ιων. 'Επιγρ. Θάσ. μετ' ὀλ. μ. ἡρήσομαι Πλ. Πρωτ. 338 Β. ἀφῃρήσει Εὐρ. Τρῳ. 1278. τὸ αἱρέω σημ. τρία, 1) λαμβάνω 2) συλλαμβάνω καὶ 3) καταλαμβάνω. Καὶ πρὸς τὰς τρεῖς ταύτας σημ. κυρίως τε καὶ μφρ. ἀντιστοιχεῖ σχεδὸν τὸ κοινόλεκτον πιάνω. ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα Α 197 τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὰ ξ. μαλλιά· παρθένον χερὶ χειρός ἑλὼν Πίνδ. Π. 9,123 διὰ τῆς χειρὸς του λαβὼν τὴν παρθ. ἐκ τῆς χειρός της. δύο δοῦρε μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλών μ 229 ἐν ταῖς χερσὶ λαβών. σφαῖραν μετὰ χερσὶν ἕλοντο θ 372 μεταξὺ (ἐν τῷ μέσῳ) τῶν χειρῶν ἔλαβον. καθαρὰ χροΐ εἵμαθ' ἑλοῦσα δ 750 ἀφ' οὗ ἔπιασε καὶ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά της καθαρὰ φορέματα. ἑλεῖν λ 205 = ἀγκὰς ἑλεῖν η 252 ἀγκαλιάσαι.—ἔνθεν ἑλών θ 500 = ἐντεῦθεν ἀρξάμενος.—Συνηθέστ. συλλαμβάνω, φέρω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἐπὶ θήρας Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 150. Θεόκρ. 21,49. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οὓς συλλαμβάνει τις ἐν πολέμῳ. ζωοὺς ἕλον πολλούς Φ 162. Ξεν. 'Αν. 1,6,2. οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος οὐδὲ (= οὐδ' ἔσθ' ὃς) παρέλθῃ Ψ 345 δὲν ὑπάρχει τις, ὁ ὁποῖος νά σε φθάσῃ (= καταλάβῃ, πηδήσας καὶ) τρέξας κατόπιν σου οὐδὲ νά σε περάσῃ. Ξεν. Κ. Π. 4,3,17. ('Αμαζόνες) ᾕρουν μὲν τοὺς φεύγοντας, ἀπέλειπον δὲ τοὺς διώκοντας Λυσ. 2, 4. (Περικλῆς), ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομεῖς, ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας 'Απ. Εὔπολ. 94 ὁ Περ., ὅπως οἱ ἀγ. δρομεῖς ἀφίνουν τοὺς ἀντιπάλους των νὰ τρέξουν δέκα πόδας εμπρὸς καὶ ἔπειτα τοὺς φθάνουν καὶ τοὺς περνοῦν, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐνίκα διὰ τοῦ λόγου τοὺς ἄλλους ῥήτορας καὶ τοὺς ἄφινεν ὀπίσω του. || ἐξαφανίζω, φονεύω. κράτιστα τὴν εὐθεῖαν... φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν Εὐρ. Μήδ. 384 τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε νὰ τραβήξωμεν τὸν ἴσιο δρόμο, δηλ. νὰ τοὺς ξεπαστρέψωμεν (= ἐξελεῖν) μὲ φαρμάκι. πατρῷον αἷμα ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἑλεῖν Σοφ. Ο. Τ. 996 = «ἐξελεῖν, ἐκχέαι» Σχ. ἐκεῖνος τούτῳ ἀρκέσει μηχανώμενος, ἕως ἂν ἕλῃ τὸν ἑαυτοῦ βελτίονα Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 36 = ἕως ἂν ἀνέλῃ, ἀπολέσῃ. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί Σοφ. Φιλ. 436 ὁ πόλ. ἑκουσίως κανένα ἄνδρα πονηρὸν δὲν πιάνει (διὰ νὰ φονεύσῃ· πρβ. 'Απ. Σοφ. 652 τοὺς εὐγενεῖς... φιλεῖ ῎Αρης ἐναίρειν). || καταλαμβάνω, συλλαμβάνω τινὰ ποιοῦντά τι (μὲ μετχ.). τὴν δ' εἵλομεν θάπτουσαν Σοφ. 'Αντ. 385 συνελάβομεν. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι (= ἑαλωκέναι) κλοπεὺς (= λάθρα τι δρῶν κακόν) τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Σοφ. 'Αντ. 493 «εἴωθεν ἡ ψυχὴ τῶν λάθρα τι κακὸν τεχνωμένων προαλίσκεσθαι καὶ ἑαυτὴν ποιεῖν καταφανῆ πρὶν φωραθῆναι» Σχ. —Καὶ μ. γεν. δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς 'Αρφ. Νεφ. 591 συλλαβόντες αὐτὸν δωροδοκοῦντα καὶ κλέπτοντα· ὁμοίως ἑλεῖν τινα παρανοίας αὐτ 845. Αἰσχ. 3,156. Ξεν. 'Απ. 1,2, 49 ἐλέγξαι τινὰ παραφρονοῦντα· τοὐναντίον ἁλῶναι παρανοίας. —τὰ δίκῃ καὶ ψήφῳ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα τῶν ἡλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τὴν γοῦν ἑορτὴν ἀπεδώκατ' εἶναι Δημ. 21, 11 τὰ διὰ δικαστικῆς ψήφου (ἀποφάσεως) περιερχόμενα εἰς τὴν κατοχὴν τῶν νικησάντων (κερδησάντων δικαστικῶς) ἀπεφασίσατε νὰ ἀνήκωσι τοὐλάχιστον ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς εἰς τοὺς καταδικασθέντας καὶ πρώην ἔχοντας αὐτὰ εἰς τὴν κατοχήν των Περὶ τῆς κυρ. σημ. τοῦ αἱρῶ ἴδ. ἁλίσκομαι. —῎Αλλως: ἑλόντι τὰ διαμαρτυρηθέντα 'Ισοκρ. 18, 15 ἀποδείξαντι ψευδῆ τὰ διὰ μαρτυρίας ἀποδειχθέντα. ἐξὸν αὐτῷ τἀμ' ἑλεῖν βουλεύματα Εὐρ. Μήδ. 272 νὰ προλάβῃ τὰ ἐμὰ βουλ. δίκην, γραφήν, αἱρεῖν σημ. κερδίζειν (νικᾶν) τὴν δίκην, τὴν γραφὴν Δημ. 18, 3. 'Αντιφ. 2 α 5. ὡς μή σε πρόσθεν ψῆφος 'Αργείων ἕλῃ Εὐρ. 'Ορ. 799 ἵνα μὴ σε καταδικάσῃ προηγουμένως ἡ ψ. τῶν 'Αρ. ἡ Δίκη νιν εἷλεν Σοφ. 'Ηλ. 528 ἡ Δ. κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς θάνατον. ἀγῶνας αἱρεῖς διώκων Δημ. 19, 120 κερδίζεις ὡς κατήγορος δίκας. ὑπερβολαῖς λόγων δ' εὐφρόνων (Hermann: δυσφρόνων) παραβαλλόμεναι Κύπρις εἷλε λόγοις δολίοις Εὐρ. 'Ανδρ. 287 ἐν ᾧ ἀντιπαρεβάλλοντο πρὸς ἀλλήλας δι' ὑπερβολικῶν λόγων εὐμενῶν (εἰς τὸν Πάριν), ἐνίκησεν (ἄλλοι: ἐδελέασεν) ἡ Κ. διὰ δολ. λόγων. ἀγὼν ᾑρέθη Σοφ. Ο. Κ. 1148 ἐνικήθη, ἐκερδήθη —Καὶ ἐπὶ πραγμ. τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει Πλ. 'Απολ. 28 Α τὸ ὁποῖον θὰ κάμῃ νὰ καταδικασθῶ: θά με καταδικάσῃ. || ἀγρεύω, ὑποχείριον ποιῶ, προσελκύω. αὐτὸν πολὺ μικροτέροις δελεάσμασιν εἷλες 'Αρφ. 'Ιππ. 789 «ἤγρευσας, ὑποχείριον ἐποίησας» Σχ. κἀμὲ δεύτερον θέλεις ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς Σοφ. Ο. Κ. 764 δευτέραν φορὰν θέλεις νά με συλλάβῃς (κυρ. νά με πιάσῃς εἰς τὴν παγίδα), ὅπου συλληφθεὶς πολὺ θὰ ἐλυπούμην. Καὶ σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη Ο. Κ. 1026 ἡ τύχη σὲ συνέλαβε θηρῶντα: «πῆγες νὰ πιάσῃς καὶ πιάσθηκες». ῞Οθεν καὶ ἡ παροιμ. αἱροῦντες ᾑρήμεθα Ζηνόβ. 1, 35 «ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατεῖν τινων καὶ ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων». 'Ομοίαν ἔννοιαν ἔχει καὶ τὸ Αἰσχ. 'Αγ. 352 οὐ τἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἂν καὶ Εὐρ. ῎Αλκ. 1065 μή μ' ἕλῃς ᾑρημένον. || καταπείθω. ἐμέ γε αἱροῦσι λέγοντες Αἰλ. π. ζ. 14, 13. Συχνότ. ὁ λόγος αἱρεῖ ὁ ὀρθός, ὁ ὑγιὴς λόγος (νοῦς) πείθει, διδάσκει Πλ. Πολ. 604 C. 'Ομοίως ἐμὴ γνώμη αἱρέει 'Ηρ. 2, 43. ὅ,τι ἂν ὁ λογισμὸς αἱρῇ Αἰσχ. 3, 59 ἀποδεικνύῃ. Καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου· ἀποφέρεται ὁ θύσας τὰ κρέα καὶ χρᾶται ὅ τι μιν λόγος αἱρέει 'Ηρ. 1, 132 καὶ μεταχειρίζεται αὐτὰ κατὰ τὸ δοκοῦν (κυρ. εἰς ὅ τι τὸν

πείσῃ εἷς οἱοσδήποτε λόγος). ἣν μὴ ἡμέας λόγος αἱρέῃ 4, 127 = ἣν μὴ βουλευομένοισι δοκέῃ. —Καὶ μετ' ἀπαρ. αἱροῦντος λόγου μὴ δεῖν ἀντιπράττειν Πλ. Πολ. 440 Β ὅταν ὁ λόγος πείθῃ, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀντιπράττῃ. πρβ. 607 Β. Ἐν Πλ. Θεαιτήτ. 179 C ἄνευ τοῦ λόγος: χαλεπώτερον ἑλεῖν (ν' ἀποδείξῃ τις), ὡς οὐκ ἀληθεῖς (αἱ αἰσθήσεις), διότι προηγεῖται ἡ ἀντίστοιχος παθητ. ἔκφρασις: ἐκείνη μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μάλιστ' ἁλίσκεσθαι (= ἐξελέγχεσθαι). ὁ λόγος, ἁλισκόμενος καὶ ταύτῃ. Μετ' ἄλλου ὑποκειμένου ἐν Πλουτ. σ. 651 Β: τοῦτο τὸ περὶ τὰς ταφὰς αἱρεῖ θερμότερα τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων εἶναι τοῦτο τὸ περὶ τὰς ταφὰς ἀποδεικνύει ὅτι τὰ θήλεα εἶνε θερμ. τῶν ἀρρ.
|| κυριεύω διὰ πολέμου. αἱρ. πόλιν Αἰσχ. Περσ. 866. Ἡρ. 1, 162. Θουκ. 2, 25. Ὁμοίως αἱρ. νήσους, χώραν κττ. Ἐνίοτε καὶ μετ' ἀντικ. προσ. ὁ Δᾶτις τοὺς Ἐρετριέας εἷλε Πλ. Νόμ. 698 D. Θουκ. 1, 110. Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 1. ῥᾳδίως ἂν μάχῃ κρατοῦντες εἷλον Θουκ. 1, 11 εὐκόλως ὡς ὑπερισχύοντες ἐν τῇ μάχῃ θὰ τοὺς ἐκυρίευον (κατὰ λέξιν). Πρβ. ὕπνος τινὰ αἱρεῖ κ 192. Σοφ. Ἀντ. 605 κυριεύει, καταλαμβάνει (ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως ὕπνον αἱρεῖσθαι Θουκ. 2, 75. 3, 49 «λαμβάνειν» Σχ. Σήμερον «παίρνω ὕπνον»). Παρομοίως ἵμερος, δέος, θάμβος αἱρεῖ τινα Ὅμ. Ἀριστοφ. αὐτὸν αἱρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατοπέδῳ Πλ. Θεαίτ. 142 Β «καταπονεῖ» Σχ.— εὗρεν (Δαναὸς) τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι γάμον, πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν, ὠκύτατον γάμον Πίνδ. Π. 9, 113 εὗρε ταχύτατον γάμον εἰς τὰς... παρθένους, πρὶν καταλάβῃ αὐτὸν ἡ μεσημβρία. ὅπου εἰς τὸ ἑλεῖν ἐνν. αὐτὸν (Δαναόν). πρβ. «(μᾶς) ἔπιασε ζέστη, μεσημέρι» κττ. Ὁμοίως ἐλλείπει τὸ ἀντικείμ. καὶ ἐν τῷ ὁ λόγος αἱρεῖ. Ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ ἑλεῖν ἐκ τοῦ εὗρεν καὶ ἄλλοι διορθοῦσι.— Μέσ. (παρακ. ᾕρημαι) = αἱρῶ ἐμαυτῷ, λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν Π 140. Η 370 κἀλλ. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε ὅρκον ἕλωμαι Χ 119 παρὰ δὲ τοῖς Τρωσὶν (ἐν τῇ συνελεύσει αὐτῶν· τοπικὴ ἡ δοτ.) πάλιν κατόπιν λάβω ὅρκον (κυρ. τοὺς βάλω νὰ μοῦ ὁρκισθοῦν). κακά νιν Μοῖρα ἕλοιτο Σοφ. Ο. Τ. 885 νὰ τὸν πάρῃ, νὰ τὸν εὕρῃ ἡ κ. Μοῖρα. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνν. καὶ τὸ ἐνεργ. Εὐρ. Ἰκ. 608 τὸν εὐτυχίᾳ λαμπρὸν ἄν τις αἱροῖ Μοῖρα πάλιν: τὸν εὐτ. λ. δύναται ἐναντία τις Μοῖρα νὰ τὸν εὕρῃ (καταλάβῃ) πάλιν.— σκέψαι οἷον φόνον αἱρῇ Εὐρ. Μήδ. 852 συλλογίσου ποῖον ἐκ προμελέτης φόνον παίρνεις ἐπάνω σου.— τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ Θεόκρ. 2, 131 μὲ ἔσωσας ἐκ τοῦ πυρός. || προκρίνω, προτιμῶ Ξεν. Ἀπ. 2, 5, 3. Πλ. Πολ. 366 Β. Ἡρ. 1, 87. τοῦ λῴονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον ἑλεῖν (αἰνεῖν Hermann) Σοφ. Φιλ. 1100 προετίμησας νὰ ἐκλέξῃς (νὰ ἐπιδοκιμάσῃς) τὸ χειρότερον ἀντὶ τῆς καλλιτέρας τύχης· ἴδ. φρονῶ.— Συχνότ. μᾶλλον αἱροῦμαι = προτιμῶ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἄνευ τοῦ μᾶλλον ὡς Δημ. 2, 24. Ξεν. Ἀγ. 4, 5. || ἐκλέγω. αἱρ. στρατηγόν, ἄρχοντα, δικαστὴν κττ. Ἡρ. Θουκ. Ξεν. Πλ. καὶ αἱροῦμαι τύχην, πολιτείαν, ὁδὸν Δημ. Ξεν. οἱ ἄνδρες ᾕρηνται πορείαν Ξεν. Ἀν. 5, 6, 12 ἔχουν ἐκλέξῃ.— τὴν Ἱστιαίου αἱρέοντο γνώμην Ἡρ. 4, 139 ἀπεδέχοντο.— Παθ. ᾑρημένος στρατηγὸς Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 21. ᾑρημένον ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης ἄρχειν Θουκ. 8, 64 ἐκλελεγμένον στρατηγὸν τῶν ἐπὶ Θρᾴκης χωρίων (κυρ. διὰ τὰ ἐπὶ Θρ. μέρη, ἵνα ἄρχῃ αὐτῶν). οἱ ἀπὸ τῆς φυγῆς ᾑρημένοι Αἰσχ. 3, 143 οἱ ἐκ τῶν φυγάδων ἐκλελεγμένοι. τὸν πολιτῶν προστατεῖν αἱρούμενον Μένανδ. π. Στοβ. Ἀνθολ. 45, 8 = τὸν ἐκλεγόμενον, ἵνα προστατῇ. Σημείωσαι ὅτι τὸ παθ. αἱροῦμαι εἶνε παθητ. τοῦ μέσου αἱροῦμαι, τὸ δὲ ἁλίσκομαι εἶνε τὸ παθητ. τοῦ ἐνεργ. αἱρέω.

αἴρω ὁμαλόν. ἦρον, ἀρῶ (ᾰ) συνῃρ. ἐκ τοῦ ἀερῶ (ἴδ. ἀείρω), ἦρα, ἄρω (ᾱ) Σοφ. Αἴ. 129, ἄρειας (ᾱ) Αἰσχ. Χο. 261. ἆρον Σοφ. Τρ. 799. Φιλ. 879. ἄρας (ᾱ) Τρ. 795. ἐπ-άρας (ᾱρ) Εὐρ. Ῥῆσ. 189. ἆραι Καλλ. εἰς Δήμ. 35. ἀπῆρκα. Μέσ. πρτ. ᾐρόμην. ἀόρ. ᾐράμην (α), ἤρατο δ 107. τὸ ἐν Ἀρφ. Ἀχ. 913 Βοιωτ. ἦρα = ἦρω (β΄. πρόσ.). ἄρωμαι Σοφ. Αἴ. 193. ἀραίμην (ᾱρ) Εὐρ. Κύκ. 473. Ὀρ. 3. Ἀρφ. Βάτ. 1406. ἀράμενος (ᾱρ) αὐτ. 32. Ρ 763. ἄρασθαι (ᾱρ). —ἦρμαι, ἐπ-, ἤρμην ἤρθην, ἀρθήσομαι Ἀρφ. Ἀχ. 565. Διόδ. 11, 61. — τὸ ἐπίρρ. ἄρδην (ᾱ) ἐκ τοῦ ἀέρδην (Αἰσχ. Ἀγ. 226).— Τὸ ἀροῦμαι μετ' α βραχέος π. Σοφ. Ο. Κ. 460 εἶνε τοῦ ἄρνυμαι, ὁμοίως τὸ ἀρέομαι (ᾰρ) Πινδ. Π. 1, 75. ἀρῇ Πλ. Νόμ. 969 Α. ὁμοίως ὁ ἀόρ. β΄ ἀρόμην (ᾰρ) Ι 124 καὶ ἀλλ. πολλ. ἄρωμαι Μ 435. Ἡσ. Ἔρ. 632. Πίνδ. Ἰ. 1, 50. Ν. 9, 46. ἀροίμην Σ. 121. Αἰσχ. Ἑπτ. 316 Σοφ. Ἠλ. 34. ἀρέσθαι Π 88 κἀλλ. Θεόκρ. 17, 117.— σηκώνω, ὑψώνω, ἐγείρω. ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον (= ὥστε εἶναι φίλτατον ἡμῖν;) τὸ σὸν κάρα; Αἰσχ. Χο. 494 δηλ. τότε θὰ εὐχαριστηθῶμεν πολύ, ὅταν ὀρθὴν αἴρῃς (σηκώνῃς ὑψηλὰ) τὴν κεφαλήν σου. σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον Σοφ. Φιλ. 879 σὺ ὁ ἴδιος σήκωσέ με (ὀρθόν), σύ στερέωσέ με εἰς τοὺς πόδας μου. εἴ τις θεῶν ἄνδρα ἕνα... ἄρας ἐκ τῆς πόλεως... θείῃ εἰς ἐρημίαν Πλ. Πολ. 578 Ε ἀφ' οὗ σηκώσῃ ἐκ τῆς πόλεως. ἄρας (ἐνν. τὰς περόνας) ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων Σοφ. Ο. Τ. 1270 σηκώσας τὰς περ. ἐκτύπησε τοὺς ὀφθαλμούς του (ἴδ. ἄρθρον). τοῦτον... ἄρας (ἐνν. αὐτὸν) ἐπάταξα Ἀρφ. Ἱππ. 1130 τοῦτον, ἀφ' οὗ τὸν σηκώσω, τὸν κτυπῶ κάτω. «ἐκ μεγάλου καὶ λαμπροῦ ταπεινὸν ἐποίησα Σχ. ἀλλ' ἄρας μετέωρον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ 1362 θὰ τὸν σηκώσω ὑψηλὰ καὶ θὰ τὸν ρίψω εἰς τὸ βάραθρ. Τὸ Ἀχαρν. 565 αὐτὸς ἀρθήσῃ τάχα ἐξηγητέον, καὶ σὲ θὰ σηκώσουν ταχέως (θά σε πάρουν σηκωτόν): τόσον ξύλον θὰ φάγῃς. ἐκ προ-

σέδρου λιγνύος διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας Τρ. 794 ἀφ' οὗ ἐκ τοῦ προσκειμένου καπνοῦ στρέψας πλαγίως ἐσήκωσε τὸν ὀφθαλμόν του. ἄρασα μύξας 'Απ. 86 σηκώσασα (ὑψηλὰ) τοὺς μυκτῆρας (ἡ ἔλαφος). αἴρειν τεῖχος Θουκ. 1,90 ὑψώνειν τ. ἀράτω (=ἀνατεινάτω) τὴν χεῖρα Ξεν. 'Αν. 5, 6, 33 ἂς σηκώσῃ τὴν χ. (ἐπὶ ψηφοφορίας). ψῆφον αἴρειν Αἰσχ. Εὐμ. 712 =ψῆφον φέρειν (αἴροντας αὐτήν). Πρβ. λουτρὰ τοῖς ξένοις τις αἰρέτω Εὐρ. 'Ηλ. 791 =ἄρας φερέτω. αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον θὲς πάλιν Θεόκρ. 15,27 σήκωνε τὸ νῆμα (δηλ. τὸ ἐκ νήματος κατεσκευασμένον ὀθόνιον) καὶ βάλε το πάλιν (νὰ σὲ ἰδῶ!) ς' τὴ μέση. πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι Εὐρ. 'Εκ. 965 κυρ. ἐν ᾧ ἐσήκωνα τὸ πόδι μου (καὶ ἔβγαινα) ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου· πρβ. τὴν παρ. αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ: «βγαίνω ἀπὸ τὴ λάσπη». οὐ λήψῃ κόρην, μὴ κοῦφον αἴρῃ βῆμ' ἐς 'Αργείων στρατόν; Τρῳ. 341 ἵνα μὴ κινήσῃ τὸν ἐλαφρόν της πόδα πρὸς τὸν στρατὸν τῶν 'Αρ.; —αἴρειν σημεῖον ὑψώνειν σημ. ἐπεὶ τὰ σημεῖα ἤρθη Θουκ. 1, 49, 63 ἀφ' οὗ ὑψώθησαν τὰ σημεῖα (εἶδός τι σημαίας· τοὐναντίον κατεσπάσθη). ἦρε τοῖς κέρασι σημεῖον μηκέτι πορεύεσθαι Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 23 ἔδωκε σημεῖον μὲ τὰς σάλπιγγας νὰ μὴ πορεύωνται πλέον. αἴρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανὴν 'Αντιφάν. π. 'Αθην. 222 Α σηκώνουσιν (ὑψώνουσι) τὴν μηχανὴν ὡσὰν τὸν δάκτυλον (δηλ. μὲ πολλὴν εὐκολίαν). οἱ τραγῳδοί... ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι θεοὺς αἴροντες Πλ. Κρατύλ. 425 D ὑψώνοντες ἐπ' αὐτῶν τοὺς θεοὺς (ἐμφανίζοντες αὐτοὺς εἰς τοὺς θεατάς). — Μτφ. πᾶσαν μηχανὴν αἴρειν Πλουτ. Δίων. 16 θέτειν τὰ πάντα εἰς κίνησιν. — τὰς ναῦς ἄραντες ἀπὸ τῆς γῆς Θουκ. 1,52 κυρ. σηκώσαντες τὰ πλοῖά των ἀπὸ τὴν ξηράν: ἀποπλεύσαντες. 'Η σύνταξις αὕτη σπανία· συνήθως: ναυσὶν αἴρειν ἢ ἀπολ. αἴρειν· πρβ. στόλον 'Αργείων χιλιοναύτην τῆσδ' ἀπὸ χώρας ἦραν Αἰσχ. 'Αγ. 47 ἐσήκωσαν ἀπὸ ταύτην τὴν χώραν στόλον ἐκ χιλίων πλοίων 'Αργείων. ἐκ τερμάτων νόστον ἀροῦμεν πάλιν Εὐρ. 'Ι. Τ. 117 ἀφ' οὗ τελειώσωμεν τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου, θὰ γυρίσωμεν πάλιν ὀπίσω μὲ τὸ πλοῖον· ἀροῦμεν δόρυ (= ναῦν) Τρῳ. 1148 θὰ ἀποπλεύσωμεν. Καὶ ἀμεταβ. ἄρας τῷ στρατῷ Θουκ. 2,12 συχν. καὶ παρ' ἄλλοις: ξεκινήσας μὲ τὸν στρατόν του. ἔστ' ἂν ἥλιος ταύτῃ μὲν αἴρῃ (= ἀνατέλλῃ), τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν Σοφ. Φιλ. 1331. Μτφ. τοῦτον ἄρας ἆθλον εἰς τὸν ὕστερον Σοφ. Τρ. 80 ὅπου καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐνν. χρόνον, πάλιν ὑπάρχει πλεονασμὸς ὡς ἐκ τῶν ἐφεξῆς "Ισ. γρ. οἰστὸν ὕστερον τ. ἕ. ἂν κατορθώσῃ (κυρ. σηκώσῃ) τελευταῖον τοῦτον τὸν ἆθλον, ὁ ὁποῖος εἶνε κατορθωτὸς (κυρ. σηκωτός), θὰ περάσῃ εὐτυχὴς τὸν ἐπίλοιπον βίον. θάρσος αἶρε Εὐρ. 'Ι. Α. 1598 παῖρνε θάρρος· οὐ ἐναντίον τὸ μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς (ἀρῇ Schneidewin) Σοφ. Αἴ. 79 καὶ νὰ μὴ πάρῃς φόβον (ὅπου δυστυχῶς συμφωνεῖ μὲν ἡ χρῆσις, ἀλλ' ἐναντιοῦται ἡ προσῳδία· ἴδε ἐνεστ.). ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισι παντοίαισι Ο.Τ. 914 «μετεωρίζεται τὴν ψυχὴν καὶ ὑπερβαλλόντως ἄχθεται» Σχ. ἡ ψυχὴ τοῦ Οἰδ. ὁλονὲν ἐξάπτεται καὶ γίνεται λίαν τρικυμιώδης ὑπὸ παντοίων λυπῶν. Πρβ. τὰ κοινόλεκτα «ξεσηκώνεται ἡ καρδιά μου» (ἐν Μαδύτῳ): «φουσκώνει ἡ καρδιά μου». κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ Αἰσχ. Πέρσ. 549 καὶ ἐγὼ ὑπομένω (φέρω, βαστάζω) τὸ ἀληθῶς μέγα πένθος τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τῶν ἀπολομένων (κυρ. τὸν πολυπενθῆ θάνατον). Παθ. καὶ μέσ. ἔμπνους ἔτι ἀρθεὶς 'Αντιφῶν Τετραλ. Α α 9 τὸν ἐσήκωσαν, ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτο ζωντανὸς (ἀνέπνεεν). ἤρετο τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα (= ὥστε γίγνεσθαι μέγα) Θουκ. 2,75. ἡ δύναμις ἤρετο 1,118 ηὐξάνετο. ἤρετο τὸ ὕδωρ ὑπὲρ τῶν θεμελίων Ξεν. 'Ελλ. 5, 2, 5 ὑψοῦτο ὑπεράνω τῶν θ. ἤρθη μέγας Δημ. 2, 8 = ἤρθη καὶ ἐγένετο μέγας ὁμοίως 'Αρφ. Σφ. 1023. ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον 'Αρ. Νεφ. 276 ἀρθῶμεν, ὥστε γενέσθαι φανεραὶ κατὰ τὴν δροσερὰν εὐκίνητον φύσιν ἡμῶν. 'Η αἰτ. φύσιν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φανεραί τ. ἕ. ἐκφαίνουσαι δρ. φύσιν. Μτφ. οὐκ ἤρθη νοῦν εἰς ἀτασθαλίην Σιμων. π. Θουκ. 6,59 = οὐκ ἐπήρθη εἰς ὕβριν, «δὲν ἐπῆρεν ὁ νοῦς της ἀέρα». δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτὰς Αἰσχ. 'Επτ. 199 = τότε δὴ ὑπὸ φόβου πρὸς τὰς μ. δεήσεις ἐτραπόμην. αἴρομαι... δείμασι φάσμασι Εὐρ. 'Εκ. 69 «μετεωρίζομαι καὶ ὥσπερ ἀνάστατός εἰμι» (Σχ.) ὑπὸ τῶν δειμάτων καὶ φασμάτων. ἀρθείς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Σοφ. 'Αντ. 111 ἀφορμὴν λαβὼν (ἐρεθισθεὶς) ἐκ τῶν ἀμφισβητησίμων ἐρίδων τοῦ Πολυνείκους. πρβ. νόος ἐς θεοὺς (θεῶν Bergk) ἀρθείς 'Ανακρ. 55,7 «μετεωρισθείς». — ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ Αἰσχ. 'Αγ. 597 βεβαίως ἴδιον τῆς γυναικὸς εἶναι νὰ ἐπαίρηται (ἐξάπτηται) ὑπὸ χαρᾶς: νὰ ἐνθουσιάζηται τόσον εὔκολα. τύπωμα ἠρμένοι χεροῖν Σοφ. 'Ηλ. 54 κρατοῦντες ὑψηλὰ εἰς χεῖρας τὸ ἀγγεῖον. ὡς ὑπὲρ τὴν ἀξίαν τὸ πένθος αἴρεσθε Εὐρ. 'Ηρ. Μ 143 κυρ. πόσον ἀναξιοπρεπὲς εἶνε τὸ πένθος, τὸ ὁποῖον παίρνετε ἐπάνω σας. ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος Σοφ. Ο. Τ. 1225 κυρ. πόσον πένθος θὰ πάρητε: πόσον θὰ λυπηθῆτε. ‖ ἐξυψόνω, «σηκώνω», μεγαλύνω, ἐπαινῶ, ὑμνῶ. ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν δόμον Αἰσχ. Χο. 261 ἀπὸ μικρὸς ποῦ ἔγινε δύνασαι νὰ τὸν σηκώσῃς καὶ νὰ τὸν κάμῃς μέγαν. τῷ λόγῳ τὸ πρᾶγμ' ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ Δημ. 21,71 διὰ τοῦ λόγου μεγαλώνω τὸ πρᾶγμα. Εὐρ. 'Ηρακλ. 322. πρβ. Δαρεῖος ἦρεν ὄλβον οὐκ ἄνευ θεῶν τινος Αἰσχ. Πέρσ. 167 τὸ ἐπὶ τοῦ πλούτου στηριζόμενον οἰκοδόμημα τῆς εὐδαιμονίας (=ὄλβον) ὕψωσεν ὁ Δ. ὄχι ἄνευ θ. τ. (ἴδ. κονίω). Μέσ. θαυμαστὸν ὄγκον ἀράμενοι τοῦ μύθου Πλ. Πολιτικ. 277

Β ἀφ' οὗ παρακεφουσκώσαμεν τὸν μῦθον. μηδ' ὄγκον ἄρῃ μηδέν' Σοφ. Αἴ. 129 κυρ. καὶ νὰ μὴ φουσκώσῃς: νὰ μὴ τὸ πάρῃς ἐπάνω σου. || ἀφαιρῶ, ἀποκομίζω, σηκώνω· αἴρετε τὰς τραπέζας Μέν. ἐν Ἀ. Β. 358. ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο ἄρασα ἀφ' ἡμῶν αὐτ. καὶ παθητ. ὡς ἦν ἠρμένη τράπεζα Τιμοκλ. π. Ἀθην. 455 F. Τὸ δὲ τοῦ Εὐβούλου π. Ἀθην. 685 Ε ἤρετο τράπεζα σημαίνει (ὡς νομίζω) ὅτι ἐσηκώνετο ἡ τράπεζα, ἵνα παρατεθῇ ἄλλη πρὸς εὐωχίαν· ὅθεν ἐπιφέρει παρέκειθ' ἅμα τετριμμένη μᾶζα. Μτφ. ἀπό με τιμᾶν δυσπάλαμοι (ὃ ἴδε) ἦραν δόλοι Αἰσχ. Εὐμ. 849 μὲ ἀφήρεσαν (κυρ. μὲ ἐσήκωσαν) ἀπὸ τὰς τιμάς. Μέσ. οὐδ' ἂν νηῦς ἄχθος ἄροιτο Υ 247 (ἴδ. ἀείρω). πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν αἱμάτων βλοσυρὸν ἀρόμενον (Abresch: αἰρούμενον) ἄγος ἔχειν Αἰσχ. Εὐμ. 168 εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ὁ ὀμφαλὸς τῆς γῆς ἐμολύνθη φρικωδῶς ἐκ τῶν αἱμάτων (κυρ. ἐπῆρεν ἐπάνω του φρικῶδες μόλυσμα αἱμάτων, ὥστε νὰ τὸ ἔχῃ). αἴρεσθ' ἔσω τεύχη Εὐρ. Ἠλ. 360 παίρνετε τὰ πράγματά των μέσα. οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἠράμην βάθρων ἄπο Ἰ. Τ. 1201 ποτὲ δὲν θὰ ἐσήκωνα τὸ βρέτας (κυρ. δὲν θὰ ἐφρόντιζα νὰ τὸ σηκώσω) ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦτο στημένον, δηλ. ἀπὸ τὸν ναόν. — Ἰδίως σηκώνω ὅπλα: ἢν ὅπλα αἴρωνται Ξεν. Κ.Π. 4, 2, 18. ἐχθρὸν αἴρεσθε δόρυ Εὐρ. Ἡρακλ. 314. Καὶ κατὰ ταῦτα πόλεμον ἄρασθαι, περὶ οὗ ἴδ. ἀείρω. οὐ πρέπει.. ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἴρεσθαι κακοῖς Ἀπ. Εὐρ. 1050 δὲν ἁρμόζει ν' ἀναλαμβάνῃ φιλονεικίας μὲ κακούς. Πολλαχοῦ τὸ αἴρεσθαι συγχέεται πρὸς τὸ ἄρνυμαι καὶ ὡς ἐκ τῆς χρήσεως καὶ ὡς ἐκ τῆς σημ. κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν Αἰσχ. Πέρσ. 484 πρὸς τὸν οὔριον ἄνεμον τρέπονται εἰς ἄτακτον φυγήν. πρβ. «τό 'βαλαν ς' τὰ πανιά». αἴρεσθε φυγὴν (=φεύγειν) μέλλουσι Εὐρ. Ῥῆσ. 54 πρβ. «νὰ τὸ βάλουν ς' τὰ πόδια». Ὅμοιον πρὸς ταῦτα εἶνε τὸ ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι Σοφ. Αἴ. 246 κρυφίως φυγεῖν, ὅπου τὸ ἀρέσθαι ἀνήκει εἰς τὸ ἄρνυμαι. — μὴ κλισίαις ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρῃ 192 μὴ ἔχων τὸ ὄμμα σου προσηλωμένον εἰς τὰς σκηνὰς ἐπισύρῃς ἐναντίον σου κακὴν φήμην. Ἀλλὰ τὸ αἴρεσθαι φάτιν εἶνε ὅμοιον πρὸς τὸ ἄρνυσθαι κλέος (ὃ ἴδε). πρβ. α 240. Ἡσ. Ἀσπ. 107. — ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο δ 107 ὅσα ἔργα ὁ Ὀδ. ἐμόχθησε καὶ ὑπέμεινεν (ἐπῆρεν ἐπάνω του), ὅπου τὸ ἤρατο εἶνε κυρ. μέσ. ἀόρ. ά. τοῦ ἄρνυμαι. Ὁμοίως ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο Ι 124 ἐκέρδησαν βραβεῖα μὲ τοὺς πόδας των. μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται Ξ 138 διὰ νὰ μὴ πάρῃ κανεὶς ἐπάνω του (κοντὰ) εἰς τὴν μίαν πληγὴν ἄλλην. ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ δίκας ἀροίμην (=δίκην λάβοιμι) τῶν φονευσάντων πάρα Σοφ. Ἠλ. 34 κατὰ ποῖον τρόπον νὰ τιμωρήσω τοὺς φονεῖς τοῦ πατρός μου. πρβ. ἄρασθαι τὰς δίκας Αἰσχ. 1,66 = ἀνελέσθαι τὰς δίκας Δημ. 59,53. τῇδε μὲν πόλει μέγαν σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δὲ γῆς ἐχθροῖς πόνους Σοφ. Ο. Κ. 461 εἰς ταύτην μὲν τὴν πόλιν μέγαν θὰ πορίσητε (κερδήσητε) σωτῆρα, εἰς δὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς χώρας κόπους. ἄγος ἀράμενος Ἀνθολ. 7,268 (ἴδ. ἄγος). τόλμαν καλῶν ἀρομένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν Πίνδ. Ν. 7,59 δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τόλμην διὰ τὰ καλὰ (ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ διαγωνισθῇ), ἡ σύνεσις τῶν φρενῶν του δὲν καθιστᾷ βλαβερὰν τὴν τόλμην του· οἱ μὲν διορθ. ἀρόμενον, οἱ δὲ σύνεσιν.

αἶσα ἡ, ἡ μοῖρα. παρ' αἶσαν Πίνδ. Π. 8, 3 παρὰ τὸ πρέπον, παρὰ τὸ δίκαιον. καὶ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν περ αἶσαν (Hartung: παρ' αἶσαν) Αἰσχ. Ἱκ. 82 καὶ ἂν μὴ ἀποδώσητε πλῆρες δίκαιον ἡμῖν, καίπερ ὀφειλόμενον.

αἰσθάνομαι (σπάν. τὸ αἴσθομαι παρὰ δοκίμοις, συχνὸν δὲ τοῖς μτγν. αἰσθόμεθα Πλ. Πολ. 608 Α. εἰσόμεθα Δ. Γ. αἴσθονται Ἰσοκρ. 3,5). ᾐσθανόμην, αἰσθήσομαι (αἰσθηθήσομαι καὶ αἰσθανθήσομαι Π. Δ.), ᾐσθόμην, (ᾐσθάνθην Σχολ. ᾐσθήθην Π. Δ.), ᾔσθημαι. αἰσθάνομαι ἐννοῶ διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ· αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ Θουκ. 6, 17. αἰσθ. τῇ ὀσμῇ Ξεν. Ἀπ. 3, 11, 8 ὀσφραίνομαι. Ὅθεν πνευματ. ἐννοῶ, διακρίνω, μανθάνω κττ. — Συντ. μετὰ γεν. πράγμ. κραυγῆς, φωνῆς κττ. ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων Σοφ. Ἠλ. 683 ὅτε ἤκουσε τὰ μεγαλόφωνα κηρύγματα τοῦ ἀνδρός, ὅστις κτλ. Ἀχελῷος τῶν ἱερῶν οὐκ αἰσθάνεται κυάθων Καλλιμ. Ἐπ. 31 τὸ ὕδωρ δὲν αἰσθ. τοὺς ἱεροὺς κυάθους ἐκείνου: δὲν πρέπει ν' ἀναμιχθῇ ὕδωρ μὲ τὸν οἶνον τὸν πινόμενον ὑπὲρ τοῦ Διοκλέους. Μετ' αἰτ. φωνὴν Ἀρφ. Πλοῦτ. 670. βοὴν Σοφ. Αἴ. 1318. Σπαν. περί τινος Θουκ. 1, 70. ὑπό τινος=μανθάνω παρά τινος 5, 2. ἐξ ὧν ᾔσθημαι Πλ. Φαίδων 61 C ἀπὸ ὅσα ἔχω καταλάβῃ: καθ' ὅσον γνωρίζω. — Συνήθ. μ. μετοχ. συμφωνοῦσαν μὲ τὸ ἀντικ. (ἐνίοτε καὶ μὲ τὸ ὑποκείμ.) ἢ μὲ εἰδικὴν ἢ αναφορ. πρότασιν. αἰσθ. σοῦ φιλοῦντος Ἀρφ. Σφ. 888. εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με Πλοῦτ. 1011. ὁπότε τις αἴσθοιτο κάμνων Θουκ. 2, 51. — συμβέβηκε τοῖς προεστηκόσι πρώτους ἑαυτοὺς πεπρακόσιν αἰσθέσθαι Δημ. 18, 46 νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι πρώτους ἑαυτοὺς ἐπώλησαν. ψυχὴ θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα συνταξάντων ᾔσθηται ὅτι εἰσὶ Ξεν. Ἀπ. 1, 4, 13 ἡ ψυχὴ (τῶν ἀνθρώπων) ᾔσθ. ὅτι εἰσὶ θεοὶ οἱ τὰ — συντάξαντες. οὐκ αἰσθάνῃ ὅσου ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνες ταὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις, ὧν εἰκόνες εἰσίν; Πλ. Κρατ. 432 D πόσα πράγματα λείπουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς εἰκόνας. διὰ νὰ ἔχουν τὰ ἴδια μὲ ἐκείνους, τῶν ὁποίων εἶνε εἰκόνες; — Ἀπολ. δρῷμεν δ' ἂν ἄδικον οὐδέν... πρὸς ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων Θουκ. 1, 71 ἐκ μέρους (κυρ. ἐνώ-

πιον) τῶν αἴσθησιν ἐχόντων («φρονίμων» Σχ.) ἀνθρώπων· ἀντίθ. ἀναίσθητος. ἐπεβίων διὰ παντὸς αὐτοῦ αἰσθανόμενος τῇ ἡλικίᾳ καὶ προσέχων τὴν γνώμην ὅπως ἀκριβές τι εἴσομαι 5, 26 ἔζησα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου δυνάμενος ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας μου νὰ κρίνω καὶ ἐκτιμήσω αὐτόν, προσέχων δὲ καὶ προσπαθῶν, ὥστε νὰ ἔχω ἀκριβεῖς τινας πληροφορίας. — ὧν ἐρᾷ θυμὸς ὑμέων ἑκάστης εἴπατ', ὡς ἂν αἴσθησθε (αἴσθοισθε Crusius κακῶς) σκύτεα, γυναῖκες, καὶ κύνες τί βρώζουσιν Ἡρώνδ. Μιμ. 7, 61 ἴσως: διὰ νὰ καταλάβητε πετσιά, καὶ τί τρώγουν τὰ σκυλιά τ. ἑ. πόση ἀπόστασις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν σκυτῶν τούτων καὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα τρώγουσιν οἱ κύνες.

αἴσθησις ἡ, ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, παρατήρησις, ἐντύπωσις. ὁ ἡνίοχος ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα, πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμήνας τὴν ψυχὴν Πλ. Φαῖδρ. 253 E ὁ ἡν. ἰδὼν τὸ ἐρωτ. πρόσωπον (ὄψιν), διὰ τῆς παρατηρήσεως (θέας) ταύτης διαθερμάνας τὴν ψυχήν του. φήμας τε καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν Φαίδων 111 B ὄψεις, ὀπτασίας τῶν θ.: τὸ ἐναργεῖς φαίνεσθαι τοὺς θεοὺς καθ' Ὅμηρον. ταῦτα δὴ δεῖ διατηρεῖν καὶ πρὸς τούτοις τὰ (Bekker: τὰς) παρὰ τὰς ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθούσας αἰσθήσεις τῇ ποιητικῇ Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 15 τέλ. 1454 b 16 ταῦτα λοιπὸν πρέπει νὰ διαφυλάττῃ τις καὶ προσέτι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα συμβαδίζουσι μὲ τὰς ἐξ ἀνάγκης παρεπομένας εἰς τὴν ποίησιν (δηλ. εἰς τὴν παράστασιν τὴν ἀπὸ σκηνῆς) ἐντυπώσεις. || ἡ ὀσμή, μυρωδιά, τὰ ἴχνη. κύνες καταπατοῦσι τὰς αἰσθήσεις Ξεν. Κυν. 3, 5.

ἀΐσσω ἐπ. τραγ. ἐν χορ. καὶ λυρ. ᾄσσω τραγ., Ἀττ. ᾄττω, παρατ. ἤϊσσον Σ 506. ἀνήϊσσον Ἱπποκρ. 3, 134. παραΐσσεσκον Ἀπ. Ῥ. 2, 276. ᾖσσον Αἰσχ. Προμ. 703. Εὐρ. Φοίν. 1382. 1466. μέλ. ὑπαΐξει Φ 126. ᾄξω Εὐρ. Ἑκ. 1106. Ἀρφ. Ν 1299. ἀόρ. ἤϊξα Δ 78 καὶ ἀλλ. Αἰσχ. Προμ. 863. ἀΐξασκε Ψ 369 (ἐπαΐξ- Ρ 462. Σ 159), ἐπαΐξαι Ε 263 (πρβ. ἀϊκή). Η 240. ᾖξα Σοφ. Ο.Κ. 890. Εὐρ. Ἠλ. 844. Ψ. Δημ. 47, 53. ἐξηξάτην Ἀρφ. Ιλ. 733. εἰσῇξα Ἀρφ. Νεφ. 543. διῇξα Ἡρόδ. 4, 134. ᾄξειεν Πλ. Νομ. 709 Α. ἐπᾴξασα Θεαίτ. 190 Α ᾄξας Ἰσαῖ. 4, 10. ὑπ- Σοφ. Αἴ. 301. ἀν- Ξεν. Κυνηγ. 6, 17. Παθ. ἀΐσσομαι Ζ 510. Ο 267. ἐπ- Ψ 628. ᾄσσομαι Σοφ. Ο. Κ. 1261. ἀΐσσοντο Ἡσ. Θε. 671. — ἀΐξασθαι καὶ ἐπ- Χ 195. Ψ 773. ἠΐχθην Π 404 ἀΐχθην Ω 97. ἀϊχθῆναι Γ 368. Ε 854. Τὸ α συνήθως μακρὸν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀπ. Ῥοδ. βραχὺ δὲ παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ. ἐκτὸς Εὐρ. Τρῳάδ. 156. (πρβ. αἴξ, αἰχμή). — σπεύδω, ὁρμῶ, φέρομαι ταχέως. ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Ἀθήνη Δ 78 ὥρμησεν, ἐπήδησεν εἰς τὴν γῆν. βῆ ἀΐξασα Β 167 ἐπορεύθη ὁρμήσασα. τὼ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην κ 117 οἱ δὲ δύο ἄλλοι ὁρμήσαντες ἦλθον δρομαῖοι εἰς τὰ πλοῖα. καπνὸς ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσων κ 99 ἀπὸ τῆς γῆς ἀνιών. τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν κ 495 οἱ δὲ ἄλλοι ὡς σκιαὶ φεύγουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος Ο 80 ὅταν πετάξῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. αἴγλη ἀΐσσουσα Τ 212 ἀκτινοβολοῦσα λάμψις. χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει Πίνδ. Ν. 8, 40 «ὡς ὑψοῦται καὶ μεγαλύνεται χλωρὸν δένδρον διὰ τῆς δρόσου» Σχ. ἐγὼ καὶ διὰ μούσας καὶ μετάρσιος ᾖξα Εὐρ. Ἄλκ. 962 ἐγὼ διῆλθον (σπουδάζων) καὶ τὴν ποίησιν καὶ τὰ οὐράνια. — Παθ. ἐκ δή μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον Γ 367 ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν. ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν Π 404 ἐξωλίσθησαν ἐκ τῶν χειρῶν. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται Ζ 510 κινοῦνται, κυμαίνονται περὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ. κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται Σοφ. Ο. Κ. 1261 κινεῖται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὸν ἀέρα. — Μτβ. πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα Σοφ. Αἴ. 40 πρὸς τίνα ἀκατανόητον σκοπὸν ἐκίνησεν οὕτω τὴν χεῖρα; (ἄλλοι συνδ. τὸ δυσλόγιστον μὲ τὸ χέρα). πρβ. αὔραν Ἑλένας εὐπᾶγι (Hermann: εὐπηγεῖ) κύκλῳ πτερίνῳ πρὸ παρηίδος ᾄσσων Εὐρ. Ὀρ. 1429 ἀνακινῶν τὸν ἀέρα πρὸ τῆς παρειᾶς τῆς Ἑλ. διὰ ῥιπιδίου (εὐπᾶγι κ. πτερ.). ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος Ἴων 572 ἐκεῖνο δ' ἐφ' ὃ ὀρθῶς ὥρμησας, τοῦτο καὶ ἐγὼ ποθῶ: ὅ τι ἐπιθυμεῖς ὀρθῶς νὰ μάθῃς, τοῦτο ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ. Τὸ α παρ' Ὁμ. μακρόν, πλὴν ἐν τῷ ὑπαΐξει Φ 126.

ἄϊστος 2 (ἰδεῖν) ἀόρατος, ἀφανής, ἀπολωλώς. καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε Ξ 258 ἀφανῆ ἂν με ἐποίησε, βαλὼν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος εἰς τὸν πόντον: ἤθελε μὲ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ μὴ ξαναφανῶ. ὄλετ' ἄκλαυτος, ἄϊστος (συνηρ. ἐκ τοῦ ἄϊστος) Αἰσχ. Εὐμ. 568 (πρβ. α 242). ἐν δ' ἀΐστοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά Ἀγ. 472 ὅταν δ' οὗτος εἶνε μεταξὺ τῶν ἀφανῶν (ἀπολωλότων), οὐδεμία δύναμις ἐξ αὐτοῦ ὑπάρχει. Ἄλλως· ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέψειεν ἄϊστον (ἄλαστον Weckl.) ὕβριν Ἱκ. 890 εἴθε ν' ἀποτρέψῃ σε ὑβρίζοντα ἀνήκουστον ὕβριν. — Ἐν Εὐρ. Τρ. 1305 ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος εἶ εἶνε ἐνεργ. = ἀγνοεῖς. Ἐν δὲ Σχολ. Ἀριστείδ. 268 D τὸ ἄϊστον (ἄριστον Δ. Γ.) παρθένον (Ἀθηνᾶν) τοῦ Στησιχόρου σημ. ὀλεθρίαν, φθαρτικήν.

ἀϊστόω = ἄϊστον ποιῶ, καταστρέφω. τὰ πρὶν πελώρια νῦν ἀϊστοῖ Αἰσχ. Πρ. 160 τὰς πρὶν μεγάλας ἐξουσίας (Τιτᾶνας) νῦν ἐξαφανίζει· ἰδ. πελώριος.

αἰσχρός 3 ἄσχημος ἀντίθ. τῷ καλός, ἐπονείδιστος, ἀπρεπής. τὸ αἰσχρὸς ὡς θηλ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 151 κακῶς ἐκλαμβάνεται· τὸ χωρίον εἶνε τόδε: τοίη καὶ γενόμην (ἐγὼ ἡ Διδὼ) ἀλλ' οὐ νόον οἷον ἀκούεις αἰσχρὸν ἐπ' εὐφήμοις δόξαν ἐνεγκαμένη, ὅπου καὶ ἂν δὲν παραδεχθῶμεν τὴν καλῶς ἔχουσαν διόρθ. ἐν τῷ χ/φῳ ἔσχον ἀντὶ τοῦ αἰσχρόν, πάλιν τὸ αἰσχρὸν δὲν πρέπει νὰ συναφθῇ μὲ τὸ δόξαν, ἀλλὰ νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπεξήγησις

εἰς τὸ οἷον.—ἅ σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς οὔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν παύσει νόσου τῆσδε Εὐρ. Ἱππ. 511 τὰ ὁποῖα (φίλτρα) θά σε ἀπαλλάξωσι τῆς νόσου ταύτης (τοῦ ἔρωτος) οὔτε μὲ θυσίαν τῆς ὑπολήψεώς σου οὔτε μὲ βλάβην τῶν φρενῶν σου. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται Σοφ. Ἠλ. 621 ἐξ αἰσχρῶν πράξεων αἰσχρὰ πράγματα μανθάνει τις. κακῶν δὲ κἀσχρῶν οὔτιν' εὔκλειαν ἐρεῖς Αἰσχ. Ἑπτ. 672 θὰ συνομολογήσῃς, ὅτι οὐδεμία εὔκλεια προέρχεται ἐκ τῆς συμφορᾶς (τῆς ἐκ τῆς ἀποχῆς τοῦ πολέμου) καὶ τῆς αἰσχύνης. τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινι αἰσχρόν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον Θουκ. 2,40 τὸ νὰ ὁμολογῇ τις τὴν πενίαν δὲν εἶνε αἰσχρόν, ἀλλὰ (καὶ αἰσχρὸν ἂν νομίζῃ τις ὅτι εἶνε τοῦτο) αἰσχρότερον βεβαίως εἶνε τὸ νὰ μὴ ἀποφεύγῃ τις αὐτὴν διὰ τῆς ἐργασίας. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου 2,42 «τὸ ὀνειδίζεσθαι ὡς δειλοί» Σχ. αἰσχρὸς ὁ καιρός Δημ. 18,178 δὲν εἶνε κατάλληλος πρὸς τοῦτο (πρὸς δεήσεις) ἡ εὐκαιρία. ἡ ξύμβασις ἐκ τοῦ αἰσχίονος ἢ ἡμῖν κατ' ἀνάγκην ἐγένετο Θουκ. 6,10 οἱ Λακεδ. ἔκαμαν τὴν σύμβασιν ἐξ ἀδοξοτέρας ἢ ἡμεῖς θέσεως ὁρμώμενοι κατ' ἀνάγκην. Παραθ. αἰσχίων, αἴσχιστος (τὸ αἰσχρότερος καὶ αἰσχρότατος μτγν.).

αἰσχύνη (ῡ) ἡ, συστολὴ καὶ φόβος δι' αἰσχρὰν πρᾶξιν, ἐντροπή, ὄνειδος, ἀτιμία («φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας» Πλ. ὅρ. 416 ἴδ. αἰδώς). εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ Αἰσχ. Ἑπτ. 670 ἐάν τις ἤθελεν ὑποφέρῃ τὴν συμφορὰν (τὴν ἐκ τῆς ἀποχῆς τοῦ πολέμου) ἄνευ ἐντροπῆς. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά Εὐρ. Φοίν. 1290 καθὼς κατηντήσαμε, μόνον ἐντροπὴ σὲ λείπει (Δ. Βερναρδ.). καθ' ὑπερβολὴν αἰσχύνης κολακεύειν Αἰσχ. 3, 61 μεθ' ὑπερβολικῆς αἰσχ. κολ.—Προσωποπ. καὶ τὸν Αἰσχύνης (ὡς θεᾶς) θρόνον τιμῶντα Αἰσχ. Ἑπτ. 396 σχεδὸν ἰσοδύναμον πρὸς τὸ σημερινόν «καὶ ἔχοντα ζωηρὸν τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς».

αἰσχύνω ὁμαλ., αἰσχῠνῶ, ἤσχῡνα. πρκ. μτγ. ᾐσχυγκέναι Δίων Κ. 58,16. αἰσχύνομαι, ᾐσχύνθην. αἰσχυνοῦμαι Αἰσχ. Ἀγ. 830. Ἀρφ. Ἀπ. 200. Πλ. Τίμ. 49 D. Πολ. 396 C. ἀπ-Πλ. Γοργ. 494 C. αἰσχυνθήσομαι Φιλήμ. Ἀπ. 229. Διφίλ. Ἀπ. 92 καὶ μτγ. ἐπαισχυνθήσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 1373. Πλ. Φαίδων 85 D. ᾔσχυμμαι μτγ. ἐν-Σχολ. Σοφ. Τρ. 803. ἀλλὰ ᾐσχυμμένος παθ. Σ 180. αἰσχύνω, ποιῶ τι αἰσχρόν, παραμορφώνω Ὅμ. Πίνδ. αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει Σοφ. Ἀντ. 528 ἀσχημίζει τὸ ἐρυθρὸν (ἐκ τῆς ταραχῆς) πρόσωπόν της.—ὀνειδίζω, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω, καὶ μεταφ. ὡς Πίνδ. Π. 3,22 αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω: ἐξευτελίζων (περιφρονῶν) τὰ ἐπιχώρια, ἀποβλέπει εἰς τὰ μακράν. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ζῶν κακῶς εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει νώνυμος Σοφ. Ἠλ. 1082 οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ἀποφασίζει διὰ αἰσχροῦ βίου νὰ καταισχύνῃ (ἀτιμάσῃ) τὴν (πάτριον) εὔκλειαν, ὥστε νὰ χαθῇ τὸ ὄνομά του (ἡ μνήμη του παρὰ τοῖς μτγν.).—Μέσ. ἐντρέπομαι, συντ. μὲ μετχ. ἢ μὲ ἀπαρ. οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας σαυτὸν σοφιστὴν παρέχων; Πλ. Πρωτ. 312 A νὰ παρουσιάζῃς τὸν ἑαυτόν σου ὡς σοφιστὴν ἐνώπιον τῶν Ἑλλ.; Διάφορον εἶνε τὸ Θουκ. 1,37 ξύμμαχόν τε οὐδένα βουλόμενοι πρὸς τἀδικήματα οὔτε (Dobree: οὐδὲ) μάρτυρα ἔχειν οὔτε παρακαλοῦντες αἰσχύνεσθαι. Κατὰ τὴν γρ. τῶν χ/φων ἐξηγοῦσι συνήθως: καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ μὴ ἔχωσι κανένα σύμμαχον μηδὲ μάρτυρα μήτε προσκαλοῦντες αὐτοὺς νὰ ἐντρέπωνται· ἀλλ' ἡ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην σύνδεσις τοῦ ἔχειν καὶ αἰσχύνεσθαι διὰ τοῦ οὔτε (ὅπερ δὲν εἶνε ἐν χρήσει πεζ. μόνον) δὲν δικαιολογεῖται. Καὶ τοῦ Classen ἡ ἐξίσωσις: ξύμμαχόν τε οὐδένα = οὔτε ξύμμαχόν τινα, ἡ ἐπινοηθεῖσα, ἵνα ὁ τὲ καὶ οὔτε συνδέωσι τὰ δύο ἀπαρέμφ., εἶνε ἀνήκουστος. Ὅθεν πάντως ὀρθὴ ἡ διόρθωσις τοῦ Δοβραίου: καὶ βουλόμενοι μηδένα σύμμαχον μήτε ὡς μάρτυρα εἰς τὰς ἀδικίας των νὰ ἔχωσι μήτε προσκαλοῦντες αὐτὸν (ὅπως μετάσχῃ τῶν ἀδικημάτων) νὰ ἐντρέπωνται (ἐκείνου μὴ δεχομένου).—αἰσχύνεσθαι ταύτας τὰς ἡδονὰς φάναι καλὰς εἶναι Πλ. Ἱππ. μ. 299 A. Κυρίως μετὰ μετοχ. = αἰσχύνομαι ὅτι ποιῶ τι, καὶ ὄντως ποιῶ· μετὰ δ' ἀπαρ. = ὑπ' αἰσχύνης ὀκνῶ ποιεῖν τι, καὶ ὄντως οὐ ποιῶ, πρβ. Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 21. Ἄλλως συντ. μὲ δοτ. (προσ. ἢ πράγμ.) ἢ ἁπλῶν ἢ μετὰ τῆς ἐπί· τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται (ὅ ἴδ.) Θουκ. 3,82. διάφορον τὸ ἐν 2,43 ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι = ἐν ταῖς μάχαις ἔχοντες τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς. Καὶ μετ' αἰτ. συχν. ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται Εὐρ. Ἴων 341 ἐντρέπεται νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐξ ἀνδρὸς φθοράν της.—Μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ᾐσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτόν Ξεν. Ἀν. 2, 3, 22.

ἀΐτας (ῑ) ὁ, Θεσσαλ. = ὁ ἐρώμενος, τὰ παιδικά· δοιὼ (δίω Ahrens) δή τινὲ τώδε μετὰ προτέροισι (Taylor: μετ' ἀμφοτέροισι) γενέσθην φῶθ', ὁ μὲν εἴσπνηλος φαίη χ' ὡμυκλαϊάζων, τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀΐταν Θεόκρ. 12,12 «δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι» (Σχ.), ὁ μὲν εἷς ὁ εἴσπνηλος (ὁ ἐραστής, ἴδ. λ.) ἤθελεν εἴπῃ ὁ ὁμιλῶν ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἀμυκλῶν, τὸν δὲ ἄλλον τοὐναντίον οὕτως ἤθελεν εἴπῃ ὁ Θεσσαλός, ἀΐταν (δηλ. ἐρώμενον). Χρύσας δ' ἀΐτας Ἀνθ. 15, 26 τῆς Χρύσης (Ἀθηνᾶς) ἐραστὴς (φίλος). Ἡ κλητ. ἴσως ὑπάρχει ἐν τῷ Ἀπ. 41 (31), 2 τοῦ Ἀλκαίου: καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις ἀΐτα ποικίλαις (αιταποικίλα ἢ αιταποικίλλις Ἀθην. 430 D καὶ 481 A) κατεβίβαζε (σήκωνε καὶ φέρε κάτω) τὰς μεγάλας κυλίχνας τὰς ποικίλας, φίλτατε παῖ. Ὁ Bergk διορθοῖ αἴτ' ὅ τι Οἶκι λαῖς: εἴτε ὅ τι ἄλλο ἀγγεῖον θέλεις. Ἄλλοι ἄλλα. Ἡ λ. παράγεται μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀΐω ἢ ἐκ τοῦ ἄημι (Μ. Ἐ. 43).

αἰτέω ὁμαλόν, ζητῶ νὰ λάβω τι (ἀλλὰ ζητῶ σημ. ζητῶ,

ἵνα εὕρω τι)· μετ' αἰτ. προσ. αἰτήσασα θεοὺς Ω 85 παρακαλέσασα.—μετ' αἰτ. πράγμ. ᾔτεεν ἵππους Ε 358. ὁδὸν ᾔτεον κ 17 ἐζήτουν τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω. Ὅθεν καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων Αἰσχ. Ἀγ. 1. Τὸ ἐν Ἀρφ. Πλ. 1012 ᾔτησ' ἂν (ᾔτει σ' ἂν) εἰς ὑποδήματα θά σε ἐζήτει διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὑποδ. διορθοῦσί τινες ᾔτησεν ἂν σ' ὑποδήματα. ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν Χ 295 τὸν ἐζήτει δ. μ. Ὅθεν τὸ παθ. αἴσχιον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν Θουκ. 2, 97. ᾐτήθη τὴν ὑπὲρ Σόλωνος ἀπόκρισιν Πλουτ. 156 Α = (Μνησίφιλος) ᾐτήθη (ὑπὸ Πιττακοῦ), ἵνα ἀποκριθῇ διὰ τὸν Σόλωνα (διατί δὲν ἔπινε). αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι Μοῖσαν Πίνδ. Ἰ. 8, 5 προσκαλοῦμαι (ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ νικητοῦ καὶ τῶν συγγενῶν) νὰ καλέσω πρὸς ᾠδὴν τὴν χρυσῆν (τιμίαν, λαμπρὰν) Μοῦσαν.— Καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. κούρης αἰτήσουσα τέλος γάμοιο υ 74 ἵνα ζητήσῃ διὰ τὰς κόρας τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ γάμου. αἴτει πανδόκῳ ἄλσει σκιαρὸν φύτευμα Πίνδ. Ὀ. 3, 18 ἐζήτει σκιερὸν φύτευμα διὰ τὸ πάντας δεχόμενον ἄλσος. Ὀρχομενίων σπονδὰς τοῖς σώμασιν αἰτούντων Αἰσχ. 2, 141 ζητούντων διὰ συνθήκης νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ζωήν των.— Μέσ. αἰτοῦμαι = αἰτῶ ἐμαυτῷ, ζητῶ (τι) δι' ἐμαυτόν: «αἰτεῖται ὁ ἀποδιδούς, ὁ δὲ μὴ ἀποδώσων αἰτεῖ» Ἀμμών. οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος (= κιχράμενος) Μένανδ. Ἀπ. 476. Ὅπως δὲ τὸ αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 5 = ἐξαιτεῖσθαι (πρβ. Ἀνδοκίδ. Ι, 148 κέ.), οὕτω καὶ τοὐναντίον τὸ Εὐρ. Φοιν. 933 δυσφύλακτ' αἰτῇ κακὰ σημ. παραιτῇ δυσφ. κακά: προσπαθεῖς νὰ ἀποφύγῃς κακά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε δύσκολον νὰ φυλαχθῇ τις, νὰ τὰ ἀποφύγῃ. Ἄλλοι διορθ. Ἄτης κακά. — Εὕρηται καὶ μετὰ γεν. = αἰτοῦμαι δεόμενος, ὡς Εὐρ. Μηδ. 942 σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς γυναῖκα παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα = κέλευσον σὴν γυν. αἰτεῖσθαι (παρὰ τοῦ) πατρός, ὅπως οἱ παῖδες μὴ φεύγωσι τήνδε χθόνα. Καὶ ἄλλως μετ' ἀπαρ. εὕρημα ἐποιησάμην, εἴ πως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι δοῦναι ἐμοὶ ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα Ξεν. Ἀν. 2, 3, 18 ἐθεώρησα ἀπροσδόκητον εὐτυχίαν μου, ἂν κατά τινα τρόπον ἠμποροῦσα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν βασιλέα τὴν χάριν, νά μοι δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς διασώσω (ἀπαλλάξας ἀπὸ τῶν κινδύνων) εἰς τὴν Ἑλλάδα. δεῖξον δή μοι ποῦ οὗτοί εἰσιν, ἵνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδά μοι γενέσθαι Κ. Π. 5, 2, 13 ἵνα σε ζητήσω τινὰ ἐκ τούτων, διὰ νὰ γίνῃ παιδί μου (γαμβρός μου). — τρὶς μάκαρ Ἑρμεία, οἶμον τριτάτην ἀνύσας σοι αἰτέομαι τρισσῶν τέρμ' ἐσιδεῖν ἀγανόν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 974 ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων ὁδῶν (τρισσῶν) σὲ ζητῶ (παρακαλῶ) νὰ ἴδω ἥσυχον τέλος τῆς ζωῆς μου.

αἰτία ἡ, τὸ αἴτιον. εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν Πίνδ. Ν. 7, 12 ἐὰν δὲ ἐπιτύχῃ τις τὸν σκοπόν του ἀγωνιζόμενος, γλυκεῖαν αἰτίαν παρέχει (δηλ. πληρώνων τοὺς ποιητὰς) εἰς τὰ ἐκ τῶν Μουσῶν ῥεύματα (δηλ. τοὺς ὕμνους). Ὁ Ἀριστοτέλης διακρίνει τέσσαρας αἰτίας, τὴν ὑλικὴν αἰτίαν (τὴν ὕλην, τὸ ἐξ οὗ γίγνεται), τὴν κινητικὴν (τὸ κινοῦν, τὸ κινῆσαν, τί πρῶτον ἐκίνησεν, ὅθεν ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως), τὴν εἰδολογικὴν (τὸ εἶδος, τὸ τί ἦν εἶναι, περὶ οὗ ἴδ. εἰμί) καὶ τὴν τελικὴν (τὸ τέλος, τὸ οὗ ἕνεκα). — Συχνότ. = αἰτίασις, ἐνοχή, κατηγορία, μομφή. ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς, πενθῶν (Stadtmüller: πάντων) μετασχεῖν (Weil: μετασχὼν) καὶ τετολμηκὼς ἐμοί Αἰσχ. Πρ. 346 ὅτι ἐκτὸς αἰτιάσεως, μέμψεως (παρὰ τοῦ Διός), ὑπάρχεις, ἐπεὶ καὶ (ἀφ' οὗ καὶ) τετόλμηκας συμπενθῆσαί μοι (νὰ συμμερισθῇς τὴν λύπην μου). αἰτίαν (αἰτίας) ἔχω Ἡρ. 5, 73. Θουκ. 6, 46. Πλ. Ἀπολ. 38 C. τοὺς πάντας παρασκευάζεσθαι ἐκέλευσεν ὡς τὸ ἀπὸ τοῦδε ἤδη ὅ τι ἂν ἁμαρτάνωσιν αἰτίαν ἕξοντας Θουκ. 4, 114 μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἀπὸ τοῦδε πλέον διὰ πᾶν ἁμάρτημά των θὰ φέρωσιν εὐθύνην. νομίσας τὸ (γρ. τῷ) λύειν τοὺς νόμους μὴ μετὰ τοσῶνδε μαρτύρων αἰτίαν ἂν σχεῖν 6, 14 νομ. ὅτι διὰ τῆς παραβάσεως τῶν νόμων ἐνώπιον τόσων μαρτύρων δὲν ἤθελες κατηγορηθῇ. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων Σοφ. Ἀντ. 1312 τῷ ὄντι δεινῶς κατηγορεῖσο ὑπὸ τῆς ἀποθανούσης ταύτης ἐδῶ ὡς ὑπαίτιος τούτων καὶ ἐκείνων τῶν θανάτων (τοῦ Αἵμονος καὶ τοῦ Μεγαρέως). τῶν ἀποβαινόντων τὸ πλέον ἐπ' ἀμφότερα τῆς αἰτίας ἕξομεν Θουκ. 1, 83 θὰ ἔχωμεν τὸ μεγαλίτερον μέρος τῆς εὐθύνης κατά τε τὴν εὐτυχῆ καὶ κατὰ τὴν ἀτυχῆ ἔκβασιν τοῦ πολέμου. — Καὶ ἐπὶ καλοῦ· αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι Πλ. Ἀλκιβ. 1, 119 Α σχεδὸν = λέγεται ὅτι. γελοῖον ἂν εἴη, εἴ τις οἰηθείη τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι, οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν Πλ. Πολ. 435 Ε ἐάν τις ἤθελε φαντασθῇ, ὅτι τὸ θυμ. δὲν ἔχει γεννηθῇ ἐν ταῖς π. ἐκ τῶν ἰδιωτῶν, οἱ ὁποῖοι δὰ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν φήμην (δηλ. τοῦ θυμοειδεῖς εἶναι). Ὁμοίως Γοργ. 503 Β κἀλλ. αἱ παροψίδες τὴν αἰτίαν ἔχουσιν ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων Ἀπ. Φερεκρ. 147 τ. ἔ. αἱ παρ. εἶνε καλαὶ ἢ κακαί, ἂν τὰ ἡδύσματα εἶνε καλὰ ἢ κακά. — οὐδὲ μὴ φύγῃ ματαίων αἰτίας Αἰσχ. Ἱκ. 234 ἴδ. μάταιος. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; Σοφ. Φιλ. 1403 πῶς θὰ διαφύγω τὴν ἐκ τῶν Ἀχ. κατηγορίαν; αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων Θουκ. 1, 69 αἰτιώμεθα (νουθετοῦμεν) μὲν γὰρ φίλους ἄνδρας, ὅταν ἁμαρτάνωσι, κατηγοροῦμεν δ' ἐχθρῶν, ὅταν ἀδικήσωσι τ. ἔ. τὰ παράπονα ἡμῶν δὲν εἶνε κατηγορία, ἀλλὰ φιλικὴ ἐπίπληξις, διότι θεωροῦμεν ὑμᾶς

ὡς φίλους ἁμαρτάνοντας, ὄχι ὡς ἐχθροὺς ἀδικήσαντας. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ἐλέγχου ἴδ. Δημ. 22, 22. πρβ. 23, 26. 18, 123.— θεὸς αἰτίαν φύει βροτοῖς 'Απ. Αἰσχ. 156 ὁ θ. δημιουργεῖ (γεννᾷ, ἐμβάλλει) ἐνοχήν τινα εἰς τοὺς ἀνθρ.— τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐπιφερομένην αἰτίαν ἐς μαλακίαν ... ἑνὶ ἔργῳ τούτῳ ἀπελύσαντο Θουκ. 5, 75 τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλ. ἐπιρριπτομένην εἰς αὐτοὺς μομφὴν ἐπὶ δειλίᾳ δι' ἑνὸς τούτου ἔργου ἀπέκρουσαν.

αἰτιάομαι ἀποθ. μέσ., παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. αἰτιόωνται α 32, αἰτιάασθαι Ν 775, ᾐτιάασθε Π 202. ᾐτιόωντο Λ 78. Εὐκτ. αἰτιόῳο υ 135, αἰτιόῳντο Λ 78. αἰτιάσομαι, ᾐτιᾱσάμην (ᾐτιησ- νέον Ἰων.). ᾐτίαμαι Δημ. 19, 215 (παθ. Θουκ. 3, 61). τὸ ᾐτίημαι νέον Ἰων. ᾐτιάθην μετὰ παθ. σημ. αἰτιαθήσεσθαι Δίων Κ. 37, 56. αἰτιάμενος Αἰολ. = αἰτιώμενος 'Αλκαί. 'Απ. 50, 5. αἰτιάομαι = θεωρῶ τι (τινὰ) αἰτίαν, ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἴς τινα (τι). Πλ. Φαίδων 98 Ε. Φαῖδρ. 262 C. Πολ. 599 Ε. τῶν κοσμικῶν πάντων αἰτιῶνται (= αἰτίαν θεωροῦσι) τὸ αὐτόματον 'Αριστοτ. 196 a 25. τῆς εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς μετριότητος οὐδεὶς ἂν ἄλλ' ἢ τὴν ἡμετέραν γνώμην αἰτιάσαιτο Ισοκρ. 18 32 τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτ. μετριοπαθείας τὴν αἰτίαν οὐδεὶς ἤθελεν ἀποδώσῃ εἰς ἄλλο τι παρὰ εἰς τὴν ἡμετέραν σύνεσιν.— Συνήθ. ἐπὶ κακοῦ, ἐνοχοποιῶ, κατηγορῶ. οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται α 32 πόσον δὰ ἀδίκως βέβαια αἰτιῶνται οἱ θνητοὶ τοὺς θεούς! σεαυτὴν αἰτιῶ Εὔβουλ. παρ' 'Αθην. 69 C.— Μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι; Πλ. Πολ. 599 Ε εἰς σὲ τίς πόλις ἀποδίδει τὴν δόξαν, ὅτι ἔχεις γίνῃ ἀγ. νομοθέτης; τίς π. σὲ ἀναγνωρίζει ὡς νομοθέτην; Ξεν. 'Αν. 1, 2, 2.— Μετὰ τοῦ ὅτι Πλ. Λάχ. 179 C.— Μετ' αἰτ. προσ. 'Ηρ. 4, 94. Σοφ. Φιλ. 385. καὶ ὑπονοουμένης τῆς αἰτ. τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο Λ 654 εὔκολα δύναται καὶ χωρὶς αἰτίαν νὰ ἐπιπλήξῃ (αἰτιαθῇ) τινα.— Μετ' αἰτ. πράγ. Ξεν. Κ. Π. 8, 2, 12. ἐμοὶ δοκοῦσιν οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι Πλ. Πολ. 329 Β ὅτι δὲν αἰτιῶνται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε (πράγματι) αἴτιον (τ. ἔ. δὲν εὑρίσκουσι τὸ ἀληθὲς αἴτιον).— Μετ' αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. κατηγορῶ τινα διά τι 'Ηρ. 5, 27. Δημ. 13, 333. 'Αντὶ τῆς γεν. πράγμ. τίθεται ἀπαρ. 'Ηρ. 5, 27. Πλ. Κριτί. 120 C. πρβ. Θουκ. 5, 32 αἰτιωμένων Κορινθίων (Βοιωτοὺς) ξυνθέσθαι σφίσι, περὶ οὗ ἴδ. ἀπαγορεύω. Τὸ δ' ἀπαρ. ἀναλύεται διὰ τοῦ ὡς ἢ ὅτι Θουκ. 1, 120. Ξεν. 'Αν. 3, 1, 7.— Καὶ αἰτ. περί τινος Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 6. Δημ. 18, 191.— Καὶ αἰτ. τινά τι 'Αρφ. 'Αχ. 514. Θεσμ. 473. τίνα αἰτίαν ἑαυτὸν αἰτιασάμενος Δημ. 36, 25 τίνα αἰτίαν ἐπενεγκὼν ἑαυτῷ.— αἰτίαν κατά τινος αἰτ. 'Αντιφῶν 6, 27.— Καὶ αἰτ. τινός τι π. Λουκ. Ἑρμοτ. 20: ἅτινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου.— μὴ ὅσοις ἄν τις αἰτιάσηται τὸ ὅλον καταλύετε Δημ. 8, 76 μὴ καταλύετε τὸ ὅλον ἐξ αἰτίας ὅλων ἐκείνων (τῶν λεπτομερειῶν), ὅσα ἤθελέ τις ἐπικρίνῃ.— Ὁ ἀόρ. ᾐτιάθην ἔχει παθ. σημ. Θουκ. 6, 53. Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 32. καὶ μτγν. Ὁμοίως ὁ πρκ. Θουκ. 3, 61 περὶ αὐτῶν ἔξω τῶν προκειμένων καὶ ἅμα οὐδὲ ᾐτιαμένων πολλὴν τὴν ἀπολογίαν (ἐποιήσαντο): ἔκαμαν ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως μακρὰν τὴν ἀπολογίαν περὶ ἑαυτῶν καὶ μάλιστα χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς (εἶχε) κατηγορήσῃ. καὶ Δημ. 19, 215. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κατηγορεῖν (περὶ κατηγορίας ἐπισήμου ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν) καὶ τοῦ αἰτιᾶσθαι, σημαίνοντος ἁπλῶς τὴν εἴς τινα ἀπόδοσιν τῆς αἰτίας ἄνευ ἀποδείξεως καὶ ἄνευ δικαστ. ἐπισημότητος, πρβ. Ἰσοκρ. 16, 10. Δημ. 57, 26. 34. 'Αντιφῶν. 6, 18. Τὸ αἰτιᾶσθαι ἀσθενέστερον τοῦ κατηγορεῖν.

αἴτιος 3 καὶ 2 οὔ τί μοι αἴτιοί εἰσιν Α 153 οὐδόλως εἶνε αἴτιοι εἰς ἐμέ. 'Ηρ. 1, 45. εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους Αἰσχ. Χο. 273 ἐὰν δὲν ἐκδικηθῶ τοὺς αἰτίους τοῦ φόνου (ἔθ. τοὺς φονεῖς) τοῦ πατρός μου (ἴδ. ἀποχρήματος).— τῷ σε μὴ λαθέτω ... παντὶ μὲν θεῶν αἴτιον ὑπερτιθέμεν Πίνδ. Π. 5, 23 διὰ τοῦτο μὴ λησμόνει, παντὸς ἔργου τὴν αἰτίαν ν' ἀποδίδῃς εἰς τὸν θεὸν (κυρ. ν' ἀναθέτῃς εἰς πᾶν ἔργον αἴτιον τὸν θεόν). ὥστε τὸ τῶν 'Αθηναίων, καίπερ ἐπὶ πολὺ ὅ τι σιτοίη ξυγχωρούντων, ὅμως αἴτιον γενέσθαι Θουκ. 8, 56 ὥστε τὸ σφάλμα (τὸ πταίσιμον) νὰ πέσῃ ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς 'Αθ., ἂν καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεχώρουν ὅ τι ἐζήτει. Συχνὴ δὲ ἡ σύνταξις ἥδε: τούτου ὑμῖν αἴτιός ἐστι Γοργίας Πλ. Μέν. 70 Β. Παραθ. αἰτιώτερος, αἰτιώτατος.

αἰτιόῳτο, αἰτιόῳντο ἴδ. αἰτιάομαι.

αἰχμάζω, ῥίπτω τὴν αἰχμήν, τὴν λόγχην, ἀκοντίζω. αἰχμὰς δ' αἰχμάσουσι Δ 324 «δορατομαχήσουσι» Ζωναρᾶς, θὰ πολεμήσουν μὲ τὰ ἀκόντια.— ἀγωνίζομαι, μάχομαι Εὐρ. Ῥῆσ. 441. πρὸς 'Ατρείδαισιν ᾔχμασας (ᾕμαξας Musgrave) χέρα Σοφ. Αἴ. 97 «σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας» Σχ. ἐσήκωσας ἐναντίον τῶν 'Ατρ. χεῖρα ἔνοπλον. Ἔρως δέ νιν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε Τρ. 355 ὁ Ἔ. τὸν ἐμάγευσε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ κάμῃ τὸν πόλεμον τοῦτον («καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, διὰ πολέμου κατορθῶσαι» Σχ.). αἰχμάζειν δηΐοις ἅλιον μόρον 'Οππ. 'Αλ. 2, 499 ἐπιπέμπειν (ἐμβάλλειν) θάνατον. αἰχμάσουσι λοισθίαν βοήν Λυκόφρ. 441 «πολεμήσουσιν ἐσχάτην μάχην» Σχ.— 'Απολύτ. ἔνδον αἰχμάζειν Αἰσχ. Πέρσ. 758 ὅτι ἐντὸς τῆς οἰκίας πολεμεῖ, μένει ἀργός.

αἰχμή ἡ Ἰων. ἐπ. ποι., Δωρ. αἰχμά, ἡ μύτη τῆς λόγχης Ζ 320 κάλλ. Ἐν γένει ἡ μύτη, τὸ ὀξὺ ἄκρον καὶ ἄλλων πραγμ., οἷον τοῦ ἀγκίστρου 'Οππ. 'Αλ. 1, 215. Μτφ. μηδ' ἀκαρπίαν τεύξητε ἀφεῖσαι δαιμόνων (πλευμόνων Wakefield, ἄλλοι ἄλλα) σταλάγματα βρωτῆρας αἰχμάς, σπερμάτων ἀνημέρους Αἰσχ. Εὐμ. 805 «στα-

λάγματα ἐκ τοῦ πνεύμονος κακοποιά, οἷον βέλη ἄγρια, ἐπαφεῖσαι εἰς φθορὰν τῶν σπερμάτων» Δούκας (ἴδ. στάλαγμα). ‖ αὐτὴ ἡ λόγχη Ὅμ. Ἡρ., σπανίως πεζ. (Ξεν. Κ. Π. 8, 1, 8). ‖ τὸ σκῆπτρον, καὶ δὴ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία. ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν Αἰσχ. Πρ. 420 «τὴν ἀρχήν, τὴν ἐξουσίαν» Σχ. πρβ. γυναικὸς αἰχμᾷ Ἀγ. 489 τῇ ὁρμῇ, τῇ φύσει τῆς γυν. (ἴδ. συναινῶ καὶ πρβ. θυμὸς παρὰ τὸ θύω). ‖ ὁ πόλεμος. ἐπειδή σφι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους κακῶς ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε Ἡρ. 7, 152 ἐπειδὴ κακῶς εἶχεν ἀποβῇ εἰς αὐτοὺς ὁ πόλεμος πρὸς τοὺς Λ. (εἶχον νικηθῇ). εἷλεν αἰχμῇ (πολέμῳ) 5, 94. θηρῶν ἐν αἰχμῇ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 154 ἐν πολέμῳ πρὸς τὰ θηρία. αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον Φοίν. 1273 «εἰς μονομαχίαν» Σχ. ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι, συμπεσεῖν δ' αἰχμᾷ βαρύς Πίνδ. Ἰ. 3, 68 βραχὺς μὲν κατὰ τὴν μορφὴν (τὸ σῶμα), ἀνίκητος δὲ κατὰ τὴν ἐν ἀγῶνι (μάχῃ) συμπλοκὴν (πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 489). Ὁ Pauw διόρθ. ἀκμᾷ: βαρὺς ὡς ἐκ τῆς ῥώμης του κατὰ τὴν συμπλοκήν. — Ἰδίως περὶ ἀνδρείας ἐν Ἀπ. Τερπάνδ. 6 ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια ὅπου ἀκμάζει ἡ ἀνδρεία τῶν νέων καὶ ἡ ὀξύφωνος μουσική. ‖ = αἰχμηταί, πολεμικὴ δύναμις. Ἀργεία σὺν αἰχμᾷ Πίνδ. Ὀ. 7, 35.

αἶψα ταχέως Ὅμ. αἶψα μάλα Δ 70 παρευθύς, ἀμέσως.

αἰψηρός 3 ταχύς. λῦσεν ἀγορὴν αἰψηρὴν (κατηγορ. κατὰ πρόληψιν) Τ 276 ταχέως διέλυσε τὴν ἀγ. αἰψηρὸς κόρος γόοιο δ 103 ταχὺς εἶνε (ταχέως ἐπέρχεται) ὁ κόρος τοῦ θρήνου.

ἀΐω (ῐ, ἐκ τοῦ ἀϝίω, audio) ἐπ. ποι. ἀκούω, αἰσθάνομαι. Κωμ. Ἀπ. Ι 238 καὶ Ἱπποκρ. 7, 120. μόνον ἐνεστ. ἀΐεις Ὅμηρος καὶ ἄϊον, ὅπερ μετὰ τῆς μετοχῆς ἀΐων (μᾶλλον ἀϊὼν) ἔχει ἀείποτε ἀορ. σημ. Σύνθ. ἐπαΐω (ἐπαΐονθ' Ἀρφ. Ν. 650. ἐπαΐω Σοφ. Αἴ. 1253) σπανίως ποιητ. πολλάκις πεζ.—ἐπᾴειν ἀντὶ ἐπαΐειν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 773 χορ., ὁ βεβαίως θὰ ἦτο καὶ πεζ., εἰ μὴ ὁ Ἀριστοφ. ἐμέτρει ἐπαΐω. ἤϊες μτγ. Μανέθ. 6, 113, ἤϊον Ὅμ β 43 Ζηνόδοτ., ἄϊον (ᾱ) Λ 463. Σ 222. ᾱ ἐν ἄρσει Κ 532. Φ 388. Εὐρ. Ἴων 507 χορ. Τρῳ. 155 χορ. Μηδ. 148 χορ. Ἀόρ. ἐπήϊσε (ἐπῇσε Δ. Γ.) Ἡροδ. 9,93. Ἀπολλ. Ῥοδ. 1, 1023. 2, 195. ἐσᾴσειεν Ἱππ. 7, 550. Μέλλ. μτγ. ἐπαΐσω. Ἐπίθ. ῥ. ἐπάϊστος Ἡρόδ. 2, 119. Παρ' Ἀττικοῖς τὸ α εἶνε συνήθως μακρόν, ἀλλ' ἐνίοτε οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ ἐκτὸς τοῦ τριμέτρου ὡς βραχὺ ζήλῳ ἐπικῷ· καὶ παρὰ Πινδάρῳ εἶνε βραχύ.

ἀΐω (ᾰ) = ἄημι (πρβ. ἀΐσθω), ἐκπνέω, μόνον ἐν τῷ ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ Ο 252 ἐξέπνεον, παρέδιδον τὸ πνεῦμα.

αἰών ὁ (καὶ ἡ ποιητ. Ὅμ. Ἡσ. Πίνδ. Εὐρ. κυρ. αἰϝών: aevum). αἰτ. αἰῶ Αἰσχ. Χο. 349.—χρόνος, καὶ ἰδ. ὁ χρόνος τῆς ζωῆς Π 453. ε 685. ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο Ω 725 ἀφῆκες τὴν ζωὴν (ἀπεχωρίσθης ἀπὸ τὴν ζ.) καὶ ἀπέθανες νέος. μονάδ' αἰῶνα διάξουσα Εὐρ. Φοίν. 1530 ποῦ θὰ περάσω μόνη τὴν ζωήν μου. τοιοῦτος αἰὼν (= τοιαύτη τύχη βίου) τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ Σοφ. Τρ. 34. σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων Εὐρ. Φοίν. 1496 σκοτεινὸν (ἐν Ἅιδου) βίον κληρωσαμένων. ἐκ πόνων... τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα Πίνδ. Ν. 9, 44 ἐκ τῶν πόνων ἀνατέλλει πρὸς τὸ γῆρας ἥμερος βίος. μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν ἅδε πανάγυρις Αἰσχ. Ἑπτ. 206 εἴθε ποτὲ ἐπὶ ζωῆς μου νὰ μὴ λείψῃ ἡ σύναξις αὕτη ἐδῶ τῶν θεῶν: «μηδέποτε ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ βίου καταλίποιεν τὴν πόλιν οἱ θεοί» Σχ. τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶ (Ahrens: αἰῶνα. πρβ. Ἀ. Β. 363 «αἰῶ τὸν αἰῶνα κατ' ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν») κτίσας Αἰσχ. Χο. 350 καὶ παρασκευάσας τοῖς τέκνοις σου βίον τοιοῦτον, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐπιστρέφεσθαι εἰς θέαν αὐτῶν. ἀπέπνευσεν αἰῶνα (= ψυχὴν) Ἀπ. Εὐρ. 801 = ἐξέπνευσε. πολλοῖς θαυμασθεὶς βροτῶν αἰῶν' ἔλυσεν Βακχυλ. 1, 153 ὑπὸ πολλῶν ἀνθρ. θαυμασθεὶς μετέστη τοῦ βίου (ἀπέθανε. πρβ. ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος βίου Σοφ. Ο. Κ. 1720). εἱλισσόμενός τις αἰὼν πλοῦτον μόνον αὔξει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 671 περιστρεφόμενός τις χρόνος τῆς ζωῆς (οἷον ῥεῦμά τι) μόνον τὸν πλοῦτον (ὄχι δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν) αὐξάνει (ἄλλοι: τιμᾷ καὶ ἐξυψώνει). πρβ. Πίνδ. Ἰ. 8, 15 (περὶ οὗ ἴδ. ἐπικρέμαμαι). μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις ὀρφανὸν γενεᾶς Πίνδ. Ὀ. 9, 60 ἵνα μὴ ὁ χρόνος καταβιβάσῃ αὐτὸν εἰς τὸν ᾅδην, ἀφ' οὗ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτὸν τὴν μοῖραν τῆς ἀτεκνίας. τὰ μὴ θνητὰ φρονεῖν βραχὺς αἰών Εὐρ. Βάκ. 394 τὸ φρονεῖν μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον βραχύνει τὸν βίον. τῷ δέ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει ἔμμεναι (ἐμμενὲς Wopkens καὶ ἄλλοι) Ἡσ. Θεογ. 609 παρὰ τούτῳ τὸ κακὸν μὲ τὸ ἀγαθὸν διαγωνίζεται περὶ τῆς ὑπάρξεως (κυρ. τὸ ἔμμεναι = ἵνα ᾖ, δηλ. παρ' αὐτῷ) ἀνέκαθεν (ἐξ ἀρχῆς τοῦ βίου). διαφέρειν τὸν αἰῶνα Ἡρ. 3, 40 = διάγειν. δι' ὅλου τοῦ αἰῶνος Θουκ. 1, 70 δι' ὅλου τοῦ βίου. ταῦτά τέ σοι μάλα πάντα δι' αἰῶνος παρέσονται Ἀπ. Ἐμπεδ. 110 ταῦτα πάντα θά σοι εἶνε πολὺ πρόχειρα διὰ βίου. ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος (= διὰ βίου) χρόνον Αἰσχ. Ἀγ. 559. πρβ. Ἡρ. 1, 32 3, 40. Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 3. γείνατο παῖδ' ἀμεμφῆ, δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον Αἰσχ. Ἱκ. 589 ἐγέννησε παῖδα ὡραιότατον, διὰ μακροῦ βίου ἀπολαύοντα πάντων τῶν ἀγαθῶν (ὀλβιώτατον). δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ Χο. 26 διαρκῶς (δι' ὅλου τοῦ χρόνου) ἡ καρδία μου τρέφεται διὰ θρήνων. πρβ. Ἑπτ. 730. Σοφ. Ἠλ 1024 ἔσται γὰρ ἔσται κεῖνος αἰῶνος χρόνος Ἀπ. Σοφ. 1027 θὰ ἔλθῃ ποτὲ ἐν τῇ αἰωνιότητι ἐκεῖνος ὁ χρόνος. ἦ γὰρ καὶ πάρος ἔσκε, καὶ ἔσσεται, οὐδέποτ', οἴω, Τούτων ἀμφοτέρων κενεώσεται ἄσπετος αἰών Ἐμπεδ. Ἀπ. 16 ὅπως ἦτο καὶ

πρότερον (δηλ. τὸ Νεῖκος καὶ ἡ Φιλία), οὕτω καὶ θὰ εἶνε (ἐν τῷ μέλλοντι), καὶ ποτὲ δὲν θὰ εἶνε, νομίζω, ἐστερημένος ἀμφοτέρων τούτων ὁ ἀτελεύτητος αἰὼν (ἡ αἰωνιότης).— «ὦ μακάριοι, οἷον βίου λαχόντες αἰῶνα καρποῦσθε καὶ νέμεσθε κλῆρον ἀγαθῶν ἄφθονον» Πλουτ. 993 D πόσον μακάριοι εἶσθε ὑμεῖς, οἵτινες γεννηθέντες εἰς τοιοῦτον εὐτυχῆ αἰῶνα καρποῦσθε κτλ. || μακρὸς χρόνος. τὸν αἰῶνα ἀοίκητός ἐστι Λυκ. κ.Λεωκ. § 62 = τὸν ἅπαντα χρόνον, αἰωνίως. εἰς αἰῶνας, Ὅμηρε, καὶ ἐξ αἰῶνος ἀείδῃ Ἀνθ. 16, 300. (Δημοσθένης) ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας Λογγῖν. 34, 4 τρόπον τινὰ διὰ τῆς βροντῆς καὶ τῆς κεραυνίας ἀστραπῆς (φέγγους) αὐτοῦ καταβάλλει (νικᾷ) τοὺς ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπάρξαντας ῥήτορας. — Καὶ πληθ. ὁππότε γὰρ πάσῃσιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσιν, Ῥεῖ' ὅ γε τῶν ὄντων πάντων λεύσσεσκεν ἕκαστον Καί τε δέκ' ἀνθρώπων καί τ' εἴκοσιν αἰώνεσσιν Ἀπ. Ἐμπεδ. 129 ὁσάκις ἤθελεν ἐντείνῃ ὅλας του τὰς δυνάμεις (τοῦ πνεύματος), εὐκόλως ἔβλεπεν ἕκαστον πάντων τῶν πραγμάτων (ὅσα ἦν καὶ ἔστι) καὶ ἐπὶ δέκα καὶ ἐπὶ εἴκοσι γενεὰς ἀνθρώπων. || νωτιαῖος μυελός. αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης Ὕμν. Ἑρμ. 42 διατρυπήσας ἐξήγαγε τὸν ν. μυελὸν τῆς ὀρ. χελώνης. — Ὁ αἰὼν εἶνε ἔννοια σχετική, ὁ δὲ χρόνος εἶνε ἔννοια ἄπειρος καὶ ἀπόλυτος.

αἰώρα ἡ· ἐν τῷ θεάτρῳ αἰώρας ἔλεγον τοὺς κάλως, ἐξ ὧν κατεκρέματο ἰκρίωμά τι, εἶδος ἅρματος ἤ τι παρόμοιον, καὶ αἰώρημα καὶ μηχανὴ καλούμενον, ἐφ' οὗ καθήμενοι ἐδεικνύοντο οἱ ἐν ἀέρι θεοὶ καὶ ἥρωες. Ἴδ. Πολυδ. 4, 131. 128. Σουΐδ. (ἐν λ. ἑώρημα).

αἰωρέω μετεωρίζω, ἐξαρτῶ Πίνδ. Ἡρόδ. Δημ. Μέσ. εἰμὶ μετέωρος· καλῶς τελευτῆσαι τὸν βίον ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθέντα Ἡρ. 8, 100 διακινδυνεύσαντα διὰ μεγάλα πράγματα (τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἑλλάδος). ἐν τῷ αὐτῷ κινδύνῳ τοῖς φαυλοτάτοις αἰωροῦμαι Θουκ. 7, 77 εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον μὲ τοὺς ἀσημοτάτους τῶν στρατιωτῶν. οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον Σοφ. Ἠλ. 1390 «ἃ κατ' ἐμαυτὴν ὠνειροπόλουν, οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται μετέωρα, ἀλλ' εὐθέως τελεσθήσεται» Σχ. ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα... καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ ἢ κακῶς πραξάντων πλανᾶσθαι ἠνάγκασται καὶ τἀκείνου, τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν Πλ. Μενέξ. 248 Α εἰς ὅντινα ἄνθρωπον πάντες οἱ ὅροι τῆς εὐδαιμονίας του κρέμανται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ δὲν ἐξαρτῶνται ἐξ ἄλλων ἀνθρώπων, ἐκ τῆς εὐτυχίας ἢ δυστυχίας τῶν ὁποίων εἶνε ἠναγκασμένα καὶ τὰ ἰδικά του πράγματα νὰ φέρωνται τῇδε κἀκεῖσε, οὗτος εἶνε παρεσκευασμένος νὰ ζῇ ἄριστα.

αἰώρημα τό, κρέμασμα, σχοινίον κρεμάμενον, αἰώρα. μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον χθονός τε τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν, ἁλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου Εὐρ. Ὀρ. 982 «ἀπέλθοιμι εἰς πέτραν τὴν αἰωρουμένην καὶ κρεμαμένην μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, λέγω τὴν βῶλον τὴν δι' ἁλύσεων χρυσῶν φερομένην ἐν συστροφαῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ» Σχ.— κρεμαστάρι· φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι Εὐρ. Ἑλ. 353 ἐκτείνασα ἐμαυτὴν καὶ κρεμασθεῖσα διὰ τοῦ λαιμοῦ ἔσομαι αἰώρημα θανάσιμον. δύστηνον αἰώρημα κουφίζω Ἱκ. 1046 προσπαθῶ νὰ κάμω ἐλαφρότερον τὸ ὀλέθριον τίναγμά μου (κρέμασμα, πέταγμα). κάπων αἰώρημα Ἀνθ. 9, 58 τοὺς κρεμαστοὺς κήπους (ἴδ. αἰώρα).

ἄκαιρος 2· γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει Εὐρ. Ἰ. Τ. 419 ἡ ὑπὲρ τοῦ πλούτου ῥοπὴ τῆς γνώμης (ἡ φιλοπλουτία) εἰς ἄλλους μὲν εἶνε ὑπέρμετρος, εἰς ἄλλους δ' ἔχει μέτρον.

ἀκαλήφη ἡ, κνίδη. τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι Ἀρφ. Σφ. 884 ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν ὀργήν του πᾶν ὅ τι τραχὺ καὶ ἐρεθιστικὸν ὑπάρχει. || μαλάκιον θαλάσσιον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀκτινωτῶν· φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ σημερινὸν «γαλήπα» (ἐν Βόλῳ κἀλλ.).

ἀκαμαντόχαρμαν Αἶαν Ἀπ. Πινδ. 184 (179) ἀκάματε ἐν τῇ χάρμῃ (μάχῃ)· «κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἀκαμαντόχαρμαν» Χοιροβ. 1, 128. ἀκαμαντοχάρμαν Lobeck. πρβ. ἀριστότεχνα πάτερ Ἀπ. 57 (20). ἐλασίβροντα παῖ Ῥέας Ἀπ. 144 (108). εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον Ἀπ. 148 (115). καρτερόβροντα Κρονίδα Ἀπ. 155 (127)· ἔτι δὲ ἀγλαοτρίαιναν καὶ εὐτρίαιναν Πίνδ. Ὀ. 1, 41. 75.

ἀκάματος 2 (ᾰ ᾰ ᾰ, καὶ ᾱ ᾰ ᾰ ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ) οὐ κεκμηκώς, ἀκαταπόνητος· ὄμμα αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται Ἀρφ. Νεφ. 285 τὸ ὄμμα τοῦ αἰθ. (ὁ ἥλιος) ἀκαταπόνητον ἀκτινοβολεῖ. Τὸ θηλ. ἀκαμάτη Ἡσ. Θε. 747. Σοφ. Ἀντ. 339.

ἄκαπνος 2· βουφάγος ὁ δαίμων καὶ ταῖς ἀκάπνοις τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος Λουκ. Ἔρ. 4 θυσίαις, ἐν αἷς οὐδὲν καίεται (ὅθ. ἀκάπνοις). Καλλιόπης γὰρ ἄκαπνον ἀεὶ θύος Ἀνθ. 6, 321 τῆς Καλλ. ἡ θυσία εἶνε πάντοτε ἄκαπνος, ὅθ. καὶ ἡ παρ' Ἀθην. 8 Ε παροιμ. ἄκαπνα γὰρ αἰὲν ἀοιδοὶ θύομεν τ. ἑ. αἱ θυσίαι ἡμῶν τῶν ἀοιδῶν εἶνε ᾠδαὶ καὶ ὕμνοι. Ἄλλοι: λαμπρῶς εὐωχούμεθα ἀλλὰ δαπάναις ἄλλων.

ἀκαρής 2 «βραχύς, ὀξύς, ὃν οὐχ οἷόν τε κεῖραι. Διττῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ὀνοματικῶς, οἷον ἀκαρὴς χρόνος καὶ τῷ ἀκαρεῖ καὶ τὸν ἀκαρῆ, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκαρῆ ἀντὶ τοῦ βραχέως καὶ συντόμως» Α. Β. 363. στρουθὶς ἀκαρὴς νὴ Δί' εἶ (ἢ ἐγένου)· πεφιλιππίδωσαι Ἀπ. Ἀλέξιδος 144 ἔγινες μικρὸ πουλάκι· κατήντησες ἰσχνὴ (ἰσχνὸς) σὰν τὸν Φιλιππίδην. κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει Ἀπ. ἀνωνύμ. κωμ. παρ' Ἀμμω-

νίῳ: μικροῦ δεῖν κατέπεσον: ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω κάτω ἀπὸ τὸν φόβον μου. ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως Ἀπ. Μενάνδ. μικροῦ δεῖν, σχεδόν.—Ἐπιρρ. ἀκαρῆ (κυρ. ἐνν. τρίχα). ἀκαρῆ διαλιπὼν Ἀρφ. Νεφ. 496 = ἐλάχιστον χρόνον διαλ. (πρβ. μικρὸν διαλιπὼν χρόνον Αἰσχ. 3, 89). χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ Ἀρφ. Σφ. 541 δὲν εἶνε χρήσιμος οὐδ' ἐλάχιστον (οὐδὲ μίαν τρίχα). οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις, ἀκαρῆ 701 δὲν ἔχεις ἄλλο κέρδος παρὰ αὐτό, τὸ ὁποῖον φέρεις ἐπάνω σου (τὸ τριβώνιον), αὐτὸ καὶ μόνον (οὐδε μία τρίχα διαφορά). Συνήθως μετὰ τοῦ οὐ· τῶν πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι Ἀρφ. Ὄρν. 1649 οὐδ' ἐλάχιστον, οὐδὲ μίαν τρίχα. οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι Ἀνών. κωμ. π. Ἀμμωνίῳ: οὐδὲ τὸ ἄλφα. ἀπεκρίνατο ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανείσοι Δημ. 50, 56 οὐδὲ λεπτόν. παρ' ἀκαρῆ [Πλ.] Ἀξίοχ. 366 C παρὰ μικρόν. — Οἱ μτγν. λέγουσιν ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ (χρόνου ἢ τοῦ χρόνου), ἀκαρὲς ὥρας (χρόνου), ἐν ἀκαρεῖ.— τὸ ἀκαρές ὁ δακτύλιος ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ Πολυδ. 5, 100.

ἄκαρπος 2 μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος Αἰσχ. Εὐμ. 944 μηδ' ἃς ἐξαπλώνεται κατόπιν δεινὴ νόσος καταστρέφουσα τοὺς καρπούς.

ἀκάρπωτος 2 οὐ παράγων καρπόν. χρησμοὺς ἀκαρπώτους κτίσαι Αἰσχ. Εὐμ. 717 τοὺς χρησμοὺς ἀνεκπληρώτους (ἀτελέστους) ποιῆσαι. νίκας ἀκάρπωτον χάριν Σοφ. Αἴ. 176 χάριν νίκης, ἥτις οὐδένα καρπὸν ἔφερεν εἰς αὐτήν (Ἄρτεμιν).

ἄκασκα (ἀκήν) «ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως» Ἡσ. ἄκασκα προβῶντες Ἀπ. Κρατίν. 126 βραδέως προβαίνοντες. Ἐκ τούτου τὸ

ἀκασκαῖον ἄγαλμα πλούτου Αἰσχ. Ἀγ. 740 «λίαν κεκοσμημένον διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς» Σχ. ἠρεμαῖον (ἠρέμα ἀκτινοβολοῦν) κόσμημα τοῦ πλούτου.

ἀκαταληψία ἡ, ἀντίθ. τῷ κατάληψις (= «ἀληθὴς καὶ βεβαία γνῶσις»). Κατὰ τὴν γνώμην τῶν Σκεπτικῶν καὶ Ἀκαδημαϊκῶν οὐδὲν καταλαμβάνει τις, οὐδὲν καταλαμβάνεται (κατανοεῖται): τὸ ἀκατάληπτον τῶν πραγμάτων. πρβ. Γαλην. π. Ἀρ. Διδ. κεφ. 1 σελ. 16 C: Καὶ ἔγωγε ἐθαύμαζον, ὅπως ὁ Φαβωρῖνος... οὐ παύεται λέγων οὔτε τὸ καταληπτὸν οὔτε τὴν κατάληψιν οὔτε τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν, οὔτε τὰ τούτοις ἀντικείμενα..., ἀκατάληπτον φαντασίαν ἢ τὴν ἀκαταληψίαν αὐτήν.

ἀκαχίζω (ῥ ἀχ, ἄχος· παράβ. ἄχομαι καὶ ἄχνυμαι) ἐπ. π 432. ἀόρ. ἤκαχον Π 822 καὶ ἀλλ. ἀκαχὼν Ἡσ. Θε. 868. σπάν. ἀόρ. α΄. ἀκάχισα Ψ 223. Κ. Σμυρν. 1, 668. μέλλ. ἀκαχίσω Ὕμν. Ὁμ. 3, 286. Παθ. ἀκαχίζομαι Ζ 486 (μτγν. ἀκάχονται Κ. Σμυρν. 3, 224). ἀόρ. ἀκάχοντο π 342. -οίμην α 236. -οιτο Θ 207. Ν. 344. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 190. -οίμεθα Π 16. πρκ. μὲ σημ. ἐνεστ. ἀκάχημαι θ 314, τ. 95. γ΄ πλ. ἀκηχέδατ' Ρ 637. Προστ. ἀκάχησο Ἀπολλ. Ῥοδ. 4, 1324. Ἀπρφ. ἀκάχησθαι Τ 335. δ 806. Μτχ. ἀκαχήμενος Τ 312. Ω 24. 550. Ἡσ. Θε. 99. ἀκηχέμενος Ε 364 καὶ ἀλλ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 4, 1260. ὑπερσ. γ΄. πλ. ἀκαχείατο Μ 179. — μὴ θανὼν ἀκαχίζευ λ 486 μὴ λυποῦ ὅτι ἀπέθανες. Πηλῆα γ' οἴομαι... τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκάχησθαι Τ 335 ἂν καὶ ἔχει ὀλίγην ζωὴν ἀκόμη, λυπεῖται. μνηστῆρες ἀκάχοντο π 342 ἐλυπήθησαν. ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται ψ 36 ὁ ὁποῖος βαρέως λυπεῖται δι' ἐμέ, ἐξ αἰτίας μου. θυμῷ ἀκαχών Ἡσ. Θεογ. 868 ἐν τῇ ψυχῇ του λυπηθείς.

ἀκαχμένος (πρβ. ἀκή, ἄκρος), ἠκονημένος. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ κ 99 ἔχον ὀξεῖαν χαλκῆν ἀκωκήν. πέλεκυν μέγαν ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον ε 235 ἀκονημένον διὰ νὰ κόπτῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

ἀκέομαι (ῥ ἀκεσ- παρὰ τὸ ἄκος) ἀποθ. μέσ. (ἐξακέσας Πυθαγ. Χρ. ἔπ. 68). Προστ. ἀκέο ἀντὶ τοῦ ἀκέεο Ἡροδ. 3, 40. Μτχ. ἀκειόμενος (τὸ ει ὡς ἐν τῷ τελείω ἐκ τῆς ῥίζης τελεσ-) Π 29. ξ 383. Πίνδ. Π. 9, 103. παρατ. ἀκέοντο Ε 448. Χ 2. Ἀπ. Ῥ. 2, 156. — ἀκέσομαι Δίων Κ. 38, 19 Ἀριστείδ. 651. ἀκέσσ- Μουσαῖος 199. ἠκεσάμην Ε 402. 901. Πλουτ. 523 Ε. Παυσ. 8, 18. ἐξακέσαιο, -αιτο Δ 36. γ 145. ἀκέσσαιο Εὐρ. Ἑκ. 1067 χορ. Προστ. ἄκεσσαι Π 523. ἀκέσασθε κ 69. ἀκεσάμενος Ἀντιφ. 4 γ 7. ἀκέσασθαι Ἡροδ. 1, 167. 4, 90. Ἱπποκρ. 6, 588 L. ἠκέσθην μετὰ παθ. σημ. Παυσ. 2, 27, 3. 3, 19, 7.—ἰατρεύω, θεραπεύω. ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον Ν 115 ἂς ζητῶμεν ταχέως θεραπείαν (τοῦ πράγματος). τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο (ἐνν. τὰς εὐτυχίας) Ἡρ. 3, 40 μὲ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον ἐγώ σοι συμβουλεύω, θεράπευε (ἐξοικονόμει τὰς εὐτυχίας). οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα (ἐνν. κακά) 3, 17 θεραπεύων (προοικονομῶν) τὰ μέλλοντα κακά. ἀπορίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι Ξεν. Ἀπ. 2, 7, 1 τὰς ἐξ ἀγνοίας (προερχομένας) ἀμηχανίας τῶν φίλων προσεπάθει νὰ θεραπεύῃ διὰ συμβουλῆς. νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι Ξ 383 ἐπισκευάζοντα τὰς ναῦς, τὰς ὁποίας αἱ θύελλαι τοῦ συνέτριψαν. || παρὰ μτγν. ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων: ἐμβαλλώνω. ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διερρωγότα Λουκ. Δραπ. 33. ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων Νεκυομ. 17. πρβ. «ἀκεσταί, οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι» Ἀ. Β. 364. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 16. οἱ ἐμβαλλωματαί.

ἀκερδής 2 οὐ φέρων κέρδος, βλαβερός. μηδ' ἀκερδῆ («ἧς φαῦλον τὸ κέρδος» Σχ.) χάριν μετάσχοιμί πως Σοφ. Ο. Κ. 1482 καὶ εἴθε νὰ μὴ λάβω κατόπιν βλαβεράν τινα ἀμοιβήν.

ἀκερματία ἡ, τὸ μὴ ἔχειν κέρματα (Πολυδ. 9, 89) «ἀναπαραδιά». Ἀπ. Ἀριστοφ. 15.

ἀκεστήρ ὁ, κυρ. ἰατὴρ (ἀκούμενος), δαμαστής· ἀκεστὴρ

χαλινὸς Σοφ. Ο. Κ. 714. ἴδ. κτίζω.

ἀκεστός 3 ὃς δύναται ἀκεσθῆναι (νὰ θεραπευθῇ). ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν Ν 115 ἐπιδεκτικαὶ θεραπείας εἶνε αἱ φρένες τῶν ἀνδρείων. Ὁ Πλούτ. ἐν Ἀγησ. 28 ἀντιδιαστέλλει τὰ ἀκεστὰ τῆς εἰρήνης πρὸς τὰ ἀνήκεστα τοῦ πολέμου.

ἀκέων (πρβ. ἀκή, ἀκήν καὶ τὸ τῆς συνηθ. «νὰ μὴ βγάλῃς ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα σου») ὡς ἐπίρρ. σιωπηλῶς, ἀθορύβως. Ὅθεν τίθεται ἐπὶ ἄρσεν. καὶ θηλ. καὶ ἐπὶ ἑν. καὶ πληθ. ἀκέων δὴν ἧστο Α 512. ἀκέων δαίνυσθε φ 89, ἀλλὰ καὶ θηλ. ἀκέουσα Α 565 κἀλλ. καὶ δυϊκ. ἀκέοντε ξ 195.

ἀκήν (ἦκα) ἐπ. ἐπίρρ. ἡσύχως, σιωπηλῶς· ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ Γ 95 ἐτήρησαν ἄκραν σιωπήν: «δὲν ἔβγαλαν ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα των» κἀλλ.

ἀκήρατος 2 (κηραίνω, κήρ) καθαρός, ἄθικτος, ἀβλαβής. ἀκηράτοις ἀνίαις ποδαρκέων (ποταρκέων O. Schneider) δωδεκάδρομον (δώδεκ' ἂν δρόμων Thiersch) τέμενος Πίνδ. Π. 5, 33 ἀβλαβέσιν ἡνίαις ἀρκῶν τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων εἰς τὸ νικῆσαι στάδιον δώδεκα δρόμων.— ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίαν ἴσχει Πολυδ. 10, 18 σώαν καὶ ἀκεραίαν. — τὸ δὲ ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον τοῦτον τὸν χρόνον Ἡρ. 4, 152 ἐμπορικὸς σταθμός, εἰς ὃν ὀλίγοι φοιτῶσι, ἀνεκμετάλλευτος. εἴθε μοι εὐξαμένᾳ θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι, τύχαν μετ' ὄλβου καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν Εὐρ. Ἱππ. 1111 εἴθε ἡ μοῖρα νὰ παράσχῃ εἰς ἐμὲ εὐχηθεῖσαν ἐκ θεῶν τὰ ἑξῆς, εὐτυχίαν μετὰ πλούτου καὶ ἀβλαβῆ ἐκ τῶν θλίψεων καρδίαν.

ἀκήχεμαι, ἀκηχέδαται ἴδ. ἀκαχίζω.

ἀκίνητος (ῑ) 2· βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδὸν ἐξ ἀκινήτου ποδός Σοφ. Τρ. 875 χωρὶς νὰ κινήσῃ τὸν πόδα της, «ἀκούνητα». μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι (τ. ἔ. βωμοῖς, τάφοις, ἡρῴοις) καθίζειν· οὐ γὰρ ἄμεινον Ἡσ. Ἔργ. 750. πρβ. τὴν παρ. ἀκίνητα κινεῖν «ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν μήτε βωμοὺς μήτε τάφους ἢ ἡρῷα» Ζηνόβ. 1, 55. λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν οὐδ' ἀκίνητοι φρένες Ἀρφ. Βάτρ. 899 φρόνημα εἰς ἀμφοτέρους ὑπάρχει τολμηρότατον καὶ πνεῦμα ζωηρότατον. κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ ἄβουλος, ὅστις ἐς κακὸν πεσὼν ἀκεῖται μηδ' ἀκίνητος πέλει Σοφ. Ἀντ. 1027 ἐμπεσὼν εἰς κακόν τι προσπαθεῖ νὰ τὸ θεραπεύσῃ καὶ δὲν μένει ἀκίνητος. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1060 θά με ἀναγκάσῃς ν' ἀνακοινώσω (φανερώσω) τὰ ἐν ταῖς φρεσὶν ἄρρητα: ὅ τι ἔμενε κεκρυμμένον ἐν ταῖς φρεσίν. Ὅθεν τἀκίνητ' ἔπη Ο. Κ. 624=τὰ ἄρρητα (πρβ. 1526). —χείροσι νόμοις ἀκινήτοις χρωμένη πόλις κρείσσων ἐστὶν ἢ καλῶς ἔχουσιν ἀκύροις Θουκ. 3, 37 προτιμοτέρα (ἰσχυροτέρα) εἶνε ἡ πόλις ἡ ἔχουσα χειροτέρους μὲν νόμους ἀλλ' ἀμεταθέτους (ἀμεταβλήτους) παρὰ τὴν ἔχουσαν καλοὺς μὲν ἀλλ' ἀνεφαρμόστους· πρβ. 1, 71.

ἄκιρος (ἢ ἀκιρός) λ. ἀμφίβ. π. Θεοκρ. 28, 15: οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας (ἄχερας Reiske) οὐδ' ἐς ἀέργως (ἀέργω) κεν ἐβολλόμαν ὀππάσαι σε: οὐ γὰρ ἂν ἐβουλόμην δοῦναί σε εἰς ἄχειρα (στερουμένην ἐργατικῶν χειρῶν) οὐδ' εἰς ἀργὸν οἰκίαν. πρβ. Ἡσ. «ἀκιρῇ· ἀσθενῇ».

ἀκίς-ίδος ἡ (ἀκή, ἀ ἴ δ) μύτη, κέντρον, «ἀγκίδα». Ἔρως, ἡ φρενῶν ἀκίς Ἀπ. Τιμοθ. κωμ. 2 τὸ ἐξάπτον τὰς φρένας κέντρον. εἰ μὴ τόξον Ἔρως μηδὲ πτερά, μηδὲ πυριβλήτους εἶχε πόθων ἀκίδας Ἀνθ. 12, 76 κέντρα ἐμπνέοντα πόθους.

ἀκκίζομαι (ἀκκώ) προσποιοῦμαι ἀδιαφορίαν. ἄνδρες θήν τινες ἀκκιζόμενοι (Böckh: ἀγυζόμενοι) νεκρὸν ἵππον στυγέοισι λόγῳ κείμενον ἐν φάει, κρυφᾷ δὲ σκολιαῖς γένυσσιν ἀνδέροντι πόδας ἠδὲ κεφαλὰν Ἀπ. Πινδ. 203 (217) παρὰ Ζηνοβ. 5, 59 κἀλλ. «ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δ' ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό»: ἄνδρες βεβαίως τινὲς ἀδιαφορίαν προσποιούμενοι, ἐν τῷ φανερῷ νεκρὸν ἵππον (ἰδόντες) κείμενον μισοῦσι λόγῳ, ἐν δὲ τῷ κρυπτῷ στραβώνοντες τὰς σιαγόνας των («στραβομουτσουνιάζοντες» ἕνεκα τῆς δυσωδίας) ἀναδέρουσι τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν (διὰ νὰ πάρουν δηλ. τὸ τομάρι του).

ἄκληρος 2 οὐκ ἔχων κλῆρον, κληρονομίαν. καὶ ἵνα καὶ τοῦ τῆς τήθης ὀνόματος ἄκληρον ὁ ἀνὴρ καταστήσειεν εἶναι τὴν αὑτοῦ γυναῖκα Ἰσαῖ. 3, 32 ἵνα ἀποστερήσῃ τὴν γυναῖκά του καὶ τοῦ τῆς τ. ὀνόματος (δηλ. οὐ μόνον τοῦ πατρ. κλήρου). || ἀδιανέμητος (εἰς κλήρους) Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 123. Εὐρ. Τρ. 32.

ἄκληστος 2 ἀρχ. Ἀττ. = ἄκλειστος.

ἀκμάζω ἐν ἀκμῇ εἰμι. ἀκμάζοντες-παρασκευῇ τῇ πάσῃ Θουκ. 1, 1 ἴδ. εἰμι. οὐ γάρ πω διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλὰ τὰ πάντα νῦν ἀκμάζει ἐπιμελείας δεόμενα Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 40 ὅλα τὰ πράγματα εὑρίσκονται εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον χρειάζονται μεγίστην ἐπιμέλειαν.— Ἀπροσ. ἀκμάζει = ἀκμή, καιρός ἐστι. Αἰσχ. Ἑπτ. 95. Χο. 722.

ἀκμαῖος 3 ἐν ἀκμῇ ὤν. ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι Σοφ. Αἴ. 921 ὅπου οἱ ἐκλαμβάνοντες αἰτιολογ. τὸ ὡς (= γὰρ) παρεισάγουσι τὸν ἄν: ὡς ἀκμαῖος ἂν βαίη μολὼν (Ἰ. Πανταζίδης). Ἀλλὰ τὸ ὡς ἐνταῦθα = εἴθε, τ. ἔ. εἴθε νὰ ἔλθῃ ἐγκαίρως.

ἀκμή ἡ (ἀκή). νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι Κ 173 διότι τώρα πλέον ἡ ζωή μας (κυρ. δι' ὅλους τοὺς Ἀχαιοὺς) στέκει ἐπάνω εἰς τὸν ἀθέρα τοῦ ξυραφιοῦ: κρέμαται ἀπὸ μιὰ τρίχα (ἴδ. ξυρόν). ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς Σοφ. Ο. Τ. 1243 = ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν, κυρ. τοῖς ἄκροις ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. ἐμπύρους ἀκμάς Εὐρ. Φοίν. «τὰς τοῦ πυρὸς ὀξύτητας» Σχ. τὰς κορυφὰς τῶν φλογῶν. ἄλλοι ἐνν. τὴν ἄκραν καὶ πρὸς μάντευσιν κρίσιμον στιγμὴν τῆς καύσεως τοῦ ἱερείου. πῦρ

δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων (Hermann: θρασυμαχᾶν) τε λεόντων ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων Πίνδ. Ν. 4, 62 ἀναχαιτίσας (ἐξουδετερώσας) τὸ παγκρ. πῦρ καὶ τῶν θρασέα μηχανωμένων λεόντων τοὺς ὀξυτάτους ὄνυχας καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν δεινοτάτων ὀδόντων αὐτῶν. οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμᾷ 'Ο. 2, 63 «οὐ γεωργοῦντες διὰ τῆς ἰσχύος τῶν χειρῶν» Σχ. οἷον διὰ τῶν ἀκμαίων χειρῶν των. οὐδέ μίν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν ἀκμὰν φρενῶν Ν. 3, 39 οὐδέποτε ὁ δαμάζων τοὺς ἄνδρας φόβος κατέπαυσε τὴν ἀκμαίαν δύναμιν τῶν φρενῶν του. — ἐπ' ἀκμῆς εἰμι κατθανόντ' ἰδεῖν Εὐρ. 'Ελ. 897 εὑρίσκομαι εἰς τὴν κρίσιμον στιγμὴν (κινδυνεύω) νὰ τὸν ἴδω φονευθέντα. — δεινὰ Θησειδῶν ἀκμά Σοφ. Ο. Κ. 1066 φοβερὰ εἶνε ἡ ἀκμαία τῶν Θ. δύναμις. βραχεῖα ἀκμὴ πληρώματος Θουκ. 7, 14 «οὐ πολλῷ χρόνῳ ἀκμάζει ἡ ναυτικὴ δύναμις» Σχ. ὀρθότερον: τὸ ἀκμαῖον (ἱκανὸν) μέρος τοῦ πληρώματος εἶνε ὀλίγον (μικρόν). κουφοτάταις πτερύγων ἀκμαῖς (= ὁρμῇ) 'Αρφ. Βά. 1352 μὲ ἐλαφροτάτην δύναμιν τῶν πτερ. — οὐχ ἕδρας ἀκμή Σοφ. Αἴ. 811 δὲν εἶνε καιρὸς διὰ νὰ καθήμεθα. οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς ἀλλ' ἔργων ἀκμή 'Ηλ. 22 δὲν εἶνε πλέον καιρὸς δισταγμῶν ἀλλ' ἔργων ἡ κατάλληλος στιγμή. πρβ. 'Αρφ. Πλ. 255. ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους ἀπηλλάγησαν Θουκ. 2, 42 ἴδ. ἀπαλλάσσω. — ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ Πλ. Πολ. 460 Ε ἀφ' οὗ περάσῃ τὴν ἡλικίαν τῆς ἄκρας νεότητος, ὅπου, ὡς λέγει ἡ συνήθεια, «παίρνει κανεὶς χίλια μίλλια τὴν ὥραν». Εἶνε δὲ ἡ Πλατων. φράσις εἰλημμένη ἔκ τινος ποιητοῦ. Κατ' ἄλλην μεταφ. λέγει ὁ Πίνδ. ἔννεπε κρυφᾷ τις... ὕδατος ὅτι τε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμὰν μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη 'Ο. 1, 47 εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον τῷ πυρὶ κατὰ μέλη τεμόντες ἐνέβαλόν σε.

ἀκμήν (ἀκμή) ἀκόμη. ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε Ξεν. 'Αν. 4, 3, 26 καταδικάζεται ὑπὸ τῶν 'Αττικιστῶν συνιστώντων τὸ ἔτι. Τὸ δ' ἐν ['Ισοκρ.] 1, 2 σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς μετεγράφη ὑπὸ τοῦ Βεκκ. ὧδε: σοὶ μὲν ἀκμὴ φιλοσοφεῖν. Εὔχρηστον τοῖς μτγν.

ἄκμων-ονος ὁ, κοιν. ἀμμόνι. λόγχης ἄκμονες Αἰσχ. Πέρσ. 52 ἀκατάβλητοι ὡς ἄκμονες ὑπὸ (τῶν πληγμάτων) τῆς λόγχης. Μτφ. τὸ στόμα· ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν Πίνδ. Π. 1, 86 ἴδ. χαλκεύω.

ἀκοή ἡ, ἐπ. ἀκουή. 1) ἐνεργ. τὸ ἀκούειν, ἡ αἴσθησις τοῦ ἀκούειν. 'Ηρ. 1, 38. Θουκ. 7, 70. ἑκάθεν γίγνετ ἀκουή π 634 ἀπὸ μακρὰν ἀκούεται (= ἀκούει τις). μετὰ πατρὸς ἀκουήν β 308 ἵνα ἀκούσῃς (λάβῃς εἰδήσεις) περὶ τοῦ πατρός. τὰ πάνυ παλαιὰ τί δεῖ λέγειν, ὧν ἀκοαὶ μᾶλλον λόγων μάρτυρες ἢ ὄψεις (ὄψις τὰ χ/φα) τῶν ἀκουσομένων; Θουκ. Α 73 τίς ἡ ἀνάγκη νὰ λέγῃ τις τοὺς παλαιοὺς λόγους, ὧν (λόγων) μάρτυρες εἶνε μᾶλλον τὰ ὦτα ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀκουσομένων; ἔνθα τὸ λόγων ἐπαναλαμβάνει τὸ προηγ. τὰ παλαιὰ = τοὺς παλαιοὺς λόγους. Συνήθως συντάσσ. ἀκοαὶ λόγων = λόγοι ἀκουσθέντες. κἀκηρύσσετο αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος οὐδενὸς ἀκοὴν ὑπειπών Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 960 καὶ ὁ ἴδιος ἐκήρυττεν ἑαυτὸν καλλίνικον, χωρὶς προηγουμένως νὰ εἶνε κανεὶς ν' ἀκούσῃ τ. ἔ. προεῖπε μὲν τὸ καθιερωμένον «ἀκούετε λεῴ», ἀλλὰ δὲν ἦτο κανεὶς διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ. ὀξεῖαν λόγοις ἀκοὴν διδούς Σοφ. 'Ηλ. 30 προσπαθῶν ν' ἀντιληφθῇς ταχέως τοὺς λόγους μου. Καὶ τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ οὖς. ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημμ', ἐπιρρόμβεισι δ' ἄκουαι Σαπφ. 'Απ. 12 μὲ τὰ μάτια μου δὲν βλέπω τίποτε, σφυρίζουν δὲ τὰ αὐτιά μου. ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν 'Απ. Ἕρμιππ. 52 ('Αθήν. 649 C) «μοῦ τρώγει τ' αὐτιά». οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία δώματος ἥκει Εὐρ. Φοίν. 1492 ἡ δυστυχία τῆς οἰκίας δὲν μᾶς εἶνε πλέον γνωστὴ ἐξ ἀκοῆς μόνον. ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσθλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις Πίνδ. Π. 1, 83 οἱ ἀστοὶ ἀκούοντες (κυρ. ὅ τι ἀκούει τις περὶ τῶν συμπολιτῶν του) ἀλλότρια ἀγαθὰ ἐπαινούμενα, ἐν τῷ κρυπτῷ βαρύνονται (βαρέως φέρουσιν). 2) παθητ. τὸ ἀκουόμενον, ἡ φήμη, ὁ λόγος. ἐκ γὰρ ἀκουῆς οἰκτείρω σέ γ' 'Ανθολ. 7, 220 ἐξ ὅσων ἤκουσα σὲ οἰκτείρω. τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων δέχονται Θουκ. 1, 20 δέχ. τὰς φήμας (ὅσα ἀκούουσι, κυρ. τοὺς ἀκουομένους λόγους) περὶ τῶν προγ. κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοὴν Πλάτ. Τίμ. 21 Α καθὼς (συμφώνως μὲ ὅσα) ἤκουσα παρὰ τοῦ Σόλωνος. ἐπιθυμῶ ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 243 D ἐπιθυμῶ νὰ ξεπλύνω διὰ ποσίμου λόγου (ὡσὰν διὰ ποσίμου ὕδατος) τὸν κατά τινα τρόπον ἁλμυρὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἠκούσατε. — 'Επὶ μαρτυρίας, ἣν ἤκουσέ τις παρ' ἀποθανόντος. ἀκοὴν οὐκ ἐῶσιν (οἱ νόμοι) ζῶντος μαρτυρεῖν ἀλλὰ τεθνεῶτος Δημ. 46, 7 οἱ νόμοι δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ καταθέτῃ τις μαρτυρίαν ζῶντος ἀλλ' ἀποθανόντος. 'Ομοίως 'Ισαῖ. 6, 54. 8, 14 κἀλλ.. Καὶ ἐπὶ μαρτυρίας, ἣν παρ' ἄλλων ἤκουσέ τις: προσήκει πᾶσιν ὅσα ἴσασιν ἀκριβῶς λέγειν καὶ μηδεμίαν προσάγειν ἀκοὴν πρὸς τὸν ἀγῶνα Δημ. 57, 4 καὶ καμμίαν πληροφορίαν ἐξ ἀκοῆς νὰ μὴ προσάγωσιν εἰς τὰς συζητήσεις (ἐν τῷ δικαστηρίῳ). οὐδὲ μαρτυρεῖν ἀκοὴν ἐῶσιν οἱ νόμοι αὐτόθι: νὰ μαρτυρῇ τις ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὅ,τι ἤκουσε παρ' ἄλλων. ὁ δέ γε νόμος ἀκοὴν τῶν τετελευτηκότων ⟨ἐῶν⟩ κωλύει διαμαρτυρεῖν ζῶντος τοῦ πατρὸς τὰ ὑπ' ἐκείνου πραχθέντα 44, 55 ὁ νόμος ἐπιτρέπει μὲν νὰ καταθέτῃ τις ὅ,τι ἤκουσε παρὰ τῶν ἀποθανόντων, ἀλλ' ἀπαγορεύει νὰ παρουσιάζηταί τις ὡς μάρτυς διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ πατρός του πραχθέντα, ζῶντος αὐτοῦ. Περὶ τῆς συντάξεως πρβ. Στέφανος οὔτ' εἰδὼς διαθήκας καταλιπόντα τὸν πατέρα ἡμῶν οὔτε παραγενόμενος πώποτε

διατιθεμένῳ τῷ πατρὶ ἡμῶν, ἀκούσας δὲ Φορμίωνος, μεμαρτύρηκεν ἀκοὴν τὰ ψευδῆ τε καὶ παρὰ τὸν νόμον 46, 8 ἔχει μαρτυρήσῃ ὡς ἐξ ἀκοῆς (ὅτι ἤκουσεν) ἐναντίον τῆς ἀληθείας καὶ ἐναντίον τοῦ νόμου.— βοὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν ἀκοὰ σοφοῖς Πίνδ. Π. 9, 77 τὸ κομψῶς λέγειν ὀλίγα ἐν μακρῶν δεομένοις λόγοις εἶνε ἀκρόαμα σοφῶν (διὰ σοφούς). μήτε τι ὄψιν ἔχων πίστει πλέον ἢ κατ' ἀκοὴν ἢ ἀκοὴν ἐρίδουπον ὑπὲρ τρανώματα γλώσσης Ἐμπεδ. Ἀπ. 4 καὶ μηδόλως θεώρει τὴν ὄψιν πλέον ἀξιόπιστον παρ' ὅσον ἐπιτρέπεται ἐξ ὅσων ἀκούει τις, ἢ τὴν ἐρίγδουπον ἀκοὴν πλέον (ἀξιόπιστον θεώρει) παρὰ τὰ τρανὰ τεκμήρια τοῦ οὐρανίσκου (τῆς γεύσεως). εἰς φωνῆς ἀκοήν Διόδ. 19, 41 εἰς ἀπόστασιν, ἐξ ἧς ἀκούεται ἡ φωνή.

ἄκολος ἡ (πρβ. ἄκυλος) ἐπ., βλωμός, δακωνιά, μπουκιά, ψωμός. αἰτίζων ἀκόλους ρ 222 ἐπαιτῶν (ζητιανεύων) κομματάκια ψωμί. Κατὰ τὸν Στράττιν π. Ἀθην. 621 F οἱ Θηβαῖοι τὴν ἔνθεσιν ἐκάλουν ἄκολον. Παρ. «ἀκόλῳ τὰ χείλη οὐ σύκῳ βῦσαι· παρεγγυᾷ ὁ λόγος ἐρρωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασι» Σουΐδας.

ἀκολουθέω (ἀκόλουθος). ἡ ἐποποιία τῇ τραγῳδίᾳ μέχρι μόνου μέτρου μετὰ τοῦ (ἔγραψα: μεγάλου) μίμησις εἶναι σπουδαίων ἠκολούθησε Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 5 (=1449 b 10) ἡ ἐπ. παρηκολούθησε (συνεφώνησε μὲ) τὴν τραγῳδίαν μέχρι ψιλοῦ μέτρου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε μίμησις σπ. τ. ἔ. συμφωνοῦσιν εἰς δύο τινά, ὅτι εἶνε μίμησις σπουδαίων καὶ ὅτι ἔχουσι μετρικὴν καθ' ὅλου μορφήν.

ἀκόλουθοι ἐν τῷ θεάτρῳ ἐλέγοντο οἱ ὑπηρέται τοῦ θεάτρου, οἱ ἐν μτγν. χρόνοις ὑπηρεσίαι καλούμενοι: τάδε τὰ σκεύη («τὰς ἅμας καὶ τὰ σχοινία· γυμνὸν γὰρ ποιοῦσι τὸν χορὸν οἱ κωμικοὶ ἀεί, ἵν' ὀρχῆται» Σχ. Ἄλλοι ἐνν. γεωργικὰ σκεύη) παραδόντες τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σῴζειν Ἀρφ. Εἰρ. 730.

ἀκόμπαστος 2 = ἄκομπος, ἄνευ κομπαστικοῦ σήματος, Αἰσχ. Ἑπτ. 525 ἴδ. ἐφίστημι.

ἆκον, ἀκούσιον, οὐδ. τοῦ ἄκων, Σοφ. Ο. Κ. 977.

ἀκόνη ἡ (α, ἀκή) ἡ καὶ σήμερον οὕτω καλουμένη. κἀγχειριδίου δ' ἀκόνῃ σκληρᾷ παραθηγομένης βρύχεις κοπίδος Ἀπ. Ἑρμίππου 46 (Πλουτ. Περ. 33) «οὕτω δειλὸς εἶ, ὥστε βρύχειν τοὺς ὀδόντας, κἂν μόνον αἴσθῃ τὸν ψόφον ἐγχειριδίου κοπίδος (τ. ἔ. μικροτάτου ἐγχειριδίου) θηγομένης ἐν ἀκόνῃ σκληρᾷ» Κοραῆς.— δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς Πίνδ. Ὀ. 6, 82 ἔχω φήμην τινὰ ἀκ. λιγυρᾶς διὰ τὴν γλῶσσαν: φημίζομαι διὰ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι εἶνε ἀκόνη λιγυρὰ (ἀκ. ἀπεργαζομένη τὸν λόγον ὀξύφωνον, ἀκόνη ὀξυφώνων ὕμνων). «ξυρὸς εἰς ἀκόνην (δηλ. ἔπεσε)· πρὸς τοὺς ὧν βούλονται τυγχάνοντας» Διογεν. 6, 91.

ἀκοντίζω, ἀκοντιῶ, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, βάλλω πόρρωθεν. οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίνοις ὁπότ' ἐν (Hermann: ὁπότε) δίσκοις ἵεν Πίνδ. Ἰ. 1, 24 ἡ σύντ. ἔν τε τούτοις (λάμπει ἡ ἀρετή), οἷα (ἵεσαν), ὁπότε χερσὶν ἀκοντίζοντες (ἐν) αἰχμαῖς καὶ ἐν λιθ. δίσκοις ἵεν: καὶ ἐν ἐκείνοις, ὁποῖα ἔρριπτον, ὁποτε διὰ τῶν χειρῶν ἐξακοντίζοντες ἔρριπτον ἢ μὲ λόγχας ἢ μὲ λιθ. δίσκους. Ἄλλοι στίζοντες πρὸ τοῦ οἷα ἄνω στιγμήν, ἑρμηνεύουσι θαυμαστικῶς: καὶ πῶς ἐξακοντίζοντες διὰ τῶν χειρῶν ἔρριπτον! εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί Εὐρ. Ὀρ. 1241 = εἰσχωροῦσι.

ἀκοντιστής ὁ, οὐσ., ἐπίθ. ἐν Ἀνθ. 6, 26 οὐ γὰρ ἀείρει γῆρας ἀκοντιστὴν μόχθον ἐκηβολίης τὸ γῆρας δὲν σηκώνει τὸν κόπον τοῦ νὰ ἐξακοντίζῃ τις μακρόθεν τὸ δίκτυον.

ἀκοντιστύς-ύος ἡ Ἰων., ἀκόντισις. οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι Ψ 622 «οὐδ' εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου κατελεύσῃ» Παράφρ.

ἀκόρεστος 2 (Ἀττ., Ἰων. τὸ ἀκόρητος, τὸ δ' ἀκόρετος Τραγ. τοῦ μέτρου χάριν) οὐ κεκορεσμένος, ἀχόρταστος. μηδέποτε ἀκόρεστα νείκη προσβάλοι Κύπρις Εὐρ. Μήδ. 639 εἴθε ποτὲ νὰ μή μοι περιποιήσῃ (παράσχῃ) ἀνεξαντλήτους φιλονεικίας. μάλα γάρ τοι (τὸ) τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα Αἰσχ. Ἀγ. 990 ἐξηγῶ: τὸ τέρμα τῆς πολλῆς ὑγείας εἶνε πολὺ ἀκόρεστον: ὅσον πολλὴν ὑγείαν καὶ ἂν ἔχῃ ὁ ἄνθρ., ποτὲ δὲν χορταίνει, ὥστε νὰ εἴπῃ «φθάνει ἕως ἐδῶ». πρβ. 1330: τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκόρεστον ἔφυ πᾶσι βροτοῖσι τὴν εὐτυχίαν ποτὲ δὲν χορταίνουν οἱ ἄνθρ. (ἀλλὰ πάντοτε θέλουν περισσοτέραν).

ἀκορής 2, ὑπερθ. ἀκορέστατος: ὁ πάντων ἀκορέστατος Σοφ. Ο. Κ. 120 ὁ π. ἀναιδέστατος, «παρ' ὅσον οὐδεὶς αὐτῷ τῶν ἄλλων ἤρκεσε τόπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦτον ἦλθεν ἀφόβως» Σχ. Κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ ἀκορεστότατος, παραβάλλοντας τὸ μέσσατος, νέατος κττ. Ἀλλὰ πρβ. διακορής καὶ κατακορής.

ἄκος τό (πρβ. ἀκέομαι), ἰατρικόν, μέσον θεραπείας, θεραπεία. οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν Ι 250 καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία μηχανὴ (τοῦ) γενομένου κακοῦ νὰ εὕρῃ τις θεραπείαν. εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον, μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι Αἰσχ. Πέρ. 634 ἐάν τι φάρμακον τῶν κακῶν γνωρίζει πλέον (πλὴν τῆς ἱκεσίας), μόνος ἐκ τῶν θνητῶν δύναται νὰ εἴπῃ τὸ τέλος τῶν κακῶν. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι Αἰσχ. Πρ. 43 οὐδὲν ὄφελος. ἄκος τεμεῖν Εὐρ. Ἀνδ. 121 ἴδ. τέμνω. πημονῆς ἄκη Αἰσχ. Ἱκ. 460 πρὸς ἀποτροπὴν «τῆς προσδοκωμένης πημονῆς» Σχ. Ἐκτὸς τοῦ Ἡρ. 4, 187 ἡ λέξις σπανία ἐν τῷ πεζ. λόγῳ.

ἀκοστέω ἢ -άω· ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ Ζ 506. Ο 263 ὅστις ἔφαγε πολὺ κριθάρι ἐπάνω εἰς τὴν φάτνην. ὅθεν ὁ κριθιάσας (ποῦ τὸν ἔπιασε τὸ κριθάρι), ἑπομένως ἀκάθεκτος.

ἀκούσιος 2 (ἀ, ἐκ τοῦ ἀεκούσιος)· ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν Θουκ. 3, 82 «ἀναγκάζεσθαι περιπίπτειν ἀκουσίοις πράγμασι» Σχ. ἴδ. γνώμη. οὐδενὶ ἀκουσίως ἀφῖχθαι 3, 31 ἔχει ἔλθῃ πᾶσι ποθητός. Ἡ διόρθ. ἀκουσίῳ περιττή.

ἀκούω (ἄ. (ἀ)κοϜ, «κοᾷ, ἀκούει, πείθεται» Ἡσ.) ἤκουον (ἄκουον, ᾰ. Μ 442). ἀκούσομαι (ἀκούσω μτγν.). ἤκουσα (Δωρ. ἄκουσα, ᾰ). ἀκήκοα (ἀκήκοϜα, Δωρ. ἄκουκα, α, Πλουτ. Ἀγησ. 21 κάλλ.—νέον Ἰων. ἀκήκουκα Ἡρώνδ. 5, 49). ἠκηκόη, -ειν (ἀκηκόη, -ειν Λυκοῦργ. 15. Πλ. Κρατ. 384 Β. Εὐθύδ. 300 D. Ἡρόδ., παρ' ᾧ διαφέρει τὸ πρᾶγμα). ἠκούσθην Βάβρ. 72, 76. Λουκ. Κρ. φων. 6. ἀκουσθείς Θουκ. 3, 38. ἀκουσθῆναι Βάβρ. 52. ἀκουσθήσομαι Πλ. Πολ. 507 D. — ἤκουσμαι καὶ ἠκούσμην μτγν. Μέσ. σπάν. Περὶ τοῦ Ἀπ. Ἀρχιλ. 69 (90) ἴδ. κατωτ. ἀκούετο Δ 331. ἠκουσάμην μτγν. Α΄. ἀκούω, ὡς καὶ σήμερον. 1) τὸ πρόσωπον, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἀκούομέν τι, τίθεται κατὰ γεν. ἀκ. βασιλῆος Τ 256. Γοργίου Πλ. Φίλ. 58 Α. Τὸ πρόσ. τοῦτο ἐκφέρεται καὶ ἐμπροθέτως. ἀκ. πρός τινος Ζ 524. Ἡρ. Σοφ. ἀκ. ἔκ τινος ο 374. Ἡρ. 3, 62. Ἐν τῷ πεζῷ λόγ. ἀκούειν τι παρά τινος. 2) τὸ πρᾶγμα, ὃ ἀκούει τις, ἐκφέρεται πολλ. κατ' αἰτ. ἀκούειν μῦθον, ὄσσαν, κλέος, βίοτον καὶ νόστον (περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ νόστου) Ὅμ. καὶ Ἀττ., ὅθεν καὶ παθ. ἀκουόμεναι συμφωνίαι Πλ. Πολ. 531 Α.— Συχν. ἀκούω τινός τι· ταῦτα ἤκουσα Καλυψοῦς μ 389 ἄκουσα νὰ τὰ λέγῃ ἡ Κ. δεσποτῶν ἄκουε και δίκαια κἄδικα Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 436. ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν Πλ. Ἀπολ. 17 Β. Συχν. εἰς τὴν γεν. ταύτην προστίθεται καὶ μετοχὴ θ 95. β 423. ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου Ξεν. Ἀπ. 2, 4, 1. Προδίκου μυρία τινὰ ἀκήκοα διαιροῦντος (διακρίνοντος) Χαρμ. 163 D. Παρομοίως λέγεται ἀκούω ταῦτα πρὸς σοῦ, ὡς ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Σοφ. Αἴ. 1235 ταῦτ' ἀκούειν πρὸς (παρὰ) δούλων οὐ μεγάλα (ἐστὶ) κακά; 3) τὸ πρᾶγμα, ὃ ἀκούομεν, ὅταν δηλοῖ κυρίως ἦχόν τινα, τίθεται κατὰ γεν. ὡς ἀκ. μυκηθμοῦ, βοῶν, στοναχῆς, μύθων Ὅμ., ἀγγελίας Πίνδ. Ὀ. 8, 81. ἱππικῶν φρυαγμάτων, βοῆς Αἰσχ. φωνῆς, φήμης Σοφ. Ἐν Εὐρ. Ἱκ. 87 τίνων γόων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον ὁ Dobree διώρθ. τίνων γόους, ὁ δὲ Nauck γόον τίνων. πρβ. Δημ. 18, 3 καὶ Ξεν. Οἰκ. 11, 11: τῆς δὲ χρηματίσεως... ἀρκέσει ἀκούειν τ. ἔ. ὧν ἐρεῖς περὶ χρημ., τῶν περὶ χρημ. λόγων σου. Καὶ μετὰ διπλῆς γεν. ἵνα μὴ τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούῃ μου Δημ. 18, 9 = τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων λόγων μου. Πρβ. τὸ τοῦ Ἀντιφάνους (Α. Β. 89) δρᾶμ' ἀκοῦσαι ἀντὶ τοῦ δράματος ἀκοῦσαι. 4) τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ἀκούομέν τι, τίθ. κατ' αἰτ., εἰς ἣν προστίθεται μετοχή. τὸν μάντιν εἰπόντα ἤκουσε Σοφ. Φιλ. 614 ἤκουσεν, ὅτι ὁ μάντις εἶπε. Ὁμοίως αὐτ. 621. ἀκ. πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας Η 129. ἀκ. Θεμιστοκλέα ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα Πλ. Γοργ. 503 C. ἀκούει τοὺς πολεμίους προσιόντας ἡμῖν Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 12. Ἐν Σοφ. Ἠλ. 293 πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην (= ὅτι ἥξει Ὀρέστης) προστίθεται κατὰ γεν. τὸ πρόσωπον, παρ' οὗ ἀκούει τις τὸ διὰ τῆς αἰτ. τῆς μετοχ. ἐκφερόμενον. Ἐπὶ τοιαύτης μὴ ἀμέσου ἀκροάσεως ὁ ἐν. ἀκούω ἔχει σημ. παρακ.=«ἔχω ἀκουστά».— Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἐννοίας συντ. καὶ μὲ ἀπαρ. ἀκούομέν σε ὄλβιον εἶναι Ω 543. ἤκουσα ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν ξέναν Σοφ. Ἀντ. 823 = ὅτι ὤλετο. Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 1 Ἀντὶ δὲ τῆς ἀπαρεμ. ἢ τῆς μετοχ. τίθενται τὰ μόρια, ὅτι, ὡς, οὕνεκα μετὰ ἀναλόγου ἐγκλίσεως. Σοφ. Ο. Κ 33 κάλλ. ἀκούσομαι μέν, ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως, πρὸς τοῦδ' Σοφ. Φιλ. 1074 θὰ ἀκούσω παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτι εἶμαι πλήρης οἴκτου (πολὺ εὐαίσθητος): «καταγνωσθήσομαι ὡς ἥττων οἴκτου» Σχ. — Παρὰ δὲ τῷ Ὁμ. καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης τίθεται γεν. μετὰ μετχ. Ὀδυσσῆος οὔποτ' ἔφασκεν ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἀκοῦσαι ρ 115 ἔλεγεν, ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσε περὶ τοῦ Ὀδ. ἢ ὅτι ζῇ ἢ ὅτι ἀπέθανεν. ρ 527. Καὶ ὑπονοουμένης τῆς γεν., ὡς εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσῃς α 289 ἐὰν ἀκούσῃς, ὅτι ἀπέθανε. — ἀκ. περί τινος τ 204. πρβ. τ 270. Β΄. παρέχω ἀκρόασιν εἴς τινα, δίδω προσοχήν. Συντ. μετὰ γεν. προσ. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης εὕρηται ἐνιαχοῦ καὶ μετὰ δοτ. συντεταγμένον. δύνασαι ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ Π 515 δύν. νὰ δίδῃς ἀκρόασιν εἰς ἄνθρ. ἔχοντα βάσανα. τίνι ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονοῦντι καίρια; Σοφ. Ἠλ. 229 τίνα ἔχω δυνάμενον νὰ σκεφθῇ τὰ εἰς ἑκάστην περίστασιν ἁρμόζοντα, παρὰ τοῦ ὁποίου ν' ἀκούσω ἕνα λόγον χρήσιμον; Γλαῦκος γήθησεν, ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο Π 530 ὅτι ὁ θεὸς ταχέως εἰσήκουσε τὴν δέησίν του· ἀλλ' ἡ μὲν δοτ. οἱ ἐτέθη, ὡς καὶ ἐν Π 515, ἡ δὲ γεν. εὐξαμένοιο ἐτέθη ἀνεξαρτήτως πρὸς μείζονα δήλωσιν τῆς χρον. σχέσεως τοῦ ὦκα: ταχέως, εὐθὺς ὡς ηὔξατο. — Ὅθεν ὑπακούω, πείθομαι, ὡς καὶ σήμερον τὸ ἀκούω, κ 11. Αἰσχ. Ἀγ. 947. Ἑπτ. 178 καὶ συχν. τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα Σοφ. Ἠλ. 340 πρέπει νὰ ὑπακούω καθ' ὅλα εἰς τοὺς ἄρχοντας. καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάσσοντας (Λακεδαιμονίους) εἴθισεν ἀκούειν ὑμῶν Δημ. 20, 68 ὅπου ὑπάρχει ἀντίθεσις τοῦ ἐπιτάσσειν καὶ τοῦ ἀκούειν (= ὑπακούειν).— ἀντιλαμβάνομαι. μανθάνω, ἐννοῶ. ἐκ βιβλίου ἀκούσας Πλ. Φαίδρ. 268 C μαθών. Παρὰ Πολυβ. 1, 13, 6 οἱ ἀκούοντες εἶνε οἱ ἀναγνῶσται, ἐν ᾧ παρ' Ἀττ. εἶνε οἱ ἀκροαταί. Καὶ ἄλλως· τὸ κυδώνιον μῆλον ἀκούουσιν Ἀθήν. 81 F ἐννοοῦσι τὸ κυδ. Καὶ μετ' ἀπαρεμφ. τοὺς

ἐλύμους αὐλούς... οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους 176 F λέγοντες τοὺς ἐλ. αὐλοὺς δὲν ἐννοοῦμεν ἄλλους παρὰ τοὺς Φ. καὶ συχν. μτγ. Καὶ παθ. ἀκουέσθω νῦν μὴ τὰ δεόντως συνεστραμμένα Λογγῖν. 42, 1 ἃς ἐννοῶνται κτλ.— ἀκούω, ὡς καὶ σήμερον, ἐπὶ καλῶν ἢ κακῶν (συνήθως) λόγων, οὓς ἀκούω λεγομένους περὶ ἐμοῦ. πόλλ' ἀκούων καὶ κακά 'Αρφ. Νεφ. 1329 ἀκούων (λεγόμενα) περὶ ἐμοῦ πολλὰ κακά. Ἱππ. 1276. Θεσμ. 388. Σοφ. Φιλ. 607. τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ αὐτ. 382, ὅπου κακῶς κἀξονειδίσας ὁ Wecklein (πρβ. Πλ. Ἱππ. μ. 304 Ε κακῶς ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν καὶ ὀνειδίζεσθαι). ἄριστα Ἑλλήνων ἤκουσαν Ἡρ. 8, 93 μεγίστης εὐφημίας ἔτυχον, ἤκουσαν τοὺς μεγαλιτέρους ἐπαίνους. Συχν. κακῶς ἀκούειν = κακολογεῖσθαι· τὸ ἐναντίον εὖ (καλῶς) ἀκούειν = ἐπαινεῖσθαι Ἡρ. 2, 173. Ξεν. Ἀν. 7, 7, 23. κακῶς φησιν ἀκηκοέναι Δημ. 19, 314 λέγει, ὅτι ὑβρίσθη (ἐάν τις εἴπῃ «ὁ γεγραμματευκὼς Αἰσχίνης»). Παρομοίως ἄμεινον ἀκούειν· εὐπρεπείᾳ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον Θουκ. 3, 82 εἰς ὅσους ἤθελε συμβῇ νὰ κατορθώσωσί τι ἐπιφθ. δι' εὐπρεποῦς λόγου, οὗτοι μᾶλλον ἐπῃνοῦντο.— Πολλάκις προστίθεται καὶ ὀνομαστικὴ κατηγορ. ἤκουον εἶναι πρῶτοι Ἡρ. 3, 131 ἐφημίζοντο ὡς πρῶτοι κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροί... ἀκούουσιν Δημ. 18, 46 = ὀνομάζονται. ἄγαθος μὲν ἀκούσεαι ἐξ ἄστων Θεόκρ. 29, 21 = θὰ φημίζῃσαι μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν σου ὡς ἀγαθός· πρβ. οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι, ἀλλ' ὅτι καλός τε κἀγαθὸς Πλ. Λυσ. 207 Α ἀξίζων νὰ ὀνομασθῇς ὄχι μόνον καλὸς κ.έ. οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισι Σοφ. Ο. Κ. 988 θὰ ὀνομάζωμαι κακός. εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις πάντ' ἀνάσσων Ο. Τ. 904 εἴπερ ὀρθῶς καλῇ πάντων ἄναξ (παμβασιλεύς) — ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι Πλ. Εὐθύφρ. 3 Β. Λυσ. 216 Α ἐκ πρώτης ἀκοῆς, ἄνευ ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως πρβ. τῷ μὲν ἀκοῦσαι... τῷ δ' ἔργῳ Δημ. 23, 9 σχεδὸν = λόγῳ μὲν (κυρ. κατὰ τὸ ἀκοῦσαι, ἐὰν ἀκούσῃ τις αὐτούς), ἔργῳ δέ. Μέσ. οὐ γάρ πω σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς Δ 331 διότι ὁ λαὸς παρ' αὐτοῖς (κυρ. εἰς αὐτοὺς) δὲν ἤκουεν ἀκόμη τὴν πολεμικὴν βοήν. Τὸ δὲ παρ' Ἀρχιλόχ. Ἀπ. 69 (90) Λεώφιλος δ' ἀκούεται (οὕτω γράφω: λεώφιλος δ' ἄκουε) εἶνε παθητ., καὶ ἂν μετὰ τοῦ Πόρσωνος γράψωμεν Λεωφίλου δ' ἀκούεται, πάλιν εἶνε παθ., ὁ Nauck: Λεώφιλος δὲ μακκοᾷ.

ἄκρᾱ ἡ, Ἰων. ἄκρη, κυρ. θηλ. τοῦ ἄκρος, τὸ ἔσχατον πέρας, τέρμα. κατ' ἄκρας (Ἰων. ἄκρης) ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. ἔλασε κῦμα κατ' ἄκρης ε 313 ἐκτύπησεν αὐτὸν μέγα κῦμα ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος Ν 772 ὅλη ἡ Ἴλ. ἀπωλέσθη ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω, ἀπὸ κορυφῆς μέχρι θεμελίων· ἑπομ. ὅλως διόλου. Συνήθως μετὰ τοῦ αἱρεῖν, ἐλαύνειν, ὀλλύναι, πέρθειν, πορθεῖν κττ.

ἀκραγεῖς Διὸς κύνες, οἱ μὴ ὑλακτοῦντες, οἱ γρῦπες ἐν Αἰσχ. Πρ. 829. ἢ ὀξύχολοι, μανιώδεις, παρὰ τὸ ἄκρος καὶ ἄγη. ἰδ. ὀξύστομος. «ἀκραγὲς δυσχερές, σκληρόν, ὀξύχολον» Ἡσ.

ἀκραής (ἄκρος - ἄημι) ὀξέως, σφοδρῶς πνέων, δυνατός.

ἄκραντος2 ἀτέλεστος. τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ Αἰσχ. Χο. 65 τοὺς δὲ κατέχει (ἀποκρύπτει) ἡ νύξ, πρὶν τελεσθῆναι τὴν δίκην (ὅθεν· ματαιώνουσα τὴν τιμωρίαν). ἴδε ῥοπή.

ἀκραιφνής (ἀκεραιοφανής;) 2, καθαρός, ἄμικτος, ἀκέραιος. ἐγένετο... ἡ ἰδία παρασκευὴ μείζων ἢ ὡς τὰ κράτιστά ποτε μετὰ ἀκραιφνοῦς τῆς ξυμμαχίας ἤνθησαν Θουκ. 1, 19 ἡ ἰδ. παρασκευὴ ἀπέβη μεγαλιτέρα ἢ πρότερόν ποτε, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν μεγαλίτερον βαθμὸν τῆς ἀκμῆς μεθ' ἁπάντων τῶν συμμ. ἀκεραίων ὄντων.— ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων Σοφ. Ο. Κ. 1147 σώας καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀπειληθῇ ἐναντίον αὐτῶν. κόρους πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυρρίνης Ἀπ. Λυσίππ. 9 κλάδους πλ. καθαροὺς ἀπὸ μυρσίνης.

ἀκρᾱσία (ἄκρᾱτος) ἡ, κακὴ μῖξις, κακὴ σύγκρασις. ἀκρ. ἀέρος διεφθαρμένος ἀήρ, ἀντίθ. ἀέρος εὐκρᾱσία Θεόφρ. Δ. Κάσσ.

ἀκρᾰσία παρὰ τὸ ἀκρατής, ὅθ. = ἀκράτεια, τὸ μὴ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀντίθ. ἐγκράτεια. Ἀρχαιότερος τύπος εἶνε τὸ ἀκράτεια, νεώτερος δὲ τὸ ἀκρασία, οὗ ἡ χρῆσις ἤδη ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καθιερώθη πλέον, εἰ καὶ λίαν ἀρχαῖον μαρτύριον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εὑρέθη ἐν Αἰγυπτ. παπύρῳ: κροτέοι δ' ὀδόντας, ὡς κύων ἐπὶ στόμα Κείμενος ἀκρασίῃ («ἀκρατὴς ὢν» Σχ.) Ἄκρον παρὰ ῥηγμῖνα κυμάτων ὁμοῦ κατ' ἄλλους μὲν τοῦ Ἀρχιλόχου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἱππώνακτος.

ἀκρᾰτής (κράτος) 2 οὐκ ἔχων κράτος, ἀδύνατος, ἀσθενής. ἀκρατὲς γῆρας Σοφ. Ο. Κ. 1237 ἐν ᾧ οὐ δύναταί τις κρατεῖν ἑαυτοῦ. ἀκρ. χειρῶν καὶ σκελέων Ἱπποκρ. μὴ ἐξουσιάζων, μὴ δυνάμενος νὰ κινήσῃ τὰς χ. καὶ τὰ σκέλη του. Μτφ. ἀκρατὴς γλώσσης Αἰσχ. Πρ. 910 οὐ κρατοῦσα τῆς γλώσσης ὑπὸ τῆς μανίας (ἀλλὰ παραπαίουσα). ἀκρατῶς ἔχοντες αὐτῶν Ἰσοκρ. 3, 17 ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσωσι, περιορίσωσιν ἑαυτούς.

ἀκρᾱτίζομαι (ἄκρᾱτος) τρώγω κομμάτια ψωμίου ἐν ἀκράτῳ βεβρεγμένα, πίνω ἄκρατον οἶνον· ὅθ. προγευματίζω. Μτφ. τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε Ἀρφ. Πλ. 295 «ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράξετε, ἐπεὶ μετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσιν ἑαυτῶν τὰ αἰδοῖα ἐν τῷ ἄκρῳ» Σχ. Ὑπάρχει καὶ ἐνεργ. ἀκρατίζω ἐν Σχ. Ἀρφ. Ἱππ. 51.

ἀκράτισμα τό, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, τὸ πρόγευμα, τ. ἔ. τὸ προσφέρεσθαι κομμάτια ψωμίου ἐν ἀκράτῳ βεβρεγμένα.

ἀκράτιστος (κρα) 2, ἀπρογευμάτιστος· ἁ δ' ἐπὶ πήραν πάντα δόλον τεύχοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνησεῖν φατί, πρὶν ἢ ἀκράτιστον (ἀκρατισμὸν Hartung) ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ Θεόκρ. 1, 49 ἡ δὲ (ἄλλη ἀλώπηξ) πάντα δόλον παρασκευάζουσα ἐναντίον τῆς πήρας (τοῦ παιδίου) λέγει, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἀφήσῃ πρότερον, παρὰ ἀφ' οὗ τὸ βάλῃ (τὸ κάμῃ) νὰ καθίσῃ νηστικὸν ἐπάνω εἰς ξηρὸ τραπέζι (τραπέζι θὰ εἶνε ἡ ἀφῃρημένη τὴν τροφὴν πήρα τοῦ παιδός, ἣν ἁπλώσας θὰ καθίσῃ νὰ φάγῃ). Οὕτως ἐξηγούμενον τὸ χωρίον οὐδεμιᾶς διορθ. ἀνάγκην ἔχει.

ἄκρατος 2, Ἰων. ἄκρητος, ἄμεικτος, καθαρός. αἶψα δὲ θνήτ' ἐφύοντο, τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα (τε πρὶν τὰ κέκρητο Bergk. θ' ἃ πρὶν κέκρητο Gomperz. τε τὰ πρὶν ἔκρητο Diels) διαλλάξαντα κελεύθους Ἐμπεδ. Ἀπ. 35 στ. 14 ταχέως δὲ ἐφύτρωναν καὶ ἐγίνοντο θνητὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα προηγουμένως ἐσυνήθισαν νὰ εἶνε ἀθάνατα, καὶ εὔκρατα ἐγίνοντο τὰ πρώην ἄκρατα, ἀνταλλάξαντα τὰς ὁδοὺς τῆς γενέσεώς των (τῆς ζωῆς των)· πρβ. Πλουτ. σ. 677 D: «Σωσικλῆς... τοῦ Ἐμπεδοκλέους ἐπιμνησθεὶς εἰρηκότος... ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, μᾶλλον ἔφη τὸ εὔκρατον ἢ τὸ ἄκρατον ὑπὸ τἀνδρὸς ζωρὸν λέγεσθαι». Ὁ Diels ἑρμηνεύει: «καὶ τὰ πρὶν ἄκρατα (=ζωρὰ) ἀνεμίγθησαν», συμφωνότερον πρὸς τὴν παρ' Ἀριστοτέλει γρ. κέκρητο.

ἀκράχολος 2, Ἰων. ἀκρήχολος (ἐκ τοῦ ἄκρος ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἄκρατος καὶ χόλος, οἷον εἰπεῖν ἀκρατόχολος) «εἰς ὀργὴν πρόχειρος, εὔκολος» Σχ., ὀργίλος, εὐκόλως καὶ ταχέως ὀργιζόμενος. «ὑπερβολῇ δ' εἰσὶν οἱ ἀκράχολοι (ἀκρόχ.) ὀξεῖς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντί· ὅθεν καὶ τοὔνομα» Ἀριστοτ. 1126a 18. ἄγροικος ὀργὴν (τοὺς τρόπους), κυαμοτρώξ, ἀκράχολος Ἀρφ. Ἱππ. 41. Πλ. Νόμ. 791 D. Ὁ Φερεκράτης (Ἀπ. 164) ὀνομάζει τὴν ἄχερδον (δηλ. τὴν ἀχλαδιὰν τὸ δένδρον, ὄχι τὸν καρπόν, τὸ ἀχλάδι, ὥς τις τῶν παρ' ἡμῖν κακῶς μετέφρασε) ἀκραχολωτάτην, ὀργιλωτάτην, διότι ἡ ἄχερδος εἶνε δένδρον ἀκανθῶδες καὶ τὸν ἐφαπτόμενον αὐτῆς ταχέως κεντεῖ (ἴ. Ἀ. Β. 475). Καὶ ὁ κωμ. Ἐπίνικος (Ἀπ. 1, Ἀθήν. 432 Β) τὴν μέλισσαν καλεῖ ἀκράχολον, ἀλλὰ τὸ χωρίον: ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν παρέχει δυσκολίαν ἐν τῷ ἐσμόν, ἀνθ' οὗ γράφουσι νασμὸν ἢ δασμόν. ἀλλ' ἴσως ὁ κωμικὸς ἔγρ. κωμικῶς χεσμὸν εἰς δήλωσιν τοῦ μέλιτος. — Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον (ἀκρόχλοον Hecker πρβ. τὸ Ὁμηρ. χλωρὸς ὑπαὶ δείους) Ἰφικλῆα Θεόκρ. 24, 59 ἄπνουν ὑπὸ τοῦ φόβου, λίαν τεταραγμένον. — Τὸ ἀκράχολος ἦτο ὁ Ἀττ. τύπος, ὅστις παραγνωρισθεὶς παρήγαγε τὸ ἀκρόχολος· πρβ. τὸ ἀκρητόχολος παρ' Ἱπποκρ. ὁ δ' Γαληνὸς ἐξηγεῖ διὰ τοῦ «ὁ ἄκρατον ἀθροίζων χολήν», ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ἀκρόχολος.

ἀκρίβεια (ρῖ) ἡ, ἡ ἀκριβὴς καὶ λεπτομερὴς ἐξέτασις, ἐπιμέλεια καὶ σπουδὴ περί τι, αὐστηρότης κττ. πονηρὰ λόγων ἀκρίβεια Ἀντιφ. 3 γ 3 ὑπερβολικὴ λεπτολογία. Ἰσαι. 7, 17. χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι ἦν Θουκ. 1, 22 κυρ. ἦτο δύσκολον νὰ κρατήσω εἰς τὴν μνήμην μου τὴν αὐτολεξεὶ ἀκρίβειαν τῶν ὅσα ἐλέχθησαν: ἦτο δύσκολον νὰ κρατήσω εἰς τὴν μν. μου ἀκριβῶς καὶ αὐτολεξεὶ τὰ λεχθέντα. τὴν τῶν πραχθέντων ἀκρίβειαν μαθεῖν Ἀντιφ. 4 γ 1. — τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ναυτικοῦ ἀφῄρηνται Θουκ. 7, 13 ἔχουν ἀφαιρέσῃ (ὑποσκάψῃ) τὴν αὐστηρὰν πειθαρχίαν (τάξιν) ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ναυτικοῦ. ἐὰν (τὸ ὕδωρ) δι' ἀκριβείας ᾖ καὶ τοῖς γείτοσι Πλ. Νόμ. 844 Β ἐὰν τὸ ὕδ. εἶνε ὀλίγον καὶ μετρημένον καὶ εἰς τοὺς γείτονας. χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος Πλουτ. Περικλ. 36 κυρ. τὴν ἀκριβολογίαν τοῦ πατρός, καὶ ἐπομ. τὴν φειδώ. Τούτοις παρέπεται καὶ τὸ ἡμ. ἀκριβὸς καὶ ἀκρίβεια.

ἀκρῑβής 2, ἐξηκριβωμένος, πεφροντισμένος, λεπτομερής, αὐστηρός. οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν Εὐρ. Ἠλ. 365 ὡς πρὸς τὴν εὐανδρίαν οὐδὲν ἀκριβὲς γνώρισμα ὑπάρχει. πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς τοῖο σάκος Θεόκρ. 22, 194 πολλάκις δ' ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα τούτου ὁ ὀξυδερκὴς Λ. τὸ φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πάνυ ἀκριβές Θουκ. 6, 18 τὴν ἄκραν (ἐξηκριβωμένην) σύνεσιν (τῶν γερόντων). λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους («λεπτολογίας» Σχ.) μαθήσομαι Ἀρφ. Νεφ. 130 θὰ μάθω τὰς λεπτοτάτας ἀκριβολογίας. ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρός Πλ. Πολ. 341 C κατ' ἀκριβολογίαν, κατ' αὐστηρὰν ἔννοιαν τῆς λέξεως. ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην οὐδ' ἣν προσῆκεν ὀργὴν Δημ. 18, 138 ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖσθε ταῦτα ἀκριβῶς (ἀλλὰ τὰ λησμονεῖτε), οὐδ' ὀργίζεσθε δι' αὐτά, ὅπως ἔπρεπε. ὥστ' ἀκριβῆ τὴν πρόφασιν γενέσθαι Θουκ. 4, 47 ὥστε ἡ δικαιολογία νὰ γίνῃ πιθανή. ἐντὸς τοῦ ἀκριβοῦς 5, 90 ὄχι ἀκριβῶς ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ αὐστηροῦ δικαίου. — μήτε σὲ τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν Πλ. Πρωταγ. 338 Α μήτε σὺ νὰ ἐπιζητῇς πολὺ τὸ αὐστηρὸν (ψεκτικῶς: τὸ σχολαστικὸν) τοῦτο εἶδος τῶν διαλ. τὸ διὰ βραχέων (διὰ συντόμων ἐρωτήσεων καὶ ἀποκρίσεων) γινόμενον. οὐκ ἠθέλησεν εἰς τοῦτο τἀκριβὲς καταφυγεῖν Δημ. 31, 36 δὲν ἠθέλησε νὰ καταφύγῃ εἰς ταύτην τὴν ἀκριβῆ ἐξέλεγξιν. τὸ ἐς τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές Θουκ. 6, 55 ἴδ. συνήθης. τὸ τῆς συντάξεως τῶν Ῥωμαίων ἀκριβές Πολύβ. 15, 13, 2 ἡ αὐστηρὰ τάξις τῶν Ῥ. ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν Θουκ. 6, 82 ἵνα ἀκριβῶς εἴπωμεν. οὐκ εἰς ἀκριβὲς ἦλθες Εὐρ. Τρῳ. 901 τὸ περὶ σοῦ ζήτημα δὲν διεδικάσθη λεπτο-

μερῶς καὶ μετ' ἀκριβείας.—ἀκριβὴς παρρησία Δίων. Κ. 47,39 ἄκρα ἐλευθερία τοῦ λέγειν. τὸ ἀκριβὲς τοῦ ἔαρος περιμεῖναι Ἡλιόδ. 5,21 «ἤγουν τὴν ἀκμὴν αὐτήν» Κοραῆς· τὸ ἐναντίον τὸ πρῶτον ἔαρ.—ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματα ἔγραψαν; Θεόκρ. 15,81 ἐζωγράφησαν τὰς ἀκριβεῖς (ἐξηκριβωμένας) γραφὰς (ζωγραφίας);—ἐργάτην ἄνδρα καὶ ἀκριβῶς τὸν βίον συνειλεγμένον [Δημ.] 59,50 ζῶντα μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν οἰκονομίαν.

ἀκριβόω, γινώσκω ἀκριβῶς, ποιῶ τι ἀκριβῶς. τὰς εἰκόνας τὰς μάλιστα ἠκριβωμένας (τ. ἔ. πιστοτάτας καὶ τελειοτάτας) χαίρομεν θεωροῦντες Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 4.

ἄκρις-ιος ἡ Ἰων., ἄκρα, κορυφὴ ὄρους· δι' ἄκριας κ 28 «μέσα ἀπὸ τὲς ἄκριες» (τὰς ἀκρωρείας).

ἀκρῐτόμῡθος 2 ὁ ἄκριτα, συγκεχυμένα καὶ ἀδιάτακτα, ἀνωφελῆ, ὁμιλῶν, φλυαρῶν, ὡς ὁ Θερσίτης Β 246.—δυσερμήνευτος τ 560.

ἄκρῐτος 2 οὐ διακεκριμένος, οὐ κεχωρισμένος, συγκεχυμένος. ἄκριτος τύμβος Η 337 ὁ εἰς ὃν πολλοὶ ἀδιακρίτως ῥίπτονται. τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον θ 505 πολλὰ ἀνάμίξ, συγκεχυμένα, ὡμίλουν. ‖ οὐ κεκριμένος, ἀδίκαστος. οὐκ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις (ὁ νόμος) κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις Δημ. 24, 145 ἴδ. ἀγωνίζομαι. ἄκριτα μηχανώμενος Εὐρ. Ἀνδρ. 549 θέλοντες νὰ καταδικάσητε, χωρὶς νὰ δικάσητε. ἔτι δ' ὄντων ἀκρίτων (οὐδ.) Θουκ. 4,20 ἐν ᾧ τὰ πράγματα εἶνε ἀκόμη ἀμφίβολα, ἀναποφάσιστα, ἀδιάκριτα. πρύτανις ἄκριτος ὢν κρατύνεις βωμὸν Αἰσχ. Ἱκ. 376 πρ. εἰς οὐδένα δικαστὴν ὑποκείμενος («ἀνυπεύθυνος» Σχ.) κρατεῖς τὸν βωμὸν τῆς πόλεως. τὸ μέλλον δ' ἀκρίτους τίκτει τελευτάς, πᾷ τύχα βρίσει Βακχυλ. 9, 45 ἐπιφέρει ἐκβάσεις τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν δὲν διακρίνεται εἰς ποῖον μέρος θὰ κλίνῃ ἡ τύχη. ‖ ἐνεργ. μοῦνον σὸν ἄκριτον ὄμμα ἐχθαίρω Ἀνθ. 5, 284 μισῶ τὸ σὸν ὄμμα τὸ οὐ διακρῖνον τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τῶν φίλων. ἄκριτε Μοῖρα 7,439 οὐδεμίαν διάκρισιν ποιουμένη· πρβ. ὡς εὖ τὸν φθίμενον νέον ἄκριτα εἶπέ τις 7,427 πόσον εὐφυῶς προσεφώνησέ τις τὸν ἀλογίστως (εἰκῇ καὶ ἀπερισκέπτως) ἀποθανόντα νέον. ‖ διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἁμίλλης Θουκ. 7,71 διὰ τὴν ἄνευ ἀποφασιστικοῦ ἀποτελέσματος (ἀναποφάσιστον) διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος.

ἀκριτόφυλλον ὄρος Β 868 τὸ ἔχον τὰ φύλλα ἀναρίθμητα ἢ ἀδιάκριτα.

ἀκριτόφυρτος 2 ἀκρίτως (ἀδιακρίτως) πεφυρμένος Αἰσχ. Ἑπτ. 347. ἴδ. ῥόθιος.

ἀκριτόχειρ (ἄλλοι: ἀκριτόχειρος) εἰλίποδ' ἀκριτόχειρα Ἐμπεδ. Ἀπ. 60 (ζῷα) σύροντα τοὺς πόδας ἀναριθμήτους ἔχοντα χεῖρας· ἴδ. Πλουτ. 1123 Β. Περίεργον, ὅτι ἡ λέξις παραλείπεται ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

ἀκρόασις ἡ. κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν Αἰσχ. 3, 35 κἀλλ. προσπαθοῦντες νὰ ἐξαπατήσωσι τὰ ὦτα ὑμῶν.

ἀκρόβολος, κατὰ τὸ ἄκρον βαλλόμενος. ἀκροβόλων ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται Αἰσχ. Ἑπτ. 144 χάλαζα λίθων ῥίπτεται ἐναντίον τῶν ἐπάλξεων κατὰ τὸ ἄκρον βαλλομένων.

ἀκρόδρυα τὰ ὀπωροφόρα δένδρα καὶ αὐταὶ αἱ ὀπῶραι, καὶ κυρ. ἀκρόδρυα τὰ ἔχοντα κέλυφος ξυλῶδες, πιστάκια, κάστανα κτλ. κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς ὀπώρας τὰς ἐχούσας χλοώδη, ὄχι δὲ ξυλώδη τὸν φλοιόν, δωρακινά, ἀπίδια, μῆλα κτλ. τὰ ἀκρόδρυα ὁ Θεόκρ. 15, 112 καλεῖ δρυὸς ἄκρα: πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται πλησίον αὐτοῦ εἶνε τεθειμένοι ὥριμοι οἱ καρποί, ὅσους φέρουν μεθ' ἑαυτῶν τὰ ὀπωροφόρα δένδρα: «πάντα τὰ ἀκρόδρυα παρατίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν» Σχ.

ἀκρόθῑνα, ἀκροθίνια. τὰν πολέμοιο δόσιν ἀκρόθινα διελὼν ἔθυεν Πίνδ. Ὀ. 10, 59 τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου, τὰς ἀπαρχάς, διαμοιράσας (εἰς τοὺς 12 θεοὺς) ἔθυε. Πιθανὸν εἶνε ὅτι τὸ ἀκρόθινα εἶνε ἐν. αἰτ. ἐξ ὀνομ. ἀκρόθις. πρβ. τὠπόλλωνι τὰν ἀκρόθινα Δελφ. Ἐπιγρ. ἴδ. καὶ ἀκροθίνιον. Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης ἀκρόθινα (ἀκροθίνια) πολέμου Πινδ. Ὀ. 2,4 ἵδρυσε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ὡς πολ. ἀκρόθ., ἐκ τῶν ἀκροθινίων τοῦ πολέμου. Καὶ ἐνταῦθα ἡ ὀρθ. γρ. εἶνε ἀκρόθινα (ἴδ. ἀνωτ.).

ἀκροθῑνιάζω «ἀκροθινιάζειν· ἀκροθίνια θύειν καὶ ἀπάρχεσθαι» Ἡσ.—Συνήθ. τὸ μέσ. ἀκροθινιάζομαι ἐκλέγω τι ὡς τὸ ἄριστον· ἠκροθινιαζόμην νύμφας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 470 ἐξέλεγον τὰς καλλίστας νύμφας.

ἀκροθίνιον τό, «κυρ. ἡ τῶν θινῶν ἀπαρχή· θῖνες δέ εἰσιν οἱ τῶν πυρῶν καὶ τῶν κριθῶν σωροί· καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀφ' ὁτουοῦν ἀπαρχή» Σχ. Εὐρ. Φοίν. 210. Συνήθως πληθ. ἀκροθίνια τὸ ἄκρον (κάλλιστον) μέρος σωροῦ τινος, τὰ πρῶτα, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν· εἶτα δὲ τῶν λαφύρων τὰ κάλλιστα τὰ ἀφιερούμενα τοῖς θεοῖς. Πρβ. Θουκ. 1, 132. Παυσ. 5, 27, 12.—Σοφ. Τραχ. 753. Εὐρ. Ἡρακλ. 856. ‖ αἱ ἀπαρχαὶ τῶν λαφύρων· ἐν νόῳ ἔχων εἴτε δὴ ἀκροθίνια ταῦτα καταγιέειν θεῶν ὁτεῳδὴ Ἡρ. 1,86 διανοούμενος εἴτε νὰ προσφέρῃ ταῦτα ὡς ἀπαρχὰς εἰς ἕνα οἱονδήποτε ἐκ τῶν θεῶν. 8, 121. Θουκ. 4, 132. Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 35.—Παρ. ἀκροθίνια πυγμαίων κολοσσῷ ἐφαρμόζειν «ἐπί τινων μάτην κοπιώντων» ἴδ. Εὐστάθ. 1862,33 καὶ Σουΐδ. Ἐν Αἰσχ. Εὐμεν. 837 ἀκροθίνια θύη (ἀπαρχὰς θυμιαμάτων) τὸ ἀκροθίνια κεῖται ὡς ἐπίθ. πρβ. ἀκρόθινα καὶ λωτίσματα.

ἀκροπενθεῖς *Περσίδες* πολὺ πενθοῦσαι Αἰσχ. Πέρσ. 138, ὅπου ὁ Paley ἔγρ. ἁβροπενθεῖς, διὰ τὸ Σχ. «αἱ ἐντρυφῶσαι τοῖς δάκρυσιν». Τὸ χωρίον: Περσίδες δ' ἁβροπενθεῖς ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι τὸν αἰχμάεντα

θοῦρον εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα λείβεται (Weckl.:λείπεται) μονόζυξ αἱ δὲ ἁβρ.| Περσ. ἑκάστη πέμψασα μακρὰν ἑαυτῆς τὸν πολεμιστὴν ἀρειμάνιον σύνευνόν της τήκεται μονήρης ὑπὸ τοῦ φιλάνδρου πόθου.

ἄκρος (ἀκή) 3, ὁ εἰς τὴν ἄκραν εὑρισκόμενος, ἔσχατος, ἀνώτατος. ἀκροτάτη κορυφὴ Ὀλύμποιο Α 499 εἰς τὴν ὑψηλοτάτην κορυφὴν τοῦ Ὀλ. ἐπ' ἄκρῳ ῥυμῷ Ε 729 ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ῥ. ὕδωρ ἄκρον Π 162 ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος. οἰήϊον ἄκρον ι 540 ἡ ἄκρα τοῦ πηδαλίου. πόλις ἄκρη Ζ 257 ἡ ἀκρόπολις. ἀκροτάτη πόλις Υ 52 τὸ ὑψηλότατον ἄκρον τῆς π. εἰς πόδας ἄκρους Π 640 μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν. ὑψήλ' ἐφώνεις (ἐκόμπεις) κἀπ' ἄκρων (ἐνν. δακτύλων, ποδῶν, ὀνύχων) ὡδοιπόρεις Σοφ. Αἴ. 1230 καὶ ἐκ τῆς ἀλαζονείας σου ἐβάδιζες ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων σου: «ἐπάνω 'στὰ νύχια». ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος Εὐρ. Ἰ. Τ. 266 ἀκροποδητὶ βαίνων. πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς Εὐρ. Ἱππ. 255 μέχρι τῶν βαθυτάτων τῆς ψυχῆς. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου Ἑκ. 242 τὸ συμβὰν ἐκεῖνο ἔθιξε τὴν καρδίαν μου βαθύτατα. νῦν δ οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως (ἐνν. εἶ γεγραμμένος) Αἰσχ. Ἀγ. 791 τώρα δὲ σ' ἔχω ζωγραφημένον μέσα εἰς τὴν καρδιά μου ὡς πρῶτον μου φίλον (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἡγούμενα ἀπομούσως οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων). οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις Εὐρ. Ἰ. Α. 950 οὐδ' ἕως εἰς τὸ ἄκρον τῆς χειρός του, ὥστε νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά του εἰς τοὺς πέπλους αὐτῆς (νὰ θίξῃ τοὺς πέπλους αὐτῆς). ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις Μηδ. 524 «τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα καὶ μὴ κατὰ μέσον» Σχ. ὑπὲρ ἄκρων ὅρων Φοίν. 675 ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος Σοφ. Τρ. 678 ἴδ. ψάω. — ἄκρας νυκτός Σοφ. Αἴ. 285 περὶ πρῶτον ὕπνον: νυκτὸς ἐν ἀκμῇ οὔσης: ὅτε ἦτο μεσονύκτιον. ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ Πίνδ. Π. 11, 10 ὅτε ἄρχεται ἡ νύξ, μετὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπέρας· πρβ. ἀκρέσπερος. — ψυχὴν οὐκ ἄκρος Ἡρ. 5, 124 κυρ. ὄχι πρῶτος, ὄχι ἰσχυρὸς τὴν ψυχήν. ὀργὴν οὐκ ἄκρος 1, 73 ὄχι γενναῖος τὸν χαρακτῆρα· ἄλλοι δὲ προτιμῶντες τὴν γρ. ὀργὴν ἄκρος ἐξηγοῦσι: εἰς ὀργὴν ἐπιρρεπής, ἀκράχολος, κατὰ τὸ Ἀππιαν. Ἰβηρ. 98: ἄκρος ὢν ὀργὴν καὶ φιλόνεικος. Εὐρώπη ἀρετὴν ἄκρη Ἡρ. 7, 5 πρώτη κατὰ τὴν ποιότητα τοῦ ἐδάφους: γονιμωτάτη. εἰσὶ τὰ πολέμια ἄκροι 7, 111 πρῶτοι εἰς τὰ πολεμικά. ἄκροι γενόμενοι (Ἴωνες) 5, 112 διακριθέντες. Καὶ μετὰ γεν. οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως Πλ. Θεαί 152 Ε οἱ πρῶτοι εἰς τὴν ποίησιν. — πολλοὶ δὲ Δαναῶν... ἄκροι Εὐρ. Φοιν. 433 «πρῶτοι, ἄριστοι» Σχ. οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοὶ Θεόκρ. 15, 142 οἱ πρῶτοι (παλαιότατοι) κάτοικοι τοῦ Ἄργους Πελασγοί. Δὲν εἶνε ἀνάγκη διορθώσεως τοῦ στίχου. ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στάσε κοσμήσαις τέλος ἔμμεν ἄκρον Πίνδ. Π. 9, 118 στολίσας αὐτὴν ἔστησε πλησίον τῆς γραμμῆς, διὰ νὰ εἶνε τὸ πρῶτον βραβεῖον: «ἐχάρασσον γραμμήν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος (τοῦ σταδίου) εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι» Σχ. πρβ Ἀπ. Εὐρ. 169. — Τὸ θηλ. ἄκρα καὶ τὸ οὐδ. ἄκρον κεῖνται οὐσ. ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ πανδοξίας ἄκρον Πίνδ. Ν. 1, 11 ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἡ πανδοξία εἶνε τὸ ἀνώτατον ἄκρον (τῆς εὐδαιμονίας)· πρβ. τὸ Ὁμ. ἕρκος ὀδόντων. εἴ τις ἄκρον ἑλὼν Πίνδ Π. 11, 55 εἴ τις νίκην λαβών. πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον Ν. 6, 23 πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς, δηλ. τὴν νίκην. — κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ. 12, 31 διαγωνίζονται τίς νὰ κερδήσῃ (κυρ. νὰ κερδίζωσι) τὸ βραβεῖον τοῦ φιλήματος. — δρυὸς ἄκρα ἴδ. ἀκρόδρυα. — οὓς ναυαγούς.. ἄκρων δὴ ξίφος ὀξὺ Σεριφιὰς ὤλεσε νῆσος Ἐπιγρ. Ἑλλ. 214 τὸ ὀξὺ ξίφος τῶν Σκοπέλων, ἡ Σερ. νῆσος, ἀπώλεσε.

ἀκροφύσιον (ῡ, φῦσα) τό, τὸ ἄκρον τῆς φύσης, τὸ στόμιον τοῦ φυσητῆρος. Θουκ. 4, 100. Σοφ. Ἀπ. 901. Πληθ. ἀκροφύσια τὰ ἄκρα τῶν φυσῶν, δι' ὧν οἱ χαλκεῖς ἐκφυσῶσι τὸ πῦρ. ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων Ἀπ. Ἀριστοφ. 699 πάντα καινουργῆ καὶ πρόσφατα, μόλις ἐξελθόντα ἐκ τοῦ πυρός, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου: «οἱονεὶ λόγους καινοὺς καὶ νεοποιήτους» Ἀ. Β. 415.

ἄκρυπτος 2 οὐ κεκρυμμένος Εὐρ. Ἀνδρ. 836. κἄκρυπτα (Hermann: καὶ κρυπτὰ) γ' Ἥρας ταῦτα τἀμπαλάγματα (idem: παλλαγμάτων) Αἰσχ. Ἱκ. 301 καὶ οὐχὶ κρυπτὰ ἀπὸ τὴν Ἥραν τοὐλάχιστον εἶνε ταῦτα τὰ ἐναγκαλίσματα (ἴδ. ἐμπαλάγματα).

ἀκρωνία ἡ, ἀκρωτηριασμὸς τῶν ἄκρων ἢ ἀκρότης, ἀκμή, ἄθροισμα ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 187: κακοῦται (ἢ κακοῦ τε) χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία, ἴδ. χλοῦνις.

ἀκρώνυχος, ὁ ἄκροις ὄνυξι, μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ἐγγίζων τι. ἀκρώνυχον ὑπὲρ σφαίρας τινὸς ἴχνος καθεῖσα Πλουτ. 317 Ε μόλις μὲ τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων ἐπιψαύσασα σφαῖράν τινα. κυκλώσας δ' οὐ τόξα, χερὸς δ' ἀκρώνυχα δισσά, κνίσμα πυρὸς θραύσας, εἷς με λαθὼν ἔβαλε Ἀνθ. 12, 82 ἐπικάμψας δὲ ὄχι τόξα, ἀλλὰ τῆς χειρὸς τοὺς δύο ἄκρους ὄνυχας (τὰ δύο ἄκρα τῶν δακτύλων, δι' ὧν συλλαμβάνομέν τι ἢ κνίζομεν), ἀφ' οὗ θραύσας δι' αὐτῶν ἔλαβε κομμάτιον πυρός, τὸ ἔρριψε λάθρα εἰς ἐμέ. Ἀντὶ τοῦ δισσὰ γράφουσι σήμερον δισσόν, ἐκ διορθ. τοῦ Seidler, ἀλλὰ τὸ ἀκρώνυξ ὡς οὐσ. μαρτυρεῖται ὑπὸ μόνου τοῦ Σουΐδα· τοὐναντίον πρβ. «ἀπὸ δὲ ἄκρων ὀνύχων ἀκρωνύχια, τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν» Πολυδ. 2, 161, καθ' ὃ ἠδύνατό πως νὰ λεχθῇ ἴσως καὶ ἀκρώνυχα.

ἀκρωτηριάζω ἀποκόπτω τὰ ἀκρωτήρια. τὰς πρῴρας ἠκρωτηρίασαν Ἡρ. 3, 59 ἀπέκοψαν τῶν πρῳρῶν τὰ ἀκρωτήρια (ἅτινα παράσημον εἶχον κάπρον). Μέσ.

Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 36. ἠκρωτηριασμένοι τὰς αὑτῶν ἕκαστοι πατρίδας Δημ. 18, 296 ἔχοντες κολοβώσῃ ἕκαστοι τὰς πατρίδας των· πρβ. «ἠκρωτηριασμένοι: λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τισιν εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα» Ἁρποκρατ. (πρβ. μασχαλίζειν).

ἀκταίνω ἐγείρω, μετεωρίζω, γαυριῶ. ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν (στάσιν ἡ πρώτη γρ. τοῦ χ. φου) Αἰσχ. Εὐμ. 36 ὥστε με μήτε ἰσχύειν μήτε ὀρθοῦν ἐμαυτὴν δύνασθαι· ἴδ. Ἀ. Β. 23.

ἀκτέριστος 2 = **ἀκτερέϊστος**, μὴ λαχὼν κτερισμάτων, μὴ ταφεὶς μεγαλοπρεπῶς. ἀκτέριστον παστάδα Σοφ. Ἀν. 1207 ἄμοιρον κτερισμάτων νυμφῶνα.

ἀκτίς-ῖνος ἡ (ῐ), ὡς καὶ σήμερον. Μτφ. τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου δρακεὶς Ἀπ. Πινδ. 123 (88) ἰδὼν (ἀντικρύσας) τὰς ἀκτῖνας τοῦ προσώπου τοῦ Θ. (τοὺς ὀφθαλμούς). καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς σπέρμ' (Hermann: περ) ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνος (idem: ἀκτῖνας) ὄλβου δέξατο μοιρίδιον ἆμαρ ἢ νύκτες Π. 4, 254 καὶ τότε ἐν ἀλλ. ἀρούραις (γαστράσι) ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα ἢ νὺξ ἐδέξατο τὸ σπέρμα τῆς λάμψεως τοῦ ὑμετέρου ὄλβου: «ἢ νυκτὸς ἢ ἡμέρας συνελθόντες ταῖς Λημνιάσι γυναιξὶν οἱ ἥρωες ἔσχον ὑμᾶς» Σχ. ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων πολυφάτων ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις Π. 11, 46 ἐν ἅρ. καλλίν. γενόμενοι πάλαι ποτὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔσχον τῇ βοηθείᾳ τῶν ἵππων τὴν ἐκ τῶν πολυθρυλήτων ἀγώνων ἐπὶ τάχει δόξαν («λαμπηδόνα» Σχ.).

ἄκῡρος 2 οὐκ ἔχων κῦρος· ἄκυρον ψήφισμα, συνθήκη, συγγραφή Ῥήτορ. ἀντίθ. κύριος. κρίσις ἀκυροτέρα Πλ. Θεαίτ. 178 D ὀλιγώτερον κῦρος ἔχουσα. — ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ 169 E ἂς μὴ ἔχῃ τὴν ἐξουσίαν νὰ διαθέτῃ τὰ ἑαυτοῦ ἐλευθέρως. ἄκυροι πάντων γενήσεσθε Δημ. 19, 2 θ' ἀπολέσητε τὴν δικαστικὴν κυριαρχίαν σας: οὐδεμία ἀπόφασις ὑμῶν θὰ ἔχῃ κῦρος. δικαστήρια ἄκυρα τῶν προστιμημάτων Δημ. 24, 2 καλλ. τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλωσι πρόστιμον. — ἄκυρος ἀμφορεὺς κατ' ἀντίθ πρὸς τὸν κύριον (Πολυδ. 8, 123. Σχ. Ἀρφ Ἱππ. 1150) ὁ μὲν δεχόμενος τὰς κυρίας (ἐχούσας κῦρος) ψήφους ἦτο χαλκοῦς, ὁ δὲ τὰς ἀκύρους ξύλινος.

ἄλαδε = εἰς ἅλα, εἰς τὴν θάλασσαν. Α 308 καλλ. ἀλλὰ καὶ πλεοναστικῶς εἰς ἅλαδε κ 351. Πρβ. ἐξ ἁλόθεν Φ 335. — ἅλαδε μύσται ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἡ ἕκτη καὶ δεκάτη τοῦ Βοηδρομιῶνος, Πολύαιν. 3, 11, 2.

ἀλαζών-όνος (αλ) ὁ καὶ ἡ (ἄλη), κυρ. ὁ ἀνὰ τὴν χώραν ἀλώμενος, πλάνης· ὅθ. ἀγύρτης, καὶ ὡς ἐπίθ. κομπαστικός, χάριν ἐπιδείξεως προσποιούμενος ὅτι γνωρίζει πλείω ἢ πράγματι, ἢ ὑποσχόμενος νὰ πράξῃ μείζω ἢ πράγματι δύναται. Παραθ. ἀλαζονέστερος — νέστατος, ἀλλὰ παρὰ Πλάτ. δοκιμώτερον τὸ ἀλαζονίστατος.

ἀλαθέως Δωρ. = ἀληθέως.

ἀλαθής Δωρ. = ἀληθής.

ἀλαθινός Δωρ. = ἀληθινός.

ἀλαλά Δωρ. = ἀλαλή (ἴσ πεποιημ. λ.), πολεμικὴ κραυγή· μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ Ἀπ. Πινδ. 208 (224) ὑπὸ μανιῶν καὶ ἀλαλαγμῶν ἐξεγειρόμεναι (Βάκχαι, Θυιάδες) μετὰ συγκλονήσεως ῥιψαύχενος. σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰὲν αἰαγμάτων σκότια κρύπτεται Εὐρ. Φοίν. 337 ἐκβάλλων δὲ πάντοτε ἰσχυρὰς κραυγὰς ἀναστεναγμῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ κρύπτεται. ἀνολολυξάτω δόμος (Burges: ἀνολολύξατε δόμοις) ἐφεστίοις ἀλαλαῖς ὁ μελλόνυμφος Σοφ. Τρ. 205 ὁ οἶκος ὁ μελλόνυμφος (ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνουν γάμοι καὶ χαραὶ) ἂς ἀντηχήσῃ ἐκ χαρμοσύνων ἐν τῇ ἑστίᾳ κραυγῶν. Προσωποποιεῖται: κλῦθ' Ἀλαλά, πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον, ᾇ θύεται (Haupt: αἴθύεται Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 51: ἀμφύετε Πλουτ. 349 C) ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον Ἀπ. Πίνδ. 78 (225) ἄκουε Ἀλαλά, π. θ., τὸ προοίμιον τῶν δοράτων, εἰς τὴν ὁποίαν προσφέρουσιν ὡς θυσίαν οἱ ἄνδρες τὸν (ὑπὲρ τῆς πατρίδος) θάνατον. Σχῆμα Πινδαρικὸν θύεται = θύονται· ἴδ. ἱερόθυτος καὶ θάνατος.

ἀλαλάζω φωνάζω ἀλαλά (= πολεμικὴν κραυγήν), τὸ πλεῖστον ποιητ. καὶ μτγν. ἀλαλάξομαι Εὐρ. Βάκ. 593 (ἀλαλάξω μτγ.). ἠλάλαξα Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ. Περὶ τοῦ μέσ. ἴδ. κατωτ. νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Σοφ. Ἀντ. 133 ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο ν' ἀναγγείλῃ δι' ἀλαλαγμῶν τὴν νίκην. Ἀπολύτ. ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει Ἀπ. Αἰσχ. 57 ὁ ψαλμὸς ἀντηχεῖ ἐκ τῶν ἀλαλαγμῶν. — Μέσ. ἅς (ῥίζας) ἥδε βοῶσ' ἀλαλαζομένη γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις Ἀπ. Σοφ. 491 τὰς ὁποίας αὕτη (ἡ Μήδεια;) βοῶσα δι' ἀλαλαγμῶν γυμνὴ ἔκοπτε διὰ χαλκῶν δρεπάνων· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀλαλαζομένη καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ γυμνὴ διορθοῦνται. — Παρὰ Ξενοφ. Ἀν. 5, 2, 14 τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλάλαξαν ὑπάρχει ὀρθοτέρα γρ. ἠλέλιξαν = ἀνέκραξαν ἐλελεῦ.

ἀλαλή ἡ, ἴδ. ἀλαλά.

ἄλαλκε, ἀλαλκεῖν, ἴδ. ἀλέξω.

ἀλαλύκτημαι, εἶμαι ἀνήσυχος, στενοχωροῦμαι, ὁ παρ. οὗτος μετ' ἀναδιπλ. μόνον Κ 94. ἐκ τοῦ ἐνεστ. ἀλυκτέω Ἱπποκρ. ἀλυκτήσας Ἡσ. καὶ ἀλυκτάζω, ἐξ οὗ τὸ ἀλύκταζον Ἡρ. 9, 70. ἀλυκταίνω Ἡσ. πρβ. ἀλύω. ἀλύσσω.

ἀλάμπετος 2, ἄνευ λάμψεως, ἄνευ φωτός, σκοτεινός. στίλβει δέ τ' (Barnes: δ') ἀλάμπετος ἀὴρ Ὁμ. Ὕμ. Σελήν. 5. γᾶς βάθρον ἀλάμπετον (Σχολ.: ἀλύπητον) Σοφ. Ο. Κ. 1662. ἴδ. διίστημι.

ἀλαμπής 2 = τῷ προηγ. ἀφώτιστος. ἀλαμπὲς ἡλίου δῶρον Σοφ. Τρ. 691 χωρὶς νὰ προσβάλληται ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. κεῖμαι ἐς αἰχμηροὺς καὶ ἀλαμπέας Ἀΐδος εὐνάς Ἀνθ. Παράρτ. 260 (Jacobs) σκοτεινὰς τοῦ Ἅιδου εὐνάς.

ἀλάομαι πλανῶμαι, «λῃῶμαι»· ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς ἐν κοινῇ χρήσει, καὶ παρ' Ἀττ. ἀλλὰ σπανίως (συνηθέστερον τὸ πλανῶμαι), ἐπ. ἀλόωνται γ 73. Προστ. ἀλόω ε 377. ἠλώμην δ 91. Σοφ. Ο. Κ. 444. Εὐρ. Ἴων 53 καὶ μτγν. πεζ. ἀλᾶτο Ζ 201. ἀλήθην ξ 120. 362. ἐπαληθῇ ο 401. ἐπαληθείς δ 81. ἀλᾱθείς Δωρ. Αἰσχ. Ἱκ. 882 χορ., καὶ μτγν. πεζ., ἀπαλήσατο Ἡσ. Ἀσπ. 409 (ἐπαλήσεται ἀόρ. ὑπ. Δ.Γ.). πρκ. μὲ σημ. ἐνεστ. ἀλάλημαι Ψ 74 κἀλλ. Προστ. ἀλάλησο γ 313. ἀλάλησθαι β 370. μ 284. Ἐμπεδ. Ἀπ. 115, 6 (Diels). ἀλαλήμενος ξ 122. Ἀνακρ. 56, 12. Ὑπερσ. ἀλάληντο Εὐρ. Ἀνδρ. 307. Ἀπ. Ῥ. 1, 812. — ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται Ἡσ. Ἔργ. 100 ἄλλα μυρία κακὰ πλανώμενα τῇδε κἀκεῖσε (κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν) καταλαμβάνουσι τοὺς ἀνθρ. πρβ. «ἐπάνω 'ς τοὺς ἀνθρώπους εἶνε, πηγαίνουν» κττ. ἐκ σέθεν ἀλώμενος Σοφ. Ο. Κ. 1365 ἐξ αἰτίας σου πλανώμενος (εἰς ξένην γῆν). κατὰ πόντον ἀλᾶται Ἀπ. Σόλ. 13 (4), 43. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ προθέσ. γῆν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι Σοφ. 1686 κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν πλανώμεναι. πορθμοὺς δ' ἀλᾶσθαι μυρίους πεπλωκότα ἐκεῖσε κἀκεῖσε Εὐρ. Ἑλ. 532 κατὰ μυρ. δὲ πορθ. περιπλανᾶται, ἀφ' οὗ δὲν ἄφησε μέρος, ποῦ νὰ μὴ πλεύσῃ. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν οὔρεα καὶ δρυμοὺς Θεόκρ. 13, 66 πόσα ὑπέμεινε περιπλανώμενος κατὰ ὄρη καὶ δρυμούς! — εὐφροσύνας ἀλᾶται Πίνδ. Ὀ. 1, 58 ἀποτυγχάνει (κυρ. ἀποπλανᾶται) τῆς εὐφρ.: πικρῶς διάγει: «ἐν πόνοις ἐστί» Σχ. ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας Εὐρ. Τρ. 635 κατὰ τὴν ψυχὴν (νοερῶς) περιπλανᾶται μακρὰν τῆς προηγουμένης εὐτυχίας,. Μτφ. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα Σοφ. Αἴ. 23 πλανώμεθα, σφαλλόμεθα, εὑρισκόμεθα ἐν ἀπορίᾳ.

ἀλαός (α στερητ. καὶ λάω, βλέπω) τυφλός. Παρ' Αἰσχύλῳ ἀλαοὶ οἱ τεθνεῶτες ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς δεδορκότας Εὐμ. 323: μᾶτερ, ἅ μ' ἔτικτες ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι ποινάν, ὡς ποινήν, διὰ νὰ τιμωρῶ νεκροὺς καὶ ζῶντας. δισσοῖσι Φινείδαις εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος ἀλαὸν (= ὥστε γενέσθαι ἀλαόν) ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις Σοφ. Ἀντ. 972 εἶδεν ἀποτρόπαιον ἕλκος, ὅπερ ἐποιήθη ἐπὶ τῶν δύο Φινειδῶν τυφλωθέντων ὑπὸ τῆς ἀγρίας συζύγου, ἐπὶ τῶν καταράτων κύκλων τῶν ὀφθαλμῶν των, ὥστε νὰ γίνωσι τυφλοὶ (ἀλλὰ τὸ ἀλαόν συνεφώνησε πρὸς τὸ ἕλκος τὸ αἴτιον τῆς τυφλώσεως, δέον πρὸς τὸ ὀμμάτων). Ἐν κ 493 καὶ μ 267 γράφουσι σήμερον οἱ ἐκδόται μάντηος ἀλαοῦ, διότι ἀλαός ἔχει τρεῖς βραχείας.

ἅλας ἅλατος τὸ (ἅλς), ὡς καὶ σήμερον· ἐν τῇ παρ. «ἅλασιν ὕει: ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας» Σουΐδ. βρέχει ἁλάτι. καὶ μτγν. τὸ δ' ἐκ τοῦ Πλουτ. 668 F τῶν δὲ θαλαττίων τὸ ἅλας πρῶτον, οὗ χωρὶς οὐδέν . . ἐδώδιμον ὡς μαρτύριον φερόμενον διώρθωσα, ἀποκαταστήσας τὴν ἐκ τοῦ ἀρίστου κώδ. Vind. γρ. τὸν ἅλα. Τὸ δὲ ἐκ τοῦ Θεοκρ. 15, 17 κἦνθε φέρων ἅλας εἶνε μᾶλλον αἰτ. πληθ. τοῦ ἅλς, ὃ ἴδε.

ἀλάστορος παρασχημ. τοῦ ἀλάστωρ· ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις Σοφ. Ἀντιγ. 974 (ἴδ. ἀλαός)· πρβ. Ἀπ. Αἰσχ. 92. 294.

ἄλαστος 2, Ἰων. ἄληστος (λαθεῖν), ἀνεπίληστος, ἀλησμόνητος, ἀνυπόφορος· ἄλαστον ὀδύρομαι ξ 174 ἀκαταπαύστως θρηνῶ. Ἕκτορ ἄλαστε «δεινὰ καὶ ἀνεπίληστα εἰργασμένε» Σχ. Χ 261. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν (ὀχεῖν Weil) Σοφ. Ο. Κ. 538 ἔπαθον ἄτλητα (κυρ. ἀνεπίληστα) κατὰ τὸ ἔχειν δεινά. ἔστι νῷν δὴ οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή, πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν 1670 δυνάμεθα πλέον κατὰ πάντα (κατὰ πᾶσαν ἔποψιν = οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μὴ) νὰ στενάζωμεν ἡμεῖς αἱ δύο αἱ δυστυχεῖς διὰ τὸ ἀποτρόπαιον ἔμφυτον αἷμα (καταγωγὴν) ἐκ τοῦ πατρός.

ἀλάστωρ - ορος ὁ (θηλ. Λυκόφρ. 1318. Ἀνθ. Πλαν. 141) «ὁ ἄληστα δεδρακώς, ὁ μιάσματι ἐνεχόμενος», ὁ κακοῦργος ὁ διαπράξας ἔγκλημα ἀλησμόνητον, κακοῦργος μιαίνων διὰ τῆς παρουσίας του τὰ περὶ αὐτόν. Κατὰ τὸν Πλούτ. ὁμοίως πράγοντα τὴν λ. δαίμονες ἀλάστορες καὶ παλαμναῖοι ὀνομάζονται, ὡς ἐπιζητοῦντες τιμωρίαν διὰ ἄληστά τινα καὶ παλαιὰ μιάσματα (Πλουτ. Ἠθ. σ. 418 C). Κατὰ τὸν Weeklein ἀλάστωρ παρὰ τὸ ἀλαίνω (ἀλάομαι), ὡς μιάστωρ παρὰ τὸ μιαίνω, εἶνε ὁ ἕνεκα κακουργήματος περιπλανώμενος, μεμιασμένος· εἶνε δὲ ὁ δαίμων τῆς πλάνης καὶ ἀποτυφλώσεως, ὁ δαίμων τῆς κατάρας, ὁ ἐμπλέκων ἄλλους εἰς ἀνοσιουργήματα — δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα Αἰσχ. Εὐμ. 236 τὸν ἕνεκα τοῦ μιάσματος τοῦ φόνου περιπλανώμενον. χεροῖν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας Σοφ. Αἴ. 366 ἀφῆκα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου τοὺς κακούργους, τοὺς ἀλιτηρίους· ὅθεν ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ ἀλάστορες Δημ. 18, 296. ‖ ὁ κακὸς δαίμων, ὁ ἐκδικητὴς καὶ τιμωρός. ἦρξεν τοῦ παντὸς κακοῦ φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθὲν (ἐκ παραλλήλου) Αἰσχ. Πέρσ. 357 ἀρχὴ τοῦ ὅλου κακοῦ ἐγένετο ἀλιτήριός τις ἢ ὀλέθριος δαίμων φανεὶς ἔκ τινος μέρους. φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ τοῦδ' ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ Ἀτρέως Ἀγ. 1501 ἐξομοιούμενος μὲ τὴν γυναῖκα τούτου ἐδῶ τοῦ νεκροῦ ὁ παλ. δρ. ἐκδικητὴς (δαίμων τιμωρὸς) τοῦ Ἀτρέως. ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί Σοφ. Ο. Κ. 788 τὰ ἑξῆς θὰ ὑπάρχωσι (κυρ. ὑπάρχουσιν) εἰς σέ, δηλ. ὁ ἐξ ἐμοῦ (ἐκ τῆς κατάρας μου) δαίμων, ὁ ὁποῖος αἰωνίως θὰ κατοικῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς χώρας. ὅστις μὴ ἐξ ἀλαστόρων νοσοῖ Τρ. 1235 ἐκτὸς ἐκείνου, ὅστις ἤθελεν πάσχῃ μανίαν προερχομένην ἐκ δαιμόνων ἐκδικητικῶν. ἔξελ' οἴκων τάλαιναν φονίαν Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων Εὐρ. Μηδ. 1260 ἔξελε τῶν οἴκων τὴν τάλαιναν (Μή-

δειαν), ἡ ὑπὸ κακοῦ δαίμονος (ἑλκυνομένη) ἐγένετο φονία Ἐρινύς. πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ Ἀγ. 1508 ἐμπορεῖ νά σε ἐβοήθησεν ὁ κακὸς δαίμων τῆς οἰκογενείας (κυρ. ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀγαμ.)· ὅπου σημειωτέος ὁ ἂν μὲ εὐκτ. ἐπὶ παρελθόντος κατ' Ἰωνικὴν χρῆσιν. οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1234 οὐδεὶς κακὸς δαίμων ὑπάρχει (ἐπίκειται) τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φ.— Καὶ ἔτι ἀσθενέστερον βουκόλων ἀλάστωρ, ὁ κακὸς δαίμων, ὁ λυμεὼν τῶν βουκ., καλεῖται ὁ Νεμεαῖος λέων Σοφ. Τρ. 1092.

ἀλατεία ἴδ. ἀλητεία.

ἀλγεινός 3 ποιῶν ἄλγος, ὀδυνηρός. ξυνέβαινε τῇ τε ὄψει ἑκάστῳ ἀλγεινὰ καὶ τῇ γνώμῃ αἴσθεσθαι (αἰσθέσθαι) Θουκ. 7,75 συνέβαινεν εἰς ἕκαστον νὰ αἰσθάνηται (νὰ αἰσθανθῇ) λυπηρὰ καὶ διὰ τὴν ὄψιν καὶ διὰ τὸ αἴσθημά του.

ἀλγέω. οἴ μάλα, καὶ τόδ' ἀλγῶ Αἰσχ. Πέρσ. 1046 καὶ τόδε τὸ οἴ μετ' ἄλγους φωνῶ (Weckl.).

ἀλγίων, ἄλγιον γεν. -ίονος (ῑ), ἄλγιστος 3 παραθ. τοῦ ἀλγεινός, κυρ. ἐκ τοῦ ἄλγος. Μόνον τοῦ οὐδ. ἄλγιον τὸ ῑ ἐν Σ 278: τῷ δ' ἄλγιον τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτόν, καὶ Σ 306.

ἄλγος τό, πόνος, λύπη. αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων Εὐρ. Ἑλ. 202 διὰ τὰς λύπας ἐπὶ τῇ καταισχύνῃ μου. τέτρατον ἄλγος ἔτικτε Ἀνθ. 9, 390 ἐγέννα τετάρτην λύπην (ἐσομένην αὐτῇ, διότι εἶχε θάψῃ τὰ τρία ἄλλα τέκνα της).

ἀλδαίνω (ἄλθω, alo), ἀνατρέφω, αὐξάνω, καὶ ἀλδάνω, παρατ. ἤλδανεν σ 70. ω 368. ἀόρ. ἐναλδήνασα Νίκ. Ἀλεξ. 409 (Δ. Γ.—ήσασα). ἀλδήσασκε Ὀρφ. Λιθ. 364. Παθ. ἀλδαίνηται Κ. Σμυρ. 9, 473. μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν σ 70 ἐδυνάμωνε τὰ μέλη του. βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν Αἰσχ. Ἑπτ. 12 εὑρισκόμενον εἰς πλήρη σωματικὴν ἀνάπτυξιν. φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις Αἰσχ. Πρ. 554 ἐν φωτειναῖς (φαιδρότητα παρεχούσαις) εὐφρ. τρέφουσαν τὴν ψυχήν. οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ εἴσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά Ἑπτ. 543 δὲν θ' ἀφήσῃ τὴν ἄνευ ἔργων γλῶσσαν αὐτοῦ ν' αὐξάνῃ τὰ κακὰ εἰσορμῶσα ἐντὸς τῶν πυλῶν.

ἀλέγω κυρ. ἐπ. ποιητ. οὐκ ἀλέγω. Λ 389 Θεόκρ. δὲν με μέλει, δὲν φροντίζω. διὰ δμῳάς, κύνας οὐκ ἀλγούσας τ 154 ἀναισχύντους (κυρ. ποῦ δὲν ταὶς ἔμελε). βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν Αἰσχ. Ἱκ. 760 οὐδόλως φροντίζοντες. αἵ καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι Ι 504 αἱ ὁποῖαι (Λιταὶ) καὶ κατόπιν τῆς Ἄτης ἐρχόμεναι φροντίζουσι (περὶ τῆς διορθώσεως τῶν ὑπὸ τῆς Ἄτης γενομένων κακῶν). θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες Π 388 «τὴν τῶν θεῶν ἐπιστροφὴν (τὴν ἐκδίκησιν τῶν θ.) μὴ ἔχοντες ἐν λόγῳ» Σχ. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτε Πίνδ. Ἰ. 8, 47 λέγουσιν, ὅτι οἱ δύο βασιλεῖς (ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν) κοινὴν (μετὰ τῆς Θέμιδος) ἐργασίαν διεφρόντιζον καὶ (=δηλαδὴ) τὸν γάμον τῆς Θέτιδος. Ἡ γρ. ἄνακτα σημ. τὸν Δία.— Παθ. Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται Πίνδ. Ὀ. 2, 86 «συγκαταλέγονται» Σχ.

ἀλεής 2 (παρὰ τὸ ἀλέα) = ἀλεεινός, θερμός. ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός Σοφ. Φιλ. 859 «ὁ ὑπὸ τὴν ἀλέαν (θερμότητα) τοῦ ἡλίου» (Σχ.) ὕπνος εἶνε βαθύς· παροιμιώδης φαίν. ἡ φράσις. Ὁ Reiske διώρθ. ἀδεὴς καὶ ἄλλοι ἄλλα μηχανῶνται ἐν οὐ δέοντι.— πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα (ἐπ' ἀλέα) λέσχην ὥρῃ χειμερίῃ Ἡσ. Ἔργ. 493 ὅπου ὁ Σίττλ μετὰ πολλῶν ἄλλων προτιμᾷ τὸ ἐπαλέα, «διότι οὕτως ἡ ἐν τῇ ἄρσει χρῆσις τοῦ α μᾶλλον δικαιολογεῖται». Ἄλλως θὰ παρεῖχε δυσκολίας ἡ ἐπὶ τοῦ ἐπ' ἀλέα: παρέρχου (παράτρεχε) τὸν θῶκον τοῦ χαλκέως καὶ τὴν ἀλεεινὴν λέσχην (πρβ. τὸ ἡμ. λιακάδα) ἐν ὥρᾳ χειμῶνος Κατὰ τὰ Ἀ. Β. 380 «τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα», ὅθεν καὶ τὸ ἀλέα καὶ ἀλεής· ἴδ. ἐπαλής.

ἀλείτης ὁ (ἀλιτεῖν) ἐπ. ἁμαρτωλός, ἀνόσιος, κακοῦργος Ζ 28. υ 121.

ἀλείφω (α εὐφωνικὸν καὶ ῥ. λιφ, λιπ, πρβ. λίπος), ἀλείψω, ἤλειψα, ἀπαλήλιφα [Δημ.] 52, 29 (ὅπου τὸ χ/φον S ἀπαληλειφέναι). ἀλείψομαι, ἠλειψάμην, ἀλήλιμμαι Θουκ. 4, 68 καὶ μτγν. ὑπαλήλιμμαι Ξεν. Οἰκ. 10, 6. ἐξ— Δημ. 25, 70. — ἠλείφθην (ἠλίφην, ἀπηλίφην μτγν. ἐξαλιφῇ Πλ. Φαῖδρ. 258 Β ἐν ἑνὶ κώδ. ἐξαλειφθῇ παρ' ἄλλοις. ἀπαλειφῆναι Ἀρ. Πολ. Ἀθ. κ. 47). ἐξαλειφθήσεται Δημ. 25, 73.— Συχνὸν παρ' Ὁμ. τὸ ἀλείψατο λίπ' ἐλαίῳ (τὸ ἐλαίῳ λείπει ἐν Ζ 227) ἠλείφθη παχέως μὲ ἔλαιον. λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο Θουκ. 1, 6 ἠλείφθησαν λιπαρῶς μὲ ἔλαιον, ἐν ᾧ ἐγυμνάζοντο (πρβ. 4, 68). ὃν (κηρὸν) ἐπ' ὠσὶν ἄλειψα μ 200 τὸν ὁποῖον ἄλειψα ἐπάνω εἰς τ' αὐτιά των. — ἀλειφούσης τῆς πόλεως Ἐπιγρ. χορηγούσης τῆς πόλεως τὸ ἔλαιον, ἵν' ἀλείφωνται οἱ γυμναζόμενοι.— χρίσματι ἀλείφεσθαι Θεοφρ. Χαρ. 5 ἀλείφ. εὐώδει μύρῳ (ἀλοιφῇ), δέον ἐλαίῳ. Μτφ. ἐφ' οἷον ἵππον (Ἀριστοτέλη) οἷον ὄνον (Ξενοκράτη) ἀλείφω Διογ. Λ 4, 2, 6 ἐναντίον ὁποίου ἵππου ὁποῖον ὄνον προπονῶ, προασκῶ. ἐφ' οὓς (ἀγῶνας) ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἑλλάδος ἤλειφε Πλουτ. Θεμ. 3 προπαρεσκεύαζεν ἑαυτόν.

ἄλεκτρος 2 ἄνευ λέκτρου, ἄγαμος. Σοφ. Ἠλ. 494 (ἴδ. ἀμίλλημα).

ἀλέκω ἀντὶ τοῦ ἀλέξω μόνον ἐν Ἀνθ. 6, 245: ἀλέκοις δ' ἀνέρι καὶ πενίαν εἴθε ν' ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν πενίαν, ἐκ διορθ. ἀντὶ τοῦ ἀλέγοις. Ἐκ τῆς ῥ. ἀλ(ε)κ- (πρβ. ἀλκή). μέλλ. ἀπ-ἀλέξοντες Ἀ. Β. 415. ἀόρ. εὐκτ. ἀπαλέξαι Αἰσχ. Ἱκ. 1063 (=ἀποτρέψαι) χορ. Κ. Σμυρν. 6, 307. ἀόρ. β'. ἀναύξ. ἄλαλκον Ψ

185. Ἡσ. Θε. 527. Πίνδ. Ὀ. 11, 105. Ν. 4, 60. Ὑποτ. ἀλάλκῃσι κ 288. Εὐκτ. ἀλάλκοις ν 319 κτλ. ἀλαλκών Ι 605. — έμεναι Ρ 153. — έμεν Τ 30 (Δ.Γ. ἀλαλκεῖν). γ 237. πρβ. ἤλαλκε Ἡσ. Ἐκ τούτου μέλλ. ἀλαλκήσω Ἀπ. Ῥ. 2, 235. ἀλκάθειν (πιθανῶς ἐνεστὼς ὡς τὸ ἀμυνάθειν) Αἰσχ. Ἀπ. 411. Σοφ. Ἀπ. 905. — Μέλλ. ἀλεξόμεθα Ξεν. Ἀν. 7, 7, 3 κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ. (Δ. Γ. ἀλεξησόμεθα). ἀλέξεται Σοφ. Ο. Τ. 171. ἀλεξοίμην 539. Πρβ. «ἀλεξόμενον: ἀμυνοῦντα» Σουΐδ. Μέσ. ἀόρ. ἀλέξασθαι ἀποκροῦσαι ἀφ' ἑαυτοῦ Ν 475. Ο 565. σ 62. Ἡρόδ. 7, 207. Ἱπποκρ. 6, 74 L. Ξεν. Ἀν. 3, 4, 33. 5, 5, 21. Κ. Π. 1, 5, 13 (καὶ ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις χωρίοις τὸ νόημα ἀπαιτεῖ ἐνεστ. ἀλέξεσθαι). ἀπ-Σοφ. Α' 166. Πρβ. ἀλέξω.—ὅ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκησιν κακὸν ἦμαρ κ 288 τὸ ὁποῖον ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν κεφαλήν σου τὴν κακὴν ἡμέραν (τῆς μεταμορφώσεως). οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται Σοφ. Ο. Τ. 171 δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ μὲ τὸν νοῦν του ὅπλον ἀμυντήριον, ἀλεξητήριον (μὲ τὸ ὁποῖον ν' ἀποκρούσῃ τὸ κακόν).

ἀλεξάνεμος 2 ὁ τὸν ἄνεμον ἀλέξων (ἀποκρούων). ἀλεξ. χλαῖνα ξ 529 ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττουσα, «μάλα πυκνή» Σχ.

ἀλεξητήριος 3 ἐπιτήδειος ἀλέξειν, ἀποκρούειν, ἀμυντήριος. ἐς δεξιὰν σὴν ἀλεξητήριον ξύλον καθίει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 470 εἰς τὴν δεξιάν χεῖρά σου (τοῦ μικροῦ παιδὸς) κατεβίβαζεν (ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τοῦ ὕψους του) τὸ ἀμυντήριον ξύλον (τὸ ῥόπαλον). — Τὸ οὐδ. ἀλεξητήριον (ἐνν. φάρμακον) ὡς οὐσ.

ἀλεξίλογος 2 προστατεύων τοὺς λόγους. Φοίνικες δ' εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα (δεξίλογα Dobree. λεξίλογα Schweighäuser. ἀεξίλογα Meineke) «τὰ ἀλέγοντα, ἤγουν βοηθοῦντα εἰς λόγον, ἢ δι' ὧν ἀποσοβεῖται τὸ πλείω λέγειν» Εὐστάθ. 1771, 44. Οὐδεμιᾶς διορθ. ἀνάγκη εἶνε. ἀλεξίλογα γράμμ. εἶνε τὰ προστατεύοντα τοὺς λόγους, ὥστε νὰ μὴ χάνωνται. Ὅμοιον σύνθετον εἶνε καὶ τό

ἀλεξίμβροτος 2 ὁ προστατεύων (ἀλέξων) τοὺς θνητούς. ἀλεξιμβρότοις πομπαῖς Πίνδ. Π. 5, 90 «ἐπεὶ εἰς ἀλέξησιν τῶν κακῶν ἀπὸ (ἔγραψα: ὑπὸ) τῶν βροτῶν γίνονται» Σχ. ἀποκρούουσι τὰ κακὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

ἀλεξιφάρμακος 2 φαρμάκου ἀλεξητήριος, ὁ ἀποκρούων (ἀλέξων) τὸ δηλητήριον (φάρμακον), ὁ χρησιμεύων ὡς ἀντίδοτον. παιώνιόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον Λογγίν. 16 καταβιβάζων εἰς τὰς ψ. τῶν ἀκροατῶν λόγον τινὰ θεραπευτικὸν καὶ ἀποκρουστικὸν πάσης ἐναντίας ἐνεργείας. ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις Πλουτ. 663 C ἐνεργοῦσαι ὡς ἀντίδοτα. — ἀλεξιφάρμακον οὐσ. ἀντίδοτον. — Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα Ἀπ. Μενάνδρ. 371 «Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα: ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχουσαι» Φώτιος. — τούτων πάντων ἂν βάσανος εἴη σαφὴς τὰ τοῦ νομοθέτου γράμματα, ἃ δεῖ κεκτημένον ἐν αὑτῷ καθάπερ ἀλεξιφάρμακα τῶν ἄλλων λόγων τὸν δικαστὴν αὑτόν τε ὀρθοῦν καὶ τὴν πόλιν Πλ. Νόμ. 957 D πάντων τούτων σαφὴς βάσ. θὰ εἶνε τὰ γράμματα τοῦ νομοθέτου, τὰ ὁποῖα ὁ ἀγαθὸς δικαστὴς κεκτημένος ἐν ἑαυτῷ ὡς ἀντιφάρμακα ἐναντίον τῶν ἄλλων λόγων πρέπει ν' ἀνορθοῖ (ἀνεγείρῃ) καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν πόλιν. ὥσπερ ἀλεξιφάρμακόν ἐστι (ὁ νόμος τούτου) τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις Δημ. 24, 85 εἶνε ὡσὰν ἀντιφάρμακον (ἀμυντικὸν μέσον) διὰ τοὺς ἀδ. βουλομένους.

ἀλέξω ἐν τῷ ἐνεργ. ἐπ. ποιητ. ἀλεξέμεν Γ 9. ἀλεξέμεναι Α 590. Λ 469. Θουκ. 5, 77 ἐν Λακων. ψήφ. ἀπαλέξειν ἐν χωρ. ποιητ. Πλ. Ἀλκ. 2, 143 Α. ἀλέξειν (Böckh · ἀλεξεῖν) Πίνδ. Ὀ. 13, 9. ἀλεξήσω Ι 251. ἀλεξήσειε γ 346. ἀπαλεξήσαιμι Ω 371. ἀλεξῆσαι Ὀππ. Ἀλ. 5, 626. ἀλεξήσας Ἀπολλόδ. 3, 12, 5. Μέσ. Ξεν. Ἀπ. 4, 3, 11. ἀλεξώμεσθα Λ 348. — ησθε Ξεν. Ἀν. 7, 3, 44. — όμενος Ἡρ. 1, 211 κἀλλ. Ξεν. Ἀν. 1, 9, 11. ἀλεξήσομαι Ἡρ. 5, 87. 8, 81. 108. ἀλεξήσασθαι Ξεν. Ἀν. 1, 3, 6 (ἀλέξασθαι Κασταλίων). — βοηθῶ, προστατεύω. μετὰ δοτ. προσ. Ζ 109. Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 2. — Μετὰ δοτ. προσ. και αἰτ. πράγμ. νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ Ι 347 ἀποκρούειν ἀπὸ τῶν ν. τὸ πῦρ. — Μεθ' ἁπλῆς αἰτ. πράγμ. Ζεὺς τό γ' ἀλεξήσειε γ 346 ὁ Ζ. ν' ἀπομακρύνῃ, νὰ ἀποτρέψῃ τοῦτο τοὐλάχιστον. — Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ. καὶ τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος Ξεν. Ἀν. 1, 9, 11 ἴδ. ἀμύνω. — ὑπερασπίζω ἐμαυτόν, ἀμύνομαι· θυμέ . ενάδευ, δυσμενῶν (ἀνὰ δ' ἔχεο, μένων Bergk: ἄναδυ ἢ ἄνδυ Buecheler) δ' ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον στέρνον Ἀρχιλ. Ἀπ. 66 (31). Τὸ νόημα θὰ εἶνε: καρτέρει («βάστα»), μένων δὲ ὑπεράσπιζε σεαυτὸν ἀντιτάξας (πρὸς τοὺς ἐχθροὺς) τὸ στῆθός σου. — Τὸ ἀλέξω συνών. τῷ ἀμύνω· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν σημ. ἀποκρούω τι διὰ τῆς βίας, τὸ δ' ἀμύνω ἁπλῶς ἀποκρούω.

ἄλεται ἴδ. ἅλλομαι.

ἄλεο ἴδ. ἀλεύω.

ἀλεύω ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω. Ἐνεργ. ποιητ. καὶ σπαν. μτγν. πεζ. Προστ. ἄλευ' ἃ δᾶ Αἰσχ. Ἱκ. 589. ἀόρ. ἄλευσον Ἱκ. 536. Ἑπτ. 128. ἀλεύσατε 87. — Μέσ. ἀποφεύγω (πρβ. φυλάσσω, φυλάσσομαι) ἐπ. ποιητ. Πκρ' Ὁμ. δὲν ὑπάρχει ἐνεστ. μετὰ τοῦ υ. Προστ. ὑπαλεύεο Ἡσ. Ἔργ. 760. ἀλεῦμαι (ἐκ τοῦ ἀλέομαι) Θέογν. 575. ἀλευμένη Σιμων. Ἀμοργ. 7, 61. ἐξαλευόμενος Ἀρχίλ. Ἀπ. 128. πρτ. ἀλέοντο Σ 586. ἀόρ. ἠλευάμην Ν 503. Ρ 305. ἀλεύατο Λ 360, ἀλλ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλ. πολλάκις ἄνευ τοῦ υ: ἀλέηται δ 396. ἀλεύεται ξ 400 (ἀλεώμεθα Ε 34. Ζ 226 ἐνεστ.). ἀλέαιτο Υ 147. υ

368. Προστ. ἄλευαι Χ 285. ἀλέασθε δ 774. Ἀπαρ. ἀλεύασθαι μ 159. Ἡσ. Ἔρ. 798. μτγν. πεζ. ἀλέασθαι Ν 513 κἀλλ. ἐξαλέασθαι Ἡσ. Ἔργ. 105 κἀλλ. Ἀρφ. Ἱππ. 1080. Ἀπ. Ρ. 2, 319. ἀλευάμενος Ε 444. Υ 281. τὸ ἐν Σοφ. Αἴ. 656 ἐξαλεύσωμαι ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἐξ Ἡσυχ. ἐξαλύξωμαι. Πρβ. ἀλεείνω, ἀλυσκάζω, ἀλυσκαίνω, ἀλύσκω, ἀλύω.—ἄλευ' ἃ δᾶ Αἰσχ. Πρ. 589 μακράν, ὦ γῆ, ὦ θεέ: «ἄλευ ἀναχώρει, ἔκκλινε· τὸ δὲ ἃ δᾶ, ὦ γῆ· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δῆν καὶ δᾶν φασιν» Σχ. Τὸ δὲ ἄλευ, τῆς κοινῆς ὡς φαίνεται γλώσσης ἀντὶ τοῦ ἄλευε, εἶνε ὡς τὸ παῦ ἀντὶ τοῦ παῦε. πρβ. φεῦ δᾶ. — γένει σῷ (Schütz: γενέσθω) ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας Αἰσχ. Ἱκ. 536 ἀπότρεψον ἀπὸ τοῦ γένους σου τὴν ὕβριν τῶν ἀνδρῶν, δείξας τὸ προσῆκον μῖσος. Παρ. ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός Σουΐδ.: «φύλαξαι», νὰ φυλάττεσαι ἀπὸ τὸν μεγαλίτερόν σου (πρβ. τὴν παρ. «μὲ τὸν μεγαλίτερόν σου σκόρδα νὰ μὴ φυτεύῃς»). Τὴν σημ. ταύτην τοῦ φυλάττομαι ἔχει τὸ μέσον. Πρβ. καὶ Ἀ. Β 383: «ἀλεύσω ἀντὶ τοῦ φυλάξω Σοφοκλῆς». — Μέσ. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν Γ 360 ἀπέφυγε τὴν μαύρην μοῖραν. τὸν μὲν ἀλευάμενον τὸν δὲ κτάμενον Ε 28 τὸν μὲν φυγόντα (ἵνα σώσῃ τὴν ζωήν του), τὸν δὲ φονευθέντα. τῷ ἤτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίαν ἀλέασθαι χώρου, μή τοι ἕπηται ἔπι Τριόπειος Ἐρινύς Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1046 b στ. 97 διὰ τοῦτο νὰ φυλαχθῇς νὰ μὴ ἀποτίσῃς τὴν ποινὴν τοῦ Τριόπα μηδὲ νὰ ἐπονομασθῇς μὲ τὴν ἐπωνυμίαν Τριόπειος, ἵνα μή σε καταδιώκῃ ἡ Τρ. Ἐρινύς.

ἀλέω (ἀντὶ τοῦ μαλέω, πρβ. μάλευρον: ἄλευρον Ἀλκαί. Ἀπ. 70), πρτ. ἤλουν Φερεκρ. Ἀπ. 10 κἀλλ. ἀλέσω καὶ Ἀττ. ἀλῶ (Μοῖρις σ. 17). [ἤλεσα Φιλύλλ. (Σουΐδ.), ἄλεσσα υ 109. ἀλέσαι Φερεκρ. Ἀπ. 183. Ἱπποκρ. 7, 266 L. ἀλέσας 7, 170. Ἀρρ. Ἀν. 6, 23. Στράβ. 3, 3, 7. Ἡρῳδιαν. 4, 7 Β. — ἀλήλεκα Ἀνθ. 11, 251. ἀλήλεσμαι Ἡρ. 7, 23. Διόδ. 3, 14. ἀλήλεμαι ἄνευ σ Θουκ. 4, 26 (Δ. Γ. ἀληλεσμένον). Ἄμφις παρ' Ἀθην. 642 Α (Ἀπ. 9). Ἱπποκρ. 8, 456 L. — μτγν. ἤλεσμαι Διοσκορ. 1, 28. ἠλέσθην 1, 173. Γεωπον. 7, 12. πρβ. ἀλήθω. — ἄλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει Πλουτ. 157 Ε ᾆσμα, ὅπου τὸ τελευταῖον ἄλει δὲν εἶνε προστακτ. ἀλλὰ παρατ. Παρ. ἀληλε(σ)μένος βίος εὔκολος, ἀναπαυτικὸς βίος· «ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων» (Σουΐδ.). «ἀληλεσμένον βίον ζῆν λέγονται οἱ ῥᾳδίως καὶ ἀπόνως βιοῦντες» Εὐστάθ. 1859, 48.

ἄλη ἡ, πλάνη, περιπλάνησις· μτφ. ἀνησυχία. (πνοαὶ) δύσορμοι (ὅ ἴδε), βροτῶν ἄλαι Αἰσχ. Ἀγ. 204 ἀποπλανήσεις, ἀμηχανίαι τῶν ἀνθρώπων (προερχόμεναι ἐκ τοῦ διαρκοῦς ἀνέμου). Ἄλλοι κακῶς συνάπτουσι τὸ δύσορμοι πρὸς τὸ ἄλαι, δέον πρὸς τὸ πνοαί. Ἐν τῷ Ἀποσπ. Σοφ. 795 βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος ἔρχεταί τ' ἄνω (Hercher: ἔρχετ' ἄνω) ἀνεγινώσκετο ἄλλοτε ἔρχεταί τ' ἄλλη (ἄλη), ἀλλὰ νῦν ἀποκατεστάθη ἐκ τοῦ κώδ. ἡ γνησία γραφή.

ἀλήθεια ἡ (ᾰλ), Δωρ. ἀλάθεια, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀληθείη (καὶ — είᾰ, πρβ. ἀληθείη). οἶδα μὲν οὕνεκ' ἀληθείη πάρα μύθοις, οὓς ἐγὼ ἐξερέω Ἀπ. Ἐμπεδ. 114 γνωρίζω, ὅτι ἀλήθεια ἐνυπάρχει εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἐγὼ θὰ ἐξείπω. τοῦτο μεῖζον τῆς ἀληθείας κακόν Εὐρ. Ἑλ. 271 (ἴδ. πρόσειμι). οὔτοι ἅπασα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής Πίνδ. Ν. 5, 17 ὄχι βεβαίως πᾶσα ἐξηκριβωμένη ἀλήθεια γυμνοπρόσωπος εἶνε ἐπικερδής. τῇ ἀληθείᾳ τοῦ συνεδρίου συνοίκους ἑαυτὰς κατέστησαν (αἱ σεμναὶ θεαὶ) Δειν. 1, 87 ἐπειδὴ τὸ συνέδριον λέγει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, κατέστησαν ἑαυτὰς συνοίκους (ἢ μᾶλλον παροίκους). Ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ τῇ ἀληθείᾳ ἐκ τοῦ συνοίκους. — τῶν ἔργων ἡ ἀλήθεια Θουκ. 2, 41 ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια· πρβ. ἡ ἀλήθεια τῶν πραχθέντων Ἀντιφ. Τετραλ. Α΄ δ΄ 1. ἀληθείᾳ φρενῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1548 εἰλικρινεῖ καρδίᾳ. ἐπ' ἀληθείας σκοπεῖσθαι Δημ. 2, 4 κυρ. ἐνώπιον τῆς ἀληθείας σκοπ.

ἀληθεύω εἶμαι ἀληθής, λέγω τὴν ἀλήθειαν. θεῶν θελόντων δ' ἂν (Elmsley: τἂν) ἀληθεύσαιμ' ἔπος (Weil: ἐγὼ) Αἰσχ. Ἑπτ. 549 ὅταν δὲ θέλωσιν οἱ θεοί, θὰ ἐπαληθεύσῃ ὁ λόγος μου.

ἀληθηΐη Ἰων. ἴδ. ἀλήθεια.

ἀληθής (α) 2 (λήθω), Δωρ. ἀλαθής, οὐ λήθων, οὐ κεκρυμμένος, φανερός, πραγματικός κττ. ὡς σήμερον. Συχν. τἀληθές (Ἰων. τὠληθές Ἡρ. 6, 68) ἢ τἀληθῆ εἰπεῖν. — τὸ ἀληθές = ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπιρρ. = τῇ ἀληθείᾳ, πραγματικῶς. Ἐπὶ εἰρωνικῆς ἐρωτήσεως προπαροξυτόνως ἄληθες = ἀληθῶς; ἀλήθεια: Σοφ. Ο. Τ. 350. Ἀρφ. Ἀχ. 357. Ἐνίοτε τὸ ἀληθῆ κεῖται ὡς κατηγορούμενον μετ' ἐπιρρημ. σημ., ἐν ᾧ ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀναφ., εἶνε ἑνικόν. τοῦτο μὲν ἀληθῆ λέγεις = τοῦτο λέγεις ἀληθῶς. Πλ. Λάχ. 186 Α. Δημ. 7, 43 καὶ ἀλλ. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς: «αὐτὸ τὸ λέγεις ἀλήθεια», «τὸ λέγει ἀλήθεια» κττ. Καὶ τοὐναντίον: «τὸ λέγει ψεύματα». — Συχνότ. π. Ἀττ. τὸ ὡς ἀληθῶς = ἀληθέστατα· οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι Πλ. Πολ. 540 D. Φαίδων 109 Ε. Θεαίτ. 195 Β κτλ. Τὸ ὡς ἀληθῶς, ὅπως καὶ τὸ ὡς ἑτέρως κττ., προῆλθε πιθανῶς κατὰ βραχυλογίαν: ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς Πλ. Φαίδ. 63 Α ἐκ τοῦ: σοφοὶ οὕτως, ὡς ἀληθές ἐστιν. Κατ' ἄλλους τὸ ὡς ἀληθῶς κυρ. σημ. πόσον ἀληθῶς!, ὅθεν: ἀληθέστατα.

ἄληκτος 2 ἄπαυστος· τὸ οὐδ. ἄληκτον παρ' Ὁμ. ἐπιρρημ. ἀδιακόπως.

ἄλημα τὸ (ἀλέω) κυρ. λεπτὸν ἄλευρον. Ὁ Σοφ. μεταχειρίζεται τὴν λ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ὡς πανουργοτάτου· τέκνον Λαρτίου, κακοπινέστατον τ' ἄλημα στρατοῦ Αἴ. 381 «τρῖμμα, περίτριμμα». «ἄλημα: ἀπάτημα» Σχ. οἴμ' (= οἵ με) ὡς ἄλημα (Σχολ.: λάλημα) δῆλον ἐκπε-

φυκὸς εἶ Ἀντ. 320 οἴμοι, πόσον πανοῦργος φανερὸς ἔχεις γεννηθῆ ἐκ φύσεως (ἀλλ' ἴδε καὶ λάλημα). ἐχθρὸν ἄλημα Αἴ. 389 «πλάνημα καὶ παραλογιστικὸν πανούργημα ἢ περίτριμμα». Τοιούτων εἰς -μα παραγώγων ὀνομάτων, οἷον κάθαρμα, περίτριμμα, τρῖμμα, παιπάλημα, κρότημα, λῆμα, μίσημα, τέχνημα, στύγημα, κύρμα, πανούργημα κττ., εὐμοιρεῖ μὲν ἡ ἀρχαία, εὐμοιρεῖ δ' οὐχ ἧττον καὶ ἡ νεωτέρα ἡμῶν γλῶσσα. Διὰ πάντων τούτων οἱ ποιηταὶ καὶ μάλιστα οἱ δραματικοὶ ἐκφράζουσιν ἄκραν περιφρόνησιν, καὶ δὴ τοσαύτην, ὥστε καταβιβάζουσιν εἰς ἁπλοῦν ἄψυχον πρᾶγμα ἐκεῖνον, πρὸς ὃν ἀποτείνουσι τοιαύτην περιφρονητικὴν ἔκφρασιν. Τὰ δ' ὑβριστικὰ ὀνόματα τῆς γλώσσης ἡμῶν, τὰ ἐκ τῶν ζῴων εἰλημμένα, πασίγνωστα δέ, εἶνε ὀλιγώτερον ἐξευτελιστικὰ καὶ περιφρονητικά, παραβαλλόμενα πρὸς τὰ εἰς -μα λήγοντα, οἷον ἂν εἴποι τις «σκούπιδο ἢ σκουπίδι, λέρα, βρῶμα» κττ. Τοιαύτας δὲ περιφρονητικὰς ἐκφράσεις ἔχουσι βεβαίως πᾶσαι αἱ γλῶσσαι· ἀλλ' ὅμως οὐδεμία ἄλλη διετήρησεν αὐτὸν τὸν τύπον τῆς ἀρχαίας παρὰ μόνον ἡ ἡμετέρα· ἑπομένως μόνη ἡ δημώδης γλῶσσα πιστῶς δύναται νὰ μεταφράσῃ τὰ πλεῖστα. Ἀναφέρω ἐνταῦθα μόνον τὰ εὐσχημότερα: «ξεθέωμα, ξεμώραμα, ξέπαρμα, ξέπλυμα, ζάρωμα, διαβολόσπερμα, τουρκόσπερμα, φραγκογύρισμα, ἀπόβρασμα, συμμάζωμα, νυχτόπιασμα, σίχαμα» κτλ.—Ἀναλόγως πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ τὰ ἐπὶ καλοῦ μετειλημμένα, οἷον παίδευμα, κήδευμα, μάθημα.

ἀλήμεναι, ἀλῆναι, ἴδ. εἴλω.

ἀλήμων -ονος ὁ, ἀλήτης, πλάνης, ἄνθρ. πλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε Ὅμ. Καὶ σήμερον ἐν Μυτιλήνῃ λέγουσιν: «ἀλήμονος ἄνθρωπος» τ. ἔ. κακόμοιρος, ἄθλιος, ἀδύνατος. Ὅθεν ἴσ. γρ. ἀλήμονον τὸ συνήθως γραφόμενον ἀλλοίμονον (οἴμοι).

ἀληνής «μαινόμενος» Ἡσ. εὐνῆς δ' ἀληνής ἐστιν ἀφροδισίης Σιμων. Ἀμ. 7, 53 ἀκόρεστός ἐστιν (σφοδρῶς ἐπιθυμεῖ) εὐνῆς ἀφρ.

ἀλής 2 (ἀ ἐκ τοῦ ἀϝαλὴς ἢ ἀελὴς ἐκ τοῦ εἴλω) Ἰων. = ἀθρόος, συνηθροισμένος. ἀλὴς γενομένη πᾶσα ἡ Ἑλλάς Ἡρ. 7, 157 καὶ ἀλλ. Ἱπποκρ. εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε Καλλιμ. Ἀπ. 86 ἔλθετε ἀθρόοι εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερόν. Ἐνταῦθα ἀνάγουσί τινες καὶ τὸ ἐπαλέα (ἐπ' ἀλέα) λέσχην τοῦ Ἡσ. Ἔργ. 493 (περὶ οὗ ἴδ. ἀλεής). τούς ῥά ποτε Ζεύς... λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέας (Villebrun: ἀλέους) πόρε Δευκαλίωνι Ἀπ. Ἡσιόδου παρὰ Στράβ. 7 σ. 322 οὓς συλλέκτους ἐκ γῆς ἀθρόους ἔδωκε Δευκαλίωνι. Ὑπάρχει καὶ γρ. ἀλής ἧττον ὀρθή. Τὸν δὲ τονισμὸν καθορίζει ὁ Ἀρκάδιος κατὰ τὸ ψευδής, πρηνής, ζαής.

ἀλητεία ἡ (ἀλητεύω), Δωρ. ἀλατεία, περιπλάνησις. δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις πόνων Αἰσχ. Πρ. 930 διὰ κακοπλάνων (πλήρων δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος) ἐπιπόνων περιπλανήσεων ἐκ τῆς Ἥρας (ἐπιβαλλομένων)· πρβ. Σοφ. Αἴ. 888.

ἀλήτης (ἀλάομαι) ὁ, Δωρ. ἀλάτας· τῶν μακρῶν ἀλάταν πόνων Σοφ. Αἴ. 888 τὸν μακρὰς ἐπιπόνους περιπλανήσεις πλανηθέντα.

ἀλία ἢ ἀλιά ἡ (α α, ἅλς), Ἰων. ἁλίη, τὸ ἁλατοδοχεῖον, ἢ τὸ ἐν ᾧ τρίβονται οἱ ἅλες. τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς (ἀφ' ἧς: ὑφ' ἧς) ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε δανέων, θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι λέγων, ὅτι τήνδε κατ' εὐχήν, ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο Καλλίμ. Ἐπ. 48 (= Ἀνθ. 6, 301). Τὸ ἐπίγρ. εἶνε εὐφυέστατον καὶ ἄλλως καὶ ὡς ἐκ τῆς διφορουμένης σημ. τοῦ ἁλίην, ἅλα, ἁλός, καὶ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἐπέσθων καὶ ἐπελθών, τοῦ δανέων καὶ τοῦ ἀνέμων· τὴν ἁλίαν (τὸ ἁλατοδοχεῖον· ἀλλά τινες: τὴν ναῦν) ὁ Εὔδ., ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν (δηλ. τὴν τροφὴν τῶν πτωχῶν) ἐπεσθίων, ἐξέφυγε τας μεγάλας τῶν δανείων (δανέων ἐξ ὀνομ. τὸ δάνος) τρικυμίας (διὰ τῆς μεγάλης οἰκονομίας ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ χρέους), ἀνέθηκεν εἰς τοὺς Σαμ. θεοὺς (τοὺς σωτῆρας τῶν ναυαγῶν), λέγων ὅτι τήνδε (τὴν ἁλίαν) σωθεὶς ἐξ ἁλὸς (διφορ. ἢ τοῦ ἅλατος ἢ τῆς θαλάσσης) ἀνέθηκεν ἐνταῦθα, ὦ λαοί, συμφώνως πρὸς τὴν εὐχήν του. —ἐμοὶ δ' εἴη τὴν ἁλιὰν τρυπᾶν Φιλοστρ. Ἀπολλ. Τυαν. Ἐπ. 7 εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ τρώγω ψωμὶ καὶ ἁλάτι (κυρ. νὰ τρυπῶ τὸ ἁλατοδοχεῖον, ἀποσπογγίζων τὸ ἐνυπάρχον ἅλας).

ἀλιαής 2 ἐν τῇ θαλάσσῃ (ἄλλοι: πρὸς τὴν θάλασσαν) πνέων. οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες δ 361 καὶ ποτὲ οἱ ἄνεμοι, ποῦ ἐφύσων, δὲν ἐφαίνοντο θαλασσινοί, τῆς θαλάσσης, τ. ἔ. ἐπιτήδειοι πρὸς πλοῦν.

ἀλίαστος 2 (λιάζομαι) ἀνέκκλιτος, ἐπίμονος, ἀχώριστος, ἀλύγιστος, ἄπαυστος. μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο Ω 549 μηδὲ κλαῖε ἀκαταπαύστως. οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος φρίσσει ταρβεῖ Εὐρ. Ἑκ. 85 οὐδέποτε ἡ καρδία μου τόσον ἀδιάκοπα τρέμει (ὁ Δ. Βερναρδ. ἐξηγεῖ τὸ ἐπίθ. ἐνεργ. ἡ φρὴν ἡ οὐχ οἵα τε ἐκκλῖναι ἢ φυγεῖν τὸ φρίσσειν). ἔναντα δ' ἦλθεν Πυλάδης ἀλίαστος Ὀρ. 1479 «ἄτρεπτος, φοβερός, θαρσαλέος» Σχ.

ἀλίβας -αντος ὁ (ἀ στερ. καὶ λιβάς), ὁ νεκρός, ἅτε «ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν.» πρβ. Πλουτ. 736 A: «ὁ δὲ ἀλίβας καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς λέγονται, ἅτε λοιδορουμένης τῷ ὀνόματι τῆς ξηρότητος». || ὄξος, «ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι (τοῖς θεοῖς), ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν» Σουΐδ. ἔβηξαν οἷον ἀλίβαντα (Bergk κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ οἱ ἀλίβαντα ἀντὶ τοῦ τῶν χ/φων ἀλίβαντα) πίνοντες Καλλίμ. Ἀπ. 88 ἔβηξαν, ὅπως βήχουσιν οἱ πίνοντες ἀλίβαντα. Οὕτω δὲ διὰ τῆς ἀξιολόγου διορθώσεως τοῦ Bergk τὸ αλ- γίνεται μακρόν, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. — Ἐκ τῶν τοῦ Εὐσταθίου (1237, 22) «οὔπω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν (Ἀχιλλέα), ζῶντι ποδὶ χρώμενον, ὥς φησι Σο-

φοκλῆς» ὁ Nauck ὀρθῶς ποιῶν ἐξήγαγε ὡς Ἀπ. Σοφ. (722) μόνον τὸ ζῶντι (χλωρῷ Bergk) ποδὶ χρώμενος.

ἀλίδονα σώματα Αἰσχ. Πέρσ. 278, νεκροὶ φερόμενοι (δονούμενοι) τῇδε κἀκεῖσε, θαλασσόδαρτοι. ἴδ. δίπλαξ.

ἀλιβδύω (ἁλὶ δύω, πρβ. buo: imbuo) βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν. αἳ νῆας ἀλιβδύουσι Ἀπ. Καλλιμ. 269. Πρβ. Ἐ. Μ. 563, 13.

ἁλιεύς ὁ (α) γεν. ἁλιῶς Φερεκρ. αἰτ. πλ. ἁλιέας Ἀντιφάν. — Ἐπ. καὶ Ἰων. ἁλιῆες καὶ ἁλιῆας Ὅμ. ἁλιήων Καλλίμ. — ψαρᾶς. ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν π 349 ἂς συναθροίσωμεν εἰς τὸ πλοῖον ναύτας (θαλασσινοὺς) ὡς κωπηλάτας. βάτραχος ἁλιεύς Ἀριστοτ. 620 b 11 βάτρ. (τῆς θαλάσσης) ἁλιεύων.

ἁλιήρης κώπη Εὐρ. Ἑκ. 451 «ἣ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν» Σχ. δι' ἧς κωπηλατοῦσι.

ἁλικνήμιδι (ἁλικνήμις) ἀπήνη Νόνν. Δ. 43, 199 ἀπήνη, ἧς αἱ κνῆμαι τοῦ τροχοῦ εἶνε ἐν τῇ θαλάσσῃ.

ἁλικρήπῑς (-ῖδος) γαῖα καὶ ἄρουρα Νόνν. Δ. 1, 289 ἔχουσα τὴν βάσιν αὐτῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ, παράλιος.

ἁλίκτυπος 2 ὑπὸ τῆς θαλάσσης (ἁλὸς) κτυπούμενος, οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν (ἄν νιν) Σοφ. Ἀντ. 953 αἱ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κτυπούμεναι νῆες δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγωσι αὐτὴν (δηλ. τὴν δύναμιν τῆς Μοίρας). διὰ πόντιον κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν Εὐρ. Ἱππ. 75 διεπόρθμευσας διὰ τοῦ ποντίου ὑπὸ τῆς ἁλὸς κτυπουμένου κύματος τῆς θαλ. τὴν ἐμὴν ἄν. ἔκλυον ἁλικτύπων τινός (παρά τινος τῶν ναυτῶν) τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον Εὐρ. Ὀρ. 373, ὅπου νῦν γράφ. ἁλιτύπων παρὰ τὸ ἁλιτύπος

ἀλίνδω ἢ ***ἀλινδέω***, ἀλίω, κυλίω. ἠλίνδησε Ἡσύχ. ἐξαλίσας Ἀρφ. Νεφ. 32. Ξεν. Οἰκ. 11, 18. ἐξήλῑκα Ἀρφ. Νεφ. 33. Παθ. ἀλινδοῦμαι Πλουτ. 396. Λουκ. Δημ. ἐγκ. 24. ἀλίνδομαι Ἀνθ. 7, 736. Νικ. Θηρ. 156. ἀλινδηθείς 204. ἠλινδημένος Δεινάρχ. Ἀπ. 10, 2. Πρβ. κυλινδέομαι, κυλίνδω, κυλίω.

ἀλιπαρής 2 αὐχμηρὸς ἐν Σοφ. Ἠλ. 451: τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ αὐχμηρὸς ἔπρεπε τὸ ι τοῦ ἀλιπαρὴς νὰ εἶνε βραχύ, διότι καὶ τὸ λίπα καὶ τὸ παράγ. λιπαρὸς ἔχουσι τὸ ι βραχύ, ὅπερ ἐνταῦθα δὲν εἶνε δυνατόν, τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος τὸ ι μακρόν. Ἐναντιοῦται δὲ καὶ τὸ νόημα, διότι ἡ θρὶξ αὕτη ἀνῆκεν ἀπὸ κοινοῦ οὐ μόνον εἰς τὴν Ἠλέκτραν (ὥστε νὰ ὀνομάζηται αὐχμηρά), ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Χρυσόθεμιν. Διὰ ταῦτα ἄλλοι σχετίζοντες τὸ ἀλιπ. πρὸς τὸ λῖπαρής, λιπαρεῖν, ἐξηγοῦσιν: «ἀνάρμοστος εἰς ἱκεσίαν» ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη εἶνε ἀνάρμοστος, ἀπαιτουμένης τῆς ἐναντίας: ἱκετευτικός. Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε τήνδε λῖπαρῆ τρίχα· ἴδ. λιπαρής. Ἐκ τῶν πολλῶν διορθ. οὐδεμία εὔστοχος.

ἁλίπλαγκτος 2 ἐν ἁλὶ πλαζόμενος, ἐν τῇ θαλάσσῃ πλανώμενος. ὦ Πὰν ἁλίπλαγκτε φάνηθι Σοφ. Αἴ. 695 κυρ. πλανηθεὶς διὰ τῆς θαλάσσης φάνηθι τ. ἔ. διαπλεύσας τὴν θάλασσαν (= ὑπὲρ πελαγέων μολὼν στ. 702). Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ κατηγορ. ἁλίπλ. καθ' ἕλξιν τίθεται ὁμοίως κατὰ κλητικήν, ὡς Φιλοκτ. 761 καὶ Θεόκρ. 17, 66. Ἐν δὲ στ. 597: σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος, ὑπὸ τῶν κυμάτων περιβρεχομένη, ὀρθοτέρα εἶνε ἡ γρ. ἁλίπλακτος, περὶ οὗ ἴδε ἐν τῷ ναίω. — Ὁμοίως τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάγκτου γᾶς (Θήρας) Πίνδ. Π. 4, 14 ὀρθοτ. γρ. εἶνε ἁλιπλάκτου, «ὅτι ἐνάλιος οὖσα πλήττεται ὑπὸ τῶν κυμάτων» Σχ.

ἁλίπλοος 2 ἐν ἁλὶ πλέων. τείχεα ἁλίπλοα θεῖναι Μ 26 νὰ κάμῃ τὰ τείχη νὰ πλέουν εἰς τὴν θάλασσαν (ἄλλοι: νὰ κατακλυσθῶσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης).

ἁλίρροθοι πόροι Αἰσχ. Πέρσ. 370. Σοφ. Αἴ. 413 τὰ ροχθοῦντα (ἐν οἷς ροχθεῖ ἡ θάλασσα) στενὰ τῆς θαλάσσης.

ἅλις (⏑ – πρβ. ἁλής), σωρηδόν, εἰς πλῆθος, δαψιλῶς· ἀπολ καὶ ἐπιρρημ. συνήθ. μετὰ ῥήμ. παρ' Ὁμ. ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ Ρ 54 ἀφθόνως ἀναβλύζει ὕδωρ. περὶ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν Γ 384 κυρ. πέριξ Τρῳάδες εἰς πλῆθος ἦσαν. — ὅθεν ἀρκετά· ὅθι ἔκειτο ἅλις εὐῶδες ἔλαιον β 339. καὶ δὴ μετρίως, ὡς ἀλλ' ἔμπας ἔφερε κακὸν ἅλις Εὐρ. Ἄλκ. 906 μ' ὅλα ταῦτα μετρίως ἔφερε τὸ κακόν. — Ἐνν. τὸ ἐστί, ἢ οὐχ ἅλις ὅττι —; Ε 349 κάλλ. δὲν εἶνε ἀρκετὸν ὅτι —; πρβ. ἅλις νοσοῦσ' ἐγὼ Σοφ. Ο. Τ. 106 μετὰ προσωπ. συντάξ. ἱκανόν ἐστι (ἀρκεῖ), ὅτι ἐγὼ νοσῶ. οὐπὶ νηΐ γὰρ ἅλις πόνος τούτοις συνναίειν ἐμοί Φιλ. 892 ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου κόπος, δηλ. νὰ εἶνε οὗτοι μαζί μου, εἶνε ἀρκετὸς εἰς αὐτούς. Μετὰ γεν. παρ. ἅλις δρυός Ζηνόβ. 2, 40 «ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης ἐρχομένων ἐπὶ βελτίονα» δηλ. ἐκ τῶν βαλάνων τῆς δρυὸς εἰς τὸν σῖτον καὶ οἶνον. ἅλις ἀφύης μοι Ἀρφ. Ἀπ. 506 μοῦ φθάνει πλέον ἡ σμαρίδα (δηλ. θέλω ἐκλεκτότερα φαγητά). — Μετ' ἀπαρ. ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 666 εἶνε ἀρκετὸν οἱ Καδμεῖοι νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας μὲ τοὺς Ἀργείους. — πρεσβεύοντες ἅλις εἶχον Πολύβ. 5, 68, 1 ἐβαρέθησαν. — εἰς ἅλις Θεόκρ. 25, 17 = ἅλις.

ἁλίσκομαι (αλ, ἀρχῆθεν Ϝαλ-) παθητ. τοῦ αἱρέω, συλλαμβάνομαι. ἡλισκόμην Θουκ. 1, 102. Ἡρ. 7, 181. ἁλώσομαι (ἐκ τῆς ῥ. ἁλο-). ἀόρ. β'. ἑάλων (α) Ἀρφ. Σφ. 355. Θουκ. 1, 128 (μετὰ διπλῆς αὐξήσ. καὶ τοῦ ω ἐν πᾶσι τοῖς ἀριθ.) Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 4. 2, 15. Ἑλλ. 1, 1, 23 κάλλ. Ἰσαῖ. 6, 1. Αἰσχίν. Δημ. Πλ. (ἑάλως μετ' ᾰ Ἀνθολ. 7, 114). ἥλων χ 230. Ἡρ. 1, 78 καὶ οὕτω πανταχοῦ. Ξεν. Ἀν. 4, 4, 21. 4, 5, 24. Κ. Π. 4, 5, 7. Πλ. Ἱππ. μείζ. 286 Α. Ὑπερ. Εὐξ. 29, 2. Ὑπ ἁλώω (ᾰ) Λ 405. σ 265. ἁλῶ Εὐρ. Ἱππ. 420. Ἀρφ. Ἀχ. 562. ἁλῷς Πλ. Ἀπολ. 29 C. ἁλώῃ Ι 592. Ξ 81 (παρ' Ἡρ. 4, 127 διορθοῦσιν ἁλῷ ἢ καρῇ). ἁλῷ Πλ. Θεαίτ. 182 D. Νόμ. 937 C. ἁλῶμεν-ῶτε-ῶσι(ν). Εὐκτ. ἁλοίην (ᾰ)

Χ 253 κἀλλ. ἁλοίης Ἀντιφ. 5, 59 (π. Ἀπ. Ῥ. 1, 491 ὁ Blass γρ. ἁλώῃς). ἁλοίη Ρ 506. Πλ. Θεαίτ. 179 C. Δημ. 24, 114. ἁλοὺς (α) -όντος, ἁλοῦσα Β 374 (ἁλόντε μετ' ᾱ ἐν τῇ θέσει Ε 487 ἐν τῷ Μ.Ἑ. ὑπάρχει ἡ Δ.Γ. ἀψῖσι λίνοιο (F)αλόντε. ἁλῶναι (; ᾰλ) Ἱππών. 74.). Σοφ. Ο. Κ. 764. Ἀρφ. Νεφ. 1079. Ξεν. Πλ. κλ. ἁλῶναι (ᾰλ) Φ 281. ε 312. ω 34. Ἀρφ. Θεσμ. 790. Θουκ. 4, 100. Πλ. Συμπ. 184 Α. ἁλώμεναι Φ 495.— ἁλωθῆναι μτγν. — Πρκ. ἑάλωκα (ᾰλ) ἐκ τοῦ FεFάλωκα (Λεσβ. εὐάλωκα ἐκ τοῦ FεFάλ-) εἰλημμένος εἰμί, Αἰσχ. Ἀγ. 30. Θουκ. 3, 29 κἀλλ. Λυσ. Ἰσαῖ. Αἰσχίν. Δημ. συνήθως. Ξεν. Πλ. ἥλωκα Ἡρ. 1, 70 κἀλλ. Ἀντιφάν. Ξέναρχ. Ξεν. Ἀν. 4, 2, 13. Κ.Π. 5,5, 23. (Δημ. σπανιώτερον ἢ τὸ ἑάλωκα). Ὑπερείδ. Δωρ. ἁλώκαντι καὶ ἀπαρ. ἁλώκειν Πλουτ. Λύσ. 14 (ἑαλώκαντι Δ. Γ. Πλουτ. 229 Β). ἁλωκότα (ᾰλ) Πίνδ. Π. 3, 57 ἀναυξήτως. Ὑπερσ. ἡλώκεα, -η, -ειν Ἡρ. 1, 84. 8, 61. Ξεν. Ἀν. 5, 2, 15. Ῥημ. ἐπ. ἁλωτός Θουκ. 6, 77.— Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν παροιμ. ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει.

1) συλλαμβάνομαι, πιάνομαι, κυριεύομαι. θανάτῳ ἁλῶναι Φ 281 θανάτῳ καταληφθῆναι, ἀποθανεῖν. ἔτραπεν καὶ κεῖνον . . χρυσός . . ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι ἤδη ἁλωκότα Πινδ. Π. 3, 55 «κἀκεῖνον μετέστρεψεν ὁ χρυσός, ὥστε ἄνδρα ἐκ τοῦ θανάτου ἀναγαγεῖν, ἤδη τῷ μοιριδίῳ (θανάτῳ) ληφθέντα» Σχ. ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην Χ 253 ἢ νὰ φονεύσω (κυρ. δυνατὸν ἢ νὰ φονεύσω) ἢ νὰ φονευθῶ. ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου Ε 487 συλληφθέντες ὡς ἐντὸς τῶν θηλειῶν (τρυπῶν) δικτύου πανάγρου. οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὸ σφῶν αὐτῶν διαμέλλοντας κόπῳ ἁλίσκεσθαι Θουκ. 7, 40 δὲν ἐφαίνετο καλὸν εἰς τοὺς Ἀθην., ἐξ ἰδίου των σφάλματος ἐπιβραδύνοντες τὸν ἀγῶνα νὰ κυριεύωνται ὑπὸ κοπώσεως (περιττὴ ἡ διόρθ. ἀναλίσκεσθαι). εἰς τοὺς πολεμίους ἁλίσκεσθαι Πλ. Πολ. 468 Α βραχυλ. = συλλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἀποκομίζεσθαι εἰς τὴν χώραν αὐτῶν (πρβ. ληφθέντες εἰς τοὺς πολεμίους Ἰσαῖ. 7, 8). παρομοίως ἑάλωσαν (= συνελήφθησαν καὶ ἐστάλησαν) εἰς Ἀθήνας γράμματα Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23. — καὶ ἄλλοι τηλικοῦτοι ἐν τοιαύταις ξυμφοραῖς ἁλίσκονται Πλ. Κρίτων 43 C κυρ. ἁλίσκονται ὄντες ἐν τ., εὑρίσκονται, συλλαμβάνονται ἐμπεπλεγμένοι εἰς τοιαύτας συμφ. πρβ. μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Σοφ. Ἀντ. 495 καὶ ὅταν τις συλληφθεὶς ἐν τῷ πράττειν τὰ κακά, ἔπειτα θέλῃ νὰ ἐπικοσμῇ τὴν πρᾶξιν ταύτην (ἰσχυριζόμενος, ὅτι οὐδὲν κακὸν ἔπραξε). Τὸ Εὐρ. Ἱππ. 959 ἀνήκει ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν δικανικὴν σημ. τῆς λέξεως (ἴδ. κατωτ.) τοῖς αὑτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεθα Αἰσχ. Ἀπ. 139 μὲ τὰ πτερὰ ἡμῶν τῶν ἰδίων πιανόμεθα: «πεποίηκεν Αἰσχύλος ἀετὸν τετρωμένον λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ» Σχ.— μιᾷ νίκῃ ναυμαχίας ἁλίσκονται Θουκ. 1, 121 ἐὰν ἅπαξ νικηθῶσι ναυμαχίᾳ, κρατοῦνται, καταβάλλονται, ὑποχείριοι γίγνονται. — συμβαίνει τὴν σελήνην ὑπὸ τῆς σκιᾶς ἁλίσκεσθαι Πλούτ. 145 D κυρ. «νὰ πιάνεται» (οὕτω καὶ σήμερον λέγεται), ἑπομ. νὰ καλύπτηται, κρύπτηται. — τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται Ἀπ. Εὐρ. 811 κυρ. τὰ ἀφανῆ (ἐπιδιωκόμενα) διὰ τεκμηρίων εὐλόγως συλλαμβάνονται (ἀνευρίσκονται). Πρβ. ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται Σοφ. Ο. Τ. 542 ὃ θήραμα συλλαμβάνεται διὰ πλήθους φίλων καὶ διὰ χρημάτων. — Καὶ ἀπολ. ἁλώσεται (οὐδ. παθ.) Ο. Κ. 1065 = ἅλωσις (σύλληψις) γενήσεται. Κακῶς ὑπονοεῖται ὡς ὑποκ. τὸ Κρέων πρβ. ὁ λόγος αἱρεῖ. || ἐξελέγχομαι, συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφώρῳ πράττων τι, «πιάνομαι», καταδικάζομαι. ἀλλ' ἁλίσκεται χὡ δεινὸς ὅρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες Σοφ. Αἴ. 649 ἐξελέγχεται (ἀποδεικνύεται ψευδής) καὶ ὁ φοβερὸς ὅρκος καὶ αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαὶ (καταδαμάζονται). προδοῦσ' ἁλώσομαι Σοφ. Ἀντ. 46 κυρ. ἐλεγχθήσομαι, ὅτι προέδωκα αὐτόν. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται Αἴ. 1267 πόσον ταχέως ἐξαφανίζεται εἰς τοὺς θνητοὺς ἡ (πρὸς τὸν τεθνεῶτα) εὐγνωμοσύνη καὶ ἐξελέγχεται ἄπιστος (εὐμετάβλητος). δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἁλίσκεται Ἀπ. Εὐρ. 835 δόξαν πονηρὰν ἔχει καὶ ἐξελέγχεται, ὅτι ἔχει τοιαύτην δόξαν (ἰδέαν). οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι Ο. Τ. 576 δὲν θὰ ἐξελεγχθῶ ὡς φονεύς. Ὁμοίως μοιχὸς ἢν τύχῃς ἁλούς (= ληφθεὶς) Ἀρφ. Νεφ. 1079. — ἄν τις ἁλῷ κλοπῆς Δημ. 24, 103 ἄν τις ἀποδειχθῇ καὶ καταδικασθῇ ὡς κλέπτης. — ὅσον ἁλώσεται Ἀρφ. Σφ. 893 πόσον (πόσον αὐστηρῶς) θὰ καταδικασθῇ. — ἁλοὺς τὴν γραφήν Ἀντιφ. 2β 9 καταδικασθεὶς ἐν τῷ ἐκ τῆς ἐγγράφου κατηγορίας ἀγῶνι· ἐν γ 6 ἀντιτίθ. τὸ ἁλῶναι τῷ ἀποφυγεῖν. ὁπόσων δ' ἂν μαρτυρίαι ἁλῶσι δίκῃ ψευδῆ δοξάντων μαρτυρεῖν καὶ τὴν νίκην τῷ ἑλόντι πεποιηκέναι, ἐὰν τῶν τοιούτων ὑπὲρ ἥμισυ μαρτυριῶν καταδικασθῶσί τινες, τὴν κατὰ ταύτας ἁλοῦσαν δίκην ἀνάδικον γίγνεσθαι Πλ. Νόμ. 937 C ὁπόσων δὲ μαρτυρίαι καταδικασθῶσι καὶ ἀποδειχθῶσιν (οἱ μαρτυρήσαντες), ὅτι ἐμαρτύρησαν ψευδῆ καὶ περιεποίησαν τὴν νίκην εἰς τὸν κερδήσαντα τὴν δίκην, ἐὰν τῶν τοιούτων μαρτυριῶν καταδικασθῶσι κάμποσαι, ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, ἡ κατὰ τὰς μαρτυρίας ταύτας καταδικασθεῖσα δίκη νὰ δικάζηται ἐκ νέου. Τὸ ἁλίσκεσθαι, παθ. τοῦ αἱρεῖν, ἀρχῆθεν ἐλέγετο κυρίως περὶ τοῦ φεύγοντος, ὅστις κατελαμβάνετο (ἐπιάνετο) ὑπὸ τοῦ διώκοντος καὶ ἐτιμωρεῖτο, ἀναλόγως πρὸς τὸ αἱρεῖν, σημαῖνον κυρίως: καταλαμβάνειν (πιάνειν) τὸν ἐναντίον, φεύγοντα, καὶ ἰδίᾳ χειρὶ τιμωρεῖν αὐτόν.

ἀλιταίνω (ᾰλ), ἁμαρτάνω, τὸ πλεῖστον ἐπ., ἀόρ. ἤλιτον Ι 375. Ἡσ. Ἀσπ. 80. Θέογν. 1170. Καλλιμ. Ἄρτ. 255. Αἰσχ. Εὐμ. 269. Ὑποτ. ἀλίτῃ [Φωκυλ.] 208. Εὐκτ. ἀλί-

τοιμι Αἰσχ. Πρ. 549. ἀλίτησα Ὀρφ. Ἀργον. 647.— Μέσ. ἀλιταίνεται Ἡσ. Ἔρ. 330. ἀόρ. ἀλίτοντο ε 108. Ὑπ. ἀλίτωμαι -ηται Ω 570. 586. Τ 265. Ἀπ. Ῥ. 2, 1028. Ἀπαρ. ἀλιτέσθαι δ 378. Ἀπ. Ρ. 2, 390. ἀλιτήμενος ἁμαρτωλὸς (κατὰ τὸν Κούρτιον ἐνεστωτ. τύπος κατὰ τὸ ὀνήμενος) δ 807. Παρασχημ. ἀλιτραίνω (ἀλιτρὸς) μόνον ἐν Ἡσ. Ἔργ. 241. Ἀνθ. 7, 567. 9, 763 πρβ. ἄλοιτος, ἀλείτης, ἀλειτηρός, ἀλιτήριος.—Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν Ι 375 καὶ ἥμαρτεν εἰς ἐμέ. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς Ω 370 παραβῶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Διός. ὅς τέ τευ ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα Ἡσ. Ἔρ. 330 ἁμαρτάνει εἰς ὀρφανὰ τέκνα τινός, παραβιάζει τὰ δίκαια αὐτῶν.—μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις Αἰσχ. Πρ. 549 μηδὲ ν' ἁμαρτήσω διὰ λόγων.—ἀλίτησεν ἀταρποῦ Ὀρφ. Ἀργ. 647 ἀπεπλανήθη τῆς ὁδοῦ,— οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν δ 807 οὐδόλως εἶνε ἁμαρτωλὸς ἐνώπιον τῶν θεῶν.

ἀλῑτήριος (ἀλιτεῖν) 2 ἁμαρτωλὸς εἴς τινα, ἀσεβής, ἐναγής. ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ (γεν. ἐξ ἀντικειμ. εἰς τὴν θεὸν) ἐκαλοῦντο Θουκ. 1, 126. Ἀρφ. Ἱππ. 443 (πρβ. τὸ Σχ. «τοὺς ἁμαρτάνοντας εἰς τοὺς ἱκέτας ἀλιτηρίους ἔφασκον»). || ὁ τιμωρός, ἐκδικητικός, δαίμων, ὁ ἕνεκα ἁμαρτίας τινὸς καταδιώκων τινὰ καὶ ἐξολοθρεύων. Δημ. 18, 159. ἀλιτηρίους ἕξομεν τοὺς τῶν ἀποθανόντων προστροπαίους Ἀντιφῶν 4α 4 (ἴδ. προστρόπαιος). Ὁ Blass θεωρεῖ ὀρθοτέραν τὴν γρ. ἀλειτήριος (πρβ. ἀλείτης καὶ νηλειτεῖς τοῦ Ὁμ.)· ἐν δ' Ἀρφ. Ἱππ. 445 ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ παρατηρεῖ, ὅτι ἤδη ὁ Bentley προέτεινεν ἀλιτηρῶν. πρβ. διαλείτης, ἀλοίτης.

ἀλιτηρός 2 = ἀλιτήριος. κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς Σοφ. Ο. Κ. 372. κἀλιτηρίου εἰκάζει ὁ Toup, διότι τὸ ι τοῦ ἀλιτηροῦ πρέπει νὰ εἶνε μακρόν, ἐν ᾧ εἶνε βραχύ, ὡς ἐν τῷ ἀλιτεῖν καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐξ αὐτοῦ παραγώγοις (ἀλιταίνω, ἀλιτεύω, ἠλιτόμηνος, ἀλιτήμων, ἀλιτήμορος, ἀλιτήριος). Ὁ Blass γράφει κἀξ ἀλειτηροῦ, διότι καὶ τὸ ἀλιτήριος (ὅ ἴδε) γράφει δι' ει.

ἀλιτόξενος 2 ἁμαρτάνων (ἀσεβῶν) εἰς τοὺς ξένους· ἐρύκετον ψευδέων ἐνιπὰν ἀλιτοξένων Πινδ. Ὀ. 10, 5 απομακρύνετε (ἀπ' ἐμοῦ) τὴν μομφὴν τοῦ ψεύδους, τὴν τοὺς ξένους βλάπτουσαν (τὴν βλάπτουσαν τὴν πίστιν τὴν ὀφειλομένην πρὸς τοὺς ξένους): «ὅτι ξένου αὐτῷ ὄντος τοῦ Ἀρχεστράτου ψευσάμενος ἥμαρτεν εἰς αὐτὸν» Σχ.

ἀλίτυπος 2 ὑπὸ τῆς θαλάσσης (ἁλὸς) τυπτόμενος· ἀλίτ. βάρη Αἰσχ. Πέρσ. 947 (ἴδ. λαοπαθής).—ἀλιτύπος ὁ τύπτων τὴν θάλασσαν (ἅλα) διὰ τῶν κωπῶν, ναύτης Εὐρ. Ὀρ. 363.

ἀλκή ἡ (πρβ. ἀλαλκεῖν· δοτ. ἀλκῇ καὶ ἀλκὶ κατὰ μεταπλασμὸν παρ' Ὁμ.) ἰσχύς, δύναμις ὡς ἀποκρουστικὴ ἐκδηλουμένη (διάφορος τῆς ῥώμης, τῆς σωματικῆς δυνάμεως, τῆς ἐνοικούσης ἐν τῷ σώματι), γενναιότης, ἀνδρεία· μεγάλην ἐπιειμένος ἀλκήν Ὁμ. συχν. πλήρης μεγ. δυνάμεως, κυρ. ἐνδεδυμένος μεγ. δύναμιν (πρβ. γ 205). δύσεαι ἀλκὴν Ι 231 θὰ ἀναλάβῃς (κυρ. θὰ ἐνδυθῇς) τὴν ἀμυντικὴν δύναμίν σου (ἣν μηνίσας εἶχεν ἀπεκδυθῇ). αἰδεσθέντες ἀλκὰν Πινδ. Π. 4, 173 σεβασθέντες (τιμήσαντες) τὴν γενναιότητά των, ἀνδρεῖοι δειχθέντες. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; Σοφ. Ἀντ. 1030 τίς γενναιότης τὸ αὖθις φονεῦσαι τὸν θαν.; τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος Πινδ. Ὀ. 13, 53 ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀνδρείαν ἐκρίθησάν ποτε πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ὅτι ἔδιδον ὁριστικὸν τέλος εἰς τὰς μάχας κατ' ἀμφότερα (εἴτε ὡς ἐχθροὶ εἴτε ὡς φίλοι τῶν Τρώων) ἴδ. τέμνω. θεόθεν καταπνείει πείθων (Bamberger: πειθὼ) μολπᾶν ἀλκὰν σύμφυτος αἰών Αἰσχ. Ἀγ. 106 ἄνωθεν ἐκ τοῦ θεοῦ μοὶ ἐμπνέει δύναμιν πρὸς μολπὰς ἐνθαρρύνουσά με ἡ μετ' αὐτῶν (τῶν μολπῶν) γεννηθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα ἡλικία μου (ἴδ. καταπνέω). Καὶ πεζ. ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ Θουκ. 6, 34 ἐν τῇ ἰσχύι τῶν ἔργων, ἐν τοῖς γενναίοις ἔργοις. || ἄμυνα, βοήθεια, προφύλαξις, προστασία. πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκὴν Αἰσχ. Ἑπτ. 201 ἵνα ὑπεραμύνοιντο τῆς π., ἵνα ὑψώσωσι τὴν προστάτιδα αὐτῶν χεῖρα ὑπεράνω τῆς πόλεως. ἀλκᾷ (τῇ ἐκ τοῦ ὄρους προστασίᾳ) πίσυνος μέμυκε Ἱκ. 355. ἄμεινον ἀλκῆς («τῆς τῶν βωμῶν καταφυγῆς» Σχ.) λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτε 739. βαῖνε φυγᾷ πρὸς ἀλκάν 845 χώρει φεύγουσα πρὸς τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν Φιλ. 1150 δὲν ἔχω εἰς χεῖράς μου ὡς πρότερον τὴν ἐκ τῶν βελῶν προστασίαν: τὰ βέλη, δι' ὧν ἀπεμάκρυνον αὐτά. ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς ἀλκὴ δι' ὀλίγου Εὐρ. Φοίν. 1111 ἵνα τῷ νοσοῦντι τοῦ τείχους εἴη ἐπικουρία δοράτων ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως πρβ. ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκὴν Θουκ. 4, 32 ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως ἀποκρούοντες τὸν ἐχθρόν. ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτονῶν ἀεὶ τιθῇ Σοφ. Ο. Κ. 1524 ἵνα οὗτος ὁ τάφος γειτνιῶν παρέχῃ ἀεί σοι προστασίαν ἀντὶ πολλῶν ἀσπίδων (ἀσπιδοφόρων) καὶ δοράτων (δορατοφόρων) ἔξωθεν προσκεκλημένων εἰς βοήθειαν. ἐὰν θέλητέ μου ἀλκὴν ποιεῖσθαι 459 νά με προστατεύσητε. δύνασαι βροτοῖσιν ἀλκὰν ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν Πινδ. Ν. 7, 96 δύνασαι συχνάκις νὰ δίδῃς εἰς τοὺς θνητοὺς προστασίαν (δύναμιν) ἐναντίον τῶν δυσυπερβλήτων ἀμηχανιῶν. || μάχη, ἀγών. βακχᾷ πρὸς ἀλκήν Αἰσχ. Ἑπτ. 484 μαίνεται καὶ ὁρμᾷ πρὸς μάχην. ἀλκὴν (= μάχην) συνῆψαν Εὐρ. Ἱκ. 705. στρωμνῆς εἰς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι Εὐρ. Φοίν. 435 διότι ἤλθομεν εἰς μάχην περὶ στρωμνῆς (κοίτης). βέβηκε πρὸς ἀλκὴν Μυκηνίδα 870 ἵν' ἀποκρούσῃ τοὺς Μυκηναίους (Ἀργείους). πρὸς ἀλ-

κὴν τρέπεσθαι Ἡρ. 3, 78 κἀλλ. πρὸς ἄμυναν τρέπ., ἀνθίστασθαι· πρβ. Ἰκ. 700. Ὁμοίως εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι Θουκ. 2, 82 καὶ ἄλλοι. — Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει Πίνδ. Ο. 1, 115 ἡ Μοῦσα τὸ (ποιητικόν μου) βέλος τρέφουσα μὲ δύναμιν καθιστᾷ αὐτὸ ἰσχυρότατον.

ἀλλά σύνδ. (ἄλλα ἀρχῆθεν, εἶτα μικρὸν κατὰ μικρὸν μετέπεσεν εἰς τὸ ἀσθενέστερον ἀλλά). Ἐκφράζει ἰσχυρὰν ἀντίθεσιν· ὅθεν 1) αἴρει τὴν προηγουμένην ἄρνησιν. οὐκ ἀνθρώπινον — ἀλλὰ θεῶν Ξεν. Οἰκ. 21, 12. οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις Πλ. Φαῖδρ. 228 Α. Ὁ Ὅμ. παραλείπει ἐνίοτε τὴν κατάφασιν διὰ τοῦ ἀλλὰ εἰσαγομένην· οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλλ' Ἀχαιῶν Ο 12, ὅπου ἐνν. ἀλλ' ἰσχυρότατος. Ὅτε προηγεῖται ἡ κατάφασις, ὁ ἀλλὰ τίθεται πρὸ τοῦ οὐ, ὡς ἐκεῖθεν ἀλλ' οὐκ (καὶ ὄχι) ἐνθένδε ἡρπάσθη Πλ. Φαῖδρ. 229 D, ἰσχυρότερον τοῦ οὐκ ἐνθ. ἀλλ' ἐκεῖθεν ἡρπ. — Διὰ τοῦ οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐκφράζεται ἐξαίρεσις = πλὴν, εἰ μή. Φαίνεται δὲ ὅτι ἀρχῆθεν τὸ ἀλλ' τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ἄλλο, ἔπειτα δὲ, ἀφ' οὗ διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως ἐπεσκοτίσθη ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ, κατήντησε νὰ σημαίνῃ καὶ ἄλλους ἤ, ἄλλοτε ἤ, ἄλλως ἢ κτλ. καὶ ἄλλα πολλά ἐστιν, ἃ οὐδὲν ἀλλ' ἢ (= οὐδὲν ἄλλο ἢ) βασιλέα σημαίνει Πλ. Κρατ. 394 C. Ἀπολ. 20 D. πρβ. Θουκ. 8, 28. δοκεῖς μοι.. αὐτῷ οὐ συγγεγονέναι ἀλλ' ἢ παιδὶ ὄντι Λάχ. 107 D = ἄλλοτε ἤ. μηδέποτε μηδενὶ διαλεγεσθαι ἀλλ' ἢ ὑμῖν Εὐθύδ. 304 D = ἄλλῳ ἢ ὑμῖν. Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 16 κτλ. καὶ μετὰ συγκριτικὸν ἀρνητικόν, ὅτε ὑπερισχύει ἡ διὰ τοῦ ἀλλὰ κατάφασις. οὐ τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι Θουκ. 2, 44 = ὄχι τόσον τὸ κερδ. τέρπει, ὅσον τὸ τιμ. 2) ἐκφράζει ἀντίθεσιν πρὸς προηγουμένην κατάφασιν, ἣν περιορίζει ὁ ἀλλά· ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ Α 22 μόνον εἰς τὸν Ἀτρ. δὲν ἤρεσκεν κτλ. τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς ἔμοιγε δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 16 μόνον τὰ πλάγια κτλ. Τὸ ἡγούμενον δύναται νὰ εἶνε καὶ ὑπόθεσις ἢ ἄλλως νὰ ἐκφέρηται, ὡς Α 81. Ἡρ. 9, 41. — Παραλειπομένης τῆς ἡγουμένης προτάσεως, προέρχεται ἡ ἐλλειπτικὴ χρῆσις τοῦ ἀλλά· ὦ θεοί, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν Σοφ. Ἠλ. 411 = εἰ μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν γε βοηθήσατε· ὅθεν = τοὐλάχιστον νῦν. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε (τ. ἔ. εἰ μὴ ἄλλος δύναται) κινῆσαι πατρὸς στόμα Ο. Κ. 1276. Φιλ. 1041. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα... ἐνστάλαξον Ἀρφ. Ἀχ. 1033 σὺ εἰ μή τις ἄλλος: σὺ τοὐλάχιστον τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ; Ἀντ. 552 = εἰ μὴ πρότερον ὠφέλησά σε, ἀλλὰ νῦν τί ἂν ἔτι ὠφελοῖμί σ' ἐγώ; τί λοιπὸν τώρα τοὐλάχιστον δύναμαι ἀκόμη νά σε ὠφελῶ ἐγώ; προσπόλοις λέγω ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων Εὐρ. Ὀρ. 1562 ἵνα εἰ μὴ Ἑλένην, ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν κτλ. τ. ἔ. ἵνα τοὐλάχιστον τὴν ἐμὴν παῖδα ῥυσώμεθα. ὄμμα δὸς φίλημά τε, ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν Ἰ. Α. 1238 = ἵνα εἰ μή τι ἄλλο, ἀλλὰ τοῦτό γε ἔχω. Καὶ κατὰ μετάθεσιν, ὡς Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας Ἴων. 425 = εἰ οὐ πρότερον ἀνέλαβεν, ἀλλὰ νῦν: τοὐλάχιστον τώρα νὰ διορθώσῃ τὰ προηγ. σφάλματά του. Ὁμοίως ἐλλειπτικαὶ φράσεις εἶνε καὶ οὐ μὴν ἀλλὰ καί, οὐ μήν τοι ἀλλά, οὐ γὰρ ἀλλά· φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον Ἀρφ. Βάτρ. 499 οὐ γὰρ ὀκνεῖν σε δή, ἀλλὰ πειστέον. μὴ σκῶπτέ μ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς 58 οὐ γὰρ οἷος σκώπτεσθαί εἰμι, ἀλλ' ἔχω κακῶς. Εὐρ. Ἰκ. 570 κτλ. — Ὁ δὲ ἀλλὰ γάρ ἐκφράζει συνήθως διακοπὴν καὶ ἀποσιώπησιν, ὑπονοουμένου εἰς τὸ ἀλλὰ καταλλήλου τινὸς ῥήματος (ὡς ἐῶμεν ταῦτα, σιωπῶ κττ.) ἐκ τῶν προηγουμένων, ὅταν τὸ ἀναγκαῖον τοῦτο ῥῆμα δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ὡς ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν, σύγγνωτε Σοφ. Ἠλ. 256 = ἀλλὰ σύγγνωτε, ἡ βία γὰρ ἀναγκ. με ταῦτα δρᾶν. Ὁμοίως Εὐρ. Φοιν. 1320. Ἀλλ' ἐν Ἠλ. 223 ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω ταύτας ἄτας τ. ἔ. ἀλλ' ἐᾶτε με, ἐν γὰρ δεινοῖς (οὖσα) οὐ σχήσω ταύτας ἄτας (δὲν θὰ κρατήσω μακράν μου ταύτας τὰς συμφοράς). ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ σε δέρκομαι.. ἔχουσαν Εὐρ. Φοιν. 374 τ. ἔ. ἀλλ' ἐῶ ταῦτα (σιγῶ ταῦτα)· δέρκομαι γάρ σε κτλ. Ἀλλὰ συνήθως ὅμως τὸ ῥῆμα ὑπάρχει ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Καὶ τὸ ἐκ τῶν Ἀρφ. Νεφ. 798 χωρίον γρ. κατὰ συνέχειαν ὧδε: ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν, τί ἐγὼ πάθω; ἀλλὰ τί νὰ κάμω ἐγώ, ἀφ' οὗ δὲν θέλει νὰ μανθάνῃ; Πολὺ δυσκολώτερον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὁ ἀλλὰ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐν ἐρωτήσεσι θαυμασμοῦ καὶ πάθους σημαντικαῖς. Ἐν Σοφ. Ἠλ. 879, ὅπου ἡ Χρυσόθεμις λέγει πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, τοῦτο εὑρίσκει τόσον ἀπίστευτον ἡ Ἠλέκτρα, ὥστε ἀναφωνεῖ ἀλλ' ἦ μέμηνας; τ. ἔ. οὐ πάρεστιν Ὀρέστης ἡμῖν, ἀλλὰ (ἄλλο τι συμβαίνει)· τοῦτο δὲ τὸ ἄλλο τι συμβαίνει ἐκφράζει δι' ἐρωτήσεως τ. ἔ. ἀλλὰ μήπως ἐτρελλάθης; — Παρομοίως ἐξηγητέα καὶ ἄλλα χωρία, ἐν οἷς πολλάκις ἐπιφέρονται πολλοί τινες ἀλλά, ὡς ἀντὶ τούτου δὴ ἕλωμαι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, τούτου τιμησάμενος; πότερον δεσμοῦ; καὶ τί με δεῖ ζῆν ἐν δεσμωτηρίῳ —; ἀλλὰ χρημάτων, καὶ δεδέσθαι ἕως ἂν ἐκτίσω; ἀλλὰ ταὐτόν μοί ἐστιν —. ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμήσωμαι; Πλ. Ἀπολ. 36 C ἀντὶ τούτου λοιπὸν νὰ ἐκλέξω ἓν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα γνωρίζω ὅτι εἶνε κακά, καὶ τοῦτο νὰ προτείνω ὡς ποινήν μου; Ἐρωτᾷ λοιπὸν τί νὰ προτείνῃ, τὸν δεσμὸν ἢ χρήματα ἢ φυγήν; Ἀφ' οὗ εἶπε τὸν δεσμόν, εἶτα δὲν ἐγκρίνει αὐτόν, ἀλλὰ τὰ χρήματα (ὅθεν λέγει: ἀλλὰ χρημάτων —;), καὶ πάλιν δὲν ἐγκρίνει τὰ χρήματα, ἀλλὰ τὴν φυγήν (ὅθεν: ἀλλὰ φυγῆς —;). —

Ὁ ἀλλὰ ἐνίοτε τίθεται καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει εἰς ἀνάδειξιν καὶ ἔμφασιν αὐτῆς· ἐπεὶ ὑμεῖς ἢ ἴστε οὐδὲν ἢ οὐ τολμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρέω Ἡρ. 9, 42. Ὁμοίως 9, 48. ἂν δ' ἀνενέγκωσιν ἄρ' οἱ Θηβαῖοι —, ἀλλ' οὖν ἀσθενέστεροι γ' ἔσονται Δημ. 16, 31 ἂν ἀναλάβωσι τὰς δυνάμεις των οἱ Θ., τοὐλάχιστον ὅμως θὰ εἶνε ἀσθενέστεροι.

ἀλλάσσω, Ἀττ. ἀλλάττω, ὁμαλόν· ἀλλάξω, ἤλλαξα. πρκ. μετ- ἀπ- δι-ήλλαχα. Μέσ. ἀλλάξομαι Λουκ. Τυρ. 7. ἀντ- Εὐρ. Ἑλ. 1088. Φοίν. 1633. ἠλλαξάμην, ἤλλαγμαι Ἀντιφάν. Ἀπ. 176 καὶ μτγν. ἐν- Σοφ. Αἴ. 208. ἀπ- δι- συχν. Ἀττ. ἤλλακτο Ἡρ. 2, 26. ἀπ- Ἀντιφ. 1, 7. ἀπηλλάξομαι γρ. Blass ἐν Θουκ. 8, 2. Cobet Δημ. 20, 28. ἠλλάχθην Εὐρ. Ἰ. Α. 798 χορ. ἀπηλλ- Σοφ. Ο. Κ. 786 κἀλλ. Εὐρ. Ἑλ. 102. Κύκ. 600. Ῥῆ. 474. Ἀρφ. Σφ. 504. Πλ. 66. δι- Εὐρ. Μήδ. 896. Ἀρφ. Λυσ. 900. Ἀνδοκ. 2, 26. Πλ. Κρατ. 430 Α. συν- Σοφ. Αἴ. 493. ἠλλάγην Ἰσαῖ. 4, 13. ἀπ- Αἰσχ. Πρ. 776. Σοφ. Ἀντ. 422. Εὐρ. Φοίν. 592. Ἀνδρ. 592. Ἡρ. 8, 84. Θουκ. καὶ Πλ. πάντοτε. δι- Ἀρφ. Λυ. 900. 1161. Ἀντιφ. 6, 39. Πλ. Συμπ. 193 Β. ἀπαλλαχθήσομαι Εὐρ. Μήδ. 878· Ἱππ. 356. Ἀρφ. Ὄρν. 940. ἀλλαγήσομαι Λουκ. Εἰκ. 2. ἀπ- Ἡρ. 2, 120. Ἀττ. πεζ. πάντοτε. ἐξαπ- Θουκ. 4, 28. Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δύο παθ. ἀορ. καὶ μελλ. παρατηρητέον, ὅτι ὁ α' παθ. ἀόρ. παρὰ Σοφ. καὶ Εὐρ. σχεδὸν πάντοτε, παρ' Ἡροδ. συχνότερον· ὁ δὲ β' παθ. ἀόρ. πάντοτε παρ' Αἰσχ. καὶ Θουκ., πλειστάκις παρ' Ἀρφ., σχεδὸν πάντοτε παρὰ Ξεν. Πλάτ. καὶ τοῖς ῥήτορσι καὶ Ἀττ. Ἐπιγρ. εἶνε ἐν χρήσει. Ὁ α' παθ. μέλλ. εὑρηται παρὰ Τραγ. καὶ κωμ. πάντοτε· ὁ δὲ β' παθ. μέλλ. παρ' Ἡρ. καὶ Ἀττ. πεζ. — ἀλλάζω, ἀνταλλάσσω. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Σοφ. Ἀντ. 945 καὶ ἡ Δανάη (κυρ. τὸ σῶμα τῆς Δ.) ἀπεφάσισε ν' ἀνταλλάξῃ τὸ οὐρ. φῶς μὲ τὸ σκότος τὸ ἐν ταῖς χαλκ. αὐλαῖς. — θοαῖσι νεβροῖς κῶλ' ἀλλάσσων Ἀνθ. 15, 27 κάμνων (ἀναγκάζων) τὰς ταχείας νεβροὺς νὰ μεταλλάζωσι ταχέως τοὺς πόδας. ἐγὼ δ' ἐν ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν, Εὐρώπας θεράπναν ἀλλάξασ', Ἅιδα θαλάμους Εὐρ. Ἑκ. 480 ἀνταλλάξασα μὲ τὴν Εὐρώπην (δηλ. μὲ τὴν Ἑλλάδα) τὰ (ἐν Ἀσίᾳ, Τροίᾳ) ἐνδιαιτήματα, δηλ. τοὺς (ἐν Τροίᾳ) θαλάμους πρὸς τὸν (ἐνταῦθα) ᾅδην (οὕτω Δ. Βερναρδ. συντάσσων τὸ ῥῆμα πρὸς αἰτ. καὶ γεν.) Ἄλλοι: λαβοῦσα εἰς ἀνταλλαγὴν τὰ ἐν Εὐρώπῃ ἐνδιαιτήματα, δηλ. τοὺς θαλάμους τοῦ ᾅδου. — Καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν μεθ' ἡμέραν Ἀπ. Τραγ. ἀδέσπ. 7 ἀνταλλάσσουσα τὸν πόνον τῆς ἡμέρας μὲ τὸν πόνον τῆς νυκτός: ἐργαζομένη νυκτὸς καὶ ἡμέρας. — φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων Εὐρ. Ἠλ. 89 ἀποδώσων τὸν φόνον τοῖς φον. Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ' Εὐρ. Φοιν. 74 ἀλλάζοντας (ἐναλλάξ): τὸ ἓν ἔτος ὁ εἷς καὶ τὸ ἄλλο ὁ ἄλλος. — ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα Ἠλ. 103 ἂς παραμερίσωμεν ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ. γυμνὴν ἢν ἐσίδῃς Καλλίστιον, ὦ ξένε, φήσεις· ἤλλακται διπλοῦν γράμμα Συρηκοσίων Ἀνθ. 5, 192 τ. ἔ. τὸ διπλοῦν γράμμα τῶν Συρακουσίων (τὸ Χ = ΚΗ, εὑρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐπιχάρμου) ἀντηλλάχθη (μὲ τὸ ἁπλοῦν Τ)· ὅθεν ἐπωνομάσθη Καλλίστιον, δέον Καλλίσχιον διὰ τὰ καλὰ ἰσχία (οὕτως ὁ Gräfe). — Καὶ ἀπολύτως· ἀλλασσόμεναι Πίνδ. Ν. 11, 38 ἐναλλὰξ (ἴδ. ἀναφέρω).

ἄλλῃ δοτικοφανὲς ἐπίρρ. ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον Ὅμ. Ἡρ. Πλ. κλπ. ‖ ἐπὶ κινήσεως εἰς τόπον: εἰς ἄλλον τόπον Ε 187. σ 281. Θουκ. 1, 109. ἔρχεται ἄλλῃ Α 120 ἀλλοῦ πηγαίνει: μεταβαίνει εἰς ἄλλας χεῖρας. ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 8 εἰς ἄλλο μέρος. Ἂν δὲ τὸ ἄλλῃ σημ. καὶ τὴν ἐν τόπῳ στάσιν = ἐν ἄλλῳ τόπῳ, τοῦτο εἶνε ἀμφίβολον, ὡς ἐκ τῶν χωρίων τοὐλάχιστον, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἐκδοχὴ αὕτη· διότι ἐν μὲν Ξεν. Ἀν. 5, 2, 29 αἱ πέλται αὐτῶν ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ διεφαίνοντο γράφουσι σήμερον ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε (καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ἀμφίβολον ἂν σημ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ)· ἐν δὲ τῷ 6, 3, 7: ἄλλοι δὲ ἄλλῃ ἐπετίθεντο τὸ ἄλλῃ δυσκόλως σημ. τὸ ἐν ἄλλῳ τόπῳ.

ἀλλήλων, οις-αις-οις, ους-ας-α (ἄλληλα)· δυϊκ. αἰτ. ω-α-ω, οιν-αιν-οιν (ἐπ. οιϊν). Ὀνομαστ. δὲν ὑπάρχει. ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα Ζ 3 ἐν ᾧ διηύθυνον (οἱ ἑκατέρωθεν μαχηταὶ) ἐναντίον ἀλλήλων τὰ χαλκ. δόρατα. πλησίον ἀλλήλων μ 102 ἐνν. εἰσὶν οἱ σκόπελοι. ὁ δι' ἀλλήλων τρόπος ἐν τῇ λογικῇ ὁ λεγόμενος φαῦλος κύκλος. Τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτ. 393 ª 21 σήμερον γράφεται: ὠκεανός.. περιλαμβάνων κόλπους ἀλλήλοις συναφεῖς (ἀντὶ τοῦ συναφαῖς).

ἀλλογνώς-ῶτος = ἀλλόγνωτος, ἄλλοις γνωστός, ξένος, ἀλλότριος. ἀλλάσσει δ' ἡ φύσις ἅπαντα καὶ μετοικίζει «σαρκῶν ἀλλογνῶτι περιστέλλουσα χιτῶνι» Πλουτ. 998 C. Ὁ στ. τοῦ Ἐμπεδοκλ. Ἀποσπ. 126: ἡ φύσις πάντα μεταβάλλει καὶ μετατοπίζει (μεταθέτει εἰς ἄλλην οἰκίαν) «περιενδύουσα τὰς ψυχὰς μὲ σάρκινον χιτῶνα ἄλλοις γνωστόν» (διότι ὁ λόγος περὶ παλλιγγενεσίας καὶ μετεμψυχώσεως).

ἀλλόθροος 2, Ἀττ. συνηρ. ἀλλόθρους-ουν (οὕτω παρὰ Τραγ.) ὁ ἔχων ἄλλον θροῦν τ. ἔ. ἀλλοτρίαν φωνήν, ὁ ξένην γλῶσσαν λαλῶν (ἴδ. Δ 437, ὅπου θροῦς = γλῶσσα).

ἀλλοῖος 3 ἄλλου εἴδους, διάφορος, διαφορετικός. ἀλλοῖος ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν π 181 διαφορετικός μοι ἐφάνης πρὸ ὀλίγου παρὰ πρότερον. ὅσσον δ' ἀλλοῖοι μετέφυν, τόσον ἄρ' σφίσιν αἰεὶ Καὶ τὸ φρονεῖν ἀλλοῖα παρίσταται Ἀπ. Ἐμπεδ. 108 καθ' ὅσον (οἱ ἄνθρωποι) ἀλλοιοῦνται καὶ ἀλλάσσουσι φύσιν (ἐν καιρῷ ἡμέρας), κατὰ τοσοῦτον εἶνε ἑπόμενον («ἔρχεται εἰς αὐτούς»)

νὰ ἀλλοιῶσι καὶ τὰς σκέψεις των (ἐν καιρῷ τῆς νυκτός)· πρόκειται περὶ ὀνείρων. Συγκριτ. ἀλλοιότερος (ἀλλοιέστερον Σχολ. β 190).

ἀλοίτης ὁ Αἰολ. = ἀλείτης, τιμωρός, ἐκδικητικός. τοὺς δὲ τῇ συγκρίσει ταύτῃ καὶ διακρίσει «πότμον δυσδαίμονα ('Απ. 'Εμπ. 9) καὶ «θάνατον ἀλοίτην» ('Απ. 10) ἐπικατηγοροῦντας Πλουτ. 1113 Α τοὺς ἀποδίδοντας εἰς τὴν σύγκρισιν (ἐπονομάζοντας τὴν σ.) ταύτην καὶ διάκρισιν κακοδαίμονα μοῖραν καὶ θάνατον ἐκδικητικόν. Ἐνταῦθα καλεῖται ὁ θάνατος ἐκδικητικός, τῶν ἁμαρτημάτων δηλ. ἅτινα οἱ θνητοὶ ἐπισύρουσιν εἰς ἑαυτοὺς διὰ τῆς γεννήσεως καὶ τῆς τροφῆς. Ὁμοίως παρὰ Λυκόφρ. 935 καλεῖται ἡ Ἀθηνᾶ ἀλοῖτις, τιμωρὸς τοῦ κακουργήματος Ἐγὼ τὸ θάνατον ἀλοίτην τοῦ Ἐμπεδ. ἐννοῶ μᾶλλον ὡς «θάνατον ἐξ ἁμαρτιῶν», ὡς λέγομεν ἡμεῖς· ὅπερ συνᾴδει μᾶλλον πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως (πρβ. ἀλιτήριος).

ἀλλοιωπός ἀλλοῖος τὴν ὄψιν ἐν Ἐμπεδ. Ἀπ. 21: αὐτὰ γὰρ ἔστιν ταῦτα, δι' ἀλλήλων δὲ θέοντα Γίγνεται ἀλλοιωπά: διότι μόνον ταῦτα ὑπάρχουσι (δηλ. τὰ τέσσαρα στοιχεῖα), ὅταν δὲ εἰσέρχωνται εἰς (ἀναμιγνύωνται πρὸς) ἄλληλα, γίνονται ἀλλοῖα τὴν ὄψιν (ἄλλα πράγματα).

ἄλλοκα Δωρ. = Αἰολ. ἄλλοτα = ἄλλοτε. Ἐν Θεοκρ. 1,36 ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Schaefer ἀλλ' ὀκὰ (= ἀλλ' ὁτέ, ἀντὶ τοῦ ἄλλοκα) — ἄλλοκα (= ἄλλοτε).

ἀλλόκοτος 2 (ἄλλος καὶ κότος = ὀργή τ. ἔ. τρόπος, φύσις: «ἀλλόκοτον· σημαίνει μὲν κυρ. τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημ. τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν καὶ παραπληγίαν» Ἀ. Β. 14, 28. πρβ. νεόκοτος νέου εἴδους, παλίγκοτος ἐναντίου εἴδους) κυρ. ἄλλου εἴδους, ἄλλης φύσεως, ἐξηλλαγμένος, διάφορος. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμῃ τῶν πάρος; Σοφ. Φιλ. 1191 τί πράξοντες (πάλιν ἔλθωμεν) διαφόρῳ γνώμῃ ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον; πρᾶγμα ἀλλόκοτον Θουκ. 3,49 κυρ. ἄλλης φύσεως, ἔθ. φοβερόν, λυπηρόν. Ἡ λέξις εὕρηται καὶ παρὰ κωμ. καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ μτγν.

ἅλλομαι (ἅλ-jομαι· salio), ἡλλόμην, ἁλοῦμαι Π. Δ. Ἡσαΐ. 35,6 (ἁλεῦμαι Δωρ. Θεόκρ. 3, 25 5,144). ὑπερ- Ξεν. Ἱππ. 8,4. ἐν- Πλουτ. 1087 Α. ἡλάμην Εὐρ. Ὀρ. 278. Ἴων. 1402. Ἀρφ. Βάτρ. 244. Λουκ. Ἀπ. 14 κἀλλ. (ἅλατο Δωρ. Θεόκρ. 23,60. ἐξάλ.- 17,100. Ἴων. ἡλσάμην; Σιμων. Ἀμ. 17). ἐσ- Μ 438. Π 558. Ξεν. Κ. Π. 7, 4, 4. ἐν- Σοφ. Ο. Τ. 263. 1261. ἐξ- Ξεν. Ἀν. 7, 3, 33. ἀφ- Αἰσχ. Πέρσ. 308. Ἀρφ. Νεφ. 147. ἁλάμενος Ἀρφ. Ὄρ. 1395. καθάλασθαι Λουκ. Νεκρ. 14,5. (-έσθαι Bekk). Σπαν. ἡλόμην. ἐν- Αἰσχ. Πέρσ. 519 (ἐνήλου). ἐξ- Σοφ. Ο. Τ. 1311 (Δ. Γ. ἐξήλω). ἁλοίμην (α, Δωρ. ἁλοίμαν) Θεόκρ. 5,16. 8,89. Ἀνθ. 7,36. Ξεν. Ἀπ. 1, 3, 9. εἰσ- Σοφ. Ἀπ. 689. προ- Κ. Σμυρν. 4, 510. ἁλέσθαι Ὀππ. Κυν. 1,83. ἀφ- Αἰλ. Π. Ἱ. 6,14. ἐν- Πλουτ. Θεμ. 10 κἀλλ. καθ- Λουκ. Νεκρ. 14,5. ἁλόμενος (α) Αἰσχ. Εὐμ. 375 χορ. Ξεν. Ἀν. 4, 2, 17 (Δ. Γ. ἀλλ-). Λουκ. κλ. καθ- Ξεν. Ἑλλ. 4,5, 7 (Δ.Γ. -άμενος). ἐξ- Πλουτ. 984 Ε. Ἐπ. ἀόρ. ἆλσο Ε 754. ἆλτο Ε 111. Π 725. ἐπᾶλτο Ν 643. Φ 140. Πίνδ. Ὀ. 13,72. Ν. 6,52. ἐσ- Μ 466. ὑπερ- Υ 327. ἐπι- Κ. Σμυρν. 2,248. Ὑπ. ἄληται (ἆλ, ὡς ἐκ τοῦ ἀλόμην) Φ 536. ἄλεται (κατὰ τὸ ἆλτο) Λ 192. ἄλμενος Ὀππ. Ἁλ. 5, 666. μετ- Ε 336 κἀλλ. ἐπι- Η 15. ἐπ- Η 260. Ἡσ. Θε. 855. κατεπ- Λ 94. ω 320. Ὀππ. Κυν.3,120. ἐξ Ο 571. Ρ 342 Ὀππ. Ἁλ. 2, 239. μετ- Βίων 4, 6. Περὶ τῆς ψιλῆς πρβ. ἄσμενος ἐκ τῆς ῥ. ἁδ-, ἵκμενος (ἱκ-). — Πηδῶ. ἆλτο ὀϊστός Δ 125 ἐπέταξε τὸ βέλος. ἅλλεται ὀφθαλμός Θεόκρ. 3, 37 «πετᾷ (ξεπετᾷ, παίζει) τὸ μάτι μου». ἀνήρετο Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας Ἀρφ. Νεφ. 146 = ὁπόσοι εἶεν οἱ πόδες ψύλλης, οὓς ἅλλοιτο: πόσα ἰδικά του πόδια πηδᾷ ὁ ψύλλος. αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἅλοιτο πόδας Ἀνθ. 7,36 εἴθε πάντοτε ἐπὶ τοῦ λιπ. σήματός σου ὁ σκην. κισσὸς νὰ πηδᾷ (κυρ. νὰ πηδήσῃ) μαλακοὺς πόδας τ. ἔ. νὰ προχωρῇ καὶ αὐξάνηται ἀδιακόπως.

ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο (πρβ. alius) ὁμοίως καὶ σήμερον. — Πολλάκις τὸ ἄλλος συνδέει καὶ ἀνόμοια, ὅταν ὁ λέγων ἐξαιρῇ ἐν νῷ τὰ ἰδιάζοντα τῶν συνδεομένων γνωρίσματα καὶ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ κοινά. μήτηρ οὔ τι πέπυσται οὐδ' ἄλλαι δμῳαί β 412 οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε ἄλλαι, δηλ. δμῳαί: οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε ἐξ ἄλλου μέρους αἱ δμῳαί. οὐ χόρτος οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν δένδρον Ξεν. Ἀν. 1, 5, 5 οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τοιοῦτον, οἷον δένδρον. πολῖται καὶ ἄλλοι ξένοι Πλ. Γοργ. 473 C καὶ ἄλλοι δηλ. ξένοι. ἄνδρες στρατιῶται Ἀθηναίων τε καὶ ἄλλων ξυμμάχων Θουκ. 7, 61 καὶ τῶν συμμάχων ἐξ ἄλλου μέρους. καὶ ταὐτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη Σοφ. Φιλ. 38 ἐκτὸς ἐκείνων (τῶν σκευῶν τοῦ Φιλ.) θάλπ. καὶ ῥάκη πρβ. nous autres Français. — λέγων ἔοικα πολλὰ κἄλλ' ἐρεῖν μάτην Αἰσχ. Πρ. 1039 ἐὰν ἐξακολουθήσω νὰ ὁμιλῶ, νομίζω ὅτι θὰ εἴπω καὶ ἄλλα πολλὰ ματαίως· ἴδ. πολύς. — χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν Ἀρφ. Βάτ. 1164 ὅταν ἔρχεται ἄνευ ἰδιαιτέρας τινὸς περιστάσεως (κυρ. ἄνευ ἄλλης παρὰ τὴν ἀπουσίαν συμφορᾶς), λέγουν ὅτι ἐλήλυθεν. Συχνότ. τὸ οὐδ. τἄλλα = ἄλλως, κατὰ τὰ ἄλλα· ὅπερ ἄλλοι γράφουσι: τἆλλα. Ἀλλ' ὀρθοτέρα φαίνεται ἡ γρ. τἄλλα, ὡς προελθούσης τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐκ τοῦ τὰ καὶ τοῦ ἄλ-, δηλ. ὄχι ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας, ὅτε θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ περισπωμένη (τιμά-ω = τιμῶ, πά-ις = παῖς κτλ.), ἀλλ' ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας.

ἄλλο τι (ἡ ἐν συλλήψει γρ. ἄλλοτι εἶνε πλημμελής). ἄλλο τι ποιῶ ἢ τὰ προηγορευμένα Ξεν. Ἀπομ. 1,

2, 35 οὕτως ἔχουσα εἶνε πλήρης ἡ φράσις· ἀλλὰ συνήθως παραλείπεται τὸ πρῶτον ῥῆμα (τὸ ποιῶ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον). ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν; Πλ. Γοργ. 470 Β. ἄλλο τι (ἐνν. συμβαίνει) ἢ τότε ὁ ῥητορικὸς οὐ συμβουλεύσει; αὐτ. 455 Α. Καὶ κατ' ἄλλην τάξιν. τί ἄλλο οὗτοι (ἐνν. ἐποίησαν) ἢ ἐπεβούλευσαν; Θουκ. 3, 39· πρβ. οὐδὲν ἄλλο ἢ Θουκ. 2,16. 4, 14. 7, 75 (ὅπου = μόνον). Καὶ ὅλως ἐπιρρηματικῶς, ὡς τῷ διαλέγῃ σὺ νῦν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί; Πλ. Ἀλκιβ. 1, 116 οὐχὶ μετ' ἐμοῦ; Ἀλλὰ πολλάκις, καὶ μάλιστα παρὰ Πλάτωνι παραλείπεται καὶ τὸ ἤ, ὡς ἄλλο τι οὖν οὕτω καὶ περὶ πάντων; Πλ. Γοργ. 467 D = ἄλλο τι οὖν συμβαίνει ἢ οὕτω καὶ περὶ πάντων ἔχει; ἄλλο τι οὖν (ἐνν. συμβαίνει ἢ) οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ —; Πολιτ. 342 D. Ὁμοίως 369 D. Γοργ. 495 C. Ἐν πᾶσι τούτοις περιμένεται καταφατικὴ ἀπόκρισις, τὸ δὲ ἄλλο τι ἐπέχει τόπον ἐρωτηματικοῦ μορίου (nonne?).

ἀλλότριος (ἄλλος) 3, Αἰολ. ἀλλότερρος (πρβ. Αἰολ μέτερρος=μέτριος), ξένος, ἀλλοδαπός, ἐχθρικός. οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισι υ 347 ἐγέλων μὲ ξένας (τ. ἔ. διεστραμμένας, τὰς ὁποίας δὲν ἐξουσίαζον) γνάθους. τοῖς σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται Θουκ. 1, 70 ἴδ. οἰκεῖος. τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο διὰ τὸ ἑτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως τολμᾶν 3, 82 οἱ συγγενεῖς ἐνομίσθησαν πλέον ἀπομεμακρυσμένοι τῶν πολιτικῶν φίλων, διότι οὗτοι ἦσαν προθυμότεροι νὰ τολμῶσιν ἀπροφασίστως. κυκλοτερὲς περὶ γαῖαν ἑλίσσεται ἀλλότριον φῶς Ἀπ. Ἐμπεδ. 45 κυκλ. ξένον φῶς (δηλ. ἡ σελήνη) στρέφεται περὶ τὴν γῆν.

ἄλλυδις = ἄλλῃ, παρ' Ὁμ. μετὰ τοῦ ἄλλος. διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος Λ 486 διεσκορπίσθησαν ἀπὸ τὸν φόβον των ἄλλος εἰς ἄλλο μέρος, ὁ εἷς ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖ. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ Ν 279 τὸ χρῶμα μεταβάλλεται ὁτὲ μὲν οὕτως, ὁτὲ δὲ ἄλλως· καὶ συχν. ἄλλυδις ἄλλῃ.

ἀλλύεσκεν ἴδ. ἀναλύω.

ἄλλως (ἄλλος), Δωρ. ἀλλῶς, ἀλλέως, κατ' ἄλλον τρόπον. πάρος οὐκ ἔσσεται ἄλλως Ε 218 δὲν θὰ γίνῃ ἄλλως, δὲν θὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ πρότερον, παρὰ κτλ. καὶ πεζ. || ἄλλως ἢ ὡς πρέπει, ἀσκόπως, ἀλογίστως. ἄλλως.. ψεύδονται ἀλῆται ξ 124 δι' ἄλλον λόγον, ὄχι ἀληθῶς. || ὅθ. μάτην, ματαίως· ἄλλως πονεῖ Σοφ. Ο. Τ. 1151 καὶ συχν. || ἄλλως τε καὶ πρὸ μετοχῆς ἢ ἄλλου ἀναλόγου διορισμοῦ, ὅπου οἱ σύνδεσμοι τὲ καὶ συνδέουσι τὸ ἄλλως πρὸς τὴν ἀναφερομένην μετοχὴν ἢ τὸν ἀνάλογον διορισμόν. περίνεως οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν... ἄλλως τε καὶ μέλλοντας πέλαγος περαιοῦσθαι Θουκ. 1, 10. τοὺς λόγους δεξάμενοι ἡσύχαζον, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ εἰς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον 2, 3 καὶ δι' ἄλλην αἰτίαν καὶ διότι πρὸς οὐδένα οὐδὲν ἐχθρικὸν ἔπραττον (ὅπου τὸ ἄλλως τὸ αἰτιολογικὸν συνδέεται πρὸς τὸ ἐπειδὴ—ἐνεωτέριζον τ. ἔ. αἰτιολογικὴν ἐπίσης πρότασιν). ἄλλως τε καὶ νησιῶται ναυκρατόρων καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες εἰ μὴ περιγένοισθε 5, 97 (ἴδ. περιγίγνομαι). Τὸ σήμερον ἐν χρήσει συχνῇ ἄλλως τε ἢ ἄλλως τε δέ, ὅπου ὁ τὲ οὐδὲν συνδέει, ὅλως ἀπορριπτέον ὡς κακόζηλον καὶ ἀνελλήνιστον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραληπτέον τὸ ἄλλως ἢ ἄλλως δέ, ἢ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς ἄλλως τε καί συντασσόμενον ὡς παρ' ἀρχαίοις.

ἅλμα τό, πήδημα· Ὀμ. Ἡρ. ἅλμα λέγεται καὶ τὸ σκάμμα ἢ ὁ βόθρος, ἐφ' οὗ τις πηδᾷ (ἴδ. ὑποσκάπτω), καὶ ἐν γένει τὸ ἐφ' οὗ τις πηδᾷ, ὡς τῆς ἀρτηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα ἔτεμον καὶ περὶ τὴν καρδίαν αὐτὸν περιέστησαν, οἷον ἅλμα μαλακόν· ἵνα, ὁ θυμὸς ἡνίκα ἐν αὐτῇ ἀκμάζοι, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον καὶ ἀναψυχομένη, πονοῦσα ἧττον μᾶλλον τῷ λόγῳ μετὰ θυμοῦ δύναιτο ὑπηρετεῖν Πλ. Τίμαι. 70 D τῆς ἀρτ. ἔκοψαν ὀχετοὺς (ἄγοντας) πρὸς τὸν πνεύμονα καὶ περὶ τὴν καρδίαν ἐτοποθέτησαν αὐτόν, ὡσὰν μαλακὸν σκάμμα (ἴδ. ἀνωτ.), ἵνα μεταπηδᾷ ἐν ἀνάγκῃ εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ πρβ. Λογγῖν. περὶ ὕψ. 32 μεταφέροντα τὸ χωρίον ὧδε: «τῇ δὲ πηδήσει τῆς καρδίας... τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν, μαλακὴν καὶ ἄναιμον καὶ σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν οἷον μάλαγμα, ἵν' ὁ θυμὸς ὁπότ' ἐν αὐτῇ ζέσῃ, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνηται». Ἀλλὰ τὸ ἅλμα μαλακὸν καλῶς ἔχει —(κλῆρον) ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν Σοφ. Αἴ. 1287 ὅστις πρῶτος ἔμελλε ν' ἀναπηδήσῃ ἐλαφρῶς ἐκ τῆς εὐλ. περικεφαλαίας· πρβ. Εὐρ. Ἠλ. 861.

ἀλοάω (ἅλως, ἀλωή, ὀρθότ. ἀλῳή), ἐπ. ποιητ. ἀλοιάω Θεόκρ. 10, 48. πρτ. ἀλοία Ι 568. ἀλοήσω μτγν. ἠλόησα Ἀρφ. Βάτρ. 149 (ἀλοάσαντα Ἀπόσπ. Φερεκρ. 65 (Α. Β. 379). Ὁ διὰ τοῦ ᾱ τύπος φαίνεται ἀρχαιότερος πρβ. ἀλοιάω καὶ πατραλοίας). κατηλ- Αἰσχίν. 2, 140· ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. ἀπηλοίησα Δ 522. συν- Θεόκρ. 22, 128. Ἀθήν. 524 Α (ἀλοιήσῃ Ἡρώνδ. 2, 51 ἀλλὰ ἠλόησεν 34). ἠλοήθην Πολύβ. 10, 12. Πλουτ. 327 Α. (ἀλλὰ ἀλοαθεὶς Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4, 6, 5. — ηθεὶς Wimmer). ἀλοηθήσομαι Γεωπ. 2, 26. ἠλόημαι Συνέσ. ἐπ. 73. -ημένος Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4, 12, 9. ἀπ- [Δημ.] 42, 6. κατηλόηται Ἀπόσπ. Εὐβούλ. 15 (Ἀθήν. 622 Ε). Λουκ. Ἰκαρ. 15. — ἀλωνίζω. ἀλοᾶν τὸν σῖτον Ξεν. Οἰκον. 18, 2. Μτφ. τύπτω, πλήττω. γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία Ι 568 ἐκτύπα μὲ τὰς χεῖράς του τὴν γῆν· ὃ ἐποίουν, ὅτε ἐπεκαλοῦντο τοὺς καταχθονίους θεούς· ὡς ἔτεινον τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅτε ἐπεκαλοῦντο τοὺς οὐρανίους ἢ θαλασσίους θεούς. ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ Ἀρφ. Θεσμ. 2 ἀπὸ τὴν

αὐγὴν μὲ γυρίζει καὶ θὰ μοῦ βγάλῃ τὴν ψυχήν μου ὁ ἄνθρ. πρβ. Ἀ. Β. 384 «ἀλοῶν ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἀλοῶντες βόες». ἢ μητέρ' ἠλόησεν (πρβ. μητραλοίας) ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν Ἀρφ. Βάτρ. 149 τὴν μητέρα πληγαῖς συνέκοψε: «τὴν ἐτσάκισε, τὴν ἐστουμπάνισε, τὴν ἐσκότωσε 'ς τὸ ξύλο». πρβ. Ἀ. Β. 379: «ἀλοάσαντα· ἐν τῷ α. Φερεκράτης Ἰπνῷ· ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι (ἀφ' οὗ τὸ ἀλωνίσῃ μὲ τὰ ὑποζ. εὐθὺς νὰ τὸ πωλήσῃ). Τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η».

ἀλογίου δίκη ἦτο κατὰ τοῦ ἄρχοντος τοῦ μὴ δόντος λόγον ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καταθέσεως τῆς ἀρχῆς· ἰδ. Γίλβερτ Ἐγχειρ. Ἀρχ. τοῦ δημ. βίου μτφρ. Ν. Πολίτου σ 283.

ἄλοξ-οκος (α, ἕλκω) ἡ = αὖλαξ, ὦλξ (μόνον κατ' αἰτ. ὦλκα, ὦλκας Ὅμ.) αὐλάκι. ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον ἀμφιτιττυβίζετε Ἀρφ. Ὄρν. 234 μέσα εἰς τὸ αὐλάκι συχνὰ γύρῳ γύρῳ εἰς τὸν βῶλον φωνάζετε τσί τσί τσί. σμαραγδοχαίτας δὲ πόντος ἄλοκα ναΐοις ἐφοινίσσετο σταλαγμοῖς Τιμόθ. Πέρσ. 32 ὁ σμ. πόντος ἐσχημάτιζεν αὔλακα ἐρυθρὰν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ σταλάζοντος ἐκ τῶν πλοίων. πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειῶν νῆστιν ὤλεσεν νόσον Αἰσχ. Ἀγ. 1001 ἡ πλουσία (ἄφθονος) βεβαίως ἀμφοτέρωθεν εἰλημμένη (συναγομένη: ἀμφιλαφὴς) δόσις, ἐκ τοῦ Διὸς (τοῦ κυρίου τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους τοῦ ζωογονοῦντος τὰς ἀρούρας) καὶ ἐκ τῶν ἐπετείων αὐλάκων (ἐκ τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῆς σπειρομένης γῆς), καταστρέφει (ἀποκρούει) τὴν πεῖναν (ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἐτησίας ἀνάγκας). ποῖός τις—ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῆ, ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις Θεόκρ. 10, 6: « πῶς οὐκ ἀργότερος ἔσῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος καὶ οὐκ ἀποτρώγεις τῆς αὔλακος οὐδέν;» Σχ. (οὐδόλως ἐλαττώνεις τὴν αὐλακιάν, ποῦ θερίζεις). ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ Αἰσχ. Χο. 25 δι' αὔλακος, ἣν νεωστὶ ἔκοψεν (ἤνοιξε, κυρ. παθητ.) ὁ ὄνυξ. Εὐρ. Ῥῆσ. 792. βλέπει τε κἀντιδέρκεται δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα Εὐρ. Ἡρ. Μ 164 βλέπει τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀντικρύζει ἀφόβως τὴν ταχεῖαν τοῦ δόρατος αὔλακα (ἣν σχηματίζει τὸ δόρυ ῥιπτόμενον ἐπ' ἀνθρώπινα σώματα). ἄλοκα Νηρεΐας πλακὸς τέμνοντες (δελφῖνες) Ὕμν. Ἀρίον. Bergk. III σ. 81 στ. 15 ἀνοίγοντες (κόπτοντες) αὔλακα ἐν τῇ Ν. πλακὶ (τῇ θαλάσσῃ). Παρὰ Τραγ. ἐπὶ γυναικός, οἷον ἀρούρας σπειρομένης καὶ αὐλακιζομένης. πατρῷαι ἄλοκες Σοφ. Ο. Τ. 1211 αἱ σποραί, αἱ κοῖται τοῦ πατρός. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ Εὐρ. Φοίν. 18 «μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς· μὴ συνέρχου τῇ γυναικί, μὴ παιδοποίει» Σχ., ὅστις παρατηρεῖ ὅτι τὴν τέκνων ἄλοκα «Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς σχιστοὺς λιμένας Ἀφροδίτης καλεῖ» πρβ. Ἀπ Ἐμπεδ. 98. Μτφ. περὶ τῆς διανοίας· βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος Αἰσχ. Ἑπτ. 580 συλλέγων τοὺς καρποὺς τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ του βαθείας αὔλακος (ἣν ποιεῖ βαθεῖαν, ἑπομ. καὶ καρπῶν γόνιμον, ἡ βαθεῖα καὶ ὥριμος σκέψις αὐτοῦ). Τὸ αὖλαξ παρ' Ἡσ. Πινδ. Ἡροδ. Ἀρφ. Θεοκρ.

ἀλουργής 2 πορφύρᾳ βεβαμμένος (κυρ. ἁλί, τ. ἔ. τῇ ἁλίᾳ κόγχῃ, πορφύρᾳ, εἰργασμένος· κατὰ Μ. Ἐ. ἅλὸς ἔργον. Κατὰ τὸν Schultze ὁ γνήσιος τύπος διεσώθη ἐν ἐπιγρ. Σάμου ἀλοργῆν, ἀλοργοῦν, ἀλοργοῦς κττ. Ὅθεν τὸ ἁλουργὴς (-γὸς) συνεκδραμὸν τῷ χιουργής, μιλησιουργὴς γίνεται, ὡς διδάσκει ἡ ἔννοια τῆς λ. ἁλιπόρφυρος, ἐκ τῆς ῥ. ῥεγ- τοῦ ῥέζω (βάπτω), ῥογεύς, ῥῆγος), θαλασσοπόρφυρος. Ἕτερος τύπος ἁλουργός 3. ἁλουργῆ Αἰσχ. Ἀγ. 937 πορφυρᾶ σκεπάσματα, τάπητες. Τὸ χωρίον: καὶ τοῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν (ἐν στ. 927 εἶπε ποικίλοις) θεῶν μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος: καὶ ὅταν πατῶ ἐπὶ τούτων ἐδῶ τῶν πορφυρῶν ταπήτων τῶν ἁρμοζόντων εἰς τοὺς θεούς, (εὔχομαι) κανεὶς νὰ μὴ ῥίψῃ ἐπάνω μου μακρόθεν (κατ' ἄλλους τὸ πρόσωθεν = παρὰ θεῶν, πρβ. στ. 943) βάσκανον ὀφθαλμόν. Περιττὴ ἡ διόρθ. ἁλουργίσιν ἢ ἁλουργέσιν πέπλοις. πρβ. τὰ τῆς συνηθείας: ἔβαλε (τὰ) καινούργια (δηλ. φορέματα), κυριακάτικα, καθημερινὰ κττ.

ἅλς, ἁλός (α) ὁ. 1) ἅλας, ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης συνήθης ὁ πληθ. ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (λ 123), ὁ δ' ἑνικ. μᾶλλον Ἰων. καὶ ποιητ. Ι 214. οὐδ' ἅλα δοίης ρ 455. Θεόκρ. 27, 60: δὲν του δίδεις ἕνα σπυρὶ ἁλάτι, δηλ. οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον. Πρβ. Ἡρόδ. 4, 181. «ποῦ ἅλες; ποῦ τράπεζαι; Δημ. 19, 189 κυρ. τί ἔγινε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ ἁλάτι ποῦ ἐφάγαμεν μαζί; Ὅθεν, τί ἔγινεν ἡ φιλία ἡμῶν; Οἱ ἁλῶν, τραπέζης καὶ σπονδῶν κοινωνήσαντες ἐλέγοντο ὁμοτράπεζοι καὶ ὁμόσπονδοι καὶ ἐθεωροῦντο ἱεροὶ καὶ ἀπαραβίαστοι (ὅθεν ψέγεται ὁ Δημοσθένης ὑπὸ τοῦ Δεινάρχου 1, 24)· ὡς ἱερὰ δὲ ὑπελαμβάνοντο καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα (ὡς καὶ σήμερον)· πρβ. Ἀρχιλ. Ἀπ. 96 ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. Δημ. 19, 191 τοὺς ἅλας παρέβαινον καὶ τὰς σπονδάς. Ὅθεν καὶ ὡς παροιμία παρὰ Ζηνοβ. 1, 62. Ἀποστολ. 2, 10. Πρβ. Πλουτ. 295 Α. ἁλῶν συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον Πλουτ. 94 Α 482 Β. Παροιμ. ἅλας ἄγων καθεύδεις Ζηνόβ. 1, 23 «ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων» πρβ. «ἀλεῦρι ἔχει ἁπλωμένο» ἐπὶ τῶν ἀμερίμνων. ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν ἔνθ' ἔβη Ζηνόβ. 2, 20 «ἀνεμομαζώματα διαβολοσκορπίσματα». ἅλα καὶ κύαμον αὐτ. 1, 24 ἐπὶ τῶν προσποιουμένων, ὅτι γνωρίζουσιν ὅ,τι ἀγνοοῦσι. «ἅλασιν (ἀλλᾶσιν Erasmus) ὕει· ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας» Σουΐδας. Ἡσύχ. Σημ. καὶ τὴν ἅλμην παρὰ Καλλιμ. Ἀπ. 5. ἅλες Διον. Ἁλ. 2, 55 = ἁλυκαί. Πρβ. Ἀρφ. Ἀχ. 760· ἅλας οὐν φέ-

ρεις; ΜΕΓΑΡΕΥΣ. οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε; διότι ἀπὸ τοῦ ἔτους 427 οἱ Μεγαρεῖς ἀπεκλείοντο καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁλῶν (ἁλυκῶν τῶν ἐν τῇ Νισαίᾳ· ὅθεν καὶ ὁ Σχ. «ἐν Νισαίᾳ τῆς Μεγαρίδος ἅλες πήγνυνται»). Μτφ. ἅλες εἶνε ἀστεῖοι, δηκτικοὶ λόγοι Πλουτ. 685 A. 854 C. 'Αθήν. 366 C. 2) ἡ ἅλς, ἁλὸς πολλάκις παρ' Ὁμ. = ἡ θάλασσα· ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς μ 27 ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλός β 261 κυρ. ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς λευκῆς θαλάσσης. εὐχωλὴ δ' ὁμοῦ κωκύμασι κατεῖχε πελαγίαν ἅλα Αἰσχ. Πέρσ. 429 ἀλαλαγμοὶ καὶ κλαυθμοὶ κατεῖχον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης (κυρ. τὴν ἀναπεπταμένην θάλ.).

ἄλσος-εος τό, δάσος ἀφιερωμένον θεῷ, «σύνδενδρος τόπος» Ἡσύχ. ἄλσος δὲ ἔλεγον καὶ «πᾶν χωρίον ἀφιερωμένον θεῷ, κἂν ψιλὸν φυτῶν ᾖ» Σχολ. Πινδ. 'Ο. 3, 31 (πρβ. B 506). Μτφ. πόντιον ἄλσος Αἰσχ. Πέρσ. 113 ἐνν. τὴν τῷ Ποσειδῶνι ἱεραν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν· ἴδ. τὸ χωρίον ἐν λ. πολιαίνω.

ἄλυπος 2 (ῡ) ἄνευ λύπης, ἀπηλλαγμένος λύπης, ἀμέριμνος. ἄλυπος ἄτης Σοφ. 'Ηλ. 1002 κυρ. ἄνευ τῆς ἐκ τῆς ἄτης λύπης (πρβ. ἄχαλκος ἀσπίδων Ο. Τ. 191 = ἄνευ χαλκῶν ἀσπίδων. ἀνήνεμος χειμώνων Ο. Κ. 677. ἄνατος κακῶν αὐτ. 786 ἄνευ ἄτης κακῶν κτλ.). διδάξω ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει Σοφ. Ο. Κ. 1518 ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀνεπηρέαστα ὑπὸ τοῦ χρόνου θὰ ὑπάρχωσί σοι αἰωνίως (ὥς τι κειμήλιον) διὰ ταύτην τὴν πόλιν· «ὑπὸ γήρως μὴ λυπηθησόμενα» ἐξηγ. ὁ Dindorf. (Ἴσως χώρας ἄλυπα, πρβ. στ. 1765).

ἀλύσκω (πρβ. ἀλεύω) ἐπ. ποιητ. χ 363. 382. 'Απ. Ῥ. 2, 72. 4, 57. ἀλύξω Κ 371. τ 558. Αἰσχ. Πέρσ. 95. 'Αγ. 1615. Σοφ. 'Ηλ. 627. 'Αντ. 488. ἀλύξομαι Ἡσ. Ἔργ. 363. ἤλυξα γ 297. 'Απ. Φρυν. Τραγ. 6 σελ 721 Nauck. ἄλυξεν Πίνδ. Π. 8, 16. ἐξ- Εὐρ. Βά. 734. ἀλύξας Αἰσχ. Πέρσ. 102 χορ. ἀλύξαι Θ 243. Θεόκρ. 24, 69. Βίων 10, 7. ἐξαλύξωμαι Σοφ. Αἴ. 656 (καθ' Ἡσύχιον: ἐξαλεύσωμαι). — ἀποφεύγω, ἀποχωρῶ, ἐκκλίνω. οὔπως ἦεν ἀλύξαι χ 460 κανένας τρόπος σωτηρίας (ἀπαλλαγῆς) δὲν ὑπῆρχε. Μετὰ γεν. ἀλ. μόρου Σοφ. 'Αντ. 488. Διάφορον τὸ 'Ηλ. 626 θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις = δίκην θράσους τοῦδ' οὐκ ἀλ.

ἀλύσσω, μόνον ἐν τῷ αἷμα πιόντες ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ Χ 70 ἐκ τῆς πόσεως τοῦ πολλοῦ αἵματος (ὡσὰν) μεθυσμένοι γύρῳ γύρῳ εἰς τὴν καρδιάν των. Ὁ μέλλ. ἀλύξω Ἱπποκρ. 8, 16 L. — ἀλάλυκτο κραδίη Κ. Σμυρν. 14, 24 ἡ καρδία ἦτο τεταραγμένη.

ἄλυτος 2 (ῠ) οὐ λυόμενος, ἀδιάλυτος. Παρὰ Σοφ. 'Ηλ. 230 τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται: ταῦτα (τὰ ἰδικά μου) θὰ εἶνε ἀπὸ τὰ ἀτελείωτα.

ἀλύω, 'Αττ. ἀλύω, (α, τὸ ῠ ἐπ. ἀλλὰ μακρὸν ἐν τέλει τοῦ στίχου ι 398. 'Εμπεδ. 445. 'Απ. Ῥ. 3, 866. Νικ. 'Αλ. 317. ῡ 'Αττ., πρβ. τὸν Λέσβιον τύπον ἀλυίω). Μόνον ἐν. καὶ παρατ. (πρβ. ἄλυς). — εἶμαι τεταραγμένος, εὑρίσκομαι εἰς ἔξαλλον κατάστασιν, εἶμαι ἔξω φρενῶν ἢ ἐκ λύπης (Ω 12. ι 398) ἢ ἐκ χαρᾶς σ 333. Αἰσχ. 'Επτ. 378. Πρβ. Πλουτ. 22 E (καθ' ὃν τὸ ἀλύειν σημ. ὁτὲ μὲν λυπεῖσθαι ὁτὲ δὲ χαίρειν). Ἡ πρώτη σημ. εἶνε συνηθεστέρα. ἀλύουσ' ἀπεβήσετο Ε 352 ἀνεχώρησε τρελλὴ ἀπὸ τὸν πόνον. χερσὶν ἀλύων ι 398 μαινόμενος μὲ τὰς χεῖρας, μανιωδῶς χειρονομῶν. ἀλλ' ἀσθενὴς γὰρ κἀποκερδαίνων ποτοῦ ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος πτέρυγας ἀλύει Εὐρ. Κύκλ. 433 ἀλλὰ (μὲ τὸν πατέρα σου δὲν δύναμαι νὰ συνεννοηθῶ), διότι ἀσθενὴς ὢν (ἀποκαμωμένος ἐκ τῆς οἰνοποσίας) καὶ θεωρῶν κέρδος νὰ πίνῃ ὅ τι περισσεύει ἐκ τοῦ ποτοῦ (τοῦ Κύκλωπος), ἀφ' οὗ κοντὰ εἰς τὴν κύλικα ὡσὰν κοντὰ εἰς ἰξὸν ἐπιάσθησαν τὰ πτερά του, εἶνε ἐκτὸς ἑαυτοῦ. τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων; 'Ορ. 278 διατὶ ἀδημονῶ καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀναπνεύσω; ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν Σοφ. 'Ηλ. 135 ἀφήσατέ με νὰ παραφέρωμαι οὕτως ὑπὸ τῶν θρήνων.

ἀλφάνω (φα) ποιητ. καὶ ἀρχ. 'Αττ. Εὐρ. Μήδ. 298. 'Αρφ. 'Απ. 324 ('Α. Β. 382). Εὐρ. 'Απ. 258 ('Α. Β. 382). ἀόρ. β. ἦλφον Φ 79. ἄλφοι ο 453. ρ 250. γ' πληθ. ἄλφοιν (= ἄλφοιεν;) υ 383 (Bekk. Συνήθης γρ. ἄλφοι). ἄλφῃ 'Αττ. 'Επιγρ. 'Εκ τῆς ἐπιγρ. ταύτης τοῦ 418: ὁπόσην δ' ἂν ἄλφῃ (= εὕρῃ) μίσθωσιν τὸ τέμενος, φαίνεται ὅτι τὸ Ὁμηρ. τοῦτο ῥῆμα ἦτο εὔχρηστον καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ 'Ατθίδι. 'Εντεῦθεν τὸ οὐσ. ἄλφημα = τὸ μίσθωμα, τὸ εὑρὸν (ἀνθ' οὗ οἱ μεταγν. ἔλεγον τὸ εὑρεθέν). — εὑρίσκω, ἀποφέρω κέρδος· φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ Εὐρ. Μ. 298 εὑρίσκουσιν, ἑλκύουσι φθόνον. ὁ δ' ὕμιν μυρίον ὦνον ἄλφοι ο 45 (πωλούμενος) ἤθελεν ἀποφέρῃ ὑμῖν ἄπειρον κέρδος (πολὺ μεγάλην τιμήν). ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι ρ 250 ἵνα μοι ἀποφέρῃ πολὺ κέρδος. ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοιν υ 383 (ἴδ. ἄξιος) εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ, οὗτος ἀλφάνει (οὗτος ἀλφάν. πόσον Hermann: οὑτοσὶ τί ἀλφάνει Cobet) εἶπε δι' ἐμὲ ὁ κ., τί δίδετε (ποίαν τιμὴν προσφέρετε) δι' αὐτόν. οὐ θᾶττον αὐτὴν... ἄγων ἀποκηρύξει τις, ὅ τι ἂν ἀλφάνῃ Εὔπολ. 'Απ. 258 ('Α. Β. 282) δὲν τὴν φέρει τις (ἐκ τῶν τοξοτῶν) ἐδῶ, διὰ νὰ τὴν δώσῃ εἰς ἕνα κήρυκα νὰ τὴν πωλήσῃ ὅσα ὅσα (ὅ τι πιάσῃ); Καὶ μτφ. οἱ εὐγενεῖς βροτῶν πένητες ὄντες οὐδὲν ἀλφάνουσ' ἔτι Εὐρ. 'Απ. 326 ὅταν εἶνε πένητες, δὲν τοὺς πιάνουν πλέον γιὰ τίποτε (δὲν λογαριάζονται).

ἀλφεσίβοιος 3 (ἀλφάνω, πρβ. τιμαλφής: τιμὴν ἀλφάνων). ἀλφεσίβοιοι παρθένοι Σ 593. Ὕμν. 'Αφρ. 119 παρθ. αἳ πολλοὺς βόας ἀλφάνουσι (ἀποφέρουσι κέρδος εἰς τοὺς γονεῖς): δι' ἃς οἱ μνηστῆρες πολλοὺς βοῦς δίδουσιν εἰς τοὺς γονεῖς. ἀλφεσίβοιον (ἀλδεσίβοιον Weckl. οὐ δέον)

ὕδωρ Αἰσχ. Ἰκ. 867 «τὸ ζωοποιοῦν τὰ θρέμματα» Σχ. τὸ βοῦς τρέφον ἢ τοὺς λειμῶνας γονιμοποιοῦν.

ἀλφησταί ἄνδρες α 349 ἐργατικοὶ ἄνδρες, ἐργαζόμενοι εἰς πορισμὸν τῶν ἐπιτηδείων (ἐκ τοῦ ἀλφάνω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄλφι-ἔδω τ. ἕ. ἀρτοφάγοι, οἱ τρώγοντες ἄρτον. πρβ. δερμηστής).

ἄλφιτον (ῐ) τό, χονδρὸν ἄλευρον ἐκ κριθῆς. ἀλφίτου ἀκτή Ὅμ. χονδροαλεσμένη κριθή, πλιγοῦρι. Συνήθ. πληθ. ἄλφιτα ἄλευρον κρίθινον, ἄρτος κρίθινος, ψωμί. τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Ἀρφ. Νεφ. 648 διὰ νὰ βγάζω τὸ ψωμί; εἴ τι κήδῃ τῶν πατρῴων ἀλφίτων 106 ἐὰν ἔχῃς φροντίδα τινὰ «γιὰ τὰ ψωμιὰ τοῦ πατέρα σου», ὅπου ὑπὸ τοῦ Σχ. ἡ χρῆσις τοῦ ἀλφίτων ἀντὶ τοῦ χρημάτων χαρακτηρίζεται ὡς «ἄγροικος». — ἐπ' ἀλφίτου πίνειν Ἐπίνικ. Ἀπ 1 «ἔπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιτα ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ» Ἀθήν. 432 Β· ὅθεν καὶ τὸ ῥ. ἐπαλφιτόω = ἐπ' ἀλφίτου πίνω. ‖ τῶν ἀλφίτων ἐποιοῦντο χρῆσιν αἱ κανηφόροι εἰς ἐπίπασιν τῆς κόμης ὡς «πούδρας» Ἀρφ. Ἐκκλ. 732.

ἄλφοι ἴδ. ἀλφάνω.

ἀλωή (ἀλφή, ἄ) ἡ, Δωρ. ἀλωά, ἀλώνιον ‖ τόπος ὁμαλὸς καὶ καλλιεργημένος, ὅθ. κῆπος, ἄμπελος· ἴδ. γουνός.

ἀλώπηξ-εκος ἡ (ἀ), ἡ γεν. καὶ ἀλώπηκος Ἀναν. 5. δοτ. πλ. ἀλωπήκεσσι Ὀππ.Κυν. 1, 433. — ἀλωποῦ. ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνειν Σόλων π. Πλουτ. Σόλ. 30 ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τῆς ἀλώπεκος: εἶνε πανοῦργος. ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν. . κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως· πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν «κερδαλέαν καὶ ποικίλην» Πλ. Πολ. 365 C ἐπειδὴ τὸ φαίνεσθαι (ἡ δόξα, τὸ ἐξωτερικόν, τὸ πρόσχημα) ἐξουσιάζει τὴν εὐδαιμονίαν (δηλ. ἐκ τοῦ δοκεῖν ἐξαρτᾶται ἡ εὐδ.), πρέπει νὰ τραπῇ τις ὅλως διόλου εἰς τοῦτο· ὡς πρόθ. μὲν καὶ καλλωπισμὸν νὰ ζωγραφήσω γύρω γύρω περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς, νὰ σύρω δὲ ὄπισθέν μου τὴν ἀλώπεκα τὴν κερδ. καὶ ποικίλην τοῦ σοφ. Ἀρχιλόχου (ἴδ. Bergk. Ἀρχιλ. Ἀπ. 89, 5 = ΙΙ σ. 409). «ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει· ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων» Διογ. 1, 75 τ. ἕ. ἐν ᾧ ὁ βοῦς ὤφειλε νὰ ἐλαύνῃ τὴν ἀλώπεκα, γίνεται τοὐναντίον ὡς ἐκ τῆς πανουργίας τῆς ἀλώπ. «ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται· ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων» Ζηνόβ. 1, 71. ἐκπεφευγὼς (Λύσανδρος) τοῦτο τὸ περίακτον· οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες Πλουτ. Σύγκ. Σύλλα καὶ Λυσ. 3, ὅπερ ἑρμηνεύει ὁ Αἰλιανὸς ἐν Ποικ. Ἱ. 13, 9: «Λύσανδρον τὸν Λακεδαιμόνιον ἐν τῇ Ἰωνίᾳ.. φασί.. διατεθρύφθαι τὸν βίον. Λάμια γοῦν ἡ Ἀττικὴ ἑταίρα εἶπεν· οἱ ἐκ τῆς Ἑλλάδος λέοντες ἐν Ἐφέσῳ γεγόνασιν ἀλώπεκες». ‖ ἀλωπεκία· κόρσῃ φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ Καλλίμ. Ὕμν. Ἀρτ. 79 ἀλώπηξ («πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον» Σχ.) ἐνιδρυθ. ἐν κροτάφῳ ἀνδρὸς (ἐξαπλωθεῖσα) κατέφαγε τὴν κόμην του. Ὁ Schneider διώρθ. ἀπενείματο, ὃ δικαίως κατέκρινεν ὁ Cobet, ἅτε δὴ τοῦ ἐπινέμεσθαι κυριολεκτουμένου ἐπὶ νόσου, ὡς ἐπὶ τοῦ πυρὸς κττ. Ὁμοίως Ἡρώνδας 7, 72.

ἁλώσιμος 2 ἁλῶναι δυνάμενος, εὔληπτος, εὐκόλως δυνάμενος νὰ κυριευθῇ. τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ, πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Σοφ. Φιλ. 863 ὅ τι εἶνε καταληπτὸν εἰς τὴν σκέψιν μου (ὅ τι ἐγὼ σκεπτόμενος δύναμαι νὰ καταλάβω) εἶνε ὅτι κόπος, ὁ ὁποῖος δὲν παρέχει φόβον (ἀκίνδυνος), εἶνε τὸ ἄριστον. ἁλώσιμος παιάν Αἰσχ. Ἑπτ. 622 ὁ ἐπὶ τῇ ἁλώσει (τῆς πόλεως νικητήριος) παιάν. ἁλώσ βάξις Ἀγ. 10 εἴδησις περὶ τῆς ἁλώσεως.

ἅμα (ᾰᾰ), Δωρ. ἁμᾷ (πρβ. παντᾷ κρυφᾷ), ἐπίρρ. καὶ πρόθ. 1) ἐπίρρ. μαζί, πάντες ἅμα Α 495 ὅλοι μαζί. ἅμα ἄμφω Ὕμν. Δήμ. 15 καὶ οἱ δύο μαζί. ἀπικνέονται ἐς Σάρδις ἅμα ἀγόμενοι ἀδελφεήν Ἡρόδ. 5, 12 κἀλλ. φέροντες μαζί των. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες υ 175 καὶ συχν. μαζὶ ἠκολούθουν ‖ χρον. συγχρόνως, ἅμα οἰμωγὴ καὶ εὐχωλή Θ 64 συγχρόνως οἰμ. καὶ εὐχ. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω Γ 109 (βλέπει) συγχρόνως ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω (τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθόν). σοφός τ' ἂν κἀγαθὸς κεκλῆσθ' ἅμα Σοφ. Φιλ. 119 θὰ ὀνομάζησαι συγχρόνως καὶ σοφὸς καὶ ἀνδρεῖος. Ἑπομένου τοῦ δέ· ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον Τ 242 ἀκόμη δὲν εἶχε λεχθῇ ὁ λόγος καὶ τὸ ἔργον εἶχε τελειώσῃ, ὅπου ὁ Passow γρ. τε ἀντὶ τοῦ δὲ παραβάλλων ε 262. Ἡρ. 3, 135. Μόνον ἐν Ι 519: νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη, χάριν ζωηροτέρας ἀντιθέσεως εἶπεν ὁ Ὅμ. οὕτως ἀντὶ τοῦ καὶ ὄπισθεν ἄλλα ὑπέστη. Ἀλλ' ἐν Τ 242 τοιαύτη ἀντίθ. δὲν ὑπάρχει. Πρβ. ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον εὐθὺς ὡς ἐλέχθη ὁ λόγος καὶ ἔγινε τὸ ἔργον. Πληρέστερον Ὕμν. Ἑρμ. 46. Μετὰ τοῦ μὲν δέ: ἅμα μέν.. ἅμα δέ Ξεν. Ἑλλ. 3, 1 καὶ συχν. ἐν μέρει μέν, ἐν μέρει δέ. — Πρὸς δήλωσιν δύο συγχρόνων πράξεων· ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ τριηράρχους καθίσταμεν Δημ. 4, 36 μόλις ἔχομεν ἀκούσῃ τι καὶ διορίζομεν τρ. ἅμα ἠγόρευε καὶ πέμπει Ἡρ. 8, 5 Ἡ αὐτὴ σχέσις ἐκφράζεται, ἐκφερομένης τῆς πρώτης προτάσεως διὰ τοῦ ἅμα καὶ μετοχῆς: ἅμα εἰπὼν ἀνέστη Ξεν. Ἀν. 3, 1, 47 = ἅμα εἶπε καὶ ἀνέστη: εὐθὺς ὡς ὡμίλησεν, ἐσηκώθη. τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης ἐπεβοήθουν Θουκ. 2, 5 εὐθὺς ὡς ἦλθεν (ἐλέχθη) ἡ εἴδησις, ἔτρεχον πρὸς βοήθειαν. 2) πρόθ. μετὰ δοτ. ἅμ' ἠοῖ Ὅμ. = ἅμα ἕῳ Θουκ. 1, 48 μὲ τὰ χαράγματα. ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι Ὅμ. συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο κ 98 ὁμοίως, ἴσα (ἰσοταχῶς) ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀνέμου. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ Ἀρφ. Θεσμ. 148 φορῶ τὸ ἔνδυμα συμφώνως μὲ τὰς ἰδέας μου. τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας (διαγιγνώσκων ὑμᾶς) Ἱππ. 519 «ἐπὶ γήρως οὐδῷ (ὑμᾶς) καταλείποντας (αὐτούς) Σχ. τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθάοντα, Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί, σεβίζομαι Ἐμπεδοκλ. Ἀπ. 112 (Diels) εὐθὺς ὡς μὲ τούτους (τοὺς ὀπαδούς), ἄνδρας καὶ γυναῖκας, φθάσω εἰς τὰς ἀνθούσας πόλεις, μοὶ προσφέρουν τὰ σεβάσματά των. εἴ τινες.. σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ἱππεῦσιν ἅμα θηρῷεν Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 12. ἅμα σὺν Βάκχαις Εὐρ. Ἴων. 717. — Ἔστι δέ τις ἐκεῖ — κατευναστὴς καὶ ψυχοπομπός, ὥσπερ ὁ ὕπνος (Haupt: ὥσπερ οὗτος)· «οὐ γάρ με Νὺξ ἔτικτε δεσπότην λύρας, οὐ μάντιν οὐδ' ἰατρόν, ἀλλὰ θνητὸν ἅμα (ἀλλ' ὀνήτορα Bergk· μᾶλλον ἀλλ' εὐνάτορα τ. ἔ. κατευναστὴν μετὰ τοῦ Jacobs) ψυχαῖς».

ἀμαθής 2 (αα) ὁ οὐδὲν μαθών, ἀπαίδευτος, ἀνεπιστήμων. Ἡρ. 1, 33. γαπόνος δ' ἀνὴρ πένης, εἰ καὶ γένοιτο μὴ ἀμαθής (Lobeck: κἀμαθής) Εὐρ. Ἰκ. 420 καὶ ἀμαθὴς ἂν δὲν εἶνε: καὶ ἂν ἤθελεν ἔχῃ μάθησιν. ῥᾷον οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες δεξιοὶ κέκληνται ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοί Θουκ, 3, 82 (ἴδ. δεξιός). ἀμαθέστεροι τῶν νόμων ἀξιοῦσιν εἶναι 3, 37. 4 ὁμολογοῦσιν, ὅτι γνωρίζουν ὀλιγώτερα ἀπὸ τοὺς νόμους· πρβ. 1,84. Καὶ ἐπὶ πραγμ. ὄνειδος ἀμαθές Εὐρ. Ἰφ. Ἀ. 999 ὄν. προερχόμενον ἐκ τῆς ἀγνοίας τῶν πραγμ. Ἄλλοι: ὄνειδος ἀγροῖκον, ὄν. σκαιῶν. θορύβῳ πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ Ὀρ. 905 πεποιθὼς εἰς τὸν θόρ. καὶ εἰς τὴν ἐξ ἀμαθείας προερχομένην (σκαιὰν) παρρ. του. ‖ παθ. ἄγνωστος. ὁ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σός γ' ἀμαθὴς οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς Εὐρ. Ἴων. 916 ὁ δ' ἐμὸς παῖς καὶ σός, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσουν τοὐλάχιστον οἱ γονεῖς του, ἐχάθη ἁρπαχθεὶς ὑπὸ τῶν ὀρνέων.

ἀμαθύνω (ῡ) μεταβάλλω εἰς ἄμμον (ἄμαθον), κόνιν, ἀφανίζω, φθείρω. σιγῶν ὄλεθρος καὶ μέγα φωνοῦντα ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει Αἰσχ. Εὐμ. 936 σιωπηλὸς ὄλεθρος καὶ μεγαληγοροῦντα (μέγα κομπάζοντα) δυσμενεῖ ὀργῇ (τῶν Ἐρινύων) ἀπόλλυσι. κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν Ὕμν. Ἑρμ. 140 ἐσκόρπιζε τὴν μέλ. κόνιν (ὥστε νὰ μὴ φαίνηται τίποτε). ἐκ κυλίκων ἐπέχευεν ὕδωρ· ἀμάθυνε δὲ χαίτην Ἀνθ. 5, 281 διεσκόρπισε (διέλυσε) τὴν (πόνῳ συμπλεχθεῖσαν) κόμην. οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι («ἄμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι» Σχ.) Θεόκρ. 2, 26 οὕτω καὶ ὁ Δ. νὰ δαπανήσῃ κατὰ μικρὸν τὴν σάρκα του ἐν τῇ φλογί.

ἀμαιμάκετος-η-ον (μακρός, μῆκος: α-μαχετος: μαιμάω) πολὺ μακρός· ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηός ξ 311. Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν πεφνέμεν Ζ 179 ἀκαταγώνιστον.

«**ἄμαλα**· τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα Αἰσχύλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ» Ἡσύχ. ἴδ. Ἀπ. 214. Ὁ Ἑρμᾶννος πιθανῶς ἔγρ. ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 855: σοῦσθ' ὀλοαὶ μέγ' ἐπ' ἄμαλα (ὀλύμεναι ὀλόμεν' ἐπ' ἀμίδα χ/φα) σπεύδετε ὀλεθριώτατα ἐπὶ τὴν ναῦν.

ἀμαλάπτω ἀμαλδύνω, ἀφανίζω Σοφ. Ἀπ. 427. Λυκόφρ. 34. Οὕτω γρ. νῦν καὶ ἐν Αἰσχ. Προμ. 929: εἰσορῶσ' Ἰοῦς (παρθενίαν) ἀμαλαπτομέναν (Weil: γάμῳ δαπτομέναν) ὁρῶσα τρυχομένην (ἀφανιζομένην) τὴν παρθενίαν τῆς Ἰοῦς.

ἅμαξα Ἀττ., Ἰων. καὶ ἐπ. ἄμαξα-ης (αμ-, ἅμα ἄξων), τετράτροχος φορτηγὸς ἅμαξα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ δίτροχον πολεμ. ἅρμα. ἀμαξάων ἐπάειραν Η 426 τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν ἔθεσαν ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν· συνών. τῷ ἀπήνῃ. — ἅμ. τετράκλινοι Λουκ. Τόξ. 46 ἔχουσαι τέσσαρα καθίσματα. — Παρ. ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν (ἐνν. ἕλκει) Διογεν. 3, 30 ἐπὶ τῶν ἀντιστρόφως τι ποιούντων. — βοᾷς ῥητὰ καὶ ἄρρητ' ὀνομάζων, ὥσπερ ἐξ ἁμάξης Δημ. 18, 122 «ἐν ταῖς πομπαῖς προσωπεῖά τινες φοροῦντες ἀπέσκωπτον τοὺς ἄλλους, ὡς ἐν ἑορτῇ παίζοντες, ἐπὶ ἁμαξῶν φερόμενοι» Σχ. «Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι» Ἁρποκρατ. καὶ οὐδ' ἂν Διονύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύσαιτο, ὥσπερ ἐν ἁμάξαις εἶδόν ποτε παρ' ὑμῖν ἐγώ Πλ. Νόμ. 636 Β καὶ οὐδὲ τὰ Διον. ἤθελον ἀπαλλάξῃ τῆς ποινῆς αὐτόν, ἔχοντα αὐτὰ ὡς πρόφασιν, ὅπως ἐγὼ εἶδόν ποτε ἐν ἁμάξαις παρ' ὑμῖν (πολλοὺς μεθύσους κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην). ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων Λουκ. Εὐν. 2 τ. ἔ. αἱ βλασφ. ἃς ἐξετόξευσαν ἐναντίον ἀλλήλων. ἦσαν τόσον πολλαί, ὥστε ἠδύναντο νὰ γεμίσουν ὁλοκλήρους ἅμ. ‖ ἡ ἁμαξιτός, ἡ λεωφόρος ὁδός. ἐν γὰρ ἁμάξῃ παμφόρῳ αἰζηῶν εἰνοδίῃ τέταμαι Ἀνθ. 7, 479 εἶμαι ἐξηπλωμένη (κεῖμαι) ἐν τῇ ὁδῷ ἐπὶ τῆς ἁμαξιτοῦ τῶν ἀνθρώπων τῆς τὰ πάντα φερούσης. Ἀλλὰ τὸ αἰζηῶν παρέχει δυσκολίαν

ἁμαξιτός Ἀττ., ἐπ. καὶ λυρ. ἀμαξιτός, ἡ ἐνν. ὁδός, «ἁμάξαις διαπορευτὴ ὁδός» Ἡσύχ. δρόμος ἁμαξιτός. πλαγχθεὶς πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτοῦ Εὐρ. Ῥῆσ. 283 ἀπομακρυνθεὶς ἐκ τῆς πλατείας καὶ πεδινῆς ἁμαξιτοῦ (ὁδοῦ). εἰσβάντες ἦμεν δίκροτον εἰς ἁμαξιτόν Ἠλ. 77 εἰσβάντες εἰς τὰς διπλᾶς τροχιὰς ἔχουσαν (ὅπου δύο ἅμαξαι δύνανται νὰ κροτῶσι) ἁμαξ. ἐπορευόμεθα. μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν Πίνδ. Π. 4, 247 ἴδ. νέομαι.

ἁμαρτάνω (ἀμὰν, α στερητ. καὶ ῥ. μερ-, πρβ. μέρος). ἁμαρτήσομαι (ἐνεργ. ἁμαρτήσεις, ὀρθότ. -ήσῃ, Ἀπόφθ. Χίλωνος παρὰ Στοβ. 1 σ.87 Mein. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλὰ δι- Ἱπποκρ. 9, 264. ἐξ- 2, 420 L). ἥμαρτον (εὐκτ. ἁμάρτοιν Κρατῖν. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.), ἐπ. ἤμβροτον μόνον ὁριστ. πολλ. Ὅμ. ἀπαρφ. ἀμβροτεῖν Ἡσύχ. ἀμ-

βρότην Ἐπιγρ. Μυτιλ. (ἡμάρτησα μτγ. ἁμαρτήσας Ἐμπεδ. Ἀπ. 15, 4 = ὁμαρτήσας. ἁμαρτήσασθαι Ἀριστείδ. 2, 86 Dind. ἀντὶ τοῦ ἡμαρτῆσθαι). ἡμάρτηκα. ἡμαρτήθη Θουκ. 2, 65. ἁμαρτηθέντα Ξεν. Ἀν. 5, 8, 20. ἡμάρτηται Θουκ. 3, 56. ἡμαρτημένος Σοφ. Ο. Κ. 439. Εὐρ. Τρ. 1028. Ἀπ. Μενάνδ. 1089 (Στοβ. Ἀνθ. 20, 5). ἡμάρτητο Λυσ. 31, 20. Θουκ. 7, 18. — ἀποτυγχάνω (τοῦ σκοποῦ), δὲν ἐπιτυγχάνω. ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός Κ 372 ἑκουσίως δὲν τὸν ἐπετύγχανε. Αἰσχ. Σοφ. πεζ. κατὰ γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς (= τοξεύων) οὐκ ἂν ἁμάρτοις Σοφ. Αἴ. 154 ὅταν ῥίπτῃς βέλη ἐναντίον μεγάλων ἀνδρῶν, δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποτύχῃς. — Γενικώτερον, ἀποτυγχάνω, στεροῦμαί τινος, χάνω. χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς ι 512 ἐκ (διὰ) τῶν χειρῶν τοῦ Ὀδ. θὰ χάσῃ τὰ μάτια του. ἡμάρτομεν Βοιωτίας Ἡρ. 9, 7 ἐχάσαμεν τὴν Β. τῆς τύχης ἡμάρτανον Εὐρ. Τρ. 639 ἀπετύγχανον (ἐστερούμην) τῆς εὐτυχίας: ἔχανα τὴν εὐτ. — οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ η 292 οὐδόλως ἀπέτυχεν ὀρθῆς (νοήμονος) σκέψεως· ἄλλοι: οὐδόλως ἀπεπλανήθη τοῦ ἀγαθοῦ φρονήματος. οὐχ ἡμάρτανε μύθων λ 511 δὲν ἀπετύγχανε τοῦ ὀρθοῦ ἐν τοῖς λόγοις του: δὲν ἦτο ἁμαρτοεπής. ἥμαρτε τῆς ὑμετέρας γνώμης Ἀντιφ. 5, 6 ἐξέπεσε τῆς ὑμ. εὐνοίας· ἀλλὰ γνώμης ἁμαρτάνει Θουκ. 1, 33 ἀποτυγχάνει τῆς ὀρθῆς κρίσεως, πλανᾶται· πρβ. σφάλλομαι. Ἀλλ' ἐν 6, 78 εἰ γνώμῃ ἁμάρτοι: ἐὰν ἀποτύχῃ εἰς τὸν ὑπολογισμόν του (δηλ. κακωθῆναι μὲν τὰς Συρ., περιγενέσθαι δ' αὐτὸς ἕνεκα τῆς αὐτοῦ ἀσφαλείας). Κατ' ἄλλους τὸ γνώμῃ = ἐπιθυμίᾳ. Τὸ δὲ Ω 68 οὔτε φίλων ἡμάρτανε δώρων: οὐδόλως ἄφινε νὰ λείπουν τὰ φίλα δῶρα: οὐδόλως παρημέλει νὰ προσφέρῃ φίλ. δῶρα. ‖ ἁμ. τί τινος: οὐκ εἰκὸς ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτο Σοφ. Φιλ 230 δὲν εἶνε εὔλογον ν' ἀποτύχω ἐγὼ τούτου (τῆς προσηγορίας) παρ' ὑμῶν. Πρβ. ὡς ἐγὼ μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον Ἠλ. 1320 δὲν ἤθελον ἀποτύχῃ εἰς ἓν ἐκ τῶν δύο. ἵνα μὴ τῷ κοινῷ κατ' αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων στῶμεν μηδὲ δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι Θουκ. 1, 33 μηδὲ ἐκ τῶν δύο ἀποτύχωσι νὰ προφθάσωσι τὸ ἕν, ἢ νὰ βλάψωσιν ἡμᾶς ἢ νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἑαυτούς (ὅπου τὸ δυοῖν = δυοῖν θάτερον. Πρβ. Ἀνδοκ. 1, 20. Δημ. 19, 151. Περὶ ἄλλων ἑρμηνειῶν ἰδ. Ἑρμηνευτικὰ καὶ Διορθ. π. Θουκυδ. ἐν Ἐπετηρίδι τοῦ ἐθν. Πανεπ. 1903. τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα Σοφ. Ο. Τ. 621 ἡ μὲν πρᾶξις τούτου θὰ ἔχῃ ἐκτελεσθῆ, ἡ δὲ ἐμὴ θὰ ἔχῃ ματαιωθῆ. ‖ καὶ μετ' αἰτ. συστοίχου· αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον Χ 154 ἔπταισα εἰς τοῦτο: ὑπέπεσα εἰς τοῦτο τὸ ἁμάρτημα. τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτών Σοφ. Φιλ. 1249. Ἀρφ. Σφ. 515. Εἰρ. 668. Θουκ. 1, 39. Τὸ δὲ ἐν Ἡρ. 7, 139 οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τἀληθὲς διορθωτέον ἢ τἀληθέος κατὰ Schaefer ἢ ἄλλως. ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Σοφ. Αἴ. 1095 ὅταν ἀπὸ τοὺς θεωρουμένους εὐγενεῖς ξεφεύγουν τοιαῦται λέξεις εἰς τοὺς λόγους των (ἐν ᾧ ὁμιλοῦν). — Παθ. εἰ ἡμάρτηται Θουκ. 3, 56 = εἰ ἁμαρτία γεγένηται. τὰ ἡμαρτημένα Σοφ. Εὐρ. συχν. = τὰ γεγενημένα ἁμαρτήματα. ἃ πολλῷ ἐλάττονας βλάβας ἁμαρτανόμενα ποιεῖ τῶν περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανομένων Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 9 ἅτινα πλημμελῶς γινόμενα προξενοῦσι πολὺ μικροτέρας βλάβας παρὰ τὰ πλημμελῶς γινόμενα εἰς τὴν πόλιν. ἄλλα πολλὰ ἡμαρτήθη Θουκ. 2, 65 = ἄλλα πολλὰ ἁμαρτήματα ἐγένετο. φόνου δὲ ἁγνὸν καὶ πάντων τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰς τὰ θεῖα ἁμαρτανομένων Πλ. Νόμ. 759 C νὰ εἶνε δὲ ἁγνὸς φόνου καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων τῶν διαπραττομένων εἰς τὰ θεῖα. κακὰς τὰς ἄλλας (πόλεις καὶ πολιτείας) καὶ ἡμαρτημένας (καλῶ) Πλ. Πολ. 449 A πλημμελεῖς. ἔργων ἁμαρτανομένων Θουκ. 3, 67 = μεμπτῶν ὄντων ‖ ⟨Νείκεϊ θ' Diels⟩ ὅς κ' ἐπίορκον ἁμαρτήσας (= ὁμαρτήσας, πρβ. ἁμαρτῇ) ἐπομόσσῃ Ἀπ. 115, 4 Ἐμπεδ. καὶ ὅστις κατ' ἐπακολούθησιν ἔριδος ὁρκισθῇ ψευδῆ ὅρκον. Ὁμοίως ἁμαρτεῖν = ὁμαρτεῖν Βακχυλ. 17, 46. Ἡρώνδ. 4, 95.

ἁμαρτῇ ἐπίρρ. (αμ) = ὁμαρτῇ, συγχρόνως, ὁμοῦ: «ἅμα, κατ' ἐπακολούθησιν» Ἡσύχ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ἕποντο Σ 571 ἐκεῖνοι δὲ συγχρόνως πλήττοντες τὸ ἔδαφος συνώδευον αὐτὸν μὲ χορὸν καὶ ἰυγμόν. Ε 656 κἀλλ.

ἁμάρτημα τό, σφάλμα, πλημμέλημα. ἀφικόμενος εἰς τὰ ἁμαρτήματα Λυσ. 6, 19 ἐλθὼν εἰς τὸν τόπον, ὅπου διέπραξε τὰ ἁμαρτήματα.

ἁμαρτία ἡ, δόξης ἁμαρτίᾳ Θουκ. 1, 32 = δόξης ἡμαρτηκότες, ἀπὸ ἐσφαλμένην κρίσιν. ἁμαρτία λέχους Εὐρ. Βάκχ. 29 ἴδ. ἀναφέρω· ἁμαρτίης αἰτίη ἡ ἀμαθίη τοῦ κρείσσονος Δημοκρ. Ἀπ. 83 ἡ ἄγνοια τοῦ καλλιτέρου εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἀποπλανήσεως. ἀλλ' ὦ τέκνον μοι Μητρίχη (Μητρί, τὴν) μίαν ταύτην ἁμαρτίαν δός Ἡρώνδ. 1, 61 πιάσε πῶς τὸ 'καμες γιὰ μένα, ἂς ἔχω ἐγὼ τὴν μίαν μόνην ταύτην ἁμαρτίαν σου.

ἀμαρτύρητος (α- μαρτυρητός, μαρτυρεῖν) 2 οὐ μεμαρτυρημένος. θυμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις, ὡς παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι φήμην κακὴν λαβόντας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 290 ὁ εὐκλ. σύζυγός μου δὲν ἔχει ἀνάγκην μαρτυρίας, ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποφασίσῃ νὰ σώσῃ τὰ τέκνα του, ἂν ἤθελον ἀποκτήσῃ φήμην ἐπὶ δειλίᾳ.

ἀμαυρός (ἀμαλός † ἀμυδρός;) σκοτεινός, ἀσθενής. λαβοῦ γερῶν καὶ πέπλων, ὅτου λέλοιπε ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 124 πιάσου ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ φορέματα (παντὸς) ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ ἀδύνατον ἴχνος τῶν ποδῶν ἔχει ἀποκάμῃ. ἀμαυρῷ κώλῳ Σοφ. Ο. Κ.

182. πρβ. ἀμαυραῖς χερσίν 1639. Ὁμοίως ὁ Εὐρ. εἰς τὸν τυφλὸν ἀποδίδει τυφλὸν πόδα καὶ τυφλὴν χεῖρα Φοιν. 834 καὶ 1699 εἰς παράστασιν τοῦ τυφλοῦ τοῦ ψηλαφῶντος διὰ τῶν χειρῶν (καὶ ἀναλόγως διὰ τῶν ποδῶν). Μτφ. ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς μ' ἐκ φρενὸς ἀναστένειν Αἰσχ. Ἀγ. 551 ὥστε πολλάκις ν' ἀναστενάζω μέσα ἀπὸ τὴ μαύρη καρδιά μου (πρβ. τὸ Ὁμ. φρένες ἀμφιμέλαιναι). Ὁμοίως σχεδὸν Χο 156: κλύε, ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός μέσα ἀπὸ τὴ μαύρη (ὡς ἐκ τῆς λύπης) καρδιά σου· εἰ καὶ ἄλλοι ἐξηγοῦσιν ἐνταῦθα κατὰ τὸν Σχ. ἐκ τῆς ἀσθενοῦς («ὅτι σκιὰ οἱ νεκροί») ψυχῆς σου. Πρβ. καὶ τὰ ἡμέτ. «μαῦρος καὶ σκοτεινός, ὅλα τὰ βλέπω μαῦρα καὶ σκοτεινά» κτλ. ἀμαυρᾶς μάστακος προσφθέγμασι Λυκόφ. 687 «ἰσχνῆς καὶ λεπτῆς, ἀσθενοῦς στόματος λαλιαῖς» Σχ.

ἀμαυρόω ἀμαυρὸν ποιῶ. ἀμαυροῦσθαι σκότῳ Αἰσχ. Πέρσ. 226 ἴδ. μαυρόω.

ἀμάω (ᾰμ-) ὁμαλόν· θερίζω. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν ι 135 πολὺ βαθὺ λήϊον ἤθελον θερίζῃ πάντοτε κατὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον, «ς' τὸν καιρό». τἀλλότριον ἀμῶν θέρος Ἀρφ. Ἱππ. 392 «τοὺς ἀλλοτρίους πόνους (τοὺς τοῦ Δημοσθένους ἐν Σφακτηρίᾳ ὁ Κλέων) καρπούμενος» Σχ. ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται Ἡσ. Θεογ. 599 τρυγοῦν τὸν ξένον κόπον (καὶ τὸν βάζουν) εἰς τὴν κοιλιάν των. Μτφ. φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε τῆνος ἀμάσῃ Καλλιμ. Ὕμν. Δήμ. 138 ἵνα, ὅστις ἔσπειρεν (ὀργώσας τὴν γῆν), ἐκεῖνος θερίσῃ. οὔποτ' ἐλπίσαντες καλῶς ἤμησαν Αἰσχ. Ἀγ. 1028 παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα (ἐν ᾧ ποτὲ δὲν τὸ ἤλπισαν) «ἐπλούτησαν ὡς ἐκ θερισμοῦ»· κυρ. ἔκαμαν καλὸν (ἄφθονον) θέρος: ἔκαμαν τὴν τύχην των. τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα Πλουτ. 210 Α θερίζομεν τοὺς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας: ἀποκτῶμεν τὴν ἐλ. Ἑλλάδος ἀμώων ἄγαμον στάχυν Ἀνθ. 9,362 (ἴδ. ἄγαμος). κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων ἀμᾷ κοπίς (Jortin: κόνις) Σοφ. Ἀντ. 601 (τὸ φῶς, τὴν Ἀντιγόνην, ὅπερ ἦτο ἐξηπλωμένον ὑπὲρ τὴν ἐσχάτην ῥίζαν τοῦ οἴκου τοῦ Οἰδίποδος) κατακόπτει ἡ φονικὴ τῶν καταχθονίων θεῶν κοπίς. 2) Μέσ. θερίζω Ἡσ. Ἔργ. 775 κἀλλ. ‖ συλλέγω, συνάγω, μαζεύω. πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε ι 247 «συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών» Εὐστάθ. ἀφ' οὗ ἐμάζευσε τὸ γάλα. ἂν ἐπί οἱ βαθύκολπος ἀμάσατο νύμφα Ἀνθ. 7, 446 ἣν (γαῖαν) συνεσώρευσεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ βαθ. νύμφη. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ τὸ ἐνεργ. αὐτ. 7, 241.

ἄμβασις ἡ = ἀνάβασις. πᾶσα δ' ὁρμᾶται ἄμβασις Σοφ. Ο. Κ. 1070 πάντες οἱ ἀναβάται (ἱππεῖς) ὁρμῶνται (σπεύδουσιν ἀπὸ ῥυτῆρος).

ἀμβλακεῖν, ἀμβλακίσκω Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀμπλακεῖν, ἀμπλακίσκω.

ἀμβλύνω (ῡ), ἀμβλυνῶ, ἤμβλυνα, ἠμβλύνθην, ἤμβλυμμαι· ποιῶ τι ἀμβλύ, ἀφαιρῶ τὴν ὀξύτητά τινος. θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται Αἰσχ. Ἑπτ. 829 οἱ χρησμοὶ (οἱ λόγοι τῶν θεῶν) δὲν χάνουν τὴν δύναμίν των. τῆς ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι Θουκ. 2, 87 νὰ ταπεινώνεται ἐκ τῆς τυχαίας ἐκβάσεως. ἴδ. κράτος.

ἀμβλύς 3 ἀντίθ. τῷ ὀξύς, ἀδύνατος, θαμβός, νωθρός· καθ ὕλην οἷα Δήλιος κυρτεὺς ἐν τῇ θαλάσσῃ τὠμβλὺ τῆς ζοῆς τρίβων Ἡρώνδ. 3, 51 διερχόμενος (κατατρίβων) τὴν ὀκνηρὰν ζωήν του (κυρ. τὸ ὀκνηρὸν μέρος τῆς ζωῆς του) μέσα εἰς τὸ δάσος, ὡς Δ. κυρ. μέσα εἰς τὴν θάλασσαν.

ἀμβλωπός 2 = ἀμβλυωπός. δακρύων βίος ἀμβλ. Αἰσχ. Εὐμ. 956 οὕτω πλήρης δακρύων, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ γίνονται ἀμβλεῖς.

ἀμβολά ποιητ. = ἀναβολή, ὃ ἴδε.

ἀμβολάδην ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀναβολάδην, μετὰ κοχλασμοῦ, μετ' ἀναβρασμοῦ, ἐπιζέοντος ὕδατος Φ 364. Ἡρ. 4,181. Μτφ. ἅδεται ἀμβ. νιν ὀμφαὶ κώμασαν Πίνδ. Ν. 10, 36 ᾔδεται εὐφημίαι «ἀνατεταμένως τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς» (Σχ.) ἐξύμνησαν αὐτόν. Κατὰ τὸν Dissen τὸ ἀμβολ. σημ. οἷον προοιμίῳ τινὶ μουσικῷ (τῶν Ὀλυμπ. ἐγκωμίων).

ἀμβολογήρα ἡ = ἡ ἀναβάλλουσα τὸ γῆρας. Σπαρτιατικὸν ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης». Ὡς σχόλιον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὁ εἰς Ἀφροδίτην ὕμνος «Ἀνάβαλ' ἄνω τὸ γῆρας, ὦ καλὰ Ἀφροδίτα» ἴδ. Πλουτ. Συμπ. 3, 6, 4 καὶ Bergk III σ. 656.

ἀμβροτόπωλος 2 ἐπίθ. (Εὐρ. Τρ. 536) κατ' ἄλλους μὲν τοῦ Δουρείου ἵππου τ. ἔ. ἄμβροτος, θεῖος, πῶλος (ὁ Δούρειος)· κατ' ἄλλους δὲ τῆς Παλλάδος τ. ἔ. ἡ ἔχουσα ἀμβρότους πώλους. Τὸ χωρίον: γέννα Φρυγῶν—ὡρμάθη — λόχον Ἀργείων — θεᾷ δώσων (κατὰ σύνεσιν ἀντὶ τοῦ δώσουσα) χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπώλου: διὰ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν θεαντὸν Δούρειον ἵππον (τί σημ. κυρίως τὸ λόχον ἴδ. ξεστός) ὡς δῶρον τῆς ἀδμήτου παρθένου (τῆς μὴ ζευχθείσης) τῆς ἐχούσης ἀθανάτους πώλους (ἵππους).

ἄμβων-ωνος ὁ (ἐκ τοῦ ἀναβαίνω, οἷον ἀνάβων) πᾶσα στρογγύλη (περιφερής) ἐξοχή, «πάντα τὰ ὑπερέχοντα καὶ ἀνεστηκότα» Ἀ. Β. 12. «ἄμβωνες αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν. Αἰσχύλος» Ἡσ. «αἱ τοῖς κοιλώμασι περικείμεναι ὀφρῦς» Εὐστάθ. τὰ χείλη τῶν λοπάδων παρ' Εὐπόλιδι Ἀπ. 52 (Ἐρωτιαν. 53, 9 Kl.): πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας. τὰ ἀπεστρογγυλωμένα χείλη τοῦ κώθωνος, ὥστε νὰ σχηματίζηται εἰσοχή τις ἐσωτερικῶς: ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρὸν (ὕδωρ) Ἀθην. σ. 483 Β. Αἱ ἄλλαι σημ. γνωσταί.

ἀμβώσας = ἀναβοήσας Ἡρ. 1, 8 κἀλλ. πρβ. βωθεῖν, ἀλλογνώσας κτλ.

ἀμέγαρτος 2 (α, μεγαίρω) ποι. = ἀνεπίφθονος, οὐ φθονούμενος, ἀφθόνητος, ἀζήλωτος, ἄθλιος. ἀμέγαρτα τάδε

Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων Αἰσχ. Πρ. 418 ἐξασκῶν ἰδίῳ θελήματι (αὐθαιρέτως) τοιαύτην λυπηρὰν (ἀφθόνητον) ἀρχήν. ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον Ἱκ. 650 τὸν ὅμιλον τοῦτον ἡμῶν τὸν ἀξιοθρήνητον («διὰ τὸ εὐτελές» Σχ. ἢ διὰ τὴν καταδίωξιν).

ἀμείβω (α, πρβ. ἀμεύω), ἀμείψω, ἤμειψα. Μέσ. σπαν. παρ' Ἀττ. πεζ. (Πλ. Ἀπολ. 37 D) καὶ κωμ., ἀμείψομαι, ἠμειψάμην. Παθ. ἤμειπται Γαλην. 1, 210. ἄμειπτο Νόνν. 44, 241. ἠμείφθην ὡς παθ. μτγν., ὡς μέσ. (= ἀπεκρινάμην) Βάβρ. 12, 18. Ὀππ. Κυν. 1, 19 (τοῦ ἀμείφθη τὸ ᾱ Πίνδ. Π. 4, 102. ᾰ Θεόκρ. 7, 27). ἀπημείφθη (ἀπεκρίνατο) Ξεν. Ἀν. 2, 5, 15. ἀπάμειπτο Ἀνθ. 14, 3. 14, 4. — ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω. ἀμ. τεύχεα πρός τινα Ζ 235 δίδω πρὸς αὐτὸν τὰ ἰδικά μου καὶ λαμβάνω τὰ ἰδικά του. ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων Λ 547 εἰς μικρὰν ἀπόστασιν (= ὀλίγον) γόνυ μὲ γόνυ ἀλλάσσων, ὀλίγον ἀνοίγων τὰ σκέλη, βραδέως χωρῶν οἱ ἀμείβοντες Ψ 712 εἶνε δοκοὶ ἄνωθεν μὲν ἐρειδόμεναι ἐπ' ἀλλήλων, κάτωθεν δὲ διϊστάμεναι, ἐν σχήματι Λ: «ψαλίδες» ἢ «ζευτόν» (= ζευκτόν).

‖ καὶ ἐπὶ ἀλλαγῆς τόπου. ἀμ. λόφον Πίνδ. Π. 4, 17 ὑπερβαίνειν λ. ὁπόσα.. ἄγων Κρισαῖον λόφον ἄμειψεν ἐν κοιλόπεδον νάπος θεοῦ αὐτ. 5, 35 ὁπόσα ἄγων εἰς τὸ κοιλ. νάπος τοῦ θεοῦ παρῆλθεν (ὑπερέβη) τὸν Κρ. λόφον. Ἄλλοι ἄλλως. Οὕτω Τραγ. πορθμὸν ἀμείψας Αἰσχ. Πέρσ. 69 τὸν πορθμὸν (Ἑλλήσποντον) διαβάς. ἀμείψω βαλόν Χο. 571 ὑπερβήσομαι τὸν β. ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας Σοφ. Φιλ. 1262 περάσας, διελθών, «καταλιπών» Σχ. νέον ἦλθεν δολιχὰν ἀμείψας κάρυξ ποσὶν Ἰσθμίαν κέλευθον Βακχυλίδ. 17 (18), 16 νεωστὶ ἦλθε κήρ. διελθὼν τὴν ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ δεῦρο φέρουσαν ὁδόν. ἀμείβω κέλευθον Εὐρ. Ὀρ. 1295 «διέρχομαι τοῖς ὄμμασι» (Σχ.) τὴν ὁδόν. ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα Βάκχ. 65 λιποῦσα. κλίμακος ἀμείβων βάθρα Φοίν. 1193 διερχόμενος τὰ βάθρα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Καὶ πεζ. θύρας ἀμεῖψαι Ἡρ. 572 διελθεῖν τὰς θ. ἀμ. πόλιν ἐκ πόλεως Πλ. Σοφ. 224 Β μεταβαίνειν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν.—Καὶ ἄλλως· ἀσινῆ βίοτον ἀμείψει Αἰσχ. Χο. 1016 θὰ περάσῃ ἀβλαβῆ βίον. ἀμείβων χρῶτα πορφυρίᾳ βαφῇ Πέρσ. 320 μεταλλάσσων τὸ χρῶμα (τῆς γενειάδος) διὰ τῆς πορφυρᾶς (τῆς τοῦ αἵματος) βαφῆς (ἤ: διὰ τῆς καταβυθίσεως αὐτῆς ἐν τῷ πορφυρῷ κύματι τῆς θαλάσσης), ἴδ. τέγγω. μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν Εὐρ. Βάκχ. 4 μεταβαλὼν τὴν μορφὴν ἐκ θείας εἰς ἀνθρωπίνην. δι' αἱμάτων ἀμείβει (πόλιν) Φοίν. 1064 «περνᾷ τὴν πόλιν ἀπὸ τὸ αἷμα: χώνει τὴν πόλιν 'ς τὰ αἵματα» (Δ. Βερν.). (τέκνα) διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χερός (Δ. Βερναρδ.: διὰ χερός) Ἑκ. 1159 ἐν ᾧ ἡ μία τὰ ἔπαιρνε καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὰ ἔδιδε (καὶ ἄλλη τὴν διεδέχετο). ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι ψυχᾶς Ἠλ. 462 νὰ ἐξαγοράσῃς τὸν σύζυγόν σου ἀντὶ τῆς σῆς ζωῆς: «μὲ τὴν ζωήν σου». δέδοικα μή τι πὰρ θεοῖς ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω Ἀπ. Ἰβύκ. 24 (ΙΙΙ 245) φοβοῦμαι μήπως ἁμαρτίαν μού τινα παρὰ θεοῖς ἀνταλλάξω μὲ τιμὴν ἐξ ἀνθρώπων. χάριν τροφᾶς ἀμείβων Αἰσχ. Ἀγ. 729 εὐγνωμοσύνην ἀποδίδων ἀντὶ τῆς τροφῆς (τοῖς θρέψασιν αὐτόν). Ἀμεταβ. ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε Ὀρ. 1503 «διαδέχεται» Σχ. τὰ καινὰ (παράδοξα) γεγονότα διαδέχεται ἓν ἄλλο τὸ ἑξῆς. ἐν ἀμείβοντι (ἐνν. χρόνῳ) Πίνδ. Ν. 11, 42 = ἀμοιβαδίς, ἐξ ὑπαμοιβῆς. Μέσ. συχνότερον· ἀλλάσσω δι' ἐμαυτόν, ἀνταλλάσσω. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀορ. εἶνε ἐν χρήσει καὶ ὁ παθ. ἴδ. ἀνωτέρω. τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειφθείσαισι κελεύθοις Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους, Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν ἔστεγεν Ἄρης Σπάρτης Ἀνθ. 9, 304 τὸν δι' ὁδῶν τῆς γῆς καὶ θαλάσσης ἐναλλαχθεισῶν πρὸς ἀλλήλας ναύτην τῆς ξηρᾶς, πεζοπόρον τοῦ πελάγους, ὑπέμενεν ὁ Ἄρης τῆς Σπ. διὰ τριῶν ἑκατοντάδων δοράτων (τῶν 300 Σπαρτιατῶν)· ἐνν. τὸν Ξέρξην, ὅν φησιν Ἰσοκράτης ἐν Πανηγυρ. (κεφ. κε΄) «πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάσσης, τὸν Ἑλλήσποντον μὲν ζεύξας τὸν δ' Ἄθω διορύξας». δυσόρφναια δ' ἀμφιτρυχῆ τάδε σκότι' ἀμείβομαι Εὐρ. Φοίν 528 τὰ κατάμαυρα κουρελλιασμένα αὐτὰ (ροῦχα) ἀλλάζω (μεταλλάζω) 'ς τὰ σκοτεινὰ (καθημένη).

‖ ἀποκρίνομαι, κυρ. λόγῳ διαδέχομαι. τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο Γ 171, καὶ συχν. παρ' Ὁμ. μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε, προσέφη, προσηύδα, καὶ ἁπλῶς τὸν δ' ἠμείβετο: ἀπεκρίνετο πρὸς αὐτόν. Τὸ δ' ἀμειβομένω ἐπέεσσι γ 148 ἀποκρινόμενοι (διαλεγόμενοι) πρὸς ἀλλήλους. Οὕτω Τραγ. ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς Αἰσχ. Εὐμ. 589 ἀποκρίνου λόγον πρὸς λόγον βαλλων αὐτὸν κατὰ μέρος (οὕτως ἀπήτει ἡ Ἀττικὴ ἀνάκρισις: τοῖν ἀντιδίκοιν ἐπάναγκες εἶναι ἀποκρίνεσθαι ἀλλήλοις τὸ ἐρωτώμενον, μαρτυρεῖν δὲ μή Δημ. 46, 10). ἕν μ' ἄμειψαι Σοφ. Ο. Κ. 991 = ἕν μοι ἀπόκριναι. τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι Αἰσχ. Εὐμ. 445 πρὸς ταῦτα πάντα (τὰ ἐρωτήματα) ἀποκρίνου τί μοι σαφὲς (τὸ ὁποῖον νὰ καταλαμβάνω). πρβ. Ἡρ. 7, 152. σκέψαι καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμούμενος λόγοισιν — σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων Εὐρ. Ἱκ. 476 καὶ μή, θυμώνων ἐκ τῶν λόγων μου, ἀποκριθῇς λόγον ὑπερήφανον (φουσκωμένον) ὡς ἐκ τῶν (ἰσχυρῶν) βραχιόνων σου (πεποιθὼς εἰς τοὺς βραχίονάς σου). σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι (= καὶ συνδιαλέγομαι) Ἱππόλ. 85. Ὁμοίως καὶ Ἡρόδ. 1, 35. 120 καὶ συχν.

‖ ὡς τὸ ἐνεργ. ἀλλάσσω τὸν τόπον. ψυχὴ ἀμείβεται ἕρκος ὀδόντων Ι 409 περνᾷ (ἐκφεύγει) τὸ ἕρκ. τῶν ὀδ. οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη, ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων κ 327 ποῦ τὰ πίῃ καὶ μιὰ φορὰ περάσουν

(ὑποκ. τὰ φάρμακα) τὸ ἔρκ. τῶν ὀδ. του (δηλ. εἰσέλθουν ἐντὸς αὐτοῦ: τὰ καταπίῃ)· τὸ καὶ πρῶτον — ὀδόντων εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ ὅς κε πίῃ. ἀμείβεσθαι κατὰ οἴκους α 37 μεταβαίνειν ἀπὸ τῆς μιᾶς οἰκίας εἰς τὴν ἄλλην. θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται Ο 684 πηδᾷ ἐναλλὰξ ἄλλοτε εἰς τὸν ἕνα καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν ἄλλον ἵππον. ἄρουραι ἀμειβόμεναι Πίνδ. Ν 6, 9 αἱ ἐναλλὰξ καλλιεργούμεναι καὶ μένουσαι ἀκαλλιέργητοι. χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι Π. 4, 226 «τοὺς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πορείαν» Σχ. Οὕτω Τραγ. ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός Εὐρ. Φοίν. 271 ὅταν ὁ πούς περνᾷ δι' ἐχθρικῆς γῆς. ὃς (πίτυλος) δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα Αἰσχ. Ἑπτ. 641 ὅστις διὰ μέσου τοῦ Ἀχέροντος περνᾷ τὴν θεωρικὴν (πανηγυρικὴν) ὁδὸν τὴν διαπλεομένην διὰ πλοίου ἔχοντος μέλανα ἱστία. τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων Χο. 963 ταχέως «ὁ πάντα τελῶν χρόνος τὰ πρόθυρα τῶν οἴκων ἀλλάξει ἀπὸ κατηφείας εἰς λαμπρότητα» Σχ. Οἱ νεώτεροι: θὰ διέλθῃ (περάσῃ) τὸ κατώφλιον τοῦ οἴκου τ. ἔ. θὰ καθαρίσῃ τελείως τὸν οἶκον ὁ πάντα δυνάμενος νὰ ἐκτελέσῃ χρόνος. ἀμ. ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως Πλ. Ἀπολ. 37 D μεταβαίνειν ἀπὸ πόλ. εἰς πόλιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ Θεόκρ. 2,103 εὐθὺς ὡς εἶδον αὐτὸν ὑπερβαίνοντα μὲ ἐλαφρὸν πόδα τὸ κατώφλιον τῆς θύρας. φρενῶν χόλος προσπιτνεῖ καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται (ἐνν. τὸν χόλον) Εὐρ. Μήδ. 1265 βαρύθυμός σοι ὀργὴ προσπίπτει καὶ δυσμενὴς φόνος (τῶν παίδων) διαδέχεται τὸν χόλον. Ἄλλοι: καὶ ὁ τῶν δυσμενῶν, Κρέοντος καὶ Γλαύκης, φόνος ἕτερον φόνον συνεπάγεται. Μτφ. γλυκεῖα δὲ φρὴν μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον Πίνδ. Π. 6, 54 ἡ γλ. φρὴν ὑπερβάλλει (κυρ. παραλλάσσει, ξεπερνᾷ) καὶ τὸ κηρίον τῶν μελισσῶν (μελόπηττα)· ἴδ. γλυκύς. || ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω ὡς ἀμοιβήν· δώροισιν ἀμειψάμενος — καὶ ξενίῃ ω 285 ἀνταμείψας διὰ δώρων καὶ διὰ ξενίας. πολλοῖσι κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο Εὐρ. Κύκλ. 311 εἰς πολλοὺς τὰ πονηρὰ κέρδη ἔδωκαν ζημίαν ὡς ἀμοιβήν. ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν Σοφ. Ἠλ. 134 ὦ ἀποδίδουσαί μοι τὴν ἀγάπην διὰ παντοίων φιλικῶν ἐνδείξεων. τὸ δ' ἄχνυμαι, φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα Πίνδ. Π. 7, 19 τοῦτο λυποῦμαι, ὅτι ὁ φθόνος εἶνε ἡ ἀπόκρισις πρὸς τὰ καλὰ ἔργα. τοῖς ὁμοίοις ἀμειβόμενοι Δημ. 20, 6 ἴδ. ἀμύνω. || καθ' ὅλου, ἀλλάσσω, λαμβάνω τι ὡς ἀντάλλαγμα. ἀμειβόμεναι ἄειδον Α 604 ἐναλλάξ. εὐψάλμοις (ἔγραψα: ὀφθαλμοὺς) ἀμείβομαι μούσαισι, πρὸς θύραις ᾄδων Ἀθήν. 359 Ε δι' εὐμόλπων ᾀσμάτων προσαγορεύω αὐτούς, ψάλλων αὐτὰ πλησίον τῶν θυρῶν των. ὡς ἂν εἱλόμην λῴους φρένας τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν Σοφ. Τραχ. 737 πόσον θὰ προετίμων νὰ ἐλάμβανες ἀπὸ πουθενὰ ἄλλας φρένας καλλιτέρας ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας νῦν ἔχεις.

ἀμείνων ἀρσ. καὶ θηλ., ἄμεινον οὐδ. (ᾰ), συγκρ. τοῦ ἀγαθός, καλλίτερος, ἱκανώτερος. Ἐπὶ πραγ. ὠφελιμώτερος, σκοπιμώτερος, ἐπὶ προσ. γενναιότερος, δυνατώτερος Ὁμ. — Μετ' ἀπαρφ. ἀμείνων παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι Π 641 ἀνώτεροι εἰς παν. ἀρετάς, καὶ κατὰ τοὺς πόδας (τὸ τρέξιμον) καὶ κατὰ τὴν μάχην· ὅπου ἡ αἰτ. ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἀπαρφ. οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι Αἰσχ. Πέρσ. 691 οἱ καταχθόνιοι θεοὶ εἶνε καλλίτεροι (προθυμότεροι) νὰ λάβωσιν ἢ ν' ἀφήσωσιν. ἀμείνους μεντὰν εἶεν τῶν ἄλλων ἢ τῆς πατρίδος κήδεσθαι Δημ. 8, 27 δυνατόν, πιθανὸν νὰ εἶνε ἁρμοδιώτεροι διὰ νὰ φροντίζουν περὶ τῶν ἄλλων (τῶν δεινῶν τῶν ἄλλων) ἢ περὶ τῆς πατρίδος. Εἰρωνικῶς. — οἱ ἀμείνονες Πλ. Νόμ. 627 Α οἱ ἀριστοκρατικοί. — Μετὰ μτχ. ἄμεινω μοί ἐστι ταῦτα οὕτω ποιεύμενα Ἡρ. 1, 37 εἶνε καλλίτερον εἰς ἐμὲ νὰ γίνωνται ταῦτα οὕτως. Καὶ ἄλλως· τὸν θεὸν ἐπειρώτεον, εἴ σφι ἄμεινον γίνεται τιμωρέουσι τῇ Ἑλλάδι 7, 169 = βοηθεῖν (κυρ. εἰ βοηθοῖεν) τῇ Ἑλλ. || ἐπερωτᾷ ὁ δῆμος ὅ,τι ἂν δρῶσιν Ἀθηναίοις εἴη ἐπὶ τὸ ἄμεινον ἀπὸ τοῦ σημείου Δημ. 43, 66 τί πρέπει οἱ Ἀθηναῖοι νὰ κάμωσιν, ἵνα ἀποβῇ τὸ σημεῖον εὐτυχὲς εἰς αὐτούς. — ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον Δημ. 18, 259 «παροιμία —, ἣν ἔλεγε παῖς ἀμφιθαλὴς Ἀθήνησιν (ἐν τοῖς γάμοις)... αἰνισσόμενος τὴν ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου (τῆς βαλανηφαγίας) ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν» Εὐστάθ. 1726. || ἄμεινον πράττω Ἰσοκρ. 5, 132 εὑρίσκομαι εἰς καλλιτέραν κατάστασιν. Δημ. 18, 254 (ἴδ. οἴομαι). — Παρ' Ἡροδ. 7, 145 οἱ τὰ ἀμείνω φρονέοντες Ἕλληνες εἶνε οἱ ἐκπροσωποῦντες τὸ ἐθνικὸν φρόνημα, οἱ φιλοπάτριδες, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς μηδίζοντας. — Ὁ Μίμνερμος (Ἀπ. 14, 9) μεταχειρίζεται συγκρ. ἀμεινότερος: οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔπ' (Bergk: ἔτ') ἀμεινότερος φὼς ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς ἔργον: ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν (= δηΐων ἔπ') οὐδεὶς ἐκείνου ἦτο ἱκανώτερος ἀνήρ, ἵνα ἐπιμελῆται τῆς μάχης· πρβ. μειζότερος, μειότερος, χειρότερος κτλ.

ἀμείρω (ῥ. μερ-) ἀμέτοχον ποιῶ, ποιητ. Μέσ. ἀπαμείρεται Πλ. Νόμ. 777 Α ἐκ τοῦ ρ 322, ὅπου νῦν φέρεται ἀποαίνυται. Παθ. ἀπ- Ἡσ. Θεογ. 801. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 785. Τὸ ἀμέρδω εἶνε παρασχηματισμὸς τοῦ ἀμείρω· ταύτας μήποτε τιμᾶς ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον Πίνδ. Π. 6, 26 ποτὲ νὰ μὴ ἀποστερῇ τῆς τιμῆς ταύτης τὸν βίον τῶν γονέων, ἐφ' ὅσον ὁ βίος οὗτος εἶνε προωρισμένος αὐτοῖς ὑπὸ τῆς μοίρας: ὅπως ὁ Ζεὺς τιμητέος πλέον τῶν ἄλλων θεῶν, οὕτω καὶ οἱ γονεῖς πλέον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

ἀμέλει κυρ. προστακτ. τοῦ ἀμελῶ, ἐπιρρηματικῶς λαμ-

βανομένη: μή σε μελη, ἔσο ἥσυχος. Κυρίως μεταχειρίζονται αὐτό, ὅταν θέλωσι νὰ καταπαύσωσι πάντα δισταγμὸν τοῦ προσδιαλεγομένου καὶ νὰ παρακινήσωσιν αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ. πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης; λέγει ὁ Σωκρ. πρὸς τὸν Στρεψιάδην, ὅστις ἀποκρίνεται: ἀμέλει, δίδασκε· θυμόσοφός ἐστιν φύσει τ. ἔ. μή σε μέλη, δίδασκέ τον κτλ. Ἀρφ. Νεφ. 877. Συνήθως ἀμέλει, καλῶς αὐτ. 532. || ὄντως, βεβαίως κτλ. Ἀρφ. Πλ. Ξεν.

ἀμελέω εἶμαι ἀμελής, δὲν φροντίζω, παραμελῶ. πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν (ἐνν. αὐτῶν) καλόν; Σοφ Ἠλ. 237 πῶς εἶνε σωστόν, προκειμένου περὶ τῶν ἀποθανόντων, νὰ μὴ φροντίζῃ τις διόλου (περὶ αὐτῶν); Οὕτω συντασσόμενον καὶ ἐξηγούμενον τὸ ἀμελεῖν οὐδεμίαν διαφορὰν παρέχει.

ἄμεμπτος 2 ἄνευ μομφῆς, ἄμωμος. ἄμεμπτος χρόνου Αἰσχ. Πέρσ. 694 ὡς πρὸς τὸν χρόνον.

ἀμεμφής 2 ἄμεμπτος. ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτείνατον λόγον Αἰσχ. Χο. 508 παρετείνατε τὸν λόγον τοῦτον, ὥστε ἀμεμφῆ εἶναι: οὐδεὶς ψέγει ἡμᾶς, ὅτι παρετείνατε τὸν λόγον.

ἀμεμφία ἡ τὸ νὰ εἶνε τις ἀμεμφής. διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφεία (Hermann: —ία) φίλοις Αἰσχ. Ἑπτ. 892 μέμφονται οἱ φίλοι τῷ διαλλακτῆρι (πρβ. 869) αὐτῶν σιδήρῳ (ἢ Ἄρει ἐκ τοῦ ἑξῆς), ὡς οὐδετέρῳ χαρισαμένῳ. Ἀλλ' ὀρθότερον γρ. ὁ Weckl. δ' οὖν (ἀντὶ τοῦ δ' οὐκ) τ. ἔ. οἱ φίλοι οὐκ ἔχουσι μέμφεσθαι τῷ διαλλ. Ἄρει ἢ σιδήρῳ: δὲν ἐμποροῦν νὰ ἔχουν παράπονα διὰ τὸν συμφιλιωτήν.

ἄμεναι ἐπ. ἀπαρφ. ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι, ἄειν, ἐκ τοῦ ἄω, κορέννυμι.

ἀμενηνός 2 (ἀλλ' ἀμενηνή Ὀππ. Ἁλ. 2, 58. μένος) ἀσθενής, ἀσταθής, ἀσύστατος. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα κ 521 τὰ στερούμενα ζωῆς, «μένος οὐκ ἔχοντα». Σχ. ἀμεν. ὄνειροι τ 562 «ἀνυπόστατοι» Σχ. ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν Ε 887 ἢ καὶ ζωντανὸς ὢν θὰ ἤμην ἀδύνατος ἐκ τῶν τραυμάτων.

ἀμέρδω (ἴδ. ἀμείρω) ἐπ. ποι. τ 18. παρατ. ἄμερδε Ν 340. Ἡσ. Θεογ. 698. ἀμέρσω μτγν. ἤμερσα Ὕμν. Δήμ. 312. ἄμ- (α) θ 64. (α) Πίνδ. Ὀ. 12, 6. ἀμέρσαι Π. 53. ἀμέρσας Εὐρ. Ἑκ. 1027 χορ. ἀμερσάμενος Ἀνθολ. 15, 32. Παθ. β' πρ. ἀμέρδεαι φ 290. ἀμερθῇς Χ 58. ἀμερθῶσι Θεόφρ. Ἱ. Φ. 9, 8, 2. ἀμερθεὶς Ὀρφ. Λιθ. 73. ἀμερθέν Ἀρεταῖ. 191 Adams. — ἀποστερῶ τινα τὸ μερίδιόν του. οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι φ 290 δὲν ἀφαιρεῖσαι (δὲν ἀποστερεῖσαι) τὸ ἐν τῷ συμποσίῳ μερίδιόν σου. Μετὰ γεν. ὀφθαλμῶν ἄμερσε θ 64 τὸν ἐστέρησε τοὺς ὀφθ. Καὶ μὲ διπλῆν αἰτ. Ὕμν. Δήμ. 312. || θαμβώνω, ἀμαυρώνω. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ Ν 340 (Ἡσ. Θεογ. 698) ἡ λάμψις ἐθάμβωνε τοὺς ὀφθαλμούς. τεύχεα καπνὸς ἀμέρδει 118 ἀφαιρεῖ τὴν λάμψιν τῶν ὅπλων: τὰ μαυρίζει. || ἀποβάλλω, στεροῦμαι. ἀμέρσας βίον Εὐρ. Ἑκ. 1027.

ἀμερία Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἡμερία

ἀμέριος Δωρ. = ἡμέριος Εὐρ. Σοφ.

ἄμεσος 2 ὁ μὴ ἔχων τι μέσον μεταξὺ αὐτοῦ καί τινος ἄλλου. ἄμεσα (συνών. ἀναπόδεικτα ἀντίθ. ἀποδεικτά) Ἀριστοτ 68 b 30 ἐπὶ προτάσεων, ἃς δὲν δύναταί τις ν' ἀποδείξῃ διὰ συλλογισμῶν τῇ χρήσει τοῦ μέσου ὅρου.

ἀμετρόδικος 2 ἐν Βακχυλίδ. 10 (11), 66 λαούς τε διχοστασίαις ἤρειπον ἀμετροδίκοις μάχαις τε λυγραῖς καὶ ἔρριπτον (ἐνέβαλλον) τοὺς λαοὺς εἰς διχονοίας τοῦ δικαίου περιφρονητικὰς (εἰς οὐδὲν λογιζομένας τὸ δίκαιον) καὶ εἰς ὀλεθρίας μάχας.

ἀμευσιεπὴς φροντίς Ἀπ. 24 Πινδ. «διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις» Ἡσύχ. «ταχέως εὑρετικὴ διάνοια» Εὐστάθ. παρὰ τὸ «ἀμεῦσαι (ἀμεύω-ομαι), ὅ ἐστι παρελθεῖν καὶ νικῆσαι» ὁ αὐτ.

ἀμευσίπορος τρίοδος Πίνδ. Π. 11, 38 ἡ πόρον ἀμειβομένη· ὅπου ἡ μία ὁδὸς ἀμείβεται τὴν ἄλλην: ὅπου διασταυροῦνται αἱ ὁδοί.

ἀμῆ Ἀττ. ἀμῇ Δωρ. (Ἰων., ἧττον ὀρθ. ἀμῆ) δοτικοφ. ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀμὸς (ὁ ἴδ.) καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνδέσει: ἀμῇ γέ πῃ κατά τινα τρόπον, καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον Πλ. Πρωταγ. 331 D. Σοφ. 259 D. Ἀρφ. Ἀχ. 608. Τὸ ἀμηγέποι, ἀμηγέπως καὶ ἀμηγέπου εἶνε πλημμελεῖς γραφαί.

ἀμήνιτος 2 ἄνευ μήνιος, ὁ μὴ ὑπ' ὀργῆς κινούμενος, ἀμνησίκακος. πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων χειμῶν' Ἀχαιοῖς οὐκ ἀμήνιτον θεῶν (Dobree: Ἀχαιῶν — θεοῖς); Αἰσχ. Ἀγ. 654 λέγων, ὅτι ὁ ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν χειμὼν προεκλήθη ἐκ τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν; Τὸ μὲν Ἀχαιοῖς ἐξαρτ. ἐκ τοῦ μηνίειν τοῦ ἐν τῷ ἀμήνιτον, τὸ δὲ θεῶν ἐκ τοῦ στερητικοῦ ἀμήν. Κατὰ λέξιν: λέγων, ὅτι ὁ χειμὼν ἦτο ἄνευ τῆς μήνιος τῶν θεῶν ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν; Ἐν Αἰσχ. Ἱκέτ. 976 βάξις ἀμήνιτος εἶνε ἡ οὐ κινοῦσα μῆνιν.

ἀμηχανία ἡ (χα), ἀπορία, ἔνδεια. μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ Ἡσ. Ἔργ. 496 ἵνα μὴ σε καταλάβῃ τοῦ κακοῦ χειμῶνος ἡ χαλεπότης (κυρ. ποῦ δὲν ξεύρει κανεὶς τί νὰ κάμῃ: ποίαν μηχανὴν νὰ μεταχειρισθῇ, διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν χειμῶνα). σιγαλὰν ἀμαχανίαν λέγει Πίνδ. Π. 9, 93 τὴν σιωπηλὴν ἀπορίαν ᾀσμάτων (διότι οὐδὲν νὰ λεχθῇ ὑπάρχει) Τὸ ἀντίθετον εὐμαχανία ἐν Ἰ. 3, 20.

ἀμήχανος 2 (χα) ἄνευ μηχανῆς, «ὁ μὴ δυνάμενος μηχανὴν εὑρεῖν, ἢ πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι» Μ. Ἐ. μὴ γινώσκων τί νὰ πράξῃ. δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανός ἐσσι Θεόκρ. 1, 85 δὲν ξεύρεις τί νὰ κάμῃς. ὤ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος τ 363 δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω διὰ σέ, ἵνα σὲ βοηθήσω. Ἄλλοι τὸ μὲν σέο ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ὤ μοι, τὸ δὲ ἀμήχανος ἐκλαμβά-

νουσιν ὡς παράθεσιν εἰς τὸ ἐγώ: οἴμοι διὰ σέ, τέκνον μου, ἐγὼ ἡ δυστυχής. τὸ βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφην ἀμήχανος Σοφ. Ἀντ. 79 νὰ πράττω παρὰ τὴν θέλησιν τῶν πολιτῶν εἶμαι φύσει ἀνίκανος. || πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι: ὡς πρὸς ὃν οὐδὲν δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν παραρρητοῖσι ἀμήχανός ἐσσι πιθέσθαι Ν 726 εἶσαι δύσκολος νὰ ὑπακούσῃς εἰς συμβουλάς. Προσωπ. σύνταξις καὶ ἐπὶ πραγμ. ὁδὸς ἀμήχανος εἰσελθεῖν Ξεν. Ἀν. 1, 2, 21 εἰς ἣν δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ εἰσέλθῃ τις. — Καθ' ἕλξιν· ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον (=ἀμήχ. ἐστιν ὅσον χρ.) Πλ. Φαίδ. 80 C σχεδὸν ὁλόκληρον μένει τόσον χρόνον, ὅσον εἶνε δύσκολον νὰ ὁρίσῃ τις. ἀμηχάνῳ δὴ ὅσῳ πλέον νικήσει . .κάλλει καὶ ἀρετῇ Πολ. 588 A = ἀμήχανόν ἐστιν, ὅσῳ πλέον νικήσει κέ. εἶνε δυσκολώτατον νὰ εὕρῃ τις, πόσον περισσότερον θὰ νικήσῃ αὐτὸν κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν ἀρετήν. ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἷον Χαρμ. 155 D μὲ ἐκύτταξε μέσα εἰς τὰ μάτια καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς (μὲ ἀνέκφραστον τρόπον). οἷς μὲν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως (=ἀμήχανόν ἐστιν) ὡς εὖ δόξεις λέγειν Πολ. 527 E εἰς τοὺς συμμεριζομένους τὴν γνώμην σου θὰ φανῇς, ὅτι ὁμιλεῖς ἐκτάκτως ὡραῖα.

ἄμικτος βοή Αἰσχ. Ἀγ. 333 ἴδ. πρέπω.

ἅμιλλα ἡ (ἁμ., ἅμα) ἀγών, διαγωνισμός. ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις Σοφ. Ο. Κ. 1063 φεύγοντες ἐν ἁμίλλαις (δι' ἁμιλλωμένων) ταχέων ἁρμάτων. φιλία γὰρ ἅδε τάξις πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις προσέβα τόνδε πάγον Αἰσχ. Πρ. 131 οὗτος ὁ ἐξ ἡμῶν ὅμιλος ταῖς ταχείαις πτέρυξιν ἁμιλλώμενος ἦλθε πρὸς (προσέβα) τοῦτον τὸν βράχον. χρὴ ἅμιλλαν οὐκ ἔχειν φρονήματος Εὐρ. Ἀνδρ. 213 δὲν πρέπει ἡ γυνὴ ν' ἁμιλλᾶται πρὸς τὸν ἄνδρα περὶ τοῦ φρονήματος τ. ἔ. ὅτι εἶνε εὐγενεστέρα ἢ πλουσιωτέρα. δυοῖν δ' ἅμιλλαν (Pierson: δυεῖν δ' ἁμίλλαιν) ξυντιθείς Ἠλ. 95 συνδυάζων τὴν ἐπιδίωξιν δύο σκοπῶν: ἐπιδιώκων δύο ἅμα σκοπούς. τρομέω νιν (τὸν Ἔρωτα) ἐπερχόμενον, Ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων Σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἅμιλλαν ἔβα Ἰβύκου Ἀπ. 2 τρέμω εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ Ἔρωτος, ὅπως φερέζ. ἵππος πλησιάζων εἰς τὸ γῆρας ἄκων μετὰ τοῦ ταχέος ἅρματος («ὑφ' ἅρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι» Πλ. Παρμενίδ. 137 A) μεταβαίνει εἰς διαγωνισμόν. ἁμίλλῃ τὤμματ' ἐξεκύμηνα Ἡρώνδ. 6, 68 ἴδ. ἐκκυμαίνω.

ἁμιλλάομαι ἀποθ. ὁμαλόν. ἁμιλλήσομαι, ἡμιλλήθην (παθ. ἐν Ἀπ. Εὐρ. 812 ἴδ. κατωτ.), ἐξαμιλληθῇ Εὐρ. Κύκλ. 628. ἡμιλλησάμην (ἀντὶ τοῦ ἡμιλλήθην) ἁπλ. μτγν. πεζ., ἀλλ' ἐξαμιλλησάμενος Εὐρ. Ἑλ. 1471 χορ. καὶ Ἀπ. Εὐρ. 764. ἡμίλλημαι Εὐρ. Ἑλ. 546. παρ- Πολύβ. 12, 11. (δι- παθ. Λουκ. Παράσ. 58). — διαγωνίζομαι κυρ. καὶ μτφ. ὅπλων — σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους ἁμιλληθέν Θουκ. 6, 31 (ἴδ. σπουδή). ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ τοιῷδε Εὐρ. Ἱκ. 195 (πολλάκις) ἤδη ἐκοπίασα συζητήσας μὲ ἄλλους διὰ λόγου τοιούτου (οἷος ὁ ἐφεξῆς). Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν· τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον Ἑκ. 271 «ὅσον κατὰ τὸ δίκαιον» (Σχ.) τόνδε τὸν λόγον ἁμιλλωμένη λέγω. ποῖον ἁμιλληθῶ γόον Ἑλ. 165 = ποίαν ἅμιλλαν γόων ἁμιλληθῶ; πῶς νὰ θρηνήσω ἀρκετὰ γοερῶς; ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην 546 (ἴδ. ὄρεγμα). Παθ. ἐν Ἀπ. Εὐρ. 812 πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο ἐν ᾧ πολλὰ ἐξ ἁμίλλης ἐβεβαιώθησαν ὑπὸ τῶν μαρτύρων.

ἁμιλλήματα γάμων Σοφ. Ἠλ. 494 ἀμοιβαία ἀκατάσχετος σπουδή, ἐπιθυμία, γάμων. Ὁμοίως εἶπεν ὁ Εὐρ. Ἱππ. 1140 νυμφιδίων λέκτρων ἅμιλλα ἴδ. ἄνυμφος.

ἄμισθος 2 λύπη δ' ἄμισθος ἐστί σοι ξυνέμπορος Αἰσχ. Χο. 729 σὲ συντροφεύει λύπη, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν πληρώνεσαι τοὐλάχιστον. Δημώδης ὡς φαίνεται ἡ ἔκφρασις.

ἀμιτροχίτωνες Λύκιοι Π 419 οἱ μὴ φέροντες μίτραν ὑπὸ τὸν θώρακα (χιτών = θώραξ).

ἀμιχθαλόεσσα Λῆμνος Ω 753. Ὕμν. Ἀπ. 36. (ἐὰν μὲν ἐκ τοῦ μιχθῆναι) ἄμικτος, ἀπρόσμικτος, ἀλίμενος· (ἐὰν δ' ἐκ τῆς ῥ. ΜΙΧ-, ὀμίχλη) ὁμιχλώδης.

ἅμμα τὸ (ἅπτω), δέσιμον, πιάσιμον, δεσμός, κόμβος. πολύβροχα ἁμμάτων ἐρείσματα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1035 ἴδ. ἔρεισμα. ἅμματ' ἐξάπτων Ἀπ. Ἡρώνδ. 14 ἴδ. γέρων.

ἀμμίξας = ἀναμίξας.

ἀμμορίη ἡ ποι. = ἀμοιρία, κακομοιρία. Ζεὺς οἶδε μοῖραν ἀμμορίην τε υ 76 τὴν καλὴν καὶ τὴν κακὴν μοῖραν τῶν ἀνθρώπων.

ἀμνάσει, ἄμνασεν Πίνδ. = ἀναμνήσει, ἀνέμνησεν.

ἀμνημόνευτος 2 οὐ μνημονευόμενος. λαβεῖν τ' ἀδελφήν, ἢ φόνον τὸν Αὐλίδι ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται Εὐρ. Ἰ. Τ. 1419 ἥτις φωρᾶται ἀχάριστος πρὸς τὴν θεάν, ὅτι ἐξέχασε τὴν ἐν Αὐλίδι σφαγήν.

ἀμνήμων τύχη Εὐρ. Φοίν. 64 ἴδ. σόφισμα.

ἁμόθεν Ἀττ. ἀμόθεν Ἰων. (Δωρ., ἴδ. ἀμός), ἀπό τινος μέρους. τῶν ἁμόθεν γε θεά, εἰπὲ καὶ ἡμῖν α 10 «ἀπό τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις» Σχ. (ἀρχομένη) ἐξ ἑνὸς οἱουδήποτε μέρους (σημείου). ἁμόθεν γέ ποθεν Πλ. Γοργ. 492 D καλλ. «ἀπό τινος μέρους ἰσημέρου» Τίμαι. Σοφιστής. Γρ. ἀπό τινος μέρους ἢ σημείου

ἁμόθι Θουκ. 5, 77 ἐν Λακων. ψηφίσματι: ἁμόθι βουλευσαμένους = κοινῇ βουλευσ., κοινῇ βουλῇ. Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. κατὰ τὸν Στάλλιον, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἅμα, τὸ Δωρ. ἁμᾷ = ὁμῇ. Πρβ. ὁμοῦ. Κατὰ τὸν Ahrens ἡ συνήθης γρ. ἀμοθεὶ ἐκ τοῦ μόθος (=στάσις), ὅθεν ἀμοθεί = ἀστασιάστως, ἑπομ. κοινῇ βουλῇ.

ἀμοιβάς-άδος (ἀμ, αδ) ἡ, θηλ. ἐπίθ. χλαῖναν ἥ οἱ παρεκέσκετ' ἀμοιβάς ξ 521 ἡ παρέκειτο αὐτῷ εἰς ἀλλαγὴν (ἵνα μεταλλάσσῃ).

ἀμοιβή ἡ (ἀμείβω), ἀλλαγή, ἀνταλλαγή, ἀνταπόδοσις. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς α 318 θὰ εἶνε ἄξιον ἀνταλλαγῆς: θὰ εἶνε ἀντάξιον ἄλλου, ὅπερ ἐγὼ θά σοι δώσω πρὸς ἀνταμοιβήν. ποντίων καθαρμάτων χέρσῳ (Nauck: χέρσου) τ' ἀμοιβὰς ὧν ἐμόχθησεν πατήρ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 226 πρὸς ἀμοιβὴν διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς θαλάσσης καὶ διὰ τὴν ξηράν, δι' ὅσα δηλ. ἐκοπίασεν ὑπὲρ αὐτῆς ὁ πατήρ. Κατὰ τὸν Μοῖριν «ἀμοιβὴν οὐδεὶς τῶν Ἀττικῶν ῥήτωρ· χάριν γὰρ λέγουσι τὴν ἀμοιβήν».

ἀμολγός (ᾰ) ὁ, χρόνος καθ' ὃν ἀμέλγουσι. Παρ' Ὁμ. πάντοτε νυκτὸς ἀμολγῷ καὶ Ὕμν. Ἑρμ. 7. προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν Ἀπ. Αἰσχ. 69 τὸ σκότος τῆς ν. «ἀμολγὸν νύκτα, Εὐριπίδης Ἀλκμήνῃ ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν· οἱ δὲ μέρος νυκτός, καθ' ὃ ἀμέλγουσιν» Ἡσύχ. Ἡ φράσις κατ' ἄλλους μὲν σημ. τὴν ὥραν τοῦ ἀμέλγειν, τὸ λυκαυγὲς τῆς πρωΐας καὶ τῆς ἑσπέρας· ἢ τὸ τελευταῖον σκοτεινὸν μέρος τῆς νυκτός, καθ' ὃ ἤμελγον τὰ κτήνη (ἀλλὰ πρβ. Χ 28)· κατ' ἄλλους δὲ τὴν βαθεῖαν νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός· πρβ. «ἀμολγός, τὸ μεσονύκτιον» Σουΐδας, καὶ τὰ σημερινὰ μοῦργος = μέλας, μοῦργι = κνέφας, μουργίζει σκοτεινιάζει. Ἀλλαχοῦ δὲ σμοῦχρα = κνέφας, (σ)μουχρώνει = σκοτεινιάζει, (σ)μούχρωμα = λυκόφως.

ἀμός Βοιωτοί, Ἀπολλών. π. Ἀντων. σ. 121 C: ἀμῶν δόμων Ἀπ. 25 Κορίνν. ἄμμος καὶ ἀμμέτερος Λέσβιοι. ἀμός καὶ ἀμέτερος Δωριεῖς, Ἀπολλών. 142 Α. (καὶ Ὅμ. Ἀλλὰ παρ' Ὁμ. τῶν νεωτέρων τινὲς ἀπαιτοῦσι τὸ Αἰολ. ἄμμος). ἡμέτερος ἀρχαῖον καὶ νέον Ἰων. καὶ Ἀττ. Παρὰ Τραγ., καὶ ἰδίως παρ' Αἰσχ., εὑρηται ἐν λυρικ. χωρίοις, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ τριμέτρῳ, ἀμός, ὃ γράφεται ἀμός ἢ ἀμός. Προτιμητέος ὁ δασυνόμενος τύπος, διότι τὸ ψιλούμενον ἀμός δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς ἐχούσαις τὴν δασεῖαν διαλέκτοις οὐδὲ μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου. Ὑπό τινων νεωτ. γραμματικῶν μνημονεύεται τὸ ἀμός (ἀμός) ἀντὶ τοῦ ἐμός ἐκ τοῦ Ὁμήρου (π. χ. Ζ 414) καὶ τῶν Τραγ. (Αἰσχ. Ἑπτ. 641. Χο. 427. Σοφ. Ἠλ. 279 κλ.). Ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ἀμός (ἀμός) μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐμός, κυρίως δὲ σημ. ἡμέτερος, ὅπερ κεῖται πάλιν, ὡς πολλάκις, ἀντὶ τοῦ ἐμός (πρβ. noster ἀντὶ τοῦ meus). Πρβ. Πινδ. Ν. 3, 9 μήτιος ἀμᾶς πρὸς τὸ ἀμέτεροι Π 3, 65. Ἐν Αἰσχ. Εὐμεν. 443, ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ⏑–, ὁ Dind. ἀποκατέστησε τὸ ὑπὸ τοῦ νοήματος ἀπαιτούμενον ἐμῆς ἀντὶ τοῦ ἀμῆς· ἐν δὲ Σοφ. Φιλ. 1314: πατέρα τὸν ἀμόν, τὸ ἀμόν ἀνήκει εἰς τὸν Τρικλίνιον· τὰ χ/φα: ἐμόν. Ἡ δὲ διάκρισις, ὅτι τὸ μὲν ψιλούμενον ἀμός = ἐμός, τὸ δὲ δασυνόμενον ἁμός = ἡμέτερος, εἶνε εἰκαία. Τὸ ἀμός (ἀμός) σημ. πάντοτε ἡμέτερος.

ἀμός (ἀμός α) Δωρ. τὶς, εἷς. Ὁ ψιλούμενος τύπος ἀμός μνημονεύεται μόνον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν «ἔστιν ὄνομα ἀμός ἰσοδυναμοῦν τῷ τὶς Δωρικῶς» Μ. Ἐ. 95, 12. πρβ. Θεοκρ. 22, 69. Διεσώθη ἄλλως ἐν τοῖς Ἰων. συνθ. οὐδαμοί καὶ μηδαμοί (= οὐδένες, μηδένες) καὶ ἐν τοῖς παραγώγοις ἐπιρρήμασιν: ἀμόθεν (ἀμόθεν) α 10. Ἀττ. ἀμόθεν γέ ποθεν, ἀμῇ γέ πῃ, ἀμοῦ γέ που, ἀμῶς γέ πως (ἅ ἴδε). Πρβ. οὐδαμοῦ, μηδαμοῦ κτλ.

ἀμοῦ Ἀττ., ἀμοῦ Ἰων. (Δωρ.), κάπου. ἀμοῦ γέ που ἔν τινι οἱῳδήποτε τόπῳ Λυσ. 24, 20.

ἀμοργός ὁ, ἅπαξ εἰρημ. ἐν Ἐμπεδ. Ἀπ. 84: πυρὸς σέλας αἰθομένοιο ἄψας, παντοίων ἀνέμων λαμπτῆρας ἀμοργούς: λαμπτῆρας ἀνεμοσκεπεῖς, προφυλάττοντας ἀπὸ τῶν παντοίων ἀνέμων.

ἄμουσος 2 ἄνευ μουσῶν, ἀλλότριος τῶν μουσῶν, ἀπειρόκαλος, ἀπαίδευτος. ἀμουσόταται ᾠδαί Εὐρ. Φοίν. 815 ἄμουσ' ὑλακτῶν Ἄλκ. 760 παραχόρδους (παραφώνους) ὑλακὰς ἐκβάλλων: «ἀγγαρύζων σὰν γάδαρος». Παρ. ἀμουσότερος Λειβηθρίων Ζηνόβ. 1, 59 ἐπὶ τῶν λίαν ἀπαιδεύτων.

ἀμπέχω, ἀμπισχνοῦμαι, ἀμπίσχω ἴδ. ἔχω.

ἀμπήδησε = ἀνεπήδησε.

ἀμπλακεῖν ἀόρ. β΄. τοῦ ἀμπλακίσκω.

ἀμπλάκημα τό, ἁμάρτημα, σφάλμα, Τραγ. ἐμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε Αἰσχ. Πρ. 402 θ' ἀποδειχθῇ (διὰ τοῦ χρόνου), ὅτι τοῦτο τὸ σφάλμα (δηλ. τὸ εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν) εἶνε ἐμὸν (σφάλμα) Σοφ. Ἀντ. 51. Εὐρ. Φοιν. 23.

ἀμπλακία ἡ, ἀμπλάκημα. τίνος ἀμπλακίας ποινὰς ὀλέκῃ; Αἰσχ. Πρ. 584 τίνος ἁμαρτίας ποινὰς ἀποτίνων ἀπόλλυσαι; Πινδ. Ἰ. 6, 29 (ἴδ. χαλκοχάρμης). ἀμφὶ τὰν πολύθηρον Δίκτυνναν ἀμπλακίαις Εὐρ. Ἱππ. 145 ἁμαρτοῦσα εἰς τὴν πολ. Δ.

ἀμπλάκιον τό = ἀμπλακία. τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμήχανον ἀλλοτρίαισι γλώσσαις Πίνδ. Π. 11, 26 τοῦτο δε τὸ ἁμάρτημα (ἡ μοιχεία) νέων ἀλόχων εἶνε τὸ μισητότατον εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ ἀδύνατον εἰς τὰς ξένας γλώσσας νὰ τὸ σκεπάσωσι.

ἀμπλακίσκω, ἁμαρτάνω, Δωρ. καὶ μτγν. ἀμβλ. Θεαγ. παρα Στοβ. Ἀνθ. 1, 68. ἀμβλάκισκον Φίντυς π. Στοβ. 74, 61. Τὸ ἀμπλακίσκω εἶνε ἀμφίβολον. Τὸ β ἢ π παρενετέθη εὐφωνίας χάριν. Ἀόρ. β΄. ἤμπλακον, ἀμπλακεῖν, -άκω, -ακών Τραγ. (ἀπλακών γράφ. ἐν Εὐρ. Ἰ. Α 124. Ἄλκ. 241 διὰ τὸ μέτρον ⏑ ⏑ – ὡς ἐν τῷ ἀμπλακήματα Αἰσχ. Εὐμ. 934. ἀναμπλάκητος Σοφ. Ο. Τ. 472). ἤμβλακον Ἀρχιλ. Ἀπ. 75. ἀμβλακών Ἀπ. Ἰβύκου 24: δέδοικα μή τι πὰρ θεοῖς ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω (ἴδ. ἀμείβω).

ἀμπνεῦσαι, ἀμπνύνθη, ἄμπνυτο ἴδ. ἀναπνέω.
ἀμυνάθειν ἴδ. ἀμύνω.
ἀμύνω (ῡ, πρβ. τὸ Ὁμ. μύνη, πρόφασις, καὶ μῡνάμενος [α, μυννάμ. Fick, παρὰ τὸ μυνάομαι, προφασίζομαι] Ἀπ. Ἀλκαί. 89), ἀμυνῶ, ἤμῡνα. Ὁ παρασχηματ. ἠμύναθον εἶνε παρατ. ὄχι ἀόρ. β΄. ἀμυνάθετε Ἀρφ. Νεφ. 1323. ἀμυνάθειν Σοφ. Ο. Κ. 1015. Εὐρ. Ἀνδρ. 1079. Ἰ. Α. 910. Πλημμελὴς εἶνε ὁ τονισμὸς ἀμυναθεῖν ὡς ἀορ. β΄. Πρβ. «ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. Σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν» Α. Β. 383. ἔτι δὲ βαρύθω, διωκάθειν (ἐδιώκαθες), εἴκαθον (εἰκάθειν), ἔργαθον (εἰργάθειν), θαλέθω, νεμέθω, τελέθω, φλεγέθω κτλ.— Μέσ. ἀμυνοῦμαι, ἠμῡνάμην· ἀμυνάθου Αἰσχ. Εὐμ. 441. ἀμυνάθοιτο Εὐρ. Ἀνδρ. 722. Παθ. σπάν. ἀμύνονται Πίνδ. Π. 11, 54.— ἀποκρούω, απομακρύνω. 1) μετ' αἰτ. πράγμ. ἢ προσ. λοιγὸν ἀμύνει Ε 603 ἀποκρούει τὸν ὄλεθρον. ὑμᾶς δὲ χρὴ τὴν ἀνομίαν τοῦ παθήματος ἀμύνοντας τὴν βουλεύσασαν ψυχὴν ἀνταφελέσθαι αὐτόν Ἀντιφ. 4 α 7 ὑμεῖς ἔχετε χρέος, ἱκανοποιοῦντες αὐτὸν (τὸν φονευθέντα) διὰ τὸ παράνομον πάθημα (τὸν φόνον) ν' ἀφαιρέσητε καὶ ὑμεῖς ἀπὸ αὐτὸν (τὸν φονέα) τὴν προμελετήσασαν τὸν φόνον ψυχήν. ἀμύνειν τὸν βάρβαρον Πλ. Νόμ. 692 D ἀποκρούειν τὸν β. ‖ μετὰ δοτ. βοηθῶ, προστατεύω· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί Φ 215 πάντοτε σὲ βοηθοῦσι (προστατεύουσιν) οἱ ἴδιοι θεοί. ἀμύνειν νηυσί Ι 435 ὑπερασπίζειν τὰ πλοῖα. ‖ Ἀπολ. χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν Ν 814 ἔχομεν καὶ ἡμεῖς χεῖρας πρὸς ὑπερ ἄσπισιν. ἀμύνατε Ἀρφ. Σφ. 197 βοηθήσατε. τὰ ἀμύνοντα (ἐνν. ὅπλα) Ἡρ. 3, 155 τὰ εἰς ἄμυναν χρήσιμα, τὰ ἀμυντικὰ ὅπλα. 2) μετὰ διπλῆς πτώσεως: μετ' αἰτ. καὶ γεν. ἢ μετ' αἰτ. καὶ δοτ. Τρῶας ἀμ. νεῶν Ο 731 ἀποκρούειν τοὺς Τρ. ἀπὸ τῶν πλοίων. θυμοῦ βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν Σοφ. Ο. Τ. 888 ὅτι απομακρύνει ἐκ τῆς ψυχῆς του τὰ βέλη τῆς ὀργῆς. Εἰς τὴν γεν. προστίθεται καὶ ἡ ἀπό ἐπὶ τὸ πληρέστερον: Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι Π 75 ἀποκροῦσαι τὸν ὄλεθρον ἀπὸ τῶν Δ. Δαναοῖσιν λοιγὸν ἄμυνον Λ 456. ἀμ. Αἴαντι νηλεὲς ἦμαρ Λ 588, ὅπου ἡ δοτ. ἑρμηνεύεται συνήθως «ἀπὸ τῶν Δαναῶν, ἀπὸ τοῦ Αἴαντος», ἀλλὰ μᾶλλον τοπικῶς: «εἰς τοὺς Δαναούς, εἰς τὸν Αἴαντα». Πρβ. ἀπωθῶ. Καὶ κατὰ σύστοιχον αἰτ. τοιαῦθ' ἀμύνεθ' Ἡρακλεῖ τέκνοισί τε; Ἡρ. Μ. 219 τοιαύτη εἶνε ἡ ὑπεράσπισις, ἣν παρέχετε εἰς τὸν Ἡρ. καὶ τὰ τέκνα του; Πολλαχοῦ ἡ δοτ. εἶνε ὀργανική: σθένει ἀμύνειν Ν 678 μὲ δύναμιν ἀποκρούειν. εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε Σοφ. Ο. Κ. 1128 (ἀντ)αποδίδω ταῦτα (ὅσα σὺ ἔπραξας πρὸς ἐμέ) διὰ τούτων τῶν εὐχαριστηρίων λέξεων: ἀνθ' ὅσων ἔπραξας πρὸς ἐμὲ σοὶ ἀποδίδω ταύτας τὰς εὐχαριστίας μου (πρβ. Θουκ. 1, 69, 4). Ἐνίοτε ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον ἀντὶ τῆς δοτ. τοῦ προσ. τίθεται ἐμπρόθετος διορισμός, ὡς σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος Ρ 182 θὰ τὸν κρατήσω, θὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου στρεφόμενος πέριξ αὐτοῦ (λαμβάνων διαφόρους περὶ αὐτὸν ἀμυντικὰς θέσεις) Εὕρηται καὶ πρὸς ἀπαρφ. συντεταγμένον: τοῖς μὲν οὐκ ἠμύνατε σωθῆναι Θουκ. 6, 80 δὲν τοὺς ἐβοηθήσατε διὰ νὰ σωθῶσι. Μέσ. = ἀποκρούω (ἀμύνω) ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὑπερασπίζω ἐμαυτόν. Μετ' αἰτ. ἀμύνεσθαι πολεμίους Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 21. στρατιὴν Ἡρ. 3, 158. τὸ δυστυχὲς γὰρ ηὑγένει' ἀμύνεται τῆς δυσγενείας μᾶλλον Εὐρ. Ἡρακλ. 303 ἡ εὐγενὴς καταγωγὴ μᾶς προστατεύει ἐναντίον τῆς δυστυχίας περισσότερον παρὰ τὴν δυσγένειαν. φωτὸς ἀμυνομένου ῥήμαθ' ἱπποβάμονα Ἀρφ. Βάτρ. 821 ἐν ᾧ ὁ ἀνὴρ (Εὐριπίδης) ἀποκρούει τὰς δεκαπήχεις λέξεις (τοῦ Αἰσχύλου). ‖ μετὰ γεν. σημαινούσης κυρ. τὸ πρᾶγμα ἢ πρόσ., ἀφ' οὗ ἀποκρούεταί τι. Αἰτωλοὶ ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος Ι 53 κυρ. ἀποκρούοντες ἀπὸ τῆς Κ., ὅθεν: προστατεύοντες τὴν Κ. ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν Μ 15 κυρ. ἀποκρούοντες ἀφ' ἑαυτῶν, ἑπομ. ὑπερασπίζοντες ἑαυτούς Καὶ ἐμπροθέτως ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Μ 243. χάλαζαν αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται Πίνδ. Ι. 7, 27 ἀποκρούει τὴν αἱματηρὰν χάλαζαν (πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 1279) ἀπὸ τῆς πατρίδος. Πρβ. Θουκ. 1, 96 ἀμύνασθαι ὧν ἔπαθον: δι' ὅσα ἔπαθον (πρβ. 6, 38) ‖ ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀναφαίνεται πολλαχοῦ ἡ ὀργαν. δοτ. ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι Σοφ. Ο. Κ. 873 ἐν ᾧ ἔχω πάθη δι' ἔργων, σὲ ἀποκρούω διὰ λόγων. οὐ τῇ δυνάμει τινὰ ἀλλὰ τῇ μελλήσει ἀμυνόμενοι Θουκ. 1, 69 ἐν ᾧ ἀποκρούετέ τινα ὄχι διὰ τῆς (ἐνόπλου) δυνάμεως, ἀλλὰ διὰ τοῦ ὅτι μέλλετε (δεικνύετε τὴν πρόθεσιν, ὅτι θὰ τὸν ἀποκρούσητε). ‖ ἐν γένει, ἀνταποδίδω, ἀμείβομαι. ἀμύνεσθαί τινα τοῖς ὁμοίοις Θουκ. 1, 42 = ἀμείβεσθαι τοῖς ὁμοίοις (ὡς Δημ. 20, 6). τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα ἐξ ἴσου ἀρετῇ ἀμυνούμεθα 4, 63 θὰ ἀποδώσωμεν μετ' ἀνδρικοῦ φρονήματος τὰ ἴσα πρός τε τὸν εὐεργετοῦντα καὶ τὸν κακοποιοῦντα ἡμᾶς. Πρβ. τὰ τοῦ Ξεν. Ἀν. 1, 9, 11: καὶ τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος. Ἔχομεν λοιπὸν τέσσαρα συνώνυμα: τοῖς ὁμοίοις ἀμύνεσθαι, τοῖς ὁμ. ἀμείβεσθαι, ἀλέξεσθαι, τὸ ἴσον ἀποδιδόναι (Θουκ. 1, 43). Πρβ. καὶ Ἀ. Β. 217, 12 ὅπου ἀμύνεσθαι = «ἀντιπράττειν τοὺς κακόν τι προδιαθέντας καὶ ἀντευποιεῖν τοὺς εὐεργέτας». Ὁμοίως ἐξηγεῖ καὶ τὸ ἀμείβεσθαι (αὐτ. στ. 16). ‖ ἀπολ. Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω Π 556 ἔστω φίλον εἰς ὑμᾶς τοὺς δύο ν' ἀποκρούητε τοὺς ἐχθρούς (κυρ. ν' ἀμύνησθε). ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον Θουκ. 3, 38 (ἴδ. ἀναλαμβάνω). πόλις ἔρημος ἀμυνομένων Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 10 ἔρ. ὑπερασπιστῶν. Παθ. εὕρηται Πλάτ. Νόμ. 845 C. ὁ δὲ λη-

φθεὶς τυπτέσθω καὶ ἀμυνέσθω ὡς ἀποκρούηται, ὡς ἀποδιώκηται. Τὸ δὲ Πίνδ. Π. 11, 54 φθονεροὶ δ' ἀμύνονται ἄτᾳ ἐξηγεῖται παθητ. οἱ φθονεροὶ τῇ αὐτῶν βασκανίᾳ (φθόνῳ) βλάπτονται» Σχ., ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. ὑπ' ἄλλων ἢ διορθ. ἄται: αἱ ἐκ τοῦ φθόνου βλάβαι ἀποκρούονται (ἀπομακρύνονται). Σημ. ὅτι τὸ ἀμύνω ἀντιδιαστέλλεταί πως πρὸς τὸ ἄρχω (ὃ ἴδ.): λοιδορίας ἄρχων ἢ ἀμυνόμενος Πλ. Νομ. 935 C, καὶ πρὸς τὸ πάσχω πρβ. Θουκ. 3, 38 (ὃ ἴδ. ἀνωτ.).

ἀμύσσω, ἀμύττω (τὸ α προθετικόν· ῥ. ἀμυχ-, ἀμυχή) ἀμύξω, ἤμυξα (ἄμ-), ἀμυχθήσομαι· σπαράσσω, ξεσχίζω· κυρ. καὶ μτφ. θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος Α 243 θὰ σπαράξῃς τὴν καρδίαν σου λυπούμενος. κἀμὲ καρδίαν ἀμύσσει φροντίς Αἰσχ. Πέρσ. 164 καὶ ἐμοῦ τὴν καρδίαν σπαράσσει ἡ σκέψις: μεγάλως ἀνησυχῶ.

ἄμυστις-ιδος ἡ, ἡ ἀπνευστὶ καὶ ἀθρόα πόσις, καὶ μέγα ποτήριον. ἄμυστιν ἑλκύσας Εὐρ. Κύκλ. 416 τραβήξας αὐτὸ μὲ μίαν ῥόφησιν, «μονορροῦφι». ἀλλ' ἔμπας ὅδε ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 34 (Kaib. σ. 225 L.) παρ' Ἀθην. 235 F πίνει τὴν ζωὴν μονορροῦφι, ὡσὰν ποτήριον (οἴνου).

ἀμφέλικτος 2 περιτυλιγμένος. ἄπλατον ἀμφέλικτος ἕλικ' ἐφρούρει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 399 περιεσπειραμένος (περιτυλιγμένος περὶ τὸ δένδρον) σπεῖραν (κουλούραν) ἀπροσπέλαστον ἐφρούρει. Σημειωτέον τὴν σύστοιχον σύνταξιν ἀμφέλικτος ἕλικα, ὅπου τὸ ἕλικα ἐξαρτ. κυρ. ἐκ τῆς ῥηματ. ἐννοίας τοῦ ἀμφέλικτος.

ἀμφελίσσω, Ἀττ. ἀμφελίττω (ἀμφιελίσσ(ττ)ω), περιτυλίσσω καὶ μέσ. ἀμφελίξασθαι γνάθους τέκνοις Πίνδ. Ν. 1, 43 νὰ περιβάλωσι (περιτυλίξωσι) τὰ τέκνα μὲ τὰς γνάθους των.

ἀμφέπω ἴδ. ἀμφιέπω.

ἀμφέχανε ἴδ. ἀμφιχάσκω.

ἀμφέχυτο ἴδ. ἀμφιχέω.

ἀμφήκης ὁ καὶ ἡ, τὸ **ἀμφηκες** (ακή), ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος, ἀμφίθηκτος, δίστομος, δίκοπος. ἀμφήκης πυρὸς βόστρυχος Αἰσχ. Πρ. 1076 (ἴδ. βόστρυχος). ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων Ἀρφ. Νεφ. 1160 ὅστις λάμπει μὲ δίκοπον γλῶσσαν: οὗ ἡ γλῶσσα, ὡς μάχαιρα ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένη, λάμπει· λέγεται δὲ γλῶσσα ἀμφήκης, ἥτις κόπτει καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δηλ. ὑπερασπίζεται καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον. Ἡ φράσις εἶνε εἰλημμένη ἔκ τινος τραγικοῦ.

ἄμφημαι (ἧμαι) = περικάθημαι, ἐν τμήσει ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εἵατο Ο 10. Ἀλλ' ὀρθοτέρα εἶνε ἡ γνώμη, καθ' ἣν καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀμφί (ἴδε τὴν λ.) λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς.

ἀμφήρης 2 (ἄρω) ἑκατέρωθεν ἡρμοσμένος. βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 243 πέριξ τοῦ βωμοῦ σωρεύσαντες καὶ στοιβάσαντες (κυρ. ὥστε νὰ εἶνε ἐστοιβασμένα) ξύλα. ἐν πρύμνῃ δ' ἄκρᾳ αὐτὸς λαβὼν (ἐνν. τὸν οἴακα) ηὔθυνον ἀμφῆρες δόρυ Κύκλ. 15 τὴν ἀμφοτέρωθεν κωπηλατουμένην ναῦν. σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασι Ἴων 1128 μένων ἵδρυε (ἔγειρε) τοῖς πόνοις τῶν τεκτόνων σκηνὰς ἀμφοτέρωθεν ἡρμοσμένας, ἠσφαλισμένας.

ἀμφήριστος 2 ἀμφισβητούμενος ἀμφοτέρωθεν. καί νύ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε Ψ 382 καὶ βεβαίως ἢ θὰ τὸν ἐπέρνα ἢ θὰ τοῦ ἠμφισβήτει τὴν νίκην.

ἀμφὶ ἐπίρρ. καὶ πρόθ. 1) ἐπίρρημα· κυρ. σημ. εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη, εἶτα δὲ καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὥστε ἰσοδυναμεῖ τῇ περὶ (πέριξ). Πρβ. Ρ 4. Σ 564. Ἐπίρρημ. ἔννοιαν ἔχει καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις, ὅπου παραδέχονταί τινες τμῆσιν, ὡς κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν Μ 160 αἱ κόρ. εἰς τὰ δύο μέρη (τῆς κεφαλῆς) ἤχουν ξηρὸν ἦχον. ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται Λ 417 πέριξ (κύκλῳ) ἐφορμῶσιν (οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ κύνες). παρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες ἕστασαν Δ 330 πλησίον καὶ πέριξ ἵσταντο αἱ τάξεις τῶν Κ. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εὗδον Κ 151 πέριξ ἐκοιμῶντο. Μτφ. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε Σ 254 μετὰ πολλῆς περισκέψεως βουλεύεσθε (ἡ ἀμφὶ σημ. κυρ. ἐπ' ἀμφότερα). Ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ περί, ὡς ἀμφὶ δὲ πήληξ κονάβησε περὶ κροτάφοισι Ο 647 ὅπου ἡ μὲν ἀμφὶ διορίζει τὸ κονάβησε, ἡ δὲ περὶ τὸ κροτάφ. εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη ἡ π. ἀντήχησε περὶ τοὺς κροτ. Ὅπου δὲ τῇ ἀμφὶ ἀμέσως ἐπακολουθεῖ ἡ περί, ὁ Βέκκ. γράφει ὑφ' ἕν: ἀμφιπερί, ὄχθαι δ' ἀμφιπερὶ μεγάλ' ἴαχον Φ 10 κυρ. εἰς τὰ δύο μέρη πέριξ. Καὶ ἀντιστρόφως περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο Ὕμν. Δήμ. 276 ἴδ. ἄημι. τεύχεα πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον Ρ 760 ὁλόγυρα εἰς τὴν τάφρον, πρὸς πληρεστέραν δήλωσιν τῆς ἐννοίας τοῦ κύκλῳ καὶ πέριξ. 2) ὡς πρόθεσις συντ. μετὰ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. ἐν γένει δὲ συνωνυμεῖ πρὸς τὴν περί, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὡς ἐπίρρημα. Ἐπίσης συμφωνοῦσι καὶ ἐν τῇ χρήσει, πλὴν ὅτι ἡ μὲν ἀμφὶ ἰδιάζει τοῖς ποιηταῖς, τοῖς Ἴωσι καὶ τῷ Ξενοφῶντι, ἐν ᾧ ἡ περὶ ἔχει εὐρυτέραν ἔκτασιν· ἐκ τῶν ἄλλων Ἀττικῶν πεζολόγων ἡ ἀμφί εὕρηται μόνον παρὰ Θουκ. 7, 40 καὶ Πλ. Μενέξ 242 Ε καὶ ἐν τῇ φράσει οἱ ἀμφί τινα. — Μετὰ γεν. τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τοπικῆς ἀπομακρύνσεως ἔκ τινος περιοχῆς. ἀμφὶ πορφυρέων (ἀμφιπορφύρων Rademacher, πρβ. ἀμφίχρυσος) πέπλων ξίφη σπάσαντες Εὐρ. Ὀρ. 1457 σπ. τὰ ξίφη ἐκ τῶν περὶ τὰ ξίφη πορφυρῶν πέπλων. νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος Θεόκρ. 26, 9 εἰς τὰ δύο μέρη τοῦ Ἐλ. ὅθεν ἐπ' ἀμφοτέραις ὄχθαις Ἐλ. οὐκέτι συζυγίαν πώλων ἐπιβάσει τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον Εὐρ. Ἱππ. 1131 δὲν θὰ ἐπιβιβάσῃ πλέον εἰς τὸν πέριξ τῆς Λίμνης ἱππόδρομον ζεῦγος πώλων (εἰς ἄσκησιν). ἀμφὶ πίδακος μάχεσθαι Π 825 περὶ πίδ. μάχεσθαι καὶ ἕνεκα ταύτης. || σημ. τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος· ἀείδειν ἀμφὶ Ἄρεος φιλότητος θ 867 περὶ τῆς φιλ. τοῦ Ἄρ. Παρ' Ὅμ.

μόνον ἐνταῦθα ἡ ἀμφὶ μετὰ γεν. καὶ Π 825 (ἀντὶ τῆς περί). ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ Πίνδ. 'Ο. 1, 35 «προσῆκόν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ τὰ καλὰ περὶ τῶν θεῶν λέγειν» Σχ. Μετὰ δοτ. τοπικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς περί τι διατριβῆς. ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων ε 371 (πρβ. περὶ τρόπιος βεβαῶτα ε 130) κυρ. ἀνέβαινεν ἐπάνω εἰς ἓν ξύλον, τὸ ὁποῖον ἐκαβαλλίκευσεν ὡς ἵππον ὄρνις — ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα Εὐρ. Φοίν. 1525 καθεζομένη ἐπὶ τοῖς κλάδοις οὕτως, ὥστε περιέχεσθαι (περιβάλλεσθαι) ὑπ' αὐτῶν: ἑπομένως, καθεζ. μεταξὺ τῶν κλάδων. φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ λείψω Σοφ. Αἴ. 562 ὥστε νὰ εἶνε τριγύρω σου πάντοτε Καθ' ὅμοιόν τινα τρόπον ἐξηγητέα καὶ τὰ 'Ομηρικά: (κρέα) ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν γ 462 καὶ συχν. διεπέρασαν τὰ κρέατα περὶ τοὺς ὀβελούς (ὥστε τὰ κρ. νὰ εἶνε πέριξ τῶν ὀβ.). Ἄλλοι: διεπέρασαν τὰ κρ. πέρα πέρα (κυρ. εἰς τὰ δύο μέρη) μὲ τοὺς ὀβελούς. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα Σ 344 στῆσαι τρίπ. οὕτως, ὥστε τὸ πῦρ νὰ περικυκλώνῃ αὐτόν. Ἄλλοι: κύκλῳ ἐν τῷ πυρί, ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος πυρός. 'Ομοίως ἀμφ' ὀχέεσσι βάλε κύκλα Ε 722 ἑκατέρωθεν εἰς τὸ ἅρμα προσεκόλλησε τοὺς τροχούς. Πρβ. πεπαρμένη (ἀηδών). ἀμφ' ὀνύχεσσι 'Ησ. Ἔργ. 202 κατὰ τὸ γ 462. ‖ χρονικῶς σπανίως, ὡς Πίνδ. 'Ο. 13, 37 ἀελίῳ ἀμφ' ἑνὶ εἰς μίαν ἡμέραν. ‖ εἰς δήλωσιν τῆς αἰτίας, τοπικῶς. ἀμφὶ νέκυι — μάχεσθαι Π 565. Γ 70. καὶ ἄλλως· ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε Σοφ. 'Ηλ. 1180 δι' ἐμὲ ἐκβάλλεις τοὺς ἀναστεναγμοὺς τούτους. Οὕτω δὲ συχνάκις μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν φόβου καὶ μερίμνης σημαντικῶν καὶ μετὰ τῶν λεκτικῶν 'Ηρ. 6, 12. 3, 32 κλπ. 'Εν γένει δὲ ὅσον ἀφορᾷ, ὡς πρὸς —, ἀμφὶ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ πείσομαί τοι 'Ηρ. 5, 19 ὡς πρὸς τὴν ἐμὴν ἄφοδον (τ. ἔ. ὡς πρὸς τὴν συμβουλήν σου, ν' ἀπέλθω). ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαιέμεν οὔτι μεγαίρω Η 408 ὅσον διὰ τοὺς νεκρούς — νὰ τοὺς κατακαίητε, οὐδόλως ἀποποιοῦμαι (ἀντιλέγω). ‖ σημ. αἰτίαν ἐσωτερικήν. ἀμφὶ φόβῳ Εὐρ. 'Ορ. 825 ἐκ φόβου (οἷον ὑπὸ φόβου περιεχόμενος). οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνης ἔχομεν πνεύμονας 'Αρχιλόχ. 'Απ. 9 ὡς ἐκ τῶν λυπῶν. ‖ τὸ μέσον, τὸ δι' οὗ. θέλγει φρένας ἀμφί τε Λατοΐδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν Πίνδ. Π. 1, 12 διὰ τῆς σοφίας τοῦ 'Απόλλ. καὶ τῶν Μ. ἴτω τεὸν χρέος. . ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ 8, 34 ἴδ. ποτανός. Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται 'Ο. 8, 34 κυρ. καθ' ὃ μέρος ἡ χείρ σου εἰργάσθη· ἴδ. ἐργασία. 3) μετ' αἰτ. εἰς δήλωσιν τῆς τοπικῆς ἐκτάσεως περί τι· ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος βάλον Ω 588 ἔρριψαν περὶ αὐτὸν φᾶρος. ἦλθες ἀμφὶ Δωδώνην Αἰσχ. Πρ. 855 εἰς τὰ πέριξ τῆς Δ. Συχνάκις καὶ περὶ τῶν περιστοιχούντων τινά: οἱ ἀμφί τινα, οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, οἱ ἀμφὶ τὸν Κῦρον (ὁ Κ. καὶ οἱ ἀκόλουθοί του). ‖ χρονικῶς λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον Πίνδ. Ο. 1, 97. νέους πεδαίρουσ' (=μεταίρουσα) ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν Εὐρ. Φοίν. 1037 (ἡ Σφίγξ) αἴρουσα μετεώρους τοὺς νέους (ἐκ τῶν Διρκαίων τόπων) ἐν πενθίμῳ ᾠδῇ (ἐν ᾧ πέριξ ᾔδετο πένθιμος ᾠδὴ ὑπὸ τῶν πολιτῶν). ‖ μτφ. εἰς δήλωσιν τῆς φυσικῆς ἢ πνευματικῆς περί τι διατριβῆς. εἰδὼς (ὑμᾶς) ἀμφὶ τοὺς κείνων παῖδας μένοντας ἐμπέδους φρονήμασιν Σοφ. 'Αντ. 168 μένοντας σταθεροὺς κατὰ τὰ φρονήματα περὶ τοὺς παῖδας ἐκείνων: εὔνους καὶ πιστοὺς αὐτοῖς. ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν Ξεν. Κ. Π. 5, 8, 44 ἀσχολεῖσθαι περὶ δ. ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ.. κλαύσονται Σ 339 περὶ σὲ ἱστάμεναι. εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον Αἰσχ. 'Ικ. 252 περὶ τοῦ κόσμου ἡμῶν: ὡς πρὸς τὸν κόσμον ἡμῶν. ‖ σημ. τὸν τρόπον σπαν. τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον Πίνδ. 'Ο. 10, 77 κατὰ τὸν τρόπον τῶν κωμαζόντων καὶ εὐωχουμένων, δηλ. φαιδρᾷ ᾠδῇ. — Τέλος σημειωτέον ὅτι ἡ ἀμφὶ σπανιώτατα (ἴδ. Βακχυλίδ. 18, 6) πάσχει ἀναστροφήν.

ἀμφιβαίνω (ἴδ. βαίνω) = περιβαίνω. Χρύσην ἀμφιβέβηκας Α 37 προστατεύεις τὴν Χρ. 'Ο ποιητὴς φαντάζεται τὸν 'Απόλλωνα περιβεβηκότα τὴν Χρ. (τ. ἔ. ἔχοντα ὑπὸ τὰ σκέλη του τὴν Χρ.), ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις νὰ τὴν προσβάλῃ ἀτιμωρητεί· «κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν τετραπόδων», ἅτινα περιβαίνοντα προστατεύουσι τὰ νεογνά των. Οὕτως ἐξηγητέον καὶ τὸ ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς Σ 477. Παρομοίως ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει Θ 68 ὁ ἥλιος εἶχε πατήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ· (ἡ ἐν τῷ μέσῳ στάσις αὐτοῦ) ἦτο μεσημβρία. Συνήθως: εἶχε φθάσῃ, κατατνήσῃ, εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ. 'Ομοίως ἰώ φίλοι δαίμονες, λυτήριοί τ' ἀμφιβάντες πόλιν Αἰσχ. 'Επτ. 158 σταθέντες ὡς προστάται ὑπεράνω τῆς πόλεως. Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ 'Οππ. Κυν. 3, 218 ἑὸν παῖν ἀμφιβεβῶσα περὶ τῆς ἀλεκτορίδος. ‖ περικυκλώνω, περιβάλλω· νεφέλη μιν ἀμφιβέβηκεν μ 74 νεφ. περιβάλλει αὐτόν. Καὶ μτφ. μάλιστά σε πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε Ζ 355 αἱ φροντίδες τοῦ πολέμου σέ (τὴν ψυχήν σου) μάλιστα ἐπιβαρύνουσι. Πρβ. θ 541: μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν: λύπη περιέβαλεν (ὡς νεφέλη τις) τὰς φρένας του. — Καὶ μετὰ δοτ. Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν Π 66 σύννεφον (πλῆθος) Τρώων ἔχει περικυκλώσῃ τὰς ναῦς. Καὶ μτφ. τόδε μοι τὸ θράσος ἀμφιβαίνει Εὐρ. 'Ικ. 609 αὐτὴ ἡ πεποίθησις μὲ καταλαμβάνει. Καὶ ἄλλως· ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ οἴνου Εὐρ. Ἄλκ. 758 περιβαλοῦσα ἐθέρμανεν αὐτὸν ἡ φλὸξ τοῦ οἴνου. — συμβαλόντε δ' ἀσπίδας πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης Φοίν. 1417 συγκρούσαντες δὲ τὰς ἀσπίδας, ἀφ' οὗ ἔβησαν (ἔστησαν) ἀμφοτέρωθεν ὡς ἀντίπαλοι, εἶχον (φοβερὸν ἀμοιβαῖον) τιναγμὸν ὡς ἐκ τῆς μάχης: «πολλὴν ταραχὴν ἐποίουν πρὸς ἑαυτοὺς ὡρμηκότες» Σχ.

ἀμφιβάλλω (ἴδ. βάλλω) περιβάλλω, ῥίπτω πέριξ, ἐνδύω. Μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ. γέρας ἀμφέβαλε κόμαις Πίνδ. Π. 5, 31. στολὴν θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 465 τῇ σῇ κεφαλῇ τὴν λεοντῆν περιέβαλλεν. στεῦται ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι Αἰσχ. Πέρσ. 50 καυχᾶται (ἀπειλεῖ) περιβαλεῖν τῇ Ἑλλάδι ζυγὸν δουλείας. —Καὶ ἐν Εὐρ. Ἠλ. 1230 φίλαν τε κοὐ φίλαν φάρεα τάδ' ἀμφιβάλλομεν ἀποκατέστησεν ἤδη ἐξ εἰκασίας τὴν ὀρθὴν σύνταξιν ὁ Reiske γράψας φίλᾳ τε κοὐ φίλα. —Καὶ ἀντιστρόφως, μετ' αἰτ. προσ καὶ δοτ. πράγμ. τί μ' ἀμφιβάλλεις χερσί—; Εὐρ. Βάκχ. 1363 τί με περιβάλλεις (ἐναγκαλίζεσαι) διὰ τῶν χειρῶν σου; Καὶ μεθ' ἁπλῆς αἰτ. Εὐρ. Ἱκ. 70: ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός. Τὸ δὲ η 142: ἀμφὶ δ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας κυρ. εἰς τὰ δύο γόνατα τῆς Ἀρ. ἔβαλεν (ὡς ἱκέτης) τὰς χεῖράς του. Ἄλλοι παραδέχονται τμῆσιν Πρβ. ζ 310. τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον ψ 192 περὶ αὐτὸν ᾠκοδόμησα θάλ. ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι ρ 344 ὅσον ἐχώρουν αἱ χεῖρες εἰς ἐκεῖνον, ποῦ θέλει νὰ «χουφτιάσῃ» μὲ τὰς δύο του χεῖρας. (ὅταν) φερεστέφανοι Χάριτες βάλωσιν ἄμφι τιμὰν ὕμνοισι Βακχυλίδ. 18 (19), 6 ὅταν αἱ φερ. Χάρ. περιβάλωσιν (παρέχωσι) τιμὴν τοῖς ὕμνοις αὐτοῦ. Μτφ. κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες Ρ 742 ἀναλαβόντες (κυρ. ἐνδυθέντες) κρ. μένος. || περιβάλλω πρὸς σύλληψιν. φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει Σοφ. Ἀντ. 343 περιβαλὼν (τοῖς δικτύοις) ἀπάγει (οἴκαδε) || παρὰ μτγν. εἶμαι εἰς ἀβεβαιότητα, ἀμφιβάλλω, ὡς καὶ σήμερον. Ἀριστοτ. 1243 a 12, 25. Πολύβ. Ἀλκίφρ. Ἴσως καὶ· ὃ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπουν κέλευθον ἔργῳ (ἔρπων Buecheler) σκοτίαν, ἄφνω δ' ἄφαντος προσέβα —Ἀίδας Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 127 κυρ. πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀμφιβάλλει, τ ἔ. τὴν ταχεῖαν ὁδὸν τὴν ὄντως σκοτεινήν (δηλ. ὅτι ταχέως βαδίζει πρὸς τὸ σκότος), αἰφνιδίως προσῆλθεν ὁ Ἅιδης ἀόρατος: ἐν ᾧ ἀμφιβάλλει, ἂν πλησιάζει εἰς τὸν θάνατον, αἴφνης προσῆλθεν ὁ Ἅιδης. Τὸ χωρίον δύσκολον ὄντως.—Μέσ. δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι ζ 178 νὰ τὸ φορέσω, νὰ τὸ ῥίψω ἐπάνω μου. ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα Σοφ. Ἀντ. 1093 «ἀπὸ νεότητος ἄχρι γήρως» Σχ. ἀφ' ὅτου ἐγὼ φέρω (κυρ. περιβάλλομαι) τὴν λευκὴν ταύτην τρίχα ἀντὶ τῆς μελαίνης: ἀφ' ὅτου ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μου. Μτφ. ὅθεν ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν Πίνδ. Ὀ. 1, 8 ἐξ οὗ (τοῦ Ὀλυμπ. ἀγῶνος ὁρμώμενος) ὁ πολύφ. ὕμνος συναποτελεῖται (περιστρεφόμενος σχηματίζεται) κατὰ μικρὸν περὶ τὰς διανοίας τῶν ποιητῶν, ὥστε ἀφικόμενοι εἰς τὴν πλουσίαν μακαρίαν ἑστίαν τοῦ Ἱέρ. νὰ ψάλλωσι τὸν παῖδα τοῦ Κρ.: ἐκ τοῦ Ὀλυμπίας ἀγῶνος λαμβάνοντες ὕλην καὶ ἀφορμὴν οἱ ποιηταὶ συναποτελοῦσι τὸν ὕμνον, ὃν ψάλλουσιν. Ἄλλοι ἄλλως. —μήποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον ὤφελ' ἐμὸν γένος ἐς τέκνα καὶ δόμον ἀμφιβαλέσθαι Ἑρμιόνας Ἀίδαν ἐπὶ σοὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 1179 περίπου ὧδε: εἴθε ποτὲ τὸ ἕνεκα τοῦ σοῦ γάμου δυσώνυμον ὡς πρὸς τὰ τέκνα καὶ τὸν οἶκον γένος μου νὰ μὴ περιέβαλλεν ἐντὸς ἑαυτοῦ τὸν κακὸν δαίμονα, τὴν Ἑρμιόνην, ἐπὶ σῷ κακῷ. Αἱ λέξεις ἐς τέκνα καὶ δόμων παρέχουσι δυσκολίαν. Ἐπίσης δύσκολον καὶ τὸ χωρίον τοῦ Κύκλωπ. 60: εἰς αὐλὰν πότ' ἀμφιβαίνεις (Δ. Γ. ἀμφιβάλεις: ἀμφιθαλεῖς Seidler) ποιηροὺς λείπουσα νομοὺς Αἰτναίων εἴσω (εἴσει Seidler) σκοπέλων; Κατὰ τὰς διορθώσεις τοῦ Seidler ἔχομεν: πότε εἴσει εἰς αὐλὴν Αἰτν. σκοπέλων, λείπουσα τοὺς ἀμφιθαλεῖς ποι. νομούς;

ἀμφίβληστρον τό, περίβλημα, περιβόλαιον, δίκτυον· ἰδίως ὁ περιβάλλων δεσμός: στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει Αἰσχ. Πρ. 81 διότι εἰς τὰ μέλη του ἔχει δεσμά: εἶνε δεμένος χειροπόδαρα. Μτφ. ὁ χιτὼν ἢ τὸ ἱμάτιον, ὃ περιβάλλει τὸν ἄνθρωπον ὡς δίκτυον Αἰσχ. Ἀγ. 1352. Σοφ. Τρ. 1052.

ἀμφίβολος 2 πέριξ βαλλόμενος. κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοιο (Bothe: λίνοισι) Εὐρ. Τρῳ. 537 διὰ σχοινίων ἐκ κλωστοῦ λίνου. Ἀλλὰ μᾶλλον γρ. κλωστοῖς δ' ἀμφιβόλοις λίνοισι. || ἑκατέρωθεν βαλλόμενος. ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες Θουκ. 4, 36 βαλλόμενοι ἀμφοτέρωθεν ἤδη. || ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. σωφρόνων ἀνδρῶν οἵτινες τἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο Θουκ. 4, 18 σώφρονες ἄνδρες εἶνε, οἵτινες τὰ ἀγαθὰ πρὸς (ἰδίαν) ἀσφάλειαν (= ἀσφαλῶς, ἀσφαλείᾳ 3, 56) θέτουσιν εἰς ἀμφιβολίαν, θεωροῦσιν ἀμφίβολα.

ἀμφίβουλος 2 δίγνωμος, ἀναποφάσιστος. ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει Αἰσχ. Εὐμ. 736 ἀμφιβάλλουσα, ἂν πρέπει νὰ θυμώνω ἐναντίον τῆς πόλεως.

ἀμφιβρότη ἀσπίς Β 389 κἀλλ. ἡ τὸν ἄνθρωπον περιβάλλουσα (σκεπάζουσα), καὶ πᾶσα μεγάλη κυκλοτερὴς (ᾠοειδὴς) ἀσπὶς τοῦ Μυκηναίου τύπου. ἀμφιβρότη χθὼν Ἐμπεδ. Ἀπ. 148 τὸ τῇ ψυχῇ περικείμενον σῶμα (Πλουτ. σ. 683 Ε), τὸ γήϊνον σῶμα. Ὁ δὲ Νίκ. Ἀλ. 216 ἀμφιβρότην κώδειαν καλεῖ κατὰ τὸν Σχ. τὴν κεφαλὴν «τὴν ὅλον τὸν ἄνδρα συνέχουσαν».

ἀμφίγυος (γυῖον) 2 ὁ ἔχων ὀξέα καὶ τὰ δύο ἄκρα, ὁ ἔχων διπλῆν αἰχμήν· ἐπίθ. τοῦ ἔγχος συχν. Ὅμ. Παρὰ Σοφ. Τρ. 504 σημ. τὸ ἀμφίγυοι: ἀμφότεροι ἰσχύοντες τοῖς γυίοις, ἀμφότεροι ἰσχυροὶ πολεμισταί.

ἀμφιδέξιος 2 ἀμφοτέρωθεν δεξιός, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας μεταχειριζόμενος (ἐπίσης). ἐρείσατε πλευρὸν ἀμφιδέξιον (= ὥστε ἀμφιδ. γενέσθαι) ἐμφύντε τῷ φύσαντι Σοφ. Ο. Κ. 1113 στηρίξατε τὸ πλευρόν σας ἑκατέρωθεν (κυρ. καὶ ἀπὸ τὸ δεξιὸν καὶ ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος μου), ἀφ' οὗ προσκολληθῆτε εἰς τὸν γεν-

νήσαντα ὑμᾶς. καὶ τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν εἴτ' οὖν κακουργεῖν ἀμφιδεξίως ἔχει Αἰσχ. 'Απ. 266 καὶ τοὺς ἀποθανόντας εἴτε θέλεις νὰ εὐεργετῇς εἴτε νὰ κακοποιῇς (ὑβρίζῃς), εἶνε ἀδιάφορον (κυρ. τοῦτο δύνασαι νὰ κάμῃς καὶ μὲ τὴν μίαν καὶ μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα), διότι οἱ ἀποθαμμένοι οὔτε χαίρουν οὔτε λυποῦνται.

ἀμφιδινέομαι (δῖ) = περιδινέομαι, στρεφόμενος τίθεμαι κύκλῳ. κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται θ 405 γύρῳ γύρῳ εἰς τὸ ξίφος εἶνε θήκη ν. ἐλ. ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται Ψ 562 εἰς τὸν ὁποῖον γύρῳ γύρῳ εἶνε τεθειμένος κασσ. χυτός.

ἀμφιδρυφής 2 ἀμφίδρυπτος. ἀμφ. ἄλοχος Β 700 ἡ ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς ἐξεσχισμένας (διὰ τῶν ὀνύχων) ἔχουσα.

ἀμφίδρομος 2 περιτρέχων. κῦμα ἀμφίδρομον Σοφ. Αἴ. 352 ἴδ. κυκλέω. Πρβ. κῦμα κατηρεφές.

ἀμφίδυμος (ῠ, δύω) 2 καὶ (ἀμφιδύμη Μ. 'Ε.) ἐξ ἑκατέρου μέρους εἴσδυσιν παρέχων, μὲ δύο εἰσόδους (πρβ δίδυμος) δ 847. Παρ' 'Οππ. Κυν. 3, 483 καλεῖται ἡ στρουθοκάμηλος γένεθλον ἀμφίδυμον διπλῆν ἔχον φύσιν.

ἀμφιέλισσαι νῆες ϐ 165 καλλ. ἀμφοτέρωθεν κεκυρτωμέναι, καμπυλόπρυμνοι καὶ καμπυλόπρῳροι ἢ ᾠοειδεῖς. Ἄλλοι: ἀμφοτέρωθεν κωπηλατούμεναι (ἑλίσσω).

ἀμφιέπω καὶ ***ἀμφέπω***, μτχ. ἀμφιέποντες, πρτ. ἄμφεπε, πληθ. ἀμφίεπον (Ω 804) καὶ ἄμφεπον· εἶμαι περί τι, περικυκλῶ τι. πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν Π 124 καλλ. περιεκύκλου, περιεθέρμαινε. Μτφ. τὰ μὲν πρᾶτ' οὐ κοῶ, ἄς κά μ' (Toup: ἃς καμὼν) ἐὼν (προσέθηκα) ὤκρατος (Bergk: ὤκρατος οἶνος) ἀμφέπῃ φρένας 'Απ. 'Επιχ. 35 (σ. 225 L) κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἐννοῶ, ἕως ὅτου ὁ ἄκρατος ποῦ εἶνε (μέσα μου) μοῦ θερμαίνῃ τὰς φρ. (τὸ μυαλό). ‖ ἀσχολοῦμαι περί τι, φροντίζω. σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα ὑμεῖς μὲν οἱ δύο (Πάτροκλος καὶ 'Αχιλλεύς) παρεσκευάζετε τὰ κρέατα τοῦ β. (ἠσχολεῖσθε μὲ τὴν ἑτοιμασίαν τοῦ κρ.). ἀμφ' 'Οδυσῆα — Τρῶες ἕπον Λ 482 τὸν κατεδίωκον, «τὸν εἶχαν ἀπὸ κοντά». Καὶ ἀνωτ. 473 μέσον: ἀμφὶ δ' ἄρ αὐτὸν Τρῶες ἕπονθ'. Καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἵππους ἀμφιέποντες ζεύγνυον Τ 392 ἐπιμελῶς, μετὰ ζήλου, ἔζευγαν τοὺς ἵππους. κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες γ 118 ἐμηχανώμεθα (ἐμηχανορραφοῦμεν) κακὰ κατ' αὐτῶν, περὶ τοῦτο ἀσχολούμενοι. — θεμιστεῖον σκᾶπτον ἀμφέπει Πίνδ. 'Ο. 1, 12 διαχειρίζεται τὸ σκῆπτρον τῆς δικαιοσύνης. μυχὸν ἀμφέπει μαντεῖον Π. 5, 68 κυβερνᾷ τὸ μαντικὸν ἄδυτον. μόχθον ἀμφέπει Π. 4, 268 ὑπομένει μ., ἀντέχει εἰς τὸν μ. τὸν ἀμφέποντα δαίμονα Π. 3, 108 τὸν ἐμοῦ φροντίζοντα, τὸν εὐνοοῦντά μοι δαίμ. (ἴδ. ἀσκῶ). ξένον κῆδος ἀμφέπειν Εὐρ. Φοίν. 343 «ξένην συγγένειαν περιέπειν, ἤγουν θεραπεύειν» Σχ.

ἀμφίζευκτος 2 ἀμφοτέρωθεν ἐζευγμένος. τὸν ἀμφίζευκτον ἀμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας Αἰσχ. Πέρσ. 133 διαβὰς τὴν ἀμφοτέρωθεν ζευχθεῖσαν κοινὴν ἀμφοτέρας τῆς γῆς θαλασσίαν προεξέχουσαν γέφυραν (οἷον ἀκτήν, ἄκραν).

ἀμφιθαλής 2 (θάλλω) ὁ ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, ὁ παῖς, οὗ ἀμφότεροι οἱ γονεῖς ζῶσι Χ 496. Πλ. Νόμ. 927 D κλ. ἀμφιθαλὴς Ἔρως 'Αρφ. Ὄρν. 1737 ὁ πανταχόθεν θάλλων, ὁ ἔχων ἀφθονίαν ἀγαθῶν. ἀμφιθαλὴς Ζεύς Αἰσχ. Χο. 393 «ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθηλῆσαι» Σχ. Ἄλλοι: ὁ περιλαμπόμενος (ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ). Ἴσ. ἐνν. ὁ προστάτης τῶν ἀμφιθαλῶν (παίδων), ὅθεν ὁ τιμωρὸς πάντων ἐκείνων, οἵτινες καταπαύουσι τὴν κατάστασιν ταύτην: ὁ τιμωρῶν τοὺς φονεῖς τῶν γονέων. ἀμφιθαλὴς κακοῖς Αἰσχ. 'Αγ. 1140 ὑπὸ κακῶν περιβαλλόμενος: περικυκλούμενος ὑπὸ θαλερῶν κακῶν: ἔχων ἀφθονίαν κακῶν. Τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: οἷά τις ξουθὰ ἀκόρετος βοᾶς Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς ἀηδὼν βίον: ὥσπερ τις ξανθὴ ἀκόρεστος θρήνου ἀηδὼν θρηνοῦσα τὸν Ἴτυν κατὰ τὸν ἀμφιθαλῆ κακοῖς βίον αὐτῆς. Καὶ ὁ [Πλάτ.] ἐν 'Αξιόχ. 370 D εἶπεν ἀμφιθαλῆ τὴν ἀλήθειαν τ. ἔ. τὴν κατὰ πάντα τελείαν.

ἀμφιθάλπω περιθάλπω, πέριξ θάλπω. κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ ἔτυχον ἑλικά τ' ἀνὰ χλόαν φοίνικας ἁλίῳ πέπλους αὐγαῖσιν ἐν χρυσέαις ἀμφιθάλπουσ' ἔν τε δόνακος ἔρνεσιν Εὐρ. 'Ελ. 179 περὶ τὸ κυαν. ὕδωρ καὶ ἐπάνω εἰς τὴν περίπλοκον χλόην ἔτυχε ν' ἁπλώνω (νὰ στεγνώνω, κυρ. νὰ ζεσταίνω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη) ῥοῦχα φοινικοβαφῆ εἰς τὸν ἥλιον μέσα εἰς τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰ βλαστάρια τοῦ δόνακος.

ἀμφίθετος φιάλη «ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη, καὶ κατὰ πυθμένα καὶ στόμα» 'Αρίσταρχ. Ψ 270. 216. Ἄλλοι: ἡ ἑκατέρωθεν ὦτα ἔχουσα, πρβ. ἀμφικύπελλος. Ἄλλως ὁ 'Αθήν. 501 Α καὶ 'Α. Β. σ. 388.

ἀμφιθέω (θέω) περιτρέχω. ἀμφιθέουσι μητέρας κ 413 τρέχουσι περὶ τὰς μητέρας. νόος οἱ ἀμφιθέει αἴσιμος Μόσχ. 2, 107 νοῦς ὑγιὴς περιβάλλει αὐτόν: ἔχει νοῦν ὑγιῆ.

ἀμφίθρεπτον αἷμα Σοφ. Τρ. 572 γύρῳ γύρῳ πηκτόν. ἴδ. σφαγή.

ἀμφικαλύπτω, περικαλύπτω, σκεπάζω κυρ. καὶ μτφ. δόμος ἀμφεκάλυψέ με δ 618 ὁ οἶκος ὑπεδέξατό με (κυρ. μὲ ἔκρυψε, μὲ ἐσκέπασε πρβ. ζ 303). ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον ἵππον θ 511 περιλάβῃ, δέξηται. — Μτφ. μετὰ διπλῆς αἰτ. ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψέ με Γ 442 περιέλαβεν (ἐπλάκωσεν ὡς νέφος) τὰς φρένας μου: κατέλαβεν ὅλον τὸν νοῦν μου. θάνατος (ἢ θανάτου νέφος Π 350) δέ μιν ἀμφεκάλυψε Ε 68 τὸν

περιεκάλυψε, τὸν ἐπλάκωσεν ὁ θάνατος. πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα ἀμφεκάλυψεν ἔγχεϊ Ἰδομενῆος Μ 121 διότι πρότερον (πρὶν ἀπονοστήσῃ εἰς Ἴλιον), κατέλαβεν αὐτὸν ἡ μ. διὰ τοῦ ἔγχους τοῦ Ἰδ. ‖ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν Θ 331 ἐκράτησεν ἔμπροσθέν του (περὶ αὐτῷ) τὴν ἀσπίδα ὡς κάλυμμα. ἀμφὶ δὲ νύκτα Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Ε 506 (ἴδ. καλύπτω). Παθητ. πυρσῷ δ' ἀμφεκαλύφθη ξανθὸν κρᾶτ', ἐπινωτίσας, δεινῷ χάσματι θηρός Εὐρ. Ἡρ. Μ. 361 ἀφ' οὗ ἐσκέπασε τὰ νῶτά του (μὲ τὴν λεοντῆν) περιεκάλυψε τὴν ξανθὴν κεφαλήν του μὲ φλόγα, δηλ. τὸ φοβερὸν χάσμα τοῦ θηρίου (λοιπόν: μὲ φλόγα τὴν ὁποίαν ἐξέπεμπε τὸ φοβ. ἄνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ θηρίου). Οὕτω δὲ ἔχομεν πρὸ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἡρακλέους σκεπαζομένου διὰ τῆς δορᾶς τοῦ λέοντος: τὴν μὲν ἄλλην λεοντῆν ἔρριπτεν ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ, μὲ τὸ δεινὸν δὲ χάσμα τοῦ θηρίου (τ. ἔ. μὲ τὴν δορὰν τὴν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ θηρίου), ἐν ᾗ ἐφαίνετο τὸ φοβερὸν ἄνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ θηρίου), ἐσκέπαζε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ πυρσῷ ὡς ἐπίθ. καὶ συνάπτουσι πρὸς τὸ δεινῷ. Ἀλλὰ γραφικωτέρα ἡ ἑτέρα ἑρμηνεία.

ἀμφίκειμαι, περίκειμαι Ἀπ. Πίνδ. 92. 93. τίνα λέγεις μοι νέον σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον; Σοφ. Ἀντ. 1291 τίς εἶναι ὁ νέος διὰ σφαγῆς θάνατος τῆς γυναικός, ὃν λέγεις ὅτι κατόπιν (γενόμενος) τοῦ φόνου (τοῦ υἱοῦ μου) μὲ ἔχει περιβάλῃ;

ἀμφικρέμαμαι περικρέμαμαι. φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες Πίνδ. Ἰ. 2, 43 «περὶ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων φθον. κρέμανται ἐλπίδες». Σχ. οἱ ἄνθρωποι πάντοτε προσδοκῶσιν, ὅτι τὰ πράγματα θ' ἀποβῶσιν, ὡς αὐτοὶ ἐν τῷ φθόνῳ των ἐλπίζουσιν. Ὁ ποιητὴς αἰνίττεται τὴν δημοκρατίαν, ἐν ᾗ δὲν ἀνέχονται τοὺς ὑπερέχοντας φθονοῦντες αὐτούς.

ἀμφιλαφής 2 (λα), οἷον ἀμφιλαβής (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμματικούς), περιλαμβάνων (οἷον «περιληπτικός»), περιέχων, ἐκτεταμένος, εὐρὺς κτλ. πολλά τοι δόσις ἐκ Διός ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν νῆστιν ὤλεσεν νόσον Αἰσχ. Ἀγ. 1001 ἴδ. ἄλοξ. τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς (γόος) ταραχθεὶς Αἰσχ. Χο. 329 (ἴδ. ματεύω). τέχνῃ ἀμφιλαφής (Ἀπόλλων) Καλλ. Ὕμν. Ἀπ. 42 «πλούσιος· ἔστι γὰρ τοξότης, ἀοιδός, μάντις, ἰατρός, ποιμήν» Σχ.

ἀμφίλεκτος 2 ἀμφιλέγων, ἀμφισβητῶν. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει Αἰσχ. Ἀγ. 1585 ἀμφισβητῶν περὶ τῆς ἐξουσίας. οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος («ἀμφοτέρωθεν λόγους δεχομένη» Σχ.) ἔρις Εὐρ. Φοιν. 503 δὲν θὰ ἐφιλονείκουν οἱ ἄνθρωποι λέγοντες ὁ εἷς τοῦτο καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖνο. ‖ ἀμφιλεγόμενος, διαφιλονεικούμενος. πήματα ἀμφίλεκτα Αἰσχ. Ἀγ. 872 ἑκατέρωθεν ἐπικείμενα (λεγόμενα), διπλᾶ κακά.

ἀμφίλογος 2 ἀμφίλεκτος. ὀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Σοφ Ἀντ. 111 ὁρμηθεὶς ἐξ ἐρίδων ἀμφιλέκτων (ἴδ. τὴν λ.). νείκη δὲ ἀμφίλογα εἶνε ἐκεῖνα, ἐν οἷς οἱ ἄνθρωποι ἐρίζουσι, διότι ὁ εἷς λέγει τι, εἰς ὃ ἐπιμένει, καὶ ὁ ἄλλος ἄλλο τι, εἰς ὃ ἐπίσης ἐπιμένει. ἀμφίλογοι ὀργάν Εὐρ. Μηδ. 638 ὀργαὶ προερχόμεναι ἐκ τῶν ἀμοιβαίων ἀντιλογιῶν καὶ ἀμφισβητήσεων. Καὶ οὐσ. τὰ ἀμφίλογα, τὰ ἀμφισβητήσιμα, αἱ διαφοραὶ Θουκ. 4, 118.

ἀμφίλοφος 2, ὁ περὶ τὸν λόφον ὤν, ἀμφιτράχηλος Σοφ. Ἀντ. 350. Τὸ χωρίον: λασιαύχενά θ' ἵππον ἕξεται (ἄξεται Δ. Γ.) ἀμφίλοφον (ἀμφὶ λόφον) ζυγόν: «περιβαλὼν αὐτῷ ζυγὸν περὶ τὸν λόφον ὑπάγει» Σχ. Ἡ ἔννοια εἶνε αὕτη, ἀλλὰ δὲν εὑρέθη ἀκόμη ἡ ἐν τῷ ∪ ἕξεται ὑπολανθάνουσα γνησία γραφή. Τὸ ὀχμάζεται τοῦ Franz μόνον εἰς τὴν ἔννοιαν ἐπαρκεῖ, τὸ δὲ ὑπάξεται τοῦ Brunck μᾶλλον εἰς τὸ γράμμα ἢ εἰς τὴν ἔννοιαν, ἀπαιτοῦσαν ἐνεστῶτα ἢ ἀόρ.

ἀμφιμήτορες «οἱ ἐκ πολλῶν (ὀρθότ. δυοῖν) μητέρων γεγονότες ἀδελφοί» Ἡσύχ. ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ἡρακλειδῶν. ἀμφιμάτορας κόρους Εὐρ. Ἀνδ. 466 ἀδελφοὺς ἐκ δύο μητέρων καὶ ἐξ ἑνὸς πατρὸς γεννηθέντας.

ἀμφινέμομαι νέμομαι πέριξ, περιοικῶ. Ὅμ. σὲ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται Πίνδ. Π. 5, 14 «σὲ πολὺς σὺν εὐδαιμονίᾳ πλοῦτος περιέχει» Σχ. τ. ἔ. πολλαὶ ὄλβιαι πόλεις περιοικοῦσί σε.

ἀμφινοέω ἀμφιταλαντεύομαι. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε Σοφ. Ἀντ. 376 ἀπέναντι τοῦ θείου τούτου θαύματος (ἀποβλέπων εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο) ἀμφιταλαντεύομαι.

ἀμφίνοος 2 ὁ οὐδὲν βέβαιον (ἀλλ' ἀμφίβολα) νοῶν. οἷον Δημόκριτον . ἀμφίνοον λεσχῆνα (Meineke: λέσχην ἅ) μετὰ πρώτοισιν ἀνέγνων Τίμων περὶ Δημοκρίτου παρὰ Διογ. Λ. 9, 40 ὁποῖον μεταξὺ τῶν πρώτων ἀνεγνώρισα (ἐν τῷ ᾅδῃ) τὸν Δημόκριτον τὸν οὐδὲν βέβαιον (περὶ τῶν πραγμάτων) νοοῦντα (τὸν ἐπ' ἀμφότερα νοοῦντα) φλύαρον. Πρβ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Δογμ. 1, 135, περὶ δὲ τῆς παρῳδίας Α 263. Δ 341.

ἀμφιπένομαι ἀσχολοῦμαι περί τινα (περί τι) ο 467. Π. 28. Καὶ ἐπὶ κακοῦ. τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο Ψ 184 «κατήσθιον», δὲν ἐχύνοντο κατεπάνω του.

ἀμφιπίπτω πίπτω περί τινα, περιπτύσσομαι θ 523. ὁ παῖς οὔτ' ὀδυρμάτων ἐλείπετ' οὐδὲν — οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν Σοφ. Τρ. 937 οὐδόλως ἔπαυεν οὔτε νὰ κλαίῃ οὔτε νὰ τὴν καταφιλῇ. ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον Πίνδ. Ὀ. 10, 98 περιεπτυξάμην μετ' ἀγάπης τὸ ἔθν. τῶν Λ.

ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Σοφ. Τρ. 517 εἶδος παλαίσματος, καθ' ὃ οἱ παλαίοντες περιέπλεκον ἀλλήλους· «αἱ ἐπαναβάσεις παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω στρέφεσθαι αὐτοὺς ἐν τῇ μάχῃ» Σχ. Ἐνταῦθα μᾶλλον φαίνεται, ὅτι

ὁ ἀντίπαλος (ὁ Ἡρακλῆς) προσεπάθει ν' ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ταύρου· πρβ. κλιμακισμός, κλιμακίζειν.

ἀμφιπολεύω ἀσχολοῦμαι περί τι, φροντίζω. ἔδοσαν (ἐνν. κούρας) Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν υ 78 ἔδ. τὰς κόρας εἰς τὰς Ἐρινύας διὰ νὰ τὰς ὑπηρετῶσιν Ἄλλοι κατ' εὐφημισμόν: διὰ νὰ τιμωρῶσι τὰς κόρας αἱ Ἐρινύες.

ἀμφιπολέω διατρίβω περί τι. Μετ' αἰτ. ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ Πίνδ. Π. 4, 158 μὲ πλησιάζει (μὲ τριγυρίζει) τὸ γηρ. μέρος τῆς ἡλικίας. τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν αὐτ. 271 φροντίζειν, ἐπιμελεῖσθαι τῆς ἐκ τοῦ ἕλκους πληγῆς. Μετὰ δοτ. θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις Σοφ. Ο. Κ. 680 συναναστρεφόμενος μετὰ τῶν θεαινῶν τροφῶν του. Παθ. ὄρος ἀμφεπολεῖτο (ὑπὸ Δάφνιδος) Θεόκρ. 7, 74 (ὁ Δάφνις) «περιήρχετο τὸ ὄρος» Σχ.

ἀμφίπολος ὁ καὶ ἡ, περί τι ἀσχολούμενος, θεράπων. ἀμφίπολοι Πειθοῦς Πίνδ. Ἀπ. 122 (87) θεράπαιναι τῆς θεᾶς Πειθοῦς (τῆς πειθούσης καὶ ἀγούσης εἰς ἔρωτα τοὺς ἀνθρ.).

ἀμφίπτολις ἀνάγκα Αἰσχ. Χο. 74 εἶνε ἡ δουλεία, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀναγκάζεταί τις νὰ ἔχῃ δύο πόλεις, μίαν τὴν πατρίδα του καὶ ἑτέραν τὴν πόλιν, εἰς ἣν ἀπάγεται. Ὁ Blomfield ἐξηγεῖ: ἡ περιβάλλουσα τὴν πόλιν ἀνάγκη τ. ἔ. ἐκπολιόρκησις τῆς πόλεως.

ἀμφίς ἐπ. ἀρχῆθεν ταὐτὸν τῷ ἀμφί· ἐπίρρ. καὶ πρόθ. 1) ἐπίρρ. πέριξ, κύκλῳ. σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες Γ 486 ἔσειον τὸν ζυγόν, ὃν εἶχον πέριξ (περὶ τὸν τράχηλον. Ἄλλοι: δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν). πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν Ἡσ. Ἔργ. 701 πάντα καλῶς περισκοπήσας, μετὰ περισκέψεως θεωρήσας. ‖ ἑκατέρωθεν, εἰς τὰ δύο μέρη. σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα Μ 434 ἔχουσα βάρος καὶ ἔριον εἰς τὰ δύο μέρει ἕλκει ἄνω, προσπαθοῦσα νὰ τὰ φερῃ εἰς ἰσορροπίαν. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς (βάλε) Φ 162 ὁ δὲ συγχρόνως (μὲ τὸν Ἀχιλλέα) ἐκτύπησε (τὸ σάκος καὶ τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς) μὲ τὰ ἀμφοτέρωθεν (ἐκ τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς) δόρατα. ἀμφὶς ἀρωγοί Σ 502 ἑκατέρωθεν (παρ' ἑκατέροις) ἀρ «κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ μὲν τῷδε οἱ δὲ τῷδε». Κατὰ τὴν ἑρμ. ταύτην ἀνήκει εἰς τὸ ἐφεξῆς: ‖ χωρίς, χωριστά. τὼ (ἵππω) ζυγὸν ἀμφὶς ἐέργει Ν 706 διείργει, χωρίζει ἀπ' ἀλλήλων. αἳ (κίονες) γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι α 54 κρατοῦσι χωριστά. ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη Λ 559 ἔγιναν δύο κομμάτια. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα Γ 115 ὀλίγος τόπος (χῶρος) ἦτο πέριξ τ. ἔ. περὶ τὰ τεύχη ἑκάστου. Ἄλλοι: ὀλίγον διάστημα ἦτο μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε Ν 345 διχογνωμοῦντες. ἀθάνατοι ἀμφὶς φράζονται Β 13 διάφορα φρονοῦσι. Μετὰ τοῦ ἕκαστος· ἀμφὶς ἄγοντες ἕκαστος Χ 57 ἕκαστος χωριστά. ἀμφὶς ἕκαστα εἰρήσεται τ 46 θὰ ἐρωτήσῃ δι' ἓν ἕκαστον χωριστά. Πρβ. ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι Χ 117 ὅτι θ' ἀπονείμω ἄλλα εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς χωριστά, κεχωρισμένα (ἀπὸ τῶν κτημάτων τῶν ἰδίᾳ τοῖς Ἀτρείδαις ἀνηκόντων). τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον Ο 709 κεχωρισμένοι, μακρὰν ἀλλήλων ἱστάμενοι, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐγγύθεν ἱστάμενοι. 2) Πρόθ. σπανιώτερον μετὰ γεν. ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν Β 384 παρατηρήσας ὁλόγυρα τὸ ἅρμα (ἂν εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν). ἀμφὶς φυλόπιδος π 267 μακρὰν τῆς μάχης. ἀμφὶς ὁδοῦ Ψ 393 ἐκτὸς τοῦ δρόμου, παράμερα. Διὸς ἀμφὶς ἥσθην Θ 444 ἐκάθηντο μακρὰν τοῦ Δ. Τὸ δὲ Πινδ. Π. 4,255 ἐσθᾶτος ἀμφίς σημ. ἀγῶνα περὶ ἐσθῆτος ὡς ἐπάθλου, κατ' ἄλλους δέ: ἄνευ ἐσθῆτος. ‖ μετὰ δοτ. ἄξονι ἀμφίς Ε 723 περὶ τὸν ἄξονα. ‖ μετ' αἰτ. Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες Ξ 274 περὶ τὸν Κρ. Ἡ λέξις δὲν εἶνε ἐν χρήσει παρ' Ἀττικοῖς.

ἀμφισβητέω, ἠμφεσβήτουν καὶ **ἠμφεσβήτησα** κτλ. κατὰ τὰς Ἀττ. ἐπιγρ. ὄχι ἠμφισβ. διαφωνῶ («οἷον χωρὶς βαίνω» Σουΐδ.), φιλονεικῶ κττ. Ἀπολύτ. οἱ ἀμφισβητοῦντες, οἱ ἀντίδικοι Δημ. 48, 29. 1) ἀντιλέγω, ἰσχυρίζομαι ὅτι —, ἀντίθ. ὁμολογῶ· ὅθεν συντ. μετ' ἀπαρ. ἢ μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς· οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι σοφώτερον Πλ. Ἱππ. ἐλ. 369 D δὲν διαφιλονεικῶ, ὅτι εἶσαι σοφώτερος. ἠμφεσβήτει μὴ ἀληθῆ λέγειν ἐμέ Δημ. 19, 19 ἰσχυρίζετο, ὅτι δὲν ἔλεγον την ἀλήθειαν. ‖ Μετὰ συστ. αἰτ. ἓν τουτὶ ἀμφισβητοῦμεν Πλ. Γοργ. 472 D σχεδόν: ἰδοὺ τὸ μόνον σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἴμεθα σύμφωνοι.

‖ Πολλαχῶς: ἀμφισβητῶ σοι ἢ πρός σέ· καὶ ἀμφισβητῶ σοι τούτου ἢ περὶ τούτου (ἢ ὑπέρ τινος) καὶ ἀμφισβητῶ πρός τι. πρὸς τοῦτο τὸ δίκαιον ἧκεν ἀμφισβητήσων Δημ. 41, 7 ἦλθεν, ἵνα διαμφισβητήσῃ, ἵνα πολεμήσῃ ἐναντίον τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ νόμου. Παθ. Πλ. Πολ. 581 Ε. οὐκ οἶμαι περί γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἂν 457 D = ἀμφισβήτησιν γίγνεσθαι. Πλ. Σοφιστ. 225 Β.

ἀμφίσταμαι περιΐσταμαι. Ὅμ. (πρβ. ω 58). κεναῖς ἀμφίσταμαι τραπέζαις Σοφ. Ἠλ. 192 περιερχομένη γύρῳ γύρῳ τὰς τραπέζας εὑρίσκω αὐτὰς κενάς. ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος Ο. Κ. 1418 ἐγείρεται (ἀκούεται) πέριξ ἡμῶν διαπεραστικὸς κρότος.

ἀμφιστεφανόω Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 120 ἴδ. στεφανόω.

ἀμφιτρυχής 2 κατερρωγώς Σουΐδ. πιθανῶς ἐξ Εὐρ. Φοιν. 327 ἴδ. ἀμείβομαι.

ἀμφίφαλος 2 ἀμφ. κυνέη Ε 743. Λ 51. «κύκλῳ φαλοὺς ἔχουσα, φαλοὶ δὲ οἱ ἧλοι» Ἡσύχ. «φαλοὶ δέ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ἀσπιδίσκοι χάριν κόσμου τιθέμενοι» Μ.Ἐ. Κατὰ τὸν Βουτμ.

εἶνε περικεφαλαία, ἧς τὸ τοξοειδὲς κύρτωμα χωρεῖ ἐκ τοῦ λόφου πρὸς τὸ μέτωπον καὶ πρὸς τὸν αὐχένα· πρβ. τετραφάληρος. Κατὰ τὸν Κοίχλυν ἀμφίφαλος εἶνε ἡ περικεφαλαία ἡ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν ἔχουσα προβολὴν (μεταλλίνην) ἢ σκέπην (=φάλον). Κατ' ἄλλους ἀμφίφ. εἶνε ἡ ἔχουσα δύο φάλους τ. ἔ. προεξοχὰς τοξοειδεῖς μεταλλίνας ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν δι' ἥλων προσηρμοσμένας. Ἂν πρὸς στιγμὴν παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ Σχολ. Κ. 258, ὅτι «φάλος ὀμφαλός ἐστι μικρός, ἀσπίδι μικρᾷ παραπλήσιος κεῖται δὲ κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέχων τῶν ὀφθαλμῶν, ἀποσκιάζων τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου, οἷαι τῶν Κορυβάντων αἱ κόρυθες καὶ τῶν Παλλαδίων» (πρβ. τὴν προβολὴν ἢ τὸ γεῖσον «κεραμίδι» τῶν παρ' ἡμῖν πηληκίων). Ἂν, λέγω, παραδεχθῶμεν τὴν ἑρμηνείαν ταύτην, τότε θὰ εἶνε ἁπλούστερον νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἀμφίφαλος μὲν εἶνε ἡ δύο τοιούτους φάλους (ἀσπιδίσκους, προβολὰς) ἔχουσα, ἕνα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἕτερον ἐπὶ τοῦ αὐχένος πρὸς σκέπην καὶ ὑπεράσπισιν· τετράφαλος δὲ ἡ πρὸς τούτοις ἔχουσα καὶ δύο ἐπὶ τῶν ὤτων. Ἀλλ' ὁ Reichel (Homerische Waffen, Wien 1901) παραδέχεται, ὅτι φάλοι εἶνε κερατοειδεῖς προεξοχαί, δύο μὲν ἐμπρός, ὑπεράνω τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῆς ἀμφιφάλου, καὶ τέσσαρες ἐπὶ τῆς τετραφάλου, δύο ἔμπροσθεν καὶ δύο ὄπισθεν, προσπαθῶν νὰ ἐξηγήσῃ ἀναλόγως τὰ ὑπάρχοντα μνημεῖα, καὶ ἀναφέρων τὴν ἀρχὴν τῆς περικεφαλαίας (π. χ. τῆς Κορινθίας) εἰς τὸ ὅτι ἀρχῆθεν μετεχειρίζοντο τὰς δορὰς τῶν κεφαλῶν ζῴων ὡς περικεφαλαίας (πρβ. Ἡρόδ. 7, 70)· ἑπομένως τὰ κέρατα π. χ. τοῦ ταύρου ἢ τοῦ κριοῦ ἦσαν οἱ ἀρχῆθεν φάλοι.

ἀμφιφοβέομαι φυγαδεύομαι, τρέπομαι εἰς φυγὴν περί τινα. ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν Π 290 οἱ δὲ ἑταῖροι πέριξ αὐτοῦ (διασκορπισθέντες) ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

ἀμφέχανεν, ἀμφιχανών ἴδ. ἀμφιχάσκω.

ἀμφιχάσκω χάσκω περί τι, περιχαίνω, ἀνοίγω τὸ στόμα μου, ἵνα καταπίω· ὅθεν καταπίνω. ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε Ἰλ. Ψ 79 ἄνοιξε τὸ στόμα της καὶ μὲ κατέπιε μοῖρα μισητή. μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον Αἰσχ. Χο. 545 ἀνοίγων τὸ στόμα του περιελάμβανε τὸν ἐμὲ θρέψαντα μαστόν. στὰς.. φονώσαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ ἑπτάπυλον στόμα Σοφ. Ἀντ. 118 σταθεὶς ὑπεράνω τῆς πόλεως μὲ φονοδιψεῖς λόγχας (οἷον χηλάς), ἀνοίξας τὸ στόμα του κύκλῳ περὶ τὸ ἑπτάπυλον στόμα τῆς πόλεως (τοῦ δράκοντος). Ὅπου ὁ ἐχθρὸς παρομοιάζεται πρὸς ἀετὸν ἔχοντα προτεταμένας τὰς φονοδιψεῖς χηλάς του περὶ τὰ ἑπτὰ στόματα τοῦ Θηβαίου δράκοντος, ὅστις εἶνε ὁ ἑπτάπυλος περιελισσόμενος περίβολος τῆς πόλεως.

ἀμφιχέω περιχέω. Ἡσ. Ἔργ. 65. Παρ' Ὁμ. θ 278: ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα δὲν εἶνε τμῆσις, τῆς ἀμφὶ ἐχούσης ἐπιρρημ. σημ.. πέριξ εἰς τὰ κλινοπόδια ἔβαλε δεσμά. — Παθ. πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι Ψ 764 πρὶν ὁ ὑπὸ τῶν βημάτων τοῦ Αἴαντος ἐγερθεὶς κονιορτὸς ὑψωθῇ καὶ περιχυθῇ (περὶ αὐτούς). θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή Β 41 θεία φωνὴ ἤχησεν, ἠκούσθη, περὶ αὐτόν. τὴν ἄχος ἀμφεχύθη δ 716 λύπη διεχύθη περὶ αὐτήν.

ἀμφοτερόγλωσσος 2 δίγλωσσος, ἐπ' ἀμφότερα λέγων, «ἄλλα μὲν λέγων, ἄλλα δὲ φρονῶν» Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9, 25.

ἀμφοτερόπλουν ἀργύριον ἢ δάνειον Δημ. 34, 6 κἀλλ. «ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένθε πλεῦσαί ποι κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφιτερόπλουν καλεῖται» Ἁρποκρατίων. Πρβ. ἑτερόπλουν.

ἀμφότερος - α - ον. συνήθ. πληθ. ἀμφοτέρας πρῶνα κοινὸν αἴας Αἰσχ. Πέρσ. 134 ἴδ. ἀμφίζευκτος. ποίημα ἢ πάθος ἢ ἀμφότερον Πλ. Σοφιστ. 248 D ἢ καὶ τὰ δύο, δηλ. καὶ ποίημα καὶ πάθος. — ἐπ' ἀμφότερα γιγνόμενοι ταῖς γνώμαις Θουκ. 1, 139 ἀντιπροσωπεύοντες (κυρ. ἐρχόμενοι εἰς) ἀμφοτέρας τὰς γνώμας. ἀμφοτέρῃσιν κ 264 ἀμφοτέραις χερσί. ἀμφοτέροις (ἐνν. ὄμμασι) βλέπειν Καλλιμ. Ἐπίγρ. 31. ἐπ' ἀμφοτέροις (ἐνν. ποσὶ) βεβαιῶς Θεόκρ. 14, 66 πατήσας (στερεά), στηριχθεὶς (καλῶς) ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν σου.

ἀμφουδίς (ἀμφὶ - οὖδας) ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν· μόνον ἐν ρ 237 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας: ἢ νὰ κτυπήσῃ τὴν κεφαλήν του κατὰ γῆς, ἀφ' οὗ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ κάτω (ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, «ἀπὸ κατὰ γῆς»).

ἀμφυγά=ἀναφυγά, ὃ ἴδε.

ἀμῶς Ἀττ. (ἁμῶς), ἐν τῇ φράσει. ἀμῶς γέ πως Πλ. Πρωτ. 323 C. Λυσ. 13, 7 μτγν.=ἐξ ἑνός γέ του τρόπου: καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον· πρβ. ἀμῇ γέ πῃ, ἀμοῦ γέ που, ἀμόθεν γέ ποθεν, ἀμοῖ γέ ποι. Τὰ ἐπιρρ. ταῦτα ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸ εἷς γέ τις· ὅθεν τὸ ἀμῶς γέ πως=ἐξ ἑνός γέ του τρόπου, τὸ ἀμόθεν γέ ποθεν=ἐξ ἑνός γέ του τόπου (σημείου) κτλ. ἴδ. ἀμός.

ἄν (α) μόριον δυνητικὸν ἢ ἀοριστολογικόν, σημ. ἐν πάσῃ περιπτώσει, τυχόν, δοθείσης περιστάσεως κττ. Τὸ μόριον τοῦτο ἀναφ. εἰς ὑπόθεσιν ἢ ὑπάρχουσαν ἢ νοουμένην· συντάσσεται δὲ πρὸς πᾶσαν ἔγκλισιν, πλὴν πρὸς προστακτικήν, παρέχον ἰδιάζουσάν τινα ἔννοιαν, ἣν θὰ ἐξηγήσωμεν ἐφεξῆς. Α) μεθ' ὁριστικῆς πρτ. ἀορ., ἐνίοτε καὶ ὑπερσ. παρὰ δὲ Ὁμ. καὶ μετὰ μέλλ. 1) μεθ' ὁριστ. πρτ. ἀόρ. καὶ ὑπερσ. πρὸς δήλωσιν τοῦ μὴ πραγματικοῦ τ. ἔ. δηλοῦται τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὃ ἐκφράζεται ἔν τε τῇ ἀποδόσει καὶ ἐν τῇ ὑποθέσει (ὑπαρχούσῃ ἢ νοουμένῃ). Τίθεται δὲ παρατ., ἀόρ. ἢ ὑπερσ. ἔν τε τῇ ὑποθέσει καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει, ὅταν καὶ τὸ ἀντίστοιχον πραγματικὸν ἀπαιτῇ πρτ. ἀόρ. ἢ ὑπερσ. καί νύ κεν οὐτάζοντο, εἰ μὴ κήρυκες ἦλ-

θον Η 273 θὰ ἐπληγώνοντο, ἂν δὲν ἤρχοντο κήρυκες. Ἡ διαφορὰ τῶν χρόνων δηλοῦται ἐκ τῶν ἀντιστοίχων πραγματικῶν φράσεων: ἀλλ' οὐκ οὐτάζοντο, οὐ γὰρ κήρυκες ἦλθον. εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί, οὐκ ἄν ποτε ταῦτα ἔπασχον Πλ. Γοργ. 516 Ε. Οἱ παρατατικοί, διότι καὶ τὰ ἀντίστοιχα πραγματικὰ ἔχουσι παρατ. ἔπασχον ταῦτα, οὐ γὰρ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί. εἴ τίς σε ἤρετο, τί ἂν ἀπεκρίνω; Πλ. Πρωτ. 311 Β. Τὸ ἀντίστ. πραγμ. οὐδείς σε ἤρετο, οὐδὲν ἀπεκρίνω· ὅθεν ὁ ἀόρ. καὶ τἄλλ' ἂν ἅπαντ' ἀκολούθως τούτοις ἐπέπρακτο, εἴ τις ἐπείθετό μοι Δημ. 19, 173: ἀλλ' οὐκ ἐπέπρακτο, οὐδεὶς γὰρ ἐπείθετό μοι. Πάντα ταῦτα ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ μεταφράζονται διὰ παρατατ. Ὅθεν ἀπαιτεῖται ἑκάστοτε ἡ ἐξεύρεσις τοῦ μὴ πραγματικοῦ, ἵνα γνωρίζωμεν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τίθεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ ἄλλοτε παρατ. καὶ ἄλλοτε ἀόρ. ἢ ὑπερσ. — Πολλάκις ἐξυπακούεται ἡ ὑπόθεσις. ἐπιστευόμην ὑπὸ Λακεδαιμονίων· οὐ γὰρ ἄν με ἔπεμπον πάλιν πρὸς ὑμᾶς Ξεν. Ἀν. 6, 6, 33 ἐνν. εἰ μὴ ἐπιστευόμην. μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι Ο 224 ἐνν. εἰ μάχη ἐγένετο. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν Ε 201 ἐνν. εἰ ἐγὼ πιθόμην. ἔνθα δὴ ἔγνω τις ἂν Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 70 ἐνν. εἰ παρεγένετο. Ἀλλαχοῦ δυσκολώτερον ἐξευρίσκεται ἡ παραλειπομένη ὑπόθεσις. Ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν τὸ ἀντίστοιχον πραγματικὸν ἔχει γενικωτέραν τινὰ ἔννοιαν, ὡς σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ Σοφ. Ἀντ. 390 ποτέ μου δὲν θὰ ἐπίστευα, ὅτι θὰ ἔλθω ἐδῶ (πραγματ. ἀλλὰ νῦν τὸ πιστεύω τ. ἔ. ἀναγνωρίζω τὴν πλάνην μου). τίς ἂν ποθ' ᾤεθ'.. τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Αἴ. 430 τίς ποτε θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι τὸ ὄνομά μου ἤθελε συμφωνήσῃ μὲ τὰς δυστυχίας μου; (ἀλλὰ νῦν τὸ φαντάζεταί τις). Ὀρθῶς λοιπὸν ἔχουσι τὰ χωρία (πρβ. Nauck.). Ἄλλως ἔχει τὸ Θουκυδ. 5, 68: ἀριθμὸν δὲ γράψαι, ἢ καθ' ἑκάστους ἑκατέρων ἢ ξύμπαντας, οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀκριβῶς. Ἐνταῦθα ἐννοοῦσιν εἰ ἐπεχείρουν ἢ εἰ ἐβουλόμην πολλοί τινες, ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Stahl ἐναντιοῦνται παρατηροῦντες, ὅτι ἐνταῦθα δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ἀντίστοιχόν τι πραγματικὸν (δύναμαι ἢ ἐδυνάμην). Ὅθεν διώρθ. ὁ Stahl οὐκ ἂν δυναίμην. Ἀλλὰ καὶ οὗτος σφάλλεται, διότι τὸ οὐκ ἂν δυναίμην ἀναφ. εἰς τὸ μέλλον (κυρ. εἰς χρόνον ἀπὸ τοῦ παρόντος ἐκτεινόμενον εἰς τὸ μέλλον), ἐν ᾧ αἰτιολογεῖται ἐφεξῆς διὰ παρατατ. ἠγνοεῖτο — ἠπιστεῖτο. Ἴσως γρ. οὐχ ἅμ' ἐδυνάμην· πρβ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 385 οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν: ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τόσον ἀνόητο πρᾶγμα (τέκνον). — Περὶ τοῦ ἐβουλόμην ἂν καὶ τοῦ πλαγιασμοῦ αὐτοῦ ἴδ. βούλομαι. Ὅταν ἐν τῇ ἀποδόσει ὑπάρχῃ τὸ ἔδει, χρῆν, ἐξῆν ἢ ἀπρόσωπός τις ἔκφρασις, τότε ὁ ἂν ἢ τίθεται ἢ παραλείπεται· τίθεται μέν, ὅταν καὶ ἐν τῇ ἀντιστοίχῳ πραγματικῇ ἐκφράσει ὑπάρχῃ τὸ ἀπρόσωπον ῥῆμα· παραλείπεται δέ, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ. εἰ τὰ δέονθ' οὗτοι συνεβούλευσαν, οὐδὲν ἂν ὑμᾶς νῦν ἔδει βουλεύεσθαι Δημ. 4, 1 πραγματ. ἀλλὰ δεῖ βουλεύεσθαι. εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί.., τοσῷδε φανερωτέραν ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν — δεικνύναι Θουκ. 1, 37: ἀλλ' οὐ δεικνύασι. καλὸν δ' ἦν, εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν, τοῖσδε εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ 1, 38: ἀλλ' οὐκ εἶξαν Τοῦτο δὲ γίνεται, διότι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ ἀπρόσωπον διασῴζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥήματος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τελεῖ τὰ τοῦ ἄν. 2) Μετὰ παρατατ., ἢ μετ' ἀορίστου ἰδιάζοντος μᾶλλον τοῖς Τραγ. καὶ τῷ Ξενοφ., τιθέμενος ὁ ἂν δηλοῖ ἐπανάληψιν πράξεως. ὁ δὲ ὅκως ἀπελαυνόμενος ἔλθοι ἐς ἄλλην οἰκίην, ἀπηλαύνετ' ἂν καὶ ἀπὸ ταύτης, ἀπελαυνόμενος δ' ἂν ἤϊε ἐπ' ἑτέρην Ἡρ. 3, 51 ὁσάκις ἀποδιωκόμενος ἤρχετο εἰς ἄλλην οἰκίαν, ἐδιώκετο (συνήθως, κάθε φορὰν) καὶ ἀπὸ ταύτης· διωκόμενος δὲ ἐπήγαινεν (ἑκάστοτε) εἰς ἄλλην οἰκίαν. εἴ τις ἐδόκει βλακεύειν, ὁ Κῦρος ἔπαισεν ἂν Ξεν. Ἀν. 2, 3, 11 ἄν τις ἐφαίνετο, ὅτι νωθρῶς ἐξετέλει τὸ καθῆκόν του, ὁ Κ. τὸν ἐκτύπα (πάντοτε) Σοφ. Φιλ. 290 κέ. Θουκ. 7, 71 κἀλλ. 3) Μετὰ μέλλ. ὁριστ. ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι Α 139 θὰ χολωθῇ βεβαίως (ἢ μᾶλλον: ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ) ἐκεῖνος, πρὸς ὃν θὰ ἔλθω. Δ 176 κἀλλ.

Β') Μεθ' ὑποτακτικῆς 1) ἐν ἀναφορικαῖς, ὑποθετικαῖς καὶ χρονικαῖς προτάσεσι πρὸς δήλωσιν πράξεως προσδοκωμένης ἐν τῷ μέλλοντι ἢ ἀορίστου ἐπαναλήψεως. τῷ ἀνδρί, ὃν ἂν ἕλησθε, πείσομαι Ξεν. Ἀν. 1, 3, 15. ἐὰν (=εἰ + ἂν) ζητῇς καλῶς, εὑρήσεις Πλ. Γοργ. 503 D. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη Σοφ. Ἠλ. 1057 ὅταν πλέον εἶσαι ἐντὸς τῶν κακῶν, θὰ ἐπαινέσῃς τοὺς λόγους μου. — οἱ ἄνθρωποι τούτοις μάλιστα ἐθέλουσι πείθεσθαι, οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι Ξεν. Ἀπ. 3, 3, 9. οἱ ἄνθρωποι πείθονται συνήθως εἰς ἐκείνους, οὓς ἑκάστοτε θεωροῦσι καλλιτέρους. ἐάν τις τὸν ἥλιον ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεᾶσθαι, τὴν ὄψιν ἀφαιρεῖται αὐτ. 4, 3, 14 ἡνίκ' ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά Ἀρφ. Εἰρ. 1179. — Καὶ μετὰ τῶν τελικῶν μορίων ὡς καὶ ὅπως (πλὴν τοῦ τελικοῦ ἵνα) τίθεται ὁ ἄν, ἵνα χαρακτηρίσῃ γενικῶς μὲν καὶ ἀορίστως ἀλλ' ἰδιαζόντως τὴν πρᾶξιν. κύκλῳ παρασταδὸν στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατὴρ - Ἥλιος —, ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ Αἰσχ. Χο. 981 ἡ ἐνταῦθα ὑπάρχουσα διαφορὰ δὲν εἶνε, ὅτι τὸ μὲν ἐκτεταμένον στέγαστρον ἀναγκαίως θὰ ἴδῃ ὁ Ἥλιος, ἡ δὲ δίκη δὲν εἶνε τόσον βεβαία, ὥστε νὰ ὁμιλῇ ὁ Ὀρέστης περὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Ἡλίου μετὰ βεβαιότητος· οὐδὲ πάλιν ὅτι τὸ ἂν τοῦτο τίθεται ἢ παραλείπεται καλλιεπείας τινὸς ἢ τοῦ μέτρου ἕνεκα. Οὐδέ-

τερον τούτων εἶνε ἀληθὲς κατὰ τὴν γνώμην μου, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι τὸ μὲν ὡς ἴδῃ πατὴρ Ἥλιος σημ. ἁπλῶς ἵνα ἴδῃ τοῦτο ὁ πατὴρ Ἥλιος, τὸ δὲ ἐφεξῆς ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς σημ. ἵνα ἐν πάσῃ περιπτώσει (διὰ να ἐμπορέσῃ νὰ) παρευρεθῇ ὡς μάρτυς. σοὶ δ' ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἢν μένῃς. γενήσετ' ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ Ἀρφ. Πλ. 112 ἵνα ἐν πάσῃ περιπτώσει (οὕτως ἢ ἄλλως) γνωρίζῃς πόσα ἀγαθὰ θὰ ἀποκτήσῃς κτλ. Καθ' ὅμοιόν τινα τρόπον θὰ ἑρμηνεύηται καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις· πρβ. Αἰσχ. Προμ. 10. 681. 732. Ἡροδ. 1, 5. 11. 24. 36. 85 κτλ. Πλ. Γοργ. 481 A. 2) παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἄν (κεν) μεθ' ὑποτ. κεῖται πολλαχοῦ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις Γ 54 ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ ἡ κ. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι A 137 ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὸ πάρω (νὰ τὸ πάρω).

Γ΄) Μετὰ τῆς εὐκτικῆς (οὐδέποτε μέλλοντος) τίθεται ὁ ἂν πρὸς δήλωσιν τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι (δυνητικὴ εὐκτική). Ἡ εὐκτικὴ αὕτη μεταφράζεται διὰ τοῦ ἐμπορεῖ νά, εἶνε δυνατὸν νά, ἤθελε ἢ θά—, πλὴν ὅτι ἡ ἔννοια τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἂν εἶναι ἀσθενεστέρα τῆς τοῦ δύνασθαι μετ' ἀπαρφ. διότι ἐνταῦθα μὲν ἡ ἔννοια τοῦ δυνατοῦ ὑπάρχει ἐν αὐτῷ τῷ ῥήματι, τῷ δύνασθαι· ἐκεῖ δὲ ἐν τῷ ἄν. π. χ. ἀποδείξειεν ἂν σημ. ἐμπορεῖ νὰ εἶνέ τις, ὅστις ν' ἀποδείξῃ· ἐν ᾧ δύναται ἀποδεῖξαι σημ. εἶνέ τις, ὅστις ἐμπορεῖ ν' ἀποδείξῃ. Ὅθεν καὶ τὰ δυνητικὰ ῥήματα προσλαμβάνουσι τὸν ἄν, ὡς δύναιτο ἂν ἀποδεῖξαι ἐμπορεῖ νὰ εἶνέ τις, ὅστις ἐμπορεῖ ν' ἀποδείξῃ. Κανονικῶς ἡ δυνητικὴ εὐκτικὴ παρ' Ἀττικοῖς ἀναφ. μόνον εἰς τὸ παρὸν καὶ μέλλον (εἰς χρόνον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ παρόντος εἰς τὸ μέλλον). Παρ' Ἡροδ. εὑρηται ἐνιαχοῦ ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἂν ἀναφερομένη εἰς τὸ παρελθόν. τούτῳ οὔνομα ἦν Λέων· τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιτο Ἡρ. 7, 180 ἐμπορεῖ δὲ νὰ τὸ ἐχρεωστοῦσε τοῦτο καὶ εἰς τὸ ὄνομά του. ταῦτα μὲν καὶ φθόνῳ ἂν εἴποιεν 9, 71 ἐμπορεῖ νὰ τὰ εἶπαν. ἤδη ὦν ἄνδρες ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖσι τέσσερες μυριάδες 7, 184 ἐμπορεῖ να ἦσαν. Ὁμοίως παρ' Ὁμ. οἱ μὲν πονέοντο... Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη E 85 δὲν ἤθελες ἐννοήσῃ τότε (=οὐκ ἂν ἔγνως Ἀττ). Ἐν τῷ Ἀττικῷ λόγῳ δύο παραδείγματα ἐναντιοῦνται, τὸ παρ' Ἀντιφ. Τετραλ. 3 β΄ 5: ἀπολύει δέ με καὶ ὁ νόμος, καθ' ὃν διώκομαι· τὸν γὰρ ἐπιβουλεύσαντα κελεύει φονέα εἶναι. Ἐγὼ μὲν οὖν πῶς ἂν ἐπιβουλεύσαιμι (ἐπεβούλευσά τι Kayser), εἰ (ὁ Blass) μὴ καὶ ἐπεβουλεύθην ὑπ' αὐτοῦ; (πρβ. δ΄ 5). Τὸ ἕτερον εἶνε ἐκ τοῦ Λυσίου 7, 16 εἰ καὶ τὰ μέγιστα εἰς ἐμὲ ἐξημάρτανον, οὐκ ἂν οἷόν τ' ἦν δίκην με παρ' αὐτῶν λαμβάνειν· εὖ γὰρ ἂν εἰδείην (ᾔδειν Emperius), ὅτι ἐπ' ἐκείνοις ἦν καὶ ἐμὲ τιμωρήσασθαι καὶ αὐτοῖς μηνύσασιν ἐλευθέροις γενέσθαι. Τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: ἐμποροῦσα νὰ ἠξεύρω. Ἐνταῦθά τινες ἀνάγουσι καὶ τὸ Θουκυδ. 1, 9 αὗται δ' οὐκ ἂν πολλαὶ εἶεν δὲν ἐμποροῦν νὰ εἶνε (ὀνομάζωνται) πολλαί, ὡς ὁ Κρύγερος, ἐξηγῶν αὐτὸ ὡς ζήλῳ Ἡροδοτείῳ εἰρημένον: δὲν θὰ ἦσαν πολλαί.— Ἴδωμεν νῦν τὴν παρ' Ἀττ. χρῆσιν. βουλοίμην ἄν συχν. ἀναφ. εἰς τὸ μέλλον (ἴδ. βούλομαι). ΠΩΛ. σὺ ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; ΣΩ. βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερα· εἰ δ' ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν Πλ. Γοργ. 469 B. Σήμερον λέγομεν: «θὰ ἐπεθύμουν, θὰ ἐπεθύμεις» μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ «ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμεῖς». ἐγὼ χρήματα μὲν προσγενέσθαι ἔτι ἂν βουλοίμην ἡμῖν... τούτων δὴ ἕνεκα βούλομαι ὡς ἀφθονώτατα χρήματα ἔχειν Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 28 θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχωμεν ἀκόμη καὶ ἄλλα χρήματα· εἶτα δὲ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἰδίαν ἔννοιαν διὰ τοῦ βούλομαι. Ἀλλαχοῦ δὲ ἡ δυνητ. εὐκτ. ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν πρὸς μέλλοντα. ἕψομαί τοι καὶ οὐκ ἂν λειφθείην Ἡρ. 4, 87. Καὶ ἐν συμπεράσμ. οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη Πλ. Γοργ. 502 D θὰ εἶνε, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προηγουμένων.—Καὶ ἄλλως μετά τινος περιφρονήσεως. καὶ μὴν Διός γε μείζον' ἂν ζῴης χρόνον Εὐρ. Ἄλκ. 713 μὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπὸ τὸν Δία ἐμπορεῖς νὰ ζήσῃς πειὸ πολύ: ζῆσε πειὸ πολὺ (ἐγὼ δὲν σ' ἐμποδίζω). χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε Σοφ. Ἠλ. 1457 περίπου: «νὰ τὰ χαίρεσαι, ἂν εἶνε διὰ νὰ τὰ χαίρεσαι»· πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 1393.—Ἐν ἐρωτήσει. οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο; E 456 δὲν ἐμπορεῖς (δὲν πᾶς) ν' ἀποσύρῃς ἀπὸ τὴν μάχην αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τώρα καὶ μὲ τὸν Δία ἐμπορεῖ νὰ πολεμῇ; τ. ἔ. ἀπόσυρον αὐτὸν ἀπὸ τῆς μάχης. πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον ὀλέσας θάνοιμι καὐτός; Σοφ. Αἴ. 388 πῶς καταστρέψας τὸν πανουργότατον ν' ἀποθάνω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος: τ. ἔ. εἴθε ν' ἀποθάνω. Ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη τῆς εὐχῆς προέρχεται ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἰδίας σημ. τοῦ πῶς = μὲ πόσην χαράν. φεῦ, πῶς ἂν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν; Εὐρ. Ἰ. Τ. 627 «ἄχ, ποία εὐτυχία μου νὰ μ' ἐκήδευαν ἀδελφῆς μου χεῖρες»! (Δ. Βερναρδ. Εὐριπ. Ἀλκ. 865). πρβ. πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Αἰσχ. Χο. 394 πότε ὁ προστάτης τῶν ἀμφιθαλῶν παίδων ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς τὴν χεῖρα; τ. ἔ. εἴθε ἐπιβάλοι, ἐπειδὴ μετὰ πολλοῦ πόθου περιμένει τὸν χρόνον τοῦτον. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με Σοφ. Ἠλ. 1450 ποῦ νὰ εἶνε οἱ ξένοι; τί ἄν τις ἐπιχειροίη τοῖς ἀδυνάτοις; Ξεν. Ἀπ. 2, 3, 5 τί νὰ ἐπιχειρῇ τις τὰ ἀδύνατα πράγματα; Τὸ β΄ πρόσ. τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἂν μετεχειρίζοντο, ἵνα μετριάσωσι τὸ ἀπότομον τῆς προστακτ., ἐπὶ τὸ εὐγενικώτερον: λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσο-

μαι Αἰσχ. Ἑπτ. 247 λέγε ὡς τάχιστα. Σοφ. Ἠλ. 1491. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων Ξεν. Ἀπ. 2, 3, 11 λέγε μίαν ὥραν πρωτίτερα. || Παρ' Ὁμ. προστίθεται εἰς τὴν διὰ τοῦ εἰ καὶ εὐκτ. ἀναφερομένην ὑπόθεσιν τὸ κεν, ὅπως ἐξάρῃ μόνην τὴν περίπτωσιν ταύτην: εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Τρῶας ἀπώσασθαι Θ 205 ἐὰν μόνον (καθ' ἣν περίπτωσιν) ἠθέλομεν ἀποφασίσῃ ν' ἀποκρούσωμεν τοὺς Τρ. εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν Λ 60 ἐὰν μόνον (ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι) ἠθέλομεν ἀποφύγῃ τὸν θ. Πρβ. τὰ παρ' Ἀττ. οὐκ οἶδ' εἰ φθαίης ἄν Ἀρφ. Ὄρν. 1017 δὲν γνωρίζω ἂν ἤθελες προφθάσῃ. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι Εὐρ. Μηδ. 941 δὲν ἠξεύρω ἂν ἐμπορέσω νὰ τὸν πείσω (ἴδ. εἴδω, οἶδα). ΟΡ. ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον· ἀλλὰ πῶς λάβω; ΠΡ. τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντὸς οὐδ' ἂν εἰ θέλοις Εὐρ. Ἠλ. 615 οὐδ' εἰ θέλοις (ἐλθεῖν ἐντὸς τειχέων, λάβοις) ἂν (τὸν στέφανον Δ. Βερναρδ.). Ἄλλοι οὐδ' εἰ θέλοις (λαβεῖν στέφανον, λάβοις) ἄν. αἰσχρόν, εἰ μέλλοντες εὖ πάσχειν συκοφάντην ἂν τὸν λέγοντα ταῦθ' ἡγοῖσθε Δημ. 20, 62 εἶνε αἶσχος, ἐὰν προκειμένου νὰ εὐεργετῆσθε ἠθέλατε θεωρήσῃ (ἠδύνασθε νὰ θεωρήσητε) τὸν ταῦτα λέγοντα ὡς συκοφάντην. Ἐνίοτε ἐλλεῖπον τὸ ἂν ἀναπληροῦται εὐκόλως, ὡς Αἰσχ. Ἀγ. 1033. Σοφ. Ο. Τ. 937. Σημειωτέον δέ, ὅτι παρὰ τοῖς δραματικοῖς μάλιστα εὕρηται ἡ εὐκτικὴ ἄνευ τοῦ ἂν μετὰ τὸ οὐκ ἔστιν ὅστις, οὐκ ἔσθ' ὅπως, τίς ἐστιν ὅς; ἔσθ' ὅπως; οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν Αἰσχ. Χο. 17 δὲν ὑπάρχει ἄλλος, ὅστις ἐκτὸς ἐμοῦ ἤθελε κόψῃ αὐτὸν (πλόκαμον) ἐκ τῆς κεφαλῆς του. Προμ. 307. Ἀγαμ. 625. Σοφ. Ο. Κ. 1172. ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης.. ἐς λόγους ἔλθοιμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγάς; Ἀρφ. Σφ. 471 εἶνε δυνατὸν ἄνευ μάχης νὰ ἔλθωμεν εἰς λόγους πρὸς ἀλλ. καὶ διαπραγματεύσεις φιλικάς; (ἴδε Κρυγέρ. II 54, 3, 8).—Καὶ ἐν ἄλλῃ ἐξαρτήσει λόγου ὁ ἂν διαφυλάττει τὴν δυνητικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν, ὡς οὐ ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι Ξεν. Ἀπ. 2, 8, 5 διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελέ τις ψεχθῇ.—Ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἂν μένει καὶ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ (ὡς καὶ ἡ ὁριστικὴ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μετὰ τοῦ ἄν). ἀπεκρίνατο Κλεάνωρ, ὅτι πρόσθεν ἂν ἀποθάνοιεν ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖεν Ξεν. Ἀν. 2, 1, 10 (ὁ εὐθὺς λόγος εἶνε: πρόσθεν ἂν ἀποθάνοιμεν ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖμεν). Ἐν ταῖς Ἀττ. ἐπιγραφαῖς ὁ ἂν δὲν εὑρίσκεται μετ' εὐκτ. παρὰ μόνον ἐν μετρικῇ ἐπιγραφῇ τοῦ 400/350 π. Χ.

Δ΄) Μετ' ἀπαρεμφ. (ἐνεστ. ἀορ.) καὶ μετὰ μετοχ. (ἐν. ἀορ.) ὁ ἂν ἀντιστοιχεῖ ἢ πρὸς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, ἢ πρὸς ὁριστ. τῶν ἱστορικῶν χρόνων μετὰ τοῦ ἄν· δοκεῖτέ μοι πολὺ βέλτιον ἂν περὶ τοῦ πολέμου βουλεύσασθαι Δημ. 4, 31 τ. ἔ. βουλεύσαισθε ἄν. Κῦρος, εἰ ἐβίωσεν, ἄριστος ἂν δοκεῖ ἄρχων γενέσθαι Ξεν. Οἰκ. 4, 18 τ. ἔ. ἐγένετο ἄν. εὔνους γε (οὐ γάρ;) ἁπλῶς ὑμῖν καὶ οὐδὲν ἂν ἐπιστείλας ψεῦδος Δημ. 23, 162 = καὶ ὃς οὐδὲν ἂν ἐπιστείλειε ψεῦδος. ἐγὼ εἰμὶ τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων Πλ. Γοργ. 458 D = οἳ ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθεῖεν, ἡδ. δ' ἂν ἐλέγξειαν. Σωκράτης ῥᾳδίως ἂν ἀφεθεὶς (= ὃς ῥᾳδ. ἂν ἀφείθη) ὑπὸ τῶν δικαστῶν, προείλετο μᾶλλον ἀποθανεῖν Ξεν. Ἀπ. 4, 4, 4.

Ε΄) Θέσις, ἐπανάληψις καὶ ἔλλειψις τοῦ ἄν. Τὸ ἂν οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, ἀλλὰ συνήθως μετὰ τὰ ἀναφορικά, χρονικά, ἐρωτηματικὰ καὶ ἀποφατικὰ μόρια, μετὰ τὰ ἐπιρρήματα (ὃς δ' ἄν, πρὶν γὰρ ἄν, πῶς ἄν, δικαίως ἄν, οὐκ ἄν). Τὰ ῥήμ. δοκῶ, οἴομαι, φημί, οἶδα ἐφέλκονται συνήθως τὸν ἄν, ὅστις συνήθως προτάσσεται μὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν ἐξαρτώμενον ἀπαρφ. ἢ μτχ. ἢ πρότασιν. ἡδέως ἄν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 25 οὐκ ἂν οἶδ' εἰ ἢ οὐκ οἶδ' ἂν εἰ ἀντὶ τοῦ οὐκ οἶδα εἰ—ἂν (ἴδ. ἀνωτ.). Περὶ ἄλλων μεταθέσεων τοῦ ἂν ἴδ. δείδω. — Τὸ ἂν ἐνίοτε ἀποχωρισθὲν τοῦ ῥήμ. ἐπαναλαμβάνεται: ὥστ' ἄν, εἰ σθένος λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν Σοφ. Ἠλ. 333. Θουκ. 1, 76. Ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται καὶ τρίς Εὐρ. Τρῳ. 1244 Πλ. Ἀπολ. 31 A. 41 D.—Ἐνίοτε ἐλλείπει ὁ ἄν, ὅταν εὐκόλως ὑπονοῆται, ὡς ἐν τῇ κατὰ παράταξιν συνδέσει τῶν προτάσεων. βίᾳ οὔτ' ἂν ἕλοις οὔτε κατάσχοις φίλον Ξεν. Ἀπ. 3, 11, 11. Πλ. Πολ. 360 C. Πρβ. 352 E. 439 B. Ἐνίοτε δὲ ἐλλείπει καὶ τὸ ῥῆμα, εἰς ὃ ἀναφ. ὁ ἄν. ὡς ἐμοῦ ἰόντος ὅπῃ ἂν καὶ ὑμεῖς (ἐνν. ἴητε) Ξεν. Ἀν. 1, 3, 6. Ἰδίως δὲ ἐν ὁμοιωματικοῖς λόγοις διὰ τοῦ ὥσπερ ἂν εἰ ἐκφερομένοις. ὁ Κῦρος εὐθὺς ἠσπάζετο αὐτόν, ὥσπερ ἂν (ἐνν. ἀσπάζοιτό τις) εἴ τις πάλαι φιλῶν ἀσπάζοιτο Ξεν Κ. Π. 1, 3, 2. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος (ἐνν. ἔρξαι), εἰ τάδ' ἤνυσεν; Αἰσχ. Ἀγ. 926. ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ Ἀρφ. Νεφ. 5 ἐνν. ἔρρεγκον. καὶ χρυσοῖς στεφάνοις ἐστεφανοῦτε, οὐκ ἂν (ἐνν. στεφανοῦντες), εἴ γ' ἐχθρὸν ἡγεῖσθε Δημ. 23, 118 καὶ μὲ χρ. στεφάνους τὸν ἐστεφανώνατε, τὸ ὁποῖον δὲν ἠθέλατε κάμῃ, ἂν τὸν ἐνομίζατε ἐχθρόν.

ἄν (ᾱ, εἰ + ἄν: ἐάν: ἄν) = ἐάν, ἤν. Οἱ Τραγικοὶ πάντοτε μεταχειρίζονται ἐὰν ἢ ἢν ἀντὶ τοῦ ἂν τούτου· ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1062 οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης, ὁ Erfurdt ἔγρ. οὐδ' ἐὰν τρίτης. Ἐν Ἀποσπ. νεωστὶ εὑρεθέντι τοῦ Κόλακος τοῦ Μενάνδρου ὑπάρχει: «βοῶν, ἀπειλῶν, ἄν σε μή» ἥτις εἶνε ἐλλειπτικὴ φράσις: νὰ μή σε πιάσω (διότι καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί θὰ πάθῃς).

ἀνά πρόθ. ἀνὰ χάτερ' ἄττα τῶν χωρίων εἰσὶ χαράδραι Δημ. 55, 19 καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ἐκ τῶν χωρίων ὑπάρχουσι χαράδραι. νειὸν ἀν' ἕλκητον βόε ἄροτρον ν 32 σύρουσι τὸ ἄροτρον διὰ τοῦ χέρσου ἀγροῦ. Ἡ ἀνά δὲν πάσχει ἀναστροφὴν (ἄνα = ἀνάστηθι, ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρῳ. 98 ἄνα κεφαλήν = ἄνεχε τὴν κεφ.).

ἀναβάδην (βα, ἀναβαίνω), ἀντίθ. καταβάδην· ἀναβά-

δην ποιεῖ τραγῳδίαν (Εὐριπίδης) Ἀρφ. Ἀχ. 399 «ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος» Σχ. Ἀλλ' ὀρθότερον ἐξηγ. «ἐφ' ὕψους, ἄνω τοὺς πόδας ἔχων» ὡς ἐξηγεῖ ὁ Σχολ. ἐν Πλουτ. 1124 νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι «μὲ τὰ πόδια ἐπάνω». ἀναβάδην ποιεῖς ἐξὸν καταβάδην Ἀρφ. Ἀχ. 410 ὅπου ὀρθῶς ἀντιδιαστέλλονται τὰ δύο ἐπιρρήματα. Ὁμοίως Πλουτ. Ἀλεξάν. Τύχ. 2, 3 περὶ τοῦ Σαρδαναπάλου ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθημένου = Ἀθήν. σ. 528 D. καθῆστο ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀναβάδην Δίων. Χρυσ. λόγ. 62. πρβ. διαβάδην, καταβάδην, περιβάδην, προβάδην.

ἀναβαθμός ὁ· περὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναβαθμῶν ἴδ. χαρώνειος.

ἀναβαίνω: φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ζ 29 = βαίνει ἀνὰ ἀνθρώπους: διαδίδεται μεταξὺ τῶν ἀνθρ. δεῦρο δεῦρ', ὦ φίλτατε, ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς Ἀρφ. Ἱππ. 148 δηλ. ἀνάβαινε ἐπὶ τὸ λογεῖον. Καὶ ἐκ τούτου τοῦ χωρίου καὶ ἐξ ἄλλων Σφ. 1341. 1514. Ἀχ. 732. Ἐκκλ. 1152 Πλ. Συμπ. 194 B φαίνεται, ὅτι ἡ σκηνὴ ἦτο ὑψηλοτέρα τῆς ὀρχήστρας (ἴδ. καταβαίνω).

ἀναβάλλω· μηδ' ἔτι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον B 436 καὶ ἂς μὴ ἀναβάλλωμεν πλέον ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸ ἔργον ἡμῶν. πεῖραν ἀγάνορα φοινικοστόλων ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα Πίνδ. N. 9, 28 μακρὰν ἀπ' ἐμαυτοῦ (ἀποκρούω), «τὸν μὲν πόλεμον τὸν Φοινικικὸν ἀναβάλλομαι, ὦ Ζεῦ, αἰτῶ δέ σε μοῖραν εὔνομον τοῖς παισὶ τῶν Αἰτναίων δοῦναι» Σχ. σὲ παρακαλῶ, ὦ Ζεῦ, ν' ἀναβάλῃς ὅσον τὸ δυνατὸν μακρὰν τὸν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ἐπικίνδυνον ἐκεῖνον ἀγῶνα, τὸν ἐκ τῶν δοράτων τῶν ἐκ τῆς Καρχηδόνος πεμπομένων (τὸν μέλλοντα νὰ συναφθῇ ποτε πρὸς τοὺς Καρχηδονίους). Ἄλλοι ἐνν. τὴν ἧτταν τῶν Ἀργείων. Τὸ δὲ φοινικοστόλων ὡς διφορούμενον ἐνν. τῶν αἱμοβαφῶν ἢ τῶν ἐκ τῆς Καρχηδόνος. ἀνὰ κίνδυνον βαλῶ Αἰσχ. Ἑπτ. 1019 = ἀναβαλῶ, ἀναρρίψω, κινδ. (Εὐρ. Ἡρακλ. 148. Θουκ. 4, 85) κατὰ μτφ. ἐκ τῶν κύβων (πρβ. κύβον ἀναρρίπτειν)· ὅθεν κυρ. = θὰ ῥίψω τὸν ἐπικίνδυνον κύβον, θὰ ὑπομείνω τὸν κίνδυνον. — εἴσω τὴν χεῖρ' ἔχοντ' ἀναβεβλημένον Δημ. 19, 251 ἔχοντα τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῶν πτυχῶν τοῦ ἐπάνω του ἐρριμένου ἱματίου (κυρ. ἐν ᾧ εἶχε ῥίψῃ ἐπάνω του τὸ ἱμάτιον, εἶχε τὴν χεῖρά του κτλ.). Αὕτη ἦτο ἡ ἀξιοπρεπὴς στάσις τῶν ἀρχαίων ῥητόρων. Πρβ. Αἰσχίν. 1, 25 ἐντὸς τὴν χεῖρ' ἔχων, ἀλλὰ τὸ τοῦ Δημοσθ. εἰκονικώτερον.

ἀναβλέπω βλέπω ἄνω. Μετ' αἰτ. καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 563 καὶ νὰ σηκώσητε τὰ μάτια σας ἐπάνω καὶ νὰ ἴδῆτε τὸ φῶς. Μετὰ συστοίχου αἰτ. δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα Ἴων. 1263 ῥίπτοντα ἐπάνω φονικὸν βλέμμα φλογερόν. Μετὰ δοτ. ᾧ δῶμ' ἀνέβλεψ' Βάκχ. 1307 πρὸς τὸν ὁποῖον ὡς σωτῆρα ἀπέβλεπεν ὁ οἶκος. τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ἀναβλέπει Ἱκ. 322 φοβερὸν βλέμμα ῥίπτει ἐπάνω πρὸς τοὺς κερτομοῦντας.

ἀναβοάω (ἴδ. βοάω, μ. μέλλ. ἀναβοήσομαι Εὐρ. Ἰ. A. 465). Καὶ παθητ. δεινὸν γὰρ Ἄργει γ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα Ὀρ. 103 «δεινῶς διὰ τοῦ στόματος τῶν Ἀργείων ἀναβοᾷ» Σχ. οἷον «καταφρυγάζεσαι»: καταφρυγάζουν οἱ Ἀργεῖοι ἐναντίον σου.

ἀναβολή σημ. πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀρχή, προοίμιον τοῦ ᾄσματος· ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι Ἀρφ. Εἰρ. 830 (αἱ ψυχαὶ) πετῶσαι συνέλεγον προοίμια ᾀσμάτων. ἁγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃς (φόρμιγξ) ἐλελιζομένα Πινδ. Π. 1, 4 «τὰς προαναφωνήσεις κατασκευάζῃς» Σχ. οἰκοδομά σε λάβοι καὶ ἀμβολὰ ὅ τε ἵππος ἅ τε γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι κατάρα παρὰ Σουΐδᾳ μεταφέροντι αὐτὴν εἰς πεζὸν λόγον ὧδε: «τὸ οἰκοδομεῖν καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν ἐδόκει τοῖς Λάκωσι δαπανηρὰ εἶναι». Πολλὰ ἀσαφῆ.

ἀναβωλακίας γᾶς Πίνδ. Π. 8, 228 «τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης» Σχ. ἴδ. βωλακία.

ἀναγιγνώσκω (ἴδ. γιγνώσκω) μάλιστα δὲ αὐτὸς ἀνέγνω N 734 μάλιστα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐννοεῖ τὴν ὠφέλειαν. πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα; λ 144 πῶς δύναται νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐκεῖνον (ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος) ὁ ὁποῖος εἶμαι; ἀναγνώσομαι παρὰ Δημ. 19, 187. 297. 47, 74 = θὰ ἀναγνώσω διὰ τοῦ γραμματέως. Ἀλλ' ἐν 21, 130 αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἀναγινώσκει τὰ ὑπομνήματα, ἅπερ εἶχε παρασκευάσῃ.

ἀναγκάζω ὁμαλόν. πρκ. ἠνάγκακα, ἠναγκάκειν. (χρὴ) ἄγειν καὶ σιτοποιοὺς ἐκ τῶν μυλώνων πρὸς μέρος ἠναγκασμένους ἐμμίσθους Θουκ. 6, 22 πρέπει νὰ φέρωμεν καὶ σιτοποιοὺς ἐμμίσθους ἀναγκαστικῶς λαμβανομένους ἐκ τῶν μυλώνων κατ' ἀναλογίαν (οἷον ἕνα ἐπὶ τοῖς δέκα). ἀνίσταται ἀνήρ τις Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος ἠναγκασμένος Εὐρ. Ὀρ. 904 τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: εἰσβεβιασμένος εἰς τὸ ἄστυ (τὸ Ἄργος, πρβ. Ἀρφ. Ὄρν. 32: ὢν οὐκ ἀστὸς εἰσβιάζεται). Ὁμοίως καὶ ὁ Σχ. «βεβιασμένος, νόθος πολίτης» (ὁ Κλεοφῶν ἴσως). Ἀλλὰ τὸ ἠναγκασμένος, μόνον ὡς εἶνε, δὲν ἐπαρκεῖ, καὶ διορθοῦται πολλαχῶς. Κατὰ τὴν γνώμην μου γρ. Ἀργεῖος οὐκ, Ἄργει δ' ἐσηναγκασμένος. — ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην Σοφ. Ἠλ. 221 παρεσύρθην ἀπὸ τὰ δεινοπαθήματά μου. Συντάσσ. καὶ μετὰ τῆς ἐς παρὰ Θουκ. 1, 23 τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι... ἀναγκάσαι (Λακεδαιμονίους) ἐς τὸ πολεμεῖν· ἴδ. ἡγοῦμαι.

ἀναγκαῖος 3 καὶ 2 (Θουκ. 1, 2 καὶ ἀλλ.) 1) ἐνεργ. ὁ ἀναγκάζων, βιάζων· χρειοῖ ἀναγκαίῃ Θ 57 ἐκ κατεπειγούσης, ἀναγκαστικῆς χρείας. ἦμαρ ἀναγκαῖον Π 836 ἡ ἡμέρα τῆς ἀνάγκης, τῆς δουλείας. τύχη ἀναγκαία Σοφ. Αἴ. 803 «ἡ κατεπείγουσα συντυχία» Σχ.

ἡ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐπιβεβλημένη, ἡ τύχη τῶν δούλων. ἐξ ἀναγκαίας τύχης Ἠλ. 48 κατ' ἀναπόφευκτον τύχην. τὸ ἀναγκαῖον (ἀνάκαιον Σουΐδας) Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 8 ὅπου νῦν ὀρθῶς γρ. ἀνάκειον ἐκ διορθ. Dindorf τ. ἔ. τὸ δεσμωτήριον. τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν Αἰσχ. Ἀγ. 893 τερπνὸν εἶνε ν' ἀποφύγῃ τις πᾶν τὸ ἐκ τῆς μοίρας ἐπιβαλλόμενον κακόν. διαλλακτας πολὺ τῶν ἐμῶν λόγων ἀναγκαιοτέρους περὶ τῶνδε Ἀθηναίους νομίσαι (χρή) Θουκ. 4, 60 = ἀναγκαστικωτέρους.

2) ἠναγκασμένος, ἐξ ἀνάγκης γεγεννημένος. δμῶες ἀναγκαῖοι ω 209. ἀναγκαῖοι πολεμισταί ω 499 ἠναγκασμένοι (ὡς δοῦλοι) νὰ πολεμῶσιν, ἑκόντες ἄκοντες· ἀντίθ. ἐθέλοντες. Ἄλλως. τὰ ἀναγκαῖα Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 11 φυσικαὶ ἀνάγκαι, ὕπνος, τροφή κττ. Ἀλλ' ἐν Ἀπομν. 1, 1, 6 τὰ ἀναγκαῖα εἶνε τὰ κατ' ἀνάγκην (πεπρωμένην) συμβαίνοντα, τὰ ἔχοντα ὡρισμένον ἀποτέλεσμα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄδηλα ὅπως ἀποβήσοιτο. Περὶ δὲ τῶν ἐκ θεοῦ ἀναγκαίων ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 33 ἴδ. ἀγνωμονῶ. ἀναγκαία παρασκευή Θουκ. 6, 38 ἐνδεής, πενιχρά, ἀνεπαρκής. τἄλλα ὡς οἷόν τ' ἦν ἐξ ἀναγκαίου τε καὶ τοιαύτης διανοίας ἐπορίσαντο 7, 60 τὰ λοιπὰ ἐπορίσθησαν, καθ' ὅσον ἦτο δυνατὸν εἰς αὐτούς, ὁρμωμένους ἐκ στενοχωρίας (κατεπειγούσης ἀνάγκης) καὶ τοιαύτης (ἀπελπιστικῆς) ἀποφάσεως. ἀπομάχεσθαι ἐκ τοῦ ἀναγκαιοτάτου ὕψους 1, 90 ἐκ τοῦ ἀφεύκτως ἀναγκαίου (πρὸς ἄμυναν) ὕψους. τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης 7, 82 ἐλλείψει τῆς ἀπολύτως ἀναγκαίας τροφῆς. κράτιστον εἶναι ὅστις ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις παιδεύεται 1, 84 ἐν τῇ αὐστηροτάτῃ πειθαρχίᾳ. εἴη δ' ἂν ἥ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν Πλ. Πολ. 369 D ἡ ἐνδεεστάτη, ἀνεπαρκεστάτη. — Τὸ ἀναγκαῖον (ἐστι) συντ. συχν. μετ' ἀπαρεμφ, καὶ προσωπικῶς· εἰσὶν ἔνιαι τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι Πλ. Γοργ. 449 Β τινὲς τῶν ἀποκρίσεων εἶνε ἀναγκαῖαι, ἵνα ὁμιλῇ τις διὰ μακρῶν περὶ αὐτῶν.— Ἐπίρρ. τὰ προσταχθέντ' ἀναγκαίως ἔχει Εὐρ. Κύκλ. 32 τὰ προσταχθ. ἀναγκαῖά ἐστι τ. ἔ. ἀναγκαῖόν ἐστι ποιεῖν. φέρειν χρὴ τὰ δαιμόνια ἀναγκαίως Θουκ. 2, 64 πρέπει νὰ ὑπομένῃ τις τὰ ἐκ τῶν θεῶν προερχόμενα ἀγογγύστως, μετὰ καρτερίας (κυρ. ὑποτασσόμενος εἰς τὴν ἀνάγκην, τὸ πεπρωμένον).

ἀνάγκη, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀναγκαίη. ἐξωτερικὴ ἀνάγκη, βία· θεσφάτων ἐλεύθεροι κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι Εὐρ. Φοίν. 1008 ἄνθρωποι ἀπηλλαγμένοι τῆς ἐκ τῶν χρησμῶν ἀνάγκης καὶ «οὐκ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ θεῶν ὑπὲρ πατρίδος τεθνάναι, ὥσπερ ἐγώ» Σχ ὑπ' ἀνάγκης βοᾷ Σοφ. Φιλ. 213 φωνάζει ἀπὸ τὸν πόνον. φθογγά του στίβον κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος 206 βαδίζοντος (ὁδόν) ἐπιπόνως, μετὰ κόπου καὶ μόχθου ὑπήκοοι δ' ὄντες καὶ ἀνάγκῃ ὅμως Ἴωνές γε ἐπὶ Δωριέας ἠκολούθουν Θουκ. 7, 57 ἂν καὶ ἐξ ἀνάγκης ἦσαν ὑπήκοοι, ὅμως, ἐπειδὴ ἦσαν Ἴωνες, ἠκολούθουν ἐναντίον τῶν Δωρ. ἀνάγκῃ μὲν ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, βουλήσει δὲ κατὰ ἔχθος αὐτ. κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ (οἰκείᾳ) βουλήσει (εὐχαρίστως) διὰ τὸ μῖσος. πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλον ἔστ' ἐν τοῖς σοφοῖς Εὐρ. Ὀρ. 488 πᾶν τὸ ἐξ ἀνάγκης (γινόμενον) εἶνε δουλικὸν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν σοφῶν («'ς τὰ μάτια τῶν σοφῶν»). || μέσον ἐξαναγκασμοῦ, δεσμός, δεσμωτήριον. προσάγοντες τὰς ἀνάγκας Θουκ. 1, 99 ἐπιβάλλοντες τὰ διάφορα εἴδη τῆς βίας, καταναγκάζοντες αὐτούς. ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι Αἰσχ. Πρ. 108 ἴδ. ἐνζεύγνυμι· δολοποιὸς ἀνάγκα Σοφ. Τρ. 832 τὸ ἄφευκτον θάνατον ἐπιβάλλον δηλητήριον (ἴδ. δολοποιός). ἐσορᾷς τάδε, τοὺς προφήτας ἐν ἁμίλλαισιν ἀνάγκας; Εὐρ. Βάκ. 552 ἴσως ἐνν. ὅτι οἱ προφῆταί σου ταχέως καὶ οἷον ἐξ ἁμίλλης δεσμεύονται (πρβ. 643: δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος). πουλύπους ἁλοὺς βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις Ξέναρχος ἐν Βουταλίωνι (Ἀθήν. 63 F) συλληφθεὶς ἐν τοῖς ἀναγκαστικοῖς δεσμοῖς τῶν πλεκτῶν βρόχων (δικτύων). τοῦτον ἐκ βίης ἕλκεις ἐς τὰς ἀνάγκας Ἡρώνδ. 5, 59 εἰς τὰ βασανιστήρια. || φυσικὴ ἀνάγκη, φυσ. νόμος, πεπρωμένον. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ Πίνδ. Ὀ. 2, 58 τὰ δ' ἐν τούτῳ τῷ ἐνθάδε (τῷ «ἐπάνω») κόσμῳ ἁμαρτήματα δικάζει τις (ὁ Πλούτων) ὑπὸ γῆν (ἐν Ἅιδου), δικαιολογηθεὶς διὰ τῆς ἐχθρᾶς ἀνάγκης: εἰπών, ὅτι ἀνάγκη ἀμείλικτος ἐπιβάλλει τὴν τοιαύτην δίκην «διδοὺς τὸν λόγον τῆς τιμωρίας τῇ ἐχθρᾷ ἀνάγκῃ» Σχ.

ἀναγνάμπτω, κάμπτω, λυγίζω πρὸς τὰ ὀπίσω. δεσμὸν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί ξ 348 «ἀνέλυσαν, διέλυσαν» Σχ κυρ. ἐλύγισαν ὀπίσω (ἐχαλάρωσαν) τὸ περὶ τὸν Ὀδυσσέα δεδεμένον σχοινίον, ὥστε νὰ δύναται μόνος νὰ τὸ ἀποσύρῃ εὐκόλως. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ Γ 348 ἐκάμφθη πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐλύγισε.

ἀναγορεύω (ἴδ. ἀγορεύω), λέγω μεγαλοφώνως, διακηρύττω δημοσίᾳ. ἀναγορεύειν (ἀνειπεῖν) τὸν στέφανον Δημ. 18, 55 διὰ τοῦ κήρυκος κηρύττειν, ὅτι ἐδόθη εἴς τινα στέφανος. ἐξεῖναι Ἀθηναίων ἀνειπεῖν γνώμην, ἣν ἄν τις βούληται Θουκ. 8, 67 ἐπιτρέπεται εἰς ἕκαστον (τινὰ) τῶν Ἀθ. νὰ εἴπῃ μεγαλοφώνως, ἀνεπιφυλάκτως, ἥν τινα γνώμην θέλει. Ὅτι δὲ τοῦτο ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ Θουκ. διὰ τοῦ ὀρθῶς ἔχοντος ἀνειπεῖν (ἀναγορεύω) καταφαίνεται ἐκ τῆς ἑξῆς ἐπεξηγήσεως: ἐνταῦθα δὴ λαμπρῶς (τ. ἔ. ἀνεπιφυλάκτως) ἐλέγετο κτλ. Περιτταὶ λοιπὸν αἱ διορθ. ἀζήμιον εἰπεῖν: ἀνατεὶ εἰπεῖν κτλ. Πρβ. Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 29.

ἀνάγω (ἴδ. ἄγω) ἄγω ἄνω, ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω. ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν Πίνδ. Ἰ. 3, 40 ἐκ τῆς εὐνῆς (τοῦ ὕπνου) ἀναφέρει εἰς τὴν ζωὴν (ἀφυπνίζει) φήμην πεπαλαιωμένην. ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν

ἅπαντα τἀνθρώπεια Σοφ. Αἴ 131 (μία) ἡμέρα χαμηλώνει (καταβιβάζει) καὶ ἀνυψώνει πάλιν ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγμ. || ἄγω τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὸ πέλαγος, ὃ βλέποντες ἐφαντάζοντο ὑψηλότερον (ἐπάνω)· ἀντίθ. κατάγω. καὶ μέσ. συχνότατον Ἡρόδ. Θουκ. Ξεν. Ὅθεν μτφ. διευθύνομαι, στρέφομαι πρός τινα. εἰς τοὺς παρόντας ὡς λέξων τι ἀνήγετο Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 12 ἐστρέφετο πρὸς τοὺς παρόντας, ἵνα εἴπῃ τι. Ἄλλοι: παρεσκευάζετο: «ἔκαμνε πανιά», ἀλλ' ἐνταῦθα κωλύει τὸ εἰς τοὺς παρόντας. || ἄγω ὀπίσω, φέρω οἴκαδε. ἀνάγειν τὸν πλοῦτον πολύφιλον ἑπέταν Πίνδ. Π. 5, 4 φέρειν οἴκαδε τὸν πλοῦτον ὡς πολύφ. ἑπέταν (ὃ ἴδε). Τὸ παρὰ Δεινάρχ. 2, 10 κακούργοις ἀνηγμένοις διωρθώθη ἤδη: ἀπηγμένοις δηλ. εἰς τὴν εἱρκτήν. || ἀνάγειν ἐπὶ πόδα Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 69 ἀναχωρεῖν, ὑποχωρεῖν οὕτως, ὥστε νὰ μὴ στρέφῃ τις τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἐχθρόν. Ὅθεν Ἀρφ. Ὄρν. 383 ἄναγ' ἐπὶ σκέλος «ὑπαναχώρει ὀλίγον ὑπὸ πόδα» Σχ. Γρ. ἐπὶ πόδα, πρὸς τὰ ὀπίσω. || παιᾶνα ἀνάγετε Σοφ. Τρ. 210 ἀναβάλλετε π., ἄρξασθε παιᾶνος. Τὸ ἐν Αἰσχ. Χο. 972 ἄναγε μὰν δόμοι γρ. μετὰ τοῦ Blomf. ἄνα γε μάν, δόμοι ἀνάστητε, δόμοι. || προάγω εἰς τιμάς. θυσίαισι τίμιον ἀνάξει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1333 διὰ θυσιῶν θὰ τιμήσῃ. τὸν Νεῖλον ἀναγέτω Λουκ. Θε. διάλ. 3, 1 ἂς ὑψώνῃ τὰ νερὰ τοῦ Νείλου. || ἐπὶ χοροῦ. ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα Ἡσ. Ἀσπ. 280 ἔσυρον ἱμ. χορόν. || δικαν. τὴν οὐσίαν ἠξίουν σε ἀνάγειν ὅθεν εἴληφας Δημ. 45, 81 ἀπήτουν ν' ἀποδείξῃς, πόθεν ἔχεις λάβῃ τὴν περιουσίαν σου. ἀναγέτω ὁ ἔχων εἰς πρατῆρα Πλ. Νόμ. 915 D. Κατὰ τὸν Αρποκρατ. «ἀνάγειν τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπὶ ἐκεῖνον ἰέναι» ὅπερ ἑρμηνεύεται ἐν Ἀ. Β. σ. 214 ὧδε: «ἀνάγειν εἰς πράτην καὶ ἀνάγειν ὠνήν· δίκης ὄνομα, ὅταν ἀμφισβητῇ τις περὶ οἰκέτου ὡς οὐ δεόντως πραθέντος, ὁ τὸν οἰκέτην δικακατέχων παραγίνεται ἐπὶ τὸν πεπρακότα καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας· καὶ τοῦτο καλεῖται ἀνάγειν εἰς πράτην». || ὡς ἀνιηρὸν πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο Επ. Καλλιμ. 43 πόσον δυσκόλως ἀνέπνευσεν!

ἀναδέρω δέρω πάλιν, ἀφαιρῶ τὴν ἐπὶ τραύματος σχηματισθεῖσαν ἐπιδερμίδα, ἀναξαίνω (πληγήν). ἀνδέροντι πόδας ἠδὲ κεφαλάν Πίνδ. Ἀπ. 203 ἴδ. ἀκκίζομαι· ἀναδέρετον (ἀνά τε δέρετον Dobree: ἀνὰ δ' ἔρεσθον Bergk καὶ ἄλλοι· ἀνερωτᾶτε) τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ Ἀρφ. Βατρ. 1106 «ἀνακαλύπτετε καὶ εἰς τὸ μέσον προφέρετε» Σχ. ἐπαναφέρετε εἰς τὴν μνήμην. ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν (ἀποκαλύπτειν) αὐτὰ αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί Λουκ. Ψευδολ. 20.

ἀναδέχομαι (ἴδ. δέχομαι), δέχομαι ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω. Ἰδίως ὑποφέρω. ὀμὴν ἀνεδέγμεθ' ὀϊζὺν ρ 563 ὁμοίαν ὑπεμείναμεν κακοπάθειαν. || ὑπισχνοῦμαι, γίνομαι ἐγγυητής. πιστεῦσαι δ' ἂν μόνοις Ἀθηναίοις, εἰ σῶς αὐτὸς κατελθὼν αὐτῷ ἀναδέξαιτο Θουκ. 8, 81 ἤθελε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς Ἀθην. μόνον, ἂν αὐτὸς σῶος ἐπανελθὼν (εἰς τὴν πατρίδα) γίνῃ ἐγγυητὴς εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων. || δικαν. ἐὰν ἀναδέχηται ὁ ἐκμαρτυρήσας Δημ. 46, 7 ἐὰν ὁ ἐκμαρτυρήσας (ἴδ. τὴν λ.) λέγῃ, ὅτι πάντως ἔγραψα ταῦτα καὶ ὅτι εἶνε ἀληθῆ. ἣν (ἐκμαρτυρίαν) Πυρετίδης οὐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς Ἰσ. 3, 18 τὴν ὁποίαν ὁ Π. ἀρνεῖται νὰ παραδεχθῇ: δὲν ἀναγνωρίζει εἰς αὐτοὺς τὸ ὅτι ἡ ἐκμαρτυρία εἶνε ἀληθής.

ἀναδέω (ἴδ. δέω) δένω ἐπάνω. ὅντιν' ἀθρόοι στέφανοι — ἀνέδησαν ἔθειραν Πίνδ. Ἰ. 4, 9 οὗτινος τὴν κόμην ἀθρ. στέφ. ἐστεφάνωσαν (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος). λήροις ἀναδῶν Ἀρφ. Πλ. 589 «εὐτελίζει τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον ὡς μὴ σπουδαῖον. λῆρον δέ πως ὄντα· φλυαρίαις στεφανῶν» Σχ. δέον ειπεῖν στεφάνοις. Καὶ κατὰ σύστ. σύνταξιν. ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλιά σε κριβανιτῶν ὁρμαθῷ 764 θέλω νά σε στεφανώσω μὲ ὁρμαθὸν («ἁρμαθιὰ») ἄρτων κριβ. («ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων» Σχ.) διὰ τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν (ποῦ μᾶς ἔφερες). Ὁμοία σύνταξις Ἱππ. 647. Καὶ παθητ. τροφῇ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὅσων ὁ βίος δεῖται, αὐτοί τε καὶ παῖδες ἀναδοῦνται Πλ. Πολ. 465 D διὰ τροφῆς καὶ πάντων τῶν ἄλλων, ὅσων ἔχει ἀνάγκην ὁ βίος, στεφανώνονται (ἀνταμείβονται ὡσὰν διὰ στεφάνων) αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα των τ. ἔ. ἀντὶ στεφάνων λαμβάνουσι τροφὴν κτλ. — οὔτε ἐς θεὸν οὔτε ἐς ἥρωα ἀνέδησαν αὐτούς Ἡρ. 2, 143 οὔτε εἰς θ. οὔτε εἰς ἥρ. ἀνήνεγκον τὸ γένος αὐτῶν. Μέσ. δένω ἐπάνω μου ἢ ἀναλόγως. ἀθρόοις ἀνδησάμενοι ἔρνεσιν χαίτας Πίνδ. Ν. 11, 28 μὲ ἀθρ. στεφάνους ἀναδέσαντες τὰς κόμας των. κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν Θουκ. 1, 6 δένοντες ἐπάνω των εἰς κρωβύλον τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ των τρίχας. Καὶ ἄλλως: κυριευθὲν πλοῖον δένω ἐπάνω μου (δηλ. ἐπάνω εἰς τὸ ἰδικόν μου πλοῖον). τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι («δένοντες ἐπάνω των») εἷλκον κενάς Θουκ. 2, 90. ἐκ τῶν ἀκάτων ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς Θουκ 7, 25 δένοντες ἐπάνω των (ἐπάνω εἰς τὰς ἀκάτους) τοὺς σταυροὺς ἀνεῖλκον αὐτοὺς διὰ τῆς μηχανῆς, τοῦ ὄνου («ἐργάτου»). Μτφ. ἐκ τοῦ φιλοκάλου μάλιστα τῆς ψυχῆς ἀναδούμενος τὴν πίστιν Πλουτ. 243 A ἐξαρτῶν τὴν πρὸς ἑαυτὸν πίστιν (παρασκευάζων τὴν πρὸς ἑαυτὸν πίστιν) ἐκ τοῦ φιλοκάλου μέρους τῆς ψ.

ἀνάδημα τό, τὸ δι' οὗ ἀναδεῖται ἡ κόμη (κεφαλή), «στέμμα ᾧ τοὺς ἱερονίκας δεσμοῦσι» Ἡσύχ. χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο Εὐρ. Ἱππ. 82 τῆς χρυσῆς σου κόμης τοῦτον τὸν στέφανον ὡς ἀναδεσμὸν δέξαι ἀπὸ χ. εὐσ. ὑφαίνω ποικίλον ἄνδημα

Πίνδ. 'Απ. 179 «ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν» Σχ. οἷον πλέκω ποικίλον στέφανον (ὕμνον).

ἀναδιδάσκω (ἴδ. διδάσκω). Παρὰ Θουκ. 1, 32 τὸ ἀναδιδάξαι σημ. νὰ σᾶς διαφωτίσωσιν ἐπαρκῶς (κυρ. δι' ἐπανειλημμένων παραστάσεων). Ἡ ἀνα- σημ. ἐπανάληψιν.

ἀνάδικος 2 ὁ ἐκ νέου δικαζόμενος (δικαστέος). ἀνάδικος δίκη 'Ανδοκ. 1, 88 ἥτις εἰσάγεται ἐκ νέου εἰς τὸ δικαστήριον. ἁλοῦσαν δίκην ἀνάδικον γίγνεσθαι Πλ. Νόμ. 973 ἴδ. ἁλίσκομαι ἐν τέλει. τὴν ψῆφον ἀνάδικον καθίστησι Δημ. 24, 191 εἰσάγει ἐκ νέου τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον. ἴδ. Σουΐδ. Ἡσύχ. Ἀ. Β. σ. 216. Γίλβερτ μτφ. Ν. Πολίτου σ. 529.

ἀναδοχή ἡ, τὸ ἀναδέχεσθαι. ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων Σοφ. Τρ. 825 «τότε διαδοχὴν γενέσθαι τῶν πόνων» Σχ. κυρ. ὅτι (τὸ θεοπρ. ἔπος) θὰ παύσῃ τὸν Ἡρακλέα ἀναδεχόμενον πόνους. Διορθοῦσιν ἀναπνοὰν : ἀνάπαυσιν.

ἀναδύομαι (ἴδ. δύω). Ἀφροδίτη ἀναδυομένη Πλίν. 35, 10 περίφημος εἰκὼν τοῦ Ἀπελλοῦ παριστῶσα τὴν Ἀφρ. ἀνερχομένην ἐκ τῆς θαλάσσης. ἀνδύεται πόλεμον Ν 225 ζητεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸν πόλεμον. Ἡ ἀνα— σημ. τὸ ὀπίσω, τὸ δὲ ἀντίθετον εἶνε δῦναι πόλεμον. μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα Πλ. Θεαίτ. 145 C μὴ ἀποσύρῃς ὅ τι ὡμολόγησας. ποῖ ἀναδυόμεθα; Δημ. 8, 50 μέχρι τίνος ὑπεκφεύγομεν; (δηλ. ἵνα μή τι ἀναγκασθῶμεν νὰ πράξωμεν). «ἀναδύομαι, φεύγω, ἀνανεύω, ὑποχωρῶ» Ἡσύχ. ἕτοιμος εἴμ' ἔγωγε κοὐκ ἀναδύομαι δάκνειν Ἀρφ. Βάτρ. 860 οὐκ ἀποποιοῦμαι, οὐκ ἀπαρνοῦμαι.

ἀνάεδνος ἡ, νύμφη, ἥν, χωρὶς νὰ δώσῃ ἕδνα (γαμήλια δῶρα, προῖκα) εἰς τὸν πατέρα τῆς νύμφης, ἐλάμβανεν ὁ γαμβρός· ἴδ. ἕδνα.

ἀναείρω σηκώνω τι ἐπάνω, ὑψηλά. Ἐν Ψ 614 σημ. λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον.

ἀναθαρσέω ἀναλαμβάνω θάρρος. ἂν δὲ χρονίσῃ πρὶν ἐς ὄψιν ἐλθεῖν, τῇ γνώμῃ ἀναθαρσοῦντας ἀνθρώπους καὶ τῇ ὄψει καταφρονεῖν μᾶλλον Θουκ. 6, 49 ὅταν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ καιρός, ἕως ὅτου παρουσιασθῇ, οἱ ἄνθρωποι ἀρχίζοντες νὰ ἀναλαμβάνωσιν εἰς τὴν καρδίαν των θάρρος, εἰς τὴν θέαν των τοὺς καταφρονοῦν περισσότερον.

ἀνάθημα τὸ (ἀνατίθημι), παράρτημα, προσάρτημα. μολπὴ ὀρχηστύς τε ἀναθήματα δαιτός α 152 παρεπόμενα τῆς δ. οὕτως ὀρθότερον ἢ κοσμήματα. ‖ ἄγαλμα, κόσμημα· παῖδες δὲ χρηστοί, κἂν θάνωσι, δώμασι καλόν τι θησαύρισμα τοῖς τεκοῦσί τε ἀνάθημα βιότου Εὐρ. Ἀπ. 518 καὶ διὰ τοὺς γονεῖς κόσμημα («στολίδι») τοῦ βίου των.

ἀναθρέω, ἀναθεωρῶ. Καὶ παθ. οὐκ ἂν μείζω βεβαίωσιν λάβοιτε ἢ οἷς τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα δόκησιν παρέξεται, ὡς καὶ ξυμφέρει Θουκ. 4, 87 δὲν ἠθέλετε λάβῃ μεγαλιτέραν διαβεβαίωσιν ἢ παρὰ τούτων, παρ' οἷς τὰ ἔργα ἀναθεωρούμενα ὡς ἐκ τῶν λόγων (ὑποσχέσεων) των παρέχουσι πεποίθησιν, ὅτι πραγματικῶς συμφέρουσι (τὰ ἔργα).

ἀναίδεια, ἐπ. ἀναιδείη, ἀναιδεία Ἀρφ. Ἀπ. 226· παρ' Ἀρχιλ. Ἀπ. 78 εἶνε παραδεδομένον (Ἀθην. 7 F) εἰς ἀναιδείην, ὅπερ ὁ Dindorf μετέγραψεν εἰς ἀναιδίην. ἀναιδείην ἐπιειμένος Α 149 ἐνδεδυμένος ἀναίδειαν (ὡς ἔνδυμα), ἀναιδέστατος. ἀναιδείης ἐπέβησαν χ 424 εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας. Ἄλλοι: ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναιδείας, τῆς αὐθαδείας. ὅστις ἄνοικτος καὶ ἀναιδείᾳ τῆς ἡμετέρας γνώμης μᾶλλον φίλος ἐστί Εὐρ. Τρῳ. 783 ὅστις εἶνε ἄνοικτος καὶ φίλος μὲ τὴν ἀσπλαγχνίαν (σκληρότητα) περισσότερον ἀφ' ὅ τι εἶνε ἡ γνώμη μας (παρ' ὅσον ἡμεῖς ἐπιδοκιμάζομεν). Ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ λίθος ἀναιδείας ὁ ἐφ' οὗ ἱστάμενος ὁ διώκων ἀπῄτει ἀμειλίκτως τὴν αὐστηρὰν τιμωρίαν τοῦ κατηγορουμένου· καὶ λίθος ὕβρεως ὁ ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ κατηγορούμενος· ἴδ. Παυσαν. 1, 28, 5.

ἀναιδής 2 ἄνευ αἰδοῦς, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος Ε 593 κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της (ὡς ὅπλον τι, οἷον ἀσπίδα) τὸν σκληρὸν (ἀνένδοτον, ἀναίσχυντον) θόρυβον τοῦ πολέμου· ὅθεν καὶ λᾶας ἀναιδής Δ 521 ἀνένδοτος, πρὸς οὐδὲν ὑποχωρῶν.—μή.. ἀνοίξῃς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ Σοφ. Ο. Κ. 516 ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐντρέπομαι νὰ εἴπω. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα Πίνδ. Ν 11, 45. ἴδ. δέω.

ἀναίματος 2 ὁ ἄνευ αἵματος. ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων σκιάν Αἰσχ. Εὐμ. 302 «ὁ μηδὲ αἷμα σχήσων ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ γενησόμενος σκιά· ῥοφήσομεν γάρ σου τὸ αἷμα» Σχ. ἴδ. παραμελέω.

ἀναίνομαι ἐν. καὶ παρατ. (ἠναινόμην, μτγν. πεζ. ἄνην-) ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ποιητ. καὶ πεζ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ. οὐχὶ συχνόν. ἀναίνετο Σ 500. ἀόρ. ἠνηνάμην Ἄρατ. 103. Κ. Σμυρν. 5, 176. ἀπ- Η 185 καὶ ἀνήνατο Ψ 204. Ἀλκίφρ. 3, 37. Ὑποτ. ἀνήνηται Ι 510. ἀνήνασθαι Η 93. Εὐρ. Μήδ. 237. ἀνηναμένη Καλλίμ. Ὕμν. Δήλ. 46.—ἕνα Ανθολ. 7, 191. — ἀπαρνοῦμαι, ἀποκρούω. Συντ. συχν. μετ αἰτιατ. (τινά ἤ τι) ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρεμφ. καὶ μετὰ μετχ. ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι Σ 500 ἀρνούμενος ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔλαβε τίποτε. θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1503 δὲν ἀρνοῦμαι ν' ἀποθάνω (κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. = ἢν δὲ θάνω, χαίρω). εἶτα νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι Αἰσχ. Ἀγ. 588 δὲν με κακοφαίνεται νὰ (ὅτι) νικῶμαι διὰ λόγων (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀφώνους πυρσούς 501)· πρβ. Σχολ. «χαίρω ἐν τῷ μὴ ἀντιλογεῖν». ἀναίνομαι τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχον Εὐρ. Βάκ. 251 μὲ κακοφαίνεται (πειράζομαι) νὰ βλέπω κτλ.

ἀναιρέω (ἴδ. αἱρέω) σηκώνω ἐπάνω ἀπὸ κάτω. ἀνελόντες (βοῦν) ἀπὸ χθονός γ 453. 2) λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον. ἀέθλια ἀνελόντες Ψ 736. 3) αἴρω τι ἐκ τοῦ μέσου, φονεύω (ἐπὶ ἀνθρώπων). πολλοὺς ἀναιρῶν Αἰσχ. Χο. 1002. 4) περὶ τοῦ μαντείου, διατάσσω, ὁρίζω· κυρ. ἐκβάλλω φωνὴν ἐκ τοῦ βάθους. οὓς ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ Πλ. Νομ. 865 D οὓς ἤθελεν ὁρίσῃ, δηλώσῃ, ὁ θεὸς (διὰ τῆς προφητικῆς φωνῆς του). Καὶ μετ' ἀπαρφ. ὁ δ' αὐτοῖς ἀνεῖλε παραδοῦναι (τὴν πόλιν) Θουκ. 1, 25 ὁ δὲ θεὸς διέταξεν αὐτούς, ἐχρησμοδότησεν, ἀπεκρίθη, νὰ παραδώσωσι τὴν πόλιν κττ. Μέσ. λαμβάνω, παίρνω, ἐπάνω μου· μηδέ σέ γ' εὐδόξοιο βιήσεται ἄνθεα τιμῆς πρὸς θνητῶν ἀνελέσθαι Ἐμπεδ. Ἀπ. 4 καὶ νὰ μή σε (τὴν Μοῦσαν) βιάσουν (παρασύρουν) τὰ ἐκ τῶν θνητῶν ἄνθη τῆς εὐδόξου τιμῆς νὰ τὰ πάρῃς ἐπάνω σου (ἀπὸ κάτω τὰ ἄνθη ταῦτα τῆς τιμῆς). πόλεμον ἀνῃροῦντο Θουκ. 6, 1 ἔπαιρναν ἐπάνω των, ἀνελάμβανον, πόλεμον. ἀναιροῦμαί τι τῶν περὶ γεωργίαν ἔργων Δημ. 53, 21 ἀναλαμβάνω, παίρνω, ἐπάνω μού τι τῶν π. γ. ἔργων. ὅτι βάλλειν δεήσοι ἀναιρουμένους ταῖς βώλοις Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 17 θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς κτυποῦν μὲ τοὺς βώλους, παίρνοντες αὐτοὺς ἐπάνω των. ἀν. ἐπιφροσύνας τ 22 λαμβάνω πρόνοιαν. τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον Πίνδ. Ν. 7, 55 ἀδύνατον εἶνε εἷς νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἀναλάβῃ (πάρῃ ἐπάνω του) ὅλην τὴν εὐδαιμονίαν. || σηκώνω νεκρόν (ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης) ἵνα τὸν θάψω, καὶ ἐνεργ. καὶ μέσον. Ἀρφ. Σφῆκ. 386 (πρβ. 330). Ξεν. Ἀν. 6, 4, 9. Δημ. 43, 57: ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν (ἐν τῷ νόμῳ). Θουκ. 4, 98: σαφῶς ἐκέλευον σφίσιν εἰπεῖν μὴ ἀπιοῦσιν ἐκ τῆς Βοιωτῶν γῆς... ἀλλὰ.. τοὺς νεκροὺς σπένδουσιν ἀναιρεῖσθαι, ὅπου φαίνεται παρενθετέον τὸ εἰ ἐῶσιν μετὰ τὸ σπένδουσιν τ. ἔ. ἐὰν ἐπιτρέπωσιν εἰς αὐτοὺς νὰ σηκώνωσι τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους, χωρὶς ν' ἀπέλθωσιν ἐκ τῆς χώρας. Πλ. Ἀπολ. 32 B. || δανείζομαι, κυρ. «σηκώνω χρήματα» (ὡς καὶ σήμερον), μέσ. ὀκτακοσίας δραχμὰς παρὰ Νικίππου ναυτικὸν ἀνειλόμην Δημ. 50, 17 ἐδανείσθην («ἐσήκωσα») ὀκτακοσίας δρ. παρὰ τοῦ Ν. διὰ ναυτικὸν δάνειον. || ἀνελέσθαι τὴν γραφήν (ἢ τὴν δίκην) Δημ. 58, 32. 34 καὶ ἀλλ. = διαγράψασθαι (τὴν δίκην 20, 145 περὶ τοῦ κατηγόρου τοῦ παραιτουμένου τῆς δίκης. || ἀναλαμβάνω, λαμβάνω πλησίον μου. ὃν (παῖδα) Ἑρμᾶς εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει Πίνδ. Π. 9, 60 «ὅντινα ὁ Ἑρ. λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς δώσει τρέφειν Ὥραις καὶ Γῇ» Σχ. ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ' ἀνελοίμην; σ. 357 ὁ Ἀμαῖς ἑρμηνεύει: ἐὰν ἤθελα σὲ υἱοθετήσῃ. Ἀλλὰ τὴν ἑρμ. ταύτην ἀποκλείει τὸ θητευέμεν. Μᾶλλον: ἂν ἤθελα σὲ πάρῃ ἐπάνω μου, κοντά μου (ὡς παραγυιόν).— Παθ. τῶν θηκῶν ἀναιρεθεισῶν Θουκ. 1, 8 ὅτε ἐσηκώθησαν αἱ θῆκαι τῶν νεκρῶν. ἐκ βάθρων πᾶς ἀνῄρησαι φίλοις Εὐρ. Ἠλ. 608 εἶσαι ὅλως διόλου ἐκ θεμελίων κατεστραμμένος διὰ τοὺς φίλους. ἃ ἐκποδὼν ἀναιρεῖται Ξεν. Οἰκ. 20, 11 ὅσα βγαίνουν (ἀφαιροῦνται) ἀπὸ τὸ μέσον (ἄκανθαι, ἄγρια χόρτα κτλ.).

ἀναΐσσω, Ἀττ. **ἀνάττω**, ἀναπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω. πηγαὶ ἀναΐσσουσι Χ 128 ἀναβλύζουσι. νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνᾴσσων Αἰσχ. Ἀγ. 77 ἀναβλαστάνων (ὡς φυτόν), ἀνερχόμενος. Καὶ μετ' αἰτ. ἀναΐξας ἅρμα Ω 440 ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸ ἅρμα. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύντ. τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πήδημα τόδ' εὐπετῶς (Emperius: πηδήματος εὐπετέος) ἀνάσσων; (Brunck: ἀνάσσων) Αἰσχ. Πέρσ. 96 τίς εἶνε ὁ διὰ ταχέος ποδὸς ἀναπηδῶν εὐκόλως τοιοῦτον πήδημα; (δηλ. τίς δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν Ἄτην;). — ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων Εὐρ. Φοίν. 1472 ὀρθὸς δ' ἀναστὰς ὥρμησεν ὁ λαὸς εἰς λογομαχίαν. ὅσσα τ' Ἀρκὰς ἀνάσσων (Hermann: ἀρκάσιν ἀνάσσων χ/φα: Ἀρκάσι βάσσαις Bergk: Ἀρκάσιν ᾄσσων Christ. κτλ.) μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ Πίνδ. Ὀ. 13, 108 καὶ ὅσας νίκας ὁ ἀνυψούμενος δεσπότης (κυρίαρχος, δεσπόζων) βωμὸς τοῦ Λυκαίου θὰ μαρτυρῇ. πρβ. Παυσ. 8, 38, 5.

ἀναισχυντέω· ὅπως, ἤν πού τι προσλάβωσιν, ἀναισχυντῶσι Θουκ. 1, 37 ὅπως, ἂν πού τι προσλαβωσιν (ἢ διὰ τῆς βίας ἢ διὰ τῆς πλεονεξίας), δεικνύωνται ἀναίσχυντοι (ἀρνούμενοι αὐτό).

ἀνακαλέω (ἴδ. καλέω) καλῶ ἐπανειλημμένως, ὡς Ἀχαιοὺς ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀνακαλεῖ Θουκ. 1, 3. — κακοὺς ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους Εὐρ. Τρ. 469 = κακοί εἰσιν οἱ σύμμαχοι, οὓς ἀνακαλῶ. Ἄλλως Ξεν. Ἀν. 6, 6, 7 ἐπιχειροῦσι βάλλειν τὸν Λέξιππον, ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην «φωνάζοντες ὅτι οὗτος εἶνε ὁ προδότης» (Πανταζίδης). Κυρίως τὸ ἄρθρον, διότι καὶ ἐν εὐθεῖ, ὡς εἰπεῖν, λόγῳ ἐφώναζον: «ὁ προδότης». Ὁμοίως Σοφ. Αἴ. 726. — Καὶ κατὰ σύστοιχον σύντ. ἀνακαλεῖς με τίνα βοήν; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 910 τί με φωνάζεις; — Μέσ. αἷμα μέλαν τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; Αἰσχ. Ἀγ. 1005 τίς δύναται νὰ καλέσῃ ὀπίσω (νὰ ἐπανέλθῃ) δι' ἐπῳδῶν μέλαν αἷμα (χυθέν); Παθ. τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ ἔμπρησον Σοφ. Φιλ. 800 τῷ πολυθρυλήτῳ ἢ συχνάκις καλουμένῳ (ὑπ' ἐμοῦ). Παροιμιῶδες δὲ ἦτο τὸ Λήμνιον πῦρ ὡς ὀλέθριον.

ἀνάκειμαι (ἴδ. κεῖμαι), κυρ. ὡς παθ. παρακ. τοῦ ἀνατίθημι: ἀνατέθειμαι. Πρβ. Ἀθήν. 23 D κέ. ἐπ' Ἀλφεοῦ ῥεέθρεσιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται Πίνδ. Ὀ. 13, 35 (ἴδ. αἴγλη). ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις οὗτος ἄγκειται Ὀ. 11, 7 ὁ ἔπαινος οὗτος, ἀπρόσβλητος ὑπὸ φθόνου, εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν Ὀλυμπιονικῶν τ. ἔ. ὅ τι ἁρμόζει εἰς πάντας τοὺς νι-

κατὰς (δηλ. ὁ ἔπαινος), τοῦτο προσήκει μάλιστα (ἀναμφισβητήτως) εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας. ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ Σαλαμινίων ἀνάκειται ὁ Σόλων Αἰσχίν. 1, 25 ὁ ἀνδριὰς τοῦ Σόλ. εἶνε στημένος ἐν τῇ ἀγ. τῶν Σ. || ἐξαρτᾶταί τι ἔκ τινος· ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται Ἀρφ. Ὄρν. 637. ἅπαντα τὰ ἐν ἀδήλῳ ἔτ' ὄντα ἐπὶ τῇ τύχῃ μᾶλλον ἀνάκειται Ἀντιφ. 5, 6 = ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἐστὶν ἀνακείμενα: εἰς σὲ ἀνατεθειμένα πάντα ταῦτα ἀπὸ σοῦ ἐξαρτῶνται. πάντων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς ἀνακειμένων Θουκ. 7, 71 καθ' Ἡροδότειον σύντ. ἐν ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἀναθέση ὅλας των τὰς ἐλπίδας εἰς τὰς ναῦς.

ἀνακηρύσσω γνωστοποιῶ διὰ τοῦ κήρυκος· ἀνακηρῦξαι τοὺς στεφάνους Δημ. 18, 91 νὰ γνωστοποιήσωσι διὰ τοῦ κήρυκος τὴν στεφάνωσιν τῶν Ἀθηναίων.

ἀνακίρναμαι (ἴδ. κίρνημι) ἀναμιγνύω κυρ. καὶ μτφ. χρῆν μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι Εὐρ. Ἱππ. 264 οἱ θνητοὶ ἔπρεπε νὰ συνδέωσι τὰς πρὸς ἀλλήλους φιλίας των μετρίας (οὔτε πολὺ στενὰς οὔτε πολὺ χαλαράς: τῶν φιλιῶν δίκην οἴνου ἐν τῷ κρατῆρι κιρναμένων· πρβ. Ἡρ. 4, 152: φιλίαι συνεκρήθησαν).

ἀνακλίνω (ῑ, ἴδ. κλίνω) κλίνω τι ἀνά τι, πρὸς τὰ ὀπίσω, «γέρνω» πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζω. Καὶ παθ. ἀνακλινθεὶς πέσε ὕπτιος ι 371 πλαγιάσας (ἀφ' οὗ ἔγειρε πρὸς τὰ ὀπίσω) ἔπεσεν ἀνάσκελα. || ἀνοίγω (ἀντίθ. ἐπιτίθημι), κυρ. κλίνω ὀπίσω. θύρην ἀγκλίνας χ 156. ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι Ε 751 καὶ ν' ἀπομακρύνωσι τὸ νέφος (τὸ χρησιμεῦον ὡς πύλην) καὶ νὰ ἐπιθέσωσιν αὐτὸ τ. ἔ. καὶ ν' ἀνοίγωσι καὶ νὰ κλείωσι τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

ἀνακογχυλιάζω ἀναγαργαρίζω, κάμνω γαργάραν Πλ. Συμπ. 185 D. || τῆς ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων Ἀρφ. Σφ. 589 ἀδικεῖς, ὅτι ἐκ τῆς διαθήκης τῆς ἐπικλήρου ἀνασπᾷς τὴν κόγχην (τ.ἔ. ἀφαιρεῖς τὸ κογχύλιον τὸ προφυλάττον τὴν σφραγῖδα τῆς διαθήκης).

ἀνακογχυλιαστόν (ἐνν. φάρμακον) Πλ. κωμ. ἐν Πολυδ. 6, 25.

ἀνακοινόω· ἀνεκοινοῦτο, εἰ δῷ τῷ γραμματεῖ Αἰσχίν. 2, 64 τὸν ἐσυμβουλεύετο, ἂν ἔπρεπε νὰ δώσῃ τὸ ψήφισμα εἰς τὸν γραμματέα.

ἀνακομίζω· ἀνδρὶ δ' οὐ θέμις πολιὸν προέντα γῆρας θάλειαν αὖτις ἀγκομίσαι ἥβαν Βακχυλίδ. 3, 88 εἰς τὸν ἄνθρωπον δὲν εἶνε συγχωρημένον ν' ἀφήσῃ τὸ πολιὸν γῆρας καὶ ν' ἀναλάβῃ πάλιν τὴν θαλερὰν νεότητα.

ἀνακόπτω ὠθῶ (κρούων) ὀπίσω. φ 47. Θεόκρ. 24, 49. Παθ. ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 4, 12 βιαίως ἀπεκρούσθη.

ἀνακουφίζω ἀνασηκώνω ἐλαφρῶς. πόλις ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου Σοφ. Ο. Τ. 23 καὶ δὲν δύναται ν' ἀνασηκώσῃ τὴν κεφαλήν της («νὰ σηκώσῃ κεφάλι») ἐκ τοῦ βυθοῦ τοῦ φονικοῦ σάλου. — Παθ. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φοιβίδας ἀνεκουφίσθη Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 28 «ἐπῆρεν ὁ νοῦς του ἀέρα».

ἀνακρίνω (ῑ, ἴδ. κρίνω) ἐξετάζω, ἐρωτῶ, τῆς ἀνα- δηλούσης κυρίως ἐπανάληψιν. ὁ ἄρχων ἀνέκρινε (ἐνν. τὰ τῆς δίκης) πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι, καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 48, 31 ὁ ἄρχ. ἀνέκρινε πάντας τοὺς διαδίκους περὶ τῆς ὑποθέσεως, καὶ μετὰ τὴν ἀνάκρισιν εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ δικαστήριον. Πρβλ. Πλ. Νόμ. 879 Ε. Ὅθεν παθ. Ἀντιφ. 2 α 9. Δημ. 48, 23. — Μέσ. δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν Πίνδ. Π. 4, 63 ἀνερωτῶντα (τὸν θεόν), τίς λύσις (θεραπεία) τῆς δυσθρ. φωνῆς (τοῦ Βάττου) θὰ εἶνε ἐκ μέρους τῶν θεῶν; οὐκ ἀνεκρίνατο τὴν γραφὴν ὁ συκοφάντης Δημ. 21, 103 ὁ συκοφάντης δὲν ἐνήργησε νὰ γίνῃ δικαστικὴ ἀνάκρισις περὶ τῆς ὑποθέσεως. ἀνακεκριμένου μου κατ' αὐτοῦ τὴν γραφὴν 53, 17 ἀφ' οὗ εἶχα ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις ἐναντίον αὐτοῦ διὰ τὴν γραφήν. εἰ ἀνακρινοίμην κατὰ τῶν οἰκείων τῶν ἀδικούντων με τὰς δίκας αὐτ. 14 ἐὰν ἤθελα ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις διὰ τὰς δίκας ἐναντίον τῶν οἰκείων τῶν ἀδικ. με. — Ἄλλως Ἡρ 9, 56 ἀνακρινομένους πρὸς ἑαυτούς συζητοῦντας (φιλονεικοῦντας) πρὸς ἀλλήλους.

ἀνάκρῐσις ἡ, ἐν δίκαις, ἡ προεισαγωγικὴ ἐξέτασις, ἄν τι ἦτο ἄξιον κατηγορίας· αἱ ἀνακρίσεις πρὸς τῷ ἄρχοντι ἦσαν Ἰσαῖ. 6, 12. Κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ἐγίνετο πρῶτον ἡ ἀντωμοσία ἢ διωμοσία τῶν ἀντιδίκων, ἤγουν ὤμνυον ὁ μὲν διώκων ὅτι ἀληθῆ θὰ κατηγορήσῃ, ὁ δὲ φεύγων ὅτι δικαίως θ' ἀπολογηθῇ (ἴδ. Γίλβερτ μτφρ. Ν. Πολίτου σελ. 518).

ἀνάκρουσις ἡ, η διὰ τῶν κωπῶν ὀπισθοχώρησις. τὴν ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐξωθουμένοις ἄλλοσε ἢ ἐς τὴν γῆν, καὶ ταύτην δι' ὀλίγου καὶ ἐς ὀλίγον Θουκ. 7, 39 εἰς τοὺς Ἀθ., ὅταν ἐξωθῶνται, ἡ ὑποχώρησις δὲν θὰ ὑπάρχῃ εἰς ἄλλο μέρος ἢ εἰς τὴν γῆν, καὶ ταύτην ὀλίγον ἀπέχουσαν (τοῦ τόπου τῆς μάχης) καὶ μικρὰν ἔκτασιν ἔχουσαν (ἐπὶ τῆς παραλίας).

ἀνακυκλέω, ἀναστρέφω, γυρίζω πάλιν. ἀνακύκλει δέμας Εὐρ. Ὀρ. 225 γύριζε τὸ σῶμά μου (καὶ φέρε το εἰς τὴν θέσιν, ἣν ἤθελον νὰ λάβω πρότερον), ἢ ἁπλῶς: «γύριζέ με».

ἀνακυμβαλιάζω. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον Π 379 ἀνετρέποντο μετὰ κρότου ὡσεὶ κυμβάλου.

ἀνακωχεύω, πρτ. ἀνεκώχευον (Ἡρ. 9, 13), ἀνεκώχευσα Ἀρρ. Ἐπὶ ναυτικῆς ἐννοίας. ἐπ' ἀγκύρας σαλεύω, ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν τὸ ἐπικίνδυνον ἀποσύρω τὸ πλοῖον εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἐκεῖ μένων ἄπρακτος

περιμένω, συστέλλων τὰ ἱστία ἕνεκα τρικυμίας σταματῶ (εἰς τὸ πέλαγος)· πρβ. Ἡσύχ. «ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα αὐτόθι σαλεύωσιν». Μτφ. γνοὺς οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ κἀνακωχεύει παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 732 ταῦτα παρατηρήσας ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἐμπειρότατος ἡνίοχος παραμερίζει ἐκτὸς καὶ μενει ἄπρακτος, ἀφήσας νὰ περάσῃ ἡ ταραχὴ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου τρικυμίας τῶν ἁρμάτων (ἀνεμοζάλης). Λοιπὸν τὸ ἐπικίνδυνον μέρος, ὅπερ ἀνακωχεύων ἀποφεύγει ὁ Ἀθηναῖος ἡνίοχος, εἶνε ὁ ἔφιππος κλύδων ὁ ἐν μέσῳ κυκώμενος. Πρβ. πεντηκοντέρους καὶ τριήρεας συνθέντες.., ἵνα (ἡ σύνθεσις αὐτή) ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων, ἀγκύρας κατῆκαν περιμήκεας Ἡρόδ. 7, 36 ἀφ' οὗ ἔβαλαν μαζὶ πεντ. καὶ τριήρεις, ἵνα ἡ πύκνωσις αὕτη τῶν πλοίων διατηρῇ τεντωμένα τὰ (ἀπὸ παραλίας εἰς παραλίαν) σχοινία, κατεβίβασαν ἀγκ. περιμήκεις. Ὁ τύπος ἀνακωχέω εἶνε πλημμελής, οὐχ ἧττον δὲ πλημμελὴς καὶ ἡ γρ. (διόρθωσις) ἀνοκωχεύω, οὗ παρατ. ὤφειλε νὰ εἶνε ἀνΩκώχευον καὶ ὄχι ἀνΕκώχευον. Τὸ ἀνακωχεύω δὲν πρέπει νὰ συνεξομοιῶται πρὸς τὸ ἀνοκωχή (πρβ. διοκωχή, παροκωχή, κατοκωχή), πρὸς ὃ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει οὔτε ὡς ἐκ τῆς σημασίας οὔτε ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς, οὔτε ὡς ἐκ τῆς αὐξήσεως (ἣν οὐδ' αὐτὸς ὁ Cobet ἐτόλμησε νὰ μεταβάλῃ). Τὸ ῥ. τοῦτο ἀνακωχεύω φαίνεται, ὅτι εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ τοῦ κωχεύω, διασωθέντος ἐν ἀποσπ. (304) τοῦ Σοφοκλέους: «πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας», τοῦτο δὲ τὸ κωχεύουσιν ἐκ συμφώνου οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ «ὀχοῦσι, μετεωρίζουσιν», ἡ δὲ σημασία αὕτη ἁρμοδιώτατα μετελήφθη εἰς τὸ ἀνακωχεύειν. Ἡ δὲ μαρτυρία τοῦ Ἀμμωνίου «Ἀνακωχή ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις, ἡ δὲ διὰ τοῦ Ο ἀνοκωχὴ ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου» ὑποδεικνύει, ὅτι καὶ ὁ τύπος ἀνακωχὴ καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ (ἡ πλαστὴ ἢ ὑπάρχουσα) προῆλθε πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀνακωχεύω.

ἀνακωχή ἡ, ὀρθότερον ἀνοκωχή, ὡς ὄδωδα—ὀδωδή, ὄπωπα—ὀπωπή, οὕτω καὶ ὄκωχα - ὀκωχή. Κατὰ Μοῖρ. Ἑλληνικὸν εἶνε τὸ ἀνοχή. Πρβ. διοκωχή, κατοκωχὴ καὶ συνοκωχή, καὶ Ἀ. Β σ. 406: «Ἀνοκωχὴν διὰ τοῦ Ο τὴν ἀνοχὴν λέγουσι· πολὺ δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ». Σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν ἀναστολήν, πρόσκαιρον διακοπὴν τῶν ἐχθροπραξιῶν. ἴδ. Θουκ. 1, 40. 66 κτλ. Ἀνακωχὴ δὲ διὰ τοῦ α εἶνε κατ' Ἀμμώνιον ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις. Ἀλλ' ἀμφίβολος ἡ λέξις· ἴδε ἀνωτ.

ἀναλαμβάνω· ἀνειληφότες τὰς κατασκευάς Θουκ. 2, 16 ἴδ. κατασκευή. ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον ἀντίπαλον ὂν μάλιστα τὴν τιμωρίαν ἀναλαμβάνει 3, 38 ἡ ἄμυνα, ὅταν ἀκολουθῇ ἀμέσως μετὰ τὸ πάθημα (τὴν προσβολήν), ἐπειδὴ εἶνε ἰσοδύναμος κατὰ μεγίστην προσέγγισιν, λαμβάνει ὀπίσω τὴν τιμωρίαν. τὴν βουλὴν ὅλην ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν (=ἀνακτησάμενος, κερδίσας μὲ τὸ μέσος μου) ἐλήλυθα Ἀρφ. Ἱππ. 682 «εἰς ἐμαυτὸν τῇ εὐνοίᾳ πείσας ῥέπειν» Σχ.

ἀνάλγητος 2· πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν τοῦδ' ἀναλγήτου (=οὗ τὴν ἀλγηδόνα οὐδεὶς ἂν ὑπομείνειεν: ἀνυποφόρου) πάθους Εὐρ. Ἱππ. 1385.

ἀναλέγω· ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον Ξεν. Ἀν. 2, 1, 17 ὅταν τὸ διηγῶνται (ἐπανειλημμένως). Ἄλλοι: ἀεὶ λεγόμενον.

ἀνᾱλίσκω (ἐκ τοῦ ἀνᾰϝᾱλίσκω) καὶ ἀνᾱλόω, ὅπερ εἶνε τὸ πλεῖστον τῆς ἀρχαίας Ἀτθίδος, ἀλλ' εὕρηται ὅμως καὶ παρὰ τοῖς κωμ. Ἀντιφάν. (Ἀπ. 164), Ἀραρ. (Ἀπ. 10), Φιλήμ. (Ἀπ. 71) καὶ ἐν ἐπιγρ. Ἐν Ἀττ. ἐπιγρ. του 5ου αἰῶνος εὕρηνται ἐναλλὰξ τὸ ἀναλόω καὶ τὸ ἀναλίσκω, ἀπὸ δὲ τοῦ 4ου μόνον τὸ ἀναλόω. ἀνήλισκον Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 16. Ἰσοκρ. 5, 96. Πλ. Πολ. 552 Β. ἀνήλουν (ἀνάλουν) Θουκ. 8, 45. ἀνᾱλώσω Εὐρ. Κύκ. 308. Πλ. Πολ. 568 D. ἀνήλωσα πιστοῦται δι' ἐπιγρ. (τὸ δ' ἀνάλωσα. ἀνάλωκα, ἀνάλωμαι, ἀναλώθην. κατηνάλωσα πολλάκις ἐν χ/φοις), καὶ τὰ σύνθ. προανήλωσεν, προσανήλωσεν ἐν Ἀττ. ἐπιγρ.—ἀνήλωκα. Παθ. ἀνηλοῦντο Θουκ. 3, 81. ἀναλωθήσομαι Εὐρ. Ἱππ. 506. Δημ. 22, 19. Δίων. Κάσσ. Ἀρρ. ἀναλώσεται μτγν. ἀνηλώθην, ἀνήλωμαι.— δαπανῶ, ἐξοδεύω· τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπὶ γλεφάροις ὕπνον ἀναλίσκοισα (ἀλδίσκοισα M. Schmidt, ὁ δὲ Bergk: παῦρ' ἀναλίσκοισα) ῥέποντα πρὸς ἀῶ Πίνδ. Π. 9, 24 τὸν δὲ γλυκὺν ὕπνον τὸν ὀλίγον ἐπικαθήμενον εἰς τὰ βλέφαρά της, (ὅτε ἔκλινεν εἰς τὴν πρωΐαν), τὸν ἑωθινόν, ἐξοδεύουσα (μὴ μεταχειριζομένη, μὴ ἀπολαύουσα αὐτοῦ): «οὕτως ἐμμανῶς εἶχε περὶ τὴν θήραν, ὡς καὶ πρὸ ἡμέρας θηρᾶν καὶ μὴ κοιμᾶσθαι τὸν ἑωθινὸν ὕπνον» «Σχ. — Συχν. ἀντιτίθεται πρὸς τὸ λαμβάνω. σιωπῶ μὲν λαβών, βοῶ δ' ἀναλώσας Δημ. 18, 82 σιωπῶ μὲν ὅταν λάβω, φωνάζω δὲ ὅταν ἐξοδεύσω. Μτφ. τοῦτο γὰρ μόνον οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν, ψυχὴν βροτείαν Εὐρ. Ἱκέτ. 776 (πρβ. Ι 408). Καὶ ἀπολ. χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ (ἐνν. χαίρει), πάλιν τ' ἀναλῶν Ἀρφ. Πλ. 247 ὅταν κάμνω οἰκονομίαν, χαίρω ὅπως κανεὶς ἄλλος, καθὼς πάλιν καὶ ὅταν ἐξοδεύω. ‖ τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον; Σοφ. Αἴ. 1049 (πρβ. Εὐρ. Μήδ. 325) ἐξώδευσες τόσα λόγια; ‖ φθείρω, ἀφανίζω· θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνὴ λόγων ἐλέγχους Εὐρ. Ἱππ. 1336 ἡ γυνὴ ἀποθανοῦσα ἐξηφάνισε τὴν ἐξέλεγξιν τῶν (ἐν τῇ δέλτῳ) κατηγοριῶν. ὡς ἀναλώσαιμί νιν Σοφ. Ο. Τ. 1174 «διὰ νὰ τὸν χαλάσω». παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει Σοφ. Ἀπ. 806 τοὺς ἔχει χαλάσῃ. τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν; Αἰσχ. Ἀγ. 575

διὰ τί νὰ μετρῶμεν εἰς τὰ δάκτυλα αὐτοὺς ποῦ χαλασθῆκαν (τοὺς ἀπολωλότας» Σχ.); || καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. διότι ἀναλίσκω σημ. καὶ δίδωμί τινι δαπάνην, χρήματα. τοῖς προδόταις χρήματα ἀναλίσκων Δημ. 18, 19. καὶ ἄνευ τοῦ χρήματα· ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις Πλ. Πολ. 548 B ἐξοδεύοντες διὰ γυναῖκας καὶ δι' ὅσους ἄλλους (εὐνοουμένους) θέλουν. Καὶ μετὰ γεν. καὶ αἰτ. παρὰ Δημ. 19, 134 τῆς εἰρήνης χρήματ' ἀνάλωσεν ὥστε τυχεῖν: ἐξώδευσε χρήματα δια τὴν εἰρήνην, ὥστε νὰ τύχῃ αὐτῆς. ὁμοίως 7, 23 Παθ. τἀνηλωμένα τὰ ἐξωδευμένα χρήματα. εἰς τοῦθ' ὃ φεύγω νῦν ἀναλωθήσομαι Εὐρ. Ἱππ. 506 «διαφθαρήσομαι ἐγὼ καὶ ἐμπέσω εἰς ὃ φεύγω, τ. ἔ. τὴν ὁμιλίαν καὶ συνουσίαν τοῦ ἐρωμένου» Σχ. εἰς τοῦτο (τὸ ἐκ τοῦ ἔρωτος αἶσχος), ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθεῖσα ἀπολοῦμαι: θ' ἀφεθῶ ὅλη εἰς τὸ πάθος καὶ θὰ χαθῶ (Δ. Βερναρδ.).

ἀνάλυσις ἡ. ἀνάλυσις κακῶν Σοφ. Ἠλ. 140 ἐλευθέρωσις ἀπὸ τῶν κακῶν, κυρ. κατὰ μτφ. ἐκ τοῦ ὑφάσματος τοῦ ἀναλυομένου (πρβ. τὸ Ὁμ. ἱστὸν ἀλλύεσκεν).

ἀναλύω, Ἰων. ἐπ. ἀλλύω. ἀνά μοι τέκνα λῦσαι (=ἀνάλυσαι μ. ἀόρ. προστ.) φθιμένων νεκύων Εὐρ. Ἱκ. 44 ἐξαγόρασόν μοι, ἀπελευθέρωσόν μοι, τὰ πτώματα τῶν τέκνων μου. Πρὸς τὴν ἐλευθερωτέραν ταύτην χρῆσιν τῆς γενικῆς δύναταί τις νὰ παραβάλῃ Σοφ. Ο. Τ. 1474. Ἠλ. 1241. Ἀντιγ. 114. Ἀλλ' ἱκανῶς ὅμοιον πρὸς τὸ παρὸν εἶνε τὸ ἐν Ἠλ. 757 (ἴδ. σποδός). Ὅθεν καὶ ἐνταῦθα κυρ. τέκνα ἀποτελούμενα ἐκ τῶν φθ. νεκύων, ἑπομένως = τέκνα, τὰ ὁποῖα τώρα εἶνε νεκρὰ (πτώματα). Οὕτως ἑρμηνεύω ἐγώ. Πρβ. οὐδέ σε μήτηρ ἐς φάος οὐδὲ πατὴρ ἀναλύσεται Ὕμν. Ἑρμ. 258 θὰ σὲ ἀνασώσῃ (ἐλευθερώσας ἀνακομίσῃ) εἰς τὸ φῶς.— ἀνὰ δ' ἔλυσεν ὀφθαλμὸν Πίνδ. Ν. 10, 90 «ἀναβλέψαι ἐποίησεν» ἢ «ὁρᾶν παρεσκεύασε τὸν τοῦ ἀδελφοῦ ὀφθαλμὸν» Σχ. || ἀναιρῶ, καταργῶ· ἐκ τοῦ μηδὲν ἂν ὧν πεποίηκεν ἀναλῦσαι δύνασθαι κρίνεται Δημ. 21, 218 δικάζεται, διότι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἀγένητον (νὰ ξεκάνῃ, ν' ἀναιρέσῃ) κανὲν ἐξ ὅσων ἔχει κάμῃ. || ἐπανορθῶ. λογιζομένῳ, ὅτι εἰ μὲν νικῴη, πάντα ταῦτα ἀναλύσοιτο Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 18 ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ διορθώσῃ. Ὁμοίως Δημ. 14, 34.

ἀνάλωμα (ἀνάλ.) τό, τὸ ἀναλωμένον, ἡ δαπάνη· πῶς οὐχὶ τἀνάλωμα («τὸ πτῶμα τῶν σωμάτων» Σχ. ἡ ἀπώλεια τῶν ἀνδρῶν) γίγνεται πικρόν; Αἰσχ. Ἱκ. 485. χρήματα ἐτάξαντο ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν Θουκ. 1, 99 ὥρισαν ἑαυτοῖς (ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν) νὰ συνεισφέρωσιν ἀντὶ τῶν πλοίων χρήματα, δηλ. τὴν ἀνάλογον δαπάνην. αἱ πρόσοδοι (τῆς οὐσίας) λύουσι τἀναλώματα Δίφιλ. Ἀπ. 32 τὰ ἐκ τῆς περιουσίας ἔσοδα πληρώνουν (σκεπάζουν) τὰ ἔξοδα· ἴδ. λύω. Μτφ. σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε Εὐρ. Ἱκ. 547 ἀληθῶς ἀνόητος ἡ σπατάλη τῶν λόγων αὐτή (ἡ ἑξῆς).

ἀναμαιμάω, μόνον παρ' Ὁμ. ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα πῦρ Υ 490 τὸ πῦρ ἐπινέμεται (καίει μανιωδῶς) τὰς κοιλάδας.

ἀναμασάομαι ξαναμασῶ· μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι Ἀρφ. Σφ. 783. Πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ ἀναμάσημα τῆς τροφῆς δὲν παρεμποδίζει τὴν διάγνωσιν τῆς ὑποθέσεως. Ὁ Βδελυκλέων, ἵν' ἀποδείξῃ τοῦτο, παρατηρεῖ: καὶ λέγεται γὰρ τουτογί, Ὡς οἱ δικασταὶ ψευδομένων τῶν μαρτύρων μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι. Ὁ Σχολ. «ἀντὶ τοῦ διαλογιζόμενοι». Οἱ δὲ νεώτεροι: ἐν ᾧ ἀνεμάσων τὴν τροφήν, ὡς τὰ ἀναμηρυκώμενα τῶν ζώων τ. ἔ. ἐκ νέου ἐξετάζοντες τὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸς τοιαύτην ἐκ νέου ἐξέτασιν δὲν ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καιρὸς καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑποθέσεων, ἄλλοι ἐξηγοῦσι: «διαλογιζόμενοι σιωπηλῶς καθ' ἑαυτούς». Κατ' ἐμὴν γνώμην τὸ ῥ. ἔχει ἐνταῦθα ἰδίαν τινὰ σημασίαν, ἀνάλογον πρὸς ἔκφρασιν παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσαν. Οἱ δικασταὶ τὰ ψεύδη τῶν μαρτύρων δὲν ἠδύναντο νὰ τὰ καταπίουν ὡς χονδροειδῆ, ὅθεν αἰωνίως τὰ ἀνεμάσων. Ἐκ τούτου λοιπὸν τοῦ ἀναμασήματος ἐννόησαν, ὅτι ἦσαν ψευδεῖς αἱ μαρτυρίαι.

ἀναμάσσω (-ττω, ἴδ. μάσσω). σπογγίζω ἐπάνω. ἔργον σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις τ 92 θὰ τὸ πληρώσῃς μὲ τὴν κεφαλήν σου, κυρ. θὰ τὸ σπογγίσῃς ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν σου, ἴσως ἐκ τῆς συνηθείας (ἂν ὑπῆρχεν ἐπὶ Ὁμήρου) νὰ σπογγίζωσι τὸ ξίφος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φονευθέντος ζῴου (ἢ ἀνθρώπου), ἵνα μεταφέρωσι τὸ ἄγος ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὸ ζῷον. Ὁμοίως Ἡρ. 1, 155.

ἀναμάχομαι (ἴδ. μάχομαι) μάχομαι ἐκ νέου. ἔνορκον ἂν ποιησαίμην — μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου —λόγον Πλ. Φαίδων 89 C ἤθελα ὁρκισθῇ νὰ μὴ ἀφήσω τὴν κόμην μου ν' αὐξήσῃ, παρὰ ἀφ' οὗ διὰ νέας μάχης νικήσω τὸν λόγον τοῦ Σ. Καὶ βραχυλογικώτερον: ἰέναι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχούμενος τὸν λόγον Ἱππ. Μ. 286 D ἵνα ἀρχίσω ἐκ νέου τὴν συζήτησιν. κυρ. ἵνα συνάψω νέαν μάχην (συζήτησιν ἐπὶ νίκῃ).

ἀνάμεστος 2 καὶ ἀναμέστη (Εὔπολ. Ἀπ. 16). ἀρχαῖά γε καὶ Διϊπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα Ἀρφ Νεφ. 984 ἄλλο δεῖγμα τῶν ἀρχαίων χρόνων εἶνε οἱ χρυσοῖ τέττιγες, οὓς οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἐνέπλεκον εἰς τὴν κόμην των ἀναδέοντες τὸν κρωβύλον καὶ κόρυμβον· ἴδ. Θουκ. 1, 6.

ἀναμετρέω ξαναμετρῶ, διέρχομαι πάλιν τὴν ὁδὸν, ἣν διῆλθον. ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν μ 428 ἵνα διαπλεύσω ἄλλην μίαν φορὰν τὴν Χ. (πρβ. γ 179). Μτφ. οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ; Ἀρφ. Ὄρν. 1020 δὲν θὰ πάρῃς τὰ μέτρα σου (διότι

ὁ λόγος πρὸς τὸν Μέτωνα) καὶ νὰ πᾶς ἀλλοῦ πουθενά; Μέσ. γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον Εὐρ. Ἠλ. 52 ἀναμετρῶν ἐν ἑαυτῷ κατὰ τοὺς πονηροὺς κανόνας τῆς ἰδίας γνώμης (τ. ἔ. κατὰ τοὺς ἰδίους αἰσχροὺς λογισμοὺς) τὴν σωφροσύνην τῶν ἄλλων: ἐκ τῶν ἰδίων κρίνων τὰ ἀλλότρια. εἰς θουμόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ Εὐρ. Ἰ. Τ. 346 πληρώνουσα φόρον δακρύων πρὸς τοὺς ὁμοφύλους.

ἀνάμιγδα ἀναμίξ· ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων (ἐνν. ἦν πάταγος) Σοφ. Τρ. 519.

ἀναμιμνήσκω (ἴδ. μιμνήσκω) ὑπενθυμίζω τινά τι. Συντ. μὲ διπλῆν αἰτ. (τινά τι), μὲ αἰτ. καὶ γεν. (τινά τινος), μὲ αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρέμφ. καὶ μὲ μετοχ. Ξεν. Ἀν. 6,1, 23: ἀετὸν ἀνεμιμνήσκετο ἑαυτῷ δεξιὸν φθεγγόμενον ἐνεθυμεῖτο, ὅτι ἀετὸς ἐφώναζε πρὸς τὰ δεξιά του. ὡς ἀναμνησθῶ πιών Εὐρ. Κύκλ. 152 διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ πῶς ἔπια (ἵνα διαμείνῃ ἐν τῇ μνήμῃ μου ἡ ἐντύπωσις). — ἄμνασεν ἑστίαν — πατρῴαν Πίνδ. Π. 11, 13 = ἀνέμνησε τὴν π. ἑστίαν. τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι Φοῖβος ἀμνάσει (ἀμμνάσει) θέμισσιν Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ ὑστέρῳ, νάεσσι πόλις (Lehrs: πολεῖς) ἀγαγὲν Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα Π. 4, 54 τοῦτον θὰ κελεύσῃ (ἀναμνήσῃ) ποτὲ ἐν τῷ πολυχρύσῳ ναῷ ὁ Φοῖβος διὰ τῶν χρησμῶν του, ἀφ' οὗ καταβῇ ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ εἰς τὸν Π. ναόν, νὰ καταγάγῃ πόλεις διὰ τῶν πλοίων εἰς τὸ παχὺ τέμενος τοῦ Νείλου Διός.

ἀναμολεῖν, ἐν τμήσει: ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν Εὐρ. Ἑκ. 928 φήμη διεδόθη ἀνὰ τὴν πόλιν. ἴδ. βλώσκω.

ἀναμπλάκητος 2 ἀναμάρτητος· θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός, ἐγρήγορον (-ηγορὸς Porson) τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων γένοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά Αἰσχ. Ἀγ. 356 ἐὰν δὲ ἀναμάρτητος (οὐδὲν ἀσεβήσας εἰς τοὺς θεούς) ἔλθῃ ὁ στρατός, θὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐκδίκησις («τὸ κρῖμα») τῶν φονευθέντων (ἐνν. τῆς Ἰφιγενείας), ἐκτὸς ἐὰν πρόσφατα κακὰ (οἷον ἐν θαλάσσῃ ἐπανερχομένους) τοὺς εὕρουν προηγουμένως. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἡ ἐκδικητικὴ γυνὴ εὔχεται τὴν ἐκ παντὸς τρόπου ἀπώλειαν τῶν ἐπανερχομένων (καὶ ἰδίως τοῦ Ἀγαμέμνονος). ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον (Camerarius: ἀμπλάκητον) Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Σοφ. Τρ. 120 «θεῶν τις αὐτὸν ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἅιδου» Σχ. κρατεῖ μακρὰν τοῦ Ἅιδου. πρβ. ἀναπλάκητος.

ἄνανδρος 2 μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν (διορθοῦσι πέλειν: πρέπειν: ἐντίμως ἔχειν) Αἰσχ. Πέρσ. 169 ὅτι μήτε τὸ πλῆθος τῶν χρημάτων ἄνευ ἀνδρῶν εἶνε ἄξιον τιμῆς καὶ σεβασμοῦ. δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα χρείας ἀνάνδρου φάρμακ' ηὕρηται βροτοῖς Εὐρ. Ἀπ. 288 ἔχουν εὑρεθῆ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς φάρμακα ἀνανδρίας (οὕτω γενικῶς, ἀλλὰ κυρ. ἴσως τῆς ἀνάνδρου ἀνάγκης, ἣν αἰσθάνεται ὁ δειλὸς ἵνα φύγῃ. Διορθοῦσι: χερός, πείρας κττ).

ἀνάνδρωτος, ἄνανδρ. εὐναὶ Σοφ. Τραχ. 109 κεναὶ ἀνδρός· ἴδ. ἐνθύμιος.

ἀνανέομαι· ἀννεῖται ἥλιος κ. 192 = ἀνατέλλει.

ἀνανεόω, ἀνανεώνω. Μέσ. πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι (Ἑρμάννος: καὶ νεώσασθαι) λόγους Σοφ. Τρ. 396 πρὶν ἀνταλλάξωμεν λόγους. νῦν ἀνανεοῦμαι (ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου) τὸν σὸν ὑμέναιον Εὐρ. Ἑλ. 722.

ἀνανεύω μτφ. κάππεσε δ' οὐδ' ἀνένευσε Βατραχ. 223 κατέπεσε δὲ οὐδ' ἀνέστη (καὶ δὲν ἀνέλαβε: «δὲν ἐσήκωσε κεφάλι»).

ἀναξηραίνω, ἀναξηρανῶ, ἀνεξήρανα, ἀνεξηράνθην, ἀνεξήραμμαι. Μτφ. ἀλλ' ὅκα τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες Καλλιμ. Ὕμ. Δήμ. 114 «ἔρημον ἐποίουν» Σχ. ἐξήντλουν. Περιττὴ ἡ διόρθ. ἀνεξέρραισαν Παρόμοιαι μεταφ. καὶ ἀλλ. πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ Σοφ. Ἠλ. 1291. κατακείρειν οἶκον, βίοτον Ὅμ. κλ.

ἀνάξιος 3 πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει Σοφ. Ἀντ. 694 πῶς (ὅτι) ἀπὸ ἐνδοξοτάτης πράξεως (ὁρμηθεῖσα) ἀποθνήσκει κάκιστα, ἐν ᾧ ὀλιγώτερον τὸ ἤξιζε ἀπὸ κάθε ἄλλην γυναῖκα. Ταῦτα δύνανται νὰ χρησιμεύσουν ὡς σχόλιον εἰς τὸ Ἀριστ. Ποι. 13 (= 1453 a 4) ὁ μὲν (ἔλεος) περὶ τὸν ἀνάξιόν ἐστι δυστυχοῦντα. — ἀνάξιαι πᾶσίν ἐστι δυστυχεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1446 δι' ὅλους (κατὰ τὴν κρίσιν ὅλων) ἀναξίως δυστυχεῖτε.

ἀνάπαιστος «ἀνάπαιστα κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ᾄσματα καὶ ἰδίως τὰ τῶν ῥυθμῶν» Ἡσύχ. Σουΐδ. ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν Ἀρφ. Ἀχ. 627 ἀφ' οὗ ξεγυμνωθῶμεν, ἂς ἐπέλθωμεν μὲ τοὺς ἀναπαίστους, ἂς ἀρχίσωμεν τοὺς ἀναπ. ἄνδρες, πρόσσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ, συμπτύκτοις ἀναπαίστοις Φερεκράτ. Ἀπ. 79 ἐκ τοῦ Ἡφαιστίων. 15, 26: «τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον, ὃ Φερεκράτης ἑνώσας σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ». Σχολ. Ἀρφ. Νεφ. 563 «ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον ἐφθημιμερὲς ἐξ ἐπιτρίτου καὶ Βακχείου». Τὸ αὐτὸ μέτρον μετεχειρίσθη καὶ ὁ Κράτης ἐν Ἀπ. 33 (Ἀθήν. 247 E) καὶ ὁ Εὔπολις ἐν Ἀπ. 162 (Πλουτ. 778 E). ἴδ. Σεμιτέλου Μετρικὴν σελ. 506.

ἀναπάλλω (ἴδ. πάλλω) πάλλω πρὸς τὰ ἄνω. ἀμπεπαλὼν («ἀνακινήσας» Εὐστάθ.) προΐει δολιχόσκιον ἔγχος Γ 355 ἀφ οὗ ἔπαλε τὸ δόρυ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω (ὅπως ἐπιτείνῃ τὴν ὁρμήν), τὸ ἔρριπτεν ἐμπρός. ἀνέπαλτο Υ 424 ἐπήδησεν ἐπάνω (ἐκ τῆς χαρᾶς του). ἀλγήσας ἀνέπαλτο Θ 85 ἀνετινάχθη ἐκ τοῦ πόνου. νεῖκος ἀμαιμάκετον βληχρᾶς ἀνέπαλτο κασιγνήτοις ἀπ' ἀρχᾶς Βακχυλίδ. 10 (11), 64 φοβερὰ ἔρις διηγέρθη

μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἀρχῆς των («κατὰ γαστρὸς ἔτι ὄντες ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους» Ἀπολλόδ. 2, 1, 1).

ἀναπάσσω, διασκορπίζω· γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν Πίνδ. Ὀ. 10, 94 διασκορπίζει χάριν (εὐχαρίστησιν).

ἀνάπαυλα ἡ, ἀνάπαυσις· καὶ μὴν καὶ τῶν πόνων πλείστας ἀναπαύλας τῇ γνώμῃ ἐπορισάμεθα Θουκ. 2, 38 καὶ προσέτι ἐφροντίσαμεν καὶ εὑρήκαμεν πλεῖστα μέσα ἀναπαύσεως ἀπὸ τῶν κόπων, διὰ νὰ παίρνῃ ὁ νοῦς μας ἀέρα, διὰ νὰ διασκεδάζωμεν τὸν νοῦν μας. διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας 2, 75 ἔχοντες διανεμηθῇ (διαμοιρασθῇ) μεταξύ των τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας κατὰ διαλείμματα (χρονικὰ τμήματα, ἐπαρκοῦντα εἰς ὕπνον καὶ φαγητόν). Οὕτως ὁ Steup. Ἁπλούστερον ὧδε: ἔχοντες διαμοιρασθῇ τὴν ἐργασίαν, ὥστε ἄλλοι μὲν νὰ ἀναπαύωνται ἄλλοι δὲ νὰ ἐργάζωνται: ἐναλλὰξ ἀναπαυόμενοι (ἐργαζόμενοι).

ἀναπαύω, ποι. καὶ Ἰων. ἀμπαύω (ἴδ. παύω). χειμὼν ἀνέπαυσεν ἀνθρώπους ἔργων Ρ 550 ἔπαυσεν (ἠνάγκασε νὰ παύσουν) τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ ἔργα των. κἀναπαύσατον τοῦ πρόσθ' ἐρήμου πλάνου Σοφ. Ο. Κ. 1113 καὶ ἀναπαύσατέ με ἐκ τῆς προτέρας μοναχικῆς (καθ' ἣν ἤμην μόνος) περιπλανήσεως. πηγὰς ἀμπαύει δροσερὰς λευκῶν ἐκβάλλειν ὑδάτων πένθει παιδὸς ἀλάστῳ Εὐρ. Ἑλ. 1335 (ἡ θεὰ) ἐμποδίζει (κυρ. «ξεκουράζει») τὰς δροσ. πηγὰς ἀπὸ τὸ νὰ χύνωσι λευκὰ ὕδατα (κυρ. ἀπὸ τὰ λευκὰ ὕδατα, δηλ. νὰ χύνωσιν αὐτὰ) ἕνεκα τοῦ ἀλησμονήτου πένθους τῆς κόρης της. Περὶ τῆς συντ. πρβ. Ἴων. 98. Πᾶσα διόρθ. περιττή. φρένα δ εὐθύδικον ἀτρέμ' ἀμπαύσας μεριμνᾶν δεῦρ' ἄθρησον σὺν νόῳ Βακχυλίδ. 5, 7 ἡσύχως ἀναπαύσας (ἀποσπάσας) τὴν εὐθ. διάνοιάν σου ἐκ τῶν μεριμνῶν ἐπίστησον τὸν νοῦν σου ἐνταῦθα (δηλ. εἰς τὴν ᾠδὴν ταύτην).

ἀναπειράομαι πειρῶμαι κατ' ἐπανάληψιν, μελετῶ, γυμνάζομαι. τὸ ναυτικὸν ἐπλήρουν καὶ ἀνεπειρῶντο Θουκ. 7, 7 καὶ ἐγυμνάζοντο εἰς τὰς διαφόρους ναυτικὰς κινήσεις. ‖ δοκιμάζω νέον πλοῖον. πάντες ἑωρᾶθ' ὑμεῖς τὴν ναῦν ἀναπειρωμένην Δημ. 51, 5=ποιουμένην ἀναπείρας: ποῦ ἔκαμνε δοκιμάς.

ἀναπέμπω. Ζεῦ Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων ὑστερόποινον Ἄταν βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ χειρί Αἰσχ. Χο. 382 ὦ Ζεῦ, ὅστις ἐκ τοῦ ᾅδου πέμπεις ἐπάνω τὴν ὕστερον τιμωροῦσαν Ἄτην (ἐνν. τὰς Ἐρινύας, ἐν Ἅιδου οἰκούσας) ἐναντίον τῆς τολμηρᾶς καὶ πανούργου τῶν θνητῶν χειρός.

ἀναπετάννυμι (ἴδ. πετάννυμι) ἀνοίγω, ἀναπτύσσω. «ἀμπέτασον, ἀνακάλυψον» Ἡσύχ. ἴσως ἀναφ. εἰς τὸ τῆς Σαπφοῦς Ἀπ. 29 στᾶθι κἄντα, φίλος, καὶ τὰν ἐπ' ὄσσοις ἀμπέτασον χάριν στάσου καὶ ἀντικρύ, φίλε μου, καὶ ἀποκάλυψον τὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου χάριν, δηλ. σήκωσε τὰ μάτια σου (καὶ ἄνοιξέ τα) νὰ τὰ ἰδῶ καὶ θαυμάσω τὴν ἐπ' αὐτῶν χάριν. ἀναπεπταμένα ὄμματα Ξεν. Ἀπ. 2,1, 22 ἀναιδῆ (ἀνοικτὰ ὄντα ποτὲ δὲν χαμηλώνουν). παρρησία ἀναπεπταμένη Πλ. Φαῖδρ. 240 Ε αὐθάδης,ἀναιδής· πρβ. καὶ τὸ κοινόλεκτον «ἀνοικτὸς» ἐπὶ παρομ. σημ. καθαρὰ καὶ ἀναπεπταμένη δίαιτα Πλουτ. Περικ. 34 εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα, ἐν ὑπαίθρῳ.

ἀναπέτομαι (ἴδ. πέτομαι) πετῶ ἐπάνω· κυρ. καὶ μτφ. περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν ἐπέταξα ἐπάνω ἀπὸ τὴν χαράν μου Σοφ. Αἴ. 693. ἀνέπταν φόβῳ Ἀντιγ. 1307 ἐπέταξα (ἐπετάχθηκα) ἐπάνω ἀπὸ τὸν φόβον μου. ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 69 = φροῦδα ἐγένετο, «πέταξαν καὶ πᾶν».

ἀναπήγνυμι. λαγῷ' ἀναπηγνύασι (ἐνν. τῷ ὀβελῷ) Ἀρφ. Ἐκκ. 843 «περνοῦν ἐπάνω 'ς τὴ σοῦβλα». ἥδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' (αὐτὸν) ἐπὶ τοῦ ξύλου (πρβ. Ἀρφ. Ἱππ. 367. Νεφ. 592) λαβὼν Ἄλεξ. Ἀπ. 222 (Ἀθήν. 134 Α) μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ τὸν ἔπιανα καὶ θὰ τὸν ἐπαλούκωνα ἐπὶ τοῦ ξύλου (ἴδ. ἀνωτ.).

ἀναπίεσμα, ἐν τῷ πληθ. ἀναπιέσματα· τοῦ θεάτρου μηχανὴ χρήσιμος εἰς ἀναβίβασιν προσώπου τινὸς ἐκ τῶν κάτω: «ἀναπιέσματα, τὸ μὲν ἔστιν ἐν τῇ σκηνῇ, ὡς ποταμὸν ἀνελθεῖν, ἢ τοιοῦτόν τι πρόσωπον· τὸ δὲ περὶ τοὺς ἀναβαθμούς, ἀφ' ὧν ἀνέβαινον Ἐρινύες» Πολυδ. 4, 132. πρβ. Χαρώνειοι κλίμακες.

ἀναπίμπλημι (ἴδ. πίμπλημι), γεμίζω ἕως ἐπάνω, ἀναπληρῶ, ἐκπληρῶ. πότμον ἀναπλήσῃς βιότοιο Δ 170 «τὴν πεπρωμένην ἀναπληρώσῃς τοῦ βίου» Σχ ‖ μὲ αἰτ. καὶ γεν. μτφ. ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει Ἀρφ. Ἀχ. 847 θὰ σὲ περιπλέξῃ εἰς δίκας. Πλ. Ἀπολ. 32 C. Μέσ. ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας (=ἀπὸ θερ. ἑτέρου: ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν ἕτερον) ἀναπιμπλάμενοι ὥσπερ τὰ πρόβατα ἔθνῃσκον Θουκ. 2, 51 ὁ ἕνας ἐκολλοῦσεν (ἀρρώστια) ἀπὸ τὸν ἄλλον ἐξ αἰτίας ποῦ τὸν ἐπεριποιεῖτο, καὶ ἀπέθαιναν σὰν τὰ πρόβατα. ἀνεπίμπλαντο κακίας Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 27 ἐκολλοῦσαν κακίαν (ἀπὸ τοὺς κακούς). μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου (τοῦ σώματος) φύσεως ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ Πλ. Φαίδων 67 Α μηδὲ μολυνώμεθα ἐκ τῆς φ. τούτου (ἴδ. ἀνάπλεως). μηδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅ τι τῆς Αἰδοῦς μέλλει τἄγαλμ' ἀναπλήσειν Ἀρφ. Νεφ. 995 τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ μολύνῃ τὴν (ἐν σοί) εἰκόνα (τὸ ἰδεῶδες) τῆς Αἰδοῦς. Ἡ ἔλλειψις τῆς γενικῆς εἰς τὸ ἀναπλήσειν καλῶς ἔχει (διότι ἐνν. ἑαυτοῦ τ. ἔ. τοῦ αἰσχροῦ), δικαιολογεῖται δὲ καὶ διὰ τοῦ προμνημονευθέντος χωρίου τοῦ Θουκ. 2, 51.

ἀναπίνω -ομαι ἐπὶ ἰατρ. ἐννοίας, ἀπορροφῶ. πολλὰ τῶν δοκεόντων ἐκπνέεσθαι ἀναπίνεταί ποτε ἐκ τῶν Ἱπποκράτους, ἃ ἑρμηνεύει ὁ Γαληνός: «ἐκδαπανᾶται καὶ διαφορεῖται», δηλ. τὸ πῦον ἀπορροφεῖται.

ἀναπίπτω (ἴδ. πίπτω) πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω. ἀμπί-

πτει δ' ἀπὸ σφαγὴν ἐρῶν (=ἀπερῶν: ξερνῶν τὴν σ.) Αἰσχ. Ἀγ. 1599 πίπτει πρὸς τὰ ὀπίσω (ὑπὸ βδελυγμίας) ἐξεμῶν τὸ ἐσφαγμένον κρέας (δηλ. τὸ κρέας τῶν ἐσφαγμ. παίδων). Εὐρ. Κύκλ. 410.—κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω (ὡς ἐν τῇ κωπηλασίᾳ) ἀντίθ. προνεύω· ἐν τάξει μὲν προνεύουσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσιν Ξεν. Οἰκον. 8, 8. εἰς τὸ μὴ ἀποκρούεσθαι τῶν ἵππων ὑπτίους ἀναπεπτωκότας ἐλαύνειν Ἱππαρχ. 3, 14 διὰ νὰ μὴ τινάσσωνται κάτω ἀπὸ τοὺς ἵππους, νὰ ἐλαύνωσι κλίνοντες πολὺ πρὸς τὰ ὀπίσω (κυρ. πεσμένοι ὀπίσω ἀνάσκελα). — ῥοθίαζε κἀνάπιπτε Κρατίν. Ἀπ. 345 (Ἀθήν. 23 Β) «Κρατῖνος ἐπὶ τῶν ἐρετῶν κέχρηται τῇ λέξει ἐρεσσόντων καὶ ἀνακλινομένων» Εὐστάθ. — Μτφ. νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι Θουκ. 1, 70 = «ἀθυμοῦσιν, ὀλιγοδρανοῦσιν» κατὰ τὸν Ἀθήναιον σ. 23 Β. Ὀρθότερον: ὑποχωροῦσι, κατὰ μεταφ. ἐκ τῶν παλαιστῶν, καθ' ἣν κυρίως σημ. κλίνουσι πρὸς τα ὀπίσω. Ἐκ τῆς κυρίας ταύτης σημ. εὐκόλως ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ἡ τοῦ ὑποχωρεῖν, ἣν ἀπαιτεῖ τὸ ἀντιδιαστελλόμενον ἐξέρχονται καὶ ἡ ἀναλογία. Διότι ὅπως τὰ παθητ. ἢ τὰ οὐδέτ. τοῦ ἐκβάλλω, ἐμβάλλω, περιβάλλω, μεταβάλλω, εἶνε ἐκπίπτω, ἐμπίπτω, περιπίπτω, μεταπίπτω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀντίστοιχον πρὸς τὸ ἀναβάλλω εἶνε τὸ ἀναπίπτω, οἷον ἀναβάλλομαι, ῥίπτομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὴν σημ. ταύτην ὑποδεικνύει καὶ τὸ Ξενοφ. Ἱππικ. 8, 7 χρὴ γὰρ ὁρμῶντος μὲν ἐξαίφνης ἵππου προνεύειν· ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην· ἐν μικρῷ δ' ἀναλαμβανομένου ἀναπίπτειν· πρβλ. Οἰκον. 8, 8. ὥσπερ ἀφ' ὕσπληγος ἀναπεσὼν Πλ. Φαῖδρ. 254 Ε καθὼς ὅταν ἐξορμήσας ἐκ τῆς ὕσπληγος (μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς ὕσ.) κλίνῃ πρὸς τὰ ὀπίσω. δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε Δημ. 19, 224 «οἷον ὕπτιοι καὶ νυστάζοντες, ἀλλ' οὐκ ὀρθοὶ καὶ νήφοντες» Σχ. ἀνεπεπτώκει τὰ τῆς ἐξόδου 21, 163 ἡ ἰδέα τῆς ἐξόδου εἶχε παραμεληθῇ, ἐγκαταλειφθῇ. ταῖς σπουδαῖς ἀναπεπτώκασιν οἱ πολλοί Διον. Ἀλ. 5, 53 ἡ προθυμία, ὁ ζῆλος τῶν πολλῶν, ἔχει ψυχρανθῇ, μαρανθῇ.

ἀναπίτνημι ποιητ. = ἀναπετάννυμι. αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιτναμένα (ἀλώπηξ) ῥόμβον ἴσχει Πινδ. Ι. 3, 65 ἥτις ὑπτία ἐξαπλουμένη ἐμποδίζει τοῦ ἀετοῦ τὴν κυκλοτερῆ ὁρμήν.

ἀναπλάκητος ἴδ. **ἀναμπλάκητος**

ἀναπλάσσω (-ττω). ἄλλο τε μηδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδοῦς μέλλεις τἄγαλμ' ἀναπλάττειν Ἀρφ. Νεφ. 995 (περὶ τῆς ἄλλης τῆς προτιμητέας γρ. ὅ τι τῆς Αἰ. μέλλει τἄγ. ἀναπλήσειν ἴδ. ἀναπίμπλημι) διότι μέλλεις ν' ἀποκαθιστᾷς (νὰ τελειοποιῇς ἐν σεαυτῷ, διὰ τοῦ τρόπου) τὴν εἰκόνα τῆς Αἰδοῦς. πρβ. [Δημ.] 25, 35 ἀγαθὴ γὰρ ἡ λύπη καθ' αὑτῆς ἀναπλάσαι διπλάσια τῆς ἀληθείας κακά Φιλήμ. Ἀπ. 160 (Στοβ. Ἀνθ. 99, 22) νὰ φαντασθῇ διπλ. κακὰ τῆς ἀλ. || Μέσ. καί τις οἰκίην ἀναπλασάσθω Ἡρ. 8 109 ἂς κτίσῃ ἐκ νέου οἰκίαν. ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος Ἀρφ. Σφ. 108 κρατῶν εἰς τοὺς ὄνυχάς του ὑποκάτω κηρὸν κολλημένον (ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὄνυχας, ἂν ἡ γνησία γρ. εἶνε αὕτη, διότι ὑπάρχει καὶ ἑτέρα: ὑποπεπλασμένος).

ἀναπλέκω: ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνους Πίνδ. Ὀ. 2, 82 μὲ τὰ πλέγματα τῶν ὁποίων (τῶν χρυσῶν ἀνθέμων) ἀναπλέκουσι τὰς χεῖράς των καὶ τοὺς στεφάνους των, δηλ. προσθέτουσιν ἐπάνω εἰς τοὺς στεφάνους των τοιαῦτα πλέγματα ἐκ χρυσῶν ἀνθέμων. Οὕτως ἑρμηνεύω ἐγώ· ἄλλοι μεταγράφουσι τὸ στεφάνους εἰς στεφάνοις ἢ κεφαλὰς ἢ κροτάφους καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ὁ δὲ Σχολ. «ἀφ' ὧν ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρας ἐν ὅρμοις καὶ ἐν στεφάνοις, τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς δηλ.» Σχ.

ἀνάπλεος -έα, -εον, Ἀττ. ἀνάπλεως (ἀρσ.), ἀναπλέα, ἀνάπλεων· τοῦ σώματος ἀναπλέα (ἡ ψυχή) Πλ. Φαίδων 83 D μεμολυσμένη («ἀναπεπλησμένη» Τίμαιος) ἐκ τοῦ σώματος· πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεῳ τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι Θεαίτ. 196 Ε ἀναπεπλησμένοι, μεμολυσμένοι.

ἀνάπλευσις ὀστέου κούνημα (καὶ σῆψις) ὀστοῦ Ἱπποκρ. 157 Ε. (=Τόμ. 5 σ. 636 L). Τὸ χωρίον: τὰ περὶ γέννας ἀλγήματα (= «πονέματα») σφόδρα κίνδυνος εἰς ὀστέου ἀνάπλευσιν ἐλθεῖν: εἶνε πολὺς κίνδυνος νὰ καταντήσουν εἰς ἀποχωρισμὸν τοῦ ὀστοῦ. Ἐπίσης καὶ ἐπὶ τοῦ

ἀναπλέω: ὀδόντες ἀναπλέουσιν Ἱπποκρ. 1125 C (=Τόμ. 5 σ. 157 L). Νικ. Θηρ. 308 οἱ ὀδόντες κινοῦνται καὶ ἀναβαίνουσιν («ἀναπέμπονται»), καὶ οὕτω πίπτουσι.

ἀναπληρόω: κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς καὶ γαῖ', ἐν ᾗ χρὴ δώματ' ἀναπληρουμένους τἀλλότρια μὴ ἔχειν μηδ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ Εὐρ. Ἑλ. 906 κοινὸς εἶνε ὁ οὐρανὸς εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς καθὼς καὶ ἡ γῆ, ἐν ᾗ πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὅσα δὲν ἔχομεν (νὰ ἀναπληρῶμεν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν διὰ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑπαρχόντων), ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὰ ξένα πράγματα μηδὲ νὰ τὰ ἀφαιρῶμεν διὰ τῆς βίας.

ἀνάπνευμα τό, ποι. ἄμπνευμα· ἀνάπαυμα, ἀναπαυτήριον, κυρ. τόπος ὅπου ἀναπνέει τις (ἐλεύθερα) Πίνδ. Ν 1, 1.

ἀνάπνευσις ἡ· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο Λ 801 καλλ. καίτοι βραχεῖα (βραχυχρόνιος), πάντοτε ὅμως εἶνε ἀνάπαυσις (παῦσις) ἀπὸ τοῦ πολέμου· ἴδ. ὀλίγος.

ἀνάπνευστος = ἄπνευστος· ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι Ἡσ. Θε. 797 (πρβ. ε 456) «κοίτεται μέσα 'ς τὰ στρώματα χωρὶς νὰ βγάζῃ μήτε ἀνάσα μήτε φωνή». ἄμ' ἄπνευστος Hermann. ἀρ' ἄπνευστος Hartung. Πρβ. ἀνάελπτα 660.

ἀναπνέω (ἴδ. πνέω). στῆθι καὶ ἄμπνυε Χ 222 στάσου καὶ πᾶρε τὴν ἀνάσα σου. 'Αντίθ. ἐκπνέω. ὧδε δ' ἀναπνεῖ πάντα καὶ ἐκπνεῖ Ἐμπεδ. 'Απ. 100 εἰς ὅλα ἡ ἀναπνοὴ (εἰσπνοὴ) καὶ ἡ ἐκπνοὴ γίνεται ὡς ἑξῆς. ἀμπνέων πρίν τι φάμεν Πίνδ. Ν. 8, 19 ἀναπνέων πρὶν εἴπω τι· «οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες, οἷον τραγῳδοί, προαναπνέουσιν ἐπὶ πολύ, ἵν', ὅταν ἀναφωνήσωσιν, ἐξαρκέσῃ ἐπὶ πλέον ἡ φωνή» Σχ. ἄμπνυτο ε 458 ἐπῆρε τὴν ἀναπνοήν του, συνῆλθε. ἀμπνύνθη (ἀμπνύθη Herw.) Ξ 436 «ἀνέλαβε τὴν πνοήν, ἀνάσανε. — ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα Πίνδ. Ν. 7, 5 δὲν ζῶμεν πάντες πρὸς τὸν αὐτὸν (ὅμοιον) σκοπόν. ἀνέπνευσα ἐκ σέθεν Σοφ. Ο. Τ. 1221 «ἀνεψυχὴν ἔσχον ἐκ σοῦ» Σχ. ἀνέλαβον ἐξ αἰτίας σου (διὰ σοῦ). Καὶ κατὰ σύστοιχον σύντ. ὦ μεγάλα δή ποτ' ἀμπνέουσα (=φυσῶσα) ἐν βαρβάροις Τροία Εὐρ. Τρ. 1272 ἀναπν. ὑπερηφάνως, ἀγέρωχος. ἦν ὅτι νιν ("Ιλιον πεπρωμένον.. λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν Πίνδ. 'Ο. 8, 33 διότι ἦτο πεπρωμένον τὰ τείχη τοῦ Ἰλίου νὰ ἐκπνεύσωσι λ. καπνόν. ἀνέπνευσεν αἰῶνα 'Απ. Εὐρ. 801 (ἴδ. αἰών). ἀναπνέων ὑάκινθον=ὀσμὴν ὑακίνθου Φερεκρ. 'Απ. 131 ('Αθήν. 685 A). 'Αμτβ. ἀϋτμὴ πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο 'Απ. Ρ. 2, 737 πνοὴ παγετώδης ἐξατμιζομένη ἐκ τοῦ φρικώδους μυχοῦ. ἡδὺ γάρ που τῶν φυτῶν ἀναπνεῖ Φιλόστρ. σ. 663 (= ΙΙ σ. 131 Kayser) διότι βέβαια γλυκεῖαν μυρωδίαν ἀναδίδουσι τὰ φυτά· πρβ. καὶ τὰ τοῦ δημώδους ᾄσματος: «τῆς γῆς τὰ χορταράκια βγάζουν μιὰ μυρωδιά».

ἀναπνοή ἡ, ποι. ἀμπνοά (-ή). ἀντίθ. ἐκπνοή. Κρονίων ἀμπνοὰν κάθελεν Πίνδ. Π. 3, 57 ἀφήρεσε τὴν ἀναπνοήν: ἐφόνευσεν αὐτούς. ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔστασαν Π. 4, 199 «ἀνέπνευσαν» Σχ. ἀναπνοὴν ἔχει «Ζεῦ σῶτερ» εἰπεῖν Μενάνδ. 'Απ. 536 ἔχει (ἱκανὴν) ἀναπνοήν, ὥστε νὰ εἴπῃ Ζεῦ σῶτερ.

ἀναποδόω = ἀναποδίζω. μέχρι γὰρ τῶν δέκα πάντες "Ελληνες, πάντες βάρβαροι ἀριθμοῦσιν, ἐφ' ἃ ἐλθόντες πάλιν ἀναποδοῦσιν (ἀναποδίζουσιν Beck) ἐπὶ τὴν μονάδα... εἴ τις ἀπὸ τῆς μονάδος ἀναποδῶν (ἴσ. ἀναποδίζων) κατὰ πρόσθεσιν τιθείη τοὺς ἀριθμούς, ἄχρι τῶν τεσσάρων προελθὼν ἐκπληρώσει τὸν δέκα ἀριθμόν Πλουτ. 876 F. ἀναποδίζειν ἀπὸ τῆς μονάδος κατὰ πρόσθεσιν εἶνε κατὰ τὴν γνώμην μου: ἓν ἓν + ἓν δύο + ἓν τρία + ἓν τέσσαρα=δέκα. 'Ενταῦθα ποὺς εἶνε ἡ μονάς. Τοὐναντίον ἀναποδίζειν (ἀπὸ τῆς δεκάδος) ἐπὶ τὴν μονάδα εἶνε: δέκα ἕν, δέκα δύο, δέκα τρία, δέκα τέσσαρα κτλ. ὅπου ποὺς εἶνε ἡ δεκάς.

ἀναπολέω· δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη; Σοφ. Φιλ. 1238 «ἀναπολεῖν· τὰ αὐτὰ λέγειν, ἀπὸ τῶν δεύτερον ἀναπολούντων (=ἀναστρεφόντων) τὴν ἠροτριωμένην γῆν» Σχ.

ἀναπομπός ὁ ἄνω πέμπων· 'Αϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς δ' ἀνείης Δαρεῖον Αἰσχ. Πέρσ. 652 σύ, 'Αϊδωνεῦ, ὡς ἀναπομπὸς ἀναγάγοις (ἢ ἐάσειας ἀνελθεῖν) Δαρεῖον.

ἀναπρήθω· δάκρυ ἀναπρήσας Ι 433 κἀλλ. ἐν ᾧ τὸν ἐπῆραν τὰ δάκρυα: ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἀκατασχέτως τὰ δάκρυά του.

ἀναπτερόω δίδω, βάλλω εἴς τινα πτερά «φτερώνω». Συνήθως μτφ. κρατὶ ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα Εὐρ. 'Ελ. 633 κατὰ λέξ. εἰς τὴν κεφαλήν μου ἐσηκώθησαν αἱ τρίχες μου (σὰν πτερά: ἔκαμα πτερὰ ἀπὸ τὴν χαράν μου). "Οθεν. διεγείρω, «φτερώνω»: δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον Διειτρέφης, λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν 'Αρφ. "Ορν. 1443 ὁ Δ. φοβερὰ «ἐσήκωσε 'ς τὸ φτερὸ» μὲ τὰ λόγια του τὸ παιδί μου, ὥστε νὰ ἱππηλατῇ. ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ ἀναπτερῶσθαι αὐτόθι, ἄλλος δέ τις λέγει, ὅτι ὁ ἰδικός του (υἱός) εἶνε σηκωμένος 'ς τὸ φτερὸ διὰ (νὰ γράψῃ) τραγῳδίαν, πρβ. 'Α. Β. σ. 10: «ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν: οἷον ἀνασεσοβῆσθαι, ἔκπτοιον εἶναι». ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ Αἰσχ. Χο. 227 κατελήφθης ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐφαντάζεσο, ὅτι ἔβλεπες ἐμέ.

ἀναπτερυγίζω Φιλόδ. π. κακ. Sauppe σελ. 20, 5. Τὸ χωρίον: οἷον ἀναπτερυγίζοντά τινα — καὶ πρὸς ὕψος ἐξαιρόμενον τ. ἕ. ἐπιδεικτιῶντα δίκην ἀλεκτρυόνος ἀνατινάσσοντος μετὰ κόμπου καὶ πατάγου τὰς πτέρυγας.

ἀναπτύσσω ξεδιπλώνω, ἐκτυλίσσω, ἐξελίττω. εἰ πρὸς τὸν παρόντα πόσιν ἀναπτύξω φρένα Εὐρ. Τρῳ. 657 ἐὰν ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου πρὸς τὸν νέον σύζυγον. δέλτων ἀναπτύσσοιμι γῆρυν, ἃν σοφοὶ κλέονται Εὐρ. 'Απ. 369 εἴθε (ἐπιθυμῶ) ν' ἀναπτύσσω (διασαφῶ) τὴν φωνὴν τῆς ποιήσεως, ἣν οἱ σοφοὶ ἐγκωμιάζουσιν (ἐπαινοῦσιν). Οὕτως ἑρμηνεύω. || ἰατρ. τὸ ἧπαρ οἰδέει καὶ ἀναπτύσσεται πρὸς τὰς φρένας ἀπὸ τοῦ οἰδήματος 'Ιπποκρ. σ. 558, 15 καὶ ἐξογκούμενον ἐπεκτείνεται πρὸς τὸ διάφραγμα.

ἀναπτυχή ἡ, ποι. ἀμπτυχή, ἀνάπτυξις· ἡλίου ἀναπτυχαί Εὐρ. 'Ηλ. 601. «Τὸ ἀναπτυχαί ὁ Σχ.= ἀκτῖνες, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ 'Ησύχ. «ἀναπτυχαί: ἀνατολαί, ἀκτῖνες». Μᾶλλον ἐκδεκτέον τὴν λ. καθ' ὅλου, ὅπως τὸ δημοτ. ξάνοιγμα, οὕτως ὥστε, ὡς εἰκός, νὰ νοῆται διὰ τῆς λέξεως πότε τὸ δι' οὗ τὸ ἐξάνοιγμα, ἤτοι ὄμμα, ὀφθαλμός, πότε δ' αὐτὰ τὰ ἐξανοιγόμενα πράγμ. θέαμα, θέα κτλ. 'Ενταῦθα πιθανώτερον=ἡλίων ὄμματα, ἡλίου φῶς (στ. 617), συνυπακουομένου, ὡς εἰκός, καὶ τοῦ ἐν τῷ φωτὶ τούτῳ ὁρωμένου κόσμου. 'Ο 'Ιππόλυτος — ζητεῖ ν' ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν ἐκ τοῦ ἠθικοῦ βάρους διὰ τῆς ἐκ τῆς ἐλευθέρας θέας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς φύσεως ἠθικῆς αὑτοῦ ἀναψυχῆς» Δ. Βερναρδάκης ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ 'Ιππολύτου. 'Ομοίως ἐξηγ. αἰθέρος ἀμπτυχαί "Ιων. 1445. οὐρανοῦ ἀναπτυχάς Σοφ. 'Απ. 870. νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' (ὄμματος) ἐλεύθεροι Εὐρ.

Ἠλ. 868 «νῦν ἐλεύθεροί μου οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐλευθέρως δύναμαι ν' ἀναπτύσσω, ἤτοι ν' ἀνοίγω αὐτοὺς καὶ στρέφω ἐλευθέρως ἀπανταχόσε, ἐν ᾧ πρότερον ἠδυνάτει νὰ πράξῃ ταῦτα, διότι ὁ κόσμος ὅλος ἦτο σκοτεινὸς δι' αὐτήν» Δ. Βερν.

ἀναπτύω (ἴδ. πτύω), πτύω ἄνω· ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κἄτυφε κἀνέπτυε Σοφ. Ἀντ. 1009 ἡ δίυγρος ἐκ τῶν μηρίων ἀνάδοσις (πίπτουσα) ἐπάνω εἰς τὴν σποδὸν ἐτήκετο καὶ ἐκάπνιζε καὶ ἀνέρριπτε (ἀνέβαλλε) μόρια ἐκ τοῦ λίπους: «ἐπιτσίλιζε». πόντος δ' ἐς χθονὸς οὖδας ἀνέπτυσε Ἐμπεδ. Ἀπ. 115, ὅπου ὀρθοτ. γρ. ἀπέπτυσε (ἴδ. ἀποπτύω).

ἀνάπτω (ἴδ. ἅπτω) δένω ἐπάνω (εἴς τι)· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω μ 51 ἂς δεθῶσιν ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸν τὰ ἄκρα τοῦ καλωδίου. — Μέτ. θανάτου τάδ' ἤδη περιβόλαι' ἀνήμμεθα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 549 τὰ νεκρικὰ ταῦτα περιβόλαια (ταινίας τινάς, ὧν τὰ ἄκρα κατεκρέμαντο) τὰ εἴχαμεν πλέον φορέσῃ (κυρ. θέσῃ ἐπάνω μας). ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων Εὐρ. Μήδ. 770 ἐκ τούτου θὰ ἐξαρτήσωμεν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν (κυρ. κρεμάσαντες θὰ δέσωμεν ἐπάνω μας τὸ πρυμνήσιον καλώδιον ἡμῶν). Παθ. ἀνημμένοι κάλως πρυμνησίοισι Ἡρ. Μ. 478 συνδεδεμένοι διὰ στερεῶν δεσμῶν, οἷοι εἶνε οἱ πρυμνήσιοι κάλοι (ἴδ. τὴν λ). || ἀποδίδω, προσάπτω τι εἴς τινα· μῶμον ἀνάψαι β 86 = προσάψαι μ., «νὰ μᾶς κολλήσῃς» μ. Ὁμοίως καὶ σήμερον: «μᾶς κόλλησαν 'νείδια» = ὀνείδη ἀνῆψαν. — Μέσ. μετὰ γεν. οἴδ' οὐκ ἀφιᾶσ' ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 629 αὐτοὶ ἐδῶ δέν με ἀφίνουν, ἀλλὰ κρεμῶνται ἐπάνω ἀπὸ τὰ φορέματά μου. Καὶ ἄλλως· ἐπιστολὴν ἐκ τῶν δακτύλων ἀναψάμενος (= ἐξαρτησάμενος) περιεπορεύετο Δείναρχ. 1, 36 πρὸς ἃ πρβ. τὰς ἐπιστολάς, ἃς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιῄεις Αἰσχίν. 3, 164. Μτφ. ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἴς σ' ἀνήψατο («περιήψατο» Σχ.) Εὐρ. Φοίν. 572 ἀνόητον ὑπηρεσίαν παρέσχεν εἰς σὲ ὁ Ἀ. — || συνάπτω συγγένειαν. κήδη συνάψουσα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 477 διὰ νὰ κάμω συμπεθέρους. Μέσ. Θουκ. 2, 29. Εὐρ. Τρ. 845. Παθ. ἡμῖν κῆδος ἐς Κρέοντ' ἀνημμένον κακὸν μέγιστον γίγνεται Εὐρ. Ἡρ. Μ. 35 εἰς ἡμᾶς ἡ συγγένεια, ἣν εἴχομεν συνάψῃ μὲ τὸν Κρ., ἀποβαίνει μέγ. κακόν. — Ἀμτβ. νέφος οἰμωγῆς ταχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ Εὐρ. Μήδ. 106 ἴδ. ἐξαίρω.

ἀνάπυστος (ἀνα- πυνθάνομαι) 2, ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι λ 274 τὰ ἔκαμαν γνωστὰ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

ἀνάριθμος (να) 2, ποι. ἀνήριθμος. Μετὰ γεν. οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι ἀνάριθμος ὧδε θρήνων Σοφ. Ἠλ. 132 οὐδέποτε θὰ ἐλευθερωθῶ ἐγὼ ἀπὸ τὰ βάσανα, τῆς ὁποίας οἱ θρῆνοι εἶνε τόσον ἀναρίθμητοι. Λέγεται τὸ ἐπίθ. οὐ μόνον περὶ πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς ἀρίθμησιν, ὡς Σοφ. Τρ. 247 χρόνον ἡμερῶν ἀνάριθμον κυρ. ἀναρίθμητον κατὰ τὰς ἡμέρας, ἑπομ. ἐξ ἀναριθμήτων ἡμερῶν· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προσώπων. μηνῶν ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι Αἴ. 600 δὲν δύναμαι ν' ἀριθμήσω τοὺς μῆνας, ὅπου κοίτομαι ἐδῶ. Ἄλλως ὁ Σχ. «ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ τασσόμενος, ἀλλὰ παρερριμμένος». Ἀλλὰ τὸ χωρίον ἐφθαρμένον. Πρβ. ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται Ο. Τ 179 ὧν (κακῶν) ἀριθμὸν οὐκ ἔχουσα.

ἀναριστέω μένω ἀνάριστος. οἱ μὲν πλεῖστοι τῶν ἀνηριστηκότων οὐ δύνανται κατεσθίειν τὸ δεῖπνον Ἱπποκρ. Τόμ. Α΄ σελ. 305, ὅπου πλημμελῶς μετέγραψεν ὁ Κόντος τὸ καὶ παρ' ἄλλοις ἀνηριστηκότων εἰς ἠναριστηκότων Πρβ. ἀνηκουστηκώς Δίων Κ. 40, 65. συσσεσιτηκώς Δημ. 19 401.

ἀναρρήγνυμι (ἴδ ῥήγνυμι) σχίζω καὶ ἀνοίγω. Υ 63. τὰ δὲ πλευροκοπῶν διχ' ἀνερρήγνυ Σοφ. Αἴ. 236 «εἰς δύο μοίρας» (Σχ.) διέσχιζε. Ἡρ. 2, 14. ἀντιπρῴροις ταῖς ἐμβολαῖς χρώμενοι ἀναρρήξειν τὰ πρῴραθεν αὐτοῖς Θουκ. 7,36 ἐμβάλλοντες εἰς τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα πρῷραν με πρῷραν θὰ σπάσουν (καὶ θ ἀνοίξουν) τὰ ἐμπρόσθιά των μέρη. Καὶ παθ. ἀναρραγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας 7, 34 ἐν ᾧ ἐθραύσθησαν αἱ παρεξειρεσίαι αὐτῶν (ὑπὸ τῶν Κορινθιακῶν πλοίων). μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρρῆξαι τὸν ἀρχαῖον (ἀχρεῖον Böckh) λόγον Πίνδ. Ἀπ. 180 (172) ἴσ. νὰ μὴ ἀρχίσῃς νὰ λέγῃς πρὸς ὅλους τὸν λόγον, ὃν εἶπες ἐξ ἀρχῆς. αἵματι χρὴ νεῖκος ἀναρρήξαντας ἔχθεα λῦσαι Θεόκρ. 22, 17 πρέπει, ἀφ' οὗ ξεσπάσῃ (κυρ. ἐνεργ. ἀφ' οὗ ἀφήσητε νὰ ξεσπάσῃ) ἡ φιλονεικία σας, νὰ διαλύσητε δι' αἵματος τὰ μίση σας. ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς («ἀποσπῶν, μετὰ σφοδρότητος λέγων» Σχ.) ἔπη Ἀρφ. Ἱππ. 626 «μεγαληγορῶν καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι, γέμουσι ψόφου» Σχ. ἴδ. ἐλασίβροντος. Ἄλλως βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς Εὐρ. Ἑκ. 1040 πατάσσων (τὴν θύραν) ἀναπετάσω τῇ καταρρήξει (αὐτῆς) τὰ ἔνδον (= μυχοὺς) τῶνδε τῶν οἴκων (Δ. Βερν.). || ἀμτβ. ξεσπῶ, προκύπτω· δέδοιχ' ὅπως μὴ ἐκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά Σοφ. Ο. Τ. 1075 μήπως ξεσπάσουν κακὰ ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης στόμα ἀνερρωγὸς Ἀριστοτ. 696 b 34 κάλλ. εὐρέως ἀνοικτόν.

ἀναρρίπτω καὶ **ἀναρριπτέω**. ἅλα πηδῷ ν 28 ῥίπτω ἐπάνω τὴν θάλασσαν δια τῆς κώπης. ἅλα (ἐνν. πηδῷ) κ 130 (= τῷ προηγ.). || μτφ. κινδύνους ἀναρριπτέοντες Ἡρ 7,50 (Θουκ. 4, 85) ἐκτιθέμενοι εἰς κινδύνους ἐκ τῆς παιδιᾶς τῶν κύβων. (ἡ πατρὶς) μέγιστον δὴ τῶν πρὶν κίνδυνον ἀναρριπτεῖ Θουκ. 6, 13 ἐκτίθεται εἰς τὸν μεγαλίτερον προφανῶς ἐξ ὅλων τῶν προηγουμένων κίνδυνον. τοῖς δ' ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρριπτοῦσι (ἐνν. τὸν κύβον ἢ τὸν κίνδυνον) 5, 103 κυρ. εἰς δὲ τοὺς ῥίπτοντας ἐπάνω τὸν κύβον δι' ὅλα τὰ

ὑπάρχοντά των: εἰς τοὺς διακινδυνεύοντας ἅπαντα τὰ ὑπάρχοντα. Πρβ. Ἀ. Β. 18: «ἀναρρῖψαι κίνδυνον παρὰ τὸ ἀναρρῖψαι κῦβον περὶ τῶν ἀφειδῶς ἑαυτοὺς εἰς κινδύνους ἀφιέντων». — Παθ «ἀνέρριπται κύβος· οἷον ἀποκεκινδύνευται. Ἀριστοφάνης· φράζε τοίνυν ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀνέρριμμαι κύβος» Ἀ. Β. σ. 398 (=Ἀρφ. Ἀπ. 673). Ὁ Kock διώρθ. ὡς ἐμοί τοι πᾶς ἀνέρριπται κύβος. Ἀλλ' οὕτω δὲν φαίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ σφάλματος. Μᾶλλον ὧδε· «φράζε τοίνυν ὡς ἐγώ σοι· πᾶς ἀνέρριπται κύβος».

ἀναρριχάομαι ἀναβαίνω (τοῖχον, δένδρον) στηριζόμενος εἰς τας χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, σκαλώνω, σκαρφαλώνω. Πρβ. Μ. Ἐ. 99 «εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς αν συλλαβῆς παρ' Ἱππώνακτι ἀρριχῶμαι». «ἀρριχᾶσθαι· εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερσὶ καὶ ποσί» Ἡσύχ. Σχολ Ἀρφ. Εἰρ. 70: «ἀνερριχᾶτ': τὸ ταῖς χερσὶ καὶ ποσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναρριχᾶσθαι ἔλεγον· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἀρρίχων, ὅ ἐστι κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν». Σουίδ. Παρὰ δὲ Ἀριστοτ. 624 a 34: αἱ μέλιτται ἀριχώμεναι (Δ Γ ἀρχόμεναι, ἀρυόμεναι) πρὸς τὰ βρύα, ὅπου διορθοῦσιν ἀρριχώμεναι, ἀλλὰ πρβ. Ἀ. Β. σ. 19, 25 καὶ Θωμ. Μάγ. Ἂν ἡ ἐκ τοῦ ἄρριχος παραγωγὴ εἶνε ἀληθής, οἱ παραγόμενοι χρόνοι πρέπει νὰ αὐξάνωνται διὰ τοῦ η: ἀνηρριχ-. Ἀλλ' εἶνε;

ἀνάρρυσις ἡ, ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν ἐπετέλουν τὰς θυσίας· «τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων, δορπεία (δορπία), κουρεῶτις, ἀνάρρυσις» Σχ. Ἀρφ. Εἰρ. 889: ὥστ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάρρυσιν, ὅπου αἰσχρῶς παίζει καὶ ἄλλως καὶ διὰ τοῦ ἀνάρρυσιν, σημαίνοντος ἐνταῦθα καὶ τὴν τοῦ σπέρματος ῥύσιν, εἰ καὶ ἡ παραγωγὴ κυρ. παρὰ τὸ ἀναρρύειν, ὃ ἴδε κατωτ.

ἀναρρύω (ῥύω, ἐρύω) ἕλκω πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος, ἵνα τὸ σφάξω. «ἀναρρύει· σφάζει, θύει» Ἡσ. πρβ. τὸ Ὁμ. αὐερύω «Παυσανίας δὲ καὶ ἐπὶ θυσίας κεῖσθαι τὴν λέξιν (τὸ ῥύειν) λέγει, ὅθεν καὶ ἀναρρύειν φησὶ τὸ θύειν, καὶ ἡ θυσία ἀνάρρυσις» Εὐστάθ. 1159, 56. «τὸ θύειν ἀναρύειν (γρ. ἀναρρ.) καὶ τὸ θῦμα ἀνάρυμα (γρ. ἀνάρρ.) ἐλέγετο, ἐπεὶ ἀνακλῶντες τὰ ἱερεῖα καὶ ἄνω ἀναρρύοντες οἱ ἀρχαῖοι ἔθυον... καὶ Ἐπίχαρμος «θωσούμεθα· ὁ Ζεὺς ἀναρρύει (Ahrens: ἐναρύει) Μ. Ἐ. 98, 56 τ. ἔ. εὐωχησόμεθα (λέγει τις τῶν θεῶν, ὡς ὁ Ἡρακλῆς, χαίρων)· ὁ Ζεὺς θύει.

ἀνάρσιος 2 (ἐν Σοφ. Τρ. 641: ἀναρσία ἐκ τοῦ ἄρω), ἀσυνάρμοστος («ὁ μὴ συνηρμοσμένος τοῖς ἤθεσιν» Ἡσύχ. ὁ μὴ συμφωνῶν μὲ τὰ ἤθη τοῦ ἄλλου), δθ. δυσμενής, πολέμιος, ἀνάποδος κττ. οὐκ ἀναρσίαν ἀχῶν καναχὰν Σοφ. Τρ. 641 ὄχι πένθιμον ἐκπέμπων ἦχον.

ἀναρτάω κρεμῶ ἐπάνω εἴς τι. Ἐνεργ. μέσ. καὶ παθ. μηδ' ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεσιν εἰς τοὔσχατον ἐλθεῖν τὰ πράγματ' ἐᾶσαι (ἐνν. συνεβούλευον) Δημ. 19, 18 μηδὲ κρεμάμενοι νῦν μὲν ἐκ τούτων νῦν δ' ἐξ ἐκείνων τῶν ἐλπίδων καὶ ὑποσχέσεων νὰ ἀφήσωσι τὰ πράγματα νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ἔσχ. σημεῖον. Μετ' ἀπαρεμφ. προτίθεμαι, διανοοῦμαι. ἀνηρτημένου σεῦ ἀνδρὸς βασιλέος χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν Ἡρ. 1, 90 ἐπειδὴ σὺ ὡς βασιλεὺς αἰσθάνεσαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ποιῇς καλὰ ἔργα καὶ καλὰ λόγια (νὰ λέγῃς). καὶ συχν. παρ' Ἡροδ.

ἀναρχαΐζω: κἀμὲ τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἤθεσιν ἤδη ἤγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαΐσας Ἀνθ. 7, 707 καὶ ἐμὲ ἀρχαῖον ποιήσας (μετενεγκὼν εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον) μετήγαγεν εἰς τὴν πατρίαν μνήμην. Ἐπαινεῖται ὁ Σωσίθεος, ὅτι Σατύρους ἔπλασε τραγικώτερον καὶ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον διαλεγομένους. Τὸ πατρίδα ὁρίζει ἐπιθετικῶς τὸ μνήμην.

ἀναρχία ἡ· οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν Αἰσχ. Ἱκ. 918 δὲν θὰ εἴπῃτε πῶς δὲν ὑπάρχουν ἄρχοντες. ἔχουσ' ἄπιστον ἀναρχίαν Ἑπτ. 1021 ἴδ. ἄπιστος.

ἀνασεύω (ἴδ. σεύω). αἷμα-ἀνέσσυτο Λ 458 ἀνέδραμεν, ἀνεπήδησεν.

ἀνασκευάζω σηκώνω, ἀφαιρῶ τὰ σκεύη, δθ. καταστρέφω. τὴν Λήκυθον καθελὼν καὶ ἀνασκευάσας Θουκ. 4, 116 τὴν Λ. καταστρέψας καὶ σηκώσας ὅλα τὰ σκεύη της. Παθ. ἦ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ' ὥσπερ αἱ τύχαι; Εὐρ. Ἠλ. 602 κυρ. ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματά μας ἔχομεν ξεγυμνωθῇ καθὼς καὶ ἀπὸ τὰς εὐτυχίας μας; Ἄλλοι: ἢ ὅλα τὰ πράγματά μας ἔχουν ἀνατραπῇ καθὼς καὶ αἱ εὐτυχίαι μας; Πρβ τὸ κατωτ ἀνῄρησαι. — || χρεωκοπῶ. ὀργίζεσθε τοῖς ἀνεσκευασμένοις τῶν τραπεζιτῶν Δημ. 49, 68 ὀργ. ἐναντίον ἐκείνων ἐκ τῶν τραπεζιτῶν, οἵτινες ἐμάζευσαν τὰ πράγματά των καὶ ἔφυγαν: οἵτινες ἐχρεωκόπησαν. ἀνασκευάζονται αἱ τράπεζαι αὐτ. χρεωκοποῦσι (ἀνατρέπονται). Μέσ. μαζεύω καὶ ἀπέρχομαι πρβ. «ἀνασκευασάμενοι: ἀπάραντες» Ἀ. Β. 393, πιθανῶς ἐκ τοῦ Θουκ. 1, 18 ὅπερ κυρ. = ἀναλαβόντες τὰ κινητὰ αὐτῶν πράγματα. εὐτάκτως μὲν κατεσκευάζετο καὶ πάλιν ἀνεσκευάζετο, ταχὺ δὲ κατεχωρίζετο Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 2 μὲ εὐταξίαν ἡτοίμαζεν (ηὐτρέπιζε) τὰ πράγματά του καὶ πάλιν τὰ ἐμάζευε διὰ ν' ἀναχωρήσῃ, ταχέως δὲ ἔβαλλε κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του.

ἀνάσπαστος 2 ἀνεσπασμένος, τραβηγμένος ἐπάνω. ἦν ζητητόν μ' ἀνασπαστὸν ποιεῖν εἴσω Ἀρφ. Σοφ. 382 νά με ἀνασέρνουν μέσα. τούτους ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἀνασπάστους ἐποίησαν παρὰ βασιλέα Ἡρ. 4, 204 μετέφεραν (μετῴκισαν) διὰ τῆς βίας. || ἀνασπαστὸς κυρ. δυνάμενος ἀνασπασθῆναι. οἱ ἀνασπαστοὶ (ἱμάντες) Αἰλ. Π. Ἰ. 9, 11 καὶ Ἀθήν. 543 Ε οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων. τυγχάνω κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ

πύλης χαλῶσα Σοφ. Ἀντ. 1186 χαλαρώνουσα τὸν μοχλὸν τῆς πρὸς τὰ ἔξω ἀνοιγομένης πύλης. Ἡ ἑρμηνεία «χαλῶσα τὰ κλεῖθρα τῆς πύλης, ὥστε ἀνασπαστὸν αὐτὴν γενέσθαι», εἶνε πλημμελής, διότι ἐν τοιαύτῃ θέσει τὸ ἐπίθετον δυσκόλως δύναται νὰ ἔχῃ τοιούτου κατηγορουμένου σημ.

ἀνασπάω (ἴδ. σπάω), ποι. ἀνσπάω, ἕλκω ἄνω, ἀνασύρω. τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακώς Ἀρφ. Ἀχ. 1069 «ἐσκυθρωπακώς» Σχ. ποῦ ἔχει σηκώσῃ τὰ φρύδια του, ὅθ. ὀφρυανασπασίδας Ἀθήν. 162 Α. τὸ ἀντίθ. κατασπῶ τὰς ὀφρῦς Ἀλκίφρ. 3, 3 καταιβάζω τὰ μοῦτρα. Μτφ. λόγους ἀνέσπα Σοφ. Αἴ. 301 μετὰ πάθους ὡμίλει, κυρ. ἀνέσυρεν, ἐξῆγεν ἐκ τοῦ βάθους λόγους (μετά τινος πάθους καὶ κόπου καὶ στόνου, ὡς οἱ ἐκριζοῦντες δένδρον). Πρβ. Ἀ. Β. σ. 6 «ἀνασπᾶν γνωμίδιον: κωμῳδικῶς εἴρηται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν». Ἀλλὰ κυρ. σημαίνει ἐκριζοῦν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. Βατρ. 902, ὅπου ὁ ποιητὴς φαντάζεται, ὅτι ὁ Αἰσχύλος πρῶτον ἐκριζώνει τοὺς λόγους (γομφοπαγῆ τινα ῥήματα), ἔπειτα κρατῶν αὐτοὺς μὲ τὰς ῥίζας των (αὐτοπρέμνους) ἐμπίπτει εἰς τοῦ Εὐριπίδου τὰς ἀλινδήθρας τῶν ἐπῶν, τὰ ὁποῖα διασκορπίζει τῇδε κἀκεῖσε: τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν· πρβ. ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι Πλ. Θεαίτ. 180 Α. Τὸ δ' ἐκ τῆς Ῥαπιζομένης τοῦ Μενάνδρου: πόθεν τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους; ἐξηγητέον κατὰ τὸ Σοφόκλειον χωρίον. — τύμβους ἀνασπῶν Εὐρ. Μηδ. 1381 τυμβωρυχῶν. μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι Ἀρφ. Λυσ. 1198 οὐδὲν ἐξ αὐτῶν εἶνε τόσον καλῶς ἐσφραγισμένον, ὥστε νὰ μὴ (δύνασθε νὰ) διαρρήξητε (νὰ σπάσητε ἀπ' ἐπάνω) τὰς (ἐκ πηλοῦ) σφραγῖδας. Μέσ. ἐκ χροὸς ἀνεσπάσατο ἔγχος Ν 574 ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν, ἐξείλκυσε τὸ ἔγχος.

ἀνάσσω (ἄναξ) εἶμαι ἄναξ. μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις Δ 61 εἶσαι ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀθανάτων. Καδμείων ἤνασσε λ 275. Ἀργείοισιν ἀνάξει Τ 122 καὶ συχν. ἢ μετὰ γεν. ἢ μετὰ δοτ., ἀλλ' ἡ μὲν δοτ. εἶνε κυρίως τοπική, κατὰ δὲ τὴν μετὰ γεν. σύνταξιν = εἶμαι κύριός τινος. Ἐν δὲ τῷ Πινδ. Ὀ. 13, 24: ὕπατ' εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας ἡ γεν. Ὀλυμπίας κατ' ἄλλους μὲν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀνάσσων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὕπατε. Μετὰ γεν. καὶ δοτ. ἐν Υ 180 ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου: ἐλπίζοντα, ὅτι ὡς ἀρχηγὸς τῶν Τρώων θὰ γίνῃς κύριος τοῦ (βασιλικοῦ) ἀξιώματος ἐκείνου τοῦ Πριάμου. — Μέσ. τρὶς ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν γ 245 ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ἐβασίλευσεν. — Παθ. ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ δ 177 ἄρχονται (αἱ πόλεις) ὑπ' ἐμοῦ αὐτοῦ: εἶνε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. παρ' ὅτῳ τὸ σκῆπτρον ἀνάσσεται Σοφ. Φιλ. 139 εἰς οὗ τὰς χεῖρας διευθύνεται τὸ σκῆπτρον: παρ' ᾧ ὡς βασιλεῖ ὑπάρχει τὸ σκ.

ἀνάστασις ἔχει ἄλλοτε μὲν ἐνεργητ. (ὡς Δημ. 1, 5. 20, 72 κλ.) ἄλλοτε δὲ παθητ. σημ. ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς.. ἐξ ὕπνου στῆναι τότε; Σοφ. Φιλ. 276 ποίαν ἐξέγερσιν νομίζεις ὅτι ἐξηγέρθην τότε ἐκ τοῦ ὕπνου; Σύστοιχος σύνταξις.

ἀναστατήρ - ῆρος ὁ, ὁ ἀναστατῶν, πορθητής. Μεταχειρίζεται τὴν λ. ὁ Αἰσχ. ἐν Ἑπτ. 1006 καὶ Χο. 303: τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν, Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενί, δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν ὥστε οἱ ἐνδοξότατοι τῶν θνητῶν συμπολῖταί μου, οἱ εὐδόξῳ βουλῇ (ἐνδόξως) πορθήσαντες (κυρ. πορθηταὶ) τὴν Τρ. νὰ μὴ εἶνε οὕτως ὑπήκοοι δύο γυναικῶν.

ἀνάστατος 2, ὁ ἀνασταθείς, ὁ ἀποδιωχθεὶς ἐκ τῆς οἰκίας, ἐκ τῆς πατρίδος· ἐπὶ πόλεων, κατεστραμμένος, ἠρημωμένος· ὅθ' ἥρει τῶνδ' ἀνάστατον δόρει χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν Σοφ. Τραχ. 240 καθ' ὃν χρόνον ἐπεχείρει τὴν πολιορκίαν καὶ τὴν ἀναστάτωσιν (ἐρήμωσιν) τῆς χώρας τούτων τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας βλέπεις ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου. ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς Ο. Κ. 429 ὅσον δι' αὐτοὺς ἐξεδιώχθην (κυρ. μὲ ἐσήκωσαν καὶ μὲ ἔστειλαν ἐκτὸς τῆς χώρας) καὶ διὰ κήρυκος ἐξωρίσθην.

ἀναστέλλω (ἴδ. στέλλω) σηκώνω ὑψηλά, ἐμποδίζω κτλ. Μέσ. ἀνασηκώνω τὰ φορέματά μου καὶ τὰ ζώνω ὑψηλά, τεντώνομαι ὑψηλά. ἀνεστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια Ἀρφ. Ἐκκλ. 268.

ἀναστενάζω· κατὰ σύστ. σύνταξ. τοῖά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Σοφ. Αἴ. 930 τοιούτους στεναγμοὺς ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν μοῦ ἀνεστέναζες, σκληρόκαρδε, ἐχθρικοὺς πρὸς τοὺς Ἀτρ.

ἀναστομόω ἀνοίγω τὸ στόμα. εὐρείας φάρυγγος ἀναστόμου τὸ χεῖλος Εὐρ. Κύκλ. 356 ἄνοιγε τὸ στόμιον τῆς εὐρείας σου φ. || ἀκονῶ, ἐξεγείρω τὴν ὄρεξιν. ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων ἀναστομοῖ τάχιστα τἀσθητήρια Δίφιλ. Ἀπ. 18 ἐξεγείρουσι τὰ αἰσθητ. Παθ. τραυλὴ μὲν ἔστιν ἀλλ' ἀνεστομωμένη Καλλίου Ἀπ. 19 ἀλλὰ πολλὴν ἔχουσα στόμωσιν (Σοφ. Ο. Κ. 795).

ἀναστρέφω (ἴδ. στρέφω) γυρίζω τι ἄνω κάτω, ἀνάποδα, ξανάστροφα· ἀνατρέπω. Μτβ. καὶ ἀμετβ. καί με συμφορᾶς βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει Τραγ. Ἀπ. ἀδέσπ. 110 καὶ βαθεῖα (ἀνεξίτηλος) κηλὶς τῆς συμφ. (τῆς ἀτιμίας) ἐκ βάθους με ἀναταράσσει (μὲ κάμνει ἄνω κάτω). ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφεν αὐτὴν Θουκ. 2, 49 ὁσάκις ἤθελε καταλήξῃ εἰς τὸν στόμαχον, τὸν ἀνεκάτωνεν (τὸν ἐκίνει εἰς ἔμετον). τὸν κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἱμαρμένη τε καὶ ξύμ-

φυτος ἐπιθυμία Πλ. Πολιτικ. 272 Ε εἰς τὸν κόσμον ἔδιδε νέαν στροφήν. Καὶ ἄλλως· εὖ δέ πως ἀναστρέφει, ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀναφέρων Εὐρ. 'Ελ. 712 μὲ ἕνα εὔμορφον τρόπον γυρίζει τὰ πράγματα, ἄλλοτε διὰ μίαν καὶ ἄλλοτε δι' ἄλλην αἰτίαν. ἀναστρέψας πάλιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 336 ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἀφήγησιν: ἀναλαβὼν τὸν λόγον. Παθ. τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται Ξεν. 'Ιέρ. 4, 5 καὶ τοῦτο γίνεται ἀντιστρόφως.

ἀναστροφή ἡ: ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι Εὐρ. 'Ανδρ. 1007 συνήθίζει ὁ δαίμων νὰ μεταστρέφῃ τὴν τύχην τῶν ἐχθρῶν εἰς δυστυχίαν. || ἐπιστροφή. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Σοφ. 'Αντ. 226 ἴδ. κυκλέω. || ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀναστρέφεταί τις· διατριβή. δαιμόνων ἀναστροφή Αἰσχ. Εὐμ. 23.

ἀνασύρω (ῡ, ἴδ. σύρω) σύρω ἐπάνω. γυμνὴ μὲν ᾠνοχόει παιδίσκη πρόσηβος —, ἀνασύρουσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν Κλέαρχ. Σολ. παρ' 'Αθήν. 548 Β ἀποκαλύπτουσα (ξεσκεπάζουσα, ἀπογυμνοῦσα) ἀληθῶς τὴν ἀκρασίαν τῶν οὕτω μεταχειριζομένων αὐτήν.

ἀνασῴζω σῴζω ἀπὸ κινδύνου, ἐπανορθῶ, ἀνακτῶμαι. μὴ ἀνασωσαμένοισι (= ἀνακτησαμένοις) τὴν ἀρχὴν μηδ' ἐπιχειρήσασι ἀνασῴζειν τὰ ἐναντία τούτοισι ἀρέομαι ὑμῖν γενέσθαι 'Ηρ. 3, 65 ὅπου τὸ ἀνασῴζειν σχεδὸν δὲν διαφέρει τοῦ μέσου. 'Εν 'Αρφ. Λυσ. 141 ὁ Leeuwen προκρίνει τὴν γρ. σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἔτ' ἀνασωσαίμεθ' ἄν: ἐμποροῦμεν ἀκόμη νὰ διορθώσωμεν τὸ πρᾶγμα· πρβ. τὸ τοῦ Δημ. 9, 76: οἶμαι καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἂν τὰ πράγματα.

ἀναταράσσω (ἴδ. ταράσσω): ἰδού μ' ἀναταράσσει ὁ κισσὸς βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Σοφ. Τρ. 219 μὲ φέρει εἰς βακχικὴν ἔκστασιν ὁ κισσός, ἐν ᾧ ἐπαναφέρει τὴν βακχικὴν ἅμιλλαν τῶν ποδῶν (ἴδ. Πλουτ. 291 Α).

ἀνατείνω (ἴδ. τείνω), ποι. ἀντείνω, τείνω ἄνω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ὑψώνω. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά 'Αρφ. Λυσ. 229 «τὰ Περσικά· εἶδος ὑποδήματος· ἐκ δὲ τούτου τοὺς πόδας οὐκ ἀνατενῶ» Σχ. τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει (ἐνν. πάρφασις) σαθρόν Πίνδ. Ν. 8. 34 τῶν δ' ἀφανῶν ἐξυψοῖ τὴν δόξαν τὴν σαθράν. || ἀπειλῶ. οὐδὲν ἂν ὑμῖν εἶχεν ἀνατείνασθαι φοβερόν Δημ. 19, 153 οὐδεμίαν ἀπειλῆσαι φοβερὰν ἀπειλήν. || ἀμτβ. ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἄνω, φθάνω μέχρι τινός 'Ηρ. 7, 67, 176. Παθ. μέγιστόν δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται Πίνδ. Ν. 8, 25 τῷ ποικίλῳ ψεύδει μέγιστον βραβεῖον εἶνε προτεθειμένον ὑψηλά. πρβ. ἐπανατείνομαι.

ἀνατέλλω (ἴδ. τέλλω), ποι. ἀντέλλω, μτβ. ἀναδίδω, ἀναφύω Ε 777. Διόνυσον ἀνέτειλας Πίνδ. 'Ι. 5, 72 εἰς τὸ φῶς ἐξήνεγκας, ἐγέννησας. ὁρῶν-φῶτ' ἐχθοδοπὸν μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλοντα Σοφ. Φιλ. 1139 ὅστις ἀναρίθμητα κακὰ ἐξ αἰσχρῶν (δόλων) πράγει. — 'Αμτβ. ἀναφαίνομαι, ἀνίσχω· στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ Αἰσχ. 'Επτ. 521 μόλις ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ ἴουλος διὰ τῶν παρειῶν, πυκνὴ θρὶξ ποῦ φυτρώνει (ἐβγαίνει). Παθ. τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγῶν φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζει Πίνδ. 'Ι. 3, 83 διὰ τούτους ἐν ταῖς δυσμαῖς τῶν λάμψεων (τοῦ ἡλίου) φλὸξ ὑψουμένη διαρκεῖ ὅλην τὴν νύκτα.

ἀνατίθημι (ἴδ. τίθημι), θέτω ἐπάνω, ἐπιβάλλω ὡς βάρος, ἀποδίδω. εἰ μή, καὶ ὅταν παρὰ λόγον τι εὖ πράξητε, ἐμοὶ ἀναθήσετε Θουκ. 2, 64 ἐκτὸς ἐάν, καὶ ὅταν παρὰ λόγον συμβῇ τις εὐτυχία εἰς ὑμᾶς, ἀποδώσητε αὐτὴν εἰς ἐμέ. — Μτφ. εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλακῷ Πίνδ. Π. 8, 29 δὲν εὐκαιρῶ νὰ ἐπιβάλω (ὡς ἄκαιρόν τι βάρος) πάντα διεξοδικὸν λόγον (περὶ τῶν νικῶν τῆς Αἰγίνης) εἰς τὴν λύραν καὶ τὸ μαλ. ᾆσμα. || ἀναβάλλω, ἀπομακρύνω. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει, προσθεῖσα (ἐνν αὐτὸν τῷ κατθανεῖν) κἀναθεῖσα (ἐνν. αὐτὸν) τοῦ γε κατθανεῖν; Σοφ. Αἴ. 475 τίνα τέρψιν δύναται νὰ παρέχῃ ἡμέρα παρ' ἡμέραν (ἡ ἀλλεπάλληλος διαδοχὴ τῶν ἡμερῶν), ἥτις προσήγγισεν ἢ (καὶ) ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου; τ. ἔ. ἑκάστη ἡμέρα προσεγγίζει ἡμᾶς εἰς τὸν θάνατον, ἀλλὰ πάλιν δι' ἑκάστης ἡμέρας ὁ θάνατος ἀναβάλλεται. Πρβ. μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἂμ πάλον (Boeckh: ἄμπαλον) μέλλει θέμεν Πίνδ. 'Ο. 7. 61 τῷ 'Ηλίῳ μνείαν ποιησαμένῳ Ζεὺς ἔμελλε θεῖναι πάλιν κλῆρον (νὰ κάμῃ δευτέραν κλήρωσιν δι' αὐτόν). 'Αλλ' ἴσως προτιμητέα ἡ γρ. τῶν χ/φων ἄμπαλον: «ἀνακλήρωσιν, ἀναδασμόν, ἀναμερισμὸν» Σχ. || μεταβάλλω, δίδω ὀπίσω. ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅ τι βούλει τῶν εἰρημένων Πλ. Ἵππαρχ. 259 Ε εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀποδώσω σοι (νὰ μεταβάλω) ἐκ τῶν ὑπὸ σοῦ εἰρημένων ὅ τι θέλεις. || μεταβάλλω γνώμην, ἀποσύρω αὐτήν. ἀνατίθεμαι γὰρ τὸ ὅσα τύραννος μὴ πείσας γράφει νόμον εἶναι Ξεν. 'Απ. 1, 2, 44 ἀποσύρω τὴν γνώμην μου, ὅτι ὅσα κτλ. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε τὸ εἶδος ἐλθεῖν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐχὶ πάνυ χαριέντως — ἀποδεδεῖχθαι Πλ. Φαίδων 87 Α δὲν ἀποσύρω (τὴν γνώμην μου), ὅτι πολὺ κομψῶς ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν καὶ πρὶν εἰσέλθῃ εἰς ταύτην τὴν μορφὴν (τὴν τοῦ σώματος). — Παρ' 'Ηροδ. 8, 77: ἀνὰ πάντα τίθεσθαι (πιθέσθαι) ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ: νὰ τὰ ἀνατρέψῃ ὅλα: νὰ τὰ κάμῃ ἄνω κάτω.

ἀνατῑνάσσω (ἴδ. τινάσσω) τινάσσω ἐπάνω. ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς τινάξας δαίμων κατέκλυ-

σεν δεινῶν ὀλεθρίοις μόχθων, ὡς πόντου, λάβροισιν ἐν κύμασιν Εὐρ. Ὀρ. 341 δαίμων τις ἀνατινάξας (ἀνασείσας τὸν μέγαν ὄλβον τῶν θνητῶν), ὡς (ἡ τρικυμία ἀνατινάσσει) τὸ λαῖφος (ἱστίον) ταχείας ἀκάτου, κατακλύζει αὐτὸν ἐν τοῖς κύμασι δεινῶν μόχθων, ὀλεθρίοις καὶ λάβροις, ὡς τὰ κύματα τοῦ πόντου.

ἀνατλῆναι λόρ. ἀπαρφ. ὁριστ. α. ἀνέτλην, μέλλ. ἀνατλήσομαι· ὑπομεῖναι. πάμπροσθ' ἡ (Wecklein: παμπρόσθη) πολύθρηνον αἰὼν' ἀμφὶ πολιτᾶν μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα Αἰσχ. Ἀγ. 715 ἥτις καθ' ὅλον τὸν χρόνον (τὸν ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης καὶ ἐφεξῆς) ὑπέμεινε πολυθρήνητον βίον διὰ τὸ (χυθὲν) αἷμα τῶν πολιτῶν της.

ἀνατολή ἡ, ποι. ἀντολή: ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς καὶ γῆς ἔνερθε.. ὥστ' ἔχειν τυραννίδα Εὐρ. Φοίν. 507 καὶ εἰς τὰ ἄκρα τοῦ οὐρανοῦ θ' ἀνέβαινα καὶ εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς θὰ κατέβαινα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχω τὴν τυραννίδα.

ἄνᾰτος (ἄτη) 2, παθ. οὐ βλαβείς, ἀβλαβής. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ; Αἰσχ. Ἀγ. 1210 πῶς δὲν ἐβλάφθης ἐκ τοῦ χόλου τοῦ Λ.; πῶς δέν σε ἔβλαψεν ἡ ὀργὴ τοῦ Λ.; κακῶν ἄνατος Σοφ. Ο. Κ. 786 ἀβλαβὴς ἐκ τῶν κακῶν· κυρ. ἄνευ τῆς ἐκ τῶν κακῶν ἄτης. — Ἐνεργ. ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 360: εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων («τῶν νῦν μὲν ξένων, πρώην δὲ συνημμένων τῷ ἄστει» Σχ.) εἴη δ' ἡμῖν ἀβλαβὴς (ἀζήμιος) ἡ πρᾶξις αὕτη τῶν ἀστ.

ἀνατρέπω (ἴδ. τρέπω) γυρίζω ἀναποδα. τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει Δημ. 19, 198 ἀναποδογυρίζει τὴν τρ. Ὁμοίως Ἀνδοκ. 1, 130. ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ἀνατέτροφεν ἐκείνου τὸν πλοῦτον, τὴν σωφροσύνην, τὸν ἄλλον βίον ἅπαντα αὐτ. 131. μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον Αἰσχ. Πέρσ. 166 μήπως ὁ μέγας πλοῦτος πληρώσας κόνεως τὸ ἔδαφος (ἐνν. ἴσως τὴν φυγὴν τοῦ Ξέρξου) ἀνατρέψῃ διὰ τοῦ ποδὸς (τοῦ φεύγοντος) τὴν ἐπὶ τοῦ πλούτου στηριζομένην εὐδαιμονίαν (= ὄλβον). ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ Σοφ. Τρ. 1009 «ὅ τι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ, τοῦτο πάλιν κινήσας ἀνέτρεψας· οἷον, ὅ τι ἂν τῶν ὀδυνῶν μύσῃ, τοῦτο διήγειρας» Σχ. — ἐν στρώμασιν Μιλησίοις ἀνατετραμμένος Ἀρφ. Βατρ. 545 «ἀνακεκλιμένος καὶ ἐξηπλωμένος» Σχ.

ἀνατρέχω (ἴδ. τρέχω) τρέχω ὀπίσω. ἀπέλεθρον ἀνέδραμε Λ 354 εἰς ἀμέτρητον ἀπόστασιν ἔτρεξεν (ἐτινάχθη) ὀπίσω καὶ ἀλλ. ‖ τρέχω ἐπάνω, ἀναπηδῶ Θουκ. 3, 89. Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 4. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη ε 412 ὁμαλῶς ἀνυψοῦται ὁ βράχος. ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς Ρ 297 ἀνετινάχθη («ἀνεπήδησεν καὶ ἐξέρρευσεν» Γαζῆς) ἐκ τῆς πληγῆς πλησίον (κατὰ μῆκος) τοῦ αὐλοῦ (τοῦ δόρατος). ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Σ 56 «μὲ μιᾶς ἀψήλωσε σὰν βλαστός». ἀνέδραμον σμώδιγγες Ψ 717 ἐσηκώθησαν (ἐκ τοῦ κτυπήματος). ‖ ὡς μτβ. ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ Πίνδ. Ὀ. 8, 54 ἐξύμνησα τὴν δόξαν (κυρ. διὰ τοῦ ὕμνου διέτρεξα ἐξ ἀρχῆς τὴν δόξαν: ἀνέτρεξα εἰς τὴν δ.) τοῦ Μελησίου τὴν ἐκ τῆς πάλης τῶν ἀγενείων. τί ταῦτα μακρῶν διὰ λόγων ἀνέδραμον; Ἀπ. Σιμ. Ἀμοργ. 10. πρβ. εἰ δέ τις οἴεται τοὺς οὐκ εὖ πεφυκότας... οὐκ ἂν τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν Πλουτ. 2 C δηλ. ἐπανορθῶσαι. Ὁ Wyttenb. διόρθ. ἀναλαβεῖν, ὃ περιττόν· πρβ. Πλουτ. 357 A: ἡ δ' ἐρείκη κάλλιστον ἔρνος... ἀναδραμοῦσα τ. ἔ. ἀναβλαστοῦσα κάλλιστον βλαστόν. Λουκ. Ἀπαιδ. κεφ. 4.

ἀνατυπόω ἐνεργ. καὶ μέσ. σχεδιάζω (ἀναπλάττω) ἐν ἐμαυτῷ εἰκόνα τινὸς πράγματος. «ἀνατυποῦταί τις, ὅταν φαντάζηται ἃ ἑώρακεν, ἀναπλάττει δὲ ἃ οὐδέποτε ἑώρακεν» Θωμ. Μάγ. ἀλλὰ πρβ. Πλουτ. 329 B.

ἀναύδητος 2, ἄρρητος. ἀναυδάτῳ μένει Αἰσχ. Ἑπτ. 880 μετ' ἀνεκφράστου σφοδρότητος.

ἄναυδος 2 ἄφωνος. βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει Αἰσχ. Ἀγ. 248 «τῶν χαλινῶν τῶν μὴ ἐώντων αὐτὴν λαλεῖν» Σχ. «ὁ Ἱπποκράτης ἄναυδον εἶπεν ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου διαλέγεσθαι, τὸν δ' ἄφωνον ἐπὶ τοῦ μηδ' οἰμῶξαι μηδὲ βοῆσαι δυναμένου» Γαληνός.

ἀναυμάχητος 2: κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀναυμάχητον ὄλεθρον Λυσ. παρὰ Διον. Ἁλ. περὶ Λυσ. 14 τὸν ὄλεθρον, ὅστις οὔτε διὰ πεζομαχίας οὔτε διὰ ναυμαχίας ἐπῆλθεν

ἄναυς ἐν τῷ: ἐξέφθινται τρίσκαλμοι νᾶες ἄναες Αἰσχ. Πέρσ. 681 πλοῖα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε πλέον πλοῖα, διότι κατεστράφησαν.

ἀναφαίνω (ἴδ. φαίνω) ποιῶ τι φανερόν, κάμνω τι νὰ φέξῃ· ἀνέφαινον δμῳαί σ 310 διώρθωναν τὴν φλόγα (τὸ φῶς). θεοπροπίας ἀναφαίνεις Α 87 συνηθίζεις ν' ἀποκαλύπτῃς τὰς προφητείας. νέμισι θ' ἑορταῖς ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις — ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν Πίνδ. Ν. 9, 12 διὰ καινοφανῶν ἑορτῶν καὶ δι' ἁμιλλῶν τῆς ἰσχύος τῶν ἀνδρῶν (ἐνν. τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας, ἐν οἷς ἡμιλλᾶτο ἰσχὺς ἀνδρῶν) ανεδείκνυεν (ἀνέφαινε) καὶ ἐδόξαζε τὴν πόλιν. βοὰν ἀμφαίνω Αἰσχ. Ἱκ. 840 «ἐκπέμπω μεγάλην φωνὴν πρὸς βοήθειαν» Σχ. ἄχρι ἂν κακόφρονα ἀμφάνῃ πραπίδων καρπόν Ἀπ. Πινδ. 211 ἕως ὅτου ἀποκαλύψῃ (φανερώσῃ) τὸν κακόφρ. καρπὸν τῶν δολίων φρενῶν του. Καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἀναφαίνω (Hermann: ἀναφανῶ) σε τόδε Θήβαις ὀνομάζειν Εὐρ. Βάκχ. 527 σὲ παρουσιάζω εἰς τὰς Θήβας, ἵνα σε ὀνομάζωσι μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα (δηλ. Διθύραμβον). Μετὰ μτχ. οἵαν οἵαν ὀργὰν ἀναφαίνει χθόνιον γένος ἐκφύς τε δράκοντός ποτε Πενθεύς Εὐρ. Βάκχ. 538 ποίαν ὀργὴν μᾶς παρουσιάζει τὸ χθ. γένος καὶ ὁ ἐκ τοῦ δράκ. λαβὼν τὴν πρώτην γένεσιν (γεννηθεὶς) Πενθεύς. Ἀλλ' ἂν μετὰ τοῦ

Bothe ἐξαλείψωμεν τὰς πρώτας τρεῖς λέξεις ἔχομεν ὀρθότερον νόημα: ὁ Πενθεὺς δεικνύει τὸ ἐκ τῆς γῆς γένος του καὶ ὅτι ποτὲ ἐγεννήθη ἐκ τοῦ δράκοντος. Ἡ πρὸς μτχ. σύνταξις καὶ ἀλλ. ὡς Πλ. Κριτί. 108 C. Παθ. ἀποδεικνύομαι, βγαίνω εἰς τὸ φανερόν, γίνομαι ὁρατός, Ὅμ. Ἡρόδ. Πλ. κλέπτης τις ὁ δίκαιος ἀναπέφανται Πλ. Πολ. 334 Α ἔχει φανερωθῇ, ἀποδειχθῇ, ὅτι εἶνε κλέπτης. ἀναφανήσῃ πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος Ἀρφ. Σφ. 604 ἴδ. περιγίγνομαι. — Ὁ πρκ. β' ἀναπέφηνα ἔχει σημ. ἀμτβ. χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνε Ἀναξανδρίδ. Ἀπ. 34 (II 148) ἔχει φανερωθῇ ὅτι εἶνε (δηλ. ὀνομάζεται) κονιορτὸς (πρβ. Δημ. 21, 139). Ἄιδος ὅτε μοῖρ'- ἀναπέφηνε Σοφ. Ο. Κ. 1221 ὅτε ἡ μοῖρα τοῦ θανάτου φανερώνεται, παρουσιάζεται. — Παρ' Ἡρ. 1, 165 ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φώκαιαν ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναφῆναι διορθοῦσιν ἀναφανῆναι, διότι ἡ μτβ. ἐκδοχή: «πρὶν ἐξαγάγωσιν εἰς τὸ φῶς τὸν μύδρον» δὲν ἀρέσκει. Μήπως γρ. ἀναφῦναι τ. ἔ. πρὶν φυτρώσῃ ὁ μύδρος καὶ βγῇ ἐπάνω, εἰς ἔκφρασιν τοῦ ἀδυνάτου;

ἀναφέρω (ἴδ. φέρω), ποι. ἀμφέρω, φέρω ἐπάνω· τὸν μὲν (Κέρβερον) ἐγὼν ἀνένεικα ἐξ Ἀΐδαο λ 625. Ὁμοίως Ἡρόδ. Ξεν. Πλούτ. — Μέσ. φέρω μετ' ἐμαυτοῦ ἐπάνω· ἀνενεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε Ἡρόδ. 3, 148 ἀφ' οὗ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπάνω (δηλ. ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὴν πόλιν) ὅσα ἔχων ἀπεχώρησε. — Παρομοίως· τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν Θουκ. 2, 84 νὰ φέρωσιν ἐπάνω ἐκτὸς τοῦ ὕδατος· ὅθ. νὰ ἐξάγωσιν ἐκ τοῦ ὕδατος. ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη Αἰσχ. Χο. 446 εὐκολώτερον ἐξῆγον (μοῦ ἤρχοντο) δάκρυα παρὰ γέλια. Ὁμοίως ἀναφέρω αἷμα Πλούτ. πτύω βήχων αἷμα κττ. — Μέσ. ἀδινῶς ἀνενείκατο Τ 314 ἀνέπνευσεν ἐκ βάθους, ἀνεστέναξεν. ἀνενεικάμενόν τε (ἐκ βάθους ἀναπνεύσαντα) καὶ ἀναστενάξαντα Ἡρ. 1, 86 Τὸ δὲ ἐν 1, 116 ἀνενειχθεὶς κατ' ἄλλους μέν: συνελθών, κατ' ἄλλους δὲ ἀναπνεύσας, ὡς ἀνωτ. πρβ. Θεόπομπ. κωμ. Ἀπ. 66: ἄφωνος ἐγένετο, ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνηνέχθη (=ἀνέπνευσεν Εὐστάθ. 1604, 5)· «ἀνηνέχθη· ἐξ ἀφωνίας καὶ λιποψυχίας ἐφθέγξατο» Ἡσύχ. Τὸ δὲ ἀνενείκατο μῦθον (Ἀπολλ. Ῥ. 3, 463) ἢ φωνήν (Θεόκρ. 23,18) σημ. ἀνεφώνησε. — λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα Εὐρ. Φοίν. 1422 φέρει ὀπίσω (ἀφ' οὗ ἐσήκωσε πρὸς τὰ ἐπάνω). || σηκώνω, ἀναλαμβάνω βάρος τι· αὐτὴ δὲ τοὺς κινδύνους ἀναφέρει Θουκ. 3, 38 συνήθως: λαμβάνει ὡς κέρδος, κερδαίνει. Ἀλλὰ μᾶλλον = ἀναλαμβάνει τὸ βάρος τῶν κινδύνων. Ἡ δὲ μτφ. οἷα καὶ ἐν Αἰσχ. Χο. 840: καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγὲς (Portus: δειματοσταγές, ὃ ἴδε) φόνῳ τῷ πρόσθεν ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις (Bamberger: ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ) καὶ τοῦτο (τὸ προειρημένον) νὰ σηκώνῃ θὰ ἦτο βάρος αἱμ. διὰ τὸν οἶκον ἑλκαίν. καὶ δεδηγμένον ὡς ἐκ τοῦ προηγουμένου φόνου. || φέρω τι εἰς τὸ φανερόν. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος Πίνδ. Ν. 11, 38 αἱ δ' ἀρχαῖαι ἀρεταὶ ἀναφαίνουσι (κυρ. ἐπαναφέρουσι μεθ' ἑαυτῶν) τὸ ἑαυτῶν σθένος κατ' ἐναλλαγὴν (ἐναλλὰξ) ἐν ταῖς γενεαῖς τῶν ἀνθρώπων: ἐν ᾧ μὲ τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρ. ἄλλοτε μὲν ἀναφαίνονται ἄλλοτε δὲ ἀμαυροῦνται. || ἀποδίδω. Σεμέλην εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν τοῦ λέχους Εὐρ. Βάκ. 29 ὅτι ἡ Σεμ. ἀποδίδει εἰς τὸν Δία τὴν αἰτίαν τῆς ἀποπλανήσεώς της. Καὶ ἄνευ τοιούτου ἀντικειμ. ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι (=εἰς ὃν ἀναφέρω τὴν αἰτίαν) μίασμα λῦσαι; Ὀρ. 597. || σημειώνω τι, λαμβάνω σημείωσιν. φιάλην οὐκ ἀνενηνόχασι κεκομισμένοι ταύτην Δημ. 41, 11 μίαν φιάλην δὲν ἔχουν περάσῃ εἰς τὴν σημείωσιν, ἂν καὶ ἔχουν λάβῃ αὐτὴν ὀπίσω (παρ' ἐκείνου, παρ' ᾧ ἦτο ἐνέχυρον). Ἀμτβ. ἐὰν δ' ἀνενέγκωσιν οἱ Θηβαῖοι καὶ σωθῶσιν Δημ. 16, 31 ἀναλάβωσι (δυνάμεις). || θεωρῶ, ἀναλογίζομαι. χρὴ ἀναφέρειν παραδεικνύντα ἑαυτῷ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ Πλ. Νομ. 829 Ε (πάντα ταῦτα) ὁ νομοθέτης προβάλλων εἰς ἑαυτὸν ὡς παράδειγμα πρέπει νὰ ἐξετάζῃ ἐπανειλημμένως διὰ τοῦ λόγου. || περὶ τοῦ Ἡρ. 1, 157 : οἱ δὲ Κυμαῖοι ἔγνωσαν ἐς θεὸν ἀνοῖσαι, ἴδ. ἄνοιστος.

ἀναφεύγω φεύγω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ φεύγω ὀπίσω (ἐξαφανίζομαι)· ὁ λόγος εἰς ἄλλον ἐξ ἄλλου διωκόμενος ἀνέφευγε Πλουτ. Αἰμίλ. 25 ὑπεχώρει, ἀνεδύετο, ὥστε ἀφανὴς γίγνεσθαι. Παρομοίαν σημ. ἔχει καὶ ἐν σελ. 414 D : ἡ ὕλη στέρησις οὖσα ἀναφεύγει (ἀνυφαίνει Xyl. ἀνατεύχει Gataker) πολλάκις καὶ ἀναλύει τὸ γιγνόμενον = ἀναδύεται, ὑποχωρεῖ· περὶ τῆς ἐννοίας πρβ. 719 Ε : τῆς ὕλης βιαζομένης εἰς τὸ ἀόριστον ἀναδῦναι (= ἀναφυγεῖν) καὶ φευγούσης τὸ γεωμετρεῖσθαι. Περιτταὶ λοιπὸν αἱ διορθώσεις.

ἀναφλάω ἀνατρίβω, μαλάσσω, (τὸ αἰδοῖον). μτχ ἀναπεφλασμένως (Δωρ.) Ἀρφ. Λυσ. 1099 «ἐκδεδαρμένους τὰ αἰδοῖα, ἀνατεταμένους» Σχ.

ἀναφορά (ἀναφέρω): ὑπέλειπεν ἕκαστος ἑαυτῷ ἀναφοράν Δημ. 18,219 ὑπέλ. ἕκαστος εἰς ἑαυτὸν τὸ μέσον νὰ ῥίπτῃ τὸ ἴδιον σφάλμα εἰς ἄλλον. Ὅθεν ἀναφορὰ ἐνταῦθα = τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους. — κατέλιπεν αὐτοῖς τὴν εἰς τὸ ἀφανὲς ἀναφορὰν Αἰσχ. 2,41 ὁ δῆμος κατέλιπεν εἰς ἑαυτὸν τὴν εἰς τὸ ἄδηλον ἀναφοράν τ. ἔ. ἐπιφύλαξίν τινα περὶ τούτου, ὅπερ εἶχον μὲν ἐν νῷ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τὸ εἶχον. ΟΡ. Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς. ΜΕΝ. Μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν. ΟΡ. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον. Ὁ Μενέλαος ἤθελε νὰ εἴπῃ κατὰ συνέχειαν: «ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρ. φό-

νον» τ. ἔ. ἀποδίδομεν (ἀναφέρομεν) την αἰτίαν τῆς παρούσης συμφορᾶς εἰς τὸν Φοῖβον, ὅστις διέταξεν ἡμᾶς νὰ ἐκτελέσωμεν τὸν φόνον τῆς μητρός. Ὁ δὲ Μενέλαος διακόψας τὸν λόγον, πρὶν ἐννοήσῃ αὐτόν, ἀκούσας τὸ τέλος του λέγει: «μὴ θάνατον (τοῦ πατρὸς δηλ.) εἴπῃς (ἀπολογούμενος)» κτλ.

ἀναφορτίζομαι παίρνω τὸ φορτίον ἐπάνω μου ἢ τὸ ἐπιθέτω ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου (ἢ εἰς πλοῖον). Θεωρεῖται ὑπό τινων ὁ ἐνεστὼς τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1036 κἀμπεφόρτισμαι, οὗ ἐνεστὼς εἶνε ἐμφορτίζομαι, ὃ ἴδε.

ἀναφροντίζω· ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν σχεθέμεν Πίνδ. Ὀ. 1, 69 ἔστρεψε πολλάκις τὴν προσοχήν του εἰς τὸν προκείμενον (ὡς ἆθλον) γάμον, νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ πατρός, τοῦ βασιλέως τῆς Πίσης, τὴν εὔδ. Ἱπποδ.

ἀναφυγή, ἀποφυγή· ἐπολολύξατ' ὦ δεσποσύνων δόμων ἀναφυγᾷ (Heimsöth: ἀναφυγὰς) κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς ὑπαὶ δυοῖν μιαστόροιν δυσοίμου τύχας Αἰσχ. Χο. 942 ὀλολύξατε (ἐκβάλετε χαρμόσυνον φωνὴν) ἐπὶ τῷ τοὺς δεσποσ. δόμους ἀναφυγεῖν τα κακὰ καὶ τὴν τῶν κτημάτων τριβὴν (κατασπατάλησιν) ὑπὸ δυοῖν μιαστ. τὴν ἐκ τῆς δυσ. τύχης. Κατ' ἄλλους τὸ δυσ. τύχας εἶνε παράθεσις εἰς τὸ τριβᾶς. τίν' ἀμφυγᾶς (Weckl.: ἀμφ' αὐτᾶς) πόρον τέμνω γάμων λυτῆρα; Αἰσχ. Ἱκ. 814 τίνα ὁδὸν ἀποφυγῆς δεῖ με τεμεῖν, λυτηρίαν τοῦ γάμου;

ἀναφωνῶ = ἀναβοῶ. Παρ' Ἀρτεμιδ. (1,56 σελ. 49) σημ. ἀπαιτῶ μεγαλοφώνως τὴν ἀπελευθέρωσίν μου (proclamare in libertatem). Ὁμοίως καὶ Πλουτ. Κικέρ. 27 περί τινος Γελλίου (ἐκ δούλων) λαμπρᾷ τῇ φωνῇ γράμματα πρὸς τὴν σύγκλητον ἐξαναγνόντος, ὁ Κικέρων εἶπε: «Μὴ θαυμάζετε, καὶ αὐτὸς εἷς ἐστι τῶν ἀναπεφωνηκότων».

ἀναχάζω (ἴδ. χάζω) ποιῶ τινα ὑποχωρεῖν. οὐδ' ἀνέχασσαν Πίνδ. Ν. 10, 69 ὑποχωρῆσαι ἐποίησαν. — Συνήθ. μέσ. ὑποχωρῶ. Ὅμ. Ἡσί. ἐπὶ πόδ' ἀνεχάζοντο Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 34 ὑπεχώρουν ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἐχθρόν. Ἐν δὲ τῇ Ἀναβ. 4, 1, 16 τὸ ἐνεργ. ἀναχάζοντες ἔχει ἀμτβ. σημ. ὑποχωροῦντες.

ἀναχαιτίζω ἀνορθῶ τὴν χαίτην (ἐπὶ ἵππου), καὶ μτφ. μεγάλ' ἴσως ποτήρια προπινόμενα καὶ μέστ' ἀκράτου κυμβία ἐκάρωσεν ὑμᾶς. Β. ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν Ἀναξανδρίδ. Ἀπ. 3 (Ἀθήν. 418 F.) ὁ μὲν παρατηρεῖ, ὅτι τοσοῦτος οἶνος ἄκρατος σᾶς ἐνάρκωσε, τ. ἔ. σᾶς ἔκαμε νὰ ῥίψητε τὴν κεφαλὴν κάτω. Ὁ δ' ἕτερος ἀποκρίνεται: ὄχι, ἀλλὰ (= μὲν οὖν) μᾶς ἔκαμε νὰ σηκώσωμεν ἐπάνω τὴν κεφαλὴν (τὴν χαίτην, ὡς ἵπποι). Ἄλλως Δημ. 2, 9 ἅπαντ' ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε «ἀνέκοψεν ἢ ἀνέτρεψεν» Ἁρποκρ. Πρβ. Ἀ. Β. 19: «ἀναχαιτίσαι· ἀνακόψαι εἰς τοὐπίσω».

ἀναχαράσσω χαράσσων ἐξάγω· (τὸν ἀέρα) ἀναχαράττειν πολὺν ἰὸν ἐξ αὐτοῦ (τοῦ χαλκοῦ) Πλουτ. 396 Α ὁ ἀὴρ χαράσσων (εἰσχωρῶν διὰ τῆς λεπτότητός του) ἐξάγει πολλὴν σκωρίαν ἐκ τοῦ χαλκοῦ.

ἀναχνοάζομαι (πρβ. χνοάζω) βγάζω χνοῦδι, ἐκβάλλω τὰς πρώτας τρίχας. αἴ κα δὲ παχυνθῇ κἀναχνοιανθῇ (κἀναχνοιάδδῃ Blaydes) τριχί, κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν Ἀρφ. Ἀχ. 791: «κἀναχνοανθῇ· ἀντὶ τοῦ δασυνθῇ· χνοῦς γὰρ ἡ πρώτη θρὶξ καὶ λεπτή. τ. ἔ. ἐὰν ἀκμάσῃ καὶ ἡβήσῃ, κάλλιστός ἐστι χοῖρος· κοινὴ ἡ ἔννοια ἐπί τε τοῦ ζῴου, τοῦ χοίρου, καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου τῆς κόρης· πάνυ δὲ μετὰ χάριτος ἔφη ἅμα μὲν πρὸς θυσίαν ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν συνουσίαν» Σχ.

ἀναχορεύω ἔχει καὶ μεταβ. σημ. παρ' Εὐρ. Ὀρ. 582: οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' («ἐτάραττε» Σχ.) Ἐρινύσιν: δὲν θά με ἔκαμνε νὰ χορεύω διὰ τῶν Ἐρινύων (μεταχειριζόμενος πρὸς τοῦτο τὰς Ἐριν.); Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς σήμερον, ὅταν θέλωμεν ν' ἀπειλήσωμέν τινα, λέγομεν: θά σε κάμω νὰ χορεύσῃς.

ἀναχράομαι πρβ. Ἀ. Β. 399: «ἀνεχρήσαντο· διέφθειραν. Οὕτω Θουκυδίδης». Σουΐδ. Ζωναρ. Πολυδ. 9, 153. Παρὰ Θουκυδίδῃ δύο χωρία ὑπάρχουσιν, εἰς ἃ δύναται ν' ἀναφέρηται ἡ παρατήρησις αὕτη, τὸ 1, 126: καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν (τ. ἔ. ἐν τῷ ἱερῷ τῶν σ. θεῶν) ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο (ἀνθ' οὗ ὁ Laur. παρέχει: ἀπεχρήσαντο). Ἐνταῦθα ὁ Stahl ἔγρ. ἀνεχρήσαντο. Τὸ δ' ἕτερον χωρίον εἶνε 3, 81: ἐκ τῶν νέων ὅσους ἔπεισαν ἐσβῆναι ἐκβιβάζοντες ἀπεχώρησαν, ὅπου ὀρθῶς σήμερον ἀποκατεστάθη ἡ γρ. ἀπεχρῶντο, μαρτυρουμένη καὶ ὑπὸ Σουΐδα, Ζωναρᾶ καὶ Ἀ. Β. 423 «Θουκυδίδης ἀπεχρῶντο ἀντὶ τοῦ ἀνῄρουν».

ἀναχώννυμι ἐν τῷ Θουκ. 2, 102: ἱκανὴ ἂν κεχῶσθαι δίαιτα τῷ σώματι (ἴδ. χώννυμι) ὑπάρχει Π. Γ. ἀνακεχῶσθαι, ἀνθ' ἧς ὑπάρχει σήμερον ἐν ταῖς ἐκδόσ. ἡ ὀρθή.

ἀναχωρέω χωρῶ ὀπίσω, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι. ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε χ 270 ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μεγάρου. βαθὺς Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος Εὐρ. Φοίν. 736 «εἶνε βαθὺ τὸ πέρασμα τῆς Δίρκης νὰ ὑποχωρῇ ὁ ἐχθρὸς ἐν ἀταξίᾳ διὰ τὴν ἐκ τῆς αἰφνιδίας προσβολῆς ἔκπληξιν» Δ. Βερναρδ. παρ' Ἀθηναίους οἱ δυνατώτατοι ὡς βέβαιον ὂν ἀνεχώρουν Θουκ. 1, 2 οἱ δυν. κατέφευγον πρὸς τοὺς Ἀθ. μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ Ἀττικὴ εἶνε ἀσφαλής. γνοὺς παραδωσείοντα, ἀνεχώρει Θουκ. 4, 28 ἐννοήσας, ὅτι ἐπεθύμει νὰ παραδώσῃ τὴν ἀρχήν, προσεπάθει νὰ ὑποχωρήσῃ (ὑπέφευγε). ‖ τῆς ἀνακεχωρηκυίας (ἀπομεμακρυσμένης) ἱστορίας ἐμπείρου Φιλοδήμ. περὶ Ῥητορικ. σ. 157, 14. ῥῆμα ἀνακεχωρηκὸς Διον. Ἀλ. Ῥητορ. 10, 7 ἀπηρχαιωμένη ἔκφρασις. ἀνακεχωρηκυῖα λέξις Ἐρωτιαν. ἐν προοιμ. τῆς συναγωγῆς τῶν Ἱπποκρ. λέξεων.

ἀναχώρησις ἡ: τὴν Πολίχναν ἐτείχιζον, εἴ τι δέοι σφί-

σιν αὐτοῖς ἐκ τῆς νησῖδος, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν πρὸς ἀναχώρησιν Θουκ. 8, 14 διὰ νὰ ἀποσυρθῶσιν ἐν ἀνάγκῃ (= εἴ τι δέοι) εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς νησῖδος, ἐν ᾗ κατοικοῦσι.

ἀνδάνω (δα, ῥ. σϜαδ-, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἥδω· suavis ἀντὶ τοῦ suad-vis), ἥνδανον (ἅνδανον Buttmann καὶ Nauck) Α 24. 378. Ο 674. Ἡρόδ. 7, 172. 8, 29. ἑήνδ- Ω 25. γ 143 (ἑάνδανε Buttm. Nauck). ἑάνδ- Ἡρόδ. 9, 5. 19. ἁδήσω 5, 39. ἕαδον 1, 151 καὶ συχν. ἅδον Μ 80. Ν 748. εὔαδον (τ. ἔ. ἔϜαδον) Ξ 340. Ρ 647. π 28. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 501. Βίων. 3, 7. ἐπ- Μουσαῖ. 180. Ὑποτ. ἅδῃ Ἡρόδ. 1, 133. ἅδοιμι 9, 79. ἅδοι υ 327. ἁδεῖν Γ 173. Σοφ. Ἀντ. 89. ἁδεῖν Πίνδ. Ο. 3, 1. Πρκ. ἕαδα Ἀπολλ. Ῥ. 1, 867. ἑαδότα Ι 173. σ 422 καὶ μτγν. ἅδηκα Ἱππών. Ἀπ. 100. ϜεϜαδηκότα Λοκρ. Ἐπιγρ. — Μέσ. ἁνδάνομαι Ἀνθολ. 10, 7. ἁδέσθαι [Πυθαγ.] ἔπ. 12, 62 Orell. πρβ. ἄσμενος (ἄσμ.), ἀδούσιος (ἀδ.). — ἀρέσκω. Μετὰ δοτ. συχν. Ὅμ. Ἡρ. καὶ μετὰ διπλῆς δοτ. (καθ' ὅλον καὶ μέρος). Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ Α 24 εὐχαρίστει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀγαμ. οὐδ' Αἴαντι ἥνδανε θυμῷ ἑστάμεν Ο 174 οὐδ' εἰς τὸν Αἴαντα ἤρεσκεν εἰς τὴν ψυχήν του νὰ στέκῃ. Διάφορον τὸ Πηνελοπείῃ ἥνδανε μύθοισι π 398 μὲ τὰ λόγια του ηὐχαρίστει τὴν Π. ἑαδὼς μῦθος Ι 673 ἀρεστὸς λόγος. ἅδηκε βουλή Ἱππων. Ἀπ. 100 = «ἤρεσε τὸ βούλευμα» Εὐστάθ. 172, 61. ἁνδάνουσα φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα Εὐρ. Μήδ. 13 ἀρέσκουσα (τῷ Ἰάσονι) τῇ ἀπὸ τῶν συμπολιτῶν (τοῦ Ἰάσονος τ. ἔ. τῶν Ἰωλκίων), ὧν ἀφίκετο χθόνα, φυγῇ τ. ἔ. ὁ Ἰάσων εὐαρέστως συνήνει τῇ ἀπὸ τῶν Ἰωλκίων φυγῇ τῆς Μηδείας χάριν αὐτοῦ γενομένῃ (Δ. Βερναρδ.). ἁδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν Πίνδ. Π. 2, 96 εἴθε ἀρεστὸς γενόμενος (τοῖς ἀγαθοῖς) νὰ ἀναστρέφωμαι μετὰ τῶν ἀγαθῶν. τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Σοφ. Ἀντ. 404 θὰ ἐλέγετο ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ χοροῦ), ὅτι τοῦτο (τὸ θάψαι με τὸν ἀδελφόν) ἀρέσκει εἰς πάντας τούτους (τὸν χορόν).

ἀνδραγαθίζομαι ἐπιδείκνυμαι ἀνδραγαθίαν, φέρομαι ὡς γενναῖος, κάμνω τὸν γενναῖον· ἧς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἔστιν, εἴ τις καὶ τόδε ἐν τῷ παρόντι δεδιὼς ἀπραγμοσύνῃ ἀνδραγαθίζεται Θουκ. 2, 140 την ὁποίαν (ἀρχὴν) οὐδὲ νὰ παραιτήσητε πλέον εἶνε δυνατόν· (ταῦτα δὲ λέγω ἵνα ἀκούσῃ) ὅστις (ἐάν τις), ἐν ᾧ (ἢ διότι) δι' ἀπραγμοσύνην (ἀπράγμων ὢν) φοβεῖται κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν, συνιστᾷ, ἀνδραγαθίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ τοῦτο ἀκόμη (τὸ ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς).

ἀνδραγαθικός 3: καὶ γὰρ ἀνδραγαθικώτερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον Ἱπποκρ. σ. 837 F = μᾶλλον προσῆκον ἀνδρὶ ἀγαθῷ.

ἀνδράγρια τά, τὰ ἀπὸ τῶν πιπτόντων ἐν τῷ πολέμῳ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα, τὰ σκῦλα Ξ 509.

ἀνδρακάς (ἐκ τοῦ ἀνήρ, κατὰ τὸ ἐγκάς, ἑκάς· πρβ. ἀτρέμας) = κατ' ἄνδρα. τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθημένοις (Casaubonus: καθήμενος) ἄσημ'· ὁ δὲ (Dind.: ἄσημα δ') αὐτῶν κτλ. Αἰσχ. Ἀγ. 1594 τὰ μὲν μέρη τῶν ποδῶν καὶ τοὺς ἄκρους κτένας («τὰ χτένια», «τὰς διαστάσεις τῶν δακτύλων» Σχ.) ἐθρυμμάτιζεν (ἔκοπτε μικρὰ μικρὰ κομμάτια) ἄνωθεν διὰ τοὺς κατ' ἄνδρα (ἐπὶ χωριστῆς τραπέζης καθημένους, ὥστε νὰ μὴ διακρίνωνται (νὰ εἶνε ἀγνώριστα).

ἀνδράποδον (δρα) κυρ. ὁ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ πωληθεὶς ὡς δοῦλος, καὶ ἐλεύθερος ἂν ἦτο· ἀνδραπόδεσσι οἰνίζοντο Η 475 ἠγόραζον (ἐπρομηθεύοντο) οἶνον ἀντὶ ἀνδραπόδων (δίδοντες ἀνδράποδα). «Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ἀνδραπόδοισι». «Ἀθετεῖται, ὅτι νεωτερικὴ ὀνομασία τοῦ ἀνδράποδον· οὐδὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιβεβληκόσιν Ὁμήρῳ νοεῖται». Ἡ λ. συχνὴ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Ἡ πιθανωτέρα παραγωγὴ τῆς λ. εἶνε ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ πούς γενομένης κατὰ τὸ τετράποδα. Κατὰ τοὺς παλαιοτάτους, ὡς φαίνεται, χρόνους ἡ κτῆσις (ἢ ἡ λεία) συγκειμένη ἐξ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ἐλογίζετο κατὰ τετράποδα (πρβ. πρόβατον), ἀνδράποδα (οἷον εἰπεῖν: «ἀνθρωπόποδα» τὸ δίποδα θὰ παρεῖχε σύγχυσιν) καὶ κειμήλια. Ἀρχῆθεν λοιπὸν μᾶλλον ἀνδρόποδα Πρβ. Γ. Τσερέπη, τὰ σύνθετα τῆς Ἑλλ. γλώσσης σελ. 70: «κάλλιον νὰ θεωρηθῇ (τὸ ἀνδράποδα) γενόμενον κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ τετράποδα Ἡρ. Θουκ., διότι κατὰ τὴν διανομὴν τῆς λείας καὶ ἄλλως ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι εὕρηνται παραλλήλως καὶ ἑπομένως κατὰ τὰ τετράποδα, τὰ μὲ τέσσαρας πόδας ἀντικείμενα τῆς λείας, ὠνομάσθησαν καὶ τὰ ἐξ ἀνθρώπων ἀντικείμενα τῆς λείας κατ' ἀναλογίαν ἀνδράποδα ἔχοντα πόδας ἀνδρὸς καὶ οὐχὶ ζῴου, ἤτοι δύο καὶ οὐχὶ τέσσαρας. Σημειοῖ δὲ ὁ Wackernagel ὅτι τὸ σύνθετον κυρίως ἦτο τῆς τρίτης καὶ δὴ εὔχρηστον εἰς πληθ. ἀνδράποδα, ἀνδραπόδων, ἀνδραπόδεσσι Η 475. Μεθ' Ὅμηρον ἐκλίθη κατὰ τὴν β΄ παρασυρθὲν ἐκ τῶν πτώσεων ἀνδράποδα ἀνδραπόδων ἐχουσῶν τὴν αὐτὴν τοῖς δευτεροκλίτοις κατάληξιν, ὅθεν καὶ ἀνδραπόδοις ἀντὶ *ἀνδράποσι ἢ ἀνδραπόδεσσι. Ἀκόμη ὁ Θουκυδ. καὶ Ἀριστοφ. περιορίζονται ἐν τῷ πληθυντικῷ, κατόπιν δὲ ἐχρήσαντο καὶ τῷ ἑνικῷ. Τούτου πολὺ νεώτερον εἶνε τὸ τετράποδον».

ἀνδραποδώδης 2 πρβ. Εὐστάθ. σ. 79, 7: «Σημείωσαι καὶ Πλάτωνος τὸ ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας, ὅπερ ἦν σκῶμμα ἐπὶ ἀνοησίᾳ, ληφθὲν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν οἱ ἐλευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησι». Τὸ Πλατων. χωρίον εἶνε: ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη, φαῖεν ἂν αἱ γυναῖκες, τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑπ' ἀμουσίας καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες ἐληλύθασι κολακεύσοντες τὴν πόλιν

ἀλλ' οὐκ ἄρξοντες ('Αλκιβ. Α' 120 Β). Περὶ τῆς ἀνδραποδώδους τριχὸς ὁ Σχ. παρατηρεῖ: «παροιμίαν εἶναί φασιν οἱ μὲν ἀπὸ τῶν ἀρτιγενῶν πώλων, οἱ δὲ ἀπὸ εἴδους κουρᾶς προσηκούσης ἀνδραπόδοις, παρ' ὃ καὶ αἱ γυναῖκες τοὺς ἀπὸ δούλων ἐλευθέρους γεγονότας, οὔπω δὲ τὸ ἦθος μεταβαλόντας, ταύτην ἔτι ἔχειν τὴν τρίχα ἔλεγον σκώπτουσαι». Τὸ χωρίον ἐξηγητέον ὧδε: ἐν ᾧ ἀκόμη ὑπὸ τῆς ἀμουσίας φέρουσιν ἐν τῇ ψυχῇ των τὴν τρίχα τὴν προσήκουσαν τοῖς ἀνδραπόδοις καὶ δὲν τὴν ἔχουν ἀποβάλῃ ἀκόμη (ἂν καὶ τὴν ἀπέβαλον ἤδη ἐκ τῆς κεφαλῆς των), ἀλλ ἀκόμη βαρβαρίζουσι (δὲν ἠξεύρουν ἀκόμη νὰ ὁμιλήσουν καθαρὰ 'Ελληνικά),ἦλθον, ἵνα κολακεύσωσιν, ὄχι ἵνα διοικήσωσι τὴν πόλιν.

ἀνδραχθής 2 ὁ τὸν ἄνδρα ἐπιβαρύνων (τ. ἔ. βάρος ἔχων ἐπαχθὲς εἰς τοὺς ἄλλους ἄνδρας) "Αλλοι: βάρος ἔχων ἀνδρός, κ 121.

ἀνδρεία. Ἰων. ἀνδρηΐη, κυρ. θηλ. τοῦ ἀνδρεῖος ἀντὶ οὐσιαστ. εἰλημμένον. Ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἀνδρία ἀποδοκιμαστέα. Κατὰ τὸν Dind. ἀνδρίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν τὴν ἐκ τῆς Ἄνδρου κατηγομένην· ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, τὴν γενναιότητα, εἶπον διὰ τοῦ ει ἀνδρείαν, ἧς γραφῆς τὴν ὀρθότητα ἀποδεικνύει οὐ μόνον τὸ Ἰων. ἀνδρηΐη, ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις τῶν ποιητῶν, ὡς ἐν Ἀρφ. Νεφ. 510 κἀλλ. Τὸ μόνον ἐναντιούμενον χωρίον εἶνε τὸ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 475 μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ, ὅπου ἀσφαλεστάτη εἶνε ἡ διόρθ. τοῦ Elmsley εὐανδρίᾳ. Κατὰ δὲ τὸ Μ.Ἐτυμ. 461,53 μόνον ὁ Ἀπολλώνιος ἔγραφεν ἀνδρίαν διὰ τοῦ ι. Ἐν δὲ τοῖς χ/φοις εὕρηται μὲν ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ (ἀνδρία), ἀλλὰ συχνοτέρα εἶνε ἡ διὰ τοῦ ει ὀρθὴ γρ. (ἀνδρεία). Ἡ δ' ὀρθὴ αὕτη γραφὴ εὑρέθη καὶ ἐν τῷ παπύρῳ τοῦ Φαίδωνος σ. 68 D.

ἀνδρεῖος 2· τὸ οὐδ. ἀνδρεῖον λαμβάνεται καὶ ὡς οὐσ. ὡς τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται Θουκ. 2,39 ἐπιδιώκουσι τὴν ἀνδρείαν ὡς ἐπάγγελμα. σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς ἔχαιρεν πρὸς τἀνδρεῖον, ἔς τ' ἄγρας ἰὼν ἵππους τ' ὀχμάζων κτλ. Εὐρ. Ἱκ. 884 ἔχαιρε (ηὐχαριστεῖτο) νὰ σκληραγωγῇ τὴν φύσιν του πρὸς τὴν ἀνδρείαν, πρὸς ἀπόκτησιν (παρασκευὴν) ἀνδρείας. Τὰ ἐφεξῆς εἶνε ἀνάπτυξις τούτου. Οὕτω συντασσόμενον καὶ ἐξηγούμενον τὸ χωρίον δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν πολυκρίθμων διορθώσεων: ἔγχριμπτε, ἔσκαιρε, ἐξῆρε, ἔτεινε, ἔκραινε, ἔβαινε, ἔστειχε, ἔχαινε, ἔσπευδε, ἐπῆρε κτλ.

ἀνδρόβουλος 2 ἀνδρικὴν (ἀνδρὸς) βουλὴν ἔχων. ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ Αἰσχ. Ἀγ. 11 οὕτω διατάττει ἡ ἀνδρὸς βουλεύματα βουλευομένη θαρραλέα (πλήρης ἐλπίδων) καρδιὰ τῆς γυναικὸς (Κλυταιμνήστρας).

ἀνδροβρώς -ῶτος ὁ, ἡ· ἀνθρωποφάγος Εὐρ. Κύκλ. 93. ἀνδροβρῶτες χαρμοναί Ἡρ. Μ. 385 χαρμ. προερχόμεναι ἐκ τῆς βρώσεως ἀνθρωπίνου κρέατος.

ἀνδροδάϊκτος 2 ἄνδρας φονεύων (δαΐζων). πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων Αἰσχ. Χο. 859 αἱ ἀκμαὶ (κόψεις) τῶν ἀνδροφόνων κοπτικῶν ξιφῶν Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τίποτ', ἀνδροδάϊκτον ἀκούων ἰὴ κόπον, οὐ πλάθεις (Nauck: πελάθεις) ἐπ' ἀρωγάν; Αἰσχ. Απ 132 διὰ τί, ἐν ᾧ ἀκούεις τὴν ἀνδροφόνον πολεμικὴν ἐργασίαν, δὲν σπεύδεις εἰς βοήθειαν;

ἀνδροδάμας-αντος, ὁ τοὺς ἄνδρας δαμάζων. ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου Ἀπ. Πινδ. 166 (147) ἀφ' οὗ οἱ Κένταυροι (Θῆρες) ἔμαθον τὴν δαμάζουσαν τοὺς ἄνδρας δύναμιν τοῦ οἴνου.

ἀνδροθνῆτες Ἰλίου φθορᾶς (Dobree φθορὰς) ψῆφοι Αἰσχ. Ἀγ 805 αἱ τοὺς ἄνδρας τοῦ Ἰλίου φονεύουσαι ψῆφοι.

ἀνδροκμής-ῆτος ὁ, ἡ, ὁ τοὺς ἄνδρας καταπονῶν, φονεύων. πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον Αἰσχ. Εὐμ 248 τὸ ἡμέτερον σπλάγχνον πνευστιᾷ ἐκ τῶν πολλῶν μόχθων τῶν καταπονητικῶν. Οὕτως ἐξηγῶ τὸ ἀνδροκμῆσι, ὁ κατὰ Σχ =«μεγαλοκμῆσι», κατὰ Weckl.=καταπονοῦσιν (ὄχι τοὺς ἄνδρας, ἀνθρώπους, ἀλλὰ) τὸν ἄνδρα, τὸν Ὀρέστην. Κατ' ἐμὲ σημ. ἐνταῦθα: καταπονοῦσιν ἡμᾶς, τὰς Ἐρινύας. Περιττὴ ἡ διόρθ. ἀρθροκμῆσι. Ἡλ. εὕρηται καὶ ἀλλ. τοῦ Αἰσχύλου· πρβ. νεοκμής, σιδηροκμής.

ἀνδρόκμητος 2 ὃν ἄνδρες ἔκαμον, «ἀνθρωποκαμωμένος». ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Λ 371 κατ' ἀντίθ πρὸς φυσικοὺς ὄχθους (ὑψώματα).

ἀνδροκτασία ἡ, ἀνδροκτονία Ψ' 86 κἀλλ. ὁ ἐν τῇ μάχῃ φόνος ἀνδρῶν πολεμίων, καὶ πληθ. μετὰ τοῦ μάχαι Η 237. πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιστοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 680, ὅπου τὸ αἵματος ἐξαρτ. μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀνδροκτασία, ἰδ. ὠμοδακής.

ἀνδρολάλοι γυναῖκες Θεοφρ. Χαρ. 28 περὶ ἀνδρῶν λαλοῦσαι, φλυαροῦσαι. Διορθ. ἀνδρόλαγνοι: ἀνδρολόγοι: ἀνδροφάγοι, ἀνδρολάβοι κλ. Τὸ ἀνδρολάβοι φαίνεται μοι πιθανώτερον. Τὸ χωρίον: οὐ γάρ οἷον λῆρός ἐστι τὸ λεγόμενον, ἀλλ' ὥσπερ αἱ κύνες ἐν ταῖς ὁδοῖς συνέχονται («κολλοῦν σὰν ταὶς σκύλλαις μέσα ς' τοὺς δρόμους»), καὶ τὸ ὅλον ἀνδρόλαλοί τινες.

ἀνδρόπαις - αιδος, ὁ «ἀνδρούμενος ἤδη πως ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς» Ἡσύχ. τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης (δεσπότην Blomfield) ἀπώλεσα Σοφ. Απ. 562. «παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι» Σχ. Πινδ. Π. 2,121 (ἐξ ὧν τὸ ἀπόσπ.). ἀνδρόπαις ἀνὴρ Αἰσχ. Ἑπτ. 520 ἀνδρικὸς νεαρὸς ἀνήρ: παῖς ἅμα καὶ ἀνήρ.

ἀνδροπλήθεια ἡ, ἀνδρῶν πλῆθος. ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ; Αἰσχ. Πέρσ. 238 τοσαύτη τις πάρεστιν αὐτοῖς πληθὺς ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ (ἀνδρῶν στρατιωτῶν);

ἀνδρόπρῳρος 2 ἔχων τὸ ἔμπροσθεν μέρος (τὸ πρόσω-

πον) ἐξ ἀνδρός. βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα 'Απ. 'Εμπεδ. 61 (ἴδ. ἀνδροφυής).

ἀνδροφθόρος 2, ἄνδρας φθείρων· πεπρωμέναν θῆκε μοῖραν μετατραπεῖν Πίνδ. 'Απ. 177 (164). Κατὰ μὲν τὸν Βοίκχιον πρόκειται περὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὅστις ἀπέτρεψε τὴν ἀπὸ τῆς Σφιγγὸς ἀπειλουμένην μοῖραν (καταστροφήν). 'Ο δὲ Βέργκιος ὑπονοῶν ὡς ὑποκ. τὸ οὐδείς, τὸ δὲ μετατραπεῖν ὑπολαμβάνων ἀμτβ. ἐξηγεῖ: οὐδεὶς κατώρθωσεν νὰ μετατραπῇ ἡ πεπρωμένη μοῖρα (ὡς ἡ τοῦ Οἰδίποδος). || Παθ. ἀνδρόφθορον αἷμα Σοφ. 'Αντ. 1022 ἀνδρὸς φθαρέντος (φονευθέντος) αἷμα πρβ. τραγόκτονον αἷμα.

ἀνδροφυῆ βούκρανα 'Απ. 'Εμπεδ. 61. Τὸ χωρίον ὁλόκληρον: πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα καὶ ἀμφίστερνα φύεσθαι βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξανατέλλειν ἀνδροφυῆ βούκρανα, μεμειγμένα τῇ μὲν ἀπ' ἀνδρῶν τῇ δὲ γυναικοφυῆ, σκιεροῖς ἠσκημένα γυίοις: πολλὰ μὲν (τέρατα) ἐφύτρωναν διπλοπρόσωπα καὶ διπλόστερνα, ὄπισθεν μὲν βόες ἔμπροσθεν δὲ ἄνδρες (κυρ. ἐκ βοὸς γεννηθέντα, ἔχοντα πρόσωπον ἀνδρός: ἔχοντα σῶμα μὲν βοός, πρόσωπον δὲ ἀνδρός), ἄλλα δὲ πάλιν ἀνεφαίνοντο ἔχοντα σῶμα μὲν ἀνδρός, κεφαλὴν δὲ βοός, ἀνάμικτα ἄλλοῦ μὲν ἐξ ἀνδρῶν ἀλλοῦ δὲ ἐκ γυναικῶν φύσεως, ἐφωδιασμένα (στολισμένα) μὲ σκιερὰ μέλη (κρύφια: αἰδοῖα).

ἀνέγγυος 2 ἄνευ ἐγγύης, ἄνευ ἐχεγγύου, ἀβέβαιος, ἄπιστος (ἀντίθ. ἐχέγγυος)· ὥρη σε πέδησεν ἀνέγγυος 'Ανθ. 7, 263 ὁ ἄπιστος καιρὸς σὲ ἐμπόδισεν (νὰ τελειώσῃς τὸ ταξίδιόν σου). — ἀνέγγυος γάμος Πολυδ. 3, 34 ὁ ἄνευ γαμικοῦ συμβολαίου, παράνομος, ἀντιδιαστέλλεται τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ. παῖς ἀνέγγυος καὶ νόθος Πλάτ. Πολ. 461 Β. Πλουτ. Θησ. 2 παράνομος, ἐκ παρανόμου γάμου. 'Ο δὲ Πλούτ. εἶπε καὶ φθορὰν ἀνέγγυον σ. 249 Ε κυρ. φθορὰν (παρθένου) ἄνευ ἐγγύης (παρανόμως γενομένην). 'Ο δὲ Διον. 'Αλ. ἐν 'Ρωμ. 'Αρχ. 2, 24 ἔγραψεν: ἀνεγγύους ἐποίησαν τὰς ἀφροδισίους μίξεις.

ἀνεγείρω, ἐξεγείρω, σηκώνω. — ἐξ ὕπνου Κ 138. δ 730. || ἐνθαρρύνω, φαιδρύνω· ἀνέγειρα δ' ἑταίρους μειλιχίοις ἐπέεσσι κ 172, πρβ. Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον εὔδοξον καμάτων — ἀνεγειρέτω κῶμον Πίνδ. 'Ι. 8, 1 εἰς τὸν νεανικὸν Κλ. (κυρ. εἰς τὸν Κλ. καὶ τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ῥώμην) ἂς ἀνεγείρῃ (ψάλῃ) τις κῶμον ὡς ἔνδοξον ἀποζημίωσιν τῶν κόπων του. ἀνεγείρω μνημοσύναν 'Ο. 8, 74 ἀνίστημι, ἀνεγείρω, ἀναζωπυρῶ τὴν μνήμην.

****ἀνέζω*** μόν. ἀόρ. ἀνέσαιμι καὶ ἀνέσαντες: ἐς δίφρον ἀνέσαντες Ν 657 = καθίσαντες, ἀναθέντες (ἀφ' οὗ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω) εἰς δίφ. εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι Ξ 209 ἀναβιβάσαιμι εἰς (ἀγάγοιμι ἐπὶ) εὐνήν. Τινὲς ἀνάγουσι τοὺς τύπους τούτους εἰς τὸ ἀνίημι, κακῶς. Τοὐναντίον δὲ τὸ ἄνεσαν (ἤνοιξαν) πύλας Φ 537, εἰρημένον κατὰ τὸ πρόεσαν δ 631, ἀνήκει εἰς τὸ ἀνίημι. Κατὰ τὸν Cobet (Miscell. Crit. σ. 386) πάλαι ποτὲ ὑπῆρχον δύο ῥήματα μεταβ. ἝΖΩ καὶ ἽΖΩ, ὅθεν ἵζω, καθίζω, ἐφίζω. 'Εκ τοῦ ἕζω οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει πλὴν τοῦ ἀορ. ἕσας, ἀνέσαντες, ἀνέσαιμι, ἐφέσσαι, ἔφεσσαι, ἐφέσσατο κτλ. ἴδ. ἝΔΩ.

ἀνειλέω, ἀνείλλω παρὰ Πλάτ. (ἴδ. εἴλω) περικλείω, στρυμώνω. Μέσ. ἀνειληθέντες ἔς τι χωρίον Θουκ. 7, 81 «συστραφέντες» Σχ. στρυμωχθέντες. (τὸ κυοῦν) συσπειρᾶται καὶ ἀποτρέπεται καὶ ἀνείλλεται Πλ. Συμπ. 206 Β ἀποσύρεται. ἐὰν (ἡ γλῶσσα) μὴ ὑπακούῃ μηδ' ἀνειλῆται Πλούτ. 503 C καὶ δὲν περιορίζηται, «καὶ δὲν συμμαζεύηται». || ἀνελίσσω, ξετυλίγω, ἀναγινώσκω Πλούτ. 109 C. Μέσ. τὰ πολλὰ ἔθνη καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλλομένη τὸ προστυχὸν ἑκασταγοῦ δηλώσει Πλ. Κριτίας 109 Α. τὰ πολλὰ ἔθνη καθ' ἕκ. ἡ λεπτομερὴς ἐξήγησις, τρόπον τινὰ ἀναπτύσσουσα (ξεδιπλώνουσα) τὸ ἑκασταχοῦ παρουσιασθὲν (ἔθνος), θὰ δηλώσῃ.

ἄνειμι (ἴδ. εἶμι), ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, ἀνατέλλω, περὶ τοῦ ἡλίου. ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι Σ 136. 'Ηρ. 3, 85 ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου. εἰς περιωπὴν ἀνήϊον κ 146 ἀνέβαινον εἰς τὴν σκοπιάν. πρόσθε γὰρ κάτω γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' ἐς αἰθέρα, πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον Εὐρ. 'Απ. 687 πρωτίτερα θὰ ὑπάγουν κάτω ἀπὸ τὴν γῆν τὰ ἄστρα κ' ἡ γῆ θ' ἀναβῇ εἰς τὸν οὐρανόν, πρίν σοι ἀπαντήσω μὲ κολακευτικὸν λόγον. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτί Σοφ. Τρ. 767 ἀνέβαινεν, ἀνήρχετο εἰς τὸ δέρμα. Τὸ δὲ ἐκ τοῦ Σοφ. Ο. Τ. 264 χωρίον μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινά (τίποτε νὰ μὴ φυτρώνῃ εἰς αὐτοὺς ἐκ τῆς γῆς) ἀνήκει εἰς τὸ ἀνίημι (ὃ ἴδε). ἡ ἀγγελίη παρὰ βασιλέα ἀνῄιε 'Ηρ 5, 108 ἀνήρχετο πρὸς τὸν βασιλέα (ἐκ τῶν παραλίων πρὸς τὰ μεσόγεια). ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἑταίρους Χ 492 πηγαίνει ἐπάνω πρὸς τοὺς ἑταίρους (διότι φαντάζεται ὅτι ὁ οἶκος, ἐν ᾧ εὐωχοῦνται οἱ ἑταῖροι, εἶνε ὑψηλότερα· ἀλλὰ πρβ. Χ 499, ὅπου ἴσως σημ. πηγαίνει ὀπίσω). οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίασιν ἐπισκοπεῖν, τίνες ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὔ Πλ. Πολ. 531 C δὲν ἀνέρχονται εἰς προβλήματα, ἵνα ἐπισκοπῶσι κτλ. ἄνειμι ἐκεῖσε τοῦ λόγου 'Ηρ. 7, 239 ἐπανέρχομαι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ λ. ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν 'Αρφ. Νεφ. 1056 ἐπανέρχομαι εἰς τὴν γλ. θαλάσσης δ' ἐς τέκν' ἄνειμι Πλάτ. κωμ. 'Απ. 173 ἐπανέρχομαι εἰς τὰ τέκνα τῆς θαλ. δηλ. τοὺς ἰχθύας. πάλιν δὲ τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος Εὐρ. 'Ηρακλ. 209 πάλιν δὲ ἀνέρχομαι εἰς τὸ γένος τούτων: ἐξετάζω τὴν γενεαλογίαν τούτων. προστιθέασι κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν (ἀνιῶν) ἀνισώσῃ (ἂν ἰσώσῃ) τοῖσιν ἐμοῖσιν 'Αρφ. Σφ. 565 προσθέτουσιν (ἀνύπαρκτα) κακὰ πλησίον τῶν ὑπαρχόντων,

ἕως ὅτου (τις) προβαίνων εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν κακῶν του ἐξισώσῃ αὐτὰ πρὸς τὰ ἐμά (περὶ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἄν μετὰ τὸ ἕως πρβ. Εἰρήν. 31. Σοφ. Φιλ. 764).

ἀνειπεῖν ἴδ. ἀναγορεύω.

ἀνέκαθεν Ἰων. ποι. ἐπίρ. κυρ. μακρόθεν τοπ. καὶ χρον. ἄνωθεν (διορθοῦσι κάτωθεν) ἀνέκαθεν Αἰσχ. Χο. 424 τ. ἕ. ἄλλα μὲν κτυπήματα ἦσαν ἄνωθεν (ἀλλ' ἐκ τοῦ πλησίον, οἷα εἶνε κατὰ τὸ εἰκὸς τὰ ἄνωθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ κάτω φερόμενα), ἄλλα δὲ μακρόθεν, ἐκ μακροτέρας ἀποστάσεως (οἷα εἶνε τὰ ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν πρὸς τὴν κεφαλὴν φερόμενα).

ἀνεκτός 2 (ἀνεκτή θηλ. μόνον μτγν.) ὑποφερτός. τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν υ 83 τοῦτο μὲν (τὸ ἑξῆς) περιέχει ἀκόμη ὑποφερτὸν κακόν. Ἄλλοι ἀμτβ. τοῦτο εἶνε ἀκόμη ὑποφ. κακόν (πρβ. ω, 245). τῇ δὲ γνώμῃ οὐκ ἀνεκτὸν ἐσόμενον Θουκ. 7, 5 (ἴδ. διανοοῦμαι).

ἀνείρομαι παρ' Ὁμήρῳ μόνῳ ὡς ἐνεστώς, ἀνθ' οὗ τὸ ἀνερωτάω πεζ. (ἀνηρόμην). ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς Γ 176 διὰ τὸ ὁποῖον μὲ ἐρωτᾷς καὶ μὲ ἐξετάζεις.

ἀνέλκω (ἴδ. ἕλκω). τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει (ὁ πατὴρ) τῆς χειρός Ἀρφ. Σφ. 508 ὁ πατὴρ κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὰ παιδάρια (του) ἀναβιβάζει (σύρει ἐπάνω) εἰς τὸ βῆμα (ὄχι ὡς μάρτυρας, ὡς λέγουσί τινες· τοῦτο θὰ ἦτο γελοῖον· ἀλλ' ἵνα κινήσωσι τὸν ἔλεον τῶν δικαστῶν). Τοὐναντίον εἶνε ἀφέλκειν ἀπὸ τοῦ βήματος. πολιὰς ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσί Χ 77 ἐτράβουσεν ἐπάνω τὰ μαλλιά του μὲ τὰ χέρια του.

ἀνέλπιστος 2 τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου Θουκ. 3, 83 (ἴδ. λογισμός). ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπε βίοτος ἀνέλπιστος Σοφ. Ἠλ. 185 εἰς ἐμὲ μὲν τὸ μεγαλίτερον μέρος τοῦ βίου παρῆλθε, χωρὶς νὰ ἐκπληρωθῇ καμμία ἐλπίς μου (ὅπου ὁ βίοτος παρίσταται ὡς ἔμψυχόν τι).

ἀνεμόεις -εσσα -εν (πρβ. ἠνεμόεις) πλήρης ἀνέμου, καὶ μτφ. ἀνεμόεν φρόνημα Σοφ. Ἀντιγ. 352 νόημα ταχὺ ὡς ἄνεμος: πτερόεσσαν σκέψιν. Ἄλλοι: ὑψηλὴν (αἰθερίαν) σκέψιν

ἄνεμος ὁ: Ἀργεῖ' ὀνείδη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμι Εὐρ. Τρῳ. 418 τὰ παραδίδω εἰς τοὺς ἀνέμους, διὰ νὰ τὰ φέρουν μαζί των. τοιουτοσί τίς εἰμι... φέρειν τιν' ἄρας ἄνεμος Ἀντιφάν. Ἀπ. 195. (Ἀθήν. 238 D) διὰ νὰ σηκώσω τινὰ καὶ νὰ τὸν φέρω εἰς τὸν ἀέρα εἶμαι ἄνεμος. ἀνέμων διέξοδοι Σοφ. Ἀπ. 436 ἴδ. διέξοδος. Μτφ. βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Σοφ. Ἀντ. 137 μαινόμενος ἐφώρμα (φυσῶν ἐναντίον τῆς πόλεως) μὲ τὴν σφοδρότητα ἐχθρικωτάτων ἀνέμων. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὗται (Erfurdt: αὐταὶ) ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν 929 ἀκόμη αἱ αὐταὶ τρικυμιώδεις ὁρμαὶ τῆς ψυχῆς κατέχουσι ταύτην· ὅπου τὸ ἀνέμων ῥιπαὶ λαμβάνεται ὡς μία ἔννοια.

ἀνεόρταστος 2: βίος ἀνεόρταστος μακρὴ ὁδὸς ἀπανδόκευτος Δημοκρίτ. Ἀπ. 230 βίος ἄνευ ἑορτῶν εἶνε μακρὰ ὁδὸς ἄνευ πανδοχείου.

ἀνεπάλλακτα ζῷα Ἀριστοτ. 501 a 17 ὅσα οὐκ ἐπαλλάττουσι τοὺς ὀδόντας, ἀλλ' ἔχουσιν ἐστηριγμένους τοὺς ὀδόντας τῆς ἄνω σιαγόνος ἐπὶ τῶν τῆς κάτω, ὡς ὁ βοῦς καὶ ὁ ἵππος· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ καρχαρόδοντα, ὅσα ἔχουσι τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ἐπαλλάττοντας, τ. ἔ. «ἐναλλὰξ ἐμπίπτοντας, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους» (σελ 661 b 21), ὡς ὁ λέων, ἡ πάρδαλις καὶ ὁ κύων.

ἀνεπαχθής 2 οὐκ ἐπαχθής, οὐκ ὀχληρός, «ἀπαραβάρετος». ἀνεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες Θουκ. 2,37 ἀλύπως, ἀνενοχλήτως, ἀναστρεφόμενοι ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ.

ἀνεπιεικής 2: ἀνεπιεικέστερόν τι πρᾶξαι Θουκ. 3, 66 ὀλίγον τι σκληρόν, ἄδικον, «ἀπανθρωπότερον» Σχ.

ἀνεπίξεστος 2 οὐκ ἐπεξεσμένος, ἀκόσμητος. μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν, μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη Ἡσί. Ἔργ. 746 «ἀτελῆ καὶ ἀκόσμητον» Σχ. Λέγεται δὲ τὸ ἀνεπίξ. ἐπὶ τῶν ἐκ ξύλων πεποιημένων οἴκων· «ἔνιοι δὲ ἀνεπίρρεκτον (πρβ. στ. 748) γράφουσι τ. ἔ. ἀθυμίατον» Σχ. ὅπερ κατὰ τὸν Σίττλ πράττουσιν ἀποροῦντες περὶ τῆς ἐξηγήσεως. Φαίνεται, ὅτι ὁ κρωγμὸς κορώνης καθεζομένης ἐπὶ ἀνεπιξέστου οἴκου προεσήμαινε κακόν τι.

ἀνεπίρρεκτος 2 (ἐπιρρέζω = ἐπιθύω) «ἄθυτος» Τζέτζης. Τὸ χωρίον τοῦ Ἡσιόδ. (Ἔργ. 748), εἰς ὃ ἀναφ. ἡ ἐξήγησις, εἶνε: μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα ἔσθειν μηδὲ λόεσθαι μηδὲ νὰ λαμβάνῃ τις ἀπὸ χυτρ. μήτε τροφὴν εἰς βρῶσιν μήτε ὕδωρ εἰς λοῦσιν, πρὶν προσφέρῃ σπονδάς (ἢ κατ' ἄλλους: πρὶν προσευχηθῇ)· πρβ. Πλουτ. 703 D: ὅθεν ὀρθῶς Ἡσίοδος οὐδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἐᾷ παρατίθεσθαι σῖτον ἢ ὄψον, ἀλλ' ἀπαρχὰς τῷ πυρὶ καὶ γέρα τῆς διακονίας ἀποδιδόντας».

ἀνεπίτακτος 2 οὐκ ἐπιτεταγμένος, ἐλεύθερος. ὑπομιμνήσκων τῆς ἐν αὐτῇ ἀνεπιτάκτου πᾶσιν ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσίας Θουκ 7, 69 = ὅτι ἑκάστῳ ἐν αὐτῇ (τῇ πατρίδι) ἀνεπιτάκτως (ἄνευ ἐπιταγῆς, ἐλευθέρως) διαιτᾶσθαι ἔξεστι.

ἀνεπίφθονος 2 οὐκ ἐπίφθονος, ἄμεμπτος. ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος Σοφ. Τρ. 1033 ἕλκυσον (σπάσαι) τὸ ξίφος, ἐφ' ᾧ οὐδείς σε μέμφεται. πᾶσιν ἀνεπίφθονον (= καμμία κατηγορία δὲν εἶνε) τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι Θουκ. 6, 83. ἀνεπιφθόνως κατεστήσατο (τὴν ἀρχήν) 6, 54 διερρύθμισε τὴν κυβέρνησίν του οὕτως, ὥστε νὰ μὴ διεγείρῃ τὸν φθόνον.

ἀνέρχομαι (ἴδ. ἔρχομαι) κυρ. καὶ μεταφ. ἄψ ἀνερχομένῳ Δ 392 ὀπίσω ἐπιστρέφοντι. ἄνελθέ μοι πάλιν Εὐρ. Φοίν. 1207 «ἀνάδραμε καὶ διήγησαι» Σχ. ὁ μέγας ὄλβος πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας (ἐνν. εἰς δυστυ-

χίαν) Εὐρ. Ὀρ. 808 «εἰς τοὐπίσω πάλιν ἀνέδραμεν, εἰς δυστυχίαν ἐξ εὐτυχίας» Σχ.

ἀνευρίσκω: τὸ χρεὼν (τὸ ἄρθρον προσέθηκε Herm.) δὲ τί (Δ. Βερναρδ.: δέτι) δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν Εὐρ. Ἰ. Α. 1331 «δύσποτμον τοῖς ἀνθρώποις ἀνευρεῖν τί τὸ χρεών: τί ἔσται τὸ πεπρωμένον τέλος, ὁ θάνατος». Πόσον εὐτυχὴς ἦτο ἡ Ἰφιγένεια ἕως πρὸ μικροῦ ἀκόμη, ἀγνοοῦσα τὸ πεπρωμένον αὐτῆς τέλος, καὶ πόσον δυστυχὴς νῦν, ἀφ' οὗ τὸ ἔμαθεν» Δ. Βερναρδ.

ἀνευφημέω φωνάζω δυνατά· εὐφήμει (ἐπὶ λυπηρῶν περιστάσεων), ὅθεν ξεφωνίζω, θρηνολογῶ. ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς Σοφ. Τρ. 783 ὅλος ὁ κόσμος δυνατὰ ἐφώναξε μετὰ κλαυθμοῦ (συγκεκινημένος): ὢ τὸν καϋμένον. Εἶπε δὲ ἀνηυφήμησεν καὶ ὄχι ἀνῴμωξεν, διότι ἐπὶ θυσιῶν καὶ ἱερῶν τελετῶν ἀπέφευγον τὸ δύσφημος καὶ δυσφημεῖν. Ὁμοίως ἀνευφημεῖ δόμος (ἐκ τῶν θρήνων) Εὐρ. Ὀρ. 1335 «κατ' ἀντίφρασιν» Σχ. ἀντὶ τοῦ δυσφημεῖ. — Ἡ Ξανθίππη ἀνευφήμισε Πλ. Φαίδων. σ. 60 Α = ἀνωλόλυξε. Πρβ. καὶ τὰ συνήθη ἡμῖν: «Παναγία μου», «βοήθα Χριστὲ καὶ Παναγία μου», «Κύριε ἐλέησον» (οἷον ἐπὶ σεισμοῦ) κτλ.

ἀνέφελος 2 ἄνευ νεφέλης ζ 45. Μτφ. ἀνέφελον ἐνέβαλες οὔποτε καταλύσιμον οὐδέποτε λησόμενον ἁμέτερον οἷον ἔφη κακόν Σοφ. Ἠλ. 1249 ἐνέβαλες (ἀνεμνήσας) κακὸν ἀσκέπαστον, ἀνεξάλειπτον, ἀνεπίληστον, ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ ἡμέτερον.

ἀνέχω (ἴδ. ἔχω) 1) μεταβ. κρατῶ ὑψηλά, σηκώνω ἐπάνω. ρ 291. Γ 318. δάφνα ἱεροὺς ἀνέσχε πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας Εὐρ. Ἑκ. 459 ἡ δάφνη «ἀνέδωκε» (Σχ. ἀναβλαστήσασα ἀνέτεινε) τοὺς ἱεροὺς κλάδους της πρὸς τιμὴν τῆς ἐν ὠδῖσι τικτούσης τὸν υἱὸν τοῦ Διὸς φίλης Λητοῦς. τίς ἀνασχήσει φλόγα; Ἰ. Α. 732 τίς θὰ κρατῇ ὑψηλὰ τὴν λαμπάδα; πρβ. ἄνεχε, πάρεχε Τρ. 308. Κύκλ. 202 (ὃ παρῳδεῖ Ἀρφ. Σφ. 1326) κράτει ὑψηλά, κοντὰ (ἐνν. τὸ φῶς), διὰ νὰ βλέπω. ἴδ. Θουκ. 4,111. δράκοντα κτείνασ' ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον Εὐρ. Μήδ. 482 ἀνύψωσα διὰ σὲ (οἷον πυρσόν τινα) φῶς σωτηρίας. ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ἃ νῦν ἔχω Σοφ. Ἠλ. 635 ὅπως ὑψώσω (ἀνατείνω) πρὸς τὸν παρόντα ἄνακτα εὐχὰς ἀπαλλακτηρίους τῶν φόβων, οὓς ἔχω. — μαζὸν ἀνέσχε Χ 80 (ἡ Ἑκάβη) ἐσήκωσεν, ἵνα δείξῃ (εἰς τὸν Ἕκτορα), τὸν μαστὸν (ὃν ἐθήλασεν, ὅπως συγκινήσῃ αὐτόν). τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα (οἰνῶπα νέμουσα Dind. οἰκοῦσα, ἀγαπῶσα) κισσὸν Σοφ. Ο. Κ. 674 (ἀνα)σηκώνουσα τὰ φύλλα τοῦ οἰν. κισσοῦ (ἵνα κρυφθῇ ὑπ' αὐτά). Ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ: «ἄνω ἔχουσα» καὶ παραβάλλει τὸ τοῦ Αἰσχύλου (Ἀπ. 126) ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων «ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων» Σχ. — || τηρῶ ὀρθόν, διατηρῶ, φυλάττω. εὐδικίας ἀνέχῃσι τ 111 δικαίας (νομίμους) διατάξεις τηρεῖ ὀρθάς. τηρεῖ ὀρθὴν τὴν δικαιοσύνην. σὲ λέχος δουριάλωτον στέρξας ἀνέχει Αἴας Σοφ. Αἴ. 212 σὲ τὴν αἰχμάλωτον σύνευνον (ἄλλοι: ὡς σύνευνον) ἀγαπήσας τιμᾷ μεγάλως («σὲ ἔχει ἐπάνω εἰς τὰ χέρια του»). τῆς μαντιπόλου Βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων Εὐρ. Ἑκ. 121 τιμῶν (στέργων) μεγάλως τὴν εὐνὴν τῆς μ. Β. λάθα Πιερίδων στυγερὰ καὶ ἀνάρατος (καὶ ἀνάρσιος Heath), ὧν δύνασις (ἐγώ: ὠδυνάσεις χ/φα, ὢ δύνασις Buecheler) θνατοῖς (Grotius: θανάτοις) εὐποτμοτάτα (Schneidewin: εὐποτμότατε) μελέων, ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν Σοφ. Ἀπ. 145 ἡ λήθη τῶν Πιερ. εἶνε στυγερὰ καί..., ὧν (Πιερίδων) ἡ ἐπὶ τῶν θνητῶν (παρὰ τοῖς θνητοῖς· ἀλλὰ τὸ θνατοῖς καὶ εἰς τὸ εὐποτμ.) ἐπικράτησις εἶνε τὸ εὐτυχέστατον τῶν ᾀσμάτων, ἡ εὐτυχεστάτη ᾠδή, ὑποβαστάζουσα τὸν στενὸν τοῦ βίου ἰσθμόν, τ. ἔ. ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν εἶνε ἡ καλλίστη παρηγορία τοῦ στενοχώρου σκάφους τοῦ βίου τῶν θνητῶν, τοῦ ἐν μέσῳ πελάγει κλυδωνιζομένου. Ἀναμιμνήσκει τὸ Σαπφ. Ἀπ. 68: κατθάνοισα δὲ κείσεαι... οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων τῶν ἐκ Πιερίας κτλ.—εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι (διόρθ. Thiersch: ἂν ἔχοι), ἐν τίν κ' ἐθέλοι.. εὐτυχῶς ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων θυμὸν προγόνων ἐϋκτήμονα ζαθέαν ἄγυιαν Πίνδ. Ν. 7, 89 ἐὰν δὲ καὶ ὁ θεὸς ἀναγνωρίζει, τιμᾷ αὐτὸ (τ. ἔ. τὰ ἐκ τῆς καλῆς γειτνιάσεως ἀγαθά), ἐν τῇ περιοχῇ (τῇ γειτνιάσει) σου (Ἡράκλεις) ἐπιθυμεῖ ὁ Σ. νὰ κατοικῇ τὴν πλουσίαν καὶ ἱερὰν ἀγυιὰν τῶν προγόνων, τρυφερὰν πρὸς τὸν πατέρα διαφυλάττων καρδίαν (διάθεσιν). αἱ περιουσίαι τοὺς πολέμους ἀνέχουσι Θουκ. 1, 141 «βαστάζουσι», διατηροῦσι. || κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐπέχω· πρβ. Ἀ. Β. 400 «λέγεται ἀνέχειν καὶ τὸ κωλύειν». ἵππους ἄνεχε Ψ 426 κράτει ὀπίσω, ἀναχαίτιζε. Ἑπομ. ὑποβαστάζων τινὰ ἀνορθῶ, κωλύω πίπτειν. τολμῶσιν ἐπὶ τοὺς ταῦτα κωλύοντας καὶ ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν μὴ ὑπ' αὐτοὺς εἶναι παρακαλεῖν ὑμᾶς Θουκ. 6, 86 τολμῶσι νὰ προσκαλῶσιν ὑμᾶς ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς ὑποστηρίξεώς των κρατοῦσιν ἐπάνω (ὀρθὴν) τὴν Σικ. καὶ ἐμποδίζουσιν αὐτὴν νὰ ὑποταχθῇ εἰς αὐτούς. 2) ἀμτβ. ἐξέχω πρὸς τὰ ἄνω, προέχω. ἀνέσχεν αἰχμὴ Ρ 310 προέκυψε, προέβαλεν, ἐξῆλθε. πᾶσα γὰρ ἀνέχει (= προεξέχει) πρὸς τὸ Σικελικὸν πέλαγος Θουκ. 4, 53. || ἀνατέλλω. ὁ ἥλιος ἀνέσχεν Πλ. Συμπ. 220 D. Ξεν. καλλ. ὁμοίως τὸ ἀνίσχω. Μτφ. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα Σοφ. Τρ. 204 διότι ἀπολαύομεν («χαιρόμεθα») τώρα τὸ φῶς τῆς εἰδήσεως ταύτης, τὸ ὁποῖον ἀνελπίστως ἀνέτειλεν εἰς ἐμέ. || ἀναδύομαι. οὐδὲ δυνάσθη ἀνσχεθέειν ὑπὸ κύματος ὁρμῆς ε 320 = ἀναδῦναι, νὰ βγάλῃ ἔξω (ἐπάνω) τὸ κεφάλι του. οὔτε τόκοισιν ἰηΐων κα-

μάτων ἀνέχουσι γυναῖκες Σοφ. Ο. Τ. 174 οὔτε ἐν τοῖς τόκοις περιγίγνονται (ἄνω ἔχουσιν ἑαυτάς) τῶν ὠδίνων: ἐν τοῖς τοκετοῖς δὲν κατανικῶσι τὰς ὠδῖνας (ἀλλ' ἀποθνήσκουσιν). || παύομαι. ὕδωρ καὶ βροντὴ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν· ἐπεὶ δὲ ἀνέσχεν (= ἐπαύσατο, ἐσταμάτησεν), ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔπλει Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 28. ὁ Ζεὺς οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων (παυόμενος) Θεογν. 26. || ἐπέχω, οὐδὲν ἀποφασίζω, ἀπρακτῶ. ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε Θουκ. 7, 48 ἀμφιταλαντευόμενος καὶ «διστάζων οὐδεμιᾷ προσετίθετο γνώμῃ» Σχ. ἐπεῖχεν. ὁ δὲ προσδεχόμενος τοὺς Ἀθηναίους ἐνδώσειν — ἀνεῖχεν 2, 18 κυρ. ἐτήρει θέσιν ἐφεκτικὴν (μελλητικήν, ἐπιφυλακτικήν), ἔθ. ἡσύχαζε. εἰκὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν παρόντα στασιασμὸν τῶν Ἀθηναίων... ταύτῃ ἀνέχειν 8, 94 εἶνε φυσικόν, ὅτι ἀπρακτῶν ἐγύριζεν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη (μὲ τὰ πλοῖά του· προηγήθη ταύτῃ ἀναστρέφεσθαι) ἀποβλέπων εἰς τὴν παροῦσαν στάσιν τῶν Ἀθ., ἐλπίζων ὅτι ἤθελε παρευρεθῆ ἐν οὗ δέοντι χρόνῳ. τὴν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχον Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 20 ἡσύχαζον· κυρ. ἐτήρουν ἐπιφυλακτικὴν θέσιν. Περὶ δὲ τοῦ ἐν 2, 2, 16 ἀνέχουσι (ἀντέχουσι) περὶ τῶν τειχῶν ἴδ. ἀντέχω. Μέσ. σηκώνω ὑψηλά, ἀνατείνω· ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος Ε 625 «ἀνέτεινε» Σχ. πλῆξεν ἀνασχόμενος Γ 362 ἀφ' οὗ ἐσήκωσεν (ἑαυτὸν) ὑψηλὰ (διὰ νὰ πάρῃ ὁρμήν). || ὑπομένω· οὐδέ σ' ὀΐω δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι Ε 285 δὲν θὰ βαστάξῃς (ἐνν. τὸ βέλος), δὲν θὰ ὑπομείνῃς. καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην λ 275 θὰ ἐβαστοῦσα, θὰ ὑπέμενον (ν' ἀκούω) μέχρι τῆς αὐγῆς. Ἀπολ. ἄνσχεο Ψ 587 ἔχε ὑπομονήν. ἀνάσχεο Αἱ 586 = ἔχε θάρρος. Τὸ δὲ Ἀπόσπ. Ἀρχιλ. 66 (31): θυμέ, θύμ', ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε, ἀνάδευ διορθοῦται πολλαχῶς. ἀνὰ δ' ἔχευ Bergk, ἄναδυ ἢ ἄνδυ (τ. ἔ. ἀνάδυθι) Buecheler, καὶ ἄλλοι ἄλλα. ἵπποι δ' ἀνεχόμενοι φέρουσι τὸν χειμῶνα τοῦτον Ἡρ. 4, 28 καρτερικῶς ὑποφέρουσι («βαστοῦν καὶ ὑποφέρουν») τὸν χ. τοῦτον. || Μετ' αἰτ. (κακά, δουλοσύνην, πῆμα κττ.)· κόνιν δ' ἀνέχεται θερμοτέραν τῆς Αἰθιόπων ψάμμου Φιλόστρ. Γυμναστ. 11, 28, ὅπου ὑποκείμ. εἶνε ὁ βαρύτερος ἀθλητὴς καὶ ὄχι ὁ ἥλιος, ὡς νομίζει ὁ Herw. (παρεξηγήσας τὸ χωρίον καὶ διορθώσας: κόνιν δὲ παρέχεται, ἴδ. Lex. Graec. Suppl. et Dial. σ. 931). πρβ. Εὐρ. Ῥῆσ. 418. ἀνέχομαί τί τινος, ἀλλ' ἡ γεν. τινὸς ἐξαρτ. ἐκ τοῦ τὶ, ὄχι ἐκ τοῦ ἀνέχομαι: τῶν ἀρειφάτων ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τιμᾶν Αἰσχ. Εὐμ. 914 (ἴδ. ἀρείφατος). Καὶ μετὰ γεν. χ 423 κἀλλ. — Μετὰ μτχ. καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνασχοίμην ἥμενος Δ 59 θὰ ὑπέφερα νὰ κάθωμαι πλησίον σοῦ. ἡ μήτηρ πέφυκε καὶ ἀδικουμένη ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς παίδων ἀνέχεσθαι Λυσ. 31, 22 ἡ μήτηρ ἐκ φύσεως εἶνε πλασμένη (νὰ ὑποφέρῃ) τὰς ἀδικίας ἀκόμη τῶν τέκνων της· οὐκ εἰς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσῃ τάδε; Αἰσχ. Ἑπτ. 238 δὲν πᾶς εἰς τὸν διάβολον καὶ νὰ κλείσῃς τὸ στόμα σου νὰ μὴ φωνάζῃς; πρβ. Σοφ. Αἴ. 75 οὐ σῖγ' ἀνέξῃ μηδὲ δειλίαν ἀρῇ; (Schneidewin: ἀρεῖς) δὲν θὰ σιωπήσῃς (κυρ. δὲν θὰ ὑπομένῃς σιωπῶν) καὶ νὰ μὴ φανῇς δειλός; (τὸ ἀρῇ ἐκ τοῦ ἄρνυμαι, ἀλλ' ἴδ. αἴρω). — Καὶ ἄλλως· μηδ' ἀνάσχησθε (ἐνν. λέγοντος), ὡς οὐ δεῖ δίκην ὑποσχεῖν Δημ. 19, 182 καὶ μὴ ἀνεχθῆτε νὰ σᾶς λέγῃ, ὅτι κτλ. ὁμοία βραχυλογία καὶ 38, 21. || Μετ' ἀπαρέμ. σημ. τολμῶ· ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα δέξασθαι Ἡρ. 7, 139.

ἄνεω ἢ *ἄνεῳ* ὀνομ. πληθ. τοῦ ἀχρήστου ἐπιθ. ἄνεως (οὗ εὕρηται ἡ ἑν. ὀν. παρὰ Σουΐδᾳ· «ἄνεως, ὁ ἄφωνος· ἐν Μυθικοῖς· ὡς φάσαν, οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν»), ἄφωνοι, ἄναυδοι Β 240. 323. Γ 84. η 144 καὶ συχν. Ὅμ. Μόνον ψ 93 ἡ δ' ἄνεω ἧστο εἶνε ἐπίρρ., ἐξ οὗ ὡς φαίνεται προέρχεται ἡ τῆς λέξεως καθόλου ὡς ἐπιρρ. ἐκδοχή. Ἡ ἐτυμολογία σκοτεινή.

ἄνη ἡ, ἄνυσις, πρᾶξις. λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις (ἐνν. ἐστί) Αἰσχ. Ἑπτ. 700 = λέγοιτ' ἂν ἃ ἀνυστὰ (κατορθωτὰ) ἐστι.

ἀνηγέομαι (ἴδ. ἡγέομαι), διηγοῦμαι, μετ' αἰτ. Πίνδ. Ἰ. 5,53. Ἡρόδ. 5, 4. εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ Πίνδ. Ὀ. 9, 81 «εἴθε εἴην καινῶν ἐπῶν εὑρετής, ὥστε διηγεῖσθαι τὰ περὶ τούτων, ἐπιτήδειος γενόμενος ἐν ὑψηλῇ ποιήσει, ἣν αἱ Μοῦσαι δωροῦνται» Σχ. Ἄλλως: «εἴθε τοιαύτας ἱστορίας εὑρίσκοιμι, ἵνα ἐποχούμενος τῷ παρὰ τῶν Μουσῶν δοθέντι μοι δίφρῳ, ἁρμοδίως τῇ παρούσῃ ὑποθέσει ποιῶμαι τοὺς λόγους» Σχ. εἴθε νὰ εἶμαι (ἔμπειρος) εὑρετὴς καινῶν ἐπῶν, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ προβαίνω (προηγῶμαι) ἐπαξίως ἐν τῷ δ. τῶν Μ. (Βοίκχιος).

«*ἀνήδομαι* ἐφ' οἷς ἥσθην, ἀντὶ τοῦ οὐκέθ' ἥδομαι. Ἕρμιππος ἃ (χἃ Bekk.) τόθ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι, ἀντὶ τοῦ καὶ τὴν ἐπ' ἐκείνοις γεγενημένην ἀπορρίπτω καὶ ἀποτίθεμαι ἡδονήν» Α. Β. σ. 25, 19. ἴδ. Ἀπ. Ἑρμίππ. 77. Ἀντὶ τοῦ ἀνήδομαι ὁ Lobeck εἰκάζει ἀφήδομαι. Ὁ δὲ Kock ἀντιπαρατηρεῖ, ὅτι τὸ ἀνήδομαι ἐπλάσθη κωμικῶς, ὡς τὸ δὲν ἐκ τοῦ οὐδέν, τὸ ναιδαμῶς ἐκ τοῦ οὐδαμῶς κτλ. Κατὰ τὴν γνώμην μου πρβ. ἀναρίομαι = ἀποσύρω τὴν ἀράν.

ἀνήκω ἀνέρχομαι, φθάνω μέχρι τινὸς σημείου. φρενῶν ἐς τὰ ἐμεωυτοῦ πρῶτα οὔκω ἀνήκω Ἡρ. 7, 13 ἀκόμη δὲν ἔχω φθάσῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα (ἀκμὴν) τῆς συνέσεώς μου. Ἀνδρίους εἶναι γεωπείνας ἐς τὰ μέγιστα (ἐνν. γεωπεινίης) ἀνήκοντας 8, 111 οἱ Ἄνδριοι εἶνε εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν πτωχοὶ εἰς γαίας. || τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει (ἂν εἴη Nauck) ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Σοφ. Τρ. 1018 «τὸ βοηθῆσαι ἢ βαστά-

ξαι τὸν Ἡρακλέα μεῖζόν ἐστιν ἢ κατ' ἐμέ» Σχ. εἶνε ἀνώτερον τῆς ἐμῆς δυνάμεως· ταῦτα λέγει ὁ πρέσβυς πρὸς τὸν Ὕλλον. — κῶς ἐς σέ τοι τούτων ἀνήκει τῶν πραγμάτων τὸ κῦρος ἔχειν, νῦν ἔρχομαι φράσων Ἡρ. 6, 109 πῶς ἐκ σοῦ ἀκριβῶς ἐξαρτᾶται ν' ἀποφασίσῃς ὁριστικῶς περὶ τούτων τῶν πραγμ., τώρα ἔρχομαι νὰ ἐξηγήσω.

ἀνήνεμος 2 (ἄνεμος): φυλλάδα ἀνήνεμον πάντων χειμώνων Σοφ. Ο. Κ. 677 οὐ προσβαλλομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου οἱουδήποτε χειμῶνος (θυέλλης).

ἀνήνοθεν (α, ἄνθος, ἄνθω, ἀνέθω. Τὸ ἀνήνοθεν ἐσχηματίσθη ἴσως ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἀνέθω, ὃ πάλιν ἔχει ἐπένθετον τὸ ε ἐκ τοῦ ἄνθος, πρβ. ἐνήνοχα ἐκ τοῦ *ἐνέκω, ἐδήδοκα ἐκ τοῦ ἔδω). Ἐν Λ 266 αἷμ' ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς «ἀνήει, ἀνεφέρετο» ἔχει παρατατ. σημ., ἐν ρ 270 κνίση μὲν ἀνήνοθεν (ἐνήνοθεν Ἀρίσταρχος) «ἀναβαίνει, ἀνέρχεται» μᾶλλον ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐνεστ. (πρκ.). Σύνθετα (πιθανῶς τῆς αὐτῆς ῥίζης) ἐπ-, κατ-, παρ-, ἐνήνοθε ἔχουσιν ἐνεστ. καὶ παρκτ. σημασίαν. Ἐν Β 219. κ 134: ἐπενήνοθε λάχνη = ἐπήνθει. Ἐν θ 365 οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας ἐξ ἐκείνων, ὁποῖα ἐπιλάμπουσιν (ἐπανθοῦσιν) ἐπὶ τῶν αἰωνίων θεῶν (= Ὕμν. Ἀφροδ. 62). Ὁμοίως Ὕμν. Δήμ. 280 ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους (ξανθὴ δὲ κόμη Ruhnken) κατήρχοντο, κατέπιπτον κατὰ τοὺς ὤμους. Ὅθεν: πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους Ἡσι. Ἀσπ. 269 κατέπιπτε κατὰ τοὺς ὤμους. (πρβ. Ἀπ. Ῥ. 1, 664 ἡμετέρη — τοίη παρενήνοθε μῆτις «παρελήλυθε» Σχ. καὶ 4, 276 πουλὺς δ' ἐπενήνοθεν αἰών = ἐπελήλυθεν. πρβ. ἦνθον = ἦλθον). Ὁ Buttmann ὑπολαμβάνει ὡς ῥίζαν τοῦ ἐνήνοθε τὸ ΕΝΕΘ διάφορον τῆς ῥ. τοῦ ἀνήνοθεν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀνήνοθεν τὸ ἀν- δύναται ἴσως νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἡ πρόθ. ἀνά, ὅπερ ἁρμόζει εἰς τὸ νόημα· πρβ. ἀνακηκίω, ἀνέδραμεν κττ. (ταῦτα κατὰ τὸν Blass ἐν Γραμματ. Kühner II § 202 σ. 29).

ἀνήρ ὁ (Ἀττ. ἁνήρ = ὁ ἀνήρ, Ἰων. ὡνήρ), ἀνδρός (ἐπ ἀνδρός, σπανιώτ. ἀνέρος, Ἀττ. τἀνδρὸς = τοῦ ἀνδρός), ἀνδρί (ἐπ. ἀνδρί καὶ σπανιώτ. ἀνέρι, τἀνδρί = τῷ ἀνδρί), ἄνδρα (ἐπ. ἄνδρα καὶ σπανιώτ. ἀνέρα), ἄνερ (ἐπ. ἄνερ Ω 725). Δυϊκ. ἄνδρε (ἐπ. ἄνδρε καὶ ἀνέρε), ἀνδροῖν. Πλ. ἄνδρες (ἐπ. ἄνδρες καὶ ἀνέρες, Ἀττ. ἅνδρες = (Ἰων. ὥνδρες = οἱ ἄνδρες), ἀνδρῶν (καὶ ἐπ.), ἀνδράσι(ν) (ἐπ. ἀνδράσι(ν) καὶ ἄνδρεσσι(ν)), ἄνδρας (ἐπ. ἄνδρας καὶ ἀνέρας). Παρ' ἐπ. τὸ α ἐν τῇ ἄρσει εἶνε συνήθως μακρόν, πάντοτε δὲ μακρὸν ἐν τοῖς τρισυλλάβοις τύποις ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρες κτλ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τοῖς λυρ. χωρίοις τῶν τραγικῶν. Ἐν δὲ τῷ τραγ. τριμέτρῳ τὸ α εἶνε βραχύ· εἰ δέ που τὸ ἀνήρ ἔχει τὸ α μακρόν, γρ. διὰ δασείας (ἁνήρ = ὁ ἀνήρ). — τί μὴν ξύσιλος; — τί γάρ; σῦφαρ ἀντ' ἀνδρός Ἀπ. Σώφρον. 55 (Kaib.)· ἴδε ξύσιλος.

ἀνηφαίστῳ πυρί Εὐρ. Ὀρ. 621 «τῷ ὕλην μὴ ἔχοντι» Σχ. κυρ. τῷ πυρί, ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν Ἥφαιστος, τῷ μὴ προερχομένῳ ἐξ ὕλης· ὅθεν τῷ πυρὶ τῆς ἔριδος καὶ τοῦ ὀλέθρου.

ἀνήφθω ἴδ. ἀνάπτω.

ἀνθαλίσκομαι (ἴδ. ἁλίσκομαι), ἁλίσκομαι καὶ ἐγώ. οὐτὰν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἂν (Auratus: αὖ ἢ ἂν θάνοιεν ἂν) Αἰσχ. Ἀγ. 352 δὲν εἶνε βεβαίως δυνατόν, ἀφ' οὗ ἐνίκησαν, νὰ νικηθῶσι πάλιν.

ἀνθάπτομαι ἰσχυρῶς ἅπτομαι, ἀντιλαμβάνομαι. σπαραγμὸς πλευμόνων ἀνθήψατο Σοφ. Τρ. 778 (ἴδ. διώδυνος)· πρβ. τὴν παρ' Ἀρφ. Βατρ. 474 παρῳδίαν. ἀνθ. φρενῶν Εὐρ. Μήδ. 55 ἰσχυρῶς ἅπτεται, δάκνει.

ἀνθεμίζομαι γοεδνά Αἰσχ. Ἱκ. 75 «τῶν γόων τὸ ἄνθος ἀποδρέπομαι» Σχ. λαμβάνω πεῖραν τῶν γόων: καταλαμβάνω τί θὰ εἰπῇ ὀλοφυρμός (ὅπερ πρότερον δὲν ἐγνώριζον).

ἀνθέμιον ἄνθος. ποικίλους τὰ νῶτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα, ἐστιγμένους ἀνθέμια Ξεν. Ἀν. 5, 4, 32 ἐστιγμένους (ὁρίζει τὸ ποικίλους) στίγματα (φέροντας στίγματα) ἐξ ἀνθέων (ἄνθινα παριστάνοντα ἄνθη).

ἀνθεμουργός 2 τῆς ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι Αἰσχ. Πέρσ. 615 τὸ στάγμα τῆς τὰ ἄνθη (ἄνθεμα) ἐργαζομένης (τῆς ἐκ τῆς ἀνθέων ἀπεργαζομένης τὸ μέλι μελίσσης), δηλ. τὸ διαφανὲς μέλι.

ἀνθερεών - ῶνος ὁ: δεξιτερῇ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα Α 501 ἀφ' οὗ τὸν ἔπιασε μὲ τὸ δεξί της χέρι ἀπὸ τὸ πηγοῦνι.

ἀνθεσιπότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασιν ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη Ἀντιφάν. Ἀπ. 209 (Ἀθήν. 643 D) (οἱ νῦν) ποιοῦσιν ἀνθεσιπ. (= περὶ τὰ ἄνθη πετόμενα δίκην μελισσῶν) ἄθλια δι' ἀθλίων ὀνομάτων (μέλη) ἐμπλέκοντες ἀλλ. μέλη.

ἀνθέω παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ γενείου, εἶτα δὲ παρ' Ἡσ. καὶ τοῖς ἐφεξῆς ποιηταῖς ἐπὶ ἀνθέων καὶ φυτῶν. Μτφ. καὶ ἄλλως. χρυσοστεφάνου οἱ ἥβας καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἤθελον Πίνδ. Π. 9, 109 ἤθελον νὰ τῆς ἀποδρέψωσι τὸν ἀνθηρὸν (ἀνθισμένον) καρπὸν τῆς χρ. νεότητός της. πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ Πλ. Πολ. 475 Α πάσας τὰς ἐκφράσεις ἐξαντλεῖτε, ὥστε κανένα νὰ μὴ θεωρῆτε ἀπόβλητον ἐκ τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ κάλλους. τὰ σὰ λήγει ὥρας, σὺ δ' ἄρχῃ ἀνθεῖν Ἀλκιβ. 1, 131 Ε τὰ σὰ μαραίνονται, σὺ δὲ ἀρχίζεις ν' ἀκμάζῃς (τώρα). τὰ κράτιστά ποτε ἤνθησαν Θουκ. 1, 19 (ἴδ. κράτιστος). (ἡ νόσος) ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν Σοφ. Τρ. 1089 (ἴδ. ἐξορμάω). μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ Αἰσχ. Χο. 1007 τῷ ἀναμένοντι (τὸ πάθος, τὴν τιμωρίαν) καὶ τὸ πάθος ἀκμάζει: καθ' ὅσον ἀναμένει τις τὴν ἐκδίκησιν, κατα τοσοῦτον αὕτη γίνε-

ται καὶ σφοδροτέρα. ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν Πίνδ. Ὀ. 10, 10 ἐκ θεοῦ προέρχεται τὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος διαπρέπει κατὰ τὰς σοφὰς φρένας. ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς Π. 1, 68 ὧν ἤκμασεν ἡ ἐπὶ τῷ δόρατι (ἡ πολεμικὴ) δόξα. ἕσποιτο μοῖρα - ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν Πίνδ. Π. 10, 18 ἴδ. ἕπομαι. πέλαγος ἀνθοῦν νεκροῖς Αἰσχ. Ἀγ. 864 ἐσπαρμένον μὲ νεκρούς. μετὰ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς [Λουκ.] Ἔρωτ. 3 κυρ. ἀναστρέφεσαι μετὰ παίδων ἀνθούντων τὴν καλὴν ἄνθησιν τ. ἔ. εὑρισκομένων εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς καλλονῆς των (ἴδ. καλός). τὰ τοιαῦτα σφόδρα γ' ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσι Δημ. 2, 10 τὰ τ. πολὺ μάλιστα ἀκμάζουν στηριζόμενα εἰς τὰς ἐλπίδας, ἃς παρέχουσι.

ἀνθηρὸν μένος ἀποστάζει Σοφ. Ἀντ. 960 ἴδ. ἀποστάζω.

ἀνθίζω: οὐ μὴ γήρᾳ καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον Σοφ. Ἠλ. 43 ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν καιρόν, ποῦ ἐπέρασε, δὲν θά σε ἀναγνωρίσωσιν οὐδὲ θά σε ὑποπτεύσωσι τόσον πολιότριχα (ποῦ εἶσαι τόσον ἀσπρισμένος). Ἄλλοι: τόσον ἀνθηρόν, ἀκμαῖον γενόμενον διὰ τῆς μεταμορφώσεώς σου. Ἄλλοι ἐνν. γήρᾳ ἠνθισμένον = τῷ τοῦ γήρως ἄνθει ἐστεφανωμένον ἢ ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον· διότι ἄνθη εἶνε αἱ πολιαί· πρβ. Ἠρίνν. Ἀπ. 2 παυρολόγοι πολιαί, ταὶ γήραος ἄνθεα (ὁ ἴδε) θνατοῖς.— κρέα κάλλιστ' ὄπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα Ἐπικράτ. Ἀπ. 6 (Ἀθήν. 655 F) «κοκκινισμένα 'ς τὴ φωτιά» (κυρ. εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρός). ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν μαρμαίρων, εὖτ' ἐς κόλπους κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ Εὐρ. Ἴων. 890. Ἐνταῦθα ὁ μὲν Musgrave ἔγρ. ἀνθισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀνθίζειν (ὥστε να εἶνε σύστ. αἰτιατ. εἰς τὸ μαρμαίρων), ἣν διόρθωσιν ἐδέχθη ὁ Weckl., ὁ δὲ Paley ἀνθίζοντα χρυσαυγῆ. Ἑρμηνεύω ὧδε. ἦλθες πρὸς ἐμὲ ἀπολάμπων τὴν κόμην ἐκ χρυσοῦ (ἐκ χρυσῶν περονῶν; πρβ. Θουκ. 1, 6), ὅτε δρέπουσα ἔβαλλον εἰς τοὺς κόλπους μου κρ. φύλλα χρυσανταυγῆ (χρυσῆν ἀνταύγειαν ἔχοντα) διὰ τὰ φορέματά μου, διὰ να τὰ στολίζω (= ἵνα ἀνθίζω αὐτά). Τὸ ἀπαρφ. λοιπὸν ἀνθίζειν προσετέθη εἰς διασάφησιν τοῦ φάρεσιν. Πρβ. ἀποφαίνειν ἐν Εὐρ. Ἴων. 101.

ἀνθίστημι: δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται Αἰσχ. Περσ. 705 κυρ. φόβος παλαιὸς ἐπιπροσθῶν εἰς τὰς φρένας σου ταράττει αὐτάς· ἡ γεν. φρενῶν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀνθίσταται (ἴδ. ἀντέχω). τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινὸν ἀντιστάντα τε Ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Σοφ. Ἀντ. 1096. Τὸ νόημα εἶνε: καὶ νὰ ὑποχωρήσω εἶνε δεινόν, καὶ (πάλιν) ἀντισταθεὶς νὰ πλήξω τὴν ψυχήν μου διὰ συμφορᾶς (τ. ἔ. δι' ἀντιστάσεως νὰ ἐπιφέρω συμφορὰν εἰς ἐμαυτόν) εἶνε ἔτι δεινότερον. Κατὰ ταῦτα φαίνεταί μοι λίαν πιθανὴ ἡ διόρθ. τοῦ Seyffert: θυμὸν ἐν δεινοῦ πέρα (πρβ. Δημ. 45, 73. καὶ διὰ τὸ ἐν Σοφ. Αἴ. 1340. Ο. Τ. 1380 κ. λλ.). ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος Θουκ. 5, 4 ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα (ὁ σκοπός του) εὗρεν ἀντίστασιν: δεν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ.

ἀνθόκροκος 2 (ἄνθος κρόκη) ὁ ἐξ ἀνθίνων (τ. ἔ. βεβαμμένων) κροκῶν (ὑφαδίων) συνεστώς. ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' (= κεντοῦσα) ἀνθοκρόκοισι πήναις Εὐρ. Ἑκ. 471 «ἐν ποικίλαις μετάξαις κροκοβαφέσι» Σχ. κακῶς. Κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. ἀνθόκροκοι πῆναι εἶνε μίτοι συνεστῶτες ἐξ ὑφαδίων βεβαμμένων, δι' ὧν ἀπεικόνιζον ἐν τῷ πέπλῳ αἱ παρθένοι κεντοῦσαι τὰς καλλιδίφρους πώλους.

ἀνθόνομος 2 παθ. ἀνθονόμους ἐπωπάς Αἰσχ. Ἱκ. 548 τὰς πλήρεις ἀνθέων ὑπὸ τῆς Ἰοῦς νεμομένων σκοπιάς· ἴδ. ἐπωπή.

ἄνθος τό, ἄνθεος-ους, ἀνθέων. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἀνθῶν (Φερεκράτ. Ἀπ. 46 καὶ μτγν.). ἄνθος ἥβης Ν 484 ἡ ἀκμὴ τῆς ἥβ., τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας. χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος Αἰσχ. Πρ. 23 θ' ἀλλάξῃς τὸ χρῶμά σου (τὴν ἀνθηρότητα τοῦ χρώματός σου). κουρήϊον ἄνθος ἔχουσαι Ὕμν. Δήμ. 108 εὑρισκόμεναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεανικῆς (παρθενικῆς) ἡλικίας των. χρόας κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ θεοῦ σημαίνει Πλ. Συμπ. 196 Α κάλλος χρώματος σημαίνει ἡ μεταξὺ τῶν ἀνθέων διατριβὴ τοῦ θεοῦ (Ἔρωτος). ὧν ἁρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος Σοφ. Τρ. 549 ἴδ. ὑπεκτρέπω. ὅ τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπωλώλει Θουκ. 4, 133 εἶχον ἀπολεσθῆ οἱ ἐκλεκτότατοι (ἀκμαιότατοι) αὐτῶν ἄνδρες. ἀποκείρεται σὸν ἄνθος πόλεος, ὁ Διὸς ἔκγονος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 875 ἀποκείρει τὴν κόμην του (δηλ. τὰ τέκνα του) τὸ ἄνθος τῆς πόλεώς σου, ὁ υἱὸς τοῦ Διός. Ὁ Ἡρακλῆς παραβάλλεται πρὸς ἄνθος, οὗ ἡ κόμη ἀποκείρεται. πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος Αἰσχ. Ἀγ. 945 (ἴδ. ἐξαίρετος). παιδείης πολυηράτου ἄνθος ὠκύτερον σταδίου Θεογν. 1305 τὸ ἄνθος (ἡ ἀκμὴ) τῆς παιδικῆς (νεανικῆς) ἡλικίας εἶνε ταχύτερον (παρέρχεται ταχύτερον) τοῦ ἐν τῷ σταδίῳ δρόμου. Ἱέρων, σὺ δ' ὄλβου κάλλιστ' ἐπεδείξαο θνατοῖς ἄνθεα Βακχυλίδ. 3, 93 ἐνν. τοὺς λαμπροτάτους ἵππους καὶ τὰ πολυτελέστατα ἅρματα, δι' ὧν ἤρατο ὁ Ἱέρων καλλίστας νίκας. πόθεν ποτ' ἄλυπον ὧδε ηὗρον ἄνθος ἀνίας; Ἀπ. Σοφ. 174 «ἄλυπον ἄνθος ἀνίας· εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο» Α. Β. 385. Ἐνν. ἴσως τὸν οἶνον, ὃν ὀνομάζει ἄνθος ἀφαιροῦν τὴν λύπην τῆς ἀνίας. (Πρβ. ἄνθος οἴνου ἀφρόν τινα ἐπιπολάζοντα ἐν Γεωπον. 7, 15, 6). Ὁ Nauck γρ. ἄκος ἀντὶ τοῦ ἄνθος. Ἄλλοι ἄλλως. ἀκήλητον μανίας ἄνθος (= ἀκμήν) Σοφ. Τρ. 1000 ἴδ. καταδέρκομαι. (εὐνομίη) αὑαίνει ἄτης ἄνθεα φυόμενα Σόλων. Ἐλεγ. 4, 36 ξηραίνει

τὸν ἀναπτυσσόμενον καρπὸν τῆς ἄτης. — τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας Αἰσχ. Πρ. 7 «τὸν σὸν κόσμον» Σχ., ὃ γέρας εἶπεν ἐν στ. 38: «παρὰ τὸ Ὁμήρου· αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ» Σχ. Ἀντὶ τοῦ στίχου τούτου, ὃν καὶ τὰ Σχ. τοῦ Ὁμ. ἀναφέρουσιν, αἱ ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου (ι 212) παρέχουσιν: αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλὸξ ἐμαράνθη. — αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει (χρυσὸς) καθαρόν Θέογν. 452 ἔχει καθαρὰν καὶ λαμπρὰν ἐπιφάνειαν (στιλπνὸν χρῶμα). κηρύλος εἴην, ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται Ἀλκμᾶν. Ἀπ. 26 (12) εἴθε νὰ εἶμαι κηρ. ὁ ὁποῖος πετᾷ μαζὶ μὲ τὰς ἀλκ. ἐπάνω εἰς τὸν ἀφρὸν τοῦ κύματος. παυρολόγοι πολιαί, ταὶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς Ἠρίνν. Ἀπ. 2 τὰ ἄσπρα μαλλιά, τὰ ἄνθη τοῦ γήρατος, ἔχουν ὀλίγα λόγια (ἴδ. παυρολόγος). — προσώπου ἄνθη Ἱπποκράτ. Τόμ. 5 σελ. 678 L. ἐξανθήματα. — || «ἄνθος, τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου» Ἀ. Β. 404. ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ Νικ. Θηρ. 257 ἐξομοιώνεται μὲ χάλκανθον (χαλκάνθην). «Ἄνθεος δέ ἐστι χαλκοῦ τι γένος γινόμενον, ἐν οἷς ὁ χαλκὸς χωνευόμενος καθίεται, πελιδνόν τε καὶ μᾶλλον ἔχον ἔγκιρρον τὴν πελιδνότητα... ἔστι δὲ κάλχη (χάλκη) ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν» Σχ.

ἀνθρακιά ἡ, Ἰων. — ιή, Ι 213. ὅτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει Ἀρφ. Ἱππ. 780 «ὅτι τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπολαύει» Σχ. διότι κάθηται κοντὰ εἰς τὴν φωτιά σου καὶ ζεσταίνεται.

ἀνθρώπειος 3 (2 παρὰ Λουκ. Ὄν. 46). πέφυκε γὰρ τὸ ἀνθρώπειον — ἄρχειν μὲν τοῦ εἴκοντος, φυλάσσεσθαι δὲ τὸ ἐπιόν Θουκ. 4, 61 εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ἄρχειν μὲν τῶν εἰκόντων (ἐνδιδόντων), φυλάττεσθαι δὲ τοὺς ἐπιόντας (τοὺς ἰσχυροτέρους).

ἀνθρωπίνως: ξυγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπίνως λήψονται Θουκ. 3, 40 ἴδ. συγγνώμη.

ἄνθρωπος ὁ, ὁ ἄνθρωπος κατὰ κρᾶσιν Ἀττ. ἅνθρωπος, Ἰων. (Δωρ.) ὥνθρωπος, κλητ. ὤνθρωπε, ὀν. πλ. ὥνθρωποι. οὐδὲν ἀνισώτερον νομίζω τῶν ἐν ἀνθρώποις εἶναι ἢ τοῦ ἴσου τόν τε κακὸν καὶ τὸν ἀγαθὸν ἀξιοῦσθαι Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 18 ἀπὸ ὅλα, ποῦ εἶνε εἰς τὸν κόσμον, τίποτε νομίζω ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἄνισον ἀπὸ τὸ νά —. οἵ γέ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώπων πράγματα παρέχουσι Πλ. Θεαίτ. 170 Ε κατὰ λέξ. παρέχουσί μοι ὅλας τὰς ἐνοχλήσεις, ὅσαι δύνανται νὰ προέλθωσιν ἐξ ἀνθρ. (ὅσας ἐνοχλήσεις δύναταί τις νὰ φαντασθῇ). αὐτὸν ἐμαστίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς Αἰσχίν. 1, 59 ἔφαγε ξύλο ὅσον ἐμποροῦν νὰ δώσουν ἄνθρωποι 'ς τὸν κόσμον. γραφὰς τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἐγράφετο Λυσ. 13, 73 ὅσας ἐμποροῦν ἄνθρωποι νὰ κάμωσι (νὰ κινήσωσι).

ἀνία ἡ, Ἰων. ἀνίη, λύπη. ταῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1031 τοῖς σοῖς κακοῖς, κατ' εὐφημισμόν.

ἀνιάω (ἀνία) λυπῶ, ἐνοχλῶ· ἀνιάσω (ιᾱ, Ἰων. ἀνιήσω), ἀνιάσομαι Ξεν. Ἀπ. 1, 1, 8. ἠνιάθην (ᾱ, Ἰων. ἠνιήθην). Τὸ ι μακρὸν παρ' Ὁμ. καὶ Τραγ., βραχὺ παρὰ κωμ. (πλὴν Ἀρφ. Ἱππ. 349), ὁτὲ μὲν βραχὺ ὁτὲ δὲ μακρὸν παρ' ἄλλοις. ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι Β 291 βεβαίως εἶνε καὶ κόπος (τ. ἔ. εἶνε δύσκολον, δυσάρεστον πρᾶγμα) νὰ βαρεθῇ κανεὶς (δηλ. τὰς ταλαιπωρίας) καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ μάλιστα κενός, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐφεξῆς ἀντιθέσεως στ. 297 κέ. (φαντάσου τοὺς ἐν Ἀμερικῇ μετανάστας). Ἄλλοι ἄλλως. πάντα δὲ σκοπῶν εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν Σοφ. Φιλ. 283 πάντα διερευνῶν εὕρισκον, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχε πλὴν μόνον λῦπαι.

ἀνιδεῖν: τὸ δὲ καλῶς κτάμενον, ὦ μέγα ναίων στόμιον («ὦ Ἅιδη» Σχ.), εὖ δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρός, καί νιν ἐλευθερίως λαμπρῶς ἰδεῖν φιλίοις ὄμμασιν (ἐκ προσέθ. Hermann) δνοφερᾶς καλύπτρας (πρβ. στ. 49. «τοῦ σκότους» Σχ.) |τ. ἔ. τὸ δὲ καλῶς σκοτωμένον αἷμα (τὸ προσφάτως χυθέν, τὸ τοῦ Αἰγίσθου) σὺ ὁ τὸ μέγα στόμιον (σπήλαιον) κατοικῶν (ὦ βασιλεῦ τοῦ Ἅιδου), εὐμενῶς δὸς νὰ ἴδῃ πάλιν ὁ οἶκος τοῦ ἀνδρὸς (Ἀγαμέμνονος), καὶ αὐτὸς (ὁ οἶκος), ὡς ἐμπρέπει ἐλευθέρῳ, λαμπρῶς νὰ ἴδῃ μὲ φιλίους ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς σκοτεινῆς καλύπτρας (πρβ. στ. 51 δνόφοι καλύπτουσι δόμους). Αἱ διορθώσεις πολλαὶ καὶ δυσκρίθμητοι. Σκοτεινῶς ὁμιλεῖ ὁ χορὸς ἐπίτηδες καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπου πρόκειται περὶ τοῦ φόνου τοῦ Αἰγίσθου, ὃν προεισήγαγε διὰ τοῦ προσφάτοις δίκαις (800) τ. ἔ. διὰ τῆς νῦν τελουμένης ἐκδικήσεως. Τὸ χυθὲν λοιπὸν τοῦτο αἷμα τοῦ Αἰγίσθου θὰ κάμῃ τὸν οἶκον ν' ἀναβλέψῃ ἐλευθερίως καὶ λαμπρῶς. Τοῦτο εἶνε τὸ καὶ ἐκ τῶν συμφραζομένων ἀπαιτούμενον νόημα.

ἀνίημι (ἴδ. ἵημι, ᾰνῑ- ἐπ., ᾰνῐ- Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. τὸ ῑ ἐν τῷ ἀνίει Ο 24, θ 359 καὶ ἐν τῷ ἀνιέμενος Χ 80). ἀναπέμπω (ἵημι ἄνω). δ 568. Ἀϊδωνεὺς ἀναπομπὸς ἀνείης Δαριαῖον Αἰσχ. Πέρσ. 652 (σὺ) Ἀϊδωνεῦ ἀναπομπὸς (γενόμενος) ἀναγάγοις Δαρεῖον. ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά Ἀρφ. Βάτ. 1458 ἀπὸ ἐδῶ (ἐκ τοῦ Ἅδου) ἀνάπεμπε τὰ ἀγαθὰ (πρὸς τοὺς Ἀθηναίους). Παθ. σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν ῥίζωμ' ἀνεῖται Αἰσχ. Ἑπτ. 399 ἡ ῥίζα τοῦ γένους αὐτοῦ ἔχει ἀναβλαστήσῃ ἀπὸ τῶν σπ. ἀνδρῶν. Περὶ τῆς γῆς· μὴ παραλείποντα μηδὲν ὧν ἡ γῆ ἀνίησιν Ξεν. Κυν. 6, 25 = ὧν ἡ γῆ ἀναπέμπει, ἀναδίδωσιν, ἀναβλαστάνει· ὅθεν καὶ ἀνησιδώρα (= δῶρα ἀνιεῖσα) ἡ γῆ. καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς (Vauvilliers: γῆν) ἀνιέναι τινά Σοφ. Ο. Τ. 264 εἰς τοὺς μὴ δρῶντας ταῦτα εὔχομαι ὅπως οἱ θεοὶ μήτε καρ-

πόν τινα γῆς ἀναδίδωσιν (ἀναπέμπωσι)· πρβ. Ὕμν. Δήμ. 332: οὐ μὲν γάρ ποτ' ἔφασκε-γαίης καρπὸν ἀνήσειν. Ἐξ ὧν φαίνεται, ὅτι τὸ ἀνιέναι τοῦ Σοφ. προέρχεται ἐκ τοῦ ἀνίημι, ὄχι ἐκ τοῦ ἄνειμι. ἀνῆκε (ἀνέπεμψεν, ἀνέδωκεν, ἐγέννησε) γαῖα δρακονθόμιλον (ὃ ἴδε) δυσμενῆ ξυνοικίαν Αἰσχ. Ἱκ. 272.— ὦ γάμοι γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε (=ἀνεδώκατε) ταὐτὸν (ἐνν. ἡμῖν τ. ἔ. τῷ σπέρματι ἡμῶν· τοὐμὸν Nauck) σπέρμα Σοφ. Ο. Τ. 1403 διπλοῖ εἶνε οἱ γάμοι οὗτοι: ὁ τῆς Ἰοκάστης μετὰ τοῦ Λαΐου, ὅστις παρήγαγε τὸν Οἰδίποδα (= ἡμᾶς), καὶ ὁ τῆς Ἰοκάστης πάλιν μετὰ τοῦ Οἰδίποδος, ὅστις παρήγαγε τέκνα τοῦ αὐτοῦ γένους, ὅθεν ταὐτὸν σπέρμα. ἀνήσεις κροκύδα μαστιγουμένη (Schneider: —νην) Ἀρφ. Ἀπ. 651 (Πολυδ. 7, 64) ἴδ. κροκύς.— πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων Εὐρ. Ὀρ. 277 ἀφ' οὗ ἀναπνεύσω βιαίως. λωτὸς ἐν πλευροῖσιν (νάβλας) ἄψυχος παγεὶς ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν Ἀπ. Σωπάτρου 10 (Kaib. Ἀθήν. 175 C) αὐλὸς (λωτὸς) ἐν πλευροῖς νάβλας ἐναρμοσθείς, καίτοι μὴ ἐμφυσώμενος (=ἄψυχος), ἀνέδιδε (παρῆγεν) ἦχον (ἔμψυχον). (ὕλη) πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ πυρὸς) ἀνῆκε Θουκ. 2,77 ἀνέδωκε. Πρβ. «ἀνεῖναι κῦβον ἀντὶ τοῦ ἀναρρῖψαι κῦβον» Ἀ. Β. 396. ‖ πέμπω ὀπίσω. εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς σ 265 ἐὰν θὰ ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψω. ‖ ἀφίνω ν' ἀνέρχηται. οἱ δὲ ἀπὸ Φυλῆς ἔτι μὲν ἐπεχείρησαν μὴ ἀνιέναι αὐτούς Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 11 οἱ δ' ἐκ τῆς Φ. ἐπί τινα μὲν χρόνον ἐπεχείρησαν νὰ μὴ ἀφίνωσιν αὐτοὺς ν' ἀνέρχωνται. οὐκ ἀνίεσαν εἰς τὸ πεδίον αὐτοὺς 7, 2, 12 δὲν τοὺς ἄφινον νὰ ἔρχωνται εἰς τὸ πεδίον. ‖ ἀφίνω, καταλείπω, χαλαρώνω· ὕπνος ἀνῆκεν ἐμέ Β 71 μὲ ἀφῆκεν ὁ ὕπνος. ὥς μιν οἶνος ἀνῆκε Ἡρ. 1, 213 καθὼς (εὐθὺς ὡς) ὁ οἶνος ἀφῆκεν αὐτόν, δηλ. ἀπέλυεν αὐτὸν τῆς μεθυστικῆς ἐνεργείας του: εὐθὺς ὡς ἀνένηψεν ἐκ τῆς μέθης. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει — ὀδύνη Ο 24 δὲν ἄφινε τὴν ψυχήν μου ἡ ὀδύνη (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος). Πρβ. πύλας ἄνεσαν Ψ 537 ἄνοιξαν τὰς πύλας, κυρ. ἔλυσαν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ συνέχοντος αὐτὰς ἱμάντος. κλῇδες ἀνῆκαν θύρετρα Εὐρ. Βάκχ. 448 ἀφῆκαν ν' ἀνοιχθῶσι τὰ θύρ. μόνα των. Ἄλλως· φυλακὰς ἀνῆκα τοῖς παρεστῶσι κακοῖς Εὐρ. Ἱκ. 1042 ἐχαλάρωσα τὴν φύλαξιν ὡς ἐκ τῶν παρ. κακῶν. στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς Φοιν. 1503 χαλαρώσασα («ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη» Σχ.) τὸ κροκοβαφὲς πολυτελὲς (= τρυφῆς: τρυφερὸν) περικάλυμμα. ἣν δ' ἀνῇ πνοάς Εὐρ. Ὀρ. 700 ἂν χαλαρώσῃ τὸ φύσημα τῆς ὀργῆς: ἂν καταπέσῃ ἡ ὀργή του.— δεξιὸν ἀνεὶς σειραῖον ἵππον Σοφ. Ἠλ. 721 χαλαρώσας τὸν—ἵππον. μὴ πόδα κάμητε βαρύ τε κῶλον, ὥστε πρὸς πετραῖον λέπας ζυγηφόρον πῶλον ἀνέντες Εὐρ. Ἡρ. Μ. 121 μὴ προώρως καταπονήσητε τοὺς πόδας καὶ τὰ βεβαρυμμένα μέλη σας ἀφήσαντες αὐτὰ νὰ τρέχουν, καθὼς ὅταν ἀπολύσητε πρὸς πετραῖον βουνὸν ἵππον ζυγοφ. Περὶ τοῦ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 32 παρήγγειλε τοὺς ἱππέας ἐλᾶν εἰς αὐτοὺς ἀνέντας (δηλ. τοὺς ἵππους τ. ἔ. ἀφ' οὗ χαλαρώσωσι τὰς ἡνίας: ἀπὸ ῥυτῆρος) ἰδ. ἐνίημι, διότι ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐνέντας.— Ἄλλως· ταύτην οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργῳ ἀλλ' ἀνίεις Ε 880 ἀλλὰ τὴν ἀφίνεις νὰ κάμνῃ ὅ τι θέλει. γυνή, ἢν μὲν αὐτὴν ἀεὶ κολάζῃς, ἐστὶ — κράτιστον, ἐὰν δ' ἀνῇς, ὑβριστόν ἐστι χρῆμα κἀκόλαστον Πλ. κωμ. Ἀπ. 98 ἐὰν τὴν ἀφίνῃς ἐλευθέραν (νὰ κάμνῃ ὅ τι θέλει), κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κολάζειν. Ὁμοίως ἀλλὰ πληρέστερον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: ἀνεῖναι αὐτοὺς ὅ τι βούλονται ποιεῖν Πλ. Λάχ. 179 Α. εἰ ἀνήσομεν ἄνδρα τὸν φανερῶς τῇ ὀλιγαρχίᾳ λυμαινόμενον Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 51 ἐὰν θ' ἀφήσωμεν ἀτιμώρητον (θ' ἀθῳώσωμεν) ἄνδρα κτλ. Μετὰ γεν. δεσμῶν ἀνίει γ 359 ἔλυεν αὐτοὺς τῶν δ. Πληρέστερον: κόρην ἐκ κατώρυχος στέγης ἄνες Σοφ. Ἀντ. 1101 ἄφες αὐτὴν ἐλευθέραν, ἀπόλυσον.— Παθ. ὁ νόμος ἀνεῖται Εὐρ. Ὀρ. 941 ἔχει χαλαρωθῆ τ. ἔ. τὸ ὑπ' ἐμοῦ καθιερωμένον προηγούμενον κατεστράφη. ‖ ἀπολύω τινὰ κατά τινος, παρορμῶ, ἐρεθίζω. οὐδέ κε Τηλέμαχον — ὧδ' ἀνιείης β 185 ἤθελες ἐξερεθίζῃ (ὡς κύνα)· «κυνηγετικὴ ἡ λέξις, ὅτε τις κύνα τοῦ δεσμοῦ ἀνεὶς ἀφήσῃ κατὰ θηρός» Σχ. (πρβ. μὴ ἀνιέναι εὐθὺς δηλ. τὰς σκύλακας Ξεν. Κυν 7, 7 νὰ μὴν ἀφίνῃ αὐτὰς νὰ τρέχουν κατεπάνω, ἐναντίον τοῦ λαγοῦ). ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες Ε 761 ἀφ' οὗ ἐξαπέλυσαν τοῦτον τὸν ἄφρ. σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεά Ε 405 ἐναντίον σοῦ ἐξαπέλυσε τοῦτον ἡ θ. συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύας ἀνῆκε Λητοῦς παῖς Σοφ. Ἀπ. 369 ἐξαπέλυσε μέγιστον σῦν ἐναντίον τῶν ἀγρῶν τοῦ Οἰν. Μετ' ἀπαρφ. Τυδέος υἱὸν μαργαίνειν ἀνέηκεν Ε 882 «ἀνέπεισεν» Ἡσύχ. θ 73. τοῖσιν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν Ρ 705 παρώτρυνεν εἰς βοήθειαν αὐτῶν (= τοῖσιν) τὸν Θρ. Μοῦσ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι θ 73 παρώρμησε τὸν ἀ. νὰ ψάλλῃ.— Μέσ. κόλπον ἀνιεμένη Χ 80 ἀνοίγουσα τὸν κόλπον της. αἶγας ἀνιέμενοι β 300 ἀνοίγοντες, ξεκοιλιάζοντες αἶγας πρὸς χρῆσίν των ἀνεῖτο λαγόνας Εὐρ. Ἠλ. 826 ἤνοιξε τὰς λ. Παθ. ἅπας — κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας Ἀρφ. Νεφ. 955 «νῦν πρόκειται ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς σοφίας κινδυνεῦσαι» Σχ. Μᾶλλον ὧδε: ἅπας ὁ περὶ σοφίας ἀγὼν εἶνε ἀνοικτὸς (ἐλεύθερος, δηλ. ἑκάτερος δύναται νὰ ὁμιλήσῃ ὅσα θέλει). ἀνειμένοι ἐς τὸ ἐλεύθερον Ἡρ. 7, 103 κυρ. ἀφειμένοι (χαλαρωμένοι, ξαπολυμένοι) διὰ νὰ εἶνε ἐλεύθεροι· ὅθ. ἀφειμένοι ἐλεύθεροι. ὁ δ' ἐς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον Εὐρ. Ἡρακλ. 3 ὁ ἔχων τὴν ψυχήν του ἀφωσιωμένην εἰς τὸ κέρδος: παραδεδομένος εἰς τὸ κ. Ἀλλ' ἴσως ταῦτα ἀνήκουσι κατωτ. μᾶλλον.

ἐν τῷ ἀνειμένῳ τῆς γνώμης Θουκ. 5, 9 ἐν ᾧ τὸ φρόνημα αὐτῶν εἶνε χαλαρόν. || ἀφίνω τι ἐλεύθερον (νὰ γίνηται οὕτως ἢ ἄλλως)· μετ' ἀπαρφ. ἀνιεῖσι τὰς τρίχας αὔξεσθαι Ἡρ. 2, 36 καὶ 4, 175 καὶ ἄνευ ἀπαρφ. Πλούτ. Λυσ. 1, ὡς καὶ ἡμεῖς σήμερον: «ἀφίνω τὰ μαλλιά μου, τὸ γένειά μου» εἰς ἔνδειξιν πένθους ἢ ἄλλως. Ἐν Εὐρ. Φοιν. 322 ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι δακρυόεσσαν (—εσσα) ἱεῖσα πενθήρη κόμαν ἡ διόρθ. τοῦ Ἑρμάννου δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πένθει συμφωνεῖ μὲν πρὸς τὴν παραδεδομένην ὑπὸ τῶν χ/φων γραφήν, ἀλλ' ἡ ἐξήγησις: «ἀποβαλοῦσα αὐτὴν ἐπὶ τῷ πένθει» εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ κείρομαι· ἐκτός, ἂν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ὧδε: τὴν ἐμὴν λευκ. κόμην, ἣν ἀφῆκα (εἶχα ἀφήσῃ) νὰ μεγαλώσῃ, κείρω δακρ. ἐπὶ τῷ σῷ πένθει. Ὁ δὲ Δημ. Βερναρδ. διώρθ. κείρομαι, δακρυόεσσ' αἰεὶ σῷ πένθει, κόμαν τ. ἔ. τὴν ἐμὴν λευκ. κόμην κείρομαι, δακρ. ἀεὶ διὰ τὸ ἐπὶ σοὶ πένθος. — Καὶ μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρφ. ἀνεὶς αὐτῷ θηρᾶν Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 3. || ἀφίνω τόπον τινὰ ἀκαλλιέργητον (ἐλεύθερον)· τὴν Λήκυθον καθελὼν καὶ ἀνασκευάσας τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν Θουκ. 4, 116 κατεδαφίσας τὴν Λ. καὶ ἀπογυμνώσας (μετακομίσας, ἀναλαβὼν πάντα τὰ σκεύη) ἀφῆκεν ὅλον τὸν τόπον (ὃν κατεῖχεν ἡ Λ.) ὡς τέμενος τ. ἔ. καθιέρωσεν αὐτὴν ὡς ἱερόν. Ἰσοκρ. 14, 3. Συνήθως παθ. τῶν δὲ εἵνεκεν ἀνεῖται ἱερὰ εἰ λέγοιμι, καταβαίην ἂν τῷ λόγῳ ἐς τὰ θεῖα Ἡρ. 2, 65 ἐὰν ἤθελον λέγῃ ὧν ἕνεκα τὰ θηρία ἔχουν ἀφεθῇ ὡς ἱερὰ (προηγουμένως εἶπεν: ἱερὰ νενόμισται) κτλ. ἀνέονται (= ἀνεῖνται) ἐς τὸ μάχιμον Ἡρ. 2, 165 εἶνε ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ νὰ εἶνε μάχιμοι. Ὁμοίως· τοὺς ἐς πόλεμον ἀνειμένους 2, 167. νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι Σοφ. Αἴ. 1216 εἶνε καθωσιωμένος εἰς στ. μοῖραν (εἰς τὸν θάνατον). — ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας Σοφ. Ἀντ. 578 ἀπὸ τοῦδε ὀφείλουσιν αὗται νὰ εἶνε γυναῖκες (τ. ἔ. νὰ οἰκουρῶσιν, ὡς ποιοῦσιν αἱ σώφρονες) καὶ νὰ μὴ περιφέρωνται ἔξω ἐλεύθεραι, ἀπολελυμέναι (ὡς αἱ ἀκόλαστοι γυναῖκες). ἀνειμένον («προπετές») τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος Εὐρ. Ἀνδρ. 727. ἀνειμένη στρέφῃ Σοφ. Ἠλ. 516 ἐλευθέρα (ὄχι περιωρισμένη ἐν τῷ οἴκῳ, «ξαπολυτή») ἀναστρέφεσαι. πέπλοι ἀνειμένοι Ἀνδρ. 598 χαλαροί, ἀνοικτοὶ σχεδόν (πρβ. φαινομηρίδες), ἄνετοι. || χαλαρώνω (ἀντίθ. ἐπιτείνω ἢ ἐντείνω)· χἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν Ἀρφ. Σφ. 574 καὶ ἡμεῖς τότε τοῦ χαλαρώνομεν ὀλίγον τὸν τόνον τῆς ὀργῆς μας (πρβ. Ὄρν. 383. Βάτρ. 700). λαβὼν ἀνῆκέ με (τὴν Μουσικὴν) χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε Φερεκρ. Απ. 145, ὅπου ἀμφότερα εἶνε συνώνυμα. μήτε σύντονον (τ. ἔ. τὴν σύντονον Λυδιστὶ (ἁρμονίαν) Πολυδ. 4, 78) δίωκε μήτε τὰν ἀνειμέναν (χαλαρὰν) Ἰαστὶ μοῦσαν Πρατίν. Ἀπ. 5. || χαλαρώνω, παραμελῶ, καταπαύω· οὐδ' ἀνίεσαν φόνου μυδώσας σταγόνας Σοφ. Ο. Τ. 1277 καὶ δὲν ἔπαυον νὰ ἐκχέωσιν ὑγρὰς σταγόνας αἵματος, πρβ. Ο. Κ. 1608. ἄνες θάνατόν μοι Εὐρ. Ἀνδ. 532 ἄφες μοι τὸν θάν., χάρισέ μου τὴν ζωήν· ἄνες λόγον (χόλον Heimsoeth) Ἑλ. 442 μὴ ὁμίλει τόσον τραχέως: ὁμίλει ἡσυχώτερον. τὴν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας Θουκ. 3. 10 χαλαρώνοντας, παραμελοῦντας (ἴδ. ἐπάγω). ἀνέντες τὴν ἐπιτροπήν 5, 31 οὐκ ἐμμείναντες τῇ ἐπ., παραιτηθέντες τῆς ἐπ. εἰ μὴ τὴν ξυμμαχίαν ἀνήσουσι Βοιωτοῖς, μὴ ἐσιοῦσιν ἐς τὰς σπονδάς, ποιήσονται καὶ αὐτοὶ Ἀργείους ξυμμάχους 5, 46 ἂν δὲν παραιτήσωσι τὴν μετὰ τῶν Βοιωτῶν συμμ., καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν εἰσέρχονται (οἱ Βοιωτοὶ) εἰς τὰς σπονδάς, θὰ κάμωσι κτλ. Παθ. ὁρᾶν ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα Θουκ. 8, 63 πῶς νὰ μὴ παραμεληθῶσι. || Ἀπολ. καὶ ἀμεταβ. χαλαροῦμαι, καταπίπτω, ἐξασθενῶ. ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ Φιλ. 639 ἀφ' οὗ κοπάσῃ ὁ ἐκ τῆς πρ. πνέων ἄνεμος. ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου 764 ἕως ὅτου λάβῃ ὕφεσιν ὁ ἐκ τῆς νόσου πόνος (ἀλγηδὼν) οὗτος. ὅταν καιρὸν λάβωσιν ἑκάστου, οὐκ ἀνιᾶσιν (ἐνν. αὐτὸν) Θουκ. 6, 86 ὅταν εὕρωσι κατάλληλον εὐκαιρίαν ἑνὸς ἑκάστου (ἄλλοι ὡς οὐδ. πρός τινα οἱανδήποτε ἐπιχείρησιν), δὲν ἀφίνουσιν αὐτὸν ἥσυχον (= οὐκ ἄνεσιν διδόασιν). ἡ θήλεα... ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει Ἡρ. 3, 109 ἡ θήλεια ἀφ' οὗ κολλήσῃ (εἰς τὸν λαιμὸν τῆς ἀρσενικῆς) δὲν τὴν ἀφίνει, «δὲν ξεκολλᾷ». τὰς τιμὰς ἀνεικέναι ἤκουον Δημ. 56, 25 ὅτι αἱ τιμαὶ εἶχαν ξεπέσῃ. ἐκεῖνοι οὐδὲν ἀνίεσαν Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 46 οὐδόλως ἐχαλάρωναν τὸν πόλεμον, τὰς ἐχθροπραξίας. οὔποτε χιόνος ἀνεῖσαν (= διέλιπον, ἐπαύσαντο) βολαί Εὐρ. Βάκχ. 61. οὐκ ἀσφαλὲς ἐδόκει ἀνέντας κινδυνεύειν Θουκ. 1, 75 δὲν ἐφαίνετο ἀσφαλές, χαλαρώσαντες τὴν ἐπὶ τῶν συμμάχων ἀρχὴν νὰ κινδυνεύωμεν (καὶ μετὰ τοῦ ἀρχὴν 4, 76: εἰ ἀρχὴν — μὴ ἀνεῖμεν). Πρβ. 4, 123: καὶ ἅμα τῶν πρασσόντων σφίσιν ὀλίγων τε ὄντων καὶ ὡς τότε ἐμέλλησαν οὐκέτι ἀνέντων, ἀλλὰ παρὰ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ κατάδηλον κέ: καὶ συγχρόνως, διότι οἱ διενεργοῦντες παρ' αὐτοῖς (τὴν ἀπόστασιν) καὶ ὀλίγοι ἦσαν καί, ἀφ' οὗ ἅπαξ τότε συνέλαβον τὸν σκοπὸν τοῦτον, δὲν παρητήθησαν πλέον αὐτοῦ, ἀλλὰ δι' ἑαυτοὺς ἐφοβοῦντο τὴν ἀνακάλυψιν (μήπως ἀνακαλυφθῶσι) καὶ μὲ τὴν βίαν παρὰ τὴν θέλησίν των ἠνάγκασαν τὸ πλῆθος. Συντ. καὶ μετὰ μετχ. οὐκ ἀνίεμεν πέτρους βάλλοντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 318 = οὐκ ἐπαυόμεθα· καὶ μετ' ἀπαρφ. καί σε μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι, ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ Θουκ. 1, 129 ὥστε νὰ παραμελήσῃς («ῥαθυμήσαι») νὰ πράττῃς τι κτλ. Διάφορον εἶνε τὸ τοῦ Παρμενίδου Ἀπ. 8, 13 τοῦ εἵνεκεν

οὔτε γενέσθαι οὔτ' ὄλλυσθαι ἀνῆκε δίκη χαλάσασα πέδησιν, ἀλλ' ἔχει: τούτου ἕνεκα ἡ δικαιοσύνη οὔτε τὸ γενέσθαι οὔτε τὸ ὄλλυσθαι ἀφῆκεν ἐλεύθερα (χαλαρά), χαλαρώσασα αὐτὰ εἰς τοὺς δεσμούς των, ἀλλὰ κρατεῖ (χωριστὰ) ἐν ἕκαστον (ὥστε νὰ μὴ συμμεταβάλλωνται). Καὶ μετὰ γεν. σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας Εὐρ. Μήδ. 457 = οὐκ ἐπαύου τοῦ μωραίνειν. ἀνεῖσαν τῆς φιλονεικίας Θουκ. 5, 32 ἐχαλάρωσαν τὴν προθυμίαν των.

ἀνιμάω (ῐ) ἀνασύρω. Μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἀνίμων παρὰ τοῖς δοκίμοις (Ξεν.), τὰ δ' ἄλλα μτγν. «ἀνιμᾶν Ἀττικοί, ἀνέλκειν Ἕλληνες» Μοῖρ. σ. 71. Μέσ. φιάλην αἰτήσας — ἀνιμᾶται (= ἀνιμᾷ) μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠόν Λουκ. Ἀλέξ. 14. — Ἀμτβ. τὸν ῥυταγωγέα χρὴ — εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν καὶ οὕτω χαλαρόν, ὡς μήτ' ἂν ἀνιμῶν τῶν τριχῶν παρὰ τὰ ὦτα λαβόμενος μέλλῃ ἀναβήσεσθαι μήτ' ἂν ἀπὸ δόρατος ἀναπηδᾷ, σπᾶν τὸν ἵππον Ξεν. Ἱππικ. 7, 1 ὥστε νὰ μὴ ἕλκῃ τὸν ἵππον μήτε ὅταν μέλλῃ ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐν ᾧ συλλαβὼν τὰς παρὰ τὰ ὦτα τρίχας ἀνασύρει ἑαυτόν, μήτε ὅταν στηριζόμενος εἰς τὸ δόρυ ἀναπηδᾷ.

ἀνιππεύω ἐν Εὐρ. Ἴωνι 41 : ἀνιππεύοντος ἡλίου, ὅπερ ὀρθῶς μετέγραψεν ὁ Μουσγράβιος εἰς τὸ ἅμ' ἱππεύοντος (ὃ ἴδε).

ἀνισόω ἐξισώνω. ἀνισώσῃ γρ. καὶ ἐν Ἀρφ. Σφ. 565 ἀντὶ τοῦ ἂν ἰσώσῃ (ἴδ. ἄνειμι).

ἀνίστημι (ἴδ. ἵστημι). σὺ δὲ δεῦρ' ἡ κιθαρῳδὸς («ἡ ἀλετρίς» Σχ.) ἔξιθι, πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν Ἀρφ. Ἐκκλ. 740 ἡ ὁποία πολλάκις μὲ ἐξύπνισες, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλ. ἀναστήτω ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον Θουκ. 1, 87 = ἀναστήτω καὶ ἴτω εἰς ἐκ. τὸ χ. πρὶν ἐς τὴν Ῥόδον αὐτοὺς ἀναστῆναι Θουκ. 8, 45 = ἀναστῆναι καὶ εἰς τὴν Ῥ. πλεῦσαι. ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι Πλ. Φαίδων. 116 A = ἀνίστατο καὶ ᾔει εἰς οἴκ. ἀνίστασθαί σε χρὴ ἐς Ἄργος Εὐρ. Ἡρακλ. 59 = ἀνίστ. καὶ ἰέναι ἐς Ἄρ. κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος («ὅσιον εἶναι τὸ λαμβάνειν τι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ» Σχ.). ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι Ἀρφ. Πλ. 682 σηκώνομαι διὰ (νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω) τὴν χύτραν. || θεῶν ἀνέστησεν μόνος τιμὰς πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 852 μόνος ἀνεστήλωσεν ὀρθὰς τὰς τιμὰς τῶν θεῶν, αἱ ὁποῖαι κατέπιπτον (κατεβάλλοντο) ὑπὸ ἀνδρῶν ἀσεβῶν. πᾶς ἀνίστησιν πόδα, ὡς πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ αὐτ. 79 ἕκαστος σηκώνεται ἐπάνω, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπέσουν εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρός των. Μετ' ἀπαρφ. ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος Σοφ. Ο. Κ. 1268 ἀπὸ ὅπου (δηλ. ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ ὁποίου θεοῦ) μὲ ἐσήκωσεν ὁ κύριος τῆς γῆς ταύτης, ἵνα ἔλθω ἐδῶ. — ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀίδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις Σοφ. Ἠλ. 138 ἀλλ' οὐδόλως βεβαίως θ' ἀναστήσῃς ἐκ τῆς παγκοίνου λίμνης τοῦ Ἅιδου τὸν πατέρα σου. ὅς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα Φιλ. 666 «ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν ὄντα αὐτῶν ἐλάσσονα» Σχ. || θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα Σοφ. Ο. Τ. 1201 ὡς προπύργιον ἐναντίον τῶν θανάτων ἀνέστη (ἠγέρθη) ὑπὲρ τῆς ἐμῆς χώρας. πρβ. φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα διδύμων ποταμῶν Εὐρ. Φοίν. 831 ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς φόρμιγγος (τοῦ Ἀμφίονος) καὶ τῆς λύρας αὐτοῦ ὑψώθησαν τὰ τείχη τῶν Θηβῶν καὶ ὁ πύργος (ἡ πόλις) τῶν δύο ποταμῶν. Ἀγκαῖον δὲ πάλη (ἐνίκησα), ὅς μοι ἀνέστη Ψ 635 ὅστις ἐσηκώθη (ἵνα παλαίσῃ ὡς ἀντίπαλος) ἐναντίον μου· || ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν Θουκ. 1, 12 ἐκ τῆς Ἄ. ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Θεσσ. οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ αὐτ. βραχυλογία = οἱ ἐν ταῖς νήσοις κακ. ἀνέστ. ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ν. μόλις ἐν πολλῷ χρόνῳ ἡσυχάσασα ἡ Ἑλλὰς βεβαίως καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη ἀποικίας ἐξέπεμψε αὐτ. μόλις μετὰ πολὺν χρόνον ἡ Ἑλ., ἀφ' οὗ ἡσύχασε σταθερῶς καὶ δὲν ὑφίστατο πλέον βιαίας μεταναστάσεις, ἐξέπεμψεν ἀπ. ἐν ἀνεστηκυίῃ τῇ χώρῃ Ἡρ. 5, 29 = ἐν ἀναστάτῳ γεγενημένῃ.

ἀνόητος 2 οἴνου τ' ἀπέχῃ καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων Ἀρφ. Νεφ. 417 «ἀνοήτων· τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς τοιαύτης λαγνείας· τὰ γὰρ ἀνόητα ἀντὶ τοῦ μωρά, μωραίνειν δὲ τὸ ἀφροδισιάζειν· ταῦτα δ' οὐκ ἐποίει Σωκράτης, ἀλλὰ πίνειν μὲν οἶνόν φασιν αὐτὸν πλεῖστον, νήφειν δὲ καὶ τὰ συνήθη πράττειν» Σχ. πρβ. Εὐρ. Τρῳ. 989: τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς. Ὁ Leeuwen ὑπομιμνήσκει τὴν ἀλουσίαν (Ὄρν. 1554. 1282) καὶ τὸ αὐχμηρὸν τῶν Σωκρατικῶν. Πρβ. ἀνοητότερον πρὸς τὸ μειράκιον διατεθείς Λυσ. 3, 4.

ἄνοια ἡ, Ἰων. ἀνοίη, ἀρχ. Ἀττ. ἀνοία (πρβ. ἀγνοία, παρανοία). καὶ νύκτα ταύτην, ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν, τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ ἀνοία (ἀνοία Weil) τινί Αἰσχ. Ἑπτ. 387 καὶ ἡ νὺξ αὕτη, ἡ ὁποία λέγεις ὅτι ἐπὶ τῆς ἀσπίδος λαμποκοπεῖ διὰ τῶν ἄστρων τοῦ οὐρανοῦ, ἴσως ἡ ἀνοησία αὕτη δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάντις διά τινα: «τὰ ἐξ ἀνοίας τινῶν γενόμενα τάχα τῶν κακῶν αὐτοῖς ἔσται σύμβολα» Σχ. Ταῦτα δ' ἐπεξηγοῦνται καὶ ἐφεξῆς. Ὑποκείμ. τοῦ γένοιτο ὤφειλε νὰ εἶνε τὸ νὺξ αὕτη, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐτέθη ὡς ὑποκ. ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς νυκτὸς ταύτης: ἡ ἀνοησία αὕτη (ἡ ἀνοία). Τοῦτο παρετήρησε καὶ ὁ ἀρχαῖος Σχολ. Ἡ διόρθ. τοῦ Blomfield ἐννοίᾳ τινί ὅλως περιττή.

ἀνοίγνυμι καὶ ***ἀνοίγω*** (ἐπ. ἀναοίγω), μτγν. ἀνοιγνύω

(ἴδ. οἴγω). καὶ τοῦδ' ἄνοιγε (=ἀποκάλυπτε, ἀνάπτυσσε) τοὔνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ (=οὐ φθονοῦσα λέγειν) Αἰσχ. Ἱκ. 324. μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς (ξεσκεπάσῃς) τᾶς σᾶς ἔργ' ἀναιδῆ (τὰ ὁποῖα ἐντρέπομαι νὰ εἴπω) Σοφ. Ο. Κ. 515. ὡς ἕκαστοι ἤνοιγον Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 21, ὅπου νῦν ὀρθότ. γράφεται ἤνυτον. Ὁμοίως 1, 5, 13 καὶ 1. 1, 2. Περὶ τούτων ἴδ. ἀνύω (ἀνύτω). ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θύραι παρ. «ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου μεταδιδόντων ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα ἐν παιδείᾳ» Σουΐδας. Ζηνόβ. κλ. αἱ θύραι τῶν Μουσῶν εἶνε ἀνοικταί.

ἀνοικίζω, μέλλ. — ιῶ, ἀνῳκισάμην, ἀνῳκίσθην, ἀνῴκισμαι. Ἀθηναῖοι, ἐξὸν αὐτοῖς ἀνοικίσαι (=ἀνάστατον ποιῆσαι) τὴν Σπάρτην, συμφέρειν σφίσιν ᾠήθησαν περιποιῆσαι (=σῶσαι) Λακεδαιμονίους Ἀριστοτ. 1423 a 7, ὅπου τὸ ἀνοικίσαι ἀντιδιαστέλλ. τῷ περιποιῆσαι. Περδίκκας πείθει Χαλκιδέας τὰς ἐπὶ θαλάσσῃ πόλεις ἐκλιπόντας καὶ καταβαλόντας ἀνοικίσασθαι ἐς Ὄλυνθον Θουκ. 1, 58 «τὴν οἴκησιν ἀναγαγεῖν εἰς τὴν Ὄλυνθον» Σχ. κυρ. =ἀνοικίσαι ἑαυτοὺς εἰς Ὄλ. τ. ἔ. ν' ἀφήσωσι τὰς παραλίους πόλεις καὶ νὰ μετοικήσωσιν ἐπάνω (εἰς τὰ μεσόγεια) εἰς τὴν Ὄλ. αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω Ἀρφ. Εἰρ. 207 ἀπεσύρθησαν (=ἀνῴκισαν ἑαυτούς: «ἀνεχώρησαν» Σχ.) ὅσον τὸ δυνατὸν ὑψηλότερα. Τὴν αὐτὴν μέσην σημ. ἔχει καὶ ὁ παθ. ἀόρ. παρ' Ἀρφ. Ὄρν. 1351: δεῦρ' ἀνοικισθεὶς (=ἀνοικίσας ἐμαυτόν: μετοικήσας) ἐγώ. Ὁμοίως ἀνῳκισμένοι εἰσί Θουκ. 1, 7 ἔχουσι τὰς πόλεις των (κτισμένας) μακρὰν τῆς θαλάσσης. Πρβ. «ἀνῳκισμένος... ἄνω οἰκῶν» Ἡσύχ.

ἀνοιστέος (ἀναφέρω) 3. ἐκεῖσ' ἀνοιστέον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1221 εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον πρέπει ν' ἀποβλέπῃ τις, ὅτε κτλ. ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος Ἀπ. Εὐρ. 970 (ἐκ τοῦ Πλουτ. 390 C. 431 A) ὁ λόγος πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ (εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν). ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο κοὐχὶ κρυπτέον Σοφ. Ἀντ. 272 ὁ λόγος δὲ ἦτο, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναφέρωσι πρὸς σὲ τὸ ἔργον τοῦτο (δηλ. τὴν ταφὴν τοῦ Πολυνείκους) καὶ οὐχὶ νὰ τὸ ἀποκρύψωσι.

ἄνοιστος (ἀναφέρω, ἀόρ. ἀνοῖσαι ἴδ. κατωτ.). ἀνοίστου (ἀνωΐστου) γενομένου ἐκ προνοίας τῆς Κλεομένεος ἐς τὴν Πυθίην Ἡρ. 6, 66 ἀνενεχθέντος τοῦ πράγματος εἰς τὴν Π., ἀλλ' ἡ ἔκφρασις εἶνε ἀπρόσ. (δηλ. ἄνευ ὡρισμένου ὑποκ.) καὶ μεταφραστέα κυρίως ὧδε: ἀναφορᾶς (τ. ἔ. ἀνακοινώσεως) γενομένης εἰς τὴν Π. Ἀξία δὲ ἀντιπαραβολῆς καὶ ἄλλως καὶ διὰ τὴν σύνταξιν εἶνε ἡ ἐνεργητ. ἔκφρασις: οἱ δὲ Κυμαῖοι ἔγνωσαν συμβουλῆς πέρι ἐς θεὸν ἀνοῖσαι τὸν ἐν Βραγχίδῃσι Ἡρ. 1, 157, ὅπου ἐπίσης ἐλλείπει τὸ ἀντικείμ., ὅθεν κυρ. νὰ κάμωσιν ἀναφορὰν (ἀνακοίνωσιν) εἰς τὸν ἐν Βρ. θεόν.

ἀνοκωχή ἴδ. **ἀνακωχή**.

ἄνολβος 2=ἀνόλβιος· περὶ τῆς ἐννοίας πρβ. πολλοὶ ζάπλουτοι ἀνθρώπων ἀνόλβιοί εἰσι, πολλοὶ δὲ μετρίως ἔχοντες βίου εὐτυχέες· ὁ μὲν δὴ μέγα πλούσιος, ἀνόλβιος δέ, δυοῖσι προέχει τοῦ εὐτυχέος μούνοισι, οὗτος δὲ τοῦ πλουσίου καὶ ἀνολβίου πολλοῖσι Ἡρ. 1, 32. ὤμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων Σοφ. Ἀντ. 1265 ἀντὶ τῶν: ὤμοι ἐμὰ ἄνολβα βουλεύματα: τὰ ἐμὰ ἀτυχῆ βουλεύματα. Πρβ. 1209: τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα (Γρ. εὔσημα) περιβαίνει (ὁ ἴδ.) βοῆς. Ο. Κ. 923 φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια=φῶτας ἀθλίους ἱκετηρίους (ἱκέτας). Εὐρ. Φοιν. 1501 ἁβρὰ παρηΐδος=ἁβρὰν παρηΐδα. Σοφ. Τρ. 116 βιότου πολύπονον=βίοτος πολύπονος κτλ.

ἀνολολύζω (ἴδ. ὀλολύζω) ὀλολύζω δυνατά. ἀνολολυξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαῖς ὁ μελλόνυμφος Σοφ. Τρ. 205 ὁ μελλόν. οἶκος τοῦ Ἡρακλέους ἂς ἀλαλάξῃ μὲ χαρμοσύνους κραυγάς. ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν Ἠλ. 750 «μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐθρήνησε» Σχ. ἐθρήνησε μεγαλοφώνως (καὶ ἔλεγε) κρῖμα 'ς τὸ παλληκάρι. πρώτας δὲ Θήβας τάσδε (Pierson: τῆσδε) γῆς Ἑλληνίδος ἀνωλόλυξα Εὐρ. Βάκχ. 23 τὰς Θήβας ταύτας ἐδῶ πρώτας ἐκ τῆς Ἑλλ. χώρας ἔκαμα νὰ φωνάζουν δυνατά: ἐκίνησα εἰς βακχικὸν ὀλολυγμόν.

ἄνοος (συνῃρ. ἄνους) ὁ καὶ ἡ, οὐδ. ἄνοον (συνῃρ. ἄνουν). συγκρ. ἀνούστερος· οὐκ ἔχων νοῦν. καὶ γὰρ ἄνους (Porson: ἄλλους) ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα (καὶ ὤλεσα Bothe) Σοφ. Ο. Κ. 547 τ. ἔ. ἐν ἀγνοίᾳ ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα, μετὰ περισσῆς ταυτολογίας. Μᾶλλον γρ. ὧδε: καὶ γὰρ ἄν, οὓς (ἐκ διορθ. τοῦ Mekler) ἐφόνευσα, κἄμ' ὤλεσαν τ. ἔ. ἐκεῖνοι, οὓς ἐγὼ ἐφόνευσα, καὶ ἐμὲ ἤθελον φονεύσῃ (ἂν ἐξηρτᾶτο τοῦτο ἐξ αὐτῶν).

ἀνόπαια: ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο (Ἀθήνη) α 320. πρβ. γ 372: ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη φήνῃ εἰδομένη. Οὕτως ἀνεγίνωσκεν ὁ Ἀρίσταρχος «ὄνομα ὄρνιθος λέγων», εἶδος ἀετοῦ. Ὁ δ' Ἡρῳδιανὸς ἔγρ. ἀνοπαῖα ὡς ἐπίρρ.=ἀοράτως. Ἂν δὲ θεωρήσωμεν, ὅτι τὸ β' συνθετ. εἶνε τὸ ὀπή, τότε ὀρθοτέρα φαίνεται ἡ ἑρμηνεία: «ἀνὰ τὴν ὀπὴν (διὰ τῆς ὀπῆς), ἣ καὶ καπνοδόχος καλεῖται». (ὅθεν καὶ γράφουσί τινες: ἀν' ὀπαῖα). Ἄλλοι: ἀνωφερῶς, πρὸς τὰ ἄνω. Πρβ. Εὐστάθ. 1419, 30: «ἀνόπαια· δοκεῖ δέ τισιν ἀντὶ τοῦ ἀνωφερὴς εἶναι, ὡρμημένοις ἐκ τῶν Ἐμπεδοκλέους εἰπόντος ἐπὶ τοῦ πυρὸς τὸ καρπαλίμως ἀνόπαιον» τ. ἔ. τὸ πῦρ ὥρμα ταχέως πρὸς τὰ ἄνω· (ἴδ. Ἐτυμ. Γουδ. σ. 745).

ἀνοράω, ἀνεῖδον: ἴδ. **ἀνιδεῖν**.

ἀνορθόω, ἀνώρθωσα παρὰ τοῖς δοκίμοις (Εὐρ. Ἄλκ. 1138. Ἰσοκρ. 5, 64). ἠνορθώκειν Λιβάν. Ἐπιστ. 959 Wolf. Ἀλλὰ τὸ ἐπανορθόω ἔχει διπλῆν κατὰ τὴν παράδοσιν αὔξησιν: ἐπηνώρθουν, ἐπηνώρθωσα, ἐπηνώρθωμαι Ἰσοκρ. 12, 200. Λυσ. 2, 70, Δείναρχ. 1, 96

Δημ. 18, 311. 56, 43. συνεπηνώρθωσε Δημ. 10, 34. Ἀλλ' ἐπηνορθώθη ἐν Ἐπιγρ. Μυκόνου. ἐπανωρθούμην Πολύαιν. 6, 4.

ἄνορμος 2 ὁ ἄνευ ὅρμου. ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας εὐπλοίας τυχών Σοφ. Ο. Τ. 423 ὅταν ἐννοήσῃς καλῶς (ἀναγνωρίσῃς) τὸν γάμον, δι' οὗ εἰσέπλευσας εἰς τὸν οἶκόν σου εἴσπλουν ἄνορμον (ἀλίμενον), οὐρίου ἀνέμου τυχών. Ὅπου ἐκληπτέον τὸ ὃν ὡς σύστοιχον ἀντικ. τοῦ εἰσέπλευσας, τὸ δὲ δόμοις ὡς ἐξαρτ. ἐκ τοῦ εἰσέπλευσας τ. ἔ. εἰσέπλευσας εἰς τὸν οἶκον εἴσπλουν ἄνορμον (διὰ τοῦ γάμου σου)· τὸ δ' εὐπλοίας τυχὼν ἀναφ. εἰς τὴν εὐτυχῆ λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῆς Σφιγγός.

ἀνόστιμος 2 οὐ νόστιμος, ἄνευ νόστου. κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον ἔθηκεν δ 182 τὸν ἔκαμε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ. τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα βίου κέλευθον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 430 τὴν δ' ἐκ τοῦ βίου εἰς τὸν ᾅδην ὁδὸν τῶν τέκνων, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐπανῆλθεν (ἐνόστησεν), περιμένει (νὰ συντελέσῃ) τὸ πλοιάριον τοῦ Χάρωνος. Καὶ σήμερον λέγουσι περὶ τοῦ ἀποθανόντος: «πῆγε 'ς τὴν ἀγυρισιά».

ἀνστάς, ἀνστάσεις, ἀνστήτην ἀντὶ τοῦ *ἀναστάς, ἀναστήσεις, ἀναστήτην*. Ὁμοίως *ἀνστρέψειαν, ἀνσχεθέειν, ἄνσχετος, ἀνσχήσεσθαι* ἴδ. *ἀναστρέφω, ἀνέχω, ἀνάσχετος*.

ἄντα (ἄντ', ἀντί) παρ' ἐπ. καὶ Πινδ., ἀπέναντι, ἐξ ἐναντίας, κατὰ πρόσωπον. ἄντα ἰδών Ν 184 «ἐξ ἐναντίας ἰδών»· ἰδὼν αὐτὸν κατ' εὐθεῖαν (εἰς τοὺς ὀφθαλμούς). ἄντα τιτυσκόμενοι χ 266 κατ' εὐθεῖαν σημαδεύοντες. ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα α 334 πρὸ τῶν παρειῶν κρατήσασα τὰ κρ. θεοῖσι ἄντα ἐῴκει Ω 630 μὲ τοὺς θεοὺς ὡμοίαζε κατὰ πρόσωπον. ἄντα ἀνασχομένω Ψ 686 κατ' ἀλλήλων ἀνασταντες. ἔρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω (Welcker: τῷ σιδάρῳ) τὸ καλῶς κιθαρίσδην (Bergk: κιθαρίσδειν) Ἀπ. Ἀλκμ. 35 (14) τὸ καλῶς κιθαρίζειν συμπαρέπεται τῷ σιδήρῳ Ἄλλοι: ἡ κιθάρα εἶνε πρόδρομος τοῦ ξίφους.

ἀνταγωνίζομαι: καὶ ὄψις δέ, ὁπόταν ἀνταγωνίζηται διακόνῳ, καθαρωτέρα οὖσα, κινητικὸν γίγνεται Ξεν. Οἰκ. 10, 12 καὶ ἡ ὄψις (τῆς οἰκοδεσποίνης), ὁπόταν ἀνταγωνίζηται πρὸς τὴν ὄψιν τῆς διακόνου, ἐπειδὴ εἶνε καθαρωτέρα, τὴν ὑποχρεώνει περισσότερον (κινεῖ τὴν διάκονον εἰς φιλοτιμίαν).

ἀντάεις Δωρ. = ἐναντίος, ἐχθρὸς Πινδ. Π. 9, 93.

ἀνταῖος (ἄντα) 3 ἐναντίος. ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά Σοφ. Ἠλ. 195 ὅτε κατηνέχθη ἐναντίον αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἔμπροσθεν τὸ κτύπημα τοῦ ὁλοχάλκου πελέκεως. ἐν ὄμμασίν τ' ἀνταῖα (ἄλλοι: τἀνταῖα) φαίνεται θεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 607 ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου παρουσιάζονται δυσμενῆ σημεῖα τῶν θεῶν.

ἀνταλλάσσω (ἴδ. ἀλλάσσω)· τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει Θουκ. 3, 82 τὴν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων διὰ τὰ πράγματα μεθήρμοσαν κατὰ τὴν ἑαυτῶν (αὐθαίρετον) κρίσιν, κατὰ τὸ δοκοῦν. ἐγένετο ὁ θόρυβος μέγας καὶ ἀντηλλαγμένος τοῦ ἑκατέρων τρόπου περὶ τὰς ναῦς 4, 14 ὅπου ὁ Κλάσσεν διώρθ. ἀντηλλαγμένου: καὶ μάλιστα διότι ὁ τρόπος ἑκατέρων ὡς πρὸς τὰς ναῦς εἶχεν ἀνταλλαγῇ. Ὁ δ' ἡμ. Δούκας ἐξηγεῖ τὴν γρ. τῶν χ/φων ὧδε: ἔγινεν ἕνας θόρυβος περὶ τὰς ναῦς ἀνεκλάλητος, καὶ μάλιστα μὲ ἕνα τρόπον ἐναντίον εἰς τὴν τάξιν τῶν δύο τούτων ἐθνῶν.

ἀνταμοιβή ἡ, πυρός τε ἀνταμοιβὴ τὰ πάντα καὶ πῦρ ἁπάντων ὅκωσπερ χρυσοῦ χρήματα καὶ χρημάτων χρυσός Ἀπ. Ἡρακλείτ. 90 (Πλουτ. 388 Ε) τὰ πάντα ἀνταλλάσσονται ἀντὶ τοῦ πυρὸς καὶ τὸ πῦρ ἀντὶ πάντων, ἀκριβῶς ὅπως τὰ (διάφορα) πράγματα ἀνταλλάσσονται ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀντὶ τῶν πραγμάτων ὁ χρυσός.

ἀνταμείβομαι ἀνταποδίδω, ἀπαντῶ. μαρτύρομαι τούσδ' οἷ' ἀνταμείβῃ ῥήματα Σοφ. Ο. Κ. 813 ἴδ. μαρτύρομαι.

ἀνταναιρέω (ἴδ. αἱρέω), ἀμοιβαίως τὸ ἓν διὰ τοῦ ἄλλου ἀναιρῶ (ὡς ἐν τοῖς λογαριασμοῖς τὰ ἔσοδα διὰ τῶν ἐξόδων, ἐν τῷ δοῦναι καὶ λαβεῖν). δεῖν ἀντανελεῖν ταῦτα Δημ. 18, 231.

ἀνταναπληρόω ἀμοιβαίως (πρὸς ἐξίσωσιν) ἀναπληρῶ. ἀνταναπληροῦντας πρὸς τὸν εὐπορώτατον ἀεὶ τοὺς ἀπορωτάτους Δημ. 14, 182 θέτοντες πρὸς τὸ μέρος τοῦ εὐπορωτάτου ἑκάστοτε τοὺς ἀπορωτάτους, ὥστε νὰ ἐπέρχηται ἐξίσωσις.

ἀνταναφέρω: αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεις πρὸς αὑτοὺς ἀνταναφέρουσαι τὴν πίστιν οὐκ ἐῶσιν ἰσχυρὰν ῥοπὴν γενέσθαι πρὸς τὸ βλάπτον Πλουτ. 20 C αἱ δὲ ἀντιφάσεις τῶν ποιητῶν πρὸς ἀλλήλους, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἀνυψοῦσι τὴν πίστιν (δὲν τὴν ἀφίνουσι νὰ καταβυθισθῇ), δὲν ἀφίνουσι νὰ γίνῃ ἰσχ. ῥοπὴ πρὸς τὸ βλάπτον.

ἀντανίσταμαι ἀνίσταμαι ἐναντίον. Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ Σοφ. Τρ. 441 ἐναντίον τοῦ Ἔρωτος λοιπὸν ὅστις ἐγειρόμενος ἐναντιώνεται, ἀντιπροβάλλων τας χεῖρας (κυρ. ἐς χεῖρας ἰὼν) ὡς πυγμάχος, δὲν σκέπτεται καλῶς.

ἀνταπαιτέω ἀπαιτῶ πρὸς ἀνταμοιβήν. ἀξιοῦμεν τὴν δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι αὐτοὺς μὴ κτείνειν οὓς μὴ ὑμῖν πρέπει Θουκ. 3, 58 σας παρακαλοῦμεν ν' ἀπαιτήσητε πρὸς ἀνταμοιβὴν ἡμῶν παρ' αὐτῶν νὰ μὴ φονεύσητε ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν ἁρμόζει εἰς ὑμᾶς.

ἀνταυδάω: οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; Σοφ. Ἠλ. 1477 ὅτι προσαγο-

ρεύεις τοὺς ζ. ἴσα τοῖς θανοῦσιν; ὁμιλεῖς κατὰ πρόσωπον πρὸς τοὺς ζ. ὡσὰν πρὸς τοὺς ἀποθ.;

ἀνταΰω ἀντηχῶ. ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα Πίνδ. Π. 4, 197 ἐκ δὲ τῶν νεφῶν ἀντήχησεν αἴσιον φθ. βροντῆς.

ἀνταφαιρέω (ἴδ. αἱρέω). ὑμᾶς χρὴ τὴν βουλεύουσαν ψυχὴν ἀνταφελέσθαι αὐτόν Ἀντιφ. 4α 7 (ἴδ. ἀμύνω).

ἀντάω (ἄντα) ἔρχομαι ἀπέναντί τινος, συναντῶ, μετέχω τινός. ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς δ 327 ὅπως εἶδαν τὰ μάτια σου, ὅπως εἶδες ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, «πῶς ἔτυχες αὐτοῦ θεωρίας» Σχ. ἁ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθεϊδᾶν Σοφ. Ἀντ. 981 μετέσχε τοῦ σπέρματος τῶν Ἐρ. (πρβ. Α 31 κάλλ.). Ἄλλοι: μετέσχεν (ἐκοινώνησεν) τῶν Ἐρεχθ. κατὰ τὸ γένος, ὥστε ἡ μὲν γεν. νὰ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἄντασε, τὸ δὲ σπέρμα νὰ εἶνε αἰτ. τοῦ κατά τι. Ἄλλοι δὲ διορθοῦσι τὸ χωρίον, ὡς ὁ ἡμέτ. Σεμιτέλος τρέψας τὸ ἁ δὲ εἰς τᾷ δὲ τ. ἕ. ταύτῃ δὲ γένος μὲν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν Ἐρεχθ.

ἀντεῖπον, ἀντερῶ (ἀντιλέγω, ἴδ. ἀγορεύω), ἀντέλεξα, θ' ἀντιλέξω. ἀντείπομεν τοὺς προσήκοντας ξυμμάχους αὐτόν τινα κολάζειν Θουκ. 1, 40 ἀντείπομεν, ὅτι ἕκαστος ὁ ἴδιος πρέπει νὰ τιμωρῇ τοὺς ἀνήκοντας εἰς αὐτὸν συμμάχους. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς Σοφ. Ἀντ. 1053 δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀνταποδώσω τὰς κακολογίας πρὸς τοῦτον, ὅστις εἶνε μάντις. ὁ δὲ εἰπὼν ὅτι οὐδὲν ἂν ὅ τι τῇ πόλει δοκοίη εἴη (τὸ εἴη προσέθηκα ἐγὼ ἐκρυὲν τῆς ὁμοίας καταλήξεως ἕνεκα), ἀντειπεῖν παρεσκευάζετο εἰς τὴν ἔξοδον Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 35 εἰπών, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ν' ἀντείπῃ τις πρὸς ὅ τι ἀποφασίζει ἡ πόλις, παρεσκευάζετο κτλ. — τεθνάναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς Αἰσχ. Ἀγ. 544 δὲν θ' ἀντείπω πλέον εἰς τοὺς θεούς, διὰ ν' ἀποθάνω (ἂν πρόκειται ν' ἀποθάνω). οὐδὲν ἀντειρήσεται Σοφ. Τρ. 1184 οὐδεμία ἀντίρρησις (ἄρνησις) ἔσται (γενήσεται).

ἀντελπίζω πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἀποτυχίας συλλαμβάνω νέας ἐλπίδας. ἢν ἄρα του καὶ πείρᾳ σφαλῶσιν, ἀντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρείαν Θουκ. 1, 70 ἂν ἴσως δὲ καὶ ἀποτύχωσιν ἐν ἀποπείρᾳ τινὸς πράγματος, ἀντελπ. ἄλλα ἀναπληροῦσι τὸ ἐλλεῖπον.

ἀντεπανάγομαι (ἴδ. ἄγω): οἱ Συρακόσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι... ἠναγκάσθησαν.. ναυμαχῆσαι περὶ πλοίου διαπλέοντος, ἀντεπαναγόμενοι (ἀντεπαναγαγόμενοι Herwerden) πρός τε Ἀθηναίων ναῦς ἑκκαίδεκα καὶ Ῥηγίνας ὀκτὼ Θουκ. 4, 25 ἐξελθόντες ἐκ τοῦ λιμένος (ἵνα ναυμαχήσωσιν) ἐναντίον δεκαέξ πλοίων Ἀθ. καὶ ὀκτὼ Ῥηγ., ὅπου τὸ μὲν ἀνάγεσθαι σημ., ὡς συνήθως, τὴν ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος ἔξοδον, αἱ δὲ προθ. ἀντ-επ- ὑποδηλοῦσιν, ὅτι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους πρότερον ἐπιπλεύσαντας κατὰ τοῦ διαπλεύσαντος πλοίου ἐξῆλθον καὶ οἱ Συρακόσιοι. Ἀπορριπτέα λοιπὸν ἡ γρ. ἀντεπαγόμενοι.

ἀντεπιτειχίζομαι ἐγείρω καὶ ἐγὼ ἐπιτειχίσματα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων Θουκ. 1, 142 ὅταν καὶ ἡμεῖς ὄχι ὀλιγώτερον ἔχωμεν ἀντεπιτειχίσματα ἐναντίον ἐκείνων. Ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ μετ' ὀλ. μέλλοντα.

ἀντεπιτίθημι (ἴδ. τίθημι) ἐπιστολήν Θουκ. 1, 129. Τὸ χωρίον: παρὰ Παυσανίαν ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀντεπετίθει αὐτῷ: παρέδιδεν εἰς αὐτὸν ἐπιστολὴν ἀπαντητικήν, διὰ νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Παυσανίου εἰς Βυζ. Ἴδε ἐπιτίθημι.

ἀντεράω ἀνταγαπῶ. τερπνῆς ἄρ' ἦστε (Ahrens: ἴστε) τῆσδ' ἐπήβολοι (ὃ ἴδε) νόσου εἶπεν ὁ χορὸς ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 547, αἰτιολογῶν τοῦτο διὰ τῶν: τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένοι· κατὰ λέξ. διότι ἦσθε κτυπημένοι ἐκ τοῦ ἔρωτος τῶν ἀντερώντων: διότι ἐρῶντες ἀντηρᾶσθε. καὶ μὴν ἐρῶντι γ' ἀντερᾷς ἵππων ἐμοί Εὐρ. Ῥῆσ. 184 πρὸς ἐραστὴν ἐμὲ ἵππων εἶσαι ἀντεραστής: ὁ σὸς τῶν ἵππων ἔρως εἶνε καὶ ἐμός. Ὁμοίως συντ. ὁ παθ. ἀόρ. (ἐπὶ σημ. ἐνεργ.) ἀντερασθῆναι (τὴν Μυῖαν) τῇ Σελήνῃ, κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας, τοῦ Ἐνδυμίωνος Λουκ. Μυί. ἐγκ. 10 ὅτι ἡ Μυῖα ὑπῆρξεν ἀντεράστρια πρὸς τὴν Σελήνην τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὃν ἐπίσης ἠγάπων ἀμφότεραι. Καὶ παθ. ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται Βίων 8, 1 ὅταν ἐπίσης ἀνταγαπῶνται.

ἀντερῶ ἴδ. ἀντεῖπον.

ἀντερείδω ἀντιστηρίζω, στηρίζω τι ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, πατῶ στερεά. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν Σοφ. Φιλ. 1401 στήριζε νῦν τὸν πόδα σου (τὸν ὑγιῆ) ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους (δηλ. πάτει στερεά, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους θὰ στηρίζεσαι ἐπ' ἐμοῦ). ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ Εὐρ. Ἴκ. 702 τέντωνε τὸ δόρυ σου στηρίζων αὐτὸ ἐναντίον (τοῦ σώματος) τῶν Ἐρεχθ. τοὺς ἀθλητὰς κελεύοντες ἀντερείδειν ταῖς τρίψεσιν Πλουτ. 130 Β = ἀντιτείνειν ταῖς τρ. τ. ἕ. ν' ἀντιτάττωσι πρὸς τὰς τρίψεις τέντωμα τῶν τριβομένων μερῶν.

ἀντεφεστιάω ἀποδίδω τὴν ἑστίασιν, φιλεύω καὶ ἐγώ. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴη δίκαιον χθὲς ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας.. μὴ οὐ προθύμως σε τοὺς λοιποὺς ἡμῶν ἀντεφεστιᾶν Πλ. Τίμ. 17 Β νὰ μή σοι ἀποδώσωμεν καὶ ἡμεῖς (κυρ. οἱ λοιποὶ ἐξ ἡμῶν) τὴν ἑστίασιν. Ἀλλὰ πρβ. Σχόλ. «ἀνταφεστιᾶν φησὶν (ὁ Πρόκλος), ἀλλ' οὐκ ἀνθεστιᾶν· ἡ γὰρ ἀφεστίασις τὴν ὁλοτελῆ τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσιν συνείληφεν».

ἀντέχω ἔχω τι ἀπέναντι, κρατῶ τι πρό τινος. ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός Σοφ. Ο. Κ. 165 κρατοῦντα τὴν χεῖρά του πρὸ (κυρ. ἀπέναντι) τῆς κεφαλῆς του, ὥστε νὰ ἐπισκιάζῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. (Πρβ. δέος φρενῶν ἀνθίσταται Αἰσχ. Πέρσ. 705 ἴδ. ἀνθίσταμαι). Καὶ ἄντα σχομένη Ὅμ. καὶ ἄντ' (= ἄντα) ὀφθαλμοῖϊν δ 115. ὄμμασι δ' ἀντέχοις τάνδ' αἴγλαν Σοφ. Φιλ. 830 (ἴδ. τείνω). ‖ ἀμτβ. τῇ ἀν-

δρείᾳ οὐχ ἥσσους ἦσαν ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι Θουκ. 6,69 κατὰ τὴν ἀνδρείαν δὲν ἦσαν κατώτεροι ἐκεῖ, ὅπου ἡ πολεμικὴ ἐμπειρία ἐπήρκει. εἰδὼς ἥξει Λακεδαιμονίους πότερον ἐξανδραποδίσασθαι τὴν πόλιν βουλόμενοι ἀντέχουσι (Leonclavius: ἀνέχουσι) περὶ τῶν τειχῶν ἢ πίστεως ἕνεκα Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 16 θὰ ἐπανέλθῃ (ὁ Θηραμένης) γνωρίζων ποῖον ἐκ τῶν δύο οἱ Λακεδαιμόνιοι, διότι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξανδραποδίσωσι τὴν πόλιν, ἐπιμένουσι περὶ (τῆς καθαιρέσεως) τῶν τειχῶν ἢ ἀσφαλείας ἕνεκα. ποταμὸν οὐκ ἀντισχόντα τῇ στρατιῇ τὸ ῥέεθρον ἀλλ' ἐπιλιπόντα Ἡρ. 7,58 ποτ. ὅστις δὲν ἐπήρκεσε κατὰ τὸ ῥεῖθρον (αἰτ. τοῦ κατά τι=οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος 7, 127) εἰς τὸν στρατὸν ἀλλ' ἐπέλιπεν. Πρβ. κεφ. 43. Μέσ. ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν χ 74 κρατεῖτε ἔμπροσθέν σας τὰς τραπέζας κατὰ τῶν βελῶν (ὡς ἀσπίδας), ἵνα προφυλάττησθε ἀπ' αὐτῶν. — τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο Θουκ. 1, 13 «προσεῖχον αὐτῇ» Σχ. ἐδίδον περισσοτέραν προσοχὴν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ἀντι- ἔχει ἣν σημ. καὶ ἐν τῷ ἀντιλαμβάνεσθαι, σημ. δὲ κυρίως: ἔχομαι πράγματός τινος, ἀπέναντί μου ὄντος· ὅθ ἀσχολοῦμαι, προσέχω. μὴ νῦν ἔτ' οἴκτων ἀντεχώμεθα Εὐρ. Ἴων. 970 ἂς μὴ παραδιδώμεθα πλέον εἰς θλίψεις. — Ἄλλως: ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων Ἀρφ. Ὄρν. 1657 θὰ ζητῇ νὰ πάρῃ ἀντὶ σοῦ (κυρίως νὰ πιασθῇ ἀπὸ) τὴν πατρικὴν περιουσίαν· ὥστε ἡ γεν. σοῦ ἐξαρτ. ἐκ τῆς ἀντὶ (τ. ἔ. ἀντὶ σοῦ ἕξεται) καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς διορθ. σοι.

ἄντην (ἀντί, ἄντα) ἀπέναντι, ἀντικρύ. μάλ' ἄντην στήσομαι Σ 307. Λ. 590 θὰ σταθῶ ἀπέναντι (τοῦ ἐχθροῦ), θ' ἀντιμετωπίσω αὐτόν· ἀντίθ. τοῦ φεύξομαι. ἐμοὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην Α 187 μὲ ἐμὲ νὰ ἐξομοιωθῇ κατὰ πρόσωπον. ἀγαπαζέμεν ἄντην Ω 464 φανερά, ἀπροκαλύπτως, κατὰ πρόσωπον.

ἀντηρέτης ὁ, κυρ. ἀντικαθήμενος κωπηλάτης· ὅθεν ἐναντίος, ἀντίπαλος. δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας Αἰσχ. Ἑπτ. 983 ἀντίπαλος ἐν τῷ ἀγῶνι (ἀνταγωνιστής) πρὸς τοῦτον ἐδῶ. Ἥ τε γεν. καὶ ἡ δοτ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀντηρ. Πρβ. συνηρέτης.

ἀντήρης (τὸ -ήρης εἶνε κατάλ. ἐπιθ. ἄνευ ἰδιαιτ. σημ.). καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν Εὐρ. Φοιν. 754 νὰ τὸν ἔχω ἀντικρύ μου ὡς ἀντίπαλον. ἀντήρεις στέρνων πληγαί Σοφ. Ἠλ. 89 κατάστηθα (ἐναντίον τῶν στηθῶν) κτυπήματα.

ἄντηστις (ἀντάω) τὸ μέρος τοῦ γυναικωνίτου τὸ πλησίον τοῦ ἀνδρωνίτου καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰσόδου, ἐκεῖ ὅπου συναντᾷ τις τοὺς εἰσερχομένους. κατ' ἄντηστιν υ 387. Ἄλλοι: κατάντηστιν.

ἀντί (κυρ. ἀντίστοιχος τοπικὴ εἰς τὸ ἄντα) κατὰ πρόσωπον, ἔμπροσθεν, ἀπέναντι· (τὸ χωρίον ἐστὶ) δασὺ πίτυσι διαλειπούσαις μεγάλαις, ἀνθ' ὧν ἑστηκότες ἄνδρες τί ἂν πάσχοιεν; Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6 ὧν ὄπισθεν (κυρ. ἔχοντες αὐτὰς κατὰ πρόσωπον) ἱστάμενοι ἄνδρες τί ἐμποροῦν να πάσχουν; ἀντὶ μαιτύρων Ἐπιγρ. Κρητ. καὶ Δελφ. ἐνώπιον μαρτύρων. — Ὅθεν ἐπὶ ἐνόρκου διαβεβαιώσεως: ἀντὶ παίδων τῶνδε σ' ἱκετεύομεν Σοφ. Ο. Κ. 1326 κυρ. ἐνώπιον τῶν παίδων τούτων (ὡς μαρτύρων τῆς ἱκεσίας ἡμῶν). Κατ' ἄλλους ἡ ἀντὶ σημ. ἀντίδοσιν τ. ἔ. εἰς τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν σου: ὁ θεὸς νὰ ἔχῃ γιερὰ τὰ παιδιά σου. Ἐπὶ ἀντικαταστάσεως. ἀντί τοι εἴμ' ἱκέταο Φ 75 ἀντὶ ἱκέτου (ἴσα καὶ ἱκέτης) εἰμί σοι. || κροτεῖν τοῖς ἀγκῶσιν ἀντὶ πτερύγων τὰς πλευράς Δημ. 54, 9 (ἴδ. ἀγκών). Μετ' ἀπαρ. ἀντὶ τοῦ ἀρήγειν Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 19· παρὰ δὲ Ἡροδ. 1, 210. 6, 32 καὶ 7, 170. συντ. μετ' ἀπαρφ. καὶ ἄνευ τοῦ μεσολαβοῦντος ἄρθρου τοῦ. — βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει Αἰσχ. Ἀγ. 1276 (ἴδ. ἐπίξηνον). || Κατὰ βραχυλογίαν. ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν Αἰσχ. Ἑπτ. 1041 ἀλλὰ τὸ ἔργον τῆς ἀνταποδόσεως ἀπέβλεπεν εἰς ὅλους ἀντὶ εἰς ἕνα. μὴ τοίνυν ἀντὶ μὲν τῆς νίκης καὶ τῆς εὐτυχίας ὅμοια ποιήσητε τοῖς ἡττημένοις —, ἀντὶ δὲ τῶν ἐκ θεοῦ ἀναγκαίων ἀγνωμονεῖν δόξητε Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 33 μὴ λοιπὸν ἀπέναντι (εἰς ἀμοιβὴν) τῆς νίκης καὶ τῆς εὐτυχίας πράξητε ὅμοια μὲ τοὺς ἡττημένους, ἀπέναντι δὲ τῶν ἐκ θεοῦ ἀναγκαίων φανῆτε, ὅτι ἀγνωμονεῖτε (ἴδ. ἀγνωμονῶ).

ἀντιάζω ἀπαντῶ, ποιητ. καὶ νέον Ἰων. καὶ μτγν. πεζ., σύνθ. Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 9. Ἀν. 6, 5, 27. Παρατ. ἀντίαζον Ἡρ. 1, 166, ἀλλὰ ὑπηντ- 4, 121. — ἀντιάσω (ασ) χ 22. Δωρ. — άξω Πίνδ. Ὀ. 10 (11), 84. ἐπ. ἀντιόω (ἴδ. ἀντιάω). — ἠντίασα Ἡρ. 4, 80. 9, 6. Δωρ. ὑπαντιάξαισα Πίνδ. Π. 8, 11, ἀλλὰ ὑπαντιάσαι Ν 10, 20. — τοίαισιν ὀργαῖς ἀντιάσαις Πίνδ. 1, 5, 14 τοιούτων πόθων τυχών. Πρβ. ὅταν θεοὶ Γιγάντεσσι μάχαν ἀντιάζωσιν Ν. 1, 68 «ὅταν οἱ θεοὶ τοῖς Γίγασιν εἰς μάχην συνάπτωσιν» Σχ. Κατὰ λ. συναντῶνται μὲ τοὺς Γίγ. εἰς μάχην. — μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων Ὀ. 10, 84 ἡ μολπὴ τῶν μελῶν τῆς ᾠδῆς θ' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸν αὐλόν· «ἐπεὶ μετ' αὐλῶν τὸν ὕμνον ἔλεγον» Σχ.

ἀντιάω (-άω) ἀπαντῶ, ποιητ. ὁμαλόν· ἐπ. ἀντιόωσα Α 31. γ' πλ. προστ. ἀντιοώντων Ψ 643. ὡς μέλλων τοῦ ἀντιάζω ἐν Μ 368. Ν 752. Υ 125. χ 25. Μέσ. σπαν. ἀντιόωντο Ἀπ. Ῥ. 1, 470. ἀντιάασθαι 2, 24. Παρατ. ἀντιάασθε Ω 62 (ἠντιά- Bekk.). ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν Α 31 «τῆς ἐμῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν» Σχ. ἢ εὐτρεπίζουσαν τὴν κλίνην, ἢ βαδίζουσαν πρὸς τὴν κλίνην μου. ἔρχεται οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντιόωσα ω 56 = μεθέξουσα τῆς ταφῆς τοῦ τεθν. παιδός. — ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν, καὶ πολέες Η 231 οἱ ὁποῖοι ἐμποροῦμεν ν' ἀντεπεξέλθωμεν κατὰ σοῦ,

καὶ πολλοὶ μάλιστα. ὧν (ἐνν. τυγχάνειν = οὐ δεύεσθαι, ὃ προηγεῖται) ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα ζ 193 ὧν προσήκει τυγχάνειν ἱκέτην κτλ. ἐντυχόντα (συναντήσαντα) ἡμῖν. αἲ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι φ 402 ἄμποτε νὰ ἔχῃ (δηλ. οὗτος, ὅπερ εἶνε ἐν τῇ ἐφεξῆς προτάσει χάριν τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὸ τοῦτο) τόσον καλὸν (κυρ. νὰ γίνῃ μέτοχος τοσαύτης ὠφελείας), ὅσον ποτὲ θὰ ἐμπορέσῃ οὗτος νὰ τεντώσῃ τοῦτο τὸ τόξον. Εἰρωνεία· τ. ἔ. ἐπειδὴ πολὺ ὀλίγον (ἢ ποτὲ δὲν) θὰ δυνηθῇ οὗτος νὰ ἐντείνῃ τὸ τόξον, ποτέ του νὰ μὴ ἴδῃ καλὸν καὶ προκοπήν.

ἀντιβαίνω βαίνω (πατῶ) ἐναντίον, ἀνθίσταμαι. πλευραῖσιν ἀντιβᾶσα τοῦ δυσδαίμονος Εὐρ. Βάκ. 1124 στηρίξασα (τεντώσασα) τοὺς πόδας της ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ δυστυχοῦς, ἵν' ἀποσπάσῃ κάλλιον τὴν χεῖρά του. ἀντιβὰς ἐλᾷς 'Αρφ. Βάτρ. 204 θὰ τραβᾷς κωπὶ τεντώσας (στερεώσας κατὰ γῆς) τοὺς πόδας σου. βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβάς Σοφ. 'Ηλ. 575 ἀφ' οὗ πολλὰ ἐβιάσθη καὶ πολλὰ ἀντεστάθη (κυρ. «ἐπάτησε πόδι»).

ἀντιβίην (κυρ. θηλ. τοῦ ἀντίβιος) ἐπίρρ. ἐναντίον, κατὰ πρόσωπον. Ἕκτορι πειρηθῆναι ἀντιβίην Φ 226 νὰ δοκιμάσω τὸν Ἕκ. ἀντιτάσσων βίαν πρὸς βίαν. ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην Α 278 ὡς ἴσος πρὸς ἴσον («ἕνα του καὶ ἕνα μου»).

ἀντίβιος (βία) 2 καὶ 3, βίαν πρὸς βίαν ἀντιτάσσων Ὅμ. καὶ ἐπίρρ. ἀντίβιον· εἰ μὲν ἀντίβιον πειρηθείης Λ 386 ἐὰν ἤθελες δοκιμάσῃ καὶ ἐξέλθῃς ἐναντίον μου ἐν φανερᾷ μάχῃ, στῆθος πρὸς στῆθος.

ἀντιβλέπω, ἐναντίον (ἀντικρὺ) βλέπω, ἀντικρύζω. πῶς δ' ἂν ἀντιβλέψαι τις ἡμῶν δύναιτο Γαδάτᾳ; Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 33 νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον (χωρὶς νὰ ἐντραπῇ);

ἀντιβολέω (πρβ. βεβόλημαι, ἀντιβάλλω), συναντῶ, παρευρίσκομαι, ἱκετεύω. ἠντιβόλουν 'Αρφ. 'Αχ. 147. 'Απ. 543 ('Αθήν. 525 Α). Λυσ. 1, 25. Δημ. 37, 14. κάλλιον ἠντεβόλουν ἠντεβόλησα 'Αρφ. 'Απ. 38. ἐπ. ἀντεβ- Λ 809. Ν 210. Ὕμν. 'Ερμ. 143. 'Ησ. 'Ασπ. 439. Πίνδ. 'Ο. 13, 30 κλ. ἀντεβόλησας ω 87. ἀντιβόλησεν (ἀντεβ-) Λ 809. —Μετὰ δοτ. ἀντιβ. φόνῳ ἀνδρῶν, τάφῳ λ 416. ω 87 παρευρίσκομαι εἰς φόνον, εἰς κηδείαν. Μετὰ γεν. ἀντιβ. μάχης Δ 342 μετέχω τῆς μάχης. οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις φ 306 παρ' οὐδενὸς θὰ τύχῃς ἐπιεικείας. Καὶ τἀνάπαλιν, ὅτε γάμος ἀντιβολήσει ἐμέθεν σ 272 θὰ ἔλθῃ εἰς ἀπάντησίν μου, θά με πλησιάσῃ. — Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἱκετεύω πρβ. 'Α. Β. 407 : «ὠνόμασται δὲ (ἀντιβόλησις καὶ ἀντιβολεῖν) ἀπὸ τοῦ τὰς χεῖρας προβάλλειν τοῖς ἐναντίοις τοὺς ἱκετεύοντας». Τὰ συνώνυμα δέομαι, λιπαρῶ, ἱκετεύω καὶ ἀντιβολῶ διαφέρουσιν ὧδε. Τὸ μὲν δέομαι σημ. ἁπλῶς παρακαλῶ, τὸ δὲ λιπαρῶ δηλοῖ δέησιν ἐπίμονον. 'Ο λιπαρῶν δὲν ἀπαλλάττεται, «δὲν ξεκολλᾷ», πρὶν ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του. 'Ο δὲ ἱκετεύων κυρίως καταφεύγει πρός τινα ἀνώτερον, ἵνα ζητήσῃ προστασίαν· ὅθεν συνήθως ἱκετεύει τοὺς θεούς, τοὺς βασιλεῖς, τὸν κυρίαρχον δῆμον κττ. ὁ ζητῶν προστασίαν. 'Ο δὲ ἀντιβολῶν ἔρχεται εἰς συνάντησιν τινος καὶ ἐπιλαμβάνεται τῆς χειρὸς αὐτοῦ κολακεύων καὶ δεόμενος· πρβ. Ξεν. Πολ. 'Αθην. 1, 18 : καὶ ἀντιβολῆσαι ἀναγκάζεται (ἕκαστος τῶν συμμάχων) ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ εἰσιόντος ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός.

ἀντιγραφεὺς τῶν εἰσενεγκόντων Δημ. 22, 70 ὁ φυλάττων λογαριασμὸν τῶν εἰσενεγκόντων χρήματα πολιτῶν καὶ τῶν συνεισφερομένων χρημάτων. Πρβ. Αἰσχίν. 3, 25 : ἀντιγραφεὺς χειροτονητός, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. ἴδ. Γίλβερτ 'Εγχ. 'Αρχ. Δημ. βίου σελ. 299 μτφρ. Ν. Πολίτου.

ἀντιγραφή πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐλέγετο καὶ ἡ γραφὴ ἐναντίον γραφῆς, ἀντικατηγορία : «ἀντιγραφή ἐστιν, ὅταν ὁ φεύγων καὶ αὐτὸς γράφηται τὸν διώκοντα» Σχολ. Πλ. 'Απολ. 27 C. ἴδ. Γίλβερτ σ. 519.

ἀντιγράφω τὸ μέσ. ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας : γράφω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ μου (ἐν ταῖς ἀντιπροτάσεσί μου, ἴδ. ἀνωτ.). ταῦτα αὐτὸς οὗτος ἀντεγράψατο ἔγραψεν ἐν ταῖς ἀντιπροτάσεσί του), ἃ χρὴ μνημονεύειν ὑμᾶς Δημ. 45, 46. καὶ ὀλίγον ἀνωτ. εἰσάγω ἀντιγραφὴν (κατηγορίαν ἐναντίον κατηγορίας), ἀντικατηγορῶ· ἀντεγράψατο 'Οτρυνεὺς εἶναι Δημ. 44, 39 ἐν τῇ ἀντιγραφῇ (τῇ ἐναντίον τῆς ἡμετέρας γραφῆς) ἰσχυρίσθη, ὅτι εἶνε 'Οτρ. τὰς ἀμφισβητήσεις ἀντεγραψάμεθα Δημ. 48, 31 ἐφροντίσαμεν, ὅπως αἱ ἡμέτεραι ἀνταπαιτήσεις γραφῶσιν ἐν τῇ ἀντιγραφῇ καὶ ἀναιρῶσι τὰς τοῦ ἀντιδίκου ἐν τῇ γραφῇ αὐτοῦ γεγραμμένας. ἀντιγράψασθαι Αἰσχίν. 1, 120 «ἀντικατηγορῆσαι» Σχ. ἐμὲ ἀντεγράψατο Φαίνιππος μὴ δικαίως ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν Δημ. 42, 17 ἀντικατηγόρησέ με, ὅτι ἡ δήλωσις τῆς περιουσίας μου δὲν εἶνε κανονική. ἐπειδὴ δέ μοι αὐτὴν (τὴν δίκην) ἀντεγράψατο μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι Λυσ. 23, 5 ἰσχυρίσθη (ἤγειρε τὴν ἔνστασιν), ὅτι ἡ ἐνώπιον τοῦ πολεμάρχου κατηγορία μου δὲν ἦτο ἔγκυρος, διότι δὲν ἦτο μέτοικος (ὁ Παγκλέων), ἀλλὰ Πλαταιεύς. Κυρίως ὤφειλε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ παραγράφεσθαι ἐνταῦθα.

ἀντιδέρκομαι (ἴδ. δέρκομαι), ἐναντίον δέρκομαι, ἀντιβλέπω Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 162 ἴδ. ἄλοξ.

ἀντιδιαιρῶ. ἀντιδιῃρῆσθαι λέγεται ἀλλήλοις τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν διαίρεσιν, οἷον τὸ πτηνὸν τῷ πεζῷ καὶ τῷ ἐνύδρῳ 'Αριστοτ. 14^b 34.

ἀντιδιαπλέκω, ἀνταπαντῶ. ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο εὐθέως (εὐθὺς) λέγων Αἰσχίν. 3, 28 ἐπιτηδείως ἀντιπαρατηρεῖ (ἀντιμηχανᾶται) πρὸς τοῦτο. «ἀντιδιαπλέκειν· τὸ ἐν δίκῃ ἀντιλέγειν» 'Α. Β. 198, 7· καὶ καθ'

Ἡσύχ. = ἀντιμηχανᾶσθαι, ὅπερ ὀρθότερον ἴσως.

ἀντιδίδωμι ἀνταποδίδω. καίτοι τὰς ὁμοίας χάριτας μὴ ἀντιδιδόναι αἰσχρὸν μᾶλλον ἢ τὰς μετὰ δικαιοσύνης μὲν ὀφειληθείσας ἐς ἀδικίαν δὲ ἀποδιδομένας Θουκ. 3, 63 καὶ ὅμως τὸ νὰ μὴ ἀποδίδῃ τις τὰς ὁμοίας χάριτας εἶνε μᾶλλον ἐπονείδιστον ἢ (τὸ νὰ μὴ ἀποδίδῃ τις) τὰς δικαίως χρεωστηθείσας, πρὸς δ' ἀδικίαν ὅμως (πρὸς τὸ ἑτέρους ἀδικῆσαι) ἀποδιδομένας τ. ἔ. ἢ τὸ νὰ μὴ ἀποδίδῃ τις τὰς ἀνομοίας χάριτας. τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν Αἰσχ. Χο. 496 ἴδ. λαβή.

ἀντιδικέω (ἀντίδικος) ἔχω δίκην κατά τινος, ὑπερασπίζω τὸ δίκαιόν μου. ἠντιδίκει [Λυσ.] 6, 12. ἠντεδ- Δημ. (κατὰ τὸν κώδ. S) 39, 37. 40, 18. ἠντεδίκησα (ἠντιδ-) [Δημ.] 47, 28. — ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον (ὁ ἴδε) —, ὅπως ἀποστρέψαις (ἀποστρέψαι(ο) = ἀπὸ σεαυτοῦ ἀποστρέψαις Meineke) ἂν ἀντιδικῶν («κατηγορῶν καὶ ἐναντιούμενος» Σχ.) δίκην, μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων (ἐνν. σοι) μαρτύρων Ἀρφ. Νεφ. 777 πῶς ἐμπορεῖς, ἐμμένων εἰς τοὺς ἰσχυρισμούς σου, ν' ἀποφύγῃς τὴν δίκην, ὅταν μέλλῃς νὰ καταδικασθῇς ἐλλείψει μαρτύρων: «τοῖς γὰρ γραψαμένοις καὶ μὴ ἀποδείξασιν ἐπεβάλλετο χρηματικὴ ζημία, καί, εἰ μὴ κατὰ τὸ ὡρισμένον ἐξέτισεν, ὑπερήμερος γενόμενος ἐξετίννυε τὸ τετραπλοῦν· οἱ δὲ μὴ ἔχοντες ἐκτῖσαι καθείργνυντο ἐν τῷ δικαστηρίῳ» (δεσμωτηρίῳ;) Σχ.

ἀντίδουλος ὁ ἀντὶ δούλου ὤν Αἰσχ. Χο. 135. ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα Αἰσχ. Ἀπ. 194 (Πλουτ. 98 C. 964 F) δοὺς (πάντα ταῦτα), ἵνα χρησιμεύωσιν ἀντὶ δούλων (τοῖς ἀνθρώποις) καὶ (ἵνα) ἐκδέχωνται τοὺς πόνους αὐτῶν.

ἀντίδουπος 2 ἀντηχῶν Αἰσχ. Πέρσ. 124. Τὸ χωρίον: τὸ Κισσίων πόλισμα ἀντίδουπον ᾄσεται («ἀντηχήσει τοῖς θρήνοις» Σχ.) τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων τ. ἔ. τὸ πόλ. τῶν Κισσίων θὰ ἐπαναλάβῃ τὸν θρῆνον (ὀᾶ), δηλ. ὁ γυναικοπλ. ὅμιλος βοῶν τοῦτο τὸ ἔπος (τὸ ὀᾶ). βόα ἀντίδουπά μοι 1049 «φώνει μοι φωνὰς ἀντηχούσας ταῖς ἐμαῖς φωναῖς» Σχ.

ἀντιθεῖσα = ἀνατιθεῖσα Πίνδ. Ὀ. 3, 30.

ἀντίθυρος 2 ὁ ἀπέναντι τῆς θύρας. κατ' ἀντίθυρον κλισίης π 159 «ἀντικρὺ τῆς θύρας» Σχ. κατὰ τόπον ἀντικρὺ τῆς θύρας κείμενον (ἴσ. εἶνε οὐσ. τὸ ἀντίθυρον). βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν Σοφ. Ἠλ. 1433 τ. ἔ. ὑπάγετε εἰς τὸν μεταξὺ τῶν δύο ἀντικρυνῶν θυρῶν (τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς) σχηματιζόμενον χῶρον. Τὸ κατὰ θυρῶν ἀνάλογον πρὸς τὸ κατὰ γῆς κέκρυπται, εἰς δὲ τὸ τάδ' ὡς πάλιν θὰ ὑπονοήσωμεν εὖ θῆσθε.

ἀντικαθίστημι καθίστημί τι ἐναντίον (ἀπέναντι) τινός. ταύτης τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πόλεως Θουκ. 1, 71 κυρ. ἐν ᾧ αὕτη εἶνε ἀπέναντί σας ὡς τοιαύτη πόλις. Ἄλλοι: ταύτης, (οὔσης) τοι. πόλεως, ἀντικαθ. τ. ἔ. ἔχοντες ταύτην, τοιαύτην πόλιν, ἀντίπαλον. Καὶ ἄλλοι ἄλλως. δεδιότας αὖ ἀλόγως ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν 2, 65 καὶ ὅταν πάλιν παραλόγως ἐφοβοῦντο, τοὺς ἔκαμνε πάλιν ν' ἀναλαμβάνωσι θάρρος.

ἀντικαταθνήσκω ἀποθνήσκω καὶ ἐγώ. τοὺς θανόντας ἀντικατθανεῖν (ἀντικατακτανεῖν ὁ κῶδ. ἐκ β' χειρός, ὅθεν ἀντικατακανεῖν δίκη Herm.) Αἰσχ. Χο. 144 νὰ φονευθῶσι καὶ αὐτοί, ὁ ἔσται δίκη (ὥστε τὸ δίκην νὰ εἶνε παράθεσις εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀντικατθανεῖν). Ἀλλὰ καὶ ὡς σύστοιχος αἰτ. δύναται νὰ ἐκληφθῇ τὸ δίκην: ἀποθανεῖν καὶ αὐτοὺς θάνατον δίκης, θάνατον τιμωρόν: ὃς θάνατος δίκαιος ἔσται τ. ἔ. ἀποθανόντας ἀντιδοῦναι δίκην.

ἀντίκειμαι ὡς παθ. παρακ. τοῦ ἀντιτίθημι, οἷον ἀντιτέθειμαι: κεῖμαι ἀπέναντι. πρβ. τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται Πίνδ. Ἰ. 6, 26 εἰς τοὺς ἀνδρείους τιμὴ ἐπιφυλάττεται ὡς βραβεῖον διὰ τὴν ζωήν, ἣν ἐθυσίασαν («ἀντὶ τῆς ψυχῆς» Σχ.).

ἀντίκεντρον τό, τὸ ἀντὶ κέντρου χρησιμεῦον ἐν Αἰσχ. Εὐμεν. 136: τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα (τὰ ὀνείδη) γίγνεται τοῖς σώφροσι τὰ ὀνείδη ἴσα κέντρῳ («ἴσα μαστίγων» Σχ.) δύναται.

ἀντικηδεύω ἀντί τινος κηδεύω (περιποιοῦμαι). ἐγὼ δέ σ' ἀντικηδεύω πατρός Εὐρ. Ἴων. 734 κηδεύω σε ἀντὶ (δίκην) πατρός, ὡς πατέρα.

ἀντικρούω μτβ. καὶ ἀμετάβ. Θουκ. 6, 46: αὐτοῖς τοῦτό τε πρῶτον ἀντεκεκρούκει καὶ οἱ Ῥηγῖνοι οὐκ ἐθελήσαντες ξυστρατεύειν αὐτοῖς τοῦτο πρῶτον ἐγεγένητο ἐμποδὼν («παρὰ γνώμην ἀπηντήκει, ἀποβεβήκει» Σχ.) καὶ ὅτι οἱ Ῥ. οὐκ ἠθέλησαν ξυστρ.

ἀντικύρω (ῡ), ἀντέκυρσα· ἐπείπερ ἀντέκυρσα Σοφ. Φιλ. 545 ἐνέτυχον (σοι).

ἀντιλαγχάνω (ἴδ. λαγχάνω) δικαν. ὅρος. τὴν ἔρημον (ἐνν. δίκην) ἀντιλαχεῖν Δημ. 32, 27 ἐναντίον ἐρήμην ἀποφάσεως ἐγεῖραι ἀγωγὴν περὶ ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον· ἴδ. Πολυδ. 8, 161. τὴν μὴ οὖσαν (δίκην) ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ δήπου Δημ. 21, 90 ἐπετρέπετο νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς δίκης ὡς ἀκύρου. τὴν δίαιταν ἀντιλαχὼν οὐκ ὤμοσεν 21, 86 ζητήσας ἀναίρεσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως δὲν ἔδωκεν ὅρκον (οὗ ἄνευ ἡ ἀναίρεσις δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ). πλὴν εἴ τινα νῦν ἕνεκα τῆς δίκης ταύτης ἀντειλήχασί μοι συκοφαντοῦντες 40, 3 ἐκτὸς ἐὰν συκοφαντοῦντές με ἔχουσι κινήσῃ ἐναντίαν τινὰ ἀγωγὴν κατ' ἐμοῦ (εἰς ἀντιπερισπασμὸν τῆς ἐμῆς)· ὅπου τὸ ἀντιλαγχάνειν δὲν ἔχει τὴν συνήθη σημ. οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν 37, 33 οἱ νόμοι ἐπιτρέπουσι ν' ἀντιτάσσῃ τις καὶ ἐναντίον τούτων τῶν ἀγωγῶν τὰς παραγραφάς.

ἀντιλάζομαι ἀντιλαμβάνομαι Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 1227. ἀντιλάζου Ὀρ. 446.

ἀντιλάζυμαι = ἀντιλάζομαι· κάλλιστον ἔρανον δοὺς ἀντιλάζυται παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ', ἂν τοκεῦσι δῷ Εὐρ. Ἱκ. 363 καλλίστην προσφορὰν (ταύτην τοῖς γονεῦσι) δοὺς ἀντιλαμβάνει παρὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ τέκνων τοιαῦτα, ἃ ἂν δῷ τοῖς γονεῦσι. Καὶ ἀλλ.

ἀντιλακτίζω λακτίζω καὶ ἐγὼ τὸν λακτίσαντα. πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς (ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ὡς ἔμψυχόν τι· κωμικῶς) ἀντελάκτισεν πίθῳ Ἀρφ. Εἰρ. 613· «συμβαίνει ἐν τῇ συνθέσει τῶν πίθων ἕνα διαρραγῆναι, καὶ τούτου τὰ ὄστρακα πλησιάζοντα διαρρῆξαι ἕτερον, καὶ τοῦτον πάλιν τὸν ἐγγύς, ὥστε πολλὴν γενέσθαι τὴν βλάβην» Σχ.

ἀντιλαμβάνω (ἴδ. λαμβάνω) λαμβάνω ἀντί τινος, εἰς ἀνταπόδοσιν. ἐκ τοῦ εὖ εἰπεῖν τὸ παθεῖν εὖ ἀντιλήψονται Θουκ. 3, 40 ἐκ τοῦ καλοῦ λόγου καὶ κέρδος καλὸν θὰ λάβωσιν ὡς ἀμοιβήν. μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος τυραννίδος ὄλβος εἴη, μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη τῆς ἥβης ἀντιλαβεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 643 δὲν εὔχομαι νὰ ἔχω μήτε τῆς Ἀσιατικῆς τυραννίδος τὸν ὄλβον μήτε οἰκίαν πλήρη χρυσοῦ, ἵνα τὰ ἀνταλλάξω μὲ τὴν νεότητα (κυρ. = ὥστε λαβεῖν ταῦτα ἀντὶ τῆς ἥβης). — Μέσ. ἣν ἀντιλαβώμεθά του φιλίου χωρίου τῶν Σικελῶν Θουκ. 7, 77 ἂν (κατορθώσωμεν νὰ) φθάσωμεν εἴς τι φιλικὸν χωρίον τῶν Σ. περὶ τῆς σωτηρίας ἀντιλαβέσθαι (ἐνν. αὐτῆς) Θουκ. 7, 70 ἴδ. ἐπιβοάω. — πρὶν ἀντιλαβέσθαι πρωκτὸν τῆς φλογός Ἀρφ. Θεσμ. 242 πρὶν πιάσῃ ὁ πρ. μου τὴ φωτιά. Ὁ στίχος διορθοῦται καὶ νοθεύεται. — θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεί Πλ. Φαίδων 88 D μὲ κατακυριεύει, μὲ γοητεύει, μὲ προσελκύει.

ἀντιλάμπω λάμπω ἐναντίον. περιττὴ καὶ σοβαρὰ λέξις ἀντιλάμπει τῷ ἀκροατῇ πρὸς τὸ δηλούμενον Πλουτ. 41 C διὰ τῆς λάμψεως θαμβώνει τὸν ἀκροατήν, ὥστε νὰ μὴ ἐννοῇ (νὰ μὴ βλέπῃ) τὸ δηλούμενον πρᾶγμα.

ἀντίληψις ἡ, ἡ λῆψίς τινος (πράγματος) ἀντὶ ἄλλου, ἀνταλλαγή. χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι Θουκ. 1, 120 δυσκολώτερον θὰ καταβιβάζωσι κάτω (εἰς τὴν θάλασσαν) τοὺς καρπούς των καὶ ἀντὶ τούτων θὰ λαμβάνωσιν ὀπίσω ὅσα ἡ θάλ. δίδει εἰς τὴν ξηράν. τῶν ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ (τοῦ ἀσθενοῦς ἢ τοῦ κακοῦ) ἐπεσήμαινε 1, 49 ἡ ὑπὸ τοῦ κακοῦ προσβολὴ τῶν ἄκρων ἄφινεν ἐπ' αὐτῶν διαρκῆ ἴχνη. — τὰς ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας ὁρᾷς ὡς εὔποροι καὶ πολλαί Πλ. Σοφ. 241 B παρατηρεῖς πόσον εὔκολοι καὶ πολλαὶ εἶνε εἰς αὐτὸν (τὸν σοφιστὴν) αἱ ἐνστάσεις καὶ δυσκολίαι.

ἀντίλυρος 2 «ἰσόλυρος» Σχ. θείας ἀντίλυρον (καναχὰν) μούσης Σοφ. Τρ. 642 ὅμοιον πρὸς τὸν ἦχον τῆς λύρας τὸν ἀντηχοῦντα ἐν τοῖς ὕμνοις τῶν θεῶν.

ἀντιμέλλω ἀναβάλλω καὶ ἐγώ, ἐκ τοῦ ἐναντίου. εἰ δυνατοὶ ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι, καὶ ἀντιμελλῆσαί τι ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις εἶναι (ἐπ' ἐκείνους ἰέναι Κλάσσεν) Θουκ. 3,12 ἂν ἤμεθα ὅμοιοι κατὰ τὴν δύναμιν, ὠφείλομεν, ὅπως ἐκεῖνοι ἀνέβαλον (ἐμέλλησαν) τὰ εἰς ἡμᾶς δεινά, οὕτω καὶ ἡμεῖς ν' ἀναβάλωμεν τὴν εἰς ἐκείνους ὑποταγήν, νὰ εἴμεθα ἀνεξάρτητοι.

ἀντίμισθος μνήμη Αἰσχ. Ἱκ. 276. Τὸ χωρίον: μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς ἐπέτυχεν ὡς ἀντιμισθίαν νὰ μνημονεύηται ἐν ταῖς δεήσεσι.

ἀντίμοιρος 2 Αἰσχ. Χο. 319: σκότῳ φάος ἀντίμοιρον (Erfurdt: ἰσοτίμοιρον) τὸ φῶς ἔχει ἐναντίαν μοῖραν τῷ σκότει: τὸ βασίλειον τοῦ φωτὸς εἶνε χωρισμένον τοῦ βασιλείου τοῦ σκότους.

ἀντίμολπος 2 ἀντίφθογγος. ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, κλάω Αἰσχ. Ἀγ. 16 ὅταν μοῦ καταιβαίνῃ νὰ τραγουδῶ, ἐν ᾧ κόπτω μέσα εἰς τὴν γῆν (ὡς τὰ χόρτα) τὸ ἀντιφάρμακον τοῦτο (δηλ. τὸ ᾆσμα) τοῦ ὕπνου, κλαίω. ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν Εὐρ. Μήδ. 1173 ἀφῆκε κωκυτὸν τἀναντία|τῇ πρὶν ὀλολυγῇ ἀναμέλποντα.

ἀντίον τό, ὁ ἱστουργικὸς κανὼν κατὰ Πολυδ. 7,36. 10,125· «μέρος τοῦ ἱστοῦ» Σχολ. Ἀρφ. Θεσμ. 822, ὅπου ἀδίκως θεωρεῖ ὁ Leeuwen ὕποπτον τὴν λέξιν, σῳζομένην μέχρι τῆς σήμερον πανταχοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. «τὸ ἀντί».

ἀντιόομαι (ἀντίος) ἐναντιοῦμαι, νέον Ἴων. (ἴσως καὶ τῆς ἀρχ. Ἀτθίδος). ἀντιεύμεθα Ἡρ. 9, 26. ὁμαλόν· παθ. ἀόρ. ἠντιώθην Ἡρ., ἀντιωθῆναι Αἰσχ. Ἱκ. 389. νέον Ἴων. καὶ Ἀττ. ἐναντιοῦμαι (ἐναντίος), ἐναντιώσομαι, ἠναντιώθην (ἐναντιωθήσομαι μτγν.). ἠναντίωμαι, ἀλλ' ἐν Ἀρφ. Ὄρν. 385 ὁ Bentley ἔγρ. ἐνηντιώμεθα ἀντὶ τοῦ ἠναντιώμεθα. Ἐνηντιώμεθα γράφουσιν οἱ περὶ τὸν Cobet παρὰ Θουκ. 2, 40: καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς καὶ ὡς πρὸς τὴν φιλανθρωπίαν (καλοκαγαθίαν) εἴμεθα ἐναντίοι (διαφωνοῦμεν πρὸς τοὺς πολλούς). Μᾶλλον γρ. ἠντιώμεθα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχίου: «Θουκυδίδης δὲ τὸ ἠντιώμεθα ἐπὶ τοῦ ἐναντιώμεθα» (γρ. ἠναντιώμεθα). Γνωστὸν ὅτι ὁ Θουκ. ἔχει τινὰ τὰ Ἰωνικὰ ἔν τε τοῖς τύποις καὶ ἐν τῇ συντάξει. — Συνήθως μετὰ δοτ., ἀλλὰ παρ' Ἡρ. 9, 7 μετ' αἰτ.: συνθέμενοι ἡμῖν τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην ἐν ᾧ συνεφωνήσατε μὲ ἡμᾶς, ὅτι θὰ ἐναντιωθῆτε πρὸς τὸν Πέρσην (ἐλθόντες) εἰς τὴν Β. Ἀλλ' εἶνε πιθανόν, ὅτι τὸ τὸν Πέρσην εἶνε ἐξήγημα, κατὰ τὸν Krüger, εἰς τὸ ἐφεξῆς τὸν βάρβαρον, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ.

ἀντίος (ἀντί, ἴ) 3 ποι. Ἴων. καὶ παρὰ Ξενοφ., Ἀττ. τὸ ἐναντίος· τὸ ἐπίρρ. ἀντίον ἀντὶ τοῦ ἐναντίον παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν πεζ. εὕρηται. ὧν ἐπιμεμφομένα σ' αἰδοῖα (Musgrave: ἀδεῖα) μὲν ἀντία δ' οἴσω Σοφ. Τρ. 222 διὰ ταῦτα μεμφομένη σε θὰ ἐπιφέρω παρατηρήσεις τινὰς εὐσεβάστους μέν, ἐναντίας δ' ὅμως. ἢν μὴ τὸ ὑμέτερον ἀντίον (Valckenaer: αἴτιον) γένηται Ἡρ. 8,140 = ἢν μὴ ὑμεῖς ἐναντιωθῆτε (ἐκτὸς ἂν ὑμεῖς ἔχητέ τι ἐναντίον). μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι ο 377 μεγάλως δὲ οἱ δ. ἐπιθυμοῦσι νὰ ὁμιλήσωσιν ἐνώπιον τῆς δεσπ.

ἀντιξύω: τὸν ξύοντα ἀντιξύει (= ἀντικνῇ) Σώφρον. Ἀπ. 94 = ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει (Ἐπίχαρμ.): χάριν ἀντὶ χάριτος.

ἀντίπᾰλος (πάλη) 2 ὁ ἀντιπαλαίων, ἀνταγωνιστής, ἀντίζηλος. κράτος ἀντίπαλον Αἰσχ. Πρ. 543 (ἴδ. κράτος). διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα (= εἰς ἓν ἀντίπαλον ὄν. πρβ. 5, 37, 2) ἀποκεκρίσθαι Θουκ. 1, 3 διότι καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον ἀποχωρισθῇ ἀκόμη εἰς ἓν ὄνομα ἀντίθετον πρὸς ἐκείνους. ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις τεθραμμένους 2, 61 ἀνατεθραμμένους μὲ ἤθη ἀνάλογα, ἀντάξια τοῦ μεγέθους τῆς πόλεως (ὡς ἐχαρακτηρίσθησαν ἐν 2,38—42). — ἐς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν 7,13 ἱστάμεθα ἀπέναντι τῶν Συρακουσίων μὲ ἰσοπάλους δυνάμεις. φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον 2,45 (ἴδ. φθόνος). μὴ ἀντίπαλον μόνον παρασκευασάμενοι 6,23 (ἴδ. παρασκευάζω). πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας πᾶσι τὸ ἀντίπαλον καὶ ἐλεύθερον καθίσταται 4,92 (ἴδ. καθίστημι). ἀντίπαλον δέος 3,11 (ἴδ. δέος). βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται (= σὺν δακρύοις ἁμιλλ. Διόρθ. δακρύοισιν ἁμιλλᾶται Herm.) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1206 βαρύτης (ἀξίωμα) ἰσοπάλου ἀνδρὸς (οἷος ὁ Θησεὺς) μετὰ τῶν δακρύων (ἐμοῦ τοῦ πατρός σου) εἰσὶν ἐν ἁμίλλῃ (ἀμοιβαίᾳ πρὸς ἄλληλα): ἐν ἁμίλλῃ σπουδάζουσι περὶ τούτο (τὸ πεῖσαί σε ἐκκαλυφθῆναι). Ἄλλοι ἄλλως. Πρβ. Ἀριστοτ. σ. 1171ª 29: «κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων». ναυμαχήσαντες ἀντίπαλα καὶ ὡς αὐτοὺς ἑκατέρους ἀξιοῦν νικᾶν Θουκ. 7,34 ναυμ. ἰσοπάλως καὶ οὕτως, ὥστε ἑκάτεροι ν' ἀξιῶσιν, ὅτι εἶνε νικηταί.

ἀντιπαραπέμπομαι: ταῖς μεγίσταις ἀλγηδόσι καὶ νόσοις ἐναποθνήσκων ἀντιπαρεπέμπετο τῇ μνήμῃ τῶν ἐναπολελαυσμένων πρότερον ἡδονῶν Πλουτ. 1099 Ε. Ἴσ. διορθ. ἀντιπαρετέρπετο τῇ μνήμῃ· πρβ Cicer. de Fin. 2,30. 96 (καὶ 98).

ἀντιπαρατάσσω, ἀπρσ. ἀντιπαρατασσομένων ἀλλήλοις Θουκ. 6,38 ἀντιπαρατάξεως γιγνομένης πρὸς ἀλλήλους. τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖται μὴ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς μᾶλλον καὶ ἀντιπαραταχθέντος ἢ ἐκ τοῦ πρὸς τὸ παρὸν ξυμφέροντος Θουκ. 5, 9 ἐπιχειρεῖ τὴν ἐπίθεσιν ὄχι τόσον ἐκ φανερᾶς μάχης καὶ ἐξ ἀντιπαρατάξεως, ὅσον κατὰ λόγον τοῦ πρὸς τὴν παροῦσαν περίστασιν συμφέροντος.

ἀντιπᾰτᾰγέω: ψόφῳ τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτοὺς ἀντιπαταγοῦντος τῷ ἀνέμῳ Θουκ. 3,22 ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἔκαμνε πάταγον ἐξουδετερώνοντα τὸν ἐκ τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν κρότον.

ἀντιπέμπω: ἐν τούτῳ εἰ ἐπιβοηθοῖεν, μέρος ἀντιπέμπειν αὐτοὺς τῆς στρατιᾶς Θουκ. 6,99 ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἂν οἱ Ἀθην. ἤθελον ἔλθῃ, ἵνα ἐμποδίσωσι τοὺς Συρακουσίους, αὐτοὶ νὰ πέμψωσιν ἐναντίον αὐτῶν μέρος τοῦ στρατοῦ των.

ἀντιπενθής 2 πένθος ἀντὶ πένθους προξενῶν, «ἰσοπενθής, ὅμοια δρῶν οἷς πέπονθε» Σχ. Αἰσχ. Εὐμ. 785.

ἀντιπέρᾱν, Ἰων. — έρην, ἐπίρρ. = ἀντιπέρας καὶ κατ' ἀντιπέραν. Αὕτη εἶνε ἡ δόκιμος ἐκφορά, ἀλλ' εὕρηται καὶ κατ' ἀντίπερ(α) παρὰ Μανέθωνι 4, 188. Ὡς ἐπίθ. παρὰ Μόσχ. 1, 9 Ἀσίδα τ' ἀντιπέρην τε = ἀντιτιπεραίαν: τὴν ἀντικρυνὴν ἤπειρον. ἴδ. πέρα.

ἀντίπετρος 2 ὁ ἀντὶ πέτρας (ὡς πέτρα) ὤν. ἀντιπέτρου βήματος Σοφ. Ο. Κ. 192 τοῦ χαλκοῦ οὐδοῦ, «ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκοῦς ἦν» Σχ. Ἄλλοι: τοῦ ὁμοίου μὲ βράχον ὑψώματος. Ἄλλοι γρ. αὐτοπέτρου.

ἀντίπηξ-ηγος ἡ (πήγνυμι), λίκνον πλεκτόν, κίστη, κιβωτὸς (καθ' Ἡσύχ.). κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ Εὐρ. Ἴων. 19 ἐντὸς κύκλου περιφεροῦς (ἄλλοι: καλλιτρόχου) κοίλου πλεκτοῦ λίκνου. Ἡ λέξις Μυτιληναϊκὴ κατὰ τὸν Σχολ. Ὁμ. Π 221.

ἀντίπλαστος 2 «ἰσόπλαστος, ὅμοιος» Ἡσύχ. ὅστις μνημονεύει τὸ Ἀπ. Σοφ. 262: πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον γόμον (νόμον Porson, νομὸν Ellendt) ἔχει κεκμηκότων. Κατὰ μὲν τὴν α' διόρθ. ὁ ποτ. Ἴν. εἶνε ὅπως καὶ οἱ νεκροὶ (ἔχει τὸν αὐτὸν ν. μὲ τοὺς νεκ.). Κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν: ὁ ποτ. Ἴν. (βυθισθεὶς ἐντὸς τῆς γῆς) ἔχει τὴν αὐτὴν ἕδραν μὲ τοὺς νεκρούς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας διορθώσεις δὲν ἁρμόζει τὸ ἀντίπλαστον. Ἐγὼ ἑρμηνεύω τὰ παραδεδομένα ὧδε: ὁ ποτ. Ἴναχος ἔχει τὰς προσχώσεις, ἃς καὶ οἱ νεκροὶ (οἵτινες ἔχουσι τοὺς διὰ σωροῦ χωμάτων ἐπικεχωσμένους τύμβους).

ἀντιπλῆγες ἀκταί Σοφ. Ἀντ. 592 αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων ἀντιπληττόμεναι (ἐναντίον πληττόμεναι) ἀκταὶ πρβ. κυματοπλήξ, παραπλήξ.

ἀντίπνοος ὁ καὶ ἡ, οὐδ. ἀντίπνοον, καὶ συνηρ. ἀντίπνους, ἀντίπνουν, ἐναντίον πνέων, ἐναντίος. σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα Αἰσχ. Πρ. 1120 στασιάζοντα πρὸς ἄλληλα διὰ τῆς ἐναντίας πνοῆς των (ἤ: λαμβάνοντα ἐχθρικὴν πρὸς ἄλλ. στάσιν διὰ τῆς πνοῆς των).

ἀντίπορος 2 ὁ ἀπέναντι (πέραν τῆς θαλάσσης) κείμενος. διχῇ δ' ἀντίπορον γαῖαν, ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα

πόρον κυματίαν, ὁρίζει Αἰσχ. Ἱκ. 553 διαχωρίζει ἀλλήλων (=διχῇ ὁρίζει) τὰς ἀπέναντι ἀλλήλων κειμένας χώρας (δηλ. τὴν Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην) διατέμνουσα (διακολυμβῶσα) κατὰ τὴν εἱμαρμένην τὸν κυματίαν πόρον (τὸ στενόν, τὸν Βόσπορον=βοὸς πόρον).

ἀντίπρῳρος 2 ὁ ἔχων τὴν πρῷραν ἐστραμμένην ἐναντίον τινός. τῇ πρότερον ἀμαθίᾳ τῶν κυβερνητῶν δοκούσῃ εἶναι, τῷ ἀντίπρῳρον ξυγκροῦσαι, μάλιστ' ἂν αὐτοὶ χρήσασθαι Θουκ. 7, 36 ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρότερον ἐθεωρεῖτο ὡς ἀμάθεια τῶν κυβερνητῶν, δηλ. νὰ συγκρούσῃ τις πρῷραν μὲ πρῷραν, τοῦτο αὐτοὶ κατ' ἐξοχὴν ἤθελον χρησιμοποιήσῃ. ἀντιπρῴροις ταῖς ἐμβολαῖς χρώμενοι 7, 36 (ἴδ. ἀναρρήγνυμι). τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ Σοφ. Τρ. 223 ἴδ. ἐναργής. ὀργῆς ἀντιπρῴρου κυλινδομένης Πλουτ. Ἀπόσπ. 27 (Στοβ. Ἀνθ. 20, 70) ὅταν ἡ ὀργὴ ἐπιφέρηται ἐναντίον (ὡς ναῦς) ἀντίπρῳρος (ἐν θαλάσσῃ).

ἀντιρρέπω ῥέπω εἰς τὸ ἐναντίον μέρος. ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει Αἰσχ. Ἀγ. 578 δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς διασωθέντας ἐκ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀρ. ὑπερισχύει τὸ κέρδος (τὸ ἀγαθόν), τὸ δὲ κακὸν δὲν δύναται ν' ἀντισηκώσῃ τὴν πλάστιγγα.

ἀντίρροπος 2 ῥέπων εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἰσόρροπος, ἰσόσταθμος. ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος Σοφ. Ἠλ. 119 δὲν δύναμαι πλέον νὰ σηκώνω τὸ πρὸς ἀντιστάθμησιν χρησιμεῦον βάρος τῆς λύπης. ἴσθι γὰρ παισὶ τάδε καὶ δόμοις, ὁπότερ' ἂν κτίσῃς, μένει ἄρ' ἐκτίνειν (Abresch: μενει δρεικτείνειν) ἀντίρροπον θέμιν Αἰσχ. Ἱκ. 441 ὁπότερον ἂν παρασκευάσῃς (ἤν τε προστατήσῃς ἐμοῦ ἤν τε προδῷς), ἴσθι (ὅτι) τοῖς παισὶ καὶ τῷ οἴκῳ σου πέπρωται ἀποδιδόναι ἰσόσταθμον δίκην (τ. ἔ. ἢ θὰ τιμωρηθῶσιν ἢ θ' ἀνταμειφθῶσιν).

ἀντισηκόω ἀντιρρέπω, φέρω εἰς ἰσορροπίαν. τοιάδ' ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ (ἴδ. τὴν λ.) πάθους, ὥς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ Αἰσχ. Πέρσ. 439 ὥστε πρὸς ταῦτα (τὰ εἰρημένα κακὰ) παραβαλλομένη νὰ εἶνε διπλασία κατὰ τὸ βάρος. ἀντισηκώσας δέ σε φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας Εὐρ. Ἑκ. 57 ἀντισηκώσας (τ. ἔ. θέσας ἐπὶ τοῦ ἑτέρου δίσκου τῆς πλάστιγγος) τὴν φθορὰν (ἐκ τοῦ φθείρει, τ. ἔ. τὴν νῦν δυσπραγίαν) ἀντὶ τῆς πρόσθεν εὐπραγίας φθείρει σε. Ὁ δὲ Δημ. Βερναρδ. ὧδε: θεῶν τις ἀντιτισάμενος σε (=τισάμενός σε, ἀντίποινα λαβών, ἀντὶ) τῆς πρὶν εὐπραγίας φθείρει σε.

ἀντισόω ἐξισώνω Θουκ. 3, 11. Τὸ χωρίον: πρὸς τὸ πλεῖον ἤδη εἶκον τοῦ ἡμετέρου ἔτι μόνου ἀντισουμένου ἐν ᾧ ἡμεῖς (=τὸ ἡμέτερον, ὃ ἴδε) μόνοι ἀκόμη προσεπαθοῦμεν νὰ εἴμεθα ἴσοι πρὸς αὐτοὺς ἀπέναντι τῶν πλειόνων ἐκ τῶν συμμάχων, οἵτινες ἤδη ὑπετάσσοντο.

ἀντίσπαστος 2 ὁ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος σπώμενος, ἀνθελκόμενος, σπασμῳδικός. ἦλθεν ὀστέων ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος Σοφ. Τρ. 769 ἔφθασε μέχρι τῶν ὀστῶν δηγμὸς («τσούξιμο, σουβλιά») σπασμωδικὸς («ποῦ πήγαινε καὶ ἤρχετο»). || ἐν τῇ μετρικῇ ἀντίσπαστος (πούς), ἐν ᾧ συγκρούονται δύο ἄρσεις, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου, ἀντιθέτου ῥυθμοῦ ◡ –́ –́ ◡ (Ἀλέξανδρος).— «Καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολίῳ (Ἀπ. 125), τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον, διὰ τὸ διὰ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων. Καὶ Φρύνιχος δ' ἐν Φοινίσσαις εἴρηκε (Ἀπ. 11) ψαλμοῖσιν ἀντίσπαστ' ἀείδοντες μέλη (ἴσ. τὰ μέλη ταῦτα ἔψαλλον ὁμοῦ δύο χοροί, ὁ μὲν ἀνδρῶν ὁ δ' ἕτερος παίδων)· καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μυσοῖς (Ἀπ. 378) πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος (ἐνν. ἦν), ἀντίσπαστά τε (ἐνν. μέλη, ἴσ. οἷα τὰ προηγ.) Λυδῆς ἐφύμνει πηκτίδος συγχορδία» Ἀθήν. 635 C.

ἀντισπάω (ἴδ. σπάω) ἕλκω εἰς (ἀπὸ) τὸ ἀντίθετον μέρος (πρὸς τὰ ὀπίσω), ἀνθέλκω. ὁρμώμενόν (με) μηδαμῶς ἀντισπάσῃς Αἰσχ. Πρ. 353 ἔχοντά με ταύτην τὴν ὁρμὴν μηδαμῶς ἕλξῃς εἰς τοὐναντίον· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ τείνειν Ἀρφ. Εἰρ. 492: τοὺς μὲν τείνειν τοὺς δ' ἀντισπᾶν κυρ ἄλλοι νὰ τραβοῦν τὸ σχοινὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς εἰρήνης καὶ ἄλλοι πρὸς τὸ ἀντίθετον.

ἀντιστάτης ὁ, ἀντίπαλος, ἐναντίος. εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας Αἰσχ. Ἑπτ. 506 εἶνε δὲ φυσικὸν νὰ πράξωσιν οὕτως (ὡς οἱ ἀντίπαλοι θεοὶ) οἱ ἀντίπαλοι ἄνδρες.

ἀντισυναλείφω: τὸν συναλείφοντα μὴ ἀντισυναλείφειν καὶ ξενισθεὶς μὴ ἀντιξενίζειν «Φιλόδημ. περὶ κακ. XVII, 7. Sauppe.—Κεῖται μὲν ἡ λέξ. ἐν τῷ Θησαυρῷ καὶ δὴ ἐκ μόνου τούτου τοῦ χωρίου, ἀλλ' ἑρμηνεύεται ὄχι ὀρθῶς διὰ τῶν invicem confundo, obscuro, ἐνῷ δι' αὐτῆς σημαίνεται κυριολ. ἡ ἐν βαλανείῳ ἢ γυμνασίῳ ἀμοιβαία τῶν ἀνθρώπων συναλοιφὴ δι' ἐλαίου» Κουμανούδη Συναγ. Λέξ. Ἀθησ.

ἀντίταξις ἡ: πρὸς τὴν σφετέραν ἀντίταξιν τῶν τριήρων τὴν φυλακὴν ποιούμενοι Θουκ. 7, 17 στρέφοντες τὴν προσοχὴν αὐτῶν πρὸς τὰς τριήρεις τῶν Κορινθίων τὰς ἀντιπαρατεταγμένας πρὸς τὰς ἰδικάς των (τῶν Ἀθηναίων).

ἀντιτέμνω τέμνω τι ἐναντίον τινός. ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε (=παρέδωκε λόγῳ) φάρμακα, πολυπόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν Εὐρ. Ἄλκ. 972 τεμὼν αὐτὰ (ὅθεν: τεμὼν τὰς βοτάνας) ἐναντίον τῶν νόσων (=ἀντι-), ἑπομ. εὑρὼν αὐτὰ ὡς ἀλεξιφάρμακα διὰ τοὺς πολυπ. βροτούς. Πρβ. ἀντίτομος.

ἀντιθεῖσα Πινδ. Ὀ. 3, 30=ἀνατιθεῖσα.

ἀντιτίθημι τίθημί τι ἐναντίον τινός (πρὸς σύγκρισιν), ἀντιτάσσω. τίς κεν αἰνήσειε... Κλεόβουλον... θαλασ-

σαίαισι δίναις ἀντιθέντα (ἀντία θέντα Bergk) μένος στάλας; τίς ἤθελεν ἐπαινέσῃ τὸν Κλ. ὅστις ἀντιπαρέβαλεν (ἀντέταξεν εἰς σύγκρισιν) πρὸς τὰς δίνας τῆς θαλάσσης τὴν δύναμιν τῆς στήλης; Σιμωνίδ. 'Απ. 57 (=Διογ. Λ. 1, 89). ἐγὼ δ', ἅ σ' οἶμαι διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σὰ αἰτιάματα Εὐρ. Τρ. 916 ἡ συνθήκη ἦδε: ἐγὼ δ' ἀμείψομαι τοῖς σοῖσι, ἃ οἶμαί σε ἰόντα διὰ λόγων (συζητοῦντα) κατηγορ. ἐμοῦ, ἀντιθεῖσα τὰ ἐμὰ καὶ σὰ αἰτ. ‖ ᾐσχύνοντο τό (προσέθηκε Herbst τὸ ἄρθρον) τε μὴ κοινωνεῖν τοῦ εἰς τὸ κοινὸν τιθεμένου καὶ τὸ μὴ ἀντιτιθέναι τὸ ἑαυτῶν Ξεν. 'Απ. 3, 14, 1 καὶ νὰ μὴ βάζουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἰδικόν των. οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε (τὸ βρότειον γένος), ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς ἢ χρυσὸν ἢ σίδηρον ἢ χαλκοῦ βάρος παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον Εὐρ. 'Ιππ. 619 ἀλλ' (ἔπρεπεν), ἀφ' οὗ βάλουν (καταβάλουν, καταθέσουν) ἀπέναντι ἐν τοῖς ναοῖς ἢ χρυσὸν ἢ σίδ. ἢ βάρος χαλκοῦ, ν' ἀγοράσουν σπέρμα παίδων, ἕκαστον (σπέρμα ἢ παῖδα κατ' ἄλλους) ἀναλόγως τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας (τοῦ προσφερομένου δώρου χρυσοῦ ἢ ἄλλου).

ἀντιτῑμάω· τὸ μέσ. ἀντιτιμῶμαι εἶνε ὅρος δικανικός. τιμᾶταί μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου· ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ἡμῖν ἀντιτιμήσομαι; ἢ δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας (ἐνν. τιμῆς); Πλ. 'Απολ. 36 Β ἐγὼ δὲ ἀφ' ἑτέρου εἰς τί πρόστιμον θὰ σᾶς καταδικάσω τὸν ἑαυτόν μου; ἢ δῆλον ὅτι εἰς τὸ ἀντάξιόν μου πρόστιμον; Πλείονα ἴδε ἐν λ. τιμῶμαι

ἀντιτίνω (ἴδ. τίνω) κυρ. τίνω ἀντί τινος· Θέογν. 738. Σοφ. Αἴ. 1086. Μέσ. ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτείσασθαι (=ἀντὶ τῆς ἐμ. ἀγωγῆς τείσασθαι) φόνον Αἰσχ. 'Αγ. 1281 ὅτι διὰ τοῦ φόνου (τοῦ 'Αγαμέμνονος) ἔλαβεν ἐκδίκησιν ἀντὶ τῆς ἀγωγῆς ἐμοῦ· ὅτι ἐτιμώρησεν αὐτὸν διὰ φόνου, διότι ἔφερεν ἐμὲ εἰς τὸ "Αργος. ἤν μοι πόρος τις—ἐξευρεθῇ πόσιν δίκη (=ἐνδίκως 267· ἧττον ὀρθὸν τὸ δίκην) τῶνδ' ἀντιτείσασθαι κακῶν Εὐρ. Μήδ. 261 νὰ ἐκδικηθῶ (νὰ τιμωρήσω) δικαίως τὸν ἄνδρα μου διὰ ταῦτα τὰ κακά.

ἀντίτοιχος: εἰ δὲ ἀντίτοιχος ἀκτὶς προσάξειεν Τιμοθ. Πέρσ. 13 εἰ δὲ ἐμβολὴ (ταχεῖα ὡς ἀκτὶς ἢ δίκην σκηπτοῦ) ἐπὶ τὸν τοῖχον τῆς νεὼς ἐπενεχθείη.

ἀντίτομος 2 (ἴδ. ἀντιτέμνω) τετμημένος, ἵνα χρησιμεύῃ ὡς ἀντιφάρμακον· οὐσ. τὸ ἀντίτομον (ἐνν. φάρμακον), ἀντίδοτον· σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι Πίνδ. Π. 4,221 (ἴδ φαρμακόω). "Υμν. Δήμ. 229. πρβ. καὶ ἀντίμολπον ἄκος Αἰσχ. 'Αγ. 16. «ἀντίτομον· φάρμακον ἀντιπαθές, ὅπερ ὁ πιὼν οὐ βλάπτεται ὑπό τινος, ἀλεξιφάρμακον» 'Ησύχ.

ἄντιτος ἐκ τοῦ ἀνάτιτος κατὰ τὸν Lobeck, ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ ἀντίτιτος (πρβ. ἀντίποινος) παραγωγὴ τοῦ Σχολ. (Ω 213) ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὸ νόημα: ἐκδικητικός· ἄντιτα ἔργα ρ 51 ἔργα ἐκδικητικά: ἔργα ἀνταποδόσεως.

ἀντιτυγχάνω τυγχάνω καὶ ἐγώ. κρεῶν νιν ὕπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ Πίνδ. Ν. 7,42 ἀνήρ τις διεπέρασεν αὐτὸν διὰ μαχαίρας, ἐν ᾧ ἔτυχε νὰ εὑρέθῃ εἰς μάχην περὶ (διαρπαγῆς) κρεάτων.

ἀντίτῠπος 2 (θηλ. ἀντιτύπα Σοφ. 'Αντ. 134 ἴδ. κατωτ.). 1) Παθ. ἀντικρουόμενος. τύπος ἀντίτυπος 'Ηρ. 1, 67 ὁ τύπος (ἡ τύψις) τῆς σφύρας ὁ ἀποδιδόμενος ὑπὸ τοῦ ἄκμονος. οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα (ἔχων), παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον ἀποκλαύσειεν Σοφ. Φιλ. 694 οὐδέ τινα τῶν ἐγχωρίων ἔχων γείτονα τῶν κακῶν του, πλησίον τοῦ ὁποίου νὰ (ἤθελε) κλαύσῃ ὅσον θέλει, ὥστε οἱ ἀναστεναγμοί του νὰ εὕρωσιν ἀντήχησιν (παρὰ τῷ γείτονι, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ). ἀντιτύπων φαέων 'Ανθ. 9, 822 φώτων ἐξ ἀνακλάσεως (προερχομένων). 2) 'Ενεργ. πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος... κεφαλὰν ἰάψειν Αἰσχ. 'Επτ. 508 πέποιθα, ὅτι ὁ ἔχων ('Ιππομέδων) ἐν τῷ σάκει τὸ ἄφιλον (ἀπεχθές, «ἀντιπαθητικόν») τοῦ χθονίου δαίμονος (Τυφῶνος) δέμας, ἀντίτυπον Διὸς (ἀντίθετον πρὸς τὸ ὁμοίωμα τοῦ Διός), ἰάψει κεφαλὴν (θὰ κατασυντρίψῃ τὴν κεφαλήν του). ἀντιτύπᾳ (Πόρσων: ἀντίτυπα) δ' ἐπὶ γᾷ πέσε Σοφ. 'Αντ. 134 ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις τυπεῖσα (κτυπηθεῖσα) ἀπέδωκε τὸν κτύπον. μάχῃ ἀντιτύπῳ κρατήσας Ξεν. 'Αγησ. 6, 2 ἐν μάχῃ καρτερᾷ, πεισματώδει (κυρ. ἐν μάχῃ, ἥτις ἀπέδιδε κτύπημα πρὸς κτύπημα). ἀντιτυπώτερα ὄντα (τὰ ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων ὀστᾶ) κόπτει τὸν ἀναβάτην Ξεν. 'Ιππικ. 1, 4 ἀντιδρῶσι περισσότερον πρὸς τὸν κτύπον τοῦ ἐδάφους, καὶ ἑπομένως ἐνοχλοῦσι περισσότερον τὸν ἀναβάτην.

ἀντιφερίζω ἀντιπαραβάλλομαι. εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι Πίνδ. Π. 9, 50 ἐὰν δὲ πρέπει νὰ παραμετρηθῶ καὶ ἐγὼ μὲ τὸν σοφόν.

ἀντίφερνος 2 ὁ ἀντὶ φερνῆς (προικὸς) ὤν. ἄγουσά τ' ἀντίφερνον (=ἀντὶ φερνῆς) 'Ιλίῳ φθοράν Αἰσχ. 'Αγ. 415.

ἀντιφέρω (ἴδ. φέρω). Παρ' 'Ομ. μόνον τὸ μέσ. καὶ συνήθως κατὰ προσωπ. σύνταξιν. ἀργαλέος 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι (=ὥστε τινὰ ἀντιφέρεσθαι, ἐναντιοῦσθαι, αὐτῷ) Α 589 ἴδ. ἀργαλέος. χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι Φ 482 «κατὰ δύναμιν ἐναντιοῦσθαι» Σχ. σοὶ εἶνε δύσκολον ν' ἀνθαμιλλᾶσαι πρὸς ἐμὲ κατὰ τὴν δύναμιν.

ἀντιφεύγω φεύγω (ἀπέρχομαι εἰς ἐξορίαν) ἀντὶ ἄλλου. κοὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις Εὐρ. 'Ηλ. 1092 τὴν ἔννοιαν τὴν διὰ τῆς ἀντι- δηλουμένην ἐκφράζει ὁ Βαρνέσιος ὧδε: «καὶ πῶς οὐκ Αἴγισθος φεύ-

γει ἀντὶ τοῦ παιδός σου Ὀρέστου, ὃς νῦν ὑπ' αὐτοῦ τῆς πατρίδος ἐξελαύνεται;».

ἀντιφθέγγομαι, ἀνταποκρίνομαι. ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα Πίνδ. Ὀ. 6, 61 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίθη ἡ σαφὴς (ἡ εὐδιάκριτος, ἄλλοι: πλήρης ἀληθείας) φωνὴ τοῦ πατρός.

ἀντιφλέγω ἀντιλάμπω. ἤδη γὰρ αὐτῷ πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέντων διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα Πίνδ. Ὀ. 3, 18 διότι ἤδη, ἀφ' οὗ ὑπ' αὐτοῦ ἀφιερώθησαν εἰς τὸν πατέρα (Δία) οἱ βωμοί, ἡ διαιροῦσα («δίχα κόπτουσα») τὸν μῆνα χρυσάρμ. σελήνη κατὰ τὴν ἑσπέραν ἀντέλαμψεν (ἐνεργ. δηλ. ἔκαμε νὰ λάμψῃ ἀπέναντι αὐτοῦ) πρὸς αὐτὸν (τὸν Ἡρακλέα = αὐτῷ, ὅπερ ἀνήκει καὶ τῷ ἁγισθ.) ὁλόκληρον τὸν ὀφθαλμόν της (τ. ἔ. ἀνταπέστειλεν εἰς ἀμοιβὴν πρὸς αὐτὸν ὅλον τὸ φῶς της: ὁ δίσκος αὐτῆς ἦτο πλήρης). Ἡ πανσέληνος ἐγίνετο τῇ 13ῃ ἢ 14ῃ τοῦ πολιτικοῦ μηνός, καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο ἀπὸ τῆς 11ης Ἑκατομβαιῶνος μέχρι τῆς 15ης, τῇ δὲ 16ῃ διενέμοντο τὰ βραβεῖα. Ἡ πανσέληνος λοιπὸν συνέπιπτε πρὸς τὰ μέσα τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων.

ἀντίφονος 2 ὁ ἀντὶ φόνου διδόμενος. μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν δι' ὀργὰν ποινὰς ἀντιφόνους ἄτας ἁρπαλίσαι πόλεως Αἰσχ. Εὐμ. 980 καὶ εἴθε τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἔπιε τὸ μέλαν αἷμα τῶν πολιτῶν, νὰ μὴ ἀπαιτήσῃ, ὑπὸ πόθου ἐκδικήσεως, διὰ τῆς βίας παρὰ τῆς πόλεως ποινὰς ἀντὶ τοῦ φόνου, αἵτινες θὰ εἶνε συμφοραί. αἰαῖ δ' ἀντιφόνων ἐκ (τὸ ἐκ εἶνε τοῦ Lachmann) θανάτων ἀραί Ἑπτ. 876 ἀραὶ πραγματούμεναι διὰ (οἷον ἀποτελούμεναι ἐκ) τοῦ ἀμοιβαίου φόνου· κάλλιον ἄνευ τοῦ ἐκ: ἀραὶ ἔχουσαι ἀποτέλεσμα τὸν ἀμοιβαῖον φόνον. Τὸ ἀντιφόνων = «ἐξ ἐναντίας γινομένων» ἢ «ἰσοφόνων» Σχ. Ὁ Hartung διώρθ. αὐτοφόνων. — νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Σοφ. Φιλ. 1156 καιρὸς νῦν εἶνε νὰ κορέσητε τὸ ἐκδικητικὸν (φόνον ἀντὶ φόνου λαμβάνον) στόμα σας ἐκ τῆς ἐμῆς ποικιλοστίκτου (ὡς ἐκ τῆς νόσου) σαρκός, ἕως ὅτου εὐχαριστηθῆτε. Ἡ λέξ. τῶν τραγ. ἐν λυρ. χωρίοις.

ἀντιχαίρω (ἴδ. χαίρω) χαίρω καὶ ἐγώ. ἃ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ Σοφ. Ἀντ. 149 «ἴσον αὐτῇ χαρεῖσα... Πρὸς χαίρουσαν γὰρ αὐτὴν καὶ αὐτὴ χαρεῖσα ἦλθεν» Σχ. Πᾶσα ἄλλη ἑρμηνεία ἢ διόρθ. περιττή.

ἀντιχόρια (ἀντιχορία): «καὶ ἡμιχόριον δὲ καὶ διχορία καὶ ἀντιχόρια (Bekk.: ἀντιχορία)· ἔοικε δὲ ταὐτὸν εἶναι ταυτὶ τὰ τρία ὀνόματα· ὁπόταν γὰρ ὁ χορὸς εἰς δύο μέρη τμηθῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία, ἑκατέρα δὲ ἡ μοῖρα ἡμιχόριον, ἃ δ' ἀντᾴδουσιν ἀντιχόρια» Πολυδ. 4, 107.

ἀντλέω ἐξάγω τὸν ἄντλον, τὸ εἰσχωρῆσαν ἐντὸς τοῦ πλοίου ὕδωρ· ὅθεν μεταχειρίζομαι (ἐξαντλῶ) πᾶν δυνατὸν μέσον. τὰν ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν Πίνδ. Π. 3, 62 «τοιούτοις ἐπιχείρει, ἃ δύναται πραχθῆναι» Σχ. τὴν παροῦσαν ἀντλήσω (= ὑπομενῶ) τύχην Αἰσχ. Πρ. 391. κακά Χο. 744. οὐ γάρ τι πολλὴν οὐδ' ἕτοιμον (ἐνν. οὐσίαν) ἀντλεῦμεν Ἡρώνδ. 4, 14 οὐκ ἐσμεν πλούσιοι. Πρβ. «δὲν ἔχομεν τὰ πολλὰ οὐδὲ τὰ εὑρήκαμεν ἀπὸ τὸν πατέρα μας» ἢ «δὲν ἐξοδεύομεν ἀπὸ πολλὰ οὐδ' ἀπὸ ἕτοιμα ποῦ εὑρήκαμεν».

ἄντλος ὁ, τὸ εἰσχωροῦν καὶ συναγόμενον ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου θαλάσσιον ὕδωρ, καὶ αὐτὸς ὁ τόπος εἰς ὃν εἰσχωρεῖ· μ 411. ο 479. Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνας ἄντλον ἑλεῖν Πίνδ. Ὀ. 9, 52 τέχναις τοῦ Διὸς τὸ πλημμυρῆσαν ὕδωρ ἐξαίφνης ἀπορροφηθῆναι. πόλις ἄντλον οὐκ ἐδέξατο Αἰσχ. Ἑπτ. 781 τὸ σκάφος τῆς πόλεως δὲν ἐπῆρε (δὲν ἔκαμε) νερά, δὲν ἔπαθε τίποτε. ὕβριν τιθεὶς ἐν ἄντλῳ Πίνδ. Π. 8, 12 καταβυθίζεις τὴν ὕβριν αὐτοῦ εἰς τὸ ὕδωρ, ἐξαφανίζεις αὐτήν· «τοὺς ὑβριστὰς ἀφανίζεις καὶ ἀμαυροῖς» Σχ. ἀλίμενόν τις ὡς εἰς ἄντλον πεσὼν λέχριος ἐκπεσῇ φίλας καρδίας ἀμέρσας βίον Εὐρ. Ἑκ. 1028 ὥς τις (ὁ Πολύδωρος) εἰς ἀλ. ἄντλον πεσών, (οὕτω καὶ σὺ εἰς τὸν ἀλίμενον τοῦτον περὶ τὴν Ἑκάβην γυναικεῖον ἄντλον πεσών) λέχριος (σωριασμένος καὶ νεκρὸς ἐκβληθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν) ἐκβληθήσῃ αὐτόθεν, φίλης σῆς καρδίας ἀμέρσας βίον (τ. ἔ. θανών) Δ. Βερναρδ.

ἄντομαι = ἀντάω, συναντῶ· μόνον κατ' ἐν. καὶ παρατ. διπλόος ἤντετο θώρηξ Δ 133 (υ 415) ὁ θώραξ ἀπήντα, ἀντετάσσετο (πρὸς τὸ βέλος) ὡς διπλοῦς (διπλοῦς ὤν, διότι ὁ θώραξ πρὸς τὰ κάτω ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ ζώματος, ὅθεν ἐγίνετο διπλοῦς). Κατὰ τὸν Reichel (Homer. Waffen σ. 89) ὁ Μενέλαος ἐφόρει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ζῶμα, τὸν χρυσοποίκιλτον ζωστῆρα καὶ τὴν χαλκῆν μίτραν. Τὰ δύο ταῦτα, δηλ. ὁ ζωστὴρ καὶ ἡ μίτρα, συναπετέλουν τὸν διπλοῦν θώρακα, καὶ μάλιστα ἡ μίτρα διεφύλαξεν αὐτόν, ἣν χαλκῆες κάμον ἄνδρες (Δ 187. 216) καὶ ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο.

ἄντυξ-υγος ἡ, ἐπὶ μὲν τῆς ἀσπίδος ἡ περιφέρεια αὐτῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἅρματος: «αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπεπηγυῖαι» Σχ. «ἡ καμπύλη ἐκείνη ῥάβδος ἡ περιθέουσα περὶ τὸ χεῖλος τοῦ ὄπισθεν ἀνοικτοῦ δίφρου τοῦ ἅρματος καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἔρεισμα ἢ λαβὴ τοῦ ὀχουμένου ἢ [εἰς προσάρτησιν τῶν ἡνίων, ὁ γῦρος τοῦ δίφρου» (Πανταζίδ.). δοιαὶ δὲ ἄντυγες Ε 728, ἐπειδὴ ὁ γῦρος οὗτος, οὗ ἀντελαμβάνοντο οἱ ἐπιβαίνοντες, ὑπῆρχεν ἑκατέρωθεν· περίδρομοι δέ, διότι περιέθεεν ὁ γῦρος οὗτος, πλὴν μόνον κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος. Κατὰ τὸν Reichel (Hom. Waffen 124) ἄντυξ εἶνε αὐτὴ ἡ κυκλοτερὴς περιθέουσα παρειὰ τοῦ ἅρματος, τὸ κυκλοτερὲς περί-

φραγμα· δοιαὶ δὲ ἄντυγες περίδρομοι πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς δύο τοιχῶται παρειαί, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἡ δὲ ὄπισθεν, ἀφίνουσαι εἴσοδον εἰς τὸ ἅρμα ἑκατέρωθεν (παρ' ἑκάτερον τροχόν).

ἀντῳδός 2 ἀντᾴδων, εἰς τὴν ᾠδὴν ἀπαντῶν. ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια Ἀρφ. Θεσμ. 1059 ἠχὼ ὁ ἐμπαικτικὸς τῶν λόγων ἀντίλαλος.

ἀντωμοσία ἡ, ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀνακρίσεως ἔνορκος διαβεβαίωσις τοῦ μὲν διώκοντος ὅτι ἀληθῆ θὰ κατηγορήσῃ, τοῦ δὲ φεύγοντος ὅτι τἀληθῆ θὰ ἀπολογηθῇ (ἴδ. Gilbert σ. 518).

ἄνυμι = ἀνύω, τελειώνω· μόνον παρατ. Δωρ. ἄνυμες (ᾰ ῠ) Θεόκρ. 7, 10. καὶ παθ. ἐν. κατάνυται (ἄνῦται) μτγν. Παρατ. ἤνῦτο ε 243 (ἤνετο Nauck καὶ Cobet). Κ. Σμυρ. 9, 1. ἄνυτο Θεόκρ. 2,92 (ᾰ ῠ). ἤνυτο ἔργον ε 243 ἐξετελεῖτο τὸ ἔργον.

ἄνυμφος 2 ὁ ἄνευ νύμφης, ἄγαμος. ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα Σοφ. Ἠλ. 491 «δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, οὐ νενομισμένα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν» Σχ.: ἄνευ νομίμου νυμφικῆς κλίνης, ἄνευ νυμφικῆς τελετῆς ἀμοιβαία ἀκατάσχετος ἐπιθυμία (=ἁμιλλήματα) γάμου μιαιφόνου κατέλαβεν αὐτούς.

ἄνυτο = ἤνυτο ἴδ. ἄνυμι.

ἄνυσις (⏑⏑⏑) -ιος ἡ, ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις. ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν Β 347 δὲν θὰ τὰ κατορθώσωσιν.

ἀνύω, ἀνύω (ᾰ ῠ, ἀλλὰ παρὰ τοῖς μτγν. τὸ υ ἐνίοτε μακρὸν) ἐκτελῶ· εὔχρηστον ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμ. (καὶ ἐν μιᾷ Ἀττ. ἐπιγρ. τοῦ 4ου αἰῶν.). Ἀττικὸς ἀλλὰ σπανιώτερος παρασχηματισμὸς εἶνε τὸ ἀνύτω (ῠ) Αἰσχ. Ἀγ. 1158. Σοφ. Ἀντ. 805. Θουκ. 2, 75. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 5. Πλ. Πολ. 486 C. Νόμ. 881 Α καὶ ἀλλ. Τὸ ἀνύω, ἀνύτω ὀνομάζονται Ἀττικὰ ὑπὸ τοῦ Μοίριδος καὶ ἄλλων γραμματ. Ἐν τοῖς χ/φοις εὕρηται πολλάκις ἡ Π. Γ. ἀνύττω. Παρατ. ἤνῦον Ἡρ. 9, 66. Δημ. 21, 104 καὶ ἤνῦτον (ἤν-) Σοφ. Ἀντ. 231. Τρ. 319. Εὐρ. Βάκ. 1100. Θουκ. 2, 76. Πλ. Συμπ. 127 C. Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 22. 7, 3, 14 (Δ. Γ.—υον). ἐξήνυτον Εὐρ. Ἱππ. 399. Βάκ. 1105. Δωρ. ἄνυον (ᾱ) Θεόκρ. 21, 19. Μέλλ.—ύσω Σοφ. Αἴ. 607. Ἀρφ. Βάτ. 649.— ἤνῦσα ω 71, ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμ. (δ 357) γενικῶς εὔχρηστον (Δωρ. ἄ'ν- Θεόκρ. 7, 6. ἐπ. ἤνυσσα Ἀπ. Ῥ. 4, 413. ἄνυσσα Ἀνθ. 5, 275. ἀνύσσας Ἡσ. Θε. 954. ἀνύσσαι Ἀπ Ῥ. 1, 603). —ἤνῦκα Πλ. Πολιτικ. 264 Β. Μέσ. —ύομαι, ἀνύτομαι Ξεν. Ἀν. 7, 7, 24. ἀνύσσεσθαι π 373. ἠνυσάμην Αἰσχ. Πρ. 700. Σοφ. Τρ. 996. Ἀρφ. Πλ. 196. Πεζ. σπάν. παρὰ Πλ. Φαίδων. 69 D ἠνύσαμεν παρέχουσι τὰ καλὰ χ/φα, τὸ δὲ Ἡρ. 1, 91 ἠνύσατο μετεγράφη εἰς ἤνυσέ τε. Δωρ. ἀνυσάμαν Θεόκρ. 5, 144. ἠνύσθην μτγν. ἐπ. Ἡσ. Ἀσπ. 311. ἀνυσθήσομαι Αἰλ. Π. Ἱ. 1, 21. ἤνυσμαι Πολύβ. 3, 44. διηνύσθαι Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 28. ἤνυστο Λουκ. Ἑρμότ. 3. Παυσ. 5, 1, 7. Ῥημ. ἐπ. ἀνυστός Ξεν. Ἀν. 1, 8, 11. ἀνῦτός Σέξτ. Ἐμπ. 617 Β. (Πρβ. Ἀττ. κύρ. ὄν. Ἄνυτος), ἀνήνυστος π 111 ἀνήνῦτος Σοφ. Ἠλ. 166. — Ἐκτελῶ, κατορθώνω, τελειώνω. πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Σοφ. Φιλ. 710 ἐκτὸς ἐάν ποτε ἤθελε κατορθώσῃ νὰ πορίσῃ τροφὴν εἰς τὴν γαστέρα του διὰ τῶν πτερωτῶν βελῶν τῶν ἐκ τῶν ὠκυβ. τόξων ῥιπτομένων. κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν αὐτ. 1145 ἐξετέλεσε (παρέσχεν) εἰς τοὺς φίλους του κοινὴν (κοινῶς ὠφελήσουσαν) βοήθειαν. βραδεῖς μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν (ἀνύτουσιν Porson) σοφόν Εὐρ. Φοίν. 456 πλείστην σοφίαν (πλεῖστα σοφὰ) κατορθοῦσι. πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ Αἰσχ. Πέρσ. 750 πολλὴν ὁδὸν παρεσκεύασεν εἰς πολὺν στρατόν. ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν αὐτ. 728 ὡς πάρ. ἰδεῖν οἷον κακὸν τέλος ἤνυσ.: καθὼς δύναταί τις νὰ ἴδῃ ὁποίαν κακὴν ἔκβασιν κατώρθωσεν. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν Σοφ. Αἴ. 95 βαρυτάτην συμφορὰν ἐτέλεσαν (οἱ θεοί). ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν, ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἤνυσας Σοφ. Τρ. 993 οἵαν χάριν ἀνθ' οἵων θυμάτων ἐτέλεσας (ἀπέδωκας) ἐμοί (κυρ. ἐπ' ἐμὲ ἐπινοήσας αὐτήν). τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας Σοφ. Ἀντ. 1178 πόσον ὀρθὸν εἶνε τὸ μάντευμα, εἰς ὃ κατέληξας (ἄλλοι: ὃ ἐξήνεγκας). παλαίφατα (μαντεῖα), ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε Ο. Κ. 453 ἃ ἐπ' ἐμοῦ ἐξεπλήρωσεν (ἄλλοι: ἃ ἐμοὶ ἐθέσπισεν, ἐξήνεγκεν). Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν (κατώρθωσε) φονέα γενέσθαι Ο. Τ. 720. Πρβ. ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα 166 «ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην» Σχ. παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει Αἰσχ. Πέρσ. 746 ὁ ἐμὸς παῖς οὐδὲν κακὸν προαισθανόμενος κατώρθωσε ταῦτα (δηλ. τὸ πηγὴν κακῶν ηὑρῆσθαι) διὰ τῆς θρασύτητος τῆς νεότητος. — Ἄλλως· ἐπεί σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο ω 71 ἐπειδή σε ἐτελείωσεν ἡ φλὸξ τοῦ Ἡφ., ἔγινες παρανάλωμα τῆς φλογός. || διανύω, τελῶ τὴν ὁδόν. τὸν παγκοίταν θάλαμον ὁρῶ τήνδ' ἀνύτουσαν Σοφ. Ἀντ. 804 τελοῦσαν τὴν ὁδὸν εἰς τὸν πάντας κοιμίζοντα (ἢ: ἐν ᾧ πάντες κοιμίζονται) θάλ. (ᾅδην). ὅσον τε ναῦς ἤνυσεν δ 357 ὅσον (μέρος ὁδοῦ) μία ναῦς διανύει. ζυγὰ δ' ἤνυσε δούλια Τροία Εὐρ. Τρ. 600 ἐπέρασεν (περιῆλθεν) εἰς τὸν δουλικὸν ζυγὸν ἡ Τ. σοφὸν ἤνυσε γῆρας Ἀνθ. 9, 145 διῆλθε. μὴ σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ, πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε Σοφ. Τρ. 656 ἂς μὴ σταθῇ τὸ πολύκ. πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει, πρὶν φθάσῃ εἰς ταύτην ἐδῶ τὴν πόλιν. ἤνυτον σχολῇ βραδύς Ἀντ. 231 μόλις καὶ βραδέως διήνυον τὴν ὁδόν. «Γρ. ταχύς· καίτοι ταχύς ὢν βραδέως ἤνυον τὴν

ὁδὸν» Σχ. Καὶ συνεκδ. εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν ἀνύτει (ταῦτα) τῆς δ ἀληθείας ἀποδεῖ [Πλ. Ἀξ. 369 D = ὠφελεῖ, συντείνει. — Ἀπολ. τῶν δ' ἐφορμούντων ὡς ἕκαστοι ἤνυτον (Riemann: ἤνοιγον) Ξεν Ἑλλ. 1, 6, 21 κυρ. ὅπως ἕκαστοι τῶν ἐφ. κατώρθωνον, σχεδὸν = ὡς ἑκάστοις ἀνυστὸν ἦν. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι καθελκύσαντες τὰς λοιπὰς τριήρεις ἀνήχθησαν, ὡς ἕκαστος ἤνυσεν (Riemann: ἤνοιξεν) 1, 5, 13 ὡς ἕκαστος κατώρθωσεν, ἠδυνήθη. Κατὰ ταῦτα διωρθώθη καὶ ἐν ἀρχῇ 1, 1, 2 ὁ Δωριεὺς φυγὼν πρὸς τὴν γῆν ἀνεβίβαζε τὰς αὑτοῦ τριήρεις, ὡς ἤνοιγε περὶ τὸ Ῥοίτειον τὸ ὡς ἤνοιγε διὰ τοῦ ὡς ἤνυτε τ. ἔ. ὡς ἦν ἀνυστὸν αὐτῷ. Ἐν Σοφ. Ὀ. Κ. 1755: ΑΝΤΙΓ. Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίπτομέν (-πίτνομέν) σοι. ΘΗΣ. Τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; πρέπει νὰ ἀναπληρώσωμεν ὧδε: (προσπίτνετέ μοι) τίνος χρείας (χρῄζουσαι, ὥστε) ἀνύσαι (αὐτήν): τί χρειαζόμεναι, δηλ. (ὥστε) νὰ τὸ ἐπιτύχητε παρ' ἐμοῦ; — Μετὰ μτχ. οὐκ ἀνύω φθονέουσα Δ 56 τίποτε δὲν κατορθώνω μὲ τὸν φθόνον. σεμνὰν προσίζουσ' οὐχ ἤνυσ' Ἄρτεμιν ἁ τλάμων Εὐρ. Ἑκ. 935 ἱκετεύουσα (κυρ. πλησίον αὐτῆς καθίζουσα ὡς ἱκέτις) τίποτε δὲν κατώρθωσα ἡ δυστυχής. Παρ' Ἀττ. ἰδίως· κάμνω τι γρήγορα. ἀνύσατέ νυν ὅ τι περ ποιήσεθ' Ἀρφ. Ἱππ. 1106 κάμετε λοιπὸν γρήγορα ὅ τι θὰ κάμητε (ὅ τι ἔχετε νὰ κάμητε). Συνήθως μετὰ μετοχ. ἀνύσατε πετόμενα Ἀρφ. Ὄρν. 241 πετάξατε γρήγορα. ἄνυσον ὑποδησάμενος Σφ. 1168 ὑπόδησαι ταχέως: βάλε τα γρήγορα. Καὶ ἀντιστρόφως: ἀνύσας ἄνοιγε, τρέχε Ἀχ. 571. Νεφ. 181 ἄνοιγε, τρέχε, γρήγορα. Καὶ μετὰ τοῦ τὶ, λέγε νυν ἀνύσας τι Σφ. 30 λέγε λοιπόν, ἀλλὰ κάμε ὀλίγον γρήγορα. Ἱππ. 119. Καὶ μετ' ἐπιθ. κατηγ. ὑπονοουμένης τῆς μτχ. ὤν, ὡς εὐδαίμων (ἐνν. ὢν) ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων Σοφ. Φιλ. 720 θὰ γίνῃ ἐπὶ τέλους εὐδ. καὶ μέγας ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνα (ποῦ ὑποφέρει). — Μετ' ἀπαρφ. στρατὸς ἤνυσεν περᾶν Αἰσχ. Πέρσ. 723 κατώρθωσε νὰ περάσῃ. Σοφ. Ο. Τ. 720 (ἴδ. ἀνωτ.). τοιόνδε με (ἔγραψα με ἀντὶ τοῦ μὲν) Ζεὺς κλέμμα πρεσβύτου πατρὸς — ἄμοχθον ἤνυσεν λαβεῖν Ἀπ. Αἰσχ. 99 ἀφ' οὗ με ἔκλεψε τοιαύτην οὖσαν παρὰ τοῦ πρεσβ. πατρός μου, χωρὶς κανένα κόπον κατώρθωσε νά με λάβῃ. Μέσ. κατορθώνω τι δι' ἐμαυτόν, πρὸς ὠφέλειάν μου. οὐ γὰρ ὀΐω — ἀνύσσεσθαι (ἐνν. ὑποκ. ἡμέας) τάδε ἔργα π 372 δὲν πιστεύω, ὅτι θὰ κατορθώσωμεν ταῦτα τὰ ἔργα ἡμῶν· ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς παθητ. ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον (ἐνν. τῇ εὐνοίᾳ) εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Αἰσχ. Χο. 857 ἀναλόγως τῆς (συμπαθείας) εὐνοίας, ἣν ἔχω, πῶς νὰ ἐμπορέσω νὰ εὕρω λόγους ἴσους πρὸς τὴν εὔνοιάν μου; (πῶς νὰ ἐμπορέσω νὰ ἐκφράσω ὅ τι αἰσθάνεται ἡ καρδία μου;). τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα κούφως Προμ. 726 ὅ τι πρὶν ἐχρειάζεσθε (= ἐχρῄζετε), τὸ ἐπετύχατε εὐκόλως παρ' ἐμοῦ. ἠνυτόμαν τροφαῖς Ἀγαμ. 1158 ἀνατρεφομένη ἐμεγάλωνα (ηὐξανόμην).

ἄνω (α ἐπ. καὶ παρὰ Πινδ., Ἀττ. ᾰ ὡς ἐν τῷ φθάνω καὶ τίνω· ὅθεν καὶ ἐνταῦθα προϋποτίθεται τὸ ἄνϜω) = ἀνύω, τελειώνω. Ἐπ. ποι. καὶ διαλεκτ. ἄνοις (ᾰ) Αἰσχ. Ἀπ. 161. ἄνοντος Ἀρφ. Σφ. 369. (πρβ. ἄνειν Πλ. Κρατ. 415 Α). ἦνον γ 496. Εὐρ. Ἀνδρ. 1132. Παθ. ἄνεται (ᾱν-) Κ 251. Πίνδ. Ο. 8, 8 (ᾰ)· ἀλλὰ ἄνοιτο (ᾰ) Σ 473 (Δ. Γ. ἄνυτο). ἀνόμενος Αἰσχ. Χο. 798 (α). Ἀπ. Ῥ. 2, 494 κλ. Ἡρ. 7, 20. Αἰολ. μῆννος ἀννομένω (= φθίνοντος μηνός) Κύμης Ἐπιγρ., Δωρ. ἑβδόμᾳ ἀνομένου Κῶ Ἐπιγρ. ἤνετο Ἡρ. 1, 189 (Δ. Γ. ἠνύετο). ἄνετο Θεόκρ. 2, 92 (Meineke: ἄνυτο). ταῦτα.. μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν Ἀρφ. Σφ. 369 τείνοντος εἰς σωτηρίαν (ἴδ. ἀνύω). Καὶ μετὰ μτχ. ἤνομεν ἀρυσσάμενοι ποτόν Ἀνθ 11, 64 ἀρυσ. ποτὸν ἐχωροῦμεν εἰς τὴν πόσιν. Ἴσως οὕτως ἑρμηνευτέον. Παθ. μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται Κ 251 ταχέως χωρεῖ εἰς τὸ τέλος. πέμπτῳ ἔτεϊ ἀνομένῳ Ἡρ. 7, 20 κατὰ τὸ τρέχον πέμπτον ἔτος (ἄλλοι: κατὰ τὸ τέλος τοῦ 5ου ἔτους). ἀνομένων βημάτων Αἰσχ. Χο. 798 ἴδ. σῴζω. ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς Πίνδ. Ὀ. 8, 8 κατὰ λέξιν: τέλος γίνεται εἰς τὰς δεήσεις (ἑπομ. εἰσακούονται αἱ δεήσεις) πρὸς χάριν (πρὸς ἀμοιβὴν) τῆς εὐσεβ. τῶν ἀνδρῶν.

ἄνω (ᾰ) ἐπίρρ. δονοῦσα καὶ τρέπουσα (ὗς) τύρβ' ἄνω κάτω Ἀπ. Αἰσχ. 311 συγκεχυμένως ἄνω καὶ κάτω. τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν Αἰσχ. Εὐμ. 653 πάντα τὰ ἄλλα τίθησι στρέφων αὐτὰ ἄλλοτε μὲν κάτω ἄλλοτε δ ἐπάνω (ἄλλοτε μὲν οὕτως ἄλλοτε δ' ἄλλως.. αἵ γε μὲν ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες Πίνδ. Ὀ. 12, 6 βεβαίως αἱ ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων κυλίονται πολλάκις μὲν ἄνω, ἄλλοτε δὲ πάλιν κάτω, ψεύδη μάταια διασχίζουσαι (διαπλέουσαι, μτφ. ἐκ τῶν πλοίων, οἷον πλέουσαι ἐντὸς θαλάσσης ψευδῶν ἰνδαλμάτων). πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω κάτω μετέβαλλον Πλ. Φαίδων 96 Α τ. ἔ. μετέβαλλον συχνάκις γνώμην: ἐστρεφόμην ἄλλοτε πρὸς τὴν μίαν καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴν ἄλλην γνώμην (ἀπορῶν καὶ ταλαντευόμενος). πρβ. Γοργ. 481 Ε. Καὶ ἄνευ ῥήματος: ὁρᾶτε καὶ συνίετε τὴν πονηρίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν, ὡς ἄνω καὶ κάτω (ἐνν. ἐστὶ) Δημ. 23, 178 ὅπου τὸ ἄνω καὶ κάτω ἐπεξηγεῖται διὰ τῶν ἐφεξῆς: ὅτι δηλ. εἶνε ἄνθρωπος ἄνευ ἀρχῶν, ἄστατος καὶ ἀβέβαιος, ἀνειλικρινὴς καὶ δόλιος. μιᾶς μνῆς ἐστιν ἄξιον τοῦτο τὸ ζεῦγος ἢ ἄνω σ' ἢ κάτω βλέπειν Ἡρώνδ. 7, 79 ἴσ. εἴτε ἀπ' ἐπάνω εἴτε ἀπὸ κάτω βλέπεις (τὰ ὑποδήματα). — «ἄνω τὰ ῥήματα ἐξαίρειν σημαίνει τὸ ἀποσεμνύνειν διὰ (;) τῶν ὀνομάτων καὶ δεινοποιεῖν» Ἀ. Β. σ. 12. «ἄνω ποτα-

μῶν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων» Ἡσύχ. πρβ. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί Εὐρ. Μήδ. 410 «ἀνέστραπται ἡ φύσις· οὐκέτι γὰρ δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες ἀλλ' οἱ ἄνδρες» Σχ. ὅταν λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς — λάβῃ δίκελλαν —, γίνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω 'Απ. Σωσικράτ. 1 (ἐκ Πολυδ. 9, 57) ἀρχίζει νὰ ἀσθμαίνῃ, νὰ πνευστιᾷ. εἴθ' αἰθέρος ἄνω πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος ἕλωσί μ' Σοφ. Φιλ. 1092 εἴθε αἱ Ἅρπυιαι (οὕτως ὁ Σχ., καὶ «αἱ καταιγίδες». Ἄλλοι: τὰ ὄρνεα) νά με πάρωσιν ἐπάνω τοῦ αἰθέρος δι' ἀνέμου ὀξέως συρίζοντος. 'Αλλ' ἡ πρὸς ὑποτ. σύνταξις τοῦ εἴθε ἀμφίβολος (πρβ. Ἱκέτ. 1026: εἴθε τινὲς εὐναὶ — ὑμεναίων — φανῶσιν τέκνοις). Ὅθεν διώρθ. Nauck ἕλοιεν καὶ ἄλλοι ἄλλα.

ἄνωγα πρκ. ἀναύξητος ἔχων σημ. ἐνεστ. = κελεύω, ἐποτρύνω. ἐπ. ποι. καὶ νέον Ἴων. Ξ 105. Σοφ. Ἠλ. 1458. Εὐρ. Κύκλ. 701. ἄνωγας Ξ 262. Αἰσχ. Εὐμ. 903. Σοφ. Φιλ. 100. ἄνωγε Αἰσχ. Πρ. 979. Σοφ. Ο. Τ. 96. Ἡρ. 3, 8. ἄνωγμεν Ὕμν. 'Απ. 528. Ὑπ. ἀνώγῃ Ι 101. Ο 148. α 316. Ἡρ. 7, 104. ἀνώγωμεν Ἡρώνδ. 3, 31. Εὐκτ. ἀνώγοιμι Τ 206. — οι θ 70. — οιτε λ 356. Προστ. ἄνωγε Εὐρ. Ὀρ. 119. ἢ ἄνωχθι Ψ 158. Αἰσχ. Χο. 772. Εὐρ. Ἄλκ. 1044. ἀνωγέτω β 195 καὶ ἀνώχθω Λ 189. ἄνωχθε χ 437. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 241. Ῥῆσ. 987. καὶ ἀνώγετε ψ 132. Ὑπερσ. ἠνώγεα ι 44. κ 263. ρ 55. ἠνώγει Κ 394. ε 99. Σοφ. Ο. Κ. 1598. Θεόκρ. 24, 67. 'Απ. Ῥ. 4, 247. καὶ ἀνώγει Σ 176. μ 158. ἠνώγειν Ζ 170 (Δ. Γ. — ει). ε 112. Ἐκ τοῦ πρκ. φαίνεται, ὅτι ἐσχηματίσθη ἐνεστώς: ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Ζ 439 κἀλλ. Ἡσ. Θε. 549. Ἡρ. 7, 104. ἀνώγεις Κ Σμυρν. 13, 238. ἀνώγετον Δ 287. ἀνώγων Λυκόφ. 572. — ουσα Ἡρώνδ. 7, 101. ἀνωγέμεν Ν 56. π. 278. 433. ἀνώγειν Ὀππ. Κυν. 3, 194. Παρατ. ἤνωγον Ι 578. ζ 216. ξ 237. Ὕμν. 'Απ. 105. 'Απ. Ῥ. 4, 1594. ἄνωγον (πρ. ἐν. καὶ τρ. πληθ.) Ε 805. γ 35. ι 331. ξ 471. ἤνωγε Ὕμν. Δήμ. 298. Ἡσ. Ἔργ. 68. ἀνώξω Ο 295. π 404. ἤνωξα Ἡσ. 'Ασπ. 479. Ὑπ. ἀνώξομεν = -ωμεν Ο 295. ἀπαρφ. ἀνῶξαι κ 531.

ἀνώγαιον τό, ὀρθότ. τὸ ἀνώγεων, τὸ ὑπερῷον τῆς οἰκίας. κάρυα δὲ ἐπὶ τῶν ἀνώγεων (Cobet: τῷ ἀνωγαίῳ ἢ τῶν ἀνοκαίων τὰ χ/φα. τῶν ἀνακείων Dindorf). Καὶ ἡμεῖς σήμερον ἔχομεν τὴν λέξιν, καὶ δὴ πρὸς φύλαξιν καρπῶν: «ἀνώγεια» καὶ τὸ ἀντίθ. «κατώγεια».

ἀνωθέω (ἴδ. ὠθέω) ὠθῶ ἄνω. ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν ο 553 ἀφ' οὗ ἀπώθησαν τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν ἔπλεον. μηδ' ἐς τοὺς πολεμίους ἀνῶσαι (τὴν πόλιν) Θουκ. 8, 93 καὶ νὰ μὴ ὠθήσουν (ῥίψουν) τὴν πόλιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν.

ἀνώϊστος (οἴω) 2 ἐπ. ἀπροσδόκητος. Παρ' Ἡρ. 5, 66 τὸ ἀνωΐστου εἶνε πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀνοίστου, ὃ ἴδε.

ἀνώμαλος 2: διὰ τὸ ⟨ἀνώμαλον τῆς τάξεως⟩ ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν Θουκ. 7, 71 ἐπειδὴ ἡ (κατὰ τὴν παραλίαν) παράταξις αὐτῶν ἦτο ἀνώμαλος, ἀνώμαλος ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ εἶνε δι' αὐτοὺς καὶ ἡ ἔποψις τῆς μάχης (ἐκ διαφόρων σημείων). Καὶ ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ Κλάσσεν.

ἀνῷσαι πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀνοῖσαι παρ' Ἡροδ. 1, 157.

ἀνωφέλητα ἐμοὶ τλάσῃ Αἰσχ. Χο. 751 ἴδ. ἐκτρέφω.

ἄνωχθι, ἄνωχθε, ἀνώχθω ἴδ. ἄνωγα.

ἄξαντο, ἄξα(ε)σθαι, ἄξαντος, ἀξέμεν, αξέμεναι ἄξετε· ἴδ ἄγω.

ἀξία ἡ (κυρ. ἐνν. τιμή), ἀξία (ὡς καὶ σήμερον), ἡ τιμὴ ἑνὸς πράγματος. ὅταν ἐξῇ τὸ πλεῖον τῆς ἀξίας λαβεῖν Ξεν. 'Απ. 2, 5, 5 νὰ λάβῃ τις περισσότερον παρ' ὅ τι ἀξίζει (κακὸς φίλος). ἐπιτιμᾶν κατὰ τὴν τῆς ὀλιγωρίας ἀξίαν Δημ. 18, 74 ἀναλόγως (κατὰ τὸν βαθμὸν) τῆς ἀμελείας. τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον Εὐρ. Ἱππ. 622 (ἴδ. ἀντιτίθημι· περὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τῆς φράσεως πρβ. Πλ. 'Απολ. 36 Β: τῆς ἀξίας τιμήσομαι). ἃ καὶ φαυλοτέρως ἂν πεπαιδευμένοι δικασταὶ δύναιντο κατιδεῖν καὶ προσάπτειν ἑκάστῳ τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως Πλ. Νόμ. 876 D καὶ νὰ προσάπτωσιν εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ἁμαρτ. τὴν προσήκουσαν ἐκτίμησιν τοῦ παθήματος καὶ τῆς πράξεως (δηλ. πόση πρέπει νὰ εἶνε ἡ προσήκουσα τιμωρία).

ἄξιος (ἄγω ζυγίζω, ἔχω βάρος)· μετὰ γεν. 1) ἔχων ἴσην ἀξίαν, ἰσοδύναμος (βοὸς ἄξιος Ὅμ. πολλῶν χρημάτων ἄξ. κτλ.). οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος Θ 234 δὲν ἀξίζομεν οὐδὲ ἕνα Ἕκτορα. οὐδὲ ἰδιωτέων ἀνδρῶν ἀξίους ἡμέας ἐποίησας Ἡρ. 1, 32 οὐδὲ ἰδιωτῶν ἰσαξίους ἔκρινας ἡμᾶς. Ὅθεν συχνότ. αἱ φράσεις. πολλοῦ, πλείονος, πλείστου, ὀλίγου, οὐδενός, (τοῦ) παντός, ἄξιος περί τε ἀνθρ. καὶ πραγμ. Καὶ μετὰ δοτ. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς α 318 (ἴδ. ἀμοιβή). πολλῶν ὑμῖν ἄξιος Τρυγαῖος ἀθμονεὺς ἐγώ 'Αρφ. Εἰρ. 918 ἔχω μεγάλην ἀξίαν δι ὑμᾶς (σᾶς ὠφέλησα πολὺ) ἐγὼ ὁ Τρ. ὁ 'Αθμονεύς. (ἄνδρα) πλείστου ἄξιον Λακεδαιμονίοις γενόμενον Θουκ. 4, 81 πλείστας ὑπηρεσίας προσενεγκόντα εἰς τοὺς Λακεδ. Ὁμοίως τιμῆς, θανάτου, ἄξιός τινι κτλ. Ἐν δ' 'Απ. 21 'Αλκαίου (ἐξ Ἡφαιστίων. 79): Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος ἐς πόλιν, ἀντὶ τῆς συνήθους δοτ. πόλει εἶνε τὸ ἐμπρόθετον ἐς πόλιν. Ὁ Bergk διώρθ. Μέλαγχρος, αἴδως ἄξιος ἦς πόλει τ. ἔ. ἦσο σεβασμοῦ ἄξιος ἐκ μέρους τῆς πόλεως, ὅτε ἔζης (ἢ ὅτε κατεῖχες τὴν ἀρχήν). ἀξιώτεροί ἐστε πάσης ζημίας Θουκ. 3, 63 μᾶλλον ἄξιοι (ἢ ἡμεῖς) οἱασδήποτε τιμωρίας. βασιλεῖ ἂν πολλοῦ ἄξιοι γένοιντο Ξεν. 'Αν. 2, 1, 15 δύνανται νὰ ἔχουν μεγάλην ἀξίαν (νὰ εἶνε πολὺ

χρήσιμοι) διὰ τὸν βασιλέα. ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη Ξεν. Ἀπ. 2, 5, 1 πόσον ἀξίζει, πόσον εἶνε χρήσιμος, διὰ τοὺς φίλους. τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς; Ἀρφ. Νεφ. 1074 τίνα ἀξίαν ἔχει διὰ σὲ ἡ ζωή, ἐὰν στερηθῇς ταῦτα; κακῶς ὀλοίατ' (Dobree: ὄλοιτ' ἂν)· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι Εὐρ. Ἀπ. 720 νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν (νὰ πᾶν κατὰ διαβόλου)· διότι τοῦτο εἶνε ἀξιοπρεπὲς διὰ τὴν Ἑλλάδα: τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ ἀξιοπρέπεια (ἡ τιμὴ) τῆς Ἑλλ. ὁ στίχος παρῳδήθη ὑπὸ Ἀρφ. Ἀχ. 8. Ἐπὶ τούτοις σημειωτέον Εὐρ. Μήδ. 1124: τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει (=εἴργασται) φυγῆς; τί ἔχω πράξῃ ἄξιον τῆς (ἐπαπειλουμένης μοι) ἐξορίας; καὶ Αἰσχ. Πρ. 664: τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας ἐνταῦθ', ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει τὸ νὰ κλαύσῃ τις καὶ θρηνήσῃ, ὅσον εὐχαριστεῖται ἡ καρδιά του (=ἀπο-), τὰς συμφοράς του ἐκεῖ, ὅπου μέλλει ν' ἀπολαύσῃ (τύχῃ) δακρύων παρὰ τῶν ἀκουόντων, τοῦτο εἶνε ἄξιον τῆς (τοῦ χρόνου) διατριβῆς. — Καὶ ἄνευ γεν. ὑπισχνοῦμαι δ' ὑμῖν ἀντὶ τῶν συμβάντων ἡμῖν ἀγαθῶν.. χάριν ἀξίαν (ἐνν. τῶν ἀγαθῶν) ἀποδώσειν Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 11 ὅτι θ' ἀποδώσω χάριν ἀνταξίαν τούτων πρὸς ὑμᾶς. ἄξια ἄποινα Ζ 46 ἀντάξια ἐμοῦ, ἀνάλογα. ἄξια δῶρα δίδωσι Ι 261 ἀντάξια (τὰ ὁποῖα νὰ σὲ ἱκανοποιοῦν διὰ τὴν ὕβριν). τῶν ἐγὼ ὡς ἀνδρῶν ἀξίων (ἐνν. πυθέσθαι τὰ οὐνόματα· ἄλλοι: ἐπισήμων) γενομένων ἐπυθόμην τὰ οὐνόματα Ἡρ 7, 224. ἵνα ὅπου καιρὸς εἴη διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια Ξεν. Κ. Π. 7, 3, 1 ἵνα χωριστὰ λαμβάνωσιν ἕκαστοι κατὰ τὸν ἁρμόδιον χρόνον τὰς ἀμοιβάς, ὧν εἶνε ἄξιοι. ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι υ 383 (ὑποκ. ὁ ἀλήτης) ἠδύνατο νά σοι φέρῃ (παρασκευάσῃ) ἀξιόλογον κέρδος. Κατ' ἄλλους γράφοντας ἄλφοιν (= ἄλφοιεν): ἠδύναντο (ὑποκ. οἱ ξεῖνοι) νά σοι φέρωσιν ἀξιόλ. κέρδος. 2) εὐθηνός, οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ εὔωνος· οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας Ἀρφ. Ἱππ. 645 (672) εὐωνοτέρας. Σφ. 491. Ἀντιτίθ. πρὸς τὸ τίμιος· ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε, εἰ δὲ μὴ τιμιώτερον Λυσ. 22, 22 θ' ἀγοράσητε τὸν σῖτον εἰς μικροτέραν τιμήν, εἰ δὲ μὴ εἰς μεγαλιτέραν. || Συντ. πρὸς ἀπαρφ. α) ἀπροσώπως. ἦ ἄρα δή τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; Ν 446 ὄντως ἆρά γε δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὡς ἰσαξίαν (ἐπαρκῆ) ἀποζημίωσιν τὸ ὅτι εἶνε τρεῖς φονευμένοι ἀντὶ ἑνός; πολλῶν ἀντιλεγόντων, ὡς οὐκ ἄξιον εἴη βασιλεῖ (ὅτι δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς διὰ τὸν βασιλέα) ἀφεῖναι τοὺς ἐφ' ἑαυτὸν στρατευσαμένους. καὶ συχν.

β) Προσωπ. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῆς προσωπικῆς συντάξεως τὸ ἀπαρφ. δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ ἐνεργ. καὶ παθητ. ὡς ὁ ἀνὴρ ἄξιος ἐπαινεῖν (=«διὰ νὰ τὸν ἐπαινῇ κανείς») καὶ ἄξιος ἐπαινεῖσθαι = ἄξιος ἐπαίνου. ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος; Ξ 472 ἄξιος νὰ φονευθῇ ἀντὶ τοῦ Πρ.; ἡ Εὐρώπη εὖρεος πέρι οὐδὲ συμβαλεῖν ἀξίη Ἡρ. 4,42 ἀξία συγκρίσεως (ἀλλ' ἐν 3, 125 ἄξιος συμβληθῆναι). Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὰς γεν. ἐκφράσεις πολλοῦ, παντός, ἄξιος κττ. δύναται νὰ προστεθῇ καὶ ἀπαρέμφ. παντὸς ἄξιον τὸ θρέμμα οἴκοι τε κεκτῆσθαι καὶ ἐπὶ στρατιᾶς Πλ. Φαῖδρ. 260 B ἀξίζει ὅ τι καὶ ἂν εἴπῃς τὸ θρ., διὰ νὰ τὸ ἔχῃ κανεὶς καὶ εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἔξω εἰς τὸν πόλεμον. εἰσὶν ἄνθρωποι θεῖοί τινες παντὸς ἄξιοι ξυγγίγνεσθαι Νόμ. 951 B ἀξίζει νὰ ὑποβληθῇ τις εἰς πᾶσαν θυσίαν, διὰ νὰ τοὺς συναστρέφηται: ἡ συναναστροφή των ἀξίζει ὅ τι καὶ ἂν εἰπῇς. πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος φιλεῖν Σοφ. Ἠλ. 797 = ἀξιώτατος ἂν εἴης φιλεῖν: πολλῆς φιλίας ἂν εἴης ἄξιος: πολλῶν συγχαρητηρίων θὰ εἶσαι ἄξιος.

ἀξιόχρεως, Ἰων. καὶ ἀξιόχρεος, ἀξιοχρεώτερος -ώτατος. οὐδ. πλ. ἀξιόχρεα. κυρ. ἄξιος πρὸς τὸ χρέος (τὴν ἀνάγκην), ἀξιόλογος· εἶτα χρήσιμος, ἱκανός, ἀξιόπιστος. ὑπ' ἀξιόχρεω καὶ ἀποθανεῖν ἡμίσεα συμφορή Ἡρ. 5, 111 ὑπὸ ἀξιολόγου ἀνδρὸς καὶ νὰ φονευθῇ τις εἶνε ἡμίσεια συμφορά (εἶνε κάπως καὶ τοῦτο καλόν· πρβ. Ὀβιδίου Μεταμορφ. 5, 191. Οὐεργιλ. Αἰν. 10, 829). τότε ὡς ἐπ' ἀξιόχρεων τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι τὴν ἐπιχείρησιν παρεσκευάζετο Θουκ. 4, 30 τότε ἡτοιμάζετο διὰ τὴν ἐπίθεσιν ὡσὰν διά τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἤξιζεν, ὥστε οἱ Ἀθηναῖοι νὰ φροντίσωσι περισσότερον περὶ αὐτοῦ.

ἀξιόω 1) κρίνω ἄξιον, μετὰ γεν. τῶν καλλίστων ἑαυτὸν ἀξιώσαντα Ξεν. Ἀν. 3, 2, 7 ἀφ' οὗ ἔκρινεν ἑαυτὸν ἄξιον τοῦ καλλίστου κόσμου. οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἐλθόντι δοῦναι Σοφ. Φιλ. 62 οὐκ ἠξίωσάν σε τῶν ὅπλων (ὥστε σοι) δοῦναι αὐτὰ ἐλθόντι. καὶ συχν. ἀλλ. Μετ' ἀπαρεμφ. τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει Θουκ. 5, 26 τὴν διὰ μέσου σύμβ. ἄν τις δὲν θὰ κρίνῃ ἄξιον νὰ θεωρῇ πόλεμον, δὲν θὰ κρίνῃ ὀρθῶς καὶ δικαίως. οὐκ ἀξιῶ ὑποπτεύεσθαι 4, 86 νομίζω, ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὑποπτεύωμαι. οὐκ ἀξιῶ ἐγὼ ἐμαυτὸν ἰσχύειν μέγα Ἀρφ. Ἱππ. 182 δὲν κρίνω ἐμαυτὸν ἄξιον νὰ ἔχω μεγάλην ἰσχύν. οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν Θουκ. 2, 89 ἐπειδὴ δὲν κρίνω ἄξιον ὑμῶν νὰ φοβῆσθε τὰ μὴ δεινά. ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ὑμᾶς ἀμύνεσθαι 1, 42 ἂς θεωρῇ καθῆκόν του ν' ἀποδίδῃ εἰς ἡμᾶς τὰ ὅμοια. Παθ. μέγα ποιεῦμαι ἀξιεύμενος θυγατρὸς τῆς σῆς Ἡρ. 9, 111 μεγάλην μου τιμὴν θεωρῶ, ὅτι κρίνομαι ἄξιος τῆς σ. θυγ. πολλῶν τάδ' ἡμῖν ἐστιν ἠξιωμένα, αἰδοῖον εὖ ῥέοντα (ἴσως γρ. εὐνοοῦντα) πρόξενον λαβεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 499 πολλῶν χαρίτων ἐστὶν ἡμῖν ἄξια τάδε, ὅτι εὕρομεν πρόξενον ἐλεήμονα (αἰδούμενον) εὐνοοῦντα ἡμῖν. πρὸς τὴν πα-

ροῦσαν δύναμιν ἀξιοῦσθαι τῶν δικαίων Δημ. 15, 28 (ἴδ. πάρειμι). λέχη.. τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα Εὐρ. Ἑκ. 366 = κεκριμένα ἄξια. πάντων πρὸς σέο βουλευμάτων ἐπακούειν ἀξιεῦμαι Ἡρ. 5, 106 κρίνομαι ἄξιος ν' ἀκούω ὅλα σου τὰ βουλεύματα.—Καὶ μετ' ἀπαρφ. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς γάμος ἀξιώσεται μείζων φέρεσθαι Σοφ. Ἀντ. 637 δι' ἐμὲ οὐδεὶς γάμος θὰ εἶνε ἄξιος νὰ προκρίνηται μᾶλλον (τῶν καλῶν σου συμβουλῶν). τριπλάσιοι γεγόνασιν, ὥστ' ἀξιοῦσθαι λειτουργεῖν Δημ. 27, 64 ὥστε νὰ κρίνωνται ἄξιοι, ὅπως ὑποβάλλωνται εἰς λειτουργίας. Μέσ. οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν Αἰσχ. Ἀγ. 381 ὅτι οἱ θεοὶ δὲν κρίνουσιν ἄξιον νὰ φροντίζωσι περὶ τῶν θνητῶν. οὐκ ἀξιεύμεναι ἀναμίσγεσθαι τῇσι ἄλλῃσι Ἡρ. 1,199 μὴ καταδεχόμεναι ν' ἀναμιγνύωνται μὲ τὰς ἄλλας. οὐκ ἀξιεύμενος ἐς τὸν βασιλήϊον θρόνον ἵζεσθαι 7, 16 οὐ κρίνων ἑαυτὸν ἄξιον νὰ (πηγαίνῃ καὶ νὰ) καθίζῃ εἰς τὸν β. θρόνον. 2) τιμῶ· τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν Αἰσχ. Ἀγ. 894 τιμῶ αὐτὸν διὰ τοιούτων προσφθ. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας Σοφ. Αἴ. 1114 δὲν ἐτίμα τοὺς οὐδενὸς ἀξίους, τοὺς τιποτένιους. δισσοὺς παῖδας Διὸς ἠξίωσας Εὐρ. Ἡρακλείδ. 918 ἐτίμησας: ἔκρινας ἀξίους τιμῆς.—Παθ. τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον (= τιμώμενον, «στεφανούμενον» Εὐστάθ.) ὁρᾶσθαι Εὐρ. Ἑκ. 319. ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη Ὀρ. 1210 διὰ τῶν ᾀσμάτων τοῦ ὑμεναίου τιμωμένη. Ἑλλάδος ἦρξ' (Ἀγαμέμνων) ἀξιωθεὶς 1167 ἀναγορευθεὶς ἄρχων αἱρετός (ἴδ. Δ. Βερναρδάκη ἔκδ. Ἑκάβ. στ. 319). (Νικίας) ἠξιοῦτο Θουκ. 5, 16 = ἐτιμᾶτο.

3) ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ἀπαιτῶ, θέλω. ἀξιῶ ὑμᾶς ἀλλήλους διδάσκειν Πλ. Ἀπολ. 19 D ἔχω τὴν ἀξίωσιν, ὅπως ὑμεῖς διδάσκητε ἀλλ. ἠξίουν... καὶ τὰ δυνατὰ καὶ τὰ ἀπορώτερα... κατεργάζεσθαι Θουκ. 4, 65 (ἴδ. κατεργάζομαι). χρὴ ἀξιοῦν τι ἡμᾶς περαιτέρω προνοοῦντας λέγειν ὑμῶν τῶν δι' ὀλίγου σκοπούντων 3, 43 πρέπει νὰ νομίζητε (νὰ ὑποθέτητε περὶ ἡμῶν), ὅτι ἡμεῖς οἱ ῥήτορες ὁμιλοῦμεν βλέποντες ὀλίγον «πειὸ μακρυὰ» ἀπὸ ὑμᾶς, ὧν ὁ ὁρίζων στενός. ἀξιοῦντες πεποιθέναι περὶ τοῦ δρωμένου 2, 42 (ἴδ. πείθω). ὁ νόμος οὐδὲ τοὺς δούλους ὑβρίζεσθαι ἀξιοῖ Δημ. 21, 48 ἐπιτρέπει νὰ ὑβρίζωνται. τοὺς ἄλλους ἀξιοῖς ὅ τι τί σὺ βούλει σκοπεῖν, οὐκ αὐτὸς σκοπεῖς τί μὴ λυπήσεις τοὺς ἄλλους ποιῶν αὐτ. 135 παρὰ τῶν ἄλλων ἀπαιτεῖς νὰ προσέχουν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὺ θέλεις, ἀλλ' ὁ ἴδιος δὲν προσέχεις νὰ μὴ ἐνοχλῇς τοὺς ἄλλους διὰ τῆς διαγωγῆς σου (κυρ. τί ποιῶν νὰ μὴ λυπῇς τοὺς ἄλλους). 4) ἀποφασίζω, τολμῶ. λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν; Εὐρ. Μήδ. 1367 καὶ ἀπεφάσισας (ἐτόλμησας) νὰ φονεύσῃς αὐτοὺς ἕνεκα τοῦ λέχους; Καὶ μέσ. φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο Αἰσχ. Εὐμ. 428 ἐτόλμησε (κυρ. ἔκρινεν ἄξιον διὰ τὸν ἑαυτόν του) νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του.

5) παραδέχομαι, διατείνομαι. ἀξιεῦντες ἀδικέεσθαι Ἡρ. 6, 87 διισχυριζόμενοι, ὅτι ἀδικοῦνται. τοὺς δ' (ἔχοντας εὔκλειαν) ὑπὸ ψευδῶν ἔχειν οὐκ ἀξιώσω πλὴν τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν Εὐρ. Ἀνδρ. 322 τοὺς δ' ἔχοντας ψευδῶς εὔκλειαν δὲν θὰ παραδεχθῶ ὅτι ἔχουσιν αὐτήν, πλὴν μόνον ὅτι φαίνονται, ὅτι εἶνε ἐπιτήδειοι (φρόνιμοι) ἐκ τύχης.

ἀξίφυλλος Π. Γ. ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 700 ἀντικατασταθεῖσα διὰ τοῦ ἀεξίφυλλος, ὃ ἴδε.

ἀξίωμα τό, 1) παθ. κυρ. τὸ οὗ ἀξιοῦταί τις, ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου κρίνεταί τις ἄξιος, ὅθ. ἐκτίμησις, ἀξία, ὑπόληψις. γάμων ἀξίωμ' ἐδέξατο Εὐρ. Ἴων. 62 ἠξιώθη τῶν γάμων. ἔθρεψα παρθένους εἰς ἀξίωμα νυμφίων ἐξαίρετον Εὐρ. Τρ. 484 ἀνέθρεψα παρθ. (διὰ νὰ φθάσουν) μέχρι τοῦ ἀξιώματος ἐξαιρέτων γαμβρῶν: διὰ νὰ γίνουν σύζυγοι ἐνδοξοτάτων γαμβρῶν (ἀλλὰ μᾶλλον ἐνεργ. ἵνα ἔχωσιν ἀξιώσεις εἰς ἐξαιρέτους γαμβρούς). ὢν.. ἐν ἀξιώματι Θουκ. 1, 130 = «τιμώμενος» Σχ. καὶ 6, 15. καὶ δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων Εὐρ. Ἠλ. 658 καὶ μάλιστα θὰ δακρύσῃ διὰ τὴν ταπεινὴν θέσιν (τάξιν) τοῦ τέκνου ἐμοῦ (τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος). — 2) Ἐνεργ. ἀξίωσις, ἀπαίτησις. μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι Σοφ. Ο. Κ. 1451 ὡς ματαίαν οὐδεμίαν βούλησιν (ἀπόφασιν) τῶν θεῶν δύναμαι νὰ χαρακτηρίσω. τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς (ἐνν. Θησέα); Σοφ. Ο. Κ. 1459 κυρ. τίς εἶνε ἡ ἀξίωσις (ἡ αἴτησις, ἡ πρόθεσις), δι' ἣν καλεῖς αὐτόν; τί τὸν θέλεις; τί ἀξιοῦσα καλεῖς αὐτόν; τί τὸ ἀξίωμα; Δημ. 9, 43 σχεδὸν = τίς ἡ διάνοια; τίς ἡ ἀξίωσις; «διὰ τί ἠξίουν ταῦτα ποιεῖν;» Σχ.

ἀξίωσις ἡ 1) ἐνεργ. τὸ ἀξιοῦν, κρίνειν ἄξιον. τάλαντον ἀργυρίου ἑκάστῳ δωρεὴν δίδωμι τῆς ἀξιώσιος εἵνεκεν τῆς ἐξ ἐμεῦ γῆμαι καὶ τῆς ἐξ οἴκου ἀποδημίας Ἡρ. 6, 130 εἰς ἕκαστον ἐξ ὑμῶν δίδω ἓν τάλ. ἀργ. δωρεὰν ἕνεκα τοῦ ὅτι ἠξιώσατέ με («μοὶ ἐκάματε τὴν τιμήν») νὰ ζητήσητε εἰς γάμον γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκογενείας μου καὶ ἕνεκα τοῦ ὅτι ἐλείψατε ἀπὸ τὴν πατρίδα σας. Τὸ γῆμαι κυρ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀξιώσιος (: ἠξιώσατε γῆμαι ἐξ ἐμεῦ), τοῦ ἐννοουμένου μετὰ τὸ β' τῆς τ. ἕ. ἕνεκα τῆς ἀξιώσεως, δηλ. τῆς (ἀξιώσεως) γῆμαι ἐξ ἐμοῦ, καὶ ἕνεκα τῆς ἐξ οἴ. ἀπ. 2) Παθ. τὸ ἀξιοῦσθαι, τιμή, ὑπόληψις· τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζειν Θουκ. 2, 61 νὰ μὴ καταστρέφητε τὴν ὑπόληψιν. ἔχων ἐπ' ἀξιώσει τι ἀντειπεῖν 2, 65 (ἴδ προσήκω). πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος· πλείστη γὰρ ἀρετὴ (πίστις γὰρ ἀρετῆς Gomperz) τοῦθ' ὑπάρχον ἐν βίῳ, τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν Ἀπ. Εὐρ. 15 πλείστη ἀρετὴ εἶνε, ὅταν ὑπάρχῃ τοῦτο ἐν τῷ βίῳ, δηλ. νὰ φέρῃ τὸ σῶμα ἀφ' ἑαυτοῦ τοιοῦτον εἶδος, ὥστε νὰ κρίνηται ἄξιον τῶν καλῶν. Οὕτως ἴσως ἑρμην.

ὡς ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ἀξιώσεως Θουκ. 6, 54 καθ' ὅσον ἠδύνατο ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του. κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν 2 37 ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν προσώπων τῶν ἐκλεγομένων εἰς διοίκησιν τῶν κοινῶν πραγμ. τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς ὡς ἐλευθερῶν τὴν Ἑλλάδα φέρεται 1, 69 ἀπολαύει (τυγχάνει) τῆς ἐπὶ γενναιοφροσύνῃ δόξης ὡς ἐλευθερωτὴς δῆθεν τῆς Ἑλλάδος. || σημασία λέξεως· τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων Θουκ. 3,82 ἴδ. δικαίωσις.

ἀοιδή (ἀείδω) ἡ, συνηρ. ᾠδή. εἰ Μναμοσύνας ἕκατι εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς Πίνδ. Ν. 7,15 ἐάν τις (κατ' ἄλλους ὑποκ. τὸ καλὰ ἔργα) χάριν τῆς Μν. ἔχει εὕρῃ ἀμοιβὰς τῶν μόχθων δι' ἀδόξων ἡρωϊκῶν ᾀσμάτων. στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ ἔσσετ' (ἐνν. αὐτῇ) ἐπ' ἀνθρώπους ω 299 «θὰ τῆς βγάλουν τραγοῦδι». Ἄλλοι: ὑπόθεσις ᾠδῆς ἔσται ἡ Κλυταιμνήστρα. ἀοιδαὶ καὶ λόγοι Πίνδ. Ν. 6, 33 ἀοιδοὶ καὶ λογογράφοι.

ἄοικος 2: ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν Σοφ. Φιλ. 534. Ἐν τῷ ἐφθαρμ. τούτῳ χωρίῳ ὁ Bergk ἔγρ. προσκύσαντες Ἑστίαν ἐκ τῆς παραφράσεως τοῦ Σχ. «ἀσπασάμενοι τὴν Ἑστίαν»· ὁ δὲ Weckl. προσκύσαντε γῆς ἕδος. Ἀλλὰ πολὺ ἁπλουστέρα εἶνε ἡ διόρθ. τοῦ Schneidewin: προσκύσαντε γῆν, ἔσω, ἄοικον εἰς οἴκησιν, ὥστε τὸ ἄοικ. εἰς οἴκ. νὰ εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ ἔσω. Ἀλλὰ τὴν διόρθ. ταύτην ἐγκατέλειψεν ὕστερον, διότι δὲν αἰτιολογεῖται ἡ πρὸ τῆς εἰς τὸ σπήλαιον εἰσόδου προσκύνησις τῆς γῆς. Ὁ Φιλοκτ. πρὸ τῆς ἐκ Λήμνου ἀναχωρήσεως ᾐσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ προσκυνήσωσι τὴν γῆν, τὴν τροφὴν καὶ σκέπην παρασχοῦσαν αὐτῷ, καὶ ἔπειτα εἰσελθόντες εἰς τὸ σπήλαιον, ἵνα ἴσως παραλάβῃ ἐκεῖθεν χρειώδη τινὰ ὁ Φιλ., ἐπιβῶσι τοῦ πλοίου. Ἴσως δὲ ἡ ἑτέρα ἔξοδος τοῦ σπηλαίου ἦτο ἐπὶ τῆς παραλίας, ὁπόθεν εὐκολωτέρα ἡ εἰς τὸ πλοῖον μετάβασις, δὲν ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλη γῆ πλέον εἰς προσκύνησιν, πλὴν τῆς βραχώδους παραλίας. Οὕτως ἐγὼ φανταζόμενος τὰ πράγματα εὑρίσκω πιθανὴν τὴν διόρθ. Πρβ. 1452. Ο. Κ. 1654. Ἠλ. 1374.

ἄοκνος 2: τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ λείψω τροφῆς ἄοκνον Σοφ. Αἴ. 563 τοιοῦτον προστάτην φύλακα τοῦ Τεύκρου θὰ ἀφήσω πλησίον σου πρόθυμον φροντιστὴν τῆς ἀνατροφῆς σου. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ τροφῆς δυσκόλως συνάπτεται πρὸς τὸ ἄοκνον ἢ πρὸς τὸ φύλακα, ὁ Tournier εὐφυῶς εἴκασε: τροφῆ (=τροφέα) θ' ἄοκνον. Ἀλλ' ὅμως καὶ ἐν Τρ. 840 τὸ ἄοκνος ἴσως συντ. μετὰ γεν. καὶ τὸ συνώνυμον πρόθυμος εὕρηται ἐν ἀρχῇ τῆς Ἠλ στ. 3 μετὰ γενικῆς. Ὀρθῶς λοιπὸν ἔχει τὸ κείμενον.

ἀπαγγελία ἡ: τῆς ποιήσεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστίν, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ Πλ. Πολ. 394 C τῆς π. καὶ τῆς μυθ. μέρος μὲν ἐκτελεῖται ὁλόκληρον διὰ τῆς ἀπομιμήσεως, δηλ. ἡ τρ. καὶ ἡ κωμ., μέρος δὲ διὰ τῆς ἀφηγήσεως αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ. ἔστι τραγῳδία μίμησις πράξεως... δρώντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας Ἀριστοτ. Ποι. 6 (1449 b 25) ἐκτελουμένη διὰ προσώπων δρώντων καὶ ὄχι δι' ἀφηγήσεως.

ἀπαγγέλλω (ἴδ. ἀγγέλλω) συνήθ. περὶ τῶν πρέσβεων, οἵτινες φέρουσιν ὀπίσω (ἀπό τινος) ἀγγελίας: ἱκανοὶ ἔσονται τά τε παρὰ βασιλέως τοῖς Ἕλλησιν ἀπαγγεῖλαι καὶ τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων βασιλεῖ Ξεν. Ἀν. 2, 3, 4. ἀπαγγεῖλαι ἐπὶ τὰ κοινά Θουκ. 5, 37 ν' ἀπαγγείλωσιν αὐτὰ ἐκ μέρους ἐκείνων εἰς τὰς κοινοτικὰς ἀρχάς των. ἀπαγγέλλειν τὰς προγεγενημένας πράξεις, δηλοῦν τὰς νῦν, προλέγειν τὰς μελλούσας Ἀριστοτ. σ. 1438 a 4. μιμεῖσθαι ἔστιν ὁτὲ μὲν ἀπαγγέλλοντα Ποιητ. κεφ. 3 (ἴδ. μιμοῦμαι).

ἀπαγλαΐζω ἀφαιρῶ τὴν ἀγλαΐαν (τὸ κάλλος): δέμας ἀπηγλαϊσμέναι (αἱ νῆες) σιδαρέῳ κράνει Τιμόθ. Πέρσ. 20 ἀφῃρημέναι τὴν ἀγλαΐαν τῆς κατασκευῆς τῇ σιδηρᾷ τοῦ ἐμβόλου κεφαλῇ.

ἀπαγορεύω (ἴδ. ἀγορεύω), 1) μεταβ. κυρ. λέγω νὰ μὴ γίνῃ τι (πρβ. ἀπόμνυμι), ἀποτρέπω ἀπό τινος πράξεως (ἀπαγορεύω τι, τινί τι κττ.). Βοιωτοὶ οὐδὲν μᾶλλον ἀπεῖπον τὰς δεχημέρους, ἀξιούντων καὶ αἰτιωμένων Κορινθίων ξυνθέσθαι σφίσι Θουκ. 5, 32 οἱ Β. οὐδόλως παρῄτησαν τὴν δεκαήμερον ἀνακωχήν, ἂν καὶ οἱ Κορ. ἠξίουν τοῦτο (τὸ ἀπειπεῖν) παρ' αὐτῶν καὶ ᾐτιῶντο αὐτούς, ὅτι συνεφώνησαν μετ' αὐτῶν τοῦτο (δηλ. τὸ ἀπειπεῖν). Καὶ μετ' απαρεμφ. ἀπεῖπον μὴ ἐπάγειν Θουκ. 7, 60 ἀνέστειλαν τὰς παραγγελίας (κυρ. ἀπηγόρευσαν εἰς τοὺς Καταναίους νὰ φέρωσιν ἐκεῖθεν τρόφιμα εἰς αὐτούς). 2) Ἀμεταβ. παραιτοῦμαι (κυρ. λέγω ὄχι, λέγω πῶς δὲν ἠμπορῶ πλέον), βαρύνομαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, πολλαχοῦ· καὶ ἐπὶ ἀψύχων Ξενοφ. Κ. Π. 6, 2, 33: ἐν γὰρ πολλαῖς πράξεσι πολλὰ ἀνάγκη καὶ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι ἐκεῖ, ὅπου γίνονται πολλαὶ πράξεις, ἀνάγκη εἶνε νὰ ὑπάρχωσι καὶ πολλὰ τὰ ἄχρηστα (κυρ. τὰ λέγοντα ὄχι).

ἀπάγω (ἴδ. ἄγω) ἄγω (ὁδηγῶ) μακράν, ἀπομακρύνω· δ 289. Ἡρ. 1, 164 κλ. τὸ ἀπάγουσι βόας σ 278 σημ. ἄγουσι (φέρουσιν ἐκ τῆς ἀγέλης) ὡς ὀφειλόμενον φόρον βόας. Ὅθεν καί: ἀποφέρω, τελῶ, δίδω τὸ ὀφειλόμενον. ὃ δέον ἀπαγαγεῖν οὐκ ἀπέπεμπον ὑπὲρ βοτανίων (ἔγραψα: βοταμίων) Ἐπιδαύριοι Θουκ. 5,53 τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ ὤφειλον νὰ φέρωσιν ὡς ὀφειλόμενον (μίσθωμα) διὰ τὰς βοσκάς, δὲν ἀπέπ. Ἀλλαχοῦ σημ. ἄγω ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν, ἄγω εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἀπομακρύνω τι τῆς ὑποθέσεως κτλ.

ἀπαγωγή ἡ, δικαν. ὅρος· εἶδός τι κατηγορίας, ἐν ᾗ ὁ κατήγορος ἀπῆγε διὰ τῆς βίας τὸν κατηγορούμενον πρὸς τὸν ἄρχοντα τὸν ἔχοντα τὴν δικαιοδοσίαν ἐν τῷ ἀδικήματι, περὶ οὗ ἡ κατηγορία (πρβ. ἀφήγησις καὶ

ἔνδειξις καὶ Gilbert σελ. 515 κέ). Πρὸς τοὺς ἕνδεκα ἐγίνετο ἀπαγωγὴ τῶν ῥητά τινα κακουργήματα διαπραξάντων, ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανομένων τῶν κλεπτῶν, λωποδυτῶν κτλ. Ὅθεν αἱ φράσεις ἀπαγωγὴν ἀπάγειν Λυσ. 13, 86. ἀπαγωγὴν πρὸς τοὺς ἕνδεκα εἶναι Δημ.

ἀπαιδευσία ἡ, ἔλλειψις παιδεύσεως (παιδείας, ἀνατροφῆς, μορφώσεως). ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς Θουκ. 3,84 διὰ τὸ ἀχαλιναγώγητον (ἢ διὰ τοῦ — του) τῆς ὀργῆς. ὥσπερ ἀπαιδευσία πλούτου ἐστὶ τὸ νεόπλουτον εἶναι Ἀριστοτ. 1391 a 17 κατὰ λέξ. τὸ νὰ εἶνε τις νεόπλουτος εἶνε σὰν νὰ μὴ ἔχῃ τὴν συνήθειαν τοῦ πλ. (σὰν νὰ εἶνε τις ἀσυνήθιστος μὲ τὸν πλοῦτον: σὰν νὰ μὴν εἶδε ποτέ του χρήματα). Πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «ξιππασμένος», parvenu.

ἀπαιόλημα τό (ἀπαιολάω = ἀποπλανῶ), ἀπάτημα, ἀπάτη. ἐξευρετέος νοῦς ἀποστερητικὸς κἀπαιόλημα Ἀρφ. Νεφ. 729 «ἀποπλάνημα, πανούργημα» Σχ. ξένων ἀπαιόλημα Αἰσχ. Χο. 1000 «ἀπάτημα» Σχ. (ἴδ. ἀργυροστερής). Πρβ. Ἡσύχ. «ἀπαιόλημα· ἀποκάθαρμα ἢ ἀπάτημα (ἀποπάτημα κῶδ.) ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς». Ἴδ. καὶ Ἀ. Β. σ. 419.

ἀπαιρέω Ἰων. = ἀφαιρέω. καὶ ἀπαραιρημένος Ἰων. = ἀφῃρημένος.

ἄπαις γεν. **ἄπαιδος** ὁ καὶ ἡ, ἄνευ παιδός, ἄτεκνος. ἄπαιδας οὐσίας Σοφ. Τρ. 910 (ἴδ. οὐσία). Συχν. μετὰ γεν. τέκνων ἄπαιδα Εὐρ. Ἱκ. 810 ἄνευ (ἐστερημένην) τέκνων. ἄπαις ἔρσενος γόνου Ἡρ. 1, 117 ἄνευ ἀρρένων ἀπογόνων. — Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες Αἰσχ. Εὐμ. 1035 περὶ τῶν Ἐρινύων: τῆς Ν. παῖδες, ὄχι παῖδες πλέον (ἀλλὰ γραῖαι, πρβ. στ. 69 Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες).

ἀπαΐσσω, Ἀττ. ἀπᾴσσω, ἀφορμῶ. εἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς Σοφ Αἴ. 447 εἰ μὴ ὁ ὀφθαλμὸς οὗτος καὶ αἱ φρένες πεπλανημέναι (παράφοροι) ἐξέπιπτον τῆς ἐμῆς διανοίας Ἄλλοι· ἂν ὁ ὀφθαλμός μου καὶ ἡ διαστραφεῖσα διάνοιά μου δὲν ἀπεπλάνων με ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου.

ἀπαιτέω ζητῶ ὀπίσω, συχν. Παθητ. οὐκ ἀπαιτούμεσθα Εὐρ. Φοίν. 605 = οὐδὲν ὀφειλόμενον αἰτούμεθα: δὲν χρεωστοῦμεν τίποτε.

ἀπάλαιστος 2 ἀνίκητος ἐν τῇ πάλῃ. ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν Πίνδ. Ν. 4, 94 κυρ. ὅστις ἐν τῷ λόγῳ, ὡς ὁ ἀθλητὴς ἐν τῇ πάλῃ, εἶνε ἀκαταπάλαιστος εἰς τὸ να τὸν ἕλκῃ τις: εἶνε ἀκαταπάλαιστος ἑλκόμενος. ἴδ. στρέφω.

ἀπάλαμνος 2 ποι., ἀπάλαμος (παλάμη, πρβ. νώνυμνος). ἀπάλαμνος ἀνήρ Ε 597 ἄχρηστος, ἀνίκανος (οἷον ἄχειρ), ἀμήχανος, ἄπειρος. || πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαί τι· θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες ποινὰς ἔτεισαν Πίνδ Ὀ. 2,64 τῶν ἀποθανόντων αἱ ἀχαλίνωτοι («ἀδιόρθωτοι, ἀπαιδαγώγητοι, πρὸς ἃς οὐκ ἔστι μηχανήσασθαί τι» Σχ.) φρένες ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ τάχιστα ὑφίστανται τιμωρίαν. Ἄλλοι ἄλλα.

ἀπαλείφω, ἐξαλείφω· ἀπαλείφειν κελεύει τοὺς ἐγγεγραμμένους ἀπὸ τοῦ ὀφλήματος καθ' ὅ τι ἂν κελεύῃ Δημ. 58, 50 διατάσσει (ὁ νόμος) νὰ ἐξαλείφωσι τὰ ἐν τῷ χρεωστικῷ βιβλίῳ ἐγγεγραμμένα ὀνόματα ἀναλόγως τῶν πληρωμῶν ἑκάστου.

ἀπαλλάσσω, Ἀττ. -ττω (ἴδ. ἀλλάσσω). 1) ἐλευθερώνω -τινά τινος· τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου Σοφ. Ἀντ. 769 δὲν θὰ ἐλευθερώσῃ ἐκ τοῦ θανάτου. πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους; Εὐρ. Ἱππ. 1385. νόσου ἀπαλλάξω χθόνα Φοίν. 1014. κεχάρισαί γέ μοι τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου Ἀρφ. Ἐκκλ. 1045 ἀλήθεια χάριν μοῦ ἔκαμες, ποῦ ἐξεκόλλησες ἀπ' ἐπάνω μου τὴν γρ. πόνων ἀπηλλάγην Αἰσχ. Πρ. 775. Ἄλλως: σφαγῆς σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἂν Εὐρ. Ἰφ. Τ. 994 ἠθέλομεν ἀπαλλάξῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀνάγκης νά σε σφάξῃ: δὲν θὰ ἤμεθα ἠναγκασμέναι νὰ σὲ σφάξωμεν. τἄρρητα δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν Ἡρ. Μ. 173 ὀφείλω ν' ἀπομακρύνω (ἀποκρούσω) ἀπὸ σοῦ τὴν ἀνήκουστον βλασφημίαν. Εἰς τὴν γεν. προστίθεται ἐνίοτε καὶ ἡ ἐκ: μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί Σοφ. Ἠλ. 292 μηδὲ νὰ σὲ ἐλευθερώσουν ποτὲ ἀπὸ τοὺς λαχυθμοὺς ποῦ ἔχεις οἱ καταχθόνιοι θεοί. Παθ. τὸ ἀπηλλάχθην συχνότερον τοῦ ἀπηλλάγην, καὶ τὸ ἀπαλλάξομαι εἶνε Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπαλλαγήσομαι (κατὰ Μοῖριν). ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων Σοφ. Ἠλ. 1335 παραιτηθέντες τῶν μ. λ., ἀφήσαντες τοὺς μ. λόγους. πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχους Εὐρ. Ἀνδρ. 592 σαρκαστικῶς: ὑπ' ἀνδρὸς Φρ. ἀπηλλάγης ἀπὸ τῆς γυναικός: ἀνὴρ Φρὺξ ἀπήλλαξέ σε τῆς γυναικός: σὲ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς γυναικός σου. Διορθοῦσιν: ἀπώλεσας (ἢ ἐσυλήθης ἢ ἀπηλλάγης) λέχος. Καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ὧν δὲ ἄπειρος εἴη κρῖναι ἱκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο Θουκ. 1, 138 ὅσα δὲ δὲν ἐγνώριζεν ἐκ τοῦ πλησίον, δὲν ἐστερεῖτο τῆς δυνάμεως (κυρ. δὲν ἦτο ἀπομεμακρυσμένος ὥστε) νὰ τὰ κρίνῃ ἐπαρκῶς. || Μετ' αἰτ. απομακρύνω, ἀπολύω. τυφλὸν φέγγος ἀπαλλάξας Εὐρ. Ἑκ. 1068 ἀπομακρύνας τὸ σκότος. μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακά Εὐρ. Ἀπ. 282 ἀπομακρύνει τὰ κακὰ διὰ λόγων. ἐνταῦθα τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον Μήδ. 790 περαίνω, καταπαύω τὸν λόγον. τοῦτο οὐδείς πω πάρος δέδρακεν, ὅστις ὀρχούμενον ἀπήλλαξε χορὸν τρυγῳδῶν Ἀρφ. Σφ. 1535 ὅστις ἀπέλυσεν ἐκ τῆς σκηνῆς (δηλ. διέταξε νὰ ἐξέλθῃ) τὸν κωμικὸν χορὸν ὀρχούμενον. Ἄλλως: ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ Σοφ. Φιλ. 880 «ὅταν με κάματος ἀφῇ» Σχ. ||

Ἀμεταβ. συνήθως μετ' ἐπιρρ. τελευτῶ, ἀποχωρῶ. ὁ στόλος οὕτω ἀπήλλαξε Ἡρ. 5, 63 τοιοῦτον τέλος ἔλαβε. χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασιν Δημ. 18, 65 «χειρότερα τὰ πῆγαν ἀπὸ ἡμᾶς»: ἔπαθαν χειρότερα ἀπὸ ἡμᾶς. πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; Ξεν. Ἀπ. 3, 13, 6 «πῶς τὰ ἐπῆγε μὲ τὸν δρόμον»; ἄριστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου Δίφιλ. Ἀπ. 73 (Ἀθήν. 247 Α) πολὺ καλὰ τὰ πηγαίνεις μὲ τοῦτον τὸν κύβον. Μετὰ μτχ. οὔτ' ἂν τροφὴν δύναισθε λαμβάνειν οὔτε χαίροντες ἂν ἀπαλλάξαιτε Ξεν. Ἀν. 5, 6, 32 οὔτε ἀβλαβεῖς ἠθέλατε ἀποχωρήσῃ («ξεμπερδεύσῃ»). Τὸ ἐν Εὐριπ. Ἑλ. 302 σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρτ' ἀπαλλάξαι βίου διορθ. καὶ ἄλλως καὶ ὧδε πιθανῶς: σμικρὸς δ' ὁ καιρὸς σάρκ' (ἢ κρᾶτ') ἀπαλλάξαι βίου: ἐν μιᾷ στιγμῇ δύναταί τις νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ζωῆς.—Μέσ. ἀπαλλάξεται ὅθεν τροφὴν ἕξει Θουκ. 8, 83 θὰ μεταβῇ ἐκεῖσε (τ. ἔ. πρὸς τὸν Φαρνάβαζον), ὅθεν θὰ ἔχῃ τροφήν. εὖ οἶδ' ὅτι ἄσμενος ἂν πρὸς ἄνδρα οἷος σὺ εἶ ἀπαλλαγείη Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 45 καλῶς γνωρίζω, ὅτι εὐχαρίστως ἤθελεν ἀφήσῃ αὐτὸν καὶ ἔλθῃ πρὸς ἄνδρα, ὁποῖος σὺ εἶσαι. ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν Πλ. Γοργ. 514 C ἀφ' οὗ ἀφήσαμεν τοὺς διδασκάλους (τὸ σχολεῖον: «ἐξεσχολήσαμεν»). ἀπηλλάγη ἐκ παίδων Αἰσχίν. 1, 40 ἐξῆλθεν ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. ἐὰν ἐθέλῃ ἑκὼν εἰς βασιλέως σχῆμα ἀπαλλάττεσθαι Πλ. Ἐπ. 8 σ. 356 Β ἐὰν θέλῃ ἑκουσίως νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα τοῦ βασιλέως, νὰ γίνῃ βασιλεὺς καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Παρ' Ἡροδ. 2, 144 θεῶν πολλὸν ἀπηλλαγμένους = κεχωρισμένους (ἢ ὑπολειπομενους).—Ἀπαλλάττομαι (τοῦ βίου = ἀποθνήσκω. δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους ἀπηλλάγησαν Θουκ. 2, 42 ἐν ἐλαχίστῃ κρισίμῳ στιγμῇ, ὅτε ἤκμαζεν ἡ προσδοκία τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ φόβου (ὅτε ἤλπιζον νίκην μᾶλλον ἢ ἐφοβοῦντο ἧτταν), ἀπέθανον. Τὸ ἀποθνήσκειν λέγεται γραφικώτερον καὶ ἀπαλλάττεσθαι πραγμάτων Ἀρφ. Ἀχ. 757. Εἰρ. 352 κλ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «γλυτώνω ἀπὸ τὰ βάσανα» καὶ «ἀπέθανε καὶ ἐγλύτωσε». Ὁμοίως καὶ Πλ. ἐν Ἀπολ. 41: ἤδη τεθνάναι καὶ ἀπηλλάχθαι πραγμάτων βέλτιον ἦν μοι.—Ἀπολύτ. τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν μακρῷ χρόνῳ Σοφ. Ἀντ. 422 τούτου (τοῦ σκηπτοῦ) παρελθόντος. ἀπαλλάγηθι εἰπών Πλ. Γοργ. 491 C εἰπὲ καὶ τελείωνε: εἰπὲ ἐπὶ τέλους. οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει; Σοφ. Ἀντ. 244 τέλος πάντων λοιπὸν δὲν θὰ εἴπῃς, καὶ ἔπειτα νὰ κρημνισθῇς ἀπὸ ἐδῶ; Διάφορον τὸ Ἥφαιστε, γείτονος κακοῦ λαμπρὸν πυρώσας ὄμμ' ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ Εὐρ. Κύκλ. 599 ἀφ' οὗ τοῦ κακοῦ γείτονος τὸ λαμπρὸν ὄμμα κατακαύσῃς, ἀπαλλάχθητι ἅπαξ διὰ παντὸς αὐτοῦ: γλύτωσε μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτόν.—Παθητ. τοῦτο μὲν δὴ ἀπήλλακται, μὴ φίλου τινὸς ἕνεκα τὸ φίλον φίλον εἶναι Πλ. Λυσ. 220 Β τοῦτο μὲν λοιπὸν τὸ ζήτημα ἔχει ξεκαθαρισθῇ, δηλ. τὸ νὰ μὴ εἶνε κτλ.—Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας. τοὺς δανείσαντας ἀπήλλαξε Δημ. 34, 22 ἐξώφλησε μὲ αὐτούς, δηλ. πληρώσας τὸ χρέος ἀπηλλάγη. Ὁμοίως Ἰσαῖ. 5, 20 κἀλλ. ἀφῆκε καὶ ἀπήλλαξε Δημ. 36, 25. 37 ἀπέσυρε πᾶσαν κατηγορίαν (ἀφῆκε) καὶ πᾶσαν ἀπαίτησιν (ἀπήλλαξε)· ἴδ. Ἁρποκρατίωνα.

ἀπαλοάω, ποι. ἀπαλοιάω, ἀλωνίζω· ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἀπηλοίησεν Δ 521 κατασυνέτριψεν (ὡς τὰ στάχυα ἐν τῷ ἀλωνίῳ).

ἀπαμβλύνω καθιστῶ ἀμβλύ, ἀποστομώνω, χαλνῶ τὸν ἀθέρα, τὴν κόψιν· τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ Αἰσχ. Ἑπτ. 702 (ἴδ. θήγω). ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας Πίνδ. Π. 1, 82 ἡ ὀχληρὰ (ἀπεχθὴς) ἀηδία (μεθ' ἧς ἀκούει τις ἀλλοτρίους ἐπαίνους) ἀδυνατίζει ταχέως τὴν προσδοκίαν τῶν ἀνθρώπων τ. ἔ. ἡ πλατεῖα ἔκθεσις τῶν πραγμάτων ἀπαμβλύνει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν. Συχνότερον τὸ παθ. ἀπαμβλυνθήσεται γνώμην Αἰσχ. Πρ. 892 θὰ γίνῃ μαλακωτέρα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος (ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ στόματος τῆς μαχαίρας). Ὁ παθ. πρκ. ἀπήμβλυμμαι (ὡς Πλουτ. 786 Β) γρ. διὰ δύο μ. ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζοῆς ἀπήμβλυνται Ἡρώνδα 10, 4 διότι τώρα πλέον ἡ λάμψις (τὸ φῶς) τῆς ζωῆς ἔχει ἀδυνατίσῃ, ἐξασθενήσῃ, θαμβώσῃ.

ἀπαμβροτεῖν ἴδ. ἀφαμαρτάνω.

ἀπαμύνω: πόλις ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα Ο 738 ἐν ᾗ ἢ δι' ἧς δυνάμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸν ἑαυτόν μας.

ἀπάνευθε(ν) μακράν· τοῦ ἀπάνευθε σέλας ἐγένετο Τ 374 ἀπὸ τούτου (τοῦ σάκους) λάμψις προῆλθεν, ἐξεπέμφθη, μακράν.

ἀπανθίζω ἀποδρέπω ἄνθη. Μτφ. τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα (οὐκ ἀνασχετόν) Αἰσχ. Ἀγ. 1662 εἶνε ἀνυπόφορον οὗτοι νὰ ἐπιρρίψωσιν ἐναντίον μου ὅλα τὰ ἄνθη ἀκολάστου γλώσσης καὶ νὰ ἐκστομίσωσι τοιούτους λόγους. Ἡ διόρθ. τοῦ Blomfield ἀκοντίσαι οὐδαμῶς ἀναγκαία.

ἀπανίστημι, ἐνεργ. καὶ μέσ. Θουκ. 1, 2, ὅπου τὸ ἀπανίσταμαι σημ. κυρ. σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον.

ἀπαντάω (ἴδ. ἀντάω) συναντῶ, ἐνταμώνω· μετὰ δοτ. Ἡρόδ. Θουκ. Πλ. καὶ ἐπὶ πραγμ. πρόσθε γὰρ κάτω γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' ἐς αἰθέρα, πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον Ἀπ. Εὐρ. 687 πρωτίτερα θὰ ὑπάγουν τὰ ἄστρα κάτω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἡ γῆ ἐπάνω, πρὶν ν' ἀκούσῃς ἐξ ἐμοῦ κολακευτικὸν λόγον. Καὶ ἀπολύτ. ἵπποι καὶ ὄνοι.. κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται Πλ. Πολ. 563 C πίπτοντες ἐπάνω εἰς τὸν εὑρισκόμενον ἑκάστοτε ἐμ-

πρός των, ἐκτὸς ἐὰν παραμερίζῃ. Ἀλλὰ συνήθως εὕρηται συντεταγμένον μετὰ δοτικῆς (ἥτις πολλάκις παραλείπεται) καὶ μετ' ἐμπροθέτου διορισμοῦ, δηλοῦντος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ ἀπάντησις. αὐτῷ ἐς Ἐλευσῖνα οὐκ ἀπήντησαν Θουκ. 2, 20. ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ τὰς Σίφας ἀπαντησόμενος 4, 77 διὰ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὰς Σ. ἐν δέοντι χρόνῳ. Συχνὴ παρὰ Δημ. ἡ φράσις ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν ἐμφανίζεσθαι πρὸ τῶν διαιτητῶν, ὡς 21, 93. πρβ. 33, 18. κἀπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγῶσιν ἀπαντᾷ 21, 205 καὶ εἰς τὰς ξένας δίκας (ἀναμιγνυόμενος) ἐμφανίζεται ἀπέναντί μου. ἐπὶ τὸ ὀμόσαι οὐκ ἀπήντα 33, 14 δὲν ἐνεφανίζετο διὰ νὰ ὁρκισθῇ. ἐπαγγείλας Φαινίππῳ ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἀπαντᾶν 52, 7 ὑποχρεώσας τὸν Φ. νὰ ἐμφανισθῇ εἰς ὡρισμένον τόπον καὶ χρόνον, ἵνα ὁρκισθῇ.—Ἄλλως ἀναγκάζονται ἐπὶ ταύτας τὰς οἰκίας ἀπαντᾶν, ὅσαις τὰ τοιαῦτα συμβέβηκε πάθη Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 14 (1454ª 11) ἀναγκάζονται νὰ συναντῶνται εἰς ταύτας τὰς οἰκογενείας, εἰς ὅσας ἔχουν συμβῇ τὰ τοιαῦτα πάθη. —Τὸ ἀπαντώμενος ψέγει ὁ Λουκιαν. ἐν Λεξιφάν. κεφ. 25 ὡς «οὐδὲ μετοικικὸν τῆς Ἀθηναίων φωνῆς» δηλ. ὡς οὐδ' ἄλλοθέν ποθεν εἰσαχθὲν εἰς τὴν Ἀττικὴν γλῶσσαν.

ἀπαντλέω ἀντλῶ ἀπό τινος, ἀντλῶν ἐλαττώνω. τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων; Αἰσχ. Πρ. 84 τί (ἐκ) τούτων τῶν πόνων δύνανταί σοι οἱ θνητοὶ ἐλαττῶσαι (ἀνακουφίσαι); ἀπ. χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν Εὐρ. Ὀρ. 1642 (ἴδ. πλήρωμα). —τὰ δ' εἴσω διὰ παντὸς νενοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖν διαίταις κατὰ σμικρὸν ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα μακρὸν καὶ κακὸν βίον ἀνθρώπῳ ποιεῖν Πλ. Πολ. 407 D δὲν ἐπεχείρει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαντλῶν διὰ τῆς διαίτης τὰ ἐσωτερικῶς ὅλως δι' ὅλου πάσχοντα σώματα καὶ δίδων εἰς αὐτὰ ὀλίγην τροφὴν (ἀλλὰ κυρίως κατὰ τὴν αὐτὴν μεταφοράν: ἐξαντλῶν τρόπον τινὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἰκμάδα τῶν πασχόντων σωμάτων καὶ ἐπιχέων [ἄλλην τοιαύτην ἐν μικρᾷ ποσότητι) νὰ παρασκευάζῃ μακρὸν καὶ κακὸν βίον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

ἀπανύω (ἴδ. ἀνύω) ἀποτελειώνω· νῆες ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσω (δηλ. ὁδόν) η 326 ἀπετελείωσαν τὴν οἴκαδε ὁδὸν ὀπίσω. Ἄλλοι: διήνυσαν πάλιν ὀπίσω τὴν ὁδόν.

ἀπαξιόω δὲν κρίνω ἄξιον, θεωρῶ ἀνάξιον. Καὶ μέσ. Ζεὺς δ' αἱμοσταγὲς ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἅς ἀπηξιώσατο Αἰσχ. Εὐμ. 366 ὁ Ζ. ἀπηξίωσεν (ἔκρινεν ἀνάξιον) τῆς συνομιλίας του τὸ αἱμ. ἀξιομίσητον γένος τῶν φονέων.

ἀπάορος (πᾱ) Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀπήορος, «κεχωρισμένος, ἀφωρισμένος» Σχ. κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι Πίνδ. Π. 8, 86 κατὰ δὲ τὰς στενωποὺς (βαίνοντες) ἀποκεχωρισμένοι τῶν ἐχθρῶν (ἵνα μὴ τοὺς περιγελάσωσι) κρύπτονται ἔντρομοι.

ἄπαππος 2 οὐκ ἔχων πάππον, προγόνους. φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός Αἰσχ. Ἀγ. 323 οὗ ὁ πάππος ἦν τὸ Ἰδαῖον πῦρ: ἐκ τοῦ Ἴδ. πυρὸς καταγόμενον.

ἀπαραίτητος 2 ὃν οὐ παραιτήσαιτο ἄν τις: ἄκαμπτος, ἀμείλικτος (δαίμων, δίκη, δικαστής) Πλάτ. Λυσ. Δημ. κλ. ‖ ἄφευκτος (κίνδυνος, κακόν). μεγάλας καὶ ἀπαραιτήτους ἐπιτεθεικότες τιμωρίας Δείναρχ. 1, 23 τιμωρίας, ἐφ' αἷς παραίτησις οὐκ ἔστι: ἃς δὲν δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ διὰ δεήσεως: διὰ τὰς ὁποίας οἱ δικασταὶ εἶνε ἄκαμπτοι.—ἓν δὲ Πέρσαις τῶν ἱκετευμάτων μέγιστον ἦν καὶ ἀπαραίτητον Πλουτ. 950 F ὅπερ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρουσθῇ.

ἀπαράμυθος (ἀπ-, ἐν Αἰσχ. Πρ. 201 ᾱπ- διὰ τὸ μέτρον) 2 ἀμείλικτος, ἀπαραμύθητος. φοβερὸν ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν Εὐρ. Ἰ. Α. 620 τὸ ἔμφοβον ὄμμα τῶν πώλων εἶνε ἀπαραμύθητον: δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια.

ἀπαράσσω, Ἀττ. -ττω, ἀποτέμνω· ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε Ξ. 497 κτυπήσας ἔρριψε κάτω. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίᾳ (Wakefield: βίου) θέλει μολὼν τοῦ στυγεροῦ Σοφ. Τρ. 1016 οὐδ' ἀποτεμεῖν βίᾳ τὴν κεφαλὴν ἐμοῦ τοῦ μισητοῦ ἐλθών τις βούλεται. Ἀλλὰ καὶ τὸ παραδεδομένον βίου ἐξηγεῖται κατὰ τὸν Σχ. ὧδε: «τὴν κεφαλήν μου ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαι τοῦ μοχθηροῦ βίου». ‖ ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν Ἡρ. 8, 90. Θουκ. 7, 63.

ἀπαρέσκω δὲν ἀρέσκω, δυσαρεστῶ. Θουκ. 1, 38. Πλ. Θεαίτ. 202 D. Μέσ. οὐ γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ Τ 183 δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον (ἀναξιοπρεπές) νὰ ἐξιλεώσῃ (ἱκανοποιήσῃ) τις ἄνδρα βασιλέα (π. χ. τὸν Ἀχιλλέα), ὅταν τις (ὡς σὺ) πρότερος τὸν προσβάλῃ. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη ὀρθὴ ἐξήγησις, καθ' ἣν ἀπαρέσασθαι=ἐξαρέσασθαι, ἐξιλάσασθαι.

ἀπαριθμέω ἀριθμῶ ἓν πρὸς ἕν. Ἰσοκρ. 3, 12. 5, 26. ‖ πληρώνω ὀπίσω· ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι... τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 34 θά σου μετρήσω ὀπίσω τὰ χρήματα. ‖ οἱ ποιηταὶ τοὺς τυχόντας μύθους ἀπηρίθμουν Ἀριστοτ. Ποιητ. 13 (1453ª 18) οἱουσδήποτε μύθους, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ἐμπρός των, ἐπραγματεύοντο τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον (εἰρωνικῶς).

ἀπαρκέω (ἴδ. ἀρκέω) ἔστω δ' ἀπήμαντον ὥστ' ἀπαρκεῖν Αἰσχ. Ἀγαμ. 390 ἴδ. ἀπήμαντος.

ἀπαρτάω ἀρτῶ (κρεμῶ) τι ἀπό τινος, κυρ. (Εὐρ. Ἀνδρ. 413) καὶ μτφ. μηδεὶς ὑπολάβῃ ἀπαρτᾶν (με) τὸν λόγον τῆς γραφῆς Δημ. 18, 59 κανεὶς ἂς μὴ νομίσῃ, ὅτι ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸ θέμα τῆς κατηγορίας. Τὸ ἐναντίον συναρτῶ. ‖ Ἀμετβ. ἀπέρχομαι· ἐς ἀλλοτρίαν ἀπαρτήσαντες Θουκ. 6, 21 (μέλλομεν νὰ ἐκστρα-

τεύσωμεν) ἀφ' οὗ ἀπέλθωμεν εἰς ὅλως ξένην χώραν. Παθ. εἶμαι μακράν, κεχωρισμένος. ἀπηρτημένοι ταῖς παρασκευαῖς Δημ. 4, 12 μακρὰν ὡς εἶσθε μὲ τὰς παρασκευάς. Τὸ ἐναντίον πλησίον ὄντες.

ἀπαρτί (ῐ) ἐπίρρ. ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐνενήκοντα Ἡρ. 5, 53. ‖ τοὐναντίον. ἀπαρτὶ δήπου προσλαβεῖν (ἀξιῶ) παρὰ τοῦδ' ἐγὼ μᾶλλον Φερεκράτ. Ἀπ. 93 (Ἀ. Β. σ. 418) τοὐναντίον ἐγὼ ἀξιῶ μᾶλλον νὰ λάβω τι παρ' αὐτοῦ ἀκόμη.

ἀπαρτίζω ποιῶ τι ἄρτιον, κανονικόν, τέλειον· τελειώνω. σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα Αἰσχ. Ἑπτ. 361 καὶ τούτου ἡ σπουδὴ δὲν ἀφίνει τὸν πόδα του νὰ κινῆται κανονικῶς. Ὁ Herm. διώρθ. οὐκ ἀπαργίζει δὲν ἀφίνει τὸν πόδα του νὰ εἶνε ἀργός ὁ δὲ Weil εὖ καταρτίζει. Οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως.

ἀπαρύω: χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἀρύσας Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 138 ἀφαιρέσας (κυρ. ἀφ' οὗ «ῥουφήξῃ») διὰ τοῦ σιδήρου τὴν ζωήν του (διότι τὴν ψυχὴν ἐτίθετο ἐν τῷ αἵματι ὁ Ἐμπεδοκλῆς). Ὁμοίως Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1015 πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα ψυχήν ἀφαιρέσασα. Καὶ ἐν Ἀνθολ. 7. 730: ἅς δή ποκ' ἀπὸ (ἄπο) ψυχὰν ἐρύσαντο ὠδῖνες γράφει ἀρύσαντο ὁ Schulze τ. ἔ. ἧς ποτε τὴν ψυχὴν ἀφείλοντο αἱ ὠδῖνες.

ἀπάρχομαι θρησκευτ. λέξις, κυρ. κάμνω ἀρχὴν τῆς θυσίας κόπτων τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου τρίχας τοῦ θύματος· ξ 422 πρβ. Τ 254· ὅθεν ἀρχίζω τὴν θυσίαν Ἀρφ. Ἀχ. 244. Εἰρ. 1056. ‖ προσφέρω ὡς ἀπαρχὰς τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον πράγματός τινος, ὡς τοὺς πρώτους καρπούς Ἡρ. 3, 24. 4, 61. κόμης ἀπηρξάμην Εὐρ. Ἠλ. 91 προσέφερα τὴν κόμην μου (ὡς καλλίστην ἀπαρχὴν) εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός. Παρομοίως: χρὴ τοὺς ἄρχοντας συνελθεῖν εἰς ἓν ἱερὸν καὶ τὸν θεὸν ὀμόσαντας οἷον ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἕνα δικαστήν Πλ. Νομ. 767 C ἐκ πάσης ἀρχῆς νὰ ἐκλέξωσιν ἕνα δικαστὴν τὸν ἄριστον (οἷον ἀπαρχὴν τῷ θεῷ). τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ὁλοκλήρους νόμος εἶναι, παρ' ὑμῖν δ', ὡς ἔοικ', ἀπηργμένους Ἀναξανδρίδ. Ἀπ. 39 (Ἀθήν. 299 F) νόμος εἶνε, οἱ ἱερεῖς ἐνταῦθα μὲν νὰ εἶνε ὁλόκληροι (ἀρτιμελεῖς), παρ' ὑμῖν δὲ (τοῖς Αἰγυπτίοις) εὐνουχισμένοι (οὓς λέγει ὁ ποιητὴς ἀπηργμένους, διότι οἷον ἀπαρχὴ προσηνέχθη, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἡ τμῆσις τῶν αἰδοίων αὐτῶν).

ἀπάρχω προηγοῦμαι, ἄρχω. καλὸν στήσασθε (ὑμεῖς αἱ Λεσβίδες) θεῇ χορόν· ὔμμι δ' ἀπάρξει Σαπφὼ χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην Ἀνθολ. 9, 189 ὑμῖν δὲ προηγήσεται Σαπφὼ κτλ. ἐς γὰρ ὀλβίαν ξείνοισί με πότνια Νίκα νᾶσον Αἰγίνας ἀπάρχει (ἐνν. μοι) ἐλθόντα κοσμῆσαι θεόδματον πόλιν Βακχυλίδ. 11 (12), 4 ἡ σεβασμία Νίκη προηγουμένη μὲ ὁδηγεῖ (=προηγεῖταί μοι) εἰς τὴν ὀλβιόδωρον τοῖς ξένοις (=ξενιζομένοις) νῆσον τῆς Αἰγίνης, ὅπως ἐλθὼν εἰς αὐτὴν ἐξυμνήσω τὴν θεόδμ. πόλιν. ‖ ἔνθα (ἐν Κύπρῳ) Τεῦκρος ἀπάρχει ὁ Τελαμωνιάδας Πίνδ. Ν. 4, 46 ὅπου ἄρχει (βασιλεύει) μακρὰν τῆς πατρίδος ὁ Τ. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐξηγητέον μᾶλλον: προηγεῖται (τῶν ἐφεξῆς μνημονευομένων βασιλέων, οἷον σύρει τὸν χορόν).

ἀπάσσω ἴδ. **ἀπαΐσσω**.

ἀπατάω: τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; Σοφ. Ἠλ. 170 τί εἶδος ἀγγελίας ἔρχεται πρὸς ἐμέ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἀπατηλόν;

ἀπαυδάω = ἀπαγορεύω, κυρ. λέγω ὄχι. Συντάσσεται, ὡς καὶ τἆλλα ἀρνητικὴν ἔννοιαν περιέχοντα ῥήματα (ἀρνοῦμαι, ἀπαγορεύω, ἀπεῖπον, κωλύω, εἴργω, ἀπιστῶ κτλ.) συνήθως μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρφ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ σύνταξις αὕτη εἶνε ἡ πρώτη καὶ κυρία, διότι τὸ μετὰ τοῦ μὴ ἐπιφερόμενον ἀπαρφ. εἶνε κυρίως ἐπεξήγησις τῆς ἐν τῷ ῥήματι περιεχομένης ἀρνητικῆς ἐννοίας. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, — γῆς τῆσδ' — μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα Σοφ. Ο. Τ. 236 τ. ἔ. ἀπαυδῶ μήτε τινὰ τῆσδε γῆς εἰσδέχεσθαι (οἰκίᾳ) τὸν ἄνδρα τοῦτον (τὸν φονέα) μήτε προσφωνεῖν: ἀπαγορεύω (κυρ. λέγω ὄχι) τὸ ἑξῆς, δηλ. κανεὶς κάτοικος τῆς χώρας ταύτης μήτε νὰ δέχηται εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν ἄνδρα τοῦτον κτλ. Ἀλλ' ἡ σχέσις αὕτη φαίνεται κάλλιον ἐν τῷ ἑξῆς χωρίῳ τῶν Ἀρφ. Βατρ. 369 οἷσιν (Valckenaer: τούτοις) ἀπαυδῶ καὖθις ἀπαυδῶ καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς εἰς τοὺς ὁποίους (οὓς ἀπηρίθμησε προηγουμένως) λέγω μιὰ φορὰ ὄχι καὶ δεύτερη φορά ὄχι καὶ τρίτη φορά πάλιν ὄχι, δηλ. νὰ κάμνουν τόπον (στέκοντες παράμερα) εἰς τοὺς μυστ. χορούς. Ἐνταῦθα τὸ ἀπαρφ. ἐξίστασθαι ἐτέθη ἄνευ τοῦ μή, διότι ἔχει ἀρνητικὴν ἔννοιαν, μονόλεκτον δ' ὡς εἰπεῖν ὃν δεικνύει, ὅτι τὸ πρὸ τῶν τοιούτων ἀπαρεμφ. μὴ δὲν παρέλκει. ‖ οὔκουν ἀπαυδᾶν (= ἀποφεύγειν) δυνατόν ἐστί μοι πόνους Εὐρ. Ἰκ. 343.

* **ἀπαυράω** ἀφαιρῶ· ἐπ. ποι. ἀόρ. ἀπηύρων Τ 89, ἀπηύρας Θ 237 (ἐν τέλει στίχου), ἀπηύρα Ι 273. Λ 334. Ρ 125. Ἡσ. Θε. 423. Αἰσχ. Πέρσ. 951 χορ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1029 χορ. (ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις εἶνε τέλος τοῦ στίχου, ὥστε δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ ἡ ποσότης τοῦ α. ἀπηύρᾱ δ 646, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ Δ. Γ. ἀπηύρᾰτο). Πληθ. ἀπηύρων Α 430. Ἀπ. Ῥ. 4, 916. Ἀόρ. μτχ. ἀπούρας Α 356. 507. Β 240 κἀλλ. Αἰολ. ἀπούραις Πίνδ. Π. 4, 149. Μέλλ. ἀπουρήσουσιν Χ 489 (Δ. Γ. ἀπουρίσσουσιν). Παθ. μόνον ἀπουράμενοι ψυχάς Ἡσ. Ἀσπ. 173 ἀφαιρεθέντες τὴν ζωήν των. Πρβ οὖτα — οὐτάμενος. Ὁ Ahrens ὑπολαμβάνει τοὺς τύπους ἀπηύρων, ἀπηύρα ὡς ἐσφαλμένας γραφας ἀντὶ ἀπεύρων, ἀπεύρα τ. ἔ. ἀπέϜρων, ἀπέϜρα· ὅθεν ἡ μτχ. ἀπούρας (ὀρθότερον ἀπουράς) = ἀποϜράς. — Συντάσσ. μὲ διπλῆν αἰτ. τινά τι: ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα Ζ 17

καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ἀφήρεσε τὴν ζωήν. ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα δ 646 (ἴδ. ἀέκων). Μὲ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πρ. πολέεσσιν — θυμὸν ἀπηύρα Ρ 236· ἐν δὲ τῷ Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων Τ 89 ἡ γεν. Ἀχιλλῆος ἐξαρτ. ἐκ τοῦ γέρας. Ἐν γένει = ἀπολαύω ἔχω ὠφέλειαν ἢ βλάβην. ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα Ἡσ. Ἔργ. 240 = ἀπέλαυσε. αὐτή τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα Εὐρ. Ἀνδρ. 1027 καὶ αὐτὴ ἀνταλλάξασα τὸν φόνον (ὃν διέπραξε) μὲ τὸν (ἴδιόν της) θάνατον «τὸ εὑρῆκε ἀπὸ τὰ τέκνα της» (ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων). ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρήσουσιν ἀρούρας Χ 489 διότι ἄλλοι (ξένοι) θὰ τοῦ ἀφαιρέσωσιν (ἀποσπάσωσι) τοὺς ἀγρούς του. Κατὰ δὲ τὴν γρ. ἀπουρίσσουσιν θὰ τοῦ περιορίσωσι τοὺς ἀγρούς του (μεταθέτοντες τὰ σύνορα). Ἰάων γὰρ ἀπηύρα (ἐνν. τὰ βάρη, τὰ βαρέα πλοῖα) Αἰσχ. Πέρσ. 951 (ἴδ. κείρω). Ἐν Αἰσχ. Πρ. 28 τοιαῦτ' ἐπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου πλημμελὴς εἶνε καὶ ἡ γρ. ἀπηύρω, τὴν δ' ὀρθὴν ἐπηύρου (ὃ ἴδε) εὗρεν ὁ Elmsley.

ἀπαφίσκω (πρβ. ἀραρίσκω, ἀκαχίζω) ἀπατῶ, ἐπ. ποιητ. λ 217. Ἡσ. Θε. 537. μέλ. ἀπαφήσω Ἀνθ. 12, 26. ἀόρ. ἀπάφησα Κ. Σμυρν. 3,502. ἐξ- Ὕμν. Ἀπ. 198. ἀόρ. β' ἤπαφον Ἀπ. Ῥ. 3,130. παρ-ήπ-,ἐξ-ηπ- Ξ 360. ξ 379. 488. Ἀπ. Ῥ. 5,952. Κ. Σμυρν. 1, 645. 14,364. Θεόκρ. 27, 11. Ὑποτ. ἐξαπάφω ψ 79. ἐξαπαφὼν Εὐρ. Ἴων. 704 χορ. ἐξαπαφοῦσα Ὕμν. Ἀπ. 201. Ἀφρ. 38. Μέσ. ἀόρ. ἀπάφοιτο, ἐξ- Ι 376. Ξ 160. ψ 216. Τὸ ῥῆμα ἀναπληροῦται ἀλλαχοῦ διὰ τοῦ ἀπατάω, καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὁ μέλλ. ἀπατήσω.

ἀπέειπε ἴδ. ἀπεῖπον.

ἀπέεργε ἴδ. ἀποέργω.

ἀπεικάζω ἀπεικονίζω, ἀποτυπῶ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁμοιότητά τινος πράγμ., λαμβάνων αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ, παρομοιάζω· ὅθεν κυρ. = εἰκάζω ἀπό τινος· ἐν ᾧ τὸ ἐπεικάζω κυρ. σημ. ἐπί τινος (ἐπί τι) βλέπων εἰκάζω, συμπεραίνω. ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ (τὸ νόσημα) μὴ κακῶς ἀπεικάσαι Ἀπ. Σοφ. 153 ἕπεται δ' ἐφεξῆς ἡ ἀπεικασία, ἡ παρομοίωσις πρὸς τὸ νόσημα. ὡς ἀπεικάσαι Σοφ. Τρ. 142. Ο.Κ. 16. Εὐρ. Ὀρ. 1298 καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ. Συχνότερον τὸ ὡς ἐπεικάσαι, ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. Τὸ ἀπεικάζω διεσώθη σήμερον ἐν Λέσβῳ: «ἀπ(ει)κάζω, ἀπείκασα» ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ παρατηρῶ.

ἀπειλέω: λέγω δέ σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης ἐκ τῶν ὁμοίων, χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ ἄρχειν Αἰσχ. Ἀγ. 1421 σοὶ λέγω δὲ νὰ ἀπειλῇς τοιαῦτα ἐναντίον μου, δηλ. ἀφ' οὗ βίᾳ μὲ νικήσῃς, νὰ ζητῇς νά με ἐξουσιάζῃς, φρονῶν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι παρεσκευασμένη νὰ πράξω ὁμοίως.

ἀπείλλω (ἴδ. εἴλω), ὀρθότερον ἀπίλλω, ὃ ἴδε.

ἄπειμι (ἴδ. εἰμί) εἶμαι μακράν, ἀπουσιάζω, λείπω· οὐ μόνον ἐπὶ προσ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμ. σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται β 285 τὸ ταξίδι σου δὲν θὰ εἶνε πλέον πολὺν χρόνον μακράν: δὲν θ' ἀργήσῃ πολύ. τῆς ὠφελίας ἄπεστιν ἔτι ἡ δήλωσις ἅπασι Θουκ. 2, 61 ἡ εἰς πάντας ἐκδήλωσις τῆς ὠφελείας εἶνε ἀκόμη μακράν. ἓν δὲ τῆς τύχης ἄπεστί μοι Εὐρ. Ἴων. 668 ἓν πρᾶγμα λείπει ἐκ τῆς εὐτυχίας μου. σὺν δάμαρτι καὶ τέκνοις ᾤκουν, Ἀχαιοῖς ὧν ἀπῆσαν ἡδοναί Εὐρ. Τρῳ. 393 τῶν ὁποίων (αἱ ἐκ τῶν ὁποίων) ἡδοναὶ ἔλειπαν εἰς τοὺς Ἀχαιούς. ‖ μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν Σοφ. Ἠλ. 306 τρόπος ἐκφράσεως πασῶν τῶν δυνατῶν (νοητῶν) ἐλπίδων: κατέστρεψεν ὅλας μου τὰς ἐλπίδας, καὶ ὅσας ἔχω καὶ ὅσας δὲν ἔχω. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς σήμερον: «ἔχασα καὶ κεῖνα ποῦ εἶχα καὶ κεῖνα ποῦ δὲν εἶχα». Ὁμοίως Ἀντιγ. 1109 ὀπάονες οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες. Πρβλ. τοῦ τρόπου τούτου πλεῖστα. — Ἐν τῷ Χ 454 αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν τμῆσιν, ἀλλὰ ἀπ' οὔατος κυρ. = μακρὰν τοῦ ὠτός μου: εἴθε νὰ μὴ (ὁ θεὸς νὰ μὴ δώσῃ νά: νὰ μὴ φθάσω νὰ) ἀκούσω ποτὲ τοιοῦτον λόγον. οὔτε ⟨οἱ Kaibel⟩ γόγγρων τι παχέων οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς (Δωρ. = Ἀττ. ἀπῆν) Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 72 (Kaib. Ἀθήν. 312 C)· τὸ οἱ = Ποσειδῶνι, προσκομίζοντι πολλοὺς ἰχθῦς.

ἀπεῖπον (ἴδ. ἀγορεύω) κυρ. σημ. εἶπα ὄχι, ὅθεν ἀπηγόρευσα, παρῃτήθην, ἀπηύδησα κττ. ἀπειπεῖν ὁμιλίαν Λυσ. 8, 6 διακόψαι τὰς φιλικὰς σχέσεις. μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι Τ 35 παραιτήσας τὴν κατὰ τοῦ Ἀγαμέμν. ὀργήν: «ξεμανίσας». ἐξέπραξεν οὐδ' ἀπεῖπεν πατρόθεν εὐκταία φάτις Αἰσχ. Ἑπτ. 825 ἐτελείωσε τὸ ἔργον της καὶ δὲν ἀπέκαμεν ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς (προερχομένη) ἀραία φωνὴ (= ἀρά). κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις ἥκω Εὐρ. Μήδ. 459 κυρ. καὶ ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη ἦλθον χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς φίλους, δηλ. μὴ νομίζῃς, ὅτι σὲ ἐγκατέλειψα. Παθ. (αἱ σπονδαὶ) οὐκ ἀπείρηντο Θουκ. 5, 48 δὲν εἶχον ἀναγγελθῇ ὡς λήξασαι: ἦσαν ἀκόμη ἐν ἰσχύϊ.

ἀπείργω, Ἰων. ἀπέργω, ἐπ. ἀποέργω, ἀπομακρύνω, ἀποκωλύω, ἐμποδίζω. τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργεται; Αἰσχ. Χο. 567 διατί διὰ τῆς κλείσεως τῶν πυλῶν ἐμποδίζει τὸν ἱκέτην νὰ προσέλθῃ (κυρ. ἀποκωλύει ἀφ' ἑαυτοῦ, κρατεῖ μακρὰν ἑαυτοῦ); ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν Σοφ. Αἴ. 69 (ἴδ. ἀπόστροφος). — ὁ ἀγκὼν οὗτος τοῦ Νείλου, ὃς ἀπεργμένος ῥέει, ἐν φυλακῇσι μεγάλῃσι ἔχεται Ἡρ. 2, 99 ὅστις ῥέει ἀποκεχωρισμένος διὰ προσχωμάτων ἀπὸ τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ κοίτης· καὶ κατωτέρω: ὡς δὲ — χέρσον γεγονέναι τὸ ἀπεργμέ-

νον καθὼς δὲ τὸ ἀποκεχωρισμένον διὰ προσχωμάτων τοῦτο χωρίον (μέρος) ἔγινε χέρσος.

ἄπειρος 2 οὐκ ἔχων πέρας (=πεῖρας), ἀδιέξοδος. ἄπ. ἀμφίβληστρον Αἰσχ. Ἀγ. 1381 (ἴδ. περιστιχίζω)· πρβ. Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 1277: «ἱμάτιον παρεσκεύασε (Κλυταιμνήστρα) μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς μήτε χειρῶν». «τὸν δὲ περιφερῆ καὶ ἄλιθον δακτύλιον ἄπειρον καλοῦσι» Πολυδ. 3, 179. || οὐκ ἔχων πεῖραν· οὐ τὸν Ὄλυμπον ἄπειρος οὐκ ἔσῃ.. μὴ οὐ σέ γε καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν Σοφ. Ο. Τ. 1089 οὐ μὰ τὸν Ὄλ. οὐκ ἔσῃ ἄπειρος τοῦ ἡμᾶς αὔξειν (τιμᾶν, μεγαλύνειν) σε ὡς τροφὸν κτλ. τ. ἔ. οὐκ ἔσῃ ἄπειρος τῶν ἐξ ἡμῶν τιμῶν.

ἀπείρων, -ον ἐπ. = ἀπέραντος, ἄπειρος. δακτύλιος ἀπείρων (= ἄπειρος ἴδ. ἀνωτ.). Ἀπ. Ἀρφ. 250 (Σχ. Ξ 200). ἐν λόχῳ ἀπείρονι εὔξασθε Ἀπ. Αἰσχ. 379 ἐν κύκλῳ ἑστῶσαι εὔξασθε (Σχ. Ξ 200).

ἄπειστος 2, οὐ πειθόμενος (διὰ λόγων). Οὕτω γρ. μετὰ τοῦ Hartung καὶ ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 861: φίλων ἄπειστοι (ἄπιστοι) οὐ πειθόμενοι τοῖς φίλοις (ἢ τῇ φίλῃ καὶ ἠπίᾳ φωνῇ: «μὲ τὸ καλό»· κατ' ἄλλους τὸ φίλων οὐδέτ.).

ἀπελαύνω (ἴδ. ἐλαύνω): οὔτ' ἐς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης Εὐρ. Ἡρ. Μ. 63 οὔτε ὡς πρὸς τὸν πατέρα ἀπεκλείσθην καλῆς τύχης τ. ἔ. ὑπῆρξα εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὸν πατέρα μου.

ἀπεμπολάω πωλῶ, κυρ. ἀπάγω ἔκ τινος τόπου, ἵνα πωλήσω τι. τίνος τίς ὢν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1360 τίνος (πατρὸς υἱὸς) τίς ὢν σὺ (δηλ. τίς εἶσαι σὺ καὶ τίνα ἔχεις πατέρα, σὺ ὁ ὁποῖος) ἀπάγεις ταύτην ἐκ τῆς χώρας, ἵνα πωλήσῃς; Παθ. λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι Ἀρφ. Ἀχ. 374 χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν πωλοῦνται (διὰ τῆς κολακείας) τ. ἔ. προδίδονται, ἐξαπατῶνται.

ἀπένασσα ἴδ. **ἀποναίω**.

ἀπένεικα ἴδ. **ἀποφέρω**.

ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Εὐρ. Φοίν. 326 κυρ. ἄνευ πέπλου λευκῶν φ., ὅθεν ἄνευ λευκῶν ἱματίων.

ἀπέπλω ἴδ. **ἀποπλώω**.

ἆπερ = ἧπερ = ὥσπερ.

ἀπέρατος 2 ἀδιαπέραστος. Διὸς φρὴν ἀπέρατος (ἀδιεξερεύνητος) Αἰσχ. Ἱκ. 1060.

ἀπεράω ἐξεμῶ, ξερνῶ· κατὰ τμῆσιν: ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγὴν ἐρῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1999 πίπτει ὀπίσω ἐξεμῶν τὸ ἐκ τῆς σφαγῆς τῶν παίδων κρέας.

ἀπεργάζομαι: τά τοι μέγιστα πάντ' ἀπείργασται βροτοῖς τόλμ' ὥστε νικᾶν Εὐρ. Ἀπ. 426 κυρ. πάντα τὰ μέγιστα ἔργα βεβαίως ἔχει κατορθώσῃ εἰς τοὺς θνητοὺς ἡ τόλμη, ὥστε νὰ νικῶσι.

ἀπερείδω: θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπειρήσαντο λέαιναι Καλλιμάχ. Ὕμν. Δήλ. 120 πολλάκις ἐν τοῖς ὄρεσι σοῦ τὰ θηρία αἱ λέαιναι (μετὰ πολλῆς ἀγωνίας) ἐγέννησαν τέκνα ἄωρα (ὠμά, ἀδιάρθρωτα).

ἀπεριλάλητος 2, οὐ δυνάμενος περιλαληθῆναι τ. ἔ. νικηθῆναι ἐν τῇ λαλιᾷ (τῇ φλυαρίᾳ)· οὕτως ὀνομάζει ὁ Εὐριπίδης τὸν Αἰσχύλ. ἐν Ἀρφ. Βατρ. 839.

ἀπερίοπτος 2, ἐνεργ. οὐ περιορῶν, οὐ περισκοπῶν, ὅθ. ἀμελῶν, ὀλιγωρῶν. τῶν πάντων ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν Θουκ. 1, 41 τὰ πάντα παραμελοῦσι πλὴν τῆς νίκης (φθάνει μόνον νὰ νικήσωσι).

ἀπερίτροπος 2 ὁ οὐκ ἐπιστρεφόμενος τ. ἔ. «ποῦ δὲν γυρίζει νὰ μᾶς ἰδῇ», ὅθεν ἀφρόντιστος, ἐπιλήσμων Σοφ. Ἠλ. 182.

ἀπέρρω (ἴδ. ἔρρω) κυρ. = ἀποφθείρομαι. ἀπέρρων ἔνθεν ἦλθες Εὐρ. Ἡρ. Μ. 260 ξεκουμπιζόμενος («ἀποφθειρόμενος») ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦλθες. ἄπερρε Ἀρφ. Νεφ. 783. Ἐκκλ. 169 ξεκουμπίσου, γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ. οὐκ ἀπερρήσεις σὺ θᾶττον; Ἀπ. Κρατίν. 123 (Α. Β. 422) δὲν θὰ ξεκουμπισθῇς μίαν ὥραν πρωτίτερα; «οὐκ ἀποφθαρήσῃ»;

ἀπέρχομαι μετὰ γεν. ἀπελθεῖν ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1165 ν' ἀπέλθῃ ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐδῶ ποῦ ἦλθε. ἄπελθε τοῦ λόγου Εὐρ. Ἰ. Τ. 546 ἄφες τὸν λόγον. Καὶ ἐμπροθέτως· ἐκ δακρύων ἄπελθε Εὐρ. Ὀρ. 295 παῦσε, ἄφες, τὰ δάκρυα. Ἄλλως: ἀπελθέτω τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν τὸ γῆρας ἧμὶν τὸ σόν αὐτ. 548 τὸ γῆράς σου ἂς ἀποχωρήσῃ καὶ ἂς ἀφήσῃ τὸ στάδιον ἐλεύθερον εἰς τοὺς λόγους ἡμῶν.

ἀπέρωπος (ἄλλοι -ωπός) Αἰσχ. Χοηφ. 597 «ἀναιδής, σκληρός, τραχύς, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἄν τις περιωπήσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν» Ἀ. Β. 8. «ἄγριος καὶ ἀπηνής» Ἐ. Μ. «ἀπάνθρωπος» Ἡσ. Ὁ κῶδ. τοῦ Αἰσχύλου παρέχει ἐκ β΄ χειρὸς ἀπέρωτος, ὁ δὲ Σχ. ἑρμηνεύει «στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος» (ἥτις ἑρμηνεία δύναται ν' ἀναφ. καὶ εἰς τὴν γρ. ἀπέρωπος). Τὴν γρ. ταύτην ὑποστηρίζουσί τινες τῶν ἑρμηνευτῶν παραβάλλοντες ἀπόμουσος, ἀπόθεος, ἀπότιμος, ἀποχρήματος καὶ ἑρμηνεύοντες διὰ τοῦ: ἔρως ὄχι ἔρως, ἄναγνος ἔρως κττ. Ἀλλ' ἡ γρ. αὕτη εἶνε ἀπορριπτέα οὐ μόνον, διότι πάντες οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν γρ. ἀπέρωπος, ἀλλὰ καὶ διότι οὐδὲν τῶν ἐκ τοῦ ἔρως συνθέτων λήγει ὡς τὸ ἀνέρωτος. Τὸ χωρίον τοῦ Αἰσχύλου ἔχει ὧδε: ξυζύγους (-ζύγου Enger) δ' ὁμαυλίας θηλυκρατὴς ἀπέρωπος ἔρως παρανικᾷ κνωδάλων τε καὶ βροτῶν ὁ ἐξουσιάζων τὴν γυναῖκα (ἄλλοι = κρατῶν θῆλυς) ἀναιδὴς ἔρως ὑπερβάλλει πολὺ (εἶνε πολὺ ἰσχυρότερος) τὰς συζ. (ζευγαρωμένας) ὁμοκοιτίας τῶν ζῴων καὶ τῶν ἀνθρώπων τ. ἔ. ὁ ἐξουσιάζων τὰς γυναῖκας ἀκαταμάχητος ἔρως εἶνε κατὰ τὴν δύναμιν πολὺ ἀνώτερος πάντων τῶν ἄλλων.

ἀπεσσύα (ἀπέσσουα) Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23. ἴδ. ἀποσεύω.

ἀπευθύνω ποιῶ τι εὐθύ, κυρ. καὶ μεταφ. ἀπευθύνει (τὸ θεῖον) βροτῶν τούς τ' ἀγνωμοσύναν τιμῶντας καὶ μὴ τὰ θεῶν αὔξοντας Εὐρ. Βάκ. 884 τ. ἔ. κολάζει, «ἰσιάζει» (πρβ. «ἀπευθύνει: κολάζει» 'Α. Β. 423). ναοφύλακες — πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν 'Απ. Σοφ. 143 (Πολυδ. 10, 133) = διευθύνουσι, κυβερνῶσιν. σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ Σοφ. Αἴ. 71 σὲ τὸν (στρέφοντα καὶ) δένοντα ὀπίσω (ἄλλοι: τὸν διὰ τῶν δεσμῶν εὐθείας ποιοῦντα τὰς χεῖρας: τὸν δεσμεύοντα) καλῶ νὰ προσέλθῃς. Πρβ. ἐπευθύνω, παρευθύνω.

ἀπεύχετος 2 ἀπευχόμενος. ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον κεχυμένων χοᾶν Αἰσχ. Χο. 155 (ὅπερ ἔρυμα, τάφος) ἐστὶν ἄγνισμα διὰ τῶν εὐχῶν ἀποτρέπον (κυρ. ἀποτρέπον καὶ ἀπευχόμενον) τὰς κεχυμένας χοὰς (τὰς ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας). ‖ ἀραῖος· δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις 623 βδελυρὸν γαμήλιον σύνδεσμον, ἐπικατάρατον εἰς τοὺς οἴκους· ἴδ. ἐπίκοτος.

ἀπεχθαίρω ἐν δ 105 ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν σημ. ὁ ὁποῖος μὲ κάμνει νὰ μισῶ καὶ τὸν ὕπνον καὶ τὸ φαγητόν.

ἀπεχθάνομαι (ἴδ. ἔχθω) γίνομαι μισητός, ἐχθρὸς μέ τινα (— τινὶ ἢ πρός τινα). 'Απολ. μνηστήρεσσι ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης σ 165 ἂν καὶ εἶνε μισητοί. γῆρας ἀπεχθόμενον Πίνδ. Ν. 10, 83 μισητόν. — τήνῳ κυδάζομαί τε κἀπ' ὧν ἠχθόμαν 'Απ. 'Επιχάρμ. 35 (σ. 225 L. 'Αθήν. 235 F) τὸν ὑβρίζω καὶ εἰς τὸ τέλος τὰ χαλνῶ μαζί του. λόγοι ἀπεχθανόμενοι Ξεν. 4, 58 διεγείροντες ἔχθραν· ἀντίθ. οἳ πρὸς φιλίαν ἄγουσι· πρβ. β 202. καὶ ἐξ ὧν ἀπεχθάνονται ἄνθρωποι, ἡμᾶς πολὺ πλείω τῶν ἰδιωτῶν ἀνάγκη ἐστὶ πραγματεύεσθαι Ξεν. 'Ιέρ. 8, 8 ἡμεῖς εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρῶμεν πολὺ πλειότερα παρὰ τοὺς ἰδιώτας ἔργα καὶ ἐξ ἐκείνων, ἐξ ὧν οἱ ἄνθρωποι γίνονται μισητοί. οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει π 114 οὐδόλως ὁ λαὸς μισήσας με διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς ἐμέ. — ἀγωνίζεσθαι (περὶ) κινδύνου ὧν (= τούτων ἃ) ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε (δηλ. τοῖς ἀρχομένοις) Θουκ. 2, 63 περὶ κινδύνου διὰ ταῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ἀρχῇ ὄντες ἐγίνατε μισητοὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους σας. Ἄλλοι: περὶ κινδύνου ἐκ τούτων, ὧν ἄρχοντες ἀπήχθ.

ἀπέχθημα τό, «μισητὸν ὑποκείμενον», ὡς ὀρθῶς λέγεται πολλαχοῦ ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ· τίποτ' ἔχουσι τοὔνομα κήρυκες, ἓν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς οἱ περὶ τυράννους.. ὑπηρέται; Εὐρ. Τρῳ. 424 (οὕτω διέστιξα): διατί ἔχουσι τάχα τὸ ὄνομα (τὸ ἄλλως ἔντιμον) κήρυκες οἱ περὶ τυράννους καὶ πόλ. ὑπηρέται, οἵτινες εἶνε ἓν ἀπέχθημα πάγκοινον εἰς τοὺς ἀνθρ. (δηλ. μισοῦνται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρ.);

ἀπέχω (ἴδ. ἔχω) κρατῶ μακράν. χεῖρας βαρείας λοιμοῖο ἀφέξει Α 97 «θὰ τραβήξῃ χέρι ἀπὸ τὸν λοιμόν». χεῖρας πάντων ἀφέξω σοι υ 263 θὰ κρατήσω μακράν σου (κυρ. εἰς σέ) τὰς χεῖρας ὅλων. τοῖο πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ Ω 18 πᾶσαν κάκωσιν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ σώματος τούτου. σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον Πίνδ. Ν. 7, 61 κρατῶν μακρὰν ἐμαυτοῦ τὸν ἐπισκοτοῦντα (ἀμαυροῦντα) ψόγον. ἄπεχε τᾶς βοὸς τὸν ταῦρον Αἰσχ. 'Αγ. 1116 φωνεῖ ἡ Κασάνδρα καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Κλυταιμν. ὁρμᾷ ἐπὶ τὸν 'Αγαμέμνονα. σοφὸν δ' ἀπέχειν πραπίδα φρένα τε περισσῶν παρὰ φωτῶν Εὐρ. Βάκχ. 428 φρόνιμον εἶνε ν' ἀπομακρύνῃ τις τὸν νοῦν καὶ τὸν λογισμόν του ἀπὸ τῶν ἄγαν σοφῶν ἀνθρώπων. ἀθανάτων δ' ἀπέχειν χέρας Αἰσχ. Εὐμ. 351 «μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς θεοῖς» Σχ. Διορθοῦσιν: ἀθανάτων δίχ' ἔχειν γέρας.

ἀπήμαντος 2 παθ. ὁ μὴ παθὼν βλάβην (πῆμα), ἀβλαβής τ 282 κἀλλ. ‖ ἐνεργ. ὁ μὴ ποιῶν βλάβην. χειρὸς δ' ἀπημάντῳ σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοίαις παύεται Αἰσχ. 'Ικ. 584 διὰ τῆς ἀβλαβοῦς δυνάμεως αὐτοῦ (δηλ. διὰ τῆς ἠπίας ἐπαφῆς τῆς χειρός του) καὶ τῶν θείων ἐπ' αὐτῆς φυσημάτων γίνεται παῦσις (τέλος τῆς μεταμορφώσεώς της). Διὰ τῆς ἑρμηνείας ταύτης ἀπέδωκα σιωπηλῶς τὴν διόρθ. τοῦ Weckl. χειρὸς δ' ἀπημάντῳ σθένει ἀντὶ τοῦ παραδεδομένου βία (βίᾳ Σχ.) δ' ἀπημ. σθένει, ἐξ ὧν ὁ Headlam λίαν πιθανῶς παρήγαγε βίᾳ δ' ἀπηματοσθενεῖ (διατί ὄχι ἀπημαντοσθενεῖ;), ἅτινα παρέχουσι κάλλιον τὸ αὐτὸ νόημα. ἔστω δ' ἀπήμαντον, ὥστ' ἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λαχόντα (λαχόντι Auratus) Αἰσχ. 'Αγ. 389 ἔστω δὲ τοῦτο ἄνευ βλάβης (τ. ἔ. ἔστω τοσοῦτος ὁ πλοῦτος, ὥστε μὴ πένεσθαι, μὴ βλάπτεσθαι, τὸν ἔχοντα), ὥστε τὸν ὀρθῶς λογιζόμενον (τὸν ὀρθῶς φρονοῦντα) ἱκανῶς ἔχειν ἀπὸ τούτου (ἀποζῆν).

ἀπήμων 2 ὁ οὐ βεβλαμμένος Ὅμ. Αἰσχ. ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον Πίνδ. Ν. 1, 54 « περὶ τὰ ἀλλότρια κακὰ ἄλυπος ἡ καρδία γίνεται» Σχ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν συνήθη παροιμ. « ξένος πόνος ξέγδαρμα ».

ἀπηνήναντο ἴδ. **ἀπαναίνομαι.**

ἀπήραξεν τοῦ **ἀπαράσσω.**

ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑποψίαν Αἰσχίν. 2, 3 ἐν ᾧ δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ διὰ λόγου πιστευτὴν τὴν ὑποψίαν του ταύτην.

ἀπίλλω (ἧττον ὀρθὸν τὸ ἀπείλλω, ἴδ. εἴλω) 'Αττ. = Ἴων. ἀπειλέω Ἡρ. 1, 24. 2, 141. 8, 109. 9, 35 = ἀποκλῄω (-λείω). ὅστις δὲ ἀπίλλει τῇ θύρᾳ, ἔνδον τοῦ κλέπτου ὄντος Λυσ. 10, 17 (ἐκ τῶν νόμων τοῦ Σόλωνος), ἐπιφέρει δέ: τὸ ἀπίλλειν τοῦτο ἀποκλείειν νομίζεται (τ. ἔ. ἔχει τὴν δύναμιν, σημαίνει), διὰ τοὺς συγχρόνους του ἐξηγῶν καὶ ταύτην τὴν λέξιν καὶ ἄλλας (πρβ. Δημοσθ.

23, 33). Τὸ νόημα εἶνε: ὅστις ἀποκλείει διὰ τῆς θύρας (δηλ. κλείων τὴν θύραν ἐμποδίζει τὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ κλέπτην νὰ ἐξέλθῃ), ἐν ᾧ ὁ κλέπτης εἶνε μέσα. Ὁμοία σύνταξις κἀλλ. τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργεται; (ὁ ἴδε) Αἰσχ. Χο. 569. οὑνταῦθά σ' εἴργων κἀποκλῄων τῇ θύρᾳ Ἀρφ. Σφ. 334. Τὸ δ' ἐν Ἐκκλ. 420 ἢν (ὁ σκυλοδέψης τὸν καθευδήσοντα) ἀποκλῄῃ τῇ θύρᾳ, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω κατεσκευάσθη ἐπὶ τὸ κωμικώτερον συμφώνως πρὸς τὸν ἀνωτ. Σολώνειον νόμον.

ἀπιστέω δὲν πιστεύω. Συνήθεις συντάξεις πιστ. τι, τινί, ἢ τινί τι, τινὶ περί τινος, μετ' ἀπαρφ. Ἰδίως δὲ μὴ (ἢ μὴ οὐ) μετ' ἀπαρφ. ἢ ὑποτ., καὶ τί ἢ μὴ μεθ' ὑποτ. οὐκ ἀκριβεῖ ἄν τις σημείῳ χρώμενος ἀπιστοίη μὴ γενέσθαι τὸν στόλον τοσοῦτον Θουκ. 1, 10 (τοῦτο, τὸ προηγούμενον,) δὲν εἶνε ὀρθὴ ἀπόδειξις, ἣν μεταχειριζόμενός τις ἤθελε πιστεύσῃ, ὅτι ἡ ἐκστρατεία δὲν ἔγινε τόσον μεγάλη. ἀπιστοῦντες μὴ εἶναι 4, 40 (ἴδ. παρὰ γνώμην). Παθ. τὴν γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι 7, 44 (ἴδ. προορῶ). τὸν Καρύστιον ἀπιστούμενον ἐν Ὀλυμπίᾳ τὴν πυγμὴν τῷ ἀντιπάλῳ Φιλόστρ. Γυμναστ. κεφ. 20 (σελ. 272 Kayser). Τὸ χωρίον, καίτοι κακοζήλως συντεταγμένον, δὲν ἔχει ἀνάγκην διορθ. τ. ἔ. κατὰ λέξ. ὃς ἠπιστεῖτο κατὰ τὴν πυγμὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου: οὗ τὴν ἰσχυρὰν πυγμὴν δὲν ἐπίστευε (δὲν παρεδέχετο) ὁ ἀντίπαλος. — τὸ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί Εὐρ. Ἡρακλ. 1024 θὰ ἐμπιστευθῶ (θὰ παραδώσω) τὸ σῶμα εἰς τὴν γῆν. Ὅτι δὲ καλῶς ἔχει τὸ χωρίον τοῦ Εὐριπ., ἀποδεικνύει ἡ παρὰ Λυσ. 31, 21 πληρεστέρα ἔκφρασις: ἐκείνη τούτῳ ἠπίστησεν ἀποθανοῦσαν ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι δὲν ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὸ ἰδιόν της σῶμα ἀποθανούσης. ἀλλὰ κακοῖς μὲν κάρτα πέλει κρατέουσιν ἀπιστεῖν Ἀπ. Ἐμπεδ. 5 ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 655 P. ἑρμηνεύοντος ὧδε· «τοῖς μὲν κακοῖς τοῦτο σύνηθες τὸ ἐθέλειν κρατεῖν τῶν ἀληθῶν διὰ τοῦ ἀπιστεῖν», δέον: «τὸ ἐθέλειν ἀπιστεῖν διὰ τοῦ κρατεῖν τῶν ἀληθῶν». Ὁ δὲ Diels διορθῶν χαρτὰ ἀντὶ τοῦ κάρτα ἑρμηνεύει: οἱ κακοὶ χαίρουσιν ἀπιστοῦντες τοῖς κρατοῦσιν (φιλοσόφοις ἢ θεοῖς ἢ λόγοις). Ἀμφοτέροις ἀπιστῶ. πρβ. διατέμνω.

ἀπιστία ἡ: πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι Θουκ. 1, 10 νομίζω, ὅτι ἤθελεν ὑπάρχῃ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πολλὴ ἀπιστία περὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν φήμην αὐτῶν. «τῶν θείων τὰ πολλά, καθ' Ἡράκλειτον, ἀπιστίῃ διαφυγγάνει μὴ γινώσκεσθαι Ἀπ. Ἡρακλείτ. 96 (Πλουτ. Κοριολ. 38) τῶν θείων πραγμάτων τὰ πολλὰ διαφεύγουσι τὴν γνῶσιν ἡμῶν ἕνεκα ἀπιστίας (διότι δὲν τὰ πιστεύομεν).

ἄπιστος 2, 1) παθ. ἀπιστούμενος, ἀνάξιος πίστεως. 2) ἐνεργ. ἀπιστῶν, δύσπιστος. ἄπιστοι γενόμενοι τοῖς ἀληθέσιν Ἀντιφῶν. 5, 3 μὴ πιστευθέντες, ἂν καὶ ἔλεγαν τὴν ἀλήθειαν. ἄπιστα μυθεῖσθε κλύειν ἐμοί, ὅπως τόδ' ὑμῖν ἐστιν Ἀργεῖον γένος Αἰσχ. Ἱκ. 283 ἀπίστευτα λέγετε εἰς τὴν ἀκοήν μου (διὰ νὰ τὰ ἀκούω), πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχητε τὴν ἐξ Ἄργους ταύτην ἣν λέγετε καταγωγήν. τὸ ἐλπίδων ἄπιστον (=τὸ ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἐλπίδος ἀπιστηθέν, κατὰ τὸν Ἑρμάννον) οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων Σοφ. Φιλ. 867 ἡ ἀνέλπιστος παραμονὴ τῶν ξ. Τὸ χωρίον εἶνε ὑγιὲς καὶ ἄλλως καὶ διότι ἐλπὶς ἐνταῦθα=ἐλπίζουσα φρήν. ἄπιστον ὅ τι δαίμονες θέωσιν οὐδὲν φρενοάραις (=φρενήρεσι) βροτοῖς Βακχυλίδ. 16 (17), 117 οὐδέν ἐστιν ἄπιστον ὅ τι ἂν ποιῶσιν οἱ δαίμονες ὑπὲρ τῶν νουνεχῶν ἀνθρώπων. οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος Θουκ. 1, 120 ἔπαρσιν ἀπατηλὴν ἐπαιρόμενος. — οὐδ' αἰσχύνομαι ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει Αἰσχ. Ἑπτ. 1020 δεικνύουσα πρὸς τὴν πόλιν τὴν ἀπειθῆ ταύτην· ἀνυποταξίαν. βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν 827 ἡ δ' ἀπειθὴς διάνοια τοῦ Λαΐου διήρκεσε μέχρι τῆς σήμερον. φίλων ἄπειστοι 867 ἴδ. ἄπειστος. τὸ ἄπιστον οὗτοι μέγιστον πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐποίησαν Θουκ. 8, 66 τὴν δυσπιστίαν οὗτοι κατέστησαν μεγίστην μεταξὺ (ἀπέναντι) τῶν πολλῶν. τὰ πολλὰ — ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα 1, 21 (ἴδ. ἐκνικῶ).

ἄπλᾱτος (πελάζω) Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. ἄπλητος, ἀπροσπέλαστος, μτφ. δεινός. Ἡσί. Πίνδ. Αἰσχ. Σοφ. Παρὰ Φιλοδήμῳ Ῥητορ. σελ. 3, Ἀπ. 1, στ. 11 (Sudhaus): διαφορῶν γὰρ οὐσῶν ἀπλάτων ὅσων ἐν ταῖς τέχναις, ὅπου ἄπλατοι ὅσαι=ἄφατοι ὅσαι.

ἄπλοια ἡ, Ἰων. ἀπλοΐη, ἡ ἀδυναμία τοῦ πλεῖν ἢ ἕνεκα νηνεμίας ἢ ἕνεκα ἐναντίων ἀνέμων. ὁ μὲν λαβὼν τὰς ναῦς ᾤχετο ἐς Κρήτην... καὶ ὑπὸ ἀνέμων καὶ ὑπὸ ἀπλοίας ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον Θουκ. 2, 85 τ. ἔ. ὑπὸ ἐναντίων ἀνέμων καὶ ὑπὸ νηνεμίας· διότι σημειωτέον ὅτι, ὅταν μὲν εἶνε μικρὸν τὸ διαπλευστέον διάστημα, ὅπως καὶ σήμερον οὕτω καὶ τότε ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσι κώπας, ὄχι δὲ ὅμως ἐπὶ μεγάλης ἀποστάσεως, ὅτε ἡ νηνεμία ἦτο καὶ εἶνε σπουδαῖον κώλυμα, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἐναντίος ἄνεμος δύναται νὰ καταλάβῃ τοὺς κωπηλατοῦντας ἐν μέσῳ πελάγει, καὶ τότε; Ἡ ἐξάλειψις λοιπὸν τοῦ ὑπὸ ἀνέμων καὶ ὑπό τινων ἐκδοτῶν εἶνε ὅλως εἰκαία καὶ αὐθαίρετος. Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὑποστηρίζει καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Ἰ. Τ. 15 χωρίον δεινῆς τ' ἀπλοίας πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, ὅπου ἐκ πασῶν τῶν γενομένων διορθώσεων ἐπιδοκιμάζω τήνδε: δεινῇ τ' ἀπλοίᾳ πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων, ἐν ᾧ δοτ. αἰτιολογικὴ συνδ. πρὸς αἰτιολ. μετοχὴν κατὰ τὸν γνωστὸν κανόνα, ὅτι τὰ γραμματικῶς ἀνόμοια λογικῶς δ' ὅμοια

συνδέονται (ἴδ. Κρυγέρου γραμμ. § 59,2,3) τ. ἔ. ἕνεκα φοβερᾶς νηνεμίας καὶ διότι δὲν εὕρισκεν εὐνοϊκοὺς ἀνέμους· ἴδ. Θουκ. 4, 4. 6, 22. 8, 99. ἴδε καὶ ἀπολαμβάνω.

ἁπλόος-η-ον, συνηρ. ἁπλοῦς-ῆ-οῦν (πρβ. διπλόος-οῦς. Simplex, ἀρχ. Λατ. sim-plos, du-plos), κυρ. ἐξ ἑνὸς μέρους ἢ ἐκ μιᾶς οὐσίας συγκείμενος, μονός. ὡς ἁπλῷ λόγῳ Αἰσχ. Προμ. 46 = ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, μὲ ἕνα λόγον. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Σοφ. Αἴ. 277 ἆρά γε δὲν εἶνε ταῦτα διπλᾶ κακὰ ἀντὶ ἁπλῶν (κυρ. ἐν ᾧ ἦσαν πρότερον ἁπλᾶ); οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει ἀλλ' ἐς μέγιστον Ο Τ. 519 δι' ἐμὲ ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ζημία ἀπολήγει ὄχι εἰς μικρὸν ἀλλ' εἰς μέγιστον κακόν. κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν Πίνδ. Ν. 8,36 εἴθε νὰ διανύω τὴν ζωήν μου ἐν ὁδοῖς εὐθείαις (καὶ ὄχι σκολιαῖς), ἢ εἴθε νὰ βαδίζω τὰς εὐθείας ὁδοὺς τῆς ζωῆς. ἁ δυσγένεια δ' ἁπλοῦν ἂν εἶχεν ζοὰς βιοτὰν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 663 = οἱ δὲ δυσγενεῖς ἁπλοῦν ἂν ἔζων βίον. ἴσως θαυμαστόν σοι φανεῖται, εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἁπάντων ἁπλοῦν ἐστι καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὥσπερ καὶ τἆλλα, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν· οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι, θαυμαστὸν ἴσως σοι φαίνεται, εἰ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιον αὐτοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν Πλ. Φαίδων 62 B παράδοξον θά σοι φαίνηται, ἂν τοῦτο (ὁ θάνατος, τὸ τεθνάναι) μόνον ἐκ πάντων τῶν ἄλλων εἶνε ἀνεξαίρετον (κοινὸν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις) καὶ οὐδέποτε συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς καὶ τὰ ἄλλα (οἷον ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα κτλ.), κατά τινας μόνον περιστάσεις καὶ εἰς τούτους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες θεωροῦσι τὸν θάνατον προτιμότερον τῆς ζωῆς· εἰς ὅσους δὲ εἶνε καλλίτερον ν' ἀποθάνωσι, παράδοξον ἴσως σοι φαίνεται, ἂν εἰς τούτους τοὺς ἀνθρ. δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον θρησκευτικῶς (ὑπὸ τοῦ θείου νόμου) νὰ κάμωσι τὸ καλὸν τοῦτο οἱ ἴδιοι εἰς ἑαυτούς (δηλ. ν' ἀφαιρέσωσιν οἱ ἴδιοι τὴν ζωήν των). Τοῦτο λοιπὸν τὸ δεύτερον κῶλον ἀναφ. εἰς τὴν αὐτοχειρίαν (ἴδ. ἀνωτ. § 25), τὸ δὲ πρῶτον εἰς τὸν θάνατον.— Ἡ ἁπλῆ πρᾶξις κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πεπλεγμένην διακρίνεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν Ποιητ. κεφ. 10 (1452 a 15) ὧδε: λέγω δὲ ἁπλῆν μὲν πρᾶξιν, ἧς γινομένης, ὥσπερ ὥρισται, συνεχοῦς καὶ μιᾶς ἄνευ περιπετείας ἢ ἀναγνωρισμοῦ ἡ μετάβασις γίνεται, πεπλεγμένη δέ ἐστιν, ἐξ ἧς μετὰ ἀναγνωρισμοῦ ἢ περιπετείας ἢ ἀμφοῖν ἡ μετάβασίς ἐστιν λέγω δὲ ἁπλῆν μὲν πρᾶξιν ἐκείνην, ἡ ὁποία γίνεται μέν, ὡς ὡρίσθη προηγουμένως, συνεχὴς καὶ ἑνιαία, ἀλλ' ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς ἐκτελεῖται ἄνευ περιπετείας ἢ ἀναγνωρισμοῦ· πεπλεγμένη δὲ εἶνε ἐκείνη, ἐν τῇ ὁποίᾳ γίνεται ἡ ἀνάπτυξις μετὰ ἀναγνωρισμοῦ ἢ περιπετείας ἢ καὶ τῶν δύο.

ἁπλῶς τι φράζουσ' ὅστις ἀνταποκτενεῖ Αἰσχ. Χο. 121 ἁπλωστὶ διόρθ. ὁ Herm. (κατὰ τὸ μεγαλωστί) καθαρὰ καθαρά. Ἀλλὰ τοιαύτη λέξις δὲν ὑπάρχει. ἁπλῶς πιφαύσκουσ' ἔγρ. ὁ Meineke. Εἰς ἐμὲ παρέχει ὑποψίαν τοῦτο, ὅτι ὅπως καὶ ἂν διώρθωσαν τὸν στίχον, τὸ νόημα εἶνε, ὅτι πρέπει νὰ εἴπῃ καθαρὰ ἡ Ἠλέκτρα νὰ ἔλθῃ τις, ὅστις ν' ἀποδώσῃ φόνον ἀντὶ φόνου. Τοῦτο ὅμως ἐν τοῖς ἐφεξῆς δὲν λέγεται καθαρὰ καθαρά. Ὅθεν ἴσως σημ. λέγουσα ὀλίγον ἁπλᾶ (ὀλίγον καθαρά, κυρ. κατά τι καθαρὰ) τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις θ' ἀνταποκτείνῃ. Εὕρηται δὲ καὶ ἀλλ. τὸ τὶ τοῦτο συντεταγμένον μετ' ἐπιρρήμ. Πρβ. διαφερόντως τι Θουκ. 1, 138. μᾶλλόν τι (οὐδέν τι μᾶλλον), ὅπερ συχνότατον Ἡροδ. Θουκ. Ξεν. οὐδέν τι πάνυ Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 45. δή τι Ἡρ. 1, 80. 3, 12 κἀλλ. οὔ τι, μή τι, πάνυ τι, σχεδόν τι, σφόδρα τι, ὅπως τι, ἐγγύς τι, ὁμοῦ τι κλ. — οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν οἶδεν (Ἅιδης), μόνην δ' ἔστερξε τὴν ἁπλῶς δίκην Ἀπ. Σοφ. 703 (Πλουτ. 761 F) μόνον δ' ἀγαπᾷ (ἀναγνωρίζει) τὴν ἀπόλυτον, τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὐπιεικὲς καὶ τὴν χάριν).

ἀπό (ἐπ. ἀπαί, ἄπο, ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ο ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, ὡς ἀπὸ νευρῆς Λ 664. ἀπὸ ῥίου Ξ 154 κἀλλ.). 1) Ἐπίρρ. μακράν, χωριστά· ἐν τμήσει: λούσῃ ἄπο βρότον Ξ 7 = ἀπολούσῃ βρ. ἀπὸ χλαῖναν βάλε Β 183 = ἀπέβαλε χλ. ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου Φ 593 «ὥρμησεν ἀπὸ τοῦ βληθέντος τόπου» Σχ. Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι Π 75 «τὸ ἑξῆς ἐστιν ἀπαμῦναι· διὸ οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν» Ἡρῳδ. τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν Ρ 609 «τούτου δὲ παρ' ὀλίγον ἀπέτυχεν» Σχ. 2) Πρόθεσ. κυρ. δηλοῖ τοπικῶς· τὴν ἀφετηρίαν καὶ ἀρχὴν ἔκ τινος σημείου καὶ ἀπομάκρυνσιν. οἱ μὲν (ἐμάχοντο) ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες Ο 386 οἱ μὲν ἐμάχοντο ἀπὸ τῶν ἵππων ὁρμώμενοι (ὅθεν: ἔφιπποι), οἱ δὲ ἀπὸ τῶν πλοίων ὑψηλά, ἀφ' οὗ ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς αὐτά. λαμπὰς ἀφ' ἵππων ἔσται Πλ. Πολ. 328 A ἡ λαμπαδοδρομία θὰ γίνῃ ἀπὸ τῶν ἵππων (ἐν ᾧ δηλ. οἱ λαμπαδοδρομοῦντες θὰ εἶνε ἔφιπποι). Ἥρη δ' εἰσεῖδε — στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου Ξ 153 παρετήρησε (διηύθυνε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοὺς ὀφθαλμούς της) ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου (τὸ ἀπὸ τοῦ ῥίου εἰδικώτερος διορισμός), ἀφ' οὗ (ἐπορεύθη καὶ) ἐστάθη ἐπ' αὐτοῦ. ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου λ 278 δέσασα τὸ σχοινίον ἀπὸ τοῦ μελ., ὥστε νὰ κρέμαται ἀπ' αὐτοῦ. ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου — κεφαλὴν ἀναδήσω Πλ. Συμπ. 212 E (λαβὼν τὰς ταινίας) ἀπὸ τῆς ἐμ. κεφαλῆς ἀναδήσω (αὐταῖς) τὴν τοῦ σοφ. κεφαλήν. κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 543 κυρ. χαῖρε κῆρυξ τῶν ἐν τῷ στρατῷ Ἀχ.

ἀπὸ τοῦ στρατοῦ (ἐλθών). οἱ ἀπὸ τῶν πύργων — ἐπαρήξουσι Ξεν. Κ. Π. 6, 4, 18 = οἱ ἐν τοῖς πύργοις ἐπαρ. ἀπὸ τῶν πύργων. τῷ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐς τὰ ἔργα εὐψύχῳ Θουκ. 2, 39 τῇ ἐμφύτῳ εὐτολμίᾳ ἡμ. αὐτῶν ἐν τῷ πολέμῳ. οἱ Λακεδαιμόνιοι φθόνῳ ἀπὸ τῶν πρώτων ἀνδρῶν οὐχ ὑπηρέτησαν αὐτῷ 4, 108 δὲν ὑπεστήριξαν αὐτὸν ἕνεκα φθόνου προερχομένου ἐκ τῶν πρώτων ἀνδρῶν: φθόνου, ὃν εἶχον οἱ πρ. ἄνδρες πρὸς αὐτόν. ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν Πλ. Πολ. 372 D κυρ. λαμβάνοντας τὴν τροφὴν (τὰ φαγητὰ) ἀπὸ τῶν τραπ. δειπνεῖν. — θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς ζ 12 ἔχων τὴν σύνεσιν ἀπὸ τῶν θεῶν (προερχομένην): κατὰ θείαν παραχώρησιν (ὁ Κ. Πανταζίδης παραβάλλει τὸ κοινόλεκτον: «ἀπὸ θεοῦ ἦταν τοῦτο»). κάλλος ἀπὸ Χαρίτων ἔχουσαι αὐτ. 18 κυρ. προερχόμενον ἀπὸ τῶν Χ. — Ἐνίοτε ἡ ἀπὸ σημ. τὸ ἀπωτέρω καὶ ἔμμεσον αἴτιον, ὡς ἐπράχθη οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν ἔργον ἀξιόλογον Θουκ. 1, 17 τ. ἔ. ἀπ' αὐτῶν ὁρμώμενον, ἐξ αὐτῶν προερχόμενον. Ὁμοίως καὶ ἀλλ. 4, 76. 6, 61. 8, 48. Ὀρθῶς δὲ παρατηρεῖ ὁ Κλάσσεν, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀξιολόγου ἔργου ἠδύνατο νὰ γίνῃ καὶ ὑπ' ἄλλων. Ἡ διόρθ. ἄρα τοῦ Cobet ὑπ' αὐτῶν εἶνε πλημμελής, διὰ τῆς ὑπὸ δηλουμένου τοῦ ἀμέσου ποιητικοῦ αἰτίου. Ὁμοίως λέγεται ἀπό τινος βλάπτεσθαι, ὠφελεῖσθαι κτλ. Ὁ Ξεν. ἐν Κ. Π. 1, 1, 2 λέγων, ὅτι οἱ ἔχοντες τὰς ἀγέλας ὠφελοῦνται ἀπ' αὐτῶν ἐννοεῖ, ὅτι ὠφελοῦνται διὰ τῆς ἐργασίας των, τοῦ γάλακτος, τοῦ κρέατος, τοῦ μαλλίου κτλ. Ὁ Πλούταρχος εἰς ἓν τῶν συγγραμμάτων του ἔδωκε τὴν ἐπιγραφὴν πῶς ἄν τις ἀπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο, διότι ἐννοεῖ ὠφέλειαν ἔμμεσον, ἐκ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν ἐχθρῶν προερχομένην. Τοὐναντίον ὠφελοῦμαι ὑπό τινος σημ. ἄμεσον ὠφέλειαν τ. ἔ. ὑποστηρίζομαι ὑπό τινος. Διάφορα εἶνε ἀπὸ συμφορῶν διαβάλλεσθαι Θουκ. 5, 17 ἐξ ἀφορμῆς τῶν συμφ. διαβ. ἀπὸ τῆς ἱπποτροφίας θαυμάζεσθαι 6, 12 διὰ τῆς ἱπποτρ. κινεῖν τὸν θαυμασμόν. — λόγισαι ἀπὸ χειρὸς Ἀρφ. Σφ. 656 λογάριασε μὲ τὰ δάκτυλα (πρβ. τὸ Ὁμ. πεμπάζεσθαι δ 412). — ἀπ' ὀμμάτων Αἰσχ. Ἀγ. 978 μὲ τὰ 'μάτια μου. περὶ τοῦ ὀμμάτων ἄπο Εὐρ. Μήδ. 216 καὶ ὡς ἀπ' ὀμμάτων Σοφ. Ο. Κ. 16 ἴδ. ὄμμα. ἀπὸ γλώσσης Ἡρόδ. καὶ Αἰσχύλ. (ἴδ. γλῶσσα). ἀπὸ στόματος Αἰσχύλ. ἴδ. στόμα κττ. — ἀφ' ὥρας ἐργαζόμενα γύναια Πλουτ. Τιμ. 14 τὰ ἐπὶ χρήμασι πωλοῦντα τὴν ὡραιότητα, τὸ σῶμά των. ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ὑμῖν πολεμεῖ συμμάχων Δημ. 4, 34 ὁρμώμενος ἐκ τῶν χρημάτων τῶν ὑμ. συμμάχων (οὓς διαρπάζει). — ταῦτα μὲν τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν Ἡρ. 4, 53 σχεδὸν = ταῦτα τὰ περὶ τούτων τῶν ποτ., κυρ. ταῦτα εἶνε ὅσα ἔχει τις νὰ εἴπῃ λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τούτων τῶν ποτ. Ὁμοίως 4, 195. οὐκ ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὀαριζέμεναι Χ 125 (ἴδ. δρῦς). — τῶν εἴκοσι νεῶν ἀπὸ ἐλάσσονος πλήθους ἐκ τῆς διώξεως οὐ παρουσῶν Θουκ. 1, 49 ἐπειδὴ (εἰς τοὺς Κερκυραίους) δὲν ἐπανῆλθον αἱ εἴκοσι νῆες ἐκ τῆς διώξεως, ἀφ' οὗ καὶ προηγουμένως ὁ ἀριθμὸς τῶν πλοίων των ἦτο μικρότερος. — (ὁ Θηραμένης) ὅσον καὶ ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις 8, 92, 9 ἐδείκνυεν (ἐξέφραζεν) ὀργὴν κατὰ τῶν ὁπλιτῶν μόνον μὲ τὰ λόγια: μόνον ὅσον ν ἀκούηται (ἡ φωνή του): μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον. Ὁμοίως Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 31. ‖ σημ. ἀπόστασιν, απομάκρυνσιν. μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο Β 292 «πόρρω τῆς ἰδίας γυναικός» Σχ. ἀπ αἰῶνος νέος ὤλεο Ω 725 ἀποχωρισθεὶς τοῦ βίου ἀπέθανες νέος. σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος Σοφ. Ο. Κ. 960 κυρ. μακρὰν τοῦ ῥυτῆρος, ὅθεν κρεμαμένου τοῦ χαλινοῦ, ἄνευ τοῦ χαλινοῦ: «μὲ τὰ τέσσαρα». ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι Α 562 «ἀποθύμιός μοι πλέον καὶ ἐχθρὰ γενήσῃ» Σχ. ἀπὸ δόξης Κ 324 μακρὰν τῆς προσδοκίας σου. οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις Σοφ. Τρ. 389 «οὐκ ἄνευ συνέσεως» Σχ. (αἱ παλαιαὶ πόλεις) ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον ᾠκίσθησαν Θουκ. 1, 7 μακρὰν τῆς θαλ. θαυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν οὐδ' ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπείου τρόπου 1, 76 οὐδὲ ἀλλότριον τῆς φύσεως τῶν ἀνθρώπων. αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων 6, 64 μακρὰν τῶν ὅπλων (τοῦ στρατοπέδου). νούσων δ' ἐσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἵζοι κρατὸς ἀτερπής Αἰσχ. Ἱκ. 692 ὁ ἀτερπὴς τῶν νόσων ἐσμὸς ἔστω (κυρ. ἂς κάθηται, διὰ τὴν μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ σμήνους τῶν μελισσῶν) μακρὰν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀστῶν. — Θηραίοισι ἕαδε ἀδελφεὸν ἀπ' ἀδελφεοῦ πέμπειν πάλῳ λαχόντα Ἡρ. 4, 153 πέμπειν ἄποικον ἐκ δυοῖν ἀδελφῶν τὸν ἕτερον κληρωθέντα. — Ἡ ἀπὸ πάσχει καὶ τμῆσιν (Σ 92) καὶ ἀναστροφὴν (Ἡροδ. 2, 6). Τέλος ἄπο = ἄπεστι, ᾧ (τῷ Boeckh, τοῦ Bergk) ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα Τιμοκρέων Ἀπ. 9 πιθανῶς περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους: ὅταν συμβουλεύῃ τις, ἡ χεὶρ εἶνε (πρέπει νὰ εἶνε) μακράν, ὁ δὲ νοῦς εἶνε πλησίον.

ἀποβαίνω (ἴδ. βαίνω): αἱ μὲν (τῶν ἐλπίδων) τελευτῶσιν ἐν ὄλβῳ βροτοῖς, αἱ δ' ἀπέβησαν Εὐρ. Βάκχ. 909 ὅπου ἀντὶ τοῦ ἀπέβησαν ὁ Stadtmueller γρ. ἐμάτησαν, καὶ ἄλλοι ἄλλα, διότι ἐνταῦθα τὸ ἀπέβησαν σημ. ἐχάθησαν, δὲν ἐξεπληρώθησαν, τοὐναντίον τοῦ συνήθους, καθ' ὃ ὁ χρησμός, ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη σημ. ἐξεπληρώθη. Κατὰ τὴν γνώμην μου εἰς τὸ ἀπέβησαν ἐνν. τοῦ ὄλβου τ. ἔ. ἀπῆλθον ἐκ τοῦ ὄλβου: δὲν ηὐτύχησαν, ἐματαιώθησαν. — τῆς γνώμης τὸ μὴ.. νικηθὲν.. τῆς ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι Θουκ. 2, 87 (ἴδ. κατὰ κράτος). — Ἀπροσ. ἐκ δὲ τοῦ φόνου ἀπέβη ἐς μουναρχίην Ἡρ. 3, 82 ὅπου τὸ ἀπέβη = τὰ πράγματα ἀπέβησαν (κυρ. ἀπόβασις ἐγένετο).

ἀποβάλλω (ἴδ. βάλλω): ὅθεν ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βάλ-

λουσι δ 359 ὅθεν ῥίπτουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, δηλ. ἀποπλέουσι.

ἀποβλαστάνω βλαστάνω ἀπό τινος. ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος Σοφ. Ο. Κ. 534 ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὠδίνων κοινῆς μητρός.

ἀποβλέπω σημ. πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ βλέπω τινὰ (μακρόθεν) μετὰ θαυμασμοῦ, ὅθεν θαυμάζω, ὡς Εὐρ. Ἰ. Α. 1378. καὶ παθ. Ἀρφ. Ἐκκλ. 726. Θεοφρ. Χαρ. 2. Λουκ. Νιγρ. 13.

ἀποβουκολέω ἀποπλανῶ, χάνω ἐξ ἀμελείας. χαρίεν γάρ, εἰ ἕνεκα κρεαδίων τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 13 νόστιμον θὰ εἶνε, δι' οὐτιδανὰ κρέατα νὰ γίνω αἴτιος εἰς τὴν κόρην μου νὰ χαθῇ τὸ παιδί της (εἰς τὰ βουνά).

ἀπογιγνώσκω (ἴδ. γιγνώσκω), Ἰων. καὶ μτγν. ἀπογινώσκω, συντ. καὶ μετὰ γεν. ἐμοῦ οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν Λυσ. 1, 34 κυρ. ἐμὲ ἔχουν ἀθῳώση οἱ νόμοι (ἀποφαινόμενοι), ὅτι δὲν ἀδικῶ· πρβ. Θουκ. 1, 95.

ἀπογράφω ἀντιγράφω ἐν καταλόγῳ, καταγράφω τὴν περιουσίαν τινὸς εἰς δήμευσιν, ὡς δικανικὸς ὅρος, καταμηνύω κττ. τινὲς τῶν Ἐλευσῖνάδε ἀπογραψαμένων Λυσ. 25, 9 τινὲς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔδωκαν τὰ ὀνόματά των διὰ τὴν Ἐλευσῖνα, ὡς μέλλοντες νὰ μετάσχωσι τῆς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ἐκστρατείας. τῆς οὐσίας ἀπογραφείσης καὶ δημευθείσης Δημ. 40, 22. ἀπογραφήσεσθαι ἔμελλεν ἡ οὐσία — δημοσία εἶναι 59, 7. τὰ ἀνδράποδα ἀπεγράφοντο (= ἀπέγραφον ἑαυτοῖς) Λυσ. 12, 8 ἔκαμνον ἀπογραφὴν πρὸς ἰδίαν των χρῆσιν (διότι τὰ καλλίτερα αὐτοὶ ἐλάμβανον). Τὸ ἐνεργ. ἀπογράφω = κάμνω ἀπογραφὴν πρὸς δήμευσιν, ἢ δίδω σημείωσιν τῶν πραγμάτων, ὡς Λυσ. 19, 50. 28, 5. ἀπέγραψε ταῦτα πρὸς Θηριππίδην ἔχονθ' ἑαυτὸν Δημ. 27, 14 ἔκαμεν ἀπογραφὴν (καὶ ἐδήλου) ἐνώπιον τοῦ Θηρ. ὅτι εἶχε ταῦτα τὰ πράγματα. πρὸς ὀφείλοντά με αὐτῷ ἀπέγραψε 27, 59 ἐν τῷ λογαριασμῷ ἐσημείωσέ με καὶ ὡς ὀφειλέτην του (ὅτι καὶ τῷ ὀφείλω). — ὑπόμνημα ἀπεγράψατο τήν τε χρείαν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος 49, 30 διέταξε τὸν γραμματέα νὰ σημειώσῃ ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ τὸν σκοπὸν (προορισμὸν) τῶν χρημάτων καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβ. ἡγοῦμαι πολὺ ἂν δικαιότερον ὑμᾶς ὑπὸ τῶν ζητητῶν ἀπογραφῆναι τὰ ἐμὰ ἔχειν Λυσ. 21, 16 πολὺ δικαιότερον ἠθέλατε καταγγελθῇ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ζητ., ὅτι ἔχετε τὰ ἐμά. — ἀπογράφει τῶν αὐτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα Λυσ. 13, 30 καταγράφει τὰ ὀνόματα τῶν ἐγγυητῶν ἐν ἰδιαιτέρῳ πρακτικῷ, ὅπερ ἐχρησίμευε διὰ τὴν μήνυσιν. ταῦτα ἐμήνυσε καὶ ἀπέγραψε τούτους Ἀνδοκ. 1, 13. πρόθυμοι ἦσαν ἀπογράφεσθαί με Ἀντιφ. 6, 37 νά με καταμηνύωσι. Καὶ περὶ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ καταγγελία: οὔ φασιν αὐτὸν (τὸν βασιλέα) ἐθέλειν ἀπογράφεσθαι τὴν δίκην 6, 41 λέγουσιν, ὅτι δὲν θέλει νὰ δέχηται τὴν μήνυσιν. Καὶ παθ. ἐπειδάν τις ἀπογραφῇ φόνου δίκην 6, 36 ὁπόταν τις καταμηνυθῇ ἐπὶ φόνῳ. εἰς τὴν βουλὴν ἀπογραφείς Ἰσαῖ. 4, 28 καταμηνυθείς οὐδὲ διαδικασίαν ἀπεγράψατο πρὸς οὐδένα Δημ. 47, 28 ἐναντίον οὐδενὸς ἔκαμεν αἴτησιν (δικαστικήν), ὅτι πρέπει νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν δίκην, ν' ἀναλάβῃ τὴν δίκην ἀντ' αὐτοῦ.

ἀπογυμνάζω ἐκγυμνάζω. ἀπ. στόμα Αἰσχ. Ἑπτ. 428 ἐκγυμνάζων τὸ στόμα μέχρι καταπονήσεως (κουράζων), ἐξασκῶν μόνον τὴν γλῶσσάν του (διὰ ματαίων ἀπειλῶν).

ἀποδακρύω (ῡ): ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν οὐδέν ποτ' ἄλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος Ἀρφ. Σφ. 983 «κοινόν τι παθὼν ὁ πρεσβύτης καὶ ἐπιδακρύσας τῷ τῶν παίδων ὀδυρμῷ αἰτιᾶται ὡς ἐκ τῆς φακῆς τοῦτο πεπονθώς» Σχ. ἐφανέρωσα νῦν τὴν γνώμην μου διὰ δακρύων δι' οὐδὲν ἄλλο παρὰ διότι ἔφαγα πολλὴν φακῆν. Κατ' ἄλλους τὸ γνώμην ἐμὴν = κατὰ γνώμην ἐμήν, ὥστε τὸ ἀπεδάκρυσα (ἐπεδάκρυσα διώρθ. Hirschig) κεῖται ἀπολύτως. Πρβ. Πλουτ. 840 D: τὰ εἰρημένα δένδρα πίονα ἔχειν τὴν φύσιν, ὥστε πίτταν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην.

ἀποδείκνῡμι παρουσιάζω: οἱ ἐπεστεῶτες ἀπεδείκνυσαν τὸν λόγον Ἡρ. 7, 119 ἐπαρουσίαζαν τὸν λογαριασμόν. ἀπέδεξε ἐς τὸ δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα 7, 118 ἐπαρουσίασε λ/μόν, ὅτι ἐξωδεύθησαν 400 τάλ. ἀργ. διὰ τὸ δεῖπνον. ἀποδεικνύντα ἐνέχυρον τοῦ πατρὸς τὸν νέκυν οὕτω λαμβάνειν τὸ ἀργύριον Ἡρ. 2, 136 ὅταν τις παρουσιάζῃ (δίδῃ, προσφέρῃ) ὡς ἐνέχυρον τοῦ πατρός του τὸν νεκρόν, οὕτω νὰ λαμβάνῃ τὰ χρήματα. ἀπολαβὼν ἅπαντα σᾶ ἀπέδωκά σοι, ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμοὶ ἀπέδειξας τὸν ἄνδρα Ξεν. Ἀν. 5, 8, 7 ἀφ' οὗ καὶ σὺ μοῦ ἐπαρουσίασες (ἔφερες ὀπίσω, σχεδὸν = «ἀπέδωκας» κατὰ τὰ Ἀ. Β. σ. 419) τὸν ἄνδρα. ‖ ὁρίζω, ἀφιερῶ. τέμενός τινι, βωμόν κττ. Ἡρ. 5, 89. 7, 178. ‖ μὲ διπλῆν αἰτ. ἢ μὲ αἰτ. καὶ μτχ. ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας Ἀρφ. Βατρ. 1011. ὑγιέα μιν ἐόντα ἀπέδεξε Ἡρ. 3, 130 = ἀπέδειξεν αὐτὸν ὄντα ὑγιῆ. — πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα τις ἀποδείξειε τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον Θουκ. 1, 6 (ἴδ. διαιτῶ). ‖ καὶ μετ' ἀπαρφ. ἀφίκοντο εἰς κώμας, ὅθεν ἀπέδειξαν οἱ ἡγεμόνες λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Ἀν. 2, 3, 14 τοῖς ἔδειξαν (ὥρισαν) οἱ ἡγεμόνες νὰ λαμβάνωσι τὰ ἐπιτήδεια· πρβ. Ἡρ. 2, 124. — Μέσ. ἀποδείκνῡμαι γνώμην φανερώνω (ἐκφράζω) τὴν γνώμην μου Ἡρ. 4, 97. Θουκ. Λυσ. Καὶ ἄνευ τοῦ γνώμην· οἱ δὲ μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν, ὅτι κέ. Ξεν. Ἀν. 5, 2, 9

εἶχαν ἀποδείξῃ φανερώσῃ τὴν γνώμην (μαντείαν) των, ὅτι. Πλῆρες ἐν 5, 5, 3: ἀπεδείξαντο οἱ μάντεις γνώμην πρβ. ἀποφαίνομαι μετὰ τοῦ γνώμην καὶ ἄνευ αὐτοῦ. πνεύματα — στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα Αἰσχ. Πρ. 1120 ἴδ. ἀντίπνους. — Παθ. ἐπὶ τοὺς ἀεὶ πολεμίους σφίσιν ἀποδεικνυμένους εἰωθότες ἰέναι Θουκ. 7, 57 συνηθίζοντες νὰ πορεύωνται ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ἑκάστοτε ὑπεδεικνύοντο εἰς αὐτοὺς (ὑπὸ τῶν μισθωσάντων) ὡς ἐχθροί.

ἀποδέρω, Ἰων. — δείρω, ἐκδέρω, γδέρνω. Καὶ παθ. πρόβατα — ἀποδαρέντα καὶ φυσηθέντα Ξεν. Ἀν. 3, 5, 9 ἀφ' οὗ γδαρθοῦν καὶ φουσκωθοῦν. — ἔγωγ' ἀποδείρασα (ἐνν. τὴν ἄμοργιν, ἢ μᾶλλον τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον) αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι Ἀρφ. Λυσ. 739 ἀφ' οὗ ἀφαιρέσω τὸν φλοιὸν (ἢ τὸ δέρμα), καθαρίσω. Πρβ. 953: τά τ' ἄλλα πάντα κἀποδείρασ' οἴχεται = οἴχ. ἐπεὶ τά τε ἄλλα πάντα ἐποίησέ με καὶ ἀπέδειρέ μου τὸ αἰδοῖον. — Παθ. καθ' ὅτ' ἀπεδειρόμην, οὐκτὸς ἐγέλων Ἀρφ. Σφ. 1286 καὶ ἔπειτα ὅταν με ἔδερνεν (ὁ Κλέων) μέχρις ἐξαντλήσεως, οἱ ἐκτὸς εὑρισκόμενοι ἐγέλων.

ἀποδέχομαι, Ἰων. — δέκομαι: ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται.. ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι Θουκ. 3, 57 ἴδ. ἐπιγιγνώσκω.

ἀποδημέω εἶμαι μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος: λείπω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου Μοῖσα οὐκ ἀποδαμεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισι Πίνδ. Π. 10, 37 «ἡ δὲ Μοῦσα οὐκ ἔστιν ἀπόδημος ἀπὸ τῶν ἠθῶν αὐτῶν· οἷον οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι» Σχ. Τὸ ἀντίθ. ἐπιδημῶ. Εν τοῖς Ἀ. Β. 419 καὶ 79 ἀναφ. πρκ. ἀπεδημηκότες («Ἕρμιππος Φορμοφόροις») καὶ ἀπεδημηκότες ὡς ἐκ τοῦ Δημοσθ. καὶ Ξενοφ. («Δημοσθένης κατὰ Λεπτίνου καὶ Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ»). Ἀλλ' οὔτε παρὰ Δημ. οὔτε παρὰ Ξεν. εὕρηται τοιοῦτόν τι.

ἀποδιαιτάω ἀπολύω, ἀθῳώνω ὡς διαιτητής· ὅθεν ὁ διαιτητὴς ἀποδιαιτᾷ τινος ἢ καταδιαιτᾷ τ. ἔ. ἢ ἀθῳώνει ἢ καταδικάζει. πείθει αὐτόν, ἣν (δίκην) καταδεδιῃτήκει, ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν Δημ. 21, 85 πείθει αὐτὸν νὰ μεταβάλῃ τὴν καταδικαστικήν του (ὡς διαιτητοῦ) ἀπόφασιν εἰς ἀθῳωτικήν. ὁ διαιτητὴς οὐ κατεδιῄτα, ἀλλ' ἀπιὼν ᾤχετο ἀποδιαιτήσας τούτου τὴν δίαιταν Δημ. 49, 19 δὲν ἐξέδιδε καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἀπῆλθεν, ἀφ' οὗ τὸν ἠθῴωσεν. Παθ. τὰ ἀποδιαιτηθέντα μου λύσας 40, 43 καταλύσας τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ διαιτητικὰς ἀποφάσεις.

ἀποδιδράσκω, Ἰων. — διδρήσκω (ἴδ. διδράσκω), δραπετεύω ἔκ τινος τόπου. ἀπολελοίπασιν ἡμᾶς Ξενίας καὶ Πασίων· ἀλλ' εὖ γε μέντοι ἐπιστάσθων, ὅτι οὔτε ἀποδεδράκασιν (οἶδα γὰρ ὅποι οἴχονται) οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις, ὥστε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον Ξεν. Ἀν. 1, 4, 8· ἐκ τούτου τοῦ χωρίου ἡ παρ' Ἀμμωνίῳ διαφορά: «ἀποδρᾶναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει· ἀποδρᾶναι γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα μὴ εὔδηλον εἶναι, ὅπου ἐστίν· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι (γρ. ἔτι ληφθῆναι)». Πρβ. Θουκ. 4, 46. 5, 65. εἰ δ' οἴεσθε Χαλκιδέας τὴν Ἑλλάδα σώσειν ἢ Μεγαρέας, ὑμεῖς δ' ἀποδράσεσθαι τὰ πράγματα, οὐκ ὀρθῶς οἴεσθε Δημ. 9, 74 ὑμεῖς δὲ ὅτι θ' ἀποφύγητε τὰς ἐνοχλήσεις.

ἀποδίδωμι (ἴδ. δίδωμι) δίδω τι ὀπίσω, δίδω τι ὡς ὀφειλόμενον. — κούρην πατρί Α 98. «αἰτεῖ τις καὶ δίδωσι τὸ μὴ χρεωστούμενον, ἀπαιτεῖ δὲ ἢ ἀποδίδωσι χρέος» Εὐστάθ. 1434, 60. ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν μηδὲν δίδου, ἃ δ' ἔλαβες ἀπόδος Εὐρ. Ὀρ. 642. τὸ μόρσιμον ἀπέδωκε Πίνδ. Ν. 7, 44 ἔδωκε τὸ ὀφειλόμενον (τὸν φόρον) εἰς τὴν εἱμαρμένην. Σοφ. Φιλ. 924. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν ἔμοιγε ταὐτὸν ἀπέδωκε μολὼν Εὐρ. Ὀρ. 738 ἐξηγῶ ὧδε: ὅπως πρὶν ἔλθῃ (κυρ. ὅτε δὲν ἦλθεν), οὕτω καὶ ἀφ' οὗ ἦλθε, τὴν αὐτὴν εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον ἀπόδοσιν (τὴν τοῦ πατρός μου εὐεργεσίαν) ἔκαμε τ. ἔ. οὐδεμίαν χάριν ἀπέδωκέ μοι. εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων Θουκ. 2, 40 ἐπειδὴ γνωρίζει, ὅτι θ' ἀποδώσῃ τὴν εὐεργεσίαν ὄχι πρὸς χάριν, ἵνα τῷ χρεωστῆται χάρις, ἀλλὰ πρὸς ἀπότισιν χρέους. πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς Εὐρ. Ἰ. Α. 1230 ἀποδιδοῦσά σοι τιθηνοὺς τροφὰς ἀντὶ τῶν πόνων (οὓς ἐπόνησας ἀνατρέφων με). Οὕτως οἱ πλεῖστοι. Ὁ δὲ Δημ. Βερναρδ. ὧδε: ἀποδιδοῦσα (ξεπληρώνουσα) σοι τοὺς ἐν τῇ περιθάλψει μου καὶ ἀνατροφῇ πόνους. Τὸ πόνων τροφάς κυρ. = ἐπιπόνους τροφάς. — νόμον τὸν ἐμὸν θεοῖσιν ἀποδοῦσαι Ἑλ. 871 ἀφ' οὗ ἀποδώσητε τὰ νενομισμένα (κυρ. ἐκεῖνα τὰ νόμιμα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ φυλάττω πάντοτε) εἰς τοὺς θεούς. ἡ τύχη πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν Δημ. 61, 14 ἡ τύχη κατώρθωσεν, ὅπως τὰ πρὸς ἄλληλα ἐναντιούμενα συμφωνήσωσι μεταξύ των, καὶ οὕτω προέλθῃ τὸ δέον. ἀποδέδωκα τὸν ἀγῶνα Λυκ. κ. Λεωκ. 149 διεξήγαγον τὸν ἀγῶνα, καὶ οὕτως ἐξεπλήρωσα τὸ πρὸς τὴν πολιτείαν καθῆκόν μου. τάλαινα Κοικόα, κατὰ χειρὸς δοῦσα ἀπόδος τάχ' ἁμὶν τὰν τράπεζαν Ἀπ. Σώφρον. 16 (Ἀθήν. 409 Α) δὸς ταχέως ἡμῖν τὴν ὀφειλομένην τράπεζαν (δαῖτα): ἣν τοσοῦτον ἤδη χρόνον ἀναμένομεν. ‖ ἀποδίδω, παράγω. ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ (ἡ χώρη) Ἡρ. 1, 193 ἀποδίδει καρπὸν διακοσιάκις περισσότερον. κριθὰς δ' ἐὰν σπείρω, πάνυ δίκαιος ὢν (ὁ ἀγρός) ἀπέδωχ' ὅσας ἂν καταβάλω Μενάνδ. Ἀπ. 96 (Στοβ. Ἀνθ. 57, 5). Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 38. — Μτφ. καὶ ἄλλως· πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος μέλισσα συνενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους, εἰς ἓν δ' ἐνεγκοῦσ' ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 489 πῶς εἶνε δυνατὸν ὡς ξανθόπτερος μέλισσα νὰ συναθροίσω ἐκ πάντων τοὺς θρήνους, συναθροίσασα δὲ νὰ τοὺς ἐκχύσω ὅλους δι' ἑνὸς ἀθρόου δακρύου; ‖ παραδίδω, ἐπιτρέπω. οἱ

πρυτάνεις ἀπέδοσαν εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν Λυσ. 22,2 ἀφῆκαν (ἐπέτρεψαν) τὴν περὶ αὐτῶν κρίσιν (ἀπόφασιν) εἰς τὴν βουλήν. πάτριόν ἐστι (τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ Ἀρείου πάγου) καὶ ἐφ' ἡμῶν ἀποδέδοται τοῦ φόνου τὰς δίκας δικάζειν 1,30 εἶνε πατροπαράδοτον καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἔχει δοθῆ εἰς αὐτὸ τὸ δικαίωμα (ἔχει ἀνατεθῆ εἰς αὐτὸ) νὰ δικάζῃ τὰς δίκας τοῦ φ. Μετ' ἀπαρφ. καὶ ἄλλ. τοὺς ἐχθρὰ ποιοῦντας ἐν ἐχθροῦ μέρει κολάζειν ἀπέδωκεν (=ἔδωκε τὸ δικαίωμα) ὁ νόμος Δημ. 23,56. καὶ ἐκείνοις ἔνδηλον ἦν βουλόμενον τὸ πλέον τῶν πολιτῶν αὖθίς τινας σφίσιν ἀποδοῦναι βουλεύσασθαι Θουκ. 3,36 ὅτι οἱ πλειότεροι πολῖται ἐπεθύμουν νὰ δώσωσί τινες εἰς αὐτοὺς ἀφορμὴν νέας συσκέψεως. ὅταν κἀκεῖνοι ταῖς αὑτῶν ἀποδῶσι πόλεσι μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι 1,144 ὅταν καὶ ἐκεῖνοι ἐπιτρέψωσιν εἰς τὰς πόλεις των νὰ αὐτονομῶνται ὄχι πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν, τῶν Λακεδαιμονίων. Πρβ. Ἀριστοτ. Ποιητ. 15 (1454b 5) ἅπαντα ἀποδίδομεν τοῖς θεοῖς ὁρᾶν εἰς τοὺς θεοὺς ἀποδίδομεν τὸ ὅτι (τ. ἔ. τὴν δύναμιν ὅτι) βλέπουσι πάντα. — Ἡ παρ' Ἀνδοκίδ. 4, 3 παθ. σύνταξις: ἀπολογίας ἀποδοθείσης προϋποθέτει τὴν ἐνεργ. ἀπολογίαν ἀποδίδωμί τινι δίδω εἴς τινα τὸ δικαίωμα (τὴν ἄδειαν) ν' ἀπολογηθῇ. Εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐνεργ. ὡς ἕως ἂν λόγον ἀποδῶσι τῇ πόλει Αἰσχίν. 3,21 πρβ. Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 189 (Kaib. 120 L.) τρὶς ἀπεδόθη ζόος ἀπεδόθη εἰς τὴν ζωήν. Διώρθ. ἀνεδόθη Bergk, τ. ἔ. τρὶς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν (κατὰ τὴν μετεμψύχωσιν τῶν Πυθαγορείων). — || καὶ ἐκεῖνοι (οἱ εἰκονογράφοι) ἀποδιδόντες τὴν ἰδίαν μορφὴν ὁμοίους ποιοῦντες καλλίους γράφουσι Ἀριστοτ. Ποιητ. 15 (1454b 10) καὶ ἐκεῖνοι ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς ἰδιαζούσης μορφῆς ποιοῦσι μὲν ὁμοίους ἀλλ' ἅμα καὶ ὡραιοτέρους.

|| ἦν οὕτω ἡ χώρα αὕτη κατὰ λόγον (=κατὰ λόγον τοῦ παροιχομένου χρόνου κεφ. 14) ἐπιδιδῷ ἐς ὕψος καὶ τὸ ὅμοιον (τ. ἔ. τὸ ὅμοιον ποσὸν ἰλύος καὶ ἄμμου) ἀποδιδῷ ἐς αὔξησιν Ἡρ. 2,13 τ. ἔ. ἂν κατὰ τοιαύτην ἀναλογίαν προχωρῇ εἰς ὕψος καὶ παρομοίως αὐξάνηται. Τὰς δύο ταύτας προτάσεις ἐξέφρασεν ἐν τῷ ἐφεξῆς 14ῳ κεφ. διὰ μιᾶς: «εἴ σφι ἐθέλοι ἡ χώρη — κατὰ λόγον τοῦ παροιχομένου χρόνου ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι». — Καὶ ἀμεταβ. αἱ ὁμοιότητες διὰ πολλῶν γενεῶν ἀποδιδόασιν Ἀριστ. 722 a 8 ἐπανέρχονται πάλιν. — Μέσ. ἀποδίδομαι, ὅπερ κυρ. σημ. εὑρὼν ἀγοραστὴν δίδω τὸ πρᾶγμά μου καὶ λαμβάνω ὀπίσω ὡς ὀφειλόμενόν μοι τὸ τίμημά του: δίδω καὶ παίρνω: ξεκάνω. πωλῶ δὲ σημ. ἐκθέτω εἰς πώλησιν, ἔχω διὰ πώλημα, ζητῶ ἀγοραστήν. ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ, ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος (= ὅ τι ἂν εὕρῃ: ὅ τι ἂν ἀλφάνῃ, ὃ ἴδε) Ξεν. Ἀπ. 2, 5, 5 ὅταν τις ἔχῃ διὰ πώλημα οἰκ., (εὑρὼν ἀγοραστὴν) πωλεῖ αὐτὸν εἰς τὴν τιμὴν ποῦ πιάσῃ. πωλῶν τι μὴ λέγειν τοῖς ὠνουμένοις πόσου ἂν ἀπόδοιτο, ἀλλ' ἐρωτᾶν τί εὑρίσκει Θεοφρ. Χαρακτ 15, 1 ὅταν ἔχῃ τι διὰ πώλημα, νὰ μὴ λέγῃ πόσον ἐμπορεῖ νὰ τὸ πωλήσῃ, ἀλλὰ νὰ ἐρωτᾷ τί πιάνει (πρβ. que pensez — vous que j'en trouve? ἴδ. εὑρίσκω)· πρβ. ἀποδόσθαι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς [Δημοσθ.] 35, 12 νὰ τὰ πωλήσῃ μὲ τὴν προσφερομένην τιμὴν (=τοῦ εὑρίσκοντος, ὅπερ ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ τῆς ὑπαρχ. τιμῆς). οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο... ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὑρίσκοντος ἀπεδίδοτο Αἰσχίν. 1,96 δὲν ἐπώλησεν ἕκαστον τῶν κτ. εἰς τὴν ἀξίαν του, ἀλλὰ τὸ ἐπώλει εἰς τὴν τιμὴν ποῦ εὕρισκεν. ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν τήν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν καὶ τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν 3,52 ἐπώλησεν ἀντὶ τρ. μνῶν τὴν εἰς ἑαυτὸν γενομένην ὕβριν καὶ τὴν καταδίκην τοῦ Μειδίου ὑπὸ τοῦ δήμου. τὴν εἰσαγγελίαν ἀπέδοτο Δημ. 25, 47 ἐπώλησε τὴν εἰσαγγελίαν. ἀποδοθεισῶν τῶν τριάκοντα μνῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν 33, 12 ἀφ' οὗ αἱ τρ. μναῖ ἐπληρώθησαν εἰς τὴν τράπ. (κυρ. ἀπεδόθησαν καὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης). — ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους, τὸ σῶμ' ἀληθῶς Εὐρ. Ὀρ. 651 ἐθυσίασε (παρέδωκεν ὥς τι ὀφειλόμενόν σοι) τὸ σῶμά του ὑπὲρ σοῦ. ἀλλ' ὠγάθ' ἔτι καὶ νῦν ἀπόδος (ἔχουσι πάντες οἱ κώδ., μόνον εἷς: ἀπόδου) πάσῃ τέχνῃ· λήψῃ γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθὴν Ἀρφ. Βάτρ. 1235 ταῦτα ἐξηγοῦσι διαφόρως, ἐν ᾧ ἄλλοι μὲν νομίζουσιν, ὅτι ὁ Διόνυσος ἀποτείνεται πρὸς τὸν Εὐριπίδην (τ. ἔ. ἀπόδος δηλ. τὸ ἀργύριον ἢ τὴν τιμὴν τῆς ληκύθου: πλήρωσέ την μὲ κάθε τρόπον, διότι ἀντὶ ἑνὸς ὀβολοῦ θὰ πάρῃς πολὺ καλὴν λήκυθον, δηλ. τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος). Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ὁ Διόν. ἀποτείνεται πρὸς τὸν Αἰσχύλον, δηλ. δός την, ἄφησέ την μὲ κάθε τρόπον· ἀντὶ ἑνὸς ὀβολοῦ θὰ πάρῃς μίαν ἄλλην πολὺ καλήν. Οἱ δὲ γράφοντες ἀπόδου ἐξηγοῦσι: πώλησον κτλ. ἀναφερόμενοι εἰς τὸν Αἰσχύλον. Τὴν δευτέραν ἑρμηνείαν προκρίνω. Πρβ. τἀνδράποδα ἀπέδοσαν Θουκ. 6,62 τ. ἔ. ἐπώλησαν· ὅθεν διορθοῦσιν ἀπέδοντο ἢ ἀπέλυσαν. Δυνατὸν ὅμως νὰ σημαίνῃ: ἔδωσαν ὀπίσω εἰς τοὺς οἰκείους των ἀντὶ λύτρων. κἄπειτα συνδήσαντες ἐς θαδώλια (Seidler: ταδώλια) τῆς νηὸς ἐμβαλόντες ἀποδώσειν τινὶ (ἔφασκον) πέτρους μοχλεύειν Εὐρ. Κύκλ. 237 ἔλεγον, ὅτι θὰ σὲ δώσουν εἰς κανένα (ἐπὶ μισθῷ, χωρὶς αὐτοὶ νὰ χάσουν τὴν κυριότητα, ὅθεν τὸ ἐνεργ.), διὰ νὰ ἐβγάζῃς μὲ τὸν μοχλὸν πέτρας. — Τὸ ἐνεργητ. ἀποδιδόναι (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ πωλεῖν) ἀντὶ τοῦ ἀποδίδοσθαι εὕρηται παρὰ τοῖς μτγν. Περὶ τῆς διαφορᾶς πρβ. τὰ κτήματα τοῦ ἀποθανόντος πάντα ἀποδόμενος (=πωλήσας) ἀποδώσω (δώσω ὡς ὀφειλόμενα) τὰ ἡμίσεα τῷ ἀποκτείναντι Ἀνδοκίδ. 1, 97. Περὶ τῶν χρόνων ἴδ. πωλῶ.

ἀποδοκεῖ (ἴδ. δοκέω) ἀπροσ. ἀπαρέσκει, οὐ δοκεῖ. Συνήθως συντάσσ. μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρφ. ἢ μετὰ μόνου τοῦ ἀπαρφ. ἄνευ τοῦ μή. ἀπέδοξέ σφι (Λακεδαιμονίοις) μὴ τιμωρέειν Ἴωσι Ἡρ. 1, 152 ἀπεφάσισαν νὰ μὴ βοηθῶσι τοὺς Ἴωνας, κυρ. ἐφάνη καλὸν εἰς αὐτοὺς τὸ ὄχι (τὸ ἐναντίον = ἀπο-), δηλ. νὰ μὴ βοηθῶσι τοὺς Ἴωνας. Τὸ ἐπιφερόμενον λοιπὸν μὴ τιμωρέειν εἶνε κυρίως ἐπεξήγησις τῆς ἀπο- (= οὔ). Τοῦτο φαίνεται σαφέστερον ἐξ ἑτέρου χωρίου ἐν 1, 172: ἱδρυθέντων δέ σφι ἱρῶν ξεινικῶν μετέπειτεν, ὥς σφι ἀπέδοξε (ἔδοξε δὲ τοῖσι πατρίοισι μοῦνον χρᾶσθαι θεοῖσι) .. ἔφασαν ἐκβάλλειν τοὺς ξεινικοὺς θεούς, ὅπου τὸ ἀπέδοξε (= οὐκ ἔδοξε) εὑρηται ἄνευ οἰκείου ἀπαρεμφάτου. Τὸ πλῆρες εἶνε: οὐκ ἔδοξε χρᾶσθαι ἱροῖς ξενικοῖς ἢ κατὰ τὸ κεφ. 152: ἀπέδοξε μὴ χρᾶσθαι ἱροῖς ξειν. ἴδ. ἀπαυδῶ.

ἀπόδοσις ἡ: κατὰ τὴν τῶν χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπόδοσιν Θουκ. 5, 34 = κατὰ τοῦτο, ὅτι οὐκ ἀπέδοσαν ἀλλήλοις τὰ χωρία.

ἀποδοτήρ ὁ: πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ' ἂν εἷς (οὐδαμεῖ Kaibel· ἴσως οὐδάμ' εἷς) Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 116 ἐκ τοῦ Μ. Ε. 725, 25: «στατῆρες οἱ χρεῶσται, οἷον «πολλοὶ στ. ἀποδ. δ' οὐδ' ἂν εἷς» Ἐπίχαρμος Προμηθεῖ ἐν αὐτῷ», ὅπερ ἴσως μεταγρ εἰς Προμηθεῖ ἐναυστῷ (διότι ὁ Προμ. ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ τὸ κλοπιμαῖον πῦρ) τ. ἔ. Προμηθεῖ Πυρκαεῖ.

ἀποδρύπτω (ἀποδρύφω), ἀποδρύψω, ἀπέδρυψα, ἀπεδρύφθην, ξεσχίζω, ξεγδέρνω. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων Ψ 187. Ω 21 «ἵνα μὴ ἑλκόμενον (τὸ Ἕκτορος σῶμα) ἀποξέοιτο» Σχ. καὶ ἄλλος δὲ Σχ. ἐξηγῶν διὰ τοῦ ἀποσπαράσσῃ καὶ τὸ Μ. Ἐ. 127 καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων ὡς ἐνεστ. ὑπολαμβάνουσι, μόνος ὁ Passow θεωρεῖ ἀόριστον (ἀπέδρυφον). ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινοὺς δρύφθη ε 426 ἤθελε ξεγδαρθῇ τὸ δέρμα του.

ἀποδύνω χ 364 = ἀποδύομαι, γδύνομαι.

ἀποδύω (ἴδ. δύω) βγάζω τὸ φόρεμα, ξεγυμνώνω. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς, παρατ. μέλλ. α΄, ἀόρ. α΄ καὶ παρακ. (ἀποδύω, ἀπέδυον, ἀποδύσω, ἀπέδυσα, ἀποδέδυκα) ἔχουσιν ἐνεργ. μεταβ. σημ.: γδύνω, ἔγδυνα, θὰ γδύνω κτλ. Οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἔχουσι μέσην, ἀμετάβ. καὶ παθητ. σημ. γδύνομαι, ἐγδύθην κτλ. Δόκιμοι τύποι εἶνε οἱ ἐνεργητ. ἀποδύω, ἀπέδυον, ἀποδύσω, ἀπέδυσα, ἀποδέδυκα· οἱ παθητικοὶ ἀποδύομαι, ἀπεδυόμην, ἀποδυθήσομαι, ἀπεδύθην, ἀποδέδυμαι· καὶ οἱ μέσοι ἀποδύομαι, ἀπεδυόμην, ἀποδύσομαι, ἀπέδυν, ἀποδέδυκα. Ὁμοίως ἐκδύω, ἐνδύω, καταδύω. Οἱ μεταγενέστεροι ἔλεγον ἀπεδυσάμην καὶ ἀπεδύθην ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἀπέδυν καὶ ἐνδέδυμαι ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυκα (ἴδ. Cobet N. L. σ. 785). — ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ (ἐνν. τοὺς ὁδοιπόρους) Ἀριστοφ. Ὄρν. 712 ἵνα μὴ κρυώνων ξεγυμνώνῃ (τοὺς διαβάτας). οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν; Ἐκκλ. 668 δὲν θὰ ξεγυμνώνουν λοιπὸν (δηλ. τοὺς ἀνθρώπους, ὅπερ δυνατὸν καὶ νὰ ὑπονοῆται) τὴν νύκτα; εἴ τις ἀπάγοι τινὰ φάσκων θοἰμάτιον ἀποδεδύσθαι ἢ τὸν χιτωνίσκον ἐκδεδύσθαι Λυσ. 10, 10 ἰσχυριζόμενος, ὅτι ἔχει ἀπογυμνωθῇ ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον (ἀντικείμ.) ἢ ἐκδυθῇ ὑπ' αὐτοῦ τὸν χιτωνίσκον. οἴμοι τάλας ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν Ἀριστοφ. Πλ. 930 μέρα μεσημέρι μὲ ξεγυμνώνουν. — Μέσ. εἵματα ταῦτ' ἀποδύς ε 343 (ἐν ε 349 γρ. ἀπολυσάμενος ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενος, πρβ. Ε 459). ξυζωσαμένας εὖ κἀνδρείως τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας Ἀριστοφ. Θεσμ. 656 ἀφ' οὗ ζωσθῶμεν σφικτὰ καὶ γερὰ καὶ βγάλωμεν τὰ ἐπανωφόρια μας (ὅπου τὸ ὑποκ. εἶνε ἡμᾶς, ὄχι τινάς). τὸ Κρητικὸν ἀπόδυθι αὐτ. 730 βγάλε τὸ Κρητ. φόρεμα. — ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες Θουκ. 1, 6 βραχυλ. = ἀποδύντες καὶ προελθόντες εἰς τὸ φαν. τ. ἔ. ἐκδυθέντες καὶ παρουσιασθέντες (γυμνοὶ) ἐνώπιον τῶν θεατῶν.

ἀποδῶσι ἴδ. ***ἀποδίδωμι***

ἀποεργάθω (ἀποϜεργ.) ποιητ. ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἀπείργω, ἀπομακρύνω, ἀποκλείω. ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν οὐλῆς φ 221 ἀπεμάκρυνε τὰ ῥ. ἀπὸ τῆς μεγ. οὐλῆς

ἀπόερσε Ζ 348, ὑποτ. ἀποέρσῃ Φ 283, εὐκτ. ἀποέρσειε Φ 329. Ἡ ἐτυμολογία σκοτεινή. ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε Ζ 348 ὅπου νά με παρέσυρε τὸ κῦμα. μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός Φ 321 μήπως τὸν παρασύρῃ.

ἀποζάω κυρ. ζῶ ἀπό τινος, ζῶ μὲ στενοχωρίαν. νεμόμενοι τὰ ἑαυτῶν ὅσον ἀποζῆν Θουκ. 1, 2 καρπούμενοι τὴν ἰδίαν χώραν, μόνον ὅσον (ἤρκει) ν' ἀποζῶσιν.

ἀποζεύγνυμαι, ἀπεζύγην (ῠ), ἀλλὰ καὶ ***ἀπεζεύχθην*** Εὐρ. Ἠλ. 284. Ἀνθ. 12, 226. κυρ. λύω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. Μτφ. ἀπεζύγην γάμων Εὐρ. Ἰκ. 872 ἠλευθερώθην τῶν δεσμῶν τοῦ γάμου. μητρὸς στερηθεὶς ὀρφανός τ' ἀποζυγείς Φοίν. 996 ἀπομονωθείς. ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας Αἰσχ. Χο. 672 καθὼς διηύθυνα πρὸς τὰ ἐδῶ τοὺς πόδας μου. Κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν ταύτην ὀρθῶς εἴκασεν ὁ Stanley πόδα, ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία αὕτη πολλαχῶς ἀσυνάρμοστος. Ἐγὼ συνάπτων πρὸς τὸ ἡγούμενον στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ ἐς Ἄργος, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸ ἐς Ἄργος, ἑρμηνεύω: ἐν ᾧ δὲ φορτωμένος μὲ τὴν ἰδίαν μου ἀποσκευὴν ἐπορευόμην εἰς τὸ Ἄργος, ὅπως πράγματι ἐδῶ (ἐν Ἄργει) ἔλυσα τὰς ἀρβύλας μου (κυρ. ἀπέλυσα τοὺς πόδας μου τῶν δεσμῶν τῶν ἀρβυλῶν) τ. ἔ. ὅτι ἐπορευόμην εἰς τὸ Ἄργος, εἶνε φανερὸν ἐκ τοῦ ὅτι ἐδῶ, ἐν Ἄργει, ἔλυσα τὰς ἀρβύλας μου. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τὸ μόνον ὀρθὸν εἶνε τὸ παραδεδομένον πόδας· πρβ. ὑπολύειν καὶ ὑπολύεσθαι.

ἀποθήκη ἡ: ταῦτα ἔλεγε ἀποθήκην μέλλων ποιήσε-

σθαι ἐς τὸν Πέρσην, ἵνα, ἤν ἄρα τί μιν καταλαμβάνῃ πρὸς Ἀθηναίων πάθος, ἔχῃ ἀποστροφήν Ἡρ. 8, 109 ταῦτα ἔλεγε προετοιμάζων παρακαταθήκην (ἀποταμίευμα) χάριτος παρὰ τῷ Πέρσῃ, ἵνα ἔχῃ καταφύγιον παρ' αὐτῷ (ἐν ἀνάγκῃ).

ἀποθνήσκω (ἴδ. θνήσκω) «πεθαίνω». Κοινὸν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς, πλὴν μόνον ὅτι οὐδεὶς τῶν τραγικῶν μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα, ἐξαιρουμένου τοῦ Εὐριπ. Ἀπ. 578. Ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ὁ μέλλ. ἀποθανοῦμαι καὶ ὁ ἀόρ. ἀπέθανον εὐχρηστότεροι τῶν ἁπλῶν (θανοῦμαι, ἔθανον). τοὐναντίον δὲ ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. ἁπλοῖ (τέθνηκα, ἐτεθνήκειν) εἶνε εὐχρηστότεροι τῶν συνθέτων (πλὴν τοῦ ἀποτεθνηῶτος Χ 432 καὶ τοῦ ἀποτέθνασαν μ. 393). ἀποθανεῖν ⟨μὴ εἴη Diels: ἦ⟩, τεθνάκειν (Ahrens: τεθνάναι) δ' οὔ μοι διαφέρει Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 247 (10 L) δὲν θέλω ν ἀποθάνω, νὰ εἶμαι δὲ νεκρὸς δέν με μέλει (τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξέφρασε καὶ Εὐρ. Ἡρακλείδ. 1016). ἀλγεῖς ἐπὶ σήψεσι καὶ στερήσει τῶν ἡδέων, ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος, ἀλλ' οὐκ εἰς παντελῆ μεταβαλῶν ἀναισθησίαν [Πλάτ.] Ἀξίοχ. 365 D ὡσὰν ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃς καὶ μεταβῇς εἰς ἄλλην ζωήν. Ἀλλ' ἡ φράσις εἰς ἕτερον ζῆν ἱκανῶς παράδοξος. — τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδών Ἀρφ. Ἀχ. 15 ὅταν εἶδα (τὸ ἐφεξῆς λεγόμενον), ἀπέθανα ἀπὸ τὴν ἀηδίαν καὶ ἐστράβωσαν οἱ ὀφθαλμοί μου.— Τὸ ἀποθνήσκω σημ. καὶ φονεύομαι, δηλ. εἶνε παθ. τοῦ ἀποκτείνω Ἡρ. 1, 137. Πλ. Ἀπολ. 29 C κἀλλ.

ἀποθραύω θραύων κόπτω ἀπό τινος μέρος τι Αἰσχ. Πέρσ. 413. Μτφ. ἐκπίπτω ἐκ τῆς ὑπολήψεώς μου, χάνω τὴν ὑπόληψίν μου. μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς (ἐπτοημένος, χάσκων πρὸς τὰ τοιαῦτα), μήλῳ βληθεὶς (τὸ μήλῳ βληθῆναι ἦτο σημεῖον ἔρωτος) ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς Ἀρφ. Νεφ. 997 «καὶ σημειοῦσθαι οἱ νέοι τὸ ἐπίχαρι ἅμα καὶ ἐναργὲς τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀποθραύεσθαι· σχήματι γὰρ παρεικάζει τὴν εὔκλειαν, ἧς ἀποθραύεται, τ. ἔ. ἐκπίπτει, καὶ κατὰ γῆς πεσὼν ἀδόξως καὶ ἀθλίως συντρίβεται ὁ μὴ καλῶς ἐποχούμενος, τ. ἔ. ὁ μὴ ταῖς τοῦ λογισμοῦ ἡνίαις εὐθύνειν τὸ τῆς δόξης ὄχημα ἐπιστάμενος» Κοραῆς. πρβ. Θ 285.

ἀποθριάζω κυρ. ἀφαιρῶ τὰ θρῖα (τ. ἔ. φύλλα συκῆς), ἀφαιρῶ ὅ τι δήποτε ἄλλο πρᾶγμα. τὸ πέος ἀποτεθρίακεν Ἀρφ. Ἀχ. 158 «ἀποπεφύλλικεν, ἀποκεκάθαρκεν· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συκοφύλλων» Ἡσ. χυδαϊκ. «τοῦ τὰ ξύρισε». Παρὰ τῷ Σχ. ὑπάρχει ἡ γρ. ἀποτέθρακεν: «ἀπέτιλε.. ἐλεικίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα» Σχ.

ἀποθύμιος (ῡ) 2 (ἀποθυμίη θηλ. Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6, 35) κυρ. ὁ ἀπὸ θυμοῦ (=μακρὰν τῆς καρδίας) ὤν, ὅθεν οὐ καταθύμιος, δυσάρεστος, μισητός. Ὅμ. Ἡσί. Ἡρ.

ἀποικέω. Ἀξιοσημείωτον τὸ παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 997 χωρίον: ὧν εἵνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι μακρὰν ἀπῳκεῖτο ὅπου παρατηρεῖ ὁ Δίνδορφ, ὅτι ὁ Σοφ. ἐνεργητ. ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: ἐγὼ ἀπῴκουν μακρὰν τῆς Κορίνθου. Νομίζω, ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ μακροτέρου παθητ. τύπου ἠθέλησε νὰ δηλώσῃ ζωηρότερον τὸν πόθον τῆς απομακρύνσεως, σχεδὸν ὡς θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς: «διὰ τοῦτο ἤκουα τὴν Κόρ. καὶ ἔφευγα δέκα μίλλια μακρυά».

ἀποικίζω μεταφέρω ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰς ἄλλην οἴκησιν μ. 135. καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ Σοφ. Ο. Κ. 1390 ἵνα σε ἀπαγάγῃ πλησίον του (κάτοικον).

ἄποικος. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἄποικος καὶ ἔποικος ἔγραψε πολλὰ ὁ κ. Ἰ. Οἰκονομίδης ἐν τοῖς Ἐποικίοις Λοκρῶν γράμμασι (ἐν Ἀθήν. 1869) σελ. 9-38, ἐξ ὧν σταχυολογοῦμεν τὰ ἐφεξῆς: «Λαοὶ ἐπήλυδες, τῆς ἑαυτῶν ἐκχωροῦντες καὶ ἐν ἀλλοτρίᾳ ἱδρυόμενοι, καλοῦνται ἢ ἄποικοι μόνον ἢ ἄποικοι ἅμα καὶ ἔποικοι οἱ αὐτοί, ἢ ἔποικοι μόνον. Οἱ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως ἧς ἂν ὦσιν ἀπόμοιρα, ἐκπεμπόμενοι, ὅταν μὲν εἰς χώραν ὅλως μὴ οἰκουμένην μετανάστεύωσι, λέγονται ἄποικοι τῶν ἐκπεμπόντων οὐχὶ δὲ καὶ ἔποικοι οἱ αὐτοί· ὅταν δὲ τοὐναντίον εἰς γῆν οἰκουμένην μεταχωρῶσιν, εἴτε ἰδίαν οἴκησιν κτίζοντες ε τε ἀλλοτρίαν καταλαμβάνοντες, πρὸς μὲν τοὺς ἐκπέμποντας καλοῦνται ὁμοίως ἄποικοι, πρὸς δὲ τοὺς δεχομένους ἢ τοὺς ἤδη ἐκχωρήσαντας ὀνομάζονται ἔποικοι. Οἱ δὲ σύμπαντες χώρας τινὸς οἰκήτορες, οἱ ὑπ' ἀνάγκης ἢ αὐτοκέλευστοι μετανάστεύοντες, ἔτι δὲ οἱ ὑπ' ἄλλων καὶ μὴ ὑπὸ οἰκείων ἀποστελλόμενοι, ἐὰν ἀλλοτρίαν καταλαμβάνωσι χώραν ἢ οἴκησιν, καλοῦνται ἁπλῶς ἔποικοι οὐχὶ δὲ ἄποικοι οἱ αὐτοί». Καὶ ἀλλαχοῦ: «εἰ μὲν ἡ προσωπικὴ σχέσις ἐστὶν ἡ τοῦ ἀπομεριζομένου, οἱ μετανάσται καλοῦνται ἄποικοι· εἰ δὲ ἡ τοῦ ἐπιγιγνομένου ἢ προσγιγνομένου, ἔποικοι· εἰ δὲ πάλιν ἅμα μὲν ἡ τοῦ ἀπομεριζομένου, ἅμα δὲ θατέρα τῶν ἄλλων, ἄποικοι καὶ ἔποικοι ἐν ταὐτῷ». Αἱ διακρίσεις αὗται ἁρμόζουσιν εἰς πάντας τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς.

ἀποινάω (ἄποινα) ἀπαιτῶ παρὰ τοῦ φονέως ἄποινα τ. ἔ. λύτρα, χρήματα εἰς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου· πρβ. Δημ. 23, 28 παρ' ᾧ τὸ ἀποινᾶν=χρήματα πράττεσθαι. Μέσ. λαμβάνω παρά τινος λύτρα. τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις; Εὐρ. Ῥῆσ. 177 «τίνα τῶν Ἀχαιῶν λύτρα λαβὼν βούλει ἀπολῦσαι;» Σχ. εἰ γὰρ ἐγὼ τόδ' ἦμαρ εἰσίδοιμ, ὅτῳ (Musgrave: ὅπως) πολυφόνου χειρὸς ἀποινάσαιο λόγχᾳ 464 ἄμποτε νὰ ἴδω ἐγὼ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν διὰ τῆς λόγχης τῆς πολυφόνου χειρός σου ἤθελες λάβῃ λύτρα (τ. ἔ. ἐκδίκησιν).

ἀποινόδικοι δίκαι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 889 αἱ ποινὴν (ἄποινα) ἐπιβάλλουσαι δίκαι· ὅπου ὀρθῶς ἔγρ. ἀδικόποινοι (ὃ ἴδε) δίκαι ὁ Musgrave.

ἄποινος 2· βίαν.. τὰν ἄποινον δαιμονίων Αἰσχ. Ἱκ. 104 ἴδ. ἄπονος.

ἀποίχομαι (ἴδ. οἴχομαι): ἀποίχεαι ἀνδρός Τ 342 ἔχεις ἐγκαταλείψῃ ἄνδρα, ἀπεχώρησας ἀνδρός.—τὸ δὲ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων οὐδ' ἀποίχεται χάρις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 132 ἀλλὰ τὴν κακοτυχίαν του ἐκληρονόμησαν καὶ τὰ τέκνα του, ἡ δ' εὐεργετικὴ αὐτοῦ δρᾶσις δὲν ἐχάθη.

ἀποκαυλίζω ἀποκόπτω τὸν καυλόν. ἀποκαυλίζων ξύλῳ Εὐρ. Ἰκ. 717 ἀποκόπτων ὡς καυλοὺς διὰ τοῦ ξύλου (τῆς κορύνης). ἡ δὲ ῥύμη ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς Θουκ. 2, 76 αὕτη δὲ (ἡ δοκός) μεθ' ὁρμητικῆς φορᾶς ἐπιφερομένη ἀπέκοπτεν ὡς καυλὸν τὸ ἐξέχον μέρος («τὸ προβεβλημένον») τῆς πολιορκητικῆς μηχανῆς: «τὸ ἄκρον τοῦ κριοῦ τοῦ μηχανικοῦ» Σουΐδας ἐν λ. ἐμβολή.

ἀπόκειμαι κεῖμαι, εἶμαι τεθειμένος, κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, εἶμαι ἀποτεθησαυρισμένος. προμαθείας ἀπόκεινται ῥοαί Πίνδ. Ν. 11, 46 τῆς προγνώσεως τὰ ῥεύματα εἶνε μακρὰν ἡμῶν (ἐν ἀπόπτῳ, ἐν κρυπτῷ, ὥστε δὲν δύναταί τις νὰ ἐξεύρῃ αὐτά, ἵν' ἀντλήσῃ γνῶσιν). ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματ' ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο Δημ. 18, 198 ὅστις εἶχε βάλῃ κατὰ μέρος τὰ ἀτυχήματα τῶν Ἑλλήνων, ἵνα χρησιμοποιῇ αὐτὰ πρὸς ἰδίαν του δόξαν (ἴδ. ἐνευδοκιμῶ). ὅτῳ ποτὲ τῶν πάντων ἀπόκειται (τὸ τῆς συγγνώμης ὠφέλιμον) ἄδηλόν ἐστι Δημ. 23, 42 εἶνε ἄδηλον εἰς τίνα ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐπιφυλάσσεται τὸ ὠφέλιμον τῆς συγγνώμης. καί τι δαιμόνιον τοῦτο ἀπέκειτο Δημ. 1447, 27 καὶ τοῦτο ἦτο θεόθεν προωρισμένον. πολύς σοί ἐστιν ἀποκείμενος Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 15 ἔχεις μεγάλην προμήθειαν (ποσὸν) αὐτοῦ (τοῦ γέλωτος). ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία (περὶ τοῦ ἄρθρου πρβ. φίλτατον τὸ σὸν κάρα Αἰσχ. Χο. 496) ξύν' ἀπόκειται (Reisig: ξυναπόκειται), πενθεῖν οὐ χρή Σοφ. Ο. Κ. 1751 ἐκεῖ (παρ' ἐκείνοις), ὅπου ἡ εὔνοια ἡ ἐγχώριος (ἡ ἐκ τῆς χώρας) ἐπιφυλάττεται ἀπὸ κοινοῦ (= ξύνα: κοινῶς, ὥσπερ τῷ πατρὶ οὕτω καὶ ὑμῖν) καὶ εἰς ὑμᾶς, δὲν πρέπει νὰ πενθῇ τις (νὰ πενθῆτε). Τὴν πιθανὴν ταύτην διόρθ. παρεδέχθησαν πλεῖστοι ἐκδόται· ἀλλ' ὁ Nauck προτιμᾷ τὴν τοῦ Martin χάρις (ὡς εὐεργεσία) ἡ χθονία νὺξ (ὁ θάνατος) ἀπόκειται. ἴδε συναπόκειμαι.

ἀποκείρω κυρ. καὶ μτφ. ἀποκείρεται σὸν ἄνθος πόλεος, ὁ Διὸς ἔκγονος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 875 τὸ ἄνθος τῆς πόλεώς σου, ὁ υἱὸς τοῦ Διός, ἀποκείρει τὴν κόμην του (ἥτις εἶνε τὰ τέκνα του).

ἀποκερδαίνω: ἀλλ' ἀσθενὴς γὰρ κἀποκερδαίνων ποτοῦ Εὐρ. Κύκλ. 432 ἴδ. ἀλύω.

ἀποκηρύσσω, Ἀττ. -ττω, πωλῶ ἐν δημοπρασίᾳ, ὑπὸ κήρυκι πωλῶ. οὐ θᾶττον αὐτὴν... ἀποκηρύξει τις ὅτι ἂν ἀλφάνῃ; Πλ. κωμ. (ἴδ. ἀλφάνω). || ἀνακαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος τὸ δοθὲν ὄνομα. ὁ νόμος...τοὺς γονέας ποιεῖ κυρίους οὐ μόνον θέσθαι τοὔνομα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ κἂν πάλιν ἐξαλεῖψαι βούλωνται κἀποκηρῦξαι Δημ. 39, 39 καὶ νὰ τὸ ἀνακαλέσωσι δημοσίᾳ.

ἀποκινδυνεύω: ὑπερβαλλόντων αὐτοῖς τῶν κακῶν καὶ βιαζόμενοι ὑπὸ τῆς παρούσης ἀπορίας ἐς ἀπόνοιαν καθεστήκασιν, οὐ παρασκευῆς πίστει μᾶλλον ἢ τύχης ἀποκινδυνεῦσαι (Duker: ἀποκινδυνεύσει) οὕτως ὅπως δύνανται Θουκ. 7, 67 ἔχουσι καταντήσῃ εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν ν' ἀποτολμήσωσι τὸν ἔσχατον ἀγῶνα, οὕτως ὅπως δύνανται, πιστεύοντες ὄχι τόσον εἰς τὴν παρασκευὴν αὐτῶν ὅσον εἰς τὴν τύχην. ἡμῖν ἀποκεκινδυνεύσεται τὰ χρήματα Θουκ. 3, 39 εὐθὺς θὰ περιέλθωσιν εἰς ἔσχατον κίνδυνον τὰ χρ.

ἀποκλαίω, Ἀττ. -κλάω (ᾱ), κλαίω ὅσον θέλει ἡ καρδία μου· στόνον ἀντίτυπον ἀποκλαύσειεν Σοφ. Φιλ. 695 (ἴδ. ἀντίτυπος). Μέσ. χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον κἀποκλαύσασθαι κακά Σοφ. Ο. Τ. 1466 ἐπίτρεψον διὰ τῶν χειρῶν νὰ ἐγγίσω αὐτὰς καὶ νὰ κλαύσω, ὅσον εὐχαριστεῖται ἡ καρδία μου (= ἀπο-), τὰς δυστυχίας μου. Ὁμοίως Εὐρ. Τρῳ. 627. ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν Ἀρφ. Σφ. 564 κλαίουσι μέχρι κόρου τὴν πενίαν των.

ἀποκλείω, Ἰων. -κληΐω, Ἀττ. -κλῄω (ἴδ. κλείω). Σύνταξις. ἀποκλείω τινά τινος ἢ καὶ ἀπό τινος, ἀλλὰ καὶ ἀποκλείω τινά τινι, ὡς ἢν δ' ἀποκλῄῃ τῇ θύρᾳ Ἀρφ. Ἐκκλ. 420. Σφ. 775 ἴδ. ἀπείργω καὶ ἀπίλλω. Εὕρηται συντεταγμ. καὶ μετ' ἀπαρφ. ἀποκεκλήκαμεν... θεοὺς μηκέτι διαπερᾶν. Παθ. ἀποκεκλῃμένοι τῇ ὄψει τοῦ προορᾶν Θουκ. 4, 34 ἐν ᾧ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν εἶχον ἀποκλεισθῇ τοῦ προορᾶν: δὲν ἠδύναντο νὰ βλέπωσι τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

ἀποκλίνω (ῑ) κλίνω τι πρὸς ἄλλο μέρος (ἔξω), παρεκτρέπω. οὔ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον ἄλλῃ ἀποκλίναντα τ 555 δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξηγήσῃ τις ὄνειρον εἰς ἄλλο μέρος (εἰς ἄλλην ἔννοιαν) παρεκτρέψας αὐτό. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι; Σοφ. Ο. Τ. 1192 τίς ἀνὴρ ἔχει (φέρει) ἐκ τῆς (προσμεμετρημένης ἑκάστῳ) εὐδαιμονίας περισσότερον μέρος ἢ τόσον, ὅσον (ὥστε) νὰ φαντάζηται (ὅτι εὐδαιμονεῖ), καὶ εὐθὺς ὡς φαντασθῇ (ὅτι εὐδαιμονεῖ) νὰ κλίνῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος (δηλ. νὰ μεταπίπτῃ εἰς τὴν δυστυχίαν); τ. ἔ. καὶ ἡ φαντασιώδης εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ἐλάχιστον χρόνον διαρκεῖ. ἐλαίου ἀποκλιθῆναι κεράμιον Δημ. 55, 24 ὅτι ἔγυρε, ἀνετράπη.

ἀποκλύζω ἀποπλύνω: ποτίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι Πλ. Φαῖδρ. 243 D (ἴδ. ἀκοή).

ἀποκόπτω κόπτω τι ἀπό τινος. ἀπέκοψε παρήορον Π 474 ἀποκόψας τὰ σχοινία (τὰ συνέχοντα τὸν ἵππον) ἔλυσεν αὐτόν.

ἀποκορυφόω κυρ. σχηματίζω εἰς κορυφήν· μτφ. ἀπεκορύφου σφι τάδε Ἡρ. 5, 73 ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἑξῆς σύντομον (καὶ περιεκτικὴν) ἀπάντησιν.

ἀποκοσμέω ἀφαιρῶ τὸν κόσμον, σηκώνω τὰ ἐν τάξει κείμενα. ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός η 232 ἐσήκωναν τὰ ἐν τάξει (κόσμῳ) κείμενα σκεύη τῆς τραπέζης.

ἀποκρίνω (ῑ, ἴδ. κρίνω) ἀποχωρίζω· ἀποκρινθέντε Ε 12 ἀποχωρισθέντες (ἀπὸ τοῦ πλήθους, ἐπὶ δύο ἡρώων)· τοῖσι μὲν ἄλλοισι ἀνθρώποισι χωρὶς θηρίων ἡ δίαιτα ἀποκέκριται (=ἀποκεκριμένη ἐστί) Ἡρ. 2, 36 οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι διαιτῶνται χωρὶς (κεχωρισμένοι) τῶν θηρίων.— δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις δρᾶσαι δικαιοῖ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν Σοφ. Ο. Τ. 639 ἀντὶ τῶν τριῶν τελευταίων λέξεων ὁ Dindorf ἔγρ. θάτερον δυοῖν κακοῖν ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἀπαιτοῦντος μονοσύλλαβον μέτρησιν τοῦ δυοῖν· διότι λέγει, ὅτι οἱ Ἕλληνες μετεχειρίζοντο μὲν δώδεκα ἀντὶ τοῦ δυώδεκα, ἀλλ' οὐδείς ποτε αὐτῶν ἐξήνεγκε μονοσυλλάβως οὔτε τὸ δύο οὔτε τὸ δυοῖν. Ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ δώδεκα δεικνύει καὶ ἡ παρ' ἡμῖν διασωθεῖσα μονοσύλλαβος τοῦ δύο (δυὸ) προφορὰ μαρτυρεῖ ὅτι, ἐνίοτε, ὅτε π.χ. ἀπήτει τὸ μέτρον, ἠδύνατο τὸ δύο καὶ τὸ δυοῖν νὰ προφέρηται μονοσυλλάβως. Προσεπιμαρτυρεῖ δὲ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ παραδιορθούμενος στίχος τοῦ Σοφοκλέους, καὶ ἄλλως καὶ διότι τὸ δυοῖν μόνον, ὅταν ἐπακολουθῇ ἡ διάζευξις, ὡς ἐνταῦθα, εἶνε συνηθέστερον τοῦ πληρεστέρου δυοῖν θάτερον. ἴδ. Θουκ. 1, 33. Σοφ. Ἠλ. 1320. Δημ. 19, 151. Ἀνδοκίδ. 1, 20. Τὸ δὲ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν ἐξηγούμενον: ἓν ἐκ τῶν δύο κακῶν ἐκλέξας, παρέχει τὸ ἀπαιτούμενον νόημα.— Παθ. ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη Θουκ. 2, 49 πάντα τὰ νοσήματα (ἀποχωρισθέντα) κατέληξαν εἰς τοῦτο (τὸν λοιμόν). διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι 1, 3 διότι καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον ἀποχωρισθῇ ἀκόμη εἰς ἓν ὄνομα ἀντίθετον πρὸς ἐκείνους (πρβ. εἴ τινα πρὸς ἄλλον 5, 37. τρόπων ἐξ οἵων 2, 36). Ἡ ἐνταῦθα ἐκδοχὴ τοῦ ἀντίπαλον ὡς ἐπιρρ. (κυρ. ὡς σύστοιχος αἰτ.) εἶνε δύσκολος καὶ διὰ τὴν σημ. τοῦ ἀποκρίνεσθαι καὶ διὰ τὸ ἐς ἓν ὄνομα.—Μέσ. δίδω ἀπόκρισιν, ἀπάντησιν. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης μέλλ. ἀποκρῐνοῦμαι καὶ ἀόρ. ἀπεκρῑνάμην, ὁ δ' ἀόρ. ἀπεκρίθην (=ἀπεκρινάμην) εἶνε ἀδόκιμος. Οὐχ ἧττον εὕρηται ἐν Φερεκράτ. Ἀπ. 51 καὶ Πλ. Ἀλκιβ. 2, 149 Β. ἐν Μάχωνι παρ' Ἀθην. 349 D. 577 D. Πρβ. «ἀποκριθῆναι μέν ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι, ἀποκρίνασθαι δὲ τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι» Ἀμμώνιος.— ᾧ τὰ μὲν ἀληθῆ ἀποκρίνασθαι ἐναντία γίγνεται Θουκ. 3, 53 (ἴδ. ἐναντίος).— εἰ δέ γε μηδεὶς ἄλλος ἢ Ζεῦξις ἔγραφε, καλῶς ἄν σοι ἀπεκέκριτο; Πλ. Γοργ. 453 D καλὴ ἀπόκρισις θά σοι εἶχε δοθῇ (κυρ.=ἀπόκρισις ἐγεγένητο).

ἀποκρύπτω: αἲ γάρ μιν θανάτοιο.. δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι Σ 465 εἴθε νὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἀποκρύψω, ὑπεξαιρέσω ἀπὸ τοῦ θανάτου. αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτε Πλ. Ἀπολ. 22 D τὴν ἔκαμνε νὰ μὴ φαίνηται. ἀναχωροῦντες ἀπέκρυψαν Θουκ. 5, 65 = «ἀπέκρυψαν ἑαυτούς» κατὰ τὸν Σχ. πρβ. τῆμος ἀποκρύπτουσι (= ἀποκρύπτουσιν ἑαυτάς;) Πελειάδες Ἀπ. Ἡσ. 11 (Rzach), ἀλλ' ὁ Sittl νομίζει, ὅτι τὸ ἀντικείμενον ὑπάρχον παρελείφθη ἐν τῷ ἀτελεῖ ἀποσπ.—φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων ἀποκρύψαντα γῆν Πλ. Πρωταγ. 338 Α ἀφ' οὗ χάσῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν ξηράν.— κωμικῶς εἶπεν ὁ Εὔβουλος Ἀπ. 107: γῆν ἀφανίζει.—Μέσ. ῥᾷον ἐτόλμα τις, ἃ πρότερον ἀπεκρύπτετο, μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν Θουκ. 2, 53 κυρ. εὐκολώτερον ἀπετόλμα τις ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτεν (ἐν ἑαυτῷ) ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὥστε νὰ μὴ τὰ κάμνῃ πρὸς εὐχαρίστησίν του. περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα εἰδέναι, καὶ περὶ ἐκείνων πυνθάνονται Λυσ. 7, 18 λαμβάνουσι πληροφορίας καὶ περὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα κρύπτομεν (μέσα μας) ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ τὰ γνωρίζῃ. Πᾶσα διόρθ. περιττή· τὸ περὶ ὧν (=περὶ ἐκείνων ἃ) ἐτέθη κατ' ἐπίδρασιν τοῦ περὶ ἐκείνων, ἀντὶ τοῦ ἅ. Περὶ τοῦ μὴ πρβ. ἀπαυδάω.—ὅ τι ἔροιο τῶν καλῶς πεποιημένων, οὐδὲν ὅ τι ἄν σε ἀποκρύψαιτο ὅπως ἐποίησεν Ξεν. Οἰκ. 15, 11 ὅ τι ἤθελες ἐρωτήσῃ ἐκ τῶν κ. πεπ., οὐδὲν ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον ἤθελέ σε ἀποκρύψῃ (ὥστε νὰ μή σοι εἴπῃ) πῶς τὸ ἔκαμεν.

ἀπολαγχάνω διὰ κλήρου (λαχνοῦ) λαμβάνω τι (ἀπό τινος ὅλου). ὡς ἀλλὰ ταὐτά γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρός Εὐρ. Ἡρ. Μ. 331 ὅπως τοῦτο τοὐλάχιστον τὸ μέρος λάβωσιν ἐκ τῆς πατρῴας κληρονομίας (τοῦ οἴκου).

‖ ἐβουλόμην ἂν μὴ ἀπολαχεῖν αὐτὸν κριτὴν Λυσ. 4, 3 ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἀπετύγχανεν ἐν τῇ κληρώσει ὡς κριτής.

ἀπολακτισμός ἡ διὰ λακτισμῶν ἀποβολή, ἀπόρριψις. πολλὰ γίγνεται πάρος πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμὸς βίου Αἰσχ. Ἱκ. 947 πρωτίτερα γίνονται πολλαὶ πτώσεις (πολλοὶ φόνοι) ἀνδρῶν καὶ ἐν σφαδασμῷ ἀποβολαὶ τῆς ζωῆς (διότι φονευόμενοι σφαδάζοντες καὶ λακτίζοντες ἀποβάλλουσι τὴν ζωήν). Ἀντὶ τοῦ βίου ὁ Πλούτ. παρέχει βίων σ. 517 F καὶ 937 F.

ἀπολαμβάνω κυρ. λαμβάνω ὀπίσω (ὅ τι μοι ἀνήκει ἢ ὅ τι μοι χρεωστοῦν· ἀντίθ. λαμβάνω Δημ. 7, 5)· ὃν λόγον ἔχει τὸ ἀποδίδωμι (=δίδω ὀπίσω ὅ τι ὀφείλω Πλ. Πολ. 332 Β) πρὸς τὸ δίδωμι, τὸν αὐτὸν τὸ ἀπολαμβάνω πρὸς τὸ λαμβάνω. οὐδ' ἐκεῖνό γε λανθάνει αὐτόν, ὅτι δι' ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων, ὁποτέρῳ ἂν χρῆσθε, ὑμεῖς ἕξετε τὴν νῆσον, ἄν τε λάβητε ἄν τ' ἀπολάβητε. τί οὖν αὐτῷ διαφέρει μὴ τῷ δικαίῳ ὀνόματι χρησάμενον ἀποδοῦναι ὑμῖν, ἀλλὰ δωρεὰν δεδωκέναι, τῷ ἀδίκῳ; Δημ. 7, 5 καὶ διὰ τῶν δύο ἐκ-

φράσεων, όποίαν έκ των δύο καὶ ἂν μεταχειρίζησθε, εἴτε λάβητε τὴν νῆσον (κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Φιλίππου θεωροῦντος αὐτὴν ἴδιον αὐτοῦ κτῆμα), εἴτε λάβητε αὐτὴν ὀπίσω (κατὰ τὴν ἔννοιαν ὑμῶν θεωρούντων αὐτὴν ἴδιόν σας κτῆμα), θὰ ἔχητε αὐτήν. Τί τὸν ἐνδιαφέρει λοιπὸν νὰ μὴ δώσῃ αὐτὴν ὀπίσω (ὡς ὀφειλομένην) εἰς ὑμᾶς, μεταχειρισθεὶς τὴν δικαίαν ἔκφρασιν, ἀλλὰ νὰ τὴν ἔχῃ δώσῃ ὡς δῶρον εἰς ὑμᾶς, μεταχειρισθεὶς τὴν ἄδικον ἔκφρασιν; οὐ δηλοῦντες, ὅτι οὔτε Σόλλιον σφίσιν ἀπέλαβον παρ' Ἀθηναίων Θουκ. 5, 30 ὅτι οἱ Λακεδ. δὲν ἔλαβον ὀπίσω παρὰ τῶν Ἀθην. τὸ Σ. δι' αὐτοὺς (τοὺς Κορινθίους). πόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 36 τί ἤθελες δώσῃ διὰ νὰ λάβῃς ὀπίσω τὴν γυναῖκά σου; Παρὰ Πλουτ. 258 B ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Wyttenbach οὐδὲν ἀπολαύουσα (ἀντὶ τοῦ ἀπολαβοῦσα) τοῦ βίου χρηστὸν (ὡς 259 E καὶ 272 F) οὐδεμίαν ἄλλην εὐχαρίστησιν ἔχουσα (αἰσθανομένη) ἐκ τῆς ζωῆς. Περὶ τοῦ Εὐρ. Ὀρ. 451 ἴδ. κατωτ. — ἀπολαμβ. ὅρκους Δημ. 5, 9 σημ. λαμβάνω ὅρκους (οἷον ὀφειλομένους), ὁρκίζω τινά· τὸ ἐναντίον εἶνε: (ἀπο)διδόναι τοὺς ὅρκους. Μτφ. ἢ μὲν τοίνυν ἐστὸν διαφόρω καὶ δύο, σὺ παρ' ἐμοῦ ἀπείληφας τῷ λόγῳ· ᾗ δ' ἓν καὶ ταὐτόν, σὺ πάλιν ἀπόδος ἐμοί Πλ. Νόμ. 964 A καθ' ὅσον μὲν λοιπὸν (ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ φρόνησις) εἶνε δύο καὶ διάφορα πράγματα, ὅ τι ἐχρεωστοῦσα νά σοι εἴπω διὰ λόγου σοὶ τὸ εἶπα (ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ τοῦ λόγου, ὃν σοι εἶπα)· καθ' ὅσον δὲ εἶνε ἓν καὶ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, σὺ πάλιν χρεωστεῖς νά μοι τὸ εἴπῃς. || λαμβάνω χωρίς, κατ' ἰδίαν, κατὰ μέρος: ἀποχωρίζω. Συχν. δὲ τὸ ἀπολαβών = λαβὼν χωριστά, κατ' ἰδίαν ἕκαστον Ἡρ. Ἀρφ. Πλ. τοὺς ἰσθμοὺς ἀπελάμβανον Θουκ. 1, 7 (κτίζοντες τείχη) ἀπεχώριζον τοὺς ἰσθμοὺς ἀπὸ τῆς ἄλλης χώρας. Οἰταίων κατὰ τὴν παλαιὰν ἔχθραν τῆς λείας τὴν πολλὴν ἀπολαβών 8, 3 ἕνεκα τῆς παλαιᾶς πρὸς τοὺς Οἰτ. ἔχθρας ἀποχωρίσας (καὶ λαβὼν) τὸ περισσότερον μέρος τῶν κτηνῶν των. Ἄλλοι: λαβὼν παρ' αὐτῶν ὀπίσω τὸ μεγαλίτερον μέρος τῶν λαφύρων (τῶν ἐκ τῶν Ἡρακλεωτῶν). τείχει μακρῷ ἀπολαβὼν ἐκ ποταμοῦ ἐς ποταμὸν περιφανῆ ἐς θάλασσάν τε καὶ τὴν ἤπειρον ᾤκισεν 4, 102 ἀποχωρίσας (τὴν πόλιν ἐκ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς) διὰ μακροῦ τείχους, ἐκτεινομένου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς βραχίονος τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν ἄλλον, ἔκτισεν αὐτὴν οὕτως, ὥστε νὰ εἶνε περίβλεπτος καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ ἐκ τῆς ξηρᾶς. μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε Εὐρ. Ὀρ. 451 δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς μόνος σου τὰ ἀγαθὰ (ἀλλὰ νὰ δώσῃς καὶ εἰς ἡμᾶς). || ἀποκόπτω, ἀποκλείω. ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτούς Πλ. Φαίδων 58 B ἀποκλείσαντες αὐτοὺς (καὶ ἐμποδίσαντες νὰ ἐκπλεύσωσι). Καὶ παθ. Ἡρ. 2, 115. Πλ. Μενέξ. 243 C. ἢν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα Θουκ. 6, 22 ἐὰν πουθενὰ ἐμποδιζώμεθα ἕνεκα ἀπλοίας (ἐνν. ἐναντίων ἀνέμων ἢ τρικυμίας. Οὕτω συνήθως· ἀλλὰ διατὶ ὄχι: ἕνεκα νηνεμίας; ἴδ. ἄπλοια) νὰ ἐκπλέωμεν. Παθ. ἐν μέσῳ ἀπειλημμένοι ἦσαν οἱ Ἀργεῖοι Θουκ. 5, 59 ἐν τῷ μέσῳ ἀποκεκλεισμένοι ἦσαν οἱ Ἀργ.

ἀπολάμπω ἐκπέμπω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ Τ 381. ἀπρόσ. αἰχμῆς ἀπέλαμπε Χ 319 ἀπὸ τῆς αἰχμῆς ἐξήρχετο (ἐξεπέμπετο) λάμψις. Παθ. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή Ξ 183 πολλὴ χάρις ἐξεπέμπετο μετὰ λάμψεως (ἠκτινοβόλει). Μτφ. πῦρ ἀπέλαμψε τῶν γνάθων Φερεκράτ. Ἀπ. νέον. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς ἐπὶ ῥαπίσματος· ἄστραψαν τὰ μάγουλά του, τὰ μάτια του ἔβγαλαν φωτιαίς, σπίθαις κττ. Σημειωτέα δὲ ἡ κοινόλεκτος φράσις: «τοῦ ἄστραψα μιά», «θὰ σ' ἀστράψω μιά», ἐκ παρομοίας μεταφορᾶς προελθοῦσα.

ἀπόλαυσις ἡ: καὶ ξυμβαίνει ἡμῖν μηδὲν οἰκειοτέρᾳ τῇ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι ἢ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων Θουκ. 2, 38 καὶ συμφέρει εἰς ἡμᾶς ν' ἀπολαύωμεν καὶ καρπώμεθα τὰ προϊόντα τῆς Ἀττικῆς ὄχι ὡς πλέον οἰκεῖα παρὰ τὰ τῶν ἄλλων ἀνθρ. (ἅτινα ἐπίσης καρπούμεθα). πλούτου τις τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας 2, 42 προτιμήσας τὴν ἐν τῷ μέλλοντι (διαρκεστέραν τοῦ πλούτου) ἀπόλαυσιν. εἰ δὲ μὴ ἐν ξένῃ γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ ἀπόλαυσιν (Reiske: ἀπώλλυσ' ἴν) εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης Εὐρ. Ἑλ. 76 διὰ τοῦ παρόντος εὐστ. πτεροῦ (τοῦ βέλους) θὰ ἐφονεύεσο πρὸς ἀνταπόδοσιν (ἀνταμοιβὴν) διὰ τὴν ὁμοιότητά σου μὲ τὴν κόρην τοῦ Διός.

ἀπολαύω, σχεδὸν μόνον παρὰ πεζ. καὶ κωμ. καὶ Εὐρ. Ἰ. Τ. 526. ἀπέλαυον (ἀπήλαυον μτγν.), ἀπολαύσομαι (ἀπολαύσω Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. σελ. 62 Blass. μτγν.), ἀπέλαυσα (ἀπήλαυσα μτγν.), ἀπολέλαυκα. ἀπολαυσθῆναι Φίλων μτγν. ἀπολέλαυται Φιλόστρ. Ἀπολλ. 6, 19. ἀλλ' ἀπολελαυσμένος Πλούτ. 1089 B. 1099 D. ἀπολαυστός Πλούτ. Ἀριστ. Κάτ. 4. — Ἔχω ὠφέλειαν ἔκ τινος, ὠφελοῦμαι. Ἀντίθ. οὐ μετέχω. Συντάσσ.

1) συνήθως μετ' αἰτιατ. οὐδ. καὶ γεν. ἀπολαύω τι (ἀγαθὸν ἢ κακὸν) τινός (σπαν. ἔκ τινος ἢ ἀπό τινος)

2) μετ' αἰτ. οὐδ. 3) μετὰ γεν. ἀπολαύω τινὸς (π.χ. τῆς δικαιοσύνης). καὶ 4) ἀπολύτως. — ἀπολαύουσιν ἐλάχιστα τῶν ὑπαρχόντων Θουκ. 1, 70. τί μέγιστον οἴει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; Πλ. Πολ. 330 D. ὡς ἂν ἀπολαύοιέν τι οἱ πολῖται ἀλλήλων ἀγαθόν Ξεν. Πολ. Λακ. 6, 1. μόνον ἂν τοῦτ' ἀγαθὸν ἀπολαύσαιμεν τῶν κινδύνων Ἰσοκρ. Πανηγ. 46, ὅπου μόνον ὁ Urbinas παρέχει τῶν κινδύνων, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἐκ τῶν κινδύνων. Πρβ. εἰ μέν τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον Πλ. Ἀπολ. 31 B κἀλλ. — οὐκ ἀπολαύεις (δυνάμεθα νὰ ἐνν. τῆς τῶν πόλεων ἀρχῆς) πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρῆ Ἀρφ. Σφ. 701 (ἴδ.

ἀκαρής). κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ.., ἐὰν ἀπολαύειν (ἀποβάλλειν Kock) τοῦτον ἤδη τὸν βίον (τοῦ βίου Herwerden) Διφίλ. Ἀπ. 32 (Ἀθήν. 227 E).— τῆς τῶν ἐναντιωσομένων ἐρημίας ἀπολαύων Δημ. 13, 19 ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς ἀπουσίας τῶν ἐναντ. ἧκε δεῦρο ἀπολελαυκὼς τῆς ἐκείνου εὐηθείας Αἰσχ. 1, 56 ἀφ' οὗ ἐπωφελήθη (ἐπλούτησεν) ἐκ τῆς ἁπλότητος ἐκείνου. οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκώς Πλ. Φαῖδρ. 255 D «σὰν νὰ ἔχῃ κολλήσῃ πονόμματον ἀπὸ ἄλλον». Παρομοίως καί: Κρέων ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων τῶν τ' Οἰδίπου ἀπολαῦσαι κακῶν Εὐρ. Φοίν. 1218 Κρεων ἔοικεν ἀπολαῦσαι τῶν κακῶν τῶν ἐμῶν νυμφ. τῶν τ Οἰδ. (τ. ἔ. τῶν κακῶν τῶν (ἐκ τῶν) νυμφευμάτων ἐμοῦ τε καὶ τοῦ Οἰδ.): ὁ Κρ. φαίνεται ὅτι ἐτιμωρήθη διὰ τοὺς γάμους ἐμοῦ τε καὶ τοῦ Οἰδ. Ὁμοίως Ι. Τ. 526.— ἀπέλαυσα τἄρα (Meineke: γὰρ ἂν) νὴ Δί' ἐλθὼν ἐνθαδί, εἴπερ γέ μοι καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον Ἀρφ. Ὄρν. 1358 λοιπὸν ἐπρόκοψα βέβαια (πολὺ βέβαια κερδημένος ἐβγῆκα) ποῦ ἦλθα ἐδῶ, ἀφ' οὗ τὸν πατέρα μου πρέπει καὶ νὰ τὸν τρέφω (τ. ἔ. ὄχι μόνον νὰ μὴ τὸν πνίξω ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν τρέφω).

ἀπολείβω ἀποστάζω (μτβ.), ἀφίνω τι νὰ στάζῃ. Ἐνεργ. καὶ παθ. ὀθονέων ἀπολείβεται ἔλαιον η 107 τὸ ἔλαιον ἀπορρεῖ καὶ ἀπολισθαίνει οὕτως, ὥστε ἀποστελάζει ἐκ τῶν ἄκρων τῆς ὀθόνης, ἣν δὲν δύναται νὰ διαπεράσῃ (οὕτω Πλούτ. 396 C). Κατ' ἄλλους: ἀποστάζει ἀπ' αὐτῶν τὸ ἔλαιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐρράντιζον τὸ ὕφασμα ὑφαινόμενον, ἵνα καταστήσωσιν αὐτὸ ἐλαστικώτερον καὶ στιλπνότερον.

ἀπολείπω ἀφίνω ὀπίσω, ἀφίνω τι ὑπόλοιπον (λείψανον, περίσσευμα) ι 292 || ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τόπον τινὰ ἀνυπεράσπιστον.— δόμον Μ 169. Ἡρ. 8, 41. ἰδίως περὶ τῆς γυναικὸς τῆς ἐγκαταλειπούσης τὸν ἄνδρα της (ὅθεν καὶ ἀπόλειψις): ἡ μὲν γυνὴ λέγεται ὅτι ἀπολείπει τὸν ἄνδρα, ὁ δ' ἀνὴρ ὅτι ἀποπέμπει (ἐνίοτε δὲ ἐκπέμπει ἢ ἐκβάλλει) τὴν γυναῖκα (Πρβ. Ἀ. Β. 421) Δημ. 30, 4. Ανδοκ. 4, 14 κἀλλ.— τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπών Πίνδ. Π. 3, 101 διὰ τῶν τόξων (τοῦ Πάριδος) ἀπολιπὼν (ἀπολέσας) τὴν ζωήν του.— οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας Θουκ. 8, 22 οὐδόλως ἀφίνοντες νὰ χαλαρώνηται ὁ ζῆλός των: μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου.— || ἀφίνω ὀπίσω (ἐν τῷ δρόμῳ ὡς ἐν ἀγῶνι). ἰδιώτης ἀνὴρ ἀπέλιπε τῷ ἵππῳ τοὺς ἄλλους ἵππους ἐγγὺς τῷ ἡμίσει τοῦ δρόμου Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 25 ἄφησε μὲ τὸν ἵππον του ὀπίσω τοὺς ἄλλους ἵππους σχεδὸν κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου Μτφ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη βίοτος ἀνέλπιστος Σοφ. Ηλ. 185 τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς μου (προεχώρησεν ἐμπρὸς καὶ) μὲ ἔχει ἀφήσῃ ὀπίσω, χωρὶς νὰ ἐκπληρώσῃ καμμίαν μου ἐλπίδα. Ὅπου ὁ βίος παρίσταται ὡς ἔμψυχόν τι. Ἐν τῷ ἐφθαρμένῳ Ἀπ. Αἰσχ. 17 Καπανεύς μοι καταλείπεται λοιποῖς ἀκέραυνος ἄρθρων (M. Schmidt: ἀρόρων) ἐνηλυσίων ἀπέλιπεν εἰκάζω: τυπεὶς ἃ κεραυνὸς τ. ἔ. κτυπηθεὶς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ὁ κεραυνὸς ἀφῆκεν (ἀνέπαφα) ἐκ (ἐκτὸς) τῶν ἄλλων ἄρθρων τῶν κεραυνωθέντων. Ταῦτα δὲ φαίνεται ὅτι λέγει γυνὴ συνάγουσα τοὺς νεκροὺς εἰς ταφήν. || ἀμεταβ. ἀπολιπόντων ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου Θουκ. 3, 10 = ἀποχωρησάντων. Ὁμοίως 5, 4. ὅθεν ἀπέλιπον Ἰσοκρ. 5, 11 καὶ ἀλλ. ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἀφῆκα τὸν λόγον. Ἄλλως: καρπὸς οὐκ ἀπολείπει χείματος οὐδὲ θέρευς η 117 «δὲν ἀπολείπει χειμῶνα καλοκαῖρι» λέγομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον.— Μέσ. ἢ παθ. μένω ὀπίσω τινός καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν παρακολουθῶ. ἐγὼ οὐκ ἀπολείψομαί σου, οὐδ' ἂν σκευοφόρον ἐμὲ δέῃ σοι συνακολουθεῖν Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 42 δὲν θὰ μένω ὀπίσω ἀπὸ σέ, οὐδ' ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀκολουθῶ μαζί σου ὡς σκευοφόρος. Ὁμοίως 5, 1, 24. μέχρι γε τοῦ τὰ γεγενημένα διεξελθεῖν καὶ αὐτὸς ἀρκούντως ἐρεῖν (πολλὰς ἐλπίδας ἔχω), ὥσθ' ὑμᾶς μὴ ἀπολειφθῆναι τῶν πραγμάτων μηδὲ καθ' ἕν Δημ. 27, 2 ὅσον τοὐλάχιστον διὰ νὰ διηγηθῶ τὰ ὅσα ἔχουν γίνῃ (ἐλπίζω ὅτι) καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ὁμιλήσω ἀρκούντως, ὥστε μηδὲ κατὰ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν νὰ ἀγνοήσητε τὰ πράγματα (κυρ. νὰ μείνητε ὀπίσω τῶν πρ.: νὰ λάβητε ἀτελῆ γνῶσιν αὐτῶν).— οἱ πόρρω καθήμενοι (τῶν δικαστῶν ἐδόκουν) ἀπολείπεσθαι Δημ. 43, 18 θὰ ἔμενον ὀπίσω, δὲν θὰ ἔβλεπον καλά. οὐδενὸς τούτων (τῶν καιρῶν) ἀπολελείμμεθα 34, 38 δεν ἐμείναμεν ὀπίσω: εἰσηκούσαμεν πάντοτε τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος. ἀπολειφθέντος τῆς δοκιμασίας Αἰσχ. 1, 104 (ἴδ. δοκιμασία). τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη Ἀρφ. Ἱππ. 525 ἀπελιπεν αὐτὸν ἡ δύναμις τοῦ σκώπτειν: ἔχασε τὴν κωμικήν του εὐφυΐαν. νῦν δ' ἀπολείπομαι τᾶς εὐδαίμονος ἥβας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 440 μένω ὀπίσω τῆς εὐδαίμ. ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἥτις με ἀφῆκε καὶ ἔφυγε. ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν Εὐρ. Ορ. 216 στερηθεὶς τῆς παλαιᾶς διαυγείας τῆς διανοίας: ἀφ' οὗ ἔχασα τὰ μυαλὰ ποῦ εἶχα. τοῖς ἀπολειφθεῖσι (ἐνν. παιδείας) Δημ. 18, 128 ἴδ. περίειμι. Πρβ. ὑπολείπομαι περὶ τῆς διαφορᾶς.

ἀπόλειψις (ἡ) τὸ ὑπολείπειν. πλείστη ἀπόλειψις ἐγένετο τῶν ἄλλων τριηράρχων Δημ. 50, 15 πλεῖστοι ναῦται παρὰ πάντας τοὺς ἄλλους τριηράρχους ἀπέλιπόν με. || ἐγκατάλειψις ἀνδρὸς ὑπὸ γυναικὸς Δημ. 30, 15 καὶ συχν. (ἴδ. ἀπολείπω). Παρ' Ἐμπεδοκλ. Ἀπ. 17 ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν γένεσιν: δοιὴ δὲ θνητῶν γένεσις, δοιὴ δ' ἀπόλειψις ὅπως εἶνε διπλῆ ἡ γένεσις τῶν θνητῶν πραγμάτων, οὕτω διπλῆ καὶ ἡ τελευτὴ (ἡ μείωσις) αὐτῶν.

ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος Αἰσχ. Πρ. 935 «ὁ πρὸς κρείσσονας πόλεμος ἀκαταμάχητος» Σχ.

ἀπολέσκετο ἴδ. ἀπόλλυμι.

ἀπολέπω ἀφαιρῶ τὸ λέπος. ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ Φ 455 ἀποκόψειν τὰ ὦτα, οἷον λέπια εἰς τὴν κεφαλὴν προσκεκολλημένα. θρίδακος ἀπολελεμμένας τὸν καυλὸν 'Απ. 'Επιχάρμ. 158 (Kaib. 76 L. 'Αθήν. 68 F) ἐχούσης τὸν καυλὸν ἀπολελεπισμένον.

ἄπολις -ιδος καὶ **-εως**, 'Ιων. **-ιος**, δοτ. **ἀπόλι** 'Ηρ. 8, 61. οὐδ. **ἄπολι**· ὁ μὴ ἔχων πόλιν, πατρίδα 'Ηρ. 7, 104. Πλ. Νόμ. 928 E. πρβ. Σοφ. O. K. 1357. 'Εν δ' 'Αντιγ. 370 ἄπολις (ἀντίθ. ὑψίπολις) = κακόπολις, ταπεινῶν τὴν πολιτείαν. — Τροίαν ἄπολιν 'Ιλίου πόλιν ἔθηκας Αἰσχ. Εὐμ. 460 τὴν Τρ. τὴν πόλιν τοῦ 'Ιλίου κατέστησας ἄπολιν: ἔκαμες νὰ μὴ εἶνε (πλέον) πόλις, ἠρήμωσας. Διώρθωσαν πρῴην ἢ πρῴαν ἢ πρόσθεν ἀντὶ τοῦ Τροίαν.

ἀπολιχμάω λείχων ἀφαιρῶ. Μεσ. μέλλ. οἵ σ' ὠτειλὴν αἷμ' ἀπολιχμήσονται Φ 123 θὰ γλείψουν τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγήν σου.

ἀπολλήξεις ἴδ. **ἀπολήγω**.

ἀπόλλυμι (καὶ **ἀπολλύω** ἴδ. **ὄλλυμι**) καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, φονεύω κττ. κυρ. καὶ μτφ. πολὺ μᾶλλόν σ' ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ 'Αρ. Νεφ. 892 ἐνώπιον τῶν πολλῶν (πρβ. Εὐρ. 'Ιππ. 988) πολὺ περισσότερον θά σὲ πεθάνω (σκοτώσω, φονεύσω) μὲ τὰ λόγια μου. ἀπολεῖ μ' οὑτοσί 'Αντιφάν. 'Απ. 222 ('Αθήν. 662 B) αὐτὸς ἐδῶ θά με πεθάνῃ (θά με κάμῃ νὰ τὰ χάσω) μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐρωτήσεις του. ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής.. ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν Σοφ. 'Ηλ. 26 εἰς τοὺς κινδύνους δὲν χάνει τὸ θάρρος του (τὴν παρομοίωσιν τὴν ἐκ τοῦ 'Ιβύκου 'Απ. 2 ὁ Σοφοκλῆς ἐξηυγένισεν ἀληθῶς· ἴδ. ἅμιλλα). 'Η φράσις ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν παρ' 'Ομ. (πρβ. Θ 90) σημ. ἔχασε τὴν ζωήν. οὐ γὰρ οἱ κακῶς πεπραγότες σὺν ταῖς τύχαισι τοὺς λόγους ἀπώλεσαν 'Απ. 165 τῆς 'Αντιγ. Εὐρ. Τὸ νόημα εἶνε πιθανῶς: οἱ δυστυχήσαντες ἔπαθον μὲν ἀτυχίας, ἀλλὰ ἠξεύρουν νὰ ὁμιλήσουν· ὁ νοῦς των εἶνε εἰς τὸν τόπον του. Διὰ τῶν στίχων τούτων ἐπικρίνει (ὡς συνήθως ἐν ταῖς ὁμωνύμοις τραγῳδίαις) ὁ Εὐριπίδης τὰ τῆς Σοφ. 'Αντ. 563: οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται. — Μέσ. ἀπό τε σφίσιν ὕπνος ὄλωλεν K 186 ἐχάθη εἰς αὐτοὺς ὁ ὕπνος των. οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων δ 62 εἰς ὑμᾶς δὲν εἶνε ἀφανὴς (τ. ἔ. εὐκόλως διακρίνεται) ἡ ἐκ τῶν γονέων εὐγένεια. 'Οδυσῆι ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ ρ 253 ἐχάθη εἰς τὸν 'Οδ. ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς του. οἴδε διακοσίαις τριήρεσιν τοὺς προγόνους αὐτοῦ χιλίας ἀπολέσαντας ναῦς Δημ. 14, 29 γνωρίζει, ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἀπώλεσαν (τ. ἔ. ἠναγκάσθησαν ν' ἀπολέσωσι) χιλίας ναῦς διὰ διακοσίων ἡμετέρων. ἀπωλώλει τῷ φόβῳ Ξεν. K. Π. 6, 1, 2 τα ἔχασεν ἀπὸ τὸν φόβον του. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι 'Αρφ. 'Αχ. 476 νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἂν πλέον σοῦ ζητήσω τίποτε. ἐξώλης ἀπόλοιο Εἰρ. 1072 νὰ χαθῇς καὶ νὰ μὴ εὑρεθῇς· ἴδ. οὐλόμενος.

ἀπολογέομαι (ἀπόλογος) ὑπερασπίζω, δικαιολογῶ, ἐμαυτόν. Μέσ. ἀποθ. ἀπελογησάμην, τὸ παρ' 'Αντιφῶντι συχνάκις εὑρισκόμενον ἀπελογήθην καὶ 'Αλέξιδος 'Απ. 12 καὶ Ξεν. 'Ελλ. 1, 4, 13 (ὅπου ὅμως ἀμφίβολος ἡ γρ.) δὲν εἶνε γνησίως 'Αττικόν. 'Ο πρκ. ἀπολελόγημαι ἔχει παθ. σημ. παρ' 'Ανδοκίδ. 1, 70 καὶ Πλ. Πολ. 607 B. Τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἀπολογητέον 'Αντιφῶν 4 δ 1. 'Η λέξις εἶνε κυρίως τῶν πεζ.

ἀπόλογος ὁ, διήγησις μακρά. «'Αλκίνου ἀπόλογος παροιμία ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον» Σουΐδας. 'Αλκίνου ἀπόλογος 'Αριστοτ. Ποι. κεφ. 17 αἱ παρὰ τῷ 'Αλκίνῳ διηγήσεις· οὕτω δὲ καλοῦνται αἱ ῥαψῳδίαι τῆς 'Οδυσσείας ι, κ, λ καὶ μ.

ἀπολούω (ἴδ. λούω). Τὸ παρ' 'Αρφ. Σφ. 118 ἀπέλου (ἐκ τοῦ ἀπέλοε) = λούων (πλύνων) ἐκαθάριζε.

ἀπολυμαντήρ ὁ: δαιτῶν ἀπολυμαντὴρ ρ 220. 377. Τῶν ἀρχαίων οἱ μέν: ὁ ἀπὸ τῶν ψιχίων τῆς ξένης τραπέζης τρεφόμενος, οἷον «τσανακογλείφτης»· οἱ δέ: ὁ τὰ δεῖπνα λυμαινόμενος τ. ἔ. ὁ ταράττων τὴν ἡσυχίαν τῶν συνδαιτυμόνων. Τῶν δὲ νεωτέρων τινές: ὁ καταβροχθίζων τὰ περισσεύματα (σχεδὸν ὡς ἡ α' ἑρμηνεία).

ἀπολύω: τὰ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν Θουκ. 1, 95 ὡς πρὸς τὰς σπουδαιοτάτας κατηγορίας ἀπολύεται ὡς μὴ ἀδικῶν (κυρ. ὅτι δηλ. δὲν ἀδικεῖ· ὥστε τὸ μὴ ἀδικεῖν προστίθεται σχεδὸν δίκην ἐπεξηγήσεως πρβ. ἀπαυδῶ). Τὸ μέσον σημ. ἀπελευθερώνω τινὰ πληρώνων λύτρα, ἐξαγοράζω. X 50. Ξεν. 'Ελλ. 4, 8, 21.

|| ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; Σοφ. 'Αντ. 1314 κατὰ ποῖον δὲ τρόπον καὶ ἀπηλλάγη τῆς ζωῆς, ἐν ᾧ ἐφόνευεν ἑαυτήν; Πρβ. ἔθανες, ἀπελύθης 1268 = ἀπηλλάγης τῆς ζωῆς.

ἀπομάσσω, 'Αττ. -μάττω, σπογγίζω. σὺ δ' 'Αχιλλείων ἀπομάττει 'Αρφ. 'Ιππ. 819 «σὺ δὲ τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως μετέχεις· ἐκαλοῦντο γὰρ 'Αχίλλειαι τινὲς κριθαὶ καθαραὶ ὡς εὐγενεῖς αὗται» Σχ. 'Ορθότ. εἰς τὸ 'Αχιλλείων θὰ ὑπονοήσωμεν μαζῶν (πρβ. Φερεκράτ. παρ' 'Αθήν. 269 C. 'A. B. 474) τ. ἔ. = σὺ δὲ χρῇ ἀπομαγδαλιαῖς 'Αχιλλείαις: σπογγίζεσαι μὲ τὴν ψίχαν (κυρ. λαμβάνων τὴν ψίχαν) τοῦ ἐκλεκτοτάτου ἄρτου. 'Η παρατήρησις τοῦ Kock, ὅτι ἡ γεν. 'Αχιλλείων ἐτέθη παρ' ὑπόνοιαν, διὰ τὸ ὑπονοούμενον ἀπολαύεις, δὲν εἶνε ὀρθή, διότι ἐνταῦθα ἡ γεν. 'Αχιλλείων εἶνε μεριστικὴ τ. ἔ. λαμβάνων ψίχαν ἐξ 'Αχ. μάζης (δηλ. χαλνῶν τὸν ἐκλεκτότατον ἄρτον) σπογγίζεις τὰς χεῖράς σου· ὅπερ εἶνε σπατάλη καὶ πολυτέλεια ἀνήκουστος. μή

μοι κενεὰν (ἐνν. τὴν χοίνικα) ἀπομάξῃς Θεόκρ. 15, 95 «μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς» Σχ. μή μοι μάτην κοπιάσῃς. «νὰ μή μου κόψῃς τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι» (Σκαρλ. Βυζάντιος). Ἡ φράσις φαίνεται, ὅτι ἦτο παροιμιώδης· «δὲν φοβοῦμαι μή μου κόψῃς τὰ κρέτιτα» πρβ. χοίνικα ἀπομεμαγμένην Λουκ. Πλοῖ. 25 καὶ ἀπόμακτρον. ὅθεν ἡμὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησε Ἀρφ. Βάτρ. 1041 ἐκ τοῦ ὁποίου (Ὁμήρου) λαβοῦσα ὑποδείγματα παρέστησε πολλὰς ἀρετὰς (πρβ. Ἀθην. 347 Ε «τὰς αὐτοῦ τραγῳδίας (Αἰσχύλος) τεμάχη εἶναι ἔλεγε τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων»). ἆρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικίων λόγων μεταδοῦναι· «τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον», ὥς πού φησιν ὁ Κυρηναῖος ποιητής Ἀθήν. 2 Α. Τινές, ὡς ὁ Bentley, ἀπέδωκαν τὸν στίχον εἰς τὸν Καλλίμαχον, ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρετηρήθη, ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἀθήναιος δηλοῖ διὰ τοῦ Κυρηναῖος ποιητὴς τὸν Καλλίμαχον, ἀλλὰ τὸν Ἐρατοσθένην, εἰς ὃν δικαίως νῦν ἀποδίδεται ὁ στίχος. Τὸ νόημα εἶνε τοιόνδε τι. Ὁ Τιμοκράτης προτρέπει τὸν Ἀθήναιον νὰ μεταδώσῃ αὐτῷ τῶν ἐπικιλ. λόγων, οἱ δὲ θεοὶ εἰς τοὺς τρὶς ὑπομείναντας τὸν πόνον τοῦτον δίδουσι πλείονα εὐτυχίαν. Ἐξ οὗ γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ Ἀθήναιος καὶ κατ' ἄλλην εὐκαιρίαν ἐπανέλαβε τοὺς ἐπικυλικ. τούτους λόγους. Αὕτη εἶνε ἡ πιθανωτέρα ἑρμηνεία τοῦ στίχου. — τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων (τ. ἔ. τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας τοῦ Ἡσιόδου) ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο (= ἐμιμήθη) Καλλιμάχ. Ἐπίγρ. 29.

ἀπομερμηρίζω κυρ. ἀφίνων τὰς μερίμνας ἀποκοιμῶμαι. ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι Ἀρφ. Σφ. 5. ἴδ. μέρμηρα. πρβ. Εὐστάθ. σ. 821, 36.

ἀπομηνίω (ἴδ. μηνίω) ἐμμένω εἰς τὴν μῆνιν· οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω, ἀλλ' ἀπομηνίσει π 378. ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος Ι 426 «σφόδρα ὀργισθέντος» Σχ. — Πρὸς δοτ. συχν. ἐν Ἰλιάδι· κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι Β 772 «ἐπιμόνως ὀργισθείς» Σχ. «παυσάμενος τῆς ὀργῆς» Ἀ. Β. 431.

ἀπομιμνήσκομαι (ἴδ. μιμνήσκω): τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο Ω 428 τοῦ τὸ ἐνθυμήθησαν. Τὸ ῥ. κυρ. ποιητ., ὡς Ἡσ. Θε. 503. Εὐρ. Ἄλκ. 299, ἀλλ' εὕρηται καὶ παρ' Ἡροδ. πολλ. καὶ ἅπαξ παρὰ Θουκ. 1, 137: πειθομένῳ δ' αὐτῷ χάριν ἀπομνήσεσθαι ἀξίαν ὅταν δὲ πείθηται εἰς αὐτόν, θὰ διαφυλάττῃ ἐν τῇ μνήμῃ του εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτὸν ἀνταξίαν.

ἀπομισθόω δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἐκμισθώνω. Καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ὁ μὲν δήμαρχος ἀπομισθωσάτω ἀνελεῖν καὶ καταθάψαι, ὡς ἂν δύνωνται ὀλιγίστου Δημ. 43, 58 ὁ δήμ. ἂς πληρώσῃ ἀνθρώπους, διὰ νὰ σηκώσουν καὶ θάψουν τοὺς ἀποθανόντας μὲ ὅσον ὀλιγώτερον μισθὸν ἐμποροῦν.

ἀπομνημονεύω: οὐχ ἡγούμενοι δίκαιον εἶναι τὴν ὀργὴν ἀπομνημονεύειν ἐν τῷ πιστευθῆναι Αἰσχ. 3, 85 νομίζοντες, ὅτι δὲν ἦτο δίκαιον νὰ ἐνθυμῶνται ἐκδίκησιν, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐδείχθη εἰς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνη.

ἀπόμνῡμι, ἢ -ύω, ὁρκίζομαι ὅτι δὲν ἔκαμα ἢ δὲν θὰ κάμω τι· ἀντίθ. τὸ ἐπόμνυμι ὁρκίζομαι ὅτι ἔκαμα ἢ ὅτι θὰ κάμω τι κ 381. β 377. Ἡρ. 2, 179. ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας Σοφ. Φιλ. 1289 ὁρκίζομαι, ὅτι ὄχι (δηλ. ὅτι δὲν ἐξαπατῆσαι), εἰς τὸν ἁγνὸν καὶ σεβαστὸν ὕψιστον Δία. Καὶ ἑπομένου τοῦ μὴ (ἦ μὴν μὴ) μετ' ἀπαρφ. ἀπώμοσεν ἦ μὴν μὴ ὑπὸ τοῦ Ὑστάσπου πεισθεὶς ταῦτα γιγνώσκειν Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 3 ὅτι δὲν ἔχει πεισθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑσ ταῦτα, τὰ ὁποῖα φρονεῖ. ἀπομνύω μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν Πινδ Ν. 7, 70 ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν ἐκίνησα τὴν ταχεῖαν γλῶσσαν ὡς ἀκόντιον χαλκοπ. πέραν τοῦ σκοποῦ (ὑπερβὰς τὸν σκοπόν). Τὸ ὄρσαι ἀναφ. εἰς τὸ παρελθόν, ὄχι εἰς τὸ μέλλον οὐδ' εἰς τὸ ἐνεστώς (!), ὡς μεταφράζουσί τινες. Ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τοῦ Θουκ. 5, 50 ἠξίουν... ἀπομόσαι ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἦ μὴν ἀποδώσειν ὕστερον τὴν καταδίκην ὀρθῶς ὁ Stahl ἐγρ. ἐπομόσαι τ. ἔ. νὰ ὁρκισθῶσιν ἐνώπιον τῶν Ἑλλ. ὅτι ἀληθῶς θὰ πληρώσωσιν ἀργότερα τὸ ποσόν, εἰς τὸ ὁποῖον κατεδικάσθησαν.

ἀπομόργνυμι σπογγίζω. Ε 798. καὶ μέσ. ἀπομόρξατο δάκρυ Β 269 ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά του. ἀπομορξαμένω κονίην Ψ 739 ἀφ' οὗ ἐσπόγγισαν ἀπ' ἐπάνω των τὴν κόνιν. τὴν ὀργὴν ἀπομορχθείς Ἀρφ. Σφ. 560 «ἀποβαλών» τὴν ὀργήν, ἢ ἀφ' οὗ ἐξαλείψουν (καταπραΰνουν) τὴν ὀργήν μου.

ἀπόμουσος 2 ὁ μακρὰν ὢν τῶν μουσῶν, ἄγροικος, ἄμουσος, ἀπαίδευτος. παῦρον δ' ἤδη γένος ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως, κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν Εὐρ. Μήδ. 1088 μεταξὺ πολλῶν ὀλίγας πλέον γυναῖκας (φιλομαθεῖς) ἤθελες εὕρῃ ἴσως, καὶ ἡ γυναικεία φύσις δὲν εἶνε ἀπόκληρος μούσης (Δ. Βερναρδ.). — Ἐπίρρ. ἀπομούσως Αἰσχ. Ἀγ. 792 (ἴδ. γράφω).

ἀπόναιο, ἀποναίατο ἴδ. **ἀπονίνημι.**

ἀπονέω ἀφαιρῶ τὸν σωρόν, ξεφορτώνω. «ἀπονησαμένη· ἀποσωρεύσασα ἢ ἀποθεμένη» Ἀ. Β. 432, 29 ἐκ τοῦ Εὐρ Ἴωνος 875: οὐκέτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων ἀπονησαμένη ῥᾴων ἔσομαι δὲν θὰ κρύψω πλέον τὴν σχέσιν μου (τὴν ἀθέμιτον), διότι, ὅταν ἀποβάλω τὸ βάρος τοῦτο ἀπ' ἐπάνω μου, θὰ εἶμαι ἐλαφροτέρα.

ἀπόνηθ', ἀπονήμενος ἴδ. **ἀπονίνημι.**

ἀπονίζω, καὶ μτγν. **ἀπονίπτω** ψ 75 Ἀρφ. Σφ. 608. Συχνότερον τὸ μέσ. ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο Κ 572 ἀπένιπτον ἀφ' ἑαυτῶν ἱδρῶτα πολύν.

ἀπονίνημι (ἴδ. ὀνίνημι) καὶ μέσ. ἀπονίναμαι (κατ' ἐνεστῶτα σχεδὸν ἄχρηστον), ἀπονήσομαι Ὅμ., ἐπ. ἀόρ. β' ἀπονήμην, ἀπόνητο. εὐκτ. ἀπόναιο, ἀποναίατο

(γ΄ πληθ.) Ὕμν. Δήμ. 132 (περὶ τοῦ χωρίου ἴδ. ἀπριάτην). Σοφ. Ἠλ. 211. Ἀπαρφ. ἀπόνασθαι Ἀπολλ. Ῥ. 2, 196. ἀπονήμενος ω 30. ἀπωνάμην Λουκ. Ἔρωτ. 52. — ὠφελοῦμαι ἔκ τινος. Απολύτ. οὐδ' ἀπόνητο δὲν τὴν ἐχάρη λ 324 καὶ συχν. Συνήθως μετὰ γεν. τῶνδ' ἀπόναιο Ω 556 νὰ τὰ χαρῇς. ἧς ἥβης ἀπόνητο Ρ 25 ἐχάρη τὰ νειᾶτά του. τιμῆς ἀπονήμενος ω 30 ἀπολαύσας τῆς τιμῆς. μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονaίατο Σοφ. Ἠλ. 211 εἴθε ποτὲ νὰ μὴν ἰδοῦν καὶ ἀπολαύσουν χαράν.

ἄπονος 2: βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει· πᾶν (Wellauer: τὰν) ἄπονον (Hermann: ἄποινον) δαιμονίων Αἰσχ. Ἱκ. 104 οὐδεμίαν ἔνοπλον βίαν μεταχειρίζεται (ἑτοιμάζει)· τῶν θείων ὄντων πᾶν ἔργον εἶνε ἄπονον (ἄνευ πόνου).

ἀπονόσφι(ν) ἐπίρρ. μακρὰν ἀπὸ-, χωριστά, κατὰ μέρος, παράμερα. ἥν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι Β 233 τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος χωριστὰ νὰ κρατῇς διὰ τὸν ἑαυτόν σου. αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι ε 350. κ 528 σὺ δ' ὁ ἴδιος νὰ γυρίσῃς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

ἀπονοσφίζω ἀποχωρίζω, συνήθως μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀλλ' εὕρηται καὶ μεθ' ἁπλῆς αἰτ. ὡς μαντεῖα ἀπονοσφίζων Σοφ. Ο. Τ. 480 προσπαθῶν νὰ ἀποφύγῃ, ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῶν μαντείων.

ἀπόξενος τοῦδε πέδου Αἰσχ. Εὐμεν. 885 ἴδ. ἔρρω.

ἀποξύνω (ῡ) κάμνω τι ν' ἀπολήγῃ εἰς ὀξύ. ζ 269. ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα (ἐνν. τὸ ῥόπαλον) ι 326, ὁ Βέκκερ ἔγρ. ἀποξῦσαι τ. ἔ. τὸν φλοιὸν καὶ τοὺς κλῶνας, διότι κατόπιν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὁμαλὸν ποιῆσαι (327). Μτχ. παθ. πρκ. ἀπωξυμμένος Πολύβ. 18, 1, 13. ἡ δι' ἑνὸς Μ γρ. πλημμελής.

ἀποξύω ξύων ἀφαιρῶ. γῆρας ἀποξύσας Ι 446 ἀφ' οὗ ἀπ' ἐπάνω μου ξύσῃ (τὰς ῥυτίδας οἷον λέπια καὶ ἀφαιρέσῃ) τὸ γῆρας.

«**ἀπόπαλαι** καὶ **ἔκπαλαι** ἀμφοῖν δυσχεραίνω, ἐκ παλαιοῦ γὰρ χρὴ λέγειν» Θωμ. Μάγιστρος.

ἀποπέμπω: τἀπόρρητ' ἀποπέμπει Ἀρφ. Βάτ. 362 ἐξάγει τὰ ἀπηγορευμένα πράγματα.

ἀποπλάζω ἀποπλανῶ Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1220. παθ. ἀπὸ θώρηκος ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο ὀϊστός Ν 592 ὁ ὀϊστὸς ἀπὸ τοῦ θ. ἀποκρουσθεὶς ἐπέταξε μακράν. τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε Ν 578 ἀποκρουσθεῖσα ἔπεσε χαμαί. ἄρθμια μὲν γὰρ ταῦτα ἑαυτῶν πάντα μέρεσσιν... ὅσσα φιν ἐν θνητοῖσιν ἀποπλαχθέντα πέφυκεν Ἀπ. Ἐμπεδ. 22 ταῦτα πάντα (τὰ στοιχεῖα, ὁ ἥλιος, ἡ γῆ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα) εἶνε φιλικῶς συνηρμοσμένα πρὸς τὰ μέρη ἑαυτῶν, ὅσα (μέρη) εἰς αὐτὰ (τὰ καθαρὰ στοιχεῖα) ὑπάρχουσιν ἀπεσπασμένα (ἀπομεμακρυσμένα) ἐν τῷ θνητῷ κόσμῳ.

ἀπόπληκτος ἐγένετο τὰς γνάθους Ἀρφ. Σφ. 948 ἐπιάσθηκαν τὰ μάγουλά του (ἀντὶ νὰ εἴπῃ: ἐπιάσθηκεν ἡ γλῶσσά του καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ), διότι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Θουκυδίδης ἦτο παλαιστής, οἱ δὲ παλαισταὶ (ἀθληταὶ) ἔτρωγον πολύ.

ἀποπλήσσω πλήττων ἀποκόπτω κ 440. Παθ. ὑπτία δὲ κλίνομαι δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀποπλήσσομαι Σοφ. Ἀντ. 1188 φοβηθεῖσα πίπτω (κυρ. γέρνω) ὑπτία εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν θεραπαινίδων καὶ λιποθυμῶ (ἄλλοι: καὶ μένω ἐμβρόντητος).

ἀποπλίσσομαι ἀνοίγων τὰ σκέλη μου (πηδῶν) φεύγω: οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο Ἀρφ. Ἀχ. 216 «ἀπεσείσατο (;), ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα» Σχ. ἴδ. πλίσσομαι.

ἀποπνέω, Ὅμ. ἀποπνείω: ἀγχομένοις χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων Πίνδ. Ν. 1, 47 ἀποπνιγομένοις (τοῖς ὄφεσιν) ὁ χρόνος παρέσχεν (ἐποίησεν) ἐκπνεῦσαι ἐκ τῶν μελῶν τὰς ψυχὰς (τὰς πνοάς).

ἀποπολεμέω πολεμῶ ἀπό τινος. ἀποπολεμεῖν τε χρήσιμον (τὸν ὄνον) καὶ προσενεγκεῖν (γρ. πρὸς ἐνεγκεῖν) δυνατὸν σκεύη Πλ. Φαῖδρ. 260 Β χρήσιμον, ὥστε νὰ πολεμῇ τις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ δυνατὸν νὰ φέρῃ προσέτι σκεύη.

ἀποπροάγω: ἀποπροηγμένα ὅρος τῶν Στωϊκῶν, ἀντίθ. προηγμένα (ὃ ἴδε).

ἀποπροαιρέω: σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι ρ 456 νὰ πάρῃς (κόψῃς) ἓν κομμάτι ψωμὶ καὶ νά μου δώσῃς.

ἀποπροέηκε τοῦ ἀποπροΐημι.

ἀποπροελών ἴδ. ἀποπροαιρέω.

ἀποπροταμὼν νώτου θ 475 ἀποκόψας τεμάχιον νώτου.

ἀποπτάμενος ἴδ. ἀποπέτομαι.

ἀπόπτολις = ἀπόπολις Σοφ. Ο. Τ. 1000. ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν Τρ. 647 «ὃν ἐκτὸς εἴχομεν τῆς πόλεως» Σχ. τ. ἔ. ἀπεδήμει ἐκ τῆς πόλεως.

ἀποπτύω πτύων ἐκβάλλω, ἐκπτύω. αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος πόντον δε διώκει, πόντος δ' ἐς χθονὸς οὖδας ἀπέπτυσε Ἐμπεδ. Ἀπ. 115 ἡ μὲν δύναμις τοῦ αἰθέρος διώκει αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ δὲ θάλασσα ἀποπτύει (ξερνᾷ) αὐτοὺς εἰς τὸ ἔδαφος τῆς γῆς. μάχας Μινυῶν ἀπέπτυσαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 560 δὲν θέλουν νὰ ξεύρουν, δὲν ἀναγνωρίζουσι τὰς μάχας τῶν Μ., κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῶν τρωγόντων τι καὶ ἀποπτυόντων αὐτό. ἀπέπτυσαν (Ἐρινύες) εὐνὰς ἀδελφοῦ, τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς Αἰσχ. Ἀγ. 1191 δὲν θέλουν νὰ ξεύρουν, ἀποκρούουν μετ' ἀποστροφῆς τὴν εὐνὴν τοῦ ἀδελφοῦ (ὡς δεχθεῖσαν δηλ. τὸν μοιχόν, κατὰ προσωποποίησιν), ἐν ᾧ εἶνε δυσμενεῖς πρὸς τὸν πατοῦντα αὐτὴν μοιχόν. Διάφορος εἶνε ὁ ἀόρ. ἀπέπτυσα συχν. παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 672. Ἰ. Α. 874. Ἱππ. 614. Αἰσχ. Πρ. 1103. Ἀρφ. Εἰρ. 527 (πρβ. ἀπώμοσα, ᾔνεσα, ἐπήνεσα, ᾤμωξα). Κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. (ἴδ. Ἑκάβ. στ. 1276) «τὸ ἀπέπτυσα εἶνε ἐπιφώνημα θρησκευτικόν . . . Μέχρι τῆς σήμερον αἱ ἡμέτεραι γυναῖκες πτύουσι τρὶς εἰς τὸν

ἴδιον κόλπον, ὁσάκις θέλουσι ν' ἀποτρέψωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ἐπαπειληθὲν ἢ ῥηθὲν ἢ ὁπωσδήποτε ἄλλως σημανθὲν κακόν, ἐπιφωνοῦσαι: ὄξ' ἀπὸ 'δῶ! ἤ: ὄξ' ἀπὸ 'δῶ καὶ μακριά! Ὅθεν καὶ ἡ μόνη ἀκριβὴς ἑρμηνεία τοῦ ἡμετέρου ἀπέπτυσ' εἶνε αὕτη: ὄξ' ἀπὸ 'δῶ (= θεὸς φυλάξῃ κττ.)»

ἀπορέω: οὐχ ὡς ἀδελφὸς νεώτερος ὢν ἠπόρησεν Θουκ. 6,55 δὲν περιῆλθεν εἰς ἀμηχανίαν ὡς ἀδ. νεώτερος. τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 106 ἴδιον δειλοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ μὴ ἔχειν ἐλπίδα. ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ (ὁ δῆμος) Ἀρφ. Σφ. 590 ὅταν εὑρεθῇ εἰς ἀπορίαν περὶ σπουδαίας τινὸς ὑποθέσεως (κυρ. ν' ἀποφασίσῃ σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν). ἀργυρίου εἰς τὸν ἀπόστολον ἠπόρουν Λυσ. 19,21 εἰς ἀποστολὴν τοῦ στόλου.— ἀπορέοντι τὴν ἔλασιν, ὅκως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾷ (μέλλ.) Ἡρ. 3,4 εἰς αὐτὸν ἀποροῦντα διὰ τὴν ὁδὸν (διὰ τὸ πέρασμα, τὴν ὁδοιπορίαν), δηλ. πῶς νὰ διεξέλθῃ (διαπεράσῃ καὶ ἐξέλθῃ) τὴν ἄνυδρον χώραν.— ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα Ἀρφ. Ἱππ. 679 ἔδιδον δωρεὰν εἰς αὐτοὺς ἀποροῦντας (γήτεια) ὡς ἡδύσματα διὰ τὰς ἀφύας.— ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε Εὐρ. Ι. Α. 537 πόσον ἀμήχανοι εἶνε αἱ νῦν ἐκ θεῶν συμφοραὶ αὗται, εἰς ἃς ἔχω ἐμπέσῃ.

ἀπορθόω = ἀπευθύνω, κάμνω τι ὀρθόν. καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς Σοφ. Ἀντ. 635 καὶ σύ μοι κανονίζεις (ἐπαναφέρεις εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν) τὰς σκέψεις μου, ἔχων χρηστὰς (δηλ. γνώμας).

ἀπορία ἡ, Ἰων. ἀπορίη, ἀπορία τῶν ἐπιτηδείων Ξεν. Ἀν. 2, 5, 9 τὸ μὴ ῥαδίως πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια. ἀπορίη ξυνὴ τῆς ἑκάστου χαλεπωτέρη· οὐ γὰρ ὑπολείπεται ἐλπὶς ἐπικουρίης Δημοκρίτ. Ἀπ. (παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 104, 20) ἡ κοινὴ ἀπορία εἶνε χειροτέρα τῆς ἑνὸς ἑκάστου, διότι δὲν ὑπολείπεται ἐλπὶς βοηθείας.

ἄπορος 2. 1) ἐνεργ. ὁ πόρον οὐκ ἔχων, τ. ἔ. «ὁ μὴ δυνάμενος μηχανήν τινα εὑρεῖν» Ἀ. Β. ἄπορος (κατ' ἀντίθ. τῷ παντοπόρος: παμμήχανος) ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Σοφ. Ἀντ. 360 ἀμήχανος πρὸς οὐδὲν τῶν μελλόντων ἔρχεται. 2) παθ. ἐκεῖνος, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον ἔστιν εὑρεῖν: ποῦ δὲν ἠξεύρει κανεὶς τί νὰ τὸν κάμῃ. Ἀρφ. Νεφ. 629. κατὰ νώτου τε ἀεὶ ἔμελλον αὐτοῖς, ᾗ χωρήσειαν, οἱ πολέμιοι ἔσεσθαι ψιλοὶ καὶ οἱ ἀπορώτατοι Θουκ. 4,32 καὶ πάντοτε, ὁποίαν διεύθυνσιν καὶ ἂν ἐλάμβανον, ἔμελλον νὰ εἶνε εἰς τὰ νῶτά των οἱ πολέμιοι ψιλοί, καὶ μάλιστα οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι. ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν 1,25 εὑρίσκοντο εἰς ἀπορίαν (δὲν ἤξευραν) νὰ διευθετήσωσι τὴν παροῦσαν θέσιν τῶν πραγμάτων. ἐν τῷ αὐτίκα πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρῳ (οἱ ὅρκοι) διδόμενοι ἴσχυον οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν 3,82 οἱ ὅρκοι, διδόμενοι ἀμοιβαίως ἐξ (ἀπέναντι τῆς) ἀνάγκης, ἴσχυον προσωρινῶς, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχον ἄλλοθεν δύναμιν (ἐφ' ἧς νὰ στηριχθῶσιν). πανταχόθεν τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστῶτες 2,59 κατὰ πάντα λόγον εὑρισκόμενοι εἰς ἀπορίαν ἐν τῇ διανοίᾳ των (μὴ ἠξεύροντες τί νὰ κάμωσι). ἐνταῦθα δὴ οὐκέτι ἀλλ' ἢ (Lindau: ἄλλα) ἄπορα νομίσαντες οἱ Ἀθηναῖοι 8, 56 ἐνταῦθα πλέον οἱ Ἀθ. νομίσαντες, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔφθανεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον.— νεῖκος κρεσσόνων ἀποθέσθαι ἄπορον Πίνδ. Ὀ. 10, 42 (ἴδ. ἀποτίθημι). ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι Σοφ. Ο. Τ. 690 γνώριζε ὅτι ἤθελεν ἀποδειχθῇ ὅτι εἶμαι παράφρων, ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν φρόνιμον σκέψιν, ἂν σε ἐγκαταλείπω (ἀπαρνοῦμαι). Δὲν μοι φαίνεται ἀναγκαία ἡ διόρθ. εἴ σ' ἐνοσφιζόμαν τοῦ Badham.— ἄπορον θῦμα Πλ. Πολ. 378 Α εἶνε δυσπόριστον θῦμα, ἡ δὲ διόρθ. ἄπυρον εἶνε ἄτοπος, διότι ἐνταῦθα τὸ θῦμα πρέπει νὰ εἶνε δυσπόριστον, ἵνα ὡς ὀλίγιστοι, πορισθέντες τοιοῦτον θῦμα, δυνηθῶσι νὰ ἀκούσωσι τὰ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος, ὡς παρατηρεῖ ῥητῶς ὁ Πλάτων.— Συγκρ. ἀπορώτερος ἡ λῆψις Θουκ. 5,110 δυσκολωτέρα ἡ σύλληψις. τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα 4,65 ἴδ. κατεργάζομαι. ὁρᾶτε ὅπως μή — ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξομεν 1, 82 ἴδ. πράσσω.

ἀπορούω ἀποπηδῶ. Ὅμ. Ε 20. Μ 83 καὶ συχν. δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων, ἂν δ' ἐπικράνοις (Porson: ἐπὶ κρανοῖς) σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες Ἀπ. Πινδ. 87, 88 (58) τότε δὴ τέσσαρες ὀρθαὶ κίονες ἀδαμαντοπ. ἀνεπήδησαν (ἀνυψώθησαν) ἀπὸ τῶν χθονίων βάθρων, ἀνέσχον δ' ἐπὶ τῶν ἐπικράνων αὐτῶν τὴν πέτραν (Δῆλον).

ἀπορραθυμέω ἐκ ῥαθυμίας παραμελῶ (παραλείπω) τι. μὴ οὖν ἀπορραθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου (προσπάθει, ἀγωνίζου) μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν Ξεν. Ἀπ. 3, 7, 9.

ἀπορραπίζω ῥαπίζων ἀπωθῶ, ἀποκρούω. τὸ δὲ ρ (ἐκφωνεῖται), τῆς γλώσσης ἄκρας ἀπορραπιζούσης τὸ πνεῦμα καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῶν ὀδόντων ἀνισταμένης Διον. Ἀλ. π. συνθ. ὀν. 14 ἐν ᾧ τὰ ἄκρα τῆς γλώσσης ἀποτινάσσουσιν (ἐκκτέρωθεν) τὴν πνοὴν καὶ ἡ γλῶσσα ἀνασηκώνεται πρὸς τὸν οὐρανίσκον πλησίον τῶν ὀδόντων.

ἀπορρήγνυμι ἢ -ύω ῥηγνύων ἀποκόπτω, ἀποσπῶ· π 481. Ζ 507. Μτφ. πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου Αἰσχ. Πέρσ. 510 ἀπέκοψε (ἀπέσπασε) τὴν πνοὴν τοῦ βίου: ἀπέθανε. οὐ γὰρ ἔφη δεῖν... ἀπορρῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν Αἰσχ. 3,72 ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποσπάσωμεν τὴν συμμαχίαν ἀπὸ τῆς εἰρήνης (οὐδὲ γιγνώσκειν ἔφη τὴν εἰρήνην ἀπούσης συμμαχίας), τὴν δὲ φράσιν κρίνει ἀηδῆ ὁ Αἰσχίνης.

ἀπόρρητος 2, 1) ἀπηγορευμένος· ἀποπέμπει (=

ἐξάγει) τἀπόρρητα· ἐμπορεύματα, ὧν ἡ ἐξαγωγὴ ἦτο ἀπηγορευμένη Ἀρφ. Βάτρ. 362. Ἱππ. 282. ἀπὸ τῶν ἰδίων κακῶς τἀπόρρητα λέγωμεν ἀλλήλους Δημ. 18, 123 ἀπὸ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου ἀντλοῦντες κακολογῶμεν ἀλλήλους τὰς ἀπηγορευμένας ὑπὸ τοῦ νόμου κακολογίας (ὡς προδότης, ῥίψασπις κττ.). λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τἀπόρρητα 58, 40 καὶ ἐξυβρίζοντας ἀλλήλους τὰς ἀπηγορευμένας ὑπὸ τοῦ νόμου ὕβρεις (ἴδ. ἀνωτ. καὶ πλύνω). οὕτω τι τἀπόρρητα δρᾶν ἐστιν μέλι (C. F. Hermann: ἔστι μέλει, πρβ. hoc iuvat et melli est Horat. Serm. 2, 6, 32) Ἀπ. Ἀρφ. 622 (Α. Β. 434: «ἀπόρρητα πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσι») κατά τινα τρόπον («ἔτσι κάπως») νὰ κάμνῃ τις τὰ ἀπηγορευμένα εἶνε μέλι (γλυκύ). Τὸ δ' οὕτω τι καὶ ἐν Ἀπ. Μενάνδ. 287 καὶ Ποσειδ. Ἀπ. 19 ἴδ. ἁπλῶς.

2) οὐ λεγόμενος, ἄρρητος, δθ. μυστικός, κρύφιος. ἐν ἀπορρήτῳ ἴσασι Ανδοκ. 2, 19 αὐτοὶ τὰ γνωρίζουν ἀλλ' ἐν ἐχεμυθίᾳ: ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ μὴ τὰ ἀνακοινώσωσιν εἰς ἄλλους.

ἀπορρίπτω: μηδ' ἀπορριφθῇ λόγος ἐμοῦ Αἰσχ. Ἱκ. 493 καὶ ἵνα μὴ ἐκτοξευθῇ κατ' ἐμοῦ λόγος (ψεκτικός· οὕτως ὀρθότερον ἤ: ἵνα μὴ ἀπορριφθῇ ὁ ὑπὲρ ὑμῶν λόγος μου). ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι Σοφ. Αἴ. 1019 ἀπωθούμενος ἐκ τῆς γῆς θὰ ἐκδιωχθῶ· πλεοναστικὴ ἔκφρασις, ὡς καὶ ἡ ἐν στ. 830: ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος.

ἀπορροή σεμνότερον κατὰ Φρύνιχον τοῦ ἀπόρροια. Κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα ἡ ἐπίδρασις ἑνὸς σώματος ἐπὶ ἄλλο ἐξηγεῖται ἐκ τούτου, ὅτι μικρότατά τινα μόρια ἐκ τοῦ ἑνὸς σώματος ἀπορρέοντα (ὅθεν ὀνομάζονται ἀπορροαὶ) εἰσέρχονται εἰς τοὺς πόρους τοῦ ἄλλου. ἴδ. Ἀριστοτ. 324 b 33. Πλ. Μέν. 76 C. σκόπει δή, κατ' Ἐμπεδοκλέα «γνούς, ὅτι πάντων εἰσὶν ἀπορροαὶ ὅσσ' ἐγένοντο»· οὐ γὰρ ζῴων μόνον οὐδὲ φυτῶν οὐδὲ γῆς καὶ θαλάττης, ἀλλὰ καὶ λίθων ἄπεισιν ἐνδελεχῶς πολλὰ ῥεύματα καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου Πλουτ. 916 D. Παρομοίας τινὰς ἀπορροὰς παρεδέχετο καὶ ὁ Δημόκριτος καὶ ἄλλοι.

ἀπορχέομαι ὀρχούμενος ἀπόλλυμι. ἀπωρχήσαο τὸν γάμον Ἡρ. 6, 129 διὰ τῆς ὀρχήσεως (τῆς ἀσέμνου) ἀπώλεσας (ἔχασες) τὸν γάμον.

ἀποσείω: ὁ φανός ἐστι μεστὸς ὕδατος οὑτοσί, Δεῖ τ' οὐχὶ σείειν ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν (Bentley: ἀλλὰ ποδιειν αυτόν) Μενάνδρ. Ἀπ. 61 (Ἀθήν. 700 B) ἡ ἐκ κλημάτων δέσμη αὕτη ἐδῶ εἶνε πλήρης ὕδατος, καὶ δὲν πρέπει νὰ σείῃ τις αὐτὴν (ἵνα ἐξαγάγῃ φλόγα), ἀλλὰ νὰ ἐκτινάσσῃ αὐτὴν (ἵνα ἐκτιναχθῇ τὸ ὕδωρ). Ἡ διόρθ. τοῦ στ. δὲν φαίνεται εὔστοχος. Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ διορθωθῇ ὧδε: ἀλλ' ἀπιδιειν λυτὸν τ. ἕ. πρέπει νὰ λύσωμεν τὴν δέσμην καὶ ν' ἀφαιρέσωμεν τὸ ὕδωρ (τὴν ὑγρασίαν). Τοῦτο δὲ εἶνε καὶ λογικώτερον. Τὸ δὲ ῥῆμα ἀπιδίω ἐκ τῆς ἀπο- καὶ ἰδίω οὐδὲν ἔχει τὸ ψεκτόν.

ἀποσεμνύνω ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω ἱκανῶς (=ἀπο-;). εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα κἀποσεμνυνούμεθα Ἀρφ. Βάτρ. 703 ἐὰν δὲ ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ καὶ ὑπερηφανίᾳ ἡμῶν θ' ἀποκρούσωμεν τοῦτο. ἀποσεμνύνεται πρῶτον 833 «σεμνῶς ἑαυτὸν σχηματίσει» Σχ. πρῶτον θὰ λάβῃ σοβαρὸν ὕφος. τὸ μέγεθος (τῆς τραγῳδίας) ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν ὀψὲ ἀπεσεμνύνθη Ἀριστ. Ποιητ. 4 (1449 a 19) τὸ μέγεθος τῆς τρ., προελθὸν ἀρχῆθεν ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λεκτικοῦ κωμικοῦ ἕνεκα τῆς σατυρικῆς ἀρχῆς του, ἀργὰ ἀπέβη σπουδαιότερον (καὶ δὴ ἐκτενέστερον).

ἀποσεύω (*σεύω*) ἀποδιώκω. δώματος ἀπέσσυτο Ζ 390 ἐξώρμησεν ἐκ τῆς οἰκίας. Μίνδαρος ἀπεσσύα Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23 ὁ Μ. ἐχάθη (ἐξέλιπεν).

ἀποσιμόω ποιῶ τι σιμόν. αὖθις προσβαλόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἀποσιμωσάντων ἐκείνων (τῶν Συρακοσίων) καὶ προεμβαλόντων ἑτέραν ναῦν ἀπολλύουσι Θουκ. 4, 25 τὸ νόημα καθόλου εἶνε: ὅτε οἱ Ἀθην. ἐκ δευτέρου προσέβαλον τοὺς Συρακοσίους, οὗτοι διὰ πλαγίας τινὸς κινήσεως καὶ τὴν τῶν Ἀθην. προσβολὴν ἀπέφυγον καὶ ἓν πλοῖον αὐτῶν προλαβόντες προσέβαλον διὰ τοῦ ἐμβόλου καὶ κατέστρεψαν. Κατὰ τὸν Σουΐδαν «ἀποσιμῶσαι: τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγμὴν προτεῖναι γυμνήν»· τοῦτο μεταφερόμενον εἰς τὰ ναυτικὰ θὰ ἐσήμαινεν ἐπιτηδείαν τινὰ στροφὴν τοῦ πλοίου, δι' ἧς πρὸς μὲν τὸ ἐπιπλέον ἐχθρικὸν προέτεινεν ἄλλην τινὰ πλευρὰν του παρὰ τὴν ὑπ' ἐκείνου ἐπιζητουμένην, αὐτὸ δὲ ταχέως κατελάμβανε τὴν κατάλληλον ἐπιθετικὴν θέσιν. Τὴν στροφὴν ταύτην περιγράφει ὁ Γαληνὸς (T. 12 σ. 161 K.) ὅταν ἀποσιμώσαντες τὴν πρῷραν ἐπιτηδείαν ἐργάσωνται πρὸς τὸ.. καταδῦσαι. Λεπτομέρειαι ἄλλαι ἐλλείπουσιν.

ἀποσκεδάννυμι διασκορπίζω ἀπό τινος. σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ θ 149 ἀποδίωξον τὰς φροντίδας ἀπὸ τῆς ψυχῆς. ἀπεσκέδασεν (Xylander: ἀπεσκεύασεν) δέ οἱ αὐγὰς ἐς γαῖαν (idem: ἔστε αἶαν) καθύπερθεν, ἀπεσκνίφωσε δὲ γαίης τόσσον ὅσον τ' εὖρος γλαυκώπιδος ἔπλετο μήνης Ἐμπεδ. Ἀπ. 42 (Πλουτ. 929 C) ἐσκόρπισε δὲ ἀπ' ἐπάνω της (ἀπωθήσασα) τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου κατεπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐσκοτείνιασε δὲ ἀπὸ τὴν γῆν τόσον μέρος, ὅσον εἶνε τὸ πλάτος τῆς σελήνης. Ἡ διόρθ. τοῦ Diels ἀπεστέγασεν δέ οἱ αὐγάς, ἔστ' ἂν ἴῃ φαίνεταί μοι ἄστοχος.

ἀποσκέλλω, ἀποσκλῆναι Ἀρφ. Σφ. 160 ἀποθανεῖν. «ἀποσκλῆναι Ἀττικῶς· ἀποξηρανθῆναι Ἑλληνικῶς» Μοῖρις σ. 49. «ἀπεσκληκώς· ἀναισθήτως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυμμένος» Α. Β. 422.

ἀποσκήπτω ἐκσφενδονῶ μετὰ δυνάμεως (ἀπὸ δυνάμεως ὁρμώμενος). ἐς παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἀπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων Αἰσχ. Περσ. 742 ἐναντίον τοῦ παιδός μου ὁ Ζεὺς ἐξεσφενδόνησεν (ὡς κεραυνόν τινα) τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θεσφάτων. Ἡρ. 7,10. || ἀμτβ. πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος, αἰφνιδίως. Εὐρ. Ἱππ. 438. Ἡρ. 1, 120 κἀλλ.

ἀποσκίμπτω = ἀποσκήπτω. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι (νὰ εἶνε ἐρριμμέναι κάτω) δύ' ἄγκυραι Πίνδ. Ὀ. 6, 101 «ἀγαθαὶ δέ εἰσι δύο ἄγκυραι (ἡ μὲν ἐκ τῆς πρῴρας ἡ δ' ἐκ τῆς πρύμνης) ἐκ νηὸς ταχείας κρέμασθαι, ἐρείδουσαι αὐτήν» Σχ.

ἀποσκοτόω· «ἀπεσκοτωμένα· ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα· τὰς γὰρ χρίσεις (χρώσεις Dind.) σκότη (σκιὰς) καλοῦσι ζωγράφοι· οὕτως Ἀριστοφάνης, ἀπόμακτρ' ἀπεσκοτωμένα» Σουΐδας.

ἀποστάζω μτβ. ἀφίνω νὰ στάζῃ τι ἀπό τινος, καὶ ἀμεταβ. στάζω ἀπό τινος. δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ Αἰσχ. Ἱκ. 586 ἀπὸ τῶν δακρύων της στάζει αἰδῶ πλήρη πένθους (λύπης δι' ὅ τι ἔπαθε: τὴν μεταμόρφωσίν της). οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τε μένος Σοφ. Ἀντ. 957 οὕτω (τ. ἔ. ἐν ᾧ εἶνε ἐγκάθειρκτος) ἡ φοβερὰ καὶ ἀκμαία ὁρμὴ (δύναμις) τῆς μανίας του ξεθυμαίνει (περιορίζεται, ἐν ᾧ ἐκρέει κατὰ σταγόνας). Ἄλλοι μεταβ. ἐκβάλλει κατὰ σταγόνας τὴν φοβ. καὶ ἀκμαίαν δύναμιν (ὁρμὴν) τῆς μανίας του. κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνῳ νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου Εὐρ. Ἰων. 1011 ὅστις ἔσταξεν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ δώρου (μέρος τ. ἔ. μίαν σταγόνα) εἰς τὸ αἷμα τῆς κοίλης φλεβός, απομακρύνει τὰς νόσους καὶ διατηρεῖ τὴν ζωήν του. Οὕτως ἑρμηνεύω· ἄλλοι ἄλλως. ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων Λουκ. περὶ Ἠλέκτρ. 6 ἀπὸ τῶν λόγων αὐτῶν στάζει χρυσός. — κἢ τοσοῦτ' ἀποστάζει Ἡρώνδ. 6, 6 = καὶ εἰ τοσοῦτον (ἓν τόσον δὰ μόνον: ἐλάχιστον) ἀπορρεῖ (ἐλλείπει). χαλκοῦ ῥίνημα ὃ δή κοτ' ἐστὶ τῆς Ἀθηναίης ὠνευμένης αὐτῆς ἂν οὐκ ἀποστάξαι 7,81 ἕνα λεπτό, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν εἶνε, δὲν κατεβαίνω (δὲν ἔχουν) πάρα κάτω, καὶ ἂν αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπρόκειτο νὰ τ' ἀγοράσῃ.

ἀποστασίου δίκην εἶχεν ὁ ἀπελευθερώσας ἐναντίον τοῦ ἀπελευθέρου, ἂν οὗτος δὲν ἐξεπλήρου τὰς πρὸς τὸν πρῴην κύριόν του ὑποχρεώσεις (ἴδ. Γίλβερτ Ἐγχειρ. σ. 216). τὴν μητέρ' ὀφλοῦσαν ἀποστασίου (ἐνν. δίκην) ἀπέδοσθε Δημ. 25,65 τὴν μητέρα αὐτοῦ καταδικασθεῖσαν ἀποστασίου ἐπωλήσατε ὡς δούλην· διότι οἱ δεσπόται καὶ ἄλλως, καὶ ἂν δὲν ἀπέλαυον παρὰ τῶν ἀπελευθέρων τῆς προσηκούσης τιμῆς, εἰσῆγον αὐτοὺς εἰς δίκην ἀποστασίου, καὶ καταδικαζομένους ἐπώλουν ὡς δούλους.

ἀπόστᾰσις: ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου Εὐρ. Ἱππ. 277 = ἔστ' ἂν ἀποστῇ βίου: ἕως ὅτου ἀποθάνῃ. Καὶ ἐν Θουκ. 1,122 (πρβ. 1,57. 99) τὸ ἀπόστασις ἐκλαμβάνουσιν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. σημασίας (τὸ ἀποστῆναι) ὄχι δ' ἐπὶ τῆς μεταβ. (τὸ ἀφιστάναι), διότι ἡ μεταβ. αὕτη σημ. δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων παραγώγων (σύστασις, ἔκστασις, διάστασις κττ.). ἡ ἀπόστασις ἡμῶν θᾶσσον (ἐνν. ἢ ἐβουλόμεθα) γεγένηται καὶ ἀπαράσκευος Θουκ. 3, 13. Περὶ τῆς συνδέσεως ἐπιθ. καὶ ἐπιρρ. ἴδ. 3, 4. 7, 32.

ἀποστᾰτέω ἵσταμαι μακράν τινος. ἐγγὺς παρεστὼς καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν (καὶ πρόσω διχοστατῶν Weckl.) Αἰσχ. Εὐμ. 65 ὁ δ' δεικνύει, ὅτι ἡ σύνταξις ἔχει ὧδε: διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ (ἔσομαι) ἐγγὺς παρεστώς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν (καὶ μακρὰν δέ σου ἂν εἶμαι) οὐ γενήσομαι πέπων ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς. ἀλκὰ δ' ἑκὰς ἀποστατεῖ Ἀγαμ. 1089 ἡ ἀπόκρουσις, ἡ ἄμυνα, εὑρίσκεται μακράν, τ. ἔ. οὐδεὶς ὑπάρχει, ἵν' ἀποκρούσῃ τὸν φόνον.

ἀποστέγω στέγω ἀπό τινος, προφυλάττω. δυσμενέων ὄχλον πύργος ἀποστέγει Αἰσχ. Ἑπτ. 220 τὰ τείχη ἀποκρούουσι τὸ πλῆθος (προφυλάττουσιν ἐναντίον τοῦ πλήθους) τῶν ἐχθρῶν. αὐδρία... τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα ἀποστέγει νάματα Πλ. Νόμ. 844 Α ἄϋδρον ἔδαφος φυλάττει ἐντὸς ἑαυτοῦ (δὲν ἀφίνει νὰ ἐκρεύσωσι) τὰ ἐκ τῶν βροχῶν ὕδατα. αἱ δ' (αἱ χοάναι, οἱ πόροι) ὕδατος μὲν βένθος ἀπέστεγον ἀμφιναέντος, πῦρ δ' ἔξω διίεσκον, ὅσον ταναώτερον ἦεν Ἐμπεδ. Ἀπ. 84 τὸ μὲν βάθος τοῦ ὕδατος τοῦ πέριξ ῥεύσαντος περιώριζον ἐντός, τὸ δὲ πῦρ ἄφινον νὰ διέρχηται ἔξω, καθ' ὅσον ἦτο λεπτότερον.

ἀποστείχω ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ. Συχνὸν παρ' Ὁμ. εἴσω δ' ἀποστείχουσα Σοφ. Τρ. 693 ἐν ᾧ ἀπεσυρόμην ἐντὸς τῆς οἰκίας.

ἀποστέλλω: αἴτιον δ' ἔγωγε νομίζω τοῦ τοιούτου, ᾗ ἰσχυρότατος ὁ σεισμὸς ἐγένετο, κατὰ τοῦτο ἀποστέλλειν τε τὴν θάλασσαν καὶ ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένην βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν ποιεῖν Θουκ. 3, 89 ὅτι ἀκριβῶς καθ' ὃ μέρος (σημεῖον) ἔγινεν ὁ σεισμὸς ἰσχυρότατος, ὠθεῖ (ὁ σεισμὸς) ὀπίσω τὴν θάλασσαν καὶ ἐξαίφνης πάλιν (ἡ θάλασσα) ἐφελκομένη (ἐπαναχωροῦσα) ποιεῖ τὴν πλήμμυραν βιαιοτέραν. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τὸ ἀποστέλλειν ἔχει τὴν συνήθη μεταβ. σημ., ἐν ᾧ συνήθως ἐκλαμβάνεται ὡς ἀμετάβ. ἀποχωρεῖν, αἱ δὲ διορθώσεις (ἐπισπωμένης ἢ ἐπισπώμενον) περιτταί.

ἀποστερέω τινά τι, καὶ συνήθ. τινά τινος, ἀλλὰ καὶ τί τινος. Ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἀπαρφ. εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας. μή μ' ἀποστερήσῃς τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι (=μεθεῖναι ἀπ' ἐμαυτῆς) Σοφ. Ἠλ. 1276 μή με ἀποστερήσῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὲ

βλέπω (κυρ. τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ προσώπου σου οὕτως, ὥστε να παραιτηθῶ αὐτῆς). ὥστε.. ἐκείνους καὶ παντάπασιν ἀποστερηκέναι.. μὴ ἂν ἔτι σφᾶς ἀποτειχίσαι Θουκ. 7, 6 ἀπὸ ἐκείνους καὶ ὅλως διόλου ἔχουν ἀφαιρέσῃ τὰ μέσα νὰ μὴ ἐμποροῦν πλέον νὰ τοὺς ἀποκλείσουν διὰ τείχους. τὸ σῶμ' ὅμοιον, τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ Εὐρ. Ἑλ. 577 τὸ δὲ σαφὲς οὐ συμπαρέπεται μοι: ἡ σαφήνεια μοῦ λείπει: μὲ διαφεύγει. Ἀλλ' ἡ λέξις θεωρεῖται ἐφθαρμένη. φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων, καὶ ἀπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἐραστὴς ὀστράκου μεταπεσόντος ἵεται φυγῇ μεταβαλὼν Πλ. Φαῖδρ. 241 Β ὡς ἐκ τούτων λοιπὸν ὁ πρώην ἐραστὴς γίνεται φυγάς, καὶ ἐξ ἀνάγκης ἐγκαταλείψας αὐτὸν (ἀποστερήσας τὸν ἐρώμενον τῆς παρουσίας του), ἀφ' οὗ τὸ ὄστρακον (τὸ κεραμίδι) ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τρέπεται εἰς φυγὴν μεταβληθείς (ὁ Bekk. γρ. ἀπειρηκώς). εἰ δ' ἀπεστερήμεθα (ἐνν. τοῦ φυλάσσειν αὐτὸν), οὐκ ἔστιν ἁνὴρ κεῖνος Σοφ. Αἴ. 782 «τῆς φυλακῆς τοῦ Αἴαντος» Σχ. ἐὰν ἔχῃ διεκφύγῃ τὴν προσοχὴν ἡμῶν (κυρ. τὴν ἐξ ἡμῶν φύλαξιν αὐτοῦ), δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ.

ἀποστρέφω στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος, στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω· ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἑταίρους ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος Κ 355 ἤλπιζε κατὰ διάνοιαν, ὅτι ἑταῖροι ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῶν Τρώων ἤρχοντο διὰ νὰ τὸν γυρίσουν ὀπίσω, ἀφ' οὗ διέταξε (τὴν εἰς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴν) ὁ Ἕκτωρ. — Παθ. αἱ δὲ εἴκοσι αἱ περιεοῦσαι (νέες) ἦσαν ἄχρηστοι· ἀπεστράφατο (=ἦσαν ἀπεστραμμέναι) γὰρ τοὺς ἐμβόλους Ἡρ. 1, 166 διότι τὰ ἔμβολα αὐτῶν (ἔμβολος κατὰ Γρηγόριον τὸν Κορίνθου εἶνε «χάλκωμα προστιθέμενον κατὰ τὴν πρῷραν ταῖς ναυσί») εἶχον καμφθῇ. Ἡ δὲ σύνταξις προῆλθεν ἐκ τῆς ἐνεργ. ἀποστρέφει (νηῦς) νηῒ τὸν ἔμβολον. — ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος (τὸν ἀλετρίβανον) τὼ πόδε Ἀρφ. Εἰρ. 279 νὰ καμφθῶσι πρὸς τὰ ὀπίσω οἱ πόδες του, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπανέλθῃ. — οὐ πάλιν ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει; Σοφ. Ο. Τ. 431 δὲν θὰ σηκωθῇς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦτον καὶ νὰ πᾷς ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦλθες; Ἡ συσσώρευσις συνωνύμων ἐκφράσεων καθιστᾷ ἐντονωτέραν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀποπομπῆς. ὁ Γέλων ὥρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Συάγρου Ἡρ. 7, 160 ἔβλεπε τοὺς λόγους τοῦ Σ. ἀποκρούοντας τὰς προτάσεις τοῦ Γέλωνος: ἀποκρουστικοὺς τῶν προτάσεων τοῦ Γ. Οὕτω συνήθως ἐξηγοῦσιν. Ἄλλοι δὲ διορθοῦσιν ἐπεστραμμένους κατὰ τὸ 8, 62: σημαίνων δὲ ταῦτα τῷ λόγῳ διέβαινε ἐς Εὐρυβιάδην, λέγων μᾶλλον ἐπεστραμμένα τ. ἔ. λέγων μᾶλλον ἔντονα λόγια (πρβ. 1, 30). Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ ἐπεστραμμένα σημ. κυρίως: ἐστραμμένα ἐπ' αὐτὸν (ἐναντίον αὐτοῦ), ὅπερ δεικνύει καὶ ὁ ἐφεξῆς λόγος τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἡ δ' ἑρμηνεία αὕτη δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ἀπεστραμμένους λόγους, ὅπερ κυρίως: λόγους ἐστραμμένους ἀπ' αὐτοῦ τ. ἔ. ἀποκρουστικοὺς αὐτοῦ (τῶν προτάσεών του), ἀκριβῶς ὡς ἀνωτέρω ἐξηγήθη. Παρὰ δὲ Φιλοστράτ. 2 σελ. 20, 6 (Kayser = σελ. 504) ἡ Δημοσθένους σεμνότης καλεῖται ἐπεστραμμένη καὶ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν Ἰσοκράτους ἁβροτέραν καὶ ἡδίονα.

ἀποστρέφασκε τοῦ ἀποστρέφω.

ἀποστροφή ἡ, καταφύγιον. οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης; Αἰσχ. Πρ. 795 δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν καταφύγιον διὰ ταύτην τὴν συμφοράν; οὔ σφι ἔστι ὕδατος οὐδεμία ἄλλη ἀποστροφή Ἡρ. 2, 13 διὰ τὸ ὕδωρ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτοὺς οὐδὲν ἄλλο καταφύγιον, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον πρὸς προμήθειαν ὕδατος.

ἀποσυλάω λαμβάνω τὰς σύλας (τὰ σῦλα), τ. ἔ. λάφυρα, ἢ τὰ ὅπλα τοῦ φονευθέντος· ὅθ. ἁρπάζω, ἀφαιρῶ. ἀφ' ὅτου σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται Αἰσχ. Πρ. 184 οὗ ἕνεκα πέπρωται ν' ἀπολέσῃ τὸ σκῆπτρον καὶ τὰς τιμάς.

ἀποσυρίζω: μάκρ' ἀποσυρίζων Ὕμν. Ἑρμ. 280 συρίζων δυνατά, ἵνα δείξῃ τὴν ἀδιαφορίαν του (ἄλλοι: συρίζων οὕτως, ὥστε νὰ ἀκούηται).

ἀποσφάλλω ἀποπλανῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ: ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος μέγα γ 320 ὅν τινα ἅπαξ οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι παρασύρωσιν εἰς πέλ. μέγα. Μτφ. μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο Ε 567 ἀπομακρύνῃ (ἐκτρέψῃ) δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πολέμου (κυρ. τῆς ἐνεργείας τοῦ πολέμου), ἀπασχολήσῃ.

ἀπότακτος 2 ἀποτεταγμένος, ἀποκεχωρισμένος. κοῦ μοι τὸ δριμὺ σκῦλος.., ᾧ τοὺς πεδήτας κἀποτάκτους λωβεῦμαι; Ἡρώνδ. 3, 68 μὲ τὸ ὁποῖον τιμωρῶ (δέρνω) τοὺς δεσμώτας καὶ τοὺς ποινῆς χάριν ἀποκεχωρισμένους τῶν ἄλλων;

ἀποτείχισμα τείχισμα ἀποκλεῖον, εἰς ἀποκλεισμὸν χρησιμεῦον· ἧπερ βραχύτατον ἐγίγνετο αὐτοῖς ἐκ τοῦ μεγάλου λιμένος ἐπὶ τὴν ἑτέραν θάλασσαν τὸ ἀποτείχισμα Θουκ. 6, 99 ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὅπου τὸ τὴν πόλιν ἀποκλεῖον τεῖχος ἀπὸ τοῦ μεγ. λιμένος μέχρι τῆς ἄλλης θαλάσσης ἔμελλε νὰ εἶνε βραχύτατον.

ἀποτέμνομαι τὴν ὀργάδα Δημ. 13, 32 ἀποκόπτω δι' ἐμαυτόν, ἰδιοποιοῦμαι μέρος τῆς ἱερᾶς ὀργάδος.

ἀποτίθημι (ἴδ. ***τίθημι***) ἀποβάλλω, θέτω κατὰ μέρος, ἐναποθέτω. Μέσ. ἀποβάλλω τι ἀπ' ἐπάνω μου, θέτω τι χωριστὰ διὰ τὸν ἑαυτόν μου. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν Ε 492 ν' ἀπομακρύνῃς δ' ἀπ' ἐπάνω σου (δι' ἀνδραγαθίας) τὴν ἐπίπληξίν μου (τὸ ἐξ αὐτῆς ὄνειδος). ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων φ 119 ἀπέθεσε τὸ ξίφος ἀπὸ τῶν ὤμων του. νεῖκος κρεσσόνων ἀποθέσθαι ἄπορον Πίνδ. Ὀ. 10, 40 τὴν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους φιλονεικίαν ν' ἀπορρίψῃ τις ἀφ' ἑαυτοῦ (ὡς

βάρος) εἶνε δύσκολον. ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις νόστον ἔχθιστον 'Ο. 8, 68 εὐμοιρήσας ἀνδρείας ἐφόρτωσεν εἰς τὰ μέλη τῶν τεσσάρων παίδων (οἷον ἴδιον βάρος ἀποθέμενος) τὴν εἰς τὴν πατρίδα μισητὴν ἐπιστροφὴν (διότι οἱ νικώμενοι δὲν ἐπιστρέφουσιν εὐχαρίστως εἰς τὴν πατρίδα). Κυρ. λοιπὸν τὸ ἀπεθήκατο σημ. ἐξεφορτώθη τὰ κακὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐφόρτωσεν εἰς ἄλλους. — ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο 'Αρφ. 'Ιππ. 1219 = ὅσον ἐστὶ τὸ χρ. τοῦ πλ. ὃ ἀπέθετο: τὸ ὁποῖον ἔβαλε χωριστὰ διὰ τὸν ἑαυτόν του. πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματ' εἰς αὖθις Εὐρ. 'Ι. Τ. 376 ἐπεφύλαξα δι' ὕστερα (διὰ κατόπιν).

ἀποτιμάω οὐ τιμῶ, στερῶ τιμῆς Ὕμν. 'Ερμ. 35. Πρβ. 'Ιπποκρ. π. ἄρθρ. σ. 803: οἱ ἄνθρωποι αἰσχροὶ μὲν εἶναι πολλοῦ ἀποτιμῶσι ἐξαγοράζουσι τὴν ἀσχημίαν ἀντὶ μεγάλης τιμῆς: δίδουν πολλὰ χρήματα, διὰ νὰ νὰ μὴ εἶνε ἄσχημοι. 'Εν τῷ 'Αττ. δικαίῳ τὸ μὲν ἐνεργ. σημ. θέτω τι ὡς ἐνέχυρον (κυρ. ἐλαττώνω τὴν τιμὴν τοῦ ὑποθηκευμένου κτήματος) = ὑποτίθημι· τὸ δὲ μέσον = ὑποτίθεμαι, λαμβάνω (ἀποδέχομαι) τι ὡς ἐνέχυρον (ἴδ. 'Αρποκρατ. καὶ 'Α. Β. σ. 200)· τὸ δὲ παθητ. δίδομαι ὡς ἐνέχυρον, ὑποθηκεύομαι, εὕρηται Δημ. 18, 106 κἀλλ. 'Η τιμὴ ἐκφράζεται κατὰ γεν. τὴν προῖκ' οὐ δεδωκότα, ἧς φησι νῦν ἀποτετιμῆσθαι τὸ χωρίον Δημ. 30, 4 διὰ τὴν ὁποίαν (μὴ πληρωθεῖσαν) λέγει ὅτι ἔχει λάβῃ ἐνέχυρον τὸ χωρίον. 'Αλλὰ καὶ ἐμπροθέτως· τὴν οἰκίαν ταύτην ἀποτιμῶμαι πρὸς τὰς δέκα μνᾶς 41, 5 λαμβάνω ὡς ὑποθήκην διὰ τὰς δέκα μνᾶς. 'Η χρῆσις τοῦ ῥήματος φαίνεται ἐν τῷ ἑξῆς χωρίῳ: δεινὸν τὸν μὲν λέγειν ὡς ἀπετιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δὲ ἀποτετιμηκότα φαίνεσθαι γεωργοῦντα, καὶ φάσκειν μὲν ἀπολελοιπέναι τὴν ἀδελφήν, ὑπὲρ αὐτῶν δὲ τούτων φανερὸν εἶναι φεύγοντα τοὺς ἐλέγχους, καὶ τὸν μέν οὐ συνοικοῦνθ', ὡς οὗτός φησι, καὶ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἐκ τῆς γεωργίας ἅπαντ' ἐξενεγκεῖν, τὸν δ' ὑπὲρ τῆς ἀπολελοιπυίας πράττοντα, ὑπὲρ ἧς ἀποτετιμῆσθαί φησι τὸ χωρίον, φαίνεσθαι μηδ' ὑπὲρ ἑνὸς τούτων ἀγανακτοῦντα, ἀλλ' ἡσυχίαν ἔχοντα Δημ. 30, 29 εἶνε παράδοξον, ὁ μὲν νὰ λέγῃ ὅτι ἔλαβεν ἐνέχυρον τὸ χωρίον, ἐκεῖνος δέ, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχει δώσῃ ἐνέχυρον, νὰ εἶνε ὁ φανερὸς καλλιεργητὴς αὐτοῦ, καὶ νὰ ἰσχυρίζηται μὲν ὅτι ἡ ἀδελφή του ἐγκατέλειψεν αὐτὸν (τὸν σύζυγόν της), ἀλλὰ δι' αὐτὰ ταῦτα ν' ἀποφεύγῃ προφανῶς τὰς ἀποδείξεις· καὶ ἐν ᾧ οὗτος δὲν συζῇ μετὰ τῆς γυναικός του, ὡς ὁ 'Ονήτωρ λέγει, νὰ πάρῃ (ἐπῆρεν) ἐκ τοῦ χωρίου τοὺς καρποὺς καὶ ὅλα τὰ γεωργικὰ σκεύη, ἐκεῖνος δέ, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματι τῆς ἐγκαταλειψάσης τὸν ἄνδρα της καὶ ὡς τοιοῦτος (δηλ. ἐν ὀνόματι αὐτῆς) λέγει ὅτι ἔχει λάβῃ ὡς ἐνέχυρον τὸ χωρίον, διὰ καμμίαν ἐκ τούτων τῶν πράξεων προφανῶς νὰ μὴ διαμαρτύρηται, ἀλλὰ νὰ ἡσυχάζῃ.

ἀποτίμημα τὸ ἀποτιμώμενον ἐνέχυρον· τὰ τῶν ἐπιτροπευόντων χρήματα ἀποτίμημα τοῖς ἐπιτροπευομένοις καθέστηκε Δημ. 30, 7 τὰ κτήματα τῶν ἐπιτροπευόντων χρησιμεύουν ὡς ἐνέχυρον, ὡς ἐγγύησις διὰ τοὺς ἐπιτροπευομένους. ὁ ἐν πεδίῳ ἀγρὸς ἀποτίμημα τῷ παιδὶ καθειστήκει 49, 11 εἶχε δοθῇ εἰς αὐτὸν ὡς ἐνέχυρον ἀντὶ τῆς πληρωμῆς.

ἀποτίνυμαι (τινὸ) ποι. = ἀποτίνομαι, πληρώνομαι ποινήν, ἐκδικοῦμαι· πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν Π 398 διὰ πολλοὺς (φονευθέντας 'Αχαιοὺς) ἐλάμβανε δίκην (παρὰ τῶν Τρώων). τῶν μ' ἀποτινύμενοι β 73 διὰ ταῦτα ἐκδικούμενοί με, δίκην λαμβάνοντες παρ' ἐμοῦ.

ἀποτίνω (τὸ ι ἐπ. μακρόν, παρ' 'Αττ. βραχύ, ἴδ. τίνω), πληρώνω (πρόστιμον, ποινήν). Γ 286. Ψ 487. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι Δ 161 καὶ πληρώνουν συνήθως μὲ μεγάλην ποινήν, ζημίαν, μὲ τὰ κεφάλιά των. μεγάλοι λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτίσαντες Σοφ. 'Αντ. 1350 οἱ μεγάλοι λόγοι τῶν μεγαλαύχων μεγάλα δυστυχήματα πληρώσαντες (διὰ μεγάλων δυστυχημάτων τιμωρηθέντες), τ. ἔ. οἱ μεγάλαυχοι μεγάλως τιμωρηθέντες διὰ τὰς μεγαληγορίας των. ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ 'Ατρέως.. τόνδ' ἀπέτισεν τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας Αἰσχ. 'Αγ. 1504 τοῦτον (τὸν 'Αγαμέμνονα) ἐχρησιμοποίησεν ὡς πληρωμὴν (ἄλλοι: δίκην ἔλαβε παρὰ τούτου = ἀπετίσατο), θυσιάσας αὐτὸν τέλειον ὄντα ἐπὶ τοῖς νεκροῖς (παισὶ τοῦ Θυέστου). ὥσπερ χρυσίου φωνῆς ἀπότισον, Πυργόθεμι, καταλλαγὴν Εὐφρονος 'Απ. 3 ('Αθήν. 503 Α) ὅπως, ὅταν ἀλλάσσῃ τις χρυσόν, πληρώνει διαφορὰν νομίσματος, οὕτω πλήρωσον διαφορὰν φωνῆς (ὅταν λέγῃ «ψυγέα τὸν ψυκτηρίαν, τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακέαν δὲ τὴν φακῆν»).

ἀποτμήγω: οὐ γὰρ ἀποτμήξει τὸ ἐὸν τοῦ ἐόντος ἔχεσθαι οὔτε σκιδνάμενον πάντῃ πάντως κατὰ κόσμον οὔτε συνιστάμενον 'Απ. Παρμενίδ. 2 (ὁ νοῦς) δὲν θ' ἀποχωρίσῃ τὸ ὂν ἀπὸ τὴν συνέχειάν του πρὸς τὸ ὄν, ὥστε ἢ ἀτάκτως νὰ διασπᾶται ὅλως δι' ὅλου ἢ νὰ συμπυκνώνηται.

ἀποτρέπω τρέπω ὀπίσω, ἀποσύρω, ἐμποδίζω. Ο 276. Λ 758. ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον (πρὸς τὴν ἤπειρον Εὐρ.) ἔντεα ναός Πίνδ. Ν. 4, 69. — σχεδὸν δέ τι καὶ τὸ ξύμπαν περὶ Πλαταιῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι οὕτως ἀποτετραμμένοι ἐγένοντο Θηβαίων ἕνεκα Θουκ. 3, 68 σχεδὸν δὲ καὶ καθ' ὅλην τὴν διαγωγήν των ταύτην οἱ Λακ. ὡς πρὸς τοὺς Πλατ. ἐφάνησαν τόσον δυσμενεῖς ἕνεκα τῶν Θηβ. — φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν Αἰσχ. 'Επτ. 1052 φοβ. καὶ ἀποφεύγω (ἐκκλίνω, ἀποδιοπομποῦμαι) τὴν ἀπειλὴν τῶν πολιτῶν. σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα (ἀπαίδευτα) δ' ἀποτρέπου (ἀποτρέπῃ Musgrave) λέγειν Εὐρ. 'Ορ. 411 «ἀποτρέπου λέγειν

ἀπαίδευτα, ἤγουν τοῦ μέμφεσθαι αὐτὰς ἀφίστασο» Σχ. Ἕτερος εἶχεν ὑπ' ὄψιν, ὡς φαίνεται, τὴν διόρθ. ἀποτρέπῃ, ἑρμηνεύων ὧδε: «εὐπαιδεύτως δὲ ποιεῖς, ὀνομάζειν αὐτὰς Ἐρινύας παραιτούμενος». Ἀλλ' ἴσως γρ. ἀπὸ τρόπου.

ἀποτριάζω ἀναδεικνύομαι νικητὴς ἐν πεντάθλῳ· «ἐπὶ δὲ πεντάθλου τὸ νικῆσαι ἀποτριάξαι λέγουσι» Πολυδ. 3, 151. «ἀποτριάσαι, οἱ δὲ ἀποτριάξαι τρεῖς πληγὰς δοῦναι» Ἀ. Β. 438. «οὐκ ἀτρίακτος: οὐκ ἀνίκητος ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἳ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων» Σχολ. εἰς Αἰσχ. Χο. 338. ἴδ. ἀτρίακτος καὶ τριάζω.

ἀποτρίβω (ῑ) διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως τρίβω, κατατρίβω. πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευρὰ ἀποτρίψουσι ρ 232 πολλὰ σκαμνία ῥιπτόμενα ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀνδρῶν ἑκατέρωθεν κατὰ τῆς κεφαλῆς του θὰ τοῦ σπάσουν τὰ πλευρά. Κατ' ἄλλους ὑποκ. εἶνε τὸ πλευρά (ἢ πλευράν).

ἀπότροπον ἄγος Αἰσχ. Χο. 154 ἴδ. ἀπεύχετος.

ἀποτρύω ἀποτρίβω, καταπονῶ. φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν χρῆναί σε Σοφ. Τρ. 124 λέγω δηλ. ὅτι δὲν ἔχεις χρέος νὰ ἀποβάλλῃς ἐξ ἀπογνώσεως τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. Μέσ. Γᾶν ἄφθιτον ἀκαμάταν ἀποτρύεται Ἀντιγ. 339 τὴν ἀκαταπόνητον Γῆν γεωργῶν (διὰ τῆς καλλιεργίας) καταπονεῖ.

ἀποτρώγω: ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις Θεόκρ. 10, 6 «οὐ μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν στίχον τοῦ θέρους» Σχ. οὐδόλως ἐλαττώνεις (διὰ τοῦ θερισμοῦ) τὴν αὐλακιὰν τῶν σταχύων: οὐδόλως προκόπτεις ἐν τῷ θερισμῷ τῶν σταχύων τῆς αὔλακός σου. — τὸ πρῶτον ἀπορηθὲν ἀποτρώγουσι Ἀριστοτ. μετὰ τὰ Φυσ. σ. 1001 a 2 ἀτελῶς ἐξετάζουσι.

ἀποτρωπάω Ἰων. ἐπ., θαμιστικὸν τοῦ ἀποτρέπω. κύνες δακέειν ἀπετρωπῶντο λεόντων φ 112 κύνες ἀπετρέποντο ὑπὸ λεόντων νὰ δαγκάσωσιν

ἀποτυγχάνω· νῦν ἀποτυχεῖν δοκεῖ τῶν πραγμάτων Δημ. 18, 20 τώρα θεωρεῖται (νομίζει ὁ κόσμος), ὅτι ἀπέτυχεν εἰς τὰ πράγματα, εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.

ἀπουρίζω, ἐξ οὗ **ἀπουρίσσουσιν** (Χ 489), περὶ οὗ ἴδ. **ἀπαυράω**.

ἀποφαίνω (ἴδ. **φαίνω**) ἀναδεικνύω, ἐξάγω εἰς φῶς, φανερώνω. ὡς ἐκ ταύτης παῖδας ἀποφανῶν Ἰσαῖ. 6, 22 διὰ νὰ κάμῃ (κυρ. ἐξαγάγῃ εἰς φῶς) παιδία ἐξ αὐτῆς. ἀποφαίνουσαι (φανερώνουσαι) τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο Ἀρφ. Νεφ. 352. στόμα δ' εὔφημον φρουρεῖτ' ἀγαθῶν (Bothe: ἀγαθὸν) φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν μαντεύεσθαι γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν Εὐρ. Ἴων. 98 φυλάττετε τὸ στόμα σας ἐν εὐφημίᾳ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν καὶ νὰ μὴ φανερώνητε ἀγαθὰς φήμας (χρησμούς), ἐκ τῆς ἰδίας ὑμῶν γλώσσης προερχομένας, πρὸς τοὺς θέλοντας νὰ λάβωσι μαντείαν παρὰ τοῦ θεοῦ. Ἐπειδὴ εἶπε γενικῶς τῶν ἀγαθῶν, συνάπτει ἐκ παραλλήλου φράσιν ἐπεξηγητικὴν (ὅθεν ἴσως ἐξαλειπτέον τὸ τ'). Περὶ τῆς συντάξ. ταύτης πρβ. Πίνδ. Ὀ. 6, 18 καὶ ἰδίως Εὐρ. Ἑλ. 1335. Τὸ ἰδίας πολλαχῶς διορθοῦται ἐν οὐ δέοντι κατὰ τὴν γνώμην μου. ἐγὼ ὅσα μοι ἔστιν ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω Ξεν. Οἰκον. 7, 13 ἐγὼ ὅσα ἔχω ὅλα τὰ φανερώνω καὶ τὰ καταθέτω εἰς τὸ κοινόν. || καθιστῶ γνωστόν, ἀποδεικνύω. μὴ δὲ ποιεῦντα ταῦτα μηδὲ ἀποφαίνοντα δικαίην ζόην ἰθύνεσθαι θανάτῳ Ἡρόδ. 2, 177 ἐὰν δὲ δὲν κάμνῃ ταῦτα μηδὲ ἀποδεικνύῃ, ὅτι ζῇ δικαίως (νομίμως), νὰ τιμωρῆται διὰ θανάτου. — || ὅθεν μετὰ μτχ. συχν., μετ' ἀπαρφ. καὶ ἄλλως Ἀρφ. Ἀχ. 314. Θουκ. 2, 62. ἀξιώσων ἀποφαίνειν — τὰς ἡμετέρας ξυμφορὰς βλάβας τοῖς ξυμμάχοις καθισταμένας Θουκ. 3, 38 ἴδ. βλάβη. Πλ. Πολ. 338 E. Ἀρφ. Βατρ. 845. || λέγοντες τοὺς πεντακισχιλίους ἀποφανεῖν Θουκ. 8, 93 θὰ φανερώσωσιν (οἱ τετρακόσιοι) τοὺς πεντακ., θὰ ὀνομάσωσιν αὐτοὺς (ὥστε νὰ ἐκλίπῃ τὸ ἀφανές). || σημειώνω ἐν τῷ λογαριασμῷ, λογίζομαι, δηλῶ κττ. πλέον ἢ δέκα καὶ ἑκατὸν τάλαντα ἀπέφηνεν ἀπὸ τῶν πολεμίων Δημ. 20, 77 ἐπαρουσίασε, παρέδωκεν εἰς τὸ ταμεῖον. τότε οὐδὲν ἀπέφηνας τῶν χρεῶν 42, 28 τότε κανὲν ἐκ τῶν χρεῶν δὲν ἐδήλωσας (ὅθεν ἀπόφασις, ὃ ἴδε). ἕνδεκα μνᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπέφηνε 27, 19 ἐσημείωσεν εἰς τὰ βιβλία του ἕνδ. μνᾶς κατ' ἔτος. ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασιν 27, 38 οὐδένα τόκον σημειώνουν εἰς τοὺς λ/μούς των διὰ τὰ χρήματα. οὔτε γὰρ ὡς ὀφείλοντά με κατέλιπεν ὁ πατὴρ ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπέφηνεν, οὐδ' οἷς ἀποδεδωκέναι ταῦτ' ἔφη παρέσχηται μάρτυρας 27, 49 ἀφ' ἑνὸς δὲν ἐπαρουσίασεν ἔγγραφα δεικνύοντα, ὅτι ὁ πατήρ μου μοὶ ἀφῆκε χρέη, καὶ δὲν ἐπαρουσίασε καὶ μάρτυρας δι' ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔλεγεν ὅτι ἐπλήρωσε χρέη. λῆμμα παρ' αὐτῶν οὐδὲν ἐμοὶ γεγενημένον ἀποφαίνουσιν 27, 24 κανὲν πάρσιμον χρημάτων ἐκ μέρους μου δὲν σημειώνουν. — Καὶ παθ. ἔπιπλα ἀπεφαίνοντο Λυσ. 19, 31 κατεγράφοντο. οὐδενὶ οἷόν τ' εἰπεῖν ὅτι διηρπάσθη ἢ οὐ δικαίως ἀπεφάνθη 19, 41 εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ εἴπῃ, ὅτι τὰ πράγματα διηρπάσθησαν ἢ ὅτι δὲν ἐδόθη ἀκριβὴς λογαριασμὸς αὐτῶν (ἢ ὅτι δὲν ἐδηλώθησαν δικαίως). — Ἄλλως· οὗτοι ἐν τῇ δεκάτῃ τῆς θυγατρὸς ἀποφανθείσης εἶναι ὑπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦ κληθέντες μεμαρτυρήκασι παραγενέσθαι Ἰσαῖ. 3, 30 ἔχουν μαρτυρήσῃ, ὅτι προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ ἀδ. παρευρέθησαν εἰς τὴν δεκάτην ἐκείνης, ἥτις ἐβεβαιώθη ὅτι εἶνε θυγάτηρ του. — Μέσ. μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν Αἰσχ. Εὐμ 308 ἐπιδεικνύειν ᾆσμα στυγερόν. ἀποφαίνεσθαι γνώμην συχν. ἐκφράζειν γν. Ἡρ. Εὐρ. Πλ. Δημ. ὡς ἂν εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαινο-

μένου Δημ. 19, 156 ὡς ἤθελε πράξῃ ἄνθρωπος, ὅστις ἐκφράζει γνώμην εἰς κοινὴν χρῆσιν τῶν συναδέλφων του. Καὶ ἄνευ τοῦ γνώμην: ἐκφράζομαι (γνώμην) Πλ. Ξεν., ἰδίως ἐπὶ διαιτητῶν Ἰσαῖ. 5, 32. Δημ. 52, 31. Ἀναλόγως: εἷς ὧν ἀποφανεῖσθαι ἔφη τὴν δίαιταν Δημ. 33, 19 εἶπεν, ὅτι μόνος του θὰ ἐκδώσῃ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν Καὶ παθ. τῆς διαίτης ἀποφαινομένης 54, 27.

ἀπόφασις ἡ (**ἀποφαίνω**), ἐν τῷ Ἀττ. δικαίῳ, δήλωσις. ἀπόφασιν τῆς οὐσίας δοῦναι Δημ. 42, 1 δήλωσιν, κατάλογον, ἀπογραφὴν τῆς περιουσίας. || ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις ἦν τῆς δίκης 47, 45 ὅτε ἔμελλε νὰ ἐκδοθῇ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις.

ἀποφάσκω λέγω ὄχι, ἀρνοῦμαι. δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας, οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα Σοφ. Ο. Τ. 484 ταραχὴν ἐμποιεῖ ὁ σοφὸς οἰ. ἀναγγέλλων δεινὰ (φοβερὰ πράγματα), οὔτε πιστευτὰ οὔτε ἀπίστευτα. Ἧττον ὀρθῶς· δεινὴν ταραχὴν ἐμποιεῖ ἐμοὶ οὔτε δοκοῦντι οὔτε ἀποφάσκοντι (οὔτε πιστεύοντι οὔτε ἀρνουμένῳ).

ἀποφέρω φέρω ὀπίσω. τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι Ε 257 τούτους τοὺς δύο δὲν θὰ φέρωσιν ὀπίσω (=πάλιν) πάλιν οἱ ταχεῖς ἵπποι. || περὶ τοῦ ἀνέμου, παραφέρω, παρασύρω. Ξ 255. Ἡρ. 2, 114. ἀπενεχθέντες ἐς Λιβύην Θουκ. 7, 50 παρασυρθέντες (ὑπὸ τοῦ ἀνέμου) εἰς τὴν Λ. «ξοριασθέντες» γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν Πίνδ. Π. 5, 59 ἀφ' οὗ διεκόμισεν εἰς αὐτοὺς γλῶσσαν (τ. ἔ. τὴν ἰδίαν γλ.) ὑπερποντίαν (ἀφ' οὗ ἤκουσαν τὴν φωνήν του). || ὡς δικαν. ὅρος ἐν τῷ Ἀττ. δικαίῳ. ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα (γραφὴν) παρανόμων κατὰ Κτησιφῶντος Δημ. 18, 54 εἰσήγαγε κατηγορίαν ἐπὶ παρανομίᾳ ἐναντίον τοῦ ἄρχοντος (ὅπερ δὲν εἶνε ἀκριβές, διότι αἱ γραφαὶ παρανόμων εἰσήγοντο ἐνώπιον τῶν ἓξ θεσμοθετῶν) Καὶ παθ. ἀπηνέχθη ἀνώμοτος 21, 86 ἐδηλώθη, κατεμηνύθη ὡς μὴ ὡρκισμένος. λόγον αὐτὸς ἀπενήνοχεν ἀναλωμάτων 27, 20 ἐπαρουσίασε λογαριασμὸν ἐξόδων. ὡς πεντεταλάντου δὲ μόνον τῆς οὐσίας οὔσης ἐκ τοσαύτης τοὺς λόγους ἀπενηνόχασιν 27, 62 λαμβάνοντες δὲ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀποθανόντος ἦτο μόνον πέντε τάλαντα, ἐπαρουσίασαν τοὺς λογαριασμούς των μόνον ἐπὶ τοσούτου ποσοῦ (κυρ. ἐκ τοσούτου ποσοῦ ὁρμώμενοι). ἐν τῷ λόγῳ ἀπήνεγκε χιλίας δραχμὰς δεδωκὼς εἰς τὰς Βοιωτίας ναῦς 49, 16 ἐν τῷ λογαριασμῷ ἐσημείωσε (ἐπαρουσίασε) χιλ. δρ. ὅτι τὰς εἶχε δώσῃ διὰ τὰς Β. ναῦς. Μέσ. τὸν αὐτὸν μόρον οὐκ ἀποίσεται Εὐρ. Φοίν. 598 τὸν αὐτὸν θάνατον δὲν θὰ λάβῃ ὀπίσω ὡς (ὀφειλόμενον). οὐδ' ἀποίσεται βίον 1175 κυρ. δὲν θὰ φέρῃ ὀπίσω τὴν ζωήν του τ. ἔ. δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ζωντανός. αὐτοὺς ἀπιόντας ἀποφέρεσθαι τὰ σφέτερα αὐτῶν Θουκ. 4, 97 μόνοι των (ἄνευ βίας) ἀπερχόμενοι νὰ παίρνωσι μαζί των καὶ τὰ πράγματά των.

ἀπόφημι λέγω μετὰ παρρησίας, ἀπροκαλύπτως. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι Η 362 λέγω κατὰ πρόσωπον. Μέσ. ἀγγελίην ἀπόφασθε Ι 422=ἀπαγγείλατε: φέρατε ὀπίσω τὴν ἀγγελίαν. || λέγω ὄχι, ἀρνοῦμαι· ἀντίθ. φημί: καὶ φημὶ κἀπόφημι Σοφ. Ο. Κ. 317.

ἀπόφθεγκτος 2: σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ' ὅπως δαιτὸς γενοίμην Εὐρ. Ἰ. Τ. 951=ἐτεκτ. ὅπως ἀπόφθ. δαιτὸς γενοίμην: εὑρῆκαν τρόπον νὰ μή με ὁμιλοῦν εἰς τὸ τραπέζι.

ἀποφθορά ἡ, καταστροφή, χαλασμός. σπέρματος ἀποφθορά Αἰσχ. Εὐμ. 187 ἴδ. χλοῦνις.

ἀπόφονος φόνος Εὐρ. Ὀρ. 163 φ. φρικώδης. ἀπόφονον αἷμα δούς 193 ἐπιτρέψας νὰ χύσωμεν αἷμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ χυθῇ.

ἀποφράγνυμι: εὖ γε στοχάζῃ κἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα Σοφ. Ἀντ. 241 πολὺ καλὸν λογαριασμὸν κάμνεις καὶ (ὡς ἐκ τούτου) ἀποκρούεις ἀπὸ σεαυτοῦ τὴν πρᾶξιν ὡσὰν διὰ φραγμοῦ πέριξ. Ἄλλοι ἄλλως.

ἀποφυσάω φυσῶν ἀπομακρύνω. Ἀριστοτ. 364 b 9. || κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν Ἀρφ. Σφ. 330 ἀφ' οὗ μὲ φυσήσῃς (ὡς ὀψάριον ψημένον), διὰ νὰ βγῇ ἀπ' ἐπάνω μου ἡ στάκτη κτλ.

ἀποφώλιος 2 (ἐτυμολ. σκοτεινή, εἰ καὶ ἡ ἐκ τοῦ ὄφελος παραγωγὴ ἁρμόζει εἰς τὸ νόημα) μάταιος, οὐδαμινός. οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων λ 249 «ἄγονοι, ἄκαρποι, ἐκ μεταφορᾶς ᾠῶν, ἅπερ ἀπορριπτοῦνται ὡς οὔρια» Εὐστάθ. — νόον ἀποφώλιος θ 177 κουφόνους. ἰὸν ἀποπνεῖον στομίων τ' ἀποφώλιον ἆσθμα Νικάνδ. Ἀλεξ. 524 ἀποπνέον (ὑποκ. τὸ ζύμωμα τ. ἔ. οἱ μύκητες) τὸν ἰὸν καὶ τὴν χαλεπὴν πνοὴν τῶν στομίων τῆς ἐχίδνης.

ἀποχειροτονέω ἀποδοκιμάζω διὰ χειροτονίας. ἀπεχειροτονήσατε ὑμεῖς μὴ φίλια εἶναι Δημ. 24, 12 ἐκηρύξατε αὐτὰ ὡς νόμιμον λεῖαν. — Μετὰ γεν. ἀθῳώνω διὰ χειροτονίας. ὁ δῆμος ἀκούσας ἀπεχειροτόνησε Μειδίου 21, 214. — Παθ. οὐ μόνον αὐτὸς ἀπεχειροτονήθη, τῶν ἐπιχειροτονιῶν οὐσῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν ἅπασαν ἐποίησεν 58, 27 οὐ μόνον αὐτὸς ἀπεδοκιμάσθη διὰ χειροτονίας, ὅτε ἦσαν αἱ ἐπιχειροτονίαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς συνάρχοντας ἅπαντας ἐποίησεν (ἐνν. ἀποχειροτονηθῆναι, ἀποδοκιμασθῆναι).

ἀποχράομαι πορίζομαι ὠφέλειαν ἀπό τινος. (ἡ Ποτείδαια) ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης ἀποχρῆσθαι Θουκ. 1, 68 εἶνε θέσις ἐπικαιροτάτη, ἵνα ὠφελῆταί τις ἐξ αὐτῆς ὡς πρὸς τὰς ἐπὶ Θρ. ἐπιχειρήσεις. ἀποχρήσασθε τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελίᾳ 6, 17 μεταχειρίσθητε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰ πλεονεκτήματα ἑκατέρου ἡμῶν. Ὁμοίως 7, 42.

ἀποχράω (ἴδ. *χρή*): τὰ πρὸ τοῦ δύ' ἄνδρες ἔλεγον, εἷς ἐγὼν ἀποχρέω 'Απ. 'Επιχάρμ. 253 ὅσα πρὸ τοῦ δύο ἄνδρες ἔλεγον, μόνος ἐγὼ εἶμαι ἀρκετὸς (νὰ τὰ λέγω). Συνήθως ἀπροσ. κτεάνων δὲ μέρος βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι, μανίας μελάθρων ἀλληλοφόνους ἀφελούσῃ Αἰσχ. 'Αγ. 1573 ἔχουσα μικρὸν μέρος τῶν κτημάτων εἶμαι καθ' ὅλα εὐχαριστημένη, φθάνει μόνον νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τοῦ οἴκου τὴν μανίαν τῆς ἀλληλοφονίας.—εἰ γάρ.. μηδὲν ἔπραττεν ἔτι, ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ, ἐξ ὧν αἰσχύνην.. ἂν ὠφληκότες ἦμεν δημοσίᾳ Δημ. 4, 42 ἐὰν τίποτε δὲν ἐπεχείρει ἀκόμη, νομίζω ὅτι τινὲς θὰ ἦσαν εὐχαριστημένοι μὲ τὴν αἰσχύνην τῆς πατρίδος (κυρίως: μὲ ταῦτα, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἠθέλαμεν ἐντραπῇ δημοσίᾳ· διότι ὑποκ. τοῦ ἀποχρῆν εἶνε ἡ ἀναφ. πρότ. ἐξ ὧν—δημοσίᾳ). 'Ομοίως μεταχειρίζεται ὁ 'Ηρ. τὸ μέσον: ἀποχρεομένων δὲ τούτοισι τῶν Μυσῶν 1, 37 ἐπειδὴ οἱ Μ. ἦσαν εὐχαριστημένοι μὲ ταῦτα. Καὶ μετ' ἀπαρφ. οὐκ ἀπεχρᾶτο μούνων ἄρχειν τῶν Μήδων 1, 102 δὲν ἦτο εὐχαριστημένος ν' ἄρχῃ μ. τῶν Μ.

ἀποχρημάτοισι ζημίας ταυρούμενον Αἰσχ. Χο. 275 ἀγανακτοῦντα διὰ τὴν ἁρπαγεῖσαν πατρικὴν κληρονομίαν (Hermann). Ἄλλοι: ἐξαγριούμενον διὰ τιμωριῶν, ἂς ὄχι διὰ τιμωριῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ζωῆς πρέπει ν' ἀποτίσω. Τὸ ὅλον χωρίον ἔχει ὧδε: εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους, τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων, ἀποχρ. ζημίαις ταυρούμενον, αὐτόν μ' (τὸ μ' προσέθηκα ἐγὼ ἀντὶ τοῦ δ') ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τείσειν (οὕτως ἐγώ: τείσειν μ') ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά. Οἱ στίχοι οὗτοι ἐπεξηγοῦσι κυρίως τὸ δυσχειμέρους ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος. 'Ως τοιοῦτοι ἐξηγητέοι ὧδε: ἐὰν δὲν ἐκδικηθῶ τοὺς αἰτίους τοῦ φόνου τοῦ πατρός μου, λέγων (συμβουλεύων) μοι ν' ἀνταποκτείνω αὐτοὺς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον (τ. ἔ. δόλῳ, ὅθεν καὶ ἡ στίξις· πρβ. Σοφ. 'Ηλ. 37), ἰσχυρίζετο ὅτι ἐγὼ αὐτός, καταδικασμένος νὰ περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε ὡς ταῦρος («σὰν ἔρημο ζῷ(ον)» λέγει καὶ ἡ συνήθεια) καὶ νὰ εἶμαι ἐστερημένος χρημάτων, θὰ τιμωρηθῶ διὰ τοῦτο («θὰ τὰ πληρώσω»), πάσχων πολλὰ δυσάρεστα εἰς τὴν ἀγαπητήν ψυχήν μου («ς' τὴ καρδοῦλά μου»).

ἀποψάω (ἴδ. *ψάω*) ἀπομάσσω, σπογγίζω 'Αρφ. Εὐρ. Μέσ. ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμέ μου, πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ 'Αρφ. 'Ιππ. 908 ὅταν βγάλῃς τὴν μύξα σου, νὰ σφογγίζῃς τὴν μύτη σου (κυρ. νὰ σφογγίζεσαι) ς' τὸ κεφάλι μου. ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι ἀλλὰ σκοροδίοις Πλοῦτ. 817 «ἀποσπογγίζομεν τὸν πρωκτόν» Σχ. ὁρῶ (σε) εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 5 ὅπου σημειωτέον τὸ εἰς οὐδέν, διότι ἐνυπάρχει ἔννοιά τις κινήσεως: τίποτε δὲν ζητεῖς νὰ εὕρῃς, διὰ νὰ σπογγίσῃς τὴν χεῖρά σου.

ἀποψύχω (ῡ) ἐκπνέω, «ξεψυχῶ», λιποθυμῶ. τὸν δὲ προτὶ οἷ εἶλεν ἀποψύχοντα ω 348 τοῦτον εἵλκυσε πρὸς ἑαυτὸν λιποθυμοῦντα ὁ 'Οδυσσεύς. ‖ ψυχραίνω, ποιῶ ψυχρόν. τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι... τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα (ἐνν. τὸν μάγειρον) Σωσιπάτρου 'Απ. 1 στ. 52 ('Αθήν. 377 F) τὰ μὲν τῶν ὄψων νὰ παραθέσῃ θερμά, ἄλλα δὲ ἀφ' οὗ ὅλως διόλου τὰ ψυχράνῃ. Μέσ. ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων Λ 621 ἐδροσίζοντο στεγνώνοντες τὸν ἱδρῶτα τῶν χιτώνων των: «τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο» Σχ.—'Απροσ. ἀποψύχει ἀρχίζει νὰ γίνηται δροσιά. ἐπειδὰν ἀποψύχῃ, ἴωμεν Πλ. Φαῖδρ. 242 Α ὅταν ἀρχίζῃ νὰ κάμῃ δροσιά, «ὅταν τὸ καῦμα λήγῃ καὶ εἰς ψῦχος τρέπηται» Σχ.

ἀποψωλέω ποιῶ τινα ψωλόν. εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ, τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; 'Αρφ. 'Αχ. 592 φαίνεται ὅτι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ χυδαῖον: ἂν εἶσαι παλληκάρι, διὰ τί δέν μου τὴν ἐσήκωσες; Πρβ. τὸ ἔτι χυδαιότερον: ὅταν πέσῃ, δὲν σηκώνεται. Ἐκ τούτου τὸ ἰσχυρός.

ἄπρακτος, Ἴων. ***ἄπρηκτος***. 1) ἐνεργ. οὐδὲν πράττων, ἀνωφελής, μάταιος Β 121 Ξ 221. Θουκ. 1, 111 κλ. ἀποφράδες καὶ ἄπρακτοι (ἡμέραι) Πλουτ. 270 Α. ἐν αἷς οὐδὲν πράττεται. 2) πρὸς ὃ οὐδὲν ἔστι πρᾶξαι, ἀμήχανος β 79. μ 223. ‖ οὐ πεπραγμένος. διὰ μὲν τοῦτον πάντα τῇ πόλει ἄπρακτα γέγονε καὶ τοῖς συμμάχοις Δημ. 50, 58 ὅσον ἐξηρτᾶτο ἐκ τούτου οὐδὲν ἔγινε διὰ τὴν πόλιν καὶ τοὺς συμμάχους. κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Σοφ. 'Αντ. 1034 καὶ οὐδὲ ὑπὸ τῆς μαντικῆς σας τέχνης ἔμεινα ἀνενέργητος (ἀπραγμάτευτος, ἀδοκίμαστος): καὶ τὴν μαντικήν σας ἐβάλατε εἰς ἐνέργειαν ἐναντίον μου (πρβ. φίλων ἄκλαυτος 847). Ἄλλοι ἄλλως.

ἀπρᾱσία (***ἄπρᾱτος***), τὸ μὴ πωλεῖν, Τουρκ. κεσάτι. καταλαβὼν... τῶν φορτίων ὧν ἦγε πολλὴν ἀπρασίαν Δημ. 34, 8 εὑρὼν ὅτι τὰ φορτία, τὰ ὁποῖα ἔφερε, δὲν ἐπωλοῦντο.

ἀπρεπής 2: λέγων ἐν μὲν τῷ σφετέρῳ καλῷ ἐν δὲ τῷ ἐκείνων ἀπρεπεῖ τὸν πόλεμον ἀναβάλλεσθαι Θουκ. 5, 46 λέγων, ὅτι ὁ πόλεμος ἀναβάλλεται ἐν περιστάσεσιν, αἵτινες δι' αὐτοὺς μὲν εἶνε ἔντιμοι, διὰ δὲ τοὺς Λακ. ταπεινωτικαί.

ἀπριάτην (πρῐᾰ, α καὶ πρίαμαι;) δωρεάν, ἄνευ λύτρων· ἀπὸ πατρὶ δόμεναι κούρην ἀπριάτην ἀνάποινον Α 99 «ἀντὶ τοῦ ἀπρατί, καὶ παράλληλον τὸ ἀνάποινον (ὃ ἐπίσης ἐπιρρηματικῶς λαμβάνεται)· τὸ γὰρ αὐτὸ δι' ἀμφοτέρων δηλοῦται» Σχ. ἔνθα με ἐκομίσσατο Φείδων ἥρως ἀπριάτην ξ 317 μὲ περιεποιήθη δωρεάν· «οὐδὲ (ἴσ. οὐ διὰ) χρήματα, ὅ ἐστιν ὡς ἐλεύθερον» Σχ. «ἐπίρρημα ὡς ἄντην, μάτην, ἀντὶ τοῦ ἀπριάτως, ὅ ἐστι προῖκα» Σχ. 'Ο δὲ 'Ριανὸς ἔγρ. ἀπριάδην, ἵνα ἔχῃ συνηθεστέραν ἐπιρρ. κατάληξιν· ἀλλ' ἐκ τοῦ θηλ. ἀπριάτη ἠδύνατο νὰ σχηματισθῇ ἐπίρρ. ἀπριάτην, ὡς

τὸ ἀντιβίην. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀπολλώνιος παρατηρεῖ: «ἐπιρρηματικῶς ἐσχημάτισται, ὡς καὶ τὸ ἄρδην σποράδην, καὶ οὐκ ὀνοματικῶς, οἷον τὴν ἀπριάτην, ἐπεὶ κἂν ἀρσενικὸν ἐλέγετο τὸν ἀπρίατον. Ὁ δὲ Κράτης κακῶς γράφει ἥρως ἀπριάτης» τ. ἔ. οὐ πριάμενος. Ἐν δὲ τῷ Ὕμν. Δήμ. 132 ὄφρα κε μή με ἀπριάτην περάσαντες ἐμῆς ἀποναίατο τιμῆς δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίθετον: ἵνα μή με, χωρὶς νά με ἔχωσιν ἠγορασμένην, πωλήσαντες, ὠφεληθῶσιν ἐκ (τοῦ ἀντιτίμου) τῆς πωλήσεως. Πρβ. Πινδ. Ἀπ. 169 (151), 7.

ἄπριγδα = ἀπρίξ (πρβ. ἄμμιγα: ἀναμίξ κττ.). ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γοεδνά Αἰσχ. Πέρσ. 1058. 1064 «ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν μετὰ σφοδρότητος τιλλόντων τὰς τρίχας· ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως καὶ ἀπρὶξ καὶ οἷον ἐμμανῶς τίλλε τὰς τρίχας» Σχ. πρβ. κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Σοφ. Αἴ. 310, ὅπερ ἐκφράζει κάλλιστα τὸ πρᾶγμα.

ἀπριγδόπληκτα (Blomfield: ἄπριγκτοι πληκτὰ) πολυπάλακτα (Möllendorff: πολυπάλαγκτα) δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα Αἰσχ. Χο. 424 ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ τις χέρι ν' ἁπλώνῃ, νὰ κτυπᾷ, νὰ πιάνῃ σφικτὰ καὶ νὰ ξερριζώνῃ τὰς τρίχας καὶ νὰ κατεβάζῃ κτυπήματα τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο καταματωμένα.

ἀπροσήγορος 2 «ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα» Σουΐδας, ἀδυσώπητος, ὠμός, «ἀμίλητος». πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον (ὃ ἴδε) κἀπροσήγορον στόμα Σοφ. Ο. Κ. 1277. ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον Τρ. 1093 τὸ ἀπρόσιτον καὶ ἄγριον θηρίον (τὸν λέοντα τῆς Νεμέας).

ἀπρόσκοπος 2 οὐ προσκοπῶν. ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν (Hermann: βροτῶν) Αἰσχ. Εὐμ. 105 κατὰ τὸν Σχ. «ἡ τῆς φρενὸς μοῖρα οὐ προορᾷ (δὲν βλέπει μακρὰν) ἐν ἡμέρᾳ». Ἀλλ ἴδε πρόσκοπος.

ἀπρόσοιστος 2 ᾧ τις προσφέρεσθαι οὐ δύναται, ἀπροσόμιλος, ἀπροσπέλαστος, ἀνύποιστος. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν στρατός Αἰσχ. Πέρσ. 93 «ἀκαταμάχητος» Σχ. Πρβ. δυσπρόσοιστον Σοφ. Ο. Κ. 1277 «δυσπροσπέλαστον» Σχ. Ἐπιρρ. ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἶχον Ἰσοκρ. 9, 49 πρὸς ἃ ἀντιδιαστέλλονται τά: ἐπὶ πραότητα καὶ μετριότητα προήγαγεν.

ἄπτερος 2 οὐκ ἔχων πτερά, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φράσει: τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος «οὐ παραπτὰς ἀλλ' ἔμμονος» Μ. Ἐ. δὲν ἐπέταξεν ἐκ τῆς μνήμης της ὁ λόγος τ. ἔ. τίποτε δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐκράτησε τὸν λόγον ἐν ἑαυτῇ. — ὁ δ', ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1039 ἐκεῖνος δὲ ὁ γέρων, ὡσὰν πτηνόν τι ἀναστενάζων διὰ τοὺς μετὰ πόνου γεννηθέντας ἀπτέρους νεοσσούς του («ἀμάλλιαστα πουλλιά»). — Μτφ. ἄπτερος φάτις Αἰσχ Ἀγ. 288 ὄχι ἐξ οἰωνῶν ὁρμηθεῖσα, ἀλλ' ὁπωσδήποτε σχηματισθεῖσα· ὅθεν ἀνυπόστατος, ἀβέβαιος φήμη.

ἅπτω (ἀφ-, ἀφή) συνδέω, προσαρμόζω. Ὁμαλόν. Ἐνεργ. σπάνιον, ἰδίως παρ' Ἀττ., ἅψω, ἧψα. Μέσ. ἐγγίζω, ἡπτόμην Υ 468. Θουκ 2,17. Ἡρόδ. (ἁπτ-) 3,137. 6,70. καθαπτ- Ο 127. ἅψομαι, ἡψάμην (ἅψ- Ἡρ. 1,19. Σιμων. Ἀμ. 1, 18). ἥφθην (ἅφθην Ἡρ. 1, 19. τὸ δὲ ἑάφθη Ν 543 καὶ Ξ 419 ἀνήκει πιθανῶς εἰς τὸ ἰάπτω, ὃ ἴδε, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ ἕπομαι ἢ ἅπτω. Ὁ δὲ λεγόμενος β' ἀόρ. παθ. ὑποτ. ἁφῇ παρ' Ἀριστοτ. 205 a 13 εἶνε κατὰ τὸν F. Blass δοτικὴ τοῦ ἁφή). ἁφθήσομαι, συνήθως σύνθετος παρὰ μτγν. Πρκ. ἧμμαι, ἧφθαι, ἡμμένος (ἁμμένος Ἡρ. 1, 86. ἀπ- 2, 121. ἐπ- 8, 105). Ὑπερσ. συνῆπτο Ἡρ. 6,93. 7,158. Ῥημ. ἐπ. ἁπτός. — ἁψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου λ 277 (ἴδ. ἀπό). Συνήθως μετὰ γεν. ὅτε κύων συὸς ἅπτηται κατόπισθε, ἰσχία τε γλουτούς τε Θ 339 ὅταν κύων τὸν πιάνῃ ἀπὸ πίσω, δηλ. κατὰ τὰ ἰσχία καὶ τοὺς γλουτοὺς (ὅπου αἱ ἐφεξῆς αἰτίαι εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ κατόπισθε). βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος κ 379 δὲν ἐγγίζεις, «δὲν πιάνεις», οὔτε φαγητὸν οὔτε ποτόν. τὸ μὲν ἔξωθεν ἁπτομένῳ σῶμα οὔτ' ἄγαν θερμὸν ἦν οὔτε χλωρόν Θουκ. 2, 49 ἡ σύνταξις καὶ ἡ ἔννοια ἔχουσιν ὧδε: τὸ μὲν ἔξωθεν σῶμα, εἴ τις ἅπτοιτο (αὐτοῦ), οὔτ' ἄγαν κτλ. — Ἀπολύτ. βέλεα ἥπτετο ἀμφοτέρων Θ 67 ἐνν. τῶν πολεμίων τ. ἔ. τὰ βέλη ἀμφοτέρων (Τρώων καὶ Ἀχαιῶν) ἥπτετο τῶν ἐναντίων. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ἀμφοτέρων ὡς ἀντικ. τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται Ρ 631 τούτων πάντων τὰ βέλη ἐπιτυγχάνουσι: φθάνουσιν εἰς τὸν σκοπόν. — (ἡ νόσος) ἥψατο τῶν ἀνθρώπων Θουκ. 2, 48 προσέβαλε τοὺς ἀνθρ. — νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας Σοφ. Ο. Κ. 1550 τὸ σῶμά μου (=ἐγὼ) ἅπτεταί σου (ἀπολαύει σου) διὰ τελευταίαν φοράν. — οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ, οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις Εὐρ. Ἰ. Α. 950 = οὐχ ἅψεται σῆς θυγ. Ἀγ. ἄναξ οὐδ' ἄχρις ἄκρας χειρός, ὥστε προσβαλεῖν (αὐτήν, τὴν χεῖρα, τοῖς) πέπλοις (σῆς θυγατρός Δ. Βερναρδάκης) — τῆς τύχης ὅπως ἅψαιτο ἄθραυστα 57 (ἴδ. ἄθραυστος). οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας (ἀκμαίας Μ. F. Schmidt) μῶμος ἅπτεται (ἅψεται Valckenaer ἀλλὰ πρβ. Ἰσοκρ 5, 18) ποτέ Ἀπ. Σοφ. 236 οὐδαμῶς ἐγγίζει (προσβάλλει) μῶμος δίκαιον ἀγῶνα. ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται Πίνδ. Π. 3, 29 «ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος νοῦς οὐδέποτε ψεύδεται» Σχ. — Σπανίως μετὰ δοτ. ὅσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα, περαίνει πρὸς ἔσχατον πλόον Πίνδ. Π. 10, 28 δι' ὅσα δὲ ἀγαθὰ ἀπολαύει τὸ ἔθνος τῶν ἀνθρ., φθάνει μέχρι τοῦ ἐσχάτου πλευστοῦ μέρους τῆς θαλάσσης. Διάφορον τὸ ἅπτῃ κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξίᾳ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1240 κυρ. μὲ τὴν δυστυχίαν σου ἐγγίζεις ἀπὸ κάτω τὸν οὐρανόν: ἡ δυστυχία σου φθάνει ἀπὸ τῆς γῆς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. —

ἀνάπτω, παίρνω φωτιά. μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψεσθαι ι 379 ἔμελλε ν' ἀνάψῃ, νὰ πάρῃ (πιάσῃ) φωτιά. στράτευμ' ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ Αἰσχ. Ἑπτ 207 ἴδ. ἀστυδρομέω.

ἄπυρος 2 (πῦρ) ὁ ἄνευ πυρός. ἄπ. τρίποδες Ι 122. ἄπ. λέβης Ψ 267 ἀμεταχείριστος, καινός, ὁ οὔπω τεθειμένος ἐπὶ τοῦ πυρός. Ἄλλοι: ὁ μὴ προωρισμένος νὰ τίθηται ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀλλ' ἀφωρισμένος εἰς ἄλλην χρῆσιν (ἀντίθ. ἐμπυριβήτης). ἄπυρος πινακίσκος «μήπω πυρὶ προσενηνεγμένος» Ἀ. Β. 14 ἄπυρα σκεύη Πλ. Νόμ. 679 Α «τὰ οὐ παρέχοντα χρῆσιν ἐν πυρί» Ἡσύχ. φάρμακον ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον Σοφ. Τρ. 682 μακρὰν τοῦ πυρὸς καὶ ἀνέγγικτον ἐκ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου.—τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς ἄλσος ἐν ἀκροπόλει Πίνδ. Ὀ. 7, 48 κατεσκεύασαν ἐν τῇ ἀκροπ. «τέμενος» (Σχ.) διὰ τὰς ἄνευ πυρὸς θυσίας: «Ἀπολλώνιος (ἐν Ῥόδου κτίσει) φησὶν ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἥφαιστον ἕνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, ὅτι ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμιγῆναι» Σχ. οὔθ' ὑποκαίων (Casaubon: ὑποκλαίων) οὔθ' ὑπολείβων (ἐπιλείβων Schütz) οὔτε δακρύων (ταῦτα ἐξαλείφει ὁ Bamberger ὡς ἐξήγημα τοῦ οὔθ' ὑποκλαίων) ἀπύρων ἱερῶν ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει Αἰσχ. Ἀγ. 70 οὔτε ὑποκαίων (τ. ἔ. θέτων πῦρ, ἢ ἐνκύσματα πυρὸς ὑπὸ τὸ θῦμα) τις (ἄλλοι ὡς ὑποκ. ἐνν. Πάρις, πρβ. Σοφ. Ἠλ. 697. Ν 287) οὔτε χέων ἔλαιον (ἐπὶ τοῦ πυρὸς τοῦ ὑπὸ τὸ θῦμα· ὀρθότερον βεβαίως τὸ ἐπιλείβων τ. ἔ. χέων ἔλαιον ἐπὶ τοῦ θύματος κατὰ τὸ Οὐεργιλ. 6, 256) οὔτε κλαίων θὰ καταπραΰνῃ τὰς ἀκάμπτους ὀργὰς τῶν θυμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐκλάμπουσι καιόμενα· πρβ. Σοφ. Ἀντ. 1006 ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν). Τοιαῦτα δὲ θύματα, ἐξ ὧν δὲν ἐξέρχεται φλόξ, ἀλλὰ καταπνίγεται ἐκ τοῦ λίπους καὶ τοῦ καπνοῦ, δὲν δέχεται ἀλλὰ περιφρονεῖ ὁ θεός. Οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ Wecklein, ἄλλοι ἄλλως.— || ἄρδις ἄπυρος Αἰσχ. Πρ. 906 πυρὶ ἴση, ὡς πῦρ καίουσα· «πολύπυρος διὰ τὸ σφοδρὸν πάθος, ἢ πῦρ μὴ ἔχουσα» Σχ. Ἡ β΄ ἑρμηνεία τοῦ Σχ. ὀρθοτέρα, τ. ἔ. ἡ ἄνευ πυρὸς ἐσωτερικὴ μανία: τὸ ἐσωτερικὸν κέντρον τῆς μανίας, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ βούκεντρον τὸ σιδηροῦν, τὸ διὰ τοῦ πυρὸς κατεργαζόμενον.

ἀπύω (ᾱπῠ) φωνῶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. **ἠπύω**, Πίνδ. Τραγ. Ἀρφ. Ἱππ. 1023. ἤπῡον ι 399 (Δωρ. ᾱ̆π- Πίνδ. Ὀ. 1,72). ἀπύσω Εὐρ. Βάκ. 984 χορ. ἤπῡσα Ῥῆσ 776. Ὑποτ. ἠπύσω Ὀρφ. Ἀργον. 6. Μέσ. ἀπυέσθω Ἐπιγρ. Ἀρκαδ. = προσκαλείσθω (α, ῠ ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀλλ' ἠπύοντες Μόσχ. 2, 120. ἀνηπύ- 98).—τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν ἢ ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων ἀπύοι; Σοφ. Αἴ. 883 τίς τῶν θεῶν τοῦ (ἐν Μυσίᾳ) Ὀλύμπου ἢ (τίς τῶν θεῶν) τῶν ποταμῶν τῶν εἰς τὸν Βόσπορον ῥεόντων ὁρῶν, εἴ που (ὁρῴη), τὸν ὠμόθυμον (Αἴαντα) πλανώμενον λέγοι μοι ἄν; τὸ πᾶν ἀπύουσιν ἄλγος Αἰσχ. Πέρσ. 586 ἀναβοῶσι τὴν ἀλγεινοτάτην λύπην. λιταῖσί σε — ἀπύουσαι Ἑπτ. 129 ἴδ. ἀϋτέω.

ἄπωθεν ἐπίρρ. ὀρθότερον τοῦ ἄποθεν· τὸ Ἐνυάλιον, ὅ ἐστιν ἔλασσον ἄπωθεν Θουκ. 4,66 ὅπερ εἶνε ὀλιγώτερον μακράν.

ἀπωθέω (ἴδ **ὠθέω**) μακρὰν ὠθῶ, ἀποκρούω. Δαναοῖσι λοιγὸν ἀπώσει Α 97 θ' ἀποκρούσῃ τὸν ὄλεθρον εἰς τοὺς Δαναοὺς (ὅθεν, ἀπὸ τῶν Δαναῶν). ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθοῦνται ψόγον Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 105, ἀποδιδόμενον ὑπ' ἄλλων μὲν τῷ Σοφοκλεῖ, ὑπ' ἄλλων δὲ πιθανώτερον τῷ Εὐριπίδῃ. Διόρθ. ἄλλοισιν (ἢ ἀγῶσιν ἢ ἔργοισιν) ἐσθλοῖς. Εἰς ἐμὲ φαίνεται καλῶς ἔχον τὸ παραδεδομένον: ἄλλα ἐσθλὰ (ἄλλας ἀρετὰς) ἔχοντες τόνδ' ἀπωθ. ψόγον. νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Σοφ. Τρ. 30 ἴδ. εἰσάγω.

ἀπώμοτος 2 (**ἀπόμνυμι**) ὃ ἄν τις ἀπομόσειεν: ὅ τι ὁρκίζεταί τις, ὅτι δὲν ἤθελε τὸ πράξῃ. βροτοῖσιν οὐδὲν ἔστ' ἀπώμοτον Σοφ. Ἀντ. 388 «ἀπηγορευμένον, ἀπροσδόκητον» Σχ. «ὃ ἄν τις ἀπομόσειε μὴ ἂν γενέσθαι» Ἀ. Β. 21 χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον Ἀρχιλ. Ἀπ. 74 (31). τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον; Εὔπολ. ἐν Πόλεσι Ἀπ. 217 «ἀπηγορευμένον, φευκτόν» Σουΐδας. || ἐνεργ. ὁ ἀπομωμοκώς τι. ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Σοφ. Ἀντ. 394 «καίπερ ὀμωμοκὼς μὴ ἐλθεῖν» Σχ. τὸ δι' ὅρκων προσετέθη ἐμφάσεως χάριν πρβ. Ο. Κ. 1625. Φιλ. 1401. καὶ πάντα κηλεῖ, κἂν ἀπώμοτός τις ᾖ Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 566 ἴσως: καὶ πάντα (ἄνθρωπον) θέλγει, καὶ ἄν τις ἰσχυρίζεται (ὁρκίζεται), ὅτι δὲν θέλγεται.

ἄρα ἐπ. καὶ **ἄρ** πρὸ συμφώνου, ἐγκλιτικῶς **ῥα** σχεδὸν πάντοτε μετὰ μονοσυλλάβους λέξεις (ῥ μεταξὺ δύο φωνηέντων), ῥα καὶ παρὰ Πινδ., σπανίως δὲ παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς. Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι τύποι οὐδέποτε τίθενται ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἢ δύο ἢ καὶ πλείονας λέξεις. Ἴσως ἐκ τῆς ῥίζ. ἀρ- τοῦ ἀραρίσκειν. Σημαίνει κυρίως συνειρμὸν καὶ συνέχειαν· καθ' ὅσον δὲ ἡ συνέχεια αὕτη παρίσταται ἐν ταῖς διὰ τοῦ ἄρα συνδεομέναις προτάσεσιν ὡς ἡ σχέσις τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, κατήντησε τὸ ἄρα νὰ προσλάβῃ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν ἔννοιαν συμπερασματικοῦ μορίου. — Οἱ λυρικοί, τραγικοὶ καὶ κωμικοὶ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἐνίοτε χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ ἄρα τὸ ἆρα, ὅπερ συνηρέθη πιθανῶς ἐκ τοῦ ἦ ἄρα (Δωρ. Λεσβ. ἦρα) καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐπ. ἦ ῥα, ὅπερ, ὡς τὸ Ἀττικὸν ἆρα, εἶνε εὔχρηστον καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως καὶ ἐπὶ βεβαιώσεως. Τὸ ἦ ρα τίθεται

πάντοτε ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὸ δὲ ἆρα μόνον ἐπὶ ἐρωτήσεως, ἄλλως μετὰ μίαν ἢ πλείονας λέξεις, πλὴν μόνον ὅτι καὶ ἄνευ ἐρωτήσεως οἱ ποιηταὶ τῆς νεωτέρας κωμῳδίας ἐνίοτε θέτουσιν αὐτὸ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· ἴδ. Πίνδ. Π. 4, 78. Σοφ. Φιλ. 114. Εὐρ. Ἰ. Τ. 475. ἆρ' ἐστὶν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος.. ἀγρός; Μέν. Ἀπ. 408. ἆρ' ἐστὶν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία Διφίλ. Ἀπ. 99. — Παρ' Ὁμήρῳ σημ. τὸ ἄρα (ῥὰ) προσθήκην, μετάβασιν ἀπὸ μιᾶς ἐννοίας εἰς ἄλλην η 100. Ζ 154. Γ 334. Πρβ. Α 465. β 9. Συχνάκις σημ. τὸ ἐκ τῶν προηγουμένων ἐπακολούθημα Ε 582, καὶ συνήθως μετὰ τὸ ὣς ἔφατο Η 92 κἀλλ. Ἐνίοτε χρησιμεύει εἰς ἀνακεφαλαίωσιν τῶν προηγουμένων (λοιπὸν κτλ.) Μ 298. Γ 153. Α 308. Τῆς ἐπικῆς ταύτης χρήσεως λείψανα παρέμειναν ἐν τῇ δημώδει Ἀττ. γλώσσῃ, ὡς Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 10. Πλ Συμπ. 177 Ε. Φαῖδρ. 259 Β. Ἡρ. 4, 134. 9, 8 κἀλλ. Πολλαχοῦ καὶ μάλιστα ἐπὶ παρῳχημένων χρόνων τῆς ὁριστ. σημ. τὸ οἴκοθεν ἐννοούμενον ἢ ἐκ τῶν προηγουμένων ἢ ἐκ τῶν παρόντων (ὡς νῦν βλέπει τις, ὡς νῦν φαίνεται κττ.). Η 360. Δ 82 κἀλλ. Ὁμοίως παρ' Ἀττικοῖς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 935. Σοφ. Αἴ. 367 Εὐρ. Ἰ. Τ. 351. Ἀρφ. Ἀχ. 990. Θουκ. 6, 76. Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 10 καὶ συχν. — Εἰς δήλωσιν τοῦ συμπεράσματος ἐπὶ συλλογισμῶν, ἰδίως παρὰ Πλάτ. π. χ. Πολ. 331 D. Κρίτ. 47 Ε. τάχα δ' ἄν τις ὑμῶν ἀγανακτήσειεν .., εἰ ὁ μὲν... ἐδεήθη τε καὶ ἱκέτευσε τοὺς δικαστάς..., ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω Ἀπολ. 34 C. δεινὸν ἂν εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι... οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δ'.. οὐκ ἄρα δαπανήσομεν Θουκ. 1, 121. Ἐν τούτοις τὸ ἄρα δεικνύει τὸ ἄτοπον τοῦ συμπεράσματος: ἔπειτα: ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ἡμεῖς δὲν θὰ ἐξοδεύσωμεν· ὡραῖα!! (πρβ. 1, 35 ὅπου ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει μετεχειρίσθη ὁ Θουκ. τὸ εἶτα). Ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τίθεται τὸ ἄρα, ἵνα παραστήσῃ τὸ ὅλον ὡς συμπέρασμα τῶν προηγουμένων. Καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως τὸ ἄρα ἔχει ἀνάλογον ἔννοιαν, ἢ προσθετικὴν ἢ καὶ συμπερασματικὴν Γ 226. Α 8. Αἰσχ. Ἑπτ. 91. Σοφ. Ἀντ. 1285. Πλ. Πολ. 595 C. Ὁμοίως ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν Δημ. 20, 68. Πλ. Πρωταγ. 343 C Ξεν. Ἀπομ. 4, 3, 9. Ἐνίοτε διὰ τοῦ ἄρα συμπεραίνεται ἐκ τῆς ἀποφάσεως ὑποθέσεώς τινος τὸ ἔγκυρον ἄλλης, ὡς Σωκράτης ὁρῶν αὐτὴν πολυτελῶς κεκοσμημένην... εἰπέ μοι, ἔφη, ἔστι σοι ἀγρός; Οὐκ ἔμοιγ', ἔφη. Ἀλλ' ἄρα (λοιπόν, ἀφ' οὗ δὲν ἔχεις ἀγρὸν) οἰκία προσόδους ἔχουσα; Ἀπομ. 3, 11, 4. Πλ. Ἀπολ. 25 Α. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 40. — Παρ' Ἀττικοῖς χρησιμεύει τὸ ἄρα, καὶ μάλιστα τὸ ὡς ἄρα, εἰς εἰσαγωγὴν ξένης γνώμης, ἣν συνήθως ἀποκρούει ὁ ἀναφέρων αὐτήν. Πλ. Πολ. 358 C. ἀκούω τινὰ διαβάλλειν ἐμέ, ὡς ἐγὼ ἄρα (πῶς ἐγὼ τάχα, ὡς λέγει δηλ. ὁ διαβάλλων με) ἐξαπατήσας ἡμᾶς μέλλω ἄγειν εἰς Φᾶσιν Ξεν. Ἀν. 5, 7, 5. — Καὶ τὸ εἰ ἄρα, ἐὰν ἄρα (ἂν ἴσως, ἂν τυχὸν) εἰσάγουσι συνήθως ἔννοιαν, ἣν ἀποκρούει ὁ ἀναφέρων αὐτήν Ἡρ. 5, 106. Ξεν. Ἀν. 5, 1, 13. Θουκ. 1, 93 Πλ. Πολ. 438 D καὶ συχν. Ὁμοίως ἀρνητικῶς εἰ μὴ ἄρα, ἐὰν μὴ ἄρα ἂν μὴ τυχόν, ἐκτὸς ἐὰν Πλ. Πρωταγ. 355 Β. Δημ. 58, 4.

Τὸ δ' ἐρωτηματικὸν ἆρα (συνῃρημένον πιθανῶς ἐκ τοῦ ἦ + ἄρα, ἴδ. ἀνωτ.) αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν δηλοῖ οὔτε ἀπόφασιν οὔτε κατάφασιν, τ. ἔ. τίθεται καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως, ἐξ ἧς προσδοκᾶται ἀποφατική, καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως, ἐξ ἧς προσδοκᾶται καταφατικὴ ἀπόκρισις. Ὁποτέρα ἐρώτησις προσδοκᾶται, τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ ἆρα = ἆρ' οὐ (nonne), ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ = ἆρα μὴ (num). ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς βίαιος εἶναι; Αἰσχ. Πρ. 761 δὲν πιστεύετε λοιπὸν τώρα, ὅτι ὁ τῶν θεῶν τύραννος εἶνε ὁμοίως καθ' ὅλα βίαιος; Σοφ. Αἴ. 277. Ο. Τ. 822. Ο. Κ. 780. Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 1 καὶ συχν. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἐρωτῶν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ὡρισμένως θέλῃ νὰ δηλώσῃ, ὅτι περιμένει καταφατικὴν ἢ ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν, τότε ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει μεταχειρίζεται τὸ ἆρ' οὐ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ τὸ ἆρα μή. Ξεν. Ἀπ. 1, 5, 4. Πλ. Κρίτ. 44 Ε καὶ συχν. — Ἐν Ξεν. Οἰκ. 4, 4 ἆρα μὴ αἰσχυνθῶμεν τὸν Περσῶν βασιλέα μιμήσασθαι; ἡ ὑποτ. εἶνε ἀπορηματική: ἆρά γε νὰ μὴ ἐντραπῶμεν —; (κατὰ λέξιν). Ἐν δὲ Πλάτ. Φαίδων. 64 C ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; ἡ ὑποτ. περιέχει κυρίως ἔννοιαν φόβου: ἆρά γε (φόβος ὑπάρχει) νὰ μὴ εἶνε ἄλλο τι παρὰ τοῦτο ὁ θάνατος; (Πρβ. μὴ ἀγροικότερον ᾖ τἀληθὲς εἰπεῖν Πλ. Γοργ. 462 Ε. Θεαίτ. 188 D).

ἀρά, Ἰων. **ἀρή** (ἐπ. τὸ πρῶτον α βραχὺ ἐν θέσει, μακρὸν ἐν ἄρσει) εὐχή, προσευχή· ‖ κατάρα. ‖ ὄλεθρος (ὅτε τὸ αρ- μακρόν). Ὅμ. Πίνδ. Ἡρ. Τραγ. Πλ. μητρός τε καὶ πατρὸς ἐλᾷ (σε) ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά Σοφ. Ο. Τ. 418 ἡ δεινῶς πορευομένη (δεινοὺς πόδας ἔχουσα) κατάρα (ὡς τιμωρὸς δαίμων, ὡς θεὰ τῆς ἐκδικήσεως) τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς θὰ σε ἐκδιώκῃ ποτὲ ἐκ ταύτης τῆς χώρας. Ἡ κατάρα τοῦ ἀποθνήσκοντος ἢ ἡ φωνή του δύναται νὰ ἐξεγείρῃ τὰς Ἐρινύας (πρβ. Αἰσχ. Χο. 328), ἑπομένως ἔχει ἐξουσίαν τινὰ ἐπ' αὐτῶν νερτέρων τυραννίδες, ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθειμένων (φθινομένων Ahrens: τεθυμένων Hermann), ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα καὶ δωμάτων ἄτιμα Αἰσχ. Χο. 404 κυρίαρχοι τῶν ὑποχθονίων, ἴδετε πολυδύναμοι ἀραὶ τῶν ἀποθαμμένων, ἴδετε ἡμᾶς τοὺς ὑπολοίπους τῶν Ἀτρ. ἐν ἀπορίᾳ ὄντας καὶ ἐστερημένους τοῦ οἴκου ἡμῶν. πῶς καὶ πέπρακται — ἀρᾶς ἀγώνισμ' Οἰδί-

που; Εὐρ. Φοίν. 1355 πῶς καὶ ἔχει τελεσθῆ τὸ (φονικὸν) διαγώνισμα (ἡ φονικὴ μονομαχία), τὸ ἐκ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος προκληθέν; — ἔστιν κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα, δαιμόνων σέβας Αἰσχ. Ἱκ. 85 καὶ τοῖς ἐκ πολέμου τειρομένοις (καὶ φεύγουσιν) ὁ βωμός, ἐὰν καταφύγωσιν εἰς αὐτὸν ὡς ἱκέται, ἔστιν ἔρυμα τῆς βλάβης (παρέχει ὠφέλειαν), ἐμποιῶν σέβας πρὸς τοὺς θεούς (ἄλλοι: ὄν, δηλ. βωμόν, σέβουσι καὶ οἱ θεοί). λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ Ἀγ. 1601 ἴδ. λάκτισμα.

ἀραῖος (ἀρά) 3 (τὸ **ἀραῖος** εἶνε θηλ. ἐν Ἀντιγ. 867, ἴδ. κατωτ.) ὁ ἀρώμενος (αἰωνίως, ἴδ. κατωτ.), κατηρώμενος. τοσόνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας (στήσας Weckl.) ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών Αἰσχ. Ἀγ. 1397 ἀφ' οὗ ἐν τῷ οἴκῳ τόσον μέγαν κρατῆρα ἐγέμισε μὲ κακὰ ἐξ ἁμαρτιῶν (προελθόντα ἐκ τῶν κακιῶν τῶν φονευθέντων), ἐπέπρωτο νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ἐδῶ καὶ νὰ τὸν κενώσῃ (ἀδειάσῃ). ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς Σοφ. Ἀπ. 367 «οἷον ἀρὰν προσετρίβετο καὶ κατευχήν» Ἡσύχιος. τ. ἔ. ὁ νεκρὸς ἦτο ὁ τιμωρὸς δαίμων (αἰωνία τις κατάρα) δι' ἐμέ. μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰς ἀεὶ βαρύς Τραχ. 1201 καὶ ἐν Ἅιδου ὢν θὰ σὲ περιμένω ὡς χαλεπὸς τιμωρὸς θεός: θά σε καταρῶμαι αἰωνίως (πρβ. 1240: ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ μενεῖ σε ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις). εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος Εὐρ. Ἱππ. 1415 «εἴθ' ἦν καταρᾶσθαι ἄνθρωπον θεῷ» Σχ. εἴθε οἱ δαίμονες νὰ ὑπέκειντο εἰς τὰς ἐκ τῶν θνητῶν ἀράς. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις Μήδ. 608 ἀλλὰ καὶ (= καί γε) διὰ τὴν οἰκογένειάν σου εἶμαι ὁ δαίμων τῆς κατάρας: ποῦ αἰωνίως θὰ καταρῶμαι αὐτήν. Τὸ αἰωνίως, διότι τὸ ἀραῖος ὡς ἐπίθ. ἐκφράζει σταθερὰν καὶ διαρκῆ ἰδιότητα· ὅθεν ἀραῖος = αἰωνίως κατηρώμενος. Ἴσως δ' ὅμως ἐξηγητέον: ἐξ ἁμαρτιῶν (ὑπὸ τὸ βάρος ἀρῶν) εὑρίσκομαι ἐν τῷ οἴκῳ σου· πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 1291. — ‖ κατάρατος. ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς οὗ (τὸ οὗ προσέθ. ὁ Weckl.). διχόφρονι πότμῳ Αἰσχ. Ἑπτ. 881 καὶ ἕνεκα τῆς ἐκ τῶν ἀρῶν τοῦ πατρὸς ἐπελθούσης ὄχι διαφόρου εἰς ἀμφοτέρους μοίρας (ἴδ. διανταῖος). ἀραῖος ὀλοίμαν Σοφ. Ο. Τ. 644 ν' ἀποθάνω ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κατάρας σου: «νὰ πιάσ' ἡ κατάρα σου καὶ νὰ χαθῶ». Ὁμοίως 1291 μενῶν δόμοις ἀραῖος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κατάρας σου. Ὁμοίως ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ' ἄναξ ἐρῶ 276 ὅπως (ἀφ' οὗ) μὲ ἔδεσες (μὲ κατέστησας ὑποχείριον) διὰ τῶν ἀρῶν σου, ἀναλόγως (τ. ἔ. εὐσυνειδήτως) θὰ ὁμιλήσω (πρβ. Αἰσχ. Χο. 108). ἀραῖος γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις, ὡς οὐδεὶς ἕτερος ἄλλοις Πλ. Νόμ. 931 C «ἡ κατάρα τοῦ γονιοῦ πιάνει γιὰ τὰ παιδιά του, καθὼς κανενὸς ἀλλουνοῦ γι' ἄλλους». πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι Σοφ. Ἀντ. 867 πρὸς οὓς (γονεῖς) ἐγὼ (ποῦ εἶμαι) ἐδῶ ἄγαμος «ἐξ ἁμαρτιῶν» («ἐπικατάρατος διὰ τὰ ἐκείνων ἁμαρτήματα» Σχ.) μεταβαίνω, διὰ νὰ κατοικήσω μετ' αὐτῶν.

ἀράομαι εὔχομαι, ἱκετεύω, καταρῶμαι. Μέσ. ἀποθ., νέον Ἰων. ἀρέομαι Ἡρ. 3, 65. ἐπαριόμενον Ἐπιγρ. Γόρτυν. ἐπαράσομαι (ρᾶ) Δημ. 54, 38. κατ- 25, 100 (-ήσομαι ἐπ.). ἠρασάμην Τραγ. (ἀράσαντο ἀναυξήτως Σαπφ. Ἀπ. 51). Τὸ ἁπλοῦν σπάν. τοῖς πεζ. Ἀνδοκ. 1, 31. Πλούτ. Πελοπ. 20. κατ- Ξεν. Ἀν. 7, 7, 48. Δημ. 22, 77 (-ησάμην Ψ 144. Ἡρ. 3, 124. -ησαίατο κ 164). ἐπήραμαι Δημ. 18, 142 (παθ. κατηραμένος Πλουτ. Λούκουλ. 18). ἀρήμεναι χ 322 εἶνε ἐνεργ. ἐνεστ. ἀπαρφ. ὡς γοήμεναι τοῦ γοάω (ὄχι δὲ ἀόρ. β' παθ. ἀντὶ τοῦ ἀρῆναι ἔκ τινος ἀπηρχαιωμένου ἐνεστ. ἄρομαι). Ῥημ. ἐπίθ. ἀρατός Σοφ. Ἀντ. 972. ἀρητός Ρ 37. Ω 741. Τὸ πρῶτον ᾱ ἐπ., ᾰ Ἀττ. ἐκ τοῦ ἀρϜάομαι, πρβ. κάταρϜος Ἐπιγρ. Τεγέας. — ἀρήσετ' Ἐρινῦς β 135 θὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς Ἐρ. πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι α 164 ὅλοι ἤθελαν εὐχηθῆ νὰ εἶνε μᾶλλον ἐλαφροὶ παρὰ πλούσιοι.

ἄραρα καὶ **ἄραρον** ἴδ. **ἄρω**.

ἀραρίσκω κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου **ἄρω**, ὃ ἴδε.

ἀράσσω, ἀράττω (ὄχι παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀλλὰ μόνον Ἀρφ. Ἐκκλ. 977), κτυπῶ τι μὲ κρότον (ὥστε νὰ παράγηται κρότος)· ἀράξω Ψ 673. ἐξ- Ἀρφ. Θεσμ. 704 (ἀραξῶ Δωρ. Θεόκρ. 2, 159). ἤραξα, ἐξ- Ἀρφ. Ἱππ. 641. ἄραξα Μ 384. Ἡσ. Ἀσπ. 461. ἄρ- Θεόκρ. 2, 6. ἀπαράξωμεν Θουκ. 7, 63. ἀράξας Εὐρ. Ἰ. Τ. 1308. ἀπήραξα Ξ 497. Ἡρ. 8, 90. ἐπ- Πλ. Πρωτ. 314 D. κατ- Ἡρ. 9, 69. Δημ. 23, 165 κἀλλ. — σὺν.. ἀράχθη ε 426. ἀραχθὲν Σοφ. Ἀντ. 973 χορ. συν- Ἡρ. 7, 170. κατηράχθη (κατερ(ρ)άχθη Δ. Γ.) Θουκ. 7, 6. κατήρακται Ἡρώνδ. 2, 63. συναρήρακται Ἡσύχ. ἴδ. ῥάσσω, πρὸς ὃ συγχέεται τὸ ἀράσσω. — γόμφοισιν δ' ἄρα καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν (ἄρηρε Εὐστάθιος πλημμελῶς) ε 248 μὲ ξυλοκάρφια καὶ μὲ συναρμογὰς (κλειδώσεις) κτυπῶν συνήρμοζε, συνέσφιγγεν αὐτὴν (τὴν σχεδίαν). ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔ τις ἔσθ' ὃς οὔ Σοφ. Αἴ. 725 μὲ ὀνείδη προσέβαλλον αὐτὸν πάντες πανταχόθεν (καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).

ἀρατὸν ἕλκος Σοφ. Ἀντ. 972 ἴδ. ἀλαός.

ἀργαλέος 3 ἐπίπονος, χαλεπός· ἀργαλέον ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε Ο 140 δύσκολον εἶνε νὰ σώζῃ τις ἀπὸ τοῦ θανάτου τὸ γένος καὶ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀνθρώπων. Καὶ προσωπ. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι Α 589 εἶνε δύσκολον ν' ἀντιτάσσηταί τις πρὸς τὸν Ὀλ. ἀργαλέον ὡς σοφὸν Ἀρφ. Σφ. 1279 «δυσχερὲς εἰπεῖν ὅπως ἦν σοφός» Σχ. Περὶ τοῦ Ἀποσπ. τοῦ Ἀλκαίου ἐν τοῖς Σχολ. Φ 319 (Les Scolies Genévoises par J. Nicole Genève 1891): αἱ δὴ μὰν

(Hoffmann: οἴδημαν) χέραδος μὴ βεβάιος ἐργάσιμον λίθον κινεῖς, καί κεν ἴσως τὰν κεφαλὰν ἀργαλέαν (-λίαν Hoffmann) ἔχοις (idem ἔχοι) ἴδ. χέραδος.

ἀργᾶς (συνῃρημ. ἐκ τοῦ ἀργάεις=ἀργήεις) λευκός· οἰωνῶν βασιλεύς (ὁ ἀετός)..,ὁ κελαινὸς ὅ τ' (ὁ δ' Hartung) ἐξόπιν ἀργᾶς (Blomfield: ἀργίας) Αἰσχ. Ἀγ. 115 «ὁ ἐξοπίσω λευκός, ὅ ἐστιν ὁ πύγαργος» Κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Hartung: ὁ μὲν μέλας, ὁ δ' ὄπισθεν λευκός.

ἀργειφόντης ὁ, κοιν. ὁ φονεὺς τοῦ Ἄργου, ἐπών. τοῦ Ἑρμοῦ φονεύσαντος τὸν πανόπτην Ἄργον. Ἀλλ' ὁ μῦθος οὗτος ἄγνωστος τῷ Ὁμήρῳ· ὅθεν προτιμητέα ἡ παλαιὰ ἑρμηνεία: «ὁ ταχέως καὶ τρανῶς ἀποφαινόμενος» ἢ ὁ ταχὺς ἄγγελος. Τὸ δὲ —φόντης ἀντὶ τοῦ —φάντης ἢ θεωροῦσιν ὡς Αἰολικὸν (ἀλλ' ἡ ρ. φαν- δὲν ἐμφανίζεται ὡς φον- παρ' Ὁμ.) ἢ ἐπλάσθη κατὰ ψευδῆ ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀνδρειφόντης.

ἀργέλοφοι οἱ, τὰ ποδάρια τῆς προβειᾶς, «οὓς ποδεῶνας καλοῦσι» Σχ. Ἀρφ. Σφ 672: σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων «τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα· ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι» Σχ. «Ἀργέλοφοι Ἀττικῶς. σημαίνει δὲ τοὺς ποδεῶνας τῶν κῳδίων καὶ τῶν ἀσκῶν. Τὸ δὲ ποδεὼν Ἰωνικῶς» Ἀ. Β. 8. Τὸ χωρίον τοῦ Ἀρφ. ἐξηγητέον: σὺ δὲ εἶσαι εὐχαριστημένος νὰ περιτρώγῃς ἐκ τῆς ἀρχῆς σου ὅ τι εἶνε γιὰ πέταμα (τὰ κόκκαλα).

ἀργέω (ἀργός) δὲν ἐργάζομαι, ἀπρακτῶ· ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν ἀγορᾷ Πλ. Πολ. 371 C θὰ χασομερήσῃ ἀπὸ τὴ δουλειά του καθήμενος εἰς τὴν ἀγοράν. χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσεν στέγος Σοφ. Ἀπ. 780 ὅταν ἐπὶ μακρὸν χρόνον μένῃ ἄχρηστος, καταπίπτει ἡ οἰκία (ἡ στέγη)

ἀργής -ῆτος ὁ, λευκός, λάμπων. Ἐν Σοφ. Τραχ. 674 ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον ἀργῆτ', οἰὸς εὐέρῳ πόκῳ, τοῦτ' ἠφάνισται τὸ ἀργῆτ' ἀναγκαίως = ἀργῆτα, διότι οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ δὲν ἐκθλίβουσι τὸ ι τῆς δοτικῆς. Τὸ χωρίον ἐν πεζῷ λόγῳ ἔχει ὧδε: ὁ γὰρ πόκος τῆς οἰός, ᾧ ἔχριον ἀρτίως τὸν λαμπρὸν πέπλον, ὃν Ἡρακλῆς ἔμελλεν ἐνδύεσθαι, ἠφάνισται.

ἀργός (συνῃρημ. ἐκ τοῦ ἀεργός) 2 καὶ μτγν. 3 ὁ μὴ ἐργαζόμενος. γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν Σοφ. Φιλ. 97 ὅπου τὸ ἀργόν ἀντιτίθ. πρὸς τὸ ἐργάτιν, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «διαβάλλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθοῦντας». — Μετὰ γεν. αἰσχρῶν ἀργός Αἰσχ. Ἑπτ. 398 ἀμέτοχος αἰσχρῶν πραγμάτων (πράξεων). ἀργὸς τῶν οἴκοθεν Εὐρ. Ἰ. Α. 1000 ἐλεύθερος τῶν οἰκοι (ἐκ τοῦ οἴκου) μεριμνῶν. — τὸ πρὸς πᾶν ξυνετὸν ἐπὶ πᾶν ἀργόν Θουκ. 3,82 ἡ παντελὴς (πρὸς πᾶν) σύνεσις ἐνομίσθη παντελὴς (πρὸς πᾶν) ἀδράνεια. ἐν ὀλίγῳ γὰρ πολλαὶ ἀργότεραι μὲν ἐς τὸ δρᾶν τι ὧν βούλονται ἔσονται Θουκ. 7,67 ἐν στενῷ χώρῳ πολλαὶ νῆες θὰ εἶνε ὀλιγώτερον χρήσιμοι εἰς τὸ δρᾶν τι ὧν βούλ — ἀργὸς ἡ θεός Εὐρ. Ἴων. 337 ἡ θεὰ αἰδώς εἶνε ἄεργος, δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἐνεργῇ. Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ Ἀπ. Εὐρ. 322 ἐπεξηγεῖται διὰ τῶν ἐφεξῆς, ὅτι δηλ. ἀγαπᾷ τὴν ἀργίαν καὶ τὰ τῆς ἀργίας, φεύγων τοὺς μόχθους. Παθ. οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην Σοφ. Ο. Τ 287 κυρ. οὐδὲ τοῦτο ἐνήργησα, ὥστε νὰ μένῃ ἄπρακτον· οὐδὲ τοῦτο ἀμελῶς ἐνήργησα. τὸ Πελασγικὸν ἀργὸν ἄμεινον Θουκ. 2,17 τὸ Π. ἀκατοίκητον εἶνε καλλίτερον. — Ἐπὶ χρημάτων, ἅτινα κεῖνται ἄχρηστα καὶ νεκρά· τά τ' ἐνεργὰ αὐτῶν καὶ ὅσα ἦν ἀργὰ καὶ ὅσου ἦν ἄξια ἕκαστα Δημ. 27,7 καὶ τὰ προσοδοφόρα κεφάλαια καὶ τὰ νεκρὰ καὶ τὴν ἀξίαν ἑνὸς ἑκάστου. — Μτφ. ἐπὶ συζητήσεως: ἡ γὰρ ἔτι λοιπὴ αὐτοῖν ἦν μάχη ἀργός, ταύτην νῦν ἐξείργασθον Πλ. Εὐθύδ. 272 Α τὸ μόνον εἶδος ἀγῶνος, ὅπερ ὑπελείπετο εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνεπεξέργαστον, τοῦτο ἔχουσι νῦν ἐξεργασθῆ.

ἀργῠρίου δίκας ἐμοὶ εἴληχε δύο ἢ τρεῖς Δημ. 39,25 ἐκίνησε δύο ἢ τρεῖς δίκας ἐναντίον μου περὶ πληρωμῆς χρημάτων.

ἄργῠρος ὁ (ἀργός, ἀργής): εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε Σοφ. Ο. Τ. 124 κυρ. εἰ μή τι ἐνηργεῖτο ἐντεῦθεν (ὑπό τινος ἐχθροῦ τοῦ Λαΐου, π. χ. τοῦ Κρέοντος) τῇ βοηθείᾳ χρημάτων.

ἀργῠροστερής 2 ὁ τὸν ἄργυρον στερῶν· ξένων ἀπαιόλημα κἀργυροστερῆ βίον νομίζων Αἰσχ. Χο. 1000 ἀσκῶν τὴν ἐξαπάτησιν τῶν ξένων καὶ τὴν διαρπαγὴν (κυρ. ἀσκῶν βίον στεροῦντα τοὺς ξένους τοῦ ἀργυρίου) Ἀλλὰ δύναταί τις καὶ ὧδε: τῶν ξένων ἀπατεὼν καὶ ἀσκητὴς βίου ἀργυροστεροῦς.

ἀργῠρότοιχος 2 ἀργυροῦς τοίχους ἔχων. ἰὼ γᾶ, γᾶ, εἴθε μ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου δροίτης κατέχοντα χαμεύνην Αἰσχ. Ἀγ. 1539 εἴθε νά με ἐδέχεσο, πρὶν ζήσω καὶ ἴδω τοῦτον κατέχοντα τὴν χαμ. τῆς ἀργυρᾶς πλευρὰς ἐχούσης πυέλου.

ἀργῠρόω ἀσημώνω, σκεπάζω μὲ ἄργυρον: ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί Πίνδ. Ἰ. 2, 8 «πρόσωπον κεκοσμημέναι καὶ λαμπρυνθεῖσαι ὡς τὰ ὤνια ὑπὸ τῶν πωλούντων ἐκοσμοῦντο» Σχ. ἀφ' οὗ «ἀσημώθη» τὸ πρόσωπόν των, ἠλείφθη τρόπον τινὰ με ψιμύθιον ἀργυροῦν, «ἀσημένιο», ἵνα ἐξαπατῶσι κάλλιον· ὅθεν τοιαῦται, ὥστε ἐκ τοῦ προσώπου των βλέπει τις, ὅτι εἶνε πληρωμέναι· ὤνιαι. Πρβ. Ἀνακρ. 33. Σοφ. Ἀντ. 1077. Κατὰ τὸν Schroeder: αἱ ὤνιαι ἐκεῖναι ἐξυμνήσεις κατηργυρωμέναι βλέπουσι τ. ἔ. ἔχουσι πρόσωπον ὄχι εἰλικρινὲς καὶ ἀληθινόν, ἀλλὰ πεπλασμένον, τόσῳ μᾶλλον ἡδύφωνον καὶ μαλακόφωνον, ὅσῳ πλεῖον εἶνε τὸ ὑπεσχημένον ἀργύριον. Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες..

ἀπέβαν Ν. 10,43 ἀργύρῳ (τῷ τῶν φιαλῶν) τιμηθέντες ἀνεχώρησαν, «ἀσημωθέντες».

ἄρδην (ᾱ) ἐκ τοῦ ἀέρδην (ἀείρω), φοράδην, σηκωτά Εὔχρηστον τοῖς 'Αττικοῖς ποιηταῖς καὶ πεζογρ.

ἄρδω (τὸ ᾱ κατὰ τὸν 'Ηρωδιαν. 1, 522). ἦρδε Πλ. Τίμ. 76 Α. ἄρδεσκε 'Ηρόδ. 2,13. 3,117. ἦρσα 5,12. ἄρση 2,14. ἄρσασα "Υμν. "Αρτ. 3. 'Ηρόδ. 2,14. 5,12. Παθ. ἄρδομαι. Παρασχημ. ἀρδεύω Αἰσχ. Προμ. 878. 'Αριστοτ. Θεόφρ. μτγν. ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει Πίνδ. 'Ο. 5,23 εἰ δέ τις ἐπιμελεῖται ὄλβου ἅμα καὶ ὑγιείας (κατὰ λέξιν: ἐὰν δέ τις ὑγιῆ εὐτυχίαν καλλιεργεῖ).

ἀρειάω ('Ομ. ἀρειή = ἀπειλή, ὅθεν καὶ τὸ ἐπηρεάζω) = ἀπειλῶ· καὶ νῦν ἀρειᾷς σύκινόν με ποιῆσαι 'Απ. 'Ιππώνακτ. 65 (ἐκ τοῦ Μ. 'Ε. σ. 139,36).

ἀρείφατος, "Ομ. ἀρηΐφατος (*φένω, πέφαται), ὑπὸ τοῦ "Αρεως, τ. ἔ. ἐν τῷ πολέμῳ, φονευθείς· ἀρείφατοι φόνοι Εὐρ. 'Ικ. 603 φόνοι πεπραγμένοι (κυρ. πεφονευμένοι) ἐν τῷ πολέμῳ. ἀρείφατον λῆμα Αἰσχ. 'Απ. 147 «ἰσχυρόν» 'Ησύχιος. τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν Εὐμ. 914 κατὰ λέξιν: ἀπὸ τοὺς πολεμικοὺς ἐνδόξους (κυρ. ἐν οἷς δύναταί τις νὰ διακριθῇ) ἀγῶνας δὲν θὰ ὑποφέρω τὸ νὰ μὴ τιμῶσι τὴν πόλιν ταύτην ὡς νικήτριαν.

ἀρέσκω (ῥ. ἀρέσ-, πρβ. τὸ ἄρος ὠφέλεια, ἀρείων)· ἀρέσω, ἤρεσα (ἀρέσαι = ἐπανορθῶσαι, νὰ κάμω καλόν· Ι 120. τ 138). πρκ. μτγν. ἀρήρεκα Σέξτ. 'Εμπ. 852, 29. Μέσ. ἀρέσκομαι = ἀρέσκω ἐμαυτῷ, κάμνω καλά, καταπραΰνω Ξεν. 'Ηρόδ. ἀρέσομαι Αἰσχ. 'Ικ. 663 (ἀρέσσ- Δ 362. θ 402). ἀρεσάμην 'Ησ. Ασπ. 255. ἀρέσσ- Ι 112. Θέογν. 752. ἐξαρέσηται [Δημ.] 60,25. ἀρεσθείη Σοφ 'Αντ. 500 (ἴδ. κατωτ.). 'Ρημ. ἐπ. ἀρεστός 'Ηρ. Σοφ. — οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ Εὐρ. 'Ορ. 210 ἴδ. παρίημι. ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα Δ 362 ταῦτα κατόπιν θὰ διορθώσωμεν μεταξύ μας: «θὰ κάμωμεν καλὰ μεταξύ μας». φρένας ἀρέσαντο αἵματος ἀνδρομέου 'Ησ. 'Ασπ. 255 ἐκορέσθησαν κατὰ τὴν ψυχὴν αἵματος ἀνθρωπίνου. — τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδὲν μηδ' ἀρεσθείη (= ἀρεστὸς γένοιτο· ὁ Elmsley: ἀρέστ' εἴη) ποτέ Σοφ. 'Αντ. διότι εἰς ἐμὲ οὐδὲν ἐκ τῶν σῶν λόγων εἶνε ἀρεστὸν καὶ ποτὲ νὰ μὴ γίνῃ ἀρεστόν. πρβ. ἐγὼ δ' ὦν τούτου εἵνεκεν μήτε Αἰγινήτῃσι ἅδοιμι μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκεται, ἀποχρᾷ δέ μοι Σπαρτιήτῃσι ἀρεσκόμενον ὅσια μὲν ποιέειν, ὅσια δὲ καὶ λέγειν 'Ηρ. 9,79 διὰ τοιαύτης νεκροῦ κακώσεως (κυρ. «ὅσο γι αὐτό») μήτε εἰς τοὺς Αἰγ. ν' ἀρέσω εὔχομαι μήτε εἰς ὅσους ταῦτα εἶνε ἀρεστά, εἶνε δὲ ἀρκετὸν εἰς ἐμέ, ἀρεστὸς γενόμενος εἰς τοὺς Σπ ὅσια μὲν νὰ ποιῶ ὅσια δὲ καὶ νὰ λέγω.

ἀρετή (ἀρέσκω, ἀρείων, ἄριστος): γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 356 τὰ εὐγενῆ (λαμπρὰ) ἀνδραγαθήματα εἶνε κόσμημα τῶν ἀποθανόντων. εἰ μὴ μετ' ἀρετῆς δοκούσης ἐς ἀλλήλους γίγνοιντο Θουκ. 3,10 ἴδ. δοκῶ.

ἀρήγω "Ιων. καὶ ποιητ. = βοηθῶ. ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν Αἰσχ. 'Επτ. 112 βοηθῶν ἀπότρεψον τὴν ἅλ. καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ· οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ; Χο. 878 καὶ πολὺ μάλιστα ῥωμαλέος ἀνὴρ χρειάζεται (ἐπειδὴ δέ, ἐν ᾧ λέγει ταῦτα ὁ οἰκέτης, συνησθάνθη ὅτι πᾶσα βοήθεια ἦτο ἀνωφελής, προσθέτει:) ὄχι ὅμως διὰ νὰ βοηθήσῃ σφαγέντα πλέον ἄνθρωπον, διότι πρὸς τί; οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν βωμοῖς ἀρήξει Χο. 259 οὔτε ξηρανθεὶς ὅλος ὁ βασιλικὸς οὗτος κορμὸς θὰ φροντίζῃ περὶ τῶν βωμῶν σου. 'Απροσ. ἀρήγει ὠφελεῖ προσήκει.

ἀρήν ὁ καὶ ἡ, ἀρνίον, πρόβατον, ἀμνὸς (ἡ ὀνομ. αὕτη σπανία, εὑρίσκεται ἐν 'Αττικαῖς (καὶ Δωρικαῖς) ἐπιγραφαῖς, μνημονεύεται δὲ καὶ παρὰ Φρυνίχ. 'Α. Β. 1). ἀρνός, ἀρνί, ἄρνα, ἄρνες, ἀρνῶν, ἀρνάσι ("Αρατ. 1104), ἐπ. ἄρνεσσι (Π 352), ἄρνας. Τὸ ἀρὴν γίνεται ἐκ τοῦ Fρην (Fαρν), οὗ σῴζεται ἡ αἰτ. ῥῆνα ἐν Νικ Θηρ. 453 καὶ ῥήνεσσι 'Απολ. Ρ. 4,1497· ὅθεν τὰ 'Ομ. ὑπόρρηνος, πολλύρρηνες ὀν. πλ. καὶ πολύρρηνος ὀν. ἑν. Πρβ. «ἐρρηνοβοσκός, ὁ προβατοβοσκός, ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλέους· ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν» Φώτιος

ἀρηρομένος τοῦ **ἀρόω**.

ἀρθμέω (**ἀρθμός** δεσμός, φιλία) συναρμόζω, συνδέω. ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε Η 302 ἀπεχωρίσθησαν διὰ φιλίας συνδεθέντες.

ἄρθρον τὸ (ἀραρίσκω) ἁρμός, διάρθρωσις· μέλος τοῦ σώματος, οἷον πούς, ὀφθαλμὸς κττ. ἄρας (περόνας) ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων Σοφ. Ο. Τ. 1270 «ἐκέντησε τὰ μέρη τῶν ἑαυτοῦ ὀφθαλμῶν, ἔνθα ἁρμόζεται τὰ βλέφαρα, τ. ἔ. τὰς κόρας» Σχ. ἴσ. κυρ. τὰ ζῶντα καὶ κινούμενα μέλη τὰ ἐντὸς τῶν κύκλων περιεχόμενα: τοὺς ἐντὸς τῶν κύκλων των κινουμένους ὀφθαλμούς. προσπτύσσεται... χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον Τραχ. 768 (ἴδ. ἀρτίκολλος). μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται 779 λαβὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ ποδός, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου τὸ ἄρθρον λυγᾷ (κατὰ τὴν κάμψιν τοῦ ἄρθρου). (ὡς) κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί Φιλ. 1208 ἵν' ἀποκόψω (ἀποχωρίσω) διὰ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν ὅλην (ἀπὸ τοῦ ἄλλου κορμοῦ) καὶ τοὺς σπονδύλους (τοῦ λαιμοῦ). δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως Εὐρ. Τρ. 113 σχεδόν: «ἀλήμων ὢ τί τραβοῦν τὰ κοκκαλάκια μου ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο πλάγιασμα». — συνθέντες ἄρθρα στόματος Κύκλ. 625 ἀφ' οὗ κλείσητε (κλειδώσητε) καλὰ τὸ στόμα σας. || τὰ γεννητικὰ μόρια καὶ ζῴων καὶ

ἀνθρώπων. καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὥς ὁ ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων Λουκ. Εὐν. 10. — νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν 'Απ.'Επιχάρμ. 250 (17 L.) ταῦτα (δηλ. τὸ νήφειν καὶ ἀπιστεῖν) εἶνε τὰ κινητήρια ὄργανα (οἷον τὰ νεῦρα ἢ τὰ στοιχεῖα) τῶν φρενῶν. — νάβλας ἐν ἄρθροις γραμμάτων οὐκ εὐμελής 'Απ. Σωπάτρου 10 ('Αθήν. 175 C. Kaib.) ὁ μὲν Kaibel ἑρμηνεύει: ὄχι καλὸς τὴν μορφήν, οὐκ εὐάρμοστος ἐν τοῖς μέλεσιν, ἀφίνων ἀνερμήνευτον τὸ ἐν ἄρθροις γραμμ. ἀνθ' ὧν ὁ Wilamowitz γράφει: ἐν ἄρθροις ῥαμμάτων. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἑρμηνευτέον: ἐν τῇ συναρμογῇ τῶν γραμμ. ὄχι εὔηχος, ὄχι μελῳδικός. Ἡ δὲ ἑρμηνεία αὕτη ἁρμόζει καὶ ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα, διότι οὐδεμία λέξις Ἑλληνικὴ ἄρχεται ἐκ τοῦ νάβ (λ), ἑπομένως τὸ νάβλα (ς) εἶνε ἥκιστα εὐμελὲς καὶ Ἑλληνικόν· καὶ εἰς τὰ ἐφεξῆς δὲ λεγόμενα εὐαρμοστεῖ. — ἄρθρον ὑποτακτικὸν παρὰ τοῖς γραμματικοῖς εἶνε ἡ ἀναφορ. ἀντων. (ὅς), ὡς ἄρθρον προτακτικὸν τὸ προτασσόμενον ἄρθρον (ὁ).

ἀρίδακρυς 2 πολύδακρυς. ἀεὶ δ' ἀριδάκρυες ἀνέρες ἐσθλοί (ἀγαθοί) Παροιμ. ἐν Σχολ. Τ 5 (ἴδ. ἀγαθός).

ἀρίζηλος (ἀρι-δjηλος· πρβ. δῆλος) 2, καὶ ἀριδήλη Σ 219. φανερός, πρόδηλος. τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός Β 318 τοῦτον (τὸν δράκοντα, ὃν ὁ θεὸς μετεμόρφωσεν εἰς λίθον) ἔκαμε πολὺ φανερόν, πασίδηλον· διότι πάντες ἔβλεπον τὸν εἰς λίθον μεταμορφωθέντα δράκοντα. Κατὰ δὲ τὴν γρ. ἀΐζηλον, ἣν ἔχει ἓν μόνον χ/φον, τινὲς δὲ ὑπολαμβάνουσιν ὡς Ἀριστάρχειον, τὸ νόημα εἶνε: ὁ θεὸς ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς φῶς (ἔφηνεν) τὸν δράκοντα, ἔκαμεν αὐτὸν ἀφανῆ (ἄδηλον διὰ τῆς μεταμορφώσεως). Κατὰ δὲ τὸν Ameis τὸ ἀρίζηλον κατήντησεν οὐσ. οὐδέτ. τ. ἔ. ἔκαμεν αὐτὸν (τὸν δράκοντα) ἓν πολὺ φανερὸν σημεῖον: «ἕνα σημαδιακό πρᾶγμα».

ἀριθμέω μέσ. ἠριθμοῦντο δὲ πολλοὶ ἅμα τὰς ἐπιβολὰς Θουκ. 3,20 ἠρίθμουν καθ' ἑαυτοὺς (ὄχι μεγαλοφώνως) τὰς στρώσεις τῶν πλίνθων.

ἀριθμός (ᾰ) ὁ, «ἀριθμὸς διχῶς, τὸ ἀριθμούμενον καὶ ἀριθμητὸν καὶ ᾧ ἀριθμοῦμεν» Ἀριστοτ. 219 b 6. ὡς μὰν σαφὲς οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμὸν Πίνδ. Ὀ. 13, 45 διότι ἀληθῶς δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω νὰ λέγω σαφῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ποντίων ψήφων. ἀριθμὸν ποιέεσθαι τῆς στρατιῆς Ἡρ. 7, 59 = ἀπαριθμεῖν. ἡμῖν παράδοτε — δένδρα ἀριθμῷ (ἠριθμημένα, ἀριθμήσαντες) τὰ ὑμέτερα καὶ ἄλλο εἴ τι δυνατὸν ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν (= ἀριθμηθῆναι) Θουκ. 2,72. Ὁμοίως Ἡρ. 6, 58: ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαίμονος.. ἀριθμῷ τῶν περιοίκων ἀναγκαστοὺς ἐς τὸ κῆδος ἰέναι ὀφείλουσι περίοικοι ἐν ὡρισμένῳ ἀριθμῷ νὰ μεταβαίνωσιν ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν κηδείαν. Ἡ γεν. περιοίκων μεριστική, οἷον τινὰς τῶν περιοίκων. ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν Θουκ. 2, 72 = ἀριθμηθῆναι. τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ Πίνδ. Ν. 2, 23 ἀνώτερα ἀριθμοῦ, ἀναρίθμητα. οὔ τις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων (νεφέων) Θεόκρ. 25, 92 δὲν δύναταί τις ν' ἀριθμήσῃ τὰ ἐν τῷ ἀέρι παρερχόμενα νέφη. ἴσον ἅτ' (= ὁμοίως ὥσπερ) ἐν νεφέλαισιν ἄστρων ναύταις ἀριθμὸς πέλει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 667 ἀπαράλλακτα ὅπως μέσα εἰς τὰ σύννεφα οἱ ναῦται δύνανται ν' ἀριθμήσωσι τοὺς ἀστέρας. ἐξ ἁπάντων βούλεται τιμὰς ἔχειν κοινὰς (ὁ θεός), δι' ἀριθμῶν δ' οὐδὲν (διαριθμῶν δ' οὐδέν' Heath) αὔξεσθαι θέλει Βακχ. 209 καμμίαν αὔξησιν τιμῆς δὲν θέλει δι' ὀλιγωτέρων ἢ περισσοτέρων ἀνθρώπων (δι' ὀλίγων ἐδῶ καὶ δι' ὀλίγων ἐκεῖ, ἀλλὰ δι' ἁπάντων). κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ ξενίας τ' ἀριθμοῦ πρῶτά τ' ὢν (Δ. Βερναρδάκης: τῶν) ἐμῶν φίλων Εὐρ. Ἑκ. 794 = κοινῆς ἐμοὶ τραπέζης ἀξιωθεὶς πολλάκις καὶ ξενίας ἔν τε τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν φίλων τὰ πρῶτα (πρῶτος) ὤν. πολλαὶ γὰρ ἡμῶν αἱ μὲν εἴσ' ἐπίφθονοι, αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν Εὐρ. Ἑκ. 1185 πολλαὶ ἐξ ἡμῶν αἱ μὲν κακολογοῦνται ὑπὸ φθόνου, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπλάσθημεν ἐκ φύσεως, ἵνα χρησιμεύωμεν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κακῶν γυναικῶν. οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκει λόγων Εὐρ. Ἠλ. 1054 οὐδὲ τὴν λογαριάζω εἰς τοὺς λόγους μου: οὐδὲ δύναμαι νὰ συζητήσω μὲ αὐτήν. τῆς δὲ ταλαίνης νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός Καλλιμάχ. Ἐπίγρ. 27 (Ἀνθολ. 5, 6) οὔτε τὴν λογαριάζω οὔτε τὴν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν. ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς... οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ Χρησμ. ἐν Σχολ. Θεοκρ. 14, 48 οὔτε λογαριάζεσθε οὔτε ἀριθμεῖσθε. ναῦς πρὸς πέτρας πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων Εὐρ. Ἑλ. 410 = ἄγνυται πολυάριθμα ναυάγια: θραύεται εἰς πολυάριθμα κομμάτια. Πρβ. Πλάτ. Νόμ. 668 D οἱ ἀριθμοὶ τοῦ σώματος κυρ. τὰ διάφορα μέρη, ἅτινα διὰ τῆς τάξεως καὶ ἁρμονίας των συναποτελοῦσι τὸ σῶμα· ὅθεν τὸ ῥυθμικὸν σύνολον τῶν μερῶν τοῦ σώμ. ‖ τὸ πλῆρες, τέλειον. ἅπαντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν Ἰσοκρ. 11, 16 περιλ. πλῆρες τὸ σύνολον: πάντα κατὰ πᾶσαν ἔποψιν. πάντες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος Μ. Ἀντων. 3, 1 τὸ σύνολον πάντων τῶν καθηκ. τὸ γὰρ εὖ παρὰ μικρὸν διὰ πολλῶν ἀριθμῶν ἔφη (Πολύκλειτος ὁ ἀνδριαντοποιός) γίνεσθαι Φίλων μηχαν. 4, 1 (σελ. 49, 20) τὸ τέλειον συναποτελεῖται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν συντελεστῶν (παραγόντων). ‖ ἀριθμὸς ἁπλοῦς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν ἀξίαν. ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστι λόγων, ἀλλ' ἔργα δεινά Σοφ. Ο. Κ. 382 ταῦτα δὲν εἶνε λόγια ς' τὴν σειρὰν (τὸ ἓν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, ὅθεν ἁπλοῦς ἀριθμὸς λέξεων: μάταιοι λόγοι), ἀλλ' ἔργα φοβερά. Πρβ. Εὐρ. Τρ. 476: ἐγεινάμην τέκνα οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως ὄχι ἁπλῶς ἀριθμὸν μόνον τέκνων. τί κάθησθ' ἀβέλτεροι.. ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως; Ἀρφ. Νεφ. 1201 «μάταιον πλῆθος» Σχ. ἄνευ σημασίας, «ξηρὰ κορμιά», ἁπλοῦς ἀριθμός.

ἀρισθάρματον γέρας Πίνδ. Π. 5,30 τὸ βραβεῖον τοῦ ἀρίστου ἅρματος, τοῦ ἐν τῷ δρόμῳ νικήσαντος, τοῦ νικηφόρου τ. ἔ. τόν στέφανον δάφνης.

ἀριστάω (ἀρ 'Αττ. μτγν., ᾱρ 'Ανθ. 11, 387. ἄριστον, ἦρι) λαμβάνω τὸ ἄριστον (πρόγευμα), προγευματίζω. ἀριστήσω, ἠρίστησα, ἠρίστηκα, οὗ α΄ πληθ. ἠρίσταμεν (=ἠριστήκαμεν) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ: 'Απ. 'Αρφ. 496 ('Αθήν. 422 F). 'Απ. Θεοπόμπ 22 ('Αθήν. 423 A). 'Απρφ. ἠριστάναι 'Απ. 'Ερμίππ. 60 (πρβ. δεδείπναμεν καὶ δεδειπνάναι). Παθ. πρκ. οὐδ. ἀπρόσ. ἠρίστηται 'Αρφ. Βάτ. 376 «ἄριστον γεγένηται τὸ τῆς τελετῆς» Σχ. διότι ἠρίστα ὁ χορὸς πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνήν.

ἀριστερός 3: οὔποτε φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων Σοφ. Αἴ. 183 κυρ. οὐδέποτε τοσοῦτον ἀπὸ τῶν φρονίμων ἐπὶ τὰ ἄφρονα (οὐ δεξιά, ἐνυπάρχει καί τις ἀπὸ τῶν κακῶν οἰωνῶν παρασημασία) ἐξέκλινας, ἐμπίπτων τοῖς ποιμνίοις (=ἐν ᾧ ἐνέπιπτες τοῖς π.) τ. ἔ. διὰ τῆς κατὰ τῶν ποιμνίων ἐπιθέσεώς σου διέπραξας τόσον ἄφρονα πρᾶξιν, ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε.

ἀριστεύω: στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας Σοφ. Αἴ. 1300 =λαβὼν τὰ πρῶτα ἀριστεῖα τοῦ στρατοῦ. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ 435=τῷ ἀριστεύειν λαβὼν τὰ πρῶτα καλλιστεῖα στρατοῦ τ. ἔ. τὴν καλλίστην τῶν γυναικῶν 'Ησιόνην.

ἀριστοποιέομαι=ἀριστάω· ἠριστοποιούμην Ξεν. 'Αν. 3, 3, 1. Δημ. 50 47. ἠριστοποίηντο Ξεν. 'Ελλ. 4, 5, 8. 'Η γρ. ἠριστοπεποίηντο πλημμελής.

ἀριστοπόνος 2 ἄριστα πονῶν, ἐργαζόμενος. ἀριστοπόνος χείρ Πίνδ. 'Ο. 7, 51. πρβ. τὸ ἡμέτ ἐπίθ. «χρυσόχέρα» λεγόμενον περὶ γυναικός, ἧς τὰ ἔργα (χειροτεχνήματα) ἄριστα.

ἄριστος (ᾰ πρβ. ἀρείων· τὸ ὁ ἄριστος ἐπ γίνεται ὥριστος, 'Αττ. ἄριστος) 3, ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός· ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς πολεμίοις γεγενῆσθαι σφίσιν ἄριστοι Θουκ. 4, 80 ἀξ. ὅτι ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχουν προσφέρῃ τὰς μεγαλιτέρας ὑπηρεσίας εἰς αὐτοὺς (τοὺς Λακεδαιμονίους). σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Σοφ. Φιλ. 627 ἴδ. συμφέρω. ἢν τὰ ἄριστα ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως πράξητε Θουκ. 5,9 ἂν ἔχητε τὴν ἀρίστην τύχην καὶ δὲν ἐξανδραποδισθῆτε ἢ θανατωθῆτε.

ἀριστόχειρ ἀγών Σοφ. Αἴ. 935 «ὁ κρίνων τίς ἐστιν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα» Σχ. ἀγών, ἐν ᾧ νικᾷ ὁ ἄριστος τὴν χεῖρα (ὁ ἀνδρειότατος). πρβ. ὠκύπους ἀγών 'Ηλ. 699.

ἀριφραδής 2 λίαν σαφής· σῆμα μάλ' ἀριφραδές λ 126 «ἄγαν ἔκδηλον» Σχ. ἀριφραδέα τέτυκται Ψ 240 εἶνε πολὺ εὐδιάκριτα (τὰ ὀστᾶ τοῦ Πατρόκλου).

ἀρκέω (κυρ. ἀποκρούω, πρβ. arceo, τὸ ἄρκος), ἀρκέσω ἤρκεσα. Παθ. ἀρκοῦμαι 'Ανθολ. 7,157. ἀρκεῖται [Πλ.] 'Αξίοχ. 369 E. ἀρκέεσθαι 'Ηρ. 9,33. ἀρκεῖσθαι 'Ησ. 'Απ. 181. 'Απ. 'Αλέξιδ. 300 ('Αθήν. 18 C). ἠρκέσθην Πλουτ. Πελοπ. 35 μτγν. ἀρκεσθήσομαι Διον. 'Αλ. 6,94 μτγν. ἤρκεσται Στοβ. 48,63. Τὸ ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 213 ἠρκέσω διώρθ. ὁ Musgrave εἰς ἤρκεσεν. — ἀποκρούω, ἀπομακρύνω: τί τινι ἢ ἀπό τινός τι Ζ 16. 'Ανθολ. 7,257. Ο 534 ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ.. θανεῖν Σοφ. Αἴ. 727 δὲν θὰ ἐμποδίσῃ, ὥστε νὰ μὴ φονευθῇ. || ἀρκῶ τινι=βοηθῶ. Φ 131 κἀλλ. Σοφ. συχν. — Καὶ ἀπολύτ. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ Ν 371 δὲν τὸν ἐπροφύλαξεν ὁ θ. πρβ. Ο 529. οὔτε ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ Θουκ. 2,47 οὔτε ἰατροὶ παρεῖχον βοήθειαν, διότι κατ' ἀρχὰς ἀγνοοῦντες τὴν φύσιν τῆς νόσου ἐθεράπευον αὐτὴν (ὅπου νοητέα ἀντίθεσις ἥδε: εἶτα ἐθεράπευον μὲν γνώσει, ἀλλὰ καὶ τότε οὐκ ἤρκουν). οὐδὲν ἤρκει τόξα Αἰσχ. Πέρσ. 281 οὐδὲν ὠφέλουν τὰ τόξα. ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ Σοφ. Τρ. 711 ὅτε δὲν ὠφελεῖ πλέον. — Μετὰ μετοχ. ἀρκετός εἰμι· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ Σοφ. 'Αντ. 547 κυρ. ἀρκέσω ὅτι θνήσκω ἐγώ: ἀρκοῦν ἔσται τὸ θνήσκειν ἐμέ: ἀρκετὸς θὰ εἶνε ὁ θάνατος ἐμοῦ. 'Ομοίως Αἴ. 76 καὶ συχν. Μετ' ἀπαρφ. εὕρηται παρὰ Πινδ. 'Ο. 9,3 τὸ μὲν 'Αρχιλόχου μέλος.. ἄρκεσε.. ἁγεμονεῦσαι («καθηγήσασθαι» Σχ.) κωμάζοντι φίλοις 'Εφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις τὸ μέλος τοῦ 'Αρχιλ. ἤρκεσεν, ἵνα ἡγεμονεύσῃ τῷ 'Εφ. (ἵνα ὁδηγήσῃ τὸν 'Εφ.), κωμάζ. σὺν τοῖς φίλοις ἑταίροις. 'Εν δ' Αἰσχ. Πρ. 648 τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον ὁ Linwood διώρθ. σαφηνίσας πιθανῶς, διότι ἐνταῦθα ἡ μτχ.=ὅτι ἐσαφήνισα, ὅπερ ἀκριβῶς θέλει νὰ εἴπῃ ὁ Προμηθεύς: ἀρκεῖ σοι αὕτη ἡ διασάφησις. — 'Ιδιάζον εἶνε τὸ ἐν Σοφ. Αἴ. 439 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς οὐδ' ἐκτελέσας διὰ τῆς δυνάμεώς του ἔργα κατώτερα τῶν ἐμῶν. πρβ. τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 50 ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ δύνασαι (νὰ πράξῃς) τίποτε. — Ἄλλως· ταὐτὸν ἀρκεῖ σκῶμμα ἐπὶ πάντας Πλ. Θεαίτ. 174 A τὸ ἴδιον σκῶμμα δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅλους. — || διαρκῶ· οἴεσθε τὴν ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν, οἳ ἂν τῇ μὲν παρασκευῇ δίκαια πράσσωσι, τῇ δὲ γνώμῃ δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες Θουκ. 1,71 νομίζετε (παραδέχεσθε), ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν διατηρεῖται πλεῖστον χρόνον δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες διὰ μὲν τῆς παρασκευῆς των (καίτοι παρεσκευασμένοι) δὲν ἀδικοῦσι, κατὰ δὲ τὴν προαίρεσιν δεικνύουσι (τ. ἔ. δεικνύουσι τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν) ὅτι, ἂν ἀδικῶνται, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψωσιν. — 'Απροσ. ἐμοὶ ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν Σοφ. Αἴ. 80 σχεδὸν =ἐμοὶ ἀρκεῖ οὗτος ἔνδον μένων (πρβ. στ. 76). ἀρκείτω βραχέως δεδηλωμένον Θουκ. 5,9=ἀρκείτω βραχεῖα (περὶ τούτου) δήλωσις, πρβ monuisse sufficiat.

ἀρκούντως ἐπίρρ. ἀρκετά, ἱκανῶς Αἰσχ. Χο. 891. Εὐρ. συχν. ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς

σκοπεῖν καὶ τῶν μελλόντων .. τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει Θουκ. 1,22 ἐκ τῶν πολλῶν ἑρμηνειῶν τοῦ σπουδαίου τούτου χωρίου παραθέτω τὴν τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ «ἀρκούντως δὲ ἕξει ἡ ἐμὴ ἱστορία ἐκείνοις, ὅσοι βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν, καὶ κρίνειν τὰ γενόμενα ὠφέλιμα ἕνεκα τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις ἔσεσθαι, τοιούτων ὄντων καὶ παραπλησίων κατὰ τὸ ἀνθρώπειον». Ὁ δὲ νεώτατος ἐκδότης Steup νομίζει ὅτι μετὰ τὸ ἔσεσθαι ἐξερρύησαν αἱ λέξεις: ἀγαθοὶ γνώμονες (ἢ εἰκασταὶ) γίγνεσθαι. Ὁ Θουκυδίδης ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο προφανῶς ἤθελε νὰ εἴπῃ ἢ τόδε: «θὰ εἶνε ἀρκετὴ ἱκανοποίησις δι' ἐμέ, ἂν εὕρωσιν ὠφέλιμον τὸ σύγγραμμά μου, ὅσοι θέλουσι νὰ σπουδάσωσιν ἀκριβῶς καὶ ἐξακριβώσωσι τήν τε παρελθοῦσαν καὶ τὴν σύγχρονον ἱστορίαν». Ἀλλ' ἀντὶ νὰ εἴπῃ θέλουσι (=βούλονται), εἶπε βουλήσονται: θὰ θελήσωσι, καὶ προκειμένου περὶ μέλλοντος ἠδύνατο οὕτω νὰ εἴπῃ. Ἄλλως δὲ οὕτω λέγει καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐν 3,38: θαυμάζω δὲ καὶ ὅστις ἔσται ὁ ἀντερῶν, διότι ἐπίσης πρόκειται περὶ μέλλοντος πράγματος, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διορθώσωμεν ἐστίν (μετὰ τοῦ Herwerden). Ἀφ' οὗ δὲ εἶπε βουλήσονται περὶ τῶν μελλόντων ἐξεταστῶν τῶν παρελθόντων καὶ τῶν συγχρόνων γεγονότων, ἠδύνατο νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ σύγχρονα πρὸς τοὺς μέλλοντας τούτους ἐξεταστὰς γεγονότα ὡς μέλλοντα (οἷα καὶ εἶνε πράγματι). Κατὰ ταῦτα τὸ Θουκυδ. χωρίον πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὧδε: ὁ σκοπὸς τοῦ συγγράμματός μου θὰ ἐκπληρωθῇ (κυρ. θὰ εἶνε ἀρκετὴ ἱκανοποίησις δι' ἐμέ), ἂν κρίνωσιν αὐτὸ ὠφέλιμον ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἐπιθυμήσωσι νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν τε προγενομένων καὶ τῶν μελλόντων νὰ εἶνε τοιαῦτα, τ. ἔ. τῆς τε παρελθούσης καὶ τῆς συγχρόνου ἱστορίας).

ἄρκυς -υος ἡ, αἱ ἄρκυες, τὰς ἄρκυας (συνηρ. ἄρκυς) δίκτυον θηρευτικὸν Αἰσχ. Αγ. 1104 καλλ. 7,85. Πλ. Νόμ. 824 Α. Μτφ. ἐγγὺς ἔσμεν ἀρκύων ξίφους Εὐρ. Μήδ. 1278 εἴμεθα πλησίον τοῦ ἐκ τοῦ ξίφους ἀφεύκτου θανάτου (κινδύνου). βρόχοισι δ' ἀρκύων δεδήσεται ξιφηφόροισι Ἡρ. Μ. 729 θὰ ἐμπέσῃ δὲ μέσα εἰς τὰ δίκτυα τὰ ξιφήφορα.

ἀρκύστατος 2 ὁ ἐντὸς δικτύου (ἢ ὡς δίκτυον) στημένος. κἀδόκει τοῖς μὲν οὔ, τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα τὰν Τυνδαρίδ' ὁ ματροφόντας δράκων Εὐρ. Ὀρ. 1420 καὶ οἱ μὲν (τῶν δούλων) οὐδὲν (κακὸν) ὑπώπτευον, οἱ δὲ ἐνόμιζον ὅτι ὁ μητροκτόνος δράκων (Ὀρέστης) ἐμπλέκει τὴν κόρην τοῦ Τυνδάρεω ἐντὸς δικτύων (κυρ. ἐντὸς μηχανῆς στημένης ἐν εἴδει δικτύου). πημονὴν ἀρκύστατον Ἀγ. 1374 (ἴδ. φράσσω). — Οὐσ. ἀρκύστατα τὰ (πρβ. λινοστατεῖν: λινοστασία κττ.) τὸ δίκτυον, τὸ ὁποῖον στήνεταί που· ἢ ὁ τόπος, ἐν ᾧ στήνεται τὸ δίκτυον: τὸ ἀρκυστάσιον.

φιλόφρων γὰρ (ὑποκ. Ἄτα=Ἄτη) παρασαίνει (Seidler: σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει) βροτὸν εἰς ἀρκύστατα Αἰσχ. Πέρσ. 99 ἡ Ἄτη φιλόφρων παρασύρει διὰ κολακειῶν τὸν θνητὸν εἰς τὰ δίκτυά της.

ἁρματόκτυπος ὄτοβος Αἰσχ. Ἑπτ. 186 «ὁ ἦχος ὁ ἐκ τοῦ κτύπου τῶν ἁρμάτων γινόμενος» Σχ.

ἄρμενος (ἄρω, ἀραρίσκω) προσηρμοσμένος, ἁρμόζων· Ὀμ. ὅθ. χρήσιμος, ἐπιτήδειος· (ἡμέρα) κούρῃσι γενέσθαι ἄρμενος Ἡσ. Ἔρ. 785 ἐπιτήδειος (εὐνοϊκὴ) εἰς τὸ γεννηθῆναι κοράσια. Ἀΐδα τοι λάθεται ἄρμενα πράξαις Πίνδ. Ὀ. 8,73 τοῦ Ἅιδου ἐπιλανθάνεται ὁ εὐτυχήσας ἀνήρ: «ὁ παθὼν ἀρεστὰ τῇ ἑαυτοῦ γνώμῃ» Σχ. ἐν ἀρμένοισι πάντα (πᾶσι Hecker) θυμὸν αὔξων Ν. 3,58 τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀνατρέφων (παιδεύων) ἐν ἁρμοδίοις (πρὸς τὸ ἦθος αὐτοῦ) πράγμασι. πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις δίδων (-δῶν); Θεόκ 29,9 πῶς ταῦτα προσήκοντά (ἐστι), ὅταν παραδιδῷς λύπαις τὸν φιλοῦντά σε; — χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι Ἡσ. Ἔργ. 407 τὰ χρήσιμα πράγματα ἐν τῷ οἴκῳ πάντα παρασκευάσαι.

ἁρμόζω Πίνδ. Π. 9, 117 καλλ. Τραγ. ἁρμόσδω Θεόκρ. 1,53. ἁρμόσσω Ἱπποκρ. 2,226. 250. 3,558 L. ἁρμόττω Ἀττ. (συχν. ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ.), τὸ δ' ἁρμόζω οἱ μτγν. Κωμ. (Πρβ. Φιλήμ. Ἀπ. 187), ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ Ξενοφ. παρ' ᾧ (Λακεδ. Πολ. 14,2 καὶ 4) τὸ ἁρμόζω=εἰμὶ ἁρμοστής (ῥ. ἁρμοδ-, ἁρμόδιος, διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν χρόνων. ἁρμογ- ἐν τῷ ἁρμογή, ἐκ τοῦ ἁρμο-, ἁρμός: ἀραρίσκω), ἁρμόσω, ἥρμοσα Ρ 240 (ἁρμ- Πίνδ. Π. 3,114. συνάρμοξα Ν. 10, 12). ἥρμοκα μτγν. ἁρμόσομαι Γαλην. 10,971. ἡρμόσατο Ἡρ. 5,32 (Δωρ. ἁρμοξάμαν Ἀλκμ. Ἀπ. 71). ἁρμόσωμαι Ἡγησιππ. Ἀπ. 1,19 (Ἀθήν. 290 Β). Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συν. 3), ἁρμόσασθαι Ἁρμον. 1. συν- Πλ. Τίμ. 53 Ε. — άμενος Πολιτικ. 309 C. ἥρμοσμαι (ἅρμ- Ἡρ. 3,137. Δωρ. ἅρμοκται Στοβ. 48, 64). ἁρμοσμένος Ἡρ. 2,124. 148 συν- 1,163. ἡρμόσθην (Δωρ. ἁρμόχθην Φιλόλ. παρὰ Διογ. Λ. 8,85). ἁρμοσθήσομαι Σοφ. Ο. Κ. 908. — συναρμόζω, συνενώνω, ἐφαρμόζω κττ. ἢ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις; Εὐρ. Ὀρ. 233 «ἆρα θέλεις θεῖναι τοὺς πόδας ἐπάνω τῆς γῆς»; Σχ. ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που Σοφ. Τρ. 687 ἴδ. ἀρτίχριστος. εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην Σόλ. 36, 17 ἐφαρμόσας εὐθεῖαν («ἴσην») δικαιοσύνην εἰς ἕκαστον. εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις Πίνδ. Ν. 7,98 «εἴθε γὰρ αὐτοῖς ἀσφαλῆ καὶ ἀδιάπτωτον βίον ἁρμόσας τῇ τε ἥβῃ καὶ τῷ λιπαρῷ γήρᾳ αὐτῶν προσπλέξαις» Σχ. — ἁρμόζειν τὴν θυγατέρα τινὶ=ἐγγυᾶν, ἀρραβωνίζειν. Ἡρ. 9,108. καὶ μέσ. ἅρμοσται τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα 3,137=ἥρμοκεν ἑαυτῷ: ἠγγύη-

ται: ἔχει νυμφευθῆ. Καὶ σήμερον δ' ἐνιαχοῦ ὁ μνηστὴρ λέγεται «ἁρμοστός». Καὶ παθ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα («τὰ τοῦ γάμου» Σχ.) Σοφ. 'Αντ. 570 (δύναταί τις νὰ συνάψῃ καὶ ἄλλον γάμον, ἀλλ') ὄχι ὅμως τόσον ἁρμόδιον (εὐάρμοστον), ὅσον ἦτο οὗτος εἰς ἀμφοτέρους (καὶ εἰς ἐκεῖνον καὶ εἰς ταύτην). ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον μειχθέντα κούρᾳ θ' Ὑψέος εὐρυβία Πίνδ. Π. 9, 13 κοινὸν συναρμόζουσα γάμον συναφθέντα μεταξὺ τοῦ θεοῦ καὶ τῆς κόρης τοῦ εὐρ. Ὑψ. — αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας (ἐνν. τῷ ἅρματι) πόδα Εὐρ. Ἱππ 1189 πηδήσας ἐπάνω εἰς τὸ ἅρμα καθὼς ἦτο καὶ εὑρίσκετο μὲ τὰ τσαρβούλια (Δ. Βερναρδάκης). — ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ Σοφ. 'Ηλ. 1293 ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θά μοι εἶνε χρήσιμα ἐν τῷ νῦν παρόντι χρόνῳ. τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ἐξ αἰτίας Σοφ. 'Αντ. 1317 ταῦτα δὲν θὰ μεθαρμοσθῶσιν εἰς ἄλλον τινὰ ἐκ τῆς ἐμῆς αἰτίας: ἡ αἰτία τοῦ φόνου τούτου δὲν θὰ μεταβιβασθῇ εἰς ἄλλον τινὰ τῶν ἀνθρώπων. εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς Ο.Τ. 901 «εἰ μὴ φανερὰ καὶ κατάδηλα γένηται» Σχ. ἐὰν ταῦτα (τὰ μαντεύματα, τὰ ὑπὸ τῆς 'Ιοκάστης ἐμπαιζόμενα) δὲν ἐπιδοκιμασθῶσι γενικῶς, ὥστε νὰ δεικνύωνται διὰ τῆς χειρός. καίτοι τί διαφέρει ἢ ἐμβόλιμα ᾄδειν ἢ εἰ ῥῆσιν ἐξ ἄλλου εἰς ἄλλο ἁρμόττοι ἢ ἐπεισόδιον ὅλον; 'Αριστοτ. Ποιητ. 18 (1456 a 31) καὶ ὅμως τίς διαφορὰ ὑπάρχει ἢ νὰ ψάλλῃ τις ἐμβόλιμα ᾄσματα ἢ νὰ μεταφέρῃ (μεθαρμόζῃ) τις λόγον ὁλόκληρον ἐξ ἑνὸς δράματος εἰς ἄλλο ἢ ὁλόκληρον ἐπεισόδιον; — Περὶ μουσικῶν ὀργάνων, χορδίζω. λύραν ἐπίτειν' ἕως ἂν ἁρμόσῃ 'Απ. Μάχων. 2 ('Αθήν. 345 F)· ὅθεν καὶ λύρα ἡρμοσμένη Πλ. Φαίδων 85 E. τούτοισι (τοῖς νόμοις) ἁρμοσθήσεται Σοφ. Ο. Κ. 908 μὲ τούτους τοὺς νόμους θὰ δικασθῇ. ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην 'Αρφ. Ἱππ. 1236 ἐν ταῖς φλογίστραις διὰ κονδύλων ἐπαιδευόμην: ἀνετρεφόμην (διεπαιδαγωγούμην) μὲ γρονθιές.

ἁρμονίᾱ ἡ, Ἰων. ἁρμονίη: ἑκόντι δ' εὔχομαι νόῳ κατά τιν' ἁρμονίαν βλέπειν ἀμφ' ἕκαστον, ὅσα νέομαι Πίνδ. Π. 8, 67 ἀπὸ καρδίας εὔχομαι ἐφορᾶν σε ἕκαστον τῶν ποιημάτων, ὅσα κατά τιν' ἁρμονίαν ἐπέρχομαι καὶ γράφω» Σχ., ὅστις τὸ κατά τιν' (= κατά τινα) ἁρμ. συνδέει πρὸς τὸ νέομαι (Πρβ. 'Ο. 8, 6). Ἡ ἑρμηνεία αὕτη φαίνεται προτιμοτέρα τῶν νεωτέρων, ὧν ἡ ἀρίστη ἥδε: εὔχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ διαφυλάττω ἁρμονίαν μετὰ σοῦ (= καταβλέπειν ἁρμονίαν τίν' τ. ἔ. τεάν) ἐν πᾶσιν, εἰς ὅσα ἀσχολοῦμαι.

ἁρμός (ἄρω) ὁ, συναρμογή, «ἁρμός». ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον Σοφ. 'Αντ. 1216 παρατηρήσατε, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν ῥωγμὴν (τὸ ἄνοιγμα τοῦ τάφου = χώματος) τὴν σχηματισθεῖσαν ἐξ ἀποσπάσεως λίθων χωθῆτε (καὶ προχωρήσητε) ἀκριβῶς ἕως εἰς τὸ στόμιον· ἴδ. λιθοσπαθής. διαρρὼξ κυμάτων.. κοιλωπὸς ἁρμός Εὐρ. 'Ι. Τ. 262 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἀγμός, ὃ ἴδε.

ἀρνακίς-ίδος ἡ (ἐκ τοῦ **ἀρνονακίς**: ἀρνὸς νάκος) δέρμα ἀρνίου, προβειά. τίς ἂν ἐπιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα; 'Αρφ. Νεφ. 730 «τίς ἐπιθήσει σκέπασμα ἐξ ἀρνακίδων, ὡς ἂν γνώμην εὕροιμι ἀποστερητικήν»; Σχ. τίς ἂν ἐπιθείη μοι γνώμην ἀρνητικὴν (τῶν χρεῶν, ὅθεν ἐξέλεξε τὸ ἀρνακίδων εἰς ὑποδήλωσιν τῆς ἀρνήσεως τῶν χρεῶν) καὶ ἀποστερητικήν;

ἀρνέομαι ἀποθ. ἀρνήσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 463. 'Αρφ. 'Εκκλ. 365. ἀπ- Πλ. Γοργ. 461 C. ἀπαρνηθήσεται Σοφ. Φιλ. 527. ἤρνημαι Δημ. 28, 24. ἠρνήθην συχν. 'Αττικ. ἀπηρνήθη Σοφ. Τρ. 480. Εὐρ. Ἱππ. 1266. Ἡρώνδ. 4, 74. ἠρνησάμην, ἐξ- ἐπ. ποι. νέον Ἰων. καὶ μτγν πεζ., σπαν. 'Αττ. πεζ. (Αἰσχίν. 2, 69. 3, 224. Ὑπερείδ.) — 'Αντίθ. τῷ φημί, ἀρνοῦμαι, λέγω ὄχι, δὲν θέλω, «κάμνω τὸ ἀρνί» (ἐν Λέσβῳ· πρβ. ἀρνακίς)· γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι γάμον Εὐρ. Μηδ. 625 «ὥστε μεταμελεῖσθαί σε ἐπὶ τῷ γάμῳ» Σχ. Περὶ τῆς συντάξ μετ ἀπαρφ., οὗ προηγεῖται τὸ μή, ὡς 'Αρφ. Ἱππ. 572. Ξεν. 'Ελλ. 7, 3, 7 κἀλλ. ἢ μετὰ τοῦ ὅτι οὐ ἢ ὡς οὐ, ὡς Δημ. 9, 54. πρβ. ἀπαυδῶ.

ἄρνῠμαι (ῥ. ἀρ, πολλαχῶς σχετιζομένη πρὸς τὸ αἴρομαι τοῦ αἴρω = ἀείρω, ῥ. ἀερ-) λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, πορίζομαι, κομίζομαι, ἰδίως προσπαθῶ νὰ λάβω τι ὡς βραβεῖον τῶν κόπων. 'Επ. Τραγ. καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 813 E. 944 C. Πολ. 346 C. Πρωτ. 349 A. (συνήθως μετὰ τοῦ μισθόν, ὅθεν καὶ τὸ μισθαρνεῖν). 'Αριστοτ. Πολιτικ. 1287 a 36 Λουκ. Φιλοψ. 1. Συρ. Θε. 48 (ὁμοίως μετὰ τοῦ μισθόν). Ἱπποκρ. 2, 66 L. ἀρνύμην X 160. Προστ. ἄρνυσο ἴδ. κατωτ. Περὶ τοῦ ἄροῦμαι (ἀρέομαι Πίνδ. ἴδ. κατωτ.), ἠρόμην, ἀρέσθαι κλ. ἴδ. ἀείρω. — ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων α 5 προσπαθῶν νὰ διασώσῃ (ἀπὸ τῶν κινδύνων, ὡς βραβεῖόν τι) τὴν ζωήν του καὶ (ἐξασφαλίσῃ) τὴν ἐπάνοδον τῶν ἑταίρων. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ A 159 προσπαθοῦντες νὰ λάβωμεν ἱκανοποίησιν διὰ τὸν Μενέλαον. οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην X 160 οὐδὲ δέρμα βοὸς (τὸ κατώτατον βραβεῖον) ἐζήτουν ν' ἀποκτήσωσι (κερδήσωσι). — νέων φθινόντων μεῖζον ἄρνυμαι γέρας Εὐρ. Ἄλκ. 55 ὅταν ἀποθνήσκωσι νέοι, λαμβάνω μεγαλίτερον βραβεῖον (δόξαν· πρβ. Z 446). ἀρνύμενος λώβαν, λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς Εὐρ. 'Εκ. 1073 «λαμβάνων ἀντέκτισιν τῆς ἐμῆς βλάβης» Σχ. (τυφλώσεως). ἄροισθε κῦδος τοῖσδε πολίταις Αἰσχ. 'Επτ. 303 περιποιήσαιτε τοῖς ἐμοῖς πολίταις δόξαν (πρβ. Δ. 95). καιρὸς — πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Σοφ. Φιλ. 838 ἀποκομίζει εὐθὺς (ἐνεργῶν) μέγα

κέρδος. ἐπιτυγχάνει μεγάλην νίκην. ἀρέομαι πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν μισθόν Πίνδ. Π. 1, 75 θὰ λάβω παρὰ μὲν τῆς Σαλ. (δηλ. ὅταν ἐξυμνήσω τὴν ἐν Σαλ. νίκην) ὡς μισθὸν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἀθηναίων. — τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς (-δανεῖ Nauck) Ἀπ. Τραγ. ἀδέσπ. 4 (ἐκ τῶν Πλουτ. 18 E) προσπάθει ν' ἀποκτήσῃς τὴν ὑπόληψιν τοῦ δικαίου ἀνθρώπου καὶ νὰ μιμηθῇς (κυρ. ν' ἀποκτήσῃς) τὰ ἔργα τοῦ πᾶν ποιοῦντος, ὅπου πρόκειται νὰ κερδήσῃ. ἀλλ' ἔων φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσο νεώτερον Ἀπ. Σαπφ. 75 ὢν φίλος ἡμῖν προσπάθει νὰ εὕρῃς (λάβῃς) γυναῖκα νεωτέραν. Ὅπου τὸ ἄρνυσο ἔχον μακρὰν τὴν παραλήγουσαν μόνον ὡς εὐκτικὴ ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ, ὅπερ δύσκολον (πρβ. τὸ δαινῦτο Ω 605). Ὅθεν διορθοῦσιν: ἄρνυσσο.

ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο ἴδ. **αἴρω.**

ἆρος (α) -εος τό, ὄφελος (πρβ. Εὐστάθ. σελ. 1422, 19). βρέτεος ἆρος ἄτα (Abresch: βροτιοσκροσαται) Αἰσχ. Ἰκ. 896: «ἡ τῶν βρετέων ἐπικουρία βλάπτει με» Σχ. ἡ βοήθεια (ἐκ) τοῦ ἀγάλματος τῶν θεῶν ἐγένετό μοι βλάβη.

ἄροσις ἡ, ἀροτρίασις, καλλιεργία Ἀριστοτ. Παρ' Ὅμ. ι 134 ἐν δ' ἄροσις λείη εἶνε γῆ ἀρόσιμος, καλλιεργήσιμος, ὁμαλὴ (ἐπίπεδος).

ἄροτος ὁ, 1) ἐνεργ. ἡ ἄροσις, ἀροτρίασις, ἡ γεωργία, πληθ. ι 122, ὅπου κατ' ἄλλους: τὰ χωράφια. «Τὴν Λακωνικὴν φησιν ἔχειν πολὺν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥάδιον Στράβ. 8. σ. 366 (Ἀπ. Εὐρ. 1083) πολὺν μὲν τόπον εἰς σπορὰν ἐπιτήδειον, εἰς καλλιεργίαν δ' οὐχὶ εὔκολον. Μεταφ. ἡ τεκνογονία· παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίων δίδωμί σοί γε (σοί 'γὼ Dobree) τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα Ἀπ. Μεν. 720 (Κλήμης Ἀλεξ. σ. 502 P) = ἐπὶ σπορᾷ (γεννήσει) γνησίων τέκνων κτλ. Αὕτη ἦτο ἡ τυπικὴ φράσις ἐν τοῖς συμβολαίοις τοῦ γάμου παρ' Ἀθηναίοις. — δρᾶθ' — ὅσον εὐσεβίᾳ κρατοῦμεν ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν Εὐρ. Ἴων. 1095 πόσον κατὰ τὴν εὐσέβειαν (πίστιν) ὑπερέχομεν τῆς ἀκολασίας (κυρ. τῆς ἀδίκου σπορᾶς, οἷον τῶν ἀδίκως σπειρόντων) τῶν ἀνδρῶν. 2) παθ. τὸ σπαρτόν, ὁ καρπὸς τοῦ ἀγροῦ Σοφ. Ο. Τ. 270. Μτφ. τέκνων ὃν ἔτεκες ἄροτον κτενεῖς Εὐρ. Μήδ. 1281 τὴν σπορὰν τῶν τέκνων σου (τὰ ὑπὸ σοῦ σπαρέντα τέκνα) θὰ φονεύσῃς. Ἄρη τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις Αἰσχ. Ἰκ. 645 τὸν θερ. ἀνθρώπους ἐν ἄλλαις σποραῖς τ. ἔ. ἐν ἀγροῖς ἐσπαρμένοις δι' ἀνθρώπων· ὥστε τὸ ἐν ἄλλοις σημ. ὄχι ἐν τοῖς συνήθεσι. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης (τοῦ καρποῦ) ὀξύνουσί τινες τὴν λέξιν (ἀροτός) κατὰ τὸ ἀμητός, πρβ. «ἄμητος ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν προπαροξυτόνως· ὀξύνεται δὲ αὐτὸς ὁ καρπός» Σχολ. Τ 223. 3) ὁ χρόνος τοῦ ἀρόσου, ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν Σοφ. Τρ. 69 κατὰ τὸν παρελθόντα ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ χρον. τούτου διαστήματος λέγουν, ὅτι ὡς δοῦλος ὑπηρέτει εἰς Λυδ. γυναῖκα.

ἄρουρα ἡ: ἐξαιτῶν — μητρῴαν ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Σοφ. Ο. Τ. 1257 ζητῶν ποῦ νὰ εὕρῃ τὸν διπλοῦν ἀγρὸν (τ. ἔ. τὴν μητέρα), τὸν γεννήσαντα ἑαυτόν τε καὶ τὰ τέκνα του. ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν Αἰσχ. Ἑπτ. 737 ἴδ. ῥίζα.

ἀρόω (aro) ἀροτριῶ, ὀργώνω· ἀπαρφ. ἐπ. ἀρόμμεναι (Δ. Γ. — όμεναι, ώμεναι) Ἡσ. Ἔργ. 22. ἀρόωσι = ἀροῦσι ι 108. Ἀπ. Ῥ. 1, 796. ἀρόσω Ἀνθολ. 9, 740. Γεωπ. 3, 10. ἤροσα Σοφ. Ο. Τ. 1497. Ἄρ- Καλλίμ. Δήμ. 137. ἄροσσα Ἀπ. Ῥ. 3, 1053. ἀρόσῃς Ἡσ. Ἔργ. 485. Θεόφρ. Ἱ. Φ. 8, 1, 6. περιαρόσειεν Πλουτ. Ποπλ. 16. ἀρόσαι Πίνδ. Ν. 10, 26. — όσσαι Ἀπ. Ῥ. 3, 497. πρκ. ἀρηρομένος Σ 548. Ἡρ. 4, 97. ἀρήροτο Ἀπ. Ῥ. 3, 1343. ἠρόθην Σοφ. Ο. Τ. 1485. — Κυρ. καὶ μτφ. στέφανον Μοίσαισιν ἔδωκεν ἀρόσαι Πίνδ. Ν. 10, 26 ἔδωκε τὸν στέφανον πρὸς ἐξεργασίαν (ἐξύμνησιν) εἰς τοὺς ποιητὰς (εἰς τὰς Μούσας), οἵτινες ἀροῦντες καὶ σπείροντες τὸν ἀγρὸν τῶν Μουσῶν (καλλιεργοῦντες τὰς Μούσας), καλοῦνται ἐν Ν. 6, 33 Πιερίδων ἀρόται. Παθ. ἀροῦται καὶ σπείρεται τὸ Θηβαίων ἄστυ τῶν κοινωνησάντων ὑμῖν τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου Δεινάρχ. 1, 24 ὀργώνεται (κυρ. περνᾷ ἀλέτρι ἀπ' ἐπάνω) καὶ σπείρεται ἡ πόλις τῶν Θηβαίων, οἵτινες ἔλαβον μεθ' ὑμῶν μέρος εἰς τὸν πόλεμον τὸν ἐναντίον τοῦ Φιλίππου. μὴ πάθωμεν ὧν πολὺς πόνος (ἐνν. κατὰ ζεῦγμα ἀνηλώθη), πολὺς δὲ πόντος εἵνεκ' ἠρόθη (Heath: οὖν ἐκληρώθη) δορί Αἰσχ. Ἰκ. 1017 ἄς μὴ πάθωμεν ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα (ὧν πρὸς ἀποφυγὴν) πολλοὺς μὲν κόπους ὑπέστημεν, πολὺ δὲ πέλαγος διεπλεύσαμεν. – Παρὰ Τραγ. συχν. ἔγκυον ποιῶ, ὡς Σοφ. Ο. Τ. 1497. καὶ παθ. ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην 1485 = ἐγεννήθην.

ἁρπαγή ἡ: ἀνδράποδα ἁρπαγὴν ποιησάμενος Θουκ. 8, 62 = ἀνδρ. ἁρπάσας. Καδμείων ἁρπαγά Εὐρ. Φοίν. 1028 = ἅρπαξ.

ἁρπάζω, ἁρπάσομαι, σπανιώτερον **ἁρπάσω** Ἀνθ. 7, 175. Εὐρ. Ἰ. Α. 535. Ἴων. 1303. Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 17. (ἀλλὰ ἁρπάσομαι Κ. Π. 7, 2, 5· ἐν Ἀρφ. Νεφ. 490 διορθοῦσιν ὑφαρπάσει ἀντὶ τοῦ ὑφαρπάσεις. -άξω Χ 310. Βάβρ. 89. Ἀπολλόδ. 2, 4, 7 Bekk.). ἥρπασα Ν 528. Εὐρ. Ὀρ. 1634. Θουκ. 6, 101. Ἡρ. 2, 156 (Δωρ. ἅρπ- Πίνδ. Π. 9, 6. Βίων 2, 10). ἥρπαξα Μ 305. ο 174. ἅρπ- Πίνδ. Ν. 10, 67. Θεόκρ. 17, 48. ἥρπακα. Μέσ. ἁρπασάμενος Λουκ. Τίμ. 22 καὶ μτγν. ὑφαρπάσαιο Ἀρφ. Ἐκκλ. 921 (εὐκόλως διορθοῦται εἰς ὑφαρπάσαις). διαρπάσασθαι Ἀρρ. Ἀν. 3, 18, 4. ἀν-

Διον 'Αλ. 3, 5. — Πρκ. ἥρπασμαι (ἥρπαγμαι μτγν.), ἡρπάσθην, ἁρπαχθεὶς 'Ηρ. 2, 90 (Δ. Γ. ἁρπασθείς). 'Ομοίως 7, 169. ἁρπασθήσομαι Λουκ. 'Ετ. δι. 9, 4. δι· Δημ. 8, 55. ἁρπαγήσομαι μτγ. — μηρῷ Ζεὺς ἥρπασέ νιν Εὐρ. Βάκχ. 525 ὁ Ζ. ἥρπασεν αὐτὸν (τὸν Διόνυσον) εἰς τὸν μηρόν του (δηλ. τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν μηρόν του· ἡ δοτ. τοπική). ἁρπάζει μέσον καὶ ἐξαείρας παίει ἐς τὴν γῆν 'Ηρ. 9, 107 ἁρπάζει αὐτὸν ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἐσήκωσε, τὸν κτυπᾷ κατὰ γῆς. ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος Αἰσχ. 'Επτ. 245 (ναί παλινστομῶ, βλασφημῶ), διότι ἕνεκα τῆς δειλίας μου δὲν εἶμαι κυρία τῆς γλώσσης μου (κυρ. ὁ φόβος συναρπάζει τὴν γλῶσσάν μου). — μὴ ἅρπαζε τὴν φιλοτιμίαν Αἰσχ. 3, 23 μὴ ἅρπαζε (προώρως) τὸν ἔπαινον, τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἐλευθεριότητός σου. ἀεὶ μέν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον Σοφ. Αἴ. 1 ὅτι πάντοτε προσπαθεῖς νὰ προαρπάσῃς (τ. ἔ. νὰ μάθῃς ταχέως· ἄλλοι: νὰ προλάβῃς) ἀπόπειραν (ἐπιβουλήν) τινα τῶν ἐχθρῶν· ἁρπάσαι εἶνε «τὸ ὀξυλαβῆσαι τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ τῶν ἐναντίων τὴν γνώμην προαισθάνεσθαι» κατὰ τὸν Γαληνόν.

ἁρπαλίζω ἁρπάζω τι εὐθύς, ὑποδέχομαι. κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε Αἰσχ. 'Επτ. 229 ὑποδέχεσθε (ἁρπάζετε εὐθὺς) τὴν εἴδησιν τῶν κωκυτῶν. || ἀπαιτῶ βίᾳ Αἰσχ. Εὐμ. 983 ἴδ. ἀντίφονος.

ἄρρηκτος 2: πολέμοιο πεῖραρ... ἄρρηκτόν τε καὶ ἄλυτον Ν 359 ἴδ. πεῖραρ.

ἄρρην 2, 'Ιων. καὶ ἀρχ. 'Αττ. ἄρσην, ἀρσενικός, ἀντίθ. θῆλυς· ἰδὼν νεοσσούς... οἴκτιρε, θῆλυν ἄρσενος θ' ὁμοῦ γόνον Αἰσχ. Χο. 500 κυρ (οἴκτιρε) τὸν θηλυκὸν (τ. ἔ. τὸ θηλυκόν σου τέκνον, ἐμὲ) καὶ ὁμοῦ τὸν ἀρσενικὸν σπόρον σου (τ. ἔ. καὶ αὐτὸν τὸν 'Ορέστην καὶ τοὺς μέλλοντας ἐκγόνους αὐτοῦ). Οἱ διορθοῦντες γόον στίζουσι πρὸ τοῦ οἴκτιρε. — Μτφ. κτύπος ἄρσην πόντου Σοφ. Φιλ. 1455 ἰσχυρός. 'Ομοίως ἄρσενας χοὰς (ῥοὰς Meineke) 'Αχέροντος ὀξυπλῆγας ἠχούσας γόους Σοφ. 'Απ. 480 ἴσ. τὰς βαρυήχους (ἐπὶ τῶν ἀκτῶν) χύσεις τῶν ὑδάτων τοῦ 'Αχ.

ἄρρητος 2: τἄρρητα. .δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 174. ἴδ. ἀπαλλάττω.

ἀρρωστότερος γίγνομαι ἐς τὴν μισθοδοσίαν Θουκ. 8, 83 γίνομαι ὀλιγώτερον πρόθυμος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ (τὰ ἑξῆς ἴδ. ἐν τῷ ἐπιδίδωμι).

ἀρτάνη ἡ, τὸ ἐξ οὗ ἤρτηταί τι, σχοινίον ἐξ οὗ κρέματαί τι, ἀγχόνη. Αἰσχ. 'Αγ. (ἴδ. λαμβάνω).

ἀρτέομαι (ῥίζ. ἀρ-, ἀραρίσκω, ἁρμόζω) παρασκευάζομαι, νέον 'Ιων. (πρβ. ἄρτιος). παρατ. ἀρτέετο 'Ηρ. 8, 97. ἀρτέοντο 5, 120. παρ- 8, 76. πρκ. ἀνήρτημαι 7, 8. ἀναρτημένος 1, 90. 6, 88. κατηρτημένος 3, 80. 'Υπερσ. παρήρτητο 9, 29. Τὸ ῥῆμα τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ ἀρτάομαι κρεμῶ ἐμαυτόν, ἀρτάω κρεμῶ, ὅπερ παρ' 'Ηροδ. ἔχει πάντοτε αὔξησιν, ἐκτὸς τοῦ γ' πληθ. πρκ. ἀρτέαται 1, 125. 'Ενεργ. κατάρτησον 'Ηρώνδ. 1, 62.

ἀρτηρίᾱ ἡ, 'Ιων. ἀρτηρίη: βέβρωκε σάρκας πλεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ Σοφ. Τρ. 1054 ῥοφεῖ τὰς φλέβας τῶν σπλάγχνων του: τὸ αἷμα τῆς καρδίας του.

ἀρτιβρεφής 2 ἴδ. **ἀρτιτρεφής**.

ἀρτίδροπος 2 ὁ ἄρτι δρεπόμενος (παθ.): κλαυτὸν δ' ἀρτιδρόποις, ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν Αἰσχ. 'Επτ. 320 ὁ 'Ερμάννος ἑρμηνεύει: ἀξιοθρήνητος εἶνε ἡ τύχη ἐκείνων, αἵτινες δρεφθεῖσαι πρὸ τοῦ νομίμου γάμου, ἐν ᾧ τὸ μόλις ὥριμον ἄνθος τῆς νεότητος ἀποδρέπεται, ἀπολιποῦσαι τὸν οἶκον πορεύονται θλιβερὰν ὁδόν. Προτιμῶ: ἀξιοθρήνητον εἶνε διὰ τὰς ἄρτι δρεπομένας, πρὸ τοῦ νομίμου (ἐν νομίμῳ καιρῷ) γάμου ν' ἀνταλλάξωσιν ἀντὶ τοῦ πατρικοῦ οἴκου τὴν στυγερὰν (τῆς αἰχμαλωσίας) ὁδὸν τῶν ὠμὴν (ἄωρον) δρεπομενων τὴν ἥβην αὐτῶν (ἀναγκαζόμεναι ν' ἀκολουθήσωσι τοὺς ἅρπαγας τῆς ἀώρου νεότητός των). Τὴν γρ. ἀρτίδροπος ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ Εὐστάθ. (ἴδ. Opuscula ed. Tafel σ. 335, 28)· ἴδ. ὠμοδρόπος καὶ ἀρτίτροπος.

ἀρτιεπής 2 (θηλ. ἀρτιέπεια ἐν 'Ησ. Θεογ. 29, ὁμοίως θεσπιέπεια, ἡδυέπεια, ἠριγένεια κττ.) ὁ ἄρτια (τ. ἔ. ἀπηρτισμένα, στρογγύλα) ἔπη λέγων. ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων Χ 281 (ὄχι ἄνευ ψόγου): ἀλλ' ἀπεδείχθης ἕνας ἐπιτήδειος καὶ δόλιος (συγχρόνως) λογοκόπος (κομπαστής, μεγάλαυχος). — ἀρτ. ὄσσα Πίνδ. 'Ο. 6, 61 (ἴδ. ἀντιφθέγγομαι).

ἀρτιζυγίᾱ ἡ, ἡ ἄρτι γενομένη σύζευξις, ὀρθότ. ἀρτία συζυγία. αἱ δ' ἁβρόγοοι («ἐντρυφῶσαι τοῖς δάκρυσιν» Σχ.) Περσίδες ἀνδρῶν ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν Αἰσχ. Πέρσ. 544 ποθοῦσαι ἰδεῖν ἄρτια καὶ πλήρη τὰ ζεύγη (διὰ τῆς ἐπιστροφῆς) τῶν ἀνδρῶν.

ἀρτίκολλος 2 ἄρτι κεκολλημένος, συνηρμοσμένος· ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος ὥστε τέκτονος χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον Σοφ. Τρ. 768 ἱδρὼς ἀνέβαινεν εἰς τὸ δέρμα καὶ προσαρμόζεται (ὁ χιτὼν) εἰς τὰς πλευρὰς προσφάτως προσκολληθεὶς ὡσὰν τέκτονος χιτὼν (ἄλλοι: ὡσὰν ὑπὸ τέκτονός τινος, καὶ ἄλλοι ἄλλως· πρβ. Αἴ. 998) καθ' ὅλας τὰς ἀρθρώσεις. || εὐάρμοστος, σύμφωνος· ὅπως ἂν ἀρτίκολλα (ἀκριβῶς σύμφωνα, ἐν εὐθέτῳ καιρῷ, εὐάρμοστα τοῖς προειρημένοις) συμβαίνῃ τάδε Αἰσχ. Χο. 578. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος εἰσ' ἀρτίκολλος (Paley: εἰς ἀρτίκολλον δηλ. ἐστί, ὅπερ δὲν εὐαρμοστεῖ) ἀγγέλου λόγον μαθεῖν Αἰσχ. 'Επτ. 360 ἰδοὺ ἐδῶ αὐτὸς ὁ ἴδιος βασιλεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Οἰδ. ἔρχεται ἐν καταλλήλῳ καιρῷ («ς τὴν ὥραν ἐπάνω»), ἵνα μάθῃ τὸν λόγον τοῦ ἀγγέλου. Πρβ. ἀρτίπους.

ἀρτιμαθής 2 ἄρτι μαθών· ἐξ ἀλάστορος ἀρτιμαθὴς

κακῶν Εὐρ. Ἑκ. 687 ποῦ τώρα μόλις κατάλαβα τὰ ἐκ τοῦ κακοῦ δαίμονος παρασκευασθέντα μοι κακά.

ἄρτιος (ἄρω) 2 καὶ 3 ἁρμόδιος, εὔστοχος· ὅτι οἱ ἄρτια ἤδη Ε 326 διότι εἶχε σύμφωνα μὲ αὐτὸν (μὲ τὴν γνώμην του) φρονήματα. ἄρτια βάζω Θ 240 εὔστοχα λαλῶ μέζων ἅμ' ἀρτίης ἡ ὑγίη 'στὶ τῆς μοίρης Ἡρώνδ. 4,95 ἴδ. ὑγίεια.

ἀρτίπους (=ἄρτι ἐληλυθώς) θρώσκει δόμους Σοφ. Τραχ. 58 πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν σπεύδει οἴκαδε.

ἀρτιτρεφής 2 «ἀρτιγενὴς καὶ ἀτελής» Σχ. ἄρτι τρεφόμενος, ποῦ τρέφεται (βυζάνει) ἀκόμη. βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιτρεφεῖς (Δ. Γ. ἀρτιβρεφεῖς, ὀρθοτέρα κατ' ἐμέ: ὡς ἀνήκουσαι εἰς ἀρτιγενῆ βρέφη) βρέμονται Αἰσχ. Ἑπτ. 335 αἱ δ' ἄναρθροι αἱματηραὶ φωναὶ τῶν θηλαζόντων νεογνῶν, μόλις θηλάσωσιν, ἀντηχοῦσι. Διορθοῦσιν: ἄρτι βρεφῶν.

ἀρτίτροπος 2 ταύτην τὴν γρ. ἐκ πρώτης χειρὸς (ἀρ- Δ τιτρόποις) παρέχει ὁ Μεδ. κῶδιξ ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 320, περὶ ἧς ὁ Σχ. τάδε: «εἰ μὲν διὰ τοῦ τ ἀρτιτρόποις, ταῖς νεωστὶ τραπείσαις τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἡβησάσαις· εἰ δὲ διὰ τοῦ δ ἀρτιδρόποις, ταῖς ἄρτι δρεπομέναις». ἴδε ἀρτίδροπος.

ἀρτίχριστον (φάρμακον) Σοφ Τρ. 687 τὸ ἄρτι κεχρι(σ)μένον. Τὸ χωρίον: ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που ἕως ἄρτι λαβὼν αὐτὸ χρίσαιμι καὶ ἁρμόσαιμί που· πρβ. περίχριστον (φάρμακον), ἐπίχριστα, ἔγχριστα, διάχριστα (φάρμακα).

ἀρύω καὶ Ἀττ. **ἀρύτω** (ῠ) ἀντλῶ (πρβ. ἀνύω καὶ ἀνύτω)· ἤρυσα. Μέσ. ἀρύομαι Ἀρφ. Νεφ. 272. ἀρύτομαι Ἀπ. Φερεκρ. 130 (Ἀθήν. 269 C). Πλ. Κριτί. 120 Α. Ἴων. 534 Α. Νόμ. 636 D. ἀρύσσομαι Ἡρ. 6,119 (ἀφύσσ- Dind.), ἀρύσομαι μτγ. (ῠ). ἠρυσάμην (-υσσ- Ἡσ. Ἔργ. 550). ἀπαρυθεὶς Ἀπ. Ἀλέξιδ 45 (Ἀθήν. 36 D). ἠρύσθην Ἱπποκρ. 7,526 L. Πλουτ. 690 C. — Παρὰ Συρακ. κατὰ τὸ Μ. Ἐ. ἀρύω σημαίνει ἐπικαλοῦμαι. «ἀρά ἡ εὐχὴ παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εὐχομένους· ἢ παρὰ τὸ ἀρύειν, ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἐπικαλεῖσθαι ἔταττον, καὶ μάλιστα Συρακούσιοι «ἀρύετ' ἂν φύζην» ἀντὶ τοῦ ἐπικαλεῖσθε καὶ ἐφέλκεσθε» Μ. Ἐ. Τὸ Ἀπ. εἶνε τοῦ Σώφρονος (113 Kaib.), ὃ διαφόρως διορθοῦται: ἀρύετ' ἂν φύζαν Herw. ἐφέλκεσθε (τοὺς παῖδας) ἀνὰ φυγήν. ἀρύετε τὰν φύξηλιν Kaibel. Ἴσως: ἀρύετ' ἀμφοῖν Ζῆν' τ. ἔ. ἐπικαλεῖσθε ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τὸν Ζῆνα.

ἀρχαιολογέω: ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν τῷ τοιούτῳ ἤδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι (σχεδόν=οὐδὲν φροντίσαντες μή τινι δοκῶσιν ἀρχαιολογεῖν) εἴποιεν ἂν Θουκ 7,69 καὶ ἄλλα λέγων, ὅσα ἐν τῇ τοιαύτῃ θέσει εὑρισκόμενοι ἄνθρωποι ἤθελον εἴπῃ, χωρὶς νὰ λάβωσι προφυλακτικὰ μέτρα ἀπέναντι τῆς κρίσεως, ὅτι λέγουσι πράγματα πρὸ πολλοῦ χρόνου εἰρημένα.

ἀρχαιολογία ἡ, ἀρχαῖος λόγος, ὁ περὶ τῶν ἀρχαίων πραγμάτων λόγος, ἡ ἀρχαία ἱστορία. πρβ. Σχολ. Θουκ. 1,12 «τριχῶς διεῖλε τὴν ἀρχαιολογίαν (τ. ἔ. τὰ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, περὶ ἧς ὁ λόγος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Θουκ.), εἰς τὰ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, εἰς αὐτὰ τὰ Τρωϊκά, εἰς τὰ ἐχόμενα αὐτῶν».

ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα μέλη Ἀρφ. Σφῆκ. 220 ἡ ὀρθοτέρα γρ. εἶνε ἀρχαῖα μελισιδωνοφρυνιχήρατα, ὃ ἴδε.

ἀρχαῖος (ἀρχή) 3, Αἰολ. ἄρχαος, παλαιός, ἀρχῆθεν ὤν, σεβαστός, ἀπηρχαιωμένος, εὐήθης· ἀρχαῖα (=εὐήθη) ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν Αἰσχ. Πρ. 333. ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος Πλάτ. Εὐθύδ. 295 C ἀρχαϊκώτερος, εὐηθέστερος θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος Αἰσχ. Ἀγ. 583 κατὰ λέξ. (οἱ Ἀργεῖοι) τὰ λάφ. ταῦτα εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλ θεοὺς προσήλωσαν εἰς τοὺς ναούς των, σεβάσμιον (ἀρχαιότητος) κόσμημα· ταῦτα λέγονται ἐκ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν οἱ μεταγενέστεροι θεώμενοι τὰ λάφυρα θὰ ἐρωτῶσι περὶ αὐτῶν. Ἡ διόρθ. δόμων καὶ ἀρχαίων περιττή. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις Σοφ. Ο. Κ. 1632 δός μοι τὴν χεῖρά σου εἰς προκαταρκτικὴν διαβεβαίωσιν πίστεως («ἀρχὴν πίστεως» Σχ.). λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν Αἰσχ. Χο. 279 (ἴδ ἐπαμβατήρ). οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι τὰ δὲ συντετρῖφθαι Πλ. Πολ. 611 D ὄχι εὐκόλως δύνανται πλέον νὰ ἴδωσι τὴν ἀρχικὴν (τὴν ἀρχῆθεν πεφυκυῖαν) αὐτοῦ φύσιν, διότι τὰ παλαιὰ (τὰ ἔκπαλαι ὄντα) μέρη τοῦ σώματός του ἄλλα μὲν θραυσθέντα ἀπεκόπησαν ἄλλα δὲ συνετρίφθησαν. — μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι Ἀρφ Ἱππ. 1387 μακάριος προφανῶς ἀποκαθίσταμαι εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς (εἰς τὴν προτέραν) κατάστασίν μου. ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν. ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται Νεφ. 593 (ἴδ συμφέρω). ἡμεῖς τι ὑπείξομεν τοῦ ἀρχαίου λόγου Ἡρ. 7,160 τοῦ ἐξ ἀρχῆς λόγου: τοῦ λόγου, ὃν ἐν ἀρχῇ εἴπομεν. — ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου (διορθοῦσιν: ἀλκαίου: ἀγρίου: ἀχρείου) ποτὲ θηρός, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον Σοφ. Τρ. 555 μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ μοὶ εἶχε δώσῃ ἓν δῶρον παλαιός τις ἀγριάνθρωπος, τὸ ὁποῖον εἶχα κρυμμένον ἐντὸς χαλκοῦ λέβητος. Πᾶσαι αἱ λέξεις αὗται καὶ πάλαι καὶ νῦν συνήθεις ἐν ἀρχῇ διηγήσεων μυθικῶν (πρβ. Πλ. Πρωταγ. 320 C). Ἐνταῦθα δι' ὃν λόγον ἐτέθη τὸ παλαιόν, διὰ τὸν αὐτὸν καὶ τὸ ἀρχαῖον· ἂν διορθώσωμεν τὸ ἀρχαῖον, πρέπει νὰ διορθώσωμεν καὶ τὸ παλαιόν. Ἀμφότερα ἐκ παραλλήλου. Μὴ λησμονῶμεν δέ, ὅτι ἡ Δηάνειρα ἔχουσα υἱοὺς εἰς

ἡλικίαν γάμου, διηγεῖται ταῦτα πρὸς νεαρὰς παρθένους. σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς Αἰσχ. Εὐμ. 730 σὺ βεβαίως, ὁ ὁποῖος κατέστρεψας παλαιὰς δαίμονας (ἡμᾶς), ἐξηπάτησας δι' οἴνου ἀρχαίας θεὰς (τὰς Μοίρας· πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 32). Καὶ ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου τὰ συνώνυμα ἐπίθ. Ἡ διόρθ. διανομάς, ἣν ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ στ. 718 (αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις) δέν μοι φαίνεται ἀπαραίτητος. ἐκεῖνο φοβούμενος, μή μοι παρ' ὑμῶν ἀπαντήσῃ τὸ δοκεῖν μὲν ἀληθῆ λέγειν, ἀρχαῖα δὲ καὶ λίαν ὁμολογούμενα Αἰσχ. 3,53 φοβ μήπως μοι ἀπαντήσητε, ὅτι σᾶς φαίνομαι ὅτι λέγω μὲν ἀληθῆ, ἀλλὰ παλαιὰ καὶ πασίγνωστα πράγματα, ἅτινα κατωτέρω ἐπαναλαμβάνει διὰ τῶν: ὥστε τὸν κατήγορον μὴ δοκεῖν ψευδῆ λέγειν, ἀλλὰ παλαιὰ καὶ λίαν προωμολογημένα. Τὸ δ' ἐν Λυσ. 6, 51 κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον εἶνε: κατὰ τὸ νόμ. τὸ ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπικρατοῦν, ὡς λέγομεν καὶ σήμερον. Ἐκ τῶν πρδγ. τούτων φαίνεται, ὅτι ἡ κεφαλαιώδης διαφορὰ τῶν δύο συνωνύμων ἐπιθ. εἶνε, ὅτι τὸ μὲν ἀρχαῖος σημ. ὁ ἐν ἀρχῇ ὤν, ὁ τὴν ἀρχὴν ἀποτελῶν, τὸ δὲ παλαιός, ὁ πάλαι (ἔκπαλαι) ὤν. τὸ ἀρχαῖον (ἐνν. ἀργύριον) = τὸ ἀρχικὸν ποσόν, τὸ κεφάλαιον. κλαίετ', ὠβολοστάται, αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα (ἐνν. χρήματα) καὶ τόκοι τόκων Ἀρφ. Νεφ. 1156 κλαίετε, ὦ τοκογλύφοι, καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι καὶ τὰ κεφάλαιά σας καὶ οἱ ἀνατοκισμοί σας. Ἡρώνδ. 5,51. Πλ. Γοργ. 519 Α. Ξεν. Πόρ. 3, 2. καὶ συχν. παρὰ τοῖς ῥήτορσι. — τὸ ἀρχαῖον κατὰ τὸν ἀρχαῖον χρόνον, ἀρχαιόθεν Ἡρ. 1,56 (ὁμοίως τὸ παλαιόν 1,171). Αἰσχ. Ἱκ. 328. Θουκ. 5,80. Ὁμοίως τἀρχαῖα Δημ. 23, 39 = τὸν ἀρχαῖον χρόνον.

ἀρχέπλουτος 2 ἄρχων τοῦ (ἀρχαίου) πλούτου. ἀρχέπλουτον (καταστήσατε) καὶ καταστάτην δόμων Σοφ. Ἠλ. 72 ἐπαναφέρατέ με εἰς τὸν ἀρχαῖον πλοῦτον καὶ βοηθήσατέ με εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ οἴκου μου.

ἀρχή ἡ: εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς Γ 100 ἕνεκα τῆς ἐμῆς (πρὸς τὸν Ἀλέξ.) ἔριδος καὶ ἕνεκα τῆς ἀρχῆς (τῶν ἀδίκων χειρῶν), τὴν ὁποίαν ἔκαμεν οὗτος. ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή Χ 116 τὰ ὁποῖα ὑπῆρξαν ἀρχὴ τῆς φιλονεικίας. κακοῦ δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν Αἰσχ. Ἑπτ. 674 ἔκβαλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς (ἐν σπέρματι) τὸν ὀλέθριον ἔρωτα. Διὸς ἀρχὰ Πίνδ. Ὀ. 2,58 ὁ ἐνθάδε (ἐπάνω) κόσμος· ἴδ. ἀνάγκη. — Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν ἀρχὴν τὴν πρώτην ἔφερον (εἰς Ἀθήνας) τοῦ φενακισμοῦ Δημ. 19, 94 ὅπου ὁ Blass ὀρθῶς ὠβέλισε τὸ τὴν ἀρχήν, ὡς γλώσσημα, ἀκολουθήσας τῷ Ἁρποκρατίωνι. — κατ' ἀρχῆς φιλαίτιος λεώς Αἰσχ. Ἱκ. 494 «τοὺς γὰρ ἄρχοντας ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσιν εἴωθεν αἰτιᾶσθαι ὁ λαός» Σχ.

ἄρχω, ἄρξω, ἦρξα, ἦρχα Ψήφισμα παρὰ Πλουτ. 850 Ε. Μέσ. ἄρχομαι, ἠρχόμην, ἄρξομαι, ἠρξάμην, ἦργμαι (ἀργμένης Ἡρ. 1,174). ἦρκτο Ἀππ. Ἐμφ. 1,28. ὑπῆρκτο Ἀντιφῶν 5,58. ἄρξομαι μετὰ παθ. σημ. Πίνδ. Ὀ. 8,45. Αἰσχ. Πέρσ. 592. Ἡρ. 3,83 κἀλλ. Λυσ. 28,7. Πλ. Πολ. 412 C καὶ συχν. ἤρχθην. ἀρχθήσομαι Ἀριστοτ. 1259 ᵇ 40 καὶ μτγν Ῥημ. ἐπ. ἀρκτέος. — εἶμαι ὁ πρῶτος (ἄρχων), προηγοῦμαι, πρῶτος κάμνω τι ὡς πρὸς ἄλλους, οἵτινες κατόπιν πράττουσι τὸ αὐτό. Συντ. μετὰ γεν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς: ἄρχω μάχης, μύθοιο, ὁδοῖο· ἄρχω λόγου Ξεν. Ἀν. 1, 6, 6 κάμνω τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἐγώ, ἵνα ἐξακολουθήσωσιν ἄλλοι. ἄρχομαι λόγου αὐτ. 3,27 κάμνω ἔναρξιν τοῦ λόγου καὶ θὰ ἐξακολουθήσω Ὁμοίως ἐξηγ. καὶ τὸ ἄρχω πολέμου κάμνω ἀρχὴν τοῦ πολέμου, ἀρχίζω πρῶτος τὸν πόλεμον. ἄρχομαι πολέμου κάμνω ἔναρξιν πολέμου μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσω· πρβ. Θουκ. 1,144: πολέμου δὲ οὐκ ἄρξομαι, ἀρχομένους δὲ ἀμυνούμεθα. Ξεν. Ἑλλ. 6, 3. 6. ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου καὶ ἐλπίσας Θουκ. 1, 1 (ἴδ. καθίστημι). Ἄλλως πάντων ἀρχόμενος μελέων ξ 428 λαμβάνων τεμάχια κρέατος ὡς ἀπαρχὴν ἀπὸ πάντων τῶν μελῶν. — τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Β 433 κἀλλ. μεταξὺ αὐτῶν (ἡ δοτ. κυρ. τοπική: εἰς αὐτοὺς) ἤρχιζε νὰ ὁμιλῇ. ὅδ' οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος Εὐρ. Ἄλκ. 814 ὁ λόγος οὗτος εἶνε ἀρχὴ ὄχι ξένων κακῶν: οἰκεῖα κακὰ θὰ συνέβησαν ὑμῖν. Πρβ. Ἱππ. 881. — || Σπανιώτερον συντ. μετὰ αἰτ. ἦρχε τῷ αὐτὴν ὁδόν θ 107 = ἡγεῖτο αὐτὴν ὁδόν κ 263 κυρ. προεπορεύετο εἰς αὐτὸν τὸν αὐτὸν δρόμον, τὸν ὡδήγει. θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν (ἔρξεν Spanheim) Αἰσχ. Ἀγ. 1531 ἅπερ πρῶτος ἐποίησεν. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι λυπηρὸν εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο Σοφ. Ἠλ. 552 τώρα τοὐλάχιστον δὲν θὰ εἴπῃς, ὅτι ἐγὼ πρώτη εἶπά τι πειρακτικὸν ἐναντίον σου, καὶ ἔπειτα ἤκουσα ταῦτα παρὰ σοῦ. Ἐπὶ τούτων σημειωτέον, ὅτι ἡ πρὸς αἰτ. σύνταξις εἶνε διάφορος τῆς πρὸς γεν. κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ γεν εἶνε μεριστικὴ ὑποδεικνύουσα τὴν ὑπ' ἄλλου ἐξακολούθησιν τῆς πράξεως, ἐν ᾧ ἡ αἰτ. δὲν ὑποδεικνύει τοιοῦτόν τι. Τὸ μὲν ἄρχω λυπηρόν τι σημ. ἐγὼ πρώτη λέγω λόγον τινὰ πειρακτικὸν ἐναντίον ἄλλου· ἐν ᾧ ἄρχω λυπηροῦ ἢ λυπηρῶν λόγων σημ. ὅτι ἓν μέρος αὐτῶν λέγω, τὸ δ' ἄλλο μέρος θὰ συμπληρώσῃ ἄλλος τις. Ἀλλὰ σπονδαῖσιν ἄρξαι Πίνδ. Ἰ. 6,38 = σπονδῶν κατάρξασθαι: ν' ἀρχίσῃ μὲ τὰς σπονδάς. || Συντ. μετ' ἀπαρφ. βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι Β 84 «τῆς τοῦ βουλευτηρίου ἐξόδου προηγεῖτο» Σχ. κἀλλ. Εὐρ. Μήδ. 475. καὶ μετὰ μετοχ. ἦρχε λέχοσδε κιών Γ 447 ἤρχισε νὰ βαδίζῃ, προηγεῖτο εἰς τὸ λέχος ἦρχον χαλεπαίνων Β 378 πρῶτος ὠργιζόμην. Ὁμοίως συντ. παρὰ πεζ. τὸ μέσον, δηλ. ἢ μετ' ἀπαρφ. ἢ μετὰ μτχ. Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 22 Θουκ. 2,47. Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 2 καὶ συχν. Ἀλλ' ὑπάρχει διαφορά· τὸ μὲν ἄρχομαι ἐπαινῶν = ἀρ-

χομαι τοῦ ἐπαίνου : εὑρίσκομαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπαίνου, κατ' ἀντίθ. πρὸς ἄλλο τι στάδιον τῆς αὐτῆς πράξεως, μέσον ἢ τέλος. Τὸ δ' ἄρχομαι ἐπαινεῖν λέγεται κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς ἄλλην πρᾶξιν, οἷον τὸ ψέγειν. —'Απολύτ. σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ Ι 102 ὁποία γνώμη καὶ ἂν ἐπικρατῇ, ἀπὸ σὲ θὰ ἐξαρτᾶται (ἡ ἐπιδοκιμασία αὐτῆς). Μέσ. ἐν σοὶ δ' ἂν ἀρχοίμεσθα Εὐρ. 'Ρῆ. 859 «ἀρχὴν ἔχομεν τοῦ κακολογεῖσθαι πρῶτον ὑπὸ σοῦ» Σχ. ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην (=ἔα με μένειν ἐν οἷς ἀρχόμενος εἶπον: μή με βιάζου πλείω λέγειν), τὸ σὸν μόνον πιστὸν φυλάσσων Σοφ. Ο. Κ. 625 φυλάττων μόνον πιστῶς ὃν λόγον μοι ἔδωκας. ἀρχομένου δὲ πίθου (οἴνου) καὶ λήγοντος κορέσασθαι 'Ησ. Ἔργ. 368=μέχρι κόρου πιεῖν. || προηγοῦμαι, εἶμὶ ἄρχων, ἔχω τὴν ἀρχήν, ἐξουσιάζω. ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε Θουκ. 3, 40 ὑμεῖς δὲν ἐμπορεῖτε ν' ἄρχητε κατὰ τὸ προσῆκον — ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα Αἰσχ. Πρ. 959 πόσον διΐστανται (διαφέρουσιν) ἡ ἀρχὴ (ἣν εἶχε) καὶ ἡ δουλεία (ἡ μέλλουσα), πρβ. 'Ηρόδ. 6, 65. —τῆς παρ' ἐμὲ εἰσόδου σοι οὐ Σάκας ἄρξει Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 14 κατὰ λέξ. τὴν πρὸς ἐμὲ εἴσοδόν σου δὲν θὰ ἐξουσιάζῃ ὁ Σ. τ. ἔ. ἡ πρὸς ἐμὲ εἴσοδός σου δὲν θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ Σάκα. Παθ. ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι 'Ηρ. 3, 83. οὐδ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται Αἰσχ. Πέρσ. 59 οὐδὲ πίπτοντες κατὰ γῆς (ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων) θὰ ὑποκύπτωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν. Δέν μοι φαίνεται ἀναγκαία ἡ διόρθ. τοῦ Halm ἅζονται, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἐνεστὼς ἔχει μελλοντικὴν σημ. (Πέργαμος) ἅμα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις Πίνδ. Ο. 8, 45 θὰ ἐξουσιασθῇ (κυριευθῇ) ὁμοίως ὑπὸ τῶν πρώτων (σοῦ παίδων: τοῦ Τελαμῶνος π. χ. ὃς μεθ' 'Ηρακλέους ἐκυρίευσε τὴν Τροίαν) καὶ τῶν τετάρτων (τοῦ Νεοπτολέμου). ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων, καὶ ταῦτ' ἀκούειν κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Σοφ. 'Αντ. 63 ἔπειτα δὲ ὅτι ἐξουσιαζόμεθα ὑπὸ ἰσχυροτέρων, ὥστε καὶ ταῦτα νὰ ἀκούωμεν καὶ ἀκόμη λυπηρότερα τούτων. Τὸ ἀκούειν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀρχόμεσθα περιέχοντος τὴν ἔννοιαν τοῦ ἠναγκάσμεθα. 'Απρόσ. παθ. ἐς τοῦτο τὸ οὖρος ὑπὸ Πέρσῃσι ἄρχεται 'Ηρ. 3, 97 μέχρι τούτου τοῦ ὄρους ἄρχουσιν οἱ Πέρσαι (κυρ. ὑπάρχει ὑπὸ τοῖς Πέρσαις ἀρχή).

ἄρω ἄχρηστον θέμα τοῦ ἀραρίσκω, ἁρμόζω, συνδέω. Παρατ. ἀράρισκε ξ 23. Θεόκρ. 25, 103. — ἀόρ. ἐπῆρσε Ξ 167. ἄρσε φ 45. ἄρσον β 289. ἄρσετε 'Απ. 'Ρ. 2, 1062. ἄρσας Α 136. ἀόρ. β' ἤραρον Ψ 712. ε 95. ἄρᾰρ- Μ 105. Π 214 ἀμεταβ. (ἀλλ' ἤραρε δ 777 ἐτέθη ὡς φαίνεται χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ ἄρηρε, ὡς τὸ ὤρορε θ 539 ἀντὶ τοῦ ὄρωρε· ὁμοίως Σοφ. 'Ηλ. 147 χορ.). ἀράρῃ Π 212. ἀραρεῖν Σιμων. Κ. 'Απ. 41. ἀραρών ε 252. Παρκ. ἀμτβ. ἄραρα Αἰσχ. Πρ. 60. Εὐρ. 'Ορ. 1330. 'Ανδρ. 255 καὶ Λουκιαν. —ρώς Εὐρ. 'Ηλ. 948 καὶ μτγν. προσαραρέναι Ξεν. 'Ελλ. 4, 7, 6. 'Ιων. ἄρηρα 'Ανθ. 6, 163. 'Υποτ. ἀρήρῃ ε 361 ἀρηρώς Δ 134 κἀλλ. Θεόκρ. 25 113. ἀρηρυῖα 'Ησ Θεογ. 608 (ἀρᾰρυῖα Ε 744. Μ 454. η 70). ἐναρηρός ε 236. 'Υπερσ. ἠρήρεα Μ 56. 'Αρχιλ. 'Απ. 92. 'αρήρ- Κ 265. Π 139. ρ 4. ἐπ- Μ 456. — Μέσ. ἀόρ. α' ἀρσάμενος 'Ησ. 'Ασπ. 320. ἀόρ. β' παθ. ἀρᾰροιτο 'Απ. 'Ρ. 1, 369. — ἄρμενος (ἐκ τοῦ *ἤρμην) προσηρμοσμένος Σ 600. ε 233. 254. 'Ησ Θε. 639. Ἔργ. 407. 632. Πίνδ. 'Ο. 8, 73. Ν. 3, 58. Θεόκρ. 30, 9. ἐπ- 'Ησ. Ἔργ. 601. 627. παθ. ἀόρ. ἄρθεν (=ἥρθησαν) Π 211. παρκ. μτχ. ἀρηρέμενος 'Απ. 'Ρ. 1, 787. ἀρηράμενος Κ. Σμυρν. Τὸ δὲ προσαρήρεται 'Ησ. Ἔργ. 431 εἶνε, ὡς φαίνεται, μέσ. ἀόρ. δεδιπλασιασμένος τῆς ὑποτ. 'Ρημ. ἐπίθ. προσαρτέος 'Ιπποκρ. 2, 678 L. — ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι Μ 105 ἀφ' οὗ ἐπύκνωσαν ἀλλήλους καὶ ἔφραξαν διὰ τῶν ἀσπίδων. μνηστῆρσι θάνατον ἀραρόντε π 169 ἀφ' οὗ προετοιμάσητε (προσχεδιάσητε) θάνατον εἰς τοὺς μνηστῆρας. — ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα β 289 τοποθέτησον ἅπ. ἐντὸς τῶν ἀγγείων. (γέρας) ἄρσαντες κατὰ θυμόν Α 136 «ἁρμόσαντες κατὰ τὴν ψυχήν τ. ἔ. ἀρεστὸν καὶ θυμήρες ποιήσαντες» Σχ. — ἀρσάμενος (τὸ σάκος) παλάμῃσι 'Ησ. 'Ασπ. 320 προσαρμόσας αὐτὸ (ποιήσας εὐάρμοστον) ταῖς χερσί. ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ ε 95 εὐχαρίστησεν (ἔτερψε) τὴν καρδίαν του μὲ φαγητὸν (ὅθ. θυμήρης). ἐμὲ ἅ στονόεσσ' (ὄρνις) ἄραρεν φρένας Σοφ. 'Ηλ. 147 ἐμὲ (ἐμοῦ) ἱκανοποιεῖ τὴν καρδίαν ἡ φιλόστονος ἀηδών. — (πύλας) εὐτύκτοισιν ἀρηρεμένας σανίδεσσιν 'Απ. 'Ρ. 1, 787 συνηρμοσμένας διὰ σαν. — Περὶ τοῦ ἄρμενος ἴδε τὴν λέξ. (πίθοι) ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες β 342 κατὰ σειρὰν πρὸς τὸν τοῖχον ἐστηριγμένοι. ζωστὴρ ἀρηρώς Λ 134 καλῶς ἐφηρμοσμένος, εὐάρμοστος. γυάλοισιν ἀρηρώς Ο 530 ἐκ δύο γυάλων προσηρμοσμένος. κυνέη ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖα Ε 744 ἁρμόζουσα εἰς ἑκ. πόλεων ὁπλίτας. κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι Γ 331 δι' ἐπισφυρίων πορπῶν προσηρμοσμέναι. ὄφρ' ἂν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ ε 361 ἐφ' ὅσον τὰ δόρατα εἶνε καλῶς συνηρμοσμένα εἰς τὰς συναρμογὰς (τοὺς συνδέσμους). ἐν ἅπαντι κράτει κεραυνὸν ἀραρότα Πίνδ. 'Ο. 10, 82 «τὸν ἁρμόζοντα ἐν πάσῃ χρείᾳ τοῦ κράτους αὐτοῦ» Σχ. τὸν εὐαρμοστοῦντα ἐν παντὶ εἴδει ἐπικρατήσεως. Ἄλλοι: τὸν κεραυνόν, ᾧ ἐνοικεῖ παντοδυναμία: τὸν παντοδυναμίᾳ συνημμένον. — ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως Αἰσχ. Πρ. 60 παγίως προσήρμοσται (δέδεται), ὥστε δυσκόλως ἐκλύεσθαι. ἁ Νεμέα ἄραρεν Πίνδ. Ν. 5, 44 «ἥρμοσται» Σχ. ἐδείχθη εὐνοϊκὴ πρὸς αὐτόν. ψωρὴ ἄραρεν ὁπλή 'Ηρώνδ. 7, 117 (ἴδ. λακτίζω). Μτφ. φρεσὶν ἀρηρώς κ 553 σταθερὸς εἰς τὰς φρένας του, ὄχι ἐπιπόλαιος (ὅθεν φρενήρης).

Ἄλλως: ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν δ 777 εἰς ἡμᾶς εὐηρέστησεν. Ὁμοίως Ἡσ. Θε. 608. Εὐρ. Μήδ. 322. || τάφρος — σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἀρήρει Μ 56 ἦτο ἐφωδιασμένη μὲ ὀξεῖς σκόλοπας. Ο 737. Ξ 181.

ἀρωγός 2 ἀρήγων, βοηθός. οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός Δ 235 εἰς τοὺς ψεύστας (τοὺς ἐπιόρκους Τρῶας) ὁ Ζεὺς δὲν θὰ εἶνε βοηθός. Ὅθεν ἐπαρήγω = ἀρωγός εἰμι ἐπί τινι. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὴν ἐπὶ ἀναφ. εἰς τὸ ἀρωγός.

ἄσαιμι εὐκτ. ἀόρ. τοῦ ἄω.

ἄσαμεν ἴδ. ἄασα.

ἄσαντος 2 κυρ. οὐ σαινόμενος, ἀκαταπράϋντος, ἀπρόσιτος εἰς κολακείας. ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός Αἰσχ. Χο. 421 ὁ θυμός μου εἶνε ἀκαταπράϋντος ὑπὸ τῆς μητρός. Ἀλλ' ὅμως δυνατὸν νὰ ἐξηγήσῃ τις καὶ ἐνεργ. οὐ σαίνων (ὡς ὁ Ἡσύχιος): ὁ ἐκ τῆς μητρὸς (κληρονομηθεὶς) θυμός μου δὲν συνηθίζει νὰ κολακεύῃ: οὐ σαίνων ἐστί.

ἄσασθαι μέσ. ἀόρ. τοῦ ἄω.

ἄσατο μέσ. ἀόρ. τοῦ ἀάω.

ἀσαφῶς ὁποτέρων ἀρξάντων (ἐνν. πολεμοῦνται) Θουκ. 4, 20 ἐν ᾧ εἶνε ἄδηλον, ὁποτέρων ἀρξάντων (ἐκ τίνων ὑπαιτιότητος) εἶνε ἐμπεπλεγμένοι εἰς πόλεμον.

ἀσάω (***ἄση***) προξενῶ ἄσην, ἀηδίαν, κόρον. Τὸ ἐνεργ. μόνον Θέογν. 593 κακοῖσιν ἀσῶντα λίην φρένα κατὰ τὸν κώδ. Α ἀντὶ τῆς κοινῆς γρ. κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα (κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ φρένα Vat.), ἀνθ' ὧν ὁ Bergk ἔγρ. μηδὲ λίην χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα κατὰ τὰ ἐν 657: μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν χαῖρε τ. ἑ. μήτε διὰ τὰ κακὰ πρέπει νὰ λυπῆταί τις καὶ ν' ἀηδιάζῃ πάρα πολὺ μήτε νὰ χαίρῃ διὰ τὰ ἀγαθά. Λοιπὸν ἀσάομαι παθ. καὶ προστ. ἀσῶ Θέογν. 657. μτχ. προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι Ἀλκαί. Ἀπ. 35 οὐδὲν θὰ ὠφεληθῶμεν ἀηδιάσαντες (λυπηθέντες). ἠσᾶτο Ἱπποκρ. 5, 218 L. ἀσηθῆς Θέογν. 989. ἐδίζητο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα ἀσηθείη τὴν ψυχὴν ἀπολομένῳ τῶν κειμηλίων Ἡρ. 3, 41 ἐζήτει, ποῖον ἦτο ἐκεῖνο ἐκ τῶν κειμηλίων, διὰ τὸ ὁποῖον χαθὲν ἤθελε μάλιστα λυπηθῆ.

ἆσε (***ἄασε***) ἴδ. ἀάω.

ἄσημα βοῆς περιβαίνει Σοφ. Ἀντ. 1209 (ἴδ. περιβαίνω), ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα 1013 ἴδ. φθίνω.

ἀσθένεια ἡ, ἔλλειψις σθένους, ἀδυναμία. ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 269 ἐπειδὴ δὲν ἔχεις πλέον δύναμιν, ἀπέβαλες τὸν πόθον. αἱ νύκτες — τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον Θουκ. 7, 87 ἴδ. νεωτερίζω.

ἀσθενέω εἶμαι ἀσθενής. Παρ' Ἀρφ. Εἰρ. 636 τὸ ἀσθενοῦντας = «ἐν ἐνδείᾳ ὄντας» Σχ.

ἀσθενής 2: ἐν τῷ ὑμετέρῳ ἀσθενεῖ τῆς γνώμης Θουκ. 2, 61 ἐν ᾧ τὸ φρόνημα ὑμῶν εἶνε ἀσθενές. καὶ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνου πολλῷ ἀσθενεστέρου ἐν τῷ παρόντι κακῶς πάσχειν Θουκ. 1, 136 ἴδ. γενναῖος.

ἆσθμα τὸ (***ἄω***) ἀναπνοὴ δύσκολος, δύσπνοια. ὑπ' ἄσθματος κενοί Αἰσχ. Πέρσ. 487 ὑπὸ τῆς βιαίας ἀναπνοῆς καταπεπονημένοι (ἴδ. κενός). ἄσθματι φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν Πίνδ. Ν. 10, 74 ἴδ. φρίσσω.

ἀσθμαίνω δυσκόλως ἀναπνέω. οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει Αἰσχ. Εὐμ. 654 οὐδόλως πνευστιῶν ἐκ τῆς ὁρμῆς (ὀργῆς): οὐχ ὑπερμέτρως παρωργισμένος.

ἀσινής 2 ἀβλαβής: πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι 〈τύχῃ Dind.〉 Αἰσχ. Ἑπτ. 810 ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ χαίρω καὶ νὰ ἐκπέμψω εὐχαριστήριον καὶ χαρμόσυνον κραυγὴν διὰ τὴν ἀβλαβῆ σωτηρίαν τῆς πόλεως, ἢ νά — ;

ἄσκευος (α στερητ. καὶ σκευή, ἐν ᾧ τὸ ἀσκευὴς παρὰ τὸ σκεῦος): ἄσκευος ἀσπίδων Σοφ. Ἠλ. 36 κυρ. = ἄνευ σκευῆς ἀσπίδων: ἄνευ ἀσπιδοφόρου στρατοῦ. Παρὰ ποιηταῖς μάλιστα τὰ διὰ τοῦ α στερητ. συντεθειμένα ἐπίθ. συντάσσ. πρὸς γεν. φυσικὸν δὲ εἶνε τὰ ἐπίθ. νὰ ἔχωσι γενικωτέραν ἔννοιαν τῆς ὑπὸ τῆς γενικῆς δηλουμένης, ὡς ἀψόφητος κωκυμάτων Αἴ. 321 = ἄνευ ψήφου κωκυμ. ἄνατος κακῶν Ο. Κ. 786 = ἄνευ ἄτης κακῶν. ἄχαλκος ἀσπίδων Ο. Τ. 190 = ἄνευ χαλκῶν ἀσπ. ἄπεπλος φαρέων λευκῶν Εὐρ. Φοίν. 323 = ἄνευ πέπλου φαρ. λ. Πρβ. ἄπαις ἀρρένων (γνησίων) παίδων κτλ.

ἀσκέω κατεργάζομαι, ἐπεξεργάζομαι (τεχνικῶς), «δουλεύω», φιλοτεχνῶ κτλ. πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα α 439 διπλώσασα καὶ διευθετήσασα τὸν χιτ. ἀπ' ἐπάνω διὰ τῆς χειρός της (οἷον ἐξομαλύνουσα αὐτὸν καὶ θωπεύουσα, ὡς καὶ σήμερον ποιοῦσιν ἔτι αἱ γυναῖκες). (χορὸν) Δαίδαλος ἤσκησεν Ἀριάδνῃ Σ 592 ἐφιλοτέχνησε πρὸς τιμὴν τῆς Ἀριάδνης (ἧς τῇ βοηθείᾳ ὁ Θησεὺς ἐνίκησε τὸν Μινώταυρον). Ὁ χορὸς οὗτος ἦτο πολυέλικτος, ἀπομιμούμενος τὰς πολλὰς καμπὰς τοῦ λαβυρίνθου· καὶ βραδύτερον ἐπεδεικνύετο ἐν Κνωσσῷ ἀνάγλυφον μαρμάρινον, ἔργον τοῦ Δαιδάλου, ὅπερ ἐκαλεῖτο χορὸς Ἀριάδνης (Παυσ. 9, 40, 2). Κατ' ἄλλους τὸ ἤσκησεν = ἐπενόησεν, εἰσήγαγεν. (θρόνον) τεύξει ἀσκήσας Ξ 240 θὰ κατασκευάσῃ ἐντέχνως. — ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον Σοφ. Ἠλ. 452 τὴν ἐμὴν ζώνην οὐ πολυτελῶς ἐξειργασμένην. προὔργου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο Εὐρ. Ἑλ. 1379 ἐγκαίρως δὲ καθώπλισεν (ἐκόσμησε δι' ὅπλων) τὸ σῶμά του εἰς ἀπόκρουσιν (τῶν ἐπιθέσεων τῶν ἐναντίων). ἐς κάλλος ἀσκεῖ Ἠλ. 1073 στολίζεται διὰ νὰ γίνῃ εὔμορφη (πρβ. Τρῳ 1201). ὅσοι σαρκὸς εἰς εὐεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον Εὐρ. Ἀπ. 201 ὅσοι ἐπιτηδεύουσι βίον τοιοῦτον (ζῶσιν οὕτως), ὥστε ν' ἀποκτήσωσι σωματικὴν εὐεξίαν. τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν Πίνδ. Π. 3, 109 τὸν δ' εὐνοοῦντά μοι δαίμονα θὰ τιμῶ πάντοτε ἐν τῇ διανοίᾳ περιποιούμενος αὐτὸν

κατὰ τὸν ἐμὸν τρόπον.—οὐκ Ὀρέστου (ἐστὶ τὸ σῶμα), πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον Σοφ. Ἠλ. 1217 παρὰ μόνον διὰ τοῦ λόγου ἔχει προπαρασκευασθῇ ὡς τοιοῦτον. — Μετ' ἀπαρφ. ἤσκει δ' ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς Ξεν. Ἀγησ. 11, 4 συνήθιζε νὰ συναναστρέφηται μὲν μὲ διαφόρους ἀνθρώπους, νὰ ἔχῃ δὲ σχέσεις (φιλικὰς) μὲ τοὺς ἀγαθούς. ἄνοσοι ἤσκουν Φιλοστρ. Γυμναστ. 43 (σ. 285 Kays.) = ἤσκουν εἶναι ἄνοσοι.

ἀσκητός 3 τεχνικῶς εἰργασμένος, κεκοσμημένος. ἤεσαν εἰς ἀγορήν... χαίτησιν ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι Ξενοφάν. Ἀπ. 3 (Ἀθήν. 526 A) καμαρώνοντες διὰ τὰς εὐπρεπεῖς κόμας των βρεχόμενοι εἰς εὐωδίαν («διὰ νὰ μυρίζουν») διὰ τεχνικῶν χριμάτων. ἀσκητὰ πέπλῳ Θεόκρ. 1, 33 κεκοσμημένη πέπλῳ. ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν (αὐτόν) Σοφ. Ο. Κ. 1681 ἀόρατοι χῶροι (χάσματα) ἀφήρπασαν (παρέλαβον) αὐτόν. τῶν πολυκτόνων οὐκ ἄσκοποι θεοί Αἰσχ. Ἀγ. 467 τῶν πολλοὺς φονευσάντων οὐκ ἀφρόντιδες οἱ θεοί: ἐποπτεύουσι (καλῶς σκοποῦσι) τοὺς φονέας. ἄσκοπος ἁ λῶβα Σοφ. Ἠλ. 864 ἡ καταστροφὴ ἦτο ἀνυπολόγιστος τὸ μέγεθος.

ἄσμενος (ἥδομαι: ἁνδάνω) χαίρων, εὐχαριστημένος. φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο Υ 350 ἔφυγε χαίρων, διότι διέφυγε τὸν θ. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη Ξ 108 θὰ ἦτο μὲ τὴν εὐχαρίστησίν μου. ἀσμένοις ἐγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων Θουκ. 4, 28 ὑποκ. τὸ πρᾶγμα. ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων Εὐρ. Ἡρ. Μ 825 ἴδ. σχολή. Παραθ. ἀσμενώτερος — ώτατος, τὸ δὲ ἐπίρρ. ἀσμεναίτατα (ἀσμενέστατα Πλ. Πολ. 329 C. 616 A).

ἀσπάζομαι: ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται Εὐρ. Ἰ. Α 1594 ἴδ. μάλιστα.

ἀσπασίως φημί μιν γόνυ κάμψειν Η 118 λέγω ὅτι εὐχαρίστως θὰ κλίνῃ τὸ γόνυ, διὰ ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον: «θὰ κοντογονατιάσῃ».

ἄσπετος 2 (σεπ — ἔσπετε) ἄρρητος, ἀνέκφραστος. ἄσπετα πολλά δ 75 ἀρρήτως πολλά. τρεῖτ' ἄσπετον Ρ 332 φεύγετε καθ' ὑπερβολήν φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος Ὕμν. Ἀφρ. 237 ῥέει συνεχῶς (ὡς ἡ ἀδολέσχου γέροντος). Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι: ἡ φωνὴ ῥέει τόσον ταπεινή, ὥστε δὲν δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ τὰ λεγόμενα. τρεῖ ἄσπετον Ἑρμᾶνν. τρέμει ὑπερμέτρως, καὶ ἄλλαι ἑρμηνεῖαι ἀνεπαρκεῖς (πρβ. Ἡσ. Θεογ. 39 καὶ 84).

ἀσπίς: ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε — τιθῇ Σοφ. Ο. Κ. 1524, ἴδε **ἀλκή**.

ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους τε Αἰσχ. Ἀγ. 414 θορύβους ἀσπίδων καὶ λογχῶν (ἀσπιστῶν καὶ λογχοφόρων).

ἄσπονδος 2 ὁ ἄνευ σπονδῶν. τὸ εὐπρεπὲς ἄσπονδον Θουκ. 1, 37 ἡ εὐπρεπὴς ἀπὸ τῶν σπονδῶν ἀποχή.

ἀσφάλεια ἡ· μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δ' ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν Θουκ. 1, 120 ἀφόβως μὲν φανταζόμεθα (τὰ πράγματα, ἄλλως ἢ ὡς εἶνε τῷ ὄντι), μετὰ φόβου δ' εἴμεθα ἐλλιπεῖς ἐν τῷ ἔργῳ (ἐκτελοῦμεν ἐλλιπῶς ὅσα ἐφαντάσθημεν). ἀσφαλείᾳ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος 3, 82 ἴδ. ἐπιβουλεύω. ἐπηνοῦντό τε μᾶλλον οἱ μὴ τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες 3, 56 καὶ ἐπῃνοῦντο μᾶλλον οἱ μὴ διενεργοῦντες ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀσφαλῶς (ἄνευ κινδύνων) τὰ συμφέροντά των ὡς πρὸς τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων.

ἀσφαλής 2 εἰ τοῦτο δοκοῦσι παρὰ τὸ ἀσφαλέστερον πρᾶξαι Θουκ. 8, 24 ἐὰν φαίνονται, ὅτι τοῦτο ἔπραξαν (τ. ἔ. ὅτι ἀπέστησαν) ὀλιγώτερον ἀσφαλῶς (κυρ. ἐναντίον τῆς μεγαλιτέρας ἀσφαλείας των).

ἄσσα ἀρχ. Ἰων. (ὄχι Ἡρ.), **ἄττα** Ἀττ., = τινά, εὔχρηστον μετ' οὐδ. ἐπιθ. πληθ. ὁποῖ' ἄσσα τ 218. ἀλλὰ καὶ προτάσσεται: ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε Πλ. Φαίδων 60 E. ἄλλ' ἄττα πεντήκοντα Ἀπ. Φερεκράτ. 151 «καμμιὰ πενηνταριὰ ἀκόμη». Ὁμοίως: δύ' ἄττα «κανὲ δυό». Περὶ τοῦ πηνίκ' ἄττα πότε περίπου ἴδ. πηνίκα. Συχν. ὀλίγ' ἄττα, μίκρ' ἄττα κττ. Σπανίως μόνον: ποιεῖν ἄττα Πλ. Πολ. 339 D. Ἀνάλογον πρὸς τοῦτο εἶνε τὸ ἀναφορικόν.

ἄσσα Ἰων., **ἄττα** Ἀττ. = ἅτινα Κ 208 κἀλλ. Ἡρ. 1, 47. «τὸ ἄσσα ἐστὶ δύο μέρη λόγου, τὸ ἃ ἄρθρον (δηλ. ὑποτακτικόν τ. ἔ. ἀναφορ. ἀντων.) καὶ τὸ **σὰ** Μεγαρικόν, τὸ δηλοῦν τὸ **τινά**» Ἡρωδιαν. ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς Θουκ. 3, 59 ἴδ. συμπίπτω.

ἀστήρ ὁ, δοτ. πλ. ἀστράσι. Ὁ Ἡρώνδας μετεχειρίσθη τὴν λέξ. 1, 32 περὶ τῶν εὐμόρφων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυναικῶν: γυναῖκες, ὀκόσους οὐ μὰ τὴν Ἀΐδεω κούρην ἀστέρας ἐνεγκεῖν οὐρανὸς κεκαύχηται. Πρβ. Ὀβιδίου ars amat. 1, 59.

ἄστομος (στόμα) «ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν» Ἡσ. Σοφ. Ἀπ. 73. ‖ ὁ ἔχων μικρόν, ἀδύνατον, στόμα. αἱ δὲ γρυπαὶ ἄστομοι καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγώ Ξεν. Κυνηγ. 3, 3 δὲν δύνανται νὰ κρατήσωσι εἰς τὸ στόμα των (ὡς μικρὸν) τὸν λαγ. Τὸ ἐναντίον εὔστομος. ‖ ὁ ἄλλως στόμις ἢ στομίας, κυρ. οὗ τὸ στόμα οὐ κατέχεται διὰ τοῦ στομίου = σκληρόστομος, ἀπειθής. ἄστομοι πῶλοι βίᾳ φέρουσιν (κυρ. ἐνν. τὸ ἅρμα) Σοφ. Ἠλ. 724 οἱ σκληρόστομοι πῶλοι ἀφηνιάζουσιν.

ἀστραβίζω ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 291: Ἰνδὰς (ἰνδοὺς χ/φον) τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας (ἢ -σαις, διότι τὸ ι ἀπεξέσθη) ὅπου διὰ τοῦ «καμήλοις νωτοφορουμέναις» ἐξηγεῖ τὸ ἀστραβ. ὁ Σχ. Ἐγὼ ἐξηγῶ ὧδε: ἀκούω ὅτι Ἰνδαὶ νομάδες «εἰσὶν ἀστραβίζουσαι», δηλ. ὀχούμεναι μεταχειρίζονται σάγματα ἐπὶ καμήλων ἱπποβαμόνων.

ἀστράγαλος (τρα) ὁ (καὶ ἡ Ἀ. Β. σ. 50) εἷς τῶν

σπονδύλων, ἰδίως τοῦ τραχήλου. τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, νείατον ἀστράγαλον Ξ 465 τοῦτον ἐκτύπησεν ἐκεῖ, ὅπου συνέχονται ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ αὐχήν, κατὰ τὸν ἔσχατον (δηλ. ἀνώτατον) σπόνδυλον. ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη κ 560 ὁ αὐχήν του συντριβεὶς ἐξῆλθεν ἐκ τῶν σπονδύλων, «ἔβγαλε τὸν σβέρκον του»: «ἐξεσβερκώθη»: «ἔσπασε τὸν λαιμόν του».

ἄστρον τό: ἄστρων εὐφρόνη Σοφ. Ἠλ. 19 (ἴδ. εὐφρόνη). τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνός Σοφ. Τρ. 1106 τοῦ ἐν οὐρανῷ. ὅπως ἂν μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων βέλος ἠλίθιον σκήψειεν (πρβ. εἰς οὐρανὸν τοξεύειν, ὃ ἴδ.) Αἰσχ. Ἀγ. 376 ὅπως μήτε ἐντὸς τοῦ σκοποῦ μήτε πέραν αὐτοῦ τὸ βέλος μάταιον ἐπισκήψη. τὴν Κορινθίαν ἄστροις ἐκμετρούμενος ἔφευγον Σοφ. Ο. Τ. 795 (ἴδ. ἐκμετρέω). ἄστροις τεκμαίρεσθαι (ἢ σημαίνεσθαι ἢ σημειοῦσθαι): «ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων» Σουΐδας. τοιοῦτόν τι σημ. συχν. ἡ φράσις παρὰ τοῖς μτγν. δηλ. ἀποφεύγειν διὰ παντὸς τρόπου τόπον τινὰ ἢ πρᾶγμά τι· ἴδ. τεκμαίρομαι.—πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Σοφ. Ἀντ. 1146 ἴδ. χορηγός.

ἄστυ τό, ἐπ. γεν. **ἄστεος**, Ἀττ. **ἄστεως** (ὁ τύπος οὗτος κυροῦται καὶ διὰ τῶν ἐπιγραφ.), ὀνομ. πλ. καὶ αἰτ. τὰ ἄστη. Ἡ λ. ἔχει δίγαμμα, ὅθεν κατὰ ἄστυ, ἀνὰ ἄστυ Ὅμ. (ῥίζ. vas).—ἡ πόλις ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς. Κατὰ τὸν Στέφ. Βυζ. τὸ ἄστυ διαφέρει τῆς πόλεως, «ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις καὶ τοὺς πολίτας». πόλιν καὶ ἄστυ Ρ 144 τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν πόλιν. Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη σημ., καθ' ἣν πόλις μὲν εἶνε ἡ ἄνω πόλις (=ἀκρόπολις), ἄστυ δὲ ἡ κάτω πόλις. Δεύτερον τὸ ἄστυ νοεῖται κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἀγρούς, καὶ ἀντιδιαστέλλονται οἱ ἀγροῖκοι πρὸς τοὺς ἀστείους (ἴδ. π. χ. Ἀρφ. Ἀχ. 33. Νεφ. 47. Πλάτ. Πολ. 328 C). Τρίτον τὸ ἄστυ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν Πειραιᾶ, τὸ Φάληρον κτλ. ἴδ. Λυσ. 12, 16. 13, 24. 32, 8. Λυκ. κ. Λεωκρ. 18, ὅπου λέγεται τὸ ἄστυ τῆς πόλεως ἢ διότι ὁ Λεωκράτης ἐν Ῥόδῳ εἶπεν: «τὸ ἄστυ Ἀθηνῶν», ἢ διότι τὸ μὲν πόλεως ἐνν. γενικώτερον τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ μετὰ τῶν περιχώρων, ἄστυ δὲ τὴν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν τειχῶν πόλιν. Ἴδ. Ἰσοκρ. Καλλιμ. 45. Ἀνδοκ. π. μυστ. 45.

ἀστυγειτονέομαι κατοικῶ πλησίον τοῦ ἄστεως, γειτονεύω. χθόνα παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας Αἰσχ. Ἱκ. 292 οἰκούσας χώραν γειτονεύουσαν τοῖς Αἰθίοψι (τῇ Αἰθιοπίᾳ).

ἀστυδρομέω διατρέχω τὸ ἄστυ (τὴν πόλιν): μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν Αἰσχ. Ἑπτ. 208 μηδὲ νὰ ζήσω καὶ νὰ ἰδῶ ταύτην ἐδῶ τὴν πόλιν διατρεχομένην ἄνω κάτω (καὶ διαρπαζομένην). Ἀλλ' ἴσως ὀρθότερον ἐξηγητέον ὅλον τὸ χωρίον ὧδε: μηδὲ νὰ ζήσω καὶ νὰ ἰδῶ ταύτην ἐδῶ τὴν πόλιν, ἥτις διατρέχεται ἄνω καὶ κάτω (ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ὅτε γρ. μᾶλλον ἀστοδρομ.), καὶ τὸ (οἰκεῖον) στράτευμα ἡμῶν, καιόμενα ἐν ἐχθρικῷ πυρί (ὅτε γρ. ἁπτόμεν' ἐν).

ἀσυλία ἡ, τὸ ἀπαραβίαστον. ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν Αἰσχ. Ἱκ. 618 καὶ χωρὶς κανεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐμποδίζῃ νὰ συλήσῃ (καὶ ἐνοχλήσῃ) ἡμᾶς.

ἀσύμβλητος 2 ὃν (ὃ) οὐ δύναταί τις συμβαλεῖν, κατανοῆσαι. ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Σοφ. Τρ. 694 ἀδιανόητον δι' ἄνθρωπον νὰ τὸ ἐννοήσῃ (ὡς ὑπερφυές).

ἀσυνέτημι (Ahrens: ἀσυνέτην καὶ (νὴ)) τῶν ἀνέμων στάσιν Ἀπ. Ἀλκαί. 18 (Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὁμηρ. 5) δὲν ἐννοῶ (οὐ συνίημι) τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνέμων: δὲν ἠξεύρω ποῦ εὑρίσκομαι (ἴδ. στάσις): «Μυρσίλος ὁ δηλούμενός ἐστι καὶ τυραννικὴ κατὰ Μυτιληναίων σύστασις» Ἡρακλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἀσυρής 2 ῥυπαρός, βδελυρός· «ἀσυρές· βδελυρόν, προπετές, βλοσυρόν, θρασύ» Ἡσ. τὸ βρέγμα τοῦτο τὠσυρὲς κνήσῃ Ἡρώνδ. 4, 51 ἴδ. κνάω.

ἀσύστατος 2, Ἀττ. **ἀξύστατος**, οὐ συνεστώς, μὴ ἔχων σύστασιν, συνοχήν. ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν Αἰσχ. Ἀγ. 1467 ἐπροξένησε πληγήν, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ κλείσῃ, ὅθεν ἀθεράπευτον. Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα Ἀρφ. Νεφ. 1367 «οὐ συνεστὼς οὐδὲ πυκνὸς ἐν τῇ ποιήσει, ἀλλ' ἀραιὸς καὶ κομπώδης» Σχ. Συνήθως ἐνν. ἀσυνάρμοστον, ἀσυνάρτητον (διὰ τὸ ἀσύμμετρον τοῦ ὕφους) καὶ ἀσύμφωνον ἑαυτῷ: πλήρη ἀντιφάσεων. Κατὰ τὴν γνώμην μου κυρ. ἀσυμπαγῆ, οὐ συνεστῶτα, ὥστε τὰ μέρη νὰ μὴ συναποτελῶσιν ἓν ὅλον συμπαγὲς καὶ ὀργανικόν. Πρβ. Πλουτ. 1014 B: «ἀκοσμία ἦν.. ἀσύστατον τὸ σωματικόν.. ἔχουσα. Τοῦτο δ' ἦν ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον».

ἀσύφηλος (Αἰολ. ἐκ τοῦ α καὶ *σύφηλος=σοφός; πρβ. «ἀσύφηλον· ἀπαίδευτον.. μηδενὸς ἄξιον» Ἡσ.) ἀνάξιος λόγου. ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ι 647 πῶς με ἔκαμε σκουπίδι ἐνώπιον (πρβ. δ 690) τῶν Ἀργείων: πῶς με ἐξηυτέλισε.

ἀσφάλεια ἡ: δι' ἀσφαλείας ὅσον ἐδύναντο μάλιστα Θουκ. 1, 17 =ὅσον ἠδύναντο ἀσφαλέστατα.

ἀσφαλής 2 (σφάλλομαι): τοὺς δὲ λοιποὺς χρὴ ἀσφαλεστέραν μὲν εὔχεσθαι, ἀτολμοτέραν δὲ μηδὲν ἀξιοῦν τὴν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν ἔχειν Θουκ. 2, 43 ἴδ. εὔχομαι. οὕτω σφίσιν ἀσφαλεστέρως ἔχειν... προσχωρῆσαι 4, 71 ἴδ. προσχωρῶ.

ἄσφε=σφε: «ἄσφε Αἰολεῖς. ὅτ' ἄσφ' (ὄτα σφ' Leeuwen) ἀπολλυμένοις (Ahrens:—νους) σάως, Ἀλκαῖος δευτέρῳ» (Ἀπ. 73) Ἀπολλών. π. Ἀντων. σ. 101, 3 ὅπου τὸ σάως δυνατὸν νὰ εἶνε = ἐσάωσα ἢ ἐσάωσε, ἢ νὰ εἶνε ἐπίρρ. τοῦ σάος.

ἄσφι = σφι, ἐκ τοῦ 'Απολλων. περὶ 'Αντων. σ. 99, 17: «καὶ σὺν τῷ α λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν· ὄτα πάννυχος ἄσφι κατάγρει (-γρῃ Fick) Σαπφῶ» ('Απ. 43). 'Ο Bergk εἰκάζει ὄππατ' (ἄωρος) "Οτα πάνν. ἄσφι κατάγρει, ἴσως. Αἱ περισῳζόμεναι λέξεις προϋποθέτουσι τοιάνδε τινὰ ἔννοιαν: ὅτε αὐτοῖς πάννυχος (ὕπνος;) καθαιρεῖ (τὰ ὄμματα).

ἀσχαλάω (ἀσχάλλω) μόνον κατ' ἐνεστ. ἀγανακτῶ. ἀσχαλόωσι μένοντες α 304 ἀγανακτοῦσι περιμένοντες, ἀνυπομόνως περιμένουσι κἀλλ. γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ Αἰσχ. Πρ. 790 δι' ὅν ποτε λυπεῖται τ. ἕ. διὰ τὸν ὁποῖον θὰ μετανοήσῃ μίαν ἡμέραν.

ἀσχολία ἦν μοι παρεῖναι 'Αντιφῶν 6, 12 δὲν εἶχον καιρὸν νὰ παρευρίσκωμαι.

ἄσχολος εἰμι ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν λύρᾳ Πίνδ. Π. 8, 31 δὲν εὐκαιρῶ ν' ἀναθέσω κτλ. ἴδ. ἀνατίθημι.

ἄσωτον γένει ἔσθει βοράν Αἰσχ. 'Αγ. 1597 τρώγει τροφὴν ὀλεθρίαν εἰς τὸ γένος.

ἀτᾶ ἴδ. **ἄτη**.

ἄτακτος 2: πρὶν οἱ Πελοποννήσιοι [διὰ τό, ταῦτα πειρείσαντα] κρατήσαντες ἀδεῶς ἄλλοι ἄλλην ναῦν διώκοντες ἤρξαντο μέρει τινὶ σφῶν ἀτακτότεροι γίγνεσθαι (γενέσθαι χ/φα) Θουκ. 8, 105 ἕως ὅτου οἱ Πελ., ἐπειδὴ ἕνεκα τῆς νίκης ἀφόβως ἄλλοι ἄλλην ν. κατεδίωκον, ἤρχισαν νὰ περιέρχωνται ἐν μέρει εἰς ἀταξίαν τινά· ἴδ. διά.

ἀταλαίπωρος 2 ὁ οὐ ταλαίπωρος, εὐχερής. οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας Θουκ. 1, 20 τόσον ὀλίγον κόπον παρέχει εἰς τοὺς πολλοὺς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας.

ἀτάλλω μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. σκιρτῶ: ἄταλλε κήτε' ὑπ' αὐτοῦ πάντοθεν ἐκ κευθμῶν Ν 27 τὰ κήτη ἐχοροπηδοῦσαν ὑποκάτω του (ἢ ἕνεκα αὐτοῦ διὰ τὴν ἐμφάνισίν του) ἐξερχόμενα πανταχόθεν ἐκ τῶν θαλαμίων των. ‖ ἀνατρέφω, θεραπεύω. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν Σοφ. Αἴ. 558 θεραπεύων (ἀνατρέφων) τὴν νεκρὰν ψυχὴν εἰς χαρὰν τῆσδε τῆς μητρός.

ἀτάομαι πάσχω δεινῶς, ὑποφέρω ἡμεῖς ἆρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν Σοφ. Αἴ. 269 ἡμεῖς, ἂν καὶ δὲν νοσοῦμεν πλέον (δηλ. ἂν καὶ δὲν νοσεῖ ὁ Αἴας: λέγει οὕτω συνταυτίζουσα ἑαυτήν, ὡς συνήθως, πρὸς τὸν Αἴαντα· ὅθεν περιττὴ ἡ διόρθ. τοῦ Hermann νοσοῦντος), οὐχ ἧττον ὑποφέρομεν· ταῦτα δ' ἐξηγοῦνται διὰ τῶν ἐφεξῆς: νῦν δ' ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου, κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος.

ἀταρβεῖ (οὐδὲν τάρβος ἐμποιούσῃ) χειρί Αἰσχ. Πρ. 875.

ἀτείχιστος Θουκ. 1, 2 ἴδ. ἀφαιρῶ.

ἀτέκμαρτος 2 ὁ οὐ τεκμαρτός, ἀνείκαστος, ἀβέβαιος, ἀνυπολόγιστος. τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι Πίνδ. Π. 10, 63 τὸ νὰ προΐδῃ τις ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ γίνωσι μετὰ ἓν ἔτος («τὰ μετ' ἐνιαυτὸν μέλλοντα» Σχ.), τοῦτο δι' οὐδενὸς τεκμηρίου εἶνε δῆλον. διὰ τὸ ἀτέκμαρτον δέος Θουκ. 4, 63 ἀβέβαιον, ὃ οὐ δύναταί τις τεκμήρασθαι (ἴδ. διά). — ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένων 'Αρφ. "Ορν. 169 εἶνε ἄνθρωπος πουλλί («πετεινοκαύκαλος»), ποῦ δὲν ζυγίζεται (δὲν ὑπόκειται εἰς ζύγισιν, ὅθεν ἐλαφρότατος), ποῦ πετᾷ (= οὗ φρένες ἠερέθονται, ὅθεν ἀστόχαστος, ἀβέβαιος), ἀλογάριαστος («ποῦ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν περιεύρῃ»), οὐδόλως οὐδέποτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον μένων.

ἀτελής 2: τὰ λελεγμένα ἄρρητά σοι κἀτελῆ φυλάξομαι Σοφ. 'Ηλ. 1012 τὰ λελεγμένα ὑπὸ σοῦ θά σοι διαφυλάξω ὡς ἄλεκτα (ὡς εἰ μὴ ἐλέχθησαν) καὶ ὡς ἀνεκτέλεστα (ἄπρακτα). κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος Φιλ. 842 αἰσχρὸν ὄνειδος εἶνε νὰ κομπάζῃ τις ψευδῶς («μὲ ψέματα») δι' ἀτέλεστα πράγματα. ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν Πινδ. Π. 5, 62 ἵνα μὴ τὰ μαντεύματά του πρὸς τὸν ταμίαν τῆς Κ. μείνωσιν ἀνεκπλήρωτα. — ἀτελὴς ἔσται ἡ ἐπιδικασία τοῦ κλήρου Δημ. 43, 16 ἡ ἐπιδικασία τῆς κληρονομίας θὰ εἶνε ἄκυρος.

ἀτενής 2 (ἀ ἐπιτατ. καὶ τείνω) λίαν τεταμένος, στερεῶς προσκεκολλημένος. τὰν (Νιόβαν) κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλάστα δάμασεν Σοφ. 'Αντ. 826: «ἣν ἐδάμασεν ἡ πέτρας βλάστησις, ὡς κισσὸς περιβαλοῦσα αὐτήν· περιέφυσεν αὐτῇ φύσιν (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ φησιν) τῇ πέτρᾳ, ὡς κισσὸς δένδρῳ» Σχ. ὅστις ὀρθῶς συνάπτων τὸ ἀτενῆ πρὸς τὸ κισσὸς ἐννοεῖ αὐτὸν στερρῶς ἐχόμενον καὶ προσκολλώμενον ὡς δευτέραν φύσιν (οἷον φλοιόν τινα). — νόῳ φιλήσαντ' ἀτενεῖ Πίνδ. Ν. 7, 88 συντόνῳ εὐνοίᾳ.

ἀτέρμων 2 ὁ μὴ ἔχων τέρμα, ὅριον. χρυσέων ἐνόπτρων ἀτέρμονας αὐγάς Εὐρ. 'Εκ. 926 ὅπου ὁ 'Ερμᾶννος λέγει, ὅτι αἱ αὐγαὶ τοῦ ἐνόπτρου εἶνε ἀτέρμονες, διὰ τὴν ἐκ τῆς μεταλλικῆς πλακὸς τοῦ κατόπτρου ἀπείρων ἀκτίνων ἀντανάκλασιν. 'Ορθότερον ὁ Εὐστάθιος: «Εὐριπίδης ἀτέρμονα ἔνοπτρα εἶπε τὰ κυκλοτερῆ»

ἀτέχνως (ἄτεχνος) = ἄνευ τέχνης, ἀμελῶς, ἀμαθῶς. 'Αντίθ. τεχνικῶς καὶ ἐντέχνως· ἀτέχνως φίλους θηρᾶν Ξεν. 'Απ. 3, 11, 7. κομιδῇ ἀτέχνως (ἐπὶ τὴν ἡδονὴν) ἔρχεται Πλ. Γοργ. 501 Α.

ἀτεχνῶς (ἀτεχνής) = ἀδόλως (παρὰ τὸ τέχνη ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ δόλος): πόρρω τέχνης (ὃ ἴδε) φύσει, καθόλου, παντελῶς, αὐτόχρημα· καὶ μετ' ἀρνήσεως: ὅλως διόλου (Πλ. Πολιτικ. 288 Α). καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν ὅ τι βούλει σοι 'Αρφ. Σφ. 722 εἶμαι ἕτοιμος νά σοι παρέχω ἀπολύτως ὅ τι θέλεις. 'Ομοίως δρᾶν

ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται Εἰρ. 206 παντάπασιν. γέροντι πρόσφορον ἐξηῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας Σφ. 810 ἀλήθεια, ἄνευ ἀστεϊσμῶν. δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι Πλ. Συμπ. 173 D καθόλου. Ὁμοίως μετὰ τοῦ οὐδείς· ἀτεχνῶς οὐδείς Ἀρφ. Ὄρν. 605 οὐδεὶς ἀπολύτως. οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός Πλοῦτ. 362 ἐν γένει, καθόλου. Ἐν γένει δὲ μετ' ἐπιθ. εὑρηται μόνον παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀρφ., πολλάκις μὲν προτασσόμενον, πλεονάκις δ' ἐπιτασσόμενον. Ἐν δὲ ταῖς συγκρίσεσι σημ. ὅλως διόλου, ἀπαράλλακτα ὅπως. ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐραστὴς Πλ. Συμπ. 217. ἀτεχνῶς οἷον Νόμ. 952 Ε. Πρβ. ἀτεχνῶς κατὰ τὰ συγγράμματα φέρονται Θεαίτ. 179 Ε. Καὶ ἐν εἰκονικαῖς φράσεσιν· οἱ μὲν εἰς γῆν — πάνθ' ἕλκουσι, ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρῦς περιλαμβάνοντες Πλ. Σοφ. 246 Α περιλαμβάνοντες διὰ τῶν χειρῶν οὐδὲν ἄλλο ἢ (μόνον) πέτρας καὶ δρῦς. Εὕρηται καὶ μετ' οὐσ. ἀτεχνῶς τὴν γραφὴν ταύτην ὕβρει τινὶ καὶ ἀκολασίᾳ — γράψασθαι Πλ. Ἀπολ. 26 Ε ὅλως διόλου ἐξ ὕβρεως. ἀτεχνῶς παραδείγματα ἀνηρτημένους ἐκεῖ ἐν Ἅιδου Γοργ. 525 C ὅλως διόλου ὡς παραδείγματα.

ἄτη, Δωρ. **ἄτα**, Αἰολ. **αὐάτα** (τὸ ἄτη λοιπὸν ἐκ τοῦ ἀάτη = ἀFάτη, ἐκ τοῦ **ἀάω** πρβ. «ἄπατος. ἀθῷος, ἀζήμιος» Ησ. ἴδ. δολόμητις.) βλάβη, ζημία, ὄλεθρος Β 111. Ι 287. Πίνδ. Τραγ. οὐδεὶς ἑκὼν πόνηρος οὐδ' ἄταν ἔχων Ἐπιχάρ. Ἀπ. 78 (241 L) οὐδεὶς ἑκουσίως θέλει νὰ ἔχῃ κόπους (βάσανα) οὐδὲ ζημίαν. - ἕλε δὲ κόρῳ ἄταν ὑπέροπλον Πίνδ. Ὀ. 1, 57 ὡς ἐκ τῆς ἀλαζονείας του ἔλαβε βλάβην ὑπερβολικήν. φθονεροὶ δ' ἀμύνονται ἄτᾳ Π. 11, 54 ἴδ. ἀμύνω. μοῦσα δὲ καὐτὴ (χαὐτη) τοῖς δυστήνοις, ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους Εὐρ. Τρ. 120 «καὶ αὐτὴ παραμυθία ἐστὶ τοῖς δυστυχοῦσι, τὰς ἑαυτῶν ἀποδύρεσθαι συμφοράς» Σχ. καὶ αὐτὸ εἶνε ἕνα τραγοῦδι (μέσον παρηγορίας) διὰ τοὺς δυστυχεῖς νὰ ψάλλωσι τὰς ἀχορεύτους (ὅ ἴδε) συμφοράς των. Τὸ χωρίον φαίνεταί μοι ὑγιές. ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε Σοφ. Ἠλ. 1298 στέναζε, ὡς εἰ ἐγένετο ἡ ψευδῶς λελεγμένη συμφορά. Ἡ σύντ. κυρίως: στέν. ἐπὶ τοῖς μάτην λελεγμένοις ὡς ἐπ' ἄτῃ. — χάριν τροφᾶς ἀπαμείβων (Weil: ἀμείβων) μηλοφόνοισιν ἄταις (ἀϋταῖς Ahrens) δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν Αἰσχ. Ἀγ. 730 ἀποδίδων ἀμοιβὴν (ὁ νεκρὸς λέων) διὰ τὴν διατροφήν του διὰ συμφορῶν μηλοφόνων (ἐκ τοῦ φόνου τῶν προβάτων) παρεσκεύασε δεῖπνον ἀκέλευστος (δηλ. δὲν ἀνέμεινε πλέον νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ τρέφοντος αὐτὸν διαταγήν, ὅπως φάγῃ). ὕβρις ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσεν στάχυν ἄτης Αἰσχ. Πέρσ. 823 ἴδ. ἐξανθῶ. ‖ φρενοβλάβεια (ὡς ἐπακολούθημα τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν), τύφλωσις, ἀπομώρανσις. δ 261. Τ 88. Π 805. ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα ἴδ. ἐγγύη. ἐγγύα δ' ἄτας γα (Diels: ἐγγύα ἄτα Κλήμ. Ἀλεξ. 749 P) θυγάτηρ, ἐγγύας δὲ ζαμία (idem: ἐγγύα δὲ ζαμίας) Ἐπιχάρ. Ἀπ. 268 (31 L) τῆς ἀποτυφλώσεως θυγάτηρ εἶνε ἡ ἐγγύησις, τῆς δὲ ἐγγυήσεως ἡ ζημία. δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς — ἀλύξει; Αἰσχ. Πέρσ. 94 ἴδ. δολόμητις. πῶς παισὶ στενακτὰν ἄταν πατέρος ἀμφαίνεις; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 917 πῶς φανερώνεις (ἀναγγέλλεις) τὴν ἀξιοθρήνητον ταύτην ἀποτύφλωσιν τοῦ πατρὸς διὰ τοὺς παῖδας (ἐναντίον τῶν παίδων);

ἀτίετος 2 (ἀ, τίω) οὐ τιμώμενος, ἀτίμητος. λεῖφ' ἕδρανα.. ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν Αἰσχ. Ἱκ. 865 λεῖπε τοὺς βωμοὺς τοὺς ἀτιμήτους (οὐ τιμωμένους) ἀνὰ τὴν πόλιν τῶν εὐσεβῶν (δηλ. ἐν Αἰγύπτῳ). κατά τε γᾶν (ἐμὲ) οἰκεῖν ἀτίετον μύσος Εὐμ. 841 νὰ κατοικῶ ἐν τῇ γῇ ὡς ἀτίμητον («ἀνεκδίκητον» Σχ.) βδέλυγμα. ‖ ἐνεργ. οὐ τιμῶν. ἀτίετος φίλων Εὐρ. Ἴων 700 καταφρονητὴς τῶν φίλων (τῆς συζύγου).

ἀτιμάζω δὲν τιμῶ, περιφρονῶ. Ι 450 καὶ συχν. ἐν Ὀδυσσείᾳ. Πίνδ. Ἡρ. Τραγ. Συντ. μετ' αἰτ. καὶ γεν. κατὰ τὰ στερητικά. τὸν δ' ἀτιμάσας (τάφου ἔχει) Σοφ. Ἀντ. 22 ἔχει ἀποστερήσῃ αὐτὸν τῆς ἐκ τῆς ταφῆς τιμῆς. μή μ' ἀτιμάσῃς ὧν (= τούτων, ἃ) σε προστρέπω φράσαι Ο. Κ. 50 μή με (περιφρονήσας) ἀποστερήσῃς τούτων, τὰ ὁποῖα σὲ ἱκετεύω νὰ εἴπῃς. Μετὰ δύο αἰτ. ἔπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν Ο. Τ. 340 διὰ τῶν ὁποίων (τὰ ὁποῖα σὺ ἀποσιωπῶν) περιφρονεῖς τὴν πόλιν. — Μετ' ἀπαρφ. μήτοι μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ θανεῖν σὺν σοί Σοφ. Ἀντ. 544 μή μ' ἀποστερήσῃς (ἀπαξιώσῃς) τῆς τιμῆς νὰ συναποθάνω μετὰ σοῦ. — οὐκ ἀτιμάσω θεοὺς προσειπεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 608 = οὐκ ἀπαξιώσω θεοὺς πρ. Πλ. Λάχ. 182 C. — Ἀπολ. ὁ νόμος ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς μᾶλλον ἢ δυναμένους ἐτέθη ἀτιμάζειν Θουκ. 6, 38 ὁ νόμος ἐτέθη, ἵν' ἀποστερῇ ὑμᾶς τῆς τιμῆς (τῆς ἀρχῆς), μᾶλλον διότι δὲν δύνασθε (δὲν ἔχετε τὴν ἱκανότητα) ν' ἄρχητε παρὰ διότι δύνασθε.

ἀτιμαστήρ -ῆρος ὁ, ἀτιμάζων Αἰσχ. Ἑπτ. 624. Τὸ χωρίον: ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τὼς ἀνδρηλατεῖν (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ ἀνδρηλάτην): ἢ ζῶντά σε νὰ ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς χώρας, ὅπως (καθ' ὃν τρόπον) σὺ αὐτὸν ἀτίμως ἐξεδίωξας.

ἄτιμος 2 ὁ οὐ τιμώμενος, περιφρονούμενος: ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο Αἰσχ. Ἑπτ. 1015 νὰ στερηθῇ δὲ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν φίλων γενομένης ἐκφορᾶς. πάρεστι σιγὰς ἀτίμους ἀλοιδόρους ἀπίστους (Karsten: σιγᾶς ἄτιμος ἀλοίδορος ἄδιστος) ἀφεμένων ἰδεῖν Ἀγαμ. 421 δύναταί τις νὰ ἴδῃ σιωπὰς περιφρονημένας, ἄνευ λοιδοριῶν, ἀγνώστους, ἀφ' ὅτου ἀνεχώρησαν ἐκεῖνοι (ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πάρις). ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην 1444 σαρκασμός: δὲν τὰ ἐπέτυχαν ἀσχήμα: εὕρηκαν ἀξίαν ἀνταμοιβήν. — ἴδεσθ' Ἀτρει-

δᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα καὶ δωμάτων ἄτιμα Αἰσχ. Χο. 406 ἴδετε ἡμᾶς τοὺς ὑπολοίπους παῖδας τῶν Ἀτρ. ἐν ἀμηχανίᾳ ὄντας καὶ ἐστερημένους τοῦ οἴκου ἡμῶν. χάρις οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων Αἰσχ. Ἀγ. 366 (ὑπὸ τῶν θεῶν) ἔχει ἀποδειχθῆ εὐμένεια ὄχι ἀναξία τῶν (γενομένων) πόνων. ἄτιμον ὀργάναν χέρα... προσθέντες... μεθεῖτε Τροίαν Εὐρ. Ἀνδ. 1015 ἴδ. ὀργάνη. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; Σοφ. Ἠλ. 1214 τόσον ὀλίγα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ τεθν. ἔχω; θηρίων μορφὰς τῶν ἀτιμοτάτων Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 4 τῶν πλέον σιχαμμένων. || ἄνευ ἀποζημιώσεως (τιμῆς), ἀτιμώρητος. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις π 431 τούτου νῦν τρώγεις τὴν περιουσίαν ἄνευ ἀποζημιώσεως. οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν Αἰσχ. Ἀγ. 1278 ἀτιμώρητοι, ἀνεκδίκητοι. οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον διὰ παντὸς ἄτιμος ἀμείψει (Erfurdt: ἀμείψεται) Χο. 1016 οὐδεὶς ἐκ τῶν θνητῶν ἀβλαβῆ διὰ παντὸς (τοῦ χρόνου) βίον θὰ διέλθῃ, «χωρὶς νὰ πληρώσῃ» (τ. ἔ. χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀποζημίωσιν, κυρ. ἄνευ τιμῆς). Ἡ διόρθ. ἄνατος τοῦ Weckl. περιττή. || ὁ στερηθεὶς τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀντίθ. ἐπίτιμος. Συχνὸν παρ' Ἀττ.

ἀτιμόω ἀτιμάζω, ὀνειδίζω: ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν Αἰσχ. Ἱκ. 652 περιφρονήσαντες τὸν ἀγῶνα (τὰς παρακλήσεις) ἡμῶν τῶν γυναικῶν. θεοστυγήτῳ δ' ἄχει βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος Χο. 633 τὸ γένος (τῶν Ἀτρειδῶν) ἀπώλωλεν ἀτιμασθὲν λυπηρῷ ἔργῳ ἀνθρώπων θεομισήτῳ. Ἀλλ' ἡ συνάφεια ἀπαιτεῖ μᾶλλον: ἕνεκα τοῦ θεομισήτου ἀνοσιουργήματος (ἴδ. ἄχος) τὸ γένος τοῦτο (τῶν Λημνιάδων κατὰ τὸν Σχ.) ἐξηφανίσθη μετ' ἀτιμίας ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ἵνα εὐκολυνθῇ ἡ ἐξάρτησις τοῦ βροτῶν, γρ. ἴσως βροτῶν ἄπ' ἀτιμωθέν· οὕτω δὲ θὰ συμφωνῇ καὶ πρὸς τὸν στ. τῆς στροφῆς (ἴδ. ἔγκοτος), ὅπου ἐπίσης ἀπαιτεῖται ἡ προσθήκη τοῦ τε. Παρὰ τοῖς ῥήτορσι σημ. ἄτιμον ποιῶ, στερῶ τινα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

ἀτίτης (ῑ) ὁ, ἀτιμώρητος. μὴ λάθῃ φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας Αἰσχ. Εὐμ. 256 ἀτιμώρητος. Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς τὸ ἀτίτας ἐκλαμβάνουσιν ὡς αἰτ. πλ. τοῦ θηλ. ἀτίτη τ. ἔ. ἡμᾶς τὰς οὐ τιμηθείσας

ἄτιτος 2 ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος· Ν 414. ποινὴ ἄτιτος Ξ 484 ἀπλήρωτος ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀδελφοῦ. || ἀτίμητος. ἡμεῖς δ' ἀτίτᾳ (ἀτίται Herm.) σαρκὶ παλαιᾷ τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες μίμνομεν Αἰσχ. Ἀγ. 72 ἕνεκα τῆς περιφρονουμένης παλαιᾶς σαρκὸς ἡμῶν (περιφρονηθέντες διὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν ἡμῶν) ἀπολειφθέντες ὀπίσω (οἴκοι) ἐκ τῆς τότε ἐκστρατείας μένομεν.

ἀτμός ὁ (ἄω): ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει Αἰσχ. Ἀγ. 1310 ὅμοιος ἀτμὸς (ἀναθυμίασις) διακρίνεται μὲ τὸν ἐκ τάφου ἐξερχόμενον. ἀτμῷ κατισχναίνουσα (ἐνν. αὐτόν), νηδύος πυρί Εὐμ. 138 ἐκλεπτύνουσα (ἀδυνατίζουσα) αὐτὸν διὰ τῆς ἀναπνοῆς σου, ἥτις ὡς πῦρ ἐξέρχεται ἐκ τῆς κοιλίας σου.

ἀτόλμητος 2 ὃν οὐ δύναταί τις τολμῆσαι. ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον Πίνδ. Ἰ. 8, 11 πόνον ἀνυπόφορον («ἀνυπομόνητον» Σχ.) διὰ τὴν Ἑλλάδα. πέφανται δ' ἐγγόνους ἀτολμήτων Ἄρης Αἰσχ. Ἀγ. 386 ἴδ. φαίνω.

ἄτρακτος ὁ (ἐν Πλουτ. 271 F: ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον) ἀδράχτι, καὶ τὸ βέλος διὰ τὴν ὁμοιότητα. Εὔχρηστον τοῖς τε πεζ. καὶ τοῖς δραματ. ἀπεκρίνατο πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι τὸν ἄτρακτον, λέγων τὸν οἰστόν, εἰ τοὺς ἀγαθοὺς διεγίγνωσκε Θουκ. 4, 40 ὅτι μεγάλην ἀξίαν θὰ εἶχε τὸ «ἀδράχτι» τοῦ οἰστοῦ, ἂν διέκρινε τοὺς ἀνδρείους.

ἀτρεκής 2 (πρβ. **ἄτρακτος, τρέπω**) ἐπ. Ἰων. ποιητ. μτγν. = ἀκριβής. δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη Εὐρ. Ἱππ. 1114 μήτε μὲ πάρα πολλὴν ἀκρίβειαν νὰ παίρνω τὰ πράγματα μήτε πάλιν πάρα πολὺ στραβά (Δ. Βερναρδ.). οὔτοι ἅπασα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής Πίνδ. Ν. 5, 17 (ἴδ. ἀλήθεια). καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ Π. 8, 7 ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ.

ἀτρέμᾱ, πρὸ φωνήεντος **ἀτρέμᾱς**, ἄνευ τρόμου, ἡσύχως, ἠρέμα. οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο Ν 557 οὐδὲ τὸ δόρυ του ἔμενεν ἥσυχον, ἀλλ' ἀδιαλείπτως κινούμενον εἶχε προσλάβῃ παλμικὴν (κραδαντικὴν) τινα κίνησιν.

ἀτρίακτος (τριάζω) 2 ἀνίκητος. τί δ' ἄτερ κακῶν; οὐκ ἀτρίακτος ἄτα; Αἰσχ. Χο. 337 τί δὲ εἶνε ἄνευ κακῶν; δὲν εἶνε ἡ συμφορὰ ἡμῶν ἀκαταγνίκητος; «ἀτρίακτος, ἀνίκητος, ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἳ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων» Σχ. ἴδ. τριάζω, τριακτήρ, ἀποτριάζω κττ.

ἀτριβής 2 ἄτριπτος, ἀγύμναστος: ἐγὼ ᾤμην τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο κἂν ὗν (C. F. Hermann: καὶ νῦν πρβ. Λάχ. 196 D) γνῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι εὖ ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα, πόθεν δὴ οὐχὶ ἄνδρα γε ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον καὶ ἀτριβῆ τὸν τράχηλον καὶ λεπτὸν ὑπὸ μεριμνῶν; [Πλ.] Ἐραστ. 134 B ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι κατὰ τὴν παροιμίαν καὶ ὗς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο, ὅτι οἱ μέτριοι πόνοι παρέχουσιν εὐεξίαν εἰς τὰ σώματα, πολὺ δὲ μᾶλλον ἀνὴρ ἀγρ. καὶ ἄσιτος καὶ ἄτριπτον (ἀνάσκητον) ἔχων τὸν τράχηλον καὶ λεπτὸν ὑπὸ τῶν φροντίδων. Πρβ. Πολιτ. 607 C καὶ τοὺς μεριμνοφροντιστὰς καὶ λεπτολόγους τοῦ Ἀρφ. Νεφ. 101. 153. Τὸ ἀντίθ. τοῦ λεπτός κυρ. τὸ παχὺς ἐνταῦθα. Τὸ χωρίον ὑγιῶς ἔχον οὐκ οἶδ' ὅπως διορθοῦσι μεταγράφοντες τὸ ἀτριβῆ εἰς ἀστραβῆ ἢ εὐστραβῆ, ἐναντίον τῆς ἐννοίας, ἣν ὑποδεικνύει κυ-

τὸς ὁ συγγραφεὺς δι' ὧν ἐν ἀρχῇ (132 C) εἶπεν: ἢ οὐκ οἶσθα τοῦτον, ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιμπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν; Ὅπου τὸ μὲν ἐμπιμπλάμενος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐναντίον ἄσιτον, τὸ δὲ καθεύδων πρὸς τὸ ἄγρυπνον, τὸ δὲ τραχηλιζόμενος πρὸς τὸ ἀτριβῆ ἔχοντα τὸν τράχ. καὶ λεπτόν.

ἀτρύμων κακῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 861 ὁ μὴ ὑπὸ κακῶν κατατρυχόμενος (δαμαζόμενος).

ἄττα Ἀττ. = τινά, ἴδ. ***ἄσσα***.

ἅττα Ἀττ. = ἅτινα, ἴδ. ***ἅσσα***.

ἀτταγᾶς, ᾶ, πληθ. ἀτταγαῖ -ῶν πρβ. Ἀθήν. 388 B: «λεκτέον δὲ καὶ ἀτταγαῖ καὶ οὐχὶ ἀτταγῆνες» (ἴδ. Ἀ. Β. 461). Πτηνὸν ὀλίγον μεγαλίτερον πέρδικος, ποικιλόστικτον (μαῦρον καὶ ἄσπρον), κεραμεοῦν τὸ χρῶμα, κοινῶς ἀτταγανάρι. Σῴζεται ἐν Κύπρῳ καὶ τὸ πτηνὸν καί πως καὶ τὸ ὄνομα, ὅπου καὶ τὸ παροιμιῶδες ἐπὶ γυναικός: «σούζεται τσαὶ λυΐζεται σὰν τὴν αὐτοchινάραν». Πρβ. Σχ. Σοφ. Ἀρφ 257: «ὁ ἀτταγᾶς ὄρνεόν ἐστι τερπόμενον ἕλεσι καὶ πηλώδεσι τόποις καὶ τέλμασιν, ὃν ἡμεῖς φαμεν ἀτταγῆνα».

ἀτύζω ἐκφοβῶ, ἐκπλήττω· ἐπ. καὶ λυρ. ἀτύζει Ἀπολλ. Ῥ. 1, 465. ἀτύξω μτγν. ἀτύξαι Θεόκρ. 1, 56. ἀτυχθείς Ζ 468 Ἀπ. Ῥ. 1, 1286. Τὸ ἀτύζομαι θορυβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, συχνὸν παρ' Ὁμ. ἀτυζομένη ἀπολέσθαι Χ 474 τρομαγμένη, ὥστε ν' ἀποθάνῃ (μέχρι θανάτου). ἀτυζόμενοι πεδίοιο Σ 7 φεύγοντες ἔντρομοι διὰ τῆς πεδιάδος. ὄψιν ἀτυχθείς Ζ 468 ἐκπλαγεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τοῦ πατρός. Περὶ ἵππων Ζ 38 ξιππάζομαι, σκιαζομαι.— ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεύς, ἀτύζονται βοὰν Πιερίδων ἀΐοντα Πίνδ. Π. 1, 13 πτοοῦνται, ταράττονται, ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῶν Π. ὄρνις ἀτυζομένα Σοφ. Ἠλ. 149 τὸ εὐπτόητον πτηνόν. ἀτυζόμενος πώλων Εὐρ. Τρ. 807 λυπούμενος διὰ τοὺς ἵππους (οὓς δὲν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Λαομέδων).

αὖ: δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ Αρφ. Λυσ. 144 ὅπου διορθοῦσι μάλ' εὖ: μάλα. Ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα σημ. τὴν συνήθη τοῖς Ἀττ. ἐπανάληψιν: αὐτὴν τὴν εἰρήνην τὴν χρειαζόμεθα καὶ μία φορὰ καὶ ἄλλη μιὰ φορά· ὡς ὅρα ὅρα μάλ' αὖ Αἰσχ. Εὐμ. 254 τ. ἔ. τὸ λέγω κατ' ἐπανάληψιν· πρβ. μάλ' αὖθις Χο. 650 κάλλ.

αὑαίνω, Ἀττ. ***αὐαίνω*** (ὅθεν ἀφαυαίνω, παρὰ τὸ αὖος: αὖος πρβ. καὶ αὔω), ξηραίνω, ποιητ. καὶ νέον Ἰων. σπαν. Ἀττ. πεζ. καθηύαινε [Λουκ.] Ἔρωτ. 12. αὐανῶ Σοφ. Ἠλ. 819 κάλλ. ἐξηύηνα Ἡρ. 4,173. Προστ. αὔηνον Νίκανδ. παρ' Ἀθήν. 4, 133 D. Ὑποτ. αὐήνωσι Ἡρ. 1, 200 Παθ. αὐαίνεσθαι Ξεν. Οἰκ. 19, 11. αὐαίνετο (Δ. Γ ἐξηραίνετο ἐκ τοῦ ἐξηυαίνετο) Ἀν. 2, 3, 16. ηὑαινόμην Ἀρφ. Ἀπ. 612. 613 αὐαίνοιτο Ξεν. Οἰκ. 16, 14. αὑανοῦμαι Σοφ. Φιλ. 954. ηὑάνθην, ἐξαυάνθην Ἡρ. 4,151. ἀφαυ- Ἀρφ. Βάτ. 1089 ἀνάπ. αὐανθεὶς ι 351. Αἰσχ. Χο. 259. Ἱπποκρ. 8, 32. Θεόφρ. Α. Φ. 5, 13, 4 κάλλ. αὑανθήσομαι Λυκόφ. 1424. ἀφ- Ἀρφ. Ἐκκ. 146.—ἄφιλος αὑανῶ βίον Σοφ. Ἠλ. 819 ἄνευ φίλων θὰ φθείρω τὴν ζωήν μου: θὰ μαραθῶ. αὑανθεὶς πυθμήν Αἰσχ. Χο. 259 ἴδ. ἀρχικός.

αὐδάω λέγω, ὁμιλῶ, ἐπ. λυρ. Τραγ., σπαν. κωμ. καὶ νέον Ἰων. ηὔδων Γ 203. Σοφ. Ο. Τ. 568. Εὐρ. Ἀνδρ. 619. Ἡρ. 2, 57. μετηύδων, προσ- Ὁμ. συχν. προσηύδα Πίνδ. Π. 4, 19. αὐδήσω Σοφ. Ο. Τ. 846. προσ- Αἴ. 855. Δωρ. -άσω Εὐρ. Ἴων 886 χορ. ἐξαυδάσω Ἰ. Τ. 181 χορ. (τὸ παρὰ Πινδ. Ο. 1, 7 αὐδάσομεν εἶνε ὑποτ.). αὐδασοῦντι μετοχ. Ἀνθ. 16, 120). αὐδῆσαι Σοφ. Τρ. 171. αὐδήσασκεν Ε 786. Ρ 420 (Δωρ. αὔδασα Πίνδ. Ἰ. 6, 42. ἐξαύδασα Ν. 10, 80. προστ. αὔδασον Σοφ Ο. Κ. 204 χορ., ἀλλ' Εὐρ. Φοιν. 124 ἐν τριμέτρ.). ἀπηύδηκα Ἱπποκρ. 8, 570 L. ἀπηυδηκώς Λουκ. Πένθ. 24. π. τ. ἐ. μισθ. συν. 39. Μέσ. αὐδάομαι Αἰσχ. Πρ. 766. Εὐμ. 383. Σοφ. Φιλ. 130. 852. ηὐδᾶτο Αἴ. 772. ἐπηυδώμαν Φιλ. 395 χορ. Δωρ. αὐδάσομαι (Δ Γ. αὐδάσομεν) Πίνδ. Ὀ. 2, 92 ἀντὶ τοῦ αὐδάσω. Παθ. αὐδῶμαι Σοφ. Φιλ. 240. Εὐρ. Φοίν. 125. αὐδᾶσθαι 430. αὐδώμενος Αἰσχ. Ἑπτ. 665. ηὐδᾶτο Σοφ Ο. Τ. 527 κάλλ. ηὐδήθην, αὐδηθείς Σοφ. Τρ. 1106. Ἀπ. Ῥ. 1, 624. (Δωρ. αὐδαθείς Εὐρ. Μήδ. 174 χορ.). αὐδηθήσομαι Λυκόφ. 630.—Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα ε 28 = προσηγόρευεν αὐτόν: ἀπετείνετο πρὸς αὐτόν. Ὁμοίως Θ 200. Ω 333. Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. ἔπος μιν ἀντίον ηὔδα Ε 170 ἔλεγε πρὸς αὐτὸν τὰ ἑξῆς (κυρ. λόγον). Μεθ' ἁπλῆς αἰτ. πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους αὐδᾶν Αἰσχ. Πρ. 979 πατὴρ κελεύει σε λέγειν τίνας γάμους κομπεῖς (κομπάζων λέγεις). Μετ' ἀπαρφ. αὐδῶ με μὴ δεῖν, σωφρονῶν οὐ σώφροσιν Εὐρ. Βάκ. 504 λέγω νὰ μή με δένετε, σωφρονῶν πρὸς οὐ σώφρονας.—Ἀπολ. αὐδασοῦντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος ἐς Δία λεύσσων Ἀνθ. 16, 120 (ἴδ. Πλουτ. 331 A) ὁ χαλκοῦς ἀνδριὰς (τοῦ Ἀλεξάνδρου) ἀποβλέπων πρὸς τὸν Δία ὁμοιάζει πρὸς μέλλοντα νὰ ὁμιλήσῃ (τὰ ἐφεξῆς λεγόμενα).—Μέσ. δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις Αἰσχ. Εὐμ. 382 ἡ πολύστ. φήμη καταβοῶσα κατασκεδάζει τοῦ οἴκου (τοῦ μεμιασμένου ἀνδρὸς) σκοτεινήν τινα ἀχλύν. ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν Σοφ. Αἴ. 772 προέτρεπεν αὐτὸν να τρέπῃ φονικὴν χεῖρα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.— Παθ. μὴ γένῃ ὀργὴν (ὃ ἴδε) ὅμοιος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ («τῷ βλασφημουμένῳ ὑπὸ σοῦ: τῷ κακωνύμῳ Πολυνείκει» Σχ.) Αἰσχ. Ἑπτ. 664 μὴ δείξῃς ἐμπάθειαν ὁμοίαν μὲ τὸν κάκιστον ὄνομα ἔχοντα.

αὐδήεις, εσσα, εν, Δωρ. ***αὐδάεις,*** = φωνήεις· αὐδάεις λόγος Βακχυλ. 14 (15), 42 ἴδ. διατρέχω.

αὐερύω (ἀνα-Fερύω: ἀνFερύω: ἀFFερύω), αὐέρυσα,

ἐρύω, ἕλκω πρὸς τὰ ὀπίσω. τὸν δ' αὖ (οἰστὸν) — Ἕκτωρ αὐερύοντα — βάλεν λίθῳ Θ 324 «εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα» Ἀριστόνικος. — Ἐπὶ θρησκευτικῆς τελετῆς· ἕλκω (ἐρύω) πρὸς τὰ ἄνω. αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν Α 459 (πρβ. γ 452 ἐν οἷς ἡ ἐπεξήγησις) πρῶτον ἕλκουσι πρὸς τὰ ἄνω τὸν τράχηλον τῶν θυομένων ζώων, εἶτα σφάζουσιν (=ἀποδειροτομοῦσι) καὶ τρίτον δέρουσι. «τοῖς οὐρανίοις ἄνω ἀνακστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν» Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 1,587. Ὁ Σχολ. δὲ τοῦ Α 459 παρατηρεῖ: «Κυμαίων δὲ ἔθος τὸ αὐερύειν, αἰτούντων τὸν θεὸν ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω αὐτοὺς ἕλκειν»· πρὸς ὃ σχόλιον συνάδει τὸ γ 453 ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς ἔσχον. Τοῦτο δὲ τὸ αὐερύειν, κατὰ τὸν Εὐστάθιον (134, 14), «ἑρμηνεύειν δοκεῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ἄνω τρέπων ἔσφαζεν» (Αἴ. 298), ἐν δὲ τῇ θρησκευτικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀθηναίων ἐλέγετο ἀναρρύειν, ὃ ἴδε.

αὐθ'=αὖτε, ὡς Β 540 ἢ=**αὖθι**, ὡς Ι 690 κἄλλ.

αὐθάδης 2 ἐκ τοῦ **αὐτοάδης (ἀνδάνω)**, ὅπερ Ἰων. εἶνε **αὐτώδης** (Ἀπολλών. περὶ ἀντων. 94 C=σελ. 74, 9), αὐτάρεσκος, αὐθαίρετος, ὑπερόπτης. αὐθάδης φρενῶν Αἰσχ. Πρ. 939 κυρ. αὐθαίρετος (ὑπερήφανος) ὡς πρὸς τὰς φρένας. Ἡ γρ. νεωτέρων χ/φων αὐθάδη φρενῶν δὲν εἶνε προκριτωτέρα. — σφηνὸς γνάθος αὐθάδης 64 (ἴδ. γνάθος). Τὸ ἐπίρρ. αὐθαδῶς Ἀρφ. Βάτρ. 1020, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἡρῳδιανὸν αὐθάδως, ὡς παρὰ Πλουτ. καὶ μτγν.

αὐθέντης (αὐτοέντης Σοφ. ἔντεα) αὐτουργός, αὐτόχειρ. Ἡρ. 1, 117. Εὐρ. Θουκ. — οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος Αἰσχ. Εὐμ. 212 (τοιοῦτος φόνος, οἷος ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ Κλυταιμ.) δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς φόνος, ὅστις χύνει τὸ ἴδιόν του συγγενικὸν αἷμα. Τὸ αὐθέντης ἐνταῦθα ἐνισχύει τὸ ὅμαιμος. — πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 838 ἀφ' οὗ φονεύσῃ πρότερον ἰδιοχείρως καὶ διαβιβάσῃ διὰ τοῦ Ἀχερουσίου πορθμοῦ τὴν ἐξ ὡραίων παίδων οἰκογένειάν του, τὴν δίκην στεφάνου περιβάλλουσαν αὐτόν ‖ ἀπόλυτος κύριος ἐν Εὐρ. Ἱκ. 442 δῆμος αὐθέντης χθονός, ὅπου ὁ Markland διώρθ. εὐθυντής.

αὖθι (αὐτός, αὖ-θι) αὐτόθι. μέν' αὖθι ἐπὶ σοῖσι καθήμενος β 369 «μένε ἐδῶ καὶ κάθιζε ς' τ' αὐγά σου».

αὖθις, ἐπ. Ἰων. Δωρ. **αὖτις**, πάλιν. ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις Αἰσχ. Χο. 650 ἀκόμη ἄλλη μιὰ φορὰ (κατ' ἐπανάληψιν φωνάζω παῖ). Ἀγ 1344. Εὐρ. Φοίν. 1067. — Συχνάκις μετὰ τοῦ πάλιν· λέγουσ' αὖθις πάλιν Σοφ. Ο. Κ. 364 ἐκ νέου πάλιν: κατ' ἐπανάληψιν. πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ Ἀπ. Σοφ. 447. Ἀρφ. Νεφ. 744. καὶ τρίς· αὖ πάλιν αὖθις Ἀρφ. Νεφ. 975. Ὁμοίως αὖθις αὖ, αὖ πάλιν κττ. Τὸ σήμερον ἐν τοῖς θεάτροις λεγόμενον bis οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον αὖθις: οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δ' ἐβόων αὖθις Ξεν. Συμπ. 9, 4.

αὐλίζομαι εἶμαι ἐν τῇ αὐλῇ, διανυκτερεύω ἐν τῷ ὑπαίθρῳ. Μέσ. ἀποθ. ηὐλισμένοι ἦσαν Ἀρρ. Ἀν. 3, 29. κατηυλισμένος Πλουτ. 578 Ε. ηὐλίσθην Ξεν. Πολύβ. Ἱππῶναξ 63. Σοφ Φιλ. 30. Εὐρ. Ῥῆσ. 518. ηὐλισάμην Θουκ. καὶ μτγν. Ὁ Ἡρόδ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς ἀορ. Τὸ αὐλισθήσομαι Ἀλεξανδρινόν. — ἄγγελλε... πρῶτον μὲν οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι Εὐρ. Ἠλ. 304 μὲ τί ροῦχα βγαίνω, γυρίζω, ἔξω (Δ. Βερναρδ.).

αὔλιον τό, ἀγροτικὴ καλύβη, μάνδρα. τῷ κατ' αὔλιον θεῷ ἵν' ἀμφὶ βωμὸν στάντες εὐωχῆτέ με Εὐρ. Κύκλ. 345 ἵνα πέριξ τοῦ βωμοῦ σταθέντες (ὡς θύματα) διὰ τὸν θεὸν τῆς μάνδρας (τοῦ σπηλαίου) χρησιμεύητέ μοι εἰς εὐωχίαν «βοῦς ἐν αὐλίῳ (κάθη)· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων» Ἡσ. Σουΐδ.

αὖλις-ιδος ἡ, τόπος διαμονῆς, κατάλυμα. αὖλιν ἔθεντο Ι 232 ἔστησαν τὸ στρατόπεδον τῆς νυκτός: κατέλυσαν. αὖλιν ἐσιέμεναι χ 470 ζητοῦσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν κοίτην (φωλεάν) των.

αὐλός (ἄημι) ὁ, ὄργανον ἐμπνευστόν, φλογέρα. ‖ σωλήν, εἶδος σωλῆνος. ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς Ρ 297 ἀνετινάχθη ἐκ τῆς πληγῆς παρὰ τὸν αὐλὸν τοῦ δόρατος· ἴδ ἀνατρέχω.

αὐλῶπις-ιδος ἡ, ἐν Ἰλ. πάντοτε αὐλῶπις τρυφάλεια, «εἶδος περικεφαλαίας παραμήκεις ἐχούσης τὰς τῶν ὀφθαλμῶν ὀπὰς καὶ εἰς ὀξὺ ληγούσης» Ἡσύχ., κατ' ἄλλους δὲ ἡ εἰς στενὸν αὐλίσκον ἀπολήγουσα, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐμβάλλεται. Κατὰ δὲ τὸν W. Reichel αὐλ. τρυφάλεια εἶνε ἡ ἔχουσα δύο προεξοχὰς κερατοειδεῖς ἢ αὐλοειδεῖς, ὁποῖαι ὑπάρχουσιν ἐν παλαιοτάταις περικεφαλαίαις. Ἐπειδὴ δὲ αἱ προεξοχαὶ αὗται εἶνε φάλοι (ἴδ. τὴν λ.), οὓς ἡ φαντασία ἐθεώρει ὡς ὀφθαλμούς, ὀνομάζεται αὐλῶπις τρυφάλεια.

αὐξάνω (aug-eo) καὶ σπανιώτερον αὔξω. Παρ' Ὁμ. οὔτε αὔξω οὔτε αὐξάνω, ἀλλ' ἀέξω (ὃ ἴδε), παρ' Ἡσ. μόνον ηὔξετο Θε. 493. αὔξω σταθερῶς παρὰ Μιμνέρμῳ, Σοφ. Θουκ., παρ' Αἰσχ αὔξω Ἱκ. 337 καὶ αὐξάνω Π 756. παρ' Εὐρ. Ἀρφ. Ἡρ. Πλάτ. Ξεν. καὶ ἄλλ. ἀμφότερα, παρὰ δὲ Πινδάρῳ πάντοτε αὔξω, πλὴν τοῦ ἐν Ἀπ. 153 αὐξάνοι. — ηὔξανον καὶ ηὖξον, αὐξήσω, ηὔξησα, ηὔξηκα· αὐξάνομαι καὶ αὔξομαι, ηὐξανόμην (αὐξ- Ἡρ. 5,92) καὶ ηὐξόμην (αὐξόμην Ἡρ. 6, 132), αὐξήσομαι Ξεν. Κ Π. 6, 1, 12. Πλ. Πολ. 497 Α. ηὐξήθην, αὐξηθήσομαι Δημ. 56, 48. Ἀριστοτ. 723 a 9. ηὔξημαι. Παρασχημ. αὐξέω, ἐξ οὗ ηὔξουν Δίων Κ. Ἀπ. 89,3. αὐξοῦνται Πλουτ. 724 F. αὐξουμένη Ἐπιγρ. Ἑλλ. 462. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει (στρέφει Reiske), τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον Σοφ. Τραχ. 117 οὕτω τὸ πολύπονον πέλαγος τοῦ βίου (ὁ πολύπονος βίος), ὡσὰν Κρητικὸν πέ-

λαγος, ἄλλοτε μὲν τρέφει, ἄλλοτε δὲ μεγαλώνει τὸν Καδ. Ἡρακλέα. οὐ τὸν Ὄλυμπον ἄπειρος, ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσῃ τὰν αὔρι (Nauck: αὔριον) πανσέληνον, μὴ οὔ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν Ο. Τ. 1088 οὐ μὰ τὸν Ὄλυμπον ἔσῃ ἄπειρος τοῦ ἡμᾶς μεγαλύνειν σε καὶ τιμᾶν (=αὔξειν) ὡς πατριώταν κτλ. ἐκείνου τὸ κοινὸν αὔξοντος καὶ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πόλεως δυνατοῦ Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 13 ἐν ᾧ ἐκεῖνος προσεπάθει νὰ προάγῃ τὰ κοινὰ πράγματα καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μέσων (δυνάμεων) καὶ ἀπὸ τῶν μέσων τῆς πόλεως. Παθητ. ἀπρόσ. εἶνε φαίνεται τὸ ἐν Θουκ. 1, 2: καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξηθῆναι, ὅπερ ἄλλως ὑπ' ἄλλων ἐξηγεῖται ἢ καὶ διορθοῦται (περὶ ὧν ἴδε Ἑρμηνευτικὰ καὶ Διορθωτικὰ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ Ἐπετηρίδι τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου 1903). Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ χωρίον ἐξηγητέον ὧδε: καὶ μεγίστη ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου, ὅτι διὰ τὰς μετοικήσεις εἰς τὰ λοιπὰ μέρη δὲν ἔγινεν ὁμοία μὲ τὴν Ἀττικὴν αὔξησις, εἶνε ἡ ἑξῆς. Τὸ αὐξηθῆναι λοιπὸν κυρ. = αὔξησιν γενέσθαι. Παραθέτω ἐνταῦθα ἐκ τοῦ Θουκυδίδου καὶ ἄλλοθεν ὀλίγα πρβγ., διότι πολλὰ τοιαῦτα χωρία, ὁμοίως ἐξηγητέα, ὑπάρχουσιν. παρεσκεύαστο (=παρασκευὴ ἐγεγένητο) 1, 46, 48. 3, 22. 107. 4, 67. 7, 75. ἐπεπαιώνιστο 1, 50. ἐπ' ὠφελίᾳ ἐκινδυνεύετο 1, 73=κίνδυνος ἐγίγνετο. ὑπῆρκτο 1, 93= ἀρχὴ ἐγεγένητο. μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνῃ κεκωλύσθω 1, 129=κώλυμα γεγενήσθω. ἀφ' ὧν ἔς τε τὰ Προπύλαια — καὶ ἐς Ποτείδαιαν απανηλώθη 2, 13. εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι 2, 35 = πίστιν δοθῆναι. 5, 69 ῥᾶον αὐτοῖς ὑπακούσεται= ὑπακοὴ ἔσται. 6, 58 ἀγγελθέντος Ἱππίᾳ ἐς τὸν Κεραμεικόν. Αὐτ. 88 ὡς καὶ ἐκείνοις ὁμοίως ἐπιβουλευόμενα. 7, 75 ἀπὸ οἵας λαμπρότητος — ἐς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο. 8, 87 πολλαχῇ εἰκάζεται. Αὐτ. ᾧ προσετάχθη. 8, 98 ἐπὶ τούτοις γὰρ ξυμβεβάσθαι. Πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 5 ἀκούσας ἐπιβουλεύεσθαι τῇ πόλει (=ἐπιβουλὴν γίγνεσθαι). Πόρ. κεφ. 1 τῇ πενίᾳ ἐπικεκουρῆσθαι = ἐπικουρίαν γεγενῆσθαι. Πολ. Λακ. 13, 3 ὅταν καλλιερηθῇ =καλὰ τὰ ἱερὰ γένηται. Λυσ. 21, 18 ὑπὲρ ἁπάντων καὶ τῶν ἰδίων καὶ τῶν δημοσίων οὕτως ἡγοῦμαί μοι πεπολιτεῦσθαι κτλ κτλ. — οἶσι (τοῖς ἐχθροῖς) παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθοδοπὸς αὔξεται τῶν ἐμῶν χωρίων Ἀρφ. Ἀχ. 226, ὅπου ἀντὶ τοῦ αὔξεται γρ. ἄξεται παθ. τ. ἔ. ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ πολεμῶ διὰ τοὺς ἀγρούς μου (ὅτι ἐδῄωσαν τοὺς ἀγρούς μου). ἴδ. ἄγω.

αὐονὰ βροτοῖς Αἰσχ. Εὐμ. 334 ὕμνος «ὁ ξηραίνων τοὺς βροτούς» Σχ.

αὐτάγρετος 2 (ἀγρεῖν Αἰολ. = αἱρεῖν) αὐθαίρετος. εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι π 148 εἴθε ὅλα νὰ ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς τῶν ἀνθρώπων. || ὅστις ἐκλέγει ὁ ἴδιος, ἑκούσιος. αὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος Σιμων. Ἀμ. 1, 19 ἐξ ἐλευθέρας ἐκλογῆς (ἑκουσίως) ἀπολείπουσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (τὴν ζωήν).

αὐτανέψιος ὁ, γνήσιος ἀνεψιός, ἐξάδελφος. πῶς φῶ; πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς ἥκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον; Αἰσχ. Ἱκ. 943 πῶς νὰ εἴπω: καὶ ὅτι ἐπανῆλθον (ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πῶς φῶ) ἀφαιρεθεὶς ὑπὸ τίνος τὸν αὐταν. ὅμιλον τῶν γυναικῶν;

αὐτάρκης ὁ καὶ ἡ, τὸ **αὔταρκες**, ὁ ἑαυτῷ ἀρκῶν. νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων Αἰσχ. Χο. 753 «ἡ νέα νηδὺς τῶν τέκνων ἑαυτῇ ἀρκεῖν καὶ βοηθεῖν βούλεται» Σχ. ἡ νεαρὰ κοιλία τῶν νηπίων ἐκτελεῖ μόνη της, ἄνευ ἄλλης βοηθείας, τὰς φυσικὰς ἀνάγκας της. Ὅθεν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «κοιλιάρικο» (πρφ. «τσ'λιάρικο») καὶ «ῥώκολος» (ἐν Κύπρῳ) παρονομάζεται τὸ μικρὸν παιδίον. τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι Θουκ. 2, 41 ἴδ. εἶδος. ἡ πόλις αὐτάρκη θέσιν κειμένη 1, 37 ἔχουσα θέσιν ἀνεξάρτητον. ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα καὶ τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφὰς αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ τούσδ' ἀνὰ χώρους Σοφ. Ο. Κ. 1054 ὅπου νομίζω, ὅτι ὁ τὴν μάχην ἐγείρων Θησεὺς (ἀφ' ἑνὸς) καὶ αἱ δύο (αἱ δύο ὁδοιπόροι) παρθένοι ἀδελφαὶ (ἀφ' ἑτέρου) ταχέως θὰ συναντηθῶσιν ἀνὰ τούτους τοὺς χώρους διὰ βοῆς αὐτάρκους: ἑαυτῇ ἀρκούσης, τ. ἔ. ἐν ᾧ ἡ τῶν περὶ τὸν Θησέα πολεμικὴ βοή, ἱκανῶς ἰσχυρὰ οὖσα, θὰ ὑπερισχύσῃ τῶν ἐναντίων. Οὕτως ἐξηγῶ τὸ χωρίον. Τὸ ἐπίρρ. αὐτάρκως (κατὰ τὸ αὐτάρκων).

αὐτεπάγγελτος 2 αὐθόρμητος, ἀπρόσκλητος. αὕτη (ἡ δύναμις) πάρεστιν αὐτεπάγγελτος Θουκ. 1, 33 κυρ. = αὐτὴ ἑαυτὴν ἐπαγγέλλουσα (ὃ ἴδε), οὕτω μᾶλλον ἢ = αὐτὴ ἑαυτὴν ἐπαγγελλομένη, ὡς παρὰ Δημ. 20, 42: τάλαντον ἔδωκεν αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος (= αὐτεπάγγελτος). τῆς ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ 18, 68 ὑμεῖς αὐθόρμητοι ἐθελονταὶ νὰ παραδώσητε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Φίλιππον.

ἀϋτέω ἐπικαλοῦμαι. λιταῖσί σε θεοκλύτοις ἀϋτοῦσαι (Seidler: ἀπύουσαι) πελαζόμεσθα Αἰσχ. Ἑπτ. 129 ἐπικαλούμεναί σε διὰ τῶν ἱκετευτικῶν τῶν θεῶν ἐπικλήσεων πλησιάζομεν πρός σέ.

αὐτερέτης ὁ, ὁ αὐτὸς ὢν ἐρέτης· «αὐτερέτας Θουκυδίδης ὠνόμασε τοὺς καὶ ἐρέττοντας καὶ ἀπομαχομένους» Πολυδ. 1, 95. κυρ. σημ. ἐκείνους «οἳ οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται εἰσίν»· αὐτερέται — ἦσαν καὶ μάχιμοι πάντες Θουκ. 1, 10 ὅπου προσετέθη τὸ καὶ μάχιμοι μείζονος σαφηνείας χάριν· θὰ προσετίθετο δὲ καὶ τὸ νεῶν, ἂν ἡ λέξις δὲν ὑπῆρχεν εὐθὺς καὶ πρότερον καὶ ἐφεξῆς. Πρβ. 3, 18 οἱ δὲ αὐτερέται πλεύσαντες τῶν νεῶν ἀφικνοῦνται, ὅπου τὸ νεῶν εἶνε ἀναγκαῖον διὰ τὴν σαφήνειαν, οὐδό-

λως δ' ἀναγκαία ἡ ἐξάλειψις. Ἐν δὲ 6,91, 4 (στρατιὰν ἐπὶ νεῶν πέμψετε τοιαύτην ἐκεῖσε, οἵτινες αὐτερέται κομισθέντες καὶ ὁπλιτεύσουσιν εὐθύς) τὸ νεῶν, προηγηθέν, δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ προστεθῇ εἰς τὸ αὐτερέται. Παιγνιωδῶς λέγεται ἐν Ἀνθ. 7,305: (ὁ γριπεὺς Διότιμος) νήγρετον ὑπνώσας Ἀΐδαν τὸν ἀμείλιχον ἵκτο αὐτερέτης (αὐτὸς ὢν ἐρέτης), ἰδίᾳ νηῒ κομιζόμενος.

ἀϋτή ἡ, βοή (κυρ. πολεμική) Ζ 328. Ο 178. πύργος ἀϋτῆς Θεόκρ. 22, 220 καλεῖται ὁ Ἀχιλλεύς, οἷον «τεῖχος πολέμου» (Εὐστάθιος), κατὰ τὸ ἕρκος πολέμου. Καὶ ἄλλως· γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω Αἰσχ. Χο. 562 μιμούμενοι τὸν ἦχον τῆς Φωκ. γλώσσης, τὴν Φωκικὴν προφοράν.

αὐτίκα (ῐ, αὐτός) εὐθύς, παραχρῆμα, παραδείγματος χάριν. Εὕρηται μετὰ γεν. παρὰ Θεοκρ. 2, 119: ἦνθον.. αὐτίκα νυκτός ἅμα ἐπελθούσης τῆς νυκτός. — κατὰ (ἢ διὰ) τὸ αὐτίκα Θουκ. 8, 82 ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς παρούσης στιγμῆς (ὡς γράφουσι σήμερον). αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; Ἀρφ. Πλ. 130 τ. ἕ. παραδείγματος χάριν. Ὁμοίως λέγομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον «ἔξαφνα». ἴδ. Ἀρφ. Ὄρν. 166. 378. 574. Θεσμ. 151. αὐτίκα μάλα Θουκ. 4, 118 ἀμέσως, ἄνευ ἀναβολῆς. αὐτίκα δὴ μάλα Δημ. 25, 29 διὰ νὰ φέρω τώρα ἀμέσως ἓν παράδειγμα. Ἀλλ' ἐν τῇ κυρίᾳ σημ. εὕρηται ἐν 25, 98: ἔξιτ' αὐτίκα δὴ μάλ' ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἀμέσως βέβαια τώρα, καὶ ἐν 21, 221.

αὐτοβοεί «ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ» Ἀ. Β. 214, 32 εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην πολεμικὴν βοὴν (κραυγήν). αὐτοβοεί... ξυνεσπεσών Θουκ. 5, 3 (ἴδ. διαιρῶ). Συνήθως συνάπτεται μὲ τὸ ἑλεῖν 2,81 κἀλλ.

αὐτόβουλος 2 ὁ ἐξ οἰκείας βουλῆς, βουλήσεως, πράττων τι. αὐτόβουλος ἴσθι Αἰσχ. Ἑπτ. 1044 «σῇ γνώμῃ ὃ βούλει πρᾶττε» Σχ., ἔχε τὴν ἰδέαν σου. πρβ. αὐτόγνωτος.

αὐτογενής 2 ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων γεννηθείς. αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ (Bamberger: αὐτογένητον φυλαξάνοραν) Αἰσχ. Ἱκ. 8 φυγῇ ἀνδρῶν συγγενῶν.

αὐτογέννητος 2 κοιμήματα αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ ματρός Σοφ. Ἀντ. 864 συγκοιμήσεις τῆς μητρὸς μετὰ τοῦ ἐμοῦ πατρός, ὅστις ἐγεννήθη ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας.

αὐτοδαής 2 αὐτοδίδακτος, αὐτομαθής. αὐτ. ὀρχήματα Σοφ. Αἴ. 700 «ἃ σὺ σεαυτὸν ἐδίδαξας» Σχ.

αὐτοδάϊκτος 2 ὑφ' ἑαυτοῦ σπαραχθεὶς (δαϊχθείς). ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσι Αἰσχ. Ἑπτ. 721 ἀφ' οὗ δι' ἀμοιβαίου φόνου ἀμοιβαίως σπαραχθέντες ἀποθάνωσι.

αὐτοδάξ κυρ. οὕτως, ὥστε δάκνειν ἑαυτὸν (ὑπ' ὀργῆς, πρβ. α 381). τὸν αὐτοδὰξ τρόπον Ἀρφ. Εἰρ. 607 τὸν τρόπον, καθ' ὃν δάκνει τις ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ὅθεν «τὸν ὀργίλον» Σχ. γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων Ἀρφ. Λυσ. 689 ὠργισμένων οὕτως, ὥστε νὰ δάκνωσιν αὐταὶ ἑαυτὰς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων ν 56 ἀπὸ αὐτοῦ, ὅπου ἐκάθηντο. αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος φ 420 ἀπὸ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ δίφρου, ἐν ᾧ δηλ. ἐκάθητο (ἐπ' αὐτοῦ). ἐνθένδ' αὐτόθεν Ἀρφ. Ἀχ. 116 (ἴδ. ἐνθένδε). || χρον. εὐθὺς ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς Θουκ. 1,141.

αὐτόκλητος 2 ἀφ' ἑαυτοῦ κληθείς, ἀπρόσκλητος Αἰσχ. Εὐμ. 171 (ἴδ. αὐτόσσυτος). Σοφ. Τρ. 392.

αὐτοκράτωρ (ᾰ) ὁ, κυρ. ὃς αὐτὸς κρατεῖ, αὐτεξούσιος, πληρεξούσιος. ὡς καὶ τῆς ἐπιορκίας αὐτοκράτορος ὄντος ἐκείνου Δημ. 17, 12 ὡς ἐὰν ἐκεῖνος εἶχεν ἀπόλυτον πληρεξουσιότητα νὰ ἐπιορκῇ. ἀποδεῖξαι ἄνδρας ὀλίγους ἀρχὴν αὐτοκράτορας Θουκ. 5, 27 νὰ διορίσωσιν ὀλίγ. ἄνδρας ὅλως αὐτοκρ. (μὲ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν).

αὐτόκτονος 2 παθ. ὑφ' ἑαυτοῦ φονευθείς· κατά τινας τὸ Αἰσχ. Ἑπτ. 668, ἴδ. κατωτ. || ἐνεργ. αὐτόκτονος ἑαυτὸν φονεύων. Τὸ ἐκ τῶν Ἑπτ. 668 χωρίον εἶνε: ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος, οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος (ἀνακολούθως, δέον: τοῦτ' ἔστι μίασμα οὐ γηράσκον) τ. ἕ. ὁμαίμων ἀδελφῶν τοιαύτη θανατηφόρος αὐτοκτονία (ἀλληλοκτονία), τοῦτο εἶνε μίασμα, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν γηράσκει (δὲν ἐξαγνίζεται). Ἐνταῦθα πάντες γράφ. ὀρθῶς αὐτοκτόνος, ὅπερ οὕτω παραδεδομένον δὲν χρῄζει διορθώσεως· ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτόκτονος ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας του ἔχει ἐπίσης δικαιολογίαν, θάνατος ἐξ αὐτοκτονίας προερχόμενος· πρβ. φόνον δημόλευστον Σοφ. Ἀντ. 36. (λιθόλευστον Ἄρη Αἴ. 254). ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος Τρ. 357 (ὧν ἴδε τὴν ἑρμηνείαν). ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων Αἰσχ. Ἑπτ. 790 κυρ. ἐκ χειρῶν ἀλληλοκτόνων. Πεζολογικώτερον θὰ ἔλεγεν: τεθνᾶσιν αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν. ἴδετε ἰὰν ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον Εὐρ. Μήδ. 1254 πρὶν νὰ βάλῃ χεῖρα φονικὴν ἐπὶ τῶν τέκνων· λέγει δὲ αὐτοκτόνον, διότι αὐτὰ τὰ τέκνα αὐτῆς μέλλει κτείνειν: μέλλει νὰ χύσῃ τὸ ἴδιον αὐτῆς αἷμα (ὅπερ εἶνε τὰ τέκνα της). Καὶ ἐπίρρ. αὐτοκτόνως ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 721 (ἴδ. αὐτοδάϊκτος).

αὐτόκωλος 2. ἄπυγος αὐτόκωλος Σιμων. Ἀμ. 7, 76 περὶ τῆς ἐκ πιθήκου γυναικός: κόκκαλα μόνον: κοκκαλιάρα: πετσὶ καὶ κόκκαλα.

αὐτόκωπος 2 παρέχων αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ λαβὴν (κώπην). σχέδια αὐτόκωπα νωμῶν βέλη Αἰσχ. Χο. 162 κινῶν ἐκ τοῦ συστάδην τὰ ἐφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ὅπλα (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ κυρ. βέλη). Σχέδια εἶνε τὰ ἐκ τοῦ συστάδην χειριζόμενα ὅπλα: τὰ δι' ὧν ἐκ τοῦ συστάδην γίνεται ἡ μάχη. αὐτόκωπα δὲ ὄχι τὰ ῥιπτόμενα (ὡς τὰ ἀκόντια ἢ τὰ βέλη), ἀλλ' ἐκεῖνα ἃ κρατῶν τις ἐκ τῆς λαβῆς (ὡς τὰ ξίφη) μάχεται ἐκ

τοῦ συστάδην. Πρβ. «αὐτόλαβον· ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον» Ἡσ.

αὐτόματος (μέμαα), αὐτοματή, αὐτόματον, καὶ ὁ καὶ ἡ αὐτόματος, τὸ -ον. κυρ. αὐτοκίνητος, αὐθόρμητος Β. 408. Ε 749. — αὐτόματα τοῖσι (=οἷς) θεὸς ἀνίει τἀγαθά. Κρατίνου Ἀπ. 160 (Στοβ. Ἀνθ. 103, 11) πρβ. τὴν παρ. αὐτόματα (-μάτως) ὁ θεὸς ἀνίησι τἀγαθά «ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων» Διογεν. 3, 15. Ἀποστ. 4, 37 κυρ. ὁ θεὸς κάμνει νὰ φυτρώνουν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀγαθὰ μόνα των. Ὁμοίως Ἀρφ. Ἀχ. 976. πρβ. Διφίλου Ἀπ. 14 (Ἀθήν. 370 Ε). νῦν δ' ἔχει αὐτόματα πράξας τἀγάθ' εὐτυχέστατα Εὐρ. Ἑλ. 719 νῦν δε πράξας εὐτυχέστατα (εὐτυχήσας εἰς ἀνώτατον βαθμὸν) ἔχει τὰ ἀγαθὰ αὐτόματα. αὐτόματοι (οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες) ἀναφύονται Πλ. Θεαίτ. 180 C «φυτρώνουν σὰν τὰ μανιτάρια» θὰ ἐλέγομεν σήμερον ἡμεῖς.

αὐτόνομος 2 ἰδίοις νόμοις χρώμενος, ἀνεξάρτητος. αὐτόνομος, ζῶσα μόνη θνητῶν Ἀΐδην καταβήσῃ Σοφ. Ἀντ. 821 ἐξ οἰκείας βουλήσεως (ὅτι οἰκείᾳ προαιρέσει ἀνέλαβε τὴν ταφὴν τοῦ νεκροῦ) μόνη θὰ καταβῇς εἰς τὸν Ἅιδην (ὄχι τεθνηκυῖα, ἀλλὰ) ζῶσα.

αὐτόξυλον ἔκπωμα Σοφ. Φιλ. 35 ἔκπ. ἐκ ξύλου ἀκατεργάστου (ἁπλοῦ) πρβ. αὐτόγυον ἄροτρον, πρὸς ὃ ἀντιδιαστέλλεται τὸ πηκτὸν ἄροτρον.

αὐτόποιος (ὀρθότερον αὐτοποιὸς) 2 ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, οὐχὶ ὑπ' ἀνθρώπων φυτευθείς, αὐτοφυής. ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώποτε βλαστὸν φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον Σοφ. Ο. Κ. 695 (ἐδῶ) ὑπάρχει φυτόν, ὁποῖον ἐγὼ οὔτε ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἤκουσα οὔτε ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρικῇ νήσῳ τοῦ Πέλοπος ἐβλάστησέ ποτε, φυτὸν μὴ φυτευθὲν διὰ χειρὸς ἀνθρώπου, ἀλλ' αὐτὸ ἐξ ἑαυτοῦ ἀνανεούμενον. Ταῦτα λέγει ὁ ποιητὴς περὶ τῆς ἐν τῇ ἀκροπόλει ἱερᾶς ἐλαίας. Τονιστέον δὲ τὸ ἐπίθετον, ὡς καὶ πάντα τὰ εἰς -ποιός (ἐκ τοῦ ποιῶ), ἐπὶ τῆς ληγούσης, καὶ ἐξηγητέον κυρ. αὐτὸς ἑαυτὸν ποιῶν, ὅπερ ἁρμόζει ἄριστα περὶ τῆς ἐλαίας λεγόμενον, αὐτῆς ἑαυτὴν ἀνανεούσης.

αὐτόπρεμνος (πρέμνον) 2 αὐτόρριζος. ἣν (γῆν) ἔνειμαν αὐτόπρεμνον (=αὐτῷ πρέμνῳ) εἰς τὸ πᾶν ἐμοὶ Αἰσχ. Εὐμ. 404 ἣν ἀπένειμαν ἐμοὶ ἐξ ὁλοκλήρου, ὅπως ἐστὶ καὶ εὑρίσκεται. τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' (=αὐτοῖς πρέμνοις, «αὐτόρριζα» Σχ.) ἀπόλλυται Σοφ. Ἀντ. 714. τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν Ἀρφ. Βάτρ. 903 (ἴδ. ἀνασπῶ).

αὐτός-ή-ό, ἀντωνυμία ὁριστικὴ ἢ διασταλτική, ἀντιδιαστέλλουσα τὸ πρόσωπον (ἢ πρᾶγμα) πρὸς πᾶν ἄλλο, αὐτὸς ὁ ἴδιος, «ἀτός του» (ἀτός μου, ἀτός σου). Ἡ ἀντίθεσις ἐννοεῖται πολλάκις ἐκ τῆς συναφείας ἢ καὶ ὑπάρχει ἐν τῷ λόγῳ· αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Α 4 ὅπου τὸ αὐτοὺς (δηλ. τὰ σώματά των) ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ προηγ. ψυχάς. ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀΰτεῖ Θεοκρ. 24, 50 ὅπου τὸ αὐτὸς (δηλ. ὁ κύριος) ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τοὺς δμῶας, οἵτινες πρέπει νὰ σηκωθοῦν, ὑπακούοντες εἰς τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου. Πρβ. τὸ αὐτὸς ἔφα τῶν Πυθαγορείων: αὐτὸς τὸ εἶπε, δηλ. ὁ διδάσκαλος. Ἐνίοτε ἐκφράζεται ἡ ἀντίθ. καὶ διὰ μετοχῆς· ἔρχεται αὐτή τε ἡ Μανδάνη πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν Κῦρον τὸν υἱὸν ἔχουσα Ξεν. Κ.Π. 1,3,1 ὅπου ἀντὶ τοῦ καὶ τὸν Κῦρον τὸν υἱὸν ἔχουσα ἠδύνατο νὰ εἴπῃ καὶ Κῦρος ὁ υἱὸς αὐτῆς σαφέστερον μὲν ἀλλ' ὄχι καὶ ἀληθέστερον οὐδὲ πληρέστερον. Ὁμοίως Θουκ. 8, 55. εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι Πλ. Πολ. 398 Α τὸ νόημα εἶνε: ἵνα ἐπιδείξῃ ἑαυτὸν καὶ τὰ ποιήματά του, τ. ἔ. τὸ ἐπιδείξασθαι μετὰ μὲν τοῦ αὐτὸς εἶνε ἀμετάβ. (=ἐπίδειξιν ποιήσασθαι), μετὰ δὲ τοῦ ποιήματα μεταβατικόν. Οὕτως ἐξηγεῖ τὸ χωρίον ὁ Schneider, ἐν ᾧ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα ὡς ὑποκείμ. τοῦ ἀφίκοιτο, ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσιν, ὡς εἰ ὑπῆρχε κόμμα μετὰ τὸ αὐτὸς καὶ τὸ τὲ ἔλειπεν. ‖ Ἡ αὐτὸς τίθεται μετὰ προσωπ. ἀντωνυμίας συνήθως μὲν ἐπιτασσομένη ἐνίοτε δὲ καὶ προτασσομένη ἐμφάσεως χάριν· ἐγὼ αὐτός Α 137 (αὐτὸς ἐγώ ω 321). ἐμεῦ αὐτῆς τ 93. ἐμοὶ αὐτῷ Ν 73. καὶ μετὰ τῶν ἐγκλιτικῶν τύπων τῆς ἀντων. μ' αὐτόν, μ' αὐτήν· ἢ αὐτῷ μοι, τοι. Ὁμοίως παρ' Ἀττικοῖς· σὺ αὐτός Πλ. Συμπ. 172 Β. σὲ αὐτόν Γοργ. 472 Β. αὐτῷ ἐμοί Φαίδων 91 Β. καὶ ἐγκλιτ. αὐτῷ μοι 60 C. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων τοῦ ἑνικοῦ ἀρ. οἱ πεζογράφοι καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ ἔλεγον συνήθως κατὰ κρᾶσιν ἐμαυτοῦ, σεαυτῷ, ἑαυτόν, ὁ Ὅμηρος πάντοτε κατὰ διάστασιν: ἐμέθεν αὐτῆς, σέο αὐτοῦ, ἓ αὐτόν. Πρβ. καὶ κῆνον (τὸν ἔλοπα) ὁ Ζεὺς ἔλαβε κἠκελήσατο κατθέμειν αὐτῷ τέ οἱ καὶ τᾷ δάμαρτι θωτέρῳ Ἀπ. Ἐπιχ. 71 (Ἀθήν. 282 D), ὅπου τὸ αὐτῷ οἱ = ἑαυτῷ. Περὶ τοῦ χωρίου ἴδ. κατατίθημι. ‖ Ἡ προσ. ἀντων. ἐνίοτε ὑπονοεῖται. γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 2 τ. ἔ. σὺ αὐτός. αὐτὸν ἐλέησον Ω 503 τ. ἔ. ἐμὲ αὐτόν. ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων φ 249 τ. ἔ. περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ. Δία ξένιον δείσας αὐτόν τ' ἐλεαίρων ξ 389 = σὲ αὐτόν. Ὁμοίως κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεὼν Αἰσχ. Εὐμ. 289 = ἐμέ τ' αὐτὸν («λείπει ἐμέ» Σχ.). αὐτῶν (=ἡμῶν αὐτῶν) ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν κ 27. ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι, ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτοὺς (=καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς) κ 25. τὰ ἐπιτήδεια πότερον ὠνεῖσθαι κρεῖττον... ἢ αὐτοὺς λαμβάνειν, ἤνπερ κρατῶμεν Ξεν. Ἀν. 3, 2, 21 = ἢ ἡμᾶς αὐτοὺς λαμβάνειν: ἢ νὰ τὰ λαμβάνωμεν οἱ ἴδιοι. ‖ Ἡ γεν. αὐτοῦ προστίθεται εἰς τὴν κτητ. ἀντωνυμίαν.

ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος 6 45 = ἐμοῦ αὐτοῦ χρ. Περὶ τοῦ θρῆνον ἐμὸν τὸν αὐτῆς (αὐτῆς) Αἰσχ. Ἀγ. 1321 ἴδ. κατωτ. τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίου Ἀρφ. Πλ. 33 τ. ἔ. ἐμοῦ αὐτοῦ τοῦ ταλαιπ. Ὁμοίως καὶ ἐπὶ β΄ καὶ γ΄ προσ. (ἴδ Σοφ. Ο. Τ. 416. 1248). τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις Ξεν. Αν. 7, 1, 29 = ἡμῶν αὐτῶν. Ἀλλὰ σημειωτέον ὅτι τὸ ἐμὸν (σόν, ὅν) αὐτοῦ βίον, πατέρα κττ. εἶνε ἐπ. ποιητ., πεζολογικὰ δὲ ἐμαυτοῦ (σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ) πατέρα κττ. ἴδ. Ἡροδ. 3, 68. Θουκ 6, 92. Ξεν. 6, 1, 29 κἀλλ. πρβ. καὶ Ἡρ. 5, 87. Αἰσχίν. 2, 94 κἀλλ. Τοὐναντίον δὲ ἐν τῷ πληθ ἐπὶ μὲν τοῦ α΄ καὶ β΄ προσ. σύνηθες εἶνε: τὸν ἡμέτερον (ὑμέτερον) αὐτῶν πατέρα, σπανιώτατον δὲ (ἴδ. Θουκ. 2, 11. Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 21) τὸν ἡμῶν (ὑμῶν) αὐτῶν πατέρα κττ. Ἐπὶ δὲ τοῦ γ΄ προσ. σύνηθες τὸν σφέτερον αὐτῶν (ἢ τὸν ἑαυτῶν) πατέρα, ὄχι δὲ τὸν σφῶν αὐτῶν μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀλλ' ἄνευ αὐτοῦ: σφῶν αὐτῶν ἐπὶ κτητικῆς ἐννοίας (Θουκ. 2, 68. Δημ. 18, 150). ἴδ. Θουκ. 3, 43. 6, 83. Λυκοῦργ. 141. Ισοκρ. 3, 57. Θουκ. 8, 25. Λυσ. 28, 7. Ξεν. 4, 4, 7 καὶ συχν. ‖ Τίθεται καὶ μετ' ἄλλων ἀντωνυμιῶν. μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοί εἰσιν. . ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαί τι ὧν ἤκουσε Θουκ. 2, 35 ἐφ' ὅσον ἕκαστος φαντάζεται, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἶνε ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι ὧν ἤκουσε. 7, 70. Ἡρ. 8, 123. ‖ Ἡ ἀντων. αὐτός, ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν, εἶνε ἐν χρήσει πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἀναφορικοῦ. ἐκεῖνοι τοίνυν, οἷς οὐκ ἐχαρίζονθ' οἱ λέγοντες οὐδ' ἐφίλουν αὐτούς Δημ. 3, 24 «καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἠγάπων» θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς νεωτερικώτερον. Πλ. Γοργ. 452 D. Φιλ. 12 B. Πολ. 578 C. ‖ Τίθεται καὶ μετὰ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. πρὸς μείζονα ἔμφασιν. σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν Σοφ. Ο. Κ. 1309 ἔχων ν' ἀπευθύνω δεήσεις ἱκετευτικὰς πρὸς σέ, ὦ πάτερ, καὶ δι' ἐμὲ αὐτὸν ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ διὰ τοὺς συμμάχους μου. Ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1321 ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς ὀρθῶς ἔγρ. αὐτῆς ὁ Elmsley τ. ἔ. ἢ μᾶλλον θρηνητικὸν ᾆσμα δι' ἐμέ, τὸ ἐξ ἐμοῦ αὐτῆς προερχόμενον. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη, καθ' ἣν τὸ ἐμὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς γεν. ἐξ ἀντικειμένου, τὸ δὲ αὐτῆς εἶνε γεν. ἐξ ὑποκειμένου, εἶνε ὀρθοτέρα τῆς τοῦ Wecklein: δι' ἐμὲ αὐτὴν ὄχι διὰ νεκρούς. Ἐνταῦθα δὲ ἀξιοσημείωτος εἶνε κυρίως ἡ ἀντιπαράθεσις τῆς αὐτὸς πρὸς τὴν αὐτοπαθῆ αὑτοῦ· αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται Αἰσχ. Ἑπτ. 393 αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ θὰ κάμῃ τὴν ἀλαζονικὴν καὶ ὑβριστικὴν ταύτην μαντείαν (τὴν ἐκ τοῦ σήματος). αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ (ὄλωλεν) Σοφ. Ἀντ. 1177. τὸ γιγνώσκειν αὐτὸν αὑτόν Πλ. Χαρμ. 165 B. Ἐνίοτε δὲ ἡ αὐτὸς τίθεται μεταξὺ τῆς προθέσεως ἢ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἵνα μηδὲν μεσολαβῇ μεταξὺ τῶν δύο ἀντωνυμιῶν. τοῖς αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται Αἰσχ. Ἀγ. 827 αὐτὸς τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ κακοῖς λυπεῖται (ἄχθεται). πρὸς αὐτὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων Προμ. 788 αὐτὸς (συληθήσεται) πρὸς (ὑπὸ τῶν) κεν. βουλ. ἑαυτοῦ. παλαιστὴν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὑτῷ 952. τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ (= ἐμαυτοῦ) πολεμίους (οὐκ ἐκθάπτειν) Σοφ. Αἴ. 1132. αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ (= σαυτοῦ) Ο. Κ. 930. τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας 1356. (ἐνικῶς δ' εἴρηται) ὁθούνεκα ἐν αὐτὸς αὑτῷ πάντα συλλαβὼν ἔχει Εὐρ. Ἀπ. 862. τὰς αὐτὸς αὑτοῦ συμφορὰς ῥᾷον φέρει Τιμοκλ. Ἀπ. 6, 19. Καὶ ἐν πεζ. λόγῳ: καταλέλυκε τὴν αὐτὸς αὑτοῦ δυναστείαν Αἰσχίν. 3, 233. Πλ. Ἀλκ. 2, 144 C. Ἀλλ' ἡ περίκομψος αὕτη θέσις δὲν εἶνε καὶ τόσον συχνή, πρβ. Σοφ. Αντ. 1177. Τραχ. 1132. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 961. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ὅπου ὑπάρχει τοιαύτη ἐμφαντικὴ ἀντιπαράθεσις τῶν δύο ἀντωνυμιῶν (συνήθως παρὰ τραγικοῖς), ἡ αὐτοπαθὴς ἀντων. τοῦ γ΄ προσ. ἐπέχει τὸν τόπον καὶ τῆς τοῦ α΄ καὶ τῆς τοῦ β΄ προσ., ὡς ἀνωτ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 930, ὅπου τὸ αὑτοῦ = σαυτοῦ· ὁμοίως κλαίω .. αὐτὴ πρὸς αὑτήν Ἠλ. 285 = πρὸς ἐμαυτήν. Ἐν τούτοις τὸ σαυτοῦ ἢ τὸ ἐμαυτήν τιθέμενον θὰ ἐτάραττε τὴν τοιαύτην ἀντιπαράθεσιν. Ὡς δ' ἐν τούτοις, οὕτω καὶ ἐν Ο. Τ. 379 (ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοὶ) τὸ σοὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ σαυτῷ. Περισσότερα εἶνε τὰ χωρία, ἐν οἷς αἱ δύο ἀντωνυμίαι χωρίζονται διὰ προθέσεως ἢ ἄλλης λέξεως. Τινὲς δὲ τῶν ἐκδοτῶν ἐν τούτοις τὴν αὐτοπαθῆ ἀντωνυμίαν γράφουσι διὰ ψιλῆς, φρονοῦντες ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ διασταλτικὴ ἔννοια (ipse), καὶ οἱ κώδικες δὲ ἐνιαχοῦ ψιλοῦσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις δασύνουσιν· π. χ. ἐν Αἰσχ. Χο. 220 οἱ κώδικες παρέχουσιν: αὐτὸς κατ' αὑτοῦ (= κατ' ἐμαυτοῦ) τἄρα μηχανορραφῶ. (Ἀλλ' ἴδ. Ἀγ. 827 Πρ. 788 952). Ἐπιχάρμ. Ἀπ. 172 πεπαίδευται γὰρ αὐταύτας ὕπο τ. ἔ. ἡ φύσις τὸ ἔχει διδαχθῇ (μάθῃ) αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της. Πρβ. Ἀπολλων. περὶ Ἀντων. σ. 79 B: «μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ αὐτὸς ἐν τῷ αὐταυτός (ὃ πάντως πεπλασμένον)· αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔμασσον (Valcken.: μαθον) ταῖς αὐταυτᾶς χερσίν Σώφρων Ἀπ. 19 (Kaibel.) τ. ἔ. εἰ μὴ ἐγὼ ἔμασσον (ἄρτον) αὐτὴ ταῖς αὐτῆς (ἐμαυτῆς) χερσίν. Καὶ ἄλλως· θαυμαστὸν οὐδὲν ἁμὲ οὕτως λέγειν, καὶ ἁνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν καλῶς πεφύκειν Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 173 (43 L) οὐδόλως παράδοξον εἶνε ἡμεῖς ταῦτα οὕτω νὰ λέγωμεν καὶ νὰ ἀρέσκωμεν αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς καὶ νὰ φανταζώμεθα, ὅτι εἴμεθα καλῶς πλασμένοι ὑπὸ τῆς φύσεως (εὐφυεῖς, καλοφκιασμένοι). Ἀλλὰ προκειμένου ὅμως περὶ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου οὐδεὶς σπουδαῖος λόγος ὑπὲρ τῆς ψιλώσεως ὑπάρχει, εἰλημμένος ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀτθίδος· τοὐναντίον δὲ αἱ

Ἀττικαὶ ἐπιγρ. μᾶλλον ὑπὲρ τῆς δασύνσεως μαρτυροῦσιν, ὡς ἐφ' ᾧ τε ξύλα αὐτὸς αὐτῷ παρέχειν (Ἀττ. Ἐπιγρ. τοῦ 329 π. Χ.), καὶ ἐν ἑτέρᾳ κατ' ὀλίγα ἔτη μεταγενεστέρᾳ: αὑτός τε αὑτὸν ἔταξεν (ἴδ. Meisterhans[3] Γραμμ.). Ἄλλος ὁ λόγος περὶ τῆς Δωρικῆς ἢ περὶ ἄλλων διαλέκτων. Ὁ Ἐπίχαρμος μάλιστα ὄχι μόνον ἐν συνθέσει, ἀλλὰ καὶ ἐν διαστάσει, ὑπαρχούσης μεταξὺ προθέσεως, εἶπεν Ἀπ. 159 (Kaibel = 78 L): αὐτὸς δ' ἐπ' αὐτοῦ χαιρέτω. Τοὐναντίον δὲ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἐψίλου μὲν τὴν αὐτοῦ ἐν τῷ αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ (αὑτοῦ) Ο. Κ. 929, ἐδάσυνε δὲ ἐν τῷ αἰσχ. πόλιν αὐτὸς τὴν αὑτοῦ; || Τὸ αὐτὸς τίθεται καὶ μετ' οὐσ. συνάρθρου, ἐξαιρουμένων τῶν κυρ. ὀνομάτων καὶ ὀλίγων λέξεων, αἵτινες συνήθως τίθενται ἄνευ ἄρθρου, ὡς βασιλεὺς (τῶν Περσῶν), οὐρανός, ἥλιος, πατήρ, μήτηρ κττ. οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος —, οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης Ζ 451 οὔτε αὐτῆς κἂν τῆς Ἑκ. αὐτὸ τὸ περίορθρον Θουκ. 2, 3 ἀκριβῶς τὰ ἐξημερώματα. παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν 4, 11 πολλὰ πλησίον εἰς τὴν θάλ. ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων (=ἐλαύνων) Σοφ. Ἠλ. 720 ὁσάκις διηύθυνε τοὺς ἵππους ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἐξώτατον μέρος τῆς στήλης. — Τὸ οὐδ. αὐτὸ συχν. παρὰ Πλάτ. σημαίνει τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό, τιθέμενον μετ' ὀνομάτων καὶ τῶν τριῶν γενῶν. δίκαιον αὐτό Πλ. Φαίδων 65 D αὐτὸ καθ' ἑαυτό. οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες Πολ. 363 A αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν δικ. αὐτὸ δέκα ἐτῶν διελθόντων Θουκ. 5, 20 ἀκριβῶς δέκα. Πρβ. Παρμενίδ. Ἀπ. 8, 58: κατ' αὐτὸ τἀντία = κατ' αὐτὸ τοὐναντίον. Οἱ δὲ μεταγεν. σχηματίζουσι καὶ σύνθετα τοιαῦτα, ὡς αὐτοβούλησις, αὐτοέκαστον, αὐτοαγαθόν κττ. ἅτινα ὁ Bekker παρ' Ἀριστοτ. γράφει ἐν διαστάσει: αὐτὸ ἀγαθὸν κτλ. πρβ. αὐτὸ ἐρεῖς εἶναι Προξῖνον Ἡρώνδ. 6, 59 θὰ εἴπῃς ὅτι εἶνε αὐτὸς ὁ Πρ. ἀπαράλλακτος. Ἐν δὲ Ἑλλ. Ἐπιγρ. 540, 1 αὐτὸ γευομέναν = ἄρτι γευομένην. || Ἡ δοτ. τῆς αὐτὸς μετ' οὐσιαστ. κατὰ δοτ., ἐνίοτε προηγουμένης καὶ τῆς σύν, δηλοῖ τι παρεπόμενον καὶ συνηρτημένον. αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' Θ 24 «σὺν αὐτῇ τῇ γῇ ἑλκύσαιμι» Σχ. (παρ' Ὁμ. συνήθως μετὰ τῆς σὺν Ι 194. Ξ 498) τ. ἔ. μαζὶ μὲ τὴν γῆν, ὅπως ἐστὶ καὶ εὑρίσκεται. ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις Εὐρ. Βάκχ. 1133 ἡ μὲν τῶν Μαινάδων ἔφερεν (εἰς τὰς χεῖράς της) μίαν ὠλένην (τοῦ διασπαραχθέντος Πενθέως), ἡ δὲ ἕνα πόδα μὲ τὰ τσαρβούλια, ὅπως ἦτο (ὅτε δηλ. διεσπαράχθη). Κατὰ τὸ χωρίον τοῦτο ἐξηγεῖ ὁ Δ. Βερναρδ. καὶ τὸ ἐν Ἱππολ. 1189 αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα (ἐνν. ἐπὶ τῆς ἄντυγος): ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τὸ ἅρμα, καθὼς ἦτο καὶ εὑρίσκετο μὲ τὰ τσαρβούλια (χωρὶς ν' ἀλλάξῃ πρότερον ὑπόδεσιν καὶ περιβολήν, ὡς μέλλων ν' ἀπέλθῃ εἰς ξένους τόπους). Κατὰ Α. Β. αἱ συνηθέστεραι φράσεις αἱ ἄνευ ἄρθρου εἶνε: αὐτῇ νηΐ, αὐτοῖς ἵπποις, αὐτοῖς ἀνδράσι (=αὔτανδρος). Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς Ἀρφ. Ἱππ. 849. Ξεν. Ἀν. 1, 3, 17 ἔμελλον σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν Ἀρφ. Νεφ 1301 ἴδ. μέλλω. διαρραγείης αὐτοῖς ῥήμασιν Ἀρφ. Ὄρν. 1257 ἴδ. διαρρήγνυμι. αὐτὸ δείξει τοὔργον Ἀπ. Σοφ. 356 ἴδ. δείκνυμι. || Μετὰ τῶν τακτ. ἀριθμητ. ὡς πέμπτος αὐτός τ. ἔ. μετὰ τεσσάρων ἄλλων πέμπτος αὐτός, μνημονευόμενος ὡς ἐπισημότερος. Θουκ. 1, 46 κἀλλ. || αὐτοὶ γάρ ἐσμεν Ἀρφ. Ἀχ. 504 εἴμεθα μόνοι: ἐμεῖς κ' ἐμεῖς ἴδ. ἐκφορά. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν Σοφ. Φιλ. 691 (ἴδ. πρόσορος). εὕδειν — αὐτὸν ἐχρῆν τυ Θεόκρ. 18, 12 = σὲ μόνον καθεύδειν ἐχρῆν. αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην (κρατῶν μόνος σου, διὰ τὸν ἑαυτόν σου, τὴν ἰδέαν ταύτην) ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι ἢ κἂν ἡμῖν μεταδοίης; Πλ. Φαίδων 63 C. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος Θεόκρ. 10, 19 = οὐ μόνος ὁ Πλ. αὐτὰ λέλειπται τὠστία 4, 15 = μόνα τὰ ὀστᾶ: πετσὶ καὶ κόκκαλο». αὐτοὶ λελείμμεθα Πλ. Ἱππ. ἐλ. 363 Α μόνοι μας. || Τέλος γνωστὴ εἶνε ἡ χρῆσις τῆς αὐτὸς ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ὡς ἐπαναληπτικῆς. Ξεν. Ἀν. 2, 4, 7. Κ. Π. 1, 3, 15. 6, 4, 9 καὶ συχν. Ἐν Σοφ. Φιλ. 315 οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν ὁ Porson ἀντὶ τοῦ οἷς ἔγρ. οἵ' (=οἷα, πρβ. στ. 275), ὃ παρεδέχθησαν οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκδοτῶν. Ἐν δὲ Καλλιμάχ. Ἐπιγρ. 43: ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν, ὅπου πλημμελὴς ἡ διόρθ. αὐτὸν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν, διότι ἡ πλεοναστικὴ αὕτη χρῆσις συχνὴ τοῖς μτγν. (ἰδίως τῷ Νόννῳ), πρβ. Ἀνθ. 7, 72. Διάφορον εἶνε τὸ ἐκ τῶν Ἀρφ. Ὄρν. 1236 ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσιν θεοί, οἷς θυτέον αὐτοῖς, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Διί, διότι ἐνταῦθα τὸ μὲν οἷς ἀναφ. εἰς τὸ ὄρνιθες, τὸ δ' αὐτοῖς (ἀνθ' οὗ ὑπάρχει καὶ Δ. Γ. αὐτοὺς) εἰς τὸ ἀνθρώποισι τ. ἔ. οἷς (ὄρνισι) δεῖ αὐτοὺς (= τοὺς ἀνθρώπους) θύειν. Γνωστὸν δὲ ὅτι τὰ εἰς -τέον ῥηματικὰ δύνανται νὰ ἔχωσι διπλῆν δοτικήν, ὡς Ἀρφ. Σφ. 839. Δημ. 1, 17. — || Μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό, καὶ κατὰ κρᾶσιν αὑτός, αὑτή, ταὐτό(ν), γεν. ταὐτοῦ, δοτ. ταὐτῷ· οὐδ. πλ. ταὐτά. Ἰων. ωὑτός, τωὐτό. ὁ ἴδιος. αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς Σοφ. Φιλ. 521 ὁ αὐτὸς τῷ λέγοντι ταῦτα (τ. ἔ. σαυτῷ) φανῇς. Ἄλλοι πρβ. τὸ Θουκ. 3, 38 ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ εἶμαι ὁ αὐτὸς κατὰ τὴν γνώμην: ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. ταὐτὸν ἤδη ἐποίει αὐτοῖς νικᾶν τε μαχομένοις διὰ παντὸς καὶ μηδὲ μάχεσθαι Θουκ. 7, 6 τὸ ἴδιον ἔκαμνεν εἰς αὐτοὺς νὰ νικῶσι μαχόμενοι πάντοτε καὶ νὰ μὴ μάχωνται δι' ὅλου. ἐν

ταὐτῷ ἦσθα τούτοις Ξεν. Ἀν. 3, 1, 27 εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἦσο μὲ τούτους: μαζὶ μὲ τούτους.τὸν ἄνδρα τοῦτον μὴ προσίεσθαι εἰς ταὐτὸν ἡμῖν αὐτοῖς αὐτ. κατωτ. τὸν ἄνδρα τοῦτον νὰ μὴ δεχώμεθα (νὰ ἔρχηται) εἰς τὸν αὐτὸν τόπον μὲ ἡμᾶς αὐτούς. — ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου τῇ νῦν Πλ. Γοργ. 493 D εἰλημμένην ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμν., ἐξ οὗ ἐλήφθη ἡ νῦν (τ.ἔ. ἣν πρὸ ὀλίγου περιέγραψα). τενόντων ὑπογραφαὶ.. εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις Αἰσχ. Χο. 209 ἴδ. ὑπογραφή. — ἔπεμψαν ἡμᾶς... πράξοντας ὅ τι ἂν ὑμῖν τε ὠφέλιμον ὂν τὸ αὐτὸ πείθωμεν καὶ ἡμῖν ἐς τὴν ξυμφορὰν ὡς ἐκ τῶν παρόντων κόσμον μάλιστα μέλλῃ οἴσειν Θουκ. 4, 17 διὰ νὰ κατορθώσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συγχρόνως καὶ εἰς ὑμᾶς εἶνε ὠφέλιμον (κυρ. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠθέλομεν πείσῃ ὅτι συγχρόνως κτλ.) καὶ εἰς ἡμᾶς ὡς πρὸς τὴν (ἐπελθοῦσαν ἡμῖν) δυστυχίαν ἀξιοπρεπές, καθ' ὅσον εἶνε δυνατὸν (νὰ περιμένῃ τις) ἐκ τῶν παρόντων. καὶ τὸ Κλέωνος τὸ αὐτὸ δίκαιον καὶ ξύμφορον τῆς τιμωρίας οὐχ εὑρίσκεται ἐν αὐτῷ (τ. ἔ. ἐν τῷ διαφθεῖραι αὐτοὺς) δυνατὸν ὂν ἅμα γίγνεσθαι Θουκ. 3, 47 καὶ ἡ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Κλέωνος συνένωσις τοῦ δικαίου καὶ τοῦ συμφέροντος ἐν τῇ τιμωρίᾳ (τῶν Μυτιληναίων) ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ συγχρόνως ἐν τῇ διαφθορᾷ τῶν Μυτιληναίων.

αὐτοσίδηρος 2 ἐξ αὐτοῦ τοῦ σιδήρου, ὅλως σιδηροῦς. αὐτοσ. ἅμιλλαν Εὐρ. Ἑλ. 356 ἴδ. λαιμόρυτος.

αὐτόσσυτος (σεύω) αὐτοκίνητος. «αὐτόσσυτον, αὐτοκέλευστον. Σοφοκλῆς Σκυρίοις» (Ἀπ. 515) Ἡσύχ. Ἐν δ' Αἰσχ. Εὐμ. 168 ἔχει μᾶλλον ἐνεργ. σημ. ἐφεστίῳ δέ, μάντι, σῷ (μάντις ὢν Schütz) μιάσματι μυχὸν ἔχρανας αὐτόσσυτος, αὐτόκλητος: διὰ τῆς μιάνσεως τῆς ἑστίας σου (τῆς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου γενομένης), ὦ μάντι, ἐμόλυνας τὸν ναόν σου (κυρ. τὰ ἄδυτά σου) αὐτὸς κινήσας, αὐτὸς καλέσας αὐτόν.

αὐτόστολος 2 αὐτὸς (ἀφ' ἑαυτοῦ) ἐσταλμένος, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτελῶν τι αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμους (Wunder: δόμοις) Σοφ. Φιλ. 496 (πρβ. Τραχ. 571) δι' ἰδίου πλοίου (=ἰδιοστόλῳ νηΐ) συνοδεύσας με νὰ ἐκσώσῃ με εἰς τὴν πατρίδα. Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς: ἀφ' οὗ παρασκευάσῃ ὁ ἴδιος πλοῖον νὰ τὸ στείλῃ πρὸς ἐμέ, ἵνα ἐκσώσῃ με εἰς τὴν πατρίδα.

αὐτόστονος 2: γόος αὐτόστονος Αἰσχ. Ἑπτ. 900 «ἐν ἑαυτῷ τὸν στόνον ἔχων» Σχ. στενάζων αὐτὸς ἑαυτόν· ἢ γόος, ἐν ᾧ μόνοι των ἔρχονται οἱ στεναγμοί.

αὐτότοκος 2 αὐτοῖς σὺν τεκέεσσι, μετὰ τῶν ἐμβρύων ὁμοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 142.

αὐτοτραγικὸς πίθηκος Δημ. 18, 242 παροιμ. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων.

αὐτοτράπεζος ἐν Ἀπ. Ἐμπεδ. 147: ἀθανάτοις ἄλλοισιν ὁμέστιοι, αὐτοτράπεζοι = τῆς αὐτῆς τραπέζης κοινωνοί.

αὐτοῦ ἴδ. ἑαυτοῦ.

αὐτουργία ἡ, ἡ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἐργασία· τοῦτο γὰρ λάχος Μοῖρα ἐπέκλωσεν (ἐμοὶ) ἐμπέδως ἔχειν, θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν (Turnebus: ξύμπασ ωσιν) μάταιοι, τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ' ἂν γᾶν ὑπέλθῃ Αἰσχ. Εὐμ. 337 τοῦτον τὸν κλῆρον (τοῦτο τὸ ἔργον) ἐπέκλωσέ μοι Μοῖρα ἔχειν βεβαίως, ἐπακολουθεῖν τούτοις τῶν θνητῶν, οἳ ἂν τῇ ἰδίᾳ χειρὶ φόνους θρασεῖς κατεργασάμενοι τύχωσιν, ἕως ἂν κατέλθωσιν εἰς Ἅιδου.

αὐτουργός 2 «ὁ δι' αὑτοῦ ἐργαζόμενος» Ἡσ. αὐτουργῷ χερὶ Σοφ. Ἀντ. 52 οἰκείᾳ χειρὶ ἐργασάμενος τοῦτο. ἡμᾶς ὁρᾷς αὐτουργούς τινας τῆς φιλοσοφίας ὄντας Ξεν. Συμπ. 1, 5 ὅτι αὐτοδίδακτοί τινες ἐσμὲν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ: ὅτι ἐσπουδάσαμεν περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἄνευ διδασκάλου. ἀπείρητο αὐτοῖς μὴ ἱππεύειν, ἀλλ' αὐτουργοῖς εἶναι τοῦ δρόμου Φιλοστρ. Γυμν. 4 (σ. 263 Kays.) αὐτοῖς δι' ἑαυτῶν τελεῖν (διανύειν) τὸν δρόμον.

αὐτόφι(ν) ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ἑν. καὶ πληθ. τοῦ αὐτός καὶ ἐπιρρημ.=αὐτοῦ. ἀπ αὐτόφιν Λ 44 = ἀπ' αὐτῶν. ἐπ' αὐτόφιν εἵατο Τ 255 = ἐφ' ἑαυτῶν, καθ' ἑαυτούς, ἐκάθηντο. παρ' αὐτόφι Μ 302 = παρ' αὐτῆς.

αὐτοφόνος 2 ὁ ἑαυτὸν ἰδίᾳ χειρὶ φονεύων· κἀκ' αὐτοφόνα Αἰσχ. Ἑπτ. 835 (ἴδ. διδυμάνωρ). Αἰσχ. Ἀγ. 1076 (ἴδ. συνίστωρ). Περὶ τοῦ τονισμοῦ πρβ. αὐτοκτόνος.

αὐτόφορτος 2 αὐτὸς τὸν φόρτον φέρων· στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σαγῇ Αἰσχ. Χο. 671 ἐν ᾧ δ' ἐπορευόμην φορτωμένος μὲ τὰ ἰδικά μου πράγματα (μὲ τὴν ἰδίαν μου ἀποσκευήν). — πυθόμενος ταύτην (τὴν ναῦν) αὐτόφορτον ἀπολωλέναι Πλουτ. 467 D = (σὺν) αὐτῷ (τῷ) φόρτῳ: μαζὶ μὲ τὸ φορτίον.

αὐτόχειρ -χειρος ὁ καὶ ἡ, ὁ ἰδίᾳ χειρὶ ποιῶν τι, ὡς αὐτ. ἄναξ Αἰσχ. Ἱκ. 600. τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου Σοφ. Ἀντ. 306 τὸν εἰργασμένον τήνδε τὴν ταφήν. Ὅθεν καὶ ὁ Ἀρφ. Ὀρν. 1133: ὄρνιθες... αὐτόχειρες (ἰδίαις χερσὶν ᾠκοδόμησαν τὸ τεῖχος). — Καὶ πεζ. οὐ γὰρ αὐτόχειρες (θεοὶ) οὔτε τῶν ἀγαθῶν οὔτε τῶν κακῶν γίγνονται τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς Ἰσοκρ. 5,150 ἰδιόχειροι (ἄμεσοι) δοτῆρες οὔτε τῶν ἀγαθῶν οὔτε τῶν κακῶν τῶν συμβαινόντων τοῖς ἀνθρώποις γίγνονται. ἅπας τις ὤκνει τῆς ἀσελγείας ταύτης αὐτόχειρ ὀφθῆναι γιγνόμενος Δημ. 21,60 πᾶς τις ἐδίσταζε νὰ γίνῃ ἐνώπιον τοῦ κόσμου (νὰ ἰδωθῇ ὅτι γίνεται) ἰδιόχειρος ἐκτελεστὴς τῆς ἀπρεποῦς ταύτης πράξεως. — ὤλοντο παίσαντές τε καὶ πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι Σοφ. Ἀντ. 172 = ἀπώλοντο ἀποκτείναντές τε καὶ ἀποθανόντες, ἀλληλοφονίᾳ μιανθέντες: δι' ἰδιοχείρου ἀμοιβαίου φόνου. τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου Ο Τ. 266. Ἠλ. 955 τὸν αὐτουργὸν τοῦ φόνου. Καὶ ἄνευ τῆς γεν. τοῦ φόνου Ο. Τ. 231. Πλ. Νόμ. 872 Α. Δημ. 21,116. — Παθ. ἰδίᾳ χειρὶ πραχθεὶς θάνατος, σφαγή Εὐρ. Φοίν. 880. Ὀρ. 947. τέκνων ὃν ἔτεκες ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ

κτενεῖς Εὐρ. Μήδ. 1281 τῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἐγέννησας, τὴν σπορὰν θὰ φονεύσῃς διὰ θανάτου (μοίρα=μόρῳ) ἰδιοχείρου.

αὐτόχθονος 2 αὐτῇ χθονί, μαζὶ μὲ τὴν γῆν. πανώλεθρον αὐτόχθονον (αὐτόχθον ὂν Blomfield) ἔθρισεν (= ἐθέρισεν, ἔκειρεν Σχ.) δόμον Αἰσχ. Ἀγ. 541. δύο αὐτόχθονα (οὐδ. πληθ.) τῶν ἐθνέων Ἡρ. 4,197.

αὐτώρης 2 (αὐτὸς + ὄρνυμι· πρβ. νεώρης, ὑλῃώρης) ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν, λαλῶν. Ἡ λέξ. εὑρηται ἐν τοῖς Σχολ. Πινδ. Πυθ. 4,104: «οὐκ ἠρωτήθη παρὰ τοῦ Βάττου περὶ τῆς ἀποικίας, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς· ἔνθεν δὴ καὶ αὐτώρης ὁ τρίπους ὡς Καλλίμαχος (ἴδ. Ἀπόσπ. 264)· «αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε». Καὶ τότε αὐτώρης ἡ μάντις λέγεται, ὅταν μὴ βουλευομένου τινὸς (βουλομένου τινὸς L. Dind. βουλ. τινὸς περὶ ἄλλου ἢ O. Schneider) περὶ ὅτου ἥκει μαντευσόμενος ἀπαυτοματίσῃ». Τὸ νόημα λοιπὸν εἶνε περίπου: ὅτε ὁ τρίπους αὐτόματος (οἴκοθεν) εἶπεν αὐτοῖς.

αὔτως ἢ **αὔτως** οὕτως, ἀκριβῶς οὕτως. κείσεαι αὔτως Σ 338 οὕτως δηλ. ἄταφος. υ 130. Ψ 268. Ω 413. ἀλλὰ καὶ αὔτως ἀντίον εἶμ' αὐτῶν Ε 255 καὶ οὕτως ἔχων. αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Σ 198 οὕτως ἔχων, ἄνευ ὅπλων.— δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον αὔτως Ψ 620 χωρὶς ν' ἀγωνισθῇς. οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ ξ 151 δὲν θά σου τὸ εἰπῶ ἔτσι, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ μεθ' ὅρκου. ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον Α 133 νὰ κάθωμαι ἔτσι μὲ ἄδεια χέρια. ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης υ 379 ἔτσι μόνον βάρος τῆς γῆς. ‖ ματαίως· ἦ νύ τοι αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί Ο 128 ἀληθῶς τ' αὐτιά σου ἔχεις διὰ νὰ ἀκούῃς μάτην; τ. ἐ. τὰ ἔχεις γιὰ ὠμορφιά; ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα; Ρ 143 ἔτσι λοιπόν, τοῦ κάκου, ἔχεις ἀγαθὴν φήμην, ἐν ᾧ εἶσαι δειλός;

αὐχέω καυχῶμαι· μηδὲν τόδ' αὔχει Εὐρ. Ἀνδ. 463 διόλου νὰ μὴ καυχᾶσαι διὰ τοῦτο. πότε τοίους ἀστέρας αὐχήσεις Ἑλλάδι λαμπομένους; Ἀνθ. 7,373 πότε (πάλιν) θὰ καυχηθῇς διὰ τοιούτους ἀστέρας, λάμποντας ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα; Μετ' ἀπαρφ. νομίζω πιστεύω. οὔποτ' ηὔχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους ἐς ἀκοὰν ἐμάν Αἰσχ. Πρ. 715 ποτὲ δὲν ἤλπιζα, ὅτι (τόσον) παράδοξοι λόγοι θὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἀκοήν μου. κἀγὼ γὰρ ηὔχουν — Κίμωνι λιπαρὸν γῆρας εὐωχούμενος αἰῶνα πάντα συνδιατρίψειν Ἀπ. Κρατῖν. 1 (Πλουτ. Κίμ. 10) καὶ ἐγὼ ἤλπιζα ὅτι θὰ διέλθω μετὰ τοῦ Κίμ. λιπ. γῆρας εὐωχούμενος καθ' ὅλον τὸν χρόνον (βίον μου). πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν; Εὐρ. Ἡρακλεῖδ. 832 πόσον τινὰ πάταγον νομίζεις ὅτι παρῆγον (μετὰ κρότου) αἱ ἀσπίδες; Μέσ. ηὐχούμην Λακεδαίμονος ἐκ βασιλήων Ἐπιγρ. Ἑλλ. 192 ἐκαυχώμην ὅτι κατάγομαι ἐκ τῶν βασιλέων τῆς Λ. Τὸ ῥῆμα εὕρηται παρὰ τραγ., ἀλλ' ὄχι παρὰ Σοφ., σπανίως δὲ παρὰ κωμ. καὶ πεζ.

αὔχημα τό: τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι Θουκ. 7,66 ἴδ. σφάλλω.

αὔω βοῶ, φωνάζω, ἐπ. ποι. αὖε Υ 48.51. Μέλλ. καὶ ἀόρ. τρισύλλαβοι ἀΰσω Εὐρ. Ἴων. 1446. ἤϋσα (ῡ) Θ 227. Σ 217. ω 530. Ἀπ. Ῥ. 1,383. ἐκ δ' ἤϋσ' Σοφ. Τρ. 565 (Δωρ. ἄϋσ' — Θεόκρ. 13,58. ἀντάϋσε Πίνδ. Π. 4,197). ἀναυξήτως ἄϋσα Ξ 147. Θεόκρ. 8,28. ἀΰσῃς Σοφ. Ἠλ. 830 χορ. Προστ. ἀΰσατε Εὐρ. Ἱκ. 800 χορ. ἐπαΰσας Αἰσχ. Χο. 828. Σπανίως ἐπὶ ἀψύχων: καρφαλέον ἀσπὶς ἄϋσεν Ν 409 ξηρὸν ἦχον ἀπέδωκεν.

αὔω, κατὰ τὸν Ἡρῳδιαν. (Ι, 546) αὔω, ἀνάπτω. Ἁπλοῦν μόνον ἐπ. Ὑπ. αὔῃ ε 490. παθ. αὔομαι Ἄρατ. 1035. αὐόμενος Ἀπ. Ἀρφ. 750 (Ἀ. Β. 13,19). ἐναύω Ξεν. Ἀπ. 2,2,12. Δείναρχ. 2,9. ἔναυον (ἀναυξήτως) Ἡρ. 7,231. ἤναυε πῦρ Φωτίου Λεξ. Ὑπ. ἀόρ. προσαύσῃ Σοφ. Αντ. 619. Εὐκτ. ἐναύσει' Ἀπ. Διφίλ. 62 (Ἀθήν. 238 F). Ἀπαρφ. ἐναῦσαι Πλουτ. Φωκ. 37. Μέσ. ἐναύεσθαι Ἀπ. Κρατῖν. 409 (Ἀ. Β. 13,20). Πλουτ. Νουμ. 9. — ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔῃ ε 490 διὰ νὰ μὴ ἀνάψῃ φωτιὰ ἀπὸ κανὲν ἄλλο μέρος.

αὔως Αἰολ. Ἀπ. Σαπφ. 18.95.153 = Δωρ. ἀϝώς, Ἰων. ἠώς, Ἀττ. ἕως. Ἀλλ' Αἰολ. ἐλέγετο κατὰ μεταπλασμὸν καὶ αὔα θηλ. = ἕως (Ἀπολλ. π. Ἐπιρρ. 183,22. Μ. Ἐ. 174,38).

ἀφαιρέω, ἐνεργ. Σύνταξις: ἀφαιρῶ τί τινος (ἔκ τινος, ἢ ἀπό τινος), καὶ ἀφ. τινά τι. Παθ. ἀφαιροῦμαί ὑπό τινός τι (ὅπερ προϋποθέτει τὴν ἐνεργ. σύνταξιν: ἀφαιρῶ τινά τι). Μέσ. ἀφαιροῦμαί τινός τι ἢ τινά τι. — ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων ἄλλος ἀφαιρήσεται Θουκ. 1,2 διότι ἦτο ἄδηλον, πότε τις ἄλλος ἐλθὼν ἐναντίον αὐτῶν, καὶ ἐν ᾧ συγχρόνως ἦσαν ἀτείχιστοι, θὰ ἀφαιρέσῃ πάντα ταῦτα. ἄμφω πονηρὼ δ' ὄντ' ἀφῃρεῖσθον (Kirchhoff: ἀφαιρεῖσθον) τύχην, κείνη τε τὴν σὴν καὶ σὺ τοὐκείνης κακὸν Εὐρ. Ἠλ. 928 «συναφῃρεῖσθε ἑκάτερος τὴν τοῦ ἑτέρου τύχην, σὺ μὲν δυσσεβὴς τυγχάνων ἀνοσιουργός, ἐκείνη δὲ κακὴ τὴν προαίρεσιν γυνή, ἀλλ' ἀμφότεροι ἐπ' ἴσης πονηροὶ ὄντες, ἐκείνη τε τῇ σῇ τοῦ φαυλοβίου συζυγεῖσα τύχῃ, καὶ σὺ τῇ ἐκείνης κακῇ προαιρέσει, ἐτελειώθητε ἐν τῇ συμβιώσει φαυλεπίφαυλοι καὶ παμπόνηροι γενόμενοι» Δ. Βερναρδάκης. — κἀφελοῦ πρὸς Ἑλλάδος ψόγον τὸ θῆλύ τ' Εὐρ. Τρῳ. 1034 καὶ ἀφαίρεσον ἀπὸ σεαυτοῦ ἐνώπιον τῆς Ἑλλάδος τὸν ψόγον καὶ τὴν θηλυπρέπειαν (δηλ. τὸν ἐπὶ θηλυπρεπείᾳ ψόγον (ἓν διὰ δυοῖν). Οὕτως ἑρμηνεύω, ἄλλοι καὶ διορθοῦσι. τὸν βίον μή μ' ἀφέλῃς Σοφ. Φιλ. 933 μή μου ἀφαιρέσῃς τὴν ζωὴν (κυρ. τὸ ἐμὲ τρέφον τόξον, ὅθεν τὸ ὄργανον δι' οὗ τρέφομαι). Σπαν. ἀφαιρεῖσθαί τί τινι, ὡς Α 161. καὶ ἀφ. τινά τινος, ὡς οἱ ὀψιζόμενοι ἀφαιροῦνται τὰς κύνας τοῦ

εὑρεῖν τὸν λαγῶ Ξεν. Κυνηγ. 6, 4.—τοῦτον τὸν λόγον, ὡς οὐκ ἔστι δίκαιος, οὐ χαλεπόν ἐστιν αὐτοῦ ἀφελέσθαι Δημ. 7,3 δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ (ἀποκρούσῃ) τις τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, (ἀποδεικνύων) ὅτι δὲν εἶνε δίκαιον. ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; 19,331 θὰ δυνηθῇ τις ν' ἀφαιρέσῃ ἐξ ὑμῶν ταύτην τὴν πεποίθησιν;—παυσάμενον τῆς δυσκολίας ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι Ἀρφ. Σφ. 883 (ἴδ. ἀκαλήφη). ἀφελομένης νυκτὸς τὸ ἔργον Θουκ. 4,134 = ἐπιλαβούσης (διακοψάσης) τὸ ἔργον. Καὶ ἄνευ τοῦ τὸ ἔργον: ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο Αἰσχ. Πέρσ. 431 ἕως ὅτου ἡ σκοτεινὴ νὺξ κατέπαυσε τὸ ἔργον. Ὁμοίως Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 16. μηδὲν ἐγκαλοῦντες ἀφαιρούμενοι Δημ. 20,117 ἀφαιροῦντες χωρὶς νὰ ἔχωσι κανὲν παράπονον.—ἔχει δεῖξαι κἀκείνους ὧν ἔδοσάν τῳ τι ταῦτ' ἀφῃρημένους αὐτ. ὅτι καὶ ἐκεῖνοι ἔχουν ἀφαιρέσῃ τι (ὅ τι δήποτε καὶ ἂν ἦτο) ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔδωσαν εἴς τινα. Ὁμοίως κατωτ. 140. ἀφῃρέθη Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν Εὐρ. Ἱππ. 1207 τὸ ὄμμα μου ἀφῃρέθη τὴν ὄψιν τῶν Σκειρωνίδων ἀκτῶν (ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ τὰς ἀκτὰς τοῦ Σκ.).—ἐὰν δέ τις ἀφαιρῆταί τινα εἰς ἐλευθερίαν ὡς δοῦλον ἀγόμενον, μεθιέτω μὲν ὁ ἄγων, ὁ δὲ ἀφαιρούμενος ἐγγυητὰς τρεῖς ἀξιόχρεως καταστήσας, οὕτως ἀφαιρείσθω κατὰ ταῦτα, ἄλλως δὲ μή· ἐὰν δὲ παρὰ ταῦτά τις ἀφαιρῆται, τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω καὶ ἁλοὺς τὴν διπλασίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ἀφαιρεθέντι τινέτω Πλ. Νόμ. 914 Ε ἐὰν δέ τις ἀποσπᾷ καὶ φέρῃ εἰς ἐλευθερίαν τινά, ὅστις ἀπάγεται ὡς δοῦλος, ὁ μὲν ἀπάγων αὐτὸν ἂς τὸν ἀφίνῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του... ἐὰν δέ τις τοὐναντίον (δηλ. χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας) προσπαθεῖ ν' ἀποσπάσῃ αὐτόν, ἂς εἶνε ἔνοχος βιαιοπραγίας καὶ καταδικασθεὶς ἂς πληρώνῃ τὸ διπλάσιον εἰς ἐκεῖνον, ἀφ' οὗ τὸν ἀπέσπασεν (=τῷ ἀφαιρεθέντι παθ.).

ἀφάνεια ἡ, τὸ ἀφανῆ εἶναι, ἀβεβαιότης, ἀπόκρυψις. ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων Πίνδ. Ἰ. 4, 31 εἶνε δὲ ἄδηλος ἡ τύχη καὶ τῶν ἀγωνιζομένων (τ. ἔ. ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις πράγμασιν οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν). οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν Αἰσχ. Ἀγ. 395 προπύργιον πλούτου δὲν ὑπάρχει δι' ἄνθρωπον (τ. ἔ. ὁ πλοῦτος δὲν δύναται νὰ προστατεύσῃ ἄνθρωπον), ὅστις ἐν τῇ πλησμονῇ τοῦ πλούτου (ὑβρίζων ὑπὸ πλούτου) κατεπάτησε τὸν μέγαν βωμὸν τῆς Δίκης, ὥστε νὰ μὴ φαίνηται, μέχρις ἐξαφανισμοῦ. Ἄλλοι ἄλλως. ἀξιώματος ἀφανείᾳ Θουκ. 2,37 ἕνεκα τῆς ἀσημότητος τῆς τάξεως, τοῦ κοινωνικοῦ βαθμοῦ.

ἀφανής 2 οὐ φαινόμενος. «ἀφανὴς οὐσία λέγεται ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι, φανερὰ δὲ ἡ ἔγγειος. Οὕτω Λυσίας (32,4)» Ἀ. Β. 468. ἡ σήμερον λεγομένη κινητὴ (ἀφανής) καὶ ἀκίνητος (φανερά) περιουσία. τὸ ἀφανὲς φόβον ἐς ἀλλήλους παρέξειν (ἡγούμενοι) Θουκ. 8,92 ἡ ἀβεβαιότης θὰ παρέχῃ ἀμοιβαῖον φόβον. ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστέλλειν ἀποικίην Ἡρ. 4,15 εἰς ἄδηλον, ἐπ' ἀδήλῳ, «ς' τὰ τυφλά» (τ. ἔ. εἰς ἄγνωστον τόπον). νέοι νέοισι συννοσοῦσι τἀφανῆ Ἀπ. Εὐρ. 160 ἴδ. συννοσῶ.

ἀφανίζω ἀφανές τι ποιῶ. καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἠφάνικεν Δημ. 28, 12 τοὺς δούλους, οὓς ὤφειλε νὰ ἐμφανίσῃ, ἀπεσιώπησε καὶ κατώρθωσε νὰ μὴ φαίνωνται πουθενά. ἀφανίζειν τὴν οὐσίαν Αἰσχ. 1,101. 103 ἀφανῆ (ὃ ἴδε) ποιεῖν τὴν οὐσίαν, ἐξαργυρίζειν.—τὰς πατρικὰς ἀρετάς, ὧν ἐπιφανεῖς ἦσαν οἱ πρόγονοι, μὴ ἀφανίζειν Θουκ. 7,69 τούτους, ὧν οἱ πρόγ. ἦσαν ἐπιφανεῖς, μὴ ἀφαν. τὰς πατρ. ἀρετάς.—τὴν αὐτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν μαθόντας 7, 8 ἀφ' οὗ μάθωσι τὴν γνώμην του καθαράν, χωρὶς νὰ ἐπισκοτηθῇ διόλου διὰ τοῦ κομιστοῦ αὐτῆς.

ἀφαυάνθην γελῶν Ἀρφ. Βάτ. 1088 «ξεράθηκα, ἀπέθανα ς' τὰ γέλοια (ἢ ἀπὸ τὰ γέλοια)».

ἀφάω ψηλαφῶ· μόνον μτχ. ἀφόωντα Ζ 322. ἀμφ- θ 196. ἐπαφῶν Αἰσχ. Πρ. 875. Πλ. Κρατ. 404 D. ἀμφαφάασκε Μόσχ. 2,95. ἐπαφήσω Ἱπποκ. 2,842. Ἀλκίφρ. 1,22. ἐπήφησα Ἐκαταί. Ἀπ. 360. Ἱπποκρ. 8, 342. Μέσ. ἀμφαφάασθαι Χ 373. θ 215. ἐπαφώμενος Μόσχ. 2,50. Λουκ. Ἐτ. δ. 12,3. Πρτ. ἀμφαφόωντο Ο 462. ἐπαφήσατο Ἀνθ. 5,222. Νόνν. 3,285. -ήσαιτο Ἱπποκρ. 8,122 L.

ἀφειδέω οὐ φείδομαι, ἀψηφῶ· ψυχῆς ἀφειδήσαντε προυστήτην φόνου Σοφ. Ἠλ. 980 ἀψηφήσασαι τὴν ζωήν των ἐφρόντισαν νὰ φονεύσωσι τοὺς ἐχθρούς των (κυρ. ἐπεμελήθησαν τοῦ φόνου). εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου Σοφ. Ἀντ. 414 = ἀμελήσοι. Ὅθεν ἀκηδήσοι διώρθ. ὁ Bonitz· πιθανωτέρα ἡ τοῦ Σεμιτέλου διόρθωσις ἀφ' εὐδήσοι, ἀλλὰ γρ. κατὰ σύλληψιν ἀφευδήσοι (ἐκ τοῦ ἀφεύδω = ἀποκοιμῶμαι): ἄν τις ἤθελεν ἀποκοιμηθῇ ἀπὸ τὸν κόπον. Ἄλλως πρβ. τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἔλεσθε Ἀπ. Ῥ. 1,338 χωρὶς νὰ λάβητε τίποτε ὑπ' ὄψιν ἐκλέξατε τὸν ἄρ. ἀφειδήσαντα θαλάσσης Μουσαῖ. 302 περιφρονήσαντα, ἀψηφήσαντα τὴν θ. ἀφείδησαν βασιλῆος Ἀπ. Ῥ. 2,98 ἠμέλησαν, κατεφρόνησαν.—Ἀπολύτ. ἀφειδήσαντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 1354 ἀφήσαντες κατὰ μέρος πᾶσαν εὐλάβειαν.

ἀφειδής 2, ὁ οὐ φειδόμενος· νεῶν ἀφειδεῖς Αἰσχ. Ἀγ. 195. τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθειστήκει Θουκ. 4,26 κατέπλεον χωρὶς νὰ φείδωνται τῶν πλοίων. ἀφ. δείματος Ἀπ. Ῥ. 4,1252 καταφρονῶν τοῦ φόβου. ἀφειδῶς ἑαυτὸν εἰς τὰ πράγματα διδοὺς Δημ. 18,88 παραδίδων ἑαυτὸν εἰς ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως ἄνευ φειδοῦς, χωρὶς νὰ λυπῆται τοὺς κόπους. ἀφειδῶς ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον 11,2 νὰ εἰσέλθητε μὲ

ὁρμὴν εἰς τὸν πόλεμον, χωρὶς νὰ λυπηθῆτε τίποτε.

ἄφερκτος (ἀφέργω = ἀπείργω) ἀποκεκλεισμένος. μυχοῦ δ' ἄφερκτος Αἰσχ. Χο. 445 ἀποκεκλεισμένη (ὥστε νὰ μὴ ἐξέρχωμαι) ἀπὸ τοῦ μυχοῦ (τῶν ἐνδοτέρων τῆς οἰκίας) ἔξω: κωλυομένη νὰ ἐξέρχωμαι ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Ἡ διόρθ. μυχῷ δὲν εἶνε ἀναγκαία· πρβ. «κατάκλειστος περὶ τὴν εἱρκτήν» Σχ. (πρβ. Σοφ. Αἴ. 1274).

ἄφερτος μόρος Αἰσχ. Χο. 441 ἴδ. κτίζω.

ἀφεσταίη πρκ. εὐκ. τοῦ ἀφίστημι.

ἀφεστήξω μετ' ὀλ. μ. τοῦ ἀφίστημι.

ἀφθόνητος 2 ὁ οὐ φθονούμενος, οὐχ ὑποκείμενος εἰς φθόνον. Ἐν Πινδ. Ὀ. 13,24: ἀφθόνητος ἔπεσσιν γένοιο ἔχει σημ. ἐνεργ. εἴθε μὴ φθονήσειας: ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ὕμνοις μὴ νεμεσήσῃς.

ἀφθονία ἡ: τᾶς (ἀοιδᾶς) ἀφθονίαν ὄπαζε Πίνδ. Ν. 3,9 ἴδ. ὀπάζω.

ἄφθονον ὄλβον κρίνω Αἰσχ. Αγ. 477 ἐγκρίνω τὸν ἄνευ φθόνου ὄλβον.

ἀφιερόω μέσ. καθαίρω, ἁγνίζω: πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα οἴκοισι καὶ βοτοῖσι καὶ ῥυτοῖς πόροις Αἰσχ. Εὐμ. 454 πολὺς χρόνος εἶνε, ἀφ' ὅτου ἔχομεν πλησίον ἄλλων (ἱερῶν) οἴκων ἐκτελέσῃ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν τὰς καθαρσίους ταύτας τελετὰς καὶ δι' αἵματος βοσκημάτων (δελφακίων) καὶ διὰ ῥέοντος ὕδατος· πρβ. ἀφοσιοῦμαι.

ἀφίημι ἀποπέμπω, ἀπολύω, ῥίπτω· κακῶς ἀφίει Α 25 ἐπονειδίστως (ὑβριστικῶς) ἀπέπεμπεν (αὐτόν). — τοιαῦτά σου.. ὥστε τοξότης ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα Σοφ. Ἀντ. 1084 τοιαῦτα βέλη ἐκ θυμουμένης καρδίας (ἀπὸ καρδίας μετὰ θυμοῦ) ἔρριψα κατὰ σοῦ. — Μτφ. οὐδὲ ἔδεε σφέας ἐς διάπειραν τῶν παιδίων ἰέναι, τίνα γλῶσσαν πρώτην ἀπήσουσι Ἡρ. 2,15 οὐδὲ ἔπρεπε νὰ προχωρήσωσιν εἰς δοκιμὴν τῶν παιδίων, τίνα γλῶσσαν πρώτην θὰ φωνήσωσι (= τίνα φωνὴν ῥήξουσι 2,2). — ‖ ἀποβάλλω, ἀφίνω. ἄνθος ἀφιεῖσαι η 126 ἀποβάλλουσαι τὸ ἄνθος (ὅτε ἀνακαίνονται οἱ ὄμφακες): «ἀπὸ ἄνθους εἰς ὄμφακας μεταβάλλουσαι» Σχ. — ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου χεροῖν Κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες εὐπαγῆ (Nauck: παιδιαῖς ἄγῃ), Τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους· Τέλος δ' ὁ χυμὸς οὔθ' ὅπως (ὅτως εἴς κῶδιξ) ἀφῇ θέλει οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα (πῆγμα Gomperz) σύμφορον μένειν (τέλος δὲ κρυμοῖς οὔθ' ὁ παῖς ἀφιέναι οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα συμφέρειν θέλει Kock, ἄλλοι δὲ ἄλλα ὄχι πιθανώτερα) Ἀπ. Σοφ. 153 γράφω ὧδε: τέλος δ' ὁ θυμὸς οὔτε τῳ σαφῆ θέλει κέ. ἅτινα εἶνε σαφέστατα: οὔτε κανεὶς ἠξεύρει τί θέλουν οἱ παῖδες κτλ. τὴν ὀργὴν ἀφίημι εἴς τινα Δημ. 6,34. — ἀπολύω, ἀθῳόνω· γνώμην οὐδεὶς ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας Ἀρφ. Σφ. 594 οὐδεὶς ὑπερίσχυσεν εἰς τὴν γνώμην του, ἐὰν δὲν εἴπῃ, ὅτι πρέπει νὰ διαλυθῶσι τὰ δικαστήρια μόνον, ἀφ' οὗ ἐκδικάσωσι μίαν ὑπόθεσιν (δηλ. ἵνα οἱ δικασταὶ λάβωσι τὸ τριώβολον). — τῷ τοιούτῳ τὸ δίκης ἀφεῖσθαι μεγάλη δωρεὰ ἦν Δημ. 23,185 εἰς τὸν τοιοῦτον μεγάλη παρ' ἡμῖν δωρεὰ ἦτο τὸ ὅτι ἔχει ἀπαλλαγῇ τῆς τιμωρίας. —

‖ συγχωρῶ· ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι Ἀρφ. Νεφ. 1425 ὅσον δὲ ξύλον εἴχομεν φάγῃ (τὸ εἴχομεν πληγάς εἶνε ὑπερσυντ. τοῦ πληγὰς λαμβάνειν), πρὶν τεθῇ ὁ νόμος, τὸ συγχωροῦμεν, καὶ παραδεχόμεθα (παραχωροῦμεν εἰς αὐτούς) ὅτι δωρεὰν ἔχομεν ξυλοκοπηθῇ. — οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ δοῦναι χαλινοὺς οὐδ' ἀφέντ' ἐᾶν κρατεῖν Ἀπ. Εὐρ. 463 οὐδέποτε τὸν σοφὸν ἄνδρα χρὴ γυναικὶ τοὺς χαλινοὺς παραδοῦναι (ἀφιέναι) οὐδ' ἀφέντα (= παραδόντα) ἐᾶν αὐτὴν ἄρχειν (νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχήν). — Ἀμτβ. ἔμελλον ἐς τὸ πέλαγος ἀπήσειν (ἐνν. τὰς νέας) Ἡρ. 7,193. Ὁμοίως Θουκ. 7,19: ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν (ἐνν. τὰς ναῦς) ἀνήχθησαν εἰς τὸ πέλαγος. — Παθ. ἀπολύομαι ἀποπέμπομαι. Ἡρ. καὶ Ὅμ. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται Δ 77 ἐκ τούτου (τοῦ ἀστέρος) πολλοὶ σπινθῆρες ἐκπέμπονται. — Μέσ. δειρῆς οὔπω ἀφίετο πήχεε ψ 240 δὲν ἄφινε (δὲν ἔβγαζε) τὰ χέριά της ἀπὸ τὸν τράχηλόν του. τῶν δὲ Ἀθήνησιν Κράτης πρῶτος ἦρξεν ἀφέμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας καθόλου ποιεῖν λόγους καὶ μύθους Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 5 (1449^b 8) ἐκ δὲ τῶν ἐν Ἀθήναις πρῶτος ὁ Κρ. ἔκαμεν ἀρχήν, ἀφ' οὗ παρῄτησε τὴν προσωπικὴν τάσιν τῆς κωμῳδίας (τὸν διασυρμὸν τῶν προσώπων), νὰ ἐπεξεργάζηται καθόλου διηγήσεις καὶ μύθους.

ἀφικνέομαι (ἴδ. ἱκνέομαι). ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην κἀλοιδόρησα Εὐρ. Μήδ. 872 ἦλθα σὲ λόγια μὲ τὸν ἑαυτόν μου (Δ. Βερναρδ. Ἄλλοι: πρὸς ἐμαυτὴν διελογισάμην ἢ πρὸς ἐμαυτὴν διελέχθην, ἃ ἧττον ὀρθὰ ὅτι εἶνε, δεικνύει τὸ ἐφεξῆς κἀλοιδόρησα). οὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι Εὐρ. Φοίν. 1008 «οὐκ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ θεῶν ὑπὲρ πατρίδος τεθνάναι, ὥσπερ ἐγώ» Σχ. Διάφορον τὸ Θουκ 4,10: ὅσα ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται = γέγονεν ἀναγκαῖα καὶ ἄφευκτα: ἔχουν φθάσῃ εἰς τοιαύτην θέσιν, ὅπου πᾶσα ἐκλογὴ παύει. ἐς πᾶν ἀφῖγμαι Εὐρ. Ἱππ. 284 εἰς ὅλα ἦλθα, ὅλα τὰ ἔχω δοκιμάσῃ. Ὁμοίως Σοφ. Ο. Τ. 265 Πρβ. Ἡρ. 7, 118. 9, 118. Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 12. ἆρ' ἐς τοσόνδ' ἀφίξομαι; Εὐρ. Κύκλ. 623 ἆρά γε θὰ φθάσω εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον; ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοὐδ' ἀφικόμην κακοῦ Αἰσχ. Χο. 890 ἐξηγητέον ὧδε· εἰς τοῦτο πλέον τὸ σημεῖον τοῦ παρόντος μοι κακοῦ ἔφθασα (ὥστε δηλ. νὰ ζητῶ πέλεκυν εἰς ὑπεράσπισίν μου). Ὅμοιον εἶνε τὸ Σοφ. Φιλ. 899: ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ εὑρίσκομαι εἰς τοῦτο πλέον τὸ σημεῖον τοῦ παρόντος μοι πάθους (ὥστε δηλ. νὰ μὴ

ἠξεύρω τί νὰ κάμω). ἐς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι Θουκ. 4, 129 ὀλίγον ἔλειψε (ἔφθασε εἰς τὸ νῦν καὶ ἀεὶ) νὰ νικηθῇ. ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν Εὐρ. Ἴων 404 ἦλθες εἰς καιρόν, καθ' ὃν ἤρχισα νὰ ἀνησυχῶ. ἀφικόμενος εἰς τὰ ἁμαρτήματα Λυσ. 6, 19 εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἥμαρτεν.—Καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην Σοφ. Ο. Τ. 832 εἴθε νὰ ἐξαφανισθῶ ἐκ (νὰ χαθῶ ἐκ τοῦ μέσου) τῶν ἀνθρώπων, πρὶν ἴδω τοιαύτην ἐπονείδιστον συμφορὰν ἐπελθοῦσαν εἰς ἐμαυτόν. ἃ δ' ἐπαιρόμενος τούτοις ὑβρίζει, ἐπὶ πολλοὺς καὶ τοὺς τυχόντας ὑμῶν ἀφικνούμεν' ὁρῶ Δημ. 21, 159 αἱ δὲ ὕβρεις, εἰς τὰς ὁποίας παρασυρόμενος ἐκ τούτων προβαίνει, βλέπω ὅτι φθάνουν εἰς πολλοὺς καὶ τοὺς τυχόντας ἐξ ἡμῶν (ὅτι προσβάλλουν καὶ τοὺς τυχόντας ἐξ ἡμῶν). σῖτος ἀφικνούμενος 20, 31 σῖτος εἰσαγόμενος. — ἄλλως τε καὶ (ἐνν. ἀναλογιζομένῳ, ἢ ἐνθυμουμένῳ ἤ τι τ.) ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου ἐς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο Θουκ. 7, 75 καὶ μάλιστα ὅταν τις ἤθελεν ἀναλογισθῇ, ἀπὸ ποίαν λαμπρότητα καὶ ποῖον κομπῶδες φρόνημα, οἷον ἦτο κατ' ἀρχάς, εἰς ποῖον τέλος καὶ ποίαν ταπεινότητα εἶχον καταντήσῃ. Ἀλλὰ κυρίως τὸ ἀφῖκτο εἶνε ἀπρόσ. = ἄφιξις ἐγεγένητο. Περιττὴ δὲ ἡ διόρθ. τοῦ Badham ἀφίκατο.

ἀφίστημι (ἴδ. ἵστημι) ἀπομακρύνω. Αἰσχύλ. Ξεν. Πλ. Εὐρ. Ἀμτβ. ἐν Ἡροδ. 9, 23 ἀποστήσαντες (κυρ. ἐνν. τοὺς ἵππους) ὅσον δύο στάδια ἐβουλεύοντο ἀπομακρύναντες τοὺς ἵππους περὶ τὰ δύο στάδια ἐβουλ. ‖ ζυγίζω (πρβ. ἵστημι: στατήρ)· «ἀφίστησιν· σταθμῷ παραδίδωσιν. ἀποστήσας, πωλήσας σταθμῷ» Ἡσ. τὰ σκέλη τοῖς ὤμοις φαίνῃ ἰσοφόρα ἔχειν, ὥστε δοκεῖς ἐμοί, κἂν εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστῴης ὥσπερ ἄρτους τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀζήμιος ἂν γενέσθαι Ξεν. Συμπ. 2, 20 φαίνεσαι, ὅτι ἔχεις τὰ σκέλη ὁμοίως ἀνεπτυγμένα (ἰσοβαρῆ) μὲ τοὺς ὤμους, ὥστε νομίζω, ὅτι, ἂν ἤθελες δώσῃ εἰς τοὺς ἀγορανόμους διὰ νὰ ζυγίσουν, ὡσὰν ἄρτους, τὰ κάτω μέρη ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἄνω, δὲν ἤθελες ζημιωθῇ. Ἀλλ' ὁ τύπος ἀφιστῴης προϋποθέτει ἐνεστ. ἀφιστάω· ἄλλως εὐκόλως δύναταί τις νὰ διορθώσῃ ἀφισταίης. Ὁ Cobet (N. L. σ. 610) καταδικάζει μὲν ὡς πλημμελῆ τὸν τύπον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνόησε τὸ χωρίον. Μέσ. τὸν χαλκὸν ἀποστησάμενος Δημ. 49, 52 φροντίσας νὰ ζυγισθῇ ὁ χαλκός. δείδω μὴ τὸ χθιζὸν χρεῖος ἀποστήσωνται Ἀχαιοί Ν 745 «ἴσῳ σταθμῷ ἀποκαταστήσωσι» Σχ. φοβοῦμαι, μήπως τὸ χθεσινὸν χρέος, ἀφ' οὗ τὸ ζυγίσωσι (ζυγίσωσι τὰ χρήματα: «σταθμῷ γὰρ ἀπεδίδοσαν» Σχ.), διατάξωσι νὰ πληρωθῇ, τὸ ἀποδώσωσι· δηλ. φοβοῦμαι μήπως μοι ἀποδώσωσιν ἧτταν. — Τὸ μέσ. συνήθως σημ. ἀπομακρύνομαι· ἄλλου τινὸς τῶν δικαίων ἀφιστάμενος Δημ. 48, 2 ἀπομακρυνόμενος ἄλλου τινὸς ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶνε δίκαια. ἀφίσταται τῶν ἐκείνου 35, 5 παραιτεῖται ἀπὸ τὴν κληρονομίαν ἐκείνου. καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν 1, 15 ἐγκαταλείπουσι, παραιτοῦσι, καὶ τὰ κεφάλαιά των. ὑπὸ τειχίον ἀποστάς Πλ. Πολ. 496 D ἀπομακρυνθεὶς καὶ σταθεὶς ὑπό τ. ἴδ. ζάλη. ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου Εὐρ. Μήδ. 1039 ὅταν μεταβῆτε εἰς ἄλλο εἶδος ζωῆς. πῶς Ἀργείων δόρυ πυλῶν ἀπεστήσασθε Εὐρ. Φοίν. 1100 «ἀπεδιώξατε» Σχ. — Παθ. ὡς γραφεὺς ἀποσταθείς Ἑκ. 807 οἱ ζωγράφοι ἵστανται εἰς ἀνάλογον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ζωγραφουμένου, ἵνα παρατηρῶσιν αὐτὸ καλῶς. — σιγᾶν κελεύω μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν Σοφ. Φιλ. 865 σᾶς συμβουλεύω νὰ σιωπᾶτε καὶ νὰ ἔχητε τὸν νοῦν σας (νὰ μὴ πράττητε ἀσυνέτως). τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν φύσεος, ἣν ἔχοι τις ἀεί Ἀρφ. Σφ. 1457 νὰ ἀπομακρυνθῇ τις ἀπὸ τὰ φυσικά, ποῦ ἔχει πάντοτε, εἶνε δύσκολον. Βραχυλογ. φόβος τῶν ἐς Ἰθώμην Εἱλώτων ἀποστάντων Θουκ. 3, 54 φόβος ἐκ τῶν Εἱλώτων τῶν (ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων) ἀποστάντων καὶ εἰς Ἰθώμην ἀποχωρησάντων. — Καὶ μετὰ δοτ. ἀφέστατε αὐτῷ Δημ. 8, 37 ὑπεχωρήσατε εἰς αὐτόν, ἐδώκατε εἰς αὐτὸν τὴν θέσιν σας. ἐκποδὼν ἄπειμι κἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ Εὐρ. Ἑκ. 1054 = ἐκποδὼν ἄπειμι καὶ ἀφισταμένη εἴξω τῷ δυσμ. Θρῃκί, θυμῷ ῥέοντι (τ. ἔ. ὀργῆς ἀνάπλεῳ καὶ βίᾳ ὑπὸ τῆς ὀργῆς φερομένῳ) Δ. Βερναρδ. — Μετ' αἰτ. κατὰ βραχυλογίαν. αἱ δ' ἄψυχοι (κύνες) καὶ (οὕτως ἔγραψα: αἱ ἄψυχοι δὲ ἢ καὶ) λείπουσι τὰ ἔργα καὶ ἀφίστανται τὸν ἥλιον (προτιμῶ διὰ τὸν ἥλιον) ὑπὸ τὰς σκιὰς καὶ κατακλίνονται Ξεν. Κυνηγ. 3, 3 ἐγκαταλείπουσι τοὺς καλλιεργημένους τόπους (διὰ τὸν ἥλιον) καὶ ἀποφεύγουσαι τὸν ἥλιον ἵστανται ὑπὸ τὰς σκιὰς καὶ κατακλ. τὸν θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα, οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι... οὔθ' ὅπως ἂν εἰς ἐχυρὸν χωρίον ἀποσταίη Ἀν. 2, 5, 7 τὸν πόλεμον τῶν θεῶν δὲν ἠξεύρω οὔτε μὲ ποίαν ταχύτητα φεύγων τις δύναται ν' ἀποφύγῃ — οὔτε πῶς εἰς ἐχ. χωρίον καταφυγὼν ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ. Οἴκοθεν δῆλον, ὅτι ἡ πρὸς αἰτ. σύνταξις δι' οὐδετέρου τῶν χωρίων ἀσφαλίζεται. Μετ' ἀπαρεμφ. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι Πίνδ. Π. 4, 145 αἱ Μοῖραι ἀποστρέφουσι τὸ πρόσωπόν των, ἵνα κρύψωσι τὴν ἐντροπήν των, ἐάν τις ἔχθρα ἐξεγείρεται μεταξὺ τῶν συγγενῶν.

ἀφορίζω: καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος Εὐρ. Ἑκ. 940 καὶ ἀπεμάκρυνέ με ἐκ τῆς Ἰλ. γῆς. — τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος Πλ. Σοφ. 231 E ἀφωρικὼς ἑαυτῷ: ἔχων ἀποχωρίσῃ δι' ἑαυτὸν ὡς ἐπάγγελμα.

ἀφορμάω: τί τήνδ' ἀφορμᾷς πεῖραν; Σοφ. Αἴ. 290 διὰ τί (ὁρμῶν ἐκτὸς τῆς οἰκίας) κάμνεις (δοκιμάζεις νὰ κάμῃς) τὴν ἀπόπειραν ταύτην; κατὰ τὸ ὁρμῶ ὁρμήν.— οἷον ἄρ' ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν Ο. Κ. 1401 = οἷον ἄρα τέλος ἐστὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἀπ' Ἄργους ὡρμήθημεν: ποῖον λοιπὸν εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον ἐπεχειρήσαμεν ἐξ Ἄργους κινήσαντες!

ἀφόρμικτος ὕμνος Αἰσχ. Εὐμ. 333 οὐκ ᾀδόμενος ἐν φόρμιγγι.

ἀφοσιόω: ὑπὲρ σεαυτοῦ καὶ τῆς οἰκίας ἀφοσιωσάμενος ὡς ῥᾷστα τὴν συμφορὰν φέρειν Δημ. 47, 70 ἀφ' οὗ προσφέρῃς ὑπὲρ σεαυτοῦ καὶ τῆς οἰκίας τὰς ἐξιλαστηρίους θυσίας, νὰ ὑποφέρῃς μὲ ὅσον μεγαλιτέραν ὑπομονὴν δύνασαι τὴν συμφοράν. — Παθ. «ἀφωσιωμέναι· ἀνόσιαι, ἄπωθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σοφοκλῆς Θυέστῃ β'» Ἡσ. Ἀπ. Σοφ. 232.

ἀφόωντα ἴδ. ἀφάω.

ἀφρασμόνως Αἰσχ. Ἀγ. 302 ἴδ. παρίημι.

ἄφραστος 2: ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστος ἔστιν ἐν φρεσί Αἰσχ. Πέρσ. 168 διὰ ταῦτα διπλῆ μέριμνα ἀνέκφραστος ὑπάρχει μοι ἐν τῇ ψυχῇ. φέρουσα κατακρύπτει (τὸ παιδίον) ἐς τὸ (= ἐς τὸ χωρίον, ὃ) ἀφραστότατόν οἱ ἐφαίνετο εἶναι Ἡρ. 5, 92, 4 κατακρύπτει τὸ παιδίον εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ὅτι ἦτο δυσκολώτατον νὰ φαντασθῶσιν.

ἀφροδίτη ὡς οὐσ. ἡ (ῑ): ἔχουσιν (αἱ ἐλπίδες) ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν Εὐρ. Φοίν. 402 ἔχουσι γοητείαν τινὰ εὐάρεστον τῶν (προσόντων αὐταῖς) κακῶν (τ. ἔ. ἐν τοῖς συμπαρομαρτοῦσι κακοῖς).

ἀφροντίστως: ὡς ἀφροντίστως («μανικῶς» Σχ.) ἔχει Σοφ. Αἴ. 355 εἰς πόσον ἀπελπιστικὴν κατάστασιν εὑρίσκεται. οὐκ ἀφροντίστως Τρ. 367 μετὰ πολλῆς φροντίδος καὶ ἐπιμελείας.

ἀφρός ὁ, ὡς καὶ σήμερον: ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν Αἰσχ. Εὐμ. 183 ἀφῇς (ἐκβάλῃς) ἀπὸ τὸν πόνον τὸν μέλανα ἐκ τῶν ἀνθρώπων προερχόμενον ἀφρόν: «τὸ αἷμα μέλανα ἀφρὸν εἶπεν» Σχ. Ἐπεξήγ. διὰ τῶν ἑξῆς.

ἀφροσύνᾳ πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι Ἀπ. ἀδέσποτ. Τραγ. 127 ἐξ ἀφροσύνης εἰκάζοντες, ὅτι ὁ βίος πόρρω παρατείνεται. ἐν εὐφροσύνᾳ καθελόντες Σοφ. Ἀντ. 383 ἄφρονα πράττουσαν συλλαβόντες.

ἄφρων 2: πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς Πίνδ. Π. 8, 74 ἴδ. κορύσσω.

ἀφυβρίζω παύομαι ὑβρίζων: καὶ γὰρ οἶνον τὸν νέον πολλή 'στ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι πρώτιστον ἀφυβρίσαι τε Ἀπ. Ἀλέξιδ. 45 (Ἀθήν. 36 Ε) ὅπως ὁ νέος οἶνος οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποβράσῃ (δηλ. νὰ παύσῃ ζυμούμενος) πρῶτα πρῶτα καὶ νὰ παύσῃ τὴν ὕβριν του. || «ἀφυβρίσαι μάλιστα τὸ ἀκολάστως ὑβρίσαι δηλοῖ εἰς κόρον καὶ ὥστε ἀποπληρωθῆναι. Οὕτω Μένανδρος (Ἀπ. 377) Παλλακῇ: νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον» Ἀ. Β. 473.

ἀφυής 2 οὐκ εὖ πεφυκὼς πρός τι. ὁ ἀντιλογεόμενος καὶ πολλὰ λεσχηνευόμενος ἀφυὴς ἐς μάθησιν ὧν χρὴ Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. Π. 31, 73 ὁ ἀντιλέγων καὶ πολλὰ φλυαρῶν εἶνε φύσει ἀνίκανος πρὸς μάθησιν τῶν δεόντων (ὧν εἶνε ἀνάγκη).

ἄφυλλος 2 οὐκ ἔχων φύλλα. ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς Εὐρ. Ὀρ. 383 ἐξαρτῶν (ἐκ τῶν γονάτων σου) ἱκεσίας στόματος (προσφωνοῦντός σε) ἄνευ φυλλάδος.

ἀφύσσω (ᾰ) ἀντλῶ, ἐπ. ποι. καὶ μτγν. πεζ. ἀφύξειν Α 171 (Δωρ. ἀφυξῶ Θεόκρ. 7, 65). Παθ. ἠφύσσετο ψ 305. Ἕτερος τύπος ἀφύω (ᾰ ῠ), μόνον ἐν συνθ. ὁ ἐνεστώς: ἐξαφύοντες ξ 95. Μέλλ. ἀφύσσω (ἀντὶ ἀφύσω) Ἀνθ. 5, 226. ἀόρ. ἤφυσα Ν 508. Ρ 315. ι 165. ἄφυσσα ϐ 379. Εὐρ. Ἰ. Α. 1051 χορ. Προστ. ἄφυσσον ϐ 349. Μέσ. ὑπεξαφύονται Ἀπ. Ῥ. 2, 983. ἠφυσάμην η 286. ἀφυσσ- Π 230. -σσάμενος δ 359. Εὐρ. Μηδ. 836 χορ. — οὐδέ σ' (= σοι) οἴω.. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν Α 171 καὶ δὲν ἔχω κατὰ νοῦν ν' ἀντλῶ, δηλ. νὰ ἐπισωρεύω, πρὸς χάριν σου ἀνεξάντλητον πλοῦτον.

ἄφωνος 2, καὶ μετὰ γεν. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι Σοφ. Ο. Κ. 864 εἴθε αἱ δ. αὗται (αἱ Εὐμενίδες) νὰ μή με καταστήσωσιν ἄφωνον τούτης τῆς ἀρᾶς ἀκόμη τ. ἔ. νά μοι ἐπιτρέψωσι νὰ εἴπω ταύτην ἀκόμη τὴν ἀράν. || γραμματ. ὅρος. ἄφωνα καὶ φωνοῦντα (ἄφωνα φωνήεντα Nauck) συλλαβὰς τιθεὶς ἐξηῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι Ἀπ. Εὐρ. 578 διὰ τῶν ἀφώνων καὶ τῶν φωνηέντων κατασκευάσας συλλαβὰς κατώρθωσα διὰ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης τὴν γνῶσιν τῶν γραμμάτων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. ἄφωνον δὲ τὸ μετὰ προσβολῆς καθ' αὑτὸ μὲν οὐδεμίαν ἔχον φωνήν, μετὰ δὲ τῶν ἐχόντων τινὰ φωνὴν γινόμενον ἀκουστόν, οἷον τὸ Γ καὶ τὸ Δ Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 20 (1456 b 28) ἄφωνον δὲ εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μόνον του μέν, καὶ ἂν προσεγγίσῃ ἡ γλῶσσα, δὲν ἔχει καμμίαν φωνήν, ἐκφερόμενον δὲ μετὰ τῶν ἐχόντων τινὰ φωνὴν γίνεται ἀκουστὸν κτλ.

ἀχάλκεος 2 ἄχαλκος, ἄνευ χαλκοῦ. φεύγεις πενίης τὸν ἀχάλκεον οὐδόν Ἀνθ. 11, 403 περὶ τῆς ποδάγρας παιγνιωδῶς εἶπεν, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι οἱ πένητες στερούμενοι καὶ τοῦ ὀβολοῦ δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι χάλκεον οὐδόν (τῶν θεῶν Θ 15. πρβ. η 19).

ἀχάλκευτος 2 ὁ μὴ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος. ἀχαλκεύτοις πέδαις Αἰσχ. Χο. 491 «ἀσιδήροις δεσμοῖς» ἐνν. τὸ ἀδιέξοδον περιβόλαιον (δίκτυον) τῆς Κλυται-

μνήστρας. πρβ. αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πέδαις Ἀπ. Εὐρ. 595 εἶνε ὑποχρεωμένος διὰ τῶν ἀσιδήρων (ἠθικῶν) δεσμῶν τῆς αἰδοῦς (οὓς ἐπιβάλλει ἡ αἰσχύνη).

ἄχαλκος ἀσπίδων Σοφ. Ο. Τ. 190 ἴδ. ἄσκευος.

ἄχαρις ὁ καὶ ἡ, οὐδ. τὸ ἄχαρι, γεν. ἀχάριτος, δοτ. ἀχάριτι (ἀχάρι Ἡρ. 1,41), αἰτ. ἄχαριν· οὐκ ἔχων χάριν. φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις.. εἰπὲ ποῦ τις ἀλκά, τίς ἐφαμερίων ἄρηξις Αἰσχ. Πρ. 561 «δεῦρο δὴ καὶ σκόπησον, ὅτι ἡ χάρις, ἣν ἐχαρίσω τοῖς ἀνθρώποις, ἄχαρις ἦν καὶ ἀμείψασθαί σε μὴ δυναμένη (τ. ἔ. χάρις ἀνανταπόδοτος, μὴ ἀποδιδομένη δι' ὁμοίας χάριτος)· πῶς γὰρ θεῷ βοηθήσει ἄνθρωπος;» Σχ. ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσῃ, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀποκωκῦσαι, ψυχῇ τ' (Ahrens: ψυχὴν) ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων μεγάλων (μελέων Weckl.) ἀδίκως ἐπικρᾶναι; Αἰσχ. Ἀγ. 1542 ἢ σὺ τόδε ποιῆσαι τολμήσεις, ἀποκτείνασα τὸν αὐτῆς ἄνδρα ἀπολοφύρασθαι καὶ τῇ ψυχῇ (τοῦ μεταστάντος) ἀντὶ τῶν δεινῶν ἔργων ἄχαριν χάριν (ἱκανοποίησιν δυσάρεστον) ἐπιτελέσαι ἀδίκως; ἃ χάρις ἃ βραδύπους ἄχαρίς ἐστι χάρις ἀρχαίου ἐπιγράμμ. πεντάμετρος ἐπεξηγούμενος δι' ἄλλου ἐπιγράμμ. (Ἀνθ. 10, 30): ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ, Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις. Πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 360, 3. — κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο Εὐρ. Ἰ. Τ. 566 = χάριν οὐ χάριν οὖσαν.

ἀχάριστος 2: οὐκ ἀχάριστα ταῦτ' ἀγορεύεις θ 236 ταῦτα, ἃ ἀγορεύεις, οὐκ ἀχάριστα (= λίαν εὐάρεστα) ἐστί· «ἀσύνηθες δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τὸ ἀχάριστον ἐπὶ τοῦ μὴ χαρίεντος· αὐτοὶ γὰρ ἀχάριστον φασίν, οὗ ἀπορρεῖ μνήμη εὖ πεπονθότος» Εὐστάθ. Οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν ἐπὶ τοῦ μὴ χαρίεντος, κατὰ τὸν Cobet (N. L. 420), τοῦ ἀχάριτος (ὡς καὶ οἱ εὐχάριτες), τὴν ἀχάριτα, καὶ λέγειν οὐκ ἀχάριτα (ἀντὶ τοῦ χαρίεντα). Ἀνώμ. συγκρ. ἀχαρίστερον υ 392 ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ ἄχαρις ἢ εἰς τὸ ἀχάριστος. — ἐμοὶ μὲν ἀχάριστα εἶναι τὰ εἰς ὑμᾶς ἀνηλωμένα Λυσ. 21, 12 εἰς ἐμὲ μὲν οὐδεμία εὐγνωμοσύνη ὑπάρχει δι' ὅσα ἔχω ἐξοδεύσῃ δι' ὑμᾶς. — οἶμαι γὰρ ἂν οὐκ ἀχαρίστως μοι ἔχειν οὔτε πρὸς ὑμῶν οὔτε πρὸς τῆς πάσης Ἑλλάδος Ξεν. Ἀν. 2,3,18 νομίζω, ὅτι ἠθέλετε μοὶ γνωρίζῃ χάριν καὶ ὑμεῖς καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάς. Παθ. ἴδ. ἔχω.

ἀχάρῖτος 2 = ἀχάριστος, ὑπερθ. ἀχαριτώτατος Ἡρ. 7, 156. Ἐν Αἰσχ. Χο. 42: τοιάνδε χάριν ἄχαριν ἀπότροπον κακῶν — μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά τοιαύτην χάριν ἄχαριν (τοῖς νεκροῖς) ἐπιζητοῦσα μὲ ἐξαποστέλλει πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν ἡ θεομίσητος γυνή· ὅπου ὁ Elmsley χάριν τοῦ μέτρου μετέγραψε τὸ ἄχαριν εἰς ἀχάριτον.

ἀχείρωτος 2 οὐ χειρωθείς, ἀήττητος Θουκ. 6,10 καὶ ἄλλοι. — ἀχείρωτον φύτευμα Σοφ. Ο. Κ. 698 φυτ. οὐ φυτευθὲν διὰ χειρὸς ἀνθρώπου, «ἀχειροούργητον» Πολυδ. 2,154 (ἴδ. αὐτόποιος). Ἡ γρ. τοῦ κώδικος παρὰ Σοφοκλεῖ εἶνε ἀχείρητον, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ γραμματικῶς, διότι ῥῆμα μὲν χειρέω δὲν ὑπάρχει, τὸ δ' ἐγχειρέω (ἀνεγχείρητος) καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν. Τοὐναντίον δὲ τὸ χειρόω, εἰς ὃ ἀναφέρει ἡμᾶς τὸ ἀχείρωτον, φαίνεται ὅτι ἐσήμαινέ ποτε: ποιῶ τι διὰ χειρός· πρβ. χείρωμα: τυμβοχόα χειρώματα Αἰσχ. Ἑπτ. 1013 = διὰ χειρὸς γινόμεναι χώσεις τύμβου (ἐπισωρεύσεις χώματος).

ἀχήν -ῆνος πένης· τὸ ᾱ (ἴδ. Θεοκρ. 16, 33), διότι τὸ ἀχήν προῆλθεν κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀεχήν, πρβ. «ἀεχῆνες, πένητες» Ἡσύχ. καὶ Δωρ. ἠχῆνες (ἠχάνω)· «λέγει γάρ τις αὐτῶν (τῶν ποιητῶν) ἀχῆνας (Boissonade: ἀχύνας) τοὺς πένητας παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἔχειν ἰδίως οὕτως καλέσας» Ἀ. Β. 1163.

ἀχηνία ἡ (ἀχήν) ἀπορία, ἔνδεια. ὀμμάτων ἐν ἀχηνίαις («ἀπορίαις» Σχ.) ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα Αἰσχ. Ἀγ. 427 τ. ἔ. ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοί του δὲν βλέπουν πλέον τὴν ὡραίαν Ἑλένην, ἐξηφανίσθη (ἐξέλιπεν ἀπ' αὐτοῦ) πᾶσα ἐρωτικὴ διάθεσις.

ἀχθηδών -όνος ἡ κυρ. ἄχθος, βάρος· καὶ μτφ. βαρεῖα λύπη, ὀδύνη. ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε Αἰσχ. Πρ. 26 πάντοτε ἡ ἐκ τοῦ παρόντος σοι κακοῦ (τοῦ ψύχους τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας) ὀδύνη θά σε βασανίζῃ. — ἤρετό τινα δι' ἀχθηδόνα Θουκ. 4,40 ἠρώτησέ τινα διὰ νὰ τὸν πειράξῃ. Καὶ πληθ. λυπηρὰς δὲ τῇ ὄψει ἀχθηδόνας προστιθέμενοι 2,37 προσθέτοντες εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ὀχληρὰς κατὰ τὴν ὄψιν δυσαρεσκείας τ. ἔ. σκυθρωπάζοντες

ἄχθομαι (ἄχθος), ἀχθέσομαι Ἀρφ. Νεφ. 1441. Πλ. Πολ. 603 Ε. Ἱππ. μείζ. 292 Ε. ἠχθέσθην. ἀχθεσθήσομαι Ἀνδοκ. 3,21. Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 10. Πλ. Γοργ. 506 C. συν- Αἰσχίν. 3,242. Παρκ. κατηχθημένος = καταβεβαρημένος Φώτιος. Ὁ Blass καὶ ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, διακρίνει τὸν μ. μέλλ. ἀχθέσομαι ὡς διαρκείας δηλωτικὸν ἀπὸ τοῦ παθ. μέλλ. ἀχθεσθήσομαι ὡς τοῦ ἅπαξ δηλωτικοῦ, ὀνομάζων τὸν μὲν ἀχθέσομαι μέλλ. ἐνεστῶτα, τὸν δὲ ἀχθεσθήσομαι μέλλ. ἀόριστον. Ὅθεν ψέγει τὸν Cobet, ὅτι ἐν Αἰσχίν. 3, 242: ὑπέμεινας πρεσβευτὴς ὡς Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεσθησόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλέως Ἀλεξάνδρου τελευτῇ ἔγραψε συναχθεσόμενος ἐναντίον τοῦ νοήματος, καθ' ὃ ἀπεστάλη πρεσβευτής, ἵνα συλλυπηθῇ ὄχι ἵνα συλλυπῆται. Ὁμοίως λέγει ὁ Ξεν. Ἀν. 5, 5, 8 ἔπεμψεν ἡμᾶς ἡ πόλις συνησθησομένους τ. ἔ. ἵνα συγχαρῶμεν, ὄχι ἵνα συγχαίρωμεν (Πρβ. Πολυβ. 30, 10). Τὴν αὐτὴν διαφορὰν τῶν διπλῶν μελλοντικῶν τύπων ἀπέδειξεν ὁ Blass καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις ῥήμασι, ὡς αὑανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος Σοφ. Φιλ. 954

τ. ἔ. θὰ ξηραίνωμαι, ἀλλὰ δίψῃ γὰρ ὡς ἔοικ' ἀφαυανθήσομαι Ἀρφ. Ἐκκλ. 146 τ. ἔ. θὰ ξηραθῶ ἀπὸ τὴν δίψαν. Ὁμοίως φανοῦμαι καὶ φανήσομαι Πλ. Πολ. 610 D. Απολ. 33 E. Διδακτικώτατον δὲ εἶνε τὸ ἐκ τῆς Πλάτ. Πολ. 361 E παράδειγμα. Ἐκ τούτων φαίνεται, ὅτι ἡ ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν γλώσσῃ διπλῆ ἔκφρασις μέλλοντος: θὰ γράψω (θέλω γράψῃ) καὶ θὰ γράφω (θέλω γράφῃ), ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκφραζομένη ἐπίσης διὰ διπλοῦ τύπου. Περὶ τῶν παρ' ἀρχαίοις διπλῶν τούτων μελλόντων διατριβὴν ἰδίαν ἔγραψεν ὁ κ. Blass ἐν τῷ Rheinisch. Museum XLVII, 287 κέ., εἰς ἣν παραπέμπομεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ γνωρίζωσι περισσοτέρας λεπτομερείας. — Τὸ ἄχθομαι σημ. κυρίως εἶμαι φορτωμένος, βεβαρημένος. νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι ο 457 τὸ πλοῖόν των ἦτο φορτωμένον, ἵνα ἐπιστρέψῃ. Μτφ. ἀχθομένη ὀδύνῃσι Ε 354 βεβαρημένη ὑπὸ τῶν θλίψεων. ἄχθομαι ἕλκος Ε 361 ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἕλκους: μοὶ εἶνε ἐπαχθές. τράπεζα τυροῦ καὶ μέλιτος ἀχθομένη Ἀπ. Ξενοφάν. 1, 10 κατάφορτος (κατάμεστος) τυροῦ κέ. — || λυποῦμαι: τῶν στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ Θουκ. 5, 7 ἐπειδὴ οἱ στρατιῶται ἐβαρύνοντο καθήμενοι (ἴδ. κατωτ.), νὰ κάθωνται, «τὸ καθισιό». — Ἀπολ. ἀχθομένῳ μοί ἐστι Ξεν. Κ Π. 4, 5, 21 δυσαρεστοῦμαι: εἶνε μὲ τὴν δυσαρέσκειάν μου, κατὰ τὸ βουλομένῳ μοί ἐστι κττ.

ἄχθος τό, βάρος, φορτίον. ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη Σοφ. Ἠλ. 203 ὦ ἀπεριγράπτων δείπνων τρομερὰ καταπλακώματα. εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν («ἀποσείσασθαι» Σχ.) ἐτητύμως Αἰσχ. Ἀγ. 175 ἐάν τις πρέπει ν' ἀποβάλῃ ἀληθῶς τὸ μάταιον βάρος τῆς σκέψεως, (τότε οὗτος ὀφείλει νὰ ἀνομολογήσῃ προφρόνως τὸν Δία ὡς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα).

ἀχλύς -ύος ἡ, ὁμίχλη, σκότος, κυρ. καὶ μτφ. δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις Αἰσχ. Εὐμ. 381 ἡ πολυστένακτος φήμη τοῦ λαοῦ λέγει περὶ τοῦ οἴκου τούτου, ὅτι ἐπικαλύπτεται ὑπὸ σκοτεινῆς ὀμίχλης (κατὰ τὸ κατηγορῶ τινός τι, πρβ. δνόφοι καλύπτουσι δόμους Χο. 51).

ἄχνα ἡ, Ἰων. ἄχνη, «πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ», πᾶν λεπτότατον πρᾶγμα ἀναβαῖνον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· ὅθεν 1) ἐπὶ ξηρῶν, τὸ λεπτότατον ἄχυρον Ε 499. πρβ. ἣν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν Ἀρφ. Σφ. 92 καὶ ἂν ὁπωσδήποτε κλείσῃ μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι του (κοιμηθῇ μιὰ στάλα), ὁ νοῦς του ὅμως πάλιν ἐκεῖ πετᾷ τὴν νύκτα, γύρῳ γύρῳ τῆς κλεψύδρας. 2) ἐπὶ ὑγρῶν. ἁλὸς ἄχνη ε 403 ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης «ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ κύματι τῆς θαλάσσης» Ἡσύχ. Διεσώθη ἡ φράσις ἐν Βρυσιᾷ τῆς Λέσβου, ὡς μία λέξις προφερομένη: «ἀλοσάχνη». ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Σοφ. Τρ. 848 χύνουσα πυκνὰ δάκρυα ἔχει αἰωνίως ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

ἄχνυμαι θλίβομαι, λυποῦμαι, ἐπ. ποιητ. ἄχνυτο Ξ 38. λ 558. Σοφ. Ἀντ. 628 χορ. Μτγν. καὶ κακόζηλον τὸ ἀχνυνθέντι Ἀνθ. 6,343· τὸ δὲ ἀχθέντες ἐν Ἀπ. 1 Διογένους Σινωπέως (σελ. 808 Nauck) ὀρθῶς μετεγράφη ὑπὸ Meineke εἰς σαχθέντες (τοῦ σάττω). — ἀχνυμένη σκυτάλη τοῦ Ἀρχιλόχου (Bergk [4] σ. 409, Ἀπ. 89) εἶνε παροιμία κατὰ τὸν Διογενιανὸν (III 25) «ἐπὶ τῶν λυπηρὰς ἀγγελίας ἀγγελλόντων». Πρβ. Σχολ. Πινδ. Ὀ. 6, 154: «ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν· τῶν εὐκόμων Μουσῶν ἀξιόλογε ἄγγελε καὶ κῆρυξ· σκυτάλην γὰρ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἀρχιλόχου ὑπομνήμασιν εἴρηται». Τὸ χωρίον τοῦ Ἀρχιλόχου εἶνε τόδε: ἐρῶ τιν ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη· Ἀχνυμένη σκυτάλη. Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν· Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο Πυκνὸν ἔχουσα νόον. Ταῦτα μόνα διεσώθησαν ἐκ τοῦ αἴνου τούτου. Ἴσως δ' ὁ ἐνταῦθα μῦθος εἶνε ὁ παρὰ Βαβρίῳ 81ος. Ἀλλὰ πῶς ἐξηγητέα συντακτικῶς ἡ ἀχνυμένη σκυτάλη; Ἡ γνώμη μου, ἐν ἐλλείψει ἄλλης, εἶνε ἡ ἑξῆς· τὸ ἀχνυμένη σκυτάλη μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε οἷόν τις ἐπιγραφὴ τῶν ἐφεξῆς, ἀνάλογός πως πρὸς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: «ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα». Τοῦτο δὲ τὸ ἀνάγνωσμα ἐπακολουθεῖ ἐφεξῆς. Ἄλλως, ἵνα μὴ ἀνατρέχωμεν εἰς παρελθούσας ἐποχάς, λυπηρὰ ἀγγελία εἶνε ἡ ἐπιγραφή, τὰ δ' ἐφεξῆς: πίθηκος κτλ. εἶνε τὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπεξηγητικά. Οὕτω θὰ ἔγραφεν αὐτὸ καὶ μία σημερινὴ ἐφημερίς. Ἂν ἡ γνώμη αὕτη εἶνε ὀρθή, τότε πρὸ τοῦ ἀχνυμένη θετέα τελεία στιγμή, ἢ τοὐλάχιστον ἄνω στιγμή.

ἄχος τό, ἄλγος, λύπη· «ἔστι δὲ ἄχος λύπη ἀφωνίαν ἐμποιοῦσα» Νεμέσιος. ἐμοὶ ἄχος σέθεν ἔσσεται Δ 169 λύπη διὰ σὲ θά με καταλάβῃ. οὐράνιον ἄχος Σοφ. Ἀντ. 418 θεόπεμπτον συμφοράν, «θεϊκὸν κακόν». Ἄλλοι ἄλλως. πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ καὶ δειμάτων ἄχη («κακῶν κάκιστα βλάβη» Σχ.) Αἰσχ. Χο. 583 πολλὰ μὲν ἡ γῆ τρέφει φοβερὰ καὶ ἀντιπαθητικὰ (βλαβερά, ἀπεχθῆ) φόβητρα («στοιχειά», τέρατα). πάντων τὸ θανεῖν· τὸ δὲ κοινὸν ἄχος μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελετᾷ Ἀπ. Εὐρ. 46 ἡ σοφία σπουδάζει (ἀσκεῖται) φέρειν μετρίως (μὴ σφόδρα ἀλγεῖν) τὴν κοινὴν τοῦ θανάτου συμφοράν. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Σοφ. Ἀντ. 1287 ὦ λύπας ἐμποιήσας μοι διὰ τῆς (σῆς) κακῆς ἀγγελίας. πανσύρτῳ — δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι Ἠλ. 852 ἴδ. πάνσυρτος. κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ ὄλβιος 159 καὶ ὁ μακρὰν τῶν λυπῶν διάγων τὴν νεότητά του, ὁ μακάριος ἐκεῖνος, ὅν κτλ.

ἀχρεῖος 2 (καὶ ἀχρεία θηλ. Θεόφρ. Ἱ. Φ. 4, 8, 3 ὡς Δ. Γ. ἀντὶ τῆς ὀρθῆς ἀχρεῖον, Διοσκορ. 2,57. 4,5 Πολέμων.), Ἰων. καὶ ἐπ. ἀχρήϊος (χρεία), ἄχρηστος Θουκ. 2,40.44. εἴ πού τι ἐδόκει ἀχρεῖον ἀναλίσκεσθαι 8, 4 = εἴ πού τι ἄχρηστον ἀνάλωμα ἐδόκει γίγνεσθαι. Καὶ μετ' ἀπαρφ. οἱ ἀσθενέστατοι τὰ σώματα καὶ ἀχρεῖοί τι ἄλλο ἔργον πράττειν Πλ. Πολ. 371 C ἄχρηστοι, ἀνωφελεῖς εἰς τὸ νὰ πράττωσιν ἄλλο τι ἔργον. — ἀχρεῖον ἰδὼν Β 269 ῥίψας ἄσκοπον βλέμμα: μὲ ἀμήχανον, τεταραγμένον, βλέμμα. ἀχρεῖον ἐγέλασσεν σ 163 περὶ τῆς Πηνελόπης: ἐγέλασεν ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, βεβιασμένως, ἀνωφελῶς. Τὸ δὲ παρὰ Θεοκρ. 25, 72: τὸν δὲ γέροντα ἀχρεῖον ἄλαζόν τε νῦν φέρεται διωρθωμένον: τὸν δὲ γέρ. ἄγριον (οὕτως ἄλλοι κώδ.) ἀσπάζοντο (τοῦτο ἐκ διορθ. τοῦ Ahrens), ὅπου τὸ μὲν ἄγριον δηλοῖ τὴν ἄπληστον καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἀγρίαν ἡδονήν, ἣν αἰσθάνεται ὁ κύων ἐπαναβλέπων τὸν κύριόν του· τὸ δὲ ἀσπάζεσθαι λέγεται περὶ κυνὸς καὶ ὑπ' ἄλλων (Πλάτ. Πολ. 376 Α. Ξεν. Ἀπ. 2, 3, 9).

ἄχρι, παρὰ μὲν τοῖς ἐπ. ποιηταῖς ἄχρι καὶ ἄχρις ἀναλόγως τοῦ μέτρου, παρὰ τραγικοῖς ἄχρηστον, οἱ κωμ. ποιηταὶ καὶ πρὸ φωνήεντος λέγουσιν ἄχρι· οἱ δὲ Ἀττ. πεζ. μόνον τὸ ἄχρι μεταχειρίζονται, οἱ δὲ μτγν. μᾶλλον τὸ ἄχρις ἢ τὸ ἄχρι. Παρὰ τοῖς Ἴωσι συνηθέστερον τὸ μέχρι. — γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Ρ 599 τοῦ ἐτσουγγράνισε τὸ κόκκαλον μόνον μόνον (δηλ. μόλις τὸ ἤγγισεν = «κατ' ἐπιδρομήν»). ἄχρι μάλα κνέφαος σ 370 «ἄχρι βαθείας ἑσπέρας» Εὐστάθιος. — ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν Ξεν. Συμπ. 4, 37 μέχρι τῆς καταπαύσεως τῆς πείνης.

ἄψαυστος 2. ὕδωρ, ὃ ἦν ἄψαυστον σφίσι (Βοιωτοῖς) πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι Θουκ. 4, 97 παρα μόνον διὰ τὰς θυσίας, δηλ. νὰ τὸ μεταχειρίζωνται διὰ νίψιμον τῶν χειρῶν (ὡς ἁγίασμα), «ὅτε τὰς χεῖρας καθαίροιεν δι' αὐτοῦ, μέλλοντες τῶν θυμάτων ἅψεσθαι» Σχ.

ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν Πίνδ. Π. 1, 86 «φιλαλήθης ἔσο: ἀλήθευε» Σχ.

ἁψῖδας ἐπῶν νέας κάμπτει Ἀρφ. Θεσμ. 53 γυρίζει νέας ἁψῖδας διὰ τοὺς στίχους του.

ἄψορρον προσφάναι ι 282 ἀποκρίνεσθαι.

ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων Σοφ. Αἴ. 321 ἄνευ τοῦ ψόφου (θορύβου) ὀξέων θρήνων. ἴδ. ἄσκευος.

ἄψοφος 2 = ἀψόφητος, ἀθόρυβος. πάντα δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις Εὐρ. Τρ. 887 δι' ἀθορύβου (σιωπηλῆς) ὁδοῦ βαίνων (τ. ἔ. ἀθορύβως καὶ σιωπηλῶς) διευθύνεις δικαίως πάντα τὰ τῶν θνητῶν πράγματα.

ἄω* κορέννυμι (πρβ. ἅδην satis). Ἄσειν Λ 818. Ὑπ. Ἄσῃ Σ 381. Ἄσαιμι Ι 489. Προστ. ἄασον Κ. Σμυρν. 13, 136. Ἀπαρφ. ἆσαι Υ 78. κορέννυσθαι Λ 574. ἀόρ. β' ἀπαρφ. Ἄμεναι Φ 70. ἕωμεν Τ 402 (ἡ δασεῖα συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἅδην) πρβ. βέωμεν. Μέσ. ἐνεστ. ἆται Ἡσύχ. ἄ"αται (Δ. Γ. ἄεται) Ἡσ. Ἀσπ. 101. Ἄσεσθε Ω 717. Ἄσασθαι Τ 307. Ῥημ. ἐπίθ. ἆτος ἀκόρεστος ἐκ τοῦ ἄατος (ὃ γράφει ὁ Nauck) Ζ 203. Ἡσ. Θεογ. 713. Πρὸς τὸ ἕωμεν Τ 402 ὁ Cobet παραβάλλει τὸ ἑάσουσιν, ὅπερ κατὰ Σχόλ. Ν 315 ἦτο Δ. Γ. ἀντὶ τοῦ ἐλόωσι (ἑόωσι Cobet: ἄσουσι La Roche). — γόου μὲν ἔστι καὶ ἆσαι Ψ 157 τοῦ θρήνου μὲν δυνατόν ἐστι καὶ κορεσθῆναι.

ἀωρία ἡ: ἀωρίαν ἥκειν Ἀρφ. Ἀχ. 23 ἀργά «παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν» Ἀ. Β. 4. Ἀντίθετον εἶνε τὴν ὥραν (ἐν ὥρᾳ), ὃ ἴδε. κνέφας δ' ἦν ἄρτι κοὐκ ἀωρία (ἀωρί) Ἀπ. νέον Φερεκράτ. κωμ. καὶ οὐ νύξ. δοκεῦσ' ἀρωγὸν τῆς ἀωρίης ἕξειν Ἡρώνδ. 3, 29 νομίζουσα, ὅτι θὰ τὸν ἔχω βοηθὸν εἰς τὰς κακάς μου ἡμέρας.

ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα Αἰσχ. Χο. 32 ἴδ. ὀνειρόμαντις.

ἄωρος 2. τῆς (Σκύλλης) ἤ τοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι μ 89 μὴ τυχόντες τελείας ἀναπτύξεως (παρὰ τῶν Ὡρῶν), συνεσταλμένοι, «ζαρωμένοι». Ἄλλοι ἄλλως· «κρεμαστοὶ ἀπὸ τοῦ αἰωρῶ» εἷς τῶν Σχ. Ὁ δὲ Classen: οἱ εὐκίνητοι πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν ἐξαπλούμενοι.

ἄωρτο ὑπερσ. τοῦ ἀείρω.

ἄωτον τό, ἢ ἄωτος ὁ (ἄημι), τὸ λεπτότατον, πρὸς πᾶσαν πνοὴν καὶ τὴν ἐλαφροτάτην κινούμενον ἔριον. χερσὶν ἀώτου.. στρεφθεὶς ἐχόμην ι 434 ἴδ. στρέφω. λίνοιο λεπτὸν ἄωτον Ι 661 λινοῦν λεπτὸν ὕφασμα, οἷον σινδόνιον. ῥόδων ἀώτοις σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν Ἀνθ. 13,28 μὲ ἄνθη ῥόδων (ἴσως τὰ πέταλα, τὰ φύλλα τῶν ῥόδων). ‖ Παρὰ Πινδ. καὶ μτγν. τὸ ἀνώτατον καὶ λεπτότατον πολλαχῶς, τὸ ἄνθος παντὸς πράγματος, ὕμνων, μουσικῆς, γλώσσης. Πίνδ. Π. 10, 53. Ὀ. 1, 15. Ἰ. 1,51 Ἡ προστιθεμένη γενικὴ δηλοῖ ἢ τὸ ἄριστον μέρος τοῦ ὅλου, ὡς ναυτῶν ἄωτος Π. 4, 188 = οἱ ἄριστοι τῶν ναυτῶν· ἢ τὸ ἄριστον προϊὸν τούτου, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς συγχρόνως εἶνε μέρος τοῦ δένδρου πρβ. Ο. 5,1. 3,4. 8,75. Ὁμοίως ἡρώων ἄωτοι Ν. 8, 9 = οἱ ἄριστοι τῶν ἡρώων. στεφάνων ἄωτον Ο. 5,1 «τὸν ὕμνον ἄωτον στεφάνων καὶ ἀρετῶν εἶπεν, ἐπεὶ οἱ νικῶντες ἐκ τοῦ ὑμνεῖσθαι εὐκλεεῖς γίνονται» Σχ. Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον Ὀ. 3,4 ἀνεγείρας ὕμνον Ὀλ. τοῦ Θήρ., τὸν κάλλιστον καρπὸν (κέρδος) τῶν ἀκαμ. ἵππων. — ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἐσλὸς (= ἐσλοὺς) αἰνεῖν Ν. 3, 29 παρέπεται δὲ εἰς λόγον (ὃν εἶπον περὶ Αἰακοῦ) τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς δικαιοσύνης, τὸ ὑμνεῖν τοὺς ἀγαθούς. Ἄλλοι: συνδέεται μὲ τὸν λόγον μου ἡ ἀνωτάτη δικαιοσύνη ἔξοχος (= ἐσλός) πρὸς ἔπαινον (τοῦ Αἰακοῦ). Ἄλλοι ἄλλως. κέρδος ὕψιστον

δέκεται, πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον Πίνδ. Ἰ. 1,52 δέχεται ὡς ὕψ. κέρδος τὸν ἐκ τῆς γλώσσης τῶν πολιτῶν καὶ ξέν. μέγιστον ἔπαινον. δύο ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι Πίνδ. Ἰ. 5,12 ἴδ. ποιμαίνω. ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον Καλλιμ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 112 περὶ τοῦ πηγαίου ὕδατος.

Β

βάδην (α, βαίνω) ἐπίρρ. κατὰ βῆμα, ὥς τις βαδίζει συνήθως· ἀντίθ. τῷ ῥίμφα ἐν Ν 516, τῷ δρόμῳ ἐν Ξεν. Κ. Π. 3,3,62 Πρβ ἐγὼ δὲ τὰ μὲν βάδην τὰ δὲ ἀποδραμὼν οἴκαδε ἀπεστλεγγισάμην Ξεν. Οἰκ. 10,18 τ. ἔ. ἀπεστλεγγ., ἀφ' οὗ ἐπανῆλθον οἴκαδε μέρος μὲν τῆς ὁδοῦ διελθὼν μὲ βῆμα σύνηθες, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ταχέως διατρέξας. θᾶττον ἢ βάδην Ξεν. Ἑλλ. 5,4,53 καὶ ἄλλοι: μᾶλλον ταχέως ἢ μὲ τὸ σύνηθες βῆμα τ. ἔ. μὲ βῆμα πορείας. οἱ μὲν πελτασταὶ τῶν Ἑλλήνων δρόμῳ ἔθεον πρὸς τοὺς παρατεταγμένους, Χειρίσοφος δὲ βάδην ταχὺ ἐφείπετο σὺν τοῖς ὁπλίταις Ἀν. 4,6,25 οἱ μὲν πελτασταὶ ἔβαινον (ἔτρεχον) τροχάδην —, ὁ δὲ Χειρ. ἐπηκολούθει μὲ βῆμα ταχύ. Παρ' Ἀθην. 378 F (=Ἀπ. 1 στ. 50 Σωσιπάτρου) πρὸς τὸ βάδην ἀντιτίθεται τὸ πυκνότερον: πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν καὶ πότε βάδην.—ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ ἐπείνων βάδην Ἀρφ. Ἀχ. 535 ὅταν πλέον ἄρχισαν νὰ πεινοῦν, κυρ. σιγὰ σιγὰ ἐπείνων: «βάδην δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος» Σχ. Μτφ. χαμαὶ καὶ βάδην Λουκ. ὑπ. Εἰκόν. 18 ἐν ταπεινῷ καὶ πεζῷ λόγῳ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἔμμετρον. — Ἐν δ' Αἰσχ. Πέρσ. 19: οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην πολέμου στῖφος παρέχοντες τὸ βάδην προσετέθη εἰς τὸ πεζοί κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐφ' ἵππων καὶ νεῶν ὀχουμένους: ἄλλοι μὲν ἔφιπποι, ἄλλοι δ' ἐπὶ πλοίων βαίνοντες, ἄλλοι δὲ πεζοὶ βαδίζοντες, πυκνὸν πολεμικὸν στῖφος ἀποτελοῦντες.

βαδίζω (βάδην) πορεύομαι βάδην, βηματίζω, ὁδοιπορῶ. μέλλ. βαδιοῦμαι (τὸ βαδίσομαι, -ίσω καὶ -ιῶ εἶνε μτγν.), πρκ. βεβάδικα Ἀριστοτ. τὸ δὲ τοῦ Κρατίνου (Ἀπ. 391) βαδίζου ἀντὶ τοῦ βάδιζε λέγεται ὑπό τινος εἰσαγομένου βαρβάρου. —ἐφ' ἃ καὶ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω Δημ. 18,4 (κατ' εὐθεῖαν καὶ ἀδιστάκτως) εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καὶ ἄλλως ἔχω πράξῃ καὶ μάλιστα ὡς πολιτευόμενος.— διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν Ἀρφ. Ὄρν. 42 περιπατοῦμεν τὸν περίπατον αὐτόν: πήραμεν αὐτὸν τὸν δρόμον. Ἀλλ' οὐδεμία τοιαύτη φράσις ἀποδίδει τὴν κωμικότητα τῆς ἀρχαίας, ἐν ᾗ τὸ βάδον ἐπλάσθη ἐπίτηδες διὰ τὸ βαδίζομεν ὡς Ἱππ. 487 : κράγον (ἀντὶ τοῦ κραυγήν;) κεκράξεται.

βάζω λαλῶ, φλυαρῶ (πρβ βαβάζω, φαφλατίζω· ἡ ῥ βάκ-, πρβ. ἀβακής, ἀβακεῖν) ἐπ. ποιητ. ἐκβάξω Αἰσχ. Ἀγ. 503. ἔβαξα Ἡσύχ. (τὸ τοῦ Ἱππώνακτ. Ἀπ. 53 ἐμβιβάξαντες διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Schneider διὰ τοῦ ἐμβαβάξαντες, ἐξηγεῖται δὲ διὰ τοῦ «ἐμβοήσαντες»). βέβακται θ 408 «πεφλυάρηται» Σχ. — εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθε φρονέουσι σ 168 ἔχουν μὲν καλὰ λόγια εἰς τὸ στόμα των (ἐμπρός σου), ἀλλ' ἀπὸ ὀπίσω ἔχουν ἐχθρικὰ φρονήματα. μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντε ἔπεσσι Ἡσ. Ἔργ. 186 λέγοντες πρὸς αὐτοὺς τραχεῖς λόγους. κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν Αἰσχ. Ἑπτ. 558 πολλοὺς κακοὺς λόγους λέγει ἐναντίον τοῦ ἀνδρείου Τ. πολλὰ δὲ τὰν βασιλίδ' ἑστίαν Ἀτρειδᾶν κακῶς ἔβαζε Εὐρ. Ῥῆσ. 718 πολλὰ ἐκακολόγει τὸν βασιλικὸν οἶκον τῶν Ἀτρ.

βάθος τό: τὴν τάξιν εἰς δώδεκα τάττειν βάθος Ξεν. Κ. Π. 2,4,4 κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μέτωπον, τ. ἔ. ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι τὸ μέτωπον ἀπετελεῖτο ὑπὸ 10 ἀνδρῶν, ὄντος τοῦ βάθους ἐκ 12, ἡ ὅλη τάξις θὰ περιεῖχεν 120 (=10×12) ἄνδρας. —ἤδη δ' ὢν πόσιος τοὶ τέσσαρες ἐν βάθει ἦμες Θεόκρ. 14,29 ἤδη λοιπὸν οἱ τέσσαρες ἤμεθα ἐν βαθείᾳ οἰνοποσίᾳ.

βαθρεία ἡ Αἰσχ. Ἱκ. 871. Τὸ χωρίον: ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος βαθρείας βαθρείας γέρον ἐφθαρμένα· ἴσως. γεγείους ἔχω βαθυχαῖος βαθρείας γέρον τ. ἔ. τὰς (ἐπὶ τῶν βωμῶν τούτων) ἕδρας ἔχω ἀρχαίας (ἐξ ἀρχαίων χρόνων), ἐντεῦθεν τὸ πάλαι ἕλκουσα τὸ γένος. βαθρεία δὲ παρὰ τὸ ὑποτιθέμενον βαθρεύω ἐκ τοῦ βάθρον.

βάθρον τό, τὸ ἐφ' οὗ τις βαίνει, τόπος, ἐφ' οὗ πατεῖ τις ἀναβαίνων ἢ ἀποβαίνων, ὡς Σαλαμῖνος βάθρον ἔχων ἀγχιάλου (διὰ τὸν ἐκ θαλάσσης προερχόμενον) Σοφ. Αἴ. 135 τ. ἔ. κατέχων τὴν ἀκρόπολιν (τὸ φρούριον) τῆς Σαλ. Ἄλλοι: κατέχων τὸ ἔδαφος τῆς Σαλ. «θεμέλιον, ἕδρασμα, ἀντὶ τοῦ δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς» Σχ. — ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον 860 ὦ ἕδρα τῆς πατρῴας ἑστίας. ‖ τὸ ἐφ' οὗ καθίζομεν, ἕδρα. ὑμεῖς μὲν βάθρων ἵστασθε Ο. Τ. 142 ἀνίστασθε (ἐξίστασθε) ἐκ τῶν ἑδρῶν. ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες Ἀντ. 854 εἰς τὸν ὑψηλὸν θρόνον τῆς Δ. προσέκρουσας. — Μτφ. κἀπὶ κινδύνου βάθρα Εὐρ. Κύκλ. 352 καὶ εἰς τὰ χείλη τοῦ κινδύνου.

βαθυδινήεις, -εσσα, -εν ὁ βαθείας δίνας ἔχων, ὁ ἐν βάθει τὰ ῥεύματα ἔχων Φ 15.603.

βαθύζωνος 2 (ζώνη) ὁ βαθέως ἐζωσμένος, βαθύζωστος, «ὁ εἰς βάθος ζωννύμενος» Ἡσ. Ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν· ἡ ἐζωσμένη οὕτως, ὥστε ν' ἀναδεικνύωνται καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν (καὶ οἱ μαστοὶ) καὶ τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν μέρη τοῦ σώματος: ὅθεν ἡ ἔχουσα «βαθεῖαν καὶ εἰσέχουσαν, ἤτοι λεπτὴν τὴν μέσην, «λυγερὴ» (ἴδ. Εὐριπ. Φοιν. στ. 175 σημ. ἐν σελ. 280 κέ. Δημ. Βερναρδ., ὅστις παρατηρεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τάδε): «Ἐὰν ἡ γυνὴ ἔχῃ ῥαδινὸν τὸ ἀνάστημα καὶ λεπτὰ τὰ ὑπὲρ τὴν ὀσφύν, ἡ ζώνη εἰσχωροῦσα βαθέως εἰς τὴν ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν χώραν τῆς κοιλίας, καὶ φανερώνουσα ἔνθεν μὲν τὴν λεπτότητα τῆς μέσης, ἔνθεν δὲ τοὺς μαστούς, συντελεῖ ὡς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ ἱματισμοῦ εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς καλλονῆς τοῦ γυναικείου σώματος». Πρβ. βαθύκολπος, εὔζωνος, καλλίζωνος κττ. Σ 339. γ 154. Αἰσχ. Πέρσ. 158. Χο. 168.

βαθύκληρος 2 (κλῆρος) ὁ βαθὺν (πλούσιον, δαψιλῆ) κλῆρον ἔχων, πολυκτήμων, βαθύπλουτος Πολυδ. 6,196.

βαθύς, βαθεῖα (Ἰων. γεν. καὶ βαθέης καὶ αἰτ. βαθέην), βαθύ· συγκρ. βαθύτερος, ποιητ. βαθίων (ῑ Ἀττ., ῐ Θεόκρ. 5,43), Δωρ. βάσσων· καὶ οὐδ. βάσσον τὸ χωρίον Ἀπ. Ἐπιχ. 188 (121 L) ἀντὶ τοῦ βαθύτερον. Ὑπερθ. βαθύτατος ποι. βάθιστος (πρβ. βάθος, βένθος, βυθός, βυσσός). ὁ ἔχων βάθος ἢ ὕψος (ὡς ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἀπόψεως). βαθὺς Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος Εὐρ. Φοίν. 736 τὸ πέρασμα τῆς Δίρκης εἶνε βαθύ, ὥστε νὰ ὑποχωρῇ τις δι' αὐτοῦ. εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει Σοφ. Αἴ. 130 ἐὰν εἶσαι ἰσχυρότερός τινος ἢ κατὰ τὴν δύναμιν ἢ κατὰ τὸ βάθος μεγάλου (σωροῦ) πλούτου («περιουσίᾳ καὶ μεγέθει» Σχ.) πρβ. βαθύπλουτος. βαθὺς κλᾶρος Πίνδ. Ὀ. 13,62 μεγάλη κληρονομία (πρβ. βαθύκληρος). ἐσλὸν βαθὺ Ὀ. 12,12 μεγάλη (βαθὺ θεμέλιον ἔχουσα) εὐτυχία. πῶς τούτους οὐχὶ βαθεῖς τε καὶ ἐρρωμένους ἄνδρας χρὴ νομίσαι; Ξεν. Οἰκ. 11,10 συνήθως τὸ βαθεῖς ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ πλουσίους, ἀλλ' ἴσως δύναταί τις καὶ διὰ τοῦ συνετούς. βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος Αἰσχ. Ἑπτ. 580 ἴδ. ἄλοξ.— ἔχων δέ τοι πλευρὰν βαθυτάτην Ἀρφ. Σφ. 1192 τοῦτο ἦτο πλεονέκτημα τοῦ ἀθλητοῦ καὶ τοῦ καλοῦ ἵππου, ἴσως διότι ἡ προέχουσα πλευρὰ θὰ ἦτο πλέον ἐκτεθειμένη εἰς τὰς πληγὰς τοῦ ἀντιπάλου. Ἴσως δὲ καὶ ἀποτέλεσμα ἀσκήσεως.

βαθυσκαφής 2 ὁ βαθέως ἐσκαμμένος· βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν Σοφ. Ἠλ. 435 ἀφ' οὗ βαθέως σκάψῃς τὴν γῆν, κρύψον αὐτὰ ἐντὸς αὐτῆς.

βαθυχαῖος 2 (χάϊος) μεγάλως εὐγενής, ἔχων παλαιὰν εὐγένειαν. Αἰσχ. Ἱκ. 870 ἴδ. βαθρεία.

βαίνω (βάνjω) πορεύομαι, βήσομαι ποι. καὶ μτγν. Δωρ. βάσομαι Αἰσχ. Ἱκ. 873 χορ. Σοφ. Φιλ. 834 χορ. Εὐρ. Ἴων. 689 χορ. βασεῦμαι Θεόκρ. 2,8. 4, 26. Πεζολ. ἀπο-, ἀνα-, δια-, παρα-, προ-, ἐκβήσομαι. Ἐνεργ. μεταβ. ποιῶ βαίνειν, βιβάζω. εἰσ-βήσω Εὐρ. Ἰ. Τ. 742. ἐμ- Ἡρακλ. 168. Δωρ. προβάσω Πίνδ. Ὀ. 8,63. ἐπιβήσω Ἡσ. Θεογ. 396. Θ 197. Λουκ. Νεκρ. δι. 6,4 (ἀλλὰ βήσομεν Α 144 εἶνε ὑποτακτ. ἀντὶ τοῦ βήσωμεν· ὁμοίως ἐπιβήσετε η 223). ἀόρ. α' ἔβησα, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀναύξητος, μτβ. Λ 756. Π 810. Δωρ. ἔβασα Εὐρ. Μήδ. 209 κἀλλ. ἐπ- Πίνδ. Ἰ. 1,39. ἀμ- Π. 4,191. ἐπέβησα Θ 129. Ι 546. ψ 13. Ἡσ. Ἔργ. 580.657. ἐπίβησον Θ 105. Πεζ. ἀνέβησα Ἡρόδ. 1,80. ἀπ- 5,63. 6,107. 8,95. ἐν- 1,46. σπαν. Ἀττ. εἰσ- Εὐρ. Βάκ. 466. ὑπερβησάτω Ξεν. Ἱππικ. 7,2.— Ἀμτβ. ἀόρ. β' ἔβην ποιητ., ἔβαν Δωρ., πεζ. ἐν συνθέσει: ἀπ-, ἀν-, κατ-, ξυν-έβην, βῆν Ν 297. Δωρ. βᾶν, βῆς Ὁμ. Ὕμν. 2,45. βῆ ἐπ., βήτην = ἐβήτην Θ 115, μετὰ βραχέος ῥιζ. φωνήεντος ἐν τῷ δυϊκ. καὶ πληθ. βάτην = ἐβήτην Α 327 κἀλλ. γ' πληθ. ἔβαν Α 391 κἀλλ. Πίνδ. Ὀ. 2,34. Π. 4,180. βάν Κ 150 κἀλλ. ὑπέρβασαν Μ 469. Ὑποτ. βῶ ἐπ. ποιητ. πεζ. ἐν συνθέσει, βείω (ὀρθότερον βήω) Ζ 113. βέω Π 852. ἐπιβέωμεν Ἡρ. 7,50. ἐπι-βείομεν (Δ. Γ. ἐπιβήομεν) ζ 262. κ 334. καταβήομεν (Δ. Γ.— είομεν) Κ 97 κἀλλ. Δωρ. βᾶμες = βῶμεν Θεόκρ. 15,22. βῶσιν ξ 86. βήῃς, βήῃ Ι 501. Π 94. βέῃ Π 852. ἐπιβῆτον ψ 52 (ἀμτβ.). βαίην ποιητ. πεζ. ἐν συνθέσει, ἐμβαίημεν Ξεν. Ἀν. 5,6,13. ξυμβαῖμεν Εὐρ. Φοίν. 590. ἐπιβαῖεν Θ 512. δια- Ξεν. Ἀν. 7,2,12. βῆθι, μετάβηθι θ 492. ψ 20 (Δωρ. βᾶθι), πεζ. ἐν συνθέσει, οἷον κατάβηθι· εἴσβα Εὐρ. Φοίν. 193. κατάβα Ἀρφ. Ὄρν. 979. βᾶτε Αἰσχ. Ἱκ. 191 τρίμ. (κατὰ δωρισμόν). β' δυϊκ. ἔμβητον Ψ 403. βῆναι ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., δόκιμον πεζ. ἐν συνθέσει. βήμεναι θ 518. τ 296. ἐπι- μ 282. Δωρ. βᾶμεν Πίνδ. Π. 4,39. βάς ποιητ. καὶ Ἡρόδ. 2, 47. 3,148. Ἀττ. πεζ. ἐν συνθέσει.— Πρκ. βέβηκα, Δωρ. βέβακα. γ' πληθ. βεβάασι (α ᾱ) Β 134. βεβᾶσι Αἰσχ. Πέρσ. 1005 χορ. Σοφ. Ἠλ. 1386 χορ. Εὐρ. Τρῳ. 835 χορ. Ὑποτ. ἐμβεβῶσι Πλ. Φαῖδρ. 252 Ε. Ἀπαρφ. βεβηκέναι, βεβάμεν Ρ 359. 510. βεβάναι Εὐρ. Ἡρακλ. 610 χορ. ἀπο- Ἡρ. 5,86. συμ- 3,146. βεβηκώς -υῖα, -ός γεν. -ότος, βεβαώς -ῶτος Ι 582 κἀλλ. Ἡσ. Ἀσπ. 307. ἐμ- Ε 199. ἐπεμ- Πίνδ. Ν. 4, 29. ἐμβεβαυῖα Ω 81. Ἡσ. Θεογ. 12. βεβώς -ῶτος Τραγ., καὶ πεζ. πρὸς τῷ βεβηκώς Σοφ. Ο. Κ. 1359. Ο. Τ. 959. Πλ. Τίμ. 63 C. (βεβηκ- 62 C). Φαῖδρ. 254 Β. προδια- Ξεν. Ἑλλ. 7,2,3. βεβῶσα υ 14. Σοφ. Ο. Κ. 313. Φιλ. 280.— Ὑπερσ. ἐβεβήκει Λ 296, (πολλάκις ἀναύξητος), ξυν- Θουκ. 5,37, γ' πληθ. βέβασαν Β 720. Ρ 286. ἐμ- Β 720. Μέσ. ἀόρ. μτβ.

ἀναβησάμενος ο 475. ἐπ- Καλλίμ. Λ. Παλλ. 65. Ἀλλὰ ἐβήσετο = ἔβη Α 428 κάλλ. ἐπ- Θ 44. βήσετο Γ 262 κάλλ. πολλ. Προστ. καταβήσεο Ε 109. ἐπι- Θ 105. ἐβήσαο Ὕμν. Ἀπόλλ. Δ. 141. Παθ. βαινόμεναι Ἡρ. 1, 192, συνήθως ἐν συνθέσει ἀναβαινόμενος Ξεν. Ἱππικ. 1, 1. καταβαίνηται 11, 7. ἀναβεβαμένος Ξεν. Ἱππαρχ. 1,4. παραβεβάσθαι Θουκ. 1, 123. ξυμ- 8, 98. παραβεβασμένος [Δημ.] 17, 12 (-βεβαμένος Cobet). ξυνεβάθην (ᾰ) Θουκ. 4, 30. παρ- 3, 67. 4, 23. ἀν- Ξεν. Ἱππικ. 3, 4. Ῥημ. ἐπίθ. βατός, διαβᾰτέος. 1) Μεταβ. φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων Π 810 τοὺς κατέβασε, τοὺς ἔκαμε νὰ καταβῶσιν, ἀπὸ τοὺς ἵππους. ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκοντας Ε 164 τοὺς κατεβίβασεν ἐκ τῆς ἁμάξης κακῶς ἔχοντας. κελεύθῳ ἐν καθαρᾷ βάσομεν ὄχον Πίνδ. Ὀ. 6, 24 διὰ νὰ βάλωμεν τὸ ὄχημα εἰς καθαρὸν δρόμον. ἔβησέν νιν ἐς Ἑλλάδα Εὐρ. Μήδ. 209 τὴν ἔκαμε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλ. Ἠμαθίην ἐς Ἄρεα βῆσα Ἀνθ. 7,238 ἀνεβίβασα εἰς τὸν Ἄρην (τ. ἔ. κατέστησα πολεμικὴν) τὴν Ἠμαθίαν. — βήσετο δίφρον Γ 262 ἀνέβη εἰς τὸν δ. πρβ. τὰ ἐν τέλει. 2) Ἀμετάβ. κυρ. σηκώνω τὸ πόδι, ἀνοίγω τὰ πόδια, τὰ σκέλη, ἵνα περιπατήσω. βῆ δ' ἴμεν Ε 167 ἐσηκώθη, ἐκίνησε (κυρ. ἤνοιξε τὰ πόδιά του, διὰ) νὰ ὑπάγῃ. Πρβ. Λ 617. Ν 27. περὶ τρόπιος βεβαῶτα Ε 130 «περιβεβηκότα τῇ τρόπιδι» Σχ. ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε ε 371 εἶχε καβαλλικεύσῃ μίαν δοκόν· πρβ. ε 130. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς Ε 299 περιέβαινεν αὐτῷ ὥσπερ λέων τ. ἔ. ἀνοίξας τοὺς πόδας του ἐστάθη περὶ αὐτόν. ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς Ξ 477 = περὶ τῷ ἀδελφῷ ἑστὼς καὶ ἀλλ. (ἴδ. ἀμφιβαίνω). Ἐν γένει, πορεύομαι, ὑπάγω. Συντάσσ. μετὰ τῶν προθ. ὡς καὶ πρός ἐπὶ προσώπων πρὸς αἰτ., μετὰ τῆς ἐπί περὶ προσ. καὶ πραγμ. παρὰ δὲ ποιηταῖς τίθεται καὶ ἁπλῆ αἰτιατ. καὶ νῦν μ' ὀδύνα βαίνει Εὐρ. Ἱππ. 1371 καταλαμβάνει με ὀδύνη. τὸν ἱππευτὰν Ἀμαζόνων στρατὸν ἔβα δι' εὔξεινον οἶδμα λίμνας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 408 πρὸς τὸν ἱππικὸν στρατὸν τῶν Ἀμ. ἔφθασε διαπεράσας τὸ κῦμα τῆς Εὐξείνου θαλάσσης. τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας Θήβας; Σοφ. Ο. Τ. 151 τίς οὖσα (πῶς ἔχουσα) μετέβης ἐκ τῆς π. Πυθ. εἰς τὰς ἀγλ. Θήβας; ἴθι, Διθύραμβ', ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι νηδύν Εὐρ. Βάκχ. 526 εἴσελθε εἰς ταύτην ἐδῶ τὴν ἐμὴν ἀρσενικὴν γαστέρα. Πιθανῶς ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα ἴχνη τῆς ἐτυμολογίας τοῦ Διθύραμβος. ἄδηλον δὲ ἂν ἐκ τοῦ δὶς θύρας βαίνειν ἢ ἐκ τοῦ Διὸς θύρας βαίνειν. — αἶνον ἔβα κόρος Πίνδ. Ὀ. 2,95 ὅπου ὀρθότ. γρ. ἐπέβα, ὃ ἴδε. τί χρέος ἔβα με; Ἀρφ. Νεφ. 30 «τί ὄφλημά με κατέλαβε; Σχ. Παρῳδία στίχου τοῦ Εὐριπ. τί χρέος ἔβα δῶμα; τίς χρεία κατέλαβε τὸν οἶκον; — Μετά τινα βαίνω βαίνω κατόπιν τινός, ὅθεν διώκω· ἢ μετά τι βαίνειν, ὡς βαίνω μετ' ἴχνια Ὅμ. ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη. ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν δ 701 ἀπῆλθεν, ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρός του (κυρ. κατόπιν τῆς ἀκ.). — Μετὰ μτχ. εἰς δήλωσιν τοῦ τρόπου τοῦ βαίνειν· βῆ δὲ ἀΐξασα Β 169 ἔφυγε δρομαίως· μετὰ μτχ. τοῦ μέλλοντος δηλοῦται σκοπός: βῆ ἐξεναρίξων Λ 101. — Καὶ πρὸς αἰτ. Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων Πινδ. Απ. 191 Αἰ. ὢν ἠκολούθει ὁδὸν κέ. ἔβαινον Hartung (πρβ. Παυσαν. 9,22, 3), ὅπως ἀντιδιαστέλληται ὁ Πίνδαρος πρὸς τὴν Κόρινναν. τειχέων ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα Εὐρ. Ἠλ. 94 δὲν εἰσέρχομαι ἐντὸς τῶν τειχῶν. σὲ (καλῶν), πρόσθε ναοῦ τοῦδ' ὅπως βαίης πέλας Ἡρακλ. 657 ὅπως (ἐξελθοῦσα) ἔλθῃς ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ τούτου πλησίον ἡμῶν. Πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 914 ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου θνητὸς ὢν νὰ πατῶ ἐπὶ ποικίλων λαμπρῶν ταπήτων (πορφυρῶν) εἰς ἐμὲ ἐμπνέει οὐ μικρὸν φόβον (ἵνα μὴ κινήσω τὸν φθόνον τῶν θεῶν). Ἐν δὲ γ 163: ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας τὸ νέας ἐξαρτ. ἐκ τῆς μτχ. τ. ἔ. ἀποστρέψαντες τὰς ναῦς ἀνεχωρήσαμεν. Ὁμοίως 133. — Καὶ πρὸς οὐδ. πληθ. ἐπίθ. κατὰ τὸ συνώνυμον. οὔτοι κατάμεμπτ' ἔβητον (ἐβήτην Elmsley) Σοφ. Ο. Κ. 1695 κυρ. οὐδαμῶς κατάμεμπτον ὁδὸν ἐπορεύθητε, οὐδόλως κατάμ. διαγωγὴν ἐδείξατε. ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ Δημ. 19, 314 βαδίζων ἴσα βήματα πρὸς τὸν Πυθ.: σοβαρευόμενος (ἦτο δὲ ὁ Αἰσχίνης βραχύτερος τοῦ Πυθοκλέους κατὰ τὸ ἀνάστημα). πρβ. ἁβρά, μεγάλα βαίνειν. ἴσα βαίνων ἐβάδιζεν ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ 45, 63 ὅτε περιεπάτει, ἔκαμνεν ἴσα βήματα μὲ ἐκεῖνον (ἐκανόνιζε τὸ βῆμά του πρὸς τὸ ἐκείνου), κεκυφὼς ἐνώπιον ἐκείνου. — Προσέρχομαι. ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι Σοφ. Αἴ. 921 ἴδ. ἀκμαῖος. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν ἀγαθῶν Πινδ. Ὀ. 8, 12 «ἄλλα τῶν ἀγαθῶν ἐπ' ἄλλον ἔρχονται» Σχ. ἄλλα ἀγαθὰ εἰς ἄλλον πηγαίνουν. οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι (φημί) δόμον εὐτυχίᾳ Εὐρ. Ἡρακλ. 610 ὁ αὐτὸς οἶκος δὲν ἔχει πάντοτε βεβαίαν (διαρκῆ) εὐτυχίαν· ἴδ. κατωτ. τὰ τοῦ παρακ. || χωρῶ, προβαίνω (ἠθικῶς) Σοφ. Ο. Τ. 125. 772. δειμαίνω ξυμφορὰν ἐφ' ὃ ποτε βάσεται Εὐρ. Ἴων 687 φοβοῦμαι (διότι δὲν εἰξεύρω) ποῦ θὰ φθάσουν τὰ πράγματα (ἡ περιπλοκὴ αὕτη τῶν πραγμάτων). — Ἀπέρχομαι, φεύγω. ἰκμὰς ἔβη Ρ 392 ἐξέλιπεν ἡ ὑγρασία· πρβ. Β 134. πῆ.. ὅρκια βήσεται ἡμῖν; Β 339 ποῦ θὰ πᾶν οἱ ὅρκοι μας; ἄφαρ βέβακε... χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Σοφ. Τρ. 134 ἴδ. ἀπέρχομαι. κύματ' ἂν.. βάντ' ἐπιόντα τε ἴδοι Σοφ. Τρ. 115 «τὰ μὲν ἀπιόντα τὰ δ' ἐπερχόμενα» Σχ. Ἄλλοι: πηγαίνοντα καὶ ἐρχόμενα, «πηγαινοερχόμενα». Μετὰ διαφόρων διορισμῶν. πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες τὸν χερομυσῆ φόνον

ἴθυσαν (Musgrave: ἴουσαν) μάταν (Scaliger: ἄταν) Αἰσχ. Χο. 73 οὕτω καὶ ὅλοι οἱ ποταμοὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ (κυρ. ἐκ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ) χωροῦντες ματαίως ἐξορμῶσιν εἰς καθαρισμὸν τοῦ τὰς χεῖρας μολύνοντος φόνου. — Καὶ ἄλλως μετὰ προθέσ. ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν 6 27 ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Τροίαν ἐντὸς τῶν κοίλων πλοίων. σὺ δ' ἐν ναΐ (Burges: δὲ ναΐ) βάση τάχα Αἰσχ. Ἰκ. 872 σὺ δ' ἐντὸς τοῦ πλοίου θὰ εὑρίσκησαι ταχέως μεταβᾶσα εἰς αὐτό. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων Ὅμ. συχν. κατέβη κάτω ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλ. — εἰς ὁδὸν βεβήκαμεν Εὐρ. Μήδ. 766 ἔχομεν εἰσέλθη εἰς τὴν ὁδὸν (τῆς νίκης): μπήκαμε 'ς τὸν ἴσιο δρόμο. διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος Εὐρ. Μήδ. 830 ἁβρῶς ἐνδιατρίβοντες (νοερῶς) εἰς τὸν αἰθέρα: ἐντρυφῶντες πνευματικῶς εἰς τὸν αἰθέριον τῶν Μουσῶν λειμῶνα. — δι' ὀδύνας ἔβας Εὐρ. Φοίν. 1566 σ' ἐπῆρ' ἡ λύπη, καταλυπήθηκες. — πᾶς οἶκος βήσεται δι' αἵματος 20 «θὰ πλέψη ς' τὸ αἷμα». Πρβ. δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα καὶ θανάτου τέλος Αἰσχ. Ἑπτ. 887 = δι' ὧν αἰνομ. νεῖκος καὶ θαν. τέλ. ἔβα: ὡς ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κακόμοιροι ἐφιλονείκησαν καὶ ἐφονεύθησαν. || Ὁ παρακ. ἐκφράζει βεβαίαν τινὰ καὶ διαρκῆ κατάστασιν, συνήθως δὲ παρὰ τραγικοῖς δηλοῖ ἐντονωτέραν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁπλοῦ γίγνεσθαι ἢ εἶναι· ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη Σοφ. Ἠλ. 1057 ὅταν πλέον θὰ εἶσαι καὶ θὰ εὑρίσκησαι ἐντὸς τῶν κακῶν, τότε θὰ ἐπαινέσῃς τοὺς λόγους μου. Ὁμοίως 1093. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι Ἀντ. 67 τοῖς ἐν ἀρχῇ οὖσι. ὅτ' ἐν πόνῳ ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί Ο. Κ. 1359 ὅτε ἐμπεπτωκὼς ὑπομένεις τὰ αὐτὰ ἐμοὶ κακά. Τὸ ἐν πόνῳ κακῶν προϋποθέτει τὸ πονεῖν κακά, καθ' ὃ καὶ ἡρμήνευσα. πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας ὑπτίους κλίνουσι Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 56 (Στοβ. Ἀνθ. 105, 24 Gaisf.) καλῶς ἐστηριγμένους, βεβαίως ἑστῶτας. τῆς οἰκίας βεβηκυίας ἐν δαπέδῳ Ξεν. Οἰκ. 8, 17 ἐστηριγμένης στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. ἡμεῖς ἐπὶ γῆς βεβηκότες Ἀν. 3, 2, 19 πατοῦντες στερεῶς ἐπὶ τῆς γῆς. τὸν Βατάλης τοῦτον οὐχ ὁρῇς ὅκως βέβηκεν ἀνδριάντα; Ἡρώνδ. 4, 35 δὲν βλέπεις πῶς εἶνε στημένος (καθιδρυμένος) ὁ ἀνδριὰς οὗτος τῆς Βατάλης; Ἧττον ὀρθῶς: βαίνει, κινεῖται ὁ Herw. Τὸ δ' ἐν Σοφ. Τρ. 40 κεῖνος δ' ὅπου (ὅποι Brunck) βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε καλῶς ἔχει, πρβ. Ο. Κ. 52 τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ', ἐν ᾧ βεβήκαμεν; Ἔχει δὲ ὀρθῶς τὸ ὅπου καὶ τὸ ἐν ᾧ, ὄχι διότι τὸ βεβήκαμεν = ἐσμέν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ παρακειμένου, δηλοῦντος τὴν μετὰ τὴν κίνησιν στάσιν, τ. ἔ. βεβήκαμεν = βεβηκότες ἐσμέν. Ὁμοίως λέγει ὁ Ξενοφῶν Ἑλλ. 4, 5, 5 ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπέφευγα, διότι = καταπεφευγὼς εἰμὶ ἐν τῷ Ἡρ. Ὁμοίως Θουκ. 3, 71. 2, 86. Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 15. 6, 1, 14. Ἀναβ. 6, 3, 16 καὶ 23. Ἱέρ. 3, 2. Ἑλλ. 2, 3, 54. Κατὰ ταῦτα ἐν Σοφ. Αἴ. 1237 ἀντὶ τοῦ ποῦ βάντος ὀρθότερον εἶνε τὸ ποῖ βάντος. — πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Ο. Κ. 613 ὁμοίως σχεδὸν καὶ ἡμεῖς: τὸ αὐτὸ (φιλικὸν) πνεῦμα δὲν ἐπικρατεῖ πάντοτε οὔτε μεταξὺ φίλων ἀνδρῶν οὔτε μεταξὺ δύο πόλεων. Ἡ πρὸς ἵνα δηλώσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν ἀμοιβαίαν σχέσιν: ἐν ταῖς μεταξὺ τῶν πόλεων σχέσεσι. — οὔποτε φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας Αἴ. 183 ἴδ. ἀριστερός. ὃν δὴ πάλαι ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκοι Φιλ. 493 ἴδ. δίω. νῷν δ' ὀλεθρία νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβακε Ο. Κ. 1684 ἐπὶ τοῖς ὄμμασιν ἀμφοτέρων ἡμῶν ὀλεθρία νὺξ ἐπικάθηται. Παροιμιώδεις φράσεις: βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν Αἰσχ. Ἀγ. 36 ἴδ. βοῦς. χρυσέα κλῄς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε Σοφ. Οἰ. Κ. 1052 ἴδ. κλείς. φρόνει βεβὼς ἐπὶ ξυροῦ τύχης Ἀντ. 996 γνώριζε, ὅτι εὑρίσκεσαι εἰς κρισιμωτάτην θέσιν. || Γραμματ. ποδίζω στίχον. τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστι, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. ὀν. κεφ. 4 μετρούμενον δακτυλικῶς. «βαίνειν φασὶν ἐπὶ τοῦ ῥυθμοῦ, ὡς λέγομεν βῆθι (= μέτρει, πόδιζε) τὸν στίχον τόνδε» Ἀ. Β. 85, 21. Ἴδε Σχολ. Αἰσχ. 129. || ἀναβαίνω, ἐπιβαίνω, μείγνυμαι, ἰδίως ἐπὶ ἀλόγων ζῴων. βαίνειν καὶ παιδοσπορεῖν Πλ. Φαῖδρ. 250 Ε. Καὶ παθ. ἵπποι βαινόμεναι Ἡρ. 1, 192. ἢν μ' ἐσίδῃ μόσχος, μυκήσεται· ἢν δέ γε ταῦρος, βήσεται Ἀνθ. 9, 730 ἐπιβήσεται εἰς μεῖξιν, «θά με πηδήσῃ».

βάκτρωμα τό, τὸ διὰ τοῦ βάκτρου ὁδήγημα, ἡ διὰ τοῦ βάκτρου καθοδήγησις. Εὐρ. Φοίν. 1539.

Βάκχα νεκύων Εὐρ. Φοίν. 1501 «βακχικὴν μανίαν μαινομένη, ἣν οἱ νεκροὶ παρέχουσιν οὐχ ὁ Διόνυσος» Σχ. Ἀνάλογον τὸ Βάκχος Ἅιδου, ὃ ἴδε.

βακχάω μαίνομαι βακχικῷ τῷ τρόπῳ Αἰσχ. Ἑπτ. 485. Τὸ χωρίον: ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιὰς ὥς πλήρης πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκβεβακχευμένος ὁρμᾷ πρὸς μάχην ὡς Θυιάς.

βακχεία ἡ: νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφεις (ἐγγράφει χ/φα) Χο. 694 νῦν δὲ ἀκριβῶς τὴν ἰαματικὴν ἐλπίδα τῆς καλῆς εὐφροσύνης (τῶν ὀργίων), ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῷ οἴκῳ, παροῦσαν ἐξαφανίζεις, «ξεγράφεις». Εἰρωνικῶς.

Βακχεύς -έως ὁ, Βάκχος. Σοφ. Ἀντ. 1122 κἀλλ. Ἡ λέξις αὕτη λανθάνει καὶ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1142: ἢ γὰρ ξυνήραξ' οἶκον, ἢ Βακχεύς (ἢ βάκχευσ'), ἐμόν; τ. ἔ. ὥσπερ Βάκχος τις μανιώδης. Τὴν αὐτὴν εἰκασίαν εἶχε προτείνῃ ὁ Reiske.

βακχεύω = βακχάω. Σοφ. Ἀντ. 136. οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1122 οὐδόλως ἐνθυμοῦμαι νὰ παρεφρόνησα τοὐλάχιστον. Μεταβ. ἄκραντα Λύσσα βακχεύσει 898 ἀτέλεστα θὰ πράξῃ ἐν

βακχικῷ ἐνθουσιασμῷ. Παθ. οἷον ἔργον τελέσας βεβάκχευται μανίαις 'Ορ. 835 οἷον ἔργον διαπράξας ('Ορέστης) ἔχει διαταραχθῇ τὰς φρένας ὑπὸ μανιῶν. φιλοσοφία εὖ μάλα βεβακχευμένη Πλουτ. 580 C κατάμεστος βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Βάκχος Ἅιδου 'Ηρ. Μ. 1121 ὑπὸ τοῦ Ἅιδου ἐμπνεόμενος: ἐμμανὴς θεράπων τοῦ Ἅιδου: οὐ τὴν παραφροσύνην ἐμπνέει ὄχι ὁ Βάκχος ἀλλ' ὁ Ἅιδης.

«***Βαλβῖδες*** αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς, ἵν' ἐξ ἴσου ἵσταιντο· διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων: βαλβῖδα ποδὸς θέτε πόδα παρὰ πόδα» Μοῖρις. τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 867 ἀνατινάσσει τὴν κεφαλήν του ἀπὸ τῶν βαλβίδων (διότι ἀκόμη δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον). — ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου Μήδ. 1245 ἄγε πρὸς τὴν ἀφετηρίαν (νέου) λυπηροῦ βίου.

βάλλω ῥίπτω· βαλῶ (ἐπ. καὶ νέον Ἰων. βαλέω) δόκιμον πεζ. ἐν συνθέσει, π. χ. ἀπο-, προσβαλῶ. ἔβαλον, βαλέειν ἐπ. καὶ βαλεῖν, προβάλεσκε ε 331. βέβληκα κτλ. Μέσ. ῥίπτω δι' ἐμαυτόν. βαλλέσκετο 'Ηρ. 9,74. βαλοῦμαι οὕτως ἁπλοῦν μτγν., ἀλλὰ πολλάκις ἐν συνθέσει, ὡς ἐπι-, συμβαλοῦμαι, ἀμφιβαλεῦμαι χ 103. μεταβαλοῦμαι (μεταβαλεῖται Θουκ. 8,54). ἐβαλόμην, τοῖς Ἀττ. πεζ. σπάνιον τὸ ἁπλοῦν (ὡς Πλ. Νόμ. 961 C. Δημ. 18,87), ἀλλὰ συχνότατον ἐν συνθέσει. Προστ. βαλεῦ 'Ηρ. 8,68. — βέβλημαι (βέβληαι Ε 284. Λ 380. βεβλήαται Λ 657 = βέβληνται. βεβλήατο Ξ 28. η 97). Εὐκτ. διαβεβλῆσθε 'Ανδοκ. 2, 24. ('Εκ τοῦ βολέ- ὁ πρκ. βεβολημένος, βεβολήατο = βεβόληντο Ι 3. 'Επὶ μτφ. ἐννοίας βεβόλησαι 'Απολλ. 'Ρ. 4,1318). ἐβλήθην, ἐπ. ἐβλήμην Λ 675. βλῆτο Δ 518. (ξύμβλητο, -ηντο Ξ 27. 39. 231. ζ 54 κἀλλ.. 'Υποτ. βλήεται ρ 472 (ξύμβληται η 204. ξυμβλήεαι Υ 335 Cobet ἀντὶ τοῦ ξυμβλήσεαι). Εὐκτ. βλῇο Ν 288 (Bekk., βλεῖο ἄριστοι κώδ.). βλῆσθαι Δ 115. χ 253. βλήμενος Θ 514 κἀλλ. 'Απολλ. 'Ρ. 2 1212. ἔβλης Μ. Ἐ. 199, 55. ξυμβλήτην φ 15. βλείης 'Επίχαρμ. 'Απ. 219 (αἴ κα τὺ βλείης (= βληθείης) σφενδόνᾳ). βλείς 'Απ. 177 (τυρῷ βλείς = τυρῷ βληθείς. Ἴσως ὅμως ἀρχῆθεν ἦν γεγραμμένον: τυροβλής, διότι ἡ παραδεδομένη γρ. εἶνε τυροβλείς ἴδ. 'Ε. Μ. 199,52). βληθήσομαι, βεβλήσομαι Εὐρ. 'Ορ. 271. Βάκ. 1314. δια- Δημ. 16, 2. — βαλλόμενός τε καὶ χαλεπῶς Θουκ. 1,63 κατατοξευόμενος καὶ μετὰ δυσκολίας, ὅπου ὅρα, ὅτι συνδέονται τὰ ἀνόμοια μὲν γραμματικῶς, λογικῶς δὲ ὅμοια πρβ. 1,39. 67 κἀλλ. — Μτφ. καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν Πίνδ. Π. 12,31 καί τινα κτυπήσας μὲ ἀπελπισίαν. ἡμᾶς ἢ κακοῖς (ἐνν. λόγοις) βαλεῖτε Σοφ. Αἴ. 1244 ἢ θὰ κακολογῆτε ἡμᾶς. 'Η μτφ. ἐκ τῆς μάχης τῆς ἐκ τοῦ συστάδην καὶ τῆς πόρρωθεν. ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ Τρ. 940 ὅτι αὐτὴν ψευδῶς κατηγόρησεν. 'Ομοίως 'Αρφ. Θεσμ. 895. Εὐρ. 'Ηλ. 902. ψεύδει βαλὼν Πίνδ. Ν. 1, 18 ἴδ. ἐπιβαίνω. — μετὰ νείκεα βάλλει Β 376 μὲ ῥίπτει μέσα εἰς φιλονεικίας. ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων βάλλον λ 424 ἤθελα νὰ σηκώσω τὰς χεῖράς μου (ἵν' ἀποκρούσω τὴν Κλυταιμνήστραν), ἀλλ' ἄφινα νὰ πέσουν εἰς τὴν γῆν (ἐκ τῆς ἀδυναμίας). φύλλων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί λ 194 εὐναὶ ἐκ φύλλων (στιβάδες) εἶνε συσσωρευμέναι κατὰ γῆς χαμηλά. αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους Π 768 κτυποῦν ἡ μία ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην τοὺς ἐκτενεῖς κλάδους των. Σπανίως τὸ ὡς ἀποτέλεσμα προερχόμενον ἕλκος τίθεται ὡς ἀντικείμ. κατ' αἰτ. ἕλκος τό μιν βάλε ἰῷ Ε 795 ἕλκος, τὸ ὁποῖον ἐπήνεγκε κτυπήσας αὐτὸν διὰ βέλους: «ὅπερ αὐτὸν ἔτρωσε βέλει» (πρβ. Ω 421 Θ 405). ἐκ τοῦ τραύματος, οὗ ὁ Πίνδαρος ἔβαλεν Πλ. Πολ. 408 Α. || 'Επὶ τοῦ ἡλίου· ἀκτῖσιν ἔβαλλεν ἠέλιος ε 479 ἐκτύπα τοὺς θάμνους μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. || βάλλω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι· μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι ο 200 θὰ μαντεύσω, ὅπως οἱ θεοὶ μοῦ βάλλουν εἰς τὸν νοῦν μου: ὅπως μὲ ἐμπνέουσιν οἱ θεοί. Συνήθως μέσον· ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος Ο 566 ἔβαλαν μέσα εἰς τὴν ψυχήν των τὸν λόγον τ. ἔ. τὸν ἐφύλαξαν. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι 'Ησ. Ἔργ. 307 βάλλε το μέσα εἰς τὸν νοῦν σου. νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλεαι Ι 435 ἔχεις μέσα εἰς τὸν νοῦν σου τὴν οἴκαδε ἐπάνοδον. ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον Ξ 50 = ἐμοὶ χαλεπαίνουσιν, ὀργίζονται. ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας, εἴ σεῦ περ (Ahrens: ὡς εἴπερ), σφετέρησιν (= ἡμετέρῃσιν) ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι Θεόκρ. 25,162 πάλαι ποτὲ λόγον περὶ σοῦ ἀκούσας, εἴπερ σοῦ (ὁ λόγος ἐστί), νῦν ἀναμιμνήσκομαι (τώρα τὸν ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου). εἰς φροντίδ' ἀεὶ συμφορὰς ἐβαλλόμην 'Απ. Εὐρ. 964 ἔβαλλον πάντοτε κατὰ νοῦν τὰς (μελλούσας) συμφοράς. 'Αλλ' ἡ γρ. τοῦ χωρίου δὲν ἀποκατεστάθη ἔτι ὁριστικῶς· πιθανωτέρα δὲ διόρθ. εἶνε ἡ τοῦ Wyttenb. εἰς φροντίδ' ἀεὶ ἀντὶ τῶν εἰς φροντίδας εἰς. Καὶ ἄνευ τοῦ ἐν θυμῷ ἢ μετὰ φρεσί κ.τ.τ. ὡς νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο (ἐβόλοντο Bekk.) θεοί α 234 ἄλλως ἀπεφάσισαν. Κ. Σμυρν. 10,427. πρβ. ἐπ' ἐμεωυτοῦ βαλόμενος ἔπρηξα 'Ηρόδ. 3,155 τὸ ἔκαμα ὑπὸ ἰδίαν μου εὐθύνην: μόνος μου, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω κανένα. 'Ομοίως 3,71. 5,106. Καὶ ἐνεργητ. μή νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς Σοφ. Ο Τ. 975 μὴ λοιπὸν βάλῃς πλέον εἰς τὸν νοῦν σου τίποτε ἐξ αὐτῶν. || ῥίπτω, ἀποβάλλω· ἀτυζομένω πνοὰς βάλον Πίνδ. 'Ο. 8,39 μετὰ τρόμου ἀπέβαλον τὰς πνοάς, ἐξέπνευσαν. ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ νεκροῦ) μὴ βάλοι πεφευγότες Σοφ. 'Αντ. 412 πεφευγότες τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀσμήν, μὴ βάλοι τ. ἔ. πεφευγότες μὴ ἡ ἀπ' αὐτοῦ ὀσμὴ βάλοι ἡμᾶς. αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν (λίθον) εὐφροσύνας ἀλᾶται

Πίνδ. Ὀ. 1,60 πάντοτε ἐπιθυμῶν ν' ἀποβάλῃ (ἀπομακρύνῃ) τὸν λίθον ἐκ τῆς κεφαλῆς του, ἀποτυγχάνει τῆς εὐφροσύνης. || καταβάλλω· γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία Αἰσχ. Εὐμ. 753 ἐκ τῆς ἀπουσίας (ἐλλείψεως) μιᾶς ψήφου γίνεται μέγα κακόν, ἐν ᾧ μία ψῆφος κατέβαλε τὸν οἶκον, μία ψῆφος ἠνώρθωσεν αὐτόν: ὥσπερ μία ψῆφος καταβάλλει (=κατέβαλε) τὸν οἶκον (ἀποῦσα), οὕτω μία ψῆφος (παροῦσα) ὀρθοῖ αὐτόν. || βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει Αἰσχ. Πρ. 55 περιβαλὼν αὐτὰ (τὰ ψέλια: τὰ τῶν βραχιόνων δεσμὰ) ταῖς χερσὶ πάσῃ δυνάμει. || αἴρω, σηκώνω· μυδροκτύπον (-κτύπου Musgrave) μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλὼν ξύλον καθῆκε παιδὸς ἐς ξανθὸν κάρα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 992 κατὰ μίμησιν τοῦ κτυποῦντος τὸν μύδρον ὑψώσας ὑπεράνω τῆς (ἰδίας αὐτοῦ) κεφαλῆς τὸ ῥόπαλον κατέβασεν αὐτὸ ἐπάνω εἰς τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τοῦ παιδός.— Ἀμεταβ. εἰς ἅλα βάλλων Λ 722 χυνόμενος (ὁ ποταμὸς) εἰς τὴν θάλασσαν. (ἵππους) περὶ τέρμα βαλούσας Ψ 492 τρεχούσας περὶ τὸ τέρμα. Ἀλλ' ἴσως ἐνν. περικαμψάσας τὸ τέρμα. Ὁμοίως βάλλ' ἐς κόρακας Ἀρφ. Σφ. 835 πήγαινε 'ς τὸν διάβολον. βάλλ' ἐς μακαρίαν Πλ. Ἱππ. μείζ. 293 Α.— || καταβάλλω, καταθέτω. κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι Πίνδ. Π 7, 1 ἡ μεγάλη πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ὡραιότατον προοίμιον εἰς τὴν εὐρυσθενῆ γενεὰν τῶν Ἀλκμ., ὅπως ὑποβάλῃ κρηπῖδα ᾠδῶν (τὸν θεμέλιον ὡς εἰπεῖν λίθον τῶν ᾠδῶν) διὰ τοὺς ἵππους αὐτῶν. Ἄλλοι συνδέουσι τὸ γενεᾷ πρὸς τὸ κρηπῖδα βαλέσθαι. ἀρχαὶ βέβληνται θεῶν Ν. 1, 8 τὰς ἀρχάς, τὰ θεμέλια, ἔχουν βάλῃ οἱ θεοί. ἐσχατιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυραν Ἰ. 5 (6), 12 ῥίπτει ἄγκ. πρὸς τὰς ἐσχατ. τῆς εὐδαιμονίας. || οὐδὲ χρόα βάλλετο λουτροῖς Ὕμν. Δήμ. 50 δὲν ἐκαθάριζε τὸ σῶμά της διὰ λουτρῶν (κυρ. δὲν ἐρράντιζε τὸ σῶμά της μὲ ὕδωρ πρὸς καθαρισμόν). Ὁμαλώτερον εἶπεν ὁ Εὐριπ. Ὀρ. 303: λουτρά τ' ἐπιβαλοῦ χροΐ.

βάμμα τό, τὸ ἐν ᾧ τι βάπτεται, χρῶμα, βαφή. «βάμμα Σαρδιανικόν· τὸ φοινικοῦν, διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα» Ἡσ. ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν Ἀρφ. Ἀχ. 112 διὰ νὰ μή σε κάμω κόκκινον ἀπὸ τὸ ξύλον.

βαπτίζω: ἀσκὸς βαπτίζῃ Χρησμ. Σιβύλλ. παρὰ Πλουτ. Θησ. 24 ὡς ἀσκὸς (ἀσκὸς ὢν) βυθίζεσαι.

βαπτός 3 βεβαμμένος, οἷος βάπτεσθαι. Ἀρφ. Πλ. 530 κἀλλ. βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν προϊεῖσα (πέτρα) κρημνῶν Εὐρ. Ἱππ. 123 βράχος ἐκβάλλων ἐκ τῶν κρημνῶν αὐτοῦ (ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς κρημνούς του) «τρεχάμενο νερό», (τοιοῦτον) ὥστε νὰ βαπτίζωνται ἐν αὐτῷ αἱ ὑδρίαι.

βάπτω: μαρτυρεῖ δέ μοι φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος Αἰσχ. Χο. 1008 μοὶ χρησιμεύει δὲ ὡς μάρτυς ὁ πέπλος οὗτος, ὅτι (πῶς) τὸν ἔβαψε (μὲ αἷμα) τὸ ξίφος τοῦ Αἰγ. Τὸ ξίφος λοιπόν, δι' οὗ ἐφονεύθη ὁ Ἀγαμέμνων, ἐδόθη εἰς τὴν Κλυταιμ. ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου.

βαρβαρισμός ὁ: ἂν τις ἅμα ἅπαντα τοιαῦτα ποιήσῃ, ἢ αἴνιγμα ἔσται ἢ βαρβαρισμός· ἂν μὲν οὖν ἐκ μεταφορῶν, αἴνιγμα, ἐὰν δ' ἐκ γλωττῶν, βαρβαρισμός Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 22 (1458 ª 23) ἄν τις εἰς τὰ ποιήματά του μόνον τοιαύτας ἐκφράσεις μεταχειρισθῇ, θὰ προέλθῃ ἢ αἴνιγμα ἢ βαρβαρισμός· ἂν μὲν λοιπὸν μεταχειρισθῇ μόνον μεταφοράς, θὰ προέλθῃ αἴνιγμα, ἐὰν δὲ μόνον ξένας λέξεις, θὰ προέλθῃ βαρβαρισμός.

|| συνήθως ὡς γραμματ. ὅρος, ἁμάρτημα περὶ μίαν λέξιν (ἢ κατὰ τόνον ἢ κατὰ γραφὴν ἢ κατὰ κλίσιν ἢ κατὰ χρόνον ἢ κατὰ πνεῦμα)· ἐν ᾧ σολοικισμός (ἴδε τὴν λ.) εἶνε ἁμάρτημα περὶ σύνταξιν. Πρβ. Φιλοδήμ. περὶ Ῥητορικ. ἔκδ. Sudhaus. σελ. 154: περὶ μὲν οὖν τῆς Ἑλληνικῆς ἑρμηνείας, ἣν οἱ μὲν συνάγουσιν ἐν τῷ τὰς ἐθνικάς τε φυλάττειν ἰδιότητας κἂν τῷ μὴ σολοικίζειν — οἱ δὲ βαρβαρίζειν· οἱ δὲ καὶ τὸ τὰς ἐθνικὰς μὴ τηρεῖν σολοικίζειν καλοῦσιν· ἄλλοι δὲ τοῦ βαρβαρίζειν τὸ δασύνειν ἢ ψιλοῦν ἢ ταῖς προσῳδίαις ἑτέρως τῆς συνηθείας ἐκφέρειν διαφέρειν νομίζουσιν — οὐκ εὔκαιρον κτέ.

βάρβαρος 2 (ὀνοματοποιία, ἴδ. κατωτ.) ὁ γλῶσσαν τραχεῖαν καὶ ἄγροικον ὁμιλῶν, ἀγριόφωνος, τραχύφωνος. οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε (Ὅμηρος) Θουκ. 1, 3 οὐδὲ τὴν λέξιν «βαρβάρους» μετεχειρίσθη (καθ' ἣν ἔννοιαν εἶχεν ἡ λέξις ἐπὶ Θουκυδ. ἐννοουμένη κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς Ἕλληνας· πρβ. πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος. Τὸ δὲ βαρβάρους εἶνε ἀντικ. καὶ ὄχι κατηγορ., ὅθεν ἡ μετάφρ. «οὐδὲ βαρβάρους ἔχει εἰπῇ αὐτούς» πλημμελής). Ὁ δὲ παρατ. διότι ἐν τοῖς ἔπεσι σῴζεται ἡ μαρτυρία τοῦ Ὁμήρου, ὅστις ἐν Β 867 λέγει Καρῶν βαρβαροφώνων τ. ἔ. τῶν τραχεῖαν καὶ ἀγρίαν φωνήν, ἀσυνήθη καὶ ξενόφωνον προφοράν, ἐχόντων. Κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2, 158 οἱ Αἰγύπτιοι βαρβάρους ὠνόμαζον πάντας τοὺς μὴ σφίσι ὁμογλώσσους, ἴσως παρὰ τῶν Ἑλλήνων δανεισθέντες τὴν λέξιν. Πρβ. τὸ ἡμέτερον (ἰδίως ἐν Λέσβῳ): «βούρ — βούρ» (πρόφερε: μπούρ — μπούρ), ὅταν ἀκούῃ τις βόμβον φωνῆς ἀκατάληπτον. Κατὰ τὰ ἐνταῦθα ὑπὸ Θουκυδ. λεγόμενα ὁ Ὅμηρος δὲν γνωρίζει τὴν ἀντιδιαστολὴν τῶν βαρβάρων πρὸς τοὺς Ἕλληνας, κυρίως διότι, ὡς παρατηρεῖ ὁ Θουκ., «τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας οὐχ ἅπασιν ἐξενίκησεν». Ἀλλὰ κατὰ τὸν Bergk (Litteraturgesch. 1 σ. 34 σημ. 4) ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Θουκ. δὲν εἶνε ὀρθή, διότι ὁ Ὅμηρος, γνωρίζων οὐ μόνον τὴν ἔννοιαν ἀλλὰ καὶ τὴν λέξιν, ἀποφεύγει εὐπρεπείας χάριν τὴν ἔκφρασιν βάρβαρος τοῦ

κοινοῦ βίου, ἀντ' αὐτῆς δὲ μεταχειρίζεται τὴν εὐπρεπεστέραν ἀλλόθροοι ἄνθρωποι. Τοῦτο δ' ἐπικυροῦται, κατὰ τὸν Bergk, ὑπὸ τοῦ ἐν Β 867 στίχου: Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν στ. ἀναφ. ἡ παρατήρησις τοῦ Σχολ. «τὸ γὰρ βαρβαροφώνων — Καρῶν νενόθευται». Τοὐναντίον δὲ ὁ Ἀριστόνικος παρατηρεῖ περὶ τοῦ στίχου τὰ ἑξῆς: «ἡ διπλῆ ὅτι Θουκυδίδης λέγει τὴν ὀνομασίαν τῶν βαρβάρων νεωτερικὴν εἶναι· ἐλέγχεται δ' ἐντεῦθεν»· ὅπου τὸ ἐλέγχεται, κατὰ τὰ εἰρημένα, δὲν ἔχει ὀρθῶς· διότι ὁ Θουκ. δὲν εἶπεν ὅτι ἡ λ. βάρβαρος ἦτο ἄχρηστος ἐπὶ Ὁμήρου, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐσήμαινε τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς Ἕλληνας (ἴδε τὴν λ. ἀντίπαλος). Ὀρθοτέρα μοι φαίνεται ἡ γνώμη τοῦ Classen, ὅτι ὁ ὅλως προσηγορικὸς ἐνταῦθα χαρακτηρισμὸς τῶν Καρῶν ὡς βαρβαροφώνων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ μετὰ ταῦτα ἐπικρατήσασα ἀντίθεσις τῶν βαρβάρων πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ἡ παλαιοτάτη χρῆσις τοῦ βάρβαρος εὕρηται ἐν τῷ εἰς τὸν Βάττον, τὸν κτίστην τῆς Κυρήνης, δοθέντι χρησμῷ: «ἔνθα σε βάρβαροι ἄνδρες, ἐπὴν Λιβύης ἐπιβήῃς, βαιτοφόροι ἐπίασι». Ὕστερον δέ, ἰδίως ἀπὸ τῶν Περσικῶν πολέμων, ἡ μεταξὺ βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων ἀντίθεσις εἶνε καθαρωτέρα καὶ συχνοτέρα. Βάρβαροι δ' ἐλέγοντο πάντες οἱ μὴ ὁμιλοῦντες Ἑλληνιστί· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, ἅμα μεταλαβόντες Ἑλληνικῆς παιδείας, ἔπαυσαν νὰ ὀνομάζωνται βάρβαροι. Οὕτω δὲ «τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποίηκε μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας» (Ἰσοκρ. Πανηγ. κεφ. 13).

βαρέω μτγν. τύπος τοῦ βαρύνω· βαρήσω, ἐπεβάρησα, βεβάρηκα μτγν., πλὴν τοῦ βεβαρηότες (=βεβαρημένοι) γ 139. τ 122. Ἀπολ. Ρ. 4, 1526. Παθ. βαρέομαι Ἱπποκρ. 7, 578 L καὶ μτγν. ἐπιβαρησόμενος Διον. Ἀλ. 8, 73. ἐβαρήθην 1, 14. βεβαρημένος ηὗδεν Πλ. Συμπ. 203 Β (ἅ τινες ποιητικὰ νομίζουσι) τ. ἔ. οἴνῳ βεβαρημένος (οἴνῳ βεβαρηὼς καθ' Ὅμ.) ἐκοιμᾶτο. βεβαρημένος Θεόκρ. 17, 61. Ἀπολλ. Ρ. 1, 1226. Ἀνθ. βεβάρηται Πλούτ. 895 F. Ἐκ τούτων δόκιμος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εἶνε ὁ πρκ. βεβάρημαι, — μένος ἴδ. βαρύνω.

βάρος τό: βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1205 ἴδ. ἀντίπαλος.

βαρυάλγητα Σοφ. Αἴ. 199 «βαρέα καὶ ἀλγεινά» Σχ.

βαρυβρώς - ῶτος ὁ καὶ ἡ, ὁ βαρέως βιβρώσκων, κατατρώγων. παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν αἱματηρόν Σοφ. Φιλ. 692 παρ' ᾧ ν' ἀποκλαύσῃ τὸν (ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ γείτονος) ἀντηχοῦντα στεναγμόν, τὸν βαρέως διαφθείροντα αὐτόν, τὸν αἱματηρόν. Τὰ δύο τελευταῖα ἐπίθ. ἁρμόζουσι κυρίως εἰς τὸ ἕλκος.

βαρυδότειρα Μοῖρα Αἰσχ. Ἑπτ. 97 κυρ. ἡ βαρέα διδοῦσα, ἡ δυστυχίας (συμφορῶν) πρόξενος Μοῖρα.

βαρύνω, βαρυνῶ, ἐβάρυνα· βαρύνομαι, ἐβαρυνόμην, ἐβαρύνθην, βαρυνθήσομαι. Σπάνιον δὲ καὶ ἀδόκιμον τὸ βεβάρυμμαι, δόκιμον δὲ ἀντὶ τούτου τὸ βεβάρημαι (ἴδε βαρέω). Πρβ. Σχολ. Θουκ. 2, 16. Λουκ. Σολοικ. 7. — γυῖα βαρύνεται Τ 165 αἰσθάνεται βάρος εἰς τὰ μέλη. χεῖρα βαρυνθείς Υ 480 αἰσθανθεὶς βάρος εἰς τὴν χεῖρα. οὐ βουλόμενος αὐτοὺς διὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καθημένους βαρύνεσθαι Θουκ. 5, 7 ὅπου ἐξαλειπτέον τὸ διὰ τό, ὅπερ εἶνε λείψανον τοῦ «διὰ τὸ (καθῆσθαι)». δι' ἧς φράσεως ἀρχαῖος Σχολ. ἀνέλυε τὴν μτχ. καθημένους: νὰ βαρύνωνται καθήμενοι ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἴδ. διά. τόκοις βαρύνεται Εὐρ. Ἰ. Τ. 1228 εἶνε βαρεμένη, ἐπίτεξ. || χαλεπῶς φέρω, δυσαρεστοῦμαι, καταθλίβομαι. φίλου γὰρ ἀνδρὸς συμφοραῖς βαρύνομαι Εὐρ. Ἄλκ. 42 βαρέως φέρω τὰς συμφορὰς φίλου ἀνδ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων Σοφ. Αἴ. 41 διότι ἐβαρυθύμησε διὰ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως (τὸ τῶν ὅπλων ἐξαρτ. ἐκ τοῦ χόλῳ). κἀγὼ βαρυνθείς Ο. Τ. 781 = βαρέως ἐνεγκών. Καὶ μετὰ γεν. ὀσμῆς μου ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου Ἀπ. Σοφ. 635 κυττάξετε νὰ μή με βαρεθῆτε διὰ τὴν δυσοσμίαν μου. Πρβ. Σοφ. Φιλ. 890.

βαρυπάλαμος χόλος Πίνδ. Π. 11, 22 ἴδ. κνίζω.

βαρυπεσής βαρέως πίπτων. μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα (ἴσ. γρ. συναλομένα) ἀνέκαθεν (Pearson: ἄγκαθεν) βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν, σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα, δύσφορον ἄταν Αἰσχ. Εὐμ. 374 ἀφ' οὗ πηδήσω ἀπ' ἐπάνω, καταφέρω δυνατὰ ἐναντίον του τὴν βαρέως πίπτουσαν ἀκμὴν (ἄκραν) τοῦ ποδός μου (καὶ τὸν ῥίπτω κάτω), διότι εἰς τοὺς τανυδρόμους οἱ πόδες των εὐκόλως πίπτουσι, ὅπερ εἶνε δύσφορος συμφορά.

βαρύς, βαρεῖα, βαρύ: ὡς φίλου προκηδομένα βαρεῖαν ἄψοφον φέρει βάσιν Σοφ. Τρ. 966 μὲ πόσην πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ φίλου ἀνδρὸς (οἱ ξένοι βαδίζοντες = ξένων βάσις) φέρουσιν ἀθόρυβον τὸ βαρὺ αὐτῶν βῆμα. συμπεσεῖν αἰχμᾷ βαρύς Πίνδ. Ἰ. 3, 69 ἴδ. αἰχμή. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς Σοφ. Ο. Κ. 402 ὁ σὸς τύμβος ἄμοιρος ὢν τιμῶν ἔσται ἐκείνοις χαλεπὸς (βλαβερός). σὺν γήρᾳ βαρεῖς Ὀ. Τ. 17 συνόντες γήρᾳ (Ο. Κ. 7. Φιλ. 268) καὶ βαρυνόμενοι αὐτῷ. ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς Αἴ. 1017. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ' (ἐνν. ἔσῃ), ὅταν θυμοῦ περάσῃς Ο. Τ. 673 «δῆλος εἶ ὡς ἀηδῶς εἴκων· ὅταν δ' ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς, τότε βαρέως οἴσεις τὸ πρᾶγμα, οἷον μετανοήσεις καὶ ἄδικα (ἴσως: καὶ τὰ ἄδικα) ἐνθυμηθήσῃ» Σχ. ἔχων τὸ βάρος τῆς μετανοίας: τεθλιμμένος ὑπὸ μετανοίας. νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς Αντ. 767 οὕτω νέου ἀνδρὸς ὁ νοῦς ἀλγ. βάρος ἔχει, φόβον παρέχει. βαρεῖαν ἡδονὴν

νικᾶτέ με λέγοντες Ο. Κ. 1204 διὰ τῶν λόγων ὑμῶν μὲ ἐκβιάζετε νὰ σᾶς κάμω χάριν (οἷον: ἐκνικᾶτέ με χάριν), ἥτις εἶνε βαρεῖα εἰς ἐμέ. Ἄλλοι: «νικᾶτέ με νίκην βαρεῖαν μὲν ἐμοί, ἡδεῖαν δ' ὑμῖν». — βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον Αἰσχ. Ἑπτ. 795 ὅσον βεβαίως καὶ ἂν εἶνε θλιβερά, ὅμως φανέρωσέ τα.

βάσανος (◡◡◡) ἡ: τάχ' ἐς βάσανον (=εἰς ἔλεγχον 1297) εἶ χερῶν Σοφ. Ο. Κ. 835 ταχέως θὰ ἔλθῃς εἰς δοκιμὴν τῶν χειρῶν σου: ταχέως θὰ δοκιμάσῃς τὰς δυνάμεις σου. δόμεν βασάνῳ ἐς ἔλεγχον Πίνδ. Ν. 8,20 ἴδ. ἔλεγχος. τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος (ἴδ. τὴν λ.) ἔκειτ' οὔτε πάροιθεν.. οὔτε τὰ νῦν πω ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ — ◡◡ — (χρησάμενος ἀναπληροῖ Brunck) ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων Σοφ. Ο. Τ. 489 τίς ἔρις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν Λαβδ. καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πολύβου, οὔτε πρότερον οὔτε νῦν ἔμαθον ἀκόμη, ἐφ' οὗ στηριζόμενος μετ' ἀποδείξεων νὰ προσβάλω τὴν παρὰ τῷ λαῷ φήμην τοῦ Οἰδίποδος, ὡς ἐκδικητὴς τῶν Λαβδακιδῶν διὰ τὸν ἄδηλον φόνον αὐτῶν.

βάσις ἡ (ᾰ, βαίνω): δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει Αἰσχ. Χο. 450 τρύπα καὶ τὰ δύο αὐτία σου καὶ ἄφινε νὰ περάσῃ ὁ λόγος σου εἰς τὰ ἥσυχα θεμέλια τῶν φρενῶν σου (ἴδ. συντετραίνω). κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Σοφ. Αἴ. 8 ἴδ. εὖρις. ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα 18 ὀρθῶς διέγνως, ὅτι περιφέρω τὰ βήματά μου ἐναντίον δυσμενοῦς ἀνδρός. ἀντέρειδε βάσιν σήν Φιλ. 1403 ἴδ. ἀντερείδω. πᾷ κέλσω τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος; Εὐρ. Ἑκ. 1058 «πῶς τὴν τοῦ ἀγρίου θηρὸς βάσιν ἐπὶ τὰς ἐμὰς χεῖρας τιθεὶς (δίκην μὲν θηρὸς ἀγρίου, ἀλλ' οὐ τοῖς ποσὶ ταῖς δὲ χερσὶ ψηλαφώσαις προβαινων) ἀνιχνεύσας καταλάβω (τὰς Τρῳάδας)»; Δ. Βερναρδάκ. τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Σοφ. Τρ. 339 κυρ. τίνος πράγματος εἶνε (εἰς τί ἀναφέρεται) τὸ πάτημα, τὸ ὁποῖον πατεῖς σταματῶν; τίνος ἕνεκα τήνδε βάσιν βαίνεις ἐφιστάμενος; τίνος ἕνεκα μοῦ κλείεις οὕτω τὸν δρόμον; τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Αἴ. 42 διὰ τί λοιπὸν ἐπιτίθεται τὴν ἐπίθεσιν ταύτην (εἰσορμῶν) ἐναντίον τῶν ποιμνίων; Ἡ σύνταξις τοῦ ἐπεμπίπτει (ἡ ἐπὶ δηλοῖ τὸ ἐναντίον, ἡ δὲ ἐν τὸ ἐντός) βάσιν σύστοιχος κατὰ τὸ τήνδε βάσιν ἐπεμβαίνει. — ‖ ῥυθμικὴ κίνησις: τᾶς (φόρμιγγος) ἀκούει μὲν βάσις ἀγλαΐας ἀρχά Πίνδ. Π. 1,2 εἰς ἣν ὑπακούει ἡ ῥυθμικὴ τῶν ποδῶν κίνησις, ἡ ἀρχὴ τῆς τέρψεως.

βαστάζω φέρω, σηκώνω βάρος. βαστάσω Αἰσχ. Προμ. 1051. Σοφ. Αἴ. 920 καὶ μτγν. πεζ. βαστάξω μτγν. ἐβάστασα ἐπ. ποι. καὶ μτγν. πεζ. ἐβάσταξα μτγν. ἐβαστάχθην Διογ. Λ. 4,59. Ἀθήν. 693 Ε. βασταχθῆναι Ἀρτεμίδ. 2,68 σελ. 249. βασταχθήσομαι [Καλλισθέν.] 1,42. βεβάστακται [Λουκ.] Ὠκύπους 14. χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βαστάσαι Πίνδ. Ἰ. 3, 8 πρέπει νὰ ἐξυψώσῃ τις δι' ἀγ. ὕμνων τὸν κωμάζ. νικητήν. — πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί Ἀρφ. Θεσμ. 438 ὅλα τὰ ἐζύγισεν εἰς τὸν νοῦν της. ‖ «βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι καὶ διασηκῶσαι καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν» Σουΐδας· ἴδ. Αἰσχ. Ἀγ. 35. Σοφ. Ἠλ. 893. ἐγὼ δ' ἀκούσας τοῖν τρόποιν ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι Ἀπ. Εὐπόλιδ. 303 (ἐκ τοῦ Σουΐδα) «δοκιμάσας, διασκεψάμενος» θὰ ἐκλέξω.

βαΰζω φωνάζω βαὺ βαύ (ἴδ. Ἡρῳδιαν. I 495, 1), γαυγύζω. βαΰσδει Θεοκρ. 6, 10. καταβαΰξας Ἀνθολ. 7, 408. δυσβάϋκτος Αἰσχ. Πέρσ. 577. νέον δ' ἄνδρα βαΰζει (ἐνν. θυμός, κατ' ἄλλους Ἀσία) Αἰσχ. Πέρσ. 13 ἡ ψυχή μου βοᾷ ποθοῦσα τοὺς νέους (τοὺς ἀπολωλότας)

βαφή ἡ, βούτημα, καταβύθισις ἐντὸς τοῦ ὕδατος (πεπυρακτωμένου σιδήρου) πρὸς σκλήρυνσιν: κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός Σοφ. Αἴ. 650 διότι καὶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐδείκνυον τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἐπιμονὴν καὶ ἀκαμψίαν πρότερον, τώρα ὡσὰν σίδηρος διὰ (καταλλήλου) βαφῆς ἔγινα μαλακὸς εἰς τοὺς λόγους μου (κυρ. «ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ στόματος τῆς μαχαίρας» Σχ. ἐνν. ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου) ὑπὸ ταύτης τῆς γυναικός· «εἰ μαλθακὸν βούλονται σίδηρον εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσι» Σχ. Πρβ. Πλ. Πολ. 411 Α. Ὁ Σχολ. συνδέει τὸ βαφῇ σίδηρος ὣς πρὸς τὸ ἐκαρτέρουν: «ὃς ἠπείλουν καὶ ἔζεον καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, νῦν ἐθηλύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός». Ἠδύνατό τις ἴσως νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι τὸ βαφῇ σίδηρος ὣς λέγει ὁ Αἴας ὡς διφορούμενον (ὅπως καὶ τὸ στόμα) τ. ἔ. ὅσον ὁ σίδηρος διὰ τῆς ἐν τῷ ὕδατι βαφῆς γίνεται μαλακός, τόσον ἐμαλάκωσα καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ μᾶλλον δέχομαι τὴν πρώτην ἑρμηνείαν. — οὐκ οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς Αἰσχ. Ἀγ. 616 «ὥσπερ οὐκ οἶδα τὰς βαφὰς τοῦ σιδήρου, οὕτως οὐδὲ ἡδονὴν ἑτέρου ἀνδρός» Σχ. Οἱ μέν, ὅτι διὰ τοῦ χαλκοῦ βαφάς θέλει νὰ δείξῃ τὸ ἀδύνατον, διότι τὸ μαλλίον ὄχι ὁ σίδηρος βάπτεται· ἢ ἐννοοῦσιν ἄγνωστόν τι μυστήριον τεχνικὸν τῆς βαφῆς τοῦ σιδήρου (πρβ. Πλουτ. 395 Β. Πολυδ. 7, 169). Οἱ δέ, ὅτι δὲν γνωρίζει νὰ φονεύῃ ἀνθρώπους, κυρ. τὴν καταβύθισιν (τὸ βούτημα) τοῦ ξίφους (τοῦ χαλκοῦ) εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (πρβ. Σοφ. Αἴ. 95. Αἰσχ. Πρ. 889: γυνή.. ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος). Ἄλλοι ἄλλως. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ τῆς Κλυταιμνήστρας ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ ἐπίτηδες

διφορούμενα. — βαφαῖς ὕδρας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1190 διὰ τῶν βελῶν τῶν βεβαμμένων τῷ αἵματι τῆς ὕδρας. ἴδ. πίτυλος.

βδέω λιβανωτόν Ἀρφ. Πλ. 703 σύστ. σύντ. «μοσχολίβανο».

βδύλλω κυρ. βδέω ἐκ φόβου, φοβούμενός τινα Ἀρφ. Ἱππ. 224 κἀλλ.

βέβαιος 2 καὶ 3 (βαίνω): κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ, ὥστ' ἐπελθεῖν Θουκ. 3, 23 ὄχι στερεός, ὥστε νὰ πατήσῃ τις ἐπάνω καὶ νὰ περάσῃ. παρ' Ἀθηναίους ὡς βέβαιον ὂν ἀνεχώρουν 1, 2 (ἴδ. ἀναχωρῶ). μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες 2, 89 ἐν ᾧ ἔχουσιν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν εὐστάθειαν τῆς ψυχῆς. τὸ ὑμέτερον. τῆς γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι 1, 70 ὁ ὑμέτερος τρόπος εἶνε μηδὲ εἰς τὰ ἀσφαλῆ πορίσματα τοῦ ὀρθοῦ λόγου νὰ πιστεύσητε. βέβαια δ' οὐδεὶς εὐτυχεῖ Ἀπ. Εὐρ. 1074 οὐδεὶς εὐτυχεῖ βεβαίαν εὐτυχίαν. — βεβαιότεροι ἂν ἡμῖν ἦσαν μηδὲν νεωτεριεῖν Θουκ. 3, 11 μείζω ἂν ἡμῖν βεβαιότητα παρεῖχον: θὰ ἤμεθα ἀσφαλέστεροι, ὅτι δὲν ἤθελον κάμῃ κανένα νεωτερισμόν. — Δικαν. εἰ μὲν εἰς πίστιν ἔδωκας, τί πρὸ τοῦ κακουργήματος τὰ βέβαια ἐποιοῦ; Δημ. 32, 16 ἐὰν ἔδωκες εἰς αὐτὸν χρήματα ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει (ἐπὶ λόγῳ τιμῆς), διατί πρὸ τοῦ κακουργήματος ἐφρόντιζες νὰ ἐξασφαλισθῇς δι' ὁμολόγου; τί λαβόντες τὸ βέβαιον προϊέμεθα; 56, 2 τίνα λαβόντες ἐγγύησιν θυσιάζομεν τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς ἀπέναντι τοῦ ἀβεβαίου; — Ἐπίρρ. βεβαίως προεστάναι τοῦ δήμου Θουκ. 6, 28 ἴδ. προΐστημι.

βεβαιόω ποιῶ τι βέβαιον, ἀσφαλίζω. ὅ τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὐνοίᾳ (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ εὔνοια, κατὰ τὸν Σχ. «ἐξ εὐνοίας») πίστιν βεβαιοῖ, ἡμῖν τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε Θουκ. 3, 12 καὶ τὴν συμμαχίαν, ἣ (= ὅ τε) τοῖς ἄλλοις, μάλιστα διὰ τὴν εὔνοιαν, κραταιοῖ τὴν (ἀμοιβαίαν) πίστιν, ταύτην ἡμῖν ὁ φόβος ἠσφάλιζε. Παθ. ἐκ πολέμου εἰρήνη μᾶλλον βεβαιοῦται Θουκ. 1, 124 ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη ἐξασφαλίζεται περισσότερον (ἢ ἄνευ πολέμου). — Μέσ. ἐς τοὺς Σικελοὺς πέμποντες τοὺς μὲν μᾶλλον βεβαιωσώμεθα («βεβαίους φίλους ποιήσωμεν» Σχ.), τοῖς δὲ φιλίαν καὶ ξυμμαχίαν πειρώμεθα ποιεῖσθαι 6, 34.

βεβαίωσις ἡ, ἐξασφάλισις. τὸ βραχύ τι τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πεῖραν τῆς γνώμης Θουκ. 1, 140 τοῦτο τὸ ὡς μικρόν τι νομιζόμενον παρέχει ἐντελῆ ἀπόδειξιν καὶ ἐξέλεγξιν τῆς διαθέσεως ὑμῶν. Ὥστε ἡ σύνταξις εἶνε: τοῦτο τὸ ὂν βραχύ τι κτλ. Τὰ παραβαλλόμενα χωρία (καὶ αὐτὸ τὸ ἐν 7, 55) εἶνε ἀνόμοια.

βεβαρηώς πρκ. μτχ. τοῦ βαρέω.

βέβασαν = ἐβεβήκεσαν.

βέβηκα ἴδ. βαίνω.

βέη β' ἑν. τοῦ βέομαι (βείομαι) καὶ γ' ἑν. τοῦ ἀόρ. β' ὑποτ. τοῦ βαίνω ἀντὶ τοῦ βῇ.

βέλος τό: ἕλκε ὑπὲκ βελέων Δ 465 ἔσυρεν ὑποκάτω τῶν βελῶν ἔξω αὐτῶν. ἐχώμεθα δηϊοτῆτος ἐκ βελέων Ξ 129 ἀπεχώμεθα τῆς μάχης (τῶν ἐχθροπραξιῶν) ἐκτὸς τῶν βελῶν (μένοντες). ἀγανὰ βέλεα Ω 759 ἴδ. ἀγανός. ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ βέλος διέπτατο; Εὐρ. Ἱκ. 860 = ὁρᾷς τοῦτον, δι' οὗ τὸ βέλος τοῦ Διὸς ἔπτατο: τὸν ὁποῖον διεπέρασε τὸ βέλος τοῦ Διός; ἔβαλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ Ἀγ. 250 ἔρριπτε πρὸς ἕκαστον τῶν θυσιαστῶν της «μιὰ ματιά» ζητοῦσαν ἔλεος (ἱκετευτικήν, ἐξαιτουμένην οἶκτον). ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος (λόγων) Αἰσχ. Εὐμ. 679 τ. ἔ. ὅ τι εἴχομεν νὰ εἴπωμεν τὸ εἴπομεν. Πρβ. Πλ. Φίληβ. 23 Β.

βελτίων, βέλτιον ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός· ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι Θουκ. 1, 102 ἐννόησαν, ὅτι ἀπεπέμποντο ὄχι διὰ τὴν καλλιτέραν αἰτίαν (τ. ἔ. ὄχι διὰ τὴν αἰτίαν, ἣν εἶπον εἰς αὐτούς).

βέομαι καὶ ***βείομαι*** ἐπ. μέλλ. μόνον παρ' Ὁμ. Ο 194. Χ 431 (πρβ. βιόμεσθα Ὕμν. Ἀπόλλ. Π. 350) θὰ ζῶ. οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν Ο 194 δὲν θὰ ζῶ κατὰ τὰς φρένας τοῦ Διός. οὐ θην.. δηρὸν βέῃ Π 882 βεβαίως δὲν θὰ ζήσῃς πολύ.

βῆμα τό: δέξεται εὐπατρίδαν, ποδὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Σοφ. Ἠλ. 162 θὰ δεχθῇ αὐτὸν ὡς διάδοχον τοῦ θρόνου, ἀφ' οὗ ὑπὸ τὴν εὐμενῆ ὁδηγίαν τοῦ Διὸς ἔλθῃ εἰς ταύτην τὴν γῆν. — διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατήγιον Αἰσχ. 3, 146 ἔλεγεν, ὅτι θὰ κινήσῃ δίκην ἐξ ὀνόματος τοῦ βήματος ἐναντίον τοῦ στρατηγίου.

βῆσα -ας -ε, βήσαμεν κτλ. ἴδ. βαίνω.

βία (⏑ –), Ἰων. βίη, ἐπ. δοτ. βίηφι, δύναμις σωματική. — βίη Ἡρακλῆος καὶ Ἡρακληείη Ε 638. Β 658 εἰς περίφρασιν τοῦ Ἡρακλέους, πρβ. «ἡ γενναιότης του, ἡ ἐνδοξότης του» κττ. βίᾳ φρενῶν Αἰσχ. Χο. 79 ἴδ. αἰνέω. — βίας ἀποτίσεται γ 216 θὰ πληρώσῃ (θὰ ἐκδικηθῇ διὰ) τὰς βιαιοπραγίας. — ζωϊκὴ δύναμις, ζωή. ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ χ 219 ἀφ' οὗ ἀφαιρέσωμεν τὴν ζωήν σας.

βιάζω ἐνεργ. σπάν. βιάζετε μ 297. ἐβίαζον Ἱπποκρ. 5, 96 L. ἐβίασα Ἀπ. Ἀλκαί. κωμ. 29 (Ἀ. Β. 86, 1). Συνήθως ἀντὶ τούτου μέσ. βιάζομαι (ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνίοτε καὶ παθ., ὡς Θουκ. 1, 2 κἀλλ. Ξεν. Συμπ. 2, 26). βιάσομαι (ᾰ), καὶ Ἀττ. μέλλ. βιᾶται Πλ. Τίμ. 63 Β (κατ' ἄλλους ἐνεστ.). ἐβιᾰσάμην. βεβίᾰσμαι ἐνεργ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παθ. ἐβιάσθην παθ. βιασθήσομαι παθ. μτγν. Συντ. μετ' αἰτ. προσ. ἢ πράγμ., καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τάδε Αἰσχ. Ἑπτ. 1033 λέγω σοι μὴ βίᾳ τῆς πόλεως ποιεῖν τάδε. Ὅθεν παθ ξύγγνοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε Σοφ. Ἀντ. 66 ξυγγιγνώσκειν, ἐν-

θυμουμένους ὅτι βιάζομαι ἀκούειν ταῦτα (μὴ θάπτειν τὸν νεκρόν): ὑπείκω εἰς ἀνωτέραν βίαν. Πρβ. 1073. Ἠλ. 575. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν Ο. Τ. 524 πάντως ἐξεφράσθη ὁ ὀνειδιστικὸς οὗτος λόγος, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ὠφείλετο μᾶλλον εἰς (στιγμιαίαν) παραφορὰν ἢ εἰς ὥριμον σκέψιν (πεποίθησιν). Ἄλλως. βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης, ὅποι δίκην (Butler: δὲ καὶ) προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει Αἰσχ. Ἀγαμ. 1510 βίᾳ ἐπισπεύδεται διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλως χυθέντων συγγενικῶν αἱμάτων ὁ μέλας Ἄρης νὰ προβῇ ἐκεῖσε, ὅπου προβαίνων θὰ δώσῃ ἱκανοποίησιν εἰς τὸ πηκτὸν αἷμα τῶν βρωθέντων παίδων (κούρων). Καὶ μετ' ἀπαρφ. ὅδε βιάζεται πόλιν ζῆν Εὐρ. Ὀρ. 1623 βιάζει τοὺς πολίτας νὰ ζῇ (τ. ἔ. να τὸν ἀφήσουν νὰ ζῇ). εἰ δ' αὖ ἐς δασὺ χωρίον βιάζοιτο ὁμόσε ἰέναι Θουκ. 4,29 ἐὰν δὲ πάλιν ἤθελε νὰ εἰσορμήσῃ διὰ τῆς βίας εἰς δασωμένον τόπον. ἔχθραν αὐτῷ πρὸς ἐμέ φησιν εἶναι καὶ βιάζεται Δημ. 21,205 λέγει ὅτι εἶνε καὶ θέλει νὰ εἶνε, μὲ τὴν βίαν, ἔχθρα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. δύο ἔτη βιάζεται λέγειν 25, 38 διὰ τῆς βίας ὁμιλεῖ. εἴ τις εἴποι τοῖς βιαζομένοις ἐξεῖναι λέγειν 25,30 ἐάν τις εἴπῃ, ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλῶσιν ἐνώπιον τοῦ δήμου ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς βίας ὁμιλοῦσιν, ἐν ᾧ δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα. Καὶ μετὰ προθέσεων. ἔδοξε δρόμῳ βιάσασθαι ἐς τὴν Ποτείδαιαν Θουκ. 1,63 ἀπεφάσισε δρομαίως καὶ διὰ τῆς βίας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ποτ. βιάσασθαι ἔξω 7, 69 = βίᾳ ἐξελθεῖν. — Ἀπολ. εἰ πύθοιτό τις λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι παρῇ (πάρα) Σοφ. Αἴ. 1160 ἐὰν ἤθελέ τις μάθῃ, ὅτι κολάζει διὰ λόγων, ὅστις δύναται νὰ μεταχειρίζηται βίαν. δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος βιάζῃ Αἰσχ. Πρ. 1041 = βίᾳ φέρεις (οἷον τὸ ὄχημα ἤ τι τοιοῦτον, πρβ. Εὐρ. Ἱππ. 1223).

βιάω (⏑⏑–) βιάζω, ἐπ. ποι. καὶ νέον Ἰων. Ἐνεργ. μόνον βεβίηκε κ 145. 172. Π 22. Συνήθως βιάομαι (παθ. Ἡρ. 1,19. Ἱπποκρ. 7,514). ἐπ. βιόωνται λ 503. βιόωντο ψ 9. Εὐκ. βιῴατο Λ 467. βιωομένη Μόσχ. 2,13. βιήσομαι φ 348 (παθ. Ἱπποκρ. 8,280 L). ἐβιησάμην Λ 558. Π 823. Ἡρ. 4,43. βιήσ- Φ 451. Μόσχ. 4,114. βιησάμενος Ψ 576. βεβίημαι Ἀπολ. Ῥ. 3,1249. (Παθ. Ἀνθ. 9,546. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1390). βιηθείς παθ. Ἡρ. 7,83. Τὸ παρ' Ἱπποκρ. 8,96 L. βιησθὲν πλημμελές. — τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται (= βιάζεται τ. ἔ. καταβάλλει, καταπαλαίει, «καταπονεῖ») Σιμωνίδ. Ἀπ. 76 τὸ νὰ ἔχῃ τις ἰδέαν τινὰ περί τινος πράγματος κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ νομίζῃ, ὅτι ἡ ἰδέα του αὕτη εἶνε ἀλήθεια. βιᾶται δ' ἁ τάλαινα Πειθὼ Αἰσχ. Ἀγ. 396 διὰ τῆς βίας παρασύρει (κατακυριεύει τὸν λακτίσαντα τὸν μέγαν Δίκας βωμὸν) ἡ τάλ. Πειθώ. τότε νῶι βιήσατο μισθὸν ἅπαντα Φ 451 ἡμᾶς βίᾳ ἀφείλετο τὸν μισθόν. μηδέ σε βιήσεται ἄνθεα τιμῆς πρὸς θνητῶν ἀνελέσθαι Ἀπ. Ἐμπεδοκ. 4 ἴδ. ἀναιρῶ. μηδέ σ' ἔθος πολύπειρον ὁδὸν κατὰ τήνδε βιάσθω Ἀπ. Παρμενίδ. 1,34 μηδὲ ἡ πολύπειρος συνήθεια ἄς σε βιάζῃ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν (ν' ἀκολουθῇς ταύτην τὴν ὁδόν).

βιβάζω ποιῶ τι βαίνειν, ἀναβιβάζω, ὀχεύω. Ἀπ. Ἀλκαίου κωμ. 18 (Ἀ. Β. 85, 6). Πλουτ. 303 Β. συχν. σύνθ. κατα- Ἡρόδ. 1,86. ἐσ- Θουκ. 7,60. διαβιβάσοντες Ξεν. Ἀν. 4,8,8 5,2,10. — βιβάσειν Λουκ. Ἱππ. 2 καὶ βιβῶ Σοφ. Ο. Κ 381. προσ- Ἀρφ. Ὄρν. 425. Πλ. Φαῖδρ. 229 Ε. ἐμ- Ξεν Ἀν. 5,7, 8. δια- Πλ. Νόμ. 900 C. Δημ. 23,127 διεβίβασα Θουκ. 1,105. ἀν- Ξεν. Ἑλλ. 4,5,3. ἀπ- Πλ. Γοργ. 511 Ε. — Μέσ. ἀναβιβάσομαι Ἀνδοκ. 1,148 (ὀρθότ. -σωμαι Blass). Λουκ. Εἰκόν. 24. ἀναβιβῶμαι Ἀπ. Ἀμειψί. 30. Αἰσχίν. 2,146. Δημ. 19,310. ἀνεβιβασάμην. ἐβιβάσθην Ἀριστοτ διαβιβασθήσομαι καὶ βεβίβασται μτγν. ἀναβιβαστέον Πλ. — ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν Σοφ. Ο. Κ. 381 μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ Ἀργεῖοι (= τὸ Ἄργος) ἢ θὰ καταλάβωσι διὰ νίκης τὰς Θήβας (= τὸ Καδμ. πέδον) ἢ (διὰ τῆς ἥττης των) θὰ ὑψώσωσιν αὐτὰς εἰς τὸν οὐρανὸν (μέχρις οὐρανοῦ).

βίβασις ἡ: «εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως, ἧς καὶ τὰ ἆθλα προυτίθετο, οὐ τοῖς παισὶ μόνον ἀλλὰ καὶ ταῖς κόραις· ἔδει δὲ ἅλλεσθαι καὶ ψαύειν τοῖς ποσὶ πρὸς τὰς πυγάς, καὶ ἀνηριθμεῖτο τὰ πηδήματα· ὅθεν ἐπὶ μιᾶς ἦν καὶ τὸ ἐπίγραμμα· χίλιά ποκα βίβαντι (γ΄ ἑν. τοῦ βίβημι, πρβ. ἐντί), πλεῖστα δὴ τῶν πώποκα» Πολυδ. 4,102 χίλια (ἅλματα) πρὸς τὴν πυγὴν ἅλλεται, πλεῖστα δὴ τῶν πώποτε γενομένων). Ἴσ. βίβαμι. πρβ. Εὐρ. Ἀνδρ 595.

βιβλίον τό: κατῆρον ἐς τὰ βιβλία Ἀρφ. Ὄρν. 1288 εἰς τὸν τόπον, ὅπου πωλοῦνται τὰ βιβλία.

βίβλος ἡ (κάλλιον βύβλος): βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν Αἰσχ. Ἱκ. 769 οἱ ἐκ παπύρου τρεφόμενοι (Αἰγύπτιοι) εἶνε ἀσθενέστεροι τῶν σιτοφάγων (Ἀργείων). Δημ. 18,258 ἴδ. τελῶ.

βιβρώσκω τρώγω (βορ-, πρβ. βορά, voro). βρώξω Λυκόφρ. 678. βρώσομαι Χρησμ. Σιβύλλ. 7,157. Φιλοστρ. σ. 129. ἀόρ. β΄ ἔβρων Καλλιμ. εἰς Δία 49. κατ- Ὕμν. Ἀπόλλ. 127. ἔβρωξα Ἀνθ. 11,271. ἀναβρώσαντες Νικ. Θηρ. 134. Ἀντὶ τούτων τῶν τύπων οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τοὺς ἀντιστοίχους τοῦ ἐσθίω: ἔδομαι κτλ. βέβρωκα Σοφ. Τρ. 1054. -ώκῃ Ἱπποκρ 8,350. -ώκοι Ἡρόδ 1,119. -ωκώς Χ 94. χ 403 (ἀλλὰ καὶ βεβρώθοις Δ 35). Ἀρφ. Σφ. 462. Ξεν. Ἱέρ. 1,24. Ἀπ. Εὐπόλ. 68 (Ἀ. Β. 377). Ἱπποκρ. 7,110 L. βεβρῶτες Σοφ. Ἀντ. 1022. ἐβρώθην, βρωθείς Ἱππ. 5 322 καὶ μτγν. κατ- Ἡρ. 3,16. δια-

Ἱππ 6,450. βρωθήσομαι μτγν. βέβρωμαι Αἰσχ. Ἀγ. 1082. Ἱπποκρ. 5,192. δια- Πλ. Τιμ. 83 Α. κατά- Ἡροδ. 4, 119. Πλ. Φαίδων 110 Α. ἐξέβρωτο Ἱπποκρ. 5, 156. βεβρώσεται 6 203. Παρασχημ. βεβρώθοις ἴδ. ἀνωτ. ἐνεστ. βρώθω Βάβρ 67, 18. Εφετικ. βρωσείοντες Καλλιμ. Ἀπ. 435. Ἕτερος παρασχημ. βρώζω Ἡρώνδ. 7, 63. — βεβρωκὼς βοὸς χ 403 τ. ἔ. μέρος τοῦ βοός. εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες Ἀρφ. Σφ. 463: «εἴπερ τὴν πικρίαν αὐτοῦ (Φιλοκλέους) καὶ τὴν σκληρότητα εἶχον, οὐκ ἂν ῥαδίως αὐτοὺς διέφυγες» Σχ.

βίος ὁ: βίον τείνοντες Αἰσχ. Αγ. 1361 φιλοψυχοῦντες, ἵνα τὸν βίον παρατείνωμεν ἴδ. ὑπείκω. ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον Ἀπ. 14 ἡ δὲ γῆ γεννᾷ διὰ τοὺς ἀνθρώπους βοσκὰς τῶν προβάτων καὶ τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς (ἵνα τρέφωνται οἱ ἄνθρωποι). βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν Σοφ. Ο. Κ. 1686 θὰ ἔχωμεν τὴν δυσπόριστον διατροφὴν τοῦ βίου (πρβ. 338 καὶ τὸ Ἀρφ. Νεφ. 570 βιοθρέμμων ὁ διατηρῶν τὴν ζωήν). ἁ δυσγένεια δ' ἁπλοῦν ἂν εἶχεν ζόας (ζωᾶς) βιοτάν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 663 = οἱ δὲ δυσγενεῖς ἁπλοῦν ἂν ἔζων βίον: οἱ δὲ δυσγ. θὰ ἔζων ἕνα μόνον βίον. Πρβ. ζῶ βίον. λαγὼ βίον ζῆν Δημ. Ὅπου τὸ μὲν ζῆν (ζωή) εἶνε ἡ καθαρῶς φυσικὴ ζωή, ἁρμόζουσα καὶ εἰς τὰ ζῷα· εἶνε ὡς εἰπεῖν τὸ γένος. Ὁ δὲ βίος (βίοτος, βιοτή) εἶνε ἡ λογικὴ ζωή, σημαίνει δὲ προσέτι καὶ τὸν πορισμὸν τοῦ βίου, τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, καὶ διάρκειαν τῆς ζωῆς, ἐν γένει τὸ εἶδος τῆς ζωῆς. Πρβ. Πλάτ. Ἐπινομ. 982 Α ἤ τινα μακραίωνα βίον ἔχειν ἱκανὸν ἑκάστῳ ζωῆς, ὅπου τὸ ζωῆς λέγουσιν ὅτι προσετέθη, ὡς εἰ προηγεῖτο μοῖραν ἀντὶ τοῦ βίον. Μᾶλλον νομίζω ὅτι ἐξηγητέον κατὰ τὸ Εὐριπίδειον χωρίον: ζῇ μακραίωνα τινα βίον ἱκανὸν ἑκάστῳ. Διάφορόν πως εἶνε· ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον Πλουτ. 114 D ἕως ὅτου τελειώσωσι τὸν ἐπιμετρηθέντα εἰς αὐτοὺς χρόνον τῆς ζωῆς (πρβ. βιοκλώστειρα Μοῖρα). χωλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ζωήν Πλ Τίμ. 44 C = πορευθεὶς διὰ τοῦ βίου χωλὴν ζωήν: ἀφ' οὗ χωλαίνων διέτρεξε τὸ στάδιον τοῦ βίου. — ἤδη γὰρ ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην Σοφ. Ο. Κ. 1551 πορεύομαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἅιδου, ἵνα κρύψω ἐν αὐτῷ τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς ζωῆς μου (τελευταῖον μέρος τῆς ζωῆς μου). — τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο Θουκ. 1,5 ἐντεῦθεν ἐπορίζοντο κατὰ τὸ μέγιστον μέρος τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἡδέως ἂν πυθοίμην, ὅ τι σοι φαίνεται τοῦτο... πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις Πλ. Πολ. 328 Ε ἴδ. οὗτος. — οἱ ἀπὸ τοῦ βίου Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 11,49 κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ οἱ φιλόσοφοι.

βιοτεύω (βιοτή) ζῶ: ῥῆμα ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει Πίνδ. Ν. 4,6 ὁ λόγος ζῇ, διασῴζεται, μακρότερον χρόνον τῶν ἔργων. (τὸν στρατὸν) ἤλπιζον αὐτόθεν πολεμοῦντα βιοτεύσειν Θουκ. 1,11 ἤλπιζον ὅτι ὁ στρατὸς πολεμῶν θὰ πορίζηται ἐκ τῆς χώρας τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ξεν. Κ. Π. 3,2,25.

βιόω (βίος, vivo), Δωρ. διόω. Παρ' Ἀττ. ὁ ἐνεστὼς ἄχρηστος (εὑρηται παρ' Ἀριστοτ.). βιῶσι Ἀπ. Ἐμπεδ. 15. Λουκ. Ἀλ. 34. βιοῦν Ἀπ. Εὐρ. 238. Μετοχ. βιῶν, βιοῦντος Μενάνδ. Μονόστ. 656. ἐβίου Ἱπποκρ. 5,236 L. Ἀντὶ τούτων οἱ Ἀττικοὶ συνήθως: ζῶ, ἔζων ἢ βιοτεύω. — βιώσομαι, βιώσεσθαι Ἱπποκρ. 9,298 (βώσομαι Ἀπ. Ῥ. 1, 685. βιώσω Μενάνδ. Μονόστ 270). ἐβίωσα ἀνάττικον (κατὰ τὸν Cobet N. L. 576) Ἡρ. 1,163. Ἀπ. κωμ. ἀδέσποτ. 116. Ξεν. Οἰκ. 4,18. Ἀριστοτ. 585ª 21. Τέλης σελ. 39,9 (ἔκδ. Hense). βιώσας Ἱπποκρ. 5,356. Πλ. Φαίδων 113 D. Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθην. κ. 17. βιῶσαι μγν. (περὶ τοῦ βιώσασθαι, ἀναβιώσασθαι ἴδ. βιώσκομαι). Συχνότ. ἀόρ. β'. ἐβίων ως -ω -ωμεν κτλ. (ἀνεβίων Πλ. Πολ. 614 B). Ὑποτ. βιῶ -ῷς ῷ- κτλ. διαβιῷ Πλ. Νόμ 730 C. Εὐκτ. βιοίην καὶ ἀνα- Πλ. Γοργ. 512 Ε. Ἀρφ. Βάτρ. 177 (-ιῴην χ/φα). Προστ. βιώτω Θ 429. Ἀπαρφ. βιῶναι (κατὰ τὸ φαινόμενον ἐνεστ. Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 166 F) καὶ ἀνα-. μτχ. βιούς καὶ ἀνα-, βιοῦσα, οὐδ. βιόν, γεν. βιόντος κτλ. (ἡ γρ βιοῦντος κτλ. εἶνε ψευδής, οὕτω βιούντων Πλ. Πολ. 615 C. ἐπιβιοῦντος καὶ -τα Δημ. 41,18.19.55,4. βιούντων. Αἰσχίν. 1,5 Ἴδ. Ἡρῳδιαν. ΙΙ σ. 704: «αἱ δὲ εἰς ους μετοχαὶ διὰ τοῦ ντ κλίνονται, οἷον βιοὺς βιόντος, διδοὺς διδόντος, ἁλοὺς ἁλόντος»). διαβιοῦσαι Πλ. Νόμ. 679 D. ἐπιβιόν Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. 3,108. βεβίωκα. βεβίωταί μοι Δημ. 22,78. βεβιωμένος. βιωθησόμενος Ἀντων. 9,30. Μέσ. βιόομαι Ἡρ. 2,177. Ἀριστοτ. 1180ª 17. Ῥημ. ἐπίθ βιωτός Ἀρφ. Πλ. 197. -τέος — οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών Σοφ. Ο. Τ. 1488 ὁποῖον βίον ὡς ἐκ τῶν ἀνθρώπων πρέπει ὑμεῖς (οἱ δύο) νὰ ζήσητε. οὐκ ἔστιν ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν εὔκλειαν εἰσεκτήσατο (εἶτ' ἐκτήσατο Nauck) Ἀπ. Εὐρ. 238. Διορθοῦσιν: ἡδέος ζήλῳ βίου: ἡδονῆς ζηλῶν βίον: ἥσυχον ζηλῶν βίον. Μάταιος κόπος. Τὰ παραδεδομένα εἶνε ὑγιέστατα (crotone saniora).

βιώσκομαι ἀναζῶ πάλιν, ἢ ζωογονῶ πάλιν· συνήθως ἀναβιώσκομαι Πλ Συμπ. 203 Ε κάλλ. - Πλ. Κρίτων 48 C (τὸ ἐνεργ. ἀναβιώσκω παρὰ Θεμιστίῳ 8, 115). ἐβιώσαο μεταβ. θ 468. ἀνεβιωσάμην ὁμοίως Πλ. Φαίδων 89 Β. Καὶ μέλλ. ἀναβιώσει (-σῃ) Αἰλ. Ζ. Ἰ. 2,29. Ενεργ. ἀμετάβ. ἀνεβίωσε Ὑπερείδ. κ. Φιλιππ. 117. Ἀριστοτ. Θεόφρ. ἀνεβίων Πλ. Πολ. 614 B. Παθ. ἀναβιωθεὶς Φιλοστρ. Ἀπολλών. 186 (σ. 164). — σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη θ 468 μοῦ ἔσωσες τὴν ζωήν.

βλάβη ἡ: θαυμάζω δὲ καὶ ὅστις ἔσται ὁ ἀντερῶν καὶ

ἀξιώσων ἀποφαίνειν τὰς μὲν Μυτιληναίων ἀδικίας ἡμῖν ὠφελίμους οὔσας, τὰς δ' ἡμετέρας ξυμφορὰς τοῖς ξυμμάχοις βλάβας καθισταμένας Θουκ. 3,38 ἀπορῶ δὲ καὶ τίς ἔσται ὁ ἀντιλέξων καὶ τολμήσων ν' ἀποδείξῃ, ὅτι αἱ μὲν ἀδικίαι τῶν Μυτ. εἶνε ὠφέλιμοι εἰς ἡμᾶς, αἱ δὲ συμφοραὶ ἡμῶν καθίστανται βλαβεραὶ εἰς τοὺς συμμάχους. Κατὰ τὸν Κλέωνα μόνον διὰ παραδοξολογιῶν δύναται ν' ἀποδείξῃ ὁ ἀντερῶν, ὅτι οὐ τιμωρητέοι οἱ Μυτ. διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι αἱ ἀδικίαι τῶν Μυτ. εἶνε ὠφέλιμοι καὶ ὄχι βλαβεραὶ εἰς τοὺς 'Αθην., ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι αἱ συμφοραὶ τῶν 'Αθην. (π. χ. ἡ ἀπόστασις τῶν Μυτιλ.) εἶνε ἐπιβλαβεῖς (ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἶνε ὠφέλιμοι) εἰς τοὺς ἡμετέρους συμμάχους (ὧν τὰ συμφέροντα εἶνε ἐναντία πρὸς τὰ ἡμέτερα) Πρέπει λοιπὸν νὰ τιμωρηθῶσιν αὐστηρότατα οἱ ἀποστάντες Μυτιλ. Ὅθεν πᾶσα διόρθ. περιττή.

βλάβης δίκην λαγχάνειν τινί Δημ. 21,25 κινεῖν ἀγωγὴν πρὸς ἀποζημίωσιν διὰ προξενηθεῖσαν βλάβην.

βλάπτω (βλαβ-) πρκ. βέβλαφα Δημ. 19,180. 'Αριστοτ. 1417 a 1. βέβλαμμαι ἀπὸ τοῦ Ομ. καὶ ἐφεξῆς. πρβ. Π 660. ἐβλάφθην Ψ 387. Ζ 39. Σοφ. Αἴ. 941. Θουκ. 'Αντιφῶν, Πλάτ. ἐβλάβην (ᾰ, γ' πλ. ἔβλᾰβεν, βλάβεν Ψ 461.545. Πίνδ. Ν. 7,18). βλαβῆναι, βλαβείς Ἱπποκρ. 5,418.460. Αἰσχ. 'Αγ. 122. 'Αρφ. Εἰρ. 710. Θουκ. Ξεν. Πλάτ. — βλαβήσομαι (=θὰ βλαβῶ) [Ἰσοκρ.] 1,25. Ηλ. Ἱππ. 'Ελ. 373 Α κἀλλ. μτγν. βλάψομαι (=θὰ βλάπτωμαι) Θουκ. 1, 81. 6,64. βεβλάψομαι Ἱπποκρ. 2,256 L. Γαλην. 3,72 — βλαφθέντα κατὰ κλόνον Π 331 ἐπειδὴ ἐμπερδεύθη εἰς τὴν ταραχὴν τῆς μάχης ὄζῳ ἔνι βλαφθέντα Ζ 39 ἐμπλεχθέντες εἰς κλάδον. Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα Ο 489 ἐμποδισθέντα, ματαιωθέντα. — βλαβέντα (δηλ. λαγωόν = λαγίναν γένναν) λοισθίων δρόμων Αἰσχ. 'Αγ. 123 ἐμποδισθέντα (ἀποστερηθέντα) τοῦ τοκετοῦ (ὅστις εἶνε ἡ τελευταία ὁδὸς διὰ τὰ εἰς τὸν βίον ἐξερχόμενα νεογνά). — τοὺς γὰρ ἂν ψιλοὺς τοὺς σφῶν καὶ τὸν ὄχλον τῶν Συρακοσίων τοὺς ἱππέας... βλάπτειν ἂν μεγάλα Θουκ. 5,64 οἱ ἱππεῖς τῶν Συρ. ἤθελον βλάπτῃ πολὺ τοὺς ψιλοὺς καὶ τὸν ὄχλον τῶν 'Αθηναίων.

βλαστάνω ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω. ἀναβλαστοῦσι 'Εμπεδοκ. 'Απ. 146 βλαστοῦντος Θεόφρ. Λ. Φ. 2,17, 4. βλαστοίη 5,4,5. ἐβλάστεον 'Απολλ. 'Ρ. 4,1425. Τὸ ἐν Αἰσχ. Χο. 589 βλαστοῦσι εἶνε ἐπεξήγημα βλαστήσω μεταγ. μτγν. ἐβλάστησα 'Εμπεδοκλ. 'Απ. 21. 57. Ἱπποκρ. 9,100 καὶ μτγν. ἀόρ. β' ἔβλαστον Σοφ. 'Αντ. 269. 'Ηλ. 238. Θεοπόμπου Κωμ. 'Απ. 5. 'Αρφ. Ὄρν. 696. ἀν- 'Ηρ. 7,156. βλάστῃ Σοφ. 'Αντ. 563. ἀνα- 'Ηρ. 3,62. -ωσιν Σοφ. 'Ηλ. 1060. βλάστοι 'Αντ. 912. βλαστών Αἴ. 761. Ο. Κ. 695. βεβλάστηκα (ἐβεβλαστήκει Θουκ. 3,26) Ἱπποκράτ. 9, 182. 'Ελλανίκ. 'Απ. 2 Λουκ. 'Αλ. Ἱστ. 1,31, συχνότερον τοῦ ἐβλ- 'Απ. Εὐπόλιδ. 329. Εὐρ. 'Ι. Α. 595 χορ. — Μέσ. βλαστουμένη 'Απ. Σοφ. 234 (ἀλλ' ἡ λέξις ἐφθαρμένη). -ήσομαι μτγν. - ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων Σοφ. 'Ηλ. 238 εἰς ποῖον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐγεννήθη (ἐφύτρωσε) τοιαύτη ἰδέα; ἐκ τῶν ἀγρῶν ἥκουσιν ἐβλαστηκότες 'Απ. Εὐπόλ. 329. Τὸ 'Απ. τοῦτο ἀνήκει εἰς τοὺς Δήμους τοῦ Εὐπόλιδος, καὶ δὴ εἰς τοὺς ἐν 'Απ. 102 στίχους: ταδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας Αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι. 'Ενταῦθα δηλ. ὁ ποιητὴς περιγράφων μεταξὺ ἄλλων πρὸς τοὺς θεατὰς τὸν Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν λέγει περὶ αὐτῶν: αὐτὰ ἐδῶ τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα μὲ ἀκολουθοῦσι μόνον μὲ τὰς κνήμας των (διότι δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ κινήσουν τὸν ἄνω κορμόν των: τόσον ὑψηλοὶ εἶνε), ἐβλάστησαν ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἦλθαν ἐδῶ. 'Ομοίαν μεταφορὰν ἴδ. ἐν 'Αρφ. Ὄρν. 1473.

βλάστα πετραία Σοφ. 'Αντ. 827 ἴδε πετραῖος· οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς οὐ μητρὸς εἶχον Ο. Κ. 972 δὲν εἶχον ἀκόμη λάβῃ βλάστησιν γενέθλιον (γεννήσεως) οὔτε ἐκ τοῦ πατρὸς οὔτε ἐκ τῆς μητρός.

βλαστημός ὁ, βλάστησις. βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν Αἰσχ. 'Επτ. 12 εὑρισκόμενον εἰς πολλὴν (πλήρη) σωματικὴν ἀνάπτυξιν. Πρβ. ὀρχησμός, πατησμός, κροτησμός, βροντησμός κττ.

βλέπω, βλέψομαι (βλέψω μτγν., ἀναβλέψω 'Ηρ. 2, 111. ἀντιβλέψετε Δημ. 25,98, ὅπου ἡ Δ. Γ. -ψεσθε. ἔβλεψα, ἀποβέβλεφα 'Αντίπατρ. παρὰ Στοβ. 70,13. βέβλεμμαι 'Αθήν. 409 C. προσεβλέφθην Πλουτ. 680 F. Μέσ. ἐν συνθέσει. περιβλεψάμενος Πλουτ. Κάτ. νεώτ. 37. Παθ. σπαν. περι- Εὐρ. Φοίν. 551. ἀπο- 'Αρφ. 'Εκκλ. 726. — ἥκομεν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε Σοφ. 'Αντ. 989 διότι δύο, ὅ τε Τειρεσίας καὶ ὁ παῖς, ἔβλεπον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἑνός (τοῦ παιδός). βλέπω σκότον Σοφ. Ο. Τ. 419 βλέπω σκοτεινὰ (οὐθ. οὐδέν), πρβ. «βλέπω τὴν τύφλαν μου» καὶ Εὐρ. Φοίν. 379. καλὸν βλέπω Εὐρ. Κυκλ. 553 ἔχω ὡραίαν ὄψιν, εἶμαι εὐειδής. — πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; Αἰσχ. Χο. 843 ζῶντα καὶ πραγματικά· ἀντίθ. λόγοι θνήσκοντες. ἢ ἄνω σ' ἢ κάτω βλέπειν 'Ηρώνδ. 7,80 ἐμπορεῖς νὰ τὸ κυττάζῃς (κυρ. διὰ νὰ τὸ βλέπῃς) ἀπ' ἐπάνω ἢ ἀπὸ κάτω. — ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχὴ Σοφ. Φιλ. 1013 ἴδ. μυχός. — ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν Εὐρ. 'Απ. 689 ἴδ. ἐμβολή.

βλῆμα τό, ῥίψιμον, βολή. αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν πέποιθα Εὐρ. 'Ικ. 330 πέποιθα, ὅτι αὐτὸς θὰ ῥίψῃ ἄλλα ῥιψίματα εἰς τοὺς κύβους τ. ἔ. θὰ δοκιμάσῃ τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

βληχή ἡ, ἡ φωνὴ τῶν θηλαζόντων παιδίων ἐν Αἰσχ. Ἐπτ. 335 βλαχαὶ τῶν ἐπιμαστιδίων «ἐπὶ τῶν ἄσημα φθεγγομένων νεογνῶν τὴν βληχὴν ἔθηκεν» Σχ. ἴδ. ἀρτιτρεφής.

βλοσυρός 3 καὶ 2. αἱμάτων βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγος ἔχειν Αἰσχ. Εὐμ. 167 ἴδ. αἴρω καὶ φονολιβής.

βλοσυρόφρονα χλιδᾶ δύσφορα ναὶ κἂν γᾶ Αἰσχ. Ἱκ. 846 τὰ ἐν τῇ ἑαυτῶν τρυφῇ ἔχοντα ἄγριον φρόνημα (τὰ ὑβριστικὰ ὄντα: οἱ ὑβρισταὶ καὶ ἀλαζόνες) εἶνε ἀνυπόφορα καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

βλώσκω (ἀντὶ τοῦ μλώσκω ἐκ τῆς ῥ. μολ) ἔρχομαι, πορεύομαι. μολοῦμαι Αἰσχ. Πρ. 716. Σοφ. Ο. Κ. 1742 (καταβλώξω Λυκόφρ. 1068. ἔβλωξα 1327). Πρκ. μέμβλωκα ρ 190. Εὐρ. Ῥῆσ. 629. Καλλιμάχ. Ἀπ. 124. παρ(α)- Δ 11. Ω 73. ἀόρ. ἔμολον, ἄνευ αὐξ. ἔκμολεν Λ 604. μόλω -ῃς κτλ. μόλοι, μόλε, μολεῖν, μολών Ὅμ. Τραγ. Ἀρφ. Ἐπίχ. καὶ πεζ. μτγν., ἀλλ' ὅμως μόλωσι Ξεν. Ἀν. 7,133. — ὡς ἀκμαῖος εἰ βαίη μόλοι Σοφ. Αἴ. 921 ἴδ. ἀκμαῖος. τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου (ἄλλου εἰπόντος) γνώμας μολόντ', ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς Τρ. 845 ἄλλα δὲ προελθόντα ἐξ ἀλλοτρίας συμβουλῆς (ὄχι ἐξ οἰκείας σκέψεως) δι' ὀλεθρίας (μετὰ τοῦ Νέσσου) ἀναστροφῆς.

βοαθόος Πίνδ. ἴδ. βοηθός.

βοάω, ἐπ. βοάᾳ = βοάει Ξ 394. βοόωσιν = βοάουσιν Ρ 265. βοόων = βοάων Ο 687. Ἰων. προστ. ἐπιβῶ Αἰσχ. Πέρσ. 1055 = ἐπιβόα. βοήσομαι (Δωρ. -άσομαι Ἀρφ. Νεφ. 1154. βοήσω μτγν.). ἐβόησα (-ασα Δωρ.). Οὕτω καὶ ὑποτ. Δωρ. βοάσω Εὐρ. Ἴων. 1446. ἀναβ- Ἑλέν. 1108. δια(μ)βοάσω Αἰσχ. Πέρσ. 641. βεβοηκότες Φιλοστρ. βι΄. Σοφ. Π 69 Kays. ἐβοήθην καὶ βεβόημαι μτγν. — Μέσ. ἁπλοῦν σπάν. (παθ. βοᾶσθαι Εὐρ. Ἑλ. 1434. βοάσθω Ἰ. Α. 438. βοώμενος Ἀρφ. Σφ. 1228. Ἄρατ. 912. ἀναβοᾷ β΄ παθ. πρ. Εὐρ. Ὀρ. 103). μέσ. ἐπιβοᾶται Εὐρ. Μήδ. 168, οὕτω καὶ πεζ. δόκιμοι ἐπι- καὶ δια-. Ἐπ. καὶ νέον Ἰων. βώσομαι. ἐπι- α 378. β 143. κ 463. (ἐπιδώσ- Ἀρίσταρχος). κατα- Ἡρ. 6,85. ἔβωσα Βατραχομ. 76. Ἱππῶναξ 1. ἀν- Ἡρ. 1,10. 3,14 κἀλλ. βῶσον Ἀπ. Κρατῖν. 396. Ἡρώνδ. 4,41.45. -άτω Ἀρφ. Εἰρ. 1155 χορ. βῶσαι Ηρ. 1,146. βώσας Μ 337. Ἡρ. 5,1 κἀλλ. ἀμ- 1,8 3,38 κἀλλ. ἐβώσατο Θεόκρ. 17,60. προσ- Ἡρ. 35. ἐπεβώσαντο 9,23 ἐπιβώσασθαι 1,87. βεβωμένα 3,39. ἐβώσθην 6,131. 8,124. — οὔ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν Μ 337 μὲ κανένα τρόπον δὲν ἦτο δυνατὸν φωνάξας νὰ γίνῃ ἀκουστός. βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινὺν Αἰσχ. Χο. 401 ὁ θάνατος (ὁ φόνος) φωνάζει («διὰ βοῆς ἐφέλκεται» Σχ.) τὴν Ἐρ. καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβῶ (= καὶ ἐπιβόα) τὸ Μύσιον (ἐνν. μέλος, δηλ. τὸ θρηνητικόν) Πέρσ. 1055 «ἐπιβόα τὸ Μύσιον· ὅταν θρηνῶσιν αἱ Μυσαί, τὸν Ὕλαν ἀνακαλοῦνται» Ἡσ. τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ Ἀρφ. Σφ. 921 «φωνάζει μόνον του». ἐνταῦθα δ' ἐβόησε τὸν δυσδαίμονα Λίχαν.., ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον Σοφ. Τρ. 772 = ἐνταῦθα δὴ ἐβόησε «Λίχα, ποίαις μηχαναῖς ἤνεγκας τόνδε πέπλον». βοᾷ δὲ χοὖτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς, ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων Αἰσχ. Ἐπτ. 455 φωνάζει δὲ καὶ οὗτος (ὁ Ἐτέοκλος) διὰ τῶν συλλαβῶν τῶν γραμμάτων (ἂν συλλαβίσῃ τις τὰ γράμματα), ὅτι οὐδὲ ὁ Ἄρης δύναται νὰ ἐκβάλῃ αὐτὸν ἐκ τῶν πύργων, τ. ἔ. «οὐδ' Ἄρης ἐκβαλεῖ με πυργωμάτων». — δεῖν' ἐν Ἀργείοις βοᾶται. ΚΛΥΤΑΙΜ. τίνα βοήν; Εὐρ. Ι. Ἀ. 1346 τ. ἔ. «τίνα τὴν βοὴν τὰ δεινὰ βοᾶται»; Δ. Βερναρδ. Κατὰ τὴν γνώμην μου μᾶλλον ὧδε: δεινὴν βοὴν Ἀργεῖοι βοῶσι (κυρ. δεινὴ βοὴ ἐν Ἀρ. βοᾶται, ἀκούεται). Ὅθεν ἐρωτᾷ ἡ Κλ. τίνα βοήν;

βόειος, ἐπ. καὶ Ἰων. βόεος-η-ον, βῳδινός, ἐκ βοός. ὄνθος βόεος Ψ 777 βουνιά. βόεια ῥήματα Ἀρφ. Βάτρ. 924 χονδρὰ καὶ παχεῖα λόγια.

βοή ἡ: βοὴν ἀγαθός Β 408 ἴδ. ἀγαθός. βοᾶς δ' ἔτι μήδ' ὄνομ' εἴη Θεόκρ. 16,97 τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου μηδὲ νὰ ἀκούηται πλέον. — ἀείδουσ' Ἕλλησι βοάς, ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ Εὐρ. Ἴων. 92 ἡ ἱέρεια ψάλλουσα τὰς βοὰς (δηλ. τοὺς χρησμούς), ἃς ἂν ὑπαγορεύσῃ (ἐμπνεύσῃ αὐτῇ) ὁ Ἀπόλλων. ἄφθογγα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν Σοφ. Ο. Κ. 489 χαρακτηριστικὰ τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ λατρείᾳ τῶν Σεμνῶν ἐπικρατούσης εὐφημίας, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ γένους (Ἡσυχίδαι οἱ ἄνδρες καὶ Ἡσυχίδες αἱ γυναῖκες) τοῦ ἐπιτετραμμένου τὰ τῆς λατρείας. τίς θόρυβος ἵσταται βοῆς; Φιλ. 1263 τίς βοὴ θορυβώδης ἐγείρεται; ῥόθια τ' (ὄρθριά τ' Pierson) ἐξεπίμπλατο βοῆς Εὐρ. Ἑλ. 1575 ἡ θάλασσα ἐπληροῦτο τῆς κραυγῆς (τῶν ναυτῶν). Πρβ. Λόγγου Ποιμ. 3,21. βοῇ χρώμενος ἑκάστοις Θουκ. 7,76 = ἐπιβοῶν ἑκάστοις. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα Θουκ. 8,92 «ὅσο γιὰ νὰ γίνεται λόγος», μὲ λόγια μόνον, κατὰ τὸ φαινόμενον. πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν Αἰσχ. Ἀγ. 1348 διὰ τοῦ κήρυκος νὰ φωνάξωμεν τοὺς πολίτας νὰ τρέξουν εἰς βοήθειαν ἐδῶ εἰς τὸν οἶκον: βοηδρομῆσαι πρὸς δῶμα δεῦρο. εἰ βραδύνοιμεν βοῇ Ἱκ. 738 ἐὰν ἠθέλομεν βραδύνῃ ὡς πρὸς τὴν βοήθειαν πρβ. Θουκ. 7,43.

βοηθέω ὁμαλόν, παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττικοῖς εὔχρηστον. Ὁ δ' Ἡρόδοτος ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὴν συναίρεσιν τοῦ οη εἰς ω: ἐβώθεε 9,23. ἐβώθησαν 8,47. ἐπ- 8,45. βωθήσας 8,72. προβωθῆσαι 8,144. Ὁμοίως καὶ σήμερον: «βώθησα» = ἐβοήθησα· «βώθα» (πρόφερε: βόηθα. Ἐν δὲ Κύπρῳ προφέρουσι καθαρῶς «βώθα» ἐν τῇ παροιμιώδει φράσει: "Αϊ Γεώργι βώθα με. Καὶ σὺ τὸν πόδα σάλευε» τ. ἔ. σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει) = βοήθει. ἐβοήθουν ἐπὶ τὴν Πύλον Θουκ. 4,8 ἔτρεχον

πρὸς βοήθειαν τῆς Π. (ἵν' ἀποσπάσωσιν αὐτὴν ἀπὸ τῶν 'Αθηναίων). ἐμοὶ βεβοήθηται τῷ τεθνεῶτι καὶ τῷ νόμῳ 'Αντιφ. 1,31 κυρ. = βοήθεια γεγένηται ὑπ' ἐμοῦ. ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφίᾳ καὶ φίλοις Πλ. 'Επιστ. 347 Ε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον εἶχον βοηθήσῃ τὴν φιλ. καὶ τοὺς φίλους, κυρ. βοήθεια ἐγεγόνει.

βολή ἡ: εἰ δὲ δυστυχοῖ, βολαῖς («οἷον ἀπομακτρισμοῖς» Δούκας) ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν Αἰσχ. 'Αγ. 1327 ἐὰν δὲ δυστυχῇ τις (κυρ. τὰ πράγματα), σπόγγος βρεγμένος (τ. ἔ. εἶνε σὰν σπόγγος βρεγμένος ποῦ) ἐξαλείφει ἀπομάττων (κυρ. ῥιπτόμενος ἐπάνω, οἷον ἐπί τινος τραπέζης) τὴν ὑποτύπωσιν, τὰ ἴχνη (τῆς εὐτυχίας). οὐδὲ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς Σοφ. Αἴ. 877 ἴδ. φαίνομαι (πρβ. 'Ηρ. 7, 70 καὶ ἀπηλιώτης τ. ἔ. ὁ ἐξ ἀνατολῶν πνέων ἄνεμος). ἐῴοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἁλίου Εὐρ. Φοίν. 169 «λάμπων ὁμοίως ταῖς ἑωθιναῖς ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου» Σχ.

βόλιτον τὸ ἢ ***βόλιτος*** ὁ (βόλβιτον) κόπρος βοῶν, βουνιά. ἐν πᾶσι βολίτοις 'Αχ. 1026 «ἐν πάσῃ τρυφῇ, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς Σχ., ἃ παράγει ἡ κόπρος' «δέον εἰπεῖν ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίζων» Σχ. ὅτε δὴ ἔγνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος 'Ιππ. 658 «ταῖς τῶν βοῶν ἐπαγγελίαις ὅτε ἔγνω ἡττηθείς» ἐπὶ τὸ ἀστειότερον ἀναφ. εἰς τὴν γνώμην τοῦ Κλέωνος: θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. — βολίτου δίκη «παροιμία πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας' ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὠφελουμένους κολάζει» Σχ. 'Αρφ. 'Ιππ. 658.

βόλος ὁ, βολὴ καὶ τὸ δίκτυον αὐτό. ἤν τι μὴ ἐς βόλον κύρσῃ 'Ηρώνδ. 7,75 ἴδ. κύρω. ἀνὴρ ἐς βόλον καθίσταται (= ἔρχεται Εὐρ. 'Ρῆσ. 730) Βάκ. 345 ἔρχεται ἐντὸς τῆς βολῆς τοῦ δικτύου.

βορά ἡ, τροφὴ (κυρ. τῶν σαρκοφάγων ζῴων)· χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, πρέπουσ' ἔχοντες Αἰσχ. 'Αγ. 1219 φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν (διακρίνονται ἔχοντες) τὰς χεῖράς των πλήρεις τῶν ἰδίων αὐτῶν κρεάτων, ποῦ τὰ ἔφαγαν (ἄλλοι), καὶ σὰν νὰ κρατοῦν μαζὶ μὲ τὰ σπλάγχνα καὶ τὰ ἐντερά των, ἐλεεινὸν φορτίον. — πρὶν σχέτλι' ἔργα βορᾶς περὶ χείλεσι μητίσασθαι 'Απ. 'Εμπεδ. 139 πρὶν σκεφθῶ νὰ βάλω περὶ τὰ χείλη μου τὴν ἀνόσιον βοράν. πρὸς χάριν βορᾶς Σοφ. 'Αντ. 30 ἴδ. χάρις. τῆς δ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς ἐς μικρὸν ἥκει Εὐρ. 'Ηλ. 429 τῆς ἐπὶ μίαν ἡμέραν (καθ' ἡμέραν) τροφῆς μικρὸς ὁ λόγος (μικρὰ ἡ δαπάνη). πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς 'Αντ. 1017 ἴδ. βωμός.

βοσκή ἡ: ἀπὸ σοῦ φεροίμαν βοσκὰν πώματος δυσπότου Αἰσχ. Εὐμ. 265 ἀπὸ σοῦ ἐπιθυμῶ (εὔχομαι) ν' ἀφαιρῶ (νὰ παίρνω) τροφὴν ἐκ τοῦ δυσπότου πώματος (τοῦ αἵματός σου).

βόσκημα πημονῆς Αἰσχ. 'Ικ. 628 ἴδ. μίασμα. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα Σοφ. 'Ηλ. 363 ἴδ. λυπέω.

βόσκω, βοσκήσω ρ 559. 'Αρφ. 'Εκκλ. 599. ἐβόσκησα Γεωπον. 18,7. Μέσ. καὶ παθ. βόσκομαι, βοσκήσομαι καὶ -ηθήσομαι μτγν., Δωρ. βοσκησοῦμαι Θεόκρ. 5, 103. ἐβοσκήθην Βάβρ. 89. Νίκ. Θηρ. 34. ἐβοσκησάμην μόνον μτγν. — ΠΑΙΣ. τί με δῆτ' ὦ μελέα μῆτερ ἔτικτες; («ὁ λόγος ἐκ Θησέως Εὐριπίδου· ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ ταττόμενοι εἰς βορὰν Μινωταύρῳ παῖδες» Σχ.). ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ. ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς 'Αρφ. Σφ. 312. Γελοίως ἐπάγονται ταῦτα τὰ χαμαίζηλα εἰς τὴν ὑψηλὴν τραγικὴν φράσιν: διὰ νά με ἐνοχλῇς ἀναγκάζων με (διὰ νὰ βασανίζωμαι) νά σε τρέφω. τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροισιν αὑτοῦ Σοφ. Τρ. 144 ἴδ. χῶρος. — δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ Αἰσχ. Χο. 26. ἴδ. αἰών.

βόστρυχος (βότρυς;). πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος Αἰσχ. Πρ. 1076 «ἡ ἑλικοειδὴς τοῦ πυρὸς καταφορά, ἀμφήκης δὲ ὀξὺς» Σχ. ὁ ἀμφίπυρος (πανταχόθεν διάπυρος) ἑλικοειδὴς κεραυνός.

βοτάμια τά: ὃ (θῦμα) δέον ἀπαγαγεῖν οὐκ ἀπέπεμπον ὑπὲρ βοταμίων Θουκ. 5,53. Διορθοῦσιν: ὑπὲρ βοτανῶν· πλησιέστερον εἶνε τὸ ὑπὲρ βοτανίων. Οἱ 'Επιδαύριοι ὀφείλοντες νὰ ἀπαγάγωσι θῦμα εἰς τὸν Πυθαέα 'Απόλλωνα διὰ τὰς βοσκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἃς ἐνέμοντο, δὲν ἀπέπεμπον αὐτό.

βοτάνα τέ νιν ἁ λέοντος νικῶντ' ἤρεφε Πίνδ. Ν. 6, 42 ἡ τοῦ λέοντος βοτάνη νικῶντα ἔστεφεν αὐτόν. Εἶνε τὸ σέλινον, ὅπερ ἐβόσκεν ὁ ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλέους φονευθεὶς λέων.

βοτὴρ οἰωνῶν Αἰσχ. 'Επτ. 24 παρατηρητὴς τῶν οἰωνῶν, μάντις.

βουθερής 2: ἐν βουθερεῖ λειμῶνι Σοφ. Τρ. 188. Διορθοῦσι βουκερεῖ: βουβότῳ ἢ βουτόμῳ: βουθόρῳ. 'Αλλ' οὐδεμίαν ὑποψίαν ὤφειλε νὰ παρέχῃ λέξις καλλίστη: «ὑπὸ βοῶν τεθερισμένῳ (οὐχὶ «θεριζομένῳ», ὡς ὁ Σχ.) τοῖς ὀδοῦσι». 'Ο δὲ 'Ησύχιος: «ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται». 'Ως δ' ἐκ τῆς συνθέσεως οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπίψογον ἡ λέξις, καὶ τὸ πρᾶγμα δ' ἔχει οὕτω· διότι λειμών, ἐν ᾧ ἐβόσκησαν βόες, παρέχει ὄψιν ἀγροῦ τεθερισμένου. 'Ο δὲ ποιητὴς τὴν εἰκόνα ταύτην ὤφειλε νὰ παραστήσῃ. 'Ομοίως κατωτέρω (200) λέγει: «Ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις».

βουθόρος 2 ὁ ὀχεύων (θρώσκων), πηδῶν τὰς βοῦς. φασὶν (ἐνν. πελάζειν Δία τῇ βοΐ) πρέποντα (ὁμοιάζοντα) βουθόρῳ ταύρῳ δέμας Αἰσχ. 'Ικ. 305.

βούθυτος 2 ὁ ἀνήκων εἰς βουθυσίαν. βουθύτοις ἐν ἤμασιν Αἰσχ. Χο. 260 ἐν ἡμέραις θυσιῶν βοῶν (ἐν αἷς

θύονται βόες). Λακαίνα γᾶ βούθυτον ἁμέραν ὁ Διὸς εἶπε σέβειν γόνος Εὐρ. Ἑλ. 1474 ὁ γόνος τοῦ Δ εἶπε τῇ Λακ. γῇ νὰ τιμᾷ τὴν ἡμέραν ταύτην διὰ θυσίας βοῶν. τῶν φίλων πλήρωμ' ἀθροίσας βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ πρόσειπε Εὐρ. Ἴων. 664 συναθροίσας ὅλους ὁμοῦ τοὺς φίλους σου, ἐν ᾧ θὰ εὐφραίνησθε τρώγοντες καὶ πίνοντες (κυρ. ἀπολαύοντες τῆς ἐκ τῆς θυσίας βοῶν ἡδονῆς), ἀποχαιρέτησέ τους. θεοὺς . τίοιεν πατρῴαις δαφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς Αἰσχ. Ἱκ. 714 τιμάτωσαν τοὺς θεοὺς ταῖς πατρίαις τιμαῖς, καθ' ἃς δάφνῃ ἐστεμμένοι θύουσι βοῦς.

βουκολέω βόσκω βόας πρβ. Φ 448. Μέσ. νέμομαι, βόσκω Υ 221. Ἐπὶ ἀνθρώπων· τὸν αὐτὸν ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον Ἀρφ. Σφ. 10 λατρεύεις τὸν αὐτὸν μὲ ἐμὲ θεὸν Σαβάζιον ὡς βουκόλος (τ.ἔ. μύστης) αὐτοῦ· ἴδ. βουκόλος. μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον Αἰσχ. Εὐμ. 78 μὴ προώρως ἀπόκαμνε ὑφιστάμενος («περιέπων» Σχ.) τοῦτον τὸν πόνον. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ῥῆμα ὄχι ὡς μέσον, ἀλλ' ὡς παθητ. (=ὡς βοῦς ἐλαυνόμενος), ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην τὸ πόνον συναπτέον πρὸς τὸ πρόκαμνε τ. ἔ. μὴ προώρως βαρύνου τὸν πόνον, ὅταν ὡς βοῦς ἐλαύνησαι (ὑπὸ τῶν Ἐριννύων). πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 7,5,19. — κάτω κάρα (γρ. κατωκάρα) ῥίψας με βουκολήσεται («νεμηθήσεται, τραφήσεται» Σχ.) Ἀρφ. Εἰρ. 153 ἀφ' οὗ με ῥίψῃ κάτω, θὰ πάγῃ νὰ φάγῃ (ἄλλοι: θὰ μὲ ἐξαπατήσῃ). || ἀναπολῶ, παρακολουθῶ. ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου Αἰσχ. Ἀγ. 674 ἀνεπολοῦμεν (παρηκολουθοῦμεν) νοερῶς τὴν πρόσφατον συμφορὰν τοῦ στρατοῦ παθόντος καὶ κακῶς ἀπολλυμένου.

βουκόλος, Δωρ. βωκόλος, ὁ βόσκων τοὺς βόας, «ἀγελαδάρις» Ν 571. Ψ 845 κάλλ. βουκ. πτερόεις Αἰσχ. Ἱκ. 566 οἶστρος κεντῶν τοὺς βόας. Βουκόλοι ἐκαλοῦντο καὶ οἱ μύσται τοῦ Σαβαζίου (Διονυσίου), οἵτινες ἐχόρευον ἐν ταῖς νυκτεριναῖς τελεταῖς αὐτοῦ, ταῖς ὑπὸ δούλων τελουμέναις. Πρβ. Ἀρφ. Σφ. 9. Λουκ. Ὀρχ. 79. Ὑπῆρχε καὶ ἀρχιβούκολος.

βούκρανος 2 ὁ ἔχων κεφαλὴν βοός. ἀνδροφυῆ βούκρανα Ἀπ. Ἐμπεδ. 61 (ἴδ. ἀνδροφυής).

βουλεύσεως δίκη ἀγωγὴ α) ἐπὶ φόνῳ ἐκ προμελέτης. β') ἐπὶ δολίᾳ ἐγγραφῇ εἰς τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ· ὅθεν αἱ φράσεις βουλεύσεως δίκην διώκειν, ἑλεῖν παρὰ Δημ. 25,28. 71,73. ἂν ἕλῃ τὸν Ἀρίστωνα τῆς βουλεύσεως, τί ἔσται; Ἐν τῷ κατὰ τοῦ Ἀριστογείτονος λόγῳ ὁ Λυκοῦργος διέκρινε τὴν γραφὴν ψευδεγγραφῆς, τὴν ἁρμόζουσαν εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν, ἀπὸ τῆς γραφῆς βουλεύσεως, ἁρμοζούσης εἰς τοὺς δολίως διατηροῦντας ἐν τοῖς δημοσίοις καταλόγοις τὸ ὄνομά τινος ὡς ὀφειλέτου τοῦ δημοσίου. Ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἡ βούλευσις καταχρηστικῶς λαμβάνεται ἀντὶ τῆς ψευδεγγραφῆς (ἴδε τὴν σημ. H. Weil εἰς τὸ χωρίον).

βουλευτός 3 βεβουλευμένος· αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν (ἐθηρεύθης) Αἰσχ. Χο. 492 καὶ ἐντὸς καλυμμάτων ἐπονειδίστως προμεμελετημένων.

βουλεύω συμβουλεύω, σκέπτομαι· ἕς γε μίαν (ἐνν. βουλήν) βουλεύσομεν Β 379 κυρ. θὰ διαβουλευώμεθα ἀποβλέποντες εἰς μίαν σκέψιν, ὅθεν: ὁμονοήσομεν, ὁμογνωμονήσομεν· τὸ ἀντίθ. εἶνε ἀμφὶς φράζεσθαι. Περὶ τοῦ Θουκυδ. 5,110 περὶ πατρίδος βουλεύεσθε, ἣν μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν — ἔσται ἴδ. εἷς. Καὶ κατὰ σύστ. σύντ. βουλὰς βουλεύω Κ 415. μηδὲν νεώτερον βουλεύειν περί τινα 4,51 μηδὲν νεώτερον μέτρον (βλαβερὸν) περί τινος ἀποφασίζειν ἴδ. πίστις. Ξεν Ἀν. 2,5,16. — Καὶ μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγ. Ξ 464. Ἡρ. 9,110. — καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Σοφ Ἀντ. 489. Ἡ σύντ. ἐπαιτιῶμαι ἴσον τοῦδε τοῦ τάφου, δηλ. βουλεῦσαι αὐτόν: διότι καὶ ἐκείνην ἐξ ἴσου κατηγορῶ διὰ τὴν ταφὴν ταύτην, ὅτι δηλ. διεβουλεύθησαν αὐτήν. Τὸ βουλεῦσαι προστίθεται ἐπεξηγηματικῶς, πρβ. Φιλ. 62. ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν Ο. Τ. 1417 δι' ὅσα ζητεῖς ἐγκαίρως ἦλθεν ὁ Κρέων, ὥστε νὰ πράττῃ καὶ νὰ δίδῃ γνώμην δι' αὐτά. Τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλ. εἶνε κυρ. αἰτ. τοῦ κατά τι (τῆς ἀναφορᾶς). βουλεύειν παραχρῆμα δρῶντας ὅ τι ἂν δοκῇ Θουκ. 4,15 βλέποντες ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπὶ τόπου) τὰ πράγματα ν' ἀποφασίζωσιν ὅ τι καλὸν φαίνεται εἰς αὐτούς. Καὶ μετὰ προθ. τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι Αἰσχ. Ἀγ. 1358 ἐκεῖνος ποῦ θέλει νὰ κάμῃ τι, πρέπει νὰ σκεφθῇ περὶ τούτου τ. ἔ. πρὸς τί ἡ σκέψις, ἀφ' οὗ δὲν ἐπακολουθεῖ ἡ πρᾶξις; Ὁ Blomfield συντάσσει ὧδε: ἐστὶ καὶ τὸ βουλεῦσαι περὶ τοῦ δρῶντος τ. ἔ. ἃς σκεφθῶμεν τοὐλάχιστον περὶ τοῦ δρῶντος (τοῦ φονέως). Ἄλλοι διορθ. πάρα ἢ πάρος καὶ ἄλλοι ἄλλως. — ξυγγνώμην εἶναι ἑαυτῷ περὶ ἀνδρὸς πολεμίου καὶ μετὰ τοῦ τῆς πόλεως ἀξυμφόρου κακόν τι βουλεύειν Θουκ. 8,50 εἶνε ἄξιος συγγνώμης νὰ διαβουλεύηται κακόν τι (νὰ ἐπιβουλεύηται) περὶ ἀνδρὸς πολεμίου, ἔστω καὶ μὲ ζημίαν τῆς πόλεως. — Μετ' ἀπαρφ. Ι 458. βουλεῦσαι... τρέψαι Πίνδ. Ν. 9,38 ἴδ. νεφέλη. — Παθ. Αἰσχ. Πρ. 1030. ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται (διοίσεται Herw.) Αἰσχ. Ἑπτ. 180 θανατικὴ ἀπόφασις θὰ ἐκδοθῇ ἐναντίον αὐτῶν. — Οὐδ. παθ. ἀπρόσ. πῶς σφῷν βεβούλευται (= βουλὴ γεγένηται); Πλ. Εὐθύδ. 274 Α πῶς ἔχετε ἀποφασίσῃ περὶ τούτου; ποίαν ἀπόφασιν ἐλάβετε; πρβ. Ἡρ. 5,92,3. — Μέσ. οὐ γὰρ οἷόν τ' εἶναι μὴ ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς ὁμοῖόν τι ἢ ἴσον ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι Θουκ. 1,91 δὲν εἶνε δυνατόν, ἂν τις δὲν ὁρμᾶται ἐξ ἀντιπ. προετοιμασίας, νὰ ἔχῃ

ὁμοίαν ἢ ἴσην ψῆφον διὰ τὰ κοινὰ πράγματα. ὅστις εὖ βουλεύεται πρὸς τοὺς ἐναντίους κρείσσων ἐστίν Θουκ. 3,48 ἴδ. ἰσχύς.

βουλή ἡ: μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν Θουκ. 5,111 ἴδ. εἷς. διπλόαν θέτο βουλάν Πίνδ. Ν. 10,89 ἴδ. διπλοῦς, οὐκ οἶδα βουλῆς ἧς τινος τυχὼν λέγω Αἰσχ. Ἀγ. 1357 δὲν γνωρίζω τί νὰ λέγω ὡς γνώμην μου, ἀφ' οὗ δὲν κατέληξα ἀκόμη εἰς καμμίαν ἀπόφασιν. ἐξελθοῦσα βουλή Ἀνδοκ. 1, 77 παρελθοῦσα, λήξασα. ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὢν Θουκ. 3, 70 ὢν ἐκ τῆς βουλῆς. Κακῶς ὁ Σχολ. καὶ ὁ Σουΐδας τὸ βουλῆς θεωροῦσιν ὡς οὐσ. ὀνομαστικῆς πτώσεως. οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος Ἀπ. Σοφ. 772 τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δρόμου δὲν εἶνε τὸ ἴδιον τέλος· ἐπεξηγεῖται παρὰ Πλουτ. 511 F.

βούλημα τό: παρὰ τὴν ὀργὴν ὑμῶν τὰ βουλήματα λαβὼν ἐναντιοῦται [Δημ.] 26, 17 ἐν ᾧ χρόνῳ ὀργίζεσθε, συναρπάσας (ἄλλοι: ἑρμηνεύσας) τὰς διαθέσεις ὑμῶν ἐναντιοῦται.

βούλησις ἡ: χρὴ καὶ ἐμὲ πειρᾶσθαι τῆς ἑκάστου βουλήσεώς τε καὶ δόξης τυχεῖν Θουκ. 2, 35 πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ προσπαθήσω ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν καὶ προσδοκίαν ἑκάστου. ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως 5, 105 ἴδ. νόμισις.

βούλιος: πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον Αἰσχ. Χο. 668 «βουλευτικώτερον» Σχ. σπουδαιότερον.

βούλομαι (βόλλομαι Λέσβ. ἐβολλόμαν Θεόκρ. 28, 15. βώλομαι καὶ δήλομαι Δωρ., δείλομαι Λοκρ. βείλομη Βοιωτ. βέλλ- Θεσσαλ.). β' πρόσ. ἐν. βούλει. βόλεται Λ 319. βόλεσθε π 387. ἐβόλοντο α 234. (Ἀλλαχοῦ ὡς συνήθως). Ἡ αὔξησις γίνεται διὰ τοῦ ε καὶ η: ε καὶ ὄχι η μεταχειρίζονται Ὅμηρος, Ἡρόδ. Ἀρφ. (ἀλλ' ὁ Ἄλεξις ἔχει ἠβούλετο ἐν Ἀπ. 261 = Ἀθην. 60 Α ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης), ἐκ τῶν Τραγ. μόνον ὁ Εὐρ. Ἑλ. 752 (ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης), ὁ Θουκ. 2, 2 καὶ 5. 6, 79 (ὡς Δ. Γ.)· ε καὶ η Ξενοφ. καὶ οἱ Ῥήτορες, ἀλλ' ε συχνότερον· ε ὁ Πλάτων, η μόνον ἐν Ἀλκιβ. 2, 144 Β. Αἱ Ἀττικαὶ ἐπιγραφαὶ παρέχουσιν ἐκ τοῦ ἔτους 284 ἐν παραδ. τοῦ η· ἡ διὰ τοῦ η αὔξησις ἐν ταῖς Ἀττ ἐπ. ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 300 π. Χ. Παρατ. γ' πλ. ἐβουλέατο Ἡρ. 1, 4. 3, 143 ἀλλὰ συχνότερον ἐβούλοντο. βουλήσομαι (-ηθήσομαι μτγν.). ἐβουλήθην καὶ ἠβ-. βεβούλημαι Δημ. 18, 2. Ποιητ. πρκ. προβέβουλα Α 113. Ἀνθ. 9, 445. Ῥημ. ἐπίθ. βουλητός. — Μετὰ σκέψεως ἀποφασίζω, ἐπιθυμῶ. Ἀναντιρρήτως δὲ τὸ ἐθέλω εἶνε γενικώτερον, δηλοῦν τὴν κλίσιν, τὴν ἐπιθυμίαν, ἐν ᾧ τὸ βούλομαι αναφ. εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. οἱ θεοὶ βούλονται, διότι πάντα δύνανται νὰ ἐκτελέσωσι. Πρβ. Εὐρ. Ι. Τ. 61: ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοάς, ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν. Σαφέστερον φαίνεται ἡ διαφορὰ ἔκ τινων χωρίων· ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν Δημ. 1, 1 ἐνταῦθα τὸ μὲν ἐθέλειν = ἔχειν τὴν ἀπόφασιν (δεδόχθαι), τὸ δὲ βούλεσθαι = ἐπιθυμεῖν (ἔχειν τὴν διάθεσιν). ἂν οἵ τε θεοὶ θέλωσι (ἀποφασίζωσι) καὶ ὑμεῖς βούλησθε (ἐπιθυμῆτε) Δημ. 2,20. οὔτ' ἀκούειν ἠθέλετε (ἀπεφασίζετε) οὔτε πιστεύειν ἐβούλεσθε (ἐπεθυμεῖτε) 19, 23. Ὁμοίως οὐκ ἔστι δίκαιον τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους.. λέγειν ἐπὶ τῷ τοὺς ἐνθάδε λυμαίνεσθαι, οὐδὲ δι' ὧν μὲν ἐκεῖνοι μεγάλοι.. εἰσί, κἂν ἀποκτεῖναι βούλεσθαι τὸν παρ' ἡμῖν τούτων τι κατασκευάσαντα, διὰ δ' ὧν ὁ παρ' ἡμῖν δῆμος εὐδαίμων, ταῦθ' ὡς ἀνελεῖν δεῖ λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν Δημ. 20, 111 τ. ἔ. οὐδὲ δίκαιόν (ἐστι) βούλεσθαι μὲν κἂν ἀποκτεῖναι (= νὰ ἐπιθυμῆτε μὲν νὰ ἐμπορούσατε καὶ νὰ φονεύσητε) τὸν παρ' ἡμ. κατασκευάσαντά (ἴδ. τὴν λέξ.) τι τούτων, δι' ὧν ἐκεῖνοι μεγάλοι εἰσίν, ἐθέλειν δὲ (= ν' ἀποφασίζητε δέ) ἀκούειν τινῶν λεγόντων, ὡς δεῖ ἀνελεῖν ταῦτα, δι' ὧν ὁ παρ' ἡμῖν δῆμος εὐδαίμων ἐστίν. Ἐνταῦθα τὸ κἂν ἀποκτεῖναι βούλεσθαι προῆλθεν ἐκ τοῦ εὐθέος λόγου: ἠβούλεσθε ἂν καὶ ἀποκτεῖναι, εἴ τις (= ὅστις) τι τούτων κατεσκεύασε παρ' ἡμῖν Ὁμοίως καὶ κατὰ μετοχὴν ἐν Πλάτ. Ἀλκιβ. 2, 142 C βουλομένους ἂν ἀγένητα (ὃ ἴδε) μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι. — τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρήζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων Εὐρ. Ι. Α. 338 κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον ἔλεγες, ὅτι δὲν σοὶ ἐχρειάζετο ἡ ἀρχή, ἀλλ' ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας σου (κυρ. κατὰ τὴν πραγματικὴν ἐπιθυμίαν) τὴν ἤθελες ἐξ ἀποφάσεως. Ἐπὶ τὸ ῥητορικώτερον ἀντιπαρέθεσε πρὸς τὸ δοκεῖν τὸ βούλεσθαι καὶ πρὸς τὸ οὐχὶ χρήζων τὸ θέλων. — Συνήθως μετ' ἀπαρφ ἀπὸ Ὁμήρου· Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι Λ 79, ἐξ οὗ ἐξηγεῖται τὸ Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην Η 21 ἐπεθύμει νίκην διὰ (κυρ. εἰς) τοὺς Τρῶας. Πρβ. κρεῖττον ἔσται τὸ βουλόμενον τὴν πολιτείαν πλῆθος τοῦ μὴ βουλομένου Ἀριστοτ. 1309 ᵇ 17. βούλου λόγους.. ἐμπέδως εἰρηκέναι Σοφ. Τρ. 487 θέλε, ὅ τι εἶπες σχετικὸν πρὸς τὴν Ἰόλην, νὰ τὸ ἔχῃς εἴπῃ στερεὰ (σταθερῶς καὶ ἀμεταβλήτως) τ. ἔ. οὕτως ὥστε νὰ φυλάξῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου (τὴν ἐν στ. 462). Τὸ ἐμπέδους τοῦ Nauck δὲν μοὶ φαίνεται ἀναγκαῖον. Καὶ ἐλλειπτικ. καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη (ἐνν. ποιέειν) Ο 51. καί κε τὸ (τ. ἔ. ὑμᾶς με κτεῖναι) βουλοίμην υ 316. κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός (ἐνν. βαδίζειν) Ἀρφ. Λυσιστρ. 136. ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι (ἐνν. ἰέναι) Βάτρ. 1279. βουλοίμην ἂν (ἐνν. λεύσσειν σε) εὐτυχοῦντά γε Εὐρ. Ἡρακλ. 737. — Ἡ διαφορὰ τοῦ ἐβουλόμην ἂν καὶ βουλοίμην ἂν μετ' ἀπαρφ. φαίνεται ἐκ τῶν ἑξῆς. ἐβουλόμην ἂν οὕτως ἔχειν· νῦν δὲ πάντα τἀναντία κτλ. Ξεν. Κ. Π. 7,

2, 16 ἐπεθύμουν νὰ εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα (ἀλλὰ δὲν ἔχει). ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν αὐτοὺς ἀληθῆ λέγειν Λυσ. 12, 22 ἐπεθύμουν νὰ ἔλεγαν τὴν ἀλήθειαν: ἀλλ' οὐ λέγουσι. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα (ἐνν. ἐπίστασθαι), ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον Ἀρφ. Σφ. 960 ἐγὼ δὲ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐμάνθανε μηδὲ γράμματα· διότι τότε, ἐν ᾧ ἔκαμνε κακούργημα, δὲν θὰ μᾶς ἔδιδε γραπτὸν τὸν λόγον του: «ὡς γραπτὸν δεδωκότος λόγον τοῦ ἀπολογουμένου κυνός» Σχ. Ὁ Cobet διώρθ. ἔγραφεν ἢ ξυνέγραφ'. Ἀλλὰ τὸ ἐγγράφω ἐνταῦθα ἀντιστοιχεῖ πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· διότι ὁ λόγος οὗτος ὑποτίθεται ὅτι ἦτο ἐγγεγραμμένος ἐπὶ πινακίου κηρῷ ἀληλιμμένου, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα, καθ' ὃ πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐδὲ χωρίζονται αἱ λέξεις. Δύναταί τις λοιπὸν νὰ φαντασθῇ πόσον ἐπίπονος θὰ ἦτο ἡ ἀνάγνωσις τοιούτου λόγου ὥστε τὸ νόημα ἐνταῦθα εἶνε: εἰς τὸ κακούργημά των δὲν θὰ προσέθετον καὶ δεύτερον κακούργημα, τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀνάγνωσιν γραπτοῦ λόγου. Ἐκκλ. 151. — ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρήζω τυχεῖν, δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν εὐκλείας ἔχειν Εὐρ. Ἀπ. 659 ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ἔχω δόξαν εὐκλείας. Τὸ μὲν ἐβουλόμην ἂν ἐκφράζει ἐπιθυμίαν ἀναφερομένην εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἐπομένως δηλοῖ πρᾶξιν οὐ γενομένην (= vellem). Τὸ δὲ βουλοίμην ἂν αναφ. εἰς τὸ μέλλον καὶ ἐπομένως δηλοῖ πρᾶξιν δυναμένην νὰ γίνῃ — ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ πρβ. Θουκ. 2,3 = βούλομαι, κυρ. εἶνε μὲ τὴν θέλησίν μου (νὰ κάμω τι) μετ' ἀπαρφ. — Τὸ βούλει καὶ βούλεσθε συντ. μεθ' ὑποτ. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου; Σοφ. Φιλ. 761 θέλεις νά σε πιάσω καὶ νά σε ἐγγίσω πουθενά; Ἀρφ. Ἱππ. 36. Πλ. Φαίδων 79 Α. — βούλεσθαι γὰρ παρθενεύεσθαι πλέω χρόνον ἢ τοῦ πατρὸς ἐστερῆσθαι Ἡρόδ. 3, 124 ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε περισσότερον χρόνον παρθένος παρὰ ὀρφανὴ πατρός. Ἐν ᾧ περιέμενέ τις μᾶλλον: παρθενεύεσθαι πολλὸν μᾶλλον χρόνον ἢ —

βουλυτός ὁ, ὁ καιρὸς καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε Π 779. ι 58. βραχυλογ. μετέβαινεν εἰς τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου, ὅταν εὑρίσκηται, λύουσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς βοῦς.

βούνομον ἔχων ἀκτάν Σοφ. Ἠλ. 181 κατέχων τὴν ὑπὸ βοῶν βοσκομένην ἀκτήν. Σπερχειὲ ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί Ἀπ. Αἰσχ. 249 (Ἀρφ. Βάτρ. 1383) καὶ διατριβαὶ (κυρ. τόποι, ἐν οἷς ἐπιστρέφεταί τις) «ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι» Σχ. — Ἐνεργ. ἀγέλαι βουνόμοι Σοφ. Ο. Τ. 26 ἀγέλαι (ἐκ) βοῶν νεμομένων.

βούπρωρος 2 βουπρόσωπος. ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρος Σοφ. Τρ. 12 ἐπ' ἀνθρωπείῳ σώματι ἔχων πρόσωπον βοός.

βοῦς ὁ καὶ ἡ (βῶς Θεόκρ. 9,8). γεν. βοός (βοῦ Ἀπ. Αἰσχ. 421. Ἀπ. Σοφ. 258), δοτ. βοΐ, αἰτ. βοῦν (βόα Ἀνθ. 9,255. βῶν Η 238. Θεόκρ. 27,63). δυϊκ. βόε Ἡσ. Ἔργ. 436. Πλ. ὀν. βόες (σπαν. βοῦς), γεν. βοῶν (βῶν Ἡσ. Θε. 983), δοτ. βουσί (ἐπ. βόεσσι, βοσί Ἀνθ. 7, 622), αἰτ. βόας, βοῦς Σοφ. Αἴ. 175 κἀλλ. (βῶς Θεόκρ. 8,48). — Κυρ. καὶ μτφ. «βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι» Ἡσ. βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν Αἰσχ. Ἀγ. 36 ἡ βοεία μάστιξ (= ἡ βοεία, τὸ βούνευρον) μὲ ἀναγκάζει νὰ σιωπῶ. Πρβ. Ἡσύχ. «βοῦς· μάστιξ». Κατ' ἄλλους ἐνν. τὸ φίμωτρον, ἢ αὐτὸς ὁ χαλινὸς χρησιμεύων ὡς φίμωτρον. Ἡ δ' ἐξήγησις τῶν παροιμιογράφων: «διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον, ὅνπερ ἐκτίνειν τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους ἦν ἔθος», εἶνε βεβαίως ἀπορριπτέα. Ἐν τῇ ἐξηγήσει τοῦ Σχ. «ἢ βάρος ἐπίκειται ἢ φοβοῦμαι ζημίαν ἐπικεισομένην μοι» τὸ μόνον ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ὁ φόβος τῆς τιμωρίας θεωρεῖται ὡς αἴτιον τῆς σιωπῆς. Ἐπὶ τὸ ἀστειότερον ἡρμήνευσε τὴν παροιμίαν ὁ Θέογνις 850 βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον. Πρὸς τὸ κρατερῷ ποδὶ λ. ἐπ. ἀντιστοιχεῖ τὸ ἐπίθ. μέγας ἐν τῷ Αἰσχυλείῳ χωρίῳ καὶ ἐν τῷ Ἀπ. 67 τοῦ Στράττιδος: βοῦς ἐμβαίνει (ἐπεμβαίνει) μέγας «παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν βοῦς ἐπὶ γλώττῃ» Ἡσ. ἴδ. κλῄς (κλείς) καὶ μῦς.

βρᾰδύνω (ῡ) (βραδῡνῶ Ἑβδομ.) ἐβράδῡνα, ἐβεβραδύκει (ῠ) Λουκ. Συμπ 20. τἀπὸ σοῦ βραδύνεται Σοφ. Ο. Κ. 1628 κυρ. τὰ ἀπὸ σοῦ προσδοκώμενα βραδέως γίνονται. χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δορί (δόρυ χ/φα) Αἰσχ. Ἑπτ. 610 οὐ βραδεῖαν ἔχει (οὐ βραδύς ἐστι) τὴν χεῖρα, ὅταν βαλεῖν ταχέως μέλλῃ τὸ παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν («τὸ μέρος ποῦ ξεγυμνωθῇ ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν ἀσπίδα»).

βραδύς 3: ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς Σοφ. Τρ 599 πολὺν χρόνον ἐμείναμεν ἐδῶ καὶ ἠργήσαμεν. ὅπως τῇ παρούσῃ ὁρμῇ τοῦ περαίνεσθαι ὧν ἕνεκα ἦλθον μὴ βραδεῖς γένωνται Θουκ. 7,43 ὅπως διὰ τῆς παρούσης ὁρμῆς (μὲ τὴν ὁρμὴν ποῦ εἶχαν) μὴ ὑστερήσωσι (μὴ μείνωσιν ὀπίσω) τῆς ἀποπερατώσεως ἐκείνων, ὧν ἕνεκα ἦλθον.

βραχίων -ονος ὁ: τὸ ἐκ βραχιόνων ἐν Εὐρ. Ἰκ. 478 ἀνήκει, κατά τινας, εἰς τὸ βραχύς, ὃ ἴδε.

βραχύς -εῖα -ύ (βραχέα Ἡρ. 5,49) -ύ. Παραθετ. βραχίων καὶ βραχύτερος, βράχιστος καὶ βραχύτατος· βραχὺς ἐξικέσθαι θεῶν ἕδραν Πίνδ. Ἰ. 7,44 εἶνε μικρός, ἀδύνατος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἕδραν τῶν θεῶν. — τοῦ περιβόλου βραχέα εἱστήκει Θουκ. 1,89 ἐκ τοῦ περιβ. ὀλίγα μέρη ἦσαν σῶα (ὀρθά). τὸ βραχύ τι τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν — τῆς γνώμης 1, 140 ἴδ. βεβαίωσις. ἐν βραχεῖ τήνδε μ' ἐξαιτῇ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 586 ἥδε ἡ χάρις, ἥν μ' ἐξαιτῇ, (ἔστιν) ἐν βρα-

χεῖ: συνίσταται εἰς μικρόν τι πρᾶγμα: βραχὺ δῶρον τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ θάψαι σε. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω Ἠλ. 673 ἴδ. συντίθημι. ὡς διὰ βραχέος Θουκ. 4,14 ὡς ἦτο ἑπόμενον ἐν βραχείᾳ ἀποστάσει. ἐς βραχὺν χρόνον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 957 ἴδ. διέρχομαι. ἐπὶ βραχὺ κοινωνοῦσι τοῦ μανθάνειν Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 4 εἰς μικρὸν βαθμὸν μεταλαμβάνουσι τοῦ μανθ. οὐκ ἀπὸ βραχείας διανοίας Θουκ. 3,36 οὐκ ἐκ μικρᾶς (ἀσημάντου, ἐπιπολαίου) σκέψεως ὁρμώμενοι τ. ἕ. ὀλίγον οὐδὲν ἐπινοοῦντες 2,8,1. βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη Θουκ. 1,97 ἐμνημόνευσε διὰ βραχέων καὶ ὄχι ἀκριβῶς κατὰ τοὺς χρόνους. καὶ μὴ σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων Εὐρ. Ἱκ. 478 καὶ μὴ ἀποκριθῇς ὑπερήφανον λόγον ἐξ ἀσθενεστέρας ἀφορμῆς ὁρμώμενον (ἄλλην ἐξήγησιν ἐν ἀμείβω μᾶλλον ἐπιδοκιμάζω· πρβ. Ἑρμίππ. Ἀπ 58: σφρίγει βραχιόνων). βράχιστα κράτιστα τἀν ποσὶν κακά Σοφ. Ἀντ. 1327 κάλλιστον εἶνε τὸ νὰ εἶνε βραχύτατα τὰ παρόντα κακά.

βραχύτης γνώμης Θουκ. 3,42 περιωρισμένος νοῦς, «κοντὸς νοῦς».

βρέμω (πρβ. fremo καὶ τὸ παράγ. βροντή) ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει Πίνδ. Π. 11,30 ὁ δὲ χαμηλὰ ζῶν (ὁ ἀφανὴς πολίτης) ἀνεπαισθήτως γογγύζει (τονθορύζει, μουρμουρίζει): «ἀφώνως ἠχεῖ» Σχ. τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν Αἰσχ. Εὐμ. 977 ἐπεύχομαι, ὅπως ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μηδέποτε κινῆται θορυβωδῶς ἡ ἄπληστος κακῶν στάσις. δεινὰ Εὐρυσθεῖ βρέμων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 962 δεινὰς ἀπειλὰς βροντοφωνῶν ἐναντίον τοῦ Εὐρ. βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι .. βρέμονται Αἰσχ. Ἑπτ. 335 ἴδ. ἀρτιτρεφής.

βρίζω: πρὸς ᾧ (μαστῷ) σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα Αἰσχ. Χο. 896 πλησίον τοῦ ὁποίου σὺ πολλάκις, ἐν ᾧ ἐκοιμᾶσο συγχρόνως, ἐρρόφησας μὲ τὰ οὐλά σου θρεπτικὸν γάλα.

βρίθω (ῑ) εἶμαι βαρύς, βαρύνω· ἐπ. ποι. νέον Ἰων. καὶ μτγν. πεζ. ἐπιβρίσουσι Κ. Σμυρν. 10,30. ἔβρῑσα Μ 338 κάλλ. μτγν. Μτβ. Πίνδ. Ν. 8,18. Αἰσχ. Πέρσ. 349. Ὑποτ. βρίσῃ Ἱπποκρ 6,108.112 L. ἐπι Ε 91. Η 343. ἐπιβρίσειαν ω 344. βέβρῑθα Π 384. Φ 385. ο 324. Εὐρ. Ἑλ. 305. Ἱπποκρ. 8,280 καὶ μτγν. κατα- Ἡσ. Ἔργ 234. βεβρίθει π 474. Παθ. βρίθομαι ἐπ., τραγ. καὶ κωμ. (Φερεκρ. Ἀπ. 190). — σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλῳὴν Σ 561 φορτωμένην σταφύλια. ὑπὸ λαίλαπι κελαινὴ βέβριθε χθὼν Π 384 ὑπὸ τὸ βάρος τῆς καταιγίδος ὅλη ἡ γῆ εἶνε βαρειὰ καὶ σκοτεινή ἐέδνοισι βρίσας ζ 159 διὰ τῶν γαμηλίων δώρων ὑπερισχύσας. συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει Πίνδ. Ν. 3,40 δι' ἐμφύτου δέ τις εὐγενείας ἔχει (ἀποκτᾷ) μέγα βάρος. πᾶ τύχα βρίσει Βακχυλ. 9,47 ἴδ. ἄκριτος. — πίνῳ δ' ὅσῳ βέβριθα (ἄγγελλε) Εὐρ. Ἠλ. 305 «πόσῃ λέρα σηκώνω». Μτβ. τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχᾳ Αἰσχ. Πέρσ. 349 βαρύνας (φορτώσας) ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς πλάστιγγος δι' ὄχι ἰσοβαροῦς τύχης. — Παθ. ἕλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι Ἑπτ. 137 τρίζουν αἱ χνόαι τῶν ἀξόνων ὑπὸ τοῦ βάρους πιεζομένων.

βρόχος ὁ, θηλειά, σχοινίον διὰ πνίξιμον. θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις Αἰσχ. Ἱκ. 794 βουλοίμην ἂν βρόχου τυχεῖν ἐν ἀγχόνῃ θάνατόν μοι ἐπάγοντος. βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην Σοφ. Ἀντ. 1222 ἴδ. καθάπτω. βρόχοισι ἀρκύων γενήσεται ξιφηφόροισι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 729 θὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰ δίκτυα τὰ ξιφηφόρα (ἐξ ὧν ἀδύνατον νὰ ἐκφύγῃ). ἁλοὺς βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις Ξενάρχ. Ἀπ. 1 συλληφθεὶς ἀναγκαστικῶς διὰ τῶν πλεκτῶν βρόχων. — ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχω Δημ. 24,140 «ἔχω θηλειὰ 'ς τὸν λαιμόν» τ. ἕ. πράττω τι πιεζόμενος. — Ἐν Θεόγν. στ. 1099 βρόχον ἀπορρήξας γράφουσι χάριν τοῦ μέτρου βρόκχον ἐκ διορθ. Σκαλιγέρου· πρβ. «βρόκχος· βρόχος» Ἡσ. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ λ. ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ βρόγχος, βρόγχιον.

βρύχιος (ῠ) 2 καὶ 3, ὑποβρύχιος, βαθύς. ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον Αἰσχ. Πέρσ. 400 ἔπληξαν τὴν ἁλμυρὰν θάλασσαν βυθίσαντες τὴν κώπην (ἄλλοι: ὥστε νὰ ἠχῇ ὑποβρυχίως). βρυχία ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς Αἰσχ. Προμ. 1116 ἡ ὑποχθονία ἠχὼ τῆς βροντῆς μυκᾶται πλησίον (ἄλλοι: συμπαρακολουθεῖ τῷ σεισμῷ τῆς γῆς).

βρύω (ῠ) σφριγῶ, βρίθω, ἔχω πληθώραν τινός· κυρ. Ρ 56. Ἀρφ. Νεφ. 46. Μτφ. παμμάχῳ θράσει βρύων Αἰσχ. Ἀγ. 179 κατάμεστος (ἔχων πληθώραν) θρασύτητος πρὸς πάντας μαχομένης. διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον, παναρκέτας νόσου βρύειν Χο. 68 ἡ διαρκὲς ἄλγος ἐμποιοῦσα ἄτη διασπαράσσει τὸν ἔνοχον, ὥστε νὰ εἶνε πλήρης τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης αὐτῷ νόσου. Ἐκ τούτου τοῦ χωρίου ἐπεισήχθη τὸ βρύει εἰς τὸ ὀλίγον τι προηγούμενον: ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχη [βρύει], τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ: ἡ δ' ἀπόφασις τῆς τιμωροῦ δίκης τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως (καὶ τιμωρεῖ), ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμη ἡμέρα· ἄλλους δὲ βραδύνοντας περιμένει ἡ τιμωρία (κυρ. αἱ λῦπαι) περὶ τὴν ἑσπέραν (κυρ. ἐν τῷ μεταιχμίῳ τοῦ σκότους καὶ τοῦ φωτός), ἄλλους δ' ἀποκρύπτει ἡ νὺξ ματαιώνουσα πᾶσαν τιμωρίαν. Χάριν τοῦ μέτρου εἶπεν ὁ ποιητὴς τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ — ἄχη ἀντὶ τῶν: τοὺς δὲ χρονίζοντας ἄχη μένει.

βρώζω βιβρώσκω, τρώγω: ὧν ἐρᾷ θυμὸς ὑμέων ἑκάστης εἴπατ'· ὡς ἂν αἴσθοισθε σκύτεα, γυναῖκες, καὶ κύνες τί βρώζουσιν Ἡρώνδ. 7,61 ἐν τῷ χωρίῳ τού-

τῳ ἐξηγουμένῳ ὑπ' ἄλλων (ἴδ. αἰσθάνομαι) ὧδε: «διότι δύνασθε νὰ καταλάβητε, ὦ γυν., διατί καὶ αἱ κύνες τρώγουσι τὰ δέρματα» ἐξηγεῖται ὀρθότερον ἡ εὐκτική.

βρωτήρ ὁ καὶ ἡ, ὁ τρώγων. βρωτῆρας αἰχμάς Αἰσχ. Εὐμ. 806 ἴδ. στάλαγμα.

βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν Αἰσχ. Ἱκ. 769 ὁ καρπὸς τῆς βύβλου οὐκ ἔστι κρείττων τοῦ στάχυος τ. ἔ. οἱ παπυροφάγοι Αἰγύπτιοι οὐκ εἰσὶ κρείττονες (ἀλλ' ἀσθενέστεροι) τῶν σιτοφάγων Ἑλλήνων.

βυθός ὁ, τὸ βάθος (θαλάσσης). φελλοὶ δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον, τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου Αἰσχ. Χο. 504 ἀναβαστάζουσι δὲ ὅπως οἱ φελλοὶ τὸ δίκτυον, ἐν ᾧ κρατοῦν ὑψηλὰ (ἐπάνω ἀπὸ τὸν βυθὸν) τὴν ἐν τῷ βυθῷ λινῆν κλωστήν.

βυθοταραξοκίνησε κλητ. ἐν μαγικ. παπ. διορθωτέα ὄχι εἰς — κίνητα μετὰ τοῦ Herwd. ἀλλὰ μᾶλλον εἰς — κίνησι, κατὰ τὸ βορβοροτάραξις.

βυνέω στουπώνω, κλείω, φράσσω. Ἀρφ. Εἰρ. 645 Τὸ βύω (ῡ) εἶνε μτγν. διαβυνέονται Ἡρ. 4,71. ἀλλὰ διαβύνεται (διαβυνέεται Cobet) 2,96. ἐπιβύσω (ῡ) Ἀπ. Κρατίν. 186. προ- Ἀρφ. Σφ. 250. ***ἔβῡσα*** Λουκ. Χαρ. 21. πρόβῡσον Ἀρφ. Σφ. 249. βύσας Ἱπποκρ. 7,136 L. ἐπιβυ- Ἀρφ. Πλ. 379. Μέσ. παρεβύσατο Λουκ. Ἑταιρ. δι. 12,1. ἐπιβυσάμενος Τίμ. 9. Ἑρμ. 81. Παθ. παραβυσθέντα Λουκ. Θε Εκκλ. 10. ξυμπαρ- Ἁλι. 12. βεβυσμένος δ 134. Ἀρφ Θεσμ. 506. Ἡγησίππ. Ἀπ. 1 (Ἀθήν. 290 D). Ἱπποκρ. 8,12 καὶ μτγν. ἐβέβυστο Ἡρ. 6,125. Ῥημ. ἐπ. παράβυστος. Πρβ. κυψελόβυστον οὖς Λουκ. Λεξιφ. 1. Ἐπίρρ. βύζην (βύσ-δην). — χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα Ἀρφ. Εἰρ. 645 ἐστούπωναν τὸ στόμα τῶν τ. π. μὲ χρυσίον. Ὑπῆρχε δὲ ἡ συνήθεια (ἡ καὶ σήμερον ὑπάρχουσα παρὰ τοῖς χυδαιοτέροις τῶν ἀγοραίων) νὰ κρύπτωσι τὰ κέρματα ἐν τῷ στόματι πρβ. Σφ. 609. Ὄρν. 503. Ἐκκλ. 817. «βύειν ἐπὶ ὤτων (ἀλλὰ πρβ. Ἡγησίππ. Ἀπ. ἔνθ. ἀνωτ.), καταμύειν (καμμύειν) ἐπὶ ὀφθαλμῶν, συμμύειν ἐπὶ στόματος, μύειν δὲ ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων» Θωμ. Μάγ.

βώμιος 3 καὶ 2 ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν. ἀκτὰν παρὰ βώμιον Σοφ. Ο. Τ. 184 διότι τῶν γυναικῶν τῶν χειμαζομένων καταφυγὴ εἶνε ἡ ἀκτὴ (κατ' ἄλλους: ἡ ἐξοχὴ) τοῦ βωμοῦ· ἴδ. χῶμα.

βωμολοχεύομαι = βωμολοχέω (Πλουτ. 407 C), εἶμαι βωμολόχος, σκώπτω ἀπρεπῶς, βαναύσως. Ἀρφ. Νεφ. 971. Τὸ ἀντίθ. σεμνύνομαι. Ἰσοκρ. 7,49. Πρβ. Ἀριστοτ. Ἠθ. 2,7 (=1108 a 24): «περὶ δὲ τὸ ἡδὺ τὸ ἐν παιδιᾷ ὁ μὲν μέσος εὐτράπελος καὶ ἡ διάθεσις εὐτραπελία, ἡ δὲ ὑπερβολὴ βωμολοχία καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν βωμολόχος, ὁ δ' ἐλλείπων ἀγροῖκός τις καὶ ἡ ἕξις ἀγροικία».

βωμολόχος ὁ: «κυρίως ἐλέγοντο βωμολόχοι οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες» Ἁρποκρατίων, ἐξ οὗ τὸ Ἀπ. 141 τοῦ Φερεκράτ. τὸ ὑποδηλοῦν καὶ τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως: κἄπειθ' ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα, ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ τ. ἔ. ὁ Ζεὺς κατεσκεύασε τὸν ὑπὲρ τῆς γῆς χαλκοῦν οὐρανὸν εἰς εἶδος καπνοδόκης, ἵνα ὁ καπνὸς (κνῖσα) πανταχόθεν συλλεγόμενος διέρχηται διὰ τῆς ὀπῆς τῆς καπνοδόκης καὶ φθάνῃ εἰς τὰς ἕδρας τῶν θεῶν (Kock). — βωμολόχοις ἔπεσιν (=βωμολοχεύμασι) χαίρει Ἀρφ. Βάτρ. 357. Ὁποῖα δέ τινα εἶνε τὰ βωμολοχεύματα ταῦτα, ὑποδεικνύει αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν ἀρχῇ τῆς κωμῳδίας: εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα, ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι; κτλ. βωμολοχεύματα λοιπὸν εἶνε τὰ ἐφ' οἷς γελῶσιν οἱ παριστάμενοι, τὰ κινοῦντα τὸν γέλωτα. βωμολόχον («πανοῦργον, λῃστρικὸν» Σχ.) ἔξευρέ τι Ἱππ. 1194 προσπάθησε νὰ εὕρῃς βωμολόχευμά τι (πανοῦργον).

βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου Σοφ. Ἀντ. 1016 οἱ βωμοὶ καὶ αἱ ἐσχάραι ἡμῶν ἅπαντες (ὅλοι: κατα πάντα) εἶνε πλήρεις τοῦ ὑπ' οἰωνῶν καὶ κυνῶν σπαραγμοῦ (τῶν μελῶν) τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδ. Ἄλλοι: πλήρεις τῶν μελῶν τοῦ δυστυχοῦς υἱοῦ τοῦ Οἰδ. ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν οἰωνῶν καὶ κυνῶν βορᾶς αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Φώτιον «βωμὸς τὸ ἐν ὕψει ἐστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα· ἐσχάρα δὲ ἡ ἐπὶ γῆς ἑστία στρογγυλοειδής», «σκαπτή» κατὰ Στέφαν. Βυζ. ἔστι κἀκ πολέμου τειρομένοις βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν ῥῦμα, δαιμόνων σέβας Αἰσχ. Ἱκ. 85 καὶ τοῖς ἐκ τοῦ πολέμου ταλαιπωρουμένοις ὁ βωμός, ἐὰν καταφύγωσιν εἰς αὐτόν, εἶνε προπύργιον τῆς κατ' αὐτῶν βλάβης, ἐμποιῶν σεβας (τοῖς πολεμίοις) πρὸς τοὺς θεούς.

βῶς ἴδ. βοῦς.

βῶσαι = βοῆσαι.

βώσεσθε Απολλ. Ῥ. 1,685 = βιώσεσθε.

Γ

γαῖα, ***γαίας***, ***γαίης*** Ὅμ., ***γαίᾳ***, ***γαῖαν***, ***γαιάων*** Ὅμ. ***γαιῶν*** μτγν. Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ Εὐρ. Ἀπ. 228, ὅπου τὸ ἐκ γαίας ὕδωρ, ἂν νοηθῇ εἰρημένον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ συνήθως λεγόμενον ἐξ οὐρανοῦ ὕδωρ, ὀρθῶς ἔχει. Διορθώσεις πολλαί.

γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα Πλ. Φαίδων 84 Α ἴδ. ἐγκαταδέω.

γαμβρός· «γάμβρον δὲ Αἰολικῶς τὸν ἄνδρα Σαπφώ· χαῖρε νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γάμβρος» Σχολ. Ἀράτ. 250. Ἀλλὰ τὸ Ἀπ. Σαπφοῦς 103 παρεδόθη ὧδε: χαίροις ἀνύμφα (ἀνύμφα) κέ. ὅπου ὁ Neue διώρθ. χαίροισθα νύμφα, ὁ δὲ Bergk θὰ ἔγραφεν ἀ νύμφα (τ. ἔ. ἡ νύμφη), ἂν ἐγνώριζε παράδειγμα τῆς τοῦ θηλ. ἄρθρου ᾱ συστολῆς εἰς ἀ. Ὁ δὲ Fick ἔγρ. ἆ νύμφα, ὑπολαβὼν τὸ ἆ ὡς ἐπιφώνημα.

γαμέω νυμφεύομαι (ἐπὶ ἀνδρός), λαμβάνω γυναῖκα· μέλλ. γαμέω Ι 388. 391. Ἡρ. 5, 16. Ἀττ. γαμῶ (γαμήσω μτγν). ἔγημα (Δωρ. ἔγαμα, γᾶμεν Πίνδ. Π. 3, 91. γᾶμαι Θεόκρ. 3, 40) ἐγάμησα Ἀπ. Μεν. 885 (πρβ. Cobet N. L. σ. 69 κέ.). Λουκ. Πένθ. 13. Θεῶν δ. 5, 4. Διόδ. 2, 39. Τραγ. Ἀπ. ἀδέσπ. 196 (περὶ οὗ ἴδε κατωτ.). γεγάμηκα. Μέσ. ὑπανδρεύομαι. Μέλλ. γαμοῦμαι Εὐρ. Φοίν. 1673. Ἑλ. 833. Ἀρφ. Θεσμ. 900. (γαμήσομαι μτγν. γαμέσσεται Ι 394 ἴδ. κατ.). ἐγημάμην ὑπανδρεύθην (καὶ ἐπὶ ἀνδρός, περὶ οὗ κατ.). ἐγαμήθην μτγ. γαμεθεῖσα Θεόκρ. 8, 91. γαμηθήσομαι μτγν. γεγάμημαι. Ῥημ. ἐπίθ. γαμετὴ περὶ τῆς γυναικός. γαμητέον. — «γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή» Ἀμμώνιος. εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 10 (Πλουτ. 789 Α) «γιὰ πανδρειὰ εἶσαι» εἰρωνικῶς. Κατὰ σύστοιχον σύντ. εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα γῆμαί με λέκτρα βασιλέως Εὐρ. Μηδ. 594 καλῶς λοιπὸν ἤξευρε τοῦτο, ὅτι ἐνυμφεύθην τὴν κόρην τοῦ βασιλέως, ὄχι διότι ἡ γυνὴ μοὶ ἤρεσκε πλειότερον. τὸν Ἑλένης ὥς μ' ἀπώλεσεν γάμον γήμας ὁ Πριάμου παῖς Ἰ. Α. 467 ὥς μ' ἀπώλ. ὁ Π. παῖς γήμας τὸν Ἑλ. γάμον. γάμους τοὺς πρώτους ἐγάμεε Πέρσῃσι ὁ Δαρεῖος, Κύρου δύο θυγατέρας Ἡρ. 3, 88 ὁ Δ. ἔκαμνε τοὺς πρώτους, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν Περσῶν, γάμους, νυμφευθεὶς τὰς δύο θυγατέρας τοῦ Κύρου. οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω Εὐρ. Ῥῆ. 168 δὲν θέλω νὰ λάβω γυναῖκα ἐκ τάξεως ἀνωτέρας τῆς ἰδικῆς μου. γαμεῖ (Κασάνδραν) σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος Τρῳ. 44 ἔκαμε παλλακίδα (κρυφὴν γυναῖκα) του. Ἐν Ἀπ. Μενάνδ. 885 ἐγάμησεν ἣν ἐβουλόμην ἐγώ τὸ ἐγάμ. σημ. ἔδωκε γυναῖκα. οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο Θεόκρ. 8, 91 κατεγγυηθεῖσα ἢ νεωστὶ ὑπανδρευθεῖσα. — Μέσ. ἤμην τύραννος κεἰς τύραννν' (ἐνν. δώματα) ἐγημάμην Εὐρ. Τρῳ. 474 καὶ εἰσῆλθον ὡς νύμφη βασιλέως εἰς τυραννικὰ ἀνάκτορα. γήματο εἰς Μαραθῶνα Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1046 ἦλθεν εἰς Μαραθῶνα καὶ ἐκεῖ ὑπανδρεύθη τὸν Ἡρώδην. πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι (ὃ ἴδε) κακῶν τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἥν τ' ἐγήματο Εὐρ. Μηδ. 261 τ. ἔ. καὶ ἐκείνην (δηλ. τὴν Γλαύκην), τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη (ὁ Ἰάσων). Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐκδοχὴ αὕτη εἶνε ἀσυνήθης (ἴδ. Ἀντιφάν. Ἀπ. 46 = Ἀ. Β. 86, 14: «ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα», καὶ Ἀπολλοδώρ. 3, 12, 6), διότι συνήθως «γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή», διὰ ταῦτα οἱ μὲν ἀπεδέχθησαν τὴν ἐλαφροτάτην διόρθ. τοῦ Πόρσωνος ἥ τ' ἐγήματο, τ. ἔ. καὶ ἐκείνην, ἥτις ὑπανδρεύθη αὐτόν· οἱ δὲ ἐνόθευσαν τὸν στίχον.

γαμηλία θυσία, ἡ τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις διδομένη» Δίδυμ. παρ' Ἁρποκρατίωνι. Ὅθεν (τοῖς φράτερσιν) τὴν γαμηλίαν εἰσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὁ πατήρ Δημ. 57, 43 ὁ πατήρ μου προσέφερε τὸ γαμήλιον δεῖπνον εἰς τὰς φράτερας ἐξ ὀνόματος τῆς μητρός.

γαναέντες, ὡς ἐκ τοῦ ***γανάημι***. Αἰσχ. Ἱκ. 1030 θεοὺς δοξολογοῦντες.

γάνος (α) τό, λάμψις, κόσμημα. λάφυρα ἀρχαῖον γάνος Αἰσχ. Ἀγ. 583 ἴδ. ἀρχαῖος. — δροσιστικὸν ποτόν· ἀμφὶ κρηναῖον γάνος δίψῃ πονοῦντες Αἰσχ. Πέρ. 486 περὶ τὴν δροσιστικὴν πηγὴν ὑπὸ δίψης κατατρυχόμενοι. ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω καὶ .. γάνος .. μελίσσης εἰς πῦρ ἐμβαλὼν σέθεν Εὐρ. Ἰ. Τ. 633 θὰ κατασβέσω τὸ σῶμά σου διὰ ξανθοῦ ἐλαίου (ὅθεν: θὰ κατακαύσω αὐτό), ἀφ' οὗ ῥίψω καὶ μέλι εἰς τὴν πυράν σου. χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει (Porson: διὸς γὰν νότω εἰ) Αἰσχ. Ἀγ. 1390 ἴδ. λόχευμα.

γαστήρ ἡ, γαστέρος καὶ γαστρός, γαστράσι (γαστῆρσι Ἱπποκρ.). ἁγὼ θύω τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων Εὐρ. Κύκλ. 334 εἰς ταύτην ἐδῶ τὴν γαστέρα, ἥτις εἶνε ὁ μέγιστος ἐκ τῶν θεῶν. δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν ταὐτῷ μένειν Εὐρ. Ἀπ. 201 ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει κακομαθημένη τὴν κοιλιά του, πρέπει νὰ ἀκολουθῇ (φυλάττῃ) πάντοτε

τὸν ἴδιον (ἀκόλαστον) βίον (διότι δηλ. ἄλλως θὰ ὑποφέρῃ πολύ). Αἱ διορθ. φαίνονταί μοι περιτταί.

γε, Δωρ. γά. ἴσθι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην Σοφ. Ἠλ. 298 τ. ἔ. εἰ μὴ ἔτισάς πω, ἀλλ' οὖν τίσεις γε ἀξ. δίκην. — εἰπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι γ 214 ἢ σένα (σὺ εἶσαι ποῦ) μισοῦν οἱ ἄνθρωποι. πρβ. δ 130. 327. Κ 481. εἰς ὅ κέ σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅ γε δούλην Γ 409 ἕως ὅτου ἢ σε πάρῃ γυναῖκα ἢ καὶ δούλην ἀκόμη.— Τὸ ἔγωγε καὶ ἔμοιγε (οὕτω καί: κἄμοιγε) ἐν μιᾷ λέξει γραφόμενα προπαροξυτονητέα κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικοὺς (Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 594. Ἀντων. 61 C κἀλλ. Ἡρῳδιαν. I, 474. II 199 κλ.). Ἡ προπαροξυτόνησις πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἐγώ γε, ὅπου τὸ γε ἐγκλίνει τὸν τόνον καὶ ἔχει πλήρη τὴν σημασίαν του. Φαίνεται δὲ ὅτι τοῦτο συνέβη μόνον εἰς τοὺς δύο τούτους τύπους (ὄχι π. χ. καὶ εἰς τὸ ἐμέ γε, ὅπερ πλημμελῶς τινὲς τῶν νεωτέρων γράφουσιν ἔμε γε) διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν εὐχρηστίαν, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς διαλόγοις, ὅπου μυριάκις ἀπαντῶσιν: ἔγωγε (οἴομαι) καὶ ἔμοιγε (δοκεῖ) κττ.

γέγαα, γεγάασιν, γεγάκειν, γεγάμεν ἴδ. γίγνομαι.

γέγωνα πρκ. μὲ σημ. ἐνεστ. «ἀκουστὸν φθέγγομαι», φωνάζω ὥστε ν' ἀκούωμαι. γεγωνώς Θ 227 κἀλλ. (γεγωνός ἐπίθ. Nauck). γεγώνασιν Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 25 (901b 31). Πάντες οἱ ἄλλοι Ὁμηρ. τύποι ἀνήκουσιν εἰς τὸ γεγωνέω ἢ εἰς τὸ γεγώνω.— Γεγωνέω: γεγωνεῖ Ἀνθολ. 7, 12 καὶ μτγν. πεζ. γεγωνείτω Ξεν. Κυνηγ. 6, 24.— ωνεῖν Μ 337. Πίνδ. Τραγ. Πλ. Ἱππ. Μ. 292 D. γεγωνέοντες Ἐπιγρ. Χίου. Παρατ. ἐγεγώνευν ρ 161. γεγώνευν ι 47. μ 370. ἐγεγώνει Χ 34 κἀλλ. καὶ μτγν. πεζ.— γεγωνήσω Εὐρ. Ἴων 696 καὶ μτγν. πεζ.— γεγωνῆσαι Αἰσχ. Πρ. 1022 καὶ μτγν. πεζ. γεγωνητέον Πίνδ. Ὀ. 2, 6.— Γεγώνω: ὑποτ. γεγώνω Σοφ. Ο. Κ. 213. Προστ. γέγωνε Αἰσχ. Πρ. 209. 810. Σοφ. Φιλ. 238. Εὐρ. Ὀρ. 1220. Ἀπαρφ. γεγωνέμεν Θ 223. Λ 6. ἐγέγωνεν παρατ. (ἀόρ. κατὰ Nauck, ὡς καὶ τὸ γεγωνέμεν) Ξ 469. ἀναύξ. γέγωνε Ω 703. ε 400. θ 305. Παρασχημ. γεγωνίσκω Αἰσχ. Πρ. 654. Εὐρ. Ἑλ. 809. Θουκ. 7, 76. ἐγεγώνισκον μτγ. πεζ.— ὅσσον τε γέγωνε βοήσας ε 400 ὅσον ἠδύνατό τις φωνάξας ν' ἀκουσθῇ: ὅσον ἔφθανεν ἡ φωνή του. γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ Ω 703 καὶ ἐφώναξεν (-ζεν) ὥστε ν' ἀκουσθῇ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ φωνή του. οὔ πώς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν Μ 337 δὲν ἦτο τρόπος νὰ φωνάξῃ καὶ ν' ἀκουσθῇ.— οἰμώξας μετὰ θεοῖσι γεγώνευν μ 370 θρηνήσας ἐφώναζον, ὥστε ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνή μου. ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε Λ 6 ὥστε νὰ εἶνε ἀκουστὴ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. ἐμᾷ δεσποίνᾳ τάδε ἐς οὖς γεγωνήσομεν πόσιν Εὐρ. Ἴων 696 πρὸς τὴν κυρίαν μου εἰς τὸ οὖς της θὰ εἴπωμεν ταῦτα μεγαλοφώνως περὶ τοῦ συζύγου της (πρβ. κακὸν λέγειν τινά).

— ἅ τε Πίσα (ἐνν. πράττει) με γεγωνεῖν Πίνδ. Ὀ. 3, 9 καὶ ἡ Πίσα ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ νὰ ὑμνήσω αὐτήν.

γείνομαι γεννῶμαι (ῥ. γεν —, ἴδ. γίγνομαι), κατὰ τὰ ὑγρόληκτα (γείνω— γείνωμαι Ἡρῳδιαν. I 450. II 486. 795), ἐπ. ποι. Μτχ. γεινόμενος (γιγνόμενος Bekk.) Υ 128 κἀλλ. Παρατ. γεινόμεθα Χ 477 (Δ. Γ. γινόμεθα, ἣν δέχεται ὁ Nauck. γιγνόμεθα Bekk.) Ἡσ. Ἀσπ. 88. ἀλλ' ἐγεινάμην μτβ. = ἐγέννησα ἐπ. ποι. (ἐγείνατο ἀμτβ. ἀντὶ τοῦ ἐγένετο ἐν Χρ. Σιβ. 1, 9. Καλλιμ. Δήμ. 58. Δήλ. 260), γείνεαι υ 202 (ὑποτ. ἀντὶ τοῦ γείνεαι). ὁ γεινάμενος ὁ πατήρ, ἡ γειναμένη ἡ μήτηρ, οἱ γεινάμενοι οἱ γονεῖς καὶ παρὰ πεζ. Ἡρόδ. Ξεν. μτγν. ἐπὴν γείνεαι υ 202 ἀφ' οὗ τοὺς γεννήσῃς. πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο Εὐρ. Φοίν. 996 ἡ ὁποία μὲ ἐγέννησεν· ἐγείνατο (Λάϊος) μόρον αὐτῷ Αἰσχ. Ἑπτ. 736 ἐγέννησε θάνατον (τὸν Οἰδίποδα) διὰ τὸν ἑαυτόν του.

γειτονάω: (καπνὸς) νέφεσσι γειτονῶν Διός Αἰσχ. Ἱκ. 788 ἀναβαίνων μέχρι τῶν νεφῶν τοῦ οὐρανοῦ. ὥς σοι .. ἀλκὴν ὅδε .. γειτονῶν (γειτόνων) ἀεὶ τιθῇ Σοφ. Ο. Κ. 1524 ἴδ. ἀλκή.

γείτων (ἐκ τοῦ γηΐτων: γείτων: γῆ): ἐν γειτόνων μετοικῶν Λυκ. § 21 = ἐν γῇ γειτόνων.

γέλασμα τό: ποντίων κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα Αἰσχ. Πρ. 90 τὸ ἀναρίθμητον μειδίαμα («διάχυμα» Σχ.) τῶν π. κυμάτων. Θέλει νὰ παραστήσῃ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ πάσχοντος θεοῦ πρὸς τὴν γαληνιῶσαν φύσιν. Ἀντίστοιχον τὸ τοῦ ἡμ. Διάκου: «γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ, Τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαδιὰ καὶ βγάζει ἡ γῆ χορτάρι».

γελάω (α, ἐπ. γελόωντες,— ώοντες, Δωρ. γελᾶσα (Δ. Γ. γελοῖσα) Θεόκρ. 1, 36. γελάοισα 1, 95. 96), Αἰολ. γέλαισα, γελᾶντι Θεόκρ. 1, 90.— γελάσομαι (γελάσω μτγν. ἐγγελᾷ Ἡρώνδ. 1, 77 εἶνε μᾶλλον ἐνεστ.), ἐγέλᾰσα (-ασσα ἐπ. ποιητ., ἐγέλαξα Θεόκρ. 20, 15). ἐγελάσθην, κατ—. γελασθήσομαι, κατα—μτγν. καταγεγέλασται Λουκ. Νεκρ. Δ. 1, 1. Ἰκαρομ. 19. γελαστός θ 307. γελαστέος μτγ.— ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ Πίνδ. Ἰ. 1, 68 ἄλλοις δὲ (φιλοτίμως ἀναλίσκουσιν) ἐντυγχάνων καταγελᾷ αὐτῶν (ἴδ. φράζομαι). ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις Αἰσχ. Χο. 222 θέλεις νὰ γελᾷς ἐν ταῖς δυστυχίαις μου (ἐν ᾧ ἐγὼ δυστυχῶ) ἴδ. ἐν.— Καὶ ἐπὶ ἀψύχων· γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς Τ 362 ἄστραψε δὲ ὅλη ἡ γῆ πέριξ ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ χαλκοῦ.

γελώοντες ἴδ. γελάω.

γέλως, Αἰολ. γέλος (ὡς ἔρος ἀντὶ τοῦ ἔρως, ἴδ. κατωτ.), γέλωτος, γέλωτι (ἐπ. γέλῳ σ 100) γέλωτα (γέλων σ 350. γέλω Ἀπολ. Ῥ. 4, 1723). Παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς εὕρηται καὶ γέλων καὶ γέλωτα. Αἰσχ. Χο. 734. Σοφ. Ἀντ. 647. Αἴ. 303. Εὐρ. Μήδ. 383. Ἀρφ. Βάτρ. 45. γεν. πλ. γελώτων Πλ. Νόμ. 732 C. Ὁ

Bekk. πανταχοῦ τοῦ Ὁμ. γρ. γέλον αἰτ. κατὰ τὸ ἔρον, ἅτινα εἶνε Αἰολικά. Τινὲς δὲ καὶ παρὰ τοῖς δραματ. προτιμῶσι τὸν τύπον τοῦτον. Πρβ. «λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς (Αἰολεῦσιν) ὁ ἔρως ἔρος, ὁ γέλως γέλος, καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι» (Gramm. Meermann. σ. 664). -ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς κείνῃ Αἰσχ. Χο. 734 ἐν ᾧ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν της ἔκρυπτε γέλωτα δι' ἔργα διαπραχθέντα καλῶς δι' ἐκείνην (τοῦτο ἐξέφρασεν ὁ Σοφ. Ἠλ. 277 διὰ τῶν: ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις). ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη 446 ἴδ. λίβος. πλείων ἐστὶ γέλως τοῦ μηδενός Δημ. 14, 27 εἶνε πρᾶγμα πλέον καταγέλαστον ἀπὸ τὸ τίποτε: παρὰ ἂν δὲν κάμητε τίποτε. ὑπὸ τοῦ γέλωτος εἰς Γέλαν ἀφίξομαι Ἀρφ. Ἀπ. 618 (Πλουτ. 853 Β) ἀπὸ τὰ γέλια (δηλ. ἐπὶ τόσον χρόνον θὰ γελῶ, ὥστε) θὰ φθάσω εἰς τὴν Γέλαν. Οὕτως ἑρμηνεύω.

γέμω κακῶν δὴ κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1245 καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον τόπος ὅπου νὰ τεθοῦν: «δὲν ἔχω ποῦ νὰ τὰ βάλω».

γενεά-εᾶς ἡ, Ἰων. γενεή (γίγνομαι). γενεή τε τόκος τε Η 128 κἀλλ. οἱ πρόγονοι (τὸ γένος) καὶ οἱ ἔκγονοι. Ἀλλ' ὀρθότ. τὸ γένος (ἡ γενεά του) καὶ ἡ καταγωγή του. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων Κ 68 ὀνομάζ. ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός καὶ ἐκ τοῦ γένους του.

γενέθλιος 2 καὶ 3 ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν. δίδωσι δ' ἡ (Φοίβη) γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ Αἰσχ. Εὐμ. 7 οἱ δὲ Φοίβη δίδωσι τὸ μαντεῖον (ὡς) γενέθλιον δῶρον τῷ Φοίβῳ (γεννηθέντι). οὐδὲν σεβίζῃ γενεθλίους ἀράς; Χο. 911 οὐδόλως σέβεσαι τὰς κατάρας τῆς γεννησάσης σε; δαίμων γενέθλιος Πίνδ. Ο. 13, 105 ὁ δαίμων τοῦ γένους ἡμῶν (ἴδ. ἕρπω).

γένειον τό: οὐδὲν ἄλλο πλὴν γένειόν τ' ἐστὶ καὶ κέρατα Ἀρφ. Ὄρν. 902 ἐπὶ ἰσχνῶν θυμάτων (τράγων κ.τ.τ.)· τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ γένεια μόνον καὶ κέρατα, ὅπερ ἐκφραστικώτερον τοῦ παρ' ἡμῖν: πετσὶ καὶ κόκκαλο. τράγος γένειον ἄρα πενθήσεις σύ γε Ἀπ. Αἰσχ. 207 (Πλουτ. 86 F) «ὦ τράγε (σάτυρε), πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις» Εὐστάθ. σ. 415, 7.

γέννᾰ ποι. (γέννα Εὐρ. Ἑκ. 159 πρβ. τόλμα· ἡ γενεὰ κατὰ τὸν Πόρσωνα) ἡ, γένος (gens), σύνηθες τοῖς Τραγ. σπάνιον τοῖς πεζ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς Αἰσχ. Πρ. 800 δέκατος τρίτος ἀπὸ σοῦ κατὰ τὴν γενεάν: μετὰ 13 γενεάς. Ἀπόλλωνος εἰπόντος θνάσκοντα (Λάϊον) γέννας ἄτερ σῴζειν πόλιν Ἑπτ. 734 ὅτι ἀποθνήσκων ὁ Λάϊος ἄπαις σῴζει την πόλιν.

γενναῖος 3 καὶ 2 (γέννα) ἐν τῷ γένει. οὔ μοι γενναῖον Ε 253 δὲν εἶνε τοῦ γένους μου: δὲν προσήκει εἰς τὸ γένος μου, τὴν καταγωγήν μου. φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα Πίνδ. Π. 8, 45 ἴδ. ἐπιπρέπω. τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν Σοφ. Ο. Κ. 570 ἴδ. δέω (ἐν τέλει). Συνήθ. εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἐξ εὐγενῶν. Πλ. Θεαίτ. 174 Ε. πολλ. μετὰ τοῦ πλούσιος. — Οὕτω καὶ ἐπὶ ζῴων: γενναῖος σκύλαξ, κύων Πλ. Πολ. 375 Α. Ξεν. «ἀπὸ (καλὴ) ῥάτσα». Ἀντίθ. ἀγεννής. ἀλεκτρυὼν γενναῖος (μαχητικός, διὰ τὸ εὐγενὴς εἶναι) ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ ἔστιν («ἀλλέως τὸν περιποιοῦνται»), ὁ δ' ἀγεννὴς καὶ δέδιε τὸν κρείττονα Ἀπ. Μεν. 223. πρβ. Ἀριστοτ. Ῥητ. 2, 15 (1390 b 22) «ἔστι δ' εὐγενὲς μὲν κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀρετήν, γενναῖον δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι τῆς φύσεως». — Μτφ. ὁ φρόνημα καὶ ἦθος ἔχων εὐγενές, μεγαλόφρων, γενναιόφρων. γονῇ γενναῖε Σοφ. Ο Τ. 1469 ἐκ γενετῆς εὐγενές. ἡ λόγοισι γενναία Ἠλ. 287 «εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ πράξεσιν» Σχ., ἧς ἡ εὐγένεια μόνον ἐν λόγοις, καὶ τούτοις κοινοῖς καὶ εὐτελέσι. τοῖσι γενναίοισί τε τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές Φιλ. 475 «τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰσχρὸν ἐχθρόν ἐστι καὶ τὸ καλὸν ἔνδοξον» Σχ. καὶ γὰρ ἂν ὑπ' ἐκείνου πολλῷ ἀσθενεστέρου ἐν τῷ παρόντι κακῶς πάσχειν, γενναῖον δ' εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι Θουκ. 1, 136 διότι ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει του δύναται νὰ πάσχῃ κακῶς καὶ ὑπὸ ἀνθρώπου πολὺ ἀσθενεστέρου παρ' ἐκεῖνον (τὸν Ἄδμητον), ἀλλ' ἡ γενναιοφροσύνη ἀπαιτεῖ νὰ τιμωρῇ τις τοὺς ἰσοβάθμους του, τοὺς ἐν ἴσῃ καταστάσει εὑρισκομένους. Ἡ διόρθ. ἀσθενέστερος ὅλως περιττή. τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ (φέρειν L τ. ἔ. φρεσίν) χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε Σοφ. Ο. Κ. 1640 πρέπει νὰ «σφίξητε τὴν καρδιά σας» καὶ ν' ἀποχωρῆτε ἐκ τούτων τῶν τόπων. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι πλὴν τοῦ δαίμονος 76 ἴδ. δαίμων. — γενναῖος εἶ Ἀρφ. Θεσμ. 220 εἶσαι πολὺ εὐγενὴς (ἐπὶ ἀποποιήσεως). Καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρετος, ἔξοχος. γενναία σταφυλή, γενναῖα σῦκα Πλ. Νόμ. 844 Ε. — γενναῖον ῥῆμα Ἀρφ. Βάτρ. 97 «ἁδρὸν καὶ ὑψηλόν» Σχ. — χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη Σοφ. Αἴ. 938 μέχρι (τοῦ βάθους) τῆς καρδίας εἰσχωρεῖ ἡ ἀληθινὴ (γνησία) θλῖψις.

γενναιότης σοι μωρία δ' ἔνεστί τις Εὐρ. Φοίν. 1685 «μία κάποια γενναιότης, λὲς σύ, ὄχι, μία κάποια μωρία εἶνε μέσα 's αὐτὰ ποῦ λές». — Δημ. Βερναρδ.

γέννατο = ἐγείνατο, ἔτεκεν, Ἀπ. Ἀλκαίου 5, 3.

γεννάω (γέννα): «γεννᾷ ἀνὴρ παῖδα· καὶ γεννᾷ ὁ Πλάτων τὸν οὐρανόν, ἀντὶ τοῦ γεννητὸν λέγει» Θωμ. Μάγ. «τὸ μὲν γεννῆσαι ἐπὶ τοῦ πατρός, τὸ δὲ τεκεῖν ἐπὶ τῆς μητρός» (Lex. Vindob. ed. Nauck. σελ. 314). ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ (= φύσῃ: καὶ ἂν ἀποκτήσῃ) μέγα, δοκεῖν πεσεῖν ἂν Σοφ. Αἴ. 1077.

γέννημα τό: ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον Αἰσχ. Πρ. 876 θὰ γεννήσῃς τὸν με-

λαφὸν Ἔπαφον, ἐπονομασθέντα οὕτως ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀπὸ τοῦ Διὸς γεννήσεως (διότι δηλ. ὁ Ζεὺς διὰ τῆς ἐπαφῆς γονιμοποιήσας τὴν Ἰὼ ἐγέννησεν αὐτόν). Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀναγκαία ἡ διόρθ. οὔτε γέννημ' ἀφῶν οὔτε φιτυμάτων.

γεννῆται οἱ (γέννα, γεννάω. ἡ γρ. γενῆται ἢ γεννηταὶ εἶνε πλημμελής) οἰκογενειάρχαι συνδεδεμένοι διὰ κοινῶν τελετῶν καὶ θυσιῶν καὶ συναποτελοῦντες ἓν γένος (30 γεννῆται ἀπετέλουν ἓν γένος, 30 γένη μίαν φρατρίαν, 3 φρατρίαι μίαν φυλήν) καὶ συγγενεῖς λεγόμενοι Ἰσαῖ. 7, 27: ἐγγεγραφώς (με) εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φράτερας (περὶ τῆς ἐγγραφῆς ἴδ. 7, 16 κέ.). Πλάτ. Νόμ. 878 D: τοὺς γεννήτας καὶ τοὺς συγγενεῖς.. παραδιδόναι τιμᾶν τοῖς γεννήσασι κατὰ φύσιν οἱ γεννῆται καὶ οἱ συγγενεῖς νὰ παραδίδωσι τὴν δίκην πρὸς ἐκτίμησιν εἰς τοὺς κατὰ φύσιν γονεῖς· ὅπου οἱ γεννῆται ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τοὺς κατὰ φύσιν γεννήσαντας. Ταῦτα συμφωνοῦσι πρὸς τὰ τοῦ Ἁρποκρατίωνος: «οὐχ οἱ συγγενεῖς μέντοι ἁπλῶς καὶ οἱ ἐξ αἵματος γεννῆταί τε καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐκαλοῦντο, ἀλλ' οἱ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ καλούμενα γένη κατανεμηθέντες». Ὅμοια λέγει καὶ ὁ Σουΐδας. Ἐξ ὧν φαίνεται, ὅτι οὐ μόνον οἱ φύσει, ἀλλὰ καὶ οἱ θέσει συγγενεῖς ἐκαλοῦντο γεννῆται. Πρβ. Γίλβερτ μτφ. Ν. Πολίτου σελ. 129. 242.

γένος τό: οἱ γένει (κατὰ γένος, φύσει) πολῖται ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τοὺς ποιητούς Δημ. 23, 24. γένει τοῦ τετελευτηκότος υἱὸς ὤν 44, 2 ὢν υἱὸς τοῦ ἀποθανόντος ἐξ αἵματος, ἐκ γεννήσεως (= φύσει). 40, 47. διομεῖται κατ' ἐξωλείας αὑτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας ὅ τιν' αἰτιώμενος εἰργάσθαι τι τοιοῦτον Δημ. 23, 67 ὁ αἰτιώμενός τινα, ὅτι ἔχει διαπράξῃ τι τοιοῦτον (φόνον), θὰ λάβῃ ὅρκον περὶ ἐξαφανισμοῦ ἑαυτοῦ καὶ πάντων τῶν κατιόντων (παίδων, ἐγγόνων κτλ) καὶ ἀνιόντων (πατρός, πάππου, ἀδελφῶν κλ.) συγγενῶν του.

γέντο (ἐκ ῥ γεμ- κατὰ Κούρτιον) = ἔλαβεν Θ 43. Ν. 241. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐγένετο (ἴδ. γίγνομαι).

γεραρός 3 τίμιος, σεβάσμιος. σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραρὰ φρονῶν (Marckscheffel: γεραφρόνων) Αἰσχ. Ἱκ. 365 σὺ δὲ παρ' ἐμοῦ τῆς νεωτέρας μάθε, ὅτι ἔχεις τὴν φρόνησιν τοῦ γήρατος (ἤ: ὅτι ἔχεις φρονήματα σεβαστά).

γεραφρόνων ἴδ. **γεραρός**.

γέρων-οντος ὁ, οὐ μόνον οὐσ. ἀλλὰ καὶ ἐπίθ. οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη Εὐρ. Ἱππ. 797 ἡ δυστυχία αὕτη (ἣν φοβεῖσαι) δὲν ἀναφέρεται εἰς γέροντας. σάκος γέρον χ 184 παλαιόν. γέρων λόγος Αἰσχ. Ἀγ. 749. τῇς ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος Σοφ. Ο. Κ. 1258 ἧς ὁ δυσφιλὴς πίνος (ῥύπος) παλαιὸς (ὢν ἐμοὶ ὄντι) παλαιῷ συγκατῴκηκε. Σημ. κατὰ τὸν Πολυδ. 7, 73 καὶ «τὸ ἐργαλεῖον καθ' οὗ ἔκλωθον, ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα»: τῇσι μηλάνθησιν ἅμματ' ἐξάπτων τοῦ κεσκέου μοι τὸν γέροντα λωβῆται Ἡρώνδ. Ἀπ. 14 (Στοβ. 78, 6) δένων κλωστὰς (νήματα) εἰς τὰς (ἀπὸ τὰς) μηλολόνθας μου χαλνᾷ τὸ στυππεῖον (κυρ. τὸ κλωστικὸν ἐργαλεῖον, ἐξ οὗ ἀποσπᾷ τὰς κλωστάς).

γεῦμα τό: ἢ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ Εὐρ. Κύκλ. 150 διότι βεβαίως ἡ δοκιμὴ προκαλεῖ τὴν ἀγοράν.

γεύω (ῥ. γευσ-, πρβ. gus-to) δίδω εἴς τινα νὰ γευθῇ. Μέσ. γεύομαι: γεύμεθα ἀντὶ τοῦ γευόμεθα Θεόκρ. 14, 51. γεύσομαι, ἐγευσάμην, γέγευμαι. ἐγεύσθην Σουΐδ. καταγευσθείς Φώτιος. γευστός Ἀριστοτ. Πολ. 8, 5 (= 1230ᵇ 25). ἄγευστος. γευστέος (ἀλλὰ τὸ γεῦμα). — ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών Ἡρ. 7, 46 ὁ θ. ἀφ' οὗ μᾶς ἀφήσῃ νὰ γευθῶμεν γλυκύτητάς τινας τοῦ βίου, ἀνευρίσκεται ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι εἶνε φθονερός. — γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείῃσι Υ 258 ἂς δοκιμάσωμεν ἀλλήλους μὲ τὰ δόρατα. γεύεται ἀλκᾶς ἀπειράντου Πίνδ. Π. 9, 35 δοκιμάζει τὴν ἀπέραντον δύναμιν (τοῦ λέοντος). ἐμπύρων ἐγευόμην Σοφ. Ἀντ. 1005 «ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας» Σχ.

γῆ (ἐκ τοῦ γέα), Δωρ. γᾶ, ἐπ. γαῖα, (αἶα) πλ. καὶ δυϊκ. σπάνιοι. γαῖν Αἰσχ. Πέρσ. 736. γαῖ Ἀριστοτ. προβλ. 23, 29 (= 934ᵇ 9), ἀσυναίρ. γέαι Ἀνθ. 9, 430. γῶν Ἡσύχ. γεῶν Ἡρ. 4, 198 (ἴδ. κατ.). γαῖς Σχολ. Αἰσχ. σελ. 267, 21 Dind. γέας Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 357. συνηρ. γᾶς Στράβ. σ. 126 καὶ μτγν. Παρὰ δὲ Δημητρίῳ π. Ἑρμην. 225 πρὸς ἁπάσας οἴχεται τὰς φυγὰς οὗτος ὁ Valckenaer ἀποκατέστησε τὴν ἀληθῆ γρ. γᾶς φυγὰς οὗτος. — γῆς τῆσδε.. μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα Σοφ. Ο. Τ. 236 ἴδ. ἀπαυδῶ. ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐκτρέφει (Musgrave: τε τρέφει) κάλλιστα γῆς, δέλεαρ (ἐμὴν διόρθ. κεκυρωμένην ὑπὸ Reiske: τῆς δὲ ἔλεαρ) ἔχοντες τήνδε συνθηρεύομεν Εὐρ. Ἀπ. 981 ἔχοντες δέλεαρ τήνδε τὴν χώραν (τὰς Ἀθήνας) θηρεύομεν τῆς τε Ἑλλάδος ἅμα καὶ τῆς Ἀσίας τὰ κάλλιστα προϊόντα. (Σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξέφρασε καὶ ὁ Περικλῆς παρὰ Θουκ. 2, 38: ξυμβαίνει ἡμῖν . . . καρποῦσθαι). οὐ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που Σοφ. Φιλ. 256 περὶ τοῦ ὁποίου (δηλ. ἐμοῦ) μηδὲ φήμη, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν, ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα μηδὲ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος Ἑλληνικῆς χώρας. Ὁ Blaydes διώρθ. μηδαμοῖ-πω, μᾶλλον μηδαμοῖ-ποι. αὕτη δὲ ὁμοίη (= ὁμοίως ἀγαθή, ἀρίστη) τῇ ἀρίστῃ γεῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν Ἡρ. 4, 198 εἶνε ὁμοία μὲ τὴν γονιμωτάτην γῆν κατὰ τὴν παραγωγὴν Δημητριακοῦ καρποῦ. Ὁμοίως ὁμοίαν ἔννοιαν ἐξέφρασεν ἐν 1, 193 ὅπου τὸ ἐκφέρειν ἐξαρτᾶται ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀρίστῃ.

γῆθεν ἐκ γῆς· στένει πόλισμα γῆθεν ὡς κυκλουμένων

Αἰσχ. Ἐπτ. 233 στενάζει ἡ πόλις ἐκ θεμελίων, ὥστε πρέπει νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι ἡ πόλις περικυκλοῦται (ὑπὸ τῶν πολεμίων).

γηθέω (gaudeo), Δωρ. γαθέω, γηθήσω, γέγηθα μὲ σημ. ἐνεστ. (Δωρ. γέγᾱθα) χαίρω. αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ, ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενὶ Αἰσχ. Χο. 767 παράγγελλέ τον ὅσον τὸ δυνατὸν ταχέως νὰ ἔλθῃ μόνος του, μὲ περιχαρὲς ὕφος, ἵνα ἄνευ φόβου ἀκούῃ (τοὺς λόγους σου). Ὥστε τὸ ὡς κλύῃ συνδ. πρὸς τὸ γηθούσῃ φρενί.—ἦ νῶι (Ἕκτωρ) γηθήσει προφανέντε Θ 377 ἂν ὁ Ἕκτωρ θὰ χαρῇ, ὅταν (διότι θὰ) ἐμφανισθῶμεν ἡμεῖς οἱ δύο. γέγηθ' ἕως γέγηθά σ' εἰσορῶν (Barnes: ὁρῶν) Εὐρ. Ἰ. Α. 649 χαίρω, ἐφ' ὅσον χαίρω, ἐν ᾧ σε βλέπω.

γήποτος 2, Δωρ. γάποτος, ὑπὸ τῆς γῆς πινόμενος. Αἰσχ. Χο. 97 (ἴδ. ἐκχέω).

γῆρας, γήραος Ὅμ., γήρως Ἀττ., γήρατος μτγν., γήραϊ, γήρᾳ Ἀττ. — οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος Αἰσχ. Ἐπτ. 669 τοῦτο τὸ μίασμα οὐδέποτε γηράσκει (καθαίρεται). θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν Σοφ. Ο. Κ. 954 τοῦ θυμοῦ τὸ γῆρας δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ τὸν θάνατον, ὅθεν καὶ παροιμία ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει. μεγάλοι δὲ λόγοι... γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν Σοφ. Ἀντ. 1353 = ὀψὲ (βραδέως) εἰώθασι διδάσκειν τὸ καλῶς φρονεῖν. γήρως ἄλυπα Ο. Κ. 1519 ἴδ. ἄλυπος.

γηράσκω ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (η 120) ποιητ. καὶ πεζ. συνηθέστατον, τὸ δὲ γηράω σπανιώτερον Μεν. Ἀπ. 481, 14. Μονόστ. 283. Θεόκρ. 23, 29. Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 15. Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 5, 10 (1135b 2). κατα- Ἰσαῖ. 2, 22. Πλ. Κριτί. 112 C. γηράσομαι (-άσω Σιμων. Κ. Ἀπ. 85, 9. Πλ. Πολ. 393 Ε. κατα- Νόμ. 949 Β). ἐγήρᾱσα, (μεταβ. ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 905 ἴδ. κατωτ. Ἀνθ. 6, 94). Ἀπαρφ. ἀνάττικος (κατὰ τὸν Μοῖριν καὶ Θωμ. Μάγ.) γηρᾶσαι Ξεν. Ἀπ. 3, 12, 8 (γηράναι Dind.). ἀνθ' οὗ συνήθως ὁ ἀόρ. β'. γηρᾶναι (-άναι κατὰ τὸ ἱστάναι Ἡρωδιαν. II 266. 829, οὕτως ὁ Dind, ὅστις ὅμως τὸ γηράναι καὶ γηράς ἐκλαμβάνει ὡς ἐνεστ.) Αἰσχ. Χο. 907. Σοφ. Ο. Κ. 870. κατα- Ἀθήν. 5, 190 Ε. γηράσας Ἡρ. 7, 114. Πλ. Νόμ. 958 D. (ἀόρ. β' κατὰ τὰ εἰς -μι, ἐγήρα Η 148. Ρ 197. κατεγήρα Ἡρ. 6, 72. Ἀπαρφ. γηρᾶναι, μτχ. ἐπ. γηράς Ρ 197. γηράντεσσι Ἡσ. Ἔργ. 188. ὑπογηράντων Αἰλ. Ζ. Ἰ. 7, 17. γηρείς, κατὰ τὸ θείς, Ξενοφάν. Ἐλεγ. ἀπ. 9. γεγήρακα Σοφ. Ο. Κ. 727. Εὐρ. Ἴων. 1392. Ἀριστοτ. Πολ. 7, 10 (1335b 31). Ἡρώνδ. 6, 54. κατα- Ἰσοκρ. 10, 1. ἐγκατα- Δεινάρχ. 2, 3. παρα- Αἰσχίν. 3, 251. Μέσ. γηράσκεται (ἴδ. κατωτ.) Ἡσ. Ἀπ. 183 (165 Sittl. Πλουτ. 415 C). γηράομαι καὶ ὑπεργηραθεὶς μτγ.— σὲ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σόν... Ἥλιος δοίη βίον τοιοῦτον οἷον κἀμὲ (ἐνν. γηράναι ἔδωκεν) γηρᾶναί ποτε Σοφ. Ο. Κ. 868 εἴθε ὁ Ἥλιος νὰ δώσῃ σοι καὶ τῷ γένει σου τοιοῦτον βίον εἰς τὸ γῆράς σου, ὁποῖον καὶ ἐμοί. οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν («εἰς γῆράς με ἤγαγον» Σχ. ἐγηροτρόφησαν) Αἰσχ. Ἱκ. 905 περὶ ἐμοῦ οὔτε νέου ὄντος οὔτε γέροντος ἐφρόντισαν. τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται Ἀπ. Ἡσ. 183 κάμνει νὰ γηράσουν τρεῖς ἔλαφοι: ζῇ ὅσον ζῶσι τρεῖς ἔλαφοι ὁμοῦ. πρβ. βιώσκομαι. ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος Ἀπ. Ξενοφάν. 9 ἀνδ. γηράσαντος πολὺ ἀσθενέστερος.

γηρύω, Δωρ. γᾱρύω (γῆρυς, πρβ. garrio) καὶ μέσ. γηρύομαι φωνῶ, ψάλλω. ποιητ. (ὁ Πίνδ. Ὀ. 13, 50. Ἡσ. Ἔργ. 260. Ὕμν. Ἑρμ. 426. ὁ Αἰσχ. Πρ. 78 καὶ μτγν.). ἐγήρῡσα Ἀρφ. Εἰρ. 805. γηρύσομαι Εὐρ. Ἱππ. 213. γηρυθεῖσα Αἰσχ. Ἱκ. 469. ἐγηρυσάμην Εὐρ. Ἠλ. 1327 κἀλλ. γαρύσαιντο Θεόκρ. 1, 136.— γηρύετ' ἀνθρώπων ἀδίκων νόον Ἡσ. Ἔργ. 260 ἀναφέρει (διηγεῖται) τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων τὴν βουλήν. ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται Αἰσχ. Πρ. 78 ὅμοια τῇ μορφῇ σου ῥήματα ἡ γλῶσσά σου φθέγγεται. τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσῃ Αἰσχ. Ἱκ. 469 τί σημαίνει ὁ λόγος οὗτος, ὃν θὰ εἴπῃς (κυρ. θὰ ἔχῃς εἰπῇ). οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσῃ Εὐρ. Ἱππ. 213 μπᾶς καὶ τὰ πῇς (εἶμαι βεβαία πῶς δὲν θὰ τὰ πῇς) κὐτὰ 'μπροστὰ ς' τὸν κόσμον (Δ. Βερναρδ.). Παρὰ Θεοκρ. κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο 1, 136 τὸ γαρύσαιντο (ὅ τινες ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ ἁμιλληθεῖεν, ἀλλὰ πῶς;) εἶνε πλημμελές, ἴσως γρ. δαρίσαιντο κατὰ τὸν Scaliger: πρβ. Ἀνθ. 9, 380 τολμῷεν δ' ἐρίσαι σκῶπες ἀηδονίσιν καὶ Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 8, 55.

γίγνομαι, ἐκ τοῦ *γι-γ(ε)νομαι* (*γίνομαι* Δωρ. Ἀρκαδ. καὶ νέον Ἰων. πρβ. γινώσκω, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ κοινῇ, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐν ταῖς Ἀττ. ἐπιγρ. πρὸ τοῦ γ' αἰῶνος. Ὅθεν ὁ τύπος γίνομαι ὅλως ἐξοριστέος ἐκ τῶν Ἀττικῶν κειμένων. γίνομαι Βοιωτ. Θεσσαλ.), γενήσομαι (τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται Πλ. Παρμεν. 141 D, ὅπου οὔτε ἡ διόρθ. γεννηθήσεται ἢ γεγενήσεται, οὔτε ἡ παρατήρησις ὅτι ὁ Πλάτων δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ γενηθήσεται ὠφελεῖ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ φράσις δὶς ἐπαναλαμβάνεται· ἴσως πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ὡς Δωρ. τις τύπος, ἐπιχωριάζων παρά τισι τῶν Ἀθηναίων· ἴδ. κατωτ. τὸ ἐγενήθην. γενησοῦμαι Λῦσις ἐν Ἐπιστολ. πρὸς Ἵππαρχον σελ. 53 Orell.). ἐγενόμην (γενέσκετο λ 208), Δωρ. ἐγενόμαν, μτχ. γενάμενος ἀντὶ τοῦ -νόμενος, συχνάκις παρ' Ἀρχιμήδει. ἔγεντο καὶ γέντο Ἡσ. Θεογ. 199. 283. ἐγενέατο Ἡρ. 1, 214. 2, 166. Εὐκτ. γενοίατο ἐπ. Ἡρ. 1, 65. 2, 2. Εὐρ. Ἀπ. 16. ἐγενήθην Δωρ. (ἴδ. Φρύνιχ. σ. 194 ed. Rutherf.) καὶ Ἰων., ἐκ τῶν Ἀττ. Φιλήμ. Ἀπ. 95. γεγένημαι καὶ γέγονα (ὃ καὶ ὡς παρακείμ. τοῦ εἰμί). Ποιητ. ἐν τῷ δυϊκ. καὶ πλ. ἐκ τῆς ῥ. ΓΑ-, γεγάατε Βατραχ. 143. ἐκ- Ὀμ.

Ἐπιγρ. 16, 3. γεγάασι (κα) Δ 325. ω 84. Ἡσ. Ἔργ. 108. Ἀπ. Ῥ. 3, 366. ἐκγεγάτην (ἀ) κ 138. Ἀπ. Ῥ. 1, 56. Ἀπαρφ. γεγάμεν Πινδ. Ὀ 9,110. ἐκ- Ε 248. Υ 106. 209. γεγαώς Μανέθ. 2, 421. ἐκ- Ἀπ. Ῥ. 3,364. γεγαυῖα 3,535. ἐκγεγαυῖα Γ 199. 418. δ 219. Ἡσ. Ἔργ. 256. -ῶτι Μανέθ 6, 246. ἐκ- Φ 185. — αῶτα Ι 456 δ 144. γεγαυῖαν Ἀπολλ. Ῥ. 1, 719. -αῶτε Θεόκρ. 22, 176. — αῶτες 17, 25. Μανέθ. 6 694. γεγαυῖσι Ὕμν. Ἑρμ. 552. ἐκ- Ἡσ. Θεογ. 76. -ῶτας Β 866. Ἴβυκ. 16. Καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς: γεγώς Σοφ. Αἴ. 472. -ῶσα Εὐρ. Ἀνδρ. 434. Ἀρφ. Λυσ. 641. Ἀπ. Ἀντιφ. 176 (Ἀθήν. 112 C). Φιλήμ. 127. 213. -ῶτα Σοφ. Αἴ. 1013. -ῶσαν Εὐρ. Μήδ. 405. -ῶτε Ἑλ. 1685. -ῶτες Μήδ. 558. -ώτων 490. -ῶσι Ἠλ. 531. -ῶτας Ἀπ. Σοφ. 103. — Μέσ. ἐκγεγάασθε (ἐκγεγάατε) Ὀμ. Ἐπιγρ. 16, 3. ἐκγεγάαντο Ἀνθ. 15, 40, 20. Δωρ. πρκ ἀπαρφ. γεγάκειν Πίνδ. Ὀ. 6, 49. ὑπ. γεγάκω Ἡσύχ. — γίγνομαι = οὐσίας μεταλαμβάνω Πλ. Παρμενίδ. 156 A. ἀντίθ. ἀπόλλυμαι 163 D, εἰμί Φαίδων 102 E, τὸ δὲ γεγονὸς ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον Τίμ. 29 A. — γεννῶμαι ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, σπανιώτ. ἐπὶ φυτῶν. Διὰ τοῦ ῥήματος τούτου ἐκφράζεται παρὰ τοῖς δοκίμοις τὸ τοῖς μτγν. εὔχρηστον γεννῶμαι· οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ... οὐδὲ γένηται ζ 201 δὲν ὑπάρχει οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐδὲ θὰ γεννηθῇ (ὁ ὁποῖος κτλ.). εὐξαμένους τινὰς ἤδη γενέσθαι καὶ γενομένων εἰς ξυμφοράς τε καὶ λύπας τὰς μεγίστας καταστάντας (εὑρήσεις) Πλ. Ἀλκιβ. 2, 142 B θὰ εὕρῃς ὅτι, ἀφ' οὗ τινες εὐχήθησαν νὰ γεννηθῶσιν εἰς αὐτοὺς τέκνα καὶ ἀφ' οὗ ἐγεννήθησαν, περιῆλθον εἰς τὰς μεγ. συμφορὰς καὶ λύπας. βουλομένους ἂν ἀγένητα μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι αὐτ. θὰ ἐπροτίμων μᾶλλον νὰ μὴ ἐγεννῶντο παρὰ ποῦ ἐγεννήθησαν (πρβ. ἀγένητος). ‖ κατάγομαι. πατρὸς... Κῦρος γενέσθαι Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 1. — γεγονέναι ἔκ τινος Ἡρ. 7, 11. ἀλλὰ καὶ γεγον. ἀπό τινος Ἡρ. 8, 22 εἰ καὶ σπανιώτερον. Ἐν τούτοις ἡ ἐκ δηλοῖ τὴν ἄμεσον καταγωγήν, τοὺς ἐκγόνους, ἐν ᾧ ἡ ἀπὸ δηλοῖ τὴν ἔμμεσον καταγωγήν, τοὺς ἀπογόνους. — γέγονας κακῶς Ἀρφ. Ἱππ. 218 εἶσαι κακῆς καταγωγῆς καὶ συχν. ὅπου τὸ κακῶς ὀφείλεται εἰς τὸν ἄριστον κώδικα, τῶν ἄλλων παρεχόντων κακός. Ὁμοίως παρ' Ἡροδ. 3, 142 ἀλλ' οὐδ' ἄξιος εἷς σύ γε ἡμέων ἄρχειν γεγονώς τε κακῶς καὶ ἐὼν ὄλεθρος πάντες οἱ κώδικες, πλὴν ἑνὸς τῶν ὑποδεεστέρων, παρέχουσι κακός, ἐν ᾧ τὸ μόνον ὀρθὸν εἶνε τὸ γεγονὼς κακῶς ἀναφερόμενον εἰς τὴν δουλικὴν αὐτοῦ καταγωγήν. Ὁμοίως 1, 146: κάλλιον γεγόνασι τ. ἔ. ἔχουσιν εὐγενεστέραν καταγωγήν. Ἐπίσης ἐν Ἰσοκρ. 19, 13: υἱόν μ' ἐποιήσατο Θρασύλοχος, πολίτην μὲν αὐτοῦ καὶ φίλον ὄντα, γεγονότα δ' οὐδενὸς χεῖρον Σιφνίων, ὅπου τὴν ὀρθὴν γρ. οὐδενὸς χεῖρον (τ. ἔ. οὐδενὸς τῶν Σιφνίων ὑποδεέστερον κατὰ τὴν καταγωγὴν) παρέχει μόνος ὁ ἄριστος κῶδιξ. ἴδ. Cobet. V. L. σ. 157 κέ., ὅστις καὶ ἐν Λυσ. 19, 13 γράφει γεγονότας τ' ἐπιεικῶς (ἀντὶ τοῦ ἐπιεικεῖς) τ. ἔ. μετρίως, οὔτε εὖ οὔτε κακῶς γεγονότας. γεγενῆσθαι καλῶς Δημ. 60, 3 ἔχειν καλὴν καταγωγήν. — Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐπὶ τῆς ἡλικίας λέγουσι: γενόμενος ἐτῶν εἴκοσιν (ὡς καὶ ὢν τριάκοντα ἐτῶν, πρβ. τὸ γνωστὸν Ἐπιγρ. ἐν Πλουτ. σ. 785 B ἴδ. Bergk. 2 σ. 245), ἀλλὰ γεγονὼς ἔτη τριάκοντα. — ‖ συμβαίνει, μετὰ δοτ. τί νύ μοι μήκιστα γένηται; ε 299 τί θά μοι συμβῇ ἐπὶ τέλους; ἄχος γένετ' αὐτῷ Α 188 ἐλυπήθη. οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο Δημ. 1442, 19 «ἔτσι νὰ 'χω καλό». οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο Δημ. 18, 168 ἴδ. συμπνέω. χρῆν Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς Ἡρ. 1, 8 ἦτο πεπρωμένον νὰ πάθῃ ὁ Κ. οὐδὲ τὴν ἧτταν... ἐν οὐδενὶ τῶν παρ' ἐμοὶ γεγονυῖαν εὑρήσετε τῇ πόλει Δημ. 18, 244 θὰ εὕρητε, ὅτι καὶ ἡ ἧττα δὲν ἔχει γίνῃ εἰς τὴν πόλιν ἐξ αἰτίας πράγματός τινος τῶν ἐξ ἐμοῦ ἐξαρτωμένων. Καὶ ἄλλως μετὰ δοτ. ᾧπερ ἐγίγνετο πᾶσα ἡ ναυαρχία Θουκ. 8, 20 = ᾧπερ προσῆκε. — τριήρεις τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο Θουκ. 1, 14 κυρ. ἔφθασαν εἰς πλῆθος, ἐγένοντο πολυάριθμοι. Πρβ. εἰδότες οὔτε φιλίαν ἰδιώταις βέβαιον γιγνομένην οὔτε κοινωνίαν πόλεσιν ἐς οὐδὲν (ἐνν. γιγνομένην), εἰ μὴ μετ' ἀρετῆς δοκούσης ἐς ἀλλήλους γίγνοιντο 3, 10 ὅτι φιλία μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ κοινωνία μεταξὺ πόλεων εἶνε ἀδύνατον νὰ διαρκέσωσιν, ἂν δὲν προϋποτίθεται ἀμοιβαία ἀρετή. κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα Σοφ. Ἀντ. 260 καὶ τελευταῖον θὰ ἤρχοντο (θὰ κατήντων) καὶ εἰς τὸ ξύλον. ὥστε τοῖς Λακεδαιμονίοις γίγνεσθαι ξυμβαίνειν τε βουλομένοις ἀνταπόδοσιν καὶ ἀποδοχὴν χωρίων καὶ τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου λώφησιν Θουκ. 4, 81 ὥστε νὰ ἔχουν ν' ἀνταποδίδουν καὶ νὰ ἀποδέχωνται χωρία οἱ Λακ., οἱ ὁποῖοι ἐπεθύμουν συμβιβασμὸν (νὰ συμβιβάζωνται) καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Πελ. παῦσιν τοῦ πολέμου. — ἐπὶ πολλῷ (ἐνν. τόκῳ) γεγένηται ἡμῖν (τοῦτο) Δημ. 8, 53 μᾶς ἔχει κοστίσῃ πολὺ ἀκριβά. — ἀντὶ τῶν ἑαυτοῖς γιγνομένων Δημ. 6, 9 ἀπέναντι (εἰς ἀντάλλαγμα) τῶν ὠφελειῶν, τὰς ὁποίας ἤθελον ἔχῃ — Καὶ μετ' ἀπαρφ. πολλάκι παρ' δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται εὖ ῥεῖν (Emperius: εὑρεῖν) ἔργ' ἀνδρῶν Θέογν. 639 = συμβαίνει εὐροεῖν. πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται τὰ σῦκα.. ἱστάναι Ἀρφ. Εἰρ. 1248 καὶ θὰ ἔχῃς ἀκριβῶς ὅ τι χρειάζεσαι διὰ νὰ ζυγίζῃς τὰ σῦκα. ὧδε δ' ἐστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸ γάρ μοι γίγνεται.. πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον Λυσ. 634 ἀκριβῶς ὅ τι ζητῶ ἐπιτυγχάνω, ἂν πατάξω κτλ. Ἄλλοι ἄλλως. Δημώδης φαίνεται ἡ φράσις. Ὁ Blaydes διώρθ. (τοῦτο γάρ μοι γίγνεται)... πατάξας τ. ἔ. καὶ ἐδῶ πλησίον αὐτοῦ θὰ εἶνε στημένος ὁ ἀνδριάς μου

διότι τοῦτο τὸ βραβεῖον θ᾽ ἀποδοθῇ εἰς ἐμέ, ἐὰν πατάξω κτλ. οὐ γὰρ γένοιτ᾽ ἂν ταῦθ᾽ ὅπως οὐχ ὧδ᾽ ἔχειν Σοφ. Αἴ. 378 μὲ κανένα τρόπον δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ, (ὥστε) νὰ μὴ εἶνε ταῦτα τοιαῦτα· τὸ οὐχ ὅπως οὐ κεῖται ἐκτὸς συντάξεως = οὐκ ἂν γένοιτο οὐδαμῶς ταῦτ᾽ οὐχ ὧδ᾽ ἔχειν. θαυμάζω, εἴ τῳ ποτ᾽ ἀνθρώπων ἢ γέγονεν ἢ γενήσεται, ἂν τὰ παρόντ᾽ ἀναλώσῃ —, τῶν ἀπόντων εὐπορῆσαι Δημ. 3, 19 ἢ ἔχει συμβῇ (δυνηθῇ) ἢ θὰ συμβῇ (δυνηθῇ) νὰ εὕρῃ πόρους ἐν τούτοις, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει πλέον. εἴθ᾽ ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν Σοφ. Αἴ. 1264 κυρ. εἴθε ν᾽ ἀποκτήσητε ἀμφότεροι νοῦν, ὥστε νὰ σωφρονῆτε. ἀκόλασθ᾽ ὁμιλεῖν γίγνεται δούλων τέκνα Ἀπ. Εὐρ. 976 (Πλουτ. 526 C) ὅπου τὴν γρ. ἀκόλασθ᾽ ὁμιλεῖν παρέχει μόνος ὁ Διογ. Λ. (4, 35), εἰς δὲ κῶδ. τοῦ Πλουτ. (Barber.) ἀκόλαστ᾽ ἀμελείαι, ἐξ οὗ γρ. ἀκόλαστ᾽ ἀμελίᾳ κτλ. τ. ἔ. τὰ τέκνα τῶν δούλων γίνονται ἀκόλαστα ἕνεκα τῆς ἀμελοῦς ἀνατροφῆς. — Μετὰ δοτ. καὶ μτχ. οὐκ ἂν ἐμοί γε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο γ 228 κυρ. ταῦτα δὲν ἐμποροῦν νὰ γίνουν εἰς ἐμὲ ἐλπίζοντα τ. ἔ. ἡ ἐλπίς μου δὲν δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ (πρβ. ἔστι μοι βουλομένῳ κτλ.). τούτων μὲν καὶ πεπειραμένοις ἄν τι γένοιτο καὶ ὑμῖν Θουκ. 5, 111 ἐκ τούτων τῶν πραγμάτων δυνατὸν νὰ γίνῃ τι καὶ δι᾽ ὑμᾶς, ἂν καὶ ἔχετε ἤδη λάβῃ πεῖραν κτλ. Καὶ ἄλλως· οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ᾽ ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός Σοφ. Τρ. 816 τῆς εὔχομαι οὔριον ἄνεμον, φθάνει μόνον ταχέως ν᾽ ἀπομακρυνθῇ τῶν ὀφθαλμῶν μου. — Ἀπροσ. παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται Αἰσχ. Χο. 378 «τοῦτο δὲ μᾶλλον Ἀγαμέμνονος τοῖς παισὶν αὐτοῦ συμβέβηκεν» Σχ. «γιὰ τὰ παιδιά του (τὰ κακότυχα) ἔγινεν (ὅ τι ἔγινε)». Ὁ στ. οὗτος προστατεύεται ὑπὸ τοῦ στ. 384 καὶ τἀνάπαλιν, ὥστε ὄχι διορθώσεως ἀλλ᾽ ἑρμηνείας ἔχει ἀνάγκην· ἴδ. στυγερός. Ὅμοιόν πως χωρίον εἶνε καὶ τὸ ἐν Σοφ. Ἀντ. 687 γένοιτο μεντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ καὶ εἰς ἕνα ἄλλον μία καλὴ σκέψις· ὅπου ἡ δυσκολία ἔγκειται κυρίως ἐν τούτῳ, ὅτι δὲν ὑπάρχει τι ὡρισμένον ὑποκ., ὡς καὶ ἐν τῷ προηγ. παραδείγματι καὶ ἐν πάσαις ταῖς τοιαύταις ἀπροσ. ἐκφράσεσι. Κυρ. γένοιτο = γένημα γένοιτο (εἴη), γεγένηται = γένημα γεγένηται: «ἔχει γίνῃ κάμωμα», ὡς παρεσκεύασται = παρασκευὴ γεγένηται· ἴδ. αὐξάνω. Πρβ. οὕτως γένοιτο Αἰσχ. Ἑπτ. 513. γένοιτο δ᾽ εὖ Ἱκ. 463. γένοιτο δ᾽ ὡς ἄριστα Χο. 778. ἐν οἷς συνήθως, χάριν εὐκολίας, ἐνν. ὡς ὑποκ. τὸ πρᾶγμα. κἂν Ἅιδου δόμοις εὖ σοι γένοιτο Εὐρ. Ἄλκ. 627 «νά ᾽χῃς καλὸ καὶ εἰς τὸν Ἅδην». Πρβ. Ἀθήν. 186 C. εὖ γέ σοι γένοιθ᾽, ὅτι ἔσωσας ἐκ τῶν σῖγμα τῶν Εὐριπίδου Ἀπ. Πλάτ. κωμ. 30 «καλὸ νὰ ἔχῃς ποῦ —». Ταῦτα ἐλέχθησαν (κατὰ τὸν Εὐστάθ. 1379,58) «πρός τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ ῑ ἀττικίζοντα». πλοϊμώτερα ἐγένετο παρ᾽ ἀλλήλους Θουκ. 1, 8 ηὐκολύνθη πλειότερον ἡ διὰ θαλάσσης συγκοινωνία. Ὅμοια παρὰ Θουκ. χωρία εἶνε: ἐπειδὴ ἑκάστοις ἕτοιμα γίγνοιτο 2, 10. τότε δὲ ῥᾴδια ἤδη ἐνόμιζον γεγενῆσθαι 4, 108. εὐφυλακτότερα αὐτοῖς ἐγίγνετο 8, 55. Καὶ ἐν τούτοις ἐνν. ἐπὶ τὸ εὐκολώτερον ὡς ὑποκ. τὰ πράγματα, ἀλλὰ κυρ. ὑποκ. εἶνε ἀφῃρημένον τοῦ γίγνεσθαι. — Ἐπὶ χρόνου· ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο Ἡρ. 1, 113 καθὼς δὲ ἐπέρασαν τρεῖς ἡμέραι μετὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ παιδίου· καὶ συχν. — ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 51 ἐν ταῖς ἡμέραις, ἃς ἀπῄτει ἡ πορεία. — τὸ γιγνόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι Δημ. 18, 104 νὰ συνεισφέρῃ ἕκαστος τὸ ἀναλογοῦν πρὸς τὴν περιουσίαν του μέρος (ποσόν). — Μετα κατηγορουμένου· πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται δ 417 συνήθως ἐνν. τὸ ἀλύξαι τ. ἔ. θὰ προσπαθήσῃ νὰ διαφύγῃ τὰ πάντα γινόμενος (λαμβάνων παντοίας μορφάς). Ἀλλὰ (καὶ ἄνευ τοῦ ἀλύξαι) τὸ πειρᾶσθαι συντ. πρὸς μτχ. καὶ παρ Ἡροδ. 1,77. 84. 2, 73. οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων Θουκ. 2, 52 ἐπειδὴ δὲν ἤξευραν τί νὰ γίνουν. Ὁμοίως Θεόκρ. 15, 51. τί οὖν γενόμενος ἐς ὀπὴν ἐνδύσομαι; Ἀπ. Σαννυρίων· 8 κυρ. τί ἀφ᾽ οὗ γίνω θὰ χωθῶ μέσα εἰς τὴν τρῦπαν: Ἀλλά: οὐδ᾽ ἔχω τίς ἂν γενοίμαν Αἰσχ. Προμ. 936, ὅπερ δὲν διαφέρει οὐσιωδῶς τοῦ τί ἂν γενοίμην: καὶ δὲν ἠξεύρω τί θ᾽ ἀπογίνω. Ἐν δ᾽ Ἀρφ. Νεφ. 348 γρ. ἢ γίγνονται πᾶν ὅ τι βούλονται ἢ πάνθ᾽ ὅ τι βούλονται: «γίνονται ὅ τι θέλουν». Πρβ. Εὐρ. Ἴων. 233: πάντα θεᾶσθ᾽, ὅ τι καὶ θέμις, ὄμμασι, ὅπου εἰς τὸ πληθ. πάντα ἐπιφέρεται τὸ ἑν. ὅ τι. Ὁμοίως Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 16. Λέγεται δὲ ὅ τι βούλει (βούλονται κλ.) ὄχι δὲ ὅσα βούλει (βούλονται). Ὅθεν ἡ παρά τινων δοκιμαζομένη παρ᾽ Ἀρφ. ἀνωτ. γρ. πάνθ᾽ ὅσα βούλονται δὲν εἶνε πάντῃ ἄμεμπτος. Τὸ Ξεν, Ἀν. 5,8, 10 ὁπόσα γε βούλεται δημῶδες φαίνεται: ἂς (πᾶ νὰ) ζῇ ὅσο θέλει. — Πρβ. καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου: τοῖς πᾶσι πάντα ἐγενόμην. — ἵνα μὴ — ἄκρατος ἐπ᾽ ἀκράτῳ γένηται πῦρ ἐπὶ πῦρ Πλουτ. 123 E. Περὶ τῆς συντάξ. καὶ περὶ τῆς παροιμ. πῦρ ἐπὶ πῦρ ἴδ. πῦρ. — τίς οὖν αὕτη ἢ φιλία ἐγίγνετο ἢ ἐλευθερία πιστή —; Θουκ. 3, 12 τοῦτο λοιπὸν τί εἶδος ἢ φιλίας ἢ ἐλευθερίας πιστῆς ἦτο; «τί φιλία ἦτον αὐτή;» ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε Η 99 νὰ γίνετε χῶμα καὶ στάκτη, «ἀχλιὰ καὶ σκόνη». Ξεν. Ἀν. 7, 7, 28. ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου Θουκ. 5, 9 δεικνύου, φαίνου, ἀνὴρ γενναῖος. πρὸς τοὺς Μήδους ἐγένοντο ἀγαθοί 1, 86 ἐδείχθησαν γενναῖοι. Καὶ ἄνευ τοῦ ἀγαθοί· γίγνεσθε ἄνδρες, οἵουσπερ ὑμᾶς οἱ Ἕλληνες ἀξιοῦσιν 4,14 ὅπου τὸ ἐπίθ. ἀναπληροῦται διὰ τῆς ἀναφορ. προτάσεως. τὰ ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ (τὰ) πρὸς τὸν Μη-

δον ἀγαθοὶ γεγενήμεθα 3,54 ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν ἡμῶν ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ πρὸς τὸν Μῆδον ἔχομεν δειχθῇ γενναῖοι. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς Σοφ. Τρ. 1064 = γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος (δείχθητι πρὸς ἐμὲ ὡς ἀληθινὸς υἱός μου), ἐπεὶ παῖς γέγονας (ἀφ' οὗ εἶσαι υἱός μου). – ἱκνοῦμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ Σοφ. Αἴ. 588 σὲ ἱκετεύω νὰ μὴ γίνῃς προδότης ἡμῶν τ. ἕ. νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψῃς. Ὁμοίως Φιλ. 773. Φρυνίχ. Τραγ. Ἀπ. 19 (σελ 561). Πλ. Σοφ. 217 C.— Καὶ μετὰ γεν. ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται Σοφ. Ο. Κ 660 ὅταν συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν. ἐὰν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι Δημ. 4, 7 ἂν θελήσητε νὰ ἐξαρτᾶσθε ἐξ ὑμῶν αὐτῶν.— Μετὰ προθέσ. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεα τ' ἀνδρῶν Β 340 ἂς καταστραφοῦν λοιπὸν («φωτιὰ νὰ κάψῃ») καὶ αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνδρῶν (εἰρωνικὴ εὐχή). ἐν ἐμοὶ τέλος αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι Σοφ. Ο. Κ. 423 εἴθε ἐξ ἐμοῦ νὰ ἐξαρτᾶται δι' αὐτοὺς τὸ τέλος τῆς μάχης ταύτης (κυρ. ὡς πρὸς τὴν μάχην ταύτην). οὐδ' ἄν φησιν ἐν βασάνοις ἀνδραπόδων γενέσθαι Αἰσχ. 2, 128 λέγει ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξαρτήσῃ τὴν τύχην του ἐκ βασάνων ἀνδ.— ἐν δικασταῖς οὐκ ἐν ἄλλοις δεξάμενοι.. γενέσθαι ἢ ὑμῖν Θουκ. 3, 53 δεχθέντες νὰ παρουσιασθῶμεν ὄχι ἐνώπιον ἄλλων δικαστῶν ἢ ὑμῶν. τριήρεις περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο (κυρ. ἔφθασαν εἰς πλῆθος) Θουκ. 1, 14 ἴδ. ἀνωτ. (αἱ θυγατέρες) ἐγίγνοντο εἴς τε ἐμὲ καὶ Λέαγρον Ἀνδοκ. 1,117 αἱ θυγατέρες τοῦ ἀποθανόντος «ἐλάχαιναν, ἔπεφταν» (λόγῳ συγγενείας) καὶ εἰς ἐμὲ καὶ τὸν Λ. τῆς προικὸς γιγνομένης εἰς αὐτὸν Ἰσαῖ. 3, 36 τῆς προικὸς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης, ἐρχομένης.—μία γίγνεται ἀμφοτέρων ὄψ Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 88 (Ἀριστοτ. ποιητ. κ. 21 = 1458ª 4) ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν γίγνεται μία ὄψις. δύης ἐπὶ πῆμα γίγνομαι ξ 338 φθάνω εἰς τὸ ἔσχατον τῆς δυστυχίας. ἐπ' ἀμφότερα γιγνόμενοι ταῖς γνώμαις Θουκ. 1, 139 συνταττόμενοι ἀμφοτέραις ταῖς γν. τ. ἕ. παραδεχόμενοι ἢ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην γνώμην. οἱ τῶν κοινῶν ἐπί τῳ γεγενημένοι Δημ. 13, 30 ὅσοι ἔχουν διαχειρισθῆ τι τῶν δημοσίων. Περὶ τοῦ ἐπὶ πολλῷ (τόκῳ) ἴδ. ἀνωτ. — ἐπειδὰν ἀπὸ τῆς ἀπολογίας ἀποσπασθῆτε καὶ τὰς ψυχὰς ἐφ' ἑτέρων γένησθε Αἰσχ. 1, 179 καὶ ἔλθητε μὲ τὸν νοῦν σας (στρέψητε τὸν νοῦν σας) εἰς ἄλλα πράγματα. πρὸ ὁδοῦ γίγνομαι Δ 382 προοδεύω, προχωρῶ εἰς τὸν δρόμον.— Καὶ μετ' ἐπιρρήμ. τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται, εἰ πᾶσι ταὐτὸν πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχῃ Εὐρ. Ἰ. Τ. 580 τὸ δὲ καλὸν (ἡ ὄνησις) οὕτω μάλιστά γε κατορθοῦται, ἢν πᾶσι τ. πρ. ἀρ. ἔχῃ. γενόμενοι ὅτι ἐγγύτατα τῇ γνώμῃ τοῦ πάσχειν Θουκ. 3, 40 ἐλθόντες μὲ τὸν νοῦν σας ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερα εἰς τὸ πάσχειν (εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ πάσχειν). τρίγωνα δ' ἰσόπλευρα συνιστάμενα τέσσαρα κατὰ σύντρεις ἐπιπέδους γωνίας μίαν στερεὰν γωνίαν ποιεῖ, τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυῖαν (τῆς συμβολῆς τῶν ἐπιπ. γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυῖαν Β. Λάκων) Πλ. Τίμ. 55 Α τ. ἕ. ἥτις ἐπακολουθεῖ (ἔρχεται ἀμέσως) κατόπιν τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπ. γωνιῶν. Ὅπου ὅριον τῆς μεγίστης τῶν ἀμβλειῶν γωνιῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ εὐθεῖα γραμμή, εἰς ἣν τείνουσιν αἱ πλευραὶ γωνίας ὁλονὲν ἀνοιγομένης. Ἡ δὲ κατὰ Πλάτωνα στερεὰ γωνία σημ. τὸ ἄθροισμα τῶν αὐτὴν συνιστασῶν ἐπιπέδων γωνιῶν, ἔξωθεν μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον στερεά, ἔσωθεν δὲ κενή.— Ἐπισημειωτέον δὲ ὅτι τὸ γίγνεσθαι μετ' ἐπιρρήματος μὲν συντασσόμενον, μετὰ προθέσεως δὲ καὶ συντασσόμενον καὶ συντιθέμενον, ἔχει ἔννοιάν τινα κινήσεως. ταύτῃ γὰρ διὰ πλείστου ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἐγίγνετο (ἐνν. ἡ Ὀδρυσῶν ἀρχὴ) Θουκ. 1, 97 κατὰ τοῦτο τὸ μέρος προεχώρει πρὸς τὰ ἐπάνω ἐν μεγίστῃ ἀποστάσει ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Τέλος ὀλίγα τινὰ παραδείγματα εἰς δήλωσιν τῆς διακρίσεως ἀπὸ ἄλλων συνωνύμων. ἐμοί τε ἔδοξε καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τοῖς ἰδοῦσι μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι γυνὴ ἀπὸ θνητῶν τοιαύτη ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 7 κυρ. ὅτι δὲν ἐφάνη εἰς τὴν γῆν (κυριώτερον: δὲν ἐφύτρωσεν) ἀκόμη οὐδ' ἐγεννήθη πρὸς ἐμφαντικωτέραν δήλωσιν τῆς ὑπάρξεως. οὐκ ἐγγυτέρω τῆς ἀγχιστείας εἰσὶν οἱ μετ' ἐκείνου φύντες (οἱ ἀδελφοὶ) ἢ οἱ ἐξ ἐκείνου γεγονότες (τὰ τέκνα) Ἰσαῖ 8, 30 ὅπου παρατηρητέον, ὅτι ἡ μὲν σχέσις πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἐκφράζεται διὰ τοῦ φύεσθαι, ἡ δὲ πρὸς τοὺς γονεῖς διὰ τοῦ γίγνεσθαι.— ἰδεῖν γὰρ ψυχὴν ἔφη τὴν Ὀρφέως γενομένην κύκνου βίον αἱρουμένην, μίσει τοῦ γυναικείου γένους διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων θάνατον οὐκ ἐθέλουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι Πλ. Πολ. 620 Α διότι δὲν ἤθελεν ὑπὸ μίσους πρὸς τὸ γυν. γένος, διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων (τῶν Θρᾳσσῶν γυναικῶν) θάνατόν του, νὰ σχηματισθῇ (ἐκ νέου) ὡς ἔμβρυον ἐντὸς (κοιλίας) γυναικὸς καὶ (ἔπειτα) νὰ γεννηθῇ (ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου). Κυρ. λοιπὸν τὸ μὲν γεννᾶσθαι (γέννησις) δηλοῖ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐμβρύου ἐντὸς τῆς κοιλίας τῆς μητρός, ὃς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς κυήσεως.

γιγνώσκω (πρβ. gno-sco), γῑνώσκω Δωρ. νέον Ἰων. καὶ μτγν. πεζ., ὄχι Ἀττικόν, ὅθεν ἐξοριστέον, ὡς τὸ γίνομαι, ἐκ τῶν Ἀττικῶν κειμένων (παρ' Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθην. κ. 53, 54 καὶ Ἡρώνδ. 5, 21 γράφεται ὀρθότερον βεβαίως γινώισκ-). γνώσομαι, ἔγνωκα, ἔγνωνως-ω-ωτον κτλ. (γνώτην φ 36), γ' πληθ. ἔγνωσαν (ἔγνον ποιητ.). Ὑποτ. γνῶ, γνῷς, γνῷ κτλ. (γνώω ρ 549. Θεόκρ. 25, 177. γνώῃ Ω 688. ἐπι- ω 217. γνώωσι Α 302 κτλ. ἐπι- σ 30. γνώομεν π 304). Εὐκτ. γνοίην, γνοίημεν Πλ. Νόμ. 918 Ε. γνοῖμεν 640 Α. ξυγ- Σοφ. Ἀντ. 926 (γ' πλ. γνοῖεν=γνοίησαν Σ 125.

Σοφ. Φιλ. 325. Δημ. 41, 14, ἀλλὰ γνοίησαν 33, 15). γνῶθι. γνῶναι (γνώμεναι B 349 κἀλλ.). γνούς, γνοῦσα. Μέσ. γνώσασθαι Μανέθ. 2, 51 — ἐγνώσθην, γνωσθήσομαι, ἔγνωσμαι. γνωστός -έος (γνωτός Η 401. Πίνδ. Ν. 10, 31. Σοφ. Ο. Τ. 396. Εὐρ. Ἑλ. 41).— ἀναγιγνώσκω. ἀναγιγνωσκόμενος Ἀντιφ. 2 β 7. ἀναγνώσομαι (-ώσω λίαν μτγν.). ἀνέγνωσα μόνον Ἡρόδ. ἐπὶ τῆς σημ. ἀνέπεισα. ἀνέγνων, ἀνέγνωκα, ἀνεγνώσθην, ἀναγνωσθήσομαι, ἀνέγνωσμαι. — συγγιγνώσκω. συγγνοίη Αἰσχ. Ἱκ. 221. Μέσ. συγγινώσκομαι Ἡρ. 3, 99. 5, 94. συνεγινώσκετο 3, 53. 6, 61. συγγνοῖτο Αἰσχ. Ἱκ. 222. τὸ γνῴην ἀντὶ τοῦ γνοίην ὅλως μτγν. πρβ. δῴην, ἁλῴην.— Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη Ε 85 τὸν Τ. δὲν ἤθελες ἐννοήσῃ, μεταξὺ ποίων ἐκ τῶν δύο ἦτο. πρὶν καὶ Διὸς γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴτε καὶ οὐκί B 349 πρὶν ἔτι γνῶναι εἴτε ψεῦδος ἦν ἡ Διὸς ὑπόσχεσις εἴτε καὶ οὐχί. ἂν δὲ ταῦτα ἀνάσχησθε, τἆλλα καὶ αἰσχύνεσθαι (αἰσχυνεῖσθαι Cobet) μοι δοκῶ, οἵους ἡμῖν γνώσεσθε τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ὄντας ἀνθρώπους Ξεν. Ἀν. 1, 7, 4 ἂν ταῦτα ὑπομείνητε, ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μοὶ φαίνεται, ὅτι καὶ (θὰ) ἐντρέπωμαι ποῦ θὰ γνωρίσητε (μάθητε), ὁποίους (κυρ. ὅτι τοιούτους) ἀνθρώπους ἔχομεν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν. παραινοῦντες ὅτι μάλιστα ταὐτά τε γιγνώσκειν καὶ πειρᾶσθαι Βοιωτούς, Ἀργείων γενομένους πρῶτον ξυμμάχους, αὖθις μετὰ Βοιωτῶν Ἀργείους Λακεδαιμονίοις ποιῆσαι ξυμμάχους Θουκ. 5, 36 παρ. πρὸ πάντων νὰ εἶνε ὁμόφρονες, καὶ οἱ Βοιωτοὶ (ἰδίᾳ) νὰ προσπαθήσουν, ἀφ' οὗ πρῶτον γίνουν αὐτοὶ σύμμαχοι τῶν Ἀργείων, πάλιν νὰ κάμουν τοὺς Ἀργείους μετὰ τῶν Βοιωτῶν (= μεθ' ἑαυτῶν, χάριν σαφηνείας) συμμάχους μὲ τοὺς Λακεδ. — ἔγνωκα τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω Αἰσχ. Πρ. 51 τὸ ἔχω ἐννοήσῃ ἐκ τούτων (δηλ. τῶν νῦν συμβαινόντων). κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε Χο. 773 μόνον κακὸς μάντις δύναται νὰ δώσῃ ταύτην τὴν γνώμην (ἐξήγησιν, ὅτι δηλ. ὁ Ὀρέστης, ἡ ἐλπὶς τῶν δόμων, οἴχεται). σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖ Ἑπτ. 637 σὺ δὲ αὐτὸς τώρα πλέον σκέψου τίνα ἐγκρίνεις νὰ πέμψῃς (ἐναντίον του). Καὶ κατωτ. γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν σκέψου τὰ τῆς κυβερνήσεως τῆς πόλεως.— Μετὰ μτχ. Δ 357. Σοφ. Αἴ. 807 καὶ συχν. πρβ. τοῖα δ' ἄνευθεν ἐόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας ἔγνω Ψ 453 τούτου (τ. ἔ. τῆς φωνῆς τούτου), καίπερ μακρὰν ὄντος, ἀκούσας παρακελευομένου, ἐπέγνω.— γνώσομαι Κόρινθον Πίνδ. Ὀ. 13, 3 θὰ γνωρίσω (ἐξ ἐπισκέψεως) τὴν Κ. Ἄλλοι: θὰ καταστήσω γνωστήν, θὰ ἐξυμνήσω τὴν Κ. Ἀλλ' ἡ σημ. αὕτη δὲν ἀποδεικνύεται. οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν (Auratus: δημηλασίαι) ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι Αἰσχ. Ἱκ. 6 εἰς οὐδεμίαν ἐκ τοῦ δήμου ἐξορίαν ἐπὶ φόνῳ καταδικασθεῖσαι ψήφῳ (βουλεύματι) τῆς πόλεως. Ἡ παθητ. σύνταξις (κατα) γιγνώσκεταί τις δημηλασίαν (πρβ. καταγνωσθῆναι ἀτιμίαν, προδοσίαν κττ.) προϋποθέτει τὴν ἐνεργ. γιγνώσκω (τ. ἔ. καταγιγνώσκω τινὸς) δημηλασίαν. Ὁ Σχ. ἑρμηνεύει τὴν δοτ. ὧδε: «οὐκ ἐφ' αἵματί τινι καταγνωσθείσαι ψήφῳ πόλεως δημοσίᾳ ἡμᾶς ἀπελαυνούσῃ».— ἡ γνωσθεῖσα διαλλαγὴ ὑπὸ τῶν διαιτητῶν Δημ. 59, 47 ὁ ἀποφασισθεὶς ὑπὸ τῶν διαιτ. συμβιβασμός. διδάξετε φεύγειν τὸ τῶν ὑμῖν συμφερόντων ποιοῦντά τι γνωσθῆναι 1481, 27 θὰ διδάξητε κάθε ἕνα ν' ἀποφεύγῃ νὰ γίνῃ γνωστὸς ὡς ποιῶν τι τῶν συμφερόντων ὑμῖν. — μηδὲ γιγνώσκοισθέ μοι Εὐρ. Ἑκ. 255 κυρ. εἴθε νὰ μὴ σᾶς γνωρίζω τ. ἔ. δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς γνωρίζω: «δὲν θέλω νὰ σᾶς ξεύρω» Οὕτως ἐννοητέα ἐνταῦθα ἡ εὐχή. — παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω Θουκ. 6, 37 τόσον διαφόρως (τῶν ἄλλων) κρίνω τὸ πρᾶγμα. Παρενθετικῶς ὡς καὶ τὸ εὖ οἶδ' ὅτι. Ἡ παρὰ σημ. διαφοράν. Τέλος εἰς διάκρισιν ἔστω τὸ ἑξῆς παράδ. καὶ ἐπιστάμεθα οἵᾳ ὁδῷ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας· καὶ λανθάνειν μὲν οἰόμενοι διὰ τὸ ἀναίσθητον ὑμῶν, ἧσσον θαρσοῦσι, γνόντες δὲ εἰδότας περιορᾶν ἰσχυρῶς ἐγκείσονται Θουκ. 1, 69 καὶ καλῶς γνωρίζομεν κατὰ ποίαν μέθοδον οἱ Ἀθ. καὶ ὅτι βῆμα πρὸς βῆμα βαίνουσιν ἐναντίον τῶν ἄλλων· καὶ ἐφ' ὅσον μὲν στοχάζονται, ὅτι μένουσιν ἀπαρατήρητοι διὰ τὴν ἀπροσεξίαν ὑμῶν, ὀλιγώτερον θάρρος ἔχουσιν· ὅταν ὅμως ἐκ πείρας καταλάβουν, ὅτι ἐν γνώσει παραβλέπετε (κυρ. τὸ ἠξεύρετε καὶ ὅμως παραβλέπετε) τοῦτο, τότε δυνατὰ θὰ ἐπιτεθῶσιν· πρβ. Δημ. 31, 12. Πλ. Ἀπολ. 22 B. Τὸ μὲν γιγνώσκειν σημ. γνῶσιν ἐκ παρατηρήσεως, πείρας, συναναστροφῆς· τὸ δὲ εἰδέναι (ἠξεύρειν) γνῶσιν πνευματικωτέραν καὶ ἠθικωτέραν, ἐκ σκέψεως καὶ συλλογισμοῦ· τὸ δ' ἐπίστασθαι δηλοῖ τὴν ἀκριβῆ δι' ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς ἀποκτηθεῖσαν γνῶσιν.

γλάζω = κλάζω: «μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον· ὡς καὶ Πίνδαρος (Ἀπ. 97) τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις τ. ἔ. ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις» Σχολ. Θεοκρ. 1, 2.

γλισχραντιλογεξεπίτριπτος κωμ. λέξις Ἀρφ. Νεφ. 1004: «ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου» Σχ. μᾶλλον ἐξεπιτρίπτου, σχηματισθέντος κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἐξώλης (ἐξολλύναι). Ὅλον τὸ χωρίον: οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου οὐδὲ λοιδορούμενος (κατὰ λέξ. δὲν θὰ ἑλκησαι ἀμοιβαίως: δὲν θὰ τραβιέσαι μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ τὸν ἄλλον) περὶ ζητηματίου εὐτελεστάτου (= ἐξεπιτρίπτου: ἐξωλεστάτου) γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν παρέχοντος (παρέχοντος φιλονικίαν ἐπιμονωτάτην). Ὁ Leeuwen: περὶ πραγματίου, ὃ ἐξεπιτρίβει (τ. ἔ. παντελῶς ἐπιτρίβει) τοὺς γλίσχρως περὶ αὐτοῦ ἀντιλογοῦντας.

γλίσχρος -χρα -χρον κυρ. κολλώδης· νῦν δὴ γενοῦ

γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τ' Ἀρφ. Ἀχ. 452 «νὰ γίνῃς κολλητσίδα» διὰ τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεών σου. γλίσχρον βλέπει Ἀπ. Εὔφρονος 10 (Ἀθήν. 377 D) βλέπει οὕτως, ὥστε νὰ κολλᾷ ἐπάνω τὸ μάτι του: κολλᾷ (ἐκόλλησεν) ἐπάνω τὸ μάτι του. ἕλκουσιν (οἱ Μεγαρεῖς) δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια, ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ νὴ Δί' ἐξολωλότες Ἀρφ. Εἰρ. 481 «οἷον ὑποσεσηρότες καὶ διανοίγοντες, ὥσπερ τὰ κυνίδια, ὅταν προσλιπαρῇ τινα καὶ ἀφέλκῃ τοῖς ὀδοῦσι.... Λιμώττειν αὐτοὺς λέγει ἐπειδή, ὅτε μὲν εἰρήνη ἦν, εἰσήρχοντο εἰς τὴν Ἀττικήν... νῦν δὲ πολέμου ὄντος, ἐφοβοῦντο εἰσελθεῖν καὶ ἀγοράσαι ὧν ἔχρῃζον». Ὀρθῶς ἐξηγεῖ ὁ Σχ., ἀλλὰ παρεξηγήθη. Τὸ νόημα εἶνε: οἱ Μεγ. ἕλκουσιν, ἐν ᾧ δεικνύουν τοὺς ὀδόντας («φαγγρίζουν»· τοῦτο σημ. τὸ διανοίγοντες) ἐγγύτατα ἀντεχόμενοι τῶν λειχομένων (ὀστῶν κτλ.), ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ κυνίδια δεικνύουν τοὺς ὀδόντας, ἀλλὰ χωρὶς καὶ νὰ ἀφήσουν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας των τὰ λειχόμενα· τοῦτο σημ. τὸ γλισχρότατα. — ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδῃς ὡς γλίσχρως εἰκάζω Πλ. Πολ. 488 A μὲ πόσην λεπτολογίαν κάμνω τὴν εἰκόνα.

γλῠκὺς-εῖα-ύ, συγκρ. γλυκίων Ὅμ. Θεόκρ. 14, 37 καὶ μτγν. πεζ. γλύσσων Ξενοφάνης ἐν Ἐτ. Γουδ. 301, 14. γλύκιστος Αἰλιαν. π. Ζ. 3, 57 κἀλλ. γλυκύτερος-τατος Πίνδ. καὶ Ἀττ. — γλυκεῖα φρὴν καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον Πίνδ. Π. 6, 52 ἡ φρὴν ἡ μειλιχία (= γλυκεῖα ὁμιλεῖν) καὶ τοῖς συμπόταις (καὶ κατὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπότας συμπεριφορὰν) ὑπερβάλλει τὸν τρητὸν πόνον τῶν μελισσῶν (δηλ. τὸ μέλι). γλυκυτάτᾳ γενεᾷ... κρατίσταν χάριν πορών Π. 11, 57 ἴδ. εὐώνυμος. — μὰ τούτους τοὺς γλυκέας (ἐνν. ὀφθαλμούς μου) Ἡρώνδ. 6, 23.

γλύφω (πρβ. glubo) ὁμαλόν. γέγλυμμαι (Δ. Γ. ἔγλυμμαι, ὡς ἐξεγλυμμένῳ Πλ. Πολ. 616 D. Εὔπόλ. Ἀπ. 331). Πλ. Συμπ. 216 D καὶ μτγν. ἐγγεγλ- Ἡρ. 2, 106. 124. 136 κἀλλ. [Πλάτ.] Ἐρυξ. 400 B. Αἰλ. Π. Ἱ. 3, 45. Διόδ. 1, 66. ἐγλύφθην καὶ ἐγλύφην μτγν. ἐγλυψάμην Θεόκρ. Ἐπιγ. 7 καὶ μτγν. πεζ. γλυπτός Ἀνθολ. 6, 64 — κοινὴν (καινὴν) ταῦτ' ἐρεῖς Ἀθηναίην γλύψαι τὰ καλά Ἡρώνδ. 4, 57 θὰ εἴπῃς, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἀπὸ κοινοῦ (βοηθοῦσα) κατεσκεύασε τὰ γλυπτὰ ταῦτα (ὡραῖα) ἔργα.

γλῶσσα ἡ, Ἀττ. **γλῶττα** (συγγ. τῷ γλώξ, γλωχίς, ὅθεν ἐκ τοῦ γλωχja), γλᾶσσα Ἡρώνδ. 3, 84: ὅσην δὲ καὶ τὴν γλᾶσσαν οὗτος ἔσχηκας κυρ. ὅση ἐστὶν καὶ ἡ γλῶσσα, ἣν ἔσχηκας: «ἔβγαλες καὶ γλῶσσα»! βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν Αἰσχ. Ἀγ. 36 ἴδ. βοῦς. διοίσει γλῶσσαν Σοφ. Τρ. 322 ἴδ. διαφέρω. γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρυηκότι Ἀπ. Σοφ. 159 ἔχει καλῶς, ἴδ. καταρρέω. γλώσσης χάριν Αἰσχ. Χο. 265 = γλώσσῃ χαριζόμενος, «μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν», διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γλῶσσάν του. κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων Σοφ. Τρ. 747 ὄχι παρ' ἄλλων διὰ προφορικῆς ἀνακοινώσεως ἀκούσας. οὐκ ἐάσει γλῶσσαν... ἀλδαίνειν κακά Αἰσχ. Ἑπτ. 543 ἴδ. ἀλδαίνω. προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Αἰσχ. Ἀγ. 1013 ἡ καρδία μου προφθάσασα τὴν γλῶσσαν (προδραμοῦσα τῆς γλ.) ἤθελεν ἐκφράσῃ τοὺς φόβους μου τούτους (κυρ. ἤθελε χύσῃ ἔξω ταῦτα). τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι 1662 ἴδ. ἀπανθίζω. γλώσσης αὐτὴν Φωκίδος μιμουμένω Χο. 562 ἴδ. αὐτή. ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω 308 ἴδ. τελῶ. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν, εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Σοφ. Φιλ. 1140. Ἡ ἀρίστη τῶν τοῦ κειμένου ἀδιορθώτου ἐξηγήσεων εἶνε: ἴδιον ἀνδρὸς (ἀγαθοῦ) εἶνε τὸ μὲν δίκαιον νὰ ἐπαινέσῃ (= εὖ εἰπεῖν καθ' ὑπερβατόν), ἀλλ' ἐν τούτῳ (τῷ εὖ εἰπεῖν) νὰ μὴ παρεκτραπῇ εἰς κακολογίαν φθονεράν. Ἀλλὰ τὸ εὖ εἰπεῖν καὶ τὸ εἰπόντος παρέχουσι δυσκολίας. Ἡ δ' ἀρίστη τῶν διορθώσεων εἶνε: τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν εἰπεῖν κέ. τ. ἕ. ἁρμόζει εἰς τὸν ἄνδρα τὰ μὲν ἄδικα νὰ εἴπῃ πάντοτε κτλ. Ἀλλ' ἐνταῦθα πάλιν προσκρούει τις εἰς τὸ αἰὲν εἰπεῖν. Πολὺ ὀρθοτέραν καὶ εὐκολωτέραν διόρθωσιν προτείνω τήνδε: ἀνδρός τοι τὸ μὲν οὐ δίκαιον εἰπεῖν κτλ. ἁρμόζει εἰς τὸν ἄνδρα νὰ εἴπῃ τὸ ἄδικον (ὃ πάσχει), ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ εἴπῃ, νὰ μὴ παρεκτραπῇ εἰς κακολογίαν φθονερὰν (κυρ. νὰ μὴ ἐκφράσῃ τὸν πόνον τῆς γλώσσης του οὕτως, ὥστε νὰ εἶνε φθονερός· ὅθεν γλώσσας ὀδύναν = γλωσσαλγίαν). — αἰσχρόν γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσσῃ φυεὶς Γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους. Τὸ ἤτοι κωμικὸν (Μενάνδρου, κατὰ Στοβ. Ἀνθ. 36, 12) ἢ τραγικόν, ἀληθῶς δ' ἀδέσποτον (ἴδ. Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 529) δίστιχον τοῦτο ὑπέστη πολλὰς διορθώσεις καὶ εἰκασίας, ὧν ἀναφέρω τὰς κυριωτάτας. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γλώσσῃ φυείς, τῆς πέτρας ταύτης τοῦ σκανδάλου, γράφουσιν: ἀξίωμ' ἔχων μέγα (Cobet), νοῦν ἐπὶ γλώσσῃ φορῶν (Nauck), εὐεπὴς γεγὼς φύσει (Herwerden) κτλ. Νομίζω ὅτι, ἂν μόνον ὧδε γράψωμεν: ὅταν τις ἐπὶ γλώσσῃ, ῥυεὶς γλώσσῃ, ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους, ἔχομεν ἐπαρκὲς νόημα, ἁρμόζον κατὰ τὴν γνώμην μου μᾶλλον εἰς κωμικὸν ποιητήν: αἰσχρὸν εἶνε διὰ τὴν κακογλωσσίαν (ἑνὸς ἄλλου) νὰ ἐξαπολύσῃ τις τὸν χείμαρρον τῆς (ἰδίας αὐτοῦ) γλώσσης ἐναντίον ἐκείνου, καὶ νὰ ἐξακοντίσῃ ματαίους λόγους ἐναντίον αὐτοῦ· δηλ. ὅταν τις, θέλων νὰ διορθώσῃ ἄλλον διὰ τὴν κακολογίαν του, παρεκτραπῇ ὁ ἴδιος κατ' αὐτοῦ εἰς πολὺ χειροτέρας ὕβρεις καὶ βλασφημίας. Τὸ δ' ἀπὸ γλώσσης σημ. ἀλλαχοῦ μέν: ἀπὸ στόματος καὶ ὄχι γραπτῶς, ὡς ὅσα ἀπὸ γλώττης εἴρητο Θουκ. 7, 10 καὶ Ἡρ. 1, 123 πρβ. ἀπὸ μνήμης. Ἀλλαχοῦ δὲ ἔχει ἄλλην σημ. ὡς δόκει πᾶ-

σιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι Θέογν. 63 μὲ τὴν γλῶσσαν (ἀντίθ. τὸ ἐκ θυμοῦ) νὰ φαίνεσαι ὅτι εἶσαι φίλος μὲ ὅλους. ταῦτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω Σοφ. Ο. Κ. 936 ὅπως τὰ λέγω μὲ τὴν γλῶσσαν (μὲ τὸ στόμα), οὕτω καὶ μὲ τὸν νοῦν μου. ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς Ἀπ. Κρατίν. 122 ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω, ἀπὸ μνήμης. ἐφθέγξατο ἀπὸ γλώσσας Πίνδ. Ὀ. 6, 13 ἀπὸ στόματος, παρρησίᾳ, δημοσίᾳ. δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες Αἰσχ. Ἀγ. 804 οἱ θεοί, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν καὶ κρίνουν τὰς δίκας ὄχι ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς γλώσσης λεγομένων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. τά τ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο σῴζοντες Εὐρ. Βάκχ. 1049 προσπαθοῦντες νὰ μὴ ἀκούηται μήτε ὁ ἐκ τῶν ποδῶν μήτε ὁ ἐκ τῆς γλώσσης ἦχος. γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν Πίνδ. Ἰ. 6, 72 εἰς (ἀπὸ) τὴν γλῶσσάν του (εἰς τοὺς λόγους του) οὐδέποτε ἐλλείπει ὁ νοῦς. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος Εὐρ. Ἱππ. 612 ἡ γλῶσσά μου ὡρκίσθη, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅρκου τούτου δὲν δεσμεύεται ἡ διάνοιά μου, διότι δὲν ἐγνώριζον περὶ τίνος πρόκειται. Πλείονα περὶ τούτου ἴδ. Δ. Βερναρδ. Προλεγόμ. εἰς Φοινίσσ. σ. ξζ' κέ. βάρβαρον γλῶσσαν ἱέναι Ἡρ. 1, 57 ὁμιλεῖν βάρβ. γλῶσσαν. πᾶσαν γλῶσσαν ἵης Σοφ. Ἠλ. 596 πάντα λόγον λέγεις: διὰ λόγου πάντα μηχανᾶσαι: διὰ παντὸς τρόπου (θέλεις νὰ πείσῃς) διακηρύττεις πρβ. Πλ. Νόμ. 890 Β. πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε Ἀρφ. Σφ. 547 βάλλε εἰς ἐνέργειαν καὶ δοκίμαζε πᾶν εἶδος ἐπιχειρήματος (κάθε εἶδος λόγου). ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Σοφ. Ἀντ. 962 καθαπτόμενος τοῦ θεοῦ δηκτικοῖς λόγοις. πέρας γὰρ οὐδὲν μὴ διὰ γλώσσης ἰόν Εὐρ. Ἱκ. 112 τίποτε δὲν τελειώνει, ἂν δὲν περάσῃ ἀπὸ τὸ στόμα (ἀπὸ τὴν γλῶσσαν): ἂν δὲν ἐξηγηθῇς διὰ τῆς γλώσσης. — οὐκ οἶδεν (Ἀγαμέμνων) οἵαν γλῶσσα μισητή, κυνὸς λείξασα κἀκτείνασα φαιδρὸν οὖς δίκην, ἄτην λαθραῖον τεύξεται κακῇ τύχῃ (κατὰ τὴν διασκευὴν τοῦ Weckl.) Αἰσχ. Ἀγ. 1227 δὲν γνωρίζει ποίαν συμφορὰν λαθραίαν θὰ τοῦ ἑτοιμάσῃ πρὸς βλάβην του ἡ μισητὴ ἐκείνη γλῶσσα, ἡ ὁποία ὡς κύων (δίκην κυνός) τὸν ἔγλειψε καὶ μὲ προσοχὴν φαιδρὰ τὸν ἤκουσεν· ἀλλ' ἴδε φαιδρός. φέροις δὲ Πρωτογενείας ἄστει γλῶσσαν Πίνδ. Ὀ. 9, 42 «ὑμνοίης τὸ τῆς Πρωτογ. ἄστυ» Σχ. εἴθε, ὦ στόμα, νὰ φέρῃς τὴν γλῶσσαν (τὸν λόγον) εἰς τὸ ἄστυ τῆς Πρωτογ. (Ὀποῦντα).

γνάθος (ᾰ) ἡ σιαγὼν ἀνθρώπων καὶ ζῴων. ἔπαγε τὴν γνάθον Ἀρφ. Σφ. 370 βάλλε κοντὰ τὴν σιαγόνα σου (διὰ νὰ κόψῃς μὲ τοὺς ὀδόντας σου τὸ δίκτυον). ἡ ἄδικος γνάθος Ξεν. π. Ἱππικ. 3, 5 ἡ δυσπειθής, ἡ σκληρά. σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ εἰ ἀμφότεραι μαλακαὶ αἱ γνάθοι ἢ σκληραί 1, 9. τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος Αἰσχ. Πρ. 752 ὁ Ἑλλήσποντος, κατ' ἀναφ. πρὸς τὰς Συμπληγάδας, αἵπερ ὡς γνάθοι συνέτριβον τὰς ναῦς. ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν Αἰσχ. Χο. 280 ἴδ. ἐπαμβατήρ. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερὰ γνάθος Χο. 323 τὸ φρόνημα τοῦ ἀποθανόντος δὲν καταδαμάζει ἡ διαβρωτικὴ ὁρμὴ τοῦ πυρός. ἀδαμαντίνου σφηνὸς αὐθάδη γνάθον στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως Πρ. 64 τῆς σιδηρᾶς σφηνὸς τὴν τολμηρὰν (ἀπηνῆ) αἰχμὴν κάρφωνε πέρα πέρα διὰ τῶν στηθῶν μετὰ δυνάμεως.

γνήσιος 3 (γένος, γίγνομαι) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, ἀντίθ. νόθος· γνήσιός ἐστιν, ὅταν ᾖ γόνῳ γεγονώς Δημ. 44, 49 ἐξ αἵματος, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν υἱοθετουμένων. γνήσιοι γόνῳ (ἐκ γεννήσεως, ἐγγενεῖς) τῆς πατρίδος πολῖται 60, 4 κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐπήλυδας.

γνώμη (γιγνώσκω) ἡ γνωστικὴ δύναμις, νοῦς, ὀρθὸς λόγος, κρίσις, ἀπόφασις, διάθεσις, σκοπός. οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν Πίνδ. Ν. 10, 89 δὲν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του ἀμφίβολον ἀπόφασιν (ὁριστικῶς ἀπεφάσισεν). πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην ὥστε ξυμβαίνειν Θουκ. 3, 25 ἦσαν ὀλιγώτερον διατεθειμένοι, ὥστε νὰ συμβιβάζωνται (νὰ συνθηκολογῶσι) πρὸς τοὺς Ἀθ. Ἄλλοι: προσεῖχον ὀλιγώτερον εἰς τοὺς Ἀθ., ὥστε νὰ συμβιβ. γνώμης σύνεσις Θουκ. 1, 75 συνετὴ γνώμη. Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην εἶχον 5, 13 ἀπέκλινον μᾶλλον πρὸς τὴν εἰρ. ἦν ὁ Μιλτιάδης Κροίσῳ ἐν γνώμῃ γεγονώς Ἡρ. 6, 37 ἦτο οἰκεῖος καὶ προσφιλής. πλεῖστός εἰμι γνώμην 7, 220 κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποκλίνω εἰς τὴν γνώμην, ὅτι κτλ. ἐχομένῳ τῆς ξυμπάσης γνώμης Θουκ. 1, 22 ἴδ ἔχομαι. τῆς γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι 1, 70 νὰ μὴ πιστεύσητε μηδὲ εἰς τὰ ἀσφαλῆ πορίσματα τοῦ ὀρθοῦ λόγου. αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω Ἀρφ. Λυσ. 1125 ἴδ. κακῶς. γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν Αἰσχ. Ἱκ. 463 εἴθε ν' ἀποβῇ καλῶς τὸ πρᾶγμα παρὰ τὴν προσδοκίαν μου. παρὰ γνώμην κινδυνευταί Θουκ. 1, 70 παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον κινδυνεύοντες. οὐκ ὀλίγῳ μοι παρὰ γνώμην εὑρέθη τὰ πράγματ' ἔχοντα Ἀνδοκ. 2, 13 τὰ ἐνταῦθα πράγματα εὑρέθησαν ὑπ' ἐμοῦ πολὺ διαφόρως ἔχοντα παρ' ὅπως ἤλπιζον. παρὰ γνώμην δὴ μάλιστα... τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο... ἀπιστοῦντές τε μὴ εἶναι τοὺς παραδόντας τοῖς τεθνεῶσιν ὁμοίους Θουκ. 4, 40 τοῦτο ἐκ πάντων τῶν γεγονότων μάλιστα προσέπεσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας παρὰ τὴν προσδοκίαν των, καὶ οὕτως ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι οἱ παραδόντες τὰ ὅπλα ἦσαν ὅμοιοι μὲ τοὺς φονευθέντας· τὸ ἀπιστοῦντες ἀνωμάλως συνδέεται πρὸς τὸ παρὰ γνώμην = ἀπροσδοκήτοις. — γνώμῃ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων (πιστεύει), ἧς βεβαιοτέρα ἡ πρόνοια Θουκ. 2, 62 ἴδ. πιστεύω. γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται Ἀπ. Εὐρ. 840 ἐν ᾧ σκέπτομαι ὀρθῶς, ἡ φύσις μὲ βιάζει (νὰ πράττω οὕτως ἢ ἄλλως).

τῇ γνώμῃ οἰκειοτάτῃ ἐς τὸ πράσσειν τι (χρῶνται) Θουκ. 1,70 ἴδ. οἰκεῖος. γνώμη κυρήσας Σοφ. Ο. Τ. 398 διὰ τῆς σκέψεως ἐπιτυχών. ἐν τοῖς τοιούτοις ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσω Εὐρ. 'Ηλ. 425 ὅταν πέσω (ἔλθω) μὲ τὸν νοῦν μου (τὸν λογισμόν μου) εἰς τοιαῦτα καὶ παρόμοια πράγματα. ποῖ γνώμης ποτ' εἶ; Σοφ. 'Αντ. 42 εἰς ποίαν ποτὲ γνώμην θὰ ἔλθῃς; οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων τὰ παρόντα; Σοφ. 'Ηλ. 214 δὲν συλλογίζεσαι ἐκ ποίων πράξεων ἐδημιουργήθη ἡ παροῦσα κατάστασις; ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντες ἤδη ξύμπαντες τὴν γνώμην εἶχον Θουκ. 7, 72 ἴδ. ὡς.— πάσῃ τῇ γνώμῃ Θουκ. 6, 45 «μὲ ὅλη των τὴν καρδιά» ἢ μετὰ πάσης περισκέψεως. πρβ. γνώμῃ ἐκόλαζε Ξεν. 'Αν. 2, 6, 9 λελογισμένως, μετὰ προηγ. σκέψιν.— Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων, ἰδίᾳ γνώμᾳ σέβῃ θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ Αἰσχ. Πρ. 558 ὅπου τὸ ἰδίᾳ γνώμᾳ ἀσυνάρμοστον πρὸς τὸ μέτρον (ἀπαιτοῦν ‒ ◡ ‒ ‒ ‒) ὑπολαμβάνεται ὡς ἐκ γλωσσήματος προελθόν· ὅθεν διορθοῦσιν: αὐτόβουλος ὤν: αὐτοβουλίᾳ: αὐτονόμῳ γνώμᾳ κλ. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει τὸ αὐτόγνωτος ὀργά Σοφ. 'Αντ. 872. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ Αἰσχ. 'Αγ. 923 γνώριζε, ὅτι δὲν θὰ ὁμιλήσω ἐναντίον τῆς πεποιθήσεώς μου. ἀπὸ γνώμης Εὐμ. 677 κατὰ πεποίθησιν, εὐσυνειδήτως. ἐν εἰρήνῃ ... οἱ ἰδιῶται ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι διὰ τὸ μὴ ἐς ἀκουσίους ἀνάγκας πίπτειν Θουκ. 3, 82 ἔχουσι καλλιτέρας τὰς διαθέσεις (τὰ φρονήματα), διότι δὲν ἐμπίπτουσιν εἰς ἀκουσ. ἀναγκαστικὰς περιστάσεις.— τῇ δὲ γνώμῃ δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες Θουκ. 1, 71 ἴδ. ἀρκῶ. τῆς δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστότεροι ἑτέρων ἐσμέν 5, 108. Ἂν διορθώσωμεν ταῖς δὲ γνώμαις τῷ ξυγγενεῖ, καὶ νόημα καλλίτερον ἔχομεν: «κατὰ δὲ τὰ φρονήματα διὰ τὸ ὁμόφυλον εἴμεθα πιστότεροι ἄλλων», καὶ ἀντίθεσιν ὀρθοτέραν. ἐς τὸ λοιπὸν Πελοποννησίων τῇ μὲν γνώμῃ δι' Ἀθηναίους οὐ ξύνηθες μῖσος εἶχε 4, 128 εἰς τὸ ἑξῆς ἔτρεφε μῖσος ἐναντίον τῶν Πελ., τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῶν Ἀθηναίων (οὓς ἀνέκαθεν ἐμίσει) ἦτο πολὺ ἀσύνηθες εἰς τὸ καθ' αὐτὸ φρόνημά του. Προτιμῶ ὧδε: εἰς τὸ ἑξῆς κατὰ τὸ φρόνημα εἶχε μῖσος πρὸς τοὺς Πελοπ. (τ. ἔ. ἤλλαξε πλέον φρόνημα καὶ ἐμίσει τοὺς Πελ.), ὅπερ μῖσος δὲν ἦτο ἔκτακτον ἕνεκα τῶν Ἀθηναίων (οὓς ἀνέκαθεν ἐμίσει)· ἴδ. διανίστημι. εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς Πίνδ. 'Ο. 3, 41 μετ' εὐσεβοῦς διαθέσεως (φρονήματος) φυλάττ. τὰς ἑορτὰς τῶν μ. γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, τοῖς δ' ἐς μέσον ἥκει Εὐρ. 'Ι. Τ. 419 ἡ φιλόπλουτος διάθεσις (= γνώμα ὄλβου) τοῖς μὲν ἄμετρος τοῖς δὲ μετρία (Δ. Βερναρδ.). ἐμπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπε Ξεν. 'Αν. 1, 7, 8 ἀφ' οὗ εὐχαρίστει ὅλους: «ἔκαμνεν ὁλονῶν τὴν καρδιά». καιρὸς τοι πάντων γνώμαν ἴσχων Σοφ. Φιλ. 837 ὁ καιρὸς (εὐκαιρία) ὁ ἔχων τὴν διάγνωσιν πάντων: ὁ (ὀρθῶς) διαγιγνώσκων πάντα (ὁ περὶ πάντων ἀποφασίζων). οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους τούτων (τῶν λεχθέντων) γνώμας (τὰ νοήματα, ὅθεν τὴν γνῶσιν) προδιδάσκειν Αἴ. 163 προδιδάσκειν ὥστε ταῦτα γνῶναι. γνώμας ἔχων χρηστὰς ἀπορθοῖς 'Αντ. 635 ἴδ. ἀπορθόω.— γνώμην ἀποδείκνυσθαι, ἀποφαίνεσθαι, ἐκφράζειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. μορφὰς γὰρ κατέθεντο δύο γνώμας ὀνομάζειν Παρμενίδ. 'Απ. 8, 53 ἐσκέφθησαν (= κατέθεντο γνώμας = ἔγνωσαν) νὰ ὀνομάζωσι δύο μορφάς. ἐν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν Ἀρφ. Σφ. 594 οὐδενὸς ἡ γνώμη (ἡ πρότασις) ὑπερίσχυσεν. ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης Θουκ. 4, 68 ἐξ οἰκείας ἀποφάσεως.— τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ τῶν πάρος; Σοφ. Φιλ. 1191 «τί πράξοντες (πάλιν ἔλθωμεν) διαφόρῳ γνώμῃ ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον;» Σχ. γνώμῃ ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ Ο. Τ. 608 ἴδ. ἄδηλος. νῦν ἐς ἀνδρὸς ἀνοσίου γνώμην κατέσχον ἀλίμενον τε καρδίαν Εὐρ. Κύκλ. 349 νῦν προσήραξα (προσέκρουσα τὴν ναῦν) εἰς τὴν (σκληρὰν) ἀπόφασιν ἀνδρὸς ἀνοσίου καὶ τὴν ἀλίμ. του καρδίαν. 'Αντὶ τοῦ γνώμην ὁ Reiske ἔγρ. ὠμήν. γνώμης (= ψήφου) δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα Αἰσχ. Εὐμ. 753 ἴδ. βάλλω.— ἐπ' ἀμφότερα γιγνόμενοι ταῖς γνώμαις Θουκ. 1, 139 ἴδ. γίγνομαι. κατὰ τωὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον Ἡρ. 1, 206 συνεφώνουν.— ἀπὸ τοιᾶσδε γνώμης Θουκ. 3, 92 μὲ τοιοῦτον σκοπόν. τοῦ τείχους ἡ γνώμη 8, 90 ὁ σκοπός, δι' ὃν ἐκτίσθη τὸ τεῖχος. || πεπλανημένη δόξα, φάντασμα. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Σοφ. Αἴ. 51 ἴδ. δύσφορος.

γνωμιδιώκτης ὁ, γνωμιδίων διώκτης, θηρευτής. «Ἀριστοφάνης . . . ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμεῖσθαι δ' αὐτόν: Τίς δὲ σύ; κομψός τις (κομψὸς πᾶς ἂν Blaydes: τάχ' ἂν κομψός Headlam) ἔροιτο θεατής. Ὑπολεπτολόγος, γνωμιδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων» (τ. ἔ. κλέπτων τὸν Εὐριπίδην, ἅμα δὲ σκώπτων αὐτὸν σκώμματα Ἀριστοφάνεια) Σχολ. Πλάτ. Bekk. 330. 'Αντὶ δὲ τοῦ γνωμιδιώκτης σήμερον γράφουσιν οἱ πλεῖστοι, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Schneider, γνωμοδιώκτης, παραβάλλοντες κολλοποδιώκτης καὶ κνισοδιώκτης. 'Αλλ' ἡ διόρθωσις αὕτη εἶνε πλημμελής, ὡς ἐγὼ νομίζω· διότι ὁ Κρατῖνος ἤθελε νὰ εἴπῃ περὶ τοῦ Ἀριστοφάνους (ἴδ. Κρατίνου Ἀποσπ. παρὰ Kock. 307 σελ. 102), ὅτι εἶνε διώκτης γνωμιδίων, ὄχι γνωμῶν, ὅπερ καὶ ψυχρὸν θὰ ἦτο καὶ μᾶλλον ἔπαινος, διὰ κωμικόν. Γνωμίδια ἔλεγε καὶ ὁ Κρατῖνος καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας. Πρβ. Ἀ. Β. σ. 6 «ἀνασπᾶν γνωμίδιον: κωμῳδικῶς εἴρηται». Περὶ δὲ τῆς συνθέσεως παρατηρητέον, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ γνωμιδιοδιώκτης· εἶπε λοιπὸν κατά τινα βραχυλογίαν καὶ συγκοπὴν εὔλογον γνωμιδιώ-

κτης, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἔλεγε κομψευριπικῶς ἀντὶ τοῦ κομψευριπιδικῶς, ἱστιορράφος ἀντὶ τοῦ ἱστοριορράφος· πρβ. ἀρνακὶς (ἀντὶ τοῦ ἀρνονακίς), ἡμέδιμνον, μηλάνθη, Βαυκιδεύς, Χαιριδεύς κττ.

γνωσιμαχέω (γνωσιμάχος, γνῶσις-μάχομαι) μάχομαι τῇ προτέρᾳ γνώμῃ, μετανοῶ, μεταγιγνώσκω, μεταβάλλω γνώμην. κἢν μὲν μὴ φῇ μηδ' ἐθελήσῃ μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ Ἀρφ. Ὄρν. 555, ὅπου ἀλλεπάλληλα τίθενται τρία συνώνυμα, ὡς ἐν τῷ συνήθει λόγῳ. πρβ. Λ 287 κέ. Ἀρφ. Πλ. 494 διαλύσεσθαι τὸν πόλεμον καὶ γνωσιμαχήσαντας βουλεύσεσθαί τι κοινὸν ἀγαθὸν Ἰσοκρ. 5, 7.

γνωτός 3 παλαιότερος τύπος τοῦ γνωστός· γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν Η 401 γνωστόν, φανερὸν καὶ εἰς ἓν νήπιον, μωρὸ παιδί. — γνωτοί τε γνωταί τε Ο 350 ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί. — γνώτ' ἀείδω θεῷ τε καὶ ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς Πίνδ. Ν. 10, 31 ὅ τι ψάλλω εἶνε γνωστὸν εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς ἕκαστον (δηλ. ἀθλητήν), ὅστις διηγεῖται περὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὑψίστων ἀγώνων. Ἡ διόρθ. τοῦ Kayser οἱ ἀντὶ τοῦ θεῷ ἐξελέγχεται καὶ ἐκ τῆς σήμερον ἔτι παγκοίνου φράσεως «ὁ θεὸς μόνον ξεύρει τὸ τί ὑποφέρω καὶ ἐγὼ» κττ. Ἡ λέξις συνήθης τῷ Σοφοκλεῖ.

γοάω: πανδάκρυτ' ὀδύρματα τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην Σοφ. Τρ. 50 θρηνοῦσαν ὁλοδακρύτους θρήνους διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκτὸς τῆς αἰτ. τοῦ ἀντικ. (τὴν-ἔξοδον) ὑπάρχει καὶ σύστοιχος αἰτ. ὀδύρματα. Ὁμοία σύνταξις καὶ ἐν Εὐρ. Μήδ. 205. Φοιν. 293.— γοᾶται δὲ δήποθει (δημόθεν Hartung) κατάπτυστον Αἰσχ. Χο. 630 (τὸ Λήμνιον κακὸν) θρηνολογεῖται κοινῶς ὡς κατάπτυστον.

γόης-ητος ὁ: κρεκτὸν γοήτων νόμον μεθήσομεν πόλει Αἰσχ. Χο. 818 ἴδ. οὐριοστάτης.

γομφόδετος 2: ξὺν γομφοδέτῳ δόρει Αἰσχ. Ἱκ. 859 σὺν τῷ γόμφοις (ἥλοις) δεδεμένῳ πλοίῳ.

γομφοπαγής 2: ῥήματα γομφοπαγῆ Ἀρφ. Βάτρ. 824 γόμφοις πεπηγότα: διὰ καρφίων συνδεδεμένα στερεῶς. Ἐνν. ἄλλοι μὲν τὰ σύνθετα, ἄλλοι δέ, ὀρθότερον, τὴν συντακτικὴν σχέσιν συνθέτων ἐπιθέτων καὶ οὐσιαστ. π. χ. λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες Αἰσχ. Χο. 27 τ. ἔ. φθείρουσαι τὸ λίνον (τὰ λινᾶ νήματα) τῶν ὑφασμάτων. παύσυβριν δίκην πυρός Ἀπ. Αἰσχ. 107 δίκην παύουσαν τὴν ὕβριν τοῦ πυρός. Ταῦτα εἶνε τῷ ὄντι διὰ γόμφων συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα.

γονή ἡ (γεν-, γίγνομαι) γέννησις, γένος, τέκνον. ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς Πίνδ. Ἰ. 6, 7 ἐπεζήτησε τὴν ἄλοχον, ἵνα γεννήσῃ τὸν Ἡρακλέα. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί Εὐρ. Φοίν. 355 «μεγάλο πρᾶγμα διὰ τὰς γυναῖκας εἶνε αἱ γένναις (συνηθέστερον: «ἡ γέννα») μὲ τοὺς πόνους της». καὶ τρισὶ γοναῖσι (Weckl. τριαγωνεις Πάπυρος, τρισὶν ἀγῶσι Weil) τοὺς γυναικείους πόνους ἐκαρτέρησ' ἄρουρα (Blass: ἐκαρτέρησα ἀρούρας) Ἀπ. Αἰσχ. 99 καὶ ἐν τρισὶ τοκετοῖς ἡ ἐμὴ ἄρουρα (ὁ ἐμὸς κόλπος: ἐγὼ) ὑπέμεινα τοὺς γυναικ. πόνους (τὰς ὠδῖνας). — τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων; Αἰσχ. Ἀγ. 1564 τίς δύναται νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ οἴκου τὸ ὑπὸ κατάραν εὑρισκόμενον σπέρμα; — γονῇ γενναῖε Σοφ. Ο. Τ. 1469 ἴδ. γενναῖος.

γονίας ὁ: ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις τρίτος αὖ χειμὼν πνεύσας γονίας ἐτελέσθη Αἰσχ. Χο. 1065 «γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα», Σχ. «γονίας: εὐχερής» Ἡσύχ. οὔριος Herm. Ἴσως ἑρμηνευτέον: αὕτη ἐδῶ ἡ ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τρίτη πάλιν τρικυμία οἰκογενειακὴ πνεύσασα ἐπετελέσθη.

γόνος ὁ (ἴδ. γονή): θῆλυν ἄρσενος θ' ὁμοῦ γόνον Αἰσχ. Χο. 500 ἴδ. ἄρρην. — τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ Ἱκ. 178 ὃν αὐτὸς (ὁ Ζεὺς) ἐποίησέ ποτε γεννήσει: ἐπαιδοποίησε. μένοντες (οἱ κηφῆνες) ἡμῶν τοῦ φόρου τὸν γόνον κατεσθίουσιν οὐ ταλαιπωρούμενοι Ἀρφ. Σφ. 1116 οἱ κηφῆνες μένοντες μέσα (ἐν τῷ οἴκῳ: ἐν ταῖς κυψέλαις), ὅ τι γεννῶμεν ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα φέρομεν (εἰς τὰς κυψέλας ἡμεῖς αἱ μέλισσαι: σφῆκες), τὸ κατατρώγουν χωρὶς νὰ κοπιάζουν καὶ νὰ βασανίζωνται δι' ὅλου. Ἡ διόρθ. τοῦ φόρου τὸν πόνον (Dobree) ἀνταποκρίνεται μὲν πρὸς ἄλλας ἐκφράσεις: «μελισσάων κάματον» τοῦ Ἡσιόδου, ἢ «πόνημα μελισσάων» τοῦ Εὐριπίδου, ἀλλ' ἡ ἐξαγομένη ἔννοια (: τὸν φόρον τὸν διὰ πολλοῦ πόνου προσκεκτημένον) δὲν συμφωνεῖ καὶ πολὺ πρὸς τὰ συμφραζόμενα.

γόνυ τὸ (genu, ἡ μακροτέρα ῥ. εἶνε γόνατ- τ. ἔ. γόνϝατ-), γόνατος, γόνατι· γόνατε, γονάτοιν· γόνατα, γονάτων, γόνασι. γούνατος (ἐκ τοῦ γόνϝατος) Φ 591. Ἡρ. 2, 80. γουνός (ἐκ τοῦ γονϝός) Λ 547. τ 450. Πλ. ὀν. αἰτ. κλ. γόννα Αἰολ. (κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ γόνϝα), γόνα Ἀπ. Ἀλκαί. 39 (Bergk: γόνατα ἢ γούνατα· πρβ. Στέφ. Βυζ. «Γόννος· γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα»). γούνατα Ε 176 καὶ πολλ. Ἡσ. Ἔργ. 587 κἀλλ. Ἡρ. 1, 199 κἀλλ. Σοφ. Ο. Κ. 1607. γοῦνα (ἐκ τοῦ γόνϝα, πρβ. genua) Ζ 511. Ξ 437. Τ 354 κἀλλ. — γουνάτων Ἡρ. 1, 112. 9, 7. Εὐρ. Ἑκ. 752 κἀλλ. γόνων(;) ἀντὶ γόννων Αἰολ. Ἀπ. Σαπφ. 144. — γούνασι(ν) Ι 455 κἀλλ. Ἡρ. Πίνδ. Εὐρ. Ἀντὶ τοῦ γούνασσι Ι 488. Ρ 451 καὶ 569 ἀναγινώσκεται νῦν κατ' Ἀρίσταρχον γούνεσσι. γονάτεσσι Θεόκρ. 16, 11. — γόνυ κάμπτειν = ἀναπαύεσθαι Η 118. Αἰσχ. Πρ. 412. Εὐρ. κλ. εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ Ι 610 ἐφ' ὅσον τὰ γόνατά μου κινοῦνται. Κατὰ τὴν Ὁμηρ. παράστασιν (Ζ 303) οἱ θεοὶ ἐκάθηντο καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῶν,

ὡς εἰκός, ἐκράτουν τὰ δῶρα καὶ τὰς μοίρας τῶν θνητῶν, πρβ. καὶ τὴν μτγν. παροιμ. ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται (δηλ. τὰ ἆθλα). — μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν Ι 455 ποτὲ νὰ μὴ βάλῃ ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του υἱὸν ἰδικόν μου. ἑζόμενος ἐπὶ γοῦνα Ξ 437 καθίσας, ἀνασηκωθεὶς εἰς τὰ γόνατά του. ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοὐμόν Εὐρ. 'Ι. Α. 1216 εἰς ἱκετηρίαν «διὰ τὰ γόνατά σου» ἐξάπτω ἀπὸ σοῦ τὸ σῶμα τοὐμόν (Δ. Βερναρδ.). 'Ασία χθὼν αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται Αἰσχ. Πέρσ. 932 «καλὰ καλὰ (διὰ νὰ μὴ σηκωθῇ εὔκολα) ἐγονάτισε». Οὕτω λέγομεν καὶ ἡμεῖς. — Παρ. ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα Θεόκρ. 16, 18 «ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτούς» Σχ. «ὅταν διψᾷ ἡ αὐλή σου, μὴ χύνῃς τὸ νερὸ ἔξω». Ὁμοίαν σημ. ἔχει καὶ ἡ γόνυ κνήμης ἔγγιον 'Αθήν. 383 Β. 'Αριστοτ.

γοργός 3 φοβερός. ὄμμασι γοργός Εὐρ. Φοίν. 146 «τοῖς ὄμμασι καταπληκτικός» Σχ. τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει 'Ικ. 322 πόσον ἄγριον βλέμμα ῥίπτει ἐπάνω εἰς τοὺς κερτομοῦντας. γοργότεροι ἰδεῖν Ξεν. Κ. Π, 4, 4, 3 φοβερώτεροι νὰ σᾶς ἴδῃ τις.

γοργῶπες αὐγαί Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 132 ζωηραί, σπινθηροβόλοι, λάμψεις ὀφθαλμῶν (ἀλλ' ἅμα καὶ φοβεραί). γοργῶφ' ὑπερτείνουσα σοῦ κάρᾳ κύκλον 'Ηλ. 1257 τείνουσα (ἡ Παλλὰς) ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου τὸν γοργόφθαλμον κύκλον (τῆς αἰγίδος αὐτῆς).

γουνάζομαι ἐπ. ἀποθ. γονυπετὴς δέομαι, ἱκετεύω, «πέφτω εἰς τὰ πόδια» τινός. μή με γούνων γουνάζεο μηδὲ τοκήων Χ 345 μή με παρακαλῇς διὰ τὰ γόνατά μου (ἴδ. στ. 338. ἄλλοι: ἁπτόμενοι τῶν γονάτων, ὅπερ ἀσυνάρμοστον πρὸς τὰ συμφραζόμενα) μηδὲ δι' ἀγάπην τῶν γονέων μου.

γουνός ὁ (γόνυ) καμπή, ὕψωμα, τόπος ὑψηλός «γουνὸς ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων» Μ. 'Ε. γουνὸς 'Αθηνάων λ 323 ὁ λόφος, ἀκρόπολις τῶν 'Αθηνῶν. Συνήθως γουνῷ ἀλωῆς Σ 57 κἀλλ. ἐν τῷ λόφῳ τοῦ καλλιεργημένου ἀγροῦ, «τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς ἢ τῷ ὑψηλοτάτῳ» Σχ. Παρομοίως ὁ 'Ηρόδ. 4, 99 γουνὸν Σουνιακόν ὀνομάζει τὸ Σουνιακὸν ἀκρωτήριον. Καὶ ἐν τῷ πληθ. 'Ησ. Θεογ. 54. Πίνδ. 'Ι, 3, 43. — 'Η ἐξήγησις τοῦ γουνός διὰ τοῦ γόνιμος τόπος (ἐκ τοῦ γόνος) δὲν ἁρμόζει εἰς πάντα τὰ χωρία.

γράμμα τό: ἐν γράμμασιν ἀποδιδοὺς καὶ ἐν ἀγραμμάτοις πατρίοις δ' ἔθεσι νομοθετῶν Πλ. Πολιτικ. 295 Α. ἴδ. ἀγράμματος. ‖ ἀληθιναὶ αἱ 'Εφεσίου χεῖρες ἐς πάντ' 'Απελλέω γράμματα 'Ηρώνδ. 4, 72 αἱ χεῖρες τοῦ 'Εφ. 'Απελλοῦ εἶνε ἀληθιναὶ (τ. ἔ. ἡ τέχνη του εἶνε πλήρης ἀληθινῆς ζωῆς) εἰς ὅλας του τὰς ζωγραφίας. οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτ' ἐν (τοιοῦτον Nauck) γραφῇ 'Απ. Εὐρ. 1059 οὐδὲ δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς γραφῆς (ἢ ζωγραφικῆς) γράμμα τοιοῦτον (τ. ἔ. παράστασις δηλοῦσα πόσον μέγα κακὸν εἶνε ἡ γυνή)· πολλαχῶς διορθοῦται ὁ στίχος. ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων, νέμε 'Απ. Σοφ. 144 ἴδ. νέμω.

γραμματεῖον τὸ, πινακίς, ἐφ' ἧς γράφουσιν, ἔγγραφον, κατάστιχον· γραμμάτιον δὲ μικρὸν γράμμα. τοῦ συμβαίνοντός ἐστι καὶ γραμματεῖον ἀλλαγῆναι 'Ισαῖ. 4, 13 πολλάκις συμβαίνει καὶ γραμματεῖον ν' ἀλλαχθῇ δι' ἄλλου.

γραμμή: τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι· γραμμαὶ γὰρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο 'Απ. Εὐρ. 382 πρόκειται περὶ τοῦ Υ, ὃ συναποτελεῖται ἐκ δύο γραμμῶν (συνεστωσῶν μὲν κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ) διεστωσῶν. 'Αλλ' ἡ δυσκολία τοῦ χωρίου ἔγκειται ὄχι ἐν τῷ νοήματι, ὅπερ εἶνε σαφές, ἀλλ' ἐν τῇ συντάξει τοῦ ἐκ διεστώτων, ὅπερ εἶνε οὐδ. ἔχον ἀόριστον ὑποκ. (ἔστω τοῦτο τὸ πραγμάτων χάριν εὐκολίας). 'Επετήδευον δὲ τοιαύτην ἀπρόσωπον σύνταξιν πολλαχῶς οἱ ἀρχαῖοι (πρβ. ἐξ οὗ προσηκόντων Θουκ. 2, 65). Κυρ. λοιπὸν σημ. τοιόνδε τι: εἶνε σὰν κάτι πράγματα χωρισμένα, τὰ ὁποῖα γίνονται δύο γραμμαί. Αὕτη εἶνε ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ Herw. διώρθ. εἰσὶ τῶν διεστωσῶν, ὁμαλώτερον ἢ ἀληθέστερον.

γραπτός: γραπτοὺς τ' ἐν αἰετοῖσι (Valckenaer: γραπτοὺς οἷσι) πρόσβλεψον (Nauck: πρόσβλεπον) τύπους 'Απ. Εὐρ. 764 καὶ πρόσβλεψον τοὺς ἐν τοῖς ἀετώμασιν ἐζωγραφημένους τύπους.

γραῦς ἡ (γέρων), ***γρᾱός, γραΐ, γραῦν, γραῦ· γρᾶε, γρᾱοῖν· γρᾶες, γρᾱῶν, γραυσί(ν), γραῦς, γρᾶες.*** 'Ιων. γρηῦς (γρῆυς), γρηός, κλητ. γρηῦ (γρῆυ). γρηῦς παλαιή τ 346 = παλαιγενής Γ 386. ὁ γραῦς κωμικῶς 'Αρφ. Θεσμοφ. 1214. Τὸ χωρίον: διέβαλλέ μ' ὁ γραῦς, ἀνθ' ὧν ὁ Blaydes ἔγρ.: διέβαλό μ', ὦ γρᾶ' τ. ἔ. ἠπάτησάς με, ὦ γραῖα.

γραφή ἡ, τὸ γεγραμμένον· δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Σοφ. Τρ. 682 ἴδ. ἐκ. ‖ ἡ ἔγγραφος κατηγορία (καταγγελία). ἁλοὺς τὴν γραφὴν 'Αντιφ. 1 β 9 καταδικασθεὶς ἐν τῇ κινηθείσῃ κατ' ἐμοῦ κατηγορίᾳ. οἱ νόμοι καὶ περὶ τῶν τοιούτων γραφὴν πεποιήκασι Δημ. 46, 25 οἱ νόμοι καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπουσι ποινικὴν ἀγωγὴν (καταδίωξιν). οὐδ' ἐθίζειν εἶναι γραφὰς περὶ ὧν οἱ νόμοι δίκας ἰδίας πεποιήκασι 'Ισαῖ. 11, 32 οὐδὲ νὰ συνηθίζετε νὰ γίνωνται ποινικαὶ καταδιώξεις δι' ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ νόμοι ὁρίζουσιν ἰδιωτικὰς δίκας. ‖ ζωγραφία, εἰκών· ἰδοῦ... θήρειον γραφὴν Αἰσχ. Χο. 232 τὴν γραφὴν τῶν θηρῶν, τὴν ζωγραφίαν.

γράφω κυρ. ἐγχαράττω, ξέω, γράφω. ὁμαλόν. παρκ. γέγραφα (γεγράφηκα μτγν. τὸ ἐν Ξεν, 'Αν. 7, 8, 1 γεγραφηκότος εἶνε πλημμ. ἀνάγνωσις, τὸ δὲ παρασυγγεγράφηκας Δημ. 56, 28. 34 εἶνε τοῦ παρασυγγρα-

φεῖν). γέγραμμαι (ἔγραμμαι Ὀππ. Κυνηγ. 3, 274), ἐγράφην (ἐγράφθην μτγ.), γραφήσομαι, γεγράψομαι Σοφ. Ο. Τ. 411. Θεόκρ. 18, 48. Ἱπποκράτ. μετεγγραφήσεται καὶ ἐγγεγράψεται Ἀρφ. Ἱππ. 1370. γραπτός, γραπτέος.—γράψεν οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή Ρ 599 ἐπέξεσε τὸν ὦμον μέχρι τοῦ ὀστοῦ. σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά Ζ 169 χαράξας σημεῖα ἐν διπτύχῳ (κηρῷ ἐπαληλιμμένῳ ἔσωθεν) θανατηφόρα πολλά. Εἶδός τι συμβολικῆς γραφῆς διὰ σημείων.—σκῦλα γράψεις Εὐρ. Φοίν. 577 θὰ ἐπιγράψῃς τὰ σκῦλα: θὰ κάμῃς ἐπίγραμμα εἰς τὰ σκ. ταῦτα γράψας εἰς τὴν ἔνδειξιν ἔδωκεν ὁ πατήρ μοι Δημ. 58, 5 ταῦτα (τὰ ἔργα) σημειώσας ὁ πατήρ μου τὰ ἔδωκε διὰ νὰ κάμω τὴν ἔνδειξιν. οὗτοι γεγράφασιν εἰς ὃ νῦν ἔγκλημα διώκουσιν (=εἰς τὸ ἔγκλημα, δι' οὗ νῦν διώκουσί με), ὀφείλειν ἡμᾶς τὸ ἀργύριον 38, 14 ἔχουν γράψῃ εἰς τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον σήμερον ὡς κατήγοροι παρουσιάζουν ἐναντίον μας, ὅτι ὀφείλομεν τὸ ἀργύριον. πρβ. τὴν δίκην διώκειν = διὰ τῆς δίκης τινὰ διώκειν (54, 41). τοῦ Ἐπαινέτου ἀνελομένου τὴν γραφήν, ἣν ἐδίωκε Στέφανον 59, 69 ἀφ' οὗ ὁ Ἐπ. ἀπέσυρε τὴν ἔγγραφον κατηγορίαν, δι' ἧς κατεδίωκε τὸν Στέφ.—Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. κατὰ τὸ λέγειν τινά τι· τί γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; Εὐρ. Τρ. 1189 τί (ἐπίγραμμα) ἤθελε γράψῃ διὰ σὲ ποιητὴς ἐπὶ τοῦ τάφου σου; ‖ γράφω, προτείνω, νόμον. εἰς νέωτά φησι γράψειν κρεμαμένους (ἐνν. τοὺς ἰχθυοπώλας πωλεῖν) Ἀπ. Ἀλέξιδ. 126 θὰ προτείνῃ νόμον, νὰ πωλῶσιν οἱ ἰχθυοπῶλαι κρεμάμενοι. Μέσ. γράφεται ὁ Φράστωρ Στέφανον γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας Δημ. 59, 52 ὁ Φρ. κινεῖ ἀγωγὴν ἐναντίον τοῦ Στεφ. ἐνώπιον τῶν θεσμοθετῶν. γραφέσθω ὁ κύριος τοῦ παιδὸς πρὸς τοὺς θεσμοθέτας Αἰσχ. 1, 16 ἂς κάμῃ καταμήνυσιν ἐνώπιον τῶν θεσμ.—χρῆν σε ... πρόσοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλὴν Δημ. 24, 48 ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχῃς (λάβῃς) ἔγγραφον ἄδειαν ἀκροάσεως παρὰ τῇ βουλῇ. γράφεσθαι συγγραφήν ἴδ. συγγραφή.—οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι Σοφ. Ο. Τ. 411 δὲν χρειάζομαι τὴν προστασίαν τοῦ Κρέοντος (ὡς οἱ μέτοικοι, οἳ ἐπεγράφοντο προστάτην ἢ ἐγράφοντο προστάτου τ. ἔ. κατεγράφοντο ἐν τοῖς δημοσίοις καταλόγοις ὡς προστατευόμενοι τοῦ δεῖνος).—ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομαι ἐγώ Ἀρφ. Σφ 537 θὰ πάρω ἐγὼ ἐν συντόμῳ σημείωσιν ὅσων εἴπῃ, διὰ νὰ τὰ ἐνθυμοῦμαι. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνὰν Καλλίμ. Δήμ. 57 ἐσημείωσε τὴν κακ. φωνὴν («τὴν ἔγραψε»): ἔλαβε σημείωσιν αὐτῆς. τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου Αἰσχ. Χο. 448 γράφε τα μέσα εἰς τὸν νοῦν σου. καὶ ταῦτα μὲν γράψεσθε (ταῦθ' ἅμ' ἐγγράψασθε Herm.) πρὸς γεγραμμένοις πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός Αἰσχ. Ἱκ. 1002 καὶ ταῦτα θὰ γράψητε (θὰ σημειώσητε καλῶς) ἐν ὑμῖν αὐταῖς πρὸς πολλοῖς ἄλλοις τοῦ πατρὸς παραγγέλμασιν, ἅτινα ἔχετε ἤδη γεγραμμένα ἐν ὑμῖν αὐταῖς. ὁμοίως ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφου φρενῶν ἔσω Σοφ. Φιλ. 1325. Καὶ παθ. κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων Αἰσχ. Ἀγ. 792 δὲν ἦσο πολὺ εὐνοϊκῶς ἐζωγραφημένος (μέσα εἰς τὸν νοῦν μου) οὐδὲ ὡς ἄνθρωπος διευθύνων καλῶς τὸ πηδάλιον τῆς διανοίας του (ὡς ἄνθρ. μὲ κρίσιν). Πρβ. Εὐμ. 50, περὶ οὗ ἴδ. φέρω. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης, τῆς κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐν δέλτοις φρενῶν, ἐν φρεσὶ κττ , λέγομεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ: «τὸν ἔγραψα (τὸν δεῖνα)» δηλ. ἐζωγράφησα αὐτὸν ἐν τῇ διανοίᾳ μου ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον καὶ παροιμιωδῶς: «σάν με δῇ, ἄς με γράψῃ» τ. ἔ. ἄς με σημειώσῃ καλῶς, ἂς πάρῃ μέσα εἰς τὸν νοῦν του τὴν φωτογραφίαν μου. πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται Πίνδ. Ὀ. 10, 3 εἰς ποῖον μέρος τῆς διανοίας μου εἶνε ἐζωγραφημένος.—ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεὶς τὴν συμφοράν Πλ. Νόμ. 854 D στιγματισθεὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν στίγματα δηλωτικὰ τῆς κακουργίας του.

γύαλον τό: Λύδια τ' ἄγ γύαλα Αἰσχ. Ἱκ. 559 ἴδ. διόρνυμαι.

γυιοδάμας-αντος ὁ, δαμάζων, καταπονῶν τὰ γυῖα (μέλη): αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις κέ. Πίνδ. Ἰ. 4 (5), 59 ἴδ. εὐθυπορῶ.

γυμνάζω: τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους Ἥρᾳ στυγητὸς («διὰ τὸν ζῆλον στυγητή» Σχ.) πρὸς βίαν γυμνάζεται Αἰσχ. Πρ. 66 (ἡ Ἰώ) μισητὴ τῇ Ἥρᾳ (ἐκ ζηλοτυπίας) γυμνάζεται διὰ τῆς βίας (ἄκουσα) γυμνάσματα δρόμων μακροτάτων (ἀπεράντων). Σύστοιχος σύνταξις. λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο Θουκ. 1, 6 ἴδ. ἀλείφω.

γυμνός 3: γυμνὸν τόξον λ 607 ἐκτὸς τῆς τοξοθήκης τόξον. γυμνὸς ὀϊστός φ 417 ἐκτὸς τῆς φαρέτρας βέλος.—γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη ὑπὲρ τραπέζης ἧχ' ὁ γόνος Εὐρ. Ἴων 1208 ὁ υἱὸς ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοὺς βραχίονας (τὰς χεῖρας) του ἀπογεγυμνωμένους τῶν πέπλων.

γυμνοπαγής: ἐπ' ἀκταῖς ἐνάλοις ἥμενοι γυμνοπαγεῖς Τιμοθέου Πέρσαι στ. 109 ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς τῆς θαλάσσης καθήμενοι πεπηγότες τῷ ἐκ τῆς γυμνότητος ψύχει: «παγωμένοι ἀπὸ τὸ κρύο» τῆς γυμνότητος.

γυμνόω-ῶ: ὅτεῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη Μ 428 εἰς ὅντινα τὰ νῶτα κατὰ τὴν στροφὴν ἤθελον γυμνωθῇ. παρ' ἀσπίδος γυμνωθέν Αἰσχ. Ἑπτ. 611 ἴδ. βραδύνω.

γυναικογήρυτος 2 = γυναικοκήρυκτος: ταχύμορον γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος Αἰσχ. Ἀγ. 492 ἡ φήμη ἡ κηρυττομένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν ταχέως ἀποθνήσκει καὶ ἀπόλλυται.

γυναικόποινος πόλεμος Αἰσχ. Ἀγ. 235 ὁ ποινὴν (ἐκ-

δίκησιν) λαμβάνων διὰ γυναῖκα (ἁρπαγεῖσαν, ὁ Τρωϊκός). ἴδ. προτέλειος.

γυνή ἡ, **γυναικός** (ἐκ τῆς ῥ. γυναικ., πρβ. τὸ ἐν 'Απ. Σοφ. 4 ἀγύναιξ), γυναικί, γυναῖκα, γύναι. Δυϊκ. γυναῖκε, γυναικοῖν. Πλ. γυναῖκες, γυναικῶν, γυναιξί(ν), γυναῖκας. Τῆς ὁμαλῆς κλίσεως εὑρίσκονται πτώσεις τινὲς παρ' 'Αττ. ποιηταῖς· αἰτ. γυνήν, γυνάς Φερεκρ. 'Απ. 91. 'Ηρῳδ. 2, 218, 753. Πλ. γυναί Φιλιππίδ. 'Απ. 2 ('Α. Β. 86). κλ. ὦ γυνή 'Απ. 'Αλκαίου κωμ. 32.— βανά Βοιωτ. γεν. βανηκός, αἰτ. πλ. βανῆκας. γανά (αἰτ. γανάν) Δωρ. (Κατ' ἄλλους γυνά, ὁ καὶ Θεσσαλ.).— γυναῖκά τε θήσατο μαζόν Ω 58 ὅπου τὸ γυναῖκα δὲν εἶνε ἀντὶ ἐπιθέτου, ἀλλὰ μετὰ τοῦ μαζόν ἀποτελεῖ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος τ. ἕ. ἐθήλασε γυναῖκα, δηλ. τὸν μαστόν της. κασιγνήτῳ γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δώματα ο 238 ἴδ. ἄγω.— μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν 'Απ. Κορίνν. 21 μέμφ. καὶ τὴν λιγυρὰν Μ. ἔγωγε, ὅτι γυνὴ φῦσα Πινδάρῳ διημιλλήθη: «πῆγε νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸν Πίνδ.» — ὦ παγκακίστη καὶ γυνή 'Απ. Εὐρ. 666 ἡ σύνδεσις αὕτη κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος δηλοῖ, ὅτι τὸ γυνὴ εἶνε μία ἰδιότης ἔτι χείρων τοῦ παγκακίστη. ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐβλάστομεν (Dobree: ἐκβλαστῶμεν) γυναῖκες 'Απ. Εὐρ. 429 τ. ἕ. αἱ γυναῖκες (αἱ ἐβλάστομεν) εἴμεθα μεγαλίτερον πῦρ.— τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχρὸν δεῖ γυναῖκ' ἀεὶ (Vitelli καὶ Schmidt: ἐν γυναικὶ δεῖ) στέγειν 'Απ. Σοφ. 618 τὴν γυναῖκα δεῖ ἀεὶ ἀποκρύπτειν τὸ ταῖς γυναιξὶν αἰσχρόν.

Δ

δᾶ Δωρ. = γᾶ, γῆ. φεῦ δᾶ Εὐρ. Φοίν 1296. 'Αρφ. Λυσ. 198. οὐ δᾶν = οὐ μὰ τὴν γῆν Θεόκρ. 4, 17. Αἰσχ. Προμ. 589. Εὐμ. 844. 'Αλλ' ὁ Ahrens ἐξηγεῖ τὸ δᾶ ὡς κλητ. τοῦ Δᾶς = Ζᾶς = Ζεύς· καὶ κατ' ἄλλους Δᾶ = Δηώ. πρβ. δάπεδον (= γήπεδον, ἀλλὰ τὸ δᾰ εἶνε βραχύ). πόποι δᾶ Αἰσχ. 'Αγ. 1056.

δαιδάλλω ποικίλλω, τεχνικῶς ἐξεργάζομαι: καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι Πίνδ. 'Ο. 1, 29 βεβαίως ἐνίοτε ἡ φήμη τῶν ἀνθρώπων ὑπερβαίνει τὸν ἀληθῆ λόγον, δηλ. μῦθοι διὰ ποικίλων ψευδολογημάτων πεποικιλμένοι ἐξαπατῶσιν. Ἄλλοι στίζουσι μετὰ τὸ λόγον ἄνω στιγμήν.

δαιδαλόω = δαιδάλλω. πέποιθα δὲ ξένον μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἅμα καὶ δύναμιν κυριώτερον τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς Πίνδ. 'Ο. 1, 105 πέποιθα, ὅτι οὐδένα ἄλλον φίλον ἀπὸ ξενίας, ἅμα καὶ καλῶν ἔργων εἰδήμονα καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἐπικρατέστερον μεταξὺ τῶν νῦν ζώντων, θὰ κοσμήσω δι' ὕμνων (ἴδ. πτυχή).

δαΐζω (ᾰ, α ἐν τῇ ἄρσει Λ 497) διαιρῶ, σπαράττω, φονεύω ἐπ. καὶ λυρ. δαΐξω Αἰσχ. 'Αγ. 207 χορ. Νόνν. 44, 158. ἐδάϊξα 'Απολλ. 'Ρ. 1, 1002 κἀλλ. δαΐξαι Β 416. Π. 841. δαΐξας Αἰσχ. Χο. 395 χορ. ἐδαΐχθην 'Ανθολ. 8, 216. δαϊχθείς Πίνδ. Π. 6, 33. Εὐρ. Ι. Τ. 872 χορ. 'Απολλ. 'Ρ. 4, 1400. δεδαϊγμένος Σ 236. Χ 72. ν 320 καὶ δεδαιγμένος Πίνδ. Π. 8, 87. χαλκῷ δεδαϊγμένος Χ 72 διὰ τοῦ ξίφους φονευμένος. ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια Ξ 20 ἐσκέπτετο κυμαινόμενος μεταξὺ δύο γνωμῶν: ἀμφεταλαντεύετο μεταξὺ δύο γνωμῶν. φρεσὶν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ν 320 ἔχων ἐσπαραγμένην, βασανισμένην τὴν καρδίαν.

δαϊκτήρ - ῆρος ὁ, δαϊκτὴρ γόος Αἰσχ. 'Επτ. 900 δαΐζων (ξεσχίζων) τὰς παρειὰς (τοῖς ὄνυξι).

δαΐκτωρ - ορος ὁ = **δαϊκτήρ** Αἰσχ. 'Ικ. 806. Τὸ χωρίον: πρὶν δαΐκτορος βίᾳ καρδίας γάμου κυρῆσαι Αἰσχ. 'Ικ. 806 πρίν με τυχεῖν, παρὰ τὴν θέλησίν μου (βίᾳ καρδίας), ὀλεθρίου γάμου.

δαιμονάω κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος: «ἔχω τὸν διάβολον μέσα μου». δαιμονᾷ δόμος κακοῖς Αἰσχ. Χο. 564 ἡ οἰκία εἶνε γιὰ τὸ διάβολο (ἤ: τοῦ διαβόλου) ἀπὸ τὰ κακά: τετάρακται» Σχ. Πρβ. «δαιμονᾷ: ὑπὸ δαίμονος κατέχεται» 'Ησύχ. δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ 'Επτ. 992 ἐν τῇ συμφορᾷ μαινόμενοι, ἀποτετυφλωμένοι ὑπὸ τῆς ἄτης, δαιμονισμένοι. ὡς ἐκρεμάσθην λαιμότμητ' ἄχη δαιμόνων (δαιμονῶν Brunck, διαμένων, Bentley κλ.), αἰόλαν νέκυσιν ἐπὶ πορείαν 'Αρφ. Θεσμ. 1053 ἴδ. λαιμότμητος.

δαιμόνιος 3 καὶ 2: ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε Σοφ. 'Αντ. 376 ἴδ. ἀμφινοῶ. εὐξάμεναι Κύπριδι δαιμόνια (διώρθωσα: δαιμονίαν) 'Επίγραμμ. παρὰ Πλουτ. 871 Β (ἴδ. Bergk 3 σ. 481) = δαιμόνιον εὐχήν, ἣ ὡς αὐτὸς ὁ Πλούτ. ὀλίγον ἀνωτέρω ἐξέφρασεν: «αἱ Κορίνθιαι γυναῖκες εὔξαντο τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμόνιον εὐχήν». — δαιμονίᾳ Πίνδ. 'Ο. 9, 110 «δαιμονίᾳ μοίρᾳ» Σχ. θείᾳ εὐδοκίᾳ, — τὸ οὐδ. οὐσ. πᾶν ἄπονον δαιμονίων Αἰσχ. 'Ικ. 106 ἴδ. ἄπονος. — δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει Ξεν 'Ελλ. 7, 4, 3 εὐτυχέστατα (κατὰ θεῖαν προφανῶς βουλήν).

δαίμων - ονος ὁ καὶ ἡ, θεός, θεότης. Παρ' 'Ομ. (καὶ

μτγν.) συνηθέστατα σημ. δύναμιν θείαν, ὑπεράνθρωπον, ἀόριστον, μὴ ὡρισμένην ὡς τὸ θεός· στυγερὸς οἱ ἔχραε δαίμων ε 396 προσέβαλεν αὐτὸν μισητή τις τύχη (κακοτυχία τις). πρὸς δαίμονα Ρ 98 κατὰ τῆς πεπρωμένης, ἐναντίον τῆς θείας βουλήσεως. ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 258 (25 L) ὁ χαρακτὴρ εἰς ἀνθρώπους (τινὰς) εἶνε δαίμων ἀγαθός, εἴς τινας δὲ καὶ κακός. ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος Σοφ. Ο. Κ. 75 ἐπειδὴ ἔχεις ἐξωτερικὸν εὐγενές, καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς ὄψεώς σου, πλὴν τῆς κακῆς σου τύχης (τῆς τυφλότητός σου). — νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι Αἴ 1214 εἶνε καθωσιωμένος (παραδεδομένος) εἰς τὸν στ. δαίμονα (τὸν θάνατον). μὴ σπεῖρε πολλοῖς (ἐς ἄλλους F. Schmidt) τὸν παρόντα δαίμονα Ἀπ. Σοφ. 592 μὴ ἀνακοίνου εἰς πολλοὺς τὴν παροῦσάν σοι δυστυχίαν. ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα Εὐρ. Φοίν. 1653 ἔδωκε δίκην τυχὼν ὧν ἔτυχε (τ. ἔ. θανὼν Δ. Βερναρδ.). ἐχθρῶν... μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι Ἀνδρ. 1007 ἴδ. ἀναστροφή. δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον Ἡσ. Ἔργ. 314 ὁποιανδήποτε τύχην (βίου) καὶ ἂν ἔχῃς (εἴτε καλὴν εἴτε κακήν: «ὁποῖος ἂν ἑκάστῳ τυγχάνῃ βίος ἀποδεδομένος» Σχ.), τὸ ἐργάζεσθαι εἶνε καλλίτερον. Ἐν δὲ τῷ Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 3, 4 ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονές εἰσι μάχης (ἴδ. Πλουτ. Θησ. κ. 5) τὸ δαίμονες=δαήμονες (ἣν γρ. διαπιστοῦσι καὶ χ/φα), ὁ δὲ Fick ἔγρ. δάμονες κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ δαήμονες. Καὶ ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλ. 398 Β φρονεῖ, ὅτι δαίμονες ἐλέχθησαν ἐκ τοῦ ὅτι «φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν».

δαίνῡμι (πρβ. δαίομαι, δαίς) κυρ. διανέμω, ἑστιῶ, φιλεύω. ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. Προστ. δαίνῡ (ἀντὶ τοῦ δαίνυθι) Ι 70. μτχ. δαινύντα δ 3. παρατ. δαίνῡ Ψ 29. γ 309. δαίνῠεν Καλλιμ. Δήμ. 84. δαίσω Τ 299. Αἰσχ. Εὐμ. 305. Εὐρ. Ἰ. Α. 720. ἔδαισα Εὐρ. Ὀρ. 15. Ἡρ. 1, 162. δαίσας Πίνδ. Ν. 1, 72. Μέσ. δαίνῠμαι ἐσθίω Ο 99. Σοφ. Τρ. 1088. Ὑπ. δαινῦῃ τ 328 (δαινύῃ θ 243). -νύμενος Ἀπ. Κρατίν. 142 δαίνυσθαι Ἡρ. 3, 18. ἐδαινύμην Σοφ Τρ. 771. Ἀπ. Εὐβούλ. 7 (Ἀθήν. 63 D). Ἡρ. 1, 211. δαινύμην Ψ 201. γ 66. Ἀρφ. Θεόκρ. δαίνῡ' Ω 63 = ἐδαίνυσο, -υο Ω 63. 213. Α 2. δαίνυντο Ι 535 γ 66. δαινύατο σ. 248. Εὐκτ. δαινῦτο Ω 665 (ἀντὶ τοῦ δαινυῖτο). δαίσομαι Λυκόφρ. 668. Ἀρρ. Ἀν. 5, 3, 2. ἐδαισάμην Ἀρχιλόχ. Ἀπ. 99. Πίνδ Σοφ. Ὑπ. μεταδαίσομαι (=-σωμαι) Ψ 207. δαίσῃ Ἀπ. Κρατίν. νεωτ. 8 (Ἀθήν. 241 C). δαισάμενος η 188. σ 408. δαισθείς Εὐρ. Ἡρακλ. 914 χορ.—δαίνυ δαῖτα γέρουσιν Ι 70 δίδε δεῖπνον εἰς τοὺς γέροντας. δαίσειν γάμον Τ 299 ὅτι θὰ δώσῃς γαμήλιον δεῖπνον. τάφον δαίνυ Ψ 29 ἔδιδε δεῖπνον ἐπικήδειον, «μακαριά».

ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; Σοφ. Ἠλ. 543 ἢ ὁ Ἅιδης εἶχεν ἰδίαν τινὰ κλίσιν πρὸς τὰ ἰδικά μου τέκνα μᾶλλον παρὰ πρὸς τὰ ἰδικά της, διὰ νὰ τὰ φάγῃ; φοινίας ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο Τρ. 771 ὡσὰν φονικῆς ἐχίδνης δηλητήριον ἤρχισε νὰ τρώγῃ αὐτόν. — ὠμοβρὼς (Brunck: ὠμοβρῶτα ἢ -ώτως) ἐδαίσατο τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρα τεμών Ἀπ. Σοφ. 731 ὠμὸν ἔφαγε τὸν παῖδα τοῦ Ἀστακοῦ διατεμὼν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

δαΐος (δᾷος) 3 καὶ 2 Δωρ. καὶ Αἰολ. = δήϊος (δῇος) Ἰων. (πρβ. γαΐος, ναΐος) ἐχθρικός, πολέμιος, ὀλέθριος. Σύνηθες ἐν Ἰλιάδι, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τὸν Δωρ. τύπον. δάϊον τέρας Αἰσχ. Πρ. 398 ὀλέθριον.

δαϊόφρων-ονος, τὸ -όφρον, δάϊα φρονῶν, ἀπεχθής. γόος δαϊόφρων Αἰσχ. Ἑπτ. 902 ἐκ διορθ. τοῦ Blomfield ἀντὶ τοῦ δαΐφρων.

δαίς-δαιτός ἡ (δαίω = διαιρῶ) κυρ. μερὶς φαγητοῦ, ὅθ. συνήθ. δεῖπνον, εὐωχία. δαὶς θάλεια Η 475 ἄφθονον, θαλερόν, δεῖπνον. δαίς ἐίση Δ 48 ἐξ ἴσου μεμοιρασμένη, ἰσονέμητος, ἐν ᾗ ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων λαμβάνει ἴσην μερίδα· ὅθεν κοινή. Ἄλλοι ἄλλως. τὴν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1241 τὴν Θυέστειον δαῖτα (ἐκ) παιδείων κρεῶν. δαῖτες ἔννομοι βροτῶν Χο. 481 ἴδ. κτίζω. πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην Σοφ. Ἠλ. 284 ἴδ. ἐπονομάζω.

δαίω 1) διαιρῶ, χωρίζω, κυρ. μόνον μέσ. καὶ παθ. (δαίομαι), ὡς ἐνεργ. εἶνε τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥ. δαΐζω. Γ' πλ. πρκ. δεδαίαται α 23. Κυρ. καὶ μτφ. ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι Πινδ. Π. 3, 82 παρὰ ἓν ἀγαθὸν δύο ὁμοῦ κακὰ ἀπονέμουσιν εἰς τοὺς θνητοὺς οἱ ἀθάνατοι. — δαίεταί μοι ἦτορ ἀμφί τινι α 48 σπαράσσεται ἡ καρδία μου διά τινα. — διχθὰ δεδαίαται α 23 εἶνε διῃρημένοι εἰς δύο μέρη = δίχα δέδασται ο 412. ἡ ἰατρικὴ κατὰ τάδε σφι δέδασται Ἡρ. 2, 84 εἶνε διῃρημένη εἰς αὐτοὺς ὡς ἑξῆς. — 2) δαίω (δαϝjω) = καίω. Ἐπ. ποιητ. καὶ Ἱπποκρ. 6, 436 L καὶ ἐν ψηφίσμ. Βυζαντίων παρὰ Δημ. 18, 90. Πρκ. δέδηα Ν 736. Ρ 253. Υ 18 (δεδαυῖα Νόνν. 6, 305). Ὑπερσ. δεδήει Ὅμ. Ἡσ. Ἀσπ. 155. ἀμφι- αὐτ. 62. Μέσ. δαίομαι ἀμτβ. δεδαυμένος Σιμων. Ἀμ. Ἀπ. 30. Καλλίμ. Ἐπίγ. 53 (52) ἐξ εἰκασ. Bentley (ἀντὶ τοῦ δεδαγμ-). Ἀόρ. β' κατεδάη = κατεκάη, καὶ ἐκδαυῇ (δαϝῇ) = ἐκκαυθῇ Λάκωνες Ἡσ. — δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ Ε 4 τοῦ ἀνῆψεν (ἡ Ἀθηνᾶ) ἐκ τῆς περικεφαλαίας πῦρ. μάχη πόλεμός τε δέδηεν Υ 18 ἴδ. ἄγχιστος. πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ δαίων Αἰσχ. Χο. 862 πῦρ καὶ φῶς διὰ τὴν ἀποκτηθεῖσαν ἐλευθερίαν ἀνάπτων (Ὀρέστης). δαίεται ὄσσε ζ 132 λαμποκοποῦν οἱ ὀφθαλμοί. ὁπότ' ἂν Τροίη.. πυρὶ δάηται (= δαίηται) δαιομένη

Υ 316 ὁπόταν ἡ Τροία καίηται πορθουμένη (εἰς γραφικωτέραν παράστασιν τοῦ μίσους τῆς Ἥρας). — ὅσσα δεδήει Β 93 ἡ φήμη ἄναψε τ. ἕ. διεδόθη. οἰμωγὴ δέδηε υ 353 διεδόθη ἡ οἰμωγὴ ὡς πῦρ. φιλοφροσύνη τε δεδήει Ἐμπεδ. Ἀπ. 130 ἡ ἀμοιβαία φιλικὴ διάθεσις (τῶν ζῴων) ἐφανερώνετο διὰ τῆς λάμψεως τῶν ὀφθαλμῶν των. ὅπως... ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός Σοφ. Τρ. 765 καθ' ὅσον ἡ αἱματ. φλὸξ ἡ ἀπὸ τῶν ἱερῶν θυμάτων καὶ ἡ ἀπὸ τῶν παχέων ξύλων ἀνεκαίετο.

δάκετον (ἄλλοι δακετόν κατὰ τὸ ἑρπετόν πρβ. Ἀρφ. Ὄρν. 1069) τό, δηκτικὸν ζῷον, ἐν δ' Ἀπ. Σοφ. 224 (Πλουτ. 1093 D) = δῆγμα: μουσομανεῖ δ' ἐλᾷ φρὴν δακέτῳ ποτὶ δειράν: ἡ ψυχὴ (ἐνθουσιώδης) ἐλαύνει με δήγματι μουσομανεῖ πρὸς τὰ ὄρη. Συνήθως γράφουσιν ἐλάμφθην (ἐθάλφθην Brunck, ἐμάρφθην M. Schmidt), ἐγὼ δ' ἔγραψα ἐλᾷ φρήν ὡς ἐγγύτατα πρὸς τὴν ἀρίστων κωδ. γρ. ἐλαφθέν καὶ συμφώνως πρὸς τὸ νόημα. Τὸ δὲ δακέτῳ ὀφείλεται εἰς τὸν Brunck, οἱ κώδ. ἔχουσι δ' ἂν καὶ τό.

δάκνω, δαγκάνω. δήξομαι (δήξω Σχολ. Λυκόφρ. 1006). Ἀόρ. ἔδᾰκον (ἔδηξα μτγν.). Πρκ. δεδηχώς Βάβρ. 77. ἐδήχθην (ἐδάκην μτγ.). δηχθήσομαι Εὐρ. Ἄλκ. 1100. Ἱπποκρ. 2, 578. δέδηγμαι. — δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος Ε 493 τοῦ ἔκαψεν (ἔτσουξεν) ὁ λόγος τὴν καρδίαν· ὅθεν θυμοδακὴς μῦθος θ 185. Μτφ. ἐρεθίζω· οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει Σοφ. Φιλ. 1358 δέν με ἐνοχλεῖ (πειράζει) ἡ λύπη (ἡ ἐκ) τῶν παρελθόντων. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; Ἀντ. 317 «ἐπιπολαίως λυπῇ ἢ εἰς βάθος; Σχ. ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών Τρ. 254 ἐπειράχθη διὰ τοῦτο τὸ ὄνειδος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν. δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνῃ θυμῷ δύσοργος (= μὴ τοσ. δύσοργος θυμῷ, ὡς δάκνῃ θυμῷ) 1117 δός μοι σεαυτὸν πρᾳότερον (ἡμερώτερον) ἢ ὅσον ὑπὸ τῆς ὀργῆς φλεγμαίνῃ. — ἵν' εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζον φρενί, μή μοι νεώρες προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι Ἀπ. Εὐρ. 964 (Πλουτ. 112 D) ἵνα, ἐὰν ἤθελον πάσχῃ τι ἐξ ὅσων ἐφανταζόμην μὲ τὸν νοῦν μου, μὴ ἐπιπεσόν μοι τοῦτο ἀπροσδοκήτως (κυρ. προσφάτως) δυσαρεστήσῃ μοι περισσότερον. πληγείς τε καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων Πλ. Συμπ. 218 Α. φόνῳ τῷ πρόσθεν ἐλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ Αἰσχ. Χο. 842 ἴδε ἀναφέρω καὶ αἱματοσταγής. κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἔλᾳ ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι Ἀπ. Πινδ. 123 ἴδ. ἔλα. δάκνω ἐμαυτόν Ἀρφ. Βατρ. 43 δαγκάνω τὰ χείλη μου («δαγκάνομαι»), διὰ νὰ μὴ γελάσω. τοῦτον ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν Ἀρφ. Σφ. 374 θὰ τὸν κάμω νὰ δαγκωθῇ (νὰ δαγκάσῃ τὰ χείλη του) ἀπὸ τὸν πόνον. δέδηγμαι τὴν καρδίαν Ἀχ. 1 «ἠνίαμαι, λελύπημαι» Σχ. δακνόμενος ὑπὸ τῆς δαπάνης Νεφ. 12 ἐνοχλούμενος (περιέμενέ τις νὰ εἴπῃ: ὑπὸ τῶν κόρεων, ἀλλ' εἶπεν) ὑπὸ τῆς δαπάνης. ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς Ἀχ. 18 ἡ κονία μοῦ ἔτσουξε τὰ φρύδια.

δάκος-εος τό (δάκνω), ζῷον οὗ τὸ δῆγμα βλαβερὸν (πρβ. δακετόν), ὅθ. κακοποιὸν θηρίον, στοιχεῖον, ὡς ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 545 θηρός, ἐχθίστου δάκους, ὅπου τὸ δάκους εἶνε ειδικώτερος διορισμὸς τοῦ θηρός (ὃ μεταβάλλουσι παραλόγως εἰς τεῖχος, ἴδ. ἐπαμείβω). τίνος βορᾶς χρῄζοντα (ἐνν. τὸν δράκοντα λόγος ἐστὶν ὁρμίσαι (ὃ ἴδε) ἐν σπαργάνοις), νεογενὲς δάκος; Χο. 528 λέγεται, ὅτι ἐξήπλωσε τὸν δράκοντα, τὸ νεογέννητον θηρίον, ἐντὸς τῶν σπαργάνων, τίνος τροφῆς χρῄζοντα; δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν Πίνδ. Π. 2, 53 ἴδ. ἀδινός.

δάκρυ τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δάκρυον, δοτ. πλ. δάκρυσι Ι 570 (ἐνίοτε καὶ παρὰ πεζ. Θουκ. 7, 75. Δημ. 30, 32. αἰτ. πλ. δάκρη Πίνδ. Ἀπ. 122 (87) ἴδ. ἐπηγορία. πῶς ἂν εἰς ἓν ἐνεγκοῦσ' ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ, Εὐρ. Ἡρ. Μ. 489 πῶς εἶνε δυνατὸν συναθροίσασα (τοὺς θρήνους) νὰ τοὺς ἐκχύσω ὅλους δι' ἑνὸς ἀθρόου δακρύου;

δάκρυον: κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς Ἀπ. Σοφ. 513 διότι καὶ ἐγώ, ὅσον τοὐλάχιστον ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν δακρύων, θὰ εἶχον ἀναγάγῃ εἰς φῶς τὸν πατέρα μου

δακρυσίστακτος 2 ὁ στάζων δάκρυα· δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινὸν λειβομένα ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς Αἰσχ. Πρ. 415 χέουσα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀπαλὴν ῥοὴν δακρύων ἔβρεξα δι' ὑγρῶν ῥευμάτων τὴν παρειάν μου, ὥστε νὰ στάζῃ δάκρυα.

δακρυσταγής 2: αὐτᾷ τε καὶ δακρυσταγεῖ γόῳ στερνοκτύπῳ (-τύποι Wilam.) γοηταὶ θρηνώδει κατείχοντ' ὀδυρμῷ Τιμοθ. Πέρσ. 111 διὰ κραυγῆς καὶ γόου, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα στάζουσι καὶ τὰ στήθη κτυποῦνται, γοώμενοι κατείχοντο ὑπὸ θρηνώδους ὀδυρμοῦ.

δακρυτός: δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου Αἰσχ. Χο. 235 (ὦ σὺ Ὀρέστα, ποῦ εἶσαι) ἐλπὶς πολυπόθητος (κυρ. διὰ δακρύων ποθουμένη) σπέρματος σωτηρίου (τοῦ γένους ἡμῶν): σπέρματος, ἐξ οὗ θ' ἀναβλαστήσῃ ἡ σωτηρία τοῦ γένους ἡμῶν.

δακρύω (ῡ, παρὰ δὲ μτγν. ἐνίοτε βραχύ). δακρύσω Εὐρ. Ἑλ. 658. δεδάκρῡκα μτγ. Ἀλκίφρ. 2, 3. δεδάκρῡσαι Π 7. -υνται Χ 491. υ 204. 353. -ῡμένος [Πλάτ.] Ἀξ. 364 Β καὶ μτγν. Μέσ. δακρύομαι Αἰσχ. Ἑπτ. 799. -ύσομαι καὶ -ύσατο μτγν. δακρύεται παθ. Εὐρ. Ἑλ. 1226 τ. ἕ. θρηνεῖται. — ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά Εὐρ. Ἱππ. 1079 ἐδάκρυσα βλέπων οἷα κακὰ πάσχ. — Μέσ. τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα, πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιστάται... διέλαχον Αἰσχ. Ἑπτ. 799 Ὁμαλώτερον θὰ εἶχεν ὁ λόγος ὧδε: «τοιαῦτα χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι πάρεστιν, ὅτε ἡ μὲν πόλις εὖ πράσσει, οἱ δ' ἐπ. διέλαχον».

δακτυλόδικτος (δικεῖν): ἐν χερσὶν βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον, δακτυλόδικτον (Pauw: -δεικτον) πίμπλησι μέλος Αἰσχ. Ἀπ. 57 ἔχων βόμβυκας, ἐπίπονον ἔργον τοῦ τόρνου, ἐκτελεῖ (ἀποτελεῖ) μέλος, προερχόμενον διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν κρούσεως (ἐφαρμογῆς) τῶν δακτύλων.

δάκτυλος ἀμέρα Ἀπ. Ἀλκαί. 41 βραχυτάτη ἡ ἡμέρα, ὡς καὶ ἡμεῖς σήμερον, εἰς δήλωσιν τοῦ βραχέος χρόνου, δεικνύομεν ἐν μικρὸν μέρος τοῦ δακτύλου. Τὸ ἀπεμιμήθη ὁ Ἀσκληπιάδης ἐν Ἀνθολ. 12,50: δάκτυλος ἀώς.

δαλός ὁ (δαίω) δαυλός. ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε τ 69 εἰ δὲ μή, ἀφ' οὗ ταὶς φᾶς, καὶ μ' ἕνα δαυλὸ θὰ βγῇς ἔξω. καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικα Αἰσχ. Χο. 606 ἴδ. ἧλιξ.

δαμάζω ὁμαλόν, ὁ ἐνεστ. μεθομηρικός. Τὸ παθ. δαμαζόμενος Ἡσ. Θεογ. 865, ποιητ. σπαν. πεζ., ἐπ. μέλλ. δαμᾷ Α 61 = δαμάᾳ χ 271 δαμόωσι Ζ 368. Κ. Σμυρν. 5,247. δαμάσει Ἀνθ. 6,329. ἐδάμασα Πίνδ. Ὀ. 11, 30. Ν. 7,90. δάμασα ἐπ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 827 χορ. ἐδάμασσα ἐπ. καὶ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 381 χορ. δάμασσα Ε 106. ξ 367. Πίνδ. Π. 8,80, Ὑπ. δαμάσῃ ε 468. -άσσω π 438. -άσσῃ Ε 138. -άσσομεν (ὑποτ.) Χ 176. Μέσ. δαμάζομαι Εὐρ. Ἀπ. 683. Ἀναξανδρ. Ἀπ. 6 (Ἀθήν. 455 F) καὶ 33 (Ἀθήν. 227 B). ἐδαμάσσατο ι 519. δαμάσαντο Κ 210. Ὑπ. δαμάσσεται (= -ηται) Λ 478. Φ 226. δαμασαίμην δ 637. δαμάσασθαι Ψ 655. -σσάμενος ι 454, καὶ πεζ. καταδαμασάμενος Θουκ. 7,81. Παθ. ἐδαμάσθην ἐπ. λυρ. (Πίνδ.) Τραγ. καὶ πεζ. Ξεν. Ἀπ. 4,1,3. δεδάμασμαι Νικ. Ἀλ. 29.— χθόνα Θεσσαλῶν ἱππείαις ἐδάμαζον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 374 ἦγον καὶ ἔφερον, κατεπάτουν τὴν γῆν τῶν Θεσσ. (καταδυναστεύοντες αὐτοὺς) διὰ τῶν ἵππων (διὰ τῶν ἱππηλασιῶν). ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν Πίνδ. Ἰ. 8,70 ἐπαίδευσε τὴν νεότητα οἴκοι (κυρ. «ς τὴν τρῦπά του») οὕτως, ὥστε μὴ ἄπειρον καλῶν εἶναι: τὴν νεότητά του ἐξήσκησε καλῶς ἐν τοῖς γυμναστηρίοις, ὥστε νὰ δύναται νὰ διαγωνίζεται ἐπιτυχῶς. τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλάστα δάμασεν Σοφ. Ἀντ. 827 ἴδ. ἀτενής. ὁλκὴ πλόκαμον οὐ δαμάζεται Αἰσχ. Ἱκ. 895, ὅπου ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Pauw: οὐδάμ' ἄζεται ἴδ. ὁλκή.

δαμάω ἴδ. δαμάζω.

δαμνάω (τύπος καταδικαζόμενος ὑπὸ Nauck) καὶ δάμνημι δαμάζω (ῥ. δαμ-, domo) ἐπ. ποιητ. δαμνᾷς Θέογν. 1388. δαμνᾷ λ 221 (δάμναται, δάμνατ' Δ. Γ.). δάμνημι Ε 893. δάμνησι Ε 746. Θ 390. Θέογν. 173. παρατ. ἐδάμνα Ε 391 καλλ. Μέσ. δάμνᾶμαι ξ 488. Ἡσ. Θεογ. 122. Ἀρχίλ. 85 B. Πινδ. Ἀπ. 207. Αἰσχ. Πρ. 175 χορ., β' πρόσ. δαμνᾷ (δάμνασαι Πόρσων καὶ ἄλλοι) Ξ 199. ἐδάμνατο Κ. Σμυρν. 1,243. Παθ. δάμναμαι Αἰσχ. Ἱκ. 916 χορ. = ὑποδουλοῦμαι. ὑποδάμνασαι γ 214. π 95. δαμνάμενος Ν 16. -ασθαι Θ 244. Ο 376. Παρατ. Λ 309 καὶ μτγν. ἐδμήθην Σιμων. Κ. Ἀπ. 90 (Δωρ. ἐδμάθ-). Προστ. δμηθήτω Ι 158. -θῆναι Ἀπολλ. Ῥ. 3,469. — θείς Δ 99. Ε 646. Ἡσ. Θε. 1000 (Δωρ. δμᾱθείς, Τραγ. χορ.). Συχνότερον τὸ ἐδάμην ἐπ. καὶ Τραγ., γ' πλ. δάμεν = ἐδάμησαν Θ 344. Ὑπ. δαμείω σ. 54. δαμήῃς Γ 436. -ήῃ Χ 246. δαμήετε (δαμείετε) Η 72. Εὐκτ. δαμείη Μ 403. Εὐρ. Μηδ. 647. δαμεῖεν Γ 301. δαμείς Χ 40. Ἡσ. Ἔργ. 152 καὶ Τραγ. δαμῆναι Ὅμ. Ἡσί. Τραγ. δαμήμεναι Κ 403. Ν 98. δέδμημαι Ε 878 καλλ. δεδμήσομαι Ὕμν. Ὁμ. 2,365.—δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων Πίνδ. Ἀπ. 222 τὸ κράτιστον τῶν κτημάτων (ὁ χρυσὸς) δαμάζει τὴν φρένα τῶν θνητῶν. ποικιλίᾳ πραπίδων δεινὰ μὲν φῦλα πόντου χθονίων δ' ἀερίων τε (ἐνν. φύλων) δάμναται (ἀνὴρ) βουλεύματα (παιδεύματα) Ἀπ. Εὐρ. 27 (Πλουτ. σ. 98 E καὶ 959 D) ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς εὐστροφίας τοῦ πνεύματός του καταναγκᾷ μὲν (καθυποτάσσει εἰς ἑαυτὸν) τὰ φοβερὰ ζῷα τῆς θαλάσσης, καταναγκᾷ δὲ τὰ ἐπινοήματα τῶν χθονίων καὶ ἐναερίων ζῴων.—Παθ. ἀλλ' οἷον τὸν (πρβ. λ 519) ἄτυφον ἐγὼ ἴδον ἠδ' ἀδάμαστον πᾶσιν, ὅσοις δάμνανται ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε, λαῶν ἔθνεα κοῦφα κτλ. Ἀπ. Τίμων. 32 (παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Πρ. σ. 761 D) ἀλλ' ὁποῖος ἦτο ὁ ἄτυφος (ὁ ἐπιδοκιμάζων τὴν ἀτυφίαν, ὡς τέλος τοῦ βίου, τοῦ Ἀντισθένους) καὶ ἀδάμαστος (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἑπόμ. δάμνανται) ἐκεῖνος (Πύρρων), ὃν εἶδον μεταξὺ πάντων, ὧν μεταξὺ δαμάζονται ὁμοίως καὶ ἄδοξοι καὶ ἔνδοξοι (πρβ. Ἡσ. Ἔργ. 3) κτλ.! Τὴν δοτ. πᾶσιν, ὅσοις ἐκλαμβάνω ὡς τοπικήν, ἀλλὰ πιθανὴ μοι φαίνεται ἡ διόρθ. ὅσοι τοῦ Gaisf. Ἡ δὲ διόρθ. τοῦ Wilamowitz ὅσοις δαμνᾶσθε εἶνε ὅλως ἀπόβλητος καὶ ἀδιανόητος, ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἄφατοι καὶ φατοί κατὰ τὸ Ἄρηϊ φατός: οἱ ζῶντες καὶ οἱ νεκροὶ τῶν θνητῶν λαῶν!!! δέδμητο λαὸς ὑπ' αὐτῷ Γ 183 ἦτο ὑποτεταγμένος εἰς αὐτόν. δμαθέντες Εὐρ. Τρ. 175 = ἀποθανόντες. οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῇ εἶναι μὴ ἐόντα Ἀπ. Παρμενίδ. 7 (Πλάτ. Σοφ. 237 A. Ἀριστοτ. 1089 a 2). Τὸ νόημα εἶνε φανερόν: δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι τὰ μὴ ὄντα (κατὰ τὸν Παρμενίδην), ἀλλ' ἡ παραδεδομένη γρ. τοῦτ' οὐδαμῇ προφανῶς ἐφθαρμένη, καὶ ἄλλως καὶ διότι τὸ μὴ ἀπαιτεῖ μίαν ὑποτακτ. Ὅθεν ὁ μὲν Zeller ἔγρ. τοῦτο δαῇς, ἄλλοι δ' ἄλλως. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐκνικήσασα διόρθωσις (τοῦ Stein;) εἶνε ἡ μάλιστα ἀνελλήνιστος: τοῦτο δαμῇ, ὅπερ δύναται μὲν νὰ εἶνε Γερμανικόν, ἀλλ' Ἑλληνικὸν βεβαίως δὲν εἶνε. Διατὶ νὰ μὴ γράψωμεν: τοῦτο γ' ἅμ' ᾖ, τ. ἔ. διότι δὲν εἶνε δυνατὸν να ὑπάρχῃ συγχρόνως τοῦτο τοὐλάχιστον, δηλ. νὰ ὑπάρχωσι τὰ μὴ ὄντα; Ἀκριβῶς δὲ τοῦτο ἐπρέ-

σβευεν ὁ Παρμενίδης: συγχρόνως μὲ τὴν ὕπαρξιν τῶν ὄντων δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ ὕπαρξις τῶν μὴ ὄντων.

δάμεν = ἐδάμησαν· ἴδ. δάμνημι.

δαμόομαι ψάλλω τι πρὸς τέρψιν τοῦ δήμου· ὅθεν δαμώματα παρὰ Στησιχόρ. (Ἀπ. 37, 39 ἴδ. κατωτ.) τὰ δημώδη ᾄσματα. γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον Πινδ. Ἰ. 8, 8 ἂς ψάλωμεν γλυκύ τι ᾆσμα («γλυκύ τι παίξωμεν» Σχ.) καὶ μετὰ τὸν πόνον τ. ἔ. καίπερ διελθόντες δεινὸν πόνον.

δαμώματα (ἴδ. δαμόομαι) «τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα» Σχ. Ἀρφ. Εἰρ. 797. Οἱ δὲ δικσωθέντες ἐν τοῖς Σχ. στίχοι ἐκ τῆς Στησιχόρου Ὀρεστείας εἶνε: τοιάδε χρὴ χαρίτων δαμώματα καλλικόμων Ὑμνεῖν, Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἁβρῶς ἦρος ἐπερχομένου, ἃ παρῳδεῖ ὁ Ἀρφ. τ. ἔ. τοιαῦτα δημώδη ᾄσματα τῶν καλλ. χαρίτων ὀφείλομεν ἐξυμνεῖν, Φρ. μέλος ἐπ' αὐτοῖς ἐξευρόντες, ὅταν ἁβρῶς τὸ ἔαρ ἐγγίζῃ.

δανείζω: δανείζει εἰς τὰ ὑμέτερα Δημ. 27, 28 δίδει δάνειον ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀνηκούσῃ εἰς ὑμᾶς. δανείζονται ἐπὶ τῇ νηῒ τρισχιλίας δραχμὰς ἀμφοτερόπλουν (ἐνν. δάνειον) Δημ. 56, 6 δανείζονται ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖόν των τρ. δρ. δι' ἓν ταξίδι πηγαιμοῦ καὶ ἐπιστροφῆς.— νομίζειν δέ, ἃ κέκτηται καὶ ἔχει, πάντα εἶναι τῶν γεννησάντων καὶ θρεψαμένων πρὸς τὸ παρέχειν αὐτὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐκείνοις κατὰ δύναμιν πᾶσαν, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς οὐσίας, δεύτερα τὰ τοῦ σώματος τρίτα τὰ τῆς ψυχῆς ἀποτίνοντα δανείσματα ἐπιμελείας τε καὶ ὑπερπονούντων ὠδῖνας παλαιὰς ἐπὶ νέοις δανεισθείσας ἀποδιδόντα [δὲ] παλαιοῖς ἐν τῷ γήρᾳ σφόδρα κεχρημένοις Πλ. Νόμ. 717 Β νὰ νομίζῃ δὲ ὅτι, ὅσα κέκτηται καὶ ἔχει, πάντα ἀνήκουσιν εἰς τοὺς γεννήσαντας καὶ ἀναθρέψαντας αὐτούς, ἵνα τὰ ἔχῃ (τ. ἔ καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὰ ἔχῃ) ἕτοιμα εἰς ὑπηρεσίαν ἐκείνων, καθ' ὅσον εἶνε δυνατόν, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς περιουσίας, δεύτερα δὲ πληρώνων τὰ δάνεια τοῦ σώματος, τρίτα τὰ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀποδίδων τὰς παλαιὰς φροντίδας καὶ τὰς λύπας αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπερβολικῶς («μὲ τὸ παραπάνω») ἐκοπίασαν, τὰς δανεισθείσας ἐπάνω εἰς αὐτοὺς (κατὰ τὸ δανείζειν ἐπὶ νηῒ) νέους ὄντας, ἀποδίδων, λέγω, αὐτὰς πρὸς τοὺς γονεῖς γηραιοὺς ἐν τῇ γεροντικῇ ἡλικίᾳ των μεγάλην ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῶν. Τὸ χωρίον δυσμετάφραστον.

δᾰπανάω -ήσω κτλ. ὁμαλόν, ἐξοδεύω, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου σημ. καὶ ἐμβάλλω τινὰ εἰς δαπάνην: οἱ δὲ πολλὰς ἔφασαν εἶναι ἄκρας ἐρήμους τῆς Πελοποννήσου, ἣν βούληται καταλαμβάνων (ἐνν. αὐτὰς) τὴν πόλιν δαπανᾶν Θουκ. 4, 3 «νὰ βάζῃ εἰς ἔξοδα τὴν πόλιν». Μέσ. κατεξοδεύομαι, ἐξοδεύω ἐκ τῶν ἐμαυτοῦ. εἰ μὴ γὰρ ἦν (ταῦτα τἀγαθά), οὐκ ἂν ἐπεθύμουν οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο Ἀρφ. Ἀπ. 569 (Ἀθήν. 372 Β) ἐὰν δὲν ἦσαν ταῦτα, δὲν θὰ τὰ ἐπεθύμουν, οὐδὲ θὰ ἐνέβαλλον ἑαυτοὺς εἰς δαπάνας (οὐδὲ θὰ κατεξωδεύοντο, διὰ νὰ τὰ ἀγοράζουν). Ὁμοίως Ἡρόδ. 2, 37. Πλ. Πολ. 548 Β. Λυσ. 25, 13. Ἀρφ. Πλ. 588.

δαπάνη ἡ (δάπτω): τὰ ἐν δόμοις δαπάναισι φροῦδα διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας Εὐρ. Ἡρ. Μ 592 τὰ ἐν τῷ οἴκῳ των κατεδαπανήθησαν διασκορπισθέντα (κυρ. «τοὺς ἔφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια») ἕνεκα τῆς ἀργίας.

δάπτω, δάψω (πρβ. δαρδάπτω, δαπάνη) σπαράσσω, καταβροχθίζω. κεῖνον (χρυσὸν) οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει Πινδ. Ἀπ. 222 τὸν χρυσὸν δὲν τρώγει οὔτε σὴς οὔτε κίς. οὔτι δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν ἀλλὰ κύνεσσι Ψ 183 δὲν θὰ δώσω τὸν Πρ. εἰς τὸ πῦρ νὰ τὸν φάγῃ ἀλλ' εἰς τοὺς κύνας. ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις Σικελίας λευροὺς γύας Αἰσχ. Πρ. 384 ποτ. πυρὸς διαφθείροντες δι' ἀγρίων γνάθων (δίκην ἁρπακτικῶν θηρίων) τοὺς πλατεῖς χώρους τῆς Σικ. συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ 453 (ἴδ. σύννοια). εἰσορῶσ' Ἰοῦς γάμῳ δαπτομέναν (παρθενίαν) 929, ὅπου γρ. μετὰ τοῦ Weil Ἰοῦς ἀμαλαπτομέναν (ὃ ἴδε).

δαρθάνω κοιμῶμαι (dormio). Τὸ ἁπλοῦν σπανιώτ. υ 143, σύνηθες τὸ σύνθ. καταδαρθάνω. Μέλλων δὲν ὑπάρχει· ἀόρ. κατέδαρθον Ἀττ. ποι. καὶ πεζ. καταδάρθωμεν Ἀρφ. Θεσμ. 795. καταδάρθοι Ξεν. Ἀγ. 9, 3. -δαρθεῖν Πλ. Συμπ. 223 Β. Ἀρφ. Νεφ. 38 κἀλλ. -δαρθών Ἀρφ. Ἐκκλ. 37. ἐπικατα- Θουκ. 4, 133 (παρ' Ὁμ. ἔδραθον καὶ κατ-, δυϊκ. καδδραθέτην ο 494. παρδραθέειν Ξ 163. καταδράθω ε 471. ἀποδραθεῖν Θεμίστ. κατα- Κλήμης Ἀλεξ.). Ἀόρ. παθ. γ' πλ. κατέδαρθεν = -θησαν Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1227. καταδαρθέντα (-όντα Porson) Ἀρφ. Πλ. 300. -δραθεῖσα Χαρίτ. 4, 1. Παρα. καταδεδαρθηκώς Πλ. Συμπ. 219 C.

δατέομαι (πρβ. δαίομαι) μοιράζομαι, διανέμομαι, δάσομαι Χ 354. ἀποδάσσ- Ρ 231. -άσσεσθαι Χ 118. ἐδασ(σ)άμην ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. δάσσαντο Ο 189. δασάσκετο Ι 333. δασσάμενοι γ 66. ἀποδάσσασθαι Πίνδ. Ν. 10, 86. ἐδάσατο Ξεν. Οἰκ. 7, 24, 25. δάσωνται Κ. Π. 4, 2, 43. ἀναδάσασθαι Θουκ. 5, 4. δατέασθαι (δατέεσθαι) Ἡσ. Ἔργ. 767. Παρα. μέσ. δέδασται Κ. Σμυρν. 2, 57. Παθ. ἐνδατεῖσθαι Σοφ. Ο. Τ. 205 (;). ἐνδατέοιτο Νίκ. Θηρ. 509. διαδατουμένης Ἀππιαν. ἀναδασθείς Πλουτ. καταδασθῆναι Λουκ. Παρα. δέδασμαι Α 125. Ο 189. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1329. Ἡρ. 2, 84. Ῥημ. ἐπ. ἀνάδαστος.— μένος Ἄρηος δατέονται Σ 264 μοιράζονται μεταξύ των τὴν μανίαν τοῦ Ἄρεως τ. ἔ. μάχονται ἑκατέρωθεν μὲ ἴσην ὁρμήν. (ἡμίονοι) χθόνα ποσσὶ δατεῦντο Ψ 121 ἔβαινον ταχέως, «διεμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν» Σχ.

δατητής ὁ: χρημάτων κακὸς (ἴσος Weil) δατητάς Αἰσχ. Ἑπτ. 926 κακὸς (ἀμερόληπτος) διαμοιραστής.

δαυλός 2 δασύς, πυκνός. δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι Αἰσχ. Ἱκ. 98 πυκναὶ καὶ σύ-

σκιοι βαίνουσι (χωροῦσι) τῶν νοημάτων αὐτοῦ αἱ ὁδοί (διαβάσεις).

δαύω Αἰολ. = ἰαύω, κοιμῶμαι: δαύοις (= καθεύδοις) ἀπάλας ἑτάρας ἐν στήθεσιν Ἀπ. Σαπφ. 83 (Μ. Ἐ. 250, 10).

ΔΑΩ μανθάνω, τὸ πλεῖστον ποιητ. ἀόρ. β' ἔδαεν Ἀπολ. Ῥ. 1, 724 κἀλλ., μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ δέδαε ζ 233. θ 448. υ 72. ψ 160. Θεόκρ. 24, 128. Μέσ. δεδάασθαι (διορθοῦσι δεδάεσθαι) π 316. Πρκ. δεδάασι Καλλίμ. Ἀπόλλ. 45 καὶ συχν. Νόννος. δεδαώς Ρ 519 κἀλλ. δεδαυῖα Νόνν. 6, 305. Ὑπερ. δεδάει (Herm: δέδαεν) Ὀρφ. Ἀργ. 127. Ἐκ τῆς ῥ. δαε- δεδάηκα β 61. θ 134. 146. Ἡρ. 2, 165. -ηκώς β 61. Ἀνακρεόντεια 51, 12. -ηκέναι Δί. Χρυσόστ. 74, 15. ἀόρ. π. ἐδάην Γ 208. δ 267. (δάεν Πίνδ. Ἀπ. 166 = ἐδάησαν). Τραγ. χορ. Ἴωνες πεζ. Ὑπ. δαείω Κ 425. Π 423. Φ 61. ι 280. δαῶμεν Β 299. δαείην μτγν. ἐπ. δαῆναι δ 493. Θέογν. 969. -ήμεναι Ζ 150 κἀλλ. δαείς -έντος Ὁμ. Ὕμν. 20, 5. Πίνδ. Ὀ. 7, 53. 91. Σολ. Ἀπ. 13, 50. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 916. δαήσομαι γ 187. τ 325 καὶ μτγν. Πρκ. δεδαημένος Ὕμν. 2, 483. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 200. Θεόκρ. 8, 4. δεδαῆσθαι Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1154. Μανέθ. 6, 326. — οὐ δεδαηκότες ἀλκήν β 61 ἄπειροι ἀμυντικοῦ πολέμου. γυναῖκας δεδάεσθαι π 316 νὰ ἐξετάσῃς (καὶ νὰ μάθῃς) τὰς γυναῖκας. ὡς δ' ὁπόταν γραφέες ἀναθήματα ποικίλλωσιν Ἀνέρες ἀμφὶ τέχνης ὑπὸ μήτιος εὖ δεδαῶτες Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 23 καθὼς δὲ ὁπόταν ζωγράφοι τὰ ἀναθήματα ποικίλα ποιῶσιν, ἄνδρες, οἵτινες ἕνεκα τῆς εὐφυΐας των καλῶς ἐννοοῦσι τὴν τέχνην. βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις Εὐρ. Φοίν. 827 ὡς ἔμαθόν ποτε οἴκοι (ἐν Φοινίκῃ) τοῦτο τὸ ἄκουσμα, βαρβαριστὶ θρυληθέν, ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν δαείς, τὰν ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆ τινα πρόνοιαν Αἰσχ. Χο. 602 ἂς γνωρίζῃ δὲ ὅστις δὲν εἶνε κουφόνους («κοκκορόμυαλος»), ἀφ' οὗ μάθῃ ἰδίαν τινὰ περὶ ἐξαφανίσεως διὰ πυρὸς πρόνοιαν, ἣν διεβουλεύθη ἡ ἀθλία παιδολέτειρα κόρη τοῦ Θεστίου. στρατόμαντις — Ἀτρεΐδας μαχίμους ἐδάη λαγοδαΐτας πομποὺς τ' ἀρχᾶς Ἀγ. 125 ἴδ. πομπός. — δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει Πίνδ. Ὀ. 7, 54 ἴδ. ἄδολος.

δεδάασθαι, δεδαώς ἴδ. ΔΑΩ.

δέδηε ἴδ. δαίω.

δέδια παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. τοῦ **δίω** (ὃ ἴδε). τὸ δεδιός Θουκ. 1, 36 = τὸ δέος.

δέδοιγμεν α' πληθ. τοῦ **δέδοικα** ἀντὶ τοῦ δεδοίκαμεν, ἴδ. δίω.

δέδοικα ἴδ. δίω.

δεῖ ἴδ. δέω.

δείδια ἐπ. ἀντὶ τοῦ **δέδια**, ἴδ. δίω.

δείδιθι, δέδιθι προστ. τοῦ **δέδια** ἴδ. δίω.

δείδοικα = **δέδοικα**.

δείδιμεν -ιτε τοῦ **δέδια**.

δείδω ἴδ. δίω.

δεικανάω (ῥ. δικ-) δεικνύω, ἐνεστ. ἐνεργ. μτγ. Ἀρατ. 209. Παρατ. δεικανάασκεν Θεόκρ. 24. 56. Μέσ. δεικανάομαι δεξιοῦμαι, χαιρετῶ (πρβ. δείκνυμαι, δείδεγμαι, δειδίσκομαι, δεξιοῦμαι). δεικανόωντο Ο 86. σ 111. ω 410. ἐδεικ- Ἀπολλ. Ῥ. 1, 884.

δεικελίκτας διορθωτέον ἐν Ἀπ. Πινδ. 123, περὶ οὗ ἴδε ἄλα.

δείκνυμι (ῥ. δικ-, dico) δεικνύω, Ἰων. δέκνυμι, ἔδεξα κτλ. Μέσ. δείκνυμαι ἐπ. καὶ ἐν τῇ σημ. δεξιοῦμαι, χαιρετῶ (πρβ. δεικανάομαι, δειδίσκομαι, ἴδ. κατωτ.) Ψ 701. Ι 196. δ 59. ἴδ. κατωτ. δειδέχαται πρκ. μὲ σημ. ἐνεστ. η 72. δείδεκτο Ι 224. δειδέχατο Δ 4 κἀλλ. — τοιόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι Σοφ. Ο.Τ. 1426 ἴδ. ἄγος. θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν ἕκαστον ἐν (= εἰς) πρᾶγος, εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν, τελευταί τε καλλίονες Πίνδ. Ἀπ. 108 (75) ὅταν ὁ θεὸς δείξῃ τὴν ἀρχὴν εἰς ἕκαστον πρᾶγμα, εἶνε εὐθεῖα πλέον ἡ ὁδὸς εἰς εὕρεσιν (λῆψιν) τῆς ἀρετῆς καὶ τὸ τέλος κάλλιον. ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον Πίνδ. Ὀ. 9, 75 ὥστε τῷ νουνεχεῖ καταδεῖξαι (κυρ. νὰ δείξῃ διὰ νὰ μάθῃ) τὴν ἰσχυρὰν τοῦ Π. ψυχήν. πολλοὶ γεγῶτες (ἐσθλοὶ γεγῶτες Weckl. πόλει δ' ἐπόντες F. Schmidt) ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως δείξουσιν (Matthiae: -ξωσιν) αὐτοὺς (ἄρξουσ' ἀλύπως F. Schmidt) τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ Ἀπ. Εὐρ. 738. Οἱ στίχοι φαίνονταί μοι γνήσιοι καὶ καλῶς παραδεδομένοι· εἶνε εἶδός τι ἑρμηνευτικῆς ἐξελέγξεως τοῦ λογίου: ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι (δείξει). Πολλοὶ ἐν ᾧ εἶνε (κυρ. ἔχουν γίνῃ) ἄνδρες, δὲν ἔχουσι τὰ μέσα ἵνα δείξωσιν ἑαυτοὺς ὅτι εἶνε, διότι τὴν ἀρχήν (τὴν ἐξουσίαν) κατέχουσιν οἱ κακοί. εἶτα τύπτεσθαι δέδεικται καὶ παροινεῖν Ἀπ. Ἀλέξιδ. 156 (Ἀθην. 421 Α) ὅπου ὀρθῶς ὁ Blaydes: δέδεκται τ. ἔ. τὴν λοιδορίαν ἔχει διαδεχθῆ τὸ τύπτεσθαι καὶ παροινεῖν. Ἀμεταβ. δείξει «θὰ φανῇ». Κυρ. τὸ πλῆρες εἶνε αὐτὸ τὸ ἔργον δείξει (ὡς ἐν Ἀπ. Σοφ. 356 τάχα δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον). ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φράσις ἦτο ὡς φαίνεται κοινὴ καὶ συχνή, παρελείπετο τὸ αὐτὸ τοὔργον, ὡς ἐν Ἀρφ. Βάτρ. 1261 δείξει δὴ τάχα, ἐν Σφ. 994 δείξειν ἔοικεν = τὸ ἔργον αὐτὸ δείξειν ἔοικεν. ἴδ. Ἀρφ. Λυσιστρ. 375. Πλ. Φίλ. 15 D. Θεαίτ. 200 C. Πρβ. Δημ. 2, 20· δοκεῖ δ' ἔμοιγε δείξειν οὐκ εἰς μακράν, ὅπου ὡς ὑποκ. τοῦ δοκεῖ ἐνν. ἐκ τῶν ἡγουμένων τὸ ταῦτα· ὀρθότερον εἶνε νὰ ἐκλάβωμεν καὶ ἐνταῦθα τὸ δείξειν, ὡς ἀνωτέρω, τ. ἔ. ἐννοοῦντες ὡς ὑποκ. τὸ ἔργον, τὸ πρᾶγμα: νομίζω ἐγὼ τοὐλάχιστον, ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ φανῇ ἐντὸς ὀλίγου. Ὅθεν ἡ φρ. (αὐτὸ) δείξει σημ. κυρ. αὐτὸ τὸ ἔργον θ' ἀποδείξῃ. Ὁμοίως ἔλεγον σημανεῖ (τὸ δ' ἔργον αὐτὸ

σημανεῖ τάχα Εὐρ. 'Ανδρ. 265), αὐτὸ δηλώσει Πλ. Κριτί. 108 C. αὐτὸ διδάξει Πρωταγ. 324 A. Ὁμοίως καὶ σήμερον λέγομεν: «(αὐτὸ) θὰ φανῇ». — Μέσ. δεπάεσσι (κυπέλλοις) δειδέχατ' ἀλλήλους Δ 4. I 671 μὲ τὰ ποτήρια ὑπεδέχοντο (ἐχαιρέτων) ἀλλήλους· πρβ. τὰ ἡμέτερα: «καλῶς σ' εὕρῆκα», «καλῶς ὥρισες», ἐν ᾧ προτείνομεν τὸ ποτήριον καὶ οἷον δεικνύομεν τὸν προσαγορευόμενον. — Ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ Σοφ. Ἠλ. 425 ἡ Κλυταιμνήστρα ἐφανέρωνε διηγουμένη τὸ ὄνειρον εἰς τὸν Ἥλιον (τὴν ἡμέραν) «τοῖς παλαιοῖς ἔθος ἦν ἀποτροπιαζομένους τῷ Ἡλίῳ διηγεῖσθαι τα ὀνείρατα» Σχ. Καὶ σήμερον ὑπάρχουσιν ἀνάλογα. — στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων Ἕλλασιν κοινὸν Ἄρη Αἴ. 1195 ἔδειξεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸν κοινὸν πόλεμον διὰ τῶν μισητῶν ὅπλων. — δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς Εὐρ. 'Ι. A 406 ἴδ. ποῦ. — πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ; Αἰσχ. Χο. 716 πότε πλέον θὰ δείξωμεν τὴν ἰσχὺν τῶν δεήσεων μας ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου;

δείδεκτο, δειδέχαται ἴδ. δείκνυμι.

δείλαιος 3: θανόντι δ' οὐ φρονοῦντι δειλαία χάρις ἐπέμπετο Αἰσχ. Χο. 517 ἴδ. φρονῶ.

δεῖμᾰ τό, φόβος. Ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 1052 ἀποτρέπομαι δεῖμα πολιτῶν σημ. φοβούμενος ἀποφεύγω τὴν ἀπειλὴν τῶν πολιτῶν. εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα Σοφ. Τρ. 108 ἴδ. εὔμνηστος. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα Φιλ. 927 ποῦ εἶσαι φωτιὰ (πρβ. τὸ κοινόλεκτον «φωτιὰ καὶ λόχη») καὶ ὅλος φόβος καὶ τρόμος: ἀπὸ πάνω ὡς κάτω εἶσαι γιὰ νά σε φοβῆται κανείς. λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων Ἠλ. 635 ἴδ. ἀνέχω. δείματι ἤριπεν Απ. Σιμωνίδ. κ. 37 (50) ἴδ. ἀδίαντος. (τὸ δεινὸν) φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν (ἐκ διορθώσεως ἀνωνύμου: δειμαίνει) καθήμενον Αἰσχ. Εὐμ. 520 ἴδ. ἐπίσκοπος. Ἐν δὲ Πέρσ. 603 πάντα δειμαίνειν φιλεῖ τὸ τὶς εἶνε ὑποκ. τοῦ φιλεῖ εὐκόλως ἐξαγόμενον ἐκ τῶν ἡγουμένων: συνηθίζει νὰ φοβῆται πάντα: «νὰ τὰ φοβῆται ὅλα».

δειματοσταγής 2 ἐνστάζων (ἐμπνέων) δεῖμα, ἐν Αἰσχ. Χο. 840: δόμοις γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ, ὅπου διωρθώθη αἱμοσταγές καὶ ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις. Ἀλλ' ἴσως καὶ αἱ παραδεδόμεναι γρ. ἐν μέρει τοὐλάχιστον ἐξηγοῦνται ὧδε: ὁ θάνατος τοῦ Ὀρέστου θὰ ἐγίνετο διὰ τὸν οἶκον βάρος ἐμπνέον διαρκῆ φόβον ἕνεκα τοῦ προηγουμένου φόνου τοῦ ἔχοντος ἔτι ἀνοικτὰ τὰ ἕλκη καὶ τὰ δήγματα (δηλ. τοῦ παρέχοντος πολλὰ τρωτὰ μέρη). Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ δεδηγμένοις ἂν γράψωμεν καὶ ἀναφέρωμεν εἰς τὸ δόμοις, πάλιν δὲν ἐξηγεῖται ἐπαρκῶς τὸ χωρίον ἴδ. ἀναφέρω.

δειματόω ἐμπνέω φόβον (δεῖμα)· ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι πεδάρσιοι θρῴσκουσι, θνήσκοντες μάτην; Αἰσχ. Χο. 844 ἢ εἶνε λόγια τῶν γυναικῶν ἐκ φόβου προερχόμενα, τὰ ὁποῖα πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ματαίως χάνονται; ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο Ἀπ. Σοφ. 140 μὲ ἔτρεπεν εἰς φυγὴν ἡ οὐ φίλη ὀσμὴ (τῆς οὐράνης).

δεῖνα ὁ, ἡ, τό· ἡ γεν. δεῖνος, δοτ. δεῖνι, αἰτ. δεῖνα καὶ διὰ τὰ τρία γένη. Πλ. οἱ δεῖνες, τῶν δείνων, τοὺς δεῖνας «Ἡ ὁ δεῖνα... παρὰ Συρακουσίοις δίχα τοῦ α' οὐχ ὁ δεῖν τυ ἐπίκαζε Σώφρων Ἀνδρείοις» (δηλ. μίμοις) Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. σ. 75 C (ἴδ. Ἀπ. Σώφρ. 58 Kaib.). Ἀντὶ τοῦ ἐπίκαζε γράφουσιν: ἐπικήκαζε, ἐπίαζε, ἐπείραζε. Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἀπολλωνίου ἀναφ. καὶ γεν. τοῦ δείνατος καὶ δοτ. τῷ δείνατι. Σημ. ἕνας κάποιος, ὃν δὲν θέλει τις νὰ ὀνομάσῃ («ὁ λεγάμενος») πρβ. Ἀρφ. Βάτρ. 918. Θεσμ. 622. Καὶ παρὰ ῥήτορσιν οἱ δεῖνες Δημ. 24, 280. Γνωστὰ δὲ εἶνε καὶ τὰ τοῦ μακαρίτου Καρύδου, τοῦ συντάκτου τῆς σατυρ. ἐφημερίδος, τοῦ Φωτός: «καὶ ὁ δεῖνα καὶ ὁ τάδες εἶνε ὅλοι μασκαράδες, κι' ὁ συντάκτης τοῦ Φωτὸς μασκαρᾶς εἶνε κι' αὐτός». — Τὸ δεῖνα εἶνε ἔκφρασις δημώδης ἀντικαθιστῶσα προσωρινῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν του, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται ἀμέσως καὶ τὸ ὄνομά του, ὡς Ἀρφ. Λυσιστρ. 926 καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις: ἀλλὰ νὰ αὐτὸ (ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ λησμονήσω: ἢ θέλω νὰ εἰπῶ: ἢ πέ το ντέ: à propos), δὲν ἔχεις προσκέφαλο. Ὁμοίως 921. 1168 τὸ δεῖνα τοίνυν, — παράδοθ' ἡμῖν.. τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον: νὰ λοιπὸν αὐτὸ (πῶς τὸ λένε; ποῦ λησμονῶ τώρα), παραδώσατέ μας τὸν Ἐχιν. κτλ. Πρβ. τὸ ἡμέτ. πῶς τὸ λένε; ἐξ οὗ καὶ τὸ πωστιλένιος, πωστιλένιο = ὁ δεῖνα, τὸ δεῖνα. Κατ' εὐφημισμὸν σημ. καὶ τὸ πέος, κυρ. «τὸ πωστιλένιο», «τὸ λεγάμενο». Ἀρφ. Εἰρ. 867. Ἀχ. 1149.

δεινός 3 (δέος) φοβερός, τρομερός, θαυμαστός. αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι δεινός τε Γ 172 αἰδοῦς (τιμῆς) ἄξιος καὶ σεβάσμιος. Σ 394. — Σικελιῶται δ' ἄν μοι δοκοῦσιν, ὥς γε νῦν ἔχουσι, καὶ ἔτ⟨έροις οὐ πάνυ τι δεινοὶ εἶναι καὶ ἔτ⟩ι ἂν ἧσσον δεινοὶ ἡμῖν γενέσθαι, εἰ ἄρξειαν αὐτῶν Συρακόσιοι Θουκ. 6, 11 οἱ Σ. μοὶ φαίνονται, ὅτι, ὅπως τοὐλάχιστον τώρα εἶνε (ὅτε εἰς οὐδενὸς ἐξουσίαν ὑπόκεινται), καὶ εἰς ἄλλους δὲν θὰ ἦσαν πολὺ φοβεροί, καὶ εἰς ἡμᾶς θὰ ἐγίνοντο ὀλιγώτερον φοβεροί, ἂν ἤθελον ὑποτάξῃ αὐτοὺς οἱ Συρ. — δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον Σοφ. Αἴ. 674 ἡ πνοὴ σφοδρῶν ἀνέμων (παύουσα τὴν σφοδρότητά της) κατακοιμίζει τὸν στενάζοντα πόντον. τὸ δεινὸν ὁ φόβος, εἶτα ὁ κίνδυνος, ὁ ἀγών. ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ Αἰσχ. Εὐμ. 520 ὑπάρχουν περιστάσεις, ὅπου ὁ φόβος εἶνε καλός· ἴδ. ἐπίσκοπος. καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν 701 καὶ νὰ

μὴ ἐκβάλωσι πάντα φόβον ἐκτὸς τῆς πόλεως. μνήμην ἕξει ἐν τῷ δεινῷ ἐπιτελεῖν ἃ ἔμαθε Θουκ. 2, 87 ἴδ. μνήμη. σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἶμ' ἐγώ Εὐρ. Ἡρ. 562 πρὸς τὸν δεινὸν τῆς σφαγῆς τοὐλάχιστον ἀγῶνα ἐγὼ (οἰκειοθελῶς) θὰ πορευθῶ. πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθετε Ἑκ. 516 μεταχειρίσθητε σκληρὸν τρόπον· κυρ. κατηντήσατε εἰς τὸν ἀπηνῆ τρόπον, εἰς τὴν ἐκφόβησιν αὐτῆς. — τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Σοφ. Αἴ. 669. ἴδε τιμή. δεινὸν χρῆμα ἐποιεῦντο (ἐθεώρουν φοβερὸν πρᾶγμα) ὑπὸ νεῶν ὀλίγων ἐς φυγὴν τραπέσθαι Ἡρ. 8, 16. Ἡ σημ. αὕτη τοῦ ποιοῦμαι καὶ ἡ φράσις ὅλη συχνὰ παρ' Ἡροδ. δεινὰ ἐποιοῦντο (ἐθεώρουν ὡς φοβερά, ἐκπληκτικά: ἐθαύμαζον) πάσας τὰς ὀρχήσεις ἐν ὅπλοις εἶναι Ξεν. Ἀν. 6, 1, 11. ἀλλὰ δεινὰ ἐποίουν Θουκ. 5,42 ἠγανάκτουν, «ἐδεινοπάθουν» Σχ. — δεινά τοι λέγεις ἰόντων (κιόντων Weckl.) τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι Αἰσχ. Περσ. 248 φοβερὰ βεβαίως λέγεις διὰ τοὺς γονεῖς τῶν ἐν ὁδῷ ὄντων Περσῶν, ὥστε νὰ ἐμβάλωσιν (τ. ἔ. ἱκανὰ νὰ ἐμβάλωσιν) αὐτοὺς εἰς σκέψεις. τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία Αἰσχ. Πρ. 39 μεγάλην δύναμιν ἔχει βέβαια (εἰς τὸ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον) ἡ συγγένεια καὶ ἡ συναναστροφὴ (οἰκειότης). τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινὸν ἀντιστάντα τε ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Σοφ. Ἀντ. 1096 ἴδ. ἀνθίστημι. Μετ' ἀπαρφ. οὐ λέγειν τύ γ' ἐσσὶ δεινός, ἀλλὰ σιγᾶν ἀδύνατος Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 272 (282) ἐκ τῶν τοῦ Γελλίου 1, 15, 15 σὺ τοὐλάχιστον δὲν εἶσαι δυνατὸς κατὰ τὸ λέγειν, ἀλλ' ἀδύνατος κατὰ τὸ σιωπᾶν. πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν Σοφ. Ο. Τ. 1168 τ. ἔ. πλησιάζω εἰς ἐκείνην τὴν κρίσιμον στιγμήν, καθ' ἣν ὀφείλω νὰ εἴπω τὸν τρομερὸν λόγον (τὸ λέγειν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ δεινῷ). ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας Εὐρ. Φοιν. 733 ἴδ. ἐνδυστυχῶ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος Εὐρ. Ὀρ. 1. οὐδεὶς τόσον τρομερὸς (κατὰ τὸ εἰπεῖν) λόγος ὑπάρχει.

δεινότης ἡ τὸ δεινὸν εἶναι, φοβερότης, αὐστηρότης. δεινότης εἱργμοῦ Πλ. Φαίδων 82 Ε ἴδ. ἐπιθυμία. εἴ τις μὴ φόβῳ νεῶν δεινότητος κατάπλου ὑποχωροίη Θουκ. 4, 10 ἐάν τις δὲν ἤθελεν ὑποχωρῇ ἐκ φόβου τῆς ὁρμητικῆς (κυρ. φοβερᾶς) προσεγγίσεως τῶν πλοίων. ὧν πεισόμεθα δεινότητα κατανοοῦντας 3, 59 = κατανν. τὴν σκληρότητα ὧν μέλλομεν πείσεσθαι. τὴν φυλακὴν μὴ ἀπὸ τῶν νόμων τῆς δεινότητος ποιεῖσθαι ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἐπιμελείας 3, 46 νὰ φυλάττωμεν τὰς πόλεις (ὁρμώμενοι) ὄχι ἀπὸ τῆς αὐστηρότητος τῶν νόμων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπιβλέψεως τῶν πράξεων (τῆς διαγωγῆς) ἡμῶν.

δειπνέω, δειπνήσω (**-σομαι** μτγν.), **ἐδείπνησα, δεδείπνηκα** (α'. πληθ. **δεδείπναμεν** Ἀπ. Εὐβούλου 91. **δεδειπνάναι** αὐτ. (Ἀθήν. 422 Ε). Ἀπ. Ἀρφ. 249 καὶ 464 καὶ Ἀπ. Ἀντιφάν. 143 (Ἀθήν. αὐτ.) πρβ. ἀριστάω. παραδεδειπνημένος Ἀπ. Ἀμφιδ. 31 (Ἀθήν. 423 Α) ἐστερημένος τοῦ δείπνου. — τὸν τρόπον.. τοιουτοσί τίς εἰμι... θύρας μοχλεύειν σεισμός, εἰσπηδᾶν ἀκρίς, δειπνεῖν ἄκλητος μυῖα Ἀπ. Ἀντιφάν. 195 (οὐδὲν διαφέρω τῆς μυίας) κατὰ τὸ δειπνεῖν ἀπρόσκλητος. τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένα, ὄψον δὲ δᾷδας ἡμμένας καταπίνομεν Ἀπ. Μνησιμάχου 7 (Ἀθήν. 421 Β) δεῖπνον ἡμῶν εἶνε τὰ ξίφη ἠκονημένα κτλ.

δεῖπνον τό: προύθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων Ἀπ. Ἀρχιλ. 38 (20) ἴδ. αἰανής. δεῖπνον. οὔτ' ἐν Ῥόδῳ τοιοῦτον οὔτ' ἐν Λυδίᾳ κατέχω δεδειπνηκώς, Ἄπολλον, ὡς καλόν Ἀπ. Λυκόφρ. 1 (Ἀθήν. 420 Β) δὲν ἠξεύρω νὰ ἔχω δειπνήσῃ οὔτε ἐν Ῥόδῳ... τόσον ὡραῖον δεῖπνον. Ἡ διόρθ. ἔχω τοῦ Nauck διαστρέφει τὸ νόημα.

δειράς -άδος ἡ: τέγγει (χιὼν) ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας Σοφ. Ἀντ. 832 ἴδ. τέγγω.

δέλεαρ ἔχοντες τήνδε συνθηρεύομεν Ἀπ. Εὐρ. 981. ἴδ. γῆ.

δελτόομαι = ἀπογράφομαί τι φρενῶν δέλτοις, φυλάττω, σημειώνω τι πιστῶς ἐν τῇ μνήμῃ μου Αἰσχ. Ἱκ. 185.

δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί Αἰσχ. Εὐμ. 275 «ἐφορᾷ δὲ πάντα ἀναγραφόμενος αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ δέλτῳ» Σχ. κυρ. ἐφορᾷ δὲ πάντα ἐν τῇ διανοίᾳ, ἢ γράφει αὐτὰ ἐν τῇ (ἰδίᾳ) δέλτῳ.

δέλτος ἡ, πινακίδιον εἰς γραφήν, κληθὲν οὕτως ὡς ἐκ τοῦ τριγωνικοῦ σχήματος (τοῦ δέλτα)· δέλτων ἀναπτύσσοιμι γῆρυν Ἀπ. Εὐρ. 369 ἴδ. ἀναπτύσσω. δέλτος χαλκῆ Σοφ. Τρ. 683 πρβ. Πολυδ. 8, 128.

δέμνια τίθημι Δ 297 στρώνω τὸ κρεββάτι.

δεμνιοτήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες Αἰσχ. Ἀγ. 53 ἀποβαλόντες τὴν περὶ τοὺς νεοσσοὺς φροντίδα, δι' ἧς ἐτήρουν (ἐφύλαττον) τὰ δέμνια (φωλεὰς) αὐτῶν.

δέμω (ῥ. δαμ-, domus) κτίζω, οἰκοδομῶ. Ὕμν. 3, 87. Παρατ. δέμον μόνον ψ 192. ἔδειμα ἐπ ποιητ. καὶ Ἡρ 2, 124. 9, 10 Μέσ. = δέμω ἐμαυτῷ. ἐδειμάμην ζ 9. Ἀπ. [Εὐρ.] 1132, 22. [Πλάτ.] Ἀξ. 370 Β. 367 C. Ἡρ. 4, 78 καὶ μτγν. πεζ. δειμ- ξ 8. Παθ. δέδμημαι Ε 878. Ζ 249. Θεόκρ. 17, 18. Ἡρ. 7, 200 (Δωρ. — ᾶμαι Θεόκρ. 15, 120). ἐδέδμητο Ν 683. Ἡρ. 7, 176. δέδμητο α 426. ξ 6.

δεξιόομαι ἀνατείνων τὴν δεξιὰν εὔχομαι. θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 843 ἀνατείνας τὴν δεξιὰν τοῖς θεοῖς προσεύξομαι. Ὅθεν καὶ ἡ πρὸς δοτ. σύνταξις. ‖ ὑποδέχομαί τινα δίδων ἢ λαμβάνων τὴν δεξιάν. Ξεν. Κ. Π. 7, 3, 8. ἐδεξιοῦντο Ἀρφ. Πλ. 753 «τὰς δεξιὰς ἐνέβαλλον αὐτῷ ἀσπαζόμενοι» Σχ. πυκνὴν ἄμυστιν δεξιούμενοι Εὐρ. Ῥῆσ. 419 πίνοντες συχνὰ ποτήρια πλήρη μὲ τοὺς συνήθεις χαιρετισμοὺς («καλῶς ὥρισες» καὶ «καλῶς σ' εὑρήκαμε»).

δεξιός 3 (δέχομαι, δείκνυμαι) ὁ ἐν δεξιᾷ (χειρὶ) ὤν,

που εἶνε εἰς τὰ δεξιά, κοιν. «δεξός» ἢ «δεξίς», ἀντίθ. ἀριστερός, λαιός· αἰετὸς δεξιὸς ἀΐξας Ω 320 ὁρμήσας (πετάξας) πρὸς τὰ δεξιά. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ Ἕλληνες μαντευόμενοι ἐστρέφοντο πρὸς βορρᾶν, ὅπου ἦτο ὁ Ὄλυμπος, ἡ ἕδρα τῶν θεῶν· ὅθεν τὸ δεξιὸν ἦτο τὸ πρὸς ἀνατολάς, τὸ αἴσιον. ὄρνις δεξιός ο 160 αἴσιος. β 154 καὶ συχν. πρβ ἐνδέξιος καὶ ἐπιδέξιος.—Εἰς ὁρισμὸν τόπου· Ἐπίδαμνος ἔστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον Θουκ 1, 24 ὑπάρχει πόλις (ὀνομαζομένη) Ἐπίδαμνος πρὸς τὰ δεξιὰ διά τινα (ὡς πρός τινα) εἰσπλέοντα τὸν Ἰόν. κόλπον. — Ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· δεξιὸς νόῳ ἀντίπαλος Πίνδ. Ἰ. 4, 61 ἴδ. εὐθυπορῶ. — ῥᾶον οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες δεξιοὶ κέκληνται ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοί Θουκ. 3, 82 οἱ περισσότεροι θέλουν καλλίτερα νὰ εἶνε ἔξυπνοι καὶ νὰ ὀνομάζωνται κακοῦργοι παρὰ νὰ εἶνε ἀμαθεῖς καὶ νὰ ὀνομάζωνται ἀγαθοί. Ἄλλοι: νὰ εἶνε κακοῦργοι καὶ νὰ ὀνομάζωνται ἔξυπνοι παρὰ νὰ εἶνε ἀγαθοὶ καὶ νὰ ὀνομάζωνται ἀμαθεῖς.

δεξιώνυμος 2 ὁ ἔχων δεξιὸν (αἴσιον) ὄνομα. χερσὶ δεξιωνύμοις Αἰσχ. Ἱκ. 615 ταῖς δεξιὸν (αἴσιον) ὄνομα ἐχούσαις χερσί· ἴδ. πανδημία.

δέον -οντος τὸ (οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ δεῖ) ἀναγκαῖον, πρέπον, καθῆκον. εἰς δέον νῦν γέγονεν αὐτῷ τὸ λαβεῖν τότε τὴν ἀτέλειαν Δημ. 20, 41 χρησιμεύει νῦν εἰς αὐτὸν (ὠφελεῖ αὐτὸν) τὸ ὅτι ἔλαβε τότε τὴν ἀτέλειαν. καιρὸς διδάσκοντά τι τῶν προὔργου λόγοις τὸ δέον πράσσειν Θουκ. 4, 17 εὐκαιρία εἶνε, ἀναπτύσσοντες σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν διὰ λόγων νὰ πράττωμεν τὰ δέοντα: «κάμνωμεν τὴ δουλειά μας».

δέος τὸ γεν. ***δέους*** πληθ. ***δέη*** Λυσ. 6,20 καὶ ***δέα*** Αἰλ. Ζ. Ἱ. 8, 10. φόβος· δέος παλαιόν σοι φρενῶν ἀνθίσταται Αἰσχ. Πέρσ. 705 ἴδ. ἀνθίστημι. ἔνθα δέος, ἐνταῦθα καἰδώς Ἀπ.Ἐπιχάρμ. (Σχολ. Σοφ. Αἴ. 1074) «ἵνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς ἐπὶ τῶν κατὰ φόβον ἐπιεικῶν· εἴρηται δ' ἐκ τῶν Στασίνου Κυπρίων» Σχόλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. σ. 12 Α. Ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (ἴσχε αἰδὼς καὶ δέος Ο 657 πρβ. Ω 435 καὶ τὴν λ. αἰδώς) ὁ πρὸς τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς σεβασμὸς (αἰδώς) καὶ ὁ φόβος τοῦ νόμου ἀναχαιτίζουσι τοὺς πολίτας ἀπὸ πάσης κακῆς πράξεως καὶ χρησιμεύουσιν ὡς οἱ δύο ἀκράδαντοι στῦλοι τῆς πολιτείας. Ἐν τῇ ὡραίᾳ ἐκείνῃ σκηνῇ τῶν Αἰσχ. Εὐμενίδων (στ. 693 κέ.), ὅπου ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἱδρύει τὸν Ἄρειον Πάγον, τὴν αἰδῶ καὶ τὸ δέος πρὸ πάντων συνιστᾷ εἰς τοὺς Ἀθηναίους (σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ ἀδικεῖν σχήσει: ὁ σεβασμὸς τῶν πολιτῶν καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν συγγενεύων φόβος θὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀδικίαν· ἀλλ' ἴδε καὶ τὰ ἑξῆς). Καὶ ὁ Σοφ. τὴν αἰδῶ καὶ τὸ δέος θεωρεῖ ὡς τὰ δύο σπουδαιότατα στηρίγματα εὖ ἡγμένης πόλεως: οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος, οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων Αἴ. 1073 οὐδέποτε οὔτε ἐν πόλει, ἐν ᾗ δὲν ἐπικρατεῖ φόβος, δύνανται νὰ εὐδοκιμήσωσιν οἱ νόμοι οὔτε στρατὸς δύναται πλέον νὰ διοικῆται σωφρόνως, ἂν δὲν ἔχῃ κανένα φόβον μηδὲ σεβασμόν, ὁ ὁποῖος νὰ τὸν προστατεύῃ (ἐναντίον τῆς ὕβρεως). Ἐν δὲ τῇ Ἀντιγόνῃ 672 ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ δέους γεννᾶται ἡ λυμαινομένη τὰς πόλεις καὶ ἀναστατοῦσα τοὺς οἴκους καὶ εἰς φυγὴν τρέπουσα τοὺς οἰκείους στρατοὺς ἀναρχία. Ἐπίσης καὶ ὁ Πλάτων μεγίστην σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὴν αἰδῶ καὶ τὸ δέος (Πολιτ. 665 Α. Β)· ἐπίσης ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Δημοσθένης κλ.— οὔ τοι ἔπι δέος Α 515 οὐχ ὑπάρχει σοι αἰτία (ἀφορμὴ) φόβου. Ὁ Πλάτων λέγει «δέος... εἶναι προσδοκίαν μέλλοντος κακοῦ» Πρβ. Πρωταγ. 358 D. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ Σοφ. Ο. Κ. 223 = δειμαίνετε μηδὲν (μηδὲν φοβεῖσθε) ὅσ' αὐδῶ τ. ἔ. μηδόλως φοβεῖσθε ὅσα λέγω Καθαρωτέρα φαίνεται ἡ πρὸς αἰτιατ. ῥηματικὴ ὡς εἰπεῖν σύνταξις τοῦ δέος ἐν τῷ οἱ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους Δημ. 4, 45 διότι τὸ τεθνᾶσι τῷ δέει κατὰ νόημα σχεδὸν = ὑπερφοβοῦνται τ. ἔ. τόσον φοβοῦνται τοὺς τοι. ἀποστ., ὥστε ἀποθνήσκουσιν ἐκ τοῦ φόβου των. τὸ ἀντίπαλον δέος Θουκ. 3, 11 ὁ φόβος ὁ προερχόμενος ἐξ ἰσοπάλου ἑκατέρωθεν δυνάμεως: «τὸ ἀλλήλους ἐπίσης δεδιέναι» Σχ. ἅμα ἀκμῇ καὶ δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους 2, 42 ἴδ. ἀπαλλάσσω.

δέρκομαι βλέπω, ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. δέρξομαι Ἀνδρόμαχ. Θηρ. 92 παρὰ Γαληνῷ. ἀόρ. ἔδρακον κ 197. Εὐρ. Ὀρ. 1456 χορ. ἀν- Ξ 436. δρακεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 34. Ἀγ. 607. προσ- Εὐμεν. 167. δρακὼν Εὐρ. Βακχ. 1018. ἐδρακόμην Ανθ. 7,224 δρακείς, δρακεῖσα μτχ. τοῦ ἐδράκην Πίνδ. Π. 2, 20. Ν. 7, 3. Ἀπ. 100. ἐδέρχθης Αἰσχ. Πρ. 564 χορ. δέρχθη Σοφ. Αἴ. 425 χορ. προσδερχθῇ Αἰσχ. Πρ. 53 (ἐν τριμέτρῳ). Προστ. δέρχθητε Αἰσχ. Πρ. 93 (ἀναπαιστ.), 146 (ὁμοίως). δερχθείς Σοφ. Ἀπ. 753. καταδερχθῆναι Τρ. 1000. ἐδερξάμην Ἀνθ. Πλ. 166. — δέδορκα μὲ σημ. ἐνεστ. Χ 95. Πίνδ. Τραγικ. καὶ μτγν. πεζ.— Κυρ. ῥίπτω βλέμμα ὀξὺ (φοβερόν, κτπ). προξενίᾳ (καὶ ξενίᾳ Mommsen) πέποιθ' ἔν τε δαμόταις ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών Πινδ. Ν. 7, 66 ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸ ὅτι εἶμαι πρόξενος (τῶν Ἠπειρωτῶν, ὥστε οὐδεὶς θά με μεμφθῇ) καὶ μεταξὺ τῶν συνδημοτῶν μου βλέπω καθαρὰ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου (ἔχω μέτωπον καθαρόν, ὡς ἄνθρωπος οὐδενὶ κακῷ ἐνεχόμενος, οὐδεμίαν ἐνοχὴν συνειδὼς) καὶ ἄνευ ὑπεροψίας. δέρκομαι φάτιν ἄφραστον Σοφ. Τρ. 693 ἴδ. φάτις. ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ σε δέρκομαι ἔχουσαν, οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ

κακῶν Εὐρ. Φοίν 374 ἀλλ' (ἐῶμεν ταῦτα)· ὁρῶ γάρ σε ἔχουσαν ἄλλο ἐξ ἄλλου ἄλγος, οἴμοι ἐγώ, ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς· περὶ τοῦ ἀλλὰ γὰρ ἴδ. ἀλλά. οὐ ῥίψεθ' Ἅιδου τάσδε περιβολὰς κόμης καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε, τοῦ κάτω σκότου φίλας ἀμοιβὰς ὄμμασιν δεδορκότες; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 562 δὲν θ' ἀπορρίψητε τα νεκρικὰ ταῦτα περιβόλαια τῆς κόμης καὶ δὲν θὰ σηκώσητε τοὺς ὀφθαλμούς σας νὰ ἴδητε τὸ φῶς, τὴν φίλην ταύτην διαδοχὴν (τὸν ἀγαπητὸν διάδοχον) τοῦ καταχθονίου σκότους; πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς τ 446 ἐκπέμπων πῦρ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν: «ποῦ βγάζει φωτιὰ (φωτιές) ἀπὸ τὰ μάτια του». λεόντων ὥς Ἄρη δεδορκότων Αἰσχ. Ἑπτ. 53 ὡς λεόντων ἐχόντων βλέμμα πλῆρες πολεμικῆς μανίας. Ἰδίως δὲ ὁ παρακ. δέδορκα ὑποσημαίνει ὀξεῖαν ὅρασιν (πρβ. δράκων), οἷον ὀξέως καὶ ἀνοικτοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπω. δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, δίκην κολυμβητῆρος ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὸς ὄμμα μηδ' ἄγαν ᾠνωμένον Αἰσχ. Ἱκ. 412 ἀνάγκη εἶνε βαθείας σκέψεως σωτηρίου, ὥστε ὀφθαλμὸς ὀξυδερκὴς (ὀρθάνοικτος) καὶ ὄχι πάρα πολὺ θολωμένος, ὡς ὁ τοῦ μεθύοντος, νὰ καταβῇ εἰς τὸν βυθὸν (καὶ νὰ ἐξετάσῃ καλῶς τὰ πράγματα) δίκην κολυμβητοῦ. δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς Εὐρ. Ἱππ. 1163 ἴδ. ῥοπή. σὺ καὶ δέδορκας κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ Σοφ. Ο. Τ. 413 σὺ καὶ βλέπεις (μὲ ἀνοικτὰ μάτια) καὶ δὲν βλέπεις εἰς ποῖον σημεῖον (βάθος) δυστυχίας εὑρίσκεσαι. δεδορκὸς βλέπω Γέλλ 14, 4 βλέπω ὀξέως, εἶμαι ὀξυδερκής. ἄγρια δερκομένω Ἡσ. Ἀσπ. 236 ἴδ. ἄγριος. ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι Σοφ. Ἠλ. 65 οὕτως ἐλπίζω καὶ ἐγώ, ὅτι κατόπιν τῆς φήμης ταύτης ζῶν (καὶ «βασιλεύων») θὰ φανῶ τοῦ λοιποῦ λαμπρὸς ὡς ἄστρον εἰς τοὺς ἐχθρούς. Περὶ τοῦ Αἴ. 1 ἴδ. ἁρπάζω.

δέρμα τό: καὶ ἠξίουν αὐτὸν ἐν τῷ αὑτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι Δημ. 49, 55 καὶ ἀπῄτουν ν' ἀποδείξῃ τοῦτο (ἂν δηλ. ἦτο ἀκόμη δοῦλος) διὰ τῆς μαστιγώσεως, μαστιγούμενος.

δέρω (δείρω Ἡρ. 2, 39. 4, 64. Ἀπ. Κρατίν. 361. Λουκ. Ὄν 6. Ἀρφ. Ὄρν. 365. Νεφ. 442. Σφ. 1286. ὁ Bekk. παρ' Ἀρφ. γρ. δαίρειν) γδέρνω, δέρνω. δερῶ Ἀρφ. Ἱππ 370. ἔδειρα. ἐδάρην (δαρθείς Νικοχαρ. Ἀπ. 8) δαρήσομαι Κ. Δ. δεδάρθαι Σόλ. Ἀπ. 33. -μένος Ἀρφ. Λυσ. 158. ἐκ- Ἡρ. 7, 70. δαρτός μτγν. δρατός Ψ 169. — κύνα δέρειν δεδαρμένην Ἀρφ. Λυσ. 168 «ἐὰν ἡμᾶς παρίδωσιν οἱ ἄνδρες, τότε πάλιν ἐξέσται ὀλίσβοις χρήσασθαι» Σχ. Τοιοῦτόν τι νόημα παρέχει ὁ κωμικὸς εἰς τὴν ἄλλως παροιμιώδη φράσιν, τὴν λεγομένην ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ὡς τὸ νεκρὸν ἀποσφάττειν, δερῶ σε θύλακον κλοπῆς Ἀρφ. Ἱππ. 370 θά σε ἐκδείρω καὶ (ἀπὸ τὸ δέρμα σου) θὰ κάμω θυλάκιον, διὰ νὰ βάλλω μέσα τὰ κλοπιμαῖα. ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος Σόλ. 33, 7 ἐκδαρεὶς ὕστερον νὰ γίνω ἀσκὸς καὶ νὰ ἐξαφανισθῶ ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. ἆρ' ἄν, ὢ πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαγεῖτέ μου; ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας Ἀρφ. Σφ. 485 γιὰ νὰ σᾶς εἰπῶ, ἐμπορεῖτε νά με ξεφορτωθῆτε; εἰ δὲ μή, ἔχω ἀπόφασιν σταθερὰν νὰ δέρνωμαι καὶ νὰ δέρνω ὅλην τὴν ἡμέραν.

δέσμιος 2. 1) παθ. δεδεμένος· δέσμιος φυγὼν σώσῃ τόδ' Εὐρ. Βάκχ. 792 φυγὼν ἐκ τῶν δεσμῶν θὰ φυλάξῃς τοῦτο (τὸ ὅτι ἔφυγες) εἰς τὴν μνήμην σου. 2) ἐνεργ. δεσμεύων· ὕμνον δ' ἀκούσῃ τόνδε δέσμιον σέθεν Αἰσχ. Εὐμ. 306 ὁ ὁποῖος θά σε δέσῃ (μαγικῶς) καὶ δὲν θά σε ἀφίνῃ νὰ κινῆσαι. ὕμνος ἐξ Ἐρινύων δέσμιος φρενῶν 332 «δεσμεύων αὐτοῦ τὰς φρένας» Σχ. ὁ ὁποῖος θὰ δέσῃ τὸν νοῦν του (ὥστε νὰ μὴ ξεύρῃ τί νὰ κάμῃ).

δεσμός: ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν Ἀπ. Εὐρ. 332 ἴδ. ἐκμοχθέω.

δεσπόζω εἶμαι δεσπότης, ἐξουσιάζω· ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν Αἰσχ. Πρ. 224 ἐφαντάζοντο, ὅτι θὰ ἐπικρατήσωσιν ἄνευ κόπου καὶ διὰ τῆς βίας. διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου Ἀγ. 548 διδ. θὰ καταλάβω τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου τούτου. ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ τὸν Εὔρυτον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε κἐ. Σοφ. Τρ. 361. Ὁ Nauck ὀβελίζει μετὰ τοῦ Hartung τὰς λέξεις: τὴν ταύτης . . . ἄνακτα πατέρα ὡς ἀσκόπους καὶ ἄλλως πλημμελεῖς. Ἀλλ' ὁ ἄγγελος ἱκανῶς φλύαρος καὶ πολυλόγος, ἀφ' οὗ εἶπε πατρίδα, ἐννοεῖ νὰ ἐπεξηγήσῃ αὐτήν, καὶ δὴ χάριν ἀκριβείας ἀναφέρεται εἰς ὅσα αὐτὸς ὁ Λίχας εἶπε περὶ τοῦ Εὐρύτου. Ταῦτα δὲ ἦσαν καὶ ἄλλως ἀναγκαῖα, διότι ἡ Δηάνειρα δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Εὔρυτος ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Ἰόλης. Ὅτι δὲ ὑποκ. τοῦ εἶπε εἶνε ὁ Λίχας, τοῦτο γίνεται δῆλον διὰ τοῦ ὑποκριτοῦ. Μόνον τὸ τῶνδ' μεταγράφω εἰς τόνδ' σημαῖνον: τὸν Εὔρυτον τοῦτον περὶ οὗ ἀνωτέρω ἔγινε λόγος. Ἑρμηνεύω λοιπόν: ἑτοιμάσας ἀφορμὴν μικροῦ παραπόνου καὶ ἐνοχὴν ἐκστρατεύει ἐναντίον τῆς πατρίδος ταύτης ἐδῶ (τῆς Ἰόλης), ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶπεν (ὁ Λίχας) ὅτι ὁ Εὔρυτος κατεῖχε τὸν θρόνον, καὶ οὕτω καὶ τὸν βασιλέα πατέρα αὐτῆς φονεύει κτλ

δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει Αἰσχ. Ἱκ. 858 σὺν τοῖς ὑβριστικοῖς δεσπόταις. Τὸ ἀφηρημ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου.

δεσπόσυνος 2 ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην. οὐδ' ἔτι δασμοφοροῦσιν (= τελοῦσι δασμοὺς) δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις Αἰσχ. Πέρσ. 590 ὑπείκοντες εἰς τὰς δεσποτικὰς ἀνάγκας (τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν)

δεσποτέω δεσπόζω· τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν Αἰσχ. Εὐμ. 699 μήτε ἀναρχίαν μήτε δεσποτείαν συμβουλεύω τοὺς πολίτας ὅπως περιέποντες σέβωσι.

δεσπότης ὁ (ἐκ τοῦ δεμσ-πότης, ἐν ᾧ τὸ δεμς γεν. τοῦ δεμ-, τ. ἔ. δόμος· τὸ δὲ πότης = potis, potens. Τὸ θηλ. δέσποινα, ἴσως ἐκ τοῦ δεμσ-ποτνια). κλ. ὦ δέσποτα, Ἰων. αἰτ. δεσπότεα ἀντὶ τοῦ δεσπότην: κύριος τοῦ οἴκου, οἰκοδεσπότης. Καὶ μτφ. τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων Αἰσχ. Ἑπτ. 27 τοιούτων μαντευμάτων ἁρμόδιος κριτὴς (ἑρμηνευτής). δεσπότην κεκαρμένοι Ἀπ. Ἀδέσπ. Τραγ. 206 «δεσπότην πενθοῦντες, ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἵππους ἀπέκειρον ἐπὶ τοῖς θανάτοις τῶν δεσποτῶν» Ἡσ. Μᾶλλον: κεκαρμένοι τὴν κόμην εἰς ἔνδειξιν πένθους ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ δεσπότου.

δεῦρο, ἐπ. δεύρω μόνον ἐν Γ 240 κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν. δεῦρε ἐν Ἀττ. ἐπιγρ., Αἰολ. δεῦρυ, ἀλλ' ἐν τῷ 84ῳ Ἀπ. Σαπφοῦς ὑπάρχει ὁ τύπος δεῦρο ὁ κοινός. δευρί Ἀττ. ἐπιτεταμένος τύπος παρ' Ἀρφ. Νεφ. 323. Δημ. Ἀνδοκ. Β' πλ. δεῦτε (ἴσως ἐκ τοῦ δεῦρ' ἴτε). — ἐδῶ, πρὸς ἐδῶ (ὑπονοουμένης κινήσεως). δεῦρο παρέστης Γ 405 ἦλθες ἐδῶ κοντά μου. δεῦρ' ἴθι Γ 130 ἔλα ἐδῶ μαζί μου. δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω Ξ 309 κατὰ λέξιν: ἔρχομαι ἐδῶθε κάτω ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον τοῦτον ἐδῶ τὸν ἐρχομόν. — ἐξῆς κάθησο δεῦρό μου ποδός, τέκνον, πρὸς μητέρα Εὐρ. Ἰ Α. 627 «κάθου ἥσυχος ἐδῶ σ' τὸ πλάγι μου, ὅπου σταθῶ καὶ ὅπου πάγω (= ἐξῆς), κοντά 'ς τὴν μητέρα σου» (Δ. Βερναρδ.). Ἐκ τοῦ ποδός ἐξαρτ. τὸ δεῦρο καὶ τὸ μου, ταῦτα δὲ πάντα, ὡς καὶ τὸ ἐξῆς καὶ τὸ πρὸς μητέρα ἐκ τοῦ κάθησο. δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν Αἰσχ. Ἀγ. 1348 ἴδ. βοή. δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα Χο. 672 ἴδ. ἀποζεύγνυμι. ἀπόκριναι δεῦρο ἀναστάς μοι (δεῦρό μοι Blass) Δημ. 19, 120 σηκωθεὶς ἔλα ἐδῶ καὶ ἀποκρίθητι. Πλ. Ἀπολ. 24 C. Κρατ. 422 C. — κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τε (= τό τε δεῦρο) ἐξορμώμεθα Σοφ. Τρ. 929 «καὶ ἐν ὅσῳ διατρέχομεν πρὸς τὸν Ὕλλον, εἶτα πάλιν (ὀπίσω) πρὸς τὴν Δηϊάνειραν» Σχ. ἀπαίρουσαι δὲ μικρόν, οὐ πολύ, τοῦ μήτ' ἐκεῖσε μήτε δεῦρο παντελῶς, οὕτως ἀνερρίπιζον, ὥστε σύμμετρον αὐτῷ τὸ πνεῦμα — ποιεῖν Ἀντιφάν. Ἀπ. 202 (Ἀθήν. 257 D) ἀποπετόμεναι δὲ τόσον, ὥστε μήτε πολὺ ν' απομακρύνωνται μήτε πολὺ νὰ τὸν πλησιάζωσι. ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ Ο. Κ. 1165 καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐδῶ (κυρ. ἀπὸ τὸν εἰς τὰ ἐδῶ δρόμον του)· ἡ γεν. ὁδοῦ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀπελθεῖν. ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται, θεοπρόπε Ἀπ. Ἀδέσπ. Τραγ. 106 ἴσως: ποῖον σκοπὸν ἔχει ἡ ἐνταῦθα ἄφιξίς σου; || ἐπὶ χρόνου, ἕως τώρα. δεῦρ' ἀεί Αἰσχ. Εὐμ. 599 ἕως τώρα κατ' ἐξακολούθησιν. Εὐρ. Φοίν. 1209. Μήδ. 670 κάλλ. Ἀρφ. Λυσ. 1135: εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται «ὅλος ὁ ἴαμβος ἐξ Ἐρεχθέως» (Εὐριπίδου, ἴδ. Ἀπ. 363) Σχ. ἕως ἐδῶ τελειώνει (φθάνει) τὸ ἐν ἐπιχείρημα τοῦ λόγου μου. Πρβ. τὸ ὁμοιότατον Ἀπ. Ἀδέσπ. 183 οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγος.

δεύτερος: τὰ δεύτερα κινδυνεύειν Θουκ. 6, 78 εὐθὺς μεθ' ἡμᾶς κινδυνεύειν.

δεύω ἔχω ἀνάγκην· ἴδ. δέω.

δεύω βρέχω: ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει Β 471 ὅτε τὸ γάλα βρέχει τὰ ἀγγεῖα. ἄμβροτα δ' ὅσσ' ἴδει τε (Diels: ὅσσα δέ τε) καὶ ἀργέτι δεύεται αὐγῇ Ἀπ. Ἐμπεδ. 21 τὰ ἀθάνατα (οὐράνια σώματα), ὅσα ποτίζονται (βρέχονται) διὰ θερμότητος καὶ ἀκτινοβόλου λάμψεως. ἤεσαν εἰς ἀγορήν... χαίτησιν ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσιν ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι Ἀπ. Ξενοφάν. 3 ἴδ. ἀσκητός.

δεύω ἔχω ἀνάγκην· ἴδ. δέω.

δέχομαι ἀποθ. μέσ. ὁμαλὸν (δέκομαι Αἰολ. Πίνδ. καὶ νέον Ἰων), δέξομαι, ἐδεξάμην (ἀλλ' ὑποδεχθεὶς Εὐρ. Ἡρακλ. 757, ἄλλως ὁ παθ. οὗτος ἀόρ. ἐν τοῖς συνθέτοις ἔχει παθ. σημ. ὡς εἰσδεχθέντες Δημ. 40, 14). καταδεχθήσομαι παθ. Δίων Κάσσ. 40, 40. δέδεγμαι (δεδεγμένος Δ. Γ. δεδεχμένος ἔχει σημ. ἐνεστ. = προσδεχόμενος Θ 296. Ψ 273. ἴδ. κατωτ. οὕτω καὶ δέδεξο Ε 228 ἴδ Cobet Miscell. 361). δεδέξομαι = δέξομαι Ε 238. Ἀνθολ. 5, 9 κάλλ. Τύποι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος: ἐνεστ. δέχαται Μ 147 = δέχονται (*δέχνται). Λ 9. 322. Παρατ. ἐδέγμην ι 513. μ 230. Μτχ. δέγμενος (= δεδεγμένος) Σ 504. ποτιδέγμενος Β 137 κάλλ. (Δ. Γ. δέχμενος, δεδεχμένος ἢ δεδέχμενος). Ἀορίστου σημ. ἔχει τὸ ἐδέγμην Ἀνθ. 7, 691. ἔδεκτο ι 353. Πίνδ. Ὀ. 2, 49. δέκτο Β 420. Ο 88. ι 352. Προστ. δέξο Τ 10. δέχθε Ἀπ. Ῥ. 4, 1554. Ἀπαρφ. δέχθαι Α 23. 377. Εὐρ. Ῥῆσ. 525. ὑπο- Η 93. — οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται Πίνδ. Π. 1, 98 οὐδὲ αἱ ὑπωρόφιαι φόρμ. δέχονται τὸν Φάλαριν εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν μετὰ τῶν ᾀσμάτων τῶν παίδων. Τὸ κοινωνίαν κατά τινας μὲν εἶνε εἶδος συστοίχου αἰτ., κατὰ τὸ δεξόμεθα δέξιν Εὐρ. Ἰ. Α. 1182, κατ' ἄλλους δὲ παράθεσις κατηγορηματική = ὥστε κοινωνίαν μαλθακὰν γενέσθαι. — δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις Ἠλ. 393 τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ κατάλυσιν (φιλοξενίαν· ἀλλὰ καί: τὴν τοῦ οἴκου καθαίρεσιν). οἳ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι Θουκ. 1, 9 ἐκ τῶν Πελ. ὅσοι ἐκ παραδόσεως ἔχουσι δεχθῇ παρὰ τῶν προγενεστέρων τὰς σαφεστάτας πληροφορίας. τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων δέχονται 1, 20 ἴδ. ἀκοή. Ἀλλὰ καὶ δέχομαί τί τινι = δέχομαί τι παρά τινος Β 186. Ο 88. Ἡσ. Θεογ. 480 (πρβ. 419) κάλλ. — πόλις.. ἄντλον οὐκ ἐδέξατο Αἰσχ. Ἑπτ. 781 ἴδ. ἄντλος. δέχου

δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους Εὐρ. Μήδ. 773 προσδέχου, προσδόκα μὴ ἡδεῖς λόγους. σὺ μέν νυν — παρθένου δέχου πόδα Ὀρ. 1216 περίμενε τὴν ἄφιξιν τῆς παρθένου. μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα Σοφ. Αἴ. 68 μηδὲ ἡγοῦ τὸν ἄνδρα ἔσεσθαί σοι συμφοράν. — ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι Ψ 273 ταῦτα τὰ ἔπαθλα περιμένοντα τοὺς ἱππεῖς κεῖνται ἐν τῷ ἀγῶνι (τ. ἔ. τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ὁ ἀγών). — Μετὰ τοῦ μᾶλλον, ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, τὸ δέχομαι σημ. προτιμῶ, προκρίνω τι ἀντί τινος. Πλ. Φίλ. 63 B. Λῦσ. 211 E. ἐμαυτῷ γ' ἂν εἰρῆσθαι πρὸ παντὸς αὐτὸ δεξαίμην Δημ. 1442,16 ἀντὶ πάσης θυσίας ἤθελον δεχθῇ νὰ ἔχῃ λεχθῇ τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ. — δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' αἱρούμεθα (Canter: ἀρούμεθα) Αἰσχ. Ἀγ. 1653 κατὰ λέξιν: λέγεις ν' ἀποθάνῃς πρὸς ἀνθρώπους ἀποδεχομένους τον λόγον σου· τὴν τύχην ταύτην ἐκλέγομεν, δηλ. «ἡ ὥρα ἡ καλή»· προθύμως δεχόμεθα τὴν πρότασίν σου: ἂς πολεμήσωμεν, ἐμπρός. Ὥστε ἡ διόρθ. αἱρούμεθα προτιμητέα. Παρόμοια εἶνε καὶ ἄλλα, οἷον ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν Σοφ. Ηλ. 668. δέκομαι τὸν οἰωνόν Ἡρ. 9, 91. — Ἀμεταβ. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί Τ 290 πῶς με παρακολουθεῖ πάντοτε τὸ ἓν κακὸν μετὰ τὸ ἄλλο.

δέω δένω, δήσω, ἔδησα, δέδεκα (δεδηκότας Αἰσχίν. 2, 134 Δ. Γ. δεδεκ-, ἐδεδήκει Ἀνδοκ.] 4, 17 εἶνε εἰκασία ἀντὶ τοῦ ἐδεδοίκει). Μέσ. δένω δι' ἐμαυτόν· πεζ. μόνον ἐν συνθέσει: ἀνα-περι-δοῦμαι, περιδήσομαι Ἀρφ. Ἐκκλ. 122. ὑποδήσομαι Λουκ. Ἀνάχ. 32. κατα- Θεόκρ. 2, 158 (Ahrens: -θύσομαι). ἐδησάμην ποιητ. (δησάσκετο Ω 15). Πεζ. ἀνεδησάμην Θουκ. κατεδησ- Ἡρόδ. — Παθ. ἐδέθην, δεθήσομαι Δημ. 24, 106 καὶ συχν. ἐπι- Ἱπποκρ. 5, 444 L. δέδεμαι, ἐδεδέμην, δεδήσομαι Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 18. Πλ. Πολ. 361 E καὶ μτγν. σύνδετος Πλ. Πολιτικ. 279 E, ἀλλ' ἀνυπόδητος Συμπ. 173 B κἀλλ. (-δετος Λουκ. Φιλοψ. 21 ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου). συνδετέος Ἀρφ. Ἐκκλ. 785. Συνῃρημένοι τύποι παρ' Ἀττικοῖς εἶνε δοῦσι («δοῦσιν Ἀττικοί, δεσμεύουσιν Ἕλληνες» Μοῖρις), τὸ δοῦν, τὸ συνδοῦν, τοῦ δοῦντος, τῷ δοῦντι· ἀναδῶν, ἀναδοῦμεν, ἐνέδουν, κατέδουν, ξυνδῇ, διαδοῦμαι, ἀναδοῦνται, περιεδούμεθα, ἀναδούμενος κτλ. Ἀλλὰ παρὰ μτγν. εὕρηνται συχνάκις οἱ ἀσυναίρετοι τύποι δέον (καὶ Πλ. Φαίδων 99 C ;), δέων (καὶ Δημ. 22, 68), συνδέομεν, δέουσι (καὶ Δημ. 51, 11), περιδέουσι, ἐδέοντο κτλ. — δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα, προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί Πινδ. Ν. 11, 45 τὰ μέλη ἡμῶν εἶνε δεσμευμένα (οἷον ὑπόδουλα) εἰς ἀναιδῆ (ὑπέρμετρον) ἐλπίδα, τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ μακρὰν ἡμῶν κεῖνται· ἡ μεταφορὰ ἐκ θαλάσσης. βρόχοισι δ' ἀρκύων δεδήσεται ξιφηφόροισι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 729 ἴδ. ἄρκυς.

δέω (δέϝω) ἔχω ἔλλειψιν, ἀνάγκην. δεήσω, ἐδέησα: ἐμεῖο δὲ δῆσεν (ἐμεῦ δ' ἐδέησεν Grashof) Σ 100 (ἴδ. κατωτ.). ἐδεύησεν ι 540. δεδέηκε. δεῖ ἀπρόσ. εἶνε ἀνάγκη (παρ' Ὁμ. μόνον I 337). Ὑποτ. δέῃ (Δωρ. δῇ ἐν Ἐπιγραφ. Παρὰ Μενάνδ. Ἀπ. 924 καὶ Φιλεταίρ. Ἀπ. 3 τὸ δέῃ μετρεῖται μονοσυλλάβως, κατὰ συνίζησιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Ἀρφ. Βατρ. 265 καὶ Πλοῦτ. 216). δέοι, δέον Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 567 (τὸ δε δεῖν εὕρηται, ὡς φαίνεται, πολλαχοῦ ἀντὶ τοῦ δέον, προελθὸν κυρ. ἐκ τοῦ δεῖον, ὡς τὸ οἶμαι ἐκ τοῦ οἴομαι, πρβ. πνείω, χείω· καὶ Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 39. Πλ. Εὐθύφρ. 4 D. Χαρμίδ. 164 E. Περὶ τοῦ Λυσ. 14, 7 ἴδ. κατωτ.). ἔδει (ἔδεε Ἡρ. 3, 45. δεήσει, ἐδέησε. Ὑπ. δεήσῃ. — Μέσ. δέομαι (ἐπ. δεύομαι) χρειάζομαι, παρακαλῶ· β' πρόσ. δέῃ (δέει), ἐπ. δεύεται Ψ 484. Ὑπ. Δωρ. δῆσθε Ἀπ. Σώφρον. 46. δευμένα 36. δεύμενον Θεόκρ. 30, 32. ἐδεύμην (ἐδεύεο, ἐδεύετο ἐπ., ἐδέετο Ἡρ. 2, 30 = ἐδεῖτο Ἀττ.). δεήσομαι (ἐπ. δευησ-, Δωρ. «δεούμεθα ἀντὶ τοῦ δεηθησόμεθα Ἐπίχαρμος Δευκαλίωνι» Ἀ. Β. 90, 3). ἐδεήθην, δεηθήσομαι μτγν. (ἀντὶ τοῦ δεήσομαι), δεδέημαι. — ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι ι 540 (πρβ. 483) κατὰ λέξιν: ὑπῆρξεν ἔλλειψις, ὥστε νὰ φθάσῃ («ἐνδεὴς ἐγένετο τοῦ ἀφικέσθαι» Σχ.): παρ' ὀλίγον ἔφθασε τὸ ἄκρον τοῦ οἴακος. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι Σ 100 ἐμὲ δ' ἐχρειάσθη (ἐγὼ τοῦ ἔλειψα) διὰ νὰ τοῦ ἀποτρέψω τὸν ὄλεθρον. Συνήθως τοῦ παντὸς δέω Αἰσχ. Πρ. 1038 εἶμαι ὅλως διόλου μακρὰν (οὐδέποτε θὰ πράξω τοῦτο). Συνηθέστερον εἶνε τὸ ἀπρόσ. δεῖ: σιγῶντα δεήσει Χαρίδημον ἐᾶν αὐτὸν ὑβρίζειν Δημ. 23, 57 θὰ εἶνε ἀνάγκη, σιωπῶν τις ν' ἀφήσῃ τὸν Χαρ. νὰ τὸν ὑβρίζῃ (= νὰ ὑβρίζῃ ἑαυτόν). Τὸ οὐδ. τῆς μτχ. δέον (δεῖν Ἀττ.) κεῖται ἀπρόσ. ταῦτ' ἂν ἤδη λέγειν πρὸς ἡμᾶς ἐπεχείρουν, ἵν' ᾔδειτε (Dobree: εἰδῆτε) πολλοῦ δεῖν ἄξιον ὄντα τυχεῖν τοῦ ψηφίσματος αὐτόν Δημ. 23, 7 = ἵν' ἐγινώσκετε, ὅτι ἥκιστα (= πολλοῦ δέον, ὁρίζει τὸ ἄξιον ὄντα) ἦν ἄξιον τυχεῖν τοῦ ψηφ. δεῖν αὐτὸν (Schott: δεῖ ἕκαστον) μετὰ τῶν ὁπλιτῶν (Stephanus: πολιτῶν) κινδυνεύειν ἱππεύειν εἵλετο Λυσ. 14, 7 ἐν ᾧ ὤφειλε νὰ κινδυνεύῃ μετὰ τῶν ὁπλιτῶν, προετίμησε νὰ ἱππεύῃ. — Σπαν. γίνεται ἕλξις: ἡγούμην αὐτὸς περιεῖναι δεῖν αὐτῶν καὶ μεγαλοψυχότερος φαίνεσθαι Δημ. 19, 235, ὅπου τὸ αὐτός καὶ τὸ μεγαλοψυχότερος συνεφώνησαν πρὸς τὸ ὑποκ. τοῦ ἡγούμην καὶ οὕτως ἐτέθησαν κατ' ὀνομ. Σπανίως τίθεται δοτ. καὶ θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ ἄλλην δεήσει γαῖαν Εὐρ. Ἱππ. 940 θὰ χρειασθῇ οἱ θεοὶ νὰ προσθέσουν εἰς τὴν (ὑπάρχουσαν) γῆν ἄλλην γῆν. Ξεν. Ἀν. 3, 4, 35. Καλῶς δέ, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἔχει τὸ ἐν Ἀρφ. Σφ. 612 χωρίον: τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσῃ εἰς σὲ βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παραθέσει εἰς ταῦτα ἐγὼ χαίρω, καὶ ἂς μου λείψουν

τὰ ἰδικά σου φαγητὰ (κυρ. τὰ ἰδικά σου μοῦτρα καὶ τοῦ ταμίου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ περιμένω, πότε θὰ βάλῃ τὸ πρόγευμα) Αἱ διορθ. κεῖ μή με δεήσει ἢ κοὐ μή με δεήσῃ περιτταί. — Καὶ κατὰ βραχυλογίαν· δεῖ σ' ὅπως δείξεις Σοφ. Αἴ. 556 = δεῖ σε (ὁρᾶν, φροντίζειν) ὅπως δείξεις: πρέπει νὰ κυττάζῃς πῶς νὰ δείξῃς. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις Φιλ. 54 πρέπει νὰ κυττάζῃς πῶς (= δεῖ σε ὁρᾶν ὅπως) νὰ ἐξαπατήσῃς τὴν ψυχὴν τοῦ Φιλ. δεῖ σ' ὅπως εὐσχήμονος ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους Ἀπ. Κρατίν. 108 (Ἀθήν. 373 E) πρέπει νὰ κυττάζῃς πῶς νὰ μὴ διαφέρῃς. — Καὶ ἄνευ ἀπαρφ. κατὰ σύστοιχον τοῦ ὑποκειμένου σύνταξιν: τὸ εἴ τι δέοι, ἐάν τι δέῃ εἶνε συχνότατα· κυρ. = εἴ τις χρεία εἴη, ἐάν τις χρεία ᾖ. Παρὰ Θουκ. 8, 14 τὸ εἴ τι δέοι ἀναφ. εἰς τὸ ἀναχώρησιν (ὃ ἴδε). Συνήθως μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. δεῖ τινος = ἔνδεια (χρεία) τινός ἐστιν. εὐβουλίας δεῖ Σοφ. Ἀντ. 1098. καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ, οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ; Αἰσχ. Χο. 878 καὶ πολὺ μάλιστα ῥωμαλέος ἀνὴρ χρειάζεται, ὄχι ὅμως διὰ νὰ βοηθήσῃ φονευμένον· διότι πρὸς τί; (εἶχεν αἰσθανθῇ πλέον ὁ οἰκέτης, ὅτι αἱ φωναί του ἦσαν ἀνωφελεῖς). Καὶ μετ' ἀπαρφ σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων Πλ. Πολ. 459 B ὅπου τὸ εἶναι ἄνευ βλάβης τῆς ἐννοίας ἠδύνατο νὰ ἐλλείπῃ, ὡς καὶ ἐλλείπει (ἴσως ὀρθότερον) ἔκ τινων χ φων. Πρβ. κατωτ. ἴσμεν ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ εἶναι τοῦ ἰατροῦ Ἐν τῇ πρὸς γεν. ταύτῃ συντάξει τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔχει ἀνάγκην τινός, τίθεται συνήθως κατὰ δοτ., ὡς Σοφ Ἠλ. 612 ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος —; ποίαν φροντίδα πρέπει νὰ λαμβάνω ἀπέναντι ταύτης τοὐλάχιστον —; Σπανίως δὲ κατ' αἰτιατ. αὐτόν σε δεῖ προμηθέως, ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τέχνης Αἰσχ. Πρ. 86 σὺ αὐτὸς ἔχεις ἀνάγκην προμηθέως (= ἀνθρώπου προμηθουμένου, τ. ἔ. ἀνθρώπου ὅστις νὰ σκεφθῇ), κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἀπαλλαγῇς τῆς τέχνης ταύτης (τοῦ Ἡφαίστου, δηλ. τῶν δεσμῶν). Τὸ ὅτῳ τρόπῳ ἐκκυλισθήσῃ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ προμηθέως. Εὕρηται καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων Ἀγαμ. 839 ὅ,τι δὲ χρειάζεται (ἔχει ἀνάγκην) φαρμ. παι. — Ὅταν ἡ πρότασις εἶνε ἀρνητική, ἀντὶ τοῦ πολλοῦ γε δεῖ δύναται νὰ τεθῇ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ: οὐ δὴ Κόνων.. πιστός ἐστιν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ Δημ. 54, 40 κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ πιστὸς (κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ τοῦ παντὸς δεῖ) Ἐπίσης τὸ ἐναντίον οὐδ' ὀλίγου δεῖ: οὐχ ἵνα ἑκάστους ἡμῶν ἴδωσιν ἔχοντας τὰ αὐτῶν, οὐδ' ὀλίγου δεῖ 16, 16 οὐδὲ κατὰ μικρὰν προσέγγισιν. Ἴδ. 9, 23. 19, 30. 20, 113. 24, 135. Ἀντίθετον εἶνε τὸ πολλοῦ δεῖ: καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ Ἀρφ. Ἀχ. 543 (ἐκ τοῦ Τηλέφου τοῦ Εὐρ. κατὰ τὸν Σχ.) θὰ ἐκάθησθε ἐν τῷ οἴκῳ ὑμῶν (ἐὰν ξένοι ἐξεστράτευον κατὰ τῆς Ἑλλάδος); Οὐδόλως βεβαίως. — Μέσ. δέομαι (δεύομαι Ὅμ.) = δεῖ μοι τινος ἔχω ἀνάγκην τινός, χρειάζομαί τι· ἄλλα πάντα δεύεαι Ἀργείων Ψ 484 εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μένεις ὀπίσω τῶν Ἀρ. — ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκκα τινὸς δῆσθε Ἀπ. Σώφρ. 46 ἡ γαστὴρ ὑμῶν εἶνε ἄπληστος (ὡς ἡ τοῦ καρχαρίου), ὅταν ἔχητε ἀνάγκην τινός. ἅμα τέκνων θὴν δευμένα Ἀπ. τοῦ αὐτοῦ 36 (Πλουτ. 386 D) ὅπου ἐγὼ προέτεινα ἁ μᾶ ἀντὶ τοῦ ἅμα τ. ἔ. ἡ μήτηρ στερουμένη τῶν τέκνων. οὕνεκεν οὐκ ἀτελεύτητον τὸ ἐὸν θέμις εἶναι· ἔστι γὰρ οὐκ ἐπιδευές· ἐὸν δ' ἂν παντὸς ἐδεῖτο Παρμενίδ. Ἀπ. 8, 32 διὰ τοῦτο τὸ ὂν δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀτελεύτητον (ἄνευ τέλους)· διότι εἶνε ὄχι ἐλλιπὲς (ἀνελλιπές: ἀνενδεές)· ἂν δὲ ἦτο ἀτελεύτητον, θὰ ἦτο παντελῶς ἐλλιπές. Παρὰ Θουκ. 5, 36 ἐδέοντο Βοιωτοὺς ὅπως παραδώσουσι «ἐδέοντο Βοιωτοὺς οὕτω ποιῆσαι ὅπως παραδώσουσι» Σχ. (πρβ. Πλουτ. Αντων. 84) ἴσως γρ. ἐδέοντο ⟨ βουλεύειν, ἢ ποιεῖν ⟩ Βοιωτοὺς κέ. παρεκάλουν νὰ εὕρουν τρόπον οἱ Βοι. πῶς νὰ τὸ παραδώσουν. — πολλὰ τήν μευ γλᾶσσαν ἐκταμεῖν δεῖται Ἡρώνδ. 6, 41 πρέπει νά μου κόψουν πολλάκις τὴν γλῶσσαν (ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ὡς ὑποκ. τὸ ἡ Κοριττώ). πρβ. «δεῖται ἀντὶ τοῦ δεῖ· ἀπελθεῖν με δεῖται» Ἀ. Β. 88. Παρόμοια εἶνε: Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν, ὥστε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι Σοφ. Ο. Κ. 569 κατὰ λέξ. ἡ γενναιοφροσύνη σου διὰ βραχέος λόγου μοὶ ἐπέτρεψεν, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη εἰς ἐμὲ νὰ εἴπω ὀλίγα μόνον τ. ἔ. διὰ τῶν ὀλίγων λέξεων, ἅς μοι εἶπες, ἀπήλλαξάς με τῆς ἀνάγκης νὰ μακρολογήσω. Ἐκτὸς τῶν τριῶν κανονικῶν φράσεων: δεῖ με βραχέα φράσαι. δέομαι βραχέα φράσαι καὶ δεῖ μοι βραχέος λόγου, ἔχομεν ἐνταῦθα καὶ τέταρτον εἶδος φράσεως: βραχέ ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι, ὅπου τὸ δεῖσθαι = εἶναι ἀνάγκην. Ἡ ἀπρόσωπος αὕτη ἔκφρασις φαίνεται καθαρωτέρα ἐν Πλάτ. Μέν. 79 C: δεῖται (ὀρθοτέρα γρ. τῆς δεῖ) οὖν σοι πάλιν ἐξ ἀρχῆς — τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως —, τί ἐστιν ἀρετή ὅπου τὸ νόημα εἶνε: παρέχεται ἀνάγκη ν' ἀποταθῇ πάλιν πρὸς σὲ ἡ αὐτὴ ἐρώτησις, τί εἶνε ἀρετή· ἐν ᾧ τὸ δεῖ σοι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως δὲν θὰ ἦτο πολὺ σαφές, διότι ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ καί: «ἔχεις ἀνάγκην νὰ κάμῃς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν», ὅπερ εἶνε ἐναντίον τοῦ ἀπαιτουμένου νοήματος, ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω: ἢ οὐ δοκεῖ σοι πάλιν δεῖσθαι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως —; καὶ κατωτέρω (E). Ὡς πλείστων ῥημάτων σχηματίζεται τοιαύτη οὐδ. παθητ. ἀπρόσωπος ἔκφρασις, οὕτω καὶ τοῦ δέομαι.

δή. Ἡ πρώτη σημ. τοῦ μορίου τούτου εἶνε χρονική = ἤδη πλέον: ἐξ ἧς ἀνεπτύχθη ἡ μεταφορική, ἀναφερομένη εἴς τι γνωστόν, ὀφθαλμοφανές = βεβαίως, προφανῶς.

Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, πλὴν μόνον ἐν τῇ ἐπικῇ καὶ λυρικῇ γλώσσῃ, δή τότε ν 92 καὶ συχν. δὴ γὰρ Ν 517. κἀλλ. δὴ πάμπαν Τ 342. Συνήθως ἐπιτάσσεται εἰς τὴν λέξιν, ἣν ἐξαίρει. Μόνον τῶν ἐγκλιτικῶν προτάσσεται συναποτελοῦν μίαν λέξιν, ὡς δήπου, δήπουθεν, ὁμοίως δή τις· ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς ἐλπίδος Πλ. Φαίδων 98 B. ἔσπετε.. ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν Λ 219 ποῖος θὰ ἦτο ἐκεῖνος, ποῦ πρῶτος ἦλθε κτλ. Οὕτω δὲ κατὰ μικρὸν κατήντησεν εἰς εἶδός τι προσφύματος ἐγκλιτικοῦ, διορίζον ὄχι, ὡς τὰ ἐπιρρήματα καθόλου, οὕτω καὶ αὐτὸ ἀπ' εὐθείας τὰ ῥήματα (ἐκτὸς μόνον, ὅταν ἐπιτάσσηται εἰς αὐτὸ τὸ ῥῆμα : νῦν δ' ὁρᾶτε δή Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 12 τώρα βλέπετε πλέον), ἀλλ' ἐμμέσως. Ἐν δὲ τοῖς δεικτικοῖς ὅδε, τοιόσδε, τηλικόσδε κατήντησεν ἴσον ἐγκλιτικῷ μορίῳ. — Χρονικῶς ἐν τῷ δὴ αὖτε (Δ. Γ. δ' αὖτε, δηὖτε, δ' ηὖτε) ἤδη πλέον Α 340. Η 448. ἦρρε' (Fick ἐκ τοῦ ἦρϜεο: ἦρε') ὄττι δηὖτε πέπονθα, κὤττι δηὖτε κάλημμι... τίνα δηὖτε πείθωμαι σ' (=σοι) ἄγην ἐς σὰν (Blass: τινα δ' εὐτεπείθωμαι σαγηνέσσαν) φιλότατα Σαπφ. 1, 15 ἠρώτησας, ὅ τι δὴ αὖθις πέπονθα, καὶ ὅ τι δὴ αὖτις καλῶ σε... τίνα δὴ αὖθις πείθωμαι ἄγειν σοι εἰς τὸν σὸν ἔρωτα. — καὶ δή=καὶ ἤδη (ἢ ἁπλῶς: ἤδη) Β 135. Σοφ. Αἴ. 49. Ἡρ. 4, 102 καὶ συχν. καὶ δὴ πειράσομαι λέγειν Δημ. 4, 13= ἤδη, εὐθύς· ἰδ. 2, 13. — καὶ δή=καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι. καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ δέξαιτ' Αἰσχ. Χο. 563 καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι οὐδεὶς τῶν θυρ. ἤθελε μᾶς δεχθῇ μὲ εὐχαρίστησιν. Εὐρ. Μηδ. 386. Ἑλέν. 1059.—Ἐν ἀποκρίσεσιν: ΗΛ. ἱστόρει τί σοι φίλον. ΧΟ. Καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ Σοφ. Ἠλ. 317 ἐρώτα ὅ τι ἐπιθυμεῖς. Καὶ λοιπὸν («νὰ λοιπόν») σὲ ἐρωτῶ. καὶ δὴ λέγω σοι Ἀντ. 245 νὰ λοιπὸν σοῦ λέγω. Τὸ καὶ δὴ καί εἰσάγει εἰδικήν τινα παρατήρησιν Πλ. Ἀπολ. 21 Α. Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 1 — Μτφ. φανερά, ὡς γνωστόν· σοφιστὴν δή τοι ὀνομάζουσί γε τὸν ἄνδρα εἶναι Πλ. Πρωταγ. 311 Ε=ὡς δῆλόν ἐστιν. ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὅπερ δὴ καὶ πλείστοις ἐπιδείκνυται Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 21=ὡς γνωστόν. Πλ. Φαῖδρ. 242 Α. — ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες Ξ 234 ἤκουσας βέβαια ἤδη ἄλλοτε τὸν λόγον μου. — ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; Ν 446 ἆρά γε τώρα πλέον κάπως ἐμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν ἀνταξίαν ἀποζημίωσιν τὸν φόνον τριῶν ἀντὶ ἑνός;—Ἰδίᾳ μετὰ τῶν ἐπιθέτων σημ. προφανῶς, ὁμολογουμένως. μεγίστη δή Θουκ. 1, 1=μεγίστη προφανῶς, ὁμολογουμένως, ἀναντιρρήτως. νῆες τοσαῦται δὴ πλεῖσται ἐπληρώθησαν 3, 17 τόσα πλοῖα, πλεῖστα προφανῶς, ἐπληρώθησαν. Ἄλλοι ἀναφ. τὸ δή εἰς τὸ τοσαῦται. — ἡ μὲν μάχη... ἐγένετο πλείστου δὴ χρόνου μεγίστη δὴ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα Θουκ. 5, 74 ἥτις μάχη ἀπὸ πλείστου προφανῶς χρόνου ὑπῆρξεν οὐ μόνον ἡ μεγίστη ἀναντιρρήτως ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ (ἥτις) ὑπὸ ἀξιολ. πόλεων συνεκροτήθη. ὀλίγοις δή 1, 33. Ξεν. Ἀν. 1, 9, 20. — Γνωστὴ δὲ ἡ συμπερασματικὴ σημασία τοῦ δή Ἡρ. 1, 14. Θουκ. 2, 4. 1, 127. Δημ. 1, 18 κτλ. — Μετ' ἄλλων μορίων συχνάκις: ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς Αἰσχ. Ἀγ. 1212 εἰς ἡμᾶς ὅμως τοὐλάχιστον ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων Σοφ. Ἠλ. 103 οὐδαμῶς βεβαίως. Αἴ. 877. ἀλλὰ μὲν δὴ διότι γε φιλεῖται ὑπὸ θεῶν, φιλούμενόν ἐστι καὶ θεοφιλὲς τὸ θεοφιλές Πλ. Εὐθύφρ. 10 D ἀλλ' ἀκριβῶς βέβαια διότι τοὐλάχιστον κτλ. — τὴν Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ ὅπλων γε δή Θουκ. 4, 78 καὶ μάλιστα μετὰ ὅπλων· ὅπου τὸ καὶ μετὰ ὅπλων προστίθεται εἰς τὸ ἄλλως τε· τὸ δὲ γέ ἀναδεικνύει καὶ ἐξαίρει τὸ ὅπλων, τὸ δὲ δή δηλοῖ κυρίως τὸ οἴκοθεν δῆλον. ἦ οὖν καὶ σὺ ἄρχειν ἱκανοὺς εἶναι παιδεύεις τοὺς ἐπιτρόπους; πειρῶμαί γε δή Ξεν. Οἰκ. 13, 4 προσπαθῶ τοὐλάχιστον, ὡς δύναμαι νὰ βεβαιώσω. οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα οὐδὲ φίλοις ἐπιτάττειν ὑπέρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μή τί γε δὴ θεοῖς Δημ. 2, 23 πολὺ δὲ ὀλιγώτερον βεβαίως (δύναταί τις νὰ παρακαλῇ τοὺς θεοὺς νὰ πράττωσί τι ὑπὲρ αὐτοῦ).

δηγμός ὁ: ὁ ἐκ τῶν τοιούτων ἀναλογισμῶν δηγμὸς αἱμάσσει τὴν μνήμην Πλουτ. 126 F ἴδε αἱμάσσω.

δῆλος 3 καὶ 2 (Εὐρ. Μηδ. 1197), ἐπ. δέελος· στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ Σοφ. Ο. Τ. 673 ἰδ. βαρύς. ἁβροσύνη (βασιλεὺς) δῆλος ὁρᾶσθαι τῶν Ταντaλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν Εὐρ. Ὀρ. 351 ἐκ τῆς ἁβροσύνης φανερὰ βλέπει τις (δῆλος ὁρᾶσθαι), ὅτι (ὁ βασιλεὺς) εἶνε ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Ταντ. — ἄλημα δῆλον Σοφ. Ἀντ. 320 ἰδ. ἄλημα.

δηλόω ὁμαλὸν (δηλώσεται Σοφ. Ο. Κ. 581 = δηλωθήσεται Θουκ. 1, 144) ποιῶ δῆλον, φανερόν. ἦν ὁ Θεμιστοκλῆς, βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας Θουκ. 1, 138 ἐπειδὴ ἔδωκεν ἀποδείξεις προφανῶς ἀσφαλεστάτας τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ φύσεως. τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί; Αἰσχ. Χο. 846 ὥστε δῆλον ποιῆσαι τῇ διανοίᾳ μου; ὥστε νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς μου; ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε Θουκ. 1, 10 δεδήλωκεν ἐν τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ τῶν Φιλ. νεῶν (Β 719). μήτε πόλεμον ἄγαν δηλοῦντας 1, 84 κυρ. μήτε πάρα πολὺ δεικνύοντας, ὅτι (ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει) θὰ ἐπέλθῃ πόλεμος. (ὁ πόλεμος) δηλώσει μείζων γεγενημένος αὐτῶν 1, 22 ἴδ. σκοπέω. Ἐν Πλ. Πολ. 485 Α σαφέστερον θὰ ἦτο τὸ ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ⟨τι⟩ ἐκείνης τῆς οὐσίας. — ὡς . . . γένος ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 792 κυρ. ὅτι θὰ φανερώσω εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ

νὰ τὸ βλέπουν γένος ἀνυπόφορον. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν (ἐνν. ὂν) ἐξ ὠμοῦ πατρὸς τῆς παιδός 'Αντ. 471 ἡ παῖς δηλοῖ γεγονυῖα ὠμὴ ἐξ ὠμ. πατρός: ἡ κόρη (κυρ. ἡ καταγωγὴ τῆς κόρης ἢ κατ' ἄλλους: ἡ φύσις, τ. ἔ. ὁ χαρακτὴρ τῆς κόρης) φανερώνει ὅτι εἶνε σκληρὰ ἐκ σκληροῦ πατρός. ποίῳ (ἐνν. χρόνῳ) γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; Σοφ. Ο. Κ. 581 κατὰ ποῖον χρόνον θὰ φανερωθῇ (ποίαν ἀξίαν ἔχει) ἡ σὴ προσφορά; || ἀμεταβ. δηλοῖ = δῆλόν ἐστι. καὶ ἐν τούτῳ ἐδήλωσε Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 30 ἐγένετο δῆλον.

δημεύω: δεδήμευται κράτος Εὐρ. Κύκλ. 119 δημοκρατία ἐστί: ἡ ἐξουσία ἐδόθη εἰς τὸν λαόν.

δημηλασία: οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι Αἰσχ. 'Ικ. 6 οὐδεμίαν δημήλατον ἐξορίαν καταδικασθεῖσαι ἐπὶ φόνῳ διὰ ψηφίσματος τῆς πόλεως ἴδ. γιγνώσκω.

δημήλατος 2 ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐλαθείς, διωχθείς. ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ Αἰσχ. 'Ικ. 622 σὺν φυγῇ, ἐν ᾗ ὁ δῆμος ἀπελαύνει: σὺν φυγῇ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐψηφισμένῃ.

δήμιος 2 καὶ 3 (Αἰσχ. Χο. 55), Δωρ. δάμιος, δημόσιος, κοινωφελής. δήμια πίνουσιν Ρ 250 πίνουσι τὸν οἶνον (τὸν γερούσιον), ὃν κοινῶς πάντες οἱ 'Αχαιοὶ εἰσέφερον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἵνα πίνωσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ γέροντες (ὅθεν γερούσιος οἶνος). πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν Αἰσχ. 'Αγ. 645 ἴδ. ἐξαγίζω.

δημιουργός 2, ἐπ. δημιοεργός, Δωρ. δαμιεργός (ἐκ τοῦ δαμιοϝεργός, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ δαμιοϝοργός) ὁ μετερχόμενος ἔργον δημόσιον καὶ κοινωφελὲς (δήμιον ἔργον), τεχνίτης (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἰδιώτην)· τοιοῦτοι δὲ ἐθεωροῦντο καὶ οἱ ἰατροί, μάντεις, ἀοιδοί, ὡς καὶ οἱ τέκτονες κλ. «παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν οἱ ἄρχοντες, τὰ δημόσια πράττοντες» 'Ησ. «δημιουργοὶ ἐκαλοῦντο παρά τε 'Αργείοις καὶ Θεσσαλοῖς οἱ περὶ τὰ τέλεια (;), ἵνα σημαίνει τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους καὶ φροντίδας ἔχοντας» Μ. 'Ε. 141, 41. ὄρθρος δημιοεργὸς 'Ομ. "Υμν. 'Ερμ. 98 ὁ ἐξεγείρων (καὶ καλῶν) τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἔργον του, «λαοὺς ἐπὶ ἔργον ἐγείρων» ('Αράτ. Φαινόμ. 6). κἀκεῖνον (ζωστῆρα) "Αιδης, δημιουργὸς ἄγριος (εἰργάσατο) Σοφ. Αἴ 1035 ὁ ἀπηνὴς καὶ ἄγριος "Αιδης κατεσκεύασε τὸν ὀλέθριον ζωστῆρα, ὡς καὶ πάντα τὰ θανατηφόρα ἐργαλεῖα ὁ "Αιδης ἐργάζεται.

δημογέρων -οντος ὁ, ὁ γέρων τοῦ δήμου ὁ διά τε τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀξίωμα προτιμώμενος καὶ προκρινόμενος ἐκ τοῦ δήμου. Ἦσαν δὲ οἱ δημογέροντες οὐ μόνον σύμβουλοι ἀλλὰ καὶ ἀρχηγοὶ τοῦ δήμου Γ 149. παρομοίως καὶ σήμερον ἐνιαχοῦ.

δημόθροος -ους, οον -ουν: φήμη δημόθρους Αἰσχ. 'Αγ. 929 ὑπὸ τοῦ δήμου θροουμένη, θρυλουμένη. εἴτε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν (-ράψειεν, Scaliger), ὥστε σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον Αἰσχ. 'Αγ. 874 καὶ ἐὰν θορυβώδης τοῦ δήμου ἐπανάστασις ἤθελε καταρρίψῃ τὴν γερουσίαν (ἢ μᾶλλον: ἐὰν ἤθελε συρράψῃ ἐπιβουλὴν κατὰ τοῦ 'Ορέστου), ἵνα ἔτι μᾶλλον καταπατήσῃ τὸν πεσόντα ('Αγαμέμνονα), ὡς (=ὥστε) εἶνε σύνηθες εἰς τοὺς βροτούς.

δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος Αἰσχ. 'Αγ. 464 (ὁ καθ' οὗ ἡ ἀρὰ) πληρώνει τὸ χρέος τῆς λαοψηφίστου κατάρας.

δημόλευστος 2 ὑπὸ τοῦ δήμου λευστός, ὑπὸ τοῦ λαοῦ λιθοβοληθεὶς Λυκόφ. 331. δημόλ. φόνος Σοφ. 'Αντ. 36 κυρ. ὑπὸ τοῦ δήμου λευστός, ὅθεν ὁ διὰ δημοσίας λιθοβολήσεως φόνος.

Δημολογοκλέων ὁ ('Αρφ. Σφ. 343) διὰ λόγου θέλων νὰ γίνῃ (ἄλλος) Κλέων (ἄρχων) τοῦ δήμου· περὶ τοῦ Βδελυκλέωνος.

δημόπρακτος κυρ. ὑπὸ τοῦ δήμου πεπραγμένος. τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία ψῆφος κέκρανται Αἰσχ. 'Ικ. 953 τοιαύτη ὁμόφωνος ἀπόφασις τοῦ δήμου ἔχει ψηφισθῆ.

δημορριφής 2: οὐ φήμ' ἀλύξειν τὸ σὸν κάρα δημορριφεῖς λευσίμους ἀράς Αἰσχ. 'Αγ. 1615 λέγω, ὅτι ἡ κεφαλή σου δὲν θ' ἀποφύγῃ τὰς ὑπὸ τοῦ δήμου ῥιπτομένας σοι ἅμα τῇ λιθοβολίᾳ κατάρας.

δημοσίᾳ: ἀποδημοῦντος ἐμοῦ δημοσίᾳ Δημ. 45, 3 χάριν δημοσίας ὑπηρεσίας.

δημώματα τὰ ἴδ. δαμώματα.

ΔΗΡΙΩ ἐρίζω, ποιητ., δηρίσω Λυκόφρ. 1306. ἐδήρισα Θεόκρ. 25, 82 καὶ μτγν. Μέσ. δηρίομαι Πίνδ. Ο. 13, 44 (-ιάομαι "Ομ.). -ίσομαι Θεόκρ. 22, 70. δηρίσαντο θ 76. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. δηρινθήτην Π 756. δηρινθῆναι 'Απ. 'Ρ. 2,16. 'Ορφ. Λιθ. 670. ἀδήριτος Ρ 42. ἀμφιδήρ. Θουκ. 4, 134. δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν Πίνδ. Ο. 13,44 πρὸς πολλοὺς διαφιλονεικῶ περὶ τοῦ πλήθους τῶν νικῶν: ἀπέναντι πολλῶν ἀπαριθμούντων τὰς νίκας των μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ ἀπαριθμήσω πλείονας.

δηῦτε ἐκ τοῦ δὴ αὖτε, ἴδ. δή.

διά πρόθ., ποιητ. διαί, (διᾰ, ἀλλ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἑξαμέτρου διᾱ, τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ δίς, δύο). 1) μετὰ γεν. τοπικῆς δηλοῖ τὸ διὰ μέσου Β 458. Δ 481. Πίνδ. Ν. 7, 26. Τροπικῶς· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων Μ 104 κυρ. διερχόμενος διὰ πάντων διεκρίνετο, ὅθεν διεκρίνετο μεταξὺ πάντων. — τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιῇ Σοφ. Ο. Κ. 584 τὰ δ' ἐν τῷ μεταξὺ ἢ λησμονεῖς ἢ δὲν τὰ λογαριάζεις διόλου (κυρ.= παρ' οὐδὲν ποιῇ πεζ.). διεξεληλύθασί γε διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἄνθρωποι Θουκ. 3, 45 ἔχουσι δοκιμάσῃ κατὰ σειρὰν ὅλας τὰς ποινάς. διὰ δίκης ἰὼν πατρί Σοφ. 'Αντ. 742 = διαδικαζόμενος τῷ πατρί. δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον Εὐρ. 'Ι. Α. 994 (ἴδ. αἰδώς). διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰὼν Σοφ. Ο. Τ. 773 τοιαύ-

τὴν τύχην διερχόμενος. βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Ἀπ. Σοφ. 520 βροντὴ ἐξερράγη διὰ μέσου τῆς ἀστραπῆς, ἐν ᾧ ἤστραπτε. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες Ἠλ. 1508 ἀφ' οὗ τόσον πολλὰ ἔπαθες, μόλις τέλος ἐξῆλθες ἐκ τῶν παθῶν διελθὸν τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνας. δι' ὅρκων ἀπώμοτος Ἀντ. 394 (ἴδ. ἀπώμοτος). Πρβ. διὰ στέρνων ἔχειν 639=ἐνθυμεῖσθαι. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι 1060 ἴδ. ἀκίνητος. ‖ δηλοῖ τὸ διὰ μέσου διάστημα, τὴν ἀπόστασιν· διὰ δέκα ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν Θουκ. 3, 21 «εἰς κάθε δέκα ἐπάλξεις», μετὰ δέκα ἐπάλξεις ἦσαν πύργοι. διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες Ἡρ. 1, 179 τ. ἔ. ἐστοίβαζον τριάκοντα σειρὰς πλίνθου καὶ ἔπειτα μίαν σειρὰν καλάμων πλεκτῶν. ‖ χρονικῶς· φίλω τούτω... ἀλλήλοιν διά τε τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενομένω διάγουσι Πλ. Φαῖδρ. 256 D καθ' ὅλον τὸν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ χρόνον. διὰ τρίτης ἡμέρης Ἡρ. 2, 37 «κάθε τρεῖς ἡμέρας» κττ. ‖ Τροπικῶς· Κῦρος πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονώς, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκὼς Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 24 πρῶτον μὲν καταγόμενος ἐκ θεῶν (διὰ τοῦ Περσέως τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός), ἔπειτα δὲ γεννηθεὶς ἐκ βασιλέων ἀδιακόπως διαδεχομένων ἀλλήλους. χρόνος δὴ διὰ χρόνου (διὰ πόνου Nauck) προύβαινέ μοι Σοφ. Φιλ. 285 ὁ χρόνος ἀνεπαισθήτως προεχώρει, ἐν ᾧ ἡ μία ἡμέρα διεδέχετο τὴν ἄλλην. ‖ τὸ ὄργανον καὶ μέσον· σκόπει, ἀπόκρισις ποτέρα ὀρθοτέρα, ᾧ ὁρῶμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμούς, ἢ δι' οὗ ὁρῶμεν, καὶ ᾧ ἀκούομεν, ὦτα, ἢ δι' οὗ ἀκούομεν; Πλ. Θεαίτ. 184 C ὅτι δηλ. τὰ ὄργανα, δι' ὧν (ὧν μεσολαβούντων) βλέπομεν καὶ ἀκούομεν, εἶνε οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ ὦτα· πρβ. Ξεν. Ἀπ. 1,4,5 (ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα) δι' ὧν αἰσθάνονται ἕκαστα. — παρούσης αὐτοῖς πολλῆς σχολῆς καὶ δυνάμεως πρὸς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θηρίοις διὰ λόγων δύνασθαι ξυγγίγνεσθαι Πλ. Πολιτικ. 272 B=πρὸς τὸ δύνασθαι συνδιαλέγεσθαι μὴ μόνον ἀνθρ. ἀλλὰ καὶ θηρίοις. — Πρβ. τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλλοτρίας διαὶ γυναικὸς Αἰσχ. Ἀγ. 447 ὅπου ἡ διαὶ ἐκφράζει τὸ πορρωτέρω διάμεσον: τῇ ἐνοχῇ ἀλλοτ. γυναικός. εἴπερ φιλόξεν' ἐστὶν (τὰ δώματ') Αἰγίσθου διαὶ Χο. 652 ἐὰν εἶνε φιλόξενος ὁ οἶκος ὡς ἐκ τοῦ Αἰγίσθου (τώρα ποῦ τὸν ὁρίζει ὁ Αἴγισθος).— 2) μετ' αἰτιατ. τοπικῆς εἰς δήλωσιν τῆς διὰ μέσου ἐκτάσεως Α 600. κ 21. ἔβα δι' εὔξεινον οἶδμα λίμνας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 410 ἔφθασε διαπεράσας τὸ κῦμα τῆς εὐξείνου θαλάσσης. ‖ δηλοῖ τὴν αἰτίαν, ἀφορμήν. εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν Θουκ. 2, 18 ἐνν. ἐκωλύοντο. Λυσ. 12, 60. — καὶ νῦν τοῦ ἀφανοῦς τε τούτου διὰ τὸ ἀτέκμαρτον δέος καὶ διὰ τὸ ἤδη φοβεροὺς παρόντας Ἀθηναίους, κατ' ἀμφότερα ἐκπλαγέντες... τοὺς ἐφεστῶτας πολεμίους ἐκ τῆς χώρας ἀποπέμπωμεν Θουκ. 4, 63. Τὸ χωρίον τοῦτο ἔτυχε πολλῶν καὶ διορθώσεων καὶ ἑρμηνειῶν. Ὁ Ῥεΐσκιος ἀντὶ τοῦ διὰ τό ἔγραφε διὰ τούς. Ὁ Πόππος διώρθου ἢ διὰ τό... παρεῖναι ἢ ἐξήλειφε τὸ τούς. Ὁ Κλάσσεν ἐφρόνει, ὅτι τὸ διὰ τό μετ' ἀπολύτου αἰτ. ἐκφράζει τὴν ἐξ ἀντικ. αἰτιολογίαν, καθ' ὃν τρόπον τὸ ὡς ὁμοίως συνταξσόμενον δηλοῖ τὴν ἐξ ὑποκ. αἰτίαν. Ὁ Herbst ἰσχυρίζετο, ὅτι τὸ τὸ (ἢ διὰ τὸ ἢ τῷ) δύναται νὰ προαναγγέλλῃ ἁπλῶς οἷον δακτυλοδεικτοῦν ἔννοιάν τινα χωρὶς καὶ νὰ ῥυθμίζῃ τὴν σύνταξιν τῆς ἐννοίας ταύτης. Ὁ Βοίμιος ἔγρ.: διὰ τοὺς ἤδη φοβερούς κτλ. Ὁ Στάλιος: διὰτὸ ἤδη (ἐνν. δέος), φοβεροὺς παρόντας Ἀθ., ὥστε τὸ φοβ. παρ. Ἀθ. νὰ εἶνε παράθεσις εἰς τὸ ἤδη (δέος). Τέλος ὁ Στεύπιος ἔγραψε «δι' ἤδη φοβερούς» κἑ., ὡς ὁ Πόππος. Ἀλλὰ φανερόν, ὅτι οὐδεμία τῶν ἐπανορθώσεων τούτων τυγχάνει τοῦ ὀρθοῦ, διότι τὸ νόημα εἶνε προφανῶς: διὰ δύο πράγματα πρέπει νὰ ἐκπλαγῶσι, πρῶτον «διὰ τὸ ἀτέκμαρτον δέος τοῦ ἀφανοῦς τούτου» καὶ δεύτερον διὰ τὴν ἤδη φοβερὰν παρουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Τὸ νόημα εἶναι προφανὲς καὶ οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων ὑπάρχει, οὐδ' αὐτὸς ὁ παλαιὸς σχολιαστής, γράψας: «καὶ νῦν τῆς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαφορᾶς ἐπιλαθώμεθα, διά τε δηλαδὴ τὸ ἄδηλον τυγχάνειν, εἰ πεισόμεθά τι ὑπ' ἀλλήλων καὶ διὰ τὸ τοὺς Ἀθηναίους ἤδη φοβεροὺς ἡμῖν εἶναι παρόντας». Τί συμβαίνει λοιπόν; Οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ συχνὸν ἐκεῖνο καὶ πάγκοινον ἐν τῇ ἀντιγραφῇ πάθημα, δηλαδὴ ἡ ἕνεκα ὁμοίας καταλήξεως ἢ ὁμοίας ἀρχῆς παράλειψις τῶν διὰ μέσου λέξεων. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη καὶ ἐνταῦθα. Ἀρχῆθεν ἦσαν γεγραμμένα τάδε: διὰ τὸ ἤδη φοβερ ΟΥΣ εἶναι τ ΟΥΣ παρόντας Ἀθηναίους. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀντιγραφέως μεταπηδήσας ἀπὸ τῆς πρώτης καταλήξ. ΟΥΣ εἰς τὴν δευτέραν παρέλιπε τὰ διὰ μέσου καὶ οὕτω παρήγαγε τὸ νῦν ἐν τοῖς χ/φοις φερόμενον χωρίον. Ὁ σχολ. ἀνέγνω διὰ τὸ ἤδη φοβεροὺς εἶναι τοὺς Ἀθηναίους παρόντας. Ὅλως λοιπὸν τυχαία καὶ ὡς εἰπεῖν φαινομένη καὶ ἐξωτερικὴ οὐχὶ δὲ πραγματικὴ εἶνε ἡ σχέσις τοῦ χωρίου τούτου πρὸς τὸ ἐν 5, 7 καὶ οὐ βουλόμενος αὐτοὺς διὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καθημένους βαρύνεσθαι, ἀναλαβὼν ἦγε. Ἡ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ γραφὴ εἶνε λίαν εὐεξήγητος, διότι τὸ διὰ τὸ πρέπει τάχιστα νὰ ἐξαλειφθῇ· εἶνε λείψανον τοῦ διὰ τὸ (καθῆσθαι), δι' ἧς φράσεως ἀνέλυεν ἀρχαῖος σχολιαστὴς τὴν μετοχὴν καθημένους. Ἐπελθὼν δὲ ἀντιγραφεύς τις συνήνωσεν ἐν τῷ αὐτῷ τὰς δύο γραφάς, καὶ οὕτω παρήγαγε τὴν σήμερον ὑπάρχουσαν, ἱκανῶς τερατώδη διὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ καθημένους. Τὸ δὲ ἐν 105 χωρίον ὀρθῶς φέρεται ἐν ἄλλοις κώδιξι.

διαβαίνω (ἴδ. βαίνω) πορεύομαι ἢ ἵσταμαι μὲ ἀνοικτὰ τὰ σκέλη, ἔχω ἀνοικτὰ τὰ σκέλη. εὖ διαβὰς Μ 458

ἀνοίξας καὶ στερεώσας (στηριχθεὶς εἰς) τοὺς πόδας. μεγάλοις τε καὶ διαβεβηκόσιν εἰς πλάτος ὀνόμασιν μηκύνεσθαι φιλεῖ (ἡ αὐστηρὰ ἁρμονί.) Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. ὀν. κ. 22 δι᾽ ὀνομάτων βαινόντων μεγάλα καὶ πλατέα βήματα. διαβεβηκότες κολοσσοί Πλουτ. 779 F ἔχοντες διεστῶτας τοὺς πόδας.

διαβάλλω: ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἂν φόβῳ καθημένη, ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ᾽ ἂν ἥδιστ᾽ ἤσθιεν Ἀρφ. Εἰρ. 643 ὅσα ἤθελέ τις βάλῃ ἐπιτηδείως πλησίον της (ἢ πρὸς βρῶσιν ἢ πρὸς διαβολήν, παίζει μὲ τὴν λ. διαβάλοι σημαίνουσαν ἀμφότερα), ταῦτα εὐχαρίστως ἔχαπτε. διαβάλλομαί τινι, πρός τινα συγκρούομαι, δυσπιστῶ, πρός τινα· τὰ χαλνῶ μαζί του (κατὰ τὸ ἀπεχθάνομαι)· οἱ Πελοποννήσιοι.. καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες.. μᾶλλον ἔτι διεβέβληντο Θουκ. 8, 83 ἀκόμη περισσότερον τὰ εἶχαν χαλάσῃ μαζί του. Ὁμοίως 8, 81: ἵνα.. οἱ πολέμιοι τῷ Τισσαφέρνει διαβάλλοιντο καὶ Πλ. Φαίδων. 67 E (οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες) διαβέβληνται τῷ σώματι δὲν τὰ ἔχουν καλά: εὑρίσκονται εἰς ἔχθραν μὲ τὸ σῶμα.

διάβασις -εως ἡ: ἀπέχει τὸ πόλισμα πλέον τῆς διαβάσεως Θουκ. 4, 103 ἡ πόλις εἶνε εἰς μεγαλιτέραν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς γεφύρας.

διαβατήρια (ἱερά) θυσία ὑπὲρ εὐτυχοῦς διαβάσεως ἢ ἐκβάσεως διάπλου· τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προυχώρει Θουκ. 5, 54 ἡ διαβατήριος θυσία εἰς αὐτούς, ἐπίτηδες προσφέροντας τοιαύτην, δὲν ἦτο εὐνοϊκή.

διαβολή ἡ: ἦν δέ τι καὶ τοιοῦτον ἀπὸ τῶν τὴν κατηγορίαν ἐχόντων, καὶ οὐ πάνυ διαβολὴ μόνον τοῦ λόγου Θουκ. 8, 91 πράγματι ὑπῆρχέ τι καὶ τοιοῦτον (τοιοῦτος σκοπὸς) ἐκ μέρους τῶν κατηγορουμένων, καὶ δὲν ἦτο τόσον ἁπλῆ διὰ λόγων μόνον διαβολή.

διάβολος 2, ὁ διαβάλλων. εἴ τῳ ὑμῶν διάβολόν τι ἐν τῇ γνώμῃ παρέστηκεν Ἀνδοκίδ. 2, 24 ἐὰν εἰς τὴν ψυχήν τινος ἐξ ὑμῶν ἐνυπάρχει, ἀπομένει, διαβολή τις (ἐχθρικῶς διαθέτουσα αὐτὸν πρὸς ἐμέ).

διάβορος 2 (διαβιβρώσκω) ἐνεργ. διαβιβρώσκων Σοφ. Φιλ. 7. Τρ. 1084. Παθ. διαβιβρωσκόμενος Τρ. 676. Ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σημ. ἡ λέξις προπαροξύνεται πάντοτε, διότι δὲν εἶνε σύνθετος κυρίως (ἐκ τῆς διά καὶ τοῦ βορός, ὡς ἐνομίζετο) ἀλλὰ παράγωγος ἐκ τοῦ διαβιβρώσκω, ὡς τὸ διάβολος ἐκ τοῦ διαβάλλω.

διαγίγνομαι: οἷοι ὄντες διαγίγνονται ἄρχοντες Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 8 ὁποῖοι ἄνθρωποι (περιφρονητικῶς) εἶνε καὶ ὅμως διατηροῦν τὴν ἐξουσίαν.

διαγνώμη ἡ: προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις Θουκ. Γ 42 τὴν δευτέραν σύσκεψιν.

διάγω (ἰδ. ἄγω) ὁδηγῶ διὰ μέσου, διαβιβάζω. μέχρι τοῦ Στρυμόνος ἦν πάροδος Θεσσαλῶν διαγόντων ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους σφῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις Θουκ. 4, 108 μέχρι τοῦ Στρ. ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Θεσσ. ἦτο ἐλευθέρα εἰς τοὺς Λακεδ. ἡ δίοδος πρὸς τοὺς συμμάχους αὐτῶν. ‖ ἐπὶ χρόνου· διέρχομαι, περνῶ τὸν καιρόν μου. χρὴ τοὺς ὀρθῶς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν Ἰσοκρ. 3, 41 ν᾽ ἀφίνουν νὰ ζῶσιν ἐν ὁμονοίᾳ. τάσδε μέγα τιμῶντες καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντως διάγοντες Αἰσχ. Εὐμ. 994 ὅταν ταύτας μεγάλως τιμᾶτε, πάντως θὰ διαπρέπητε (μεταξὺ τῶν ἄλλων) διατηροῦντες ὀρθὴν καὶ δικαίαν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν πόλιν ὑμῶν. — διῆγε καὶ προυφασίζετο Θουκ. 1, 90 = διῆγε (ἐνν. τὸν χρόνον): ἀνέβαλλε τὸν χρόνον, ἐβράδυνεν. ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διῆγεν ὑμᾶς Δημ. 18, 89 σᾶς ἔκαμνε νὰ ζῆτε, σᾶς ἐπέτρεπε νὰ ζῆτε. Κατὰ τὸ χωρίον τοῦτο διώρθ. ὁ Cobet καὶ τὸ 9, 36 ἦν τι τότε... ὃ... ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα μεταγράψας τὸ ἦγε εἰς διῆγε (ἀλλ᾽ ἴδ. ἄγω). ὁ προστατῶν χρόνος διῆγέ μ᾽ αἰὲν ὡς θανουμένην Σοφ. Ἠλ. 781 ὁ ἱστάμενος πρὸ ἐμοῦ χρόνος, καὶ οἷον προπορευόμενος, μὲ ὡδήγει διὰ μέσου τοῦ βίου πάντοτε οὕτως, ὡς νὰ ἔμελλον νὰ φονευθῶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ὅπου καὶ τὸ προστατῶν καὶ τὸ διῆγε δεικνύουσιν, ὅτι ἐνταῦθα προσωποποιεῖται ὁ χρόνος.

διαδέχομαι: διαδεδεγμένη πόνον Σοφ. Τρ. 30 ἴδ. εἰσάγω.

διαδιδράσκω διαφεύγω. νεανίας δ᾽ οἷος σὺ διαδεδρακότας Ἀρφ. Ἀχ. 601 ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τῆς συνηθείας: «ἀπαλλαγέντας».

διαδίδωμι: κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας Εὐρ. Φοίν. 1383 καὶ ἔβλεψαν ἀλλ. ὄμμασι διανεύσαντες: ἔκαμαν (ἀντήλλαξαν) νεύματα πρὸς ἀλλήλους. Ὁμοίως Ὀρ. 1267. — διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ᾽ εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων Εὐρ. Τρῳ. 117 καὶ νὰ διαμοιράσω (οἷον χρονικῶς: τ. ἔ. νὰ γυρίσω ἄλλοτε ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος) τὴν ῥάχιν μου καὶ τὸ ῥαχοκόκκαλόν μου καὶ εἰς τὰ δύο πλάγια (ἴδ. τοῖχος).

διαδικαιόω· τῶν πρασσόντων.. διαδικαιούντων αὐτά Θουκ. 4, 106 ἐν ᾧ οἱ διαπραγματευόμενοι ἰσχυρίζοντο, ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ Βρασίδου ἦτο δίκαιον.

διαδικασία ἡ «οὐχ ἁπλῶς πᾶσα δίκη διαδικασία καλεῖται ἐν αἷς περί τινος ἀμφισβήτησίς ἐστιν, ὅτῳ προσήκει μᾶλλον» Α. Β. 236. δίκαι, καθ᾽ ἃς διεφιλονικεῖτο ὑπὸ τῶν διαδίκων, εἰς τίνα ἐκ τῶν δύο ἀνήκει δικαίωμά τι, ἢ τίς ἐκ τῶν δύο ὑποχρεοῦται να ἐπιτελέσῃ καθῆκόν τι πρὸς τὴν πολιτείαν ἴδ. ἀπογράφω. — διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατήγιον Αἰσχίν. 3, 146 ἔλεγεν ὅτι θὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ ῥητορικοῦ βήματος ἐναντίον τῶν τοῦ στρατηγίου, «ὡς κρεῖττον ἐπιδείξων τὸ βῆμα τοῦ στρατηγίου διὰ τὰς ἑαυτοῦ δημηγορίας» Σχ. τοῦτο δ᾽ ἐπεξηγεῖ κατόπιν: πλείω γὰρ ὑμᾶς ἀγαθὰ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ ἔφη ἀπὸ τοῦ βήματος πεπονθέναι ἢ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἐκ τοῦ στρατηγίου ἴδ. καὶ βῆμα.

διαδίκασμα τό, (πρᾶγμα) περὶ οὗ ἡ διαδικασία. Λυσ. 17, 10.

διαδιφρεύω ὁδηγῶ τὸν δίφρον διά τινος (τόπου): ποτανὸν δίωγμα πώλων τεθριπποβάμονι στόλῳ Πέλοψ ὅτε πελάγεσσι διεδίφρευσε Εὐρ. Ὀρ. 988 ὅτε ὁ Πέλοψ διὰ μέσου τῶν πελαγῶν διηύθυνε (ὡδήγησε) τὴν πτερωτὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων τῶν ἐν τεθρίππῳ ἐζευγμένων.

διαδοχή ἡ: τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι ἄλλοι παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι Αἰσχ. Ἀγ. 324 τοιοῦτοι εἶνε οἱ νόμοι, οὓς διέταξα, τῶν λαμπαδηφόρων, ἐκπληρούμενοι, ἐν ᾧ ὁ εἷς (λαμπαδηφόρος μᾶλλον ἢ νόμος) διαδέχεται τὸν ἄλλον. — κατὰ διαδοχὴν χρόνου Θουκ. 7, 27 καθ' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα.

διάδοχος 2: κἄζευξα κνώδαλα, ζεύγλαισι δουλεύοντα σάγμασιν θ' ὅπως θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων γένοινθ' Αἰσχ. Πρ. 478 ὅπως δουλεύοντα εἰς τοὺς ζυγοὺς καὶ τὰ σάγματα χρησιμεύσωσιν εἰς τοὺς θνητοὺς ὡς διάδοχοι τῶν μεγ. μοχθημάτων. διάδοχά σοι (=διαδεχομένη σε) γόνυ τίθημι γαίᾳ Εὐρ. Τρ. 1307.

διαδρασιπολῖται οἱ Ἀρφ. Βάτρ. 1014 οἱ πολῖται οἱ διαδιδράσκοντες τὰς τῆς πόλεως λειτουργίας.

διαδρομή ἡ (διαδραμεῖν): ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες Αἰσχ. Ἑπτ. 338 αἱ διαρπαγαὶ εἶνε ἀδελφαὶ τῶν δεῦρο κἀκεῖσε δρομημάτων (τρεξιμάτων).

διάδρομος 2 τρέχων τῇδε κἀκεῖσε: πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς θεῖσαι διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην Αἰσχ. Ἑπτ. 175 διὰ τούτου ἐδῶ (δεικνύει τοὺς βωμούς) τοῦ περιδεοῦς καὶ θορυβώδους τῇδε κἀκεῖσε δρόμου σας ἐνεβάλετε τοῖς πολίταις ἄψυχον δειλίαν. Οὕτω συνήθως, ἀλλὰ προτιμῶ ὧδε: ἀφ' οὗ ἐκάματε τοὺς πολίτας νὰ φεύγουν οὕτως (ὡς βλέπει τις) ἐπάνω καὶ κάτω, ἐνεβάλετε κτλ. εἴδετε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα (ἐμβεβλημένα) διάδρομα τάδε; Εὐρ. Βάκχ. 592 εἴδετε ταῦτα ἐδῶ τὰ λίθινα ἐπιστύλια φύρδην μίγδην συγκαταπίπτοντα: Ὀρθότερον Δ. Βερναρδ.: τοὺς σπονδύλους τῶν κιόνων παραστρατισμένους, φευγάτους ἀπὸ τὸν τόπον των; λέχος διάδρομον Ἠλ. 1156 παράνομον, ὡς μεταπεσὸν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Αἰγίσθου τ. ἔ. παραστρατισμένη, ξελογιασμένη, οὐ σώφρων γυνὴ (Δ. Βερναρδ.).

διαδύομαι (ἴδ δύω) χώνομαι ἀνάμεσα, τρυπώνω, ξεφεύγω, διέρχομαι. οὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι Ἀρφ. Σφ. 212 δὲν εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ περάσῃ κρυφίως ἀπὸ πουθενὰ καὶ νὰ μᾶς διαφύγῃ. μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται; 376 μήπως ὁ γέρων ζητεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ πουθενά; διὰ πάντων τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 22 ἡ φιλία διολισθαίνουσα (διεκφεύγουσα) διὰ πάντων τούτων (τῶν ἐμποδίων) συνδέει τοὺς καλοὺς κἀγ. — οἷον δράσας διέδυς ἔργον; Ἀρφ. Θεσμ. 712 τί ἔργον ἀφ' οὗ ἔκαμες, διέφυγες; κἀκεῖνον ἡγεῖσθαι χρὴ — ἀπορεῖν ὅπῃ ποτ' ἔτι διαδύσεται τὸν λόγον Πλ. Σοφ. 231 C ἀπὸ ποῦ πλέον νὰ (τρυπώσῃ καὶ νὰ) ξεφύγῃ τὸν λόγον μας. διαδύεσθαι καὶ πάντα ποιεῖν Δημ. 42, 23 νὰ ξεφεύγῃς καὶ νὰ μηχανᾶσαι τὰ πάντα.

διαζάω ζῶ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ, διαβιῶ. ὥς με καὶ μάθῃς, ἀφ' ὧν διέζων Σοφ. Φιλ. 535 διὰ νὰ μάθῃς ἀκόμη, μὲ τί ἐπερνοῦσα εἰς τὸ μεταξύ.

διάημι: τοὺς μὲν οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων ε 478 ἴδ. ἄημι.

διαιθύσσω: ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι Πινδ. Ὀ. 7, 95 ἐν μιᾷ στιγμῇ ἄλλοτε κατ' ἄλλον τρόπον διαπνέουσιν αἱ αὖραι. ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας Βακχυλ. Ἀπ. 20 διαθερμαίνει τὴν ψυχήν.

δίαινε πῆμα Αἰσχ. Πέρσ. 1039 «δάκρυε τὸ ἀτύχημα» Σχ.

διαίρεσις ἡ: τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει Αἰσχ. Εὐμ. 752 «ἐν τῇ διακρίσει τῶν λευκῶν καὶ μελαινῶν» Σχ. ἐν τῇ διαχωρίσει τῶν ψήφων τοῦ κυρίου καδίσκου καὶ τοῦ ἀκύρου.

διαιρετός 3, διῃρημένος, δυνάμενος διαιρεῖσθαι. τὰς προσπιπτούσας τύχας οὐ λόγῳ διαιρετὰς (εἶναι νομίζειν) Θουκ. 1, 84 νὰ νομίζωμεν, ὅτι αἱ συμβαίνουσαι μεταβολαὶ τῆς τύχης δὲν δύνανται νὰ ὁρισθῶσιν ἐκ τῶν προτέρων διὰ λόγου.

διαιρέω (αἱρέω) διαμερίζω, διασπῶ: οἱ Ἀθηναῖοι φθάνουσιν οἵ τε ἀπὸ τῶν νεῶν ἑλόντες τὴν Τορώνην καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπόμενος αὐτοβοεὶ κατὰ τὸ διῃρημένον τοῦ παλαιοῦ τείχους ξυνεσπεσὼν Θουκ. 5, 3 οἱ Ἀθ. ἐπρόφθασαν καὶ ἐκυρίευσαν τὴν Τ. τόσον οἱ ἐκ τῶν πλοίων (ὁρμώμενοι) ὅσον καὶ ὁ πεζὸς στρατός, ὅστις ἐπακολουθήσας εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην πολεμικὴν βοὴν συνεισώρμησε κατὰ τὸ μέρος τοῦ παλαιοῦ τείχους, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνοιγμένον (χαλασμένον: τὸ ῥῆγμα). || ξεχωρίζω. ἀκρόθινα διελὼν Πινδ. Ὀ. 10, 57 ἴδ. ἀκρόθις. || διαστέλλω διακρίνω διαλαμβάνω, διορίζω· Προδίκου μυρία τινὰ ἀκήκοα περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος Πλ. Χαρμ. 163 D = μυρίας τινὰς διακρίσεις περὶ ὀνομ. ποιουμένου. κρίνασα (ἴδ. τὴν λ.) δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα ἄξω (Auratus: ἥξω) διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως Αἰσχ. Εὐμ. 490 θὰ φέρω αὐτούς, ἵνα διακρίνωσι (διαδικάζωσι) τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἀληθῶς (ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ). οὐ γὰρ διῄρηχ' ὁ θεὸς οὔτε τὸν νέον εἰ χρὴ χορεύειν οὔτε τὸν γεραίτερον Εὐρ. Βάκχ. 206 (δέν με μέλει) διότι ὁ θεὸς δὲν ἔκαμε τὴν διάκρισιν (δὲν εἶπεν ὡρισμένως) οὔτε ἂν πρέπει ὁ νέος νὰ χορεύῃ κτλ. σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας πάντες διαιρεῖν ἢ τύχας τὰς οἴκοθεν Ἀπ. Εὐρ. 102 πάντες εἴμεθα σοφώτεροι νὰ ἐξετάζωμεν λεπτο-

μερῶς (πῶς ἔγινε τὸ ἓν καὶ πῶς τὸ ἄλλο) τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων παρὰ τὰς οἰκείας ἡμῶν τύχας. Ὅπου ὁ Valckenaer διώρθ. διαθρεῖν, ὡς καὶ ἐν Ἀπ. Ἀδεσπότῳ 26: καὶ γὰρ τὸν ἄλλον ὧδε θνητοῖσιν νόμον ὄψει διαθρῶν καὶ τὸν ἄλλον παρὰ θνητοῖς νόμον θὰ ἴδῃς ἐξετάζων αὐτὸν ἰδίᾳ καὶ λεπτομερῶς ὧδε. Τὸ διαθρεῖν ἔχει ὑλικωτέραν οὕτως εἰπεῖν σημ., ἐν ᾧ τὸ διαιρεῖν ἀναφ. εἰς διορισμὸν καὶ διάκρισιν λογικωτέραν. Πρβ. Πλουτ. Κίμ. 18: φράζει θάνατον αὐτῷ προσημαίνειν τὴν ὄψιν, οὕτω διαιρῶν· κύων ἀνθρώπῳ, πρὸς ὃν ὑλακτεῖ, πολέμιος κτλ. Ἐνταῦθα τὸ διαιρῶν σαφηνίζεται διὰ τῶν ἐφεξῆς λογικῶν διακρίσεων καὶ διορισμῶν. Τοιοῦτον δέ τι συμβαίνει καὶ ἐν τοῖς ἡγουμένοις. Ὁμοίως Ἡρ. 7, 16, 3. 103. Τὴν αὐτὴν δὲ σημ. ἀλλὰ νοερωτέραν ἔχει τὸ ῥῆμα ὡς μέσον Πλ. Χαρμ. 169 A καὶ συχν. — Ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας Αἰσχ. Εὐμ. 475 ἴδ. ὀξυμήνιτος. ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακά (διορθοῦσι σάφα: κακήν· ἴσως τάχα), δέλτος διαιρεῖ Εὐρ. Ἀπ. 578 ἡ δέλτος διαλύει τὰ περὶ ὧν ἐρίζουσιν οἱ ἄνθρωποι. ἴδ. διεῖπον. Μέσ. διανέμομαι, διαμοιράζομαι. διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον Θουκ. 5, 75 διαμοιρασθέντες τὴν ἐργασίαν περιετείχιζον τὴν πόλιν. διῃρημένοι κατ' ἀναπαύλας 2, 75 ἴδε ἀνάπαυλα. διείλοντο τἀδικήματα Δημ. 45, 38 ἐμοιράσθησαν μεταξύ των τὰ ἀδικήματα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον νὰ πράξωσι.

διαιτα ἡ, τρόπος τῆς ζωῆς. κεινὰν παρὰ δίαιταν Πίνδ. Ὀ. 2, 71 «δι' ἔνδειαν» Σχ. διότι δὲν ἔχουν νὰ ζήσουν. ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο Θουκ. 1, 6 ἐσυνήθισαν μὲ τὴν ἔνοπλον δίαιταν· τὸ μεθ' ὅπλων διορίζει μᾶλλον τὸ δίαιταν. ἀναλαβόντες αὐτὰ ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς δίαιταν ὑπῆρχεν ἐπιτήδεια ἀφορμᾶσθαι Θουκ. 7, 74 ἀναλ. αὐτὰ μόνον, ὅσα ἐχρησίμευον διὰ τὸ σῶμά των εἰς διατροφὴν καὶ ἔνδυσιν, νὰ ἀναχωρῶσιν. ‖ διαιτησία, διαιτητικὴ ἀπόφασις. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν Δημ. 21, 93 ἴδ. ἀπαντῶ. ἀποφανεῖσθαι ἔφη τὴν δίαιταν 33, 19 εἶπεν ὅτι θὰ ἐκδώσῃ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν. — Σημειωτέα καὶ ἡ φράσις ἐπιτρέπειν δίαιταν, περὶ ἧς ἴδ. ἐπιτρέπω.

διαιτάω τρέφω κατὰ δίαιταν, εἶμαι διαιτητής· διῄτων μτγν. κατεδιῄτα [Δημ. 49, 19. διαιτήσω, διῄτησα (διῄτησε Ἡρώνδ. 2, 91). ἀλλὰ ἀπ-, κατ-εδ- (διαίτασα Δωρ. Πίνδ. Π. 9, 68). δεδιῄτηκα Δημ. 33, 31. ἀλλὰ δεδιαιτηκώς Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθ. κ. 53. κατεδεδιῃτήκει Δημ. 21, 85. Πρκ. παθ. δεδιῄτημαι, ἀπο- κατα- ἐξ-εδεδιῄτητο Θουκ. 1, 132 καὶ μτγν. κατεδιῃτησάμην Λυσ. 25. 16 καὶ Δημ. ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας. — διαιτάομαι ζῶ κατὰ δίαιταν, ἄγω δίαιταν. διῃτώμην (διαιτώμην νέον Ἰων.), διαιτήσομαι, διῃτήθην Θουκ. 7, 87. Ἰσαῖ. 6, 15. ἀλλὰ ἐξεδιῃτήθην Δίων Κάσσ. 48, 39. διαιτήθην Ἡρ. 2, 112. δεδιῄτημαι Θουκ. 7, 77. διῃτημένος μτγν. Σύνθ. κατεδιῄτων, μόνον μτγν. συνδιῃτᾶτο. — πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα τις ἀποδείξειε τὸ Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον Θουκ. 1, 6 καὶ εἰς πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα δύναταί τις ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔζων καθ' ὅμοιον τρόπον πρὸς τοὺς νῦν βαρβάρους. — κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτασεν Πίνδ. Π. 9, 68 ἀπεφάσισε. — οἱ τὴν Οἰνηΐδα καὶ τὴν Ἐρεχθηΐδα διαιτῶντες ἐνταῦθα κάθηνται Δημ. 47, 12 ἐντ. κάθηνται οἱ διαιτηταὶ τῆς Οἰν. καὶ Ἐρ. φυλῆς (ἑκάστη φυλὴ εἶχεν ἰδίους διαιτητάς).

διαίτημα τό, τρόπος τοῦ ζῆν, πληθ. Θουκ. 1, 6 τὸ μέσον τῆς συντηρήσεως, τροφή, τὸ χρήσιμον εἰς τὴν δίαιταν Ξεν. Ἀπ. 1, 6, 5. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 1, 8.

διακαθέζομαι: ἀνεμίχθημεν διακαθεζόμενοι Πλουτ. 412 F ἐκαθίσαμεν ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

διάκειμαι εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, εἶμαι οὕτως ἢ ἄλλως διατεθειμένος· σχεδὸν δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔχω συντασσομένῳ μετὰ τροπικοῦ ἐπιρρήμ. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἀμφότερα τὰ ῥήματα ταῦτα συντασσόμενα μετὰ τροπικοῦ ἐπιρρήμ. συνήθως μὲν ἔχουσιν ἐνεργητ. σημ., ἀλλὰ πολλάκις καὶ παθητ. ὁ Κλέαρχος .. δῆλος ἦν πάνυ φιλικῶς οἰόμενος διακεῖσθαι τῷ Τισσαφέρνει Ξεν. Ἀν. 2, 5, 27 ὅπου τὸ νόημα δὲν εἶνε ὅτι: ὁ Κλ. ἐνόμιζεν ὅτι ἔχει πάνυ φιλικὴν διάθεσιν πρὸς τὸν Τισσαφ., ἀλλὰ τἀνάπαλιν, ὅτι: ὁ Τισσαφ. εἶχε πάνυ φιλικὴν διάθεσιν πρὸς τὸν Κλέαρχον. Ὅτι δὲ οὐδεμιᾶς διορθώσεως εἶνε ἀνάγκη, δεικνύουσιν ἐπίσης ἄλλα χωρία· σκεψάσθωσαν Εὐθυκράτη καὶ Λασθένη τοὺς Ὀλυνθίους, οἳ δοκοῦντες οἰκειότατα αὐτῷ (Φιλίππῳ) διακεῖσθαι, ἐπειδὴ τὴν πόλιν προύδοσαν, πάντων κάκιστ' ἀπολώλασιν Δημ. 8, 40 ὅπου τὸ νόημα εἶνε ὄχι ὅτι: ὁ Εὐθ. καὶ ὁ Λασθ. ἐνόμιζον ὅτι εἶχον φιλικωτάτας σχέσεις πρὸς τὸν Φίλιππον, ἀλλὰ τοὐναντίον, ὅτι: ἐνόμιζον ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχε φιλικωτάτας σχέσεις πρὸς αὐτούς. Οὕτως τοίνυν διακείμενος τῷ τετελευτηκότι Κλέων, ἀξιοῖ τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτοῦ τὰ ἐκείνου ἔχειν Ἰσαῖ. 9, 22 τὸ νόημα εἶνε ὅτι: ὁ τετελευτηκὼς διέκειτο ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Κλέωνα, ἐμίσει αὐτόν. οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο Ἀπ. Ἀρφ. 254 πρόκειται περὶ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιοτάτης κωμῳδίας, οἵτινες λίαν ἐπιπολαίως καὶ ἀτέχνως μετεχειρίζοντο τὴν ποίησιν (οὐδόλως προσέχοντες εἰς τὴν κατάλληλον εὕρεσιν καὶ οἰκονομίαν τοῦ μύθου). οὕτω διάκειμαι (= εἶμαι διατεθειμένος) ὑφ' ὑμῶν ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω ἐν τῇ ἐμαυτοῦ χώρᾳ Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 33 πρβ. ὅτι.. οὔπω διακέοιντο οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὥσπερ τοὺς Ἀθηναίους διέθεσαν 6, 5, 1. ἰδόμενοι οἱ λοιποὶ τῶν Αἰγυπτίων... ἄνδρα τὸν δοκιμώτατον ἑωυτῶν οὕτω αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενον (τ. ἔ. περιτετμημένον τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα· ὥστε τὸ διακείμενον κυρ. = διατεθειμένον, πεπονθότα τὰ αἴσχιστα).

ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου Θουκ. 7, 77 «πῶς μὲ ἔχει κάμη ἡ ἀρρώστια», πῶς ἔγινα ἀπὸ τὴν ἀρρ. ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται, τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον; 'Αρφ. Πλ. 500 ὅπως παρ' ἡμῖν τοῖς ἀνθρ. ἔχει ὁ βίος (κυρ. ὅπως ὁ βίος εἶνε διατεταγμένος εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρ.), τίς κτλ. Ὅμοιόν τι συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ῥήματι ἔχειν· ἦν γὰρ εὐβούλως ἔχων, ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα Αἰσχ. Χο. 692 μετὰ ὥριμον σκέψιν (γενομένην ὑπ' ἄλλων, ὄχι ὑπ' αὐτοῦ, νεωτάτου ἔτι ὄντος) εἶχε τεθῇ ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐκτὸς τοῦ ὀλεθρίου πηλοῦ. ᾠόμην καὶ διὰ τὴν προαίρεσιν ταύτην (=«διὰ τὸν βίον ὃν προήρημαι ζῆν» Κοραῆς) καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἀπραγμοσύνην ἐπιεικῶς ἔχειν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἰδιώτας 'Ισοκρ. 15, 4 τ. ἕ. ᾠόμην τοὺς ἰδιώτας ἅπαντας ἐπιεικῶς ἔχειν πρὸς ἐμὲ τ. ἕ. «μήτε θαυμάζεσθαι ἄγαν μήτε μὴν φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν» Κοραῆς. Ὁμοίως 15, 278 τὸ εὖ διακειμένων (σχεδὸν =πιστευομένων) ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ διαβεβλημένων. 'Ιδίως δὲ συμβαίνει τοῦτο ἐν τῷ οἰκείως ἔχειν τινί ἢ πρός τινα, ὅπερ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου, οἷον Δημ. 10, 52: νῦν δὲ πρῶτον μὲν βασιλεὺς ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν οἰκείως ἔχει, καθ' ὃ ὁ Κόβητος διορθοῖ καὶ παρὰ Θεοφρ. Χαρ. 23, 5: ὡς μετ' 'Αλεξάνδρου ἐστρατεύσατο καὶ οἰκείως (μᾶλλον: «καὶ ὡς οἰκείως) αὐτῷ εἶχεν. Εἶνε δὲ περίεργον ὅτι, ἐν ᾧ ὁ μέγας κριτικὸς διέκρινεν ἐν τῷ «οἰκείως ἔχειν» τὴν ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν σημασίαν, δὲν ἐννόησεν ὅτι ἐπεκτείνεται ἡ διπλῆ αὕτη σημ. καὶ εἰς τὸ διακεῖσθαι συντασσόμενον μετὰ τροπικοῦ ἐπιρρήματος. 'Αλλὰ μετέγνω. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπως τὸ Θουκυδ. (8, 68) ὑπόπτως τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος διακείμενος ἔχει παθητικὴν σημ. (=ὕποπτος ὢν τῷ πλήθει, ὑφορώμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους), οὕτω καὶ τὸ Ξενοφ. ('Ελλ. 2, 3, 40) ἠπιστάμην ὅτι πάντες ὑπόπτως ἡμῖν ἕξοιεν =ὕποπτοι, δυσμενεῖς, ἡμῖν ἔσοιντο. 'Αλλὰ τὸ Δημοσθ. 19, 132 δυσκόλως καὶ ὑπόπτως ἔχειν πρὸς τὸν Φίλιππον κεῖται ἐνεργητικῶς. Ὁμοίως «ἐπιφθόνως διακεῖσθαί τινι» εἶνε παθητικὸν (Θουκυδ. 1, 75), ἐν ᾧ τὸ «ἐπιφθόνως ἔχω (=διάκειμαι) πρός τινα» εἶνε ἐνεργητικὸν (ὡς Ξενοφ. Κ. Π. 8, 2, 26). Φανερὸν δέ, ὅτι ἡ διπλῆ αὕτη ἐκδοχὴ διευκολύνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὰ ἐπίθετα ταῦτα δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν σημασίαν. 'Επὶ πᾶσι τούτοις παρατηρητέον, ὅτι διὰ μὲν τῆς πρὸς δηλοῦται ἡ μεταβίβασις, ὡς εἰπεῖν, τῆς σχέσεως ἢ διαθέσεως πρός τινα ἄλλον· ἑπομένως ἡ σύνταξις εἶναι ἐνεργητική. Διὰ δὲ τῆς δοτικῆς δύναται νὰ δηλωθῇ (διότι δὲν γίνεται πάντοτε τοῦτο ἐπὶ πασῶν τῶν ὁμοίων φράσεων), ὅτι ἡ σχέσις ἢ ἡ διάθεσις ὑπάρχει παρὰ τῷ προσώπῳ τῷ διὰ τῆς δοτικῆς ἐκφραζομένῳ (πρβ. Πλάτ. Λάχ. 189 b οὕτω σὺ παρ' ἐμοὶ διάκεισαι) καὶ οἷον ἐκπορεύεται ἐξ αὐτοῦ, ἵνα περιορισθῶ εἰς ταύτην μόνον τὴν ἔννοιαν τῆς δοτικῆς, διότι ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ δοτ. ἔχει ποικίλην οὐ μόνον περιποιητικήν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου σημαντικὴν ἔννοιαν. ‖ Καὶ ἀπροσ. ὥς γάρ οἱ διέκειτο 'Ησ. 'Ασπ. 20 οὕτως εἶχε συμφωνηθῇ. ἐπὶ διακειμένοισι 'Ηρ. 9, 26 ἐπὶ ὡρισμέναις συμφωνίαις. Πρβ. ὡς αὐτοῖς διάκειται Θουκ. 4, 92 = ὡς ἔχει αὐτοῖς (τὰ πράγματα). ἄμεινον ὑμῖν διακείσεται Ξεν. 'Αν. 7, 3, 17 θὰ εἶνε καλλίτερα δι' ὑμᾶς (ἧττον ὀρθῶς: θὰ εἶνε καλλίτερα διατεθειμένος πρὸς ὑμᾶς ὁ Σεύθης).

διακείρω ἀκυρῶ, ματαιώνω. μήτε τις πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος Θ 8 «διακόψαι, παραβῆναι» Σχ. ‖ κατακόπτω. τὰ σκευάρια διακεκαρμένος 'Αρφ. Σφ. 1313 «τὴν τραγικὴν σκευὴν ἀφῃρημένος ἢ πωλήσας» Σχ.

διάκενος 2: ἐς τὸ διάκενον, πρὶν ἐπανελθεῖν τὸν παραδιδόντα αὐτόν, ἡ πρόσθεσις ἐγένετο Θουκ. 4, 135 ἡ κλῖμαξ ἐφηρμόσθη εἰς τὸ κενὸν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπομεῖναν μέρος τοῦ τείχους, πρὶν ἐπανέλθῃ ὁ παραδίδων εἰς ἄλλον τὸν κώδωνα.

διακερματίζω κάμνω κέρματα, μικρὰ νομίσματα, κοιν. χαλνῶ, κάμνω ψιλὰ (λειανά). 'Αρφ. Σφ. 789.

διακινδυνεύω: ἐς τὰς 'Επιπολὰς διεκινδύνευσεν Θουκ. 7, 47 διὰ κινδύνων εἰς τὰς ἐπ. ὥρμησεν. ἄμεινον ἡγούμενοι ἀμφοτέροις μὴ διακινδυνεύεσθαι, εἴτε βίᾳ διαφύγοιεν παρατυχούσης τινὸς σωτηρίας εἴτε καὶ ἐκπολιορκηθέντες μᾶλλον ἂν χειρωθεῖεν 4, 19 θεωροῦντες καλλίτερον δι' ἀμφοτέρους νὰ μὴ διατρέχωμεν κίνδυνον, δηλ. εἴτε νὰ διαφύγωσι διὰ τῆς βίας, ἂν ἤθελε παρουσιασθῇ μέσον τι σωτηρίας εἴτε, ἂν ἤθελον στενῶς πολιορκηθῇ, νὰ περιέλθωσι περισσότερον εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν. Καὶ τὸ μὲν διακινδυνεύεσθαι παθ. ἀπρ. οὐδ. κυρ. = κίνδυνον διακινδυνεύεσθαι: νὰ διατρέχηται κίνδυνος· πρβ. ἐπ' ὠφελίᾳ ἐκινδυνεύετο 1, 73. Τὰ δ' ἐφεξῆς εἴτε βίᾳ διαφύγοιεν κέ. παρέχουσι δυσκολίαν· ἡ συνήθης ἐκδοχὴ τοῦ εἴτε διαφύγοιεν ὡς εἴδους ἀπορηματικῆς εὐκτ. ἐξαρτωμένης ἐκ τοῦ διακινδυνεύεσθαι δυσχεραίνεται οὐ μόνον ὡς ἐκ τοῦ ὅτι δὲν προηγεῖται χρόνος παρῳχημένος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἑπομένου ἂν τοῦ χειρωθεῖεν, ὅστις δὲν δικαιολογεῖται ἐπαρκῶς διὰ τῆς ὑποθετ. μετοχῆς (=εἰ ἐκπολιορκηθεῖεν), διότι καὶ τὸ παρατυχούσης εἶνε ὑποθετικὴ μτχ. Ὅθεν καὶ ἐγὼ παραδέχομαι ὅτι γρ. βίᾳ ἂν διαφύγοιεν (ἢ βίᾳ διαφύγοιεν ἂν) τ. ἕ. εἴτε ἤθελον περιέλθῃ μᾶλλον εἰς τὴν ἐξουσίαν.

διακινέω: διεκίνουν τὰ πεπραγμένα Θουκ. 5, 25 προσεπάθουν νὰ διασπάσωσι τὰς γενομένας συμφωνίας. — διακινηθεὶς τῷ σώματι 'Αρφ. Σφ. 688 κινήσας τὸ σῶμά του θηλυπρεπῶς.

διακίχρημι: κατὰ διακοσίας καὶ τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχρημένον («κατὰ μέρος δεδανεισμένον» Ἁρποκρ.) Δημ. 27, 11 ἐν σχεδὸν τάλαντον δανεισμένον εἰς διαφόρους κατὰ ποσὰ διακοσίων καὶ τριακοσίων δρ.

διακναίω: διακναιομένης ἐν προτελείοις κάμακος Αἰσχ. Ἀγ. 65 συντριβομένου τοῦ δόρατος ἐν τῷ προάγωνι (τῷ προηγουμένῳ τῆς πάλης). δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν διακναιόμενος τὸν μυριετῆ χρόνον ἀθλεύσω Αἰσχ. Πρ. 94 ἴδετε οἵαις κακώσεσι (ταλαιπωρίαις) διαπονούμενος (φθειρόμενος) τὸν ἀναρίθμητον χρόνον καρτερήσω (ταλαιπωρήσω). — πόθος μ' ἔχει διακναίσας Ἀρφ. Ἐκκλ. 956 μ' ἔχει φάγῃ ὁ πόθος.

διακομίζω: διεκομίζοντο ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας Θουκ. 1, 89 ἴδ. ὑπεκτίθημι.

διᾱκονέω (διάκονος, Ἰων. διήκονος, διηκονέω, πρβ. ἐγκονεῖν), ἐδιᾱκόνουν Ἀλκαίου κωμ. Ἀπ. 13 καὶ διηκόνουν Εὐρ. Κύκλ. 406 (διόρθ. κἀδιακόνουν Herm.), διᾱκονήσω (διηκ- Ἡρ. 4, 154), διηκόνησα μτγν. διακονῆσαι Ἀντιφάν. 1, 16. δεδιακόνηκεν Ἀρχεδικ. Ἀπ. 3. Μέσ. διηκονεῖτο μτγ. διακονήσομαι καὶ διηκονησάμην μτγν. ἐδιηκονησάμην Λουκ. Ἰκαρ. 20. ἐδιᾱκονήθην [Δημ.] 50, 2 (διηκονήθην Κ. Δ.). δεδιᾱκόνημαι Δημ. 51, 7. δεδιακονήσεται Ἰωσ. Ἀντ. 18, 8, 7. — κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον (κατηγορ.) διακονεῖσθαι Σοφ. Φιλ. 286 καὶ ἔπρεπε κάπως ὑπὸ τὴν μικρὰν ταύτην στέγην μόνος μου νὰ ὑπηρετῶμαι.

διακοσμέω διατάσσω, τακτοποιῶ, διευθετῶ. διὰ τρίχα κοσμηθέντες Β 655 εἰς τρεῖς τάξεις διαταχθέντες. τἄλλα διεκόσμησε τὰ (Haacke: τά τε) κατὰ τὸν πόλεμον ὅπλοις καὶ ἵπποις καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ Θουκ. 2, 100 κατὰ τὰ ἄλλα διηυθέτησε λαμπρῶς τὰ πολεμικὰ (διωργάνωσε τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν) δι' ὅπλων καὶ ἵππων καὶ τῶν ἄλλων ἐφοδίων.

διακριδόν ἐπίρρ. διακεκριμένως, χωριστά, κατ' ἐξοχήν, ἄριστα. οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν ἐστι νόημα Λουκ. Ἐπίγρ. 1 διακεκριμένον οὕτως, ὥστε πάντως νὰ εἶνε τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. κόμη διακριδὸν ἠσκημένη Λουκ. Ἔρωτ. 3 κτενισμένη ὥστε νὰ ἔχῃ χωρίστραν.

διακρίνω (ἴδ. κρίνω) διαχωρίζω. ὥς τ' αἰπόλια αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν Β 475 ὅπως οἱ αἰπόλοι εὐκόλως διαχωρίζουσι τὰ αἰπόλια, ὅταν ἀναμιχθῶσιν εἰς τὴν βοσκήν. διακρινέει μένος ἀνδρῶν Β 387 θ' ἀποχωρίσῃ τὴν ἐπ' ἀλλήλους ὁρμὴν τῶν ἀνδρῶν: θὰ ξεχωρίσῃ τοὺς μαχομένους. πενταέθλοισιν γὰρ ἐνέπρεπεν ὡς ἄστρων διακρίνει φάη (διακρινεῖ φάει Blass ἐκ τοῦ διακρινής, πρβ. εὐκρινής) νυκτὸς διχομηνίδος εὐφεγγὴς σελάνα Βακχυλίδ. 8 (9), 28 διέπρεπε μεταξὺ τῶν πεντάθλων παλαιστῶν, ὡς ἡ εὐφεγγὴς σελήνη ἐν νυκτὶ διχομηνίδι ἀποχωρίζει ἀφ' ἑαυτῆς τὰ φῶτα τῶν ἄστρων. Μέσ. ταῦτα αὐτοὶ πρὸς ἑαυτοὺς ὑμεῖς ὅπως ποτ' ἔχει διακρινεῖσθε Δημ. 32, 28 ταῦτα, ὅπως δήποτε καὶ ἂν ἔχουν, θὰ τὰ ξεδιαλύνετε (ξεμπερδεύσετε) μόνοι σας. Παθ. οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω μνηστῆρας καὶ κεῖνον σ 149 ἐξ ἅπαντος (=γε) ὄχι ἄνευ αἵματος νομίζω ὅτι θ' ἀποχωρισθῶσιν οἱ μνηστῆρες καὶ ἐκεῖνος. ‖ ἀποφασίζω (διαχωρίζω) τι ὡς δικαστής, κρίνω. αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων Πίνδ. Π. 1, 68 δίδε πάντοτε τοιαύτην μοῖραν (πολίτευμα) εἰς τοὺς παρὰ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἀμ. πολίτας καὶ βασιλεῖς, ὥστε ὁ λόγος τῶν ἀνθρ. (ἡ κοινὴ γνώμη) ν' ἀναγνωρίζῃ (κηρύττῃ) αὐτὴν ὡς ἀληθῆ. τοῦτο δὲ Ἅιδης διακρινεῖ Ἀρφ. Σφ. 763 θὰ ξεχωρίσῃ τοῦτο (ὡς δικαστής). Μέσ. διακρινώμεθα νεῖκος Ἡσ. Ἔργ. 35 ἂς διαλύωμεν τὴν μεταξὺ ἡμῶν διαφοράν. Παθ. διεκρίθησαν (= ἀπεχωρίσθησαν, ἐχώρησαν) πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους (οἱ ξύμμαχοι) Θουκ. 1, 18 (ἡ χρῆσις εἶνε καθ' Ἡρόδ.). οὐδὲν ἔτι διεκέκριτο 1, 49 οὐδεμία πλέον διάκρισις ὑπῆρχεν, ἐγίνετο. θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου μορφὴν ἑτέραν ἀπέδειξεν Ἀπ. Εὐρ. 839 ἐν ᾧ δὲ ἀποχωρίζεταί τι καὶ μεταβαίνει πλησίον ἄλλου τινός (κυρ. εἰς τὸ μέρος ἄλλου), παράγει νέαν μορφήν. ‖ Φιλοσοφ. χωρίζω (διαλύω) τι εἰς τὰ στοιχεῖά του, τοὐναντίον συγκρίνω ἴδ. Ἀριστοτ. 265 b 22.

διακρούω: ἃ (χρήματα) τοὺς κυρίους διεκρούσατο μὴ καταθεῖναι Δημ. 38, 12 ἀνέβαλεν, ἀπέφυγε νὰ πληρώσῃ τὰ χρήματα εἰς τοὺς κυρίους αὐτῶν, τοὺς δανειστάς.

διάκτορος ὁ, κατὰ τοὺς ἀρχαίους «ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας» (ἢ «ὁ διάγων τὰς ψυχάς» κατὰ τὸν Εὐστάθιον)· ὅθεν ἀγγελιαφόρος καὶ ἐκτελεστὴς τῶν διαταγῶν τῶν θεῶν ἢ (ἐνίοτε) ψυχοπομπός. Καὶ συνήθως μὲν συνδ. μετὰ τοῦ Ἀργειφόντης («ὁ ταχέως καὶ τρανῶς ἀποφαινόμενος») Β 103 α 84 κτλ. ἔτι δὲ μετὰ τοῦ Ἑρμείας θ 335. μ 390 κτλ.

διαλαγχάνω (ἴδ. λαγχάνω), διαμοιράζω τι διὰ κλήρου (λαχνοῦ). διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν Αἰσχ. Ἑπτ. 801 διὰ σφυρ. Σκυθικοῦ σιδήρου διεμοιράσθησαν ὅλην των τὴν κτηματικὴν περιουσίαν. ἀρᾶται θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε Εὐρ. Φοίν. 68 τοὺς καταρᾶται νὰ τὰ μοιράσουν μὲ τὸ μαχαῖρι. Καὶ κατὰ τμῆσιν. διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα Αἰσχ. Ἑπτ 774 ἴδ. σιδηρονόμος.

διαλαμβάνω λαμβάνω χωρίς, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω. τὰ στενόπορα διαλαβόντας Θουκ. 7, 73 ἴδ. στενόπορος. — διειλημμένοι τὸ βάρος τὸ μὲν ὑπὸ τῶν κλειδῶν τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων Ξεν. Ἀπ. 3, 10, 13 ἔχοντες τὸ

βάρος διαμοιρασμένον τὸ μὲν ὑπὸ κτλ. ἵνα — διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια Ξεν. Κ. Π. 7, 3, 1 ἴδ. ἄξιος.

διαλέγω συλλέγων διαχωρίζω, «διαλέγω». τὸ πτύον διαλέγει τοὺς ἀθέρας, καὶ κριθὰς καὶ πυροὺς διαλέγειν Ξεν. Οἰκ. 8, 9. τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν κατέλαβον, ἡ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον Ἀρφ. Λυσ. 720 τὴν μὲν πρώτην ἐκ τῶν γυναικῶν (τῶν κατεχουσῶν τὴν ἀκρόπολιν) κατέλαβον προσπαθοῦσαν νὰ διανοίξῃ («σκαλίζουσαν») τὴν ὀπήν, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εἶνε τὸ ἄντρον τοῦ Πανός. Τοῦτο σημ. κατὰ λέξιν ἡ φράσις, ὄχι δὲ «τὴν ὀπὴν τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Π.». Ὑπὸ τοῦ Π. Καββαδία ἀνεκαλύφθη ἡ ὀπὴ αὕτη ἥτις κατέβαινε διὰ 22 βαθμίδων εἰς μικρὰν θύραν (θυρίδιον), ἐντεῦθεν δὲ πάλιν ἐξηκολούθει ἡ κατάβασις μέχρι τοῦ ἄντρου τοῦ Πανός. Ὁ κ. Καββ. ἐξήγησε τὸ διαλέγουσαν τὴν ὀπήν διὰ τοῦ ἀνοίγουσαν τὸ θυρίδιον, ὅπερ δεν εἶνε ἀληθὲς καὶ ἄλλως καὶ διότι δὲν θὰ ἔλεγεν ὁ ποιητὴς οὔτε διαλέγουσαν οὔτε ὀπήν. Ὅθεν ἡ ὀπὴ αὕτη δὲν ἦτο ἀκόμη ἱκανῶς ἀνοικτή, ὅτε παρίστατο ἡ κωμῳδία αὕτη τοῦ Ἀρφ. (ἴδ. τὴν ἔκδ. τοῦ *Van Leeuwen, Prolegom. X*). — Μέσ. διαλέγομαι = ἀμοιβαίως λέγω, συζητῶ, συνομιλῶ· διαλέξομαι (σπαν. διαλεχθήσομαι), διελέχθην. Ὁ μέσ. ἀόρ. διελεξάμην παρὰ μτγν., παρὰ δὲ τῷ Ὁμ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ διαλογίζομαι (ἴδ. λέγω)· ἐλθὼν δὲ ἐκεῖσε ἅττα μέν ποτε διελέχθη καὶ ἐδημηγόρησεν αὐτὸς ἂν εἰδείη Δημ. 19, 304 τὸ καὶ ἐδημηγόρησεν ἐξαλείφει ὁ Cobet ὡς ἀνάρμοστον, διότι οἱ πεμπόμενοι πρέσβεις διαλέγονται μὲν πρὸς οὓς πέμπονται, δημηγοροῦσι δὲ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἀλλ' ὅμως ἠδύνατο νὰ λεχθῇ, ὅτι ὁ Αἰσχίνης ἐδημηγόρησεν ἐν Πελοποννήσῳ. τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; Λ 407 διατί διελογίσθη ταῦτα ἡ ψυχή μου; (πόλιες) κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι σφίσι Ἡρ. 1, 142 ὁμιλοῦσαι τὴν αὐτὴν διάλεκτον. — Πρὸς τοῖς ἄλλοις σημ. καὶ ἀπαγγέλλω: (Σαπφοῦς) μᾶλλόν ἐστι τὰ ποιήματα διαλέγεσθαι ἢ ᾄδειν Δημήτ. περὶ Ἑρμην. 167.

διαλείπω: ἐν ᾧ ἡ τύχη διαλείπει καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀνέχει Δημ. 1449 τέλ. ἐν ᾧ ἡ τύχη ἡμᾶς μὲν ἀφίνει ἐν τῷ μεταξὺ ἡσύχους, τοὺς δὲ ἐχθροὺς περιορίζει (ἀναχαιτίζει).

διαλείτης ὁ (ἀλείτης, ἀλιτεῖν) «ὁ διόλου ἁμαρτάνων» Δίδυμος. Πρβ. ἀλειτήριος.

διαλλαγή: ὡς διαλλαγὰς ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ Εὐρ. Ἱκ. 209 ἵνα ἔχωμεν ἀμοιβαίας ἀνταλλαγὰς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα (ἤθελε) στερῆται ἡ γῆ ἡμῶν.

διαλλάσσω: τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος Πίνδ. 11, 20 «τὸ ἦθος τὸ ἐκ τῆς φύσεως οὐκ ἂν μεταβάλοι οὔτε ἡ — ἀλώπηξ οὔτε οἱ φοβεροὶ λέοντες» Σχ. διαλλάξεις με φιλάσας Θεόκρ. 23, 42 θὰ ἐξιλεώσῃς τὴν σκιάν (θά σοι συγχωρήσω διὰ τὴν σκληρότητά σου), ἂν με φιλήσῃς. διαλλάχθηθ' ἅμα τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα Εὐρ. Μήδ. 896 διαλλαχθέντες τοῖς φίλοις παύσασθε μετὰ τῆς μητρὸς τῆς πρὸς τοὺς φίλους (πρὸς τὸν πατέρα) ἔχθρας. — ἐν τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται Θουκ. 3, 10 εἰς τὴν διαφορὰν τῆς γνώμης (εἰς τὸν διάφορον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι) στηρίζονται καὶ αἱ διαφ. τῶν ἔργων. παρὰ τοὺς χρωμένους τὸ πλεῖστον διαλλαττόντων (τῶν πραγμάτων) Δημ. 61, 4 τῶν πραγμάτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταβαλλομένων ἀναλόγως ἐκείνων, οἵτινες μεταχειρίζονται αὐτά. — τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα Θουκ. 3, 82 διάφορα, παρηλλαγμένα κατὰ τὰς μορφάς· ἴδ. ἐφίστημι.

διαλύω: ὅν (οἰκέτην) ἐωνημένος οὗτος παρὰ τοῦ Πολυεύκτου τὴν τιμὴν οὔτ' ἐκείνῳ διέλυσεν οὔτ' εἰς τὸ κοινὸν ἀνενήνοχεν Δημ. 41, 8 τὴν τιμὴν ταύτην οὔτε εἰς ἐκεῖνον ἐπλήρωσεν οὔτε ἔχει περάσῃ εἰς τὸ κοινὸν ποσὸν τῆς κληρονομίας. εἰσὶ δ' οἳ διελύσαντο Δημ. 21, 20 τινὲς συνεβιβάσθησαν φιλικῶς (διὰ χρημάτων). — τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 1 βραχυλογ. τὴν σκηνὴν διέλυον (ἐσήκωναν τὴν τράπεζαν), ἵνα εἰς κοίτην ἀπέλθωσι.

διαμαρτάνω: διαμαρτόντα τῆς ὑμετέρας γνώμης Δημ. 42, 31 ἀποτυχόντα, στερηθέντα τῆς ὑμετέρας ψήφου.

διαμαρτυρέω μεταχειρίζομαι διαμαρτυρίαν, ὑποστηρίζω διὰ τῆς διαμαρτυρίας. διαμεμαρτύρηκε τοὺς οὐκ ὄντας εἶναι Δημ. 44, 48 ἔχει ὑποστηρίξει διὰ τῆς διαμαρτυρίας του, ὅτι ὑπάρχουσιν οἱ οὐχ ὑπάρχοντες: ὅτι ὑπάρχουσι παῖδες, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπάρχουσιν. ἀκοὴν τῶν τετελευτηκότων κωλύει διαμαρτυρεῖν Δημ. 44, 55 ἴδ. ἀκοή. Μέσ. οὗτος τοίνυν γόνῳ μὲν οὐδένα φησὶν Ἀρχιάδῃ γενέσθαι υἱόν, διαμεμαρτύρηται δὲ γνησίων ὄντων 44, 49 οὗτος λοιπὸν ἀφ' ἑνὸς μὲν λέγει, ὅτι ὁ Ἀρχ. δὲν ἀπέκτησε κανένα υἱὸν γνήσιον (ἐξ αἵματος), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐφρόντισε νὰ ὁμιλήσῃ (νὰ διαβεβαιώσῃ) ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ του περὶ γνησίων υἱῶν. Παθ. διεμαρτυρήθη μὴ Πλαταιεὺς εἶναι Λυσ. 23, 13 ἀπεδείχθη διὰ διαμαρτυρίας, ὅτι δὲν εἶνε Πλαταιεύς ἴδ. Ἰσαί. 6, 4.

διαμαρτυρία ἡ, ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις ὑπὸ μὲν τοῦ διώκοντος, ὅτι ἡ δίκη ἦτο εἰσαγώγιμος, ὑπὸ δὲ τοῦ φεύγοντος ὅτι δὲν ἦτο εἰσαγώγιμος. ψευδῆ διαμαρτυρίαν πρὸς τῷ ἄρχοντι ποιησάμενος Δημ. 44, 1 παρουσιάσας ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος διαμαρτυρίαν πλήρη ψευδολογιῶν.

διαμαρτύρομαι (ῡ) ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας (ἀνθρώπους καὶ θεούς). διεμαρτυρόμην, ὅπως μή μοι ὕστερον κατεσκευασμένοι δανεισταὶ φανήσονται Δημ. 42, 28 ἐπεκαλούμην τοὺς παρόντας μάρτυρας, ὥστε νὰ μή μοι παρουσιασθῶσι κατόπιν πλαστοὶ δανεισταί.

διαμάχομαι μὴ μεταγνῶναι ὑμᾶς τὰ προδεδογμένα Θουκ. 3, 40 διατείνομαι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μεταβάλητε τὰ προαποφασισμένα.

διαμώμενοι τὸν κάχληκα Θουκ. 4, 26 διασκάπτοντες τὰ χαλίκια (καὶ συσσωρεύοντες ἄνω αὐτὰ ἐξορυττόμενα).

διαμείβω ἀνταλλάσσω· διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν Αἰσχ. Ἑπτ. 321 ἴδ. ἀρτίδροπος. τόσον διὰ κρῆσις ἀμείβει Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 21 τόσην ἀλλοίωσιν παράγει ἡ ἀμοιβαία μῖξις. διά τε χρόα φανὸν ἀμείβειν Ἀπ. Παρμεν. 8, 41 ἴδ. ὄνομα. — Μέσ. διέρχομαι: πόλλ' ἀνδρῶν διαμειβομένα φῦλα Αἰσχ. Ἱκ. 552 διερχομένη κατὰ διαδοχήν. ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος πρὸς σέ Πρ. 300 ἦλθον (ἐλήλυθα) πρὸς σὲ μακρὰν ὁδὸν μέχρι τοῦ τέρματος διανύσας. Κατὰ τὸν Weckl. σύμπτυξις δύο φράσεων: 1) δολιχὴν κέλευθον διαμειψάμενος, καὶ 2) εἰς τὸ τέρμα αὐτῆς ἀφικόμενος.

διαμέλλω = διατελῶ μέλλων, ἐξακολουθῶ (= δια- κατὰ τὸν μεταξὺ χρόνον) νὰ βραδύνω, ἀναβολῇ χρῶμαι. οἱ δὲ Χῖοι οὐδὲν ἧσσον καίπερ διαμέλλοντα τὸν Ἀστύοχον πέμψαντες ἀγγέλους ἠξίουν σφίσι βοηθῆσαι Θουκ. 8, 40 πέμψαντες οὐδὲν ἧττον ἀγγέλους ἀπήτουν παρὰ τοῦ Ἀστυόχου, παρὰ πάσας τὰς συνεχεῖς ἀναβολάς του, νὰ τοὺς βοηθήσῃ. οὐ διαμελλήσειν περισκοποῦντας ὁπότεροι κρατήσουσι 6, 49 δὲν θὰ βραδύνωσι περιμένοντες νὰ ἴδωσι, ποῖοι ἐκ τῶν δύο θὰ νικήσωσιν. οὐκ ἐδόκει τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὸ σφῶν αὐτῶν διαμέλλοντας κόπῳ ἁλίσκεσθαι 7, 40. ἴδ. ἁλίσκομαι.

διαμετρέω: ἡμέρα διαμεμετρημένη Δημ. 53, 17. Αἰσχ. 2, 126 ὁ διὰ τῆς κλεψύδρας μεμετρημένος χρόνος. Ἡ ἡμέρα ἡ ἀφιερωμένη εἰς τὸν αὐτὸν ἀγῶνα (ὑπόθεσιν) διηρεῖτο εἰς τρία μέρη, ὧν τὸ μὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν ὑπεράσπισιν καὶ τὸ τρίτον εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῶν δικαστῶν (Ἁρποκρατ.).

διαμνημονεύω: χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι Θουκ. 1, 22 ἴδ. ἀκρίβεια.

διαμοιράω διαιρῶ εἰς μοίρας, κομματιάζω. Καὶ μέσ. ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο ξ 434 διεμοίραζεν ὅλα εἰς ἑπτὰ μερίδας.

διάμορφος 2: ἐν δὲ κότῳ διάμορφα καὶ ἄνδιχα πάντα πέλονται Ἀπ. Ἐμπεδ. 21 ἐν δὲ τῇ ἔριδι (τῷ νείκει) διάφορα τὴν μορφὴν καὶ κεχωρισμένα κινοῦνται πάντα.

διαμπερές καὶ ***διαμπερέως*** (δι-ανα-πείρω) ἐπίρρ. πέρα πέρα. Ἱπποκρ. Θεόκρ. διὰ δ' ἀμπερὲς κατὰ τμῆσιν Λ 377. κἀλλ. Μετὰ γεν. οὐτάζοντο... διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς Μ 429 ἐπληγώνοντο διὰ μέσου (διατρυπωμένης) αὐτῆς τῆς ἀσπ. διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς Πλ. Φαίδων 111 Ε τρυπημένον πέρα πέρα διὰ μέσου ὅλης τῆς γῆς. — βέλος διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου Ε 112 ἐξείλκυσε τὸ βέλος πέρα πέρα ἐκ τοῦ ὤμου (ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους: τοῦτο εἶνε ἡ κατὰ διωσμὸν βελουλκία). αἵματι ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους Π 640 ἦτο σκεπασμένος μὲ αἷμα ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως εἰς τὰ πόδια σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα ξ 11 ἐκτὸς δ' ἐκτύπησε πασσάλους ἐν συνεχείᾳ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές Η 171 κληρώθητε τώρα ὅλοι πέρα πέρα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως εἰς τὴν ἄλλην. ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν Κ 88 περὶ τὸν ὁποῖον βράχος ἀπότομος ἀδιακόπως ἀμφοτέρωθεν (τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος) ἐκτείνεται. τοῦτο διαμπερὲς οὖς ἵκετο Αἰσχ. Χο. 381 ἴδ. οὖς. εἴθε σου διαμπερὲς στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε Σοφ. Φιλ. 791 τὸ ἑξῆς: εἴθε ἥδε ἄλγησις ἔχοιτο στέρνων σου διαμπερές: εἴθε ὁ πόνος οὗτος νὰ πιάσῃ τὰ στήθη σου καὶ νὰ τὰ διαπερνᾷ πέρα πέρα (νὰ τὰ σουβλίζῃ).

διαμυθολογέω ἐκφράζω, διατυπῶ τι· ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησε Αἰσχ. Πρ. 913 πρῶτος ἐν νῷ τοῦτο ἐδοκίμασε (ἐζύγισε) καὶ διὰ τῆς γλώσσης διετύπωσε.

διαμφίδιος 2 διάφορος: τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τόδ' ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν Αἰσχ. Πρ. 574 τὸ ἐναντίον (ἀντίθετον) δέ μοι μέλος ἐπῆλθε τόδε καὶ ἐκεῖνο (ἀντὶ τόδε ἢ ἐκεῖνο), ὅτε περὶ τὰ σὰ λουτρὰ (γαμήλια) καὶ τὴν σὴν κλίνην ᾖδον τὸν ὑμέναιον.

διάνδιχα (δια-ἀνὰ-δίχα) ἐπίρρ. διχῶς, διττῶς. διάνδιχα μερμήριξεν Α 189 ἦτο, ἐταλαντεύετο, μεταξὺ δύο γνωμῶν. διάνδιχα κλῇθρα κλίνεται δόμων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1028 'ς τὰ δυὸ (χωριστὰ) ἀνοίγονται τὰ θυρόφυλλα καὶ ἐπακκουμβοῦν ἑκατέρωσε (διότι ἡ Ἑλληνικὴ θύρα ἀνοίγεται πρὸς τὰ ἔξω). σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Ι 37 εἰς σὲ ἔδωκεν ἐν μόνον ἐκ τῶν δύο. νῆα διάνδιχ' ἔαξε Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1109 ἔσπασε τὸ πλοῖον εἰς δύο κομμάτια.

διανίστημι: τῶν ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστάς Θουκ. 4, 128 ἀποφυγὼν (ἀποσπάσας ἑαυτὸν ἀπὸ) τὸ φυσικόν του (τὸ εἰς τὴν ἀνάγκην στηριζόμενον) συμφέρον. Ὀρθότερον: ἀποσπάσας ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀδιαφιλονεικήτων πλεονεκτημάτων (ἃ παρεῖχεν ἡ μετὰ τῆς Σπάρτης συμμαχία). Ὁ Madvig διόρθ. τῷ ἀναγκαίῳ ξυμφόρῳ τ. ἑ. ἔβλεπεν ἑαυτὸν ἠναγκασμένον ὡς ἐκ τοῦ κατεπείγοντος συμφέροντός του νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μετὰ τῶν Πελ. συμμαχίαν.

διανοέομαι: ὃς ἂν μάλιστα ἡμῶν καὶ ἀκριβέστατα παρασκευάσηται αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι, περὶ οὗ σκοπεῖ, οὗτος ἂν ἐγγύτατα ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον Πλ. Φαίδων 65 Ε ὅστις ἐξ ἡμῶν μάλιστα καὶ ἀκριβέστατα προετοιμασθῇ νὰ ἐννοήσῃ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον τῶν νοητῶν εἰδῶν, οὗτος δύναται νὰ προσεγγίσῃ περισ-

σύτερον παντὸς ἄλλου εἰς τὴν γνῶσιν ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν. — Μετὰ τοῦ ὡς καὶ μέλλ. μτχ. διανοεῖσθαι οὕτως ἐκέλευεν αὐτούς, ὡς τῇ μὲν παρασκευῇ οὐκ, ἔλασσον ἕξοντας, τῇ δὲ γνώμῃ οὐκ ἀνεκτὸν ἐσόμενον εἰ μὴ ἀξιώσουσι... ἐξελάσασθαι ("Ιωνας) ἐκ τῆς χώρας Θουκ. 7, 5 παρώτρυνεν αὐτοὺς νὰ ἔχωσι τὴν ἰδέαν, ὅτι κατὰ μὲν τὴν προετοιμασίαν δὲν θὰ εἶνε κατώτεροι, κατὰ δὲ τὸ φρόνημα δὲν θὰ εἶνε ὑποφερτόν, ἂν δὲν θὰ κρίνωσιν ἄξιον ἑαυτῶν ν' ἀποδιώξωσι τοὺς "Ιωνας ἐκ τῆς χώρας αὐτῶν. Κατὰ ποικιλίαν συντάξεως: αὐτόθεν διανοήθητε ἢ ὑπακούειν... ἤ... καὶ ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχείᾳ ὁμοίως προφάσει μὴ εἴξοντες μηδὲ ξὺν φόβῳ ἕξοντες ἃ κεκτήμεθα Θουκ. 1, 141 ἀπὸ τοῦδε (εὐθὺς) ἀποφασίσατε ἢ νὰ ὑποτάσσησθε εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, ἢ ὅτι δὲν θὰ ὑποχωρήσητε εἰς αὐτοὺς οὔτε ἐπὶ μεγάλῃ οὔτε ἐπὶ μικρᾷ προφάσει οὐδὲ θὰ ἔχωμεν μετὰ φόβου ὅσα εἶνε εἰς τὴν κατοχήν μας. ὡς πολὺν χρόνον ζήσων χὠς ὀλίγον, οὕτως διανοοῦ 'Απ. 'Επιχάρμ. 267 (4 L Κλήμ. 'Αλεξ. 744 P) ἴδ. ὡς.

διάνοια ἡ (καὶ διανοία κατὰ τὸν Εὐστάθ. 1679,29. πρβ. ἄγνοία)· τῷ λογισμῷ καὶ τῇ διανοίᾳ Δημ. 9,53 (μισῆσαί τινα) μὲ τὸν νοῦν καὶ μὲ τὴν καρδίαν. τὰς διανοίας κρατεῖν Θουκ. 6, 11 (ἴδ. κρατῶ). αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι ἢ κἂν ἡμῖν μεταδοίης; Πλ. Φαίδων 63 C ἔχεις κατὰ νοῦν ν' ἀποχωρισθῇς ἀφ' ἡμῶν κρατῶν μόνος σου ταύτην τὴν ἰδέαν (γνώμην) ἢ ἤθελες ἀνακοινώσῃ ταύτην καὶ εἰς ἡμᾶς; διάνοια δέ, ἐν ὅσοις λέγοντες ἀποδεικνύασίν τι ἢ καὶ ἀποφαίνονται γνώμην 'Αριστοτ. Ποιητ. κ. 6 (=1450 a 6) διάνοιαν λέγοντες ἐννοοῦμεν ὅλα ἐκεῖνα, δι' ὧν οἱ δρῶντες ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν ἀποδεικνύουσί τι ἢ καὶ ἀποφ. γνώμην. ‖ ἐπιχείρησις· οἱ δὲ ξένοι καὶ ὁ ἄλλος ὄχλος κατὰ θέαν ἧκον (ἔγραψα: ἧκεν) ὡς ἐπὶ ἀξιόχρεων καὶ ἄπιστον διάνοιαν Θουκ. 6, 31 ἦλθον πρὸς θέαν, ὡς ἂν διὰ (νὰ θεωρήσουν) ἐπιχείρησιν ἀξιόχρεων καὶ ἀπίστευτον.

διανομή σύ τοι παλαιὰς διανομὰς (Σχολ. Εὐρ. "Αλκ. 12: δαίμονας) καταφθίσας Αἰσχ. Εὐμ. 730 καταστρέψας (καταργήσας) παλαιὰς διανομὰς (διακληρώσεις) ἔργων· ἴδ. στ. 718. Καὶ ὅμως ἡ διόρθ. διανομάς δὲν φαίνεται ἀπαραιτήτως ἀναγκαία· ἴδ. ἀρχαῖος.

δίαντα πέρα πέρα (πρβ. ἔσαντα, ἄναντα, πάραντα κττ.): αἳ (ὀθόναι) χοάνῃσι δίαντα τετρήατο (Blass: διάντατα τρείατο) θεσπεσίῃσιν 'Απ. 'Εμπεδοκλ. 84 αἵτινες ἦσαν διατετρυπημέναι διὰ πόρων θεόθεν διατεταγμένων.

διανταῖος 3 καὶ 2, διαμπερής, διαπεραστικός, ἀμείλικτος. διανταίαν λέγεις δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἀναυδάτῳ μένει ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς οὐ (τὸ οὐ προσέθ. Weckl.) διχόφρονι πότμῳ Αἰσχ. 'Επτ. 878 λέγει ὅτι διαμπερῆ πληγὴν ἐπλήγησαν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ τοῖς σώμασι μετ' ἀνεκφράστου μανίας καὶ ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς ἀρᾶς τοῦ πατρὸς ἐπελθούσης αὐτοῖς ὄχι διαφόρου μοίρας. τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ (Hermann: σοῦται) διαὶ δίκας Χο. 637 τοῦτο δὲ (τ. ἔ. ἡ τιμωρία τῶν ἀνοσιουργημάτων) ὡς ξίφος ὀξύπικρον πληγώνει διαίως πληγὴν διαπεραστικήν, ποῦ φθάνει πλησίον τῶν πνευμόνων. διανταία Μοῖρα Εὐμ. 335 «ἡ διαμπὰξ τιμωρουμένη» Σχ. ἀνένδοτος, ἀμείλικτος.

διαπάλλω πάλλω τῇδε κἀκεῖσε· ἦρε μὲν φανέντι διαπάλλει (-παλεῖ Gilbert) πτερὸν κίρκου λεπάργου 'Απ. Αἰσχ. 304 ('Αριστοτ. 633 a 19) κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἔαρος κινεῖ τῇδε κἀκεῖσε πτερὸν κιρκινεζίου ἀσπροδεροῦ. ‖ διαμοιράζω τι διὰ κλήρου· χθόνα ναίειν διαπήλας Αἰσχ. 'Επτ. 718 διὰ κλήρου διαμερίσας («ἐπικληρώσας» Σχ.) γῆν εἰς κατοικίαν.

διάπειρα ἡ, δοκιμή. διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος Πίνδ. 'Ο. 4,20 ἡ δοκιμὴ καὶ ἐξέτασις τῶν ἀνθρώπων ἀποδεικνύει ὁποῖος εἶνε. οὐδὲ ἔδει σφέας ἐς διάπειραν τῶν παιδίων ἰέναι, τίνα γλῶσσαν πρώτην ἀπήσουσι 'Ηρ. 2, 15 ἴδ. ἀφίημι.

διαπειράω δοκιμάζω Πλουτ. Πομπ. 51. Συνήθως μέσ. διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς 'Ηρ. 3, 14 ἐδοκίμαζε τὴν καρδίαν του, τὴν γενναιότητά του. Περσέων διαπειρᾶσθαι 5, 109 νὰ δοκιμάσητε τοὺς Πέρσας. ἔοικεν ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι διαπειρωμένῳ, ἆρα γνώσεται Σωκράτης κτλ. Πλ. 'Απολ. 27 A ὁμοιάζει ὡσὰν μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος συνθέτων αἴνιγμα θέλει νὰ δοκιμάσῃ, θὰ ἐννοήσῃ ἆρά γε (ἀντὶ τοῦ: ἂν θὰ ἐννοήσῃ) ὁ Σωκρ.

διαπείρω διαπερνῶ, διατρυπῶ. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων Π 405 συνήθως (κατὰ τμῆσιν): διεπέρασε μὲ το ἔγχος τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ. 'Αλλ' ὀρθότερον ἄνευ τμήσεως: ἐπέρασε τὸ ἔγχος διὰ τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον = πείρας κέντρα διὰ μέσον σφυρῶν Εὐρ. Φοιν. 26 διατρυπήσας τὰ σιδηρᾶ κέντρα διὰ μέσου τῶν σφ. Περὶ τῆς πρὸς διπλῆν αἰτ. συντάξεως πρβ. διειρύω 'Ηρ. 7,24. διαφέρω Θουκ. 8, 8.

διαπεράω (ἴδ. περάω) περῶ διὰ (μέσου) τινός, περνῶ ἀντικρύ. ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεοὺς μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν 'Αρφ. 'Ορν. 1263 ἔχομεν ἀποκλείσῃ τοὺς διογ. θεοὺς ἀπὸ τὴν πόλιν μας (κυρ. δηλ. νὰ μὴ περνοῦν δι' αὐτῆς) πρβ. ἀπαυδῶ. σύ τοί νιν οἶσθα διαπερῶν Αἰσχ. 'Επτ. 980 σὺ βέβαια γνωρίζεις αὐτὴν (τὴν 'Ερινὺν) ἐκ πείρας (κυρ. διότι τὴν δοκιμάζεις). πρβ. τὸ κοινόλεκτον: «τὰ πέρασες καὶ τὰ ξεύρεις». 'Αμτβ. πέραν δ' ἀργυρορρύταν "Εβρον διεπέρασε μόχθον (Musgrave: ὄχθον) Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 385 διεπέρασε πέραν (τ. ἔ. διῆλθε πέρα πέρα, πρβ. 'Ηρ. 6, 44. Ξεν. 'Αν. 7, 2, 1. Εὐρ.

Ἰκ. 676) τὸν ἄργυρον ῥέοντα Ἕβρον, ἐκτελῶν ἐπίμοχθον ἆθλον διὰ τὸν Μυκ. τύραννον. Τὸ ἀργυρορρύταν ὄχι διὰ τὸ καθαρὸν τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τὰ πλούσια ἐν Θρᾴκῃ μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Τὸ χωρίον διέστιξα ἐγώ, ἄλλως ὑπ᾽ ἄλλων διορθούμενον.

διαπλέκω κυρ. ἐπὶ πλεκτῶν ἔργων: σάνδαλα δ᾽ αὐτίκα ῥιψὶν (Postgate: αὐτίκ᾽ ἔριψεν) ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν ἄφραστ᾽ ἠδ᾽ ἀνόητα διέπλεκε, θαυματὰ ἔργα, συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους Ὕμν. Ἑρμ. 79 ἐπὶ τῆς ἄμμου διέπλεκε σάνδαλα ἀκατανόητα καὶ ἀδιανόητα (διὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἐργασίας) διὰ βούρλων (ψιάθου), θαυμαστὰ ἔργα κτλ. — Πολλαχοῦ δ᾽ εὕρηται τὸ διαπλέκειν βίον τ. ἔ. διάγειν, παρασκευάζειν τὸν βίον (ὡς ὕφασμα ἢ πλέγμα τι ἢ μᾶλλον στέφανόν τινα, οὗτινος ἄρχεταί τις ἅμα γεννώμενος καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν διαπλοκὴν μέχρι τῆς τελευτῆς) Ἡροδ. 5, 92 (4, 205). Πλ. Νόμ. 806 A. Κωμ. Ἀδέσπ. Ἀπ. 231. (Εὔφρον. Ἀπ. 5). Ἐκ τῆς συχνότητος ταύτης προῆλθε καὶ ἡ ἀπόλυτος, ἄνευ ἀντικειμένου, χρῆσις παρ᾽ Ἀρφ. Ὄρν. 752: εἰ μετ᾽ ὀρνίθων τις ὑμῶν βούλεται διαπλέκειν (ἐνν. τὸν βίον) ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. Παρομοίως καὶ Πίνδ. Ν. 7, 98 εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις: «εἴθε αὐτοῖς ἀσφαλῆ καὶ ἀδιάπταιστον τὸν βίον ἁρμόσας τῷ τε βίῳ καὶ τῷ λιπαρῷ γήραϊ αὐτῶν προσπλέξαις» Σχ. εἴθε νὰ παρασκευάσῃς (ἐξασφαλίσῃς) εἰς αὐτοὺς (τοὺς Εὐξενίδας) ἐμπεδοσθ. βίον, προσαρμόσας αὐτὸν εἰς τὴν νεότητα καὶ τὸ λιπ. γῆρας, βίον ὅστις νὰ εἶνε εὐτυχής.

διάπλοον (ἐπίθ.) καθίστασαν ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεὼν Αἰσχ. Πέρσ. 385 οἱ κυβερνῆται τῶν πλοίων διάπλοον ἐποίουν τ. ἔ. ἐφρόντιζον, ὅπως πᾶς ὁ ναυτικὸς λαὸς διαπλέῃ (δηλ. διαπλεύσας τὰ ὡρισμένα μέρη εἰσέλθῃ εἰς τὸ στενὸν τῆς Σαλαμῖνος).

διαπολεμέω: διαπολεμῆσαι Θουκ. 6, 37 ἀπολ. «περιγενέσθαι διὰ πολέμου» Σχ. διεξαγαγεῖν τὸν πόλεμον: νὰ βγάλουν περα τὸν πόλεμον. — Παθ. διαπεπολεμήσεται (διαπολεμήσεται) αὐτοῖς ἀμαχεὶ ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν ὁ πόλεμος Θουκ. 7, 14 ὁ πόλεμος θὰ εἶνε τελειωμένος (ἢ θέλει τελειώσῃ) ἀμαχητεί. Παθ. ἀπρ. ὡς... διαπεπολεμησόμενον (διαπολ-) 7, 25 μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ πόλεμος θὰ εἶνε τελειωμένος.

διαπολέμησις ἡ: καί οἱ ξυντομωτάτην ἡγεῖτο διαπολέμησιν Θουκ. 7, 42 καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι εἰς αὐτὸν τοῦτο ἦτο ὁ συντομώτατος δρόμος (ἵνα φθάσῃ) εἰς τὸ πέρας τοῦ πολέμου.

διαπρήσσω, Ἰων. διαπρήσσω, Ἀττ. διαπράττω, φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω τι. ἤματα δ᾽ αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων Ι 326 ὁλοκλήρους αἱματηρὰς ἡμέρας διηρχόμην πολεμῶν. οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον β 213 οἱ ὁποῖοι νά μου διαπεράσωσι (διανύσωσι) τὸν δρόμον ἀπὸ ἐδῶ ἕως ἐκεῖ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἕως ἐδῶ: νά με πᾶν καὶ νά με φέρουν. καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτε διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα ξ 197 καὶ χρόνον ὁλόκληρον διηγούμενος ὅλα μου τὰ βάσανα δὲν θὰ ἐτελείωνα. — Κατορθώνω: περὶ τ᾽ ἀνθρώπων φανερῶν (Casaubonus: φανερῶς, τ. ἔ. τῶν ἐν φάει) τελέως διαπράσσουσιν τοῖς μὲν ἀοιδὰς τοῖς δ᾽ αὖ δακρύων βίον ἀμβλωπὸν (ὃ ἴδε) παρέχουσαι Αἰσχ. Εὐμ. 954 περὶ τῶν ἐν τῇ ζωῇ ἀνθρώπων ὁριστικῶς κατορθώνουν, ὥστε εἰς τοὺς μὲν νὰ δίδωσιν ᾠδὰς (καὶ χαράς), εἰς δὲ τοὺς ἄλλους πάλιν βίον πλήρη δακρύων. — Μέσ. κατορθώνω τι δι᾽ ἐμαυτὸν ἢ δι᾽ ἄλλον. — πολλοῖς πολλὰ παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 10 διὰ πολλοὺς εἶχε κατορθώσῃ (ἐπιτύχῃ) πολλὰ ἀγαθὰ ἐκ μέρους τοῦ πάππου του. Παθ. διεπέπρακτ᾽ ἂν ὁ πόλεμος Πλουτ. Καῖσ. 52 = θὰ εἶχεν ἀποπερατωθῇ. οὐ γάρ πω διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 40 ἴδ. ἀκμάζω. — Μτφ. στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθη Αἰσχ. Χο. 1006 ἐφονεύθη δι᾽ ἀπαισίου θανάτου. διαπεπράγμεθα Εὐρ. Ἑλ. 864 ἀπολώλαμεν. πάντα διαπεπραγμένα ηὕρηκα 1177 εὗρ. ὅλα μου τὰ σχέδια ματαιωμένα. διαπεπραγμένου στρατοῦ Αἰσχ. Πέρσ. 520 ἀπολωλότος. ἱερείου διαπεπραγμένου Πλουτ. 525 C ἠφανισμένου, ἀνηλωμένου. Ἐξ ὧν φαίνεται, ὅτι τὸ διαπράττεσθαι λέγεται περὶ φόνου ὑλικωτέρου, κατορθουμένου διὰ μόχθων τινῶν καὶ προσπαθειῶν, ὡς περὶ τοῦ φόνου τοῦ Ἀγαμέμνονος (ἴδ. ἀνωτ. Χο. 1006).

διαπρέπω διαφαίνομαι, διακρίνομαι, ἐξέχω. ἴχνια διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 351 «διεφαίνετο», διεκρίνοντο. ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου Πίνδ. Ὀ. 1, 2 ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει κατ᾽ ἐξοχὴν ἐκ τοῦ μεγάνορος (τοῦ μεγαλύνοντος τοὺς ἄνδρας) πλούτου, καθὼς τὸ ἐν νυκτὶ καιόμενον πῦρ διαπρέπει («διάδηλόν ἐστι») κατ᾽ ἐξοχὴν ἐκ τῆς νυκτός. — Μτβ. φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι Ἀπ. Εὐρ. 185 (Πλ. Γοργ. 485 E) διακοσμεῖς. Ἄλλοι συμπληροῦντες λαχὼν (ἢ ἔχων) μετὰ τὸ γενναίαν ἐκλαμβάνουσι τὸ διαπρέπεις κατὰ τὴν συνήθη ἀμετάβ. σημ. (διακρίνεσαι). Προτιμῶ τὴν διόρθ. διατρέπεις τ. ἔ. διαστρέφεις, ἀσχημίζεις.

διαπρό (διὰ πρὸ) «ἡ διά τὴν διαχώρησιν δηλοῖ, ἡ δὲ πρό τὸ ἔμπροσθεν» Σχ. πέρα πέρα: «μβῆκε (ἀπὸ τὴ μιὰ) καὶ βγῆκε (ʼς τὴν ἄλλη)». Ο 342. Θεόκρ. 22, 101. τῆς δὲ διαπρὸ αἰχμὴ χαλκείη πταμένη θώρηκι πελάσθη Ε 281 διαπεράσασα ταχέως τὴν ἀσπίδα ἡ σιδηρᾶ αἰχμὴ ἐπλησίασεν εἰς τὸν θώρακα.

διαπρύσιος 3 (καὶ 2. ῡ, διαπρό) ἐπ. ποιητ. διαπεραστικός, ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος. πρὼν.. πεδίοιο διαπρύ-

σιον πτυχηκώς Ρ 748 λόφος ἐκτεινόμενος ἐπὶ μεγάλην ἔκτασιν διὰ τῆς πεδιάδος.

διαρκέω : τρία ἔπεα διαρκέσει Πίνδ. Ν. 7, 48 τρία λόγια θὰ εἶνε ἀρκετὰ εἰς δικαιολογίαν.

διαρραίνω : κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ Σοφ. Τρ. 14 ῥύακες διερραντίζοντο (ἐξακοντιζόμενοι διέρρεον διὰ μέσου τῶν γενείων αὐτοῦ) πηγαίου ὕδατος ποσίμου.

διαρραίω (ῥαίω): τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω Ω 355 νομίζω δὲ ὅτι θὰ καταστραφῶμεν ταχέως.

διαρρέω (ῥέω) ῥέω διὰ μέσου τινός, διαφεύγω, σκορπίζομαι· ἵν' ἐξέλῃς με πρὶν διερρυηκέναι 'Αρφ. Σφ. 1156 διὰ νὰ τραβήξῃς τὰ κρέατά μου, πρὶν λυώσουν καὶ πέσουν (σκορπισθοῦν ὑπὸ τῆς θερμότητος). || φθείρομαι, ἀφανίζομαι. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται Σοφ. Αἴ. 1267 πόσον ταχέως ἐξαφανίζεται παρὰ τοῖς θνητοῖς ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἐξελέγχεται ἄπιστος. ἐδάνεισε ταῦτα, καὶ χαρίσασθαι βουλόμενος καὶ μὴ λαθεῖν διαρρυὲν αὐτὸν τἀργύριον Δημ. 37, 54 ἐδάνεισε ταῦτα, διότι καὶ χάριν ἤθελε νὰ κάμῃ καὶ νὰ μὴ τοῦ φύγουν μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του τὰ χρήματα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. — τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν (= διακεχηνόσιν) 'Αρφ. Νεφ. 873 μὲ ἀνοικτὰ τὰ χείλη.

διαρρήγνυμι διασχίζω, διασπῶ, ξεσχίζω. Παθ. διασχίζομαι, «σκάνω, σκῶ». διαρραγείης 'Αρφ. Ὄρν 2 «νὰ σκάσῃς». διαρραγείης αὐτοῖς ῥήμασιν 1257 = διαρρ. («νὰ σκάσῃς, νὰ χαθῇς») καὶ σὺ καὶ τὰ σὰ ῥήματα. Ἡ δ' ἔκφρασις αὕτη (ἓν διὰ δυοῖν) εἶνε ἐπίσης ὀνειδιστική, ὡς στ. 893: ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα = αὐτοῖς στέμμασιν (ἴδ. σύ). πρβ. Σοφ. Αἴ. 1147. ΠΑΦΛ. Οἴμοι, διαρραγήσομαι θὰ σκάσω ἀπὸ τὸν θυμόν μου. ΑΛΛΑΝΤ. Καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ παρήσω τ. ἔ. καὶ ὅμως (τ. ἔ. ἐμπορεῖς νὰ σκάσῃς, ἐγὼ ὅμως κέ.) ἐγὼ δὲν θά σε ἀφήσω (δηλ. νὰ ὁμιλήσῃς πρῶτος). Ὁ δὲ χορὸς παίζων μὲ τὴν λέξιν καὶ ἐννοῶν: δὲν θά σε ἀφήσω (δηλ. νὰ σκάσῃς: διαρραγῆναι), λέγει: πάρες... αὐτῷ διαρραγῆναι ἄφησέ τον νὰ σκάσῃ 'Αρφ. Ἱππ. 340 κέ. ἤδη τις εἶπε τῶν διαρρηγνυμένων, εἰ ταῦτα γενήσεται Δημ. 13, 129 ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σχίζονται (σκάνουν) ἀπὸ τὰς φωνάς, ἂν θὰ γίνουν ταῦτα.

διαρρινάω (ῥινίζω τι, ἵνα τὸ χωρίσω) εἶνε τὸ ὀρθὸν ὄχι διαρρινέω· ἴδ. ἐκρινάω.

διαρροή ἡ, τὸ δι' οὗ τι ῥέει: τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς Εὐρ. Ἑκ. 567 κόπτει διὰ τοῦ σιδήρου τὰς διόδους τοῦ ἀέρος, ἤτοι τὸν λάρυγγα, τὸν λαιμόν, «διὰ τούτου γὰρ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα» Σχ. (ἐκ τοῦ Πλ. Φαίδων. 112 Β). οἶνος περάσας πλευμόνων διαρροάς Εὐρ. 'Απ. 983 ἐκ τοῦ Πλουτ. 699 Α: «σήραγγας ὁ πλεύμων ἔχει καὶ πόροις κατατέτρηται, δι' ὧν τὸ ὑγρὸν διίησιν (ὁ πλεύμων)».

διαρροθέω : διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην Αἰσχ. Ἑπτ. 175 διὰ τοῦ θορύβου (τῶν κραυγῶν) ὑμῶν ἐνεπνεύσατε ἄψυχον δειλίαν. ἴδ. διάδρομος.

διαρροιζέω διέρχομαι μετὰ ῥοίζου (συριγμοῦ)· ἐς πλεύμονας στέρνων διερροίζησεν (ἰὸς) Σοφ. Τρ. 567 ἔφθασεν εἰς τοὺς πνεύμονας, ἀφ' οὗ μετὰ συριγμοῦ διεπέρασε τὸ στῆθος.

διαρρύδαν Δωρ. ἀντὶ τοῦ -ρρύδην ἐπίρρ. οὕτως ὥστε νὰ διαρρέῃ. τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν Αἰσχ. Χο. 65 τὸ αἷμα τὸ ἐκδικητικὸν (τὸ ζητοῦν ἐκδίκησιν) πήγνυται, χωρὶς νὰ διαρρεύσῃ ἴδ. τίτης.

διαρταμέω διαμελίζω: λάβρως διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος Αἰσχ. Πρ. 1055 ὁρμητικῶς διασπαράξει τὸ σῶμα, ὥστε μέγα ῥάκος γενέσθαι (κατὰ πρόληψιν).

διασαλακωνίζω : ἄνυσόν ποθ' ὑποδησάμενος, εἶτα πλουσίως ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον 'Αρφ. Σφ. 1168 βάλε τα (τὰ ὑποδήματα) γρήγορα, ἔπειτα ὡς πλούσιος περιπάτησε, ὅπως σοῦ δείχνω, καὶ κουνήσου μετά τινος τρυφερότητος. «διασαλακώνισον: ἁβρύνθητι καὶ διαθρύφθητι... Ἄλλως: ἁβρῶς καὶ μαλθακῶς σαυτὸν διακίνησον καὶ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κίνησον» Σχ. Ὁμοίως ὁ Ἡσύχιος, καθ' ὃν τὸ διασακώνισον ἀντὶ τοῦ διασαλακώνευσον (-κώνισον;), σαλακωνίσαι δὲ τὸ ἀλαζονεύεσθαι, καὶ σαλάκων ἀλαζὼν ἐν πενίᾳ. Ἐπειδὴ δὲ ἀπαιτεῖται ἐνταῦθα ἑξασύλλαβος τύπος, πιθανῶς διορθοῦσι διασακώνισον ἢ διασαικώνισον ἀντὶ τοῦ διασαλακώνισον· πρβ. κομψευριπικῶς ἀντὶ τοῦ κομψευριπιδικῶς, καταδακτυλικὸς ἀντὶ τοῦ καταδακτυλιστικός, γνωμιδιώκτης ἀντὶ τοῦ γνωμιδιοδιώκτης κτλ.

διασκεδάννυμι διασκορπίζω, ἀφανίζω, διαλύω κττ. τῷ κέ τοι ἀγλαΐας διασκεδάσειεν ἁπάσας ρ 244 τότε ἤθελε σοῦ διασκορπίσῃ (σοῦ χαλάσῃ) ὅλα τὰ καμαρώματά σου (ἴδ. ἀγλαΐα). πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ 'Αρφ. Σφ. 229 θὰ διασκορπίσω (μὲ τὰς πέτρας) τὴν σφηκοφωλεὰν πολλῶν δικαστῶν. τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου Σοφ. Ο. Κ. 620 τὰς νῦν ἐγκαρδίους φιλικὰς σχέσεις (κυρ. τὰς διαβεβαιώσεις φιλίας τὰς γινομένας δι' ἀμοιβαίας δεξιώσεως) θὰ διαλύσωσιν (οἱ Θηβαῖοι) διὰ τοῦ δόρατος ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς ὁρμώμενοι. διασκεδᾷ τε τὸ.. νέφος ἐπὶ τοῦ προσώπου 'Απ. 'Αναξανδρίδ. 58 (τὸ βάρος παυόμενον) θὰ διαλύσῃ (ἐξαφανίσῃ) τὴν κατήφειαν. — καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν Σοφ. 'Αντ. 287 καὶ γῆν ἐκείνων (δουλωσόμενος) καὶ νόμους καταλύσων.

διασκευάζω βάλλω τι εἰς τάξιν, διευθετῶ. Πολύβ. 15, 27, 9. Παθ. εἰς Σατύρους — διεσκευασμένοι Πλουτ. 'Αντ. 24 ἐνδεδυμένοι ὡς Σάτυροι. — Ὅθεν ἐμβάλλω τι πρὸς διόρθωσιν, ἐπεξεργάζομαι σύγγραμμά τι, διορ-

θῶν αὐτὸ καὶ προσθέτων καὶ παρεμβάλλων εἰς αὐτὸ ἄλλα τινά (πρβ. διασκευή, διασκευαστής). τοὺς δὲ διασκευάζειν εἰωθότας τὰς βίβλους ἀποτρέψαι τοῦ λυμαίνεσθαι τὰς ἀλλοτρίας πραγματείας Διόδ. 1, 5. ἐκ τοῦ διεσκευασμένου δράματος Ἀθήν 663 C. Συχνὸν ἐν Σχολ. Ζηνόδοτος καὶ ἐνταῦθα διεσκεύακε Σχολ. Π 666. διεσκεύασται ἐπὶ μέρους Ὑπόθ. Ἀρφ. Νεφ. — Μέσ. διασκευασάμενοι πρὸς τὰ τείχη προσήεσαν Δημ. 9, 61 ὁπλισθέντες καὶ διαιρεθέντες εἰς τάξεις προσήρχοντο πρὸς τὰ τ. διασκευάσασθαι ῥάδιον ἔσται πρὸς ὀλίγους δικαστὰς καὶ συνδεκάσαι Ξεν. Ἀθ. Πολ. 3, 7 εὔκολον θὰ εἶνε νὰ «τὰ καταφέρῃ» τις (νὰ ἐξοικονομήσῃ τις) τὰ πράγματα μὲ ὀλίγους δικαστὰς κτλ. Ἴσως παρομοίως ἐξηγ. καὶ τὸ τοῦ Δεινάρχ. 1, 70 διεσκευάσθαι πρὸς τὸν δῆμον ὡς οὐ πιστεύοντα τοῖς ἑαυτῷ πεπολιτευμένοις (ἐκ διορθ. ἀντὶ τοῦ πολιτευομένοις) διὰ στρεψοδικιῶν ἀποκρύπτεις τὴν περιουσίαν σου ἀπέναντι τοῦ δήμου ὡς δυσπιστοῦντος πρὸς τὴν πολιτείαν σου. Κατὰ τὸν Wolf τὸ διεσκευάσθαι = χωρίσαι τὴν σαυτοῦ οὐσίαν τῆς τοῦ δήμου οὐσίας.

διασκοπέω διασκέπτομαι: τοῦ δὲ οἴκαδε πλοῦ διεσκόπουν ὅπῃ κομισθήσονται Θουκ. 1, 52 περὶ δὲ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς διεσκέπτοντο, κατὰ ποῖον τρόπον νὰ μεταβῶσιν (ἐπανέλθωσι). οἱ πλεῖστοι ἤδη περὶ σφᾶς αὐτοὺς καὶ ὅπῃ σωθήσονται διεσκόπουν 7, 71 οἱ πλεῖστοι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διεσκέπτοντο μόνον δι' ἑαυτοὺς καὶ πῶς νὰ σωθῶσι. διεσκοπεῖτο, εἴ ποθεν ἀσφάλειάν τινα ὁρῴη μεταβολῆς γενομένης ὑπάρχουσάν οἱ 6, 59 ἔστρεφε τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ἔξω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, μήπως ἴδῃ που ἀσφάλειάν τινα ὑπάρχουσαν εἰς αὐτόν, ἂν ἤθελε γίνῃ μεταβολή τις (ἂν ἤθελεν ἀφήσῃ τὴν τυραννίδα).

διασοφίζομαι μέσ. ἀποθ. ἐάν τις ἀνθρώπων.. διασοφίζηται Ἀρφ. Ὄρν. 1619 διαδύηται σοφιζόμενος, ἀποφεύγῃ (ἐξαπατᾷ) διὰ σοφισμάτων.

διασπείρω: μέσου κρατὸς διασπαρέντος (= ἐπεὶ διαρραγὲν διεσπάρη) αἵματος θ' ὁμοῦ Σοφ. Τρ. 782 ἀφ' οὗ εἰς τὸ μέσον τὸ κρανίον (διαρραγὲν) διεσκορπίσθη καὶ τὸ αἷμα μαζί.

διασταθμάομαι μετρῶ τι διὰ σταθμῶν, ῥυθμίζω: αἰνῶ δ' ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο (= διεκόσμησε) Εὐρ. Ἱκ. 201 δοξάζω ἐκ τῶν θεῶν ἐκεῖνον, ὅστις εἰς ἡμᾶς τὴν ζωήν, ἀπὸ ἀνακατωμένη (συγκεχυμένη) καὶ θηριώδης ποῦ ἦτο, ἐτακτοποίησεν.

διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους Θουκ. 6, 18 (ἐχθρικὸς) χωρισμὸς τῶν νέων ὡς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους. πρβ. 7, 50.

διασταυρωσάμενος τὸν ἰσθμὸν Θουκ. 6, 97 = σταυροῖς ἀπολαβὼν (χωρίσας) τὸν ἰσθμόν.

διαστείβω βαδίζω διὰ μέσου τινός: τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναΐ θοᾷ σῶς διαστείβων Ἀπ. Πινδ. 221 ἄλλος δέ τις εὐχαριστεῖται διερχόμενος μὲ τὸ ταχὺ πλοῖον τὴν θάλασσαν.

διαστείχω διέρχομαι: ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον τετραοριᾶν πόνοις Πίνδ. Ἰ. 3, 17 πρὸς μητρὸς συγγενεῖς τῶν Λαβδακιδῶν μετεχειρίζοντο ἀφειδῶς τὸν πλοῦτον, ἐπιδεδομένοι εἰς τὴν ἱπποτροφίαν· «πλούτου διέστειχον: διὰ πλούτου ἤρχοντο» Σχ. Πρβ. τὸ ἡμέτερον:» ἔμβαιναν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἔβγαιναν εἰς τὸ ἄλλο», ὅθεν ἐξήγησα: μετεχειρίζοντο ἀφειδῶς.

διαστοιχίζομαι «διατίθεμαί τι ἐν στοίχῳ» (ἐν τάξει) Ἡσ., διαρρυθμίζω τι. διεστοιχίζετο ἀρχὴν Αἰσχ. Πρ. 246 διήρει (διώριζε) τὴν τάξιν τῆς ἀρχῆς καὶ τοὺς βαθμοὺς τῶν ἀξιωμάτων.

διαστρέφω: ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός Αἰσχ. Ἱκ. 1028 δὲν θ' ἀλλάξω τὰ πρότερα φρονήματά μου. — ἀπολαύσομαι τί δ', εἰ διαστραφήσομαι; Ἀρφ. Ὄρν. 177 θ' ἀπολαύσω δὲ τί, ἂν θὰ στραβώσω τὸν λαιμόν μου; Ἂν δὲ ἡ ἀντων. τὶ εἶνε ἀόριστος, τότε προτιμητέα ἡ γρ. τί γ' τ. ἕ. θ' ἀπολαύσω τοὐλάχιστον τίποτε, ἂν —; Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν: τῆτες δ' ἀπέθανον (μτφ. ἐκ τῆς ἀηδίας), καὶ διεστράφην ἰδών Ἀχ. 15: «ἐστραβώθηκα».

διάστροφος 2 διεστραμμένος, διεστρεβλωμένος. ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Σοφ. Αἴ. 447 πεπλανημέναι, παράφοροι, οἷαι αἱ τοῦ παράφρονος. διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας Τρ. 794 ἐνν. τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἐστραμμένον πρὸς τὰ πλάγια ὡς ἐκ τοῦ καπνοῦ: ἀφ' οὗ ὡς ἐκ τοῦ καπνοῦ στρέψας πλαγίως ἐσήκωσε τὸν ὀφθαλμόν του. διαστρόφους ἑλίσσει γοργωποὺς κόρας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 868 γυρίζει τὰς φοβερὰς κόρας (τῶν ὀφθαλμῶν), ὥστε νὰ διαστραφῶσι (δηλ. νὰ γίνωσιν οἷαι αἱ τῶν παραφρόνων).

διασφάλλω: τῶν γεγραμμένων διεσφάλη Αἰσχ. 2, 3 ἔχασε τὴν σειρὰν τοῦ λόγου, ὃν εἶχε γράψῃ.

διατείνω κυρ. ἐκτείνω τι διὰ μέσου τινός. ἐπὶ πάντα τὰ λεκάρια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 4 ν' ἁπλώνῃς τὰς χεῖρας σου εἰς ὅλα ταῦτα τὰ πινάκια. — οὐκ ἦν βαρὺς οὐδ' εἰς ἔργα διατείνων ὁ θυμός Πλουτ. Φλαμ. 17 ὁ θυμός του δὲν ἔφθανε (δὲν παρεξετρέπετο) εἰς ἔργα. — Μέσ. διαβεβαιοῦμαί τι, δισχυρίζομαι. τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὑτωσὶ σφοδρῶς; Δημ. 18, 142 διατί λοιπὸν ἔχω κάμῃ τούτους τοὺς ὅρκους καὶ δισχυρίσθην ταῦτα τόσον ἐντόνως; — διατείνεσθαι πρός τι Ξεν. Ἀπ. 3, 7, 9 ἴδ. ἀπορραθυμέω. Μτφ. ἐκ τῆς γυμναστικῆς· τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σὲ πάνυ πολλούς τε καὶ οὐ φαύλους νῦν οὕτως, οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια γυμνοὺς λαβόντας ὅ τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, θεῖν διατεταμένους

ὡς θαυμάσια ἐργασομένους Πλ. Πολ. 473 E (πρβ. 501 C) ἔβγαλες (ἐξεστόμισας) τοιοῦτον λόγον καὶ στοχασμόν, τὸν ὁποῖον ἀφ' οὗ εἶπες νόμιζε, ὅτι πάνυ πολλοὶ καὶ ὄχι εὐκαταφρόνητοι τώρα οὕτως («ὅπως σε βλέπω καὶ μὲ βλέπεις : «χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν») τρόπον τινὰ ῥίψαντες τὰ φορέματά των καὶ γυμνοὶ λαβόντες ὅ τι ὅπλον ἔτυχεν ἕκαστος νὰ εὕρῃ κοντά του, θὰ τρέχωσιν ἐναντίον σου μὲ βῆμα ἐφόδου (τροχάδην, κυρ. τεντωμένοι), διὰ νὰ σὲ κάμουν ὁ θεὸς γνωρίζει τί (κυρ. παράξενα πράγματα).

διατελέω μεταβ. φέρω τι εἰς τέλος, ἀποτελειώνω τι, ἀντίθ. ἄρχομαι· Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 4. τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν; Εὐρ. Ἡρακλ. 434 ἐν ᾧ δὲν ἐσκόπεις νὰ φέρῃς εἰς τὸ τέλος τὴν χάριν; — διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 4 ἀφ' οὗ εἶχε περάσῃ (διέλθῃ) τὰ ἐν τοῖς ἐφ. δέκα ἔτη. τὸν βίον διατελῶ Ἰσοκρ. διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου. Καὶ συνήθως μετὰ μτχ. τ. ἔ. ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἢ νὰ κάμνω τι. τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἂν Πλ. Ἀπολ. 31 A ἠθέλατε ἐξακολουθῇ νὰ κοιμᾶσθε. οὐδὲν ἄλλο μανθάνων διετέλεσας ἢ τὰ στοιχεῖα ἕν τε τῇ ὄψει διαγιγνώσκειν πειρώμενος καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἕκαστον, ἵνα μὴ ἡ θέσις σε ταράττοι λεγομένων τε καὶ γραφομένων Πλ. Θεαίτ. 206 A ἐν τῇ ἐκμαθήσει (τῶν γραμμάτων) οὐδὲν ἄλλο συνεχῶς ἐποίεις ἢ νὰ προσπαθῇς καὶ ἐν τῇ ὄψει καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ νὰ διακρίνῃς ἕκαστον τῶν στοιχείων αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἵνα μή σε ταράττῃ ἡ θέσις (ἡ ἐπακολούθησις) αὐτῶν καὶ λεγομένων καὶ γραφομένων. Ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ πλῆρες εἶνε: μανθάνων οὐδὲν ἄλλο διετέλεσας ποιῶν ἢ πειρώμενος κτλ. Καὶ ἡ μτχ. ὢν παραλείπεται ἐνίοτε. διατελοῦντός μου προθύμου Θουκ. 6, 89 ἐν ᾧ ἐξηκολούθουν νὰ εἶμαι πρόθυμος. Ὁμοίως 1, 34 Ἰσοκρ. 2, 4. Ἄλλως συντ. μετ' ἐμπροθέτου διορισμοῦ ἢ ἐπιρρ. διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου Πλ. Συμπ. 192 C ἐξακολουθοῦντες νὰ εἶνε μαζὶ καθ' ὅλην τὴν ζωήν. χαριέντως διατελοῦσιν Πολ. 426 A περνοῦν εὔμορφα, ὡραῖα.

διατελής 2 ἐξακολουθητικός, ἀδιάκοπος. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς Σοφ. Ο. Κ. 1514 αἱ κατὰ πολλὰ συνεχεῖς βρονταί. ‖ διαρκής, μόνιμος. τυραννίδες διατελεῖς Πλ. Πολ. 618 A (ἀντίθ. μεταξὺ διαφθειρόμενος).

διατέμνω τέμνω τι διὰ μέσου, χωρίζω εἰς τὴν μέσην. ἀλλὰ κακοῖς μὲν κάρτα πέλει κρατέουσιν ἀπιστεῖν· ὡς δὲ παρ' ἡμετέρης κέλεται πιστώματα Μούσης, γνῶθι διατμηθέντος ἐνὶ σπλάγχνοισι λόγοιο Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 5. Περὶ μὲν τοῦ πρώτου στίχου ἴδ. ἀπιστῶ, τῶν δὲ δύο ἄλλων τὸ νόημα εἶνε: σὺ δὲ γνῶθι (λάβε γνῶσιν), ὡς κελεύουσιν αἱ ἐκ τῆς ἡμετέρας Μούσης προερχόμεναι διαβεβαιώσεις, ἀφ' οὗ ὁ λόγος ἐξετασθῇ λεπτομερῶς ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτοῦ (ὅταν δὲ ὁ λόγος διατμηθῇ, τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ, τ. ἔ. τὰ σπλάγχνα του, θὰ φανερωθῶσι καὶ θὰ ὑποβληθῶσι καὶ αὐτὰ εἰς ἐξέτασιν). Τὴν ἐπεξήγησιν ταύτην ἔκρινα ἀναγκαίαν διὰ τὸν Diels, ὅστις παρανοήσας τὸ διατμηθέντος (ὡς καὶ τὸ σπλάγχνοισι) διώρθ. διασσηθέντος.

διατίθημι : ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα ἄρχουσι τὴν φυλακὴν καὶ τὸ πᾶν αὐτοκράτορσι διαθεῖναι Θουκ. 1, 126 ἐμπιστευθέντες εἰς τοὺς ἐννέα ἄρχοντας τὴν φύλαξιν τῆς ἀκροπόλεως καὶ νὰ διαθέσωσι πάντα τὰ πράγματα ὡς πληρεξούσιοι. — οὐ ῥᾳδίως διετέθη Θουκ. 6, 57 ἴδ. ῥᾳδίως.

διατιμάω : ἤδη τὰ τοῦδε (Σχολ.: τὰ τοῦδ' οὐ) διατετίμηται θεοῖς Αἰσχ. Ἑπτ 1038 «τὰ περὶ τῆς τιμῆς τούτου ὑπὸ θεῶν κέκριται» Σχ. τώρα πλέον τὰ περὶ τῆς τιμῆς τούτου (αἱ τιμαὶ τούτου) ἔχουν ἀποφασισθῇ καὶ συντελεσθῇ ὑπὸ τῶν θεῶν. Ὁ δὲ Θωμᾶς Μάγιστρος ἑρμηνεύει τὴν γρ. τῶν κωδ. ὧδε: «ἤδη καὶ πάλαι οὐ διὰ τιμῆς ἤχθησαν τὰ τοῦδε τοῖς θεοῖς, τ. ἔ. ἐκ πολλοῦ ἠμέληται οὗτος παρὰ τῶν θεῶν καὶ οὐδεμίαν αὐτοῦ ἐποιοῦντο φροντίδα».

διατμήγω, διέτμηξα, διέτμαγον, διετμάγην, ἐπ. = διατέμνω. διέτμαγον λαῖτμα η 276 διέσχισα τὸ πέλαγος.

διατομαῖς οὐ φίλαις Αἰσχ. Ἑπτ. 918 ἐχθρικωτάτοις τραύμασι. Πρβ. Εὐρ. Ἑκ. 782 διατεμὼν χρόα.

διάτορος (προϋποθέτει διατείρω, ἡ γρ. διατόρος πλημμ.) 2 διαπεραστικός, διατρυπητικός. Αἰσχ. Εὐμ. 570. ‖ Παθ. διατετρυπημένος. ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας Αἰσχ. Πρ. 76 ἰσχυρῶς νῦν πλῆττε τοὺς διὰ τῶν ἥλων διατετρυπημένους δεσμούς. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐπίθ. ἐνεργ.

διατρέχω : πάντᾳ διέδραμεν αὐδάεις λόγος Βακχυλίδ. 14 (15), 42 πανταχοῦ διέτρεξεν ὁ μεγαλόφωνος λόγος.

διατρέω διασκορπίζομαι ὑπὸ φόβου, τρέπομαι εἰς φυγήν: διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος Ρ 729 διεσκορπίσθησαν ὑπὸ φόβου ἄλλος εἰς ἄλλο μέρος.

διατριβή ἡ, κατατριβή, τρίψιμον· ἐπὶ χρόνου: χρονοτριβή. διατριβῆς ἐγγιγνομένης Θουκ. 8, 9 διατριβῆς χρόνου ἐν τῷ μεταξὺ γιγνομένης. διατριβὴν ὁ λόγος ἄν μοι παρέσχεν Αἰσχ. 3, 175 διέτριψα ἂν λέγων πλείω περὶ τούτων. οἷς ἡ διατριβὴ ἐπὶ ταῖς τῶν πέλας ἁμαρτίαις Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. 2, 6 (= 1384 b 9) οἱ ὁποῖοι (κωμῳδοποιοὶ) ἐνδιατρίβουσιν (ἐνασχολοῦνται) εἰς τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων. — τοῦ συμποσίου διατριβὴν ἐξεῦρε Ἀπ. Ἀλέξιδ. 185 (Ἀθήν. 642 C) εὗρε μέσον δι' οὗ νὰ παρατείνηται τὸ συμπόσιον.

διατρίβω (ῑ) τρίβω τι (εἰς) ψιλά, λεπτά· κατατρίβω. ῥίζαν χερσὶ διατρίψας Λ 847. Ἀμεταβ. χρονοτριβῶ. ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατρίβω (τ. ἔ. τὸν χρόνον)

Δημ. 1, 9. πρβ. παθ. χρόνον διατριφθῆναι Δημ. 19, 164 ἴδ. μεταξύ. ‖ ἐνδιατρίβω, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι. Συντ. δὲ διατρίβειν ἔν τινι, περί τι, περί τινι = σπουδάζειν περί τι. ‖ ἀναβάλλω τι. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον Δ 42 μηδόλως νὰ ἐμποδίζῃς τὴν ὀργήν μου. Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. ὄφρα κεν ἥ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς ὃν γάμον β 204 ἐφ' ὅσον ἐξαπατᾷ τοὺς Ἀχ. μὲ τὸν γάμον της (ἀναβάλλουσα αὐτόν.) — οὐψώνης διατρίβειν ἡμῶν τἄριστον ἔοικεν Ἀπ. Ἀρφ. 503 (Ἀθήν. 171 B) ὁ ὀψωνιστὴς φαίνεται, ὅτι ἀναβάλλει τὸ γεῦμα ἡμῶν. — μὴ διατρίβωμεν ὁδοῖο β 404 μὴ ἐμποδίζωμεν τοὺς ἑταίρους ἀπὸ τὸν ἀπόπλουν. — οὐχ οἷόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα ἔξω διατρίβειν Ἀρφ. Νεφ. 198 ἴδ. ἀήρ. Μέσ. μή τι διατριβώμεθα πείρης Ἀπολλ. Ῥ. 2, 883 μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς δοκιμάς. Παθ. ναῦς διατριβῆναι Θουκ. 8, 78 «διαφθαρῆναι» Σχ.

διατρύγιος 2 (τρύγη) κατὰ διαφόρους καιροὺς καρποφορῶν (τρυγώμενος). διατρύγιος δὲ ἕκαστος ἤην (ὄρχος) ω 342 ἑκάστη σειρὰ κλημάτων ἔφερε σταφυλὰς ὡρίμους κατὰ διαφόρους καιρούς. Κατ' ἄλλους: «ὁ διὰ μέσου τρύγη (Δημητριακῷ καρπῷ) κατασπειρόμενος».

διάττω Ἀττ. = διάσσω, διαΐσσω, ὁρμῶ διὰ μέσου τινός· (σπασμὸς) διῇξε πλευρῶν Σοφ. Τρ. 1083 διεπέρασε ταχέως (μεθ' ὁρμῆς) τὰς πλευράς μου κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχόν Αἰσχ. Πρ. 136 ἡ ἠχὼ τοῦ (ἐκ τῆς σφύρας) κτύπου τῶν χαλυβδίνων δεσμῶν διελθοῦσα εἰσεχώρησεν εἰς τὸ ἐνδότατον μέρος τῶν ἄντρων.

δίαυλος ὁ, διπλοῦν στάδιον, διπλοῦς δρόμος, ἐν ᾧ ὁ σταδιοδρόμος ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς βαλβῖδος ἔτρεχε μέχρι τῆς ἄκρας (ἐσχάτης) στήλης (καμπτῆρος) καὶ ἐκεῖθεν κάμπτων ἐπανήρχετο διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς εἰς τὴν βαλβῖδα. δρόμων διαύλων πένταθλα Σοφ. Ἠλ. 691 ἴδ. πένταθλον. — δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας, κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν Αἰσχ. Ἀγ. 355 πρέπει νὰ ἐπανέλθωσι σῶοι εἰς τὴν πατρίδα, δηλ. νὰ κάμψωσι καὶ τὸ ἄλλο μέρος (τὸ ἕτερον ἥμισυ) τοῦ μακροῦ αὐτῶν δρόμου· διότι τὸ ἕτερον ἥμισυ «διῆλθον ἤδη εἰς Τροίαν ἀνελθόντες» Σχ. πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος Εὐρ. Ἑκ. 29 ἐν ᾧ πολλαῖς φοραῖς μὲ ἐπάγαιναν καὶ μὲ ἔφερναν τὰ κύματα. δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους Ἡρ. Μ. 662 θὰ ἤρχοντο δύο φορὰς εἰς τὸ φῶς τοῦ κόσμου· τὸ δισσούς εἶνε ὡς κοσμητικὸν ἐπίθ. τὸν ὕστατον τρέχων δίαυλον τοῦ βίου Ἀπ. Ἀλέξιδ. 235 (Στοβ. Ἀνθ. 99, 15) μτφ. εὑρισκόμενος εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου.

διαφαίνω ἐκφαίνω, διάδηλον ποιῶ. Θεόκρ. 18, 26. Ἀριστοτ. Πολυβ. ‖ ἀμτβ. τὸ μεγαλοπρεπὲς διὰ τῶν σχημάτων διαφαίνει Ξεν. Ἀπ. 3, 10, 5 διακρίνεται. ἱμάτια διαφαίνοντα Ἀπ. Φιλήμον. 81 τ. ἐ. διαφανῆ. ἠὼς διέφαινε Ἡρ. 8, 83 διέλαμπεν: ἤρχισε νὰ φαίνεται ἡ αὐγὴ (νὰ γλυκοχαράζῃ). — καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά Πίνδ. Π. 3, 44 ἡ δὲ καιομένη πυρὰ λάμψασα ἑκατέρωθεν διήνοιξεν αὐτῷ ὁδόν. — Παθ. νεκύων διεφαίνετο χῶρος Θ 491 «καθαρὸς καὶ διαφανὴς ἦν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν νεκρῶν» Εὐστάθ. — (μοχλὸς) διεφαίνετο δ' αἰνῶς ι 379 ἀπὸ δὲ τὸ πύρωμα ἦτο φοβερὰ διαφανής. ἐν πείρᾳ τέλος διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται Πίνδ. Ν. 3, 71 διὰ τῆς πείρας διακρίνεται τὸ τέλειον, εἰς ὅσα ἀποδειχθῇ τις ἐξοχώτερος ἄλλων. δυνάμει ταῦτα μέγιστα διεφάνη (μέγιστα δὴ ἐφάνη Cobet) Θουκ. 1, 18 τὰ κράτη ταῦτα διεκρίθησαν τὰ μέγιστα κατὰ τὴν δύναμιν.

διαφερόντως ἐπίρρ. τῆς μτχ. διαφέρων: τὸ νόσημα, πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας, ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον γιγνόμενον, τοιοῦτον ἦν ἐπὶ πᾶν τὴν ἰδέαν Θουκ. 2, 51 τὸ νόσημα, ἐὰν παραλείψῃ τις πολλὰ καὶ ἄλλα εἴδη ἀτοπίας (πολλὰ παράξενα πράγματα), συμβαίνοντα ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἑκάστου (κυρ. καθὼς εἰς ἕκαστον ἐτύχαινε νὰ γίνεταί τι, διαφορετικὰ εἰς τὸν ἕνα ὡς πρὸς τὸν ἄλλον), ἦτο τοιοῦτον ἐν γένει κατὰ τὴν μορφήν. — διαφερόντως καὶ τόδε ἔχομεν 2, 40 = διαφέρομεν καὶ τῷδε: ὑπερέχομεν καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς. τοιαῦτ' ἐστίν, ἃ διαφέροντες ἀλλήλων οἱ γεωργοὶ διαφερόντως καὶ πράττουσι πολὺ μᾶλλον ἢ οἱ δοκοῦντες σοφόν τι εὑρηκέναι εἰς τὰ ἔργα. Ξεν. Οἰκ. 20, 5 τοιαῦται εἶνε αἱ διαφοραί, ἃς ἔχοντες ἀπ' ἀλλήλων (πρὸς ἀλλήλους) οἱ γεωργοὶ εὑρίσκονται καὶ εἰς διαφορετικὴν κατάστασιν (τ. ἐ. γίνονται εὐπορώτεροι) πολὺ περισσότερον παρὰ τοὺς ἐξευρόντας νέα τινὰ ἐπινοήματα εἰς τὴν γεωργίαν.

διαφέρω φέρω διὰ μέσου, διακομίζω, διαφέρειν τὸν Ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν Θουκ. 8, 8 νὰ διαβιβάζωσι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ τὰς ἡμ. τῶν νεῶν. ‖ ὑπομένω, ὑποφέρω μέχρι τέλους. ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ κἀγὼ διοίσω τοὐμόν Σοφ. Ο. Τ. 320 εὐκολώτατα καὶ σὺ θὰ ὑποφέρῃς μέχρι τέλους τὴν σὴν τύχην (ἂν δὲν μάθῃς αὐτὴν παρ' ἐμοῦ) καὶ ἐγὼ τὴν ἐμὴν (ἂν ἀπαλλαγῶ τῆς ἀνάγκης τῆς δυσαρέστου ἀποκαλύψεως). ‖ διάγω, διέρχομαι. Ἡρ. 1, 74, 3, 40. εἰ διοίσει νύκτα τήνδ' ἐς αὔριον Εὐρ. Ῥῆσ. 600 ἐὰν θὰ περάσῃ ταύτην (τὴν παροῦσαν) νύκτα ἕως αὔριον. διαφέρειν τὸν αἰῶνα Ἡρ. 3, 40 ἴδ. αἰών. — Μέσ. οἴκτιρε παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων Σοφ. Αἴ. 510 οἴκτιρε τὸν σὸν παῖδα, ἐὰν στερηθεὶς τῆς ὑπὸ σοῦ κατὰ τὴν νεαρὰν του ἡλικίαν ἀνατροφῆς θὰ διέλθῃ τὴν ζωήν του μόνος ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν ὀρφ. μὴ φίλων. σκοπούμενος διέσει, τί ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτὸν εὕροις Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 24 ὅπου ὀρθή μοι φαίνεται ἡ ὑπ' ἀλ-

λων προταθεῖσα διόρθ. διοίση = διαβιώση, μετεχειρίσθη δ' ὁ Ξεν. τὸ ποιητικώτερον διοίση, διότι πρὸ ἑνὸς στίχου ἔγραψε τὸ διαβιώση, ποικιλίας χάριν· θὰ περνᾷς τὴν ζωήν σου σκεπτόμενος, τί εὐχάριστον ἢ φαγητὸν ἢ ποτὸν ἤθελες εὕρῃ. || φέρω ἔμβρυον, κυοφορῶ. γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον Εὐρ. Ἴων 15 κυρ. ἔφερε μέχρι τέλους τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς (τὸν ἐκ τοῦ ἐμβρύου). || δίδω τὴν ψῆφόν μου διαφόρως, ὑπέρ τινος ἢ κατ' αὐτοῦ. τούτων πέρι ἀναγκάσαντες τὸν δῆμον ψῆφον φανερὰν διενεγκεῖν Θουκ. 4, 74 νὰ ψηφίσῃ φανερά· ἀλλὰ τὸ μὲν διενεγκεῖν ἔχει εἰρωνικήν τινα ἔννοιαν, ὡς εἰ προέκειτο νὰ δώσουν διαφόρους (ὑπὲρ αὐτῶν καὶ κατ' αὐτῶν) ψήφους, τὸ δὲ φανερὰν δεικνύει ὅτι ἤθελον νὰ ἐξαναγκάσωσι τὸν δῆμον νὰ δώσῃ καταδικαστικὴν ψῆφον. Καὶ τἀνάπαλιν. τρεῖς δὲ μόναι ψῆφοι διήνεγκαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι Δημ. 23, 167 τρεῖς δὲ μόν ψ. ἐμπόδισαν τὴν εἰς θάνατον καταδίκην· κυρ. ἔκαμαν διαφοράν, ὥστε νὰ μὴ καταδικασθῇ εἰς θάνατον (διότι τρεῖς ἀθωωτικαὶ ψῆφοι ἦσαν περισσότεραι). || διαφορῶ, διασπῶ, διασπαράττω. διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴτιον, παναρκέτας νόσου βρύειν Αἰσχ. Χο. 67 ἡ δὲ διαρκὲς ἄλγος ἐμποιοῦσα ἄτη διασπαράσσει τὸν ἔνοχον, ὥστε νὰ εἶνε πλήρης τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης εἰς αὐτὸν νόσου ἴδ. καὶ βρύω. Εὐρ. Βάκ. 754. Πρβ. θύλακον ῥάψαι, τὰς μνέας ὅκως σοι μὴ αἱ γαλαῖ διοίσουσι Ἡρώνδ. 7, 89 ῥάψε (καινὸν) θύλακον, καὶ (κύτταξε) νὰ μή σου πάρουν (καὶ φύγουν) τὰς μνᾶς αἱ γαλαῖ. || διαδίδω τὴν δόξαν τινός. ἅτε (χάρις εὐώνυμος) τὸν Ἰφικλείδαν διαφέρει Ἰόλαον ὑμνητὸν ἐόντα Πίνδ. Π. 11, 60 «ἥτις (ἡ εὐδοξία) εὔδοξον ὄντα τὸν Ἰφικλέους παῖδα Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει καὶ διαστέλλει καὶ εὔφημον ποιεῖ» Σχ. πρβ. τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν (καταλύσομεν), διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε Ἀρφ. Λυσ. 570, ἀφ' οὗ διασπάσασαι μεταφέρωμεν διὰ πρεσβ. ἄλλο μὲν μέρος πρὸς ἐδῶ ἄλλο δὲ πρὸς ἐκεῖ. διαφέρων κηρύγματα Εὐρ. Ἱκ. 382 φέρων κηρύγματα εἰς διαφόρους διευθύνσεις, διαδίδων. διαφέρων ἐσφενδόνα 715 ἴδ. σφενδονῶ. — Ἀμτβ. εἰς ἅπαντας τὴν ἐκείνου μνήμην διενεγκεῖν Δημ. 1415, 46 ἡ μνήμη ἐκείνου διεδόθη, ἔφθασεν εἰς ὅλους. Ὁμοίως φήμη τις διηνέχθη Πλουτ. 163 C διεδόθη. || φέρω τὰ βλέμματα τῇδε κἀκεῖσε. διήνεγκαν κόρας Εὐρ. Βάκ. 1087. || διασκεδάζω τινά. ἐγὼ δὲ διαφέρω λόγοισι Ἡρ. Μ. 76 τοὺς διασκεδάζω μὲ λόγια. || διεξάγω. τοὺς πολέμους διέφερον Θουκ. 6, 54. — Ἀπροσ. διαφέρει ὑπάρχει διαφορά. Μετὰ δοτ. μὲ μέλει. τοῖς θανοῦσι διαφέρει βραχύ, εἰ — Εὐρ. Τρῳ. 1248 ὀλίγον μέλει τοὺς ἀποθανόντας, ἂν —. ἰδίᾳ τι αὐτῷ διαφέρει Θουκ. 3, 42 ἔχει ἰδιαίτερόν τι συμφέρον. — Καὶ προσ. διαφέρω, διακρίνομαι. μεγάλων τῶν διαφερόντων καθεστώτων Θουκ. 1, 70 ἐπειδὴ μεγάλαι εἶνε αἱ ὑπάρχουσαι διαφοραὶ τοῦ χαρακτῆρος ἑκατέρων (κατ' ἄλλους: τὰ ἀμφισβητούμενα συμφέροντα). δεῖ σ' ὅπως ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις (διοίσῃ) τοὺς τρόπους Ἀπ. Καστίν. 108 ἴδ δέω. νῦν οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργυρεῖα ἢ ἃ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὄντα ἐμνημόνευον Ξεν. Πόρ. 4, 25 σήμερον τὰ μεταλλεῖα τοῦ ἀργύρου οὐδόλως διαφέρουσιν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα οἱ πατέρες ἡμῶν μᾶς ἀνέφερον (περιέγραφον). Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ συνήθης εἶνε ἡ αἰτ. οὐδὲν καὶ μηδέν, σπανιωτάτη δὲ καὶ ἀμφισβητήσιμος ἡ δοτ. οὐδενὶ καὶ μηδενί. Ἐν δὲ Θουκ. 2, 39: διαφέρομεν δὲ καὶ ταῖς τῶν πολεμικῶν μελέταις τῶν ἐναντίων τοῖσδε, συνήθως λέγουσιν οἱ ἑρμηνευταὶ ὅτι ἡ μὲν πρώτη δοτ. σημ. τὴν γενικωτέραν διαφοράν, ἡ δὲ δευτέρα (τοῖσδε) τὴν μερικωτέραν. Ἀλλ' ἡ σύνταξις αὕτη δὲν εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ· ὅθεν ὀρθὴ φαίνεται ἡ διόρθ. τοῦ Κρυγέρου κἀν ταῖς — μελέταις, ὡς κατωτ. ἐν ταῖς παιδείαις. τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν Σοφ. Τρ. 322 = ἐξ ἴσου τῷ πρ. χρόνῳ οὐδὲν διοίσει γλῶσσαν τ. ἐ. οὐδὲν θὰ διαφέρῃ κατὰ τὴν γλῶσσαν: ὅσον ὡμίλει πρότερον, τόσον θὰ ὁμιλήσῃ καὶ τώρα· περιττὴ ἡ διόρθ. διήσει. φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν. . ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι Πίνδ. Ν. 7, 54 ἐκ φύσεως ἕκαστος ἐξ ἡμῶν τῶν προωρισμένων διὰ τὴν ζωὴν (κυρ. τῶν κληρωσαμένων τὸ ζῆν) διαφέρομεν (διακρινόμεθα) ὁ μὲν κατὰ ταῦτα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ἄλλοι. || ὑπερισχύω. τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως ἐπὶ πολὺ διήνεγκεν Θουκ. 3, 83 ἡ δ' ἀμοιβαία μετ' ἐσωτερικῆς (κυρ. ἐν τῇ ψυχῇ) δυσπιστίας ἀντίταξις κατὰ πολὺ ἐπεκράτησεν (ὑπῆρξεν ὁ ἐπικρατῶν κανὼν διαγωγῆς). || ποιῶ, φέρω, διαφοράν. οὐδὲ χρόνος πολὺς ὁ διαφέρων Ἀντιφ. 5, 94 οὐδὲ παρεμπίπτει πολὺς χρόνος: ἡ διαφορὰ τῶν χρόνων δὲν εἶνε μεγάλη. τὸ ἐὰν ῥᾳδιουργεῖν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους ῥᾳδίως τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός Ξεν. Οἰκ. 20, 17 τὸ νὰ ἀφίνῃ τις τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐργάζωνται μὲ ὀκνηρίαν («νὰ πασπατεύουν») δι' ὅλης τῆς ἡμ. κάμνει (φέρει) διαφορὰν τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου ἔργου. — Συχνὴ δὲ ἡ μτχ. διαφέρων. Ἐν δὲ Θουκ. 3, 39 χρῆν Μυτιληναίους καὶ πάλαι μηδὲν διαφέροντας τῶν ἄλλων ὑφ' ἡμῶν τετιμῆσθαι γρ. διαφερόντως, ὡς λέγει καὶ ὁ Πλ. Νόμ. 962 E διαφερόντως τετιμημένον· διότι τιμῶμαι διαφέρων ἢ μέγας δὲν λέγεται, ἀλλὰ τιμῶμαι διαφερόντως ἢ μεγάλως. — Μέσ. φέρομαι ἐχθρικῶς (χωρίς), διχονοῶ. τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον Ὕμν. Ἑρμ. 255 θὰ γίνωμεν ἀπὸ δύο χωριά, ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ. ἃ σὺ λέγεις οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα Πλ. Ἱππ. Ἐλ. 372 D. Πρβ. Ἀ. B 89: «διενεχθῆναι ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι». Ἀντίθ. τὸ συμφέρομαι, συμβαίνω· οἶμαι δέ σοι αὐτὸν

οὐδὲν διοίσεσθαι Δημ. 50, 26 εἰς τίποτε δὲν θά σοι ἐναντιωθῶ (φιλονεικήσω). φάσκειν δ' εἰρήνην ἄγειν, εἰ βούλεσθε, οὐ διαφέρομαι 9, 8 ἐὰν θέλετε νὰ ἰσχυρίζησθε, ὅτι φυλάττετε τὴν εἰρήνην, δὲν ἀντιτείνω, δὲν φιλονεικῶ.

διαφεύγω: τὰ ἐν δόμοις φροῦδα διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 592 ἴδ. δαπάνη. τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινι αἰσχρὸν ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον Θουκ. 2, 40 ἴδ. αἰσχρός.

διαφθείρω (ἴδ. φθείρω): οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου Πλ. Φαίδων. 117 B χωρὶς οὐδόλως νὰ πτοηθῇ οὐδὲ ν' ἀλλάξῃ (κυρ. νὰ χαλάσῃ) διόλου οὔτε τὸ χρῶμα οὔτε τὸ πρόσωπόν του. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς δέδιμεν μὴ διαφθαρῶμεν Θουκ. 3, 56 διὰ τὴν αὐτὴν διαγωγὴν ἡμῶν. Ἄλλως· ἐπὶ τοῖς ἱματίοις διεφθάρη Ἀντιφ. 1 ϐ 5 ἐφονεύθη διὰ τὰ ἱμάτια: διὰ νὰ τοῦ πάρουν τὰ φορέματα. — διέφθαρμαι δέμας τὸ πᾶν Σοφ. Τρ. 1056 κυρ. εἶμαι καθ' ὅλον τὸ σῶμα διεφθαρμένος. — Ἐπὶ ἠθικ. ἐνν. σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν ἴσχναινε παραμυθοῦ θ' Εὐρ. Ὀρ. 297 σύ πράϋνε (ἀνακούφιζε, κυρ. λέπτυνε) τοὺς φόβους μου καὶ κατάπαυε διὰ τῶν λόγων σου τὴν φρενοβλάβειάν μου (τὰς ἀποπλανήσεις, τὰς βλάβας τῶν φρενῶν μου). λύπῃ σὰς διέφθαρσαι φρένας Ἑλ. 1192 ἔχεις καταληφθῇ ὑπὸ σφοδρᾶς λύπης (μελαγχολίας). ἐν τῷ συμφορᾶς (=ἐν τίνι συμφορᾷ: τί παθών) διεφθάρης; Σοφ. Ἀντ. 1229 τί παθὼν ἀπώλεσας τὰς φρένας;

διαφοιτάω: τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοιτᾶν Ἀρφ. Ὄρν. 557 ν' ἀπαγορεύσητε εἰς τοὺς θεοὺς νὰ διέρχωνται συχνάκις («νὰ περνοδιαβαίνουν») διὰ τῆς ὑμ. χώρας ἐστυκότες (ἴδ. στύω) πρβ. ἀπαυδῶ.

διαφορά ἡ: ἄκοντος καὶ ἐκ διαφορᾶς ξυγγίγνεται Θουκ. 4, 83 παρὰ τὴν θέλησίν του καὶ μετὰ προηγουμένην φιλονεικίαν διαπραγματεύεται μὲ ἐκεῖνον. τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν τοῖς τε τῶν δήμων προστάταις τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι καὶ τοῖς ὀλίγοις τοὺς Λακεδαιμονίους 3, 82 ἐν ᾧ ὑπῆρχον διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῶν δήμων καὶ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν ἐπεκαλοῦντο τοὺς Ἀθηναίους, οὗτοι δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι (διαφορηθεῖσαι βολαῖς Πλουτ. σ. 604 D) ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι Ἀπ. Εὐρ. 360 (Λυκ. Λεωκρ. § 100) αἱ δ' ἄλλαι πόλεις ὁμοίως μὲ τὰς μετακινήσεις τῶν πεσσῶν ἐκτισμέναι ἄλλαι ἐξ ἄλλων λαῶν εἶνε εἰσηγμέναι (ἀπῳκισμέναι, δίκην ἐμπορευμάτων ἔνθεν κἀκεῖθεν εἰσηγμένων).

διαφορέω φορῶ τῇδε κἀκεῖσε· ὅθ. διαλύω σωρόν, ἀντίθ. συνάγω. ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ, ἐν ἡμέρᾳ δὲ διαφορῆσαι (=διαλῦσαι) ῥᾴδιον Ἀπ. Διφίλ. 100 (Στοβ. Ἀνθ. 15, 3). || διαδίδω δόξαν τ 333. || μεταφέρω τι (λαμβάνων ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ). διεφόρησαν τοὺς σταυροὺς παρ' ἑαυτούς Θουκ. 6, 100 μετεκόμισαν (ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ) τοὺς σταυροὺς πλησίον των, πρὸς τὸ μέρος των. τῆς ἀπὸ τῶν ξυμμάχων προσόδου ἧσσον διαφορουμένης Θουκ. 6, 91 ὁπόταν ἡ ἀπὸ τῶν συμμάχων πρόσοδος ὀλιγώτερον τακτικὰ διακομίζηται (εἰς Ἀθήνας). || διασπαράττω. ταῦροι... διεφοροῦντο (ὑπὸ τῶν νεανίδων) σαρκὸς ἐνδυτά Εὐρ. Βάκ. 746 ὅπου ἡ αἰτ. κατὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι: οἱ ταῦροι κατασπαρασσόμενοι ἀφῃροῦντο τὰ σάρκινα ἐνδύματά των (τὰς σάρκας των). Πρβ. Νόνν. 45, 289 τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασι Ἡρ. Μ. 571 ἄλλους δὲ διατρυπῶν (καὶ διασπαράττων) μὲ τὰ πτερ. βέλη.

διαφόρητος 2 ἐκ διορθ. τοῦ Σκαλιγέρου ἐν Εὐρ. Κύκλ. 344: σὴν σάρκα διαφόρητον (ἀντὶ τοῦ δυσφόρητον) ἀμφέξει (ὁ λέβης) τ. ἔ. κομματιασμένην: ἀφ' οὗ γίνῃ κομμάτια, θὰ περιλάβῃ αὐτὴν ὁ λέβης.

διάφορος 2 (διαφέρω) διαφέρων, ἔχων διαφοράν, διαφορετικός. διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ Εὐρ. Ἰκ. 612 πολλὰς διαφορὰς ἐκ μέρους τῶν θεῶν προερχομένας εἰς τοὺς θνητοὺς βλέπω (δηλ. ἄλλους εὐτυχεῖς ἄλλους δυστυχεῖς). Ἄλλοι: βλέπω πολλὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. τῷ δὲ διάφορόν τι ἐδόκει εἶναι τοῦτο τὸ χωρίον ἑτέρου μᾶλλον Θουκ. 4, 3 εἰς τοῦτον δὲ ἐφαίνετο τοῦτο τὸ χωρίον (ἡ θέσις αὕτη) ἐπίκαιρον (σπουδαῖον, ἐνδιαφέρον) περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο.—τὸ διάφορον = ἡ διαφορά. παρεχόμενοι ἃ ἔχομεν δίκαια πρὸς τὰ Θηβαίων διάφορα Θουκ. 3, 54 ἀναφέροντες (κυρ. παρέχοντες ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν) τὰς δικαιολογίας, ἃς ἔχομεν ὡς πρὸς τὰς διαφορὰς ἡμῶν μὲ τοὺς Θηβαίους. οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν οὔτε ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ διάφορον αὐτοῖς, ᾧ προσηγάγοντο ἂν Θουκ. 7, 55 οὐ δυν. νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς αὐτοὺς διὰ πολιτικῆς μεταβολῆς τι, τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε ἀφορμὴ διχονοίας εἰς αὐτούς, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ προσείλκυον (ὑπέτασσον) αὐτούς. Ἄλλοι ἄλλως. — δεινὴ ἡ πλεονεξία τοῦ τρόπου (ἴσ. τἀνθρώπου) περὶ τὰ διάφορα Δημ. 47, 31 φοβερὰ εἶνε ἡ πλεονεξία αὐτοῦ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα, ἐν οἷς ὑπάρχει διαφορὰ ἐπὶ πλέον ἢ ἔλαττον: ὡς πρὸς τὰς διαφοράς.

διαφρέω (ἴδ. πίφρημι) ἀφίνω τι νὰ διέλθῃ, ἐπιτρέπω τὴν διάβασιν. κνῖσαν διὰ τῆς πόλεως οὐ διαφρήσετε Ἀρφ. Ὄρν. 193 δὲν θ' ἀφήσετε νὰ περάσῃ διὰ τῆς π. ὁ Νικίας πέμπει ἐς τοὺς ξυμμάχους..., ὅπως μὴ διαφρήσουσι τοὺς πολεμίους Θουκ. 7, 32 νὰ κυττάξουν νὰ μὴ ἀφήσουν τοὺς πολ. νὰ περάσουν.

διαφρουρέω φυλάττω (τὴν θέσιν μου) ὡς φρουρὸς μέχρι τέλους. διαπεφρούρηται βίος Αἰσχ. Ἀπ. 265 «ἡ

διὰ τοῦ βίου φρουρὰ συντετέλεσται, ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος» Ἡσύχ.

διαφυλάττω: ἐν ταῖς ἐξουσίαις τὴν τοῦ γενναίου καὶ τοῦ πρωτείου τῇ πόλει προαίρεσιν διαφυλάττειν Δημ. 18, 321 ἐν τοῖς καιροῖς (ἐν οἷς τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι πάρεστι ἴδ. ἀνωτ. § 320) νὰ διαφυλάττῃ τὴν προτίμησιν τῆς γενναιοφροσύνης καὶ τοῦ πρωτείου διὰ τὴν πόλιν.

διαφύσσω ἀντλῶ τι μέχρι τέλους, ἐξαντλῶ. σῦς πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι τ 450 πολὺ μέρος κρέατος ἐξέσπασε μὲ τὸ δόντι του. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε Ν 507 ἐξέβαλεν, ἔχυσε τὰ ἔντερά του.

διαφύω: τοτὲ μὲν γὰρ ἓν ηὐξήθη μόνον εἶναι ἐκ πλεόνων, τοτὲ δ' αὖ διέφυ πλέον' ἐξ ἑνὸς εἶναι Ἀπ. Ἐμπεδ. 17 κἀλλ. ἄλλοτε μὲν ηὐξήθη (τ. ἔ. αὐξηθὲν ἐγίνεν) ἓν μόνον ἐκ πλειοτέρων, ἄλλοτε δὲ πάλιν διεχωρίσθη (διεσπάσθη, διεκλαδώθη), ὥστε νὰ γίνωσιν ἐξ ἑνὸς πλειότερα. ἡ δὲ πάλιν διαφυομένων θρεφθεῖσα διέπτη αὐτ. ἡ δὲ ἄλλη, τραφεῖσα, πετᾷ πάλιν ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, ὅταν τὰ στοιχεῖα χωρίζωνται.

διαχειρέομαι (διαχειρήσασθαι) = διαχρῶμαι, κτείνω ἐν Σχολ. Σοφ. Αἴ. 657: «πιθανὸν δὲ καὶ τὸ λαβεῖν τὸ ξίφος, ἵνα εὐπορήσῃ ἑαυτὸν διαχειρήσασθαι». Ὁμοίως Σχολ. Ο. Τ. 1056. Αἴ. 719: «τοῦ Αἴαντος ἔξω ἑαυτὸν διαχειρουμένου», ἐξ οὗ καθίσταται ἀναμφισβήτητος ὁ ἐνεστ. διαχειρέομαι ἐν τοῖς Σχολίοις τοῦ Σοφοκλέους.

διαχώννυμι (διαχόω): βαλβὶς διακέχωσται Φιλοστράτ. Εἰκ. 24 ἴδ προσεμβάλλω.

διδακτός 3: ἅπαντά σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά Σοφ. Ἠλ. 344 πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς πρὸς ἐμὲ συμβουλάς σου σοῦ τὰς ἔχει μάθη ἐκείνη (= ἐκείνης ἐστὶ διδάγματα). Τὸ διδακτὰ μετὰ γεν. κατ' ἀναλογίαν τοῦ διδάσκεσθαί τινος (Π 811) καὶ μανθάνειν τινός πρβ. Τρ. 934. 408. ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν Εὐρ. Ἱππ. 79 ἴδ. λαγχάνω.

διδασκαλία ἡ: διδασκαλίας ἂν ὡς οὐκ εἰδόσι (ἐνν. ὑμῖν) προσέδει Θουκ. 1, 68 θὰ εἴχετε ἀνάγκην καὶ ἄλλης (= προσ-) διδασκαλίας. τὰ μὲν (πράγματα) δεῖ φαίνεσθαι ἄνευ διδασκαλίας, τὰ δὲ ἐν τῷ λόγῳ ὑπὸ τοῦ λέγοντος παρασκευάζεσθαι καὶ παρὰ τὸν λόγον γίγνεσθαι Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 19 (1456 b 5) τὰ μὲν πράγματα πρέπει νὰ φαίνωνται ὡς τοιαῦτα ἄνευ τῆς διὰ λόγου ἐξηγήσεως αὐτῶν, αἱ δὲ ἐν τῷ λόγῳ ἐντυπώσεις πρέπει νὰ παρασκευάζωνται ὑπὸ τοῦ λέγοντος καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ λόγου νὰ γίνωνται.

διδάσκαλος 2: καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι, σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί, σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον Σοφ. Ἀπ. 704 (Πλουτ 406 F) ὅτι πρὸς μὲν τοὺς σοφοὺς δι' αἰνιγμάτων δηλοῖ τὰ θέσφατα, τῶν δὲ ἀμαθῶν εἶνε ἁπλοῦς (εὔληπτος, εὔκολος) καὶ βραχυλόγος διδάσκαλος. διδάσκαλος τῶν ἄλλων Δημ. 61, 48 ἴδ. ἀγωνιστής.

διδάσκω (ῥ. δα-, διδαχ-,* διδάκσκω), διδάξω, ἐδίδαξα (διδασκήσαιμι Ὑμν. Δημ. 144. διδασκῆσαι Ἡσ. Ἔργ. 64. ἐκδιδάσκησε Πίνδ. Π. 217). δεδίδαχα. Μέσ. ἐδιδαξάμην, διδάξομαι. Παθ. ἐδιδάχθην, δεδίδαγμαι, διδακτὸς -έος — Συντ. διδάσκω τινά τι, τινὰ περί τινος, μετὰ τοῦ ὅτι (ὡς), καὶ μετ' ἀπαρφ., ὡς θεοί σε διδάσκουσιν ὑψαγόρην ἔμεναι α 384. καὶ παραλειπομένου τοῦ εἶναι προέρχεται ἡ πρὸς δύο αἰτ. σύνταξις, ὧν ἡ ἑτέρα κατηγορούμενον: ποιητὴν δ' ἄρα Ἔρως διδάσκει Ἀπ. Εὐρ. 663 = Ἔρως διδάσκει (τινὰ εἶναι) ποιητήν. διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν Εὐρ. Ἠλ. 376 = (ἡ πενία) διδάσκει ἄνδρα (εἶναι) κακὸν τῇ χρείᾳ (διὰ τὴν ἀνάγκην) ἴδ. παιδεύω. δίδασκέ μοι τοιούσδε τούσδε παῖδας, ἐς τὸ πᾶν σοφοὺς Εὐρ. Ἡρακλ. 574 δίδασκε τοὺς παῖδας τούσδε (εἶναι) τοιούσδε (οἷος σὺ δηλαδή), ἐς τὸ πᾶν σοφούς. Τὸ δὲ μοι εἶνε δοτ. χαριστική. — Παθ. διδασκόμενος πολέμοιο Π 811 μαθητευόμενος εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην (κατὰ τὸ τό, ξων εὖ εἰδώς). τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι ῥᾴτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν Πίνδ. Ὀ. 8, 60 βεβαίως διὰ τὸν γνωρίζοντα εἶνε εὐκολώτερον (παρὰ τὸ διδάσκειν μὴ προμαθόντα) νὰ διδάξῃ (κυρ. «νὰ βγάλῃ μαθητάς»), ἀνόητον δὲ εἶνε νὰ διδάσκῃ τις, χωρὶς νὰ μάθῃ προηγουμένως. Παρομοίως οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι Ἀρφ. Νεφ. 783 ὅπου διορθοῦσιν: οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἂν ἢ οὐ γὰρ δ. ἄν. — ὄργανα μὴ ἔχων παρέχεσθαι ὑπὸ πενίας ἤ τι ἄλλο τῶν εἰς τὴν τέχνην τά τε ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται καὶ τοὺς υἱεῖς ἢ ἄλλους, οὓς ἂν διδάσκῃ, χείρους δημιουργοὺς διδάξεται Πλ. Πολ. 421 Ε ἕνεκα τῆς πενίας μὴ ἔχων νὰ προμηθεύηται ὄργανα ἤ τι ἄλλο τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν τέχνην του καὶ τὰ ἔργα του θὰ κάμῃ χειρότερα καὶ τοὺς υἱούς ἢ ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἤθελε διδάσκῃ, θὰ τοὺς βγάλῃ (κάμνῃ) διὰ τῆς διδασκαλίας χειροτέρους τεχνίτας. Ἐν τοῖς τοιούτοις λοιπὸν τὸ μέσ. διδάσκομαι σημ. «βγάζω μαθητάς» (τρόπον τινά: «ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου σχολεῖον»). Ἄλλως: εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι αὐτός Ἀρφ. Νεφ. 127 θὰ κάμω τὸν σταυρόν μου καὶ θὰ πάγω νὰ σπουδάσω καὶ ἐγὼ (θὰ πάρω δάσκαλον = παραδώσω ἐμαυτὸν διδασκάλῳ). Ὁμοίως 1338. Ἐν δ' Ἀρφ. Σφ. 2 διδάσκομαι = διδάσκω ἐμαυτόν, γυμνάζομαι. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο Σοφ. Ἀντ. 355 καὶ γλῶσσαν καὶ ταχὺ (εὐκίνητον) διανόημα καὶ πολιτικὴν (διοικητικὴν) σπουδὴν ἐδίδαξεν ἑαυτόν, ἔμαθεν (ἐπενόησεν). Τὸ ἀντίστοιχον ἐνεργ. εἰς τὸ μέσον τοῦτο εἶνε ἐν τῷ Ἀπ. Ἡρακλείτ. 40 (16) πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει, ὅπου ἡ σύνταξις εἶνε: πολυμαθίη οὐ διδάσκει (τινὰ) νόον, σχεδὸν = νόον ἔχειν, ὡς διεσκεύασαν τὴν ῥῆσιν ἤδη τῶν

παλαιῶν τινες. Πρβ. οὐδὲν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῇ, «ἄλλα τὰ γράμματα καὶ ἄλλη ἡ γνῶσις».

δίδημι (πρβ. δέω, δένω) γ΄ πλ. διδέασι Ξεν. Ἀν. 5, 8, 24. γ΄ πλ. προστ. διδέντων μ 54 κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον (ἀντὶ τοῦ δεόντων). Παρατ. δίδη Λ 105.

διδράσκω (ῥ. δρα-), μόνον σύνθ. ἀπο- ἐκ- δια- διδράσκω (νέον Ἰων. -ήσκω), ἀποδράσομαι (ἀπο- διαδρήσομαι νέον Ἰων., -άσω μτγν.). Ἀόρ. ἀπ- ἐξ- -έδραν (ἀπέδρων μτγ , -έδρην νέον Ἰων.) -ᾶς -ᾶ -ᾶμεν -ᾶτε -ασαν (ἀπέδραν ἀντὶ τοῦ ἀπέδρᾶσαν Σοφ. Αἴ. 167). Προστ. -δρᾶθι -άτω μτγν. Ὑπ. -δρῶ -ᾷς -ᾷ κτλ. Εὐκτ. -δραίην, ἀποδραίημεν Ξεν. Ἀν. 6, 3, 16. Ἀπαρφ. -δρᾶναι (-δρῆναι νέον Ἰων.), -δράς -ᾶσα -άν γεν. -άντος, καὶ Ἰων. Παρὰ Τραγικοῖς ὁ ἀόρ. εὔρηται δίς. Παρ. ἀπο- δια- -δέδρᾱκα (-δέδρηκα νέον Ἰων.) Ἀρχαῖος Ἀττ. παρασχηματισμὸς δρασκάζω ἐν Σόλων. νόμ. (ἴδ. Λυσ. 10, 17.). Ἀδόκιμος εἶνε ὁ ἀόρ. ἀπέδρασα.

διδυμάνορα κάκ' αὐτοφόνα Αἰσχ. Ἑπτ. 834 διπλᾶ εἶνε τὰ κακὰ τῆς ἀλληλοφονίας (δύο ἀνθρώπων φονευόντων ἀλλήλους).

δίδυμος 3 καὶ 2: οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον Πίνδ. Ὀ. 13, 21 ἐνν. τὸ διπλοῦν ἀέτωμα, τὸ πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον (ἴδ. οἰωνός).

δίδωμι τὸ ῥ. παρ' Ἀττικοῖς κατὰ πάντας σχεδὸν τοὺς χρόνους εὔχρηστον καὶ ὡς ἁπλοῦν καὶ ὡς σύνθετον· β΄ πρόσ. δίδως (διδοῖς Ι 164. Ἡρ. 8, 137. διδοῖσθα Τ 270). δίδωσι (καὶ Υ 299. Πίνδ. Π. 5, 65. διδοῖ ρ 350. Πίνδ. Ἰ. 4, 33. Αἰσχύλ. Ἰκ. 1021. Ἡρ. 2, 48. 3, 119 κἀλλ.). α΄ πλ. δίδομεν (τὸ ἐν- ἐκ- μεταδιδάομεν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ διδόασιν, ἐσχάτως μεταγενέστερον, παρὰ Σχολ. καὶ Ἰωσήπῳ). διδόᾱσι (διδοῦσι Τ 265 κἀλλ. Ἡρ. 2, 30. 89. Δί. Κ. 65, 13 Πλούτ. Φιλόστρ. Ἀρριαν.). Παρατ. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου (δίδου Ε 165. Ζ 192. 219). γ΄ πλ. ἐδίδοσαν (δίδοσαν ρ 367. ἔδιδόν τε Ὕμν. Δήμ. 437 ἐκ τοῦ ἐδίδοντο, καὶ δίδον αὐτ. 327. ἐδίδουν Ἡσ. Ἔργ. 139. Ἱπποκ. 8, 446 L. Διον. Ἀλ. 5, 6). Ὑπ. διδῶ, διδῷς, διδῷ, διδῶσι. Εὐκτ. διδοίην -οίης -οίη (διδῴη μτγν.), διδοίητε ἢ διδοῖτε, διδοῖεν. Προστ. δίδωθι γ 380 = δίδου (δίδοι Δωρ. Πίνδ. Ὀ. 1, 85). Ἀπαρφ. διδόναι (διδοῦν Θέογν. 1302. διδοῦναι Ω 425. Δωρ. διδῶν Θεόκρ. 29, 9). ποιητ. διδόμεν καὶ Πίνδ. — Μέλλ. δώσω (διδώσομεν Υ 358. Απαρφ. διδώσειν ω 313. Δωρ. δωσῶ Θεόκρ. 5, 96). Ἀπαρφ. δωσέμεναι Ν 369. δωσέμεν Κ 323 Ἀόρ. α΄ ἔδωκα Ὅμ. Ἀττ. δῶκα Δ 43. ἔδωκας Φ 473 κἀλλ.). κἀλλ. δῶκας δ 467. ἔδωκε Λ 243 κἀλλ. δῶκε Ε 2. Ἡσ. Ἔργ. 705. Πίνδ. ἐδώκαμεν Ξεν. Ἀν 3, 2, 5 κἀλλ. ἐδώκατε Ἀλέξιδ. Ἀπ. 209 (Ἀθήν. 223 Ε) κἀλλ. ἔδωκαν Ν 303. Χ 379. Ἡσ. Ἔργ. 92. Ξεν. Ἀπ. 1, 1, 9 κἀλλ. δῶκαν Ἡσ. Ἔργ. 741. Πίνδ. Π. 4, 115.—Ἀόρ. β΄ ἄχρηστος ἐν τῷ ἑνικῷ. ἔδομεν Ἀρφ. Σφ. 586 κἀλλ. δόμεν Ρ 443. ἔδοτε Ἀνδοκ. 2, 22. Λυσ. 19, 21. Αἰσχίν. 3, 187. ἔδοσαν Ὅμ. Ἡρόδ. Ἡσ. Πίνδ. Ἀττ. δόσαν η 242. Θέογν. 463. Ἐπ. ἔδον Ἡσ. Θε. 30. Προστ. δός, δότω, δότε, δότωσαν (Ξεν. Ἱέρ. 8, 4) ἢ δόντων (Πλ. Νόμ. 753 Α). Ὑπ. δῶ (υ 296. Ξεν Κ. Π 8, 4, 16 κτλ.), δῷς, δῷ, δῶμεν, δῶτε, δῶσι. Ἐπ. γ΄ ἑν. δώῃ Ζ 527. Η 81. Π 725. ἢ δώησι Α 324. Μ 275 ἢ δῷσι β 144. α΄ πλ. δώομεν Η 299. γ΄ πλ. δώωσι Α 137. Ι 278. Ἡσ. Θε. 222. Ἀπ. Ῥ. 1, 1293. Εὐκτ. δοίην -ης -η ημεν (ἢ δοῖμεν) Ν 378. Πλ. Πολ. 607. D. -ητε -ησαν (Δαμόξεν. κωμ. Ἀπ. 2, 67) ἢ δοῖεν Ψ 650. Ξεν. Ἀν. 4, 8, 7 κἀλλ. (δῴη καὶ ἐκδῴη καὶ δῴημεν μτγν.). Ἀπαρφ. δοῦναι Ψ 593. Σοφ Ἀντ. 303 κἀλλ. ποιητ. δόμεναι Τ 138 ἢ δόμεν Ι 571. Ἡσ. Ἔργ. 354. Ἀρφ. Ὄρν. 930. 973. Δωρ. Πίνδ. Ν. 8, 20. Θουκ. 5, 77. Ἀρφ. Λυσ. 1163. δοῦν Φοίν. Κολοφ. 1, 20. Μτχ. δούς ο 369 κἀλλ. Ἀόρ. β΄. δόσκον Ξ 382. τ 76. — Ἐπὶ θεῶν· καί μοι σκῆπτρον ἔδον Ἡσ. Θε. 30 = ἔδοσαν. Μετ' ἀπαρφ. ἴδ. κατωτ. Μετὰ τοῦ εὖ: ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ Σοφ. Ο. Κ. 642 νὰ δίδῃς εἰς τοὺς τοιούτους καλὸν (εὐτυχίαν). Παρομοίως 1435. Ο. Τ. 1081. Εὐρ. Ἀνδρ. 751. καὶ παρὰ Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 34: ἢν ὁ θεὸς εὖ διδῷ τ. ἔ. ἂν ὁ θεὸς μᾶς δίδῃ καλὸν (τ. ἔ. τέλος τοῦ πολέμου). Καὶ μετὰ γεν. μεριστικῆς: τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ Πινδ. Ἰ. 3, 51 (ἡ τύχη) δίδει καὶ ἐκ τούτων καὶ ἐξ ἐκείνων, δηλ. καὶ ἀγαθὰ καὶ κακά. ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέου φαεννὰν ἀκτῖνα δαίμων διδοίη πάρος σοφίας ἢ τυραννίδα Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 130 κυρ. εἴθε ὁ δαίμων νὰ μὴ δίδῃ εἰς ἐμὲ φαεινὴν ἀκτῖνα χρυσοῦ ὄλβου ἢ τυραννίδα πρὸ τῆς σοφίας· τ. ἔ. προτιμῶ τὴν σοφίαν καὶ τοῦ χρυσοῦ ὄλβου καὶ τῆς τυραννίδος. μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα δίδωσιν ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ Ἀπ. Εὐρ. 804 (Στοβ. Ἀνθ. 71, 2). Κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους προσπαθοῦσι νὰ διορθώσωσι τοὺς στίχους τούτους, ἐν ᾧ ἡ διόρθωσις αὐτῶν εἶνε ἁπλουστάτη, διότι ἀρκεῖ νὰ μεταγράψωμεν τὸ τέκνα εἰς τέκν' ἃ τ. ἔ. τὰ τέκνα, ἃ δίδωσιν ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ, ἐστὶ μοχθηρὸν πρᾶγμα ἀνδρὶ πρεσβύτῃ Ἐν ἄλλαις λέξεσι πρέπει νὰ νυμφεύηταί τις νέος· ὅθεν καὶ ἡ παρ' ἡμῖν παροιμία: «ἢ μικρὸς μικρὸς πανδρέψου ἢ μικρὸς καλογερέψου». — τὸ πρᾶγμ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρί, δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως ἅψαιτ' ἄθραυστα Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 55 ἴδ. τύχη. τί οὖν αὐτῷ διαφέρει, μὴ τῷ δικαίῳ ὀνόματι χρησάμενον ἀποδοῦναι ὑμῖν, ἀλλὰ δωρεὰν δεδωκέναι, τῷ ἀδίκῳ; Δημ. 7, 6 ἴδ. ἀπολαμβάνω. || συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. τοῦτό σοι δίδωμι ἀληθὲς λέγειν Δημ. 10, 71 σοὶ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃς τοῦτο ὡς ἀληθές. || παραδίδω, ἀφίνω τινὰ εἰς τὴν τύ-

χὴν του. δειλίᾳ δίδωσί (με) Εὐρ. Φοίν. 1002 μὲ ἐκθέτει ὡς δειλόν. Ψ 21. Πίνδ. Π. 5,60. Καὶ τἀνάπαλιν. πάρος τοι δαίμονα δώσω Θ 166 πρότερον δώσω σοι κακὴν δαίμονος αἶσαν (λ 61) τ. ἔ. τὸν ὄλεθρον. Ἡμεῖς ἀντιστρόφως: θά σε δώσω εἰς τὸν διάβολον (ἀλλ' ἴδ. κατωτ.). ἥξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί Εὐρ. Ἡρ. Μ. 335 καταπέμψων ὑμᾶς εἰς Ἅιδου: ἵνα σᾶς παραδώσω εἰς τὸν τάφον. τὸ δ' ὅσιον δώσω φόνῳ Ἰ. Τ. 1037 μόνον τὸ ὅσιον (τὸ καθαρόν: ὅ τι ὁσιόν ἐστι) θὰ παραδώσω εἰς θάνατον τ. ἔ. θά σε θυσιάσω, ἀλλ' ἀφ' οὗ σε καθάρω. || δίδω τὴν θυγατέρα εἰς ἄνδρα. τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδε δόσαν ο 367 τὴν ἔδωσαν πρὸς γάμον εἰς τὴν Σάμην, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σάμην: τὴν ὑπάνδρευσαν. Πρβλ. γαμεῖν ἔκ τε γενναίων χρεὼν δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς Εὐρ. Ἀνδρ 1279 ἴδ. ἐκ. Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι (ἐνν. κυνέην) Κ 268 τ. ἔ. ἀποστείλας εἰς Σκάνδειαν ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀμφιδ. (βραχυλογία). αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ρ 442 μὲ ἔδωκαν εἰς τὸν ξένον, διὰ νά με πάρῃ μαζί του εἰς τὴν Κύπρον. Ὁμοίως Ἡρ. 1, 107. δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν Σοφ. Τρ. 1066 δός μοι τὴν μητέρα σου διὰ τῶν ἰδίων σου χειρῶν «ς' τὰ χέρια μου»: «νὰ τὴν πιάσω 'ς τὸ χέρι μου». Ὁμοίως Ἠλ. 1119. 1348.— ἐδίδοσαν (ἀλλήλοις) καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων Ἡρ. 5, 92 ἔδιδαν καὶ ἔπαιρναν ἀναμεταξύ των γυναῖκας. Πρβ. Θουκ. 8, 21. Ξεν. Ἀν. 7, 2, 38. Παρὰ τοῖς πεζ. συνήθως τὸ ἐκδιδόναι ἐπὶ τοιαύτης σημ. Ἀλλ' εἰς τὴν σημ. ταύτην ἀνάγεται κυρίως, κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸ ἐν Θ 166: πάρος τοι δαίμονα δώσω (περὶ οὗ ἴδ. ἀνωτ. τὴν συνήθη ἐξήγησιν) τ. ἔ. πρωτίτερα θά σοι δώσω τὸν διάβολο διὰ γυναῖκα. Πρὸς τοῦτο πρβ. τὴν καὶ σήμερον λεγομένην φράσιν ὑπὸ πρεσβυτέρων πρὸς νεωτέρους «θά σε πανδρέψω μ' ἕνα ῥαβδί». — || συγχωρῶ, χαρίζω. δύσφρονα γ' ὀνείδη Φρυξὶν οὐκ ἐδώκαμεν Εὐρ. Κύκλ. 296 δὲν συνεχωρήσαμεν εἰς τοὺς Φρ. ὀνείδη κακόβουλα (ἀλλὰ μᾶλλον δύσφορα, δυσκόλως ὑποφερόμενα, ὅπερ καὶ ὑποκαθιστῶσιν). || παραδίδω τινὰ εἰς τὴν διάκρισίν τινος. δός μοι σεαυτόν Σοφ. Φιλ. 84 παράδος μοι σεαυτόν· ἀφέθητι εἰς ἐμέ. Διάφορον εἶνε τὸ στ. 972 νῦν δ' ἄλλοισι δούς (ἐνν. τὰ αἰσχρά), οἷς εἰκός (ἐνν. δοῦναι αὐτά), ἔκπλει τ. ἔ. δοὺς εἰς ἄλλους τὰ αἰσχρά, ὧν εἶνε ἄξιοι, διότι εἰς σέ, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ αἰσχρὰ πρέπει νὰ εἶνε μισητά· ἄλλοι ἄλλως. δίδωμι σοι ἐμαυτὸν δοῦλον Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 2.—Ὅθεν καὶ μετ' ἀπαρφ. δηλοῦντος τὸν σκοπόν. δῶκε (τεύχεα) Ἐρευθαλίωνι φορῆναι Η 149 ἔδωκε τὰ ὅπλα εἰς τὸν Ἐρ. διὰ νὰ τὰ φορῇ. τεύχεα δότω πολεμόνδε φέρεσθαι Λ 798 διὰ νὰ τὰ πάρῃ (φέρῃ) μαζί του εἰς τὸν πόλεμον. Καὶ κατ' ἔλλειψιν: δίδου κατὰ χειρός (ἐνν ὕδωρ νίψασθαι) Κωμ. συχν. «χῦσέ του νὰ πλυθῇ», ἐν ᾗ φράσει καὶ παρ' ἡμῖν παραλείπεται τὸ ὕδωρ, δύναται δὲ νὰ παραλειφθῇ καὶ τὸ «νὰ πλυθῇ». καὶ τὸ λοιπὸν ὁμοῖα (τὸ ὁμοῖα ὁ Hartung ἐκ τῆς ἀρχ. παραφράσεως: ὦ)... διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς ἔχειν Πίνδ. Π. 5,119 καὶ ἐν τῷ μέλλοντι εἴθε νὰ δίδητε ὁμοίαν δύναμιν, ἵνα ἔχῃ διὰ τα ἔργα καὶ τὰ βουλεύματά του. εἰπεῖν τι δώσεις; Σοφ. Ἀντ. 315 θὰ ἐπιτρέψῃς εἰς ἐμὲ νὰ εἴπω τι (κάτι τι, ἕνα μικρὸν λόγον); Ἄλλοι ἄλλως. Καὶ πεζ. τοῦτον ἔδωκεν ὑπήκοον εἶναι ἐμοί Ξεν. Ἀν. 1, 6, 6 = ἵνα εἴη ὑπήκοος.— Συχν. ἐπὶ εὐχῶν Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι Γ 351 δὸς (κάμε) νὰ ἐκδικηθῶ. τυχεῖν με.. ἄριστα δοῖεν Αἰσχ. Εὐμ. 30 (ἴδ. εἴσοδος). Πρβ. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις Σοφ. Ο. Κ. 1632 ἴδ. ἀρχαῖος. Καὶ ἄλλως· οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον Ἀρφ. Εἰρ. 848 δὲν ἤθελα πλέον δώσῃ διὰ τοὺς θεοὺς ἓν τριώβολον (παρομοίως καὶ σήμερον: «δὲν δίδω μιὰ πεντάρα»). ἔδωκα ταύτης δύ' ὀβολοὺς Ἀλέξιδ. Ἀπ. 15, 8 (Ἀθήν. 117 F). Διάφορον εἶνε τὸ ἐν Εὐρ. Τρῳ. 788: τάδε σοι δίδομεν πλήγματα κρατός ταῦτα τὰ κτυπήματα τῆς κεφαλῆς ἡμῶν δίδομεν ὑπὲρ σοῦ (ἵνα δείξωμεν τὴν πρὸς σέ συμπάθειάν μας). Περὶ δὲ τοῦ Εὐρ. Τρῳ. 547 ἐν δόμοις δὲ παμφαὲς σέλας πυρὸς μέλαιναν αἴγλαν ἔδωκεν ὕπνῳ ἴδ. αἴγλη. || ἀποδίδωμι. παρέσται ταῦτά (ὀνομ. τὰ τόξα) σοι καὶ θιγγάνειν καὶ δόντι δοῦναι Σοφ. Φιλ. 668 θά σοι εἶνε πρόχειρα, (ὥστε) καὶ νὰ τὰ ψηλαφᾷς καὶ νὰ τὰ ἀποδώσῃς (δηλ. οὕτως ὥστε να τὰ ἀποδώσῃς) εἰς τὸν δόντα σοι αὐτά. Τὸ δ' ἐν Ο. Κ. 1076 τάχ' ἂν δώσειν μεταγρ. μετὰ τοῦ Σχολ. τάχ' ἐνδώσειν (ἴδ. προμνάομαι).— Αμεταβ. κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτ. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι (ἐνν. «ἑαυτοὺς» Σχ.), ὃ δὲ μὴ προσίενται, λογισμῷ αὐτοκράτορι διωθεῖσθαι Θουκ. 4, 108 συνηθίζοντες οἱ ἄνθρ., εἰς ὅ τι μὲν ἐπιθυμοῦν, ν' ἀφοσιώνωνται μὲ ἀπ. ἐλπίδα (ἄλλοι: νὰ παραδίδωσιν εἰς ἀπ. ἐλπίδα ὅ τι ἐπιθυμοῦσιν), ὅσα δὲ δὲν δέχονται νὰ τὰ ἀποκρούωσι δι' αὐθαιρέτου σκέψεως. ἡδονῇ δούς (ἐνν. ἑαυτόν) Εὐρ. Φοίν. 21 παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. δρόμῳ δούς Ἀλκίφρ. Επ. 3, 47 κινήσας εἰς ὁδοιπορίαν. Πρβ. «τὸ 'δωκα 'ς τὰ πόδια». Παρομοίαν ἔννοιαν ἔχουσι καὶ τά: ὀργῇ χάριν δούς Σοφ. Ο. Κ. 855 χαρισθεὶς εἰς τὴν ὀργήν, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς ὀργῆς. ἀνομίᾳ χάριν διδούς Εὐρ. Ἡρακλ. Μ. 779 χαριζόμενος, χαίρων, τῇ ἀνομίᾳ. σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον Ἱκ. 884 ἴδ. ἀνδρεῖος. Τὸ ἐν Ὀρ. 1267 κόραισι δίδοτε διὰ βοστρύχων διωρθώθη ἤδη πρὸ πολλοῦ διὰ τῶν: κόρας διάδοτε διὰ βοστρύχων (ἴδ. διαδίδωμι).

δῖε κλητ. τοῦ δῖος.

δίε = ἔδιε ἴδ. δίω (φοβοῦμαι).

διεγγυάομαι μόνον μέσον. κατεγγυῶντος Μενεξένου πρὸς τὸν πολέμαρχον τὸν παῖδα, Πασίων αὐτὸν ἐπτὰ ταλάντων διηγγυήσατο Ἰσοκρ. 17, 14 ἐν ᾧ ὁ Μεν. ἔκαμνεν ἐνώπιον τοῦ πολεμ. συντηρητικὴν κατάσχεσιν, ὁ Πασ. ἠλευθέρωσεν αὐτὸν καταθέσας ἑπτὰ τάλαντα ὡς ἐγγύησιν. διεγγυηθεῖσα ὑπό τινος Δημ. 59, 41 ἀφ' οὗ ἔδωσεν ἐγγυητάς.

διεγγύησις ἡ, ἐλευθέρωσίς τινος δι' ἐγγυήσεως Δημ. 24, 73.

διεγρόμενος ἀόρ. β΄ μτχ. τοῦ διεγείρω.

διέδεξε ἀόρ. τοῦ διαδείκνυμι.

διεθίζω ἀμτβ. γίνομαι συνήθης διὰ τῆς πολυκαιρίας. ἣν δὲ διεθίζῃ χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα Ἀρεταῖ. σ. 27, 13 ἂν δὲ τὸ ἄλγ. ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας γίνεται σύνηθες.

διείδομαι (ἴδ. διαείδομαι παρ' Ὁμ.): ἔνθ' οὔτ' Ἠελίοιο διείδεται ὠκέα γυῖα οὐδὲ μὲν οὐδ' αἴης λάσιον μένος οὐδὲ θάλασσα Ἀπ. Ἐμπεδοκ. 27 ἐκεῖ οὔτε τοῦ Ἡλίου τὰ ταχέα μέλη διαβλέπονται (παρατηροῦνται) ἀλλ' οὐδὲ ἡ δασωμένη (ὡς ἐκ τῶν δένδρων) δύναμις τῆς γῆς οὐδὲ ἡ θ. διειδομένη ἐν ὕδατι νῆσος Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 191 διαβλεπομένη ἐντὸς τοῦ ὕδατος. διειδομένη πεδίοιο Ἀπολλ. Ῥ. 1, 546 διαβλεπομένη διὰ τῆς πεδιάδος.

διεῖδον, διειδεῖν ἀόρ. τοῦ διοράω.

διεῖπον, διερῶ, διείρηκα, διερρήθην, διείρημαι (ἴδ. ἀγορεύω) εἶπον (λέγω) τι μέχρι τέλους, ἀκριβῶς. διαειπέμεν ἀλλήλοισιν δ 215 διὰ νὰ τὰ εἴπωμεν μεταξύ μας ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ· πρβ. Λ 705. μ 16. τρόπον πόνων οὐκ ἂν διείποιμι Σοφ. Τρ. 22 τὸν τρόπον τῶν ἀγώνων τούτων δὲν δύναμαι νὰ διηγηθῶ ἀκριβῶς. ἄρχοντα αὐτὸν ἀπεφήναμεν, ὅντινα δὲ τρόπον οὐ διείπομεν (= διαρρήδην εἴπομεν) Πλάτ. Πολιτικ. 275. Α. Ὁμοίως Σοφ. Ο. Τ. 854. μηδένα εἶναι τριηραρχίας ἀτελῆ διείρηκεν ὁ νόμος Δημ. 20, 28 = διαρρήδην εἴρηκεν, ῥητῶς λέγει· ἐν ᾧ τὸ διήρηκε (ὅπερ ἐνταῦθα γράφουσί τινες) = διείληφε, διώρικε, ἔχει πραγματευθῇ ἀκριβῶς. Ἴδ. κατωτ. τοὺς παθητ. τύπους. Ὁμοίως 23, 72 καὶ ἀλλ. || ἐξηγῶ τι σαφῶς· τὸ γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 393 δὲν ἦτο τοῦ τυχόντος ἀνθρώπου νὰ ἑρμηνεύσῃ σαφῶς τὸ αἴν.— Παθητ. τὰ μὲν θανάσιμα αὐτῶν διείρηται (= διαρρήδην εἴρηται), τῶν δ' ἄλλων πέρι... οὐδέν πω διερρήθη· διτταὶ γὰρ δὴ φαρμακεῖαι .. ἐπίσχουσι τὴν διάρρησιν· ἣν μὲν γὰρ τὰ νῦν διαρρήδην εἴπομεν (= διείπομεν)... κακουργοῦσά ἐστι κατὰ φύσιν Πλατ. Νόμ. 932 Ε. διὰ τὸ (τοῦ Blass) γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ διαρρήδην αὐτοῦ μηδένα τῶν πολιτῶν εἶναι ἀτελῆ, μὴ διειρῆσθαι (διῃρῆσθαι) δ' ὅτου ἀτελῆ κτλ. Δημ. 20, 29 ἐπειδὴ εἶνε ῥητῶς γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ κανεὶς ἐκ τῶν πολιτῶν νὰ μὴ εἶνε ἀτελής, ἀλλὰ δὲν εἶνε σαφῶς εἰρημένον (ὡρισμένον) τίνος νὰ εἶνε ἀτελὴς κτλ. Ἐνταῦθα ἡ ἔννοια θ' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς γραφῆς· τὸ μὲν διαγορεύειν σημ. ῥητῶς, διαρρήδην λέγειν τι· τὸ δὲ διαιρεῖν (ὁμοίως διελεῖν = διαλαβεῖν) = διορίζειν, διακρίνειν, περὶ διακρίσεως διαφ. πραγμάτων· ἴδ. Cobet Miscell. Cr. σ. 494. τῷ στρατηγῷ οὐ διείρηται τί πρακτέον ἢ μή 23, 140 εἰς τὸν στρατηγὸν δὲν ἔχει λεχθῇ ῥητῶς τί πρέπει νὰ πράξῃ ἢ νὰ μὴ πράξῃ. οὐ γὰρ δὴ ἔστι γ' εἰπεῖν, ὡς Ἀθήνησι μὲν ἀφθόνων ὄντων τῶν ναυπηγησίμων ξύλων..., ἐν δὲ τῇ Μακεδονίᾳ ἐπιλελοιπότων, τῇ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς βουλομένοις εὐτελέστατα καθισταμένη, ἀλλ' ᾤονθ' ἅμα τε ναυπηγήσεσθαι ἐνταῦθα καὶ πληρώσεσθαι, ἐν τῷ λιμένι τῷ προειρημένῳ, ἐν ταῖς κοιναῖς ὁμολογίαις διειρημένον (Cobet: διειρημένου) μηδὲν τοιοῦτον εἰσδέχεσθαι Δημ. 17, 28 διότι βεβαίως δὲν δύναταί τις νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν ναυπ. ξύλων, ὡς νὰ ἦσαν μὲν ἄφθονα ἐν Ἀθήναις, νὰ εἶχαν λείψῃ δὲ ἐν Μακεδ., ἥτις καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς ἐπιθυμοῦντας πωλεῖ αὐτὰ (κυρ. καθορίζει τὴν τιμὴν αὐτῶν) εἰς εὐτελεστάτην τιμήν, ἀλλ' ἐφαντάζοντο, ὅτι εὐθὺς ὡς ναυπηγηθῶσιν ἐνταῦθα καὶ θὰ προμηθευθῶσι τὰ ἀναγκαῖα πληρώματά των ἐν τῷ προειρημένῳ λιμένι (τῷ Πειραιεῖ), ἐν ᾧ ἐν ταῖς κοιναῖς (ταῖς διεθνέσι) συνθήκαις εἶνε διαρρήδην ὡρισμένον μηδὲν τοιοῦτον νὰ ἀφίνουν νὰ εἰσέρχηται εἰς τὸν λιμένα. Τὸ τῷ προειρημένῳ εἶνε προφανῶς παρέμβλημα, ὡς ὀρθῶς πρῶτος εἶπεν ὁ Reiske, ἐπεισαχθέν, ἵνα διορίσῃ ἀκριβέστερον τὸ τῷ (λιμένι), ὄχι δὲ τὸ διειρημένου (ὡς νομίζει ὁ Weil), καὶ ἄλλως καὶ διότι τὴν λέξιν ταύτην δὲν μετεχειρίζοντο οἱ ἀντιγραφεῖς.

διείργει πᾶσα κεκριμένα δύναμις Πίνδ. Ν. 6, 3 ἴδ. κρίνω. ἐν εἴκοσι σταδίων μάλιστα μέτρῳ τῆς θαλάσσης διείργεται τὸ μὴ ἤπειρος εἶναι (ἡ γρ. τῶν ἀρίστων κωδ. οὖσα προῆλθεν ἐξ ἐπαναλήψεως) Θουκ. 6, 1 διαχωρίζεται (ἀπὸ τῆς ἠπείρου), ὥστε να μὴ εἶνε ἤπειρος, διὰ θαλασσίου στενοῦ εἴκοσιν ὡς ἔγγιστα σταδίων.

διειρύω Ἰων. = διερύω· διειρῦσαι τὰς νέας τὸν ἰσθμόν Ἡρ. 7, 24 τ. ἔ. διὰ τοῦ ἰσθμοῦ = διενεγκεῖν τὸν ἰσθμὸν τὰς ναῦς Θουκ. 8, 8.

διείρω : διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 10 ἔχοντες περάσῃ τὰς χεῖρας διὰ τῶν κ., ὥστε νὰ εἶνε κεκρυμμέναι ἐντὸς αὐτῶν.

διέκπλοος -ους ὁ, ναυτικὸν στρατήγημα, δι' οὗ διέσπων τὴν ἐχθρικὴν γραμμήν, πλέοντες ταχέως διὰ μέσου τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ὥστε περάσαντες εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος νὰ δύνανται νὰ τὰ προσβάλλωσιν ἐκ τῶν ὄπισθεν ἢ ἐκ τῶν πλαγίων· τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔσεσθαι σφῶν ἐν στενοχωρίᾳ οὔτε περίπλουν οὔτε διέκπλουν Θουκ. 7, 36 οἱ Ἀθην. ἐν στενοχωρίᾳ ὄντες δὲν θὰ δύνανται νὰ κάμνουν οὔτε περίπλουν οὔτε διέκ-

πλοιῶν ἐναντίον τῶν ἰδικῶν των (Συρακοσίων) πλοίων.

διελαύνω ἐλαύνω διά τινος, διαπερῶ τι· τάφροιο διήλασε ἵππους Κ 564 ἐπέρασε διὰ μέσου τῆς τάφρου τοὺς ἵππους. || διέρχομαι ἔφιππος· εἶδε Κλέαρχον διελαύνοντα Ξεν. Ἀν. 1, 5, 12. ἐπυνθάνετο... ὁπόσην ὁδὸν διήλασαν Κ. Π. 4, 4, 4. ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν Εὐρ. Ἡρακλ. 788 ἴσως: ἡ σημερινὴ ἡμέρα σὲ ἔφερεν ἕως εἰς τὸ σημεῖον νὰ εἶσαι ἐλεύθερος ὡς ἐκ τῶν ἀγγελμάτων τούτων: εἰς ἀνταμοιβὴν σὲ ἀπελευθερώνει. Ἀλλ' εἶνε προφανές, ὅτι ἡ γρ. διήλασεν εἶνε ἐφθαρμένη· μᾶλλον γρ. διήνυσεν μετὰ τοῦ Reiske τ. ἔ. ἡ παροῦσα ἡμέρα διελθοῦσα, ὡς διῆλθεν, ἔφερεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπελευθέρωσίν σου.

δίεμαι ἴδ. δίω.

διέμενος μ. ἀόρ. β'. μτχ. τοῦ διΐημι.

διεμπολάω: εἶδες... τὸν φρόνιμον ἄνδρα... οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν; Ἀρφ. Ἀχ. 973 ὁποῖα πράγματα τοῦ ἐμπορίου (πραγματείας) ἔχει, ἀφ' οὗ ἔκαμε σπονδάς, διὰ νὰ τὰ μεταπωλῇ εἰς ἄλλους (διαφόρους): τί με κατὰ σκότον ποτὲ διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης; Σοφ. Φιλ. 578 «μὲ παζαρεύει», προδίδωσί με.

διενειλέω περιτυλίσσω, περιπλέκω. μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημένον Λουκ. Φιλόπατρ. 1 καὶ πολυτρόπως (ὡς ἐκ τῶν πολλῶν περιστροφῶν) συγκεχυμένον (περιπεπλεγμένον).

διενένωντο Ἰων. ἀντὶ τοῦ διενενόηντο.

διεξέρχομαι διέρχομαί τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι: «μπαίνω ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ βγαίνω ς' τὴν ἄλλη». ἀπὸ τῆς ἀρχῆς [διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. Δημ. 18, 179 διηγήθην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς πάντα μέχρι τῆς τελ. πάσας διεξόδους διεξελθών Πλ. Πολ 405 C ἴδ. διέξοδος. Μτφ. δοκιμάζω· διεξελθὼν πόνους Σοφ. Φιλ 1419. πάντας ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλους Εὐρ. Ἀλκ. 15 βολιδοσκοπήσας καὶ δοκιμάσας κατὰ σειρὰν ὅλους τοὺς φ. διεξεληλύθασί γε διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἄνθρωποι προστιθέντες Θουκ. 3, 45 ἔχουν δοκιμάσῃ κατὰ σειρὰν ὅλας τὰς ποινὰς ἐπαυξάνοντες αὐτάς. τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς ὅπῃ μοίρας διεξέρχεται; Εὐρ. Ἀπ. 152 ἴσως ὧδε: δὲν βλέπεις κατὰ ποῖον τρόπον τὸ δαιμόνιον κανονίζει τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τὰς μοίρας τῶν ἀνθρώπων; || Ἀμεταβ. πάντα διεξεληλύθει τὰκ τῶν νόμων Δημ. 21, 84 εἶχον ἐξαντληθῇ κατὰ σειρὰν ὅλα τὰ νόμιμα μέσα (τῆς ἀναβολῆς). ἡ ἡμέρα διεξῆλθεν ἀργὴ Πλουτ. Ἀριστ. 16 ἐπέρασεν ὅλη ἀργή. οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι καὶ οἱ μὴ διὰ μακροῦ τινος διεξελθόντος λόγου μόλις πως ἀνεφάνησαν, οἵ εἰσιν ἑκάτεροι Πλ. Πολ. 484 A οἱ μὲν λοιπὸν φιλόσοφοι καὶ οἱ μὴ (φιλόσοφοι) μόλις πως ἀνεφάνησαν, ποῖοι εἶνε ἑκάτεροι, διὰ μακροῦ τινος διεξοδικοῦ λόγου. πρβ. διέξοδος καὶ Νόμ. 805 B: ἀλλὰ γὰρ εἶπον τὸν μὲν λόγον ἐᾶσαι διεξελθεῖν εὖ, διελθόντος δὲ οὕτω τὸ δοκοῦν αἱρεῖσθαι δεῖν εἶπον, ὅτι ἔπρεπε τὸν μὲν λόγον νά με ἀφήσῃς να διεξέλθω καλῶς (ἢ ἀμτβ. ν' ἀφήσῃς νὰ διεξαχθῇ καλῶς), ἀφ' οὗ δὲ τὸν διέλθω (ἢ ἀμτβ. ἀφ' οὗ διεξαχθῇ ὁ λόγος), τότε νὰ ἐκλέξῃς τὸ ἀρέσκον σοι· ὅπου διορθωτέον μᾶλλον διεξελθόντος ἢ διελθεῖν. Τὸ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ εἶπον ἀναφ. εἰς 799 E: κἂν ἡ διέξοδος αὕτη ὅλη σχοῦσα τέλος ἱκανῶς ἂν μηνύσειε κτλ.

διέξοδος ἡ, δίοδος καὶ ἔξοδος, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ διεξέρχομαι ἢ διέξειμι, οὗ εἶνε τὸ ἀφῃρημένον. Ἐπὶ τοῦ ἡλίου κύκλος ἢ περίοδος, καθ' ἣν διατρέχει ὅλην τὴν τροχιάν του. τρεῖς φαεννὰς ἡλίου διεξόδους θέᾳ διδόντες ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 1087 τρεῖς λαμπρὰς ἡλίου διεξ. ἀφιεροῦντες εἰς θέαν (εἰς τὰ θεάματα) «ἐχορταίναμεν τὰ μάτια μας». λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ Σοφ. Ἀπ. 436 λανθάνουσι τὴν θ. ὄρνιν καὶ αἱ διέξοδοι τῶν ἀνέμων τ. ἔ. τὸ μέρος, ἀπὸ ὅπου διέρχονται καὶ ἐξέρχονται οἱ ἄνεμοι, αἱ διεκπνοαὶ ὡς εἰπεῖν τῶν ἀνέμων. ἐπίσταμαι αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων Ἡρ. 3, 156 γνωρίζω ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὅλας αὐτοῦ τὰς σκέψεις, ἀπὸ ποῦ ἀρχίζουν (καὶ διέρχονται) καὶ ποῦ τελειώνουν. Κατὰ τοῦτο καὶ τὸ τοῦ κωμ. Ἡνιόχου Ἀπ. 4, 5 (Ἀθήν. 408 A) καὶ πρᾶγμά γ' ἠρώτα με δυστράπελον πάνυ ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους ἠρώτα με πρᾶγμα δυσκολώτατον καὶ παρέχον ἀφορμὴν εἰς πολλὰς ἐπανακυκλήσεις σκέψεων. πάσας διεξόδους διεξελθὼν Πλ. Πολ. 405 C πᾶσαν διεκφυγὴν μεταχειρισθείς. Ἰδίως λεπτομερὴς ἐξήγησις, περιγραφή. ἡ τοῦ λόγου διέξοδος Πλ. Κριτί. 109 A. Πρωταγ. 361 D. διέξοδοι καὶ ἔπαινοι 326 A διηγήματα καὶ ἔπ.

διέπω, διευθύνω, διοικῶ. τὸ πλεῖον πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι A 165 τὸ πλειότερον (μεγαλίτερον) μέρος τοῦ πολέμου αἱ χεῖρές μου διενεργοῦσι, διευθύνουσι. σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας Ω 247 «διὰ τῶν ἀνδρῶν ἐπορεύετο» Σχ. Οἱ δέ: τῷ σκήπτρῳ διεῖργε καὶ διΐστα (ἀπεδίωκε) τοὺς ἄνδρας.

διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ Ἀρφ. Ἐκκλ. 150 ἀφ' οὗ στηρίξῃς τὸ ἀνδρικόν σου σχῆμα (μορφήν, ἐξωτερικόν· πρβ. Σοφ. Φιλ. 223) ἐπὶ τῆς βακτηρίας.

διερός 3 (πρβ. βίος, δίαιτα): οὐκ ἔσθ οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός, οὐδὲ γένηται, ὅς κεν ... ἐς γαῖαν ἵκηται δηϊοτῆτα φέρων ζ 201 δὲν ὑπάρχει οὗτος ὁ ἀνὴρ μεταξὺ τῶν ζώντων (κυρ. ὡς ζῶν θνητός) οὐδὲ θὰ γεννηθῇ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων φέρων πόλεμον. διερῷ ποδὶ φευγέμεν ι 43 = ταχεῖ ποδὶ

φεύγειν Οὕτως ἐξηγοῦσι τὰ χωρία οἱ ἀρχαῖοι, καὶ ἰδίως ὁ Ἀρίσταρχος, καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων. Ὁ δὲ Λέρσιος, παράγων τὴν λέξιν ἐκ τοῦ δίεμαι, ἐξηγεῖ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ τὸ διερός διὰ τοῦ: ἀποδιώκων, φυγαδεύων, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ διὰ τοῦ φεύγων, φυγάς.

διερύκω διακωλύω, διαχωρίζω. ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει Ἀράτ. Φαιν. 299 «ὀλίγον ξύλον διείργει τὸν θάνατον, ἤγουν ἡ ναῦς» Σχ.

διερύω ἴδ. διειρύω.

διέρχομαι: διήρχετο κύκλον ὅσσα βοᾷ Πίνδ. Ὀ. 9, 93 μὲ πόσην βοὴν (ἐπιδοκιμασίαν τῶν θεατῶν) διήρχετο τὸν κύκλον αὐτῶν. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός.., οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που Σοφ. Φιλ. 254 ὦ κατὰ πολλὰ ταλαίπωρος ἐγώ, περὶ οὗ οὐδὲ φήμη, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἔφθασεν εἰς τὴν πατρίδα οὐδ' εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τῆς Ἑλλ. Ἴσως γρ. μηδαμοῖ-ποι. Περὶ τοῦ ἐν Νόμ. 805 B χωρίου ἴδ. διεξέρχομαι. σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας Τρ. 717 ἴδ. σφαγή. Μεταβ. κἀμὲ διῆλθέ τι Εὐρ. Ἰκ. 288 καὶ ἐγὼ ᾐσθάνθην συγκίνησίν τινα. διελθὼν δ' εἷς (οὕτως ἔγραψα: εἰς) βραχὺν χρόνον μονῆς, Ἰσθμοῦ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας Ἡρ. Μ. 957 ἀφ' οὗ δὲ διῆλθεν ὀλίγον καιρὸν ἐκεῖ διαμείνας, εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ὢν ἔλεγεν, ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὴν δασώδη κοιλάδα τοῦ Ἰσθμοῦ. δρόμων ἀγάλματ' εὐτυχῆ διῆλθε 426 ἴδ ἄγαλμα.

διέσσυτο ἴδ διασεύω.

διετής (ἡ διέτης κατὰ Χοιροβ. Ἀ Β. 1375· κατὰ Πολυδ. 1, 54 ἐπὶ μὲν χρόνου παροξύνεται, ἐπὶ δὲ ἡλικίας ὀξύνεται: «ἐπὶ τοῦ διετὴς μέχρι τοῦ δεκαετής») διαρκῶν ἐπὶ δύο ἔτη. διετὴς χρόνος Ἡρ. 2, 2 καὶ μτγ. ἐπὶ διετὲς (ἐπὶ δίετες) ἡβᾶν Ἰσαῖ. 8, 31. Δημ. 46, 20 = τὸ γενέσθαι ἐτῶν ὀκτωκαίδεκα. κυρ. ὑπερβαίνειν κατὰ δύο ἔτη τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν (= τὴν ἥβην, ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς 16 ἔτη).

διευτυχῶ = διατελῶ εὐτυχῶν· ὅθεν ὀρθῶς διώρθ. ὁ Δύβνερος ἐν Πλουτ. 103 F (Ἀπ. Μεν. 531): ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν πράσσων ἃ βούλει καὶ διευτυχεῖν (ἀντὶ τοῦ διευτυχῶν) ἀεί.

δίζημαι (ἐκ τοῦ δί-δjη-μαι) ζητῶ (πρβ. ζητέω τ. ἔ. δjητέω) ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. δίζηαι λ 100. -ηται Ἡρ. 2, 38. -ήμεθα Θέογν. 183. Ἀπ. Ῥ. 4, 396. -ησθε Ἡρ. 5, 92. -ηνται Αἰσχ. Ἰκ. 828 χορ. Ἡρ. 6, 52. -ησθαι Θέογν. 180. Ἡρ. 1, 94. 2, 147. 7, 16 (ἀλλὰ δίζεσθαι Ἡσ. Ἔργ. 603. Φωκυλίδ. 10. Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 1, 40). -ήμενος Δ 88. Ε 168. Ρ 221. Ἡσ. Ἔργ. 428. Θεόκρ. 7, 61. Ἡρ. 2, 66 κἀλλ. ἐδιζήμην Ἡρ. 1, 214. 3, 41 καὶ μτγν. διζήσομαι π 239. Λυκόφρ. 682. ἐδιζησάμην Ἡράκλειτ. ἐν Πλουτ. 1118 C. Πλωτῖν. 5, 5 (K). — νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ ψ 253 προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχω ἐπιστροφὴν διὰ τοὺς συντρόφους μου καὶ ἐμὲ αὐτόν. ἐκ μεγάροιο ἕκαστος μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος π 391 ἕκαστος ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου ἂς ζητῇ αὐτὴν γυναῖκα, προσπαθῶν ν' ἀποκτήσῃ αὐτὴν διὰ δώρων. καὶ μυχοὺς διζάσατο (Meineke: δεινάσατο) βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων Ἀπ. Πινδ. 101 (70) καὶ μυχοὺς ἀνηρεύνησεν (Ἀπόλλων) ἐγκαθιδρύων ἄλση.

δίζω ἀμφιβάλλω (δίς) ἐν Ἡρ. 1, 65. Πρτ. δίζε Π 713. Μέσ. δίζομαι = δίζημαι ζητῶ, μτγν. δίζεαι Θεόκρ 25, 37. δίζεται Νόννου παράφρ. 4, 138. -όμεσθα Ἡρώνδ. 8, 12. -όμεθα Ὀρφ. Ἀργ. 940. -ονται Καλλιμ. Ἐπ. 17. Ὑπ. δίζῃ 11, 1. Προστ. δίζεο ἐν Μ. Ἐ. 153, 1. δίζεσθαι Καλλίμ. Ἐπ. 11, 3 (πρβ δίζημαι). -όμενος Ὀρφ. Ἀργ. 1217. Κό. Σμυρν. 10, 447. ἐδίζετο Λουκ Συρ. θ. 22. Μουσ. 109. ἐπ- Μόσχ. 2, 28. δίζ- 11, 2. δίζεο Νόνν. 16, 195.

διηνεκής, Ἀττ. διανεκής, 2 (δι-ήνεγκον, πρβ. δουρηνεκής, ποδ-ηνεκής) συνεχής, ἀδιάκοπος. ῥίζῃσιν διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι Μ 134 ἐκτεταμέναις. ὦλκα διηνεκέα σ 375 ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τοῦ ἀγροῦ μέχρι τοῦ ἄλλου διήκουσαν.

διήρης: μήτηρ σε παρθενῶνας ἐκλιπεῖν μεθῆκε μελάθρων ἐς διήρες ἔσχατον Εὐρ. Φοίν. 89 κατὰ λέξ. ἡ μήτηρ σοι ἐπέτρεψε ν' ἀφήσῃς τοὺς παρθεν. καὶ νὰ βγῇς εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ ὑπερῴου.

δίθηκτον ξίφος Αἰσχ. Πρ. 889 ἴδ. σφαγή.

διΐημι διαπερῶ, ἀφίνω τι νὰ διέλθῃ. ξίφος λαιμῶν διῆκε Εὐρ. Φοιν. 1106 = ἧκε ξίφος διὰ λαιμῶν: διεπέρασε μὲ τὸ σπαθὶ τὸν λαιμὸν (τὰ λαιμά). ὁ τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους διῆκε λόγχην 1410 = ἧκε λόγχην διὰ στέρνα Πολ. Καὶ κατὰ τμῆσιν· ἐτάνυσσε βιόν, διὰ δ' ἧκε σιδήρου φ 328 ἐτ. τὸ τόξον καὶ διεπέρασε τὸ βέλος διὰ τοῦ σιδήρου (διὰ τῆς ὀπῆς τῶν πελέκεων). φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς τοῦ σοῦ διῆκας στόματος Σοφ. Ο. Κ. 962 ἀφῆσες νὰ διέλθουν διὰ τοῦ στόματός σου. Τὸ μὲν μοι, διότι τὸ τοῦ σοῦ διῆκας στόμ. σχεδὸν = ὠνείδισάς μοι· τὸ δὲ συμφοράς συμπεριλαμβάνει τὰ προηγ. φόνους καὶ γάμους. — φλέγων αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος μέσον πόρον (κρυσταλλοπῆγα) διῆκε, θερμαίνων φλογί Αἰσχ. Πέρσ. 507 διέλυσεν ἐν τῷ μέσῳ τὸ (παγωμένον) πέρασμα τοῦ ποταμοῦ· κυρ. ἐπέρασε διὰ μέσου πόρου τὰς ἀκτῖνας (ὁ ἐνν. ἐκ τῶν προηγ.) ὁ ἥλιος, ὅθεν διέλυσεν. — ταύτην ἅλις ἐλαδίῳ διεὶς Ἀπ. Σωτάδου 1, 27 (Ἀθήν. 293 B) διαλύσας (κυρ. διαπεράσας) ταύτην μὲ πολὺ πολὺ ἔλαιον· πρβ. «διείς· διηθήσας» Ἡσύχ. Καὶ μέσ. ὄξει διέμενος Σφηττίῳ, κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας Ἀρφ. Πλοῦτ. 720 διαλύσας τὸ φάρμακον, τὸ περιγραφόμενον προηγουμένως) διὰ Σφηττίου (δηλ. δριμέος) ὄξους, ἤλειψε τὰ βλέφαρα αὐτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἐγύρισεν ἔξω.

διΐστημι χωρὶς (χωριστὰ) ἵστημι (ἀφίνων διάστημα

ἐν τῷ μεταξύ), θέτω χωριστά. τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάναι Ἀρφ. Σφ. 41 «διάστατον ποιεῖν», νὰ ρίπτη (ἐμβάλλη) διχόνοιαν εἰς τὸν δῆμον. Αὐτὴ εἶνε ἡ συνήθης ἐξήγησις. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνταῦθα τὸ διιστάναι εἶπε κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἵστη (= ἐζύγιζε) βόειον δημόν, ἴσως ἠθέλησε νὰ δηλώσῃ: θέλει νὰ ζυγίζῃ χωριστὰ τὸν δῆμον (τοὺς δημότας), ἵνα ξεδιαλέξῃ τὰ παχύτερα πρόβατα καὶ ἐπιβάλῃ εἰσφοράν τινα. τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλάμπετον βάθρον Σοφ. Ο. Κ. 1662 εὐνοϊκῶς ἀνοιχθέν. — διαστήτην ἐρίσαντε Α 6 ἦλθον εἰς διάστασιν (ἐχωρίσθησαν) φιλονεικήσαντες. τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; Φ 436 διατὶ στέκομεν μακρὰν ἀλλήλων; τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἴ τινές που διασταῖεν Θουκ. 1, 18 «διενεχθεῖεν, στασιάσαιεν πρὸς ἀλλήλους» Σχ. ἡ Πελοπόννησος διειστήκει Δημ. 18, 18 εἶχε διαιρεθῆ (εἰς δύο κόμματα). τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη Θουκ. 1, 15 οἱ ἄλλοι Ἕλληνες διεχωρίσθησαν, ὥστε συμμαχεῖν ἑκατέροις.

δικάζω ὁμαλόν, δικᾰσω, Ἰων. δικᾶν Ἡρ. 1, 97. δικᾰσομαι (ἐνδικᾶται Π. Διαθ.), δικασθήσομαι Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 5, 61 μτγν. δεδικάσομαι Λουκ. Δὶς κατηγ. 14. οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι Ἡρ. 1, 97 καὶ ἔλεγεν, ὅτι δὲν θὰ δικάσῃ πλέον. οὐκ ἐκφρήσετε δικάσοντά μ', ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης; Ἀρφ. Σφ. 156 δὲν θά με ἀφήσετε νὰ ἔβγω διὰ νὰ δικάσω, ἀλλὰ θά με διαφύγῃ ὁ Δρ.; γνώμην οὐδεὶς ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας αὐτ. 594 ἴδ. ἀφίημι. κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήματα Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας Αἰσχ. Ἱκ. 236 καὶ ἐκεῖ ἐν τοῖς νεκροῖς δικάζει Ζεὺς ἄλλος τὴν τελευταίαν καὶ ἀμετάκλητον περὶ τῶν ἁμαρτημάτων κρίσιν. δικάζουσι καὶ ἐγκλήματος Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 7 ἐνν δίκην. ὑπὲρ ὧν ἂν μὴ διδῷ [δίκας] φόνου δικάσασθαι Δημ. 9, 44 ἐκεῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ νομοθέτης δὲν ἐπιτρέπει νὰ κινήσῃ τις δίκην ἐπὶ φόνῳ: ἐκεῖνοι, ὧν ὁ φόνος δὲν ἐπιτρέπει δικαστικὴν καταδίωξιν. (ὁ νόμος κελεύει) σίτου εἰς Ὠιδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ 59, 52 νὰ δύναται ὁ κύριος (ὁ νόμιμος προστάτης) τῆς γυναικὸς νὰ κινήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωγὴν εἰς τὸ Ὠιδεῖον ἐπὶ διατροφῇ. ὁ νόμος πέντε ἐτῶν κελεύει δικάσασθαι τοῦ κλήρου, ἐπειδὰν τελευτήσῃ ὁ κληρονόμος Ἰσαῖ. 3, 58 ὁ νόμος ἐπιτρέπει νὰ κινήσῃ τις ἀγωγὴν διὰ τὴν κληρονομίαν ἐντὸς πέντε ἐτῶν, ἀφ' ὅτου ἀποθάνῃ ὁ κληρονόμος (ὁ διαθέτης). — αὐτὸς ἑαυτῷ ταῦτ' ἔφυγε δικάσαι Δημ. 29, 53 ὁ ἴδιος ἀπέφυγε να γίνῃ δικαστὴς ἑαυτοῦ διὰ ταῦτα. — Μέσ. βιάζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται Θουκ. 1, 77 ὅσοι ἔχουν ἐξουσίαν νὰ μεταχειρίζωνται βίαν, οὐδεμίαν πλέον ἀνάγκην ἔχουσι νὰ δικάζωνται. ἐδεδίκαστο γὰρ ἄν μοι τῆς ἐγγύης Δημ. 33, 27 ἤθελε κινήσῃ ἐναντίον μου ἀγωγὴν διὰ τὴν ἐγγύησιν. ἐδικάζετο τούτῳ τῶν πληγῶν, ὧν ἔλαβεν αὐτ. 13 ἐκρισολογεῖτο μὲ τοῦτον (ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐναντίον του) διὰ τὰ κτυπήματα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν. — Παθ. οὐδ. ὁποτέρων ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν Θουκ. 1, 28 εἰς ὁποτέρους ἐπιδικασθῇ ἡ ἀποικία.

δίκαιος 3 (2 Εὐρ. Ἡρακλ. 901. Ἰ. Τ. 1202. Διόδ. 5, 72. δίκη) κυρ. ὁ φυλάττων τὴν δίκην τ. ἔ. τὰ ἔθιμα καὶ νόμιμα ξ 90. πρβ. Αἰσχ. Ἑπτ. 579. Χείρων δικαιότατος Κενταύρων Λ 832 «φιλοξενώτατος», πολιτισμένος, εὖ ἠγμένος. Παρὰ Πλάτ. δίκαιος πρὸς ἀνθρώπους. ὅσιος πρὸς τοὺς θεοὺς Γοργ. 507 Β. ἴδ. Ξεν. Ἀπ 4, 6, 6 κακὸν ἄνδρα δίκαιον ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει Ἡσ. Ἔργ. 271 εἶνε κακὸν νὰ εἶνέ τις ἀνὴρ δίκαιος, ἐὰν ἀδικώτερος ὢν θὰ ἔχῃ μεγαλίτερον δίκαιον. ὁ δ' οὐ δίκαιος κἂν ἀμείνονος πατρὸς Ζηνὸς πεφύκῃ, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ Ἀπ. Εὐρ. 336, ὅπου τὸ Ζηνός ἐν οὐ δέοντι διορθοῦται, διότι τὸ νόημα εἶνε: κἂν πεφύκῃ (ἐκ) πατρός, ὅς ἐστιν ἀμείνων Ζηνὸς (= ἢ ὁ Ζεύς). τὸ δίκαιον ἄρα τὸ νόμιμον καὶ τὸ ἴσον Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικομ. 5, 2, 8 (1129 a 34) Ἰδίᾳ δὲ δίκαιος σημ. σύμμετρος· οὔτε δίκαιον (ἅρμα γένοιτ' ἂν) ἀδίκων ἵππων συνεζευγμένων Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 26 οὔτε δύναται νὰ γίνῃ ἅρμα «εὐπειθὲς» (ἴδ. Ἀ. Β. 344) τ. ἔ. συμμέτρως κινούμενον, ὅταν εἶνε μαζὶ ἐζευγμένοι ἄδικοι ἵπποι τ. ἔ. δυσπειθεῖς, ἀσυμμέτρως κινούμενοι. δίκαιος τὴν σιαγόνα (ὄχι τὴν γνάθον λέγει ὁ Πολυδ. 1, 196) ὡς καὶ ἄδικος τὴν σιαγόνα ἴσως ἐνν. τὸν ἐσθίοντα τὸ δίκαιον (ὅσον πρέπει) ἢ τὸν ἐσθίοντα πολὺ (πλέον τοῦ δέοντος). — δίκαια καὶ μὴ δίκαι' ἀρχᾶς πρέπον βίᾳ φρενῶν (ἐκ διορθ. ἄλλων: πρέποντ' ἀρχὰς βίου βίᾳ φερομένων) αἰνέσαι Αἰσχ Χο. 79 πρέπον ἐστὶ καὶ τὰ δίκαια καὶ μὴ δίκαια τῶν ἀρχόντων καὶ ἄκοντα ἐπαινέσαι (πρβ. «δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα» Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 436). — δικαίαν χάριν παρασχεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1497 τὴν προσήκουσαν, ὀφειλομένην. — Συχνὸν τὸ οὐδ. ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ σ 414 διὰ λόγον δικαίως ῥηθέντα, διὰ δικαίαν ἀπαίτησιν. τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε Ἡρ. 7, 137 οὕτως ἀπῄτει τὸ δίκαιον. παρεχόμενοι ἃ ἔχομεν δίκαια Θουκ. 3, 54 παρέχοντες ὑπὲρ (ἐξ) ἡμῶν αὐτῶν, παρουσιάζοντες, ὅσας δικαιολογίας ἔχομεν. ἵνα μηδεὶς... τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούῃ μου Δημ. 18, 9 ἴδ. ἀκούω. μεταιτίους δικαίων ὧν ἐπραξάμην πόλιν Αἰσχ. Ἀγ. 802 τῆς δικαίας τιμωρίας, ἣν παρὰ τῆς πόλεως ἀπέλαβον (= εἰσεπραξάμην). Ὁμοίως εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο Εὐρ. Ἰ. Τ. 559 = καλῶς κακὴν δίκην εἰσεπράξατο. διδόναι καὶ δέχεσθαι τὰ δίκαια Θουκ. 1, 37 ἀκολουθεῖν τὴν νόμιμον ὁδὸν τοῦ δικαίου (ἴδ. δίκη ἐν τέλει). αὐτοὶ τὸ δίκαιον μᾶλλον τῆς ξυνθήκης προθύμως παρέσχοντο 4, 61 αὐτοὶ μᾶλλον μετὰ προθυμίας προσέφεραν τὴν ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐπιβαλλομένην βοήθειαν. ξὺν τῷ δικαίῳ

τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον Σοφ. Φιλ. 1251 μὲ τὸ δίκαιόν μου δὲν φοβοῦμαι τὸν φόβον, ὅν μοι ἐπαπειλεῖς. παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχει Ζεύς Αἰσχ. Πρ. 202 «τὸ αὐτῷ δόξαν δίκαιον ἡγεῖται» Σχ. — τῇ παρασκευῇ δίκαια πράσσειν Θουκ. 1, 71 ἴδ. ἀρκῶ. — μηδὲν εἶναι δίκαιον ἡμῖν πρὸς τὰ ζῷα Πλουτ. 999 B ὅτι κανὲν καθῆκον δὲν ἔχομεν πρὸς τὰ ζῷα. Τὸ οὐδ. δίκαιόν (ἐστι) συντ. συνήθως μετ' ἀπαρφ. Αἰσχ. Εὐμ. 728. Ἡρ. 1, 39 καὶ συχν. Ἀλλὰ καὶ ἡ προσωπικὴ σύνταξις συνήθης. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν Σοφ. Ἀντ. 399 = δίκαιον ἐμὲ ἐλεύθερον ὄντα κτλ. τ. ἔ. ἐγὼ δὲ εἶνε δίκαιον ν' ἀπαλλαχθῶ τῶν κακῶν τούτων ἀναίτιος ὤν. τὸ οὔνομα τοῦτο δίκαιός ἐστι φέρεσθαι Ἡρ. 1, 32 = δίκαιόν ἐστι (τοῦτον) φέρεσθαι: ἀξίζει νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο. δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις Θουκ. 4, 17 ἔχουν δίκαιον νὰ εἶναι καὶ δυσπιστότατοι εἰς τὰς εὐτυχίας. οὓς ἐδόκουν δικαιοτάτους εἶναι (ἐνν. παρακαλεῖσθαι) Ξεν. Αν. 6, 1, 3 τοὺς ὁποίους ἐνόμιζον ὅτι ἦτο δικαιότατον νὰ προσκαλῶσι. Ὁμοίως προσωπικὴ σύνταξις: τούτου τὴν αἰτίαν οὗτός ἐστι δίκαιος ἔχειν Δημ. 18, 4 τούτου τὴν εὐθύνην οὗτος εἶνε δίκαιον νὰ ἔχῃ. κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας Αἰσχ. Εὐμ. 56 = κόσμον (στολήν, ἐνδυμασίαν) οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλμ. φέρειν δίκαιόν ἐστι κέ.

δικαιόω κρίνω δίκαιον, ἄξιον· δικαιώσω, δικαιώσομαι (Θουκ. 3, 40), ἐδικαίωσα (2, 71), ἐδικαιώθην Αἰσχ. Ἀγ. 403, δικαιωθήσομαι καὶ δεδικαίωμαι Ἑβδομ. δικαιῶν τὸ βιαιότατον Πινδ. Ἀπ. 169 κρίνων ὡς δίκαιον τὸ βιαιότατον. οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦσιν ... αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακίᾳ ἐλλείπει Θουκ. 2, 61 ἴδ. αἰτιῶμαι. τὴν διὰ μέσου ξύμβασιν εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει 5, 26 ἴδ. ἀξιόω. — κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγὴς πέλει δικαιωθείς, ἐπεὶ διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν Αἰσχ. Ἀγ. 400 ὡσὰν δὲ κακὸς χαλκὸς διὰ τῆς προστριβῆς καὶ συνεπαφῆς γίνεται μέλας (ὁ κακοῦργος) ἐξελεγχθείς, διότι ὡς παῖς καταδιώκει πτηνόν, τ. ἔ. ἡ περὶ αὐτοῦ κρίσις (οἷον ἀπόφασις δικαστική) εἶνε, ὅτι ὁμοιάζει μὲ παιδίον καταδιῶκον πτηνόν.

δικαίωμα τὸ σημ. καὶ λόγος τις ἐπὶ τοῦ δικαίου στηριζόμενος, ἔννομος λόγος ὡς Θουκ. 5, 97. Περὶ δὲ τοῦ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστιν Θουκ. 6, 80 ἴδ. ἴσος.

δικαίωσις ἡ, παρὰ Θουκ. 8, 66 δικαστικὴ καταδίωξις, «κόλασις ἢ εἰς δίκην ἀπαγωγή» Σχ. ‖ ἰσχύος δικαιώσει 4, 86 διὰ τῆς ἐπικλήσεως, διὰ τῆς ἐπιστηρίξεως εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ἰσχύος (τοῦ ἰσχυροτέρου). ‖ κρίσις περὶ δικαίου· τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει 3, 82 τὴν συνήθη σημασίαν τῶν λέξεων διὰ τὰ πράγματα μετέβαλον κατὰ τὸ δοκοῦν· ἴδ. ἀνταλλάσσω.

δίκη ἡ (δείκνυμι, κυρ. ὑπόδειξις, ὁδηγία), ἔθιμον, συνήθεια. αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν λ 218 κυρ. τοῦτό ἐστι δίκη βρ., τοῦτο εἶνε ἡ συνήθης τύχη τῶν θνητῶν. δ 691. τ 168. ξ 59 καὶ συχν. τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων ἐστρατεύθη Πινδ. Π. 1, 51 «τὸν Φιλοκτήτου τρόπον μετερχόμενος» Σχ. ἀκολουθῶν (μιμούμενος) τὸ παράδειγμα (τὴν συνήθειαν) τοῦ Φιλ. ἔκαμε τὸν πόλεμον. Ὅθεν ἐπιρρ. λύκοιο δίκαν Πινδ. Π. 2, 84 = ὥσπερ λύκος, καὶ συχν. — Κατ' ἄλλην ἔλλειψιν: τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; Αἰσχ. Πρ. 641 τίνος δίκην τίνων (διὰ τί τιμωρούμενος) πάσχεις τάδε; ‖ τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα Τ 180 ἵνα μηδὲν τοῦ δικαίου ἐλλιπὲς ἔχῃς: ἵνα μηδόλως στερηθῇς τὸ δίκαιόν σου. τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι Σ 508 ἵνα δώσωσι (τὰ δύο τάλαντα) εἰς ἐκεῖνον μεταξὺ αὐτῶν (τῶν γερόντων), ὅστις ἤθελεν εἴπῃ τὴν δικαιοτάτην ἀπόφασιν: ὅστις ἤθελε κρίνῃ δικαιότατα. ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἐσλὸς αἰνεῖν Πινδ. Ν. 3, 29 ἴδ. ἄωτος. — ἡ θεὸς αὐτὸν ὁρμᾷ, δίκας ἀδίκοισιν ὄφρα μήσεται Βακχυλ. 17 (18), 41 ἀληθῶς ὁ θεὸς αὐτὸν παρορμᾷ, ὅπως ἀσκήσῃ δικαιοσύνην ἐπὶ τῶν ἀδικοπραγούντων. Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται Αἰσχ. Ἑπτ. 402 ἴδ. προστέλλω. καὶ δίκᾳ δίκας ἕπεσθαι, ξὺν εὐχαῖς ἐμαῖς λυτηρίοις μηχαναῖς θεοῦ πάρα (ἐνν. αἰνῶ) Αἰσχ. Ἱκ. 1082 καὶ (ἐπιδοκιμάζω) νὰ ἐπακολουθῇ τὸ δίκαιον εἰς τὸ δίκαιον συμφώνως μὲ τὰς εὐχάς μου, διὰ τῶν λυτηρ. μηχανῶν (διὰ τῆς σωτηρίου παρεμβάσεως) ἐκ μέρους τῶν θεῶν. δίκην ἐπίστασαι νόμοις τε χρῆσθαι μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν Εὐρ. Μήδ. 537 γνωρίζεις (ἀπὸ) δικαιοσύνην καὶ νὰ ζῇς κατὰ νόμους (ἴσους καὶ δικαίους), ὄχι πρὸς χάριν τοῦ ἰσχυροτέρου τεθειμένους. ἐν δίκῃ = δικαίως. Καὶ κατὰ πλεονασμόν· ἐν δίκῃ .. δικαίως Ἀρφ. Θεσμ. 830 (πρβ. μάτην διὰ κενῆς Πλ. Κωμ. Ἀπ. 174. διὰ κενῆς ἄλλως Ἀρφ. Σφ. 929. εἰκῇ ῥᾳδίως Βάτρ. 733 κτλ.). ἐν χεροῖν δίκη Εὐρ. Βάκ. 738 σχεδὸν = ἐν χειρῶν νόμῳ τ. ἔ. ὅταν λαμβάνῃ τις διὰ τῶν χειρῶν του τὸ δίκαιόν του (πρβ. χειροδίκης). — πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις Σοφ. Ἠλ. 1211 διότι δὲν στενάζεις δικαίως (κυρ. ἐκ τοῦ μέρους τοῦ δικαίου). ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τι Ο. Κ. 545 ὁ φόνος ἔχει τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκ μέρους τοῦ δικαίου τ. ἔ. δικαιολογεῖται ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων. βίᾳ δίκας Αἰσχ. Ἱκ. 436 παραβιαζομένης τῆς δίκης. Πληθ. Νέστωρ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων γ 244 πλέον τῶν ἄλλων καὶ γνωρίζει τὸ δίκαιον καὶ φρόνιμος εἶνε. (νέκυες) δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα λ 570 οἱ νεκροὶ περὶ αὐτὸν (ἱστάμενοι) ἠρώτων τὸν ἄν. διὰ τὰ δίκαιά των. ‖ δίκη, κρίσις,

διαδικασία· διὰ δίκης ἰὼν πατρί Σοφ. 'Αντ. 742 ἴδ. εἶμι. ἣν δίκην λέγῃ μακράν τις 'Αρφ. Σφ. 777 ἐάν τις ἐκθέτῃ τὴν ὑπόθεσίν του διὰ μακροῦ λόγου. — καὶ δίκας ἰδίας δίδωσί μοι ὁ νόμος καὶ γραφὴν ὕβρεως Δημ. 21, 28 καὶ ἰδιωτικὴν ἀγωγήν μοι ἐπιτρέπει ὁ νόμος καὶ ποινικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ ὕβρει. αἰκείας (αἰκίας) δίκη Δημ. 47,7 40 ἴδ. αἰκία. || ποινή, τιμωρία. τοιᾶσδέ τοι ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην Αἰσχ. Πρ. 9 διὰ τοιαύτην ἁμαρτίαν πρέπει νὰ δώσῃ ἱκανοποίησιν εἰς τοὺς θεούς. παύσυβριν δίκην πυρός 'Απ. Αἰσχ. 360 ἴδ. παύσυβρις. Λοξίᾳ δίκην δίδωσι μανίας, ἧ ποτ' ἐς Πυθὼ μολὼν ᾔτησε Φοῖβον πατρὸς οὗ ἐκτίνειν δίκην Εὐρ. 'Ανδ. 51 εἰς τὸν Λοξίαν δίδει τιμωρίαν (ἱκανοποίησιν) διὰ τὴν μανίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐλθών ποτε εἰς Δελφοὺς ἐζήτησε παρὰ τοῦ Φοίβου ἱκανοποίησιν (κυρ. νὰ πληρώσῃ ἱκανοποίησιν) διὰ τὸν πατέρα του (διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του). εἰσὶ δὲ οἱ μὲν ὠφελούμενοί τε καὶ δίκην διδόντες ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων οὗτοι, οἳ ἂν ἰάσιμα ἁμαρτήματα ἁμάρτωσιν Πλ. Γοργ. 525 Β τ. ἔ. οἱ τιμωρούμενοι ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων οὕτως ὥστε νὰ ὠφελῶνται, οὗτοι εἶνε οἱ ἰάσιμα ἁμαρτ. ἁμαρτόντες. Συντάσσ. δὲ τὸ δίκην διδόναι ὡς τὸ ἰσοδύναμον παθ. τιμωρεῖσθαι. Τὸ ἀντίθ. εἶνε δίκην λαμβάνειν. — δίκας ἐδίδοσάν τε (ἐνν. ἀλλήλοις) καὶ ἐλάμβανον (=ἐδέχοντο Θουκ. 1, 37) παρ' ἀλλήλων 'Ηρ. 5, 83 ἔδιδον καὶ ἔπαιρναν τὸ δίκαιόν των. Ἡ φράσις συνήθης περὶ τῶν δικαζομένων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων = ἀκολουθεῖν τὴν νόμιμον ὁδὸν τοῦ δικαίου. Ὁ δὲ Θουκ. ἐν 1, 37 λέγει ἀντ' αὐτῆς: διδοῦσι καὶ δεχομένοις τὰ δίκαια.

δικρατής 2 ὁ ἔχων διπλοῦν κράτος. δικρατεῖς (=δισσάρχαι 390) 'Ατρεῖδαι Σοφ. Αἴ. 251 οἱ δύο ἄρχοντες (κρατοῦντες) 'Ατρεῖδαι. δικρατεῖς λόγχας στήσαντε 'Αντ. 146 ἀμφότεροι στήσαντες κατ' ἀλλήλων νικηφόρους λόγχας.

δίκροτος 2: εἰσβάντες ἦμεν δίκροτον εἰς ἁμαξιτόν Εὐρ. 'Ηλ. 775 ἴδ. ἁμαξιτός.

δικτυόκλωστος 2 κλωσμένος ὡς δίκτυον. σπείραισι δικτυοκλώστοις Σοφ. 'Αντ. 346 «τοῖς σχοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις» Σχ.

ΔΙΚΩ ῥίπτω, μόνον ἀόρ. β' ἔδικον, δικεῖν, δικών· ῥίπτωε κυρ. εὔχρηστον τῷ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ. μᾶκος ... ἔδικε πέτρῳ... ὑπὲρ ἁπάντων Πινδ. 'Ο. 10, 72 «μακρὰν ἔρριψε ῥῖψιν» Σχ. ἔρριψε μακρὰν (εἰς μῆκος) μὲ τὴν πέτραν περισσότερον ἀπὸ ὅλους (πρβ. βάθος ὀρύττειν Ξεν. Οἰκ. 19, 2). τόνδε χρύσεον χειρὸς ἀγλαὸν ἔνεγκε κόσμον βαθείας ἁλός, δικὼν θράσει σῶμα πατρὸς ἐς δόμους Βακχυλ. 16 (17), 62 τὸν χρυσοῦν τόνδε λαμπρὸν κόσμον τῆς χειρός μου, βαλὼν (ῥίψας) μετὰ τόλμης τὸ σῶμά σου εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς (τ. ἔ. εἰς τὴν θάλασσαν καταδύς), ἐξένεγκε αὐτὸν ἐκ τῆς βαθείας θαλάσσης. στείχω καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν Αἰσχ. Χο. 97 καθώς τις ποῦ ἔρριψεν ἔξω ἀκαθαρσίας (ἀκάθαρτα ὕδατα, λύματα), ῥίψασα τὸ ἀγγεῖον χωρὶς νὰ γυρίσω νὰ ἰδῶ, νὰ στρέψω ὀπίσω· «τοῦτο πρὸς τὸ παρ' 'Αθηναίοις ἔθος, ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν» Σχ. Μυρτίλου φόνον δικὼν ἐς οἶδμα πόντου Εὐρ. 'Ορ. 990 ῥίψας τὸν Μυρτίλον φονευθέντα εἰς τὸ κῦμα τοῦ πόντου. κράδεμνα δικοῦσα (= ἀπορρίψασα) κόμας ἀπ' ἐμᾶς Φοιν. 1502 ὄλεσε μαρμάρῳ, κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλένας δικὼν βολαῖς 663 τὸν ἐφόνευσε μὲ λίθον, ἐπιτυχὼν τὴν φονικὴν κεφαλήν του (τοῦ δράκοντος) διὰ βολῶν τῆς ὀλεσίθηρος ὠλένης του (δηλ. ῥίψας ἐπανειλημμένως πετρας ἐναντίον τῆς κεφαλῆς του τὸν ἐπέτυχε μὲ μίαν).

δίμοιρος 2 εἰς δύο διῃρημένος, τὸ δίμοιρον τὰ δύο μέρη ἐκ τριῶν: τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ Αἰσχ. 'Ικ. 1080 ἐπαινῶ (ἐπιδοκιμάζω) τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὸ κακὸν (ὅπερ θὰ ἦτο ἡ νίκη τῶν Αἰγυπτιαδῶν), ἀκόμη καὶ τὰ δύο τρίτα αὐτοῦ (τοῦ κακοῦ), τ. ἔ. καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε δύο τρίτα ἐκ τοῦ κακοῦ καὶ (ἑπομένως) ἓν τρίτον ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ: «ἡδέως ἔχω τὸ δίμοιρον τῶν κακῶν σὺν ἑνὶ ἀγαθῷ, ὅ ἐστι, τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ γάμου» Σχ. — δίμοιρα τέλεα (τέλεια χ/φα) τὰ πάθη 'Επτ. 835 καὶ εἰς τοὺς δύο ἐπῆλθε τελειωτικὸς ὁ θάνατος. Ὁ Weckl. διόρθ. δίμοιρα τέλεα τάδε τῶν τελῶν τούτων (τ. ἔ. τῆς θυσίας ταύτης) μετέσχον δύο.

δινάζω=δινέω. δινάσατο 'Απ. Πίνδ. 101 (70) ἴδ. δίζημαι.

δινέω (δῖνος)=δινεύω=περιστρέφω, στρέφω τι κυκλικῶς, στροβιλίζω. ἅλῳ δὲ πολλὴν... ἔφριξα δινήσαντος Αἰσχ. 'Επτ. 476 ἐφρικίασα (ἐξεπλάγην), ὅταν περιαγαγὼν τὴν ἀσπίδα ἐσχημάτισε μέγαν ἅλωνα (περιφέρειαν). κατ' ἀμευσίπορον (ὃ ἴδε) τρίοδον ἐδινάθην Πίνδ. Π. 11, 38 ἀπεπλανήθην κατὰ τὴν ἀμ. τρίοδον. δινεύοι κατὰ μέσσον Λ 541 «συστρέφοιτο» Σχ. τοῦ δινεύω.

διοικέω, διοικήσω, διῴκησα, διῴκηκα, διῴκημαι, ὁμαλόν, πλὴν ὅτι δεδιῴκηται (Kuster: δεδιοίκηται, ὃ ἴσως ἔχει καλῶς) Μάχων παρ' 'Αθην. 341 C (στ. 16). δεδιῳκημένα 'Αντιφάν. Κωμ. 'Απ. 155 ('Α. Β. 88). Μέσ. μετὰ πλείστης ἡσυχίας ἅπανθ' ὅσα βούλεται Φίλιππος διοικήσεται Δημ. 8, 13 θὰ διευθετήσῃ (τακτοποιήσῃ) πάντα, ὅσα ἐπιθυμεῖ, συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον του. ἵνα,.. ἃ βουλόμεθα, ὦμεν διῳκημένοι 18, 178 διὰ νὰ ἔχωμεν ἐκτελέσῃ ὅσα ἐπιθυμοῦμεν. προσήκει τοὺς ἀντιδίκους ὑπὲρ τῶν ἰδίων... διοικεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους 58, 20 οἱ ἀντίδικοι πρέπει νὰ κανονίζωσι μεταξύ των τὰ ἰδιωτικά των συμφέροντα. ἃ δὲ πρὸς τὴν πόλιν προσελθὼν διῴκηται,.. ἄξιον ἀκοῦσαι 58,

30 ἀξίζει ν' ἀκούσητε πῶς (κυρ. ὅσα) ἐπολιτεύθη, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὰ πολιτικά.

διοίκησις ἡ, διαχείρισις, διεύθυνσις. ἐκεῖνος αὐτὸν ἐν τῷ περὶ τὴν διοίκησιν μέρει τῆς πολιτείας τάξας Δημ. 1474, 13 ἀφιερώσας ἑαυτὸν εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους. διοίκησις συχνή 59, 42 πολλὰ τὰ ἔξοδα.

διοικοδομέω οἰκοδομῶ τι μεταξὺ Πλ. Τίμ. 69 Ε. ‖ ἀποκλείω τι διὰ τείχους: διῳκοδόμησαν καὶ στοάν, ἥπερ ἦν μεγίστη Θουκ. 8, 90 διὰ (πλαγίου) τείχους ἀπεχώρισαν (ἀπὸ τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων) καὶ στοὰν κτλ.

διοίσομαι, διοιστέον, διοίσω ἴδ. διαφέρω.

διοϊστεύω ὀϊστεύω διὰ μέσου τινος, περνῶ τὸ βέλος διά μέσου τινός. καί κεν διοϊστεύσειας μ. 102 μάλιστα δύνασαι νὰ περάσῃς τὸ βέλος σου ἀπὸ τὸν ἕνα σκόπελον εἰς τὸν ἄλλον τ. ἔ. φθάνει τὸ βέλος σου ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον βράχον.

δίοιτο ἴδ. δίεμαι.

διοιχνέω διέρχομαι. ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ (ἐνν. ἕκαστος) Αἰσχ. Εὐμ. 316 ἀβλαβὴς διέρχεται τὸν βίον του. πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ Ὕμν. Ὁμ. 18 (19), 10 περιφέρεται (διερχόμενος).

διοίχομαι παρέρχομαι, τελευτῶ. ἐμοὶ λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται Σοφ. Αἴ. 973 ἀπῆλθεν ἀφήσας εἰς ἐμὲ λύπας καὶ θρήνους· ἀλλὰ τὸ διοίχεται σημ. κυρ. ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ μεταξὺ τόπου. Διάφορον εἶνε τὸ ἀποίχεται Τραχ. 42· ἡ δίκη διοίχεται Εὐρ. Ἱκ. 530 ἡ τιμωρία πέρασε καὶ πάει τ. ἔ. ἱκανοποιήθητε. ὁ λόγος διοίχεται Σοφ. Ο. Κ. 574 λαμβάνει τέλος, τελειώνει. τἀμὰ γὰρ διοίχεται Ἀπ. Αἰσχ. 138 (Ἀρφ. Ἐκκλ. 392) «ἀπόλωλα» Σχ. τὰ κατ' ἐμὲ τετέλεσται.

διόλλῡμι ἐξαφανίζω, ἀποβάλλω τι ἐν τῷ μεταξύ, ὅθεν ξεχάνω, λησμονῶ. ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 269 ἐν δὲ τῇ ἀδυναμίᾳ σου (ἐπειδὴ εἶσαι ἀδύνατος, καὶ ἀδύνατος οὖσα ἔχασες τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ κρατῇς δόρυ) ἀπέβαλες (ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ) καὶ τὸν πόθον τοῦτον. οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε β 64 καὶ λίαν ἐπονειδίστως πλέον καταστρέφεται ὁ οἶκός μου. — ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα Σοφ. Ο. Τ. 318 «ἐπελαθόμην», ἐξέχασα. — Μέσ. ἀπὸ τῶν μυρίων ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι Σοφ. Ἠλ. 140 βραχυλογ. ἐν ᾧ ἀρχίζεις ἀπὸ μετρίαν λύπην, διὰ τῶν ἀδιακόπων στεναγμῶν σου βυθίζεσαι εἰς ἀτελεύτητον θλῖψιν καὶ οὕτω καταστρέφεις σεαυτήν. οἱ μὴ ξὺν προφάσει τινὰ κακῶς ποιοῦντες ἐπεξέρχονται καὶ διόλλυνται, τὸν κίνδυνον ὑφορώμενοι τοῦ ὑπολειπομένου ἐχθροῦ Θουκ. 3, 40 οἱ ἄνευ ἀφορμῆς κακοποιοῦντές τινα καταδιώκουσι μέχρις ἐσχάτων καὶ προσπαθοῦσι νὰ καταστρέψωσιν αὐτὸν ἐντελῶς, διότι φοβοῦνται τὸν ἐκ τοῦ ὑπολειπομένου (δηλ. ἐὰν διασωθῇ) ἐχθροῦ κίνδυνον. Ἀλλ' ἴσως ἐκληπτέον μᾶλλον παθητ.: προτιμῶσι νὰ καταστραφῶσι μᾶλλον. Παθ. καὶ τόδε δῆλον, ὡς, ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται Πλ. Πολ. 370 Β ἴσως: ἐάν τις παραμελήσῃ νὰ πράξῃ τι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἔπειτα πλέον χάνεται, δὲν γίνεται τὸ πρᾶγμα. νηδὺς ἀκύμων διά σέ μοι διόλλυται Εὐρ. Ἀνδρ. 158 ἡ δὲ κοιλία μου πάει χαμένη (μένουσα) ἄκαρπος (στεῖρα, ἄνευ κυήματος) ἐξ αἰτίας σου. σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται Ἀπ. Σοφ. 835 μετὰ πολλῶν μωρῶν εἷς σοφὸς ἀπόλλυται. Μᾶλλον: τῇ ἐνεργείᾳ πολλῶν ἀμαθῶν εἷς σοφὸς ἀπόλλυται.

διόμνῡμι : ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν Σοφ. Τρ. 255 ἐπιβαλὼν εἰς ἑαυτὸν ὅρκον ὡρκίσθη ἐπισήμως. Ἐξαιρέσει τοῦ πρκ. (Λυκ. κατὰ Λεωκ. 127) ἡ ἐνεργητικὴ φωνὴ σπανιωτέρα τῆς μέσης. διομεῖται κατ' ἐξωλείας Δημ. 23, 67 ἴδ. γένος. ψεύσασθαι πρὸς ὑμᾶς καὶ διομόσασθαι αὐτὸς καὶ τὸν υἱὸν καὶ τὴν γυναῖκα οὐκ ἂν ἐτόλμησα Δημ. 47, 73 νὰ εἴπω ψεύματα πρὸς ὑμᾶς καὶ νὰ ὁρκισθῶ (ψευδῶς) ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ ὁ υἱός μου καὶ ἡ γυνή μου δὲν ἤθελα τολμήσῃ.

διομολογέω : ὧν δὲ ἀρραβῶνα ἔφασκε δεδωκέναι, (διωμολογήσατο) συστῆσαι τοὺς λαβόντας Ἰσαῖ. 8, 23 δι' ὅσα δὲ πράγματα ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχε δώσῃ ἀρραβῶνα, ἔμεινε σύμφωνος νὰ προσαγάγῃ πρὸς ἐμὲ τοὺς λαβόντας (τὸν ἀρραβῶνα). διομολογησάμενοι τοὺς τόκους εἰς ἑκάτερον τῶν ἐμπορίων Δημ. 56, 5 ἀφ' οὗ συνεφώνησαν νὰ πληρώσουν τοὺς τόκους χωριστὰ εἰς ἑκάτερον τῶν ἐμπορικῶν τούτων λιμένων.

διοπετεῖς οἰκίαι Ἀριστοφῶντ. Ἀπ. 3 = διόβλητοι, ἴδε ἄβατος.

διορθεύω = διορθόω. μὴ διορθεύων λόγους Εὐρ. Ἱκ. 417 ἂν δὲν δύναται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς τοὺς λόγους (τῶν ῥητόρων).

διορθόω : διωρθωσάμην ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ τοῦ ξένου Δημ. 33, 11 ἔλαβον τὰ προφυλακτικὰ μέτρα καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ διὰ τὸν ξένον.

διορίζω, Ἰων. διουρίζω, Ἀττ. μέλλ. διοριῶ κτλ. βούλομαι.. προδιηγήσασθαι, ὡς ἐτέθη (ὁ νόμος) καὶ πρὸς οὓς διωρίσθη Δημ. 59, 93 πῶς ἐτέθη ὁ νόμος καὶ διὰ ποίους προσδιωρίσθη. τὸν νόμον διωρίσατο ἐν τῷ ψηφίσματι πρὸς αὑτούς 59, 106 ὡρισμένως διέκρινε τὸν νόμον, ἔκαμε τὴν νόμιμον ἐξαίρεσιν ἐν τῷ ψηφίσματι. βουλόμενος ἀγῶνι καὶ δικαστηρίῳ μοι διορίσθαι παρ' ὑμῖν, ὅτι τἀναντία ἐμοὶ καὶ τούτοις πέπρακται 19, 223 ἐπιθυμῶν δι' ἀγῶνος δικαστικοῦ καὶ δικαστηρίου νὰ διαβεβαιωθῇ μοι καὶ δηλωθῇ ὁριστικῶς εἰς ἐμέ, ὅτι τὰ ἐναντία ἔχουσι πραχθῇ ὑπ' ἐμοῦ καὶ ὑπὸ τούτων. ‖ οἶμαι στράτευμα κώπῃ διορίσαι (= πορθμεῦσαι, διαπεραιῶσαι) Τροίαν ἔπι Εὐρ.

Ἑλ. 394. ὑπὲρ θυμέλας διορίσαι Ἴων 46 ἀπαγαγεῖν ἔξω (τῶν ὁρίων) τοῦ βωμοῦ.

διόρνυμαι μέσ. σπεύδω διὰ μέσου τινός, διέρχομαι ταχέως· περᾷ δὲ Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν, Λύδια τ' ἀγ (Herm.: τε) γύαλα καὶ δι' ὅρων Κιλίκων Παμφύλων τε διορνυμένα γᾶν, ποταμοὺς ἀενάους κέ. Αἰσχ. Ἱκ. 558 καὶ (ἀναβαίνουσα τὰς) Λυδίας κοιλάδας καὶ διερχομένη ταχέως τὰ ὅρια τῆς Κιλικίας καὶ τὴν γῆν τῶν Παμφ. διαπερᾷ (=περᾷ) ἀενάους ποταμοὺς κέ. Κατὰ τὸν Weckl. εἰς τὸ Λύδια ἀνὰ γύαλα ἐνν. τὸ ὀρνυμένα ἐκ τοῦ διορνυμένα.

διορύσσω, Ἀττ. -ύττω, διασκάπτω, καὶ μτφ. κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις Δημ. 9, 28 διεσταμεν κατὰ πόλεις, οἷον διὰ τάφρων καὶ χασμάτων ἀποκεχωρισμένοι· ὅθεν εἴμεθα διῃρημένοι. κακουργῆσαι καὶ διορύξαι πράγματα 45, 30 νὰ ὑποσκάψῃ, νὰ καταστρέψῃ διὰ δόλου τὰς ὑποθέσεις.

διόσδοτος 2 ὑπὸ τοῦ Διὸς δεδομένος, θεόσδοτος. ἔχουσι μοῖραν λαχόντες διοσδότων ἀχέων (προτιμῶ τὴν διόρθ. διοδότων ἀχθέων) Αἰσχ. Ἑπτ. 929 ἐκληρονόμησαν οἱ ἄθλιοι τὸ μερίδιόν των ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδομένων ἀχθῶν (ὑπον. τὸ μέρος τῆς γῆς, ὃ ἕκαστος φέρει ἐφ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ τάφῳ).

δίπαλτος 2 διὰ τῶν δύο χειρῶν πάλλων: πᾶς στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι Σοφ. Αἴ. 407 διπλοῦν πάλλων δόρυ ἐν τῇ χειρὶ (πρβ. τὸ Ὁμηρ. δύο δοῦρε ἔχων), ὅθεν παντὶ σθένει. πρβ. τρίπαλτος Αἰσχ. Ἑπτ. 976. || παθ. διὰ δύο χειρῶν παλλόμενος· δίπαλτα πολεμίων ξίφη Εὐρ. Ἰ. Τ. 323 ὑπὸ δύο χειρῶν (κατ' ἄλλους ἀνδρῶν, τοῦ Ὀρέστου καὶ Πυλάδου) παλλόμενα. Τρῳ. 1102.

δίπλαξ ὁ καὶ ἡ, μὲ δύο δίπλαις, διπλοῦς. Ψ 243. Ὡς οὐσ. ἡ δίπλαξ διπλοῦς μανδύας, ὃν δύναταί τις δὶς ἀμφιέσασθαι: «διπλοΐς, ἣν οἷόν τε διπλῆν περιβαλέσθαι» Σχ. Γ 126 κἀλλ. Τὸ δὲ πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν Αἰσχ. Πέρσ. 280 πολλαχῶς ἑρμηνεύεται. Τὸ χωρίον ὅλον εἶνε: φίλων ἁλίδονα σώματα πολυβαφῆ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν λέγεις, ὅτι φίλων ἀνδρῶν θαλασσόδαρτα πτώματα ἄλλοτε μὲν βυθίζονται ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἄλλοτε δὲ ἐξέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, κυλιόμενα ἐντὸς μεγάλου κινητοῦ μανδύου, ὅστις εἶνε ἡ ἀμπωτίζουσα καὶ πλημμυροῦσα ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. Πρβ. «πλαγκτοῖς· ὡς ἂν εἴποι τις διαύλοις· τὰ γὰρ κύματα ἐκχεῖται καὶ ὑπονοστεῖ Σχ. ἐννοῶν ὄχι ἀπιθάνως ὡς μίαν μεγάλην διπλοΐδα τὴν ἀμπωτίζουσαν καὶ πλημμυροῦσαν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, τοῦθ' ὅπερ ἡμεῖς ἠθέλομεν ἐκφράσῃ ὧδε: «ἐν ᾧ μὲ ἐπήγαιναν καὶ μὲ ἔφερναν τὰ κύματα». Τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην εἰκόνα ἠθέλησεν, ὥς μοι φαίνεται, ν' ἀπομιμηθῇ ὁ Εὐριπίδης, παραστήσας ἐν τῇ Ἑκάβῃ 29 τὸ πτῶμα τοῦ Πολυδώρου ἄνω καὶ κάτω φερόμενον ὑπὸ τῶν διαύλων τῶν κυμάτων: πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος.

διπλάσιος: τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω καὶ ἄλλους τὴν διπλασίαν... τῷ ἀφαιρεθέντι τινέτω Πλ. Νόμ. 914 E ἴδ. ἀφαιρέω.

διπλοΐζω διπλασιάζω. ἔπη διπλοΐζω (Weil: ἐπιδιπλοΐζω) Αἰσχ. Εὐμ. 1015 ἐπαναλαμβάνω τὰς λέξεις χαίρετε, χαίρετε. — δύσφρων ἰὸς καρδίαν προσήμενος ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμένῳ νόσον Ἀγ. 825 ὁ δυσμενὴς ἰὸς καθήμενος πλησίον τῆς καρδίας (πολιορκῶν τὴν καρδίαν) διπλασιάζει τὴν ἐνόχλησιν, τὴν στενοχωρίαν (τὸ μαρτύριον), εἰς τὸν ἔχοντα τὴν νόσον τοῦ φθόνου.

διπλόος 3, συνῃρ. διπλοῦς-ῆ-οῦν. χλαῖνα διπλῆ K 134 = δίπλαξ, διπλοΐς. διπλόα θάλλοισ' ἀρετά Πίνδ. Ἰ. 4, 17 (ἴδ. κεῖμαι). οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν N. 10, 89 «οὐ κατεμερίσθη τὴν γνώμην» Σχ. δὲν ἔβαλε διπλῆν βουλὴν εἰς τὴν καρδίαν του (ἀλλ' ὁριστικῶς ἀπεφάσισε). μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί Σοφ. Ἀντ. 14=δυσὶ χερσί, τῇ μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τοῦ Πολυνείκους· «ὑπ' ἀλλήλων ἀναιρεθέντων τῶν ἀδελφῶν» Σχ.

δίπτυχος 2 δύο ἔχων πτυχάς, δίπλας· δίπτυχα ποιήσαντες (ἐνν. κνίσσην) A 461. B 424 «διπλώσαντες τὴν κνίσσαν «Σχ. ὅπου τὸ δίπτυχα μετάπλαστος αἰτ. ὡς ἐκ τοῦ δίπτυξ.

δίσκος ὁ (δικεῖν) στρογγύλη, περιφερὴς πλὰξ ξυλίνη λιθίνη ἢ σιδηρᾶ, ἔχουσα (ἀλλ' ὄχι παντοτε) ἐν τῷ μέσῳ ὀπὴν καὶ ἱμάντα, ὃν στρέφοντες ἔρριπτον τὸν δίσκον· ἀλλὰ καὶ ἄνευ αὐτῶν ἐρρίπτετο. B 774. Εὐρ. Ἰ. A. 200. Πῶς ῥίπτεται ὁ δίσκος, περιγράφει ὁ Φιλόστρατος ἐν τῇ ΚΔ' εἰκόνι σελ. 328 (Kayser) ἴδ. προσεμβάλλω. Λουκ. Φιλοψ. 18. Παράσ. 48. ἀναΐξας λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι θ 186 ἀναπηδήσας ἔλαβε δίσκον μεγαλίτερον καὶ παχύν, ὄχι ὀλίγον βαρύτερον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον διαγωνιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἔρριπτον οἱ Φαίακες. Τὸν δίσκον τοῦτον περιστρέφοντες (περιστρέψας θ 189), ἴσως ὡς ὁ δισκοβόλος τοῦ Μύρωνος, ἔρριπτον. Ἡμιλλῶντο δὲ τίς νὰ ῥίψῃ αὐτὸν μακρότερον. Τὰ δὲ σημάδια, εἰς ἃ ἔφθανεν ἡ βολὴ ἑκάστου, ἐλέγοντο σήματα ἢ τέρματα. — Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται, ὅν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης, τόσον ἐπιδραμέτην Ψ 431 ὅσον δὲ διάστημα εἶνε ἡ βολὴ ῥιπτομένου ἄνωθεν ἐκ τοῦ ὤμου δίσκου, τὸν ὁποῖον ἔρριψε νεανίας δοκιμάζων τὴν δύναμίν του (τὴν παλληκαριά του), τόσον προέτρεξαν οἱ ἵπποι. Ὁ δίσκος λοιπὸν ἐνταῦθα ἐρρίπτετο διὰ φορᾶς, ἣν ἐλάμβανεν ὁ βραχίων ἄνωθεν τοῦ ὤμου ἀναπαλλόμενος (εἶτα δὲ ῥίπτων αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὤμων πέραν κάτω). Ἡ βολὴ ἐλέγετο δίσκουρα

(ὅ ἴδε τί σημ. κυρ.) ἡ δίσκου οὖρα. Ἀλλ' ἡ βολὴ αὕτη διάφορος τῆς τοῦ Μύρωνος. — νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον Ἀνθολ. 5, 19 νῦν δίσκος εἰς ἐμὲ εἶνε τὸ κρόταλον (τοῦ κροταλίζοντος κορασίου). μή με κάλει δίσκων ἐκτίστορα λιμοφορήων Ἀνθ. 11, 371 μή με κάλει μάρτυρα τῶν λιμὸν φερόντων δίσκων.

δίσκουρα τά, τὸ διάστημα, ὅπερ διατρέχει δίσκος ῥιπτόμενος· διάστημα βολῆς δίσκου. τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο Ψ 523 κατ' ἀρχὰς μάλιστα μέχρι βολῆς δίσκου εἶχε μείνῃ ὀπίσω. Ἐν δὲ Ψ 431 γρ. καὶ δίσκου οὖρα ἴδ. οὖρον.

δισσός 3: ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός Ἀπ. Εὐρ. 189 ἐκ παντὸς πράγματος δύναταί τις ποιήσασθαι ἀγῶνα διττῶν λόγων: ἐπὶ παντὸς πράγμ. δύναταί τις καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ κατ' αὐτοῦ.

δίυγρος 2 ὅλως διόλου ὑγρός. Καὶ μτφ. δίυγρα (ἐνν. κήδεα) τριπάλτων πημάτων Αἰσχ. Ἑπτ. 976 «δίυγρα: ζῶντα πήματα, χεόμενα καὶ πολλά» Σχ. δακρύβρεκτοι λῦπαι διὰ τὰ σφοδρότατα δεινά· ἴδ. τρίπαλτος.

δίχα (δίς) ἐπίρρ. εἰς δύο μέρη, χωριστά. δίχα δέ σφιν ἥνδανε βουλή Σ 510 τὸ σχέδιόν των ἦτο διπλοῦν: ἦσαν διῃρημένοι εἰς δύο γνώμας (ὡς ἐπεξηγοῦνται). δίχα θυμὸν ἔχοντες Υ 32 (ἴδ. θυμός). δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο Φ 386 ἴδ. ἄημι. δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν Πίνδ. Ἀπ. 213 ὁ νοῦς μου διστάζει νὰ εἴπῃ ἀκριβῶς, διχογνωμεῖ. ὑμᾶς ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα ἔστειλ' ἱκέσθαι Σοφ. Ἀντ. 164 «διὰ τῶν πομπῶν ὑμᾶς μετεκαλεσάμην χωρὶς ἁπάντων» Σχ. διὰ πομπῶν παρήγγειλα ἡμᾶς νὰ ἔλθητε (=μετεπεμψάμην) χωριστὰ ἐκ πάντων (τ. ἔ. μόνους ὑμᾶς ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων). οὐ γὰρ τοῖς ἔθνεσιν ὅτι δίχα πέφυκε, τοῦ ἑτέρου ἔχθει ἐπίασιν Θουκ. 4, 61 διότι (οἱ Ἀθηναῖοι) δὲν ἐπέρχονται (κατὰ τῆς χώρας ἡμῶν) ἐκ μίσους τῆς ἑτέρας (δηλ. τῆς Δωρικῆς) φυλῆς, διότι ἡ Σικελία (ὅ εἶνε τὸ ὑποκείμ.) εἶνε διῃρημένη κατα τὰς φυλάς. ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Αἰσχ. Χο. 774 ἔχεις τι εἰπεῖν παρὰ τὰ εἰρημένα (ἐκτὸς τῶν εἰρ.) περὶ Ὀρέστου;

διχθὰ δεδαίαται α 23 εἶνε εἰς δύο διῃρημένοι. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε Π 435 ἡ καρδία μου κλίνει πρὸς δύο τινά, ταλαντεύεται μεταξὺ δύο ἀποφάσεων.

διχόβουλος 2 ἔχων διάφορον βουλήν. εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν Πίνδ. Ὀ. 8, 86 εὔχομαι εἰς τὸν Δία νὰ μὴ θέσῃ ἐπὶ τῆς μοίρας τῶν ἀγαθῶν τὴν βάσκανον Νέμεσιν.

διχόμηνις Μήνα Πίνδ. Ὀ. 3, 20 ἴδ. ἀντιφλέγω.

διχορρόπως: τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχορρόπως ἰδεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 361 εἴθε νὰ ὑπερισχύῃ (νὰ νικᾷ) τὸ καλλίτερον, ὥστε νὰ τὸ ἴδω ἄνευ ἀμφιβολίας. οὐ διχορρόπως Ἱκ. 613 = ὁμοφώνως, ὁμοθύμως.

διχοστατέω ἵσταμαι δίχα, διαφωνῶ, διχογνωμῶ. ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει διχοστατοῦντ' ἂν οὐ φίλω προσεννέποις Αἰσχ. Ἀγ. 334 ὄξος καὶ ἔλαιον ὅταν χύσῃς μέσα εἰς τὸ ἴδιον ἀγγεῖον, θὰ τὰ εἴπῃς ὅτι στέκουν χωριστὰ καὶ δὲν συνενοῦνται φιλικῶς. εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλά τ' ἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται Ἀπ. Σοφ. 783 (Πλουτ. 985 C) ὁ λόγος καὶ διχογνωμῶν (καὶ διεστώσας γνώμας περιέχων), διὰ καλῆς καὶ εὐαρμόστου συνθέσεως κατορθώνει νὰ παραστήσῃ ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὰς δύο γνώμας.

δίψα ἡ: ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον Πίνδ. Π. 9, 103 θεραπεύοντα τὴν πρὸς τὰς ᾠδὰς σφοδρὰν ἐπιθυμίαν μου· ἴδ. ἀκέομαι. Ἐν δ' Αἰσχ. Χο. 752 εἰ λιμὸς ἢ δίψη τις ἢ λιψουρία ἔχει (ἐνν. τὸν παῖδα) τὸ ἁπλούστερον εἶνε νὰ γράψωμεν ἢ δίψησις μετὰ τοῦ Wellauer.

δίψιος 3 (2 Αἰσχ. Χο. 184. Νικ. Θηρ. 147) διψασμένος. ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες Αἰσχ. Χο. 184 ἴδ. δύσχιμος.

δίω (ῥ. ΔϜΙ-), φοβοῦμαι, ὡς ἐνεστὼς χρησιμεύει τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης δείδω (μόνον α' ἑν. πρόσ.) Κ 39. Ξ 44 (δείδια Ἀριστοφάνης Βυζ.) μ 122 κἀλλ. καὶ μτγ. δείδετε Ἀνθολ. 9, 147. ἀπαρφ. δειδέμεν Ὀρφ. Λιθ. 335 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Tyrwhitt). Ἀντὶ τοῦ δείδω ὁ Nauck γρ. δείδια. Παρατ. δίον -ες κέ. ἐπ., δίον ἐπὶ τῆς σημ. ἔφευγον Χ 251. περὶ γὰρ δίε Ε 566 κἀλλ. περισσῶς ἐφοβεῖτο. Πρκ. ἐπ δείδια Ν 43. Φ 536 κἀλλ. Πανύασσ. 6, 12. Ἀττ. δέδια Αἰσχ. Πρ. 196. 932 χορ. σπαν. Ἀττ. πεζ. Δημ. 14, 4. πλεονάκις Λουκ., δέδιας μτγν. δέδιε σπαν. Ἀττ. κωμ. Ἀπ. Ἄμφιδος 33 (Ἀθήν. 448 Α). Ἀπ. Μενάνδ. 223 (Στοβ. Ἀνθ. 106, 8). Δημ. 4, 8. Λουκ. Προμ. 13. Ζεὺς Τραγ. 41. Συνηθέστερος ὁ πρκ. δέδοικα -ας -ε(ν), ἐπ. δείδοικα Α 555, -ας Μ 244, -ε Φ 198. Ὁ πληθ. κατὰ κανόνα ἐκ τῆς βραχείας ῥίζης (πρβ. ἕσταμεν), δείδιμεν Ι 230, Ἀττ. δέδιμεν Θουκ. 3, 53. 56. 57 (τὸ τοῦ Ἰσαί. 5, 22 δεδίαμεν διωρθ. ὑπὸ Cobet), δέδιτε Θουκ. 4, 126. Λουκ. Ἀλι. 18. Ἀρρ. Ἀν. 5, 25. δεδίασι Ω 663. Ἀρφ. Ἱππ. 224 καὶ πολλ. Ἀττ. πεζ. Ἀλλὰ πρὸς τούτοις σπανιώτερον εὑρίσκονται καὶ οἱ ἁδρότεροι τύποι (πρβ. ἑστήκαμεν): δεδοίκαμεν Ἀπ. Μενάνδ. 534 (Στοβ. Ἀνθ. 98, 8). Πρβ. δέδοιγμεν κατὰ τὸ ἔοιγμεν Ἡρωδιαν. ΙΙ 242. Δωρ. δεδοίκαμες Θεόκρ. 1, 16. δεδοίκατε Ἀρφ. Ἐκκλ. 141. δεδοίκασι Δημ. Ἐπιστ. 3, 33 (ἐδεδοίκεσαν ὁ πάπυρος). Παυσαν. 8, 54, 5. Ὑποτ. δεδίῃ Ξεν. Πολ. Ἀθην. 1, 11. δεδίωσι Ἰσοκρ. 14, 36. 18, 43. 21, 8. ἀλλὰ καὶ δεδοίκωσι Ἱπποκρ. 4, 166 L. Εὐκτ. δεδιείη Πλ. Φαῖδρ. 251 Α (ἐκ τῆς ῥίζ. τοῦ πρκ. δεδιε-, πρβ. εἰδείην. Δ. Γ. δεδίει, ὁ Cobet: ἐδεδίει). Προστ. ἐπ. δείδιθι, Ἀττ. δέδιθι Ἀρφ. Σφ. 373. Ἱππ. 230. καὶ μτγν. πεζ. (ῑ

μτγν. δείδιθι Νικ. 'Αλ. 443, δείδιχθι Schneid. πρβ. δέδειγμεν, δέδιθι Βάβρ. 75, 2). δείδιτε Υ 366. δεδιέναι 'Αττ. πεζ. συχν (δειδίμεν ἐπ.), δεδοικέναι 'Αρφ. Πλοῦτ. 354. Νεφ. 1461. Σφ. 109 καὶ μτγ. πεζ — δειδιότα Γ 242. Δ 431. 'Αττ. πεζ. πολλάκις δεδιώς, θηλ. δεδιυῖαν Πλ. Φαῖδρ. 254 Ε (δεδυῖαν, δεδοικυῖαν). δεδιυῖα 'Απ. Εὐβούλου κωμ. 143 ('Α Β. 90). δειδυῖα 'Απ. 'Ρ. 3, 753. δεδοικώς Αρφ. Εἰρ. 606 καὶ ἄλλοι κωμ., σπανιώτερον πεζ. 'Ηρ. 1, 107. Ξεν Κ. Π. 6, 2, 15, ἀλλὰ συχν. μτγν.— ἐδεδίειν 'Υπερείδ. Λυκόφρ. 5, 24. -ίεις Δημ. 34, 27. Λουκ. Δὶς κατηγ. 8. -ίει Δημ. 54, 23. καὶ κανονικ. ἐδεδοίκη-ειν· οὕτως ἐδεδοίκεις (-ης ἀπαιτεῖται) 'Αρφ. Πλοῦτ. 684. -κει Λυσ. 12, 50. 'Ισοκρ 17, 14. 22. Πληθ. ἐπ. ἐδείδιμεν Ζ 99. ἐδέδισαν Πλ. Νόμ. 685 C. ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ Φρύνιχον ἀδόκιμον ἐδεδίεσαν εὕρηται Θουκ. 4, 55. 5, 14. Λυσ. 13, 27. 'Ισ. 7, 33. Ξεν. 'Ελλ. 4, 4, 16 κἀλλ. πρβ. ᾔδεσαν (οἶδα), ᾔεσαν (εἶμι) Πρὸς τούτοις ἐδεδοίκεσαν Θουκ. 4, 27. Ξεν. 'Αν. 3, 5, 18. Δημ. 'Επιστ. 3. 33. ἐπ. ἐδείδισαν Ε 521. 790. Η 151. δείδισαν Ο 652 — 'Επὶ τούτοις 'Υπερσυντ. μετὰ καταλ. παρατ. δείδιε Σ 34. Ω 358. ἐδείδιον-ες-ε συχν μτγν. ἐπ., οἷον ἐδείδιον γ΄ πλ. Κ. Σμυρν. 5, 282. Νόνν. 28, 330. ἐδείδιες Νόνν. 2, 608. Προστ. δείδιε Κ. Σμυρν. 7, 298. 305. Μετ' ὀλ. μελλ. δεδοικήσω ὑπὸ Μακροβίου ὡς τῶν Συρακοσίων ἴδιος μνημονευόμενος. — Μέλλ. καὶ ἀόρ. α΄ ἐκ τῆς ῥ. ΔϜΕΙ: δείσομαι ἐπ., δείσω μτγν. ἔδεισα (ἔδδεισα).— Μέσ δίομαι 'Οππ. Κυνηγ. 1, 426. 'Υποτ. δίωμαι φ 370. ἀπο- Ε 763. δίηται Η 197 κἀλλ. δίωνται Ρ 110. δίοιτο ρ 317. δίεσθαι Μ 276 κἀλλ. διόμενος καταδιώκων Αἰσχ. Εὐμ. 358. 388. 'Ικ. 826 χορ. 'Εν Πέρσ 702 παρεδόθη δίομαι (δείομαι) ἐπὶ τῆς σημ. «φοβοῦμαι», ὁ 'Ερμᾶνν. διώρθ. δίεμαι. Συνήθως ἐπακολουθεῖ μή Φ 455 κἀλλ. ἀλλὰ καὶ ὅπως μὴ Σοφ. Ο Τ. 1074. ὅπως...'Ι Τ. 995. Σπανίως μετ' ἀπαρφ. αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι Η 93 ἴδ. αἰδέομαι. Εὕρηται συντεταγμένον καὶ μετὰ τοῦ μὴ ἄν: ὃν (πατέρα) δὴ πάλαι ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκοι Σοφ. Φιλ. 493 κυρ. ἔπαλαι φοβοῦμαι νὰ μή μου (ἐμπορῇ νὰ) ἔχῃ ἀποθάνῃ· διότι καὶ ἐν ὀρθῷ λόγῳ: πάλαι ἂν μοι ὁ πατὴρ βεβήκοι ἐμπορεῖ νὰ εἶνε ἀποθαμμένος ὁ πατέρας μου. δέδοικα γὰρ μὴ πρῴ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ Τραχ. 631 φοβοῦμαι μήπως θὰ ἦτο πολὺ πρόωρον ἐκ μέρους μου νὰ λέγῃς, πόσον τὸν ἐπεθύμησα. δεδιότες μὴ καταλυθείη ἂν ὁ δῆμος Λυσ. 13, 51. τ. ἔ. φοβούμενοι μήπως ἤθελε καταργηθῇ ἡ δημοκρατία, ἂν δὲν ἐφόνευον αὐτούς. Πρβ Θουκ. 2, 93. 'Αλλ' ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Φιλοκτ. 493 ὑπάρχει ἡ δυσκολία, ὅτι τὸ ἂν ἀπεμακρύνθη τοῦ βεβήκοι, ὅπερ, ὡς φαίνεται, ἔγινε καὶ ἐκ μετρικῶν ἴσως λόγων καὶ διότι συνεφειλκύσθη ὑπὸ τοῦ προτεταγμένου ἀναφορικοῦ ὅν. πρβ. τὰ συνήθη: οὐκ ἂν οἶδ' εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν Πλάτ. Τίμ. 26 Β. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς οὐκ ἂν οἶδ' ὅ τι ἄλλο εἶχον ψηφίσασθαι Δημ. 45. 7 (ἴδε ὅσα ἔγραψα περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Σοφ. Φιλ. 493 ἐν τῷ Album Gratulatorium τῷ εἰς τιμὴν τοῦ H. Van Herwerden ἐκδεδομένῳ τῷ 1902 Trajecti). — μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι Ξ 342 μὴ φοβοῦ μήτε ἐκ τῶν θεῶν μήτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων τινά, μήπως ἴδῃ τοῦτο. Η 93. Θουκ. 1, 136. "Αλλως· μήτε σύ γ' "Αρηα τό γε δείδιθι Ε 827 μήτε φοβοῦ σὺ διὰ τοῦτο τοὐλάχιστον τὸν "Αρην. δίε νηυσίν Ι 433 ἐφοβεῖτο διὰ τὰ πλοῖα. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν· δέος ἀδεὲς δεδιέναι Πλ. Συμπ. 198 Α ἴδ. ἀδεής. 'Απολύτως· δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν, ἀντίπαις μὲν οὖν Αἰσχ. Εὐμ. 38 ὅταν μία γραῖα φοβηθῇ δὲν εἶνε τίποτε, ὄχι, εἶνε σὰν ἕνα παιδί. Ὁ Herwerden διώρθ.: δείσασα γὰρ γραῦς ἀντίπαις, οὐδὲν μὲν οὖν.— Μεσ. δίομαι (δίεμαι Herm.) μὲν χαρίσασθαι, δίομαι (δίεμαι idem) δ' ἀντία φάσθαι Αἰσχ. Πέρσ. 702 ὀκνῶ (φοβοῦμαι) μὲν ὑπουργῆσαί σοι («τὰ πρὸς χάριν εἰπεῖν» Σχ.), ὀκνῶ δ' ἀποκρίνασθαί σοι (νά σοι ὁμιλήσω κατὰ πρόσωπον). Συνηθεστέρα ἡ σημ. τοῦ καταδιώκειν, ἀπελαύνειν. ἄτιμ' ἀτίετα διέμεναι (διέπομεν Heath) λάχη θεῶν διχοστατοῦντ' ἀνηλίῳ λάπᾳ Αἰσχ. Εὐμ. 388 «μετερχόμεναι» (Σχ.) τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐξουσίαν ἐν ἀτιμίᾳ καὶ περιφρονήσει, καθ' ὅσον εὑρίσκεται μακρὰν τῶν θεῶν ἐν ἀνηλίῳ ζόφῳ. Περὶ τοῦ στ. 358 ἴδ. μαυρόω, περὶ δὲ τοῦ 'Ικ. 826 ἴδ. μεταδίομαι.— (μητέρα) ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι υ 343 ν' ἀποβάλλω (ἀποδιώκω) ἀπὸ τοῦ μεγάρου. ὅς...ἵππους...προτὶ ἄστυ δίηται Ο 681 διώκῃ τοὺς ἵππους πρὸς τὴν πόλιν. ἀπὸ ναῦφι μάχην... δίηται Π 246 ἀποκρούῃ τὴν μάχην ἀπὸ τὰ πλοῖα. κνώδαλον ὅττι δίοιτο ρ 317 ὅτι δήποτε ἤθελε καταδιώξῃ ὁ κύων. 'Αλλὰ οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι Μ 304 δὲν διανοεῖται ν' ἀποδιώκηται (φεύγῃ) ἐκ τοῦ σταθμοῦ, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ πρόβατα. πεδίοιο δίενται Ψ 475 φεύγουσι διὰ τῆς πεδιάδος.

διωγμός ὁ: διωγμοῖς ἀσφαλεῖς Αἰσχ. 'Ικ. 154 ἴδ. ἀδμής.

διώκω (ῥ. ΔΙ-, ΔϜΙ πρβ. ἰωκή.) διώξομαι (διώξω Ξεν. 'Αν. 1, 4, 8. Πίνδ. 'Ι. 8, 34 τὸ παρα Δημ 38, 16 διώξετε μετεγρ. εἰς διώκετε, ὁμοίως παρ' 'Αρφ. τὸ διώξεις εἰς διώξῃ, κατα τὰ ἄλλα ὁμαλόν. δεδίωχα 'Υπερείδ. πρτ. ἐδιώκαθον 'Αρφ. Σφ. 1203. Πλ. Γοργ. 483 Α. 'Υπ. ἐν. διωκάθω 'Αρφ. Ν. 1482. -άθειν 'Απ. Εὐρ. 362, 25. Πλ. Πολ. 375 Α. Εὐθύφρ. 15 D. διωκτός, διωκτέος. — νηῦς ῥίμφα διωκομένη ν 162 ταχέως ἐλαυνομένη. 'Επὶ ἡνιόχου: διώκων (ἐνν. ἵππους) Ψ 344 ταχέως ἐλαύνων, «τρέχων», «διώχνων» τὰ ἄλογα. Σύριον ἅρμα διώκων Αἰσχ. Πέρσ. 85 ἐλαύνων, ταχέως κινῶν. ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον

ἄτρυτον πόδα Αἰσχ. Εὐμ. 406 ἐκεῖθεν ταχέως κινοῦσα τὸν ἀκαταπόνητον (πρβ. Ἀτρυτώνη) πόδα ἦλθον. φόρμιγγα διώκων Πίνδ. Ν. 5, 24 ταχέως κρούων φυγᾷ διώκετε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1081 κυρ. φεύγοντες διώκετε αὐτόν, δθ. φεύγετε. ἤλυσιν διώκω αὐτ. ἴδ. ἤλυσις.—Μέσ. διώκετο πεδίοιο Φ 602 τὸν κατεδίωκε διὰ τῆς πεδιάδος. διώκετο οἷο δόμοιο σ 8 τὸν ἀπεδίωκεν ἐκ τῆς ἰδίας του οἰκίας. || ἀκίχητα διώκω Ρ 75 ἀνέφικτα ἐπιδιώκω (παρ.). ὑφ' ἡδονῆς διώκομαι Σοφ. Ἠλ. 871 ἡ χαρὰ μὲ κυνηγᾷ: ἀπὸ τὴν χαράν μου δὲν ἐμπορῶ νὰ σταθῶ.— ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν Πίνδ. Ἰ. 3, 20 ἴδ. εὐμηχανία. ἄλλο βέλος διώξει χερί Ἰ. 8, 34 θὰ κινήσῃ ἄλλο βέλος διὰ τῆς χειρός. τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον Κράτης παρὰ Διογ. Λ. 2, 118 ἴδ. κατατρίβω. || κατὰ τὸ Ἀττ. δίκαιον καταδιώκω δικαστικῶς, ἀντίθ. φεύγω = διώκομαι. ἐβουλήθη καὶ φεύγειν δίκας καὶ μὴ οὔσας διώκειν Λυσ. 32, 2 ἠθέλησε καὶ ὡς ὑπόδικος νὰ προσκαλῆται εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἄρσιν τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων. Σημειωτέον δέ, ὅτι τὸ διώκομαι ἀντὶ τοῦ φεύγω μόνον παρ' Ἀντιφῶντι εὑρίσκεται πολλάκις, παρ' οὐδενὶ δὲ τῶν ἄλλων ῥητόρων. πολλὰς καὶ μεγάλας γραφὰς διώξας οὐδεμίαν εἷλεν Ἀντιφῶν 2, 5 ἐν ᾧ ἐκίνησε πολλὰς κατηγορίας ἐναντίον αὐτοῦ, καμμίαν δὲν ἐκέρδησε. ὁ διώκων τοῦ ψηφίσματος τὸ λέγειν καὶ πράττειν Δημ. 18, 59 ὁ προσβάλλων ἐκ τοῦ ψηφίσματος τὸ «ὅτι λέγω καὶ πράττω τὰ ἄριστα». φόνου σε διώκω = σὲ κατηγορῶ (καταδιώκω δικαστικῶς) ἐπὶ φόνῳ. τὸν Ἑλένης φόνον διώκων Εὐρ. Ὀρ. 1534 ἐκδικούμενος τὸν φ. τῆς Ἑλ.

δίωξις ἡ: οὐ κατὰ δίωξιν πολλὴν οὐδὲ ταχείας φυγῆς γενομένης Θουκ. 4, 44 = οὐ πολὺ διωχθεῖσα οὐδὲ ταχὺ φυγοῦσα· ὁ Κλάσσεν: τῆς φυγῆς γενομένης οὐ κατὰ δίωξιν πολλὴν οὐδὲ ταχείας. δίωξιν ποιεῖσθαι 8. 102 ἴδ. φθάνω.

δμηθείς, δμηθήτω ἴδ. δαμνάω.

δμῆσις ἡ, δάμασις: ἵππων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε Ρ 476 κυρ. νὰ ἔχῃ εἰς χεῖράς του τὴν δάμασιν τῶν ἵππων (τ. ἔ. νὰ γνωρίζῃ νὰ δαμάζῃ αὐτούς) καὶ τὴν ὁρμὴν αὐτῶν (τ. ἔ. νὰ διευθύνῃ αὐτήν, νὰ ἀναχαιτίζῃ αὐτούς).

δμῳή ἡ κυρ. δεδαμασμένη ἐν πολέμῳ, αἰχμάλωτος. «σκλάβα». Τὸ δμῳή ὑπογραπτέον, ὡς τὸ Τρῳή, θῳή κττ. Εὔχρηστος ἡ λ. τῷ Ὁμ. τοῖς Τραγ. καὶ σπανίως τοῖς πεζ. (Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 6).

δμώς, δμωός ὁ, κυρ. δεδαμασμένος ἐν πολέμῳ, δοριάλωτος, «σκλάβος». Ὅμ. Τραγ.

δνοπαλίζω: τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις ξ 512 θὰ τινάξῃς (διὰ νὰ τὰ φορέσῃς) τὰ κουρέλλιά σου.

δνοφερὰ καλύπτρα Αἰσχ. Χο. 807 ἴδ. ἀνιδεῖν.

δοάσσατο Ὁμηρ. τύπος ἀορ. (πρβ. δέαται, δέατο) = ἔδοξε: ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Ν 458 οὕτω δὲ σκοποῦντι ἔδοξεν αὐτῷ ὠφελιμώτερον εἶναι. ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται (ὑποτ.) ἄκρον ἱκέσθαι Ψ 339 ἕως οὗ ὁ ὀμφαλὸς τοῦ τροχοῦ νά σοι φανῇ, ὅτι προσήγγισε τὴν ἄκραν (τὴν ἐξωτάτην ἐπιφάνειαν) τῆς νύσσης.

δοθιὴν -ῆνος ὁ, ἐξάνθημα, κοινῶς μαύρη, καλόγηρος, καρφίτης (ἐν Κύπρῳ), καὶ «δοθηνάρι» ἐνιαχοῦ. δοθιῆνι (ἐνν. ἔοικας) σκόροδον ἠμφιεσμένῳ Ἀρφ. Σφ. 1172 «ἀπροσλόγως παίζει πρὸς τὸν πατέρα ἀμόρφως ἠμφιεσμένον τὸν καυνάκην καὶ ἀναρμόστως» Σχ. κατὰ ταῦτα τὸν παχὺν καὶ κατακόκκινον (ὡς δοθιῆνα) Φιλοκλέα περιβεβλημένον τῇ Περσικῇ χλαίνῃ παραβάλλει πρὸς δοθιῆνα ἐμπλαστρωμένον μὲ σκόρδον.

δοιάζω (δοιός) ἀμφιβάλλω, διστάζω, νομίζω. δοίαξε δὲ φάσγανον ἄμφηκες ἐν στέρνοισι πᾶξαι Βακχυλ. 10 (11), 86 ἐσκέφθη νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὰ στέρνα του ἀμφ. ξίφος. λεύσσειν οὔρεα δοάζοντο Ἀπ. Ῥ. 4, 576 ἐφαντάζοντο, ὅτι βλέπουσιν ὄρη

δοκεύω ἐπιτηρῶ τινα, παραμονεύω: κύων ἑλισσόμενον (λέοντα) δοκεύει Θ 340 παρατηρεῖ προσεκτικὰ τὸν λέοντα εἰς τοὺς ἑλιγμούς του, ἵνα τὸν ἀποφύγῃ.

δοκέω νομίζω, φαίνομαι δόξω, ἔδοξα, ἐδεδόχεσαν Δίων Κάσσ. 44, 26. ἀνθ' οὗ τὸ δόκιμον δέδογμαι, δοχθείς μτγν., κατα- Ἀντιφῶν 2 β 2, 3. Παρασχηματισμὸς τὸ πλεῖστον ποιητ. δοκήσω Αἰσχ. Προμ. 386. Εὐρ. Ἡρακλ. 261. Ἀρφ. Νεφ. 562. Βατρ. 737 (καὶ Ἡρ. 4, 74). ἐδόκησα Πίνδ. Ὀ. 13, 56. -ήσας Εὐρ. Ἰκ. 129. Ἀρφ. Βάτρ. 1485. (δόκησε υ 93). -άτω Αἰσχ. Ἑπτ. 1036. δεδόκηκε Αἰσχ. Εὐμ. 309 δεδόκησαι Εὐρ. Μήδ. 763. -ηται Ἀρφ. Σφ. 726. (καὶ Ἡρ. 7, 16). ἐδοκήθην Ἀνθ. 8, 188. δοκηθείς Εὐρ. Βά. 1390 κἀλλ. Ἐπίθ. ἀδόκητος. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ Εὐριπ. καὶ ὁ Ἀρφ. μεταχειρίζονται καὶ δόξω, ἔδοξα, καὶ δοκήσω, ἐδόκησα, ἀλλὰ μόνον δεδόκηκα, δεδόκησαι, δέδοκται, δεδογμένος· ὁ δ' Ἀρφ. δὲν ἔχει ἐν τῷ τριμέτρῳ τοὺς μακροτέρους τύπους.—Τὸ ῥῆμα λαμβάνεται συνήθως ἢ προσωπικῶς ἢ ἀπροσώπως. 1) Προσωπικῶς α) μετὰ προσωπικοῦ (ἐμψύχου) ὑποκειμ. οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἀλλ' εἶναι θέλει Αἰσχ. Ἑπτ. 579 τοῦτον τὸν στίχον μετὰ τῶν δύο ἐφεξῆς ἀκούσαντες οἱ θεαταὶ ἀπέβλεψαν κατὰ τὸν Πλούτ. (Ἀριστείδ. 3) πάντες εἰς τὸν Ἀριστείδην. τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλάθειαν βιᾶται Σιμων. Κ. Ἀπ 76 (ἴδ. βιάω). τῷ δόξαι μέγαν τε καὶ καλὸν φανῆναι τὸν Κῦρον Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 14 διότι ἐνόμισαν, ἔκριναν (= τῷ δόξαι), ὅτι ὁ Κῦρος ἐφάνη ἐξωτερικῶς (ἐνεφανίσθη, ἐκτύπησε 'ς τὰ μάτια) ὑψηλὸς καὶ ὡραῖος. οἱ θεοὶ ἡμῖν ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι Πλ. Πολ. 381 Ε κάμνουν ἑαυτοὺς νά μας φαίνωνται (τ. ἔ. κάμνουν νὰ νομίζωμεν), ὅτι ἐμφανίζονται ὑπὸ διαφόρους μορφὰς (ὅπου τὸ σφᾶς Ἰαστὶ κυρ. = σφᾶς

αὐτούς). ὥστε λευκοτέραν... τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 22 ὥστε νὰ φαίνηται, ὅτι ἐμφανίζεται εἰς ἡμᾶς (ὅτι ἔχει ἐξωτερικὸν) ὡς λευκοτέρα ἀπὸ ὅ τι εἶνε πραγματικῶς. Πλ. Νόμ. 960 D καὶ Σοφ. Ο. Τ. 1191 ἴδ. κατωτ. Συνήθως μετ' ἀπαρφ. ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου. ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι Ψ 459 μοὶ φαίνονται ὅτι εἶνε πρότεροι: «ἐμπροστίτεροι». εἰς ἀλλήλους ὁρᾶν πάντες ἐδόκουν αὐτῷ Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 50 τοῦ ἐφαίνοντο ὅλοι, ὅτι ἐκύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς Ἀρφ. Σφ. 1404 ἂν ἀντὶ τῆς κακῆς σου γλώσσης ἤθελες ἀγοράσῃ ἀπὸ πουθενὰ σῖτον, νομίζω ὅτι ἤθελες κάμῃ φρόνιμα. ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν... ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν Πίνδ. Π. 6, 40 καὶ ἐνομίσθη παρὰ τοῖς νεωτέροις τὴν ἡλικίαν ἐκ τῶν παλαιῶν, ὅτι εἶνε ὁ ἀνώτατος κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀρετὴν (εὐσέβειαν). τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος Ὀ. 13, 55 ἴδ. ἀλκή. ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφός... εἶναι δ' οὔ Πλ. Ἀπολ. 21 C μοὶ ἐφάνη οὗτος ὁ ἀνήρ, ὅτι ἐνόμιζε μὲν ὅτι ἦτο σοφός, ἀλλὰ δὲν ἦτο (πράγματι). ὡς ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ ἕκαστοι... εἰπεῖν Θουκ. 1, 22 (ἴδ. ἔχομαι). τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι; Σοφ. Ο. Τ. 1189 τίς ἀνὴρ φέρει περισσότερον μέρος τῆς εὐδαιμ. ἢ τόσον, ὅσον νὰ νομίζῃ (ὅτι εἶνε εὐδαίμων), καὶ μόλις τὸ νομίσῃ (κυρ. ἀφ' οὗ τὸ νομίσῃ), νὰ γέρνῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος (τ. ἔ. ν' ἀποκλίνῃ πρὸς τὴν δυστυχίαν): Συνήθως δὲ ὁ εἰς τὸ ἀπρφ. ἀνήκων ἂν τίθεται πρὸ τοῦ δοκεῖν· ὡς δ' ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ... τὰ δέοντα εἰπεῖν,.. οὕτως εἴρηται Θουκ. 1, 22 ἴδ. ἔχω. || ἐνίοτε μεταβάλλεται τὸ ὑποκείμενον, τοῦ ῥήματος ἀμεταβλήτου μένοντος· οὔκουν χρή, εἴ τῳ καὶ δοκοῦμεν πλήθει ἐπιέναι καὶ ἀσφάλεια πολλὴ εἶναι (ἐνν. δοκεῖ) μὴ ἂν ἐλθεῖν τοὺς ἐναντίους ἡμῖν διὰ μάχης, τούτου ἕνεκα ἀμελέστερον... χωρεῖν Θουκ. 2, 11 κυρ. καὶ ἂν φαινόμεθα εἴς τινα, ὅτι μετὰ πλήθους (τ. ἔ. ὑπερέχοντες κατὰ τὸ πλῆθος) ἐπερχόμεθα καὶ ὅτι ὑπάρχει πολλὴ ἀσφάλεια, ὅτι οἱ ἐναντίοι δὲν ἤθελον ἔλθῃ εἰς μάχην καθ' ἡμῶν κτλ. β) Μετὰ ὑποκ. πράγματος· ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα Μ 215 ἐνν. ὑποκ. τὸ πρᾶγμα, τὸ δὲ ἄριστα ἐπίρρ. ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι Πλ. Νόμ. 960 D νομίζω, ὅτι εἰς τοὺς νόμους ἡμῶν φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἔλλειψις αὕτη. εἰ μὴ παρῆλθε Φίλιππος, οὐδὲν ἂν αὐτοῖς δοκεῖ (Sauppe: ἐδόκει) εἶναι Δημ. 5, 21 φαίνεται ὅτι τίποτε δὲν θὰ εἶχαν (δὲν θὰ ἐκέρδιζαν) οἱ Θηβαῖοι. οὔ σφίσι δοκοίη παιδιὰ εἶναι τὸ ὁμόθεν παίεσθαι Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 20 ὅπου ὑποκ. εἶνε τὸ σύναρθρον ἀπαρφ. δοκεῖ οὐχ ὥρα εἶναι ἡμῖν καθεύδειν Ἀν. 1, 3, 11. τοῖς Λακεδαιμονίοις τὸ ἐπ' Ἀθηναίους στρατεύειν οὐκ ἐδόκει ἀσφαλὲς εἶναι Ἑλλ. 4, 7, 2. || προσποιοῦμαι ὅτι, κάμνω πῶς... — κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1592 ἴδ. ἄγω. μὴ δόκει τούτου κλύειν Εὐρ. Ἱππ. 119 κάμε πῶς δὲν τὸν ἀκούεις. μή νυν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν Ἀρφ. Εἰρ. 1051 ἂς προσποιώμεθα λοιπόν, ὅτι δὲν τὸν βλέπομεν. πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα μὴ δοκεῖν ὁρᾶν; Εὐρ. Ἱππ. 462 πόσους νομίζεις, ὅτι, ἐνῷ εἶνε πολὺ καλὰ εἰς τὰς φρένας των, βλέποντες τὴν συζυγικήν των κλίνην νοσοῦσαν, κάμνουν πῶς δὲν τὴν βλέπουν; Καὶ ἀπολύτ. σὺ τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον Εὐρ. Ὀρ. 783 σὺ εὔχου μόνον τόδε τὸ (πρᾶγος) δοκεῖν (εὔδικον εἶναι) τ. ἔ. ὅπως ἡ πρᾶξίς σου φαίνηται δικαία. οὐ τοῦ δοκεῖν μοι τῆς δ' ἀληθείας μέλει Ἀπ. Ἀστυδάμαντ. 1 (σελ. 778 Nauck) = οὐ τῆς δόξης, τῆς δ' ἀληθείας μέλει (πρβ. Πλουτ. 408 D). || νομίζομαι, θεωροῦμαι. οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης, μή μ' ἄφρονα κρίνῃς ἢ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ Ἀπ. Εὐρ. 969 (Πλουτ. 384 D) ἵνα μή με κρίνῃς μωρὸν ἢ νομίζωμαι ὅτι, ἐν ᾧ δίδω (δῶρα), ζητῶ (ἄλλα). τὴν αἰτίαν οὐ δόξω (Hude: οὐχ ἕξω) πιστὴν ἀποδεικνύναι Θουκ. 4, 85 κυρ. θὰ φανῶ, ὅτι ἡ αἰτία (τοῦ μὴ δέξασθαι ὑμᾶς με), ἣν παρουσιάζω, δὲν εἶνε πιστευτή. οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι 7, 69 (ἴδ. ἀρχαιολογῶ). μετ' ἀρετῆς δοκούσης (εἶναι) ἐς ἀλλήλους 3, 10 μετὰ δόξης ἀμοιβαίας ἀρετῆς (κυρ. προϋποτιθεμένης ὑπ' ἀλλήλων), ἴδ. γίγνομαι. — διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτε μετὰ δώρων δοκοῦσαν (δόκησιν) ἀναχώρησιν 5, 16 ἴδ. δόκησις. τῶν θεῶν μέγιστος ἐν ταύτῃ (ἔγραψα: εἰ ταύτῃ. ὁ Headlam: εἴν' αὐτῇ) δοκεῖς Ἀπ. Κωμ. Ἀδέσπ. 152 (Πλουτ. 513 F) (σὺ ὁ λύχνος) φαίνεσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ταύτης μέγ. τῶν θεῶν. λέγεται Βρασίδαν... δοκεῖν ἂν ἑλεῖν (τὴν πόλιν) Θουκ. 4, 104 λέγουν ὅτι ἡ γνώμη τότε ἦτο, ὅτι ὁ Βρασίδας διὰ ταχείας ἐφόδου ἤθελε κυριεύσῃ τὴν πόλιν. — Καὶ ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας· ἂν δ' ἁλῷ καὶ δοκῇ τοὔργον εἰργάσθαι Δημ. 23, 71 καὶ κριθῇ ἔνοχος· ὅθεν δεδογμένοι καὶ ἑαλωκότες ἀνδροφόνοι αὐτ. 28 καὶ ἠπιώτερον: ἂν παρὰ τοὺς νόμους... δόξῃ πείθειν νέους Πλ. Πολιτικ. 299 C ἂν εὑρεθῇ. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ Αἰσχ. Εὐμ. 615 εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκῶ (Herwerden: δοκεῖ) τόδ' αἷμα (ἐνν. δρᾶσαι, ὃ ἴδε), κρῖνον: ἂν δικαίως ἢ ἀδίκως σοι φαίνομαι, ὅτι ἔχυσα τοῦτο τὸ αἷμα, ἐξηγήσου. || δοκῶ μοι συντασσόμενον πρὸς ἐνεστ. ἢ παρφχημ. ἀπαρφ. συνήθως σημ. νομίζω, μοὶ φαίνεται. Ὅταν δὲ σημαίνῃ διανοοῦμαι, ἔχω σκοπόν, συντάσσ. πρὸς μέλλ. ἀπαρφ. (ἢ πρὸς ἀόρ. ἀπαρφ. μετὰ τοῦ ἄν). Ἐννοεῖται, ὅτι

ταῦτα δὲν εἶνε ἀνεξαίρετα. ὁρᾶν (ἀκούειν, εἰδέναι) μοι δοκῶ σημ. νομίζω (μοὶ φαίνεται) ὅτι βλέπω κτλ. αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ Ἀρφ. Ἐκκλ. 170 μοὶ φαίνεται (μετά τινος ἤθους), πῶς ἐγὼ ἡ ἰδία θὰ ὁμιλήσω. τ. ἔ. ἔχω σκοπὸν νὰ ὁμιλήσω. τὸν οὖν Δία τὸν σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ χαίρειν ἐάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν Πλούτ. 1186 μοῦ φαίνεται πῶς καὶ ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. Ὁμοίως λέγομεν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ: «μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὰ κτυπήσω κάτω καὶ θὰ φύγω» τ. ἔ. ἔχω ἀπόφασιν, σκοπόν. Ὁμοίως δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν (μέλλ.) σε Πλ. Πρωτ. 340 Α. μοῦ φαίνεται πῶς θά (τ. ἔ σκοπεύω νά) σε προσκαλέσω. Πλ. Φαῖδρ. 230 Ε. Θεαίτ 183 D κἄλλ. Πρβ. ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ, ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν Ἀρφ. Σφ. 177 ὅπου διορθοῦσιν: ἐξάξειν δοκῶ Elmsley, ἔξαγ' ἔνδοθεν Cobet, ἔξαγ' εἰ δοκεῖ F. Schmidt. Ἀλλ' ὁ στ. ὅπως ἂν — πάλιν, παρακωλύων τὸ νόημα, νοθεύεται ὑπὸ Dindorf, Meineke καὶ ἄλλων. Μετὰ δισταγμοῦ καὶ ὡς ἐν παραδείγματι προτείνω τὴν διόρθ. ἐκσάξειν δοκῶ τ. ἔ. ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, πῶς θὰ ἔμβω μέσα καὶ θὰ τὸν (ὄνον) ξεσαμαρώσω, διὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἀφορμὴν ὁ γέρων νὰ ξεμυτίσῃ πάλιν. — τὰ ἄλλα καὶ αἰσχύνεσθαί μοι δοκῶ Ξεν. Ἀν. 1, 7, 4 (ἴδ. αἰσχύνομαι). ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ Αἰσχ. Ἀγ. 16 ὅταν μοῦ κατεβαίνῃ νὰ τραγουδῶ. — ἐγὼ μὲν αὐτὴν κἂν φιλῆσαι μοι δοκῶ Ἀρφ. Ὄρν. 671 ἐγὼ τοὐλάχιστον νομίζω πῶς ἤθελα (ἠδυνάμην καὶ νὰ) τὴν φιλήσω: εὐχαρίστως ἤθελα τὴν φιλήσῃ. ἐγώ μοι δοκῶ κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν Ἱππ. 620 μοὶ φαίνεται, ὅτι καὶ μακρὰν ὁδὸν ἠδυνάμην νὰ διέλθω. ἡδέως ἄν μοι δοκῶ κοινωνῆσαι Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 25 εὐχαρίστως ἤθελα κοινωνήσῃ.

|| Ἄλλως· ἔδοξα ἀκοῦσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἀγάθωνα Πλ. Πρωτ. 315 Ε. μοὶ ἐφάνη ὅτι (σὰν νὰ) ἤκουσα, ὅτι τὸν ὀνομάζουν Ἀγ. Ἰδίως ἐπὶ ὀνείρων· τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξε Αἰσχ. Χο. 525 τῇ ἐφάνη, ὅτι ἐγέννησε δράκοντα. Ἀρφ. Σφ. 15. Πλ. Θεαίτ. 158 Ε. Ξεν. Ἀν. 4, 3, 8. ἔδοξεν αὐτῷ σκηπτὸς πεσεῖν 3, 1, 11 τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἔπεσε κεραυνός. || Κατ' ἔλλειψιν· καὶ τούτους τί δοκεῖτε (ἐνν. οἴεσθαι); Ξεν. Ἀν. 5, 7, 26 τί νομίζετε ὅτι ἐφαντάσθησαν; τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος (ἐνν. εἶναι); Ἀπ. 4, 2, 21. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος (ἐνν. ποιῆσαι), εἰ τάδ' ἤνυσεν (= κατώρθωσεν) Αἰσχ. Ἀγ. 926. ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος... τί σοι δοκεῖ; Χο. 989 (ἴδ σήπω). Πρβ. δοκέω δέ, εἴ τι περὶ τῶν θείων πρηγμάτων δοκέειν δεῖ Ἡρ. 9, 65 ἔχω τὴν γνώμην, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ τις γνώμην τινὰ περὶ τῶν θείων. Ἐντεῦθεν προκύπτει εἶδός τι συστοίχου συντάξεως, περὶ ἧς κατωτ.

|| δόκησε σφίσι θυμὸς ὣς ἔμεν, ὡς εἰ κτλ. κ 415 ἡ ψυχή των ἐνόμισε, πῶς ἦτον, ὡς ἄν —, ἀντί: τοῖς ἐφάνη πῶς ἦτον, ὡς ἄν. Πρβ. ὀΐσατο θυμὸς ἀγήνωρ ι 213. κ 374. σ 154. θυμὸς κελεύει κττ. || σὺ δ' ἐν σαυτῷ φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Ξεν. 1, 4, 8 ἴδ. ἔχω. ἐγὼ ἐμαυτῷ ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν Δημ. 37, 43 ἴδ. φύω.

|| Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν. καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων Εὐρ. Ἑλ. 35 καὶ νομίζει μὲ τὴν ἰδέαν του, ἰδέαν ματαίαν, ὅτι με ἔχει, ἐν ᾧ δέν μ' ἔχει. οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ; 121 τόσον ἀσφαλῆ νομίζετε τὴν ἰδέαν σας; ἦ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν Σοφ. Ἀντ. 323 πόσον φοβερὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ ὑποπτεύῃ καὶ ψευδῆ ἐκεῖνος, ὅστις ὑποπτεύει (ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν ὑποψίας, ἔνθα χρεία ἀποδείξεων) τ. ἔ. δὲν ἀρκεῖ, ὅτι ὑποπτεύει, ἀλλ' ἔχει καὶ ψευδεῖς ὑποψίας. Ἄλλοι: φοβερὸν εἶνε νὰ ἔχῃ καὶ ἐσφαλμένην γνώμην ἐκεῖνος, ὅστις κρίνει (ἀποφασίζει). δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἁλίσκεται Ἀπ. Εὐρ. 835 ἔχει δόξαν πονηρὰν καὶ ἐξελέγχεται (ἀποδεικνύεται, φωρᾶται) ἔχων τοιαύτην δόξαν· ἴδ. καὶ ἁλίσκομαι. δοκεῖν τἀδόκητα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 92 ἐλπίζειν τὰ ἀνέλπιστα. Περὶ τῆς ἀντιστρόφου συστοίχου συντάξεως δοκεῖ σοι ταῦτα κττ. ἴδ. κατωτ. Παθ. γενναῖος ἀνὴρ παρ ἐμοὶ δεδόκησαι Εὐρ. Μήδ. 763 θεωρεῖσαι ὑπ' ἐμοῦ εὐγενὴς ἀνήρ. τὰ δοκούμενα Πλάτ. (;) τὰ νομιζόμενα. — Συχνάκις παρεντίθεται· ὡς ἐμοὶ δοκεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 356 (ἴδε κατωτ. περὶ ἀπροσ. συντάξεως). ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ Σοφ. Ο. Τ. 435. καὶ παρὰ πεζ. ἰδίως Πλάτ. Συμπ. 173 Β εἰς δήλωσιν μετριοφροσύνης: ἂν δὲν ἀπατῶμαι. Ὁμοίαν ἔννοιαν ἔχει καὶ τὸ δοκῶ μέν (νομίζω τοὐλάχιστον, ἂν δὲν ἀπατῶμαι) Σοφ. Ἠλ. 61. 547. Εὐρ. Ἰκ. 771 κτλ. Ὁμοίως παρεντίθεται τὸ ἀπόλ. ἀπαρφ. δοκεῖν ἐμοί Σοφ. Ἠλ. 410 κατ' ἐμὴν γνώμην. Ἡρ. 1, 172. Πλ. Εὐθ. 273. Α. Μεν 81. Α καὶ συχν. Ἐνίοτε δὲ παρεμβάλλεται τὸ πῶς δοκεῖς: τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς; καθύβρισε Εὐρ. Ἱππ. 446. πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν; Ἀρφ. Ἀχ. 12 (ἴδ. πῶς). Ἄξιον σημειώσεως εἶνε τὸ χωρίον τοῦ Θουκ. 4, 62 ἢ δοκεῖτε, εἴ τῳ τι ἔστιν ἀγαθὸν ἢ εἴ τῳ τὰ ἐναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον ἢ πόλεμος τὸ μὲν παύσαι ἂν ἑκατέρῳ, τὸ δὲ ξυνδιασῶσαι (παύσειεν - ξυνδιασώσειε διορθοῦσι), καὶ τὰς τιμὰς καὶ λαμπρότητας ἀκινδυνοτέρας ἔχειν τὴν εἰρήνην —; ἢ νομίζετε, ὅτι — ὄχι τόσον ἡ ἡσυχία ὅσον ὁ πόλεμος τὸ μὲν κακὸν δύναται νὰ παύσῃ εἰς ἑκάτερον, τὸ δὲ ἀγαθὸν νὰ συνδιασώσῃ, καὶ ὅτι ἡ εἰρήνη δὲν ἔχει τὰς τιμὰς καὶ τὰς λαμπρότητας ἀκινδυνοτέρας κτλ.; Ἐνταῦθα τὸ μὲν παύσαι καὶ τὸ ξυνδιασῶσαι ἐπὶ τὸ ἐναργέστερον ἐτέθησαν ἀνεξαρτήτως κατ' εὐκτικήν, ἴσως δὲ καὶ διότι ἀπεσπάσθησαν μακρὰν διὰ τῆς παρεμπεσούσης φράσεως· τὸ δὲ ἔχειν, πορρωτέρω ὄν, λησμονηθείσης τῆς ἀνεξαρτησίας, ἐτέθη κατ' ἀπαρφ. ἄνευ τοῦ οὐ, ὡς εἰ προηγεῖτο ἢ οὐ δοκεῖτε πρβ. 1, 3 (δοκεῖ δέ μοι κέ.). Πλάτ. Γοργ. 461 Β. Ξεν.

'Αν. 5, 7, 13. Περὶ τοῦ Εὐρ. 'Ι. Α. 338: τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρήζων τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων ἴδ. βούλομαι. 2) 'Απροσώπως α) μετὰ τελικοῦ ἀπαρφ. Τὸ δοκεῖ μοι κυρ. = δόξα μοι ἐστι, ὅθεν φαίνεταί μοι εὔλογον. δοκεῖ ἡμῖν χρῆσθαι τὸν βουλόμενον (ἐνν. τῷ ἱερῷ καὶ τῷ μαντείῳ) Θουκ. 4, 118 φαίνεται ἡμῖν εὔλογον, ὁ βουλόμενος νὰ μεταχειρίζηται. ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ Σοφ. 'Αντ. 71 φρόνει (γίνωσκε τοιαῦτα) ὁποῖα σοὶ φαίνεται καλὸν (σοὶ ἀρέσκει νὰ φρονῇς). Ἄλλοι γράφοντες ὁποία ἑρμηνεύουσιν: «ἴσθι (ἔσο) ὁποία βούλει (= σοι δοκεῖ) εἶναι» φρονοῦντες, ὅτι τὸ σοι δοκεῖ οὐδεμίαν ῥοπὴν ἔχει εἰς τὴν σύνταξιν. Προκρίνω τὴν α' ἑρμηνείαν· πρβ. 'Ηλ. 1055. Ἄλλοι ἄλλα. ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' 'Αθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ (Bentley: δοκῶ) εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσας (Reiske: πλεούσαις) ἢ ἐπὶ τῶν Σεμνῶν θεῶν 'Αρφ. 'Ιππ. 1311 μοὶ φαίνεται καλὸν πλέουσαι νὰ καθήμεθα ὡς ἱκέτιδες εἰς τὸ Θησεῖον ἢ εἰς τὸ ἱερὸν τῶν Σ. θεῶν (ἅτινα ἐχρησίμευον εἰς καταφύγιον καὶ ἄσυλον τῶν καταδυναστευομένων, καὶ δὴ τῶν οἰκετῶν). 'Ομοία σύνταξις καὶ ἐν Σφ. 270: ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ' ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν μοὶ φαίνεται καλὸν νὰ σταθῶμεν ἐδῶ καὶ τραγουδῶντες νὰ τὸν καλῶμεν ἔξω. 'Ετεοκλέα μὲν... θάπτειν ἔδοξε Αἰσχ. 'Επτ. 999. Σοφ. 'Ηλ. 29. Καὶ παθ. δεδογμέν' (ἐστὶ) τήνδε κατθανεῖν Σοφ. 'Αντ. 576 ἀποφασισμένον εἶνε ν' ἀποθάνῃ αὐτή. Τὸ δὲ δέδοκται τῇ βουλῇ συχνὸν καὶ ἐν 'Επιγρ. Καὶ κατ' αἰτ. ἀπόλ. μτχ. Πρβ. δέδοκται τλήμονες φυγαί Εὐρ. Βάκχ. 1350 κατ' ἀρχὰς ἐσκόπει νὰ εἴπῃ τλήμων φυγή ἀποβλέπουσα εἰς ἑαυτὴν μόνην, εἶτα δὲ ἀναλογισθεῖσα καὶ τὸν πατέρα εἶπεν: τλήμονες φυγαί. δόξαν αὐτοῖς... ὥστε διαναυμαχεῖν Θουκ. 8, 79. ὁ δὲ εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ (ἴσ. γρ. κατὰ τὸ πρῶτον, δηλ. = τὸ ἀτὸ) δόξαν 5, 65 ὁ δὲ εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβό. εἴτε καὶ διότι ἄλλο τι παρὰ τὸ πρῶτον ἀπεφάσισεν. 'Ενίοτε δὲ καὶ ἐλλείπει τὸ ἀπαρεμφ. ἀναπληρούμενον διὰ τῆς δεικτ. ἀντωνυμίας ἢ ἄλλως. εἰ δοκεῖ σοι ταῦτα Αἰσχ. 'Αγ. 935. ἔδοξε ταῦτα... ἠρώτων Κῦρον τὰ δόξαντα τῇ στρατιᾷ Ξεν. 'Αν. 1, 3, 20. 5, 1, 8 Ἴσως ἐν τούτοις ὑπενν. ἀρχῆθεν τὸ ποιεῖν, ἀλλὰ κατόπιν τὸ ταῦτα ἐννοεῖτο ὡς ὀνομαστική, ὥστε προῆλθε σύνταξίς τις σύστοιχος ἀντίστροφος. τοιαῦτ' ἔδοξεν τῷδε Καδμείων τέλει Αἰσχ. 'Επτ. 1016 τοιαῦτα ἀπεφάσισαν οἱ ἄρχοντες τῶν Καδμ. δόξαι δὲ χρήζω καὶ πόλει πάσῃ τάδε Εὐρ. 'Ικ. 349 ἔχω ἀνάγκην ν' ἀποφασισθῶσι ταῦτα καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως. εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν κέ. 'Ιππολ. 507 ἴδ. εἰ δέ. Πρβ. πάντων δεινότατον, εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι (= περὶ τούτων, περὶ ὧν ἂν δόξῃ = περὶ ὧν ἂν δόξα γένηται) Θουκ. 3, 37 ἄν ποτε δὲν θὰ μείνῃ σταθερὸν περὶ ὅσων ἀποφασισθῶσι. Συχν. δὲ κατὰ μτχ. δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ δήμου προβούλοις Αἰσχ. 'Επτ. 996 ὀφείλω ν' ἀναγγέλλω πρὸς ὑμᾶς καὶ τὰς νῦν καὶ τὰς προγενεστέρας ἀποφάσεις τῶν προβούλων τοῦ δήμου. Περὶ τοῦ Ζεύς... καθελὼν μὲν δοκέοντ' ἀδόκητον δ' ἐξαείρων ἐν Στοβ. 'Εκλ. 1, 1, 22 καὶ πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα Πίνδ. Ν. 7, 30 ἴδ. ἀδόκητος.—τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι Πλ. Πολ. 487 Ε. φυλάττειν παντὶ τρόπῳ, ὅπως μήτε σμικρὰ ἡ πόλις ἔσται μήτε μεγάλη δοκοῦσα Πλ. Πολ. 423 C μήτε κατὰ τὸ φαινόμενον μεγάλη: μήτε νὰ φαίνηται ὅτι εἶνε μεγάλη. 'Ομοίως 423 Β. τῷ λέγειν πιστεύσας τὸ πάνυ δοκοῦν ἀνταποφῆναι ὡς οὐκ ἔγνωσται ἀγωνίσαιτ' ἂν Θουκ. 3, 38 πεποιθὼς εἰς τὴν ῥητορικὴν αὑτοῦ δεινότητα ἤθελε προσπαθήσῃ ν' ἀνταποδείξῃ, ὅτι τὸ κοινῇ γνώμῃ ἀποφασισθὲν (κυρ. ὁ πάνυ ἐδόκει χθὲς) δὲν ἔχει ἀποφασισθῇ. 'Ενίοτε δὲ καὶ ἄνευ δεικτικῆς ἀντωνυμ. ἢ ἄλλως. μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν Αἰσχ. 'Επτ. 1031 κανεὶς ἂς μὴ ἀποφασίσῃ τὸ ἐναντίον. μὴ δοκησάτω τινί αὐτ. 1027 = μηδεὶς προσδοκησάτω τοῦτο: κανεὶς νὰ μὴ τὸ φαντασθῇ. Πρβ. οὐ τοίνυν δοκεῖ τοῖς πολλοῖς ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἴδους Πλ. Πολ. 358 Α δὲν φαίνεται οὕτως εἰς τοὺς πολλούς, ἀλλ' ὅτι ἀνήκει (ἡ δικαιοσύνη) εἰς τὸ ἐπίπονον εἶδος. β') Μετ' εἰδικοῦ ἀπαρφ. ἐδόκει τῷ Νικίᾳ καὶ τῷ Δημοσθένει ἱκανῶς παρεσκευάσθαι Θουκ. 7, 75 ὁ Ν. καὶ ὁ Δημ. ἔκρινον ὅτι ἱκανῶς εἶχον παρασκευασθῇ. Συνήθως δὲ τὸ τοιοῦτον εἰδικὸν ἀπαρφ. εἶνε τὸ εἶναι καὶ οὐδ. ἐπίθ., οἷον ἀνάλυσίς τις γενικωτέρα τοῦ συνεπτυγμένου δοκεῖ (= εὔλογον φαίνεται). 'Ως ἔλεγον δοκεῖ πορεύεσθαι, οὕτω καὶ δοκεῖ ἀναγκαῖον πορεύεσθαι, ἢ δοκεῖ πορευτέον εἶναι Ξεν. 'Αν. 4, 5, 1. πρβ. Κ. Π. 2, 4, 10. οὐκ ἀσφαλὲς ἔτι ἐδόκει εἶναι... ἀνέντας κινδυνεύειν Θουκ. 1. 75. 3, 53 (ἴδ. ἀνίημι). δεινὸν δόξει εἶναι Πλάταιαν Λακεδαιμονίους πορθῆσαι 3, 57. ἔδοξε τοῖς ἐφόροις ἀναγκαῖον εἶναι στρατεύεσθαι Ξεν. 'Ελλ. 4, 6, 3. Κ. Π. 1, 4, 25. δόξαι ἀσφαλὲς εἶναι διαβῆναι 'Αν. 4, 3, 12. Πρβ. λέγειν οὐ δοκεῖ σοι εἶναι ψευδῆ Πλ. Κρατύλ. 429 D = τὸ λέγειν ψευδῆ οὐ δοκεῖ σοι εἶναι. τοιούτῳ δὲ ὄντι ἀνδρὶ μέγα μέν μοι ἐδόκει εἶναι μὴ δοκεῖν ἀχαρίστως ἀποπέμψασθαι ἄνδρας εὐεργέτας Ξεν. 'Αν. 7, 7, 23 μέγα πρᾶγμά μοι ἐφαίνετο ὅτι εἶνε διὰ τοιοῦτον ὄντα ἄνδρα νὰ μὴ φαίνηται, ὅτι ἀπέμεμψεν ἀχαρίστως ἄνδρας εὐεργέτας. Ὅτι δὲ ἡ τοιαύτη ἀπρόσωπος σύνταξις δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς προσωπικῆς, ἀποδεικνύουσι τὰ ἀνωτ. πρβ. καὶ Κ. Π. 2, 3, 20. 'Αν. 1, 3. 11 κττ. ἐν οἷς τὸ ἀπαρεμφ. διὰ τοῦ ἄρθρου γίνεται ὑποκ. ὡς καὶ ἐν τῇ προσωπ. συντάξει. Κατά τινας ἀπρόσ. εἶνε καὶ τὸ 'Ομ. ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα Μ 215 (ἴδ. ἀνωτ.)· ἀλλὰ δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον ε 360, ὅπου ὑποκ. ὧδ'

ἔρξαι. Ὁμοίως Ζ 338.—ἐδόκει δὴ θεῖον εἶναι (ὑποκ. διαβατὸν γενέσθαι τὸν ποταμόν) καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμόν Ξεν. Ἀν. 1, 4, 18, ὅπου τὸ ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμόν δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ἐδόκει, διότι λέγεται μὲν ἐδόκει θεῖον εἶναι, ἀλλὰ δὲν λέγεται ἐδόκει ὑποχωρῆσαι τὸν ποταμόν (ἀλλά: ὁ ποταμός). Ὁμοία ἀνάμιξις συντάξεως καὶ ἐν Θουκ. 4, 3. 5, 59. 8, 56 ἐν οἷς μεταβάλλεται ἡ σύνταξις, διότι τὸ προηγ. δοκεῖ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ συγγραφέως = νομίζουσι. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ φαίνεσθαι καὶ δοκεῖν σημειωτέον, ὅτι τὸ μὲν φαίνεσθαι δηλοῖ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, τὸ δὲ δοκεῖν ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ εἶναι· καὶ ἐμὲ μέντοι ἠρώτα, εἴ τι ἔχοιμι συμβουλεῦσαι, ὡς ἂν τῷ ὄντι καλὴ φαίνοιτο, ἀλλὰ μὴ μόνον δοκοίη Ξεν. Οἰκ. 10, 9 ἐὰν εἶχόν τι νὰ τὴν συμβουλεύσω, ὥστε τῷ ὄντι νὰ ἐμφανίζηται (ἐξωτερικῶς, πρὸς τοὺς βλέποντας αὐτὴν) ὡραία, καὶ νὰ μὴ φαίνηται μόνον (ἐν ᾧ δὲν εἶνε).— ὁ ἥλιος μηνοειδὴς ἔδοξε φανῆναι Ἑλλ. 4, 3, 10 ἐφάνη εἰς αὐτοὺς (ἐνόμισαν), ὅτι ὁ ἥλιος ἐπαρουσιάσθη μὲ σχῆμα μηνοειδές. ἐνδέχεσθαι δὲ δοκεῖ καὶ φαίνεσθαι πλεῖον διὰ τὸ ὑδατῶδες Θεοφρ. Α. Φ. 6, 8, 3 φαίνεται δὲ (τὸ ἔλαιον) ὅτι ἐνδέχεται (συμβαίνει) καὶ νὰ ἐμφανίζηται ὡς περισσότερον διὰ τὸ ὑδ. οὐ δοκεῖ ὑμῖν... ὅδε στρατηγεῖν μαθὼν γεραρώτερος φαίνεσθαι; Ξεν. Ἀπ. 3, 1, 4 δὲν νομίζετε ὅτι οὗτος, ἀφ' οὗ ἔμαθε νὰ στρατηγῇ, φαίνεται σεβαστότερος; φημὶ τοίνυν... λυσιτελέστερον εἶναι καὶ ὑμῖν καὶ τούτῳ τὴν πόλιν πεπεικέναι Λεπτίνην ὅμοιον αὐτῇ γενέσθαι δοκεῖν ἢ αὐτὴν ὑπὸ τούτου πεπεῖσθαι ὁμοίαν εἶναι τούτῳ Δημ. 20, 14 λέγω, ὅτι εἶνε ὠφελιμώτερον καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τοῦτον νὰ πιστεύωσιν οἱ ἄνθρωποι (νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἰδέα), ὅτι ἡ πόλις ἔχει πείσῃ τὸν Λεπτ. νὰ γίνῃ ὅμοιος πρὸς αὐτήν, παρὰ ὅτι ἡ πόλις ἔχει πεισθῇ ὑπὸ τούτου νὰ εἶνε ὁμοία πρὸς αὐτόν.

δόκημα τό, φάντασμα, φάσμα, φαινόμενον. δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 111 ἴδ. νυκτερωπός. τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν (ὄντων) ἦν ἄρα Τρῳ. 411 τὰ σεμνὰ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον σοφὰ (δηλ. οἱ σοφοί). δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 771 ἡ ἐλπὶς ἐξῆλθεν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς φαντασίας, τ. ἔ. ἐξεπληρώθη.

δόκησις ἡ δοξασία, ἰδέα. κλύειν γ' ἔφασκον· ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον Σοφ. Τρ. 425 ναί· ὅτι ἤκουσαν τοὐλάχιστον τὸ ἔλεγον· ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιον νὰ εἴπῃ τις μίαν ἰδέαν, καὶ νὰ δώσῃ μίαν ἀκριβῆ πληροφορίαν. Ὅπου δόκησις εἶνε ἰδέα τις, τὴν ὁποίαν ἤκουσέ τις παρ' ἄλλου, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἀκριβῆ λόγον· φήμη λοιπόν. Ἡρ. 7, 185. σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορός Εὐρ. Ἡρ. Μ 288 σὺ μὲν ἀπέκτησας ὑπόληψιν ἐπὶ πολεμικῇ ἀνδρείᾳ. τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖς Ἀπ. Τραγ. ἀδέσπ. 4, ἴδ. ἄρνυμαι. ἥσσω τῇ δοκήσει ἔχουσα τὴν παρασκευήν Θουκ. 3, 45 ἔχουσα κατὰ τὴν ἰδέαν της τὴν παρασκευὴν κατωτέραν τῆς τῶν πολεμίων. Ὁμοίως τῇ δοκήσει 6, 64 = κατὰ τὴν ἰδέαν των. τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεώς τι πράξειν 4, 55 ἴδ. ἐλλιπής. — ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται 2, 35 ἐν ᾗ περιστάσει (τ. ἔ. ἐν τῷ μετρίως εἰπεῖν) μόλις ἐξασφαλίζεται (ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκροατῶν) καὶ ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ ῥήτωρ εἶπε τὴν ἀλήθειαν. δοκήσει δωμάτων ὠγκωμένος Εὐρ. Ἠλ. 381 ἐπηρμένος ὑπὸ τοῦ ὄγκου τῆς ἀπὸ τοῦ γένους δόξης (Δ. Βερναρδ.). εὐψυχίας δόκησις Ἡρακλ. 746 = τὸ δοκεῖν (ἡ ἰδέα), ὅτι οἱ ὄλβιοι εὔψυχοί εἰσι. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε Σοφ. Ο. Τ. 681 (ἴδ. ἀγνώς). τὰ ἔργα δόκησιν παρέχεται ὡς καὶ ξυμφέρει Θουκ. 4, 87 ἴδ. ἀναθρέω. φθονήσαντες τῆς οὐ βεβαίου δοκήσεως τῶν κερδῶν 3, 43 φθ. αὐτὸν διὰ τὴν ἀβέβαιον (ἀναπόδεικτον) ὑποψίαν περὶ κερδῶν (ὅτι ἔλαβε κέρδη). Κατὰ τὸ χωρίον τοῦτο πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ ἐν 5, 16: φεύγοντα αὐτὸν ἐς Λύκαιον διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτε μετὰ δώρων δόκησιν ἀναχώρησιν ὅτι ἀνεχώρησέ ποτε ἐκ τῆς Ἀττικῆς, δόξας δῶρα λαβεῖν τ. ἔ. ὑποπτευθεὶς (κυρ. μετὰ ὑποψίαν) ὅτι ἔλαβε δῶρα. Τὴν δὲ γνησίαν ταύτην γρ. δόκησιν παραδίδει οὐ μόνον ὁ Σχ. καὶ ὁ Σουΐδας, ἀλλὰ καὶ ἡ γρ. τῶν πλείστων κωδίκων ὀρθῶς ἐξηγηθεῖσα· διότι ἡ συνήθης γραφὴ εἶνε δοκοῦσαν ἕως, ἥτις εἶνε σύγκραμα διαφ. γραφῶν εἰς τὴν γνησίαν δόκησιν, ἥτις ἐπιδιορθωθεῖσα διὰ τοῦ δοκοῦσαν (τ. ἔ. δό- οῦ α ησιν) καὶ διὰ τοῦ -εως τ. ἔ. δοκήσ(εως), παρήγαγε τὸ δοκοῦσαν ἕως. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξέφρασεν ὁ Θουκ. ἐν 2, 21.

δοκιμάζω (δόκιμος) ὑποβάλλω τι εἰς δοκιμήν, ἐξετάζω, ἐγκρίνω: οὐ δοκιμάζοντες τοὺς μηνυτάς Θουκ. 6, 53 χωρὶς νὰ εἶνε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν μηνυτῶν. τοῖς πάλαι οὕτως ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν 2, 35 ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐνεκρίθη, ὅτι ταῦτα οὕτω γενόμενα ἔχουσι καλῶς.

δοκιμασία ἡ: ἀγὼν δοκιμασίας Δημ. 1417, 10 ἰδ. ἀγών. ἀπολειφθέντος τοῦ πρεσβύτου τῆς γιγνομένης τοῖς ἀδυνάτοις δοκιμασίας Αἰσχ. 1, 104 ἐπειδὴ ὁ πρεσβύτης δὲν παρευρέθη εἰς τὴν γινομένην δοκιμασίαν τῶν ἀδυνάτων.

δόκιμος 2 δεδοκιμασμένος, ἔγκριτος, δόκιμος· δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσης Αἰσχ. Πέρσ. 88 οὐδεὶς ἀντιστὰς τῷ μεγάλῳ ῥεύματι τῶν ἀνδρῶν (τ. ἔ. τῶν Περσῶν), ἱκανός ἐστι (δοκιμασθεὶς ἐκρίθη ἱκανὸς) εἴργειν (περιορίζειν, κατέχειν) δι' ἰσχυρῶν προχωμάτων τὸ ἀκαταμάχητον κῦμα τῆς θαλάσσης

(δηλ. τοὺς Πέρσας, οἵτινες εἶνε ἀκαταμ. κῦμα θαλ.). Ἐπίρρ. μόρον δοκίμως πολυπενθῆ Αἰσχ. Πέρσ. 550 ἴδ. ἀείρω. ἀλλ' ἔμπης καὶ ταῦτα μαθήσεαι, ὡς τὰ δοκοῦντα χρῆν δοκίμως εἶναι (διορθοῦσι: θεῖναι, κρῖναι κτλ.) διὰ παντὸς πάντα περῶντα Ἀπ. Παρμενίδ. 1, 31. Ὁ Diels ἔγρ. δοκιμῶσ'(αι) ἑρμηνεύων: ἀλλ' ὅμως καὶ ταῦτα θὰ μάθῃς, πῶς διερευνῶν τις κατὰ βάθος ἔπρεπε νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι αἱ δόξαι (τῶν ἀνθρώπων) ἔχουσι. Ἀλλὰ εἰς τὴν περίτεχνον ἑρμηνείαν ταύτην φθάνει διὰ τύπου ἀνυπάρκτου, τοῦ δοκιμῶσαι = δοκιμάσαι, δέξασθαι. Ἁπλούστεραι εἶνε αἱ ἄλλαι διορθώσεις. Ἴσως ἐξηγητέον ὧδε: πῶς ἔπρεπεν αἱ δόξαι νὰ ἔχωσι κῦρος, ἂν διεπέρων τὰ πάντα διὰ παντὸς (τοῦ χώρου ἢ χρόνου;) τ. ἔ. ἂν αἱ δόξαι ἐξεπλήρουν τοὺς αὐτοὺς ὅρους, οὓς καὶ τὸ ὄν (δηλ. ἂν κατελάμβανον τὸ πᾶν καὶ οὐδὲν κενὸν ἀπέλειπον)· τότε, ἐπὶ τοῖς ὅροις τούτοις, ἠδύναντο νὰ ὑπάρχωσιν ἀντὶ τοῦ ὄντος. Ἀλλὰ νῦν, φυσικῷ τῷ λόγῳ, δὲν ὑπάρχουσιν.

δοκίμωμι Αἰολ. τύπος = δοκῶ μοι, νομίζω (πρβ. ἐλευθέρωμι). Εὕρηται ἐν Ἐπιγράμμ. Βαλβίλλας 175, 13 (παρὰ Hoffmann 2, 126): ἀλλ' ἐγὼ οὐ δοκίμωμι σέθεν τόδε πνεῦμ' ἀπόλεσθαι = οὐ δοκῶ μοι (οὐ νομίζω) σοῦ τόδε πνεῦμα ἀπολέσθαι. Ἐξ εἰκασίας δὲ πιθανῆς ἐν Ἀπ. Σαπφ. 69 οὐδ ἴαν δοκίμωμι (Ahrens: δοκίμοιμι, ὅπερ διατηρεῖ ὁ Bergk κατὰ τὸ δίδοιμι κττ.) προσίδοισαν φάος ἀλίω ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδενά πω χρόνον τοιαύταν οὐδεμίαν δοκῶ μοι (ἡγοῦμαι) παρθένον, προσιδοῦσαν τοῦ ἡλίου φῶς, ἔσεσθαι τοιαύτην (κατὰ) τὴν σοφίαν, οἵα σύ. Τὸ εἰς οὐδένα πω χρόνον ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὸ γένεσθαι (ἀντὶ τοῦ ἔσσεσθαι) τοῦ Hecker. Πρβ. καὶ Ἀπ. Σαπφ. 37, ὅπερ μένει ἔτι ἀδιόρθωτον.

δόλιος κύκλος δ 792 ὁ κύκλος, ὃν διὰ παγίδων καὶ βρόχων σχηματίζουσι περὶ τὸ θηρίον.

δολιόφρων ποινά Αἰσχ. Χο 946 ἴδ. μέλω.

δολίχαυλος 2 δολιχὸν (μακρὸν) αὐλὸν (καλάμι) ἔχων, εἰς ὃν εἰσέρχεται τὸ ξύλον τοῦ δόρατος. δολ. αἰγανέη. Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς: ἔχων μακρὸν ξύλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐμπήγνυται ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος.

δόλιχος ὁ: καλὸν τὸ στάδιον εἶναι, δεδιέναι δὲ τοῦ πολέμου τὸν δόλιχον Πλουτ. Πολ. Παραγγ. 6 (803 B) ἐνν. ὅτι πολλὰ στάδια ἔχει τις νὰ διατρέξῃ ἀκόμη μέχρι τέλους τοῦ πολέμου.

δολιχόφρων: οὐ γάρ σφιν δολιχόφρονές εἰσι μέριμναι Ἀπ. Ἐμπεδοκ. 11 αἱ σκέψεις αὐτῶν δὲν προχωροῦσι μακράν: εἶνε περιωρισμένοι εἰς τὰς σκέψεις των.

δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει; Αἰσχ. Πέρσ. 94, ὅπου ἴσ. γρ. Ἀάταν (= Ἄτην), ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ στ. 99. καὶ 100, ὅπου ἐκ διορθ. ἐπεισάγουσι τὴν Ἄτην (ἴδ. ἀρκύστατος).

δολοποιός 2 δόλου ποιητικός: εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα πλευρά, προστακέντος ἰοῦ Σοφ. Τρ. 831 ἐὰν ἡ δόλον παρασκευάζουσα ἀνάγκη (τῆς Δηιανείρας) χρίει αὐτὸν κατὰ τὰ πλευρὰ διὰ τοῦ πέπλου τοῦ φονικοῦ ὡς ἐκ τοῦ προσκολληθέντος ἰοῦ τοῦ Κενταύρου. Συνήθως συντάσσουσιν ὧδε: εἰ γὰρ δολ. π. ἀνάγκα (τὸ ἄφευκτον θάνατον ἐπιβάλλον δηλητήριον) Κενταύρου χρίει σφε πλευρὰ φον. νεφέλᾳ.

δόμος ὁ: αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις Σοφ. Φιλ. 496 ἴδ. αὐτόστολος. φανεῖ ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Ἀντ. 1079 ἴδ. φαίνω. — λινορραφὴς δόμος δορός Αἰσχ. Ἱκ. 140 ἴδ. λινορραφής.

δομοσφαλής 2 ὁ σφάλλων τὸν δόμον, σείων τὸν δόμον. δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ τὸν αἱματηρόν Αἰσχ. Ἀγ. 1535.

δόναξ -ακος ὁ: δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων ἥδομαι Ὁμ. Ὕμν. 18, 15 ἴδ. ἀθύρω.

δονέω (πρβ. δινέω) κινῶ, κλονῶ τῇδε κἀκεῖσε. οἶστρος βόας ἐδόνησε χ 300 ἐτάραξεν, ἠρέθισε. ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς ἐν φρασὶ καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς Πίνδ. Π. 4, 219 ἡ δὲ ποθεινὴ Ἑλλὰς δικκινῇ διὰ τῆς μάστιγος τῆς Πειθοῦς τὴν Μήδειαν καιομένην ἐν ταῖς φρεσὶν ὑπὸ ἔρωτος. τὸ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν Ν. 6, 56 τὸ ἑκάστοτε πλησίον τῆς νεὼς κυλιόμενον ἐκ τῶν κυμάτων συγκινεῖ μάλιστα τὴν καρδίαν ἑκάστου τ. ἔ. ἡ παροῦσα νίκη μάλιστα παρορμᾷ με εἰς ᾠδήν.

δόξα ἡ (δοκέω) γνώμη, προσδοκία, ἰδέα, τιμή, φήμη. ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελών Πίνδ. Ὀ. 10, 63 ἐν διανοίᾳ θέμενος τὴν ἐκ τοῦ ἀγῶνος δόξαν («ἔνδοξον νομίσας τὸ νικῆσαι» Σχ.), ἔργῳ τυχὼν αὐτῆς. Παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἰδίως τοῖς Ἀκαδημ., γνώμη κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐπιστήμην, τὴν γνῶσιν (τὸ γινώσκειν τι ἀληθῶς, πραγματικῶς). Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοτέροις, οἷον παρὰ Παρμενίδῃ, ὅστις ἀποφαίνεται ὅτι ταῖς βροτῶν δόξαις οὐκ ἔνι πίστις ἀληθής Ἀπ. 1, 30. Ἀπ. 8, 51. οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός Αἰσχ. Ἀγ. 287 δὲν ἤθελον παραδεχθῇ τὴν γνώμην κοιμωμένης διανοίας. τίνες σε δόξαι στροβοῦσιν; Χο. 1049 τίνα φαντάσματα σὲ ταράττουσι; οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί 1051 δὲν εἶνε φαντάσματα ἐν ἐμοὶ περὶ τούτων ἐδῶ τῶν κακῶν (τῶν τεράτων). δεινοὶ δὲ μάχην ψυχῆς ἐν τλήμονι δόξῃ Πέρσ. 27 κυρ. φοβεροὶ κατὰ τὴν μάχην ἐν καρτερικῇ ἰδέᾳ (περὶ νίκης): ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ αὐτῶν κατείχετο ὑπὸ τῆς καρτερικῆς ἰδέας (τῆς νίκης: idée fixe). Ἡ διόρθ. τοῦ Weckl. πείσῃ ἀντὶ τοῦ δόξῃ προῆλθεν ἐκ παρεξηγήσεως τοῦ Σχ. «ἐνυποστάτῳ δοκήσει ἢ πείσματι ψυχῆς». ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τοῦ δέους

ἀπηλλάγησαν Θουκ. 2, 42 ἴδ. ἀπαλλάσσω. — δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες Σοφ. Φιλ. 1463 «οὐδέποτε τοῦτο οἰηθέντες» Σχ. δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει Εὐρ. Ὀρ. 235 τοῦτο (τὸ νὰ πατήσω τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς) παρέχει τὴν ἰδέαν (ὑπόληψιν) τῆς ὑγείας: κάμνει κανένα νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε ὑγιής. σοὶ δ' ἐς τί δόξης ἦλθεν (=σὺ δὲ πῶς εἰς δόξαν ἦλθες. δόξ' εἰσῆλθεν Herm.) ἐκβαλεῖν τέκνον; Ἴων. 964 πῶς σοῦ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδέαν (πῶς σοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα) νὰ ἐκθέσῃς τὸ τέκνον σου; οὔτ' ἐλπίδος οὔτε του δόξης («ὑπονοίας» Σχ.) ὁρῶ θάρσος παρ' ἡμῖν ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρή Ἑκ. 370 τ. ἕ. οὔτ' ἐλπίδα οὔτε τινὰ δόξαν ὁρῶ παρ' ἡμῖν ἐμποιοῦσαν θάρρος, ὡς κτλ. Ἐν Τρῳ. 178 μή με κτείνειν δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν=μήπως εἶνε ἀποφασισμένον ὑπὸ τῶν Ἀργείων νὰ φονεύσωσί με τὴν ἀθλίαν. πρὶν ξυνταθῆναι τὴν δόξαν Θουκ. 5, 9 ἴδ. συντείνω. ἐπὶ πολὺ ἐποίει τῆς δόξης εἶναι Θουκ. 4, 12 ἴδ. ποιῶ. κατὰ τῆς πόλεως δόξαν οὐ χρηστὴν ποιήσετε Δημ. 24, 210 θὰ ἐμποιήσητε, θὰ δώσητε περὶ τῆς πόλεως ὄχι καλὴν ἰδέαν. τῆς ὑπὲρ τῶν πράξεων δόξης οὐδεὶς τηλικοῦτός ἐστιν, ὅστις ἔσται κύριος 1433, 11 οὐδεὶς εἶνε τόσον μέγας, ὅστις νὰ εἶνε κύριος τῆς φήμης τῆς περὶ τῆς ἀξίας τῶν πράξεων. ἡ δόξα τῶν πραχθέντων πρὸς τῶν δυναμένων λέγειν ἐστίν Ἀντιφῶν 2 6 2 ἡ ἐκτίμησις τῶν πραχθ., ἡ γνώμη περὶ τῶν πραχθ., εἶνε μὲ τὸ μέρος τῶν δυναμένων νὰ ὁμιλῶσι (οἵτινες παριστάνουσι τὰ πράγματα ὅπως θέλουσι). πονηρία δυνάμεως δόξαν εὑρομένη παρ' ὑμῶν ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστί Δημ. 19, 339 πονηρία ἀποκτήσασα φήμην ἐπὶ δυνάμει (ἐπιρροῇ) εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν πόλιν. ταῦτα πλήθους δόξαν παρέξει Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 30 θὰ ἐμποιήσωσι τὴν ἰδέαν περὶ πλήθους, ὅτι εἶνε πλῆθος. ξυνέβη τὴν δόξαν τῆς τυραννίδος προσλαβεῖν Θουκ. 6, 55 νὰ ὑποληφθῇ (νὰ πιστεύσῃ ὁ κόσμος), ὅτι ἔγινε τύραννος. — δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς Πίνδ. Ὀ. 6, 82 ἴδ. ἀκόνη. καὶ τἄλλα ἡ πόλις ἱκανή ἐστι πρὸς τὴν λεγομένην δόξαν Θουκ. 8, 6 καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ πόλις ἔχει δύναμιν ἀνάλογον πρὸς τὴν διαδιδομένην (ὑπ' αὐτῶν τῶν Χίων) φήμην. — ἀπὸ τῆς δόξης πεσεῖν Ἡρ. 7, 203 ν' ἀποτύχῃ εἰς τὴν ἰδέαν του (εἰς τὴν προσδοκίαν του)· πρβ. Ἰσοκρ. 5, 64. δόξαν κακὴν λαβόντας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 292 ἂν ἤθελον λάβῃ κακὴν ὑπόληψιν· ὥστε δόξα κακή = δόξα ἐπὶ κακίᾳ, ὡς δόξα ἐσθλή = δόξα ἐπὶ ἀρετῇ. τὸ γ' ὑπόλοιπον αὐτῶν τῆς δόξης (τῆς ἀγαθῆς περὶ ἑαυτῶν ἰδέας, τοῦ φρονήματος) ἀσθενέστερον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐστιν Θουκ. 7, 66.

δοξάζω: ἐπὶ πλέον τι αὐτὸν ἐδόξασεν Θουκ. 3, 45 φαντάζεται τὸν ἑαυτόν του κάμποσον ἰσχυρότερον ἢ ὅσον πράγματι εἶνε. μετ' ἀσφαλείας δοξάζομεν 1, 120 ἴδ. ἀσφάλεια. ταῦτα δεδοξάσθαι μὲν ἐοικότα τοῖς ἐτύμοισι Ξενοφάν. Ἀπ. 35 (Πλουτ. 746 B) νὰ θεωρῶνται ταῦτα ὡς πιθανὰ (ὁμοιαλήθη). Διορθοῦσι δεδόξασται ἢ δεδοξάσθω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαρφ. δύναται νὰ μένῃ.

δόξασμα τό, δοξασία, γνώμη: τῷ αὐτῷ ὑπὸ ἁπάντων ἰδίᾳ δοξάσματι λανθάνει τὸ κοινὸν ἀθρόον φθειρόμενον Θουκ. 1, 141 διὰ τὴν αὐτὴν δόξαν, γνώμην, ἣν πάντες ἰδίᾳ ἔχουσιν, ἀνεπαισθήτως τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ὅλον ὁμοῦ φθείρεται.

δορίγαμβρος ἡ, ἐπίθ. Ἑλένης: ἣν οἱ γαμβροὶ (μνηστῆρες) δορὶ αἰτοῦνται, ὅθεν περιμάχητος. Αἰσχ. Ἀγ. 691.

δορικανής 2 διὰ δόρατος φονευθείς: δορικανεῖ μόρῳ (Porson: δόρυκ' ἀνημέρωι) Αἰσχ. Ἱκ. 998 διὰ θανάτου, ὅν τις θνήσκει φονευόμενος δόρατι.

δορίμαργος 2 δορὸς (πολέμου) ἄπληστος, πολεμοχαρής· μή τί σε θυμοπληθὴς δορ. ἄτα φερέτω Αἰσχ. Ἑπτ. 673 μηδόλως νά σε παρασύρῃ ἡ ἀποτύφλωσις ἡ πληροῦσα τὴν ψυχήν σου, ἡ πολέμου ἄπληστος.

δορίπαλτος 2 τὸ δόρυ πάλλων: χερὸς ἐκ δοριπάλτου (Turnebus: δορυπάλτου) Αἰσχ. Ἀγ. 119: «ἐκ δεξιᾶς, ὅ ἐστιν εὐσυμβόλως» Σχ.

δοριπετής 2 διὰ τοῦ δόρατος ἐν πολέμῳ πεσών. δοριπετὴς ἀγωνία Εὐρ. Τρ. 1003 ἀγὼν (μάχη), ἐν ᾧ πολλοὶ πίπτουσι). δοριπετὴς φόνος Κύκλ. 305 αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἕνεκα τῶν (πεσόντων) δοράτων. Ἀνδρ. 654. πεσήματα δοριπετῆ νεκρῶν 654 ἴδ. πίπτω.

δορίπονος 2 τῷ δόρατι πονῶν, τῷ πολέμῳ καταπεπονημένος. δορίπονα κακά Αἰσχ. Ἑπτ. 615 «τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου κακά». Μᾶλλον τὰ ἐκ τῶν πόνων (ταλαιπωριῶν) τοῦ πολέμου (τοῦ δόρατος) κακά. πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ' ἑτεροφόνῳ στρατῷ 154 μὴ ἐγκαταλείψητε εἰς τὸν ἑτερόφωνον στρατὸν τὴν ὑπὸ τοῦ πολέμου καταπεπονημένην πόλιν.

δορπηστός ὁ (δόρπον) Ἰων. ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου (τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ πρβ. δείπνηστος)· εὐθὺς ἀπὸ δορπηστοῦ Ἀρφ. |Σφ. 103 εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον· παρὰ πεζ. = ἀπὸ δείπνου. Μεταχειρίζεται τὴν λ. καὶ ὁ Ξεν. Ἀν. 1, 10, 17. Ἡ γρ. δόρπιστος ἐσφαλμένη.

δόρυ (πρβ. δέρω καὶ δρῦς, ὀνομ. καὶ δοῦρας παρ' Ἀντιφίλ. Βυζ. ἴδ. Bergk III σ. 741. Ἡρῳδ. II 281). γεν. δουρός (κατ' ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν ἐκ τοῦ δορϜός) Γ 61, 78. Θ 494 κἀλλ. (οὐδέποτε δόρατος), δούρατος Πίνδ. Π. 4, 38. δορός πάντοτε οἱ Τραγ., ὄχι δούρατος· δόρεος μνημονεύει ὁ Ἡρῳδ. II 940. Πρβ. δοτ. δόρει καὶ πλ. δόρη, ἐν δ' Εὐρ. Ῥήσ. 274 δόρεα = δόρη. — δοτ. δουρί Ὅμ. Πίνδ. δορί Πίνδ. Ἰ. 4, 47. 7, 53. οἱ Τραγ. ὁτὲ μὲν δορί, ὁτὲ δὲ δόρει κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου. Τὸ δορὶ μεταχειρίζονται καὶ οἱ πεζ. ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς φράσεσι: δορὶ ἑλὼν Θουκ. 1, 128. δορὶ ἐκτήσαντο 4, 98. δοριάλωτος. δούρατι ε 371 καὶ Σοφ. Φιλ. 721 χορ., ἀλλὰ τὸ δόρατι εἶνε ἀλλότριον τῶν Τραγ. — Πλ. ὀν. αἰτ. κλ. δούρατα Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. 1, 79. δόρατα 7, 89. 224. 9, 62. δοῦρα

Β 135 κἀλλ. δόρη Εὐρ. Ῥῆσ. 274. — δούρων Χ 243. ρ 384. δόρων Ἡσύχ. — δούρεσσι Ὅμ. δούρασι Ἡρ. 1,172. δόρασι 7,41. 135. 211. — Δυϊ. δοῦρε Ὅμ. — δόρυ ὠκύπομπον Βακχυλ. 16 (17), 91. ἴδ. ἀήτα. — κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός Αἰσχ. Ἀγ. 1617 ἐν ᾧ οἱ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τῶν πλοίων καθήμενοι, δηλ. οἱ ζυγῖται, εἶνε ἀνώτεροι: «οἱ ζύγιοι τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσι» Σχ. ποντοπόρῳ δούρατι Σοφ. Φιλ. 721 ποντοπ. νηΐ. οὐ νύ τοι αἶσα σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι (μέσ. ἀόρ. β΄ ἐκ τοῦ * πέρθεσθαι) Τρώων ἀγερώχων οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος (ἐνν. δουρί) Π 707 οὐδόλως βεβαίως εἶνε πεπρωμένον νὰ πορθηθῇ (καταστραφῇ) ἡ πόλις τῶν ἀγ. Τρ. διὰ τοῦ δόρατος τοῦ Ἀχ. ἐν τροπῇ δορός Σοφ. Αἴ. 1275 τραπέντας εἰς φυγήν, νικηθέντας (ἴδε καὶ καταρρήγνυμι). δορὸς ἐν χειμῶνι Ἀντ. 670 ἐν τῇ τρικυμίᾳ τῆς μάχης. ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ γειτονῶν (γειτόνων) αἰεὶ τιθῇ Ο. Κ. 1524 ἴδ. ἀλκή. ἀντιδέρκεται δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα Εὐρ. Ἡρ. Μ 164 ἴδ. ἄλοξ. εἴθε... δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει γομφοδέτῳ τε δόρει (Herm. χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ δορὶ) διώλου Αἰσχ. Ἱκ. 858 εἴθε νὰ ἀπώλλυσο (ἐν τῇ θαλάσσῃ) μετὰ τῶν δεσποτῶν ὑβριστῶν καὶ τοῦ γομφοδέτου πλοίου. πολὺς πόνος... ἠρόθη δορί 1017 ἴδ. ἀρόω. — οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός Εὐρ. Ἀπ. 298 ἀνδρεῖοι πολεμισταί, ἱκανοὶ νὰ ἀποκρούωσι τὸ δόρυ τῶν ἐχθρῶν. — ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακὸν τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον —; Σοφ. Αἴ. 1012 ποῖον κακὸν δὲν θὰ εἴπῃ διὰ τὸν νόθον τὸν καταγόμενον ἐκ δορικτήτου (γυναικὸς (κυρ. τὸν καταγόμενον ἐξ ἐχθρικοῦ πολέμου);

δορύξενος ὁ, κάλλιον δορίξενος, ὁ ἐκ πολεμίου ξένος καὶ φίλος τινὶ γεγονώς· κατὰ δὲ τὸν Πλούτ. (295 C) «ὁ τὰ λύτρα κομίσας (αἰχμάλωτος)... φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος ἐκ δοριαλώτου δορίξενος προσαγορευόμενος». Αἰσχ. Ἀγ. 880. Χο. 914. Σοφ. Ο. Κ. 632.

δορυπαγής 2, κάλλιον δοριπαγής (πρβ. δουροπαγής), ἐκ δοκῶν ἢ ξύλων (καλῶς) συνηρμοσμένος. δοριπ. νῆες Αἰσχ. Ἱκ. 731.

δορυσσόητος (δόρυ, σεύω) 2, σείων τὸ δόρυ = δορυσσόος· τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων ἄταν ἐπάγων Σοφ. Αἴ. 1188 ἐπιφέρων πάντοτε εἰς ἐμὲ τὴν ἀκατάπαυστον συμφορὰν τῶν διὰ τοῦ δόρατος κινουμένων (διεξαγομένων) ἀγώνων: «τῶν ἀγώνων ποῦ ἔχομεν μὲ τὸ κοντάρι 'ς τὸ χέρι». πόρευσον ἄλλα τὸν οὐ δικαίως τᾶδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα (δορυσσόητα Bergk, ὡς ἐξ ὀνομ. δορυσσόης, δορυσσοῦν Kirchhoff) στρατὸν Ἀργόθεν Εὐρ. Ἡρακλ. 774 ὁδήγησον εἰς ἄλλο μέρος (ἀπομάκρυνον ἐντεῦθεν) τὸν ἀδίκως ἐπιστρατεύοντα ἐπὶ ταύτην τὴν χώραν ἐξ Ἄργους δόρυ σείοντα στρατόν.

δορυσσόος 2 (δόρυ σεύω) ὁ σείων τὸ δόρυ. δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι Ἡσ. Ἀσπ. 54 τῷ σείοντι τὸ δόρυ. δορυσσόοις (δορυσόοις ἢ δορυσόῳ ἢ δορυσσῷ ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον) σαγαῖς = δοριπάλτοις ὁπλίσεσι Αἰσχ. Ἑπτ. 117 ἴδ. πρέπω. ὄχλον ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον Ἱκ. 188 ἀσπιδοφόρον καὶ σείοντα τὸ δόρυ. Καὶ συνηρημ. οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως Σοφ. Ο. Κ. 1313 οἷος εἶνε ὁ σείων τὸ δόρυ Ἀμφ.

δόσις ἡ: κούφα δόσις Πίνδ. Ἰ. 1,45 ἴδ. ὀρθόω. τὰν πολέμοιο δόσιν ἀκρόθινα διελὼν ἔθυεν Πίνδ. Ὀ. 10, 59 ἴδ. ἀκρόθινα. δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς Αἰσχ. Πέρσ. 1042. Διὰ τούτων ἀποκρίνεται ὁ χορὸς πρὸς τὸ τοῦ Ξέρξου στέναζ' ἐμὴν χάριν τ. ἑ. ἡ χάρις, ἣν με ζητεῖς, εἶνε δῶρον (δόσις) κακὸν ἐκ κακῶν (πραγμάτων) ἐπὶ κακοῖς. σὺν θεῶν δόσει Χο. 778 = (τῷ πεζ.) θεῶν διδόντων: σὺν θεοῖς. ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις Σοφ. Ἀπ. 588 ἐν βραχεῖ καὶ ὀλίγῳ χρόνῳ διέφθειρε (κατέστρεψε, κυρ. ἔρριψε κάτω) πάμπλ. ὄλβον δῶρον κακοῦ δαίμονος. Ἀλλὰ δυνατὸν τὸ δόσις νὰ ἐκληφθῇ παθ. τ. ἑ. δαίμων κακὸς δοθείς. — χρὴ καρτερεῖν θεοῦ δόσιν Εὐρ. Ἄλκ. 1071 πρέπει νὰ φέρῃ τις καρτερικῶς τὸ δῶρον τῆς θεοῦ (τύχης). μὴ λέγ' ὅτι δώσεις· οὐ δίδωσι γὰρ ὁ λέγων, καὶ τὴν ἀπ' ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν Ἀπ. Φιλήμ. 164 καὶ παρεμποδίζει τὴν ἀπ' ἄλλων δόσιν (νὰ δώσουν ἄλλοι). κατὰ δόσιν Ἰσαῖ. 6, 28 καλλ. Δημ. 46, 23 κατὰ διάθεσιν, ἐκ διαθήκης, κατὰ διάταξιν τῆς διαθήκης· ἀντίθ. κατὰ γένος, κατ' ἀγχιστείαν.

δουλεία ἡ: ὑπέμενον τὴν τῶν κρεισσόνων δουλείαν Θουκ. 1, 8 παρεδέχοντο τὴν ἐκ τῶν δυνατωτέρων ἐξάρτησίν των.

δουλεύω: ἔφη χρῆναι Τισσαφέρνει δουλεύειν Μιλησίους τὰ μέτρια καὶ ἐπιθεραπεύειν, ἕως ἂν τὸν πόλεμον εὖ θῶνται Θουκ. 8, 84 ἔπρεπεν οἱ Μιλήσιοι νὰ ὑπακούωσιν εἰς τὸν Τισσ. εἰς ὅσα ἦσαν δίκαια, καὶ πρὸς τούτοις νὰ τὸν περιποιῶνται, ἕως ὅτου εὐτυχῶς τελειώσουν τὸν πόλεμον. ἐκεῖνος ὁ δουλεύων ἔμελλεν ἔσεσθαι τοῖς ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦσιν Δημ. 19, 153 ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ εἶνε ὁ δοῦλος τῶν ἐκ τῆς εἰρήνης ὠφελημάτων· διὰ ν' ἀποκτήσῃ ταῦτα, ἤθελεν ὑποβληθῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν. οὐδ' ἐν ἀρχούσῃ πόλει ξυμφέρει (τὸ ἄπραγμον) ἀλλ' ἐν ὑπηκόῳ ἀσφαλῶς δουλεύειν Θουκ. 2, 63 καὶ ἡ ἀπραγμοσύνη (ἀδράνεια) δὲν συμφέρει ἐν ἀρχούσῃ πόλει ἀλλ' ἐν ὑπηκόῳ, δηλ. νὰ εἶνέ τις δοῦλος τῶν ἄλλων ἄνευ κινδύνων (τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ δουλεύειν ἀσφαλῶς). Ἄλλοι ἄλλως.

δοῦλος: πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλον ἔστ' ἐν τοῖς σοφοῖς Εὐρ. Ὀρ. 488 «πᾶν τὸ ἐξ ἀνάγκης γινόμενον δουλοῖ, οἷον ταπεινοῖ (εἶνε δουλικὸν) κατὰ τὴν τῶν σοφῶν κρίσιν» Ἀριστοφάνης Βυζ.

δουλόω ποιῶ δοῦλον, ὑποδουλώνω· δουλοῖ φρόνημα τὸ

αἰφνίδιον Θουκ. 2 61 ὑποδουλώνει, καταβάλλει. ἀπέβαινον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους 4, 34 ἀπέβαινον εἰς τὴν νῆσον τεταπεινωμένοι κατὰ τὸ φρόνημα ὡς μέλλοντες νὰ πολεμήσωσιν ἐναντίον τῶν Λακεδ. ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο 7, 71 ὅταν ἔβλεπον τὰ πραττόμενα, ἐπαθαίνοντο εἰς τὴν ψυχήν των περισσότερον ἀπὸ τοὺς μαχομένους. πόλιν φαίης ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; Πλ. Πολ 351 B ὅπου ὁ Cobet ἀδίκως ἐξήλειψε τὸ καταδεδουλῶσθαι, διότι ἐνταῦθα κατὰ τὸν Heller δηλοῦνται τρία στάδια ἐνεργείας, ἐξ ὧν τὸ μὲν δεύτερον (τὸ καταδεδουλῶσθαι) ἐκφράζει τὸ εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα τοῦ πρώτου, τὸ δὲ τρίτον (πολλὰς.. ἔχειν δουλωσαμένην) τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιτυχίας. Πρβ. 589 D. καὶ Μενέξ. 240 A.

δουπέω: οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν Εὐρ. Ἄλκ. 103 ἴδ. νεολαία.

δοχμόλοφος 2 ὁ ἔχων τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας ἐπινεύοντα (κλίνοντα εἰς τὰ πλάγια). δοχμολόφων ἀνδρῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 109. δοχμολοφᾶν Brunck παρὰ τὸ δοχμολόφας, κατὰ τὸ γοργολόφας, λευκολόφας.

δρακείς Αἰολ. — δρακών Πινδ. Ἀπ. 123.

δρακονθόμιλος 2 δρακοντοπληθής, πλήρης δρακόντων δρακονθόμιλον (Bothe: δράκωνθ' ὁμιλῶν) δυσμενῆ ξυνοικίαν Αἰσχ. Ἱκ. 273 ἐχθρικὴν συγκατοικίαν πλήρη δρακόντων.

δράκων ὁ: ἀγρίου ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Σοφ. Ἀντ. 1125 ἴδ. σπορά.

δρᾶμα τό: Πάρις γὰρ οὐδὲ συντελὴς πόλις ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον Αἰσχ. Ἀγ. 537 οὔτε ὁ Π. οὔτε ἡ συντελής (ὃ ἴδε) πόλις καυχᾶται ὅτι ὅ τι ἔπραξεν εἶνε μεγαλίτερον τοῦ ὅ τι ἔπαθεν. || Μτφ. τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν Πλ. Πολ. 451 C τ. ἔ. ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν ὅσα εἴχομεν νὰ εἴπωμεν περὶ τῶν ἔργων τῶν ἀνδρῶν, ὀρθὸν εἶνε νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν γυναικῶν. Κατά τινας ὁ Πλάτων ὑπαινίσσεται ἐνταῦθα χαριέντως τοὺς ἀνδρείους καὶ γυναικείους μίμους τοῦ Σώφρονος.

δρᾱμᾰτοποιέω παριστάνω τι δραματικῶς: οὐ ψόγον ἀλλὰ τὸ γελοῖον δραματοποιήσας Ἀριστοτ. ποιητ. 4 (1448 b 37) παραστήσας δραματικῶς ὄχι τὸν προσωπικὸν ψόγον (τὸ ψεκτικὸν ποίημα), ἀλλὰ τὸ γελοῖον καθόλου.

δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν Αἰσχ. Πέρσ. 250 ἴδ. πρέπω.

δρᾱπέτης ὁ: οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς Σοφ. Αἴ. 1285 ὁ κλῆρος, ὃν ὁ Αἴας ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον τῆς περικεφαλαίας, δὲν ἦτο οἷος ὁ τοῦ Κρεσφόντου, βῶλος ὑγρὸς γῆς διαλυτός, ἁρμόζων εἰς δειλόν. Ἐνταῦθα ὑπαινίσσεται τὸν δόλον τοῦ Κρεσφόντου, δι' οὗ κατώρθωσε νὰ λάβῃ εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν πλουσίαν Μεσσηνίαν.

δρᾱ́σιμος 2 δυνάμενος πραχθῆναι, πρακτέος. ἀνὴρ ἄκομπος χεὶρ δ' ὁρᾷ (δὲ δρᾷ Winckelmann) τὸ δράσιμον Αἰσχ. Ἑπτ. 541 ἡ χεὶρ δὲ βλέπει ὅ τι εἶνε διὰ νὰ γίνῃ. Τὸ τοῦ Σχ. «πολεμικώτατός ἐστι» εἶνε ἀόριστον.

δραστήριος 2 ἐνεργητικός. θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος Αἰσχ. Ἑπτ. 1032 ἡ τόλμη θὰ ἐξεύρῃ τρόπον εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου. καὶ στολὴν ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλῳ δραστήριος Ἀπ. Εὐρ. 688 καὶ τὴν στολὴν λαμπρὸς κατὰ τὴν ὄψιν (ὅταν τὸν ἴδῃ τις) καὶ ὡς ἐκ τοῦ ξύλου (ῥοπάλου) ἕτοιμος εἰς δρᾶσιν (πρβ. δρᾶσαι χειρὶ δυνατός Ἀπ. 389)· περὶ τοῦ Ἡρακλέους. δραστήρια ῥήματα Διον. Ἁλικ. Θουκ. 24 τ. ἔ. ἐνεργητικά, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ παθητικά.

δράστης ὁ: θεράπων δέ οἱ οὐ δράστας ὀπαδεῖ Πίνδ. Π. 4,287 ἀκολουθεῖ δ' αὐτὸν (τὸν καιρὸν) ὡς πιστὸς θεράπων καὶ φίλος ὄχι ὡς κοινὸς ὑπηρέτης (ἁπλοῦν ὄργανον). Ὀρθότ. ἀκολουθεῖ αὐτὸν ὡς ὑπηρέτης πιστός, ὄχι ὡς δραπέτης, φυγὰς (ὅστις φεύγει εὐθὺς ὡς τελειώσῃ ἡ ἐργασία του). Ὅθεν παρὰ τὸ διδράσκω ὄχι παρὰ τὸ δρῶ, παρ' ὃ εἶνε τὸ δρήστην (ἐνεργοῦντα) ἐπ' ἀσκὸν τοῦ Ἀρχιλόχου (Ἀπ. 72).

δράω ἐνεργῶ, πράττω (μᾶλλον ἀρχ. Ἀττ. ἢ νέον, ἴδ. κατωτ. Ἀριστοτ. Ποιητ.). ἀπαρφ. Δωρ. δρῆν ἔγρ. Dind. ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23 (ἀντὶ τοῦ δρᾶν). δράσω, ἔδρασα, δέδρακα, ἐδράσθην, δρασθείς Θουκ. 3, 38. 6, 53 καὶ μτγν. δέδραμαι Ἀρφ. Εἰρ. 1039. -αμένος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 169. Ἠλ. 1106. Ἀνάττικον εἶνε τὸ δέδρασμαι, δεδρασμένων Θουκ. 3, 54 (Δ. Γ. -αμένων). Ἡσίοδ. 7, 12 κἀλλ. δραστέος.— ὑπηρετῶ. αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν ο 317 ταχέως ἤθελον ὑπηρετήσῃ καλῶς μεταξὺ αὐτῶν.— Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ δρᾶν παρεσκευασμένος Αἰσχ. Ἑπτ. 427 ἐκφέρει ἀπειλάς, ἃς εἶνε ἕτοιμος νὰ πραγματοποιήσῃ. Καὶ ἀπολύτ. καὶ γὰρ ὅτε ἐδρῶμεν, ἐπ' ὠφελίᾳ ἐκινδυνεύετο Θουκ. 1, 73 ὅτε ἐν τῷ ἔργῳ ἦμεν, ὁ κίνδυνος ἐγίγνετο ἐπὶ σωτηρίᾳ (τῆς Ἑλλάδος). οἱ γὰρ δρῶντες, βεβουλευμένοι πρὸς οὐ διεγνωκότας, ἤδη καὶ οὐ μέλλοντες ἐπέρχονται 1, 69 οἱ δρῶντες (οἷοι κατ' ἐξοχὴν εἶνε οἱ Ἀθηναῖοι), ἀποφασισμένοι ὡς εἶνε ἀπέναντι ἀναποφασίστων, ἐπέρχονται εὐθὺς καὶ ἄνευ ἀναβολῆς· οὕτως ἑρμηνεύω ἐγώ, ἄλλοι ἄλλως. ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 384 ἴδ. τύχη (πρβ. καὶ δίδωμι).— Ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ πάσχω· δράσαντι παθεῖν Αἰσχ. Χο. 312 ἴδ. πάσχω.— τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα Σοφ. Ο. Κ. 266 σχεδὸν = τά γ' ἔργα μου

πεπονθότος ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότος, ἤ: πεπονθώς εἰμι μᾶλλον ἢ δεδρακώς. Ἀποδίδει εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ (ἅτινα εἶνε παθήματα μᾶλλον) ὅ τι ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ εἰς ἑαυτόν, ὡς εἰ ἔλεγε τοιοῦτόν τι: τῶν ἔργων τούτων ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ δράστης, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ παθητικὸν ὄργανον (τὸ θῦμα). «καὶ τὸ ποιεῖν αὐτοὶ (Δωριεῖς) μὲν δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν» Ἀριστοτ. Ποιητ. 3 (1448 b 1). — δρώμενα δὲ ἐκαλοῦντο αἱ τελεταὶ (τὰ τελούμενα), αἱ παριστῶσαι τὰ κατὰ τὸν θεὸν (Διόνυσον, τὴν γέννησιν καὶ τὰ διάφορα πάθη αὐτοῦ) Παυσαν. 2, 37, 3. Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 11 P. τῶν εὖ δεδρασμένων (ὀρθότ. δεδραμένων) ὑπόμνησιν ποιησόμεθα Θουκ. 3, 54 τῶν εὐεργεσιῶν, τῶν ἐκδουλεύσεων. οὐ τὸ δρασθὲν πιστότερον ὄψει λαβόντες ἢ τὸ ἀκουσθέν 3, 38 ἴδ. πιστός. τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου πολλοῖς προσήκει 5, 66 ἴδ. ἐπιμελής. ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην ... ἐδουλοῦντο 7, 71 ἴδ. δουλόω. τῇ σῇ φρενὶ δοκῶ τόδ' αἷμα (ἐνν. δρᾶσαι) Αἰσχ. Εὐμ. 615 ὅτι ἔχυσα τοῦτο τὸ αἷμα (ἔπραξα τοῦτον τὸν φόνον)· ἴδ. δοκῶ. Παρὰ Τραγ. τὸ δρῶν ἡ ἐνέργεια, ἡ ὑπηρεσία. ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος (=πάσης ὑπηρετήσεως) ἡδονήν Σοφ. Ο. Κ. 1604 ἀφ' οὗ δὲ ἔμεινεν εὐχαριστημένος κατὰ πάντα (ἐκ πάσης ὑπηρεσίας). οἶσθ' ὃ δρᾶσον; ἴδ. εἴδω. Ἡ κανονικὴ σύνταξις εἶνε ἡ πρὸς διπλῆν αἰτ. Φιλ. 315. Ο. Τ. 640, 645 κτλ. τί ἂν δράσειαν αὐτοὺς ὅ τι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν; Θουκ. 6, 35 ὅπου γρ. ἴσως: οὔ τι δηλ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελον πάθῃ τι μεγαλίτερον; Ἐν δὲ Ο. Τ. 1402 οἷ' ἔργα δράσας ὑμίν τὸ ὑμὶν εἶνε ἠθικὴ δοτ. τ. ἔ. ἐνώπιον ὑμῶν, ὑμῶν θεωμένων, «παρ' ὑμῖν» Σχ. ηὐλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι Εὐρ. Ὀρ. 748 ἐφαίνετο εὐλαβὴς (δηλ. ἔκαμνεν) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνουν διὰ τοὺς φίλους οἱ κακοὶ φίλοι. Τὸ τοῦτο δρᾶν ἐπαναλαμβάνει καὶ προηγουμένην ἔννοιαν, ὡς π. χ. παρὰ Θουκ. (ἴδ. 4, 19) καὶ Πλάτωνι: ὗς δὲ δὴ καὶ κυνοκεφάλους λέγων οὐ μόνον αὐτὸς ὑηνεῖς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο δρᾶν (= ὑηνεῖν) πρὸς (Cobet ἐκ τοῦ Φωτίου: εἰς) τὰ συγγράμματά μου ἀναπείθεις Πλ. Θεαίτητ. 166 C οὐ μόνον σὺ αὐτὸς φέρεσαι συωδῶς (κτηνωδῶς), ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας ἀναπείθεις νὰ φέρωνται ὁμοίως πρὸς τὰ συγγρ.

δρέπω (παρασχημ. δρέπτω), ἔδρεψα, ἀόρ. β' δραπών Πίνδ. Π. 4, 130. Μέσ. ἀποδρέψομαι Ἀνθ. 6, 303. Δωρ. δρεψεῦμαι Θεόκρ. 18, 40. ἐδρέφθην μτγν. δρεπτός Ἡσύχ. ἄδρεπτος Αἰσχ. Ἱκ. 663. κόπτω, συλλέγω ἄνθη· μτφ. ἀπολαύω. δραπὼν εὔζφας ἄωτον Πίνδ. Π. 4, 130 ἴδ. εὔζφα. δρέπων κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν Ὀ. 1, 13 «ἀπανθιζόμενος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον: αὐτὸ τὸ ἄκρον δρεπόμενος ἀπὸ πασῶν τῶν ἀρετῶν» Σχ. Ἔχει δὲ καὶ ἡ συνήθεια ῥῆμα «κορ(υ)φολογῶ» = ἀπανθίζομαι τὰς κορυφάς. — ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυναιξί, τοῦ βελτίστου ἕνεκα γυμναζομέναις, «ἀτελῆ τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν» οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅ τι πράττει Πλ. Πολ. 457 B ὁ δὲ ἀνὴρ ὁ γελῶν διὰ γυμνὰς γυναῖκας, αἵτινες πρὸς ὠφέλειάν των γυμνάζονται, δρέπων καρπὸν σοφίας ἄωρον (κυρ. οὐ τέλειον, «ἀκάμωτον» πρβ. ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας Φαῖδρ. 248 B) ὡς πρὸς τὸ γελοῖον (τ. ἔ. ἡ σοφία των εἶνε ἀνεπαρκής, ἵνα καταστήσῃ τὸ πρᾶγμα γελοῖον), δὲν γνωρίζει διὰ τί γελᾷ οὐδὲ τί πράττει. Ὁ Πλάτων ἐνταῦθα ὑπαινίσσεται τὸ τοῦ Πινδάρου ἀπόσπ. (209) διασωθὲν παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 80, 4 τόδε: «τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν» τ. ἔ. ὅτι ὁ καρπὸς τῆς σοφίας, ὃν δρέπουσιν, εἶνε ἀτελὴς («ἀκάμωτος», ἀτελείωτος). αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; Αἰσχ. Ἑπτ. 705 θέλεις τοῦ ἰδίου σου ἀδελφοῦ τὸ αἷμα νὰ πίῃς (μᾶλλον ἢ νὰ χύσῃς); — βάτοι ἱερὸν αἷμα δρέπονται Βίων 1, 22 ἀπογεύονται, ἀπολαύουσι.

δρόμος (δραμεῖν, δέδρομα, τρέχω) ὁ, τὸ τρέξιμον, ἀγὼν δρόμου Θ 281. τάθη (τέτατο) δρόμος θ 121 ἴδ. τείνω. Ἡρ. 6, 126. ἡμέρης δρόμος Ἡρ. 2, 5 ὅσον δύναταί τις νὰ τρέξῃ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας (περὶ τὰ 1300 στάδια). ἅπαντι χρῆται τῷ δρόμῳ Λουκ. περὶ τοῦ Οἴκου 10 τρέχει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, «μὲ τὰ τέσσαρα». περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες Ἡρ. 8, 74 διαγωνιζόμενοι (διακινδυνεύοντες) περὶ τῶν ὅλων· ἀλλὰ τὸ δρόμον ἐξήγημα ὃν ὀρθῶς ὀβελίζεται. πρβ. 8, 102. 9, 37 καὶ Χ 161. ποιήσω δακεῖν τὴν καρδίαν καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν Ἀρφ. Σφ. 376 θὰ τὸν κάμω νὰ δαγκάσῃ τὰ χείλη του ἀπὸ τὸν πόνον καὶ νὰ κινδυνεύσῃ διὰ τὴν ζωήν του. ἀνδρὶ δέ, ἐπειδὰν «τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν» παρῇ, τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι πεντεκαιπεντηκονταέτους Πλ. Πολ. 460 E εἰς ἄνδρα δέ, ἀφ' οὗ περάσῃ τὴν ὀξυτάτην (καὶ δὴ βραχυτάτην) ἀκμὴν τῆς νεανικῆς του ἡλικίας (οἷον σταδιοδρομίας), μετὰ ταῦτα νὰ κάμῃ παιδιὰ διὰ τὴν πόλιν μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 55 ἐτῶν. Τὸ ὀξυτ. δρόμου ἀκμήν, μετενηνεγμένον ἐκ τοῦ σταδίου, ὀφείλεται πιθανῶς εἴς τινα λυρικὸν ποιητήν. πλαγᾶν δρόμος Πίνδ. Ἰ. 4, 60 ἴδ. εὐθυπορῶ. σύννομοι νεφέων δρόμου Εὐρ. Ἑλ. 1488 (ἴδ. σύννομος). τροχός, τόρνῳ γραφόμενος περιφοράν, ἕλκει δρόμον Βακχ. 1066 (ἴδ. ἕλκω). ‖ στάδιον (ἱπποδρόμιον). ὃν ... Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει Πίνδ. Ν. 10, 47 (ἴδ. τίθημι). δ 605. Σοφ. Ἠλ. 713. δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα Ἠλ. 686 ἴδ. ἰσόω. πρβ. ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ Ἀπ. Εὐπόλ. 32 τ. ἔ. ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ πρβ. Διογ. Λ. 3, 7 «τὸ δ' ἐστὶ γυμνάσιον προάστειον ἀλσῶδες.» Ἀλλὰ κυρίως ἐνταῦθα δρόμοι ἦσαν τόποι

τινές, ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι» κατὰ τὸν Ἑρμείαν, ἑρμηνεύοντα τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ Πλάτ. Φαίδρου: πειθόμενος Ἀκουμενῷ κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους· φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι. — Μτφ. ἔξω δρόμου φέρομαι Αἰσχ. Πρ. 909 παρεκτρέπομαι ἐκτὸς τῆς εὐθείας ὁδοῦ = ἐκ δρόμου (τ. ἔ. τοῦ σταδίου δρόμου) πεσὼν τρέχω Ἀγαμ. 1244. ἡνιοστρόφου δρόμου ἔξω Χο. 1020 ἐκτὸς τοῦ σταδίου δρόμου, ἐν ᾧ ὁ ἡνίοχος διευθύνει τοὺς ἵππους· ἴδ. ἡνιοστρόφος. πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου 512 οὐδόλως εἶνε ἄσκοπον (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) νὰ πληροφορηθῇ τις. οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος Ἀπ. Σοφ. 772 (Πλουτ. 511 F) ἐν τῇ βουλῇ δὲν πρόκειται τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ἐν τῷ δρόμῳ (ὅπου πρόκειται περὶ τοῦ τίς νὰ τρέξῃ πρότερον τοῦ ἄλλου καὶ πρότερος φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα).

δρόσος (πρβ. ἔρση, ros) ἡ: ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε Ἀρφ. Βατρ. 1339 διὰ τῶν ποταμίων νταμάτων ἀποκλύζοντες ἀπέτρεπον τὰ ἀπαίσια ὄνειρα· πρβ. Αἰσχ. Πέρσ. 201. ὑπαιθρία δρόσος Εὐρ. Ἀνδ. 227 ἴδ. ὑπαίθριος. δρόσον αἱματηρὰν εἱλιχθεῖσα Ἰ. Τ. 444 ἴδ. ἑλίσσω. ἀπόπτυστος δρόσος Ἀρφ. Ἱππ. 1285 σπέρμα. δρόσοισιν ἀέλπτοις Αἰσχ. Ἀγ. 147 ἴδ. ἄεπτος. τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει Ἀρφ. Νεφ. 978 ἐπὶ τῶν αἰδοίων ἐπεκάθητο δροσερὸς χνοῦς (τρυφερόν, μαλακὸν χνοῦδι) ὡς ἐπὶ τῶν μήλων (κυδωνίων ἢ ῥοδακίνων). Ἡ δρόσος καὶ ὁ χνοῦς ἀποτρίβονται διὰ τῶν ἀλοιφῶν καὶ ἀποξύσεων. Ἔτι μεταφορικώτερον ὁ Πλούτ. 79 D, εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἀναφερόμενος.

δρύππα ἡ = δρύπεψ ἢ δρυπεπὴς ἐλαία, ἡ σήμερον καλουμένη «ῥουπάδα» (ἐν Λέσβῳ καὶ ἀλλ. druppa), «θρούμπη» (ἐν Ἀττικῇ).

δρύπτω: τὴν δὲ χοῖρον αὐονὴ δρύπτει Ἡρώνδ. 8, 2 ἡ δίψα βασανίζει.

δρῦς ἡ, δρυός, δρῦν (δρύα Κ. Σμυρν. 3, 280), δρύες (δρῦς), δρυῶν, δρύας (δρῦς). Τὸ ῠ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ δρῦς, δρῦν· ὁμοίως δρῡός ἐν ἀρχῇ στίχου (Ἡσ. Ἔργ. 434) Κυρ. πᾶν δένδρον: «δρῦν ἐκάλουν οἱ παλαιοί... πᾶν δένδρον» Σχ. Λ 86. Ἔπειτα τὸ δένδρον ἡ δρῦς Ὅμ. καὶ μτγν. οὐκ ἀπὸ δρυός ἐσσι οὐδ' ἀπὸ πέτρης τ 163 δὲν εἶσαι οὔτ' ἀπὸ ξύλο οὔτ' ἀπὸ πέτρα: δὲν ἔπεσα ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μηδὲ εἰς τὴν κοπριὰ μ' εὑρῆκαν: κ' ἐμένα μάνα μ' ἐγέννησε· πρβ. τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. 544 D ἢ οἴει ἐκ δρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι; — οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῷ ὀαριζέμεναι Χ 126 οὐδαμῶς τώρα βέβαια εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνοίγῃ τις ὁμιλίαν μὲ αὐτὸν ἀπὸ τὸ δένδρον ἢ ἀπὸ τὴν πέτραν (λαμβάνων ἀφορμὴν) τ. ἔ. ἀπὸ οὐδαμινά, οἱαδήποτε πράγματα· πρβ. «ξύλα κούτσουρα, δαυλιὰ καμμένα» (Πανταζίδου Λεξ. Ὁμηρ.). — ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην; Ἡσ. Θε. 35. Ἴσως τὸ νόημα: ἀλλὰ ταῦτα τὰ περὶ δρῦν ἢ τὴν πέτραν ποίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὸ προκείμενον; τρόπος ἐκφράσεως, ἵνα ἐπανέλθῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου· πρβ. «δρυὸς καὶ πέτρας λόγοι ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων καὶ μυθολογούντων παράδοξα» Μακάριος παροιμιογράφος. στεφανωσαμένη δρυΐ Ἀπ. Σοφ. 492 τ. ἔ. δρυΐνῳ κλάδῳ, δρυΐνῳ στεφάνῳ· ὅπου ὀρθῶς ὁ Ellendt μετέγραψε τὸ παραδεδομένον δρυσί εἰς δρυΐ, ὡς λέγεται: στεφανοῦταί τις πίτυϊ, δάφνῃ, μύρτῳ κτλ. πιείρας δρυός Σοφ. Τρ. 766 = πεύκης (διότι δρῦς = πᾶν δένδρον). δρυὸς ἄσπετον ἔρνος Εὐρ. Κύκλ. 615 ἐνν. κλάδον ἐλαίας. πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται Θεόκρ. 15, 112 ἴδ. ἀκρόδρυα.

δρῶσι ἴδ. δράω.

δυάω (δύη), ὀρθότ. δυόω (καθ' Ὅμ.), ἐμβάλλω εἰς δύην (δυστυχίαν), βασανίζω· ὅθεν δυόωσι υ 195 γ' πλ. ἐνεστ. ὁρ.

δύη ἡ ἐπ. ποιητ., Δωρ. δύα, δυστυχία ν 215. ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην ξ 338 ἵνα ἐμπέσω ὅλως διόλου ἀκόμη εἰς τὸ δεινότατον τῆς συμφορᾶς. Καὶ παρὰ Τραγ. δειλαίᾳ συγκέκραμαι δύῃ Σοφ. Ἀντ. 1311 ἴδ. συγκεράννυμι. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ γενναία δύη Αἴ. 938 ἡ ἀληθινὴ λύπη εἰσχωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν. πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς Αἰσχ. Πρ. 192 εἰς τὰς πικρὰς κακοπαθείας οὐδόλως ἐνδίδεις (ὑποχωρεῖς).

δύμεναι ἴδ. δύω.

δύναμαι, β' πρσ. δύνᾰσαι Ἀττ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἐνίοτε καὶ δύνῃ (δύνᾳ Porson) Σοφ. Φιλ. 798. Εὐρ. Ἑκ. 253. Ἀνδρ. 239. δύνᾳ Δωρ. Θεόκρ. 10, 2. Σοφ. Φιλ. 849 χορ. Ο. Τ. 696 χορ. δυνέαται (= δύνανται) Ἡρ. 2, 142. 4, 30. Ὑπ. δύνωμαι, δύνῃ (δύνηαι Ζ 229), δυνώμεθα Ἡρ. 8, 143 (πρβ. 4, 97). δύνωνται 9, 11 καὶ 7, 163. Εὐκτ. δυναίμην, δύναιο κἑ. γ'. πλ. δυναίατο Ἡρ. 7, 103. 8, 130. ἐδυνάμην συχνότερον τοῦ ἠδυνάμην, ὡς καὶ τὸ ἐδυνήθην (Δωρ. Τραγ. ἐδυνάθην, ἐπ. καὶ νέον Ἰων. ἐδυνάσθην καὶ Ξεν.) τοῦ ἠδυνήθην, διὰ δὲ τοῦ Ε αὐξάνεται καὶ ἐν ταῖς Ἀττ. ἐπιγρ.— Β' πρόσ. ἐδύνω Ὕμν. Ἑρμ. 405. Ξεν. Ἀν. 1, 6, 7. 7, 5, 5 (ἐδύνασο μτγν.), ἠδύνω Ἀπ. Φιλιππίδ. 16 (Ἀθήν. 700 C). γ' πλ. ἐδυνέατο (= ἐδύναντο) Ἡρ. 4, 114 κἀλλ. δυνήσομαι (Δωρ. δυνασεῖται Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 46, 61. Ἱππόδ. αὐτ. 43, 92. δυνηθήσομαι μτγν.). ἐδυνησάμην ἐπ. καὶ μτγν. δυνήσωνται (;) Σιμωνίδ. Ἀμ. 1, 17. δεδύνημαι. δυνατός. — Οἱ χρόνοι αὐξάνονται διὰ μὲν τοῦ Ε παρ' Ὁμ., σχεδὸν πάντοτε παρ' Ἡροδ. Ἀττ. ποιηταῖς, Θουκ., συχνότερον παρὰ Ξεν. καὶ Λυσ. Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθην. Μόνον δὲ παρ' Ἰσοκράτει διὰ τοῦ Η.— ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος (ἐΰς = ἠΰς) Α 393 ἂν ἐμπορεῖς τοὐλάχιστον, προστάτευσον τὸν ἀνδρεῖον υἱόν σου. τὰ νῦν τ' εὔπομπος, εἰ δύνᾳ,

γενοῦ Σοφ. Ο. Τ. 696 καὶ τώρα, ἂν δύνασαι, γενοῦ καλὸς ὁδηγός. Μετ' αἰτ. δύναται γὰρ ἅπαντα δ 237 ὅλα δύναται νὰ τὰ κάμῃ: εἶνε παντοδύναμος. πατρὸς μέγα δυναμένοιο α 276 μεγάλην δύναμιν ἔχοντος (ἕνεκα τοῦ πλούτου). δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον Περσέων Ἡρ. 7, 5 ἔχων μεγίστην δύναμιν, ἐπιρροήν. οὐκοῦν, ὦ θαυμάσιε, τὸ μέγα δύνασθαι πάλιν αὖ σοι φαίνεται, ἐὰν μὲν πράττοντι ἃ δοκεῖ ἕπηται τὸ ὠφελίμως πράττειν, ἀγαθόν τι εἶναι· καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ μέγα δύνασθαι κέ. Πλ. Γοργ. 470 Α ὅπου μετὰ τὸ πράττειν χρειάζεται ἓν κόμμα, ἀντὶ δὲ τοῦ τε γρ. τι μετὰ τοῦ Heindorf τ. ἕ. λοιπὸν τὸ μέγα δύνασθαι (τὸ μεγάλην δύναμιν ἔχειν: τὸ ἰσχυρὸν εἶναι) ἀποδείκνυταί σοι πάλιν, ἐὰν μὲν πράττων τις κατ' ἀρέσκειαν κατορθώνῃ ὥστε νὰ πράττῃ ὠφελίμως, ὅτι εἶνε καλόν τι· καὶ τοῦτο... εἶνε τὸ μέγα δύνασθαι· εἰ δὲ μὴ (τ. ἕ. ἐὰν τῷ τὰ δικ. πράττοντι μὴ παρέπηται τὸ ὠφελ. πράττειν), τότε ἀποδείκνυται τὸ μέγα δύνασθαι ὡς κακὸν καὶ ὡς μικρά (τις) δύναμις. τὸ δ' αὖ δύνασθαι πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν Εὐρ. Ὀρ. 687 ἀλλὰ τὴν δύναμιν πάλιν ταύτην ἔχω ἀνάγκην νὰ τὴν λάβω παρὰ τῶν θεῶν. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδὲν (Δ. Βερνκρδ. ἀντὶ τοῦ οὐδένα) καιρὸν δύναται θνητοῖς Εὐρ. Μήδ. 127 τὰ ὑπερβάλλοντα τὸ μέτρον (=καιρὸν) οὐδεμίαν δύναμιν ἔχουσι: τὰ ὑπερβολικὰ καὶ ὑπέρμετρα πράγματα καθόλου δὲν προκόπτουν. οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Σοφ. Ἀντ 686 οὔτε θὰ ἠδυνάμην οὔτε εὔχομαι νὰ ἠξεύρω νὰ λέγω. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνος Ο. Τ. 315 τὸ νὰ προσπαθῇ τις (κυρ. ἀνήρ τις) νὰ κάμῃ τὸ καλόν, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ μέσα, ὅσα (κυρ. ὁρμώμενος ἀπὸ ὅσα) ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του (=ἔχοι καὶ δύναιτο). εἶνε λαμπρότατος κόπος. Ὅπου τίθεται ἡ εὐκτικὴ διὰ τὸ γενικὸν καὶ ἀόριστον τῆς ἀπαρφ. || ὑποφέρω, ἀνέχομαι, «βαστῶ». τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα ν 331 διὰ τοῦτο καὶ δὲν δύναμαι («δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά μου») νά σε ἐγκαταλείψω, ἐν ᾧ εἶσαι δυστυχής. οὐκέτι ἐδύνατο ἐν τῷ καθεστηκότι τρόπῳ βιοτεύειν Θουκ. 1,130 δὲν ἠδύνατο πλέον (ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ του) νὰ ζῇ ἐντὸς τῶν καθιερωμένων συνηθειῶν. τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων; Σοφ. Τρ. 545 ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου πάλιν νὰ συνοικῇ τις μὲ ταύτην ὁμοῦ καὶ νὰ εἶνε κοινωνὸς τῶν αὐτῶν γάμων, τίς γυνὴ νόμιμος δύναται νὰ τὸ ὑποφέρῃ; οὐ δύναμαι μὴ γελᾶν Ἀρφ. Βάτρ. 42 δὲν ἐμπορῶ νὰ μὴ γελῶ: πρέπει νὰ γελῶ. || ἀξίζω, ἔχω δύναμιν. ὡς μέγα δύνασθον τὼ δύ' ὀβολὼ αὐτ. 141 πόσον μεγάλην δύναμιν ἔχουν οἱ δύο ὀβολοί. δύναται τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι Θουκ. 7, 58 ἡ λέξις νεοδαμώδης σημαίνει τὸ ὅτι (ἢ τὸ νὰ) εἶνέ τις τώρα πλέον ἐλεύθερος. τὸ αὐτὸ δύναται σχολῇ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι 3,46 τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει σχολαία καὶ ταχεῖα σύμβασις. ἦν δὲ αὕτη ἡ στρατηγία οὐδὲν ἄλλο δυναμένη ἢ ἀποφυγεῖν Ξεν. Ἀν. 2, 2, 13 πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἰσοδύναμος, τίποτε ἄλλο δὲν ἐσήμαινε παρὰ ἀποφυγήν. τὴν αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥ τε μεγίστη καὶ ἐλαχίστη δικαίωσις Θουκ. 1, 141 τὴν αὐτὴν ὑποδούλωσιν σημαίνει (ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν αὐ. ὑποδ.) καὶ ἡ μεγίστη καὶ ἐλαχίστη ἀπαίτησις· ἴδε ἐπιτάσσω. κατὰ τὸ δύνασθαι ἐπὶ πλέον αὐτῷ (τῷ νόμῳ) ἐχρήσαντο 2,97 ἕνεκα τῆς μεγαλιτέρας των δυνάμεως μετεχειρίσθησαν περισσότερον (ἔκαμαν κατάχρησιν) τὸ ἔθιμον τοῦτο. ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται, θεοπρόπε; Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 106 ἴδ. δεῦρο. || Καὶ ἀπροσ. τοῖσι Σπαρτιάτῃσι καλλιρῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο Ἡρ. 7, 134 δὲν ἦτο δυνατὸν εἰς τοὺς Σπαρτιάτας προσφέροντας θυσίαν νὰ γίνωσι καλὰ τὰ ἱερά. Παρὰ δὲ Πλουτ. 440 Ε: δύναται καὶ ἀρετὴν γεγονέναι καὶ μένειν ἄϋλον φαίνεται, ὅτι εἶνε ὀρθὴ ἡ παλαιὰ γρ. ἢ μᾶλλον διόρθωσις δυνατόν.

δύναμις ἡ, ὡς καὶ σήμερον. ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη β 62 ἂν εἶχα τοὐλάχιστον τὴν δύναμιν. εὖ τόδ' ἴσθι μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ Αἰσχ. Πέρσ. 176 καλῶς τοῦτο γνώριζε, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἴπῃς δὶς μήτε λόγον μήτε ἔργον ἐξ ὅλων ἐκείνων, δι' ὅσα ἔχει τὴν (καλὴν) διάθεσιν νὰ προηγῆται ἡ δύναμίς μου: δι' ὅσα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς δυνάμεώς μου. — καθ δύναμιν Ἡσ. Ἔργ. 336 = κατὰ δύναμιν, ἐκ τῶν ἐνόντων· πολλάκις εἶχε διὰ στόματος τὸν στ. τοῦτον ὁ Σωκράτης (ἴδ. Ξεν. Ἀπομν. 1, 3, 3). παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως ἐνδιδόασιν Θουκ. 7, 66 ἴδ. ἐνδίδωμι. — χρημάτων δυνάμει ὄντες ὁμοῖοι (ἀντὶ τοῦ ὅμοια) τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις Θουκ. 1, 25 ὄντες κατὰ τὴν χρηματικὴν δύναμιν ὅμοιοι πρὸς τοὺς πλουσιωτάτους τῶν Ἑλλ. — Καὶ ἄλλως: λεγέτω... τὰς αἰτίας ἅστινας νομίζει τοσαύτης μεταβολῆς ἱκανὰς εἶναι δύναμιν ἐς τὸ μεταστῆσαι σχεῖν 2, 48 = τίνες εἰσὶν αἱ αἰτίαι τοσαύτης μεταβολῆς, ἃς νομίζει ἱκανὰς δύναμιν σχεῖν εἰς τὸ μεταστῆσαι (ν' ἀποκτήσωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μετατροπὴν τῆς ὑγείας). Τὸ χωρίον ἔχει καλῶς. — ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή Εὐρ. Ἰ. Τ. 1054 ἡ γυνὴ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ κινῇ τὸν οἶκτον. || ἐξ ἡμισείας ἑκατέρου τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν δύναμιν ἔχοντος Θουκ. 5, 20 διότι ἑκάτερον μέρος (ἢ τὸ θέρος ἢ ὁ χειμών) ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐνιαυτοῦ. || ἀξία νομίσματος. φόρος ἐκ πάσης τῆς βαρβάρου καὶ τῶν Ἑλλην. πόλεων, ὅσων προσῆρξαν (προσῆξαν χ/φα) ἐπὶ Σεύθου.., τετρακοσίων ταλάντων ἀργυρίου μάλιστα δύναμις, ἃ χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἴη Θουκ. 2, 97 ὁ φό-

ρος ἐκ πάσ. τῆς βαρβ. καὶ τῶν Ἑλλ. πόλεων, ὅσων πρὸς τῇ βαρβάρῳ ἦρξαν ἐπὶ Σεύθου, εἶχε χρηματικὴν ἀξίαν τετρακοσίων κατὰ μεγίστην προσέγγισιν ταλ. εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον. ἃ... πολλῷ πλείω τὴν ὄψιν ἀπ' ὀλίγης δυνάμεως χρημάτων παρείχετο Θουκ. 6, 46 τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ εἶχον μικρὰν χρηματ. ἀξίαν, ἐφαίνοντο ἐξωτερικῶς μεγάλης ἀξίας. || ὅσαι (πόλεις) ἦσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως 2, 7 ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς των (ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας των): «ὅσαι μὴ ἦσαν ὑπήκοοι ἀλλ' αὐτόνομοι» Σχ. Ἐν δὲ Ξεν. Ἑλλ. 6,4, 27 οὐ τοῦτο φοβούμενος, μή τινες ἀναπεπταμένης ταύτης τῆς παρόδου πορεύσοιντο ἐπὶ τὴν ἐκείνου δύναμιν ἄλλοι μὲν ἐκλαμβάνουσι τὸ δύναμιν, ὡς καὶ ἐν τῷ Θουκ. χωρίῳ (2, 7), ἄλλοι δ' ἐξαλείφουσιν, ὥστε νὰ ἐνν. ἐπὶ τὴν ἐκείνου (χώραν).

δύνασις ἡ: λάθα Πιερίδων στυγερὰ καὶ ἀνάρατος ὧν δύνασις εὐποτμοτάτα μελέων Ἀπ. Σοφ. 145 ἴδ. ἀνέχω.

δυνατός 3: τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν Σοφ. Ἠλ. 219 ἴδ. ἐριστός. ἐκείνου τὸ κοινὸν αὔξοντος... ἀπὸ τοῦ τῆς πόλεως δυνατοῦ Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 13 ἴδ. αὔξω.

δύο, δυοῖν (δυεῖν εὔχρηστον ἀπὸ τῶν Μακεδον. χρόνων, ὡς παρὰ Πολυβίῳ καὶ Πλουτάρχῳ). Τὸ δὲ δυσὶν ἤδη ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν χρήσει· τὸ παρὰ Θουκ. 8, 101 δυσὶν ἡμέραις διωρθώθη ἤδη εἰς δυοῖν ἡμέραιν. δύο (duo). Ἡ γεν. δυῶν εὕρηται ἐν τισιν ἐπιγραφ., παρὰ δ' Ἡροδ. ἀμφίβολος. Ὁ τύπος δύω φαίνεται ὅτι εἶνε παλαιότερος (πρβ. ἄμφω), ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ἦτο σχεδὸν ἐπίσης εὔχρηστος καὶ ὁ βραχύτερος τύπος. Παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς τε καὶ πεζογρ. τὸ δύω εἶνε λίαν σπάνιον, οὐδαμοῦ δὲ τῶν ἐπιγραφ. εὑρίσκεται. Τὸ μόνον χωρίον, ἐν ᾧ φαίνεται ἀναγκαῖον τὸ δύω, ὡς ἐκ τοῦ μέτρου, εἶνε τὸ Εὐρ. Ἑλ. 1090 δύο ῥοπάς, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐν ἀρχῇ ρ ἀρκεῖ εἰς μήκυνσιν τοῦ προηγουμένου ο. Διαλεκτικοὶ τύποι εἶνε δύε Λάκωνες, δυοῖς Κρῆτες, δυοῖσι Ἡρώνδας, δύεσιν (δύεσσι) Αἰολεῖς (κατ' Εὐστάθιον), δύας αἰτ. πλ. θηλ. Θεσσαλοί. — Τὸ δύο συντάσσ. καὶ μετὰ δυϊκοῦ δύο ἄνδρε Υ 286 καὶ μετὰ πληθ. Σ 498. εὕρηται πολλάκις καὶ ὡς ἄκλιτον, ἀντὶ τῆς γεν. καὶ δοτ. δυοῖν, καὶ δὴ μετὰ γεν. πλ. συνηθέστερον ἢ μετὰ δοτ. τῶν δύο μερῶν Θουκ 1, 104 τῶν δύο μερῶν ἐκ τῶν τριῶν. δύο μερῶν τῶν ἐς χρῆσιν φανερῶν 2, 62 κάλλ. ἐκ τῶν δύο μερῶν, τὰ ὁποῖα προφανῶς εἶνε πρoωρισμένα εἰς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων. δύο θυγατέρων Δημ. 41, 3 κάλλ. τοῖς δύο μέρεσιν Θουκ. 3, 15. ἡ χθὼν... τὰ δύο τῶν ὀκτὼ μερέων λάχε Νήστιδος Ἀπ. Ἐμπεδοκ. 96 ἴδ. αἴγλη. ναυσὶ δύο 5, 4 κάλλ. Ἐν δὲ ταῖς ἐπιγραφ. τὸ δύο εἶνε ἄκλιτον ὄχι πρὸ τῶν Ῥωμαϊκ. χρόνων. — σύν τε δύ' ἐρχομένω Κ 224 ὅταν πηγαίνουν δύο μαζὶ (πρβ. σύντρεις). εἰς δύο Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 17 ἀνὰ δύο. Περὶ τῆς μονοσυλλάβου ἐκφορᾶς τοῦ δυοῖν παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 640 ἴδ. ἀποκρίνω. — Περὶ τοῦ ἐγὼ μόνη οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον Σοφ. Ἠλ.1320 καὶ ἵνα... μηδὲ δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν Θουκ. 1, 33 ἴδ. ἁμαρτάνω.

δυσαγκόμιστος 2 = δυσανακόμιστος, δυσαναπλήρωτος· αἷμα μητρῷον χαμαὶ δυσαγκόμιστον· τὸ διερὸν πέδοι χύμενον οἴχεται Αἰσχ. Εὐμ. 261 τὸ μητρικὸν αἷμα χαμαὶ (ὂν) χαλεπὸν ἂν εἴη ἀνακομίσασθαι (δύσκολον εἶνε νὰ τὸ πάρῃ τις ὀπίσω)· τοῦτο γὰρ (κυρ. = ὃ) ὑγρὸν ὂν κατὰ γῆς χυθὲν οἴχεται ἀπιόν.

δυσάγκριτος 2 = δυσανάκριτος, δυσδιάκριτος, δυστέκμαρτος Αἰσχ. Ἱκ. 132.

δύσαγνος 2 ἄναγνος, μικρός. δυσάγνοις φρεσὶν... βωμῶν ἀλέγοντες οὐδὲν Αἰσχ. Ἱκ. 759 ἐν ταῖς μικραῖς φρεσὶν αὐτῶν οὐδόλως φροντίζοντες (τῆς ἱερότητος) τῶν βωμῶν.

δυσάδελφος 2 δυστυχὴς ὡς πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ἕνεκα τῶν ἀδελφῶν· δυστυχεῖς ἀδελφοὺς ἔχων. Καὶ ὑπερθετικὸν ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 856.

δυσαιανής 2 θρηνητικός. ἴυζ' ἄποτμον Πέρσαις δυσαιανῆ βοὰν δάοις Αἰσχ. Πέρσ. 283 ἔκβαλλε ὀξεῖαν φωνὴν γοερὰν («δυσθρήνητον» Σχ.) διὰ τοὺς κακομοίρους ἀθλίους Πέρσας.

δυσαίων (Dind.: δυσδαίμων) σφ' ἅ (H. Voss: σφιν ἡ) τεκοῦσα πρὸ πασᾶν γυναικῶν, ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται Αἰσχ. Ἑπτ. 910 δύσμοιρος εἶνε ἡ τοὺς δύο τούτους γεννήσασα πλέον ὅλων τῶν γυναικῶν, ὅσαι ἔχουσιν ὀνομασθῇ μητέρες τέκνων.

δυσαλγής 2 λίαν ἀλγεινός. πέπληγμαι δ' ὅπως (Herm.: ὑπὸ) δήγματι φοινίῳ δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας Αἰσχ. Ἀγ. 1164 ὑπὸ τῆς ἀξιοθρηνήτου τύχης της ὀδυρομένης προσεβλήθην (συνεκινήθην) ὡσὰν ὑπὸ φονικοῦ δήγματος (ὄφεως).

δυσάλωτος 2 δυσκόλως ἁλισκόμενος, δυσληπτος. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς Σοφ. Ο. Κ. 1723 οὐδείς ἐστι δύσληπτος ὑπὸ τῶν κακῶν: πᾶς τις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τῶν κακῶν ἁλίσκοιτο (καταλαμβάνοιτο). Αἰσχ. Πρ. 179.

δυσαμερία ἡ, ἴδ. δυσημερία.

δυσάνωρ ὁ καὶ ἡ: Ζεὺς ἀποστεροίη γάμον δυσάνορα δάϊον (δᾷον) Αἰσχ. Ἱκ. 1074 ὁ Ζ. νὰ κρατῇ μακρὰν γάμον (μετὰ) κακῶν καὶ δυσμενῶν ἀνδρῶν.

δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο Εὐρ. Ὀρ. 232 δυσκόλως εὐχαριστοῦνται οἱ νοσοῦντες, διότι δὲν ἠξεύρουν τί νὰ κάμουν.

δυσαριστοτόκεια ἡ, δυστυχὴς μήτηρ ἀρίστου υἱοῦ ἡ Θέτις Σ 54 κυρ. ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα.

δύσαυλος 2 δύσκολον παρέχων τὸν αὐλισμόν, δύσκολον διὰ νὰ ξενυκτᾷ τις. δυσαύλων πάγων αἴθρια (διορθοῦσιν: ὑπαίθρεια ἢ ἐναίθρεια) καὶ δύσομβρα φεύ-

γειν βέλη (ἐνν. ἐδιδάξατο) Σοφ. Ἀντ. 355 (ἐπενόησε τρόπον) διὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰς ψυχρὰς (ἢ τὰς ὑπαιθρίους ἢ τὰς ἐν ὑπαίθρῳ) προσβολὰς τῶν δυσαύλων πάγων καὶ τὰς προσβολὰς τῶν κακῶν ὄμβρων. δύσαυλος ἔρις Ἀνθ. 9, 266 δυστυχὴς αὐλῶν ἀγὼν (διαγωνισμός).

δυσβάτων ἀμαχανιᾶν Πίνδ. Ν. 7, 97 ἴδ. ἀλκή. δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἵ, οἵ' ἐγώ, μογοῦσιν; Αἰσχ. Πρ. 627 τίνες (ἐκ τῶν) δυσδαιμόνων εἰσίν, οἳ μογοῦσιν οἷα ἐγώ;

δυσδαίμων 2: ὡς δυσδαίμονες ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην Αἰσχ. Ἀγ. 348 (ἴδ. εὐδαίμων). δυσδαίμων σφιν ἡ τεκοῦσα Ἑπτ. 910 ἴδ. δυσαίων.

δύσεδρος 2 κακὸς πάρεδρος, κακὸς σύνοικος. δύσεδρος Ἐρινύς Αἰσχ. Ἀγ. 745 ἴδ. νυμφόκλαυτος.

δυσέκδυτος 2 δυσκόλως παρέχων ἔκδοσιν. ἀμήχανον τέχνημα (Nauck: τεύχημα) καὶ δυσέκδυτον (Dindorf: δυσέκλυτον) Σχ. Εὐρ. Ὀρ. 25. ἴδ. Αἰσχ. Ἀπ. 375 Κατὰ τὸν Wecklein ὁ στίχος οὗτος ἀνήκει εἰς τὰς Χοηφόρους καὶ παρενθετέος μεταξὺ 995 καὶ 996.

δύσεο ἐπ. μέσ. ἀόρ. προστ. τοῦ δύω.

δυσέριστος 2: τὸ δυσέριστον αἷμα Σοφ. Ἠλ. 1385 παθ. τὸ ἐξ ὀλεθρίας ἔριδος αἷμα: «τὸν (φόνον τὸν) δι' ἔριν γινόμενον κακὴν (ἔγραψα: κακὸν)» Σχ. Κατ' ἄλλους ἐνεργ. τὸ αἷμα τὸ γεννῶν ὀλεθρίας ἔριδας (ἐκδικήσεις). ἴδ. προνέμομαι. Κατ' ἄλλους: φόνον ἀναπόφευκτον, ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ διαφιλονεικήσῃ εἰς τὸν Ἄρην.

δυσευνάτωρ ὁ: δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνάτορας πάντρομος πελειάς Αἰσχ. Ἑπτ. 278 τὸ ἑξῆς: ὥς τις πάντρομος πελειὰς δέδοικεν ὑπὲρ τῶν λεχ. τέκνων τοὺς δυσευνάτ. δράκοντας, τ. ἔ. (φοβοῦμαι) ὅπως περιστερά τις ὅλη τρέμουσα φοβεῖται τοὺς ὀλεθρίους συγκοιμητὰς δράκοντας διὰ τὰ ἐν τῇ φωλεᾷ τέκνα της.

δυσημερίᾱ ἡ: Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα (πέμπει) Ἀπ. Αἰσχ. 236 (ἐξ Ἀρφ. Βατρ. 1287) Σφ. τέρας (ὀλέθριον) πρωταίτιον δυστυχημάτων.

δύσζηλος 2, κακὸν ζῆλον ἔχων, εὐερέθιστος ἡ 307. μάλα δ' ἀργαλέη γε (ἥ γε Diels πρβ. Ἡσ. Ἔργ. 640) τέτυκται ἀνδράσι καὶ δύσζηλος ἐπὶ φρένα πίστιος ὁρμή Ἀπ. Ἐμπεδ. 114 κυρ. ἡ ὁρμὴ τῆς πίστεως εἰς τὴν φρένα εἶνε πολὺ ἐπίπονος εἰς τοὺς ἄνδρας (τ. ἔ. ἡ περὶ τῆς πίστεως προσπάθεια αὐτῶν δυσκόλως εἰσχωρεῖ εἰς τὴν ψυχήν των) καὶ κινητικὴ τοῦ φθόνου αὐτῶν (πρβ. Θουκ. 2, 35: τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι αὐτῶν φθονοῦντες ἤδη καὶ ἀπιστοῦσι). Κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Diels τὸ ἥ ἀναφ. εἰς τὸ προηγ. ἀλήθεια. || ἐν κακοῖς ἁμιλλώμενος. αἰθυίῃσι βίον δύσζηλον ἔχοντες Ἐπιγρ. ἐν Βίῳ Ὁμ. (Ἡρόδ.) κεφ. 19 ἔχοντες βίον ἐφάμιλλον ἐν τοῖς κακοῖς πρὸς τὰς αἰθυίας.

δυσθέατος 2 δυσκόλως προσορώμενος, δεινὸς ἰδεῖν, φοβερὸς τὴν ὄψιν. ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν Αἰσχ. Πρ. 69. ὦ δυσθέατον ὄμμα (=θέαμα) καὶ τόλμης πικρᾶς Σοφ. Αἴ. 1004 ὅπου καὶ ἡ γεν. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ὦ δι' ὃ καὶ ὁ Bergk: φεῦ τόλμης, ἀλλ ἐν οὐ δέοντι· ὁ δὲ Dind. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ μὲν κλητικὴ ἐπὶ τοῦ τοῖς ὄμμασιν ὁρωμένου, ἡ δὲ γενικὴ ἐπὶ τοῦ τῇ διανοίᾳ ἐννοουμένου· λεπτότερον ἢ ἀληθέστερον. Οὐδὲν ἄλλο σημ. ἤ: ὦ θέαμα φοβερὸν τὴν ὄψιν καὶ πικρότολμον. Ἡ δὲ διόρθ. τοῦ Nauck φάσμα περιττή, πρβ. ὦ τερπνὸν ὄμμα Αἰσχ. Χο. 237.

δυσθεράπευτος Αἴας Σοφ. Αἴ. 609 ἴδ. ἔφεδρος.

δυσθνήσκω: πᾶν σῶμα... ἤσπαιρεν ἠλάλαζε δυσθνῄσκον φόνῳ Εὐρ. Ἠλ. 842 καὶ δυσθνῄσκοντος αἵματος νέου Ῥῆσ. 791, ἐν οἷς ὁ Nauck ἀποκατέστησε τὸν ὀρθόν πως τύπον δυσθνητοῦν καὶ δυσθνητοῦντος. Προτιμῶ τὸν ἔτι ὀρθότερον δυσθανατοῦν καὶ δυσθανατοῦντος.

δύσθνητος: φύσημ' ἀνεὶς δύσθνητον Εὐρ. Φοιν. 1450 ἐκβαλὼν φύσημα, ὃ οἱ κακῶς (ὀδυνηρῶς, δυσκόλως) θνήσκοντες ἐκβάλλουσι.

δύσθροος 2 δύσηχος, κακόηχος. δύσθροα βάγματα Αἰσχ. Πέρσ. 640 ἴδ. σαφηνής. πέμψω σε δυσθρόοις γόοις 1077 προπέμψω σε θρηνητικοῖς (κακοφήμοις) γόοις.

δύσκαπνος 2 πολὺ καπνισμένος, δυσάρεστον ὀσμὴν καπνοῦ ἀναδίδων. δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν Αἰσχ. Ἀγ. 767 «πενιχροῖς καὶ εὐτελέσι» Σχ.

δύσκηλος 2 (κηλέω) δυσθεράπευτος. μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα Αἰσχ. Εὐμ. 828 μηδ' ὑπερμέτρῳ θυμῷ, θεαί, καταστήσητε (ἤ: στήσητε ἀπέναντι τῶν βροτῶν) ἐχθρικὴν (ἀνήκεστον) τοῖς θνητοῖς τὴν γῆν.

δύσκλεια ἡ: μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Σοφ. Αἴ. 143 ἐπὶ κακῇ φήμῃ, ἀποσκοποῦντες εἰς δυσφημίαν ἡμῶν. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ ἐπὶ τοῖς καλοῖς πλέον Σοφ. Ἀπ. 186 ἑρμηνεύουσι: τὸν φθονούμενον ἡ κακὴ φήμη παρασύρει μᾶλλον εἰς τὰ αἰσχρὰ ἢ εἰς τὰ καλά. Μᾶλλον ὧδε: ἐπὶ τῶν φθονουμένων ἡ κακὴ φήμη ὑπερισχύει μᾶλλον διὰ τὰ αἰσχρὰ ἢ διὰ τὰ καλὰ τ. ἔ. ἐπὶ τῶν φθονουμένων πιστεύονται μᾶλλον τὰ αἰσχρὰ ἢ τὰ καλά.

δυσκόμιστος 2 δυσκόλως κομιζόμενος, ἀνυπόφορος. πότμος δυσκόμιστος Σοφ. Ἀντ. 1346 ἀφόρητος. ἐσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῇ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1422 κόμιζε ἐντὸς τῆς οἰκίας τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα ἡ γῆ δυσκόλως δύναται νὰ κομίζῃ ἐντός της (θὰ εἶνε μίασμα τῆς χώρας). Μᾶλλον ὧδε: κόμιζε ἐντὸς τῆς γῆς (δηλ. θάπτε) τὰ τέκνα, ὅπερ εἶνε ἐπώδυνον (θλιβερόν σοι) ἔργον· διορθοῦσι: δυσκόμιστ' ἄχη.

δύσκον ἴδ. δύω.

δύσκριτος 2 δυσδιάκριτος, δυσερμήνευτος. δυσκρίτους δύσεις Αἰσχ. Πρ. 474 «δυσκαταλήπτους: δυσγνώστους· οἷον Ὠρίων ὅτι δύνων χειμῶνα ποιεῖ» Σχ. κληδόνας δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς 502 φωνὰς δυσερμηνεύτους (αἰνιγματώδεις) ἐξήγησα αὐτοῖς.

δυσκύμαντος 2 προερχόμενος ἐκ τῆς κακῆς (χαλεπῆς) κυμάνσεως· δυσκύμαντα κακά Αἰσχ. Ἀγ. 658 κακὰ προερχόμενα ἐκ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης.

δυσλόγιστος 2: πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα Σοφ. Αἴ. 40. ἴδ. ἀΐσσω.

δυσμάτορος (δυσμήτωρ) κότου τυχὼν Αἰσχ. Ἱκ. 69 τυχὼν ὀργῆς προερχομένης ἐκ κακῆς μητρός.

δύσνιπτος ἐκ δέλτου γραφή Σοφ. Τρ. 683 ἴδε ἐκ.

δυσοδοπαίπαλος 2 δύσβατος, δυσπαράβατος. λάχη θεῶν δυσοδοπαίπαλα (διορθοῦσι: δυσποδοπαίπαλα: δυσπορο παίπαλα κτλ.) δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς Αἰσχ. Εὐμ. 390 «δυσπαράβατα καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τεθνηκόσι» Σχ.

δυσοίζω (πρβ. ὀϊζύς) θρηνῶ, λυποῦμαι. οὔτοι δυσοΐζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ ἄλλως Αἰσχ. Ἀγ. 1315 ὡς ὄρνις περὶ θάμνον θρηνῳδῶ ἐκ φόβου (περὶ τὸν οἶκον!) ὄχι ἄλλως βεβαίως. Τὸ θάμνον ἐξαρτ. ἐκ τοῦ δυσοΐζω φόβῳ. Πρβ. Ἑπτ. 276. Δημ. 4, 45. μηδὲν δυσοΐζου (= φοβοῦ) πολεμίους δρᾶσαι τάδε Εὐρ. Ῥῆσ. 805.

δύσοιμος (οἶμος) 2 δύσοδος, δυσπρόσιτος, ἐπὶ κακῷ ἄγων (ἢ ἥκων) Ἡσ. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ οἴμη = δύσθροος, δυσκέλαδος. δυσοίμου τύχας Αἰσχ. Χο. 944 θεωρῶ μᾶλλον ὡς ἐπιφωνηματικήν τινα παράθεσιν: ὢ τῆς ἐπὶ κακῷ ἐπελθούσης ἡμῖν τύχης ταύτης!! ὢ δυστυχία μας! Περὶ ἄλλων ἐξηγήσεων ἴδ. ἀναφυγή.

δύσοιστος 2 δυσκόλως ὑποφερόμενος, ἀνυπόφορος. δύσοιστα πήματα Αἰσχ. Προμ. 718. Ἐν Ἱκ. 824 ὁ Ἑρμᾶν. ἔγρ. ὕβριν δύσοιστον (ἀντὶ τοῦ δύσφορον) διὰ τὸ μέτρον: ἀνυπόφορον κατὰ τὴν ὕβριν.

δύσομβρος 2 κακὸν ὄμβρον ἔχων, προερχόμενος ἐκ ῥαγδαίου ὄμβρου. δύσομβρα φεύγειν βέλη Σοφ. Ἀντ. 357 ἀποφεύγειν τὰς προσβολὰς τῶν κακῶν ὄμβρων· ἴδ. δύσαυλος.

δυσόμιλος 2 δυσκοινώνητος, ἧς ἡ συναναστροφὴ (ὁμιλία) φέρει δυστυχίαν. Αἰσχ. Ἀγ. 745 ἴδ. νυμφόκλαυτος.

δύσορμοι πνοαί Αἰσχ. Ἀγ. 203 αἱ κακὸν ὅρμον ποιοῦσαι: μὴ ἀφίνουσαι τὰ πλοῖα νὰ ἡσυχάσωσιν, ἀλλὰ τῆδε κἀκεῖσε κινοῦσαι.

δύσορνις -ιθος ὁ καὶ ἡ, δυσοιώνιστος, κακὰ προμηνύων, ἀπαίσιος. δύσορνις ἅδε ξυναυλία δορός Αἰσχ. Ἑπτ. 823 ἀπαισία ὑπῆρξεν ἡ συμφωνία (ἡ ὁμοία ἔκβασις) αὕτη τοῦ ἀγῶνος. Κρησίας ἐκ γᾶς δύσορνις ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας Εὐρ. Ἱππ. 759 ἡ Κρησία πορθμὶς δυσοιώνιστος οὖσα ἔπτατο πρὸς τὰς κλ. Ἀθήνας.

δυσούριστος 2: σκότου νέφος δυσούριστον Σοφ. Ο. Τ. 1315 τοῦ ἐμοῦ σκότους νέφος, ὅπερ οὐδένα εὐνοϊκὸν ἄνεμον φέρει.

δυσπάλαμος 2 δυσμήχανος, ἀμήχανος, ἄπορος. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν θεῶν δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι Εὐμ. 847 κακότεχνοι δόλοι τῶν θεῶν μὲ ἀφήρεσαν (κυρ. μὲ ἐσήκωσαν) ἀπὸ τὰς παναρχαίας τιμὰς ὡς οὐδὲν (ὥστε εἶμαι ἴσα μὲ τὸ τίποτε)

δυσπαλής 2 δυσπάλαιστος, δυσκαταγώνιστος. δυσπ. δίνη Αἰσχ. Εὐμ. 562. δυσπαλές ἐστι διακρίνειν Πίνδ. Ὀ. 8, 25. ἴδ. ῥέπω.

δυσπαράθελκτος 2 δυσκόλως παραθελγόμενος, δυσπράϋντος, δυσπαραμύθητος. μένει τοι Ζηνὸς ἱκταίου κότος δυσπαραθέλκτους (Burges: ὦ δυσπαραθέλκτοις) παθόντος οἴκτοις Αἰσχ. Ἱκ. 390 βεβαίως ἀναμένει τοῦ Ζ. ἱκεσίου ὁ χόλος τοὺς δυσκόλως παρακαμπτομένους (πραϋνομένους) διὰ τῶν θρήνων καὶ παρακλήσεων τοῦ παθόντος.

δυσπάρευνος 2: τὸ δυσπάρευνον λέκτρον Σοφ. Τρ. 791 τὴν κλίνην, ἐν ᾗ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ κακῷ παρευνάζεται· ἴδ. ἐνδατέομαι.

δυσπαρήγοροι βροτοῖς Αἰσχ. Εὐμ. 387 «οὐ ταχέως παρηγορούμεναι ὑπὸ βροτῶν» Σχ.

δυσπήματος (-μαντος Scaliger) 2: τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστὶν ἀμφότερα μένειν· πέμπειν δὲ δυσπήμαντ' (Scaliger: -πήματ') ἀμηχάνως ἐμοί Αἰσχ. Εὐμ. 484 ἀμφότερα ταῦτα εἶνε τοιαῦτα κατὰ τὸ μένειν (τ. ἔ. καὶ ὁ Ὀρέστης πρέπει νὰ μένῃ ὡς ἱκέτης καὶ αἱ Ἐρινύες δυσκόλως ἀποπέμπονται)· κατὰ δὲ τὸ ἀποπέμπειν εἶνε βλαβερὰ ἀμηχάνως (εἰς ἀμήχανον τρόπον, τ. ἔ. οὔτε τὸν Ὀρέστην οὔτε τὰς Ἐρινύας δύναμαι ἄνευ βλάβης ν' ἀποπέμπω). Ἄλλοι ἄλλως.

δυσπνόοις πνοαῖς Σοφ. Ἀντ. 587 κακῶς πνέουσιν ἀνέμοις (ἐναντίοις, ἐπὶ τοῦ βορρᾶ) ἴδ. ἐπιτρέχω.

δύσποτμος 2 κακοῦ πότμου τυχών, δυστυχής. τὸ χρεὼν δὲ τί δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 1331 δυστυχὲς τοῖς ἀνθρώποις ἀνευρεῖν τί τὸ χρεὼν (πεπρωμένον) ἐστί (Δ. Βερναρδ.).

δυσπρόσοιστος 2 κυρ. πρὸς ὃν οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως προσφέροιτο, ὅθ. δυσπροσπέλαστος. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα Σοφ. Ο. Κ. 1277 προσπαθήσατε ὑμεῖς τοὐλάχιστον νὰ συγκινήσητε τὸ δυσπροπέλαστον (δυσπρόσιτον) καὶ ἀπροσήγ. στόμα τοῦ πατρός. Ἡ διόρθ. τοῦ Nauck δυσπρόσωπον καὶ κατὰ τοῦτο πλημμελής, ὅτι τὸ στόμα εἶνε μέρος τοῦ προσώπου. Ὅτι δ' ὀρθῶς ἔχει ἡ παραδεδομένη γρ. δεικνύει καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτ. 9, 49 ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἶχον τ. ἔ. δὲν ἐμποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς πλησιάσῃ.

δυσπρόσοπτος 2 δυσκόλως προσορώμενος. δυσπρόσοπτα ὀνείρατα Σοφ. Ἠλ. 460 τὰ ὁποῖα δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀντικρύσῃ χωρὶς φόβον, φρικτά.

δυσσέβεια ἡ: τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Σοφ. Ἀντ. 924 τὸ ἔγκλημα τῆς δυσσεβείας ἀπέκτησα (ἐπέσυρα κατ' ἐμαυτῆς) εὐσεβῆ ἔργα πράττουσα.

δυσσεβής 2: πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; Σοφ. Ἀντ. 514 πῶς τιμᾷς (τὸν Πολυνείκη) τιμὴν (=χάριν) δυσσεβῆ εἰς ἐκεῖνον (τὸν Ἐτεοκλέα); τ. ἔ. τιμήν, ἥτις εἶνε ἀσέβεια διὰ τὸν Ἐτεοκλέα; Ἄλλοι: πῶς ἀπονέμεις (=τιμᾷς) εἰς ἐκεῖνον (τὸν Ετεοκλέα) δυσσεβῆ τιμήν; τ. ἔ. πῶς ἀσεβεῖς εἰς ἐκεῖνον; Ἡ σύντ. σύστοιχος· πρβ. Εὐρ. Ὀρ. 828.

δύστηνος 2 δυστυχής, ἐλεεινός, ὀλέθριος ὡς παρὰ Σοφ. παῖ δυστανοτάτας ματρός Ἠλ. 121 ὀλεθριωτάτης. ἆρ' ὑμιν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα; Ἠλ. 805 δὲν σᾶς φαίνεται, ὅτι ὡς γυνὴ πονοῦσα καὶ ὀδύνην αἰσθανομένη ἔχυσε πικρὰ δάκρυα καὶ ἐθρήνησεν ἐκ περισσοῦ ἡ δυσσεβὴς γυνὴ τὸν υἱὸν αὐτῆς τόσον οἰκτρῶς φονευθέντα;

δυστράπεζος 2 ἀποτρόπαια, βδελυρὰ φαγητὰ τρώγων. χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 384 ἔχουσαι βδελυρὰν τράπεζαν, ἐν ᾗ εὐχαριστοῦντο τρώγουσαι ἀνθρώπινον κρέας.

δυστυχέω: κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς Σοφ. Ο. Κ. 402 ὁ σὸς τύμβος, στερούμενος τῶν προσηκουσῶν τιμῶν (σπονδῶν κτλ., ὅπερ θὰ συνέβαινεν ἂν ἦτο ὁ τάφος μακρὰν τῶν Θηβῶν), θὰ εἶνε δυσμενὴς (ὀλέθριος) τοῖς Θηβαίοις. νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐς τὰ σὰ ἢ σ' ἐς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ; Ο. Κ. 800 ἐν τῇ παρούσῃ συζητήσει νομίζεις, ὅτι ἐγὼ ἀποτυγχάνω ὡς πρὸς τὰ σὰ πράγματα (ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν σῶν πραγμ.) ἢ μᾶλλον σὺ ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ὑποθέσεών σου; εἰ κείνῳ γένος μὴ 'δυστύχησεν Ο. Τ. 261 ἐὰν ἐκεῖνος δὲν εἶχε δυστυχίαν περὶ τὰ τέκνα: ἐὰν ἐκεῖνος δὲν ἦτο ἄτυχος εἰς τὰ τέκνα· δυστυχία δὲ ἐθεωρεῖτο ἡ ἀτεκνία, ὡς τοὐναντίον εὐτυχία ἡ εὐτεκνία, ἴδ. Εὐρ. Ἰκ. 66. Ἀνδρ. 713 — ὦ δυστυχεῖν φὺς καὶ κακῶς πεπραγέναι Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 112 γεννηθείς, ἵνα δυστυχῇς καὶ κακοπραγῇς.

δυστυχής 2: ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ κωκυτὸν εἴσω Σοφ. Τρ. 866 ἐκβάλλει τις ἐξάκουστον, δυστυχίας δὲ δηλωτικὸν κωκυτὸν ἐντὸς τῆς οἰκίας· τὸ τοῦ Σχ. «οὐ μικρὸν ἀλλὰ μέγαν καὶ ἐξάκουστον» ἑρμηνεύει ὀρθῶς ὄχι τὸ δυστυχῆ, ἀλλὰ τὸ οὐκ ἄσημον.

δυσφιλής 2 μισητός. τῆς (ἐσθῆτος) ὁ δυσφιλὴς γέρων γέροντι συγκατῴκηκε πίνος Σοφ. Ο. Κ. 1258 ἧς ὁ μισητὸς ῥύπος γέρων (παλαιὸς) ὢν μετὰ γέροντος σοῦ ἔχει συγκατοίκησιν. δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις Αἰσχ. Χο. 623 ἴδ. ἀπεύχετος.

δυσφορέω δυσκόλως, δυσαρέστως ὑποφέρω τι, χαλεπῶς φέρω τι. ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν μαινομένᾳ κραδίᾳ δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν Αἰσχ. Ἑπτ. 765 λυπούμενος καὶ βαρέως φέρων τὸ πρᾶγμα ἐν παραφορᾷ ψυχῆς διπλᾶ κακὰ ἐξετέλεσεν. αἰσχύνομαι... εἰ δοκῶ πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν Σοφ. Ἠλ. 255 ἐντρέπομαι, ἂν σᾶς φαίνομαι, ὅτι μὲ τοὺς πολλούς μου θρήνους πολὺ βαρέως πενθῶ.

δυσφόρμιγξ -ιγγος ὁ καὶ ἡ, ἀσύμφωνος πρὸς τὴν φόρμιγγα, παράφωνος Εὐρ. Ἰ. Τ. 224 ἴδ. αἱμάσσω.

δύσφορος 2 δυσκόλως ὑποφερόμενος, δυσβάστακτος, βαρύς, χαλεπός, θλιβερός. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν Σοφ. Ο. Τ. 87 καὶ τὰ δυσκόλως ὑποφερόμενα (δυστυχήματα), ἐὰν ἤθελον ἀποβῇ κατ' εὐχήν, δύνανται νὰ εἶνε κατὰ πάντα εὐτυχῆ. Ὅπου ὁ μὲν καὶ εἶνε ἐπιδοτικός: ὥσπερ τὰ ἄλλα οὕτω καὶ τὰ δύσφορα· τὸ δὲ πάντα ἐκλαμβάνεται ὑπ' ἄλλων ὡς κατὰ παράθεσιν διορισμὸς τοῦ τὰ δύσφορα.— τί τῶν δυσφόρων ἐφίῃ; Σοφ. Ἠλ. 144 διὰ τί ἐπιδιώκεις τὴν βαρυτάτην λύπην; δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι γνώμας βαλοῦσα Αἴ. 51 ἀφ' οὗ ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὰ μάτια του (ψευδεῖς) ἰδέας (φαντάσματα, παραστάσεις), αἱ ὁποῖαι δυσκόλως ὑποφέρονται: «ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα· τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας» Σχ. — ἐπίρρ. ἀξία δέ που μαθεῖν κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντα Ο. Τ. 770 ἀξία δὲ βεβαίως εἶμαι καὶ ἐγὼ νὰ μάθω τὴν στενοχωρίαν, ἡ ὁποία σὲ κατέχει. δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον 783 ἴδ. ἄγω.

δυσφρονέων ἐν Ἡσ. Θεογ. 102 πλημμελῶς θεωρεῖται ὑπό τινων ὡς μετοχὴ τοῦ δυσφρονέω, ἀνυπάρκτου ῥήματος, ἐν ᾧ εἶνε γεν. πληθ. τοῦ δυσφρόνη ἀθυμονία, στενοχωρία, θλῖψις: αἶψ' ὅ γε δυσφρονέων ἐπιλήθεται οὐδέ τι κηδέων μέμνηται Ἡσ. Θεογ. 102 ταχέως λησμονεῖ τὰς λύπας του. Ὁμοίως διόρθ. ὁ Dind. παρὰ Πινδ. Ὀ. 2,57 παραλύει δυσφρονᾶν (ἴδ. παραλύω), ἐξ ὀνομ. δυσφρόνη, ὡς εὐφρόνη, ἀφρόνη. Ἡ γρ. τῶν κωδίκων ἦτο δυσφρόνων (ἴδ. κατωτ.).

δύσφρων -ονος 2 δύσθυμος, μελαγχολικός, δυσμενής, κακόβουλος. ὤμοι δύσφρονος ἄτας Σοφ. Ο. Κ. 202 οἴμοι τῆς θλιβερᾶς (σκληρᾶς) συμφορᾶς (τῆς τυφλώσεως). Περὶ τοῦ Πινδ. Ὀ. 2,57, ὅπου τὸ δυσφρόνων ἐξελαμβάνετο ὡς ἐξ ὀνομ. τὰ δύσφρονα=ἡ λύπη ἴδ. ἀνωτ. (δυσφρόνη). — δύσφρων ἰὸς Αἰσχ. Ἀγ. 825 (ἴδ. διπλοίζω). — ἔβαν δὲ Πριαμίδαν ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων παραβαλλόμεναι Εὐρ. Ἀνδρ. 287 μετέβησαν δὲ πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου ἀντιπαραβάλλουσαι ἀλλήλας (τὰ κάλλη ἀλλήλων) δι' ὑπερβολικῶν λόγων κακοβούλων. δυσφρόνων μηνίματα (Lobeck: μειλίγματα) βροτοῖς Αἰχ. Χο. 276 ἴδ. μήνιμα. δύσφρονα γ' ὀνείδη Φρυξὶν οὐκ ἐδώκαμεν Εὐρ. Κύκλ. 296 (ἴδ. δίδωμι). ἰὼ δύσφρονες Αἰσχ. Ἑπτ. 860 ἀσύνετοι, κακοκέφαλοι. Σοφ. Ἀντ. 1261.

δυσχείμερος 2 κακὸν ἢ βαρὺν χειμῶνα ἔχων, λίαν ψυχρός. δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ Αἰσχ. Πρ. 15 ὅπου ἡ φάραγξ ὀνομάζεται δυσχείμερος διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὁρμητικοὺς ἀνέμους καὶ τὰς ἐκ τῆς θαλάσσης τρικυμίας, εἰς ἃς εἶνε ἐκτεθειμένη. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης 772 ναί, τρικυμιῶδες πέλαγος βλαβερᾶς δυστυχίας.

δυσχείρωμα τό, δυσχείρωτον ἔργον Σοφ. Ἀντ. 126 ἴδ. τείνω.

δυσχεραίνω: ποῦ δυσχεραίνεται (τὸ πρᾶγμα); Δημ. 10, 44 ποῦ ἀρχίζουν αἱ δυσκολίαι;

δυσχέρεια πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος Σοφ. Φιλ. 473 πολὺ ὀχληρὸν εἶνε τὸ φορτίον (τὸ βάρος) τοῦτο.

δυσχερής (χείρ) 2 δυσμεταχείριστος, δύσκολος. βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερὲς μειξόμβροτον Αἰσχ. Ἱκ. 577 (ἴδ. μειξόμβροτος). ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής Σοφ. Ἠλ. 929 ἡδύς τε καὶ προσφιλὴς τῇ μητρί: προσφιλὴς εἰς τὴν μητέρα καὶ οὐδόλως δυσάρεστος. Τὸ μητρί, ἀνῆκον ἀμφοτέροις τοῖς ἐπιθ., χάριν τοῦ μέτρου ἐτέθη πλησίον τοῦ δευτέρου· πρβ. Ο. Τ. 802. Ο. Κ. 1391. πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν Ἀντ. 254 εἰς πάντας ἐπαρουσιάζετο θαῦμα δυσάρεστον τ. ἔ. πρᾶγμα δυσεξήγητον ἅμα καὶ δυσάρεστον. — δυσχερῶς ἀκούειν Δημ. 6, 20= δυσχεραίνοντα ἀκούειν, μὲ δυσαρέσκειαν ἀκούειν.

δύσχιμος (δυς -χεῖμα, ῥ. χι-, χιών· ἡ σύνθεσις κατὰ τὸ μελάγχιμος· ἡ διὰ τοῦ Ι γραφὴ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου) κακὸν χειμῶνα ἔχων, χειμωνιάτικος, ψυχρός. εἴρξει νεοσσῶν ὥς δράκοντα δύσχιμον Αἰσχ. Ἑπτ. 490 θ' ἀποκρούσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν πυλῶν της, ὅπως ἡ ὄρνις ἀποκρούει ἀπὸ τῶν νεοσσῶν της τὸν κρυερὸν δράκοντα. ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες ἄφρακτοι δυσχίμου πλημμυρίδος Χο. 184 ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν μου καταρρέουσι πικραὶ (ἁλμυραὶ) σταγόνες ἀκατάσχετοι τοῦ ψυχροῦ χειμάρρου τῶν δακρύων. δύσχιμος καλεῖται καὶ ἡ Θρᾴκη ἐν Πέρσ. 569.

δυσώνυμος 2 κακὸν ὄνομα φέρων. σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον ἐμὸν γένος Εὐρ. Ἀνδρ. 1179 ἴδ. ἀμφιβάλλω. καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον γλώσσῃ σοφὸν (πλοῦτος) τίθησιν εὔμορφόν τ' ἰδεῖν Ἀπ. Σοφ. 85 (Πλούτ. 21 Β) Ὁ Weckl. διώρθ. δυσειδῆ σῶμα καὶ δυσώνυμον γνώμην σοφόν. Ἴσως ὧδε: ὁ πλοῦτος τὸν δυσειδῆ τὸ σῶμα καὶ τὸν δυσκόλως εὑρίσκοντα τὰ ὀνόματα (οἷς χρήσεται ἐν τῷ λόγῳ) ποιεῖ εὔμορφον τὴν ὄψιν καὶ σοφὸν τὴν γλῶσσαν (ἔχοντα εὔροιαν λόγου).

δύω βυθίζω, χώνω (ἀμτβ. βυθίζομαι, χώνομαι, «βουτῶ» Φ 232. Ο 345. ε 272. Βίων 16, 6. Τὸ ῠ ἐνεστ. καὶ παρατ., ῡ Ἀττ. καὶ ἐνίοτε μτγν. ἐπ.). Ἁπλοῦν μτβ. μόνον δύοντες (βυθίζοντες) Θεόφρ. Ἱ. Φ. 5, 4, 8. Πολλάκις σύνθ. ὡς ἐνδύουσι Ἡρ. 2, 42. ἐνέδυε τὰ ὅπλα Ξεν. Κ. Π. 6, 4, 3. κατα- 6, 1, 37. Παρατ. δύεν ἀμτβ. Βίων ἔνθ' ἀνωτ. — (ἀπο)δύσω μτβ. ἐπ. ποιητ. ἔδῡσα μτβ. συνήθως σύνθ., ὡς κατέδυσα, ἐπ. ποιητ. καὶ Ἀττ. πεζ. Ἀόρ. β' ἔδῡν ἐπ. ποι. καὶ πεζ. ἀμτβ. -ῡς, -ῡ (δῦ ἐπ. δύσκεν Θ 271) -ῡμεν, -ῡτε, ἔδῡσαν (ἔδῡν Δ 222. Λ 263 πρὸς τῷ ἔδυσαν Σ 145). Ὑπ. δύω, δύῃ Ἡσ. Ἔργ. 728 (παρ' Ὁμ. πάντοτε τὸ ῡ, δύω, δύῃς πρβ. Ι 604. Λ 194. Ρ 186. 455. ἐν Ἡρώνδ. 3, 88 διώρθ. δύῃ ἀντὶ τοῦ δύσῃ ὁ Bücheler, πιθανώτερον δύς ἢ Meister). Εὐκτ. δύῃ (ἐκ τοῦ δυίῃ) σ 348. υ 286. ἀνα- ι 377. ἐκδῦμεν Π 99. Προστ. δῦθι Π 64. ἀπό- Ἀρφ. Θεσμ. 214. ὑπό- Σφ. 1158. δῦτε Σ 140. Ἀπρφ. δῦναι Γ 322 κἀλλ. Σοφ. Αἴ. 1192. Εὐρ. Ἠλ. 190. ἀπο- ἐν- κατα- δῦναι Ἀττ. πεζ. (δύμεναι Ζ 411. Ξ 63. Τ 313. διεκδυῆναι Ἱπποκρ. 1, 601=6, 374 L πλ. γρ. ἀντὶ τοῦ διεκδῦναι) δύς, δῦσα ποιητ. καὶ πεζ. δέδῡκα ἀμτβ. Ε 811, Ι 239. Πλ. Φαίδων 116 Ε. κατα- Πλ. Σοφ. 239 C. Πολ 579 Β. Γοργ. 485 Β· καὶ μεταβ. μετὰ ῠ: ἐκδέδῠκας Ἀνθ. 5, 73. ἀποδέδῠκε Ξεν. Ἀν. 5, 8, 23. Δίων Κάσσ. 45, 47. (Δωρ. ἀπαρφ. δεδύκειν ἀμτβ. Θεόκρ. 1, 102). Πρβ. ἕστηκα ἀμτβ. καὶ ἕστακα μτβ. — Μέσ. δύομαι βυθίζομαι ποιητ. καὶ πεζ. ἀόρ. καὶ πρκ. ἔδυν καὶ δέδυκα (ἴδ. ἀνωτ.), ἀλλὰ καὶ ἐδυσάμην Γ 328 καὶ μτγν. ἐπ. ὑποδύσασθαι Ἀρφ. Σφ. 1159. 1168. ἀπεδυσάμεθα Πλ. Πολ. 612 Α (ἐπ. ἐδύσετο Γ 328 κἀλλ. δύσετο Η 465. Προστ. καὶ β' πρ. ὁρ. δύσεο Π 129. Τ 36. ρ 276. Ἡσ. Ἀσπ. 108. Ἡ μτχ. δυσόμενος α 24. Ἡσ. Ἔργ. 384 ἔχει κατὰ τὸν F. Blass μέλλ. σημ.). ἐκδέδῡμαι, ἀπο-, ἐν- ποι. καὶ πεζ. ἐδύθην, ἀποδυθῇ Ἀρφ. Βάτρ. 715. ἐκδυθῇ Ἀλέξιδ. Ἀπ. 78 (Ἀθήν. 227 D). ἐκδυθῆναι Ἀντιφῶν 2 β 5. ἀποδυθήσομαι Ἀρφ. Σφ. 1122. Λουκ. Ἑρμ. 39. Ῥημ. ἐπ. ἐνδυτός, ἀποδυτέον. Παρασχημ. διδύσκω· ἴδ. ἀποδύω. — Συντάσσ. μετ' αἰτ. (πόντον, μάχην, γαῖαν κττ.) ἢ μετὰ προθ. (ἐς ἢ ὑπὸ πόντον, κατὰ σπείους κττ.). εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω Χ 99 ἐὰν μὲν εἰσχωρήσω εἰς τὰς πύλας καὶ τὰ τείχη. νέφεα σκιόεντα ἔδυ ἀστήρ Λ 63 χώνεται, κρύπτεται εἰς τὰ σκ. νέφη. γαῖαν ἐδύτην Ζ 19 ἐχώθησαν εἰς τὴν γῆν, ἀπέθανον. δύσεο δὲ μνηστῆρας ρ 276 εἴσελθε πρὸς (κυρ. χώσου μέσα εἰς) τοὺς μν. ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατόν Κ 221 νὰ χωθῶ εἰς τὸν ἐχθρικὸν στρ. αἰθέρα δῦναι Σοφ. Αἴ. 1192. — αἰθὴρ... μακρῇσι κατὰ χθόνα δύετο ῥίζαις Ἀπ. Ἐμπεδ. 54 ἐχώνετο μὲ μακρὰς ῥίζας κάτω εἰς τὴν γῆν, ὡς δένδρον, κατὰ τὸν Diels παραβάλλοντα τὸ Ἀπ. 6, ὅπου ἡ γῆ καλεῖται ῥίζωμα καὶ τὸ ὅτι ὁ Ξενοφάνης εἶπε: γῆν εἰς ἄπειρον ἐρριζῶσθαι (πρβ. Ἡσ. Θεογ. 728). Ὅτι τὸ ῥίζαις ἔχει καλῶς καὶ δὲν πρέπει νὰ διορθωθῇ οὔτε ῥοίζοις (Scaliger) οὔτε ῥιπαῖς (Karsten), ὑποδεικνύει καὶ τὸ μακρῇσι καὶ ἄλλως φαίνεται. Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι καὶ ἡ ἑρμηνεία τοῦ Diels εἶνε λίαν ἀσαφής, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἡ γῆ μὲν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἐρρίζωται

εἰς ἄπειρον. ἀλλ' ὁ αἰθὴρ πῶς; Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ κατὰ χθόνα δὲν εἶνε «κάτω καὶ μέσα εἰς τὴν γῆν», ὡς νομίζει ὁ Diels, ἀλλὰ μᾶλλον «κάτω ἀπὸ τὴν γῆν», ἀλλ' ἀπ' ἔξω ὄχι μέσα, ὅτε ὁ αἰθὴρ παρίσταται ὡς περιβάλλων καὶ περισφίγγων τὴν γῆν μὲ τὰς ῥίζας του, τὰς ἀληθῶς μακράς. Τοῦτο δὲ μαρτυρεῖ αὐτὸς ὁ Ἐμπεδ. καὶ ἀλλαχοῦ, οἷον ἐν Ἀπ. 38 Τιτὰν ἠδ' αἰθὴρ σφίγγων περὶ κύκλον ἅπαντα. — δύσκεν ἐς Αἴαντα Θ 271 ἐχώνετο εἰς τὸν Αἴαντα (δηλ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ Αἰ.). μέσσῃ κατὰ σπείους δέδυκεν μ 93 ἕως εἰς τὴν μέσην εἶνε χωμένη ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. καθ' ὅμιλον ἔδυ Γ 36 ἐχώθη εἰς τὸ πλῆθος.—Μτφ. κάματος γυῖα δέδυκεν Ε 811 εἰσεχώρησε καὶ κατέχει τὰ μέλη. κρατερὴ ἑ λύσσα δέδυκεν Ι 239 κατέχει αὐτόν. δῦ μιν Ἄρης Ρ 210 (εἰσεχώρησε καὶ) κατέλαβεν αὐτὸν ὁ Ἄρης (τὸ πολεμικὸν πνεῦμα). — δύσεο ἀλκήν Τ 36 ἐνδύθητι, ἀνάλαβε τὴν ἀμυντικήν σου δύναμιν (ἣν εἶχε καταθέσῃ πρότερον)· πρβ. ἐπιειμένος ἀλκήν. — Ἐπὶ τοῦ ἡλίου δύσετο δ' ἠέλιος συχν. παρ' Ὁμ. «ἐβασίλευσεν ὁ ἥλιος». δυσομένου Ὑπερίονος α 24 ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ δυομένου ἡλίου, πρὸς δυσμάς. δεῖρον δ' ἄχρις ἥλιος δὺς ᾖ (Meister: δύσῃ) Ἡρώνδ. 3, 88. ἴδ. ἀνωτ. Μτφ. οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος Αἰσχ. Ἀγ. 998 οὐκ ἀπώλετο. ἐπὶ δὲ καρδίαν κροκοβαφὴς δράμε σταγών, ἅτε καιρία (Dindorf: καὶ δορία) πτώσιμος ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς 1110 εἰς τὴν καρδίαν ἐχώρησεν ἡ κροκοβ. σταγὼν (τοῦ αἵματος), ἥτις πεσοῦσα εἰς καίριον τόπον ἐπιφέρει τὸ μοιραῖον τέλος (κυρ. διανύει τὴν εἰς Ἅιδου ὁδὸν μετὰ-) ὁμοῦ μετὰ τῶν λάμψεων τοῦ δύσαντος βίου. εἰθισμένον δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν Πλ. Νόμ. 781 C συνηθισμένον νὰ ζῇ μακρὰν τῆς κοινωνίας (κυρ. χωμένον που) καὶ ἐν τῷ σκότει· πρβ. τὴν κοινόλεκτον φράσιν: «'ς τὰ καταχούμενα τῆς γῆς».

δωματόομαι κτίζω οἰκίαν δι' ἐμαυτόν, οἰκοδομοῦμαι, «σπιτώνομαι». Ἡ λέξις παρ' Αἰσχύλῳ μόνῳ· δεδωμάτωμαι οὐ σμικρᾷ χερί Αἰσχ. Ἱκ. 969 ἔχω οἰκοδομήσῃ δι' ἐμαυτὸν οἰκίαν ὄχι μὲ ὀλίγα χέρια (ἴδ. χείρ).

δωμάω κτίζω, καὶ μέσ. ἣν αὖθις πατὴρ σάρκας καταίθων λοφνίσιν δωμήσατο Λυκόφρ. Ἀλεξ. 47 «ἣν (Σκύλλαν) πάλιν ὁ πατὴρ τὰς σάρκας κατακαίων λαμπάσιν ἀνῳκοδόμησεν».

δωροῦμαι: ἁ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθᾶς πλέονα δωρεῖται φίλοις Ἀπ. Ἐπιχ. 284 (24 L. Στοβ. 3, 29, 54) ἡ μελέτη πλειότερα δῶρα παρὰ τὴν ἀγαθὴν φύσιν δίδει εἰς τοὺς φίλους της. Ἡ διόρθ. τοῦ Wilamowitz φίλε περιττή.

δώρημα τό: μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας Σοφ. Ο. Κ. 647 τὸ ἀντὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς σου δῶρον, ὃ λέγεις, μέγ' ἂν εἴη. Ἔλεγε δέ, ὅτι δωρήσεται Ἀθηναίοις νίκην κατὰ Θηβαίων.

δωροδοκεῖν καὶ διαφθείρεσθαι ἐπὶ χρήμασι Δημ. 18, 45 κυρ. ἐπὶ τῷ ὅρῳ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι θὰ λάβωσι χρήματα. τοὺς ἐπὶ τοῖς πράγμασι δωροδοκοῦντας 8, 76 τοὺς δεχομένους δῶρα, ἵνα δώσωσι τροπήν τινα (ὠφέλιμον τοῖς δικάζουσιν) εἰς τὰ δημόσια πράγματα.

δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον Σοφ. Ο. Κ. 710 τὴν ὑπὸ τοῦ μεγάλου δαίμονος (Ποσειδῶνος) γενομένην δωρεὰν καλῶν ἵππων, καλῶν πώλων, καλῆς θαλάσσης (θαλασσοκρατίας· ἄλλοι: καλῆς ναυτιλίας). ψευσθεῖσα δώροις εἴτ' ἐλαφαβολίαις Αἰ. 178 ἴδ. ἄδωρος.

δώω = δῶ, δώωσι = δῶσι. ἴδ. δίδωμι.

Ε

ἕ αἰτ. τῆς ἀντων. γ' προσ., ἐπ. ἑέ Υ 171. εἰ γὰρ ἦν ἓ τὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν Πίνδ. Ν. 7, 25 διότι ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἴδῃ αὐτὸς (ὁ ὅμιλος) τὴν ἀλήθειαν. ἴδ. οὗ.

ἔ' κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ τοῦ ἔα = ἦν.

ἐᾷ γ'. ἑν. ἐνεστ. τοῦ ἐάω.

ἔαγα, ἐάγην ἴδ. ἄγνυμι.

ἕαδα ἴδ. ἁνδάνω.

ἑάλη ἴδ εἴλω.

ἐάν (ἐκ τοῦ εἰ καὶ ἄν) καὶ ἤν καὶ ἄν (ᾱ). Πάντες οἱ τύποι οὗτοι μεθ' Ὅμηρον, εὔχρηστοι δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ἀλλὰ παρὰ τοῖς τραγικοῖς σπανίως εὕρηται ὁ ἄν (πιθανῶς δέ, ὅπου εὕρηται, εἶνε γραφικὸν σφάλμα)· ὁμοίως δὲν εὑρίσκεται παρὰ Θουκυδίδῃ. Παρὰ δὲ Πλάτωνι ὁ ἄν εἶνε πολὺ σπανιώτερος τοῦ ἐάν. Ὁ δὲ Ξενοφῶν μεταχειρίζεται καὶ τοὺς τρεῖς τύπους, οὓς καὶ ἐναλλάσσει ἐν ἀνάγκῃ (ἴδ. Ἀπ. 1, 2, 36. Ἀν. 5, 7, 5). Ἡ παλαιοτέρα καὶ νεωτέρα Ἰὰς μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἤν (ἐπ. δὲ καὶ εἴ κε, αἰ, αἴ κε). Ὁ ἐάν εὕρηται καὶ ἐν ταῖς Ἀττ. ἐπιγρ. τοῦ ε' καὶ ϛ' αἰῶνος, ὁ δὲ εἰάν περὶ τὰ τέλη τοῦ δ' αἰῶνος. Ὁ συνηθ. τύπος ἤν δὲν εὑρίσκεται ἐν ταῖς ἐπιγρ. ταύταις. — Συντ. μεθ' ὑποτ. ἐνεστ. ἢ ἀορίστου 1) ἐπὶ ὑποθέσεως μελλούσης καὶ προσδοκωμένης, ἧς τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπιθυμεῖ ὁ λέγων. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς

ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἑτέρα ὑπόθεσις ἐκφερομένη διὰ τοῦ εἰ καὶ μέλλ. ὁριστ. ἢ διὰ τοῦ εἰ καὶ εὐκτ. ἐκφράζουσα τὸ δυνατόν, οὗ τὴν ἐκπλήρωσιν δὲν ἐπιθυμεῖ ὁ λέγων. ἢν μὲν γὰρ ἐθέλωμεν ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν δικαίων — εὐδοκιμήσομεν· εἰ δὲ φοβησόμεθα τοὺς κινδύνους, εἰς πολλὰς ταραχὰς καταστήσομεν ἡμᾶς αὐτούς Ἰσοκρ. 6,107. Ὁμοίως Δημ. 8,77. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν τηρεῖται πάντοτε, ἰδίως δὲ παρ' Ἡροδ. (3, 36 κἀλλ.)

2) ἐπὶ ἀορίστου ἐπαναλήψεως μετ' ἐνεστ. ἢ ἀορ. ὑποτ. ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων, στυγεῖς Σοφ. Φιλ. 1321. Εὐρ. Ἄλκ. 671. Ἀρφ. Ἐκκλ. 177. Τὸ δὲ κἂν τίθεται κατὰ βραχυλογίαν ἐν Σοφ. Ἠλ. 1483 ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν τ. ἔ. ἐὰν καὶ σμικρὸν ᾖ. || ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως ὡς ἀπορηματικὸν μόριον μετὰ τὰ σκέψεως, ἀποπείρας καὶ ἀπορίας κττ. σημαντικὰ ῥήματα. νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσω β 360 μπᾶς καὶ ἀκούσω τίποτε πουθενά. σκέψαι, ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ Ξεν. Ἀπ. 4, 4, 12 μήπως καὶ σοῦ ἀρέσκῃ τοῦτο περισσότερον. σκόπει δὴ καὶ τόδε, ἐάν σοι δοκῶ εὖ λέγειν Πλ. Γοργ. 510 B μήπως (ἴσως) καί σοι φαίνομαι, ὅτι ὁμιλῶ καλῶς. Σκέψαι δή, ὠγαθέ, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ κἀμοί Φαίδων 64 C μήπως καὶ σὺ ἔχεις τὴν αὐτὴν γνώμην μὲ ἐμέ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τι σοι δόξω λέγειν Ἀρφ. Σφ. 1409 μὴ σὲ παρακαλῶ, ἀλλ' ἄκουσέ με, ἴσως καὶ ἐγὼ λέγω κάτι τι. Ὁμοίως Εὐρ. Ἑλ. 1049. παραινέσαι δέ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν, Ἥρᾳ θέλω σοί τ', ἢν πίθησθ ἐμοῖς λόγοις Ἡρ. Μ. 847 ἐπιθυμῶ δὲ νὰ συμβουλεύσω, πρὶν ἴδω αὐτὴν ἐμπεσοῦσαν εἰς σφάλμα, τὴν Ἥραν καὶ σέ, μήπως καταπεισθῆτε εἰς τοὺς λόγους μου. Ἡ ἔννοια αὕτη καθίσταται φανερωτέρα, προστιθεμένου καὶ τοῦ πῶς εἰς τὸ ἐάν: σκόπει..., ἐάν πως ἴδωμεν Πλ. Πολ. 427 D. 432 C. φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα καὶ θέλκτροις τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον Σοφ. Τρ. 584 μόνον διὰ φίλτρων μήπως ἐμπορέσωμεν καὶ νικήσωμεν τὴν νέαν ταύτην καὶ ἀποστρέψωμεν ἀπὸ αὐτῆς τὴν ἀγάπην τοῦ Ἡρακλέους· μόνον διὰ τοιοῦτον σκοπὸν ἐμηχανεύθην τὸ ἔργον τοῦτο, ἐκτὸς ἐὰν φαίνωμαι ὅτι πράττω μάταιόν τι ἔργον. Ὅπου χάριν ῥητορικῆς ἐμφάσεως προηγήθη τὸ φίλτροις. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετ' ἄλλα ῥήματα, ὅτε ὑπονοεῖται τὸ ἀνάλογον ῥῆμα· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον εἶμι..., αἴ κ' ἐθέλῃσιν ἐλθεῖν K 55 μήπως θέλει νὰ ἔλθῃ (δηλ. διὰ νὰ ἰδῶ, μήπως θέλει νὰ ἔλθῃ). Ὁμοίως A 420. Λ 796. ε 417. μηδὲ τοῦτο ἡμῖν ἄρρητον ἔστω, ἐάν πως αἴσθῃ, οὗ εἶ Πλ. Ἀλκιβ. 1, 122 D μήπως καὶ καταλάβῃς (αἰσθανθῇς) ποῦ εἶσαι. Τὸ κυρ. ἀπορηματικὸν μόριον εἶνε τὸ εἰ (ὃ ἴδε), τὸ δὲ ἐὰν ὡς ἐκ τῆς συνθέσεως αὐτοῦ (εἰ + ἄν) ἔχει ἣν τροπολογίαν ἐν τῇ σημασίᾳ εἴδομεν.

ἔαξα ἴδ. ἄγνυμι.

ἔαρ τὸ (vēr), ἔαρος Ὅμ. Ἡρ. Ἀττ. Συνηρ. ἦρ Δωρ. (Ἀπ. Ἀλκμ. 76) καὶ νέον Ἰων. γεν. εἴαρος Ὕμν. Δήμ. 174. Ἀπ. Ἀλκμ. 26. ἦρος Ὕμν. Δήμ. 455 (τὸ εἶαρ εἶνε ἄλλη λέξις = τὸ αἷμα Ἡρωδιαν. II 496). Ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ εὑρηνται καὶ ἀσυναίρετοι καὶ συνῃρημένοι τύποι: ἔαρος Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 2. ἔαρ 3, 4, 16. 4, 1, 41. 4, 8, 6. 5, 4, 47. 5, 4, 50. ἔαρι 4, 8, 7. ἦρος 4, 1, 14. 4, 7, 1. 5, 4, 58. ἦρι 3, 2, 6. 5, 3, 1. ἦρος Ἀρφ. Νεφ. 1008. ἦρι 311. Παρὰ Θουκ. εἶνε οἱ τύποι ἔαρ, ἦρος, ἦρι. Παρ' Ἡσ. Ἔργ. 490 τὸ ἔαρ μετρεῖται ὡς μονοσύλλαβον, ἐν δὲ 460 τὸ ἔαρι ὡς τροχαῖος. — ἄνοιξις· ἔαρος νέον ἱσταμένοιο τ 519 νεωστὶ ἀρχομένου. ἔαρ θ' ὀρόωσα Νύχεια Θεόκρ. 13, 45 «ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα» Σχ. τὸ βλέμμα της εἶνε ὡς τὸ ἔαρ. Ὁ Δημάδης παρ' Ἀθην. 99 D ὀνομάζει τοὺς ἐφήβους ἔαρ τοῦ δήμου. Ὁ δὲ Γέλων ἀρνούμενος νὰ πέμψῃ στρατὸν πρὸς τοὺς Ἕλληνας λέγει ν' ἀναγγείλωσι πρὸς αὐτούς, ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ (τῇ Ἑλλάδι) ἐξαραίρηται Ἡρ. 7, 162 ὅπως δηλ. τὸ ἔαρ εἶνε τὸ κάλλιστον τοῦ ἐνιαυτοῦ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἔχει ἐξαιρεθῇ ὁ κάλλιστος (ὅστις εἶνε ὁ στρατὸς τοῦ Γέλωνος). Περικλῆς τὸν ἐπιτάφιον λέγων τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνῃρῆσθαι (εἶπεν), ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐξ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαιρεθείη Ἀριστοτ. Ῥητορ. 1, 7 (= 1365 a 31) εἶπεν ὅτι ἔχει φονευθῇ ἀφαιρεθεῖσα ἐκ τῆς πόλεως ἡ νεολαία. γενύων ἔαρ Ἀνθ. 6, 242 αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου.

ἔᾶσα Δωρ. = οὖσα.

ἔασι = εἰσί.

ἔαται = ἧνται, ἔατο = ἧντο.

ἐαρινός 3: ἀκήρατον μέλισσα λειμῶν' ἐαρινὸν (= τοῦ ἦρος, τὴν ἄνοιξιν) διέρχεται Εὐρ. Ἱππ. 77.

ἐατέον τὴν πόλιν τῆς κατοικίσεως Πλ. Νόμ. 969 C πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν διευθέτησιν τῆς πόλεως.

ἑαυτοῦ -ῆς -οῦ, ἑαυτῷ -ῇ, ἑαυτὸν -ὴν -ό, Ἰων. ἑωυτοῦ κτλ. (κυρ. ἐκ τοῦ ἓ αὐτόν). Αὐτοπαθὴς ἀντων. τοῦ γ' προσ. «τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸν ἑαυτόν του» κτλ. πρβ. «ἀπατός του». Τὰ περὶ τῆς χρήσεως τῆς ἀντων. ταύτης εἶνε γνωστὰ καὶ κοινά, ὅθεν περιορίζομαι εἰς ὀλίγα τινὰ σπανιώτερα. Τὸ οὐδ. εἶνε σπανιώτερον εἴ τι αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτιννύοι Πλ. Φαίδων 62 C. — μάλ' εἰρωνικῶς καὶ σφόδρ' ἑαυτοῦ (= τῷ σφόδρα ἑαυτοῦ τρόπῳ, ὅλως κατὰ τὸν τρόπον του) τε καὶ εἰωθότως ἔλεξεν Συμπ. 218 D (πρβ. 205 E). ἴδ. καὶ αὐτός.

ἐάφθη: ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη N 543 καὶ ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη Ξ 419 ἐκ τοῦ ἅπτω (πρβ. ἐφῆπται) ἡ ἀσπὶς ἔπεσεν (ἐρρίφθη) ἐπάνω του. Ὁ Ἀρίσταρχος παράγει τὸ ἐάφθη ἐκ τοῦ ἕπομαι τ. ἔ. «ἐπηκολούθησεν αὐτῷ, συμπαρηκολούθησε, δὲν ἀπεσπάσθη. Ἄλλοι ἐκ τῆς ρ. Ϝαπ τοῦ ἰάπτω.

ἐάω, κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ ὁ ἐνεστὼς διὰ τοῦ ει: εἰῶ Δ 55. εἰῶσι Β 132. Λ 550. Ὑπ. εἰῶμεν φ 260. ἐάᾳς μ 137. ἐάᾳ Θ 414. ἀπαρφ. ἐάαν 0 509. (Ἀλλά τινες, ἐν οἷς ὁ Nauck, ἐάω ἢ ἐόω· ἀναμφισβητήτως πρῶτος ἔγρ. ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 1, 873 εἰᾶτε προστ.). εἴων (ἔα Ε 517. ἔασκον καὶ εἴασκον: ἐάασκον Nauck). ἐάσω (ἐάσουσι τρισυλλάβως κατὰ συνίζ. φ 233, ὁ δ' Ἡρῳδιαν. μετρεῖ ὡς ἐάσ-). εἴασα (ἔασα Δ 226. Λ 437). εἴακα. ἐάσομαι Εὐρ. Ἰ. Α 331. Θουκ. 1, 142 εἰάθην. εἴαμαι Δημ. 45, 22. ἐατέος. — ἀφίνω, δὲν ἐμποδίζω, ἐπιτρέπω. Συντ. συνήθως μετ' ἀπαρφ., μετὰ διπλῆς αἰτ. (ἐᾶν τοὺς πολίτας αὐτονόμους) καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. (ἐᾶν τινί τι)· τούσδε δ' ἔα φθινύθειν Β 346 ἄφινέ τους νὰ πᾶν νὰ χάνωνται. τὰ προτετύχθαι ἐάσομεν Σ 112 ταῦτα ἂς ἀφήσωμεν νὰ εἶνε προγεγενημένα τ. ἔ. ὅπως ἔγιναν. κλέψαι μὲν ἐάσομεν Ω 71 ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὴν κλοπήν. τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη Ε 256 δὲν με ἀφίνει νὰ δειλιῶ ἡ Ἀθηνᾶ. οὐκ εἰῶ διαπέρσαι Δ 55 προσπαθῶ νὰ ἐμποδίσω τὴν ἐκπόρθησιν. κἂν μηδεὶς ἐᾷ Σοφ. Αἴ. 1163 καὶ ἂν ὅλοι ἐμποδίζουν. Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. οὐκ ἐάσει τοῦτό γε ἡ δίκη σε Ἀντ. 538 τὸ δίκαιον δὲν θέλει σοὶ ἐπιτρέψῃ τοῦτο τοὐλάχιστον. — οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι Θουκ. 1, 142 οἱ ὁποῖοι οὐδὲ νὰ γυμνασθῶσι θ' ἀφίνωνται (ἀλλὰ θὰ ἐμποδίζωνται). — ἤδ' οὖν ἐάσθω Σοφ. Τρ. 328 ἂς μὴ στενοχωρῆται. ἣν αὐτοῖς ἔρις (ὃ ἴδε), Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι Σοφ. Ο. Κ. 367 νὰ παραχωρηθῇ ὁ θρόνος εἰς τὸν Κρέοντα. — θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει (ἐνν. δοῦναι) ξ 444. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον ἀλλά μ' ἐᾶσαι Δ 42 ἐνν. ἐξαλαπάξαι.

ἑβδομαγέτης -ου ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι ἐτελεῖτο εἰς αὐτὸν γεννηθέντα τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Βυσίου μηνὸς θυσία κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἑκάστου μηνός. Αὕτη εἶνε ἡ συνήθης ἑρμηνεία τῆς λέξεως, εὑρισκομένης μόνον ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 785: τὰς δ' ἑβδόμας (πύλας) ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετο, ὅπου σημ. μᾶλλον: ὁ ἡγέτης (ἡγεμὼν) τῆς ἑβδομάδος, τῆς ἑπτάδος: ὅπου εἶνε ἑπτά, ἡγεμὼν εἶνε αὐτός. Ὅτι τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις, δεικνύει καὶ τὸ Μουση(α)γέτης = ἡγέτης τῶν Μουσῶν.

ἕβδομος 3: ἑπτὰ δ' ἀγάνορες πρέποντι στρατοῦ δορυσσῷ σαγᾷ πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται πάλῳ λαχόντες Αἰσχ. Ἑπτ. 117 ἑπτὰ δὲ ὑπερήφανοι στρατηγοί, διακρινόμενοι ἐκ τοῦ στρατοῦ διὰ τὸν δορίπαλτον ὁπλισμόν των, ἵστανται πλησίον εἰς τὰς ἑπτὰ πύλας, λαχόντες διὰ κλήρου. Ὅπου σημειωτέον ὅτι τὸ πύλαις ἑβδόμαις (= πύλαις ἑπτὰ) ἐλέχθη κατὰ τὸ Ὁμηρ. (Θ 404) δεκάτους (=δέκα) ἐνιαυτούς.

ἔβρως ἀόρ. β' τοῦ βιβρώσκω (πρβ. ἔγνων κτλ.): ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δία 49 ἐπὶ τούτῳ δ' ἔφαγες κηρίον· πρβ. καταβιβρώσκω.

ἐβλήμην, ἔβλητο ἴδ. βάλλω.

ἔγγαιος 2 (γαῖα) ἐντόπιος. εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἐγγαῖος Αἰσχ. Ἱκ. 58 ἐάν τις ἐγχώριος τῶν τὰς φωνὰς τῶν οἰωνῶν ἐννοούντων ὑπάρχει πλησίον. Ἐν Ξεν. Συμπ. 4, 31 ὀρθοτέρα γρ. εἶνε τὰ ἔγγεια (περὶ οὗ κατωτ.) ὄχι τὰ ἔγγαια. — «ἔγγαια χρήματα: τὰ ἐπὶ ὑποθήκῃ (ἐγγείου ἰδιοκτησίας) διδόμενα» Ἀ. Β. σ. 251. Πρβ. τὸ ἔγγειος.

ἐγγεγάασιν πρκ. τοῦ ἐγγίγνομαι.

ἔγγειος οὐσία Δημ. 36, 5 καὶ Ἀπ. Λυσ. 265 περιουσία ἐξ ἀκινήτων κτημάτων συνισταμένη, ἔγγειος ἰδιοκτησία. δανεισάμενος ἐγγείων τόκων Δημ. 34, 23 ἀφ' οὗ ἐδανείσθη χρήματα μὲ ἔγγειον τόκον δηλ. 18 %· ὁ δὲ ναυτικὸς τόκος ἦτο 30 %. — Ἐν Ξεν. Συμπ. 4. 31 τὰ ἔγγεια κτήματα ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τὰ ὑπερόρια: τῶν ὑπερορίων στέρομαι καὶ τὰ ἔγγεια οὐ καρποῦμαι.

ἐγγελάω: ἐγγελῶσα φροῦδος Σοφ. Ἠλ. 807 ἀπῆλθε γελῶσα ἐσωτερικῶς. λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν αὔρα Ἀπ. Σωσικράτ. 2 (Ἀθήν. 474 Α) ὅπου ἴσως τὸ μὲν κύρτωμα τῶν κυμάτων εἶνε τὸ στόμα (τὸ οἰδαλέον) τῆς αὔρας, τὸ δὲ ἄνοιγμα (οἷον τὸ «φάγγρισμα») αὐτῶν εἶνε ὁ γέλως αὐτῆς.

ἐγγενής 2 ἐντός, ἔνδον, γεννηθείς, ἐγχώριος. ὦ πόνος ἐγγενὴς Αἰσχ. Χο. 464 ὦ συμφορὰ (πάθος) συναφὴς τῷ γένει (οἰκογενειακή), «συγγενὴς» Σχ. οὐ θαῦμα σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν Πίνδ. Ν. 10, 51 δὲν εἶνε θαῦμα, ὅτι εἶνε πάτριον (οἰκογενειακὸν) εἰς αὐτοὺς νὰ εἶνε ἀθληταὶ ἀγαθοί. Τὸ ἔμμεν ἐνν. δίς. εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Σοφ. Ἀντ. 659 διότι βεβαίως ἐὰν τοὺς φύσει συγγενεῖς ἀναθρέψω ἀπειθεῖς, λίαν ἀπειθεῖς θὰ ἔχω τοὺς μὴ συγγενεῖς (τοὺς ξένους).

ἐγγηράσκω: «καὶ (νομίσατε) τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὐτὴν ὥσπερ καὶ ἄλλο τι καὶ πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι, ἀγωνιζομένην δὲ αἰεὶ προσλήψεσθαί τε τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὸ ἀμύνεσθαι — μᾶλλον ξύνηθες ἕξειν Θουκ. 6, 18. Ἡ ἔννοια ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἐγγηράσεσθαι ἀπαιτεῖ μᾶλλον τὸ τὴν ἐπιστήμην, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε δύσκολον, διότι καὶ τοῦ προηγουμένου καὶ τῶν ἑπομένων ἀπαρεμφ. ὑποκ. εἶνε τὸ τὴν πόλιν. Ὅθεν ὁ μὲν Κλάσσεν διορθοῖ τῇ ἐπιστήμῃ, ὁ δὲ Στάλιος ἐκλαμβάνει τὴν αἰτ. τὴν ἐπιστήμην ὡς αἰτιατ. τοῦ κατά τι· ἀμφότεροι πρὸς βλάβην τῆς ἐννοίας. Νομίζω, ὅτι τὸ χωρίον διορθοῦται, ἂν γράψωμεν ἀντὶ τοῦ ὥσπερ καὶ ἄλλο τι τὸ καὶ ὥσπερ ἄλλο τι, διότι νῦν τὸ καὶ ὥσπερ ἄλλο τι (ἐνν. ἐγγηράσεται) προσδιορίζον τὸ ἐγγηράσεσθαι προπαρασκευάζει καὶ προδιευκολύνει τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ἀπαρεμφάτου τούτου· τ. ἔ. καὶ ὥσπερ

ἄλλο τι, καὶ (=οὕτω καὶ) τὴν ἐπιστήμην πάντων ἐγγηράσεσθαι (=ἐν τῷ τρίβεσθαι γηράσεσθαι: διὰ τῆς τριβῆς θὰ παλαιωθῇ, θὰ παλαιώσῃ). Ἐν ἄλλαις λέξεσιν: ἀποτέλεσμα τῆς τριβῆς τῆς πόλεως αὐτῆς περὶ ἑαυτὴν θὰ εἶνε, ὅτι θ' ἀρχίσῃ ν' ἀποπίπτῃ ἀπ' αὐτῆς γηράσκον πότε τὸ ἓν καὶ πότε τὸ ἄλλο. Ἑπομένως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὑποκειμένου εἶνε ὀρθή. Τὸ δὲ ἀγωνιζομένην δὲ διὰ τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἂν μὲν ἡσυχάζῃ (ἡ πόλις) θὰ ἔχῃ ὑποκ. πάντοτε τὴν πόλιν.

ἐγγίγνομαι (τὸ γι κυρ. θέσει μακρόν, ἴδ. γίγνομαι)· τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν Z 493 ὅσοι κατοικοῦσιν ἐντὸς τοῦ Ἰλίου· καὶ ν 233. Μόνον τὸν τύπον τοῦτον ἔχει ὁ Ὅμηρος.

ἔγγιον οὐδ. συγκριτ. τοῦ ἐγγύς· «γόνυ κνήμης ἔγγιον: ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων» Σουΐδας. Ἀνάλογός πως ἐκ τῶν ἡμετέρων εἶνε: «ὁ Χριστὸς εὐλόγησε πρῶτα τὰ γένειά του».

ἐγγράφω ἐγχαράττω, γράφω ἐντός τινος, καταγράφω ἔν τινι. Συντ. ἐγγράφω τι (ἢ τινά) τινί (ἢ εἴς τι, εἴς τινας, ἢ ἔν τινι)· ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσι δέλτοις φρενῶν Αἰσχ. Πρ. 815 γράφε μέσα εἰς τὰς μνήμ. δέλτους τῶν φρενῶν σου. δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα Σοφ. Τρ. 156 πλάκα, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐγκεχαραγμένα συμβολικὰ σημεῖα. ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον Ἀρφ. Σφ. 960 ἴδ. βούλομαι. εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις καὶ ἔμμονοι ἔσεσθαι Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 52 ἐὰν πρόκειται νὰ ἐντυπωθῶσι τοιαῦτα φρονήματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ διατηρηθῶσιν ἐν αὐτοῖς. ὅτου δ' ἂν καταγνωσθῇ, ἐγγραφόντων οἱ ἄρχοντες... τοῖς πράκτορσιν ὃ τῷ δημοσίῳ γίγνεται Δημ. 43, 71 ὁποῖος καταδικασθῇ (κυρ. ὅτου ἂν κατάγνωσις γένηται), οἱ ἄρχοντες ἂς δίδωσι σημείωσιν εἰς τοὺς πράκτορας ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ δημόσιον. ἠξίου ἐγγραφῆναι εἰς τὸ γραμματεῖον ἐπὶ τὸ τοῦ Ἀρχιάδου ὄνομα Δημ. 44, 37 νὰ ἐγγραφῇ ἐν τῷ δημοτολογίῳ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχ.

ἐγγυαλίζω (γύαλον) ἐπ. ποιητ. -ίξω, ἐγγυάλιξα. κυρ. δίδω (θέτω) εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός, ἐγχειρίζω. A 98 κἀλλ. Μτφ. ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ ψ 140 ἥντιν' ἂν ὠφέλιμον βουλὴν ὑπόθηται Ζεὺς (ἐμπνεύσῃ).

ἐγγυάω (ἐγγύη τ. ἔ. ἐν καὶ γυῖον=ἐγχειρίζω) δίδω ἐνέχυρον. πρτ. ἐνεγύα Ἰσαῖ. 3, 45 (ἠγγύα Buermann) Δημ 41, 6, 16. Ἐν συνθ. πάντοτε καὶ τὰ χ/φα: κατ- παρ- ηγγύα. ἐνεγύησα, ἐνεγγύησα μόνον Ἰσαῖ. 3, 36. 52. 79. [Δημ.] 59, 62. ὀρθῶς ἠγγύησα Δημ. 29, 47. Εὐρ. Ἰ. A. 703. κατ- παρ- ηγγύησα. Ἀπαρφ. ἐγγυῆσαι κέ. Πρκ. ἐγγεγύηκα Ἰσαῖ. 3, 40. [Δημ.] 59, 53. ἠγγύηκα Δίων K. 38, 9. Ὑπερσ. ἠγγυήκει Ἰσαῖ. 3, 58. Μέσ. ἐγγυάομαι (ἐγγυάασθαι θ 351). ἐνεγυώμην Ἰσαῖ. 3, 70. 5, 18. 20. ὀρθότ. ἠγγυ- Λυσ. 13, 23. Πλ. Φαίδων 115 D. -ήσομαι (Δωρ. -άσομαι). ἐνεγυησάμην Ἰσαῖ. 3, 55. 5, 4. Δημ. 33, 29. ὀρθότ. ἠγγυησ- Ἀνδοκ. 1, 44. 73. Δημ. 22, 53 κλ. διηγγ- Ἰσοκρ. 17, 14. κατ- [Δημ.] 59, 40. Προστ. ἐγγυήσασθε Πλ. Φαίδων 115 D. -ασθαι Ἀλκ. 134 E. ἐγγεγύημαι, ὀρθότ. ἠγγύημαι Πλ. Νόμ. 923 D. Ἰσαῖ. 3, 73. Δημ. 33, 24. Ἐν συνθέσει καὶ χ/φα ἐξ- δι- ηγγ-. Ὑπερσ. ἐνεγεγυήμην Ἰσαῖ. 3, 55. καὶ ἐγγεγυήμην (Δ. Γ. ἐνεγεγυήμην, ὁ Dind. διώρθ. ἠγγυήμην) Δημ. 33, 29. ἠγγύητο Ἐπιγρ. Δήλ. ἐξ- κατ- ηγγυήθην.— ἀρραβωνίζω, δίδω εἰς γάμον, θυγατέρα. Μεγακλέϊ ἐγγυέω παῖδα τὴν ἐμὴν... φαμένου δὲ ἐγγυᾶσθαι Μεγακλέος, ἐκεκύρωτο ὁ γάμος Ἡρ. 6, 130 τ. ἔ. ὁ μὲν κύριος (ἐνταῦθα ὁ πενθερὸς) ἐγγυᾷ τὴν θυγατέρα τ. ἔ. παραδίδει αὐτὴν εἰς τὸν γαμβρὸν ἐπισήμως ἐνώπιον μαρτύρων ὡς ἐγγυητής, ὁ δὲ γαμβρὸς ἐγγυᾶται τ. ἔ. δέχεται τὴν ἐγγύησιν (ἴδε Ἰσαῖ. 4, 28. 70).— ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Δημ. 57, 41 λαμβάνει εἰς γάμον τὴν μητέρα μου παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της (ὅστις ἐγγυᾶται κατά τινα τρόπον δι' αὐτὴν ἴδ. ἐγγύη κατωτ.).

Μέσ. ἐγγυῶμαι, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, δίδω ἐγγύησιν. δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι θ 351 ἄθλιαι βεβαίως εἶνε τῶν ἀθλίων τοὐλάχιστον ἀνθρώπων καὶ αἱ ἐγγυήσεις, ὥστε ν' ἀναδέχηταί τις αὐτὰς ὑπὲρ αὐτῶν, ὡς ἐνταῦθα ὁ Ποσειδῶν ὑπὲρ τοῦ Ἄρεως: «ἐγγυᾷ μὲν ὁ διδούς, ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων» Εὐστάθιος.— ὃς ἂν ἐγγυησάμενός τι τῶν τῆς πόλεως μὴ ἀποδιδῷ τὴν ἐγγύην Δημ. 53, 27 ὅστις γενόμενος ἐγγυητὴς εἰς τὴν πόλιν δὲν πληρώνει τὸ ποσόν, διὰ τὸ ὁποῖον ἠγγυήθη.

ἐγγύη ἡ (πρβ. ἔγγυος) ἐγγύησις. ἀπολύομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ (ἢ πρὸς) τὴν τράπεζαν Δημ. 33, 10 καὶ 11 ἐλευθερώνομαι, ἀπαλλάττομαι τῆς ἐγγυήσεως, τὴν ὁποίαν ἔδωκα πρὸς τὴν τράπεζαν. διὰ τί οὐκ εὐθὺς ἐπράττετο τὴν ἐγγύην; 33, 23 διὰ τί εὐθὺς δὲν εἰσέπραττε τὰ χρήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἠγγυήθην; ‖ ἀρραβών, μνηστεία. ἐγγύη εἶνε ἰδίᾳ ἡ πρᾶξις, δι' ἧς ὁ κύριος (ἴδε τὴν λ.) παραδίδει ἐνώπιον μαρτύρων καὶ ἐπισήμως τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφίον, ἀναλαμβάνων πᾶσαν νόμιμον ὑποχρέωσιν καὶ ἐγγύησιν. ἴδ. Γίλβερτ μτφ. N. Πολίτου σελ. 233.— ἐγγύη (Δ. Γ. ἐγγύα), πάρα δ' ἄτα Πλ. Χαρμ. 165 A ὑπάρχει ἐγγύησις, ἀλλὰ πλησίον ὑπάρχει καὶ ζημία τ. ἔ. ἡ ἐγγύησις φέρει μετάνοιαν. Ἄλλοι γράφοντες ἐγγύα ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς προστακτ. (ἴδ. Πλουτ. 164 B) καὶ ἐξηγοῦσι: δὸς ἐγγύησιν, ἀλλὰ πλησίον ὑπάρχει ζημία τ. ἔ. ὁ δίδων ἐγγύησιν πρέπει νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅτι ὑποχρεοῦται καὶ νὰ πληρώσῃ (πρβ. τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθες: ἐγγυητὴς καὶ πληρωτής). καί μοι πρόπαντος ἐγγύην θήσῃ χρόνου; Αἰσχ. Εὐμ. 899 καὶ θά μοι δώσῃς ἐγγύησιν περὶ τούτου διὰ πάντοτε;

ἐγγύθεν: σφίσιν ἐγγύθεν εἰμέν η 205 εἴμεθα συγγενεῖς μὲ αὐτοὺς (τοὺς θεούς).

ἐγγύτατα: καὶ ἥτις δὴ ἐγγύτατα ἑνὸς ἀνθρώπου ἔχει (ἐνν. ἄριστα διοικεῖται); Πλ. Πολ. 462 C καὶ ἐκείνη ἡ ὁποία περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην πλησιάζει εἰς ἕνα ἄνθρωπον. αὐτὴ ἄριστα διοικεῖται;

ἐγγυτάτω: οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται Σοφ. Ἀντ. 933 κυρ. ὁ λόγος οὗτος ἔχει φθάση πλησιέστατα τοῦ θανάτου: δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ θανάτου: «θάνατον ἀπειλεῖ» Σχ. Ὅθεν ὁ λόγος οὗτος λυπηρότατος, ὅσον σχεδὸν ὁ θάνατος. ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον... μάλιστα τὴν τιμωρίαν ἀναλαμβάνει Θουκ. 3, 38 ἴδ. ἀναλαμβάνω.

ἐγγώνιος 2 ἀποτελῶν γωνίαν (ὀρθήν). λίθοι ἐν τομῇ ἐγγώνιοι Θουκ. 1, 93 πελεκημένοι κατ' ὀρθὴν γωνίαν εἰς τὰς κόψεις (=ἐν τομῇ τ. ἔ. ἐν τομαῖς).

ἐγείρω ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, σηκώνω. ἤγειρον, ἐγερῶ, ἤγειρα, ἐγήγερκα, ἐγηγέρκειν (μτγν.), ἐγρήγορα (ἐν ᾧ ἀνεδιπλασιάσθη καὶ τὸ ρ, ἀντὶ τοῦ ἐγήγορα) μετὰ σημ. ἐνεστ. εἶμαι ἐγρηγορώς, ἀγρυπνῶ (ἐπ. ἐγρηγόρθᾱσι Κ 419. προστ. ἐγρήγορθε Η 371. Σ 299. ἀπαρφ. ἐγρήγορθαι ἢ -όρθαι Κ 67). ἐγρηγόρη, -ειν Ἀρφ. Ἐκκλ. 32. Πλοῦτ. 744. Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 20.— Μέσ. ἐγείρομαι σηκώνομαι (ἐκ τοῦ ὕπνου). ἐγεροῦμαι μτγν. ἠγρόμην, ἐξ- Ἀρφ. Βάτρ. 51. Ἱπποκρ. 5, 204 L. (ἔγρετο ἐπ., ἐπ- Κ 124). Ὑπ. ἔγρῃ Ἀρφ. Σφ. 774. -ηται Ἱπποκρ. 8, 324. ἐξ- 6, 634. ἔγροιτο ζ 113. προστ. ἔγρεο Κ 159. ψ 5 καὶ μτγν. (μτβ. Νικ. Ἀλ. 456 τ. ἔ. ἐξέγειρε, ἐξύπνιζε). ἔγρεσθε Εὐρ. Ῥῆσ. 532. 533 χορ. Ἀπολλ. Ῥ. 2,884. ἐγρέσθαι ν 124 (ἔγρεσθαι), ἐξεγρέσθαι Πλ. Συμπ. 223 C. Πολ. 534 C. ἐγρόμενος Κ 50. Ἀπ. Ῥ. 4, 671. Πλ. Λῦσ. 204 D. ἐξ- Συμπ. 223 C. ἐπ- Ξ 256. ἰσοδύναμον τὸ ἠγέρθην, ἐγερθέντες Πλ. Τίμ. 52 C. ἐξ-, ἐπ- Ἡρ. — γ´ πλ. ἔγερθεν Ψ 287 = ἠγέρθησαν, ἐκ διορθ. τοῦ ἄγερθεν (ἴδ. κατωτ.). ἐγερθήσομαι Βάβρ. 49, 3. ἐγήγερμαι μτγ., καὶ παρὰ Θουκ. 7,51 ἐγηγερμένοι Δ. Γ. ἀντὶ τοῦ ἐπηρμένοι. Ῥημ. ἐπ. ἐγερτός, ἐγερτέος. — Τοὺς δ' .. ὑπνώοντας ἐγείρει Ω 344 σηκώνει ἀπὸ τὸν ὕπνον. || διεγείρω, παροξύνω· ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν Ἄρηα Β 440 διὰ νὰ σηκώσωμεν (ἀνάψωμεν) τὸν πόλεμον Ἡσ. Θεογ. 666. ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος Ο 242 ἀφ' οὗ ἐξήγειρεν αὐτὸν ἡ θέλησις τοῦ Διός. ταχέες ἱππῆες ἔγερθεν Ψ 287 οἱ ἱππεῖς ταχέως παρωξύνθησαν (ὅπως μετάσχωσι τῆς ἁρματοδρομίας). λαμπὰς... ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πυρός Αἰσχ. Ἀγ. 310 ἴδ. ἐκδοχή. — Μετ' ἀπαρφ. ἐγηγερμένοι (ἐπηρμένοι ἐν χ/φον) ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 7, 51 ἦσαν σηκωμένοι «'ς τὸ πόδι» νὰ μὴ χαλαρώσωσι τὴν κατὰ τῶν Ἀθ. ἐνέργειαν. Ἀλλ' ὀρθοτέρα γρ. ἡ ἐπηρμένοι: εἶχον τὴν θαρραλέαν ἀπόφασιν.— ἀμφὶ πυρὴν ἔγρετο Η 434 ἐξύπνησε περὶ τὴν πυράν. — ἐγρηγορὸς (Porson: ἐγρήγορον, ὃ ἔχει καλῶς) τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων γένοιτ' ἂν Αἰσχ. Ἀγ. 358 ἴδ. ἀναμπλάκητος. ταὐτό τ' ἔνι ζῶν καὶ ταὐτὸ (ἐγώ: καὶ τὸ) ἐγρηγορὸς καὶ καθεῦδον καὶ νέον καὶ γηραιόν Ἀπ. Ἡρακλ. 88 (78) ἴδ. μεταπίπτω.

ἔγεντο ἴδ. γίγνομαι.

ἔγερθεν = ἠγέρθησαν.

ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει Αἰσχ. 3, 206 παρακολουθοῦντες καὶ παραφυλάττοντες μὲ πολλὴν προσοχὴν ὅσα λέγει ὁ ῥήτωρ, ἵνα μὴ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ προκειμένου.

ἐγκαθίζω (ἴδ. ἵζω): πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος κατόψιον γῆς τῆσδε ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο (ὃ ἀνάγεται εἰς ἐνεστ. ἐγκαθέζω (-ομαι) μᾶλλον ἢ ἐγκαθίζω· ἴδ. σημ. Δ. Βερναρδ.) Εὐρ. Ἱππ. 31 ὅλως διόλου κοντὰ εἰς τὸν βράχον τῆς Παλλάδος (δηλ. εἰς τὴν ἀκρόπολιν) ἀπέναντι ταύτης ἐδῶ τῆς γῆς (κυρ. τὸν κατοπτεύοντα ταύτην ἐδῶ τὴν γῆν) ἐγκαθίδρυσε ναὸν τῆς Κύπριδος. Ἄλλοι ἀναφέρουσι τὸ κατόψιον εἰς τὸ ναόν. Ἴδε *ἕδω.

ἐγκαθίημι: ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα Ἀπ. Αἰσχ. 86 ὁ πατὴρ Ζεὺς παρεδίδου (ὑπέβαλλεν, ἐνέπνεε) ταῦτα τὰ θεσπ. Λοξίᾳ: «δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς» Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 793.

ἐγκαθίστημι: Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων Θουκ. 5,70 οἱ δὲ Λακ. (ἐπορεύοντο) βραδέως καὶ ὑπὸ τὸν μουσικὸν ἦχον πολλῶν αὐλητῶν, οἵτινες ἦσαν τοποθετημένοι ἐν τῷ μέσῳ.

ἐγκαλέω (ἴδ. καλέω) ἀπαιτῶ τι, ὀνειδίζω, αἰτιῶμαι, καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνάγω. Συνήθως συντ. ἐγκαλῶ τινί τι, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρφ. ἢ μετὰ τοῦ ὅτι (ὡς), καὶ ἐγκαλῶ τι κατά τινος, ἢ τινὶ περί (ὑπέρ) τινος.—ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις Δημ. 31, 6 μὲ ἐνεκάλεις διὰ τὰς ὀγ. μνᾶς: ἀπῄτεις τὰς ὀγδ. μνᾶς. λέγ' εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς Σοφ. Ο. Τ. 702 λέγε, ἐὰν θὰ ὁμιλήσῃς ἐλλόγως ἐπιρρίπτων εἰς αὐτὸν τὴν ἀφορμὴν τῆς ἔριδος. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Φιλ. 328 κυρ. ἐλήλυθας ὧδε, ἐγκαλῶν κατ' αὐτῶν τὸν ἐκ τίνος αἰτίας γεγενημένον μέγαν χόλον; τ. ἔ. τί εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ διεγεῖραν ἐν σοὶ τὸν μέγαν τοῦτον χόλον ὀνειδίζεις αὐτοῖς καὶ σὲ ἠνάγκασε νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα; Ἡ γεν. τῆς αἰτίας τίνος ἐξαρτ. ἐκ τοῦ χόλον (ἴδ. Αἰ. 41). || οὗτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ ἐγκαλοῦντες (ἐπικαλοῦντες Meineke) τὴν τῶν θεῶν ἰατρείαν Στράβ. 14, 649 ὃ ἑρμηνεύουσιν: ἐπικαλούμενοι· ἴσως: οἱ ἀποδίδοντες (τὴν θεραπείαν) εἰς τὴν ἰατρείαν τῶν θεῶν. — Περὶ τῆς χρήσεως παρατηρητέον, ὅτι τοῦ ἐνεργ. ἐγκαλεῖν ἀντίστοιχον παθ. εἶνε τὸ ἐγκλήματα ἔχειν, ὡς λαμπρῶς φαίνεται ἐν Δημ. 40, 51 ὥστε πολὺ μᾶλλον προσῆκεν ἐμὲ τούτοις

ἐγκαλεῖν ἢ αὐτὸν ἐγκλήματ' ἔχειν ὑπὸ τούτων ἐγὼ νὰ ἔχω ἀπαιτήσεις παρὰ τούτων ἢ οὗτοι παρ' ἐμοῦ. Παρομοίως: ἔπαινον ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖσθαι, ψόγον ἔχειν ἀντὶ τοῦ ψέγεσθαι, τιμὴν ἔχειν ἀντὶ τοῦ τιμᾶσθαι, ὄνομα ἔχειν ἀντὶ τοῦ ὀνομάζεσθαι, αἰτίαν ἔχειν ὡς παθητ. τοῦ αἰτιᾶσθαι τ. ἔ. κατηγορεῖσθαι.

ἐγκαλύπτω· ἐπὶ δεινῇ συμφορᾷ, θανάτῳ ἐγγίζοντι κττ. οἱ ἀρχαῖοι ἐνεκαλύπτοντο (ἐσκεπάζοντο, ἐσκέπαζον τὸ πρόσωπόν των): ἐνεκαλύψατο καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 28.

ἐγκανάσσω: ἴθι νυν ἄκρατον ἐγκάναξόν («μετὰ ψόφου ἔγχεον» Σχ. ὅ ἐ. πολύ. ὥστε ἠχεῖν) μοι πολὺν σπονδήν Ἀρφ. Ἱππ. 105 ἔγχει μοι ἄκρατον πολὺν εἰς σπονδήν· ὅπου τὸ σπονδὴν εἶνε κυρ. σύστοιχος κἀτ., οἷον: ἔγχεόν μοι χοὴν σπονδείαν. Τοῦτο παρατηρῶ διὰ τὸν Leeuwen, διορθοῦντα σπονδῇ καὶ συνάπτοντα πρὸς τὰ ἐφεξῆς.

ἐγκάπτω «χάφτω», ἀπλήστως καταπίνω. κἀγὼ 'νέκαψα Ἀρφ. Σφ. 791 «ἐνέθηκα τῷ στόματι νομίζων εἶναι ἀργύριον» Σχ. ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον ἐρίν' ἀπέδοτο Ἀπ. Ἀλέξιδ. 128 (Ἀθ. 76 D) ἐκεῖνος δὲ ἀφ' οὗ ἔβαλε τὰ λεπτὰ μέσα εἰς τὸ στόμα του, ἔδωκεν εἰς ἀντάλλαγμα ἄωρα σῦκα. σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις Εὐρ. Κύκλ. 629 κυρ. ἀφ' οὗ χάψωμεν ἀέρα μέσα εἰς τὰς γνάθους μας: ἀφ' οὗ γεμίσωμεν τὰς γν. μὲ ἀέρα· συνήθως: κρατήσαντες τὴν ἀναπνοήν μας ἐν ταῖς γνάθοις.

ἐγκάρδιος 2: καί οἱ τοῦτο ἐγκάρδιον ἀνάγκη εἶναι Ἀπ. Δημοκρίτ. παρὰ Στοβ. 46, 44 = ἐνθύμιον (ὃ ἴδε).

ἔγκαρπος 2 ἔχων ἐν ἑαυτῷ καρπόν. πόλις φθίνουσα κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός Σοφ. Ο. Τ. 25 κυρ. ἐν ᾧ καταστρέφεται ἡ πόλις διὰ (τῆς ἀποξηράνσεως) τῶν καλύκων τῆς γῆς τῶν περιεχουσῶν τὸν καρπόν. ὁρίζεται τέλη ἔγκαρπα Διΐ Τρ. 238 ὁρίζει προσόδους (μέρος τι) τῶν καρπῶν εἰς τὸν Δία.

ἐγκαρτερέω καρτερῶ ἔν τινι, ἐμμένω τινί. ἐγκαρτερήσω θάνατον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1351 ἐν τούτῳ (τῷ φάει, τῷ βιότῳ) ὢν καρτερήσω (θὰ ὑπομείνω τὸν ἐπερχόμενον) θάνατον. Ἀλλὰ ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; Ἀνδρ. 262 ἀναμένεις λοιπὸν μετὰ καρτερίας τὸν θάνατον; ταπεινὴ ἡ διάνοια ὑμῶν ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε Θουκ. 2, 61 ἐταπεινώθη (ἐκάμφθη) τὸ φρόνημα ὑμῶν, ὥστε νὰ ἐμμένητε εἰς ὅσα ἀπεφασίσατε.

ἐγκαταδέω ἐντός τινος δένω στερεά: οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου καὶ οὐκ ἂν οἰηθείη τὴν μὲν φιλοσοφίαν χρῆναι ἑαυτὴν λύειν, λυούσης δ' ἐκείνης αὐτήν, παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν αὖ ἐγκαταδεῖν καὶ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν, Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἱστὸν μεταχειριζομένη· ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἑπομένη τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα, τἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, ζῆν τ' οἴεται οὕτω δεῖν, ἕως ἂν ζῇ, καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς τὸ ξυγγενὲς καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν Πλ. Φαίδων 84 A οὕτως ἤθελε λογαριάσῃ ψυχὴ φιλοσόφου καὶ δὲν ἤθελε νομίσῃ, ὅτι ἡ μὲν φιλοσοφία ὀφείλει νὰ λύῃ αὐτὴν (τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν δεσμῶν), ἐν ᾧ δὲ ἐκείνη (ἡ φιλοσοφία) λύει αὐτὴν (τὴν ψυχήν, αὕτη δηλ. ἡ ψυχὴ τοῦ φιλοσόφου ὀφείλει) νὰ παραδίδῃ ἑαυτὴν εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας, ἵνα πάλιν τὴν δέσωσι καλὰ ἐντὸς ἑαυτῶν (ὡς ἐντὸς τοῦ σώματος), καὶ (οὕτω) νὰ πράττῃ ἀτελείωτον ἔργον, ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πηνελόπην μεταχειριζομένη τὸν ἱστὸν (διότι δηλ. ἡ Πηνελόπη πρῶτον ὕφαινε καὶ ἔπειτα διέλυε τὸ ὕφασμα, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ πρῶτον λύει διὰ τῆς φιλοσοφίας ἑαυτὴν καὶ ἔπειτα ἐγκαταδεῖ)· ἀλλὰ παρασκευάζουσα εἰς ἑαυτὴν γαλήνην ἀπὸ τούτων (τῶν λυπῶν καὶ τῶν ἡδονῶν), ἐν ᾧ πείθεται εἰς τὸν λογισμὸν καὶ πάντοτε ἐν τούτῳ ἐνδιατρίβει, νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ζῇ, ἐφ' ὅσον ζῇ, θεωμένη τὸ ἀλ. καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον (δηλ. τὰς ἰδέας) καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, καὶ ἀφ' οὗ ἀποθάνῃ, (νομίζει ὅτι πρέπει) μεταβᾶσα εἰς τὸ συγγενὲς καὶ τὸ τοιοῦτον ν' ἀπαλλαγῇ (κυρ. νὰ εἶνε ἀπηλλαγμένη) τῶν ἀνθρ. κακῶν. Ἡ διόρθ. μεταχειριζομένη (τ. ἔ. ἡ ψυχὴ τοῦ φιλοσόφου) εἶνε ἡ μόνη ὀρθή, διότι τὸ ὑποκ. τοῦ παραδιδόναι, ἐξαρτωμένου κυρ. ἐκ τοῦ οἰηθείη, ἐννοεῖται εἰς ὀνομ. Τῶν χ/φων αἱ γρ. μεταχειριζομένην ἢ -νης καὶ ἡ διόρθ. -ναις πλημμελεῖς.

ἐγκαταζεύγνυμι: νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Σοφ. Αἴ. 735 νέα σχέδια συνεφαρμόσας πρὸς νέους τρόπους (νέα φρονήματα, νέας ἀρχάς).

ἐγκαταλαμβάνω περιορίζων τινὰ (δι' ὅρκων) δεσμεύω αὐτόν· κατ' ἀνάγκην ὅρκοις ἐγκαταλαμβάνων Θουκ. 4, 19 ἐπὶ ἠθικῆς ὑποχρεώσεως: περιορίζων τινὰ (= ἐν-) δι' ἀναγκαστικῶν ὅρκων κατέχω αὐτόν. Τὸ δὲ σύνηθες ὅρκοις καταλαμβάνω σημ. δι' ὅρκων κατέχω, ἀναγκάζω τινά, ὡς 4, 86. Ἄλλως τὸ ἐγκαταλαμβάνω σημ. περιορίζων τινὰ ἔν τινι τόπῳ κατέχω αὐτόν, γίνομαι κύριος αὐτοῦ, ὡς 4, 35 κἀλλ. Παθ. κέρδος ἐνόμισεν... ὅτι οὐδαμοῦ ἐγκαταληφθεῖσαι ἠναγκάσθησαν στρατόπεδον ποιεῖσθαι καὶ φυλακὴν σφίσι καὶ ἐφόρμησιν παρασχεῖν Θουκ. 3, 33 ὅτι ἐν οὐδενὶ τόπῳ καταληφθεῖσαι (ἀποκλεισθεῖσαι) ἠναγκ. νὰ στρατοπεδεύωσι καὶ νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς αὐτοὺς (Ἀθηναίους) νὰ τὰς φυλάττωσι καὶ νὰ τὰς πολιορκῶσι. — ἐὰν αὐτὸς ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ τὸν Δημοσθένην, πλείω μὲν γεγραφότα ψηφίσματα κτλ. Αἰσχ. 3, 60 ἐὰν αὐτὸς ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ἀληθείας ἀποδεικνύῃ ἀφεύκτως (ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐκφύγῃ ἐκ τῶν περιοριζόντων αὐτὸν ἐπι-

χειρημάτων), ὅτι ὁ Δημοσθένης ἔχει γράψῃ κτλ.

ἐγκαταλείπω: οἱ δέ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεῦνται Ἡρ. 8, 59 ὅπου ἡ ἐν- σημ. ἐν τῷ σταδίῳ, ἐν τῷ δρόμῳ.

ἐγκατάληψις ἡ, ἔγκλεισις, κύκλωσις: ἔτρεψαν τοὺς πολλοὺς... εὐθὺς ἐνδόντας καὶ ἔστιν οὓς καὶ καταπατηθέντας τοῦ μὴ φθῆναι τὴν ἐγκατάληψιν Θουκ. 5, 72 ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς περισσοτέρους, οἵτινες εὐθὺς ὑπεχώρησαν, καὶ μερικοὶ καὶ κατεπατήθησαν, διὰ νὰ μὴ προφθάσουν οἱ Λακεδ. καὶ τοὺς περικυκλώσουν (κατὰ λέξιν: διὰ νὰ μὴ τοὺς προλάβῃ ἡ περικύκλωσις).

ἐγκατατίθημι καταθέτω τι ἐντός τινος. Καὶ συχν. μέσ. τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ λ 614 «ἐνέθηκεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ, ὅ ἐστιν ἐπενόησεν» (Σχ.) τ. ἔ. ἔκαμε τὸν τελαμῶνα ὑποκείμενον τῆς τέχνης του. τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ ψ 223 ἐκείνην τὴν ἀπομώρανσιν (τὴν φρενοβλάβειαν, ν' ἀκολουθήσῃ δηλ. τὸν Πάριν) δὲν ἔβαλε πρότερον (παρὰ ἀφ' οὗ ἡ θεὰ τὴν διήγειρεν) εἰς τὸν νοῦν της. σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ Ἡσ. Ἔργ. 27 βάλε τα καὶ φύλαξέ τα μέσα εἰς τὸν νοῦν σου. ὅτε φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλάν Θεόκρ. 17, 14 ὁσάκις ἤθελε βάλῃ εἰς τὸν νοῦν του σχέδιόν τι. παῦροι θνητῶν οὔασι δεξάμενοι στέρνοις ἐγκατέθεντο Ἀπόσπ. Σιμωνίδ. 85 (Στοβ. Ἀνθ. 98, 29) ὀλίγοι ἐκ τῶν θνητῶν δεχθέντες εἰς τὰ ὦτά των (ἀκούσαντες ἐν παράγγελμα τοῦ Ὁμήρου) τὸ ἔβαλαν καὶ τὸ ἐφύλαξαν μέσα εἰς τὸν νοῦν των.

ἔγκειμαι: ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις Σοφ. Φιλ. 1318 «ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν νοσοῦσιν» Σχ. ὅσοι δὲ εὑρίσκονται εἰς συμφορὰς ἑκουσίους (αὐτοπροαιρέτους). οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου Ἀπ. Εὐρ. 816 τόσον ὁ ἔρως τοῦ βίου εἶνε ἐρριζωμένος εἰς τοὺς θνητούς.

ἐγκελεύω (ἴδ. κελεύω) παρακινῶ, παροτρύνω διὰ τῆς φωνῆς. μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν Αἰσχ. Πρ. 72 «μὴ πρόστασσέ μοι συνεχῶς καὶ λίαν» Σχ. ὅπου ἡ ἐγ- (ἐν) δηλοῖ κυρίως τὴν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ οὐρανίσκου ἐξερχομένην παροτρυντικὴν φωνὴν (ἣν ἕκαστος γνωρίζει). ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶ καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις Ξεν. Κυνηγ. 9, 7 ὅπου ἡ ἐν- σημ. ποιάν τινα φωνήν, μᾶλλον ἐσωτερικὴν τῶν κυνηγῶν (ἢ τῶν ἀξιωματικῶν) παρορμώντων τοὺς κύνας (ἴδ. ἐμβοάω),

ἐγκίρνα, ὡς εἴω Ἀπ. Σώφρον. 48 «κέρασον, ἐγκίρνα, ἵνα πορευθῶ» (Μ Ἐ. 423, 22).

ἔγκλημα τό, κυρ. ὅ τις ἐγκαλεῖ τινι, κατηγορία, αἰτίασις, παράπονον Καὶ ῥητ. συχν. ἐκ τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐγκλημάτων μισοῦσιν Δημ. 1, 7 ἕνεκα δυσαρεσκειῶν, παραπόνων, εἰς ἑαυτοὺς ἀναφερομένων (ἰδίων των) μισοῦσιν αὐτόν. || αὐτὸ τὸ ἔγγραφον τῆς κατηγορίας, ἡ κατά τινος ἔγγραφος αἴτησις. Δημ. 34, 16 κἀλλ.

ἔγκληρος 2 ὁ ἔν τινι κλήρῳ ὤν, κληρονόμος, ἐπίκληρος· ἔγκληρος κασιγνήτη Εὐρ. Ἰ. Τ. 682. ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν Ἱππ. 1011 «μονοκληρονόμον» (Σχ.), ἐπίκληρον σύζυγον. || ἔχων κλῆρον, μέρος τινός, μέτοχος· ἔγκληρος ὑμεναίων Σοφ. Ἀντ. 814 μέτοχος ὑμεναίων (γάμων). φθιμένᾳ μέγ' ἀκοῦσαι τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν («τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν ὅμοια» Σχ.) 837 ἔνδοξον εἶνε εἰς ἀποθανοῦσαν νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἰσοθέους τύχην. || παθ. ὁ ἐν τῷ κλήρῳ περιεχόμενος. ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 468 τὰ ἐν τῷ κλήρῳ (τῷ ἐμῷ) περιεχόμενα πεδία τῆς ἐμῆς γῆς. πῖαρ χθονός Λυκόφρ. 1060 «τὸ κληρωθέν» Σχ.

ἐγκλῄω: ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλῃμένους... ἐν τροπῇ δορὸς ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος Σοφ. Αἴ. 1274 ἐν ᾧ ἦσθε κεκλεισμένοι ἐντὸς τῶν τειχῶν, τραπέντας εἰς φυγὴν μόνος οὗτος ἐλθὼν ἠλευθέρωσε. Πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς γεν. ἑρκέων μετὰ τοῦ ἐγκεκλ. πρβ. τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων Εὐρ. Φοίν. 451 = εἴσω τῶν τειχῶν ἐδέξω Ἡ ἐκ τοῦ ἐρρύσατο ἐξάρτησις τοῦ ἑρκέων δὲν φαίνεται ὀρθή.

ἐγκλιδόν ἐπίρρ. ἐγκλίνων-ουσα (ὡς τροπικὴ μετοχή), σκυφτά, πλαγίως. Ὁμ. Ὕμν. 27, 3. ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα Ἀπ. Ῥ. 3, 1008 ῥίψασα πλαγίως τὰ βλέμματά της. Ἀνθ. 5, 250.

ἐγκλίνω (ἴδ. κλίνω) κλίνω πρὸς τὰ ἐντός, πρός τι. Συντάσσ. ἐγκλίνω τι εἴς (πρός) τι ἢ τί τινι ἢ τινί (οὐδ.) ἢ τινὶ καί τινα. πόνος ὔμμι ἐγκέκλιται Ζ 78 ἡ ἐργασία ἐν πολέμῳ ἔχει στηριχθῇ εἰς ὑμᾶς: ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς. ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται Εὐρ. Ἀπ. 431 καὶ ἑκουσίως παραδίδεται (ὁ Ζεὺς εἰς τὸν ἔρωτα). πολιτεία ἐγκεκλιμένη καὶ ῥέπουσα ἐπὶ τὰ χείρω Πλουτ. Κάτ. πρεσβ. 19 κράτος ἐκπεπτωκὸς τῆς πρώην ὀρθότητος, ἀπολέσαν τὴν ἰσορροπίαν καὶ κλῖνον πρὸς τὴν ἀπώλειαν. Ἀματβ. τῶν βίων ἐγκεκλικότων καὶ παραδεδεγμένων τρυφῆς ζῆλον Πλουτ. Σύλλ. 1 ἂν καὶ οἱ βίοι εἶχον παρεκτραπῆ ἐκ τῆς πρώην ὀρθότητος καὶ παραδεχθῆ ζῆλον πολυτελείας. ὡς ᾐσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας 704 D = ἐνδεδωκότας. οἱ δὲ ἐνέκλιναν καὶ αὐτοί Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 65 ὑπεχώρησαν· κυρ. ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ὑπέμειναν αὐτούς, ἀλλὰ ἐνέδωκαν καὶ αὐτοί.

ἐγκόπτω: χιλίας ἐς τὸ νῶτον ἐγκόψαι αὐτῷ κέλευσον Ἡρώνδ. 5, 33 εἰπέ τον νὰ τοῦ δώσῃ χίλιες 'ς τὴν ῥάχιν κυρ. «νὰ τοῦ κόψῃ», ὥστε να φαίνωνται τὰ σημάδια τῆς μάστιγος. Παρομοίως πως λέγομεν: «μοῦ ἔκοψε δέκα βεντοῦζες».

ἔγκοτος 2 ἔχων ἐν ἑαυτῷ κότον. ἔγκοτον στύγος Αἰσχ. Χο. 392 τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον βαθέως ἔχει κεκρυμμένην

τὴν ὀργήν ἴδ. ἄημι. μητρὸς ἔγκοτοι κύνες 923 εἶνε αἱ ἀδιάλλακτοι τιμωροὶ Ἐρινύες ὡς ἐκ τῆς κατάρας τῆς μητρός (πρβ. Εὐμ. 246). Καὶ ὡς οὐσ. ἔγκοτον (=κότον) ἔχοντες Σαμίοισι Ἡρ. 3, 59. 9, 110.

ἐγκράζω (ἴδ. κράζω) κυρ. κράζω οὕτως, ὥστε ν' ἀντηχῇ ἡ φωνὴ ἐντὸς τοῦ στόματός μου ἀπειλητικῶς (μὲ θυμόν), ἐμβοῶ· ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη Ἀρφ. Πλ. 428 «μᾶς ἔβαλες ἐμπρὸς μὲ ταῖς φωναῖς». ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον Θουκ. 8, 84 ὅπου ἡ γρ. αὕτη ὀρθοτέρα τῆς ἐκραγέντες. πρβ. ἐμβοήσαντες 2, 92 κἀλλ.

ἐγκρατής 2: οὐχ ὁ πρέσβυς ἐγκρατὴς ἔτι; Σοφ. Ο. Τ. 941 «δὲν κρατιέται ἀκόμη;» ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν Ἀντ. 715 ἴδ. τείνω.

ἐγκρίνω (ἴδ. κρίνω) ἐξετάσας ἐκλέγω τι, παραδέχομαί τι, μεταξὺ ἄλλων. ἐπιλήσμονα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μή ποτε ἐγκρίνωμεν Πλ. Πολ. 486 D ἂς μὴ παραδεχώμεθα ἐπιλ. ψυχὴν μεταξὺ τῶν ἱκ. φιλοσόφων. ἃ δ' ἂν τούτων (μαθημάτων) ἐγκρίνωσιν οἱ γεραίτεροι, τοὺς νεωτέρους πάσῃ σπουδῇ μανθάνειν Νόμ. 952 A ὅσα ἐκ τούτων παραδέχωνται ὡς ἄριστα οἱ γεραίτεροι. εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον Πολ. 537 A πρέπει νὰ ἐγκριθῇ ὡς εἰσακτέος εἴς τινα ἀριθμὸν ἐκλεκτῶν. Δημ. 20, 107. Κενταύρων γένος, Φολόην ἐπελθών, ἐροῦ τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίνειαν ἂν ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν, ὅν σὺ φῂς εἶναι δοκεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 181 ἀφ' οὗ μεταβῇς εἰς τὴν Φολόην, ἐρώτησον τὸ γένος τῶν Κενταύρων, ποῖον ἄνδρα ἤθελον ἐγκρίνῃ (παραδεχθῇ) ὡς ἀνδρειότατον, ἢ ὄχι τὸν υἱόν μου, τὸν ὁποῖον λέγεις σὺ ὅτι δὲν εἶνε τοιοῦτος. Κυρ. τὸ ἐγκρίνειαν ἄριστον=ἐν τοῖς ἀρίστοις ἄριστον κρίνειαν. Ἡ διόρθ. λοιπὸν ἐκκρίνειαν ὅλως περιττή. Ὅθεν αἱ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λεξικογράφοις φράσεις: «Αἰσχίνην Φρύνιχος εἰς τοὺς ἀρίστους ἐγκρίνει» Φώτιος. «(Δείναρχος) ῥήτωρ τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἷς» Σουΐδας. (Ἀγησίλαος) πάντ' ἐποίησεν, ὅπως ἂν δι' ἐκεῖνον ἐγκριθείη τὸ στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 40 ἔβαλεν ὅλα του τὰ δυνατά, διὰ νὰ ἐμπορέσῃ (ὁ ἀθλητὴς παῖς) νὰ γίνῃ δεκτὸς (ν' ἀγωνισθῇ) εἰς τὸ στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐξ αἰτίας ἐκείνου (τοῦ υἱοῦ τοῦ Φαρναβάζου). Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐγκρίνειν εἶνε τὸ ἀποκρίνειν, ὡς Πλ. Πολ. 377 B.

ἐγκροτέω ἐντός τινος κροτῶ· εἰς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι ποσσί Θεόκρ. 18, 7 πρὸς ἓν μέλος (πρὸς μίαν μελῳδίαν) κροτοῦσαι ἐντὸς τοῦ κύκλου τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας των. πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι Εὐρ. Ἰ. Τ. 1368 ἐγρονθοκοποῦντο μεταξύ των. Ἡ ἐν- σημ. ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐντρίβειν.

ἔγκτημα τό, κτῆμα ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ· «κτήματα μέν ἐστιν ἃ ἔχουσί τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτήματα δὲ εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινι ὑπάρχει» Ἀ. Β. 260 ἴδ. Δημ. 7, 42.

ἐγκυκλέω ἐν κύκλῳ στρέφω. ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμόν Εὐρ. Ἰ. Τ. 76 ἐν κύκλῳ (πανταχοῦ) στρέφοντα τὸν ὀφθαλμόν (πρβ. κυκλῶν πρόσωπον Φοίν. 367. ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ Ἑλ. 1557. κυκλοῦσαι ὄμμα Ἀρφ. Θεσμ. 958). — Παθ. οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι Ἀρφ. Σφ. 699 κυρ. δὲν γνωρίζω πῶς ἔχεις περιορισθῇ (στριμωχθῇ) ἐντὸς στενοῦ κύκλου: πῶς σὲ ἔχουν περιορίσῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον ποσόν. Πρβ. τὸ τοῦ Σουΐδα «ἐγκεκύκλησαι: ἐνέστραψαι», ὅπου οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα ἀναρμόστου ἀνέστραψαι. Ἐν δὲ Πλουτ. Τ. Γράγχ. 5 τὸ μέσ. ἐγκυκλουμένων ἀνήκει εἰς τὸ ἐφεξῆς ἐγκυκλόω.

ἐγκυκλόω κύκλῳ περιβάλλω, περικυκλώνω, ἐμπεριλαμβάνω. Διόδ. Σικ. 3, 36. Συνήθ. τὸ μέσ. τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου (=κύκλῳ περιέχοντος) αἰθέρος Εὐρ. Βάκχ. 292. ὥσπερ φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται Ἀρφ. Σφ. 395 κυρ. μὲ ἔχει περιβάλῃ κύκλῳ: ἔχει κύκλῳ ἠχήσῃ. τὸ δὲ πᾶν ἐγκυκλουμένων (=κύκλῳ περιεχόντων, περικυκλούντων) στράτευμα Πλουτ. Τιβ. Γράγχ. 5. τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους 50 D κύκλῳ καθημένους. ὁ Καύκασος ἐγκυκλούμενος τὰ ἔθνη ταῦτα Στράβ. 11 σ. 527 ἐμπεριλαμβάνων. βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι Σικελίαν Διόδ. 4, 23 περιελθεῖν Σικ. πεζῇ (βαδίζων).

ἔγκυος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐγκύμων. εἴσιδε πῶλον εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης Ἀνθ. 9, 156 κυρ. πλήρη καλῶς ὡπλισμένων Δαναῶν σιωπώντων (ἡσυχαζόντων), περὶ τοῦ Δουρείου ἵππου. τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον 6, 5 τὴν ἐκβάλλουσαν φῶς πλήρη πυρὸς ἔμφλογα πέτραν τ. ἔ. τὸν πυρίτην λίθον, «τσακμακόπετρα». γαστρὸς ἀπωσαμέναν μόρον ἔγκυον Ἐπιγρ. Ἑλλ. 238 ἀφ' οὗ ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γαστρός της τὸν ἐν αὐτῇ κυοφορούμενον θάνατον.

ἐγκυτί (ἴ κύτος) ἐπίρρ. μέχρι τοῦ δέρματος, ἐν χρῷ. χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 37 σύρριζα, «ὡς 's τὸ πετσί».

ἐγκωμιάζω (ἐγκώμιον), ἐνεκωμίαζον Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 3. ἐγκωμιάσομαι (Πλ. Συμπ. 198 E κἀλλ.) καὶ ἐγκωμιάσω Πλ. Γοργ. 518 E. 519 A. Ἰσοκρ. 12, 111. ἀμφότερα δόκιμα. ἐνεκωμίασα Ἰσοκρ. 4, 159. ἐγκεκωμίακα Πλ. Νόμ. 629 C. Ἰσοκρ. 12, 253. ἐγκωμιασθῇ Πλουτ. 869 A. ἐγκωμιασθείς Ἡρ. 5, 5. ἐγκεκωμιασμένα Πλ. Συμπ. 177 C.

ἔγρεο, ἔγρεσθαι, ἴδ ἐγείρω.

ἐγρήγορα ἴδ. ἐγείρω.

ἐγρηγοράω εἶμαι ἔξυπνος, ἐξ οὗ ὑπάρχει μόνον τὸ ἐγρηγορόων υ 6. ἀντὶ δὲ τούτου εἰσήχθη ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ ἐφεξῆς τὸ ἐγρηγορέω, οἷον ἐγρηγοροῦσι [Ἀριστοτ.] Πρβλ. 877 a 9 δοτ. μτχ ἀντὶ τοῦ -ρόσι, καὶ Ἱπποκρ. 6, 640 ἐγρηγοροῦσα (Δ. Γ. ἐγρηγορέ(υ)ουσα) πρὸς τῷ ἐγρηγορότι. Ὁ τύπος οὐ-

τος εἰσήχθη εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων, οἷον Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 11 ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, ὅπου νῦν ἐκ διορθ. γράφουσιν ἐγρηγόρῃ. Τὸ γρηγορέω -ῆσαι εἶνε Ἀλεξανδρινόν. Τὸ δ' ἐγρηγόρησαν ἐν Ξεν. Ἀν. 4, 6, 22 εἶνε πλημμ. γρ. ἀντὶ τῆς ἐγρηγόρεσαν, ἣν ἀποκατέστησεν ὁ Πόρσων.

ἐγρήγορθα, ἐγρήγορθαι, ἐγρήγορθε ἴδ. ἐγείρω.

ἐγρήγορον τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων Αἰσχ. Ἀγ. 358 ἴδ. ἀναμπλάκητος.

ἐγχαίνω ἴδ. ἐγχάσκω.

ἐγχάσκω (ἴδ. χάσκω) ἀνοίγω τὸ στόμα μου καὶ χάσκω, 6θ. μὲ ἀνοικτὸν στόμα (καγχάζων) περιγελῶ τινα. Συνήθ. μετὰ δοτ. ἐγχάσκω τινί· κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ἀρφ. Σφ. 1007 καὶ δὲν θά σε περιγελᾷ κατὰ πρόσωπον. Ὁμοίως 721. ἢν δὲ μὴ γένηται, μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις Νεφ. 1436 ἂν δὲ δὲν ἀποκτήσω υἱόν, τοῦ κάκου θὰ ταὶς ἔχω φάγῃ (δηλ. χωρὶς νὰ δώσω καὶ ἐγὼ ὀλίγας), σὺ δὲ ἀφ' οὗ γελάσῃς μὲ τὴν καρδιά σου («καταγελάσας» Σχ., δηλ. διότι τόσαις φοραὶς μοῦ ταὶς ἔβρεξες) θ' ἀποθάνῃς. διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ μηδὲ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας Ἀχ. 221 πρέπει νὰ τὸν καταδιώξωμεν· διότι ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μᾶς περιγελάσῃ (καὶ νὰ καυχηθῇ), ὅτι διέφυγεν (ἡμᾶς) τοὺς Ἀχαρνεῖς, ἂν καὶ εἴμεθα γέροντες. κᾆτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν 1197 θά με περιγελάσῃ διὰ τὰς ἀτυχίας μου. Ἐνεστὼς ἐγχαίνω δὲν εὑρίσκεται.

ἐγχέζω (ἴδ. χέζω) «τὰ κάνω ἐπάνω μου» πρβ. ἐνουρῶ. ἐγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες Ἀρφ. Σφ. 627 οἱ πλουτ. ἀπὸ τὸν πρὸς ἐμὲ φόβον των χέζονται. ἐγκέχοδα Βάτρ. 479 τὰ ἔκανα ἐπάνω μου.

ἐγχειρίδιος 2 ὁ ἐν τῇ χειρὶ (ὅθεν τὸ ἐγχειρίδιον): κἀγχειριδίου δ' ἀκόνῃ σκληρᾷ παραθηγομένης βρύχεις κοπίδος Ἀπ. Ἑρμίππ. 46 «καὶ οὕτω δειλὸς εἶ, ὥστε βρύχειν τοὺς ὀδόντας, κἂν μόνον αἴσθῃ τὸν ψόφον ἐγχειριδίου κοπίδος (τ. ἔ. μικροτάτου ἐγχειριδίου) θηγομένης ἐν ἀκόνῃ σκληρᾷ» Κοραῆς.

ἐγχείῃ ἀντὶ τοῦ ἐγχέῃ ἴδ. ἐγχέω.

ἐγχείρησις ἡ: τῇ ἐγχειρήσει ὕστερον τὰ ξυμφέροντα πράττουσι Θουκ. 6, 83 ὕστερον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου πράττουσι συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον των.

ἐγχείω ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐγχέω.

ἐγχεσίμωρος ὁ, κατὰ τοὺς νεωτέρους ὁ διὰ τοῦ ἔγχους μαχόμενος (μαρ-μάρναμαι), ὁ ἐν τῷ δόρατι διακρινόμενος (μαρ-μαρμαίρω), ὁ τοῦ δόρατος ἐπιθυμητὴς (μα-μαίομαι) κτλ. πρβ. ἰόμωρος, ὑλακόμωρος. Ἐν Ἀνθ. 11, 16 συγκρ. ἐγχεσιμωρότερος.

ἐγχέω χύνω ἐντός, ῥίπτω ἐντός τινος υ 260. 6 354. ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο πλέαις κακ κεφάλας Ἀπ. Ἀλκαίου 41 ἴδ. κεφαλή. Μέσ. χύνω δι' ἐμαυτὸν (εἰς χρῆσίν μου)· ὕδωρ ἐνεχεύατο τ 387 ἵνα πλύνῃ τοὺς πόδας τοῦ Ὀδυσσέως.

ἐγχλίω ἐνυβρίζω, ἐντρυφῶ· Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν Αἰσχ. Ἱκ. 925 ἐνυβρίζεις· «ἐγχλίει· ἐντρυφᾷ» Ἡσ.

ἔγχος τό, δόρυ, λόγχη· συνίστατο ἐκ τῆς αἰχμῆς, εἰσερχομένης ἐντὸς τοῦ αὐλοῦ, καὶ τοῦ δόρατος, ἤτοι τοῦ ξύλου ἀπολήγοντος εἰς τὸν σαυρωτῆρα. Παρὰ Τραγ. σημ. καὶ ξίφος, ὅπλον ἐν γένει Σοφ. Αἴ. 287. 658. 907. κτλ. Ἐν δ' Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1098 ἔγχη πτερωτά εἶνε τὰ βέλη. Πρβ. Μ. Ἐ. 313: «ὁ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται» Ἀπ. Σοφ. 713. οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται Σοφ. Ο. Τ. 170 οὐδ' ὑπάρχει τῆς διανοίας ὅπλον ἀλεξητήριον: δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ μὲ τὸν νοῦν του ὅπλ. ἀλεξ. ἔγχος ἱέμενος Ἀπ. Σοφ. 714 τὸ πῦρ «τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον» Μ. Ἐ. 313 Διόρθ. ἐγχους μένος ὁ Nauck. Προτιμῶ τὸ ἔγχος ἱέμενον.

ἐγχράω καὶ ἐγχραύω ἐμβάλλω, ἐμπαίω, ἐντρίβω, κτυπῶ ἐπάνω Ἡρ. 6, 75. Παθ. ἦσαν δὲ πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι) 7, 145 καὶ ἐναντίον ἄλλων τινων ἦσαν «καταπιασμένοι» (ἐπικεχειρημένοι) πόλεμοι. Διόρθ. ὁ Valckenaer: ἐγκεχειρημένοι, ὁ δὲ Reishe ἐγκεκρημένοι.

ἐγχρίμπτω φέρω τι πλησίον ἄλλου, κάμνω νὰ πλησιάζῃ τι εἰς ἓν ἄλλο, προσκινῶ, προστρίβω. Κυρ. λοιπὸν μτβ. ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέβη ἀμτβ. ἴδ. κατωτ. ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω Ψ 338 ἂς ὁδηγηθῇ (οὕτως ὥστε νὰ περάσῃ) κολλητὰ (πολλὰ πλησίον) εἰς τὴν νύσσαν. σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα Ψ 334 πλησιέστατα περάσας. στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς Ν 146 ἐστάθη, ἀφ' οὗ εἰσεχώρησε πολλὰ πλησίον. ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν Ρ 405 «ἐμπελάσαντα ταῖς Τρωϊκαῖς πύλαις» Εὐστάθ. ἀσπίδι ἐγχριμφθείς Η 272 ἐμπιεσθεὶς (στριμωχθεὶς) ἐντὸς τῆς ἀσπίδος· «συνέωσε γὰρ αὐτὴν ἐπ' αὐτὸν ἡ βολή» Σχ. αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα Ε 662 ἡ εἰς τὸ ὀστοῦν πλησιάσασα, ἀκκουμβήσασα, λόγχη. νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο Ρ 413 συνωθοῦντο πρὸς ἀλλήλους. κύνες ἐλάφοις ἐγχριμπτόμεναι Εὐρ. Ἱππ 218 «πλησιάζουσαι, ἐπιπηδῶσαι» Σχ. — Ἀπολύτ. μή τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ (ἐνν. πόδα) Σοφ. Ἠλ. 897 παρατηρῶ μήπως ἄνθρωπός τις περνᾷ πλησίον ἡμῶν καί τις (τῶν Σκυθέων) μουνωθεισέων τινὶ αὐτῶν ἐνεγχρίμπτετο Ἡρ. 4, 113 προσετρίβετο, ἐπλησίαζεν.

ἐγχρονίζω: (ὁ Λοξίου χρησμὸς) δόλοις (Schütz: δολίας) βλάβαν (Ahrens: βλαπτομέναν) ἐγχρονισθεῖσαν (Bothe: ἐν χρόνοις θεῖσαν) ἐποίχεται Αἰσχ. Χο. 954 καταδιώκει διὰ δόλων τὸ ἐγχρονισθὲν ἀνοσιούργημα.

ἐγώ ἀντων. α' προσ. ἧς γνωστοὶ οἱ Ἀττ. καὶ κοινοὶ τύποι. Διαλεκτικοὶ τύποι εἶνε οἱ ἑξῆς, Αἰολ. ἔγων, ἔγω.

γεν. ἔμεθεν. δοτ. ἔμοι, μοι. αἰτ. ἔμε (με) Πλ. ἄμμες, ἀμμέων (ἀμμέουν), ἄμμι(ν) ἄμμεσιν, ἄμμε. Δωρ. ἐγών, ἐγώ, ἐγώνγα, ἐγώνη. γεν. ἐμέος, ἐμοῦς, μου, ἐμεῦς, ἐμεύνη, μευ, ἐμίο (ἐμίως), ἐμῶς, ἐμέθεν (μέθεν). δοτ. ἐμίν, ἐμίνγα, ἐμίνη, μοι. αἰτ. ἐμέ (με), ἐμεί. Πλ. ἁμές, ἁμέων ἁμῶν ἀμῶν, ἁμίν (καὶ -ίν) ἅμιν, ἁμέ. Δυϊκ. νῶϊ, νῶϊν. Βοιωτ. ἰὼν (ἱὼν) ἰὼ ἰώνγα (= ἔγωγε) ἰώγα, ἰώνει. γεν. ἐμοῦς, δοτ. ἐμύ (ἐμοί). Πλ. ἁμές, ἁμίων, ἁμῖν. Δυϊκ. νῶε. Ἀρχ. Ἰὰς (Ὅμηρος) ἐγών, ἐγώ, ἔγωγε. γεν. ἐμεῖο, ἐμεῖ', ἐμέο, ἐμεῦ, μεῦ, ἐμέθεν. δοτ. ἐμοί, μοί. αἰτ. ἐμέ, μέ. Πλ. ἄμμες ἡμεῖς, ἡμείων ἡμέων, ἄμμῐ(ν) ἡμῖν (ἧμιν ἥμιν), ἄμμε ἡμέας (–◡◡ ἢ –– καὶ ἐγκλ. ἥμεας ἧμας). Δυϊκ. νῶι, νῶιν, νώ (νῶϊ, νῶε). Νέα Ἰὰς ἐγὼ ἔγωγε, ἐμέο ἐμεῦ μεῦ, ἐμοί (μοι), ἐμέ (με). Πλ. ἡμεῖς, ἡμέων, ἡμῖν, ἡμέας. Λεπτομερείας περὶ τῶν τύπων τούτων ἴδ. ἐν Γραμματ.. Kühner-Blass I σ. 580 κέ. — ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ (ἐνν. εἰμί) φ 207 οἴκοι ('ς τὸ σπίτι μου) εἶμαι πραγματικῶς ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐδῶ (τὸν ὁποῖον βλέπεις). τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσαις (=οἶσθα) τύ, πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα. Θεοκρ. 14, 34 τότε ἐγώ, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις σύ, τὴν ἐκτύπησα μιὰ γρονθιὰ 'ς τὸ κεφάλι. ἔτι μεθὲν ἁ καρδία παδῇ Ἀπ. Σώφρ. 20 ἀκόμη πηδᾷ (κτυπᾷ) ἡ καρδία μου. Τὸ δὲ μεθὲν «ἐγκέκλιται» κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον (σ. 98 A). Σπανίως μετ' ἄρθρου. γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε Πλ. Θεαίτ. 166 A ἐν τῇ συζητήσει γελοῖον ἀπέδειξε ἄνδρα, οἷος ἐγὼ (ὡς ἐμέ). Ὁμοίως Σοφ. 239 B. Φίληβ. 20. τίς ὢν οὗτος ὁ ἐγὼ τυγχάνω; Πλουτ. 1119 A κυρ. τίς ἄνθρωπος τυχαίνει νὰ εἶνε οὗτος, ὁ ὁποῖος εἶμαι ἐγώ; τὸ ἐν δ 367 μ' οἴῳ = μοι οἴῳ.

ἔδαφος τό, γεν. πλ. ἐδάφων κατὰ τὸν Θωμ. Μάγ., τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη Θουκ. 1, 10 ἴδ. κατασκευή.

ἔδδεισα, ἐδείδιμεν, ἐδείδισαν ἴδ. δίω.

ἔδεθλον τό, ἕδρα, ἔδαφος. τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα (Auratus: δ' ἐσθλὰ) σὺν πίνῳ χερῶν παλιντρόποις ὄμμασι λιποῦσ' ὅσια προσέβα του (οὕτως ἔγραψα προχείρως ἀντὶ τοῦ προσέβα τοῦ τῶν χ/φων. προσέσυτο Ahrens) Αἰσχ. Ἀγ. 769 ἐπεὶ δ' ἀποστρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέλιπεν (ἡ Δίκη) τὰς χρ. ἕδρας (οἴκους), ἐν αἷς ῥύπος χειρῶν (ἀκαθάρτων) ἐστί, ἦλθε πρὸς τὰς ὁσίας τινός (πένητος, ἀλλὰ καθαράς).

ἐδέδμητο ἴδ. δέμω.

ἔδεκτο ἴδ. δέχομαι.

ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει Σοφ. Τρ. 677 ἀφ' οὗ ἐφαγώθη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του (μόνον του) λυώνει.

ἐδήδοται, ἐδηδώς ἴδ. ἔδω.

ἐδητύος καὶ πόσιος ἐξ ἔρον ἕντο Ὅμ. ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν (ἐκορέσθησαν) φαγητοῦ καὶ ποτοῦ.

ἔδνον τό, γαμήλιον δῶρον, προίξ. τὸ δή ποτε... Πέλοψ ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἱπποδαμείας Πίνδ. Ὀ. 9, 9: «ἔδνον νῦν οὐ τὸ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενον τῇ γαμουμένῃ λέγει, ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐκείνην λαβὼν προσεκτήσατο» Σχ. Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον (Bentley: χάρισιν) ἔδνον ὀφείλω Ἀπ. Καλλιμ. 193 (Σχολ. Πινδ. Ὀ. 8, 21) ὀφείλω ὕμνον χαριστήριον. τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον; Θεόκρ. 27, 32 τί γαμήλιον δῶρον ἄξιον τοῦ γάμου προσφέρεις μοι; Συνήθως πληθ. τὰ ἔδνα, ἐπ. ἔεδνα (παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδυσσείᾳ) γαμήλια δῶρα, τὰ ὑπὸ τοῦ μνηστῆρος προσφερόμενα εἰς τὸν πατέρα τῆς νύμφης γ 318. Π 178 κἀλλ. ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται ζ 159 δὲν σημ. ὅστις σε ὁδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀφ' οὗ σὲ φορτώσῃ μὲ δῶρα, ἀλλ' ἀφ' οὗ δώσῃ περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους δῶρα (εἰς τὸν πατέρα σου). ‖ γαμήλια δῶρα, ἃ προσφέρουσιν οἱ προσκαλούμενοι εἰς τὸν γάμον Πίνδ. Π. 3, 94.

ἑδνόω δίδω προῖκα, προικίζω. ἧμιν Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας Θεόκρ. 22, 147 ἡμῖν ἐπὶ ἔδνοις ἔδωκε τὰς θυγατέρας. Μέσ. ἐπ. ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα β 53 δὲν σημαίνει: ἵνα αὐτὸς ὁ πατὴρ δοὺς ἔδνα τὴν θυγατέρα ἐκδοίη, ἀλλά: ἵν' αὐτὸς ὁ πατὴρ περὶ τῶν ἔδνων, ἐφ' οἷς ἂν τὴν θυγατέρα δοίη, συνθήκας ποιήσαιτο.

ἑδνωτής ὁ, ἐπ. ἐεδνωτής, προικοδότης N 382. Καὶ ἐνταῦθα ἐεδνωταὶ λέγονται ὁ πατὴρ καὶ οἱ ἀδελφοί, οἵτινες δίδουσι τὴν παρθένον τῷ πλεῖστα διδόντι.

ἕδρᾱ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἕδρη (ἕζω), κάθισμα, ἱκεσία, ἀναβολή, θρόνος, συνεδρίασις, θέσις κττ. ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ Σοφ. Ο. Κ. 85 ἴδ. κάμπτω. οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμι 45 δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω ἐκ τῆς ἐπὶ ταύτης τῆς γῆς ἕδρας (κυρ. ἱκετευτικοῦ καθίσματός) μου οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου 1164 ἡ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἱκετεία του (κυρ. τὸ ἱκετευτικὸν κάθισμά του ἐπὶ τοῦ βωμοῦ) δὲν ἔχει μικρὰν σημασίαν. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύντ. ἢ τὸ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας; Αἰσχ. Πρ. 405 (φοβῇ μὴ βάλῃς με εἰς ἔχθραν) τῷ νεωστὶ καθημένῳ τὰς παγκρ. ἕδρας (τ. ἔ. τῷ νεωστὶ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ παντοδυνάμου θρόνου); τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; Σοφ. Ο. Τ. 2 ἴδ. θοάζω. — ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα προστρόπαιον Αἰσχ. Εὐμ. 41 ἔχοντα ἕδραν (κάθισμα) ἱκετευτικὴν (ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐστεμμένου κλάδου, ὃν κρατεῖ). ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας (=ἐκ τοῦ συνέδρου κύκλου 749: ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο) πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς (ἐντολὰς) φυλάσσειν (ἵνα φυλάττῃς αὐτάς) Αἴ. 780. — ἤδη γὰρ ἕδρᾳ Ζεὺς ἐν ἐσχάτῃ θεῶν Ἀπ. Σοφ. 821 Ζεὺς ἤδη ἐστὶν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν θεῶν ἕδρᾳ (Σχολ. Πινδ. N. 10, 57). ἕδραι δὲ ἐλέγοντο καὶ τὰ μέρη (θέσεις, τόποι) τοῦ περιέχοντος, ἐν οἷς ἡ ἐμφα-

νισις πτηνῶν ἐθεωρεῖτο προφητική· ἴδ. Αἰσχ. Ἀγ. 116. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 596. || καὶ παλαίων ἐν τῷ βαλανείῳ πυκνὰ ἕδραν στρέφειν, ὅπως πεπαιδεῦσθαι δοκῇ Θεοφρ. Χαρ. 27 καὶ ὅταν παλαίῃ ἐν τῷ βαλ., συχνάκις στρέφει τὰ ὀπίσθιά του, διὰ νὰ φαίνηται ὅτι ἔχει καλὴν ἀνατροφήν. Ὡς καὶ σήμερον, ὅταν ἔχωμεν πρός τινα ἐστραμμένα τὰ ὀπίσθια, ἀλλάσσομεν θέσιν, χάριν εὐπρεπείας. Πρβ. ἑδροστρόφος.

ἑδράνων φύλακες Αἰσχ. Πέρσ. 4 φύλακες τῶν ἀνακτόρων.

ἑδροστρόφος: ὅσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλάλους σφάλλοντι παλαίσμασιν... πάντ' ἔμαθε Θεόκρ. 24, 109 ὅσα δὲ ποιοῦσιν οἱ ἐξ Ἄργους (ὅπου ἤκμαζεν ἡ πάλη) ἑδροστρόφοι (ταχέως στρέφοντες τὴν ἕδραν, καὶ ἐπομένως ἀπομακρύνοντες τὰ ἴδια σκέλη, ἵνα μὴ ὑποσκελισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου) παλαισταὶ προσπαθοῦντές νὰ ὑποσκελίσωσιν ἀλλήλους (κυρ. νὰ ῥίψωσι κάτω ἀλλ. ὁρμώμενοι ἀπὸ τῶν σκελῶν).

ἕδω τρώγω (περὶ τῶν τύπων τοῦ ῥήμ. ἴδ. ἐσθίω). ἡμέτερον κάματον ἔδουσι ξ 417 τρώγουν τὸν κόπον μας. καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες ι 75 βασανιζόμενοι (κυρ. κατατρώγοντες την καρδίαν των) ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν λύπην.

**ἕδω* (ῥ. σεδ-, sed-) πρβ. ἵζω. Ἀόρ. τὸ πλεῖστον ποιητ. εἷσα ἐπ. Σοφ. Ο. Κ. 713 χορ. Ἡρ. 3, 61. καθεῖσα Ε 36. Ξ 204. Σ 389. Εὐρ. Φοιν. 1188 (καθῖσ- Dind. Nauck). κατεῖσε Ἡρ. 1, 88. 4, 79. κάθεσσαν Πίνδ. Π. 5, 42 (ἐκ διορθ. Βοικχίου ἀντὶ τοῦ καθέσσαντο). ἀνέσαιμι (ὃ ἴδε) Ξ 209. Προστ. εἷσον η 163. Ἀπαρφ. ἕσσαι Πίνδ. Π. 4, 273. ἐφ- ν 274. Μτχ. ἕσας καὶ ἀν- ἐπ. ὑπείσας Ἡρ. 3, 126. ὑπείσαντες 6, 103. Μέσ. ἀόρ. β´ ἑζόμην ἐκ τοῦ (σ)εσδόμην (πρβ. ἐσχόμην), ἁπλοῦν ἐπ. ποιητ. (σπαν. πεζ.) ἐκάθισα. (ἕζεαι Κ 378 ἐνεστ. κάθησαι, ἕζεο Passow, ἧσαι Blass). Πάντοτε ἀναύξητος Α 48. γ 389. ἑζόμεσθα Σοφ. Ο. Τ. 32. ἑζώμεσθα Εὐρ. Ἑλ. 109. Ἡρακλ. 344. ἑσδώμεθα Θεόκρ. (αἰολίζων) 1, 21. ἕζεο καὶ ἕζευ Ζ 354. Ω 522. Ἡρ. 8, 22. ἑζόμενος Ξ 437. Σοφ. Αἴ. 249. Εὐρ. Φιλ. 1517 χορ. Ἀρφ. Βάτρ. 682 χορ. Συνήθως τὸ σύνθετον καθεζόμην (ὁ ἐνεστὼς καθέζομαι Ἀπ. Ἀρφ. 474. Λυσ. 13, 37. [Πλ.] Ἀξ. 371 C. Ἱπποκρ.). Εὐρ. Ἡρακλ. 33 καθεζόμεσθα (ἀναυξήτως καὶ ἐνταῦθα ὡς παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Τραγ.). ἐκαθεζόμην πεζ. Θουκ. 4, 110. Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 35. Πλ. Λῦσ. 207 A. 211 D. Πολ. 328 C. καθέζηται Θουκ. 6, 49. καθέζησθε 7, 77. ἐπικαθέζηται Ἀρφ. Πλοῦτ. 185. ἐγκαθεζώμεσθα Ἐκκλ. 92. καθέζοιτο Πλ. Χαρμ. 155 C. καθέζεσθαι Ἀνδοκ. 1, 38. καθεζόμενοι Θουκ. 1, 24. 126. παρακαθεζόμενος Πλ. Συμπ. 213 Β. Ὁ ἀόρ. ἐκαθέσθην μτγν. καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου. Ὑπ. ἑσθῶ; Σοφ. Ο. Κ. 195. καθεδοῦμαι (καθεσθήσομαι πλημμ. τύπος κατὰ Φρύνιχον. καθεδήσομαι Διογ. Λ. 2, 72). εἴσομαι Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 142 C. Μέσ. ἐφέσσεσθαι Ι 455. εἴσομαι Ἀπολλ. Ῥ. 2, 807. ἕσσαντο Πίνδ. Π. 4, 204. προστ. ἕσσασθε Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1166. εἰσάμην = ἱδρυσα Θέογν. 12 καὶ μτγν. σπαν. Ἀττ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 946. εἵσατο καὶ εἰσάμενος Ἀττ. ἐπιγρ. ἵσατο ἐν Ἐπιγρ. Κερκ. καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. ἐγκαθείσατο Εὐρ. Ἱππ. 31, μτγν. πεζ. ἐνεείσατο Ἀπολλ. Ῥ. 4, 188. ἐφέσσ- ξ 295 (Δ. Γ. ἐφείσατο: ἐέσσατο). καθέσσατο Ἀνακρ. Ἐπιγρ. 111. Προστ. ἔφεσσαι ο 277. ἐφεσσάμενος π 443. εἰσάμενος Ἡρ. 1, 66. Θουκ. 3, 58 (Δ. Γ. ἐσσαμ-, ἑσαμ-). εἴσασθαι μτγν. Ῥημ. ἐπ. καθεστέον Ἀπ. Φερεκρ. 215.— αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων α 130 ὁδηγῶν τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ εἰς τὸν θρ. Ὁμοίως Ἡρ. 3, 61. εἷσέ μ' ἐπὶ βουσί υ 210 μὲ ἔβαλεν (ἐπιστάτην) ἐπάνω εἰς τὰ βώδια. σκοπὸν εἷσε Ψ 359 ἐγκατέστησε σκοπόν. λόχον εἷσαν Δ 392 ἔστησαν ἐνέδραν. (δῆμον) εἷσεν ἐν Σχερίῃ ζ 8 κατῴκισεν. ἐπὶ χώρας αὖτις ἕσσαι δυσπαλὲς γίνεται Πίνδ. Π. 4, 273 νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὴν εἰς τὴν προτέραν θέσιν ἀποβαίνει δύσκολον. Σπανίως παρ' Ἀττ. σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημα Σοφ. Ο. Κ. 713 διότι σὺ ἀνύψωσας τὴν πόλιν εἰς ταύτην τὴν περιωπὴν τῆς δόξης. Μέσ. ὁ παρατ. (ἀόρ.) ἑζόμην, ὡς εἴπομεν καὶ ἀνωτ., ἔχει συνήθως, ἀλλ' ὄχι πάντοτε, ἀορ. σημ., ὡς παρὰ τοῖς πεζ. ὁ κυρ. παρατ. ἐκαθεζόμην· ἑξείης ἕζοντο γ 389 ἐκάθισαν κατὰ σειράν. ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ Ζ 354 κάθισε (κάθου) ἐπάνω εἰς τοῦτον τὸν δ. ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην Θ 74 ἐκάθισαν, ἐχαμήλωσαν πρὸς τὴν γῆν (περὶ τῆς βαρείας πλάστιγγος). ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα Ξ 437 «διπλωτὰς ἐπὶ γόνατα» τ. ἔ. ἐν ᾧ ἔκειτο κατὰ γῆς, ἀνεσηκώθη ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα. ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἕζεσθε Ἡρ. 8, 22 ἐξέρχεσθε ἐκ τοῦ μέσου (ὅπερ εἶνε τὸ μεταξὺ τῶν διαμαχομένων πεδίον) καὶ μένετε οὐδέτεροι.— Μετ' αἰτ. προερχομένης κυρ. ἐκ συστοίχου συντάξεως· ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον Αἰσχ. Εὐμ. 3 δευτέρα ἐκάθισεν εἰς τὸ μαντεῖον τῆς μητρὸς (κυρ. ἐκάθισε, κατέλαβε, τὴν μαντικὴν ἕδραν· πρβ. Ἀγαμ. 193). θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι Σοφ. Αἴ. 249 καθίσας τις ἐπὶ τοῦ ταχέος ζυγοῦ τῆς κωπηλασίας νὰ παραδώσῃ ἑαυτὸν εἰς τὸ ποντοπ. πλοῖον.—ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο (ἴδ. ἀνωτ.) ξ 295 μὲ ἔβαλε μέσα (μὲ ἐπεβίβασεν) εἰς πλοῖον διὰ τὴν Λ. (διὰ νά με φέρῃ εἰς τὴν Λ.). Ἄρτεμι.., ἣν Ἀγαμέμνων εἵσατο Θέογν. 12 κυρ. ἣν Ἀγ. ἱδρύσατο: ἧς ναὸν ἵδρυσεν (ἔκτισεν) ὁ Ἀγ. Ὅθεν καὶ Καλλιμάχ. Ἀπ. 76: τὴν ὠγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο καὶ Ὕμν. εἰς Δῆλ. 308. τῶν εἰσαμένων καὶ κτισάντων Θουκ. 3, 58 «τῶν ἱδρυσαμένων» Σχ. τ. ἔ. τῶν κατα-

στησάντων τὰς θυσίας. Οὕτω συνήθως, ἀλλ' ὀρθότερον: τῶν ἱδρυσάντων καὶ κτισάντων τὰ ἱερά. Οὕτως ἐξηγουμένου τοῦ χωρίου, περιττὴ πᾶσα διόρθ. Τὸ εἰσάμενοι εἶνε καθιερωμένος ὅρος ἐπὶ τῶν ἱδρυτῶν τῶν ἱερῶν καὶ ναῶν· ἐφρόντισε δὲ ὁ Θουκ. νὰ ἐπεξηγήσῃ τὴν λέξιν, διότι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἦτο πλέον ἀρχαική. — τίς εἴσεται καὶ μετακλιθήσεται πρῶτος Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 142 C τίς θὰ καθίσῃ. ἴδ. ἀνέζω.

ἐδώλιον τὸ (ἕδος), ἕδρα. θιγόντι (Stephanus: οἴγοντι) δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων ἄκος Αἰσχ. Χο. 69 τῷ ἀψαμένῳ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου (τοῦ παρθενῶνος) οὐδὲν ἴαμα ὑπάρχει: «τῷ ἐπιβάντι νυμφικῆς κλίνης οὐκ ἔστιν ἴασις πρὸς ἀναπαρθένευσιν τῆς κόρης» Σχ.— στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι Ἡρ. 1, 24 ὅπου ἑδώλια εἶνε «τὰ τῆς νεὼς ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθέζονται», ὡς καὶ σήμερον ἐν τοῖς λέμβοις καὶ τοῖς μικροτέροις πλοίοις, διότι τοιαῦτα ἦσαν τα ἀρχαῖα καθίσματα τῶν κωπηλατῶν, ὅθεν καὶ ζυγά. Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς: ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ἄλλοι ἄλλως. ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος Αἴ. 1276 ἐν ᾧ τὸ πῦρ ἔκαιεν (ἐξέβαλλε φλόγας) περὶ τὰ ἄκρα τῶν ναυτῶν ἑδώλια τῶν πλοίων (τὰ πρὸς τὴν ξηράν). Ἑλένη καθέζετ' ἐν μέσοις ἑδωλίοις Εὐρ. Ἑλ. 1571 ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου πλησίον τοῦ ἱστοῦ (ὅπερ ἐθεωρεῖτο τὸ ἀσφαλέστερον μέρος τοῦ πλοίου). εἰς θαδώλια τῆς νηὸς ἐμβαλόντες Κύκλ. 238 ἀφ' οὗ σε ῥίψωσιν εἰς τὸ μέσον τοῦ πλοίου μεταξὺ τῶν ἑδωλίων. παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας, ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἐς ἑδώλια Σοφ. Ἠλ. 1393 ὁ ἐκδικητὴς τῶν ἐν Ἅιδου ψυχῶν (τοῦ Ἀγαμέμνονος) παρεισάγεται δολίῳ ποδὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου, εἰς τὰς παλαιόθεν πλουσίας ἕδρας («ἑδράσματα») τοῦ πατρός.

ἐείλεον ἴδ. εἰλέω.

ἐεῖο ἐπ. ἀντὶ εἷο, οὗ.

ἔειπα, ἔειπον ἐπ. ἀντὶ εἶπα, εἶπον.

ἐείρω ἀντὶ τοῦ εἴρω.

ἔεις ἐπ. = εἷς Ἡσ. Θε. 145.

ἐεισάμενος, ἐεισάμην ἴδ. εἴδω, καὶ εἶμι.

ἐέλδομαι ἴδ. ἔλδομαι.

ἐέλμεθα, ἐέλμενος, ἐέλσαι ἴδ. εἴλω.

ἐεργάθω = εἰργάθω.

ἐεργμένος, ἔεργε, ἐέργω ἴδ. ἔργω.

ἐέργνυμι = εἴργνυμι.

ἐερμένος ἴδ. εἴρω.

ἔερτο ἴδ. εἴρω.

ἐέρχατο γ' πλ. παθ. ὑπερσ. τοῦ εἴργω.

ἑέσσατο ἴδ. ἕδω.

ἑέσσατο καὶ ἕεστο ἴδ. ἕννυμι.

ἕζω ἴδ. ἕδω.

ἔῃ = ᾖ.

ἔην ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦν.

ἑήνδανε ἴδ. ἁνδάνω.

ἑῆος γεν. τοῦ ἐΰς.

ἔησθα ἀντὶ τοῦ ἦσθα (εἰμί).

ἔης ἐπ. γεν. ἀντὶ ἧς, ἴδ. ὅς.

ἑῆς ἴδ. ἑός.

ἐήσθην ἀντὶ ἥσθην τοῦ ἧμαι.

ἔῃσι = ᾖ.

ἑῇσι = ἑαῖς, ἴδ. ἑός.

ἕητε ἀντὶ ἧτε τοῦ ἵημι.

ἔθ' ἀντὶ τοῦ ἔτι.

ἐθέλω καὶ θέλω θέλω, ἔχω κλίσιν (παρ' Ἀττ.). Τὸ ἐθέλω καὶ μετὰ φωνῆεν καὶ μετὰ σύμφωνον πάντοτε παρ' Ὁμήρῳ, Ἡσ. καὶ Θεόγνιδι, ἐπικρατεῖ ἐν τῇ νέᾳ Ἰάδι, παρὰ τοῖς Ἀττ. κωμ. καὶ πεζ. Ὁ Ἀρφ. μεταχειρίζεται πάντοτε τὸ ἐθέλω, ἐξαιρουμένης τῆς φράσεως ἐὰν θεὸς θέλῃ καὶ εἰ θεὸς θέλοι, ἕνεκα τῆς μεγάλης χρήσεώς της, ὁ δὲ Πλάτων καὶ ἐν ταύτῃ τῇ φράσει τὸ ἐθέλειν. Ἐν δὲ ταῖς Ἀττ. ἐπιγρ. τὸ ἐθέλω εἶνε ἐν χρήσει μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δ' αἰῶνος, ἀπὸ δὲ τοῦ 250 π. Χ. ἀναφαίνεται τὸ θέλω· τοῦτο εὕρηται ἐνίοτε παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐπικ. καὶ βουκολ. ποιηταῖς, πλεονάκις δὲ παρὰ Πινδάρῳ, ἀλλ' ὄχι μετὰ σύμφωνον. Ἐπικρατεῖ δὲ παρὰ Τραγ. ἐν τῷ ἰαμβικῷ τριμέτρῳ, ὡς τὸ ἐθέλω ἐν τοῖς ἀναπαίστοις, ἐν δὲ τοῖς λυρικοῖς μέρεσιν εὕρηνται ἀμφότερα. Ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τὸ θέλω τίθεται μετὰ φωνῆεν. εἰ θέλετε Πλ. Φαίδων 77 C. μὴ θέλητε 115 B. ἀλλὰ δίκας θέλωσι Θουκ. 7,18. τοὺς θέλοντας Πλ. Πολ. 426 D. τοίνυν θέλεις Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 5. τὸν θέλοντα Κ. Π. 4, 5, 29. μὲν θέλοντι Ἀνδοκ. 4, 7. Λυσ. 19, 15. ἂν θέλῃ Λυσ. 1, 6. ἂν θεὸς θέλῃ Δημ. 4, 7. 25, 2 (ἴδ. ἀνωτ.). παρατ. ἤθελον (ἀναυξ. ἔθελ- Ζ 336. ἐθέλεσκον Ι 353. 486. Ν 106. Πίνδ. Π. 9,111. Ἡρ. 6, 12. σπάν. καὶ τῶν μτγν. θέλον Μόσχ. 2, 110 Ἀπολλ. Ῥ. 2, 960). ἐθελήσω, ἐθελήσοιμι, ἐθελήσειν, ἐθελήσων (θελήσω Ξεν. Ἀπ. 1, 4, 18. 2, 8, 2. Λυσ. 20, 32). ἠθέλησα (ἀναύξ. ἐθέλ- Σ 396) ἐθελήσω, ἐθελήσαιμι, ἐθέλησον, ἐθελῆσαι, ἐθελήσας. Ὑπ. θελήσῃ Αἰσχ. Πρ. 1060. Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 19. Δημ. 53, 8. θελήσαιμι Σοφ. Ο. Κ. 1133. -σειε Λουκ. Ὄρχ. 19. θέλησον Αἰσχ. Πρ. 809. θελήσας Ἰσαῖ. 8, 11 καὶ μτγν. θελῆσαι Θουκ. 5, 72. Λουκ. Τυρ. 14. ἠθέληκα (τεθέληκα μτγν. Πρβ. Θωμ. Μάγ. «ἠθέληκα Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐθέλω—, τὸ δὲ τεθέληκα Ἀλεξανδρεωτικὸν ἀπὸ τοῦ θέλω κανονιζόμενον»). ἠθελήκειν (ἐτεθελήκεσαν Δίων Κ 24, 26). Τὸ θελητός Ἀλεξανδρεωτικόν. — Συνήθως μετ' ἀπαρφ. ἐνεστ. ἢ ἀορ. ἴσχεο μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσι Β 247 ἔπεχε σαυτὸν μηδὲ θέλε μόνος ἐρίζειν τοῖς βασ. ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον; Α 133 ἢ θέλεις,

ἐν ᾧ σὺ αὐτὸς ἔχεις (ἤ: ἵνα ἔχῃς) γέρας, ἐγὼ τοὐναντίον (= αὐτὰρ) νὰ κάθωμαι οὕτω στερούμενος; Ἄλλοι θεωροῦσι τὸ ὄφρ' ἔχῃς ὡς ἀνάλυσιν ἀπαρεμφάτου· πρβ. Ζ 361. ἐγώ... ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον γνωτὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι Αἰσχ. Χο. 696 ἐγὼ μὲ ξένους τόσον εὐδαίμονας θὰ ἐπεθύμουν ἕνεκα ἀγαθῶν πραγμάτων νὰ ἐγινόμην γνωστὸς καὶ νὰ συνῆπτον ξενίαν. ὥς σ' ἠθέλησα μηδαμὰ γνῶναί ποτ' ἂν Σοφ. Ο. Τ. 1348 πῶς θὰ ἐπεθύμουν ποτὲ νὰ μή σε ἐγνώριζα. ἐγὼ δ' ἐθέλω δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν ὅρκους θεμένη τάδε μὲν στέργειν, δύστλητά περ ὄνθ', ὃ δὲ λοιπόν, ἰόντ' ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις αὐθένταισιν Αἰσχ. Ἀγ. 1568 εἶμαι πρόθυμος, ἀφ' οὗ συνάψω ἔνορκον (ἐπίσημον) συμφωνίαν μὲ τὸν δαίμονα (τὸν ἀλάστορα) τῶν Πλεισθ., εἰς ταῦτα μὲν (τὰ γενόμενα) νὰ ὑποκύψω, ὅσον ἀνυπόφορα καὶ ἂν εἶνε, τοῦ δὲ λοιποῦ (ἐν δὲ τῷ μέλλοντι), ἀφ' οὗ ἐξέλθῃ ἐκ τούτου τοῦ οἴκου (ἐγκαταλείψῃ τοῦτον τὸν οἶκον), νὰ κατατρίβῃ ἄλλην γενεὰν διὰ θανάτων συγγενικῶν (κυρ. ἰδίᾳ χειρὶ πραττομένων). Τὸ ἰόντα-τρίβειν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἐθέλω, χωρὶς νὰ εἶνε ἀπηλλαγμένον καὶ τῆς ἐκ τοῦ ὅρκους θεμένη ἐξαρτήσεως. Καὶ πεζ. οὐ πάνυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι ὅτι ἄν τις εἴπῃ Πλ. Φαίδων 63 Α δὲν θέλει νὰ πείθηται ταχέως εἰς ὅ τι τις εἴπῃ. δόξαν ἀφῄρηνται, τὸ δοκεῖν ὧν ἂν εὖ πάθωσιν ἐθέλειν μεμνῆσθαι Δημ. 22, 74 ἔχουν ἀφαιρέσῃ ὄχι μικρὰν δόξαν, δηλ. τὸ ὅτι θέλουσι νὰ νομίζωνται ὅτι ἐνθυμοῦνται τὰς εὐεργεσίας. Καὶ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρφ. Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι Τ 274 ἤθελε νὰ γίνῃ (νὰ συμβῇ) θάνατος εἰς Ἀχαιοὺς πολλούς. Σπανίως μετὰ τοῦ ὥστε καὶ ἀπαρφ. ὡς Εὐρ. Ἱππ. 1327. — Ἐνίοτε τὸ ἐθέλειν σημ. ἔχειν τὴν θέλησιν (ἀπόφασιν), ἔχειν τὸ θάρρος, τὴν τόλμην· ἐλευθερώσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων (= τῶν θαρρησάντων, τῶν τολμησάντων) ξυνάρασθαι (= σὺν αὐτῷ ἄρασθαι) τὸν κίνδυνον Θουκ. 2, 71 Ὁμοίως· νομίσατε τρία εἶναι τοῦ καλῶς πολεμεῖν, τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι καὶ τὸ τοῖς ἄρχουσι πείθεσθαι 5, 9 ὅτι τρία εἶνε τὰ (ἀναγκαῖα) στοιχεῖα τοῦ καλῶς πολεμεῖν, ἡ ἀγαθὴ θέλησις (ἡ προθυμία), τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς καὶ ἡ πειθαρχία. Ἄλλως· μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον Ν 106 δὲν ἀπεφάσιζον (δὲν εἶχον τὴν τόλμην) νὰ μένωσιν ἀντικρύ των, νὰ τοὺς ἀντικρύζωσιν. οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ι 353 δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐγείρῃ μάχην μακρὰν τοῦ τείχους. — Καὶ ἐπὶ ἀψύχων· οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο Φ 366 δὲν ἤθελεν (ἐκ φόβου, οὕτω μᾶλλον ἤ: δὲν ἠδύνατο) νὰ τρέξῃ ἐμπρὸς ἀλλ' ἐκρατεῖτο. Ἀλλ' ἐνταῦθα μᾶλλον προσωποποιεῖται ὁ ποταμός. Ἡ δὲ προσωποποίησις αὕτη δὲν λείπει καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς: τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν Πλ. Φαιδρ. 230 D. Ἡρ. 2, 11. 1, 109. οἴνῳ μᾶλλον ἐνάρθμιον (ὕδωρ), αὐτὰρ ἐλαίῳ οὐκ ἐθέλει Ἀπ. Ἐμπεδ. 91 τὸ ὕδωρ ἐναρμόζει («ταιριάζει») περισσότερον μὲ τὸν οἶνον, ἀλλὰ μὲ τὸ ἔλαιον δὲν θέλει ν' ἀναμιχθῇ. Ὁμοίως λέγομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον: «δὲν θέλει νὰ τρέξῃ νερό», «δὲν θέλει νὰ ἀνάψῃ ἡ φωτιά», «δὲν θέλει νὰ διορθωθῇ ὁ καιρός», «δὲν θέλει νὰ μεγαλώσῃ τὸ δένδρον» καὶ πολλὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς ἀποδίδομεν μᾶλλον θέλησίν τινα εἰς τὰ ἄψυχα ἢ δύναμιν· πρβ. Θουκ. 2, 89: ἡσσημένων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὁμοῖαι εἶναι προηττημένων ἀνδρῶν αἱ διαθέσεις δὲν θέλουν (σχεδὸν = δὲν συνηθίζουν) νὰ εἶνε ὁμοίως ἀνδρεῖαι ἀπέναντι τῶν αὐτῶν κινδύνων. τοὺς Πέρσας ἐκέλευε γνῶναι τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν Ἡρ. 4, 131 νὰ ἐννοήσωσιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σημαίνουν (κυρ. θέλουν νὰ λέγουν) τὰ δῶρα. δοκέω συνιέναι τὸ ἐθέλει λέγειν ἡμῖν τὸ μαντήϊον 5, 80 ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει νὰ λέγῃ εἰς ἡμᾶς ὁ χρησμός. τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν 2, 13. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς: «τί θέλει νὰ εἴπῃ αὐτό;» Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ βούλομαι καὶ ἐθέλω ἴδ. βούλομαι, ἴδε καὶ θέλω.

ἔθεν ἐπ. καὶ ποι. = οὗ.

ἐθηεύμεθα ἴδ. θηέομαι.

ἐθίζω (ῥ. σϝεθ-, ἴδ. ἔθω) συνηθίζω τινά. ἐθιῶ Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 53. εἴθισα, εἴθικα, εἰθίσθην, εἴθισμαι, γ' πλ. Ἰων. εἰθίδαται Ἱπποκρ. 2, 298. εἰθίσμην. Ῥημ. ἐπίθ. ἐθιστός Ἀριστοτ. -τέος. Σύνταξις: ἐθίζω τινὰ ποιεῖν τι ἢ ἐθίζω τι. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν: ἔθη πονηρὰ οὐδέποτε ἐθίζειν δεῖ, καὶ ταῦτα τὸ τῶν πολιτῶν βέλτιστον μέρος Πλ. Νόμ. 706 D νὰ συνηθίζῃ (μαθαίνῃ) κανεὶς κακὰς συνηθείας (τοὺς ἄλλους), καὶ μάλιστα τὸ ἄριστον μέρος τῶν πολιτῶν, ποτὲ δὲν πρέπει. ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανον Ἀπ. Εὐρ. 282 ἐθισθέντες (συνηθίσαντες) ὄχι καλὰς συνηθείας, αἰφνιδίως μεταπίπτουσιν εἰς τὴν ἀμηχανίαν («ποῦ δὲν ἠξεύρουν τί νὰ κάμουν»). ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων, κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν ταὐτῷ μένειν Ἀπ. Εὐρ. 201 ὅσοι ἐπιτηδεύουσι τοιοῦτον βίον, ὥστε νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν καλά, ὅταν στερηθῶσι τῶν χρημάτων, εἶνε κακοὶ πολῖται· διότι ἀνὴρ συνηθισμένος εἰς τὴν ἀκολασίαν, πρέπει νὰ διατηρῇ (πάντοτε τὴν γαστέρα του εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον) τὸ ἴδιον σύστημα τῆς κοιλίας του (δηλ. ὁ τοιοῦτος δὲν ἐμπορεῖ νὰ περάσῃ κακά). Οὕτως ἐξηγούμενον τὸ ἀπόσπασμα οὐδεμίαν διόρθ. χρειάζεται.

ἔθω (ἀρχῆθεν σϝέθω, πρβ. suesco) εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζω ἀμτβ. ἐνεστ. μόνον μτχ. ἔθων Ι 540.

Π 260. πρκ. εἴωθα (ἐκ τοῦ ἔ-σϜοθα) εἶμαι συνηθισμένος ποιητ. καὶ πεζ. (ἔωθα Θ 408. 422). εἰώθειν (ἐώθεα Ἡρ. 4, 127. -θεε 3, 33. 4, 134. 6, 107. -θει Ὑμν. Ὁμ. 3, 305. -θεσαν Ἡρ. 1, 74. 3, 31. 5, 67). εἰωθὼς-υῖα-ός ποιητ. καὶ πεζ. (ἐωθ- Ἡρ.). εἰωθέναι Ἀρφ. Σφ. 94. — οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες Π 260 οὓς ἂν οἱ παῖδες ἐρεθίζωσιν, ὡς ἔθος αὐτοῖς. ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν Ι 540 ὃς κακὰ πολλὰ εἰργάζετο, κατὰ τὸ ἔθος, τὸν πεφυτευμένον ἀγρὸν τοῦ Οἰνέως.

εἰ (πρβ. αἰ καὶ ἐάν) Α΄) σύνδ. ὑποθ. Διὰ τοῦ εἰ ἐκφέρονται τεσσάρων εἰδῶν ὑποθέσεις 1) πραγματική, τείνουσα εἰς πραγματοποίησιν, ὅτε ὁ εἰ συντ. μετὰ πάντων τῶν χρόνων τῆς ὁριστ. ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον Α 116 θέλω νὰ τὴν δώσω ὀπίσω, ἂν τοῦτο πραγματικῶς εἶνε καλλίτερον. εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί Ἀπ. Εὐρ. 292. οὐδέ ἕ φημι δήθ' ἀνσχήσεσθαι βέλος, εἰ ἐτεόν με ὦρσεν ἄναξ Διὸς υἱός Ε 104 λέγω ὅτι οὐδ' αὐτὸς θὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸ βέλος μου, ἐὰν ἀληθῶς με ἐκίνησεν ὁ υἱὸς τοῦ Διός. εἰ παρὰ τοὺς ὅρκους ἔλυε τὰς σπονδάς, τὴν δίκην ἔχει Ξεν. Ἀν. 2, 6, 41. εἰ εἰς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον (ὡς συνέβη πράγματι), πῶς ἂν … εἰκότως ψέγοις; Σοφ. Ο. Κ. 976. εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι κακά Εὐρ. Ἀπ. 5. ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ, εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη Σοφ. Ἀντ. 484 ἐὰν ἡ ἀρχὴ αὕτη θὰ μένῃ νεκρὰ (νεκρὸς τύπος) δι' αὐτήν, ὥστε νὰ μὴ (χωρὶς νὰ) τιμωρῆται. Πᾶσα διόρθ. περιττή. 2) καθαρῶς ὑποθετική, κατ' εὐκτικήν. ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,… εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν Α 255 ἐὰν ἤθελον μάθῃ ταῦτα πάντα τὰ περὶ τῆς διαμάχης ὑμῶν τῶν δύο· ὅπου ἡ σύνταξις κυρ. πεύθεσθαί τινός τι. οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν Αἰσχ. Ἀγ. 37 καθαρὰ ὑπόθεσις, ἣν ποιεῖται ὁ λέγων φανταζόμενος αὐτὴν πραγματοποιήσιμον ἕνεκα τοῦ συμπεράσματος (τῆς ἀποδόσεως). Παρ' Ἡροδότῳ τοιαύτη ὑπόθεσις ἀναφ. ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ παρελθόν, ὡς καὶ ὁ ἄν (ὃ ἴδε) ἐνίοτε μετ' εὐκτ. εἰδείη μὲν γὰρ ἄν, καὶ ἐὼν μὴ Μηλιεύς, ταύτην τὴν ἀτραπὸν Ὀνήτης, εἰ τῇ χώρᾳ πολλὰ ὡμιληκὼς εἴη Ἡρ. 7, 214 θὰ ἐγνώριζεν (ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ) ὁ Ὀν., καὶ Μηλ. ἂν δὲν ἦτο, τοῦτο τὸ μονοπάτιον, ἂν εἶχεν (ἂν ἤθελεν ἔχῃ) πολλὴν γνωριμίαν (ἐξοικείωσιν) μὲ τὸν τόπον. Ἐνίοτε εἰς τὸν εἰ τοῦτον προστίθεται καὶ ὁ ἄν, ὅτε ὁ λέγων φαντάζεται τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὄχι ὡς καθαρὰν (ὅπερ θὰ συνέβαινεν ἄνευ τοῦ ἄν), ἀλλ' ὡς δυναμένην κατά τινας περιστάσεις νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὡς δὲ δυνάμεθα τὸ ἐὰν τοῦτο γένηται νὰ παραφράσωμεν: ἐὰν τοῦτο γίνῃ, καὶ θὰ γίνῃ ἔν τισι περιστάσεσιν· οὕτω καὶ τὸ εἰ τοῦτο γένοιτο: ἐὰν τοῦτο ἤθελε γίνῃ, καὶ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἔν τισι περιστάσεσιν. Κατὰ ταῦτα ἐξηγητέον τὰ χωρία, ἐν οἷς εἰς τὸν ὑποθετ. εἰ προστίθεται καὶ ὁ ἄν. οὔτοι παντελῶς, οὐδ' εἰ μὴ ποιήσαιτ' ἂν τοῦτο, ὥς ἔγωγέ φημι δεῖν, εὐκαταφρόνητόν ἐστιν Δημ. 4, 18 καὶ ἂν δὲν ἠθέλετε τὸ κάμῃ (καὶ δύνασθε νὰ μὴ τὸ κάμητε). εἰ δὲ οὗτοι χρήματα ἔχοντες μὴ πρόοιντ' ἄν, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσθαι; Δημ. 21, 212 ἐὰν δὲ οὗτοι, ἐν ᾧ ἔχουσι χρήματα, δὲν ἐμποροῦν (δὲν ἀποφασίζουν) νὰ τὸ θυσιάσουν (ἐν ᾧ ἠδύναντο νὰ τὸ πράξωσι), πῶς εἶνε ἔντιμον εἰς ὑμᾶς νὰ θυσιάσητε (δηλ. νὰ παραβῆτε) τὸν ὅρκον σας; εἰ… ἰδὼν αὐτὸν ἐκεῖνον ἀγνοήσαις τε καὶ οἰηθείης ἂν ἄλλον εἶναί τινα, ἆρ' ἔτι ἂν αὐτὸν τολμήσαις ἀποκτεῖναι; Πλ. Ἀλκιβ. Ι 144 Α καὶ ἤθελες νομίσῃ (ὅπερ δύναται νὰ συμβῇ) ὅτι εἶνε ἄλλος τις. Δὲν εἶνε ἀναγκαία λοιπὸν ἡ ἐξάλειψις τοῦ ἄν. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις δὲν παρέχει οὐσιώδη διαφοράν. 3) οὐ πραγματικὴ ὑπόθεσις, περὶ ἧς εἴπομεν τὰ δέοντα ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἄν (ὃ ἴδε). 4) ἀοριστολογικὴ ἢ προσδοκίας σημαντικ ή. Ἡ σύνταξις αὕτη, οὐ διαφέρουσα τῆς τοῦ ἐάν μεθ' ὑποτ. εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. Πινδ. καὶ Ἀττ. ποιηταῖς, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ, πλὴν σπανίως μόνον, ὅτε ἀποδοτέα εἰς ἀρχαϊσμοῦ ζῆλον. Ε 258. ε 221. Πίνδ. Π. 4, 265. Σοφ. Ο. Τ. 198. Ο. Κ. 1443. Ἡρ. 2, 13. 8, 118. Θουκ. 6, 21. Πλ. Νόμ. 761 C. — Τέλος, ἵνα παραλείπω ἄλλα γνωστότερα, ὁ εἰ ἐκφράζει καὶ εὐχήν: ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο Ω 74 καὶ σήμερον λέγομεν μετά τινος ἤθους: «νὰ ἐφώναζε κανείς», ἵν' ἀποφύγωμεν τὸ τραχὺ τῆς προστακτικῆς: «φώναξε», «κάλεσε». αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος Αἰσχ. Ἑπτ. 246 κυρ. εἰς τὴν αἴτησίν μου εἴθε νὰ δώσῃς ἐλαφρὰν σοὶ ἐκπλήρωσιν. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα Σοφ. Ο. Τ. 863 = εἴθε μετέχοιμι τῆς μοίρας (περὶ ὅλου τοῦ χωρίου ἴδ. ἁγνεία).

Β΄. σύνδ. ἀπορηματικὸς ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει· μεθ' ὁριστ. ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐστιν Ε 183 δὲν ἠξεύρω, ἂν ὑπάρχει θεός. πρὶν ἂν μάθω, εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος Σοφ. Φιλ. 333. — τὰ ἐκπώματ'… οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντα τουτωῒ δῶ Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 16 ἂν πρέπει νὰ δώσω. ἐβουλεύετο εἰ πέμποιεν Ἀν. 1, 10, 5 ἂν ἔπρεπε νὰ πέμπωσιν. ἐμαντεύοντο περὶ τῶν ἱρῶν χρημάτων, εἴτε σφέα κατὰ γῆς κατορύξωσι εἴτε ἐκκομίσωσι Ἡρ. 8, 36 ἂν ἔπρεπε νὰ τὰ παραχώσουν εἰς τὴν γῆν. ἠρώτων ἐκεῖνοι, εἰ δοῖεν ἂν Ξεν. Ἀν. 4, 8, 7 ἂν ἐμποροῦν νὰ δώσουν. Ἐν πᾶσι τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις πρβ. ὑπόκειται ὡς βάσις ὁ εὐθὺς λόγος, οἷον: ἔστι θεός; τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος; δῶ Χρυσάντα; κατορύξωμεν; δοῖμεν ἄν; Ὁ δὲ ὑποθετικὸς συνδ. εἰ ἐν πᾶσι τούτοις κτλ. εἶνε ἁπλοῦν ἐρωτηματι-

κὸν μόριον. Μάλιστα ἐν τῷ ἐκ τοῦ Σοφ. Φιλ. 333 χωρίῳ ἡ γρ. τοῦ κώδικος εἶνε: ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος. Παρὰ δὲ τῷ Ὁμήρῳ ἐπικρατεῖ ὡς εἰκὸς ἡ πλησιεστέρα πρὸς τὸν εὐθὺν λόγον ἐκφορά, ὡς: ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα, ἢ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε ρ 308 δὲν γνωρίζω ἂν ἐκτὸς τῆς μορφῆς ἦτο καὶ ταχὺς διὰ νὰ τρέχῃ· ὅπου ἡ γρ. εἰ δὴ εἶνε μὲν συμφωνοτέρα πρὸς τὴν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ χρῆσιν ἀλλ' ὄχι καὶ ἀληθεστέρα. Παρομοίως καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. Ὅθεν ἐν τῇ ἐξηγήσει τῶν τοιούτων χωρίων ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ μεταφράζωμεν τὰς ἐγκλίσεις καὶ τοὺς χρόνους, οἵτινες ὑπάρχουσιν ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ, καὶ οὐδὲν δικαίωμα ἔχομεν μετὰ τὸ ἀπορηματικὸν τοῦτο εἰ (=ἂν) νὰ μεταχειριζώμεθα ὑποτακτ. ἔγκλισιν, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ ἀπορηματικοῦ εἰ ὑπῆρχεν ὑποθετικὸς εἰ. Πρέπει λοιπὸν νὰ γράψωμεν: δὲν ἠξεύρω, ἂν ὑπάρχει (ὄχι ἂν ὑπάρχῃ)· δὲν γνωρίζω, ἂν πρέπει νὰ δώσω (διότι ὁ εὐθὺς λόγος εἶνε: πρέπει νὰ δώσω;=δῶ;). Ὁμοίως «δέν σε ἐρωτῶ ἂν ἔχει δίκαιον» ὄχι ἂν ἔχῃ. Ἴδε ὅσα ἔγραψα περὶ τούτου ἐν τῇ Ἐπετηρίδι τοῦ Παρνασσοῦ τοῦ 1899. Περὶ τῶν συνδέσεων εἰ γάρ, εἰ δ' ἄγε, εἰ δέ, εἰ καί κττ. ἴδ. τὰ ἰδιαίτερα ἄρθρα.

εἶ ἴδ. εἰμὶ καὶ εἶμι. «εἶ· πορεύου» Ἡσύχ. τ.ἔ. ἴθι, πρβ. ἄπει, δίει, ἔξει, μέτει, πρόσει. Ὁ δὲ W. H. Roscher κατεσκεύασε τοὺς ἑξῆς δύο ἑξαμέτρους: «εἶ. Θεῷ ἧρα. Νόμοις πείθευ. Φείδευ σὺ χρόνοιο». «Γνῶθι σεαυτόν. Μηδὲν ἄγαν. Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη», ἐν οἷς πρὸς τῷ ἐν Δελφοῖς ΕΙ, περιέχονται καὶ ἓξ ἄλλα γνωστὰ Δελφικὰ ἀποφθέγματα.

εἴασα, εἴασκον ἴδ. ἐάω.

εἶαρ ἴδ. ἔαρ.

εἵαται, εἵατο ἐπ. ἀντὶ ἧνται, ἧντο. ἴδ. ἧμαι.

εἵατο γ΄ πλ τοῦ ὑπερσ. τοῦ ἕννυμι.

εἰ γάρ τίθεται ἐπὶ εὐχῆς συνήθως μετ' εὐκτ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ παρῳχ. ὁριστικῆς, ὡς τὸ εἴθε (αἲ γάρ, αἴθε)· εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι Σοφ. Ο. Τ. 80 κυρ. εἴθε νὰ ἔλθῃ ἔχων σωτειράν τινα τύχην (σωτήριόν τινα χρησμόν), ὡς εἶνε λαμπρὸς κατὰ τὸν ὀφθαλμόν. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Ἅιδου εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν Αἰσχ. Πρ. 161 εἴθε νά με ἔρριπτεν ὑπὸ τὴν γῆν καὶ κάτωθεν τοῦ Ἅιδου εἰς τὸν ἀπέρ. Τάρταρον.

εἰ δ' ἄγε· συνήθως ἡ φράσις αὕτη ἐξηγεῖτο κατ' ἔλλειψιν τ. ἔ. εἰ δὲ βούλει, ἄγε: ἂν θέλεις, ἔλα: ἐμπρός. πρβ. «ἔλα δέ», «ἄε δέ». Ἀλλὰ πρβ. δ 832. Χ 381 κττ. Ὅθεν ὀρθοτέρα ἡ ἐξήγησις, καθ' ἣν τὸ εἰ διασῷζον τὴν ἀρχῆθεν δεικτικὴν ἢ ἐπιφωνηματικὴν αὐτοῦ δύναμιν σημ. κυρ. ἔτσι δά, ἔλα: ἐμπρὸς λοιπὸν κττ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας τίθεται καὶ μόνον Ι 262. Ι 46. Α 262. εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι Α 524 ἔλα (ἐμπρὸς) θά σοι συγκατανεύσω διὰ τῆς κεφαλῆς. εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι Α 302 «ἔλα δὲ» δοκίμασε. Κατ' ἄλλους ἐν τῇ φράσει ταύτῃ τὸ εἰ εἶνε κυρ. προστακτ. τοῦ εἶμι ὅθεν: εἰ δ' ἄγε=ἴθι δή, ἄγε. Ἴσως.

εἰ δέ ἐνιαχοῦ εὕρηται (κατὰ τὸ φαινόμενον) ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ μή, ὡς καὶ τὸ εἰ δὲ μή ἀντὶ τοῦ εἰ δέ. 1) Ὅταν δύο ὑποθετικαὶ προτάσεις ἀντιδιαστέλλωνται πρὸς ἀλλήλας, ἐν τῇ δευτέρᾳ τίθεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ μή τὸ εἰ δέ· γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων· εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν, καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν Σοφ. Ἀντ. 720 ἂν ὑπάρχει καὶ ἐμοῦ τοῦ νεωτέρου γνώμη τις (ὀρθή), λέγω ἐγὼ τοὐλάχιστον ὅτι πολὺ καλλίτερον (ἀπὸ ὅλα) εἶνε νὰ εἶνε ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος παντεπιστήμων· ἐὰν δὲ ὁπωσδήποτε ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, διότι συνήθως τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν ἔχει οὕτως (κυρ. συνήθως τοῦτο ἀποκλίνει ὄχι πρὸς τοῦτο τὸ μέρος δηλ. τὴν πανεπιστημοσύνην), καλὸν εἶνε ν' ἀκούῃ τις καὶ τοὺς ὀρθῶς λέγοντας. εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν· εἰ δ' οὖν (ἐνν. ἥμαρτες), πιθοῦ μοι Εὐρ. Ἱππ. 507 «εἰ τοίνυν δοκεῖ σοι τὸ μὴ συνελθεῖν τῷ ἐρωμένῳ, ἔδει σε μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἁμαρτάνειν ἐρασθεῖσαν: καὶ εἰ τὸ σωφρονεῖν σοι δέδοκται, ἔδει μηδ' ὅλως ἁλῶναι τῷ ἔρωτι» Σχ. κτλ. ἐαν ἔχεις ταύτην τὴν γνώμην (τ. ἔ. μὴ πέρα προβαίνειν), ἔπρεπε νὰ μὴ ἁμαρτάνῃς (τ. ἔ. νὰ εἶσαι σώφρων), ἐὰν δὲ ὁπωσδήποτε ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα (τ.ἔ. εἰ δὲ ἥμαρτες), πείσθητί μοι. Ὅπου παρατηρητέα ἡ ἄκρα περὶ τὴν ἔκφρασιν εὐλάβεια καὶ φειδὼ τῆς τροφοῦ. Εἰς τὸ εἴ τοι δοκεῖ σοι κυρ. ἐνν. οὕτως ἔχειν, δηλ. μὴ προβαίνειν πέρα. Πρβ. Πλ. Συμπ. 212 C. Ἀλκ. Ι 114 Β Πολ. 432 Α. — Μετ' ἀρνητικὰς προτάσεις, ἡ ἀντίθεσις εἰσάγεται διὰ τοῦ εἰ δὲ μή. πρὸς τῶν θεῶν μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαρροῦντά με ἕξεις Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 35. Διάφορον εἶνε τὸ ἐν Πλ. Ἀπολ. 34 D εἰ δή τις ὑμῶν οὕτως ἔχει, — οὐκ ἀξιῶ μὲν γὰρ ἔγωγε· εἰ δ' οὖν, ἐπιεικῆ ἄν μοι δοκῶ πρὸς τοῦτον λέγειν λόγον κτλ. ἐὰν τῷ ὄντι τις ἐξ ὑμῶν διάκειται οὕτω πρὸς ἐμέ, — βέβαια δὲν τὸ πιστεύω ἐγὼ τοὐλάχιστον· ἀλλ' ἐὰν ὁπωσδήποτε ἔχει τοιαύτην διάθεσιν, νομίζω ὅτι κτλ.

εἰ δή ἐὰν τῷ ὄντι. ἦ γάρ κεν δειλός... καλεοίμην, εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι Α 294 ἂν τῷ ὄντι (ὡς θέλεις) θά σοι ὑποχωρῶ εἰς κάθε πρᾶγμα.

εἶδος τὸ (εἴδω) μορφή. οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν ρ 454 καθὼς φαίνεται λοιπὸν (=ἄρα), ἐκτὸς τῆς καλῆς μορφῆς δὲν εἶχες καὶ φρένας τ. ἔ. μόνον εὐμορφίαν εἶχες, οὐδὲν ἄλλο· ἴδ. ρ 308 (ἐν τῷ εἰ). Παρὰ Πλ. Συμπ. 210 Β τὸ ἐπ' εἴδει καλόν δὲν εἶνε τὸ ἰδεῶδες κάλλος, ὡς συνήθως ἐξηγοῦσιν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἐπὶ τῇ μορφῇ (τοῦ σώματος) καλόν, ὅθεν: αἰσθητὸν (ἢ

σωματικὸν) κάλλος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐφεξῆς τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς κάλλος. Ὁμοίως ἐν Πολ. 402 D τὸ ἐν τῷ εἴδει ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ ἐν τῇ ψυχῇ. || καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἄν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι Θουκ. 2, 41 νομίζω ὅτι ἕκαστος ἀνὴρ ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν λαμβανόμενος δύναται ὁ ἴδιος νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς πλεῖστα εἴδη βίου καὶ μετὰ κομψότητος μάλιστα καὶ δεξιότητος. σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει τοῦτο ἔπραξαν 3, 62 = ἐν οἵῳ εἴδει πολιτείας: οἷον πολίτευμα ἔχοντες. τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος 8, 56 καταφεύγει εἰς τοιοῦτόν τι (οἷον τὸ ἑξῆς) στρατήγημα. γενόμενον κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου 2, 50 γενόμενος ἀνώτερος περιγραφῆς ὁ ἰδιάζων χαρακτὴρ (τρόπος) τῆς νόσου.— καὶ ἀνθρώπων εἴδη τοσαῦτα ἀνάγκη τρόπων εἶναι, ὅσα περ καὶ πολιτειῶν Πλ. Πολ. 544 D τ. ἔ. ἀνάγκη εἶναι τοσαῦτα εἴδη τρόπων (τ. ἔ. εἰδικοὺς χαρακτῆρας, ὡς μία λέξις) ἀνθρώπων, ὅσα περ καὶ (εἴδη τρόπων) πολιτειῶν. Πρβ. 445 C: ὅσοι πολιτειῶν τρόποι εἰσὶν εἴδη ἔχοντες.

εἰδύλλιον τό (ὡς ἔπος: ἐπύλλιον, πρβ. καὶ τὰ εἴδη τοῦ Πινδάρου) κυρ. μικρὸν εἶδος, μικρὰ (ἀλλὰ πλήρης καὶ τελεία) εἰκών, παριστάνουσα ἀγροτικὴν σκηνὴν ἐν ποιητικῇ μορφῇ. εἰδύλλια καλοῦνται συνήθως τὰ βουκολικὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου, Βίωνος, καὶ Μόσχου. Πρβ. τὰς Eclogas τοῦ Οὐεργιλίου.

εἴδω (ῥ. ϝιδ-, vid) ἀόρ. εἶδον (ἐκ τοῦ ἔϝιδον) ἴδον Α 262. Β 82 κἀλλ. ἴδεσκε Γ 217. ψ 94. Ὑπ. ἴδω (ἴδωμι Σ 63)· εὐκτ. ἴδοιμι. προστ. ἴδε καὶ 'Αττ. ἰδέ, ἰδεῖν (ἰδέειν Γ 236. Ψ 463. ἰδέμεν Πίνδ. 'Ο. 13, 113. Ν 7, 25). Μέλλ. Δωρ. ἰδησῶ Θεόκρ. 3, 37. οἶδα ἠξεύρω, κατανοῶ. οἶσθα, οἶδε(ν)· ἴσμεν, ἴστε, ἴσᾱσι(ν)· ἴστον, ἴστον. Ὑπερσ ᾔδειν ἴδ. κατωτ. Ὑποτ. εἰδῶ -ῇς -ῇ κτλ. Εὐκτ. εἰδείην -ης -η εἰδείητον εἰδειήτην εἰδεῖμεν καὶ -είημεν εἰδεῖτε καὶ -είητε εἰδεῖεν (καὶ -είησαν). Προστ. ἴσθι ἴστω, ἴστον ἴστων, ἴστε ἴστωσαν καὶ ἴστων. 'Απαρφ. εἰδέναι. Μτχ εἰδώς -υῖα -ός. Ὑπερσ. ᾔδη (νέον 'Αττ. ᾔδειν), ᾔδησθα (νέον 'Αττ. ᾔδεις), ᾔδει(ν) (νέον 'Αττ. ᾔδει). ᾔδετον (ἀμάρτυρον), ᾖστον, ᾐδέτην (ἀμαρτ.), ᾔστην, ᾔδεμεν (ἧττον δόκιμον τὸ ᾔδειμεν) καὶ ᾖσμεν, ᾔδετε (ἧττον δόκιμον τὸ ᾔδειτε) καὶ ᾖστε, ᾔδεσαν (ἧττον δόκιμον τὸ ᾔδεισαν) καὶ ᾖσαν. Σύνθ. σύνοιδα, συνειδῶ, συνειδέναι, συνειδώς κτλ. Διαλεκτικοὶ τύποι ὄϊδα 'Αλκαῖος παρ' Ἡρωδιαν. ΙΙ 390. Αἰολ. ϝοίδημι, οἴδης καὶ οἴδησθα. Οἱ ὁμαλοὶ τύποι οἶδας, οἴδαμεν, οἴδασι εἶνε Ἰωνικοί, τὸ οἴδατον εἶνε μτγν. οἴδατε 'Ανθ. 12, 81. 'Αθήν. 161 D. κατοίδατε Εὐρ. Ἰκ. 1044. οἴδασι Ἡρ. 2, 43. Ξεν. Οἰκ. 20, 14 καὶ μτγν. Ἡ νέα Ἰὰς μεταχειρίζεται συνήθως ἴδμεν (ὡς Ὅμ.), ἴστε, ἴσασι. Τὸ οἶσθας (ἀντὶ τοῦ οἶσθα) μεταχειρίζονται κωμικοί, ὡς ὁ Κρατῖνος 'Απ. 105, ὁ Ἡρώνδας 2, 55. Ὑπ. εἰδῶ καὶ εἰδέω Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. Εὐκτ. εἰδεῖμεν Πλ. Ἰσοκρ. εἰδεῖτε Σοφ. εἰδείησαν Ἡρ. Ξεν. κἀλλ. συχνὸν δὲ τὸ εἰδεῖεν. Ἀντὶ τοῦ ἴστω οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον ἴττω. 'Απαρφ. ἐπ. ἴδμεν(αι). Δωρ. προειδέμεν. Μετοχ. ἰδυίῃσι μόνον μετὰ τοῦ πραπίδεσσι Ὅμ., ὁ δὲ Blass θεωρεῖ πιθανόν, ὅτι τὸ θηλ. ἐν γένει ἔχει τὸν τύπον ἰδυῖα (πρβ. Α 365). — Ὑπερσ. ᾔδεα ἀρχ. καὶ νέον Ἰων., ᾔδη ἀρχ. 'Αττ., ἠείδης Χ 280 καὶ ᾔδησθα τ 93. 'Απ. Εὐπόλ. 416. καὶ Πλάτ. ᾔδεε(ν) Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. τὸ δὲ ᾔείδη μόνον Ὅμ., ἀρχ. 'Αττ. ᾔδει καὶ ᾔδειν. ᾔδεμεν Σοφ. Ο. Τ. 1232 (Elmsley: ᾔδειμεν) καὶ Μένανδρος, ᾔδετε (Elmsley: εἴδετε) Εὐρ. Βάκχ. 1345. ᾐδέατε νέον Ἰων. γ' πλ. ἴσαν Ὅμ. Οἱ τύποι ᾔδειμεν ᾔδειτε ᾔδεισαν εἶνε μτγν. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε τὸ παρ' 'Απολλ. 'Ρ. 2, 65 καὶ 4, 1700. ᾔδειν καὶ ᾔείδειν (ὡς τὸ ᾐρήρειν 4, 749). Τῶν 'Αττ. ποιητῶν εἶνε οἱ τύποι ᾖσμεν Εὐρ. Ἡρακλ. 658. Ἑκ. 1112. 'Αρφ. 'Απ. 149. 'Αντιφῶντ. 'Απ. 19 (20). ᾖστε 'Απ Σοφ. 316. Δημ. 49, 49. ᾖσαν Αἰσχ. Πρ. 467. Εὐρ. Κύκλ. 231. 'Ρῆσ. 855. ᾔστην 'Αρφ. Ὄρν. 19. τὸ β' ἑν. ᾖσθα (ἀντὶ τοῦ ᾔδησθα) ἐκ τοῦ Μ. 'Ε. σ. 431 πιστοῦται ἐκ τοῦ 'Απ. Ἄμφιδος 13, ὅπου γρ. μετὰ τοῦ Blass: ὦ Πλάτων, ὡς οὐδὲν ᾖσθα (ᾖσθα χ/φα: οἶσθα Kock) πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον: τίποτε ἄλλο δὲν ἤξευρες παρὰ νὰ σκυθρωπάζῃς· διότι λέγεται μὲν οὐδὲν ἔστ' ἄλλ' ἢ κοάξ ('Αρφ. Βάτρ. 227) καὶ οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη (Λυσ. 139) κττ., ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ πρὸς ἀπαρφ. σύνταξις τοῦ εἰμί, ἀλλὰ πάντως τοῦ οἶδα.— Μέλλ. εἴσομαι (καὶ εἰδήσω Ὅμ. Ἡρόδ. Ἡρώνδ. 5, 78 καὶ [Ἰσοκρ.] 1, 16 καὶ μτγν.). εἴδησα Ἱπποκρ 2, 436 L καὶ μτγν 'Ρημ. ἰστέον. Μέσ εἴδομαι φαίνομαι, εἶμαι ὅμοιος. ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων., ἐνίοτε καὶ μτγν. πεζ. Παρατ. ἐείδετο Κ. Σμυρ. 1, 153 (ἐείδεται Θεόκρ. 25, 28. ἐειδόμενος Πίνδ. Ν. 10, 15. 'Απολλ 'Ρ. 4, 221). ἀόρ. α' εἰσάμην ἐπ. ποιητ. (ἐπ. καὶ ἐεισ-, ἀλλὰ ἐεισάμενος Β 22 κἀλλ.). εἴσατο 'Απολλ. 'Ρ. 4, 1478. εἴσαντο 1, 718. 1024. 'Αόρ. β' εἰδόμην ἐπ. ποιητ. καὶ συχν. παρ' Ἡρ., ἐν δὲ συνθέσει καὶ 'Αττ. πεζ. προϊδέσθαι Θουκ. 4, 64. Δημ. 18, 301 κἀλλ. ὑπιδέσθαι Δημ. 23, 3. ἴδωμαι 'Αρφ. Σφ. 183 τρίμ. ἰδόμην Ω 484. Δωρ. εἰδόμᾱν Τραγ. χορ. ἰδοίατο α 163. ἰδοῦ, τὸ δὲ ἰδού εἶνε ἐπιφώνημα Σοφ. Φιλ. 776. 'Απ. Φρυνίχ. 32. 'Απ. 'Αρφ. 453.— Τὸ εἴδομαι σημ. τρία: φαίνομαι, προσποιοῦμαι καὶ ὁμοιοῦμαι. ἄστρα εἴδεται Θ 559 φαίνονται (φέγγουσι). τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι Α 228 τοῦτό σοι φαίνεται ὅτι εἶνε θάνατος. ι 11. Δ 472. ὅ τι οἱ εἴσαιτο (= φανείη) γελοίϊον 'Αργείοισιν ἔμμεναι Β 215. (ὄρεα) εἴσατο δ' ὡς ὅτ' ἐρινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ ε 281 τὰ ὄρη ἐφάνησαν, καθὼς καμμίαν φορὰν ἐρινεὸς (ἀγριο-

συχῇ) ἐν τῷ ἱερ. πόντῳ. εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον Θ 283 προσεποιήθη (ἐφάνη) ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Λ. εἴσατο φθογγὴν Πολίτῃ Β 791 ἐξωμοιώθη κατὰ τὴν φωνὴν μὲ τὸν Πολ. — Τὸ δὲ οἶδα σημαίνει συνήθως μὲν ἠξεύρω, ἐνίοτε δὲ ἐννοῶ ἢ φρονῶ. Συντάσσ. δὲ ὁτὲ μὲν πρὸς ὁλόκληρον πρότασιν διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς ἢ τοῦ εἰ ἐκφερομένην, ὁτὲ δὲ ἢ πρὸς αἰτιατ. ἢ πρὸς γεν., ἄλλοτε δὲ πρὸς ἀπαρφ. καὶ ἄλλοτε πρὸς μετοχήν. τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι Πλ. Φαίδων 75 D πρβ. Ἡρ. 1, 20. Δημ. 4, 24. Θουκ. 1, 4. Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 14. Ἡ μτχ. εἰδὼς τίθεται καὶ ἀπολύτως = εἰδήμων, ἔμπειρος. Αἰσχ. Ἱκ. 750. Προμ. 457. Σοφ. Ο. Κ. 1539. Εὐρ. Ἑκ. 670. Ἡρ. 3, 103. Θουκ. 2, 36 κἀλλ. — πεπνυμένα (μήδεα) εἰδὼς β 38. δ 696 ἔχων (κυρ. ἠξεύρων) συνετὰς σκέψεις. ἀθεμίστια ᾔδη ι 189 ἤξευρε παρανομίας, εἶχε παράνομα φρονήματα. λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν Ω 41 ἴδ. ἄγριος. πρβ. ι 215. α 428. β 230. γ 244. θ 584 κτλ. Ὁμοίως φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν γ 277 ἔχοντες φιλικὰ πρὸς ἀλλήλους φρονήματα. δμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν ν 405 ἔχει φιλικὰ αἰσθήματα πρὸς σέ. περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη ξ 433 περισσῶς ἤξευρε τὸ πρέπον. Ἐν πᾶσι τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐν οἷς τὸ εἰδέναι συνδέεται πρὸς αἰτ. οὐδ. πλ., σημαίνουσαν ἠθικήν τινα ἔννοιαν, ἐκδηλοῦται ἡ στενὴ συνάφεια τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως τῶν Ὁμηρ. χρόνων, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἔπραττον, ὡς διενοοῦντο καὶ ἐφρόνουν. Καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑπάρχουσι παρόμοιά τινα, οἷον «αὐτὸς δὲν ξέρει ψέμματα», «καλακείαις δὲν ξέρει», «ξέρει πολλαὶς δουλειαίς, κεντήματα» κττ. — Καὶ μετὰ γεν. ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων Μ 229 ὁ ὁποῖος ξεύρει (ἤθελε γνωρίζῃ) καλὰ ἀπὸ σημεῖα. Ο 412. καὶ μάλιστα κατὰ μτχ. τόξων εὖ εἰδὼς Β 718 λίαν ἔμπειρος τῆς τοξικῆς: «ποῦ ξέρει καλὰ ἀπὸ τόξα». Ζ 438. Ο 525. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημ. λέγεται περί τινος παρὰ Πλ. Ἀλκιβ. I 106 C. ὅστις περὶ τραγῳδίας οἶδε σπουδαίας καὶ φαύλης, οἶδε καὶ περὶ ἐπῶν Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 5 (1449 b 18) «ὅστις γνωρίζει ἀπὸ τραγῳδίαν, γνωρίζει καὶ ἀπὸ ἐποποιίαν.» — Περὶ τοῦ Σοφ. Τρ. 1266 μεγάλην θεοῖς ἀγνωμοσύνην εἰδότες ἔργων ἴδ. ἀγνωμοσύνη. — Μετ' ἀπαρφ. οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Η 238 γνωρίζει (ἐννοεῖ) νὰ κινήσῃ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν ἀσπίδα. τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν Σοφ. Αἴ. 666 θὰ μάθωμεν νὰ ὑποχωρῶμεν εἰς τοὺς θεούς. ἴσασι τὸ μέλλον προορᾶν Δημ. 23, 109 ἠξεύρουν νὰ προβλέπουν τὸ μέλλον. Πρβ. οἶσθα μὲν τὸ μὴ ἀδικεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 85 ξεύρεις μὲν νὰ μὴ ἀδικῇς, ἴδε καὶ κατωτ. — Συχν. μετὰ μτχ. τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικροὺς Αἰσχ. Χο. 233 = οἶδα, ὅτι οἱ φίλτατοι νῷν εἰσι πικροί. ἴσθι τἀληθῆ κλύων Ἀγ. 685 = ὅτι κλύεις τἀληθῆ. εἰδότες οὐκ ἂν ὁμοίως δυνηθέντες, [καὶ] εἰ ἐκ τῶν νεῶν πρὸς παρεσκευασμένους ἐκβιβάζοιεν (ἐνν. στρατόν) Θουκ. 6, 64 = ὅτι οὐκ ἂν ὁμοίως δυνηθεῖεν (ἐνν. στρατόπεδον καταλαβεῖν ἐν ἐπιτηδείῳ), εἰ ἐκβιβάζοιεν στρατὸν κτλ. Ὅπου ὁ Classen διώρθ. λυπηθέντες ἀντὶ τοῦ δυνηθέντες, ἀλλὰ προτιμότερον εἶνε νὰ ἐξαλείψωμεν, μετ' ἄλλων, τὸν καί. Ἡ μετοχὴ ἀποφάσκεται καὶ διὰ τοῦ μή· ἴσθι μέντοι... εἰ θανῇ, προδοῦσα σοὺς παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων Εὐρ. Ἱππ. 305 = ἴσθι ὅτι οὐ μεθέξουσι. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης σπανίως τίθεται ἀπαρφ. ἀντὶ μετοχῆς Αἰσχ. Πέρσ. 434. Εὐρ. Ι. Α. 1005. πάντα γὰρ ἴσθι φρόνησιν ἔσχειν καὶ νώματος αἶσαν Ἀπ Ἐμπεδ. 110 ἴδ. νόημα. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐνίοτε ἡ μετοχή, οὖσα ἄλλης φύσεως, δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἰδέναι ἀλλὰ διορίζει ἄλλως αὐτό. εἰδέναι χρὴ δρῶσαν Σοφ. Τρ. 592 ἐκ τῆς ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς πρέπει νὰ ἔχῃς (ν' ἀρυσθῇς) τὴν γνῶσιν. εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρὼν Αἰσχ. Χο. 568 ἀφ' οὗ τὸ γνωρίζει, διότι εὑρίσκεται ἐνταῦθα (ἐν τῇ χώρᾳ). σύ τοί νιν οἶσθα διαπερῶν Ἑπτ. 980 σὺ γνωρίζεις βέβαια τὴν Ἐρινὺν ἐκ πείρας (κυρ. διότι τὴν δοκιμάζεις). τῆς δὲ σῆς τόλμης εἴσομαι γεγευμένος Εὐρ. Ἱππ. 663 ἐπειδὴ ἔχω δοκιμάσῃ τὴν ἀναίδειάν σου, θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσω τοῦτο (: πῶς νιν προσόψει), δηλ. μὲ τί μοῦτρα θὰ τὸν ἀτενίσῃς, μετανοημένη ἢ κατῃσχυμμένη. οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσα 271 = καίπερ ἐλέγχουσα. — Πολλάκις συντ. μετὰ προτάσεως ἐκφερομένης διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς καὶ ἄλλως. Σοφ. Ἠλ. 332. Πλ. Πρωτ. 323 B καὶ ἄλλως. οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι Ο 16 ἀληθῶς δὲν γνωρίζω, ἂν πρώτη δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῇς διὰ τὴν ῥᾳδιουργίαν σου. ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν τεύχεα δύω Σ 192 δὲν γνωρίζω ἄλλον τινά, τοῦ ὁποίου νὰ ἐνδυθῶ τὰ ὅπλα. Ἀλλὰ τὸ τεῦ ἀντὶ τοῦ οὗ εἶνε λίαν ἀμφίβολον· ὅθεν ἐκλαμβάνουσί τινες τὸ τεῦ ἀντὶ τοῦ ἐρωτ. τίνος (= τοῦ): «δὲν γνωρίζω ἄλλον τινά, δηλ. τίνος τὰ ὅπλα νὰ φορέσω. οὐκ οἶδ' εἰ φθαίης ἂν Ἀρφ. Ὄρν. 1017 δὲν γνωρίζω, ἂν ἤθελες προφθάσῃ (ἴδ. ἄν). Ἀλλὰ συνηθέστερον οὐκ οἶδ' ἂν εἰ Εὐρ. Μήδ. 941. Ἄλκ. 48. Πλ. Τίμ. 26 B. ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ Σοφ. Ἀντ 71 ἴδ. δοκεῖ ἀπρσσ. — Τὸ οἶδα, ἴσθι εὕρηνται συχνάκις παρενθετικῶς Εὐρ. Μήδ. 948. 94 κἀλλ. Ὁμοίως τὸ οἶδ' ὅτι, οἶσθ' ὅτι, ἴσθ' ὅτι· πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι Σοφ. Ἀντ. 276 τὸ γνωρίζω (δηλ. τὸ ὅτι πάρειμι). Ὁμοίως σάφ' ἴσθ' ὅτι Ἀρφ. Πλ. 889. καὶ πάντων οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἄν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο καὶ λέγειν δεῖν καὶ πράττειν ὅπως ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὕβρεως Δημ. 9, 5 καὶ ἐν ᾧ πάντες θὰ ἔλεγον (ἐνν. εἰ ἠρωτῶντο), τὸ γνωρίζω (εἶνε φανερόν),

ὅτι πρέπει καὶ νὰ λέγωμεν καὶ νὰ ἐνεργῶμεν πῶς κτλ. Ἐν οἷς τὸ οἶδ' ὅτι κατήντησεν ἐπιρρηματική τις φράσις, ὡς τὸ δῆλον ὅτι· ἀντὶ τούτου δὴ ἕλωμαι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, τούτου τιμησάμενος; Πλ. Ἀπολ. 37 Β ἀντὶ τούτου λοιπὸν νὰ ἐκλέξω ἓν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καλῶς γνωρίζω ὅτι εἶνε κακά, τούτου κρίνας (ἐκτιμήσας) ἐμαυτὸν ἄξιον; Τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε ἄξιον σημειώσεως κυρίως διὰ τὴν σύμπτυξιν καὶ συνανάμιξιν πολλῶν συντάξεων. Ἀναλυτικώτερον θὰ εἶχε τὸ χωρίον ὧδε: ἕλωμαι (ἓν τούτων) ἃ εὖ οἶδ' ὅτι κακά ἐστι, τούτου τιμ.; ἢ τοὐλάχιστον: ἕλωμαι ὧν εὖ οἶδα κακῶν ὄντων, τούτου τιμησ.; Ἀλλὰ καὶ ἄλλα χωρία εὕρηνται, ἐν οἷς μετὰ τὸ ὅτι ἐπακολουθεῖ μετοχὴ ἀντὶ παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως ἴδ. Πλ. Γοργ. 481 D. Θουκ. 4, 37. — Περὶ τοῦ Θουκυδ. 1, 18 ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον στασιάσασα ἴδε στασιάζω. Ὁμοίως· Μίνως παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν ναυτικὸν ἐκτήσατο 1, 4 παλαιότατα μεταξὺ πάντων, ὅσους ἐξ ἀκοῆς (ἐκ παραδόσεως) γνωρίζομεν, ἀπέκτησε ναυτικόν. Τέλος σημειώσεως ἄξιαι εἶνε αἱ φράσεις τῶν Ἀττ. ποιητῶν: οἶσθ' ὡς ποίησον; (Σοφ. Ο. Τ. 543) καὶ οἶσθ' ὃ δρᾶσον; (Εὐρ. Ἑκ. 225), αἵτινες ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ συνήθη: «ξεύρεις πῶς νὰ κάμῃς:» Τὸ νόημα εἶνε περίπου τοῦτο, ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁμοία καὶ ἡ σύνταξις τῶν ἀρχαίων φράσεων, καθ' ἃς λέγεται κυρίως: «ξεύρεις, τί κάμε;» καὶ «ξεύρεις, πῶς κάμε;» Ἀλλ' ὡς φαίνεται ἡ σύνταξις αὕτη προῆλθεν ἐκ τοῦ «τάχους τῆς ἑρμηνείας», εἶνε δηλ. σύμπτυξις δύο προτάσεων, τῆς μὲν ἐξηρτημένης, τῆς δὲ ἀνεξαρτήτου τ. ἔ. 1) «οἶσθ' ὡς ποιήσεις» καὶ 2) «ποίησον», ὅθεν συνελήφθη: οἶσθ' ὡς ποίησον. Ὁμοίως· οἶσθ' ὃ δρᾶσον; = οἶσθ' ὃ δράσεις (πρβ. Εὐρ. Κύκλ. 131) + δρᾶσον· κυρίως λοιπὸν σημ. «ξεύρεις τί νὰ κάμῃς (καὶ κάμε το)»; Ὁμοίως· οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω Εὐρ. Ἰ. Τ. 1203. Παρόμοιον πρβ. εἶνε τὸ τοῦ Ἡροδ. 1, 89 κάτισον φυλάκους, οἳ λεγόντων, ὅπου τὸ σύνηθες εἶνε: οἳ λέξουσι ἢ οὓς δεῖ λέγειν. Πρβ. οἶσθ' ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; Σοφ. Ο. Κ. 75 ξεύρεις πῶς τώρα νὰ μὴ σφάλῃς; οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ; Εὐρ. Μήδ. 600 ξεύρεις πῶς θ' ἀλλάξῃς εὐχὴν (δηλ. μετανοήσασα) καὶ θὰ φανῇς σοφωτέρα. Τοῦ τάχους τούτου τῆς ἑρμηνείας παρέχει πρβ. καὶ ἡ συνήθεια, δυστυχῶς ὄχι ἀκριβῶς ὅμοια, οἷον: «ξεύρεις, γιὰ νὰ γλυτώσῃς;» ἀντὶ τοῦ πλήρους; ξεύρεις τί νὰ κάμῃς γιὰ νὰ γλυτώσῃς; ἴδ. Δημ. Βερναρδ. Μήδ. στ. 600. — ἴστω νῦν Ζεύς .. μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Κ 329 ἴδε μή. Τὸ παρὰ Πινδ. Π. 3, 29 πάντα ἴσαντι νόῳ = τῷ πάντα εἰδότι νῷ, εἶνε μετοχὴ τοῦ ἴσημι.

εἶεν (δὲν εἶνε = εἴησαν εὐκτ. τοῦ εἰμί: ἂς εἶνε, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιφώνημα, ὡς καὶ τὸ εἶα, πρβ. ἔπειτα καὶ ἔπειτεν) εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ μεταβάσεως ἀπό τινος προηγουμένου, οὗ παραλείπεται ἡ περαιτέρω ἐξέτασις, εἴς τι νέον: καλά, πολὺ καλά, ἔστω. Σύνηθες ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ. Πλ. Πρωταγ. 312. Σοφ. Ἠλ. 534 Εὐρ. Μήδ. 386. Ἐν τῷ εἶεν, ἀκούω Αἰσχ. Χο. 653 (ἔ, καλά, ἀκούω) καὶ Ἀρφ. Εἰρ. 663 τὸ εἶεν ἀποτελεῖ σπονδεῖον (‿‿). Ὀρθότ. γρ. εἶ ἔν.

εἰκάζω εἰκονίζω, παραβάλλω, συμπεραίνω· ὁμαλόν. εἰκάσω Αἰσχ. Εὐμ. 49 καὶ μτγν. ἀλλ' ἀντεικάσομαι Πλ. Μέν. 80 C. ἀπ- Ξεν. Ἀπομ. 3, 11, 1. ἀπεικάσω Πλουτ. 1135 Α. ᾔκαζον Θουκ. 6, 92 κατὰ τὰ ἄριστα ἀντίγραφα (ἀλλ' εἰκ- 2, 54). προσῃκάζομεν Πλ. Πολ. 473 C (Δ. Γ. προεικάζομεν), ἀλλ. δὲ συχνότερον παρὰ Πλ. εἰ-. ᾔκασα Αἰσχ. Χο. 631. Ἰκ. 294. Εὐρ. Φοίν. 420. Ἀρφ. Σφ. 1308. Ἱππ. 1076. Θεοπόμπ. Ἀπ. 33. προσῄκασεν Αἰσχ. Ἑπτ. 418. εἴκακα μτγ. ᾐκάσθην (εἰκάσθην Θουκ. 6, 31. Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 22). εἰκασθήσομαι. Παθ. πρκ. εἴκασμαι (ᾔκ- Ἀρφ. Ὄρν. 807, ἀλλ' εἰκ- τὸ ἄριστον ἀντίγραφον. ἐξ- Αἰσχ. Ἀγ. 1243. Ἑπτ. 432. Ἀρφ. Ἱππ. 230. Ξεν. Ἀν. 5, 4, 12. ἀλλαχοῦ τοῦ Ξενοφ. εἰ-). ἐξείκαστο Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 39. μέσ. ἀόρ. «ἀνεικάσασθε, ἀνασκώψατε. Δραπέτισι Κρατῖνος» Α. Β. 396, 24 (Ἀπ. Κρατίν. 63). Ῥημ. εἰκαστὸν μορφῇ Σοφ. Τρ. 699 ὁμοιάζον κατὰ τὴν μορφήν. Καὶ ἀπεικαστέος. — τί δ' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; Αἰσχ. Ἑπτ. 343 «τί δεῖ ὑπονοῆσαι ἐκ τούτων ἢ πένθη καὶ συμφοράς;» Σχ. τί ἐκ τούτων νὰ συμπεράνῃ τις εἶνε λογικόν; αὐτό (Badham: αὐτὰ) δ' εἰκάσαι πάρεστι ναὸς ἐκβόλοις, ἀμπίσχομαι (Herwerden: ἀμπίσχομαι) Εὐρ. Ἑλ. 423 αὐτὸ δ' εἶνε εὔκολον νὰ συμπεράνῃ τις ἀπὸ τὰ ἐκ τοῦ ναυαγίου κουρέλλια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶμαι ἐνδεδυμένος. Ὁ Reiske διώρθ. ναὸς ἔκβολ', οἷς ἀμπίσχομαι: ἵνα εἰκάσῃ τις αὐτό, δύναται νὰ ἴδῃ (κυρ. πλησίον εἶνε) τὰ ἐκ τοῦ ναυαγίου κουρέλλια, μὲ τὰ ὁποῖα εἶμαι ἐνδεδυμένος. διότι δὲ οὐκ ἦλθον, πολλαχῇ εἰκάζεται Θουκ. 8, 87 διὰ τί δὲν ἦλθον, περὶ τούτου ὑπάρχουν πολλαὶ εἰκασίαι (κυρ. κατὰ πολλοὺς τρόπους γίνονται εἰκασίαι). ὡς εἰκάσαι Ἡρ. 1, 34 καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, καὶ ἁπλῶς εἰκάσαι Σοφ. Ο. Τ. 82. ἴδ. ὡς. Ὅταν δὲ ἡ ὁμοίωσις εἶνε γελοία, τὸ εἰκάζω σημ. κάμνω γελοίαν παρομοίωσιν, ὅθεν σκώπτω (ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος). Ἀρφ. Σφ. 1308. Ξεν. Συμπ. 6, 8. Πλάτ. Μέν. 80 Α.

εἴκασμα τό, ὁμοίωμα. Αἰσχ. Ἑπτ. 510. Πολυδ. 1, 7. εἴκασμά ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα Ῥητορ. 8, 789.

εἰκαστής τῶν μελλόντων Θουκ. 1, 138 ἴδ. πλεῖστος.

εἶκε παρατ. τοῦ εἴκω.

εἰκός τό, -ότος, Ἰων. οἰκός = ἐοικός, ὅμοιον τῷ ἀληθεῖ, πιθανόν, εὔλογον, φυσικόν. ἐγὼ δὲ τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσιν Πλ. Φαίδων 92 D γνωρίζω ὅτι οἱ λόγοι

(κυρ. ἠξεύρω διὰ τοὺς λόγους. ., ὅτι) οἱ ποιούμενοι τὰς ἀποδ. διὰ τῶν πιθανολογιῶν (εἰκοτολογιῶν) εἶνε μάταιοι (ψευδεῖς). χρήσιμον τῷ αἰεὶ ἐν κινδύνῳ γιγνομένῳ εἶναι τὰ εἰκότα δίκαια Θουκ. 5, 90 χρ. εἶνε διὰ τὸν ἑκάστοτε ἐν κινδύνῳ εὑρισκόμενον νὰ λογίζωνται αἱ εὐλογοφανεῖς περιστάσεις ὡς λόγοι δίκαιοι (τοῦ δικαίου), ὡς δικαιολογίαι. τῷ οὐκ εἰκότι πλέον πεφόβηνται ἡμᾶς ἢ τῇ κατὰ λόγον παρασκευῇ 2, 89 διὰ τὸ ἀπροσδόκητον μᾶλλον φοβοῦνται ἡμᾶς ἢ διὰ τὴν ἀνάλογον μὲ αὐτοὺς προπαρασκευήν. οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς οὓς μὲν μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο καταστρέψασθαι, τοὺς δὲ ὑπολοίπους, εἴ ποτε ἄρα ἠδυνήθησαν, μὴ δρᾶσαι τοῦτο 3, 10 δὲν ἦτο εὔλογον, ἀφ' οὗ ὑπέταξαν τοὺς ἄλλους συμμάχους των, ὅτι δὲν ἤθελον πράξῃ τοῦτο καὶ πρὸς τοὺς ὑπολοίπους, ἂν ποτε ἠδύναντο. πᾶν εἰκὸς εἶναι τῷ πολέμῳ καὶ δεινῷ τινι κατειργόμενον ξύγγνωμόν τι γίγνεσθαι καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ 4, 98 ἴδ. κατείργω. Συχνάκις δὲ εὑρίσκεται παρὰ Θουκ. μετ' ἀορ. ἀπαρφ., οὐδέποτε μετὰ μέλλοντος, ὡς παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. 506, περὶ οὗ ἴδε ἀντιστάτης. κἂν ὁτιοῦν εἰκὸς παραλάβητε Ἀντιφῶν 1 α 2 οἱανδήποτε πιθανότητα καὶ ἂν παραλάβητε. τί λέγοντες εἰκός Θουκ. 6, 18 τίνα πιθανὸν λόγον λέγοντες.

εἰκοσινήριτ᾽ ἄποινα εἰκοσαπλάσια λύτρα Χ 349. Ἀλλ' ὀρθότερον γρ. εἴκοσι νήριτ' (νήριτος = νήριθμος, ἀναρίθμητος Ἡσ. Ἔργ. 511). Ἡ δὲ ὅλη φράσις δεκάκις τε καὶ εἴκοσι νήριτ' ἄποινα = δεκάκις καὶ εἰκοσάκις ἀναρίθμητα λύτρα. Πρβ. Ι 379.

ἔϊκτο, ἔϊκτον, ἔΐκτην, εἰκυῖα ἴδ. εἴκω.

εἴκω (ῥ. Fικ) ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος. Ὁ ἐνεστὼς δὲν εὑρίσκεται, ὁ παρατ. εἶκε Σ 51 = ἐφαίνετο καλὸν (ἁρμόδιον. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐκ τοῦ εἴκω ὑποχωρῶ). Πρκ. ἔοικα (FέFοικα) μετὰ σημ. ἐνεστ. -ας-ε(ν) κέ. γ' δυϊκ. ἔϊκτον (= ἐοίκατον) δ 27. ἔοιγμεν (ἀντὶ τοῦ ἐοίκαμεν) Σοφ. Αἴ. 1239. Εὐρ. Κύκ. 99. Ἡρακλ 427. 681 (ὁ Nauck κακῶς ἔγρ. ἔΐγμεν). εἴξασι (ἀντὶ τοῦ ἐοίκασι) Εὐρ. Ἑλ. 497. Ἰ. Α. 848. Ἀρφ. Νεφ. 341. 343. Ὄρν. 383. Πλάτ. κωμ. Ἀπ. 153. Εὔβουλ. Ἀπ. 98. Πλ. Πολιτικ. 291 A. 305 E. Σοφιστ. 230 A. οἶκα νέον Ἰων., ἀλλὰ τὸ ἔοικε ὅμως συχνὸν παρ' Ἡροδ. 1, 39. 4, 31 κἀλλ. ἔοικας 3, 71. καὶ Δωρ. οἶκα Ἀλκμ. Ἀπ. 80. Ὑπ. ἐοίκω (οἴκω νέον Ἰων.). εὐκτ. ἐοίκοιμι Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 12. Πλ. Κρατύλ. 409 A. Φαῖδρ. 270 C. ἐοικέναι (εἰκέναι Ἀττ. ποιητ., ἀλλὰ καὶ ἐοικέναι Ἀρφ. Σφ. 1142. Ἀπ. 646. Πρβ. ἐοικότες Σοφ. Ἀπ. 859). ἐοικώς, ἐοικυῖα, ἐοικός (παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐοικὼς καὶ ἐοικός), μόνον Φ 254 εἰκὼς (ἐϊκὼς Nauck), ὁμοίως τὸ θηλ. πάντοτε ἐϊκυῖα, ἐκτὸς τοῦ ἐν Σ 418 νεήνισιν ἐοικυῖαι. Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰκυῖα δύναται, κατὰ τὸν Blass, ν' ἀναγνωσθῇ πανταχοῦ ἐϊκυῖα κατὰ τὸν παρ' Ὁμήρῳ κανόνα, ὅτι τὸ θηλ. τοῦ πρκ. πανταχοῦ, ὅπου ἐπιτρέπει τὸ μέτρον, σχηματίζεται ἐκ τῆς βραχείας ῥίζης. εἰκυῖα (εἰκ-) καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 206. Πίνδ. Ἰ. 3, 63 καὶ ἀρσ. εἰκώς πρβ. εἰδώς. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸ εἰκώς, εἰκός ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὅμοιος, ἁρμόδιος Αἰσχ. Ἀγ. 757. Χο. 558. Ἱκ. 289. Εὐρ. Κύκλ. 376. Ἀρφ. Ὄρν. 697. Σφ. 1321. Τὸ οὐδ. εἰκός ἐπὶ τῆς σημ. ἁρμόδιον, εὔλογον, πιθανόν, εἶνε εὔχρηστον ἔν τε τῷ ποιητικῷ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ δὲ Πλάτων μεταχειρίζεται καὶ τὸ εἰκώς ὡς Σοφιστ. 225 A. Τίμ. 44 C κἀλλ. καὶ εἰκυῖα Νόμ. 706 C. 788 A. 944 C. (οἰκώς, οἰκός νέον Ἰων.). Ὑπερσ. ἐῴκειν, ἐοίκεσαν Ν 102. Δωρ. προσῴκει ἢ κάλλιον ποτῴκει Ἀνθολ. 6, 353. Ἀττ. ᾔκειν γ' ἑν. (πρβ. ᾔδειν) Ἀρφ. Ὄρν. 1298 = ἐῴκει κατὰ τὸν Dawes (ἴδ. Φωτίου Λεξ.). ἐΐκτην Α 104. Φ 285. Ψ 379. δ 662. Μέλλ. εἴξω Ἀρφ. Νεφ. 1001. Παθ. πρκ. προσῆϊξαι Εὐρ. Ἄλκ. 1063. προσῆϊκται Ἡσ. ἤϊκται Νικ. Θηρ. 658. Ὑπερσ. ἤϊκτο (ἐκ τοῦ ἐFέFικτο, ὃ θέλει ν' ἀποκαταστήσῃ ὁ Nauck) δ 796 κἀλλ. (ἔϊκτο Ψ 107) καὶ μτγν. Ἐν τῇ κλίσει τοῦ πρκ. διακρίνονται τρεῖς ῥίζαι: (ἐ-)οικ- (πρβ. οἶδ-), (ἐ-)εικ (πρβ. εἰδ-) καὶ (ἐ-)ικ (πρβ. ἰδ-).— Συντάσσ. μετὰ δοτ. καὶ ἀπ αρφ. Σ 520 μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. τοῦ κατά τι (τινί τι) κ 208 Β 57. μετὰ δοτ. μετοχῆς, μετ' ἀπαρφ. τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἄνδρεσσιν φορέειν Κ 440 ταῦτα ἀληθῶς δὲν ἁρμόζει εἰς θνητοὺς ἄνδρας νὰ τὰ φοροῦν. ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν Πλ. Νόμ. 879 C = προσήκει ὑποφέρειν. γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων, οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι Πολ. 377 E οὐδόλως ὅμοια γράφων τούτοις, οἷς ἂν κέ. δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην Ψ 379 = ἐῴκεσαν ἐπιβησομένοις τοῦ δίφρου: ὡμοίαζον μὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔμελλον νὰ ἐπιβῶσι τοῦ δίφρου. μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε ρ 500 ὁμοιάζει μὲ τὴν μαύρην μοῖραν (τὸν μαῦρον θάνατον). αὐδασοῦντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος ἐς Δία λεύσσων Ἀνθ. 16, 120 ἴδ. αὐδάω. ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικεν Δημ. 3, 33 = ἃ ἔοικε σιτίοις διδ. παρὰ τῶν ἰατρ. τοῖς ἀσθ. ἢ τοῖς διδομένοις παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις (αὐτοῖς) ἀσθενοῦσι. πρβ. Δημ. προοίμ. 1460, 1. ἡ... χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Σοφ. Ἀντ. 392 ἴδ. ἐκτός. οὐ γὰρ ἀνθρωπίνῳ ἔοικε τὸ ἐμὲ τῶν ἐμαυτοῦ ἁπάντων ἠμεληκέναι Πλ. Ἀπολ. 31 B διότι δὲν ὁμοιάζει μὲ ἀνθρώπινον πρᾶγμα τὸ ὅτι ἐγὼ ἔχω παραμελήσῃ ὅλας τὰς ἰδικάς μου ὑποθέσεις. φόβος οὐδενὶ ἐοικώς Θουκ. 7, 71 οἷος οὐδεὶς ἄλλος, ὅθεν: μέγιστος. τόλμᾳ γὰρ εἰκὼς θυμὸν... λεόντων... μῆτιν δ' ἀλώπηξ Πίνδ. Ἰ. 3, 65 ὁμοιάζει κατὰ τὴν καρδίαν μὲ τὴν τόλμην τῶν λεόντων, κατὰ δὲ τὴν ἐπινοητικότητα εἶνε ἀλώπηξ. —τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει, σκώπτων ἀγροίκως καὶ προσέτι λόγους λέγων

ἀμαθέσταt', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι Ἀρφ. Σφ. 1319 μὲ τοιαύτας ὕβρεις ἐξύβριζεν αὐτοὺς ἄλλοτε τὸν ἕνα καὶ ἄλλοτε τὸν ἄλλον, περιπαίζων αὐτοὺς ἀγροίκως καὶ προσέτι λέγων λόγια εἰς τὸν ἀέρα μὲ χονδροειδέστατον τρόπον, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ πρᾶγμα. || Καὶ μετὰ μετοχ. ἔοικε τοίνυν κατάδηλον γενόμενον ἂν μᾶλλον Πλ. Κρατύλ. 408 E = ὅτι κατάδηλον ἂν γένοιτο μᾶλλον. || εἶνε ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τὸ εὐγενικώτερον: ὁρᾷς οὖν ὁ ἔλεγχος παρὰ τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος ὅτι οὐδὲν ἔοικε Γοργ. 475 E ὁ εἷς ἔλεγχος παραβ. πρὸς τὸν ἄλλον οὐδεμίαν παρέχει ὁμοιότητα: οὐδόλως ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλους. Το δ' ἐν Σοφ. Τρ. 1238 χωρίον: ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν προὔλθε κατὰ σύγχυσιν ἐκ δύο συντάξεων· 1) ἔοικεν οὐ νεμεῖν καὶ 2) οὐ νεμεῖ, ὡς ἔοικεν: ὁ ἀνὴρ οὗτος φαίνεται, ὅτι δὲν θ' ἀπονείμῃ εἰς ἐμὲ ἀποθνήσκοντα τὸ ὀφειλόμενον καθῆκον. ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥστε θεῷ χ 548 ἁρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ ᾄδω παρὰ σοὶ ὡς παρὰ θεῷ. Ἄλλοι: μοὶ φαίνεται ὡς ἂν νὰ τραγουδῶ παρὰ σοὶ κτλ. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτίρειν σε Σοφ. Φιλ. 317 καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι (ἢ νά) σε λυποῦμαι ἐξ ἴσου μὲ τοὺς ἐνταῦθα ἀφιγμένους ξένους. || Καὶ ἄλλως ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι (=λεληθέναι) Σοφ. Ο. Τ. 744 φαίνεται ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρω, πρὸ ὀλίγου ἐνέβαλον (ἀπερισκέπτως) ἐμαυτὸν εἰς δεινὰς κατάρας. πικροὺς ἔοιγμεν (ἔϊγμεν Nauck) τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε Αἴ. 1239 φαίνεται ὅτι πικροὺς ἀγ. περὶ τῶν Ἀχ. ὅπλων ἐκηρύξαμεν τότε. τοῦτό γ' ἔοικε περὶ λόγον τι εἶναι, ὁ Ἑρμῆς Πλ. Κρατ. 407 E ἡ λέξις τοὐλάχιστον αὐτή, ὁ Ἑρμῆς, φαίνεται ὅτι ἔχει σχέσιν τινὰ μὲ τὸν λόγον. — Καὶ ἀπρόσ. οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι B 190 δὲν σοι ἁρμόζει νὰ φοβῆσαι ὡς ἄνανδρος. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε Ξ 212 κἀλλ. δὲν ἐπιτρέπεται οὐδὲ ἁρμόζει. νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν (ἐνν. καταλέξασθαι) χ 196. Σπανίως πεζ. ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν Πλ. Νόμ. 879 C = προσήκει νέῳ παντί κέ. Ἐν δὲ Ξεν. Ἀν. 6, 5, 17 τὸ ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε οὐδόλως ἔντιμος φαίνεται ἡ ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀποχώρησις, ἡ σύνταξις δὲν εἶνε ἀπρόσωπος. ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά Πίνδ. Ὀ. 1, 35 «προσῆκόν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ τὰ καλὰ περὶ τῶν θεῶν λέγειν» Σχ. ἐοικότα καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν Πίνδ. Π. 1, 35 πρέπον εἶνε καὶ ἐν τέλει νὰ τύχωσι καλῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς.

εἴκω (ῥ. Ϝικ-) ὑποχωρῶ· ὁμαλόν. εἶκον, εἴξω, ὑπ- (ὑποείξω Δ 62. Ο 211) καὶ ὑπείξομαι (καὶ ὑπο- Α 294. μ 117. Ψ 602), εἶξα καὶ ὑπ- (ἔειξα Ἀλκμ. Ἀπ. 48. εἴξασκε ε 332. ὑπόειξα Ο 227). εἴκαθον (ἴδ. ἀμύνω) Ἀπολλ. Ῥ. 1,505. Ὑπ. εἰκάθω Σοφ. Ο. Τ. 650. Φιλ. 1352. παρεικάθῃ Πλ. Σοφ. 254 D. εἰκάθοιμι Ἀπολλ. Ῥ. 3, 849. ὑπ- Σοφ. Ἠλ. 361. Πλ. Ἀπολ. 32 A. εἰκάθοντα Σοφ. Τρ. 1177. (ὑπεικαθέων Ὀππ. Ἀλ. 5, 500). εἰκάθειν Σοφ. Ἠλ. 396. 1014 κἀλλ. Ῥημ. ἐπ. εἰκτέον (μτγν.) καὶ ὑπεικτέον. — Συντ. μετὰ δοτ. προσ. ὑποχωρῶ εἴς τινα, μετὰ γεν. πράγμ. (εἴκειν πολέμου Ε 348 ἀποσύρεσθαι ἐκ τοῦ πολέμου). μετὰ δοτ. καὶ γεν. (οἱ νεώτεροι τοῖσι πρεσβυτέροισι εἴκουσι τῆς ὁδοῦ Ἡρ. 2, 80 ὑποχωροῦσιν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους ἐκ τῆς ὁδοῦ: παραμερίζουν). Μετὰ δοτ. πραγμ. (εἴκειν ὀργῇ, θυμῷ, ἀφραδίῃσι ἐνδιδόναι, παρασύρεσθαι). Καὶ μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. τοῦ κατά τι (τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων Χ 453 οὐδενὶ ὑποχωρῶν κατὰ τὴν τόλμην ταύτην). — εἴκετε χάρμης Ἀργείοις Δ 509 ὑποχωρεῖτε μάχης τοῖς Ἀργ., ἀποσύρεσθε ἐκ τῆς μάχης ἐνώπιον τῶν Ἀργείων (ὑποχωροῦντες εἰς τοὺς Ἀργείους). — εὗρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν ε 332 ὑπεχώρει εἰς τὸν Ζέφυρον (κατ' ἄλλους παρέδιδεν αὐτό, τὸ πλοῖον) διὰ νὰ τὸ καταδιώκῃ: τὸν ἄφινε νὰ τὸ διώκῃ. — σοφοῖσι δ' εἴκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς (χρεών) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 300 πρέπει νὰ προσφερώμεθα εὐλαβῶς πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένους. — εἶκε θυμοῦ Σοφ. Ἀντ. 718 χαλάρωνε τὸν θυμόν σου (κυρ. ὑποχώρει ἐκ τῆς ὀργῆς σου). Ἀλλ' ἴσ. γρ. μύθῳ. — ᾧ θυμῷ εἴξας Ι 593 ἀκολουθήσας τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας του. εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ Θουκ. 1, 38 νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς τὴν ὀργὴν ἡμῶν. — ταῖς ξυμφοραῖς εἴκομεν 1, 84 ὑποκύπτομεν εἰς τὰς συμφοράς. — οὐκ ἀρκέσει... ὑμὶν εἴκειν ἃ ἤρεσκε τοῖς κριταῖς Σοφ. Αἴ. 1242 νὰ ὑποκύπτητε εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν κριτῶν. — εἶξαι ἵππῳ ἡνία χερσίν Ψ 337 νὰ χαλαρώσῃς εἰς τὸν ἵππον τὰ ἡνία διὰ τῶν χειρῶν. ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ Σοφ. Φιλ. 465 = διδῷ, ἐπιτρέπῃ. — ὅπῃ εἴξειε μάλιστα Χ 321 «ὅπου μάλιστα ἐνδοίη καὶ τρωθείη» (Γαζῆς). Καὶ ἀπολύτ. πρὸς τὸ πλεῖον ἤδη εἶκον τοῦ ἡμετέρου ἔτι μόνου ἀντισουμένου Θουκ. 3, 11 ἴδ. ἀντισόω.

εἷλον, εἱλόμην ἀόρ. β' τοῦ αἱρέω.

εἰλύαται ἴδ. εἰλύω.

εἰλύω (ἐκ τοῦ ἐϜλύω ἀντὶ τοῦ Ϝλύω, πρβ. Ϝείλομαι ἐκ τοῦ ϜεϜέλυμαι, πρβ. ἐρύω, εἰρύω. ῥ. Ϝλυ, Ϝελυ, πρβ. Ϝέλυτρον, Ἡσ. γέλουτρον, involucrum, volvo), σκεπάζω, καλύπτω, ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. (εἰλῦοι Ἀράτ. Φαιν. 432). εἰλύσω Φ 319. κατείλῡσα Ἀπολλ. Ῥ. 3, 206. εἰλύομαι κυλίομαι, στρέφομαι, ἕρπω. εἰλῡόμενος Σοφ. Φιλ. 702 (ὁ Ἀπ. Μεταγέν. 6 = Ἀθην. 269 F. Νικ. Ἀλεξ. 18). ἐλύσθη (ἀντὶ τοῦ ἐϜλύσθη) Ψ 393. ἐλυσθείς Ω 510. ι 433. Ἀρχιλόχ. Ἀπ. 101.

'Απολλ. 'Ρ. 1, 1034. εἰλυθείς Θεόκρ. 25, 246. ἐξειλυσθείς 24, 17. διειλυσθ- 'Απολλ. 'Ρ. 4, 35. Νόνν. 4, 364. Παθ. πρκ. εἴλυμαι εἶμαι κεκαλυμμένος ἐπ., κατ- 'Ηρ. 2, 8. εἴλυται Μ 286. εἴλυτο Π 640. ε 403. — ὀλίγη δέ μιν εἰλύοι ἀχλύς 'Αράτ. Φαιν. 432. = καλύπτοι. εἰλύσω ψαμάθοισιν Φ 319 μὲ ἄμμον θὰ παραχώσω. — εἷρπε... τότ' ἂν εἰλυόμενος παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας Σοφ. Φιλ. 701 ἐσύρετο (κυρ. ἐμποροῦσε νὰ σύρηται) μετὰ κόπου κυλιόμενος τῇδε κἀκεῖσε ἄνευ τῆς τροφοῦ του. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους Ε 186 νεφ. κεκαλυμμένος τοὺς ὤμους. εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ Σ 522 σκεπασμένοι μὲ χαλκόν. αἵματι καὶ κονίῃσιν εἴλυτο Π 639 ἦτο σκεπασμένος μὲ αἷμα καὶ κονιορτόν. ἔρως ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος 'Απολλ. 'Ρ. 3, 296 σκεπασμένος, κεκρυμμένος ὑποκάτω τῆς καρδίας. ἀμφὶ δὲ πρώτοις εἰλύεται στέρνοισι Νικ. 'Αλεξ. 18 προχωρεῖ εἰς τὰ πρῶτα μέρη τοῦ στέρνου.

εἴλω (ἀρχῆθεν Fειλ-, ῥ. Fελ-, πρβ. arceo, ἄλλη εἶνε ἡ ῥ. Fελ- volvo ἴδ. εἰλύω) συνωθῶ, στριμώνω. ἀόρ. ἔλσα Λ 413. 'Απολλ. 'Ρ. 1, 1247. ἔλσαι Α 409 κἀλλ. ἐέλσαι (τ. ἔ. ἐ-(F)έλσαι μετ' εὐφων. ε) Φ 295. ἔλσας ε 132. η 250 (Αἰολ. ἔλσαις Πίνδ. 'Ο. 10, 43. συνείλας 'Ησ.). Παθ. εἰλόμενος Ε 203. 782. Θ 215. ἀόρ. ἐάλην Ν 408. Υ 168. 278. ἄλην χ 12. γ' πλ. ἄλεν χ 12. ἀλῆναι Π 714 (ἀλήμεναι Ε 823. Σ 76). ἀλείς Π 403. Φ 571. Χ 308. Πρκ. παθ. ἐέλμεθα (ἐκ τοῦ Fε-Fέλμεθα) Ω 662. -μένος Μ 38 κἀλλ. — εἰλέω (Fειλ-) τὸ πλεῖστον ἐπ. καὶ ποιητ. καὶ νέον Ἰων. εἴλεον καὶ ἐείλεον. προσείλει προστ. Εὐρ. 'Ελ. 452 (πρόσιλλε Cobet, Nauck). εἰλήσω καὶ εἴλησα μτγν. — Παθ. εἰλοῦμαι 'Αριστοτ. Μετεωρ. 2, 2 σ. 356a 5. κἀλλ. 'Αντιφῶν σοφ. 'Απ. 92 (110). -εύμενος 'Ηρ. 2, 76. (Θεόκρ. 1, 31 εἰλεῖται = ἑλίσσεται) 'Απολλ. 'Ρ. 4, 1271. ἀνειλοῦνται 'Αριστοτ. Ζ. 'Ι. 9, 40 (627b 12) πρβ. καὶ σελ. 804a 20). κατειλούμενον σ. 869a 21. Παρατ. εἰλεῦντο Φ 8. εἰλεῖτο 'Απολλ. 'Ρ. 4, 1067. Μόσχ. 4, 104. εἰλέοντο 'Ηρ. 8, 12. συνειλοῦντο Ξεν. 'Ελλ. 7, 2, 8. — εἰλήθην 'Αρρ. 'Αν. 6, 9. ἀνειλήθην Θουκ. 7, 80. ἀπ- 'Ηρ. 1, 24. 8, 109. συνειληθήσονται Σέξτ. 'Εμπ. 256, 6. (εἰλημένος Λυκόφρ. 1202). ἀπ- 'Ηρ. 2, 141. Μέσ. ἀόρ. ἐνειλήσαντο Κ. Σμυρν. 14, 294. — 'Αττ. εἴλλω, καθ' ὅλου ἀπηρχαιωμένον. Προστ. εἶλλε 'Αρφ. Νεφ. 761 (ἴδ. κατωτ.). ἐνείλλοντες Θουκ. 2, 76 (ὃ ἴδε). ἐξείλλειν Δημ. 37, 35 καὶ Πλάτων (ὅθεν ἐξούλη). ἀπείλλει Λυσ. 10, 17 = ἀποκλείει (ἐκ τῶν Σόλωνος νόμων). εἰλλόμενος Πλ. Τίμ. 76 Β. 86 Ε καὶ 40 Β (εἰλλομένην περὶ τὸν... πόλον ἴδ. κατωτ.). ἀνειλλομ- Πλ. Κριτίας 109 Α (ἴδ. ἀνειλέω). ξυνιλλ- 'Ιπποκρ. 8, 342. πρβ. 'Ερωτιανοῦ Λέξ. 'Ιπποκρ. «φωναὶ κατείλλουσαι: κατεχόμεναι· εἴλειν γὰρ τὸ συνέχειν καὶ συγκλείειν οἱ 'Αττικοὶ λέγουσι» (κατὰ Διοσκουρίδ. αὐτ. κατίλλειν = καθείργειν, κατακλείειν). Περὶ τοῦ 'Αποσπ. τοῦ Σοφ. Δαιδάλου ἴδε κατωτ. — Λέσβ. ἀπέλλω = ἀπείργω. Δωρ. γήλεσθαι ('Ησ.) τ. ἔ. Fήλ- = κατέχεσθαι. Κατὰ Brugmann ὁ παλαιὸς τύπος ἦτο Fέλνω. 'Εν τοῖς χ/φοις μέγας σάλος περὶ τὴν ὀρθογραφίαν τῆς λέξεως, γραφομένης ἀλλαχοῦ μὲν διὰ ει ἢ ι, ἀλλαχοῦ δὲ διὰ δύο λλ ἢ δι' ἑνός. 'Ο Cobet ἐν μὲν ταῖς V. L. σ. 87. 361 θεωρεῖ ὡς 'Αττικὸν τὸ ἴλλω, ἐν δὲ Miscell. 270 ἐπίσης 'Αττικὸν ὑπολαμβάνει καὶ τὸ εἴλλω (ἐκ τοῦ ἐFέλλω). 'Η δὲ σύγχυσις ἐπαυξάνεται καὶ ἐκ τῆς σημασίας, ἐν ᾧ ἐν ἄλλοις μὲν χωρίοις τὸ ἴλλω = ἑλίσσω, στρέφω (ἴδ. κατωτ. Σοφ. 'Αντ. 340. οὐρὰν ὑπίλασ' 'Απ. Εὐρ. 540 ὑποστρέψασα, μαζεύσασα τὴν οὐρὰν ὑπὸ τὰ σκέλη της), ἀλλαχοῦ δ' ἔχει ἄλλην σημ., ὡς ἐν 'Αρφ. Βάτρ. 1066 ῥακίοις περι(ε)ιλλόμενος (περιειλάμενος Φώτιος) καλυπτόμενος ἢ σκεπασθεὶς (τυλιχθεὶς) μὲ κουρέλλια. ἐξίλλουσαι τὰ ἴχνη Ξεν. Κυνηγ. 6, 15 = ἐξελίσσουσαι, διερευνῶσαι. ἴλλων = ἑλίσσων Νικ. Θηρ. 478. 'Ο δὲ Φρύνιχος συνιστᾷ τὸ ἀνείλλειν βιβλίον ἀντὶ τοῦ ἀδοκίμου ἀνειλεῖν. — εἰλίζω (= συστρέφω) μνημονεύει ὁ 'Ηρωδιανὸς Ι 546, 5. "Αν δέ τις παραβάλῃ τὸ ἰλλὰς = σχοινίον καὶ ἰλλὸς = στραβός, θὰ συμπεράνῃ ὅτι ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ στρέφειν τὸ ἴλλω εἶνε τὸ ὀρθόν, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς ἄλλης σημ. τὸ εἴλλω, ὅθεν ἐξούλη, ὅπου τὸ ει τρέπεται εἰς ου, ὡς τὸ ε εἰς ο. (ἴδ. κατωτ. τὸ ἰλλομένην ἐν Πλ. Τίμ. 40 Β). Ταῦτα ὁ Blass· ὁ δὲ J. van Leeuwen παραδέχεται ἐπ. ῥῆμα Fέλλειν ἐκ τῆς ῥίζης Fελ, ἐξ ἧς οὐ μόνον τὸ 'Ιωνικὸν εἰλεῖν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐξ ἀναδιπλασιασμοῦ ἐνεστὼς ἴλλω (τ. ἔ. Fι-Fλ-jω), καθ' ὃν τρόπον ἡ ῥ νεσ- παρήγαγε καὶ τὸ νέομαι καὶ τὸ νίσσομαι (τ. ἔ. νί-νσ-jομαι), καὶ ἡ ῥ. σεχ- τὸ ἔχω καὶ ἴσχω (τ. ἔ. σίσχω). 'Εν δὲ 'Αρφ. Βάτρ. 1066 γρ. περιειλλόμενος διὰ τοῦ ει (πρβ. ἀν- ἐν- ἐξ- κατ- προσυπίλλω). — «ἀνίλλειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἑνὸς λ γράφουσιν, οἱ δὲ 'Αττικοὶ παροξύνουσι καὶ διὰ δυοῖν λλ γράφουσιν. Οὕτω καὶ τὸ ἐξίλλειν» 'Α. Β. σ. 19. «ἐρχθέντα (Φ 282): Πτολεμαῖος ὁ 'Ασκαλωνίτης ἑρχθέντα δασέως· ἀπὸ γὰρ τῆς ἕρσης: Κράτης· εἰλθέντ' ἐν μεγάλῳ· ἴλλειν γάρ φησιν εἶναι τὸ εἴργειν, ὥστε τὴν κωλύσεως δίκην ἐξούλης καλεῖσθαι· καὶ παρατίθεται Σόλωνος ἐν νεάτῳ ἄξονι· ἐξούλης: ἐάν τις ἐξηλμάτων ἀντὶ δικανικῆς ἢ ἀνάξιον ἢ εἰς δημόσιον ὀφλανῇ καὶ τῷ ἰδιώτῃ ἑκάτερος (ἐξίλλῃ ὧν ἄν τις δίκῃ νικήσῃ, οὗ ἂν ἄξιον ᾖ, καὶ ⟨τῷ⟩ δημοσίῳ ὀφλανεῖ (;) καὶ τῷ ἰδιώτῃ, ἑκατέροις Nicole). 'Ο δὲ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ: ἐλλημενήσω τὸν δ' ἔα χαλκευτῷ πέδῃ» (ἴδ. κατωτ.) Les scolies Genévoises Φ. 282 (σελ. 202). Πρὸς ταῦτα δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται τὸ εἰλέω (εἵλη) θερμαίνω καὶ τὸ αἰόλλει Πίνδ. Π. 4, 233 (ἐόλει Βοίκχιος, περὶ οὗ ἴδε κατωτ.). 'Υπερσ. αἰόλητο (Laur.) ἢ ἐόλητο 'Απολλ. 'Ρ. 3, 471 («ἐτετά-

ρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν»). Ὁμοίως Μόσχ. 2, 74. αἰολᾶται ἢ ἑολᾶται Ἱπποκρ. 8, 356. — 1) ὠθῶ, συνωθῶ. ἀμφὶ βίην Διομήδεος εἰλόμενοι Ε 782 συνωθούμενοι. ἀνδρῶν εἰλομένων Ε 203 συνωθουμένων (εἰς πυκνὰ στίφη). Ἄλλοι: ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι συγκλείονται, πολιορκοῦνται ἐν τῇ πόλει. Καὶ παθ. γῆ εἱλλομένη (ἰλλομ-) περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον Πλ. Τίμ. 40 Β περιστρεφομένη περὶ τὸν πόλον τὸν διὰ παντὸς τεταμένον, περὶ οὗ παρατηρεῖ ὁ Πρόκλος: ἰλλομένην δὲ τὴν σφιγγομένην δηλοῖ καὶ συνεχομένην· οὐ γάρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἴεται, τὴν κινουμένην» (σελ. 281 D ἐκ τῶν εἰς τὸν Τίμαιον Πλάτωνος). Ὁ δὲ Σιμπλίκιος τάδε: «τὸ δὲ ἰλλομένην εἴτε διὰ τοῦ ι γράφοιτο, δεδεμένην δηλοῖ. Καὶ οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς (1, 129) δεσμοῖς ἰλλόμενον τ. ἔ. ἐνδεδεμένον... καὶ Ὅμηρος (Ν 572) ἰλλάσιν τ. ἔ. δεσμοῖς, οὐ βίᾳ δεσμοῦντες ἄγουσιν· εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφοιτο, καὶ οὕτω τὴν εἰργομένην δηλοῖ, ὡς καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Βασσάραις» (Ἀπ. 25. ἴδ. Σιμπλικ. σ. 505 b 19 ed. Brandis). Πρβ. εἴλλοιμεν ἔσω τόνδ' ἀχαλκεύτῳ πέδῃ Ἀπ. νέον Δαιδάλου Σοφ. (ἴδε ἀνωτ. ὅλον τὸ χωρίον ἐν τοῖς Scolies Genévoises) «νὰ τὸν κλείσωμεν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς (νὰ εἶνε δεμένος μὲ) σίδερα». Ἄλλοι γρ. ἴλλοιμεν ἔσω. — οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν Χ 12 οἵτινες συνεκλείσθησαν εἰς τὴν πόλιν. Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας Ε 823 νὰ συναθροισθῶσιν. ἀλὲν ὕδωρ Ψ 420 συνδραμὸν καὶ ἐγκλεισθὲν ὕδωρ. θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα λ 573 συνελαύνοντα. || ἐγκλείω, στρυμώνω. Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον Σ 447 συγκατέκλειον, συνώθουν. εἴλει ἐνὶ σπῆι μ 210 ἐκράτει ἔγκλειστον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου. — ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι Λ 413 «ἐν μέσοις αὐτοῖς συνέκλεισαν», ἐστρύμωξαν. λαὸν κατὰ τείχεα ἔλσαι Φ 295 πρὸς τὰ τείχη συνωθῆσαι — κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα Ω 662 εἴμεθα ἐγκεκλεισμένοι (στρυμωμένοι) εἰς τὸ ἄστυ. Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος Ν 524 κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διὸς «κεκλεισμένος», περιωρισμένος. — νῆα κεραυνῷ ἔλσας ε 131. η 250 κτυπήσας μὲ τὸν κεραυνόν. — ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὅλον στρατὸν Πίνδ. Ὀ. 10, 45 συναθροίσας. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ ἔλσας Καλλίνου Ἀπ. 1, 10 κρύψας. τῇ (ἀσπίδι) ὕπο πᾶς ἐάλη Ν 408 ὑποκάτω ταύτης ὁλόκληρος ἐστρυμώχθη (ἐσυμμαζεύθη). Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν Φ 571 συσταλείς, μαζευθεὶς (τ. ἔ. συστείλας καὶ συντείνας τὸ σῶμά του, ὥστε νὰ εἶνε ἕτοιμον εἰς ἔφοδον) ἀνέμενε τὸν Ἀχιλλέα. Ὁμοίως ἐπὶ τοῦ λέοντος· ἐάλη τε χανὼν Υ 168 καὶ συνεστάλη (ἵνα ἐφορμήσῃ) ἀνοίξας τὸ στόμα του. οἴμησεν ἀλείς ω 538 ἐφώρμησε συσταλείς. 2) κρατῶ μακράν, ἐμποδίζω· ὅν περ ἄελλαι... εἰλέωσι Β 294 ἐμποδίζωσι: κρατῶσι μακράν. μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βίβλον Ἀνθ. 9, 540 μὴ ταχέως μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀνέλισσε (ἀνάπτυσσε) βίβλον Ἡρακλείτου. ἴδ. ἀνωτ. τὸ παράγγελμα τοῦ Φρυνίχου. 3) στρέφω. ἰλλομένων ἀρότρων Σοφ. Ἀντ. 340 περιαγομένων, βουστροφηδὸν κινουμένων, στρεφομένων. Πρβ. Ξεν. Κυνηγ. 6, 15. φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιήν τε καὶ οὐ μίαν ἀτραπὸν ἴλλων Νικάνδ. Θηρ. 478 ἀκολουθῶν διὰ στροφῶν σκολιὰν (καμπὰς ἔχουσαν) καὶ οὐ μίαν ἀτραπόν. Οὕτω δὲ γρ. μᾶλλον καὶ τὸ Ἀρφ. Νεφ. 761: μή νυν περὶ σαυτὸν ἴλλε (εἶλλε) τὴν γνώμην ἀεί μὴ γυρίζῃς τὰς σκέψεις σου πάντοτε περὶ τὸν ἑαυτόν σου (τ. ἔ. μὴ ἀκολούθει μονομερῶς μίαν μέθοδον). Περὶ δὲ τοῦ Πλ. Τιμ. 40 Β ἴδ. ἀνωτ. Παθ. περιωθοῦμαι, στρέφομαι. τῶν ἐν ποσσὶ εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι Ἡρ. 2, 76 ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι γυρίζουν μέσα εἰς τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων. τοιάδε (τοιάδε τοι Bergk) θνητοῖσι κακὰ κακῶν (κακὸν κακῷ Bergk. ἴσ. κάκ' ἐκ κακῶν) ἀμφί τε κῆρες εἰλεῦνται Ἀπ. ἀδέσπ. παρὰ Bergk 2 B (III σ. 689 ἐκ τῶν Πλουτ. 115 A) μυρία κακὰ καὶ θάνατοι περικυκλοῦσι τοὺς θνητούς. — Ἐνταῦθα ἀνάγουσί τινες καὶ τὸ παρὰ Πινδ. Π. 4, 233 πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει (ἐκ διορθ. τοῦ Βοικχίου ἀντὶ τοῦ τῶν κωδ. αἰόλλει) τὸ πῦρ τῶν βοῶν δὲν περιώριζε, δὲν ἐφόβει αὐτόν.

εἵμαρμαι -ρται πρκ. τοῦ μείρομαι.

εἰμέν καὶ εἰμές = ἐσμέν.

εἱμένος ἴδ. ἕννυμι.

εἰ μή περ Ἀρφ. Λυσ. 629 ἴδ. πιστός.

εἰμί (ἐκ τοῦ ἐσμί, ῥ. ἐσ-). Ἀττ. ἐν. εἰμί, εἶ, ἐστί(ν), ἐσμέν (ἐμέν Σοφ. Ἠλ. 21, ὡς καὶ Καλλίμ. Ἀπ. 294 ἴδ. Ἡρῳδ. II 930. πρβ. τὰ ἐπ. ἔμεναι, ἔμεν ἀντὶ ἔμμ-) ἐστὲ εἰσὶ(ν) ἐστὸν ἐστόν. Ὑπ. ὦ ᾖς ᾖ ὦμεν ἦτε ὦσι(ν) ἦτον ἦτον. Εὐκ. εἴην εἴης εἴη εἴημεν (εἶμεν σπαν.) εἶμεν εἴητε εἶτε εἴησαν εἶεν εἴητον εἶτον εἰήτην εἴτην Προστ. ἴσθι ἔστω ἔστε ἔστων (καὶ ἔστωσαν καὶ ὄντων Πλ. Νόμ. 879 Β καὶ Ἀττ. ἐπ.) ἔστον ἔστων. Ἀπαρφ. εἶναι. Μτχ. ὤν οὖσα ὄν. Παρατ. ἀρχ. Ἀττ. ἦ (ἐκ τοῦ ἦα) Σοφ. Ἀρφ. Πλάτ. ἦν νέον Ἀττ. ἐν τῇ νεωτάτῃ κωμ. τῷ Πλούτῳ Ἀρφ. 29. 695. 822 καὶ Εὐριπ. Τὸ ἤμην εἶνε τῆς κοινῆς. ἦσθα (τὸ δὲ ἦς [Πλάτ.] Ἀξ. 365 D καὶ ἐν τῇ κοινῇ. Τὸ δὲ ἔσκεν ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 657). ἦμεν ἦτε (ἦστε σπαν. Ἀρφ. Εἰρ. 821. Ἐκκλ. 1086. παρῆστε Πλ. Συμπ. 176 Β) ἦσαν, ἦστον ἤστην. Μέλλ. ἔσομαι, ἔσῃ (νέον Ἀττ. ἔσει), ἔσται (τὸν Ὁμηρ. τύπον ἔ(σ)σεται ἔχει ὁ Αἰσχ. Πέρσ. 124, ὃν ἀντικατέστησε διὰ τοῦ ᾄσεται ὁ Burney). — ἐσοίμην, ἔσεσθαι, ἐσόμενος. — Διαλεκτικοὶ τύποι διάφοροι τῶν Ἀττικῶν· Δωρ. ἐν. ἠμὶ (εἰμί) ἐσσὶ ἐστί (ἐντί ἐνίοτε Ψευδοπυθαγόρειοι) εἰμὲς εἰμέν (ἦμες) ἐντί. Ὑπ. ᾖ ἔωμες ἔωμεν ὦμες ἔωντι ὦντι (ἴωμες, ἴωντι Κρητ.). Ἀπαρφ. ἦμεν εἶμεν ἔμμεν ἤμειν. Μτχ. ἐὼν ἐοῦσα (ἔωσα) εὖντα εὖσα ἔσσα ἔασσα (Κρῆτ. ἴαττα), ἔντες ἔντασσι, παρέντων Ἀπ. Ἀλκμ.

64. Προστ. ἐόντω(ν) ἔντω(ν). Ὑπ. ἦται Δελφ.=ᾖ.—Παρατ. ἦς ἦμες ἦν (=ἦσαν). Μέλλ. ἐσσῇ ἐσσῆται ἐσσεῖται ἐσσόνται ἐσσοῦνται.—ἐσσεῖσθαι, ἐσσόμενος. — Ἀρχ. Ἰων. καὶ ἐπ. ἐσσὶ ἐσσ' καὶ εἷς εἰμὲν ἔασι. Ὑπ. ἔω (μετείω) ἔῃσι(ν) ἦσι(ν) ἔῃ ἔωσι(ν). Εὐκτ. ἔοις εἴησθα ἔοι. Προστ. ἔσσο. Ἀπαρφ. ἔμ(μ)εναι, ἔμ(μ)εν. Μτχ. ἐὼν ἐοῦσα ἐόν. Πρτ. ἔα ἦα ἔον ἔσκον ἔησθα ἔην ἦεν ἤην ἔσκε(ν) ἔσαν ἔσκον. Μέλλ. ἔσ(σ)ομαι ἔσ(σ)εαι ἔσ(σ)εται ἐσσεῖται· ἔσσεσθαι ἐσσόμενος. Νέα Ἰων. ἐν. εἷς (ἐγκλιτ. ἢ εἷς), ὅθεν περίεις. εἰμέν ἐγκλ. Μτχ. ἐὼν ἐοῦσα ἐόν. Ὑπ. ἔω ῇς ῇ ἔωσι. Προσ. ἔσθι ἔστω. Παρατ. ἔα (ἐκ τοῦ ἦα) ἔας ἦν (ἐκ τοῦ ἦεν) ἔατε ἦσαν· ἔσκον. Εὐκτ. ἐνέοι καὶ εἴη εἴησαν καὶ εἶεν. Μέλλ. ἔσεαι. — Βοιωτ. εἰμὶ ἐστί, γ΄ πλ. ἐντί. Ὑπ. ἴω ἴει ἴωνθι (=ἔωσι). Προστ. γ΄ πλ. ἔνθω. Ἀπαρφ. εἶμεν. Μτχ. ἰών, ἰώσας (=ἐούσης). Παρατ. γ΄ ἑν. παρεῖς. γ΄ πλ. παρεῖαν. Θεσσαλ. ἐμμί. Λεσβ. ἔμμι (ἐκ τοῦ ἔσμι), β΄ ἑν. ἦς (;) γ΄ ἔστι. γ΄ πλ. ἔστι, ἔσσι. Ὑπ. ἦ(ι). Προστ. ἔσσο. Ἀπαρφ. ἔμμεν(αι). Μτχ. ἔων, ἔσσα. Πρτ. ἔον ἦσθα ἦν (ἦς). γ΄ πλ. ἦσαν, ἔσσαν. Μέλλ. ἔσσομαι.— Ἀρκαδ. προστ. ἔστω, πλ. ἐόντω. Ἀπαρφ. ἦναι. Μτχ. ἐών. Πρτ. γ΄ ἑν. ἦς.— 1) ὡς ὑπαρκτικόν: ὑπάρχω, εἶμαι πραγματικῶς. οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἀλλ' εἶναι θέλει Αἰσχ. Ἑπτ. 579 ἀλλὰ νὰ εἶνε πράγματι (οὐ μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον). διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἢ ἔστιν Θουκ. 1, 10 ἤθελέ τις συμπεράνῃ διπλασίαν τὴν δύναμιν παρ' ὅτι εἶνε πραγματικῶς. εἴη κεν καὶ τοῦτο ο 435 ἐμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ τοῦτο. τῷ ἐόντι χρησάμενος Ἡρ. 1, 30 τὴν ἀλήθειαν εἰπών. Θουκ. 7, 8. Ὁμοίως καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ: «τοῦ λέγω κεῖνο ποῦ εἶνε» = τὸ ὄν. ὑπόθεσιν οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάντες ὑμῖν Δημ. 3, 1 οὐχὶ τὴν πραγματικήν. τὰ ὄντα = τὰ ὑπάρχοντα, ἡ οὐσία Πλ. Γοργ. 511 Α. || ζῶ. εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσῃς μηδ' ἔτ' ἐόντος α 289 ἐὰν ἀκούσῃς ὅτι ἀπέθανε καὶ δὲν ζῇ πλέον. οὐ δὴν ἦν Ζ 139 δὲν ἔζησε πολύ. αἰὲν ἐόντες τ. ἕ. αἰώνιοι εἶνε οἱ θεοί, ἐσόμενοι δὲ οἱ μεταγενέστεροι. τῶν οὐκ ὄντων («τῶν τεθνηκότων» Σχ.) λήθη οἱ ἐπιγιγνόμενοί τισιν ἔσονται Θουκ. 2, 44. οἱ ἐπιγιγν. εἴς τινας παῖδες θὰ ἐμποιήσωσι λήθην τῶν τεθνεώτων. Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; Σοφ. Φιλ. 420 ζῇ; Πληρέστερον: ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει 415 ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἐκεῖνος εἰς τὸ φῶς. ὧν ὑπόμνημ' ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι Δημ. 22, 74 εἰς ὧν τὴν ὑπόμνησιν ἐχρησίμευον οἱ στέφανοι (ἐχρησίμευεν ἡ ὕπαρξις τῶν στεφ.). || διαρκῶς ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω. ἔστιν ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου Πλ. Φαίδων 70 Β. ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ Θουκ. 1, 58 ἕως ὅτου διαρκεῖ. ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων Δημ. 18, 72 ἐν ᾧ ζῶσι καὶ ὑπάρχουσιν Ἀθηναῖοι (μετ' ἐμφάσεως). Μετ' ἀναφορικῶν: εἰσὶν οἳ ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τ. ἕ. τινές. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν Αἰσχ. Χο. 171 δὲν ὑπάρχει κανεὶς πλὴν ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε τὸν κόψῃ καὶ ἀφιερώσῃ (ἴδε ἄν). Ὁμοίως Προμ. 292. ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι, τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον Αἰσχ. Ἀγ. 67 τὸ πρᾶγμα εἶνε (ἂς εἶνε) ὅπως εἶνε, ἐπὶ τέλους θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ πεπρωμένον (ὅπερ ἀπαιτεῖ ἐξιλέωσιν). τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπῃ προσέοικε Πλ. Πρωταγ. 331 D κατά τινα σχέσιν. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Σοφ. Ἀπ. 236 ἴδ. ἅπτω. οὐκ ἔστ' ὅπως οὐκ ἐπιθήσεται Ξεν. Ἀν. 2, 4, 3 δὲν εἶνε δυνατὸν (κυρ. τρόπος) νὰ μὴ ἐπιτεθῇ τ. ἕ. ἐξ ἅπαντος θὰ ἐπιτεθῇ. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς Σοφ. Ο. Τ. 448 κυρ. διότι δὲν θὰ μ' εὕρῃς πουθενὰ νά με σκοτώσῃς (ὡς τὸν πατέρα σου). τοῦτο... οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ... ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν Πλ. Φαίδων 62 Α ἴδ. ἁπλοῦς. αὐχμοὶ ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι Θουκ. 1, 23 παρ' ἐνίοις. Καὶ κατὰ Πινδαρικὸν σχῆμα: ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Σοφ. Τραχ. 520 ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Περὶ τοῦ ἄρ' ἦν ἴδ. ἄρα. — Μετὰ δοτ. προσωπικῆς. ὄφρα οἱ εἴη πίνειν ι 248 διὰ νὰ ἔχῃ νὰ πίνῃ. σκεψώμεθα τί τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει Δημ. 29, 20 τί θὰ ὠφελήσῃ τοῦτο τὴν πόλιν. ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα Ἡρ. 5, 84 δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε μὲ τοὺς Ἀθην. τί τῷ νόμῳ καὶ βασάνῳ; Δημ. 29, 36 ὅταν ἔχωμεν τὸν νόμον (ὅστις διαλαμβάνει ῥητῶς περὶ τούτου), τί χρειαζόμεθα τὴν βάσανον; Ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ τά: ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη Ξ 108 θὰ ἦτο εἰς ἐμὲ εὐχάριστον. — τῷ πλήθει τῶν Πλαταιῶν οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι Θουκ. 2, 3 = οὐκ ἐβούλετο, «δὲν ἦτο μὲ τὴν θέλησίν του». καὶ προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γεγένηται 2, 60 καὶ τὴν ἐναντίον ἐμοῦ ἐκδήλωσιν τῆς ὀργῆς ὑμῶν περιέμενον (κυρ. ἔχω περιμείνῃ). τούτων μὲν καὶ πεπειραμένοις ἄν τι γένοιτο 5, 111 ἴδ. πειρῶμαι. || μετ' ἀπαρφ. = εἶνε δυνατόν, ἐνδέχεται, ὅτε καὶ παροξύνεται (ἔστι). εἴ τί που ἔστι δ 193 ἂν ἴσως εἶνε δυνατόν. Μάλιστα δὲ μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων: οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι Ξ 212 δὲν εἶνε δυνατὸν οὐδὲ πρέπον ν' ἀπορρίψω τὸν λόγον σου. οὔ πως ἔστι ε 137 δὲν εἶνε δυνατὸν (κυρ. δὲν εἶνε τρόπος). οὐδέ πῃ ἔστιν Ζ 267 καὶ κατ' οὐδένα τρόπον ἐπιτρέπεται. Τὸ δ' ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 422 θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν κυρ. σημ. θάλασσα δὲν ὑπῆρχε πλέον διὰ νὰ τὴν ἴδῃ τις. Ἐνίοτε δ' ἐπακολουθεῖ καὶ ὥστε· ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; Σοφ. Φιλ. 656 ἆρά γε εἶνε κατορθωτόν, ὥστε νὰ τὰ ἴδῃ τις καὶ ἐκ τοῦ πλησίον; ἐδόκει τὸ ἀπαγαγεῖν οὐκ εἶναι ἄνευ πολλῶν νεκρῶν Ξεν. Ἀν. 5, 2, 9 ἐφαίνετο (εἰς αὐτὸν) ὅτι τὸ ἀπαγαγεῖν (τοὺς διαβεβηκότας) δὲν ἦτο δυνατὸν ἄνευ

πολλῶν νεκρῶν. οὔ πως ἔστιν... μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα β 310 δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὐωχῆταί τις ἥσυχος μεταξὺ ὑμῶν. Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτ. καὶ δοτ. ὡς ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν ο 393. Συχν. δὲ καὶ ἄνευ ἀπαρφ. οὐκ ἔστι, οὐκ ἔστι ταῦτα δὲν εἶνε δυνατὸν (δυνατὰ) τοῦτο (ταῦτα). Καὶ κατὰ μτχ. ἐκβῆναι οὐκ ὄν Δημ. 50, 22 ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔβγωμεν ἔξω. Καὶ προσωπικῶς· πολλὴ γὰρ οὖσα (ἡ στρατιὰ) οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι Θουκ. 6, 22 ἀντὶ τῶν: πολλὴν γὰρ οὖσαν οὐκ ἔσται κέ. ἐπειδὴ θὰ εἶνε πολλὴ ἡ στρατιά, δὲν θὰ ἐμπορῇ κάθε μία πόλις νὰ τὴν ὑποδεχθῇ. 2) Ὡς συνδετικὸν μετ' ἐπιρρήμ. οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ... ὡς ἀγορεύεις Ω 373 οὕτως ἔχουσι ταῦτα Κουρήτεσσι κακῶς ἦν Ι 551 εἶχον κακῶς: «τὴν εἶχαν κακὰ οἱ Κ.» Σπανιώτερον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. βουλῆς ἀγαθῆς δεῖ, ὅκως ἡ κομιδὴ ἀσφαλέως ἡμῖν ἔσται τὸ ὀπίσω Ἡρ. 4, 134 πῶς νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀσφαλῶς ὀπίσω. τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως Θουκ. 4, 10 = ἐὰν μὴ ἐξῇ ῥᾳδίως ἀναχωρῆσαι: μὴ ῥᾳδίως δυνάμενον ἀναχωρῆσαι. Ὁμοίως 7, 4. ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται 1, 78 πῶς (δηλ. εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς) θ' ἀποβῇ τὸ πρᾶγμα (ὑποκείμ. ἀόρ., κατ' ἄλλους ὁ πόλεμος), εἶνε ἄδηλον καὶ ἀμφίβολον. Ἐν δὲ Σοφ. Ἀντ. 637 ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος μείζων φέρεσθαι τὸ ἀξίως ἔσται διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Musgrave εἰς ἀξιώσεται (ὃ ἴδε). || Μετὰ μτχ. συναποτελεῖ πολλάκις περίφρασιν, ἐν ᾗ διακριτέα ἡ ἔννοια τοῦ εἶναι ἀπὸ τῆς τοῦ κατὰ μτχ. ῥήματος. ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστὶ Αἰσχ. Χο. 136 στερηθεὶς δὲ τῆς περιουσίας του ὁ Ὀρ. εἶνε φεύγων (= εἶνε φυγάς). πρβ. οὔτις, ὅν οὔ πώ φημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον ι 455 τὸν ὁποῖον λέγω, ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμη διαφύγῃ (κυρ. δὲν εἶνε ἀκόμη φευγάτος ἀπὸ) τὸν ὄλεθρον. ἦσαν οἱ Πελασγοὶ βάρβαρον γλῶσσαν ἱέντες Ἡρ. 1, 57 = βαρβαρόφωνοι. αἰδόμενός τις ἔστω Αἰσχ. Εὐμ. 551 διατελείτω τις αἰδούμενος. ἢ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν Σοφ. Αἴ. 1330 διότι ἄλλως θὰ ἤμην ὄχι λογικῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦ σοι τῆς ἐμῆς Φιλ. 1219 ἐγὼ μὲν ἂν ἔστειχον ἤδη καὶ πάλαι (966) καὶ ἐγγύς (= ὁμοῦ) ἂν ᾖ τῆς νεώς. ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα Ο. Κ. 1432 σχεδόν: εἰς ἐμὲ θὰ εἶνε ἀνατεθειμένη αὕτη ἡ ὁδός. ὅσοις τάδ' ἔστ' ἀρέσκοντα Ο. Τ. 274 ἔστιν ἀρεστά. πολλῶν σοι ὄντων ἐπιμελείας δεομένων Ξεν. Οἰκ. 12, 2 = πολλῶν ὄντων σοι, ἃ ἐπιμελείας δεῖται (ὄχι δὲ = οἳ ἐπιμελείας δέονται, ὡς ὁ Κόντος πολλαχοῦ ἔγραψεν). ἦν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον νενικηκυῖα Θουκ. 2, 12 ὑπῆρχε πρότασις τοῦ Περ., ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ προηγουμένως δεκτή.— Συχν. μετὰ πρκ. μετχ. τετληότες εἰμὲν Ε 873 = τλήμονές ἐσμεν: τέτλαμεν. ἦν τεθνηκὼς Αἰσχ. Ἀγ. 860 = ἐτεθνήκει. Διὰ δὲ τοῦ ἔσομαι καὶ ἐνεργ. πρκ. μτχ. (ἀορ.) περιφράζεται ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων: ὁ χρησμὸς... ἔσται δεδορκὼς Αἰσχ. Ἀγ. 1178 θὰ εἶνε φανερός (ἴδ. κάλυμμα.). κλαίων ὀθούνεχ' εἷς δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα... ὠρφανισμένος βίου Σοφ. Τρ. 942 ὅτι εἷς ὢν θὰ εἶνε ἐστερημένος τῆς ζωῆς τῶν δύο γονέων του. ἕνα νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσῃ Σοφ. Ἀντ. 1067 ἕνα νεκρὸν (ἐκ τῶν σπλάγχνων σου) θὰ ἔχῃς δώσῃ ὡς ἀντάλλαγμα τῶν νεκρῶν (τῆς Ἀντιγόνης καὶ τοῦ Πολυνείκους). Ο. Τ. 1146. κατακανόντες (κατακεκονότες διώρθ. ὁ Cobet) ἔσεσθε Ξεν Ἀν. 7, 6, 36.— Ἄλλως· τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία νὺξ ἐστιν, εὐπαθοῦντα δ' ἡμέρα φθάνει (ἐκ διορθ. ἄλλων: εὖ παθόντα ἡτέρα θανεῖν) Ἀπ. Σοφ. 401 τῷ κακῶς πράσσοντι μία νὺξ ἐστιν ἀτελεύτητος, τὸν δ' εὐπαθοῦντα καταλαμβάνει ἡ ἡμέρα (κοιμώμενον).

|| Μετὰ γεν. τῆς καταγωγῆς· αἵματός εἰς ἀγαθοῖο δ 611 εἶσαι (κατάγεσαι) ἀπὸ καλὸν αἷμα (ἐξ ἀγαθοῦ πατρός). δεινόν γέ σ οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, κείνου λελῆσθαι Σοφ. Ἠλ. 341 εἶνε φοβερὸν βέβαια («γιὰ») πρᾶγμα, ἐν ᾧ κατάγεσαι ἐκ πατρός, τοῦ ὁποίου σὺ ἐκ φύσεως (τ. ἔ. γέννημα καὶ θρέμμα, ῥίζα καὶ φίτρα) εἶσαι θυγάτηρ, ἐκεῖνον μὲν νὰ ἔχῃς λησμονήσῃ. || Μετὰ γεν. διαιρετικῆς· ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς (ἀπὸ βουλῆς οἱ μτγν.) ὢν Θουκ. 3, 70 ἐτύχαινε νὰ εἶνε καὶ ἐκ τῆς βουλῆς («μέλος τῆς βουλῆς»). οὐδὲ γὰρ ὢν ἔτυχεν ἦν ἀλλ' οἷς ὁ δῆμος καταρᾶται Δημ. 18, 130 οὐδέ τις ἐκ τῶν τυχόντων, ἐκ τῶν συνήθων ἀνθρώπων, ἦτο ὁ Αἰσχίνης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους καταρᾶται ὁ δῆμος. Ἄλλοι ἄλλως.

|| Μετὰ γεν. τῆς ἰδιότητος κττ. τό γ' αἴνιγμα οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 393 ἴδ. διεῖπον. σωφρόνων ἐστὶ Θουκ. 1, 120 ἴδιον σ. ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον ἀλλὰ δαπάνης 1, 83 ὁ π. ἐξαρτᾶται ὄχι τόσον ἐκ τῶν ὅπλων, ὅσον ἐκ τῆς δαπάνης χρημάτων. || Μετὰ γεν. τῆς κτήσεως κττ. πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Σοφ. Φιλ. 386 πᾶσα πόλις εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἡγουμένων. ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος Ο. Τ. 917 εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ λέγοντος τ. ἔ. πιστεύει εἰς αὐτόν. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός Ἀντ. 737 δὲν εἶνε πόλις ἐκείνη (ἡ οἱαδήποτε) ἥτις εἶνε κτῆμα ἑνὸς ἀνθρώπου. τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἔστι σοι; Ἀπ. Σοφ. 79 ταῦτα δὲν εἶνε πλέον ἄξια ἐκ μέρους σου πολλῶν λόγων. μήτε συγγνώμης μήτ' ἄλλου μηδενός εἰσιν ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος Δημ. 37, 53 δὲν κυττάζουν μήτε συμπάθειαν μήτε ἄλλο τίποτε παρὰ μόνον τὸ κέρδος. δοκοῦσιν οἱ ἀγῶνες οὐχ ἧττον τῶν καιρῶν ἢ τῶν πραγμάτων εἶναι 19, 3 ἡ ἔκβασις τῶν ἀγώνων φαίνεται ὅτι ἐξαρτᾶται τόσον ἐκ τῶν

καιρῶν ὅσον ἐκ τῶν πραγμάτων. || Τὸ κατηγορούμενον δύναται νὰ εἶνε καὶ οὐσιαστ. ἀλλ' ἐσμέν, οἷόν ἐσμεν οὐκ ἐρῶ κακόν, γυναῖκες Εὐρ. Μηδ. 889 ἀλλ' εἴμεθα — ποῖον κακὸν εἴμεθα δὲν θὰ πῶ — εἴμεθα γυναῖκες (;Δ. Βερναρδ.). — Περὶ τοῦ ἴσθ' (τοῦ οἶδα) ὁποῖά σοι δοκεῖ Σοφ. Ἀντ. 71 ἴδ. δοκεῖ ἀπροσ. || Τὸ εἶναι συντάσσεται μετὰ διαφόρων ἐμπροθέτων καὶ τοιούτων διορισμῶν. εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἴη Πλ. Πρωταγ. 310 D εἴθε ἐκ τούτου νὰ ἐξηρτᾶτο: εἴθε αὕτη νὰ ἦτο ἡ δυσκολία. ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν Σοφ. Ο. Τ. 314 ἐκ σοῦ ἐξαρτώμεθα: ἐκ σοῦ ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία ἡμῶν. ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς καὶ (τὸ) τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις Φιλ. 963 ἐκ σοῦ ἐξαρτᾶται καὶ τὸ νὰ κτλ. ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή Εὐρ. Ἄλκ. 279 = ἐν σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ζῆν ἡμᾶς καὶ μὴ ζῆν. καὶ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤδη ὄντες ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν Θουκ. 1, 8 καὶ ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει (τῇ σχέσει) μᾶλλον τώρα πλέον εὑρισκόμενοι (δηλ. ὄντες πλουσιώτεροι) ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς Τρ. οἶμαι γάρ τί μοι καὶ τοῦτο εἶναι πρὸς τὴν ἀλαζονείαν τὴν τουτουΐ Δημ. 52, 20 νομίζω ὅτι καὶ τοῦτο συντελεῖ ὀλίγον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀλαζονείας τούτου ἐδῶ. Περὶ τοῦ ἐπί τινι εἶναι, πρός τινος εἶναι κττ. ἴδε τὰς προθέσεις. || Τὸ εἶναι συντάσσ. μετ' ἀπαρφ. δηλοῦντος σκοπόν. τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι Λ 20 τὸν ὁποῖον ἔδωκέ ποτε διὰ νὰ εἶνε δῶρον ξενίας. ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀγαμέμνονι... εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι ξ 496 εἴθε νὰ ἦτο (ἂς ἦτο) κανεὶς διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Ἀγαμ., μήπως παροτρύνῃ περισσοτέρους νὰ ἐπιστρέφωσιν ἐκ τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου. Πρβ. οἷος κεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι ξ 491 ὁποῖος ἦτο ἐκεῖνος ἔν τε τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ μάχῃ! — Ἐπὶ δὲ τῶν προχειριστικῶν καὶ κλητικῶν ῥημάτων (καθιστάναι, ἀποδεικνύναι, ποιεῖν, αἱρεῖσθαι, ὀνομάζειν, καλεῖν) προστίθεται τὸ εἶναι εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας. καταστήσας... ἀδελφεὸν... ὕπαρχον εἶναι Ἡρ. 5, 25 διὰ νὰ εἶνε ὕπαρχος. οἱ δὲ σύμμαχόν μιν εἵλοντο εἶναι 8, 134 διὰ νὰ εἶνε σύμμαχος. ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιέει εἶναι 7, 129 κάμνει ὥστε νὰ εἶνε οἱ ἄλλοι ἀνώνυμοι. μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ νιν ἰσώνυμον ἔμμεν Πίνδ. Ὀ. 9, 64 κυρ. τὴν ἐκάλεσεν, ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὸν πατέρα τῆς μητρός: ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὸν κτλ. σοφιστὴν ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι Πλ. Πρωταγ. 311 Ε κυρ. ὅτι εἶνε ὁ ἀνήρ. Ὁμοίως Φαίδων 102 Ε. Ἡρ. 4, 33. Ὅπου τὸ εἶναι δύναται καὶ νὰ ἐλλείπῃ. — || Τὸ εἶναι συντάσσ. καὶ ἄλλως μετ' ἀπαρφ. ἔστω δὲ μὴ δεῖσθαι τοῦ νοῦ τὴν αἴσθησιν πρὸς τὸ αὑτῆς ἔργον Πλουτ. 961 Β ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ αἴσθησις δὲν χρειάζεται τὸν νοῦν κτλ. Καὶ ἄλλως: τὸ τί ἦν εἶναι ἡ γνωστὴ φράσις τοῦ Ἀριστοτέλους συντ. συνήθως μὲν πρὸς δοτ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ πρὸς γεν. Σημ. τὴν οὐσίαν ἑκάστου πράγματος ἢ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἢ τὴν ἐνέργειαν ἢ τὴν ἐντελέχειαν ἢ τὸν ὁρισμόν. ὁρισμός ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων 154 a 31. τὸ γὰρ τί ἦν εἶναι τῷ εἴδει καὶ τῇ ἐνεργείᾳ ὑπάρχει 1043 b 1. Ἡ φράσις εἶνε σύμπτυξις ἐκ τοῦ τὸ εἶναι ἑκάστῳ (ὅπερ δηλοῖ τὴν ἔννοιαν τῆς ὑποστάσεως ἑκάστου) καὶ τοῦ τί ἦν, ὅπερ πιθανῶς ἀναφ. εἰς τὸ πρότερον φύσει· ὅθεν τὸ τί ἦν εἶναι ἑκάστῳ. || Περὶ τῆς φράσεως ὡς εἶναι (ὡς εἰκάσαι κττ.) τῆς περιοριστικὴν κυρίως ἔννοιαν ἐχούσης ἴδ. ὡς. Ἀλλ' ἐπὶ παρομοίας ἐννοίας τίθεται καὶ ἄνευ τοῦ ὡς τὸ ἀπαρφ. εἶναι, ἵνα διορίσῃ ἢ λέξιν τινὰ τῆς προτάσεως ἢ ὁλόκληρον τὴν πρότασιν· ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ ξυμφέρομαι Πλ. Πρωταγ. 317 Α μὲ ὅλους τούτους ὡς πρὸς τοῦτο δὲν συμφωνῶ. τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι Ξεν. Ἀν. 1, 6, 9 ὅσον δι' αὐτόν. τὸ μὲν τήμερον εἶναι Πλ. Κρατ. 396 Ε ὅσον διὰ σήμερον. εἰς μνήμην εἶναι τὴν ἐμήν Αἰσχ. 2, 180 καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι. τὰ παρὰ τῶν εἰδότων εἰς δύναμιν εἶναι γεγραμμένα Πλ. Πολιτικ. 300 C κατὰ τὴν δύναμίν των. οὐδ' ὁπωστιοῦν σοι ἑκὼν εἶναι πείσεται Φαίδων 61 C = ἑκών, ἑκουσίως. (ἔφασαν) οὐκ ἔσεσθαι ἑκόντες εἶναι προδόται τῆς Ἑλλάδος Ἡρ. 8, 30 = ἑκόντες, ἑκουσίως. τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ ἑκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος Πλ. Πολιτ. 485 C (ἀνάγκη νὰ ἔχωσι) τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ νὰ μὴ προσδέχωνται ἑκουσίως μὲ κανένα τρόπον τὸ ψεῦδος· ὅπου τὸ τὸ ἀναφ. εἰς τὸ προσδέχεσθαι. τοὺς Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι Ἡρ. 1, 153 ὅσον διὰ (τὴν) πρώτην φοράν.

εἶμι πορεύομαι (ῥ. ἰ-) εἶ εἶσι(ν) ἴμεν ἴτε ἴασι(ν) ἴτον ἴτον. Ὑπ. ἴω ἴῃς ἴῃ ἴωμεν ἴητε ἴωσι(ν). Εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἰοίην ἴοις ἴοι ἴοιμεν ἴοιτε ἴοιεν ἴοιτον ἰοίτην. Προστ. ἴθι ἴτω ἴτε ἴτων ἴτωσαν καὶ ἰόντων ἴτον ἴτων. Ἀπαρφ. ἰέναι. Μτχ. ἰών ἰοῦσα ἰόν. Πρτ. ᾖα, νέον Ἀττ. καὶ μτγν. ᾔειν, ᾔεισθα, νέον Ἀττ. καὶ μτγν. ᾔεις, ᾔει(ν) ἀρχ. Ἀττ., νέον Ἀττ. ᾔει, ᾖμεν (ᾔειμεν ἧττον δόκιμον), ᾖτε (ᾔειτε ἧττον δόκιμον), ᾖσαν ᾔεσαν ᾖτον ᾔτην. Σημειωτέον ὅτι τὸ ᾖα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ᾔδη (ἐκ τοῦ ᾔδεα). Ὁ δὲ δυϊκὸς καὶ πληθ. σχηματίζονται ἐκ τῆς ῥ. ηι (ἐν ᾧ ἐν τῷ ἐνεστ. ἐκ τῆς ῥ. ἰ-). Ἐν δὲ τῷ ᾔεσαν ἐνυπάρχει καὶ τὸ ε, πρβ. ᾔδεσαν, ὡς καὶ ἐν τῷ ᾔει (ἐκ τοῦ ᾔεε) πρβ. ᾔδει. Τὸ α' πρόσ. ᾖα εἶνε καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς μέσης Ἀτθίδος· ἀλλ' εὕρηται ὅμως καὶ τὸ ᾔειν ἐν Ξεν. Οἰκ. 6, 15. Δημ. 45, 6 κἀλλ. Τὸ β' ἑν. ᾔεισθα (διῄεισθα Πλ. Τίμ. 26 C. ἐπεξῄεισθα Εὐθύφρ. 4 Β) εἶνε ἐπίσης ἀρχαιότερον, ἀλλ' εὕρηται καὶ τὸ ᾔεις (διεξῄεις Δημ. 18, 22. περιῄεις Αἰσχ. 3, 164). Δυσεξήγητον δὲ τὸ ει ἐν τῷ ᾔεισθα. Ἐν τῷ δυϊκῷ καὶ πληθ. οἱ βραχύτε-

ροι τύποι εἶνε οἱ δόκιμοι καὶ οἱ Ἀττικοί, ἧττον δὲ δόκιμοι οἱ μακρότεροι. Ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ τὸ γ΄ πληθ. εἶνε ἤεσαν. Ἀλλ' ἐν Θουκ. 1, 1 καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν μαρτυρεῖται τὸ ᾖσαν ὡς ἡ ὀρθὴ γραφή. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς εἶνε ἐν χρήσει τὸ ᾖσαν Ἀρφ. Ἀπ. 161 (Μ. Ἐ. 420, 5). μετῇσαν Ἀρφ. Ἱππ. 605. εἰσῇσαν Ἀπ. Ἀγάθων. 1. ἀλλ' ἴσαν Σοφ. Τρ. 514 χορ. Ῥημ. ἐπίθ. ἰτός Ἀνθ. 7, 480. προσιτός, δυσπρόσιτος· ἰτέον, σπανιώτερον τὸ ἰτητέον Ἀρφ. Νεφ. 131. ἐξιτητέον Ξεν. Ἀπ. 1, 1, 14. παριτητέα Θουκ. 1, 72 (ἐκ τοῦ ἰτάω). Διαλεκτικοὶ τύποι. Δωρ. γ΄ ἐν. ἐνεστ. ἔξειτι (Ἡσύχ.). Ὑπ. εἴω Ἀπ. Σώφρ. 48. ἀλλ' ἴῃ Θουκ. 5, 77. ἴωμες Ἀπ. Σώφρ. 40 (;) Εὐκτ. περιΐεῖεν (πρβ. τὸ ἐπ. ἰείη) ἐν ψηφίσμ. Ἀμφικτ. Ἀπαρφ. ἴμειν (ἐσίμειν) Ῥόδ. Μτχ. ἴεσσα Ἡσ. — Ἀρχ. Ἰων. καὶ ἐπ. εἶμι, εἶς εἶσθα (ἔξεισθα), ἄνει (Ὕμν. Δήμ. 403), ἴμεν ἴασι. Ὑπ. ἴω ἴῃσθα ἴῃσιν (ἴῃ), ἴομεν. Εὐκτ. ἰείη καὶ ἴοι, ἴοιεν Ὕμν. 6, 12. Προστ. ἴθι. Ἀπαρφ. ἴμεναι (ἴμεναι υ 365) ἐσιέμεναι χ 470, ὁμοίως ἐν τῇ ἄρσει μετὰ μακροῦ ι, ἴμεν πρβ. τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι Ἡσ. Ἔργ. 353 ὅπου οἱ μὲν ἐκλαμβάνουσι τὸ προσεῖναι = προσιέναι, οἱ δὲ γράφ. προσῖμεν (προσίμμεν), ἄλλοι δέ: προσεόντι (ἀντὶ τοῦ προσιόντι). Παρατ. ἤια, ἀνήϊον, γ΄ ἤιε(ν) ᾖε(ν) καὶ ἤει (ᾖεν Nauck). ἐξήει Ὕμν. Ἀπόλλ. Δ. 28. ἴε(ν). Σημειῶδες εἶνε τὸ κατεῖεν (κατῇεν) ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 254 ἀντὶ τοῦ κατήει. Δυϊκ. ἴτην. Πλ. ᾔομεν ᾔισαν, ἐπῇσαν, ἴσαν, ἐξήϊον, ἀνήϊον. Μέλλ. εἴσομαι. ἐπιείσομαι. Τὸ δὲ (ἐ)εισάμην ἀνήκει εἰς τὸ ἵεμαι. Νέον Ἰων. β΄ πρ. εἶς (;), οἱ ἄλλοι τύποι ὡς παρ' Ἀττικοῖς. Παρατ. ἤια, ἤιε, ἤει Ἱπποκρ. καὶ Ἀρχίλ. Ἀπ. 89. Πλ. ἤισαν. — Τὸ ῥ. σημ. πορεύομαι, «πηγαίνω» (πρβ. ἔρχομαι), ὅπερ λεγόμενον ὡς λέγεται παρ' ἡμῶν καταντᾷ πολλάκις νὰ σημαίνῃ: θὰ ὑπάγω· ἐκ τούτου δὲ κυρίως προῆλθεν καὶ ἡ γνώμη, ὅτι τὸ εἶμι εἶνε μέλλων. Μέλλων δὲν εἶνε, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τύπου φαίνεται, ἀλλὰ κατήντησε νὰ ἔχῃ ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς πεζ. Ἀττ. μελλοντικὴν σημ. ὡς ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐννοίας. Ὅθεν ἐν τῷ πεζῷ Ἀττ. λόγῳ ἐνιαχοῦ ὁ ἐνεστὼς ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ἔρχομαι, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ ὁριστικῇ, ἐν ᾧ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσιν ὡς καὶ ἐν τῇ ἀπαρφ. καὶ μετοχῇ εἶνε ἐν χρήσει οἱ τύποι τοῦ εἶμι. Ἐν δὲ τῇ ποιητικῇ γλώσσῃ ὅτι τὸ εἶμι ἔχει πολλαχοῦ σημ. ἐνεστῶτος, τοῦτο ἀναγνωρίζουσι πάντες π. χ. ἄναξ ὅδ' αὐτὸς... εἶσ' ἀρτίκολλος ἀγγέλου λόγου μαθεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 360 ἔρχεται ἐν καταλλήλῳ καιρῷ, ἵνα μάθῃ τὸν λόγον τοῦ ἀγγέλου. οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι ζ 102 πορεύεται. Αἰσχ. Εὐμ. 242 (πρόσειμι). Ἀλλὰ καὶ ἄλλα χωρία ἐξηγοῦνται δι' ἐνεστῶτος. τάχα εἶσι τέταρτον (ἔτος) β 89 ταχέως παρέρχεται τὸ τέταρτον ἔτος. καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι Αἰσχ. Πρ. 341 καὶ τώρα ἐγὼ μὲν πηγαίνω καὶ θὰ προσπαθήσω. Ὁμοίως Ἑπτ. 1060. πρῶτον δ' ἄνειμι καὶ διαπτύξω λόγῳ ἀρχὴν — βίου Μοσχίων Ἀπ. 6, 1 ἴδ. ἄνειμι. Ἐπίσης ἀλλ' εἶμι, μῆτερ Σοφ. Τρ. 86. εἶμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἔπαινον Θουκ. 2, 36. ἐπ' αὐτὸ εἶμι, ὃ τῷ μεγίστῳ προσηκάζομεν κύματι Πλ. Πολ. 473 C. Ἐν πᾶσι τούτοις ἡ λεγομένη μελλοντικὴ σημ. ὑπόκειται ἐν αὐτῇ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ῥήματος· διότι, ὅταν λέγωμεν «τώρα πηγαίνω», «ἔρχομαι» κττ., ἐννοοῦμεν ὅτι νῦν (ἀπὸ τοῦ νῦν) ἄρχεται ἡ κυρίως μελλοντικὴ ἔννοια τοῦ πηγαιμοῦ, ἐρχομοῦ κττ. Τὸ ἀλλ' εἶμι τοῦ Ὕλλου σημ. πηγαίνω, μῆτερ. Τὸ τοῦ Θουκ. μεταβαίνω εἰς τὸν ἔπαινον καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐν δὲ Πλ. Φαίδων. 100 B φαίνεται κάλλιον ἡ σημ. τοῦ ἐνεστῶτος: ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος... καὶ εἶμι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνα τὰ πολυθρύλητα καὶ ἄρχομαι ἀπ' ἐκείνων κτλ. ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Σοφ. Ο. Τ. 495 ἴδ. βάσανος. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ χωρία ποιητῶν τε καὶ πεζογράφων, ἐν οἷς οὐδεμία μελλοντικὴ σημ. ἐγχωρεῖ. τοὺς γὰρ ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίασιν ἐπισκοπεῖν, τίνες ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὔ Πλ. Πολ. 531 C οὐκ ἀνέρχονται εἰς προβλήματα, ἵνα ἐπισκοπῶσι κτλ. ὅπου ὁ μέλλων εἶνε ἀδύνατος. Ὁμοίως τὸ ἐπίασιν καὶ τὸ ἀπίασι ἐν Θουκ. 4, 61, 3 καὶ 8 εἶνε ἐνεστῶτες ἀναντίρρητοι· μάτην δὲ ὁ Cobet θέλει νὰ μετατρέψῃ τὸ παύονται εἰς τὸ παύσονται (πρβ. 95, 2, 7, 56, 2). εἶτα τοῖσδε σὺ εἶ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναγκάζεις τόδε; Σοφ. Φιλ. 1366 ἔπειτα μὲ τούτους πηγαίνεις νὰ συμμαχήσῃς, καὶ ἐμὲ ἀναγκάζεις νὰ πράξω τοῦτο: Ὅπου ὁ ἐνεστὼς ἀναγκάζεις εἶνε πολὺ ζωηρότερος τοῦ μέλλοντος, ὃν θέλουσιν ἐκ διορθώσεως νὰ εἰσαγάγωσί τινες. — πάλιν εἴσομαι Ω 462 «εἰς τοὐπίσω πορεύσομαι» Σχ. βῆ δ' ἰέναι Ὅμ. κυρ. ἤνοιξε τὰ σκέλη του διὰ νὰ πορεύηται ἴδ. βαίνω. ἐγκίκρα, ὡς εἴω Ἀπ. Σώφρον. 48 ἴδ. ἐγκίκρα. ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ ξ 496 ἂς ὑπάγῃ κανεὶς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Ἀτ. (ἀλλ' ὀρθότερον ὑπάγεται τοῦτο εἰς τὸ εἰμί, ὃ ἴδε). — ἰὼν πεδίοιο Ε 597 διὰ τοῦ πεδίου. ἰὼν ἐν νηυσίν β 226 κυρ. ὅτε ἐντὸς τῶν πλοίων ὢν ἔπλεεν (εἰς Τροίαν) πρβ. θ 445. Ἡ μετχ. ἰὼν προστίθεται ἐνίοτε ἐπὶ τὸ γραφικώτερον· φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών Σοφ. Ἀντ. 768 ἀπερχόμενος ἂς ἔχῃ φρονήματα μείζονα παρ' ὅσα προσήκει ἀνθρώπῳ. ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτείσαιτ' ἰών Αἴ. 304 ἴδ. ἐκτίνω. Φιλ. 353. δυσκελάδοισιν κατὰ μοῦσαν ἰόντες ἀείδεθ' ὕμνοις ἁμέτερα λέχεα Εὐρ. Ἴων 1090 ἀκολουθοῦντες τὴν ἔμπνευσιν τῆς μούσης σας διαθρυλεῖτε διὰ κακολόγων ὕμνων τὰ ἡμέτερα λέχη κτλ. (πρβ. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 253 B). διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών Σοφ. Ο. Τ.

773 εἰς τοιαύτην τύχην περιερχόμενος, εὑρισκόμενος. διὰ δίκης ἰὼν πατρί Ἀντ. 743 = διαδικαζόμενος τῷ πατρί. — ἀκμάζοντες ᾖσαν ἐς αὐτὸν ἀμφότεροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ Θουκ. 1, 1 ἀκμαῖοι ὄντες καθ' ὅλα τὰ πολεμικὰ μέσα (ἐφόδια) ἐπορεύοντο ἀμφότεροι εἰς τὸν πόλεμον. Συνήθως συντ. μετὰ μέλλ. τῆς μτχ. ἀλλ' εὕρηται συντεταγμένον καὶ μετ' ἐνεστ. μτχ. ἤιε ταύτην αἰνέων Ἡρ. 1, 122 ταύτην ἐξηκολούθει νὰ ἐπαινῇ. Καὶ μετὰ μέλλ. τῆς ἀπαρφ. τὼ μὲν ἐεισάσθην... τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν Ο 544 οὗτοι μὲν ὥρμησαν διὰ ν' ἀφαιρέσωσι τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὤμων. Καὶ ἐπὶ ἀψύχων· (πέλεκυς) εἶσιν διὰ δουρός Γ 61 διέρχεται διὰ τοῦ ξύλου· πρβ. Δ 278. Ψ 262. τόδ' οὖν ἴτω Εὐρ. Ὀρ 793 ἂς γίνῃ ὅ τι γίνῃ = ἴτω δ' ὅμως Βάκ. 365. ἴτω (Weckl.: ἔστω) τὸ μέλλον Σοφ. Φιλ. 1253 ἂς πᾷ νὰ γίνῃ ὅ τι γίνῃ (ὅ τι θέλει). ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Τρ. 207 προσέτι δὲ (ἐν τῷ οἴκῳ) κοινὸς ἐκ τῶν ἀρρένων ἂς ἀντηχήσῃ ὕμνος. (ὡς) κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ Φιλ. 25 προβαίνῃ δὲ κοινὴ ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐνέργεια. τοῦτο μὲν ἴτω ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον Πλ. Ἀπολ. 19 Α ἂς ἀποβῇ ὅπως θέλει ὁ θεός. ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅπῃ περ εἶσ', ἴτω Σοφ. Ο. Τ. 1458 ἡ μοῖρα ἡμῶν ἂς πηγαίνῃ, ὅπου πηγαίνει (ὅπου θέλει). ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν Ο. Τ. 324 ὁρῶ οὐδὲ σοὶ τὸν σὸν λόγον ὠφέλιμον (πρόσφορον) ὄντα. — Σημειωτέον ὅτι τὸ ἔπειμι (εἰς μάχην) ἔχει ἐνεργ. ἐπεξάγω τινά, ὡς τὸ εἴσειμι ὑπό τινος εἶνε παθ. τοῦ εἰσάγω τινά. Ὁμοίως κάτειμι ὑπό τινος. Ἴδε τὰ ῥήματα. Κατὰ τὸν Cobet τὸ εἶμι (ἄπειμι, ἔξειμι, ἐπέξειμι) εἶνε μέλλων τοῦ ἔρχομαι (ἀπέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἐπεξέρχομαι), οἷον ὅπως ἐπέξει τῷ μιαρῷ καὶ μὴ διαλύσῃ Δημ. 21, 216 κύτταζε νὰ καταδιώξῃς (-ώκῃς) τὸν μιαρὸν καὶ νὰ μὴ συμβιβασθῇς. οὐ μὴ εἴσει εἰς (Bekker: εἰσίῃς) τὴν οἰκίαν Ἰσαῖ. 8, 24 μὲ κανένα τρόπον μὴ εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν. — Ἄλλως· δεινά τοι λέγεις ἰόντων (κιόντων Weckl.) τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι Αἰσχ. Πέρσ. 248 ἴδ. τίκτω. (ἐθέλω δαίμονα) ἰόντ' ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις αὐθένταισι Ἀγ. 1570 ἴδ. ἐθέλω.

εἶν ἐπ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς ἐν, ὃ ἴδε.

εἴξασι = ἐοίκασι, ἴδ. ἔοικα.

εἷο ἐπ. = ἕο, οὗ.

εἶπα, εἶπας ἀντὶ τοῦ εἶπον, εἰπών.

εἶπον καὶ εἶπας Ἀττικοί, ὄχι εἶπα καὶ εἴπας, ἃ ἀδόκιμα.

εἷος ἐπ. = ἕως.

εἰπέμεν (αι) ἴδ. εἶπον.

εἴπερ εὕρηται καὶ ἐλλειπτικῶς, ὡς ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ; Ἀρφ. Νεφ. 226 εἰς τὸ εἴπερ ἐνν. ὑπερφρονεῖν δεῖ τοὺς θεούς. Ὁμοίως οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἀλλ' εἴπερ (ἐνν. τι κωλύσει) τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει Πλ. Πολ. 497 Ε. Νόμ. 667 Α. Παρμενίδ. 150 Β κἀλλ.

εἴποθι κατ' ἔλλειψιν ἐν Σοφ. Αἴ. 886 ἴδ. ἀπύω.

εἶπον -ες -ε(ν), -ομεν -ετε -ον (κυρ. Ϝεπ-, πρβ. voco). ἐπ. ἀόρ. ἔειπον καὶ Πίνδ., ἀλλὰ καὶ εἶπον, εἴπεσκον Β 271. Γ 297. Ὑποτ. εἴπω -ῃς -ῃ -ωμεν κέ. (εἴπωμι χ 392. -ῃσθα Υ 250. λ 224. -ῃσι Η 87. Ζ 479). — εἴποιμι -οις -οι κέ. — εἰπέ (ἀφ' οὗ διακριτέον τὸ (ἐκ τῆς ῥ. σεπ-) ἔσπετε, κυρ. σέσπετε. Εἰς τὴν ῥ. ταύτην ἀνήκει καὶ τὸ σύνθ. ἐν(ν)έπω ἐκ τοῦ ἐνσέπω). εἰπέτω, εἴπετον. εἰπεῖν, ἐπ. εἰπέμεναι καὶ εἰπέμεν ἀλλὰ καὶ εἰπεῖν (Αἰολ. Ϝείπην Ἀπ. Ἀλκ. 55. Ὁριστ. ἦπον ἐκ τοῦ ἔϜειπον), εἰπὼν -όντος, εἰποῦσα. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων εὕρηται καὶ ὁ α' ἀόρ. εἶπα μετὰ τῶν καταλήξεών του Ἡρ. 3, 61. 4, 44. 7, 11., σπανίως παρ' Ἀττικοῖς, Σόλων ἐν τετραμέτρ. παρ' Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθ. κεφ. 12. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 2 (Ἀθήν. 502 F). Φιλήμ. 145 (Α. Β. 476, 14). Ἀθηνίων. 1, 38. Εὐαγγελ. 31. Ξεν. Ἀπ. 2, 2, 8. [Δημ.] 47, 41. Ἡρώνδ. 3, 26. προσ- Εὐρ. Κύκλ. 101. εἶπας Α 106 (κατ' Ἀρίσταρχον). Ἡρ. 7, 234. συχν. Δραματ. καὶ Ξεν., Αἰσχίν. 3, 163. Ἡρώνδ. 5, 37. προ- Ξέν. Κ. Π. 2, 2, 19. Πλ. Σοφ. 250 Β. Ἀλκιβ. 1, 115 Ε. εἴπαμεν σπαν. Ἀρφ. Ἐκκλ. 75 καὶ μτγν., εἴπατε σπαν. καὶ συνήθως μόνον μτγν., ἀλλὰ προ- Δημ. 18, 80. εἶπαν Ἡρ. (ἀλλ' ἀείποτε μετὰ τῆς Δ. Γ. εἶπον), σπαν. Ἀττ., ἀλλὰ συχν. Ξεν. (μετὰ Δ. Γ. εἶπον). (ἔειπα Ἀπ. Ἐμπεδ. 17. Πίνδ. Ν. 9, 33. Θεόκρ. 22, 153. ἔειπας Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1106. Θεόκρ. 19 (22), 152). Εὐκτ. σπαν. εἴπαις Πίνδ. Ὀ. 8, 46. Θεόκρ. 15, 25. εἴπαι συχν. Ἡρ. εἴπειεν [Δημ.] 59, 70. εἴπαιμεν Πλ. Σοφ. 240 D. εἴπαιεν [Δημ.] 53, 24. Προστ. εἶπον (κακῶς εἰπόν, ἴδ. Μ. Ἐτυμ. ἐν λ. εἶπον., Συρακ. ἐκ τοῦ ἀορ. β', ὡς ἄνελον, λάβον) Σιμων. Κ. 154. Πίνδ. Ὀ. 6, 92. Ἀρφ. Ἐκκλ. 256. Θεόκρ. 14, 11. Ἀπ. Μεν. 891 (Μ. Ἐτυμ. 302, 26). Εὔφρον. 3. Νικολ. 1, 19. Ἀττικὸν εἶνε μᾶλλον τὸ εἰπέ Ξεν. Ἀπ. 3, 6, 3. Πλ. Μέν. 71 D. εἶπον Ἡρώνδ. 6, 43, ἀλλ' εἰπέ 47, 48. ἄνειπε 2, 42. -άτω (συχνότερον τοῦ -έτω) Ἀρφ Πλ. 660 καὶ συχν. Ἀττ. πεζ., -ατον (συχνότερον τοῦ -ετον) Ἀρφ. Ὄρν. 107. Βατρ. 1379. Πλ. Εὐθύδ. 294 C κλ. — εἴπατε συνηθέστατον ἀντὶ τοῦ εἴπετε (γ 427. φ 198. Ἡρώνδ. 7, 62), -άτωσαν μτγν. (Ἡρώνδ. 7, 62;), εἶπαι (Δωρ. καὶ) νέον Ἰων. (Ἡρώνδας εἰπεῖν 3, 31). εἴπας -αντος, εἴπασα (Δωρ. καὶ) νέον Ἰων. καὶ Ἀπ. Φιλήμ. 42 καὶ μτγν. Ὁ Αἴλιος Διονύσιος παρ' Εὐσταθίῳ (1435, 62) χαρακτηρίζει τό τε εἶπον καὶ τὸ εἶπα ἀμφότερα ὡς Ἀττικά, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πρότερον. Ὁμοίως προστ. εἰπέ καὶ εἶπον, μτχ. εἰπών καὶ εἴπας. Κατὰ τὸν Rutherford τὸ Ἀττ. παράδειγμα εἶνε: εἶπον -ας -ε -ομεν -ετε -ον -ατον -άτην. Προστ. εἰπέ -άτω -ατε -όντων -ατον

-άτων. Εὐκτ. εἴποιμι. Ἀπαρφ. εἰπεῖν. Μτχ. εἰπών. Ἀόρ. μ. ἀπειπάμην, -είπασθαι, -ειπάμενος νέον Ἰων. καὶ μτγν. διείπασθαι, -άμενος, συν — μτγν. — Σύνταξις: εἰπεῖν τι, περὶ (ὑπέρ) τινος, ἀμφί τινι, σπαν. τινός (τ. ἔ. περί τινος), εἰπεῖν τινί τι καὶ εἰπεῖν τινά τι, πρός (εἴς) τινα, ὑπέρ τινος, κατά τινος· μετὰ τοῦ ὡς ἢ ὅτι, μετ' ἀπαρφ. (ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ κελεύειν) καὶ ἐνίοτε μετὰ μτχ.—τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν Σοφ. Ο. Κ. 43 ὁ ἐνταῦθα τοὐλάχιστον λαὸς ὀνομάζει αὐτὰς (κυρ. ἤθελεν ὀνομάσῃ αὐτάς, ὅταν δηλ. ἤθελε λάβῃ ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο) τὰς Εὐμενίδας, αἵτινες πάντα βλέπουσι. Κατὰ τὸν Παυσανίαν 2, 11, 4 αἱ Ἐρινύες ὠνομάζοντο κυρ. Εὐμενίδες ἐν Σικυῶνι, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ σεμναί· ὁ δ' Αἰσχύλος Εὐμ. 993 ὀνομάζει αὐτάς, ἐξιλεωθείσας ἤδη, εὔφρονας γῇ Ἀττικῇ καὶ πολίταις. — οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον ἢ πεπόνθαμεν Ἡρ. Μ. 916 ὅσα ἔχομεν πάθη εἶνε ἀνώτερα ἐκείνων, τὰ ὁποῖα διὰ λόγου δύναταί τις νὰ περιγράψῃ. Καὶ μετὰ μτχ. ὡς Σοφ. Ο. Τ. 465: τίς ὅντιν' ἁ Δελφὶς εἶπε πέτρα ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα = ὅτι ἐτέλεσεν (ἴδ. λέγω). εἰπέ μοι πατρός λ 174 εἰπέ μοι περὶ τοῦ πατρός. ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ α 302 ἐπαινέσῃ σε. — μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς Ἀρφ. Νεφ. 834 μηδὲν κακὸν εἴπῃς περὶ ἀνδρῶν δεξιῶν. || Αἱ φράσεις ὡς εἰπεῖν, καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ εἴπῃ: ἵνα εἴπω οὕτως, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἵνα εἴπω διὰ μιᾶς λέξεως, ἄν τις πρόκειται νὰ μεταχειρισθῇ μίαν λέξιν (εἰς κολασμὸν δυνατῆς ἢ ὄχι ἀκριβοῦς ἐκφράσεως π. χ. τοῦ οὐδείς, τοῦ πᾶς κττ.) καὶ αἱ ὅμοιαι (περὶ ὧν ἴδ. ὡς) ἔχουσι κυρίως περιοριστικὴν ἔννοιαν. ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ; Πλ. Πολ. 341 Β ἐννοεῖς τὸν ἄρχοντα καὶ τὸν ἰσχυρότερον, κατὰ τὴν συνήθη ἔκφρασιν ἢ κατ' ἀκριβολογίαν; σκοπῶν δ' εὑρήσεις αὐτόθι τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστὸν ἀλλ' ὄντως, τῶν νῦν δεδημιουργημένων οὔτε τι καλλίονα οὔτ' αἰσχίω Νομ. 656 Ε θὰ εὕρῃς ὅτι τὰ αὐτόθι γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα (αἱ γραφαὶ ἢ τὰ ἀγάλματα) πρὸ μυρίων ἐτῶν — τοῦτο δ' ἐννοῶ ὄχι κατὰ τὴν συνήθη ἀόριστον ἔκφρασιν ἀλλὰ κατὰ γράμμα — οὐδόλως εἶνε οὔτε ὡραιότερα οὔτε ἀσχημότερα τῶν νῦν δεδ. Τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν συχνότατα μετεχειρίσθη ὁ Πλάτων. ζητοῦντες ἄλλο τι ὡς εἰπεῖν ἢ ἐν οἷς ζῶμεν Θουκ. 3, 38 ζητοῦντες ἄλλον τινὰ κόσμον, παρὰ τὸν πραγματικὸν (ἐν ᾧ ζῶμεν).

εἴ ποτε: κήρυκες - ἐρήτυον εἴ ποτ' ἀϋτῆς σχοίατο Β 97 γιὰ νὰ παύσουν ἐπὶ τέλους τὴν βοήν. Ἡ Ὁμ. φράσις εἴ ποτ' ἔην γε εἶνε λυπηρὰ ἀνάμνησις ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν, ὥστ' ἀμφιβάλλει ὁ λέγων ἂν ὑπῆρξε· ὡς δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε, εἴ ποτ' ἔην γε Γ 180 ἦτον ἀνδράδελφός μου, ἂν ποτε ἦτο· δυστυχῶς δὲν εἶνε πλέον. Πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «σὰν ὄνειρο μοῦ φαίνεται» παλαιά τις ἐποχὴ κττ. Πρβ. Λ 761 καὶ ο 268. || μετ' ἐλπίδος τε ἅμα ἰόντες καὶ ὀλοφυρμῶν, τὰ μὲν ὡς κτήσοιντο, τοὺς δ' εἴ ποτε ὄψοιντο Θουκ. 6, 30 τὰ μὲν (ἐλπίζοντες) ὅτι θὰ ἀποκτήσωσι, τοὺς δὲ (ἀμφιβάλλοντες) ἄν ποτε θὰ ἴδωσι

εἴ πως· θῆρῶον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου Ἀρφ. Σφ. 819 ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ φέρῃς ἔξω (νὰ ἐμποροῦσες νά 'φερνες ἔξω) τὸ ἡρῷον τοῦ Λ. = σὲ παρακαλῶ νὰ φέρῃς ἔξω. Εὐγενικὸς τρόπος ἐκφράσεως.

εἴργω, εἴργνυμι (ἐέργω Ὅμ. ἴδ. κκτ. ῥ. ϝεργ-) Κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε καὶ τὸ ἐγκλείω καὶ τὸ ἐκκλείω, ὕστερον δὲ ἐπῆλθεν ἡ διαφορὰ τοῦ εἴργω ἐκκλείω (πρβ. ἀπείργω) καὶ τοῦ εἴργνυμι ἐγκλείω (πρβ. καθείργνυμι καὶ Εὐστάθ. 1387, 3: « τὸ εἴργω ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω ἐψίλουν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον» ἴδε καὶ ἄφερκτος). — εἴργω ἐγκλείω, εἴρξω, εἶρξα Λουκ. Ἑτ. διάλ. 10, 1. ἀπ- Θουκ. 4, 37. Ἀόρ. β΄. ἐέργαθον Ε 147, τὸ δὲ συνεέργαθον Ξ 36 εἶνε παρατατ. Ὑπ. ἀπειργάθῃ ἀόρ. Σοφ. Ο. Κ. 862. εἰργάθειν (εἰργαθεῖν) ἐνεστ. Ἠλ. 1271, ἀόρ. Εὐρ. Φοίν. 1175. Μέσ. προστ. ἐν. κατειργάθου Αἰσχ. Εὐμ. 569. εἴρξομαι Ξεν. Ἀν. 6, 6, 16. Αἰσχ. 3, 122. εἴρχθην, εἶργμαι. ἀπ- Εὐρ. Ἡρακλείδ. 877. εἰρκτέον Σοφ. Αἴ. 1250. — εἴργνυμι ἐγκλείω. καθείργνυμι Πλ. Τιμ. 45 Ε. εἰργνύω. Ἀνδοκ. 4, 27. εἴρξω, εἶρξα, εἴρχθην, εἰρχθῆναι, εἶργμαι. Ὁ Ὅμηρος καὶ ἐπ. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν μεταχειρίζονται τὸ ἐέργω (ἐν Ψ 72 ὁ Bentley διώρθ. ἐέργουσι ἀντὶ τοῦ εἴργουσι, ἐν δὲ Ρ 571 ὁ Nauck εἰκάζει ἢ καὶ ἐεργομένη), ἔεργον, ἐέργαθον (ἴδ. ἀνωτ.), κατέερξεν Ὕμν. Ἑρμ. 356. ἐέργεται Ἀπολλ. Ῥ. 4, 309. -όμενος Καλλιμ. Ἀπ. 149. ἐεργόμενοι Ν 525. ἐεργμένος Ε 89. ἀπ- Ὁμ. Ὕμν. 4, 47. ἐέρχατο κ 241. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ προτέρου Ε: ἔρξαν ξ 411 (ἡ ψιλὴ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἔρξαν καὶ τοῦ ἔρδω Ἡρωδιαν. ΙΙ 157). ἔργαθον Λ 437. ἀποεργ- Φ 599 (παρατατ.). φ 221 (ἀόρ.). ἐρχθείς Φ 282. ἔργμαι Ὁμ. Ὕμν. 3, 123. γ΄ πλ. ἔρχαται Π 481. κ 283. ἐργμένος Ὁμ. Ὕμν. 3, 123. ἀπο- Ὕμν. Ἀφρ. 47. ἔρχατο Ρ 354. — ἐέργνυ ἐνέκλειε μόνον κ 238. Ἰων. ἔργω ἐκκλείω, ἔργνυμι ἐγκλείω. ἐσεργνύουσι Ἡρ. 2, 86. κατειργνῦσι 4, 69 (κατεργνῦσι Stein). ἀπείργουσα 9, 68 (ἀπέργου-Stein). ἐξεῖργον 5, 22. — ξυνέρξω Σοφ. Αἴ. 593. ἀπέρξαι Ἡρ. 2, 124. περιέρξας Θουκ. 5, 11 (περιείρ- Stahl). ἔρξε, εἶρξε Ἡρ. 3, 136. ἔρξας Πλ. Πολιτικ. 285 Β. ξυν- Τίμ. 34 C. Πολ. 461 Β. Παθ. ἐξέργομαι Ἡρόδ. 7, 96. ἔργεσθαι 5, 57. ἐργόμενος 9, 108. ἔργετο 4, 164. 7, 197. ἔρξεται Σοφ. Ο. Τ. 890 χορ. ἔρχθην Ἱπποκρ. 8, 26. 36 L. συνερχθείς Θεμίστ. 21, 148. Πρκ. ἀπεργμένος Ἡρ. 1, 154 κἀλλ. Ῥημ. ἄφερκτος Αἰσχ. Χο. 445. πρβ. καὶ εἱρκτή. Σύντα-

ξις: εἴγω (ἔργω) τι ἐπί τι (οἷον ἐπὶ νῆας), ἀμφί τι, τί τινος ἢ ἀπό τινος ἢ ἔκ τινος. Σπανίως τί τινι. Καὶ μετ' ἀπαρφ. οὗ ἐνίοτε προηγεῖται τὸ μὴ (οὐ) ἢ τὸ ὥστε (μή). 1) περικλείω, περιφράττω· ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει Β 845 ἐγκλείει, περιλαμβάνει. ἔνθα τε φρένες ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ Π 481 ὅπου τὸ διάφραγμα εἶνε περιωρισμένον περὶ τὴν καρδίαν. ἔρχατο σάκεσσι Ρ 354 ἦσαν μὲ ἀσπίδας περιπεφραγμένοι. γέφυραι ἐεργμέναι Ε 89 στερεῶς (διὰ πασσάλων) συνεχόμενα (ταῖς ὄχθαις) προχώματα. Ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραφεν ἐερμέναι μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἐννοίας. «περιπεφραγμέναι, ἠσφαλισμέναι» Σχ. ἐνὶ Κίρκης (ἐνν. δόμῳ) ἔρχαται ὥς τε σύες κ 283 εἶνε μανδρισμένοι ὡσὰν χοῖροι. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται σκηνῆς ὕπαυλον μηδ' ἀφιέναι μόνον Σοφ. Αἴ. 795 ὁ Τ. παραγγέλλει νὰ κρατῆτε (περιορίζητε) ἐκεῖνον, (ὥστε νὰ μένῃ) ἐν τῇ σκηνῇ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίνητε μόνον. ‖ ἀποκλείω, ἀποχωρίζω· ἐεργόμενοι πολέμοιο Ν 525 τοῦ πολέμου ἐμποδιζόμενοι. ἀμφὶς ἐέργει Ν 706 τοὺς χωρίζει. ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων Μ 201 ἀετὸς ἀποχωρίζων τοὺς Τρῶας πρὸς τὰ ἀριστερά του (ἀπὸ τοῦ πρὸς δεξιὰν τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν). εἶργον τοῖς ὁπλίταις Θουκ. 1, 106 περιέκλειον αὐτοὺς διὰ τῶν ὁπλιτῶν. ‖ ἀποκωλύω, ἀπομακρύνω. ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν θ 213 ὅσον διάστημα ἐκτὸς τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου ἀπὸ τοῦ πύργου (ἀρχῆς γενομένης) ἀπεχώριζεν ἡ τάφρος τ. ἔ. τὸ μεταξὺ τῆς τάφρου καὶ τοῦ πύργου (τείχους) διάστημα. ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν Ἡσ. Ἔρ. 335 ἀπὸ τούτων παντελῶς ἀπομάκρυνε τὴν ἄφρονα ψυχήν. πολλὰς εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον Αἰσχ. Ἑπτ. 490 εἴρξει (τῶν πυλῶν) ὡς (ὄρνις) τῶν νεοσσῶν δρ. δύσχ.: θὰ ἀποκρούσῃ ἀπὸ τῶν πυλῶν αὐτὸν ὡς ἡ ὄρνις ἀποκρούει ἀπὸ τῶν νεοσσῶν τὸν κρυερὸν δράκοντα. Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ Αἰσχ. Ἑπτ. 402 ἡ δὲ ὁμαίμων (ἡ ἐφορῶσα τὰ καθήκοντα τῶν τέκνων πρὸς τὴν μητέρα) Δίκη ἐπιτακτικῶς ἐκπέμπει αὐτὸν ἀφ' ἑαυτῆς, ἵν' ἀποκρούσῃ τὸ δόρυ τῶν πολεμίων ἀπὸ τῆς γεννησάσης αὐτὸν μητρός. εἰ τοῦτό τις εἴργει δρᾶν ὄκνος Σοφ. 242 Α ἐὰν ὄκνος τις ἐμποδίζει νὰ πράττῃ τις τοῦτο.— δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον Σοφ. Ἠλ. 721 ἀφ' οὗ δὲ ἐχαλάρωνε τὸν δεξιὸν σειραῖον ἵππον ἐκράτει σφιγκτὰ τὸν εὑρισκόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς στήλης (τοῦ καμπτῆρος). Μέσ. κωλύομαι. τῶν ἀσέπτων ἔρξεται Σοφ. Ο. Τ. 890 θ' ἀπομακρύνηται τῶν ἀσεβῶν ἔργων. εἴργου Ο. Κ. 836 μακράν! μὴ πλησιάζῃς. Παθ. ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι Χο. 919 εἶνε ἄλγος εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐμποδίζωνται (νὰ εἶνε χωριστὰ) ἀπὸ τὸν ἄνδρα των (ἴδ. Ἀγ. 852). σοὶ ταῖσδέ τε (ἐνν. ἐξειπεῖν) οὐδὲν εἴργεται Σοφ. Τρ. 344 διὰ σὲ καὶ τὰς παρούσας οὐδὲν ἀπόρρητον ὑπάρχει, «οὐδὲν οὔτε πρός σε οὔτε πρὸς ταύτας ἀπόρρητον» Σχ. πορθεῦσι ὄρνιθες ἃ ἔρκται (ἔρκται) Ἡρώνδ. 6, 102 αἱ ὄρνιθες καταστρέφουσι τὴν εἰργασμένην γῆν (ἢ τὰ περιωρισμένα μέρη). ἐὰν δ' εἰσίῃ ἢ κοσμῆται, τὸν ἐντυχόντα κελεύει καταρρηγνύναι τὰ ἱμάτια καὶ τὸν κόσμον ἀφαιρεῖσθαι καὶ τύπτειν, εἰργόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπηρον ποιῆσαι Αἰσχίν. 1, 183 ἐὰν δὲ εἰσέρχηται εἰς ἱερὰ ἢ στολίζηται, ἐπιτρέπει εἰς τὸν εὑρόντα αὐτὴν νὰ ξεσχίζῃ τὰ φορέματά της καὶ νὰ τὴν κτυπᾷ, μόνον (ἐμποδίζεται) νὰ μὴ τὴν φονεύῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἀνάπηρον. τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης ὧν... ᾠήθημεν πράξειν ταῖς κωλύμαις ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἰρχθῆναι Θουκ. 4, 63 ἴδ. ἐλλιπής.

εἰρεσία (ἐρέσσω): παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν ἕπεται Ἀστυάναξ Εὐρ. Τρῳ. 570 παρέπεται δὲ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν μαστῶν ὁ Ἀστ. τ. ἔ. καθ' ὅσον κινοῦνται οἱ μαστοὶ τῆς «πορθμευομένης» Ἀνδρομάχης ἑκατέρωθεν (εἰς τὸ πλοῖον τὸ κωπηλατούμενον), κατὰ τοσοῦτον καὶ ὁ Ἀστυάναξ προσκολλᾶται πλησιέστερον εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς μητρός. ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν Θουκ. 7, 14 συγκρατοῦντες εἰς τάξιν τοὺς κωπηλάτας. θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι Σοφ. Αἴ. 249 (ἴδ. ἕδω).

εἴρημαι ἴδ. εἴρω.

εἰρύαται, εἰρύομαι, εἰρύω ἴδ. ἐρύω.

εἴρομαι ἐρωτῶ, πρτ. εἰρόμην, μέλλ. εἰρήσομαι, ἀρχ. καὶ νέον Ἰων. Περὶ τοῦ ἐρέω, ἐρέομαι, ἴδ. κατωτ. ἐρέω. Ἀττ. μέλλ. ἐρήσομαι = ἐρωτήσω (ἐπίσης ἐν χρήσει). Ἀόρ. ἠρόμην ἐπ. καὶ Ἀττ. Ὑπ. ἔρωμαι. Εὐκτ. ἐροίμην. Μτχ. ἐρόμενος. Ἀπαρφ. ἐρέσθαι. — μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι γ 69 νὰ τοὺς ἐξετάσωμεν καὶ ἐρωτήσωμεν. πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς π 402 ἂς συμβουλευθῶμεν πρῶτον τοὺς θεούς. τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ ρ 571 ἄς μ' ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ συζύγου τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς: πότε θὰ ἐπιστρέψῃ. ἅπαντας ἐν οἴκῳ εἴρετο παῖδα Πίνδ. Ὀ. 6, 49 ἠρώτησε πάντας περὶ τοῦ παιδός. αὐτίκα ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἣν ἔρῃ, τίς ὄρνις οὗτος Ἀρφ. Ὄρν. 167.

εἴρω λέγω (ῥ. ϝερ-, πρβ. verbum) ἐνεστ. ἐπ. καὶ μόνον κατὰ τὸ α' πρόσ. (Ὀδ., ὡς β 162 κἄλλ.). μέλλ. ἐρέω ἐπ. καὶ νέον Ἰων., ἐρῶ Ἀττ. — εἴρηκα (ἐκ τοῦ ἔϝρηκα) Ἀττ. — Παθ. εἴρεται Ἄρατ. 172. 261. Πρκ. εἴρημαι ἐπ. νέον Ἰων. καὶ Ἀττ. (εἰρέαται Ἡρ. 2, 24. 7, 81) ἐκ τῆς ῥ. ϝρε-. ἐρρήθην (ἐκ τοῦ ἐϝρήθην) Ἀττ. (ῥηθείς σ 414). εἰρέθην Ἡρ. ἐρρέθην μτγν. καὶ ὡς Δ. Γ. παρ' Ἀττ., προερρέθην Ἱπποκρ. 5, 196 L (-ήθην Δ. Γ.), ἀλλὰ ῥηθῆναι Ἡρ. 3, 9. ῥηθείς 1, 91 κἄλλ. ῥηθήσομαι Θουκ. 1, 73.

8, 86. Ξεν. Πλ. Ἰσοκρ. καὶ συχν. Ἀττ. Μετ' ὀλ. μέλλ. εἰρήσομαι Ὅμ. Πίνδ. Ἀττ. ποι. καὶ πεζ. καὶ νέον Ἰων., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ γ'. προσ. εἰρήσεται (εἰρήσεσθαι καὶ εἰρησόμενος Ἱπποκρ. 8, 20. 3, 516 καὶ Αἰλιαν. π. Ζ. 16, 36) Ῥημ. ἐπίθ. ῥητὸς -τέος.— οὐδὲ πάλιν ἐρέει Ι 56 καὶ δὲν θ' ἀντιλέξῃ. οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς; Εὐρ. Ἱκ. 1066 μὴ λέγε τὸν λόγον (τοῦτον) διὰ πολλοὺς (ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν πολλοί). ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον Αἰσχ. Πέρσ. 164 πρβ. ἐς πάντας αὔδα Σοφ. Ο. Τ. 93. Ὁμοίως λέγειν εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὸ κοινόν, εἰς τὴν πόλιν κττ. ὅπου πρόκειται περὶ πολλῶν. Συνήθως ἐξηγ. διὰ τοῦ ἐνώπιον, ἀλλὰ κυρ. ἡ ἐς σημ. ἀναφοράν. — (τὰς πράξεις) γεγονυίας ἢ ψευδεῖς ἐρῶ Δημ. 23, 20 ἂν αἱ πράξεις, ἃς θὰ εἴπω, εἶνε ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. — Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς Πλ. Κρίτων 48 Α τί θὰ εἴπωσιν οἱ πολλοὶ πρὸς ἡμᾶς. — ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ σ 414 διὰ τὸ ὅτι ἐλέχθη τὸ δίκαιον. ὡς δ' ἂν ἐδόκουν ... τὰ δέοντ' εἰπεῖν..., οὕτως εἴρηται Θουκ. 1, 22 ἴδ. ἔχω. εἰρημένον γὰρ δίκας τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι... οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ᾔτησαν οὔτε ἡμῶν διδόντων δέχονται Θουκ. 1, 140 αἰτ. ἀπόλ. = εἰ καὶ εἴρηται (ὡμολόγηται) ἐν ταῖς τριακοντούτισι σπονδαῖς κέ. οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος Ψ 795 δὲν θὰ εἶνε εἰρημένος ματαίως ὁ ἔπαινός σου.

εἴρω «ἀρμαθιάζω», συνείρω, «ὁρμαθιάζω». σπαν. ἁπλοῦν (ὡς Πίνδ. Ν. 7, 77). πρτ. ξυνεῖρον Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 6. Ἀόρ. ἀπρφ. διεῖραι Ἱπποκρ. 7,52 L. ἐξείρας Ἡρ 3, 87. Ἀρφ. Ἱππ. 378. Σφ. 423. διείρας Λουκ. Ἀλέξ. 26. Αἰλ. Π. Ἱ. 4, 28. παρείρας Ἀπ. Αἰσχ. 281. ἀν- Ἡρ. 3, 118. παρείρειε Ξεν. Συμπ. 6, 2. Πρβ. ἀπόερσε, ὅπερ ὁ Blass θεωρεῖ ὡς ἀόρ. τοῦ εἴρω μετὰ τοῦ σ. Πρκ. διειρκότες Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 10. εἰρμένος Ἀπ. Καλλιμ. 140. ἐπ. ἐερμένος σ 296. Ὕμν. Ἀπόλλ. Δ. 104. ἐνειρμένος Ἡρ. 4, 190. Ὑπερσ. ἔερτο ο 460. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 868. — εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν Πίνδ. Ν 7, 77 τὸ πλέκειν στεφάνους ἐλαφρόν ἐστι. εἰς βρόχον εἴρας τὸν τράχηλον Ζάλευκος παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 21, 25 (ΙΙ σελ. 165 Meineke) δέσας, ἐμπλέξας τὸν τρ. εἰς βρόχον. Παρ' Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 9 ἡ εἰρομένη λέξις (τ. ἔ. ἡ κατὰ παράταξιν, «ἀρμαθιασμένη») ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν κατεστραμμένην (τὴν καθ' ὑπόταξιν): «τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί· ἢ κατεστραμμένην (τ. ἔ. καταπεπυκνωμένην, συνεσφιγμένην, οἵα εἶνε ἡ καθ' ὑπόταξιν) καὶ ὁμοίαν ταῖς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστρόφοις. Ἡ μὲν οὖν εἰρομένη λέξις ἡ ἀρχαία ἐστίν· Ἡροδότου Θουρίου ἥδ' ἱστορίης ἀπόδεξις· ταύτῃ γὰρ πρότερον μὲν ἅπαντες, νῦν δὲ οὐ πολλοὶ χρῶνται. Λέγω δὲ εἰρομένην, ἣ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' αὑτήν, ἂν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ... κατεστραμμένη δὲ ἡ ἐν περιόδοις». Ἐν δὲ Πλουτ. 1047 Α: τὴν ῥητορικὴν ὁρίζεται τέχνην, περὶ κόσμου καὶ εἰρημένου λόγου τάξιν διορθοῦσιν ἄλλοι μὲν εἰρομένου, ἄλλοι δὲ εὑρημένου. Νομίζω μᾶλλον διορθωτέον εἰρμοῦ, ὅπερ γεγραμμένον, ὡς εἰκός, ὧδε: ειρμου, παρανεγνώσθη. ὅρμος ἠλέκτροισιν ἐερμένος σ 295 χρυσοῦν περιδέραιον ἔχον περιειρμένα (ἀρμαθιασμένα) ἤλεκτρα. μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο ο 459 ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἦσαν ἀρμαθιασμένα (κυρ. ἦτο συντεθειμένον μὲ) ἤλεκτρα.

εἴρων -ωνος ὁ ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα φρονῶν, πανοῦργος, κρυψίνους· ἀντιτίθ. τῷ αὐθέκαστος ἢ τῷ ἀληθής πρβ. Φιλήμ. Ἀπ. 89 «οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων τῇ φύσει ἡ δ' αὐθέκαστος· ἴδ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν 4, 7, 3. Θεοφρ. Χαρ. 1, ἴδ. κατωτ.

εἰρωνεία ἡ, προσποίησις ἀγνοίας, ὡς ὅταν τις ὑποκρίνεται, ὅτι δὲν ἠξεύρει τι, τὸ ὁποῖον ἠξεύρει· διὰ ταύτης ὁ Σωκράτης κατεπολέμει τοὺς σοφιστὰς Πλάτ. Πολ. 337. Ἀλλὰ καὶ ἡ προσποίησις, ὅτι εἶνέ τις πλέον ἀδύνατος ἢ πλέον πτωχὸς παρ' ὅ τι εἶνε πραγματικῶς, ὀνομάζεται εἰρωνεία (Δημ. 4, 7) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀλαζονείαν ἴδ. Ἀριστοτέλ. Ἠθ. Νικομ. 4, 13. Κατὰ τὸν Θεόφρ. Χαρακτ. 1 ἡ εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι προσποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων. Πρβ. Ἀριστοτ. 1233 b 39 ὁ... ἐπὶ τὰ χείρω καθ' αὑτοῦ ψευδόμενος, μὴ ἀγνοῶν, εἴρων. καὶ 1193 a 31: ὁ... εἴρων... καὶ ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων προσποιούμενος αὐτῷ εἶναι καὶ ἃ οἶδε μὴ φάσκων ἀλλ' ἐπικρυπτόμενος τὸ εἰδέναι. Ὁ εἴρων κατὰ τὸν Θεόφραστον καταπνίγει τὰ ἴδια αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ πάθη, τὸ μῖσος, τὴν χαιρεκακίαν, τὴν ἀγανάκτησιν· ἀπαρνεῖται τὰς πράξεις του, τοὺς σκοπούς του, τὰς γνώμας καὶ γνώσεις του, ἀλλὰ διαψεύδει καὶ τὰς προσδοκίας τῶν ἄλλων. Ἡ εἰρωνεία κατὰ τὴν περιπατητικὴν διδασκαλίαν εἶνε προσποίησις ἐπὶ τὸ ἔλαττον, ἐπὶ τὸ χεῖρον κατὰ Θεόφραστον τ. ἔ. ὁ εἴρων σμικρύνει ἢ ἐλαττώνει τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις καὶ λόγους, παριστάνων αὐτὰς κατωτέρας ἢ μικροτέρας.

εἰς (ἐκ τοῦ ἐνς) καὶ ἐς. Τὸν πρῶτον τύπον ἐνς μετεχειρίσθησαν κατὰ τοὺς γραμματικοὺς οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Κρῆτες. Ἡ συνήθης Δωρικὴ γλῶσσα (ἐν ᾗ ἔγραψε καὶ ὁ Πίνδαρος) ἔχει καὶ ἐς καὶ εἰς, καὶ οἱ Λέσβιοι δὲ μετεχειρίζοντο ἀμφοτέρους τοὺς τύπους. Παρ' Ὁμ. ἡ μὲν εἰς εὕρηται συνήθως πρὸ φωνήεντος, ἡ δ' ἐς συχνότερον πρὸ συμφώνων ἢ πρὸ φωνηέντων. Ὁ δ' Ἡρόδοτος μεταχειρίζεται σχεδὸν ἀνεξαιρέτως τὴν ἐς (ἀλλ' εἰσάγεται 3, 70), ἐς δὲ παρέχουσι καὶ αἱ Ἰωνικαὶ ἐπιγραφαί. Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι αἱ ἐπιγραφαὶ παρέχουσιν ἐς, καὶ παρὰ Θουκυδ. γράφεται οὕτως, εἰ καὶ ἡ γραφὴ αὐτὴ ἐς οὐδεμίαν ἀπόδειξιν παρέχει. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀποφεύγει τὴν χρῆσιν τῆς ἐς πρὸ φωνηέντων, ὡς ὁ Πόρ-

σων παρετήρησεν, μεταχειρίζεται δ' ὅμως τὴν ἀφαίρεσιν ἢ 'ς Βάτρ. 186 καὶ διώξει 'ς Θεσμ. 1122. Οἱ δὲ τραγικοὶ μεταχειρίζονται καὶ τὴν ἐς (◡) καὶ τὴν εἰς (–). Οἱ συγγραφεῖς τοῦ 4ου αἰῶνος σπανίως μεταχειρίζονται τὴν ἐς, ὡς ὁ Πλάτων, οὐδόλως δὲ ὁ Δημοσθένης καὶ Ἰσοκράτης. Ἡ ἐς διεσώθη «κατά τι πάτριον ἔθος», ὡς λέγει ὁ Φώτιος, ἐν τῷ ἐς κόρακας καὶ ἐς μακαρίαν, ὅπερ φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ παραγώγου σκορακίζειν.— Ἡ εἰς λοιπὸν εἶνε διάφορος τύπος τῆς ἐς, ἐν πολλαῖς δὲ διαλέκτοις (Βοιωτ. Θεσσαλ. κἀλλ. ἑνιαχοῦ δὲ καὶ παρὰ Πινδάρῳ) τελεῖ ἡ ἐς καὶ τὰ τῆς εἰς, συντασσομένη καὶ πρὸς δοτ. τοπικὴν καὶ πρὸς αἰτιατ. τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως δηλωτικήν. Ἡ εἰς δηλοῖ κυρίως τὴν πρὸς τὰ ἔσω τινὸς κίνησιν ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐξ. Εἶνε δὲ ἐν χρήσει 1) ἐπὶ τόπου. Μετὰ ῥημ. κινήσεως σημαντικῶν· εἰς Καρδούχους ἐμβάλλειν Ξεν. Ἀν. 3, 5, 17 εἰς τὴν χώραν τῶν Κ. (Πέλοψ) ἐκ τῆς Ἀσίας ἦλθεν ἐς ἀνθρώπους ἀπόρους Θουκ. 1, 9 εἰς τὴν χώραν ἀνθρώπων ἀπόρων. εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι Πλ. Ἀπολ. 17 C εἰς ὑμᾶς τοὺς δικαστάς, ὅθεν = εἰς τὸ δικαστήριον. εἰς Φωκέας ὡς πρὸς συμμάχους ἐπορεύετο Δημ. 9, 11 ἐν μὲν τῷ εἰς Φωκέας ἐνν. τὴν χώραν τῶν Φωκέων, ἐν δὲ τῷ πρὸς συμμάχους ἐνν. τὸ ὄνομα τοῦ λαοῦ. Ἐπὶ προσώπων εὕρηται ἡ εἰς παρ' ἐπικοῖς μόνον Α 141. Ρ 709. Ο 402 κλ. Τὸ δὲ Θουκ. 1, 137 ἐσπέμπει γράμματα ἐς βασιλέα = ἐς οἶκον βασιλέως (ὅθεν περιττὴ ἡ διόρθ. ὡς). Τὸ Σοφ. Φιλ. 500: ἐς σὲ... ἥκω σημ. πρὸς σὲ ἀποτείνομαι, πρὸς σὲ ἀπευθύνομαι. Ὁμοίως τὸ Δημ. 45, 85 ἐγὼ δὲ τούτῳ μὲν χαίρειν λέγω, οὓς δ' ὁ πατήρ μοι παρέδωκε βοηθοὺς καὶ φίλους, εἰς τούτους ἥκω, εἰς ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασταί καταπεφεύγω εἰς τούτους, εἰς ὑμᾶς.— Γνωστὴ δὲ ἡ χρῆσις εἰς διδασκάλων πέμπειν Πλ. Πρωταγ. 325 D κττ. Ὁμοίως φέρων (τὸν παῖδα) ἐς σεωυτοῦ (= ἐς σεωυτοῦ οἶκον) ἀπόκτεινον Ἡρ. 1, 108. εἰς ἡμετέρου πωλεύμενοι ἤματα πάντα β 55 εἰς ἡμέτερον οἶκον κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πατρὸς ἐς οἶκον στ. 52. Ὁμοίως η 301. ρ 534. πρβ. καὶ Πλ. Ἱππ. μείζ. 304 D: ἐπειδὰν οὖν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ τ. ἔ. εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.— Τῷ γὰρ βιαίῳ... τὸ μαλθακὸν εἰς ταὐτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο Ἀπ. Εὐρ. 258 ἴδ. παραιρέω. εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν Πίνδ. Ἰ. 2, 34 εἰς δόμους εὐδ. ἀνδρῶν. πρβ. ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο (ἐνν. ὕδωρ) διιπετέος ποταμοῖο στῆσα νέας δ 581 (πρβ. 477). Δηλοῖ καὶ τὸ ὅριον, ὡς ἐν Εὐρ. Ἰ. Α. 950 οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρός... οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν (ἐνν. αὐτὴν τὴν χεῖρα) τοῖς πέπλοις ἴδ. ἅπτω. Ἀλλ' ἴδε καὶ κατωτ.— Δηλοῖ τοπικὴν ἐπέκτασιν· εἰς δὲ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, Ἀριστείδης Πλ. Γοργ. 526 B τ. ἔ. οὗ ἡ φήμη (ἐλλογιμότης) διεδόθη καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Ὁμοίως τὸ διαβάλλω τινὰ εἴς τινα σημ. διαδίδω τὴν διαβολὴν εἴς τινα, ὡς Θουκ. 3, 109. 4, 22. αὐτοί τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται Πλ. Πολ. 539 C καὶ αὐτοὶ καὶ καθ' ὅλου ἡ φιλοσοφία ἔχουν ἀποκτήση κακὴν φήμην παρὰ τοῖς ἄλλοις (εἰς οὓς κυρ. ἔχει διαδοθῆ ἡ φήμη αὕτη). καλὸν σφίσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι Θουκ. 7, 56 κυρ. τὸ ἀνδραγάθημα τοῦτο θὰ φανῇ λαμπρὸν δι' αὐτούς, ἀφ' οὗ ἡ περὶ τούτου φήμη διαδοθῇ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. τούτου δὲ καὶ... Ἄλκηστις ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται... εἰς τοὺς Ἕλληνας Πλ. Συμπ. 179 B ὑπὲρ τούτου τοῦ λόγου ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται, διαδεδομένην μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετήν, οἷς δ' ἐπαμυνεῖτε χάριν Θουκ. 1, 33 φέρουσα μεταξὺ τῶν πολλῶν (παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ) δόξαν ἀρετῆς (γενναιοφροσύνης), εἰς ἐκείνους δέ, τοὺς ὁποίους θὰ βοηθήσητε, εὐγνωμοσύνην. Ἐν δὲ τῷ τὸ βουλόμενον καὶ ὕποπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες ἐς τοὺς Ἀθηναίους 1, 90 τὸ ἐς τοὺς Ἀθηναίους συναπτέον μᾶλλον πρὸς τὸ ὕποπτον: τὴν διάθεσιν καὶ ὑποψίαν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους οὐ δήλην (φανερὰν ποιοῦντες). Πρβ. 4, 51: κελευσάντων Ἀθηναίων (Χίους περιελεῖν τὸ τεῖχος) καὶ ὑποπτευσάντων ἐς αὐτούς τι νεωτεριεῖν, ὅπου τὸ ἐς αὐτοὺς συναπτέον πρὸς τὸ νεωτεριεῖν (ἴδ. ὑποπτεύω). Ἐν δὲ τῷ Σοφ. Ἀντ. 1246 ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι ἄχη τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν ἐξηγοῦσιν: ὅτι δημοσίους θρήνους δὲν θὰ κρίνῃ ἀξιοπρεπεῖς: θὰ κρίνῃ ἀνάξιον ἑαυτῆς νὰ κλαύσῃ δημοσίᾳ. Ὁ δὲ Nauck παραβάλλει τὸ Ἀλκαί. Ἀπ. 21 Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος ἐς πόλιν, ὁ δὲ Δ. Σεμιτέλος διώρθ. οὐκ ἐξαΰσειν. Τὰ ῥήματα συλλέγειν, συνεγείρειν, ἀθροίζειν, ἁλίζειν κττ. συντάσσονται μετὰ τῆς εἰς, διότι ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως· τῶν Πελοποννησίων ξυλλεγομένων ἐς τὸν Ἰσθμὸν Θουκ. 2, 13. ἦν ξύνοδος ἐς Δῆλον 3, 104 διότι σχεδὸν = ξυνήεσαν ἐς Δ. Ὁμοίως τεθεώρηκα ἐς Πάρον Ἀρφ. Σφ. 1189 ἔχω ἀποσταλῆ ἐπισήμως εἰς τὴν Πάρον. Ὁμοίως Θουκ. Ξεν. Διάφορον τὸ Σοφ. Αἴ. 79 γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν κυρ. τὸ γελᾶν ἀποβλέποντα εἰς τοὺς ἐχθρούς («διὰ λογαριασμὸν τῶν ἐχθρῶν») ἐστὶν ἥδ. γέλως.— Καθ' ὅλου δὲ μετὰ ῥημάτων στάσεως δηλωτικῶν τίθεται ἡ ἐς, ὅταν ὑπονοῆται ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως. ἐς θρόνους ἕζοντο δ 51 ἐκάθισαν εἰς τοὺς θρόνους (ἀφ' οὗ ἐπορεύθησαν πρὸς αὐτούς). Ὁμοίως Ἡρ. 3, 64. ἐφάνη λίς... εἰς ὁδὸν Ο 275 ἐπαρουσιάσθη λέων εἰς τὴν ὁδὸν (ἐλθών). παρῆσαν εἰς Σάρδεις Ξεν. Ἀν. 1, 2, 2 ἦλθον εἰς Σ. Ὁμοίως κατωτ. παρεγένετο εἰς Σ. κἀλλ. Ἐν δὲ Σοφ. Αἴ. 80 ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐς δόμους μένειν, τὸ ἐς δόμους ἐξηγεῖται ὑπό τινων ὡς προελθὸν ἐκ τοῦ προηγ. εἰς ἐχθρούς, ὅθεν διορθοῦσιν ἐν δόμοις (ὃ ἴδε). Ἀλλ' ἴσως ὅμως τὸ ἐς δόμους ἔχει

μέν τινα ἀναφορὰν πρὸς τὸ προηγ. εἰς ἐχθρούς, ἀλλ' ἐξηγητέον ὧδε: ἐγὼ προτιμῶ νὰ μένη ἐν τῷ οἴκῳ, ἀποβλέπων εἰς τὸν οἶκον μᾶλλον ἢ εἰς τοὺς ἐχθρούς του. στὰς ἐς μέσον Ἡρ. 3, 62 τ. ἔ. ἐλθὼν εἰς τὸ μέσον καὶ στάς. Παρομοίως στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχήν 3, 80. εἰς ἀνάγκην κείμεθα Εὐρ. Ἰ. Τ. 620 = εἰς ἀνάγκην ἐμπεπτώκαμεν. Ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλ., τὸ κεῖμαι (κυρ. = τέθειμαι, ὅθεν ἐνταῦθα = ἐμπέπτωκα) συντ. μετὰ τῆς εἰς, διότι ὑπονοεῖται προηγουμένη κίνησις. Διάφορον εἶνε τὸ ἐν Ἀνθολ. 9, 67 ὁ μὲν εἰς ὀλίγην κεῖται κόνιν τ. ἔ. ἐκεῖνος ἀποθανὼν μετεβλήθη εἰς ὀλ. κόνιν. Τὸ δ' ἐν Ἡρ. 1, 21 ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν ἐξηγητέον ὧδε: ὁ μὲν δὴ (κήρυξ) ἦν ἀπόστολος (= ἦν ἀπεσταλμένος) ἐς τὴν Μίλ. πρβ. 5, 38. Ἐν δὲ τῷ 8, 60 πρὸς μὲν τῷ Ἰσθμῷ συμβάλλων ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ ναυμαχήσεις, ἐς τὸ ἥκιστα ἡμῖν σύμφορόν ἐστι νέας ἔχουσι βαρυτέρας καὶ ἀριθμὸν ἐλάσσονας θὰ συμπληρώσωμεν ὧδε: ἐς τὸ (= ἐς ὃ) ἰοῦσι ἡμῖν ναυμαχέειν ἥκιστα σύμφορόν ἐστι κτλ. Κατ' ἔλλειψιν ἐξηγητέα: γράμματα... ἑάλω εἰς Ἀθήνας Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23 ἴδ. ἁλίσκομαι. τὴν πόλιν ἐξέλιπον εἰς χωρίον ὀχυρόν Ξεν. Ἀν. 1, 2, 24 τ. ἔ. ἐξέλιπον καὶ ἀπῆλθον εἰς χ. ὀχυρόν. ἐγὼ μὲν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι Ἀρφ. Βάτρ. 1279 ἐνν. ἰέναι. ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι Πλ. Φαίδων 116 Α τ. ἔ. ἀνίστατο καὶ ᾔει εἰς οἴκ. Ὁμοίως Εὐρ. Ἡρακλείδ. 59. στρατιὰν ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους Θουκ. 7, 17 ἐνν. πέμψας τ. ἔ. πέμψας ἀνθρώπους εἰς τοὺς συμμάχους παρήγγελλε νὰ ἑτοιμάσουν στράτευμα. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶνα... παρθένῳ προσπτύσσεται Σοφ. Ἀντ. 1236 ἴδ. ἀγκών. Ἔρωτι ὅστις ἀντανίσταται πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Τρ. 442 ἴδ. ἀντανίστημι.— Ἐν τῷ ἑξῆς χωρίῳ τοῦ Ἐμπεδοκλέους (Ἀπ. 100) τίθεται ἡ πρόθ. εἰς καθ' ὑπερβατὸν καὶ κατὰ πλεονασμόν. εὖτε μὲν αὐλοῦ πορθμὸν ἐπ' εὐειδεῖ χειρὶ θεῖσα εἰς ὕδατος βάπτησι τέρεν δέμας ἀργυφέοιο, οὐδ' ἔτ' ἐς ἄγγοσδ' ὄμβρος ἐσέρχεται ἐφ' ὅσον ἡ παῖς θέσασα τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ ἐπὶ τῆς εὐειδοῦς χειρός της ἐμβαπτίζει (τὴν κλεψύδραν) εἰς τὸ τρυφερὸν σῶμα τοῦ ἀργυροῦ ὕδατος, τὸ ὑγρὸν δὲν εἰσέρχεται πλέον εἰς τὸ ἀγγεῖον.

|| διεύθυνσιν καὶ ἀναφοράν· τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος Θουκ. 1, 56 κυρ. τὸ ἀποβλέπον εἰς τὴν Παλλ., ὅθεν τὸ περιέχον τὴν Π. (τῷ ἐκ τῆς θαλάσσης θεωμένῳ αὐτήν). εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν Αἰσχ. Ἑπτ. 1041 τὸ ἔργον τῆς ἀνταποδόσεως ἀπέβλεπον εἰς ὅλους ἀντὶ εἰς ἕνα. — ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες Θουκ. 1, 6 ἴδ. ἀποδύω. — ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται Θουκ. 2, 37 ἴδ. οἰκέω. 2) ἐπὶ χρόνου· καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην ἥμενος δ 595 ἐπὶ ἓν ἔτος. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν ι 134 ἑκάστοτε κατὰ τὰς ὡρισμένας ἐποχάς. οὔτε ἐς τὸ παρεὸν οὔτε ἐς χρόνον μεταμελήσει Ἡρ. 7, 29 δὲν θὰ μετανοήσῃς οὔτε κατὰ τὸν παρόντα χρόνον οὔτε κατόπιν. ἀλλ' οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος εἰς γῆρας χρόνου Ἀπ. Σοφ. 59 τὸ νόημα φανερόν, περίπου: οὐδὲν ψεῦδος διαιωνίζεται. Τὴν αὐτήν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ γενικώτερον, ἔννοιαν ἐξέφρασεν ὁ Αἰσχ. Προμ. 1013 ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. Ὅθεν ἡ διόρθ. τοῦ Nauck εἰς μῆκος ἀτυχής. — ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν ἐς τοσοῦτο ἐγένετο Ἡρ. 8, 107 κυρ. ἕως τόσον μόνον προεχώρει τὸ πρᾶγμα. διεκαρτέρεε ἐς τὸ ἔσχατον 7, 107 κυρ. μέχρις ἐσχάτων. ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο Ἀπ. Σοφ. 718 κυρ. ἡ ὕβρις βεβαίως οὐδέποτε ἔφθασε (προεχώρησεν) ἕως εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὅπου ἀρχίζει ἡ φρόνησις (τοὐλάχιστον πλείων ἢ πρίν). Ἡ διόρθ. ὥρας περιττή· πρβ. τὸ Ὁμηρ. ἥβης μέτρον ἵκοντο. — ὧδε θανεῖν καλόν, εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον Ἀπ. Εὐρ. 994 ἴδ. καταλύω. || εἰς δήλωσιν τοῦ ὁρίου· ἐς δίσκουρα λέλειπτο Ψ 523 δίσκου βολῆς διάστημα (κατὰ μίαν βολὴν δίσκου: μέχρι μιᾶς βολῆς δίσκου) ἀπελέλειπτο. τριήρεις τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο Θουκ. 1, 14 ἴδ. γίγνομαι. ἧς (δυνάμεως) ἐς ἀΐδιον τοῖς ἐπιγιγνομένοις μνήμη καταλελείψεται 2, 64 εἰς αἰῶνας αἰώνων: αἰωνίως. τίν' οὐ παλαιούσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν Ἀπ. Σοφ. 855 ἴδ. ἐκβάλλω. || εἰς δήλωσιν σκοποῦ· πείσεται εἰς ἀγαθόν περ Λ 789 πάντως διὰ τὸ καλόν του. τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας Εὐρ. Φοίν. 1224 ἴδ. ὕποπτος. γράψας εἰς τὴν ἔνδειξιν ἔδωκεν ὁ πατήρ μοι Δημ. 58, 5 ἴδ. γράφω. παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν πόνους ὁρῶντας εἰς ὅσους φυτεύομεν Ἀπ. Ἀδέσπ. τραγ. 111 ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ σπείρωμεν παῖδας, ἀποβλέποντες εἰς τὸ πλῆθος τῶν πόνων, δι' οὓς σπείρομεν αὐτούς (κυρ. ἀποβλέποντες διὰ πόσους πόνους σπ. αὐτούς). πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος Σοφ. Αἴ. 1018 ὁ ὁποῖος δι' οὐδαμινὴν αἰτίαν («γιὰ τὸ τίποτε») ὀργίζεται μέχρις ἔριδος. εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων Θουκ. 2, 40 εἰδώς, ὅτι ἀποδώσει τὴν εὐεργεσίαν οὐχ ἵνα χάρις αὐτῷ ὀφείληται, ἀλλὰ πρὸς ἀπότισιν χρέους. Περὶ τοῦ θάνατος ἐς τελευτάν Σοφ. Ο. Κ. 1224 ἴδ. ἰσοτέλεστος. Περὶ τοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 393 ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν ἴδ. ἀφάνεια. εἰς Διονύσια χορηγήσας Ἰσαῖ. 5, 36 εἰς πανηγυρισμὸν τῶν Διον. ὀλίγοι ὄντες κατακλεισθέντες ἐπολιορκοῦντο καὶ διεκαρτέρουν εἰς τὴν πατρίδα Λυκ. κ. Λεωκρ. 85 ὅπου τὸ εἰς τὴν πατρίδα οἱ μὲν συνάπτουσι μὲ τὸ κατακλεισθέντες (πρβ. Δημ. 22, 13), οἱ δὲ μὲ τὸ διεκαρτέρουν τ. ἔ. ὑπὲρ τῆς πατρίδος (κυρ. ἀποβλέποντες εἰς τὴν πατρίδα). ἦν ἐκτρέφειν ἐᾶς τὴν γῆν τὸ σπέρμα εἰς καρπόν Ξεν. Οἰκ. 17, 10 διὰ νὰ γίνῃ καρπός: ὥστε

νὰ γίνῃ καρπός. ὅσοι σαρκὸς εἰς εὐεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον Ἀπ. Εὐρ. 201 ἴδ. ἀσκῶ. — ἔς γε μίαν βουλεύσομεν Β 379 ὁμονοήσομεν, ὁμογνωμονήσομεν. Ἀντίθ. ἀμφὶς φράζεσθαι. σκοπεῖτε οὖν καὶ μεταστάντων ἡμῶν, καὶ ἐνθυμεῖσθε πολλάκις ὅτι περὶ πατρίδος βουλεύεσθε, ἣν μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν ἔσται Θουκ. 5, 111. Τὸ πολυθρύλητον τοῦτο χωρίον εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν locus desperatus ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν καλούμενος. Εἰκάζω: «περὶ πατρίδος βουλεύεσθε μιᾶς, ἣν περιεῖναι ἐς μίαν βουλὴν τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν ἔσται»: ἧς ἡ σωτηρία (=περιεῖναι) θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ μιᾶς βουλῆς ὑμῶν, ἥτις δύναται καὶ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ν' ἀποτύχῃ. Ὁμοίως 2, 35 εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι. Ἡ σύνταξις εἶνε «τὸ περιεῖναι τὴν πατρίδα (=ἣν) ἔσται ἐς μίαν βουλὴν τυχ. τε καὶ μὴ κατορθώσασιν. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ περιεῖναι παρεφθάρη εἰς τὸ πέρι καί, μετετέθη καὶ τὸ μιᾶς, ἵνα εἰς τοῦτο ἀναφέρηται ἡ πέρι.— ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος Θεόκρ. 18, 7 ὥστε νὰ συναποτελῆται ἓν μέλος. πρβ. τί φειδόμεσθα τῶν λίθων μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα ἐς φοινικίδα; Ἀρφ. Ἀχ. 320 ἴδ. καταξαίνω. τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον Αἰσχ. Ἀγ. 67 ἴδ. τελέω. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ παύομαι (καταπαύω, τελευτῶ, λήγω κττ.) εἴς τι καὶ παύομαι ἔν τινι ἴδε παύω. || εἰς δήλωσιν ἀναφορᾶς, τοῦ ὡς πρός τι κττ. Ἀθηναῖος ὢν πόλεως τῆς μεγίστης καὶ εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχὺν Πλ. Ἀπολ. 29 D ὡς πρὸς τὴν σοφίαν καὶ ἰσχύν. ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε Σοφ. Ἀντ. 376 ἴδ. ἀμφινοέω. τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Ο. Τ. 706 ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν του ἔχει τὸ στόμα του παντελῶς καθαρὸν (ἐλεύθερον) πάσης αἰτίας· δηλ. ἐπιρρίπτει εἰς τὸν Τειρεσίαν πᾶσαν τὴν εὐθύνην. σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα 980 ὡς πρὸς τὸν μετὰ τῆς μητρὸς γάμον μὴ ἔχῃς κανένα φόβον. ὑμεῖς δὲ ἔς τε τὸ μέλλον καλὸν προγνόντες ἔς τε τὸ αὐτίκα μὴ αἰσχρόν, τῷ ἤδη προθύμῳ ἀμφότερα κτήσασθε Θουκ. 2, 64 προνοήσαντες καὶ περὶ τῆς μελλούσης τιμῆς (δόξης) καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ παρόντι (στιγμιαίας) ὄχι αἰσχύνης (τ. ἔ. λαμπρότητος) ἀποκτήσατε ἀμφότερα διὰ τῆς νῦν δὴ προθυμίας ὑμῶν. Ἀλλὰ κυρ. ἡ ἐς σημ. τὴν ἀναφοράν, τὸ ὡς πρός τι. Ὁμοίως ἡ πρόνοια αὐτοῦ ἡ ἐς τὸν πόλεμον 2, 65 ὡς πρὸς τὸν πόλεμον. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἡ χρῆσις τῆς ἐς παρὰ Θουκ. εἶνε συχνοτέρα ἢ παρ' ἄλλοις, καὶ δὴ ἐκεῖ ὅπου ἄλλοι μεταχειρίζονται τὴν ἐν· τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν 2, 42 = τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ὑπὲρ κέ. τῷ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐς τὰ ἔργα (τ. ἔ. ἐν τοῖς ἔργοις) εὐψύχῳ 2, 39. — εἰς τὴν τοῦ καρποῦ κομιδὴν Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 25 ὡς πρὸς τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ. ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐφάνη τρισχίλια Ἡρ. 7, 97 κυρ. ἂν ἀποβλέψῃ τις εἰς τὸν ἀριθμόν. πλῆθος ἐς ἀριθμὸν 7, 60 ὡς πρὸς τὸν ἀριθμόν. ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων Θουκ. 2, 7 ὑπολογίζοντες, ὅτι τὰ πλοῖα ἔπρεπε νὰ εἶνε πεντακόσια, ἵνα συμπληρωθῇ ὅλος ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμός.

εἷς (ἐκ τοῦ ἕνς) μία, ἕν, γεν. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, δοτ. ἑνί, μιᾷ, ἑνί, αἰτ. ἕνα, μίαν, ἕν. ἐπ. ἕεις Ἡσ. Θε. 145, αἰτ. εἶνα κατά τινας ἐν Καλλιμ. Ἀπ. 13 b, ἀλλ' ἴδε ἑρμιώκης. Ἀντὶ τοῦ μία, μίαν οἱ Λέσβιοι ἴα καὶ ἴαν. Καὶ ἐπ. δὲ εὕρηται ἴα ἰῆς ἴαν (ἀλλὰ καὶ μία μιῆς μιῇ μίαν), καὶ ἀρσ. ἰῷ ἀντὶ τοῦ ἑνί ἐν Ζ 422. Μτγν. Ἴωνες πεζ. καὶ ποι. μεταχειρίζονται μίη, μίην, οὐδεμίη, ἴην. Ἀντὶ τοῦ εἷς ἐλέγετο Δωρ. ἧς. Περὶ τοῦ οὐδείς, μηδεὶς καὶ δείς ἴδ. οὐδείς. ἀποφαίνω Μυτιληναίους μάλιστα δὴ μίαν πόλιν ἠδικηκότας ὑμᾶς Θουκ. 3, 39 ὅτι οἱ Μυτιλ. προφανῶς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην πόλιν ἔχουσιν ἀδικήσῃ ὑμᾶς· τὸ μάλιστα δὴ μίαν πόλιν εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ Μυτιληναίους. πλεῖστοι δὴ αὐτῷ ἑνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι Ξεν. Ἀν. 1, 9, 12 πλεῖστοι προφανῶς εἰς ἕνα αὐτὸν μόνον ἐκ τῶν συγχρόνων ἐπεθύμησαν νὰ παραδώσωσι καὶ τὰ πράγματά των καὶ τὰς πόλεις των καὶ τὰ σώματά των. παρασκευὴ αὕτη πρώτη ἐκπλεύσασα μιᾶς πόλεως δυνάμει Ἑλληνικῇ πολυτελεστάτη δὴ καὶ εὐπρεπεστάτη τῶν ἐς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο Θουκ. 6, 31 αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πολυτελ. προφανῶς καὶ εὐπρ. παρασκευὴ ἐκ πασῶν τῶν μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου γενομένων, ἥτις πρώτην φορὰν ἐξέπλευσεν ἐκ μιᾶς πόλεως (ἐφωδιασμένη) μὲ Ἑλλ. (μάχιμον) δύναμιν. — οὐδὲ εἷς ἐντονώτερον τοῦ οὐδείς, ὃ ἴδε· καὶ παρενθεμένου μορίου: οὐδ' (μηδ') ἂν ἕνα, οὐδ' (μηδ') ὑφ' ἑνός, μηδ' ἐν ἑτέροις. Ἐν δὲ Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 1: οὐδ' ὑφ' ἑνὸς τῶν πώποτε ἀνθρώπων κρατηθέντες ὁ Dobree ἔγρ. οὐδ' ὑφ' ἕνων, διότι τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: οὐδένες τῶν πώποτε ἀνθρώπων ἐκράτησαν Λακεδαιμονίων.—εἷς τις· εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος Σοφ. Ἀντ. 262 εἷς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν, ὅστις καὶ ἂν ἦτο (= τις), ἦτο ὁ διαπράξας τὸ ἔργον· «ἕκαστος μὲν γὰρ τὸν πλησίον ἐδόκει πεποιηκέναι· ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν κατελέγχειν οὐκ ἠδύνατο» Σχ. Συνήθως εἷς γέ τις (Ἀπ. Ἀρφ. 490. Θουκ. 6, 77. Μόνον εἷς γε καὶ ἕν γε Ὅμ., ἀλλὰ πρβ. ο 83) καὶ ἕν γέ τι· καὶ μὴν ἕν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον Πλ. Σοφ. 252 Ε ἕν τι οἱονδήποτε. ἕκαστος ἕν γέ τι πράττων Δημ. 25, 51 ἓν οἱονδήποτε. ἑνί γέ τῳ τρόπῳ 58, 65 καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον. ἓν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ἐφ' ᾧ τῶν πεπραγμένων οὐ δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι φανήσεται 21, 12 διότι καὶ ἓν μόνον ἐκ τῶν πεπραγμένων δὲν ὑπάρχει, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν θ' ἀποδειχθῇ ὅτι εἶνε ἄξιος θανάτου (πρβ. αὐτ. § 201 ἓν οὐδ' ὁτιοῦν).

τὸ δ' εὐτυχοῦν τὰ πάντ' ἀριθμήσας, βροτῶν οὐκ ἔστιν οὗτος ὅν τιν' εὑρήσεις ἕνα Ἀπ. Σοφ. 620 ὅταν ἀριθμήσῃς τοὺς εὐτυχοῦντας κατὰ τὰ πάντα, δὲν ὑπάρχει ὁ εἷς οὗτος ἐκ τῶν βροτῶν, ὅν τινα θὰ εὕρῃς· τ. ἔ. καὶ ἕνα μόνον, κατὰ τὰ πάντα εὐτυχοῦντα, δὲν θὰ εὕρῃς. Τὸ τὸ εὐτυχοῦν ἐννοητέον περιληπτικῶς, ὡς ἡρμήνευσα. Οὕτως ἐννοῶ τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καὶ πολλαχῶς διορθούμενον ἀπόσπασμα. Καὶ μετὰ προθέσεων ἐπὶ μίαν ἑκάστην (=χωριστὰ) ῥάβδον τιθέντες θεσπίζουσι Ἡρ. 4, 67 ἀνὰ μίαν τιθέντες τὰς ῥάβδους μαντεύονται. ἀλλά γε ἓν (Δ. Γ. ἕν γε) ἀνθ' ἑνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν εἰς τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι Πλ. Πολ. 331 Β ὅταν συγκρίνῃ τις τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο (κυρ. ὅταν βάλῃ τις τὸ ἓν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου), ἐγὼ τοὐλάχιστον ἤθελον θεωρήσῃ ὡς σπουδαιότατον, ὅτι πρὸς τοῦτο δι' ἄνδρα νουνεχῆ ὁ πλοῦτος εἶνε χρησιμώτατος. Πρβ. Φιλ. 63 Β. Νόμ. 705 Β. Διάφορον εἶνε τὸ Εὐρ. Ὀρ. 651. ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή, ὅπερ ἀνωτέρω ἄλλως μέν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐξέφρασε: λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ ἄδικόν τε παρὰ σοῦ. — ἡμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν καθ' ἑνός, τοσούτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν Ἀπ. Φιλήμ. 89 τὸ καθ' ἑνός σημ. ἑνὸς ἑκάστου, σχεδὸν ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡ δὲ διόρθ. καθ' ἕνα δέν μοι φαίνεται ὀρθή. Ἐν Ἀπ. 46 πολὺ μεῖζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν τὸ καθ' ἕνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπουμένοις δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν (τ. ἔ. πολὺ μεῖζον κακόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν τὸ δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα (π. χ. τὸν ἰατρὸν) λέγειν πᾶσι τοῖς ἐπισκ. καθ' ἕνα πῶς ἔχει) δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ καθ' ἑνός.—τὸ δὲ συμπνεῦσαι καὶ καθάπερ ἵππων ζεῦγος καθ' ἓν (Stallbaum : καθ' ἕνα) εἰς ταὐτόν, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον Πλ. Νόμ. 708 D νὰ συμφωνήσῃ (νὰ ὁμονοήσῃ) δὲ (τὸ γένος τοῦτο) καὶ ἀκριβῶς ὅπως ζεῦγος ἵππων, συνενωθὲν νὰ φυσήσῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (τ. ἔ. νὰ ζήσῃ ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ), τοῦτο ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον καὶ εἶνε δυσκολώτατον καθ' ἓν γενόμενοι Θουκ. 3, 10 συνενωθέντες. γενομένης ἂν καθ' ἓν τῆς ἐς γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχῆς Θουκ. 8 46 ἂν ἡ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἀρχὴ ἤθελε περιέλθῃ εἰς ἑνὸς τὰς χεῖρας. καθ' ἓν οὔσης τῆς ἰσχύος ἀμφοτέροις Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 27 ὅταν ἡ ἀρχὴ ἀμφοτέρων (κυρ. ἡ ἰσχὺς καὶ διὰ τὰ δύο τ. ἔ. τό τε ναυτικὸν καὶ τὸ πεζόν) εἶνε εἰς ἑνὸς τὰς χεῖρας. ἐπειδὴ ἡ πόλις εἰς ἓν ἦλθε Δημ. 20, 11 Ἁρποκρ. ὡμονόησε, περὶ τῆς συνδιαλλαγῆς μετὰ τὴν πτῶσιν τῶν 30 τυράννων. τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτόν Σοφ. Ο. Τ. 62 ἴδ. ἔρχομαι. — ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι Θουκ. 1, 3 ἴδ. ἀποκρίνω. Περὶ τοῦ εἰς γε μίαν βουλεύσομεν Β 379 καὶ ἐς μίαν βουλὴν Θουκ. 5, 111 ἴδ. εἰς.—ὕδωρ γε ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν ὁ Νεῖλος πλήθεϊ ἀποκρατέει Ἡρ. 4,50 ἂν τις παραβάλλῃ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἴστρου (μόνου) πρὸς τὸ τοῦ Νείλου, ὁ Νεῖλος ὑπερέχει (τοῦ Ἴστρου, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος. Ἡ ἀπαρφ. εἶνε ἡ λεγομένη ἀπόλυτος. τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν ἓν πρὸς ἓν οὐδὲν οὕτως σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται Πλ. Νόμ. 647 Β ἂν συγκρίνωμεν ἓν πρὸς ἓν τὰ πράγματα (μετὰ λεπτομερῆ σύγκρισιν αὐτῶν· ὅθεν: πρὸ παντὸς ἄλλου πράγματος· ὁμοίως 738 Ε), οὐδὲν ἄλλο τόσον πολὺ (ὅσον ὁ φόβος) περιποιεῖ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν. Παρὰ Πλουτ. 1089 Α εὕρηται τὸ μία συντεταγμένον μετὰ δοτ. οἱ Κυρηναϊκοί, καίπερ ἐκ μιᾶς οἰνοχόης Ἐπικούρῳ («μὲ τὸν Ἐπίκουρον») πεπωκότες, ὅπερ ὁ Ἀρφ. ἐν Ἱππ. 1289 ἐξέφρασεν ὧδε: οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

εἶς β ἑν. ἐν ὁριστ. τοῦ εἰμί καὶ εἶμι.

εἰσαγείρω (ἴδ. ἀγείρω) συναθροίζω εἴς τινα τόπον· ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν Α 142 συναθροίσωμεν ἐρέτας εἰς τὴν ναῦν. Μέσ. νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν Ο 240 ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις του, ἤρχετο πάλιν εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

εἰσάγω (ἴδ. ἄγω) ἐντὸς ἄγω, φέρω. Σύνταξις εἰσάγω τι (ἤ τινά) εἴς τι (τὰς δίκας εἰς τὴν Ἡλιαίαν, τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον) ἢ πρός τινα, εἰσάγω τι (ἤ τινά) τινὶ ἢ πρός τινα (ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ καὶ κατηγορεῖς Πλ. Ἀπολ 24 D), εἰσάγω τινά τινος (τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν Πλ.), ποιητ. εἰσάγω τινά τι.—αὐτοὺς εἰσῆγον θεῖον δόμον δ 43 ἦγον εἰς τὸν θεῖον οἶκον. Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους γ 191 ὡδήγησε τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν Κρήτην. δούλιον ἐσάγαγον αἶσαν Αἰσχ. Χο. 77 ἤγαγον εἰς δούλ. αἶσαν, ἔφεραν (ἔρριψαν) ἡμᾶς εἰς δουλείαν (εἰς τὴν τύχην τῶν δούλων). ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ Σοφ. Ἠλ. 39 ὅταν εἶνε καιρὸς νὰ εἰσέλθῃς. Πρβ. σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγε δόμοις Εὐρ. Ἄλκ. 1112 εἴσαγε εἰς τὸν οἶκον. ὁρᾶν τινας ἔφη τοῖς οἰκέταις καὶ ἰατροὺς εἰσάγοντας Ξεν. Ἀπ. 2, 4, 3 ἄγοντας πρὸς τοὺς οἰκέτας (τ. ἔ. πρὸς θεραπείαν αὐτῶν) καὶ ἰατρούς. – Καὶ ἄνευ προσδιορισμοῦ: νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον Σοφ Τρ. 29 ἡ μία νὺξ φέρει φροντίδας, τὰς ὁποίας ἡ ἄλλη διαδεχθεῖσα ἀπορρίπτει. Ἄλλοι ἄλλως. Καὶ ἀμτβ. Λαοδίκην ἐσάγουσα Ζ 252 ἐν ᾧ ἦγε, μετέβαινεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Λαοδίκης. Μέσ. ὑποκριτὰς εἰσάγομαι Πλάτ. Νόμ. 817 C φέρω (διὰ τῶν ἐνεργειῶν μου) ὑποκριτὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. γυναῖκα ἐσαγαγέσθαι Ἡρόδ. 5, 39 νὰ νυμφευθῇ· τὸ ἐνεργ. γυναῖκα ἐσάγαγε ἐν 5, 40. οὕστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο Ὑμ. Ἀπόλλ. 389 ποίους ἀνθρ. νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸν ναόν του ὡς ἱερεῖς. Καὶ ἐνεργ. ἐν τῇ δικανικ. γλώσσῃ τῶν Ἀτ-

τικῶν· εἰσάγω δίκην ἢ γραφὴν σημ. εἰσάγω ὑπόθεσίν τινα εἰς τὸ δικαστήριον ἢ ὡς πρόεδρος αὐτοῦ (ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 585 λέγουσα: εἰσάγω δὲ τὴν δίκην) ἢ ὡς θεσμοθέτης· πρβ. Ἀρφ. Σφ. 840. Δημ. 21, 47. 48, 31. τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν Πλ. Ἀπ. 26 Α διὰ τὰ τοιαῦτα καὶ μάλιστα τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα δὲν εἶνε νόμος νὰ μὲ (σύρῃς) εἰσάγῃς ἐδῶ (ἐνώπιον τῶν δικαστῶν). Τὸ καὶ ἀκουσίων δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκβληθῇ τοῦ κειμένου ὡς γλώσσημα.

εἰσαγώγιμος 2 ὅστις δύναται νὰ εἰσαχθῇ, ἀντίθ. ἐξαγώγιμος· οὐδὲ τοῦτ' ἐμέλλομεν ὑμῶν καταγνώσεσθαι, ὡς εἰσαγώγιμον ψηφιεῖσθε τούτῳ τὴν δίκην περὶ τούτων τῶν χρημάτων, ἃ οὗτος ἔπραττεν, ὅπως μὴ εἰσαγώγιμα δεῦρ' ἔσται Δημ. 32, 22 οὐδὲ τοῦτο ἠδυνάμην ποτὲ νὰ πιστεύσω περὶ ὑμῶν, ὅτι διὰ τῆς ὑμετέρας ψήφου ἠθέλατε ἀποδεχθῇ τὴν ἀγωγὴν τούτου περὶ τούτων τῶν ἐμπορευμάτων, τὰ ὁποῖα οὗτος ἐνήργει πῶς νὰ μὴ εἰσαχθῶσιν ἐδῶ. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις... ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι Ἀπ. Εὐρ. 360 ἴδ. διαφορά. Συχν. περὶ δίκης δυναμένης νὰ εἰσαχθῇ· εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε Δεινάρχ. 1, 46 θὰ εἰσαγάγητε εἰς τὸ δικαστήριον τὰς περὶ τῶν δωροδοκιῶν δίκας (καὶ θὰ τιμωρήσητε τοὺς ἐνόχους). ἐπειδὴ δέ μοι αὐτὴν ἀντεγράψατο μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι Λυσ. 23, 5 ἴδ. ἀντιγράφω.

εἰσαθρέω = προσβλέπω, παρατηρῶ τινα. εἴ που εἰσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον Γ 450 ἂν ἤθελε παρατηρήσῃ πουθενὰ μέσα εἰς τὸ πλῆθος τὸν Ἀλέξανδρον.

εἰσαΐσσω, Ἀττ. εἰσάττω, εἰσορμῶ· οὕτω γρ. σήμερον καὶ ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1179 λαμπρὸς δ' ἔοικεν (ὁ χρησμὸς) ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσάξειν (Bothe: ἐς ἥξειν) φαίνεται ὅτι θὰ εἰσορμήσῃ, πνέων δυνατὰ (ὡς ἄνεμος δυνατός), πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

εἰσακούω (ἴδ. ἀκούω) κυρ. ἀκούω μέσα, ἀκούω. Ἡ σύνταξις: ἀκούω τι καὶ τινός, ἀκούω τί τινος, ἐνίοτε ἀκούω τινί τι.—ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 37 (903 b 13). τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν; Σοφ. Ἠλ. 884 παρὰ τίνος ἐκ τῶν θνητῶν ἀκούσασα τοῦτον τὸν λόγον τόσον πολὺ τὸν πιστεύεις; ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἐσακούοντες Θουκ. 4, 34 ἕνεκα τῆς μ. βοῆς τῶν πολ. οὐκ εἰσακούοντες τὰ ἐν ἑαυτοῖς παραγγέλματα τ. ἔ. τὰ στρατιωτικὰ παραγγέλματα, τὰ ὁποῖα ἐδίδοντο ἀπὸ τὸ μέρος των (ἐν αὐτοῖς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν μείζονα βοὴν τῶν πολ.). τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρός Σοφ. Αἴ. 789 ἄκουε τοῦτον τὸν ἄνθρωπον τ. ἔ. τοὺς λόγους του. Καὶ παρὰ πεζ. ἀκούω τινά· αὐτῶν οὐκ ἐσήκουον Θουκ. 5, 22 δὲν ἔδιδον ἀκρόασιν εἰς αὐτούς. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ Σοφ. Τρ. 350 τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ἤκουσα ἐγὼ νὰ λέγῃ. Μετὰ δοτ. ὑπακούω εἴς τινα, καὶ μετ' αἰτ. (καὶ δοτ.): συνοίδαμεν ὑμῖν ὑπὸ τὸν παρεόντα τόνδε πόλεμον ἐοῦσι πολλὸν προθυμοτάτοισι, ὥστε καὶ ταῦτα ἐσακούειν (ἐνν. ἡμῖν) Ἡρ. 9, 60 ἠξεύρομεν διὰ σᾶς, ὅτι κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον ἦσθε πολὺ προθυμότατοι τόσον, ὥστε καὶ εἰς ταῦτα νὰ μᾶς ἀκούητε.

εἰσάλλομαι εἰσπηδῶ μέσα, κυρ. καὶ μτφ. ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο Σοφ. Ἀντ. 1344 ἀφόρητος τύχη (μοῖρα) ἐπέπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου. ἀνακειμένῳ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην Σοφ. Ἀπόσπ. 689 ὅταν εἶνε πλαγιασμένος καὶ τρώγει (ὁ Ἡρακλῆς), νὰ πηδήσω ἐπάνω (καταμεσῆ) εἰς τὸν αὐχένα του.

εἰσαμείβω εἰσέρχομαι εἰς τὴν πόλιν (εἰς τὰς πύλας). οὐδ' εἰσαμεῖψαι (ἐάσει) θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος Αἰσχ. Ἑπτ. 545 οὐδὲ θ' ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν (κυρ. εἴσω πυλῶν) ὁ φέρων τὸν φέροντα ἐπὶ πολ. ἀσπ. τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου (τῆς Σφιγγός), τοῦ ἀπεχθεστάτου κακοποιοῦ στοιχείου.

εἶσα ἴδ. ἕδω.

εἰσάμην μ. ἀόρ. α' τοῦ εἶμι, ἀλλαχοῦ τοῦ εἴδομαι.

εἱσάμην ἴδ. ἕδω.

εἰσαναβαίνω (ἴδ. βαίνω): ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος (τὸ αἶπος παρενέθηκεν ὁ Arndt κατὰ τὸ Σχ. «δύσβατον ἀκρώρειαν») ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν Σοφ. Ο. Τ. 876 ἡ ὕβρις, ἀφ' οὗ ἀναβῇ εἰς τὴν ἀκροτάτην κορυφήν, καταπίπτει κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν ἀπόκρημνον ἄβυσσον τοῦ ὀλέθρου (εἰς τὴν ἄτην) πρβ. Ἀντ. 853.

εἰσαναγκάζω: τό τε γάρ με ξυγγενὲς οὕτως (δηλ. ξυναλγεῖν) ἐσαναγκάζει Αἰσχ. Πρ. 305.

εἰσανεῖδον ἀνεῖδον εἰς-: οὐρανὸν εἰσανιδὼν Ω 307 κυττάξας ἐπάνω πρὸς τὸν οὐρανόν.

εἰσβαίνω: ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ Α 310 ἐπεβίβασεν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἑκατ. διὰ τὸν θεόν.

εἰσβάλλω ῥίπτω μέσα· ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Σοφ. Αἴ. 60 ἴδ. φοιτάω. Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν Αἰσχ. Πρ. 1107 σᾶς ἔρριψε μέσα εἰς ἀπρόοπτον δεινόν. Μέσ. ἐσβαλομένους (ἐνν. τοὺς Φοίνικας τὰς γυναῖκας) ἐς τὴν νέα οἴχεσθαι ἀποπλώοντας ἐπ' Αἰγύπτου Ἡρ. 1, 1 ἀφ' οὗ δὲ ἔβαλαν αὐτὰς μέσα εἰς τὸ πλοῖον, ἀπέπλευσαν ταχέως πρὸς (κατὰ) τὴν Αἴγ. Ἀμτβ. εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί Σοφ. Ἠλ. 719 εἰσώρμων πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰ φυσήματα τῶν ἵππων.

εἰσβολή ἡ: εἰσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 1104 διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἀφορμαὶ («ἀφορμαί, ἀρχαί» Σχ.) σοφισμάτων. καινὰς ἐσβολάς (νέα προοίμια, ἐνάρξεις) ὁρῶ λόγων Εὐρ. Ἱκ. 92.

εἰσδέρκομαι βλέπω μέσα. ἐσέδρακον ἄντην Ω 223 τὸν εἶδον κατὰ πρόσωπον μέσα 'ς τὰ μάτια. οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ι 146 οὐδεὶς παρετήρησε τὴν ν. τί μ' ἐσδέδορκεν, ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρα; Εὐρ. Ἠλ. 558 διατὶ μὲ παρατηρεῖ, ὅπως, ὅταν τις ἐξετάζῃ τὸ λαμπρὸν χάραγμα ἀργυροῦ νομίσματος;

εἰσδέχομαι δέχομαι εἰς, ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ. τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον... γῆς τῆσδε μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα Σοφ. Ο. Τ. 238 ἴδ. ἀπαυδῶ. τίν' ἐσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον λαθραῖον; Τρ. 375 τί ὀλέθριον κακὸν (ἐπὶ τῆς Ἰόλης) κρύφιον ἔχω δεχθῆ ὑπὸ τὴν στέγην μου: «κακὸν διάβολον ἔβαλα μέσα εἰς τὸ σπίτι μου». ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην Σοφ. Ἠλ. 1128 πόσον διαφόρως ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, μεθ' ὧν σε ἐξαπέστελλον, σὲ ἐδέχθην· τ. ἔ. ἐν ᾧ πάλαι ποτὲ ἐξέπεμπε τὸν ἀδελφόν της ζῶντα, νῦν ἀντ' ἐκείνου ἐπανέρχεται ἡ σποδὸς αὐτοῦ. τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων Εὐρ. Φοίν. 454 = εἴσω τειχέων ἐδέξω. χρυσὸν οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον Εὐρ. Ἰκ. 876 = οὐκ ἐδέξατο εἰς τὸν οἶκον.

εἰσδύομαι (μέσ. τοῦ εἰσδύω, ἴδ. δύω) = εἰσδύνω, κυρ. χώνομαι μέσα, εἰσχωρῶ. ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι Ψ 622 θὰ εἰσέλθῃς εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου. οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 1317 ὁποία ἐκ τῶν κέντρων τούτων (τῶν περονῶν) μανιώδης ὀδύνη μὲ κατέλαβε (κυρ. εἰσεχώρησεν ἐντός μου) συγχρόνως καὶ ἀνάμνησις τῶν κακῶν: «οἷον ὁμοῦ με εἰσέδυ ἥ τε ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν καὶ ἡ τῶν κακῶν ὑπόμνησις» Σχ. καί σφι βουλευομένοισι δεινόν τι εἰσέδυνε Ἡρ. 6, 138 καὶ ἐν ᾧ ἐσκέπτοντο, κατελάμβανεν αὐτοὺς φόβος τις. οὐκ εἶδεν οὗ (γρ. οἷ) γῆς εἰσέδυ Εὐρ. Ἰ. Α. 1583 δὲν εἶδεν εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς εἰσεχώρησε.

εἴσειμι εἰσέρχομαι, παρουσιάζομαι· οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι Ω 462 δὲν θὰ παρουσιασθῶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἐνώπιον) τοῦ Ἀχιλλέως. πρῶτον περὶ τῆς εἰρήνης βουλεύσασθαι Ἀθηναίους, καθ' ὅ τι ἂν ἐσίῃ ἡ πρεσβεία περὶ τῆς καταλύσεως τοῦ πολέμου Θουκ. 4, 118 κατὰ ποῖον τρόπον (καὶ μὲ ποίους ὅρους) νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ περὶ τῆς καταπαύσεως τοῦ πολέμου (ἀποσταλεῖσα) πρεσβεία. Ὀρθότερον ὧδε: μὲ ὁποίους ὅρους (προτάσεις) καὶ ἂν παρουσιασθῇ ἡ περὶ τῆς καταπαύσεως τοῦ π. πρεσβεία. τὰς δίκας ἔμελλον εἰσιέναι κατ' αὐτῶν Δημ. 28, 17 ἔμελλον νὰ εἰσαγάγω τὰς δίκας κατ' αὐτῶν (κυρ. ἔμ. νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δικ., ἵνα εἰσαγάγω τὰς δίκας). ἤθελον... μὴ εἰσιέναι τὴν γραφὴν ταύτην 59, 121 ἤμην ἕτοιμος νὰ μὴ εἰσαγάγω τὴν κατηγορίαν. ὅταν πρὸς ἐκείνους εἰσίω, τότ' ἐρῶ 45, 7 ὅταν κινήσω ἀγωγὴν ἐναντίον ἐκείνων, τότε θὰ εἴπω. ἡ δίκη εἰσήει Ἰσαῖ. 5, 31 εἶχεν εἰσαχθῆ. οὐκ οὖν παραβαίνειν τοὺς τῶν ξυμμάχων ὅρκους ἔφασαν οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς τῶν Ἀθηναίων σπονδάς Θουκ. 5, 30 ἔλεγαν λοιπόν, ὅτι δὲν παρέβαινον τοὺς ὅρκους διὰ τοῦ ὅτι δὲν εἰσήρχοντο εἰς τὰς σπονδὰς (ὅτι δὲν ἤθελον νὰ μετάσχωσι τῶν σπονδῶν). τὸ τοὺς τυράννους εἰσιέναι Δημ. 19, 247 = τὸ ὑποκρίνεσθαι (ἐν τῷ θεάτρῳ) τοὺς τυράννους. «εἰσήει τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὑπέδυ κάλλιον ἂν εἴποις ἢ ὑπεκρίθη» Θωμ. Μάγ. εἰσήει εἰς τὴν ἀγορὰν οὐκ ἐξὸν αὐτῷ Δημ. 24, 126 εἰσήρχετο εἰς τὴν ἀγορὰν (ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν), ἐν ᾧ δὲν ἦτο συγχωρημένον εἰς αὐτόν. ἐκπονῶ τὰ εἰσιόντα Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 17 = κατεργάζομαι τὰ εἰσερχόμενα σιτία, προσπαθῶ νὰ τὰ χωνεύω. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ Σοφ. Τρ. 1199. κυρ. μηδὲν δάκρυον θρήνου (ἐκ θρήνου προερχόμενον) ἄς μή σε καταλάβῃ. καίτοι μ' ἐσήει δεῖμα Εὐρ. Ὀρ. 1668 καὶ ὅμως μὲ κατελάμβανε φόβος (ὃν ἐφεξῆς ἐξηγεῖ). ἐσήει αὐτοὺς τὰ δεινά Θουκ. 6, 31 ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν των οἱ κίνδυνοι (τῆς ἐπιχειρήσεως). τὸν Ἀστυάγεα ἐσήιε ἀνάγνωσις αὐτοῦ Ἡρ. 1, 116 ὁ Ἀσ. ἤρχισε ν' ἀναγνωρίζῃ αὐτόν. ἤδη μᾶλλον ἢ πρόσθεν εἰσήει αὐτούς, ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκοιντο Ξεν. Ἀν. 6, 1, 17 τώρα πλέον περισσότερον παρὰ πρότερον ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν των, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἔχοντές τι. ἐμοὶ δ' ἐσήει τ' ἄλγος οὐ μικρὸν φρενί Εὐρ. Ἰ. Α. 1580 τὸ καταλαμβάνον τὴν ψυχήν μου ἄλγος ἦτο ὄχι μικρόν. Τὸ εἰσιέναι συντ. καὶ μὲ ἀπρφ. ἢ εἰδικὴν πρότασιν. ὧν μὲν ἐκεῖνος εὑρίσκετ' ἐξαπατῶν ὑμᾶς, οὐδενὸς εἰσήει μοι φθονεῖν Δημ. 23, 188 δι' ὅσα ἐκεῖνος ἀπεδεικνύετο ὅτι σᾶς ἐξηπάτα, δι' οὐδὲν ἐκ τούτων μοὶ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν (μοὶ ἐπήρχετο) νὰ τὸν φθονῶ.

εἰσελαύνω, εἰσελάω, ἐλαύνω εἰς (ἐντός τινος). ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει κ 82 τὸν ποιμένα ὁ ποιμὴν εἰσάγων τὸ ποίμνιόν του προσφωνεῖ («χαιρετᾷ»), ὁ δ' ἄλλος, ἐξάγων τὸ ποίμνιον, ἀποκρίνεται εἰς τὸν χαιρετισμόν. ἔνθ' οἵ γ' εἰσήλασαν (ἐνν. νῆα) πρὶν εἰδότες Ν 113 ἐνταῦθα (τ. ἔ. εἰς τοῦτον τὸν λιμένα) εἰσήγαγον τὸ πλοῖον, ὡς ἐκ τῶν προτέρων εἰδήμονες. ὥσπερ ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις εἰς τὸν τοῦ πράγματος δρόμον αὐτὸν εἰσελαύνετε Αἰσχ. 1, 176 μή τον ἀφίνετε νὰ κάμνῃ παρεκβάσεις, ἀλλ' ἀναγκάζετέ τον νὰ μένῃ ἐντὸς τῆς ὑποθέσεως· πρβ. 3, 206: εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ παρανόμου (πράγματος) λόγους, καὶ τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε ἀναγκάζετέ τον νὰ εἰσέρχηται εἰς τοὺς περὶ τῆς παρανομίας λόγους.

εἰσέρχομαι: ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβης Β 321 καθὼς λοιπὸν τὰ φοβερὰ σημεῖα τῶν θεῶν παρενέπεσον εἰς τὰς ἑκατόμβας. ἐπειδὰν οὖν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ Πλάτ. Ἱππ. μείζ. 304 D

(ἴδ. εἰς). διελθὼν τὴν παιδείαν ταύτην ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 1 εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων. εἰσῆλθον τὴν γραφήν Λυσ. 18, 105 ἐπαρουσιάσθην ἐνώπιον ὑμῶν διὰ (ν' ἀπαγγείλω) τὴν κατηγορίαν. οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσήλθομεν Δημ. 34, 1 ποτὲ δὲν ἐπαρουσιάσθημεν ἐνώπιον ὑμῶν διὰ καμμίαν δίκην. ταύτην (τὴν καταχειροτονίαν) εἰσέρχομαι 21, 6 παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, διὰ νὰ (ὑποστηρίξω) ταύτην τὴν καταχ. ὁ ἀγὼν εἰσέρχεται εἰς ὑμᾶς 59, 16 ἡ κατηγορία παρουσιάζεται ἐνώπιον ὑμῶν· πρβ. εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα Σοφ. Ἠλ. 700 εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον πρβ. Δημ. 331, 5. νῦν δ' οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται Σοφ. Ο. Κ. 907 νῦν δὲ οὓς ἀκριβῶς νόμους ἔχων αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰσῆλθεν ἐνταῦθα (εἰς τὴν χώραν ἡμῶν), μὲ τούτους καὶ ὄχι μὲ ἄλλους θὰ δικασθῇ. (μένος) ἄνδρας ἐσέρχεται Ρ 157 καταλαμβάνει τοὺς ἄν., πληροῖ τὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν. — πείνη οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται ο 407 ποτὲ δὲν ἐπέρχεται εἰς τὸν δ. εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ Διὸς γνώμην φοβηθεὶς θηλύνους γενήσομαι Αἰσχ. Προμ. 1034 ἂς μὴ σοῦ περάσῃ ποτὲ ἡ ἰδέα ὅτι κἐ ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλθε Ἡρ. 6, 125 τὸν κατέλαβε γέλως. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε αὐτίκα ὡς εἴη τέρας 8, 137 ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του ὅτι εἶνε τέρας. τὸν δὲ ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα 3, 42 ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν (εἰς τὸν νοῦν του), ὅτι εἶνε ἐκ θεοῦ τὸ πρᾶγμα. κινδυνεύεις ἐρωτᾶν οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν διαλεγομένοις ἔναγχος εἰσῆλθε Πλ. Θεαιτ. 147 C σχεδὸν ἐρωτᾷς τοιοῦτόν τι, ὁποῖον καὶ εἰς ἡμᾶς διαλεγομένους πρὸ ὀλίγου ἐπῆλθεν (ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μας).

εἴση ἴδ. εἶσος.

εἶσθα = εἶς ἴδ. εἰμι.

εἴσιδον ἀόρ. τοῦ εἰσοράω.

εἰσιέμεναι ἴδ. εἰσίημι.

εἰσίημι ἐντός τινος πέμπω, ῥίπτω, ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ· ἐς τὴν δύο ποταμοὶ ἐσιεῖσι τὸ ὕδωρ Ἡρ. 7, 109 εἰσβάλλουσι, χύνουσι τὸ ὕδωρ αὐτῶν. τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 19 εἶπεν ὅτι τοὺς ἀφήσε νὰ εἰσέλθουν (τοὺς εἰσήγαγεν). αὖλιν εἰσιέμεναι χ 470 ζητοῦσαι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν κατοικίαν των, τὴν φωλεάν των. Κατ' ἄλλους μετοχὴ ἢ ἀπρμφ. τοῦ εἴσειμι.

εἰσικνέομαι: εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος Αἰσχ. Ἱκ. 565 ἐν ᾧ διατρυπᾷ αὐτὴν διὰ τοῦ βέλους (τοῦ κέντρου) ὁ πτερωτὸς βουκόλος (δηλ. ὁ οἶστρος).

εἰσκαλαμῶμαι ἴδ. ἐσκαλαμῶμαι.

εἰσκηρύττω διὰ τοῦ κήρυκος προσκαλῶ τινα (ἀγωνιστὴν) νὰ εἰσέλθῃ εἴς τινα τόπον (τὸ στάδιον π. χ.): ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων διαύλων πένταθλ' ἃ νομίζεται Σοφ. Ἠλ. 690 ὅσων διαύλ. δρόμων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ πένταθλον, ἐκήρυξαν οἱ ἐπιμεληταὶ τὴν ἔναρξιν (ἴδ. πένταθλον).

εἰσκομίζω: τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι Θουκ. 2, 13 = τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς κομίζεσθαι ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν.

εἰσκυκλέω στρέφω τι πρὸς τὰ ἐντὸς διὰ τοῦ ἐκκυκλήματος (ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπῃ ὁ θεατής)· ἀντίθ. τὸ ἐκκυκλέω. ἄπορα πράγματα δαίμων εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν Ἀρφ. Σφ. 1474 ἔχει αἰφνιδίως εἰσαγάγῃ.

εἴσκω (ἀντὶ τοῦ εἴκ-σκω, ἐκ τοῦ ἔοικα, ὅθεν κυρ. ϜεϜίσκω) ποιῶ τι ὅμοιον, ὁμοιῶ. Παρατ. ἐπ. ποιητ. ἤϊσκον (πρβ. ἤϊκτο τοῦ ἔοικα) Φ 332. δ 247. ἔϊσκον ι 321. λ 363. Θεόκρ. 25, 140. συνῃρημ. (Ϝ)είσκοντες Π 41 (κατ' Ἀρίσταρχον, ἴδ. Ἡρῳδιαν. ΙΙ 79, 98). Πρβ. ἴσκουσα (εἴσκ- πιθανῶς Ἀρίσταρχ.) δ 279, καὶ παρατ. ἴσκε τ 203. χ 31. Περὶ τοῦ ἴσκω Σιμων. Κ. Ἐπ. 130 ἴδ. κατωτ. ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκεν δέκτῃ δ 247 πρὸς ἄλλον ἄνδρα παρωμοίαζεν ἑαυτὸν ἀποκρύπτων (ἐνν. ἑαυτόν, τ. ἔ. τὴν ἀληθινὴν μορφήν του), δηλ. πρὸς ἐπαίτην. οὔ σε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω θ 159 δὲν θεωρῶ σε ὡς ἄνθρωπον (κυρ. δέν σε παρομοιάζω μὲ ἄνθρωπον) εἰδήμονα ἄθλων. ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; Ν 446 ἴδ. ἄξιος. τὸ μὲν οὔτι σ' ἐΐσκομεν, ἠπεροπῆα ἔμεν λ 363 κατὰ λέξιν· μὲ τοῦτο οὐδόλως σὲ παρομοιάζομεν, ὅτι δηλ. εἶσαι ἀπατεὼν (ἀπατηλὸς ῥήτωρ)· ὅπου τὸ τὸ μέν ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ἐφεξῆς ἀπρφ. ἔμεν. τὸ μὲν ἐΐσκομεν... ὅσσον ἱστὸν νηός ι 321 συγκρίνοντες ἐκτιμῶμεν ὅσον κτλ. τ. ἔ. ὅτι ἦτο τόσον, ὅσον ὁ ἱστὸς πλοίου. ὄρσεο, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχην ἤϊσκομεν εἶναι φ 331 σηκώσου, κυλλ. τέκνον μου· διότι πρὸς σὲ (κυρ. ἀπέναντί σου) ἐθεωροῦμεν ἰσοδύναμον ἀντίπαλον ἐν τῇ μάχῃ τὸν διν. Ξάνθον τ. ἔ. ὅτε οἱ θεοὶ ἀντετεινόμεθα πρὸς ἀλλήλους, τότε (ὅθεν καὶ ὁ παρατ. ἠΐσκομεν) ἐκρίνομεν τὸν Ξάνθον ἰσοδύναμον ἀντίπαλόν σου (κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἀλλήλοις ἐχθρικὰ στοιχεῖα, τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ). ἦ σευ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας Σιμωνίδ. Κ. Ἐπίγρ. 130 ἦ σου καὶ ἀποθανούσης τὰ λευκὰ ὀστᾶ ἐν τῷδε τῷ τύμβῳ εἰκάζω ἔτι τρέμειν (φοβεῖσθαι τοὺς θῆρας).

εἰσμαίομαι: μάλα με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν Ρ 564 ἀποθανὼν πολὺ μοῦ συνεκίνησε τὴν καρδίαν.

εἴσοδος ἡ: ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, τετόλμακε Πίνδ. Π. 5, 116 καὶ ὅσαι εἴσοδοι εἰς ἐγχωρίους τινὰς ὑπάρχουσι, ταύτας πάσας τολμηρῶς ἀπέκτησε. καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν Αἰσχ. Εὐμ. 30 οἱ θεοὶ δοῖεν τυχεῖν με ἄριστα

τῶν πρ. εἰσόδων: «εἴη μοι ἡ εἴσοδος αὕτη τῶν πρὶν πολλῷ εὐτυχεστέρα» Δούκας, εἴθε οἱ θεοὶ νὰ δώσωσι νὰ ἐπιτύχῃ ἡ εἰς τὸν ναὸν εἴσοδός μου πολὺ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην.

εἰσοικίζω: ἡ παρανομία κατὰ μικρὸν εἰσοικισαμένη Πλάτ. Πολ. 424 κατὰ μικρὸν εἰσχωρήσασα.

εἴσομαι ἐπ. μέλλ. τοῦ εἶμι, Ω 462, ο 213, ἀλλαχοῦ δὲ τοῦ οἶδα.

εἰσοράω προσβλέπω, θεῶμαι, θεωρῶ· οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς Σοφ. Ἀντ. 30 ἴδ. χάρις. οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς; Φιλ. 249 = οὐκ οἶσθα τίς εἰμι (ἐγώ), ὃν εἰσορᾷς; θεὸν ὣς εἰσορόωσιν Θ 173 προσβλέπουσιν αὐτὸν ὡς θεόν· ὅθεν τιμῶσι, σέβονται μεγάλως αὐτόν. ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον εἰσορόωσιν, ἠέ σ' ἀτιμάζουσι; υ 166 ἆρά γε κἄτι περισσότερον σὲ τιμῶσιν ἢ σὲ ἀτιμάζουσιν; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν Σοφ. Ἠλ. 664 διότι φαίνεται ὡς βασίλισσα, ὅταν τὴν βλέπῃ τις. ἦν καλὸς εἰσορᾶν ἔργῳ τε οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν Πίνδ. Ὀ. 8, 19 κατὰ λέξιν: ἦν καλὸς τὴν ὄψιν, ἐν τῷ ἔργῳ οὐ κατελέγχων τὸ κάλλος νικῶν ἐν τῇ πάλῃ «ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησε» (Σχ.) τὴν πατρίδα. πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι κ 396 πολὺ ὡραιότεροι καὶ ὑψηλότεροι κατὰ τὴν ὄψιν. νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος Ἀπ. Σοφ. 646 (Ἀθήν. 117 C) ἴσως ὧδε· νεκρὸς Αἰγύπτιός ἐστι (κατὰ τὸ) εἰσορᾶν (εἶνε σὰν νὰ βλέπῃ τις) τάριχος. οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος ω 252 καὶ οὐδόλως φαίνεται ἐπάνω σου δουλικόν τι, ὅταν σε προσβλέπῃ τις, κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὸ μέγεθος. οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι Ξ 345 ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὀξύτατον εἰς τὴν ὅρασιν ἐκπέμπεται φῶς. εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ Σοφ. Ἠλ. 611 ἐὰν δὲ δικαίως εἶνε παρωργισμένη, περὶ τούτου δὲν βλέπω πλέον νὰ λαμβάνηται καμμία φροντίς. ὅστις πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστιν Εὐρ. Ἠλ 1097 ἀποβλέψας εἰς τὸν πλοῦτον ἢ εἰς τὴν εὐγένειαν. τίν' ἐλπίδ'· ἀλκήν τ' εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν; Ἡρ. Μ. 144 κυρ. τίνα ἐλπίδα καὶ βοήθειαν βλέπετε, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνητε; εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθῃς Σοφ. Ἠλ. 584 πρόσεχε, μήπως θέτεις πρόφασιν ὄχι ἀληθινήν. Ὅτι ἀπαιτεῖται ὁριστική, ὄχι δὲ ὑποτακτική, τοῦτο ὑποδηλοῦται οὐ μόνον ἐκ τοῦ στ. 580 (ὅρα... μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τίθῃς βλέπε μήπως παρασκευάζεις εἰς σεαυτὴν κακὸν καὶ μετάνοιαν), ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας, οὐδεμίαν ἐχούσης ἀποτροπήν. εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ (ἐνν. χρὼς) εἴξειε μάλιστα Χ 321 παρατηρῶν τὸ εὐειδὲς σῶμα (τοῦ Ἕκτορος) ποῦ πρὸ πάντων ἤθελε δώσῃ τόπον (τρωτὸν μέρος). δίδαξον, ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ Σοφ. Τρ. 394 παράγγειλόν μοι (ὅσα θέλεις), διότι ὡς βλέπεις ἀναχωρῶ. Διαφόρως ἐξηγοῦσι τὸ χωρίον. Ὡς ἕρποντος ἐμοῦ, οὕτως εἰσορᾷς (ἐμὲ ἕρποντα) ὁ Nauck παραβάλλων Αἴ. 281. Ὁ Dindorf θεωρεῖ τὸ εἰσορᾷς ὡς παρενθετικόν. Ὁ Wakefield διώρθ. πιθανῶς: ὡς ἕρποντος, ὡς ὁρᾷς, ἐμοῦ. Ἄλλοι ἄλλα.— ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι μηδ' εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι Τραχ. 303 ὦ Ζεῦ ἀλεξίκακε, εἴθε ποτὲ νὰ μή σε ἴδω οὕτω προχωρήσαντα ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐμῶν τέκνων, ἢ τοὐλάχιστον ἂν θὰ πράξῃς τι, νὰ μὴ ζῶ ἐγώ. Ὁ 305ος στίχος ἀναγκαῖος, διότι συμπληροῖ τοὺς δύο προηγουμένους, ἀλλ' ὁ Nauck ὠβέλισεν αὐτὸν ἐκλαβὼν τὸ ἐσίδοιμι ἰσοδύναμον τῷ ἐπίδοιμι (νὰ ζήσω καὶ νὰ ἰδῶ), ὅπερ δὲν ἀληθεύει.

ἐΐσος 3 = ἶσος, ἴσος παρ' Ὁμ. μόν. ἐν τῷ θηλ. δαὶς ἐΐση Α 468 καὶ συχν. (πληθ. λ 185) «ἡ ἰσόμοιρος, ἡ πρὸς ἴσον ἑκάστῳ διδομένη», ἐν ᾗ οἱ συνδαιτυμόνες ἐλάμβανον ἕκαστος ἴσην μερίδα. νῆες ἐΐσαι γ 10 «αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλέουσαι», ἰσόρροποι, συμμετρικαί. ἀσπὶς πάντοσ' ἐΐση Μ 294 πανταχόσε ἴση, περιφερής, κυκλοτερής. φρένες ἔνδον ἐΐσαι λ 337 φρένες ἴσαι πρὸς ἑαυτὰς διαμένουσαι, ἀγαθαί, ὀρθαί. ἵππους... σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας Β 765 καθ' ὅλην τὴν ῥάχιν (κατὰ μῆκος αὐτῆς) ἴσας εὐθείας μὲ τὴν στάθμην, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ στάθμη· ἐν ᾧ δηλ. δὲν ὑπάρχουσι προεξοχαὶ ἐκ τῶν ὀστῶν. Πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «εἶνε παχύ, ὁλοστρόγγυλο, σὰν χέλι».

εἴσοψις -εως ἡ: τὰ γὰρ κακὰ παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ' ἔχει Εὐρ. Ἠλ. 1085 τὰ κακὰ παρέχουσι παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖς ἀνδράσι καὶ εἴσοψιν τ. ἔ. τὰ κακὰ ὑπάρχουσιν, ἵνα ἔχωσιν οἱ ἀγαθοὶ αὐτὰ παράδειγμα, εἰς ὃ καὶ ἀποβλέποντες (ὡς π. χ. εἰς τὴν μέθην τῶν Εἱλώτων) ν' ἀποτρέπωνται. Οὕτω συνήθως. Κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. ὧδε: τὰ κακὰ παρέχουσι τοῖς ἐσθλοῖς ἀνδράσι παράδειγμα καὶ ἔσοπτρον (ὅπως ἔχωσι δηλ. οἱ ἐσθλοὶ δεῖγμα μὲν τῆς κακίας τοὺς κακούς, κάτοπτρον δὲ τῆς χρηστότητος τοὺς ἀγαθούς, ἤτοι ἑαυτούς).

εἰσπαίω: βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους Σοφ. Ο. Τ. 1252 = εἰσώρμησεν. ἀλάστωρ εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν Ἀπ. Ξενάρχ. 1 ὁ ἀλ. τῶν Πελ. εἰσπέπαικεν εἰς τὸν δόμον.

εἰσπίπτω: ἄλλων πόνον εἰσπεσών Εὐρ. Ἴων 1088 (ἴδ. πόνος). ᾐσθόμην κτύπου τινὸς κέλευθον ἐσπεσόντος ἀμφὶ δώματα Ὀρ. 1312 ἤκουσα κρότον τινὰ ἐξ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔπεσε μέσα εἰς τὸν δρόμον τὸν ἄγοντα εἰς τὸν οἶκον. Κατὰ τὸν Herm. ὑποκείμ. τοῦ εἰσπεσόντος εἶνε τὸ κτύπου. Εὕρηται καὶ μετ' αἰτ. ξυμφορὰν τήνδ' ἐσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς Εὐρ. Ἀνδ.

984 τ. ἰ. πεσοῦσα εἰς τήνδε ξυμφοράν. Ἑλ. 415. Ἴων 700.

εἰσπίφρημι (ἴδ. πίφρημι).

εἰσπλέω: ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας Σοφ. Ο. Τ. 423 ἴδ. ἄνορμος. Λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ προσ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμ. πυνθανόμενοι περὶ τῆς στρατιᾶς ὅτι ταλαιπωρεῖται καὶ σῖτος τοῖς ἐν τῇ νήσῳ ὅτι ἐσπλεῖ Θουκ. 4, 27 καὶ ὅτι σῖτος εἰσάγεται διὰ θαλάσσης πρὸς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ. Ὁμοίως· τὰς δὲ ἄλλας τοῖς ἐσπλέουσι (ἐνν. σιτίοις) λάθρα διετρέφοντο 4, 39 διὰ τῶν κρυφίως εἰσαγομένων διὰ θαλάσσης σιτίων. Ἐπίσης κἀλλ. ὅπως μηδὲν εἰσπλέοι τῶν ἐπιτηδείων Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 29.

εἴσπλοος -πλους ὁ: οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 7, 24 δὲν ἠδύναντο πλέον ἀσφαλῶς νὰ εἰσπλέωσιν οὐδὲ τὰ ἔξωθεν εἰσαγόμενα τρόφιμα.

εἰσπνέω καὶ εἰσπνείω προσπνέω· δάδων γ' ἐμὲ αὔρα τις εἰσέπνευσε Ἀρφ. Βατρ. 314 «σὰν μία μυρωδιὰ ἀπὸ δαδιὰ μὲ ἐκτύπησε». Παθ. μήτε ὕεσθαι τὸ ἱερὸν μήτ' ἀνέμῳ ἐσπνεῖσθαι Φιλόστρ. ἐν β. Ἀπολλ. 2, 8 μήτε νὰ προσβάλληται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

εἰσπνήλας (-λης) ὁ: «εἰσπνήλης ὁ ἐρώμενος (γρ. ὁ ἐρῶν). Καλλίμαχος: μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι. ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος. Λακεδαιμόνιοι γὰρ εἰσπνεῖν φασι τὸ ἐρᾶν· ἢ παρὰ τὸ ἕπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, ἐπνήλης τις ὢν καὶ εἰσπνήλης» Μ. Ἐτ. σ. 306, 22. Πρβ. «Ἀΐτης ὁ ἐρώμενος... ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν· εἰσπνεῖται γάρ, φασί, τῆς μορφῆς τι καὶ ὥρας· ὅθεν καὶ εἰσπνῖλαι διὰ διχρόνου, ἢ ἐν τῷ Η (εἰσπνῆλαι) παρὰ Λάκωσιν οἱ ἐρασταί» Εὐστάθ. 1547, 19 ἴδ. ἀΐτας, ὅπου γρ. εἴσπνηλος ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Θεοκρ. 12, 12. πρβ. καὶ Ξενοφ. Συμπ. 4, 15. Πλουτ. Κλεομ. 3. Τὸ χωρίον τοῦ Καλλιμάχου (Ἀπ. 169) πληρέστερον παρεδόθη ὑπ' ἄλλων ὧδε: μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι φωλεὸν ἠὲ λοετρόν φροντίδα εἶχον οἱ ἐρασταί, πότε ὁ νέος μετέβαινεν εἰς τὸ οἴκημά του ἢ εἰς τὸ λουτρόν.

εἰσπράσσω καὶ -άττω· εἰσέπραξα καὶ τοῦτον σκεύη τριηρικά. Δημ. 47, 19 ὑπεχρέωσα ν' ἀποδώσῃ σκ. τρ. Καὶ παθ. ἵνα εἰσπραχθῇ τὰ σκεύη καὶ σῶα γένηται τῇ πόλει αὐτ. 20 ἵν' ἀποδοθῶσι τὰ σκεύη καὶ διασωθῶσιν εἰς τὴν πόλιν. εἰ τοὐναντίον συνεβεβήκει, ⟨εἰ⟩ μὴ ὁ τούτου ἀδελφὸς ὁ τετελευτηκὼς ἐμοὶ ὤφειλε χρήματα, ἀλλ' ἐγώ τῳ τούτων... οὐκ ἂν (οἴεσθε) πάνυ πικρῶς εἰσπράττειν με, ὥσπερ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων εἰσπέπρακται; 35, 44 δὲν νομίζετε ὅτι μὲ πολλὴν αὐστηρότητα ἤθελέ με καταδιώξῃ (ἵνα λάβῃ τὰ ὀφειλόμενα), ὅπως ἔχει καταδιώξῃ καὶ τοὺς ἄλλους ὀφειλέτας;

εἰσφέρω. Ἡ σύνταξις: εἰσφέρω τί τινι, τὶ εἴς τι, τινὶ εἴς τι, εἴς τινα, περί τινος εἴς τι. — ἐς τὴν ὕλην ἐσφερόμενοι Θουκ. 3, 98 ἐμπίπτοντες (ἄκοντες) εἰς τὸ δάσος. ὅσον εἰς τὴν πόλιν εἰσενηνόχασι Δημ. 27, 36 ὅσας εἰσφορὰς (δι' ἐμὲ) ἔχουσι πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον. εἰσενεγκεῖν αὐτῷ τι ἐκέλευέ με εἰς τὰ λύτρα Δημ. 53, 7 μὲ παρεκάλει νὰ συνεισφέρω τι εἰς αὐτὸν διὰ τὰ λύτρα. νῦν γὰρ ἔξεστιν ἀγαθοῖς ἀνδράσι γενομένοις πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 12 τώρα ἐπιτρέπεται νὰ φανῶμεν ἄνδρες γενναῖοι καὶ νὰ συνεισφέρωμεν πολλὰ καλὰ πρὸς ἀλλήλους. οὐκέτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλάς Θουκ. 5, 38 δὲν εἰσήγαγον πλέον πρότασιν περὶ Ἀρ. εἰς τὰς βουλὰς (πρὸς σύσκεψιν). δειλίαν ἐσφέρει τοῖς ἀλκίμοισι Εὐρ. Ἱκ. 540 ἐμπνέει δ. εἰς τοὺς ἀλκ. Μέσ. ποταμὸς πολλὰς δρῦς ἐσφέρεται Λ 495 παρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ (εἰς τὸ ῥεῦμά του). ἀπέπτυσα μὲν (ἀπεπτύσαμεν;) λόγον, οἷον οἷον ἐσοίσομαι Εὐρ. Ἑλ. 664 αἰσθάνομαι φρίκην πρὸς τὸν λόγον· πῶς, πῶς θὰ τὸν ἐκστομίσω! — ἐσηνείκαντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος Ἡρ. 5, 34 = τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ὄντα εἰσεκομίσαντο ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ τ. οὑμὸς πατὴρ κατέλιπε... τὴν ἡμετέραν μητέρα πεντήκοντα μνᾶς εἰς τὸν οἶκον εἰσενηνεγμένην Δημ. 27, 4 ὁ πατήρ μου, ἀποθανών, ἀφῆκε τὴν μητέρα μας, ἡ ὁποία εἶχε βάλῃ μέσα εἰς τὴν οἰκίαν 50 μνᾶς (ὡς προῖκα). κομισάμενον ἅπερ ἦν εἰς τὴν οὐσίαν εἰσενηνεγμένος 41, 4 ἀφ' οὗ λάβῃ ὀπίσω ὅσα εἶχε βάλῃ μέσα εἰς τὴν περιουσίαν τὴν κοινήν.

εἰσφρέω (ἴδ. πίφρημι) ἀφίνω τι νὰ εἰσέλθῃ. Ἐνεργ. καὶ μέσ. εἴσω μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη οὐκ εἰσεφρούμην Εὐρ. Τρ. 647 δὲν ἔβαζα (δὲν ἐδεχόμην) μέσα εἰς τὸ σπίτι μου τὰ κομψὰ ἔπη κτλ.

εἴσω ἢ ἔσω παρ' ἐπ. λυρ. καὶ τραγ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Τὸ ἔσω Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. Παρὰ κωμ. μόν. εἴσω. Ἐπίρρ. ἐκ τῆς εἰς (ἐς). τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω Γ 322 δὸς (εὐδόκησον), ἀφ' οὗ ἀποθάνῃ, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἅιδου. εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε Η 270 ἔσπασε τὴν ἀσπίδα μέσα (πρὸς τὰ ἔσω). μύθους ἀλέασθε.., μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω δ 775 ἵνα μή τις μεταφέρῃ τὰ λόγια ἀπ' ἐδῶ καὶ μέσα (εἰς τὸν γυναικωνίτην, ὅπως δηλ. τὰ λέγετε ἐδῶ). ἐσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν Πίνδ. Π. 4, 135 ὁρμήσαντες δὲ ἐγκαθιδρύθησαν ἐντὸς (τοῦ μεγάρου τοῦ Πελίου). ἡγεῖτο εἴσω Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 21 ὡδήγει αὐτοὺς μέσα. ἴωμεν προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν Σοφ. Φιλ. 533 ἴδ. ἄοικος. οὐ λέγειν εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντ', Αἰσχίνη, δεῖ, οὔ, ἀλλὰ πρεσβεύειν εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα Δημ. 19, 255 δὲν πρέπει νὰ κρατῇ τις ἐντὸς τοῦ ἱματίου τὴν χεῖρά του, ὅταν ὁμιλῇ, ἀλλ' ὅταν πρεσβεύῃ, ἵνα μηδὲν δέχηται· ὅπου δηκτικῶς ἐπαναλαμβάνει τὰς αὐτὰς λέξεις ἀλλ' ἐπ' ἄλλης ἐννοίας· πρβ. ἀναβάλλω. — εἴσω δόρπον ἐκό-

σμειν η 13 ἡτοίμαζε (ἐφρόντιζε διὰ) τὸ δεῖπνον μέσα. εἰ μηδένα καιρὸν οἴεσθε ἥξειν, ὃς εἴσω ταύτης τῆς εἰρωνείας ἀφίξεται Δημ. 1428, 3 ὅστις θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ματαιότητα τῆς εἰρ. ταύτης. Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους Εὐρ. Ὀρ. 1531 δὲν φοβούμεθα ν' ἀναλάβωμεν ἀγῶνα διὰ τοῦ ξίφους ἐναντίον τοῦ Μενελάου. εἴσω τῶν ὅπλων κατεκέκλειντο Ξεν. Ἀν. 3, 3, 7 ἦσαν κατακεκλεισμένοι ἐντὸς (τῆς τάξεως) τῶν ὁπλιτῶν. ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασιάν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω Δημ. 55, 22 διὰ νὰ βάλῃ μέσα (εἰς τὸν ἀγρόν του) τὰ δένδρα τοῦ δρόμου.

εἶτα: κᾆθ' οἱ κάκιστοι .. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; Σοφ Ο. Κ. 419 καὶ ἔπειτα οἱ κάκιστοι τοῦ πρὸς ἐμὲ πόθου (τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης) προετίμησαν τὴν τυραννίδα; Μετ' ἀγανακτήσεως. Συχνάκις μετὰ μετοχῆς. Σοφ. Ο. Τ. 1402. Αἴ. 1092. 1094. Ἠλ. 543. δεινόν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἄπο βλαστόντας εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς Ἀπ. Σοφ. 103 ἔπειτα (ἐν ᾧ εἶνε τοιοῦτοι) οὗτοι μὲν νὰ πράττωσι καλῶς. Ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ εἶτα μετὰ μετοχὴν τίθεται τὸ κᾆτα κατά τινα πλεονασμόν· τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κᾆθ' ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὑδούσῃ φρενί; Ἀπ. Σοφ. 579 ποίαν μεγαλιτέραν χαρὰν δύνασαι νὰ εὕρῃς (ἐπιτύχῃς) παρά, ἀφ' οὗ ἐγγίσῃς γῆν (πιθανῶς μετὰ ναυάγιον), ἔπειτα κοιμώμενος νὰ ἀκούσῃς ὑποκάτω στέγης πυκνὴν βροχήν; Ἡ διόρθ. ἐπιψαῦσαί τε τοῦ Blomf. καὶ ἄλλαι περιτταί. Ὁμοίως ὥσπερ ᾠὸν ἀπολέψαντα χρὴ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κᾆθ' οὕτω φιλεῖν Ἀρφ. Ὄρν. 673 πρέπει ἀφ' οὗ τὴν ξεφλουδίσω σὰν αὐγὸ καὶ ἀφαιρέσω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ φλοῦδι, ἔπειτα οὕτω νὰ τὴν φιλῶ. Ὁμοίως καὶ ἔπειτα· λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν τὸν στέφανον ἀφῃρέθη Νεφ. 624. λαβὼν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου καὶ ἔπειτα δῆσον αὐτόν Πλάτ. Κωμ. Ἀπ. 23. Ομοίως Ἱππ. 391. Λυσιστρ. 560. Πλ. Γοργ 457 Β. Ὁμοίως εἶτα δέ Ἀρφ. Ἀχ. 24. Εν πᾶσι τούτοις τὸ καί (ἢ τὸ δέ) κατήντησε νὰ πλεονάζῃ ἕνεκα τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ κᾆτα. Καὶ ἀσυνδέτως· καὶ δεινὸν εἰ... ἡμᾶς ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἴρξουσι καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν ποθεν ὠφελίας, εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα Θουκ. 1, 35 καὶ εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα, ἐὰν ἡμᾶς θὰ ἀποκλείσωσιν ἀπὸ τῆς ὠφελείας, ἔπειτα δὲ θὰ θεωρήσωσιν ὡς ἀδίκημα, ἂν ὑμεῖς πεισθῆτε εἰς ὅσα ζητοῦμεν· τ. ἔ. δὲν ἀρκεῖ ὅτι πᾶσαν ἄλλην συμμαχίαν κατέστησαν ἡμῖν ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη θέλουσι νὰ θεωρήσωσιν ὡς ἔγκλημα ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μᾶς ὤθησαν. Ἡ διόρθωσις τοῦ γέρου εἴτε εἶνε περιττή. Ἡ δ' ἔνστασις τοῦ Κρυ-Στευπίου, ὅτι ἄρχεται ἐντεῦθεν ἄλλη σειρὰ ἐννοιῶν δὲν εἶνε ὀρθή. Ὁ Κερκυραῖος ῥήτωρ ἀντιδιαστέλλων τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Κορινθίους παρατηρεῖ, ὅτι εἰς μὲν τοὺς Κορινθίους τὰ πάντα ἐπιτρέπονται, εἰς δὲ τοὺς Ἀθηναίους δὲν ἐπιτρέπεται οὐδὲ νὰ πεισθῶσιν εἰς τὴν αἴτησιν τῶν Κερκυραίων· ἂν δὲ πεισθῶσι, τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἀδίκημα ὑπὸ τῶν Κορινθίων. Πρβ. Πλ. Ἀπολ. 23 C. Θεαίτ. 151 C. Δημ. 1, 12.

εἶται ἴδ. ἕννυμι.

εἴω ἴδ. εἰμί.

εἰῶ = ἐῶ.

ἐκ, πρὸ φων. ἐξ, καὶ ἐγ πρὸ τοῦ β, γ, δ, λ, μ, (ἐν ἐπιγραφ. Παρὰ Βοιωτοῖς. Θεσσαλ. Ἀρκάσιν ἐς, Λοκροῖς ἐ). Κυρίως σημ. τὴν ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω ἀπομάκρυνσιν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἐν. 1) Ἐπὶ τόπου· ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν Θ 213 ὅσον διάστημα ἐντὸς τῶν πλοίων ἀπεχώριζεν ἡ τάφρος ἀπὸ τοῦ τείχους. μετέειπεν ἐξ ἕδρης Τ 77 ὡμίλησεν ἀπὸ τὸν τόπον του. ἐκ πολλοῦ ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως. ἐκ πλέονος ἢ τὸ πρόσθεν ἔφευγον Ξεν. Ἀν. 1, 10, 11 ἐκ μεγαλιτέρας ἀποστάσεως ἢ πρότερον. (οὐδὲ) πεζὸς πεζὸν ἂν διώκων καταλαμβάνοι ἐκ τόξου ῥύματος 3, 3, 15 ἐξ ἀποστάσεως βολῆς τόξου (κυρ. ῥῦμα τόξου τὸ τράβηγμα τόξου, τὸ μέχρις οὗ ἐξικνεῖται τὸ βέλος τοῦ τόξου). Πρβ. κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει λ 600 ἡ κόνις ἐσηκώνετο (ἦτο σηκωμένη) ἐκ τῆς κεφαλῆς του τ. ἔ. ὁ κονιορτὸς ἐφαίνετο ὅτι ἐσηκώνετο ἐκ τῆς κεφαλῆς του, κεκυφότος πρὸς τὴν γῆν καὶ κυλίοντος πρὸς τὰ ἐπάνω τὸν λίθον. ἐκ γῆς ἐναυμάχουν Θουκ. 4, 14 ἐναυμ. ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ξηρᾶς. ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων Ἀπ. Σοφ. 224 ἴδ. ἔρχομαι. — Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ Ἀπ. Εὐρ. 228 ἴδ. γαῖα. — ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ (Δ. Γ. ἐκπονουμένων) σκληρὰς διαίτας οἱ γόνοι βελτίονες Ἀπ. Εὐρ. 525 οἱ γόνοι οἱ καταγόμενοι ἐκ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐσκληραγωγημένων εἶνε βελτίονες. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας Ε 322 «ἐκ τῆς περιφερείας (τοῦ ἅρματος) τὰς ἡνίας τανύσας» Γαζῆς. φιάλας ἐκ τῶν ζωστήρων φορέειν Σκύθας Ἡρ. 4, 10 φέρουσι φιάλας κρεμαμένας ἐκ τῶν ζ. Ἡ θέσις τόπου τινὸς ὁρίζεται ἄλλοτε μὲν διὰ τῆς ἐκ, ἄλλοτε δὲ διὰ τῆς εἰς προθέσεως ἀναλόγως τοῦ τόπου, ἐξ οὗ τις θεωρεῖ. τὸ ἐκ τῆς Παλλήνης τεῖχος λέγει Θουκ. 1, 64 ἐννοῶν τὸ ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος τῆς Παλλήνης, ὅπερ εἶπεν ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφ. τὸ δὲ ἐς τὴν Παλλήνην τεῖχος (ἴδε εἰς) αὐτόθι εἶνε τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ τείχους τῆς πόλεως. Ἀμφοτέρας δὲ τὰς ἐκφράσεις μεταχειρίζεται ὁ Θουκ., θεώμενος τὸ τεῖχος τῆς Παλλήνης ἐκ τῆς θαλάσσης. — Τὸ ἐκτός· ἐκ καπνοῦ κατέθηκα τ 7 τὰ ἀπέθεσα (μέσα διὰ νὰ εἶνε) ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ. ἐκ βελέων ἐκτὸς τῆς βολῆς τῶν βελῶν. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ τετράκις ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖ-

λαι Ἡρ. 2, 142 ἐν διαστήματι 1460 ἐτῶν ἔλεγον ὅτι ὁ ἥλιος ἀνέτειλε τετράκις ἐκτὸς τῆς συνήθους θέσεώς του. Ὁ Ἡρόδ. ταῦτα λέγων φαίνεται, ὅτι παρεξηγεῖ τὰ περὶ τούτου λεχθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, οἵτινες προσθέτοντες μίαν ἡμέραν εἰς πᾶσαν τετραετίαν (τρία ἔτη ἐκ 365 ἡμερῶν ἕκαστον καὶ ἓν ἔτος, τὸ τελευταῖον ἐκ 366) ὑπελόγιζον κυρίως τὸ σταθερὸν ἔτος πρὸς 365 1/4 ἡμ. ἴδ. 2, 4 καὶ Διόδ. 1, 50. Ἂν ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ σταθεροῦ ἔτους συνέπιπτε πρὸς τὴν πρώτην Θὼθ τοῦ πολιτικοῦ, μετὰ 4 σταθερὰ ἔτη θὰ συνέπιπτε πρὸς τὴν δευτέραν Θώθ, μετὰ δὶς τέσσαρα πρὸς τὴν τρίτην, μετὰ τρὶς τέσσαρα πρὸς τὴν τετάρτην· καὶ μετὰ 365άκις τέσσαρα (τ. ἔ. μετὰ 1460 σταθερὰ ἔτη) ἤθελε διατρέξῃ πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ πολιτικοῦ ἔτους, καὶ ἤθελεν ἐπέλθῃ ἐξίσωσις, τῶν 1460 σταθερῶν ἐτῶν ἰσοδυναμούντων πρὸς 1461 πολιτικά. Ὁ Ἡρόδ. ἐκλαμβάνει τὴν μετακίνησιν ταύτην τῶν ἡμερῶν ὡς μετακίνησιν τοῦ σημείου τῆς ἀνατολῆς (τῶν ἠθέων) τοῦ ἡλίου, ὅστις κατ' αὐτὸν ἐν τῷ εἰρημένῳ χρονικῷ διαστήματι ἀνατέλλει τετράκις ἐκ τεσσάρων διαφόρων (δύο ἀνατολικῶν καὶ δύο δυτικῶν) σημείων.—δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων Σοφ. Τρ. 1078 ἐκτὸς τῶν καλυμμάτων, δι' ὧν εἶχον σκεπάσῃ τὸν πάσχοντα ἥρωα. ἐξ ἐμοῦ Ἀρφ. Εἰρ. 1195 ἐκ τῆς οἰκίας μου. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ Σοφ. Ἠλ. 987 κυρ. παῦσον ἐμέ τῶν κακῶν, οἷον ἄγουσά με ἐκτὸς αὐτῶν. Ἄλλως· ἐσῳζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Τρ. 682 τὰ ἐφύλαττα μέσα μου καθὼς γράμματα ἐπὶ χαλκοῦ πινακίου βαθέως κεχαραγμένα καὶ δυσκόλως δυνάμενα νὰ ἐξαλειφθῶσι. δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ Ε 4 ἴδ. δαίω. ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας Σοφ. Τρ. 794 ἴδ. διάστροφος.—Μετὰ βραχυλογίας· οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ Θουκ. 1, 8 = οἱ ἐν ταῖς νήσοις κακοῦργοι ἀνέστησαν (ἐξεδιώχθησαν) ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν νήσων. ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις Σοφ. Ἠλ. 137 = τὸν ἐν τῇ παγκοίνῳ λίμνῃ τοῦ Ἅιδου πατέρα οὔτοι ἀναστήσεις ἐξ αὐτῆς. μείνατε... εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα Φιλ. 1076 τόσον χρόνον, ἕως ὅτου ἑτοιμάσωσι τὰ ἐν τῷ πλοίῳ (κυρ. ἀφ' οὗ μεταφέρωσιν εἰς τὸ πλοῖον τὰ ἐκ τοῦ πλοίου ἐκκομισθέντα εἰς τὴν ξηράν)· τὰ τῆς νεὼς διώρθ. ὁ Tournier.—ᾔσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες Θουκ. 3, 22 = οἱ ἐν τοῖς πύργοις φύλακες ᾔσθ. ἐξ αὐτῶν. τοὺς δέκα στρατηγοὺς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβούλεσθε ἀθρόους κρίνειν Πλ. Ἀπολ. 32 Β τοὺς οὐκ ἀνελομένους ἐκ τῆς ναυμαχίας τοὺς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἀπολωλότας. τοὺς ἐκ τῶν πόλεων λαβών Ξεν. Ἀν 1, 2, 3 = λαβὼν ἐκ τῶν πόλεων τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν.—ἐν αὐτῷ θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων Θουκ. 2, 34 θάπτουσι τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντας καὶ ἐκ τούτων ἀναιρουμένους καὶ θαπτομένους. ἀνὴρ ἐκ δόμων θανὼν ποθεινός Εὐρ. Ἰ. Τ. 1005 ἀνὴρ ἐκτὸς τῶν δόμων (ἐν τῇ ξένῃ) ἀποθανὼν ποθεινός ἐστι (τοῖς ἐν δόμοις). Ἐνίοτε τίθεται ἡ ἐκ καὶ μετὰ ῥημ. στάσεως σημαντικῶν εἰς δήλωσιν τῆς ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου ὁρμωμένης πράξεως. Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου Ξ 153 ἡ Ἥρα ἡ χρ. παρετήρησε (καλὰ) μὲ τοὺς ὀφθαλμούς της (ἐκ τοῦ Ὀλύμπου (καὶ ἰδίως δηλ.) ἀπὸ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, ἀφ' οὗ (ἦλθε καὶ) ἐστάθη αὐτοῦ. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Σοφ. Ἀντ. 411 ἴδ. κάθημαι. πρβ. 420. Εὐρ. Τρῳ. 523. Τροπικῶς δηλοῖ ἐκλογήν τινα καὶ μερισμόν· ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν Σ 432 ἐμὲ μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων θαλασσίων θεῶν ὑπεδούλωσεν εἰς ἄνδρα θνητόν. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων Σοφ. Ἀντ. 1137 ἣν (πόλιν τῶν Θηβῶν) ἐκ πασῶν τῶν πόλεων ὑπερβαλλόντως (ἐξόχως) τιμᾷς. σύμψηφος ἡμῖν εἶ καὶ σὺ ἐκ τρίτων Πλ. Γοργ. 500 Α καὶ σὺ τρίτος ὤν, κυρ. καὶ σὺ ἐκ τῶν ἄλλων οἱ τρίτοι εἰσίν. Ὁμοίως Συμπ. 213 Β. Εὐρ. Ὀρ. 1178 ‖ ἀρχήν, γένεσιν, καταγωγήν· ἐξ ἐμοῦ γένος ἐσσί Ε 896 κατάγεσαι κατὰ τὸ γένος ἐξ ἐμοῦ. κᾆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν δοῦναί τ' ἐς ἐσθλούς, ὅστις εὖ βουλεύεται; Εὐρ. Ἀνδρ. 1279 καὶ ἔπειτα ὁ καλῶς σκεπτόμενος δὲν ὀφείλει καὶ νὰ λαμβάνῃ γυναῖκα ἐξ εὐγενῶν καταγομένην καὶ νὰ δίδῃ τὰς θυγατέρας του (ἵνα ἀγάγωσιν αὐτὰς) εἰς καλὰς οἰκογενείας; ἐκ τρίτης μητρὸς τρίδουλος Σοφ. Ο. Τ. 1062 ἴδ. τρίδουλος.—πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι Ο. Κ. 250 = ἄντομαί σε πρὸς (τούτου), ὅ τι ἐκ σέθεν ὂν φίλον σοί ἐστιν. Τὸ ἐκ σέθεν εἶνε κυρίως τὸ τέκνον, συναπτέον πρὸς τὸ ὅ τι. Οὐδεμιᾶς λοιπὸν διορθώσεως χρῄζει. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ Ἴωσι συχν. ἡ ἐκ τίθεται εἰς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου· ἐκ Φοίβου δαμείς Σοφ. Φιλ. 335. ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων Ἀντ. 63. Ο. Τ 225. τὰ ἐντεταλμένα ἐκ τοῦ μάγου Ἡρ. 3, 62. 7, 175. Ξεν. Ἀν. 1, 1, 6. Ὅπως δὲ λέγεται κελεύομαι ἔκ τινος, οὕτω καὶ κέλευσμα ἔκ τινος, ὡς Σοφ. Ἀντ 1219. τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν ἠθροῦμεν ἴδ. κέλευσμα. πρβ. Ο. Κ. 737. ‖ τὴν αἰτίαν καὶ ἀφορμήν: ἐξ ἔριδος μάχεσθαι Η 111 ἕνεκα τῆς ἔριδος. ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα Σοφ. Φιλ. 1268 ἕνεκα (διὰ) τῶν ὡραίων σου λόγων ἐδυστύχησα. Τὸ ἐφεξῆς σοῖς πεισθεὶς λόγοις ἐκφράζει σαφέστερον τὸ ἐκ λόγων καλῶν. ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Ἀντιγ. 111 «ἐπαρθεὶς εἰς θυμὸν καὶ παροξυνθεὶς» (Σχ.) ἕνεκα τῶν ἀμφιλ. ἐρίδων.—ἐκ θεόφιν πολεμίζει Ρ 101 κατὰ παρόρμησιν θεοῦ. πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ἐξ ἀνδρῶν Ε 383 ἐξ αἰτίας τῶν ἀνδρῶν. πρβ. ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει Σοφ. Ο.

Κ. 807 κυρ. ἐξ οἱουδήποτε πράγματος ὁρμώμενος ὁμιλεῖ καλῶς: δύναται νὰ ὁμιλήσῃ καλῶς περὶ παντὸς πράγματος. || τὸ μέσον καὶ ὄργανον· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις Σοφ. 'Αντ. 475 ἴδ. περισκελής. πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν Φιλ. 710 ἴδ. ἀνύω. βέβηκεν ἐξ ἀκινήτου ποδός Τραχ. 875 ἴδ. βαίνω. μὲ ἀκίνητον πόδα, «ἀκούνητα». ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε Σοφ. 'Αντ. 989 δύο βλέποντες μὲ τοῦ ἑνὸς τοὺς ὀφθαλμούς: ὁ ἕνας βλέπει καὶ γιὰ τοὺς δύο. Κυρ. ἡ ὄψις τῶν δύο ὁρμᾶται ἐκ τοῦ ἑνὸς (ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἑνός). 'Ενταῦθα ὁ τυφλὸς Τειρεσίας παρίσταται (κατά γε τοὺς ὀφθαλμοὺς) ὡς ἐξάρτημα τοῦ ὁδηγοῦντος παιδός. Καὶ ἐκ τούτου δὲ φαίνεται ἡ εἰκαιότης τῆς διορθ. βαίνοντε ἀντὶ τοῦ βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει 990 κυρ. τοῖς τυφλοῖς αὕτη (ὑποκ.) κέλευθος (κατηγ.) ὑπάρχει, δηλ. ἐκ προηγητοῦ, τ. ἔ. εἰς τοὺς τυφλοὺς ὑπάρχει αὕτη ἡ ὁδός, καθ' ἣν ἐκ τοῦ προηγητοῦ ἐξαρτᾶται (σύρεται) ὁ ἐφεπόμενος (τυφλός)· ὅπερ καὶ πράγματι συμβαίνει. 'Η δὲ διόρθ. ἧκ προηγητοῦ δὲν εἶνε ἀναγκαία· πρβ. τὸ Θουκυδ. 1, 6 ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο, ὅπου κυρ. ὤφειλε νὰ εἴπῃ ὁ συγγραφεύς: τὴν μεθ' ὅπλων ἢ ξυνήθη τὴν μεθ' ὅπλων δίαιταν. οὐκ οὖν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσῃς Ο. Κ. 848 κυρ. δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος νὰ ὁδοιπορήσῃς, ὁρμώμενος ἐκ τούτων τῶν δύο ὡσὰν ἐκ σκήπτρων. οἱ ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι οὐκ εἴων με λέγειν Δημ. 18, 143 οἱ ἐκ συνεννοήσεως καὶ προσκλήσεως συγκαθήμενοι (φίλοι τοῦ Αἰσχίνου) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἵνα θορυβῶσι πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους. δύρομαι γὰρ ὡς περίαλλ' ἰαχέων ἐκ στομάτων Σοφ. Ο Τ. 1219 ὀδύρομαι ὡς μάλιστα, μεγαλοφώνως βοῶν· ὅπου τὸ ἐκ στομάτων κεῖται ἀντὶ τοῦ πεζολ. ἀπὸ φωνῆς. || δηλοῖ καὶ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς τι 'Ηρ. 1, 194. Πρβ. ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες Θεόκρ. 15, 49 συγκείμενοι ἐξ ἀπάτης: καμωμένοι (κατεσκευασμένοι) ἀπὸ ἀπάτην, ὅθεν δολιώτατοι· «ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ. Καὶ Σοφοκλῆς· πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος» Σχ. 'Απ. Σοφ. 827. 2) 'Επὶ χρόνου· δηλοῖ ἄμεσον χρονικὴν ἀκολουθίαν· ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίας ἐγένετο 'Ηρ. 1, 50 εὐθὺς μετὰ τὴν θυσίαν. ἀνδρῶν σωφρόνων ἐστὶν... ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι Θουκ. 1, 120 ἴδιον φρονίμων ἀνθρώπων εἶνε.. μετὰ μὲν τὴν εἰρήνην («ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰρ.») νὰ πολεμῶσιν, ὅταν δὲ δοθῇ κατάλληλος εὐκαιρία, μετὰ τὸν πόλεμον πάλιν νὰ συμβιβασθῶσι. — πόνῳ πόνον ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν μεθ' ἡμέραν 'Απ. 'Αδέσπ. Τραγ. 7 (ἴδ. ἀλλάσσω). τέλος δὲ ἐκ τῆς ἔριδος συμπεσόντες ἐμάχοντο 'Ηρ. 1, 82 ὅπου τὸ ἐκ τῆς ἔριδος δηλοῖ κυρ. χρόνον: κατόπιν τῆς ἔριδος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀποκλείηται ὅλως ἡ ἐκ τούτου παρεπομένη ἔννοια τῆς αἰτίας. ἐξ ὀλίγου (ἐνν. χρόνου, ἀνωτέρω εἶπεν ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν) Λυσ. 2, 1 μετὰ ὀλιγοχρόνιον παρασκευήν. ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον Θουκ. 1, 2 ἴδ. ἐπί. ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον γελάσαι ἐκ τῶν ἔμπροσθεν δακρύων Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 28 ἐγέλασεν, ἐν ᾧ πρότερον ἐδάκρυε (μετὰ τὰ δάκρυα). ἐπειδὴ δὲ τάχιστά μ' ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνῆκεν Πλ. Πρωταγ. 310 D εὐθὺς ὡς μετὰ τὸν (τοιοῦτον) κόπον ὁ ὕπνος μὲ ἀφῆκεν. || μεταβολὴν καταστάσεως· τυφλὸς ἐκ δεδορκότος Σοφ. Ο. Τ. 454 ἀπὸ βλέποντος τυφλός. ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι Τρ. 1074 ἴδ. εὑρίσκω. λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα Σοφ. 'Αντ. 1092. « τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν ἀπὸ μαῦρα ποῦ ἦσαν ». ὑπὸ στέγαισί τε οἵαισι ναίω βασιλικῶν ἐκ δωμάτων Εὐρ. 'Ηλ. 305 καὶ ὑποκάτω ποίων (δηλ. εὐτελῶν) στεγῶν κατοικῶ ὕστερα ἀπὸ τὰ βασιλικὰ μέγαρα (ποῦ εἶχα). ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Σοφ. Τρ. 284 ἀφ' οὗ ἀπὸ τὴν προηγουμένην εὐτυχίαν μετέπεσαν εἰς ζωὴν ἀζήλευτον: ἐξ ὀλβίων ἄνολβοι γενόμεναι. ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά; Αἴ. 277 ἴδ. ἁπλοῦς. Πρβ. ὁ μὲν ὄλβιος ἦν, τὸ δ' ἀπέκρυψεν θεὸς ἐκ κείνων (Grote· ἐκείνων) τῶν ποτε λαμπρῶν 'Απ. Εὐρ. 153 τὸν δὲ ὄλβον ἐκείνων ἐξηφάνισεν ὁ θεὸς ἐξ ἐκείνης τῆς ποτε λαμπρᾶς αὐτοῦ τύχης. 'Ο M. Schmidt διώρθωσε τὸν δ' ἔρριψεν θεὸς ἐκ κτεάνων. — τὰ καινὰ ἐκ τῶν ἠθάδων ἡδίον' ἐστίν Εὐρ. Κύκλ. 250 ὕστερα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα φαγητά, τὰ νέα εἶνε πλέον νόστιμα· ἐλεύθερος ἐκ δούλου γεγονώς Δημ. 18, 131 γεγ. ἀπὸ δούλου ἐλεύθερος: «ἀπὸ δοῦλος ποῦ ἦτον ἔγινεν ἐλεύθερος», καὶ συντομώτερον: «ἀπὸ δοῦλος ἔγινεν ἐλεύθερος». Οὕτως ἐκφράζει τὰ τοιαῦτα ἡ συνήθεια οὐχ ἧττον ἐκφραστικῶς τῆς ἀρχαίας. — Καὶ κατὰ τμῆσιν: ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη κ 560 ἴδ. ἀστράγαλος. ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας..., ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν Σοφ. Τρ. 1054 ἐκβέβρωκε μὲν τὰς ἐσωτάτας μου σάρκας, ἐκπέπωκε δὲ τὸ νεαρὸν (ἀκμαῖον) αἷμά μου.

ἑκάεργος ὁ, μακρόθεν ἐνεργῶν, μακρόθεν βάλλων. κατ' ἄλλ. ὁ μακρὰν ἐνεργῶν, ἐπιτυγχάνων.

ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος Πίνδ. 'Ο. 10, 7 ὁ μέλλων χρόνος ἐπελθὼν (κατόπιν ἐλθὼν) μακρόθεν (τ. ἔ. μακρὸν χρόνον μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν) αὐξήσας τὸ χρέος μου (= βαθὺ) κατέστησέ μοι ἐπονείδιστον αὐτὸ (μὲ ἔκαμε νὰ ἐντρέπωμαι δι' αὐτό).

ἑκάην ἴδ. καίω.

ἕκαστος παρ' 'Ομ. συνήθ. τίθεται κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, καθ' ἣν καὶ τὸ ὅλον (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέ-

ρος). Τρῶας τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον Η 215 τοὺς Τρ. κατέλαβε τρόμος ἕκαστον εἰς τὰ μέλη του ὑποκάτω (πρὸ πάντων τὰ γόνατά του). τῷ ἔχεθ', ὅττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπησιν ἑκάστῳ Ο 109 διὰ τοῦτο ὑπομένετε (περιμένετε νὰ ἰδῆτε) ὅ τι κακὸν θὰ πέμπῃ εἰς ἕκαστον ὑμῶν. Ὡς ἐπιμεριστικὴ παράθεσις: οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος Η 175 ἐκεῖνοι δὲ ἐσημείωσαν («ἐσημάδευσαν») ἕκαστος τὸν κλῆρόν του. Ὁμοίως ἔμενον ἐν τῇ ἑωυτοῦ τάξει ἕκαστος Ἡρ 3, 158. πάντες δ' οὗτοι κατὰ ἔθνη, ἐν πλαισίῳ .. ἕκαστον τὸ ἔθνος, ἐπορεύετο Ξεν. Ἀν. 1, 8, 9 ὅπου τὸ ἐν πλ. ἕκαστον ἔθνος εἶνε παράθεσις εἰς τὸ πάντες οὗτοι. Ὁμοίως Θουκ. 7, 44. οἱ στρατηγοὶ βραχέως ἕκαστος ἀπελογήσατο Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 5 συντόμως ἕκαστος ἀπελογήθη. Ἐπὶ πάντων τούτων σημειωτέον ὅτι τὸ ἕκαστος χωρίζεται διὰ μιᾶς ἢ πλειόνων λέξεων ἀπὸ ἐκείνης, εἰς ἣν εἶνε παράθεσις. μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοί εἰσιν, ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαί τι ὧν ἤκουσε Θουκ. 2, 35 ἴδ. αὐτός. οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἕκαστος οὐκ εἰκῇ ἐκλεγόμενος προσφέρει ἃ προσφέρει πρὸς τοὔργον τὸ αὑτοῦ, ἀλλ' ὅπως ἂν εἶδός τι αὐτῷ σχῇ τοῦτο Πλάτ. Γοργ. 503 c ἀποβλέποντες πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν ἔργων ἕκαστος ὄχι κατὰ τυχαίαν ἐκλογὴν μεταχειρίζεται ὅσα μέσα πρόσφορα ἔχει πρὸς τὸ ἔργον του, ἀλλ' ὅπως τὸ ἔργον του τοῦτο προσλάβῃ μορφήν τινα. καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι (τέχναι) οὕτω τὸ αὑτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ ἐκεῖνο, ἐφ' ᾧ τέτακται Πολ. 346 D καὶ προάγει ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἑκάστη εἶνε ὡρισμένη. ὑμεῖς δὲ... τὴν ἑαυτοῦ ἕκαστος τάξιν εὐτρεπισάμενος πρὸς ἐμὲ πάντες συμβάλλετε Ξεν. Κ. Π. 6, 2, 41 ὑμεῖς δέ, ἀφ' οὗ ἕκαστος ἑτοιμάσῃ τὸ τάγμα του, πρὸς ἐμὲ πάντες ὁμοῦ ἔρχεσθε. Συχνὴ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, πρβ. Ἀρφ. Πλ 784 νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα πληγώνουσι καὶ συντρίβουσι τὰ ἀντικνήμιά σου, ἐν ᾧ ἕκαστος ἐπιδεικνύει εὔνοιάν τινα· χαρακτηρισμὸς τῶν κολάκων. Ὁμοίως Θουκ. 3, 38. Δημ. 13, 19. Ἡρ. 3, 128. 6, 10. ἀλλὰ πρβ. Πλ. Γοργ. 503 E. — Κατὰ πληθ. τὸ ἕκαστοι λέγεται περὶ ὁμάδων τινῶν, ἐθνῶν, λαῶν, πόλεων κττ. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι νῦν Θηβαῖοι καὶ Φίλιππος καὶ Θετταλοί, οὐχὶ ταὐτὰ ἕκαστοι μάλιστ' ἐσπουδακότες, ταὐτὰ πάντες ἔπραξαν Δημ. 5, 20 ἐν ᾧ δὲν εἶχαν ἐπιδιώξῃ τὰ αὐτὰ συμφέροντα ἕκαστοι (δηλ. Θηβαῖοι καὶ Φιλ. καὶ Θεσσαλοί), τὰ αὐτὰ πάντες ἔπραξαν, δηλ. προήγαγον τὰ τοῦ Φιλίππου. Κατὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ ἀμέσως προηγουμένῳ: φοβοῦμαι μὴ πάντες περὶ τῶν ἰδίων ἕκαστος ὀργιζόμενος κοινὸν ἐφ' ἡμᾶς ἀγάγωσι τὸν πόλεμον ὁ Cobet διώρθ. ἕκαστοι ὀργιζόμενοι. Παρομοία τις ἀναφορὰ ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ Θουκ. 1, 22 ὡς ἂν ἐδόκουν ἕκαστοι κέ. περὶ οὗ ἴδε ἔχω. λαβόντες ὑπὸ μάλης ἕκαστος τοὺς μὲν ἐλάττονας εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δὲ ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντὸς πορεύονται Πλ. Νόμ. 789 C ἀφ' οὗ λάβωσιν ἕκαστος τοὺς μὲν μικροτέρους εἰς τὰς χεῖράς των, τοὺς δὲ μεγαλιτέρους ὑπὸ τὴν ἀγκάλην των (ἀπὸ) μέσα. καὶ (ἐὰν) παύσησθε αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἕκαστος ποιήσειν ἐλπίζων Δημ. 4, 7 καὶ ἐὰν παύσητε νὰ ἐλπίζητε ἕκαστος μέν, ὅτι δὲν θὰ (ἔχῃ ἀνάγκην νὰ) κάμῃ τίποτε ὁ ἴδιος· πρβ. τὸ ἀνωτ. Θουκ. 2, 35. αὐτὸς ἕκαστος Ἡρ. 5, 13. αὔθ' ἕκαστα Αἰσχ. Πρ. 950· ὅθεν τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους αὐθέκαστος. Σημ. ὅτι ἐν τούτοις ἡ αὐτός πάντοτε προηγεῖται. Ἐν τῷ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸ ἑκ. κεῖται ἐπιθετικῶς, ἐν δὲ τῷ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην τὸ ἑκ. εἶνε κατηγορούμ., κυρ. ἑκάστην θεωρουμένην. ὡς ἄν ἕκασται αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἐφιστῶνται Θουκ. 3, 82 ἴδ. ἐφίστημι. τὰ μὲν πολλὰ ἡσύχασαν, ὡς καθ' ἑκάστην φρουρὰν γίγνοιτό τις ἀπόβασις Θουκ. 4, 56 ἴδ. ἡσυχάζω. — Καὶ μετὰ τοῦ τὶς· τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης ὧν ἕκαστός τις ᾠήθημεν πράξειν 4, 63 ἴδ. ἐλλιπής. ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείσσονος 3, 45 ἴδ. κατέχω. Πολλαχοῦ ἐκ τοῦ οὐδεὶς ὑπονοητέον τὸ ἕκαστος· μηδεὶς ὑμῶν ἐν τῇ τοιᾷδε ἀνάγκῃ ξυνετὸς βουλέσθω δοκεῖν εἶναι... μᾶλλον ἢ ἀπερισκέπτως εὔελπις ὁμόσε χωρῆσαι τοῖς ἐναντίοις ὡς (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ καὶ) ἐκ τούτων ἂν περιγενόμενος Θουκ. 4, 10 ἀλλὰ μᾶλλον εὔελπις μέχρις ἀπερισκεψίας νὰ προχωρήσῃ εἰς συμπλοκὴν μὲ τοὺς ἐχθρούς, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι (οὕτω μόνον) δύναται νὰ σωθῇ ἐκ τῆς ἐπικινδύνου ταύτης θέσεως· ὅπου τὸ μᾶλλον ἢ μετὰ τὸ μηδείς κατ' ἔννοιαν = μᾶλλον δέ. Ὁμοίως ἐνν. τὸ ἕκαστος ἐν Δημ. 18, 199. Πλάτ. Συμπ. 192 Ε. — γράψας καθ' ἕκαστα... ᾧ ἂν τρόπῳ αὐτὰ πράξειε Θουκ. 8, 50 γρ. ἐν λεπτομερείᾳ κατὰ ποῖον τρόπον δύναται νὰ ἐκτελέσῃ αὐτά. οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες κατὰ πόλεις τε ὅσοι Ἑλλήνων ξυνήεσαν (οὕτως ἔγραψα: ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων ξυνίεσαν) καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες οὐδὲν ἔπραξαν Θουκ. 1, 3 ὁπωσδήποτε (= δ' οὖν) οἱ Ἑλλ. χωριστὰ ἕκαστοι καὶ ὅσοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων συνήρχοντο κατὰ πόλεις, οἱ ὁποῖοι καὶ ὕστερον ὅλοι ὁμοῦ ὠνομάσθησαν οὕτως, οὐδὲν ἔπραξαν· ἴδε πλείονα περὶ τοῦ χωρίου ἐν τῷ σύνειμι. ἐστράτευσαν ἑαυτῶν μὲν χιλίοις ὁπλίταις, τῶν δὲ ξυμμάχων ὡς ἑκάστοις ἐπὶ τὰ χωρία ταῦτα 1, 113 ἐστράτευσαν ἐναντίον τῶν χ. τούτων μὲ χιλίους μὲν ὁπλ. ἐξ ἑαυτῶν, μὲ ἑκάστους δὲ χωριστὰ ἐκ τῶν συμμάχων (οὕτω κατὰ λέξ. τ. ἕ. μὲ τὰς ἀναλόγους μοίρας ἑκάστων συμμ.) Ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ὡς προελθὸν κυρ. ἐξ ἐλλείψεως (ὡς ἑκάστοις προσῆκεν, συνέβαινεν κττ.) ἐπαυξάνει τὴν διανεμητικὴν ἔννοιαν τοῦ ἕκαστος ἴδ. ὡς. ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον ἢ ἀνάγκῃ ἔσχεν Θουκ. 7, 57 ἴδ.

ἔχω. τὰς ἄλλας καθ' ἡσυχίαν οὐδενὸς κωλύοντος ὡς ἑκάστην ποι ἐκπεπτωκυῖαν ἀναδησάμενοι ἐκόμιζον εἰς τὴν πόλιν 7, 74 τὰ ἄλλα πλοῖα μὲ τὴν ἡσυχίαν των, χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἐμποδίζῃ, ἀφ' οὗ ἔδεσαν ἐπάνω των (δηλ. ἐπάνω εἰς τὰ πλοῖά των), ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἕκαστον εἶχε πέσῃ ἔξω εἰς τὴν ξηράν, τὰ ἔφερον εἰς τὴν πόλιν. Καὶ ἐμπροθέτως: πολέμοις μεγίστοις ἀντέσχομεν πρός τε ξύμπαντας καὶ καθ' ἑκάστους Θουκ. 2, 64 ὅπου καὶ εἰς τὸ καθ' ἑκάστους ἐνν. ἡ πρός, ἣν δὲν ἐπανέλαβε, διότι θὰ συνέπιπτον δύο προθέσεις: πρὸς καθ' ἑκάστους. Ἐκ τούτου καὶ τῶν τοιούτων πρδγ. ἴσως ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ κατὰ σύλληψιν γραφὴ καθέκαστον, ἣν ἐπιτηδεύουσί τινες· πρβ. 1, 36. Ἐν δὲ 2, 39 οὔτε Λακεδαιμόνιοι καθ' ἑκάστους, μετὰ πάντων δ' ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι διορθοῦσι καθ ἑαυτούς τ. ἔ. μόνοι των, ἄνευ τῶν συμμάχων, ὥστε ἡ ἀντίθεσις μετὰ πάντων δέ (ἐνν. τῶν ξυμμάχων) νὰ ἔχῃ ὀρθῶς. Ἀλλ' ἴσως ὅμως ἐνταῦθα ἐννοεῖ μέρη τινὰ τῶν Λακεδ., ὡς κατωτ. καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἐννοεῖ διεσπασμένους καὶ προσθέτει: ἤν δέ που μορίῳ τινὶ προσμείξωσι. Ὅθεν: οὔτε οἱ Λακ. ἐκστρατεύουσι μὲ μέρη τινὰ τῆς δυνάμεώς των, ὡς ἡμεῖς.—ἑκάτερθεν ὁμίλου Γ 340 ἐξ ἑκατέρου τοῦ ὁμίλου.

ἑκάτερος: «ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν· ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν. ἑκάτεροι δέ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ, οἷον ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει, ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν» Ἀμμών. 6, 14. ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνεύσωσι Λυσ. 2, 33 ἵνα χωριστὰ διακινδυνεύσωσι (διαγωνιζόμενοι) πρὸς ἑκ. ἀλλ' ὄχι πρὸς ἀμφ συγχρόνως τὰς δυνάμεις Πρβ. Ἰσοκρ. 4, 96. καὶ ἑνὶ ἑκατέρῳ τῶν δανεισάντων καὶ ἀμφοτέροις Δημ. 35, 12 τὸ δικαίωμα τοῦτο ἂς ἀνήκῃ εἰς κάθε ἕνα ἐκ τῶν δύο δανειστῶν καὶ εἰς τοὺς δύο ὁμοῦ. οἱ μὲν παυσάμενοι τῆς μάχης ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν Θουκ 3, 74 ἀφ' οὗ ἑκάτεροι χωριστὰ (καθ' ἑαυτοὺς) ἡσύχασαν. Τὸ ὡς ἔχει ἣν σημ. καὶ ἐν τῷ ὡς ἕκαστος. Ὡς ἡ ἕκαστος οὕτω καὶ ἡ ἑκάτερος δύναται νὰ τεθῇ ὡς ἐπιμεριστικὴ παράθεσις Θουκ. 6, 62 κἀλλ. Ὁμοίως λέγεται αὐτὸς ἑκάτερος, ὡς αὐτὸς ἕκαστος Ἡρ. 9, 26. Καὶ μετὰ πλ. ρ. ὡς ἡ ἕκαστος· καὶ τεῖχος ἑκάτερος αὐτῶν τειχιεῖσθαι ἔφασαν Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 19 εἶπον ὅτι καὶ φρούριον θὰ κτίσωσιν. ὡς ἑκατέρων (ἑκατέρῳ) τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι Θουκ. 1, 22 ἰδ. ἔχω.

ἐκβάζω ἐκφράζω, διακηρύττω: τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων Αἰσχ. Ἀγ. 503 θὰ ἐκφράσῃ καθαρὰ διὰ λόγου (ὄχι ἄναυδος) τὸ χαίρειν (ὅτι πρέπει νὰ χαίρωμεν).

ἐκβαίνω: πέτρης ἐκβαίνοντα Δ 107 ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ βράχου. λόχου δ' ἐξέβαιν' Ἄρης, κόρας ἔργα Παλλάδος Εὐρ. Τρ. 560 τὸ κ. ἔργα Π. εἶνε παράθεσις εἰς τὴν προηγ. ἔννοιαν: ὅπερ (τ. ἔ. τὸ ἐκβαίνειν τὸν Ἄρη) ἦν ἔργα Παλλ. οὐ γὰρ ἀμεμφέως πω (τῶν Diels) πᾶν ἐξέστηκεν ἐπ' ἔσχατα τέρματα κύκλου, ἀλλὰ τὰ μέν τ' ἐνέμιμνε, μελέων τὰ δὲ τ' ἐξεβεβήκει Ἀπ Ἐμπεδοκλ 35 διότι ὄχι ἀμέμπτως ἀκόμη (ἐκ τούτων) ἐξεχώρησε (τὸ Νεῖκος) ὅλον εἰς τὰ ἔσχατα ὅρια τοῦ κύκλου, ἀλλ' ἐν μέρει μὲν διέμενεν ἐντὸς αὐτοῦ, ἐν μέρει δὲ εἶχεν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν στοιχείων (τοῦ σύμπαντος). ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος Εὐρ. Τρ. 701 ἀπὸ τὸν ἕνα λόγον βγαίνει ἄλλος: ἡ μία ὁμιλία φέρει τὴν ἄλλην. ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς Τρ. 1052 ἵνα ὁ νοῦς ἐκστῇ (ἀπομακρυνθῇ) τῶν ἐρωμ., διὰ νὰ λησμονήσῃ τις τοὺς ἀγαπωμένους ἄλλοι: ὅσον ὀλίγον σταθεροὶ καὶ ἂν εἶνε οἱ ἐρώμενοι. ἣν (κοιλάδα) ἔδει διαβάντας πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν (τοὺς ὀπισθοφύλακας) Ξεν. Ἀν. 4, 2, 3 τὴν ὁποίαν ἔπρεπεν, ἀφ' οὗ περάσουν, ν' ἀναβαίνουν (πρὸς) τὸν ἀνήφορον. ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος Εὐρ. Μήδ. 56 κατήντησα (περιῆλθον) εἰς τόσην λύπην. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Σοφ. Αἴ. 892. ἴδ. πάραυλος. ἐξέβην θρηνημάτων Εὐρ. Ἠλ. 215 ἔχασα τὰ θρηνήματά μου. ἢ ἁπλοῦν εἶναι (οἴει τὸν θεὸν) καὶ πάντων ἥκιστα τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν Πλ. Πολ. 380 D ἢ ὅτι εἶνε ἁπλοῦς καὶ οὐδόλως ἀφίνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μορφὴν (κυρ. ἐξέρχεται ἐκ τῆς μορφῆς του). οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτός τε ἐκβαίνοι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι Νόμ. 744 Α καὶ ἴσως οὕτω δύναται καὶ αὐτὸς νὰ ἐξέρχηται ἐκ τῆς νομοθεσίας («νὰ τὰ ξεμπερδεύσῃ μὲ τὴν νομοθεσίαν») καὶ τοὺς ἄλλους ν' ἀπαλλάττῃ. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω, ἂν τοῦτο δύναται νὰ σημαίνῃ: δύναται νὰ ἀποπερατώνῃ εὐτυχῶς τὸ νομοθετικόν του ἔργον. Ο Schanz τοὐλάχιστον πρὸ τῆς φράσεως ταύτης ἐσημείωσε χάσμα. || κάμνω παρέκβασιν· ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ; Σοφ. Φιλ. 896 ποῦ ἆρά γε ἀπεπλανήθης μὲ τὴν σκέψιν σου; ποῦ ὑπῆγεν ὁ νοῦς σου; Καὶ ἄλλως· ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ, τῇ ἐγὼ λέγω Ἡρ. 7, 209 ἐὰν ταῦτα δέν σοι ἀποβῶσιν οὕτως, ὅπως ἐγὼ λέγω. πῶς δῆθ' ὁδουρὸν οἷος (Valcken.: ὅμοιος) ἐξέβης λαθών; Ἀπ. Σοφ. 21 πῶς μόνος ἐξέφυγες ἀπαρατήρητος τὸν πειρατήν; ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε Εὐρ. Ἰ. Τ. 781 ἐξετράπην, ἀπεπλανήθην κατὰ διάνοιαν. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκειν καλῶς, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις Εὐρ. Μήδ. 229 ὁ σύζυγός μου, «ὁποῦ γιά μένα, νὰ ξεύρῃς καλά, ἦτο τὸ πᾶν, ἐβγῆκεν ὁ χειρότερος ἄνδρας τοῦ κόσμου» (Δ. Βερναρδ.). ἤν τι ὑμῖν ἀπ' αὐτῶν (τῶν ἡδίστων) μὴ ὁμοῖον ἐκβῇ Θουκ. 7, 14 ἂν ἐπέλθῃ ὑμῖν ἐπακολούθημά τι μὴ ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰς προσδοκίας

ὑμῶν. — Ἐν Ἀπ. Ἀρφ. 626 ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι νομίζω καὶ ἐγώ, ὅτι πρόκειται περὶ τῶν υἱῶν τοῦ Καρκίνου τ. ἔ. ὑπερβαίνετε τὸν πατέρα διὰ τῶν ὀρχημάτων: χορεύετε κάλλιον τοῦ πατρός. οἱ δ' ἐκβήσαντες (ἐκβιβάσαντες, ἐνν σέ) ἔβησαν (β' ἀορ. = ἀπῆλθον) ω 301. ἐς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι τάδ' ἀγγελοῦντα Εὐρ. Ἑλ 1616 ἐξέβαλέ με εἰς τὴν ξηράν, ἵνα σοι φέρω ταύτην τὴν ἀγγελίαν. ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα (ποδί Kirchhoff) Ἡρακλ. 802 ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τεθρίππου ἅρματος.

ἐκβακχεύω εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν, μανίαν, ἐμβάλλω· εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας Εὐρ. Τρ. 408 ἂν δὲν παρεσάλευσε τὰς φρένας σου διὰ βακχικῆς μανίας.

ἐκβάλλω ῥίπτω ἔξω· κακοῦ δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν Αἰσχ. Ἐπτ. 674 ἴδ. ἀρχή. αὐτὸν ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ Πρ. 941 ἐκβαλεῖ αὐτὸν ἐκ τῆς τυρ. καὶ τῶν θρόνων, ὥστε ἄϊστον γενέσθαι. ἤθελον τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως Σοφ. Αἴ. 1392 νὰ τὸν ῥίψωσιν ἔξω μετ' ἀτιμίας ἀναξίως (ὅπως δὲν τὸ ἤξιζε). κακοὺς δ ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς Εὐρ. Ἑλ. 854 τοὺς δὲ κακοὺς ῥίπτουσιν ἔξω (ἀτάφους) ἐπάνω εἰς σκόπελον στερεὸν γῆς. καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν ἐφῇς Σοφ. Ἠλ. 647 καὶ ἐκ τοῦ παρόντος πλούτου ἄν τινες διαβουλεύονται διὰ δόλων νά μ' ἐκβάλωσιν, μὴ τὸ ἐπιτρέψῃς. ἔδεισε μὴ ἐκ τῆς Σεύθου φιλίας ἐκβληθείη Ξεν. Ἀν. 7, 5, 6 ἐφοβήθη μήπως ἐκπέσῃ ἐκ τῆς φιλίας τοῦ Σ., μήπως χάσῃ τὴν φιλίαν του. ἔγνωκα γὰρ... τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη Σοφ. Αἴ. 808 ἐννόησα ὅτι μ' ἔχει βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποῦ μ' εἶχε. τοὺς παῖδας ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένῳ τῷ βιβλίῳ Λυσ. 32, 14 εὑρόντας κατὰ τύχην τὸ βιβλίον ἐρριμμένον. || ἐκβάλλω ἔπος πετῶ ἕνα λόγον, ῥίπτω ἀπροσέκτως λόγον. ἅλιον ἔπος ἔκβαλον Σ 324. Αἰσχ. Εὐρ. οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη Εὐρ. Ἴων 959 κυρ. ἀφ' οὗ ἐξέβαλον ἐκ τοῦ στόματός μου πολλὰ οἰκτρὰ λόγια. ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὸν φίλον στόμα Τρφ. 1180 ὦ φίλον στόμα, πολλάκις ἐκβαλὸν κομπαστικοὺς λόγους. Καὶ π. πεζ. τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον Πλάτ. Πολ. 473 Ε ἴδ. διατείνω. τοὺς δὲ λόγους, οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν Πλάτ. Κρίτ. 46 Β τοὺς λόγους ἐκείνους δὲν δύναμαι τώρα ν' ἀπορρίψω. Ὅθεν κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοὐτό γ' (τοὔπος) ἐκβαλεῖν πάλιν Σοφ. Ο. Τ. 849 καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν εἰς αὐτὸν ν' ἀπορρίψῃ πάλιν τοῦτον τοὐλάχιστον τὸν λόγον. τίς ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε; Ο. Κ. 631 τίς δύναται ν ἀπορρίψῃ (ν' ἀποκρούσῃ) τὴν εὐμένειαν τοιούτου ἀνδρός; οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ (πάτερ Elmsley, ἄνερ Valcken.) προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ Ἀπ. Εὐρ. 360, 44 (Λυκ. κατὰ Λεωκρ. § 100) οὐδεὶς ὑπάρχει ὅστις θὰ ἐκβάλῃ, μὲ τὴν συγκατάθεσίν μου, τοὺς παλαιοὺς θεσμοὺς τῶν προγόνων, πάτερ. — τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; Ἀπ. Σοφ. 855 τίνα δὲν ἀναγκάζει ν' ἀποχωρήσῃ ἡττημένος; Περὶ τοῦ ἐς τρίς ἴδ. πάλαισμα, παλαίω. τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ Αἰ. 964 «πρὶν ἄν τις αὐτοῦ στερηθῇ» Σχολ. μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Αντ. 648 μὴ λοιπόν ποτε, ὦ τέκνον μου, ἐξ ἡδονῆς ἀποβάλῃς τὰς φρένας σου ἕνεκα γυναικός. Τὸ μὲν νόημα σαφὲς καὶ ἄμεμπτον, χάριν δὲ τοῦ μέτρου διορθοῦσι πολλαχῶς τὸν στίχον. Ἐκ πασῶν τῶν διορθώσεων ἐπιδοκιμάζω μάλιστα τὴν σὺ γ' ἡδονῇ ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἡδονῆς. γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς Αἰσχ. Εὐμ. 833 ἐννοῶ ὧδε: ἐκ τῆς ἀπερισκέπτου γλώσσης σου μὴ ῥίψῃς ἐναντίον τῆς γῆς καρπὸν (τ. ἔ. δηλητήριον, διότι ἐξέφρασε συντόμως τὸν στ. 815: ἰόν... καρδίας σταλαγμόν, χθονὶ ἄφορον), ὅστις θὰ φέρῃ γενικὴν δυστυχίαν: «τὸν πάντα ποιοῦντα κακῶς πράττειν» Σχολ. Περιτταὶ αἱ διορθ. ἔπη χθονί, ἐπίφθονα κτλ. — ἐκβαλεῦσι τὰς κούρας δοκεῦντες ὄντως ἀργυρεῦν (τὸ πύραγρον ἢ πύραστρον) πεποιῆσθαι Ἡρώνδ. 4, 64 θὰ βγάλουν τὰ μάτια των (προσπαθοῦντες νὰ τὰ ἴδωσι καλλίτερον, ἢ ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὰ κλέψωσι), νομίζοντες ὅτι ὄντως ἔχει κατασκευασθῇ ἀργυροῦν τὸ π. καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος Σοφ. Ἀντ. 1238 ἴδε φυσιάω. ῥίζας ἐκβαλὼν Ἡρ. Μ 932 ἴδ. ῥίζα.

ἔκβασις -εως ἡ: ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε ε 410 οὐδαμοῦ φαίνεται τόπος ἀποβάσεως ἐκτὸς (ἔξω) τῆς πολιᾶς θαλάσσης. κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις Εὐρ. Μήδ. 279 ἴδ. εὐπρόσοιστος. αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν Ἀπ. Μενάνδρ. 696 ἴδ. προπάσχω.

ἐκβιάζω: ὦ τόξον... χειρῶν ἐκβεβιασμένον Σοφ. Φιλ. 1128 διὰ τῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἀφῃρημένον. ἡ Ἀντιμάχου ποίησις καὶ τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα, τῶν Κολοφωνίων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον, ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε Πλουτ. Τιμολ. 36 ἔχουσί τι τὸ βεβιασμένον καὶ ἐπίπονον, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ «δοκοῦντα εὐχερῶς καὶ ῥᾳδίως ἀπειργάσθαι» (οἷοι ἦσαν οἱ στίχοι τοῦ Ὁμήρου καὶ αἱ γραφαὶ τοῦ Νικομάχου).

ἐκβιβάζω: εἰδότες οὐκ ἂν ὁμοίως δυνηθέντες καὶ εἰ ἐκ τῶν νεῶν πρὸς παρεσκευασμένους ἐκβιβάζοιεν ἢ κατὰ γῆν ἰόντες γνωσθεῖεν Θουκ. 6, 64 ἐπειδὴ ἐγνώριζον, ὅτι δὲν ἤθελον δυνηθῇ (δηλ. νὰ καταλάβωσι στρατόπεδον ἐν ἐπικαίρῳ τόπῳ) ὁμοίως καὶ ἐὰν ἐκ τῶν πλοίων ἤθελον ἀποβιβάζῃ στρατὸν ἐναντίον παρεσκ. ἢ ἐὰν ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν ἤθελον προχωρῇ κατὰ ξη-

ράν. ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον Ἀρφ. Ὄρν. 662 «βγάλε ἔξω», ἐκδίωξον, τὸ ὀρν. ἐκ τοῦ βουτόμου. τὸν ποταμὸν χώματι ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα Ἡρ. 7, 130 διὰ προχώματος ἀπαγαγόντα. ὑμεῖς τῶν δικαίων λόγων ἡμᾶς ἐκβιβάσαντες Θουκ. 5, 98 «ἐκκρούσαντες (ἀποκωλύσαντες) ἡμᾶς τῆς δικαιολογίας» Σχ. ἀναφ. εἰς 5, 89.

ἔκβλητος 2 ἀπόβλητος, ἄξιος ἐκριφθῆναι, «διὰ ῥίψιμον»· νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι Ἀπ. Ἡρακλ. 96 (Πλουτ. 659 A) οἱ νεκροὶ εἶνε διὰ ῥίψιμον περισσότερον ἀπὸ τὰ κόπρια.

ἐκβολή ἡ: πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς Αἰσχ. Ἑπτ. 754 ἀλλὰ χύνονται ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν θάλασσαν τῶν φιλοπόνων ἀνδρῶν τὰ ἀφθόνως συσσωρευθέντα πλούτη. ἀποδώσουσιν οἱ δανεισάμενοι... τὸ ἀργύριον... ἐντελὲς πλὴν ἐκβολῆς, ἧς ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται Δημ. 35, 11 θὰ ἀποδώσωσι τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν πλῆρες ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἤθελον ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ κοινὴν ἀπόφασιν τῶν συμπλεόντων.—δικέλλης ἐκβολή Σοφ. Ἀντ. 250 τὸ χῶμα τὸ διὰ τῆς δικέλλης ἐκβεβλημένον (ἐξορωρυγμενον). τῷ τοι (Δ. Γ. καὶ γάρ τοι) ταύτης τῆς δόξης ἐπ' ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ στέλλονται Πλάτ. Σοφ. 230 B διὰ τοῦτο πρὸς ἀποβολὴν (ἀπομάκρυνσιν) ταύτης τῆς γνώμης μεταχειρίζονται ἄλλον τρόπον. ποῖ πᾶ φέρομαι τέκν' ἔρημα λιπὼν Βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι, σφακτὰν κυσί τε φονίαν δαῖτ' ἀνήμερον οὐρείαν τ' ἐκβολάν; Εὐρ. Ἑκ. 1076 «ποῖ πᾶ φέρομαι λιπὼν ἔρημα ταῖς τοῦ Ἅι. Β. διαμοιρᾶσαι («διασπαράξαι μελῃδόν» Σχ. τὰ) τέκνα, κυσί τε σφακτὰν φονίαν δαῖτα (ἐσόμενα) οὐρείαν τ' ἀνήμερον ἐκβολάν; = ἵνα τοῖς τε κυσὶ σφαγέντα ὦσι φονία δαίς (αἱματηρὰ εὐωχία) ὀρεία τ' ἐκβολὰ ἀνήμερος (τ. ἔ. ἵνα τε τοῖς ἀνημέροις, ἀγρίοις, θηρσὶν ὦσι βορά); Βάκχας δὲ Ἅιδου λέγει τὰς περὶ τὴν Ἑκάβην Τρῳάδας, ὡς μαινομένας «ἐπὶ φόνοις καὶ ὑπουργίᾳ τοῦ Ἅιδου» Σχολ. Δ. Βερναρδ. Κυρ. λοιπὸν οὐρεία ἐκβολά εἶνε τὰ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἐκβεβλημένα τέκνα (εἰς βορὰν τῶν ἀγρίων θηρίων). ἐκβολὰς νεὼς Ἑλληνίδος δέξεσθε Ἰ. Τ 1422 δέξ. τὰ θραύσματα, τὰ λείψανα, τοῦ ναυαγίου (πράγματά τε καὶ ἀνθρώπους) τοῦ Ἑλλ. πλοίου. || ἐκβολὴ (ἐκροὴ) ποταμοῦ Θουκ. 2, 102 (πληθ.). περὶ σίτου ἐκβολὴν Θουκ. 4, 1 «ἡ τοῦ σίτου ἐκβολὴ παρὰ Θουκ. ἐστὶν ἡ πρώτη ἐκ τῆς κάλυκος τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις» Εὐστάθιος. χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 742 ὑπὸ τῆς χαρᾶς οὐ δύναμαι μὴ οὐ κατέχειν τὰ δάκρυα. τὰν φυγάδα μὴ προδῷς, τὰν ἕκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὁρμέναν Αἰσχ. Ἱκ. 426 τὴν μακρόθεν δι' ἀθέων διωγμῶν ἐξελαθεῖσαν (ἐκδιωχθεῖσαν).

ἔκβολον τό: τὰ ἔκβολα νεώς Εὐρ. Ἑλ. 422 τὰ ἐκβεβλημένα εἰς τὴν ξηρὰν (ῥάχη) τῶν ἱστίων ναυαγήσαντος πλοίου. Περὶ τοῦ χωρίου ἴδε εἰκάζω.

ἔκβολος ὁ: ποῖ δῆτα πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1042 ποῦ εἶνε τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει ὁ πόντος; τ. ἔ. ποῦ εἶνε ὁ ὅρμος, ὃν ὑπεδήλωσας πρότερον διὰ τοῦ πόντου πηγαῖς (1039); Οὐδὲν κωλύει νὰ ἐκλάβωμεν ἐνταῦθα τὸ ἔκβολον (ἀρσεν. ἴδ. Εὐστάθ. 1405: «ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ ἔκβλητος παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ὁ ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου ἔκβολος») ἐφ' ἧς σημ. εἴπομεν. Πρβ. ἐκροὴ καὶ ἔκρους.

ἐκβροντάω: ἐξεβροντήθη σθένος Αἰσχ. Πρ. 378 τῇ βροντῇ (ἐμβρόντητος γενόμενος) ἀπώλεσε τὸ σθένος.

ἐκβρυχάομαι: στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι Εὐρ. Ἰ. Τ. 1390 οἷον διὰ βρυχηθμοῦ ἐκβάλλοντες ἡδὺν τὸν στεναγμόν.

ἔκβρωμα τό: τὸ ἐκβεβρωμένον, καταφαγωμένον. πρίονος ἐκβρώματα Σοφ. Τρ. 700 τὰ πριονίδια.

ἐκγεγάμεν, -γεγαώς, -γεγάονται κλπ. ἴδ. ἐκγίγνομαι.

ἐκγελάω γελῶ δυνατά, «ξεκαρδίζομαι (ξεσπῶ) 'ς τὰ γέλοια»· ἐκ δ' ἐγέλασσε Z 471. ἔνθεν ἐκγελᾷ ὀστέων ῥαγέντων φόνος Εὐρ. Τρ. 1176 ἀπὸ ὅπου (δηλ. διὰ μέσου τῶν βοστρύχων) διαχάσκει ἡ πληγὴ ἡ (προελθοῦσα) ἐκ τῶν θραυσθέντων ὀστέων τῆς κεφαλῆς. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν Πλ. Πολ. 473 C καὶ ἂν πρόκειται (τὸ ῥηθησόμενον) ἀπαράλλακτα ὡσὰν κῦμα ποῦ ξεσπᾷ εἰς ἀφροὺς (κυρ. ὡσὰν κῦμα ἐκσπῶν εἰς γέλωτα) νά με περιχύσῃ ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω μὲ γέλωτα καὶ ἀδοξίαν. Αἱ διορθ. ὅλως περιτταί.

ἐκγίγνομαι: οἳ Διὸς ἐξεγένοντο E 637 = οἱ ἐκ Διὸς ἐγένοντο (ἐγεννήθησαν). Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ ἀνώμαλον ἐκγεγάονται Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 197, ὃ καὶ ὑπὸ τοῦ Blass κρίνεται ἐφθαρμένον. Τὸ χωρίον: σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱός, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται. Ἂν τὸ ἐκγ. εἶνε ὑγιές, πάντως θὰ εἶνε μέλλ., ἀλλὰ βεβαίως εἶνε ἐφθαρμένον, καὶ ὀρθὴ ἡ ἑτέρα ἐκ τῶν προτεινομένων διορθ. ἐκγεγαῶτες ἢ ἐκγεγάοντες (Αἰολ. πρκ.). Περὶ τῆς δοτ. παίδεσσι πρβ. Ξ 115. Ἡρ. 1, 30: καὶ παῖδες ἐκ τῶν παίδων (κυρ. εἰς τοὺς παῖδας) θὰ γεννῶνται. || ἀπροσώπ. ἐκγίγνεται = ἔξεστι. ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τείσασθαι Ἡρ. 5, 105 ἄμποτε ν' ἀξιωθῶ νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς Ἀθ. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην Ἀρφ. Εἰρ. 346 ἄμποτε ν' ἀξιωθῶ νὰ ἰδῶ τὴν ἡμέραν ταύτην.

ἔκγονος 2 γεγεννημένος ἔκ τινος· πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων ἢ 'μοῦ λέγεις; Σοφ. Ο. Κ. 588 ὁ Θησεὺς οὐ καλῶς ἐννοῶν λέγει: τί ἀγῶνα ἐννοεῖς, τῶν παίδων σοῦ ἢ ἐμοῦ; οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται Ο. Τ. 171 οὔτε οἱ καρποὶ (τὰ προϊόντα) τῆς ἐνδόξου γῆς αὐξάνονται.

ἐκγράφω: νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφεις Αἰσχ. Χο. 694 ἴδ. βακχεία. ἔδωκα... τὰ γράμματα ἐκγράφεσθαι ὅσα οὗτος ὤφειλεν Δημ. 49, 43 ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὰ βιβλία, ἵνα λάβῃ ἀντίγραφα τῶν ποσῶν, ὅσα οὗτος ὤφειλεν.

ἔκδεια ἡ: εἴ τις ἔκδεια γίγνοιτο Δημ. 33, 10 ἐὰν ἤθελαν λείψῃ χρήματα.

ἐκδέκτωρ -ορος ὁ: ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα Αἰσχ. Ἀπ. 194 (Πλουτ. 98 C. 964 F) ἴδ. ἀντίδουλος.

ἐκδέχομαι: οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο Ν 710 οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐπαιρναν τὴν ἀσπίδα. Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί Αἰσχ. Χο. 758 = Ὀρ. ἐδεξάμην πατρὶ (πρβ. Ἡσ. Θεογ. 480): ἀνέλαβον τὸν Ὀρ. διὰ (νὰ τὸν ἀνατρέφω διὰ) τὸν πατέρα του· κατ' ἄλλους: παρὰ τοῦ πατρός. ἡ Περσικὴ καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης ἐκδεκομένη Ἀσσυρίη Ἡρ. 4, 39 καὶ ἡ ταύτην κατὰ συνέχειαν διαδεχομένη Ἀσσυρία. ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 277 Β ὡσὰν σφαῖραν ἀναλαβὼν τὸν λόγον. τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων Δημ. 5, 18 ὅτι ἀποδεχόμεθά τι (ἢ διαδεχόμενοι συνεχίζομέν τι) τῶν ὑπ' ἐκείν. πεπραγμένων.

ἐκδέω: δρῦς ἔκδεον ἡμιόνων Ψ 121 ἔδεον τὰς δρῦς ἐκ τῶν ἡμιόνων. σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν χ 173 ὑμεῖς οἱ δύο, ἀφ' οὗ ἀποστρέψητε (τ. ἔ. ἀποστρέψαντες δέσητε ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του τὸν δεξιὸν πόδα μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν ἀριστερὸν μὲ τὴν ἀριστερὰν) πόδας καὶ χεῖρας ἐπάνω, νὰ τὸν ῥίψητε μέσα εἰς τὸν θάλαμον καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ νὰ κλείσητε στερεὰ τὴν θύραν διὰ τοῦ ἱμάντος. Τὰ δὲ ἐφεξῆς 175-177 χρονικῶς προηγήθησαν. ἐκδησάμενος ἀγάλματα Ἡρ. 4, 76 δέσας ἀπ' ἐπάνω του ἀγάλματα. Μουνιχίου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν Εὐρ. Ἱππ. 761 εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μουνιχίας ἔξω ἔδεσαν (μετὰ κόπου) τὰς πλεκτὰς ἀρχὰς τῶν παλαμαρίων καὶ ἐπάτησαν εἰς τὴν ξηράν.

ἐκδιαβαίνω: ἐκδιαβάντες τάφρον Κ 198 ἀφ' οὗ ἐπέρασαν τὴν τάφρον καὶ ἐξῆλθον ἔξω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος.

ἐκδιαιτάομαι: εἴ τί που ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων Θουκ. 1, 132 ἐὰν που κατά τι εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἐν τῇ διαίτῃ του ἐκ τῶν καθιερωμένων νόμων. Μήδεια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιῃτημένη Ἀθην. 556 C διότι ἀπομακρυνθεῖσα (ἐκ τῶν βαρβαρικῶν ἐθίμων) εἶχεν ἀποκλίνῃ εἰς τὰ καλλίτερα καὶ Ἑλληνικά.

ἐκδιδάσκω: ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον Σοφ. Τρ. 934 ἀργὰ διαφωτισθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν οἴκῳ ὄντων· ὅπου ἡ γεν. δύναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς ἐκ-. αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται Ἠλ. 621 ἐξ αἰσχρῶν πράξεων αἰσχρὰ πράγματα μανθάνει τις καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; Ἀρφ. Βατρ. 1019 τί δράσας ἀπέδειξας αὐτοὺς διὰ τῆς διδασκαλίας οὕτω γενναίους; πρβ. διδάσκω. Μέσ. βάλλω (εἰς τὸ σχολεῖον) νὰ διδάσκωνται τελείως (=ἐκ) διὰ τοῦ διδασκάλου· χρὴ δ' οὔποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς Εὐρ. Μήδ. 294 ποτὲ δὲν πρέπει ὁ τοιοῦτος νὰ ἐκπαιδεύῃ τοὺς παῖδάς του (ἐν τοῖς σχολείοις) οὕτως, ὥστε νὰ γίνωνται περισσῶς σοφοί.

ἐκδίδωμι: ὑμεῖς δ'.. Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε Γ 459 ἀπόδοτε (ὡς ἀδίκως κατακρατουμένην)· κυρ. δότε ἔξω, «βγάλτε την ἀπὸ τὰ χέρια σας». Ἀμφίπολιν ἐξέδωκε καὶ ἀπέδοτο Δημ. 19, 253 Ἀμφ. οἰκείαν οὖσαν παρέδωκεν (εἰς ξένου χεῖρας) καὶ ἐπώλησεν. Ἀντίθετον εἶνε τὸ ἐξαιτεῖν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἑξῆς χωρίου: πῶς οὐχ ὑπερφυές, αὐτὸν μὲν δεινὰ πεπονθέναι φάσκειν, εἰ τὸν ἐλεύθερον ἐξαιτῶν... μὴ παρέλαβε, τοὺς δὲ μάρτυρας οὐ δεινὰ πάσχειν νομίζειν, τὸν ὁμολογουμένως δοῦλον περὶ ὧν ἐμαρτύρησαν (ἐμοῦ) ἐκδιδόντος, οὐκ ἐθέλοντος τούτου παραλαβεῖν; Δημ. 29, 14 πῶς δὲν εἶνε λίαν παράδοξον, αὐτὸς μὲν νὰ ἰσχυρίζηται ὅτι ἔχει πάθῃ δεινὰ (ἀνυπόφορα), διότι ἀπαιτῶν νὰ τοῦ παραδώσουν τὸν ἐλεύθερον, δὲν τὸν παρέδωκαν, τοὺς δὲ μάρτυρας νὰ νομίζῃ ὅτι δὲν πάσχουσι δεινά, ὅταν, ἐμοῦ παραδιδόντος τὸν ὁμ. δοῦλον πρὸς ἀπόδειξιν ὧν ἐμαρτύρησαν, οὗτος δὲν θέλει νὰ παραλάβῃ αὐτόν; ὥστε ἐκδίδωμι τὸν δοῦλον = παραδίδωμι τὸν δοῦλον βασανίζειν.— θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν Πίνδ. Π. 4, 295 νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχήν του εἰς τέρψιν τῆς νεότητος. Δὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν Ὀ. 13, 105 θὰ παραδώσωμεν τοῦτο, ἵνα ἐκτελῶσιν, εἰς τὸν Δία καὶ τὸν Ἐν. ἐκδίδωμι τὴν θυγατέρα Ἡρ. 1, 196 δίδω (ἐκτὸς τῆς οἰκίας) τὴν κόρην μου γυναῖκα, σύζυγον. οὔτ' ἐκδοῦναι οὐδ' (Bekk.: οὔτε) ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν Θουκ. 8, 21 οὐδενὶ ἔτι τῶν δημοτῶν ἐξῆν ἐκδοῦναι (θυγατέρα) ἐς ἐκείνους (τοὺς δυνατοὺς) οὐδ' ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων· πρβ. Πλ. Πολ. 362 Β: γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται τ. ἔ. ἄγεσθαι γυναῖκα παρ' ὧν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι θυγατέρας εἰς οὓς ἂν β. πρβ. Πλ. Σοφ. 242 D: δύο δ' ἕτερος εἰπών, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν ἢ θερμὸν καὶ ψυχρόν, συνοικίζει τ' αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι τὰ συζευγνύει καὶ δίδει αὐτὰ εἰς γάμον. Μέσ. ἐξέδου κόραν ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν Εὐρ. Μήδ. 309 ὑπάνδρευσες τὴν κόρην σου μὲ ὅποιον εἶχες εὐχαρίστησιν. τὴν μητέρα βουληθεὶς ἐκδοῦναι, πείθει λαβεῖν αὐτὴν τὸν πατέρα τὸν ἐμόν Δημ. 57, 41 θελήσας νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν μητέρα μου, καταπείθει τὸν πατέρα μου νὰ τὴν λάβῃ. ‖ ἐνοικιάζω, μισθοῦμαι· ἐμισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόν-

τος τὴν αὐλήν Ἡρ. 1, 68 ἐζήτει νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν αὐλήν, ἐν ᾧ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἔδιδεν εἰς ἐνοίκιον. ἐγένετο καὶ Ἱππονίκῳ ἑξακόσια ἀνδράποδα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἐκδεδομένα Ξεν. Πόροι 4, 15 ἐκμεμισθωμένα. ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν Δημ. 18, 122 ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει δώσῃ συμφώνως μὲ συμβόλαιον παραγγελίαν ἀνδριάντος. ἐπικόψας χαρακτῆρα ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς Αριστοτ. Οἰκ. 2, 20, 9 (1349^{b} 31) κόψας τὸ ἀργύριον εἰς νόμισμα, τυπώσας νόμισμα (κυρ. ἐπικόψας τῷ ἀργυρίῳ χαρακτῆρα), ἔδωκεν εἰς τὴν μίαν δρ. ἀξίαν δύο δρ. καὶ οὕτως ἔθεσεν αὐτὴν εἰς κυκλοφορίαν. Ἀμτβ. ὃς (Ἕρμος) ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν Ἡρ. 1, 80. κἀλλ. ἐκβάλλει, χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν.

ἐκδικάζω: ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν Ἀρφ. Ἱππ. 50 ἐνν. μίαν δίκην. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν Ἐκκλ. 984 ἔπρεπε νὰ ὑπονοηθῇ δίκας, ἀλλ' ἐνν. νεάνιδας, αἵτινες δὲν συνεπλήρωσαν τὸ εἰκοστὸν ἔτος. πρβ. Σχολ. «ἀπὸ τῶν δικῶν· ἔλεγον γὰρ ἀεὶ τὰ πρὸ τόσων ἐτῶν δικάζομεν». ταῦτ' ἐκδικάζων ἦλθον Εὐρ. Ἰκ. 154 ἐκδικῶν (ἵνα ἐκδικῶ) ταῦτα ἦλθον εἰς τὸ Ἄργος.

ἐκδοχή ἡ, τὸ ἐκδέχεσθαι, ἡ διαδοχή (λαμπὰς) ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός Αἰσχ. Ἀγ. 311 ἐξήγειρεν ἄλλην διαδοχὴν τοῦ πεμπομένου πυρὸς τ. ἔ. τὸ ἐκ τῆς λαμπάδος πεμπόμενον πῦρ ἐξήγειρεν ἄλλο πῦρ, ὅπερ διεδέχετο τὸ πρῶτον (δηλ. τὸ πεμπόμενον ἐκ τῆς λαμπάδος). καὶ πάλιν οὐκ ὤκνουν κατ' αὐτοῦ λέγειν Φιλίππου, ἐπιτιμῶν ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου Αἰσχίν. 2, 30 = ὅτι ἐξεδέξατο τὸν πρὸς τὴν π. πόλεμον τ. ἔ. ὅτι ἐξηκολούθησε τὸν ἐναντίον τῆς πόλεως πόλεμον.

ἐκδρακοντόομαι: ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτείνω νιν Αἰσχ. Χο. 549 ἐγὼ δὲ εἶμαι, ὁ ὁποῖος ἔγεινα δράκων καὶ φονεύω αὐτήν.

ἐκέδασσε ἴδ. σκεδάννυμι

ἐκεῖθεν: τοὐκεῖθεν ἄλσους τοῦδε Σοφ. Ο. Κ. 505 τ. ἔ. (ὁ τόπος, ὃν βούλει μαθεῖν, ἔστι) τὸ ἐκεῖθεν ἄλσους τοῦδε: τὸ ἀπὸ ἐκεῖ μέρος τούτου τοῦ ἄλσους. ἴσως γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις (ὄντων) Τραχ. 315 ἴσως κατάγεται ἐκ τῶν ἐκεῖ (ἐν Οἰχαλίᾳ) πρώτων οἰκογενειῶν. Καὶ ἐπὶ προσώπων πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα 632 πρὶν γνωρίζωμεν, ἂν μᾶς ἐπιθυμεῖ καὶ ἐκεῖνος (κυρ. ἂν μᾶς ἐπιθυμοῦν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἠδύνατο δὲ νὰ εἴπῃ καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἡγούμενα «πρὶν εἰδέναι τὸν ἐξ ἐκείνου πόθον».

ἐκεῖσε: κινδυνεύει ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλομένων οὐ μόνον ἐνθάδε εὐδαιμονεῖν ἄν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχεῖαν πορεύεσθαι, ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν Πλάτ. Πολ. 619 Ε ὡς ἐκ τῶν εἰδήσεων τῶν ἐξ ἐκείνου τοῦ κόσμου ἐρχομένων ἐμπορεῖ νὰ εἶνέ τις σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ὄχι μόνον ἐδῶ (ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ) ἤθελεν εὐδαιμονῇ, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν ἐκ τούτου τοῦ κόσμου πρὸς ἐκεῖνον καὶ πρὸς τοῦτον ὀπίσω πάλιν πορείαν ἤθελε κάμῃ ἐπὶ ὁδοῦ ὄχι χθονίας καὶ τραχείας, ἀλλὰ λείας καὶ οὐρανίας. ὅ τι θεὸς ἢ μὴ θεὸς ἢ τὸ μέσον, τίς φύσιν (Herm.: τί φής) ἐρευνήσας βροτῶν μακρότατον πέρας ηὗρεν (Herm.: εὑρεῖν), ὃς τὰ θνήτ' ἐσορᾷ δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε καὶ πάλιν ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις; Εὐρ. Ἑλ. 1137 τί εἶνε θεὸς ἢ τί δὲν εἶνε ἢ τί εἶνε τὸ μεταξὺ αὐτῶν, τίς ἐκ τῶν θνητῶν ἐρευνήσας τὴν φύσιν εὗρε τὸ μακρότατον πέρας (τ. ἔ. ἔφθασεν ἕως εἰς τὸ τελευταῖον ὅριον), ὅστις (σχεδὸν = ἀφ' οὗ) βλέπει τὰ θνητὰ πράγματα βαίνοντα ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἄλλοτε ἐκεῖ καὶ μεταπηδῶντα πάλιν μὲ ἀντιφατικὰς ἀνελπίστους τύχας; τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας Ὀρ. 1448 «ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους εἰς ἐκεῖνο» Σχ. κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα Σοφ. Τρ. 929 ἴδ. ἐξορμάω.— ὡς σὰ... πάντα... καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, προσβιβᾷ λέγων Ἀρφ. Ὄρν. 423 σιγὰ σιγὰ θά σε πείσῃ διὰ τοῦ λόγου, ὅτι ἰδικά σου εἶνε ὅλα, καὶ ὁ ἀὴρ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. ἴδ. προσβιβάζω. ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ Εὐρ. Φοίν. 265 ὧν ἕνεκα πρέπει νὰ ρίψω «ἕνα μάτι» εἰς ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διὰ νὰ (ἴδω) μὴ ὑπάρχῃ δόλος τις. ἐκεῖσ' εἰσὶν αἱ χεῖρες Δημ. 4, 40 ἴδ. εἰμί.

ἐκέκαστο ἴδ. καίνυμαι.

ἐκέκλετο ἴδ. κέλομαι.

ἐκέκλιτο ἴδ. κλίνω.

ἔκηα ἴδ. καίω.

ἐκζέω: ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε Ἡρ. 4, 205 ἔβγαλεν, ἔχυσεν, ἔβρασεν ἀπὸ σκωλήκια. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα Αἰσχ. Ἑπτ. 696 αἱ κατάραι τοῦ Οἰδ. ἔφεραν τὸν ἀναβρασμὸν τοῦτον (ἐν ἐμοὶ) τ. ἔ. μὲ ἐξῆψαν καὶ ἐξηρέθισαν. μήτ' ἐκζέουσ' (Musgrave: ἐξελοῦσ' ἀμφίβολος ἡ διόρθ.) ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων Εὐμ. 863 μήτε ἐξερεθίζουσα τὴν καρδίαν τῶν ἀστῶν μου ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων.

ἕκητι (ἀρχ. τύπ. δοτ. τοῦ *ἕκης, πρβ. ἑκών, ἕκηλος), Δωρ. ἕκατι, ἕνεκα, ἐξ αἰτίας. πλήθους ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βάρβαρον ναυσὶν κρατῆσαι Αἰσχ. Πέρσ. 340 κάλλως ἤξευρε ὅτι, ἂν ἡ νίκη ἐξηρτᾶτο ἐκ τοῦ πλήθους, οἱ βάρβαροι θὰ ὑπερίσχυον διὰ τῶν πλοίων.

ἐκθερμαίνω: τὸν ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς καὶ ζόφον οὐκ ἐκτεθέρμαγκεν οὐδ' ἐξέωκε διὰ φιλοσοφίας Πλουτ. 48 D τ. ἔ. οὐκ ἐκκεκάθαρκε διὰ τῆς ἀπὸ φιλοσοφίας θερμότητος.

ἐκθνήσκω: εἶμαι εἰς τὴν πρὸ τοῦ θανάτου κατάστασιν, ἐκπνέω· ἐκθνήσκων ὁ θὴρ τοσοῦτον εἶπε Σοφ. Τρ.

568 τ. ἔ. ἐκπνέων. Ἄλλοι: ἐκ τούτου, δηλ. τοῦ ἰοῦ, θνήσκων. ἐξέθανον ὥστε τεθνάναι δοκέειν Ἱπποκρ. 1953 Ε ἐλιποθύμησα, ὥστε νὰ φαίνωμαι ὅτι ἀπέθανον. τὰς δὲ προθέσεις μὴ μακρότερον χρόνον ἔνδον γίγνεσθαι τοῦ δηλοῦντος τόν τε ἐκτεθνεῶτα καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα Πλάτ. Νόμ. 959 Α ὁ νεκρὸς δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἐκτεθειμένος ἐντὸς τῆς οἰκίας μακρότερον χρόνον ἐκείνου, ὅστις δηλοῖ καὶ τὸν κατὰ τὸ φαινόμενον νεκρὸν καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα τ. ἔ. μακρότερον χρόνον τοῦ ἀπαιτουμένου, ἵνα πεισθῇ τις, ἂν ὁ προκείμενος εἶνε νεκροφανὴς ἢ πραγματικῶς νεκρός. ἀφιεμένου ἔξω (αἵματος) πλείονος μὲν ἐκθνήσκουσι, πολλοῦ δ' ἄγαν ἀποθνήσκουσιν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 3, 19 (521 a 11) ὅταν ἐκβάλλεται (χύνεται ἔξω) πλειότερον αἷμα, λιποθυμοῦσι τὰ ζῷα· ὅταν δὲ πάρα πολύ, ἀποθνήσκουσι πραγματικῶς. οὗ τὸν ἁψάμενον ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν Αἰλ. Ζ. Ἱ. 8, 7 τὸ ὁποῖον (ἰχθύδιον) ὅστις ἐγγίσῃ λιποθυμεῖ κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὅμως καὶ ἀποθνήσκει. γέλῳ ἔκθανον σ 99 ἀπέθανον ἀπὸ τὰ (ἢ 'ς τὰ) γέλοια. Κατὰ ταῦτα διώρθωσεν, ἀτυχῶς, ὁ Wytt. ἐν τῷ (παρὰ Πλουτ. 57 Α) Ἀπ. Μενάνδρ. 297 γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐνηθούμενος τὸ ἐνηθ. διὰ τοῦ ἐκθανούμενος, δέον διὰ τοῦ ἐννοούμενος (ὃ ἴδε), ὡς ὁ Cobet. — ὁρῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι Ἀπ. Ἀντιφάν. 190 «ἦσαν γι.. ν σκάσουν δι' αὐτὸ ποῦ ἐγίνετο».

ἐκθοινάομαι: κελαινόβρωτον ἧπαρ ἐκθοινήσεται Αἰσχ. Πρ. 1037 = κατέδεται τὸ ἧπαρ, ὥστε γενέσθαι μέλαν ἐκ τῆς βρώσεως.

ἔκθορον τοῦ ἐκθρῴσκω πηδῶ ἔξω, ἐκπηδῶ. κραδίη στηθέων ἐκθρῴσκει Κ 95 ἡ καρδία μου πηδᾷ ἔξω ἀπὸ τὰ στήθη: κτυπᾷ δυνατά.

ἐκθύω: ἐξέθυσας ἡμᾶς Εὐρ. Ὀρ. 192 μᾶς ἐθυσίασας, μᾶς κατέστρεψας. ἄγος ἐκθύσασθαι Ἡρόδ. 6, 91 ἴδ. ἄγος. τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν Ἀπ. Εὐρ. 912 τίνα τῶν μακάρων ἐξιλεώσαντες (ἐξευμενίσαντες) πρέπει νὰ εὕρωμεν ἀνάπ. τῶν μόχθων.

ἐκκαλαμάομαι: τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται Ἀρφ. Σφ. 609 ἀποσπᾷ τὸ τριώβολον (ἐκ τοῦ στόματός μου) διὰ τῆς γλώσσης της ὡσὰν δι' ἁλιευτικοῦ καλάμου.

ἐκκαλέω καλῶ τινα ἔξω· χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη Αἰσχ. Ἀγ. 282 ἡ χαρὰ μὲ καταλαμβάνει καὶ μὲ κάμνει νὰ χύνω δάκρυα: ἀπὸ τὴν χαράν μου χύνω δάκρυα. εὗρε μοιχοῖς ἀείσματ' ἐκκαλεῖσθαι γυναῖκας Ἀπ. Εὐπόλ. 139 ἴδ. εὑρίσκω. οἴμοι μάλ' αὖθις, οἷά μ' ἐκκαλῇ, φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν Σοφ. Τρ. 1206 ἀλήμονον καὶ πάλιν ἀλήμονον διὰ τὴν πρόσκλησίν σου, δηλ. νὰ γίνω φονεὺς καὶ ἔνοχος τοῦ ἐκ τοῦ φόνου σου μιάσματος. ἃ τῷ χαίρειν πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ Πλουτ. Περ. κεφ. 1 τὰ ὁποῖα (θεάματα) διὰ τῆς χαρᾶς, ἣν προξενοῦσιν (εἰς τὴν διάνοιαν), προκαλοῦσιν αὐτὴν πρὸς τὸ ἰδιάζον εἰς τὰ θεάματα ἀγαθόν.

ἐκκαρπίζομαι: ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται Αἰσχ. Ἑπτ 587 ὁ ἀγρὸς τῆς δυστυχίας, ὅταν συνάγουν τοὺς καρπούς του, ἀποδίδει θάνατον.

ἐκκατέπαλτο μέσ. ἀόρ β' τοῦ ἐκκαταπάλλω (ἴδ. πάλλω). οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος Τ 351 κυρ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπῆρε παλμὸν πρὸς τὰ κάτω διὰ τοῦ αἰθέρος.

ἔκκειμαι ὡς παθ. πρκ. τοῦ ἐκτίθημι· ἵν' ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων Δημ. 21, 103 διὰ νὰ εἶνε ἐκτεθειμένον πρὸ τῶν ἐπων. τὸ πινάκιον, ἐν ᾧ ἦτο ἐγγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ κατηγόρου καὶ τὸ τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸ ἔγκλημα τ. ἔ. «Εὐκτήμων Λουσιεὺς ἐγράψατο Δημοσθένην Παιανιέα λιποταξίου». Τὸ ἀντίστοιχ. ἐνεργ. εἶνε τὸ ἐκτιθέναι (20, 94). Ὁ δὲ τόπος, ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ τοιχοκόλλησις αὕτη (affiche), ὡς θὰ εἴπωμεν σήμερον, ἦτο ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ πολὺ ἐσυχνάζετο· κυρίως δὲ ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκοντο οἱ ἀνδριάντες τῶν ἐπωνύμων (πλησίον τῆς Θόλου)· ὅθεν καὶ ἡ φράσις ἐκτιθέναι ἢ ἐκκεῖσθαι ἔμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων συχνὴ ἴδ. Δημ. 20, 94 Ἰσ. 5, 38 κτλ. ἐξέκειτο πολὺν χρόνον ἡ φάσις Δημ. 58, 10 ἦτο ἐκτεθειμένη (πρβ. «τοιχοκολλημένη») κρεμασμένη ἔξω. καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Σοφ. Ἀντ. 1011 ἐκ τῆς περικεκαλυμμένης (τοῖς μηροῖς) πιμελῆς τὰ μηρία ἀπέμενον γυμνά, ἐπειδὴ εἶχε καταρρεύσῃ (ἡ πιμελὴ) ἐξ αὐτῶν

ἐκκείρω. Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος Ἀπ. Σοφ. 432 ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος: «Σκυθιστὶ χειρόμακτρον· οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων πολεμίων τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο». Ἐκ τούτου διώρθ. ὁ Herwerden: ἐκδεδαρμένος, ὅπερ εὐκολώτερον· ἀλλὰ τὸ ἐκκεκαρμένος εἶνε κατὰ βραχυλογίαν εἰρημένον τ. ἔ. πρῶτον ἐξέδερον τὰς κεφαλὰς καὶ εἶτα ἐξέκειρον τὰ ἐκ τῶν κεφαλῶν δέρματα, οὕτω δὲ ἐκκεκαρμένα μετεχειρίζοντο ἀντὶ χειρομάκτρων.

ἐκκενόω ὅλως διόλου κενώνω, ἀδειάζω· οἷον οὐδέπω τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν Αἰσχ. Πέρσ. 763 οἷον οὐδέποτε μέχρι τῆς σήμερον ἐμπεσὸν ἐξηρήμωσε τοῦτο τὸ ἄστυ τῶν Σούσων. ἰοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ λαγόνεσσι φαρέτρης δορκάσι καὶ βαλίαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις Ἀνθολ. 6, 326 βέλη πλήθοντα ἀεὶ ἐν ταῖς λαγόσι τῆς φαρέτρας ἐξετόξευσεν ἐπὶ τὰς δορκάδας καὶ τὰς ποικιλοστίκτους ἐλάφους. ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος Θεόκρ. 16, 40 ἀλλὰ δὲν τὰ ἐχάρησαν, ἀφ' ὅτου παρέδωκαν τὸ πνεῦμα εἰς τὴν εὐρεῖαν σχεδίαν τοῦ μισητοῦ Ἀχ.

ἐκκυνηγετῶ: μέτειμι (ὃ ἴδε) τόνδε φῶτα κἀκκυνηγετῶ (Erfurdt: κακκυνηγέτης) Αἰσχ. Εὐμ. 231 καταδιώκω

τὸν ἄνδρα τοῦτον καὶ (δὴ) ἐξέρχομαι εἰς τὸ κυνήγιον τοῦτο. Οὕτω συνήθως· ἐγὼ νομίζω μᾶλλον ὧδε: καὶ κυνηγοῦσα ἐξάγω (θὰ ἐξαγάγω) αὐτὸν ἐκ τῆς κρύπτης του.

ἐκκηραίνω ἐξαδυνατίζω· ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος Αἰσχ. Εὐμ. 127 ὁ ὕπνος καὶ ὁ κόπος ἁρμόδιοι συνωμόται ἐξαδυνάτισαν τὴν ὁρμὴν τῆς δ. δρ.

ἐκκινέω πρὸς τὰ ἔξω κινῶ, ἐξεγείρω· ἐξεκίνησεν ποδοῖν κεράστην ἔλαφον Σοφ. Ἠλ. 567 διὰ τῶν ποδῶν του ἐσήκωσεν (ἐκ τῶν θάμνων, ἐν ᾧ ὑπῆρχε· τοῦτο σημ. ἡ ἐκ-) ἔλαφον. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ Σοφ. Τρ. 1242 «σύ με ἀναταράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραϋνθέντος κακοῦ, μὴ πειθόμενος» Σχ. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; Ο. Τ. 354 ἐξεστόμισας τοῦτον τὸν λόγον;

ἐκκλάω: οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι τὰ δὲ συντετρῖφθαι Πλ. Πολ. 611 D ἴδ. ἀρχαῖος.

ἐκκλείω (-κλήω, ἴδ. κλείω): τήν τ' ἐναύλιον ὠθῶν τις ἐξέκλῃξε (οὕτω Blass: ἐξέκλαγξε) σύγκοιτον φίλην Ἀπ. Κωμ. ἀδέσπ. 1203 (Πλουτ. 1098 B) καὶ τὴν ἐν αὐλῇ θύραν ὠθῶν τις ἐξέκλεισεν (ἔκλεισεν ἔξω) τὴν σύγκοιτον φίλην του.

ἐκκλέπτω κλέπτω καὶ ἀπάγω κρυφίως· Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν Ἄρηα Ε 390 τὸν ἠλευθέρωσε κρυφίως. δραπέτην ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα Εὐρ. Ὀρ. 1499 ἐκ τῆς οἰκίας κρυφίως ἐξηρχόμην. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων Σοφ. Φιλ. 55 πρέπει νὰ κυττάξῃς πῶς νὰ ἐξαπατήσῃς κἑ. (ἴδ. δεῖ-δέω). ἀποραθυμεῖν ἡμῖν δοκεῖς καὶ εἶδος ὅλον... ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου Πλ. Πολ. 449 C μᾶς φαίνεσαι, ὅτι γίνεσαι ὀκνηρὸς καὶ ὅτι ὁλόκληρον κεφάλαιον ἀφαιρεῖς ἐκ τοῦ (ὅλου) λόγου· ὅθεν μή. . ἐκκλέψῃς λόγον Σοφ. Τρ. 437 σημ. κυρ. μὴ ἀφαιρέσῃς ἐκ τοῦ λόγου, ὃν ἔχεις νὰ εἴπῃς, ἓν μέρος: μὴ εἴπῃς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. καὶ μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ Φιλ. 968 καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς νά σε ὀνειδίζωσιν οἱ ἄνθρωποι, διότι μὲ ἐξηπάτησας.

ἐκκναίω κατατρίβω, μτφρ. ἐπὶ φορτικῆς φλυαρίας· ἐκκναισεῦντι (=ἐκκναίσουσι) πλατειάσδοισαι ἅπαντα Θεόκρ. 15, 88 αὐται θὰ ἀπονεκρώσωσιν ἅπαντα μὲ τὴν πλατεῖαν (Δωρικὴν) προφοράν των, «διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ α τὰ πλεῖστα χρώμεναι» Ἑρμογένης περὶ ἰδεῶν 1, 6 σελ. 224 ἔκδ. Walz Rh. III. Μᾶλλον ὧδε: θὰ μᾶς ξεκωφάνουν (θὰ μᾶς παραζαλίσουν: θὰ μᾶς ξεσχίσουν τ' αὐτιά) μὲ τὴν ἀνυπόφορον πλατεῖαν (Δωρικὴν) προφορὰν (ὅλων τῶν λέξεων). Τὸ ἅπαντα λοιπὸν συναπτέον πρὸς τὸ πλατειάσδ. πρβ. ἀποκναίω.

ἐκκομίζω ἔξω κομίζω, ἐξάγω· ἔμαθε, ὅτι ἐκκομίσαι (= ἐκσῶσαι) ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος Ἡρ. 3, 43 ὅτι εἶνε ἀδύνατον εἰς ἄνθρωπον ν' ἀπαλλάξῃ (ἐκσώσῃ) ἄνθρωπον ἐκ τῆς πεπρωμένης μοίρας. Μέσ. τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεος ἐκκομίζομαι πρὸς πυρὰν ὑβρισθέν Εὐρ. Ἱκ. 631 τοὺς πολίτας ἐφ' οἷς σὺ ἠγάλλου, οὓς σὺ ἐν τῇ πόλει καθίδρυσας, φροντίζω ὅπως ἐκκομίσω, ἵνα καύσω ἐπὶ πυρᾶς, ἀφ' οὗ ὑβρίσθησαν (μὴ ἀξιωθέντες πυρᾶς).

ἐκκομψεύομαι: ἐκκεκόμψευσαι Εὐρ. Ἰ. Α 333 ἔχεις γίνῃ πολὺ κομψός.

ἐκκορέω σαρώνω, καθαρίζω· μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα Ἀρφ. Εἰρ. 59 «ἔρημον οἰκητόρων μὴ ποίει διὰ τὸν πόλεμον» Σχ. τίς ἐξεκόρησέ σε; Θεσμ. 760 τίς σε διεκόρησε; καί: τίς σοῦ ἐπῆρε τὴν κόρην σου; ἐκκόρει, κόρη κορώνη Ἀπ. Ἀδέσπ. 25 παρὰ Bergk III σ. 663. Κατὰ τὸν Bergk οὕτω γράψαντα τὸ Ἀπόσπ. σημ. ψάλλε τὸν ὑμέναιον, παρθένε κορώνη. Κατὰ τὸν Ἑρμᾶννον, γράφοντα ἐκκόρει κόρη κορώνη, δηλοῖ: ξεπαρθένευε τὴν παρθένον, ὦ κορώνη. Ἄλλοι ἄλλα ἧττον πιθανά. Νομίζουσι δὲ οἱ ἑρμηνευταί, ὅτι ἡ κορώνη μνημονεύεται ἐνταῦθα, ὡς ἐμπνέουσα ὁμόνοιαν· πρβ. Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ. 1, 8 (ὅστις γράφει: ἐκκορὶ κορὶ κορώνη) καὶ Αἰλιαν. Ζ. 3, 9: ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον τὴν κορώνην ᾄδειν, σύνθημα ὁμονοίας τοῖς συνιοῦσιν ἐπὶ παιδοποιΐᾳ διδόντας. Ἡ κυρία πηγὴ τοῦ Ἀποσπ. εἶνε τὸ Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3, 27: «κἂν τῷ βίῳ ἀκορεῖ (Δ. Γ. εὐκορεῖ) ἀντὶ τοῦ κόρας (Δ. Γ. κούρους) κορώνας· παροτρύνοντες δ' (Δ. Γ. προτρέποντες) ἔνιοί φασιν· ἐκκορεῖ κόρους κορώνας (Δ. Γ. ἐκκόρει κόρει κορώνας)», ἅτινα ἄλλοι ἄλλως διορθοῦσι. Πρβ. Ἡσύχ. «κουριζομέναις, ὑμεναιουμέναις, γαμουμέναις, διὰ τὸ λέγειν· σὺν κούροις τε καὶ κούραις· ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως ἐκκορεῖν (ἐκ κόρεν χ/φον) λέγεται». Πρβ. καὶ «κυσθοκορώνη· νύμφη» καὶ Σχολ. Πινδ. Π. 3, 27: «τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπε διὰ τὸ τοὺς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κούροις τε καὶ κούραις», ὅπερ λέγεται καὶ ἐν Ἀπ. Αἰσχ. 43. Κατὰ ταῦτα ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι ἴσως πρέπει νὰ γράψωμεν: ἐκκόρει κόρην, κορώνη κυρ. ἔξαγε ἐκ τῆς κόρης, ὦ κορώνη, τοὺς κόρους τε καὶ κόρας (ὧν τὴν ἀπόκτησιν ηὔχοντο οἱ ἐπᾴδοντες «σὺν κούροις τε καὶ κούραις»). Τὸ ἐκκορεῖν λοιπὸν ἐνταῦθα, συμφώνως πρὸς τὴν περίστασιν, σημ. ἐξάγειν κόρους τε καὶ κόρας· καὶ εἶνέ πως συνώνυμον, ὡς παρετήρησαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι, πρὸς τὸ ἐπᾳδόμενον «σὺν κούροις τε καὶ κούραις». Ἡ δὲ κορώνη ἔχει σχέσιν μᾶλλον πρὸς τὰ παρ' Ἀθηναίῳ 359 E κἑ. περὶ κορώνης λεγόμενα. Σήμερον εὔχονται πολλαχοῦ «πέντε υἱοὺς καὶ μιὰ μηλιά», σπανιώτερον δὲ (διὰ γνωστοὺς

λόγους) «μὲ υἱοὺς καὶ θυγατέρας». Ἐν Θεοφρ. Χαρ. 22 καὶ ἀναστὰς τὴν οἰκίαν καλλῦναι καὶ τὰς κλίνας ἐκκορῆσαι (Δ. Γ. ἐκκορύσαι) διορθωτέον μετὰ τοῦ ἡμετέρου Κοραῆ ἐκκορίσαι (παρὰ τὸ κόρις) τ. ἔ. νὰ ξεκορειάσῃ τὰς κλίνας. Ἡ διόρθωσις αὕτη προτιμητέα τῆς ὑπὸ τοῦ Pauw μεταθέσεως: τὴν οἰκίαν ἐκκορῆσαι καὶ τὰς κλίνας καλλῦναι. πρβ. τὸ τῆς Ἀνθ. 9, 113 οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου, ἀλλ' ἐκορέσθην ἄχρι κόρου καὐτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας ἃ εἶνε σαφῆ: μὲ ἔφαγαν μέχρι κόρου, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ μέχρι κόρου τοὺς ξεπάστρεψα. Ἐν δ' Ἀπ. Εὐπόλ. 233 κἀξῆν ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν κύσθον ἐκκορίζειν ἔχει αἰσχρὰν σημ. πρβ. τὸ ἀνωτ. κυσθοκορώνη. Παθ. ἐκκορηθείης σύ γε Ἀπ. Μεν. 903 «παντελῶς ἀφανισθείης». πρβ. Ἀλκίφρ. 3, 62.

ἐκκρίνω ἀποχωρίζω τινὰ ἐκ τῶν ἄλλων, τὸν ἐβγάζω ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν ἄλλων· ἀρετῇ πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος Σοφ. Φιλ. 1425 κατὰ τὴν ἀνδρείαν κριθεὶς πρῶτος ἐκ τοῦ στρατ. τὸ πεζὸν καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθέν Θουκ. 6, 31 ἐν ᾧ τὸ πεζὸν στράτευμα ἐξεδιαλέχθη δι' εὐσυνειδήτων στρατολογιῶν: «καταλόγοις ἀκριβέσι δοκιμασθὲν καὶ προκριθέν» Σχ. ἐροῦ τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐκκρίνειαν ἂν ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν, ὃν σὺ φῂς εἶναι δοκεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 183· οὕτως ἔγρ. ἐνταῦθα ὁ Dobree ἀντὶ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐγκρίνειαν, ὃ ἴδε. πρβ. ἔκκριτος.

ἔκκρουστος 2 εἰργασμένος διὰ σφυρηλασίας οὕτως, ὥστε νὰ φαίνηται ἐξέχων, ἔκτυπος, ἀναγεγλυμμένος.

ἐκκυκλέω πρὸς τὰ ἔξω στρέφω, ἐκκαλύπτω. ἐκκυκλήθητι Ἀρφ. Ἀχ. 408 «φανερὸς γενοῦ», παρουσιάσου.

ἐκκύκλημα τό, μηχάνημα ξύλινον ἔχον τροχούς, δι' οὗ περιστρεφομένου τὰ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς ἐδείκνυντο ἐνώπιον τῶν θεατῶν.

ἐκκυλίω ἢ ἐκκυλίνδω (ἴδ. κυλινδέομαι) πρὸς τὰ ἔξω κυλίω. ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη Ζ 42 κυλισθεὶς ἔπεσεν ἐκτὸς τῆς ἁμάξης. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ (Bekker: ἐξεκυλίσθη) νιν Πινδ. Ἀπ. 7 ὁποιοσδήποτε τρόπος καὶ ἂν εἶνε, ὅστις διὰ κυλίσματος ἐξετόπισεν αὐτόν· πρόκειται περὶ παλαιστοῦ ἐκκυλίοντος διὰ νέου τινὸς παλαίσματος τὸν ἀντίπαλον (πρβ. τὸν ἐν Ἰ. 4, 81 Μέλισσον). αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τέχνης Αἰσχ. Πρ. 87 τίνι τρόπῳ κυλισθεὶς θὰ ἐξέλθῃς (θ' ἀπαλλαγῇς) ἐκ τούτων τῶν τεχνηέντων δεσμῶν. ὁρῶ καὶ τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντας (ἐκκυλ-) ἧττον δυναμένους τῶν δεόντων ἐπιμελεῖσθαι Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 22 ὅπου τὸ μὲν ἐγκυλισθέντας σημ. ποῦ ἔπεσαν «μὲ τὰ μοῦτρα» εἰς ἔρωτας, τὸ δὲ ἐκκυλισθέντας σημ. παρεκτραπέντας· ὥστε μᾶλλον ἐπιδοκιμαστέον τὸ ἐγκυλισθέντας: βλέπω, ὅτι καὶ οἱ εἰς οἰνοποσίαν παρασυρθέντες καὶ οἱ εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες ὀλιγώτερον δύνανται νὰ ἐπιμελῶνται τῶν δεόντων. οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τοῦ διηγήματος ἐκκυλισθέντος Πλουτ. 507 Ε κυρ. ἀφ' οὗ τὸ διήγημα κυλισθὲν ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγοράν. ἀροτῆρος χερσὶ σιδηρείῃ μ' ἐξεκύλισεν ὕνις Ἀνθολ. 7, 176 ἡ σιδηρᾶ ὕνις διὰ χειρῶν ἀροτῆρος μὲ ἐκύλισεν ἐκτὸς (τοῦ τάφου μου). βλωθρὴν πίτυν ὑέτιός με πρόρριζον γαίης ἐξεκύλισε νότος Αὐτ. 9, 131 βροχερὸς νότος τὴν εὐμήκη πίτυν ἐμὲ ἐκριζώσας σύρριζον ἐκύλισεν ἐκτὸς τῆς γῆς (ἐν ᾗ ἦτο). τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισα πέδῳ Αὐτ. 9, 204 ἐκτοπίσας τῆς θέσεώς του ἐκύλισα κατὰ γῆς τὸν Πρ. Ἕκτορα.

ἐκκυμαίνω πρὸς τὰ ἔξω κυματίζω, κυρ. καὶ μτφ. ἐγὼ μὲν... ἰδοῦσ' ἁμίλλῃ τὤμματ' ἐξεκύμηνα Ἡρώνδ. 6, 68 ἰδοῦσα (τοὺς δύο βουβῶνας) ἔβγαλα (ἐγούρλωσα, ἐφούσκωσα) τὰ 'μάτια μου, διὰ νὰ τὰ ῥίπτω ἐξ ἁμίλλης (ἄλλοι: ἐξ ἐπιθυμίας) ἄλλοτε μὲν εἰς τὸν ἕνα καὶ ἄλλοτε εἰς τὸν ἄλλον: ἔμειναν τὰ μάτια μου ἐπάνω των. ὡς δὲ πορευομένων ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18 μέρος τι τῆς φάλαγγος (ὡς κῦμα) ἐξήρχετο τῆς γραμμῆς (καὶ προέτρεχε τῶν ἄλλων).

ἐκκωφόω ποιῶ κωφόν, «ξεκωφαίνω»· ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη Εὐρ. Ὀρ. 1289 (τὴν ῥῆσιν ἀπεμιμήθησαν πολλοὶ τῶν μτγν.) ἀπέναντι τοῦ κάλλους τὰ ξίφη ἔχουν ἀπαμβλυνθῆ.

ἐκλαγχάνω: ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός Σοφ. Ἠλ. 760 ἵνα εὕρῃ τάφον ἐν τῇ πατρῴᾳ γῇ. ἴδ. λαγχάνω.

ἐκλακτίζω πρὸς τὰ ἔξω (καὶ ὑψηλὰ) λακτίζω· σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων Ἀρφ. Σφ. 1492 βέβαια, ὅταν λακτίζων ὑψώνῃς τὸ σκέλος μέχρις οὐρανοῦ. τὸ Φρυνίχειον ἐκλακτισάτω τις, ὅπως ἰδόντες ἄνω σκέλος ὤζωσιν οἱ θεαταί Αὐτ. 1525 ἂς χορεύσῃ τις τὸ Φρυν. ἐκλάκτισμα, ὅπως οἱ θεαταὶ ἰδόντες τὸ σκέλος ὑψηλὰ φωνάζωσιν ἀπὸ θαυμασμὸν ὢ ὤ. ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός Μενάνδ. Ἀπ. 16 ἀπέφυγε, «τὸ 'κοψε λάσπη».

ἐκλανθάνω κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ ἐντελῶς. ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων Ἀπ. Ἀλκαί. 95 μ' ἔκαμες νὰ λησμονήσω τοὺς πόνους. Μοῦσαι (αὐτὸν) ἐκλέλαθον κιθαριστύν Β 600 τὸν ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ τὴν κιθαριστικὴν τέχνην. τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς Θεόκρ. 1, 62 τὴν ᾠδὴν δὲν θὰ φυλάξῃς βέβαια διὰ τὸν Ἅιδην τὸν ἐμποιοῦντα λήθην («τὸν λήθης ποιητικόν» Σχ.), ὅπου σημειωτέον τὸ ἐκλελάθοντα ὡς ἔχον σημ. ἐνεστῶτος. Συχνότερον μέσ. = λησμονῶ. φαίην κε φρέν' ἄτερ που ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι Ζ 285 θὰ ἐπίστευα, ὅτι κατὰ διάνοιαν ἄνευ κακοπαθείας ὧν ἐλησμόνησα παντελῶς αὐτήν. ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνῃ Σοφ. Ο. Κ. 1005 μέσα εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους λησμονεῖς τὸ ἑξῆς, ὅτι κτλ.

ἐκλαπάζω = ἐξαλαπάζω ῥίπτω ἔξω, ἐκβάλλω· πρὶν πω-

λικῶν ἑδωλίων ὑπερκόπῳ (ἀλαζονικῷ) δορί ποτ' ἐκλαπάξαι Αἰσχ. Ἑπτ. 442 «πρὶν ἐκ τῶν παρθενικῶν (πώλοις γὰρ αἱ παρθένοι εἰκάζονται) καθεδρῶν (δηλ. ἐκ τοῦ παρθενῶνος) ἐκπορθῆσαι καὶ ἐξαρπάσαι ἐμέ» Σχ.

ἐκλάπτω καταπίνω· ἄμυστιν ἐξέλαψα Ἀρφ. Ἀχ. 1229 ἐξέπιον ἀπνευστί.

ἐκλέγω: οὐ ταῦτ' ἀπέστελλον πάντα δεῦρο, ἀλλ ἐκλεγόμενοι τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο Δημ. 56, 24 ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξέλεγον καὶ εὕρισκον τίνων αἱ τιμαὶ ἦσαν ὑψωμέναι. || διὰ τῆς ἐκλογῆς ἀφαιρῶ· ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γε σοὐκλέγων νέον ποιήσω Ἀρφ. Ἱππ. 908 ἐξαιρῶν σου τὰς πολιὰς ποιήσω σε νέον. ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεὶ ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς Ἀπ. Ἀρφ. 410 ξύνει τὴν πιτυρίδα του καὶ ἀπὸ τὰ γένεια διαλέγει πάντοτε καὶ βγάζει τὲς ἄσπρες. περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν, ὡς χαλεπόν, τί ἄν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; Θουκ. 4, 59 περὶ μὲν τοῦ πολέμου, ὅτι εἶνε δυσάρεστον πρᾶγμα, πρὸς τί νὰ μακρηγορῇ τις ἐνώπιον εἰδότων, ἐκθέτων πάντα τὰ ἐνυπάρχοντα ἐν αὐτῷ κακά;

ἔκλε(ο) ἴδ. κλείω (κλέω).

ἐκλείπω ἀφίνω τι καὶ ἀναχωρῶ· λεὼς σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπεν μέλισσαι σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ Αἰσχ. Πέρσ. 131 = λεὼς σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ (τῷ Ξέρξῃ) ἐκλέλοιπε (τὴν πόλιν) ὡς μέλισσαι (ἐκλελοίπασι τὸ) σμῆνος (κυψέλην). Ὁμοία σύμπτυξις ἐν Ἑπτ. 490 (ἴδ. εἴργω). Κατ' ἔλλειψιν ἐκλείπειν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα Ἡρ. 6, 110 ἐκλείπ. τὴν π. καὶ φεύγειν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων. Ὁμοίως Εὐρ. Ἀνδρ. 1040. || εἴ τις αὐτῶν ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν ἢ θανάτῳ βιηθεὶς ἢ νούσῳ, ἄλλος ἀνὴρ ἀραίρητο Ἡρ. 7, 83 ἐάν τις ἐξ αὐτῶν ἔλειψεν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ἢ ἐκ θανάτου ἀναγκασθεὶς ἢ ἐκ νόσου, ἦτο (ἐκ τῶν προτέρων) ἄλλος ἐκλελεγμένος. ἤν τε καὶ ὁτιοῦν ἐκλίπωσι τῆς νῦν παρασκευῆς τῷ μὴ διδόναι τροφήν, φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα Θουκ. 7, 48 καὶ ὀλίγον μόνον ἂν περιορίσωσι τὰς πολεμικὰς αὐτῶν δαπάνας μὴ πληρώνοντες (κυρ. μὴ δίδοντες) π. χ. σιτηρέσιον, θὰ καταστραφῇ ἡ δύναμις αὐτῶν. μέλαινα τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη Σοφ. Ἠλ. 19 ἡ μαύρη νὺξ ἐκ τῶν ἄστρων ἔχει ἐξαφανισθῇ. ἄνειμι ἐκεῖσε τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε Ἡρ. 7, 239 ὅπου ἐσταμάτησεν ἡ διήγησίς μου. σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς Ἀρφ. Νεφ. 585 ἦτο ἀφανὴς ἕνεκα τῶν νεφῶν. Παθ. ὡς μὲν ἔκταναν ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται Αἰσχ. Εὐμ. 97 διὰ τὸν φόνον, ὃν διέπραξα (κυρ. ὅτι ἐφόνευσα), ἀδιακόπως μεταξὺ τῶν νεκρῶν ὀνειδίζομαι (κυρ. τὸ ὄνειδος μεταξὺ τῶν νεκρῶν δεν ἐκλείπει). Περὶ τοῦ Ξεν. Οἰκ. 7, 28: ἃ τὸ ἕτερον ἐκλείπεται (γρ. ἐλλείπ-) τὸ ἕτερον δυνάμενον ἴδ. ἐλλείπω.

ἐκλέπω, ἐξέλεψα, ἐκλέλεμμαι, ἐξελάπην, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, ξεφλουδίζω, ἐκκολάπτω. δεῖ (ὃ ἴδε) σ' ὅπως εὐσχήμονος ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους, ἐπὶ τῷδ' ἐπῴζουσ', ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ὄρνεον Ἀπ. Κρατίν. 108 (Ἀθήν. 373 Ε) = ὡς ἂν ἐκκολάψῃς. Πρβ. Ἐρωτιαν. ἐν λ. «ἐκλαπήσεται, ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφθήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ (Ἀπ. 164) φησί· φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι», ἃ δυστυχῶς δὲν διωρθώθησαν ἀκόμη ἀσφαλῶς. φημὶ δ' οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντ' ἂν ἐκλαπῆναι Herm. Ἴσως θὰ ἦτο τὸ νόημα: ἡ γένεσις τῶν βροτῶν προῆλθεν ἐξ ᾠοῦ. Καὶ ἐγὼ δὲ ἔγραψα ἐν Πλουτ. 982 D ἐκλαπέντων (ἀντὶ τοῦ ἐκλιπόντων) δὲ τῶν σκύμνων.

ἐκλοχεύω γεννῶ· γυνὴ γὰρ οὔθ' Ἑλληνὶς οὔτε βάρβαρος τεῦχος νεοσσῶν λευκῶν ἐκλοχεύεται Εὐρ. Ἑλ. 258 γεννᾷ ἐξ ἑαυτῆς ἀγγεῖον λευκὸν διὰ νεοσσούς (τ. ἔ. ᾠόν).

ἐκλύω ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, ἐλευθερώνω. Ἡ σύνταξις συνήθως: ἐκλύω τί τινος ἢ ἔκ τινος. Συχνότ. μέσ. κἀμοί γε λυπρὸς (ἐστι) καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται Αἰσχ. Εὐμ. 174 = καὶ ἐμοί γε λυπηρός ἐστι καὶ τοῦτον οὐ σώσει. αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι Σοφ. Ἀντ. 1112 ὅπως ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐδέσμευσα αὐτούς, οὕτω καὶ παρὼν ἐπὶ τόπου (αὐτοπροσώπως) θ' ἀπολύσω. Πρβ. ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών Εὐρ. Φοίν. 695 διὰ τῆς παρουσίας του σὲ ἀπαλλάττει τοῦ κόπου. εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης ἐκλύεταί με Σοφ. Τρ. 20 συμπλακεὶς μὲ τοῦτον καὶ ἀγωνισθεὶς ἐν μονομαχίᾳ μὲ ἐλευθερώνει: «ἀπαλλάττει με καὶ ἐλευθεροῖ» Σχ. δηλ. διὰ τῶν ἀγώνων καὶ προσπαθειῶν του μὲ ἐλευθερώνει (τοῦτο δηλοῖ τὸ μέσον). Πρβ. Αἴ 531 φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην: «ἐξήγαγον ῥύσασθαι θέλουσα» Σχ. καθ' ὃ σχόλιον ὁ Herm. ἔγρ. ἐξερρυσάμην. Ἄρης ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν Σοφ. Τρ. 653 ἀπηλευθέρωσε τὴν Δηϊάν. ἀπὸ τῶν πολλῶν μεριμνῶν. δῆλος δέ μοὐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Σοφ. Αἴ. 1225 μοὶ εἶνε δὲ φανερὸς ὅτι θ' ἀνοίξῃ τὸ ἀπαίσιον στόμα του: ὅτι θὰ ἐκστομίσῃ κακοὺς (ἐχθρικοὺς) λόγους ἐναντίον μου. ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστυ Καδμείων μολών, σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμόν Σοφ. Ο. Τ. 35 διότι σὺ βεβαίως, ἐλθὼν (ὡς ξένος) εἰς τὴν Καδμείαν πόλιν, κατέπαυσας (κατήργησας) τὸν δασμὸν τῆς σκληρᾶς ἀ. ἐξελύσασθε (Δ Γ. ἐξελύσατε) τὰς παρασκευὰς τὰς τοῦ πολέμου Δημ. 18, 26 ἐπαύσατε τοὺς ἐξοπλισμούς. ἐκλελυμένος εἰς τὸν πόλεμον Ἰσοκρ. 4, 150 ἐξαδυνατισμένος διὰ τὸν πόλεμον.

ἐκμαίνω εἰς μανίαν ἐμβάλλω. Νέσσος... ἐξέπεισέ νιν τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον Σοφ. Τρ. 1142 διὰ τοιούτου φίλτρου νὰ ἐξάψῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην σου. ἐκμαίνει χείλη με ῥοδόχροα Ἀνθολ. 5, 56 μὲ κάμνουν νὰ τρελλαίνωμαι. πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα ἐξέ-

μηνα δωμάτων Εὐρ. Βάκχ. 36 μανίαν ἐμβαλὼν ἐφυγάδευσα ἐκ τοῦ οἴκου των. Μέσ. τοιαῦτα πολλὰ ἐς Πέρσας ἐξεμαίνετο Ἡρ. 3, 37 τοιαῦτα πολλὰ μανικὰ ἔργα ἔπραττεν ἐναντίον τῶν Περσῶν. Καὶ κατ' ἀόρ. 3, 33.

ἔκμακτος: ἐχθρὰ ⟨δ' ἃ Diels⟩ πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων διέχουσι μάλιστα γέννῃ τε κρήσει τε καὶ εἴδεσιν ἐκμάκτοισι Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 22 ἐχθρικὰ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον εἶνε ὅσα ἀπέχουσι (ἀφίστανται) πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν γένεσιν (τὴν ἀρχὴν) καὶ τὴν μεῖξιν καὶ τὰ ἔκτυπα εἴδη (τὰς ἐκτετυπωμένας μορφάς)

ἐκμανθάνω καλῶς, ἀκριβῶς, μανθάνω. οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν Σοφ. Τρ. 2 δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς καλῶς τὸν βίον (τινὸς) τῶν θνητῶν. μαρνάσθω τις ἔρδων, ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου ἐκμαθών Πινδ. Ἰ. 45, 9 ὅστις ἐγνώρισε τὸ γένος τοῦ Κλ., πρέπει νὰ προσπαθῇ πάσῃ δυνάμει, ὅπως τύχῃ ἐπινικίων ἐγκωμίων. τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων Σοφ. Τρ. 196 ἴδ. ποθέω.

ἐκμαρτυρέω μαρτυρῶ ἐξ ὧν ἤκουσα· ἐκμαρτύρησον προυμόσας τό μ' εἰδέναι λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων Αἰσχ. Ἀγ. 1195 ἐξ ὧν ἤκουσας μαρτύρησον, ἀφ' οὗ πρότερον ὁρκισθῇς (ὡς ἀπῄτει τὸ Ἀττ. δίκαιον), τὸ ὅτι γνωρίζω (νὰ δηλῶ) διὰ λόγου (πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 1041: κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ) τὰς παλαιὰς τοῦ οἴκου τούτου ἁμαρτίας· ἴδ. Ἀ. Β. 188. ἀλλά νιν… μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασιν (τῷ ποικίλῳ δικτυωτῷ πέπλῳ) κρύψασ' ἃ λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον Εὐμ. 462 ἃ ἐμαρτύρουν, ὅτι ἐγένετο ὁ φόνος αὐτῷ (ἐξερχομένῳ, ἐξελθόντι) ἐκ τῶν λουτρῶν. ὧν οὐδένα ἐγὼ παρακαλῶ δεῦρο τὴν αὐτοῦ συμφοράν, ἣν εἵλετο σιγᾶν, εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρήσοντα Αἰσχίν. 1, 107 ἐξ ὧν οὐδένα ἐγὼ προσκαλῶ ἐνταῦθα, ἵνα ἐνώπιον πολλῶν μαρτυρήσῃ τὴν ἰδίαν συμφοράν του, ἣν ἐπροτίμησε νὰ ἀποσιωπᾷ.

ἐκμάσσατο ἀόρ. τοῦ ἐκμαίομαι: αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην Ὁμηρ. Ὕμν. Ἑρμ. 511 ἄλλης σοφίας τέχνην ἐπενόησεν.

ἐκμάσσω Ἀττ. -μάττω ἀποσπογγίζω. κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν Σοφ. Ἠλ. 446 καὶ πρὸς καθαρισμὸν ἐκ τοῦ φόνου ἐσπόγγισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὰς κηλῖδας τοῦ αἵματος. δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους, ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ, ὅτι μὴ παιδιᾶς χάριν Πλάτ. Πολ. 396 D δυσκολευόμενος νὰ ἀποτυπώνῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ ἐμβιβάζῃ εἰς τοὺς τύπους τῶν χειροτέρων του ἀνθρώπων, οὓς κατὰ διάνοιαν (ἐσωτερικῶς) περιφρονεῖ, ἐκτὸς μόνον χάριν παιδιᾶς. Καὶ παθ. ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῇ (=ἐκτυπωθῇ) μνημονεύειν τε καὶ ἐπίστασθαι Θεαίτ. 191 D. Συχνότ. μέσ. μοῦνος δὲ προτέρων τε καὶ ὧν ἔτι θερμὰ κονία στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη ματρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς Θεόκρ. 17, 121 μόνος καὶ ἐκ τῶν προγενεστέρων καὶ ἐξ ἐκείνων, ὧν τὰ ἀκόμη θερμὰ ἴχνη τῶν ποδῶν ἀποτυπώνει ἡ ἐπάνωθεν πατουμένη κόνις, ἵδρυσεν εὐώδεις ναοὺς εἰς τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα· τ. ἔ. ὁ Πτολεμαῖος μόνος καὶ ἐκ τῶν προγενεστέρων καὶ ἐκ τῶν νῦν ζώντων ἀφιέρωσε ναοὺς εἰς τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα. ἐκεῖνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος Ἀπ. Κρατίν. 255 (Πολυδ. 9, 131) τ. ἔ. ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος (πρβ. Ἀρφ. Θεσμοφ. 514 λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σόν). τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι Πλουτ. Κικ. 44 «εἰς τὴν ἑαυτοῦ φαντασίαν ἐκτυπῶσαι τὴν μορφὴν τοῦ παιδός» Κοραῆς.

ἐκμαστεύω: τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν (Dind.: ἐκμαστεύομεν) Αἰσχ. Εὐμ. 246 ὡς γὰρ κύων τετραυμ. νεβρὸν (ἐκζητεῖ) πρὸς αἵματος σταλαγμὸν (ἀκολουθῶν τῷ αἵμ. σταλαγμῷ), οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐκζητοῦμεν ἐκεῖνον.

ἐκμείρομαι: θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς ε 335 Ἄλλοι: θεῶν ἐξ ἔμμορε τιμῆς ἐκ τῶν θεῶν ἔλαχε (θείας) τιμῆς.

ἐκμετρέω: κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος Εὐρ. Ἀπ. 382 (Ἀθην. 454 B) κυρ. ὡς διὰ τόρνου χωριστὰ (τῶν ἄλλων) μετρούμενος (περὶ τοῦ γράμματος Θ). τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα ἔφευγον Σοφ. Ο. Τ. 795 ἐκ τῶν ἀστέρων λαμβάνων τοῦ λοιποῦ τὰ μέτρα μου (καθοδηγούμενος εἰς τὴν ὁδόν), τὴν Κορινθίαν γῆν ἔφευγον (πορευόμενος) ἐκεῖσε, ὅπου κτλ. Ἄλλοι ἐξαρτ. τὸ χθόνα ἐκ τοῦ ἐκμετρούμενος. Πάντως δ' ὁ Σοφ. εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν κοινὴν φρ. ἄστροις τεκμαίρεσθαι (ἢ σημαίνεσθαί) τι. Ἡ διόρθ. τοῦ Nauck ἄστροις τὸ λοιπὸν τεκμαρούμενος ἀτυχής. Καὶ τὸ ἐνεργ. ὡς ποῖον χρόνον ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἰλίου (Δ. Γ. Ἴλιον) στόλον; Εὐρ. Ἰ. Α. 816 ποῖον (τ. ἔ. πόσον) χρόνον πρέπει νὰ περιμένῃ τις μέχρι τῆς εἰς Ἴλιον ἀναχωρήσεως; Ὁ Δ. Βερναρδ. ἐκλαμβάνων τὴν πρὸς ὡς ἐπίρρ. ἑρμηνεύει: ποῖον χρόνον ἔτι πρὸς (τῷ ἐκμεμετρημένῳ ἤδη) χρὴ τὸν Ἰλίου στόλον (εἶνε τὸ ὑποκ. τοῦ ἐκμετρῆσαι) ἐκμετρῆσαι;

ἐκμοχθέω ἐκπονῶ, μὲ μόχθον ἐξεργάζομαί τι. ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους Εὐρ. Ἠλ. 307 = ἐκπονοῦσα. τὰς τῶν θεῶν ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας πρόθυμός ἐστιν, ἡ προθυμία γ' ἄφρων Εὐρ. Ἡρ. Μ 309 ὅστις προσπαθεῖ μετὰ μόχθων ν' ἀπομακρύνῃ (ν' ἀποφύγῃ) τὴν ἐκ τῶν θεῶν πεπρωμένην τύχην, δεικνύει μὲν ζῆλον, ἀλλ' ὁ ζῆλος οὗτος εἶνε ἀνόητος. αὐτὴν ἐξεμόχθησαν Εὐρ. Τρ. 873 «μοχθήσαντες ἐκράτησαν» Σχ. μόχθοις ἐκτήσαντο. ἐκμοχθῶν βίου εὔκλειαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπόλαυσιν καλήν Ἡρ. Μ. 1369 προσπαθῶν νὰ σᾶς προετοιμάσω ἔνδοξον (ἔντιμον) βίον, ὥστε νὰ σᾶς βλέπῃ ὁ πατέρας σας καὶ νὰ χαίρεται. ὅσοι τε δε-

σμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν Ἀπ. Εὐρ. 332 (Πλουτ. 106 A) καὶ πόσοι ἐκ τῶν θνητῶν ἔχουν ταλαιπωρηθῇ μέχρις ἐξαντλήσεως εἰς τὰ δεσμὰ («ἔλυωσαν εἰς τὰ δεσμά»), ἐσάπισαν. Οὕτως ἐξηγῶ τὸ ἐκμεμόχθ. ἐνταῦθα, ὥστε ἡ τοῦ Bentley διόρθ. ἐκμεμόχλευνται ἀποβαίνει ὅλως περιττή.

ἐκνέμομαι: εἴθε... ἦν διηνεκὴς ὑγίεια μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης Λουκ. Ἔρωτ. 25 εἴθε νὰ ἦτο διην. ὑγ. καὶ καμμία λύπη νὰ μὴ κατέτρωγε τὴν ψυχήν. οὐκ ἐκτὸς ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα; Σοφ. Αἴ. 369 «δὲν θὰ βγάλῃς ἔξω τὸ πόδι σου καὶ νὰ πᾷς νὰ βοσκήσῃς;» Δημώδης ἡ φράσις.

ἐκνευρίζω ἀφαιρῶ τὰ νεῦρα, χαλαρώνω, ἀδυνατίζω· ἐκνενευρισμένοι καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους Δημ. 3, 31 «τῶν νεύρων ἀφῃρημένοι· νεῦρα δὲ καὶ δύναμιν τῆς πόλεως καλεῖ τοὺς συμμάχους» Οὔλπιαν. Ὥστε τὸ περιῃρημένοι εἶνε σαφεστέρα ἐξήγησις τοῦ ἐκνενευρ. Ἀλλ' ὀρθότερον ὧδε: «ἐκτετμημένοι, ἀφῃρημένοι τὰ νεῦρα ἡμῶν (τ. ἔ. τὰ χρήματα ἡμῶν, ἅτινα μετεβλήθησαν εἰς θεωρικὰ) καὶ ἀφῃρημένοι κύκλῳ, οἷον ἠκρωτηριασμένοι, τὰ χρ., τοὺς συμμ. Οὕτω τὸ μὲν ἐκνεν. ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐσωτερικήν, τὸ δὲ περιῃρημένοι εἰς τὴν ἐξωτερ. κατάστασιν.

ἐκνεύω ἀποκλίνω πρὸς τὰ πλάγια· ἀνὴρ ὅδ' ἐκνεύει πάλιν Εὐρ. Φοίν. 928 «ἐκτρέπεται τῆς πρόσθε γνώμης» Σχ. εἰς δὲ τὴν τύχην πεσοῦσ' ἐς ἣν σὺ πῶς ἂν ἐκνεῦσαι, δοκεῖς; Εὐρ. Ἱππ. 470 ἐὰν τὸ παληοκάλυβο τοῦτο ἤθελε πάθῃ ὅ τι ἔπαθες σύ, ἂν τὸ εὕρισκε καὶ αὐτὸ ἡ ἰδική σου τύχη (συμφορά), πόσον, νομίζεις, θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ θὰ ἔγερνε; (ἐκ διορθ. καὶ ἑρμ. Δ. Βερν.). Ἄλλοι ἀνάγουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ἐκνέω.—ἐξένευσα μόγις Κυκλ. 577 μόλις ἀνέκυψα: ἐσήκωσα (ἐμπόρεσα νὰ σηκώσω) κεφάλι ἀπὸ τὸ ποτήρι (τόσην γλυκύτητα ᾐσθανόμην). Ἄλλοι ἐκ τοῦ ἐκνέω. ‖ νεύω πρὸς τὰ ἔξω· ἡμᾶς ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω Εὐρ. Ι. Τ. 1330 τ. ἔ. πρὸς τὰ ἔξω νεύουσα διέταξεν ἡμᾶς νὰ παραμερίσωμεν καὶ νὰ σταθῶμεν μακράν.

ἐκνίζω ἐκπλύνω, καθαρίζω. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1224. Πλ. Ἐπ. 8 σ. 352 C. Μέσ. ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ τι (μίασμα, ὄνειδος κττ.). οὐδέποτ' ἐκνίψῃ σὺ τἀκεῖ πεπραγμένα σαυτῷ Δημ. 18, 140 οὐδέποτε θὰ ἐκπλύνῃς ἐκ σεαυτοῦ τὰς ἐκεῖ γεγενημένας ἐπονειδίστους πράξεις σου. τῶν δ' ἐκεῖ σοφῶν οὐδεὶς ζηλωτὸς οὐδὲ μακαριστός ἐστιν, ἂν μὴ ζῶν ἔτι καὶ φρονῶν καὶ ὑγιαίνων τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν πυρὶ διαστήσῃ καὶ καθαρὸς ἐκβῇ τῆς σαρκός, ἐκνιψάμενος τὸ θνητόν Πλουτ. 499 C. Εὔκολον εἶνε νὰ ὑποθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸ θνητὸν παρίσταται ὡς ἀκάθαρτός τις ὕλη, ἣν διὰ νίψεως ἢ πλύσεως ἀφαιρεῖ ὁ σοφός. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐλέχθη πρότερον, ὅτι πυρὶ διέστησε (τ. ἔ. ἀπεχώρισε) τοῦ σώματος τὴν ψυχήν, εἰς δὲ τὸ πῦρ ἁρμόζει τὸ ἐκτρίβειν ὄχι τὸ ἐκνίζειν, ὀρθότερον εἶνε νὰ γράψωμεν ἐκτριψάμενος.

ἐκνικάω νικῶ νίκην πλήρη, κατανικῶ. Εὐρ. Ἴων 629 κἀλλ. Ἀμτβ. ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ· οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἐδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι Θουκ. 1, 3 ἀλλ' ὅμως ἔπρεπε βέβαια νὰ περάσῃ πολὺς καιρός, ἕως ὅτου ἐπικρατήσῃ καὶ δι' ὅλους τὸ ὄνομα τοῦτο. τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα 1, 21 ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ἔχουσι καταντήσῃ μυθώδη, ὥστε νὰ εἶνε ἀνάξια πίστεως.

ἔκνομος 2: σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας Αἰσχ. Εὐμ. 92 ἴδ. εὔπομπος.

ἑκούσιος 3 καὶ 2: θράσος ἑκούσιον ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων Αἰσχ. Ἀγ. 794 προσπαθῶν ν' ἀνακτήσῃς (τὴν Ἑλένην) θρασεῖαν (ἀκόλαστον γυναῖκα) ἑκουσίως ἀπαχθεῖσαν διὰ τοῦ θανάτου (τόσων) ἀνδρῶν. Οὕτως ἐξηγητέον· ὅθεν περιττὴ ἡ διόρθ. ἑτώσιον ἀντὶ τοῦ ἑκούσιον.— ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἐξ ἑκουσίας (ἐνν. γνώμης) ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει Σοφ. Τρ. 727 «τοῖς ἀκουσίως σφαλεῖσιν ἡ ἐπαγομένη ὀργὴ ἐστι πραεῖα, ἧς σε δίκαιον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλέους» Σχ. καθ' ἑκουσίαν ἢ πάνυ γε ἀνάγκῃ Θουκ. 8, 27 ἴδ. ἐνδέχομαι.

ἐκπαγλέομαι ἐκπλήττομαι· μόν. ἐν μτχ. πατέρα σὸν ἐκπαγλούμενος Εὐρ. Ὀρ. 890 ἀποθαυμάζων τὸν πατέρα σου. τοὐμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη Εὐρ. Τρ. 929 ἐκθειάζουσα τὴν ὡραιότητά μου. σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην Αἰσχ. Χο. 217 σύν. ὅτι πολλάκις «ἐκπάγλως ἐθαύμαζες» (ἐξεθείαζες) τὸν Ὀρ.

ἐκπαιδεύω ἀνατρέφω, μορφώνω· ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν· ἴδιον οὐδὲν ἔχομεν Εὐρ. Ἀπ. 52 ἡ γῆ ἐκθρέψασα (τοὺς θνητοὺς) ἔδωκεν εἰς πάντας ὁμοίαν μορφήν.

ἐκπαίω ἐκβάλλω, ῥίπτω ἔξω· δόξης μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες Εὐρ. Ἡρ. Μ. 460 μ' ἔρριψαν ἔξω τῆς προσδοκίας (ἰδέας) μου, μ' ἐξηπάτησαν. Ἀμτβ. ἐξέρχομαι, τρέχων διαφεύγω· ἀλλ' ἐξέπαισε (Casaubonus: ἐξέπεσε) πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ Ἀναξίλ. Ἀπ. 22, 17 ἐξέφυγε διὰ τῆς ταχύτητος τῶν κωπῶν

ἐκπάλλω πρὸς τὰ ἔξω πάλλω, ἐκτινάσσω· μυελὸς σφονδυλίων ἔκπαλτο Υ 483 ἐξεχύθη (ἐξηκοντίσθη) ἐκ τῶν σφονδυλίων τῆς σπονδυλικῆς στήλης

ἐκπατάσσω: Γοργὼ τὴν γρηῦν βροντῆς ἐξεπάταξε φόβος Ἀνθ. 9, 309 ἐμβρόντητον ἐποίησε. Περὶ δὲ τοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 890 ἴδ. ἐκπετάννυμι. σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί σ 327 κυρ. ἐκπεπληγμένος, οὗ αἱ φρένες παταχθεῖσαι ἐξεβλήθησαν, «ξεμυαλισμένος».

ἐκπαύω: ἐξεπαύσαντο Θουκ. 5, 75 = «ἀπέκαμον περιτειχίζειν» Σχ.

ἐκπειράομαι δοκιμάζω τινά· μόν. μέσ. μετὰ π. ἀόρ. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; Σοφ. Ο. Τ.

360 ἢ μὲ δοκιμάζεις διὰ νὰ ὁμιλῶ: ἢ θέλεις νὰ μὲ καταφέρῃς νὰ ὁμιλῶ (ὥστε νὰ ἐνοχοποιηθῶ); Ἐκ τῶν προτεινομένων διορθ. πιθανὴ φαίνεταί μοι: ἢ ἐκπειρᾷ λόγων; ἢ δοκιμάζεις τοὺς λόγους μου; «ἢ μὲ παίρνεις 'ς τὰ λόγια»: δηλ. ἂν θὰ εἴπω τὰ ἴδια ἢ διάφορα. δείσας μή εὖ ἐκπειρῷτο Δαρεῖος Ἡρ. 3, 135 φοβηθεὶς μήπως τὸν δοκιμάζει ὁ Δ. καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι Ἀρφ. Ἱππ. 1234 τόσον μόνον θά σε ἐρωτήσω. ἐξεπειράθην τεκών (Canter: τέκνων, ἄλλοι γρ. μαθών) οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων Εὐρ. Ἰκ. 1089 ἐδοκίμασα γεννήσας (γενόμενος πατήρ), τί σημαίνει ἕνας πατέρας νὰ στερηθῇ τὰ τέκνα του.

ἐκπέμπω ἔξω πέμπω, προπέμπω· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπεν φιτρῶν καὶ λάων Μ 28 ἐκσπῶν ἔρριπτεν εἰς τὰ κύματα τὰ θεμέλια τῶν κορμῶν καὶ πετρῶν. ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι Φ 598 ἐκ δὲ τοῦ πολέμου (τὸν ἐξήγαγε καὶ) τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ ὑπάγῃ ἥσυχος. καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν Σοφ. Ο. Τ. 789 ἀπέπεμψέ με ἐκ χρηστηρίου οὐκ ἠξιωμένον (ἐστερημένον) τούτων, ὧν ἕνεκα ἦλθον. ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός Ἀρφ. Πλ. 821 «ἐξέβαλεν» Σχ. ἠνάγκασέ με νὰ ἐξέλθω.—ἐκπέμψαντες Κορινθίους, αὐτοὶ Ἀκαρνᾶνες, οἰκήτορες ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον Θουκ. 4, 49 ἐκβαλόντες τοὺς (ἐκεῖ ὄντας) Κορινθίους κατέλαβον τὸ χωρίον αὐτοὶ οἱ Ἀκ., ὡς οἰκήτορες (τ. ἔ. λαβόντες οἰκήτορας) ἐκ πάντων τῶν ἄλλων χωρίων (τῆς Ἀκαρνανίας). καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας Αἰσχ. Χο. 98 (ἴδ. δίκω). καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν ... ἐξέπεμπον Σοφ. Ἀντ. 19 «μετεπεμπόμην» Σχ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκέλευόν σ' ἐξελθεῖν. ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο Σοφ. Ο. Κ. 1663 διότι ὁ ἀνὴρ ἀπέθνησκεν (κυρ. ἀπεστέλλετο, μετέβαινεν εἰς τὸν ᾅδην) ἄνευ στεναγμῶν καὶ ἄνευ ἀλγηδόνων τῶν παρεπομένων ταῖς νόσοις.

ἐκπέποται ἴδ. ἐκπίνω.

ἐκπεπταμένως μὲ ἀνοικτὴ καρδιά· φόβος... οὐκ εἴα τελέως με μέγα φρονεῖν οὐδ' εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 7 ὁ φόβος δέν με ἄφινε νὰ ὑπερηφανεύωμαι τελείως οὐδὲ νὰ εὐφραίνωμαι «μὲ ἀνοικτὴ καρδιά».

ἐκπεραίνω διαπεραίνω, ἀποτελειώνω· ἵν' ἐκπεραίνει τάλας βίοτον οὐδ' ἔβα πάλιν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 429 ὅπου (ἐν τῷ ᾅδῃ) ἀποτελειώνει τὴν ζωήν του ὁ καρτερικὸς ἀνὴρ καὶ δὲν ἐπανῆλθεν ὀπίσω. ἢν ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται, ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα Ξεν. Ἀν. 5, 1, 13 ἂν δὲν κατορθώσωμεν νὰ ἀποτελειώσωμεν ταῦτα, ὥστε νὰ εἶνε πλοῖα ἀρκετά. ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται Εὐρ. Ἴων 785 ἐκπληροῦται.

ἐκπέραμα τό: τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ Αἰσχ. Χο. 651 «τρίτον ἤδη ἐκπεράσαι τινὰ ἐκ τῶν δωμάτων (νὰ ἐξέλθῃ) καλῶ» Σχ. «ἐκπέραμα λέγει τὸν διάκονον τὸν εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα πρὸς τὰς ἀποκρίσεις» Σχ. Παρομοίως ἐνιαχοῦ λέγουσι «βάρκα».

ἐκπεράω διαπερῶ, διέρχομαι· (φορτὶς) ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα ι 323 διαπλέει, διαπερᾷ τὸ μέγα χάσμα τῆς θαλάσσης. κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί Εὐρ. Φοίν. 100 πέρνα (ξεπήδα) μὲ τὸ πόδι σου τὴν παλαιὰν κεδρίνην κλίμακα, διὰ νὰ ἔβγῃς ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔλθῃς ἐδῶ (Δ. Βερναρδ.). τὸν δὲ μουσικώτατον κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα (κελεύει) Ἀπ. Εὐβούλου 10 (Ἀθην. 47 C) νὰ περάσῃ (νὰ μετοικήσῃ) εἰς τὰς κλ. Ἀθήνας. ὀϊστὸς ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν Ν 652 ἐπέρασεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἀντικρύ.

ἐκπέρθω ἐκπορθῶ, ἐκ θεμελίων καταστρέφω· τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν Α 125 τὰ μὲν ἑλόντες τὰς πόλεις ἐξείλομεν. Καὶ μτφ. κἀγώ σε παρακαλῶ, μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ Πλ. Πρωταγ. 340 Α. «γιὰ νὰ μὴ μᾶς πάρῃ τὸν Σιμ.».

ἐκπεσέειν ἴδ. ἐκπίπτω.

ἐκπετάννυμι: τὸ σὸν γένος λυσσάδες... Δίκαι κακοῖς ἐκπετάσουσι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 889 αἱ λ. Δίκαι διὰ τῶν κακῶν (τὰ ὁποῖα θὰ προξενήσωσι) θὰ ἐξαπλώσωσι (κατὰ γῆς) τὸ γένος (τὸν υἱόν) σου. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη διορθ. (ἐκπατάσσουσι: πατάξουσ' κτ.). ἀέρι δ' ἱστία πρότονοι κατὰ πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα νηὸς ὠκυπόμπου Ἰ. Τ. 1134. Τὸ δύσκολον χωρίον ἑρμηνεύει ὁ Δ. Βερναρδ. ὧδε: τῷ δ' ἀνέμῳ ἐκπετάσουσι κατὰ τὴν πρῷραν ὑπὲρ τοῦ στόλου (τὸ προεξέχον μέρος, τὸ ἔμβολον) οἱ πρότονοι τὰ ἱστία, πόδας νεὼς ὠκυπόμπου (τ. ἔ. ὠκύπουν ποιοῦντες τὴν ναῦν). ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς Εὐρ. Κύκλ. 497 κυρ. ἐξαπλωθεὶς δι' εὐθυμίαν (ἵνα παραδοθῇ εἰς εὐθυμίαν). Ὁ Wilamowitz διόρθ. ἐπίκωμος. Πρβ. Ἡσ. «ἐπίκωμος: ὁ ἐπᾴδων τῇ φίλῃ ἢ ἀπὸ (γρ. ὑπὸ) οἴνου ᾄδων». Δὲν εἶνε ἀνάγκη· πρβ. ἐκπεπταμένως.

ἐκπεύθομαι ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐκπυνθάνομαι· οἰοῖ βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου Αἰσχ. Πέρσ. 957 καὶ πάντα ἐκπυνθάνου.

ἐκπεφυυῖαι ἴδ. ἐκφύω.

ἐκπήδημα τό, πήδημα πρὸς τὰ ἔξω Αἰσχ. Ἀγ. 1375 ἴδ. φράσσω.

ἐκπηνίζομαι: αὐτοῦ ἐκπηνιεῖται ταῦτα Ἀρφ. Βατρ. 578 θὰ ἀφαιρέσῃ ταῦτα παρ' αὐτοῦ (τὴν περιουσίαν του) «ἀφελκύσει ἃ ἔφαγεν ἡμῶν» Σχ.

ἐκπιδύομαι Αἰσχ. Πέρσ. 817 ἴδ. κρηπίς.

ἐκπίμπλημι ἐκπληρῶ, γεμίζω τι ἐντελῶς· πανταχῇ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα κοὐχ ἔχω λαβεῖν Εὐρ. Ἴων. 1108 ὅλα τὰ μέρη τὰ ἐγύρισα καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὸν εὕρω· ὅπου κυρ. τὸ ἐξέπλησα σημ. ἐγέμισα ὅλα τὰ μέρη διὰ τῆς παρουσίας μου: δὲν ἀφῆκα μέρος

νὰ μὴ ὑπάγω· πρβ. λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ Ὀρ. 54 (ἴδ. ἐκπληρῶ). ἑτοῖμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονικίαν ἐκπιμπλάναι Θουκ. 3, 82 ἴδ. κατάγνωσις. πολλὰ φιλήματ' ἐξέπλησε Εὐρ. Ὀρ. 462 μοὶ ἔδωκε (μέχρι κόρου) πολλὰ φιλήματα. πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκ πόνων ἐμῶν (ἐκπονῶν ἐμοί Barnes) Ἑλ. 735 πολλοὺς ἐπιπόνους ἀγῶνας ἐν τῷ πολέμῳ ὑπέστης, πρὸς χάριν μου ἐκπονῶν αὐτούς. πρβ. Ὀρ. 653. κίνδυνον ἐκπλήσαντα Εὐρ. Ἰ. Τ. 90 = μέχρι τέλους ὑποστάντα. πέμπτου γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε Ἡρ. 1, 91 ἀπέτεισε τὴν ποινὴν τῆς ἁμαρτίας τοῦ Γύγου. οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι κακῶν πλῆθος Αἰσχ. Πέρσ. 430 δὲν ἤθελον κατορθώσῃ νά σοι διηγηθῶ ὅλων τῶν κακῶν τὸ πλ. Παθ. πλάνοις ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη (ἡ νόσος) Σοφ. Φιλ. 759 «ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη» Σχ.

***ἐκπίνω*:** τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα Σοφ. Ἠλ. 785 ἴδ. αἷμα. τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν Ἀρφ. Νεφ. 712 πίνουν (ῥοφοῦν) τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου (κυρ. τὴν ζωήν μου). σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη (ἴδε τὴν λ.) λήθουσά μ' ἐξέπινες Σοφ. Ἀντ. 531 σὺ δέ, ἥτις ἐν τῷ οἴκῳ, ὡς ἔχιδνα τεταπεινωμένη, λάθρα ἐξέπινες τὸ αἷμά μου. οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται (τὸ ῑ, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις μακρὸν) τὰ χρήματα Πλ. Κωμ. Ἀπ. 9 (Ἀθήν. 446 Ε). Ἀναλόγως λέγομεν καὶ ἡμεῖς: «θὰ τῆς φάγῃ (θὰ πιῇ) τὰ χρήματα». Περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἱππολ. 627 ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν, ὅπου ὁ Pierson διώρθ. ἐκπίνομεν, ἴδε ἐκτίνω.

***ἐκπιπράσκω*:** ἅπανθ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα Δημ. 9, 39 βραχυλογία· νῦν δὲ ὅλα ταῦτα, ὡσὰν νὰ ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπωλήθησαν καὶ ἐξέλιπον ἐξ αὐτῆς.

ἐκπίπτω ἔξω πίπτω, ἔκ τινος πίπτω· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ Π 16 ἐξώρμησαν, ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του δάκρυα: «ἐβούρκωσαν τὰ μάτια του». ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας ξίφη ἔχοντες σφαγὰς ποιοῦσι Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 27 ἐξορμήσαντες (ἐκδραμόντες) ξιφήρεις ἐξ οἰκίας σφαγὰς ποιοῦσι. — ἀλίμενόν τις ὡς εἰς ἄντλον πεσὼν λέχριος ἐκπεσῇ φίλας καρδίας ἀμέρσας βίον Εὐρ. Ἑκ. 1028 ἴδ. ἄντλος. κρεῖσσον πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν Σοφ. Ἀντ. 679 εἶνε ἐντιμότερον νὰ στερηθῶμεν τῆς ἀρχῆς ὑπ' ἀνδρὸς (ἢ ὑπὸ γυναικός). Καὶ ἐπὶ τῶν κύβων: στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι καλῶς (πρέπει Nauck) σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην Σοφ. Ἀπ. 861 ὁ σοφὸς κυβευτὴς πρέπει νὰ εἶνε εὐχαριστημένος μὲ ὅσα ἔπεσαν ἀπὸ τοὺς κύβους (μὲ ὅ τι ἔρριψαν οἱ κύβοι) καὶ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ καλῶς, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀναστενάζῃ διὰ τὴν κακήν του τύχην. κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός Αἴ. 1177 εἴθε κάκιστα νὰ ἐκβληθῇ (νὰ ῥιφθῇ ἔξω) ἐκ τῆς χώρας. ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς μήτ' ἐνδεής του Εὐρ. Μήδ. 460 ἵνα μήτε ἀχρήμων μήτε ἐνδεής τινος ἐκδιωχθῇς. τινὲς τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον Πλ. Πολ. 560 Α τινὲς τῶν (δημοκρατικῶν) ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν κατεστράφησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξωρίσθησαν. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων Ἡρ. 8, 141 νὰ ἐκδιώκωνται ἐκ τῆς Πελ. ὑπὸ Μήδων. οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε Θουκ. 6, 95 κατέφυγον, ἐσώθησαν εἰς Ἀθήνας. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον Δημ. 18, 265 κυρ. ἐξεβάλλου ἐκ τῆς σκηνῆς, ἐκ τοῦ θεάτρου. Τὸ ἀντίθετ. ἐνεργ. εἶνε ἐκβάλλειν ἴδ. 19, 337. ἢ ἐκπίπτουσιν ἢ κακῶς ἀγωνίζονται· ἐπεὶ καὶ Ἀγάθων ἐξέπεσεν ἐν τούτῳ μόνῳ Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 18 (1456 a 18) ἢ ἀποτυγχάνουσιν (ἐν τῇ παραστάσει) ἢ ἀπολείπονται τῶν ἄλλων διαγωνιζομένων, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἀγάθων ἀπέτυχεν ὡς ἐκ τούτου μόνου. ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἐόντων ἔχοντά τε οὐδέν Ἡρ. 3, 14 ὁ ὁποῖος εἶχε χάσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ δὲν εἶχε τίποτε. ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν ἐς πτωχηΐην ἀπῖκται ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αὐτ. 3, 14 ἀφ' οὗ ἀπέβαλε πολλὴν καὶ εὐδαίμονα κατάστασιν, ἔχει καταντήσῃ νὰ γίνῃ πτωχὸς εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ γήρατος. ἐκπεσεῖν (λέγει) ὑπ' ἐκείνου βίᾳ ἐκ τῆς μισθώσεως Δημ. 37, 6 λέγει ὅτι διὰ τῆς βίας ἐξώσθη ὑπ' ἐκείνου ἐκ τῶν μεμισθωμένων τόπων. ἀθλίως ἐκπεπτωκότες (ἐνν. τῶν πατρῴων) Λυσ. 32, 10 ἀθλ. ἐκβεβλημένοι, ἐκδεδιωγμένοι τῶν πατρ. κτημάτων. τελευτῶν ἐκπίπτει τοῦ λόγου Αἰσχίν. 2, 34 = διασφάλλεται, «τὰ χάνει», δηλ. ἔχασε τὴν σειρὰν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ. — καὶ αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια τρόπον τινὰ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος Πλ. Πολ. 495 Α καὶ αὐτὰ τὰ μέρη τῆς φιλ. φ., ὅταν τύχωσι κακῆς ἀνατροφῆς, εἶνε αἴτια τῆς ἀποσπάσεως (τῆς ἀπομακρύνσεως) ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς φιλοσοφίας (πρβ. 491 Β). ἡ τοῖς Συρακοσίοις στάσις ἐς φίλια ἐξεπεπτώκει Θουκ. 7, 50 ἡ ὑπὲρ τῶν Συρακοσίων πρὸς φιλίαν ἐνεργοῦσα (τ. ἔ. ἡ ὑπὲρ τῆς μετὰ τῶν Συρ. φιλίας ἐργαζομένη) μερὶς εἶχεν ἐξωσθῇ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γράψωμεν φιλία ἀντὶ τοῦ ἐς φίλια· πρβ. 6, 18: διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοὺς πρεσβυτέρους.

***ἐκπλέω*:** πρώτη (παρασκευὴ) ἐκπλεύσασα μιᾶς πόλεως δυνάμει Ἑλληνικῇ Θουκ. 6, 31 ἥτις (παρασκευὴ) συναποτελουμένη ἐκ δυνάμεως Ἑλλ. (ὅλων τῶν Ἑλλήνων) πρώτη ἔπλευσεν ἐκ μιᾶς μόνης πόλεως.

ἐκπληρόω ἐκπίμπλημι· ἑκατὸν ἐχίδναις ἐκπληρῶν ἀσπίδα γραφῇ Εὐρ. Φοίν. 1139 πληρῶν τὴν ἀσπίδα μέχρις ἐσχάτων ἄκρων (= ἐκ-) δι' ἑκατὸν ἐζωγραφημένων ἐχιδνῶν. δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον Σοφ. Ἠλ. 708 ὅστις ἐπιβαίνων τοῦ δεκάτου ὀχήματος συνεπλήρου τὸν δέκατον ἀριθμόν. μὴ λύρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκα ἐκπληρουμένας Εὐρ. Ἀλκ. 431 ἐπὶ δώδεκα πλήρεις σελη-

νιακοὺς μῆνας. λιμένα Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ ἀκταῖσιν ὁρμεῖ Ὀρ. 54 διανύων διὰ τῆς κώπης τὸ εἰς τὸν Ναυπλ. λιμένα διάστημα προσορμίζεται εἰς τὰς ἀκτάς.

ἐκπλήσσω πλήττων ἐκβάλλω, ἐκδιώκω· ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὴν θεμερῶπιν αἰδῶ Αἰσχ. Πρ. 138 ἐξέβαλέ μου (ἡ σφόδρα πλήξασα) τὴν σεμνὴν (σώφρονα) αἰδῶ. ὅς (κεραυνὸς) αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν κομπασμάτων 376 ὁ κεραυνὸς (διὰ τοῦ κτύπου) ἐξέβαλεν αὐτὸν ἐκ τῶν κομπ. ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει Θουκ. 2, 38 ἡ ἐξ αὐτῶν τέρψις ἐκδιώκει (ἐκκρούει) τὴν σκυθρωπότητα. φόβος μνήμην ἐκπλήσσει 2, 87 κυρ. πλήττων ἀφαιρεῖ τὴν μνήμην: κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ (νὰ τὰ χάνῃ). ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου Εὐρ. Ὀρ. 549 «ὃ (δηλ. τὸ γῆρας τὸ σόν) με κωλύει τοῦ λέγειν» Σχ. δέν με ἀφίνει νὰ ὁμιλήσω. μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με Εὐρ. Ἰ Τ. 773 μή με κάνῃς μὲ τὰ λόγια σου νὰ τὰ χάνω, «μή με σαστίζῃς». ἐκ γάρ με πλήσσουσι σ 231 μὲ βγάζουν ἔξω ἀπὸ τὰ λογικά μου, μὲ κάμουν νὰ χάσω τὰ μυαλά μου. ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας Ν 394 ἔκφρων ἐγένετο, ἐξέστη τῶν φρενῶν. ἔκ τοι πέπληγμαι Εὐρ. Ἱππ. 934 τὰ ἔχω χαμένα. χαρᾷ δὲ μὴ ἐκπλαγῇς φρένας Αἰσχ. Χο. 231 μὴ χάσῃς τὸν νοῦν σου ἀπὸ τὴν χαράν σου. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ Σοφ. Τρ. 629 «ὥστε νὰ ξεσταχλωθῇ» ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴν χαράν. τὸ ἐκπέπληγμαι φρένας σημ. ἐβγῆκα ἀπὸ τὸν νοῦν μου, ἔγινα ἔξω φρενῶν. ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις ἐκπεπληγμένοι, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθε Θουκ. 2, 60 ἔξω ὑμῶν αὐτῶν γεγενημένοι διὰ τὰς οἰκείας δυστυχίας, ἀμελεῖτε τῆς σωτηρίας τοῦ κοινοῦ. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος Εὐρ. Μήδ. 8 ἔχασε τὸν νοῦν της ἀπὸ (μὲ) τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰάσ. Καὶ μετ' αἰτ. πράγμ. ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθὰ Ἡρόδ. 9, 82 θαυμάσαντα.—Ἐπίσης λέγεται ἐκπλήττεσθαι ὑπό τινος, διά τι, ἐπί τινι. κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων λέκτροις ἐπ' αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους Εὐρ. Ἀπ. 213 (Στοβ. Ἀνθ. 63, 2) ὅλα κανεὶς τὰ χορταίνει· διότι εἶδον ἀνθρώπους, οἵτινες, ἐν ᾧ εἶχαν ὡραιοτέρας γυναῖκας, ἐξεπτοήθησαν (τὰ ἔχασαν) δι' ἀσχήμους.

ἐκπνέω (ἴδ. πνέω) ἔξω πνέω, ἐκφυσῶ· ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα Πλ. Φαίδων 112 Β ὅπως τῶν ἀναπνεόντων ἡ πνοὴ ἐν διηνεκεῖ ῥοῇ εὑρισκομένη πάντοτε ἐκπνέει καὶ ἀναπνέει (ἐξέρχεται καὶ ἐπανέρχεται ὀπίσω). κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα Αἰσχ. Πρ. 375 ἐκβάλλων φλογερὰν πνοήν. ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας Σοφ. Αἴ. 1026 κατὰ λέξιν: ὑπὸ τοῦ ὁποίου (ξίφους) ὡς φονέως σου, ὡς φαίνεται νῦν, ἐξέπνευσας (ἐφονεύθης). πρβ. ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται Εὐρ. Ἡρ. Μ. 886 τὰ τέκνα θὰ ἐκπνεύσωσι (θὰ φονευθῶσιν) ἐξ αὐτῶν τῶν χειρῶν τοῦ πατρός. Ἔτι δὲ θυμὸν ἐκπνέων ἀποπνέων (ἐκπέμπων) ὀργήν, ἰσχυρότερον τοῦ θυμὸν πνέων ὡς ἐκ τῆς ἐκ, δηλούσης γραφικώτερον τὴν πρὸς τὰ ἔξω πνοὴν τοῦ θυμοῦ. ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀράς Εὐρ. Φοίν. 884 ἀγανάκτησιν πνέων κατηράσατο αὐτοῖς. Περὶ ἀνέμου: ὅστις (ἄνεμος) ἐκπνεῖ ταύτῃ μέγας κατὰ βορέαν ἑστηκώς Θουκ. 6, 104 ὅστις κατὰ τὸ μέρος τοῦτο πνέει σφοδρὸς ἱστάμενος ἀπέναντι τοῦ βορρᾶ («μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ βορεᾶ») οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις μέγας ἐκπνεύσας χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν Σοφ. Αἴ. 1147 οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν ἀχαλίνωτον στόμα μέγας τις χειμὼν ἐκ μικροῦ νέφους φυσήσας (προελθὼν) ταχέως ἤθελε κατασιγάσῃ τὴν πολλὴν βοήν (δι' ὧν ἐπαναλαμβάνεται τὸ ἀπομακρυνθὲν καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λ. στόμα). ἴσως ἂν ἐκπνεύσειεν (ὁ δῆμος) Εὐρ. Ὀρ. 699 ἴσως ἤθελε καθησυχάσῃ, «ξεθυμάνῃ».

ἐκποδών (=ἐκ ποδῶν) ἔξω τῶν ποδῶν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, μακράν· ἀντίθ. ἐμποδών. ἡσύχαζε σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων Αἰσχ. Πρ. 360 κρατῶν μακρὰν τὸν ἑαυτόν σου. Ὁμοίως Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 37. Πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 634. ἀπελθέτω τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σόν Ὀρ. 548 ἴδ. ἀπέρχομαι. ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών Ἀρφ. Βάτρ. 853 φεῦγε, ξεκουμπίζου. γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβῃ Εὐρ. Ἑκ. 52 θὰ παραμερίσω, διὰ νὰ περάσῃ ἡ γηρ. Ἑκάβη. πάρεχε ἐκποδών Ἀρφ. Σφ. 949 ἔβγα ἀπ' αὐτοῦ. ὁ μὲν ταῦτά σφι σημήνας ἐκποδὼν ἀπαλλάσσετο Ἡρ. 8, 75 ᾤχετο ἀπιών, ἀνεχώρησεν. καίτοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις Θουκ. 1, 40 καὶ ὅμως δίκαιον τοὐλάχιστον εἶνε, μάλιστα μὲν νὰ σταθῆτε μακρὰν ἀμφοτέρων. ταύτην («τὴν τοῦ μύσους» Σχ.) μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω Αἰσχ. Εὐμ. 456 οὕτως ἀπολογούμενος ταύτην τὴν ἐκ τοῦ ἄγους φροντίδα σου ἐκποδὼν ποιοῦμαι. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου Εὐρ. Μήδ. 1222 τὰ μὲν κατὰ σὲ ἔστωσαν ἔξω τοῦ ἐμοῦ λόγου. εἴ τιν' εἰσίδοιμ' ἀνὰ πτόλιν τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον, ἀθημονοῦντα συμφοραῖς, ἐλοιδόρουν, ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκποδὼν ἔχων (θάνατον ὀρρωδῶν ἄγαν ἢ λέγων M. Schmidt) Ἀπ. Εὐρ. 816. Κατὰ τὴν γνώμην μου διορθ. ἐκ ποδῶν (ὡς ἔχει καὶ ὁ κῶδιξ S): ἐλοιδόρουν αὐτὸν ὅτι εἶνε δειλός, ἐν ᾧ κρατεῖ αὐτὸν ὁ θάνατος ἐκ τῶν ποδῶν (οἵτινες ὡς νεκροὶ δὲν παρακολουθοῦσιν, κυρ. ἐν ᾧ ἔχει τὸν θάνατον ἐξηρτημένον ἐκ τῶν ποδῶν), αὐτὸς νὰ μὴ παραδίδηται εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ νὰ φύγῃ (τῇ βοηθείᾳ τοῦ προηγητῆρος). οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν ἀπὸ τοῦ σκυταλίου καὶ τῆς διφθέρας; Ἀπ. Νικοφ. 2 (Σχ. Ἀρφ. Ὀρν. 1283) δὲν πᾷς 'ς τὸν διάβολον καὶ ν' ἀπομακρύνῃς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ τοῦ σκυτ.; ἃ δ' ἐκποδὼν ἀναιρεῖται, ταῦτα εἴ τις ἐμβάλλοι εἰς τὸ

ὕδωρ, ὁ χρόνος ἤδη αὐτὸς ἂν ποιοίη, οἷς ἡ γῆ ἥδεται Ξεν. Οἰκον 20, 11 ὅσα δὲ βγαίνουν ἀπὸ τὴν μέσην (αἱ ἄκανθαι κττ.), ταῦτα ἐάν τις ἤθελε ῥίψῃ εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ καιρὸς πλέον μόνος του ἤθελε κάμῃ ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα εὐχαριστεῖται ἡ γῆ.

ἐκποιέω πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνει: ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ· ἕκαστος τῶν πολιτικῶν παίδων, ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐκποιῶσιν, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο, τινὲς δὲ πλείους ποιοῦνται συντρόφους αὐτῶν Ἀπ. Φυλάρχου παρ' Ἀθην. 271 Ε ἕκαστος τῶν παίδων τῶν πολιτῶν, ἀναλόγως τῆς ἰδιωτικῆς του εὐπορίας, οἱ μὲν ἕνα... ποιοῦνται συντρόφους. περὶ τούτων ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον ἐκποιήσει κατανοεῖν Πολύβ. 2, 24, 17 ἐξέσται. Μέσ. ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς Ἀρφ. Εἰρ. 708 γέννα διὰ τὸν ἑαυτόν σου βότρυς. κἀκποιήσεται γαλᾶς Ἀχ. 255 καὶ θὰ γεννήσῃ ἐκ σοῦ γαλᾶς, δέον εἰπεῖν «ἐκποιήσεται παῖδας νεανίας» Σχ. κατὰ τὸ σχῆμα τὸ παρὰ προσδοκίαν.

ἐκπολεμέω: τὰ ἐνθάδε χρὴ ἐκπολεμεῖν Θουκ. 6, 91 πρέπει νὰ κινῆτε τὸν ἐνταῦθα πόλεμον μὲ ὅλας σας τὰς δυνάμεις (=ἐκ-).

ἐκπολεμόω ποιῶ τινα πολέμιον πρὸς ἄλλον· ἠπιστέατο γάρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους τε καὶ Κλεομένεα ἐκπεπολεμῶσθαι Ἡρ. 5, 73 διότι ἐγνώριζον, ὅτι αἱ μετὰ τῶν Λακ. καὶ τοῦ Κλεομένους σχέσεις αὐτῶν ἦσαν ἐχθρικαί. Ἡ φράσις ἀπρόσωπος: ἐκπεπολέμωταί μοι πρός τινα ἔχω πρός τινα ἐχθρικὰς σχέσεις.

ἐκπολιορκέω πολιορκῶν κυριεύω πόλιν· οὓς ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν Θουκ. 4, 26 ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἐκπολιορκήσωσιν. Ἴδ. σύνδ. τε.

ἐκπονέω ἐξεργάζομαι, ἐκμοχθῶ. ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμήν, ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα Εὐρ. Ὀρ. 122. ἃ δὲ δωρ. νερτέρων (δῶρα τοῖς νεκροῖς προσφερόμενα) καιρός (ἐστιν) ἐκπονεῖν εἰς ἀδελ ἐμήν, ἅπανθ' ὑπισχνοῦ (αὐτῇ ἐξ ἐμοῦ). πολὺν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥάδιον Ἀπ. Εὐρ. 1083 ἴδ. ἄροτος. κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέῳ Θεόκρ. 29, 24. Σήμερον γράφουσιν ὀρθότερον, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ahrens, ὧδε: κἤμε μάλθακον ἐξ ἐπόησε σιδαρίῳ: καί με ἔκαμε μαλθακὸν ἀπὸ σιδερένιον. ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐντύχοι... διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασι Πλ. Πολ. 529 Ε ὁμοίως ὅπως ἂν ἤθελέ τις εὕρῃ (ἐπιτύχῃ) διαγράμματα ἐξόχως (μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας) ἐζωγραφημένα καὶ ἐξειργασμένα. ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν ἐς δόμους φυτὸν γέγηθε κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι καλὸν κακίστῳ καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ Εὐρ. Ἱππ. 632 ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκεῖνος πάλιν, ὅστις ἔλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὸ ὀλέθριον τοῦτο φυτὸν («φυντάνι» καὶ «εἶνε ἕνα καλὸ φυντάνι» λέγει ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ σήμερον ἡ συνήθεια) χαίρει νὰ προσθέτῃ λαμπρὰν στολὴν εἰς τὸ κάκιστον ἄγαλμα («καὶ σήμερον ὁ λαὸς τὰς ὀκνηρὰς καὶ εἰς οὐδὲν χρησίμους γυναῖκας ἀποκαλεῖ γείδωλα» Δ. Βερν.) καὶ προσπαθεῖ διὰ τῶν ἐνδυμάτων νὰ τὸ ἐξωραΐσῃ ὁ δύστηνος. Ἄλλως κἀκπονεῖν (χρὴ) ἂν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν (τελεῖν Weckl.) Ἀπ. Εὐρ. 909 καὶ νὰ προσχεδιάζῃ ὅσα μέλλει νὰ λέγῃ πρὸς τὸν ἄνδρα της, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. τὸ ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις ἐκπονηθὲν Θουκ. 6, 31 ἐν ᾧ ὁ στόλος ἀπηρτίσθη διὰ μεγ. δαπανῶν. τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν Εὐρ. Ἴων 375 τοὺς θεοὺς ἄκοντας θὰ καταφέρωμεν νὰ φανερώνωσιν, ὅσα δὲν θέλουν. ἀπέδοτο (ὃ ἴδε) τὸ σῶμα..., σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν Εὐρ. Ὀρ. 653 ἐκθύμως μοχθῶν ὑπὲρ σοῦ ἐν τῇ μάχῃ. τῶν ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον Ἡρ. Μ. 581 ἀπὸ τῶν ἐμῶν τέκνων δὲν θὰ ἀπομακρύνω διὰ πόνου τὸν θάνατον Ἴσ. ἐκποήσω. ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη Αἰσχ. Ἱκ. 372 ἀπὸ κοινοῦ ἂς φροντίσῃ ὁ λαὸς νὰ ἐξεύρῃ θεραπείαν. ‖ κατεργάζομαι· ταῦτα δὲ οὐκ ἂν ἐδύναντο ποιεῖν, εἰ μὴ καὶ διαίτῃ μετρίᾳ ἐχρῶντο καὶ τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 16 ἐὰν δὲν μετεχειρίζοντο καὶ τροφὴν μετρίαν καὶ δὲν ἐδαπάνων τὸ ὑγρόν, ἐξεργαζόμενοι αὐτὸ διὰ τῶν πόνων (ὥστε νὰ ἐξέρχηται ἄλλοθεν, οἷον διὰ τοῦ ἱδρῶτος). τὸ μὲν οὖν ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε, τὸ δέ, ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε Ἀπ. 1, 2, 4 τὴν ὑπέρμετρον τροφὴν καὶ τὴν ὑπέρμετρον ἐργασίαν ἀπεδοκίμαζεν, ἀλλ' ὅσα εὐχαρίστως δέχεται ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου, ταῦτα ἱκανῶς νὰ κατεργάζηται διὰ τῶν πόνων, τοῦτο ἐπεδοκίμαζεν. Ἄλλως ἐν Κ. Π. 4, 3, 11 πότεροι δὲ ἃ ἂν μάθωσιν ἱκανώτεροι τῷ σώματι ἐκπονεῖν, οἱ παῖδες ἢ οἱ ἄνδρες; πότεροι εἶνε ἱκανώτεροι ὅσα μάθωσι νὰ ἐκτελῶσι πονοῦντες διὰ τοῦ σώματός των, οἱ παῖδες ἢ οἱ ἄνδρες; Τὸ μέσ. ἐν Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 16 ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν σημ. τοῖς πόνοις ἐξεργάζεσθαι ἐν ἑαυτοῖς τὴν τροφήν. διὰ τὸ τὰ σώματα ἐκπεπονῆσθαι Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 57 διότι εἶχον συνηθισμένα εἰς τοὺς κόπους (ἐσκληραγωγημένα) τὰ σώματά των. σῖτα ἐκπεπόνηται Ξεν. Κ. Π. 8, 2, 5 ἐπιμελῶς ἐσκεύασται. (Ἀχιλλῆα) Χείρων ἐξεπόνασε Εὐρ. Ἰ. Α. 209 πόνοις ἐξήσκησεν, ἐξεπαίδευσε. Καὶ ἐπὶ πράγματος· τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται Θουκ. 3, 38 ἐπιπόνως παρασκευάσας λόγον εὐπρόσωπον θὰ προσπαθήσῃ νὰ σᾶς ἐξαπατήσῃ. οὗ δ' ἐς κράνος βλέψαντα καὶ λόγχης ἀκμὴν χρῆν ἐκπονῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφηυρέθης Εὐρ. Ἱκ. 318 ἐκεῖ δὲ ὅπου ἀναβλέψας εἰς κράνος καὶ αἰχμὴν λόγχης ἔπρεπε νὰ κοπιάσῃς μὲ τὰ σωστά σου (ἵνα κατορθώσῃς ὅ τι θέλεις), ἐκεῖ ἀπεδείχθης δειλός. τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει Ἴων 1355 προσπάθει ν' ἀνεύρῃς

τὴν μητέρα σου. ἄλλης ἐκπόνει μνηστεύματα γυναικός Ἑλ. 1514 προσπάθει νὰ εὕρῃς ἄλλην γυναῖκα.

ἐκπορθέω λεηλατῶ· τὴν πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν Θουκ. 4, 57 καὶ διήρπασαν ὅ τι ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ. τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι Σοφ. Τρ. 1104 ὑπὸ τυφλῆς (τ. ἔ. λανθανούσης, ἀοράτου) συμφορᾶς (τῆς νόσου) ἔχω παντελῶς καταστραφῆ. ἔκ μευ ταλαίνης τὴν στέγην πεπόρθηκεν Ἡρώνδ. 3, 5 μοῦ ἐλεηλάτησε (διήρπασε) τὴν οἰκίαν μου. κουρᾷ πενθήρει κρᾶτ' ἐκπορθηθεῖσ' οἰκτρῶς Εὐρ. Τρῳ. 141 διὰ πενθίμου κουρᾶς ἐλεεινῶς λεηλατηθεῖσα (καρεῖσα) τὴν κεφαλήν.

ἐκπορίζω: καὶ τὰ αὐτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα Θουκ. 1, 82 καὶ συγχρόνως εὑρίσκωμεν καὶ χρησιμοποιῶμεν τοὺς πόρους ἡμῶν. ὃς ἂν τυραννικὸς ὢν μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῷ, ἀλλὰ δυστυχὴς ᾖ καὶ αὐτῷ ὑπό τινος συμφορᾶς ἐκπορισθῇ, ὥστε τυράννῳ γενέσθαι Πλ. Πολ. 578 C ὅστις τυραννικὴν ψυχὴν ἔχων δὲν διαγάγῃ βίον ἰδιωτικόν, ἀλλ' ἔχῃ τὸ δυστύχημα καὶ δοθῇ εἰς αὐτὸν ὑπό τινος συγκυρίας περιστάσεων ἡ εὐκαιρία νὰ γίνῃ τύραννος. Ἡ διόρθωσις δυστυχήσῃ ἀτυχής, διότι δηλοῦται διαρκὴς δυστυχία παρακολουθοῦσα τὸν τυραννικὸν τοῦτον ἄνθρωπον.

ἐκποτέομαι: ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται Τ 357 ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταφέρονται, πετῶσι κάτω. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις θυμὸν... ἐκπεπόταμαι Εὐρ. Ἠλ. 175 ἴδ. ἀγλαΐα. πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; Θεόκρ. 2, 19 ποῦ ἐπέταξεν ὁ νοῦς σου; ἢ ποῦ ἐπέταξες μὲ τὸν νοῦν σου; Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει πῇ δή τοι φρένες οἴχονται; Ω 201. ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα Ἀπ. Σαπφ. 68 ἀφανὴς καὶ ἐν Ἅιδου φοιτήσεις μετ' ἀμαυρῶν νεκρῶν ἐκβεβλημένη (παρερριμμένη, «πεταμένη»).

ἐκπράσσω πράττω τι ἐντελῶς, τελειώνω, κατορθώνω· ἥμεν' (Wecklein: ἥμενον χ/φα) ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν Αἰσχ. Ἱκ. 107 ἐν ᾧ κάθηνται (τὰ δαιμόνια = οἱ θεοὶ) ἄνω (ὅθεν: μακράν), ὅμως (ἔμπας) ἀπὸ κεῖ ποῦ κάθηνται, χωρὶς νὰ κινηθοῦν, ἐκτελοῦσι τὴν θέλησίν των. ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε, χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην Σοφ. Ἀντ. 303 ὅσοι δὲ μισθὸν λαμβάνοντες (πληρωνόμενοι) πράττουσι ταῦτα, μὲ τὸν καιρὸν ἐπὶ τέλους κατορθώνουσιν (ὥστε) νὰ τιμωρηθῶσιν. καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας Αἰσχ. Ἀγ. 1274 τελειοποιήσας ἐμὲ εἰς τὴν μαντικὴν ἀπήγαγε κτλ. Ὁ Weil διώρθ. ἐκπράξων τ. ἔ. διὰ νά με ξεκάμῃ, πρβ. Σοφ. Ο. Κ. 1659. τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε (Scaliger: ἐξεπράξατο) εἰς γόον Εὐρ. Βάκχ. 1161 τὸν καλλίνικον (ἐπινίκιον) ὕμνον, ἔνδοξον ὄντα, κατωρθώσατε νὰ ἀπολήξῃ εἰς γόον. Ἄλλοι ἄλλως. πῶς καί νιν ἐξεπράξατε; Ἑκ. 515 πῶς τὴν ἐφονεύσατε (κυρ. ἐξεκάματε); μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον Μήδ. 1305 ζητοῦντες νὰ ἐκδικήσωσι τὸ αἷμα τῶν ὑπὸ τῆς μητρὸς φονευθέντων. μήποθ' οἵδε... μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην Ἡρ. Μ. 43 ἵνα μηδέποτε οὗτοι λάβωσιν ἐκδίκησιν διὰ τοὺς ἐκ μητρὸς συγγενεῖς των. οὔτε ἐμεῦ εἵνεκα ἤλθετε βωθήσοντες οὔτε τὸν Δωριέος φόνον ἐκπρηξόμενοι Ἡρ. 7, 158 οὔτε διὰ νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν φόνον τοῦ Δ. — καὶ χάρις τιμήσεται Διὸς τόδ' ἐκπράξασα Αἰσχ. Ἀγ. 586 καὶ ἡ χάρις τοῦ Διὸς καὶ τοῦτο κατορθώσασα τιμηθήσεται: «ὁμολογήσουσι καὶ τῷ Διῒ χάριν τῷ τάδε διαπραξαμένῳ» Σχ.

ἐκπρεπής 2: ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς Αἰσχ. Πέρσ. 445 εὐψυχότατοι καὶ εὐγενέστατοι: διαφέροντες κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν εὐγένειαν. ἐν τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον («ἔξω τοῦ πρέποντος» Σχ. οὐδὲν κάπως ἀσύνηθες πάθημα) ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε οὔτε ἐμελλήσατε (ἐνν. πείσεσθαι) Θουκ. 3, 55. εἶδος ἐκπρεπεστάτη Εὐρ. Ἄλκ. 334 διαπρεπεστάτη τὴν μορφήν.

ἐκπρεπῶς Θουκ. 1, 38 = ἔξω τοῦ πρέποντος.

ἐκπρίασθαι ἐξαγοράσαι· μέρει τῶν ἀδικημάτων τὸν κίνδυνον ἐξεπρίαντο Λυσ. 27, 6 διὰ μέρους τῶν κλεμμάτων, τῶν κλοπιμαίων, ἐξαγοράζουσιν, ἀποτρέπουσι τὸν κίνδυνον. ἐκεῖνος (ἦν ἐπιτήδειος) χρήμασι τὸν ἐμὸν κίνδυνον ἐκπρίασθαι Ἀντιφ. 5, 63 ἐκεῖνος ἦτο ἐπιτήδειος διὰ δωροδοκίας ν' ἀπομακρύνῃ τὸν ἐκ τῆς κατηγορίας κίνδυνον.

ἐκπτήσσω ἐκσοβῶ· οἴκων μ' ὥστ' ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας Εὐρ. Ἑκ. 180 μὲ τὴν ἐκπληκτικήν σου ταύτην φωνὴν (τὴν ἐκ τοῦ σοῦ βοήματος) μὲ ἔκαμες νὰ ἔβγω ἀπὸ τὸν οἶκον, ἐν ᾧ ἤμην μέσα (εἰς τὸν οἶκον) ζαρωμένη σὰν πουλί.

ἐκπυρόω: ὕδραν ἐξεπύρωσε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 418 ἴδ. κύων.

ἐκραίνω: κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Σοφ. Τρ. 781 κυρ. ἐκ τῆς κόμης ῥαίνει (ῥαντίζει) τὸν λευκὸν μυελόν· ἴδ. διασπείρω.

ἐκρέμω παρατ. τοῦ κρέμαμαι.

ἐκρέω ἔξω (μακρὰν) ῥέω· τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξερρύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου Πλάτ. Πολ. 452 D τὸ διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀληθῶς γελοῖον ἐξηλείφθη ὑπὸ τοῦ διὰ τὸ λογικὸν δειχθέντος ἀρίστου. ἐξερρύησαν οἱ τοῦ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων Πλουτ. Θεμ. 12 ἐλησμονήθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλ. οἱ λόγοι τοῦ Θεμ. νῦν δὲ πᾶσα ἐκείνη ἡ ἕξις ἐξερρύηκεν Πλ. Θεάγ. 130 E ἐκλέλοιπεν, ἠφάνισται. Ἐν Ἀνθολ. 11, 374 μεταβ. τὴν χάριν ἐξέρρευσας ὅσην ἔχες τ. ἔ. ἐξέχεας τὴν χάριν ὅσην εἶχες.

ἐκρήγνυμι διαρρηγνύω, ξεσπῶ, κάμνω τι νὰ σπάσῃ· νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον Ο 469 διέρρηξεν,

ἔσπασεν. ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο Ψ 421 ῥῆγμα (σχίσμα) ὑπῆρχε γῆς, ὅπου χειμ. ὕδωρ συναθροισθὲν ἔσπασεν ἓν μέρος τῆς ὁδοῦ. καθ' ἡμᾶς οὔποτ' ἐκρήξει μάχη Σοφ. Αἴ 775 ὅπου εἴμεθα ἡμεῖς («εἰς τὸ μέρος μας»), οὐδέποτε οἱ μαχόμενοι πολέμιοι (= μάχη) θὰ κάμωσι ῥῆγμα· τ. ἔ. οἱ πολέμιοι οὐδέποτε θὰ διασπάσωσι τὴν ἡμετέραν τάξιν. ὥρμησαν ἐκραγέντες («ξεσπάσαντες») ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον Θουκ. 8, 84 ἀλλ' ὀρθότερον ἐγκραγόντες. — ἡ δ' ἐκραγέντων (Casaub.: ἡ δ' ἔκλαγεν τῶν χ/φον, ἡ δὲ ῥαγέντων Meineke) χλανιδίων ὑπὸ πτύχας (πτυχαῖς Nauck) ἔφαινε μηρόν Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608 D (Ἀπόσπ. 14, 9 Nauck) ἄλλη δέ, ἀφ' οὗ διερράγησαν (ἐσχίσθησαν) τὰ χλανίδια ὑποκάτω τῶν πτυχῶν, ἐδείκνυε τὸν μηρόν της.

ἐκρίπτω ἔξω ῥίπτω· ἔξω μέ που καλύψατ' ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον ἐκρίψατε Σοφ. Ο. Τ. 1410 ἔξω μέ που σκεπάσατε (ἵνα μὴ φαίνωμαι, κρύψατε) ἢ φονεύσατε ἢ ῥίψατε ἔξω εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Nauck ἔγραψε: ἔξω με γῆς ἐκρίψατ' ἢ φον. ἢ θαλάσσιον καλύψατ'. φορτί' ἐξέρριψ' ὑπέραντλος γενόμενος Ἀπ. Διφίλ. 43 (Ἀθην. 292 Α) ἔρριψε τὰ φορτία ἔξω εἰς τὴν θάλασσαν ἕνεκα τοῦ ἐν τῷ πλοίῳ πλημμυρήσαντος ὕδατος. ὃς τοιοῦτον ἔπλασε τὸ περὶ τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεῦδος, ἐφ' ᾧ μεταξὺ λέγων ὑφ' ὑμῶν ἐξερρίφη Αἰσχ. 2, 153 διὰ τὸ ὁποῖον, ἐν ᾧ ὡμίλει ἀκόμη, ἐξεδιώχθη (ἀπεδοκιμάσθη) ὑφ' ὑμῶν.

ἐκσεύομαι ἐξορμῶ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ι 373 ἐξεχύθη ὁ οἶνος. αἰχμὴ ἐξεσσύθη Ε 293 ἐξῆλθεν (ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος), κυρ. ἐξώρμησε. καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος μ 366 ἔφυγεν. ξυνουσίη ἀποπληξίη σμικρή· ἐξέσσυται γὰρ ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου πληγῇ τινι μεριζόμενος Ἀπ. Δημοκρίτ. (παρὰ Στοβ. καὶ Κλήμεντι Ἀλεξ. σ. 227 P.) διότι ἐξορμᾷ ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου καὶ ἀποσπᾶται ὡσὰν διὰ κτυπήματός τινος ἀποχωριζόμενος.

ἐκσημαίνω : πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν; Σοφ. Ἠλ. 1191 ποίῳ σημείῳ χρωμένη ἐτεκμήρω τοῦτο τὸ κακόν;

ἐκσκευάζω τὰ σκεύη ἀφαιρῶ· ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη Δημ. 30, 30 ἐστερήθη, ἀπεγυμνώθη τῶν σκευῶν, τῶν ἐργαλείων κττ.

ἐκσπάω ἕλκω πρὸς τὰ ἔξω. Μέσ. ἔγχεα ἐκσπασσαμένω Η 255 ἐξελκύσαντες τὰ δόρατά των.

ἐκστρέφω στρέφω πρὸς τὰ ἔξω· βόθρου τ' ἐξέστρεψε (ἔρνος) Ρ 58 στρέψας τῆδε κἀκεῖσε ἐξέσπασεν ἐκ τοῦ λάκκου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε φυτευμένον. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους Ἀρφ. Νεφ. 88 «ἄλλαξον τοὺς τρόπους σου καὶ μετάβαλε... ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων· ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω» Σχ. ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς 554 διαφθείρας, μεταβαλὼν (κυρίως γυρίσας τὰ μέσα ἔξω, ὡς ἔνδυμα) κάκιστα τοὺς ἡμ. Ἱππεῖς (τὴν κωμῳδίαν μου). Εἰς τοῦτο ἀναφ. καὶ τὸ Ἀπ. Ἀρφ. 54 ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν τ. ἔ. ὁ Εὔπολις ἐζήλωσε τοὺς Ἱππεῖς μου, καλλίστην κωμῳδίαν, καὶ ἐξ αὐτῆς κατεσκεύασε τρεῖς ἰδικάς του κακάς (τὸν Μαρικᾶν καὶ δύο ἄλλας). Ἀλλὰ καὶ ὁ Εὔπολις ὄχι ἀφυῶς ὠνείδιζε τῷ Ἀρφ. (ἐν Ἀπ. Εὐπόλ. 78): κἀκείνους τοὺς Ἱππέας συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ (τῷ Ἀριστοφάνει) κἀδωρησάμην τοὺς Ἱππέας (τὴν κωμῳδίαν τοῦ Ἀρφ.) ἐποίησα σὺν τῷ φαλ. τούτῳ καὶ ἐδωρησάμην αὐτῷ.

ἐκσφραγίζομαι ἐκκλείομαι, ἀποκλείομαι· ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 53 διὰ σφραγίδων ἐκκεκλῃμένοι τοῦ οἴκου.

ἐκσῴζω (πρβ. ἐκσαόω) σῴζων ἐκβάλλω, ἐξάγω ἔκ τινος (δυστυχίας), διασῴζω. ἐξέσωσάς μ' ἐς φάος νεκρῶν πάρα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1222 ἐξήγαγές με σῶον (καὶ ζῶντα) εἰς τὸ φῶς ἐκ τοῦ ᾅδου (παρὰ τῶν νεκρῶν). ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται Σοφ. Ἀντ. 713 βλέπεις ὅτι παρὰ τὰ κατὰ τὸν χειμῶνα ῥέοντα ῥεῖθρα, ὅσα ἐκ τῶν δένδρων ὑποχωροῦσι, διασῴζουσι τοὺς κλάδους των. Τὸ κλῶνας συνδ. πρὸς τὸ ἐκσῴζεται διὰ τὸ αὐτόπρεμν ἀπόλλυται, ὄχι δὲ πρὸς τὸ ὑπείκει, ὡς ἄλλοι. ὅτ' ἐκ (Elmsley: ὅτ' ἂν) νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσῳζοίατο Αἰσχ. Πέρσ. 451 ὅταν οἱ ἐχθροὶ καταστραφέντες ἐν τοῖς πλοίοις (καὶ ἐξ αὐτῶν πεσόντες εἰς τὴν θάλασσαν) ζητῶσι σωτηρίαν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν νῆσον. Ἄλλοι συνάπτουσι τὸ ἐκ νεῶν πρὸς τὸ ἐκσῳζοίατο, ἀνθ' οὗ ὁ Stahl ἔγρ. ἐξοισοίατο.

ἔκτα, ἔκταθεν ἴδ. κτείνω.

ἔκταμε ἴδ. ἐκτέμνω.

ἐκτάμνω ἴδ. ἐκτέμνω.

ἔκταν ἴδ κτείνω.

ἐκτείνω τεντώνω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξαπλώνω· οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ Αἰσχ. Χο. 9 οὐδ' ἐξήπλωσα τὴν χεῖρά μου, ὅτε ἐσηκώνετο ὁ νεκρός. ἐκτείνασα φαιδρὸν οὖς Ἀγ. 1228 ἴδ. φαιδρός. Καὶ κατά τινα βραχυλογίαν: οἶμαι πατέρα τὸν ἐμόν... πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτάς Εὐρ. Ὀρ. 290 ἀντὶ τῶν: πολλάκις ἂν ἐκτεῖναι χεῖρα ἱκεσίαν πρὸς γένειον τόδε. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν ἐκτέταται νύχιος Σοφ. Φιλ. 856 ὁ δὲ ἀνὴρ ἀόμματος (τ. ἔ. μὴ βλέπων, ὡς ἔχων κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς), ἄνευ βοηθείας εἶνε ἐξηπλωμένος ὡς ἐν νυκτί (βυθισμένος ἐν σκότει, οἷον τὸ τῆς νυκτός). ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος Εὐρ. Μήδ. 585 εἷς λόγος ἐκτάδην σε ῥίψει (κατὰ μτφ. ἐκ τῶν παλαιστῶν). μόλις μέν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών Φοίν. 1431 τὸ πλῆρες: μόλις μὲν ἐξέτεινεν, ἐξέτεινε

δ' ὅμως εἰς τὸ ἧπαρ τοῦ Ἐτεοκλέους ὁ πρότερον αὐτοῦ πεσὼν Πολ. οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς Αἰσχ. Πρ. 338 λοιπόν, ἐμὲ τοὐλάχιστον μεταχειριζόμενος διδάσκαλον, δὲν θὰ ἐκτείνῃς τὸν πόδα σου πρὸς κέντρα (ἵνα σε πλήξωσι ταῦτα)· ἢ κατὰ τὴν ἐν Λέσβῳ παροιμ. ἔκφρασιν: «δὲν θὰ σηκώσῃς τὸ πόδι σου, διὰ νὰ σοῦ βάλουν πέταλον (διὰ νὰ σὲ πεταλώσουν)» ἐπὶ τῶν ἄνευ ἀνάγκης προκαλούντων ζητήματα βλαβερὰ δι' αὐτούς. κἄτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς Ἀρφ. Εἰρ. 160 καὶ ἔπειτα δρομαίαν πτέρ. ἁπλώνων προχώρει κατ' εὐθεῖαν (ἄλλοι: μὲ ὀρθὴν κεφαλὴν) εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Διός. πῶς δή; τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου Αἰσχ. Εὐμ. 201 πῶς τάχα συμβαίνει (πῶς ἐννοεῖς) τοῦτο; ἔκτεινον τὸν λόγον σου ὅσον ἀρκεῖ, ἵν' ἐξηγήσῃς τὸ πρᾶγμα τοῦτο· τόσην ἔκτασιν σοὶ ἐπιτρέπω. θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε Ἀγ. 820 διὰ τοὺς θεοὺς (ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ τῶν θεῶν) ἐξέτεινα τοῦτο τὸ προοίμιον. Συνήθης δὲ εἶνε ἡ φράσις ἐκτείνειν λόγον. Καὶ ἄλλως· ἡμεῖς δ', οἵσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι, πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 91 ἡμεῖς ἐκτενοῦμεν πρὸς αἰθ. τοὺς θρήνους καὶ τοὺς γόους καὶ τὰ δακρύματα, οἷς ἀεὶ ἐγκείμεθα (εἰς τὰ ὁποῖα πάντοτε εἴμεθα παραδεδομέναι). ἤδη πολὺς ἐκτέταται χρόνος Σοφ. Αἴ. 1402 ὁ χρόνος ἔχει ἤδη παραταθῇ ἐπὶ μακρόν. Πρβ. Εὐρ. Ἱκ. 654, ὅπου ἴσως τὸ ἐκτείνοντα ἀμετβ. = ἐκτεινόμενον. Ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπιθυμῶ... ἐκταθεὶς ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἀφικέσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα Ξεν. Ἀν. 5, 1, 2 ἀφ' οὗ ἐξαπλωθῶ ὡς ὁ Ὀ. νὰ φθάσω εἰς τὴν Ἑλλ. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων Σοφ. Ο. Τ. 153 εὑρίσκομαι εἰς τρομερὰν ἀγωνίαν, ἡ καρδιά μου κτυπᾷ ἀπὸ τὸν φόβον. Ἴσ. γρ. φοβερά. ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἅπασαν ᾤοντο δεῖν ἀγωνίαν ἐκτεῖναι Δημ. 60, 30 ὑπὲρ ἀμφοτέρων (τῶν πόλεων) ἐνόμιζον ὅτι ὤφειλον ν' ἀγωνίζωνται μέχρι τελευταίας πνοῆς. ὡς ἄν... μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ Ἀπ. Σοφ. 816 διαχυθῇ, φαιδρυνθῇ.

ἐκτειχίζω: θαυμάζεις, ὅτι οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ; Ἀρφ. Ὄρν. 1165 ἀπορεῖς, ὅτι τόσον ταχέως ἔχει τελειώσῃ (εἶνε τελειωμένον) τὸ τεῖχος;

ἐκτελευτάω ἀποτελειώνω, ὅλως διόλου τελειώνω· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν (ὄλβον) ἤτοι σάμερον δαίμων Πίνδ. Π. 12, 29 «ἐπὶ τέλος ἄξει ἤτοι σήμερον ἢ ὕστερον» Σχ. κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι 4, 19 «παρασκευάσει τῶν μεγίστων πόλεων μητρόπολιν γενέσθαι τὴν Θήραν» Σχ. τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων Σοφ. Τρ. 169 τοιαῦτα ἔλεγεν, ὅτι ἦτο εἱμαρμένον ὑπὸ τῶν θεῶν νὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πόνων τοῦ Ἡρ. μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου Αἰσχ. Πρ. 1052 ἀφ' οὗ δὲ ἀποτελειώσῃς (διέλθῃς) μακρότατον χρόνον. Ἀμτβ. δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου... ὅπως ἄνατα ταῦτα πρῶτα μὲν πόλει αὐτοῖσι θ' ἡμῖν ἐκτελευτήσει καλῶς Ἱκ. 412 πῶς ἀβλαβῆ ταῦτα πρῶτον μὲν εἰς τὴν πόλιν (ἔπειτα δὲ) καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς νὰ τελειώσουν καλῶς.

ἐκτελέω: ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο λ 294 ἔφθανον εἰς τὸ τέλος. οὐκ ἐκτελέσαι ἐπαρθείς Ἀρφ. Σφ. 1024 «οὐ τέλεον ἐπαρθῆναι» Σχ. δὲν ἔφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐπάρσεως. πρβ. τὸ διατελῶ μετὰ μτχ.

ἐκτελής 2 ἐπὶ νεανίου, ἐντελῶς ηὐξημένος, ἀνεπτυγμένος· ἀντίθ. τὸ ἔξηβος. ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας Εὐρ. Ἴων 780 ἐκτελῆ φύσιν ἔχοντα. εὔχεσθαι δὲ Διὶ... ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν Ἡσ. Ἔργ. 465 ὅπως οἱ στάχυες καὶ ὡριμάζωσι καὶ πλήρεις ὦσι καρποῦ.

ἐκτέμνω, ἐπ. καὶ Ἰων. ἐκτάμνω: μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν Λ 829 «τεμὼν δ' ἔξελε τοῦ μηροῦ τὸν οἰστὸν» Γαζῆς. ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνιῇ ἀλλὰ κηλῇ, τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει καὶ λείβει, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ ποιήσῃ «μαλθακὸν αἰχμητήν» (ἐκ τῆς Ἰλ. Ρ 588) Πλάτ. Πολ. 411 Β ὅταν δ' ἐξακολουθῇ καὶ δὲν παύῃ (νὰ παραδίδῃ τὴν ψυχήν του, καὶ κυρ. τὸ θυμοειδές, εἰς τὴν μουσικὴν) ἀλλὰ καταθέλγῃ τὸ θυμοειδές, ὕστερον ἀπὸ τοῦτο πλέον τήκει καὶ ῥευστοποιεῖ αὐτό, ἕως ὅτου ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκκόψῃ αὐτόν, ὡσὰν νεῦρα, ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ ποιήσῃ αὐτὸν (ἢ τὴν ψυχὴν) μαλθακὸν πολεμιστήν. ἐξετέμοντο αὐτοὺς φιλανθρωπίᾳ Πολύβ. 31, 6 ἐγοήτευσαν (ἐξηπάτησαν) διὰ τῆς εὐμενείας αὐτῶν.

ἐκτήκω τήκω ἐντελῶς· τί δῆτ' ἄν,.. εἰ τὰ γράμματα ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης; Ἀρφ. Νεφ. 772 ἐὰν ἤθελον ἐξαφανίσῃ τὰ γρ. τήξας τὸν κηρὸν (δι' ὑέλου φακοειδοῦς); ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη Αἰσχ. Πρ. 533 ἀλλ' εἴθε τὸ ἑξῆς (ἡ ἑξῆς ἀρχὴ) νὰ μένῃ ἐν ἐμοὶ (ἐν τῇ μνήμῃ μου) καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἐξαλειφθῇ. ‖ λυώνω, κάμνω μαλακόν· μτφ. ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν Πλ. Πολ. 411 Β ἴδ. ἐκτέμνω. ἐκτέτηκα καρδίαν θρήνοισι μητρὸς τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις Εὐρ. Ἑκ. 433 καὶ ἡ καρδία μου ἐκ τῶν θρήνων τῆς μητρὸς συντρίβεται (σπαράσσεται) καὶ ἡ καρδία ἐκείνης ἐκ τῶν ἐμῶν γόων. λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων Ἀπ. Κριτίου 2 ἡ λήθη ἐξαφανίζει τὴν μνήμην ἐκ τῶν φρενῶν (ὡς γράμματα ἐπὶ κηροῦ γεγραμμένα ἴδ. ἀνωτ. Ἀρφ. Νεφ. 772).

ἐκτίθημι ἔξω τίθημι, ἐκτίθημι εἰς θέαν, ἐκθέτω, διηγοῦμαι· οἱ ἐκθεῖσαι (αὐτῷ «ἔξω θεῖσαι» Σχ.) πυκινὸν λέχος ψ 179. πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων ἐκτιθέναι τοὺς νόμους Δημ. 25, 18 πολλ. ἴδ. ἔκκειμαι. χαλκηλάτους

λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν (ἵνα φέρῃ αὐτοὺς ὁ νικητής) Σοφ. Ἀπ. 348. τούτους τοὺς λόγους καὶ τοὺς πεποιημένους δεῖ καὶ αὐτὸν ποιοῦντα ἐκτίθεσθαι καθόλου Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 17 (1455 b 1) τούτους τοὺς λόγους (τοὺς παραδεδομένους) καὶ τοὺς πεποιημένους πρέπει ὁ ποιητής, ἐν ᾧ ποιεῖ, νὰ ἐκθέτῃ νοερῶς πρὸς ἑαυτὸν ἐν τοῖς κυριωτάτοις

ἔκτιμος 2 ἐκτὸς τιμῆς, οὐ τιμώμενος· γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων Σοφ. Ἠλ. 241 ἂν παρεμποδίζω τὴν ὁρμὴν τῶν ὑψηλοφώνων θρήνων μου, ὥστε νὰ μὴ τιμῶσι τοὺς γονεῖς μου.

ἐκτινάσσω τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω τινάσσων· ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες Π 348 ἐτινάχθησαν ἔξω τὰ δόντια του.

ἐκτίνω ἀποτίνω, πληρώνω· οὐκ ἐκτίνοντες τὴν δίκην Θουκ. 5, 49 διότι δὲν ἐπλήρωνον τὸ δικασθὲν (εἰς ὃ κατεδικάσθησαν) πρόστιμον. ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοί, χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς Αἰσχ. Ἀγ. 1580 ἰδὼν τὸν ἄνδρα τοῦτον κείμενον ἐν τοῖς ὑφ. πέπλοις (ἐν τῷ δικτύῳ) τῶν Ἐρ. εὐχαρέστως ἐμοὶ (ὅπως ἐγὼ ἐπεθύμουν), ἐν ᾧ πληρώνει (διὰ) τὰς μηχανορραφίας τῆς πατρ. χειρός. ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν Σοφ. Ο. Κ. 498 ἀρκεῖ νομίζω καὶ μία μόνη ψυχὴ ἀντὶ μυρίων νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθῆκον τοῦτο. συντιθεὶς (συμμειγνὺς τοῖς λόγοις) γέλων πολύν, ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτείσαιτ' ἰών Σοφ. Αἴ. 304 πόσον ἐξεδικήθη διὰ τὴν ὕβριν κατὰ τὴν ἔξοδόν του (τὴν νυκτερινήν). Τὸ ἐκτείσοιτο εἶνε ἐσφαλμένον, διότι ἡ ὕβρις τοῦ Αἴαντος ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν του δὲν ἔμελλε νὰ ἐκτεισθῇ, ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἐκτεισθῇ. Ἐν δὲ τῷ Εὐρ. Ἱππ. 625 νῦν δ' ἐς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν μέλλοντες ὄλβον δωμάτων ἐκτείνομεν ἄλλοι μὲν γράφουσιν ἐκπίνομεν, ἄλλοι δ' ἐκτίνομεν (ἀλλὰ τὸ ι παρ' Ἀττ. βραχὺ) καὶ ἄλλοι ἄλλα. Τὸ νόημα προφανῶς εἶνε: νῦν δὲ μέλλοντες ἄξεσθαι εἰς δόμους τὸ κακὸν (δηλ. τὴν γυναῖκα), προεκτίνομεν (προεξοφλοῦμεν) εἰς τὸ κακὸν τοῦτο (δηλ. εἰς τὴν γυναῖκα) τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου ἡμῶν. Γραπτέον δὲ ἐκτείνυμεν, παρὰ τὸ ἐκτ(ε)ίνυμι, ὅπερ πάντῃ ἄμεμπτον.

ἐκτολυπεύω ἐκτελῶ, ἄγω παντελῶς εἰς πέρας· χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 44 ἀφ' οὗ ἐτελείωσα (κυρ. ἐξεμπέρδευσα) δύσκολον ἔργον. || ἐξελίσσω: οὐδὲν ἐπελπομένα (καρδία) ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν ζωπυρουμένας (ὅ ἴδε) φρενός Αἰσχ. Ἀγ. 1016 ἐλπίζουσα ὅτι οὐδέν ποτε σπουδαῖον (ἄξιον λόγου) θὰ ἐξαγάγῃ (κυρ. θὰ ξετυλίξῃ) εἰς τὸ φανερὸν ἐκ τῆς ζωπυρ. φρενός· δηλ. λυπεῖται ὅτι δὲν θὰ δοθῇ ποτε ἀφορμή, ὅπως ἐκ τοῦ ἐν τῇ φρενὶ τοῦ χοροῦ σῳζομένου σπινθῆρος ἐξαναφθῇ φλόξ, ἡ ὁποία νὰ διαφωτίσῃ τὰ μυστήρια.

ἐκτοξεύω ἔκ τινος μέρους ῥίπτω πάντα τὰ βέλη. ὥς σφι τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο Ἡρ. 1, 214 ἀφ' οὗ εἶχαν τελειώσῃ (ἐξαντληθῇ, τοξευθέντα) τὰ βέλη των. ἐπερησόμενος ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν, τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον Ἀρφ. Πλ. 32 ἐπορεύθην πρὸς τὸν θεόν, ἵνα τὸν ἐπερωτήσω (συμβουλευθῶ), νομίζων ὅτι ὁ μὲν βίος (ἡ περιουσία) ἐμοῦ αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν εἶχε πλέον ἐξαντληθῇ: «ὑπολαμβάνων κατηναλῶσθαι, ἠφανίσθαι τὴν περιουσίαν. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη» Σχ. Ἀπολ. καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν φρενός Εὐρ. Ἀνδρ. 365 «καὶ τῆς φρενός σου τὸ σῶφρον ἐξέπεσε τοῦ προσήκοντος» Σχ. Μᾶλλον: ἐτόξευσεν ἔξω τοῦ προσήκοντος· ἔβαλε πέραν τοῦ σκοποῦ. Τοῦ στίχου πολλαὶ διορθ. ἐγένοντο· ἴσως πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ Van Leeuwen, θεωροῦντος ὡς ὑποκ. τὸ Μενέλαος, ὅπερ διὰ λόγους εὐνοήτους ἀπεσιώπησεν ὁ χορός τ. ἔ. ἐκεῖνος ἐξέπληξεν (ἐξετίναξεν) ἐκ τῆς φρενός σου τὴν σωφροσύνην.

ἐκτόπιος 3 καὶ 2=ἔκτοπος, ἐκτός τινος τόπου· ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς; Σοφ. Ο. Κ. 119 ἀποχωρήσας ἐκ τοῦ (πρώτου) τόπου; ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος Ο. Τ. 167 «ἐξετοπίσατε» Σχ.

ἔκτοπος 2 ἐκτὸς τόπου τινός· τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε Σοφ. Ο. Κ. 233 ἀπομακρύνθητι πάλιν ἐκ τούτων τῶν ἑδρῶν καὶ ἔξελθε ἐκ τῆς χώρας μου. Τὸ ἄφορμος (=ἀφορμηθεὶς) συνδ. πρὸς τὸ ἔκθορε· ἡ δὲ συσσώρευσις τῶν συνωνύμων ἐμφαντική. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς (ἐνν. τέθνηκε) οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου Σοφ. Τρ. 1132 αὐτὴ ὑφ' ἑαυτῆς ἐφονεύθη, ὑπ' οὐδενὸς ἄλλου ξένου.

ἐκτορέω διατρυπῶν ἐξάγω· αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης Ὕμν Ἑρμ. 42 ἴδ. αἰών.

ἐκτός συνήθ. μετὰ γεν. ὡς πρόθ. προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη· ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης Κ 151 ἐκτὸς ἀπὸ (μακρὰν ἀπὸ) τὴν σκηνήν. φωνήσατ' ὦ γυναῖκες, αἵ τ' εἴσω στέγης αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς Σοφ. Τρ. 203 καὶ αἱ ἐντὸς τῆς στέγης καὶ αἱ ἐκτὸς αὐτῆς εὑρισκόμεναι γυναῖκες. Τὸ αὐλῆς ἐνταῦθα συνώνυμον πρὸς τὸ στέγης, ὥστε δὲν εἶνε ἀναγκαία ἡ διόρθ. αὐτῆς. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Φιλ. 1260 ἴσως (ἐμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι) θὰ εἶσαι μακρὰν παντὸς κινδύνου: θὰ φύγῃς ἀβλαβής. Ἡ φράσις φαίνεται παροιμιώδης· πρβ. πούς. ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ, ἥκω Ἀντ. 392 τ. ἔ. ἀλλ' ἥκω· ἡ γὰρ ἐκτὸς (ἐλπίδων) καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ κέ. «ἡ ἀπροσδόκητος χαρὰ οὐκ ἔοικεν εἰς τὸ μέγεθος τῇ ἄλλῃ ἡδονῇ· ὅ ἐστι, πᾶσαν ἡδονὴν νικᾷ τὸ μέγεθος τῆς παρ' ἐλπίδος χαρᾶς» Σχ. πρβ. Αἴ. 75. οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ; Ο. Τ. 676 ὅπου τὸ εἶ εἶνε μέλλων: δὲν θά με ἀφήσῃς λοιπὸν καὶ νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ; οὕτως ἐκφραζόμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον ἀντὶ τοῦ: καὶ δὲν

θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ; οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Αἴ. 640 ἴδ. ἔμπεδος. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις Τραχ. 1189 «εἰ παραβαίῃς τοὺς ὅρκους» Σχ. σὺ γάρ, ὅσα γε τἀνθρώπεια, ἐκτὸς εἶ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αὔριον Πλάτ. Κρίτ. 46 Ε διότι σύ, καθ' ὅσον τοὐλάχιστον δύναται νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος, εἶσαι ἐκτὸς τοῦ κινδύνου (κανένα κίνδυνον δὲν διατρέχεις) ν' ἀποθάνῃς αὔριον. ἐγὼ τοίνυν κινδυνεύω ἐκτὸς τῶν πάντων εἶναι Πλάτ. Πολ. 398 C ἐγὼ λοιπὸν φοβοῦμαι, ὅτι δὲν εἶμαι μεταξὺ τῶν πάντων τούτων (οὓς ἀνέφερες προηγουμένως. Καὶ ἐπὶ χρόνου: ἐπεί τε κατέστη ὁ θόρυβος καὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο Ἡρ. 3, 80 ἀφ' οὗ καθησύχασε (κατέπαυσεν) ὁ θόρυβος καὶ παρῆλθον πέντε ἡμέραι.

ἐκτρέπω ἔξω τρέπω τι, μακρὰν τρέπω, παρατρέπω· δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες γᾶς ἐπιμόλους Αἰσχ. Ἑπτ. 615 ἐκτρέποντες τὰ ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν τοῦ πολέμου κακὰ ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων. Ἧττον ὀρθῶς θεωροῦσι συνήθως τὸ γᾶς προελθὸν ἔκ τινος συμπληροῦντος τὴν πρόθεσιν ἐκ- τ. ἔ. τὰ ἀπὸ τοῦ πολέμου κακὰ ἐκ τῆς γῆς ἐπὶ τοὺς ἐπελθόντας τρέποντες. ἀσπίδας θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν Βάκχ. 798 νὰ τρέπητε τὰς ἀσπίδας ἔξω (τ. ἔ νὰ τρέπητε τὰς ἀσπίδας καὶ νὰ φεύγητε) πρὸ τῶν θύρσων τῶν Β. ‖ ἐκβάλλω τινὰ ἐκ τῆς ὁδοῦ διὰ τῆς βίας: κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην, παίω δι' ὀργῆς Σοφ. Ο. Τ. 806 καὶ ἐγὼ παίω δι' ὀργῆς τὸν ἐξελαύνοντά με πρὸς βίαν ἐκ τῆς ὁδοῦ, δηλ. τὸν τροχηλάτην. Μέσ. ἐκτρέπονται (ἐκκλίνουσιν, ἀποφεύγουσι· κυρ. παίρνουν ἄλλον δρόμον) πολλοὶ τοὺς φίλους, ἐπὴν ἐξ εὐπορίης εἰς πενίην μεταπέσωσιν Δημόκριτ. Ἀπ. 101. ἐνταῦθ' ἐκτραπόμενοι ἐκάθηντο Ξεν. Ἀν. 4, 5, 15 τραπόμενοι ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐκάθισαν. εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου Σοφ. Ο. Τ. 851 καὶ ἂν κατά τι ἤθελεν ἀπομακρυνθῇ τοῦ προτέρου λόγου του.

ἐκτρέφω ἀνατρέφω, μεγαλώνω· ὃν (Ὀρέστην) ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη κἀκ (Portus: καὶ) νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ Αἰσχ. Χο. 746 ὃν παραλαβοῦσα ἐκ τῆς μητρὸς ἐξέθρεψα, ἐν ᾧ ἤκουσα «οὐ μόνον δι' ἡμέρας ἀλλὰ καὶ διὰ νυκτὸς» (Σχ.) τὰ μεγαλόφωνα κελεύσματά του τὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς διαταράττοντα, διὰ συχνῆς καὶ ἐπιπόνου ἀνατροφῆς ἀνωφελοῦς (διότι ὁ Ὀρέστης ἀπέθανεν) εἰς ἐμέ, ἡ ὁποία τὴν ὑπέφερα. Δυσμετάφραστον ἀλλ' ὀρθῶς παραδεδομένον, πλὴν τῆς διορθ. κἀκ, ἣν ὑποδεικνύει ὁ Σχ. Τὸ δὲ καὶ πολλὰ εἶνε σύστοιχος αἰτιατ. τοῦ ἐξέθρεψα. — ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε Σοφ. Ο. Τ. 1394 ὁποῖον λοιπὸν κάλλος ὑποκρύπτον ἐσωτερικὰ κακὰ μὲ ἀνεθρέψατε τ. ἔ. μὲ ἀνεθρέψατε οὕτως, ὥστε τὸ ἐξωτερικόν μου λαμπρὸν σχῆμα ὑποκρύπτει πολλὰ ἐσωτερικὰ ἕλκη. ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον; Ἀπ. Σοφ. 533 τίς τέρψις ὑπάρχει ἐκ τῶν πολλῶν καλῶν, ἐὰν σκέψις κακόβουλος (κακὰ βουλεύουσα τοῖς ἄλλοις, ἀφ' ὧν προσπαθεῖ ν' ἀφαιρέσῃ τὸν πλοῦτον) ἐκτρέφει (τ. ἔ. τροφοδοτοῦσα αὐξάνει) τὸν πλοῦτον τὸν καθιστῶντα τὸν βίον εὐτυχῆ; τ. ἔ. διὰ δόλου καὶ ἁρπαγῆς συνάγεται ὁ πλοῦτος. Πρβ. καὶ τὴν παροιμ. παρ' ἡμῖν ἔκφρασιν «ἁρπάξεως ξεσχίσεως», καὶ ἔτι ἀναλυτικώτερον: «ἅρπαξε νὰ φᾷς καὶ κλέψε νὰ 'χῃς». Περιτταὶ λοιπὸν αἱ διορθώσεις. ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστα Ἀπ. Εὐρ. 981 ἴδ. γῆ. αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτούς Εὐρ. Βάκχ. 277 ἴδ. εἰ (ἐν τέλει). — ἀνδρὸς πένητος υἱὸς ἐκτεθραμμένος οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ὁρῶν ᾐσχύνετο τὸν πατέρα μίκρ' ἔχοντα Ἀπ. Μενάνδ. 354 ὁ υἱὸς ἐκτεθραμμένος ὄχι ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἀλλ' ἄλλοθεν (ὅθεν: δαπανηρότερον ἢ κατὰ τὴν οὐσίαν τοῦ πατρὸς) ἐβοήθει τὸν πατέρα του πενόμενον.

ἐκτρέχω ἔξω τρέχω· κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων (=ἢ κατὰ τὰ πρὶν ἡμαρτημένα) Σοφ. Ο. Κ. 438 καὶ κατενόουν ὅτι ὁ θυμός μου παρεξετράπη, (ὥστε νὰ γίνῃ) κολαστὴς μεγαλίτερος ἢ οἷον ἀπῄτουν τὰ προηγ. ἁμαρτήματά μου.

ἐκτρίβω τρίβων ἐξάγω (βγάζω ἔξω) τι· ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων... ἔφην' ἄφαντον φῶς Σοφ. Φιλ. 296 τρίβων πέτραν μέσα εἰς πέτρας (ἵνα ἐξαγάγω πῦρ) ἔβγαλα εἰς τὸ φανερὸν ἀφανέρωτον φῶς. Κύκλωπος ὀφθαλμὸν ὥσπερ σφηκιὰν ἐκτρίψομεν Εὐρ. Κύκλ. 475= τρίψαντες ἐκβαλοῦμεν. Ἑρμῆς ὁ Μαίας λίθινος, ὃν προσεύγμασιν ἐν τῷ κυλικείῳ λαμπρὸν ἐκτετριμμένον ⟨τιμῶμεν Kock⟩ Ἀπ. Εὐβούλου 96 (Ἀθήν. 460 E). Κατὰ τὸν Kock ὁ Ἑρμῆς οὗτος ἐκτριβόμενος, ὡς τὰ ἐν τῷ κυλικείῳ ποτήρια, ἐγίνετο λαμπρὸς (πρβ. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 119). Ἀλλὰ καὶ μόνον ἐπειδὴ προσηύχοντο καὶ ἥπτοντο αὐτοῦ, διὰ τῆς συνεπαφῆς καὶ προστριβῆς ἠδύνατο νὰ γίνηται λαμπρός ‖ διὰ τῆς τριβῆς ἐξαφανίζω· εἰ δὲ μή, σφέας πίτυος τρόπον ἀπείλεε ἐκτρίψειν Ἡρ. 6, 37 ἠπείλει ὅτι θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ κατὰ τὸν τρόπον (ὃν περιγράφει ἐφεξῆς) πίτυος, ὡς πίτυν. Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν, θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων Εὐρ. Ἴων 1 οἱ μὲν ἐκλαμβάνουσι τὸ νώτοις οὐρανὸν ἀντὶ τοῦ νῶτα οὐρανῷ, πρβ. «οὕτως ἄτρεπτος ὁ χαλκίνωτος Ἄτλας, ὥστε μᾶλλον τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς ὤμους ἐκτρίβειν ἐν τῷ ἀνέχειν αὐτὸν» Barnes. Οἱ δὲ διορθοῦσι πολλαχῶς: ὁ νώτοις χαλκέοισιν οὐρανὸν Elmsley (διὰ τὸν κανόνα τοῦ Πόρσωνος), νώτοισιν πόλον (ἀντὶ τοῦ οὐρανὸν) Badham, νώτοισιν φέρων Nauck κτλ. κατεύχομαι δὲ

τὸν δεδρακότα.... κακὸν κακῶς νιν ἄμμορον ἐκτρῖψαι βίον Σοφ. Ο Τ. 269 καταρῶμαι τὸν διαπράξαντα τὸν φόνον νὰ διέλθῃ μέχρι τέλους κάκιστα ἀθλιώτατον βίον: κάκιστα νὰ τελειώσῃ τὴν ζωήν του. αὕτη μ' ἡ γυνή ποτ' ἐκτρίψει Ἡρώνδ. 6, 27 αὐτὴ ἡ γυνὴ θὰ μὲ καταστρέψῃ μίαν ἡμέραν. || διὰ τῆς τριβῆς ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω· χίδρα μὲν ἐκτρίψειας Νίκανδ. π. Ἀθην. 126 B νὰ ξεφλουδίσῃς χίδρα Ἡ διόρθ. ἐντρίψειας δὲν φαίνεται ἀναγκαία.

ἔκτυπε ἀόρ. β' τοῦ κτυπέω.

ἔκτυπον τό, πρῶτον καὶ πρόχειρον σχέδιον (τύπος). τισὶ δέ, καὶ μᾶλλον τοῖς χαριεστέροις, Θουκυδίδου μὲν εἶναι δοκεῖ (ἡ ὀγδόη ἱστορία), ἄλλως δ' ἀκαλλώπιστος δι' ἐκτύπων γεγραμμένη καὶ πολλῶν πλήρης ἐν κεφαλαίῳ πραγμάτων, καλλωπισθῆναι καὶ λαβεῖν ἔκτασιν δυναμένων Μαρκελλίν. βίος Θουκ. κεφ. 44. Τῷ ὄντι τὸ περιεχόμενον τοῦ 8ου βιβλ. εἶνε τοσοῦτον, ὥστε δύνανται διὰ βραχείας ἀναπτύξεως νὰ συναποτελεσθῶσι δύο βιβλία. Καὶ σήμερον δὲ φαίνονται τὰ πρῶτα σχέδια τοῦ συγγραφέως, μὴ προφθάσαντος νὰ ἐπεξεργασθῇ τὴν 8ην ταύτην ἱστορίαν. Ἀληθῶς λοιπὸν ἦτο δι' ἐκτύπων γεγραμμένη. Ἀληθέσταται δὲ εἶνε αἱ παρατηρήσεις τῶν ἀρχαίων τούτων κριτικῶν, τῶν χαριεστέρων, οἵτινες ἦσαν, ὡς φαίνεται, λογιώτεροι καὶ κριτικώτεροι τῶν ἄλλων.

ἐκτυπόω ἐνεργ. καὶ μέσ. τὸ μὲν πρῶτον εἴη ἂν τὸ τὴν αὑτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς μετὰ ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων, ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον Πλατ. Θεαίτ. 206 D τὸ μὲν πρῶτον θὰ ἦτο νὰ φανερώνῃ τὸν στοχασμόν του διὰ φωνῆς μεταχειριζομένης ῥήματα καὶ ὀνόματα, ἐν ᾧ ἀποτυπώνει τὴν ἰδέαν του εἰς τὸ διὰ τοῦ στόματος ἐξερχόμενον ῥῆμα, ὡσὰν εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ.

ἐκτυφλόω ἀποτυφλόω, ὅλως ποιῶ τυφλόν· ἐκτυφλωθέντες σκότῳ λαμπτῆρες Αἰσχ. Χο. 534 ἀποσβεσθέντες ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός.

ἐκτύφω: ἐξετύφην μὲν οὖν κλάουσα Ἀπ. Μενάνδρ. 184 (ἐκ τοῦ Σχ. Εὐρ. Φοιν. 1154 παρατηροῦντος καὶ τάδε: «τύφεσθαί ἐστι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι») ἐτυφλώθην, ἐχάλασα τοὺς ὀφθαλμούς μου κλαίουσα. Ὁ Nauck μετ' ἄλλων γρ. ὀφθαλμὸν ὥσπερ σφηκιὰν ἐκθύψομεν ἐν Εὐρ. Κύκλ. 475 διὰ τοῦ πυρὸς (καπνίζοντος) θὰ ἐξορύξωμεν τὸν ὀφθ. ὡσὰν σφ.

ἐκφαιδρύνω λαμπρύνω, ἐκκαθαίρω· σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός Εὐρ. Βάκ. 766 τὰς σταγόνας δὲ (τοῦ αἵματος) δράκοντες διὰ τῆς γλώσσης των ἐκαθάριζον ἐκ τῶν παρειῶν δηλ. ἐκ τοῦ δέρματος (τῶν νεανίδων).

ἐκφαίνω βγάζω ἔξω εἰς τὸ φανερόν, φανερώνω· ἄνδρα φόωσδε Εἰλείθυια ἐκφανεῖ Τ 104 «εἰς τὸ φῶς προάξει καὶ φανερώσει» Γαζῆς. ἐξέφηνας εἰς φάος κακά Εὐρ. Ἱππ. 368 προαγαγοῦσα εἰς φῶς ἐφανέρωσας τὰ κακά. δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐγγενὲς αὐτῷ Πινδ. Ν. 7, 68 ἐφανέρωσαν (καὶ ἔδωκαν) δῶρα καὶ κράτος ἐν τῷ γένει αὐτοῦ αἰώνιον. εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς Σοφ. Ἀντ. 307 ἐὰν μή, εὑρόντες τὸν ἰδίᾳ χειρὶ τήνδε τὴν ταφὴν ἐργασάμενον, προσαγάγητε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου (παρουσιάσητε ἐνώπιόν μου). ὄσσε δεινὸν ἐξεφάανθεν Τ 17 φοβερὰ ἐξήστραψαν. πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη Δ 468 τὰ ὁποῖα τοῦ ἐφάνησαν, ἀφ' οὗ ἔκυψεν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα. ἐκπεφάναντί τεος ταὶ δυσθαλίαι Ἀπ. Σώφρ. 83 (Ἀπολλ. π. Ἀντων. σ. 95 C «ἔτι τῇ ἐμέος ἡ τέος κατ' ἔγκλισιν σύζυγος: ἐκπεφ.» κτλ.) ἔχουν φανερωθῇ αἱ ἀτυχίαι σου. μὴ ἀφιώμεθα (=ἀπαλλαττώμεθα) τοῖν ἀνδροῖν, ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον (ἐκφανῇ τὸ Badham), ἐφ' ᾧ αὐτὼ σπουδάζετον Πλατ. Εὐθυδ. 288 C ἕως ὅτου φανερωθῇ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον σοβαρῶς καταγίνονται.

ἐκφάτως ἐκφραστικῶς· ἄλλοι: λαμπρᾷ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ. Αἰσχ. Ἀγ. 708 (ἴδ. πράσσω).

ἐκφέρω ἔξω φέρω, ἐκκομίζω· εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Σοφ. Αἴ. 7 ἴδ. εὖρις. κινδυνεύει ὥσπερ ἀτραπός τις ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει Πλ. Φαίδ. 66 B σχεδὸν φέρει ἡμᾶς εἰς τὸ τέρμα («μᾶς βγάζει πέρα») τρόπον τινὰ ἀτραπός τις, τὴν ὁποίαν συνοδεύει ὁ ὀρθὸς λόγος ἐν τῇ ἐξετάσει, ὅτι κέ. Οὕτως ἑρμηνεύω τὸ δύσκολον χωρίον. Τὸ μετὰ τοῦ λόγου συνδέω καὶ ἐγώ, ὡς ἄλλοι, πρὸς τὸ ἀτραπός τις.—χαμεύνια ἐξενεγκάμενοι ἐν τῷ ψύχει καθηῦδον Πλ. Συμπ. 220 D ἀφ' οὗ ἔφεραν ἔξω τὰ χαμ. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; Σοφ. Ἠλ. 60 διότι τί με πειράζει τοῦτο, ὅταν διὰ τοῦ λόγου μὲν ἀποθάνω, διὰ δὲ τῶν ἔργων σωθῶ καὶ ἀποκτήσω δόξαν; πρβ. «βγάζω, ἔβγαλα, ὄνομα». αὐτοὶ μὲν τοῦ δοκεῖν δύνασθαι λέγειν δόξαν ἐκφέρονται Δημ. 14, 1 αὐτοὶ μὲν ἀποκτῶσι δόξαν ἐκ τοῦ ὅτι φαίνονται, ὅτι ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ ὁμιλῶσι περὶ τούτων. Ὁ Dindorf παρέλιπε τὸ δοκεῖν, ὡς παραλειπόμενον καὶ ἐν τῇ συλλογῇ τῶν προοιμίων (σελ. 1423). τὴν μὲν ἀπέχθειαν διὰ τῶν ψηφισμάτων ἐκφέρεσθε Δημ. 13, 33 κερδίζετε τὴν ἀπέχθειαν διὰ τῶν ψηφ. τοῦτο τὸ δεῖγμα ἐξενήνοχε περὶ αὑτοῦ Δημ. 19, 12 ἔχει δώσῃ τοῦτο τὸ δεῖγμα περὶ ἑαυτοῦ· κατὰ μεταφ. ἐκ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ μενόντων ἐμπορευμάτων, ὧν δείγματα ἐξέφερον. μισθοῖο τέλος Ὧραι ἐξέφερον Φ 450 ἔφεραν εἰς τὸ τέλος, ἐπέφεραν τὴν πραγματοποίησιν (τέλος) τοῦ (συμφωνηθέντος) μισθοῦ τ. ἔ. ἔφεραν τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ὁ μισθὸς (πρβ. τελεσφόρον ἐνιαυτόν). ὅτε (Ἀριστοφάνης) τὰς Νεφέλας ἐξέφερε Πλουτ. π. Παίδ. Ἀγ. κ. 14 ὅτε ἐδίδασκε (παρίστανε)

τὰς Νεφ. εἰς Ἕλληνας ἐξοιχθήσεται Εὐρ. Ἰκ. 561 ἔκφορος λόγος (ἡ ἐκφορὰ λόγου) εἰς Ἑλλ. γενήσεται. τοὺς λόγους ἐκφέρω τοῖς ἀντιδίκοις Αἰσχ. 3, 173 ἀνακοινῶ τοὺς λόγους (τὰ ἐπιχειρήματα κτλ.) τοῦ πελάτου μου εἰς τοὺς ἀντιδίκους. Ἀλλὰ παρὰ Δημ. 53, 14 τοὺς λόγους ἐκφέρει μου εἰδώς σημ. ἀνακοινώνει τοὺς λ/μούς μου, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε. τῷδε ἐξενέγκας ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα Δημ. 49, 43 ἀφ' οὗ ἔβγαλα ἔξω τὰ βιβλία, ἔδωκα εἰς αὐτὸν ἐδῶ διὰ νὰ ζητῇ (νὰ εὕρῃ τὰ ὀφειλόμενα ποσά). Μέσ. γνώμην ἐκφέρομαι τὴν γνώμην μου ἐκφέρω· πάντες γνώμην κατὰ τὠυτὸ ἐξεφέροντο Ἡρ. 5, 36 ἦσαν τῆς αὐτῆς γνώμης. Ἀλλὰ συχνότερον τὸ γνώμην ἀποφαίνεσθαι (ἀποδείκνυσθαι). τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν Πίνδ. Ν. 4, 61 (ὁ Χείρων) τὴν ἐκ Διὸς προωρισμένην αὐτῷ μοῖραν ἔφερεν εἰς τέλος, εἰς πλήρωσιν. Ἄλλοι: τὴν μοῖραν ταύτην ἔλαβεν ὡς βραβεῖον (ὁ Πηλεύς). Πρβ. τὸ μέσ. ἐν Σοφ. Τρ. 498 μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεὶ μεγάλην τινὰ δύναμιν ἐπινίκιον (ἐκ τῆς νίκης προερχομένην) ἡ Κ. ἀποφέρει (ἀποκομίζει) πάντοτε ἐκ τοῦ ἀγῶνος. διὰ τῶν ἀνοήτων... οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη Δημ. 61, 7 δύναται νὰ ἀχθῇ εἰς τέλος. κἀγὼ μὲν ηὔδων τῷ γαμοῦντι μήτε σοὶ κῆδος ξυνάψαι (ὁ ἴδε) μήτε δώμασιν λαβεῖν κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείδη Εὐρ. Ἀνδρ. 619 κυρ. διότι (αἱ τοιαῦται παῖδες. Ἄλλοι: φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν) φέρουσιν ἔξω (εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἀνδρῶν των) τὰ ἐπονείδιστα σφάλματα τῶν μητέρων τ. ἔ. κληρονομοῦσι τὰ σφάλματα τῶν μητέρων: «μιμοῦνται· τὰ γὰρ ἐκ κακῶν μητέρων τέκνα ἀπομάττονταί τι τῶν μητρικῶν ὕβρεων καὶ κομίζουσιν εἰς τοὺς γαμβρούς» Σχ. Ἀμτβ. ὁρᾷς τὰ τοῦδε ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα Σοφ. Ο. Κ. 1424 βλέπεις πῶς τὰ μαντεύμ. τούτου (τοῦ πατρὸς) πάγουν νὰ ἐκπληρωθοῦν 'ς τὰ σωστὰ καὶ ἐξάγουσιν (ἡμᾶς) εἰς ὀρθὸν («ποῦ δὲν πέφτει κάτω») ἀποτέλεσμα; Ἡ διόρθ. ἐκφέρεις μεταβ. (=εἰς ὀρθὸν τέλος ἐκφέρεις) δὲν εἶνε ἀναγκαία. ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος Τρ. 824 ἴδ. τελεόμηνος. ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει Λουκ. Νεκ. Διάλ. 6, 2 παροιμία (ἴδ. Μακαρίου 4, 33 «ἐπὶ τῶν πασχόντων ἃ πολλάκις αὐτοὶ ἐποίουν») συνήθως ἐκφερομένη ὧδε ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει ἢ ἄνευ τοῦ ἕλκει, «ἐπὶ τῶν ἀντιστρόφως τι ποιούντων». Καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Λουκ. οἱ ἐκδόται ἐξαλείφουσι τὸ πολλάκις ἐκφέρει. ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι Θουκ. 3, 84 παρασυρόμενοι πλ. ἐκ τοῦ ἀχαλινώτου πάθους. τὸ γὰρ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ Εὐρ. Ἄλκ. 601 ἡ γὰρ εὐγένεια εὐεπίφορός ἐστι πρὸς τὸ αἰδεῖσθαι. πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ Σοφ. Ἠλ. 628 κυρ. ἔξω τῆς ὁδοῦ ὁρμῶσα φέρῃ πρὸς ὀργήν: παραφέρεσαι. λέγων ἐξηνέχθην Πλάτ. Κρατ. 425 Α παρεσύρθην ὑπὸ τῆς ῥύμης τοῦ λόγου.

ἐκφεύγω: τὴν ἄλην Εὔδημος ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων Καλλιμ. Ἐπ. 48 (=Ἀνθ. 6, 301) ἴδ. ἅλία ἢ ἁλιά.

ἔκφημι ἐκφωνῶ, ἐκφράζω μτγν. οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος κ 246 καὶ δὲν ἐμποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του λέξιν· «λέγει ἐκφάσθαι τὸ ἐξειπεῖν λόγῳ προφορικῷ» Εὐστάθ.

ἐκφθέγγομαι: βαθέης δ' ἐκφθέγξατο δίνης Φ 213 ἐφθέγξατο ἐκ τῆς βαθείας δίνης.

ἐκφθείρω συνήθ. παθ. ὄλωλας, οὐκέτ' εἶ, βλέπουσα φῶς ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη Εὐρ. Ἑκ. 669 ἐχάθης, δὲν ὑπάρχεις πλέον, βλέπεις μὲν τὸ φῶς ἀλλὰ τὸ βλέπεις, ἐν ᾧ δὲν ἔχεις τέκνα, δὲν ἔχεις ἄνδρα, δὲν ἔχεις πατρίδα: ἐν ᾧ εἶσαι ἐντελῶς κατεστραμμένη. ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι Ἀρφ. Εἰρ. 72 σημ. τὸ «ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν που». ἐκφθείρου Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 15 ξεκουμπίζου.

ἐκφθίνω: ᾀδοβᾶται γὰρ... ἐξέφθινται Αἰσχ. Πέρ. 926 ἴδ. ᾀδοβάτης. νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ι 163 εἶχε κατηναλωθῇ ἐκ τῶν πλοίων. ἐξέφθινται νᾶες ἄναες Αἰσχ. Πέρσ. 681 ἴδ ἄναυς.

ἐκφοβέω: τοῦ ἐς χεῖρας ἐλθεῖν πιστότερον τὸ ἐκφοβήσειν ἡμᾶς ἀκινδύνως ἡγοῦνται Θουκ. 4, 126 ἴδ. ἡγοῦμαι.

ἐκφορά ἡ, τὸ ἐκφέρειν (ἔξω φέρειν), ἢ μᾶλλον τὸ ἐκφέρεσθαι· οὐκ ἦν ἐκφορὰ Λύκῳ κρεῶν Εὔφρον. Ἀπ. 1, 20 (Ἀθήν. 380 Α) οὐκ ἐξεφέρετο (δὲν ἐδίδοντο ἔξω ὡς δῶρον) κρέα (ἐκ τῆς θυσίας) τῷ Λύκῳ (πρβ. ἔκφορα καὶ Σχ. Ἀρφ. Πλ. 1138). εἴσω δραμὼν αἴτησον. Ἀλλ' οὐκ ἐκφορά Ἀπ. Κωμ. Θεοπόμπ. 70 (πρβ. Ζηνοβ. 4, 44: «Ἱστίᾳ θύει... Δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἱστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας»). ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο Αἰσχ. Ἑπτ. 1015 ἄτιμον (ἐστερημένον τῆς τιμῆς) εἶναι τὸ ἐκφέρεσθαι ὑπὸ φίλων. ἐπ' ἐκφορὰν ἐβάδιζε Ἀρφ. Πλ. 1008 διὰ τὴν ἐκφοράν σου, «διὰ νά σε σηκώσῃ». ‖ κοινοποίησις· αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἔκφορος (ἐκφορὰ Valcken.) λόγου Ἀρφ. Θεσμ. 472. Ἂν γράψωμεν ἐκφορά, τὸ νόημα εἶνε: μόναι μας εἴμεθα, καὶ λόγος δὲν βγαίνει ἔξω (κυρ. κανὲν βγάλσιμο λόγου δὲν ὑπάρχει) ἂν δὲ γράψωμεν ἔκφορος, ἔχομεν τὴν ἔννοιαν: καμμιὰ ἀπὸ μᾶς δὲν βγάζει (δὲν συνηθίζει νὰ βγάζῃ) λόγια ἔξω: «οὐδεμία ἐκφέρουσα τοὺς λόγους πρὸς τοὺς ἄνδρας» = οὐδεμία ἡμῶν ἐξοίσει πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς λόγους, ἀλλ' ἀπόρρητοι ἔσονται· ὃ ὀρθότερον. ‖ ἀφηνίασις πολλοὶ γὰρ οὐκ ἐγχειροῦσιν ἐκφέρειν, ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ἥ τε ἄδικος γνάθος καὶ ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορά Ξεν. π. Ἱππ. 3, 5 δὲν ἐπιχειροῦν ν' ἀφηνιάζουν, παρὰ ὅταν συμπέσῃ νὰ στηρίζωνται εἰς τὴν σκληρὰν γνάθον (ἴδ. τὴν λ.) καὶ

νὰ τρέχωσι (νὰ εἶνε ὁ δρόμος) πρὸς τὴν οἰκίαν.

ἐκφορέω: κόρυθες νηῶν ἐκφορέοντο T 360 ἐξεφέροντο, ἐξεβάλλοντο ἔξω τῶν πλοίων. πολὺν μύστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων Ἀπ. Ἑρμησιάν. 5, 18 (Ἀθήν. 597 C) πολλὰ ἐνθουσιώδη κρύφια λόγια (τελετουργικὰ) ἀνεκοινοῦντο τοῖς μύσταις παρὰ τῆς Ἐλευσῖνος τὴν παραλίαν.

ἔκφορος 2 δυνάμενος ἐκφέρεσθαι, ἐξαγώγιμος· εἰ δ' ἔκφορός σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας, λέγε Εὐρ. Ἱππ. 295 ἐὰν τὸ πάθημά σου δύναται νὰ ἀνακοινωθῇ («νὰ βγῇ ἔξω») πρὸς ἄνδρας, λέγε. τῶν δυσσεβούντων ἐκφορωτέρα πέλοις Αἰσχ. Εὐμ. 911 τοὺς δυσσεβοῦντας μᾶλλον ἐξαφανίζοις («νὰ ξερριζώνῃς»). Περὶ τοῦ ἐν Ἀρφ. Θεσμ. 472 οὐδεμία ἔκφορος λόγου, ὅτι ὀρθότερον, ἴδ. ἐκφορά.

ἐκφρέω (ἴδ. πίφρημι) ἔξω φέρω· τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετε; Ἀρφ. Σφ. 156 τί θὰ κάμετε; δὲν θά με ἀφήσετε νὰ ἐξέλθω; ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν Αὐτ. 125 ἀπὸ τότε πλέον δὲν τὸν ἀφίναμεν νὰ ἐξέρχηται. ὃ (δι' ὃ) καὶ δέδοικα μή με δικτύων ἔσω λαβόντες οὐκ ἐκφρῶσ' ἀναίμακτον χρόα Εὐρ. Φοίν. 264 «οὐκ ἀφῶσιν ἄτρωτον. Ἡ μὲν γραφὴ οὐκ ἐκφρῶσ(ιν)· οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν· καὶ Φιλόξενος... ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν φέρει» Σχ. Καὶ ἀληθῶς οἱ κώδ. τοῦ Εὐρ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκφρῶσ' παρέχουσιν οὐ μεθῶσ(ιν). ἐξέφρησα ἐμαυτόν Λουκ. Λεξιφ. 9 ἐξῆλθον κρυφίως: ἐξεκόμισα ἐμαυτόν.

ἐκφροντίζω ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ· τὴν ἐπιβουλὴν ἐκφροντίζων Θουκ. 3, 45 μετὰ κόπου καὶ μελέτης ἐξευρίσκων τὴν ἐπιβ. ἴδ. ὑποτίθημι.

ἔκφυγε ἴδ. ἐκφεύγω.

ἐκφυσάω φυσῶ, πνέω πρὸς τὰ ἔξω· ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος Αἰσχ. Πρ. 746 ἐκχέει τὴν ὁρμήν του («ξεπετᾷ»). ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος, ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι Ἀρφ. Εἰρ. 609 ῥίψας μέσα μικρὸν σπινθῆρα δι' ἑνὸς Μεγαρ. ψηφίσματος (φυσήσας) ἄναψε τόσον μέγαν πόλεμον, ὥστε ἀπὸ τὸν καπνὸν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐδάκρυσαν. δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας Θεοκρ. 24, 47 ἐκβάλλοντας, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο βαθέως, διὰ φυσήματος δυνατὸν ῥογχασμόν.

ἐκφυσιάω: Αἰσχ. Ἀγ. 1388 ἴδ. σφαγή.

ἐκφύω ἔκ τινος φύω, γεννῶ· ἡ γῆ ἐκφύει πάντα Ἀριστοτ. Κοσμ. 4 (397 a 26) φύει ἐξ αὐτῆς πάντα. Καὶ πρὸς δοτ. Πέλοπος παιδὶ ἐκπέφυκ' ἐγώ Εὐρ. Ἰ. Τ. 807 (πρβ. Ξ 115) κυρ. εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Πέλ. (ἀντὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πέλ.) ἔχω γεννηθῆ. κεφαλαὶ τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι Λ 40 φυτρωμέναι ἀπὸ ἕνα αὐχένα. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός Σοφ. Αἴ. 487 ἐγεννήθην ἐξ ἐλευθέρου πατρός. κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν... ἦν ἂν ἐκπεφυκότα Ο. Τ. 261 τ. ἔ. κοινοὶ παῖδες ἦσαν ἂν ἐκπεφυκότες· δηλ. ἂν εἶχεν ὁ Λάϊος τέκνα, θὰ ἦσαν ἀδελφοὶ τῶν ἐμῶν τέκνων. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις κοινῶν παίδων κοινά ἱκανῶς παράδοξος· ὅθεν πιθανὴ ἡ διόρθ. τοῦ M. Schmidt: καὶ νῷν τὰ παίδων κέ οἴμ' ὡς ἄλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Ἀντ. 320 ἴδ. ἄλημα. οὐδὲ σπέρμα δεῖ καταβάλλειν ἐν τῇ πόλει οὐδένα τοιούτων πραγμάτων, οὐδ' εἰ μήπω ἂν ἐκφύοι Δημ. 24, 154 οὐδὲ σπέρμα τοιούτων πραγμ. οὐδεὶς πρέπει νὰ ῥίπτῃ ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ἂν (τὸ σπέρμα τοῦτο) δὲν θὰ ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἀναπτυχθῇ (κυρ. νὰ φυτρώσῃ καὶ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν). Τὸ ἐκφύοι εἶνε ἀόρ. β' τῆς εὐκτ.

ἐκχαυνόω: ἐκ δὲ παίδων χαύνοις φρένας ἁ θαλασσία λέπας Ἀπ. Ἀλκαίου 51 λίαν χαροποιεῖς τῶν παίδων τὰς καρδίας (σύ) ἡ θαλ. λεπάς.

ἐκχέω ἔξω χέω· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστούς χ 3 ἔχυσεν ἐξ αὐτῆς (τῆς φαρέτρας) τοὺς ταχεῖς ὀϊστοὺς πρὸς χρῆσίν του (ἵνα τοὺς ἔχῃ προχείρους). τάδ' ἐκχέασα γάποτον χύσιν Αἰσχ. Χο. 96 χύσασα αὐτά, ὥστε ὅ τι ἔχυσα νὰ τὸ πίῃ ἡ γῆ. τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδοι Εὐμ. 656 ἀφ' οὗ ἔχυσε κατὰ γῆς τὸ ὅμαιμον αἷμα τῆς μητρός του Ἐν Πλ. Συμπ. 215 E: ὅταν γὰρ ἀκούω... ἥ τε καρδία πηδᾷ καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου τὸ ἐκχεῖται ἐκλαμβάνω μᾶλλον ὡς παθητ., τὸ δὲ ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου ἐπαναλαμβάνεται μετὰ πολλοῦ πάθους καὶ ἐμφάσεως (διότι περὶ τῶν λόγων τῶν θαυμαστῶν τοῦ Σωκρ. πρόκειται), καὶ οὐδόλως πρέπει νὰ ἐκβληθῇ τοῦ κειμένου, ὡς δῆθεν ἐπαναληφθὲν ἐκ τῶν προηγ., διότι καὶ ἐκεῖ εἶνε ἀναγκαῖον ὡς καὶ ἐνταῦθα, οἷον ὡς ἐπῳδὸς χρησιμεῦον. σοὶ δέ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν Πλ. Ἐλεγ. 7 εἰς σὲ δε, ἀφ' οὗ προσήνεγκας ἐπινίκιον θυσίαν ἐπὶ λαμπροῖς κατορθώμασιν, οἱ θεοὶ ἐματαίωσαν τὰς εὐρείας ἐλπίδας σου. εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλέον φέρειν, προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Αἰσχ. Ἀγ. 1010 ἐὰν κατὰ θείαν εὐδοκίαν ἡ μία μοῖρα (ἡ βασιλικὴ) δὲν περιώριζε τὴν ἄλλην μοῖραν (τὴν τῶν ὑπηκόων), ὥστε νὰ μὴ πλεονεκτῇ (ἐὰν δὲν ἀνεχαίτιζε τὴν ἄλλην ἀπὸ τῆς ἀντιποιήσεως δικαιωμάτων), ἡ καρδία μου προλαβοῦσα τὴν γλῶσσαν ἤθελεν ἐκφράσῃ (κυρ. «κενώσῃ») τοὺς φόβους της τούτους (τάδε)· τὸ ἐκ θεῶν τεταγμένα ὑπονοεῖται καὶ εἰς τὸ μοῖραν. πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην Σοφ. Ἀπ. 843 ματαίως (ἀσκόπως) πολλοὺς λόγους εἰπὼν (ῥίψας «κενώσας»). ὀκνῶν δὲ μόχθον τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν Εὐρ. Ἀπ. 789 «ὀκνῶν διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ τοῖς πρόσθεν γεγονόσιν εὔκλειαν» (Δίων Χρυσ. 59, 2) ὀκνῶν νὰ διαφθείρω τὴν ἐπὶ τοῖς προτέροις ἔργοις μου εὐγνωμοσύ-

νην. || χύνω ἔξω, σπαταλῶ· τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνός, μάτην ὁ μόχθος Αἰσχ. Χο. 518 καὶ ὅλα τις ὅσα ἔχει ἂν τὰ ἐξοδεύσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν ἑνὸς αἵματος (τὸ ὁποῖον ἔχυσεν), εἶνε χαμένος ὁ κόπος. μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα Σοφ. Φιλ. 13 καὶ ματαιώσω (καταστρέψω) ὅλον τὸ σοφὸν μηχάνημά μου. μέχρις τὸν ὕπνον ἐκχέῃ πάντα Ἡρώνδ. 7, 7 ἕως ὅτου ῥίψῃ ἀπ' ἐπάνω του ὅλον τὸν ὕπνον, ἐκδιώξῃ. τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχεαν Πλουτ. π. Παίδ. Ἀγ. κ. 14 κατέστρεψαν (διέφθειραν) τὴν ἐκ τοῦ προηγουμένου βίου των δόξαν. οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ ξυνεγενόμην οὐδὲ τρόποις ἐπεμάνην οὐδ' ἐξεχύθην (= ὑπερβαλλόντως ἥσθην· κυρ. ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐχύθην ἔξω) Ἀρφ. Σφ. 1469 οὐδένα τόσον γλυκὺν ἐγνώρισα οὐδὲ δι' ἄλλου τινὸς τρόπου ἐτρελλάθην τόσον οὐδὲ ὑπερευχαριστήθην. εἴ περ ἀπείρονα γῆς τε βάθη καὶ δαψιλὸς αἰθήρ, ὡς διὰ πολλῶν δὴ γλώσσης ῥηθέντα ματαίως ἐκκέχυται στομάτων, ὀλίγον τοῦ παντὸς ἰδόντων Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 39 ἐὰν τὰ βάθη τῆς γῆς εἶνε ἄπειρα καὶ δαψιλὴς ὁ αἰθήρ, ὅπως ταῦτα ἀπερισκέπτως ῥηθέντα διὰ τῆς γλώσσης ὡς γνωστὸν πολλῶν ἔχουσιν ἐκλαληθῆ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν, μικρὸν μέρος τοῦ παντὸς ἰδόντων. ἁβρὰ γελῶν δ' ὄμμασιν ἐκκέχυσαι Ἀνθ. 12, 156 κυρ. γελῶν ἁβρὸν γέλωτα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐχύθης ἔξω: «ἐξεσταχαλώθηκες» (λέγουσιν ἐν Λέσβῳ). Δωρὶς παρέτοις ἐξεχύθη μέλεσι Ἀνθ. 5, 55 κατέπεσε μὲ παραλελυμένα μέλη. τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς τεθνηκέναι καὶ τἀκχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα; Εὐρ. Ἀπ. 507 ἴσως ὧδε: διατὶ δὲν ἀφίνεις ἡσύχους (κυρ. νὰ εἶνε ἀποθαμμένοι) τοὺς ἀποθανόντας καὶ (διατὶ) συλλέγεις τὰς ἐκδηλώσεις λύπης, αἵτινες ἐξεφράσθησαν (ἵνα περισσότερον λυπῆσαι);

ἐκχορεύω: ἄν τε (τ. ἔ. καὶ ἐκείνη πλέον ἔλαχεν, ἄν τε κέ.) ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο, χρυσοκέρατ' ἔλαφον, Μέροπος Τιτανίδα κούραν, καλλοσύνας ἕνεκεν Εὐρ. Ἑλ. 381 καὶ ἐκείνη ὑπῆρξεν εὐτυχεστέρα, ἣν ποτε ἡ Ἄρτεμις ἐξεδίωξεν ἐκ τοῦ χοροῦ (τῶν Νυμφῶν της, μεταβαλοῦσα εἰς) χρυσόκερων ἔλαφον, τὴν Τιτ. θυγατέρα τοῦ Μέρ. ἕνεκα τῆς ὡραιότητός της. Ὁ Verrall διώρθ. ἐξεκορεύσατο.

ἐκχράω: κῶς ταῦτα βασιλῆι ἐκχρήσει περιυβρίσθαι; Ἡρ. 3, 137 πῶς θὰ ὑπομείνῃ ὁ βασιλεὺς ταύτην τὴν ὕβριν; (κυρ. πῶς θὰ ἀρκέσουν ταῦτα εἰς τὸν βασιλέα; πῶς θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ βασιλεὺς (ὥστε) νὰ ἔχῃ περιυβρισθῇ;)

ἐκχρηματίζομαι: ἵνα τοὺς Φοίνικας ἐκχρηματίσαιτο ἀφείς Θουκ. 8, 87 ἵνα λάβῃ περισσότερα χρήματα ἀπὸ τοὺς Φοίν. ἂν τοὺς ἀφήσῃ (νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των χωρὶς νὰ πολεμήσουν).

ἐκχρώννυμι: ἥλιος διφρηλατῶν σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος εἰς σώματ' ἀνδρῶν Ἀπ. Θεοδέκτ. 17 (σελ. 806 ἐν Ἀποσπ. Τραγ. ἔκδ. Nauck) ἀπετύπωσε τὸ (ἴδιον αὐτοῦ) σκοτεινὸν χρῶμα αἰθάλης εἰς τὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν.

ἐκχωρέω χωρῶ ἔξω, ἀποχωρῶ, ὑποχωρῶ κττ. νιφοστιβεῖς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Σοφ. Αἴ. 670 οἱ χιόνας πατοῦντες χειμῶνες ὑποχωροῦσιν (κάμνουν τόπον) εἰς τὸ εὔκ. θέρος. ἐπειδὴ ἐξεκεχωρήκει Δημ. 41, 5 εἶχε παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν κληρονομίαν. ἑκὼν εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι Πλ. Συμπ. 214 Ε ἑκουσίως (κυρ. κατὰ τὸ ἑκὼν εἶναι: καθ' ὅσον εἰμὶ ἑκὼν) οὐδὲν ψεύσομαι. Τὸ ἑκὼν εἶναι, ὡς ἐκ τῆς περιοριστικῆς ἐννοίας, ἣν ἔχει, τίθεται μετ' ἀποφατικῶν προτάσεων, σπανιώτατα μετὰ καταφατικῶν· νῦν δέ, ἐν ᾧ μέρει εἰσίν, ἑκόντες εἶναι ὡς ἐκ σφετέρου οὐκ ἀπιέναι Θουκ. 4, 98 νῦν δὲ ἐκ τοῦ μέρους, ἐν ᾧ εὑρίσκονται, ὡς ἐξ ἰδίου αὐτῶν κτήματος ἑκουσίως δὲν θ' ἀπέλθωσιν. νομίζων οὐ τὸ ὑπομένειν ἐν τῷ τοιούτῳ ἑκόντας εἶναι καὶ μάχεσθαι σωτηρίαν ἀλλὰ τὸ ὡς τάχιστα ὑποχωρεῖν 7, 81 νομίζων ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων σωτηρία εἶνε ὄχι τὸ ὑπομένειν ἑκουσίως καὶ μάχεσθαι ἀλλὰ τὸ ὡς τάχιστα ὑποχωρεῖν.— κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα Σοφ. Ο. Τ. 1230 τ. ἔ. ἑκούσια καὶ οὐκ ἀκούσια. — οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄταν ἔχων Ἀπ. Επιχ. 78 ἴδ. ἄτη. οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς... παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ Εὐρ. Ἀπ. 360 ἴδ. ἐκβάλλω.

ἕλα (= ἕλη, εἵλη) θερμότης τοῦ ἡλίου ἐν Ἀπ. Πινδ. 123 κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ ἱρᾶν μελισσᾶν τήκομαι ἐκ διορθ. Bergk ἀντὶ τοῦ ἐλεηρᾶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ προηγ. δ' ἕκατι τάς διορθ. δεικελίκτας· ὥστε τὸ ὅλον χωρίον ἔχει ὧδε: ἀλλ' ἐγὼ δεικελίκτας κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλα... τήκομαι: ἀλλ' ἐγὼ ὡς κηρὸς τῶν ἱερῶν μελισσῶν τοὺς ἐκ τοῦ Θεοξένου τύπους δεχόμενος, δηχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου τήκομαι.

ἐλάα ἡ, (ἀλλ' ἐν τῷ οὐδ' ἐλαῶν Ἀπ. Ἀλέξιδ. 261 τὸ ἄ, ὅθεν ὁ Dind. προέτεινεν ἐλῶν, ὁ δὲ Kock οὐ θλαστῶν) μόνον: ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν Ἀρφ. Βατρ. 994 τ. ἔ. τῶν ὡρισμένων, ἐκτὸς τοῦ δρόμου. «Ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου, οὗ ἐτελεῖτο ὁ δρόμος, ἐλαῖαι στιχηδὸν ἵσταντο». Σχ. ὅθεν ἐάν τις ἐν τῷ ἱππικῷ ἀγῶνι «ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν φέρεται», ἀποπλανᾶται ἀπὸ τοῦ σκοποῦ.

ἐλάαν ἴδ. ἐλαύνω.

ἔλασα ἴδ. ἐλαύνω.

ἐλασίβροντος: ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς (ὁ ἴδε) ἔπη Ἀρφ. Ἱππ. 626 βροντὰς ἐλαύνοντα, διεγείροντα βροντάς. Αὐτὸς δὲ ὁ Ζεὺς καλεῖται βροντῆς ἐλατὴρ Πινδ. Ὀ. 4, 1. ὅθεν ἐλασίβροντα (κλητ. Δ. Γ. ἐλασίβροντε) παῖ Ῥέας Ἀπ. Πινδ. 144 = βροντῆς ἐλατήρ, βροντῆς διεγέρτα.

ἔλασσα, ἐλάσσειε ἴδ. ἐλαύνω.

ἐλασσόω, Ἀττ. ἐλαττόω, ἔλασσον (ἐλάσσονα) ποιῶ, κάμνω μικρότερον, ὀλιγώτερον, χειρότερον. Ἡ σύνταξις: ἐλαττῶ τινα ἤ τι, ἐλαττοῦμαί τινι ἤ τι ἢ ἔν τινι ἢ πρός τι, ἐλαττοῦμαί τινος ἢ ὑπό τινος. Ἀντίθ. τῷ προστίθημι· πρβ. (χρὴ) μὴ προστιθέναι τιμήν, ἀλλὰ μηδ' ἐλασσοῦν (ἐνν. αὐτὸν) τῆς ὑπαρχούσης Θουκ. 3, 42 νὰ μὴ προσθέτῃ νέαν τιμὴν εἰς τὴν ὑπάρχουσαν, ἀλλὰ μηδὲ νὰ περιορίζῃ τὴν ὑπάρχουσαν. ἐκ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενός τις φέρει 8, 89 ἴδ. αἵρεσις. ἥν τι παρὰ τὸ μὴ οἴεσθαι χρῆναι (ἐνν. ἐλασσωθῆναι) ἢ γνώμῃ ἢ δυνάμει τῇ διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ ὁπωσοῦν ἐλασσωθῶσι 1, 77 ἐὰν πάθωσι καὶ κατ' ἐλάχιστον μειονέκτημά τι, ἐν ᾧ νομίζουσιν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο, ἢ δι' ἀποφάσεως (δικαστικῆς) ἢ διὰ βίας ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν (ὁ Κλάσσεν τὸ τῇ διὰ τὴν ἀρχήν ἀναφ. καὶ εἰς τὸ γνώμῃ: ἢ διὰ βιαίου μέτρου ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τῆς ἀρχῆς). πιστεύομεν τῇ μὲν τύχῃ ἐκ τοῦ θείου μὴ ἐλασσώσεσθαι 5, 104 πιστεύομεν, ὅτι οὐκ ἐλάσσους (ὑμῶν) ἐσόμεθα τῇ ἐκ τοῦ θείου τύχῃ: κατὰ τὴν ἐκ τῶν θεῶν τύχην (εὐμένειαν). δείσαντες μή τι διὰ τὴν ξυμφορὰν νομίσαντες ἐλασσωθήσεσθαι καὶ ὄντες ἐπίτιμοι νεωτερίσωσιν 5, 34 φοβηθέντες μήπως νομίσαντες, ὅτι διὰ τὸ γνωστὸν δυστύχημα θὰ ὑποστῶσιν ἠθικήν τινα ζημίαν καὶ ἔχοντες ὅλα των τὰ πολιτικὰ δικαιώματα προβῶσιν εἰς νεωτερισμόν (ταραχήν) τινα (ἐστέρησαν αὐτοὺς τῶν πολ. δικαιωμάτων κλ.). τῇ ἐμπειρίᾳ Λακεδαιμόνιοι ἐλασσωθέντες τότε τῇ ἀνδρείᾳ ἔδειξαν οὐχ ἧσσον περιγενόμενοι 5, 72 ἐν ᾧ οἱ Λακεδ. ἐδείχθησαν κατώτεροι κατὰ τὴν ἐμπειρίαν, ἔδειξαν ὅτι ὑπερίσχυσαν ὄχι ὀλιγώτερον διὰ τῆς ἀνδρείας. καὶ ἐλασσούμενοι ἐν ταῖς ξυμβολαίαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις... φιλοδικεῖν δοκοῦμεν 1, 77 ἴδ. συμβόλαιος. πάντα πέφυκε καὶ ἐλασσοῦσθαι 2, 64 πάντα φύσει εἴωθε καὶ ἐλασσοῦσθαι (ὥσπερ καὶ αὐξάνεσθαι).

ἐλάσσων, Ἀττ. -ττων, -ον, γεν. -ονος· ἔλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχοντες Λυσ. 32, 1 ἀδικούμενοι, ζημιούμενοι ὑπὸ τῶν προσ. οὐδ' ἐνταῦθ' ἔλαττον ἔχων δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν Δημ. 18, 124 οὐδὲ κατὰ τοῦτο (=ἐνταῦθα) εἶνε δίκαιον ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ λάβῃ ὅ τι τῷ ὀφείλεται (ἔλαττον ἔχων «παραπονεμένος»). δοκῶ τῆς συμφορᾶς ἔχειν ἔλαττον Εὐρ. Ἱκ. 733 νομίζω ὅτι τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς μου εἶνε μικρότερον: ὅτι εἶνε μικροτέρα ἡ συμφορά μου. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα τοὺς κρείσσους λόγους πικροὺς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο Ἀνδρ. 189 «οἱ γὰρ μέγα φρονοῦντες βαρέως φέρουσιν ἐπὶ τῷ παρὰ τῶν ἐλασσόνων δικαιοτέρους λόγους ἀκούειν» Σχ. Ὁ Herm. ἔγρ. ἄπο ἀντὶ τῆς ὕπο. Ἀλλ' ἐνταῦθα κυρ. ἐνν. «τοὺς λόγους τοὺς λεγομένους ὑπὸ τῶν ἐλασσόνων». Πρὸς δὲ τὸ οἱ πνέοντες μεγάλα πρβ. τὸ γραικοβάρβαρον: «ποῦ ἔχουν μεγάλα φούμαρα». φανεῖται καὶ ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν πρόσεισι Θουκ. 1, 40 θὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι καί τινες τῶν ὑμετέρων συμμάχων ὄχι ὀλιγώτεροι θὰ προσέλθωσιν εἰς ἡμᾶς. τοὺς ἐλάσσους ἀπὸ σφῶν τῶν πλειόνων... μεθεστάναι 8, 76 ἴδ. μεθίστημι. ἐλάττονος ἄξιος ἔσται τοῦ μικροτάτου παρ' ὑμῖν Δημ. 21, 138 θὰ ἔχῃ μικροτέραν ἀξίαν παρὰ τὸν ἐλάχιστον παρ' ὑμῖν. τὰ χρήματα οὐδαμοῦ παραδοὺς ἐφαίνετο οὐδ' ἐλάττω μικροῖς Δημ. 29, 45 οὐδὲ μικρὸν μέρος (κατὰ λέξιν: οὐδ' ὀλιγώτερα κατὰ μικρὰ ποσά), ὥστε νὰ ἐλλείπωσιν ὀλίγα ἐκ τοῦ ὅλου ποσοῦ. Καὶ ἐπὶ προσ. ἐπέταξε τὸν ἀεὶ πρεσβύτατον ἐν τῷ γυμνασίῳ ἑκάστων ἐπιμελεῖσθαι ὡς μή ποτε ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι Ξεν. Πολ. Λακ. 5, 8 ὥστε νὰ μὴ κατακρατῶνται ὑπὸ τῶν σιτίων (ἀλλὰ διαπονοῦντες τὸ σῶμα νὰ κατακρατῶσιν αὐτῶν, καλῶς χωνεύοντες αὐτά). φοβοῦμαι μὴ τῶν εἰργασμένων αὐτῷ κακῶν οὗτος ἐλάττων ὑποληφθῇ Δημ. 18, 142 μήπως οὗτος ὑποληφθῇ μικρότερος, ἢ ὥστε ν' ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὸν πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένα κακά. δι' ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακοσίων ἐφορμήσειν σφᾶς (τοὺς Ἀθηναίους) Θουκ. 7, 4 ἤθελον (οἱ Ἀθηναῖοι) ἐπιτηρῇ (ἤθελον σταθμεύῃ ἔχοντες ἐπιτηρητικὴν θέσιν) πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακοσίων (ὅπου ἦτο ὁ στόλος αὐτῶν) εἰς μικροτέραν (ἢ πρότερον) ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ. ἢν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάσσονος μέτρου Ἀπ. Ἀδέσπ. Τραγ. 547 ἐὰν πέσῃ τις ὄχι ἀπὸ πολὺ ὑψηλά. ἡ δὲ μήτε μᾶλλον μηθ' ἧττον ἡρμοσμένη ἔστιν ὅτι πλέον ἢ ἔλαττον ἁρμονίας μετέχει ἢ τὸ ἴσον; Πλ. Φαίδ. 93 D ἡ δὲ ἡρμοσμένη μετέχει τῆς ἁρμονίας ἐν πλείονι ἢ ἐλάσσονι μέτρῳ ἢ ἐν ἴσῳ; ἐνήδρευσαν ἐς τὸ Ἐνυάλιον, ὅ ἐστιν ἔλασσον ἄπωθεν Θουκ. 4, 67 τὸ ὁποῖον εἶνε ὀλιγώτερον μακρὰν (τῶν τειχῶν παρὰ τὸ ὄρυγμα, ἐν ᾧ ἐκαθέζοντο οἱ ἄλλοι). μὴ ἔλαττον δέκα ἔτη γεγονότες Πλ. Νόμ. 856 D ἔχοντες ἡλικίαν ὄχι κατωτέραν τῶν δέκα ἐτῶν. ἑλομένους μὴ ἔλαττον ἑκατὸν ἀνδρῶν 754 C ἀφ' οὗ ἐκλέξωσιν ὄχι ὀλιγωτέρους τῶν ἑκ. ἀνδρῶν. τὰ κατύπερθε ταύτης τῆς χώρης αἰεὶ νίφεται, ἐλάσσονι δὲ τοῦ θέρεος ἢ τοῦ χειμῶνος Ἡρ. 4, 31 κυρ. τὰ ὑψηλότερα (τὰ ὑπεράνω) μέρη ταύτης τῆς χώρας πάντοτε χιονίζονται, ἀλλὰ μὲ χιόνα ὀλιγωτέραν τὸ θέρος ἢ τὸν χειμῶνα· ὅπου τὸ ἐλάσσονι (=ἐλάσσονι χιόνι) εἶνε κυρίως οὐδέτ. ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἐφεξῆς πρδγ. ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγῳ 4, 50 κυρ. βρέχεται μὲ ὅλως διόλου ὀλίγην βροχήν.

ἐλατήριος 5: ὅταν ἀφ' ἑστίας μῦσος πᾶν ἐλαθῇ καθαρμοῖσιν ἀτᾶν (Schütz: ἅπαν) ἐλατήριον (ἐλατηρίοις ὁ αὐτ.) Αἰσχ. Χο. 964 ὅταν ἀπὸ τῆς ἑσ. ἐκδιώξῃ

(-χθῇ) διὰ τῶν καθαρμῶν πᾶν μῦσος, ὅπερ μῦσος (ἐκδιωκόμενον) θὰ ἐκδιώξῃ τὰς ἄτας.—μτγν. τὸ ἐλατήριον Θεοφρ. ἰατρ. (ἐνν. φάρμακον) «καθαρτικὸν φάρμακον» Σχ. κινητικόν.

ἐλαύνω (ἐκ τοῦ ἐλάϜνω,* ἐλανύω) βάλλω τι εἰς κίνησιν, «λαλῶ» (ἐπὶ τῶν ζῴων ἐν Λέσβῳ κἀλλ. πρβ. «λάμνω»), ἤλαυνον. Μέλλ. ἐλῶ 'Αττ. (Π. Γ. ἐλάσω Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 20, ἀλλ' ἐλάσοντας Ξεν. 'Αν. 7, 7, 56. ἐξελάσει 'Ιπποκρ. 6, 342 L), παρελάσσεις ψ 427. ἐλάω 'Απολλ. 'Ρ. 3, 411. ἐλόωσι Ν 315. η 319. 'Αρφ. ἐλᾶν Εὐρ. Μήδ. 70. Πλ. Θεάγ. 129 D. ἐλάαν ε 290. 'Εν δὲ Ρ 496 ὅτι τὸ ἐλάαν εἶνε μέλλων, δεικνύει καὶ τὸ κτενέειν. 'Αόρ. ἤλασα (Λακων. γ΄ πλ. ἀπήλαάν 'Αρφ. Λυσ. 1001 ἐκ διορθ. τοῦ Ahrens ἀντὶ τοῦ ἀπήλαον). ἔλασα Ε 80. -ασσα Σ 564. ἐξήλασσα Λ 562. ἐλάσασκε Β 199. 'Υπ. ξυνελάσσομεν σ 39.—ἐλήλακα μτγν., ἀπ- ἐξ- παρὰ τοῖς δοκίμοις. — Μέσ. ἠλασάμην Λ 682. Πλ. Γοργ. 484 Β. (ἤλσατο 'Απ. 'Ιβύκ. 55). ἐλάσατο υ 51. -αίατο Κ 237. -ασσάμενος Δ 637. ἐλάσασθαι Πλουτ. 'Ρωμ. 23, ἐξ- Θουκ. 4, 35. 7, 5. — ἠλάθην, πεζ. ἀπ-, ἐξ-, (ἠλάσθην μτγν.). ἀπ- ἐξ-ελασθήσομαι μτγν. — ἐλήλαμαι ἀπὸ τοῦ 'Ομ. καὶ ἑξῆς. ἀπ- ἐξ- (ἐλήλασμαι 'Ιπποκρ. 8, 292. 426 L. ἐλήλασαι 9, 194 καὶ μτγν.). ἠληλάμην Ε 400. 'Ησ. 'Ασπ. 143. ἐληλ- Δ 135. Κ 153. ἐπ Ν 804. Ρ 493. ἀπ- 'Ηρ. 7, 205. ἐληλάδατο (ἐληλέατο: ἐληλέδατο) = ἐλήλαντο η 86. Επίθ. ἐλατός 'Αριστοτ. ἐξήλατος Μ 295. ἐλατέος. Σπάνιος καὶ σχεδὸν μόνον ποιητ. (διαλεκτ.) παρασχηματισμὸς ἐλάω 'Απολλ. 'Ρ. 3, 411. ἐλάει 'Ανθ. 14, 14. ἐλᾷ Πίνδ. Ν. 3, 74. προστ. ἔλα Πίνδ. Ι. 4, 38. Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 819 χορ. 'Απ. 779. 'Απ. Αἰσχ. 332. ἴδ. καὶ κατωτ. ἀπ- Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 32. ἐλᾶν 'Απ. Κανθάρου 4. Ξεν. 'Ελλ. 2, 4, 32 (ἐλάαν Ε 366 κἀλλ.). ἐλάων 'Απολλ. 'Ρ. 280. εἰσκ 83. ἐλῶντα 'Υμν. 'Ερμ. 355. Δωρ. παρελᾶντα Θεόκρ. 5, 89. Παρατ. ἔλαεν 'Απολλ. 'Ρ. 3, 872. γ΄ πλ. ἔλων Ω 696. δ 2. ἐλάασκον 'Απολλ. 'Ρ. 1, 733 κἀλλ.— βάλλω τι εἰς κίνησιν. ναῦς ἐλαυνομένη ν 155 κωπηλατουμένη (διὰ κωπηλασίας πλέουσα)· πρβ. οἱ εἰθισμένοι (ἵπποι)... τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι Ξεν. 'Ιππαρχ. 8, 3 νὰ «τοὺς λαλοῦν» εἰς τὰ κατωφερῆ μέρη. οὕτως αὐτὸς μὲν ταχὺ ἐλᾷ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἔξωθεν... ταχὺ ἐλῶσιν, ὥστε ἡ μὲν βουλὴ ἀεὶ τὸ ταχὺ ἐλαυνόμενον θεάσεται Αὐτ. 3, 9 αὐτὸς μὲν θὰ τρέχῃ μὲ βῆμα ταχὺ (ἐν καλπασμῷ) καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἔξωθεν στίχῳ ἐπίσης θὰ ἐλαύνωσι ταχέως, ὥστε ἡ μὲν βουλὴ πάντοτε θὰ βλέπῃ τὸ ταχέως κινούμενον μέρος τοῦ ἱππικοῦ. τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς κατὰ κράτος ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον Ξεν. 'Ελλ. 7, 2, 22 «ἔτρεχον μὲ τὰ τέσσαρα», ἐν καλπασμῷ μὲν οἱ ἱππεῖς, τροχάδην δὲ οἱ πεζοί. σκεψάμενος πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος ὥστε διαρκεῖν Κ. Π. 8, 6, 17 συλλογισθεὶς πόσον δρόμον δύναται νὰ κάμνῃ τὴν ἡμέραν ἵππος τρέχων (κυρ. καθ. τὸν ὁποῖον «λαλεῖ» ὁ ἱππεύς), ὥστε ν' ἀντέχῃ. ἔλαυνε (= πορεύου, «τράβα») τὸν σαυτοῦ δρόμον 'Αρφ. Νεφ. 25. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; 28 ἄλλοι ἐνν. τὰ πολεμιστήρια ἅρματα ὡς ὑποκ. (πόσους δρόμους τρέχουν τὰ πολ. ἅρματα;). 'Αλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ἦτο γνωστόν, ἄλλοι ἐνν. τὰ πολεμ. ἀγωνίσματα ὡς αἰτιατ. ὡς ὑποκ. δὲ Φίλων τ. ἑ. πόσους δρόμους θὰ κάμῃ, (ἵνα προπονήσῃ τοὺς ἵππους τοὺς πολεμιστὰς εἰς) τὰ πολ. ἀγωνίσματα; ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους 29 ἐμὲ βέβαια τὸν πατέρα σου σὺ μὲ κάμνεις νὰ τρέχω πολλοὺς δρόμους. οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην π 319 πλέουσιν ἐν γαλήνῃ. εὐξέστῃς ἐλάτῃσιν πόντον ἐλαύνοντες Η 5 θέτοντες εἰς κίνησιν τὴν θάλασσαν μὲ τὰς κώπας ἢ ὀρθότ.: τύπτοντες τὴν θάλασσαν ταῖς εὐξέστοις κώπαις. τὰ δ' ἔσπερα νῶτ' ἐλαύνει θερμᾷ φλογί Εὐρ. 'Ηλ. 731 τὰ δυτικὰ μέρη (τοῦ οὐρανοῦ) διέρχεται διὰ τῆς θερμῆς φλογός του (ὁ "Ηλιος, κατ' ἄλλους ὁ Ζεύς). ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει Διογ. 1, 75 ἴδ. ἀλώπηξ. εἰ γάρ κε... παρὲξ ἐλάσῃσθα διώκων Ψ 344 ἐὰν προπεράσῃς (τοὺς ἄλλους) τρέχων τοὺς ἵππους. μάστιξεν δ' ἐλάαν Ε 366 ἔσεισε τὴν μάστιγα, ὅπως παρορμήσῃ τοὺς ἵππους εἰς κίνησιν. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα Ν 27 ἐκίνησεν, ὅπως ὁδηγήσῃ τὸ ἅρμα του ἐπάνω εἰς τὰ κύματα. νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν ο 50 ἐλαύνειν ἐν μέσῳ σκοτεινῆς νυκτός. παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν μ 276 ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν νῆσον ὁδηγεῖτε (διευθύνετε) τὸ πλοῖον. ἐλαύνοντες ν 22 οἱ κωπηλάται. ἡ δὲ γνώμη ἦν, ὡς (τὰ ἅρματα) εἰς τὰς τάξεις τῶν 'Ελλήνων ἐλῶντα καὶ διακόψοντα Ξεν. 'Αν. 1, 8, 10 ὁ δὲ σκοπός των ἦτο, νὰ εἰσορμήσωσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν 'Ελλ. καὶ νὰ τὰς κόψουν εἰς δύο (πέρα πέρα) ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλασε Ξεν. Κύρ. 4, 1, 7 «τὸν ἐλάλησε» καὶ ἀνεχώρησε. — ὅκα ἀργύριον ᾖ, πάντα θεῖ κἠλαύνεται Παροιμ. (Σχολ. 'Αρφ. 'Εκκλ. 19) ἐκ τοῦ 'Επιχάρμου ('Απ. 216) ἴσως: ὅταν ὑπάρχουν χρήματα, ὅλα τρέχουν (εἶνε εὔκολα) καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι Αἰσχ. Πρ. 709 διωκομένη φεύγω (μεταβαίνω) ἀπὸ τὸν ἕνα τόπον εἰς τὸν ἄλλον. ἷκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων Πινδ. 'Ο. 10, 66 ἦλθεν ἐκ τῆς Μιδέας ὁδηγῶν στρατόν. οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν ἐλαύνει χέρας ἕδραν Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 404 ὑποκάτω δὲ τῆς μέσης βάσεως τοῦ οὐρανοῦ (ἐκεῖ ὅπου στηρίζεται ὁ οὐρανὸς) περνᾷ τὰς χεῖράς του. μανίας ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους φρενῶν ταραγμοὺς καὶ ποδῶν σκιρτήματα ἔλαυνε, κίνει 837 συνάθροιζε (κυρ. ὁδήγει) ἐπάνω εἰς τὸν ἄνδρα τοῦτον μανίας καὶ διαταράξεις φρενῶν, ἁρμοδίας εἰς τὸν φόνον τῶν τέκνων του, καὶ τοὺς πόδας του εἰς χορὸν κίνει. "Οθεν τὸ μὲν μανίας καὶ τὸ τα-

ραγμούς (ἃ παριστᾷ ὡς ἔμψυχα) εἰς τὸ ἔλαυνε, τὸ δὲ ποδῶν σκιρτήματα εἰς τὸ κίνει· ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἐλαύνειν ἐπὶ- κατὰ τὸ ὅρκους ἐπελαύνειν εἶνε ψευδής. αὐτὸ μόνον πεισθέντες, ὅτῳ προσέκυρσεν ἕκαστος πάντοσ' ἐλαυνόμενοι, τὸ δ' ὅλον πᾶς (τὸ πᾶς προσέθηκεν ὁ Bergk) εὔχεται εὑρεῖν Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 3 περὶ τούτου μόνον πεισθέντες, εἰς τὸ ὁποῖον προσέκρουσεν (τὸ ὁποῖον συνήντησεν) ἕκαστος, κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις κινούμενοι, καὶ ὅμως ἕκαστος καυχᾶται ὅτι εὗρε τὸ ὅλον. ‖ ἀπάγω, καὶ ἐνεργ. καὶ μέσ. ῥύσι' ἐλαυνόμενος Λ 674 ἴδ. κατωτ. τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας μῦσος πᾶν ἐλάσῃ (ἐλαθῇ Kayser) καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις Αἰσχ. Χο. 963 ταχέως ὁ τὰ πάντα τελῶν χρόνος θὰ διέλθῃ τὸ κατώφλιον τοῦ οἴκου, ὅταν ἀπὸ τῆς ἑστίας ἐκδιώξῃ ὅλον τὸ μίασμα διὰ τῶν καθαρμῶν, ὅπερ μίασμα (ἐκδιωκόμενον) θὰ ἐκδιώξῃ τὰς ἄτας τοῦ οἴκου. τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ Θουκ. 1, 126 ἴδ. ἄγος. ἅδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο Ν 315 ἴδ. ἅδην. ἔτι μίν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος ε 290 ἴδ. ἅδην. χεὶρ ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται Π 518 μὲ πόνους διαπεραστικοὺς βασανίζεται. ὀϊστὸς διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο Δ 135 εἶχε διαπεράσει τὸν ζωστῆρα. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ Σοφ. Αἴ. 504 θὰ μὲ καταδιώκῃ ἡ δυστυχία. Ἂν γράψωμεν ἐλεῖ θὰ σημαίνῃ: θὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος. Πρβ. οὔκουν σύ γ' ἂν λαχοῦσα (Weckl.: ἀναλαβοῦσα) τὰς ἐμὰς τύχας ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν; Εὐρ. Ἡρακλ. 1005 σὺ ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου (κυρ. ἂν ἤθελες λάβῃ τὸν ἐμὸν κλῆρον τῶν τυχῶν), δὲν ἤθελες ἐκδιώξῃ διὰ κακῶν μέσων τοὺς ἐχθρικοὺς γόνους ἐχθροῦ λέοντος; Παθ. κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 31 διὰ σκληρῶν μομφῶν καταδιώκομαι ὑπ' αὐτῆς.— ἀνὴρ ὅδ' ἐς τριβὰς ἐλᾷ Σοφ. Ο. Τ. 1160 εἰς ἀναβολὰς θὰ καταφύγῃ, κυρ. θὰ παρελκύσῃ («θὰ τραβήξῃ») τὸ πρᾶγμα εἰς μάκρος. ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν... Ἀθάνας μῆνις Σοφ. Αἴ. 757 θὰ καταδιώκῃ αὐτὸν ἡ ὀργὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐλπίδων γὰρ ἔς τί με δαίμων τὰ νῦν γ' ἐλαύνει; Ο. Κ. 1749 εἰς ποίας ἐλπίδας (φόβους) με ὠθεῖ ὁ θεὸς τώρα τοὐλάχιστον; τί ἔχομεν πλέον νὰ περιμένωμεν; πρβ. Ο. Τ. 771. ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς βεβῶτ' (Steph.: βεβῶντ') ἂν αἰεὶ (ἀνατεὶ idem) τὴν πλανοστιβῆ χθόνα Αἰσχ. Εὐμ. 75 θὰ σὲ καταδιώκουν, ἀκόμη καὶ ἂν διὰ τῆς μακρᾶς ἠπείρου βαδίζῃς πάντοτε ἐπὶ τῆς πλανοστ. γῆς. Ἀλλ' οὔτε τὸ αἰεί οὔτε τὸ πλανοστιβῆ ἔχουσιν ὀρθῶς, οὔτε ὅλη ἡ ἔννοια τοῦ β' στίχου, ὃν καὶ πολλοὶ νοθεύουσιν. Εἰκάζω: ἀν' αἰετῶν πλανοστιβῆ χθόνα: καὶ ἂν καταφύγῃς εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἐκεῖ ὅπου πλανῶνται μόνον ἀετοί. Οὕτω δὲ τεμνόμενοι στίχοι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι καὶ παρ αὐτῷ τῷ Αἰσχύλῳ ἴδ. στ. 447. 487. Πέρσ. 468. 512. 254. κἀλλ. Εὐρ. Ἰκ. 699. Σοφ. Ἠλ. 1036 κτλ.— τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; Εὐρ. Ἄλκ. 679 ποῖον νομίζεις (ἐγκαυχώμενος μεγαλοφώνως) κανένα Λυδὸν ἢ κανένα Φρύγα μισθωτόν σου, ὅτι βάζεις ἐμπρός μὲ ταὶς βρισιαίς. (Πρβ. Ἀρφ. Ὄρν. 1244). Καὶ παθ. κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 31 (ἴδ. ἀνωτ.). λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ Σοφ. Αἴ. 275 γυρίζει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (δὲν ξεύρει τί νὰ κάμῃ) ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν του· πολλάκις ἔμοιγ' ἐπελήλυθε καὶ τοῦτο φοβεῖσθαι, μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματα ἐλαύνῃ Δημ. 9, 54 μήπως κακός τις δαίμων καταδιώκῃ τὴν πόλιν ἡμῶν. εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων, πᾶσα ἡ οἰκουμένη μεστὴ γέγονε προδοτῶν 18, 48 ἔπειτα πᾶσα ἡ οἰκουμένη εἶνε πλήρης ἀνθρώπων (ἐξορίστων) καταδιωκομένων καὶ ὑβριζομένων καὶ πᾶν κακὸν πασχόντων. Ἰωνίαν ἤλασεν βίᾳ Αἰσχ. Πέρσ. 773 διὰ τῆς βίας ἐπιδραμὼν ὑπέταξε. Καὶ μέσ. ῥύσι' ἐλαυνόμενος Λ 674 ἀντίποινα ἀπάγων μετ' ἐμαυτοῦ (ἁρπάζων), ἤ: ἀπάγων βοῦς (εἰς ὄφελός μου) ὡς ἀντίποινα. ‖ βινεῖν Ἀρφ. Ἐκκλ. 38. «δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλεῖτον, ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων» (Ἀπ. Πλάτ. Κωμ. 3) λέγει δ' Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον· ἀμφότεροι γὰρ ἤρων τοῦ Ἀδώνιδος Ἀθήν. 456 Α. πόρναι δ' εἰσῆλθον... ἃς Στρατοκλῆς ἤλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς Μάτρων (παρ' Ἀθην. 137 C) ὅπου ἐν μὲν τῷ ἃς Σ. ἤλαυνε τὸ ἤλαυνε σημ. ἐβίνει, ἀλλ' εἰς τὸ ποδ. ὄρνιθας ὥς ἐνν. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἐδίωκεν.— ἐφορμαθεὶς δ' ἄρα ἄκοντι θοῷ ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν Πίνδ. Ν. 10, 70 ἐφορμήσας ἐναντίον αὐτῶν μὲ τὸ ταχὺ ἀκόντιόν του ἐβύθισε τὸν σίδηρον εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ Λυγκέως μετάφρενον οὔτασε δουρὶ ὤμων μεσσηγὺς διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν Ε 57 ἐπλήγωσεν αὐτὸν μὲ τὸ δόρυ κατὰ τὸ μετάφρ., διεπέρασε δὲ αὐτὸ (τὸ δόρυ, ἐνέπηξεν αὐτὸ) διὰ τοῦ στήθους. δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας Υ 269 διεπέρασε (τὸ ἔγχος) διὰ τῶν δύο στρωμάτων.—Μετὰ διπλῆς αἰτ. (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος)· τὸν μὲν... ἔλασ' ὦμον Ε 80 τοῦτον μὲν ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὦμον. κρεῶν νιν ὑπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ Πίνδ. Ν. 7, 42 ἴδ. ἀντιτυγχάνω. ξίφεϊ ἤλασέ (μιν) κόρσην Ν 576 ἐκτύπησεν αὐτὸν μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν κεφαλήν. (οὐλήν) με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι φ 219 μὲ ἐκτύπησε (καὶ ἄνοιξε) πληγὴν μὲ λευκὸν ὀδόντα. χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ χ 94 ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ ὅλον τὸ μέτωπόν του. ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρόν Λουκ. πληγώνεται εἰς τὸν μηρόν. ὄγμον ἐλαύνω Λ 68 θερίζω μίαν σειρὰν (αὐλακιάν). χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας Ἀπολ. Ῥ. 2, 785 τοῦ ἔσπασε καὶ τοῦ ἔρριψε χαμου τοὺς ὀδ. τὰν καλλίφθογγον κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ

χρυσέῳ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 351 = πλήττων χρυσῷ πλήκτρῳ. καρπὸν ἐλᾷ (ἵππος) Δηοῦς ὀκριόεντι λίθῳ Ἀνθ. 9, 19, 8 τρίβει τὸν καρπὸν τῆς Δήμητρος διὰ τοῦ τραχέος λίθου (περιάγων τραχὺν λίθον). || περὶ μετάλλων, ἁπλώνω σφυρηλατῶν· εὐνὴ...Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη χρυσοῦ τιμήεντος ὑπόπτερος Μιμνέρμ. Ἀπ. 12 (Ἀθην. 470 Β) κλίνη ἐκ πολυτίμου χρυσοῦ ἐσφυρηλατημένη διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Ἡφ. σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε ξ 11 ἀπ' ἔξω ἐνέπηξε (ἐτράβηξε) μίαν σειρὰν πασσάλων. || λίμνας τ' ἔκτοθεν αἳ κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον Αἰσχ. Πέρσ. 874 καὶ αἱ ἐκτὸς τοῦ (Στρυμονίου) πελάγους κατὰ ξηρὰν διὰ τειχῶν περιβεβλημέναι πόλεις τούτου τοῦ βασιλέως ἦσαν ὑπήκοοι. Τὸ ἐληλαμέναι περὶ πύργον κυρ. = περιεληλαμέναι πύργον: «τοῖς τείχεσι κεκυκλωμέναι» Σχ. πρβ. εἰ καὶ πολὺ τειχέων κιθῶνες ἦσαν ἐληλαμένοι διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ Πελοποννησίοισι Ἡρ. 7, 139 ὅσον πολλὰ τείχη καὶ ἂν εἶχον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ καμωμένα (κυρ. τραβηγμένα). Τὸ τειχέων κιθῶνες (ὅπου τὰ τείχη φαντάζεται οἷον ἐνδύματα ἢ σκεπάσματα) ὅμοιον τῷ ἐν 1, 181 τοῦ ἄστεος θώρηξ· πρβ. Ξεν. Συμπ. 4, 38. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον Πίνδ. Ν. 3, 74 φέρει δὲ καὶ τέσσαρας (τ. ἔ. εἰς τὰς ἀρετάς, αἳ εἶνε ἴδιαι εἰς τὰς τρεῖς τοῦ βίου βαθμῖδας· ὅθεν καὶ τὸ θνατός) ἀρετὰς ὁ μακρὸς βίος, παραγγέλλει δὲ νὰ ἔχωμεν εἰς τὸν νοῦν μας τὸ παρόν. Ἡ δὲ τετάρτη αὕτη ἀρετὴ εἶνε κοινὴ εἰς πάσας τὰς βαθμῖδας τοῦ βίου. πρῶτον μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν Ἀρφ. Ἀχ. 995 «φυτεῦσαι» Σχ. «πρῶτα μὲν ἤθελα σοῦ τραβήξη ἕνα» μακρὸν ὄρχον ἀμπ. «ἀλληγορεῖ ὡς ἐπὶ συνουσίας» Σχ. ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον Α 575 μεταξὺ τῶν θεῶν κάμνετε (παρατεταμένον) θόρυβον (λογομαχίαν). ἐκ γερασμίων ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν ἐς γαῖαν δάκρυ Εὐρ. Ἰκ. 95 ἐκ τῶν σεβασμίων ὀφθαλμῶν χύνουσιν οἰκτρὰ δάκρυα (σχηματίζοντα αὔλακας ἐπὶ τοῦ προσώπου των). πόρρω σοφίας (φιλοσοφίας) ἐλαύνω Πλάτ. Κρατ. 410 Ε. Γοργ. 486 Α προχωρῶ ἐν τῇ σοφίᾳ (ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ). οὐκ οἴει ἂν πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς πρὸς τοὺς πολεμίους πλεονεξίας; Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 39 δὲν νομίζεις ὅτι ἤθελες προχωρήσῃ πάρα πολὺ εἰς τὴν ἐπὶ (ἀπέναντι) τῶν πολεμίων ὑπεροχήν σου; ὁ δὲ μή σε φάσκων ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει Εὐρ. Ἡρακλ. 904 ὁ δὲ ἰσχυριζόμενος τοὐναντίον (ὅτι δὲν πρέπει νὰ τιμᾷς τοὺς θεούς) φέρεται μέχρι μανίας: προσεγγίζει εἰς τὴν μανίαν. ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσεται (θῆλυν στολήν) Εὐρ. Βακχ. 854 τ. ἔ. ἐξιστάμενος τοῦ φρ. ἐνδύσεται. ἔλασε δ' εἰς τὸ πᾶν ὁ πυθόχρηστος φυγὰς Αἰσχ. Χο. 938 «ἀφίκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος (ἤνυσε τὸν ἀγῶνα) ὁ ὑπὸ Πυθοῦς χρησθεὶς Ὀρέστης» Σχ. ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε Ἀπ. Τυρτ. 11, 10 μέχρι κόρου ἐλάβετε πεῖραν ἀμφοτέρων (καὶ τῆς φυγῆς καὶ τῆς διώξεως). οἳ πολλῶν ἀγαθῶν ἐς κόρον ἠλάσατε Σόλων ἐν Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 5 οἱ πολλῶν ἀγαθῶν ἀφθόνως ἀπελαύσατε. Ὁ Postgate διόρθ. ὃς πολλῶν ἀγαθῶν ἐς κόρον ἠλάσατο. Ἐν τοῖς Πλατωνίου περὶ Διαφορᾶς χαρακτ. ὑπάρχει ἡ φράσις· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸν μέσον ἐλήλακε τῶν ἀνδρῶν χαρακτῆρα ὅπου γρ. ἐζήλωκε. — τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα παροιμ. κυρ. «γάμει (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) ἐκ τῶν ὁμοίων»· τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ εἶπεν ὁ Αἰσχ. Πρ. 916 (ὅπου ἴδ. Σχ.)· ὁμοίως Πίνδ. Π. 2, 64. Τὰ τῆς παροιμ. ταύτης διεξέρχεται τὸ πρῶτον Ἐπίγρ. τοῦ Καλλιμάχου, Πλουτ. περὶ Παίδ. Ἀγ. 13 F, Σουΐδας καὶ ἄλλοι. Ἔχει δὲ τὴν ἀρχὴν ἡ παροιμία κατὰ τὸν Σχ. (ἴδ. ἀνωτ.) ἐκ τῶν τὰς βέμβικας παιζόντων παίδων, λεγόντων πρὸς ἀλλήλους τὴν καθ' ἑαυτὸν ἔλαυνε τ. ἔ. κτύπα τὴν ἰδικήν σου βέμβικα καὶ ὄχι τὴν ἰδικήν μου.

ἔλδομαι: σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω φ 209 ἔρχομαι ἐπιθυμητὸς εἰς ὑμᾶς (τοὺς δύο). τῶν τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι Ν 638 ὧν τὴν ἐπιθυμίαν θέλει τις μᾶλλον νὰ πληρώσῃ. νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός Π 494 νῦν ἔστω σοι ἐπιθυμητὸς ὁ κακὸς πόλεμος.

ἔλεγος ὁ: διαδοῦναι (ὁ ἴδε) νῶτον ἄκανθάν τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων ἐπὶ τοὺς αἰεὶ δακρύων ἐλέγους Εὐρ. Τρῳ. 117 ἵνα πάντοτε θρηνῶ ἐλευθέρως· «κέκμηκα γὰρ διὰ τοὺς ἐλέγους καὶ τοὺς θρήνους» Σχ.

ἔλεγχος τό: ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιίδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί Β 235 ἄνανδροι, ἄτιμοι· πρβ. «καταφρόνια», «νείδια» ἐπὶ προσώπων. τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε κτλ. Ω 260 τούτους μὲν κατέστρεψεν ὁ Ἄρης, ὅλα δὲ τὰ «καταφρόνια» ταῦτα ἔχουν ἀπομείνῃ, οἱ ψεῦσται καὶ οἱ χορευταὶ κτλ.

ἔλεγχος ὁ: ὁ δὲ μή σε φάσκων ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει (ὁ ἴδε), δεικνυμένων ἐλέγχων τῶνδε Εὐρ. Ἡρακλ. 905 ὅταν παρουσιάζωνται αὗται αἱ ἀποδείξεις. Ἐτεοκλῆς... γῆς μ' ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολὼν Σοφ. Ο. Κ. 1296 μὲ ἐξεδίωξεν ἐκ τῆς χώρας, ἀφ' οὗ οὔτε διὰ τοῦ λόγου (διὰ κοινῆς συμφωνίας) μὲ ἐνίκησεν οὔτε ἦλθεν εἰς ἀγῶνα (κυρ. εἰς ἐξέλεγξιν, ὥστε νὰ φανῇ τίς ὁ ἰσχυρότερος) χειρὸς οὐδ' ἔργου. καὶ τῶνδ' ἔλεγχον... Πυθώδ' ἰὼν πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι Σοφ. Ο. Τ. 603 καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτων, ἐλθὼν εἰς Δελφοὺς πληροφοροῦ, ἂν ἀληθῶς ἀνήγγειλά σοι τὸν χρησμόν· τὸ ἔλεγχον εἶνε παράθεσις εἰς τὰ ἐφεξῆς. τὸ πρᾶγμα ἤδη τὸν ἔλεγχον δώσει Δημ. 4, 15 θέλει δώσῃ τὴν ἀπόδειξιν. νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος Πίνδ. Ν. 2, 20 ἀλλ' ὅταν ἐξεύρῃ τις νέον τι, εἶνε μέγιστος κίνδυνος νὰ τὸ βασανίσῃ πρὸς ἐξέλεγξιν. Τὸ δὲ

νέον ἐνταῦθα εἶνε, ὅτι ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνίκησεν ἐν τῇ κρίσει τῶν ὅπλων, ἦτο κατὰ τὸν Πίνδ. ἡ περὶ τὴν διαστροφὴν τῶν λόγων τέχνη. οἱ δ' εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πίτνων, ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 73 ἐκεῖνοι δὲ ἔρχονται ἄλλος ἀπὸ ἄλλο μέρος καὶ με ἐρωτοῦν, ποῦ (ὑπῆγεν) ὁ πατὴρ (καὶ) εἶνε ἀπών; ὁ δ' οὐκ ἐρεῖ δὴ τὴν ἑαυτοῦ κάκην, ἀλλά τι ἄλλο ψεύδεσθαι ἐπιχειρῶν τάχ' ἂν ἔλεγχόν πῃ παραδοίη τῷ ἀντιδίκῳ Πλ. Φαῖδρ. 273 C ἐκεῖνος βεβαίως δὲν θὰ ὁμολογήσῃ τὴν δειλίαν του, ἀλλ' ἐπιχειρῶν νὰ εἴπῃ ἄλλο τι ψεῦδος ἴσως ἤθελε παραδώσῃ (εὐκόλως δώσῃ) εἰς τὸν ἀντίδικον ἀφορμήν τινα ἐξελέγξεως. ὡς ηὕρισκον ἐκ τῶν περὶ Παυσανίαν ἐλέγχων Θουκ. 1, 135 ἐκ τῆς περὶ Παυσανίου γενομένης ἀνακρίσεως. εὖ εἰδότες ὅτι διὰ βασάνου ἐκ τῶν οἰκετῶν ὁ ἔλεγχος ἔσοιτο, εἴ τι τοιοῦτο ψεύσοιντο Δημ. 52, 22 ἐὰν ἤθελον εἴπῃ τοιοῦτόν τι ψεῦμα, ἤθελον ἐξελεγχθῇ καὶ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἀλήθεια ἐκ τῶν βασάνων τῶν οἰκετῶν. εἰ μὲν εἰδὼς ᾗ τἀληθὲς ἔχει συνέθηκε ταῦτα καὶ ἔχων βοηθεῖν εἰς ἔλεγχον ἰὼν περὶ ὧν ἔγραψε... οὔτι τῶνδ' ἐπωνυμίαν ἔχοντα δεῖ λέγεσθαι τὸν τοιοῦτον, ἀλλ' ἐφ' οἷς ἐσπούδακεν ἐκείνων Πλ. Φαῖδρ. 278 C ἐὰν μὲν γνωρίζων πῶς εἶνε τὸ ἀληθὲς συνέθηκε ταῦτα καὶ δυνάμενος νὰ παρέχῃ βοήθειαν, ὅταν πρόκειται ν' ἀποδείξῃ ἐκεῖνα, περὶ ὧν ἔχει γράψῃ, ὁ τοιοῦτος δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίζηται ὡς ἔχων τὴν ἐπωνυμίαν του ἐκ τούτων, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, διὰ τὰ ὁποῖα σπουδαίως ἔχει ἀσχοληθῇ. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ τὸν τοιοῦτον ὡς κατηγορούμ.— εἰς ἔλεγχον ἐξιών Σοφ. Φιλ. 98 «εἰς πεῖραν τῶν πραγμάτων» (Σχ.) ἐξερχόμενος: πεῖραν τῶν πρ. ἀποκτήσας.

ἐλέγχω ἀτιμάζω, καταφρονῶ· τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ πόδας I 522 σὺ τοὐλάχιστον μὴ ματαιώσῃς τὸν λόγον τούτων μηδὲ τὸν δρόμον (ποῦ ἔκαμαν). ἀγνὼς ὅμιλος ὡς ἐλέγχεται χρόνῳ Αἰσχ. Ἰκ. 1004 ἴδ. ἀγνώς. ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει Ἀγαμ. 1349 ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει ὡς τάχιστα νὰ εἰσορμήσωμεν καὶ νὰ ἐξελέγξωμεν τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ νεωστὶ (ἐκ τοῦ αἵματος) ῥέον ξίφος (τοῦ φονέως: ἐν ᾧ ὁ φονεὺς κρατεῖ ἀκόμη τὸ νεόρρυτον (ὃ ἴδε) ξίφος). ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει Σουΐδ. ἐξ Ἀνθ. 6, 250, 7: ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ, ἔργα δ' ἐλέγχῃ χεῖρας ἵνα ὁ μὲν χιτὼν περισκέπῃ τὸ σῶμα, τὰ δ' ἔργα ἐξελέγχωσι τὰς χεῖρας (τί ἀξίζουν δηλ.). χρυσὸς ὅλας κληῖδας ἐλέγχει 5, 217 ἐξελέγχει τ. ἔ. καθιστᾷ ἀπράκτους (περιττὰς) πάσας τὰς κλεῖδας. ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων Ἀρφ. Βατρ. 894 = (δότε μοι) ὀρθῶς ἐλέγχειν τοὺς λόγους, ὧν ἂν ἅπτωμαι. Πολλαχοῦ δὲ τίθεται ἡ ἀπαρφ. ἐπὶ εὐχῶν ὡς ἐν στ. 387 καὶ 887. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν Θουκ. 1, 131 ὑποβάλλει ἑαυτὸν πρὸς ἀνάκρισιν δικαστικὴν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ κάμωσιν ἐξέλεγξιν περὶ αὐτῶν («τῶν κατηγορημάτων» Σχ.). Ἄλλοι γράφ. περὶ αὐτόν κατὰ τὸ τῶν περὶ Παυσανίαν ἐλέγχων (ἴδ. ἔλεγχος). συναγαγόντες τοὺς ἑαλωκότας ἤλεγχον τὴν κύκλῳ πᾶσαν χώραν, τίς ἑκάστη εἴη Ξεν. Ἀν. 3, 5, 14 συναθροίσαντες τοὺς αἰχμαλωτισθέντας, ἐξήταζον δι' ὅλα τὰ περίχωρα τί ἦτο κάθε ἕν. ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 47 δυσηρεστοῦντο ἐξελεγχόμενοι δι' ὅσα ἡμάρτανον. — Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι Πινδ. Π. 11, 50 «καὶ τῇ Πυθοῖ κατελθόντες ἐπὶ τὸ γυμνὸν στάδιον ἀγωνίσασθαι, ἤλεγξαν τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι τὸν τῶν Ἑλλήνων ὄχλον» Σχ. καταβάντες ἄοπλοι ἐνίκησαν κατὰ τὴν ταχ. τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλ.

ἐλεδέμας (καὶ ἐκ β΄ χειρὸς ἐλεδεμνάς) παρέχει ὁ κῶδ. τοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 83 μετὰ τῆς προσθήκης ζτ (τ. ἔ. ζήτει τὴν ἀληθῆ γρ.). Τὸ χωρίον τοῦ Αἰσχύλου τῇ διορθώσει πολλῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Wecklein, ἀποκατεστάθη ὧδε: ἰδὲ δὲ γᾶς ἐμᾶς πεδί' ὁπλόκτυπ' ὠτὶ χρίμπτει βοάν (ἐλεδέμας πεδιοπλοκτύπος τί χρίμπτεται βοᾶι) κατὰ τὸ σχόλιον: «καὶ (τ. ἔ. ἰδὲ = ἠδὲ) τὰ τῆς γῆς δέ μου πεδία κατακτυπούμενα τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων ποιεῖ μου προσπελάζειν τὸν ἦχον τοῖς ὠσίν»: ἰδέ, αἱ πεδιάδες τῆς χώρας μου διὰ τῶν ὅπλων τῶν ἵππων πληττόμεναι ὁλονὲν φέρουσι πλησιέστερον εἰς τὰ ὦτά μου τὴν βοήν.

ἐλέειν = ἑλεῖν ἴδ. αἱρέω.

ἐλειοβάτης ὁ, ἕλη βαίνων, ἕλη κατοικῶν· ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται Αἰσχ. Πέρσ. 40 οἱ τῶν ἑλῶν (τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου) κάτοικοι, δεινοὶ τῶν νεῶν κωπηλάται.

ἐλελίζω δικσείω, ποιῶ τι τρέμειν· ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος Πινδ. Ὀ. 9, 14 ποιῶν πάλλειν τὴν φόρμ. ἐπὶ τοῖς παλαίσμασιν ἀνδρὸς ἐκ τῆς κλεινῆς Ὀπ. οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις οἴκοθεν μαργουμένους στείχειν ἐπώτρυνε Ν. 9, 19 οὐδὲ ὁ Κρονίων ἐξακοντίσας κεραυνὸν (ἀστραπὴν) παρώτρυνεν αὐτούς, ὑπερεπιθυμοῦντας (μανίᾳ ἐκφερομένους) οἴκοθεν πορεύεσθαι. τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα Χ 448 ἐσείσθησαν τὰ μέλη, ᾐσθάνθη τρόμον εἰς ὅλα της τὰ μέλη. πέπλος κυάνεος ῥαδινοῖσι θεᾶς ἐλελίζετο ποσσίν Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 183 τὸ φόρεμα ἐκυμάτιζε. κυάνεος ἐλέλικτο δράκων Λ 39 ἦτο περιεστραμμένος. || (ἐλελεῦ) κράζω ἐλελεῦ· τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν Ἀρφ. Ὄρν. 210 μοιρολογοῦσα. ἔλθ', ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα (ἀηδὼν) Εὐρ. Ἑλ. 1111 ὦ σύ, ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν ξανθῶν σιαγόνων σου θρηνολογεῖς (λαρυγγίζεις θρηνώδη ᾄσματα).

ἐλέναυς (Blomfield: ἑλένας) ἡ, ναῦς ἑλοῦσα, ἡ νεῶν

ὀλέτειρα Ἑλένη ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 693 ὑπαινισσομένου τὸ ὄνομά της. Τινὲς ὑπερασπίζουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ ΜενέλαϜς.

ἑλέπτολις ἡ, τὴν πόλιν ἑλοῦσα, κυριεύσασα Ἑλένη, μεθ' ὑπαινιγμοῦ εἰς τὸ ὄνομά της. Αἰσχ. Ἀγ. 693.

ἕλεσκον ἴδ. αἱρέω.

ἑλετός 3 ληπτός· ἀνδρὸς ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετή I 408 ἀνδρὸς ψυχὴ οὔτε ἀπὸ λείας κτητὴ οὔτ' ἄλλως ληπτή ἐστιν, ὥστ' ἐπανελθεῖν εἰς τὸ σῶμα.

ἐλεύθερος 3 καὶ 2 Αἰσχ. Ἀγ. 340 καὶ Εὐρ. Ἑλ. 869 (ἐλεύθω): δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι Ἀπ. Εὐρ. 1019 ἴδ. ζῶ. εἰ δέ σοι δοκεῖ, ἥξει δι' αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον Εὐρ. Ἰ. Α. 994 ἴδ. αἰδώς. ἐλεύθερον ἦμαρ Π 831 ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ἐλευθερία, ἀντίθ. τῷ δούλιον ἦμαρ Ζ 463. ἐλεύθερος κρητὴρ Ζ 528 ὅστις κεράννυται εἰς τιμὴν τῆς (ἀνακτηθείσης) ἐλευθερίας· «ὃν εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι» Σχ. ἐμοὶ γένοιτο σοῦ ζώσης, τέκνον, ἐλεύθερον πιοῦσαν οἶνον ἀποθανεῖν Ἀπ. Ξενάρχ. 5 εἴθε (νὰ ἐμπορέσω), σοῦ ζώσης, νὰ πίω οἶνον (ὃν φίλοινος οὖσα προτιμᾷ τοῦ ὕδατος) ὑπὲρ τῆς κτηθείσης ἐλευθερίας μου. Ἀλλ' ὁ Meineke, συναινοῦντος τοῦ Cobet, διόρθ. ἐλευθέριον, κατὰ τὸ Ἀντιφάν. Ἀπ. 25: εἰ δὲ μή, μηδέποθ' ὕδωρ πίοιμι ἐλευθέριον· πρβ. «ἐν Ἄργει Κυνάδρα κρήνη, ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι· ὅθεν τὸ ἐν Κυνάδρᾳ ἐλευθέριον ὕδωρ παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς» Εὐστάθ. 1747, 11. Παυσ. 2, 17, 1. Ὁ δὲ Ἡσύχιος ἔχει τὴν γρ. ἐλεύθερον ὕδωρ. Ἐν δὲ Ξεν. Ἀπ. 4, 8, 1 τὴν δίκην πάντων ἀνθρώπων ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπὼν ὁ Cobet γράφει ἐλευθερώτατα, διότι ὁ Σωκράτης εἶπε τὴν δίκην ὄχι μετὰ μεγίστης ἐλευθεριότητος, ἀλλὰ μετὰ μεγίστης ἐλευθερίας. Πρβ. 2, 8, 4 ὅπου τὸ ἐλευθέριος ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ δουλοπρεπής. Ὁμοίως ἐν Αἰσχίν. 3, 154 ὁ Cobet διορθοῖ ἐλευθερίως (ἀντὶ τοῦ ἐλευθέρως) παιδευθείς, ὡς εἶπεν ὁ Ξεν. ἐν Ἀπ. 2, 7, 4 (ἐλευθερίως πεπαιδευμένους) πρβ. καὶ [Αἰσχ.] Ἐπιστ. 12, 1. Καὶ ὅμως ὁ Εὐριπίδης εἶπεν ἐν Ἀπ. 413 καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις τ. ἔ. πεπαίδευμαι ἐν ἐλευθέροις τρόποις.— μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Σοφ. Φιλ. 1006 μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον (ἄξιον ἐλευθέρου ἀνδρὸς) φρόνημα ἔχων. οὐ γὰρ νομίζομεν ἡμῖν τούτους δεινοτέρους, ὅσοι ἠπειρῶταί που ὄντες τῷ ἐλευθέρῳ πολλὴν τὴν διαμέλλησιν τῆς πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσονται Θουκ. 5, 99 ἧττον δεινοὺς ἡμῖν νομίζομεν τοὺς ἠπειρώτας, οἳ διὰ τὴν ἐλευθερίαν (ἐπειδὴ εἶνε ἐλεύθεροι) πολὺ διαμελλήσουσι φυλάξασθαι ἡμᾶς. Κατ' ἄλλους τὸ ἐλευθέρῳ (παρὰ τὸ ἐλεύθω=εἶμι) δηλοῖ: διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς κινήσεως, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ τῷ ἀναγκαίῳ τῆς ἀρχῆς. Ὁ δὲ Stahl ἔγρ. τῶν ἐλευθέρων. Ὁ δ' ἐν ἀρχῇ γὰρ αἰτιολογεῖ τὸ ὑπονοούμενον: οὐχ οὕτως ἔχει· κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ἀπὸ τῶν ἠπειρωτῶν ἀλλ' ἀπὸ τῶν νησιωτῶν κτλ.— τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες Θουκ. 2, 43 κρίν. τὴν ἐλευθερίαν ὡς τὴν (ἀληθῆ) εὐδαιμονίαν, τὴν δ' εὐψυχίαν ὡς τὴν ἐλευθερίαν· ἡ ἐλευθερία λοιπὸν θεωρεῖται ὡς ἡ κρηπὶς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν Σοφ. Ἀντ. 399 ἴδ. δίκαιος. τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον βέβαιόν τε καὶ ὑγιές ἐστι καὶ φύσει μισοβάρβαρον, διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων Πλ. Μενέξ. 245 C οἱ συναποτελοῦντες τοὐλάχιστον τὴν ἡμετέραν πόλιν (=τό γε τῆς πόλεως) εἶνε εὐγενεῖς καὶ φιλελεύθεροι καὶ σταθεροὶ καὶ ὑγιῆ φρονήματα ἔχοντες καὶ ἐκ φύσεως μισοβάρβαροι, διότι εἶνε καθαρῶς Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς ἐκ βαρβάρων. Οὕτως ἐξηγουμένου τοῦ χωρίου ἡ διόρθ. τοῦ Berndt Ἕλληνας εἶνε πλημμελής. τοιγὰρ σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνῳ (Schütz: φόνου) Αἰσχ. Εὐμ. 606 διὰ ταῦτα σὺ μὲν ζῇς (τουτέστι δὲν ἀπέτεισας ἀκόμη τὴν ποινήν σου διὰ τοῦ θανάτου σου: δύναμαι λοιπὸν νά σε τιμωρήσω δι' ὃν διέπραξας φόνον), ἐκείνη δὲ (ἡ Κλυτ.) ἀπηλλάγη (ἀπέτεισε τὴν ποινήν της) διὰ τοῦ φόνου. ἔξω αἰτίας ἐλεύθερος Σοφ. Ἀντ. 445 ἴδ. ἔξω. ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω, πρὸς θεῶν μεθέντες κτείνατε Εὐρ. Ἑκ. 550 «ἄδετον, ἀδέσμευτον καταλείψαντες κτείνατε, ἵνα ὡς ἐλευθέρα ἀποθάνω· δουλείαν γὰρ ἡγεῖτο καὶ τὸ δεδεσμευμένη θανεῖν» Σχ. Ἐφοβήθη δηλ. μήπως τὴν δέσωσι. Παρὰ Δημ. χρήματα ἐλεύθερα: μετὰ δὲ ταῦτ' ἔστιν ἐν τῇ συγγραφῇ, ὅτι ὑποτιθέασι ταῦτ' ἐλεύθερα καὶ οὐδενὶ οὐδὲν ὀφείλοντες 35, 21 μετὰ δὲ ταῦτα ὑπάρχει ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὅτι ὑποθηκεύουσι τὰ ἐμπορεύματα ταῦτα ἐλεύθερα παντὸς βάρους (πάσης ὑποχρεώσεως), καὶ ὅτι εἰς οὐδένα οὐδὲν ὀφείλουσιν. ἐλεύθερος ποδὸς λόγος Ἰω. Λυδ. περὶ Διοσ. σ. 106 ὁ ἐλεύθερος ποδισμοῦ, ὅθεν ὁ πεζός, ὁ οὐκ ἔμμετρος λόγος.

ἐλευθερόω: τό γ' εἰς (ὃ ἴδ.) ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα Σοφ. Ο. Τ. 706 ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν του τοὐλάχιστον ἔχει τὸ στόμα του παντελῶς καθαρὸν (ἐλεύθερον τῆς αἰτίας), τ. ἔ. ἐπιρρίπτει πᾶσαν τὴν εὐθύνην εἰς τὸν Τειρεσίαν. ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1010 ἐλευθ. τὸν πόδα ἐκ τῆς φυγῆς: μὴ φεύγοντες πλέον. ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν Εὐρ. Ἱκ. 353 = ὥστε εἶναι ἰσόψηφον. ἦδε σ' ἡμέρα διήλασεν ἠλευθερῶσθαι Ἡρακλ. 788 ἴδ. διελαύνω.

ἐλεφαίρομαι μέσ. (ἔλπω) διὰ ματαίας κενῆς ἐλπίδος ἀπατῶ, περὶ τῶν ὀνείρων κατ' ἀναφ. πρὸς τὴν ἐλεφαντίνην πύλην, δι' ἧς τὰ ἀσήμαντα ὄνειρα διερχό-

μενα ἐλεφαίρονται. Πρβ. τ 565 οἳ μέν κ᾽ ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, οἵ ρ᾽ ἐλεφαίρονται, ἔπε᾽ ἀκράαντα φέροντες· οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, οἵ ῥ᾽ ἔτυμα κραίνουσι (οὗτοι ἀληθῆ ἐκπληροῦσι).

ἐληλάδατο, ἐλήλαται, ἐλήλατο, ἐληλέατο, ἐληλέδατο ἴδ. ἐλαύνω.

ἐληλουθώς, ἐλθέμεν(αι) ἴδ. ἔρχομαι.

ἑλικοβλέφαρος 2 ὁ ἔχων ἑλισσόμενα, καμπτόμενα, ἢ (πρβ. ἑλίκωψ) εὐκόλως κινούμενα βλέφαρα, ἤτοι μὲ ζωηροὺς (στρογγύλους) ὀφθαλμούς.

ἑλικοδρόμος 2: κυκλοῦτο δ᾽ ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἑλικοδρόμον (οὕτω ὁ Reiske: ἕλκει δρόμον) Εὐρ. Βά. 1064 (ὁ κλάδος) ἐγίνετο κυκλοτερής, ὅπως τόξον ἢ κυρτὸς τροχός, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ τόρνος ἔχει σημειώση περιφέρειαν κυκλοτερῆ. ἴδ. ἕλκω.

ἑλικτός 3 εἱλικτός, γυριστός, στριμμένος, ἐπικαμπής. εἱλικτὸν κρούσω πόδ᾽ ἐμόν Εὐρ. Ἠλ. 180 ἑλίσσουσα τὸν ἐμὸν πόδα κρούσω αὐτόν: θὰ χορεύσω. ἀναπτύξας κύτος ἑλικτὸν ἀντίπηγος Ἴων 39 ἀνοίξας τὸ κύτος τῆς ἀντίπ. τὸ ἐπὶ τροχῶν στηριζόμενον (ἴσως μᾶλλον: τὸ κύτος τὸ διὰ γυριστοῦ σκεπάσματος ἀνοιγόμενον καὶ κλειόμενον, ὡς καὶ σήμερον ἐν Λέσβῳ). Μτφ. σκολιός, ἀπατηλός. ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιὲς ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες Εὐρ. Ἀνδ. 448 οἱ ὁποῖοι ἔχετε σκολιὰ φρονήματα καὶ οὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πάντα συνεστραμμένα, «γυριστὰ» (δηλ. δὲν λέγετε κατ᾽ εὐθεῖαν ὅσα φρονεῖτε). || ἀσαφής, σκοτεινός· ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη Λυκόφρ. 1466 σκοτεινὰ («τὰ συνεστραμμένα καὶ σκοτεινὰ διὰ τοὺς χρησμούς» Σχ.) φλυαροῦσα δυσνοήτως ἔπη.

ἐλῑνύω καὶ ἐλιννύω τὸ ῡ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἀλλὰ ῠ Ἀπολλ. Ῥ. 1, 589. 862. σχολάζω, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. Ποιητ. καὶ νέον Ἰων., ἐνίοτε καὶ μτγν. πεζ. ἐλίνυον Ἡρ. 8, 71. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 862. ἠλίν- Ἀππιαν. Μιθρ. 43. ἐλινύεσκον Ἀπόλλ. Ῥ. 1, 589. ἐλινύσω Πινδ. Ν. 5, 1. Ἰ. 2, 46. Λουκ Λεξ. 2. ἐλίνῡσα ποιητ. νέον Ἰων. καὶ Ἀρρ. Ἀν. 3, 15 ὡς μή σ᾽ ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ Αἰσχ. Πρ. 53 ἵνα μή σε χρονίζοντα (βραδύνοντα) προσίδῃ ὁ πατήρ. ἐλινύειν (τ. ἔ. ἡσυχάζειν) κελεύοντες καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες Πλουτ. Νουμ. 14. ἐλινῦσαι τὸ καῦμα Θεόκρ. 10, 51 ἠρεμῆσαι κατὰ τὸ μεσον τῆς ἡμέρας (Σχ.). ὥστ᾽ ἐλινύσοντα ἐργάζεσθαι ἀγάλματ᾽ ἐπ᾽ αὐτᾶς βαθμίδος ἑσταότα Πινδ. Ν. 5, 1 ὥστε νὰ ἐργάζωμαι ἀγάλματα, ἵνα ἀναπαύωνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως ἀκίνητα. οὐκ ἐλινύσοντας (ὕμνους) εἰργασάμαν Ἰ. 2, 46 ἐποίησα τοὺς ὕμνους ὄχι ἵνα μένωσιν ἐν τῷ αὐτῷ ἄπρακτοι τόπῳ (ἀλλ᾽ ἵνα διαδίδωνται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων).

ἕλιξ -ικος ὁ, ἡ, στριμμένος, περιειλιγμένος, οὖλος (σγουρός), παρ᾽ Ὁμ. πάντοτε ἐπίθ. τῶν βοῶν, μετ᾽ ἐπικαμπῶν, ἑλικοειδῶν κεράτων, ἢ κατ᾽ ἄλλους: οἱ ἑλισσόμενοι τ. ἔ. περιστρέφοντες τοὺς πόδας ἐν τῷ βαδίζειν. ἕλικά τ᾽ ἀνὰ χλόαν Εὐρ. Ἑλ. 180 ἴδ. ἀμφιθάλπω. || φέρομεν ἐξ ὄρεος ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα, μακαρίαν θήραν Βά. 1171 φέρομεν εἰς τὸν οἶκον νεότμητον κλῆμα (ἀμπέλου), μακάριον θήραμα. || οὐσ. ἡ ἕλιξ τὸ περιεστραμμένον, εἱλιγμένον, οἱ ἑλιγμοὶ τοῦ κεραυνοῦ. ἕλικες («αἱ ἑλικοειδεῖς κατὰ τὰ νέφη τῶν ἀστραπῶν κινήσεις» Σχ.) δ᾽ ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι Αἰσχ. Πρ. 1117 ἕλικες ἄπυροι λάμπουσιν ἐκ τῆς ἀστραπῆς. ἄπλατον ἀμφέλικτος ἕλικ᾽ ἐφρούρει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 399 ἴδ. ἀμφέλικτος. βότρυος ἕλικα παυσίπονον Ἀρφ. Βάτρ. 1321 ὀνομάζει αὐτὴν τὴν σταφυλὴν (διὰ τὸ συνεστραμμένον καὶ ἑλικοειδές ;).

ἑλίσσω, ἐλίσσω (ῥ. ϝελ- πρβ. volvo· ὁ ψιλούμενος τύπος εἶνε ὁ ἀρχαιότερος, πρβ. κατειλίξας Ἀττ. Ἐπιγρ. κατειλίξαι Ἱπποκρ. 7, 32. 42. 50 κἀλλ. κατελίσσεται 2, 470. Ἡ συνήθης διὰ δασείας γραφὴ εἶνε μεταγενεστέρα, κατὰ τὸ ἕλιξ, Ἑλικών κτλ., μαρτυρουμένη ὑπὸ Εὐσταθίου 892, 23). Ἀττ. ἑλίττω καὶ εἱλίττω· ἑλίξω Εὐρ. Φοίν. 711. εἵλιξα. Μέσ. εἱλίσσετο Μ. 49. ἀναυξήτως ἑλ- υ 24. 28. Θεόκρ. 24, 30. ἑλίξεται Ρ 728. ἑλιξάμενος Μ. 467. οὕτω καὶ δὲ ἑλιξ- Β 316. εἱλιξ- Νόνν. 49, 65. ἐν- Ἱπποκρ. 8, 376. Παθ. εἱλίχθην ἁπλοῦν ποιητ. (ἑλιχθέντων Μ 74 πλημμ. αἱ γρ. ἐλελίχθησαν, ἐλέλιχθεν, ἐλελιχθέντες Ε 497. Ζ 106, 109. Λ 588 κατὰ τὸν Blass). περι- Πλ. Φαίδων 112 D. 113 B. ἐξελιχθήσομαι Ἀριστοτ. — εἵλιγμαι Ἡσ. Θεογ. 791. Εὐρ. Ἀπ. 385. ἐν- Πλ. Συμπ. 220 B. ἀν- [Αἰσχίν.] Ἐπιστ. 4, 3. περι- Παυσ. 6, 19, 5. ἀλλὰ ἐλήλιγμαι 10, 17, 12. εἵλικτο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 927. ἐπείλικτο Παυσ. 4, 26, 6. Ἴων. εἱλίχατο Ἡρ. 7, 90. Τὸ παρ᾽ Ὁμ. ἐλέλικτο Λ 39. Ν 558 μεταγραπτέον εἰς ἐέλικτο κατὰ τὸν Blass. ἑλικτός Σοφ. Τρ. 12. Παρ᾽ Ἡροδ. σχεδὸν πανταχοῦ εὕρηται εἱλίσσω. Ἀττ. κατειλίξας (ἴδ. ἀνωτ.). ἐπειλίξας Δημ. 23, 161 κατὰ τὸν ἄριστον κώδ. S (ἴδ. Blass Δημοσθ. III, LXXXVIII). ἀνειλίττων Πλ. Φιλ. 15 E. ἀνείλιξις Πολιτ. 270 D. 286 B. Παρὰ τραγικοῖς ἑλίσσω καὶ εἱλίσσω. Παρ᾽ Ὁμήρῳ πάντοτε ἑλίσσω. περιστρέφω, περιάγω· στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι Αἰσχ. Πρ. 1118 αἱ συστροφαὶ τῶν ἀνέμων περιστρέφουσι (στροβιλίζουσι) τὴν κόνιν. τοιαῦθ᾽ ἑλίσσων Σοφ. Ἀντ. 231 στρέφων κατὰ νοῦν. ἀμφὶ δ᾽ ὠλένας ἕλισσ᾽ ἐμοῖς νώτοισι Εὐρ. Τρῳ. 758 ἀγκάλιασέ με (κυρ. γύρισε, βάλε τὰς χεῖράς σου περὶ τὰ νῶτά μου). μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν ὅπλοις ἑλίξειν Ἀργείων στρατόν Φοίν. 716 ὅτι ὁ στρατὸς τῶν Ἀργείων μέλλει κατὰ τοὺς πύργους νὰ περικυκλώσῃ (= πέριξ ἑλίξειν) τὴν πόλιν τῶν Κ. δι᾽ ἐνόπλων ἀνδρῶν. ἑλίσσων βίου πόρον Πινδ. Ἰ. 8, 15

(ἴδ. ἐπικρέμαμαι). τὰς κεφαλὰς εἰλίχατο μίτρῃσι Ἡρ. 7, 90 εἶχον τυλιγμένας τὰς κεφαλάς των μὲ ταινίας. ὄρος εἰλίσσων Εὐρ. Φοίν. 234 γυρίζων τὸ βουνόν. || καὶ ἀπολ. εἰλίσσουσαι καλλίχοροι Ἡρ. Μ. 689 ἐν ᾧ καλῶς χορεύουσαι περιστρέφονται περὶ τὸν βωμόν. σέο βωμὸν ἑλίξαι Καλλιμ. Δῆλ. 321 περὶ τὸν βωμόν σου δραμεῖν. ἁβρὰ ποδῶν βήμαθ' εἰλισσόμεναι Ἀνθ. 9, 189 ἁβρῶς βαίνουσαι. ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος ἑλίσσων Αἰσχ. Πρ. 1125, 1094 ὦ αἰθὴρ στρέφων τὸ κοινὸν εἰς πάντας φῶς. Ὁμοίως ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἰλίσσων φλογὸς ἥλιε Ἀπ. Θεοδέκτ. 10. Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα Εὐρ. Φοίν. 3 «μὲ γρήγορας φοράδες» στρέφων τὴν φλόγα. στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσφη γλῶσσαν ἑλισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει πλευμόνων πολὺν πόνον Ἀρφ. Βάτρ. 826 τὸ νόημα καθόλου εἶνε: τὸ ἀληθῶς ποιητικὸν ἔργον τοῦ Αἰσχύλου ὁ Εὐριπίδης θὰ κατασυντρίψῃ διὰ τῆς λεπτολόγου καὶ φθονερᾶς ἐπικρίσεώς του. Ἀλλ' ἡ λεπτομερὴς ἑρμηνεία παρέχει οὐ μικρᾶς δυσκολίας: ἐντεῦθεν πλέον ἡ τῷ στόματι ἐργαζομένη (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ φρενοτέκτων στ. 820) τῶν ἐπῶν (τῶν στίχων τοῦ Αἰσχύλου) βασανίστρια λίσπη (λίσφη «θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα» Σχ.) ἀσχολουμένη εἰς τὴν συνεχῆ στροφὴν τῆς γλώσσης (σχεδὸν = γλώττης στρόφιγξ 892: τὴν γλῶτταν εὔτροχον ἔχουσα) κινοῦσα φθονερῶς (ὥστε νὰ φαίνηται ὁ φθόνος) τοὺς χαλινοὺς τοῦ στόματος, διασχίζουσα (καὶ διακρίνουσα) τὰς λέξεις (τοῦ Αἰσχύλου) θὰ κατακερματίσῃ διὰ τῆς λεπτολογίας της τὸ ἐπίπονον ἔργον τοῦ ποιητοῦ (ἴδ. καταλεπτολογῶ). Συνήθως τὸ λίσπη (λίσφη Dindorf) ἐξηγοῦσιν ὡς ἐπίθ. «λίαν ἐκτετριμμένη καὶ ὀλισθηρὰ γλῶσσα» Σχ. καὶ δέχονται τὴν γρ. γλῶσσ' ἀνελισσομένη· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ συμφωνῶ τῷ Blass ὑποστηρίζοντι τὴν παλαιὰν ἑρμηνείαν τοῦ Καλλιστράτου: «θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα» (ὡς οὐσ.). Τὸ δὲ χαλινοὺς ὀρθῶς ἑρμηνεύει ὁ Πολυδεύκης: «τὰ δ' ἑκατέρωθεν τῶν χειλῶν ἐπὶ τὰς γνάθους καταλήγοντα χαλινοί» (2, 90), καὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀπιστῇ ὁ Leeuwen. Τὴν σημ. ταύτην διέσωσεν καὶ ἡ συνήθεια, χαλινάρια λέγουσα τὰς γωνίας τοῦ στόματος: «θά σου σχίσω τὰ χαλινάρια» (ἐν Λέσβῳ κἀλλ.), τὸ δὲ ἑνικὸν χαλινάρι ἐπὶ τοῦ στόματος, καθ' ὅσον ἀνοίγεται εἰς κλαυθμοὺς ἢ βοάς: «δὲν θὰ σωπάσῃ τὸ χαλινάρι σου»; — εἰλισσόμενός τις αἰὼν πλοῦτον μόνον αὔξει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 671 ἴδ. αἰών. ὥς μοι πόθος εἰλίξαι Τρῳ. 116 πόσον ἐπιθυμῶ νὰ γυρίσω (δηλ. τὸ σῶμά μου). ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας Ρ 283 διεσκόρπισε κατὰ τὰς κοιλάδας, ἀφ' οὗ ἔστρεψεν ἑαυτὸν (ἐκ τῆς φυγῆς). νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἱλισσόμεναι δόξαν εὑρίσκοντι Πινδ. Ἀπ. 227 αἱ μέριμναι τῶν νέων αἱ μετὰ πόνων καὶ διὰ πόνων ἀναστρεφόμεναι ἀποκτῶσι δόξαν. τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα τοῦ περὶ πᾶσάν τ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ Αἰσχ. Πρ. 142 ἔκγονοι παῖδες τῆς πολ. Τηθύος καὶ τοῦ περὶ πᾶσαν τὴν γῆν δι' ἀκοιμήτου ῥεύματος στρεφομένου πατρὸς Ὠκεανοῦ. Ὅπου ὁ μὲν Weil ἐξήλειψε τὸ παῖδες καὶ τὸ Ὠκεανοῦ, ὁ δὲ Weckl. παρατηρεῖ ὅτι ἐξ ἀμελείας τινὸς ἐπιφέρεται τὸ παῖδες, ὥστε ὁ τε συνδέει τὸ Τηθύος καὶ τὸ Ὠκεανοῦ.—σμερδαλέον δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ Χ 95 ῥίπτει φοβερὰ βλέμματα, ἐν ᾧ περιστρέφεται περὶ τὴν φωλεάν του. ἑλισσομένη (καλαῦροψ) πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας Ψ 846 περιστρεφομένη ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος, πετᾷ διὰ μέσου τῶν βοῶν. ἐν κύκλῳ κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 926 γύρῳ τοῦ βωμοῦ εἶχε περιφερθῇ τὸ κάνιστρον. ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν Μ 74 ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν μεταστραφέντων (εἰς μάχην). ἀτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα υ 24 «τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐκυλίετο ἐν τῇ κλίνῃ» Σχ. ἐγύριζεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. μέλιτος εἰλίσσονται Ἀράτ. Φ. 1030 στρέφονται περὶ τὸ μέλι (ἀσχολούμεναι). τὸ παρ' ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον κυμάτων Πινδ. Ν. 6, 63 ἴδ. δονέω. σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι Σοφ. Ἠλ. 746 συνεμπλέκεται («ἐμπερδεύεται») δὲ μὲ τοὺς καλῶς κεκομμένους ἱμάντας. κυκλοτερὲς περὶ γαῖαν ἑλίσσεται ἀλλότριον φῶς Ἀπ. Ἐμπεδ. 45 κυκλοτ. ἀλλότ. φῶς (δηλ. ἡ σελήνη) στρέφεται περὶ τὴν γῆν. χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος, εἱλίσσετο Εὐρ. Φοίν. 1186 αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἄλλα ἄκρα περιεστρέφοντο περιστροφὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ Ἰξίονος. ἵν' ἀμφὶ χαίτᾳ δρόσον αἱματηρὰν εἰλιχθεῖσα λαιμητόμῳ δεσποίνας χερὶ θάνῃ Ἰ. Τ. 443 ἵνα ἀμφὶ χαίτῃ περιχαραχθεῖσα τῷ ξίφει (= δρόσον αἱμ. εἰλιχθεῖσα) θάνῃ ἐκ λαιμητόμου τῆς χειρὸς τῆς δεσποίνης (τ. ἔ. λαιμοτομηθεῖσα ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τῆς δεσποίνης Δ. Βερναρδ.).

ἑλίτροχος 2: σύριγγες ἑλίτροχοι Αἰσχ. Ἑπτ. 188 περὶ ἃς ἑλίσσονται οἱ τροχοί» Σχ. ὅπου σῦριγξ = τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος· ὁ Wecklein: αἱ ἑλισσόμεναι ὀπαὶ (= σύριγγες) τῶν τροχῶν.

ἑλκαίνω ἔχω πληγήν, εἶμαι πληγωμένος Αἰσχ. Χο. 842 ἴδ. ἀναφέρω.

ἑλκέω (πρβ. ἕλκω) σύρω, τραβῶ· ἐπ. ἕλκεον Ρ 395 (εἵλκεον Δ. Γ. καὶ καθ' Ἡρῳδ. II 87). ἑλκήσω Ρ 558. Χ 336. ἥλκησα λ 580. Ὑπ. Ρ 558. ἑλκηθείς Χ 62. Λητὼ ἥλκησε λ 580 ἐτράβηξε τ. ἔ. ἐζήτησε ν' ἀτιμάσῃ τὴν Λητώ. οἵ μιν ἔφαντο ἑλκῆσαι πέπλοιο Ἀράτ. Φαιν. 637 οἵτινες εἶπον ὅτι τὴν ἔσυρεν (ὁ Ὠρίων) ἐκ τοῦ πέπλου

ἕλκημα τό: ῥίψω κυνῶν ἕλκημα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 568 θὰ ῥίψω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ νὰ τὴν τραβοῦν οἱ σκύλλοι. Ὄχι ὀρθῶς ἀπαιτοῦσιν ὁ Reiske καὶ ὁ Cobet

ἕλκυσμα (ἔχον ἄλλην σημ.). Τὸ ἕλκημα γινόμενον παρὰ τὸ ἑλκέω (πρβ. Ἀχιλῆος... ἑταῖρον κύνες ἑλκήσουσι Ρ 558 καὶ Χ 335) εἶνε ἁρμοδιώτατον ἐνταῦθα, οὐδεμιᾶς χρῄζον διορθώσεως.

ἑλκοποιός 2 ποιῶν ἕλκη, πληγάς· οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα Αἰσχ. Ἑπτ. 385.

ἕλκος τό: ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται Δ 190 θὰ ἐξετάσῃ ὁ ἰατρός. ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου Β 723 βασανιζόμενον ἀπὸ πληγὴν ὀλεθρίου ὕδρου. ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριδος ἐκ μεγάλης Θεόκρ. 11, 15 πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν. ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ, πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν, πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα· τοιῶνδε μέντοι πημάτων πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων Αἰσχ. Ἀγ. 643 ὅταν δὲ ὁ ἄγγελος φέρῃ μὲ σκυθρωπὸν πρόσωπον εἰς τὴν πόλιν ἀποτρόπαια δυστυχήματα πτ. στρατοῦ, εἰς μὲν τὴν πόλιν (φέρῃ) ὅτι ἕλκος ἓν τὸ δημόσιον ἔτυχεν αὐτῆς (εὗρεν, ἐπέτυχεν αὐτήν), ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι πολλοὶ ἄνδρες ἐκ πολλῶν οἴκων ἐξεδιώχθησαν καθοσιωθέντες (ἀφιερωθέντες εἰς τὸν θάνατον) διὰ τῆς διπλῆς (ἐκ τοῦ μέσου λαμβανομένης), τῆς διλόγχου ἄτης, ἣν φιλεῖ ὁ Ἄρης, τῆς φονικῆς δυάδος (τοῦ πολέμου καὶ τοῦ λοιμοῦ, ἴδ. Α 61): τοιούτων δυστυχημάτων πεπληρωμένος (τις ἄγγελος) πρέπει νὰ λέγῃ αὐτὰ (= τόνδε) παιᾶνα (ἀντὶ θρήνου) Ἐρινύων. Τὸ τυχεῖν (=ὅτι ἔτυχε) καὶ τὸ ἐξαγισθέντας ἄνδρας εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ πήματα, ἀνομοίως ἐκφερόμενα. Εἰς τὸ πόλει ἐνν. φέρῃ. Τὸ δὲ τόνδε καθ' ἕλξιν συνεφώνησε πρὸς τὸ παιᾶνα. τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; Σοφ. Ἀντ. 651 δὲν γίνεται μεγαλιτέρα πληγὴ ἀπὸ ἕνα (τοιοῦτον) κακὸν φίλον. τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον Ἐλεγ. Σόλ. 4, 17 (Δημ. 19, 255) τοῦτο (τὸ ὅτι ἐπέρχεται ἡ Δίκη τιμωρὸς) ἔρχεται εἰς (καταντᾷ δι') ὅλην τὴν πόλιν ὡς ἄφευκτος ὄλεθρος. ἀρατὸν ἕλκος τυφλωθέν Σοφ. Ἀντ. 972 ἴδ. ἀλαός. λόγῳ γὰρ ἕλκος οὐδὲν οἶδά που χανόν Ἀπ. Σοφ. 467 οὐδὲν ἕλκος γνωρίζω, τὸ ὁποῖον νὰ ἤνοιξε διὰ τοῦ λόγου. Ἡ Δ. Γ. τυχεῖν ἀντὶ τοῦ χανόν ἴσως προῆλθεν ἄλλοθεν, οἷον ἐκ τοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 643 (ἴδ. ἀνωτ.). Ἄλλως τὸ χανὸν ἔχει ὀρθῶς κατὰ τὴν γνώμην μου.

ἑλκύδριον τό, ὑποκορ. μικρὸν ἕλκος· πρβ. μελύδριον, λογύδριον, νησύδριον, σκηνύδριον κττ. Ἀλλ' ἐν Πλουτ. 300 Α (ἐκ τοῦ τυχόντος ἑλκειδίου νοσήσας) γράφεται διὰ τοῦ ει ἐν τῷ ἀρίστῳ (καὶ ἄλλως καὶ διὰ τὴν ὀρθογραφίαν) κώδικι Ε, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις κατωτ. γράφ. ἑλκυδίου. Τὸ ὑποκοριστ. λοιπὸν τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα, συνεξέδραμε τοῖς πλείοσι τοῖς διὰ τοῦ ει γραφομένοις.

ἕλκω, εἷλκον (ἕλκον πάντοτε Ὅμ. καὶ Ἀπολλ. Ῥ., Ὕμν. Ἑρμ. 116. Δημ. 308). ἕλξω Ἀττ. ποιητ. συν-, καθ- Ἀττ. πεζ. ἑλκύσω Ἱπποκρ. 3, 422. 5, 558. Ἀπ. Φιλήμ. 174 καὶ μτγν. εἵλκυσα, ἑλκύσαι Βατραχ. 233 καὶ πάντοτε Ἀττ. ἑλκύσῃ Ἡρ. 2, 62. ἑλκύσαι 7, 167 (εἷλξα, ἕλξαι μτγν. ἕλξα Ἀνθ. 9, 370. Ὀρφ. Ἀργ. 260). καθείλκυκα Δημ. 5, 12 (-σε Δ. Γ.). Μέσ. Ρ 136 σπαν. πεζ. Φερεκύδ. Ἀπ. 33 Müll. ἑλκόμην Α 194 κἀλλ. ἑλκυσόμενος λίαν μτγν. εἱλκυσάμην Ἀνθ. 7, 287. ἐφ- Ἱπποκρ. 9, 226. ἐφελκύσωμαι Ἀρφ. Ἀχ. 1120. -υσάμενος Ἱπποκρ. 4, 106 L. προσ- Πλ. Κρατύλ. 407 C. ἑλκύσασθαι μτγν. εἵλξατο Γαλην. 4, 534. Παθ. εἱλκύσθην νέον Ἰων. ἐξελκυσθῇ Ἀρφ. Ἐκκλ. 689. εἵλχθην μτγν. ἑλχθήσομαι Γαλην. ἑλκυσθήσομαι Λυκόφρ. 358. ξυγκαθ- Αἰσχ. Ἑπτ. 601. εἵλκυσμαι Εὐρ. Ῥῆσ. 576 Ἱπποκρ. 8, 494. καθ- Θουκ. 6, 50. ἀν- 3, 89. εἵλκυστο Ἱπποκρ. 5, 178 L. ἑλκτέος, συνελκυστέος. «Σαπφὼ περὶ Ἀνδρομέδας σκώπτει: τίς δ' ἀγροίωτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφύρων; Ἀθήν. 21 Β (Ἀπ. Σαπφ. 70) ποία χωριάτισσα σοῦ μαγεύει τὴν καρδιά, ποῦ δὲν ξεύρει νὰ σύρῃ τὰ βρακιά της; τοιαῦται βρακοφόροι καὶ σήμερον ὑπάρχουσι πολλαχοῦ τῆς Λέσβου. Ἡ δὲ μὴ φοροῦσα κομψῶς τὰ βρακία, ἀλλ' ἀφίνουσα αὐτὰ νὰ κρέμωνται κάτω τῶν σφυρῶν, ὀνομάζεται «καλαμοβράκα, μανδαλοβράκα, σαχλοβράκα» κττ. τὸν ἀέρα ἕλκειν καθαρόν Φρεωρύχ. π. Κλημ. Ἀλεξ. σ. 673 Ρ. ἴδ. ἀήρ. ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς οὔθ' εἷλκον οὔτ' ἂν ἦγον Σοφ. Ὀ. Κ. 926 ἄνευ τοὐλάχιστον (τῆς γνώμης) τοῦ ἄρχοντος τῆς χώρας, ὅστις καὶ ἂν ἦτο, οὔτε θὰ ἔσυρον (ὡς τὴν Ἀντιγ. καὶ Ἰσμήνην) οὔτε θὰ ἀπῆγον (τ. ἔ. θὰ ἐζήτουν ν' ἀπαγάγω, ὡς τὸν Οἰδίποδα). ναῦς ἀναδούμενοι εἷλκον κενάς Θουκ. 2, 90 δένοντες τὰ πλοῖα ἐπάνω των (τ. ἔ. ἐπάνω εἰς τὰ ἰδικά των πλοῖα), τὰ ἔσυρον κενά. χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί Πλ. Πολ. 539 Β εὐχαριστούμενοι ὡσὰν σκυλάκια (εἰς τὸ) νὰ σύρωσι («νὰ τραβοῦν») καὶ νὰ ξεσχίζουν διὰ τοῦ λόγου τοὺς πλησίον πάντοτε. τὰς βροτῶν γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις λίθος τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν (μεθίησιν Herwerden) πάλιν Ἀπ. Εὐρ. 567 τὸ νόημα εἶνε: ἐξετάζων τὰς γνώμας τῶν θνητῶν, ὡς Μ. λίθος παραλαμβάνει τὴν ἀρέσκουσαν αὐτῷ γνώμην καὶ πάλιν ἀντικαθιστᾷ αὐτὴν δι' ἄλλης. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἂν ἀντὶ τοῦ τὴν δόξαν γράψωμεν τὸ δόξαν, ἔχομεν τὸ ἀπαιτούμενον νόημα. Οὐδεμιᾶς ἄλλης διορθώσεως ὑπάρχει ἀνάγκη.—ἕλκων ἐφ' αὑτὸν ὥστε καικίας νέφος Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 75 σύρων πρὸς ἑαυτὸν ὡς ὁ καικίας νέφος πρβ. Ἀριστοτ. 364 b 13. πρὸς κέρδος ἕλκων τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν Ἀπ. ἀδέσπ. Τραγ. 401 ἴδ. μισῶ. Πα-

ρομοίως μηδ' εἰς ὄνειδος ἕλκε τὴν σεμνὴν πολιάν 'Απ. Φιλήμ. 179 μηδ' ἐξευτέλιζε τὴν σ. πολιὰν (κόμην). || νόμον ἐκ νόμου ἕλκων 'Απ. Εὐβούλου 107 ψάλλων τὴν μίαν μελῳδίαν μετὰ τὴν ἄλλην. ἑλκόμενος καὶ μόγις Πλ. Πολ. 350 D μόλις καὶ μετὰ βίας. κινδυνεύουσιν (αἱ ἐρωτικαὶ ἀνάγκαι) ἐκείνων δριμύτεραι εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἕλκειν τὸν πολὺν λεών 458 D κυρ. αἱ ἐρ. ἀνάγκαι σχεδὸν (φαίνονται ὅτι) εἶνε διαπεραστικώτεραι ἐκείνων (τῶν γεωμετρικῶν) ὡς πρὸς τὸ νὰ καταπείθωσι καὶ σύρωσι τὸν πολὺν λαόν. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι, εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε ἤ τι καὶ παρακινήσουσι 539 E καὶ ἀκόμη καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἔργοις πρέπει νὰ δοκιμασθῶσιν, ἐὰν θὰ ἐμμένωσιν, ἐν ᾧ περισπῶνται κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἢ καὶ θὰ παρεκκλίνωσί τι. τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι, σκολιῇς δὲ δίκῃς κρίνωσι θέμιστας 'Ησ. Ἔργ. 220 (πρβ. 'Αρφ. Νεφ. 1004) θόρυβος (ἄλλοι : ὁδὸς) δὲν ὑπάρχει τῆς Δίκης, ἐν ᾧ σύρεται, ἐκεῖ ὅπου ἄγουσιν αὐτὴν οἱ δωροφάγοι ἄνδρες, διὰ σκολιῶν δὲ ἀποφάσεων κρίνουσι τὰ δίκαια. τί γὰρ ἄν τις ἄλλο θεῖτο ὄνομα, ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἕλκῃ τις ὑπὸ νωθείας οὐ δυνάμενος πεισθῆναι; Πλ. Θεαίτ. 195 C τί ἄλλο ὄνομα νὰ δώσῃ τις εἰς τοῦτο, ὅταν τις ἕνεκα τῆς βραδείας του ἀντιλήψεως ἀδυνατῶν νὰ πεισθῇ σύρῃ ἄνω κάτω τοὺς λόγους (τ. ἔ. λέγῃ καὶ ἐπαναλέγῃ αὐτοὺς πολλαχῶς ἐξετάζων). εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας Πολ 568 C παρασύρουσι τὰς πολ. εἰς τυραννίδας καὶ δημοκρατίας. ἑλκέμεναι νειοῖο ἄροτρον K 353 νὰ σύρωσι τὸ ἄροτρον διὰ τοῦ ἀγροῦ. ἕλκειν τὴν ἴυγγα Ξεν. 'Απ. 3, 11, 18 ἴδ. ἴυγξ. ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Σοφ. 'Αντ. 1233 σύρει τοὺς διπλοῦς κνώδοντας (ὃ ἴδε) τοῦ ξίφους τ. ἔ. σύρει τὸ ξίφος (λαβὼν αὐτὸ) ἐκ τῶν διπλῶν κνωδόντων. ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο... ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ 'Αχαιῶν Θ 70 ἐνετίθει (ἐν τοῖς ταλάντοις) δύο μοίρας τοῦ τανηλ. θανάτου, εἷλκε δ' (ἄνω) ἀπὸ τοῦ μέσου λαβὼν (τὰ τάλαντα), ἔρρεπε δὲ (κάτω) ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα τῶν 'Αχ. τὰ πλεῖον ἕλκοντα βαρύτερα νομίζεται Πλ. Μίν. 316 A ὅσα ζυγίζουν («τραβοῦν») περισσότερον, θεωροῦνται βαρύτερα. τρίτον ἡμιτάλαντον ἕκαστον ἕλκοντα 'Ηρ. 1, 50 ἐν ᾧ ἕκαστον ζυγίζει («τραβᾷ»), ἔχει βάρος δύο καὶ ἡμίσεος ταλάντων. ἄγαμος, ἔπιδ', ἄτεκνος ἅτε βίοτον ἁ μέλεος ἐς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον Εὐρ. 'Ορ. 207 ἐπειδὴ ἐγὼ ἡ ἀθλία, κύτταξε, ἄγαμος ἄτεκνος σύρω (διάγω) διὰ παντὸς τὴν ζωήν μου. ὃς ἐπὶ δώμασιν ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν Φοίν. 1535 ὅστις (Οἰδίπους) ἐκτὸς τοῦ ἐν τοῖς δώμασιν (ἐπιβεβλημένου σκότου ἴδ. στ. 65 καὶ 883) ἐπιβαλὼν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου σκότον ὑπαίθριον (δηλ. τύφλωσιν) σύρεις («τραβᾷς») ζωὴν μακρόβιον (κυρ. μακρὸν πνεῦμα, πνοήν, ἔχουσαν). ἕλκω ποδὸς βάσιν Λύτ. 304 μόλις βαδίζω, «σέρνω τὰ πόδια μου». 'Ομοίως ἕλκεις πόδα Θεόκρ. 7, 21 (ἐσορῶ) ἄλοχον φίλην ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα 'Ηρ. Μ. 445 βλέπω τὴν ἀγαπητήν του σύζυγον σύρουσαν τὰ προσκεκολλημένα εἰς τοὺς πόδας της ὑποκάτω (χαμηλὰ) τέκνα της. Πρέπει νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι οἱ παῖδες βαδίζουσι, προσκολλώμενοι εἰς τοὺς τῆς Μεγάρας πόδας, οἵτινες εἶνε οἷον σειραῖοι ἵπποι διὰ τοὺς παῖδας, ἀδυνατοῦντας νὰ βαδίζωσι μόνοι. Τὸ Λουκ. 'Ερμοτ. 73 εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινός ὡς τὸ τῆς συνηθείας : σᾶς ἐτράβα ἀπὸ τὴν μύτη. σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων 'Εφίππ. 'Απ. 19 ('Αθην. 347 B) σύρων ὑπερηφάνως τὴν χλ. αὐτοῦ. ἡ θυρὶς ἕλκει Θεοφρ. π. 'Ανεμ. 29 «τραβᾷ» ἢ «κατεβάζει» ἢ «σουρώνει». στάθμας δέ τινος ἑλκόμενοι περισσᾶς ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ, πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν Πινδ. Π. 2, 90 «οἱ σταθμώμενοι πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινά, μέλλοντα αὐτοῖς ἔσεσθαι, προωδυνήθησαν, πρὶν τυχεῖν ὧν ἐπιζητοῦσι καὶ ἐλπίζουσιν» Σχ. Ἄλλος Σχολ. ἐκλαμβάνει τὸ ἑλκόμενοι παθ. «δοκοῦντες ἕλκεσθαι ἐκ στάθμης τινὸς περισσῆς καὶ ἑτερορρεποῦς, ἤτοι δοκοῦντες ἀεὶ μετ' αὐτῶν ἔσεσθαι τὴν τύχην». Καὶ οἱ νεώτεροι δὲν συμφωνοῦσιν, διότι ἄλλοι μὲν ἐννοοῦσι τὴν στάθμην ἐκ τῶν γεωμετρῶν, οἵτινες ὑπὲρ τὸ δέον ἕλκοντες αὐτὴν καταπίπτουσι· κατ' ἄλλους δὲ ἡ μεταφορὰ εἶνε ἐκ τῆς παιδιᾶς ἑλκυστίνδα. Πολὺ βεβαιοτέρα ἐνταῦθα εἶνε ἡ εἰς Βακχυλίδην ἀναφορά — ἕλχ' ἕλκε τὴν (ἐνν. κύλικα) τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου 'Αρφ. 'Ιππ. 107 «τράβα, τράβα» τὸ ποτήριον τοῦ δαίμ. τοῦ Πραμνίου (διότι προηγήθη : σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος). οὐ γὰρ (ἐνν. οὕτως ἔστιν ἐξευρεῖν τὰ μετέωρα) ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος· πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα 'Αρφ. Νεφ. 232. 'Ενταῦθα ὁ 'Αριστοφάνης, ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς σκώπτει τοὺς Ἴωνας φιλοσόφους, καὶ μάλιστα Διογένην τὸν 'Απολλωνιάτην, διδάσκοντα ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ἀὴρ («Διογένης ἡμᾶς λέγει φρονεῖν τῷ ἀέρι καθαρῷ καὶ ξηρῷ· κωλύειν γὰρ τὴν ἰκμάδα τὸν νοῦν κέ» Θεοφρ. 'Απ. 1, 44), ἀφ' ἑτέρου ἐμπαίζει καὶ τὸν Σωκράτην οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἀνωτέρω : οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐξηῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα· διότι δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰ σκεφθῇ μηδὲ περὶ ἄλλου μηδενός, ἔχων κρεμαμένην τὴν φροντίδα (τὰς φρένας) εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα. Τοὐναντίον δὲ κατωτέρω, ὅπου ὁ Σωκράτης νομίζει ὅτι δὲν δύναται νὰ σκεφθῇ, διότι ἡ γῆ ἕλκει τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος, ὡς καὶ τῶν καρδάμων· διότι ἑλκομένης τῆς ἰκμάδος (τῆς ὑγρασίας), ἡ φροντὶς (αἱ φρένες) μένει ξηρὰ καὶ ἄνευ ὑγρασίας, καὶ ἑπομένως δύναται ἄρι

στα νὰ σκεφθῇ. Τὸν δὲ κολοφῶνα εἰς τὴν σύγχυσιν ταύτην ἐπιθέτει ὁ Στρεψιάδης ἐρωτῶν: φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδα εἰς τὰ κάρδαμα; «τοῦτο δὲ πρὸς τὴν Στρεψιάδου ἀμαθίαν ἐπιτηδείως (γρ. ἐπίτηδες) ἐποίησεν ἀδιανόητον» Σχ. Ταῦτα οὕτως ἐξηγούμενα παρέχουσιν ἀποχρῶσαν ἔννοιαν. Ἐν τῷ Ἀπ. Εὐρ. 62 τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται θνητοῖσιν, ἕλκει δ' οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ τύχας μάτην προσπαθοῦσι νὰ διορθώσωσι τὸ τύχας ἢ τὰ ἄλλα, διότι τὸ γραφικὸν σφάλμα λανθάνει ἐν τῷ ταὐτοῦ, ἀνθ' οὗ γρ. γαύρου, τ. ἔ. ὁ θεὸς ποτὲ δὲν ἀφαιρεῖ ἐκ τοῦ ὑπερηφάνου τὰς δυστυχίας του: τοὺς ὑπερηφάνους ὁ θεὸς δὲν βοηθεῖ. ὁ ἄρτος ἕλκει χρῶμα κάλλιστον Ἀθην. 113 C παίρνει (λαμβάνει ἐκ τοῦ φούρνου, ἐκ τῆς πυρᾶς) λαμπρότατον χρῶμα. οἷον ἔρευθος ἕλκει καὶ γάνωμα τὴν δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων Πλούτ. 48 D παραλαμβάνει τὴν δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων ὡς ἐξωτερικόν τι ἐπίχρισμα τ. ἔ. ἔχει μὲν τὴν δόξαν, ὅτι ἠκροάσατο τῶν μαθημάτων, ἀλλ' ἡ ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια εἶνε οὐδαμινή. ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας Κ 15 τραβοῦσε τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὸ κεφάλι του (καὶ τὰ ἔβγαζε) σύρριζα. ἕλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λέπας τὰς ξυμφορὰς σύναψαι Εὐρ. Ἑλ. 1443 βοήθησον ἡμᾶς, ἐν ᾧ σύρομεν τὴν δυστυχίαν μας πρὸς τὸ δυσκολώτατον σημεῖον: ἐν ᾧ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν πλέον κρίσιμον στιγμήν· κατὰ μεταφ. ἐκ τῶν ὑποζυγίων τῶν ἀνελκόντων βάρος τι πρὸς ὑψηλόν τινα τόπον. κυκλοῦτο (Μουσοῦρος: κυκλοῦται) δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχός, τόρνῳ γραφόμενος περιφοράν, ἕλκει δρόμον Βάκ. 1066 ἐγίνετο κυκλοτερὴς ὅπως τόξον ἢ ὅπως κυρτὸς τροχός, τοῦ ὁποίου σημειώνεται ἡ περιφορὰ διὰ τοῦ τόρνου, ἀναγκάζεται ν' ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον τὸν διὰ τοῦ τόρνου ὑπογεγραμμένον (κυρίως «παίρνει δρόμον») Ὁ Reiske: ἑλικοδρόμον ὃ ἴδε.—πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται (λέων) Ρ 136 σουφρώνει (κατεβάζει) τὰ φρύδια του. ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον τ 506 ἔσυρε τὸ κάθισμά του πλησιέστερον τοῦ πυρός. μειράκια — ἐν τοῖν σφυροῖν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν Ἀπ. Εὐπόλιδ. 100 σύροντα τὴν στρατηγ. (ὡς ἱμάτιον)· ὅθεν ἐξευτελίζοντα τὴν στρατηγίαν. πέπνυσο μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι τιμὰς μηδ' ἀρετὰς (ἀρχάς;) ἕλκεο (ἕλπεο Hartung πιθανῶς) μηδ' ἄφενος Θέογν. 30 ἔσο συνετὸς καὶ εἰς αἰσχρὰ καὶ ἄδικα ἔργα (κυρ. κατόπιν αἰσχρῶν... ἔργων) μὴ προσπαθῇς ν' ἀποκτήσῃς μήτε τιμὰς μήτε ἀρετὰς (;) μήτε πλοῦτον. Πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 419: βίᾳ νυν ἕλκετ' ὦ κακοὶ τιμὰς βροτοί διὰ τῆς βίας λοιπὸν προσπαθεῖτε ν' ἀποκτήσητε τιμάς. οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν Ἀρφ. Νεφ. 540 «οὐδ' ἀσέμνως ὠρχήσατο»· καὶ σήμερον λέγουσι «σύρω τὸν χορόν». τὸ δ' ἐμὸν οὔποτε φάσει κέαρ ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι ἔπεσι Πινδ. Ν. 7, 103 ἡ δὲ καρδία μου οὐδέποτε θὰ εἴπῃ, ὅτι ἐσπάραξα τὸν Ν. διὰ λόγων ἀπρεπῶν. ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι Ἀρφ. Εἰρ. 328 ἄφησέ με τοῦτον μόνον τὸν χορὸν (κυρ. τοῦτο μόνον: τοῦτον μόνον τὸν γῦρον) νὰ σύρω καὶ μή με ἀφήσῃς πλέον· πρβ. Πολυδ. 4, 105. καλὴ μὲν οὖν καὶ θεία ἡ ὁρμή, ἣν ὁρμᾷς ἐπὶ τοὺς λόγους· ἕλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας Πλ. Παρμεν. 135 D λαμπρὸς εἶνε καὶ θεῖος ὁ ζῆλος, ὃν ἔχεις πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν· ἔντεινον δὲ σεαυτὸν καὶ γυμνάσθητι μᾶλλον διὰ τῆς ἀχρήστου θεωρουμένης καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολ. ἐπὶ τοσοῦτο γὰρ λέγεται ἑλκύσαι τὴν σύστασιν Ἡρ. 7, 167 ἕως τότε (τ. ἔ. μέχρι δείλης ὀψίας) λέγεται ὅτι παρετάθη ἡ μάχη (ἡ σύγκρουσις). Ἄλλοι ἐνν. ὡς ὑποκ. τοὺς μαχομένους, ὥστε ἐκλαμβάνουσι τὸ ἑλκύσαι ὡς μτβ. ἄμυστιν ἑλκύσας Εὐρ. Κύκλ. ἴδ. ἄμυστις. ἑλκύσαντες πλίνθους Ἡρ. 1, 179 κατασκευάσαντες (κυρ. «τραβήξαντες») πλίνθους, ὡς τὸ Λατ. ducere. ἐντεῦθεν εἵλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ Πλ. Φαῖδρ. 270 Α ἐκ τούτων τῶν θεμάτων (εἰς ἃ ἠσχολεῖτο ὁ Ἀναξαγόρας) μετήνεγκεν (ὁ Περικλῆς) εἰς τὴν τέχνην τῶν λόγων (εἰς τὴν ῥητορείαν) ὅ τι ἦτο χρήσιμον δι' αὐτήν.

ἔλλαβε ἴδ. λαμβάνω.

ἔλλαθι Βακχυλ. 11 (12), 7 καὶ Σιμων. Ἀπ. 49 ἴδ. ἵλαθι.

ἐλλείπω (ἴδ. λείπω). Σύνταξις: ἐλλείπω τι, μετ' ἀπρφ. (μετὰ τοῦ μὴ ἢ ἄνευ αὐτοῦ) καὶ μετὰ μτχ., ἐλλείπω τί τινι.— ἐλλείπω τινός, σπαν. τινί, ἔν τινι, κατά τι. Ἀπροσ. ἐλλείπει τί τινος. Μτβ. λείπω τι ἐντός, ἀφίνω τι ἐλλιπές. οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδα Εὐρ. Ἠλ. 609 οὐδ' ἀπολέλοιπας (ἐν τοῖς φίλοις: ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν) ἐλπίδα. ὅ τι ἄν τις ἐλλείπῃ λέγων ἢ διδάσκων ἢ γράφων, φῇ δὲ τέχνῃ λέγειν, ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ Πλ. Φαῖδρ. 272 Α ὅταν τις ἔν τινι ἐξ αὐτῶν εἶνε ἐλλιπὴς ἢ λέγων ἢ διδάσκων ἢ γράφων, λέγῃ δὲ ὅμως ὅτι ὁμιλεῖ μὲ τέχνην, ἔχει δίκαιον ὅστις δὲν τὸν πιστεύει. οὐκ ἔσθ' ὅ τι τῶν δεινοτάτων ἐλλείπων φανήσεται Δημ. 22, 47 = οὐκ ἔστι τι τῶν δειν. ὃ ἐλλ. φ. τ. ἔ. οὐδὲν τῶν δεινοτάτων ὑπάρχει, εἰς τὸ ὁποῖον θ' ἀποδειχθῇ ὅτι καθυστερεῖ: οὐδὲν τρομερὸν ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔπραξε. οὔτε ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδὲν Πλ. Τιμ. 20 C τ. ἔ. προθυμότατοι ἐσόμεθα. τί γὰρ ἐλλείπει μὴ οὐ παραπαίειν ἡ τοῦδ' εὐχή (Winckelmann: ἢ τοῦδ' εὐτυχῆ); Αἰσχ. Πρ. 1089 ἡ εὐχὴ (ἡ προηγηθεῖσα) κατὰ τί διαφέρει τῆς παραφροσύνης; οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι Σοφ. Τρ. 90 τίποτε δὲν θὰ παραλείψω, διὰ νὰ μάθω πᾶσαν ἀλήθειαν περὶ τούτων. μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτόν Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 5 ὥστε νὰ μὴ μένῃ ὀπίσω εὐεργετῶν τοὺς εὐεργετοῦντας

αὐτόν. ὅπως δ' ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον (= λελειμμένον ἐν τῷ δρόμῳ) Σοφ. Ἠλ. 736 καθὼς δὲ βλέπει, ὅτι ἐντὸς τοῦ δρόμου μόνος ἀπέμεινεν αὐτὸς (ὁ Ἀθηναῖος). Πρβ. Ξεν. Οἰκ. 7, 28 : τὸ ζεῦγος ὠφελιμώτερον ἑαυτῷ γεγένηται, ἃ τὸ ἕτερον ἐλλείπεται (Schneider : ἐκλείπ-) τὸ ἕτερον δυνάμενον ἐν ᾧ ὁ ἕτερος (κυρ. τὸ ἕτερον μέρος) δύναται νὰ πράττῃ ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἕτερος εἶνε ἐλλιπής : ὁ εἷς ἀναπληροῖ τὰς ἐλλείψεις τοῦ ἄλλου. τὸ ἠδικημένον ἀεὶ μέρος ἐλλείψει Δημ. 2, 30 τὸ ἑκάστοτε ἀδίκως ἐπιβαρυνόμενον μέρος τῶν πολιτῶν θὰ εἶνε ἐλλιπὲς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεών του. ἐλλελοιπότες τὰς εἰσφοράς 24, 172 (ἐνν. ἀποδιδόναι) καθυστερήσαντες τὴν πληρωμὴν τῶν εἰσφ. μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δ' ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν Θουκ. 1, 120 ἴδ. κατωτ. μή τί σοι δοκῶ ταρβεῖν; πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω Αἰσχ. Πρ. 993 «πολλοῦ με δεῖ πρὸς τὸ ταρβεῖν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς» Σχ. τούτου ἐλλείπομεν Θουκ. 1, 80 ἔχομεν ἔλλειψιν τούτου (περιληπτικῶς τ. ἔ. τῶν χρημάτων). ἐν ἴσῳ γὰρ οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦσι τῆς τε ὑπαρχούσης δόξης αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακίᾳ ἐλλείπει καὶ τῆς μὴ προσηκούσης μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμενον 2, 61 οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουσι (κυρ. κρίνουσι δίκαιον) νὰ μέμφωνται ἐπίσης τὸν διὰ δειλίαν φαινόμενον κατώτερον τῆς ὑπολήψεως (δόξης), ἣν ἔχει, καθὼς καὶ νὰ μισῶσι τὸν διὰ θρασύτητα ἐπιδιώκοντα δόξαν, ἥτις δὲν τῷ ἀνήκει. δικαιώματι ἐλλείπειν 5, 97 «δικαιολογίας ἀπορεῖν» Σχ. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον Σοφ. Ἀντ. 584 οὐδὲν τῶν κακῶν (κυρ. οὐδὲν μέρος τῆς ἄτης) ἐλλείπει (=ἄπεστι) χωροῦν ἐπὶ πολλὰς γενεὰς (ἢ : μέχρι τοῦ τελευταίου γόνου τῆς γενεᾶς). μετ' ἀσφαλείας μὲν δοξάζομεν, μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν Θουκ. 1, 120 μετ' ἀσφ. μὲν ἐνθυμούμεθα τῇ πίστει, μετὰ φόβου δὲ ὑστεροῦμεν ἐν τῷ ἔργῳ : μετ' ἀσφ. μὲν φανταζόμεθα τὰ πράγματα (σχηματίζομεν ἀπατηλὰς περὶ αὐτῶν παραστάσεις), μετὰ φόβου (ὅθεν ὑπὸ φόβου) δὲ ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῶν ὑστεροῦμεν. οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν οὐδὲ τόλμῃ οὔτ' ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ οὔτ' ἐν ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῇ μὲν ἀνδρείᾳ οὐχ ἥσσους, ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἀντέχοι, τῷ δὲ ἐλλείποντι αὐτῆς καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προυδίδοσαν 6, 69 διότι βεβαίως δὲν εἶχον ἔλλειψιν προθυμίας οὐδὲ τόλμης οὔτ' ἐν ταύτῃ τῇ μ. οὔτ' ἐν ταῖς ἄλλαις, ἀλλά, ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἀνδρείαν δὲν ἦσαν κατώτεροι, ἐφ' ὅσον (ὁσάκις) ὑπῆρχεν ἐπαρκὴς εἰς αὐτοὺς ἡ πολεμικὴ ἐμπειρία, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως αὐτῆς (ὁσάκις ἔλειπεν αὕτη) ἐμετρίαζον (κυρ. ἐγκατέλειπον) ἀκουσίως καὶ τὸν ζῆλον αὐτῶν (τὸν πολεμικόν : τὴν προθυμίαν). Τὸ χωρίον ἄλλοι ἄλλως διορθοῦσιν. Ὁ δὲ Steup μετὰ τὸ ἥσσους παρενθέτει τὸ ἦσαν, ὅπερ διαφθείρει κατὰ τὸν Στάλλιον (ἄλλως διορθοῦντα) τὴν σύνδεσιν. Οὐδὲν τούτων ἀναγκαῖον, πλὴν ὅτι πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ ὁ δὲ μετὰ τὸ ἐλλείποντι· πρὸς δὲ τὸ προηγ. μὲν ἀνταποκρίνεται τὸ ἐφεξῆς ὅμως δέ. ὧν ἐνέλειπε τῇ πόλει ταῦτα προσθεῖναι Δημ. 18, 302 τ. ἔ. ταῦτα προσθεῖναι, ὧν εἶχεν ἔλλειψιν ἡ πόλις. ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ, βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν, ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον, ὥς τι συμπρεπές, πόλει τ' ἀρήγειν κτλ. Αἰσχ. Ἑπτ. 9 ὑμεῖς δὲ χρέος ἔχετε τώρα, καὶ ὁ μὴ συμπληρώσας ἀκόμη τὴν ἀκμαίαν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ ὁ ὑπερβὰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὁ εὑρισκόμενος εἰς πλήρη σωματικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ἕκαστος ἔχων τὴν προσήκουσαν ἡλικίαν, να βοηθῆτε τὴν πόλιν κτλ. ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν Ἀριστοτ. Ἠθ. 2. 7 (1108 b 5) τόσον ἀπέχει τοῦ λυπ., ὥστε καὶ χαίρει (μᾶλλον). τά τε γὰρ ὄμματα ἔχει ἔξω (ὁ λαγὼς) καὶ τὰ βλέφαρα ἐλλείποντα καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς Ξεν. Κυνηγ. 5, 26 διότι καὶ τὰ ὄμματα ἔχει ἐξέχοντα καὶ τὰ βλέφαρα ἐλλιπῆ (βραχέα) καὶ οὐ παρέχοντα προστασίαν ἐναντίον τῶν λάμψεων τοῦ φωτὸς (ἐναντίον τῶν ἐκ τῶν διαφόρων πραγμάτων ἐκπεμπομένων ἀκτίνων). Συνήθως : εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν : εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. ἵν' ἔχητε ἄφθονον ὠνεῖσθαι καὶ μηδὲν ὑμῖν κατ' ἐμὲ ἐλλείπηται Δημ. 50, 59 καὶ μηδεμία ἔλλειψις σίτου ὑπάρχῃ ὑμῖν ἐξ αἰτίας μου.

ἑλληνίζω ὁμιλῶ (φέρομαι) ἑλληνιστί. ἡλληνίσθησαν (ἑλλην- χ/φα) τὴν νῦν γλῶσσαν ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν Θουκ. 2, 68 προσέλαβον τὴν Ἑλλην. γλῶσσαν, ἣν νῦν ὁμιλοῦσιν, ἐκ τῶν Ἀμπρ.

ἐλλιπής 2 ὁ ἐλλείπων, ὅστις παραλείπει τι. ἐὰν δὲ μὴ διαθέμενος τελευτήσῃ τις ἢ τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπής, ἐπιτρόπους εἶναι τοὺς ἐγγύτατα γένει πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς κυρίους Πλ. Νόμ. 924 B ἐὰν δέ τις ἢ ἄνευ διαθήκης (ἀδιάθετος) ἀποθάνῃ, ἢ παραλίπῃ νὰ ὁρίσῃ τὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐπιτρόπου, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς πρέπει νὰ εἶνε οἱ νόμιμοι ἐπίτροποι. οὐ γάρ που ὅταν γε ἀδύνατον ᾖ τῶν ἁπάντων ἐπιμελεῖσθαι, τότε ἀμέλεια ἔσται τῶν σμικρῶν ἢ μεγάλων μὴ ἐπιμελουμένῳ, ὧν ἂν δυνάμει θεὸς ἢ φαῦλός τις ὢν ἐλλιπὴς καὶ μὴ δυνατὸς ἐπιμελεῖσθαι γίγνηται 901 C διότι βεβαίως, ὅταν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιμελῆταί τις πάντων, τότε δὲν θὰ εἶνε ἀμέλεια, ἂν δὲν ἐπιμελῆταί τις τῶν μικρῶν ἢ μεγάλων, ὅσων δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιμελῆται ἢ καὶ δὲν ἔχει ἐπαρκεῖς πρὸς τοῦτο δυνάμεις, εἴτε δυνάμει θεὸς εἶνε εἴτε ἀσθενὴς ἄνθρωπος κέ. τ. ἔ. ὅταν δὲν ἐπιμελῆταί τις τῶν πάντων εἴτε ἐξ ἐλλείψεως δυνάμεων εἴτε καθόλου ἐξ ἀδυναμίας, τοῦτο δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς αὐτὸν

ὡς ἀμέλεια. Δυσμετάφραστον κατὰ λέξιν τὸ χωρίον. καὶ ἅμα ἐλλιπὲς σφίσιν εἶναι τοῦτο τῆς καθάρσεως, ᾗ πρότερόν μοι δεδήλωται, ὡς ἀνελόντες τὰς θήκας τῶν τεθνεώτων ὀρθῶς ἐνόμισαν ποιῆσαι Θουκ. 5, 1 καὶ συγχρόνως ἐλλιπὲς ἐν τῇ καθάρσει ἦτο δι' αὐτοὺς (τοὺς Ἀθηναίους) τοῦτο ὅτι, ὡς πρότερον ἔχω δηλώσῃ, ἀπομακρύναντες τὰς θήκας τῶν τεθν. ἐνόμισαν ὅτι ὀρθῶς ἐποίησαν. τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης ὧν ἕκαστός τι (τις) ᾠήθημεν πράξειν ταῖς κωλύμαις ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἰρχθῆναι 4, 63 νομίσαντες ὅτι ἡ καθυστέρησις τῆς προθέσεως, τῆς ἐπιθυμίας ἡμῶν ὡς πρὸς ταῦτα, τὰ ὁποῖα (ἢ τῶν ὁποίων τι) ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐφαντάσθημεν ὅτι θὰ πράξωμεν, ἱκανῶς περιωρίσθη διὰ τῶν κωλυμάτων τούτων. (τοῖς Ἀθηναίοις) τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον αἰεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεώς τι πράξειν 4, 55 διὰ τοὺς Ἀθ. ὅ τι δὲν ἐπεχείρουν ἦτο πάντοτε ἐλλιπὲς (κατώτερον) ὡς πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι ἠδύναντο νὰ πράξωσι.

ἐλλισάμην, ἐλλίσσετο ἴδ. λίσσομαι.

ἐλλιτάνευε ἴδ. λιτανεύω.

ἐλλόπιδας παρεισάγει ὁ Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Κρατίν. (κοινῶς λέγει νεβροὺς καὶ στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφεως)· παρὰ Ἐτ. Μ. 331, 53 ὀρθότ. «ἐλλόπιδες, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι» ἴδ. Ἀπ. Κρατίν. 408.

ἕλοιμι, ἕλον, ἑλόμην ἴδ. αἱρέω.

ἐλόωσι ἴδ. ἐλαύνω.

ἐλπίζω προσδοκῶ, προσμένω. Σύνταξις: ἐλπίζω τι, τὶ παρά τινος, ἐλπίζω τινὶ (ἔχω εἴς τινα ἐλπίδα), ἢ εἴς τινα ἢ ἐπί τινα, ἔν τινι ἢ ἐπί τινι· περί τινος. Μετ' ἀπρφ., μετὰ τοῦ ὅπως, ὅτι, ὡς.—οὐκ ἀνθρωπίνης δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει Θουκ. 6, 78 ἐλπίζει ἐπιθυμίαν ἡ ὁποία (ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον) ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἀνθρ. δυν. ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων Αἰσχ. Χο. 532 ἴδ. τομαῖος. μόνοι (Ἀθηναῖοι) ἔχουσί τε ὁμοίως καὶ ἐλπίζουσιν ἃ ἂν ἐπινοήσωσι, διὰ τὸ ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖσθαι ὧν ἂν γνῶσι Θουκ. 1, 70 μόνοι ἔχουσιν ὁμοίως (εἰς τὴν κατοχήν των) καὶ ἐλπίζουσιν ὅσα ἐπινοήσωσι, διότι ταχέως ἐπιχειροῦσιν ὅσα ἀποφασίσουν τ. ἕ. τὸ ἔχειν καὶ τὸ ἐλπίζειν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα βάλουν εἰς τὸν νοῦν των, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις μόνοις εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό. Συνήθως μὲν πρὸς μέλλ. ἀπρφ. Αἰσχ. Πέρσ. 748. Σοφ. Φιλ. 1165. Δημ. 29, 54. Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 14. Ἀνδοκ. 3, 27. Πρὸς ἀόρ. ἀπρφ. μετὰ τοῦ ἄν, συνήθως πεζ. Σοφ. Φιλ. 629. Ἡρ. 3, 151. Πλ. Πολ. 453. Ξεν. Πόροι 5, 11. Κ. Π. 2, 4, 15 (εἷς κῶδιξ). Μετ' ἀορ. ἀπρφ. ἄνευ τοῦ ἂν ἐπὶ μέλλ. χρόνου εὕρηται παρ' Ὁμ. Μ 407. γ 320 καὶ Πινδ. Π. 4, 243 Παρὰ τοῖς ἄλλοις, καὶ μάλιστα παρὰ πεζοῖς, εἶνε λίαν ἀμφίβολος ἡ μελλοντικὴ χρῆσις τοῦ ἀορ. τὰ δ' ἐκ τοῦ Θουκ. πρβγ πάντα διωρθώθησαν (4, 13. 4, 24. 7, 21. Ξεν. Ἀν. 6, 5, 17. Ἀγησ. 7, 6). Ἐν δ' Ἰσοκρ. 1, 24 ἀντὶ τοῦ γενέσθαι γρ. γενήσεσθαι. Ὁ Madvig καὶ τὸ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1016 συνθεὶς τάδ' εἰς ἓν νόστον ἐλπίζω λαβεῖν ἐξηγεῖ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸ παρελθὸν τ. ἕ. ἐλπίζει ὅτι ἐδόθη εἰς αὐτὸν νόστος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ δὴ ὑπόσχεσις περὶ τούτου· τὸ δὲ Πλ. Πολ. 451 Α ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι διορθοῖ παρενθέτων μετὰ τὸ ἁμάρτημα τὸ εἶναι. Μᾶλλον ἀντὶ τοῦ οὖν γρ. εἶναι, διότι συγχέονται τὰ σημειογραφήματα. Ἴδ. κατωτ. Σοφ. Αἴ. 798. Ὅ τι λέγεται περὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἐλπίζω, τὸ αὐτὸ ῥητέον περὶ τῶν δοξαστικῶν ἐν γένει καὶ λεκτικῶν ῥημάτων. Παρ' Ὁμήρῳ κατά τινας ὁ ἀόρ. ἀνεπλήρου καὶ τοὺς τρεῖς χρόνους, κατόπιν δὲ ἡ μελλοντικὴ χρῆσις ἐξεφράσθη διὰ τοῦ νεωτέρου τύπου τοῦ μέλλοντος. Ἐν δὲ τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν γλώσσῃ λέγομεν «ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ» (ἀόρ.) καὶ «ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθῃ» (μέλλ.) σχεδὸν ἀδιακρίτως. Ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δοξ. ῥημάτ. Σπανιώτ. ἀπρφ. ἐνεστ. Αἰσχ. Χο. 186 τῶνδε μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξῃ Σοφ. Ἠλ. 963 ταῦτα μὴ ἐλπίσῃς πλέον πῶς θὰ ἐπιτύχῃς ποτὲ διά τινος τρόπου (ἐκ τοῦ ὀρθ. λόγου: πῶς τεύξῃ;). Ὁμοίως Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1051. ἅπερ εὔξαισθ' ἂν ἐλπίσαντες (ἀφ' οὗ ἐλπίσητε ὅσα μόνον νὰ εὐχηθῆτε θὰ ἠδύνασθε), τἀναντία τούτων ἑωράκατε γιγνόμενα Δημ. 19, 328. τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται Θουκ. 5, 111 τὰ ἰσχυρότατα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐλπίζονται, ἀνήκουσιν εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ἐπὶ κακοῦ· τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν Σοφ. Αἴ. 798 ὅπου ἂν γράψωμεν φρεσὶν ἀντὶ τοῦ φέρειν, ἃ καὶ ἀλλαχοῦ (Ο. Κ. 1640) συγχέονται, εἶνε εὐνόητον τὸ χωρίον: ἔχει κακὸν προαίσθημα, ὅτι ἡ ἔξοδος αὐτὴ τοῦ Αἴ. εἶνε ὀλεθρία. Ἐλλείπει δὲ τὸ εἶναι, διότι τὸ ἐλπίζειν ἐνταῦθα δὲν κυριολεκτεῖται· πρβ. Πλ. Πολ. 451 Α. 383 Β. Ἄλλοι ἄλλως. θηράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν Εὐρ. Ἴων 348 ὅπου τὸ κτανεῖν ἀναφέρ. εἰς τὸ παρελθόν.

ἐλπίς -ίδος ἡ, προσδοκία μελλόντων πραγμάτων. Σύνταξις: ἐλπίς τινος, εἴς τι, ἔν τινι, πρός τινα, παρά τινος, ἀπό τινος.—ἁβρότατος ἔπι μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται Πίνδ. Π. 8, 90 ἴδ. ἁβρότης. δόξας μελλόντων (τιθῶμεν), οἷν κοινὸν ὄνομα ἐλπίς Πλάτ. Νόμ. 644 C ἰδέας (παραστάσεις) περὶ τῶν μελλόντων, εἰς τὰς ὁποίας κοινὸν ὄνομα εἶνε ἐλπίς. κεἴπερ τάδ' ἐστί, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ λείπει, κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος Αἰσχ. Πέρσ. 805 καὶ ἐὰν ταῦτα ἔχουσιν οὕτως, ἀπολείπει (ἀπέλιπεν) ἐκλεκτὸν πλῆθος στρατοῦ. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα Πρ. 266 ἐνέβαλον (ἐγκαθίδρυσα) ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας ἀπληρώτους. πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων μιᾶς τυχών Ἀγ. 510 μιᾶς ἐλπίδος τυχὼν ἀρραγοῦς (ἀβλαβοῦς, ἀθραύστου), πολλῶν διαρραγεισῶν: «ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγκυρῶν, ὧν πολλῶν

ῥαγεισῶν εἰς τὸ ὕδωρ μία τις περισῴζει τὴν ναῦν» Σχ. ἐλπίς ἐστι, ἐν ἐλπίδι εἶναι, γίγνεσθαι, ἐλπίδα ἔχειν συντ. αἰτ. μετ' ἀπρφ. συνήθ. μέλλ., ἀλλὰ καὶ μετ' ἀορ. Πινδ. Π. 3. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὤραν τιν' ἕξειν; Σοφ. Ο. Κ. 385 ἤδη ἔσχες ἐλπίδα (τινά), ὅτι οἱ θεοὶ θὰ λάβωσι φροντίδα τινὰ περὶ ἐμοῦ. ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε, ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ 'Απ. Εὐρ. 420 ὁ Πλ. εἶνε πτερωτὸς (καὶ φεύγει)· διότι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον μίαν φοράν, τοὺς βλέπω πίπτοντας ὑπτίους, διότι ἐλπίζουν νὰ τὸν ἴδουν πάλιν καταβαίνοντα πρὸς αὐτούς. ἐξ ὀλβίων Herw. Οὐδεμιᾶς διορθ. χρεία. καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων Θουκ. 1, 84 καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς τὰ μέλλοντα σφάλματα ἐκείνων, ἀλλ' εἰς τὴν ἀσφαλῆ πρόνοιαν ἡμῶν αὐτῶν. — τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος Σοφ. Τρ. 724 πρὸ τῆς ἐκβάσεως (τῶν δεινῶν ἔργων) δὲν πρέπει ν' ἀποφασίζῃ ἡ ἀπαισιοδοξία. ἃ καὶ σὲ ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν 137 τὰ ὁποῖα καὶ σὺ ἡ βασίλισσα πρέπει πάντοτε νὰ ἐλπίζῃς καὶ νὰ περιμένῃς. Καὶ ἄλλ. ἐπὶ μεγίστῃ ἐλπίδι τῶν μελλόντων Θουκ. 6,31 ἴδ. ἐπιχειρῶ. αἱ ὑμέτεραι ἐλπίδες 1, 69 αἱ ἐν ὑμῖν ἐλπίδες: αἱ εἰς ὑμᾶς στηριζόμεναι ἐλπίδες. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων, ποτὲ μὲν κακὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Σοφ. 'Αντ. 365 ὑπὲρ (πᾶσαν) ἐλπίδα ἔχων σοφήν τινα τὴν περὶ τὰς τέχνας ἐπινοητικότητα («τὸ μηχανικὸν τῆς ἐπιτεχνήσεως» Σχ.), φέρεται ἄλλοτε μὲν πρὸς τὸ κακὸν ἄλλοτε δὲ πρὸς τὸ ἀγαθόν. θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται Πίνδ. Π. 2, 49 ὁ θεὸς πάντα σκοπὸν αὑτοῦ ἐκτελεῖ κατ' εὐχήν, ὡς ἐπιθυμεῖ· «θεὸς ὅ τι ἂν διανοηθείη, τοῦτο καὶ ἀνύει». — τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις, τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσιν Σοφ. Τρ. 951 ταῦτα μὲν (τὰ κακὰ) ἔχομεν νὰ βλέπωμεν, ταῦτα δὲ (τὰ ἄλλα) ἀναμένομεν ἐν ἀγωνίᾳ (κυρ. ἐλπίζουσαι, ἐπὶ κακοῦ). ὡς πιστόν μοι τὸ παλαιὸν ἤδη λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν οὐκ ἐπ' ἐλπίδι φάνθη Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 804 πόσον πιστὴ ἤδη ἐκ παλαιοῦ χρόνου ἀπεδείχθη ἀπροσδοκήτως εἰς ἐμὲ ἡ σὴ σύζευξις, ὦ Ζεῦ. τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει (προσείει Margoliouth) χειρὸς οὐ πληρουμένῳ Αἰσχ. 'Αγ. 807 (ἴδ. πληρόω). ὑπὲρ τῆς ἐν βραχείᾳ ἐλπίδι οὔσης κινδυνεύοντες Θουκ. 1, 74 ὑπὲρ ταύτης, ἧς ἡ διάρκεια καὶ σωτηρία ἐστηρίζετο ἐπὶ ἀσθενοῦς ἐλπίδος τῆς ἐν ταῖς ναυσίν. ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς Σοφ. 'Αντ. 330 παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ τὴν ἰδέαν μου (παρὰ προσδοκίαν μου) σωθείς. τῷ παρ' ἐλπίδα μὴ χαλεπῶς σφαλλέσθω Θουκ. 4, 62 ἴδ. σφάλλω. οὐ γὰρ ἐλπίδων εἴσω βέβηκα Εὐρ. 'Ελ. 1523 διότι δὲν ἐμπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς μου, ὅτι. — ἐλπὶς πολλὴ τὸ γένος ἡμῶν τοῦτο ἀναίσθητον πάσαις ταῖς τοῦ σώματος αἰσθήσεσι περιπεφυκέναι, νοητὸν δ' εἶναι νῷ μόνῳ Πλ. Νόμ. 898 Ε πολλὴ πιθανότης ὑπάρχει, ὅτι τὸ γένος τοῦτο ἔχει ἐκ φύσεως δημιουργηθῇ πέριξ ἡμῶν, ὥστε νὰ εἶνε ἀπρόσιτον εἰς πάσας τὰς αἰσθήσεις τοῦ σώματος, νοητὸν δὲ διὰ τοῦ νοῦ μόνου. τὸ ἁλῶναι καὶ ἀποφυγεῖν ἀμφοτέρας τὰς διώξεις ἐν ἴσαις ἐλπίσι θῶμεν αὐτῷ εἶναι 'Αντιφ. 1 γ 6 ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι αἱ ἐλπίδες καὶ οἱ κίνδυνοι τῆς καταδίκης καὶ τῆς ἀθῳώσεως καὶ εἰς τὰς δύο ὑποθέσεις εἶνε ἴσαι. προσῆλθεν ἐλπίς, ἣν φοβουμένη πάλαι τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις Εὐρ. 'Ορ. 859 ἐξεπληρώθη τὸ ὑπ' ἐμοῦ προσδοκώμενον («ὅ τι ἐπερίμενα»), ὅπερ, φοβουμένη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου τὸ μέλλον, ἐθρήνουν ἀπαρηγόρητος. τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς ἔχουσι Θουκ. 7, 61 ἐκ τοῦ φόβου των προσδοκῶσιν ὅτι τὰ μέλλοντα θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ (προηγούμενα) δυστυχήματά των. Παροιμ. ἀεὶ πεινῶμεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν 'Απ. 'Αντιφάν. 123 (Στοβ. 'Ανθ. 61, 2) πάντοτε πεινῶμεν χωρὶς νὰ ἀπελπιζώμεθα: πάντοτε πεινῶμεν καὶ ποτὲ δὲν μᾶς ἐγκαταλείπουν αἱ ἐλπίδες. (ἐν 'Αθήναις) ῥᾶστ' ἀεὶ πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι, κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι 'Απ. Εὐβούλ. 10 ('Αθήν. 47 Β) ἐν ᾧ «χάφτουν ἀέρα καὶ τρώγουν ἐλπίδας»· τὸ δὲ ῥᾶστα ἐξηγητέον κατὰ τὸ θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου Αἰσχ. Χο. 236 πολυπόθητος ἐλπὶς τῆς σωτηρίας τοῦ γένους ἡμῶν. μηκέτι παραγάγῃς (μ'), ἵν' οὐ — πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγαί Σοφ. 'Ηλ. 858 μή με παρασύρῃς ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι πλέον βοήθειαι ἐξ ἐλπίδων, στηριζομένων εἰς ἀδελφοὺς ἐκ κοινῶν γονέων καταγομένους καὶ διασῴζοντας ἔτι τὴν πατρικὴν εὐγένειαν.

ἔλπω: οὐδ' ἐμὲ νήιδά γ' οὕτως ἔλπομαι γενέσθαι Η 199 πιστεύω ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἐγεννήθην τόσον ἀδαής. Περὶ τῆς συντάξ. ἴδ. ἐλπίζω. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ Σ 194 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος, στοχάζομαι, μεταξὺ τῶν πρώτων ἀναστρέφεται. ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι Ο 110 πιστεύω, ὅτι ἔχει γίνῃ κακὸν εἰς τὸν Ἄρην. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι λόγον 'Οδυσσέος ἢ πάθεν διὰ τὸν ἁδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον Πίνδ. Ν. 7, 20 ἐγὼ δὲ πιστεύω, ὅτι ἔγινε πλειότερος λόγος περὶ τοῦ 'Οδυσσέως ἀναλόγως πρὸς ὅσα πράγματι ἔπαθεν ἐξ αἰτίας τοῦ ἡδυφώνου 'Ομήρου. ἔλπεαι... ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν (ξεῖνον) φ 314 φοβεῖσαι (φαντάζεσαι) ὅτι θὰ κάμῃ σύζυγόν του ὁ ξένος. ἐλπόμενός τί οἱ κακὸν εἶναι 'Ηρ. 9, 113 φοβούμενος, ὑποπτεύων, ὅτι τοῦ συμβαίνει κακόν τι. οὐκ ἂν ἐμοί γε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο γ 228 κυρ. δὲν ἐμποροῦν νὰ γίνουν ταῦτα εἰς ἐμὲ ἐλπίζοντα τ. ἔ. δὲν ἐμπορῶ νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ γίνουν ταῦτα: οὐκ ἐλπίζω ταῦτα γενήσεσθαι.

ἔλσαι, ἔλσας ἴδ. εἴλω.

ἐλύω, 'Αττ. ἐλύω, κυλίω· προπάροιθε ποδῶν 'Αχιλῆος ἐλυσθείς Ω 510 κυλισθείς. ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς ι 433 ὑπὸ τὴν κοιλίαν συμμαζευθείς. τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίαν ἐλυσθεὶς πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε 'Απ. 'Αρχιλ. 103 τοιαύτη ἐπιθυμία φιλότητος ὑπεισελθοῦσα εἰς τὴν καρδίαν των, ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των πυκνὸν σκότος.

ἕλχ' = ἕλκε.

ἔλων (ἔλαον) ἴδ. ἐλαύνω.

ἔλωρ -ωρος τό (ἑλεῖν) ἅρπαγμα, ἄγρα, λεία, κυρ. πιάσιμον, πρὸ πάντ περὶ νεκρῶν, οἵτινες κεῖνται ἄταφοι· εὑρηται δὲ συνδεόμενον μὲ τὰς λέξεις ἀνδράσι δυσμενέεσσι Ε 488, θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ω 292, ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι ε 473 λεῖαν (σπάραγμα) καὶ ἕρμαιον (εὕρημα) γένωμαι. μὴ ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ Σοφ. Αἴ. 830 μὴ ῥιφθῶ εἰς τοὺς κύνας ἐμπρὸς (διὰ νὰ μὲ φάγουν) καὶ εἰς τὰ ὄρνεα διὰ νά με ἁρπάσουν (νά με σπαράξουν). Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα ἀποτείσῃ ἀξίαν Σ 93 «τιμωρίαν παράσχῃ ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως» Σχ. (κυρ. διὰ τὸ ὅτι ἔχει καταστήσῃ τὸν Πάτροκλον ἅρπαγμα τῶν κυνῶν).

ἐμβαδόν πεζῇ, κατὰ ξηράν, μὲ τὰ πόδια.

ἐμβαίνω (ἴδ. βαίνω). Ἡ σύνταξις: ἐμβαίνω τινί τινός, (τί), ἔν τινι, εἴς τι, ἐπί τινος, κατά τι. Καὶ ἐπὶ προσ. ἐμβαίνω τινί. Μτβ. ἀόρ. α' ἐνέβησά τινα εἴς τι καὶ τινά τι.—ἐμβαίνω, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι. ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα Ε 199 μὲ διέταττεν, ἀφ' οὗ ἐπιβῶ τοῦ ἅρματος, νὰ —. ἐπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς Σοφ. 'Ο. Τ. 802 ἐπιβεβηκὼς πωλ. ἀπήνης. κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα Ω 81 προσκολλημένη ἀπὸ μέσα εἰς τὸ κέρας βοός. γαστέρα ἐφθὴν ὑὸς ἐν ὄξει δριμεῖ καὶ σιλφίῳ ἐμβεβαῶσαν 'Αρχέστρ. π. 'Αθην. 101 C ἐντὸς ὄξους καὶ σιλφίου βαλμένην (πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «πλέει μέσα 'ς τὸ λάδι»). «ποταμῷ γὰρ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι δὶς τῷ αὐτῷ καθ' Ἡράκλειτον, οὐδὲ θνητῆς οὐσίας δὶς ἅψασθαι κατὰ ἕξιν· ἀλλ' ὀξύτητι καὶ τάχει μεταβολῆς σκίδνησι καὶ πάλιν συνάγει καὶ πρόσεισι καὶ ἄπεισι 'Απ. 'Ηρακλ. 91 (Πλουτ. 392 Β) δὲν δύναταί τις νὰ ἐμβῇ δὶς εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν κατὰ τὸν 'Ηρ. οὐδὲ νὰ ἐγγίσῃ τις δὶς φθαρτὴν οὐσίαν, ὡς ἔχει («ἐν τῇ ἀτομικότητί της» ὡς λέγουσι σήμερον οἱ φιλοσοφοῦντες), ἀλλὰ διὰ τῆς ὀξύτητος καὶ ταχύτητος τῆς μεταβολῆς της διασκορπίζει (ὁ θεός;) καὶ πάλιν συνάγει (τὰ διεσκορπισμένα), καὶ πλησιάζει (-ουν) καὶ απομακρύνεται (-ονται). ἐς τόνδ' ἐνέβης (Canter: ἐνέβη) ξὺν ἀληθείᾳ χρησμὸν Αἰσχ. 'Αγ. 1566 εἰς τοῦτον τὸν λόγον (ὅτι κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ) ἐνέπεσες συμφώνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν. ἐὰν μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι Πλάτ. Φαῖδρ. 252 Ε ἐὰν δὲν ἔχουν εἰσέλθῃ προηγουμένως εἰς τὸ ἐπιτήδευμα. σὺν τοῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν θεῶν μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος Αἰσχ. 'Αγ. 946 ἴδ. ἁλουργής.—Μετὰ δοτ. πατῶ ἐπάνω τινός. τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρός Πίνδ. Π. 10, 12 ἴδ. συγγενής. τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων κ 165 πατῶν ἐπάνω εἰς αὐτόν. Καὶ μτφ. ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ Αἰσχ. Πέρσ. 914 σκληρῶς ὁ δαίμων (ἡ τύχη) ἐνύβρισε (κυρ. ἐπάτησεν ἐπάνω) τῇ Π. γενεᾷ. Τὸ 'Ομ. Π 94 μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων ἐμβήῃ «ἐμποδὼν γένηται, ἐναντιωθῇ» 'Ησ. παρεμβῇ. ὑμνεῦσαι Δία... καὶ πότνιαν Ἥρην χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν 'Ησ. Θε. 12 κυρ. βεβηκυῖαν ἐν χρ. πεδίλοις: πατοῦσαν ἐντὸς χρυσῶν πεδίλων: χρυσοπέδιλον (952 καὶ λ 604).—Μτφ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν Πίνδ. Ν. 11, 44 ἀλλ' ὅμως (μ' ὅλα ταῦτα) εἰσερχόμεθα εἰς μεγάλα σχέδια.—Μετὰ γεν. γῆς δὲ μὴ ἐμβαίνῃς ὅρων Σοφ. Ο. Κ. 400 ὅπως μὴ εἰσέρχησαι ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας: ὅπως μὴ ὑπερβαίνῃς τὰ ὅρια τῆς χ. Μετὰ αἰτ. μένων βλέπει τε κἀντιδέρκεται δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα (ὃ ἴδε) τάξιν ἐμβεβὼς Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 164 ἀφ' οὗ ἅπαξ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τάξιν, μένει εἰς τὴν θέσιν του καὶ βλέπει τοὺς ἐχθροὺς κτλ. ἔμβητον καὶ σφῶι Ψ 403 κυρ. ἐμβῆτε καὶ σεῖς οἱ δύο εἰς τὸν δρόμον: ἐμπρός: τρέχετε κττ. Ὁ ἀόρ. α' ἔχει μτβ. σημ. ἐμβιβάζω, ἐπιβιβάζω. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν λ 4 λαβόντες τὰ πρόβατα ἐκεῖνα ἐνεβιβάσαμεν. ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιὰν Ἰόλαος ἐμβῆσαί νιν δίφρον Εὐρ. Ἡρακλ. 845 ἐκτείνας τὴν δεξιὰν ἱκέτευσε (τὸν Ὕλλον) νὰ ἐμβιβάσῃ αὐτὸν εἰς τὸν δίφρον. Ἡ διόρθ. ἀμβῆσαι τοῦ Weckl. περιττή. ἐς ἄντλον ἐμβήσῃ πόδα 168 θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν κίνδυνον. Κυρ. παροιμ. ἔκφρασις, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὰς ἡμετ. «θὰ βγάλῃς τὸ φειδι ἀπὸ τὴν τρῦπα»: «θὰ βγάλῃς τὰ κάστανα ἀπὸ τὴν φωτιά». ὄχοις 'Ακεσταίοισιν ἐμβεβὼς πόδα 'Απ. Σοφ 611 ἀφ' οὗ ἐμβῇ μὲ τὸ πόδι του εἰς τὸ 'Ακεσταῖον ἅρμα· «ἐδόκουν δ' αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι» κατὰ Φώτιον. Καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. καὶ σὲ καὶ φίλους... νεὼς κοῖλον ἐμβήσας σκάφος Εὐρ. Κύκλ. 467 ἀφ' οὗ ἐμβιβάσω καὶ σὲ καὶ τοὺς φίλους εἰς τὸ κ. σκάφος τοῦ πλοίου.

ἐμβάλλω. Ἡ σύνταξις: ἐμβάλλω νηῒ κεραυνόν, χιτῶνα χερσίν, ἐμβάλλω τινὰ εἰς τὸ δεσμωτήριον, εἰς τὸ βάραθρον, εἰς ἀπορίαν, εἰς ὑποψίαν· ἐμβάλλω λόγον περί τινος, πληγάς τινι, δεξιάν τινι· ἐμβάλλω τινί τι θυμῷ (εἰς τὸν νοῦν), μένος (πρβ. θυμὸν) τινί, χαλινὸν ἵππῳ, κώπαις χεῖρας· ἐμβάλλω τινὰ εἰς φιλοτιμίαν, ἐμβάλλω εἰς ἀγοράν, εἰς τὴν 'Αττικήν. — ῥίπτω μέσα· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί Β 37 ἔβαλεν (ἔδωκεν) εἰς τὴν χεῖρά του τὸ σκῆπτρον. δυωδεκάτη δέ μιν αὖτις

χεροὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν Φ 47 τὸν ἔρριψεν (ἔφερε) πάλιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχ. Καὶ μετὰ δοτ. ὀργαν. τοῖς γὰρ κακοῖσι (διὰ τῶν κακῶν, διηγούμενος τὰ κακὰ) πλείον' οἶκτον ἐμβαλῶ Εὐρ. Τρφ. 473. ἐμβάλλω κώπαις δηλ. χεῖρας Πινδ. Π. 4, 201 βάλλω χέρι 'ς τὸ κωπί. καίτοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ ψ 260 καὶ ὁ θεός σοῦ τὸ ἔβαλε 'ς τὸν νοῦν σου, ὁ θεὸς σὲ ἐφώτισε. εἶτα τὰς κώπας λαβόντες... ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν («ἀνεθορύβησαν» Σχ.), ἰππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ (ἐνν. τὰς κώπας εἰς τὴν θάλασσαν); Ἀρφ. Ἱππ. 602 πρβ. ἀκούσῃ γὰρ μέλη κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ Βατρ. 206 ὅπου δύναταί τις καὶ νὰ ἐνν. τὴν χεῖρα ταῖς κώπαις πρβ. κ 128. Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 13. Περὶ δὲ τοῦ ἐμβαλεῖν κώπαισι Πίνδ. Π. 4, 201 ἴδ. ἀνωτ. καὶ ἐνίπτω. ξυνετύγχανε πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι Θουκ. 7, 70 συνέβαινε πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν ἀφ' ἑνὸς μέν τινες νὰ ἔχωσι προσβάλῃ δι' ἐμβόλου ἄλλο πλοῖον, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἴδιοι νὰ εἶνε προσβεβλημένοι ὑπὸ ἄλλου. αὐτῷ πληγὴν ἐνέβαλε μίαν εἰς τὸν βουβῶνα Πλουτ. Καῖσ. 66 τοῦ ἔδωκεν ἓν κτύπημα (μίαν πληγὴν) εἰς τὸν β. Ἀλλὰ καὶ ἀπολύτ. ἄνευ τοῦ πληγήν· ἔχων τις μάστιγα ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα Ξεν. Ἱππικ. 8, 4 ἐνν. πληγάς. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιάν Σοφ. Τρ. 1181 δός μου τὸ χέρι σου δηλ. εἰς πίστωσιν, εἰς λόγον τιμῆς. Καὶ ἔτι σαφέστερον· ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Φιλ. 813, πρὸς ὃ δίδεται ἀπόκρισις: ἐμβάλλω μενεῖν σοὶ δίδω τὴν χεῖρά μου εἰς πίστιν, ὅτι θὰ μείνω. πρβ. Ἀρφ. Σφ. 554. ὅσα ἐνῆν φυτὰ ἀκροδρύων γενναῖα ἐμβεβλημένα Δημ. 53, 15 ἐμβολιασμένα, κεντρισμένα. Ὅθεν: ὅσα καλὰ ἐμβόλια εὑρίσκοντο. Ἡ γεν. ἀκροδρύων ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὅσα φυτά.—τῇσιν δὲ φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη ἠγάσθη (ὠργίσθη) προσιδοῦσα, κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην Ἀπ. Ἡσι. (44 Sittl. Σχ. Εὐρ. Ὀρ 249) κυρ. τὰς ἐφόρτωσε μὲ κ. φήμην, ὅθ. τὰς ἐδυσφήμησεν. καλῶ δ' Ἄρη τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα Σοφ. Ο. Κ. 1391 καλῶ (ἐπικαλοῦμαι) τὸν Ἄρην, ὅστις σᾶς ἔχει ἐμπνεύσῃ τὸ φοβερὸν τοῦτο μῖσος. ἀντίπρῳροι ἐμβαλλόμεναι (αἱ νῆες) Θουκ. 7, 34 ἐν ᾧ προσεβάλλοντο ἀντικρὺ εἰς τὴν πρῷραν. Καὶ ἀπολύτ. σὺ δ' ἡμῖν ἔμβαλε παρὼν περὶ τούτου Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 43 σὺ δὲ παρὼν συμβούλευσον ἡμῖν περὶ τούτου. ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν λέγεται ἐκ τοῦ πλήρους ἐν 2, 2, 18. μαρτυρίαν ἐνεβάλετο τοιαύτην δηλ. εἰς τὸν ἐχῖνον Δημ. 27, 51 κατέθεσε μαρτυρίαν τοιαύτην. ἐμβεβλημένος (ἐνν. εἰς τὸν ἐχῖνον) οὐδεμίαν μαρτυρίαν ὑπὲρ τούτων 40, 21. τὸ πλῆρες εἶνε ἐμβαλομένου γὰρ ἐμοῦ τὸν ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον 49, 65 ἀφ' οὗ ἐγὼ ἐπισυνῆψα (κατέθεσα) ἔνορκον διαβεβαίωσίν μου.—ἐμβαλοῦ μ' ὅποι θέλεις ἄγων Σοφ. Φιλ. 481 πᾶρέ με μαζί σου καὶ βάλε με (μέσα) ὅπου θέλεις.—μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην Ψ 313 κυρ. κάθε λογῆς σκέψιν (συνετὴν) βάλλε εἰς τὸν νοῦν σου. μὴ δή μοι φύξιν ἐμβάλλεο θυμῷ Κ 447 μή μου βάλλῃς εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι θὰ φύγῃς. τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι Δημ. 18, 68 τοῦτο νὰ βάλῃς μέσα εἰς τὸν νοῦν του. ἐμβάλλεσθε (= ἐμβάλλετε ἡμῖν αὐτοῖς, ἐμφορεῖσθε) τῶν λαγῴων Ἀρφ. Εἰρ. 1312 ῥίχνετε μέσα σας λαγίσια κρέατα.

ἐμβάπτω βουτῶ μέσα. Καὶ μέσ. ὃ δὲ ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 5 ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῦ ἀπέμενε, διὰ νὰ βουτᾷ μέσα (τὸ ψωμί του). κᾆτ' ἐμβάπτευ καὶ ἐπείγου Ἀπ. Ἀρχεστράτ. π. Ἀθήν 327 A «βούτα μέσα τὸ ψωμί σου». Ἡ διόρθ. τοῦ Naeke ἔμβαπτ' εὖ περιττή. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα, εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς (ξηροὺς Σχ.) ἅλας; Ἀπ. Ἀρφ. 151 (Ἀθήν. 367 B. Σχ. Ἀρφ. Σφ. 1312) πῶς νὰ φάγω τὰ λόγια τοῦ Σθεν., νὰ τὰ βουτῶ μέσα εἰς τὸ ξεῖδι ἢ μέσα εἰς τὸ ἀλάτι; θέλει δηλ. νὰ εἴπῃ, ὅτι τὰ ῥήματα τοῦ Σθεν. εἶνε ψυχρὰ καὶ ἀηδῆ· ἴδ. Ἀριστοτ. Ποι. 22 (= 1458 a 20).

ἐμβάς -άδος ἡ· εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας Ἀρφ. Σφ. 103 μόλις ἀποφάγῃ, φωνάζει (νὰ τοῦ φέρουν) τὰς ἐμβάδας του (ἃς ἔθηκε κάτω, πρὶν κατακλιθῇ εἰς τὸ δεῖπνον). καὶ δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη καὶ καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλὴ καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων, ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ· «προτέρῳ (Faber: εἴπῃ πρότερος) παραχώρει» Ἐκκλ. 632 καὶ μὲ τὴν γνώμην τοῦ δήμου θὰ εἶνε βέβαια καὶ εἰς μέγαν ἐμπαιγμὸν (θὰ χρησιμεύῃ) τῶν σοβαρωτέρων καὶ τῶν φορούντων τοὺς δακτυλίους (τῶν σφραγιδονυχαργοκομητῶν), ὅταν (τις) ἐμβάδα ἔχων εἴπῃ πρωτίτερα· «κάμε τόπον» (ἢ «κάμε τόπον νὰ περάσω ἐγὼ πρῶτα»). σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθεμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου βήματα καὶ σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας Ἀνθ. 7, 51 τοῦτον δὲν θεωρῶ ἐγὼ τάφον σου, ἀλλὰ τὰς θυμέλας τοῦ Βάκχου καὶ τὰς σκηνὰς τὰς πειθομένας εἰς τὸν κόθορνον (τ. ἔ. τὰς τραγικὰς σκηνάς). Ἡ παραδεδομένη γρ. εἶνε ἤματα, ἣν διόρθ. ὁ Jacobs παραβαλὼν Πολυδ. 4, 123, καὶ ἔμβαλε, ὃ μετέγραψεν ὁ Hermann εἰς ἐμβάδι.

ἔμβασις ἡ, τὸ ἐμβαίνειν, εἰσέρχεσθαι π. χ. εἰς πλοῖον· σημ. καὶ τὸ ἐν ᾧ βαίνει (ἢ ἐμβαίνει) τις, τὸ ὑπόδημα, ὅθεν καὶ ἐμβάς Αἰσχ. Ἀγ. 936: ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι, πρόδουλον ἔμβασιν ποδός: ἄς (μου) λύσῃ τις ὑποκάτω τὰς ἀρβύλας, τὰς δουλικὴν (ἀντὶ δούλου χρησιμευούσας μοι) ὑπηρεσίαν παρεχούσας μοι ἐμβάδας τῶν ποδῶν μου. εἶδες δ' ἂν ἢ πλευρ' ἢ δίχηλον ἔμβασιν ῥιπτόμεν' ἄνω τε καὶ κάτω Εὐρ. Βά. 740 τὴν προσθίαν βάσιν (οὕτω καλεῖ τοὺς προσθίους πόδας τοῦ λύκου ἐν Ῥήσ. 210) τὴν δίχηλον, ἔμβασιν δὲ λέγει, διότι διὰ ταύτης τὰ ζῷα ταῦτα ἐμβαίνουσι τ. ἔ. ἀρχίζουν τὸν δρόμον.

ἐμβατεύω πατῶ ἐντός, εἰσέρχομαι, συχνάζω· νῆσος... ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει Αἰσχ. Πέρσ. 451 εἰς ἣν συχνάζει (ἐμφιλοχωρεῖ) ὁ φιλ. Πάν. κλήρους ἐμβατεύσετε χθονὸς Εὐρ. Ἡρακλ. 876 θὰ εἰσέλθητε εἰς (θὰ πατήσητε) τὴν πατρῴαν ὑμῖν κεκληρωμένην γῆν. Καὶ μετὰ γεν. ἐμβατεύειν πατρίδος Σοφ. Ο. Τ. 825, ὡς τὸ ἐμβαίνειν ἐν Ο. Κ. 400. Πρβ. 924. ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν Δημ. 33, 6 ἔκαμνον κατάσχεσιν τοῦ πλοίου. — εἰς τὴν οὐσίαν 44, 16 λαμβάνω κατοχὴν τῆς κληρονομίας.

ἐμβέβασαν, ἐμβεβαώς, ἐμβέη καὶ ἐμβήῃ, ἔμβην ἴδ. ἐμβαίνω.

ἐμβιβάζω ἐμβάζω, βάζω μέσα· εἰς τὸ λῷον (Nauck: λῷστον) ἐμβιβάζω σ' ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 856 προσπαθῶ νά σε ἐμβάσω εἰς τὴν καλλιτέραν ὁδὸν ἀντὶ τῆς κακῆς. Λείπεται τοίνυν τὸ ψευδῆ δοξάσαι ἐν τῷδε, ὅταν γιγνώσκων σὲ καὶ Θεόδωρον, καὶ ἔχων ἐν ἐκείνῳ τῷ κηρίνῳ ὥσπερ δακτυλίων σφῷν ἀμφοῖν τὰ σημεῖα, διὰ μακροῦ καὶ μὴ ἱκανῶς ὁρῶν ἄμφω προθυμηθῶ, τὸ οἰκεῖον ἑκατέρου σημεῖον ἀποδοὺς τῇ οἰκείᾳ ὄψει, ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἑαυτῆς ἴχνος, ἵνα γένηται ἀναγνώρισις, εἶτα τούτων ἀποτυχὼν καὶ ὥσπερ οἱ ἔμπαλιν ὑποδούμενοι παραλλάξας προσβάλω τὴν ἑκατέρου ὄψιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημεῖον, ἢ καὶ οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, δεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταφερούσης, ταὐτὸν παθὼν διαμάρτω Πλ. Θεαίτ. 193 C ὑπολείπεται λοιπὸν ἡ ἑξῆς περίπτωσις ψευδοῦς παραστάσεως (κυρ. ὑπολ. νὰ σχηματίσῃ τις ψευδῆ παράστασιν ἐν τῇ ἑξῆς περιπτώσει), ὅταν γνωρίζων σὲ καὶ τὸν Θεόδ. καὶ ἔχων ἐν ἐκείνῳ τῷ κηρίνῳ πίνακι (ἐκμαγείῳ) τῆς μνήμης μου τὰ ὡς ἐκ δακτυλίων ἀποτυπώματα ἀμφοτέρων ὑμῶν, προσπαθήσω, ἐν ᾧ σᾶς βλέπω ἀμφοτέρους διὰ μακροῦ χρόνου καὶ ὄχι ὅσον ἀρκεῖ, ἀποδώσας (ἀναγαγὼν) τὸ οἰκεῖον ἑκατέρου ὑμῶν (ἐν τῇ μνήμῃ μου) ἀποτύπωμα εἰς τὴν οἰκείαν ἐξωτερικὴν ὄψιν ὑμῶν (εἰς τὴν οἰκείαν ἐκ τῆς ὄψεως ὑμῶν σχηματιζομένην εἰκόνα) καὶ ταύτην ἐμβιβάσας εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς ἴχνος (ὅπερ ἀπέλιπεν ἐν τῇ μνήμῃ) νὰ προσαρμόσω εἰς αὐτὸ (ἵνα ἴδω, ἂν γίνεται ἀκριβὴς ἐφαρμογή), ἵνα γίνῃ ἀναγνώρισις· καὶ ἔπειτα ὅταν ἀποτύχω τούτων καί, ὅπως οἱ βάλλοντες ἀνάποδα τὰ ὑποδήματά των, παραλλάξας βάλω τὴν ἐκ τῆς ὄψεως ἑκατέρου εἰκόνα πλησίον εἰς τὸ ἀλλότριον ἀποτύπωμα, ἢ καί, ὁποῖα εἶνε τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις συμβαίνοντα πάθη εἰς τὴν ὄψιν, μεταφέρουσαν τὰ δεξιὰ εἰς τὰ ἀριστερά, πάθω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον καὶ ἀστοχήσω. εἴργετε αὐτὸν τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγων, εἰς δὲ τοὺς ὑπὲρ τῶν πεπραγμένων ἐμβιβάζετε Δημ. 19, 97 ἀπομακρύνετε αὐτον (τὸν Αἰσχίνην) ἐκ τῶν περὶ τῆς εἰρήνης λόγων: ἐμβιβάζετε (ὑποχρεώνετέ τον νὰ εἰσέρχηται) εἰς τοὺς περὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεπραγμένων λόγους. τὰ μὲν καὶ ἐκ τῶν Δράκοντος νόμων, τὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν Σόλωνος πειρῶμαι λαμβάνων ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας Ξεν. Οἰκ. 14 4 ἄλλα μέν τινα λαμβάνων ἐκ τῶν νόμων τοῦ Δρ., ἄλλα δὲ καὶ ἐκ τῶν Σόλ. προσπαθῶ νὰ ἐμβιβάζω τοὺς οἰκέτας εἰς τὴν δικαιοσύνην.

ἐμβλέπω βλέπω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, παρατηρῶ κατὰ πρόσωπον. ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτή θ' ὁπλίζῃ κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς; Σοφ. Ἠλ. 995 εἰς τί ἀποβλέψασα καὶ σὺ αὐτὴ ὁπλίζεσαι μὲ τοιαύτην τόλμην καὶ ἐμὲ προσκαλεῖς εἰς βοήθειάν σου; οἰκειότητος ἐμβλέπων ὠλίσθανον Ἀπ. Ἀδέσπ. κωμ. ποιητοῦ παρὰ Πλουτ. 769 B ὅπου προέτεινα οἰκεῖον ἦθος, ὁ δὲ Headlam εἰς λειότητα δ'. Ἀλλ' ἡ γραφ. τοῦ κώδ. δὲν εἶνε οἰκειότητα δ'.

ἐμβοάω ἐκβάλλω βοὴν (συνήθ. ἄναρθρον) ἐντὸς τοῦ στόματος ἢ ἵνα ἀπειλήσω, ὡς οἱ ὁρμῶντες ἐναντίον τῶν πολεμίων, ἢ ἵνα παροτρύνω ἢ ὁδηγήσω τοὺς κύνας. ἐμβοήσαντες ἐπ' αὐτοὺς ὥρμησαν Θουκ. 2, 92. 4, 34. ἐμβοώντων δ' αὐτῷ διωκομένῳ ἰὼ κύνες Ξεν. Κυνηγ. 6, 17 ἴδ. ἐγκράζω.

ἐμβολή ἡ, ἐπίθεσις, προσβολή. Ἐπὶ νεῶν ἡ διὰ τοῦ ἐμβόλου προσβολή· οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις ὡς χρὴ ἐς ἐμβολὴν Θουκ. 2, 89 οὔτε νὰ ἐπιπλεύσῃ τις δύναται (κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου), καθὼς πρέπει, εἰς ἐπίθεσιν (ἵνα ἐπιτεθῇ) διὰ τοῦ ἐμβόλου. Αἰσχ. Πέρσ. 413. πόσον δὴ πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων, ὥστ' ἀξιῶσαι μάχην συνάψαι ναΐοισιν ἐμβολαῖς; 337 πόσα τάχα ἦσαν τὰ Ἑλλ. πλοῖα, ὥστε νὰ τολμήσωσι νὰ συνάψωσι μάχην πρὸς τὸν Περσικὸν στόλον, προσβάλλοντα αὐτὸν διὰ τῶν ναυτικῶν ἐμβόλων; Τὰς ἐμβολὰς διακρίνει ἀπὸ τῶν προσβολῶν ὁ Θουκ. ὧδε (7, 70): ξυμπεσουσῶν δὲ ἐν ὀλίγῳ πολλῶν νεῶν..., αἱ μὲν ἐμβολαὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους ὀλίγαι ἐγίγνοντο, αἱ δὲ προσβολαί, ὡς τύχοι ναῦς νηῒ προσπεσοῦσα, ἢ διὰ τὸ φεύγειν ἢ ἄλλῃ ἐπιπλέουσα, πυκνότεραι ἦσαν ἐπειδὴ δὲ ἐν στενῷ χώρῳ πολλὰ πλοῖα συνεκρούσθησαν, αἱ μὲν διὰ τοῦ ἐμβόλου προσβολαὶ ἐγίνοντο ὀλίγαι, διότι δὲν ὑπῆρχον αἱ ὑποχωρήσεις καὶ οἱ διέκπλοι (διότι δὲν ὑπῆρχε τόπος, ἵνα μεταχειρισθῶσι τὰς ὑποχ. καὶ τοὺς δι.), αἱ δὲ ἄλλαι προσβολαί, καθὼς ἤθελε τύχῃ νὰ συγκρουσθῇ ἓν πλοῖον πρὸς ἄλλο, ἢ διότι ἔφευγεν ἢ διότι ἔπλεεν ἐναντίον ἄλλου, ἦσαν πυκνότεραι. — Καὶ ἄλλως· προύτεινε τεύχη κἀφυλάσσετ' ἐμβολάς, ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί Εὐρ. Ἀνδρ. 1130 προέτεινε τὴν ἀσπίδα του καὶ ἐφυλάττετο ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν λίθων, ἄλλοτε πρὸς τοῦτο καὶ ἄλλοτε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐκτείνων διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἀσπίδα. ταῦρος ὣς εἰς ἐμβολὴν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 869 ὡς τ. ἑτοιμαζόμενος εἰς προσβολήν. Παθ. ἐν Ἀπ. 689 ταῦρος λέοντος

ὡς βλέπων ἐς ἐμβολήν ὡς τ. ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐκ τοῦ λεοντος προσβολήν. || «ἐμβολή τὸ ἄκρον τοῦ κριοῦ, τοῦ μηχανικοῦ ὀργάνου» (Σουΐδας): ἡ δὲ (δοκὸς) ῥύμη ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς Θουκ. 2, 76 ἡ δὲ δοκὸς μεθ' ὁρμῆς ἐμπίπτουσα ἀπέκοπτε τὸ ἄκρον («τὸ προβεβλημένον») τῆς (κριομόρφου) κεφαλῆς (τῆς πολιορκητικῆς μηχανῆς).

ἔμβραχυ συντόμως, ἐν μιᾷ λέξει = ὡς ἔπος εἰπεῖν, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἔμβραχυ κεῖται ἐν ἀναφ. προτάσεσι, τὸ δὲ ὡς ἔπος εἰπεῖν μετὰ τοῦ πάντες καὶ τοῦ οὐδέν: ἔδει παρέχειν ὅτι τις εὔξαιτ' ἔμβραχυ Κρατίν. Ἀπ. 254 ἔπρεπε νὰ παρέχῃ ἐν συντόμῳ πᾶν ὅ τι τις ἐπεθύμει. Πιθανῶς δὲ προῆλθεν ἐκ τῆς συγχύσεως τοῦ ἐν βραχεῖ καὶ τοῦ ἐν βραχύ (πρβ. Πλουτ. Ἠθ 391 D).

ἐμβρέμομαι ἐντός τινος βρέμομαι, ἠχῶ· ἀνέμιοιο δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται Ο 627 βοΰζει μέσα εἰς τὸ πανί.

ἐμβριμάομαι μέσα μου βριμῶμαι, φρυάττω, ἐξορμῶ· ἵππους ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένα Αἰσχ. Ἑπτ. 448 «θυμὸν πνεούσας καὶ φρυαττούσας» Σχ. ἐντὸς τῶν χαλινῶν φρυαττούσας καὶ ἀφριζούσας.

ἐμβροντάομαι βροντῇ πλήττομαι ἐντὸς (ἐμπλήττομαι πρβ. ἔμπληκτος)· περὶ τὰς εἱρκτὰς (εἱρ-) στρατοπεδευομένου αὐτοῦ πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μέν τινες πληγέντες οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 7 περὶ οὗ ὁ Παυσαν. 3. 5, 8 λέγει τάδε: «καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες (= κεραυνῷ πληγέντες), τοὺς δὲ καὶ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί»· ὥστε ἐμβροντηθέντες = ἔκφρονες γενόμενοι. Καὶ μτφ. τὸν δὲ κατηγοροῦντα τί (ἡγοῦντο εἶναι); ἐμβεβροντῆσθαι, τὴν πόλιν ἀγνοεῖν κέ. Δημ. 19, 231 ὅτι εἶνε παραζαλισμένος (εἶνε διατεταραγμένος τὸν νοῦν), ὅτι ἀγνοεῖ τοὺς συμπολίτας του (οἵτινες ἄλλως ἔκριναν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος). πρβ. ἐμβρόντητος καὶ τὸ τῆς συνηθείας «μπουμπουνισμένος».

ἐμέθεν, ἐμεῖο, ἐμέο, ἐμεῦ ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐμοῦ γεν. τοῦ ἐγώ.

ἔμεικτο ἴδ. μείγνυμι.

ἐμέμηκεν ἴδ. μηκάομαι.

ἔμεν καὶ ἔμεναι ἴδ. εἰμί.

ἔμεν καὶ ἔμεναι ἴδ. ἵημι.

ἐμέω (ῥ. Fεμ-, πρβ. vomo), μέλλ. ἐμοῦμαι Αἰσχ. Εὐμ. 733. ἐνεξεμεῖς Ἀπ. Πολυζήλ. 4 (ἐνεξεμεῖ Elmsley). Τὸ Ἱπποκρ. 6, 42 L ἐμέεται εἶνε παθ. ἐν. ἤμεσα Ἱπποκρ. 2, 696. 7, 194. Λουκ. Ἑρμ. 11 ἐξ- Ἀρφ. Ἀχ. 6. ἀπέμεσσεν Ξ 437. ἐξήμησε (ἐξήμεσσε Passow) Ἡσ. Θε. 497. ἐξεμέσω Ἀρφ. Ἀχ. 586. Ἱπποκρ. 7, 12. -έσειε(ν) μ 237. 437. ἐμέσαι Ἡρ. 1, 133. ἐξ- Πλ. Πολ. 406 D. ἐμήμεκα μτγν. Ὑπερσ. ἐμημέκεε Ἱπποκρ. 5, 232. ἐμήμεσμαι Αἰλ. Π. Ἱ. 13, 21. ἠμέθην καὶ ἐμεθήσεται μτγν. ἐμῇ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσι βαρύν Αἰσχ. Εὐμ. 733 «ἐκβάλλει τὴν ὀργὴν οὐδὲν δυναμένην βλάψαι τοὺς ἐχθρούς» Σχ. θὰ ξεράσῃς τὸ φαρμάκι σου, χωρὶς νὰ βλάψῃς τοὺς ἐχθρούς σου. Ἐπὶ σκώμματος: κακῶν κατάρχεις (γὰρ ἄρχεις Πλουτ. 634 F) τήνδε μοῦσαν εἰσάγων Πλούτ. καὶ Ἀθήν. 616 C: «Τελεσφόρον... ἐπειδὴ ἔσκωψέ ποτε ἐν συμποσίῳ τὴν Ἀρσινόην... ὡς ἐμετικὴν οὖσαν εἰπὼν κακῶν κατάρχεις τήνδ' ἐμοῦσαν εἰσάγων, ὁ Λυσίμαχος ἀκούσας ἐμβληθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσεν εἰς γαλεάγραν».

ἐμίν Δωρ. = ἐμοί.

ἔμμαθε ἴδ. μανθάνω.

ἐμμανής 2 ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι Αἰσχ. Εὐμ. 862 ἴδ. θηγάνη.

ἐμμάχομαι: ἐπιτηδεώτατόν ἐστι ἐμμαχέσασθαι τὸ πεδίον Ἡρ. 9, 7 = ἵνα τις μαχέσηται ἐν αὐτῷ.

ἐμμείγνυμι ἐντός τινος ἀναμειγνύω. Ἀλλὰ καὶ ἀμτβ. ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα καὶ τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφὰς αὐτάρκει τάχ' ἐμμείξειν βοᾷ τούσδ' ἀνὰ χώρους Σοφ. Ο. Κ. 1054 ὅπου νομίζω, ὅτι ὁ ἐγείρας τὴν μάχην Θησεὺς καὶ αἱ δύο παρθένοι ἀδελφαὶ ταχέως θὰ συναντηθῶσιν ἀνὰ τοὺς χώρους τούτους διὰ βοῆς αὐτάρκους (τ. ἔ. ἱκανῆς μὲν νὰ τρέψῃ τοὺς ἐχθροὺς ἐκ μέρους τῶν Θησειδῶν, ἱκανῆς δὲ νὰ προσκαλέσῃ τοὺς φίλους ἐκ μέρους τῶν παρθένων). Τινὲς ἀνάγουσιν ἐνταῦθα ὡς κατὰ τμῆσιν ῥηθὲν τὸ Αἰσχ. Ἑπτ. 940: ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμεικται «ἐν δὲ τῇ γῇ ῥανθείσῃ τῷ αἵματι μέμεικται ἡ ζωὴ αὐτῶν» Σχ. Ἐν δὲ τῷ ἐκ τοῦ Πλουτ. Περικλ. κ. 4: τοῖς δ' ὅλοις πρῶτος (Ἀναξαγόρας) οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχήν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον, ἐμμεμειγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις γρ. ἐν μεμειγμένοις μετὰ τοῦ Ῥεϊσκίου.

ἐμμέλεια ἡ: ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου Ἀρφ. Σφ. 1503 διότι θὰ τὸν συντρίψω μὲ μίαν ῥυθμικὴν γρονθιὰ (δι' ἑνὸς γρονθοκοπήματος).

ἐμμελετάω: ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν οὐ πάνυ δέδοκται Πλ. Φαῖδρ. 228 E δὲν εἶμαι πολὺ ἀποφασισμένος νὰ παρέχω σοι ἐμαυτὸν πρόθυμον ἀκροατὴν (κυρ. ἵνα ἐνώπιόν μου, ἐμὲ ἔχων ἀκροατήν, γυμνασθῇς εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ λόγου σου).

ἔμμεν καὶ ἔμμεναι ἴδ. εἰμί.

ἐμμέμονα εἶμαι εἰς ἐξέγερσιν, μεγάλην ταραχήν· ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον· ἐμμέμονεν φρήν Σοφ. Τρ. 982 ἐπικάθηται ἐπ' ἐμοῦ («ἐπάνω εἰς τὴν ψυχήν μου») ἄπειρον βάρος· ἡ καρδία μου εἶνε ἐν ταραχῇ («ἐφορμᾶται, ἐνθουσιᾷ» Σχ.)

ἐμμενής 2 ἔν τινι ἐπιμένων, σταθερός· ἐν δὲ τὸ θαρσαλέον τε καὶ ἐμμενές, ὅππῃ ὀρούσαι, φαίνετ' Ἀναξάρχου κύνεον μένος Πλουτ. 446 B ἐν τούτοις δὲ φαίνεται τὸ θαρραλέον καὶ σταθερόν, εἰς ὅ τι ἤθελεν ὁρ-

μήσῃ, κυνικὸν φρόνημα (ἐνν. τὴν κυνικὴν ἀληθῶς σταθερότητα καὶ ἀπάθειαν τοῦ ἀνδρός) τοῦ Ἀναξάρχου.

ἐμμένω καὶ ἐμμίμνω μένω ἔν τινι, διατρίβω εἴς τι· ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον Ἀρφ. Ἐκκλ. 1120 διότι ἡ ὀσμὴ αὐτῶν διατηρεῖται πολὺν χρόνον ἐν τῇ κεφαλῇ. — ἐμμείναντες χρόνον οὗ εἶχον τὰ σιτία, ἀνεχώρησαν Θουκ. 3, 1 ἐνδιατρίψαντες ἐφ' ὅσον χρόνον εἶχον τὰ σιτία, ἀνεχ. Ἡ σύνταξις κατὰ τὸ σιτία δέκα ἡμερῶν. Ὁμοίως 2, 23. ὅρκος ἐμμένει πιστώμασι Αἰσχ. Χο. 975 ἴδ. πίστωμα. μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Σοφ. Αἴ. 350 ἴδ. ὀρθός. εἰπέ μοι, τί δ' ἦν, τὸ δεῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ ἐμμένῃς; Ἀρφ. Σφ. 524 εἰπέ μοι, καὶ ἄν, θέλω νὰ εἴπω, καὶ ἂν δὲν ἀποδεχθῇς τὴν ἀπόφασιν τῶν διαιτητῶν καὶ δὲν θελήσῃς ν' ἀποθάνῃς; Ἐνίοτε τῆς συνηθεστέρας δοτικῆς προτάσσεται ἡ ἐν, ὡς Θουκ. 4, 118. Πλ. Νόμ. 844 C κἀλλ. Ἀλλ' οὐ μόνον ἐπὶ προσώπ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων· τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί Θουκ. 2, 2 ἔμειναν (παρέμειναν) ἐν αὐτοῖς· τὸ ξυνέμειναν (Cobet) θὰ ἐσήμ. ἔμειναν ἀδιάλυτοι, ὅπερ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ ὁ συγγρ. ὡς περιττόν. τὸ σιδηροφορεῖσθαι τούτοις ἀπὸ τῆς παλαιᾶς λῃστείας ἐμμεμένηκε 1, 5 ἔχει διαμείνῃ (διατηρηθῇ) ἐν τούτοις· τὸ δὲ συμμεμένηκε θὰ ἐσήμ. ἔχει μείνῃ ἀδιάλυτον, συμπαγές· ὅπερ δὲν ἁρμόζει, ἴδ. συμμένω. Ἄλλως δὲ καὶ τὸ ἁπλοῦν μένω λέγεται ἐπὶ σπονδῶν, ὡς Ξεν. Ἀν. 2, 3, 24 αἱ σπονδαὶ μενόντων. Ὁμοίως λέγει ὁ Ἡρόδ. 7, 151 εἴ σφι ἔτι ἐμμένει (ἡ φιλίη), ὅπερ οὐδείς ποτε μετέβαλεν εἰς συμμένει. ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη Αἰσχ. Πρ. 550 εἴθε νὰ διαμένῃ ἐν ἐμοὶ (τ. ἔ. ἐν ταῖς φρεσί μου) καὶ μηδέποτε νὰ ἐξαλειφθῇ τόδε (τ. ἔ. ὅτι ἡδύ ἐστι τὸ διάγειν ἐν ἀγαθαῖς ἐλπίσιν). εἰ σοί γ' ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι Σοφ. Ο. Κ. 648 ἀρκεῖ μόνον νὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου (κατὰ λέξιν: ἀρκεῖ μόνον νὰ μένουν ἐν τῇ διανοίᾳ σου ὅσα λέγεις καὶ νὰ τὰ ἐκτελέσῃς). ἐὰν οὗτος (ὁ λόγος) ἐμμένῃ, γεγηθὼς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής Πλ. Φαῖδρ. 258 B πρὸς ὃ ἀντιδιαστέλλεται τό: ἐὰν δὲ ἐξαλιφῇ καὶ ἄμοιρος γένηται λογογραφίας. ἀλλὰ τὰ μέν τ' ἐνέμιμνε, μελέων τὰ δέ τ' ἐξεβεβήκει Ἀπ. Ἐμπεδ. 35 ἀλλ' ἐν μέρει μὲν διέμενεν ἐν αὐτοῖς, ἐν μέρει δὲ εἶχεν ἐκβῇ ἐκ τῶν μελῶν (τοῦ παντὸς τ. ἔ. τῶν στοιχείων).

ἔμμηνος 2: αἱ λήξεις τοῖς ἐμπόροις τῶν δικῶν ἔμμηνοί εἰσιν Δημ. 33, 23 αἱ ἐμπορικαὶ δίκαι πρέπει νὰ ἐκδικασθῶσιν ἐντὸς τοῦ μηνός.

ἔμμοτον: ἔμμοτα φάρμακα, ξαντὸν μὲ ἀλοιφήν· δώμασιν ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος (Schütz: ἑκὰς) οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἔκτοθεν Αἰσχ. Χο. 469 τῶνδε τῶν κακῶν ἡ θεραπεία ἐν τῷ οἴκῳ διὰ τοῦ ξαντοῦ πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ὄχι ὑπ' ἄλλων ἐκτὸς τοῦ οἴκου διὰ σκληρᾶς ἔριδος αἱματηρᾶς. Ἴσως δ' ὅμως τὸ τῶνδ' ἑκάς ἐνν. τοὺς περὶ τὸν χορόν.

ἐμός, ἐμή, ἐμόν· ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος β 45. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς Αἰσχ. Ἀγ. 1321 ἀκόμη μίαν φορὰν (διὰ τελευταίαν φορὰν) θέλω νὰ εἴπω ῥῆσιν ἢ (μᾶλλον) θρηνητικὸν ᾆσμα ἐπ' ἐμοὶ αὐτῇ (ὄχι ἐπὶ θανοῦσιν, ἐφ' οἷς συνήθης ὁ θρῆνος) πρβ. Ἱκ. 122. σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον Σοφ. Ο. Κ. 344 ὑμεῖς δ' αἱ δύο ἀντὶ ἐκείνων κοπιάζετε διὰ τὰ κακὰ ἐμοῦ τοῦ δυστυχοῦς· ἡ σύντ. σύστοιχος: πονεῖτον ὑπὲρ ἐμοῦ τοὺς ἐκ τῶν κακῶν ἐμοῦ τοῦ δυστήνου πόνους. δαὴρ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος Γ 180 ἀνδράδελφος ἐμοῦ τῆς κυνοπροσώπου ἦν. τοὐμὸν αἷμα... πατρός Σοφ. Ο. Τ. 1400 τὸ ὑπ' ἐμοῦ χυθὲν αἷμα τοῦ πατρός. ἐγὼ μέν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον Ἠλ. 251 ἐγὼ μέν, ὦ τέκνον, καὶ διὰ τὸ καλὸν σοῦ καὶ διὰ τὸ ἰδικόν μου προθύμως φροντίζουσα ἦλθον. Ἡ τοιαύτη μετὰ γεν. σύναψις τῆς ἐμός συνήθης μὲν τοῖς ποιηταῖς, σπανιωτάτη δὲ τοῖς πεζ. Τοὐναντίον δὲ ἡ πληθ. κτητικὴ ἡ(ὑ)μέτερος, σφέτερος συχνάκις εὕρηται μετὰ γεν. παρά τε τοῖς ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς πεζ. τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν μαχεῖσθε ξυμμάχοις Θουκ. 3, 40. πολέμιοι ὄντες τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις Ξεν. Ἀν. 7, 1, 29 κτλ. ὡς εἰδῶ σάφα, εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον Σοφ. Τρ. 1068 ἵνα γνωρίζω καλῶς, ἂν λυπεῖσαι διὰ τὴν τύχην ἐμοῦ περισσότερον ἢ διὰ τὴν τύχην ἐκείνης. Τοιοῦτον εἶνε περίπου τὸ νόημα, ὅπερ ἀπέδωκε καὶ ὁ Κικέρων μεταφράσας: iam cernam mene an illam potiorem putes, οὐδὲν εἰπὼν περὶ τοῦ στίχου λωβητὸν... κακούμενον, ὃν ἐπείσακτον θεωρεῖ ὁ Nauck, ὁ δὲ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμα τῆς Δηϊανείρας παρ' ἐμοῦ βλαπτόμενον καὶ δικαίως καταπονούμενον». τοὐμόν τε καὶ τοῦδ' ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀράς Εὐρ. Φοίν. 477 θέλων νὰ ἐκφύγω τὰς κατάρας καὶ διὰ τὸ ἰδικόν μου συμφέρον καὶ διὰ τὸ τούτου (καὶ δι' ἰδικόν μου καὶ δι' ἰδικόν του λ/σμόν). τὸ δὲ δὴ ἐμόν τε καὶ τῆς ἐμῆς τέχνης σιγῶ ὅσον γέλωτα ὀφλισκάνομεν Πλ. Θεαίτ. 161 E περὶ δ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς τέχνης σιωπῶ (ἢ: τὴν ἐμὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἐμὴν τέχνην ἀποσιωπῶ), πόσον γινόμεθα καταγέλαστοι. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι Πολ. 533 A = ἔγωγε οὐδὲν ἂν πρ. ἀπολείποιμι: ἐγὼ τοὐλάχιστον ἤθελον δείξῃ μεγάλην προθυμίαν. ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 165 ἐμοῦ ἡ διαγωγὴ δὲν δεικνύει σκληρότητα, ἀλλὰ προφύλαξιν. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε Σοφ. Ἠλ. 1302 ἀλλ' ὦ ἀδελφέ μου (δηλ. πῶς δύνασαι ν' ἀμφιβάλλῃς), ὁ τρόπος (ἡ διαγωγή) μου θὰ ἔχῃ οὕτως, ὅπως σοὶ εἶνε ἀρε-

στόν· τὸ ἐν ἀρχῇ ὧδε ἐπαναλαμβάνεται διὰ τοῦ ἐν τέλει τῇδε. τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ φευξούμεθα, κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους Εὐρ. Μήδ. 346 διὰ τὸν ἑαυτόν μου (κυρ. διὰ τὸ ἰδικόν μου: διὰ τὴν ἰδικήν μου τύχην) δὲν φροντίζω, ἂν θὰ φύγωμεν, ἀλλὰ διὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνων κλαίω. εὐπίστως δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι Ἀρφ. Θεσμ. 105 μὲ πολλὴν προθυμίαν ἐγὼ θέλω νὰ προσκυνήσω τοὺς θεούς — Καὶ πληθ. ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς Εὐρ. Ὀρ. 296 σχεδὸν = ὅταν δ' ἐμὲ ἀθυμήσαντα ἴδῃς. ἐξ ἐμοῦ τἀμὰ μαθήσῃ κλύων Ἀπ. Εὐρ. 797 ἐξ ἐμοῦ ἀκούων θὰ μάθῃς τὰ ἐμά. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; Σοφ. Ο. Κ. 606 καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ ἔχθρα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνων; τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἑτοῖμ' ἂν εἴη, τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δ' οὐ πάνυ ῥᾴδια Πλ. Νόμ. 643 Α ὑμεῖς μὲν τοίνυν ἀκούειν, ὡς ἔοικε, πρόθυμοι ἂν εἴητε· ἐγὼ δὲ τῷ μὲν βούλεσθαι ἑτοῖμός εἰμι (λέγειν), τῷ δὲ δύνασθαι οὐ πάνυ ῥᾴδιος (δυναίμην δ' ἂν οὐ πάνυ ῥᾳδίως). ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; Σοφ. Ἠλ. 538 ἀλλ' ἂν ἀντιπροσωπεύων τὸν ἀδελφὸν Μενέλαον ἐφόνευσε τὰ εἰς ἐμὲ ἀνήκοντα τέκνα, δὲν ἔπρεπε διὰ τὸν φόνον τοῦτον νὰ τιμωρηθῇ ὑπ' ἐμοῦ; συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν γε φιλτάτων Σοφ. Ἠλ. 1449 ἰδ. ἔξωθεν. ἐγὼ γὰρ δή σοι λέγω τό γ' ἐμόν, ὅτι οὐ πείθομαι Πλ. Πολ. 345 Α ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν μου (ὅσον δι' ἐμὲ) δὲν πείθομαι. Καὶ πληρέστερον: κοὐ καμῇ τοὐμὸν μέρος Σοφ. Τρ. 1215 καὶ δὲν θὰ ἔχῃς νὰ παραπονεθῇς ἀπὸ ἐμὲ κατά γε τὴν ἐμήν Πλ. Πολιτικ. 277 Α κἀλλ. ἐνν. δόξαν (γνώμην). ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ Νόμ. 862 Α ἐνν. γνώμη. — ἐνθυμηθήτω οὐ περὶ τῆς ἐμῆς (ἐνν. πατρίδος) μᾶλλον, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ (περὶ) τῆς ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχούμενος Θουκ. 6,78. ἐμὴ ἀγγελία Τ 336 ἀγγελία περὶ ἐμοῦ. τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεὶς Αἰσχ. Πέρσ. 701 ἀφήσας κατὰ μέρος τὴν πρὸς ἐμὲ εὐλάβειαν (συστολήν) σου. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; Σοφ. Ο. Κ. 419 προετίμησαν τὴν τυραννίδα τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης; Ὁμοίως Ο. Τ. 969. ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις Σοφ. Ἠλ. 343 ἰδ. διδακτός. τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος (Dind.: Κύπρις) ἔτεκε πολὺ μὲν αἷμα πολὺ δὲ δάκρυον Εὐρ. Ἑλ. 363 τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔκαμε πρὸς ἐμὲ ἡ Κύπρις, ἐγέννησαν (τ. ἔ. ἔκαμαν νὰ χυθῇ) πολὺ μὲν αἷμα, πολλὰ δὲ δάκρυα. μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ Αἰσχ. Πρ. 404 μάλιστα, ἵνα μὴ ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ οἶκτός σου ἐμβάλῃ σε εἰς ἔχθραν (πρὸς τὸν Δία). εὐνοίᾳ τῇ ἐμῇ (= τῇ εἰς ἐμέ) Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 28. καὶ τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμὰς διαβολὰς τοιαῦτα ξυνέβη Θουκ. 6, 90 καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐναντίον μου διαβολὰς τοιαῦτα συνέβησαν. τὰς ἐμὰς Λαΐου διαφθοράς Σοφ. Ο. Τ. 572 τὰς ὑπ' ἐμοῦ γενομένας. Ὡς κατηγορούμ. τά τε τεκμήρια ἐμά, οὐ τούτου ὄντα ἐδήλωσα Ἀντιφ. Τετραλ. Α δ 10 ὅτι εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ ὄχι ὑπὲρ τούτου. ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι Ἀπ. Εὐρ. 1005 (Priscian. Instit. 17, 110). Διόρθ. ὁ Cobet: ἐγὼ δ' ἐμὸς νῦν εἰμι τώρα ἀνήκω εἰς ἐμαυτόν. ἐγὼ γάρ εἰμι μόνος τῶν ἐμῶν ἐμός Ἀπ. Ἀπολλοδώρ. 21 (Terentius 4, 1, 21: nam ego meorum solus sum meus). πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν ἀλλότριος τὰ πολλά, μικρὸν δέ τι κἀμόν (Herm.: κάμον) αὐτοῦ Ἀπ. Εὐπόλ. 159 μικρὸν δέ τι μέρος (αὐτοῦ) καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ ἐστι. Ὁ Bergk διόρθ. κἀμός: κατὰ μικρὸν δέ τι μέρος (ὁ παῖς) ἐστὶ καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ: ἀνήκει καὶ εἰς ἐμὲ αὐτόν. Οὕτω τίθεται τὸ ἡμέτερος παρὰ Θουκ. 4, 10.

ἐμπάζομαι : ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων α 271 φρόντιζε τῶν ἐμῶν λόγων.

ἐμπαίζω κυρ. παίζω ἔν τινι· πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει Ἀρφ. Θεσμ. 975 = παίζει ἐν π. τοῖς χοροῖς. ὡς νεβρὸς χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς, ἡνίκ' ἂν φοβερὰν φύγῃ θήραν Εὐρ. Βάκ. 867 ὡς νεβρὸς παίζουσα ἐν ταῖς τέρψεσι τοῦ χλοεροῦ λειμῶνος, ὁπόταν ἐκφύγῃ τὴν φοβερὰν θήραν. Τὸ χλοερός, καθ' ὑπαλλαγήν, συνεφώνησε πρὸς τὸ ἡδοναῖς, δέον πρὸς τὸ λείμακος. ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα Σοφ. Ἀντ. 798 διότι ἐν τοῖς ὄμμασι (τῆς νύμφης) ἀκαταμάχητος παίζει ἡ θεὰ Ἀφροδίτη: ἐκ τῶν ὀμμάτων τῆς νύμφης ὁρμωμένη ἡ θεὰ Ἀφροδίτη ἀσκεῖ ἀκαταμάχητον γόητρον. ἣ (Ἥρα) πᾶσι τοῖς χοροῖς ἐμπαίζει Ἀρφ. Θεσμ. 975 παίζει ἐν πᾶσι τοῖς χοροῖς: παρευρίσκεται εἰς ὅλους τοὺς χοροὺς μετέχουσα αὐτῶν.

ἔμπαιος 2 ἔμπειρος φ 400 || ἐμπαίων, αἰφνιδίως εἰσορμῶν· ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων Αἰσχ. Ἀγ. 197 συμφωνῶν (τ. ἔ. εἴκων) ταῖς ἐμπεσούσαις τύχαις. πολλὰ δὲ δείλ' ἔμπαια Ἀπ. Ἐμπεδ. 2 πολλὰ (κυρ ἐλεεινὰ) πράγματα ἐμπίπτουσιν εἰς (προσβάλλουσι) τὰς αἰσθήσεις.

ἐμπαίω (ἴδ. παίω) κυρ. παίω τι ἐντός, ἐνεργάζομαι· ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα Σοφ. Ἠλ. 902 παρουσιάζεται εἰς τὴν ψυχήν μου αἰφνιδίως κάποια συνηθισμένη εἰς αὐτὴν μορφή.

ἐμπάλαγμα τό, ἐμπλοκή· «ἐμπαλάγματα (Salmasius: ἐμπαλούγματα) αἱ ἐμπλοκαί» Ἡσύχ. Ὅθεν πιθανῶς διώρθ. ὁ Ἑρμάννος τἀμπαλάγματα ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 301, ὅπερ ἐξηγεῖ ὁ Σχ. διὰ τοῦ «περιπλοκαί». ἴδ. ἄκρυπτος.

ἐμπαλάσσομαι ἐμπλέκομαι· ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι Ἡρ. 7, 85 ἐμπλεκόμενοι ἐντὸς τῶν σχοινίων (τῶν βρόχων). περί τε τοῖς δορατίοις καὶ σκεύεσιν (= περιπίπτοντες τοῖς δορ. καὶ σκεύεσι τ. ἔ. ταῖς ἀποσκευαῖς). οἱ μὲν εὐθὺς διεφθείροντο, οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κα-

τέρρεον Θουκ. 7, 84 οἱ δὲ ἐμπερδευόμενοι παρεσύροντο ὑπὸ τοῦ ῥεύματος.

ἔμπαλιν: εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα· εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες Σοφ. Ἠλ. 647 ἂν μὲν ἔχει ἐμφανισθῇ (ἡ ὀπτασία) ὡς εὐνοϊκή, κάμε νὰ ἐκπληρωθῇ· ἐὰν δὲ ὡς δυσμενής, ἄφες την τοὐναντίον νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς. ἔμπαλιν λέγει Σοφ. Τρ. 358 ἐναντία λέγει. ὥσπερ οἱ ἔμπαλιν ὑποδούμενοι παραλλάξας Πλ. Θεαίτ. 193 C = κατὰ τὸν ἀντίστροφον τρόπον τ. ἔ. τὸ δεξιὸν ὑπόδημα θέσας εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τἀνάπαλιν· ἴδ. ἐμβιβάζω. ἐγὼ γνώμην ἔχω περὶ τοῦ προκειμένου πρήγματος τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι Ἡρ. 1, 207 ἐγὼ ἔχω γνώμην περὶ τοῦ προκ. πρ. ἐναντίαν ἢ οὗτοι. οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν (ἐνν. ταῦτα τὰ φρονήματα) ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 390 κυρ. ἐμπεσεῖν εἰς τὴν ἐναντίαν γνώμην, ὥστε νὰ ἔλθω 'ς τὰ καλά μου. καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω Πινδ. Π. 12, 31 ἴδ. ἀελπτία. ἐμοὶ δοκοῦσιν οὗτοι τοὔμπαλιν οὗ βούλονται ἐφέλκεσθαι Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 32 εἰς ἐμὲ φαίνονται οὗτοι, ὅτι ἀποκτῶσι (κυρ. ἐπισύρουσι) φήμην ἐναντίαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦσιν. ἔμπαλιν ὅσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς Ἡσ. Ἀσπ. 145 πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ πυριλαμπῶν ὀφθαλμῶν βλέπων. Πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.— Καὶ τἄμπαλίν γε τῶνδ' ἀληθείᾳ (Kirchhoff: ἀληθείας) σαφῆ Εὐρ. Ἑλ. 310 πολλὰ ἔπη γένοιτ' ἂν (δύνανται νὰ ὑπάρξουν) καὶ διὰ ψευδῶν (κεχωρηκότα, διεληλυθότα: «καὶ μὲ τὰ ψέμματα»). Ναί, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτων (γένοιτ' ἄν), δηλ. διὰ τῆς ἀληθείας σαφῆ (ἔπη)· τ. ἔ. ὅπως δύνανται νὰ ὑπάρξουν ψευδεῖς λόγοι, οὕτω καὶ ἀληθεῖς. τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ Αἰσχ. Πέρσ. 226 τἀναντία δὲ τούτων (δηλ. τὰ κακὰ) κατεχόμενα ὑπὸ τῆς γῆς ν' ἀφανίζωνται ἐν τῷ σκότει. οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν (ἔμπολιν Musgrave) κατοικιῶ Σοφ. Ο. Κ. 637 θὰ ἐγκαθιδρύσω (θὰ δώσω αὐτῷ ἄσυλον) αὐτὸν ἐν τῇ χώρᾳ πρὸς ἀποζημίωσιν (ἀπέναντι τῆς χάριτος, ἥν μοι παρέχει). ἐξελθόντες προσέβαλον τῷ τείχει τῶν Πελοποννησίων ἐκ τοὔμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον Θουκ. 3, 22 ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑπερέβαινον οἱ ἄνδρες αὐτῶν. Ὁμοίως Ἡρ. 1, 207. 9, 56.

ἐμπαρέχω κυρ. παρέχω ἔν τινι, παρέχω εἴς τινα εὐκαιρίαν νά —· τὴν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι Θουκ. 7, 56 παρασχόντες ἐν αὐτῷ (δηλ. τῷ ἀγῶνι) ἀφορμὴν εἰς τὴν πόλιν νὰ προκινδυνεύσῃ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ (ὑπὲρ τῶν ἄλλων). Παρομοίως 6, 12. τὸν γοῦν (ἐγώ: οὖν) τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταί, καὶ (τὸν καὶ προσέθηκα) παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοὔνομα κτησαμένης τὸ πρῶτον εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχεῖν Πλουτ. 638 C τ. ἔ. ὁ τόπος —, ἐπεὶ καὶ ἡ πάλη τοὔνομα ἐκτήσατο τὸ πρῶτον, εἶτα ἐμπαρέσχε τοὔνομα καὶ τοῖς αὖθις ἐφ. Ἡ μτχ. κτησαμένης διορίζει τὸ ἐμπαρασχεῖν.

ἐμπαρίημι: ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλουτ. 298 A ταῖς πύλαις ἐμπαρέντος (τοῦ δόρατος) τὸ ἐμπαρέντος εἶνε παθ. ἀόρ. β' τοῦ ἐμπείρω (ὄχι τοῦ ἐμπαρίημι).

ἐμπαροινέω ἐν παροινίᾳ, ἐν κραιπάλῃ ὢν ὑβριστικῶς, ἀπρεπῶς, μεταχειρίζομαί τινα· ἐνυβρίζω τινί. ἐμπαροινήσει Λουκ. Τίμ. 14 θὰ διασκεδάσῃ καλὰ ἐν μέθῃ καὶ κραιπάλῃ διατελῶν.

ἔμπας, Ἰων. καὶ ἐπ. ἔμπης, καθόλου, ἐν γένει, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν (ἐν πᾶσι). νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι Μ 326 πάντως (ἄλλοι: οὐδὲν ἧττον) ἐπαπειλοῦσι μοῖραι θανάτου κλ. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης γ 209 τώρα ὅμως (τ. ἔ. τούτων οὕτως ἐχόντων) εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ὑποφέρω οὐδὲν ἧττον (τ. ἔ. μ' ὅλον ὅτι ὑπερεπιθυμῶ νὰ ἐκδικηθῶ). ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν Αἰσχ. Πρ. 48 πάντως (οὐδὲν ἧττον) ἄλλος τις ὤφελε κέ. ἔμπας ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι Σοφ. Ἀντ. 845 (καίπερ ὑβριζομένη) ὅμως καλῶ ὑμᾶς συμμάρτυρας. Κατ' ἄλλους τὸ ἔμπας σημ. πάντως ἢ γοῦν. Ἀπ. οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. Χο. Μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγῃ Αἰσχ. Εὐμ. 229 καὶ χάρισμα δὲν θέλω νὰ ἔχω τὸ (τιμητικόν σου) ἀξίωμα. (Δὲν τὸ θέλεις), διότι καὶ ἄνευ αὐτοῦ (πάντως) μέγας λέγεσαι πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Διός. Συνήθως μετὰ τοῦ ἀλλὰ ἢ δέ: νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν· ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόοντα γιγνώσκειν Ξ 213 τώρα δὲ πλέον ὅλα ἐκεῖνα (τὰ πλεονεκτήματα τὰ συναποτελοῦντα τὴν ἀρετὴν) μὲ ἔχουν ἐγκαταλείψῃ ἀλλ' οὐχ ἧττον νομίζω ὅτι καὶ μόνον τὸ ἄχυρον («τὴν καλαμηά») βλέπων ἐννοεῖς πάντα τ. ἔ. τὴν προηγουμένην μου ἀρετήν: ὁποῖος ἤμην πρότερον· «ἀλλ' ὅμως καὶ τὸ λείψανόν σε ὁρῶντα τοῦ σώματος οἴομαι ἐπιγιγνώσκειν, οἷος ἤμην ἀκμάζων ἐγὼ καὶ εὐσθενῶν» Ἀρίσταρχος. ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι Β 297 «ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτω τοῦ πράγματος ἔχοντος ἀπρεπὲς (μᾶλλον: ὄνειδος) ἔστιν ἐπὶ πολὺν χρόνον μένειν τινὰ εἶτα ἄπρακτον ἀπέρχεσθαι» Γαζῆς. σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης ε 205 σὺ δὲ καὶ μ' ὅλα ταῦτα χαῖρε. Καὶ μετὰ τοῦ πέρ: ὄφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης ο 361 ἕως μὲν οὖν ἐκείνη καίπερ λυπουμένη ἔζῃ ὅμως. ὅς δέ κε... καὶ τεθνηῶτά περ ἔμπης Τρῶας ἐς ἐρύσῃ Ρ 229 ὅς δ' ἂν Πάτροκλον καίπερ τεθνεῶτα ἑλκύσῃ ὅμως εἰς Τρῶας. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης Ξ 1 καίπερ πίνοντα οὐκ ἔλαθεν ὅμως. ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν

θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ Ω 522 τὰς δὲ λύπας καίπερ λυπούμενοι ἐάσομεν (ἢ -σωμεν) ὅμως κατακεῖσθαι. Παρὰ Σοφ. Αἴ. 563 ἐπακολουθεῖ κεῖ, παρὰ δὲ Πινδ. Ν. 4, 36 καίπερ. Πρβ. Ξ 174 τοῦ (ἐλαίου) καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ, ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή τούτου (τοῦ ἐλαίου) καίπερ ταραττομένου κατὰ τὸ χαλκοῦν οὐδὸν ἔχον δῶμα τοῦ Διός, ὅμως εἴς τε τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν ἀφίκετο ἡ εὐωδία. Κατ' Ἀρίσταρχον τὸ ἔμπης ἐνταῦθα = ὁμοίως, ὡς καὶ ἐν τῷ ἑξῆς· ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ (Δ. Γ. κὰκ) κεφαλῆς σ 354 «ὁμοίως μοι δοκεῖ εἶναι τὸ σέλας τῶν δᾴδων καὶ (τὸ σέλας) τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ» Σχ. (Ἀρίσταρχος). Ἴσως ὀρθότερον κατὰ τὴν γρ. κὰκ κεφαλῆς ὧδε: ἀλλ' ὅμως (δὲν ἀπατῶμαι βεβαίως) ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ (κυρ. κάτω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του) φαίνεται ὅτι προέρχεται φῶς (λάμψις) δᾴδων. ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων... φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο τ 37 μὰ (παράξενο πρᾶγμα! ἢ: δὲν ἀπατῶμαι βέβαια) οἱ τοῖχοι μοῦ φαίνονται, ὡς νὰ λάμπουν ἀπὸ φωτιά.

ἐμπατέω ἐντός τινος πατῶ, βαδίζω· οὔ μοι φόβου (φόνος Voss) μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖ Αἰσχ. Ἀγ. 1435 δι' ἐμὲ ἡ προσδοκία φόβου δὲν εἰσέρχεται (κυρ. δὲν πατεῖ τὸ πόδι της μέσα) εἰς τὸν οἶκόν μου.

ἐμπεδόμοχθος βίος «διηνεκῶς μοχθηρός» Σχ. ἔμπεδον τὸν μόχθον ἔχων.

ἔμπεδος 2 «ἐν τῷ πέδῳ ἑστώς», στερεός, ἀμετακίνητος, ἀνέλεγκτος, βεβαιότατος. ἔμπεδον λέχος Ψ 203 τὸ ἀκατάσειστον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα Τ 113 γεννοῦν δὲ τὰ πρόβατα τακτικὰ (ἀσφαλῶς καθ' ἕκαστον ἔτος). τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς Τ 250 εἰς ταύτην δ' ἔτι μᾶλλον διήγειρε τὴν ἐπιθυμίαν κλαυθμοῦ, ὅταν ἀνεγνώρισε τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἔδειξεν εἰς αὐτὴν ἀπαράλλακτα ὁ Ὀδ. πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν Σόλων Ἀπ. 13, 9 ὁ ἐκ τοῦ θεοῦ δοθεὶς πλοῦτος παραμένει διαρκὴς (σταθερὸς) εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ κατωτάτου πυθμένος μέχρι τῆς κορυφῆς. ἐξ οὐρανοῦ δὲ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψέκαζον ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων τιθέντες ἔνθηρον τρίχα Αἰσχ. Ἀγ. 565 ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δὲ οἱ ὄμβροι ὡς καὶ ἐκ τῆς γῆς αἱ δρόσοι τοῦ λειμῶνος κατέβρεχον ἡμᾶς. Τοῦτο δὲ ἐν ᾧ ἦτο ἀδιάκοπος βλάβη τῶν ἐνδυμάτων ἡμῶν, καθίστα τὸ σῶμα ἡμῶν ἔνθηρον (πλῆρες φθειρῶν)· τ. ἔ. ἡ μὲν βροχὴ καὶ ἡ δρόσος ἐσάπιζον τὰ φορέματά μας, ἡ δὲ σῆψις αὐτῶν ἐπλήρου ἡμᾶς φθειρῶν. Οὕτως ἑρμηνεύω ἐγὼ τὸ δύσκολον χωρίον. Ἡ δὲ σύνταξις ἀνώμαλος· τὸ μὲν ἔμπεδον σίνος εἶνε παράθεσις εἰς τὴν προηγ. ἔννοιαν, τὸ δὲ τιθέντες κατὰ τὸ νοούμενον τεθὲν συνετάχθη πρὸς τὸ νοούμενον ὄμβροι. Τὸ δὲ τρίχα ἀναφ. εἰς ὅλον τὸ σῶμα.— οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Σοφ. Αἴ. 639 δὲν ἐμμένει σταθερὸς ἐν τοῖς συνηθισμένοις (κυρ. σὺν οἷς ἀνετράφη) τρόποις, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ἀναστρέφεται. εἰδὼς ἀμφὶ τοὺς κείνων παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν Σοφ. Ἀντ. 168 ἴδ. ἀμφί. Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον Ε 527 ὑπέμενον τοὺς Τρ. σταθερῶς. ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον Ρ 434 ὅπως στήλη μένει σταθερῶς εἰς τὸν τόπον της. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρῴσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται Ο 683 οὗτος δὲ σταθερῶς, χωρὶς νὰ κάμῃ σφάλμα, πάντοτε ἐμπρὸς πηδῶν ἄλλοτε εἰς ἄλλον μεταβαίνει. ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον ν 86 ἡ δὲ (ναῦς) οὐδόλως ταλαντευομένη ἔτρεχε σταθερῶς (ἀσφαλῶς) πρὸς τὸν σκοπόν της. ἐμπέδως ἔχειν Αἰσχ. Εὐμ. 336 ἴδ. αὐτουργία.

ἐμπεδοσθενής 2 ἔμπεδον σθένος ἔχων, «ἀσφαλὴς καὶ ἀδιάπταιστος» Σχ. -βίοτος Πίνδ. Ν 7, 98.

ἐμπεδόω: παρατ. ἠμπέδουν Ξεν. Κ. 8, 8, 2. ἐνεπέδωσα Δ. Κάσσ. 60, 28. κυρ. στηρίζω ἐν τῷ πέδῳ (εἰς τὸ ἔδαφος), ποιῶ τι ἔμπεδον, στερεώνω. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 32 ὡρκίζοντο ὅτι θὰ διατηρήσωσι ταῦτα. ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ κἀμπεδώσετε Ἀρφ. Λυσ. 211 ὑμεῖς δὲ κατόπιν θὰ ὁρκισθῆτε τὰ ἴδια καὶ θὰ διαφυλάξητε τὸν ὅρκον σας.

ἐμπειρία ἡ, ἡ ἐκ τῆς πείρας γνῶσις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν θεωρίαν καὶ ἐπιστήμην. ὃ (τ. ἔ. ἡ ὀψοποιική) δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη, ὡς δ' ὁ ἐμὸς λόγος, οὐκ ἔστι τέχνη ἀλλ' ἐμπειρία καὶ τριβή Πλ. Γοργ. 463 Β καθὼς ἐγὼ λέγω, δὲν εἶνε τέχνη, ἀλλὰ γνῶσίς τις ἐπὶ τῆς πείρας στηριζομένη καὶ ἄσκησις ἄλογος (ἧς δὲν δύναταί τις νὰ δώσῃ λόγον) ἴδ. τριβή. ἰατρὸς τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἄνευ λόγου τὴν ἰατρικὴν μεταχειριζομένων Νόμ. 857 C ἰατρὸς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐξασκοῦσι τὴν ἰατρικὴν ἐμπειρικῶς, χωρὶς νὰ δίδωσι λόγον. λέγων οὐδὲ ἐκείνους πάτριον τὴν ἐμπειρίαν οὐδὲ ἀΐδιον τῆς θαλάσσης ἔχειν Θουκ. 7, 21 ἴδ. ἀΐδιος. οὐκ ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης Θουκ. 2, 85 ἐν ᾧ δὲν ἀντέτασσον (κυρ. οὐκ ἀντετίθεσαν: δὲν ἔθετον ἀπέναντι) τὴν πολυχρόνιον πεῖραν τῶν Ἀθ. πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν βραχυχρόνιον ἄσκησιν. Ἡ γεν. δυνάμει τῆς ἀντι-

ἔμπειρος: ἔφυγον διὰ τῆς πόλεως, ἄπειροι μὲν ὄντες οἱ πλείους ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ τῶν διόδων, ᾗ χρὴ σωθῆναι..., ἐμπείρους δὲ ἔχοντες τοὺς διώκοντας τοῦ μὴ ἐκφεύγειν Θουκ. 2, 4 ἐν ᾧ οἱ μὲν περισσότεροι «μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν λάσπην» δὲν ἐγνώριζον τὰς διόδους, δι' ὧν ἔπρεπε νὰ σωθῶσι· οἱ δὲ καταδιώκον-

τες αὐτοὺς τὰς ἐγνώριζον, ὥστε νὰ μὴ διαφεύγωσιν ἐκεῖνοι.

ἐμπελάζω πλησιάζω, πλησίον φέρω· δίφρους ἐμπελάσαντες Ἡσ. Ἀσπ. 109 πλησιάσαντες (πλησίον ἀγαγόντες) τοὺς δίφρους πρὸς μάχην. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρί; Σοφ. Τρ. 748 = ἐν τίνι τόπῳ ὄντι τἀνδρὶ πελάζεις αὐτῷ; Πκθ. ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην πρὶν τοῦδε (τῆσδε χ/φα) κοίτης ἐμπελασθῆναι Σοφ. Τρ. 17 πρὶν πλησιάσω εἰς ταύτην ἐδῶ (ἢ τούτου ἐδῶ τοῦ μνηστῆρος) τὴν κοίτην μέσα.

ἐμπεριπατέω κυρ. ἔν τινι (= φορῶν τι) περιπατῶ· ὠνουμενος χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν Λουκ. π Ἀπαιδ. 6 μὲ τοὺς ὁποίους (τοὺς ὁποίους φορῶν) μόλις θὰ ἠδύνατό τις νὰ περιπατήσῃ καὶ ἀρτίους ἔχων τοὺς πόδας. ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ Συμπ. 13 περιπατῶν ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ (ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ τὸ συμπόσιον). || καταπατῶ τινα, καταγελῶ· ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι (Δ. Γ. Βύαντι = μπούφῳ) καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις Πλουτ. 57 A ὅλην τὴν εἰρωνείαν του μεταχειρίζεται (ἐναντίον τοῦ ἀγροίκου καὶ εὐπαρύφου) ὅπως ὁ Στρουθίας, ὅστις ποδοπατεῖ τὸν Βίαντα (οὐδὲν ἐννοοῦντα) καὶ περιπαίζει αὐτὸν διὰ τῶν ἐπαίνων, ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ κυρ. ὅστις κάμνει περίπατον ἐπάνω του καὶ χορεύει, ἐν ᾧ ἐκεῖνος οὐδὲν ἐννοεῖ. οὐ πάνυ ῥᾳδίως ἐμπεριπατεῖν τοῖς κόλαξιν ἑαυτοὺς παρέξομεν 65 F κυρ. δὲν θ' ἀφήσωμεν πολὺ εὔκολα τοὺς κόλακας νὰ κάμνουν περίπατον ἐπάνω μας (δηλ. νὰ νομίζωσιν, ὅτι ἐξαπατῶσιν ἡμᾶς διὰ τῶν κολακειῶν των).

ἐμπεσεῖν ἴδ. ἐμπίπτω.

ἐμπετάννυμι: οἱ τοῖχοι διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι Ἀθην. 4, 147 σκεπασμένοι μὲ διαχρ. τάπητας. κυρ. ἐφ' ὧν ἦσαν ἐξηπλωμένοι διάχρ. τάπητες.

ἐμπήγνυμι: λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτὰ (-τή) Ἀρφ. Ἀχ. 1226 λόγχη τις μοῦ ἔχει ἐμπηχθῇ διὰ μέσου τῶν ὀστέων μὲ ἀξιοθρήνητον τρόπον (ἢ «θρῆνον ἐμποιοῦσα καὶ ὀδυρμόν» Σχ.). ἔν τί σοι παγήσεται Σφ. 437 θὰ σοῦ μπηχθῇ, θὰ σοῦ μπῇ κάτι τι. Μτφ. ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν Διφίλ. Ἀπ. 43, 25 (Ἀθ. 292 A) ἔγινα ἀφωσιωμένος ὑπηρέτης του.

ἐμπίμπλημι (ἐμπίπλημι) ἴδ. πίμπλημι. ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος Φ 311 πλήρου τὰ ῥεῖθρα ὕδατος. ἡμῖν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος Πλ. Λυσ. 204 C μᾶς ἐξεκούφανε τ' αὐτιὰ καὶ τὰ ἐγέμισε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Λύσιδος. ἐμπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπε Ξεν. Ἀν. 1, 7, 8 ἐκπληρῶν τὰς ἐλπίδας πάντων (εὐχαριστῶν ὅλους: «κάμνοντας ὅλωνῶν τὴν καρδιά») τοὺς ἀπέπεμπε. τὴν ἀναιδῆ γνώμην ἐνέπλησεν ἑαυτοῦ Δημ. 21, 91 εὐχαρίστησε τὴν ἀναίδειάν του. βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν Ἀπ Εὐρ. 1063 ἀφ' οὗ χορτάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ τῆς θέας πάντων καὶ τῆς πανταχοῦ παρουσίας της, εἶνε ἀπηλλαγμένη τῶν κακῶν. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε ρ 503. Πληρέστερον ἐν 411: οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην σίτου καὶ κρειῶν. Ἄλλοι ἐνν. εἰς τὸ ἐνέπλησαν ὄχι τὸ πήρην ἀλλὰ τὸ αὐτόν τ. ἔ. ἐκόρεσαν. Συχνὰ καὶ παθ. καὶ μέσ. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων Φ 607 ἡ δὲ πόλις ἐπληρώθη αὐτῶν ἀθροισθέντων. οὗτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον Εὐρ. Ἴων 925 δὲν χορταίνω νὰ βλέπω τὸ πρόσωπόν σου. εὖ γ' οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι Ἀρφ. Ἀχ. 447 ὁ Δικαιόπολις φαντάζεται, ὅτι ἅμα λαβὼν τὰ ῥάκη καὶ τὸ πιλίδιον γίνεται ἄλλος Τήλεφος καὶ πληροῦται τῶν γνωμιδίων τοῦ Εὐριπίδου. Πρβ. Βάτρ. 64. ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ὑμῶν αὐτῷ ἐξουσίας Αἰσχ 3, 130 ἀπολαύων καὶ κατὰ κόρον μεταχειριζόμενος (καταχρώμενος) τὴν δεδομένην ὑφ' ἡμῶν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν ὁ τοῦ σώματος ἐρῶν καὶ τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι παρακελεύεται ἑαυτῷ Πλ. Νόμ. 837 C ὁ ἀγαπῶν τὸ σῶμα καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀπολαύσῃ τὴν ὡραιότητα αὐτοῦ ὡσὰν ὀπώραν προτρέπει ἑαυτὸν νὰ κορεσθῇ αὐτῆς. Ὑπάρχει λογοπαίγνιον τῆς ὥρας καὶ τῆς ὀπώρας. Διαρραγείης μηδενὸς γ' ἐμπλήμενος (ἐμπεπλησμένος) Ἀρφ. Πλ. 892 νὰ σκάσῃς ποῦ δὲν ἐχόρτασες μὲ τίποτε. μένεος ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου Χ 312 «εὐθαρσίας ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν φοβερᾶς» (Γαζῆς). τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους Ἀρφ. Σφ. 381 ἀφ' οὗ ἀναλάβῃς ὅλον τὸ θάρρος καὶ τὸ μένος τοῦ Διοπείθους (ῥήτορος γνωστοῦ διὰ τὴν μανίαν καὶ παραφοράν). Κατ' ἄλλους ἐτυμολογικῶς: ἀφ' οὗ πληρώσῃς τὴν ψυχήν σου τῆς εἰς τὸν Δία πεποιθήσεως. οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι... ὀφθαλμοῖσιν ἔασε λ 452 οὐδὲ τὸ παιδί μου νὰ χορτάσω μὲ τὰ μάτια μου ἄφησε. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ Χ 504 «παντοίων ἐδεσμάτων ἐμπλήσας τὴν ψυχὴν» (Γαζῆς). ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις Ἀρφ. Ἀχ. 236 οὐκ ἂν «κορεσθείην» λιθοβολῶν ἐκεῖνον. ἔμπλησο λέγων Σφ. 603 λέγε ὅσα θέλεις. ὅσα ἔσοιτο ὑπισχνούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο Ξεν. Ἀν. 7, 7, 46 δὲν ἐχόρταινες νά μοι ὑπόσχεσαι πόσα (ὠφελήματα) θὰ ἔχω. ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος Ἀρφ. Σφ. 424 ἀφ' οὗ κάθε ἕνας ἐξ ἡμῶν γεμίσῃ τὸν ἑαυτόν του μὲ ὀργὴν καὶ δύναμιν. τῆς φακῆς ἐμπλήμενος 984 γεμίσας τὴν κοιλιάν μου μὲ τὴν φακῆν. ἐνέπλητο ἐν τῷ σκότῳ 911 «τὴν ἐγέμισε 'ς τὰ σκοτεινά».

ἐμπίμπρημι καίω τι διὰ πυρός, πυρπολῶ· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι Π 82 ἴδ. ἐμπρήθω.

ἐμπίνω: ὡς τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν, Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι Εὐρ. Κύκλ.

335 διότι νὰ φάγῃ κανεὶς καὶ νὰ πίῃ διὰ μίαν ἡμέραν, τοῦτο (ἰδοὺ ποῖον) εἶνε ὁ Ζεὺς διὰ τοὺς φρονίμους ἀνθρώπους. προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμπιεῖν καὶ φαγεῖν Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 1 νὰ πάρουν κάτι τι ἐπὶ ποδός. οἱ ἐμπεπωκότες Ἀρφ. Ἐκκλ. 142 οἱ πιωμένοι: μεθυσμένοι.

ἐμπίπτω πίπτω ἔν τινι πῦρ ἔμπεσε νηυσίν Π 113 πῦρ ἔπεσε μεσα εἰς τὰ πλοῖα. ὁ πύργος ἐμπέσοι γέ σοι Ἀρφ. Ππ. 180 νὰ πέσῃ ἐπάνω σου. Καὶ κατὰ τμῆσιν· πυρός τε φλογμὸς ὁ Διὸς ἐν κάρᾳ πέσοι Εὐρ. Ἱκ. 831 ὁ Διὸς κεραυνὸς ἐμπέσοι τῇ κεφαλῇ μου. εἶτα βαρεῖαι εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν Ἀρφ. Νεφ. 378 ἔπειτα, ἐν ᾧ εἶνε βαρεῖαι, συγκρουόμεναι πρὸς ἀλλήλας σκάνουν καὶ κάμνουν κρότον. τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν σωμάτεσσι Πίνδ. Π. 8, 81 ἐπὶ τεσσάρων σωμάτων ἄνωθεν ἐνέπεσες (αὐτοὺς καταπονήσας ἐν τῇ πάλῃ). βαρὺ δ' ἔμπεσέ σφι νεῖκος (Kayser: δέ σφιν ν. ἔμπεσ') χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς (Dissen: Ἀχ. χαμαὶ καββὰς) ἀφ' ἁρμάτων Ν. 6, 51 ὁ Ἀχιλ. καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἅρματος χαμαὶ ἐνέπεσεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν (καὶ ἔγινεν) ἀφορμὴ δεινῆς μάχης. οὐ γνώμαν (ὁ ἴδε) ἴσχεις ἐξ οἵων τὰ παρόντ'; οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς Σοφ. Ἠλ 214 οὕτω δικαστιζόμενον τὸ χωρίον οὐδεμίαν δυσκολίαν παρέχει: δὲν συλλογίζεσαι ἐκ ποίων πράξεων ἐδημιουργήθη ἡ παροῦσα κατάστασις; μέσα εἰς συμφοράς, τὰς ὁποίας ἡ ἰδία προκαλεῖς, πίπτεις τόσον ἐπονειδίστως εἰς οἵ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν Εὐρ. Ἰ. Α. 443 εἰς ποῖον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐπιβεβλημένον ζυγὸν ἔχομεν ἐμπέσῃ! Καὶ ἀπολύτως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός Ἡσ. Ἀσπ. 420 ἀμφοτέρους τοὺς τένοντας ἀπέκοψεν ἡ ἀνδρ. μελία (τὸ δόρυ)· διότι μεγάλην δύναμιν κατέβαλεν ὁ (ῥίψας τὸ δόρυ) ἀνήρ. ἐπειδάν τι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐμπέσῃ Δημ. 8, 52 = ἐπειδὰν λόγος τις ἐμπέσῃ περί τινος τῶν πρὸς Φ.: ὁπόταν παρεμπέσῃ λόγος τις περί τινος τῶν πραγμάτων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν Φ. Ὁμοίως κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ λόγος τις Ἀρφ. Λυσ. 858. λόγος (ἀντὶ τοῦ λόγῳ, καθ' ἕλξιν) δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην Σοφ. Ο. Κ. 1150 μίαν δὲ φήμην, ἣν ἔτυχε ν' ἀκούσω πρὸ ὀλίγου ἐρχόμενος ἐνταῦθα, σκέψου. Καὶ τἀνάπαλιν: ἐμπίπτειν εἰς λόγον. — οὐδ' ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι Φιλ. 699 οὐδ' ἔχων τινά, ὅστις νὰ κατευνάσῃ δι' ἠπίων φύλλων τὴν θερμοτάτην αἱμορραγίαν, τὴν ἀναβλύζουσαν ἐκ τῶν ἑλκῶν τοῦ ἐνθήρου (ἴδ. τὴν λ.) ποδός, ἐάν τις (αἱμάς: αἱμορραγία) ἤθελε συμβῇ. καὶ σάφ' οἶδ' ὁθούνεκα τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου Εὐρ. Ἄλκ. 798 καὶ καλῶς γνωρίζω, ὅτι ἐκ τῆς νῦν σκυθρωπῆς καὶ πλήρους στενοχωρίας (πεφροντικυίας, ἴδ. σύστασις φρενῶν) καταστάσεώς σου ἡ συνεχὴς περιφορὰ τοῦ ποτηρίου, ὅταν ἐπέλθῃ, θά σε μεταφέρῃ εἰς ἑτέραν κατάστασιν (κυρ. εἰς ἕτερον ὅρμον) πλέον εὐφρόσυνον. ὤθεε ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου Ἡρ. 3, 81 ἐμπεσὼν (ἐφορμήσας) ὠθεῖ τὰ πράγματα ἀφρόνως ἔννοια ἐμπίπτει Ξεν. Ἀν. 3, 1, 13 ἀρχίζει νὰ συλλογίζεται. ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ Π 206 ὀργὴ κατέλαβε τὴν ψυχήν του. ἔλεος ἐμπέπτωκέ τίς μοι τῶν ὅλων Φιλιππίδ. Ἀπ. 9 (Ἀθήν. 230 Α) μὲ καταλαμβάνει ἔλεός τις περὶ πάντων τῶν πραγμάτων. καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μ 266 ὁ λόγος μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν. ἄλλοισι δ ἐμπίπτων γελᾷ Πίνδ. Ι. 1, 68 ἐπιπίπτων ἐναντίον τῶν ἄλλων περιγελᾷ αὐτοὺς (ὡς ἀνοήτους). ἃ εἰς τὴν αἴσθησιν ἐμπίπτει Πλ. Πολ. 524 D ὅσα προσπίπτουσιν εἰς τὴν αἴσθησιν. κἀμπίπτει στέγῃ Σοφ. Ὁ Τ. 1262 καὶ εἰσορμᾷ εἰς τὸν θάλαμον. ἀεὶ δ' ἀοιδῶν μοῦνος ἐν στέγαις ἐμαῖς κωκυτὸς ἐμπέπτωκεν Ἀπ. Ἀδέσπ. Τραγ. 387 (Πλουτ. 518 C) ὁ μόνος ἐκ τῶν ψαλτῶν, ὅστις εἰσέρχεται (ἀκούεται) πάντοτε εἰς τὸν οἶκόν μου, εἶνε ὁ κωκυτός. αὐχένι οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός Ο 451 ὄπισθεν εἰς τὸν αὐχένα του ἐνεπήχθη τὸ πολλῶν στεναγμῶν αἴτιον βέλος. Πρβ. αἴθωνι πρὶν ἀελίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν Πίνδ. 7, 73 πρὶν τὸ σῶμά σου ἐμπέσῃ (ὑποπέσῃ) εἰς τὴν θερμὴν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα.

ἐμπίτνω ποιητ. = ἐμπίπτω. δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυίοισι Τανταλίδαισιν Αἰσχ. Ἀγ. 1469 ἴδ. κρατύνω.

ἔμπλεος 3, Ἀττ. ἔμπλεως 2, ἐπ. ἔμπλειος καὶ ἐνίπλειος: σὺ δὲ σύλλαβε· σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σῴζειν Σοφ. Τρ. 1019 «σὺ γὰρ νέος εἶ καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σῴζειν τὸν πατέρα μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ» (ἐνν. σῴζεσθαι αὐτόν) Σχ. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη ὀρθὴ ἐξήγησις τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ τὸ ἔμπλεον πάντως περιέχει τὸ συγκριτ. πλέον· τί δὲ λανθάνει ἐν τῷ ἐμ- δὲν γνωρίζω. ὁ ὀφθαλμὸς ὄψεως ἔμπλεως ἐγένετο Πλ. Θεαίτ. 156 Ε ὁ ὀφθαλμὸς ἔγινε πλήρης ὀπτικῆς δυνάμεως ἴδ. ὄψις.

ἔμπληκτος 2 ἐκπεπληγμένος, «ζαλισμένος», ἐμβρόντητος, παράφορος, κοῦφος, ἄστατος· τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν Σοφ. Αἴ. 1358 «κοῦφοι, εὐμετάβλητοι» Σχ. τοῖς τρόποις αἱ τύχαι (ἐνν. εἰσίν), ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος Εὐρ. Τρῳ. 1204 κατὰ τοὺς τρόπους αἱ τύχαι εἶνε σὰν παραζαλισμένος ἄνθρωπος (δηλ. εὐμετάβολοι). Ἀλλά μοι δοκοῦσι λέγειν τοὺς ἀγαθοὺς ὁμοίους εἶναι ἀλλήλοις καὶ φίλους, τοὺς δὲ κακοὺς... μηδέποθ' ὁμοίους μηδ' αὐτοὺς αὑτοῖς εἶναι, ἀλλ' ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους Πλ. Λῦσ. 214 C ὅτι οἱ ἀγαθοὶ εἶνε ὅμοιοι πρὸς ἀλλήλους καὶ φίλοι, οἱ δὲ κα-

καὶ ὅτι οὐδέποτε εἶνε ὅμοιοι μηδὲ αὐτοὶ πρὸς ἑαυτούς, ἀλλ' εὐμετάβλητοι καὶ ἀσταθεῖς. καί μοί ἐστι τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἧττον ἔμπληκτος (ἡ φιλοσοφία) Γοργ. 482 Α ἡ φιλοσοφία εἶνε εἰς ἐμὲ πολὺ ὀλιγώτερον εὐμετάβολος ἢ τὰ ἄλλα παιδικὰ (οἱ ἄλλοι ἐρώμενοι). τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη Θουκ. 3, 82 ἡ παράφορος ὁρμητικότης ἐκρίθη ὡς προσήκουσα εἰς τὸν ἄνδρα, ὡς ἀνδρικότης. τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἐμπλήκτως οὐδὲ ταραχωδῶς αὐτοῖς συνέβαινεν ἀλλ εὐκαίρως Ἰσ. 7, 30 τὰ ἐκ τῶν θεῶν διδόμενα συνέβαινον εἰς αὐτοὺς ὄχι αστάτως οὐδὲ ἀτάκτως ἀλλ' ἐγκαίρως.

ἐμπλήσατο, ἔμπλητο, ἔμπληντο ἴδ. ἐμπίπλημι.

ἐμπνέω, ποιητ. ἐμπνείω, πνέω ἔν τινι· διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ ἐμπνεύσας, ὤρινε Ἡσ. Ἔργ. 506 διὰ τῆς ἱπποτρ. Θρᾴκης ἐμπνεύσας καὶ ἐμπεσὼν εἰς τὸν εὐρὺν πόντον ἐξήγειρεν αὐτόν. οὐδέποτε ξενίαν οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν Πινδ. Ἰ. 2, 40 οὐδέποτε ὁ ἄνεμος ἐμπνεύσας ἠδυνήθη νὰ συστείλῃ τὸ περὶ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν ἱστίον: ὅσον πολλοὶ καὶ ἂν ἦσαν οἱ φιλοξενούμενοι, οὐδέποτε ἦσαν ἀρκετοί. κατ' οὖρον ὥσπερ ἱστίοις ἐμπνεύσομαι τῇδε Εὐρ. Ἀνδρ. 556 οὐρίως πνέων θὰ δώσω εἰς αὐτήν, ὡσὰν εἰς ἱστία, ἀέρα· ὅθεν θὰ ἐνθαρρύνω αὐτήν: «θὰ τῆς δώσω ἀέρα». ὦ μεγάλα ἐμπνέουσ' ἐν βαρβάροις Τροία Εὐρ. Τρῳ. 1277 μεγάλα φρονήματα μεταξὺ τῶν βαρβάρων ἔχουσα. αὐλοῖς ἐμπνέω Ἀνθολ. 9, 266 κυρ. φυσῶ μέσα εἰς τοὺς αὐλούς: παίζω τοὺς αὐλούς. ἔμπνει... χείλεσι μοῦσαν 16, 226 κυρ. παῖζε τὸ τραγοῦδί σου (φυσῶν) μὲ τὰ χείλη σου (τοὺς αὐλούς). μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ Ρ 502 νὰ μή μου κρατῇς μακρὰν τοὺς ἵππους ἀλλ' οὕτως, ὥστε νὰ φυσῶσι πολλὰ πλησίον εἰς τὰ νῶτά μου· «τοὺς ἔγγιστα ἀκολουθοῦντας» (Εὐστάθιος) λέγει μάλ' ἐμπνείοντε». φᾶρός μοι ἐνέπνευσε φρεσὶν ὑφαίνειν τ 138 μοῦ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν μου νὰ ὑφαίνω τὸ φᾶρος· ὁ δὲ Ἀμαῒς: τὸ φᾶρος μοῦ ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν (ὁ δαίμων), δηλ. νὰ ὑφαίνω αὐτό. διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς Ξεν. Συμπ. 4, 15 διὰ τὸ ὅτι ἡμεῖς οἱ καλοὶ ἐμπνέομεν (αἴσθημα, πάθος) τι εἰς τοὺς ἐρωτικούς. ἐραστοῦ γεγονότος, τοῦτο δ' «ἐμπνεῖσθαι» Λακεδαιμόνιοι καλοῦσιν Πλουτ. Κλεομ. 3 ἴδ. εἰσπνέω. «ἐμπνεῖ μοι· ἐρᾷ μου, ποθεῖ με» Ἡσύχ. πρβ. εἰσπνίλας. καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τίς ἐστιν ἐμπνέων Αἰσχ. Ἀγ. 676 εἴ τίς ἐστι ζῶν. καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι Εὐρ. Ἀλκ. 205 ἂν καὶ ὀλίγον ἀκόμη ἀναπνέει. βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι Ἱππ. 1246 ἔχων ὀλίγας ἀκόμη πνοὰς ζωῆς (πρβ. ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον Ὀρ. 496). ἕως περ ἂν ἐμπνέω Πλ. Ἀπολ. 29 D ἕως ὅτου ἀναπνέω: εἶμαι ζωντανός. ὁ σὸς πόνος, Λύσιππε, καὶ παρ' ἐλπίδας τάχ' ἐκδραμεῖται· τᾷ τέχνᾳ γὰρ ἐμπνέει Ἀνθ. 9, 777 τὸ ἔργον σου (ὁ ἵππος) καὶ παρ' ἐλπίδας ταχέως θὰ τρέξῃ· διότι διὰ τῆς τέχνης εἶνε ἔμπνους (ἀπέκτησε ζωήν).

ἔμπνοος -πνους 2 ἔχων πνοὴν ἐν ἑαυτῷ· «ἔμπνους ἄνθρωπος ὁ ζῶν καὶ πνοὴν ἔχων, καὶ ἔμπνους αὐτὸς ὁ ἐμπνεόμενος καὶ φυσώμενος» Θ. Μάγιστρος. ἔμπνους ἔτι ἀρθείς Ἀντιφῶν. Τετραλ. Α α 9 ἴδ. αἴρω. λωτὸς ἐν πλευροῖσιν ἄψυχος παγεὶς ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν Ἀπ. Σωπάτρου 10 (Ἀθην. 175 C) ἴδ. ἀνίημι.

ἐμποδίζω «μπαίνω 'ς τὰ πόδια», κωλύω, γίνομαι ἐμπόδιον· οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ἰσόνειρον (ἀντόνειρον Reisig), ᾇ τὸ φωτῶν ἀλαὸν ⟨δέδεται Meineke. «λείπει ἔστιν, ἵνα ᾖ ἐμπεπόδισται» Σχ.⟩ γένος ἐμπεποδισμένον Αἰσχ. Πρ. 564 οὐδὲ εἶδες τὴν ἀδύνατον ἀδυναμίαν, τὴν ὁμοίαν μὲ τὰ ὄνειρα, δι' ἧς τὸ τυφλὸν γένος τῶν ἀνθρώπων εἶνε δεσμευμένον. αἱ σοφαὶ γνῶμαι... ἐμποδίζονται θαμά Σοφ. Φιλ. 431 «αἱ τοιαῦται γνῶμαι καταβάλλονται εὐθέως» Σχ. ὡς οἱ παλαισταί· τὰ δόλια βουλεύματα ἀποτυγχάνουσι συχνάκις. Καὶ μετὰ γεν. ἡ γ' ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι Πλ. Κρατ. 419 C ἡ ἀνία εἶνε τὸ ἐμπόδιον τοῦ ἰέναι (τῆς κινήσεως), δηλ. ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ ἰέναι. τὸ ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα λοιδορεῖν μοι φαίνεται ὁ τὰ ὀνόματα τιθείς 416 Β ὁ τιθεὶς τὰ ὀνόματα μοὶ φαίνεται, ὅτι ψέγει τὸ ἐμποδίζον καὶ ἀναστέλλον ἐκ τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. τὸ ἱρήϊον ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἕστηκε Ἡρ. 4, 60 τὸ ἱερεῖον ἵσταται δεδεμένον τοὺς ἐμπ. πόδας. κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας Ἀρφ. Ἱππ. 755 τὸ χωρίον παρέσχε πράγματα τοῖς τε παλαιοῖς καὶ τοῖς νεωτέροις ἑρμηνευταῖς· «ὥσπερ οἱ τὰς ἰσχάδας ἐσθίοντες οὐκ ἂν μεταδοῖεν εὐχερῶς τινι, οὕτως οὐδὲ ὁ δῆμος ἐκεῖσε δικάζων οὐκ ἂν φιλανθρωπεύσαιτο ῥᾳδίως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ ἐμποδίζων ἀντὶ τοῦ μασώμενος ἢ ἐμφορούμενος» Σχ. «ἐμποδίζειν· μασᾶσθαι. Οἱ δὲ ἰσχάδας μασᾶσθαι ταῖς μελίσσαις, ἢ θλίβειν τοῖς ποσὶ τὰς ἰσχάδας» Ἡσ. Ὁ δὲ Οὐάρρων (De re rustica 1, 41) παρατηρεῖ, ὅτι τὰ σῦκα ὥριμα διαπείραντες διὰ σπαρτίων καὶ ξηράναντες, εἶτα συμπτύσσουσι καὶ πέμπουσιν ὅπου θέλουσι. Ὅτι δὲ τοιούτους ὁρμαθοὺς ἰσχάδων ἐποίουν, φαίνεται καὶ ἐκ τῆς Λυσιστρ. 647 ἔχουσα ἰσχάδων ὁρμαθὸν καὶ ἐκ τῶν σημερινῶν τοιούτων ὁρμαθῶν, οὓς παρασκευάζουσι συνείροντες τὰς ἰσχάδας διὰ σπαρτίων. Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐστάθιος (περὶ Θεσσαλονίκης Ἁλώσ. σ. 291, 54). Ἐκ τούτων λοιπὸν προαγόμενοί τινες ἑρμηνεύουσι τὸ ἐμποδίζων διὰ τοῦ ἰσχάδων ὁρμαθοὺς συνείρων. Ἀλλὰ πῶς θὰ σημαίνῃ τοιοῦτόν τι τὸ ἐμποδίζων; Ἄλλοι δὲ ὑπομιμνήσκουσι τὴν συμπίεσιν τῶν ἐκ τῆς Σμύρνης σύκων, ἅτινα πα-

τούμενα πλατύνονται, καὶ εἶτα τίθενται ἐν ταῖς θήκαις. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ οὐκ ὀλίγαι διορθώσεις συμποδίζων: ἐμπαγίζων: ἐνστομίζων: ἐμπιδίζων ἰσχαδᾶς τ. ἔ. πτηνὸν (οἷον συκοφάγος τις) θηρεῦον μυίας. Ἐγὼ συνδυάζων τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τοῦ Οὐάρρωνος καὶ τὴν τοῦ Ἡσ. ἑρμηνείαν «θλίβειν τοῖς ποσὶ τὰς ἰσχάδας», εἰκάζω ὅτι ἡ σύμπτυξις (complicatio) αὕτη τῶν ἰσχάδων ἐγίνετο συνυποβοηθούντων τῶν ποδῶν, ὧν μεταξὺ ἐτίθετο ὁ ὁρμαθὸς τῶν σύκων ταῖς χερσὶ τεινούσαις ἑκατέρωθεν τὰ ἄκρα τοῦ διαπείροντος σπαρτίου. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ τὴν ἐλαφρὰν ταύτην ἐργασίαν ποιούμενος ἐνέκαπτεν ἐνίοτε καὶ τὰς ἀπειθούσας εἰς τὴν σύμπτυξιν ἰσχάδας. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐμὴ εἰκασία αὕτη πάντως ἄδηλος, διὸ προτείνω τὴν διόρθωσιν ἐμπολίζων· εὕρηται δὲ τὸ ἐμπολίζω παρὰ Πτολεμαίῳ ὡς συνώνυμον τοῦ ἐναξονίζω, παρὰ τὸ πόλος τ. ἔ. περνῶ τι διὰ τῶν πόλων (τοῦ πόλου). Ἔχουσι δὲ καὶ τὰ σῦκα τοὺς πόλους των. Οὕτω δὲ ἡ διόρθ. αὕτη ἄγει εἰς τὴν ἀνωτ. ἑρμηνείαν: ἰσχάδων ὁρμαθοὺς συνείρων. Μέσ. τὴν ἀπ' ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν Φιλήμ. Ἀπ. 164 ἴδ. δόσις.

ἐμπόδιος 2: καὶ τοῦτο, ἐὰν ἰόντες ἐρευνῶμεν, τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον αὐτὸ φήνειε τὸ ζητούμενον, μένουσι δὲ δῆλον οὐδέν Πλ. Θεαίτ. 200 Ε καὶ τοῦτο (δηλ. ὁ προηγούμενος ὁρισμός), ἐὰν προβαίνοντες ἐρευνῶμεν αὐτόν, ἴσως ἤθελεν, ἀφ' οὗ ὑπῆρξεν ἐμπόδιον, φανερώσῃ αὐτὸ τὸ ζητούμενον· ὅταν δὲ μένωμεν ἄπρακτοι, οὐδὲν γίνεται φανερόν. τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι; Εὐρ. Ἴων 862 τί ἐμπόδιον ὑπολειπόμενον μὲ ἀποτρέπει ἀκόμη;

ἐμποδών (ἐν ποσὶν ὤν), μέσα 's τὰ πόδια, μπροστὰ 's τὰ πόδια· ἀντίθ. ἐκποδών. τούτου δ' ἀδελφόν... ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον... ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός, εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ τῷ τοῦδε Αἰσχ. Ἑπτ. 1007 τοῦτον ἐδῶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πολυνείκους νὰ ῥίψητε ἔξω ἄταφον, διὰ νὰ τὸν ἁρπάζωσιν οἱ κύνες, διότι οὗτος (θὰ) ἦτο ἀνατροπεὺς τῆς χώρας τῶν Καδμείων, ἂν θεός τις δὲν παρεμπόδιζε τὸ δόρυ αὐτοῦ. οὔτε θεοὺς οὔθ' ὁσίαν οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἐποιήσατ' ἐμποδὼν τοιούτῳ λόγῳ Δημ. 21, 104 οὔτε τὸ θεῖον οὔτε τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον οὔτε ἄλλο τίποτε ἐχρησίμευσε δι' αὐτὸν ὡς ἐμπόδιον εἰς τοιοῦτον λόγον. — τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται Θουκ. 2, 45 ἴδ. φθόνος. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδών, τυραννίδος οὕτω πεσούσης, εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; Σοφ. Ὀ. Τ. 128 ποῖον δὲ κακὸν ἐμπόδιον ὄν, ἀφ' οὗ οὕτως ἔπεσεν ὁ βασιλεύς, σᾶς ἀπέτρεπε νὰ μάθητε τοῦτο; σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ λέγουσα μηδὲ δρῶσα Εὐρ. Ἑκ. 372 σὺ δὲ μηδόλως ἡμῖν ἐμποδὼν γένῃ λόγῳ ἢ ἔργῳ: διόλου μὴ μᾶς ἐμποδίσῃς διὰ λόγου ἢ ἔργου. εὐλαβεῖσθε ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον μή... ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι Ἀρφ. Εἰρ. 315 μήπως μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ σύρωμεν ἐκεῖθεν τὴν θεάν. χωρῶμεν ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν, μή που λαθὼν (Δ. Γ. λίθος· ὅθεν λίθων Reisig) τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ Σφ. 247 προχωρῶμεν (βαδίζωμεν) καὶ μαζὶ μὲ τὸν λύχνον προσέχωμεν παντοῦ, μήπως προσκρούσωμεν εἰς κανένα λίθον. ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς ἔφυσαν ἀνδρῶν πρὸς τὸ δυστυχέστερον Εὐρ. Ὀρ. 605 αἱ γυναῖκες ἐπλάσθησαν ἐκ φύσεως, διὰ νὰ εἶνε πάντοτε ἐμπόδιον εἰς τὰς τύχας τῶν ἀνδρῶν, ὥστε νὰ λαμβάνωσιν (αἱ τύχαι) δυστυχεστέραν τροπήν. ὥσπερ γε καὶ ἡ ἀπορία κακὸν καὶ πᾶν, ὡς ἔοικεν, ὅτι ἂν ἐμποδὼν ᾖ τῷ ἰέναι καὶ πορεύεσθαι Πλ. Κρατ. 415 C ὅπως βέβαια καὶ ἡ ἀπορία εἶνε κακὸν καὶ πᾶν ὅ τι εἶνε ἐμπόδιον εἰς τὴν κίνησιν καὶ πορείαν. εἰ δὲ γενησόμεθα ἐπὶ βασιλεῖ, τί ἐμποδὼν μὴ οὐχὶ... ἀποθανεῖν; Ξεν. Ἀν. 3, 1, 13 ἐὰν δὲ θὰ περιέλθωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως, τί ἐμποδίζει νὰ μὴ φονευθῶμεν; εὖ ἴστε, ὅτι ἐμποδὼν ἀλλήλοις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔσεσθε Κ. Π. 8, 5, 24 καλῶς γνωρίζετε, ὅτι θὰ γίνετε ἐμπόδιον εἰς ἀλλήλους πολλῶν καὶ ἀγαθῶν πραγμάτων. ὥς σφι τὸ ἐμποδὼν ἐγεγόνεε καθαρόν Ἡρ. 7, 183 εὐθὺς ὡς τὸ ὑπάρχον ἐμπόδιον (τ. ἔ. τὸ ἕρμα, ἡ ὕφαλος πέτρα) εἶχε γίνῃ καθαρόν τ. ἔ. φανερὸν εἰς πάντας (διὰ τῆς στήλης λίθου), ὄχι δὲ ἀφανὲς ὡς πρότερον. Ἄλλοι: εὐθὺς ὡς ἐξηφανίσθη τὸ ὑπάρχον ἐμπόδιον (ἀλλ' ἐξηφανίσθη;). Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται («ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων ἵδρυται» Παράφρ.), ἵν' ἀνταπόδοσις ᾖ Ἀριστοτ. 1133[a] 3. ὄλβον δὲ ὅλον πειρώμενοι θηρᾶν εἰ ἐμποδών τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν, ἃ τῶν μὲν κακῶν ἀνθρώπων ἄρχει, τοῖς δ' ἀγαθοῖς πείθεται, οὐκ ἂν πρέποντα ἡμῖν δοκοῦμεν ποιεῖν; Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 46 προκειμένου δὲ περὶ ἀποκτήσεως ὅλης εὐτυχίας φαινόμεθα ὅτι θὰ ἐποιοῦμεν ἀνάρμοστα, ἂν ἠθέλομεν παρεμποδίσῃ τὴν ἀπόκτησιν ἐκείνων (τῶν παθῶν), τὰ ὁποῖα τοὺς μὲν κακοὺς ἀνθρώπους κυριεύουν, ὑποτάσσονται δὲ εἰς τοὺς ἀγαθούς; Ἐξήνεγκον ἐρωτηματικῶς τὸν λόγον, διότι ἄλλως δὲν ἔχει καλῶς. ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων Εὐρ. Φοίν. 706 ἃ σαφῆ.

ἐμποιέω: ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς... ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμόν Ἡρ. 7, 6 ἐπ' αὐτ. συλληφθεὶς ὅτι ἐνέβαλλεν εἰς τὰ τοῦ Μουσαίου ἴδιον αὐτοῦ χρησμόν. Ὅθεν ὀνομάζει ὁ Ἡρόδ. τὸν Ὀνομάκριτον διαθέτην χρησμῶν τῶν Μουσαίου.— ἱκανὸς ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν ὡς πειστέον εἴη Κλεάρχῳ Ξεν. Ἀν. 2, 6, 8 νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἔπρεπε νὰ πείθωνται εἰς τὸν Κλ. οἳ ἂν δύνωνται ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητέον εἶναι Ξεν. Οἰκ. 21, 7 ὅσοι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐμποιήσουν εἰς τοὺς στρατιώ-

τας τὴν πεποίθησιν, ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀκολουθῶσι.

ἐμπολάω (ἐμπολή) πωλῶ καὶ ἀγοράζω, ἐμπορεύομαι, κερδίζω ἐμπορευόμενος. Τὸ ῥῆμα λαμβάνει αὔξησιν Ἀττικὴν πρὸ τῆς προθέσεως· ἠμπόλα Ἀρφ. Σφ. 444. Εὐρ. Τρῳ. 973. Ἴων 1371. ἀπημπόλ- Ἀπολλόδ. 3, 6, 4 (ἀπεμπολ- χ/φα). Παρ' Ἰσαίῳ 11, 43 τὸ ἐνεπόλησαν παρέχει ἀμφιβολίας (ἐνεπώλησαν χ/φα). ἠμπόληκα Αἰσχ. Εὐμεν. 634. Σοφ. Αἴ. 978. Ἀρφ. Εἰρ. 367. ἐμπεπόληκα Λουκ. Κατάπλ. 1. ἐμπολόωντο ο 456. ἠμπολήθην Σοφ. Τρ. 250. ἐξημπόλημαι Ἀντιγ. 1036. ἐξεμπ- Ἡρ. 1, 1. ἀπεμπολεῖν μτγν. Παρ' Ὁμ. μόν. τὸ μέσ. βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο ο 456 πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες ἐσώρευον πολὺν βίον, θησαυρόν, ἐντὸς τοῦ πλοίου. οὐδὲν ἠμπόληκά πω, οὔτ' ἄλφιτ' οὔτε τυρόν, ὡς ἀπολούμενος Ἀρφ. Εἰρ. 367 τίποτε δὲν ἔχω ἀγοράσῃ ἀκόμη, οὔτε ἄλφιτα οὔτε τυρόν, ὡς μέλλων ν' ἀποθάνω. Παίζει εἰς τὴν στρατείαν, ὑπονοῶν ὅτι, ταύτης γενομένης, ὁ θάνατος ἦτο ἄφευκτος· «οἱ γὰρ στρατευόμενοι τυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ἐωνοῦντο». Τὸ δ' ὡς ἀπολούμενος χαριέντως εἶπεν ἀντὶ τοῦ ὡς στρατευσόμενος. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκὼν (τυχὼν Bothe) μ' αὐτῷ δίδως; Σοφ. Ο. Τ. 1025 σὺ δ' ἀγοράσας ἢ γεννήσας με δίδεις εἰς αὐτόν; ὡς μὴ 'μπολήσων («ἐξαπατήσων» Σχ.) ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα Ἀντ. 1063 γνώριζε ὅτι δὲν θὰ ἐμπορευθῇς τὸ φρόνημά μου (κυρ. ὡς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν θά με πωλήσῃς καί με ἀγοράσῃς ἴδ. ὡς). καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ Τρ. 93 καὶ ἀργὰ ἂν φθάσῃς (κυρ. καὶ ὑστεροῦντί σοι) ἡ περὶ τῆς καλῆς ὑγείας τοῦ πατρός σου εἴδησις φέρει κέρδος. κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος Ἱπποκρ. 507. 34 θὰ εἶνε (θὰ περάσῃ) καλλίτερα εἰς τὴν ὑγείαν του. ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἄμεινον εὔφροσιν δεδεγμένη δροίτῃ Εὐμ. 634 κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς στρατείας ἐπάνοδόν του, ἀφ' οὗ τὰ πλεῖστα ἐτελείωσε (ἐξεμπέρδευσε) καλῶς κατὰ (διὰ) τοὺς εὐνοϊκῶς κρίνοντας (πρβ. Σοφ. Ἀντ. 904), δεχθεῖσα αὐτὸν ἐντὸς πυέλου κέ. ἃ ἴδ. ἐν περῶ. ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; Σοφ. Αἴ. 978 δημώδης ὡς φαίνεται φράσις = «ἆρά γε πῆρες καὶ ἔδωκες» (τ. ἔ. τέθνηκας), ὡς ἐπικρατεῖ ἡ φήμη; ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν· κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους πένητα ναίειν δόξαν ἠμποληκότα Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 181 ἄφινέ με νὰ ὀνομάζωμαι κακός, ἀλλὰ (φθάνει μόνον) νὰ κερδίζω (κυρ. κερδαίνων)· διότι τοῦτο εἶνε προτιμότερον παρὰ σεβόμενος τοὺς νόμους τῶν θεῶν νὰ ζῶ (κυρ. νὰ κατοικῶ) πτωχός, ἀποκτήσας (μόνον) κέρδος (τὴν ξηρὰν) δόξαν.

ἐμπολή: λεπταῖς ἐπὶ ῥιπῖσιν (Mein.: ῥοπῆσιν) ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες οἱ πολύφθοροι ἢ ἔσωσαν ἀκέρδαναν ἢ διώλεσαν Ἀπ. Σοφ. 511 (Ἀνθ. Στοβ. 59, 3) εἰς λεπτὰς πνοὰς ἀνέμου ἐμπορεύματα μεγάλα ἐμπιστευόμενοι (κυρ. τυχαίως ῥίπτοντες) οἱ «καταφανισμένοι» («καταζημιωμένοι») ἄνθρωποι ἢ ἔσωσαν ὅσα ἐκέρδισαν ἢ τὰ ἔχασαν.

ἐμπόλημα τό, ἐμπόρευμα, ἀντάλλαγμα· κόρην παρεσδέδεγμαι, λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Σοφ. Τρ. 538 ἔχω δεχθῆ πλησίον μου ἐντὸς τοῦ οἴκου αὐτήν, ἐπονείδιστον ἀντάλλαγμα τῆς πρὸς αὐτὸν πίστεώς μου. φῶς γὰρ ἐμπολήμασιν πρέπει Εὐρ. Κύκλ. 187 φῶς ἁρμόζει εἰς τὰς ἐμπορικὰς πράξεις (τὰ ἐμπορεύματα πρέπει νὰ φαίνωνται).

ἐμπολιτεύω: ἔπραξαν ἐκ πλείονος πρὸς τοὺς ἐμπολιτεύοντας σφῶν ἐκεῖ ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις Θουκ. 4, 103 ἀπὸ μακροτέρου χρόνου διεπραγματεύθησαν πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀμφιπόλει πολιτογραφουμένους συμπατριώτας των, πῶς νὰ παραδοθῇ ἡ πόλις ς' τὰ χέρια των (= ἐν).

ἐμπορεύομαι μέσ μετὰ π. ἀορ. κυρ. πορεύομαι ἐν χώρᾳ τινὶ (μεταβαίνων εἴς τι μέρος: ἐκ τῆς ἐν καὶ πορεύομαι· ἐπὶ τῆς ἐμπορικῆς σημ. γίνεται παρὰ τὸ ἔμπορος). ξένην ἔπι σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται Σοφ. Ο. Τ. 456 ἐπὶ ξένης γῆς θὰ πορεύηται προδεικνύων (αὐτήν, τὴν γῆν, ὄχι τὴν ὁδόν, ἑαυτῷ) διὰ τῆς ῥάβδου του. καρκίνοι θ' ἵκοντ' ἐχῖνοί θ', οἳ καθ' ἅλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι Ἀπ. Ἐπιχάρ. 53 οἵτινες κατὰ τὴν ἁλμυρὰν θάλασσαν νὰ κολυμβῶσι δὲν γνωρίζουν, ἀλλὰ πεζῇ πορεύονται ἐν αὐτῇ μόνοι. εἰς ἀνδρὸς φύσιν σκοπῶν δίαιτάν θ' ἥντιν' ἐμπορεύεται Εὐρ. Ἀπ. 812 (Αἰσχίν. 1, 152. Στοβ. Ἐκλ. 2, 15, 25) ἀποβλέπων εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ὃν ἀκολουθεῖ. ἴδ. ἡμερεύω. ὁ δὲ παρεὼν λόγος τοῖσιν ἐς ἰατρικὴν οὕτως ἐμπορευομένοις ἐναντιώσεται Ἱπποκρ. 6, 31 τ. ἔ. τοῖς εἰς τὴν ἰατρικὴν οὕτως ἐμπίπτουσιν (εἰσερχομένοις). ὅστις πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κείνου ἐστὶ δοῦλος Ἀπ. Σοφ. 789 σχεδὸν = ὅστις πορεύεται πρὸς τ κέ. Ἀσπασία ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν Ἀθην. 569 F ἔκαμνεν ἐμπόριον μὲ πλήθη ὡραίων γυναικῶν.

ἐμπόριον τό, ἐμπορικὸς σταθμός, λιμὴν ἐμπορικός· ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα δυνατὴν ἔσχον χρημάτων προσόδῳ τὴν πόλιν Θουκ. 1, 13 παρέχοντες τὴν πόλιν αὐτῶν ὡς ἐμπορικὴν ἀγορὰν κατέστησαν αὐτὴν δυνατὴν κατ' ἀμφότερα (κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν) διὰ τῆς χρηματικῆς προσόδου. οὗτοι δεινότατοί εἰσι δανείσασθαι χρήματα ἐν τῷ ἐμπορίῳ Δημ. 35, 1 οὗτοι εἶνε ἐπιτηδειότατοι διὰ νὰ δανεισθῶσι χρήματα ἐν τῷ λιμένι ἡμῶν. πότερ' Ἀττικοὶ ἅπαντες ἢ κἀκ τοὐμπορίου τινές; Διφίλ. Ἀπ. 17 (Ἀθην. 132 C) ποῖον ἐκ τῶν δύο ὅλοι εἶνε Ἀττικοὶ ἢ εἶνε καί τινες ἐκ τοῦ (ξενικοῦ) ἐμπορίου; (ἴδ. Ἀ. Β. 284). εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα Ἀρφ. Ὄρν. 1523 διότι ἐν καιρῷ πολέ-

μου ἦσαν κεκλεισμένα (ἰδ. Δημ. 2, 16).

ἔμπορος ὁ, πλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιβάτης, ταξιδιώτης, ἀντίθ. πρὸς τὸν ναύκληρον, τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ πλοίου. ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων Αἰσχ. Χο. 657 ὥρα δὲ εἶνε οἱ ὁδοιπόροι νὰ ῥίπτωσι τὴν ἄγκυραν εἰς τὰ πανδοχεῖα τῶν ξένων. ‖ συνήθως ὁ πλέων ἔμπορος, ὁ σημερινὸς ἔμπορος· ΔΙΚ. Ἀλλ' ἔμπορος; ΣΥΚ. Ναί, σκήπτομαί γ' ὅταν τύχω Ἀρφ. Πλ. 904 προφασίζομαι (λέγω) ὅτι εἶμαι, ὅταν τύχῃ εὐκαιρία (συμφέρουσά μοι). Κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, ὅτε οἱ ἔμποροι δὲν ἔπλεον, διέτασσον οἱ νόμοι νὰ ἐκδικάζωνται αἱ ἐμπορικαὶ δίκαι· ὅθεν ἐάν τις ἤθελε νὰ ἀναβληθῇ ἡ δίκη του, ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἔμπορος, καὶ οὕτως ἀνεβάλλετο εἰς τὸν προσεχῆ χειμῶνα (Λυσ. 15, 5). Καὶ τοὐναντίον λέγων ἔμπορός εἰμι ὁ θέλων νὰ καταδικάσῃ τινά, ἐξεδίκαζε τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ ἐντὸς βραχέος χρόνου ἐνώπιον τῶν θεσμοθετῶν. Ὁμοίως κατὰ τὸν Leeuwen πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ χωρίον τῶν Ἐκκλ. 1027 ἔμπορος εἶναι σκήψομαι, ὄχι δὲ κατὰ τὸν Σχολ. «προφασίσομαι εἶναι ἔμπορος, ὡς ἐπὶ κινδυνευόντων, ἐπειδὴ οὐκ ἐστρατεύοντο οἱ ἔμποροι». κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις, εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν Εὐρ. Ἱππ. 9 λέγεις λοιπόν, ὅτι ἦτο κακὴ ἔμπορος τοῦ βίου της (τ. ἔ. δὲν ἐγνώριζε πόσον ἀξίζει μία ζωή), ἀφ' οὗ ἐκ μίσους πρὸς σὲ κατέστρεψεν ὅ τι ἔχει τις φίλτατον (δηλ. τὴν ζωήν της). Παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 601: κακῶν μὲν ὅστις ἔμπορος κυρεῖ ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς, ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ γράφουσιν ἔμπειρος: ὅστις εἶνε ἔμπειρος τῶν (ἐν τῷ βίῳ) κακῶν, γνωρίζει ὅτι, ὅταν ἐπέλθῃ εἰς τοὺς θνητοὺς κλύδων συμφορῶν, πρέπει πάντα τις (ἢ οἱ θνητοὶ) νὰ φοβῆται. Ὁ δὲ Weckl. ἔγρ. βροτείων ὅστις ἐμπειρὴς κυρεῖ, ἐπίσταται, κακῶν μὲν ὡς ὅταν τινὰ κλύδων ἐπέλθῃ κέ., ἃ εἶνε εἰκαῖα. Παρὰ δὲ Δημ. 12, 19 σήμερον γράφουσι: φασὶ γὰρ οἱ τῆς πολιτείας τῆς παρ' ὑμῖν ἔμπειροι, ἐν ᾧ πρότερον ἐγράφετο ἔμποροι.

ἐμπορπάω διὰ πόρπης συνδέω, θηλυκώνω· τοὺς... πρεσβυτέρους καὶ... τοῦ στρατεύεσθαι ἀφειμένους ἰδεῖν ἦν καθ' ὅλην τὴν πόλιν... περιφθειρομένους, διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους Λυκοῦργ. Λεωκρ. § 40 ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ περιφερομένους οἰκτρῶς, φοροῦντας «κομβωμένα» διπλᾶ τὰ ἱμάτιά των (ἵνα κατέχωσιν ὀλιγώτερον ὄγκον καὶ μὴ ἐμποδίζωσιν αὐτοὺς κινουμένους).

ἔμπρακτος 2: τὰν ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν Πίνδ. Π. 3, 62 ἰδ. ἀντλῶ.

ἐμπρεπής 2: τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα δ' ἐγὼ λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ... ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ ζῶσα γόοις με τιμῶ Αἰσχ. Ἱκ. 118 τοιαῦτα πάθη ἄθλια ὀδυρομένη ἐγὼ ἐν ὀξεῖ καὶ βαρεῖ ἤχῳ, ἀξιοδάκρυτα («παρασκευαστικὰ τοῦ πίπτειν τὰ δάκρυα» Σχ.) εἰς ἰηλέμους ἁρμόδια, ζῶσα τιμῶ ἐμαυτὴν δι' ἐπικηδείων θρήνων.

ἐμπρέπω ἐμπρεπής εἰμι, διαπρέπω, «φαντάζω». κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων σεμνότιμος ἀνάκτωρ Αἰσχ. Χο. 356 κατὰ γῆς (ὑπὸ γῆς τ. ἔ. ἐν Ἅιδου) διαπρέπων ὡς σεμν. ἄναξ (πρβ. λ 485). πεντάθλοισιν ἐνέπρεπεν Βακχυλ. 8 (9), 28 ἰδ. διακρίνω. Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων Ἀρφ. Νεφ. 605 διακρινόμενος μεταξὺ τῶν Βακχῶν. ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν Σοφ. Ἠλ. 1187 βλέπων σε διακρινομένην (οἷον κεκοσμημένην) διὰ πολλῶν θλίψεων· ἐν ᾧ ἐπερίμενε νὰ τὴν ἴδῃ ἐμπρέπουσαν πολλῇ χλιδῇ, πολλῷ κόσμῳ.—ἓν δὲ πάντων (πᾶσι Τρικλίνιος) γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει Εὐρ. Ἡρακλ. 407 κυρ. μία δὲ πάντων γνώμη ἡ ἰδία διακρίνεται: εἰς ἓν συμφωνοῦσι πάντες. χρυσόν τε πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον Ἡρ. 7, 83 ἐφάνταζον μὲ τὸν πολὺν καὶ ἄφθονον χρυσὸν ποῦ εἶχον.

ἐμπρήθω ἐνέπρηθον Ι 589, ἀλλαχοῦ ἐνιπρῆσαι, ἐμφυσῶ· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον Α 481 ἐφύσησεν ὁ ἄνεμος εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱστίου. ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός Ἀρφ. Σφ. 36 ἐμπεφυσημένης, παχείας· «πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι, ἔνθεν καὶ πρηστήρ» Σχ.

ἔμπροσθεν: εἰ δέ τις τῶν προστατομένων αὐτόθι νόμων σωφροσύνης ἔμπροσθεν ὑγίειαν ἐν τῇ πόλει φανεῖται ποιῶν τιμίαν..., οὐκ ὀρθῶς ἀναφανεῖται τιθέμενος Πλ. Νόμ. 743 Ε ἐὰν δέ τις τῶν προστατ. ἐνταῦθα νόμων θὰ φανερώνηται, ὅτι ἐν τῇ πόλει προτιμᾷ τὴν ὑγείαν τῆς σωφροσύνης, θὰ γίνῃ φανερὸν ὅτι δὲν τίθεται ὀρθῶς ὁ νόμος οὗτος. ὁρᾷ... τὰς αἰτίας τῶν ἠδικηκότων ἔμπροσθεν οὔσας τοῦ δικαίου Δημ. 56, 50 βλέπει ὅτι αἱ αἰτιολογίαι (προφάσεις, σοφιστεῖαι) τῶν ἠδικ. ὑπερισχύουν τοῦ δικαίου. ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων 4, 39 προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, τὸ ἐναντ. τοῦ ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασιν Αὐτ.

ἔμπυος 2 κυρ. ὁ ἔχων πῦον ἔν τινι τόπῳ τοῦ σώματος, «ὀμπυωμένος»· τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους Σοφ. Φιλ. 1378 τὸν ὀμπυωμένον (ἢ ὀμπυασμένον) πόδα.

ἔμπυρος 2 (ἀντίθ. ἄπυρος) ὁ ἐν πυρὶ ὤν· ἡ ἔμπυρος τέχνη Πλ. Πρωτ. 321 Ε ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζομένη. Ἀπὸ τοῦ Πινδ. τὸ οὐδ. πλ. ὡς οὐσ. ὁλόκαυστα θύματα, ὁλοκαυτώματα, τὰ καιόμενα ἱερεῖα, ἐξ ὧν τῆς φλογὸς γίνεται μαντεία· μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου Πίνδ. Ὀ. 8, 3 οἱ μάντεις ἐκ τῶν ἐμπύρων θυσιῶν ἐξάγοντες σημεῖα ζητοῦσι νὰ ἀνερευνήσωσι τὴν θέλησιν τοῦ Διός. ἐμπύρων ἐγενόμην Σοφ. Ἀντ. 1005 «ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας» Σχ. κοὐδεὶς ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὢν Εὐρ. Ἑλ. 756 καὶ οὐδείς, ἄεργος ὤν, ἐπλούτησεν ἐκ τῶν ἐμπύρων

θυσιῶν (τ. ἔ. συμβουλευόμενος τὰ ἔμπυρα). Ταῦτα ἀναφ. ἴσως εἰς τὰ θύματα τῶν μάντεων, καθ' ὧν πιθανῶς (ἴδ. Μυλλέρου ἱστ. Ἑλλ. Φιλολ. μτφ. Κυπριανοῦ 2 σ. 183 σημ. 2) καταφέρεται ἐνταῦθα ὁ Εὐριπ. ὡς διεγειράντων τὴν εἰς Σικελίαν ἐκστρατείαν. Παρὰ Δ. Ἀλ. 2, 25 ἔμπυρος θυσία εἶνε τὸ σφάγιον, ὅπερ σφάζεται ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἥρωος, ὥστε τὸ αἷμα μετὰ τῆς σπονδῆς συνέρρεον ἐντὸς τοῦ τάφου διὰ τῆς κοιλότητος τοῦ βωμοῦ. καί νιν εἰσῆλθεν τάδε, ὅρκους συνάψαι δεξιάς τε συμβαλεῖν μνηστῆρας ἀλλήλοισι καὶ δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι κἀπαράσασθαι τάδε Εὐρ. Ἰ. Α. 57 καὶ ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν του τὰ ἑξῆς, νὰ συνάψωσιν οἱ μνηστῆρες ὅρκους ἀμοιβαίους καὶ νὰ δώσωσι πρὸς ἀλλήλους εἰς πίστωσιν τὰς δεξιὰς αὐτῶν καὶ νὰ χύσωσιν ἐπὶ τῶν καιομένων ἱερείων σπονδὰς (αἵτινες ἐθεωροῦντο ἱερώτεραι) καί, ἀφ' οὗ κηρύξωσιν ἐπαράτους τοὺς ἐπιόρκους, νὰ ὑποσχεθῶσι τὰ ἑξῆς. δεινῆς τ' ἀπλοίας πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων εἰς ἔμπυρ' ἦλθε Ἰ. Τ. 15 ἴδ. ἄπλοια. εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοις ἔσῃ ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός Αἰσχ. Χο. 482 εἰ δὲ μή, μεταξὺ νεκρῶν, οἵτινες θὰ ἔχωσι καλὸν δεῖπνον, σὺ δὲν θὰ τιμηθῇς διὰ καιομένων ἱερείων, κνῖσαν ἐκπεμπόντων, ὑπὸ τῆς χώρας προσφερομένων. ἐς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός Εὐρ. Φοίν. 1193 «πεπυρακτωμένος» Σχ. ὑπὸ κεραυνοῦ.

ἐμφαγεῖν ἴδ. ἐνέφαγον.

ἐμφαίνω δεικνύω (τι) ἐντός τινος. Ἐν τῷ Ἀπ. Εὐρ. 326 οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν πένητες ὄντες ἐμφαίνουσ' ἔτι ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἀλφάνουσ', ὃ ἴδε. Ἐν τῷ Κέβητος Πίνακι κεφ. 21 : ἐμφαίνει οὕτως (ἔχειν) οὕτω φαίνεται ὅτι εἶνε, ὡς καὶ ἐν κεφ. 16 καὶ 18 τὸ ἐμφαίνει ἀντικαθιστᾷ διὰ τοῦ ἐμφαίνεται ὁ Drosihn, διότι λέγει, ὅτι ὡς ἀπρόσωπον τὸ ἐμφαίνει οὐδαμοῦ εὕρηται. Ἀλλ' οὐδὲν κωλύει νὰ ἐκλάβωμεν ὡς ὑποκείμ. τὸ ὁ πίναξ ἢ ἡ γραφή.— ἐμφαίνεται δὲ μᾶλλον, ὅσων τὸ θερμὸν ἐξεθλίβη καὶ διέπτατο, πάντα ταῦτα παντάπασιν ὑπὸ τῆς ψυχρότητος παγῆναι· διὸ καὶ πάγοι καλοῦνται Πλουτ. 953 Ε ἐμφανὲς δὲ μᾶλλον εἶνε, ὅτι, ὅσων ἡ θερμότης διά τινος θλίψεως ἐξήχθη καὶ διέπτη, πάντα ταῦτα παντελῶς ἐπάγωσαν ἀπὸ τὸ ψῦχος· ὅθεν καὶ ὀνομάζονται πάγοι. ὥσπερ ἐν σώματι, ὅσοι νέοι ὄντες μέγεθος ἔλαβον, ὅμως ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν, οὕτω καὶ Κύρου ἐκ τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνετο Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 3 ὅπως εἰς τὸ σῶμα πάντων ἐκείνων, ὅσοι καίτοι νέοι ἔλαβον μεγάλην (σωματικὴν) ἀνάπτυξιν, ὅμως φαίνεται ἐν αὐτοῖς ἡ νεαρὰ ἡλικία, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν ὀλιγοετίαν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς πολυλογίας τοῦ Κ. δὲν διεφαίνετο θρασύτης.

ἐμφανής 2 ὁ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν φαινόμενος, ὀφθαλμοφανής (πρβ. Θουκ. 2, 11, 7), ἐναργής. ἐμφανὲς τέκμαρ Αἰσχ. Χο. 663 ἴδ. τέκμαρ. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν, σύ νυν πρὸς θεῶν πατρῴων πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμοις μολεῖν Σοφ. Ο. Κ. 755 ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρύπτῃ τις τὰ ὁλοφάνερα (ἅπερ ἄλλως σὺ αὐτὸς πρὸς πάντας δεικνύεις), σὺ πεισθεὶς εἰς ἐμὲ κρύψον αὐτά, ἀποφασίσας νὰ ἐπανέλθῃς οἴκαδε. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν Αἴ. 538 δός μοι νὰ τοῦ ὁμιλήσω καὶ νὰ τὸν ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον (κατὰ πρόσωπον). ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων, ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά Αἰσχ. Πέρσ. 521 ὦ ἐναργὴς ὄψις τῶν ἐνυπνίων τῆς νυκτός, διότι (ἄλλοι: πόσον) σαφῶς βεβαίως μοὶ ἐδήλωσας τὰς συμφοράς μου. σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν παρὼν ἐμφανὴς (=ἐναργὴς) ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος Ἀρφ. Σφ. 734 σὲ δὲ τώρα ἐκ τῶν θεῶν τις διὰ τῆς ὀφθαλμοφανοῦς παρουσίας του σὲ βοηθεῖ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην ; Σοφ. Φιλ. 531 πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἀποδείξω ἐμπράκτως; τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος, σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου ; Ο. Κ. 1501 τίς πάλιν θόρυβος ἐξ ὑμῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐγείρεται, εὐδιακρίτως προερχόμενος ἔνθεν μὲν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἔνθεν δὲ ἐκ τοῦ ξένου. Σαφὴς μὲν καὶ ἐμφανὴς (=σαφὴς) δὲ συναποτελοῦσιν ἀναφοράν. Ἡ δὲ διόρθ. ἀστῶν ἀντὶ τοῦ αὐτῶν δέν μοι φαίνεται ὀρθή· ὅπερ φαίνεται καὶ ἂν μεταβάλωμεν ὧδε τὸν λόγον : τίν' αὖ ὑμεῖς κοινὸν ἠχεῖτε κτύπον, σαφῆ μὲν αὐτοί, ἐμφανῆ δὲ ὁ ξένος, ὅπου τὸ ἀστοὶ θὰ ἦτο ἀνάρμοστον.— αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις οὐκέθ' ὅσια δρῶν..., πᾶσιν ἐμφανὴς ὁρᾶν ἔσται... ὅτι τά τε παράνομα τά τ' ἀνόσια τίνεται θεός Ἀρφ. Θεσμ. 682 ὅταν συλληφθῇ τις ἐξ αὐτῶν διαπράττων τι ἀνοσιούργημα..., θὰ δεικνύῃ ὁλοφάνερα... ὅτι ὁ θεὸς τιμωρεῖ τὰς παρανομίας καὶ τὰς ἀνοσιουργίας. ἐχρῆν... τοὺς ἀδίκους τούσδε τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν Ἀπ. Σοφ. 103 ἔπρεπεν οἱ ἄδικοι οὗτοι νὰ ὑπομένωσιν ὀφθαλμοφανῶς τὴν ἐναντίαν ποινὴν τὴν τιμωρὸν τῶν κακῶν. χρῆν γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑψήλ' ἄγειν Ἀπ. Εὐρ. 1048 ἔπρεπεν αἱ μὲν ἀσκόπως περιπλανώμεναι τύχαι καμμίαν δύναμιν νὰ μὴ ἔχουν, τοὺς προφανῶς δὲ μεγάλους νὰ τιμᾷ τις καὶ φέρῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην θέσιν. Τὸ ἀφηρ. τύχας εἶνε ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου· σήμερον ἤθελέ τις εἴπῃ : τυχοδιώκτας. οὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής Σοφ. Ο. Τ. 909 οὐδ. τιμᾶται ἐμφανῶς ὁ Ἀπόλλων (διότι τὰ μαντεύματα αὐτοῦ νομίζονται ψευδῆ). πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν; Ἠλ. 1454 εἶνε λοιπὸν εὔκολον εἰς ἡμᾶς νὰ ἴδωμεν αὐτὸν (ἐμφανῆ) καὶ οὕτω νὰ πληροφορηθῶμεν (μαθεῖν), ὅτι εἶνε νεκρός; τὴν διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς Πλ. Θεαίτ. 206 D ἴδ. ἐκτυπόω.—

Καὶ ὡς δικανικὸς ὅρος· εἰ δ' ἄρα ἀπείληφε, λέγε ὅτι ἐγὼ μάρτυρας ἔχων ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκομισμένον Δημ. 52, 10 ἐὰν δὲ ἔχει λάβη ὀπίσω τὰ ὀφειλόμενα, λέγε ὅτι ἐγὼ μάρτυρας ἔχων ἀπήτουν παρ' αὐτοῦ νά μοι παρουσιάση τὰ χρήματα ἢ ἐκεῖνον, ὅστις τὰ ἔχει λάβη. Οὕτω λέγεται καὶ ἐμφανῶν κατάστασις: ἐγγράφει τῷ δημοσίῳ ἀπρόσκλητον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβολὴν ἑξακοσίας δραχμάς 53, 14 μὲ ἐγγράφει εἰς τὰ βιβλία τοῦ δημοσίου ταμείου ὡς ὀφείλοντα 600 δρ. ποινὴν ἐπιβεβλημένην μοι ἐν δίκῃ περὶ ἐμφανίσεως τῆς περιουσίας μου, καθ' ἣν κατεδικάσθην χωρὶς νὰ προσκληθῶ. προσεκαλέσατο εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν Ἰσαῖ. 6, 31 προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ παρουσιάση τοὺς λ/μούς του, τὴν περιουσίαν του. ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 10 ν' ἀποδώσωσι τὰ ἀναμφισβήτητα κτήματα. Ἐπίρρ. ἐμφανῶς = ὀφθαλμοφανῶς. ἐμφανῶς σταθείς Σοφ. Τρ 608 ἴδ. φανερός. μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν Αἰσχ. Ἑπτ. 232 μὴ λοιπόν, ὅταν ἀκούῃς, ἄκουε πάρα πολὺ σαφῶς τ. ἔ. κάμνε πῶς δὲν ἀκούεις.

ἐμφανίζω ἐμφανῆ (-νὲς) ποιῶ· ὃν ἡ τύχη φίλον ἀλυσιτελῆ ἐμφανίζει Δημ. 14, 36 παρουσιάζει ὡς φίλον ἀνωφελῆ.

ἐμφέρω: οὓς αἰὲν ἐμφέρεις (Δ. Γ. ἐμφορεῖς) σύ μοι φόνους πατρῴους Σοφ. Ο. Κ. 989 ἴδ. ἐμφορέω.

ἐμφλέγω: ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν... σελάνας φάος Πινδ. Ὀ. 10, 74 «κατέλαμψε τὴν ἑσπέραν» Σχ. Ἡ δὲ ἐν περιορίζει τὴν ἔννοιαν ἐντὸς τοῦ ὁρίζοντος.

ἐμφορέω ἐμφέρω· οἱ δὲ κορώνησιν ἴκελοι περὶ νῆα κύμασιν ἐμφορέοντο μ 419 ἐφέροντο μέσα εἰς τὰ κύματα. || ἐπιφέρω, προβάλλω· οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς Σοφ. Ὀ. Κ. 989 οὔτε διὰ τοὺς γάμους τούτους θὰ ὀνομασθῶ κακὸς οὔτε διὰ τοὺς φόνους τοῦ πατρός, οὓς αἰωνίως ἐπιρρίπτεις εἰς ἐμέ, ἐξονειδίζων με πικρῶς δι' αὐτούς. Ἡ ἐν- σημ. κυρ. τὸ εἶναι ἔν τινι: ὅτι εὑρέθην ὢν ἐν τοῖς γάμοις τούτοις, ἐνν. δὲ καὶ εἰς τὰ ἑξῆς: οὔτ' ἐν τοῖς πατρ. φόνοις, οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς κέ. πρβ. Ἡρ. 1, 55: ἐπεί τε γὰρ δὴ παρέλαβε τοῦ μαντηΐου ἀλήθειαν, ἐνεφορέετο αὐτοῦ ἀφ' οὗ πλέον ἔλαβε παρὰ τοῦ μαντείου χρησμὸν σύμφωνον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἔκαμνε κατάχρησιν αὐτοῦ.

ἐμφορτίζομαι: κἀμπεφόρτισμαι Δ. Γ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 1036 = ὡς φορτίον ἐμβέβλημαι εἰς τὸ πλοῖον.

ἐμφυσάω: αὐλητρὶς ἐνεφύσησε Ἀρφ. Σφ. 1219 ἐφύσησε μέσα εἰς τοὺς αὐλοὺς τ. ἔ. ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα της τοὺς αὐλούς, ἤρχισε νὰ παίζῃ. νέος δ' ὅταν πόλλ' ἐξαμάρτῃ, τὴν ἁμαρτίαν ἔχει εἰς γῆρας αὐτοῖς τοῖς τρόποισιν ἔμφυτον Ἀπ. Εὐρ. 1027 ὅταν δὲ νέος διαπράξῃ (ὑποπέσῃ εἰς) πολλὰ ἁμαρτήματα, τὴν συνήθειαν τοῦ ἁμαρτάνειν (τὸ ἁμαρτητικόν) ἔχει μέχρι τοῦ γήρατος αὐτοῦ ἔμφυτον (ἐρριζωμένην) εἰς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ τρόπους: ἡ ἕξις γίνεται δευτέρα φύσις· τὸ ἁμαρτητικὸν γίνεται χαρακτήρ.

ἐμφύω φύω ἔν τινι, ἐμφυτεύω, ἐμποιῶ· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν χ 348 θεός τις μοὶ ἐνεφύτευσε τὴν δύναμιν (μοὶ ἔδωκε τὴν ἔμφυτον δύναμιν) τοῦ ᾄδειν παντοῖα ᾄσματα. ἐμφύει τοὺς ὀδόντας Αἰλ. π. Ζ. 14, 8 ἐμπήγει (κυρ. φυτεύει μέσα) τοὺς ὀδ. ὁ ὀμφαλὸς ἀγκυρηβόλιον σάλου καὶ πλάνης ἐμφύεται Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 495 Ε ἴδ. ἀγκυροβόλιον. Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα Α 513 «καθὼς μιὰ φορὰ ἔπιασε τὰ γόνατά του, ἔτσι καὶ τὰ κρατοῦσε σφιγκτά: δὲν ξεκολλνοῦσε»· πρβ. Εὐστάθιον: «δοκεῖ γὰρ ἐμφῦναι εἶναι τὸ εἰς ἓν φῦναι... ἤγουν κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι». ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί Ζ 253 τὸν ἔπιασε σφικτὰ (ἀπὸ) τὸ χέρι, τοῦ ἔσφιγξε τὸ χέρι. ἐν χείρεσσι φύοντο ω 410 τοῦ ἔπιαναν σφικτὰ τὰ χέρια του. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες α 381 = πεζ. ἐνδακόντες τα χείλη, δυνατὰ δαγκάσαντες τὰ χείλη των· «ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας» (Εὐστάθιος). λευκοῖς ἐμφὺς καρποῖς χειρῶν Εὐρ. Ἴων 891 ἀφ' οὗ μὲ ἔπιασε σφικτὰ τοὺς λευκοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν μου. ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν Θεόκρ. 13, 47 ὅλαι τοῦ ἔπιασαν σφικτὰ τὸ χέρι. ἐμφύντε τῷ φύσαντι Σοφ. Ὀ. Κ. 1113 σφιγκτὰ περιπτυχθεῖσαι, προσκολληθεῖσαι εἰς τὸν γεννήσαντα ὑμᾶς (ἴδ. ἀμφιδέξιος). ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις βδέλλα Θεόκρ. 2, 56 κολλήσας ἐπάνω μου ὡς βδέλλα λίμνης. ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κἀπιγράμματος τυχεῖν Ἀπ. Κωμ. Ἀδέσπ. 224 (Πλουτ. 769 Β) εἴθε συνελθὼν (ἐμφὺς) ν' ἀποθάνω καὶ νὰ τύχω ἐπιγρ. Μτφ. ᾧ (μάντει) τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ Σοφ. Ὀ. Τ. 299 εἰς ὃν μόνον ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐνυπάρχει φύσει τὸ ἀληθές: εἶνε ἔμφυτος ἡ ἀλήθεια. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; Ο. Κ. 1487 τί εἶνε τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς νὰ ἐντυπωθῇ εἰς τὸν νοῦν του (τοῦ Θησέως); Προτιμῶ ὧδε: διὰ τί ἐπιθυμεῖς τὸ μυστικὸν τοῦτο νὰ ἐντυπωθῇ εἰς τὸν νοῦν του; — ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκε Εὐρ. Ἱππ. 966 ἀλλ' (ἴσως θὰ εἴπῃς) ὅτι ἡ ἀσέλγεια αὕτη εἰς μὲν τοὺς ἄνδρας δὲν ἐνυπάρχει, εἶνε δ' ἔμφυτος εἰς τὰς γυναῖκας. φθόνος ἀρχῆθεν ἐμφύεται (= δίδοται ἀπὸ τῆς φύσεως) ἀνθρώπῳ Ἡρ. 3, 80. πολλὴ μὲν ἀπειρία καὶ κακία (ὡς ἐκ τῆς παραμελήσεως τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν διαταγῶν τῶν ἐπιμελουμένων αὐτῶν) τῇ πόλει ἐμφύεται (= φύεται ἐν τοῖς πολίταις), πολλὴ δὲ ἔχθρα καὶ μῖσος (ὡς ἐκ τῆς καταφρονήσεως τῶν ἀρχόντων καὶ ἐκ τῶν ἀμοιβαίων ἐρίδων) ἀλλήλων τοῖς πολίταις ἐγγίγνεται Ξεν. Ἀπ. 3, 5,

17 ὅπου τὸ ἐμφύεται κεῖται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἐγγίγνεται.

ἐν, ποι. ἐνί Ν 608 καὶ συχν. εἰν α 162 καὶ συχν. Σοφ. 'Αντ. 122 C. εἰνί Θ 199 κἀλλ. Ἡ ἐν Αἰολ.=εἰς Πινδ. Π. 2, 86. Ν. 7, 31 κἀλλ. ξεστὸν ὅταν δίφρον ἔν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευγνύῃ σθένος ἵππειον Π. 2, 12=ὅταν εἰς δίφρον ξ. καὶ εἰς ἅρματα πεισιχ. καταζευγνύῃ σθεναροὺς ἵππους.— Κυρ. σημ. τὸ ἐντός, τοπικῶς, χρονικῶς καὶ τροπικῶς. 'Αντίθ. ἐκ. 1) ἐπὶ τόπου· ἐν ξένᾳ Σοφ. Φιλ. 135 = ἐν ξένῃ γῇ, «'ς τὰ ξένα». Κατ' ἔλλειψιν, ἐν Ἅιδου Ὅμ. κἄλλοι συχν. κυρ.=ἐν δόμοις, ἐν οἴκῳ Ἅιδου. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται Ζ 47 πολλὰ κειμήλια εἶνε ἀποτεθειμένα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πλουσίου πατρός μου. ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφείς Εὐρ. Ἰ. Α. 926 = ἐν οἴκῳ ἀνδρὸς εὐσ. τὸ χωρίον τὸ ἐν γειτόνων Δημ. 53, 10 τὸ ἐν τοῖς ἀγροῖς τῶν γειτόνων, τὸ ἐν τῇ γειτονίᾳ. πρβ. ἐκ γειτόνων Λυκ. κ. Λεωκρ. § 21, ἀνθ' οὗ ὁ Sauppe ἔγρ. ἐν γειτόνων (τ. ἔ. ἐγγειτόνων, πρβ. ἔγγονος=ἔκγονος). Κατὰ ταῦτα καὶ ὁ Madvig διώρθ. ἐν Εὐρ. Ἴων. 551 προξένων δ' ἐν τοῦ (ἢ ἔν του ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ) κατέσχες; κατέλυσας δ' ἐν τῷ οἴκῳ τίνος τῶν προξένων; ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ 'Αρφ. Σφ. 642 ὥστε οὗτος τώρα πλέον ξηροτανύεται (ἀποταβρίζεται, χασμουρηέται) καὶ εἶνε ἐκτὸς ἑαυτοῦ. 'Αλλὰ πολλαχοῦ ἀντὶ τῆς γεν. εὕρηται δοτ. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ Σοφ. Φιλ. 950 τώρα τοὐλάχιστον ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου. Ξεν. 'Αν. 1, 5, 17. Ἐν τούτοις κατὰ τὸν Nauck τὸ ἑαυτοῦ ἢ ἐν ἑαυτοῦ γενέσθαι εἶνε ὡς τὸ ἔνδον γενοῦ τῶν Αἰσχ. Χο. 232 τ. ἔ. γενοῦ κυρία σεαυτῆς. Ὁ δὲ Cobet ἰσχυρίζεται, ὅτι 'Αττικὸν εἶνε τὸ ἐν ἑαυτοῦ (ὄχι ἐν ἑαυτῷ) γενέσθαι. Ἐν δὲ πλείστοις χωρίοις ὑπάρχουσιν ἀμφότεραι αἱ γρ. Πλ. Χαρμ. 155 D. Ἴων 534 B. καὶ συχν. μτγν.—τόκα μὲν ἐν τήνων ἐγὼν ἦν, τόκα δὲ παρὰ τήνοις ἐγών 'Απ. Ἐπιχάρμ. 147 (49 L) ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ 'Αριστοτέλους ἐν Ῥητορ. 3, 9 σελ. 1410^b 3 ὡς παράδειγμα ψευδοῦς ἀντιθέσεως, διότι τῷ ὄντι τὸ ἐν τήνων (τ. ἔ. ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνων) εἶνε συνώνυμον τῷ παρὰ τήνοις (=παρ' ἐκείνοις). Ἡ παρὰ Δημητ. π. Ἑρμην. 24 γρ. ἐν τήνοις δὲν ἔχει καλῶς. ‖ οὐκ ἐν τῇ 'Αττικῇ ἔσται ὁ πόλεμος Θουκ. 3, 13 ἡ ἑστία, ἡ ἕδρα τοῦ πολέμου οὐκ ἐν τῇ 'Αττ. ἔσται. Ἄλλοι: ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς 'Αττ. ‖ ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσίν Θουκ. 1, 10 ἐν τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ τῶν Φ. πλοίων (Β 719). ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει 1, 9 ἐν τῷ χωρίῳ, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ σκήπτρου (Β 101 κέ.). ‖ ἐν τοῖς στεφανώμασιν 'Αρφ. Ἐκκλ. 303 ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου πωλοῦνται οἱ στέφανοι, «ἔνθα οἱ στέφανοι πλέκονται» Σχ. Ὁμοίως ἐν τῷ μύρῳ Ἱππ. 1375=ἐν τοῖς μυροπωλείοις. ἐν τοῖς ἰχθύσιν Σφ. 789 κἀλλ. ἐν τῷ ἰχθυοπωλείῳ. ‖ ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν Δημ. 18, 28 ἐν τῷ τόπῳ τοῦ θεάτρου τῷ τιμωμένῳ δύο ὀβολῶν. ‖ ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων Σοφ. Φιλ. 296 πέτραν ἐπὶ πέτρας (μᾶλλον: μέσα εἰς πέτρας) δυνατὰ τρίβων. Ἄλλως παρέσται δ' ἐν πόσει θοίνην ἔπι Εὐρ. Ἠλ. 641 = παρέσται δὲ (ἡ τεκοῦσα) ἐπὶ τὴν θοίνην ἐν τῇ πόσει τ. ἔ. παρὰ πότον (Δ. Βερναρδ.). ‖ ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων ἔπαισεν Σοφ. 'Αντ. 1272 θεός τις δὲ τότε (ὅτε ἐποίουν τὸ κήρυγμα) κατέχων (κρατῶν) με, ὡς φαίνεται, κατήνεγκε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου (κυρ. παίσας ἐνέβαλε τῇ ἐμῇ κεφαλῇ) βαρυτάτην πληγήν. ταῦτα πειρώμεθα ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 26 ταῦτα προσπαθοῦμεν νὰ τὰ φέρωμεν καὶ φυλάττωμεν εἰς τὰ πλέον ἀσφαλῆ μέρη. 'Αξία δὲ σημειώσεως εἶνε ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ χρῆσις τῆς ἐν· ταῖς λοιπαῖς ἐν τῇ γῇ καταπεφευγυίαις Θουκ. 4, 14. Ὁμοίως 8, 11. Πλ. Σοφ. 260 C. Ξεν. 'Αν. 4, 7, 17 κἀλλ. ἐν οἷς δικαιολογεῖται ἡ χρῆσις αὕτη ἐκ τοῦ ὅτι ἐπικρατεῖ, ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ πρκ., ἡ μετὰ τὴν κίνησιν στάσις· πρβ. τὸ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 5 χωρίον, ὅπου ἐλέχθη πρῶτον μέν: εἰς τὸ Ἥραιον κατέφυγον, εἶτα δὲ οἱ δ' ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες τ. ἔ. ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον καταφύγῃ εἰς τὸ Ἥραιον καὶ ἔμενον ἐν αὐτῷ. Παράδοξον δὲ εἶνε τὸ παρὰ Λυσ 19, 43 τὸν ἐν Σικελίᾳ πλοῦν, ἀνθ' οὗ ἔγρ. μὲν ὁ Hertlein: τὸν ἐπὶ Σικελίας πλοῦν, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία πάντοτε παραμένει. Παρὰ δὲ μτγν. πολλὰ τοιαῦτα. Παρ' ἡμῖν δὲ δυστυχῶς συχνότατα εἶνε τὸ ἀφίκετο ἐν 'Αθήναις, καὶ ὁ ἐν Πειραιεῖ κατάπλους κττ. ‖ Μετὰ τῶν λεκτικῶν ῥημ. ἡ ἐν=ἐνώπιον· μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος Θουκ. 2, 36=ἐνώπιον εἰδότων. Πρβ. Σοφ. Φιλ. 630. Ὁμοίως ἐν θεοῖσι τὴν δίκην δώσειν Σοφ. 'Αντ. 459=ἐνώπιον τῶν θεῶν (μετὰ θάνατον). Ὁμοίως εἰ μὲν τάδ' ἔστιν ἐν θεοῖς καλά 925 «εἰ ταῦτα τοῖς θεοῖς ἀρέσκει» Σχ. Παρομοίως σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται Σοφ. Ο. Κ. 1213 κυρ. ἐνώπιόν μου, παρ' ἐμοὶ κριτῇ· τ. ἔ. παρ' ἐμοὶ κριτῇ οὗτος κατάδηλος ἔσται (=κατάδηλον ἔσται ὅτι οὗτος κέ.) μωρίας ἀντεχόμενος (μωρὸς ὤν). σὺ δ' ἐν τ' ἐκείνῳ κἂν ἐμοὶ φαίνῃ κακός Εὐρ. Ἱππ. 1320 καὶ κατὰ τὴν ἐκείνου καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν. κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν Ἄλκ. 723 δειλὸν τὸ φρόνημα τὸ σὸν καὶ οὐ προσῆκον ἀνδράσιν (οὐκ ἀνδρικόν). ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς Σοφ. Ο. Κ. 154 ἀλλὰ βεβαίως, καθ' ὅσον ἐξ ἐμοῦ τοὐλάχιστον ἐξαρτᾶται, δὲν θὰ προσθέσῃς (εἰς τὴν ἄλλην σου δυστυχίαν) ταύτας τὰς ἀρὰς (αἷς ἐνέχεται ὁ πα-

τῶν τὸ ἱερὸν ἄλσος). || Ἄξιον σημειώσεως εἶνε τὸ ἐν τοῖς μεθ' ὑπερθετ. τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θειότατον φαίνεται γενέσθαι Ἡρ. 7, 137 μεταξὺ τῶν ἄλλων θαυμασιώτατον (κυρ. θεῖον = τὸ θείᾳ τύχῃ γιγνόμενον). Ὁ Abicht ἐξηγεῖ τὴν φράσιν ὧδε: «ἐν τοῖσι θειότατον γινομένοισι τοῦτο θειότατον φαίνεται γενέσθαι» ὅπερ κατ' οὐσίαν οὐδὲν διαφέρει τοῦ (καὶ γραμματικῶς) ὀρθοτέρου: ἐν τοῖς θειοτάτοις θειότατον, κατὰ Κύνερον παραβάλλοντα Πλ. Κρατ. 427 Ε: ὃ δὴ δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι καὶ Συμπ. 195 Ε ἁπτόμενον... ἐν μαλακωτάτοις τῶν μαλακωτάτων. — Ὁμοίως ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο Θουκ. 1, 6 ὅπου συνήθως συμπληροῦσιν ὧδε: ἐν τοῖς καταθεμένοις πρῶτοι κατέθεντο. Συχνότατον δὲ παρὰ Θουκ. τὸ ἐν τοῖς πρῶτος (πρώτη, πλεῖσται κττ.). Ἀλλ' ἡ συμπλήρωσις αὕτη δὲν ἁρμόζει εἰς πάντα τὰ χωρία, ὡς π. χ. εἰς τὸ Θουκ. 3, 17 ἐν τοῖς πλεῖσται δὴ νῆες κέ. Ὅθεν ἄλλοι θεωροῦσι τοῦτο τὸ ἐν τοῖς ὡς οὐδέτ. π. χ. ἐν τῷ Πλάτ. Κρίτ. 43 C ἀγγελίαν φέρων χαλεπὴν (ἀφῖγμαι)... ἣν... ἐν τοῖς βαρύτατ' ἂν ἐνέγκαιμι συμπληροῦσιν ὧδε: ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις ἢ ἐνεχθεῖσιν (οὐδετ.) ἂν ἐνέγκαιμι· τ. ἔ. βαρύτατα πάντων ὧν φέρω ἢ ἤνεγκα (ποτε δεινῶν) ἂν ἐνέγκαιμι. Ἄλλοι δέ, συμφώνως πρὸς τὰ προηγούμενα, ὧδε: ἐν τοῖς βαρέως φέρουσιν ἢ οἴσουσιν ἐγὼ βαρύτατ' ἂν ἐνέγκαιμι. Ἀλλ' οὐδεμία τῶν τριῶν τούτων ἐξηγήσεων ἐπαρκεῖ κατὰ πάντα. Ὡς δὲ φαίνεται, κατ' ἀρχὰς τὸ ἐν τοῖς (= ἐν τούτοις), δεικτικὴν ἔννοιαν ἔχον, ἀνεφέρετο εἴς τι προηγούμενον (ἴδ. κατωτ. τὸ ἐκ τοῦ Πλάτ. Εὐθυδ. 303 C χωρίον), ὡς καὶ ἄλλα ὅμοια ὑπάρχοντα ἐν τῇ Ἰάδι ἢ παραληφθέντα ἐξ αὐτῆς· ὡς τὸ πρὸ τοῦ = πρὸ τούτου (τοῦ χρόνου). καὶ τάδε ἄλλα ἅμα τοῖσι (= ἅμα τούτοις) Ἡρ. 1, 51 ταῦτα δὲ ἔλεγε καὶ πρὸς τοῖσι τάδε 5, 97 = πρὸς τούτοις. ἔκ τε τοῦ 6, 84 ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. Τοιοῦτόν τι συμβαίνει καὶ ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος φράσει, ἐχούσης τὴν ἀρχὴν πιθανῶς ἐκ τῆς Ἰάδος, κυρ. = μεταξὺ τούτων, δθ. μεταξὺ τῶν ἄλλων. Σημαίνει λοιπὸν τὸν ἔχοντα (ἢ τὴν ἔχουσαν κττ.) τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν τὴν πρώτην κατεχόντων θέσιν· πρβ. Σχολ. εἰς Θουκ. 1, 6 «ἐν τοῖς: ἐν τούτοις ποιητικῶς». οὕτως ὠμὴ ἡ στάσις προυχώρησε, καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο Θουκ. 3, 82 μετὰ τοσαύτης ὠμότητος προεχώρησεν ὁ ἐμφύλιος ἀγών, καὶ ἐφάνη μᾶλλον ὠμὸς («ἤπερ ἐγένετο» Σχ.), διότι μεταξὺ τῶν ἄλλων πρῶτος ὑπῆρξεν. ἐν τοῖς πρῶτοι (Bekk.: ἐν τοῖς πρώτοις) ὁρμήσαντες ἀπὸ τοῦ Ταινάρου τῆς Λακωνικῆς ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν (ἐνν. τὰς ναῦς) 7, 19 μεταξὺ τῶν ἄλλων πρῶτοι ἐξορμήσαντες ἀπὸ τοῦ Τ. τῆς Λ. ἀνήχθησαν εἰς τὸ πέλαγος. Ὁ δὲ Dobree καὶ ἐν 8, 68 Θηραμένης ὁ τοῦ Ἅγνωνος ἐν τοῖς ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον πρῶτος ἦν θεωρεῖ τὸ ξυγκαταλύουσι τὸν δῆμον ὡς παρέγγραπτον. καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὃν αἱ νῆες ἔπλεον, ἐν τοῖς πλεῖσται δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς ἐνεργοὶ κάλλει (καὶ ἄλλῃ Stahl) ἐγένοντο, παραπλήσιαι δὲ καὶ ἔτι πλείους ἀρχομένου τοῦ πολέμου 3, 17 ὅπου κατὰ τὸν Herbst δύναται νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς τὸ ἐν τοῖς διὰ τῆς συγκρίσεως πρὸς τὸ ἔτι πλείους: καθ' ὃν χρόνον ἔπλεον αἱ νῆες, πλεῖσται ἀναντιρρήτως νῆες, μεταξὺ τῶν παρ' ἄλλοις (ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰς παρ' ἄλλοις), ὑπῆρξαν συγχρόνως εἰς αὐτοὺς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, σχεδὸν δὲ ἄλλαι τόσαι καὶ ἔτι περισσότεραι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολ. ἐμοὶ γὰρ ἦρξε τῶν κακῶν Μελανιππίδης ἐν τοῖσι πρῶτος Ἀπ. Φερεκρ. 145 πρῶτος ὁ Μ. μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ Μ ἔκαμεν ἀρχὴν τῶν κακῶν μου. καὶ σὺ δ' ἡγοῦ με ἐν τοῖς γ' εὐνούστατόν σοι εἶναι ἔγρ. ὁ Schanz ἐν Πλάτ. Λάχ. 181 Β ἀντὶ τοῦ τῶν χ/φων ἐν τοῖς γ' εὐνουστάτοις: κυρ. καὶ σὺ δὲ θεώρει με ὡς εὐνούστατόν σοι φίλον μεταξὺ τῶν ἄλλων (φίλων σου). τῶν τότε Ἑλλήνων ἐν τοῖς εὐδοκιμώτατοι ἦσαν Πλ. Μενέξ. 240 Β κυρ. ἐκ τῶν τότε Ἑλλ. ἦσαν εὐδοκιμώτατοι μεταξὺ τῶν ἄλλων. τόπον ἔχομεν τὸν τῶν Ἑλλήνων πρὸς ἀρετὴν ἐν τοῖς σχεδὸν ἄριστον Ἐπινομ. 987 D τόπον σχεδὸν ἄριστον πρὸς ἀρετὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων (ἂν συγκρίνῃ τις αὐτὸν πρὸς τοὺς ἄλλους). Διάφορον εἶνε τὸ ἐν Πλ. Εὐθυδ. 303 C πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὑμῶν καλὰ ἔχουσιν· ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστατον (Στέφανος: μεγαλοπρεπέστερον) ὅτι κέ. μεταξὺ δὲ τούτων καὶ τοῦτο εἶνε μεγαλοπρεπέστατον, ὅτι κέ. Παρομοίως καὶ τὸ Εὐρ. Ἄλκ. 264: (ὁδὸν προβαίνεις) οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐμοὶ καὶ παισὶν μεταξὺ δὲ τούτων μάλιστα (οἰκτρὰν) εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς παῖδας. || ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὅπλων κττ. διότι φορῶν τις αὐτὰ εἶνε τρόπον τινὰ ἐντὸς αὐτῶν. Συχνάκις δὲ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἐν ἱματίῳ (= ἱμάτιον ἔχων), ἐν λαμπροῖς ἱματίοις (= λαμπρὰ ἱμάτια ἔχοντες), ἐν χιτῶνι, ἐν χλανίδι, ἐν ὅπλοις κτλ. ἐποπτεύσας δέ με κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως μάτην Αἰσχ. Ἀγ. 1269 παρατηρήσας, ὅτι καὶ τούτους τοὺς κόσμους φορῶν κατεγελώμην καὶ ὑπὸ τῶν φίλων καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν (κυρ. μαζὶ καὶ ὑπὸ τῶν φ. κέ.) ὄχι μονομερῶς, ὥστε νὰ εἶνε μάταιος ὁ κατάγελως. Διορθώσεις πολλαί. Προσεπάθησα νὰ ἑρμηνεύσω τὸ παραδεδομένον κείμενον.— Μτφ. μηκέτ' ἐάσατ'... ἄρχειν μειράκια βινούμενα, ἐν τοῖν σφυροῖν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν Ἀπ. Εὐπόλ. 100 μὴ ἐπιτρέψητε εἰς μειράκια βινούμενα νὰ εἶνε ἄρχοντες τῆς πόλεως καὶ νὰ ποδοπατῶσι καὶ σύρωσι τὴν στρατηγίαν (ὥς τι ἱμάτιον εἰς τὸν βόρβορον)· πρβ. εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφα-

λον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε Δημ. 7, 45 ἐὰν φέρετε τὸν ἐγκέφ. ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις, ὥστε νὰ εἶνε καταπεπατημένος. ὀξυπρῴροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς Αἰσχ. Πρ. 439 στρατός, ὅστις ἐφρύασσεν (ἤχει) φέρων λόγχας ὀξυπρῴρους (μὲ ὀξεῖαν ἀκωκήν). Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾳξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι Ξεν. Ἀπ. 3, 9, 2 οἱ Λακ. δὲν ἤθελον ἀποφασίσῃ νὰ διαγωνίζωνται οὔτε πρὸς τοὺς πέλτας καὶ ἀκόντια φέροντας Θρᾷκας οὔτε πρὸς τοὺς τοξοφόρους Σκύθας. ἐν μεγάλοις φορτίοις καὶ βαδίζειν καὶ τρέχειν ἠναγκαζόμεθα Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 14 ἠναγκαζόμεθα καὶ νὰ βαδίζωμεν καὶ νὰ τρέχωμεν φέροντες μεγάλα φορτία. Μτφ. ἐν τοιούτῳ δ' ὄντι μοι κινδυνεύειν ἐδόκει Λυσ. 12, 13 ἐν ᾧ εὑρισκόμην εἰς τοιαύτην δύσκολον θέσιν, μοὶ ἐφαίνετο καλὸν νὰ κινδυνεύω. Κατὰ ταῦτα, ἐν τῷ λέγουσί τινες ὅτι πολλὰ ὑπισχνῇ νῦν διὰ τὸ ἐν τοιούτῳ εἶναι, τοῦ κινδύνου προσιόντος Ξεν. Ἀν. 1, 7, 5 ὁ Cobet μετ' ἄλλων ἐξαλείφει τὸ τοῦ κινδύνου προσιόντος· ἀλλ' ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Ἰ. Πανταζίδης, ὅτι τὸ ἐν τοιούτῳ ἀσαφές πως ὂν ἀπαιτεῖ ἐπεξήγησιν: ἐπειδὴ εὑρίσκεσαι εἰς τοιαύτην δύσκολον θέσιν, καθ' ὅσον ὁ κίνδυνος πλησιάζει. || ἐν ξύλῳ δήσας Ἀρφ. Ἱππ. 393 δέσας ἐντὸς τοῦ ξύλου, περὶ οὗ ἴδε ξύλον. ἔδοξεν ἐν πέδαις δεδέσθαι Ξεν. Ἀν. 4, 3, 8 τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο δεσμευμένος. || ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσιν κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ Ε 558 ὀξεῖ σιδήρῳ ἀνῃρέθησαν ἐν ταῖς χερσὶν ἀνδρῶν («μέσα 'ς τὰ χέρια»). πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ· καὶ δὴ πέπεμπται κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων Αἰσχ. Ἑπτ. 459 τώρα πλέον δύναμαι νὰ πέμπω αὐτόν, μὲ καλὴν δέ τινα τύχην· καὶ ἰδοὺ ἔχει πεμφθῇ ἔχων τὸν κόμπον εἰς τὰς χεῖράς του (ὄχι εἰς τὴν γλῶσσαν) ὁ Μεγαρεύς. θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν Χ 426 κυρ. μέσα 'ς τὰ χέρια μου (εἰς τὰς ἀγκάλας μου). γενομένης δ' ἐν χερσὶ τῆς μάχης Θουκ. 6, 70 ὅταν ἐν τῇ μάχῃ ἦλθον εἰς χεῖρας. ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν, πυρὸς δίχα, χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ Αἰσχ. Ἑπτ. 25 ἐξετάζων ἐντὸς τῶν ὤτων καὶ φρενῶν του, ἄνευ πυρός, τὰ μαντικὰ πτηνὰ δι' ἀψευδοῦς τέχνης. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; Σοφ. Ἀντ. 317 ποῦ αἰσθάνεσαι τὴν λύπην, εἰς τὰ ὦτά σου ἢ εἰς τὴν καρδίαν σου; ἴδ. δάκνω. || περὶ τοῦ κινδυνεύειν ἔν τινι καὶ τῆς παρ. ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον κττ. ἴδ. κινδυνεύω καὶ κίνδυνος. ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 401 ὅτι τοῦτο εἶνε ἔργον καὶ ὄχι λόγος, θὰ κρίνῃ καὶ θ' ἀποδείξῃ ἐν τῷ παιγνιδίῳ τῶν κύβων ὁ Ἄρης. αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτοὺς Εὐρ. Βάκχ. 277 ἐν ξηραῖς (στερεαῖς) τροφαῖς: μὲ στερεὰς τρ. || ἐπιρρηματικῶς· ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Σοφ. Τρ. 207 προσέτι (ἄλλοι: ἐν τούτοις, ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας) κοινὸς ἐκ τῶν ἀρσένων ἂς ἀντηχήσῃ ὕμνος. ἐν δ' (ἅμα δὲ) ἐμεστώθη μέγας αἰθὴρ Ἀντ. 420 συγχρόνως δὲ (ὁ ἀνεμοστρόβιλος) ἐξηπλώθη καθ' ὅλον τὸν ἀχανῆ ὁρίζοντα. Κατ' ἄλλους εἶνε τμῆσις, ἀλλὰ ῥῆμα ἐμμεστόω δὲν ὑπάρχει. Πρβ. Ἠλ. 713. Αἴ. 675. — Ἐν δὲ τῷ Ἐπιχάρμ. Ἀπ. 134 ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γαθυλλίδες δύο τὸ ἐν = ἐνῆν. Ὁμοίως ἐν Ἀπ. Τίμων. 20 ἐν δὲ πλατυσμός = ἔνεστι.

ἐνάγω ἄγω ἐντός, παρακινῶ, παροτρύνω· ταῦτα ἐπιμεμφόμενος ὁ Αἰγύπτιος ἐνῆγε (ἐνν. Καμβύσην) τῇ συμβουλίῃ κελεύων αἰτέειν τὸν Καμβύσην Ἄμασιν θυγατέρα Ἡρ. 3, 1 ταῦτα τὰ παράπονα ἔχων ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν συμβουλὴν (κυρ. εἰσῆγεν αὐτὸν εἰς τὸ σχέδιόν του), παρακινῶν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἄμ. τὴν θυγατέρα του. ἐνῆγε (τὸν Γόργον ἀπίστασθαι) 5, 104 προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν Γ. ὅπως ἀποστατήσῃ. μαίνεσθαι ἐνάγει ἀνθρώπους (ἐνν. Βάκχος) 4, 79 κάμνει τοὺς ἀνθρώπους (κυρ. φέρει τοὺς ἀνθρ. εἰς τὸ σημεῖον ὥστε) νὰ μαίνωνται. μάλιστα δὲ ἐνῆγε σφέας ὥστε ποιέειν ταῦτα τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ 4, 145 μάλιστα δὲ παρεκίνει αὐτοὺς νὰ ποιῶσι ταῦτα τῶν Τυνδ. τὸ ταξίδιον (δηλ. τὸ ὅτι οἱ Τυνδ. ἐταξίδευσαν) ἐν τῇ Ἀργοῖ. Πολλάκις παρὰ Θουκ. 1, 67. 2, 21 ἐνάγειν τὸν πόλεμον, τὴν ἔξοδον, τὴν στρατείαν = ἐπισπεύδειν προθύμως, διενεργεῖν τὸν πόλ. κτλ. ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν 6, 61 παροξυνόντων τῶν ἐχθρῶν.

ἐναίρω: πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν Ζ 229 πολλοὺς Ἀχαιοὺς ἔχεις διὰ νὰ φονεύῃς. ῥηΐτεροι... ἐναιρέμεν Ω 244 κυρ. εὐκολώτεροι νὰ τοὺς φονεύῃ τις. μηκέτι χρόα καλὸν ἐναίρεο τ 263 μὴ καταστρέφῃς πλέον τὸ ὡραῖόν σου δέρμα. πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει Σοφ. Ο. Κ. 842 «βίᾳ πορθεῖται» Σχ. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν (ἠναίρονθ' ἅμα Nauck) Αἰσχ. Ἑπτ. 796 οὕτω δι' ἀδελφικῶν χειρῶν ἀμοιβαίως ἐφονεύοντο.

ἐναίσιμος 2 (αἶσα) προσημαίνων τὸ μέλλον, προφητικός. — ἐναίσ. ὄρνιθες β 181 «μαντευτικοί». ἐναίσιμα σήματα φαίνων Β 353 περὶ κεραυνοῦ, κυρ. εὐσύμβολα, προφητικὰ σημεῖα δεικνύων. ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι β 159 ὑπερεῖχε τῶν ὁμηλίκων κατὰ τὴν γνῶσιν τῶν οἰωνῶν καὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν προφητικῶν σημείων. ἦλθον ἐναίσιμον Ζ 519 κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον. τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν η 299 τοῦτο τοὐλάχιστον πρέπον (τὸ ὁποῖον ἦτο πρέπον) δὲν ἐστοχάσθη. ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι ρ 321 τὰ πρέποντα, τὸ καθῆκόν των. δίκα λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασι, τὸν δ' ἐναίσιμον τίει (Ahrens: τίει βίον) Αἰσχ. Ἀγ. 768 ἡ δικαιοσύνη λάμπει μὲν ἐν ἀμαυροῖς ἐκ τοῦ καπνοῦ οἴκοις, τιμᾷ δὲ τὸν

ἐνάρετον ἄνθρωπον. ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις Ω 425 προσήκοντα, ἁρμόζοντα. γῆρας ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν Ὀππ. Ἀλ. 1, 683 καθιστᾷ τὸν ἄνδρα ἄξιον τιμῆς. ἐναισίμως αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας Αἰσχ. Ἀγ. 907 ἡ τιμὴ τοῦ προσήκοντος (δικαίου) ἐπαίνου (κυρ. τὸ προσηκόντως ἐπαινεῖν, ἡ τιμὴ αὐτὴ) πρέπει νὰ ἔρχηται παρ' ἄλλων.

ἐνακούω ἴδ. ἀνακούω.

ἐναλείφω : εἴ τις ἐναλείψειε τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χύδην, οὐκ ἂν ὁμοίως εὐφράνειεν καὶ λευκογραφήσας εἰκόνα Ἀριστοτ. Ποι. 1450ª 34 ἐάν τις ἤθελεν ἀλείψῃ μὲ τὰ ὡραιότερα χρώματα μίαν εἰκόνα, ἀλλ' ἄνευ προηγουμένου σχεδίου, δὲν ἤθελε προξενήσῃ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν, ὅπως ἂν προηγουμένως ἤθελε κάμῃ τὸ σχεδιον αὐτῆς ἄνευ χρωμάτων.

ἐναλλάξ : ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ Ἀρφ. Νεφ. 983 σταυρωτα, τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο.

ἐναλλάσσω ἢ -***ττω*** ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω. βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις, αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα Εὐρ. Ἀνδρ. 1028 «οἴχεται, διεφθάρη ὁ Ἀγαμέμνων ταῖς Κλυταιμνήστρας χερσὶν» Σχ. Περὶ τῶν ἐφεξῆς ἴδ. ἀπαυράω. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν Σοφ. Αἴ. 1060 ὁ θεὸς μετέστρεψεν οὕτω (τὰ πράγματα), ὥστε ἡ ὕβρις τούτου νὰ πέσῃ εἰς τὰ πρόβατα καὶ εἰς τὰ ποίμνια (ἀντὶ εἰς ἡμᾶς). τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας (ἠρεμίας Thiersch) νὺξ ἥδε βάρος; 208 τί δὲ βάρος εἰς ἀνταλλαγὴν τῆς προηγ. ἡμερινῆς καταστάσεως ἔχει λάβῃ ἡ παροῦσα νύξ; ἐνηλλάγησαν Θουκ. 1, 120 = συνηλλάγησαν, «συνέμειξαν καὶ ὡμίλησαν» Σχ. ἦλθον εἰς ἐπιμειξίαν.

ἐνάλλομαι ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ· πύλαις διπλαῖς ἐνήλατο Σοφ. Ὁ. Τ. 1261 λὰξ ἐφώρμησεν ἐναντίον τῶν διπλῶν πυλῶν. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις (ἐνν. ἦν) Ἀρφ. Βάτρ. 39 τίς ἐκτύπησε τὴν θύραν; μὲ πόσον βάρβαρον (ὡς κένταυρος) τρόπον ἐφώρμησεν κατ' αὐτῆς ὅστις καὶ ἂν ἦτο. ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Τ. 257 ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐκείνου ἐπέπεσεν (ἐπήδησεν) ἡ τύχη. ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει Αἰσχ. Πέρσ. 519 κατεπάτεις πηδῶν διὰ τῶν ποδῶν σου πᾶν τὸ Περσικὸν γένος. ἡ Δίκη ποτὲ τῷ δυσσεβοῦντι σῖγ' ἔχουσ' ἐνήλατο Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 486 ἡ Δ. παρὰ πᾶσαν τὴν σιγὴν αὐτῆς θὰ ἐπιπέσῃ ποτὲ («μιὰν ἡμέραν») ἐναντίον τοῦ δυσσεβοῦς. ‖ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ λακτίζω ἐν Πλουτ. 997 A οὔθασι ἐναλλόμενοι καὶ λακτίζοντες. πρβ. 1087 B εἰς τὴν γαστέρα ἐνάλλεσθαι (=λακτίζειν).

ἐναντιόομαι (ἴδ. ἀντιόομαι). Ἡ σύνταξις: ἐναντιοῦμαί τινι ἢ πρός τινα, τὶ (Ἀρφ. Ὄρν. 385) ἢ τινὸς ἢ περί τινος (π. χ. περὶ τῆς ἐλευθερίας) ἢ πρός τι ἢ εἴς τι, ἢ μετ' ἀπρφ. — καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς Θουκ. 2, 40 ἴδ. ἀντιόομαι. οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἐνηντιώμεθα (Bentley: ἠναντιώμεθα) Ἀρφ. Ὄρν. 385 καὶ εἰς κανὲν ἄλλο πρᾶγμα μέχρι τῆς σήμερον δὲν σοῦ ἔχομεν ἐναντιωθῆ. καὶ ἅμα αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σῴζεσθαι ἐναντιωθῆναι Θουκ. 1, 136 ἕνεκα συμφέροντός τινος καὶ ὄχι περὶ σωτηρίας τῆς ζωῆς ἠναντιώθη. Κυρ. ἔδει εἰπεῖν: ἐς τὸ τὸ σῶμα σῴζεσθαι, ἀλλ' ἐξήνεγκε τὸ σῶμα ἀσυνάρθρως (πρβ. 4, 36), διότι ἡ ἐπανάληψις τοῦ ἄρθρου (ὡς ἐνταῦθα τὸ τὸ) ἤρξατο ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ ἐφεξῆς. Περὶ δὲ τῆς γεν. χρείας, ὁμοίως εἶπεν ὁ Ξεν. Ἀν. 7, 6, 5 ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς θὰ εἶνε ἐναντίος μὲ ἡμᾶς διὰ τὴν ἀπαγωγήν. οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε (=προσδεῖσθε) Αἰσχ. Προμ. 812 δὲν θὰ ἐναντιωθῶ, ὥστε νὰ μὴ (σᾶς) εἰπῶ πᾶν ὅ τι ἐπιθυμεῖτε· πρβ. Πλ. Ἀπολ. 31 D. Καὶ ἐπὶ πραγμ. ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο Θουκ. 8, 23 ἐπειδὴ ὅμως πάντα τὰ ἐν τῇ Λ. ἦσαν ἐναντία πρὸς αὐτόν. οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον Σοφ. Φιλ. 643 διὰ τοὺς λῃστὰς δὲν ὑπάρχει ἄνεμος ποῦ νὰ εἶνε ἐναντίος.

ἐναντίος 3 ἔναντι ὤν, ἀντίος (ὃ σπάνιον τοῖς πεζοῖς). αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη ζ 329 εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη ἐναντία (πρβ. η 19). ἀκταί δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προύχουσιν κ 89 ἀκταὶ δὲ προεξέχουσαι ἀντικρὺ ἀλλήλων ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ λιμένος προέχουσιν. δύο ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον Θουκ. 1, 93 δύο ἅμ. ἐναντίαι πρὸς ἀλλ. (τ. ἔ. ἐν ᾧ ἡ μία ἐπήγαινε καὶ ἡ ἄλλη ἤρχετο) προσεκόμιζον τοὺς λίθους. ᾧ τὰ μὲν ἀληθῆ ἀποκρίνασθαι ἐναντία γίγνεται, τὰ δὲ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει 3, 53 ᾧ τὰ μὲν ἀληθῆ (ὀνομ.) κατὰ τὸ ἀποκρίνασθαι αὐτὰ (εἴ τις αὐτὰ ἀποκρίναιτο) γίγνεται ὀλέθρια (τῷ ἀποκρινομένῳ), τὰ δὲ ψευδῆ ἐξελέγχεται. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία λόγοισιν Εὐρ. Μήδ. 1351 = μακρὸν ἂν ἀπέτεινα λόγον ἐναντίον τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημένοις. ἐν δὲ τῷ ὅλῳ περιφερομένῳ τοὺς μὲν ἐντὸς ἑπτὰ κύκλους τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἠρέμα περιφέρεσθαι Πλ. Πολ. 617 A ἐν δὲ τῇ περιφορᾷ τοῦ ὅλου οἱ μὲν ἐσωτερικοὶ ἑπτὰ κύκλοι περιφέρονται ἠρέμα τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ φοράν. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν δαίμων ἔθηκεν καὶ μετέστησεν τύχην Εὐρ. Ἡρακλ. 934 ἀλλ' ὁ δαίμων ἔδωκεν ἐναντίαν ἔκβασιν εἰς τὰ πράγματα καὶ ὅλως διόλου τὰ ἤλλαξεν.

ἐναντίωσις ἡ: δείσας πρὸς τὴν ἐναντίωσιν τῶν λεχθέντων ὑφ' αὐτοῦ Θουκ. 8, 50 φοβηθεὶς δι' ὅσα ἐλέχθησαν ὑπ' αὐτοῦ κατ' ἐναντίαν ἔννοιαν (ἐναντίον τοῦ Ἀλκιβιάδου). Κυρ. δείσας πρὸς τὸ ἠναντιῶσθαι (=ἐναντία εἶναι τῷ Ἀλκιβιάδῃ) τὰ ὑπ' αὐτοῦ (Φρυνίχου) λεχθέντα.

ἔναξε ἀόρ. τοῦ νάσσω.

ἐναπερείδω: ἔν τε τούτοις γιγνόμενοι πιεζοῦμεν σφόδρα τὰς ἁμαρτίας, ἐναπερειδόμενοι τῇ μνήμῃ Πλουτ. 126 Ε διορθοῦσιν ἀντερειδόμενοι ἢ ἀντεπερειδόμενοι. Ἐγὼ νομίζω ὅτι αἱ διορθ. εἶνε περιτταί, διότι τὸ νόημα εἶνε: ἀποκρύπτομεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἐπικαλούμενοι τὴν μνήμην ἡμῶν καὶ τῇ βοηθείᾳ αὐτῆς εὑρίσκοντες ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν αἰτίαν, ἐν ᾧ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, ἥτις εἶνε ἡ ἀκρασία ἡμῶν, δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν. Τὸ ἐναπερειδόμενοι λοιπὸν ἔχει τὴν συνήθη σημ.: εὑρίσκοντες στήριγμα εἰς τὴν μνήμην, ἥτις παρέχει ἡμῖν τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην πρόφασιν, τοὺς νοσώδεις τόπους καὶ τὰς ἀποδημίας κττ.

ἐναποκλάω: δοράτια ἐναπεκέκλαστο βαλλομένων Θουκ. 4, 34 τὰ δοράτια (τῶν ἐχθρῶν, ὄχι τῶν Λακεδ.) θραυόμενα ἀπέμενον ἐντὸς (τοῦ σώματός των), ἐν ᾧ προσεβάλλοντο δι' αὐτῶν.

ἐναπόλλυμι: νομίζοντες (οἱ Ἀθηναῖοι) κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ ἀποδημοῖεν (οἱ ἱππεύσαντες ἐπὶ τῶν τριάκοντα) καὶ ἐναπόλοιντο (=ἐν τῇ ἀποδημίᾳ ἀπόλ.) Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 4.

ἐναποτιμάω ἀντὶ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα χρεωστῶ, πληρώνω εἰς εἴδη μετὰ προηγουμένην ἐκτίμησιν. τὸν δὲ Μάνην, δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ Δημ. 53, 20 τὸν δὲ Μάνην, (ὁ Ἀρεθούσιος) δανείσας χρήματα εἰς Ἀρχέπολιν τὸν Π , ἐπειδὴ (ὁ Ἀρχέπ.) δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν οὔτε τοὺς τόκους οὔτε τὸ κεφάλαιον ὁλόκληρον, ἀντὶ ἄλλης πληρωμῆς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν (τὸν δοῦλον τοῦτον, τὸν Μάνην).

ἐναποτίνω ἔν τινι τόπῳ ἀποτίνω ἔξοδα τῆς δίκης· αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτεῖσαι χρήματα Ἀρφ. Ὄρν. 36 «παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐμβιῶναι καὶ ἐνοικεῖν εἶπεν ἐναποτεῖσαι χρήματα εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα» Σχ.

ἐναποψύχω (ῡ) λούομαι, «ξανασαίνω», ἀνακουφίζομαι ἔν τινι τόπῳ, ἐναποπατῶ. μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔτοι λώϊόν ἐστιν Ἡσ. Ἔργ. 757 μηδέποτε ἐν τῇ ἐκβολῇ τῶν ποταμῶν τῶν εἰς τὴν θάλασσαν χυνομένων μηδὲ ἐπάνω τῶν κρηνῶν (πρέπει) νὰ οὐρῇ τις, ἀλλὰ πολὺ νὰ τὸ ἀποφύγῃ (μᾶλλον:-φεύγῃ) μηδὲ νὰ ἀποπατῇ ἐνταῦθα διότι τοῦτο δὲν εἶνε βεβαίως καλλίτερον. Ὁ Πρόκλος παραθέτει καὶ ἄλλας ἑρμηνείας τοῦ ἐναποψύχειν: «ἀποπνευματίζειν ἢ ἀναψύξεως χάριν τοῦ σώματος τοῖς ποταμίοις ῥεύμασιν ἵστασθαι ἢ ἀποπλύνειν ἢ ἀπονίπτειν».

ἐνάπτω δένω ἐντός, προσδένω, προσάπτω· παρθένια δ' ἐμᾶς (δὲ σᾶς Paley) ματέρος σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδ' ἐνῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους Εὐρ. Ἴων 1491 τὰ περιβεβλημένα σοι ταῦτα ἐδῶ σπάργανα (τὰ ὑπὸ τῆς μητρός σου (ὑφανθέντα), ὅτε ἦτο παρθένος, σὲ ἐνέδυσα, ἔργον τῆς ἐμῆς κερκίδος (κυρ. προελθόντα ἐκ τῆς πλανήσεως, τ. ἔ. τῆς ἐπὶ τὰ ἐκεῖ καὶ ἐπὶ τάδε κινήσεως, τῆς κερκίδος). εἰς τὸν περίδρομον ἐναπτέτω λίθον μακρὸν καὶ μέγαν Ξεν. Κυνηγ. 6, 8 εἰς δὲ τὸ ἄκρον τοῦ περιδρόμου ἂς προσαρμόζῃ λίθον μακρὸν καὶ μέγαν. ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα, διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανῖσιν Ἀπ. Ἀρφ. 253 (Ἀθήν. 57 Α) ὁ χορὸς ἐχόρευε συνήθως (κυρ. ἠμποροῦσε νὰ χορεύῃ) ἐνδυθεὶς δάπ. καὶ στρωμ. , ἀφ' οὗ ἐπέρνα (ἐκρέμα) ὑπὸ τὰς μασχάλας του σχελίδας καὶ φύσκας καὶ ῥαφανῖδας. Καλλίαν γέ φασι τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου κύσθου (κύσθῳ Bothe) λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον Ἀρφ. Βατρ. 430 ἴσως: λέγουσιν, ὅτι ὁ Καλλίας τοὐλάχιστον οὗτος ὁ ἐκ πορνομανοῦς κύσθου (ἐξαρτώμενος, τ. ἔ. ἔκδοτος εἰς αὐτόν), λεοντῆν ἐνδεδυμένος συνάπτει τὰς ἐν τῷ πελάγει τοῦ κύσθου τούτου ναυμαχίας· «κωμῳδεῖται ὁ Καλλίας ὡς σπαθῶν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναιξὶ μεμηνώς» Σχ. πρβ. καὶ Σχ. εἰς στ. 501: «παρεικάζει δὲ αὐτὸν (Καλλίαν) τῷ Ἡρακλεῖ ἅμα χλευάζων διὰ τὸ λεοντῇ ἐν ταῖς μάχαις χρῆσθαι». θώρακος κύτει ἐνημμένῳ κάλλιστα Εἰρ. 1224 ὅστις εἶνε στερεὰ προσηρμοσμένος, προστεθειμένος. Αἰθίοπες παρδαλέας ἐναμμένοι Ἡρ. 7 69 ἐνδεδυμένοι δέρματα παρδάλεων. Ἐν δὲ τῷ οὗτοι πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσὶ Ἀριστοτ. μετὰ τὰ Φυσ. 1, 7 (988 a 29) ὀρθὴ γρ. εἶνε ἡμμένοι. Συχνάκις δὲ λέγει ὁ Ἀριστοτ. οὐ μόνον τῆς μαθήσεως, τῶν μαθημάτων, τῆς ζητήσεως, τῆς ἀληθείας, τῆς φιλοσοφίας κττ. ἅπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς αἰτίας ἅπτεσθαι ὡς 472 a 3. 992 a 32· οὐδαμοῦ δὲ χρῆται τῷ ἐνάπτειν. Τὸ ἐν τῷ θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου ἀναφερόμενον ἐκ τῆς Ἰωνιᾶς τῆς Εὐδοκίας χωρίον σελ. 29 ὡς κείμενον μεταφορικῶς, ἔχον ὧδε: ἔφερε γὰρ αὐτὴν (τὴν αἰγίδα ὁ Ζεύς) ἐναπτόμενος εἰς μνήμην, οὐδὲ μίαν μεταφορὰν περιέχει: ἔφερε, λέγει, τὴν αἰγίδα ἐνδυόμενος αὐτὴν εἰς ἀνάμνησιν (τῆς αἰγός, ἣν ἐθήλασεν)

ἐναραρίσκω: εὖ ἐναρηρός ε 236 καλῶς ἐνηρμοσμένον. πάντα οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν Ἄρατ. 453 εὖ ἐνήρμοσται: εὐάρμοστά ἐστι.

ἐνάργεια ἡ, σαφήνεια, ζωντανὴ παράστασίς τινος πράγματος τοιαύτη, ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι βλέπει αὐτὸ ὁλοφάνερον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. (ὁ λόγος) τὴν οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω (ἔοικεν) Πλ. Πολ. 277 C ὁ λ. φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει λάβῃ ἀκόμη τὴν ἀπαιτουμένην

ζωντανὴν σαφήνειαν, ἡ ὁποία συμπληρώνει τρόπον τινὰ καὶ τὴν συνένωσιν τῶν χρωμάτων.

ἐναργής -ές, (συνών. ἐμφανής), ὀφθαλμοφανής, «ὁλοφάνερος», «ὁλοζώντανος», «φανερωμένος» (πρβ. «ἡ φανερωμένη» ἐνν. Παναγία)· ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν φανερουμένων ἐν τῇ ἀληθεῖ αὐτῶν μορφῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. ἐναργὴς ἦλθε (Ἀθηνᾶ) γ 420 «κατ' ὄψιν ἐφάνη σωματικῶς» Εὐστάθ. χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς Υ 131 «χαλεπὸν (ἐπικίνδυνον) τὸ θεὸν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν» Εὐστάθ. — ἐναργὲς ὄνειρον δ 841 «σαφὲς καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν» Ἐτ. Μ. «ὁλοφάνερον», ὡς Αἰσχ. Πέρσ. 179. Ὁμοίως Πλάτ. Κρίτ. 44 Β. (Ἵππαρχος εἶδεν) ὄψιν ἐνυπνίου τῷ ἑωυτοῦ πάθεϊ ἐναργεστάτην Ἡρόδ. 5, 55 «ὁλοφάνερη», φανερωτάτην διὰ τὸ πάθημά του (τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ τῷ συμβῇ. Ἀλλὰ τὸ τῷ ἑωυ. πάθεϊ ὀβελίζουσί τινες). πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων Σοφ. Ο. Κ. 910 πρὶν μοῦ τὰς φέρῃς καὶ τὰς βάλῃς ἐδῶ ἐνώπιόν μου, νὰ τὰς βλέπω μὲ τὰ μάτια μου. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος νύμφας Ἀντιγ. 795, ὅπου τὸ ἐναργὴς «φανερὸς» Σχολ. Ἄλλοι: νικῶσι τὰ λαμπρὰ θέλγητρα τῶν ὀμμάτων τῆς νύμφης. Ἴσως: νικᾷ ὁ ὁλοφάνερος (ὁλοζώντανος) ἔρως ὁ (ἐγκαθήμενος) ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς νύμφης. — τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς (=«ὁλοζώντανη») ἡ ὕβρις φαίνεται Δημ. 21, 72. τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ Σοφ. Τραχ. 224 ταῦτα εἶνε πλέον ἐνώπιόν σου, ὥστε νὰ τὰ βλέπῃς ὁλοφάνερα. ἐναργὴς λῃστὴς τυραννίδος Ο. Τ. 535 προφανὴς λῃστής. φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος Τραχ. 11 συχνάζων ὡς ταῦρος ὁλοφάνερος. Περὶ τῆς συντάξ. πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 282, 11. οἷσιν (ἀστράσιν) ἐναργὴς ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται Ἀνθολ. 9, 25 μὲ τοὺς ὁποίους ἀστέρας ὁλοφάνερα (ὡς βλέπομεν) εἶνε δεμένος ὁ οὐρανὸς στρεφόμενος διὰ κύκλων (κύκλῳ). ἐναργὴς βωμὸς Πίνδ. Ὀ. 7, 42 περίβλεπτος, λαμπρός, καταφανής. — ἐναργὴς βάξις Αἰσχ. Προμ. 690 εὐκρινὴς (σαφὴς) χρησμός. Συχν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐναργὲς τεκμήριον, μαρτύριον, παράδειγμα, σημεῖον· ὁμοίως ἐναργὴς αἴσθησις, κακία. Ἐπίρρ. ἐναργῶς, ἐναργέστατα. Πάρεστ'... ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ Σοφ. Ἠλ. 878 εἶνε ἐδῶ ὁ Ὀρέστης ὁλοφάνερα (ὅλος κι' ὅλος), ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω. Ἐναργῶς (προφανῶς, ὁλοφάνερα) ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ Ἀρφ. Ἱππ. 1173. Ὁμοίως ἐναργῶς ἰδεῖν, εἰδέναι, εἰπεῖν, ἐπιδεῖξαι. Οὐ δι' αἰνιγμάτων ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται (=σαφῶς, εὐκρινῶς) Αἰσχίν. 3, 121.

ἐναρηρώς μτχ. πρκ. τοῦ ἐναραρίσκω ἐνηρμοσμένος.

ἐνάρθμιος: οἴνῳ μᾶλλον ἐνάρθμιον, αὐτὰρ ἐλαίῳ οὐκ ἐθέλει Ἀπ. Ἐμπεδ. 91 ἰδ. ἐθέλω.

ἐναρίζω (ἔναρα) σκυλεύω, φονεύω, ἐπ. ποιητ. ἠνάριζες Αἰσχ. Ἀγ. 1644. ἐναρίξω μτγν. ἐξ- Λ 101. Υ 339. ἐνάριξα Ρ 187. Χ 323. ἐξ- Ἡσ. Θε. 289. Πίνδ. Ν. 6, 59. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 92. Προστ. ἐπενάριξον Σοφ. Ο. Κ. 1733. ἠνάριξα Λυκόφρ. 486. ἠνάρισα Ἀνακρ. Ἐπιγρ. 100. Μέσ. ἐναρίξεται καὶ ἐναρίξατο μτγν. Παθ. κατηναρισμένος Σοφ. Αἴ. 26. κατηναρίσθης Αἰσχ. Χο. 346. — ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε φλογιζόμενον Ἅλιον αἰτῶ τοῦτο καρῦξαι Σοφ. Τρ. 94 τὸν ἥλιον, ὃν ἡ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα νύξ, ὅτε απογυμνώνεται (ἀπὸ τὰ ἄστρα), γεννᾷ καὶ ἀναπαύει φλογιζόμενον, παρακαλῶ νὰ κηρύξῃ τοῦτο (τὸ ἑξῆς).

ἐναριθμέω: ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ Σοφ. Ο. Τ. 1188 πῶς (πόσον) ὑμᾶς καὶ ἐν ᾧ ζῆτε θεωρῶ ἴσας πρὸς τὸ μηδέν. Κατ' ἄλλους τὸ ἴσα σύστοιχος αἰτ. τ. ἕ. πόσον θεωρῶ τὴν ζωὴν ὑμῶν ἴσην πρὸς τὸ μηδέν. εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμῇ Εὐρ. Ὀρ. 623 «ἐν ἀριθμῷ τάττεις, ἀξιοῖς λόγου» Σχ. «λογαριάζεις».

ἐναρίθμιος 2 ὁ ἐν ἀριθμῷ ὤν, ὁμοῦ ἀριθμούμενος. ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι μ 65 διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμόν. αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες εἶμεν Θεόκρ. 7, 86 εἴθε ἐπ' ἐμοῦ (ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου) νὰ ἠριθμεῖσο μεταξὺ τῶν ζώντων. οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ Β 202 δὲν λογαριάζεσαι οὔτε εἰς τὸν πόλεμον οὔτε εἰς τὴν βουλήν.

ἐναρμόζω καὶ **-όττω** (ἴδ. ἁρμόζω) ἁρμόζω ἔν τινι, προσαρμόζω. Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ Πίνδ. Ο. 3, 5 «τὸν ὕμνον τοῦ Θήρωνος ἁρμόσαι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ» Σχ. ἴδ. παρίστημι. εἰς παιδιὰν ἐναρμόττοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ἀριθμῶν χρήσεις Πλ. Νόμ. 819 C ἐφαρμόζοντες εἰς παιγνίδιον τὰς χρ. τῶν ἀναγκαίων (εἰς τὸν καθημερινὸν βίον) ἀριθμῶν. προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν Εὐρ. Φοιν. 1423 προχωρήσας μὲ (κυρ. προβιβάσας) τὸν δεξιὸν πόδα ἐβύθισε τὸ ξίφος εἰς τὸν ὀμφαλὸν καὶ (ὠθήσας αὐτὸ) ἐνήρμοσεν (ἐστήριξεν) εἰς τοὺς σπονδύλους. τοῖσι γῆς βλαστήμασι Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη, τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν Ἡρ. Μ. 179 ἀφ' οὗ ἐνέπηξε πτερωτὰ βέλη μέσα εἰς τὰ πλευρὰ τῶν ἐκ τῆς γῆς φυτρωσάντων Γιγάντων, ἑώρτασεν ὁμοῦ μετὰ τῶν θεῶν τὸν καλλίνικον κῶμον. ἐν πύλαισι σταθεὶς φάραγγος τάσδ' (τῇσδ' Nauck) ἐναρμόσω χέρας Κύκλ. 668 σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυλῶν τῆς εἰσόδου θὰ στηρίξω (ἑκατέρωθεν) ταύτας ἐδῶ τὰς χεῖράς μου (ἐν εἴδει μοχλοῦ· ὅπερ καὶ ποιεῖ πιθανῶς). ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν, καὶ κῳδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον ἐν τοῖς ἰαμβείοισι Ἀρφ. Βατρ. 1202 οὕτω ποιεῖς (τοὺς προλόγους), ὥστε νὰ ἐφαρμόζηται (εἴς τινας στίχους) ὅ τι θέλεις, ὡς (ἡ λέξις) κῳδάριον, ληκύθιον καὶ θυλάκιον (ἐν ᾧ δηλ. οὔτε τὸ μέτρον μεταβάλλεται οὔτε ἡ σύνταξις, μόνον

τὸ νόημα γίνεται γελοῖον, ὡς δεικνύει ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὁ Αἰσχύλος). Ἀληθῶς ἡ σύνταξις τῶν Εὐριπ. προλόγων εἶνε, ὡς εἰπεῖν, στερεότυπος. Ὑπάρχει δὲ συνήθως ἡ πενθημιμερὴς τομή, εἰς ἣν προσκολλᾶται τὸ ληκύθιον ἀπώλεσε τοῦ Αἰσχύλου· ὅθεν ἔκτοτε καὶ ὁ δίμετρος τροχαϊκὸς καταληκτικός, ὡς δεύτερον μέρος ἑνὸς τριμέτρου, ὀνομάζεται ληκύθειον ἢ Εὐριπίδειον.

ἐνασελγαίνω ἀσελγαίνω ἔν τινι, εἶμαι ἔν τινι ἀσελγής. ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης Ἀρφ. Σφ. 61 «καταχκωμῳδούμενος, ὑβριζόμενος» Σχ. Ἡ ἐν- σημ. τὴν ἐπιμονὴν τῆς ἀσελγείας, ὡς ἐν τῷ ἐνυβρίζειν, ἐμπαροινεῖν.

ἐναττικίζω ἀττικίζω ἔν τινι· αἱ ἀηδόνες ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ Φιλόστρ. σ. 665 ψάλλουσιν ἐν τῷ χωρίῳ ὡς ἐν Ἀττικῇ.

ἐναύω δίδω ἔναυσμα, ἀνάπτω· τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι Πλ. Ἀξ. 371 Ε ἀνέφλεξαν ἐν ἑαυτοῖς τὸ θάρρος τῆς εἰς τὸν ᾅδην πορείας ἐκ (τῶν λαμπάδων) τῆς Ἐλευσινίας θεᾶς. ὦ ξεῖν', εἰ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μυτιλάναν τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος Ἀνθ. 7, 718 ἴσως: ἵνα λάβῃς ὡς ἔναυσμα (τῆς ἐν σοὶ ὑποψυγείσης ποιητικῆς φλογὸς) ἐν ἄνθος ἐκ τῶν ᾀσμάτων τῆς Σαπφοῦς. Διορθώσεις πολλαί.

ἔνδαις -αιδος (καὶ ἔνδαδος) 2: σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν (ἴσ. γρ. ἔστωσαν) ἔνδαιδες οἴκων Παλλάδος ἀστοῖσι Αἰσχ. Εὐμ. 1045 ἐντὸς δὲ τῶν οἴκων (τῶν Εὐμενίδων) γιγνέσθωσαν σπονδαὶ ὑπὸ τῶν ἀστῶν τῆς Παλλάδος· ὅπερ καὶ ἐγίνετο. Διορθ. τοῦ χωρίου πλεῖσται.

ἐνδαίω ἐντός τινος ἀνάπτω. Μτφ ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα ναὸς Ἀργοῦς, μή τινα λειπόμενον τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ' Πινδ. Π. 4, 183 ἐν τοῖς ἡμιθέοις ἐξέκαιε τὸν πόθον τῆς Ἀργ. ἡ Ἥρα, ἵνα μή τις ἀπολειπόμενος μένῃ παρὰ τῇ μητρὶ διάγων ἐν ἀναπαύσει τὴν ἀκίνδυνον ζωήν του. ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται ζ 132 σπινθηροβολοῦσι δὲ μέσα οἱ ὀφθαλμοί του. βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, φλογὶ εἴκελον Ἀπολλ. Ῥόδ. 3, 286 τὸ δὲ βέλος ἔκαιεν ἐντὸς τῆς κόρης ὑποκάτω (ἐν τῷ βάθει) τῆς καρδίας, ὅμοιον μὲ φλόγα.

ἐνδακρύω κυρ. δακρύω ἐντὸς (τῶν ὀφθαλμῶν), δακρύων ἐμπίμπλαμαι· ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο Αἰσχ. Ἀγ. 546 ὥστε ἀπὸ τὴν χαράν μου νὰ γεμίζουν τὰ μάτια μου δάκρυα.

ἐνδατέομαι διανέμω, μοιράζω· λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 218 ὀνειδιστικοὺς λόγους διανέμων. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος σοῦ τῆς ταλαίνης Σοφ. Τρ. 791 καταρώμενος (κυρ. λόγοις διαβάλλων) τὴν κλίνην, ἐν ᾗ πρὸς δυστυχίαν του παρηυνάζετο (κατεκλίνετο) πλησίον σοῦ τῆς ταλαίνης. δὶς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομα ἐνδατούμενος Αἰσχ. Ἑπτ. 560 εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα (τοῦ Πολυνείκους), τὸ «πολὺ» καὶ τὸ «νεῖκος», ἐν τέλει (τῶν ὕβρεών του)· δηλ. ἔλεγεν: «ὦ Πολύνεικες, πολὺ νεῖκος!». (Ἀπόλλων ᾄδων) ἐνδατεῖται τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους Αἰσχ. Ἀπ. 350 (Πλ. Πολ. 383 Β) ἐξυμνεῖ ἀπαριθμῶν τὴν ἐμὴν ἐν τοῖς τέκνοις εὐτυχίαν, ἅτινα καὶ νόσους δὲν ἐδοκίμασαν καὶ μακροχρόνιον βίον ἔζησαν. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ βίους γρ. βίοις. — σὰ βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι Σοφ. Ο. Τ. 204 νὰ διανέμωνται (διασκορπίζωνται) ἀήττητα.

ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν Θουκ. 4, 39 ἢ ὅσον ἐξῆν, παρὰ ἀναλόγως ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ δίδῃ.

ἐνδεής 2 ἔχων ἔλλειψιν, ἔχων ἀνάγκην· πολλῶν ἐνδεής Πλ. Πολ. 369 Β ἀντίθ. τῷ αὐτάρκης. ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ τοσούτῳ πλεονεκτήσει τῶν ἐνδεεστέρων βίου, ὡς πεινήσας τῶν ἡδίστων σίτων τεύξεται κέ. Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 81 τόσον θὰ ἔχῃ περισσότερα ἀπὸ τοὺς μὴ ἔχοντας ἐπαρκῆ τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια, ὥστε πεινάσας κτλ. οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος Σοφ. Φιλ. 375 οὐδὲν ὑπόλοιπον ἀφίνων. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γ' ἔμ' ἐν' δεέστερον ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν 524 ἀλλ- ἐπονείδιστον βεβαίως εἶνε νὰ φανῶ ὑποδεέστερος σοῦ τοὐλάχιστον ἐγὼ ὡς πρὸς τὴν ἔγκαιρον ὑπὲρ τοῦ ξένου προθυμίαν. Τὸ πρὸς τὸ καίρ. πονεῖν = πρὸς τὸ πονεῖν καίριον (πόνον): πρὸς τὸ πονεῖν καιρίως.— ἵνα μή τῳ τὸ (Poppo: τῷ τε) κατ' ὀλίγον καὶ μὴ ἅπαντας κινδυνεύειν ἐνδεὲς φαινόμενον ἀτολμίαν παράσχῃ Θουκ. 5, 9 κυρ. ἵνα μή τινι τὸ ὅτι κατ' ὀλίγους καὶ οὐκ ἅπαντες (ἀθρόοι) κινδυνεύομεν ἐλλιπὲς φαινόμενον παράσχῃ ἀτολμίαν. στρατηλάτου χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν Σοφ. Ο. Κ. 1430 ἴδιον χρηστοῦ στρατηλάτου εἶνε νὰ λέγῃ τὰ καλλίτερα (τ. ἔ. τὰ συμφορώτερα) καὶ ὄχι τὰ χειρότερα (τ. ἔ. τὰ βλαβερώτερα). γένει οὐδενὸς ἐνδεής Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 23 οὐδενὸς ἀπολειπόμενος (ὑποδεέστερος) κατὰ τὸ γένος. ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν διὰ τοῦτο φαίνονται εἶναι οἱ ἑταῖροι, ὅτι οὐ πεπαίδευνται τὸν αὐτὸν τρόπον ἡμῖν Κ. Π. 2, 2, 1 κατά τι κατώτεροι ἡμῶν διὰ τοῦτο φαίνονται ὅτι εἶνε οἱ ἑταῖροι, ὅτι δὲν ἔχουν ἐκπαιδευθῆ κατὰ τὸν αὐτὸν μὲ ἡμᾶς τρόπον. νομίσας, ὅπερ πάσχουσιν ἐν τοῖς μεγάλοις ἀγῶσι, πάντα τε ἔργῳ ἔτι σφίσιν ἐνδεᾶ εἶναι καὶ λόγῳ αὐτοῖς οὔπω ἱκανὰ εἰρῆσθαι Θουκ. 7, 69 νομίσας, ὅπερ οἱ ἄνθρωποι πάσχ. ἐν τοῖς μεγ. ἀγ., νομίζοντες ὅτι ἔργῳ μὲν εἶνε ὅλα δι' αὐτοὺς ἀκόμη ἐλλιπῆ, λόγῳ δὲ δὲν ἔχουν ἀκόμη λεχθῆ ὑπ' αὐτῶν ἱκανά. τὸ ὑμέτερον τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι 1, 70 ἡ συνήθεια ὑμῶν εἶνε νὰ πράξητε κατώτερα τῆς δυνάμεως ὑμῶν. τοῖς δὲ πολιορκίας μακρᾶς καθεστηκυίας τούτου ἐνδεᾶ ἐφαίνετο 1, 102 ἀλλ' οὗτοι, ἐπειδὴ ἡ πολιορκία παρετείνετο, δὲν ἀνταπεκρίνοντο εἰς τὴν φήμην των. δεδιέναι τὸ αὐτῶν ἐνδεές

3, 83 φοβεῖσθαι τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν ἀνεπάρκειαν. ἣν (στρατιὰν) εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι, ὅμως δὲ φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα 1, 10 τὸν στρατὸν ἐκεῖνον εἶνε μὲν ἑπόμενον ὅτι (ὁ Ὅμηρος) ὡς ποιητὴς ἐμεγαλοποίησεν ἐπὶ τὸ λαμπρότερον, ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτω φαίνεται κατώτερος. αὕτη (ἡ στολὴ) αὐτῷ συγκρύπτειν ἐδόκει εἴ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι Ξεν. Κ. ΙΙ. 8, 1, 40 ἐάν τις ἤθελεν ἔχῃ ἐλάττωμά τι (ἐλλιπές τι) ἐν τῷ σώματι. ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι Εὐρ. Ἑκ. 835 ἐν ἀκόμη ἔχω νὰ προσθέσω εἰς τὸν λόγον μου (κυρ. ἐν ἀκόμη χρειάζεται ὁ λόγος μου εἰς συμπλήρωσιν). πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς, ὡς ἐς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολὼν Φοίν. 701 διότι κατὰ πολὺ ἐλλιπεῖς (τ. ἔ. ὀλίγον ἱκανοποιητικοὺς) εὗρον τοὺς περὶ εἰρήνης ὅρους, ὅταν ἦλθον εἰς ὁμιλίαν (διαπραγματεύσεις) περὶ ταύτης μὲ τὸν Πολυνείκην.

ἐνδείκνυμι κυρ. δεικνύω ἔν τινι· ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν Αἰσχ. Πρ. 420 πρὸς τοὺς προηγουμένους θεοὺς (τὸν Κρόνον καὶ τοὺς Τιτᾶνας) ἐμφανίζει (δεικνύει) ὑπερήφ. τὴν ἀρχήν, τὴν ἐξουσίαν. ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου Πινδ. Ὀ. 7, 58 ἀπόντος τοῦ ἡλίου («ἐν τῷ ὑπὸ γῆν ἡμισφαιρίῳ» Σχ.) οὐδεὶς τῶν θεῶν ὑπέμνησε τὸν (εἰς αὐτὸν ὀφειλόμενον) κλῆρον «ὥστε ἀνκπληρῶσαί τινα χῶρον αὐτῷ» Σχ. οἳ δ' ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς, κατὰ πόδας τὸ εὔψυχον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὀξεῖς ἐνδείκνυνται Θουκ. 4, 126 ἐναντίον δ' ἐκείνων, οἵτινες ἤθελον εὐθὺς ὑποχωρήσῃ, ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὄντες (μόνον ὅπου εἶνε ἀσφαλεῖς) δεικνύουσι τὴν γενναιότητά των, ἐν ᾧ ταχέως καταδιώκουσιν αὐτοὺς κατὰ πόδας· κατὰ πόδας = κατὰ πόδας διώκοντες. || κυρ. δεικνύω τινὰ ἔν τινι τόπῳ διατρίβοντα, ἐν ᾧ δὲν ἐπετρέπετο ἢ ὡς φονεῖ ἢ ὡς ἀτίμῳ νὰ εἶνε· ἴδ. Ἁρποκρατ.: «ἔνδειξις εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον». Μέσ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι (ὁ ἴδε) πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ Σοφ. Ὀ. Κ. 47 βραχυλογία: πρὶν καταδείξω (ἐκθέσω) τὸ πρᾶγμα (καὶ μάθω) τί (πρέπει) νὰ κάμω. Πηλείδῃ ἐνδείξομαι Τ 83 «ἀπολογήσομαι», θὰ ἐξηγηθῶ πρὸς τὸν Πηλ. ἐνδείκνυσθαι ὅτι κτλ. Θουκ. 8, 82 κυρ. = δεικνύναι τι δι' ἑαυτοῦ (διὰ τοῦ τρόπου του). οὐδὲν ἂν ἐνδείξαιτο τοσοῦτον Δημ. 6. 8 οὐδὲν τόσον μέγα πλεονέκτημα δύναται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ, προτείνῃ. τὴν ἔχθραν ἐνδεδείγμεθα 8, 12 ἴδε κατωτ. ὅλον τὸ χωρίον. ἐπίτηδες ὧν ἐποίευν, ἐνδεικνύμενοι (κυρ. δεικνύμενοι ἐν τούτῳ) τοῖσι Λακεδαιμονίοισι τὴν ἑωυτῶν γνώμην Ἡρ. 8, 141 ἐπίτηδες λοιπὸν ἔκαμναν τοῦτο, θέλοντες νὰ δείξωσιν εἰς τοὺς Λακεδ. τὴν γνώμην των. αὐτῷ θεὸς γεγὼς ἐνδείξομαι Εὐρ. Βά. 47 θέλω δείξῃ εἰς αὐτὸν ὅτι εἶμαι θεός. ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ Αἰσχ. 3, 216 θέλων νὰ συστηθῇ εἰς τὸν Ἀλ. Ἐν Δημ. 8, 12: τὴν μὲν ἔχθραν καὶ τὸ βούλεσθαι κωλύειν ἐνδεδεῖχθαι, ὑστερίζοντας δὲ τῶν ἔργων αἰσχύνην προσοφλισκάνειν (= πρὸς τῷ ὑστερίζειν τῶν ἔργων ὀφλισκ. αἰσχύνην) τὸ ἐνδεικν. συντάσσ. πρὸς αἰτ.: συμβαίνει ν' ἀποδεικνύωμεν (κυρ. νὰ ἔχωμεν ἀποδείξῃ) τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν ἡμῶν καὶ τὴν διάθεσιν νὰ τὸν ἐμποδίζωμεν, ἀλλ' ἕνεκα τῆς βραδύτητος ἡμῶν χάνοντες τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν τῆς ἐνεργείας (κυρ. μένοντες ὀπίσω ἀπὸ τὰ ἔργα) μένομεν μόνον μὲ τὴν ἐντροπὴν (κυρ. ἐκτὸς τούτου εἴμεθα καταδικασμένοι εἰς ἐντροπήν).

ἔνδειξις ἡ: ἡ πρὸς Ἀλέξανδρον ἔνδειξις Αἰσχ. 3, 219 ἴδ. ἐνδείκνυμι

ἐνδέκομαι Ἰων. ἀντὶ ἐνδέχομαι.

ἐνδέξιος 3 ὁ ἐν δεξιᾷ, ὁ ἐκ δεξιῶν· ἐνδέξιος σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγὼς Εὐρ. Κύκλ. 6 ἴδ. δεξιός. ἐνδέξια σήματα Ι 236 σημεῖα (ἐκ δεξιῶν προερχόμενα), ὅθεν αἴσια, εὐνοϊκά. Ἰδίαν σημ. ἔχει τὸ ἐπίθ. ἐν τῷ οὔ πώ τί μοι ὧδε μετὰ φρεσὶν ἄλλο μέλησεν, οἷα νέων θαλίῃς ἐνδέξια ἔργα πέλονται Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 454 οὐδὲν ἄλλο οὕτω μὲ ἔτερψεν ἐξ ἐκείνων, ὁποῖα ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν νέων ἐπιδέξια (ἐπιτήδεια) ἔργα ὑπάρχουσι. τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν οἰνοχόει Α 597 ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους. Καὶ σήμερον οἱ οἰνοχοοῦντες πολλαχοῦ παρ' ἡμῖν χωροῦσι πρὸς τὰ δεξιά.—δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν Η 184 ἔδειξε τὸν κλῆρον εἰς πάντας ἀρχίσας ἀπὸ τὰ δεξιά. βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον ρ 365 ἐκίνησε δὲ νὰ ὑπάγῃ, ὅπως ἐπαιτήσῃ παρ' ἑκάστου, ἀρχίσας ἀπὸ τὰ δεξιά. τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξιά φασι κέλευθον Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς εἰς Ῥαδάμανθυν ἄγειν Ἀνθ. 7, 545 φασὶν Ἑρμῆν ἄγειν τοὺς ἀγαθοὺς πρὸς Ῥαδ. τὴν ἀπὸ τῆς πυρᾶς ἐν δεξιᾷ (ἐκ δεξιῶν) ὁδόν. Ἡ λέξις δὲν εὑρίσκεται παρὰ πεζ., παρὰ δὲ Θουκ. ὀρθῶς γράφεται 1, 24 Ἐπίδαμνος ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον ἴδ. εἰμί.

ἐνδέχομαι, Ἰων. ἐνδέκομαι, κυρ. δέχομαι ἐν ἐμαυτῷ, ἐπιδέχομαι, ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου. λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενοι (κυρ. δεχόμενοι ἐν ἑαυτοῖς) Θουκ. 4, 10 πολλὰ ὀλίγον ἐπιδεχόμενα σκέψιν. τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι 1, 142 τὸ ν. εἶνε ἔργον τέχνης, περισσότερον παρὰ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, καὶ δὲν ἐπιδέχεται πάρεργον καὶ εἰκαίαν (κυρ. «ὅταν καταιβῇ τοῦ καθενὸς») μελέτην. ὁρέω σε ἀνδρὸς ἐνδεκόμενον λόγους Ἡρ. 7, 236 βλέπω ὅτι παραδέχεσαι (ἐσωτερικῶς, μέσα σου) τοὺς λόγους τοῦ ἀνδρός· πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 139. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε ἐνδέξομαι, ὅκως οὐκ εὐνοέει τοῖσι ἐμοῖσι πρήγμασι Ἡρ. 7, 237 ἐκεῖνο τοὐλάχιστον δὲν θὰ παραδεχθῶ, ὅτι (κυρ. πῶς)

δὲν διάκειται εὐνοϊκῶς πρὸς τὰ ἐμὰ πράγματα. Ἀλλ' ἐν 6, 11 ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι= ἀναδέχεσθαι, ὑπομένειν. τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων καλῶς λεγόμενα ἐνεδέχοντο ἔργων φυλακῇ, εἰ προύχοιεν, καὶ οὐ γενναιότητι Θουκ. 3, 82 τὰς ἐκ τῶν ἐν. προερχομένας ὠφελίμους προτάσεις παρεδέχοντο, ἂν ὑπερίσχυον οἱ ἐναντίοι, μόνον μὲ τὰ πραγματικὰ προφυλακτικὰ μέτρα καὶ ὄχι ἐκ γενναιοφροσύνης. περὶ τοῦ προσκαθῆσθαι οὐδ' ὁπωσοῦν ἐνεδέχετο 7, 49 περὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς πολιορκίας οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἦτο σύμφωνος. εἰ μὲν ἐνδέχεσθε καὶ βούλεσθέ μοι χρῆσθαι προθύμῳ Εὐρ. Ἡρακλ. 549 ἐάν με παραδέχεσθε καὶ θέλετε νὰ μεταχειρίζησθε τὴν προθυμίαν μου. σὺ δ' ἐνδέχου Ἀνδρ. 1238 = στέργων δέχου (πρβ. Ἱκέτ. 977). Πολλάκ. ἀπροσώπ. = εἶνε ἐπιτετραμμένον (ἔξεστι). τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν Ἰσοκ. 1, 48 τοῖς φαύλοις ἔξεστι πράττειν ὅ τι ἂν τύχωσι. καὶ μή ποτε ὕστερον, ἢν ἄρα μὴ πειθόμενοι σφαλῆτε, ἃ πολλὰ ἐνδέχεται (ἐνν. σφαλῆναι), νομισθῆναι τύχῃ καὶ τὰ νῦν προχωρήσαντα κρατῆσαι 4, 18 καὶ νὰ μὴ νομισθῆτε ὕστερόν ποτε, ἂν ἴσως μὴ πειθόμενοι ἐμοὶ σφαλῆτε, εἰς τὰ ὁποῖα σφάλματα, πολλὰ ὄντα, ἐνδεχόμενον εἶνε νὰ ὑποπέσητε, ὅτι καὶ τὰς μέχρι τοῦδε ἐπιτυχίας σας κατὰ τύχην (τυχαίως) ἐπετύχετε (ἐκερδήσατε). ἢ μόλις ἐπὶ ταῖς γεγενημέναις ξυμφοραῖς ἐνδέχεσθαι μετὰ βεβαίου παρασκευῆς καθ' ἑκουσίαν, ἢ πάνυ γε ἀνάγκη, προτέρᾳ ποι ἐπιχειρεῖν Θουκ. 8, 27 εἰς τὴν ὁποίαν, μετὰ τὰς γεγ. συμφοράς, μόλις ἐπιτρέπεται (εἶνε δυνατόν), ὅταν ἔχῃ ἀσφαλῆ προετοιμασίαν, αὐθορμήτως ἢ ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ νὰ ἐπιτεθῇ που πρώτη. ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον Ὑπερείδ. π. Στοβ. Ἀνθ. 124, 36 πρέπει νὰ ἔχῃ τις θάρρος καὶ ν' ἀφαιρῇ ἐκ τῆς λύπης (μέρος) τι κατὰ τὸ δυνατὸν (καθ' ὅσον εἶνε δυνατόν).

ἐνδέω: Ζεύς με μέγα ἄτῃ ἐνέδησε Β 111 ὁ Ζ. μὲ ἔδεσε καλὰ εἰς τὴν συμφοράν, μὲ ἐνέπλεξε δυνατά. Κατὰ τοῦτο: κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ Σοφ. Ο. Κ 526 διὰ κακῆς (ὀλεθρίας) γυναικὸς ἡ πόλις με οὐδὲν εἰδότα ἐνέπλεξεν εἰς μοιραῖον γάμον (κυρ. συμφορὰν γάμων). μεγάλοις ὅρκοις ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον πόσιν Εὐρ. Μήδ. 162 ἂν καὶ ἔδεσα (κυρ. ἔδεσα πρὸς ἐμαυτὴν) μὲ (κυρ. μέσα εἰς) μεγάλους ὅρκους τὸν κατηραμένον σύζυγον. τοῦτον οὖν φυλάττομεν μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες Ἀρφ. Σφ. 113 φυλακίσαντες. ἀστέρες ἐνδεδεμένοι Ἀριστοτ. π. Οὐραν. 2, 8 (290 a 19) ἀπλανεῖς ἀστέρες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς πλάνητας· πρβ. ἀπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται Ἀνθ. 9, 25 ἰδ. ἐναργής. συκοφάντην ἔξαγε ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος Ἀρφ. Ἀχ. 905 ὡσὰν πήλινα ἀγγεῖα δέσας αὐτὸν ἐπάνω σου· «οἱ γὰρ καλῶς δεσμούμενοι κέραμοι δυσχερῶς κλῶνται» Σχ. Ἦτο δ' ἐν μεγάλῃ τιμῇ ὁ Ἀττικὸς κέραμος, δι' ὃ καὶ ἐξήγετο· πρβ. 929 ἔνδησον τῷ ξένῳ (τῷ Βοιωτῷ) καλῶς τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως ἂν μὴ φέρων κατάξῃ δέσε ἐπάνω εἰς τὸν ξένον καλῶς τὸ ἐμπόρευμα, ὅπως μή, ἐν ᾧ φέρει αὐτό, τὸ θραύσῃ.

ἐνδέω (ἴδε δέω, δεῖ): οὐκ αἰσθάνῃ ὅσου ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνες ταὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσίν; Πλ. Κρατ. 432 D ἴδ. αἰσθάνομαι. τί γὰρ οὐκ ἔχομεν, τίνος ἐνδέομεν, μὴ οὐ πανσυδίᾳ χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός; Εὐρ. Τρ. 792 τί δὲν ἔχομεν, τί μᾶς λείπει, διὰ νὰ εἶνε πλήρης καὶ παντελὴς ὁ ὄλεθρος ἡμῶν; καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαίνεσθαι Εὐρ. Ἰ. Α. 41 κατὰ λέξ. καὶ οὐδεμιᾶς τῶν ἀμηχανιῶν στερεῖσαι, ὥστε νὰ μὴ φαίνεσαι σὰν τρελλή· τ. ἔ. ὅστις σε ἴδῃ ἀμηχανίας σημεῖα δεικνύουσαν, πάντως θὰ νομίσῃ ὅτι μαίνεσαι. Παρὰ Δημ. 1, 19 τὸ ἐνδεῖ φαίνεται ἰσχυρότερον τοῦ προσδεῖ: εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μή, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου ἐὰν μὲν λοιπὸν ταῦτα θ' ἀποδώσητε, ὡς ὀφείλετε (= ἀπο-), εἰς τοὺς ἐκστρατεύοντας, οὐδενὸς ἄλλου πόρου πρὸς τούτῳ (=προσ-) ἔχετε ἀνάγκην· εἰ δὲ μή, ἔχετε πρὸς τούτῳ ἀνάγκην (καὶ ἄλλου πόρου), μᾶλλον δὲ (τ. ἔ. ἵνα δὲ εἴπω ὀρθότερον) ἔχετε ἔλλειψιν ὁλοκλήρου τοῦ πόρου (ὁλόκληρος ὁ πόρος σᾶς λείπει)· «ἐνδεῖσθαι μέν ἐστι τὸ παντελῶς μὴ ἔχειν, προσδεῖσθαι δὲ τὸ ἔχειν μὲν μέρος, ἔτι δὲ δεῖσθαι πρὸς τὸ τέλειον» Οὐλπιανός.— ὁ Ξενοφῶν, ἐπεὶ ἑώρα πλείονος ἐνδέον, παρελθὼν εἶπεν Ξεν. Ἀν. 6, 1, 31 κυρ. ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ἐχρειάζετο περισσότερον: ὅτι ὑπῆρχεν ἀνάγκη σπουδαιοτέρων ἐπιχειρημάτων. Εν Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 3: ὁπότε μὲν ἐνδεήσειε, παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, ὁπότε δὲ περιγένοιτο τῆς προσόδου, ἀπελάμβανεν ὁ Dind. τὸ τῶν χ/φων ἐνδεὴς εἴη μετέγραψεν εἰς τὸ ἐνδεήσειε: ὁσάκις μὲν τοῦ ἤθελαν λείψῃ χρήματα, ἔδιδεν ἀπὸ τὰ ἰδικά του· ὁσάκις δὲ ἤθελε περισσεύσῃ τι ἐκ τῶν εἰσοδημάτων, ἐλάμβανεν ὀπίσω τὸ ὀφειλόμενον· πρβ. Πλ. Πολ. 416 Ε. ἆρ' οὖν σκεψώμεθα... τί ἡμῖν ὑπάρχει καὶ τίνος ἐνδεῖ; Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 8 δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ σκεφθῶμεν τί ἔχομεν καὶ τί μᾶς λείπει; ἐνδεῖ τι ἐκείνῳ, τῷ τοιοῦτον εἶναι, οἷον τὸ ἴσον, ἢ οὐδέν; Πλ. Φαίδ. 74 D ἐλλείπει κάτι τι ἀπὸ ἐκεῖνο (ἀπὸ ἐκείνην τὴν ποιότητα), δηλ. ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε τοιοῦτον ὁποῖον εἶνε τὸ ἴσον, ἢ δὲν (ἐλλείπει) τίποτε; Ἔτι περὶ πργμ. (οἶκος) ἐνδεόμενος οἰκετῶν Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 26 στερούμενος οἰκετῶν.

ἔνδηλος: μήτε ἔνδηλοι ἔστε τοῖς παροῦσι πόνοις βαρυνόμενοι Θουκ. 2, 64 μήτε φανεροῖς (οἷον ἐπὶ τοῦ

προσώπου ὑμῶν) σημείοις δείκνυτε, ὅτι καταβάλλεσθε.

ἔνδημος 2: μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω, τάνδε πόλιν δαΐζων ἄχορον, ἀκίθαριν, δακρυογόνον Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων Αἰσχ. Ἱκ. 682 μηδέ τις ἀνδροφθόρος ὄλεθρος ἐπελθέτω (ἐλθέτω ἐφ' ἡμᾶς), τήνδε τὴν πόλιν σπαράσσων, ὥστε ἄχορον καὶ ἀκίθαριν γίγνεσθαι, δακρυογόνον δὲ Ἄρη ἐξοπλίζων καὶ βοὴν τῶν δημοτῶν (ἐν τῷ δήμῳ) ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι (παρασκευάζων). Τὸ βοὰν ἔνδημον ὁ Σχ. ἧττον ὀρθῶς ἐξηγεῖ καὶ «ἐμφύλιον μάχην».— οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσι ἰθείας..., τοῖσι τέθηλε πόλις Ἡσ. Ἔργ. 223 ὅσοι δὲ παρέχουσι δικαιοσύνην εὐθεῖαν (ἀκριβῆ καὶ ἀμερόληπτον) τοῖς ξένοις καὶ τοῖς πολίταις, παρὰ τούτοις ἀκμάζει ἡ πόλις. Παρὰ Θουκ. ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ ἀποδημητής: καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους 1, 70 πρὸς τούτοις δὲ εἶνε καὶ δραστηριώτατοι ἀπέναντι ὑμῶν, οἵτινες εἶσθε ἐκ χαρακτῆρος βραδεῖς, καὶ ἀποδημηταὶ (=φιλαπόδημοι, ὡς ἂν εἴποι τις: «φιλοταξίδιοι») ἀπέναντι ὑμῶν, οἵτινες εἶσθε ἐνδημότατοι (οἵτινες ἀγαπᾶτε νὰ διαμένητε ἐν τῇ πατρίδι καὶ δυσκόλως ἀποσπᾶσθε ἀπ' αὐτῆς).

ἐνδιαεριαυερινήχετος κωμ. ἐπίθ. ἀναφερόμενον εἰς τοὺς διθυραμβοποιούς. Ἀρφ. Εἰρ. 831 ξυνελέγοντ' (αἱ ψυχαὶ τῶν διθυραμβοδιδασκάλων) ἀναβολὰς ποτώμεναι τὰς ἐνδιαεριαυερινηχέτους τινάς: «διαβάλλει αὐτοὺς (τοὺς διθυραμβοποιοὺς) ὡς μετεώρους, ἐπεὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά... συνεχῶς δὲ κωμῳδοῦσι τοὺς διθυραμβοποιοὺς ὡς ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν νεφελῶν σπῶντας τὰς λέξεις, διὰ τὸ συνθέτους εἶναι παρ' αὐτοῖς» Σχ. Πρβ. Νεφ. 337: «εἶτ' ἀερίας διερὰς (ἐποίουν), γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς», καὶ Ὄρν. 1389. Δυστυχῶς τὸ ἐπίθ. τῆς Εἰρ. εἶνε ἐφθαρμένον. Ἐκ τῶν πολλῶν διορθώσεων πιθανή πως φαίνεται ἡ ἐνδιαεριαυρινηχέτους (ἔνδιος, ἀήρ, αὔρα, νήχομαι). Ἐξηγητέον δὲ ὧδέ πως: (αἱ ψυχαὶ τῶν διθυρ.) πετόμεναι συνέλεγον (ἐν ἑαυταῖς ἢ καθ' ἑαυτὰς) προοίμια (μέλη) ἐκεῖνα τὰ ἐν τῷ ἀέρι καὶ τῇ αὔρᾳ τῆς μεσημβρίας κολυμβῶντα. Ὄχι δὲ λίαν ἀπᾴδοντα τούτων εἶνε καί τινων τῶν σημερινῶν «μαλλιαρῶν» λεγομένων ποιητῶν μέλη. Ἀλλὰ παρατηρητέον, ὅτι τοῦ ἔνδι(ος) μεσημβρινός, ἡ παραλήγουσα εἶνε μακρά. Ἄλλην δυσκολίαν παρέχει τὸ τινάς, ὅπερ ὑποστηρίζεταί πως διὰ τοῦ χωρίου τῶν Σφ. 135 ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινὰς ἔχων τρόπους τινὰς σοβαροὺς καὶ ἀλαζονικούς, ἅτινα λέγονται περὶ τοῦ Βδελυκλέωνος.

ἐνδιαιτάομαι, Ἰων. -τέομαι: ἄγραφος μνήμη παρ' ἑκάστῳ τῆς γνώμης μᾶλλον ἢ τοῦ ἔργου ἐνδιαιτᾶται Θουκ. 2, 43 ἡ ἄγραφος ἀνάμνησις τῆς διαθέσεως μᾶλλον (τῶν πεσόντων) ἢ τοῦ ἔργου (τοῦ μικροῦ ἢ μεγάλου) αὐτῶν ἐνδιατρίβει παρ' ἑκάστῳ (ἐν τῇ καρδίᾳ ἑνὸς ἑκάστου).

ἐνδίδωμι δίδω εἰς τὴν χεῖρα (ἐντὸς τῆς χειρός) τινος, ἐγχειρίζω. καὶ διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην, καὶ προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα τῷ μέλλοντι πίνειν Ξεν. Κ. Π 1, 3, 8 καὶ δίδουσι κρατοῦντες ἐπάνω εἰς τοὺς τρεῖς δακτύλους τὸ ποτήριον καὶ προσφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὸν μέλλοντα νὰ πίνῃ, οὕτως ὅπως δύνανται νὰ τὸ προσφέρωσιν εὐληπτότατα τ. ἔ. ὅσον τὸ δυνατὸν εὐλήπτως. Αὕτη φαίνεται, ὅτι εἶνε ἡ ὀρθὴ ἑρμηνεία, προϋποτιθεμένου, ὅτι ὁ συγγραφεὺς χάριν ποικιλίας μετεχειρίσθη τὸ ἂν ἐνδοῖεν ἀντὶ τοῦ ἂν προσενέγκοιεν. Συντομώτερον δὲ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὡς ἂν εὐληπτότατα.— ἐνδόντες τύχῃ παρεῖσαν αὑτοὺς κυμάτων δρομήμασιν Εὐρ. Τρῳ. 687 ἀφ' οὗ παραδώσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν τύχην, ἐγκαταλείπουσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ὁρμὴν (κυρ. εἰς τὰ τρεξίματα) τῶν κυμάτων. οἱ δὲ ὕστερον ἴσοι αὐτοὶ μᾶλλον πρὸς ἀλλήλους ὄντες, καὶ ὀρεγόμενοι τοῦ πρῶτος ἕκαστος γίγνεσθαι, ἐτράποντο καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι Θουκ. 2, 65 οἱ δὲ ὕστερον (διάδοχοι τοῦ Περικλέους) ἴσοι αὐτοὶ (τὸ αὐτοὶ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν Περικλέα· ἄλλοι: προσωπικῶς, αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς, καὶ ἄλλοι διὰ τὸ πρὸς ἀλλ.) μ. πρὸς ἀλλήλους ὄντες καὶ ὀρεγόμενοι ἕκαστος τῶν πρωτείων, ἤρχισαν (κυρ. ἐστράφησαν εἰς τὸ) νὰ παραδίδωσι καὶ τὰ πράγματα (ἐννοοῦσιν: ὡς καὶ τοὺς λόγους, ὅπερ δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ἐνδιδόναι μᾶλλον: ὥσπερ καὶ πρὸς ἡδονὴν λέγειν) εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δήμου κατὰ τὰς ἑκάστοτε ὀρέξεις αὐτοῦ. ἔπραξαν ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις 4, 103 καὶ 4, 89 ἴδ. ἐμπολιτεύω. λαβὴν ἐνδέδωκας Ἀρφ. Ἱππ. 847 «κατὰ σαυτοῦ (=ἐν-) δέδωκας ἀφορμὴν κατηγορίας» Σχ. κυρ. ἔδωκες πιάσιμον ἐπάνω σου (=ἐν) Ἡ μεταφ. ἐκ τῆς πάλης.— ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν Εὐρ. Ἀνδρ. 225 διὰ νὰ μή σοι δώσω καμμίαν ἀφορμὴν πικροῦ παραπόνου ἐναντίον μου. κἀμοὶ χερός τις ἐνδότω στηρίγματα Ἰ. Α. 617 ἄς μοι δώσῃ τις τὴν χεῖρά του, ἵνα στηριχθῶ ἐπ' αὐτῆς. μηδενὸς ὄντος ἐμποδὼν πλεῖν ἐπὶ τὴν ἐκείνου χώραν ὑμῖν, ἂν ἐνδῷ (Φίλιππος) καιρόν Δημ. 4, 18 ἐν ᾧ τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ πλέητε ἐναντίον τῆς χώρας ἐκείνου (Φιλίππου), ἂν παρέχῃ εὐκαιρίαν πρὸς τοῦτο (κυρ. ἂν παρέχῃ ἐν ἑαυτῷ τρωτόν τι μέρος). (μεμνήμεθα) ὅτι τὴν ῥυθμοῦ τε καὶ ἁρμονίας αἴσθησιν τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν ἐνδεδωκέναι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔφαμεν Πλ. Νόμ. 672 C ὅτι ἐλέγομεν ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη (ἡ προειρημένη) ἔχει ἐμποιήσῃ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους τὸ αἴσθημα τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας. λὺγξ σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν Θουκ. 2, 49 ἐμποιοῦσα (ἐπιφέρουσα) σπ. ἰσχυρόν. ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον... Γοργών Εὐρ. Ἡρ. Μ. 881 εἰς τοὺς ἁρματοφόρους ἵππους ἡ Γ. ἐμβάλλει (ἐναπολείπει) διαρ-

κές κέντρον. δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδέν Ἡρ. 7,52 ἀπέδειξαν (κυρ. ἔδωκαν ἐν ἑαυτοῖς δείγματα) δικαιοσύνην καὶ πιστότητα, τίποτε δὲ δυσάρεστον. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφόν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν Ἀρφ. Πλ. 488 ἀλλὰ τώρα πλέον ἔπρεπε νὰ λέγητέ τι σοφόν, δι' οὗ νὰ νικήσητε ταύτην ἐδῶ ἐν τοῖς λόγοις, ἀντιλέγοντες πρὸς αὐτήν, καὶ νὰ μὴ δείξητε καμμίαν ἀδυναμίαν (ὑποχώρησιν). Τὸ ἐνδώσετε κατὰ τύπον ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ᾧ, ἀλλὰ κατ' ἔννοιαν θὰ νοηθῇ ἀντὶ τοῦ ὅπως ἐνδώσετε τ. ἔ. κυττάξετε νὰ μὴ δείξετε. Συχνὴ δὲ ἡ φράσις μαλακόν τι ἐνδιδόναι 3, 51. 105. Εὐρ. Ἑλ. 508 κλ. περὶ τοῦ διαγωνιζομένου ὄχι ἐντόνως, ἀλλ' ἀνειμένως. τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι καὶ παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως ἐνδιδόασι Θουκ. 7, 66 σφαλλόμενοι διὰ τὴν ἀνέλπιστον ἔκβασιν τοῦ (μεγάλου) φρονήματος αὐτῶν (ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ τοῦ αὐχ. ἐκ τοῦ σφαλλόμενοι: διὰ τὸ ἀνέλπιστον σφαλλόμενοι ἐν τούτοις, ἐφ' οἷς μέγα ἐφρόνησαν) συνηθίζουσι νὰ ἐνδίδωσι καὶ παρὰ τὴν ἰσχύν, ἣν ἔχει ἡ δύναμις αὐτῶν τ. ἔ. δεικνύονται ἀσθενέστεροι ἢ κατὰ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν δύναμιν· ἴδ. σφάλλω.— ὅσον ἐνέδωκαν αἱ μοῖραι Ἡρ. 1, 91 ὅσον ὑπεχώρησαν (ὅσην ὑποχώρησιν ἔκαμαν) αἱ μ.— ἦλθον δὲ σὰς μὲν οὐ σέβων ἐπιστολάς, εἰ δ' ἐνδιδοίης... λόγον, πέμψων σ' ἀπ' οἴκων τῶνδε Εὐρ. Ἀνδρ. 965 ἦλθον δὲ ὄχι πειθόμενος εἰς τὰς σὰς ἐντολὰς (διότι οὐδεμίαν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ σοῦ), ἀλλ' ἵνα σε απομακρύνω (ἀπαγάγω) ἐκ τούτων τῶν οἴκων, ἂν ἤθελές μοι δώσῃ τὴν ἄδειαν (ἀφορμὴν) νὰ ὁμιλῶ (ὅθεν καί: νὰ ἐνεργῶ) οὕτως· ἤ: ἂν ἤθελές μοι δώσῃ εὔλογον ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο. Μᾶλλον: ἂν ἤθελές μοι δώσῃ λόγον τινά, ἐφ' οὗ νὰ στηρίζωμαι.— οἱ Ἀθηναῖοι οὐδέν πω ἐνδώσουσιν Θουκ. 2, 12 εἰς οὐδεμίαν ἀκόμη ὑποχώρησιν θὰ προβῶσι. Ὁ Dindorf συμφώνως πρὸς ἀρχαίαν διόρθ. ἔν τινι κώδικι ἔγρ. ἐνδωσείουσιν.— προμνᾶταί τί μοι γνώμα τάχ' ἐνδώσειν τᾶν δεινὰ τλασᾶν... πάθη Σοφ. Ο. Κ. 1076 ἴδ. προμνάομαι. ὅτι ἄν... οἴκτῳ ἐνδῶτε, οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε .. μαλακίζεσθαι Θουκ. 3, 37 ἴδ. μαλακίζομαι. τὸ ἐνδιδὸν ἐν τοῖς πόνοις Λουκ. Ἀναχ. 26 τὸ καταπονούμενον. ἄνθρωπος ἐγένου καὶ τὸ δυστυχὲς βίου ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο τρέφειν ὅδ' αἰθὴρ ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς Ἀπ. Τραγ. Ἀδέσπ. 112 (Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 521 Ρ.) ἴσ. τὸ δυστυχὲς τοῦ βίου ἔλαβες ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀφ' ὅτου οὗτος ὁ αἰθὴρ ἤρχισε νὰ δίδῃ (κυρ. νὰ δίδῃ μέσα εἰς τὸ στόμα των) εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς πνοὰς εἰς τροφήν των: τ. ἔ. ἡ δυστυχία σου χρονολογεῖται, ἀφ' ὅτου ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον.

ἔνδικος 2: ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν Αἰσχ. Εὐμ. 135 ἂς συγκινηθῇ ἡ καρδία σου ἐκ τῶν δικαίων ὀνειδισμῶν μου. δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ 'νδικον Σοφ. Ο. Τ. 682 λυπεῖ δὲ καὶ τὸ ἄδικον, ἡ ἄδικος κατηγορία. θυγάτηρ ἔπραξεν ἔνδικα Εὐρ. Ὀρ. 538 ἔτυχε δικαίας τιμωρίας. οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,.. οὔθ' εἷλκον οὔτ' ἂν ἦγον Σοφ. Ο. Κ. 925 καὶ ἂν εἶχον τοὺς πάντων δικαιοτάτους λόγους, οὔτε θὰ ἔσυρον διὰ τῆς βίας οὔτε θὰ ἀπῆγον (κανένα). τὸ νικᾶν τἄνδιχ' ὡς καλὸν γέρας Ἀπ. Εὐρ. 1034 πόσον λαμπρὰ τιμὴ εἶνε νὰ νικᾷ τις ἐν τοῖς δικαίοις. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων Σοφ. Ἀντ. 208 καὶ οὐδέποτε ὑπ' ἐμοῦ τοὐλάχιστον θὰ προτιμηθῶσιν οἱ κακοὶ τῶν δικαίων. Συγκριτ. ἐπιτεινόμενον διὰ τοῦ μᾶλλον παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. 660: τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; ἁρμοδιώτερος. ἐνδίκως πράσσω κακῶς Εὐρ. Ὀρ. 1599 ἴδ. πράσσω. ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονός Αἰσχ. Εὐμ. 808 καθέδρας καὶ ἄδυτα τῆς δικαίας γῆς (ἐν τῇ δ. γῇ). Ἴσ. γρ. ἐνοίκου χθονός τ. ἔ. τῆς ἐχούσης ἐντὸς ἑαυτῆς οἴκους (διαφ. κευθμῶνας). τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισιν κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις; Ἱκ. 598 τίν' ἐκ τῶν θεῶν ὡς ἐκ τῶν ἔργων του εἶνε δικαιότερον νὰ τιμῶμεν καὶ ἐπικαλώμεθα;

ἔνδιος 2 (Ζεύς, δῖος) μεσημβρινός· ἀλλ' ἢ νὺξ ἢ ἔνδιος ἢ ἕσετ' ἦμαρ Καλλίμ. ἐν Ἀπ. Ἑκάλης, ὅπου τὸ ἔνδιος (ἐνν. ὥρα) = μεσημβρία.

ἔνδοθεν: τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλεται, αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα Αἰσχ. Ἑπτ. 176 ἐν ᾧ δὲ οὕτω τὰ πράγματα τῶν ἐκτὸς τῶν τειχῶν πολεμίων ὅσον εἶνε δυνατὸν καλλίτερα προχωροῦσι (προάγονται), τοὐναντίον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐξ ἡμῶν τῶν ἰδίων ἔσωθεν πολιορκούμεθα. βοᾷ μοι (Dind.: βοᾶ) μελέων ἔντοσθεν (Blomf.: ἔνδοθεν) ἦτορ Πέρσ. 994 βοᾷ μέσα ἀπὸ τὰ στήθη ἡ καρδία μου. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης («μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι») μὴ ἔξω παρήκειν Σοφ. Αἴ. 741 ἀπηγόρευε νὰ ἐξέρχηται ὁ ἀνὴρ ἐκ τῆς οἰκίας. Τὰ πολλὰ συνώνυμα ὑποδηλοῦσι τὸ ἔντονον τῆς ἀπαγορεύσεως.— ὥστ' ἐκδακρῦσαι γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην Εὐρ. Ὀρ. 1122 ὥστε νὰ φαίνεται, ὅτι χύνει δάκρυα, ἐν ᾧ ἐσωτερικῶς χαίρει. σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος Σοφ. Ἠλ. 1323 συμβουλεύω σιωπήν· διότι ἀκούω τινὰ ἐκ τῶν ἔνδον εὑρισκομένων βαδίζοντα ἔνδοθεν διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Τὸ νόημα εἶνε τοῦτο, ἀλλ' ἡ σύνταξις τῆς γεν. τῶν ἔνδοθεν δύσκολος, διότι ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ὑπονοουμένου τινός (πρβ. 610). Ὅθεν πολλοὶ παραδέχονται τὴν διόρθ. τινός ἀντὶ τοῦ κλύω.

ἐνδοιάζω (ἐν δοιῇ) κυρ. ἐν δοιῇ εἰμι, εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ταλαντεύομαι μεταξὺ δύο δυνατῶν περιπτώσεων· ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρόν Θουκ. 1, 122 ὅπερ καὶ μόνον διὰ λόγου νὰ παρασταθῇ ὡς ἀμφίβολον (εθ. ὡς δυνατόν), εἶνε ἐπονείδιστον.

ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ Πινδ. Ὀ. 12, 14 ὡς ἀλέκτωρ ἔνδον τῆς οἰκίας μαχόμενος.

ἔνδον: ἦσαν δ' ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ Λυσ. 19, 22 ἐν τῷ οἴκῳ. Μετὰ γεν. Διὸς ἔνδον Υ 13 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διός. ὄφρα σε θυμῷ τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα π 26 ἵνα χαρῶ ἐγκαρδίως («'ς τὴν καρδιά μου») βλέπων σε νεωστὶ ἐπανελθόντα εἰς τὴν πατρίδα σου ἐξ ἄλλων τόπων. οὔ τοι σοὶ μούνᾳ ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅτι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά Σοφ. Ἠλ 155 δὲν ἐπαρουσιάσθη εἰς σὲ μόνην ἐκ τῶν θνητῶν λύπη, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν σὺ δεικνύεις εὐαισθησίαν περισσοτέραν παρὰ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Μετὰ δοτ. λιθίνῳ ἔνδον (=ἐν) τέγει Πίνδ. Ν. 3, 53 καλλ. ἔνδον ὢν αὐτοῦ καὶ μὴ πεφοβημένος Ἀντιφ. 5, 45 ποῦ εἶνε εἰς τὸν ἑαυτόν του (ποῦ εἶνε μὲ τὰ καλά του) καὶ δὲν φοβεῖται. ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ ἐκπλαγῇς φρένας Αἰσχ. Χο. 231 σύνελθε εἰς σεαυτὴν καὶ μὴ χάσῃς τὸν νοῦν σου ἀπὸ τὴν χαράν σου.

ἐνδυναστεύω: ἐνδυναστεύσας ἐκείνοις Αἰσχ. Πέρσ. 693 ἀποκτήσας μεγάλην δύναμιν (ὑπόληψιν) παρ' ἐκείνοις. ἐνδυναστεύει, ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 42 κατορθώνει διὰ τῆς δυνάμεως (καὶ τοῦ ἀξιώματός) του, ὥστε νὰ μὴ φυγαδεύσωσι τοὺς κρατίστους.

ἐνδύνω = ἐνδύομαι· ἴδ. ἐνδύω.

ἐνδυστυχέω δυστυχῶ ἔν τινι. ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ Εὐρ. Βάκχ. 508 ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματός σου εἶσαι ἁρμόδιος νὰ δυστυχήσῃς ἐν αὐτῷ τ. ἔ. ὁ φέρων τοιοῦτον ὄνομα δυστυχεῖ. ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας Φοίν. 733 τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἶνε ἐπιτήδειον, ἵνα δυστυχήσῃ τις ἐν αὐτῷ.

ἐνδυτὴρ -ῆρος ὁ, ὁ πρὸς ἔνδυσιν χρήσιμος· ἐνδυτὴρ πέπλος Σοφ. Τρ. 674 κυρ. πέπλος διὰ νὰ τὸν ἐνδύεταί τις κατάσαρκα· ὅθεν = χιτών.

ἐνδύω: τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε Ἀρφ. Λυσ. 1021 θά σε ἐνδύσω (φορέσω) τὴν ἐξ. Τὸ ἐνδύνω = μέσ. ἐνδύομαι· ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον Τ 367 εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰσήρχετο λύπη ἀφόρητος. Ἀλλ' ὀρθότερον τὸ ἐν ἐπιρρηματ. μέσα τὴν καρδίαν του κατελάμβανε λύπη ἀφόρ.— ὁ κίνδυνος οὐχὶ μικρός, ἢν ἁλῶμεν ἐνδυόμεναι κατὰ σκότος τόλμημα τηλικοῦτον Ἀρφ. Ἐκκλ. 288 «καταδυόμεναι εἰς τηλικαύτην τόλμαν λάθρα» Σχ. οἱ τῶν ἱκανωτάτων καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν λόγοι οὗτοι καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 13 καὶ περισσότερον μάλιστα εἰσέρχονται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων. ἐνέδυ μὲν οὖν οὕτω γνοὺς εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν 8, 1, 12 ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔκαμε ταύτην τὴν ἀπόφασιν, ἀφωσιώθη μετὰ ζήλου (κυρ. «ἐχώθη μέσα») εἰς ταύτην τὴν φροντίδα. Παθ. πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος Πλ. Πολ. 377 Β ἴδ. πλάττω. Παρὰ Πλουτ. 435 F ὀρθὴ γρ. εἶνε: ταῖς φυσικαῖς ἐνδεδεμένος (ὄχι ἐνδεδυμένος) αἰτίαις προσδεδεμένος ταῖς φυσ. αἰ. διὰ σιμότητα τῆς ῥινὸς ἐνδεδυκυίας Πλουτ. Ποπλ. κεφ. 16 τῆς ῥινὸς συμπεπιεσμένης, «χωμένης μέσα».

ἐνέζομαι: τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον Αἰσχ. Πέρσ. 143 εἰσερχόμενοι εἰς τόδε τὸ ἀρχαῖον βουλευτήριον καὶ καθεζόμενοι ἐν αὐτῷ.

ἐνέηκα = ἐνῆκα ἴδ. ἐνίημι.

ἐνείλλω: ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες ἐσέβαλλον (ἐνν. αὐτούς, τοὺς ταρσούς) ἐς τὸ διῃρημένον Θουκ. 2, 76 ἐντὸς κοφίνων καλαμίνων ἐνστοιβάζοντες πηλὸν ἔρριπτον αὐτοὺς μέσα εἰς τὸ ἀνοιγμένον (χαλασμένον) μέρος τοῦ τείχους.

ἔνειμι εἰμὶ ἔν τινι, ἐνυπάρχω· ὀλίγος ἔτι θυμὸς ἐνῆεν Α 593 ὀλίγη ἀκόμη ζωὴ ὑπῆρχεν ἐν ἐμοί. στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ Θουκ. 2, 20 στάσιν (=διχόνοιαν) ἔσεσθαι ἐν τῇ γνώμῃ: ὅτι θὰ ἐπέλθῃ διχογνωμία. ἐν τῷ προθυμεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; Αἰσχ. Πρ. 382 τίνα δὲ βλάβην βλέπεις ὅτι ἐνυπάρχει ἐν τῇ προθυμίᾳ καὶ ἀποπείρᾳ τοῦ πεῖσαι τὸν Δία; πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὕμιν ἐγγενής; Σοφ. Ἠλ. 1328 ποῖον ἐκ τῶν δύο δὲν λογαριάζετε διὰ τίποτε τὴν ζωήν σας ἢ δὲν ὑπάρχει ἐν ὑμῖν ἔμφυτος ὀρθὸς νοῦς; ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα Ἀρφ. Ὀρν. 974 τ. ἔ. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν, ὡς εἶπεν ἐν Ἱππ. 122. ἐνεῖναι γὰρ νήσους ἁπάσας πάλιν δουλεύειν Θουκ. 8, 33 διότι ἐν τῇ συνθήκῃ ὑπῆρχεν, (ὅτι ἔπρεπε) καὶ αἱ νῆσοι ἅπασαι νὰ εἶνε πάλιν δοῦλαι (ὑπήκοοι τῶν Περσῶν). χρόνος ἐνέσται Θουκ. 1, 80 θὰ παρέλθῃ (κυρ. θὰ μεσολαβήσῃ) χρόνος. οὐκ ἔνεστι (τῷ δακτυλίῳ) συκοφάντου δήγματος Ἀρφ. Πλ. 886 οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ δακτυλίῳ «δύναμις ἀποτρεπτικὴ» (Σχ.) δήγματος συκοφάντου. οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται Σοφ. Ο. Τ. 170 ἴδ. ἀλέξω.— Μετὰ γεν. τί τοὔθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; Φιλ. 648 ὅπου διώρθ. ἔπι ὁ Wakefield, ὁ δὲ Brunck παρέφρασεν ὧδε: ὃ μὴ ἔνεστί σοι λαβεῖν ἀπ' ἐμῆς νεώς; — τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι, πεῖρα δ' οὐ προσωμίλησά πω Σοφ. Τρ. 590 ἔχω μὲν τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, εἰς δοκιμὴν ὅμως ἀκόμη δὲν τὸ ἔβαλα. ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια Θουκ. 2, 40 οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε ἱκανοὶ καὶ περὶ τῶν οἰκείων ἅμα καὶ περὶ τῶν πολιτικῶν νὰ φροντίζωσι. τὸν δὲ γενναῖον ναύκληρον μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ἤ τινι ἄλλῳ συμποδίσαντας τῆς νεὼς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι Πλ. Πολ. 488 C (φαντάσου) δὲ ὅτι, ἀφ' οὗ διὰ μανδραγόρου ἢ δι' οἴνου ἢ δι' ἄλλου τινὸς μέσου συμποδίσωσι τὸν γενν. ναύκληρον, ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν τοῦ πλοίου μεταχειριζόμενοι τὰ ὑπάρχοντα πρόχειρα πράγματα. εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι, οἷς ἐκ τῶν ἐνόν-

των ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρήσομαι Δημ. 18, 256 οὓς θὰ μεταχειρισθῶ, καθ' ὅσον μοὶ ἐπιτρέπουσιν αἱ περιστάσεις, μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλιτέραν μετριοπάθειαν. Τὸ ἀπρόσ. ἔνεστιν = ἔγκειται ἐν τῷ πράγματι, ἐν τῇ φύσει τοῦ πράγματος, ἐν ᾧ ἔξεστιν = κρέμαται ἐκ περιστάσεων ἐξωτερικῶν. ὅμως δ' ἔνεστιν τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε Σοφ. Τρ. 296 ἀλλ' ὅμως ἐνυπάρχει ἐν τῇ φύσει τῶν καλῶς σκεπτομένων, νὰ τρέμωσι διὰ τὸν εὐτυχοῦντα, μήπως παρολισθήσῃ καμμίαν φοράν. ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς τοῦ μὴ τὰ χρήματα ἔχειν ὑμᾶς Δημ. 24, 9 ἐν ᾧ δὲν ὑπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ καμμία ἐκφυγή, ὥστε νὰ μὴ ἔχητε ὑμεῖς τὰ χρήματα. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; Σοφ. Φιλ. 1270 δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν καὶ νὰ μετανοήσῃ τις (ν' ἀλλάξῃ τις γνώμην) πάλιν; ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει; Λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστερεῖν δ' ἔνι Ἀρφ. Νεφ. 488 ἔχεις φυσικήν τινα εὐκολίαν (ῥοπὴν) εἰς τὸ λέγειν; ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης. Ὄχι εἰς τὸ λέγειν ἀλλ' εἰς τὸ ἀποστερεῖν ἔχω φυσικήν τινα ῥοπήν, ἀποκρίνεται ὁ Στρεψιάδης. Ἡ παιδιὰ δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς λέξεσιν (ὡς νομίζουσιν οἱ ἑρμηνευταί), ἀλλ' ἐν τῷ νοήματι καὶ μάλιστα ἐν τοῖς σχήμασι τοῖς παραστατικοῖς τοῦ Στρεψιαδείου νοήματος τῶν λέξεων λέγειν καὶ ἀποστερεῖν, ἅτινα εἶνε ἐναντία πρὸς ἄλληλα. πῶς ἔνεστιν ἢ πῶς δυνατὸν τούτους ἅπαντας μὴ μετ' ἀληθείας ὑπάρχοντας κατεσκευάσθαι; Δημ. 57, 24 πῶς εἶνε φυσικὸν ἢ πῶς εἶνε δυνατὸν ἅπαντες οὗτοι, μὴ ἀληθῶς ὑπάρχοντες, νὰ εἶνε πεπλασμένοι; τῶν ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι ἐν τῷ πράγματι οὐδὲν παραλέλοιπεν Πλ. Φαῖδρ. 235 B ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ πράγματι ἐνυπῆρχον ἀξίως ῥηθῆναι δυνάμενα (κυρ. ἵνα ἀξίως ῥηθῶσιν), οὐδὲν ἔχει παραλίπῃ.

ἕνεκα (ἐκ τοῦ ἐνϜεκα; Αἰολ. ἔννεκα, Ἰων. εἵνεκα) καταχρηστ. πρόθεσις· 1) τὸ ἕνεκα εἶνε ὁ συνήθης τύπος παρά τε τοῖς ποιηταῖς (ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμ.) καὶ παρὰ τοῖς πεζ.— 2) ἕνεκεν ρ 288. 310 καὶ Πίνδ. Αἱ Ἀττ. ἐπιγρ. τῶν καλῶν χρόνων παρέχουσιν ἕνεκα· ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις ὁ ἑνιαχοῦ (Θουκ. 1, 68. 6, 2. Ξεν. Ἀν. 2, 3, 20. 2, 1, 14. Ἑλλ. 5, 3, 16. 4, 13. Κ. Π. 3, 2, 30. 4, 2, 45 κάλλ. Πλ. Φαῖδρ. 259 D. Πολιτικ. 300 A κάλλ.) εὑρισκόμενος τύπος ἕνεκεν δὲν εἶνε ἀνεκτὸς κατὰ τὸν Blass. Εὕρηται ἐν νεωτ. ἐπιγρ.—3) εἵνεκα παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσι. καὶ Ἀρφ. Πλ. 329. Αἰσχ. Προμ. 361. Ἱκ. 194. Δημ. συχνάκις: «καὶ ἕνεκα καὶ εἵνεκα Πλάτων, Δημοσθ. καὶ ἄλλοι, Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ ἕνεκα» Θωμ. Μάγ.— 4) εἵνεκεν Πίνδ. μόνον Ἰ. 7, 33. συνήθως ὁ Ἡρόδ. (σπανιώτερον δὲ εἵνεκα). Παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι καὶ ὁ τύπος οὗτος δὲν εἶνε ἀνεκτὸς κατὰ τὸν Blass, γράφοντα ἐν Δημ. 45, 11 εἵνεκ'.— 5) οὕνεκα ὁ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς εὐχρηστότατος τύπος. Αἱ ποιητ. Ἀττ. ἐπιγρ. ἔχουσι καὶ εἵνεκα καὶ οὕνεκα. Ἀλλὰ σπάνιος καὶ ἀμφίβολος ὁ τύπος οὗτος παρὰ πεζ. 6) οὕνεκεν ἐν ἐπιγρ. παρὰ Δημ. 18, 289.— 7) ἔννεκα Αἰολ.— 8) ἕνεκε καὶ εἵνεκε μτγν. — Σημ. ἐξ αἰτίας τινός, χάριν τινός, καὶ τὸ τελικὸν αἴτιον || ὡς πρός, «ὅσον διά» τι (θάρσεε τούτου εἵνεκεν Ἡρ. 3, 85 ὅσον δι' αὐτὸ ἔχε θάρρος). οὐδέ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν Α 173 = χάριν ἐμοῦ μένειν. διὰ νόσον ἕνεκα ὑγιείας Πλ. Λῦσ. 218 D ἐξ αἰτίας τῆς νόσου, ἵνα γίνῃ ὑγιής. τοῦ ἕνεκα; Πλ. Πρωτ. 310 B τίνος ἕνεκα; ἀρετῆς ἕνεκα καὶ τοῦ βελτίων γενέσθαι πᾶν ἂν παντὶ προθυμηθείη Συμπ. 185 B χάριν τῆς ἀρετῆς καὶ ἵνα γίνῃ καλλίτερος προθύμως ἤθελε ποιῇ πᾶν εἰς πάντα. ἐπορεύοντο δὲ... τῶνδε εἵνεκεν, ὅκως συλήσαντες τὸ ἱρὸν βασιλέϊ Ξέρξῃ ἀποδέξαιεν τὰ χρήματα Ἡρ. 8, 35 ὅπως ἀπογυμνώσαντες τὸ ἱερὸν παρουσιάσωσι (φέρωσι) τὰ χρήματα εἰς τὸν βασιλέα. Ὁμοίως κεφ. 40 κάλλ. Ἐν δὲ Σοφ. Φιλ. 554 ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦνεκα βουλεύματ' ἐστί ἀποκατεστάθη διὰ διορθώσεως τοῦ Auratus ἡ ὀρθὴ γρ. ἀμφὶ σοῦ νέα βουλεύματ'. Ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ χάριν καὶ τὸ ἕνεκα τίθενται ἐκ παραλλήλου, ὡς τίνος δὴ χάριν ἕνεκα ταῦτα ἐλέχθη Πλ. Νόμ. 701 D, καὶ μάλιστα παρὰ μτγν.— ὅσον καὶ ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις Θουκ. 8, 92 ἴδ. ἀπό. παῖδά τε σόν, τὸν διακελεύεαι φυλάσσειν, ἀπήμονα τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν προσδόκα τοι ἀπονοστήσειν Ἡρ. 1, 42 τὸν παῖδά σου, ὃν παραγγέλλεις νὰ φυλάσσω, περίμενε νά σοι ἐπανέλθῃ (σῶος καὶ) ἀβλαβής, καθ' ὅσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ φυλάσσοντος. εἵνεκεν χρημάτων ἄρξεις ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος 3, 122 ὅσον ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν χρ., δύνασαι ν' ἄρξῃς ἁπ. τῆς Ἑλλ. ἐμπειρίας μὲν ἄρα ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος Πλ. Πολ. 582 D ὅσον μὲν διὰ τὴν ἐμπειρίαν οὗτος κρίνει κάλλιστα μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. ἕνεκα μὲν πείρας ἔχοιμ' ἄν, ἀλλ' οὔτι νῦν γε οὕτως ἔχω Φαῖδρ. 272 C χάριν μὲν δοκιμῆς ἠδυνάμην νὰ ἔχω, ἀλλὰ τώρα τοὐλάχιστον οὐδὲν ἔχω ἕνεκα τοιούτου σκοποῦ. κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ἐπεπόνθη ἕνεκά γε γήρως Πολ. 329 B καὶ ἐγὼ θὰ εἶχον πάθῃ τὰ ἴδια ὅσον διὰ τὸ γῆρας τοὐλάχιστον. λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα.. τιν' Ἄϊδος κυνῆν Ἀρφ. Ἀχ. 389 ὅσον δι' ἐμὲ τοὐλάχιστον λάβε κυνῆν τινα τοῦ Ἅιδου, διὰ νὰ μὴ βλέπησαι (διότι ἡ κυνῆ τοῦ Ἅιδου ἐδήλου τὴν ἀορασίαν). οὐδ' εἰ πάνυ χρηστός ἐστιν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος Δημ. 20, 14 καὶ πολὺ χρηστὸς ἂν εἶνε, ὅπως δύναται νὰ εἶνε ὡς ἐξ ἐμοῦ τοὐλάχιστον (καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἔχει τὴν ἄδειαν ἐξ ἐμοῦ τοὐλάχ.), δὲν εἶνε καλλίτερος τῆς πόλεως κατὰ τὸ ἦθος. ὅ γε (φῶς) εἰ μὴ εἴχομεν, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν ἕνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν Ξεν. Ἀπομν. 4, 3, 3 θὰ

ἤμεθα ὅμοιοι μὲ τοὺς τυφλοὺς ὡς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τοὐλάχιστον (ἂν καὶ ἔχομεν ὀφθαλμούς).

ἐνέκυρσα ἴδ. ἐγκυρέω.

ἐνελαύνω ἐντὸς ἐλαύνω, ἐμπήγω, ἐμβάλλω· ὁπόταν τις καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ Πίνδ. Π. 8, 9 ὀργὴν βαθέως εἰς τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν ἐμβάλῃ· πρβ. κότον ἔνθετο θυμῷ ν 342.

ἐνένεπον, ἐνένιπτε ἴδ. ἐνίπτω.

ἐνεπισκήπτομαι μέσ. κατάσχω (ὀρθότ. κατίσχω) χρεωμένην περιουσίαν, κατάσχεσιν κάμνω, δημεύω τὴν ὑποθήκην (ἴδ. μᾶλλον). ὁ πατὴρ δημευθέντων τῶν Ἀντιμάχου ἐνεπισκήπτεται ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον τοῦτο τἀργύριον Δημ. 49, 45 μετὰ τὴν δήμευσιν τῆς περιουσίας τοῦ Ἀν. ὁ πατήρ μου κάμνει κατάσχεσιν, ἀποδεικνύων ὅτι ἐπὶ τῇ ὑποθήκῃ τῆς περιουσίας ἐκείνου ὀφείλονται εἰς αὐτὸν ταῦτα τὰ χρήματα.

ἐνέπω καὶ **ἐννέπω** λέγω, ἀγγέλλω (ἐπ. ποιητ. καὶ Πίνδ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, ἐνν- Τραγ., μόνον δὲ ὁ Εὐριπ. μεταχειρίζεται τὸ ἐνέπω ἐν ἀναπαιστ. καὶ λυρ. χωρίοις. ἐνίσπω εἶνε μτγν. παρασχημ. μόνον κατ' ἐνεστ.). Ἡ ῥίζα εἶνε σεπ-, ὅθεν ἔσπετε ἐκ τοῦ σέσπετε (ἴδ. ἔπω), τὸ δὲ ἐννέπω προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐνσέπω. Ὑπ. ἐν(ν)έπω, εὐκτ. ἐνέποιμι, προστ. μόνον ἔννεπε, ἐν(ν)έπειν, ἐν(ν)έπων. Πρτ. ἔν(ν)επον, ἀόρ. ἐπ., ἐνίοτε καὶ Τραγ., ἔνισπον, ἐνίσπω, ἐνίσποιμι, ἐνίσπες (ὡς σχές, ἐπίσχες. ἔνισπε δ 642. Θεόκρ. 25, 34. Αἰσχ. Ἱκ. 611 ἐξ εἰκασίας), ἐνισπεῖν. Ἐξ οὗ μέλλ. ἐνισπήσω ε 98. καὶ ἐνίψω (πρβ. ἐνίπτω) Η 447. β 137. λ 148 καὶ Ἀπολλ. Ρ 1, 1257. 3, 475 κἀλλ. ὅθεν ἀόρ. α' μτγν. πρβ. Ὑπ. ἐνίψω Θεόκρ. 27, 10. 38. ἐνίψαι Νόνν. Διον. 10, 201 κἀλλ.—ἄνδρα μοι ἔννεπε Α 1 λέγε εἰς ἐμὲ τὸν ἄνδρα, λέγε μοι περὶ τοῦ ἀνδρός. ὅσσα... μνηστήρων θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα ω 414 ἀγγέλλουσα τὸν θάνατον. αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν Πίνδ. Π. 9, 96 ἐκεῖνος ἐκέλευεν ἐπαινεῖν «προθύμως τε καὶ δικαίως» (Σχ.) καὶ τὸν ἐχθρὸν καλὰ ποιοῦντα. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων Ἡσ. Ἔργ. 193 προσαγορεύων λόγοις σκολιοῖς, κακολογῶν «διαβάλλων αὐτὸν ἐν λόγοις σκολιοῖς» Μοσχόπουλος. δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ ρ 529 ἵνα ὁ ἴδιος ἐνώπιόν μου τὰ εἴπῃ. ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις τὸν εὐτυχοῦντα ταὔθ', ὅταν κλύῃ κακῶς Εὐρ. Ἱκ. 435 ὁ ἀσθενέστερος δύναται νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς τὸν εὐτυχοῦντα τὴν αὐτὴν γλῶσσαν, ὅταν κακολογῆται· τ. ἔ. δύναται καὶ ἐκεῖνος νὰ τὸν κακολογήσῃ. ἔνισπε δ' (Robortelli: ἐνόσπερ) ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος Αἰσχ. Ἱκ. 611 εἰπὲ δὲ ἡμῖν, εἰς ποίαν τελειωτικὴν (ὁριστικὴν) ἀπόφασιν ἔχουν καταλήξῃ.

ἐνεργάζομαι ἐμποιῶ· τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι, πῶς τοῦτο ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσιν; Ξεν. Ἀπομν. 3, 10 6 τὴν φαινομένην ταύτην ζωὴν πῶς ἐμβάλλεις εἰς τὰ ἀγάλματα; ἐνεργαζόμενοι καὶ ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ Δημ. 44, 23 ἐργαζόμενοι καὶ ἀνατρέφοντες τὰ τέκνα των μὲ τὴν περιουσίαν τοῦ Ἀρ. εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 5 ἐὰν δὲν κατεσκευάζετο (ἐν τῷ στόματι) ἡ γλῶσσα ὡς γνώμων (κριτὴς) τούτων;

ἐνεργέω ἐνεργῶ, εἶμαι ἐν ἐνεργείᾳ, πρὸ πάντων περὶ πνευματ. ἐνεργείας. αἱ καινοτομίαι πρότερον ἐκλελειμμέναι διὰ τὸν φόβον νῦν ἐνεργοῦνται (ἐνεργοί Blass) Ὑπερείδ. ὑπ. Εὐξενίππ. 45 νῦν εἶνε ἐν ἐνεργείᾳ. πρόαν γε μὰν αὐτὸς ἐπενθὼν καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνήργει Θεόκρ. 4, 60 πρὸ ὀλίγου τοὐλάχιστον, ὅτε ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνεφανίσθην, ἀκόμη καὶ (ὁ καί ἐπιδοτικός: τόσον ἀναίσχυντος εἶνε) πλησίον (τοῦ τοίχου) τῆς μάνδρας κατελάμβανον αὐτόν, ὅτε ὁ ἴδιος ἐβίνει αὐτήν: «ἐνήργει τὴν μετ' αὐτῆς μῖξιν» Σχ. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. οἱ ἐνεργοῦντες εἶνε οἱ δαίμονες, καὶ ἐνεργούμενοι οἱ ὑπὸ δαιμόνων κατεχόμενοι.

ἐνεργοβατέω ἐνεργῶς μεταβαίνω ἀπὸ μίαν κατάστασιν εἰς ἄλλην. καὶ ἀνδρείαν φύσιν (τεθέασαι) ἐς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν [Λουκ.] Φιλοπ. 3 μεταβαίνουσαν θείᾳ ἐνεργείᾳ εἰς γυναικείαν.

ἐνεργός 2: χρήματα ἐνεργά Δημ. 27, 7 ἀντίθ. τῷ ἀργά (ὅπερ ἴδ.). ὅτι μὲν πάνυ παλαιὰ (πάλαι Cobet) ἐνεργά ἐστι (τὰ ἀργυρεῖα), πᾶσι σαφές Ξεν. Πόρ. 4, 2 ὅτι μὲν ἐκ πολὺ παλαιῶν χρόνων εἶνε ἐν ἐνεργείᾳ, εἶνε φανερὸν εἰς πάντας.

ἐνερεύγομαι μόν. ἀόρ. β' ἐνεργ. ἐνήρυγον: ἔμοιγε τυροῦ κάκιστον ἐνήρυγεν Ἀρφ. Σφ. 913 ἐρέχθηκεν (ἀπέπνευσεν) ἐπάνω μου ἀηδέστατον ῥέψιμον (ῥέξιμον) ἀπὸ τυρί.

ἔνεσαν ἴδ. ἔνειμι.

ἐνεσθίω ἴδ. ἐνέφαγον.

ἐνεσίη ἡ, ἴδ. ἐννεσίη.

ἐνεστήρικτο ἴδ. ἐνστηρίζω.

ἐνευδαιμονέω εὐδαιμονῶ ἔν τινι, εἶμαι εὐδαίμων· ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη Θουκ. 2, 44 ἴδ. συμμετρῶ.

ἐνευδοκιμέω ἐπαίνου ἄξιος γίνομαι εἴς τι, ἀποκτῶ διά τι ὑπόληψιν· ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο Δημ. 18, 198 ὅστις εἶχε βάλῃ κατὰ μέρος τὰ δυστυχήματα τῶν Ἑλλ., ἵνα δι' αὐτῶν ἀποκτᾷ ὑπόληψιν (= ὥστ' εὐδοκιμεῖν ἐν αὐτοῖς).

ἐνεύναιος 2 ὁ ἐν τῇ εὐνῇ ὤν· δέρμα ἐνεύναιον ξ 51 τὸ ἐν ᾧ τις εὐνᾶται, στρῶμα. χήτει ἐνευναίων π 35 δι' ἔλλειψιν προσκεφαλαίων τῆς κλίνης, κατ' ἄλλ. δι' ἔλλειψιν τῶν μελλόντων νὰ κοιμηθῶσιν ἐν αὐτοῖς· ἐν Ἀπολ. Λεξ. Ὁμ. = τῶν ἐγκοιμησομένων.

ἐνέφαγον ἀόρ. β' τοῦ ἀνυπάρκτου ἐνεσθίω: ἔφαγόν τι

ἐν σπουδῇ. Ὁμοίως καὶ σήμερον, ὅταν ὑπάρχῃ σπουδή, λέγουσι: «βάλε κάτι τι εἰς τὸ στόμα σου (ἢ βάλε μιὰ μπουκιὰ εἰς τὸ στόμα σου) καὶ πήγαινε»· ἥτις φράσις ποιεῖ κατάδηλον τὴν σημ. τῆς ἐν-: ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 4, 2, 1.

ἐνεχυράζω λαμβάνω παρά τινος ἐνέχυρον πρὸς ἀσφάλειαν. κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν [Πλάτ.] Ἀξί. 367 B καὶ ἄν τις «μιὰν ὥραν πρωτίτερα» δὲν ἀποδίδῃ ὡς χρέος (ὀφειλόμενον) τὴν ζωήν, ἡ φύσις παρουσιασθεῖσα ὡς ὀβολοστάτις ἄλλου μὲν λαμβάνει ὡς ἐνέχυρον τὴν ὄψιν, ἄλλου δὲ τὴν ἀκοήν. ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα χἄτεροι τόκου ἐνεχυράσεσθαί φασιν Ἀρφ. Νεφ. 34 = ἐνέχυρα τοῦ τόκου λήψεσθαι: ὅτι θὰ λάβουν ἐνέχυρα διὰ τὸν τόκον. μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ ἐνεχυραζόμενον φέρειν Ἀρφ. Ἐκκλ. 567 (δὲν θὰ εἶνε ἐπιτετραμμένον εἰς κανένα) νὰ λοιδορῆται, νὰ ὑπομένῃ δίδων ἐνέχυρον τὴν περιουσίαν του· «μὴ ἐνεχυραζόμενον: τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς δικαζομένοις ἐνέχυρα διδόναι τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν» Σχ. Τὸ ἐνεχυραζόμενον δηλ. εἶνε παθ. (ὡς ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι Νεφ. 241 τ. ἔ. λαμβάνονται τὰ χρήματά μου ὡς ἐνέχυρον). Κατὰ λέξιν: νὰ μὴ ὑποφέρῃ νὰ τοῦ παίρνουν τὴν περιουσίαν ὡς ἐνέχυρον. Ὑποκ. ἐνν. τὸ μηδένα.

ἐνεχυρασία ἡ: βουλόμενος ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας τῶν ψευδομαρτυριῶν τὴν ἐνεχυρασίαν μου ποιήσασθαι Δημ. 47, 76 ἐπιθυμῶν νά μου κατάσχῃ τὰ ἔπιπλά μου πρὸς ἀσφάλειάν του ἀκριβῶς κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ψευδ.

ἐνέχω: ἀχράς τις ἐγκλήσασ' ἔχει τὰ σιτία.— Μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς; — Νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα Ἀρφ. Ἐκκλ. 357 καμμιὰ ἀγλάδα (ἀγρία) ἔφραξε μέσα τὰ σιτία (καὶ τὰ ἐμποδίζει νὰ ἐξέλθουν). Μήπως ἐκείνη, τὴν ὁποίαν εἶπεν ὁ Θρ. εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους; Μὰ τὸν Διόνυσον, τοὐλάχιστον ἐκολλήθη ἐντός μου (ἐνεσφηνώθη) καλῶς (ἡ ἀχράς). «Θρασύβουλος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδ. πρέσβεσι, περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσι, εἶτα δωροδοκήσας, ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν» Σχ. Δύνανται δὲ αἱ ἀχράδες, στυπτικαὶ οὖσαι, νὰ παρακωλύσωσι τὸ λέγειν. Ἀλλ' ὁ Leeuwen ἀπιστῶν τούτοις φαντάζεται, ὅτι ὁ Θρασύβουλος εἶπε «τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς συμμάχους ὥσπερ ἀχράδι τὰ σιτία ἐγκλήσαντας αὐτοῖς ἕξειν», δηλ. διὰ τοῦ στόλου θὰ ἀποκλείσωσιν αὐτοὺς καὶ θὰ ἐμποδίσωσι νὰ προμηθεύωνται τροφάς.—φιλοτιμίᾳ ἐνέχεται Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 527 εἶνε ἔκδοτος εἰς τὴν φιλαρχίαν. ὁ δὲ καμὼν προτέρα πάθᾳ νῦν ἀρείονος ἐνέχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ Πίνδ. Π. 8, 49 ὁ δὲ ὑποστὰς τὴν προηγουμένην συμφορὰν «νῦν κρείσσονος οἰωνοῦ ἐνέχεται ἀγγελίᾳ (κατέχεται διὰ τῆς ἀγγ. εὐνοϊκωτέρας προφητείας)· νικήσει γάρ» Σχ. ἐν θώματι μεγάλῳ ἐνέσχετο Ἡρ. 7, 128 μεγάλως ἐθαύμασεν, ἐξεπλάγη. οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται (= ἔνοχος ἔσται) λόγοις Αἰσχ. Ἱκ. 175. πρβ. ἔνοχος. τοῖς ἐσχάτοις ἐπιτιμίοις ἐνέξεται Δημ. 51, 11 = ἔνοχος ἔσται τοῖς ἐσχ. ἐπιτ.—(τὸ δορυδρέπανον) ἐνέσχετο ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι Πλ. Λάχ. 183 E ἐνεπλέχθη (ἐμπερδεύθη) εἰς τὰ σκεύη τοῦ πλοίου. ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι Ἡρόδ. 6, 56 ἴδ. ἄγος. ἐν ταύτῃ ἐνέσχετο Πλ. Θεαίτ. 147 D ἐν ταύτῃ ὑπέστη (ἐσταμάτησεν). ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βρόχων αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν Ξεν. Κυνηγ. 10, 7 διὰ νὰ ἐμποροῦν νὰ εἰσέρχωνται ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον διὰ μέσου τῶν βρόχων αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς εἰς τὸν (σχηματισθέντα) κόλπον (τῆς ἄρκυος). ὥστε τὴν αἰχμὴν περάσασαν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον Πλουτ. Πομπ. 71 δηλ. ἡ αἰχμὴ περάσασα ἐμποδίσθη (ἐστάθη) κατὰ τὸ ἰνίον. Ἡ διόρθ. τοῦ Κοραῆ ἀνασχεῖν ἐνταῦθα περιττή.

ἐνζεύγνυμι ζευγνύω ἔν τινι, ἐνδέω. τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναις (Herm.: πημοναῖσιν) Αἰσχ. Πρ. 601 τίνος ἁμαρτίας ἔνοχον εὑρών με προσέδεσας ἐν τούτοις τοῖς δεινοῖς (μὲ ἐδέσμευσας εἰς ταῦτα τὰ δεινά). καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος Σοφ. Ὀ. Τ. 718 καὶ αὐτὸν ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ ἔδεσε μέσα (κατὰ βραχυλογίαν ἀόριστον ἀντὶ: ἀφ' οὗ διατρυπήσας συνέδεσε) τὰς ἀρθρώσεις τῶν ποδῶν του, ἔρριψε διὰ χειρῶν ἄλλων εἰς ἄβατον ὄρος. ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι Αἰσχ. Πρ. 108 τοῖς ἀναγκαστικοῖς τοῖσδε δεσμοῖς ἐνδέδεμαι.

ἐνήλατον τό: κλίματος ἐνήλατα (ξύλα) τὰ δύο μακρὰ σκέλη (δοκοί) τῆς κλίμακος, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐναρμόζονται (ἐνελήλανται) τῆς κλίμακος αἱ βαθμῖδες: κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα Εὐρ. Φοιν. 1190 ἀναβαίνων κατὰ διαδοχὴν (τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην) τὰς καλῶς ἐξεσμένας βαθμῖδας τῆς κλίμακος (κυρ. τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμ.). ἐς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα ζητῶν ἀπώλεσ' ὄλβον, ᾧ χρῆσθαι παρῆν Ἰκ. 729 ζητῶν ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμῖδα τῆς κλίμακος, ἀπώλεσε τὴν εὐτυχίαν, ἣν εὐκόλως ἠδύνατο νὰ μεταχειρίζηται. σύριγγές τ' ἄνω τροχῶν ἐπήδων ἀξόνων τ' ἐνήλατα Ἱππ. 1235 αἱ σύριγγες (αἱ χοινικίδες ἢ αἱ πλῆμναι) ἐπήδων ἐπάνω τῶν τροχῶν καὶ τὰ ἐνήλατα τῶν ἀξόνων (τ. ἔ. «οἱ πασσαλίσκοι, οἱ ἐμβαλλόμενοι ταῖς χοινικίσι καὶ κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχόν»). ‖ τὰ τέσσαρα ξύλα τῆς κλίνης, δι' ὧν σύρονται οἱ ἱμάντες οἱ ἀποτελοῦντες τὴν βάσιν τῆς κλίνης. ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται Ἀπ. Σοφ. 293 κυρ. χρειάζονται νὰ τὰ διατορεύσῃς (πρβ. δεῖ).

ἐνηλύσιος κεραυνόβλητος· οὐδ. πλ. τὰ ἐνηλύσια ἐν Αἰσχ. 'Απ. 17 : λοιποῖς ἀκέραυνος ἄρθρων ἐνηλυσίων ἀπέλιπον, περὶ οὗ ἴδ. ἀπολείπω.

ἐνήραιο ἴδ. ἐναίρω.

ἔνθα : ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε Ξ 137 οὕτως ὁ μὲν ἐκεῖ τεθνηκε. τὸ δὲ τὰ αὐτὰ πάσχον καὶ τὰ αὐτὰ ἀνταποδιδὸν ἀεί, κύκλον οὕτω σαλευόμενον ἔνθα καὶ ἔνθα ἀπειργασμένον ὑπ' ἀμφοτέρων, τὴν ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν γίγνεσθαι παρέχεται Πλ. Τίμ. 79 Ε τοῦτο δὲ τὰ αὐτὰ πάσχον καὶ τὰ αὐτὰ πάντοτε ἀνταποδίδον κάμνει ὥστε νὰ γίνεται οὕτω κύκλος σαλευόμενος πρὸς τοῦτο καὶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπειργασμένος ὑπ' ἀμφοτέρων (τοῦ πάσχοντος καὶ τοῦ ποιοῦντος), ὅστις (κύκλος) νὰ εἶνε ἡ ἀναπνοὴ καὶ ἐκπνοή. παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω Θεόκρ. 27, 64 ἦλθον ἐδῶ παρθένος καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκον γυνή. ἔνθα καὶ ἔνθα β 213 ἀπὸ ἐδῶ ἕως ἐκεῖ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἕως ἐδῶ ἴδ. διαπράσσω. καὶ ἔς τε τοὺς Σικελοὺς περιέπεμπον ἔνθα («εἴς τινας» Σχ.) μὲν φύλακας, πρὸς δὲ τοὺς πρέσβεις Θουκ. 6, 45 καὶ εἰς τοὺς Σικ. πέριξ ἔπεμπον εἰς ἄλλους μὲν φύλακας, πρὸς ἄλλους δὲ πρέσβεις. σέβω δὲ νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα Αἰσχ. Εὐμ. 22 βραχυλ. = σέβω δὲ ν. αἳ οἰκοῦσιν ἔνθα (ἐστὶ) Κ. π. οὗτοί εἰσιν, οὓς ὁρᾶτε, μόνοι ἔτι ἡμῖν ἐμποδὼν τὸ μὴ ἤδη εἶναι ἔνθα πάλαι σπεύδομεν Ξεν. 'Αν. 4, 8, 14 οὗτοι, οὓς βλέπετε, εἶνε μόνοι ἀκόμη ἐμπόδιον εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ μὴ εἴμεθα πλέον ἐκεῖ, ὅπου ἀπὸ πολλοῦ χρόνου σπεύδομεν νὰ ὑπάγωμεν. ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, ὀρθῶς (= τὴν ὀρθὴν ὁδὸν) θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν ; Σοφ. 'Ηλ. 1098 ὀρθὰ ἠκούσαμεν καὶ ὀρθῶς (κατ' εὐθεῖαν) πορευόμεθα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἔχομεν ἀνάγκην ; ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χἡ δίκη βλάβην φέρει 1042 ἀλλ' ὑπάρχουν περιστάσεις, ὅπου καὶ τὸ δίκαιον (τὸ δικαίως πράττειν) φέρει βλάβην. κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν 436 κρύψε αὐτὰ (ἐντὸς τῆς γῆς) ἐκεῖ, ὅπου ποτὲ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὸν τάφον, ὅπου ἀναπαύεται ὁ πατήρ. πότερα οὖν τέμνεις, στὰς ἔνθα πνεῖ ἄνεμος ἢ ἀντίος ; Ξεν. Οἰκ. 18, 1 τέμνεις τὸν σῖτον, σταθεὶς ἐκεῖ ὅπου πνέει (οὔριος) ἄνεμος ἢ ἐναντίος ; εὔξαντο σωτήρια θύσειν ἔνθα πρῶτον εἰς φιλίαν γῆν ἀφίκοιντο Ξεν. 'Αν. 5, 1, 1 εὐχήθησαν ὅτι θὰ προσφέρωσι θυσίας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των εὐθὺς ὡς (κυρ. ἐκεῖ ὅπου πρῶτον) ἤθελον φθάσῃ εἰς φιλικὴν χώραν. Μετὰ γεν. θρηνοῦσα δὲ τὸ σὸν διδάσκεις μ' ἔνθα πημάτων κυρῶ Εὐρ. Τρῳ. 680 θρηνοῦσα δὲ τὴν σὴν τύχην διδάσκεις με, εἰς ποῖον σημεῖον δυστυχίας εὑρίσκομαι.

ἐνθάδε : πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε Σοφ. 'Αντ. 75 πλείων χρόνος ἐστί, καθ' ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω (θεοῖς) ἢ τοῖς ἐνθάδε (ἀνθρώποις, καὶ μάλιστα τῷ Κρέοντι). τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικωλύσει Θουκ. 6, 17 τὰ ἐνταῦθα (ἐν τῇ πατρίδι) πράγματα οὐκ ἐπικ. πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω Σοφ. Ο. Τ. 488 εἶμαι δὲ μετέωρος ἐν ταῖς προσδοκίαις μου (ἐν τοῖς φόβοις μου), διότι δὲν βλέπω (καθαρά, σωτηρίαν) οὔτε ἐν τῷ παρόντι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι· πρβ. Γ 109, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τὸ κοινόλεκτον: «μπρὸς φωτιὰ καὶ πίσω ρέμμα». — ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ Σοφ. Φιλ. 899 ἴδ. ἀφικνέομαι. ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων 377 ὁ δὲ ('Οδυσσεὺς) περιελθὼν εἰς ταύτην τὴν θέσιν. ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν 'Αρφ. Πλ. 1188 ἐν αὐτῷ τούτῳ (τῷδε) τῷ τόπῳ. Σφ. 765. Σοφ. Ο. Κ. 78 καὶ ἀλλ.

ἐνθάκησις ἡ, τὸ ἔν τινι τόπῳ καθῆσθαι· ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις Σοφ. Φιλ. 17 ἐν καιρῷ μὲν χειμῶνος παρέχεται διπλῆ θέσις προσήλιος (κυρ. ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἥλιος, καὶ ἑπομένως δύναταί τις καθήμενος τὸ πρωῒ καὶ μ. μ. νὰ θερμαίνηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου: διπλῆ λιακάδα).

ἐνθαῦτα, ἐνθεῦτεν 'Ιων., ἀντὶ ἐνταῦθα, ἐντεῦθεν.

ἔνθεν : γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί Δ 58 ἐκεῖθεν εἶνε εἰς ἐμὲ τὸ γένος, ἡ καταγωγή, ὁπόθεν καὶ εἰς σέ. ἔνθεν (τε) καὶ ἔνθεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ 'Ηρ. 4, 175. Πλ. Πρωταγ. 315 Β. Θουκ. 7, 81 κλ. ἔνθεν ἑλὼν θ 500 «ἐντεῦθεν ἀρξάμενος» Σχ. ἴδ. αἱρέω. δρέπανα ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 30 ἑκατέρωθεν τῶν τροχῶν. ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν Σοφ. Αἴ. 725 ἴδ. ἀράσσω. οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε, ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν 'Αντίλοχος Ρ 702 καὶ οὐκ ἤθελεν ἡ ψυχή σου βοηθεῖν τοῖς καταπονουμένοις ἑταίροις (τοῖς 'Αντιλόχου), ἀφ' ὧν (= ἔνθεν) ἀπῆλθεν 'Αντ. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή ; Σοφ. Ο. Κ. 475 κατὰ λέξ. τὰ δὲ κατόπιν («τὰ περαιτέρω», ὡς γράφουν σήμερον) εἰς ποῖον τέλος πρέπει νὰ φέρω ; ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ τί πρέπει νὰ κάμω ; ποῦ θὰ καταλήξῃ τὸ πρᾶγμα ; εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον δ 220 εἰς τὸν οἶνον (τὸν ἐν τῷ κρατῆρι), ἐξ οὗ ἔπινον.

ἐνθένδε : ἐνθένδε ποθὲν ἀρξάμενος Πλ. Συμπ. 178 Α ἀπὸ ἐδῶ κάπου (πουθενὰ) ἀρχίσας. ἐνθένδ' αὐτόθεν 'Αρφ. 'Αχ. 116 ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου. τοὺς ἐνθένδ' ἐκεῖσε πορεῦσαι Πλ. Φαίδ. 107 D τοὺς ἐντεῦθεν ἀποχωροῦντας ἐκεῖσε ἀγαγεῖν. δεινὰ ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 1267 τὰ κατόπιν ἦσαν φοβερὰ νὰ τὰ βλέπῃ τις· ὅπερ ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς. τὸν ἐνθένδ' ὡς ἔχει σκέψαι λόγον Εὐρ. Τρ. 931 παρατήρησον νῦν τὸ ἐντεῦθεν ἀποτέλεσμα. τὸ δ' ἐνθένδ' οὐδὲν ἐρρήθη πέρα 'Ι. Τ. 91 ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα δὲν ἐλέχθη τίποτε. ἐς δ' ἄλλην χθόνα, τἀνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα, δεικνὺς ἐμαυτόν Βακχ. 49 ἀφ' οὗ δὲ καλῶς διευθετήσω τὰ ἐνταῦθα πράγματα, ἐντεῦθεν θὰ μετα-

φέρω τὸν πόδα μου εἰς ἄλλην γῆν, ἐν ᾧ (συγχρόνως θὰ) δεικνύω (ἀποκαλύπτω) ἐμαυτόν. κἀμοὶ δοκοῦσι (οὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες ἐπὶ σφυροῖσι τείνειν) παρά γε δεξιὸν πόδα, τἀνθένδ᾽ δ' ὀρθῶς παρὰ τένοντ' ἔχει πέπλος 938 καὶ εἰς ἐμὲ φαίνονται (αἱ πτυχαὶ ὅτι οὕτως ἔχουσιν, ὡς σὺ λέγεις) καταβαίνουσαι (κατατείνουσαι) κατὰ μῆκος τοῦ δεξιοῦ τοὐλάχιστον ποδὸς (ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Πενθεύς, ἀφ' οὗ στρέψας τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω τοῦ δεξιοῦ ὤμου, εἶδε πῶς κατατείνουσιν αἱ πτυχαί· εἶτα δὲ στρέψας τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπεράνω τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου λέγει:) ἀπὸ ἐδῶ ὅμως ὁ πέπλος καταβαίνει ὀρθῶς κατὰ μῆκος τοῦ τένοντος τοῦ ποδός. Πρβ. τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη Μήδ. 1166 ὅπου ἐπίσης τὸ τένοντα τίθεται ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἴδ. σκοπῶ. ἐνθένδε ἂν μᾶλλον πᾶς τις ὁμολογήσειε ταὐτὰ ταῦτα Πλ. Θεαίτ. 178 Α ἐντεῦθεν (τούτου ἕνεκα) πᾶς τις μᾶλλον ἤθελεν ὁμολογήσῃ αὐτὰ ταῦτα.

ἔνθεος, μτγν. καὶ συνηρ. -θους, 2 ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν, θεόληπτος, θεόπνευστος. ἔνθεος δ' Ἄρει βακχᾷ Αἰσχ. Ἑπτ. 484 τ. ἔ. εἶνε πλήρης πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη; Ἀγ. 1208 ἐν ᾧ εἶχες κυριευθῇ ὑπὸ τῆς ἐνθέου μαντικῆς τέχνης; Μετὰ γεν. κατὰ τὸ ἔμπειρός τινος· τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα Εὐμ. 17 ποιήσας κατὰ τὴν φρένα αὐτὸν κάτοχον τῆς (ἐνθέου) μαντικῆς τέχνης: δώσας εἰς αὐτὸν χάρισμα τῆς μαντ. τέχν. σύ γ' ἆρ' ἔνθεος, ὦ κούρα, εἴτ' ἐκ Πανὸς εἴθ' Ἑκάτας Εὐρ. Ἱππ. 141 ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τῆς Ἑκάτης κάτοχος εἶ.

ἐνθερμαίνω: ἐντεθέρμανται πόθῳ Σοφ. Τρ. 368 εἶνε πυρωμένος μέσα του ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ ἔρωτος.

ἔνθηρος 2 πλήρης θηρίων· ἐνθήρου ποδός Σοφ. Φιλ. 698 «θηροδήκτου» Σχ. φλογισμένου, θυμωμένου. Ἴσως σκωληκιασμένου. Κατά τινα παράδοσιν, ὑπάρχουσαν καὶ σήμερον, ἐναποτυποῦται ἐπὶ τοῦ δεδηγμένου τόπου ἡ εἰκὼν τοῦ ὄφεως, ὅθεν τὸ ἐνθήρου.— ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα Αἰσχ. Ἀγ. 566 αἱ βροχαὶ (οἱ ὄμβροι) καὶ αἱ δρόσοι ἦσαν διαρκὴς βλάβη τῶν φορεμάτων μας («ἐσάπιζον τὰ ῥοῦχά μας») καὶ μᾶς ἔκαμναν νὰ ψειριάζωμεν. Γραμματικῶς τὸ τιθέντες δὲν ἔχει ποῦ ν' ἀναφέρηται, λογικῶς δ' ὅμως εἶνε ὀρθόν, διότι ὁ ποιητὴς τὸ ἀναφέρει εἰς τὸ ὄμβροι, ὅπερ εἶχεν ἐν νῷ γράφων τὸ ἐξ οὐρανοῦ.

ἐνθνήσκω (ἴδ. θνήσκω) θνήσκω ἔν τινι, ἐναποθνήσκω· τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον Σοφ. Ο. Κ. 790 μόνον τόσην γῆν, ὅσον διὰ νὰ ἀποθάνω ἐν αὐτῇ. σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ θέλω Εὐρ. Ἡρακλ. 560 θέλω ν' ἀποθάνω μέσα 'ς τὰ χέρια σου.— Μτφ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν Ἑκ. 246 «ὥστε νεκρωθῆναι ὑπὸ τοῦ δέους τὴν χεῖρά μου» Σχ.

ἐνθρῴσκω: λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ ρ 233. πηδήσας ἔδωκεν ἐν λάκτισμα εἰς τὸ ἰσχίον, λακτίσας.

ἐνθυμέομαι (ἐνθυμέω Αἰν. Τακτ 37, 6) ἐνεθυμούμην, ἐνθυμήσομαι Λυσ. 12, 45. ἐνεθυμήθην, ἐνθυμηθήσομαι μτγν., ἐντεθύμημαι (παθ. Ἀρφ. Ἐκκλ. 262, μτχ. Πλ. Κρατ. 404 Α). ἐνετεθύμητο. προθυμέομαι, προυθυμούμην καὶ προεθ-, προθυμήσομαι, προθυμηθήσομαι (Λυσ. 25, 17), προυθυμήθην. Σύνταξις: ἐνθυμοῦμαί τι, ἢ τινός, ἢ περί τινος· μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς (διότι), μετὰ πλαγίας ἐρωτημ. προτάσ., μετὰ μετοχ. καὶ μετ' ἀπρφ. Κυρ. ἐν θυμῷ τίθεμαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι. καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα Θουκ. 2, 40 ἴδ. κρίνω. Καὶ συχν. μετὰ γεν. Ξεν. Ἀπομν. 1, 1, 17. Ἀντιφ. 5, 6. Καὶ μετὰ γεν. μὲν σημ. φροντίζω, μετὰ δ' αἰτ. σκοπῶ· ἀλλ' ἡ διαφορὰ δὲν τηρεῖται πάντοτε. οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος Θουκ. 1, 120 δὲν συλλογίζεται (δὲν βλέπει) ὅτι ὑπερηφανεύεται διὰ πεποίθησιν ἀβεβαίαν. 6, 78. ἐνθυμούμενοι ὅσον πλοῦν ἐκ τῆς σφετέρας ἀπεστέλλοντο Θουκ. 6, 30 συλλογιζόμενοι εἰς πόσον μακρινὸν ταξίδι ἐκ τῆς πατρίδος των ἀπεστέλλοντο. ἐνεθυμοῦντο (=ἐνθύμιον ἐποιοῦντο) τὴν περὶ Πύλον ξυμφοράν 7, 18 ἐθεώρουν τὴν περὶ Πύλον συμφορὰν ὡς ἐπακολούθημα τοῦ σφάλματός των. ἡ χειρουργήσασα... καὶ ἐνθυμηθεῖσα Ἀντιφ. 120 ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐκτελέσασα τὸ κακούργημα καὶ συλλαβοῦσα τὴν ἰδέαν αὐτοῦ (ἡ σχεδιάσασα αὐτό). Καὶ μὲ σύστ. ἀντικ. ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὁμοῖα τῇ πίστει καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται Θουκ. 1, 120 ὅπου τὸ ὁμοῖα ἀνκφ. καὶ εἰς τὸ ἐπεξέρχεται (ἴδ. ὅμοιος). ὅ μοι δοκεῖτε οὐδ' αὐτοὶ πώποτε ἐνθυμηθῆναι ὑπάρχον ὑμῖν 2, 62 ἴδ. ὑπάρχω. ἐνθυμῇ δὲ τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει; Κρατίν. Νεωτ. Ἀπ. 1 ἐνθυμεῖσαι (συλλογίζεσαι) πόσον γλυκεῖαν μυρωδιὰν βγάζει ἡ γῆ;

ἐνθυμία ἡ, ἐνθύμησις, ὑστερινὴ σκέψις συνδεομένη μὲ μετάνοιαν διὰ τὸ γενόμενον κακόν· Πλειστοάναξ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διαβαλλόμενος περὶ τῆς καθόδου καὶ ἐς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμ. αἰεὶ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὁπότε τι πταίσειαν, ὡς διὰ τὴν ἐκείνου κάθοδον παρανομηθεῖσαν ταῦτα ξυμβαίνοι Θουκ. 5, 16 ὁ Πλ. (προεθυμεῖτο), διότι ὑπὸ τῶν ἐχθ. διεβάλλετο διὰ τὴν ἐπάνοδόν του καὶ πάντοτε, ὁσάκις οἱ Λακεδ. ἤθελον ὑποπέσῃ εἴς τινα δυστυχίαν, ἀνεφέρετο (κυρ. ἐρρίπτετο κατὰ πρόσωπον) εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὁ Πλειστ., διὰ νὰ ἐνθυμῶνται τὸ σφάλμα των καὶ μετανοῶσιν, ὅτι τάχα ταῦτα συμβαίνουσιν εἰς αὐτοὺς ἐξ αἰτίας τῆς παρανόμως γενομένης ἐπανόδου του.

ἐνθύμιος 2 ἐν θυμῷ ὤν· ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Σοφ. Τρ. 109 ταῖς ἐν θυμῷ (ἐν νῷ) οὔσαις εὐναῖς ταῖς κεναῖς ἀνδρὸς (τ. ἔ. ἐνθυμουμένην τὰς κενὰς ἀνδρὸς εὐνὰς) ταλαιπωρεῖσθαι. μή σοι λίην

ἐνθύμιος ἔστω ν 421 μὴ φροντίζῃς πολὺ περὶ αὐτοῦ. τί δ' ἔστι σοι τοῦτ' ἐνθύμιον; Σοφ. Ο. Τ. 739 διατί τοῦτο σοῦ βαρύνει τὴν ψυχὴν (σὲ ἀνησυχεῖ); ἐπειδή σοι τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 722 ἐπειδὴ τοῦτο βαρύνει τὴν συνείδησίν σου. ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν Ἡρ. 8, 54 τὸ ἔπῆρε κατάκαρδα, τὸν ἔτυπτεν ἡ συνείδησίς του. ἐπισχεῖν ἐκέλευον... ἐνθύμιον ποιούμενοι Θουκ. 7, 50 θεωροῦντες τοῦτο (δηλ. τὴν ἔκλειψιν τῆς σελήνης) ὡς ἐνθύμιον, ὥς τι τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς ἔβαλεν εἰς τὴν ψυχήν των, διὰ νὰ τὸ ἔχωσι πάντοτε κατὰ νοῦν. ἐνθύμιόν μοι τίθησι Λοξίας Εὐρ. Ἴων 1347 μοὶ τὸ βάλλει 'ς τὴν ψυχήν μου ἐπάνω, μοὶ τὸ ἐπιβάλλει ὡς ὑποχρέωσιν. ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται Ἀντιφ. 2 γ 10 θὰ εἶνε ς' τὴν ψυχήν σας ἐπάνω, θὰ τὸν ἔχητε εἰς τὴν ψυχήν σας ἐπάνω, θὰ σᾶς τύπτῃ ἡ συνείδησις. τῷ ἀποθανόντι αὐτῷ μὲν οὐδὲν (ὄλεθρον Blass) ἐνθύμιον, τοῖς δὲ ζῶσι (ἐνθύμιον δὲ τοῖς ζῶσι Blass) προσέθηκεν 3 α 2 κυρ. ὁ φονεὺς εἰς τὸν φονευθέντα (εἰς) αὐτὸν μὲν τὸν ἴδιον καμμίαν τύψιν συνειδήσεως (κανὲν βάρος εἰς τὴν ψυχήν του) δὲν ἄφησε (διότι ἀπέθανε πλέον), εἰς τοὺς ζῶντας ὅμως ἄφησε. Πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «τὸ ἔχω σὲ κακό», θεωρῶ τι ὡς κακὸν οἰωνόν.

ἔνι = ἔνεστι.

ἐνιαύσιος 3 καὶ 2: χρόνον προτάξας, ὡς τρίμηνος ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβὼς τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε Σοφ. Τρ. 164 ἀφ' οὗ προηγουμένως ὥρισε χρόνον, ἐν ᾧ αὐτός, ὁπόταν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἤθελεν εἶνε ἀπὼν τρεῖς μῆνας καὶ ἓν ἔτος, τότε ὤφειλεν ἢ ν' ἀποθάνῃ κτλ.

ἐνιαυτός ὁ: ἀποσείονται δὲ λύπας χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς Ἀρφ. Βατρ. 348 ξετινάζουν ἀπ' ἐπάνω των τὰς λύπας καὶ τὸ πολυχρόνιον γῆρας· ἀλλὰ κυρ. τὰς μακρὰς περιόδους (κύκλους) παλαιόθεν ἀρξαμένων ἐτῶν. διότι ἐνιαυτός ἐσήμαινε πολλάκις διάστημα πολλῶν ἐτῶν, ὀκτὼ κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον (3, 4, 2, 1), ἐννεακαίδεκα κατὰ τὸν Διόδωρον (2, 47) κλ. μακροὶ δέ σφεων εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοί Ἀράτ. Φαινόμ. 457 περιστρεφομένων δὲ αὐτῶν μακροί εἰσιν οἱ ἐνιαυτοί. Διὸς ἐνιαυτοί Β 134 ἔτη τοῦ Διός, διότι ὁ Ζεὺς ἦτο κύριος τοῦ χρόνου. ἐνιαυτός, ὁπόταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον Πλ. Τίμ. 39 C ἐνιαυτὸς γίνεται, ὁπόταν ὁ ἥλιος περάσῃ γύρῳ γύρῳ τὴν τροχιάν του. οὐδεὶς οἶδ' ὁπηνίκ' ἐστὶ τοὐνιαυτοῦ Ἀρφ. Ἀπ. 569 ποία τοῦ ἔτους ὥρα εἶνε. μέγιστον ἀγαθόν, εἴπερ ἔστι δι' ἐνιαυτοῦ ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν Αὐτ. ἀφ' οὗ εἶνε δυνατὸν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους νὰ λάβῃ τις ὅ τι ἐπιθυμεῖ. εἰς ἐνιαυτόν Φ 444 δι' ἓν ἔτος. τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι Πίνδ. Π. 10, 63 ἴδ. ἀτέκμαρτος. Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντα Εὐρ. Φοιν. 74 «ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτόν» Σχ. κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. τὸ νόημα: ἐσυμφώνησαν καὶ οἱ δύο ἓν ἔτος νὰ μένῃ μακρὰν τῶν Θηβῶν ὁ νεώτερος Πολυνείκης κάμνων αὐτὸς τὴν ἀρχὴν καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς νὰ βασιλεύῃ ἓν ἔτος, ἀλλάσσοντες οἱ δύο (τοῦτο τὸ πρᾶγμα δηλονότι, τὸ νὰ φεύγῃ ὁ ἕνας καὶ νὰ μένῃ ὁ ἄλλος), ἤ, ἐπὶ τὸ δημοτικώτερον: ἀλλάζοντας, ἤτοι ἐναλλάξ.—(ἐνιαυτὸς δὲ ἡλίου εἴρηται) οὕνεκα ἐν ‹αὐτὸς› αὐτῷ πάντα συλλαβὼν ἔχει Ἀπ. Εὐρ. 862 ἴδ. αὐτός.

ἐνίζω ἐντός τινος, ἐπί τινος θέτω· σὲ τὰν ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω Εὐρ. Ἑλ. 1108 σέ, ἡ ὁποία ὑποκάτω τῶν δενδροκόμων (ἀγροτικῶν) ἐνδιαιτημάτων κάθησαι εἰς τοὺς τόπους τῶν μουσῶν (τῶν ᾀσμάτων) καὶ τὰς ἕδρας, θὰ ἐπικαλεσθῶ. ἀνανθεῖ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ οὐκ ἐνίζει Ἔρως Πλ. Συμπ. 196 Β καὶ εἰς σῶμα καὶ εἰς ψυχήν, ποῦ δὲν ἔχει τὰ ἄνθη τῆς νεότητος ἀλλὰ παρήκμασε, δὲν ἐγκαθίζει ὁ Ἔρως. Καὶ σήμερον ὁ κοινὸς λαὸς ἐπὶ ὁμοίας (τῷ ἀνθεῖν) σημ. μεταχειρίζεται τὸ «πλουμίζω» καὶ «πλουμισμένος» κττ.

ἐνίημι: ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε (ἐνν. φάρμακον οἴνῳ) δ 233 ἀφ' οὗ ἔρριψε μέσα εἰς τὸν οἶνον τὸ φάρμακον (φίλτρον). ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν (ἐνν. δηϊοτῆτι) Ξ 131 ἄλλους δὲ παροτρύνοντες θὰ βάλωμεν (πέμψωμεν) μέσα εἰς τὴν μάχην. ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι μ 65 ἄλλην περιστερὰν εἰσπέμπει (ἀφίνει νὰ εἰσέλθῃ) ὁ πατήρ, ἵνα συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμόν. τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις Π 449 οἷς δεινὴν ὀργὴν ἐμποιήσεις. Ὁ Cobet ἐν Ἀπ. Εὐρ. 103 (Στοβ. 83, 6) ἔγραψε: δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἐνῆκεν (ἀντὶ τοῦ ἔθηκεν) θεὸς ἀνθρώποις δεινόν τι φίλτρον πρὸς τὰ τέκνα ἐνεποίησεν (ἐνέφυσε) θεὸς τοῖς ἀνθρ. νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας Ι 700 ἐνέβαλες αὐτὸν πολὺ περισσότερον εἰς ὑπερηφάνους διαλογισμούς, τὸν ἔκαμες μᾶλλον ὑπερήφανον. ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει ο 198 «εἰς ὁμόνοιαν ἐμβαλεῖ» Εὐστάθ. τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι Κ 89 ὃν ὑπὲρ πάντας ὁ Ζεὺς ἐνέβαλεν εἰς ταλαιπωρίας. ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ (ἐνν. νῆα) β 295 θὰ ῥίψωμεν τὸ πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν. ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες Θουκ. 6, 29 βάλλοντες ἄλλους ῥήτορας νὰ ὁμιλήσουν. Ἀμτβ. ἐνίει (ἐνν. τὸ κέντρον) οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 29 τοὺς ἐκέντουσε (κυρ. ἐνέβαλλεν αὐτοῖς τὸ κέντρον), χωρὶς νὰ τοὺς λυπῆται δι' ὅλου. παρήγγειλε τοὺς ἱππέας εἰς αὐτοὺς ἐλᾶν ἐνέντας Ἑλλ. 2, 4, 32 παρήγγ. τοὺς ἱππεῖς νὰ εἰσορμήσωσιν εἰς αὐτούς, ἀφ' οὗ κεντήσωσι τοὺς ἵππους. Ἐν δὲ τῷ σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε (ἀνέηκε) τόσην ἅλα μετρήσασθαι Μόσχ. 2, 157 ὀρθότερα γρ. εἶνε ἡ ἀνέηκε, διότι τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: ὁ σὸς πόθος μὲ παρεκίνησε νὰ διαπλεύσω τόσην θάλασσαν.

ἐνικλάω ἐπ. ἀντὶ ἐγκλάω: αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν

ὅττι κεν εἴπω Θ 108 συνηθίζει νὰ ματαιώνῃ ὅ τι ἂν εἴπω.

ἐνιπίμπλημι, ἐνιπίμπρημι ἴδ. ἐμπίμπλημι κτλ.

ἐνίπλειος ἐπ. ἀντὶ ἔμπλεος, ὃ ἴδε.

ἐνιπλήσασθαι ἴδ. ἐμπίμπλημι.

ἐνιπλήσσω π. ἀντὶ ἐμπλήσσω.

ἐνιπλώω Ἰων. ἀντὶ ἐμπλέω.

ἐνιππεύω: ἐπιτηδεώτατον χωρίον ἐνιππεῦσαι Ἡρ. 6, 102 ἵνα ἱππεύσῃ τις ἐν αὐτῷ.

ἐνίπτω ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, ἐπ. ποιητ. (ῥ. ἰπ-, πρβ. ἴπτομαι, ἰπόω, ico. Ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἐνέπω εὕρηται παρὰ Πινδ. Π. 4, 201. — Ἐπ. παρασχηματισμὸς ἐνίσσω ἐκ τοῦ ἐνίκjω, πρτ. ἐνίσσομεν ω 161). ἔνιπτον Νικ. Θηρ. 347. ἀόρ. ἐνένιπε(ν) Ο 546. Π 626. Ψ 473 καὶ πολλ. τῆς Ὀδ. καὶ ἠνίπαπον Β 245. υ 303 (πρβ. ἠρύκακον). Ἕτερος παρασχηματισμὸς τὸ ἐνιπτάζω Ἀπολλ. Ῥ. 1, 492. 864. μή με γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε Γ 438 μή με (κυρ. τὴν ψυχήν μου) ἐπιπλήττῃς μὲ βαρέα ὀνείδη. ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσιν σ 326 τὸν ἐπέπληξε μὲ ὀνειδιστικοὺς λόγους. ἔπεσίν τε κακοῖς ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν ω 161 μὲ λόγους κακοὺς καὶ κτυπήματα προσβάλλομεν αὐτόν. καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ Β 245 τὸν ἐπέπληξε μὲ σκληρὸν λόγον. πόσιν ἠνίπαπε μύθῳ Γ 427 τὸν ἐπέπληξε μὲ (τὸν) λόγον. υ 303. κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ υ 17 ἐνεθάρρυνεν (ἄλλοι: ἐπέπληξε) διὰ λόγου τὴν καρδίαν του. τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε σ 321 ὑβριστικῶς (προσβλητικῶς) ἐπέπληξε. κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας Πινδ. Π. 4, 201 ὁ τερ. ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἐπικῦψαι ταῖς κώπαις (κυρ. «νὰ βάλουν χέρι 'ς τὰ κωπιά», «νὰ πιάσουν τὰ κωπιά», «σπουδαιότερον ἐρέττειν» Σχ.) ἡδείας ὑποφαίνων (ἐξαγγέλλων) ἐλπίδας.

ἐνίσσω ἴδ. ἐνίπτω.

ἐνίστημι ἵστημί τι ἔν τινι, εἴς τι· εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης δόρατα ἔχοντας Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 6 εἰ τοὺς ἱπποκόμους ἐν τοῖς ἱππεῦσιν ἱσταίης δόρ. ἔχοντας. ὁτέοισι αὐτῶν ἀλκίμοισι ἐνετύγχανε,.. τούτοισι στήλας ἐνίστα ἐς τὰς χώρας Ἡρ. 2, 102 ὅσοις αὐτῶν ἀλκίμοις ἐνετύγχανεν, ἐν τούτων ταῖς χώραις ἵστη στήλας. αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους Πλ. Πολ. 396 Ε ἴδ. ἐκμάττω. λόχοις δ' ἐνεστὼς ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς Εὐρ. Ἰκ. 895 = ἑστὼς ἐν τοῖς λόχοις, ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, ἔχων θέσιν ἐν τῷ στρατῷ. ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο Ἀρφ. Λυσ. 268 ἔκαμαν ἀρχήν, ἤρχισαν τὸ πρᾶγμα τοῦτο. οὐδὲν τῶν πραγμάτων ἐξ ἀρχῆς ἐνεστήσασθε οὐδὲ κατεσκευάσασθε ὀρθῶς Δημ. 10, 21 ἐξ ἀρχῆς ἐπεχειρήσατε (ἠρχίσατε) οὐδὲ τὸ παρεσκευάσατε ὀρθῶς. ὅ τι δ' ἂν τὸ πρᾶγμ' αὐτὸ ἀναγκάζῃ, τούτου τὴν αἰτίαν οὗτός ἐστι δίκαιος ἔχειν ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος 18, 4 ὅ τι δέ με ἀναγκάζει (νὰ εἴπω ἢ ποιήσω) αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τούτου τὴν εὐθύνην δίκαιον εἶνε νὰ ἔχῃ οὗτος, ὅστις ἐκίνησεν ἐναντίον μου τοιαύτην δίκην. φροντίδες ὑπέδυσαν καὶ διαλογισμοί, τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται [Πλ.] Ἀξ. 367 Α φροντίδες καὶ διαλογισμοὶ κατέλαβον (καταλαμβάνουσιν) αὐτούς, ποία εἶνε ἡ ὁδὸς τοῦ βίου, ἣν θ' ἀκολουθήσωσι (θὰ διαχαράξωσιν). ὕδωρ ἐνεστηκός Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 13, 1 στάσιμον ὕδωρ. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχήν Ἡρ. 3, 67 ἀναλαμβάνων τὴν κυβέρνησιν, κυρ. ἐγκαθιδρυόμενος εἰς τὴν ἀρχήν. ἐνεστηκυίας τῆς δίκης Δημ. 33, 13 ἐν ᾧ ἐγίνετο (ἐδικάζετο) ἡ δίκη. ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης Ἀρφ. Νεφ. 779 ἐν ᾧ ἀκόμη μία δίκη ἔχει νὰ δικασθῇ (δικάζεται) ἴδ. καλῶ. ἐνεστηκότα πράγματα Δειν. 1, 93 ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τὰ προγεγενημένα. τὰ ἐνεστηκότα πράγματα Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 6 τὰ παρόντα πράγματα, ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πρ. ὁ ἐνστὰς πόλεμος Ἰσοκ. 5, 2. Δημ. καὶ ἄλλ. = ὁ πόλεμος ὁ ὁποῖος ἤρχισεν, ἐπῆλθεν, ἴδ. κατωτ. τραυμάτων ἐνεστώτων ὀργῇ γενομένων ἐὰν ὄφλῃ τις Πλ. Νόμ. 878 Β ἐάν τις προκειμένου περὶ (παρουσιαζομένων) τραυμάτων ἐξ ὀργῆς γενομένων καταδικασθῇ. τοιούτων τοῖσι Σπαρτιήτῃσι ἐνεστεώτων (σχεδὸν = ἐμποδὼν ὄντων) πρηγμάτων Ἡρ. 1, 83 ἐν ᾧ τοιαῦτα πράγματα ἠπείλουν (κυρ. εὑρίσκοντο ἐμπρὸς εἰς) τοὺς Σπαρτιάτας. ὁρῶν τὸν πόλεμον τὸν ἐνστάντα (τὸν γενόμενον, τὸν συμβάντα) σοὶ καὶ τῇ πόλει περὶ Ἀμφιπόλεως Ἰσοκρ. 5, 2. καὶ ἤν τις ἐνιστῆται τοῖς ποιουμένοις Θουκ. 8, 69 καὶ ἄν τις ἀνθίσταται (παρέχῃ ἀντίστασιν) εἰς τὰ γενόμενα. Πρβ. τὰς διόδους τῶν πύργων ἐνστάντες (= στάντες ἐν αὐταῖς) αὐτοὶ ἐφύλασσον 3, 23. ἐνέστηκε τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδαννύηται ἡ ψυχή Πλ. Φαίδ. 77 Β ἐναντιώνεται τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον (ἡ γνώμη τῶν πολλῶν), μήπως δηλ., ὅταν ἀποθνήσκῃ ὁ ἄνθρωπος, διασκορπίζηται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.

ἐνιχραύω ποι. ἀντὶ ἐγχραύω.

ἐνιχρίμπτω ἴδ. ἐγχρίμπτω.

ἐνιψάω ἴδ. ἐμψάω.

ἐνίψω ἴδ. ἐννέπω.

ἐν-μεν-τευθενί = ἐντεῦθεν μὲν ἐν Ἀπ. Μεταγέν. 6, 5. πρβ. Ἀρφ. Ὄρν. 11. Θεσμ. 646.

ἐνναίρω ἴδ. ἐναίρω.

ἐνναίω (ἴδ. ναίω) ἐνοικῶ, ἐντός τινος κατοικῶ· ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί Σοφ. Ο. Κ. 788 ἴδ. ἀλάστωρ. τῷ σφε (= αὐτὴν) καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 15 διὰ τοῦτο καὶ ἰχθυοβόλοι ἁλιεῖς, τὴν θάλασσαν διαπλέοντες, κατῴκησαν ἐν αὐτῇ.

ἐννάλιος ἴδ. ἐνάλιος.

ἔννασαν = ἔνασαν ἴδ. ναίω.
ἐννενώκασι Ἡρ. 3, 6 = ἐννενοήκασι.
ἔννεον = ἔνεον ἴδ. νέω.
ἐννεοσσεύω, Ἀττ. ἐννεοττεύω κυρ. νεοττεύω ἔν τινι, ἐπωάζω, κλωσσῶ· ἐν τοῖς βαλλαντίοις ἐννεοττεύσουσι κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα Ἀρφ. Ὄρν. 1108 αἱ γλαῦκες (τὰ νομίσματα) θὰ κάμουν νεοσσιὰν (φωλεὰν) ἐντὸς τῶν βαλ. καὶ θὰ βγάλουν μικρὰ κέρματα (ἀντί: πουλάκια). ὅταν δὴ πάντ' ἐπιλίπῃ, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφοδρὰς ἐννενεοττευμένας —; Πλ. Πολ. 573 Ε ὅταν λοιπὸν ὅλα ταῦτα ἐξαντληθῶσι, δὲν εἶνε ἀνάγκη αἱ πυκναὶ καὶ σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἐν αὐτῷ τὰς φωλεάς των, νὰ βοῶσιν —;
ἐννεσίη ἡ (ἐνίημι) ἔμπνευσις, εἰσήγησις, συμβουλή, διαταγή. κείνης ἐννεσίῃσιν Ε 894 κατα διαταγάς, εἰσηγήσεις ἐκείνης.
ἐννοέω ἐν νῷ ἔχω, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι. ἐννοεῖν χρὴ γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν Σοφ. Ἀντ. 61 πρέπει νὰ ἔχῃς ἐν νῷ, ὅτι ἐγεννήθημεν γυναῖκες. Ἐπίσης τὸ μέσον· ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἔχει σημ. μέσην. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς Σοφ. Φιλ. 1440 τοῦτο δὲ ἔχετε ἐν τῷ νῷ ὑμῶν, ὅταν λεηλατῆτε τὴν χώραν, νὰ δεικνύητε εὐσέβειαν πρὸς τοὺς θεούς. ταῦτ' ἐννοηθεῖσα (ἐννοήσασα) Εὐρ. Μήδ. 882 ἀφ' οὗ ταῦτα ἔβαλα εἰς τὸν νοῦν μου. μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι κακῶν 47 «χωρὶς νὰ 'ννοιάζωνται καθόλου γιὰ τὰ κακὰ τῆς μάννας των» Δ. Βερν. γελῶ τὸ πρὸς τὸν Κύπριον ἐννοούμενος (Cobet: γέλωτι πρ. τ. Κ. ἐνηθούμενος) Ἀπ. Μεν. 297 (Πλουτ. 57 Α) γελῶ ὅταν μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τὸ πρὸς τὸν Κ. λεχθέν. Καὶ μετὰ τῆς περί· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι (ἐνν. δακρύω τ. ἔ. δακρύοις τέγγω κόρας) Εὐρ. Μήδ. 925 διὰ τὰ τέκνα ταῦτα συλλογίζομαι καὶ κλαίω. Ἀπολ. οἷα δ' εἰσῆλθέν μ', ἄκουσον, μῆτερ, ἐννοουμένην Ἰ. Α. 1374 ὁποῖα δέ τινα ἦλθον εἰς τὸν νοῦν μου, ἐν ᾧ ἐσυλλογιζόμην, ἄκουσον, ὦ μῆτερ. τὰς ποίας διαφορὰς ἡμῶν ἐννοηθεὶς λέγεις; Πλ. Νόμ. 859 D ποῖαί εἰσιν αἱ διαφοραὶ ἡμῶν, ἃς ἐννοηθεὶς (ἐν νῷ θέμενος) λέγεις; μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν, ὅν τινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει 798 Β ὁ νομοθέτης λοιπὸν πρέπει νὰ σκέπτηται (διὰ νὰ εὕρῃ) μηχανὴν τινα ὁποθενδήποτε κατὰ ποῖον τρόπον νὰ ὑπάρχῃ (νὰ εἰσαχθῇ) τοῦτο εἰς τὴν πόλιν. τοὐνθένδε πρὸς τὸ πῖπτον αὐτὸς ἐννόει Εὐρ. Ἠλ. 639 τὰ περαιτέρω σκέπτου (σκόπει) ὁ ἴδιος ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Μετὰ μτχ. ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα Εὐρ. Ἱππ. 435 βλέπω μόνη μου ὅτι εἶμαι ἁπλοϊκή. ἐννενόηκα σοῦ λέγοντος ὅτι Πλ. Ἱππ. Ἐλάτ. 369 Ε ἐν ᾧ σὺ ὁμιλεῖς, ἔχω παρατηρήσῃ ὅτι. — ἐνενόησεν αὐτῶν ὡς ἐπηρώτων ἀλλήλους Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 18 παρετήρησεν εἰς αὐτοὺς ὅτι κτλ. τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ (νοεῖ Stallb.) τοῦτο τὸ ῥῆμα Εὐθύδ. 287 C τί ἄλλο ἐννοεῖ (= σημαίνει) ἡ φράσις σου αὕτη. Παρ' Ἡρ. 1, 86 ἐννώσαντα = ἐννοήσαντα. τὸ δὲ ἐνένωτο στρατεύειν 1, 77 εἶχε κατὰ νοῦν (διενοεῖτο) νὰ ἐκστρατεύσῃ εἶνε τοῦ νοέω· ὅθεν γρ. δι' ἑνὸς Ν
ἕννυμι (κυρ. Fέσνυμι, vestio) ἐνδύω, ὁ ἐν. μόνον ἐν συνθέτοις, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ πανταχοῦ ἀμφιέννυμι (ἐπι-έννυμι), ἀμφιεννύω μτγν., πρτ. καταείνυον Ψ 135 (καταείνυσαν Ἀρίσταρχος), ἕσσω ἐπ., ἀλλ' ἀμφιέσω ε 167, Ἀττ. ἀμφιῶ, προσ- Ἀρφ. Ἱππ. 891. ἀπαμφιεῖ Μενάνδ. Ἀπ. 339. ἕσσα, ἕσσε Ε 905 κἀλλ. ἐπιέσσαμεν υ 143 Προστ. ἕσσον Π 670. ἕσσαι ξ 154. ἕσσας ξ 396, ἐν συνθ. ἠμφίεσα Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 17. ἀμφιέσαιμι σ 361. ἀμφιέσασα ε 264. ο 369. Μέσ. ἕννυμαι ἐπ., ἐνδύομαι, πεζ. ἀμφιέννυμαι (ἐπείνυσθαι Ἡρ. 4, 64. Δ. Γ. ἐπένν-, ἐφιένν-, ἐπιένν-). ἐννύμην ἐπ. καὶ Θεόκρ. 24, 138. ἐπιέσσομαι Πίνδ. Ν. 11, 16. ἐφ- Ἀπολλ. Ρ 1, 691. ἀμφιέσομαι Ἀττ. Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 30. Πλ. Πολ. 457 Α. ἀμφιεσάμην ψ 142. Αἰσχύλ. Ἐπιγρ. 3, 4 Bergk. (ἠμφ- μτγν.), ἕσ(σ)ατο, ἑέσσατο ἐπ. (ἐκ τοῦ ἐFέσσατο). ἕσσαντο Κ 23 κἀλλ. ἕσαντο Υ 150. ψ 142. Προστ. ἀμφιέσασθε ψ 131.— ἕσασθαι Ω 646. η 338. ἐπιέσασθαι Ξεν Κ Π. 6, 4, 6. ἑσσάμενος ἐπ., ἐπεσσάμενος Ἀνθ. 7, 446. Πρκ. ἕσσαι (τ. ἔ. Fέσσαι, παραλειφθέντος τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ) ω 250. γ' πρ. εἶται: εἶσται: ἧσται λ 191 (ἧσται Ζηνόδοτος, ἧστο Ἀρίσταρχος. πρβ. ὑπερσ. ἧστο ἐν Ἀπολλ. Ρ 3, 454). ἐπίεσται Ἡρ. 1, 47. ἀλλὰ εἶμαι ἐκ τοῦ (F)έσμαι τ 72. εἱμένος Ο 308 κἀλλ. Σοφ. Ο. Κ 1701 χορ. Εὐρ. Τρ. 496 τρίμ. κατα- ν 351. ἐπι- Α 149. Η 164. Ι 372. Ἀνθ. 7, 283. ἠμφίεσμαι Ἀττ., π. χ. Πλ Συμπ 220 Β, καὶ Ἱπποκρ. 7, 456 L. ἠμφιέσθαι Λουκ. 6, 76. Ὑπερσ ἕσσο Γ 57 Π 199. ἕστο Ψ 67 κἀλλ. ἕεστο Μ 464. Ὕμν. 4, 86. Ἀπολλ. Ρ. 3, 1225. γ' δυϊ. ἔσθην Σ 517 γ' πλ. εἵατο, ἐκ τοῦ ἕσατο, Σ 596. ἀμφιεσθείς Ἡρωδιαν. 1, 10, 5. Μτγν. παρασχημ. ἀμφιάζω.— ἠέρα ἑσσαμένω Ξ 282 ἴδ. ἀήρ. κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει ο 338 θά σε ἐνδύσῃ μὲ φορέματα, χλαῖναν καὶ χιτῶνα. ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα Γ 57 ἄλλως θὰ ἐφόρεις τώρα πλέον πέτρινον χιτῶνα, δηλ. θὰ ἦσο λιθοβολημένος. ξυστὰ κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ Ο 389 περιβεβλημένα κατὰ τὴν αἰχμὴν μὲ χαλκόν. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ο 331 καλὰς χλαίνας ἐνδεδυμένοι. χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι ζ 27 πρέπει καλὰ (φορέματα) μὲν ἡ ἰδία νὰ ἐνδύησαι. εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνήμας Θεόκρ. 24, 138 ἱμάτια δ' οὐ τέχνῃ πεποιημένα (οὐκ ἐπιμελῶς ἐξειργασμένα) ὑπὲρ μέσας τὰς κνήμας ἐνεδύετο. ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν Ξ 383 ἐνεδύθησαν περὶ τὸ σῶμά των

(ἐφόρεσαν) τὸν λαμπρὸν χαλκὸν (τὰ λαμπρὰ χαλκᾶ ὅπλα) ἀσπίδας ἑσσάμενοι Ξ 372 φορέσαντες (σκεπασθέντες μὲ) τὰς ἀσπίδας. χλαίνας ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι δ 299 νὰ ἐπιθέσωσι χλ. οὐλ., διὰ νὰ τὰς ἐνδυθοῦν ἀπ' ἐπάνω. ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο Ξ 350 ἐσκεπάσθησαν μὲ νεφέλην. ὦ πάτερ, ὦ φίλος, ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Σοφ. Ο. Κ. 1698 τὸ αἰώνιον ὑπόγειον (κατάγειον) σκότος ἐνδεδυμένος· πρβ. γᾶν ἐπιέσσασθαι Πινδ. Ν. 11, 16 τὴν γῆν ὡς ἱμάτιον περιβαλέσθαι. Ἐν δὲ τῷ Ποσειδάωνος ἕσσαντ' εἰναλίου τέμενος Π. 4, 204 τὸ ἕσσαντ' δὲν εἶνε τοῦ ἕννυμι, ἀλλὰ τοῦ ἕζω (ὃ ἴδε) τ. ἕ. ἱδρύσαντο, ἔκτισαν. φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν Υ 381 μὲ θάρρος ὡπλισμένος.

ἐννῶσαι, ἐννώσας Ἰων., ἐννοῆσαι, -ήσας.

ἐνοικέω: οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ πλὴν ἐνοικῆσαι βίον Εὐρ. Ἱκ. 535 διότι δὲν ἔχομεν αὐτὸ (τὸ σῶμα) ὡς κτῆμά μας παρὰ μόνον διὰ νὰ ἐγκαταστήσωμεν ἐν αὐτῷ τὴν ζωὴν ἡμῶν (ὥστε γρ. μᾶλλον ἐνοικίσαι). ὅσοι ἐνῳκήκασι μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς Ἀριστοτ. 316 a 6 ἐνδιατρίβουσιν ἐν τοῖς φυσικοῖς, εἰδικῶς ἀσχολοῦνται.

ἐνοικίζω: ἐνῴκισεν δεινὴν στομάτων (στομωτὸν Herm.) ἔκφυσιν (ἔμφυσιν Δ. Γ. Ἴσ. ἔκφλυσιν) ποδὸς βλάβην (Schneidewin: λαβεῖν. Ἴσ. λαβὴν) Ἀπ. Αἰσχ. 252 ὁ δράκων ἐνῴκισεν (ἐν τῷ ποδὶ τοῦ Φιλοκτήτου) τὴν δεινὴν ἐκ τῶν στομάτων αὐτοῦ ἔκφλυσιν (δηλ. τὸν ἰόν), τὴν βλάβην τοῦ ποδός. Μέσ. πρῶτοι φαίνονται ἐνοικισάμενοι Θουκ. 6, 2 πρῶτοι παρουσιάζονται ὡς συστήσαντες πόλεις ἐν Σικελίᾳ.

ἐνοπή ἡ (ἐνέπω)· τὴν φωνὴν ἐνοπήν σε λέγειν ἐδίδαξεν Ὅμηρος, τὴν γλῶσσαν δ' ἐνοπὴν (=ἐν ὀπῇ) τίς σ' ἐδίδαξεν ἔχειν; Ἀνθολ. 11, 338 Ὅμ. ἐδίδαξέν σε λέγειν τὴν φωνὴν ἐνοπήν, τὴν γλῶσσαν δ' ἐν ὀπῇ ἔχειν τίς σ' ἐδίδαξε; Λογοπαίγνιον αἰσχρόν.

ἐνοράω: ἐν τῷ χαλκίῳ ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον Ἀρφ. Ἀχ. 1128 ἐν τῷ χαλκίῳ (ἐν τῇ ἀσπίδι, ἀποστιλβούσῃ ἐκ τοῦ ἐλαίου, ὡς ἐν κατόπτρῳ παρέχοντι τὴν εἰκόνα τοῦ Δικαιοπόλιδος) βλέπω γέροντα, ὅστις θὰ κατηγορηθῇ ἐπὶ δειλίᾳ (διότι δηλ. μόνος, πάντων τῶν ἄλλων ἀσχολουμένων εἰς τὸν πόλεμον, ἀσχολεῖται εἰς τὰ τῆς εἰρήνης)· «εἰσί τινες οἱ ἐν ἐλαίῳ ὁρῶντες μαντεύονται» Σχ.— ὃ (τὸ καινὸν) εἴ τις στρατηγὸς ἔν τε αὐτῷ φυλάσσοιτο καὶ τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν ἐπιχειροίη, πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο Θουκ. 3, 30 ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐάν τις στρατηγὸς ἤθελε προφυλάσσηται, ὁσάκις ἤθελε παρατηρῇ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ, καὶ ὁσάκις ἤθελε παρατηρῇ αὐτὸ ὑπάρχον ἐν τοῖς ἐχθροῖς, ἤθελεν ἐπιτίθηται, πλείστας ἐπιτυχίας δύναται νὰ ἐπιτύχῃ· ἴδ. καινός. ἐνορέω γὰρ ὑμῖν οὐκ οἵοισί τε ἐσομένοισι πολεμέειν Ξέρξῃ Ἡρ. 8, 140 βλέπω ἐν ὑμῖν, ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ πολεμῆτε ἐναντίον τοῦ Ξέρξου. ἀπεκάλεε τὸν Λυκόφρονα ἐπὶ τὴν τυραννίδα· ἐν γὰρ δὴ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων οὐκ ἐνεώρα Ἡρ. 3, 53 ἐνν. ἐκ τῶν προηγ. οὐκ ἐνεώρα τὸ δυνατὸν εἶναι τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν.

ἔνορκος 2. ἔνορκος οὐδενί Σοφ. Φιλ 72 πρὸς οὐδένα ἔχων ἔνορκον ὑποχρέωσιν, ὡς οἱ μνηστῆρες τῆς Ἑλένης. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι 811 ἀλλὰ δὲν τολμῶ βέβαια νά σ' ὑποχρεώσω δι' ὅρκου (εἰ καὶ ἐπεθύμει τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ δυσπιστίαν). θεῶν ἔνορκον δίκαν Ἀντ 369 τὴν διὰ τοῦ ὅρκου τῶν θεῶν ἠσφαλισμένην (καθηγιασμένην) δικαιοσύνην. πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει καλὰ καὶ δίκαια καὶ συμφέροντα φυλάττειν ταύτην τὴν ἡμέραν παρακαταθήκην ἔνορκον εἰληφὼς παρὰ τῶν νόμων Δημ. 25, 11 κυρ. ἔχων λάβῃ παρὰ τῶν νόμων ὡς ἔνορκον παρακαταθήκην νὰ φυλάττῃ ταύτην τὴν ἡμ. πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει καλὰ κτλ. Καλῶς φαίνεται, ὅτι ἔχει ἡ κοινὴ αὕτη γρ. καὶ δὲν χρήζει διορθώσεων. τὸ μὴ μνησικακεῖν ἔνορκον... ἡμῖν καταστησάντων Αἰσχίν. 2, 176 ἀφ' οὗ μᾶς ὑπεχρέωσαν νὰ ὁρκισθῶμεν, ὅτι δὲν θὰ μνησικακῶμεν πρὸς ἀλλ.

ἐνόρνυμι: τῇσιν γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν Ζ 499 ἐν πάσαις ταύταις διήγειρε θρῆνον.

ἐνόρχης (Δωρ. ἐνόρχας) καὶ ἔνορχος ὁ, ὁ ὄρχεις ἔχων. Παρὰ Λουκ. (Δὶς κατηγορ. 10 καὶ Θεῶν Διάλ. 4, 1) εὕρηται καὶ τράγον ἔνορχιν ἐξ ὀνομ. ἔνορχις. Παρὰ δὲ Ἡρ. 6, 31 παῖδας... ἐξέταμνον καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους ἀντὶ ἐνορχίων ἐποίουν αὐτοὺς εὐνούχους. Ἐν δὲ 8, 105 φέρεται καὶ ἡ γεν. πλ. ἐνορχίων (Δ. Γ. ἐνορχέων καὶ ἐνορχιέων). Πρβ. κρύψορχις, μόνορχις, ἔνδορχις, ἄορχις, ἔτι δὲ τρίορχις καὶ -όρχης, σποδόρχης. Τὸ δὲ παρ' Ἡσ. «Κυνορχίας: βόλου ὄνομα» προέρχεται, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐκ διπλῆς γρ. κύνορχις καὶ κυνόρχας, συνενωθείσης καὶ συναποτελεσάσης τὸ κυνορχίας (τ. ἔ. κυνορχας). μῆλα ἔνορχα Ψ 147 ἀμνούχιστα, βαρβᾶτα. ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ Ἀρφ. Λυσ. 661 ἀλλὰ δεῖ ἀμύνεσθαι τὸ πρᾶγμα κέ.: ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποκρούσωμεν τὸ πρᾶγμα τοῦτο πάντες ἡμεῖς οἱ ἄνδρες (οἱ ἔχοντες ὄρχεις, διότι τὰ τῶν γυναικῶν ἔργα θ' ἀποκρούσωσι).

ἕνος ἢ ἔνος 3: πρὸ τῆς ἕνης καὶ νέας Δημ. 51, 4 πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνός. καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ Θεόκρ. 18, 14 καὶ μεθαύριον καὶ αὔριον. Ὁμοίαν ἔννοιαν ἔχει τὸ Ἡσ. Ἔργ. 410 ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφιν.

ἐνουρέω ἔν τινι οὐρῶ, «κατουρῶ ἐπάνω μου». Καὶ ἀπολ. ὥστε θαἰματίδια σείειν πάρεστιν ὥσπερ ἐνεουρηκότας Ἀρφ. Λυσ. 401 πρέπει νὰ ξετινάζωμεν τὰ φορέματά μας, ὡς νὰ εἴχαμεν κατουρηθῆ. Μενδαίῳ (Μενδαῖον, τοῦ Herm.) μὲν καὶ ἐνουροῦσιν οἱ θεοὶ

αὐτοὶ στρώμασιν ἐν μαλακοῖς Ἀπ. Ἑρμίππ. 82 (Ἀθήν. 29 Ε) μὲ τὸν Μενδαῖον οἶνον (δηλ. πίνοντες Μεν. οἶνον) κατουροῦνται ἐπάνω των καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ μέσα εἰς μαλακὰ στρώματα. ἆρα σφόδρ' ἐνεούρησεν ἐξώλης (οὐξώλης Cobet) γέρων; Ἀπ. Εὐπόλ. 45 «πολὺ κατουρήθηκε;».

ἐνοφείλομαι: ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον Δημ. 49, 45 ἴδ. ἐνεπισκήπτομαι. ὁ γὰρ ἀδελφὸς ὁ Ἀρεθούσιος... οὐδένα ἔφη οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου 53, 10 διότι (ἔλεγεν ὅτι) ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀρ. δὲν ἀφίνει κανένα οὔτε ν' ἀγοράζῃ οὔτε νὰ δέχηται ὡς ὑποθήκην τὸ χωρίον, διότι ἦτο ἐνέχυρόν του ἀπέναντι ὀφειλομένου ποσοῦ (διότι ἦτο βεβαρυμμένον μὲ χρέος).

ἐνοχλέω, ἠνώχλουν Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 56. ἀλλ' ἐνώχλουν Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κ. 11. ἠνώχλησα Δημ. 21, 15 κτλ. Ξεν. Κ. Π 5, 3, 3. ἠνωχλεῖτο Αἰσχίν. 3, 44. παρηνώχλησθε Δημ. 18, 50. ἐννόχλης Θεόκρ. 29, 36 Αἰολ. ἀντὶ τοῦ εἰνοχλεῖς. οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκκλησία ἠνωχλεῖτο ἀλλὰ τὸ θέατρον Αἰσχίν. 3, 44 διότι οὐδὲ ἡ ἐκκλ. ἐταράττετο, ἀλλ' αἱ ἐν τῷ θεάτρῳ παραστάσεις. ἂν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω ὀφθαλμοὺς αὐτῷ Ἀνθ. 11, 126 ἂν δὲ δίς με ἀλείψῃ μέσα (τοὺς ὀφθαλμούς μου μὲ τὸ φάρμακόν του), πονῶν πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν θὰ τὸν ἐνοχλήσω (διότι δὲν θὰ ἔχω πλέον ὀφθαλμούς). ἐνταῦθα τοὺς λόγους αὐτούς... συνειλεγμένους οὐδὲν οἴομαί σοι τὸν καιρὸν ἐνοχλήσειν [Πλουτ.] 172 Ε νομίζω ὅτι οἱ λόγοι μου (βραχεῖς ὄντες) δὲν θά σοι γίνωσιν ὀχληροὶ ἀφαιροῦντες τὸν καιρόν σου.

ἐνράπτω: Διόνυσον ἐς τὸν μηρὸν ἐνερράψατο Ἡρ. 2, 146 τὸν ἔρραψε μέσα εἰς τὸν μηρόν του.

ἐνρῑγισκάνω = ἐνριγόω· καὶ τριβώνιον πονηρὸν οἷον ἐνριγισκάνειν (ἐν τῷ ὑπὸ Παπ. Κεραμέως ἐκδεδομένῳ Lex. Sabbaïtico σ. 21, 11) Ἀπ. ἀγνώστου κωμ. ποιητοῦ: «ποῦ νὰ κόβῃ κανεὶς καρφὶ μέσα».

ἐνρῑγόω: ἐνερρίγωσα (ἐν τῷ τριβωνίῳ) Ἀρφ. Πλ. 846 ἐπάγωσα μέσα εἰς αὐτό: «ἔκοψα καρφί». Ὁ Σχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ ἐγχειμάζω.

ἐνσείω: ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος κεραυνοῦ Σοφ. Τρ. 1087 σείσας ῥῖψον ἐπάνω μου, ἐκσφενδόνησον, ὥστε νὰ πέσῃ ἐπάνω μου, τὸ βέλος τοῦ κεραυνοῦ σου. ὀξὺν δὲ ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς πώλοις διώκει Ἠλ. 737 σείσας τὴν μάστιγα καὶ συρίξας δι' αὐτῆς ὀξὺν ἦχον («ποῦ νὰ σφυρίξουν τ' αὐτιά των») μεταξὺ τῶν ὤτων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταχέων ἵππων καταδιώκει αὐτόν. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεός... ἔπαισεν (ἴδ. ἐν), ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς («ἀγρίαις ὁρμαῖς» Σχ.) Ἀντ. 1272 ἐνέβαλε δέ με εἰς ἀγρίας ὁδοὺς (βουλευμάτων). ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην Φιλέταιρ. ἐν Ἀσκληπ. 1 (Ἀθήν. 487 Α) ἔχυσε μέσα (εἰς τὸ στόμα του) μεγάλην μετανιπτρ. πλήρη οἴνου καὶ ὕδατος ἐξ ἡμισείας.

«***ἐνσεσεισμένη***: ἡ προήκουσα τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη καὶ μηκέτι σφριγῶσα μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα» Ἀ. Β. 39, 12.

ἐνσημαίνω ἔχω ἐν ἐμαυτῷ τὴν σημασίαν, ἐμφαίνω· ὅτι ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων Πλ. Κρατ. 395 Α τὸ ὄνομα Ἀγαμέμνων σημαίνει ἐν ἑαυτῷ (ὡς ἐκ τῆς συνθέσεώς του), ὅτι οὗτος ὁ ἀνὴρ εἶνε ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονήν. καὶ εἰς τοῦτο (τὸ κήρινον ἐκμαγεῖον) ὅ τι ἂν βουληθῶμεν μνημονεῦσαι... ἀποτυποῦσθαι (φῶμεν) ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους Θεαίτ. 191 D καὶ εἰς τοῦτο ἂς λέγωμεν ὅτι ἐναποτυπώνομεν ὅ τι θελήσωμεν νὰ κρατήσωμεν εἰς τὴν μνήμην μας, ὡσὰν σημειώνοντες ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὰ σημεῖα τῶν δακτυλίων μας. μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεαι τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ Πλ. Πολ. 377 Β μάλιστα κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον (τῆς ἁπαλῆς νεότητος) διαπλάττεται ὁ νέος (δηλ. ἡ ψυχὴ τοῦ νέου) καὶ (οὕτως) εἰσέρχεται εὐκόλως ὁ τύπος, ὃν θέλει τις νὰ ἐντυπώσῃ εἰς ἕκαστον. Ἡ διόρθ. τύπον τοῦ Richards δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ πλάττεται. — διέπεμπεν.. ἐνσημαινόμενος (= ἐνδεικνύμενος), ὅτι οὐκ ἂν λανθάνοιεν χαρίζεσθαι βουλόμενοι Ξεν. Κ Π. 8, 2, 3 διέπεμπε φαγητά, θέλων νὰ δείξῃ διὰ τούτου, ὅτι δὲν δύνανται νὰ μένωσιν ἄγνωστοι εἰς αὐτὸν αἱ πρόθυμοι ὑπηρεσίαι των (κυρ. ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑπηρετῶσι προθύμως αὐτόν). ἐνσημαινόμεναι Κυν. 6, 22 ὑποδεικνύουσαι διὰ σημείων τὰ ἴχνη (τὰ σημεῖα πρὸς ἀλλήλας). μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν Ἰσοκρ. 5, 26 «μηδεμίαν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐνδεικνύμενος καὶ φανερὰν καθιστὰς τοῖς ἀκούουσι» Κοραῆς ἐνσημανεῖσθε αὐτῷ τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν αὐτῶν Ἰσοκρ. 20, 22 θὰ δείξητε πρὸς αὐτὸν (διὰ σημείων) τὴν ὑμετέραν ὀργήν.

ἐνσημειούμεναι Ξεν. Κυνηγ. 6, 22 ἔνθα ὀρθοτέρα γρ. ἐνσημαινόμεναι, ὃ ἴδε.

ἐνσκευάζω ἑτοιμάζω, ἐνδύω· ξύγκληε καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω Ἀρφ. Ἀχ. 1096 κλεῖε (ὦ παῖ) ὅλα μαζὶ τὰ χρειώδη (ἐν τῇ κίστῃ ἴδ. ἀνωτ. 1086) καὶ ἐν αὐτῇ διευθέτει τὰ φαγητὰ τὰ διὰ τὸ δεῖπνον (ἵνα μεταβῶ εἰς τοῦ ἱερέως τοῦ προσκαλέσαντός με εἰς δεῖπνον). ἀπελεύθερον οἷον εἰς πολεμίων κατάσκοπον ἐνσκευάσας Πλουτ. 434 D ἴδ. ὁμοίαν σύνταξιν ἐν τῷ διασκευάζω. Μέσ. ἐνσκευάζω ἐμαυτόν, παρασκευάζομαι· ἐάσατε ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον Ἀρφ. Ἀχ. 383 ἐάσατέ με «πτωχικὴν ἀναλαβεῖν ἐσθῆτα, ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐλεεινότατόν με εἶναι δοκεῖν» Σχ. οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες Πλ. Κρίτ.

53 D ὁποῖα δηλ. φορέματα συνηθίζουν νὰ φοροῦν (νὰ ἐνδύωνται) οἱ δραπετεύοντες. εἰ δέοι τι ἐνσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 11 ἐὰν εἶνε ἀνάγκη νὰ φορέσωσιν (ὅπλον) τι οἱ ἱππεῖς. Παθ. ἐνεσκεύαστο γὰρ οὕτω Ἡρ. 9, 22 διότι κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον ἦτο καθωπλισμένος (ἐφόρει τὴν σκευήν του).

ἐνσκήπτω, ἐπ. ἐνισκήπτω. ἀκοντίζω τι κατά τινος. ἐς ταύτην ὁ θεὸς ἐνέσκηψε βέλος Ἡρ. 4, 79 εἰς ταύτην ὁ θεὸς ἔρριψε κεραυνόν. τοῖσι τούτων αἰεὶ ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ἡ θεὸς θήλεαν νόσον 1, 105 εἰς τοὺς ἑκάστοτε ἐκγόνους αὐτῶν ἡ θεὰ ἔρριψεν (ἐνέβαλε) γυναικείαν νόσον (ἥτις ἦτο, κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρεύνας, μεταβολή τις καὶ ἐκτροπὴ τοῦ τε σώματος καὶ τοῦ πνευματικοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς εἰς γυναικεῖόν τινα).

ἐνσκίμπτω, ἐπ. ἐνισκίμπτω: οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα Ρ 437 προσηλώσαντες, καρφώσαντες εἰς τὴν γῆν. εἴ κεν ἐνισκίμψῃς («ἐπιβάλῃς» Σχ.) κούρῃ βέλος Αἰήταο Ἀπολλ. Ῥ. 3, 153. Παθ. δόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη Π 612 ἐνεπάγη εἰς τὸ ἔδαφος.

ἐνστάζω ἐντὸς στάζω· εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ β 271 ἐὰν πραγματικῶς τοῦ πατρός σου ἡ γενναία ψυχὴ εἶνε εἰς σὲ ἐμβεβλημένη. ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἵμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἑλεῖν Ἡρ. 9, 3 ἀλλ' ᾐσθάνετο ἐν ἑαυτῷ δεινόν τινα πόθον νὰ κυριεύσῃ ἐκ δευτέρου τὰς Ἀθήνας. καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν... ὥσπερ ἔλαιον Ἀρφ. Σφ. 702 καὶ τοῦτο σοῦ τὸ δίδουν στάζοντές το μὲ μαλλὶ σταλαγματιὰ σταλαγματιὰ ὡσὰν ἔλαιον.

ἐνστηρίζω στηρίζω ἔν τινι· (ἐγχείη) γαίῃ ἐνεστήρικτο Φ 168 τὸ δόρυ εἶχεν ἐμπηχθῆ στερεὰ εἰς τὴν γῆν

ἐντανύω: ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε Πίνδ. Π. 4, 229 ἤλαυνε τοὺς βόας ἐγχαράξας εὐθείας αὔλακας πᾶσαν [ἐν] εὐφροσύναν τάνυεν 4, 129 πᾶσαν εὐφρ. παρέτεινεν (ἐπεδαψίλευεν), «ἐξέτεινεν» Σχ. ἐντανύσας (τὸν θρόνον ἱμᾶσι) Ἡρ. 5, 25 ἐντείνας τὸν θρόνον διὰ τῶν ἱμάντων: ἐμπλέξας διὰ τεταμένων ἱμάντων τὸ κάθισμα (κυρ. τὸ μέρος, ἐφ' οὗ κάθηταί τις) τοῦ θρόνου.

ἐντάσσω ἢ -ττω: τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ (ἐν τῷ τεταγμένῳ) ἐθέλοντι ἄλλην τινὰ ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν Ξεν. Ἀν. 3, 3, 18 κυρ. εἰς τὸν θέλοντα νὰ εἶνε σφενδονήτης τεταγμένος ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ τάξει αὐτῶν (τῶν σφενδονητῶν) ἂς προσπαθῶμεν νὰ εὕρωμεν ἄλλην τινὰ ἀνακούφισιν (ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ἄλλης ὑπηρεσίας).

ἐνταῦθα: ἐνταῦθα γὰρ τοὐδ' ἀφικόμην κακοῦ Αἰσχ. Χο. 890 ἴδ. ἀφικνέομαι. ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου Πλ. Πολ. 445 C ἐπειδὴ συζητοῦντες ἐφθάσαμεν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνῃ φίλος Σοφ. Ο. Τ. 582 ἐδῶ ἴσα ἴσα φαίνεσαι καὶ κακὸς φίλος. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι 598 τ. ἔ. ἐν τῷ ἐκκαλεῖν με.

ἔντεα τά: ἔντη δίφρου Αἰσχ. Περσ. 197 κυρ. τοὺς χαλινούς. ἔντεα αὐλῶν Πινδ. Ὀ. 7, 78 τὰ τῶν αὐλῶν, οἱ αὐλοί. ἔντεα ναός Αὐτ. Ν. 4, 69. ἴδ. ἀποτρέπω.

ἐντείνω τείνω ἔν τινι, ἐντὸς τεντώνω· δίφρος χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν ἐντέταται Ε 728 κυρ. εἶνε ἐντὸς τῶν ἱμάντων τεντωμένος, ὅθεν: εἶνε πλεγμένος διὰ χρ. καὶ ἀργυρῶν ἱμάντων. (κυνέη) ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς Κ 263 ἡ περικεφαλαία ἦτο ἐντὸς στερεὰ μὲ ἱμάντας (σταυροειδῶς) διατεταμένη. ἐνέτεινε τὸν θρόνον (ἱμᾶσι) Ἡρ. 5, 25 ἔπλεξε τὸ μέρος τοῦ θρόνου, ἐφ' οὗ κάθηταί τις, μὲ ἱμάντας (ἐντείνας αὐτοὺς) ἴδ. ἐντανύω. Μτφ βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; Εὐρ. Ἀνδρ. 720 βοῦν ἢ λέοντα ἐνόμιζες ὅτι ἔδενες σφιγκτὰ διὰ τῶν βρόχων; ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους Πλ. Φαίδ. 60 D στιχουργήσας τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου (οἵτινες ἦσαν ἐν πεζῷ λόγῳ· ὅθεν καλεῖ αὐτοὺς λόγους)· τὸ δ' ἐντείνειν εἶνε ὁ τεχνικὸς ὅρος ὁ δηλῶν τὸ τρέπειν πεζὸν λόγον εἰς ἔμμετρον. Συνήθως μετ' εἰδικοῦ διορισμοῦ (διὰ τῆς εἰς εἰσαγομένου) δηλοῦντος τὸ εἶδος τοῦ ποιήματος: εἰς ἐλεγεῖον Πλ. Ἵππαρχ. 228 D. εἰς ἔπος Πλουτ. Σόλ. 3. τὸ δὲ εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες (τὰ ποιήματα) Πλ. Πρωταγ. 326 B σημ. ἐφαρμόζοντες τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸν ῥυθμὸν τῆς κιθάρας. ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν Ἀρφ. Νεφ. 968 τονίζοντας τὴν ἁρμ. κτλ. τ. ἔ. μεταχειριζομένους τοὺς ῥυθμούς, οὓς μετεχειρίσθη ὁ ἐντείνας τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ εἰς τὰ κιθαρίσματα (ἴδ. ἀνωτ.). ἐντείνεσθαι τὴν φωνὴν Αἰσχ. 2, 157 = χρῆσθαι ἐντονωτέρᾳ τῇ φωνῇ, ἐπιτείνων τὴν φωνήν. μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον Πλ. Πολ. 536 C εἶπον μετὰ πλείονος ἐντάσεως (ἐμφάσεως), ἵνα δηλώσῃ ὅτι ὡμίλει σοβαρῶς· ὅθεν ἐπιλέγει· σπουδαιότερον εἰπεῖν ἃ εἶπον. — ἀνάγκη σοι ἄλλα δοξάσαι, ἐάν περ μείνῃ ἥδε ἡ οἴησις, τὸ ἁρμονίαν μὲν εἶναι ξύνθετον πρᾶγμα, ψυχὴν δ' ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων ξυγκεῖσθαι Πλ. Φαίδ. 92 B ἡ δὲ ψυχὴ ὅτι εἶνε ἁρμονία τις συγκειμένη, σύνθετος (= ξυγκεῖσθαι = συντεθεῖσθαι) ἐκ τῶν ἐντεταμένων (τεντωμένων) μερῶν τοῦ σώματος. εἰ οἷόν τ' ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον τρίγωνον ἐνταθῆναι Μέν. 87 A ἐὰν εἶνε δυνατὸν εἰς τοῦτον τὸν κύκλον νὰ περιληφθῇ τοῦτο τὸ χωρίον (σχῆμα) τρίγωνον ὂν (χωρὶς δηλ. νὰ μεταβληθῇ τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ). τὰς γὰρ σχεδίας οὐκ εὗρον ἔτι ἐντεταμένας, ἀλλ' ὑπὸ χειμῶνος διαλελυμένας Ἡρ. 8, 117 διότι τὰς γεφύρας (= σχεδίας πρβ. 7, 34) δὲν εὗρον πλέον ἐντεταμένας (τεντωμένας διὰ τῶν χονδρῶν σχοινίων τῶν ἀποτελούντων τὴν βάσιν αὐτῶν), ἀλλὰ διαλελυμένας ὑπὸ τῆς τρικυμίας. Ὁμοίως: (τὰς γεφύρας) ἐδόκεον ἐντεταμένας εὑρήσειν 9, 106. οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα Εὐρ. Ἰκ. 745 οἱ ὁποῖοι

ὡς ἄνθρωποι τεντώνοντες τὸ τόξον (πρβ. τὸ ἡμ. «τεντώνω τὸ σχοινί») πλέον τοῦ δέοντος τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὥσπερ ἐντεταμένου καὶ συνεχομένου τοῦ σώματος ἡμῶν ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ τοιούτων τινῶν, κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν Πλ. Φαίδων 86 Β τοιοῦτόν τι κατὰ μεγίστην προσέγγισιν ὑπολαμβάνομεν ὅτι εἶνε ἡ ψυχή· ὅτι δηλ., ἐν ᾧ τὸ σῶμα ἡμῶν εἶνε τρόπον τινὰ τεντωμένον καὶ συγκρατεῖται ὑπὸ θερμοῦ... καὶ τοιούτων τινῶν, ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἶνε κρᾶσις καὶ ἁρμονία αὐτῶν τούτων (τῶν στοιχείων). ὁρῶσαι τὸν λαγὼ ἐντεινόμεναι ῥήγνυνται Ξεν. Κυν. 7, 8 ὅταν βλέπουν τὸν λαγόν, καταβάλλουν μέγαν ἀγῶνα («σφίγγονται» λέγει κάλλιστα ἡ συνήθεια) καὶ παθαίνουν (πρβ. Ἑλλ. 5, 4, 58).— Ἀντίθ. τῷ χαλᾶν· εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν (αὐτῷ, τῷ δήμῳ) χαλῶν ὑπείκοι καιρὸν εὐλαβούμενος, ἴσως ἂν ἐκπνεύσειεν Εὐρ. Ὀρ. 698 «εἰ δέ τις ἡσύχως καθ' αὑτὸν ἐνδιδοὺς ὑποτάσσοιτο τῷ δήμῳ θυμουμένῳ, φοβούμενος τὸν καιρόν, ἴσως καταπαύσειεν ἂν τὴν ὀργὴν (λήξειε τῆς ὀργῆς)» Σχ. Κύπρις γὰρ οὐδὲν νουθετουμένη χαλᾷ, ἂν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ Ἀπ. Εὐρ. 340 ὁ Ἔρως οὐδόλως διὰ τῶν νουθεσιῶν ὑποχωρεῖ, ἂν δὲ πάλιν μεταχειρίζεσαι βίαν, ἔτι μεγαλιτέραν ἔντασιν συνηθίζει νὰ ἀποκτᾷ. ὃς ἂν δύνηται προθύμους καὶ ἐντεταμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον καὶ συνεχεῖς Ξεν. Οἰκ. 21, 9 νὰ παρέχῃ (νὰ καθιστᾷ) τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν ἐργάτας προθύμους καὶ ἐνεργητικοὺς (κυρ. μετ' ἐντάσεως, ζωηρότητος, ἐργαζομένους) καὶ συνεχῶς ἐργαζομένους. ‖ καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔβαψεν Εὐρ. Ορ. 706 βιαίως ἐνταθεῖσα διὰ τοῦ ποδὸς (πούς δὲ «λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κάτωθεν κατέχον τὸ ἱστίον» Σχ.) ἐβάπτισεν ἑαυτὴν («ὕφαλος γέγονεν» Σχ.), βυθίζεται. πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις Ξεν. Ἀν. 2, 4 11 ἐκτύπουν ὁ εἷς τὸν ἄλλον. ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωρούμεθα Πλ. Μίν. 321 Α τ. ἔ. πληγαῖς ἐντείνοντες ἐκδικούμεθα αὐτόν. ἔπειτα δ' ἐντείνειν (τὸν ἵππον) δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται Ξεν. π. Ἱππικ. 8, 3 ἔπειτα δὲ πρέπει νὰ σύρῃ τις βιαίως τὸν ἵππον διὰ τοῦ ἀγωγέως, ἵνα διαπηδᾷ τὴν τάφρον. — Ἀμτβ. πήδησιν ἐνίαις (ψυχαῖς) μὲν ἀμυδρὰν καὶ ταχὺ κατασβεννυμένην, ἐνίαις δὲ νεανικῶς ἐντείνουσαν Πλουτ. 565 D τ. ἔ. ἐπιτεινομένην.

ἐντειχίζω τείχη, φρούρια, ἐντὸς (ξένης) χώρας οἰκοδομῶ ἐπὶ βλάβῃ αὐτῆς. Μέσ. τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες τὰς δὲ ἐντειχισάμενοι Θουκ. 6, 90 «φρούρια ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ἐπιτειχίσαντες» Σχ.

ἐντελής 2: τὰ ἐν τῇ πόλει ὅπλων ἐξετάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουν εἰ ἐντελῆ ἐστι Θουκ. 6, 45 διὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἵππων ἐξήταζον τὰ ἐν τῇ πόλει ἂν εἶνε ἐντελῆ (ἐν καλῇ καταστάσει). οὐ γὰρ ἐντελὴς (ἐντελεῖς Pauw) θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν Αἰσχ. Χο. 250 «οὐκ ἔστι γέννα ἐντελής (τ. ἔ. οἱ ἀετιδεῖς δὲν ἐμεγάλωσαν ἐντελῶς), ὥστε τὴν πατρῴαν (δηλ. τοῦ ἀετοῦ) θήραν προσάγειν τῇ καλιᾷ» Σχ.

ἐντέλλω δίδω ἐντολήν, διατάσσω. Ὑπεριονίδης μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος παισὶν φίλοις Πίνδ. Ὀ. 7, 40 ὁ Ὑπ. παρήγγειλε τοὺς ἀγαπητοὺς υἱούς του νὰ λάβωσι προφυλακτικὰ μέτρα ὡς πρὸς τὸ μέλλον καθῆκόν των (δηλ. τὴν ἐνοίκησιν τῆς Ἀθηνᾶς).

ἐντέμνω ἐγχαράττω, ἐγκολάπτω. Καὶ μέσ. εἰ λευκόν ποθεν ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα Ἀρφ. Λυσ. 192 ἐὰν λαβοῦσαί ποθεν λευκὸν ἵππον ἠθέλομεν τὸν θυσιάσῃ (εἰς τοὺς ἥρωας): «πρὸς τὸ αἰδοῖον παίζει τὸ λευκὸν ἵππον» Σχ. Τὸ δ' ἐντέμνειν καὶ ἔντομα ἐλέγετο περὶ τῶν θυσιῶν τοῖς ἥρωσι προσφερομένων. ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος Αἰσχ. Ἀγ. 16 ἴδ. ἀντίμολπος.

ἔντερον τό: διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε Ν 507 τοῦ ἔχυσε τὰ ἔντερα.

ἐντεσιεργός ὁ ἐν σκευῇ (ἱππείῳ) ἐργαζόμενος, ὑποζύγιος· ἡμιόνους ἐντεσιεργοὺς Ω 277 «ἐν ἔντεσιν (δηλ. ἅρμασιν) ἐργαζομένους».

ἐντεῦθεν: πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι; Σοφ. Ἠλ. 1339 κυρ. ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, ὅταν εἰσέλθω, πῶς εἶνε τὰ πράγματα: πῶς θὰ τὰ εὕρω; ὅρα .. πῶς μοι τἀντεῦθεν φροντίδος Φιλ. 834 τ. ἔ. πῶς πρέπει νὰ φροντίσω περὶ τῶν περαιτέρω.

ἐντήκω χέω τι ἔν τινι τετηκὸς κυρ. καὶ μτφ. μῖσος παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι Σοφ. Ἠλ. 1311 κυρ. ἔλειωσε καὶ ἐκόλλησε μέσα μου, εἶνε βαθέως ἐρριζωμένον. ὅθεν καθαρὸν τὸ μῖσος ἐντέτηκε τῇ πόλει τῆς ἀλλοτρίας φύσεως Πλ. Μενέξ. 245 D ὡς ἐκ τούτου τὸ μῖσος εἶνε ἐρριζωμένον εἰς τὴν πόλιν κυρίως ἐναντίον τῶν ξένων (τῆς ξένης φυλῆς). νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετακυῖαν Ἀρφ. Σφ. 651 ἐρριζωμένην (ἀλλ' ἴδ. ἐντίκτω). οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν Σοφ. Τρ. 463 καὶ ἐὰν ὁ Ἡρακλῆς βουτηχθῇ μέσα εἰς τὴν ἀγάπην καὶ λειώσῃ ἀπὸ τὴν θερμότητά της. Μεταφ. δηλοῦται ἐν τοιαύταις φράσεσι τὸ ἐντὸς τοῦ αἵματος εἰσχωρῆσαν καὶ οἷον μετουσιωθέν. Ἀντίθ. ἐκτήκω.—ἐντήκεται (ἀνθάπτεται Meineke) γὰρ πλευμόνων, ὅσοις ἔνι (ἐνν. Κύπρις), ψυχῇ (Hartung: ψυχή) Σοφ. Ἀπ. 855 ἐν ὅσοις ὑπάρχει ὁ Ἔρως, εἰσχωρῶν ἐγκάθηται (καὶ στερεοῦται) βαθύτατα (κυρ. ἐν τῇ ψυχῇ τῶν πνευμόνων αὐτῶν).

ἐντίθημι: κᾆθ' ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτίζεις κακῶς· μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης, αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας Ἀρφ. Ἱππ. 716 καὶ ἔπειτα ἀκριβῶς ὅπως αἱ τροφοὶ κακῶς τρέφεις αὐτόν· διότι

ἐν ᾧ μασᾷς τὴν τροφήν, εἰς ἐκείνου μὲν τὸ στόμα ὀλίγον βάλλεις, σὺ δὲ ὁ ἴδιος τριπλάσιον ἀπὸ ἐκεῖνον καταβροχθίζεις: «(αἱ τίτθαι) διαμασώμεναι (τὰς τροφάς)... ἐξαιροῦσαι τοῦ ἰδίου στόματος ἐντιθέασι τοῖς τῶν παιδίων· εἶτα συμβαίνει ὀλίγα μὲν διδόναι τοῖς παιδίοις, αὐτὰς δὲ κατεσθίειν τὰ πλείονα» Σχ. Ὁμοίως μέσ. ἐνθοῦ Ἱππ. 51 «βάλε μέσα σου», φάγε. πολύν σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 632 θήσω ἐν τῷ τάφῳ σου πολλὰ κοσμήματα. οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις Ἑκ. 1045 οὐδέποτε θ' ἀποδώσῃς τὴν λαμπρὰν ὄψιν εἰς τοὺς (τετυφλωμένους) ὀφθαλμούς σου. ἢ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; Πλ. Πολ. 345 Β ἢ νὰ φέρω καὶ νὰ βάλω μέσα εἰς τὴν ψυχήν σου τὸν λόγον; ὡς δὲ φάρμακον τεύχουσα κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ Αἰσχ. Αγ. 1260 ὡς δὲ (γυνὴ) φάρμ. παρασκευάζουσα (καὶ δὴ διάφορά τινα μιγνύουσα) θὰ βάλῃ ἐντὸς τοῦ (παρασκευαζομένου ὡς ποτοῦ τινος) θυμοῦ της καὶ τὴν ἐναντίον μου ἐκδίκησιν (ἵνα δικαιολογηθῇ· κυρ. τὴν δι' ἐμὲ ἀμοιβήν). Μέσ. τὰ δὲ κεράμια οὐδὲ διενοήθησαν ἐνθέσθαι Δημ. 35, 19 οὐδὲ διεν. νὰ τὰ βάλουν μέσα, νὰ τὰ φορτώσουν εἰς τὸ πλοῖον. τοῦ ναυκλήρου κελεύοντος αὐτὸν κατὰ τὴν συγγραφὴν ἐντίθεσθαι τὰ ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων Δημ. 34, 9 νὰ βάλῃ, συμφώνως μὲ τὸ συμβόλαιον, μέσα εἰς τὸ πλοῖόν του τὰ ἐμπορεύματα τὰ διὰ τῶν χρημάτων μου ἀγορασθέντα. παιδὸς γὰρ μῦθον ἔνθετο θυμῷ φ 355 ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν της. σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ ω 247 σὺ δὲ μὴ θυμώσῃς. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν Ι 639 γενοῦ διαλλακτικώτερος. τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ Δ 410 διὰ τοῦτο ποτὲ μή μου βάλῃς τοὺς πατέρας εἰς ὁμοίαν τιμήν, εἰς ὁμοίαν τάξιν μὲ ἡμᾶς.

ἐντίκτω ἔν τινι τίκτω, γεννῶ· δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν ἐντίκτω κόρον Εὐρ. Ἀνδρ. 24 ἐν τοῖσδε δόμοις τίκτω ἄρσ. κόρον. τὸ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν Ἱππ. 642 τὴν πρὸς τὴν κακίαν ῥοπὴν μᾶλλον εἰς τὰς σοφὰς ἐμβάλλει ἡ Κ.: αἱ σοφαὶ εἶνε μᾶλλον ἐπιρρεπεῖς εἰς τὴν κακίαν. ἥνπερ Ἀφροδίτη... ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι Ἀρφ. Λυσ. 553 δηλ. ἐξερεθίσῃ τοὺς ἄνδρας εἰς συνουσίαν. νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν Σφ. 651 «ἐμφωλεύουσαν» Σχ. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ἐπιδοκιμάζουσι τὴν διόρθ. τοῦ Ῥεϊσκίου ἐντετακυῖαν, φρονοῦντες ὅτι τὸ ἐντέτοκα δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ἀμεταβ. ὡς τὸ διέφθορα καὶ τέτροφα παρ' Ὁμήρῳ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἐντετακυῖαν ἁρμόζει, οὔτε κυριολεκτικῶς οὔτε μεταφορικῶς. Ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ «νόσον ἐρριζωμένην», ἡ ὁποία εἶχε ῥίψῃ ῥίζας βαθείας ἐν τῇ πόλει· τοιαύτην νόσον, λέγει ὁ Βδελυκλέων, εἶνε δύσκολον νὰ ἰατρεύσῃ τις. Τὴν ἔννοιαν ταύτην παρέχει τὸ ἐντετοκυῖαν, μεταβατικῶς ἢ ἀπολύτως, ὡς λέγουσι, λαμβανόμενον· ἐν ᾧ δηλ. τὸ ἀντικείμενον περιέχεται ἐν αὐτῷ τῷ ῥήματι. Ἐν ἄλλαις λέξεσι θὰ μεταφράσωμεν οὕτω: «νόσον, ἡ ὁποία ἔχει γεννοβολήσῃ, ῥιζοβολήσῃ, μέσα εἰς τὴν πόλιν», ἀκριβῶς ὅ τι ἀπαιτεῖ τὸ νόημα. Οὕτω λαμβάνεται καὶ τὸ ἁπλοῦν τίκτω ἐν Αἰσχ. Χο. 801 γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι· ἴδ. τίκτω.

ἐντιμάω κυρ. τιμῶ ἔν τινι, «λογαριάζω μέσα», συνυπολογίζω· τούτῳ ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων δραχμῶν Δημ. 41, 27 διὰ τοῦτον μέσα εἰς τὰς 40 μνᾶς ἐλογαριάζοντο καὶ τὰ χρυσᾶ κοσμήματα καὶ τὰ ἱμάτια ἀντὶ χιλίων δραχμῶν· ὥστε 30 + 10 μναῖ ἀπετέλουν τὸ ὅλον ποσόν. στρουθωτὰ ἑλίγματα ἐντετιμημένα Ἀπ. Σώφρον. 100 (Ἀθήν. 48 C) μεγάλης ἀξίας. Ὁ Meineke διώρθ. ἐντετμημένα.

ἔντο μ. ἀόρ β' τοῦ ἵημι.

ἔντομος 2 ὁ ἐντὸς τετμημένος· ἐν τῷ πληθ. ἔντομα σφάγια τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, ἱερεῖα δ' ἐλέγοντο τὰ τοῖς θεοῖς προσφερόμενα· πρβ. καὶ ἐντέμνω.

ἔντοπος 2: ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων Σοφ. Φιλ. 1170 «ὦ βέλτιστε τῶν πλησιασάντων μοι» (Σχ.) πρόσθεν. Συνήθως ὑπολαμβάνουσι τὴν γεν. ὡς διαιρετικήν, ἀποδεχόμενοι σύμπτυξιν ἐκ δύο συντάξεων 1) λῷστε πάντων τῶν μέχρι τοῦ νῦν ἐλθόντων, καὶ 2) λῷον (κλητ.) πάντων τῶν πρότερον ἐλθόντων. Κατὰ τὸν Nauck ἡ γεν. εἶνε συγκριτική, τ. ἔ. βέλτιστε ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς πρότερον ἐλθόντας. Ἴδε πρίν. Τὸ δὲ ἐντόπων ἐνταῦθα = τῶν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ γενομένων ξενων.

ἐντός: οὐδέ ἑ (Δία) λήθει, οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει Ἡσ. Ἔργ. 267 οὐδὲ λανθάνει τὸν Δία, ὁποία νῦν δὴ εἶνε ἡ δικαιοσύνη αὐτή, ἣν ἔχει ἡ πόλις ἐντὸς ἑαυτῆς (τῶν τειχῶν της). ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι; Πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ὦ μιαιφόνε, ζώνης; Αἰσχ. Εὐμ. 609 ἐγὼ δὲ εἶμαι ὅμαιμος τῆς ἐμῆς μητρός; Ναί, διότι (ἂν δὲν ἦσο ὅμαιμος), πῶς σε ἔθρεψεν ἐντὸς τῆς γαστρός της; ἴδ. ζώνη. ἐντὸς πολλοῦ χωρίου τῆς πόλεως οὐκ ἦν πελάσαι Θουκ 2, 77 ἐντὸς μεγάλης ἐκτάσεως (χώρου) τῆς πόλεως (ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ πυρκαϊὰ) ἦτο ἀδύνατον νὰ πλησιάσῃ τις ἕνεκα τοῦ πυρός. ὃ (γῆρας) πέφυκεν Ἔρως μισεῖν καὶ οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ πλησιάζει Πλ. Συμπ. 195 Β καὶ οὐδ' ἐντὸς μεγάλης ἀποστάσεως πλησιάζει εἰς αὐτὸ τ. ἔ. ὁ Ἔρως καὶ μακρόθεν ἀποφεύγει νὰ πλησιάσῃ τὸ γῆρας. τῶν δὲ φίλων φαμένων ὡς αὐτὸς εἴη αἴτιος, τρέσας τὸ τοῦ καλοῦ φίλημα, τοῦ μὴ ἐντὸς φιλήματος ἐλθεῖν..., οὐδὲν ἔφη δεῖν πείθειν ἐκεῖνον ἡμᾶς Πλουτ. 209 D ὅπου ἐγὼ ἔγραψα φίλημα τοῦ μὴ ἐντὸς φιλήματος ἀντὶ τοῦ τῶν κωδίκων φιλήματος· πρβ. βίου Ἀγησιλ. κεφ. 11 τρέσας τὸ φίλημα τοῦ καλοῦ· ἐπεὶ καὶ νῦν ἂν ἔλθοι σοι

πεισθεὶς ἐκεῖνος ἐντὸς φιλήματος τ. ἔ. τόσον πλησίον, ὥστε νὰ δύνασαι νὰ τὸν φιλήσῃς. οἱ ἐντὸς ἀνεψιότητος Πλ. Νόμ. 871 B οἱ ἐξάδελφοι. τοῖς ἐντὸς τῶν αὐτῶν μητέρων τρεφομένοις 789 A εἰς τὸν οἶκον, πλησίον, ἐν ἀγκάλαις τῶν μητέρων.

ἐντρέπω τρέπω ἀπ' ἔξω μέσα, γυρίζω· ὅκως ἐντρέψειαν τὰ νῶτα, ἀλέες φεύγεσκον δῆθεν Ἡρ. 7, 211 ὁσάκις ἤθελαν στρέψῃ τὰ νῶτα (κυρ. ἀπ' ἔξω μέσα), μαζευμένοι ἔφευγαν κατὰ τὸ φαινόμενον· ὅθεν τὸ μέσον ἐντρέψασθαι τὸ εἴσω τρέψασθαι τὸ ἱμάτιον. οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον κῆρ α 60 δὲν κάμπτεται ἡ καρδία σου, δὲν συγκινεῖσαι. στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα Σοφ. Ο. Κ. 1541 «ἐπιστρεφώμεθα» Σχ. μέλλωμεν· κυρ. «ἂς μὴ κυττάζωμεν πλέον τὰ πλάγια μας». ‖ ἐπιστρέφομαί τινος, γυρίζω καὶ τὸν βλέπω· ὅθεν μεριμνῶ περί τινος· εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων Ο. Τ. 1226 ἐὰν γνησίως (ἀληθῶς) ἀκόμη κήδεσθε τῶν Λαβδ. δωμ. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Αἴ. 90 διατί τόσον ὀλίγον φροντίζεις περὶ τῆς συμμάχου σου; ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν Ο. Τ. 724 διὰ τὰ ὁποῖα σὺ διόλου μὴ φροντίζῃς. οὔτε κέντρων οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται Πλ. Φαῖδρ. 254 A δὲν τὸν μέλει πλέον οὔτε διὰ κέντρα οὔτε διὰ μάστιγα. τοῦ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 33 διὰ τὸ καλὸν καὶ τοὺς φίλους οὐδόλως φροντίζων.

ἐντρέφω κυρ. ἔν τινι τρέφω, ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω. Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός Τ 326 ἐν Σκύρῳ ἀνατρέφεταί μοι φίλος υἱός. Μέσ. φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη Ἡσ. Ἔργ. 779 (ἡ τρισκαιδεκάτη τοῦ μηνὸς) ἀρίστη ἐστὶ ἐμβαλεῖν τῇ γῇ καὶ θρέψαι φυτά: διὰ νὰ φυτεύσῃ τις. Ἐν Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 52 εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐντραφήσεσθαι ἀνθρώποις ἡ παραδεδομένη γραφὴ εἶνε ἐγγραφήσεσθαι (ἴδ. ἐγγράφω).

ἐντρέχω ἐντός τινος τρέχω, κινοῦμαι ἐλευθέρως· πειρήθη δὲ ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς, εἴ οἱ ἐφαρμόσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα Τ 384 πεῖραν εἶχε λάβῃ ἑαυτοῦ (εἶχε δοκιμάσῃ τὸ σῶμά του) ἐν τοῖς ὅπλοις, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐφαρμόσουν ἐπάνω του καὶ ἂν τὰ μέλη του κινοῦνται ἐλευθέρως ἐντὸς αὐτῶν. λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος ἀνθρώποις Ἄρατ. 100 βεβαίως ἄλλος λόγος φέρεται (τρέχει) μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. φρονήσεως ἢ δικαιοσύνης τῶν τε λοιπῶν ἀρετῶν... οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει Λουκ. Ἔρωτ. 24 οὐδεὶς ἔρως τῆς φρον. ἢ τῆς δικ. καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν καταλαμβάνει (εἰσέρχεται).

ἐντριβής ὁ ἔν τινι πράγματι τετριμμένος, εἴς τι ἔχων τριβήν, ἐξησκημένος εἴς τι. πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ (ἀπολύτ. = φανερὸς γένηται) Σοφ. Ἀντ. 177 πρὶν ἂν τριβεὶς (καὶ βασανισθεὶς) διὰ τῶν διοικητικῶν καὶ νομοθετικῶν του πράξεων ἀποδειχθῇ (ἐνν. ποίαν ψυχὴν καὶ φρόνημα καὶ γνώμην ἔχει). Ἡ μεταφορὰ λοιπὸν τοῦ ἐντριβὴς ἐκ τῆς Λυδίας λίθου, ἥτις ἐνταῦθα εἶνε αἱ ἀρχαὶ καὶ οἱ νόμοι. — ἐντριβεῖς γενέσθαι καὶ γυμνασθῆναι περὶ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν Ἰσοκρ. 15, 187 νὰ γίνωσιν ἐντριβεῖς (ἔμπειροι) καὶ νὰ γυμνασθῶσιν εἰς τὴν χρῆσιν καὶ τὴν γνῶσιν τῶν ἐπιστημῶν.

ἐντρίβω ἐντὸς τρίβω (περὶ μύρων καὶ χρωμάτων, ἃ τρίβουσιν οὕτως ὥστε νὰ ἔμβουν εἰς τὸ δέρμα καὶ νὰ κολλήσουν). οἳ (οἱ κοσμηταὶ) ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 20 τ. ἔ. βάφουσι τοὺς ὀφθαλμούς των ὑποκάτω καὶ τρίβουσιν αὐτοὺς (τὸ πρόσωπόν των) μὲ ψιμύθιον, ὡς λέγει ἐν 8, 1, 41 καὶ 1, 3, 1: «κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει». Πρβ. Ἀθήν. 523 A ὅπου τὸ ἐντρίβεσθαι τὸ πρόσωπον = ψιμυθιοῦσθαι. Ὁμοίως Ξεν. Οἰκ. 10, 2. στωμυλίαν ἐδίδαξας, ἣ ἐξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε τῶν μειρακίων στωμυλλομένων Ἀρφ. Βάτρ. 1069 ἡ ὁποία καὶ τὰς παλαίστρας ἐξεκένωσεν («ἄδειασεν ὅλως διόλου») καὶ μέσα ἔτριψε τὰς πυγὰς κτλ. Τοιοῦτοι δὲ ἐθεωροῦντο οἱ εἰς τὴν ῥητορικὴν μάλιστα ἐπιδιδόμενοι· πρβ. Ἐκκλ. 112: λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται δεινοτάτους εἶναι λέγειν· πρβ. καὶ Νεφ. 1018. Ἡ διόρθ. τοῦ Meineke συνέτριψε, ὅτι δηλ. καθήμενοι ἐπὶ τῶν σχολικῶν θρανίων συντρίβουσι τὰς πυγὰς καὶ γίνονται ἰσχνοὶ καὶ ὠχροί, δὲν εἶνε ὀρθή.

ἔντριμμα τό, ὅ τι ἐντρίβεται, πρὸ πάντων χρῶμα.

ἔντροφος 2 ἐντεθραμμένος· παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ, λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ Σοφ. Αἴ. 622 κυρ. ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία ἀνετράφη μέσα εἰς τὰ παληὰ τὰ χρόνια καὶ εἰς τὸ λευκὸν γῆρας. σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον Ο. Κ. 1362 σύ μ' ἔβαλες (ἔρριψες) νὰ ζῶ μέσα εἰς ταύτην ἐδῶ τὴν ἀθλιότητα. ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 288 ὁ ἐν Σαλαμῖνι τραφείς, τὸ θρέμμα τῆς Σαλ.

ἐντρώγω ἀκρατίζομαι, τρώγω τι κατεσπευσμένως, παίρνω ὀλίγας μπουκιάς. Τὸ ἐν Ἀρφ. Σφ. 611 ἔντραγε τουτί φαίνεται ὅτι σημ. βάλε τοῦτο εἰς τὸ στόμα σου, πᾶρε ἀπ' αὐτὸ μιὰ μπουκιά. Συχν. περὶ τρωγαλίων καὶ λιχνευμάτων.

ἐντυγχάνω : τοιούτοις κακοῖς ἐντυγχάνω Σοφ. Αἴ. 433 τυγχάνω ὢν ἐν κ. τ. οὐντυγχάνων, τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς Ἀπ. Εὐρ. 287 ὁ ἐρχόμενος εἰς συνάφειαν μὲ τὰ πράγματα (κυρ. = ἂν τυγχάνῃ ὢν ἐν τοῖς πρ.), ἂν ὀρθῶς διατάσσῃ (διευθετῇ) αὐτά, «τὴν ἔχει καλά». ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος Ξεν. Ἀπ. 1, 6, 9 κυρ. ὁ εὐχαρίστως μεταχειριζόμενος (σχεδὸν = ὁ ἀρκούμενος εἰς) τὰ εὐκολώ-

τατα εἰς τὸ νὰ εὑρεθῶσι (τ. ἔ. τὰ πλέον εὐπόριστα). ἐντυχόντι (μοι) δὲ αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές Εὐρ. Ἄλκ. 1032 «ἐντυχόντι δέ· ἐπειδὴ ἔτυχον ἐκεῖσε, τὸ μὲν κερδαίνειν αὐτὴν εὐκλεὲς ἡγησάμην, τὸ δὲ ἐᾶσαι αἰσχρόν» Σχ. Ἀπολ. δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατὰ κἄπωθεν ὧν (οὕτω διώρθωσα: καὶ ὁπόθεν)· πένης δ' (τὸ δ' προσέθηκεν ὁ Reiske) ἀνὴρ μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Ἀπ. Σοφ. 86 ὁ πλ. ἔχει τὴν δύναμιν νὰ εἰσχωρῇ καὶ εἰς τὰ ἄβατα καὶ εἰς τὰ βατὰ καὶ ἀπὸ μακρὰν (καὶ μακρὰν εὑρισκόμενος)· ὁ δὲ πένης δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ὅσα ἐπιθυμεῖ, ἀκόμη καὶ ὅταν ἐντὸς αὐτῶν τύχῃ νὰ εἶνε. Ἐν Σοφ. Φιλ. 1329 καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν νόσου βαρείας ὁ Πόρσων ἔγρ. ἂν τυχεῖν: καὶ γνώριζε, ὅτι ποτὲ δὲν θέλεις εὕρῃ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ταύτης τῆς βαρείας νόσου (ὑφ' ἧς πάσχεις). ὥστε τῶν πόλεων ἄρχοντας καθιστάναι καὶ μὴ τοῖς ἐντυχοῦσιν ἐπιτρέπειν (ἐνν. τὰς πόλεις) Θουκ. 4, 132 ὥστε νὰ καθιστῶσιν αὐτοὺς (τοὺς ἐκ Σπάρτης ἄνδρας) ἄρχοντας τῶν πόλεων καὶ νὰ μὴ ἐμπιστεύωνται αὐτὰς εἰς τοὺς τυχόντας. Σημ. ὅτι τὸ ἁπλοῦν ὁ τυχὼν ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. δὲν εὕρηται παρὰ Θουκ., ἀλλ' ὁ παρατυχών, ὁ ξυντυχών· πρβ. ὁ ἐντυγχάνων 4, 40. παρὰ τῷ ἐντυχόντι αἰεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ Θουκ. 2, 43 παρὰ τῷ εὑρόντι (πλησίον τοῦ εὑρόντος) εὐκαιρίαν καὶ λόγου καὶ ἔργου. Ἄλλοι ἄλλως. οὐ ῥάδιον αἰὲν ἔρδοντα μὴ ἐντυχεῖν κακῷ Βακχυλ. 17 (18), 44 ἴδ. ἔρδω. τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν Σοφ. Φιλ. 1333 ἐλθὼν εἰς συνάντησιν τῶν παρ' ἡμῖν Ἀσκληπιαδῶν. Ὁμοίως εὕρηται μετὰ γεν. τὸ ἐντυγχάνειν καὶ Ἡρ. 4, 140. Πρβ. συντυχὼν Σοφ. Φιλ. 320. Γνωστὴ δὲ ἡ διαφορὰ τοῦ ἐντυγχάνειν πρὸς τὸ συντυγχάνειν, λεγόμενον συνήθως περὶ τυχαίας συναντήσεως.

ἐντύνω καὶ ***ἐντύω:*** ἐντύναθ' ἵππους ἅρμασι Εὐρ. Ἱππ. 1183 ἑτοιμάσατε τοὺς ἵπ. διὰ τὸ ἅρμ. ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτὴν Ξ 162 καλῶς κοσμήσασαν ἑαυτήν. κεῖνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ θυμὸν... λοιγὸν Ἐνυαλίου Πίνδ. Ν. 9,36 ἐκείνη ἡ θεὸς (ἡ αἰδὼς) ὥπλιζε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ὥστε ἀπαμύνειν τὸν ὄλεθρον τοῦ Ἄρεως. ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη ἐντύει Θέογν. 196 ἐπειδὴ ἰσχυρὰ ἀνάγκη ἀναγκάζει αὐτόν. Καὶ μετὰ μτχ. ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν χρυσόκερων ἔλαφον ἄξονθ' Πίνδ. Ὀ 3, 29 ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς ἀνάγκη ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ τὴν χρ. ἔλαφον. Τοιαύτη φαίνεται ἐξωτερικῶς τοὐλάχιστον ἡ σύνταξις. Καὶ μετ' ἀπρφ. παρὰ Πινδ ὥς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν (ὁ Χείρων Ἀπόλλωνα) τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν Π. 9, 67 παρώρμησεν αὐτόν, ὅπως ἐπιτελέσῃ τὸν τερπνὸν γάμον. Μεσ. ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι ζ 33 ἵνα τάχιστα τὰ ἑτοιμάσῃς (τὰ φροντίσῃς). νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον ἄρμενον ἐντύνασθαι Ἡσ. Ἔργ. 630 μέσα δὲ νὰ βάλῃς τὸ ἀπαιτούμενον (ὅσον πρέπει) φορτίον.

ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος Ω 163 ξαπλωμένος, χάμου ῥιμμένος, ἢ τόσον σφιγκτὰ μὲ τὸν ἐπενδύτην σκεπασμένος, ὥστε ἡ ὅλη τοῦ σώματος μορφὴ ν' ἀποτυπώνεται ἔξωθεν, «ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι».

ἐντύφω ἐντός τινος καπνίζω, πνίγω διὰ τοῦ καπνοῦ. Ὁ Ἀρφ. ἐν Σφ. 457 εἰπὼν τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ (ἐνν. τοὺς σφῆκας) ἐπιφέρει: καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε (ἔκτυφε Mein. ὃ μτφ.) τὸν Σελλαρτίου καὶ σύ, ἀφ' οὗ προσθέσῃς Αἰ. τὸν Σ., κάπνιζέ τους νὰ φύγουν. Παθ. = ὑποκαίομαι.

ἐνυβρίζω φέρομαι πρός τινα ὑβριστικῶς· τὸ σὸν φράσον αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν Σοφ. Φιλ. 342 κυρ. φράσον μοι αὖθις τὸ σὸν πρᾶγμα (πάθημα), ἐν ὅτῳ σε ὄντα ὕβρισαν τ. ἔ. ἐν τίνι παθήματι εὑρίσκεσο καὶ σὲ προσέβαλον. Πρβ. ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας Αἴ. 1150 (ἴδ. ὑβρίζω)· περὶ τῆς σημ. τῆς ἐν- ἴδ. ἐνασελγαίνω.

ἐνυπατεύω Π. Γ. ἐν Πλουτ. 797 D: Κικέρων... ὁμολογεῖ τὰ κάλλιστα... τῶν συμβουλευμάτων (βουλευμάτων L. Dind.), οἷς ὤρθωσεν ὑπατεύων (οὕτω διωρθώθη ἐν Λεξ. Passow: οἷς ὀρθῶς ἐνυπατεύων) τὴν πατρίδα, μετὰ... Νιγιδίου συνθεῖναι.

ἐνύπνιον ἴδ. ἐνύπνιος.

ἐνύπνιος ὁ ἐν ὕπνῳ, καθ' ὕπνον φαινόμενος· ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι Αἰσχ. Ἑπτ. 697 πολὺ δὲ ἀληθεῖς εἶνε αἱ ὀπτασίαι τῶν ἐν τῷ ὕπνῳ φαντασμάτων, αἱ διαμοιράζουσαι τὴν πατρικὴν περιουσίαν. τέλεον ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται Πλ. Πολ. 443 Β τὸ ὄνειρόν μας ἔχει ἐκπληρωθῇ τελείως. Τὸ οὐδ. ἐνύπνιον λαμβάνεται πολλ. ἐπιρρημ. θεῖός μοι ἐνύπνιον (ἐπιρρ.) ἦλθεν ὄνειρος Β 56 μοὶ ἐφάνη καθ' ὕπνον πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα; Ἀρφ. Σφ. 1218 δι' ὄνομα τῶν θεῶν, εὐωχούμεθα εἰς τὸν ὕπνον μας; Ἐνταῦθα τὸ ἐνύπνιον κεῖται ἐπιρρηματικῶς, πρβ. ὄναρ, ὕπαρ. Τὸ δὲ παρὰ Ξεν. Ἀν. 7, 8, 1 Εὐκλείδης μάντις Φλιάσιος ὁ Κλεαγόρου υἱὸς τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος θεωρεῖται ἐφθαρμένον. Διορθοῦσιν ἐνώπια ἢ ἐνοίκια. Ἀλλ' ἴσως πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Εὐκλείδης, ὡς υἱὸς μάντεως, κατεγίνετο εἰς συλλογὴν ἐνυπνίων ἐπὶ μαντικῇ. Διότι ἐμαντεύοντο καὶ ἐκ τῶν ἐνυπνίων. Ἴσως δὲ ὑπῆρχε καὶ ἄλλος σκοπός. Ὁ Κρύγερος νομίζει ὅτι ἔγραψε σύγγραμμα: «τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ». Ἴσως.— ἰδόντα ὄψιν ἐνυπνίου τῷ ἑωυτοῦ πάθεϊ ἐναργεστάτην Ἡρ. 5, 55 ἴδ. ἐναργής. Καὶ μετὰ γεν. ἐνύπνιον παιδὸς ἤγαγ' Ἔρως ὑπὸ χλαῖναν Ἀνθ. 12, 125 τ. ἔ. ἐν ὕπνῳ (ὄναρ) Ἔρως ἤγαγέ μοι παῖδα ὑπὸ χλ.

ἐνώπια τά, οἱ πλάγιοι ἐσωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ πυλῶνος ἐν τῇ εἰσόδῳ (καὶ ἐξόδῳ) τῶν θυρῶν (απ' ἔξω μέσα), οἵτινες κατὰ πρῶτον παρίσταντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ εἰσερχομένου· ἐνταῦθα δὲ ἐτοποθετοῦντο αἱ ἅμαξαι θ 435. δ 42. καὶ ἐκρεμῶντο λαφυραγωγηθέντα ὅπλα. παμφανόωντα δὲ ἐλέγοντο Ν 261, ἴσως διότι οἱ τοῖχοι ἦσαν λευκοὶ κεχρισμένοι ἢ διότι τὰ σανίδια ἦσαν ἐστιλβωμένα χ 121.

ἐξαγγέλλω: τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται Σοφ. Ο. Τ. 148 διότι τούτων ἕνεκα ἤλθομεν καὶ ἐνταῦθα, τὰ ὁποῖα οὗτος ὑπισχνεῖται.

ἐξάγγελος ὁ, ἄγγελος ὁ ἀγγέλλων τοῖς ἔξω (τοῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ) τὰ ἔσω (ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων, τὰ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς) γεγονότα· πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 1223. Ἀντ. 1278.

ἐξαγίζω ὡς ἀκάθαρτον ἀπομακρύνω· ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ, πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν, πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας («ἐξορισθέντας» Σχ.) δόμων ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ, δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα, τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον κτλ. Αἰσχ. Ἀγ. 643 ὅταν δὲ ἄγγελος στυγεροπρόσωπος φέρῃ (ἀγγέλλῃ) τῇ πόλει ἀπευκταῖα κακὰ στρατοῦ πεπτωκότος, δηλ. εἰς μὲν τὴν πόλιν ὅτι μία πληγὴ συνέβη, ἡ δημοσία, πολλοὶ δὲ ἄνδρες ἐκ πολλῶν οἴκων ὅτι ἠφανίσθησαν διὰ τῆς διπλῆς μάστιγος (πρβ. Σοφ. Αἴ. 242), τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὁ Ἄρης, ἐννοῶ τὴν δύο λόγχας ἔχουσαν συμφοράν, τὴν δυάδα τῶν δύο φονέων, τότε κέ. Τὸ πόλει μὲν ἕλκος ἓν — πολλοὺς δέ εἶνε παράθεσις εἰς τὸ πήματα· ἀλλ' ἔπρεπεν ἀντὶ τοῦ τυχεῖν νὰ τεθῇ τυχόν (ὡς καὶ διωρθώθη), ἵνα ᾖ ὁμαλωτέρα ἡ σύνταξις. Ἀπόδοσις δὲ εἶνε τὸ τοιῶνδε μέντοι κέ. Τὸ δὲ ἄτην καὶ ξυνωρίδα συνεφώνησε πρὸς τὸ τήν.

ἐξάγιστος 2: ἃ ἐξάγιστα (ἐνν. λόγῳ κινεῖν) μηδὲ κινεῖται λόγῳ, αὐτὸς μαθήσῃ Σοφ. Ο. Κ. 1526 ὅσα εἶνε ἁμαρτία νὰ λέγῃ τις καὶ δὲν μετακινοῦνται (ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εἶνε) διὰ λόγου, μόνος σου θὰ μάθῃς.

ἐξάγω: Ἄργεος ἐξαγαγόντες Ν 379 ἐξ Ἄργ. ἀγαγόντες. τόν γε Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε Π 188 κυρ. ἔβγαλεν αὐτὸν ἐμπρὸς ἔξω εἰς τὸ φῶς. εἶτα δ' ἐξῆγον αὐτὸν οἷς προσετάχθη Ξεν. Ἀν. 1, 6, 10 ἦγον αὐτὸν ἔξω (πρὸς θάνατον) ἐκεῖνοι, οἷς προσετάχθη τοῦτο. σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων (διορθοῦσι: φαίνων ἢ φέγγων) προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον χοροποιόν, μάκαρ, ἥβαν Ἀρφ. Βατρ. 352 σὺ δὲ φλέγουσαν λαμπάδα κρατῶν, μακάριε (Ἴακχε), προβαίνων ῥυθμικῶς ἔξαγε ἐπὶ τὸ ἀνθηρὸν ἑλῶδες πεδίον τὴν χοροποιὸν νεολαίαν· πρβ. τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα καὶ παρόμοια πεδία ἐν τῷ ᾅδῃ. τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ ἐνδείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα Ἱππ. 278 τοῦτον ἐδῶ τὸν ἄνδρα ἐγὼ καταγγέλλω καὶ λέγω ὅτι ἐξάγει διὰ τὰς τριήρεις τῶν Πελ. (ὄχι ὑποζώματα πρβ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 367 τὰ ὑποζωννύοντα ἔσωθεν τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου, κατὰ τὸν Leeuwen ζυγώματα δοκοὺς χρησίμους εἰς κατασκευὴν ἐδωλίων κττ., ἀλλὰ παρ' ὑπόνοιαν) ζωμεύματα (τ. ἔ. κρεάδι' ἐξωμευμένα Ἀπ. Ἀρφ. 591). Ἐν καιρῷ πολέμου ἡ ἐξαγωγὴ καὶ ἄλλων καὶ ὑλικῶν χρησίμων εἰς κατασκευὴν πλοίων (οἷον ἀσκωμάτων, λίνων, πίσσης κττ.) ἦτο ἀπηγορευμένη. ἔγνωκα μὲν νῦν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος Σοφ. Ο. Κ. 96 τώρα ἐννόησα, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ὡδήγησε τὴν πρὸς τοῦτο ἐδῶ τὸ ἄλσος πορείαν μου ἀσφαλής τις οἰωνὸς ἐξ ὑμῶν (προερχόμενος). Τὰ πτερά διευθύνουσι τὴν πτῆσιν τῶν πτηνῶν (οἰωνῶν), δι' ὧν οἱ θεοὶ ὑποδηλοῦσί τι πρὸς τοὺς θνητούς. Ἡ δ' αἰτιατ. ἐπὶ τοιούτων κινήσεως σημαντικῶν ῥημ. δηλοῖ τὴν ὁδὸν ἢ τὸν χῶρον, ἐφ' οὗ ἡ κίνησις.— τύμβον ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου Η 336 «ἐκπορευθέντες, ἐξελθόντες ἐκ τοῦ στρατοπέδου». Εὐστάθ. Κατ' ἄλλους τὸ ἐξαγαγόντες κέ. εἶνε ἐπεξήγησίς τις εἰς τὸ ἕνα χεύομεν τ. ἔ. ἕνα δὲ τάφον διὰ χώματος ποιήσωμεν, ἀφ' οὗ ἐξαγάγωμεν χῶμα ἐκ τῆς πεδιάδος καὶ κατασκευάσωμεν ἕνα ἀχώριστον, κοινὸν δι' ὅλους. ἐξάγειν ἑαυτὸν ἤ τινα ἄλλον ἐνν. (ἐκ) τοῦ βίου ἢ τοῦ ζῆν, ὃ καὶ προστίθεται ἐνίοτε, φονεύειν ἑαυτὸν ἤ τινα ἄλλον Πλουτ. 837 Ε. 1090 D καὶ μτγν.— ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασιὰν Δημ. 55, 22 ἰδ. αἱμασιά. μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως Θουκ. 1, 93 ὁ περίβ. τῆς πόλεως ἐξήχθη τοσοῦτον, ὥστε μείζων εἶναι τοῦ προτέρου. εἰς Κόρινθον ἐντευθενὶ ἀνδράποδον ἐξήγαγεν (ὡς ἀνδραποδιστής) ἐκεῖθεν δὲ παιδίσκην ἀστῆς (αὖθις Reiske, αὐτόσε ἄλλοι) ἐξαγαγὼν (πρὸς αἰσχροὺς σκοπούς, δηλ. ἵνα ἐμπορευθῇ αὐτήν. Διορθοῦσιν ἐξάγων) ἁλίσκεται Λυσ. 13, 67 συλλαμβάνεται ὅτι ἐξήγαγεν. οὐκ ἐξάγουσι (ἐκφέρουσι Meineke) καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σοφ. Ἀπ. 750 (Πλουτ. 21 Α) τ. ἔ. οὐδεμία ὠφέλεια προέρχεται ἐκ τῶν ψευδῶν λόγων. μικρὰ ἆθλα πολλοὺς πόνους ἐξάγεται Ξεν. Ἱέρ. 9, 11 μικρὰ βραβεῖα διεγείρουσιν (ἐξ ἑαυτῶν, κάμνουν νὰ ἔβγουν) μεγάλους κόπους. ἔκ γε σοῦ πῦρ ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν ἢ γέλωτα ἐξαγάγοιτο Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 15 παρὰ ἤθελε κάμῃ νὰ βγῇ γέλοιο ἀπὸ σένα. ὁ χρυσὸς ἐξάγεται φρενῶν βροτούς Εὐρ. Ἱπ. Μ 775 κάμνει τοὺς ἀνθρ. νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ μυαλά των. Μτφ. οὐδέ με οἶνος ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ Θέογν. 414 οὐδέ με παρασύρει ὁ οἶνος, ὥστε νὰ εἴπω βαρὺν (πειρακτικόν) λόγον περὶ σοῦ. ἡ μὲν πενία ἀνάγκῃ τὴν τόλμαν παρέχουσα, ἡ δ' ἐξουσία ὕβρει τὴν πλεονεξίαν καὶ φρονήματι, αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείσσονος, ἐξάγουσιν

ἐς τοὺς κινδύνους Θουκ. 3, 45 τὸ χωρίον νοσεῖ, ἡ δ' ἕδρα τοῦ νοσήματος ὑπάρχει ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων· διότι, ἐν ᾧ ἡ μὲν πενία παρέχει τὴν τόλμην, ἡ δὲ ἐξουσία τὴν πλεονεξίαν, αἱ ἄλλαι ξυντυχίαι οὐδὲν παρέχουσιν. Εὐκόλως δ' εὑρίσκεται τὸ παρεχόμενον, διότι, ὡς τὸ αἱ ἄλλαι ξυντυχίαι εἶνε ἀόριστόν τι, οὕτως ἀόριστον θὰ εἶνε καὶ τὸ παρεχόμενον· ἐν ἄλλαις λέξεσι γρ. τι τῶν ἄλλων, ὅπερ καὶ τὸ ἀπαιτούμενον νόημα παρέχει, καὶ οὐδόλως ἀπέχει τοῦ τῶν ἀνθρώπων, ὅπερ ἐν τοῖς χ/φοις γράφεται «τῶν ἄνων», καὶ οὐ μόνον ἐνταῦθα ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ συγχέεται πρὸς τὸ τῶν ἄλλων. Ἐν ᾧ ἡ μὲν πενία ἕνεκα τῆς ἀνάγκης γεννᾷ τὴν τόλμην, ἡ δ' αὐθαίρετος εὐπορία (διότι ἐξουσία κυρ. = τὸ ἐξεῖναι ποιεῖν ὃ ἄν τις βούληται) ἕνεκα τῆς ὑπεροψίας καὶ τῆς αὐτοπεποιθήσεως γεννῶσι τὴν πλεονεξίαν, αἱ δ' ἄλλαι περιστάσεις τοῦ βίου ἕνεκα ἐμπαθοῦς τινος ὁρμῆς γεννῶσιν ἄλλο τι, καθ' ὃν λόγον ἑκάστη τις κυριεύεται ὑπὸ ἀκαταγωνίστου τινὸς δυνάμεως, παρασύρουσιν (ἡμᾶς) εἰς τοὺς κινδύνους. Τὸ παρέχουσα μεταφρασθὲν διὰ τοῦ γεννῶσα, ὡς συνήθως μεταφράζεται, ἐκφράζει μὲν σαφῶς τὸ ἀπαιτούμενον νόημα, ἀλλὰ κυρ. ἡ λέξις σημ. δίδουσα τὴν τόλμην εἰς τὴν ἀνάγκην κέ — ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων Εὐρ. Ἰφ. 79 ἄπληστος εἶνε αὕτη ἐδῶ ἡ ἐκ τῶν θρήνων εὐχαρίστησις, ἡ ὁποία μὲ παρασύρει. — Καὶ ἄλλως· ἄκραντ' ὀδύρῃ ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ Ἰφ. 770 οἱ ὀδυρμοί σου εἶνε ἀνωφελεῖς (κυρ. ἀτέλεστα ὀδύρεσαι) καὶ συγκινεῖς καὶ ταύτας εἰς δάκρυα. Πρβ. τὸ μέσ. μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ Ἀπ. Εὐρ. 131 μή μοι προτείνων ἐλπίδα περὶ σωτηρίας γίνου αἴτιος νὰ τρέχουν δάκρυα (ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, λέγει ἡ Ἀνδρομέδα). ἐξάγομαι γάρ Δειν. 1, 15 ἐρεθίζομαι. Ἀμεταβ. οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν Πλουτ. 36 B οἱ μεγ. πόνοι συντόμως παρέρχονται, οἱ δὲ χρόνιοι δὲν ἔχουσι μέγεθος.

ἐξαγωγή ἡ: πωλέουσι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ Ἡρ. 5, 6 πωλοῦσι τὰ τέκνα των, διὰ νὰ τὰ μεταφέρωσιν (οἱ ἀγορασταὶ) εἰς τὸ ἐξωτερικόν. τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ φησὶ μὲν ἐκδοῦναι, πέπρακε δὲ τῷ ἔργῳ Δημ. 24, 203 τὴν ἀδελφήν του λέγει μὲν ὅτι ὑπάνδρευσε, πράγματι δὲ ἐπώλησεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν· διότι τὸ ἐπ' ἐξαγωγῇ κυρ. ἀναφ. εἰς τὸ πέπρακε, πρβ 26, 55. Ἡρόδ. 7, 156. Συχνὴ ἡ φράσις. — ὁ Λάμπις ἔλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι Δημ. 34, 36 ἀνέλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐν ὀνόματι τῆς πόλεως. — καί οἱ ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγήν Ἡρ. 4, 179 καὶ εἰς αὐτὸν ἀποροῦντα περὶ τῆς ἐξαγωγῆς (τοῦ πλοίου ἐκ τῆς λίμνης).

ἐξαγωνίζομαι σφόδρ' ἀγωνίζομαι. τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 155 ταῦτα εἶνε τὰ ἐπιχειρήματά σας (ἐφ' ὧν στηρίζεσθε);

ἐξάδω: πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾷσαι φίλον Εὐρ. Τρ. 472 πρῶτον μὲν λοιπὸν εὐχάριστόν μοι εἶνε ν' ἀπαριθμήσω ἐν ᾠδῇ (θρηνολογοῦσα) τὰ ἀγαθὰ (τὰ ὁποῖα εἶχον).

ἐξαίνυμαι: νηῒ ἐν πρύμνῃ ἐξαίνυτο δῶρα ο 206 ἐλάμβανε τὰ δῶρα ἐκ τῆς ἁμάξης,ἵνα τεθῶσιν ἐν τῷ πλοίῳ.

ἐξαίρετος 2: πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος Αἰσχ. Ἀγ. 945 ἐκλεκτὸν ἐκ (μεταξὺ) πολλῶν (ἄλλων) πραγμάτων ἄνθος. τῆσδ' ἔρωτ' ἐξαίρετον μαινάδος ὑπέστη Εὐρ. Τρῳ. 414 τὸν ἐξ αὐτῆς ἔρωτα ᾐσθάνθη ἐξαιρετικῶς σφοδρότερον παρὰ τὸν ἐξ οἱασδήποτε ἄλλης. χίλια τάλαντα ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν καὶ νόμῳ κατεκλείσαμεν ἐξαίρετα εἶναι τῷ δήμῳ... καὶ (τριήρεις) ἑκατὸν ἐξαιρέτους ἐψηφισάμεθα Ἀνδοκ. 3, 7 (πρβ. Θουκ. 2, 24) χίλ. τάλ. ἐφέραμεν ἐπάνω εἰς τὴν ἀκρ. καὶ διὰ νόμου περιωρίσαμεν (ἐλάβομεν πρόνοιαν), ὅπως εἶνε ἀποκλειστικῶς προωρισμένα εἰς χρῆσιν τοῦ δήμου, καὶ διὰ ψηφίσματος ὁμοίως ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑπάρχωσιν ἑκ. τριήρεις εἰς ἀποκλειστικὴν τοῦ δήμου χρῆσιν.

ἐξαιρέω (ἴδ. αἱρέω) ἀφαιρῶ (κυρ. αἴρω) τι ἔκ τινος, ἐξάγω τι. εἰ γὰρ ματέρος ἄγαλμα φόνιον ἐξέλοι Εὐρ. Ἰφ. 370 ἴδ. ἄγαλμα. ὃν ἐν βρόχοις ἑλὼν βραχίονος φήσ' ἀγχόνησιν ἐξελεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 154 ἴδ. ἀγχόνη. οὓς ἐγὼ ἔκ τε τοῦ λέγειν καὶ τοῦ γράφειν περὶ αὐτῶν, ὡς εἰσὶν ἢ ὡς οὐκ εἰσίν, ἐξαιρῶ Θεαίτ. 162 D οὓς (θεοὺς) ἐξαιρῶ καὶ ἐκ τοῦ λέγειν καὶ ἐκ τοῦ γράφειν περὶ αὐτῶν (τ. ἔ. δὲν ἐκφράζομαι περὶ αὐτῶν), ὅτι ὑπάρχουσιν ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν. ὅ τι γὰρ φύσις ἀνέρι δῷ, τόδ' οὔποτ' ἂν ἐξέλοις Ἀπ. Σοφ. 739 ὅ τι δώσῃ ἡ φύσις εἰς τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο ποτὲ δὲν δύνασαι ν' ἀφαιρέσῃς. ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει ὅ τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας Πίνδ. Ν. 4, 6 ζῇ μακρότερον χρόνον ὅ τι σὺν τῇ βοηθείᾳ τῶν Χαρ. ἤθελεν ἐξαγάγῃ ἡ γλῶσσα ἐκ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς. ἐκάλεσέ τις αὐτόν, ὅπως ἴδῃ τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα Ξεν. Ἀν. 2, 1, 10 ἵνα ἴδῃ τὰ σφάγια «ξεκοιλιασμένα». φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν Θ 323 ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν φαρέτραν πικ. ὀϊστόν. οἰωνοὶ οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο π 218 ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπῆραν τοὺς νεοσσοὺς οἱ χωρικοί. τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας... ἐξαιρεῖσθαι Θουκ. 8, 90 να ἐκφορτώνωσιν (ἐκ τῶν πλοίων). ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ κἀκεῖ ἀποδίδοται Δημ. 56, 10 ἐκφορτώνει τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥ. καὶ ἐκεῖ τὸν πωλεῖ. ἀγγέλλοντες τῇ Ἑλλάδι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαραίρηται Ἡρ. 7, 162 ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς ἔχει ἀφαιρεθῇ τὸ ἔαρ· ὅπως δηλ. ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὸ κάλλιστον εἶνε τὸ ἔαρ, οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ ὁ ἄριστος εἶνε ὁ ἑαυτοῦ (τ. ἔ. ὁ τοῦ Γέλω-

νος). Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (ἐν Ῥητορ. 1, 7) ὁ Περικλῆς μετεχειρίσθη τὴν εἰκόνα ταύτην ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ (ὄχι τῷ παρὰ Θουκ.) «λέγων τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνῃρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαιρεθείη». — οὕτω δ ἐπιφοιτέων κέραμος καὶ ἐξαιρεόμενος ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τὸν παλαιὸν κομίζεται ἐς Συρίην Ἡρ. 3, 6 τοιουτοτρόπως αἱ (κατ' ἔτος) εἰσερχόμεναι εἰς τὴν Αἰγ. λάγηνοι καὶ ἐν αὐτῇ κενούμεναι (κυρ. τὸ ἐξαιρεόμενος σημ. κέραμος, ἐξ οὗ καὶ λαμβάνεται τὸ περιεχόμενον) κομίζεται εἰς τὰς παλαιὰς εἰς Συρίαν (εἰς τὰ ἄνυδρα τῆς Συρίας). ὀρθῶς ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, γυναιξὶ δ' ἀποδιδοῖμεν Πλ. Πολ. 387 Ε ὀρθῶς λοιπὸν ἠθέλομεν ἐξαιρῇ τοὺς θρήνους τῶν ὀν. ἀνδρῶν, ἀποδίδῃ δ' αὐτοὺς εἰς τὰς γυναῖκας. μὴ ἐξέλῃ τὰ φίλτατα Σοφ. Ἠλ. 1208 μή μου ἀφαιρέσῃς τὰ φίλτατά μοι (δηλ. τὸ ἄγγος). χρόνῳ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων Εὐρ. Μήδ. 904 τέλος πάντων («μετὰ πολλά») καταπαύουσα (κυρ. ἀφαιροῦσα) τὴν πρὸς τὸν πατέρα σας φιλονεικίαν κατέβρεξα τὰ τρυφερά σας πρόσωπα μὲ τὰ δάκρυα μου. ἄγοιμ' ἄν εἴ τις τάσδε μὴ ἐξαιρήσεται Αἰσχ. Ἱκ. 935 ἴδ. ἄγω. οὔτε γὰρ τὸ γνῶναι καὶ δοκιμάσαι τὸ βέλτιστον ἐξελέσθαι δύναιτ' ἂν ὑμῶν οὐδὲ εἷς Δημ. 24, 37 οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο ν' ἀφαιρέσῃ ἐξ ὑμῶν τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσητε καὶ ἐπιδοκιμάσητε τὸ καλλίτερον. ἐξαιρεθέντες τὸν Δημοκήδεα Ἡρ. 3,137 ἀφ' οὗ (οἱ (Κροτωνιᾶται) τοὺς ἐπῆραν τὸν Δημ. Προϋποτίθεται ἡ ἐνεργ. σύνταξ. ἐξαιρεῖν τινά τι. — οἱ δὲ τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλώδους τῆς παρασκευῆς Θουκ. 6, 24 τὸ ὀχληρὸν πλῆθος τῶν πραγμάτων τῆς παρασκευῆς δὲν ἴσχυσε ν' ἀφαιρέσῃ ἐκ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλοῦ (τῆς ναυτικῆς ἐκστρατείας). ὅταν — ἑαυτὸν ἀεὶ ἀναίτιον ἐξαιρῇ Πολ. Νόμ. 727 Β ὅταν τὸν ἑαυτόν του πάντοτε ὡς ἀναίτιον ἐξαιρῇς: ὅταν «βγαίνῃ ὁ ἴδιος ἐπανωλαδιά» (ὡς λέγει ἐκ μεταφ. ἡ συνήθεια). οὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμονίους... ἀπ' ἐκείνων τῶν βαρβάρων, ἢν μήποτε αὐτοὺς μὴ ἐξέλωσι, μὴ ἐλευθερῶσαι (τοὺς Ἕλληνας) Θουκ. 8, 46 δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ μὴ ἐλευθερώσωσι τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ ἐκείνων, ἐκτὸς ἄν ποτε (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐξολοθρεύσωσιν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους (τοὺς Πέρσας). Ἄλλοι ἄλλως — τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν (= ἐκποδὼν ποιήσασθαι) θέλει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 39. φθίνοντα Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη Σοφ. Ο. Τ. 908 ἐκφαυλίζουσιν («ἀφανίζουσι» Σχ.) τώρα πλέον τοὺς περὶ Λαΐου χρησμούς, ὥστε νὰ φθίνωσι: «τὰ γὰρ ἐπὶ Λαΐῳ θεσπισθέντα ἐκφαυλίζεται ὑπὸ Ἰοκάστης... καὶ ψευδῆ νομίζεται» Σχ. Καὶ μεταφορ. πᾶν ἐξαιρεῖ λόγος Εὐρ. Φοίν. 518 ὅλα τὰ κατορθώνει ὁ λόγος (κυρ. τὰ παίρνει, οἷον ἐκπορθῶν, ὡς ὁ πόλεμος). μήτ' ἐξελοῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων Αἰσχ. Εὐμ. 863 μήτε ἐκλέξασα τὴν καρδίαν τῶν ἀστῶν ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων (δηλ. ὡς ἁρμοδίαν πρὸς ἐξερεθισμόν). Διορθώσεις πολλαί. — κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον Π 56 ἥν μοι ἐξαίρετον γέρας ἔδωκαν. δῶρον πόλεος ἐξελέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 541 λαβεῖν ὡς ἐξαίρετον δῶρον παρὰ τῆς πόλεως ἴδ. ἐπωφελῶ. οὐκ ἀναγκαζόμενοι ἀλλ' ἑκόντες ἔδομεν αὐτῷ τὴν ἐν ἄστει οἰκίαν ἐξαιρεθέντες πρὸς τῷ τρίτῳ μέρει τοῦ κλήρου ἔχειν Ἰσαῖ. 5, 29 ὅπου ὁ μὲν Reiske γρ. ἐξαίρετον ἢ ἐξαιρεθεῖσαν ἀντὶ τοῦ ἐξαιρεθέντες, ὁ δὲ Scheibe ἐξαίρετον ἀφέντες.

ἐξαίρω ἐξαείρω (ἴδ. αἴρω) ἐπάνω (ἔξω) σηκώνω, ὑψηλὰ φέρω, ἄγω, ἐξυψώνω· Λοξίᾳ δ' ἐγὼ χάριν πράσσων ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρας κύτος ἤνεγκα Εὐρ. Ἴων 37 εἰς δὲ τὸν Λοξίαν ἐγὼ χάριν κάμνων ὡς ἀδελφόν μου ἐσήκωσα τὸ καλάθι (τὸ πλεκτὸν ἀγγεῖον) καὶ τὸ ἔφερα. τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; Σοφ. Ο. Κ. 359 ποία ἀφορμὴ (τίς σκοπὸς) σὲ ἐξεκίνησεν ἐκ τῆς πατρίδος; ἁρπάζει μέσον καὶ ἐξαείρας παίει ἐς τὴν γῆν Ἡρ. 9, 107 ἁρπάζει ἀπὸ τὸ μέσον καὶ σηκώσας ὑψηλὰ (ἐπάνω) τὸν κτυπᾷ (κάτω) εἰς τὴν γῆν. ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον βίον («ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψοῖ» Σχ.) ἐξαίρει ἐς τοὔθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ Σοφ. Τρ. 146 ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν τέρψεων αὐξανόμενοι (οἱ νέοι) διάγουσι βίον ἄμοχθον μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἕως ὅτου τις ἀνταλλάξῃ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου μὲ τὸ τῆς γυναικός. πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος Αἴ. 1066 μὴ ὀργισθῇς· κυρ. ἀπέναντι τούτων (τούτων οὕτως ἐχόντων) μὴ τὸ πάρῃς πολὺ ἐπάνω σου: μὴ ὑπερηφανευθῇς πολύ. ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω Ἀπ Ἀδέσπ. Τραγ. 175 ἴσως: ὁ θυμὸς τὸν ἔκαμε νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ ὅρια τῆς φρονήσεως. οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν αὐλόν Εὐρ. Ἄλκ. 346 «οὐ πείσετέ με τὴν ἐμὴν φρένα λακεῖν πρὸς Λίβυν αὐλόν... ἐκ γὰρ τῶν ἐν Λιβύῃ λωτίνων λεγομένων καλάμων αὐλὸς γίνεται» Σχ. ἔξαιρε δὴ προθύμως διπλῆν χάριν χορείας Ἀρφ. Θεσμ. 981 προθύμως νῦν ἀναδείκνυε διὰ δευτέρας στροφῆς (τοῦ χοροῦ) τὴν χάριν τῆς χ. οὕτω δ' ἄνω τὸ πρᾶγμα ἐξάρας Αἰσχίν. 2, 10. ἀφ' οὗ δὲ τόσον ὑπερβολικῶς παρέστησε τὸ πρᾶγμα. ἥβη καὶ νεότης... πολλῶν ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 630 πολλῶν τὴν καρδίαν παρασύρει εἰς ἁμαρτήματα. τί γὰρ τὸ δεινὸν τοὔθ' ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν; Εὐρ. Ἱππ. 322 «ποῦ σοῦ σήκωσε τόσο πολὺ τὸ μυαλὸ ν' ἀποθάνῃς» (Δ. Βερν.). Μέσ. ἀποφέρομαι, λαμβάνω ὡς κέρδος. πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς ε 39 ὅσα οὐδέποτε ἤθελε λάβῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του (διὰ τὸ μερίδιόν του) ὁ Ὀδ. ἐκ τῆς Τροίας. κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Σοφ. Τρ. 491 καὶ οὐδόλως βέβαια θὰ μεγαλώσωμεν οἴκοθεν τὴν ἐπείσακτον νόσον. Ἐγὼ προτιμῶν τὴν γρ. ἐξαιρούμεθα ἑρμηνεύω: καὶ ἐξ ἅπαντος οὐδόλως (= οὐ-

τοί γε) ἀπομακρύνομεν (βγάζομεν ἀπ' ἐπάνω μας) νόσον ἐπείσακτον. Τὸ γὲ συναπτέον τῷ οὗτοι, ὡς Ο. Τ. 629. Ἠλ. 773. Ο. Κ. 650 πρβ. καίτοι γε.—ἀκρωτήριον Ἄλιδος, τὸ δή ποτε... Πέλοψ ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον Ἱπποδαμείας Πίνδ. Ὀ. 9, 17 τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν ὁ Πέλοψ ποτὲ ἔλαβεν ὡς καλλίστην προῖκα τῆς Ἱππ. Παθ. δῆλον δ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ Εὐρ. Μήδ. 106 τὸ νέφος τῆς οἰμωγῆς (ἣν οἰμώζει ἡ Μήδεια) εἰς ὕψος αἰρόμενον ταχέως ἀναφλεχθήσεται («θὰ πάρῃ φωτιά») μείζονι ἢ κατ' ἀρχὴν τῆς οἰμωγῆς θυμῷ (Δ. Βερν.). Καὶ μετ' ἀπρφ. πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων φεύγειν Ἀχαιούς Ῥῆσ. 109 ἀκούσας πυρὸς λαμπτῆρας ἀνεπτερώθης (καὶ ἐνόμισας) ὅτι φεύγουσιν οἱ Ἀχαιοί.

ἐξαΐσσω, Ἀττ. -άττω: ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη Γ 368 «ἐξέδραμεν, ἐξώρμησεν». ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών Ἀρφ. Βατρ. 567 ὁ δὲ ταχέως ἀπῆλθεν ἐξορμήσας, λαβὼν καὶ τὰς ψιάθους «οἷον καὶ τὰ στρώματα τοῦ πανδοκείου» Σχ.

ἐξαιτέω: ὅς μ' ἐν τρισὶ μορφαῖσι ἐξῄτει πατρός Σοφ. Τρ. 10 ὅστις τρεῖς λαμβάνων μορφὰς μ' ἐζήτει παρὰ τοῦ πατρός μου· πρβ. τὸ μέσον· ἢ παρθενείαν πατρὸς ἐξῃτήσατο φεύγουσα λέκτρα Εὐρ. Τρῳ. 980 ἥτις ἀποφεύγουσα τὸν γάμον ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρός της παρθενείαν (νὰ μένῃ παρθένος). ἐξαιτεῖ θ' ἅμα παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν Φοίν. 15 καὶ ζητεῖ ἅμα (παρὰ τοῦ Φοίβου), ὅπως ὁ οἶκος αὐτοῦ κοινωνήσῃ ἀρρένων παίδων (ἀποκτήσῃ ἄρρενας παῖδας). οὐκ ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι Κυαξάρῃ Ἡρ. 1, 74 δὲν παρέδιδε τοὺς Σκ. εἰς τὸν Κυαξ. ἀπαιτοῦντα τὴν παράδοσιν αὐτῶν. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτῇ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 586 ἀλλ' ἡ χάρις, ἥν με ζητεῖς, περιορίζεται εἰς βραχύ τι (κυρ. ἐν βραχεῖ συγκομίζεται)· «βραχὺ δῶρον τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ θάψαι σε» Σχ. ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο (Schütz: 'ξητήσατο) θεός τις Αἰσχ. Ἀγ. 666 ἡμᾶς βεβαίως (ἐξ ἅπαντος) καὶ τὸ πλοῖον ἡμῶν ἀβλαβὲς κατὰ τὸ σκάφος (ὄχι κατὰ τὰ ἄλλα) ἢ θεός τις ἔκλεψε (κρυφίως ἀφήρεσεν) ἐκ τῶν κυμάτων ἢ μᾶς ὡδήγησεν ἔξω. Καὶ μετ' ἀπρφ. τοὺς κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην τύμβου κυρῆσαι Εὐρ. Ἑκ. 49 «τοὺς ἐν τῷ Ἅδῃ δυναμένους, Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, ἱκέτευσα τυχεῖν ἐνταφιασμοῦ» Σχ. εἴ πως τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος (=παραιτούμενος) θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ Ἀνδρ. 54 μήπως παρακαλῶν τὸν θεὸν νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὰ προηγούμενα σφάλματά του ἤθελε τὸν καταστήσῃ τοῦ λοιποῦ εὐμενῆ πρὸς ἑαυτόν. παιδία παραστήσεται καὶ κλαήσει καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται Δημ. 21, 99 θὰ φέρῃ πλησίον ὑμῶν τὰ παιδιά του καὶ θὰ κλαύσουν καὶ διὰ τούτων θὰ σᾶς ζητήσῃ τὴν ἀθῴωσίν του (θὰ σᾶς παρακαλέσῃ νὰ μὴ τὸν καταδικάσητε). ἐξαιτοῦνται τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων Αἰσχίν. 3, 196 διὰ παρακλήσεων ἀποτρέπουσι τὰς γρ. τ. π.

ἐξακοντίζω ἔξω ἀκοντίζω, ῥίπτω· κακῶν γὰρ τῶν τοῦδ' οὐκ ἀμνημονῶ, ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη Εὐρ. Ἰ. Τ. 362 «οὐ γὰρ τῶν τοῦδε (=πατρὸς) κακῶν ἀμνημονῶ, ποσάκις ἐξηκόντισα κατὰ τοῦ γενείου τῶν τε γονάτων τοῦ τεκόντος (ἱκέτιδας τὰς) χεῖρας, ἐξαρτωμένη (αὐτῶν τ. ἐ. γενείου γονάτων τε)» Δ. Βερναρδ. αἳ τῆσδε γῆς οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν Βάκχ. 665 αἳ (Βάκχαι) ἐκ τοῦ οἴστρου (τοῦ θεοῦ ἀγόμεναι) ἠκόντισαν (τ. ἔ. ταχύτατα ἐκίνησαν, ἐξώρμησαν) ἐκτὸς ταύτης ἐδῶ τῆς γῆς (διότι νῦν εἶνε ἐν Κιθαιρῶνι) τὸν λευκὸν αὐτῶν πόδα (ὅστις εἶνε λευκός, κοσμητικὸν ἐπίθ., διότι εἶνε γυμνός) Μτφ. τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; Τρῳ. 444 μεγαλοφώνως ἀνακηρύσσω. ὅταν γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίζῃ λόγους Ἀπ. Μεν. π. Στοβ. Ἀνθ. 36, 12 ἴδ. γλῶσσα. τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοήν Ἀπ. Ἀντιφάν. 217 (Ἀθην. 623 Α) τόσον δυνατὴν ἐκπνοὴν ἐκβάλλει (ἡ ἑταίρα, ἡ Ἔγχελυς).

ἐξακούω ἀκούω ἔκ τινος ἀποστάσεως μακρόθεν· πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν ἀπὸ Σκαμάνδρου Αἰσχ. Εὐμ. 400 μακρόθεν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς προσκλήσεως ἀπὸ τοῦ Σκ.

ἐξακριβόω: ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον Σοφ. Τρ. 426 δὲν εἶνε τὸ ἴδιον νὰ εἴπῃ τις μίαν ἰδέαν (τὴν ὁποίαν ἤκουσε) καὶ νὰ βεβαιώσῃ ἀκριβῶς (νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἠξεύρει ἀκριβῶς) τὸν (ἀκουσθέντα) λόγον.

ἐξακρίζω: ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς Εὐρ. Ὀρ. 275 «εἰς τὸν ἄκρον αἰθέρα τρέχετε» Σχ.

ἐξαλείφω: ᾗ ἔτυχε πρὸς σφᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος Θουκ. 3, 20 ἐκεῖ ὅπου ἔτυχε πρὸς τὸ μέρος των τὸ τεῖχος νὰ μὴ εἶνε χρισμένον. ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεών, αἵμασι θύμασί τε θέσφατ' ἐξαλείψω Εὐρ. Ἰ. Α. 1486 ἵνα διὰ τῶν ἐμῶν, ἐὰν εἶνε ἀνάγκη, αἱμάτων καὶ θυσιῶν (ὁ πληθ. ἐπὶ τὸ μεγαληγορώτερον) ἐξαλείψω (ἐξαφανίσω, ἱκανοποιήσω) τὸν χρησμόν. ἐξαλειψάμενος ἴτω τὰς ἀπογραφὰς Πλ. Νόμ. 850 C ἂς πηγαίνῃ, ἀφ' οὗ ἐνεργήσῃ νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ σημείωσις (τοῦ τιμήματος) τῆς περιουσίας του.

ἐξαλέομαι: Διὸς νόον ἐξαλέασθαι Ἡσ. Ἔργ. 105 ν' ἀποφύγῃ τις τὴν θέλησιν τοῦ Διός. ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς Σοφ. Αἴ. 655 ἵνα καθαρίσας τοὺς ἐμοὺς ῥύπους ἀποφύγω τὴν βαρεῖαν ὀργὴν τῆς θεᾶς. Ἀλλὰ πάντες οἱ ἐκδόται ἀποδέχονται τὴν ἐκ τοῦ Ἡσυχ. γρ. «ἐξαλύξωμαι: φυλάξωμαι». Μετὰ γεν. παρ' Ἀπολλ. Ῥ. 2, 319 τάων οὔ τινά φημι διαμπερὲς ἐξαλέασθαι ἐκ τούτων λέγω ὅτι οὐδεὶς ἀβλαβὴς τελείως ἐξέφυγεν.

***ἐξαλίνδω*:** ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε Ἀρφ. Νεφ. 33 πήγαινε τὸν ἵππον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφ' οὗ τὸν ἀφήσῃς νὰ κυλισθῇ εἰς τὴν ἀλινδήθραν (ἐξαλίστραν ἢ κυλίστραν. Πρβ. Ξεν. Οἰκ. 11, 18. π. Ἱππ. 5, 3) λέγει ὁ Φειδιππίδης καθ' ὕπνον· πρὸς ἃ ἀποκρίνεται ὁ Στρεψιάδης ἐπαναλαμβάνων τὴν ἰδίαν λέξιν μετ' ἄλλης ἐννοίας· ἀλλ' ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν ἀλλ' ὦ ἄθλιε, μὲ ἐκύλισας ἐκτὸς τῆς περιουσίας μου: μὲ τὰ κυλίσματα ταῦτα μὲ ἔκαμες νὰ χάσω τὴν περιουσίαν μου.

***ἐξαλλαγή* ἡ:** μανίας εἴδη δύο (ἐφήσαμεν), τὴν μὲν ὑπὸ νοσημάτων ἀνθρωπίνων, τὴν δ' ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων γιγνομένην Πλ. Φαῖδ. 265 Α ἐξ ὧν ἡ μὲν προέρχεται ἐξ ἀνθρ. νοσημάτων, ἡ δὲ ἐκ θείας (θεόθεν ἐνεργουμένης) ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῆς συνήθους κανονικῆς καταστάσεως. ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 22 (1458 b 2) αἱ μεταβολαὶ τῶν λέξεων, οἱ ἀσυνήθεις τύποι αὐτῶν.

***ἐξαλλάσσω* ἢ -ττω:** αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἡμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν Πινδ. Ἰ. 3, 18 ἴδ. κυλίνδω· κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται Σοφ. Αἴ. 474 ὅστις οὐδεμίαν μεταβολὴν ἐν τοῖς δεινοῖς, ταῖς δυστυχίαις, ἔχει: τοῦ ὁποίου ἡ δυστυχία δὲν μεταβάλλεται. σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν ἡ τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη (λέξις) Ἀριστοτ. Ποι. 22 (1458 a 21) σεμνὴ δὲ καὶ ἀποφεύγουσα τὰς παγκοίνους ἐκφράσεις εἶνε ἡ μεταχειριζομένη τὰς ἀσυνήθεις (ἐκφράσεις). ἐξηλλαγμένον (ὄνομα) δ' ἐστίν, ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ τὸ δὲ ποιῇ, οἷον τὸ «δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν» ἀντὶ τοῦ «δεξιόν» Αὐτ. 21 (1458 a 6) «ἐξηλλαγμένη» δὲ εἶνε μία λέξις, ὅταν ἐκ τοῦ ὀνομαζομένου τύπου ἓν μὲν μέρος φυλάττῃ, ἓν δὲ ἄλλο νέον προσθέτῃ, οἷον δεξιτερόν κτλ.—(τὰ διπλᾶ καὶ πεποιημένα ὀνόματα) ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξαλλάττει τοῦ πρέποντος Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 2 (1404 b 31) διαφέρουσι τῶν ἄλλων περισσότερον παρ' ὅσον ἁρμόζει. παρὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας Ἰσοκρ. 8, 63 διάφορον τῆς ἰδέας τῶν ἄλλων. ἵνα εἰς τὰς ἄρκυς ποιῆται τὸν δρόμον μὴ ἐξαλλάττων Ξεν. Κυν. 10, 7 ἵνα (ὁ ἄγριος ὗς) ὁρμᾷ κατ' εὐθεῖαν μέσα εἰς τὰ δίκτυα, χωρὶς ν' ἀλλάσσῃ διεύθυνσιν. ἐξαλλάττειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν Θουκ. 5, 71 δι' ἀλλαγῆς τῆς θέσεως τοῦ σώματος ἀπομακρύνειν ἀπὸ τῶν ἐναντίων τὴν ἰδίαν γύμνωσιν. τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία, τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει χάριν, ὑπὸ γνώμας ἐσορᾶν τὸ δέον, δόξαν ἔνθα φέρει κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ Εὐρ. Ἰ. Α. 563 «ἔχει γὰρ ἡ (ἐκ τῆς ἐν παιδείᾳ ἀνατροφῆς) σοφία τό τε αἰδεῖσθαι τήν τ' ἐξαίρετον (=ἐξαλλάσσουσαν) χάριν (χάρισμα), (δηλ. τὸ) ἀπὸ γνώμης (τ. ἔ. ἐκ διαγνώμης καὶ ἐπιγνώσεως, ἣν πορίζει ἡ παιδεία) εἰσορᾶν τὸ δέον (ἐν ἐκείνοις τοῖς πράγμασιν), ἐν οἷς (=ἔνθα) τὸ δόξαν (δηλ. ἡ περὶ τοῦ πρακτέου ἀπόφασις) φέρει κλέος ἀγήρατον τῷ βίῳ» Δ. Βερναρδ. -ἐξαλλαγεὶς τοῦ παρεστῶτος πόνου Φοίν. 1418 «ἀπαλλαγείς, ἀποστὰς τοῦ συστάδην μάχεσθαι» Σχ. πειρᾶται (ἡ τραγῳδία) ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίου εἶναι ἢ μικρὸν ἐξαλλάττειν Ἀριστοτ. Ποι. 1449 b 13 προσπαθεῖ νὰ ἐξελίσσηται ἐν μιᾷ περιόδῳ ἡλίου ἢ ὀλίγον τι νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ μέτρον τοῦτο (δηλ. ἐντὸς 24 ὡρῶν). Ἐνν. τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑποτίθεται ὅτι συμβαίνουσι (διαρκοῦσι) τὰ παριστανόμενα ἐν τῷ θεάτρῳ. —οὐκ Ἰδαίοις ἱστοῖς κερκίδα δινεύουσ' ἐξαλλάξω Εὐρ. Τρῳ. 200 δὲν θὰ μεταλλάσσω πλέον τὴν κερκίδα (δὲν θὰ παραδίδω αὐτὴν ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην) διὰ μέσου τοῦ Ἰδαίου ὑφάσματος κινοῦσα ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω αὐτὴν τ. ἔ. δὲν θὰ ὑφαίνω πλέον. ἐξαλλάξαντα τὴν κεφαλὴν Φιλόστρ. Εἰκ. 24 ἴδ. προσεμβάλλω.

***ἐξάλλομαι*:** φυγῇ δ' ἐξαλλομένων κατὰ τοῦ τείχους τοῦ εἰς τὸ ἄστυ ὁρῶντος τῶν ἡμεροφυλάκων, ἀναμφισβητήτως εἶχον οἱ ἀναβάντες τὴν ἀκρόπολιν Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 6 ἐν ᾧ δὲ φεύγοντες οἱ ἡμεροφύλακες ἐπήδων κάτω τοῦ τείχους τοῦ βλέποντος πρὸς τὸ ἄστυ, ἀναμφισβητήτως κτλ. εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα Ο 571 νὰ ἐμποροῦσες νὰ πηδήσῃς ἔξω (τῆς τάξεως) καὶ νὰ κτυπήσῃς κανένα ἐκ τῶν Τρώων· ὅθεν εἴθε νὰ πηδήσῃς — καὶ νὰ κτυπήσῃς. Ὁ Πλούτ. λέγει πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων ἐξαλόμενος ἐφέρετο βοῶν Πελοπ. κ. 32. — στόματος δ' ἐξήλλοντο μαρμαροφεγγεῖς παῖδες συγκρουόμενοι Τιμοθέου στ. 103 οἱ λευκοὶ παῖδες (τ. ἔ. οἱ ὀδόντες, οἱ σκαλμοί) συγκρουόμενοι ἐξεπήδων ἐκ τοῦ στόματος. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου Σοφ. Ο. Τ. 1311 ἕως ποῦ ἐπήδησας! τ. ἔ. μέχρι ποίου βαθμοῦ δυστυχίας προεχώρησας (μὲ πηδήματα) μὲ τὸ πήδημά σου. Καὶ εἰς τὸ ἑπόμενον ἐς δεινόν ἐνν. ὁ δαίμων ἐξήλετο. κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι Καλλιμ. εἰς Δήμ. 88 «ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν» Σχ. πρβ. γαστὴρ ἄναλτος. Ἄλλοι· σφοδρῶς διηγείρετο.

***ἐξαλύσκω*:** φυγῇ κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί Εὐρ. Ἠλ. 219 φεύγουσαι ἂς ἀποφύγωμεν διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν τοὺς κακ. μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς Σοφ. Αἴ. 656 ἴδ. ἐξαλέομαι.

***ἐξαμαρτάνω*:** ἢ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν Σοφ. Ἠλ. 1039 ἀληθῶς λυπηρὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ ὁμιλῇ τις καλῶς καὶ νὰ μὴ ἐφαρμόζῃ τὰ λεγόμενα (διότι κατὰ τὴν Ἠλέκτραν κακῶς φρονεῖ ἡ Χρυσόθεμις). βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς Φιλ. 95 προτιμῶ δὲ ἐντίμως ἐνεργῶν ν' ἀποτύχω μᾶλλον ἢ νὰ ἐπιτυγχάνω (ἐνεργῶν) δολίως. ἵνα μηδὲν ἡμεῖς σοι περὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες παρὰ μέλος φθεγξώμεθά τι Πλ. Φίλ. 28 Α ἵνα μὴ διαπράξωμεν σφάλμα τι πρὸς τὸν ἀγωνιστήν σου καὶ οὕτως εἰσαγάγωμεν παραφωνίαν τινά. Παθ. ἡ

ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις Πλ. Πρωτ. 357 D ἡ πρᾶξις, ἐν ᾗ γίνεται ἁμαρτία· ἡ ἀποτυγχάνουσα πρᾶξις. ἔστι δὲ ἀρχόμενα πάντα εὐιατότερα ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα Ξεν. π. Ἱππ. 4, 2 ὅπως εἰς τὸν ἄνθρωπον οὕτω καὶ εἰς τὸν ἵππον ὅλα τὰ νοσήματα, ὅταν εἶνε εἰς τὴν ἀρχήν, ἰατρεύονται εὐκολώτερον, παρὰ ἀφ' οὗ γίνουν χρόνια καὶ ἀστοχήσῃ ἡ θεραπεία αὐτῶν.

ἐξαμάω: οὓς κεῖνός ποτε, γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ Σοφ. Τρ. 33 τοὺς ὁποίους (παῖδας) ἐκεῖνος κάποτε κάποτε, ὅπως γεωργὸς μακρινὸν ἀγρὸν λαβών, μόνον μίαν φορὰν εἶδε, ὅταν τὸν ἔσπειρε καὶ ὅταν τὸν ἐθέριζε. καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος Αἰσχ. Ἀγ. 1655 καὶ ταῦτα τὰ (ἐσπαρμένα, δηλ. τὰ χυθέντα αἵματα), πολλὰ ὄντα, νὰ θερίσωμεν ὅλως διόλου (ὥστε νὰ μὴ μένῃ τίποτε), εἶνε θέρος ἐλεεινὸν (διὰ τὸ δυσκατόρθωτον). ὕβρις ἐξανθοῦσ' (ἴδ. ἐξανθέω) ἐκάρπωσεν στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος Αἰσχ. Πέρσ. 823 ἡ ὕβρις ἐξανθοῦσα παράγει ὡς καρπὸν τὸν στάχυν τῆς δυστυχίας, ἐξ οὗ θερίζει θέρος πλῆρες δακρύων. γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος (= ἔχων ἐξημημένην) Σοφ. Αἴ. 1177 ξεπατωμένος μὲ τὴν ῥίζαν ὅλου τοῦ γένους, ξερριζωμένος. βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω Ἀρφ. Λυσ. 367 θὰ φάγω τὰ πλεμόνια σου καὶ θά σου ξεσχίσω (ἀφ' οὗ τὰ ἐκβάλω) τὰ ἔντερα.

ἐξαμβλόω: εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν Εὐρ. Ἀνδ. 356 ἐὰν «κάμνομεν μάγια» εἰς τὴν κόρην σου καὶ καθιστῶμεν τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἄγονον (στεῖραν). φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην Ἀρφ. Νεφ. 137 (διὰ τοῦ ἀγροίκου λακτίσματος τῆς θύρας) μὲ ἔκαμες ν' ἀποβάλω (τ. ἔ. νὰ γεννήσω πρόωρα) μίαν ἰδέαν (περὶ καταμετρήσεως τοῦ πηδήματος τοῦ ψύλλου), ἡ ὁποία ἦτο ἤδη ἐξηυρημένη (ἀλλ' ὄχι ἀκόμη ὥριμος ἵνα ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς). Γίνεται ὑπαινιγμὸς εἰς τὸ ὅτι ὁ Σωκράτης ἦτο υἱὸς τῆς μαίας Φαιναρέτης καὶ εἰς τὴν μαιευτικὴν τέχνην αὐτοῦ. εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον Νεφ. 139 τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προώρως ἔχει γεννηθῇ. ποία σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφήν; Πλουτ. 2 E δὲν χάνει παντελῶς τὴν δύναμίν της καὶ δεν καταστρέφεται ἐντελῶς (καταμαραίνεται) δι' ἀμέλειαν;

ἐξαμείβω: θαρσεῖτε σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον Εὐρ. Βακχ. 607 ἀποβαλοῦσαι τὸν τρόμον ἐκ τοῦ σώματός σας. τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας Αἰσχ. Πέρσ. 133 ἴδ. ἀμφίζευκτος. τόνδ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ; Εὐρ. Φοίν. 131 δὲν βλέπεις τοῦτον ἐδῶ διερχόμενον τὸ ὕδωρ τῆς Δίρκης; εἰ μὴ ἐξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν Εὐρ. Ὀρ. 272 «εἰ μὴ ἀποστήσεται τοῦ ἐμοῦ προσώπου» Σχ. ἐὰν δὲν βγῇ (φύγῃ) ἔξω ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἀμεταβ. φόνῳ φόνος ἐξαμείβων Ὀρ. 817 ὁ εἷς φόνος διαδεχόμενος τὸν ἄλλον. δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλας καπνοῦ μέλαιν' ἄησις ἔνδοθεν στέγης Ἀπ. Εὐρ. 781, 45 διὰ τῶν ἁρμῶν τῆς πύλης διαδοχικῶς ἐξέρχεται ἔνδοθεν τοῦ οἴκου μέλαινα πνοὴ καπνοῦ. Μέσ. ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο Ἑλ. 1533 τὸ ἓν ἔργον διεδέχετο τὸ ἄλλο. κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο Αἰσχ. Πρ. 239 μὲ ἀντήμειψε διὰ τῶν σκληρῶν τούτων ἀντιμισθιῶν.

ἐξᾰμηχᾰνέω: εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν Εὐρ. Ἡρακλ. 496 ἐὰν δὲν θὰ ἐξεύρωμεν μέσον τι (= τι) ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς ἀμηχανίας ταύτης (= τούτων).

ἐξαμιλλάομαι ἁμιλλώμενος ἀποκομίζω τὴν νίκην· ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάῳ... Πέλοψ ἁμίλλας ἐξαμιλληθεὶς Εὐρ. Ἑλ. 387 ὦ Πέλοψ, ὅστις ἐν τῇ ἁμίλλῃ (ἐν τῷ διαγωνισμῷ) πρὸς τὸν Οἰνόμαον τῶν τεθρίππων ἁρμάτων ἐνίκησας αὐτόν. ὃν ἐξαμιλλησάμενος τροχῷ ἀτέρμονι δίσκου ἔκανε Φοῖβος 1471 ὃν νικήσας ἐν ἁμίλλῃ ὁ Φ. ἐφόνευσε διὰ τοῦ ἀτ. τροχοῦ τοῦ δίσκου. τίνες ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; Ὀρ. 431 τίνες ἐναμίλλως ἐκδιώκουσί σε ἐκ τῆς γῆς; ἐξαμιλλῶνται (Εὐμενίδες) (Ὀρέστην) φόβῳ Ὀρ. 38 φοβοῦσαι ἐκδιώκουσιν αὐτὸν ἐξ ἁμίλλης. ἔστ' ἂν ὄμματος ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί Κύκλ. 628 ἕως οὗ ἐξ ἁμίλλης ἐξορυχθῇ ὁ ὀφθαλμὸς διὰ τοῦ πυρός. ἰδού, πρὸς αἰθέρ' ἐξαμίλλησαι κόρας Ἀπ. Εὐρ. 764 ἴσ. ὕψωσον μετὰ προσοχῆς τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς τὸν αἰθέρα.

ἐξαναβαίνω: ἀκτὴν ἐξαναβᾶσαι Ω 97 ἔξω εἰς τὴν ἀκτὴν ἀναβᾶσαι.

ἐξαναβρύω κάμνω τι ν' ἀναβρύσῃ ἔκ τινος Αἰσχ. Εὐμ. 926 (ἴδ. ἐπίσσυτος).

ἐξαναδύομαι: κύματος ἐξαναδὺς ε 438 ἀφ' οὗ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ κῦμα ἔξω. ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδὺς Θέογν. 1124 (ὁ Ὀδυσσεὺς) ὅστις διεκφυγὼν τὸ μέγα δῶμα τοῦ Ἅιδου ἦλθεν (ἐπάνω εἰς τὸν κόσμον).

ἐξαναζέω: τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον θερμοῖς ἀπλάτου (Blomfield: ἀπλήστου) βέλεσι πυριπνόου ζάλης Αἰσχ. Πρ. 387 τοιοῦτον (οἷον περιέγραψα) μανιώδη θυμὸν θὰ ἐκπέμψῃ, θ' ἀναδώσῃ (= ἐξ-), ἀφ' οὗ βράσῃ (= -ζέσει) καὶ φουσκώσῃ (= ἀνα-), ὁ Τυφὼς διὰ θερμῶν ἐξακοντισμῶν (πυρὸς) ἀπροσπελάστου πῦρ πνεούσης συστροφῆς (πυρός, ὑδάτων κττ.).

ἐξανάπτω: οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον Εὐρ. Ἰ. Τ. 1350 = ἐξ ἐπωτίδων ἄγκυραν ἀνῆπτον. Μέσ. μὴ πατρῴαν τιμῶν χάριν ἐξανάψῃ δύσκλειαν Ὀρ. 828 «μὴ χαριζόμενος τῷ πατρὶ ἀπενέγκῃ κακοδοξίας αἶνον» Σχ. σβεννυμένην ἡμῶν τὴν φύσιν εὐθὺς ἐξανάπτοντα διὰ τῶν γενέσεων Πλουτ. 752 A (ὁ παιδικὸς ἔρως προπηλακίζει τὸν γαμήλιον ἔρωτα), ὅστις σβεννύμενον τὸ γένος ἡμῶν ἀνάπτει πάλιν διὰ τῶν γενέ-

σεων, ὅστις διὰ τοῦ γάμου παράγων τέκνα ἐμποδίζει τὸν θάνατον τοῦ γένους ἡμῶν. πυρσὸν οὗτος ἐξανάπτει τοῖς λόγοις Ἀνθ. 5, 1 οὗτος (ὁ Ἔρως) ἀνάπτει πάλιν πῦρ εἰς τοὺς λόγους: ἐμβάλλει πῦρ καὶ θερμότητα εἰς τοὺς λόγους.

ἐξαναστρέφω: δαιμόνων θ' ἱδρύματα ἐξανέστραπται βάθρων Αἰσχ. Πέρσ. 813 ἐκ βάθρων ἔχουσιν ἀνατραπῆ. μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ Σοφ. Ἀπ. 659 (ἴσως: τὸ γένος του) ἐκ τῆς ῥίζης ἀνατραπῇ διὰ τῆς μακέλλης τοῦ Διός. Τὸ Ἀπ. τοῦτο διεσώθη ἐν τοῖς Σχ. Ἀρφ. Ὄρν. 1240. Τὸ δὲ χωρίον τοῦ Ἀρφ. εἶνε: ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη.

ἐξανατέλλω: πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα καὶ ἀμφίστερνα φύεσθαι, βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἐξανατέλλειν ἀνδροφυῆ βούκρανα Ἀπ. Ἐμπεδ. 61 ἴδ. ἀνδροφυής.

ἐξανδρόομαι: ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος παῖς οὑμός Εὐρ. Φοίν. 32 ὅτε δὲ πλέον ὁ υἱός μου ἤρχισε νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ νὰ ἐβγάζῃ ξανθὰς τρίχας ἐπὶ τῶν γενείων του. λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος δεινὸς παλαιστὴς ἦν Ἰκ. 703 οἱ δὲ πολεμισταί, οἵτινες ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ ὄφεως ἀνεφύησαν (ὡς ὁπλοφόροι) ἄνδρες, δεινῶς ἐπάλαιον (ἐμάχοντο ἀνδρείως).

ἐξανευρίσκω: ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν; Σοφ. Φιλ. 991 κυρ. ὦ μισητὲ ἄνθρωπε, ὁποῖα καὶ ἐπινοεῖς διὰ νὰ τὰ λέγῃς; τί πράγματα φαντάζεσαι νὰ λέγῃς! ὅπου ἡ μὲν ἀνα- σημ. τὸ ἐπάνω (τὴν ἄνω ἐξαγωγὴν τῶν εὑρημάτων), ἡ δὲ ἐξ- τὸ ἐκτὸς (ἔξω).

ἐξανέχω ἐξέχω ἄνω· στήλην ἐξανέχουσαν τύμβου Θεόκρ. 22, 207 ἀνέχουσαν (ἀνυψουμένην) ἐκ τοῦ τύμβου Μέσ. συνήθ. μετὰ μτχ. πῶς ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως ἐμὲ ξυνόντα παισίν; Σοφ. Φιλ. 1355 πῶς θὰ ὑποφέρητε ταῦτα, δηλ. ἐγὼ νὰ συναναστρέφωμαι μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀτρέως; Τὸ ταῦτα ἐπεξηγεῖται διὰ τῆς μτχ. ξυνόντα, ὃ σπάνιον· ἀλλ' ὁμοίως 1305. —παῖς οὑμὸς στυγνός, οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἐξανασχοίμην κλύων Ο. Κ. 1173 οὗ τοὺς λόγους ἐγὼ μὲ μεγίστην μου λύπην (ἀντιπάθειαν) ἤθελον ὑπομένῃ ἀκούων τ. ἔ. οὐδενὸς ἄλλου ἀνθρώπου οἱ λόγοι διεγείρουν ἐν ἐμοὶ τόσην ἀντιπάθειαν, ὅσην οἱ τοῦ υἱοῦ μου. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει; Εὐρ. Μήδ. 74 καὶ θὰ ὑποφέρῃ ὁ Ἰάσων νὰ πάσχωσι τὰ τέκνα του ταῦτα, ἂν καὶ ἔχει διαφορὰν μὲ τὴν μητέρα των;

ἐξανθέω: ὕβρις ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσεν στάχυν ἄτης Αἰσχ. Πέρσ. 823 ἡ ὕβρις «πετᾷ» (ἀναδίδει) ἄνθη, τὰ δ' ἄνθη παράγουσι καρπὸν τὸν στάχυν τῆς δυστυχίας. δοκῶν Ἐρινῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε, ὡς αἱματηρὸν πέλαγος ἐξανθεῖν ἁλός Εὐρ. Ἰ. Τ. 300 φανταζόμενος, ὅτι τὴν ἄμυναν ταύτην ποιεῖται ἐναντίον τῶν Ἐρινύων θεῶν, ὥστε ἡ ἐπιφάνεια (ἡ πλὰξ = πέλαγος) τῆς θαλάσσης νὰ ἔχῃ αἱματηρὸν χρῶμα (νὰ χρωματίζεται μὲ αἷμα). Τὸ αἱματηρὸν εἶνε κατηγορούμενον. —πέφυκεν ἀνδρεία ἐν πολλαῖς γενέσεσιν ἄμεικτος γεννωμένη σώφρονι φύσει κατὰ μὲν ἀρχὰς ἀκμάζειν ῥώμῃ, τελευτῶσα δ' ἐξανθεῖν παντάπασι μανίαις Πλ. Πολιτ. 310 D ἐκ φύσεως ἡ ἀνδρεία, ὅταν ἐν πολλαῖς διαδοχαῖς γενεῶν μεταδίδεται ἀμιγὴς σωφροσύνης, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀκμάζει εἰς εὐρωστίαν, τέλος δὲ παντελῶς ἐκτρέπεται εἰς μανίαν. || Περὶ χρωμάτων, ἀμαυροῦμαι, ἀφανίζομαι· ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον Πλουτ. 287 D ξεθωριάζει. Ἐπὶ οἴνου: ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ 692 C ξεθυμαίνει.

ἐξανίημι κυρ. ἐκπέμπω ἄνω· τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε ἐξανῆκ' ἐγώ Σοφ. Ο. Κ. 1375 τοιαύτας ἀρὰς (Ἐρινύας) ἐξέπεμψα (ἐκ τοῦ βάθους τῆς γῆς) ἐναντίον ὑμῶν τῶν δύο πρότερον (ὅτε ἔλαβον τὴν εἴδησιν τῆς Ἰσμήνης 421 κέ.). κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν ἐτραυμάτιζον κἀπενώτιζον φυγῇ γυναῖκες ἄνδρας Εὐρ. Βάκχ. 762 ἐξακοντίζουσαι ἐκ τῶν χειρῶν των τοὺς θύρσους ἐτραυμάτιζον καὶ ἠνάγκαζον γυναῖκες ἄνδρας νὰ τρέπωσι τὰ νῶτα εἰς φυγήν. πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 718 θὰ λύσω τοὺς συνεστραμμένους κόμβους τῶν σχοινίων. ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα Σοφ. Φιλ. 704 ὁσάκις ἤθελε μετριασθῇ (καταπαύσῃ) ἡ τὴν καρδίαν δάκνουσα νόσος. ὀργῆς ἐξανεὶς (κυρ. ἐνν. σαυτόν) κακῆς Εὐρ. Ἱππ. 900 χαλαρώσας (μετριάσας) τὴν ὀλεθρίαν ὀργήν σου.

ἐξανίστημι ἔξω καὶ ἐπάνω στανίω, κυρ. σηκώνω ἐπάνω καὶ ἐκδιώκω, ἐξεγείρων ἐκδιώκω· οὐδ' ἐμοὶ τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἔστι θάρσος Σοφ. Ο. Κ. 47 οὐδ' ἐγὼ θαρρῶ τὸ ἐξανιστάναι σε (νὰ σὲ σηκώσω ἀπ' ἐδῶ καὶ σὲ διώξω) δίχα πόλεως (ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς πόλεως). ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; Αἰσχ. Προμ. 793 ἆρά γε ὑπὸ τῆς γυναικός του ἐκβάλλεται (κυρ. σηκώνεται) ἐκ τῶν θρόνων; πῶς γὰρ ἂν φαίημεν τοὺς βίᾳ ἐξανισταμένους θάκων διὰ τὸ τιμᾶν τοὺς ἀδικοῦντας ἐξανίστασθαι —; Ξεν. Ἱέρ. 7, 7 πῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι οἱ ἐξ ἀνάγκης (ἀκουσίως) ανιστάμενοι ἐκ τῶν ἑδρῶν των ἀνίστανται ἐξ αὐτῶν, διότι τιμῶσι τοὺς ἀδικοῦντας; ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς Εὐρ. Ἀνδρ. 380 ἀνίστασο (καὶ ἔξελθε) ἐκ τούτου τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς. ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων Ἡρ. 2, 171 ἐπειδὴ ὅλη ἡ Πελ. ἐξηλατήθη (ἔγινεν ἄνω κάτω: ἀνεστατώθη) ὑπὸ τῶν Δωρ. ἐπεὶ δὲ Τροίας ἐξανεστάθη βάθρα Εὐρ. Ἑλ. 1652 ἀφ' οὗ κατεστράφη (ἀνεστατώθη) ἡ Τροία. κἀγὼ δ' ἀκούσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι ὀργῇ βαρείᾳ Σοφ. Φιλ. 367 εὐθὺς ἀνίσταμαι ἐκ τῆς ἕδρας μου μετὰ βαρείας ὀργῆς.

ἐξανύω (ἴδ. ἀνύω): θεῶν πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε Σοφ. Αἴ. 712 ἐξεπλήρωσε τοὺς πανσέπτους θεσμοὺς τῶν θεῶν. ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσσειν κακὰν μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων 925 ἔμελλες μὲ τὸν καιρὸν (τέλος) νὰ ἐκπληρώσῃς ἰσχυρογνωμόνως, ὡς νῦν φαίνεται, τὴν ἐξ ἀπείρων πόνων (ἀποτελουμένην) κακὴν μοῖράν σου. λαθίπονον ἐξανύσαι βίοτον Τρ. 1023 ἴδ. λαθίπονος. Μέσ. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι; Εὐρ. 'Ανδρ. 536 τίνα δὲ θεραπείαν τῶν δεινῶν μου ἐγὼ νὰ εὕρω (νὰ ἐπιτύχω); παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς Βάκ. 131 οἱ Σάτ. μαινόμενοι κατώρθωσαν καὶ τὸ ἔλαβον (τὸ τύμπανον) παρὰ τῆς μητρὸς θεᾶς ('Ρέας). τέκνοις τάφον ἐξανύσασθαι 'Ικ. 285 νὰ κατορθώσῃς νὰ δώσῃς ταφὴν εἰς τὰ τέκνα. ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα 'Ηρ. 7, 183 φθάνουσιν εἰς τὴν Σηπ. ἄκραν τῆς Μαγνησίας. 'Η γεν. τῆς Μαγνησίης ἐξαρτ. ἐκ τοῦ Σηπιάδα.— ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας Λ 365 «ὄντως δὲ καὶ μετὰ ταῦτα κατεργάσομαι» Σχ. ‖ λίσσομαι μήτ' ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐξανύσαι μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα Σοφ. Ο. Κ. 1562 κυρ. παρακαλῶ, ὅπως ὁ ξένος κατέλθῃ κάτω εἰς τὸ παγκευθὲς πεδίον τῶν νεκρῶν κατόπιν μήτε ἐπιπόνου μήτε βαρυστενάκτου θανάτου.

ἐξαπαλλάσσω ἢ *-ττω*: τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται Σοφ. 'Ηλ. 1002 τίς τοιοῦτον ἄνδρα (δηλ. ἰσχυρὸν) σχεδιάζων νὰ λάβῃ (κυρ. «νὰ πιάσῃ», ὅθεν νὰ φονεύσῃ), θὰ ἀπαλλαγῇ («θὰ ξεμπερδεύσῃ») χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε (κυρ. ἄνευ τῆς ἐκ τῆς ἄτης λύπης· ἴδ. ἄσκευος); συγγνώσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης Εὐρ. 'Εκ. 1108 συγχωρημένος εἶνε καθείς, ὅταν πάθῃ κακὰ ποῦ δὲν εἶνε διὰ νὰ τὰ ὑποφέρῃ, νὰ ξεμπερδεύῃ μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὴ ζωή.

ἐξαπατάω: ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις οὐθ' 'Ηρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος 'Αρφ. Σφ. 60 ἡμεῖς δὲν ἔχομεν οὔτε δύο δούλους ῥίπτοντας καρύδια πρὸς τοὺς θεατὰς ἐκ φορμίδος, οὔτε παριστάνομεν 'Ηρακλέα, δι' ἀπάτης στερούμενον τοῦ δείπνου. Κατὰ τὸν Leeuwen ὁ Εὔπολις ὀλίγῳ πρότερον θὰ εἶχε διδάξῃ κωμῳδίαν, ἐν ᾗ καὶ κάρυα ἐρρίπτοντο εἰς τοὺς θεατὰς καὶ παρίστατο ἡ ἀπληστία τοῦ 'Ηρακλέους. Πρβ. Σχ. 'Αρφ. Εἰρ. 770.

ἐξαποδύνω ἐκδύομαι, ἐκδύνω· εἵματα ἐξαπέδυνε ε 372 ἔβγαζε τὰ φορέματά του

ἐξαπόλλυμι: ἀλλ' ἅμα πάντες 'Ιλίου ἐξαπολοίατ' Ζ 60 = ἀπόλοιντο ἐκ τῆς 'Ιλίου. ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια Σ 290 ἔχουν γίνῃ ἄφαντα ἐκ τῶν οἰκιῶν των τὰ κ. ἠέλιος οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε υ 357 ἔχει χαθῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τ. ἔ. ἔγινεν ἔκλειψις.

ἐξαποτίνω ξεπληρώνω, ἱκανοποιῶ· οὕτω κεν τῆς μητρὸς 'Ερινύας ἐξαποτίνοις Φ 412 οὕτως (τ. ἔ. ἡττώμενος) ἤθελες ἐκπληρώσῃ τὰς κατάρας τῆς μητρός σου ("Ηρας).

ἐξάπτω ἅπτω ἔκ τινος, δένω ἔκ τινος (ἐξαρτῶν αὐτό)· πεῖσμα νεὸς... κίονος ἐξάψας μεγάλης χ 466 δέσας τὸ σχοινίον (καὶ κρεμάσας αὐτὸ) ἐκ τοῦ κίονος, ὥστε νὰ κρέμαται. ἃ δ' ἐν γάμοισι χρῆν σε προσθέσθαι χροΐ, 'Ασιατίδων γήμαντα τὴν ὑπερτάτην Φρύγια πέπλων ἀγάλματ' ἐξάπτω χροός Εὐρ. Τρῳ. 1220 κυρ. τὰ δὲ Φρ. κοσμήματα τῶν πέπλων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ βάλῃς ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά σου (νὰ στολισθῇς) κατὰ τοὺς γάμους σου, νυμφευθεὶς τὴν εὐγενεστάτην τῶν 'Ασιατίδων, ταῦτα προσαρτῶ τώρα εἰς τὸ σῶμά σου (μὲ ταῦτα σὲ στολίζω). ἐξαμμέναι ἐκ σώματος Τιμ. Λοκρ. 102 Ε ἐξηρτημέναι, κρεμασμέναι ἐκ τοῦ σώματος. τὴν ἀπόρρησιν ἐξάπτουσι δεισιδαιμονίας Πλουτ. 278 F συνδέουσι μὲ δεισιδαιμονίαν (κυρ. ἐξαρτῶσιν ἐκ δεισ.). τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω ἱκέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς Εὐρ. 'Ορ. 383 «ταύτην πρώτην ἱκεσίαν ἐπὶ σὲ ποιοῦμαι» (Σχ.) ὡς ἱκέτης, ἐξαρτῶν ἐκ τῶν γονάτων σου κέ. ἴδ. ἄφυλλος. ἱκετηρίαν γόνασιν ἐξάπτω σέθεν 'Ι. Α. 1216 ἴδ. γόνυ. κώδωνας ἐξαψάμενος Δημ. 25, 90 ἀφ' οὗ κρεμάσῃ ἐπάνω του κώδωνας. Εὐριπίδης ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια ἐξαψαμένους 'Αρφ. Θεσμ. 426 ὁ Εὐρ. ἔμαθε τοὺς ἄνδρας νὰ κρεμοῦν ἐπάνω των μικρὰς σφραγῖδας σαρακοφαγωμένας. ἐγὼ διὰ ταῦτα, μὴ γέλων ὄφλων λάθω, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξῆμμαι πηνίκην τινά 'Αρφ. 'Απ. 898 διὰ ταῦτα, ἵνα μὴ γίνω καταγέλαστος χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, ἔχω ἐξαρτήσῃ περὶ τὴν κεφαλήν μου (ἐφόρεσα) πηνίκην τινά. "Αλλως· ἔλεγχον δεῖν λαβεῖν, πότερον ὄντως εἴη Διονύσιος ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς Πλ. 'Επ. 7, 340 Β ἂν ἀληθῶς ὁ Δ. ᾐσθάνθη ἐν ἑαυτῷ διάπυρον πόθον πρὸς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας.

ἐξαράσσω συντρίβω καὶ ῥίπτω ἔξω, καταθραύω τι ἔκ τινος πρὸς τὰ ἔξω· ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν μ 422 τῆς ἔσπασε τὸν ἱστὸν ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν τρόπιν. παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνήρ, οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ ὀδόντας οὔτ' ἂν (ἐνν. παύσειε) μειλίχως μυθεύμενος Σιμων. 'Αμοργ. 7 (8), 17 δὲν δύναταί τις νὰ παύσῃ αὐτὴν (κραυγάζουσαν) οὔτε διὰ τῶν ἀπειλῶν, οὐδ' ἐὰν ὀργισθεὶς ἤθελε τῆς σπάσῃ (καὶ βγάλῃ) μὲ λίθον τὰ δόντια, οὔτ' ἂν ἤθελε τὴν ὁμιλῇ μετὰ γλυκύτητος. οἷον ὑμῶν ἐξαράξει τὴν ἄγαν αὐθαδίαν 'Αρφ. Θεσμ. 704 εἶνε τοιαύτη (πρᾶξις), ὁποία θὰ περιορίσῃ τὴν πάρα πολὺ μεγάλην αὐθαιρεσίαν σας. κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι Νεφ. 1373 καὶ ἐγὼ δὲν ἐβάσταξα πλέον, ἀλλὰ τὸν βάζω ἐμπρὸς μὲ χίλιες δυὸ βρισιές.

ἐξαργέω: ἔργα δρῶμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα Σοφ. Φιλ. 556 ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐν ἐνεργείᾳ καὶ δὲν ἐπιβραδύνονται (ἀναβάλλονται) πλέον.

ἐξάργματα τά: ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος· τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων· ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι Ἀπολλ. Ῥ. 4,477 «τῶν ἀποθανόντων οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως (τ. ἔ. παλαιόθεν) ἀκρωτηριάσματά τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου, καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. Ἔπειτα τοῦ αἵματος αὐτοῦ λαβόντες τρὶς εἰς τὸ στόμα, ἀπέπτυον· τοῦτο δὲ ἐποίουν πρὸς τὸ ἐξιλάσασθαι τὴν δολοφονίαν» Σχ. Πρβ μασχαλίζομαι καὶ Σοφ. Ἠλ. 445.

ἐξαριθμέω τὰ χρήματα ἐν τῇ ἀγορᾷ Δημ. 27, 58 μετρῶ τὰ χρήματα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἀργυραμοιβοῦ.

ἐξαρκέω: Ἡ σύνταξις: ἐξαρκέω τινὶ (διά τινα ἢ εἴς τι): πρός τι ἢ εἴς τι=ἐπί τινα καὶ πρός τινα, ἔτι δὲ μετὰ μτχ. ἢ ἀπρφ. — τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν...δέξεται...σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί; Σοφ. Ο. Κ. 6 τίς τὸν περιπλανώμενον Οἰδ. θὰ ὑποδέχηται... ὀλίγον μὲν ζητοῦντα, τοῦ ὀλίγου δὲ ἀκόμη ὀλιγώτερον λαμβάνοντα, (ἀλλὰ) καὶ μὲ τοῦτο τὸ ὀλίγον ἱκανοποιούμενον; Τὸ ἐρωτηματικὸν πρέπει νὰ τεθῇ μετὰ τὸ ἐμοί, καὶ ἄλλως καὶ διότι εἰς τὸ ἐξαρκοῦν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνν. τὸ ἐστί, ὥστε νὰ ἰσοδυναμῇ τῷ ἐξαρκεῖ. ἢ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ; Εὐρ. Ἰκ. 574 ὄντως ὁ πατήρ σου σὲ ἐγέννησες, διὰ νὰ εἶσαι ἐπαρκὴς εἰς ὅλους (νὰ διαγωνίζησαι μὲ ὅλους); ἐξήρκει ταῦτ' αὐτοῖς ἠδικημένοις περιορᾶν Δημ. 55,7 ἠρκοῦντο, εὐχαριστοῦντο νὰ παραβλέπωσι (νὰ ὑποφέρωσιν ἐν σιωπῇ) τὰ ἀδικήματα, τὰ ὁποῖα εἶχον πάθη. τὸν νοῦν διδάσκαλον οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί Εὐρ. Τρῳ. 647 ἔχουσα τὸν νοῦν τὸν οἰκεῖον (τὸν ἐν ἐμαυτῇ) χρηστῶν λόγων διδάσκαλον ἐξήρκουν εἰς ἐμαυτήν. Ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ ἔχουσα ἐκ τοῦ ἐξήρκουν τ. ἔ. ἤμην εὐχαριστημένη νὰ ἔχω. πῶς ἂν τίς ποτ' ἐξαρκέσειε τύραννος χρήματα ἐκτίνων ὅσους ἀφείλετο; Ξεν. Ἱερ. 7, 12 πῶς τύραννός τις ἤθελεν ἐπαρκέσῃ νὰ πληρώνῃ χρήματα πρὸς ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὰ ἀφήρεσε; ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ ἐξειργάσατο... ταῦθ' ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξήρκεσεν (ἐνν. ἐξεργασάμενος) Ἀπ. 2, 4, 7 ὅσα τις ὑπὲρ ἑαυτοῦ δὲν κατώρθωσε—,ταῦτα ὁ φίλος ὑπὲρ τοῦ φίλου δαψιλῶς παρέσχεν. ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων Πινδ. Ν. 1,32 ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν (ἀρκετὰ) διὰ νὰ «καλοζήσῃ» («καλοπεράσῃ») τις καὶ νὰ ἐπαινεθῇ, βοηθῶν (ἐκ τούτων) τοὺς φίλους· τὸ ἐόντων γεν. ἀπόλυτος, εἰς δὲ τὸ ἐξαρκέων ἐνν. τούτοις (ἢ τούτων, διότι ὑπῆρχεν ἐν νῷ τὸ Ὁμηρ. χαριζομένη παρεόντων) Ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ ἐόντων ἐκ τοῦ εὖ παθεῖν (ὃ ἴδ. πρβ. Θέογν. 108) ἢ ἐκ τοῦ ἐξαρκέων· ἄλλοι δὲ τὸ ἐξαρκέων ἐκ τοῦ εὖ ἀκοῦσαι τ. ἔ. νὰ ἐπαινεθῶ, ὅτι βοηθῶ τοὺς φίλους.—ἐξαρκέων κτεάτεσσι Ο. 5, 24 ἔχων ἄφθονα κτήματα (ἄλλοι: βοηθῶν τοὺς ἄλλους μὲ τὰ πλούτη του).

ἐξαρτάω ἀρτῶ (κρεμῶ) τι ἔκ τινος, ἐξάπτω, προσδένω, στερεώνω· οὕτω μὲν οὐδ' ὁ χωρὶς ὢν ἀπέσται, ἀλλ' ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 20 οὕτω μὲν οὐδ' ὁ χωριστὰ εὑρισκόμενος θὰ εἶνε ἀπεσπασμένος, ἀλλὰ θὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κυρίας δυνάμεως (ἐκ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρατοῦ). τί δρᾷς; βιάζῃ χειρὸς ἐξαρτωμένη Εὐρ. Ἱππ. 325 ἐξαρτῶσα σεαυτὴν ἐκ τῆς χειρός μου. ἐξήρτηται τὸ ἄλλο χωρίον Θουκ. 6,96 συνήθως: συνδέεται μετ' αὐτοῦ· ὀρθότερον ὁ Σχ. «τὸ ἄλλο χωρίον, πλὴν τῶν προσβάσεων, ἅπαν ὑψηλόν ἐστι καὶ κρημνῶδες». Καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «κρέμεται»· περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. ἐξῆρται. Πρβ. Στράβ. 7 σ. 290 C. Ἐν τῷ τόξοισιν ἐξηρτημένοι Αἰσχ. Πρ. 737 ὀρθοτέρα γρ. εἶνε ἐξηρτυμένοι ἐξωπλισμένοι διὰ τόξων. ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας πώγωνας ἐξηρτημένας Ἀρφ. Ἐκκλ. 494 ὥστε εὔλογον εἶνε νὰ μὴ βραδύνωμεν περιμένουσαι ἐπὶ πλέον, ἐν ᾧ ἔχομεν κρεμασμένας γενειάδας (τὰς ὁποίας ἐφόρουν). Συντομώτερον θὰ ἔλεγε: μηκέτι ἐπαναμένωμεν πώγωνας ἐξηρτημέναι. πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν ἐξηρτήσασθε Τροίας ἐν κόλποις Εὐρ. Τρῳ. 129 ἐδέσατε μέσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Τροίας τὰ σχοινία (τῶν πλοίων σας), πλεκτὸν τῆς Αἰγύπτου προϊὸν (ἐργόχειρον, οἷον παίδευμα). ἐπιστολὰς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιῄεις Αἰσχ. 3, 164 περιεφέρεσο ἔχων (ἐπιδεικτικῶς) κρεμασμένας ἐκ τῶν δακτύλων σου ἐπιστολάς. καὶ γὰρ εἰσεληλύθει πολλῶν σοφιστῶν ὄχλον ἐξηρτημένος Ἰοφῶντ. Ἀπ. 1 (σελ. 761 Nauck) παρακολουθούμενος ὑπὸ μεγάλου πλήθους σοφιστῶν. ἐξηρτῆσθαι (Δ. Γ. -τῦσθαι) στρατόπεδον Δημ. 9, 49 στρατὸν ἔχω ἐξηρτημένον (ὡς ὅπλον τι) ἀπ' ἐμαυτοῦ καὶ μετ' ἐμαυτοῦ ἕλκω. οὔκουν ἕλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω; Ἀρφ. Εἰρ. 470 δὲν τραβῶ λοιπὸν καὶ κρεμῶμαι (ἐκ τοῦ σχοινίου) καὶ πάλιν πίπτω ἐπάνω καὶ προσπαθῶ; Ἂς φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης τοὺς ἕλκοντας τὸν γρῖπον ἁλιεῖς, ἵνα ἐννοήσῃ τὴν εἰκόνα ταύτην.

ἐξαρτύω (ῡ) κάμνω τι ἕτοιμον, παρασκευάζω· τἄνδον ἐξάρτυε Εὐρ. Ἠλ. 422 παρασκεύαζε (προετοίμαζε) τὰ ἐν τῷ οἴκῳ. Παθ. τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται Θουκ. 1,80 = εἰσὶ παρεσκευασμένοι. ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι Αἰσχ. Πρ. 737 ὡπλισμένοι. ἐξηρτυμένας πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν Εὐρ. Ἱππ. 1186 παρεσκευασμένας. ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται Πλ. Νόμ. 625 D= παρεσκεύασται. Μέσ. ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν Αἰσχ. Πρ. 940 ὅτι τοιοῦτον γάμον ἑτοιμάζεται γαμεῖν. φόνον ἐξαρτύσομαι Εὐρ. Ἠλ. 647

θὰ προετοιμάσω τὸν φόνον. Ἐπὶ ναυτ. παρασκευῆς· ναυτικὰ ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς Θουκ. 1, 13 ἔκαμνε ναυτικοὺς ἐξοπλισμούς.

ἔξαρχος 2: παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους Ω 721 ἔβαλαν (νὰ καθίσωσι) πλησίον του ἀοιδούς, οἵτινες ἀρχίζουν τοὺς θρήνους (κυρ. ὡς θρ. ἐξάρχους)· «ἐξῆρχον ἐκεῖνοι τῶν λόγων καὶ διεδέχοντο αὐτοὺς αἱ γυναῖκες» Εὐστάθ.

ἐξάρχω: βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς Β 273 δίδων πρῶτος καλὰς συμβουλάς. μολπῆς ἐξάρχοντος (ἐνν. τοῦ ἀοιδοῦ) Σ 606 ἐν ᾧ ὁ ἀοιδὸς ἐξῆρχε τῆς ᾠδῆς. Καὶ μὲ διπλῆν αἰτ. κατὰ τὸ προσφωνῶ, προσαγορεύω κτλ. εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους ἐξῆρχες, οὐκ' ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν Σοφ. Ἠλ. 556 ἐὰν δὲ τοιούτους λόγους ἤρχιζες νὰ λέγῃς πάντοτε πρὸς ἐμέ, δὲν θά μοι παρεῖχες τόσην λύπην διὰ νὰ σὲ ἀκούω. μάτηρ δ' ὡσεί τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως (ἴσως γρ. ὁμῶς) ἐξάρξω ἐγὼ μολπὰν οὐ τὰν αὐτὰν οἵαν ποτὲ δὴ σκήπτρῳ Πριάμου διερειδομένα ποδὸς ἀρχεχόρου πλαγαῖς Φρυγίαις εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς Εὐρ. Τρῳ. 152 ὡς δέ τις μήτηρ τοῖς πτηνοῖς νεοσσοῖς (ἐξάρχει) τὸν θρῆνον, ὁμοίως ἐξάρξω ἐγὼ (νῦν) τὴν μολπήν, ἡ οὐκ ἔστιν ἡ αὐτή, οἵαν ποτὲ δὴ τῷ Πριάμου σκήπτρῳ διερειδομένη ἐξῆρχον θεοὺς ταῖς εὐκ. Φρ. πληγαῖς τοῦ ἀρχ. ποδός: ὁποῖον τραγοῦδι ἀρχίζουσα, ἔδιδα διὰ κτυπημάτων Φρ. δυνατῶν τοῦ ἀρχ. ποδὸς τὸ σημεῖον (τῆς ἐνάρξεως) τοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν χοροῦ.

ἐξασκέω παρασκευάζω, διακοσμῶ, περιποιοῦμαι· λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν Σοφ. Ο. Κ. 1602 κυρ. καὶ τὸν περιεποιήθησαν μὲ λουτρὰ καὶ μὲ φορέματα: τὸν ἔλουσαν καὶ ἐνέδυσαν. ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι Μοῦσαι μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας κλεινῷ σοφιστῇ Θρακί Εὐρ. Ῥῆσ. 922 ἡμεῖς αἱ Μοῦσαι ἐφωδιασμέναι μὲ μουσικὰ ὄργανα, ἵνα μετάσχωμεν τοῦ μεγίστου μουσικοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς τὸν ἔνδοξον μουσικὸν Θρᾷκα. ἐλεγκτικήν τινα.. ἐξασκήσαντος ἕξιν Πλουτ. Περ. 4 ὅστις (Ζήνων) δι' ἀσκήσεως ἀπέκτησεν ἐλεγκ. τινα ἕξιν.

ἐξαυδάω λέγω φανερά, ξεστομίζω, ἀκριβῶς ἐκφράζω· ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ Α 363 λέγε φανερά, μὴ τὸ κρύπτῃς μέσα εἰς τὸν νοῦν σου. Μέσ. χρησμὸς... δυσχειμέρους ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος Αἰσχ. Χο. 271 λέγων φανερά, ὅτι ἔχω νὰ ὑποστῶ συμφορὰς φρικώδεις (κρυερὰς) ἐν τῇ θερμῇ καρδίᾳ μου. παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας Χο. 151 (ἴδ παιάν).

ἐξαυχέω ἐπιτετ. τὸ ἁπλοῦν, πολὺ καυχῶμαι, σεμνύνομαι, ἐν γέν. πιστεύω, νομίζω· σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ Σοφ. Ἀντ. 390 ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα (δὲν θὰ ἔλεγα) πῶς θὰ ἔλθω ἐδῶ (τὸ ἀντίθ. πραγματικόν: ἀλλὰ νῦν τὸ πιστεύω). οὐ γάρ ποτε τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι Σοφ. Φιλ. 829 ποτὲ δὲν ἤθελον πιστεύσῃ ἐγὼ τοῦτο, δηλ. νὰ ὑποφέρῃς μὲ τόσην συμπάθειαν νὰ ὑπομείνῃς τὰ δεινά μου. Ἢ οὕτω πρέπει νὰ μεταφράσωμεν, ἢ ἀποδίδοντες τὸν ἂν εἰς τὸ τλῆναι ὧδε: ποτὲ δὲν ἐκολακεύθην μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἤθελες ὑποφέρῃ κτλ. Ἀλλὰ συνήθως μεταφράζουσιν ἀποδίδοντες τὸν ἂν καὶ εἰς τὸ ἐξηύχησα καὶ εἰς τὸ τλῆναι, ὅπερ δὲν εἶνε εὔκολον.

ἐξαφαιρέω: εἰς ὅ κε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε Χ 444 ἕως ὅτου ἀπὸ ὅλας ἀφαιρέσητε τὴν ζωήν.

ἐξαφίσταμαι μέσ. ἀφίσταμαι ἔκ τινος· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ Σοφ. Ο. Κ. 561 φοβεράν τινα πρᾶξιν ἔπρεπε νὰ εἴπῃς, ἵνα ἐγὼ ἀποστῶ ἀπὸ ἐκτελέσεως αὐτῆς: μόνον φοβεράν τινα πρ. ἂν εἴπῃς, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκτελέσω αὐτήν.

ἐξαφρίζω τὸν ἀφρὸν ἀφαιρῶ. Μτφ. πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος Αἰσχ. Ἀγ. 1051 κατὰ λέξ. = πρὸ τοῦ νὰ ἐξαφρίζηται ἡ ὁρμή της (μέσα) εἰς τὸ αἷμα: πρὸ τοῦ νὰ περιορίζηται ἡ ὁρμή της διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἐξάγοντος ἐξ αὐτῆς ἀφρὸν καὶ αἷμα.

ἐξεγγυάω: ὃν ἐχρῆν δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι Ἀντιφ. 5, 47 ἢ νὰ παραδώσωσιν ὑπὸ ἐγγύησιν εἰς τοὺς φίλους μου ἢ νὰ παραδώσωσιν εἰς τοὺς ἄρχοντας. μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα Δημ. 24, 73 μηδὲ τοῦ λοιποῦ νὰ γίνωνται ἐγγυηταὶ διὰ κανένα (καὶ διὰ τῆς ἐγγυήσεως νὰ ἐλευθερώνωσιν αὐτόν). ἐφ' οἷς ἐξηγγυήθη, οὔτε ἀδελφὸς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἦλθε Λυσ. 23, 10 οὔτε ἀδ. οὔτε ἄλλος οὐδεὶς ἐνεφανίσθη ἐπὶ τούτοις (τοῖς ὅροις, ἐπὶ τῇ βάσει τούτων), ἐφ' οἷς ἀπελύθη δι' ἐγγυήσεως (λόγῳ, ὅτι ὁ Παγκλέων εἶνε ἐλεύθερος).

ἐξεγείρω καὶ μεταφ. εἰ γάρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνήρ, εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον Εὐρ. Ἠλ. 41 διότι ἐὰν ἐλάμβανεν αὐτὴν (γυναῖκα) ἀνὴρ ἔχων ἀξίωμα (μεγάλην κοινωνικὴν θέσιν), θὰ ἐξήγειρεν ἐκδίκησιν διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀγ., (νῦν) κοιμώμενον. σὸν δ' ἐστίν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν, τὴν λαμπάδ' ἡμμένην ὅπως πρῶτον ἐμοὶ προσοίσεις Ἀρφ. Λυσ. 315 σὸν ἔργον, ὦ χύτρα (διότι ἐν χύτραις ἔφερον τὸ πῦρ), εἶνε ν' ἀνάπτῃς τὸν ἄνθρακά σου καὶ νὰ κυττάζῃς πῶς πρῶτον εἰς ἐμὲ νὰ φέρῃς τὴν λαμπάδα ἀνημμένην (ἵνα πρῶτος ἐμβαλὼν πῦρ δοξασθῶ). τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν Ὄρν. 1413 οὐ φαῦλόν ἐστι τουτὶ τὸ κ., ὃ ἐξεγρ.: δὲν εἶνε μικρὸν τοῦτο ἐδῶ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐξεγερθῇ. Κατὰ τὸν Leeuwen κακὸν ἐνταῦθα δὲν λέγεται περὶ ἀνθρώπου· πρβ. 931.

ἐξέδραμεν ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 14 ἀόρ. β' τοῦ ἐκδιδράσκω.

ἐξέδομαι ἴδ. ἐξεσθίω.

ἐξεῖδον ἴδ. ἐξοράω.

ἐξεικάζω: μὴ δέδιθ'· οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος Ἀρφ. Ἱππ. 230 «πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα» Σουΐδας. φόβος μ' ἔχει κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξῃκασμένα Αἰσχ. Ἀγ. 1242 φρίκη μὲ καταλαμβάνει ἀκούοντ' ἀληθῶς πράγματα ὄχι (οὐδόλως) εἰκονικῶς (ἐν παρομοιώσεσι) καὶ ὑπαινιγμοῖς εἰρημένα. καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 39 ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐστήνοντο αἱ πάγαι, παρεσκευάζετο οὕτως, ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τοὺς ἄλλους τόπους, ἐν οἷς οὐδεμία πάγη.

ἐξείλλω (πρβ. ἐξίλλω): ἄν ἐξείλλῃ τίς τινα τῆς ἐργασίας Δημ. 37, 35 ἄν τις ἐξωθῇ τινα (ταράττων) ἐκ τῆς ἐκμεταλλευτικῆς ἐργασίας. Πρβ. ἐξούλης δίκη.

ἔξειμι: ἀτάρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; υ 179 δὲν βγαίνεις (καὶ) ἔξω (νὰ πᾷς ἀλλοῦ πουθενὰ νὰ ἐπαιτήσῃς); εἰς ἔλεγχον ἐξιών Σοφ. Φιλ. 98 (ἴδ. ἔλεγχος). Μτφ. φαίνεταί μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ διανοίας ἢ ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως Πλ. Πολ. 412 Ε φαίνεταί μοι ὅτι γνώμη (τις) ἐξέρχεται ἐκ τῆς διανοίας ἢ ἑκ. ἢ ἀκ. ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῇσαν οἱ Ἕλληνες Θουκ. 1, 15 ἐκτὸς τῆς πατρίδος ἐκστρατείας μακρὰν τῆς ἑαυτῶν χώρας πρὸς ὑποταγὴν ἄλλων δὲν ἐξεστράτευον οἱ Ἑλλ. Σύστοιχος ἡ σύνταξις. Ὁμοίως πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών Σοφ Τρ. 158 ἐν ᾧ ἐπεχείρησε πολλοὺς ἀγῶνας. οὐκ ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἱππέων ἐξιόντες Θουκ. 6, 37 οὐ δυνάμενοι ἐξιέναι ἐπὶ πολὺ (διάστημα) ὑπὸ τῶν ἡμ. ἱππ. εἰργόμενοι. οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς τοῦ δράματος Ἀρφ. Βατρ. 947 ὁ ἐξερχόμενος (εἰς τὴν σκηνὴν) πρῶτα πρῶτα μὲν συνηθίζει νά μοι λέγῃ τὴν γενεαλογίαν τοῦ δράματος. Ἐν τοῖς προλόγοις ὁ Εὐριπ. συνηθίζει, εὐθὺς ἐκ τῶν πρώτων στίχων, νὰ δίδῃ εἰς τοὺς ἀκροατὰς γενεαλογικὰς καὶ ἄλλας πληροφορίας τοῦ δράματος. ὁρῶσι τὴν τούτου ἑταίραν... ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν Δημ. 48, 55 ἐξερχομένην μετὰ μεγάλης πολυτελείας. ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρύν Εὐρ. Κύκλ. 409 ἴδ. αἰθήρ. ὁ χρόνος ἐξήϊε Ἡρ. 2, 139 ἐτελείωνεν ὁ καιρός. ζητοῦντα ὅπου ἔξεισι (τὰ ἴχνη) Ξεν. Κυν. 8, 3 ποῦ καταλήγουν (τελειώνουν). λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος μ', ὅταν τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε Σοφ. Φιλ. 767 ὅταν λήγῃ, παρέρχηται.

ἔξειμι (ἴδ. εἰμί): κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται Σοφ. Ἀντ. 507 καὶ ἔχει τὴν ἐξουσίαν (τὴν ἄδειαν) νὰ λέγῃ καὶ νὰ πράττῃ ὅσα θέλει. Πρβ. ἐξουσία.— οὐ δεινὰ μἠξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι; Ἀρφ. Ἀχ. 1079 δὲν εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα νὰ μὴ ἔχω ἐξουσίαν μηδὲ νὰ ἑορτάσω; Συνήθως τὸ οὐσ. ἢ ἐπίθ. τίθεται εἰς τὸ ἀπρφ. κατὰ δοτικ. μέν, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ πρὸς τὸ κατὰ δοτ. ὑποκ. τῆς ἀπρφ. σχέσις, ὅταν δὲ ἡ σχέσις αὐτὴ δὲν θεωρῆται, εἴτε διότι μεσολαβεῖ λέξις (ἢ λέξεις), εἴτε διότι τὸ ἐπίθ. ἢ ἡ μετοχὴ διορίζει μᾶλλον τὸ ὑποκ. (ὃ νοεῖται κατ' αἰτ.) τῆς ἀπαρεμφ. ἢ τὸ αὐτὸ ὑποκ. ἀλλὰ κατὰ δοτ. ὡς ἐξηρτημένον ἐκ τοῦ ἐξεῖναι, τότε προτιμᾶται ἡ αἰτιατ. ἔξεστι δ' ὑμῖν εἰ βούλεσθε, λαβόντας ὅπλα... εἰς τὸν αὐτὸν ἡμῖν κίνδυνον ἐμβαίνειν Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 15. Λακεδαιμονίοις ἔξεστιν ὑμῖν φίλους γενέσθαι βεβαίως Θουκ. 4, 20 ὅπου προετιμήθη ἡ αἰτ. καὶ σαφηνείας χάριν. νῦν σοι ἔξεστιν ἀνδρὶ γενέσθαι Ξεν Ἀν. 7, 1, 21 τώρα ἔχεις εὐκαιρίαν ν' ἀποδειχθῇς (σπουδαῖος) ἀνήρ. οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασιν ἀλλ' οἰκείοις εὐδαίμοσιν ἔξεστι γενέσθαι Δημ. 3, 23 ὄχι ἀλλότρια μεταχειριζόμενοι παραδείγματα ἀλλ' οἰκεῖα δύνασθε (ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν) νὰ γίνητε εὐδαίμονες. ὡς οὐκ ἐξεσόμενον τῇ πόλει δίκην παρὰ τῶν ἀδικούντων λαμβάνειν Λυσ. 14, 10 μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ πόλις δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀδικοῦντας. ἀγανακτεῖν τε ἐξῆν εἴτε βουλοίμην εἴτε μή. Πλ. Ἐπιστ. 7, 345 D καὶ εἶχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀγανακτῶ εἴτε ἤθελον εἴτε δὲν ἤθελον. Καὶ κατ' ἔλλειψιν: ἐν δόμοις μὲν ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ, γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα, αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν (ἐνν ἐπανορθοῦσθαι τ. ἑ. τὸν βίον μας νὰ ἐπανορθώσωμεν δὲν ἐπιτρέπεται) Εὐρ. Ἱκ. 1082

ἐξεῖπον (ἴδ. εἶπον): ἐξείπω καὶ πάντα διΐξομαι Ι. 61 ἂς εἴπω καθαρά. ἐλήφθησαν δὲ οἱ ξύμπαντες, ἀκριβείᾳ μὲν χαλεπὸν ἐξειπεῖν, ὅμως δὲ οὐκ ἐλάσσους ἑπτακισχιλίων Θουκ. 7, 87. Ἡ παρενθετ. πρότασις: «δύσκολον μὲν νὰ ὁρίσῃ τις ἀκριβῶς», συνδέεται πρὸς τὰ ἐφεξῆς διὰ τοῦ (μέν) δέ. Ὡς καὶ τὸ εἰπεῖν, συντ. καὶ τὸ ἐξεῖπον μετὰ διπλῆς αἰτ. πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω Σοφ. Ἠλ. 521 πολλὰ πρὸς πολλοὺς ἤδη δημοσίᾳ εἶπες, ὅτι εἶμαι θρασεῖα καὶ παρανόμως ἄρχω. τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; Εὐρ. Ἠλ. 907 ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω πρῶτα νά σοι διηγηθῶ (φανερώσω) τὰ δεινά μου; ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν; Ἀπ. Εὐρ. 666 ἴσ. τί ὄνειδος λέγων τις πρὸς σὲ ἤθελεν (ἐξευρὼν) εἴπῃ μεγαλίτερον τούτου, ὅπερ νῦν λέγω; τ. ἑ. ὦ παγκακίστη καὶ γυνή, ὅπου ἡ διὰ τοῦ καὶ σύνδεσις δεικνύει ὅτι τὸ γυνὴ εἶνέ τι χεῖρον τοῦ παγκακίστη. Ἡ σύνταξις κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ λέγω σε κακά.— καὶ τὴν μητέρα καμὲ καὶ πάντας ἡμᾶς ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον Δημ. 21, 79 καὶ ἐναντίον τῆς μητρός μου καὶ ἐμοῦ καὶ πάντων ἡμῶν ἐξεστόμισαν καὶ ἐκεῖνα ποῦ λέγονται καὶ ἐκεῖνα ποῦ δὲν λέγονται (δηλ. ὀνείδη). Δὲν εἶνε χρεία διορθώσεως τοῦ ἐξεῖπον.— κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως Σοφ. Ἀντ. 234 καὶ ἂν αὐτό, τὸ ὁποῖον θ' ἀνακοινώσω, θὰ εἶνε τίποτε («ἕνα τιποτένιο πρᾶγμα»), θὰ τὸ εἰπῶ ὅμως. τοιαῦτά τοι νῷ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν Ἠλ. 984 βεβαίως πᾶς τις ἄνθρωπος τοιαῦτα θὰ εἴπῃ καθαρὰ περὶ ἡμῶν.

ἐξείργω, Ἰων. ἐξέργω: χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος Σοφ. Ἠλ. 1292 τὴν εὐκαιρίαν (τὸ καίριον) τοῦ χρόνου δύναται ν' ἀποκλείσῃ λόγος (περισσός: ἡ ἀδολεσχία). ἀγορανόμοι (τ. ἔ. ὑμεῖς οἱ ἀγορ.), τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; Ἀρφ. Ἀχ. 825 δὲν θὰ βγάλετε ἔξω τοὺς συκοφάντας; ὁ προστυγχάνων... ἀμυνέτω τῷ νόμῳ, πληγαῖς ἐξείργων τοὺς θυμῷ, ἑτέρῳ κακῷ, φιλοφρονουμένους (χαριζομένους) Πλ. Νόμ. 935 C ὅστις κατὰ τύχην εὑρίσκεται εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ἂς βοηθῇ τὸν νόμον διὰ κτυπημάτων περιορίζων τοὺς ἐξυπηρετοῦντας (δουλεύοντας εἰς) τὸν θυμόν των, ἄλλο τοῦτο κακὸν (οἷον εἶνε αἱ πληγαί). ἐκείνης τε λιπαρεούσης καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος Ἡρ. 9, 111 ἐπειδὴ καὶ ἐκείνη ἐπέμενεν εἰς τὴν παράκλησίν της καὶ (ὁ βασιλεὺς) ὑπὸ τοῦ νόμου ἠναγκάζετο (ὑπεχρεώνετο). ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι ἐς ἱστορίης λόγον 7, 96 εἶνε ἀναγκαῖον νὰ πράξω τοῦτο χάριν τῆς ἱστορίας μου.

ἐξείρω, ἀντίθ. ἐνείρω: ἀλλὰ πᾶς ἐπίστρεφε δεῦρο κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο Ἀρφ. Σφ. 423 ἀλλ' ὅλοι σας στρέφετε ἐδῶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, καὶ ἀφ' οὗ ἐκβάλετε τὸ κέντρον σας, ἔπειτα ὁρμᾶτε ἐναντίον του. ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες Ἱππ. 377 ἀφ' οὗ ἀπὸ μέσα σύρωμεν ἔξω τὴν γλῶσσάν του· «ἑλκύσαντες, ἀνασπάσαντες» Σχ.

ἔξεισθα ἴδ. ἔξειμι.

ἐξεκυλίσθη ἴδ. ἐκκυλίω.

ἐξελαύνω: οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι Π 388 οἳ ἂν βιαίως ἐν τῇ ἀγορᾷ κρίνωσι σκολιῶς τὰς δίκας, ἐξελάσωσι δὲ τὴν δικαιοσύνην. χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι σ 29 ἤθελα τοῦ πετάξῃ χάμου ὅλα τὰ δόντια ἐκ τῶν σιαγόνων· εἶνε ἀπόδοσις εἰς τὴν ὑπόθ. κόπτων (ἂν τοῦ ἔδιδε μιὰ γροθιά). ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας Ἀρφ. Νεφ. 123 θὰ σὲ διώξω ἐκ τῆς οἰκίας μου (νὰ πᾷς) εἰς τὸν διάβολον. ἐξελαύνειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον Πλουτ. 654 D νὰ ἐκδιώκωσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν πᾶσαν ἐντροπὴν (κυρ. τὸ αἰδούμενον μέρος τῆς ψυχῆς). πρὶν κόνιν ἱππείαν (ἱππειᾶν) ἐξελάσαι λαγόνων Καλλίμ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 6 πρὶν ἐκτρίψῃ (κυρ. ἐκδιώξῃ) τὴν κόνιν ἐκ τῶν λαγόνων τῶν ἵππων της. ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας ἐξέλασ' ἐς πληθύν Λ 359 «ἀναπηδήσας εἰς τὸ ὄχημα ὀπίσω ἀνέδραμεν εἰς τὸ πλῆθος» Γαζῆς. ‖ καταχεάμενος ἄπλετον χρυσὸν ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε Ἡρ. 1, 50 χύσας ἄφθονον χρυσόν, σφυρηλατῶν κατεσκεύαζεν ἡμιπλίνθια. ἵππους ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι Θεόκρ. 24, 117 τοὺς ἵππους (τοὺς) ὑπὸ τὸ ἅρμα νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν: «νὰ λαλήσῃ».

ἐξελέγχω ἐλέγχων φέρω εἰς φῶς· ἃ ἡ φύσις αἰεὶ ἐβούλετο, ἐξηλέγχθη ἐς τὸ ἀληθές Θουκ. 3, 64 ὅσα ἡ (ἔμφυτος ὑμῶν) φύσις πάντοτε ἐπεθύμει, ἐξελεγχθέντα ἀπεδείχθησαν ἀληθῆ (κυρ. ἦλθον εἰς τὴν ἀληθῆ κύτων ὄψιν). τὸ πρότερον τοῦτό γε ἐξηλέγξαμεν· ὅτι οὐδὲν πλέον, οὐδ' εἰ ἄνευ πραγμάτων καὶ τοῦ ὀρύττειν τὴν γῆν τὸ πᾶν ἡμῖν χρυσίον γένοιτο Πλ. Εὐθυδ. 288 προηγουμένως τοῦτο τοὐλάχιστον ἐξηλέγξαμεν, ὅτι οὐδὲν ὠφελούμεθα (κυρ. οὐδὲν πλέον ἡμῖν ἐστιν), ἀκόμη καὶ ἂν τὸ πᾶν ἤθελε γίνῃ εἰς ἡμᾶς χρυσίον χωρὶς ἐνοχλήσεων καὶ χωρὶς νὰ σκάπτωμεν τὴν γῆν. Μετὰ μτχ. εἰ μὲν οὖν ἐμέ τις ἐξελέγχοι ταύτην τὴν βοήθειαν ἀδύνατον ὄντα ἐμαυτῷ καὶ ἄλλῳ βοηθεῖν Γοργ. 522 D ἐὰν ἤθελέ τις ἐξελέγχῃ ἐμέ, ὅτι εἶμαι ἀδύνατος (ὅτι ἀδυνατῶ) νὰ παρέχω εἰς ἐμαυτὸν καὶ εἰς ἄλλον τὴν βοήθειαν ταύτην. οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι Εὐρ. Ἠλ 36 οὐδεὶς τοῦτο τοὐλάχιστον (ὅτι ἀπὸ Μυκηναίων γεγόναμεν) ἐξελέγχει με: οὐδεὶς δύναται νά με μεμφθῇ διὰ τοῦτο. πάλαι πάντες ἦσαν ἐξεληλεγμένοι Δημ. 18, 23 πρὸ πολλοῦ πάντες ἦσαν ἐξεληλ. κατὰ τὰ φρονήματα: πάντων ἡ ἀδιαφορία ἦτο φανερά. τὰ κοινὰ τοῖς ὁμολογουμένως ἐξεληλεγμένοις οὖσι φαύλοις ἐπιτρέπειν Δημ. 26, 22 ἴδ. παρακατατίθεμαι.

ἐξελεῖν ἴδ. ἐξαιρέω.

ἐξελίσσω, Ἀττ. ἐξελίττω: φέρ' ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει Εὐρ. Ἱππ. 864 ἀφ' οὗ ξετυλίξω τὴν περιβάλλουσαν τὴν δέλτον κλωστὴν καὶ διὰ τῆς σφραγῖδος συνδεδεμένην, ἂς ἴδω τί θέλει νά μοι εἴπῃ αὕτη ἡ δέλτος. τοὺς λελεγμένους λόγους σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν' αἰσχύνην λάβω διακονοῦσα κρυπτά, καὶ προβῇ λόγος οὐχ ᾗπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξελίσσομεν Ἴων. 394 τοὺς λ. λόγους ἀποσιώπα πρὸς τὸν ἄνδρα μου, ἵνα μὴ λάβω ἐντροπήν τινα («διὰ νὰ μὴ ἐντροπιασθῶ»), ὅτι ἐνασχολοῦμαι εἰς ἐξιχνίασιν μυστικῶν, καὶ οὕτως ὁ λόγος (τὸ πρᾶγμα) λάβῃ ὄχι ἐκείνην τὴν τροπήν, ἣν ἡμεῖς ἠθέλομεν διὰ τῆς ἡμετέρας ἀναπτύξεως νὰ δώσωμεν εἰς αὐτό. Ἀντὶ τοῦ καὶ προβῇ ὁ Στοβ. (Ἀνθ. 74, 29) παρέχει τὴν γρ. καί μ' (ἐκ τοῦ κἀμ') ὀλῇ, ἐξ οὗ εἰκάζουσι: κἀποβῇ: καὶ μόλῃ κτλ. Νηρήδων χοροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσιν ποδός Τρῳ. 3 ἐκ τῶν ἑλιγμῶν ἀποκαλύπτουσι (μέσα ἀπὸ τοὺς ἑλιγμοὺς παρουσιάζουσιν) ὡραιότατα πατήματα ποδός· τ. ἔ. πρῶτα οἱ πόδες των κινούμενοι δὲν φαίνονται, ἀλλ' ἔπειτα προβαίνοντες φανερώνονται. τοσαύταις ἡμέραις τὸν αὑτῆς κύκλον ἐξελίσσει (σελήνη) Πλουτ. π. Ἴσ. καὶ Ὀσίρ. κ. 42 ἐντὸς τόσων ἡμερῶν τελειώνει (στρεφομένη) τὸν κύκλον της. ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλου (κύκλῳ χ/φα) τόρνευμα δεινὸν (σύστ. αἰτ.) ποδός Εὐρ. Ἡρ. Μ. 977 ἐξάγων τὸν παῖδα ἐκ τοῦ κύκλου τοῦ κίονος διὰ ταχυτάτης περιστροφῆς τοῦ ποδός.

ἐξέλκω: τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι Δ 214 ἴδ. ἄγνυμι. χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ ἐς καιρὸν τυπεὶς ἐτύγχαν', ἐξέλκει δέ Εὐρ. Ἀνδρ. 1121 ὑπο-

χωρεῖ δὲ ὀπίσω (κατὰ μτφ. ναυτικήν), διότι δὲν ἔτυχε νὰ κτυπηθῇ καιρίως (εἰς καίριον μέρος), ἐξέλκει δὲ τὸ ξίφος (ξιφουλκεῖ). Κατ' ἄλλους ἐνν. πόδα (extrahit se).—δύστηνον ἐξέλκων πόδα Σοφ. Φιλ. 291 σύρων (ὀπίσω) τὸν δύστηνον πόδα μου. ἐγὼ δ' ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα Ἀρφ. Ἱππ. 365 ἐγὼ δὲ (λαβὼν σε) ἐκ τῆς πυγῆς θά σε σύρω ἔξω σκυφτὸν («κύπτοντα· διὰ δὲ τοῦ σχήματος τὴν αἰσχύνην δείκνυσιν ἑαυτοῦ» Σχ. ἴσ. αὐτοῦ). οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι Εἰρ. 511 ἐξέλκοντες ποιοῦσι, περαίνουσι τοὔργον.

ἐξέμεν=ἐξεῖναι. ἐξέμεν=ἕξειν ἴδ. ἔχω.

ἐξεμέω: πρῶτον δ' ἐξήμεσσε λίθον πύματον καταπιὼν Ἡσ. Θεογ. 497 πρῶτον ἐξέρασε λίθον, ἐπειδὴ τὸν κατέπιε τελευταῖον. τέκτων κάμνων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ ἰατροῦ φάρμακον πιὼν ἐξεμέσαι τὸ νόσημα Πλ. Πολ. 406 D ἀρρωστῶν ζητεῖ παρὰ τοῦ ἰατροῦ φάρμ., ἵνα, ἀφ' οὗ τὸ πίῃ, ἐξεράσῃ τὸ νόσημα.

ἐξέμμορε ἴδ. ἐκμείρομαι.

ἐξεμπολάω: οὐ γάρ τις ὅρμος ἔστιν οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος ἢ ξενώσεται Σοφ. Φιλ. 303 δὲν ὑπάρχει ὅρμος τις οὐδὲ τόπος, εἰς ὃν πλέων (ναυβάτης τις) νὰ πωλήσῃ τὸ πρᾶγμά του μὲ κέρδος ἢ νὰ εὕρῃ φιλοξενίαν. τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι Ἀντ. 1035 ὑπὸ τοῦ γένους τῶν ὁποίων (μάντεων) ἔχω πωληθῇ ὡς ἐμπόρευμα καὶ ἐκφορτωθῇ (κυρ. ὡς φορτίον ἔχω ἐκβληθῇ ἐκ τοῦ πλοίου)· ὅθεν= προδέδομαι.

ἐξενέπω: ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ Αἴγιναν πάτραν Πίνδ. Ὀ. 8, 20 «ἀνεκήρυξεν, ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησε νικῶν ἐν πάλῃ τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Αἴγιναν» Σχ. τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμὸς Ν. 4, 33 κατὰ μῆκος καὶ πλάτος (λεπτομερῶς) νὰ διηγῶμαι τὴν ὑπόθεσιν μὲ ἐμποδίζει ὁ νόμος (ἡ συνήθεια) τῆς ᾠδῆς.

ἐξεπᾴδω: χρὴ ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξεπᾴσητε Πλ. Φαίδ. 77 Ε πρέπει νὰ τοῦ ψάλλητε ἐπῳδὰς καθ' ἑκάστην, ἕως ὅτου διὰ τῶν ἐπῳδῶν ἀπαλλάξητε αὐτὸν τοῦ φόβου. Παθ. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν Σοφ Ο. Κ. 1194 διὰ τῶν γοητευτικῶν λόγων τῶν φίλων καταπραΰνονται κατὰ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν.

ἐξεπίσταμαι: ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο Σοφ. Ο. Κ. 1584 κυρ. γνώριζέ τον ἐκεῖνον ὡς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλιπε τὴν (ἀδιάκοπον;) ζωήν. Τὸ ἀεὶ ἐναντιοῦται πρὸς πάσας τὰς διορθώσεις, καίτοι πολλάς· ἴσως ἐνν. τὴν ἀδιάκοπον (ἐν θλίψεσι καὶ ταλαιπωρίαις) ζωήν. Μόνον μετὰ τῆς παρενθετικῆς παρασημασίας ταύτης κάπως δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἀεί.—ἐξεπιστάμενος τὸν λόγον, εἰ μὴ πάνυ τις ἦν μακρὸς Πλ. Φαῖδρ. 228 Β «γνωρίζων ἀπ' ἔξω» (δηλ. ἀπομνημονεύων) τὸν λόγον, ἐκτὸς ἐὰν ἦτό τις πολὺ μακρός.

ἐξεργάζομαι: ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην Σοφ. Τρ. 706 βλέπω δὲ ὅτι ἔχω διαπράξῃ φοβερὰν πρᾶξιν. αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος Εὐρ. Ὀρ. 1624 ἀφ' οὗ διέπραξε τὸν μυσαρὸν φόνον τῆς μητρός του. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; Σοφ. Αἴ. 376 «ἐπὶ τετελεσμένοις καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσι» Σχ. μαθὼν ἐπ' ἐξεργασμένοισι τὸ μαντήϊον ἐὸν τοῦτο Ἡρ. 4, 164 κατόπιν τετελεσμένου γεγονότος. Ὁμοίως 8, 94. ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις Αἰσχ. Ἀγ. 1378 ἴδ. ἵστημι. μισθὸς ἡμῖν (ἐξ)είργασται τῇ στρατιᾷ Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 28 ἔχει ἐξασφαλισθῇ ὑφ' ἡμῶν (διὰ) τὸ στράτευμα. || τελειοποιῶ· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς μελετῶντες αὐτὸ (τὸ ἐπιστήμονες γενέσθαι τῆς θαλάσσης) εὐθὺς ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἐξείργασθέ πω Θουκ. 1, 142 διότι καὶ ὑμεῖς, ἂν καὶ γυμνάζεσθε εἰς τὰ ναυτικὰ εὐθὺς ἀπὸ τῶν Μηδ. πολέμων, δὲν τὸ ἔχετε ἀκόμη κατορθώσῃ καλὰ καλά. καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι διαφερόντως ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐξειργασμέναι εἰσίν Ξεν. Κ. Π. 8, 2, 5 ἐξόχως (ἐκτάκτως) εἶνε τελειοποιημέναι (ἀνεπτυγμέναι) ἐν ταῖς μεγ. πόλεσιν. Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο, ῥηγνῦσα σάρκας Εὐρ. Βάκ. 1129 ἡ δὲ Ἰνὼ ἐτελείωνε τὸ ἔργον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, σπαράσσουσα (ξεσχίζουσα) τὰς σάρκας (τοῦ Πενθέως). || (πρίν) τι Ἴωσι δόξαι, τὸ ἡμέας οἷόν τε ἔσται ἐξεργάσασθαι Ἡρ. 4, 134 πρὶν ἀποφασίσωσί τι οἱ Ἴωνες, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ μᾶς καταστρέψῃ. ἐξειργάσμεθα Εὐρ. Ἱππ. 566 ἀπολώλαμεν.

ἐξερείπω: χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα Ρ 440 ἐκπεσοῦσα ἐκ τῆς ζεύγλης. τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος Ἡσ. Θε. 704 «τῆς μὲν (γῆς) ἐρριμμένης κάτω, τοῦ δὲ (οὐρανοῦ) ἐπικειμένου» Σχ. (κάπροι) αὐχένας ἐξεριπόντες Ἀσπ. Ἡρ. 174 κυρ. ἐκπεσόντες κατὰ τοὺς αὐχένας: ἐξαρθρωθέντες τοὺς αὐχένας. εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι κε μεγάλας δρυὸς Πινδ. Π. 4, 263 εἰ γάρ τις ὀξ. πελέκει ἐκκόψειε κλάδους μεγ. δρυός. παχύτατοι δὲ (νάρθηκες), ἢ ἐξήριπε τὸ κάτηγμα Ἱπποκρ. 3, 314 L ἐκεῖ ὅπου τὸ κάταγμα προέβαλε πρὸς τὰ ἔξω.

ἐξερημόω ὅλως διόλου ἐρημώνω, «ξεκληρίζω»· ἴτωσαν εἰς τὸν ἐξηρημωμένον οἶκον Πλ. Νόμ. 925 C. πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος Σοφ. Ἠλ. 1010 πρὶν πανώλεθροι παντελῶς (τὸ πᾶν ἐπιρρημ.) καὶ ἡμεῖς ἀπολεσθῶμεν καὶ τὸ γένος ἡμῶν ἐξαφανίσωμεν. ὦ γῆς λοχεύμαθ', οὓς Ἄρης σπείρει ποτέ, λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 253 ὦ γεννήματα τῆς γῆς (τ. ἔ. ἀναβλαστόντα ἐκ τῶν δράκοντος ὀδόντων), τοὺς ὁποίους ὁ Ἄρης ποτὲ ἔσπειρεν, ἀφ' οὗ ἀπεγύμνωσε τὴν ἄπληστον σιαγόνα τοῦ δράκοντος. αἱ (Σπαρτιάτιδες) ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους... δρόμους παλαίστρας τε... κοινὰς ἔχουσι Ἀνδρ. 597 αἱ ὁποῖαι ἐγκαταλείπουσαι

τοὺς οἴκους των μετὰ τῶν νέων ἀσκοῦσιν ἀπὸ κοινοῦ δρόμους καὶ παλαίστρας.

ἐξερίζω ἐπιμένω εἰς τὴν ἔριν Πλουτ. Πομπ. 56.

ἐξερινάζω: πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ Σοφ. 'Απ. 182 ('Αθήν. 76 D: «τροπικῶς τῷ τοῦ δένδρου (ἐρινοῦ) ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπών: πέπων ἐρινός... ἀντὶ τοῦ πέπον ἐρινόν»). Τὸ νόημα κατὰ τὸν Εὐστάθιον (1205,3) εἶνε: «ἀπαίδευτος ὢν πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας»;

ἐξεριστής ὁ, φίλερις, ἐπίμονος συζητητής. ἐξεριστὴς τῶν λόγων Εὐρ. 'Ικ. 894 φίλος τῶν λογομαχιῶν.

ἐξέρομαι (ἐνεστ. μόν. 'Ιων. ἐξέρομαι 'Απολλ. 'Ρ. 3,19 ἴδ. εἴρομαι)· ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι... τί νῦν κυρεῖ Σοφ. Φιλ. 439 θὰ σὲ ἐρωτήσω περὶ ἀνθρ. ἀναξίου λόγου τί νῦν πράττει. ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; (ἐνν. τύχης ἕστηκεν) Αἴ. 103 ἀληθῶς με ἠρώτησας, εἰς ποίαν τύχην (θέσιν) εὑρίσκεται ἡ πανοῦργος (κυρ. ποῦ ἔτριψε πολλαὶς προβειαὶς) ἀλώπηξ (ὁ 'Οδυσσεύς);

ἐξέρπω: εἴ τις ἐξέρποι θύραζε 'Αρφ. 'Ιππ. 607 ἐάν τις ἤθελεν ἐξέλθῃ ἔξω (ἐκ τῆς θαλάσσης): «εἴ τις προκύψειε μόνον» Σχ. ἐπιστέλλεις ἡμῖν ἐκστρατείαν ἐπὶ ἐκδάμιους, ὡς αὐτὸς ἐξέρποις Χείλων παρὰ Διογ. Λ 1,73 ἀναγγέλλεις πρὸς ἐμὲ δι' ἐπιστολῆς σου ἐκστρατείαν ἐξωτερικήν, ἵνα σὺ ὁ ἴδιος (δυνηθῇς νὰ) ἐξέλθῃς τ. ἔ. καὶ ὅτι θὰ μετάσχῃς αὐτῆς.

ἐξέρχομαι συντάσσεται: ἐξέρχομαί τινος, ἔκ τινος, τὶ (π. χ. χώραν) καὶ μετὰ συστ. αἰτ., εἰς, ἐπί τι· εἴς τινα, ἐπί τινα. —ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν Σοφ. Φιλ. 43 ἴσως κατὰ βραχυλογίαν: ἐξῆλθεν, ἵνα ἀναζητήσας τροφὴν ἐπιστρέψῃ. μήτ' ἀποσπασθῇς (ἐνν σῆς παιδός) βίᾳ μήτ' ἐς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί Εὐρ. 'Εκ. 226 μήτε ν' ἀποσπασθῇς διὰ τῆς βίας (ἀπὸ τὴν κόρην σου) μήτε νὰ παραβγῇς 'ς τὰ χέρια μ' ἐμένα. ἐξῆλθον τὴν Περσίδα χώρην 'Ηρ. 7, 29 ἐξῆλθον ἐκ τῆς Περσικῆς χώρας. οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα Δειν. 1,82 κατὰ λέξ. ἔλεγεν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς πόλεως οὐδὲ μὲ τὸν ἕνα πόδα (πολὺ ὀλιγώτερον καὶ μὲ τοὺς δύο): «ὅτι δὲν τὸ κουνᾷ ἀπὸ τὴν πόλιν». 'Ο Reiske ἐκλαμβάνει τὸ τὸν πόδα ὡς ὑποκ. τοῦ ἐξελθεῖν· μᾶλλον εἶνε αἰτ. τοῦ κατά τι.—γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων οὐ τῶν τεκόντων ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ λέχους 'Απ. Εὐρ. 318 γυνὴ ἐξελθοῦσα ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς, ἀλλ' εἰς τὸν σύζυγον. ἐξελθοῦσα βουλὴ 'Ανδοκ 1,77 ἴδ. βουλή. ἃ μὲν ἂν ἐπινοήσαντες μὴ ἐξέλθωσιν Θουκ. 1, 70=μὴ ἐπιτελέσωσιν. 'Ομοίως τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξῆλθον 3, 108,1. — κρατοῦντες τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται 1,70 πορρωτάτω προχωροῦσιν, ἐπωφελοῦνται ἐκ τῆς νίκης ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. ὦ σπέρμ' 'Ατρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν Σοφ. 'Ηλ. 1509 «μετὰ πολλῶν καμάτων μόλις ἠλευθερώθης» Σχ. ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων Τρ. 506 διεξῆλθον («διήνυσαν» Σχ.) ἐπιπόνους ἀγῶνας. ἴδ. παγκόνιτος. νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας 'Ηλ 687 ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σταδίου ἔχων τὸ τιμιώτατον βραβεῖον τῆς νίκης. σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα Ο. Κ. 981 ἴδ. στόμα. τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς; Ο. Τ. 735 τίς χρόνος εἶνε ποῦ ἔχει παρέλθῃ, ἀφ' ὅτου ταῦτα συνέβησαν (κυρ. εἰς ταῦτα); ἐλέγοντο αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι Ξεν. 'Ελλ. 5,2,2 ὅτι εἶχον παρέλθῃ. ‖ ἐκβαίνω τοῦ μέτρου, ἁμαρτάνω· εἴ ποτ' ἐξέρχεται δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐπανορθοῦσθαι, τοῦτ' ἀεὶ δραστέον διὰ βίου παντὶ κατὰ δύναμιν Πλ. Νόμ. 644 B ἐάν ποτε (ἡ ἀνατροφὴ) ὑπερβαίνει τὰ ὅρια καὶ εἶνε δυνατὴ ἡ ἐπανόρθωσις αὐτῆς, πρέπει πᾶς τις νὰ ἐπιδιώκῃ πάντοτε τοῦτο διὰ βίου κατὰ δύναμιν. ταρβῶ γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής Σοφ. Ο. Τ. 1011 φοβοῦμαι βέβαια, μήπως ἐπαληθεύσῃ ἐπ' ἐμοῦ ὁ χρησμὸς τοῦ 'Απόλλωνος (κυρ. μήπως ὁ Φ. ἐβγῇ ἀληθινὸς δι' ἐμέ) ἴδ ἐξήκω. λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορα (τ. ἔ. ὥσπερ τὰ ἄλλα, οὕτω καὶ τὰ δύσφορα), εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν 88 λέγω ὅτι καὶ τὰ δύσφορα (δυσβάστακτα) εἶνε δυνατόν, ἂν ἤθελον τύχῃ ν' ἀποβῶσι κατ' εὐχήν, νὰ εἶνε κατὰ πάντα εὐτυχῆ. τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος 1087 ἀφ' οὗ δὲ ἐγεννήθην τοιοῦτος, δὲν εἶνε ποτὲ πλέον δυνατὸν νὰ ἐβγῶ ἄλλος (διαφορετικός).

ἐξέσθω: λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν Αἰσχ. Χο. 280 ἴδ. ἀρχαῖος.

ἐξεσίη ἡ (ἐξίημι) ἀποστολή, πρεσβεία· Θρῆκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην ἐλθόντι (ὡς καὶ ἀγγελίην) Ω 235 σύστοιχος σύνταξις· ἔδωκαν (τὸ ποτήριον) εἰς αὐτὸν Θρ. ἄνδρες, ὅταν μετέβη ὡς πρεσβευτής. ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Φ 20 ἦλθεν ὡς ἀπεσταλμένος πολλὴν ὁδόν.

ἐξετάζω: ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος Εὐρ. "Αλκ. 1010 «ἀφ' οὗ εὑρέθην παρὼν εἰς τὸ δυστύχημά σου, εἶχα τὴν ἀξίωσιν ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὡς φίλον με θεωρῶν νά με δοκιμάσῃς καὶ νὰ ἴδῃς, ἂν εἶμαι τῷ ὄντι τοιοῦτος» Δ. Βερναρδ. στρατὸς θάσσει κἀξετάζεται παρὼν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐτρεπὴς ὅδε 'Ικ. 391 ὁ στρατὸς οὗτος ἐδῶ στρατοπεδεύει καὶ ἐπιθεωρεῖται παρὼν (παρατεταγμένος) περὶ τὸ ἱερὸν Καλλίχορον φρέαρ ἕτοιμος εἰς δρᾶσιν. ἂν ἡ μὲν δύναμις τῆς πόλεως ἐξητασμένη καὶ παρεσκευασμένη πᾶσιν ᾖ φανερά, φαίνηται δὲ δίκαια φρονεῖν ἐπὶ ταύτῃ τῇ προαιρέσει. Δημ. 14,7 ὅταν ἡ μὲν δύναμις τῆς πόλεως εἶνε εἰς πάντας φανερὸν ὅτι εἶνε ἐξελη λεγμένη (ὡς ἀληθὴς καὶ πραγματική) καὶ

προητοιμασμένη, ἡ δὲ πόλις φαίνεται ὅτι, ἐν ᾧ ἔχει ταύτην τὴν προαίρεσιν (νὰ εἶνε δηλ. ἔνοπλος), ἔχει δίκαια φρονήματα. Παρόμοιόν τι νόημα ἐξέφρασεν ὁ Θουκ. ἐν 1, 71. — δοκεῖ μοι ἡ γῆ καὶ τοὺς κακούς τε κἀγαθοὺς ἄριστα ἐξετάζειν Ξεν. Οἰκ. 20, 14 μοὶ φαίνεται ἡ γῆ ὅτι κάμνει νὰ γνωρίζωμεν (διακρίνωμεν) ἄριστα καὶ τοὺς κακοὺς καὶ ἀγ. πρὸς πλεονεξίαν... τοὺς λογισμοὺς ἐξετάζων Δημ. 6, 7 ὁρίζων τὴν ἀξίαν τῶν σκέψεών του συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον του. καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο Δημ. 19, 291 ἐθεωρεῖτο εἷς ἐκ τῶν ἐχθρῶν σου: κατετάσσετο μεταξὺ τῶν ἐχθ. σου. ὡς δ' ἂν ἐξετασθείη μάλιστ' ἀκριβῶς, μὴ γένοιτο 6, 37 μὴ γένοιτο ὅπως ἐξετασθέντα ἐπαληθεύσωσι. Συχν. μετὰ μτχ. ἐὰν μὴ παρὼν ἐξετάζηται τοῖς ξυλλόγοις Πλ. Νόμ. 764 Α ἐὰν ἀποδεικνύηται ὅτι δὲν ἦτο παρὼν εἰς τὰς συνελεύσεις. οὐδενὸς πώποτε τούτων ἐξητάσθης κατήγορος οὐδ' ἀγανακτῶν ὤφθης Δημ. 22, 66 ὅπου τὸ ἐξητάσθης συνώνυμον τοῦ ὤφθης: «ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος ἐξητάσθης φησὶν ἀντὶ τοῦ ὤφθης, ὡράθης» Ἁρποκρατίων. λέγων καὶ γράφων ἐξηταζόμην τὰ δέοντα 18, 173 διὰ τῆς ἐξετάσεως εὑρίσκετο, ἀπεδεικνύετο, ὅτι καὶ ἔλεγον καὶ συνεβούλευον τὰ δέοντα. ταύτην (τὴν ἐμὴν ἐμπειρίαν) εὑρήσετε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξεταζομένην ἀεὶ ὑπὲρ ὑμῶν 18, 277 θὰ εὕρητε πάντες, ὅτι αὕτη (ἡ ἐμὴ περὶ τοὺς λόγους ἐμπειρία) ἐν ταῖς κοιναῖς ὑποθέσεσιν εἰργάζετο (ἀπεδεικνύετο ἐργαζομένη) πάντοτε ὑπὲρ ὑμῶν. τοῦ βελτίστου καὶ τοῦ δικαιοτάτου πάνθ' ἕνεκα (ἴσως : πάντ' ἐνέχουσα) ἐξητασμένη 1490, 8 ἐκλελογισμένη ἐν πᾶσι κατὰ λόγον τῆς ἄκρας ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. οὐ γὰρ ἂν μετέπιπτε τὰ πράγματ' ἐπ' ἀμφότερα, εἰ μὴ τοὺς μὲν ἐν κινδύνῳ καθεστηκότας καὶ πράξεις χρησταὶ καὶ νόμοι καὶ ἄνδρες χρηστοὶ καὶ πάντα ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐξητασμένα προῆγε κέ. (ἃ ἴδ. ἐν ὑπορρέω) Δημ. 20, 49 διότι τὰ πράγματα δὲν θὰ μετέπιπτον (δὲν θὰ ἐγίνοντο πολιτικαὶ μεταβολαὶ) εἴτε ἐπὶ τὸ χεῖρον εἴτε ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἂν τοὺς μὲν ἐν κινδύνῳ εὑρισκομένους δὲν ἐξῆγον ἐξ αὐτοῦ (οἷον ἐκ τοῦ βαράθρου) καὶ πράξεις χρησταὶ καὶ νόμοι (χρηστοὶ) καὶ ἄνδρες χρηστοὶ καὶ πάντα ἐξητασμένα οὕτως, ὥστε νὰ εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν. πρὸς τὸν ἄρχοντα... ἐξήτασται 37, 46 ἔχει ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος. φιλοτιμούμενος ἐξετάζεται καὶ προθυμούμενος 45, 66 = ἐξεταζόμενος εὑρίσκεται φιλ. καὶ προθυμούμενος.

ἐξετής (-έτης), ἐξετὲς (ἔξετες). Τὸ θηλ. εἶνε ἐξέτις (κατὰ τὸ πολῖτις) Πλ. Νόμ. 794 C. Πολ. 460 E κἀλλ., ὡς καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν ἐκ τοῦ ἔτος συνθέτων παρ' Ἀττ. καὶ Ἡροδ. ἑπτέτιν Ἀρφ. Θεσμ. 480. Λουκ. Τόξ. 61. Ὁμοίως τριακοντούτιδες (σπονδαί), -τουτίδων, -τούτιδας (ὃ ἴδε). Ἀλλὰ περιόδῳ τῇ χιλιετεῖ Πλ. Φαῖδρ. 249 Α.

ἐξέτι τοῦ ὅτε Ι 106 ἀκόμη ἐξ ἐκείνου (τοῦ χρόνου), ὅτε. ἐξέτι πατρῶν Θ 245 ἐκ τῶν πατέρων ἔτι· «ἐκ προγόνων, ἀνέκαθεν» Εὐστάθ. ἐξέτι κεῖθεν Καλλίμ. Ἀπόλλ. 102 ἐξ ἐκείνου ἔτι τοῦ χρόνου.

ἐξευλᾰβέομαι: ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα πέμφιξ Ἀπ. Αἰσχ. 206 φυλάττου νὰ μή σου προσβάλῃ τὸ στόμα ῥανὶς (ὕδατος, ὄμβρου).

ἐξευμαρίζω διευκολύνω. Μέσ. νῦν οὖν τίν' ἐλπίδα ἢ πόρον (Musgr. : πέδον) σωτηρίας ἐξευμαρίζῃ ; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 81 τώρα λοιπὸν ποίαν ἐλπίδα, ἢ μέσον σωτηρίας ἑτοιμάζεις εἰς τὸν νοῦν σου ;

ἐξευρίσκω (ἴδ. εὑρίσκω): εὑρίσκων τι ἀπολωλὸς ἢ ἄγνωστον) ἐξάγω εἰς φῶς, ἐξετάζων εὑρίσκω. — πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, εἴ ποθεν ἐξεύροι Σ 321 πολλὰ ἄγκη ἐγύρισεν ἀκολουθῶν (κατόπιν) τὰ ἴχνη τοῦ ἀνδρός, ἐξετάζων αὐτά, μήπως ἀπὸ πουθενὰ ἀνακαλύψῃ αὐτόν. ἐᾶτέ με... τύμβον ἐξευρεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1544 = ἐξετάσαντα εὑρεῖν. ἐκέλευσε τοὺς δορυφόρους ἐξευρόντας (= ἀφ' οὗ ἐξετάσουν καὶ εὕρουν) τὸν ἄρχοντα δῆσαι Ἡρόδ. 5, 33. Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν (= ἂς κυττάξωμεν νὰ εὕρωμεν) ὕμνον Πίνδ. Π. 1, 60. τὸ ξυνεστηκός... ἐξευρεῖν οὐκ εἶχον Θουκ. 8, 66 δὲν ἠδύναντο ν' ἀνακαλύψωσι τοὺς συνεστῶτας. ἓν πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν Σοφ. Ο. Τ. 120 ἓν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμή, ἐξ ἧς νὰ εὕρῃ τις πολλὰ διὰ νὰ μάθῃ: ἀπὸ τὸ ἓν δύναταί τις νὰ μάθῃ πολλά. μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι Τραχ. 25 = μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος παρασκευάσειε. τὰς εἴκοσι μνᾶς ἐκέλευον αὐτὴν ἐξευροῦσαν αὐτοῖς ἀποδοῦναι Δημ. 59, 30 νὰ κάμῃ τρόπον νὰ τὰς εὕρῃ (ὅπως ὅπως) καὶ νὰ τὰς ἀποδώσῃ εἰς αὐτούς. ταύτην ἐμαυτῷ ῥᾳστώνην ἐξηῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς Λυσ. 24, 10 τοῦτο ἐπενόησα (ἐξετάσας εὗρον) ὡς εὐκολίαν εἰς τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὰς ὁδούς. — πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ Πίνδ. Ἰ. 3, 74 δι' ἐρεύνης εὑρὼν τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν (Αἴαντα) Σοφ. Αἴ. 1054 ἀνεκαλύψαμεν ὅτι εἶνε ἐχθρότερος τῶν Φρ. κτήνεα σιτεύεσκον ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα Ἡρ. 7, 119 ἐξετάζοντες καὶ εὑρίσκοντες (διαλέγοντες) ἀντὶ (μεγάλης) τιμῆς τὰ ὡραιότερα. — ἥλιος οὐχ ὑπερβήσεται μέτρα· εἰ δὲ μή, Ἐρινύες μιν, Δίκης ἐπίκουροι, ἐξευρήσουσι Ἀπ. Ἡρακλείτ. 94 (Πλουτ. 604 Α) ὁ ἥλιος δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ (ἑαυτῷ τεταγμένα) μέτρα· εἰ δέ μή, αἱ Ἐρινύες, αἱ βοηθοὶ τῆς Δικαιοσύνης, θὰ ζητήσουν νὰ τὸν εὕρουν (διὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν). γέρουσι πρόσφορον ἐξηῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας Ἀρφ. Σφ. 800 ἴδ. ἀτεχνῶς. — Καὶ παθ. ἀπροσ. ὧδε σφι ἐς τὴν ἕψησιν τῶν κρεῶν ἐξεύρηται Ἡρ. 4, 61 ἔχει εὑρεθῇ ἐκ πείρας (μετὰ προηγ. ἐξέτασιν) ὑπ' αὐτῶν ἡ ἀκόλουθος μέθοδος διὰ τὸ βράσιμον τῶν κρεάτων.

ἐξεύχομαι: τοῖσι μὲν ἐξεύχετ' ἐν ἄστεϊ Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέ-

γαρον Πίνδ. Ὀ. 13, 61 εἰς τούτους (τοὺς Δαναοὺς) ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ πατρὸς («τοῦ προγόνου» Σχ.) καὶ πλουσία κληρονομία καὶ μέγαρον εἶνε ἐν τῷ ἄστει τῆς Πειρήνης (ἐν Κορίνθῳ). οὐδὲ πόλις ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον Αἰσχ. Ἀγ. 538 οὐδὲ καυχᾶται ὅτι ἔδρασεν ἡμᾶς πλέον ἢ ἔπαθεν.

ἐξέχω: ἢν ἐξέχῃ εἵλη κατ' ὄρθρον Ἀρφ. Σφ. 771 ἂν ἐβγαίνῃ (μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα) ὁ ἥλιος τὸ πρωΐ.

ἐξηγέομαι ἡγοῦμαι ἔξω, ὁδηγῶ ἔξω. Μετὰ γεν. προσ. τῶν δ' ἐξηγείσθω Β 806 ἂς ὁδηγῇ ἔξω. Ἡρ. 9, 11. 66. Μετ' αἰτ. ποιήσουσι τοῦτο, τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγέηται 5, 23 θὰ κάμωσι τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἤθελε τοὺς ὁδηγῇ ἐκεῖνος. τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθε Θουκ. 1, 71 νὰ μὴ καταστήσητε ἐλάσσω διὰ τῆς ὑμετ. ἡγεμονίας. Μὲ αἰτ. καὶ δοτ. ἃ ἑκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς ξυμμάχοις 3 55 ἐν τούτοις, ἃ ἑκ. ὡς ἡγεμόνες παραγγέλλετε τοῖς συμμάχοις. Ἄλλως· ἔπεμπον ἐπειρησομένους, εἰ καταχρήσονται τὴν ὑποζάκορον, ὡς ἐξηγησαμένην τοῖσι ἐχθροῖσι τῆς πατρίδος ἅλωσιν Ἡρ. 6, 135 ἔπ διὰ νὰ συμβουλευθῶσιν, ἐὰν θὰ φονεύσουν τὴν ὑποζ., διότι διεφώτισε τοὺς ἐχθροὺς (ὁρμωμένη ἐκ τῶν γνωστῶν αὐτῇ πληροφοριῶν· τοῦτο σημ. ἡ ἐξ-) περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς πατρίδος. ἐξηγέο αὐτὸς ὅτεῳ τρόπῳ πάριμεν ἐς τὰ βασιλήϊα καὶ ἐπιχειρήσομεν αὐτοῖσι 3, 72 ὁδήγει μας (ἐξάγων ἐκ τοῦ νοῦ σου ὅτι γνωρίζεις· τοιοῦτόν τι σημ. ἡ ἐξ-) σὺ ὁ ἴδιος, τίνι τρόπῳ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ θὰ ἐπιτεθῶμεν ἐναντίον αὐτῶν (τῶν Μάγων) Ἄλλως· ἐν Θουκ. 1, 76 τὰς πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε οἱ μὲν ἐνν. ἀπολ. = ἔχετε τὴν ἡγεμονίαν, οἱ δὲ ἐνν. αὐταῖς· ἢ μᾶλλον τὸ τὰς πόλεις ἀναφ. ἀπὸ κοινοῦ εἴς τε τὸ καταστησάμενος καὶ εἰς τὸ ἐξηγεῖσθε. Τὸ ῥῆμα, ὡς ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως, κατήντησεν, ὡς φαίνεται, νὰ συναποτελῇ μίαν ἔννοιαν, διευθύνω, καὶ ἑπομένως νὰ συντάσσηται πρὸς αἰτ. προσ. Ἡ δὲ σύνταξις αὕτη φαίνεται μὲν ἐν τοῖς προηγ. χωρίοις, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ 6, 85: καὶ γὰρ τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι ἐξηγούμεθα, Χίους μὲν καὶ Μηθυμναίους νεῶν παροχῇ αὐτονόμους, τοὺς δὲ πολλοὺς χρημάτων βιαιότερον φορᾷ, ἄλλους δὲ καὶ πάνυ ἐλευθέρως ξυμμαχοῦντας κέ. τοὺς ἐκεῖ συμμάχους διευθύνομεν, ὅπως ἕκαστοι εἶνε χρήσιμοι εἰς ἡμᾶς, τοὺς μὲν Χ. καὶ Μ. διὰ παροχῆς νεῶν ὡς αὐτονόμους, τοὺς δὲ πλείστους διὰ βιαιοτέρας εἰσφορᾶς χρημάτων, ἄλλους δὲ καὶ ὡς πολὺ ἐλευθέρους συμμάχους. Ὁ ἐπιρρημ. διορισμὸς βιαιότερον δεικνύει, ὅτι τὸ φορᾷ διέσωζεν ἔτι τὴν ῥηματικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν. || Μετὰ γεν. πράγμ. οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 29 οὕτως ἔκαμνε τὴν ἐφαρμογήν. || Μὲ δοτ. καὶ ἀπρφ. ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 595 σὲ συνεβούλευε νὰ φονεύσῃς τὴν μητέρα σου. || καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι Σοφ. Ο. Κ. 1284 καλῶς μὲ ὁδηγεῖς (συμβουλεύεις). χῶρον ἐξηγήσομαι αὐτ. 1520 ἡγούμενος ἄξω σε εἰς τὸν χῶρον. Ἐν πεζ. λόγῳ = εἰς χῶρον ἐξηγήσομαί σοι. ΧΟΡ. τοῖς αἰτίοις νυν τοῦ φόνου μεμνημένη ΗΛ. τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη Αἰσχ. Χο. 116 ὅταν λοιπὸν ἐνθυμεῖσαι τὸν φόνον κατὰ τῶν αἰτίων αὐτοῦ, ΗΛ. τί νὰ λέγω; δίδασκέ με ἄπειρον οὖσαν, ἐξηγοῦσά μοι τὰ καθ' ἕκαστα. τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου Σοφ. Ἠλ. 424 τοιαῦτα ἤκουον παρά τινος, ποῦ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα, ὅστις ἦτο παρών, ὅτε ἡ Κλ. ἐφανέρωνε τὸ ὄνειρον εἰς τὸν ἥλιον. || πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Σοφ Αἴ. 320 τ. ἔ. ἐξηγεῖτο (ἐνόμιζεν) ἀεί ποτε (τὸ) ἔχειν τοιούσδε γόους (τ ἔ. τὸ γοᾶσθαι) (εἶναι) πρὸς κακοῦ τε καὶ βαρ. ἀνδρός (ὅτι εἶνε ἴδιον κακοῦ καὶ βαρ. ἀν.). Ἄλλως· ἄγραφοι νόμοι, καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται Λυσ. 6, 10 συμφώνως μὲ τοὺς ὁποίους οἱ Εὐμ. ἐξηγοῦν τὰ πράγματα. Μετ' αἰτ. προσ. ἐξηγοῦ θεοὺς Εὐρ. Μήδ. 745 ὑποδείκνυέ μοι τοὺς θεοὺς (εἰς οὓς πρέπει νὰ ὁρκισθῶ).

ἐξήκω ἔρχομαι, φθάνω μέχρι τοῦ τέλους. μήποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσ' ἀεί, οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν Πλ. Πολ. 530 Ε ἵνα μή ποτε οἱ ἡμέτεροι τρόφιμοι (ἐκεῖνοι οὓς θ' ἀναθρέψωμεν) ἐπιχειρῶσι νὰ μανθάνωσί τι αὐτῶν ἀτελές, καὶ τὸ ὁποῖον νὰ μὴ φθάνῃ ἕως ἐκεῖ, ὅπου πρέπει πάντα νὰ φθάσωσι. ἐξήκεις ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλῇ Σοφ. Τρ. 1157 ἔφθασες εἰς τὸ σημεῖον (δηλ. σοὶ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία) ὅπου θὰ δείξῃς, ὁποῖος ἀνὴρ ὢν καλεῖσαι υἱός μου (δηλ. ἂν δικαίως ὀνομάζεσαι υἱός μου). ἅλις, ἵν' ἐξήκεις δακρύων Ο. Τ. 1515 κυρ. ἀρκεῖ ὅπου κλαίων ἔφθασες τ. ἔ. ἀρκετὰ δάκρυα ἔχυσες. Τὸ δακρύων εἶνε μτχ. ὡς διδάσκει τὸ μέτρον. ἰού, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ Ο. Τ. 1182 ὅλα πρέπει νὰ εἶνε (θὰ εἶνε) σωστά· ὅλα ἀποδεικνύονται σαφῆ. Ὁ Nauck: ἄρ' ἐξήκει, ὃ σαφέστερον· ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἔγρ. ἂν ἐξήκοι, ὅπου ὁ ἂν δηλοῖ κατά τινα τρόπον τὴν εἰς τὴν μοῖραν ὑποταγὴν («πρέπει») τοῦ Οἰδίποδος. — πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου Ἀντ. 896 πρὶν φθάσῃ ὁ εἱμαρμένος μοι χρόνος τῆς ζωῆς. ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν Ἠλ. 1318 ἀφ' οὗ λοιπὸν τοιαῦτα ἀποτελέσματα ἔχει ἡ πρὸς ἡμᾶς ἔλευσίς σου.

ἐξήλασα ἴδ. ἐξελαύνω.

ἐξήπαφον ἴδ. ἐξαπαφίσκω.

ἐξήρατο ἴδ. ἐξαίρω.

ἐξηρώησα ἴδ. ἐξερωέω.

ἐξῆς: γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα Θουκ. 2, 1 εἶνε δὲ γεγραμμένος ὁ πόλεμος (ἢ: ἔχει δὲ γίνῃ ἡ γραφὴ αὐτὴ τοῦ πολέ-

μου, ἀπροσώπ.) κατὰ σειράν, ὅπως ἕκαστα ἐγίνοντο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. κοὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες... τείνουσι Εὐρ. Βάκχ. 935 ἴδ. στολίς. ἑξῆς κάθησο δεῦρό μου ποδός Εὐρ. Ἰ. Α. 627 κάθου πολὺ κοντὰ εἰς τὸ πόδι μου (τὸ δεξιόν) ἐδῶ. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστί... τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς Ἀρφ. Βατρ. 764 καὶ θρόνον (λαμβάνειν) ἐχόμενον (τοῦ θρόνου) τοῦ Πλούτωνος. τὸ ἑξῆς ἡ φυσικὴ (συντακτική) τῶν λέξεων σειρά. Καὶ μετὰ δοτ. τὸ ἑξῆς τῇ γεωμετρίᾳ Πλ. Πολ. 528 Α τὸ ἐφεπόμενον τῇ γε. ἀγοράσω τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι Ἀρφ. Λυσ. 633 καὶ ἔνοπλος ὢν διατρίψω ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐγγὺς Ἀριστογείτονος (δηλ. τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ).

ἐξιδρύω: στῆσόν με κἀξίδρυσον Σοφ. Ο. Κ. 11 σταμάτησέ με καὶ βάλε με νὰ καθίσω. Μέσ. τηλοῦ γὰρ οἴκων (οἰκῶν Wagner) βίοτον ἐξιδρυσάμην Εὐρ. Ἀπ. 884 (Σχολ. Ἀρφ. Νεφ. 138) ἀποκατεστάθην μακρὰν τῶν οἴκων, μακρὰν τῆς πόλεως: ζῶ απομεμονωμένος· ἴδ. οἰκῶ.

ἐξίημι: ἐπὰν γόου ἐξ ἔρον εἵην Ω 227 ἀφ' οὗ ἐκβάλω, καταπαύσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θρήνου: ἀφ' οὗ χορτάσω νὰ κλαίω. Συχν. μέσ. πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο Α 469 κἀλλ. ἀφήρεσαν (ἐπλήρωσαν) τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ποτοῦ καὶ τοῦ φαγητοῦ: ἔφαγαν καὶ ἔπιαν καλά. φάρυγγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρύν Εὐρ. Κύκλ. 410 ἐκβάλλων βαρεῖαν ἀναπνοὴν ἐκ τοῦ φάρυγγός του. ποδῶν σκιρτήματα ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων Ἡρ. Μ. 837 μεταχειρίζου ὅλα τὰ (φονικὰ) μηχανήματά σου (περὶ δὲ τῶν προηγουμένων ἴδ. ἐλαύνω). καραδόκει, ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξιῇ κάλως Εὐρ. Τρ. 94 (ἴδ. κάλως). ἐξίει δὲ οὗτος (Εὐφρήτης) ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν Ἡρ. 1, 180 ἐκβάλλει (χύνεται) εἰς τὴν Ἐρ. θάλ. ἡ λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν Θουκ. 4, 103 ἐκβάλλει (χύνεται) εἰς τὴν θ. Ἡ ἀμετάβ. χρῆσις φαίνεται ὅτι προῆλθεν ἐκ τούτου, ὅτι κατ' ἀρχὰς ὑπενοεῖτο ὡς ἀντικ. τὸ ὕδωρ.—τὴν ἔχεις γυναῖκα ἔξεο (μέσ. ἀόρ. β'.) Ἡρ. 5,39 ἣν ἔχεις γυναῖκα ἀπόπεμψον.

ἐξικμάζω (;) ἐξιχνιάζω· ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά; Εὐρ. Ἀνδρ. 398 ὅπου πάντα σαφῆ, πλὴν τοῦ ἐξικμάζω, ὅπερ παλαιὸς Σχολ. ἐξηγεῖ: «ἀναζητῶ, ἐρευνῶ», τοῦτο δ' ἀπαιτεῖ καὶ τὸ νόημα. Γρ. ἐξιχμάζω (ἐκ τοῦ ἴχμα, «ἴχματα, τὰ ἴχνια» καθ' Ἡσύχ.) τ. ἔ. ἐξιχνιάζω, ὡς ἔλεγον οἱ μτγν.

ἐξικνέομαι ἔκ τινος τόπου (συνήθως ἀορίστου) εἴς τινα τόπον φθάνω, φθάνω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον· θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους Θ 439 ἔφθασεν εἰς τὴν ἕδραν τῶν θεῶν. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοὐδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει Σοφ. Ἠλ. 387 (μοὶ εἶνε ἀδιάφορον πότε θὰ ἔλθῃ, ἂν ἀργὰ ἢ ταχέως), ἀλλ' ὅσον δι' αὐτό, ἂς ἔλθῃ γρήγορα. ἀμνάμονες δὲ βροτοί, ὅτι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖς ἐξίκηται ζυγέν Πίνδ. Ἰ. 7, 18 «ἀμνήμονες δὲ οἱ ἄνθρωποι τούτου, ὅ τι μὴ εἰς τὸ τῆς σοφίας ἄκρον παραγίνηται ὑποζυγὲν τοῖς ἐνδόξοις τῶν λόγων ἐγκωμίοις» Σχ. ἀστέρος οὐρανίου... τηλαυγέστερον κείνῳ φάος ἐξικόμαν κέ. Π. 3, 75 ἤθελον ἔλθῃ (καὶ φανῇ) εἰς ἐκεῖνον ὡς φῶς τηλαυγέστερον τοῦ ἡλίου. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος; Αἰσχ. Ἀγ. 292 καὶ τίς τῶν ἀγγέλων ἤθελε φθάσῃ ἐδῶ τόσον ταχέως; (ἐπέκτασις συστοίχου συντάξ.). τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν ἃ δὴ (=ἅτε) κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ Σοφ. Αἴ. 1042 ταχέως ἤθελε φθάσῃ γελῶν διὰ τὰς δυστυχίας μας ὡς κακοῦργος ἀνήρ. ὅσον μὲν ἡμεῖς ἀτρεκέως ἐπὶ μακρότατον οἷοί τ' ἐγενόμεθα ἀκοῇ ἐξικέσθαι Ἡρ. 4, 16 ὅσον μὲν ἡμεῖς ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἀκριβῶς ἐξ ἀκοῆς, χωροῦντες εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν μακρότερον χρόνον (πρὸς τὰ ὀπίσω). Πρβ. 4, 192 ὅπου ἀντὶ τοῦ ἀκοῇ ὑπάρχει ἱστορέοντες. Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν τῷ ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ 1, 171 γράφουσιν ἐπὶ μακρότατον. «Σίβυλλα δὲ μαινομένῳ στόματι καθ' Ἡράκλειτον ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμύριστα φθεγγομένη χιλίων ἐτῶν ἐξικνεῖται τῇ φωνῇ διὰ τὸν θεόν». Απ. Ἡρακλ. 92 (Πλουτ. 397 Α) ἡ δὲ Σ. διὰ μαινομένου στόματος φθεγγομένη ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλ. καὶ ἀμύρ. ῥήματα φθάνει μὲ τὴν φωνήν της μέχρι (ἀποστάσεως) χιλίων ἐτῶν ἐξ αἰτίας τοῦ θεοῦ (τοῦ ἐμπνέοντος αὐτήν). οὐκ οἵους τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον Ἡρ. 4, 10 ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι τὸν προτεθειμένον ἀγῶνα (κυρ. νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος). ὑμεῖς ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι δύνασθε Θουκ. 1, 70 οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα δύνασθε νὰ ἐκτελέσητε (κυρίως = εἰς τέλος ἐλθεῖν, ἐξελθεῖν, ὅπερ ἴδε). οἷς (τεθνηκόσιν) οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα Ἀρφ. Βατρ. 1176 πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδὲ τρὶς λέγοντες τὸ ὄνομά των δὲν φθάνομεν μὲ τὴν φωνήν μας: δὲν φθάνει εἰς αὐτοὺς ἡ φωνή μας, καὶ ἂν τρὶς λέγομεν τὸ ὄνομά των: «εἰσακουσθῆναι (Γρ. ἐξακουσθῆναι) δυνάμεθα» Σχ.

ἐξίλλω κατὰ τὸν Μοιρ. Ἀττ. ἀντὶ ἐξείργω (ἴδ. ΕΙΛΩ). Παρὰ Ξεν. Κυν. 6, 15 λέγεται ἐξίλλουσαι τὰ ἴχνη = ἐξελίσσουσαι.

ἐξίμεναι ἴδ. ἔξειμι.

ἕξις ἡ (ἔχω): ἀβελτέραν ἕξιν Πλ. Φιλ. 48 C. ἴδ. ἀβέλτερος. (πολλῆς προμηθείας δεῖ μὴ) οἱ θεοὶ τύχωσιν ἐν ταύτῃ ὄντες τῇ ἕξει, ἐν ᾗ διδόασιν ἅ τις εὐχόμενος τυγχάνει Πλ. Ἀλκ. 2, 138 Β νὰ μὴ τύχῃ οἱ θεοὶ νὰ εὑρίσκωνται εἰς ταύτην τὴν διάθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρισκόμενοι δίδουσι κτλ. οὐδὲ θνητῆς οὐσίας δὶς ἅψασθαι κατὰ ἕξιν (ἔστι) Πλουτ. 392 Β (Ἀπ. Ἡρακλείτ. 91) οὐδὲ δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ δὶς θνητ. οὐσίαν ἐν τῇ

ἀτομικότητι αὐτῆς (ἴδ. ἐμβαίνω). Ὁ Ἀριστοτ. Ἠθ. 2, 4 (1105 b 25) παρὰ τὸ «δυνάμεις καὶ πάθη» λέγει «ἕξεις δέ, καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς». Πρὸ πάντων ἀντίθ. τῷ ἐνέργεια παθητικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς. Ὁ Σέξ. Ἐμπ. π. μαθημ. 8, 81 διακρίνει τὴν ἕξιν ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ψυχῆς.

ἐξισόω ἐξισώνω· κἀξισώσαντε ζυγὰ ἠλαυνέτην Σοφ. Ἠλ. 738 καὶ ἀφ' οὗ ἔφεραν τὰ ζυγὰ εἰς τὴν αὐτὴν γραμμήν, ὡδήγουν τοὺς ἵππους. ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνῃ κακῶν, ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις Ο. Τ. 425 ἄλλων δὲ πλ. κακῶν δὲν αἰσθάνεσαι (δὲν παρατηρεῖς), τὰ ὁποῖα (ὅταν τὰ παρατηρήσῃς) θά σε ἐξισώσωσι πρὸς σὲ καὶ τὰ τέκνα σου· δηλ. τότε θὰ ἐννοήσῃς ὁποῖος εἶσαι, ὅτι εἶσαι υἱὸς τοῦ Λαΐου. Ὁ Nauck ἔγρ. σῷ τοκεῖ καὶ σοῖς τέκνοις. Παθ. τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ Ἠλ. 1071 ἐκ μέρους δὲ τῶν δύο τέκνων ἔρις (τ. ἔ. ἡ διχόνοια τῶν δύο ἀδελφῶν) δὲν ἐξομαλύνεται διὰ φιλικῆς ἀναστροφῆς (πρβ. τὴν παρ. ἰσότης φιλότης). μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ 1194 οὐδὲν δὲ πράττει ὅμοιον πρὸς μητέρα (ἀντάξιον μητρός). ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Ο. Τ. 408 πρέπει ἐξ ἴσου νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἐμὲ τὸ ἴσ' ἀντιλέξαι (τὸ δικαίωμα τῆς ἰσηγορίας). ἐξισώσαντε τοῖς ἄλλοις Θουκ. 6, 87 «ἐξισωθέντες, ὁμοιωθέντες» (Σχ.) τοῖς ἄλλοις. Περὶ τοῦ ἐξισῶσαι 5, 71 ἐξισῶσαι ἑαυτοὺς ἴδ. ἐπεξάγω.

ἐξίστημι: ἔκστησον φρενῶν Εὐρ. Βάκ. 850 ποίησον ἔκφρονα. ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε 928 ὁ πλόκ. οὗτος ἐδῶ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Παρ' Ἱπποκρ. 4, 94 L ἀντιδιαστέλλεται τὸ ἐξίστασθαι πρὸς τὸ καθίστασθαι: συχνοὺς ἄν τις ἴδοι, (οἷς) τὰ ἄρθρα ἐξίσταται ἀνωδύνως καὶ καθίσταται ἀνωδύνως παρ' οἷς τὰ ἄρθρα ἀνωδύνως ἐξέρχονται ἐκ τῆς θέσεώς των καὶ ἐπανέρχονται. ἐξίσταται νυκτὸς αἰανὴς (ὁ ἴδε) κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Σοφ. Αἴ. 672 ὁ σκοτεινὸς θόλος τῆς νυκτὸς παραμερίζει (ἐκχωρεῖ) εἰς τὴν λευκόπ. ἡμέραν, ἵνα καίῃ τὸ φῶς της (οἷον λαμπάδα τινά)· πρβ. ἐξίσταται πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 104 πάντα τὰ πράγματα (τοῦ κόσμου δὲν παραμένουσιν ἀλλ') ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων (πρβ. Σοφ. Αἴ. 672 κέ). σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι Σοφ. Φιλ 1053 εἰς σὲ τοὐλάχιστον θὰ ὑποχωρήσω ἑκουσίως. οὐ γὰρ ἀμεμφέως πω πᾶν ἐξέστηκεν ἐπ' ἔσχατα τέρματα κύκλου Ἀπ. Ἐμπεδ. 35 ἴδ. ἐκβαίνω. κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται Πλ. Πολ. 563 C ἐν ᾧ πίπτουν ἐπάνω εἰς τὸν ἑκάστοτε συναντῶντα αὐτούς, ἐὰν δὲν παραμερίζῃ πρβ. Ἀρφ. Βατρ. 368 ἐξίστασθαι χοροῖς = ἐκποδὼν ἵστασθαι, στέκων ἔξω νὰ κάμῃ τόπον εἰς τοὺς χοροὺς (ἴδ ἀπαυδῶ). μετὰ τὸ προοίμιον τοίνυν λόγος οἷος ἂν τῶν νόμων ἑρμηνεὺς ὀρθῶς γίγνοιτο ἡμῖν προαγορεύων ἐξίστασθαι πᾶσι τοῖς ἀσεβέσι τρόπων τῶν αὐτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς Πλ. Νόμ. 907 D μετὰ τὸ προοίμιον λοιπὸν ἤθελε γίνῃ λόγος τοιοῦτος, ὁ ὁποῖος θὰ διηρμήνευεν ὀρθῶς τοὺς νόμους, παραγγέλλων εἰς πάντας τοὺς ἀσεβεῖς ν' ἀφήσωσι τοὺς ἑαυτῶν τρόπους καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς. μηδὲν ἐξιστάμενος τῆς αὑτοῦ ἰδέας Κρατ. 439 E. Πολ. 380 D χωρὶς διόλου νὰ απομακρύνηται ἐκ τῆς ἰδέας του. ἀπώλετο ἐκεῖνος καὶ τῶν ὄντων ἐξέστη Δημ. 45, 64 κατεστράφη καὶ ἐχρεωκόπησε. δι' ἀπορίαν ἐξειστήκει τῶν ἑαυτοῦ καὶ τὴν ναῦν ἐπεπράκει 33, 25 εἶχε παραιτηθῇ τῆς περιουσίας του (εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὴν περιουσίαν: εἶχε κάμῃ πτώχευσιν) καὶ πωλήσῃ τὸ πλοῖον. ἐξιστάμενος τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων Πλ. Φαῖδρ. 249 D ἀπομακρυνόμενος ἐκ τῶν ἀνθρ. σπ. ἐκστάντα τῶν πεπραγμένων Δημ. 19, 72 ἀφ' οὗ παραιτήσῃ κατὰ μέρος τὰ πεπρ. νὴ Δί' ἤ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς μᾶλλον ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι Ἀρφ. Σφ. 477 ἀληθῶς μοὶ ἦτο βέβαια προτιμότερον νὰ παραιτήσω ὅλως διόλου τὸν πατέρα μου μᾶλλον παρὰ νὰ ἔχω κάθε ἡμέραν πόλεμον μὲ τόσα κακά. πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 54 λησμονοῦσιν. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται Σοφ. Ἀντ. 563 οὐδ' ὁ ἐξ ἀρχῆς φυσικὸς (ἔμφυτος) νοῦς μένει εἰς τοὺς δυστυχοῦντας, ἀλλὰ χάνεται (φεύγει). ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε Θουκ. 2, 61 ὁ αὐτός εἰμι (ἐνν. τῇ γνώμῃ) καὶ οὐκ ἐξίσταμαι (ἐνν. τῆς γνώμης, ἣν εἶχον), ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε (καὶ ἐνταῦθα κατ' ἀρχὰς ὑπενοεῖτο: τὴν γνώμην· ὅθεν = μεταβάλλεσθε). οἶσιν ἀπαυδῶ καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς Ἀρφ. Βατρ 369 ἴδ. ἀπαυδῶ. μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Σοφ. Ἀντ. 1105 «μόλις μεθίσταμαι τῆς προτέρας γνώμης» Σχ. τὸ πλῆρες εἶνε: μόλις μὲν ἐξίσταμαι καρδίας, ἐξίσταμαι δὲ τὸ δρᾶν τ. ἔ. μόλις μὲν ἐξέρχομαι τῆς (σταθερᾶς) γνώμης μου, ὥστε νὰ πράττω (ὅ τι σὺ λέγεις). Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη διορθώσεως. — οἶνος ἐξεστηκὼς Δημ. 35, 32 ποῦ ἔχει χαλάσῃ: χαλασμένο κρασί. πρόσωπα ἐξεστηκότα Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 34 ἴδ. ἀθροίζω. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Σοφ. Αἴ. 82 διότι ἂν ἦτο εἰς τὰς φρένας του, δὲν θὰ τὸν ἀπέφευγον ἐκ φόβου.

ἐξιστορέω ἐξερευνῶ, ἐξετάζω καὶ μανθάνω· ἐξιστορῆσαι μοῖραν Λἰσχ. Ἐπτ. 493 νὰ δοκιμάσῃ (μάθῃ) τὴν μοῖράν του. εἰ κατ' ὄμματα ἐξιστόρουν (πατέρα), μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρή Εὐρ. Ὀρ. 288 ἐὰν ἔβλεπον τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἠρώτων, ἂν πρέπει νὰ φονεύσω τὴν μητέρα μου.

ἐξισχύω: ἢ παραχρῆμα ἐκτρῖβον (τὸ δαιμόνιον) τοὺς τυράννους πίτυος δίκην ἢ παίδων ἐξισχῦον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6, 13· «ὁ νοῦς πρόδηλος, ἢ παραυτίκα τοὺς τυράννους ἐξολοθρεῦον πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι ἢ γενομένων τοὺς παῖδας ἀπολλύον» Κοραῆς. Τὸ χωρίον εἶνε δύσκολον· ὅθεν ὁ Hercher ἐξ εἰκασίας ἔγραψε στερίσκον ἀντὶ τοῦ ἐξισχῦον. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ παίδων ἐξισχῦον ὁ Αἰλιανὸς καινοτρόπως μετεχειρίσθη ἀντὶ τοῦ ἐκ παίδων ἰσχῦον τ. ἔ. δεικνύον τὴν δύναμίν του ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ ὕστερον· ἀφ' οὗ γεννηθοῦν τὰ παιδία, ἐξαφανίζον αὐτά.

ἐξίσχω: ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου μ 94 κρατεῖ τὰς κεφαλὰς ἔξω τοῦ φοβεροῦ σπηλαίου.

ἐξίτηλος (ἐξιέναι) 2: ξενικὸν σπέρμα... ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι Πλ. Πολ. 497 Β ἴδ. κρατῶ. κοὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων Ἀπ. Αἰσχ. 162 καὶ δὲν ἐξηφανίσθη ἀκόμη ἐξ αὐτῶν τὸ αἷμα τῶν θεῶν. ὥστ' ἐξίτηλος ἀρετὴ καθίσταται Ἀπ. Εὐρ. 497 ὥστε ἐξαφανίζεται ἡ ἀρετή.

ἐξογκόω: τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ Εὐρ. Ὀρ. 402 εἰς τὴν μητέρα ἀνήγειρον τάφον (εἰς τιμὴν αὐτῆς). Παθ. φουσκώνω, παραγεμίζω· φεύγων τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν τἀρκοῦντ' ἀτίζων Εὐρ. Ἱκ. 864 ἀποφεύγων πάντα, ὅστις περιφρονῶν τὰ ἀρκοῦντα (τὴν λιτότητα) ἐξογκώνεται (φουσκώνει, ὑπερηφανεύεται) μὲ (πολυτελεῖς) τραπέζας. Πρβ. Ἀθην σ. 250 F. καὶ σύ σός τ' ἀδελφὸς ἐξωγκωμένοι Τροίᾳ κάθησθε τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ Ἀνδρ. 704 μέγα φρονοῦντες τῇ (κατὰ) τῆς Τροίας νίκῃ καὶ τῇ ἐκεῖ στρ. τό τε στόμα ἐβέβυστο καὶ πάντα ἐξώγκωτο Ἡρ. 6, 125 ὅλα ἦσαν ἐξωγκωμένα (φουσκωμένα). ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσι τ' ἀσχαλᾶν μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις Εὐρ. Ἰ. Α. 921 «ὁ ὑψηλόφρων θυμὸς τοῦ Ἀχιλλέως ἐπίσταται τοῖς τε κακοῖς μετρίως ἀσχαλᾶν καὶ τοῖς (ἐξ εὐπραγίας) ὑπερφρονοῦσι μετρίως χαίρειν, ὅπως πράττουσι δηλ. οἱ τοῖς τοιούτοις ἐπιτηδεύμασι χαίροντες, οἱ ἐπ' Εὐριπίδου ἐπιτήδειοι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἐπιμελῶς ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἀκρότητα ἐν τῷ βίῳ καὶ πρὸς πάντας ὁμοίως ἔχοντες, τούς τε καλοὺς καὶ τοὺς κακούς». Δ. Βερναρδ. Συνήθως ἐκλαμβάνουσι τὸ τοῖσιν ἐξωγκωμένοις ὡς οὐδ. = τῇ εὐτυχίᾳ, κατὰ μτφ. ἐκ τοῦ ἱστίου, ὅπερ ἐξογκώνει ὁ οὔριος ἄνεμος. Μέσ. οὐδὲν παραπλήσιόν ποτε ἐξωγκώσατο Ἀθην. 290 Α οὐδένα παραπλήσιόν ποτε κομπαστικὸν λόγον ἐφθέγξατο. κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται (ἡ βροτεία φρὴν) Εὐρ. Ἱππ. 938 θὰ ἐξογκώνεται (θὰ φουσκώνῃ, θὰ παίρνῃ ἀέρα) εἰς τὸν βίον ἑκάστου ἀνθρώπου (κατὰ πᾶσαν γενεάν)

ἐξόγκωμα τό, τὸ ἐξωγκωμένον, ἀνυψωμένον· λαΐνοισιν ἐξογκώμασι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1332 διὰ λιθίνων οἰκοδομημάτων (ναῶν, τύμβων κττ.).

ἔξοδος ἡ: φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρείσσονες κατ' ἐξόδους Εὐρ. Ἡρ. Μ. 87 διότι εἰς τὰς ἐξόδους ὑπάρχουσι φύλακες ἰσχυρότεροι ἡμῶν. τήνδε δ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν Σοφ. Αἴ. 798 ἴδ. ἐλπίζω. ἔξοδον αὐλεῖν τινι Ἀρφ. Σφ. 582 προπέμπειν τινὰ διὰ τῶν αὐλῶν: «ἔθος δὲ ἦν ταῖς ἐξόδοις τῶν τῆς τραγῳδίας χορικῶν προσώπων προηγεῖσθαι αὐλητήν, ὥστε αὐλοῦντα προπέμπειν» Σχ. ἔξοδος μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος Ἀριστοτ. Ποι. 12 (1452 b 22) ἔξοδος καλεῖται ὅλον τὸ μέρος τῆς τραγῳδίας, μεθ' ὃ δὲν ὑπάρχει (ἄλλο) χορικὸν μέλος. ἐπ' ἐξόδῳ πρὸς αὐτοὺς αἱ σπονδαὶ ἦσαν Θουκ. 5, 28 αἱ μετ' αὐτῶν συνθῆκαι ἐπλησίαζον εἰς τὸ τέλος των.

ἐξοικέω ἐξερχόμενος οἴκοθεν μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, μετανάστεύω ἐκ τῆς πατρίδος μου. || τὸ Πελασγικὸν ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης ἐξῳκήθη Θουκ. 2, 17 κατῳκήθη ἐντελῶς.

ἐξοίχομαι: ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται Ζ 379 ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς Ἀθηνᾶς (τὸν ναόν). ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχῃ βίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 867 ἀπῆλθες ταχέως, ἀφ' οὗ διὰ τῆς βίας ἀπέσπασας παρ' ἐμοῦ τὸν μόνον ὀφθαλμόν μου (τὴν Ἀντιγόνην) κοντὰ εἰς τοὺς προτέρους (τοὺς ὑπ' ἐμοῦ πηρωθέντας) ὀφθαλμούς μου. ἐξοίχεται τὸ νεοτήσιον σκίρτημα ἐκ τῆς γνώμης καὶ τὸ πρόσωπον οὐκέτι τὸ αὐτὸ Ἀπ. Ἀντιφῶντ. (Στοβ. Ἀνθ. 68, 37. 3 σ. 22 Mein.) φεύγει ἐκ τοῦ πνεύματος ἡ πρώην νεανικὴ ἀνθηρότης (πρβ. l' esprit pétillant) καὶ τὸ πρόσωπον δὲν εἶνε πλέον τὸ αὐτό.

ἐξοκέλλω ῥίπτω τὸ πλοῖον ἔξω (πρὸς τὴν ξηράν), καὶ ἀμτβ. «πέφτω ἔξω». Τὸ οὐδ. παθ. ἀπροσ. δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται Αἰσχ. Ἱκ. 447 «ἐδῶ πέφτομεν ἔξω». ἔλαθον ἐμαυτὸν οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγους μῆκος ἐξοκείλας Ἰσοκρ. Ἐπ. 2, 13 χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω (ἀνεπαισθήτως) ὑπερέβην τὰ ὅρια ἐπιστολῆς καὶ παρεξετράπην εἰς μῆκος λόγου.

ἐξολισθα(ί)νω: ὑφίζανον κύκλοις, ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην Εὐρ. Φοίν. 1390 ὑπεκάθηντο («συνεστέλλοντο» Σχ.) ὑπὸ τὰς κυκλοτερεῖς ἀσπίδας των, ἵνα ματαίως ὀλισθαίνῃ ἐκτὸς τοῦ σώματός των ὁ σίδηρος. ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτουί, ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολὰς Ἀρφ. Ἱππ. 490 «στέαρ διδοῦσιν αὐτῷ ἀλείφεσθαι, ἵνα... δυσληπτος ᾖ τῷ ἀνταγωνιστῇ... Δέον εἰπεῖν τὰς λαβάς, ὡς ἐπὶ πάλης, τὰς διαβολὰς εἶπεν, αἷς ἔμελλε διαβάλλειν ὁ Κλέων» Σχ. μή καί ποτ' ἐξολίσθῃ Ἐκκλ. 286 διὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὸν νοῦν μας. Καὶ κατὰ τμῆσιν: ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν Υ 470 ἐξέπεσεν, «ἐγλίστρησεν ἔξω», τὸ ἧπαρ αὐτοῦ.

ἐξομιλέω: ἤσκει δ' ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς Ξεν. Ἀγησ. 11, 4 ἴδ. ἀσκέω. Μτφ. στεφάνων οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλή-

σει Εὐρ. Κύκλ. 518 ὄχι ἑνὸς χρώματος (ἀλλὰ πολύχρωμος) στέφανος θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου εἰς συνάφειαν μὲ τὴν κεφαλήν σου (καὶ θὰ περιβάλῃ αὐτήν). Μέσ. οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ Εὐρ. Ἰ. Α. 735 δὲν ἁρμόζει νὰ ἀναστρέφησαι ἐκτὸς τοῦ οἴκου σου ἐν τῷ ὄχλῳ τοῦ στρατοῦ.

ἐξόμιλος 2 ὁ ἐκτὸς τοῦ ὁμίλου, τοῦ ἔθνους ἡμῶν· ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις Σοφ. Τρ. 964 ἐδῶ βαδίζουσι σὰν ξένοι τινές, οὐδεμίαν ὁμοιότητα ἔχοντες πρὸς τοὺς ἡμετέρους.

ἐξομματίζω μεταγεν. τύπος, «ἡ δὲ συνήθεια τὸ ἐξομματίζω (χυδ. «ξεμματίζω») ἐπὶ τοῦ καθαίρειν τοὺς κυάμους, τὴν προεστηκυῖαν μέλαιναν οὐλήν, οἷον ὀφθαλμὸν ἐκκόπτοντας, καταχρηστικῶς τέταχεν· ὅθεν καὶ ἐξωμματισμένα κοκκία τοὺς οὕτω καθαρθέντας κυάμους λέγομεν» Κοραῆς σημ. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. (5,11) σ. 310.

ἐξομματόω: ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας Ἀρφ. Πλοῦτ. 635 ἀπὸ τυφλὸς ποῦ ἦτο ἄνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐλαμπρύνθησαν αἱ κόραι αὐτῶν· «ἀνέβλεψε καὶ καθαροὺς ἔσχε τοὺς ὀφθαλμούς» Σχ. φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα Αἰσχ. Πρ. 514 τὰ ἔμπυρα σημεῖα ἐφανέρωσα (ὁρατὰ ἐποίησα) πρότερον σκοτεινὰ (ἀφώτιστα) ὄντα.

ἐξόμνυμι: ἐξώμοσεν ἀρρωστεῖν τουτονί Δημ. 19, 124 ἐπῆρεν ὅρκον, ἐβεβαίωσε μεθ' ὅρκου ὅτι ἦτο ἄρρωστος. φήσεις μετασχεῖν ἢ 'ξομῇ τὸ μὴ εἰδέναι; Σοφ. Ἀντ. 535 ἢ ἐνόρκως θὰ βεβαιώσῃς, ὅτι δὲν ἠξεύρεις; πληρέστερον Δημ. 57, 59: καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο Εὐβουλίδης οὐδ' οἱ μετ' αὐτοῦ μὴ οὐκ εἰδέναι καὶ ταῦτα δὲν ἤθελε διαβεβαιώσῃ μεθ' ὅρκου ὁ Εὐβ. οὐδ' οἱ φίλοι του, ὅτι δὲν τὰ ἠξεύρουν. τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν ὅρκων χωρὶς κρίνεσθαι ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις Πλ. Νόμ. 949 Α κυρ. ἐκ τούτων δὲ ὁπόσα φαίνονται ὅτι εἶνε μέγα φαν. κέρδος (τ. ἔ. εἰς ὅλας δὲ τὰς περιπτώσεις, ἐν αἷς ὑπάρχει προφανῶς μέγα κέρδος), ἄν τις τὰ ἀπαρνηθῇ καὶ τὰ ἀποκηρύξῃ δι' ὅρκου, ταῦτα πρέπει ἄνευ ὅρκων ν' ἀποφασίζωνται μεταξὺ τῶν διαδίκων. Καὶ ἀπολ. ἐξωμοσάμην = δι' ὅρκου ἐβεβαίωσα ὅτι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ. || περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς (τοῦτο σοφίζονται), τὸ τοῖς ἔχουσι τίμημα μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυσθαι Ἀριστοτ. Πολιτ. 4, 13 (σ. 1297 a 20) ὡς δὲ πρὸς τὰς ἀρχὰς (τὰ ἀξιώματα) τοῦτο τὸ μηχάνημα μεταχειρίζονται, νὰ μὴ ἐπιτρέπηται εἰς τοὺς ἔχοντας τίμημα νὰ ἀποκρούωσιν (ἀποποιῶνται) ἐνόρκως τὴν ἀρχήν. Τὸ μὲν ἐνεργ. σημ. δι' ὅρκου βεβαιώνω τι περὶ ἄλλου τινός, τὸ δὲ μέσον δι' ὅρ. βεβαιώνω τι περὶ ἐμαυτοῦ.

ἐξομόργνυμι σπογγίζω ἔκ τινος· εἰς γὰρ τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντῃ φαυλότερα Πλ. Νόμ. 775 D διότι ἀναγκαῖον εἶνε (ὁ μεθύων) νὰ ἐκσπογγίζῃ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ἐναποτυπώνῃ (πᾶν τὸ νοσῶδες καὶ ὑβριστικὸν) εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα τῶν γεννωμένων καὶ νὰ γεννᾷ κατὰ πάντα λόγον χειρότερα τέκνα. οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα... μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Εὐρ. Βάκ. 344 μὴ βάλῃς χέρι ἐπάνω μου καὶ νὰ μὴ κολλήσῃς καὶ εἰς ἐμὲ τὴν μωρίαν σου (σπογγίζων αὐτὴν ἐπάνω μου). ἁγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, εἰς ὦτα κλύζων Ἱππ. 653 ἃ (συναλλακτήρια ῥήματα) ἐγὼ διὰ ῥυτῶν ναμάτων («μὲ τρεχάμενο νερό») θὰ ἐκκαθάρω, ἐγχέων αὐτὰ εἰς τὰ ὦτά μου (θὰ ξεπλύνω τ' αὐτιά μου). οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι Ἀρφ. Ἀχ. 843 ὁ εὐρύπρωκτος Πρέπις δὲν θὰ ἀποσπογγίζεται, δὲν θὰ τρίβεται ἐπάνω σου, «οὐκ ἀνέξῃ τῆς κιναιδίας Πρέπιδος» Σχ. ἃ ἑκάστη ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν Πλ. Γοργ. 525 Α τὰ ὁποῖα (οἷον στίγματα) ἡ πρᾶξις αὐτοῦ χωριστὰ κάθε μία ἀπετύπωσεν εἰς τὴν ψυχήν του. Ἑκάστης λοιπὸν κακῆς πράξεως ὑπάρχει καὶ ἓν ἴδιον στίγμα ἐν τῇ ψυχῇ. Ὅθεν προτιμητέα ἡ γρ. ἑκάστη τῆς ἑκάστῳ.

ἐξονειδίζω: τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά Σοφ. Φιλ. 382 ὁ Nauck διώρθ. κἀξονειδίσας, ὅπερ πλημμελές· διότι εἰς τὸν Νεοπτόλεμον ἐσύμφερε νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ἀδικηθέντα καὶ δὴ ἐξονειδισθέντα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, καίπερ οὐ δυσόργου ὄντος. Φυσικῶς δὲ παρέπεται τῷ ἀκούσας τὸ ἐξονειδισθείς ὡς ἰσχυρότερον.

ἐξονομάζω: ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν Α 361. β 302 κἀλλ. εἶπε λόγον (ἐξέβαλε φωνὴν) καὶ διετύπωσεν αὐτὸν ὧδε (διεξοδικῶς ἐξέφρασεν).

ἐξόπιστο λέγει ὁ Σκύθης ἀντὶ ἐξόπισθεν Ἀρφ. Θεσ. 1124.

ἐξοπλίζω: μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω — ἄχορον ἀκίθαριν δακρυογόνον Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων Αἰσχ. Ἱκ. 686 μηδέ τις ἀνδροκτόνος ὄλεθρος ἐπελθέτω ὅλως ὁπλίζων τὸν ἀλλότριον χοροῦ καὶ κιθάρας δακρυογόνον Ἄρη καὶ (παρασκευάζων) τὴν ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἐν τῷ δήμῳ (τοῦ δήμου) βοήν. βίην δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει Λυτ. 104 οὐδεμίαν ἔνοπλον βίαν μεταχειρίζεται. τόδ' ἐξοπλίζει τοὖπος Ἀργεῖον λεών Ἀπ. ἀδέσπ. Τρ. 404 (Πλουτ. 752 C) παροιμιῶδές τι ἐνυπάρχει ἐν τῷ στίχῳ: ὁ λόγος οὗτος εἶνε (ὡς εἰπεῖν) τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα διὰ τὸν Ἀργ. λαόν. νὴ Δί' ἥ γε (Blaydes: γὰρ) σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη Ἀρφ. Εἰρ. 566 ἀληθῶς ἡ σφῦρα λοιπὸν ἦτο λαμπρὸν (καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἤξευρα), ὅταν εἶνε ἕτοιμος εἰς ἐργασίαν (ἡτοιμασμένη): «νοῆσαι δεῖ τὸν χορὸν σφύρας ἔχοντα, αἷς βωλοκοποῦσι» Σχ. μᾶζα... πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη Ἀντιφάν.

Ἀπ. 226 (Ἀθήν. 60 C) μᾶζα παρεσκευασμένη οὕτως, ὥστε νὰ φαίνηται εὐτελής.

ἐξοράω: ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν Υ 342 ἄνοιξε καλὰ τὰ μάτια του καὶ εἶδεν. Ἡ προσθήκη τοῦ ὀφθαλμοῖσιν δεικνύει τὴν προσπάθειαν τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπως ἴδῃ καλῶς.

ἐξορθιάζω: ἄγαλμα ἐξορθιάζον τῷ αἰδοίῳ Πλουτ. 371 E ἔχον ὄρθιον (ἐντεταμένον) τὸ αἰδοῖον. οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς χρησμὸς κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν κἀξορθιάζων πολλά Αἰσχ. Χο. 268 δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ βεβαίως ὁ μεγαλοδύναμος τοῦ Λ. χρησμός, διατάττων νὰ διέλθωμεν τοῦτον τὸν κίνδυνον καὶ πολλὰ βροντοφωνῶν.

ἐξορίζω: φεύγομεν δ' ἀλώμενοι ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν Εὐρ. Ἡρακλ. 16 ἐξόριστοι περιφερόμενοι περιπλανώμεθα ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν. ἐξορίζεται κακόν Ἱππ. 1381 τὸ κακὸν (ἡ ἀρὰ) ἐκβαίνει τῶν κατὰ φύσιν αὐτοῦ ὁρίων (τ. ἔ. τοῦ κατὰ φύσιν γένους τοῦ Θησέως καὶ ἔρχεται εἰς ἐμὲ τὸν νόθον) Δ. Βερν. ἵνα τεκοῦσά τις παρθένος βρέφος Φοίβῳ πτανοῖς ἐξώρισε θοίναν Ἴων 504 ὅπου παρθένος τις γεννήσασα βρέφος εἰς τὸν Φοῖβον ἐξέθηκεν αὐτὸ εἰς τροφὴν τῶν ὀρνέων.

ἔξορκος 2 δι' ὅρκου δεδεμένος, ἔνορκος. Κατὰ τὸν Σχ. καὶ ἄλλους ὡς οὐσιαστ. «ἐξαίρετος ὅρκος». Ὁ δὲ Christ διώρθ. ἔξορκος διὰ πολλῶν (οἷον δι' ἕξ) ὅρκων ἐπιβεβαιωμένος, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Τὸ χωρίον Πινδ. Ὀ. 13, 98 ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται ἑξηκοντάκι δὴ (Hermann δ') ἀμφοτέρωθεν ἁδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσθλοῦ, ὃ ἑρμηνεύω: καὶ ἀληθὴς ἔνορκος θὰ ἐπιβεβαιώνῃ τὸν λόγον μου (κυρ. θὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος μου) ἑξηκοντάκις ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν (Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας) ἡ ἡδύγλ. βοὴ τοῦ ἐσθλοῦ κήρυκος. Τὸ δὲ ὅτι ἑξηκοντάκις θὰ ἐπιβεβαιώνεται ὁ λόγος τοῦ ποιητοῦ ἐρρήθη κατά τινας ἀντὶ τοῦ πολλάκις. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ὡς οἱ δικασταί, οὕτω καὶ οἱ κήρυκες ἦσαν ἐνώμοτοι καὶ ὅρκῳ κατείχοντο.

ἐξορμάω ἐκπέμπω εἰς πόλεμον· τούς... Σάρδεις ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν Αἰσχ. Πέρσ. 46 οὓς αἱ Σάρδεις ἐκπέμπουσι πολλοῖς ἅρμασιν ἐποχουμένους. ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν, μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν, χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον, ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν Εὐμ. 180 φεύγετε ἐκ τοῦ μαντικοῦ ἀδύτου μου, ἵνα μή, ἀφ' οὗ καὶ ἀποδεχθῇς πτερωτὸν λαμπρὸν βέλος, ἐκ τῆς χρυσηλάτου χορδῆς ἐκτιναςσόμενον, ἐκβάλῃς ἐκ τοῦ πόνου τὸν μέλανα ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀφρόν. ἦ δεῦρο προσστείχοντα κἀξορμώμενον; Σοφ. Ο. Κ. 30 προσιόντα καὶ ἐκεῖθεν (τ. ἔ. ἐκ τοῦ σημείου, ἐν ᾧ ἐστι) πρὸς ἡμᾶς σπεύδοντα; Μᾶλλον πρωθύστερον. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν, ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν Σοφ. Τρ. 1089 ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμήν της, ἐξέσπασε μὲ ὅλην τὴν ὁρμήν.

ἐξορμίζω κυρ. ἔξω τοῦ ὅρμου ἄγω. θάρσει· πέλας γὰρ φίλοισι σοῖς ἐξώρμισαι σὸν πόδα Εὐρ. Φοιν. 853 ἔχε θάρρος (τ. ἔ. ἐτελείωσαν πλέον τὰ βάσανά σου), διότι πλησίον τῶν φίλων σου ἄραξες καὶ ἀποάραξες (ἔρριψες τὴν ἄγκυραν) μὲ τὸ πόδι σου. Ὁ Δ. Βερναρδ. συνάπτει τὸ σὸν πόδα μὲ τὸ θάρσει. — ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν Εὐρ. Ἑλ. 1247 βραχυλογ. ἐξορμίζοντες τὴν ναῦν ῥίπτομεν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τοὺς νεκρούς, ὅσα χρειάζονται. Παθ. ἐνθάδε ὢν κἠγὼ παρ' ὑμὲ τοὺς ὁμότριχας (ὅτριχας Kaibel) ἐξορμίζομαι πλόον δοκάζων πόντιον· ναΐ (οὕτως ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ναὶ) γὰρ ἤδη τοῖς ταλίκοις δεταὶ (οὕτως ἐγώ: δέ ται) ἄγκυραι (ἢ δέδεται ἄγκυρα) Ἀπ. Σώφρ. 52 (Δημήτρ. π. Ἑρμην. 151) ἐδῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ πλησίον τῶν ὁμοτρίχων (ὁμηλίκων) ἑτοιμάζομαι εἰς ἀπόπλουν, περιμένων τὸ διὰ θαλάσσης μακρινὸν ταξίδιον (δηλ. τὸν κατάλληλον πρὸς τοῦτο καιρόν)· διότι τώρα πλέον εἰς τὸ πλοῖον τῶν τοιαύτην ἡλικίαν ἐχόντων αἱ ἄγκυραι εἶνε δεδεμέναι (ὄχι ἀπολυμέναι) τ. ἔ. εἴμεθα ἕτοιμοι εἰς ἀπόπλουν.

ἔξορμος 2 ἔξω τοῦ ὅρμου ὤν, ἔξω τοῦ λιμένος πλέων· Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ Εὐρ. Ἱππ. 156 ἐκ τῆς Κρήτης ἀποπλεύσας ἀνήρ. Σκοτεινὸν τὸ Ἀριστοτ. π. Ζ. μορ. 4, 12 (σ. 694, 23) τὸ γεῶδες ἐν τῷ σώματι καὶ ἔξορμον· μεταφράζουσι: τὸ θρασύ(;)

ἐξορχέομαι ὀρχούμενος ἀναχωρῶ ἔκ τινος τόπου· ᾤχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ Δημ. 22, 68 (ὁ πατήρ σου) χορεύων ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου (= αὐτόθεν) κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Διονυσίων (καθ' ἣν ἐδίδετο τοιαύτη ἄδεια προσωρινὴ εἰς τοὺς φυλακισμένους) καὶ ἐδραπέτευσε μὲ αὐτὰς τὰς πέδας: «ἐξορχησάμενος ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ἀποδρὰς Δημοσθένης... προσπαίζων ἅμα εἶπε διὰ τὴν τῶν Διονυσίων πομπήν» Ἁρποκρατίων. Μτφ. δοκεῖ μοι, καθάπερ Ἱπποκλείδης..., εἰπεῖν ἂν ἐξορχούμενος τὴν ἀλήθειαν, «οὐ φροντὶς Ἡροδότῳ» Πλουτ. 867 B μοὶ φαίνεται ὅτι, ὅπως ὁ Ἱπποκλείδης, περιφρονῶν ἀσυστόλως τὴν ἀλήθειαν, ἤθελεν εἴπῃ οὐ φροντὶς Ἡροδότῳ. Ὁ Herwerden παραβαλὼν Ἡρ. 6, 129 διώρθ. ἀπορχούμενος· ἀλλ' ὁ Πλούτ. ἐκ μνήμης ἀναφέρων τὸ πρᾶγμα εὐκόλως ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τὸ συνώνυμον ἐξορχούμενος. ‖ ὀρχούμενος ἀποκαλύπτω, φανερώνω διὰ τῆς ὀρχήσεως· τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοὶ Λουκ. Ὀρχ. 15 ἀποκαλύπτειν τὰ μυστήρια (ἴσως δι' ὀρχήσεώς τινος παρῳδούσης καὶ ἐμπαιζούσης αὐτά). Τὸ ἐξαγορεύειν τὰ μυστήρια = ἐξορχεῖσθαι. — ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν καὶ τὸν Καλλικρατίδαν Πλουτ. Ἀρτοξ. 22 «χαίρειν ἐάσας... τ. ἔ. καταφρονήσας τῆς διανοίας τῶν

ἀνδρῶν ἐκείνων καὶ ἀποβαλὼν τὰ φρονήματα» Κοραῆς· διαχλευάσας. τὴν ἱερωσύνην τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ περιεργότερον ἐξωρχεῖτο Ἡρῳδιαν. 5, 5, 3 τὴν ἱερ. καθίστα γελοίαν διὰ τῆς ὑπερβολικῆς πομπῆς (καλλωπισμοῦ).

ἐξοσιόω: στόμα εὔφαμον ἅπας ἐξοσιούσθω Εὐρ. Βά. 69 = ἅπας «γενέσθω ὅσιος» (Ἡσύχ.) κατὰ τὸ στόμα εὔφημον ὄν, διὰ τῆς εὐφημίας.

ἐξούλης δίκη (ἐξείλλω). Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. δίκη τὸ μὲν κατ' ἐκείνου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξεβλήθη τις βιαίως ἐκ τῆς κατοχῆς πράγματός τινος (ἢ διεκωλύθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν δικαιώματος ἀνήκοντος αὐτῷ), τὸ δὲ κατ' ἐκείνου, ὅστις δὲν πληρώνει πρόστιμον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀποφασισθέν, ἔχει δ' ἀποκλείσῃ τὸν κατήγορον ἀπὸ κτήματος εἰς αὐτὸν ἐπιδικασθέντος· τί δ', εἴ τις δίκην ἐξούλης αὐτῷ λαχών, μηδὲν ἐμοὶ φαίη πρὸς αὐτὸν εἶναι, κυρίαν δὲ ποιησάμενος ἐγγράψαι, τί μᾶλλον ἂν εἴη τοῦτον ἢ ἔμ' ἐγγεγραφώς; Δημ. 39, 15 ἐὰν τρίτος τις ἤθελε κινήσῃ ἐναντίον αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως, καὶ λέγῃ ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε μὲ αὐτόν, ἀφ' οὗ δὲ κερδήσῃ τὴν ὑπόθεσιν (κάμῃ τὴν ἀπόφασιν ἐκτελεστήν), ἤθελεν ἐγγράψῃ με ὡς ὀφειλέτην τοῦ προστίμου, διὰ τί ἤθελεν ἔχῃ ἐγγεγραμμένον μᾶλλον τοῦτον ἢ ἐμὲ ὡς ὀφειλέτην τοῦ προστίμου;

ἐξουσία ἡ (ἔξεστι) = τὸ ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ τι ἄν τις βούληται, ἡ ἐλευθερία («τὸ ἐλεύθερον») τοῦ ποιεῖν τι, τὸ δικαίωμα. ἐπὶ τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ (= χρώμενοι τῇ ἐκ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ δηλ. νὰ πηγαίνῃ τις καὶ νὰ ἔρχεται) βαδίζοντες ἐκεῖσε διεφθείροντο Δημ. 18, 44. πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιον ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενον δικαίως διαβιῶναι Πλ. Γοργ. 526 A πολὺ ἀξιέπαινον εἶνε νὰ διέλθῃ τις τὸν βίον του δικαίως, ἐν ᾧ ἔλαβε (περιεβλήθη μὲ) μεγάλην ἐξουσίαν τοῦ ἀδικεῖν. καὶ πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖν ἑλεῖν ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ θαυμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινεῖσθαι Συμπ. 182 E καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου (δηλ. νὰ κερδήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸν ἐρώμενον) ὁ νόμος (δηλ. ἡ συνήθεια, τὸ ἔθος) ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐραστήν, ὅπως διαπράττων θαυμ. ἔργα ἐπαινῆται. κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως Θουκ. 5, 50 = «διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι Λακεδαιμονίους ἀγωνίζεσθαι» Σχ. ἐνδεεστέρως ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν 4, 39 ἴδ. ἐνδεεστέρως. ἐν ταῖς ἐξουσίαις Δημ. 18, 321 ἐν τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς ἔξεστι τοῦτο (τὸ ἑξῆς) ποιεῖν. (ἀποβλέψας) εἰς τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπιτροπεύσεις καὶ εἴ πού τι αὖ τοιοῦτον ξυμβαίνει, ὥστε πολλῆς ἐξουσίας λαβέσθαι τοῦ ἀδικεῖν Πλ. Πολ. 554 C καὶ ἐὰν που παρουσιασθῇ εἰς αὐτοὺς τοιαύτη τις εὐκαιρία, ὥστε νὰ εὕρωσιν εὐρὺ στάδιον πρὸς ἀδικίαν. ὕβρει καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε ἡμαρτήκασι Θουκ. 1, 38 ἀπὸ ὑπεροψίαν καὶ αὐθαιρεσίαν, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ὁ πλοῦτος, καὶ ἄλλα πολλὰ σφάλματα ἔχουν κάμῃ εἰς ἡμᾶς. Τὸ πλούτου ἐνν. καὶ εἰς τὸ ὕβρει: ὁ πλοῦτος λοιπὸν γεννᾷ καὶ ὕβριν καὶ ἐξουσίαν (αὐθαιρεσίαν). ἡ δ' ἐξουσία ὕβρει τὴν πλεονεξίαν καὶ φρονήματι (παρέχουσα), αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι. . ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους 3, 45 ἴδ. ἐξάγω. μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Ἀπ. Σοφ. 85, 11 ἀπορῶ διατί παρεξηγήθησαν οἱ στίχοι οὗτοι, ὧν τὸ νόημα σαφέστατον: μόνος ὁ πλούσιος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χαίρῃ καὶ νὰ νοσῇ, οὐδεὶς ἄλλος. Οἱ ἄλλοι κοινοὶ θνητοὶ καὶ ἂν ἔχωσι χαράν τινα ἢ λύπην ἢ νόσον, πάντα ταῦτα παρέρχονται ἀπαρατήρητα. Οὐδεὶς φροντίζει περὶ τούτων. Ἀλλ' ὁ πλούσιος; Ἔχει π. χ. ἀσήμαντόν τινα νόσον; Πάντες λέγουσιν, ὅτι σήμερον δὲν ἐξῆλθεν, διότι ἔκοψε τὸν κάλον του. Ἑορτάζει τὰ γενέθλια τοῦ θυγατρίου του; Μέγας λόγος ἐν τῇ ἀγορᾷ. Τὰς ἐπεξηγήσεις ταύτας ἠναγκάσθην νὰ κάμω, διότι οἱ στίχοι ἐκρίθησαν πάσχοντες καὶ ἐφθαρμένοι. πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως δείξουσιν αὐτοὺς τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ Ἀπ. Εὐρ. 738 ἴδ. δείκνυμι.

ἔξοχος 2: ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους Γ 227 ἐξέχων τῶν Ἀργείων κατὰ τὴν κεφαλήν. Καὶ μετὰ δοτ. ἔξοχον ἡρώεσσιν Β 483 μεταξὺ τῶν ἡρώων. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται Πίνδ. Ν. 3, 70 ἴδ. πεῖρα. καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξηῦρον αὐτοῖς Αἰσχ. Πρ. 475 καὶ προσέτι ἐξεῦρον αὐτοῖς τὴν ἀριθμητικήν, (ὅ ἐστιν) ἐξαίρετον ἐπινόημα. δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας αἵ τε νήστιδες δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν ἰατρομάντεις Ἀγ. 1622 ὁ δεσμὸς καὶ αἱ νήστιδες δύαι (ἡ νηστεία) εἰσὶν ἐξοχώταται (ἐξαίρετοι) τῶν φρενῶν ἰατρομάντεις (ἰατροὶ ἅμα καὶ μάντεις, ὥστε) διδάσκειν καὶ τὸ γῆρας. ἀρνειὸν ἐμοὶ... δόσαν ἔξοχα ι 551 ἔδωσαν εἰς ἐμὲ ἐξαιρετικῶς, εἰς τιμητικὴν διάκρισιν.

ἐξυβρίζω: οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν Θουκ. 3, 39 δὲν θὰ ἔφθανον εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς ὕβρεως: δὲν θὰ ἐφέροντο τόσον ὑπεροπτικῶς. τάδ' ἐξυβρίζει Σοφ. Ἠλ. 293 ταύτας τὰς ὕβρεις ἐκστομίζει. Παθ. οὐ γὰρ δεῖ καταντᾶν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα Λογγῖν. 43, 5 εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ καταπεφρονημένα (εὐτελῆ). ἐάν τις μείζονα διδῷ τοῖς ἐλάττοσι δύναμιν παρεὶς τὸ μέτριον..., ἐξυβρίζοντα τὰ μὲν εἰς νόσους θεῖ, τὰ δ' εἰς ἔκγονον ὕβρεως ἀδικίαν Πλ. Νόμ. 691 C ἐάν τις, παραμελήσας τὸ ὀρθὸν μέτρον, δίδῃ μεγαλιτέραν δύναμιν εἰς τὰ μικρότερα..., ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ὕβρεως ἄλλα μὲν ἐκτρέπονται εἰς νόσους, ἄλλα δὲ εἰς τὴν ἔκγονον τῆς ὕβρεως ἀδικίαν.

ἐξυπανίστημι μόνον Β 267 σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη σκήπτρου ὕπο μώλωψ ἐκ τοῦ μεταφρένου ἐσηκώθη ὑποκάτω (ὑπὸ τὸ κτύπημα) τοῦ σκήπτρου.

ἐξυπτιάζω: σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων Λουκ. Κατάπλ. 16 καὶ ποιῶν ἑαυτὸν ὕπτιον ἐξ ὑπερηφανείας. ἐξυπτιάζων ὄμμα (Schütz: ὄνομα) Αἰσχ. Ἑπτ. 564 ὕπτιον ποιῶν καὶ ἀνατείνων τὸ ὄμμα πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι Λουκ. ἐν Ὀνείρ. ἢ Ἀλεκτ. 12 κλίνων πρὸς τὰ ὀπίσω πρὸς ἐπίδειξιν, ἐξηπλωμένος σχεδὸν ἀνάσκελα. τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες ὁ Αὐτὸς ἐν Ἡρακλ. 3 στηρίζοντες τοὺς πόδας των παρέχουσιν ἀντίστασιν κλίνοντες πρὸς τὰ ὀπίσω ἀντιθέτως πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ἣν ἄγονται. προῄεις ἐξυπτιάζων Ἀπαίδ. 21 προέβαινες κλίνων ἑαυτὸν πρὸς τὰ ὀπίσω (κομπάζων δηλ. καὶ ὑπερηφανευόμενος). Μέσ. ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλὴν Ἀριστοτ. Ἀπ. 106 (Ἀθήν. 34 Β) = «εἰς τοὐπίσω καὶ ὕπτιοι κλίνονται» (Ἀθήν, 447 Α).

ἔξω: βουλόμενοι βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω Θουκ. 7, 69 ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξέλθωσι διὰ τῆς βίας: νὰ ἐκβιάσωσι τὴν ἔξοδον. πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου Χο. 512 ἴδ. δρόμος. ἔξω τὴν χεῖρα ἔχων λέγει Αἰσχίν. 1, 25 ὁμιλεῖ ἔχων τὴν χεῖρα ἐκτὸς τοῦ ἱματίου (ἐλευθέραν)· τὸ ἐναντίον: ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα. ἔξω τοῦ πράγματος λέγων Λυκουργ. κ. Λ. 11 ὁμιλῶν ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως· τοὐναντίον: πρὸς (εἰς) τὸ πρᾶγμα λέγειν.— ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα Αἰσχ. Χο. 693 ἴδ. εὐβούλως. ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα Προμ. 279 εὔκολον εἶνε, ὅστις εἶνε ἐκτὸς τῶν κακῶν, νὰ συμβουλεύῃ καὶ νὰ νουθετῇ τὸν δυστυχοῦντα· πρβ. τὴν ἡμετ. παρ. «ὅποιος εἶν' ἔξω ἀπ' τὸ χορό, πολλὰ τραγούδια ξεύρει». ἔξω δωμάτων χωρεῖτε Εὐμ. 179 ἐξέρχεσθε ἐκ τῶν δωμάτων τούτων. τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν Αὐτ. 701 ἴδ. δεινός. τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε Δημ. 4, 34 ὑμεῖς αὐτοὶ (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς συμμάχους) θὰ εἶσθε ἐκτὸς πάσης προσβολῆς: οὐδὲν κακὸν θὰ πάσχητε. εἴ τις τρόπος ἔστι καὶ μηχανὴ τὴν τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου εὐμενῶς πως ἀπελθεῖν Πλ. Φιλ. 16 Α ἐὰν ὑπάρχει τρόπος τις καὶ μηχανὴ ἡ τοιαύτη ταραχὴ νὰ απομακρυνθῇ ἐν εἰρήνῃ («μὲ τὸ καλὸ») ἐκ τῆς ἡμετέρας συζητήσεως. περὶ αὐτῶν ἔξω τῶν προκειμένων καὶ ἅμα οὐδὲ ἠτιαμένων πολλὴν τὴν ἀπολογίαν (ἐποιήσαντο) Θουκ. 3, 61 ἴδ. αἰτιάομαι. Μτφ. θεσμῶν ἔξω φέρομαι Σοφ. Ἀντ. 801 ἐξέρχομαι ἐκτὸς τῶν θεσμῶν, ἐκτὸς τῶν νομίμων ὁρίων. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον Αὐτ. 444 σὺ μὲν δύνασαι νὰ ὑπάγῃς ὅπου θέλεις ἐκτὸς βαρείας αἰτιάσεως καὶ ἐλεύθερος. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε δρᾷς οὐδὲ φωνεῖς Φιλ. 904 δὲν πράττεις τίποτε οὐδὲ λέγεις σὺ τοὐλάχιστον, τὸ ὁποῖον δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν τρόπον τοῦ πατρός σου. ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω Πίνδ. Π. 1, 44 ἴδ. ἀγών. ἐποίησαν ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν Δημ. 54, 26 παρέτειναν τὰς συνεδριάσεις πέραν τοῦ μεσονυκτίου. προσέοικέ σοι τήν τε σιμότητα καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων Πλ. Θεαίτ. 143 Ε εἶνε προσόμοιός σοι κατὰ τὴν σιμότητα τῆς ῥινὸς καὶ κατὰ τὴν προεξοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν (κατὰ τὸ ἐξόμματον ἢ ἐξόφθαλμον). Ἡ διόρθ. τοῦ Κόντου καὶ τὸ ἐξόμματον περιττή, τὸ μὲν διότι ἐν τῷ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων ἡ γεν. σημαίνει «κυρ. τὸ ἔξω, ὃ παρέχουσι τὰ ὄμματα: τὸ ἔξω πέταγμα τῶν ὀμμάτων: τὴν ἐξοχὴν τῶν ὀμμ.», τὸ δὲ διότι οὐδεμία παρανόησις ἐπὶ σαφοῦς φράσεως ἠδύνατο νὰ γίνῃ. Πρβ. Ἀριστοτέλ. 1354 ᵃ 15. 1415 ᵇ 6. Πρὸς δὲ τούτοις τὸ ἐξόμματος δὲν ἦτο ἐν χρήσει, ὡς φαίνεται, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος. Ἐν δὲ Θεαίτ. 209 Β λέγει τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον, διότι ἐνταῦθα δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ «τὸν ἔξω τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῶν ὀμμάτων». — ἐὰν μὴ ἐμμένητε τοῖς ὡμολογημένοις, οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες Δημ. 18, 39 ἐὰν δὲν ἐμμένητε εἰς τὰ συμπεφωνημένα, οὐδὲν θὰ προφθάσητε νὰ ἔχητε (οὐδὲν θὰ ἔχητε περιπλέον, οὐδὲν θὰ κερδήσητε) ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπροφθάσατε νὰ χάσητε τὴν συνθήκην. ἀλλ' εἰς θεοὺς ὁρῶντα, κἂν ἔξω δίκης χωρεῖν κελεύῃ, κεῖσ' ὁδοιπορεῖν χρεών Σοφ. Ἀπ. 226 ἂν ἀντὶ τοῦ θεούς γράψωμεν θεόν σ', ὁ λόγος ἔχει καλῶς: ἀποβλέπων εἰς τὸν θεόν, καὶ ἂν σε διατάττῃ νὰ προχωρῇς ἐκτὸς (τῶν φαινομένων ὁρίων) τοῦ δικαίου, ὀφείλεις νὰ τὸ πράττῃς.

ἔξω μέλλ. τοῦ ἔχω.

ἔξωθεν ἀπ' ἔξω, ἐκ τῆς ξένης· ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται Αἰσχ. Ἑπτ. 547 ἀπ' ἔξω (εὑρισκομένη ἡ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Σφίγξ) θὰ μέμφεται μέσα τὸν φέροντα (Παρθενοπαῖον)· περιττὴ ἡ διόρθ. τὸ ἔξωθεν ἁπτομένῳ σῶμα οὐκ ἄγαν θερμὸν ἦν Θουκ. 2, 49 ἴδ. ἅπτω. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν γε φιλτάτων (Δ. Γ. ἧττον ὀρθὴ τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης) Σοφ. Ἠλ. 1449 διότι ἄλλως θὰ ἤμην ἀμέτοχος τῆς συμφορᾶς τῶν φιλτάτων ἐμοὶ (προσώπων). ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος ὅ τ' ὄλβος ἔξωθεν τίς ἐστι πραγμάτων; Ἀπ. Εὐρ. 1052 ἐὰν ἀντὶ τοῦ ὅ τ' γράψωμεν ὥς τ', παρέχεται ἐπαρκὲς νόημα: βλέπεις πόσον τερπνὸς εἶνε ὁ εὐτράπεζος βίος καὶ πῶς ὑπάρχει τις ὄλβος ἐκτὸς ἐνοχλήσεων (ἐκτὸς πάσης ἐνοχλήσεως); μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω τἄξωθεν· ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει Αἰσχ. Ἑπτ. 182 ὅθεν διὰ τὰ ἔξω πράγματα ἂς μὴ σκέπτωνται αἱ γυναῖκες, διότι τὴν φροντίδα ταύτην ἔχουσιν οἱ ἄνδρες· ὅταν δὲ εἶσαι ἐντὸς τοῦ οἴκου σου (τῆς πόλεως), μὴ προξένει βλάβην. οἱ ἔξωθεν λόγοι Δημ. 18, 9 οἱ ἐκτὸς τοῦ πράγματος, οἱ ἄσχετοι πρὸς τὸ πρᾶγμα.

ἐξωθέω: ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα Θουκ. 6,34

διὰ τῆς χρονοτριβῆς ἤθελον πέσῃ εἰς τὸν χειμῶνα. ἐξωσθήσομαι περὶ τοῦ μηδ' ἐπιτήδειον ὑμῖν ὅλως τὸν νόμον εἶναι εἰπεῖν Δημ. 24, 61 θὰ χάσω τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ εἴπω περὶ τῆς παντελοῦς ἀνεπιτηδειότητος τοῦ νόμου. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν, εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν Σοφ. Φιλ. 1143 ἴδ. γλῶσσα.

ἐξώλεια ἡ, πανωλεθρία, ἐντελὴς καταστροφή· διομεῖται κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας Δημ. 23, 67 θὰ ὁρκισθῇ ὅρκον, ἐν ᾧ θὰ ἐπικαλῆται πανωλεθρίαν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς οἰκίας του, ἂν ἤθελε ψευδορκήσῃ. Τοιοῦτος ἦτο ὁ τύπος τοῦ ἐπισήμου τούτου ὅρκου (ἴδ. 'Αντιφ. 'Ηρῴδ. § 11). ἐπιορκεῖν μᾶλλον αἱροῦνται ἢ πάντ' ἔχειν, καὶ ταῦτ' ἀσφαλῶς, καὶ μηδεμιᾶς ἐξωλείας ὑπόχους ἑαυτοὺς ποιεῖν 57, 53 προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ἐπιορκῶσι, παρὰ νὰ ἔχωσι πάντα, καὶ μάλιστα ἀσφαλῶς, καὶ χωρὶς νὰ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἐνόχους (τοῦ ἀνωτέρω ὅρκου) τῆς ἐξωλείας, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ὀμόσῃ τοιοῦτον ὅρκον.

ἐξωμὶς - ίδος ἡ, ἑτερομάσχαλος χιτὼν δουλικός, ὅστις ἄφινεν ἐλεύθερον τὸν δεξιὸν βραχίονα καὶ ὦμον (ὅθεν ἐξωμὶς οἷον ἔξω τοῦ ὤμου). Οἱ ἐλεύθεροι ἐφόρουν χιτῶνα σκεπάζοντα ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς ὤμους.

ἐξωριάζω (ὥρα) κυρ. ἔξω ὥρας (φροντίδος) τίθημι, ποιοῦμαι, ὡς ὀρθῶς ἐξηγ. Σχ. ὅθεν = ὀλιγωρῶ, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν· ἐξωριάζειν πατρὸς λόγους βαρύ Αἰσχ. Πρ. 17. 'Αλλὰ συνήθως γράφουσιν ἐκ διορθώσεως εὐωριάζειν, ὃ ἴδε.

ἐξωτέρω· ἡνιοστρόφου δρόμου ἐξωτέρω Αἰσχ. Χο. 1020 ἴδ. ἡνιοστρόφος.

ἕο ἐπ. ἀντὶ οὗ, αὐτοῦ· ἕο αὐτοῦ Τ 384 = ἑαυτοῦ.

ἑοῖ ἐπ. ἀντὶ οἷ.

ἔοι ἴδ. εἰμί.

ἔοιγμεν ἴδ. ἔοικα.

ἔοικα ἴδ. εἴκω.

ἔολπα ἐώλπειν ἴδ. ἔλπω.

ἐόν = ἦν τοῦ εἰμί· ἐόν 'Ιων. ἀντὶ ὄν.

ἔοργα πρκμ. τοῦ ἔρδω, ὃ ἴδε.

ἑορτὴ ἡ, 'Ιων. ὁρτή: τὰ δίκῃ καὶ ψήφῳ τῶν ἑλόντων γιγνόμενα τῶν ἡλωκότων καὶ κεκτημένων ἐξ ἀρχῆς τὴν γοῦν ἑορτὴν ἀπεδώκατ' εἶναι Δημ. 21, 11 ἴδ. αἱρέω. καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι Θουκ. 1, 70 δὲν θεωροῦσιν ἄλλο τι ἑορτὴν ἢ τὸ νὰ πράξωσι τὸ καθῆκόν των. ἆρ' ἀκούετε οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι; Αἰσχ. Εὐμ. 190 ἆρά γε αἰσθάνεσθε, ὁποίαν ἑορτὴν ὑπεραγαπῶσαι κινεῖτε τὴν βδελυγμίαν τῶν θεῶν; ἑορτὴ τοῖο θεοῦ ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; φ 258 «ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐθελούσης» Εὐστάθ. τὰ δ' ἄλλα ἑορτὴ 'Ηρώνδ. 6, 17 ἀργοί: ξεύρετε μόνον νὰ κάθησθε.

ἑός, ἑή, ἑόν 'Ιων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ὅς, ἥ, ὅν (ὃ ἴδε.).

ἑοῦς Βοιωτ. ἀντὶ ἕο, οὗ Κόριννα· πρβ. ἐμοῦς.

ἐπαγγελία ἡ: ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπαγγελίᾳ καὶ οὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι Φιλόστρ. Εἰκ. 4 (2 σ. 300, 12 Kays.) τὸ μειράκιον εἶνε (φαίνεται) ῥωμαλέον καὶ ὡς ἐκ τῶν ὤμων αὐτοῦ, οἵτινες ὑποδεικνύουσιν ὅτι σηκώνουν (βάρος) καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὄχι ἀτρέπτου τένοντος. ‖ ὡς 'Αττ. δικαν. ὅρος: «ἐπαγγελία σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, οὐκ ἐξόν» 'Αρποκρατίων. («ἐπὶ τῶν πεπορευμένων καὶ δημηγορούντων οὐκ ἐξόν» 'Α. Β. 256)· μὴ διὰ ταῦτ' οἴου σοι προσήκειν μὴ διδόναι δίκην εἰ γράφεις ἡταιρηκώς, ὅτι καὶ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἔσθ' ἡμῖν ἐπαγγελία Δημ. 22, 29 μὴ διὰ ταῦτα φαντάζου ὅτι ἔχεις δικαίωμα νὰ μὴ δίδῃς λόγον, ἐὰν κάμνεις προτάσεις, ἐν ᾧ εἶνε ἀποδεδειγμένη ἡ αἰσχρὰ διαγωγή σου, διότι δυνάμεθα νά σε ἐγκαλέσωμεν καὶ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐν τῷ δήμῳ ἠπείλησεν ἐπαγγελίαν ἐπαγγελεῖν, ἥνπερ ἐγὼ (ἐπήγγειλα) Αἰσχίν. 1, 64 ἠπείλησεν, ὅτι θὰ καταγγείλῃ αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ δήμου τὴν αὐτὴν ταύτην καταγγελίαν, τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς ἐγὼ κατήγγειλα τὸν Τίμαρχον.

ἐπαγγέλλω ἀναγγέλλω, μηνύω, κάμνω γνωστόν· πρὸ πάντ. περὶ πολιτικῶν πραγμάτων καθιστῶ δημοσίᾳ (ἐπισήμως) γνωστά. 'Η σύνταξις: ἐπαγγέλλω τί τινι ἢ εἴς τινα (στρατιάν, ναῦς τινι ἢ εἴς τινα)· ἀντὶ δὲ τῆς αἰτ. τοῦ πράγμ. δύναται νὰ τεθῇ ἀπρφ. (μέλλ.) ἢ πρότασις διὰ τοῦ ὡς ἢ ὅπως εἰσαγομένη. — ἀπήλασαν λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχὴν διὰ τὸ μὴ ἀξίαν εἶναι Θουκ. 6, 56 λέγ. ὅτι διόλου δὲν τὴν παρήγγειλαν (νὰ ἔλθῃ), διότι δὲν εἶνε ἀξία. μὴ ἐπηγγέλθαι πω ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδὰς 5, 49 ὅτι αἱ ἱεραὶ σπονδαὶ δὲν εἶχον ἀκόμη ἀναγγελθῇ εἰς Λακεδαίμ. οἱ Λακεδ. ὑπελάμβανον οὐ χρεὼν εἶναι αὐτοὺς ἐπαγγεῖλαι ἔτι ἐς Λακεδαίμονα, εἰ ἀδικεῖν γε ἤδη ἐνόμιζον αὐτούς, ἀλλ' οὐχ ὡς νομίζοντας τοῦτο δρᾶσαι Αὐτόθ. ἀπεκρίνοντο, ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναγγείλωσι τὰς ἱερὰς σπονδὰς εἰς τὴν Λακ., ἐὰν ἐνόμιζον ὅτι ἠδίκουν πλέον οἱ Λακ., ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἠδίκουν, ἔπραξαν τοῦτο (δηλ. ἀνήγγειλαν τὰς σπ.). ἐπαγγείλας Φαινίππῳ ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἀπαντᾶν 52, 7 ἴδ. ἀπαντάω. ‖ παραγγέλλω τοὺς συμμάχους νὰ ἑτοιμάσωσι βοήθειαν (ὡς 5, 47, 3). στρατιὰν ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους Θουκ. 7, 17 παραγγέλλων ἐπισήμως, ἐκδίδων διαταγήν, νὰ παρασκευάσωσι στρατόν. βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὅ τι ἂν... ἐπαγγέλλῃ Ξεν. Κ. II. 8, 5, 25 ὑμεῖς δὲ ὅτι θὰ βοηθήσητε καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὸν Κῦρον καθ' ὃν τινα τρόπον ἤθελε διατάττῃ. ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν Θουκ. 5, 47 «ζητήσασαν» Σχ. 'Απολύτ. τοῦτο μὲν αὐτοὶ ἦσαν ἑτοῖμοι

ἐπαγγείλαντι (=ὅταν ἐπαγγείλῃ) Ἡρ. 1,70 ἀφ' ἑνὸς μὲν αὐτοὶ (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἐφεξῆς μνημονευόμενα δῶρα) ἦσαν ἕτοιμοι, ὅταν ἤθελε τοὺς εἰδοποιήσῃ (μηνύσῃ). Ὁμοίως 1, 77. Μέσ. ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἁπηγγελλόμην Σοφ. Ἠλ. 1016 ἐγνώριζον, ὅτι θ' ἀπορρίψῃς ὅσα σοὶ προέτεινον. Εὔφημα φώνει. Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλῃ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1285 παραγγέλλεις τοῦτο (τὴν εὐφημίαν) εἰς θέλοντας: καὶ ἡμεῖς τὸ θέλομεν. ἐπαγγειλάμενος δέδωκα Δημ. 18, 112 δέδωκα ἐξ οἰκείας προαιρέσεως, χωρὶς νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος. Ὁμοίως τάλαντον ἔδωκεν αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος 20, 42· ὅθεν αὐτεπάγγελτος. Μετὰ δοτ. διὰ γὰρ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ ὄντα πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν (ἐνν. ὧν δέονται) οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις, ἀλλὰ τητῶνται Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 33 διότι, ἐπειδὴ δὲν ἠξεύρουν τὰ ὑπάρχοντά των, δὲν ἀναγγέλλουσι (δὲν ὑποδεικνύουσιν) οἱ φίλοι εἰς τοὺς ἑταίρους τὰς ἀνάγκας των, ἀλλὰ στεροῦνται. Τὸ πλῆρες εἶνε ἐν 6, 2, 1: ἥδομαι, ὅτι μοι ἐπήγγειλας ὧν ἐδέου χαίρω, ὅτι μοι ἀνήγγειλας (μοὶ ἐφανέρωσας) ὅσα ἐχρειάζεσο. οὐθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν Δημ. 58, 43 οὔτε ὕστερον ὥρισε νέαν προθεσμίαν εἰς ἐμφάνισιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα Αἰσχ. Χο. 211 ἴδ. τελεσφόρος. Εν δὲ Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 38 ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Dind. εἰ δὲ καί τινες ἐπαιτιῷντο, ἔλεγον ἐπαγγέλλοντες (ἀντὶ τοῦ ἀπαγγ-), ὅτι ἡ τῶν Μαντινέων πόλις ἐγγυῷτο ἦ μὴν παρέξειν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, ὁπόσους τις προσκαλοῖτο ἐὰν δὲ καί τινες ἤθελον ἔχῃ ἀφορμὰς παραπόνων (κατηγορίας), ἔλεγον καὶ ὑπέσχοντο, ὅτι ἡ πόλις τῶν Μαντ. ἐγγυᾶται, ὅτι πάντως θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων ὅσους τις ἤθελε προσκαλέσῃ. Ὁ Θωμ. Μάγ. παρατηρεῖ· «ἐπαγγέλλω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ αἰτῶ, σπανίως δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι· ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ», ἀναφέρει δὲ τὸ ἐν Σοφ. Ἠλ. 1018 καλῶς δ' ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἃ ἐπηγγελλόμην (περὶ οὗ ἴδ. ἀνωτ.). ἔπεμψαν δὲ καὶ ἐς Τυρσηνίαν, ἔστιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων καὶ αὐτῶν ξυμπολεμεῖν Θουκ. 6, 88 ἐπειδὴ πόλεις τινὲς καὶ οἴκοθεν (μόναι των) ὑπέσχοντο (προσεφέροντο) νὰ μετάσχωσι τοῦ πολέμου. Ἄλλως ἐν τῷ ἑξῆς: ἐπιόντων Πυθίων, παρήγγειλε μὲν ταῖς πόλεσι βοῦς καὶ οἷς καὶ αἶγας καὶ ὗς παρασκευάζεσθαι ὡς εἰς τὴν θυσίαν· καὶ ἔφασαν πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλομένῳ γενέσθαι βοῦς οὐκ ἐλάττους χιλίων Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 29 κατὰ τὴν προσέγγισιν τῶν Πυθικῶν ἀγώνων παρήγγειλεν εἰς τὰς πόλεις νὰ προετοιμάζωσι βοῦς καὶ πρόβατα καὶ αἶγας καὶ χοίρους ἐπὶ τῷ σκοπῷ (=ὡς) τῆς θυσίας· καὶ ἔλεγον ὅτι, ἂν καὶ εἰς ἑκάστην πόλιν ἐπέβαλλε (παρήγγελλε) μέτριον ποσὸν (ζώων), συνεποσώθησαν βόες ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν χιλίων. Ὁ Nauck διόρθ. ἐπαγγειλαμένῳ. Ἐν Ξεν. Οἰκ. 4, 17 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε Κῦρος... ἐπηγάλλετο (ἀντὶ τοῦ ἐπηγγέλλετο). . ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν καὶ κατασκευάζειν ἠγάλλετο ἐπὶ τῷ ποιεῖν τὰς χώρας γονίμους καὶ προπαρασκευάζειν (καταλλήλως) αὐτάς.

ἐπαγλαΐζω κυρ. ἀγλαΐζω (λαμπρύνω) ἐπί τινι (προσέτι). οὐδέ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι Σ 133 δὲν θὰ καμαρώσῃ πολὺν καιρὸν δι' αὐτά. Παθ. γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι μείρακες φαιδραὶ τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι Κρατίν. Ἀπ. 301 (Ἀθήν. 49 Α) ὑπερήφανοι δὲ ἀναμένουσι (τοὺς συνδαιτυμόνας) οὕτως ἐπικεκοσμημέναι (διὰ πολυτελῶν ἐδεσμάτων) νεάνιδες φαιδραί, (δηλ.) τρισκελεῖς (κατά τι ὀξύμωρον διὰ τὸ) τράπεζαι σφενδάμνιναι («τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμνου πεποιημένων» Ἀθήν. ἔνθ' ἀν.). Τὰς ἐπικεκοσμημένας τραπέζας ἐπιχαρίτως παραβάλλει πρὸς φαιδρὰς νεάνιδας.

ἐπάγνυμι : τρίποδι βροτῷ ἶσοι, οὗ τ' ἐπὶ (ἔπι) νῶτα ἔαγε Ἡσ. Ἔργ. 532 ὅμοιοι τρίποδι (κατὰ τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς) θνητῷ, οὗ τὰ νῶτα ἐπικέκλασται. Τὰ νῶτά του, ὡς ἐκ τοῦ γήρατος οἷον ἐπικεκλασμένα, δὲν δύναται νὰ ἀνεγείρῃ. Ὡραία τοῦ γήρατος εἰκών.

ἐπαγορία ἴδ. ἐπηγορία.

ἐπάγω ἄγω ἐπί τι, φέρω εἴς τι, μάλιστα περὶ ἐμψύχων· ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν Εὐρ. Φοιν. 905 ὁ ὁποῖος μὲ ἔφερεν ἐδῶ. ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο Σοφ. Τρ. 378 ὡς ὁ ὁδηγῶν (τὴν Ἰόλην) διεβεβαίωνεν ἐνόρκως. Πρὸ πάντων ἐχθρικῶς, ἐναντίον τινὸς ἄγω, ὁδηγῶ (στράτευμα κττ.). ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη Αἰσχ. Πέρσ. 86 ἐπὶ δορικλ. ἄνδρας ἄγει (ἐπιφέρει) πολεμιστὰς (κυρ. πόλεμον) τῷ τόξῳ δαμάζοντας (τ. ἔ. δεινοὺς τοξότας). ἐπάγοντες (ἐνν. κύνας) ἐπῆσαν τ 445 ἐπάγοντες τοὺς κύνας κατὰ τοῦ κάπρου ἐπήρχοντο· πρβ. ἐπακτήρ. Οὕτω Ξεν. Κυν. 10, 19 τὰς κύνας ἐπάγουσιν (ἐπὶ τὸν ὗν). — οἱ δ' ἐν τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς ἐπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα Δημ. 3, 31 σᾶς ὁδηγοῦσιν (ὡς τὰ θηρία) εἰς ταῦτα (τὰ θεωρικὰ καὶ τὰ βοηδρόμια κττ.). Μτφρ. ἐκ τῶν θηρίων, καὶ δὴ κατὰ τὸν Weil ἐκ τῶν κυνῶν βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινὺν παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ Αἰσχ. Χο. 401 ὁ ὄλεθρος φωνάζει τὴν Ἐρ., ἥτις (ἐκπεμπομένη) παρὰ τῶν προφονευθέντων ἐπάγει (προσθέτει) ἐπὶ τῇ (προτέρᾳ) συμφορᾷ νέαν συμφοράν. Καὶ κατὰ τμῆσιν· οὕτω δὲ Μοῖρα... θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ Πίνδ. Ὀ. 2, 41 οὕτω δὲ ἡ Μοῖρα σὺν τῷ θεοπέμπτῳ ὄλβῳ ἐπιφέρει αὐτοῖς καί τι δεινόν, ἐπανερχόμενον ἐν ἄλλῳ χρόνῳ (τὸ ἐν στ. 22 παλίγκοτον πῆμα ἐνν. τὰς οἰκείας ἔριδας καὶ στάσεις τὰς ἑκάστοτε ἐπανερχομένας). νόσους γῆράς τε ἐπάγει Πλ. Τιμ. 33 Α ταῦτα ἐπι-

φέρουσι γῆρας καὶ νόσους. τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε σ 136 τοιοῦτος εἶνε ὁ νοῦς (ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι) τῶν ἐπιγείων ἀνθρ., ὁποία εἶνε ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει ὁ πατὴρ κτλ. Τοὺς στίχους ἀπεμιμήθη ὁ Ἀρχίλ. ἐν Ἀποσπ. 70 παρὰ Bergk. ἐπῆγε κέντρον πώλοις Εὐρ. Ἱππ. 1194 ἐκέντα τοὺς ἵππους, ἔχωνε τὸ κέντρον εἰς τοὺς ἵππους. ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον Ἀρφ. Σφ. 370 βάλλε κοντὰ τὴν σιαγόνα σου (διὰ ν' ἀρχίσῃς νὰ τρώγῃς). αἱ ἐπαγόμεναι (δηλ. ἡμέραι) Πλουτ. 356 A = αἱ ἐπακταί, αἱ ἐμβόλιμοι. ὃς ἂν τῶν ἀρχόντων αἰσθόμενος μὴ ἐπάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ Πλ. Νόμ. 881 E δὲν ἐγείρῃ (δὲν κινῇ) δίκην ἐναντίον τοῦ τοιούτου. βούλεσθαι... ψῆφον ἐπαγαγεῖν τοῖς ξυμμάχοις Θουκ. 1, 87 ἐπεθύμουν νὰ βάλουν τοὺς συμμάχους νὰ ψηφοφορήσουν: προθεῖναι αὐτοῖς ψῆφον. οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς Ξεν. Ἀν. 7, 7, 57 δὲν εἶχεν ἀκόμη γίνῃ ἐναντίον αὐτοῦ ψηφοφορία περὶ ἐξορίας. || καταφέρνω, προσελκύω, πείθω τινά τι. οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον ξ 392 εἶσαι τοιοῦτος, ὥστε ἂν καὶ ὡρκίσθην δέν σε ἐκατάφερα νά με πιστεύσῃς. τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν Εὐρ. Ἑκ. 260 ἡ χρεία ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς νὰ ἀνθρωποσφαγῶσι. — ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι Πλουτ. Περικλ. 1 = στρέφειν τὴν διάνοιαν πρὸς θεάματα. τὴν κοιλίαν ἐπάγειν Διοσκ. = ταράττειν, κινεῖν τὴν κ. κελεύσας τὴν αὐλητρίδα θᾶττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν Ξεν. Συμπ. 2, 22 νὰ αὐλῇ γρηγορώτερα. Μέσ. ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται Θουκ. 1, 81 θὰ μεταφέρουν πρὸς χρῆσίν των διὰ θαλ. ὅσα χρειάζονται. ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελίᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις 1, 3 ἀφ' οὗ προσεκάλουν (ὑποκ. ἀόρ. οἱ ἄνθρωποι) αὐτοὺς πρὸς βοήθειαν εἰς τὰς ἄλλ. π. ἡ κατὰ ταὐτὰ ἐκείνῳ (τῷ νοσώδει σώματι) διακειμένη πόλις ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως, ἔξωθεν ἐπαγομένων ἢ τῶν ἑτέρων ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως συμμαχίαν ἢ τῶν ἑτέρων ἐκ δημοκρατουμένης, νοσεῖ τε καὶ αὐτὴ αὑτῇ μάχεται Πλ. Πολ. 556 E ἡ ὁμοίως πρὸς ἐκεῖνο τὸ σῶμα διακειμένη πόλις ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς, ἐν ᾧ ἡ μία μερὶς προσκαλεῖ ἔξωθεν βοήθειαν (συμμάχους) ἐξ ὀλιγαρχ. πόλεως ἢ ἡ ἑτέρα ἐκ δημοκρατουμένης, περιπίπτει εἰς νόσον καὶ μάχεται αὐτὴ πρὸς ἑαυτήν. Ἅιδα μόνου φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται Σοφ. Ἀντ. 362 κυρ. τοῦ Ἅδου μόνου τὴν ἀποφυγὴν δὲν θὰ ἐπιφέρῃ (εἰς ἑαυτόν, δὲν θὰ κατορθώσῃ). γέροντα δυστυχοῦντα τῶν θ' αὑτοῦ κακῶν ἐπαγόμενον λήθην (προσπαθοῦντα νὰ λησμονήσῃ) ἀνέμνησας πάλιν Μεν. Ἀπ. 467. ἀπέστειλαν Σικανόν, ὅπως ἐπαγάγοιτο (ἀντὶ τοῦ ὑπαγάγοιτο τ. ἔ. ἵνα ὑποτάξῃ) τὴν πόλιν Θουκ. 7, 46 ἵνα προσελκύσῃ τὴν πόλιν. ἐπήγετο καὶ ὁ Τισσαφέρνης τοὺς Πελοποννησίους 8, 5 ἐζήτει νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του τοὺς Π. ἑωρῶμεν αὐτοὺς τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους 3, 10 ἐβλέπομεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τὴν μὲν τοῦ Μ. ἔχθραν ἐχαλάρωναν, ἄφιναν ν' ἀπομακρύνηται, ἔφερον δὲ κατόπιν ἑαυτῶν (μεθ' ἑαυτῶν, κοντά των) τὴν ὑποδούλωσιν τῶν συμμ. Πρβ. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 11 ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἐπάγεται συμμάχους κυρ. παίρνει κατόπιν του, διὰ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν· οὕτω διώρθ. ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ ἄγεται (ὃ ἴδ.). Οὕτω καὶ τὰς κύνας ἐπαγόμενον Κυνηγ. 6, 25 φέροντα κατόπιν (μαζί) του. οὐκ ἐπήγετο (δὲν ἔφερε μαζί του ὡς ἀκολούθους) εἰς τοὺς πολέμους γυναῖκας Ἀθην. 557 B. οὐδ' ἂν γῆμαι ἔφασαν, εἰ μὴ (ἡ γυνὴ) προῖκα ἐπάγοιτο (κυρ. φέρῃ κατόπιν της ὡς παρεπόμενόν τι) πολλὴν Στοβ. Ἀνθ. (Mein.) 36, 30. σκυλακεύειν αὐτὰς (τὰς κύνας) ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν Ξεν. Κυν. 7, 1 ἵνα φέρωσι κατόπιν των τὰ σκυλάκια (= τὴν φύσιν). σοφιστὴν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι Εὐρ. Ῥῆσ. 949 δὲν θὰ φέρω ἄλλον τινὰ κατόπιν μου, ὅστις νά μοι ἐξηγήσῃ τὰ γενόμενα. || ὡς τὸ ἐνεργ. καταφέρνω, πείθω τινά τι· οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις τάδε ὅμως ἐπηγάγοντο τοὺς Λακεδαιμονίους ξυγχωρῆσαι Θουκ. 5, 41 οἱ Ἀ. πρέσβεις ἐκατάφεραν τοὺς Λακ. μὲ ὅλην των τὴν ἄρνησιν νὰ συγκατατεθῶσιν εἰς τὰ ἑξῆς.

ἐπαγωγή ἡ, ἡ ἔξωθεν εἰσαγωγή, προσκομιδή· ὅπως ἡ κατὰ θάλασσαν σφᾶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων ὠφελῇ Θουκ. 5, 82 ὅπως ὠφελῇ αὐτοὺς ἡ κατὰ θάλ. τῇ βοηθείᾳ τῶν Αθ. προσκομιδὴ τῶν ἐπ. ξυμμαχίας ἅμα ἑκατέροις τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει καὶ σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσποιήσει ῥαδίως αἱ ἐπαγωγαὶ τοῖς νεωτερίζειν τι βουλομένοις ἐπορίζοντο 3, 82 εἰς τοὺς νεωτ. βουλομένους παρ' ἑκατέροις εὐκόλως παρείχοντο ἀφορμαὶ εἰς πρόσκλησιν συμμάχων, διὰ νὰ βλάψωσι τοὺς ἐναντίους καὶ ὠφελήσωσιν ἑαυτούς. Ἐπαγωγαὶ κατὰ Τιμαίου λεξ. εἶνε «ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι». ἐὰν καταδέσεσιν ἢ ἐπαγωγαῖς ἤ τισιν ἐπῳδαῖς ἤ τῳ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν ὡντινωνοῦν δόξῃ ὅμοιος εἶναι βλάπτοντι.., τεθνάτω Πλ. Νόμ. 933 D ἐὰν διὰ μαγικῶν καταδέσεων (τοιαῦτα δεσίματα καὶ σήμερον σῴζονται παρ' ἡμῖν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ῥῆμα δένω εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ μαγικῆς ἐννοίας) ἢ διὰ προσκλήσεων δαιμόνων ἢ διά τινων ἐξορκισμῶν ἢ δι' ἄλλων μαγικῶν μέσων οἱωνδήποτε φανῇ, ὅτι εἶνε ὅμοιος μὲ βλάπτοντα (δηλ. ὅτι προσεπάθησε να βλάψῃ), ἂς τιμωρῆται διὰ θανάτου. Πρβλ. Πολ. 364 Ἐν τῇ ῥητορικῇ ἐπαγωγὴ εἶνε ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος (Ἀριστοτ. 105ª 13) ὅταν τις ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα (διὰ πολλῶν παραδειγμάτων) συμπεραίνῃ τὰ καθ' ὅλου. Ἀριστ. Ῥητ. 1, 2.

ἐπᾴδω ἢ ἐπαείδω (ἴδ. ἀείδω) ᾄδω τι ἐπί τινι· μάγος ἀνὴρ παραστὰς ἐπαείδει θεογονίην Ἡρ. 1, 132 ἱστάμενος πλησίον ψάλλ. μνημονεύει τῶν θεῶν κατὰ τάξιν γενεαλογίας. ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῆδον τῷ Ὀδυσσεῖ Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 11 ὅσα αἱ Σειρῆνες ἔψαλλον διὰ τὸν Ὀδυσσέα (διὰ νὰ τὸν μαγεύσουν: ἐπὶ γοητείᾳ). τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν.... αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; Αἰσχ. Ἀγ. 1004 τὸ κατὰ γῆς χυθὲν αἷμα τίς δι' ἐπῳδῶν δύναται νὰ τὸ ἀνακαλέσῃ ὀπίσω; ἐὰν μὲν βούλῃ κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολὰς τὴν ψυχὴν πρῶτον παρασχεῖν ἐπᾷσαι ταῖς τοῦ Θρᾳκὸς ἐπῳδαῖς, προσοίσω τῇ κεφαλῇ τὸ φάρμακον Πλ. Χαρμ. 157 C ἐὰν μὲν θέλῃς, συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ ξένου, νά μοι παραδώσῃς πρῶτον τὴν ψυχήν σου, ἵνα ψάλλω εἰς αὐτὴν τοὺς γοητευτικοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Θρ., θὰ ἐφαρμόσω εἰς τὴν κεφαλήν σου τὸ φάρμακον. ‖ ἐπᾴδοντες ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον, ὃν λέγομεν, καὶ ταύτην τὴν ἐπῳδὴν Πλ. Πολ. 608 A ἐπαναλαμβάνοντες εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τοῦτον τὸν λόγον, εἰς ὃν κατελήξαμεν, καὶ τοῦτον τὸν ἐξορκισμὸν (ἵνα δηλ. μὴ ὑποπέσωμεν εἰς τὸ κράτος αὐτῆς). καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ Φαίδων 114 D καὶ πρέπει τις τὰ τοιαῦτα ὡσὰν ἐπῳδάς τινας νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνάκις πρὸς ἑαυτὸν (ἵν' ἀπαλλαγῇ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου· ἴδ. 77 E). Παθ. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει ἐπᾴδεσθαι ὑπὸ σοῦ ὅσαι ἡμέραι Χαρμ. 176 D ὅσον δι' ἐμὲ οὐδὲν ἐμπόδιον ὑπάρχει, ἵνα θεραπεύωμαι διὰ τῶν ἐπῳδῶν τούτων ὑπὸ σοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

ἐπαείρω Ἰων. ἐπ. = ἐπαίρω· ἁμαξάων ἐπάειραν (αὐτὸν) Η 426 τὸν ἐσήκωσαν (καὶ τὸν ἔβαλαν) ἐπάνω εἰς τὴν ἅμαξαν. στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρα Πίνδ. Ὀ. 9, 20 ὕμνοι ἐπὶ στεφάνοις μεγαλύνουσι (κυρ. ἀνασηκώνουσι διὰ τῶν ἐπαίνων) τὴν ἔνδοξον μητρόπολιν τῶν Λοκρῶν.

ἐπαέξω: θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ ξ 65 ὁ δὲ θεὸς ἐπαυξάνῃ τὴν ἐργασίαν του. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τμήσεως τῆς ἐπὶ λαμβανομένης ἐπιρρημ (ἐπὶ τούτοις).

ἔπαθον ἴδ. πάσχω.

ἐπαίνεσις ἡ: καὶ σοὶ μὲν Ἀργεῖ' ὀνείδη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμι Εὐρ. Τρῳ. 418 καὶ εἰς σὲ μὲν τὰ κατὰ τῶν Ἀργείων ὀνείδη καὶ τὰ ἐπαινέματα τῶν Φρ. (τὰ ὑπὸ σοῦ γενόμενα) παραδίδω, διὰ νὰ τὰ ῥίψῃς εἰς τοὺς ἀνέμους (κυρ. διὰ νὰ φέρωνται ὑπὸ τῶν ἀν.).

ἐπαινέω (ἴδ. αἰνέω). Ἡ σύνταξις: ἐπαινῶ τι καί τινα: τινά τι ἢ τινά τινος (ἐπαινέσαντες πολλὰ ἑαυτούς Θουκ. 1, 86. ἐπαινῶ σε τῆς τέχνης Ἰουλ.): ἐπί τινι ἢ ἔν τινι (πράγματι): τί τινος ἀρσ.) Μετ' ἀπρφ., μετὰ τοῦ εἰ, ὅτι, ὡς. Ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ παραινῶ, ἐπαινῶ τι ἢ τινά τι ἢ μετ' ἀπρφ. (Αἰσχ. Χο. 579) Ἀπολ. ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί Γ 461 = ἐπήνουν δὲ οἱ ἄλ. Ἀχ. ἐπαινεσάντων δ' αὐτῶν ἐποιοῦντο τὴν ὁμολογίαν Θουκ. 4, 65 συναινεσάντων αὐτῶν. Μετὰ δοτ. Ἕκτορι γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι Σ 312 Ἕκτορι συνήνεσαν κακὰ βουλευομένῳ. ἐπῄνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου Σοφ. Αἴ. 536 ἐπαινῶ τὴν πρᾶξίν σου καὶ τὴν πρόνοιαν, ἣν ἔλαβες. Ὁ ἀόρ. δηλοῖ ὅτι ὁ Αἴας ἐπήνεσε τὸ ἔργον, ἀφ' ὅτου ἐδήλωσεν ἡ Τέκμησσα, ὅτι ἀπεμάκρυνε τὸν παῖδα. Ὁμοίως λέγομεν καὶ ἡμεῖς: «ἐσιχάθηκα», «βαρέθηκα» κττ. ἵνα δηλώσωμεν ὅτι ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐσχηματίσαμεν τοιαύτην ἰδέαν. ἐγὼ δέ, εἰ μὲν γυνή μοι διαφέρουσα εἴη πλούτῳ καὶ θάπτειν αὐτὴν διακελεύοιτο ἐν τῷ ποιήματι, τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάφον ἐπαινοίην, φειδωλὸς δ' αὖ τις καὶ πένης ἀνήρ, τὸν καταδεᾶ, μέτρον δ' οὐσίας κεκτημένος καὶ μέτριος αὐτὸς ὤν, τὸν αὐτὸν ἂν ἐπαινέσαι Πλ. Νόμ. 719 E ἐγὼ δὲ (ὡς ποιητής), ἐὰν ὑπῆρχεν ἐν τῷ ποιήματί μου γυνὴ ὑπερέχουσα κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ παρήγγελλε νὰ τὴν θάπτωσι, θὰ ἐπήνουν τὴν μεγαλοπρεπῆ ταφήν, τοὐναντίον δὲ φειδωλός τις καὶ πτωχὸς θὰ ἐπήνει (ἐν τῷ ποιήματί μου) τὴν πενιχρὰν (κατωτέραν) ταφήν· ὁ δ' ἔχων μετρίαν περιουσίαν καὶ μέτριος ὁ ἴδιος ὤν, ἤθελεν ἐπαινέσῃ τὴν αὐτὴν (δηλ. μετρίαν) ταφήν. τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν Εὐρ. Ἱππ. 264 τὴν ὑπερβολὴν ἐπαινῶ ὀλιγώτερον τοῦ μηδὲν ἄγαν. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγοισι Σοφ. Αἴ. 1381 κατὰ πάντα ἔχω νά σ' ἐπαινέσω διὰ τοὺς λόγους σου. ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμὲ Αἰσχ. Ἱκ. 1007 σᾶς συμβουλεύω νὰ μή με καταισχύνητε. ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν Χο. 579 ὑμᾶς δὲ συμβουλεύω νὰ ἔχητε γλῶσσαν εὐλαβῆ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; Σοφ. Αἴ. 1360 τοιούτων φίλων τὴν ἀπόκτησιν σὺ συμβουλεύεις; ἀνηβητηρίαν ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν Εὐρ. Ἀνδ. 552 προτρέπω ἐμαυτὸν νὰ λαμβάνω (σχεδὸν = φέρε ἀναλάβω) ῥώμην ἀνηβητηρίαν (ὃ ἴδε). τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ Αἰσχ. Ἑπτ. 583 ἀπέναντι τούτου σὲ συμβουλεύω νὰ πέμπῃς σοφοὺς καὶ γενναίους ἀντιπάλους. στρατὸς δ' ἐπῄνεσ', ἔς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων καλῶς λελέχθαι μῦθον ἔς τ' εὐψυχίαν Εὐρ. Ἡρακλ. 811 ὁ στρατὸς δὲ ἐπεδοκίμασε τοῦτο, (ὑποδείξας) ὅτι ὁ λόγος οὗτος ἐλέχθη καλῶς καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκ τῶν πόνων ἀπαλλαγὴν (καὶ διότι θ' ἀπαλλαγῶσιν ἐκ τῶν πόνων) καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐψυχίαν. ‖ παραιτοῦμαι εὐχαριστῶν· κάλλιστ', ἐπαινῶ Ἀρφ. Βατρ. 508 «παραιτούμενοι ἔλεγον» Σχ. = δὲν θέλω, εὐχαριστῶ (= κάλλιστα ἐνν. ἔχει, ὃ καὶ προστίθεται ἐνίοτε· πρβ. καλῶς = δὲν θέλω, ἔφαγα κτλ.). Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς γρ. κάλλιστ' ἐπαινῶ (= ich danke schönstens). Πρβ. Ξεν. Συμπ. 1, 7 ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν (= εὐγενῶς ἀποποιούμενοι τὴν πρόσκλησιν, εὐχαριστοῦντες διὰ τὴν πρόσκλησιν) οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν Ξεν. Ἀν.

7, 7, 52 καὶ Πλουτ. 22 F. ἴδ. καλῶς. ‖ οὐ μέμφομαι· δῶρον δ' ὅτι δῷ τις ἐπαίνει παρ.=μὴ μέμφου. Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν Ξεν. 'Αν. 7, 8, 23: ἐνταῦθα οὐκ ᾐτιάσατο τὸν θεὸν Ξενοφῶν = ἐπῄνεσεν, εὐχαρίστησε τὸν θεόν. Καὶ ἁπλῶς εὐχαριστῶ, ὡς τοὺς θεοὺς ἐγὼ ἐπαινῶ ὅσον δύναμαι Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 2. 3, 2, 14. ἐπαινῶ δ' εὖ παθοῦσα πρὸς σέθεν Εὐρ. 'Ρῆσ. 648 σοὶ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐκδούλευσίν σου.

ἐπαίνημι Αἰολ. ἀντὶ ἐπαινέω.

ἔπαινος ὁ: ὁ νῦν ἔπαινος οὐκ ἐλάσσονα ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας Σοφ. Ο. Κ. 1413 ὁ νῦν ἔπαινος ὑμῶν θὰ ἀποφέρῃ ὑμῖν ἔτι ἄλλον ἔπαινον διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ γενομένην φιλικὴν ὑπηρεσίαν (= ὑπουργίας) ὄχι μικρότερον. ἔπαινος περί (ὑπέρ, κατά) τινος Πλάτ. οἱ κατὰ (ὑπὲρ) Δημοσθένους ἔπαινοι Αἰσχ. 3, 50.

ἐπαίρω, 'Ιων. ἐπαείρω σηκώνω ἐπάνω· ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι πάγκαρπα Σοφ. 'Ηλ. 634 σήκωνε λοιπὸν σὺ ἡ πλησίον μου θεράπαινα τὰς ὁλοκάρπους προσφοράς. ἔπαιρε σαυτόν. 'Αλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε 'Αρφ. Λυσ 937 σηκώνου ἐπάνω. 'Αλλὰ τοῦτο τοὐλάχιστον (τὸ αἰδοῖον) ἐσηκώθη. τί πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἑτέρους ἐπαίρουσιν Δημ. 16, 23 διὰ τί παρακαίρως διεγείρουσιν (ἀναθαρρύνουσι) τοὺς ἑτέρους. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; Σοφ. Ο. Τ. 1328 τίς τῶν δαιμόνων ἀνέπεισέ σε; νεότης μ' ἐπῆρε καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον Εὐρ. 'Απ. 149 ἡ νεότης μὲ παρέσυρε καὶ τὸ θράσος πλέον ἢ ὅσον ἀπῄτει ἡ φρόνησις. εἴ τι τοῦτό σε ψυχὴν ἐπαίρει Εὐρ. 'Ηρακλ. 174 ἐὰν τοῦτο κάπως ἐνθαρρύνει τὴν ψυχήν σου: ἐὰν τοῦτο σοὶ παρέχει ἐλπίδας τινάς. Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι, ὅστις (δρᾶν ὃς Weil) μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ Εὐρ. 'Ορ. 286 ὅστις παρακινήσας (παρασύρας) με εἰς ἔργον ἀνοσ. διὰ μὲν τῶν λόγων του μὲ ηὔφρανε, ὄχι δὲ καὶ διὰ τῶν ἔργων του. ἐπαείρας (ἐνν. τὸ σκέλος) ἀπεματάϊσε 'Ηρ. 2, 162 ἀπέπαρδε. Μέσ. τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; Σοφ. Ο. Τ. 634 ἴδ. ἄβουλος. θρασεῖς λόγους τῇ πόλει ἐπαιρόμενος Δημ. 18, 222 κατὰ μεταφ. ἐκ τῶν ὅπλων = ἐπανατεινόμενος, ἐκβάλλων, ἀποτολμῶν νὰ λέγῃ λόγους ἀπειλητικούς. Παθ ἐπῆρται τοῦτό γε («τὸ αἰδοῖον» Σχ.) 'Αρφ. Λυσ. 937 ἴδε ἀνωτ. ἐπηρμένοι ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ τῶν 'Αθηναίων Θουκ. 7, 51 ἦσαν σηκωμένοι 's τὸ πόδι, ὥστε νὰ μὴ —, προσεπάθουν νὰ μὴ ἀφήσουν τοὺς 'Αθ. νὰ φύγουν. ἡ 'Ελλὰς τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται καὶ προσέχει τὴν γνώμην Θουκ. 2, 11 ἡ 'Ελλὰς διὰ ταύτης τῆς κινήσεως ἡμῶν εἶνε μετέωρος (συντεταραγμένη) καὶ ἔχει πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένην τὴν προσοχήν της. "Αλλοι τὸ τῇδε τῇ ὁρμῇ συνάπτουσι πρὸς μόνον τὸ προσέχει. — τοὺς ξυμμάχους ἅμα ἐδέδισαν σφῶν, μὴ διὰ τὰ σφάλματα ἐπαιρόμενοι ἐπὶ πλέον ἀποστῶσι 5, 14 συγχρόνως ἐφοβοῦντο, μήπως οἱ σύμμαχοι πάρουν θάρρος («τὸ πάρουν ἐπάνω των») διὰ τὰς ἀποτυχίας τῶν 'Αθ. καὶ ἀποστατήσωσιν εἰς μεγαλιτέραν ἔκτασιν. Καὶ ἄλλως: χρὴ μὴ πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι 6, 11 δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε, «νὰ τὸ παίρνετε ἐπάνω σας», διὰ τὰ δυστυχήματα τῶν ἐναντίων.

ἐπαισθάνομαι: οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν Σοφ. Αἴ. 553 «οὐκ αἰσθάνῃ τῶν ἐμῶν κακῶν» Σχ 'Αλλὰ καὶ ἡ ἐξήγ. «οὐδὲν ἐκ τούτων τῶν κακῶν ἐννοεῖς» ἔχει τὸν λόγον της ἐν τῇ ἐφεξῆς ἀντιλογίᾳ: «ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος». ὥσπερ ἐν τοῖς σώμασιν, τέως μὲν ἂν ἐρρωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται Δημ. 2, 21 ὅπως εἰς τὰ σώματα, ἐφ' ὅσον ἔχει τις τὰς δυνάμεις του, δὲν αἰσθάνεται τίποτε.

ἐπαΐσσω: ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει Πίνδ. 'Ι. 3, 24 ἄλλοτε δὲ ἀλλοῖος ἄνεμος ἐπιπνέων ἐλαύνει πάντας τοὺς ἀνθ. Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων Ε 263 νὰ ὁρμήσῃς εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Αἰνείου, μνήμων (τῆς δοθείσης σοι ἐντολῆς). σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον Ν 687 σπ. ἐφορμῶντα κατὰ τῶν πλοίων ἐκώλυον. πᾷ πόδ' ἐπάξας σαρκῶν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ; Εὐρ. 'Εκ 1071 πρὸς ποῖον μέρος κινήσας τὸν πόδα μου (ἐφορμήσας) νὰ (γευθῶ καὶ νὰ) χορτάσω σάρκας καὶ ὀστᾶ; Μέσ. οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί Ψ 682 «οὐδὲ αἱ χεῖρες ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν ὤμων κινοῦνται ἐλαφραί» Γαζῆς, κυρ. κινοῦνται ἐπὶ τῶν ὤμων. ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον Ψ 773 ἐπὶ τὸ ἆθλον ὁρμήσειν. ἐξ ὕδατος καὶ καρκίνος ᾤχετο χέρσον, χειμῶνος μέλλοντος, ἐπαΐσσεσθαι ὁδοῖο "Αρατ. 1138 μετέβη εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ τῇ προσεγγίσει χειμῶνος, ἵνα κινῆται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

ἐπάϊστος 'Ιων. 2 (ἐπαΐω)· ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος 'Ηρ. 2, 119 καθὼς (ἐπειδὴ) ἔγινε γνωστός, ὅτι διέπραξε τοῦτο τὸ ἔργον.

ἐπαισχύνομαι κυρ. αἰσχύνομαι ἐπί τινι· πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι Αἰσχ. 'Αγ. 1373 πολλῶν πρότερον σκοπίμως εἰρημένων οὐκ ἐπαισχυνθ. νῦν εἰπεῖν τἀναντία. Μετὰ μετοχ. οὐδ' ἐπαισχύνῃ μ' ὁρῶν Σοφ. Φιλ. 929 καὶ δὲν ἐντρέπεσαι βλέπων με.

ἐπαιτέω κυρ. αἰτῶ τι ἐπί τινι, ζητῶ καὶ ἄλλο (ἐκτὸς τοῦ πρότερον δοθέντος)· ὧν ἐπαιτεῖς εἰς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν Σοφ. Ο. Τ. 1417 ἴδ. βουλεύω. εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἐπαιτήσειας Ψ 591 «ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσειας» Εὐστάθ. ‖ ἐπανειλημμένως, ἐπιμόνως ζητῶ. Τὸ ἀντίθ. προσδίδωμι. Μέσ. οὐ γὰρ ὡς ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε, ἀλλ' ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν Σοφ. 'Ηλ. 1124 διότι δὲν παρακα-

λεῖ νὰ τῆς δώσουν ταῦτα (ὁ πληθ. διότι ἡ Ἠλέκ. δὲν θέλει μόνον τὸ ἄγγος ἀλλὰ καὶ ὅπως κλαύσῃ) μὲ ἐχθρικὸν σκοπόν, ἀλλ' ὥς τις ἐκ τῶν φίλων ἢ ὡς συγγενὴς ἐξ αἵματος.

ἐπαιτιάομαι μελ. -άσομαι. Ἀποθ. μέσ. αἰτιῶμαί τινα ἐπί τινι. Ἡ σύνταξις: ἐπαιτιῶμαί σε: ἐπαιτιῶμαί σε τούτου, καὶ ἐπαιτιῶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. Καὶ πρὸς σύστ. αἰτ. ἐπαιτ. τινά τι.— καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Σοφ. Ἀντ 489 ἴδ. βουλεύω. ἀραῖος (ὁ ἴδε), εἴ σέ τι δέδρακ' ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν Ο. Τ. 645 ἐάν σε ἔχω κάμῃ τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μὲ κατηγορεῖς ὅτι ἔκαμνον. τὴν ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτιάσατο καὶ ἀνωλοφύρατο Θουκ. 8, 81 «ἐπῃτιάσατο τοὺς Ἀθηναίους περὶ τῆς ἰδίας ξυμφορᾶς τῆς κατὰ τὴν φυγὴν» καὶ «τὰ ἑαυτοῦ πάθη μετὰ ὀλοφυρμοῦ διηγήσατο» Σχ. Ἀλλὰ τὸ τὴν ξυμφοράν συμφωνεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ ἀνωλοφύρατο τ. ἕ. = ἐπαιτιώμενος ἀνωλοφύρατο τὴν ξυμφ. ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα Πλ. Φαίδ. 98 B παρατηρῶ ἄνθρωπον τὸν μὲν νοῦν οὐδόλως μεταχειριζόμενον οὐδέ τινας αἰτίας εἰς αὐτὸν (τὸν νοῦν) ἀποδίδοντα διὰ τὴν διακόσμησιν τῶν πραγμάτων. γράψας ἐν γραμματείῳ ἃ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην Ἀντιφ. 1, 10 τὰς κατηγορίας, (διὰ) τὰς ὁποίας κατηγορῶ τὴν γυν. ταύτην. κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ; Αἰσχ. Πρ. 974 μήπως καὶ ἐμὲ αἰτιᾶσαι κάπως διὰ τὰς συμφοράς σου;

ἐπαίτιος 2 ἔνοχος, αἴτιος (κακοῦ) τινος· οὔ τι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι A 335 οὐδόλως εἶσθε σεῖς αἴτιοι, δέν μοι πταίετε σεῖς. δηλῶν τῆς ἐξ Ἄργους ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν ἄκαιρον προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι Θουκ. 5,65 ὑποδηλῶν ὅτι ἡ παροῦσα ἄκαιρος προθυμία θέλει νὰ εἶνε (ἢ κατὰ τὴν γρ. βουλόμενον, ἣν παρέχει ὁ Πλούτ. 797 C: ὅτι ἐπιθυμεῖ ὁ Ἆγις νὰ εἶνε ἡ παρ. ἄκαιρος προθυμία) ἐπανόρθωσις τῆς ἐξ Ἄρ. ἐνόχου (ἐπιμέμπτου) ὑποχωρήσεως. ὑποπτεύσας μή τι πρὸς τῆς πόλεως ἐπαίτιον εἴη Κύρῳ φίλον γενέσθαι..., συμβουλεύει κέ. Ξεν. Ἀν. 3, 1, 5 κυρ. μήπως ἤθελεν ὑπάρχῃ τις ἀφορμὴ αἰτιάσεως (ἐνοχῆς) ἐναντίον του ἐκ μέρους τῆς πόλεως Τὸ ἐπαίτιον τοῦτο θὰ ἦτο: ὅτι ἐδόκει ὁ Κῦρος προθύμως τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τὰς Ἀθήνας συμπολεμῆσαι.

ἐπάκουσις ἡ, τὸ ἐπακούειν, τὸ ἐπακοῦσαι. Ἐν ἐπιγρ. Κνιδ. 3591, 43 τοῖς παραγενομένοις ἐπὶ τὰν ἐπάκουσιν τῶν μαρτυριῶν ἵνα ἐπακούσωσιν (ἐπήκοοι γένωνται) τῶν μαρτ.

ἐπακούω, μέλ. -σομαι. Μετ' αἰτ. πργμ. πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει Γ 277 κυρ. ὁ ἥλιος ὅλα ἀκούει ἀπ' ἐπάνω, πάντα εἶνε ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς ἀκοῆς του· ὅθεν σημ. ἀκούειν ἐκ τοῦ πλησίον· πρβ. ἐπήκοος. ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις Υ 250 ὁποῖον λόγον εἴπῃς, τοιοῦτον θὰ ἀκούσῃς. Μετὰ γεν. τὸν πάντα ὅμιλον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων ξύμφορον εἶναι αὐτῶν ἐπακοῦσαι Θουκ. 2, 36 κυρ. ἐπακούουσιν ὅσοι δὲν ἀπέχουσι πολὺ ἀπὸ τοῦ ῥήτορος: παρ' ὅσοις οἱ λόγοι τοῦ ῥήτορος εἶνε ἐντὸς τῆς περιοχῆς, ὡς εἰπεῖν, τῆς ἀκοῆς των. Ἐπακούουσι λοιπὸν ὅσοι ἵστανται εἰς ἐπήκοον τ. ἕ. εἰς τόσην ἀπόστασιν, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἀκούωσιν. Ἡ δ' ἑρμηνεία τοῦ Classen: «ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, οἵτινες ὄχι ἄνευ προσπαθείας καὶ προσοχῆς ἀκούουσι καὶ ἐννοοῦσιν, εἶνε ἡμαρτημένη. ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι.. πώς τι ἐπακούειν ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων Ξεν. Οἰκ. 9,1,1 ὅπου ὁ Dind. διώρθ. ὑπακούειν. πρβ. τὸ ἐν § 18: ταῦτα ἀκούσασα ἡ γυνὴ πῶς σοι ὑπήκουε; — δίκης ἐπάκουε Ἡσ. Ἔργ. 275 ὑπάκουε (πείθου) εἰς τὸ δίκαιον, τὴν δικαιοσύνην. Καὶ μετὰ μτχ. ἔστι δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώποτε βλαστὸν φύτευμα Σοφ. Ο. Κ. 694 ἐδῶ ὑπάρχει φυτόν, ὁποῖον ἐγὼ οὔτε ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἤκουσα οὔτε ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρικῇ νήσῳ τοῦ Πέλοπος νὰ ἐβλάστησέ ποτε. εὐλαβεῖσθαι μή ποτέ τις αὐτὸν ἴδῃ τῶν νέων ἢ καὶ ἐπακούσῃ δρῶντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν Πλάτ. Νόμ. 729 B μή ποτέ τις τῶν νέων ἴδῃ αὐτὸν (τὸν πρεσβύτερον) ἢ καὶ ἐπακούσῃ ποιοῦντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν. ‖ ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακούουσιν, εἴ που πλησίον κλαγγὴ ἢ ψόφος τῶν κυνῶν Ξεν. Κυνηγ. 5, 19 ἀνασηκώνουσιν ἑαυτούς (τὰ ὦτά των) καὶ προσέχουν ν' ἀκούσωσιν, ἂν κτλ. ‖ εἰσακούω· ἐπακούει τις ἐρωτῶντος, εὐχομένου, λέγοντος, ἀλλ' ὑπακούει τις καλοῦντι, κόπτοντι τὴν θύραν κττ. Ἀπολύτ. ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν Ἀρφ. Νεφ. 274 ὅπου ὁ Δίνδορφ ἔγρ. ὑπακούσατε (ὁ ἴδε). ἄθρει δὲ περισκοπῶν (σκοπῶν κύκλῳ), μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ Πλ. Θεαίτ. 155 E ἀμυήτους ἐνταῦθα ὀνομάζει ὁ Πλάτων, κατ' εὐρυτέραν ἔννοιαν, τοὺς οὐδὲν ἄλλο ἀποδεχομένους ἢ τὸ προσπῖπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις, τοὺς ὑλιστάς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν Ἡράκλειτον καὶ Πρωταγόραν. Ὁ ἴδιος δὲ ἐπεξηγεῖ τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

ἐπακρίζω: πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισεν («ἐπ' ἄκρον ἤγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκε» Ἡσ. καὶ Εὐστάθ. «ἐπὶ ἄκρον ἦλθε» Σχ.) τλήμων Ὀρέστης Αἰσχ. Χο. 931 ἐπέθηκε τὸν κολοφῶνα εἰς τὰς πολλὰς (προγενεστέρας) μιαιφονίας, αἱματοχυσίας ἐν τῷ οἴκῳ (πρβ. Ἀγ. 1282).

ἐπακτός 2: οὐκ ἀστός, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός Εὐρ. Ἴων 290 ἐπείσακτος, ἔξωθεν ἐλθὼν ἐξ ἄλλης χώρας. ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ... τιθῇ Σοφ. Ο. Κ. 1525 ἴδ. ἀλκή. αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρα Αἴ. 1296 ξένον ἄνδρα δηλ. μοιχόν. κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Τρ. 491 ἴδ. ἐξαίρω. τῇ

Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν, ἀρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστι, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ Ἡρ. 7, 102 μὲ τοὺς Ἕλληνας ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἡ μὲν πενία εἶνε μαζὶ ἀνατεθραμμένη, ἡ δὲ ἀρετὴ εἶνε ἐπείσακτος καὶ ἀποκτῶσιν αὐτὴν ὁρμώμενοι ἐκ τῆς σκέψεως (τοῦ φυσικοῦ νοῦ) καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ νόμου. γάμων ἐπακτὸν (ἐπακτὰν πρότερον παρὰ τὸ μέτρον) ἄταν Εὐρ. Φοίν. 345 ἐπείσακτον συμφορὰν ἐκ τῶν (ξένων) γάμων (ὡς εἰ μὴ ἐπήρκουν τὰ οἰκεῖα τῶν Λαβδακιδῶν κακά). ὅρκος ἐπακτός Ἰσ. 1, 23 ὁ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπαγόμενος (προτεινόμενος), καὶ οὐχὶ καθ' Ἁρποκρ. « ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὑτῷ ἐπάγεται τ. ἔ. αἱρεῖται». ἢ οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ καὶ ἀπαιδευσίας μέγα τεκμήριον τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων, ὡς δεσποτῶν τε καὶ κριτῶν, τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι; Πλ. Πολ. 405 Β ἢ δὲν φαίνεται ἐπονείδιστον καὶ μεγάλη ἀπόδειξις ἀπαιδευσίας τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις τὸ δίκαιον ἐπείσακτον παρ' ἄλλων, ὡσὰν δεσποτῶν καὶ κριτῶν;

ἐπᾰλαλάζω, μέλ. -άξω ἐκβάλλω πολεμικὸν ἀλαλαγμὸν ἐπὶ τῷ ἐγγίζοντι πολέμῳ, ὅθεν τῷ Ἐνυαλίῳ ἐπηλάλαξαν Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 56 ἐφώναξαν τὴν πολεμικὴν κραυγὴν (ἀλαλά) ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ Ἐνυαλίου (τοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου).

ἐπαλάομαι ἀποθ. μέσ. μὲ παθ. ἀόρ. καὶ μέλλ. -ήσομαι: πόλλ' ἐπαληθείς δ 81 μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις.

ἐπαλαστέω: τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη α 252 «ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσι δεινοπαθήσασα» Σχ.

ἐπᾰλείφω ἀλείφω τι ἀπ' ἐπάνω, ἐπιχρίω· ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μ 47 νὰ ἐπαλείψῃς τὰ ὦτα τῶν συντρόφων σου (μὲ κηρόν), ἀφ' οὗ μαλακώσῃς (μαλάξῃς) κηρόν.

ἐπᾰλέξω: μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ Υ 315 ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀποκρούσωμεν ἀπὸ τοὺς Τρῶας (κυρ. εἰς τοὺς Τρ.) τὴν κακὴν ἡμέραν, βοηθοῦσαι αὐτούς. ἐλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ Νικ. Θηρ. 352 παρεκάλει νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν κακήν του συμφοράν.

ἐπαλής 2 ἀλεεινός· πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην ὥρῃ χειμερίῃ Ἡσ. Ἔρ. 493 ἴδ. ἀλεής.

ἐπαλλάσσω, Ἀττ. -ττω· τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν Ν 358 σύροντες ποτὲ μὲν ἐδῶ ποτὲ δὲ ἐκεῖ (ποτὲ μὲν ἐπὶ τούτων, ποτὲ δ' ἐπ' ἐκείνων) τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου, κατέστησαν ἀμφιρρεπῆ τὴν μάχην (πρβ. ἐπαμείβω)· ἡ εἰκὼν ἐκ τῆς παιδιᾶς διελκυστίνδα. Ἄλλοι: ἐτέντωσαν τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου ἐναλλὰξ ἐπ' ἀμφοτέρων (ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν). Οἱ δὲ ἀρχαῖοι: «τὸ πέρας τῆς ἔριδος καὶ τὸ πέρας τοῦ πολέμου συμπλέξαντες ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς στρατεύμασιν ἥπλωσαν αὐτό». — ἐπαλλάττοντες ἅλματα, ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη Ξεν. Κυν. 5, 20 ποικίλλοντες τὰ ἅλματά των καὶ ἐπὶ τῶν (προηγουμένων) ἰχνῶν ποιοῦντες ἄλλα ἴχνη. ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί Εὐρ. Ἡρακλ. 836 ὁ ποὺς προταθεὶς ἐναντίον τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου, ὥστε νὰ διασταυρώνωνται οἱ πόδες αὐτῶν. ἐπηλλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσί Πλουτ. Λουκούλ. 21 μὲ χέρια σταυρωμένα εἰς σημεῖον ὑποταγῆς (ἴδ. Κοραῆν). ἀπεκρίνατο οὐχ ὥσπερ οἱ φυλαττόμενοι, μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, ἀλλ' ὡς ἂν (τ. ἔ. ὡς ἂν ἀποκρίναιντό τινες, εἰ πεπεισμένοι εἴησαν) πεπεισμένοι μάλιστα πράττειν τὰ δέοντα Ξεν. Ἀπομν. 3, 8, 1 ἀπεκρίθη ὄχι ὅπως οἱ προφυλαττόμενοι, μήπως ὁ λόγος των παρεξηγηθῇ (διαστραφῇ), ἀλλ' ὅπως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶνε μάλιστα πεπεισμένοι ὅτι πράττουσι τὸ καθῆκόν των. αἴτιον δὲ ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν, ὅτι τρόπον τινὰ ἀρετὴ τυγχάνουσα χορηγίας βιάζεσθαι δύναται μάλιστα Ἀριστοτ. Πολ. 1, 6 (1255 a 13) αἴτιον δὲ ταύτης τῆς ἀμφισβητ. καὶ τὸ ὁποῖον (συγχρόνως) προσεγγίζει τὰς (διαφόρους) γνώμας εἶνε τοῦτο, ὅτι τρόπον τινὰ ἡ πνευματικὴ ἱκανότης τυγχάνουσα ὑλικῶν μέσων ἔχει τὴν δύναμιν μάλιστα καὶ νὰ ἐπιβάλληται (νὰ ἐξουσιάζῃ τοὺς ἄλλους).

ἐπάλληλος 2 καὶ 3: μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν (Herm. ἐπ' ἀλλήλοιν) χεροῖν Σοφ. Ἀντ. 57 τ. ἔ. ἀλληλοφόνοις χερσὶ διέπραξαν κοινὸν φόνον· πρβ. Αἰσχ. Ἑπτ. 915.

ἐπᾶλτο γ' ἑν. μ. ἀόρ. β' τοῦ ἐφάλλομαι, συγκεκομ. ἀντὶ ἐφάλετο Ἰλ. Ν 643, ὡς τὸ ἔπαλτο τοῦ πάλλομαι.

ἐπαμβατήρ -ῆρος ὁ = ἐπαναβατήρ, ἐπαναβάτης ὡς ἐπίθ. παρ' Αἰσχ. Χο. 279. Τὸ χωρίον εἶνε: εἶπε τάσδε νῷν νόσους, σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν ἀνέφερε δι' ἡμᾶς τοὺς δύο τὰς ἑξῆς νόσους, δηλ. λειχῆνας ἀναβαίνοντας (ἔσωθεν) ἐπάνω εἰς τὰς σάρκας, οἵτινες μὲ λυσσαλέους ὀδόντας κατατρώγουν τὸ ἀρχικὸν δέρμα (κυρ. τὸ ἐξ ἀρχῆς πεφυκός).

ἐπαμείβω: νίκη ἐπαμείβεται ἄνδρας Ζ 339 ἐξ ὑπαμοιβῆς ἔρχεται πρὸς τοὺς ἄνδρας τ. ἔ. ἄλλοτε ἔρχεται πρὸς τούτους καὶ ἄλλοτε πρὸς ἐκείνους. ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται (ἐξυπ. κήδεα) Ἀπ. Ἀρχιλ. 9, 9 πάλιν δ' ἐξ ὑπαμοιβῆς θὰ ἔλθουν πρὸς ἄλλους.

ἐπάμερος Δωρ. ἀντὶ ἐφήμερος. ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; Πινδ. Π. 8, 95 εἴμεθα ἐφήμερα πλάσματα· τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; τί δὲν εἶνε; «τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐφημέρων τί ἄν τις εἴποι ὅτι ἔστι τις, ἢ πάλιν ὅτι οὐκ ἔστι»; Σχ.

ἐπαμμένω π. ἀντὶ ἐπαναμένω Αἰσχ. Πρ. 631. Τὸ χωρίον: τορῶς τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν σαφῶς διασάφησον ὅ τι με ἐπαναμένει παθεῖν.

ἐπαμοιβαδίς ἐπίρρ. (ἐπαμείβω)· πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς ε 481 ἦσαν φυτρωμένοι πυκνοὶ συμ-

πεπλεγμένοι πρὸς ἀλλήλους. ἐπὰν λήξῃ κακοῦ (γυνὴ) Ἀπ. Σοφ. 846 ὅπου ἀντὶ τοῦ ἐπάν ὁ μὲν Herm. γρ. ἐπήν, ὁ δὲ Ellendt ἐπεί· διότι οἱ ἀρχαιότεροι Ἀττικοὶ ποιηταί, ὡς Ἀρφ. Ὄρν. 1355. Λυσ. 1175, καὶ μετ' αὐτῶν Θουκ. 5, 47. 8, 58. Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 24. Κ. Π. 3, 2, 1. Ἀν. 2, 4, 3 μεταχειρίζονται ἐπήν ἀντὶ τοῦ ἐπάν. Τὸ δὲ ἐπεί εὕρηται ἐνίοτε συντεταγμένον πρὸς ὑποτ. ὡς Σοφ. Ἀντ. 1025. 710. Ο. Κ. 1225 καλλ.

ἐπαναγκάζω ἀναγκάζω τινὰ ἐπί τι (τ. ἔ. ποιεῖν τι)· ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν (πρὸς βίαν φρενῶν ἢ βίᾳ φρενῶν πληρέστερον) πράσσειν τάδε Αἰσχ. Πρ. 698 ἠνάγκαζεν αὐτὸν ὁ χαλινὸς (ἡ ἄκαμπτος θέλησις) τοῦ Διὸς νὰ πράττῃ ταῦτα παρὰ τὴν θέλησίν του. οἱ Ἠλεῖοι ἐπηνάγκαζον (Λεπρεάτας) Θουκ. 5, 31 ἠνάγκαζον αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο (=ἀποφέρειν τὸ τάλαντον).

ἐπαναγορεύω ἀνακηρύττω μεγαλοφώνως Ἀρφ. Ὄρν. 1071 ἴδ. ἐπανεῖπον.

ἐπαναίρω : ἧς μάχης νῦν ἔχονται κἀπαναίρονται δόρυ Σοφ. Ο. Κ. 424 εἰς τὴν ὁποίαν τώρα ἐνασχολοῦνται καὶ σηκώνουσιν ἐναντίον ἀλλήλων δόρυ (πόλεμον).

ἐπανάκειμαι : τοῖς κακοῖς... ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 52 ἴδ. ἀβίωτος.

ἐπαναμένω : ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν Αἰσχ. Πρ. 635 ἴδ. ἐπαμμένω. Καὶ μετὰ δοτ. οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν Πέρσ. 809 ὅπου τοὺς περιμένουν τὰ ὕψιστα τῶν κακῶν διὰ νὰ τὰ πάθωσι. Ἡ δοτ. σφιν (=αὐτοῖς) κατὰ τὸ Ἀπ. Εὐρ. 733 τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει.

ἐπαναπλέω, Ἰων. ἐπαναπλώω (ἴδ. πλέω)· μαίνεσθε οὕτω, ὥστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακά Ἡρ. 1, 212 νὰ ἐπαναπλέωσι μέσα εἰς τὸ στόμα κακοὶ λόγοι. Ἐπὶ διαφόρου ἐννοίας λέγουσι σήμερον: «αὐτὸ (ὁ λόγος αὐτὸς) πλέει μέσα εἰς τὸν νοῦν μου» ἐπί τινος πράγματος, ὅπερ, ἐν τῇ συνειδήσει ὑπάρχον γνωστόν, νῦν δὲν ἀναμιμνήσκεταί τις.

ἐπανάσεισις ἡ, ἡ εἰς τὸν ἀέρα (=ἀνά-) ἀπειλητικὴ (=ἐπ-) σεῖσις τῶν ὅπλων.

ἐπανάστασις -εως ἡ· τί διαφέρει τῆς ἀποστάσεως ἴδε ἐν τῷ ἐπανίστημι.

ἐπανατείνω κυρ. ἀνατείνω τι ἐπί τινα· ἐνεργ. καὶ παθ. ἐπανετείνοντο («ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν» Σουΐδας κυρ. ἐτίθεντο ὑψηλά που, ὡς δάφναι τινές, διὰ νὰ εἶνε προωρισμέναι εἰς τοὺς ἀξίους ἐπαίνου) δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου Κ. Π. 2, 1, 23 τ. ἔ. εἰς τοὺς ἀξίους ἐπαίνου ὑπέσχετο μείζονα βραβεῖα ἐν τῷ μέλλοντι. Πρβ. τὸ Πινδ. Ν. 8, 25 μέγιστον δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται, οὗ τὴν ἑρμην. ἴδ. ἐν λ. ἀνατείνω.

ἐπανατέλλω : ἀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων Εὐρ. Φοιν. 103 ἐπαναβιβάζων ἀπὸ τῆς κλίμακος τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν: βοηθῶν μοι ν' ἀνέλθω τὴν κλίμακα. ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος πράσσων τοῦτο μὴ κάμοι Πινδ. Ὀ. 8, 28 ὁ δ' ἐπιὼν χρόνος εἴθε μὴ ἀποκάμοι τοῦτο ποιῶν. λευκὰς κόρσας ἐπαντέλλειν Αἰσχ. Χο. 282 ἴδ. κόρση. Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω (σημανῶ) τορῶς, εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος δόμοις ὀλολυγμόν. . ἐπορθιάζειν Αἰσχ. Ἀγ. 27 εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγ. δηλῶ σαφῶς (μεγαλοφώνως), εὐθὺς ὡς ἐγερθῇ ἐκ τῆς κλίνης, νὰ ὑψώνῃ χαρμόσυνον φωνὴν ἐν τῷ οἴκῳ· ἴδ. ἐπορθιάζω. φόνος ὅσος ὅδε κεχυμένος ἐπαντέλλει Ἡρ. Μ. 1052 πόσον αἷμα ἐκ τοῦ φόνου εἶνε χυμένον ἐδῶ, τὸ ὁποῖον τώρα φαίνεται.

ἐπανατίθημι : φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον Ἀρφ. Σφ. 148 ἔλα νά σου βάλω καὶ ἕνα ξύλον ἀπ' ἐπάνω. ἐπανθέμεναι σανίδας Φ 535 νὰ κλείσωσι τὴν θύραν.

ἐπαναφέρω : εἶτ' εἰς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι Ἀρφ. Νεφ. 1079 ἔπειτα εἰς τὸν Δία ν' ἀποδώσῃς τὴν αἰτίαν καὶ (νὰ λέγῃς) ὅτι καὶ ἐκεῖνος κυριεύεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Συχνότατον δὲ εἶνε τὸ ἀναφέρειν εἴς τινα ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας· πρβ Δημ. 18, 224 (Κτησιφῶντι) ἔστ' ἀνενεγκεῖν ἐπ' ἐκείνους=ἐπανενεγκεῖν εἰς ἐκείνους. ταῦτα, ὅσα φαίνομαι βέλτιον τῶν ἄλλων προορῶν, οὐδ' εἰς μίαν οὔτε δεινότητα οὔτε ἀλαζονείαν ἐπανοίσω Δημ. 5, 11 ταῦτα, ὅσα προφανῶς κάλλιον τῶν ἄλλων προβλέπω, δὲν θὰ ἀποδώσω εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως οὔτε ἐπιτηδειότητα (ἰδιαιτέραν ὀξυδέρκειαν) οὔτε εἰς (ἄλλην) ἱκανότητα (ἣν ἀποδίδει τις εἰς ἑαυτὸν ἐξ ἀλαζονείας). εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέραν κακότητα, μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε Ἐλεγ. Σόλ. 11, 1 ἐὰν δὲ ἔχετε πάθη κακὰ ἐξ ὑμετέρας κακίας (ὑπαιτιότητος), δι' ὅλου μὴ ἀποδίδετε τὴν αἰτίαν τούτων εἰς τοὺς θεούς. τότε δὲ καὶ οἱ κύνες ὀσφραίνονται, καὶ αὐτὰ (τὰ ἴχνη) ἐπαναφερόμενα ὄζει Ξεν. Κυν. 5, 2 προσβάλλοντα τὴν αἴσθησιν (κυρ. φερόμενα ἄνω ἐκ τοῦ ἐδάφους πρὸς τὴν ὄσφρησιν).

ἐπάνειμι : ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν Σοφ. Τρ. 642 ὁ καλλίφωνος αὐλὸς ταχέως ἐπανέρχεται εἰς ὑμᾶς ὄχι πένθιμον ἐκπέμπων ἦχον.

ἐπανεῖπον ἀόρ. β τοῦ ἐπαναγορεύω· ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι Θουκ. 6, 60 ἐκτὸς τῆς εἰς θάνατον καταδίκης (=ἐπ-) ἐπεκήρυξαν χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἀποκτείναντα.

ἐπανέρομαι, Ἰων. ἐπανείρομαι· παρ' Ἀττ. μόν. ἀόρ. β' ἐπανηρόμην, ἐπανερέσθαι, μέλλ. ἐπανερήσομαι· ἴδε Β. Ἀ. 11, 15. Ἐν δ' Αἰσχ. Πέρσ. 977 γράφουσι σήμερον τάδε σ' ἐπανερόμαν (τῆς χρον. αὐξήσεως παραλειπομένης ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις) ἐκ διορθ. Meineke ἀντὶ τοῦ ἐπανέρομαι, ἀνθ' οὗ ὁ Porson γράψας ἐπανέρωμαι ἑρμηνεύει: ἄς σε ἐρωτήσω.

ἐπανέχω: Ἐν Δημ. 19, 51 σήμερον γράφεται ἐκ τοῦ ἀρίστου κώδ. S ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ὑπέχοντες ἐλπίσιν ἀντὶ τοῦ ἐπανέχοντες· ἴδ. ὑπέχω.

ἐπανήλωκα πρκ. τοῦ ἐπαναλίσκω.

ἐπανήμει γ΄ ἑν. παρατ. τοῦ ἐπανεμέω.

ἐπανθέμεναι π. ἀντὶ ἐπαναθεῖναι, ἀόρ. β΄ τοῦ ἐπανατίθημι.

ἐπανθέω: τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει Ἀρφ. Νεφ. 978 ἴδ. δρόσος. νῦν δ' οἴχεται, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες Ἀρφ. Σφ. 1065 τώρα δὲ ἐπέρασαν πλέον, καὶ αἱ τρίχες αὗται ἐδῶ ἐπιφαίνονται καὶ τῶν τοῦ κύκνου ἀκόμη λευκότεραι βεβαίως. ὅπερ (ἐνν. δοκεῖ μοι φράζειν ὁ ξένος) εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐγκρατῶς Πλ. Νόμ. 710 Α ὁ ξένος μοὶ φαίνεται ὅτι ἐννοεῖ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς σωφροσύνης, τὸ ὁποῖον παρατηρεῖται (ἐπιφαίνεται) ὡς ἔμφυτον εὐθὺς εἰς τὰ παιδία καὶ τὰ ζῷα, δηλ. ἄλλα μὲν νὰ εἶνε ἀκρατῆ, ἄλλα δὲ ἐγκρατῆ πρὸς τὰς ἡδονάς. Τὸ ἀπρφ. ἔχειν εἶνε παράθεσις εἰς τὸ ὅπερ.— τοῦτο τοὐπιχώριον ἐπανθεῖ, τὸ «τί λέγεις σύ»; Ἀρφ. Νεφ. 1174 καὶ τοῦτο τὸ ἐγχώριον (τὸ ἐθνικὸν) γνώρισμα (τῆς ἀναιδείας) φαίνεται (εἶνε τρόπον τινὰ ἐζωγραφημένον) ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, «τί λὲς (βρέ);» καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος Θεόκρ. 20, 21 καὶ γὰρ ἐμοὶ πρόσθεν διεφαίνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου ἡδύ τι κάλλος.

ἐπανθίζω στολίζω ὡσὰν μὲ ἄνθη, ποικίλλω· πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν Αἰσχ. Ἑπτ. 933 μὲ πολλὰς θλίψεις ὡσὰν μὲ ἄνθη στολίσαντες τὸ γένος. ὑμᾶς κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος (ἐνν. χοάς) Χο. 150 κοσμεῖν μὲ θρήνους, «στέφειν ὡς ἄνθεσι» Σχ. Μέσ. πολύμναστον ἐπηνθίσω δι' αἷμ' ἄνιπτον Ἀγ. 1460 ἐστολίσθης (δηλ. καὶ αὐτὴν προσέθεσας εἰς τοὺς στέφανον τὸν ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἄλλων ψυχῶν οἷον ἀνθέων) τὴν πολυύμνητον ψυχὴν (τοῦ Ἀγαμ.) ἕνεκα αἵματος ἀτιμωρήτου (τοῦ τῆς Ἰφιγενείας). Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο ἐφθαρμένον· ἴδε πολύμνηστος.

ἐπανίημι: ἐπανῆκεν ὁ σῖτος Δημ. 32, 25 κατέπεσεν, ἠλαττώθη ἡ τιμὴ τοῦ σίτου Παθ. τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι τὰ δ' ἐπανέντα (τὸν μάγειρον) Ἀπ. Σωσιπάτρ. 1, 52 (Ἀθην. 378 F) ἄλλα μὲν νὰ παραθέσῃ θερμά, ἄλλα δὲ χλιαρὰ μόνον (κυρ. ἀφ' οὗ τ' ἀφήσῃ ὀλίγον νὰ κρυώσουν).

ἐπανίστημι μτβ. κυρ. ἀνίστημι ἐπί τινα, σηκώνω ἐναντίον τινός. || Μέσ. μετ' ἀόρ. β΄ καὶ πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. ἀντὶ μέσ. σηκώνομαι (ἐκ τῆς θέσεώς μου κατόπιν ἄλλου): οἱ δ' ἐπανέστησαν πείθοντό τε ποιμένι λαῶν Β 85 οἱ δὲ ἀνέστησαν ἐπ' αὐτῷ τ. ἔ. κατόπιν αὐτοῦ, τιμῆς ἕνεκα. ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι «πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίστω» Ἀρφ. Πλοῦ. 539 «διανιστῶσι καὶ λέγουσι «πεινάσεις, ἐὰν καθεύδῃς, ἀλλ' ἐγείρου». Ὀρθῶς ἐξηγεῖ ὁ Σχ. τ. ἔ. δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶσαι, ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ πεινάσῃς, ἀλλ' ἐγείρου. Ὁ Leeuwen παρεξηγήσας γράφει: «πεινήσεις»! «ἀλλ' ἐπανίστω»! κέ. σηκώνου λοιπόν! Δὲν εἶνε ἀνάγκη. ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐσκόπει τοὺς αὐτοῦ ἐπιτηδείους, εἰ παρείησαν Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 18 ἀναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρ. παρετήρει, ἂν ἦσαν παρόντες οἱ (πολιτικοί του) φίλοι. || ἐπαναστατῶ κατά τινος· ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ Ἀνδοκ. 1, 97 ἐάν τις ἐπαναστατήσῃ, ἵνα γίνῃ τύραννος· ἴδ. Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. 16. ἣν ἡ δουλεία ἐπανιστῆται Θουκ. 5, 23 ἂν οἱ δοῦλοι (Εἵλωτες) ἐπαναστατῶσι. ἤν τοῦτ' (τὸ πόλισμα) ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν Ἀρφ. Ὄρν. 554 ἂν ἡ πόλις αὕτη σηκωθῇ (εἶνε σηκωμένη) ὑψηλὰ (διὰ τῶν τειχῶν της), ν' ἀπαιτῆτε τὴν ἀρχὴν παρὰ τοῦ Διός. ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν Θουκ. 3, 39 «ἀπόστασίς ἐστιν, ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν· ἐπανάστασις δέ, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασι» Σχ. Κυρ. τὸ μὲν ἐπανίστασθαι (= ἀνίστασθαι ἐπί τινα) δηλοῖ τὴν ἐπιθετικὴν ἐπανάστασιν, τὸ δὲ ἀφίστασθαι τὴν ἀμυντικὴν ἀπόστασιν, τὴν μετὰ πολλὴν καταπίεσιν γινομένην.

ἐπανιτέον καὶ **-ιτητέον** ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπάνειμι.

ἐπανοιστέον ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπαναφέρω.

ἐπανοίσω μέλλ. τοῦ ἐπαναφέρω.

ἐπαντλέω ἀντλῶν χύνω τι ἐπάνω εἴς τι (ἢ εἴς τινα), περιχύνω, κατακλύζω· ἀντίθ. ἐξαντλῶ. ὅταν ὑποχωρήσῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κάτω καλούμενον, τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ῥεύματα διὰ τῆς γῆς εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες Πλ. Φαίδων 112 C ὅταν ἀποσυρθῇ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν κάτω δὰ καλούμενον, τὸ ὕδωρ εἰσρέει διὰ τῆς γῆς κατ' ἐκείνας τὰς φυσικὰς κοίτας (τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ῥεύματα εἶνε περίφρασις ἀντί: κατ' ἐκεῖνα τὰ ῥεύμ.) τῶν ὑδάτων καὶ πληροῖ αὐτάς, ὥσπερ (ποιοῦσιν) οἱ διὰ τῆς ἀντλίας (ἐξάγοντες καὶ χύνοντες ὕδωρ εἴς τι μέρος (οἷον εἰς δεξαμενάς τινας). Κατωτ. λέγεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. παθητ. εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει (τὰ ῥεύματα, τὰ ὕδατα) πολὺ κατωτέρω ἢ ἐπηντλεῖτο τ. ἔ. ἢ ἐπάντλησις ἐγίγνετο, καὶ ἀναφ. εἰς τὸ ἀνωτ. οἱ ἐπαντλοῦντες.— ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη ἓν ἀγαθὸν ἐπιχέασα (ὑποχέασα Mein.) τρί' ἐπαντλεῖ κακά Διφίλου Ἀπ. 107 ἡ τύχη ὡσὰν διὰ κυάθου προσφέρουσα ἡμῖν τὰ δῶρά της, ἀφ' οὗ χύσῃ ἐπάνω μας ἓν ἀγαθόν, τὸ ξεπλύνει μὲ τρία κακά, τὰ ὁποῖα χύνει κατόπιν. Ὁ Meineke παρατηρεῖ, ὅτι ὑπονοεῖται ἡ κρᾶσις ἓν (οἴνου ὑποχεομένου) πρὸς τρία (ὕδατος ἐπιχεομένου). Τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ ὑποχεῖν δὲν ἁρμόζει· ὅθεν ὁ ποιητὴς μετεχειρίσθη δύο διά-

φορα ῥήμ., ἅτινα προσεπάθησα νὰ μεταφράσω καταλλήλως. τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον Πλουτ. 107 Α τὸ περισπώμενον (κυρ. τὸ κατακλυζόμενον, τὸ ὑπερπληρούμενον) διὰ πολλῶν φροντίδων. οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι, σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους 'Απ. Εὐρ. 899 δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ «γεμίζω τὸ κεφάλι» ἀνθρώπου, ποῦ δὲν κρατεῖ μέσα του τὰ λεγόμενα, ἐπιχέων ἀφθόνως εἰς ἄνδρα μὴ σοφὸν (ὡς μὴ στέγοντα) λόγους σοφούς.

ἐπανύω: οὐδέ ποτέ σφιν νίκη ἐπηνύσθη 'Ησ. 'Ασπ. 311 κατὰ λέξ. οὐδέ ποτ' αὐτοῖς ἡ νίκη κατωρθώθη: ἤχθη εἰς πέρας, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον, ὡς λέγει ἐφεξῆς. Κατὰ τμῆσιν· ἱερῶν οἵαν οἴων (Martin: οἵαν ἀνθ' οἵων θυμάτων) ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω Σοφ. Τρ. 994 ποίαν χάριν ἀντὶ ποίων θυμάτων παρεσκεύασας εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον!

ἔπαξε Δωρ. ἀντὶ ἔπηξε ἀόρ. τοῦ πήγνυμι.

ἐπάξιος 2 καὶ 3: ὄψει δὲ κεῖ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν.... ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια Αἰσχ. Εὐμ. 269 θὰ παρατηρήσῃς δὲ (ἐκεῖ) καὶ ἄν τις ἄλλος ἐκ τῶν θνητῶν ἡμάρτησεν, ὅτι ἕκαστος ἔχει ἀνταξίαν ποινήν, ἣν ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν ἡ δίκη. πῶς δ' οὔ; σέβουσαι γ' ἀξίαν ἐπαξίων 438 πῶς ὄχι; διότι βεβαίως σὲ τιμῶμεν ὡς ἀνταξίαν κόρην τοῦ Διός.

ἐπαξιόω: ἰώ, χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι Σοφ. 'Ηλ. 1273 ὦ σύ, ὅστις μὲ ἠξίωσας (μὲ ἔκρινας ἐπαξίαν) οὕτω μετὰ μακρὸν χρόνον, νὰ ἐμφανισθῇς πρὸς ἐμὲ φιλτάτην ὁδὸν πορευθείς. ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθὼν Σοφ Ο. Κ. 1496 διότι ὁ ξένος εὐεργετηθεὶς (παθὼν χάριν) κρίνει ὀρθὸν νὰ παράσχῃ δικαίαν χάριν πρὸς σὲ καὶ τὴν πόλιν καὶ τοὺς φίλους.

ἐπάξω Δωρ. ἀντὶ ἐπήξω β' ἑν. μ. ἀορ. α' τοῦ πήγνυμι.

ἐπάξω μέλλ. τοῦ ἐπάγω.

ἐπαοιδή, 'Ιων. ἀντὶ ἐπῳδή, γοήτευμα διὰ ψαλμῳδίας, ἐξορκισμός, θελκτικὸν ᾆσμα 'Οδ. σ 457. Πίνδ. 'Ι. 3, 51. 'Ηρ. 1, 132.

ἐπαποδύω: ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ' ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι 'Αρφ. Λυσ. 651 «ἐπιχειρήσωμεν» Σχ.

ἐπάπτω 'Ιων. ἀντὶ ἐφάπτω.

ἐπαρή 'Ιων. ἀντὶ ἐπαρά.

ἐπαράομαι: τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; Σοφ. 'Ηλ. 388 τί λόγος εἶν' αὐτός, ὦ δυστυχής, ποῦ καταράσθηκες; τί κατάρα εἶνε αὐτή, τὴν ὁποίαν κατηράσθης ἐναντίον σου; δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι κἀπαράσασθαι τάδε Εὐρ. 'Ι. Α. 59 ἴδ. ἔμπυρος. τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο (=κατάραν ἐξήνεγκον) εἴ τινες κινήσειαν 'Ισοκ. 4, 156 ἡ γεν. ἐξαρτ. ὡς μεριστικὴ ἐκ τοῦ κινήσειαν τ. ἔ. ἐξήνεγκον κατάραν κατ' ἐκείνων, οἵτινες (κυρ. ἐάν τινες) ἤθελον κινήσῃ τι τῶν ἐμπρ. ἱερῶν (ἢ πρὸς ἀνοικοδόμησιν ἢ πρὸς ἐπισκευήν· πρβ. Διόδ. 11, 29).

ἐπαραρίσκω ἴδ. ἐπάρω.

ἐπάργεμος 2: Αἰσχ. Πρ. 514 (ἴδ. ἐξομματόω). αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν (λέσχῃσιν Emperius) οὐκ (οὖσ' Bothe) ἐπαργέμους λόγους τίθησιν Χο. 661 ἡ συστολὴ (ἣν ἔχει τις ὁμιλῶν πρὸς γυναῖκα) δὲν ἐμβάλλει λόγους σκοτεινοὺς («ἀπὸ τῶν περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λευκωμάτων» Σχ.) μεταξὺ τῶν λεχθέντων (ἃ ἔχει τις ν' ἀνακοινώσῃ). Οὕτως ἐξηγῶ. — νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ 'Αγ. 1099 διότι τώρα εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν διὰ τὰς προφητείας τὰς σκοτεινὰς ἐκ τῶν αἰνιγμ.

ἐπαρήρει γ' ἑν. ὑπερσ. (ἐπαρηρὼς) τοῦ ἐπαίρω.

ἐπαρήσομαι 'Ιων. μέλλ. τοῦ ἐπαράομαι.

ἐπαρθῆναι π. ἀόρ. α' ἀπαρ. τοῦ ἐπαίρω.

ἔπαρθον ἀόρ. β' τοῦ πέρθω.

ἐπάρκεσις-εως ἡ: ἐκ ταῖνδε..... καὶ τροφὰς ἔχω βίου καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν Σοφ. Ο. Κ. 447 συγγενικὴν περιποίησιν (κυρ. ἣν ὀφείλουν τὰ τέκνα πρὸς τοὺς γονεῖς).

ἐπαρκέω: οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν πτώματ' οὐκ ἀνασχετά Αἰσχ. Πρ. 950 διότι οὐδόλως θὰ ἐμποδίσουν αὐτὸν ταῦτα (αἱ βρονταὶ καὶ ὁ κεραυνός), ὥστε νὰ μὴ πέσῃ πτῶσιν ἀνυπόφορον (ἀφορήτως ἀλγεινήν). σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν (Reiske: ποιμένων) ἐπαρκέσοντα Σοφ. Αἴ. 360 σὲ μόνον βλέπω ποῦ θ' (κυρ. ἵνα) ἀποκρούσῃς τὴν δυστυχίαν. 'Αλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ Πινδ. Ν. 6, 61 τὸ ὁποῖον εὖχος («σεμνολόγημα» Σχ.) ὁ 'Αλ. προσήνεγκεν εἰς τὸ ἔνδοξον γένος του. ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι Εὐρ. Κύκλ. 301 καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃς μὲ φορέματα (δίδων εἰς αὐτοὺς φορέματα). τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει νόμος ὅδε Σοφ. 'Αντ. 612 καὶ ἔπειτα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ὡς καὶ ἐν τῷ παρελθόντι, θὰ διαρκέσῃ (θὰ ἔχῃ ἰσχὺν) ὁ ἑξῆς νόμος.

ἐπαρκούντως: οὐ ζῶ; κακῶς μὲν οἶδ', ἐπαρκούντως δ' ἐμοί Σοφ. 'Ηλ. 354 δὲν ζῶ; κακὰ μὲν καὶ ψυχρά, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ τόσον ὅσον ἀρκεῖ διὰ ν' ἀποζῶ. Περὶ τοῦ ἐπαρκούντως παρατηρεῖ ὁ Kaibel ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς 'Ηλέκτρας, ὅτι ἡ ἐπι- ὑποδηλοῖ τὸν ἐχθρόν, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἡ βοήθεια (ἀρκεῖν), ὡς ἐν τῷ ἐπαμύνεσθαι, ἐπιβοηθεῖν. 'Η 'Ηλ. ἐννοεῖ: «ὅσον ἐπαρκεῖν, ὥστε μὴ ἀποθανεῖν». Τὸ δὲ ἐπαρκεῖν σημ. σχεδὸν ὅ τι καὶ τὸ ἀρκεῖν, τῆς προθέσεως δηλούσης ὅ τι καὶ ἐν τῷ ἀπόχρη· δὲν κατήντησε δὲ εἰς τὴν σημ. τοῦ ἀποκρούειν, ἀπαμύνειν παρὰ τὸ 'Ομηρ. Ν 440: ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Ταῦτα λέγει ὁ Kaibel ἐξ ἀφορμῆς τῆς μαρτυρίας τοῦ Θωμᾶ Μα-

γίστρου : «Σοφοκλῆς ἀπαρκούντως ἐμοί». Καὶ ὅμως ἔχει δίκαιον ὁ ἀρχαῖος γραμματικός, διότι τὸ ἀπαρκούντως = ἀρκούντως ὅσον ἀποζῆν· ὅπερ ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια.

ἐπάρμενος 3 κυρ. μτχ. πρκμ. ἢ μ. ἀόρ. τοῦ ἐπάρω.

ἐπαρτύω: ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο γ 152 ἡτοίμαζεν ὁ Ζ. τὸ ὀλέθριον κακόν.

ἐπάρχω ἄρχω ἐπί τινος. Ἐνεργ. Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 2. καὶ μέσ. συνήθ. π. Ὁμ. νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι Α 471. γ 340 κἀλλ. διένειμαν εἰς πάντας (εἰς ἕνα ἕκαστον ὀλίγον οἶνον), χύσαντες εἰς τὰ ποτήριά των (ἑνὸς ἑκάστου) ὀλίγον (τὸν πρῶτον) οἶνον διὰ σπονδήν. Ὁμοίως οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν σ 418. Ὁ Σχ. ἐν Α 471 ἐξηγεῖ «τῇ οἰνοχόῃ ἐπιχέαντες τοῖς ποτηρίοις διέδωκαν πᾶσιν· ἢ ἐπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς, πᾶσιν ἐνώμησαν». Ἐν τούτοις τὸ ἐπάρχομαι σημ. ἀρχίζω τὴν ἱεροτελεστίαν (σπονδὴν) χύνων (ὀλίγον) οἶνον πρὸς σπονδὴν εἰς τὸ ποτήριον (ἑνὸς ἑκάστου) = ἄρχομαι τῆς σπονδῆς ἐπιχέων οἶνον (= ἐπὶ -) τοῖς ποτηρίοις. Κατὰ τὸν Βούτμαν ἡ ἐπὶ σημ. τὴν προσέλευσιν τοῦ οἰνοχόου πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν σπενδόντων. || ἐν δὲ τῷ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο Ὕμν. Ἀπόλλ. 125 σημ. ἁπλῶς διὰ τῶν ἀθανάτων χειρῶν της προσήνεγκεν. Περιττὴ δὲ ἡ διόρθ. ἀθανάτοις χείλεσιν.

ἐπάρω (ἴδ. ἄρω, ἀραρίσκω). θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε κληῗδι κρυπτῇ Ξ 167 εἰς τοὺς παραστάτας ἐφήρμοσε διπλᾶς θύρας. μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει Μ 456 μία δὲ κλεὶς ἦτο ἐφηρμοσμένη. ὁ δ' ἐμμενὲς εὖ ἐπαρηρὼς ποσσὶν ἐπιθλίβει ἀμφοτέροισιν Ἀράτ. Φαιν. 83 ὁ δὲ (Ὀφιοῦχος) ἐπιμόνως στηριζόμενος καλῶς ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν του, πατεῖ ἀπ' ἐπάνω (τὸ μέγα θηρίον τὸν Σκορπίον). μτχ. μ. ἀορ. συγκεκ. ἐπάρμενος.

ἐπαρωγὸς ὁ (ἐπαρήγω).

ἐπᾶσαι ἀόρ. ἀπρφ τοῦ ἐπᾴδω.

ἐπασάμην ἴδ. πατέομαι.

ἐπασκέω ἐπιμελῶς ἐκτελῶ, διακοσμῶ τι· αὐλὴ ἐπήσκηται (= ἐπιμελῶς διακεκόσμηται) τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι ρ 266 ἡ αὐλὴ εἶνε τοιχογυρισμένη, ἔχει γύρῳ κτιστὸν τοῖχον καὶ θριγκούς. πόλλ' ἐσθίουσιν, ὡς ἐπασκούντων τρόπος Ἀπ. Ἀχαι. 31 (Ἀθήν. 418 Α) σ. 747 Nauck πολλὰ τρώγουσιν, ὡς εἶνε συνήθεια τῶν γυμναζομένων (ἀθλητ. ἀσκήσεις).

ἐπασσύτερος 3 λέξ. Αἰολ. συνήθ. τοῖς ποι. ἐκ τοῦ ἆσσον· ὅθεν σημ. «τὸ ἐγγὺς καὶ τῇ ἐπαλληλίᾳ πυκνόν» Εὐστ 491, 46 εἷς ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Συνήθ. πληθ. κῦμα ἐπασσύτερον Δ 423 τὸ ἓν κῦμα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. σκοποὶ ἷζον... αἰὲν ἐπασσύτεροι π 366 πάντοτε διαδεχόμενοι ἀλλήλους, ταχέως ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. θνῆσκον ἐπασσύτεροι Α 383 ἀπέθνησκον ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, «ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις».

ἐπασσυτεροτριβῆ χερὸς ὀρέγματα Αἰσχ. Χο. 425 κτυπήματα (κυρ. ἁπλώματα) τῆς χειρὸς ἐπιτριβόμενα ἀλλεπάλληλα, πυκνὰ καὶ ἀλλεπαλλήλως ἐπιφερόμενα ἴδ. ἀπριγδόπληκτος.

ἐπᾳστέον ῥ. ἐπίθ. δεῖ ἐπᾴδειν Πλ. Χαρμ. 158 C.

ἔπαυλα: εὐίππου τᾶσδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γῆς ἔπαυλα Σοφ. Ο. Κ. 669: τῆς εὐίππου ταύτης ἐδῶ χώρας, ὦ ξένε, αἱ ἐπαύλεις, ποῦ ἦλθες, εἶνε αἱ ὡραιότεραι τοῦ κόσμου.

ἐπαυλέω αὐλῶ ἐπί τινι· δάϊον τόδε μέλος ἐπαυλεῖται Εὐρ. Ἡρ. Μ. 896 ὀλέθριόν ἐστι τόδε τὸ μέλος (ἡ Ἀμφιτρύωνος φωνή), ὃ αὐλεῖται ἐπὶ τῷ χορῷ τῶν τέκνων διωκομένων ὑπὸ τοῦ πατρός.

ἐπαυράω ἴδ. ἐπαυρίσκω.

ἐπαυρίσκω ἀπολαύω, ὡς ἐνεργ. μόνον ἐπαυρίσκουσι Θέογν. 111, ὃ ἀμφίβολον. ἐπαυρεῖ (ὡς ἐν.) Ἡσ. Ἔργ. 419. ἀόρ. ἐπαῦρον Πίνδ. Π. 3, 36. ἐπαύρῃς Λ 391. Ν 649. ἐπαυρεῖν Λ 573 κἀλλ. - ρέμεν Σ 302. ρ 81. Μέσ ἐπαυρίσκομαι ἐπ. ποι. νέον Ἰων., σπαν. Ἀττ. πεζ. Ν 733. Ἱπποκρ. 7, 488. 558 L. - ρήσεσθαι Ζ 353. ἐπηυρόμην Εὐρ. Ἑλ. 469. β' πρόσ. ἐπαύρεο Πίνδ. Ν. 5, 49. ἐπαύρῃ (Δ. Γ. - ρῃς), - ηαι, - ωνται σ 107. Ο 17. Α 410. ἐπαύροιτο Ἡρ. 7, 180. - όμενος Ἀπολλ. Ῥ. 4, 964. Ἀνθ. 7, 376. 384. - έσθαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 529. Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 95 (κατ' ἄλλους κωμ.). Ἀνδοκ. 2, 2. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 677. Ἡρώνδ. 3, 2. 7, 26. Δί. Κάσσ 52, 12. Ἀόρ. α' σπάν. ἐπηυράμην Ἀριστοτ. 1163 a 20. ἐπαυράμεθα Ἱπποκρ. 9, 424 L. - αύρασθαι 4, 632 L. οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες Θέογν. 111 κατὰ λέξιν: οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀπολαύουσι τὴν μεγίστην ἀπόλαυσιν (θεωροῦσιν ὡς τὴν μεγ. ἀπόλ.), ὅταν πάθωσι καλόν τι (μικρὸν ἢ μέγα) Τὸ χωρίον ὑπέστη πολλὰς διορθ. ἀμαυρίσκουσι: ἐλαφρίζουσι: τὰ μέγιστ' εὖ παῦρ' ἴσκουσι κλ. — ὁκόταν γὰρ ἡ μήτηρ ψυχρὸν ἑλκύσῃ ἀπὸ τοῦ ἠέρος, ἐπαυρίσκεται ἡ γονή Ἱπποκρ. 7, 488 L ὁπόταν ἡ μήτηρ πάρῃ (κυρ. σύρῃ) ψῦχος ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἀπολαύει αὐτοῦ τὸ σπέρμα. ἐπὴν ἐς τὴν κοιλίην πέσῃ τὰ βρώματα καὶ τὰ ποτά, ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης 7, 558 ὅταν τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ πέσουν (φθάσουν) εἰς τὴν κοιλίαν, τὸ σῶμα ἀπολαύει αὐτῶν (λαμβάνον αὐτὰ) ἀπὸ τῆς κοιλίας. Ἀόρ. β'. ἐπηῦρον, Δωρ. ἐπαῦρον Πινδ. Π. 3, 36 = ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ, ἐζημιώθησαν· ἴδ. κατωτ. καὶ ἀπαυράω. ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται Λ 391 διάφορον βέβαια εἶνε τὸ ὑπ' ἐμοῦ ῥιπτόμενον βέλος· ὀλίγον μόνον ἂν ἐγγίσῃ τὸ βέλος, (κινεῖται) ἀποβαίνει ὀξύ. πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ Ν 649 πρὸς ὅλα τὰ μέρη περιβλέπων («περισκοπῶν»), μή τις διὰ σιδήρου ἐπιτύχῃ (κτυπήσῃ) τὸ σῶμά του. ἀλλὰ τό γ' ἔμπης στόρνυται (τὸ νέφος), εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερ-

νητῆρος ἐπαύρῃ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 171 «εἰ ἀγαθοῦ κυβερνήτου τύχοι» Σχ. πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν Λ 573 πρὶν ἄψασθαι τοῦ σώματος. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν Ψ 340 ν' ἀποφύγῃς νὰ ἐγγίσῃς τὸν λίθον. τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤ περ Ἀχαιούς Σ 302 προτιμότερον εἶνε νὰ τὰ χαρῇ τις ἐκ τούτων παρὰ οἱ Ἀχαιοί. αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε ρ 81 ἐπιθυμῶ μᾶλλον σὺ ὁ ἴδιος ἔχων αὐτὰ νὰ τὰ χαρῇς παρά τις ἐκ τούτων (τῶν μνηστήρων). πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ Ἡσ. Ἔργ. 419 μᾶλλον δὲ ἀπολαύει τῆς νυκτός. Μέσ. τοιαῦτ' ἐπηύρου (Elmsley: ἐπηύρω) τοῦ φιλανθρώπου τρόπου Αἰσχ. Πρ. 28 τοιούτων ἀγαθῶν ἀπέλαυσας ἀπὸ τῆς φιλανθρωπίας σου. οὕτω τί σοι δοίησαν αἱ φίλαι Μοῦσαι τερπνὸν τῆς ζοῆς τ' ἐπαυρέσθαι Ἡρώνδ. 3, 2 ἔτσι νά σου δώσουν καλὸν αἱ φ. Μ. καὶ νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου. τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι Ν 733 τούτου (τοῦ νοῦ) πολλοὶ ἀπολαύουσιν ἄνθρωποι. πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω Εὐρ Ἰ. Τ. 529 πρὶν ἀποθάνῃς, θέλω ν' ἀπολαύσω τούτου (δηλ. ἐπιθυμῶ νὰ τὰ μάθω ὅλα). τίν' αἰτίαν σχών, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ; Ἑλ. 470 τίς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία (τοῦ μίσους τούτου), οὗ τὰ ἀποτελέσματα ἔπεσαν ἐπ' ἐμέ (ἐξ οὗ ἔχω νὰ ὑποφέρω ἐγώ); μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών Ἀπ. 95 Ἀδέσπ. Τρ. βραχυχρονίου βίου ζῶν τις πρέπει ν' ἀπολαύσῃ. ἐπαυρομένα πολλὴν κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας Ἀνθ. 9, 332 ἀποκτήσασα μεγάλην κτῆσιν (περιουσίαν) ἐκ τῆς ὡραιότητος τοῦ σώματός της. τί ποτε οὗτοι οἱ ἄνδρες δεινῶς οὕτως περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι; Ἀνδοκ. 2, 2 διὰ τί τάχα οὗτοι οἱ ἄνθρωποι τόσον πολὺ στενοχωροῦνται, ἐὰν πρέπει (πρόκειται) ὑμεῖς νὰ ἀπολαύσητέ τι ἀγαθὸν ἐξ ἐμοῦ. || Εἰρωνικῶς· ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος Α 410 διὰ νὰ δοκιμάσουν ὅλοι τὰ καλὰ τοῦ βασ. των. ὀΐω μιν ἐπαυρήσεσθαι Ζ 353 νομίζω ὅτι θὰ δοκιμάσῃ τὰς συνεπείας, θὰ καταλάβῃ πρὸς ζημίαν του. καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον Πίνδ. Π. 3, 36 «καὶ τῶν γειτόνων πολλοὶ ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα» Σχ. Μετὰ αἰτ. μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ σ 107 ἵνα μή που δοκιμάσῃς καὶ μεγαλίτερόν τι κακόν.

ἐπαυχέω καυχῶμαι, πέποιθα· ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι Σοφ. Ἠλ. 65 οὕτως ἐλπίζω, ὅτι καὶ ἐγὼ κατόπιν τῆς φήμης ταύτης ζῶν καὶ βασιλεύων θὰ φανῶ τοῦ λοιποῦ λαμπρὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς μου ὡς ἄστρον.

ἐπαΰω ἐπιβοῶ, ἐπιφωνῶ· ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων, ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ θροούσᾳ πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν καὶ περαίνων (γρ. καΐν' ἐπαινῶν) ἐπίμομφον ἄταν Χο. 823 σὺ δέ, ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς διὰ νὰ κάμῃς τὸ μέρος σου, πρὸς αὐτὴν φωνοῦσάν σοι, «τέκνον», ἐν ᾧ ἐργάζεσαι ὑπὲρ τοῦ πατρός σου, ἀντιφωνήσας μετὰ θάρρους καὶ σὺ τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς (ἀντιτάξας τὸν «πατέρα») φόνευέ την ὑπείκων κατ' ἀνάγκην εἰς (κυρ. ἀποδεχόμενος ὡς ἀναγκαῖον) τὸ θλιβερὸν χρέος. ἐπαΰσας πατρὶ ἔργῳ = αὔσας ἐπὶ τῷ ἔργῳ τοῦ πατρός. τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον (ἐπάπυσον Briggs) Θεόκρ. 23, 44 τόδε μοι τρὶς ἐπιφώνησον.

ἐπαφαυαίνομαι: ἐπαφαυάνθην γελῶν Ἀρφ. Βατρ. 1089 ξεράθηκα ἀπὸ τὰ γέλοια.

ἐπαχθής 2 ἐνοχλητικός, φορτικός, καταθλιπτικός· οὐδὲ τὴν ἄλλην ἀρχὴν ἐπαχθὴς ἦν ἐς τοὺς πολλούς Θουκ. 6, 54 οὐδὲ κατὰ τὴν ἄλλην αὐτοῦ κυβέρνησιν (διοίκησιν) ἦτο καταθλιπτικὸς εἰς τοὺς πολλούς. παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν Ἀρφ. Βατρ. 940 παρέλαβον τὴν δραματικὴν τέχνην παρὰ σοῦ ἔχουσαν ὄγκον (πρβ. Πλουτ. 79 Β παρομοίαν τινὰ γνώμην τοῦ Σοφοκλέους) ὡς ἐκ τοῦ πομπώδους ὕφους καὶ τῶν βαρειῶν (ὡς ἐχουσῶν βάρος καὶ μέγεθος) λέξεων.

ἐπεγείρω: «λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς· τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ» Εὐστάθ. Ἀλλὰ τὸ Ἀπόσπ. τοῦτο ἀμφιβάλλεται, ἂν εἶνε τοῦ Σοφ., ἄλλοι δὲ μᾶλλον κωμικοῦ τινος ποιητοῦ φρονοῦσιν ὅτι εἶνε.

ἐπεγχέω ἀπ' ἐπάνω χύνω ἐντὸς (ἀγγείου) ῥευστόν τι· τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος ἐπεγχέασα Αἰσχ. Ἀγ. 1131 συναναμίξασα τῷ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συγκεράσασα» Σχ. ἐν τῷ κρατῆρι, ἐν ᾧ ἀνέμιξας τὰ τῶν μάντεων, ἀναμίξασα καὶ ἐγὼ τὸ ἐμὸν πάθος λέγω αὐτό· καὶ ἐμοὶ ἐπέπρωτο νὰ εἶμαι μάντις κακῶν, καὶ τὸ νῦν δὲ κακὸν προεμάντευσα· ἀλλ' ὅπως σὺ ἀντιτάσσεις ἀπιστίαν πρὸς τοὺς μάντεις, οὕτω καὶ ἐμοὶ οὐδεὶς ἐπίστευσεν.

ἐπέδραμον ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπέδρη Ἰων. = ἐφέδρα.

ἐπεί ἐπὶ γενικῶν γνωμῶν εὕρηται συντεταγμένον μετ' εὐκτικῆς· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ Σοφ. Τρ. 91 διότι καὶ ἀργὰ ἂν φθάσῃ τις, ἡ περὶ τῆς καλῆς ὑγείας ἑνὸς ἄλλου εἴδησις (κυρ. τὰ τῆς ὑγείας ἑνὸς ἄλλου ὅταν τὰ μάθῃ τις) φέρει κέρδος: τ. ἔ. ἡ περὶ τῆς καλῆς ὑγείας τοῦ πατρός σου εἴδησις φέρει κέρδος. Ἀλλ' ἀκριβῶς τὴν τελευταίαν ταύτην ὡρισμένην ἔκφρασιν ἂν μετεχειρίζετο, ἡ εὐκτικὴ δὲν θὰ εἶχε τὸν τόπον της, ἀλλὰ ἡ ὑποτακτικὴ (ἐπὴν πύθῃ). Τοὐναντίον ἐν ἀορίστῳ ἐκφράσει, οἷα ἡ προκειμένη, ἐν ᾗ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Ἡρακλέους ὡρισμένως, ἀλλὰ περὶ οἱουδήποτε, ἡ εὐκτικὴ ἔχει ὀρθῶς. Τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ περὶ τῶν ἄλλων πρβ. ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ Ἀπ. Σοφ. 118 ἀφ' οὗ δὲ γεννηθῇ (τις), ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ἐκ τῶν τριῶν μίαν τὴν σωτηρίαν. Ἀλλὰ

τὸ ἀπόσπασμα εἶνε λίαν ἀσαφές. Τὸ γενικὸν δὲ καὶ ἀόριστον τῆς ἐννοίας εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν καὶ ἐπὶ ἄλλων προτάσεων, π. χ. τῶν ἀναφορικῶν, τίθεται ὁμοίως εὐκτική· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν, ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνος Ο. Τ. 315 τὸ νὰ προσπαθῇ τις (κυρ. ἀνήρ τις) νὰ κάμνῃ τὸ καλόν, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ μέσα, ὅσα ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του, εἶνε λαμπρότατος κόπος. Καὶ ἄλλως· οὐκ οὖν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν, ἄλλως τε πάντως χὦτε δεόμενος τύχοι; Αἰσχ. Εὐμ. 728 δὲν εἶνε λοιπὸν δίκαιον νὰ εὐεργετῇ τις τὸν εὐσεβοῦντα καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει, καὶ ὅταν τύχῃ νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀνάγκην; τὸ μανθάνειν δ' ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι Σοφ. 'Αντ. 1031 τὸ μανθάνειν παρ' ὀρθῶς συμβουλεύοντος εἶνε τερπνότατον, ἂν ἤθελε λέγῃ ὠφέλιμα. τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας ἐνταῦθ', ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει Αἰσχ. Πρ. 664 τὸ ν' ἀποκλαύσῃ (ἴδ. τὴν λ.) τις καὶ νὰ θρηνολογήσῃ τὰς τύχας του ἐκεῖ, ὅπου μέλλει νὰ τύχῃ δακρύων παρὰ τῶν ἀκουόντων, εἶνε ἄξιον τῆς χρονοτριβῆς: δὲν εἶνε καιρὸς χαμένος. Ὄχι πολὺ διάφορα εἶνε: ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν Θουκ. 1, 120 ἴδιον φρονίμων ἀνθρώπων εἶνε, ἂν δὲν ἀδικῶνται νὰ ἡσυχάζωσι· πρβ. 3, 9. 10, 1. εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις Σοφ. Ο. Τ. 979 ἄριστον εἶνε νὰ ζῇ τις τυχαίως (ὅπως τύχῃ, 'ς τὴν τύχην), ὅπως δύναται.

ἐπεί γε δή: ἐπεί γε δὴ τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Σοφ. 'Αντ. 923 ἐπειδὴ ὁπωσδήποτε βεβαίως (πάντως) τὴν κατηγορίαν τῆς ἀσεβείας εὐσεβὲς ἔργον πράττουσα ἀπέκτησα. Ὁμοίως Ἡρ. 3, 9. ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον Σοφ. Τρ. 484 ἐπειδὴ ὁπωσδήποτε τώρα πλέον γνωρίζεις καλῶς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν· πρβ. Εὐρ. Ἑλ. 1259.

ἐπείγω πιέζω, στενοχωρῶ, ὠθῶ· σπαν. πεζ. ἤπειγον Πίνδ. Ὀ. 8, 47. Σοφ. Φιλ. 499. κατ- Θουκ. 1, 61 (παρ' Ὁμ. αἰείποτε ἔπειγον)· ἤπειξα καὶ κατ- μτγν. ἐπείγομαι σπεύδω (ἐνίοτε καὶ μτβ.), πολλ. καὶ πεζ. ἠπειγόμην (ἐπ- Ε 622). ἐπείξομαι Αἰσχ. Πρ. 52. ἠπείχθην Θουκ. 1, 80 κἀλλ. ἤπειγμαι μτγν. ἐπεικτέον. ὀλίγον μιν ἄχθος ἐπείγει Μ 452 μικρὸν βάρος πιέζει αὐτὸν (παρέχει εἰς αὐτόν). ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν Σοφ. Ο. Κ. 1540 διότι μὲ βιάζει τὸ ἐκ θεοῦ σημεῖον, ὅπερ (νῦν) εἶνε παρὸν ἐν ἐμοὶ (καὶ τρόπον τινὰ μοὶ δεικνύει τὴν ὁδόν): «οὐ πταίει ὁ ὑποκριτὴς (τ. ἔ. οὐδαμοῦ προσκόπτει ὡς τυφλός), ἀλλ' εὐθὺ ἄπεισιν ὥσπερ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ» Σχ. Πᾶσα διόρθ. περιττή. πόνος ἄλλος ἔπειγεν λ 54 ἄλλη ἐργασία ἦτο (τότε) κατεπείγουσα. ᾗ νοεῖς ἔπειγέ νυν Σοφ. Ἠλ. 1435 λοιπὸν σπεῦδε ἐκεῖσε, ὅπου σκέπτεσαι. οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον μ 205 δὲν ἐκίνουν πλέον αὐτὴν τὰ κωπία. οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις, ὅ τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει Θεόκρ. 24, 69 δὲν εἶνε δυνατὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀποφύγωσιν ὅ τι ἡ Μοῖρα ἐπικλώσῃ (ἀποφασίσῃ) εἰς αὐτοὺς (μετὰ σπουδῆς). ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων ο 445 ἐπισπεύδετε τὴν ἀγορὰν τῶν ἐφοδίων. Καὶ παθ. τοῖον γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων ν 115 τόσον καλὰ ἐπεταχύνετο (προωθεῖτο) διὰ τῶν χειρῶν τῶν κωπηλατῶν. ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος ἔπηξεν Ε 902 ταχέως ταραττόμενος (ὑπὸ τοῦ κυκῶντος) ἔπηξε τὸ λ. γάλα. λέβης ἐπειγόμενος πυρί Φ 362 θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ πυρός. βελέεσσιν ἐπείγετο Ε 622 ἐστενοχωρεῖτο ὑπὸ τῶν βελῶν. Μέσ. μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅ κε φᾶρος ἐκτελέσω β 97 περιμένετε, ὅσον καὶ ἂν ἐπισπεύδετε τὸν γάμον μου, ἕως ὅτου τελειώσω τὸ φᾶρος. ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν Θουκ. 8, 9 ἐν ᾧ ἐπέσπευδον τὸν πλοῦν. οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ Λ 157 βιαζόμενοι τῇ τοῦ πυρὸς ὁρμῇ. ψυχὴ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη Ξ 519 ὥρμησε νὰ ἐξέλθῃ μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἔγινεν ἡ πληγή. πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, δῦναι ἐπειγόμενος ν 30 βιαζόμενος (ἐπιθυμῶν) νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος Τ 188 καίπερ σπεύδων εἰς τὸν πόλεμον. ὧραι ἐπειγόμεναι Πίνδ. Ν. 4, 34 αἱ ἐπισπεύδουσαι ὧραι τ. ἔ. ἡ βραχύτης τοῦ εἰς τὴν ᾠδὴν προσμεμετρημένου χρόνου. λαμπρός θ' ἕκαστος κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται κἐ. Ἀπ. Εὐρ. 183 ἕκαστος διαπρέπει ἐν τούτῳ καὶ πρὸς τοῦτο (ὅπερ λέγεται ἐφεξῆς) δεικνύει προθυμίαν. ἢν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην ποιεύμενος Ἡρ. 8, 68 (κατωτ. ἐπειχθῇς ναυμαχῆσαι) ἂν δὲν βιασθῇς νὰ ναυμαχήσῃς. τίνι πιστεύσαντας ἀπαρασκεύους ἐπειχθῆναι; Θουκ. 1, 80 νὰ σπεύσωμεν, νὰ βιασθῶμεν, ἐν ᾧ εἴμεθα ἀπαράσκευοι;

ἐπεῖδον ἴδ. ἐφορῶ.

ἐπεικάζω: ὡς ἐπεικάσαι πάθει (Thiersch: πάθη) πάρεστιν Αἰσχ. Χο. 974 ὡς δύναταί τις εὐκόλως νὰ εἰκάσῃ ἐκ τοῦ πάθους των (ὅτι δηλ. καὶ νεκροὶ κεῖνται πλησίον ἀλλήλων). ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; Σοφ. Ἠλ. 663 ἆρά γε ἐπιτυγχάνω καὶ εἰς τὴν δευτέραν εἰκασίαν μου, ὅτι ἡ παροῦσα κυρία εἶνε ἡ γυνὴ ἐκείνου; ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας —; Αἰσχ. Χο. 14 ἢ νὰ εἴπω καλλίτερα (κυρ. νὰ ἐπιτύχω εἰς τὸν συμπερασμόν μου), ὅτι φέρουσι χοὰς εἰς τὸν πατέρα μου; ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ δόμοις παραστείχοντα 565 ὥστε περνῶν τις πλησίον τῆς οἰκίας νὰ τὸ συμπεραίνῃ (ὅτι δηλ. δὲν μᾶς ἐδέχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν) ἐκ τῆς στάσεως ἡμῶν (ἐφ' ἡμῶν = ἐπ-).

ἐπεικτέον ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπείγω.

ἐπεικώς ἴδ. ἐπέοικα.

Ἔπειμι (ἴδ. εἰμί): λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός Υ 276 ὑπῆρχε δ' ἐπ' αὐτῆς λεπτότατον δέρμα βοός (ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐξωτερικῶς). μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη Β 259 νὰ μὴν εἶνε πλέον ἡ κεφαλὴ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ Ὀδυσσέως. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; Αἰσχ. Ἀγ. 552 πόθεν προήρχετο ἡ δύσθυμος αὕτη λύπη εἰς τὸν στρατόν; (τ. ἔ. εἰς τὸ ὑμέτερον πλῆθος. Ὁμοίως λαμβάνεται τὸ στρατός ἐπὶ τοῦ πλήθους καὶ ἀλλ. ὡς Εὐμ. 569. Οἰκεία δὲ ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸν κήρυκα). ποινὰ γὰρ ἐπέσται Εὐμ. 546 θὰ ἐπακολουθήσῃ τιμωρία. ἔπεισι τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες Ἀρφ. Σφ. 262 ἐπάνω εἰς τοὺς λύχνους εἶνε αὐτοὶ ἐδῶ οἱ μύκητες (σημεῖον βροχῆς). ταῖς μὲν ἄλλαις χύτραις ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, ταύτης δὲ νῦν τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι Πλοῦτ. 1205 «ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χύτραις ὑπάρχει ἄνω ἡ γραῦς, ἤγουν τὸ ἀφρῶδες· ταύτης δὲ τῆς γραὸς ὑπεράνω εἰσὶν αἱ χύτραι» Σχ. παίζει μὲ τὴν λέξιν γραῦς, ἥτις ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει σημ. τὸν ἐπιπολάζοντα ἀφρόν, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἔχει τὴν συνήθη σημασίαν. τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημα ἁλίκλυστον Σοφ. Αἴ. 1218 τίς λοιπὸν πλέον τέρψις θὰ ὑπάρχῃ εἰς ἐμέ; εἴθε νὰ εἶμαι ἐκεῖ ὅπου δεσπόζει (ὑπέρκειται) τοῦ πόντου τὸ δασῶδες ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενον ἀκρωτήριον. ἀνέρας οἶσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς Ὕμν. Δήμ. 150 παρ' οἷς ὑπάρχει μέγα κράτος. ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος Ἀρφ. Νεφ. 1025 πόσον γλυκὺ σῶφρον (σεμνὸν) ἄνθος ἐπικοσμεῖ τοὺς λόγους σου. οὐδὲ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. Μηδὲ γ' ἐπείη Βατρ. 1045 οὐδὲν τῆς Ἀφροδίτης ὑπῆρχεν ἐπὶ σοῦ («τίποτε ἐκ τῆς Ἀφρ. δὲν ἦτο ἐπάνω σου»). Μηδὲ νὰ ὑπάρχῃ ἐπάνω μου (τ. ἔ. μηδὲ εὔχομαι νὰ τὴν ἔχω ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι μου, ἀπαντᾷ ὁ Αἰσχύλος. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη διορθ.)· ἴδ. ἐπικάθημαι. νυνὶ μὴ πλεῖ, χειμὼν ἔσται· νυνὶ πλεῖ· κέρδος ἐπέσται Ὄρν. 597 τώρα μὴ πλέῃς, θὰ εἶνε τρικυμία· τώρα πλέε, θὰ ἐπακολουθήσῃ κέρδος. ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μηχανᾷ σεμνὸν ἔπεστί τι Πίνδ. Ν. 7, 22 σεμνότης τις ἐπανθεῖ τοῖς ψεύδεσιν αὐτοῦ καὶ τῇ ποιητικῇ τέχνῃ (τῇ ὑψιπετεῖ). Συνήθως τὸ οἱ ἀναφ τῷ Ὀδυσσεῖ. ‖ αὐτῶν δὲ Ταραντίνων οὐκ ἐπῆν ἀριθμός Ἡρ. 7, 170 αὐτῶν δὲ τῶν Τ. δὲν ὑπῆρχεν (τ. ἔ. δὲν ἔγινεν) ἀρίθμησις. Ὁμοίως 7, 191. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξέφρασεν ὁ Ἡρόδ. ἐν 9, 32 ὧδε: οἶδε οὐδεὶς ἀριθμόν· οὐ γὰρ ὦν ἠριθμήθησαν. — ὀφλοῦσι τιμωρίαι ἐπέστωσαν, αἵπερ καὶ πρόσθεν ἐτέθησαν Πλ. Νόμ. 943 D ἐὰν καταδικασθῶσιν, ἂς ἐπιβάλλωνται τιμωρίαι ἀκριβῶς αἵτινες καὶ πρότερον ἐτέθησαν. ἔτι πού τις ἐπέσσεται δ 756 «μετὰ ταῦτα ἔσται καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιγενήσεται· ὅθεν καὶ ἐπίγονος ὁ γνήσιος διάδοχος» Εὐστάθ. ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή Θεόκρ. 12, 11 εἴθε δὲ νὰ δώσωμεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους «νὰ μᾶς βγάλουν τραγοῦδι». ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών Πίνδ. Π. 8, 97 «ὅταν φῶς ἐκ θεοῦ παραγένηται, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστι κατὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ προσηνὴς ὁ βίος». Κατὰ τοὺς μὲν τὸ ἀνδρῶν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἔπεστι: ὑπάρχει ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅπερ δύσκολον (ἐν τῷ Σοφ. Αἴ. ἔπεστι πόντου πρόβλημα τὸ πόντου ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πρόβλ. ἴδ. ἀνωτ.)· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ φέγγος τ. ἔ. λαμπρὸν φέγγος τῶν ἀνδρῶν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς διοσδότου αἴγλης. Ἄλλοι διορθοῦσιν. Ἴσως: λαμπρὸν φέγγος τῶν ἀνδρῶν κατόπιν ὑπάρχει, κατόπιν ἔρχεται.

ἔπειμι (ἴδ. εἶμι): τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν π 42 «ἐπερχομένῳ Τηλεμάχῳ τῆς καθέδρας ὑπεχώρησεν Ὀδυσσεύς» Σχ. βωμοί μ' ἔφερβον οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος Εὐρ. Ἴων 323 οἱ βωμοί με ἔτρεφον καὶ οἱ ἑκάστοτε ἐρχόμενοι ἐνταῦθα ξένοι. φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν δ 411 θὰ τὰς ἀριθμήσῃ καὶ θὰ τὰς ἐπιθεωρήσῃ. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν Α 29 τὸ γῆρας πρότερον θὰ ἐπέλθῃ εἰς αὐτήν. ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν Ρ 741 θόρυβος ἐπηκολούθει αὐτοῖς πορευομένοις. Νικίας ἐπῄει τὸ στράτευμα Θουκ. 7, 78 παρήρχετο κατὰ μῆκος τὰς τάξεις τοῦ στρατεύματος ἡ μτχ. ὁ ἐπιών (ὡς ἐπιτυχών) = ὁ πρῶτος τυχών. τό γ' αἴνιγμα οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 393 (ἴδ. διειπεῖν). τοὐπιόντος (οὖσα) ἁρπάσαι Ο. Κ. 752 οὖσα εἰς τὴν διάκρισιν (διάθεσιν) τοῦ πρώτου τυχόντος, διὰ νὰ τὴν ἁρπάσῃ. τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι Λ 367 «ἐπὶ τοὺς ἄλλους πορεύσομαι» Γαζῆς. οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος Αἰσχ. Πρ. 1047 ὁποία θύελλα καὶ κακῶν τρικυμία ἄφευκτος μέλλει νά σε καταλάβῃ. τὸ κρατοῦν δέ σ' ἔπεισι Εὐρ. Ἀνδ. 134 ἡ δύναμις τοῦ ἰσχυροτέρου ἔρχεται ἐπάνω σου: θὰ σὲ καταλάβῃ (ὑποτάξῃ). αὐτοὶ ἢ οἱ πατέρες ἡμῶν βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον ἐπιόντα προθύμως ἠμυνάμεθα Θουκ. 2, 36 προθύμως ἀπεκρούσαμεν Ἑλληνικὸν ἢ βαρβαρικὸν πόλεμον ἐπερχόμενον. Πολλοὶ τῶν ἑρμηνευτῶν ὀβελίζουσι τὸ πόλεμον, τὸ μὲν διὰ τὴν τολμηρὰν προσωποποιίαν αὐτοῦ, τὸ δὲ διὰ τὴν ἐπιθετικὴν χρῆσιν τοῦ Ἕλλην. Ἀλλὰ τὴν μὲν χρῆσιν τοῦ Ἕλλην ὡς ἐπιθέτου παρὰ Θουκυδίδῃ ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀθετοῦντες (πρβ. Β 103. 5, 6, 42). Προσωποποιήσεις δὲ τοιαῦται ἐν τῷ στόματι τοῦ Περικλέους οὐδὲν ἔχουσι τὸ παράδοξον. Καὶ αὐτὸς ὁ Θουκ. ἔγραψεν ἐν 1, 23 ταῦτα γὰρ πάντα (τ. ἔ. σεισμοί, ἡλίου ἐκλείψεις, αὐχμοὶ καὶ λιμοὶ καὶ ἡ λοιμώδης νόσος) μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα ξυνεπέθετο τ. ἔ. πρὸς τῷ πολέμῳ συνεπέθεντο σεισμοί, ἐκλείψεις, αὐχμοὶ καὶ λιμοὶ καὶ λοι-

μός. Ἔχομεν λοιπὸν ἐνταῦθα προσωποποιήσεις ἔτι τολμηροτέρας, διότι τὸ ἐπιτίθεσθαι ἐν ταύτῃ τῇ σημ. μόνον ἐπὶ προσώπων λέγεται. Ἀλλὰ πρβ. καὶ Πλουτάρχου Πολ. παραγγέλμ. κεφ. 32 (σ. 824 C): «πέφευγε γὰρ ἐξ ἡμῶν καὶ ἠφάνισται πᾶς μὲν Ἕλλην πᾶς δὲ βάρβαρος πόλεμος» καὶ βίον Περικλ. κεφ. 8. — ἐπιόντος θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον Πλ. Φαίδ. 106 E ὅταν ἐπέρχηται ὁ θάνατος ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου. κύματα... βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 115 ἴδ. βαίνω. ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν Ἀρφ. Ἀχ. 627 ἴδ. ἀνάπαιστος. πέφυκε γὰρ τὸ ἀνθρώπειον — ἄρχειν μὲν τοῦ εἴκοντος, φυλάσσεσθαι δὲ τὸ ἐπιόν Θουκ. 4, 61 ἴδ. ἀνθρώπειος. ὅ τι ἂν ἀπὸ ταὐτομάτου ἐπίῃ μοι, συμβουλεύσω ὑμῖν Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 4 ὅ τι μόνον του μοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν, θὰ σᾶς συμβουλεύσω. ὡς ἐπιὼν ἅπαντα ἤλπιζε τὰ πράγματ' ἀναιρήσεσθαι Δημ. 1, 21 ὡσὰν ἐξ ἐφόδου ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἀναρπάσῃ ὅλα τὰ πράγματα τῶν Ὀλυνθίων. καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ Πλ Πρωτ. 344 A καὶ πάντα τὰ ἑπόμενα (τὰ ἐρχόμενα κατόπιν) ἐπιβεβαιοῦσι τοῦτο (κυρ. δίδουσι μαρτυρίαν εἰς τοῦτο). τῶν ἄλλων τι μηνύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων Σοφ. 257 B τὸ οὐ καὶ τὸ μὴ προτιθέμενα τῶν ἐπακολουθούντων ὀνομάτων σημαίνουσί τι τῶν ἄλλων. Καὶ μετ' αἰτ. ἔτι σε, πότνια, μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων Εὐρ. Ἀνδ. 493 (ἴδ. καὶ ἀνωτ. δ 411. Θουκ. 7, 78) θὰ ἐπέλθῃ μίαν ἡμέραν ἐκδίκησις ἐναντίον σου διὰ ταῦτα τὰ ἔργα, ἤ: θὰ μετανοήσῃς μίαν ἡμέραν διὰ ταύτην σου τὴν διαγωγήν.

ἐπεῖπον (ἴδ. εἶπον): ἐντειλάμενός οἱ ἀπὸ γλώσσης, διδόντα τὸν λαγὸν Κύρῳ ἐπειπεῖν, αὐτοχειρίῃ μιν διελεῖν Ἡρ. 1, 123 παραγγείλας εἰς αὐτόν, ὅταν δίδῃ τὸν λαγὸν εἰς τὸν Κῦρον, νὰ τῷ εἴπῃ (ἐν ᾧ τὸν δίδει = ἐπ-) ἀπὸ στόματος (προφορικῶς), νὰ τὸν ἀνοίξῃ (σχίσῃ) ἰδιοχείρως.

ἐπείρηκα ἴδ. εἴρω.

ἐπειρώτα Ἰων. ἀντὶ ἐπηρώτα (ἴδ. πειράομαι).

ἐπείσαγμα τό, τὸ ἐπεισηγμένον, ἐπείσοδος, προσθήκη, Δ. Γ. ἐν Σχολ. Σοφ. Φιλ. 755 (θεωρουμένη πλημμελής) ἀντὶ τοῦ ἐπίσαγμα. Τὸ χωρίον εἶνε: δεινόν γε τοὐπ(ε)ίσαγμα τοῦ νοσήματος, ὅπου δὲν φαίνεται ἀπορριπτέα ἡ διὰ τοῦ ΕΙ γραφὴ οὐ μόνον διότι καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἐπείσοδος, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τὸ νόημα: φοβερὰ εἶνε ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ νοσήματος: «'ς τὰ καλὰ καθούμενα», ὡς ἐκφράζει ἡ συνήθεια τὴν πρόθεσιν μάλιστα ἐπ-. Ὁ ποιητὴς δηλ. φαντάζεται τὴν νόσον ὡς κεκρυμμένην που, ἐν τῷ βάθει τοῦ ποδός, καὶ ἐκεῖθεν μεθ' ὁρμῆς ἐμφανιζομένην. Ἐν ᾧ τὸ ἐπίσαγμα οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ ἢ τὸ ἐπὶ τοῦ σάγματος τιθέμενον βάρος.

ἐπεισβάλλω (ἴδ. βάλλω) εἰσβάλλω τι ἐπί τινι, προσθέτω (χύνω) τι ἐπάνω εἰς ἄλλο. ἐπεσβαλεῖν ἡδὺ σκύφον τῷδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ Εὐρ. Ἠλ 498 (τὸ θησαύρισμα τὸ ἐν οἰνηρῷ τινι τεύχει) ἡδὺ κατὰ τὸ ἀναμεῖξαι σκύφον (ἕνα ποτηράκι) τῷδ' (τῷ ἐν ἀσκῷ) ἀσθεν. ποτῷ.

ἐπεισπαίω κυρ. εἰσπαίω ἐπί τινι, ὁρμῶ μὲ βίαν, ἐξαφνα· ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς ἐς τὴν οἰκίαν ἐπεσπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσι Ἀρφ. Πλοῦτ. 804 κατὰ λέξ. σωρὸς ἀγαθῶν (ἐπερίμενέ τις κακῶν) ἔχει εἰσορμήσῃ ἔξωθεν (= ἐπ-) εἰς τὴν οἰκίαν μας, χωρὶς νὰ ἔχωμεν κάμῃ καμμίαν ἀδικίαν (διότι συνήθως «ἐξ ἀδικίας ἐπλούτουν Ἀθηναῖοι»)· ὁ ἀπεμιμήθη ὁ Λουκ. ἐν Τίμωνι 39: «χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας» Τὸ δ' ἐπεσπέπαικεν «ἐπεισῆλθε καὶ εἰσεπήδησε· κυρίως δ' ἐπὶ στρατείας πολεμίων» Σχ. Λέγεται δὲ καὶ περὶ τῶν ἀκλήτων εἰσερχομένων εἰς τὰ συμπόσια, οἷοι μάλιστα κατὰ τὴν παροιμίαν ἦσαν οἱ Μυκόνιοι: «καὶ περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος... ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην» Ἀθήν. 7 F. Παρ' ὑπόνοιαν δὲ εἶπε σωρὸς ἀγαθῶν (δέον κακῶν), ὡς καὶ ἐν Ὄρν. 735 κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν: «νὰ ἔμβουν εἰς κόπον ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν» καὶ νὰ μὴ ξεύρουν ποῦ νὰ τὰ βάλουν. Πρβ. τὸ ἀντίστοιχον Τραγ. γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1245.

ἐπεισφέρω κυρ. εἰσφέρω τι ἐπί τινι, φέρω τι προσέτι εἴς τι· καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις Αἰσχ. Ἀγ. 855 καὶ ὁ μὲν εἷς (ἄγγελος) νὰ ἔρχηται (φέρων κακά), ἄλλος δὲ κατόπιν αὐτοῦ νὰ φέρῃ τοῦ ἄλλου (τοῦ προτέρου) κακοῦ κακὸν ἄλλο χειρότερον, λέγοντες αὐτὰ εἰς τὸν οἶκον (εἰς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ). Ἡ διόρθ. τοῦ Weckl. ἐπεισφρεῖναι πολλαχῶς ἀμφίβολος. — τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν Χο. 645 ἴδ. τέκνον. χρείᾳ δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεσφέρεις λόγον; Ἀρφ. Θεσμ. 1164 ἕνεκα τίνος χρείας μᾶς προτείνεις (κυρ. εἰσάγεις) τὸν νέον τοῦτον λόγον; εἰ γὰρ δὴ βούλοιο ἐπὶ τῷ αἰεὶ ἐπεσφερομένῳ πρήγματι τὸ πᾶν ὁμοίως ἐπιλέγεσθαι, ποιήσειας ἂν οὐδαμὰ οὐδέν Ἡρ. 7, 50 ἐὰν θέλῃς διὰ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖόν σοι παρουσιάζεται ἑκάστοτε, νὰ τὰ σκέπτεσαι ὅλα, τίποτε δὲν θὰ κάμῃς μὲ κανένα τρόπον. Μέσ. ἀγνῶτες ὄντες ἀλλήλων ἐπεισενεγκάμενοι (= ἐπεισενεγκόντες ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν, τῆς μὲν ἐπ- σημαινούσης σκοπόν: πρὸς τοῦτο· τῆς δὲ εἰς προσθήκην: ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν. Ἡ δὲ μτχ. τροπική) μαρτύρια ὧν ἄπειροι ἦτε, ὠφελούμεθ' ἂν Θουκ. 3, 53 ἐὰν ἤμεθα ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους (ἐὰν δὲν ἐγνωριζόμεθα μεταξύ μας), διὰ τῆς ἐπεισαγωγῆς ἀποδείξεων, ὧν ἦσθε ἄπειροι, θὰ ὠφελούμεθα.

ἔπειτα (ἐπὶ-εἶτα) ἴδ. εἶτα.

ἐπεκέκλετο ἴδ. ἐπικέλομαι.

ἐπέκερσε ἴδ. ἐπικείρω.

ἐπεκτείνω: ἐπεκτεταμένον δέ ἐστιν. . ἐὰν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ᾖ τοῦ οἰκείου ἢ συλλαβῇ ἐμβεβλημένη... οἷον τό... Πηλέος Πηλῆος Ἀριστοτ. Ποιητ. κ. 21 (1458 a 1) ἐπεκτεταμένη δὲ εἶνε μία λέξις, ἐὰν ἔχῃ μεταχειρισθῇ φωνῆεν μακρότερον παρα τὸ ἴδιον ἑαυτῆς, ἢ παρέμβλητον συλλαβήν, οἷον κτλ.

ἐπελαύνω ἐπιθέτω (περνῶ) στρῶμα μετάλλου (χαλκοῦ). πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός Ν 804 ἐπ' αὐτῶν ἦτο περασμένος (ἁπλωμένος) πολὺς χαλκός. ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν Η 223 ἐπέρασε δ' ἀπ' ἐπάνω ὄγδοον ἔλασμα χαλκοῦ. διὰ τοῦτον τὸν φόνον αἱ γυναῖκες αὗται νόμον θέμεναι σφίσι αὐτῇσι ὅρκους ἐπήλασαν καὶ παρέδοσαν τῇσι θυγατράσι Ἡρ. 1, 146 διὰ τ. τὸν φόνον αἱ γυν ἔβαλαν νόμον μεταξύ των καὶ ἔκαμαν ὅρκους, τοὺς ὁποίους παρέδωσαν εἰς τὰς θυγατέρας των.

ἐπελήλατο ἴδ. ἐπελαύνω.

ἐπέλησε ἴδ. ἐπιλανθάνω.

ἐπελίσσω Ἰων ἀντὶ ἐφελίσσω.

ἐπέλκω Ἰων. ἀντὶ ἐφέλκω.

ἐπέλλαβε = ἐπέλαβε δ 793.

ἐπελπίζω: αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν Θουκ 8, 1 «θεῖά τινα ἐπιφθεγξάμενοι εἰς ἐλπίδας ἐνέβαλον» Σχ. ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον... ἐπήλπισα; Εὐρ. Ἱππ. 1010 ἢ ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει ταύτης ὡς συζύγου (=ἐπ-) ἤλπισα ὅτι θὰ καταλάβω τὸν θρόνον σου;

ἐπεμβαίνω συντάσσ. μετὰ γεν., μετὰ δοτ. καὶ μετ' αἰτιατικῆς· μετὰ γεν. μὲν τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιβαίνειν ἐπικρατούσης, μετὰ δοτ. δέ, τῆς ἐννοίας τοῦ ἐμβαίνειν. Ἡ δὲ πρὸς αἰτ. σύνταξις εἶνε μεταγενεστέρα. 1) Πατῶ ἐπάνω ἐμβάς: οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς Ὅμ. πατῶν, ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. δίφρου Ἡσ. σῆς ἐπεμβαίνων χθονός Σοφ. Ο. Κ. 924 πατῶ τὴν χώραν σου (κυρ.=ἐπιβαίνω τῆς σῆς χθονὸς ἐμβαίνων αὐτῇ). Ὁμοίως τετραορίας ἐπεμβεβαῶτας Πίνδ. Ν. 4, 29. 2) μετὰ δοτ. κυρ. ἐμβαίνω καὶ πατῶ ἢ ἐμβαίνω εἰς τὸν τόπον ἄλλου (συνήθως ἐχθροῦ) ἐχθρικῶς: πύργοις ἐπεμβὰς Αἰσχ. Ἑπτ. 621 ἀφ' οὗ ἐμβῇ καὶ πατήσῃ ἐπάνω εἰς τὰ τείχη. ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί Σοφ. Ἠλ. 456 νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν τόπον τῶν ἐχθρῶν του ζῶν καὶ νὰ τοὺς καταπατήσῃ (=ἐπι-). οὔτε οἱ ἤδη ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν Κό. Σμ. 7, 467 οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐμβαίνουν μὲ κακὸν σκοπὸν (ἐχθρικῶς) εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ μεταφ. ἐάτω (με) ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί Εὐρ. Ἱππ. 667 νὰ ταῖς 'μπαίνω 'ς τὸ ρουθοῦνι πάντοτε (νὰ τὰς ψέγω). συγγενῶν ἐπεμβῆναι (=ψέξαι) δεινὸς ἁμαρτήμασι Πλουτ. 59 D. τῷ καιρῷ ἐπεμβαίνων Δημ. 11, 203 ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς εὐκαιρίας πρὸς βλάβην ὑμῶν. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἐχθρικῆς ἐννοίας: τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων Δημ. 50, 25 εἰς τοὺς ἐμβάντας κατόπιν (=ἐπ-) εἰς τὸ πλοῖον ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων αὐτό. ἄκρας ἐπεμβαινούσης τῷ πελάγει Λογγῖν. ἐκτεινομένης ἐν τῷ πελ.—Ἐν τῇ συντάξει ἐπεμβαίνειν κατά τινος σημ. ὅτι τὸ πρόσωπον, καθ' οὗ ἡ ἐπέμβασις, εἶνε καταπεπτωκός: κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσῃ Σοφ. Ἠλ. 835 τ ἔ. δὲν ἀρκεῖ, ὅτι ἐγὼ τήκομαι καὶ ἐκ τῆς λύπης εἶμαι καταπεπτωκυῖα, θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μὲ τὰς παρηγορίας σου νὰ μὲ καταπατήσῃς ἔτι μᾶλλον. Πρβ. ἐπεγγελῶ. Καὶ ἐπεμβαίνειν εἴς τι, ὡς ἐς πάτραν πόδ' ἐπεμβάσῃ Εὐρ. Ἰ. Τ. 649 θὰ πατήσῃς τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος σου, θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν π. 3) μετ' αἰτιατ. λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν ῥάχιν Εὐρ. Ῥῆσ. 783 (εἶδον) ὅτι λύκοι ἀναβάντες ἐκάθισαν ἐπάνω εἰς τὴν ἑδρ. ῥάχιν τῶν ἵππων. ὄχθον ἐπεμβάς Βακχ. 1061 ἀναβὰς ἐπάνω εἰς ὄχθον.

ἐπεμβάλλω κυρ. ἐμβάλλω τι ἐπί τινι· τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ Σοφ. Ο. Κ. 464 παρεμβάλλεις (παρουσιάζεις) σεαυτὸν διὰ τούτου τοῦ λόγου ὡς σωτῆρα ταύτης τῆς χώρας: «σῴζειν ὑπισχνῇ τὴν πόλιν». Ἡ δὲ ἐπ- σημ. προσθήκην.—ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον, ὡς ἐπεμβάλῃ Εὐρ. Ἰ. Τ. 288 ἡ δὲ (τρίτη Ἐρινὺς) πῦρ ἐκπνέουσα καὶ φόνον ἐκ τῶν χιτώνων της (τ. ἔ. ἐν ᾧ ἡ ἐκ τοῦ στόματος κυρίως αὐτῆς ἐκπεμπομένη φλογερὰ καὶ φονία ἐκπνοὴ ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν ὡς φλὸξ ἐξερχομένη διὰ τῶν πτυχῶν τῶν χιτώνων αὐτῆς) φέρει, διὰ τῶν πτερῶν αὐτῆς κωπηλατοῦσα (κινοῦσα τὰ πτερά της), πρὸς τὸν πέτρινον ὄχθον (την ἀκτήν, ἐφ' ἧς ὁ Ὀρέστης) τὴν μητέρα μου, ἣν κρατεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας της, διὰ νὰ ῥίψῃ ἐπάνω μου. Ἄλλως ὁ Δ. Βερναρδ., νομίζων, ὅτι ἐν τῷ ἐκ χιτώνων ἡ ἐκ δηλοῖ μεταβολὴν προηγουμένης καταστάσεως τ. ἔ. χιτῶνας πτεροῖς ἀμειψαμένη πέτεται περὶ τὸν πέτρ ὄχθον. ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοὶ 935 = ὥστ' ἐμβαλεῖν ἐπ' ἐμὲ τα αἱματηρὰ αὐτοῦ χάσματα: ὥστε νὰ ῥιχθοῦν κατεπάνω μου (αἱ ἔχιδναι) μὲ τὰ αἱματωμένα (αἱμοβαφῆ ἐκ τῶν φόνων) των στόματα (Δ. Βερναρδ.). καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ Ἡρ. Μ. 864 θραύσασα θὰ καταρρίψω τὰ στηρίγματα τοῦ οἴκου καὶ ἐπ' αὐτῶν θὰ κατακρημνίσω ὅλην τὴν οἰκίαν.

ἐπεμπίπτω: τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; Σοφ. Αἴ. 42 ἴδ. βάσις. οὔκουν ἕλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω; Ἀρφ. Εἰρ 471 ἴδ. ἐξαρτάω.

ἐπενδίδωμι δίδω ἀκόμη μέσα· ἴδ. εὐκταῖος. πεπτωκότι τρίτην (πληγὴν) ἐπενδίδωμι Αἰσχ. Ἀγ. 1385 τοῦ δίδω ἀκόμη μίαν τρίτην μέσα (κατὰ λέξιν).

ἐπενεῖκαι Ἰων. = ἐπενέγκαι ἴδ. ἐπιφέρω.

ἐπένειμε ἴδ. ἐπινέμω.

ἐπενήνεον ἴδ. ἐπινηνέω.

ἐπενήνοθε ἴδ. ἀνήνοθεν.

ἐπενθρῴσκω ἀόρ. β΄ ἐπένεθορον, ἀπαρφ. ἐπενθορεῖν. ἐμπηδῶ· σέλμασιν ναῶν ἐπενθορόντες Αἰσχ. Πέρ. 361 εἰσπηδήσαντες ἐπάνω εἰς τὰ ζυγὰ τῶν πλοίων των. ἐπενθοροῦσα ἄνω Σοφ. Τρ. 919 «ἐνκλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην» Σχ. ἔνοπλος γὰρ ἐπενθρῴσκει πυρὶ καὶ στεροπαῖς (=κεραυνίῳ πυρί: ἓν διὰ δυοῖν) ὁ Διὸς γενέτας Ο. Τ. 469 ἔνοπλος πηδᾷ κατεπάνω του μὲ πῦρ καὶ ἀστραπὰς ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς (Ἀπόλλων).

ἐπεντείνω ἐντείνω ἐπί τι(να), ἔτι μᾶλλον· εἶθ' ὁ δύσμορος αὑτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος Σοφ. Ἀντ. 1235 ἔπειτα ὁ δύσμοιρος ὀργισθεὶς καθ' ἑαυτοῦ, ὅπως ἦτο (εἰς ἣν θέσιν εὑρίσκετο, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν), ἐντείνας (τεντώσας) ἑαυτὸν ἐπάνω εἰς τὸ ξίφος (=ἐπ-) τὸ ἐστήριξεν εἰς τὰ πλευρά του (καὶ τὸ ἐβύθισε) μέχρι τοῦ μέσου. || μή νυν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον Ἀρφ. Εἰρ 515 κυρ. ἂς μὴ χαλαρώσωμεν λοιπὸν (τὰ σχοινία), ἂς τὰ τεντώσωμεν (σύροντες αὐτὰ) μὲ ἀκόμη περισσοτέραν δύναμιν. Καὶ ἀμεταβ. φήσει (πιστεύειν)· τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι γὰρ ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνειν Θεοφρ. Χαρ. 82 θὰ εἴπῃ ὅτι τὸ πιστεύει, διότι τὸ πρᾶγμα μεγαλοφώνως συζητεῖται ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ λόγος διαδίδεται (κυρ. λαμβάνει ἔντασιν ἢ ἔκτασιν).

ἐπεντύνω : ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλε Σοφ. Αἴ. 451 ἐν ᾧ παρεσκεύαζον (μᾶλλον: ἐν ᾧ διηύθυνον, διότι ἡ α' γρ. εἶνε ἐπευθύνοντ') ἐναντίον αὐτῶν τὴν χεῖρά μου, μὲ ἀπεπλάνησε. Μέσ. ἑτοιμάζομαι· ὅτε καί ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος ζώννυνταί (ὑποτ.) τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα ω 89 ὁπόταν «καμμιὰ φορά», ἀποθανόντος βασιλέως τινός, ζώνωνται («ἀνασκομβώνωνται») οἱ νέοι καὶ ἑτοιμάζωνται, διὰ (νὰ λάβουν) τὰ βραβεῖα.

ἐπεξάγω ἐπί τινα ἐξάγω, ἐξάγω στρατὸν εἰς μάχην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Θουκ. 2, 21. ἐπεξαγαγόντα τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον Θουκ. 7,52 ἐν ᾧ ἐπεξέτεινε τὰ πλοῖά του πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον (θέλων νὰ περικυκλώσῃ τοὺς ἐναντίους). || ἐπεκτείνω· τοῖς Σκιρίταις ἐσήμηνεν ἐπεξαγαγόντας ἀπὸ σφῶν ἐξισῶσαι τοῖς Μαντινεῦσιν Θουκ. 5, 71 εἰς τοὺς Σ. ἔδωσε διαταγήν, ἀφ' οὗ ἐπεκτείνωσι τὴν γραμμὴν των πρὸς τὰ ἀριστερὰ (κυρ. ὁρμώμενοι ἀφ' ἑαυτῶν), νὰ ἐξισωθῶσι μὲ τοὺς Μ.

ἐπέξειμι (εἶμι) ἐπί τινα ἐξέρχομαι, ἐναντίον τινὸς ἐκστρατεύω. Ἡ σύνταξις: ἐπέξειμί τινι ἢ πρός τινα ἢ ἐπί τινα, τινὶ εἰς μάχην: ἐπέξειμί τινι (τινα) φόνον: ἐπέξειμί τι καὶ περί τινος (ἐπί τι, πρός τι). θεοῖσι συμμάχοισι πίσυνοί μιν ἐπέξιμεν ἀμυνόμενοι Ἡρ. 8, 143 πεποιθότες εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν θεῶν ἐπεξερχόμεθα (θὰ ἐπεξέλθωμεν) ἐναντίον αὐτοῦ ἀποκρούοντες αὐτόν. ἐὰν δ' ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι Πλ. Νόμ. 866 Β ἐὰν δὲ ὁ πλησιέστατος συγγενὴς δὲν προβαίνῃ εἰς δικαστικὴν καταδίωξιν. καὶ μὴ (ἐνν. παιδευόμενοι οὕτως, ὥστε μὴ) τὰ ἀχρεῖα ξυνετοὶ ἄγαν ὄντες, τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι Θουκ. 1, 84 καὶ δὲν ἀνατρεφόμεθα οὕτως, ὥστε, ἐν ᾧ ἕνεκα τῆς περὶ τὰ ἀνωφελῆ πράγματα (περὶ τοὺς λόγους) πανσοφίας ἡμῶν μεμφόμεθα δι' ὡραίων λόγων τὰς παρασκευὰς τῶν πολεμίων, ἔργῳ ἐπεξερχόμεθα (ἐναντίον αὐτῶν) ἀνομοίως: πράττομεν ἔργα ἀνόμοια τοῖς λόγοις. ἐπεξῄεσαν τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου... προστιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἑκατέροις που ἀεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες Θουκ. 3, 82 ἐπεδίωκον τὰς ἐκδικήσεις των εἰς ἔτι μεγαλιτέραν ἔκτασιν, θέτοντες ὡς ὅριον αὐτῶν ὄχι τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὸ ἑκάστοτε εὐάρεστον εἰς ἑκατέρους.

ἐπεξέρχομαι = ἐπέξειμι, ἐξέρχομαι (ἐξορμῶ) ἐπί τινα· ἢ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς; Σοφ. Ἀντ. 752 ἢ καὶ ἐπαπειλῶν ἐξέρχῃ ἐπ' ἐμὲ οὕτω θρασύς; τ. ἔ. προβαίνεις ἐναντίον μου εἰς τόσον θράσος, ὥστε καὶ νά με ἀπειλῇς ἀκόμη; ἐπεξέρχονται καὶ διόλλυνται Θουκ. 3,40 καταδιώκουσι μέχρις ἐσχάτων καὶ προτιμῶσι νὰ καταστραφῶσι. Ἄλλοι: καὶ διαφθείρουσιν ὡς μέσ. μεταβ. ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τοῦ πράγματος, εἰ ἐπισκήψαντος τοῦ πατρὸς ἐπεξελθεῖν τοῖς αὐτοῦ φονεῦσι μὴ ἐπέξειμι Ἀντιφ. 1, 1 εἰς ἀπορίαν εὑρίσκομαι περὶ τοῦ πράγματος (δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω), ἄν, ἐν ᾧ ὁ πατὴρ ἀφῆκεν ἐντολὴν νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς φονεῖς του, δὲν τοὺς ἐκδικοῦμαι. οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον 2, 2 οἱ ἐκδικούμενοι τὸν φόνον. ὑπὲρ τοῦ ἀνδροφόνου τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι Πλ. Εὐθύφρ. 4 D ἕνεκα τοῦ ἀνδροφόνου καταδιώκω τὸν πατέρα ἐπὶ φόνῳ. ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην Νόμ. 866 Β καταδιώξας τοῦτον δικαστικῶς. Ἀπολύτ. ἀδικούμενοι ἐπεξερχόμεθα Θουκ. 5, 89 ἐπεξερχόμεθα ἐναντίον τοῦ ἀδικοῦντος ἡμᾶς· πρβ. Ἡρ. 3, 80 εἴδετε τὴν Καμβύσεω ὕβριν ἐπ' ὅσον ἐξῆλθε πόσον προέβη (προεχώρησεν) ἡ ὕβρις τοῦ Κ. ἔτρεψαν τὸ καθ' ἑαυτοὺς καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ Θουκ. 1, 62 ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τὸ ἀπέναντι ἑαυτῶν κέρας καὶ προεχώρησαν πολὺ καταδιώκοντες αὐτούς. || διηγοῦμαι ἀκριβῶς. μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς Αἰσχ. Πρ. 896 μακροῦ λόγου εἶνε ἀνάγκη, ἵνα διηγηθῇ τις ταῦτα ἀκριβῶς. || ἐπεξέρχομαι λέγων Ἀντιφ. 1, 24 ἴσ. διηγοῦμαι (τὰ πράγματα) ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. (ἠξίωσα γράφειν) οἷς τε αὐτὸς παρῆν καὶ τὰ παρὰ (Ullrich: καὶ παρά) τῶν ἄλλων ὅσον δυνατὸν ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών Θουκ. 1, 22 ἀφ' οὗ ἠρεύνησα μετὰ τῆς δυνατῆς ἀκρι-

δείας περὶ ἑνὸς ἑκάστου τόσον ἐκεῖνα, εἰς ὅσα ὁ ἴδιος ἤμην παρών, ὅσον καὶ τὰς παρὰ τῶν ἄλλων πληροφορίας. ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν μάθοις ἂν οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν Ἀπ. Σοφ. 833 τὰ θεῖα, ὅταν τὰ κρύπτωσιν οἱ θεοί, δὲν ἐμπορεῖς νὰ τὰ μάθῃς καὶ ἂν πάντα διέλθῃς ἀκριβῶς καὶ ἐξετάσῃς. οὐκ ἀγεννῶς γε ἐπεξέρχῃ τῷ λόγῳ παρρησιαζόμενος Πλ. Γοργ. 492 D μετὰ πολλῆς γενναιότητος ἐκθέτεις διὰ τοῦ λόγου τὰ διανοήματά σου (κυρ. «βγαίνεις πέρα πέρα» ἢ «τὰ βγάζεις πέρα» μὲ τὸν λόγον) εὐπαρρησιάστως. νῦν δὲ μόνον ὅσον τινὰ τύπον αὐτῶν δι' ὀλίγων ἐπεξέλθωμεν Πλ. Νόμ. 778 C νῦν δὲ μόνον σχέδιόν τι τῆς οἰκοδομῆς τῆς πόλεως ἂς διεξέλθωμεν δι' ὀλίγων. Περὶ τοῦ ὅσον ἴδ. ὅσος. ‖ καὶ δειλίᾳ μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν Θουκ. 5, 100 καὶ εἶνε δειλία νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τις ὅλα τὰ μέσα, πρὶν γίνῃ δοῦλος. βουλόμενοι τῇ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐπεξελθεῖν Θουκ. 4, 14 ἐπιθυμοῦντες διὰ τῆς παρούσης τύχης (στηριζόμενοι εἰς τὴν παρ. εὐτυχίαν) νὰ ἐπιτύχωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον (κυρ. νὰ προχωρήσωσιν ὅσον τὸ δυν. περισσότερον). Μᾶλλον ὧδε: νὰ ἐπωφεληθῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἐκ τῆς παρούσης εὐτυχίας· ἡ δοτ. δηλ. ὡς ἀντικείμενον. ἐπεξελθεῖν δ' οὐκ ἔνι τῷ πράγματι καὶ λαβεῖν αὐτὸ τελέως [Πλ.] Κλειτοφ. 408 D δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διεξέλθωμεν τὸ πρᾶγμα καὶ λάβωμεν αὐτὸ τελείως. Διάφορον τὸ ἐν Πλ. Πρωταγ. 345 D: δι' ὅλου τοῦ ᾄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι ἐπικρίνει τὸ ῥῆμα τοῦ Π. (κυρ. ἐκστρατεύει, τρόπον τινὰ ἐναντίον τοῦ ῥήμ. τοῦ Π.). ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὁμοίᾳ τῇ πίστει καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται Θουκ. 1, 120 ἴδ. ὅμοιος.

ἐπεξῆς Ἰων. ἀντὶ ἐφεξῆς.

ἐπεξιακχάζω φωνάζω δυνατὰ μετὰ χαρᾶς καὶ ἀλαλαγμοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 622. Τὸ χωρίον: ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας ἐπαλαλάξας παιᾶνα νικητήριον (κυρ. ἐπὶ τῇ ἁλώσει τῆς πόλεως).

ἐπέοικα (ἴδ. εἴκω, ἔοικα): ὅς τις οἱ τ' ἐπέοικε καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν Ι 392 ὅστις ἁρμόζει εἰς αὐτὸν καὶ εἶνε βασιλικώτερος. Συνήθ. ἀπροσ. σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν Δ 341 εἰς ὑμᾶς εἶνε προσῆκον μεταξὺ τῶν πρώτων ὄντες νὰ ἵστασθε (ἐν τῇ μάχῃ). τὶν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν πειθέμεν Πινδ. Ν. 7, 95 εἰς σὲ ἁρμόζει νὰ καταπείθῃς τὸν σύζυγον τῆς Ἥρας. πάρεστι γὰρ ὁποῖά περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα Αἰσχ. Χο. 665 ὁποῖα ἀκριβῶς ἁρμόζουν εἰς (ἔχει τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ) τοῦτον ἐδῶ τὸν οἶκον. ὧν ἐπέοιχ' (ἐνν. τυγχάνειν = οὐ δεύεσθαι) ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα ζ 193 τὰ ὁποῖα ἁρμόζει νὰ λαμβάνει ἱκέτης πολυπαθὴς συναντήσας ἡμᾶς.

ἐπέπιθμεν ἴδ. πείθω.

ἐπέπληγον ἴδ. πλήσσω.

ἐπέπλως ἴδ. ἐπιπλώω.

ἐπέπτατο ἴδ. ἐπιπέτομαι.

ἐπέπυστο ἴδ. πυνθάνομαι.

ἐπέπω Ἰων. ἀντὶ ἐφέπω.

ἐπερείδω ἐπακκουμβῶ, στηρίζω τι ἐπί τινος. ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον Η 269 ἔβαλεν ἐπάνω δύναμιν ἀμέτρητον. ἐπέρεισεν ἐς κενεῶνα Ε 856 ἐπεστήριξε μέχρι τοῦ κενεῶνος (ἐνν. τὸ ἔγχος). Μέσ. σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας Εὐρ. Ἑκ. 114 συνήθως: αἷς (ἢ ὧν) τὰ λαίφη προτόνοις ἐρείδεται. Κατὰ τὸν Δ. Βερν. ὡς μέσον: ἐπερειδούσας τὰ (ἑαυτῶν) λαίφη τοῖς ἑαυτῶν προτόνοις: ὅτε αἱ σχεδίαι (ἤτοι αἱ νῆες τ. ἔ. οἱ ναυβάται, οἱ πρὸς ἀπόπλουν ἑτοιμαζόμενοι Ἕλληνες) ἐπήρειδον τὰ λαίφη τοῖς ἑαυτῶν προτόνοις. χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν (ἐνν. τὸ πρᾶγμα), ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς Ἀρφ. Βάτρ. 1102 δυσχερὲς λοιπὸν ἔργον εἶνε νὰ διαλύῃ τις τὴν διαφοράν, ὅταν ὁ μὲν (Αἰσχύλος) ἀντιτείνῃ εὐρώστως («βαστᾷ γιερά»), ὁ δὲ (Εὐριπίδης) ἐμπορῇ νὰ γυρίζῃ ὀπίσω καὶ στηριζόμενος καλῶς νὰ ἐπιτίθηται ζωηρῶς (κατὰ τοῦ ἀντιπάλου). Αἱ λέξεις εἶνε εἰλημμέναι ἐκ τῆς παλαίστρας· τὸ δ' ἐπαναστρέφειν λέγεται περὶ τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ἐπιστρέφων αἰφνιδίως ἐκ τῆς πλαστῆς φυγῆς ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· πρβ. Θουκ. 8, 105.

ἐπέρομαι πάλιν ἐρωτῶ ἢ ἐρωτῶ κατόπιν· τὸν θεὸν ἐπήροντο εἰ παραδοῖεν τὴν πόλιν Θουκ. 1, 25 ἠρώτησαν τὸν Θ. ἂν ἔπρεπε νὰ παραδώσωσι τὴν πόλιν.

ἐπερρώσαντο ἴδ. ἐπιρρώομαι Α 529.

ἐπερύω σύρω πρὸς ἐμαυτόν· θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ ἀργυρέῃ α 441 ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν (ἐτράβηξε) τὴν θύραν (λαβοῦσα) αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀργυρᾶς κορώνης (περὶ ἣν εἴλισσεν ὁ κλείων τὸν ἱμάντα, ὃν ἀπέλυεν ὁ ἀνοίγων). Καὶ ἐν τμήσει· καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες μ 14 καὶ στήλην ἐπ' αὐτοῦ ἀνεγείραντες, ἱδρύσαντες. Μέσ. ἐπειρυσάμενον τὴν λεοντέην κατυπνῶσαι Ἡρ. 4, 8 κυρ. σύρας ἐπάνω του (σκεπασθεὶς μὲ) τὴν λεοντῆν ἐκοιμήθη.

ἐπέρχομαι κυρ. ἔρχομαι ἐπί τι (ἐπί τινα), πλησιάζω ·ἐρχόμενός που. Ἡ σύνταξις: ἐπέρχομαί τινι ἢ τινα ἢ πρός τινα, ἐπελθεῖν γῆν, πόλιν: ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸν δῆμον, ἐπὶ τὸ κοινόν, ἐς πόλεμον: ἐπέρχεταί μοι (με) λέγειν: ἐπελθεῖν τί τινι (τοσάδε πολέμῳ). — ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε Μ 200 ἐπέρασε πλησίον ἀπὸ αὐτούς. βροτοῖσιν ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ Αἰσχ. Πέρ. 602 ὅταν ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν τρικυμία συμφορῶν. πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν δ 268 ἔχω ἐπισκεφθῇ πολλὰς χώρας. πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνη ἐρευνῶν Σ 321 ἐπεσκέφθη (κυρ. ἦλθεν ἐπὶ) πολλὰς φάραγγας κατόπιν τῶν ἰχνῶν (ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη) τοῦ ἀνδρός, ἀναζητῶν αὐτόν. ἢ πόλλ'

ἐπῆλθον Εὐρ. Φοιν. 701 σὲ βεβαιώνω (= ἦ), πολλὰ μέρη ἐγύρισα. Φολόην ἐπελθών Ἡρ. Μ. 182 ἀφ' οὗ μεταβῇς (ἔλθῃς) εἰς τὴν Φολόην. τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Σοφ. Ἀντ. 700 τοιαύτη σκοτεινὴ φήμη σιωπηλῶς (λάθρα) διαδίδεται κατὰ τὴν πόλιν. ἐπέρχεται ὁ Νεῖλος τὸ Δέλτα Ἡρ. 2, 19 κυρ. ἔρχεται ἐπὶ τὸ Δέλτα, ὅθεν: κατακλύζει τὸ Δ. ὅν τ' (δηλ. λειμῶνα) ἐπέρχεται Τυφῶ μένος ὕδωρ τε (Pauw: τὸ) Νείλου νόσοις ἄθικτον Αἰσχ. Ἱκ. 568 ἐφ' ὃν ἔρχεται (ἐπισκήπτει) ἡ δύναμις (ὁρμὴ) τοῦ Τυφῶνος (δηλ. οἱ θερμοὶ ἄνεμοι οἱ τήκοντες τὴν χιόνα) καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου, τὸ νόσοις ἄθικτον (διότι ἅμα τῇ πλημμύρᾳ αὐτοῦ ἐξαφανίζεται ὁ λοιμός, ἡ πανώλης). Μτφ. τίνα μοῦσαν ἐπέλθω; δάκρυσιν ἢ θρήνοις ἢ πένθεσιν; Εὐρ. Ἑλ. 165 ποῖον ᾆσμα ν' ἀρχίσω δακρυόεν ἢ θρηνῶδες ἢ πένθιμον (κυρ. μὲ τὰ δάκρυα κέ.); Πρβ. Ἀρφ. Ἀχ. 627: τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν ἂς ἀρχίσωμεν τοὺς ἀν. Καὶ μετὰ τῆς εἰς καὶ αἰτ. κυρ. καὶ μτφ. ἐς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν Σοφ. Τρ. 1180 κατενεχθεὶς (φθάσας) εἰς τοιαύτην λογομαχίαν. καί τινες αὐτοῖς ἐγγὺς τῆς πόλεως οὔσης καὶ ἐπεληλύθεσαν Θουκ. 6, 69 καί τινες παρ' αὐτοῖς, ἐπειδὴ ἡ πόλις ἦτο πλησίον καὶ εἶχον μεταβῇ ἐκεῖσε. Καὶ μετ' αἰτ. ὅσους μὴ ἐπῆλθε Βρασίδας 5, 110 εἰς ὅσους (καθ' ὅσον ὑποθέτω = μή) δὲν ἔφθασε: ὅσους δὲν ἐπεσκέφθη ὁ Βρ. ἐπήλυθον ὧραι β 107 προσῆλθον (ἐπανῆλθον) αἱ ὧραι (π. χ. πρὸς τὸν παρατηρητήν, κατὰ τὸ ἔαρ· οἷον ἐκ τῆς περιοδείας των). ἡ θάλασσα ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι Θουκ. 3, 89 ἐπάτησε μέρος τι τῆς πόλεως. ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἷόν τε περαιοῦσθαι καὶ τοῦ στρατεύματος ταῖς γοῦν ἐπελθούσαις ναυσὶ κρατεῖν 7, 47 ἐφ' ὅσον ἀκόμη εἶνε δυνατὸν νὰ περάσῃ τις τὸ πέλαγος καὶ νὰ ὑπερισχύσῃ (τῶν ἐχθρῶν) διὰ τῶν νεωστὶ ἐλθόντων πλοίων ἐκ τοῦ (ὅλου) στρατεύματος. ναυτικὸν ἐᾶσαι Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν 1, 36 νὰ ἀφήσῃ ναυτικὸν νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν Πελοποννησίων (πρβ. 3, 69. 4,25. 7, 59). τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος δ 793 τοσαῦτα αὐτὴν διαλογιζομένην κατέλαβεν ἡδὺς ὕπνος. ἀλλ' ἄφαρ βέβακε τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι Σοφ. Τρ. 134 ἀλλ' ἡ χαρὰ καὶ ἡ στέρησις αὐτῆς, ὅπως ταχέως ἐγκαταλείπουσι τὸν ἕνα, οὕτως ἐπίσης ἐπέρχονται εἰς τὸν ἄλλον. νῦν ἵμερος ἐπείρεσθαί μοι ἐπῆλθε, εἴ τινα πάντων εἶδες ὀλβιώτατον Ἡρ. 1,30 τώρα ἐπῆλθέ μοι ἐπιθυμία νά σε ἐρωτήσω, ἂν κέ. καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται Πλ. Φαίδων 88 C διότι καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν τώρα ποῦ σε ἤκουσα ἐπέρχεται νὰ λέγω τοιοῦτόν τι πρὸς ἐμαυτόν. Καὶ μετὰ τῆς εἰς: κλωπείας δ' ἐν χώρᾳ καὶ πόλει μηδὲ εἰς τὸν ἔσχατον ἐπέλθοι νοῦν ἅψασθαι Νόμ. 823 E εἴθε δὲ μηδὲ ἐν ἐσχάτῃ περιπτώσει ἐπέλθῃ εἰς τὸν νοῦν (τινος) νὰ μετάσχῃ κλοπῆς ἐν χώρᾳ καὶ πόλει. Οὕτω συνήθως ἐξηγοῦσι τὸ χωρίον, κατὰ τὴν διόρθ. εἰς τὸ ἔσχατον. Φαίνεται ὅτι τὸ χωρίον νοσεῖ. — πολλάκις ἔμοιγ' ἐπελήλυθε καὶ τοῦτο φοβεῖσθαι Δημ. 9,54 πολλάκις μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ φοβοῦμαι καὶ τοῦτο (καὶ οὗτος ὁ φόβος). ‖ ἐναντίον τινὸς ἔρχομαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω· καὶ γὰρ Βοιωτοὺς ἀλλοτρίοις ἱεροῖς ἐπελθόντας οἰκεῖα νῦν κεκτῆσθαι Θουκ. 4, 98 καταλαβόντες κατ' ἀρχὰς ξένα ἱερά, τώρα τὰ ἔχουν κτῆμα ἰδικόν των. τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε Η 262 ἡ λόγχη ἐπέρασεν ἐπάνω τοῦ αὐχένος «τμητικῶς», τὸν ἔκοψεν ὀλίγον (ξέπετσα). τήν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες Θουκ. 2, 39 ὅταν εἰσβάλωμεν εἰς τὴν χώραν τῶν ἄλλων. ἐς πόλεμον ἐπέρχεσθε 3, 47 = ἔρχεσθε ἐναντίον αὐτῶν, ἵνα πολεμήσητε· πλεοναστικὴ πως ἡ ἔκφρασις, ἀλλὰ σαφεστέρα τῆς ἁπλῆς ἐς πόλεμον ἔρχεσθε. ταῦτά σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ' ηὗρον κακόν Εὐρ. Ἰ. Α. 349 ἐν τούτοις (εἰς ταῦτα) πρῶτόν σου καθηψάμην, ἐν οἷς (= ἵνα) σε πρῶτον εὗρον (ὄντα) κακόν. τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων Θουκ. 1, 97 τόσα (ὅσα θὰ εἴπῃ ἐφεξῆς) ἐξετέλεσαν («διεπράξαντο» Σχ.) διὰ πολέμων καὶ διαπραγματεύσεων. κρύσταλλος οὐ βέβαιος ὥστ' ἐπελθεῖν 3, 23 νὰ περάσῃ τις ἀπ' ἐπάνω. ‖ ἐπισκέπτομαι· πύλας φύλακάς τ' ἐπῆλθον σὸν δέμας θηρώμενος Εὐρ. Φοίν. 699. Θουκ. 8, 54. Σοφ. Ἀντ. 153. Καὶ κατὰ τμῆσιν· τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Σοφ. Ο. Τ. 199 ἐὰν ἡ νὺξ ἐν τέλει (τελευτῶσα) ἀφήσῃ τι, ἐναντίον τούτου ἐπέρχεται ἡ ἡμέρα (τοῦτο καταστρέφει ἡ ἡμέρα).

ἔπεσαν ἐπ. ἀντὶ ἐπῆσαν ἴδ. ἔπειμι.

ἐπεσβολίη ἡ, ἡ διὰ λόγων προσβολή· νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ, ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄντα σέθεν δ 159 νὰ φανῇ ἐνώπιόν σου, ὅτι ῥίπτει (κυρ. νὰ φανερώσῃ ἐν. σου) λόγια αὐθάδη, ἄκριτα καὶ ἀνόητα.

ἐπεσβόλος 2 ὁ ἔπεσι βάλλων, λοίδορος, βλάσφημος Β 275

ἐπεσθίω ἐπί τινι ἐσθίω, ἀπ' ἐπάνω τρώγω· μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον ἐπεσθίων Ξεν. Ἀπομ. 3, 14, 3 = ἐπὶ μ. σίτῳ ἐσθίων π. ὄψον. βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα Ἀθην. 276 F ἐπὶ τοῖς β. κρέασιν ἤσθιε σ. Ἔθος ἦν ἐπερωτᾶν πότερα κνῆν ἢ ἐπεσθίειν Πολυδ. 7, 196 οἱ τυροπῶλαι συνήθιζαν νὰ ἐρωτοῦν τοὺς ἀγοραστάς, ἂν θέλουν τυρὶ διὰ τρίψιμον ἢ διὰ νὰ τὸ τρώγουν μὲ τὸ ψωμὶ (= ἐσθίειν ἐπὶ σίτῳ).

ἐπέσπον ἴδ. ἐφέπω.

ἐπέσσευεν ἴδ. ἐπισεύω.

ἐπεσσεύοντο ἴδ. ἐπισεύω.

ἐπεσσυμένως ἐπίρρ. ἐκ τοῦ παθ. πρκ. (τοῦ ἐπισεύω) ὁρμητικῶς.

ἐπέσσυται ἴδ. ἐπισεύω.

ἐπεστεώς Ἰων. = ἐφεστώς· ἴδ. ἐφίστημι.

ἐπέτης ὁ: (πλοῦτος) πολύφιλος ἐπέτας Πινδ. Π. 5. 4 ὁ ποιῶν ἕπεσθαι πολλούς, «ᾧ πολλοὶ φίλοι ἕπονται» Σχ.

ἔπετον Αἰολ. Δωρ. = ἔπεσον, ἴδ. πίπτω.

ἐπέτοσσε ἴδ. ἐπιτόσσαι.

ἕπευ ἰδ. ἕπομαι.

ἐπεύαδε ἴδ. ἐφανδάνω.

ἐπευφημέω δι' εὐφημίας (εὐφήμου βοῆς) ἐπιδοκιμάζω· ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαι ἱερῆα Α 22 ἐπευφημοῦντες ἐκέλευσαν αἰδεῖσθαι τὸν ἱερέα. χοαῖσιν νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε Αἰσχ. Πέρ. 622 ἐπᾴδετε ὕμνους ταῖς τοῖς νεκροῖς προσφερομέναις χοαῖς (Weckl.)· ὀρθότερον (ἴδ. Χο. 151) συναπτέον τὸ νερτέρων πρὸς τὸ ὕμνους. ἐπευφημήσατε παιᾶνα τῇμῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην Ἄρτεμιν Εὐρ. Ἰ. Α 1468 ἐπευφημήσατε τὴν Διὸς κόρην Ἄρτεμιν (ἐπευφήμησιν ἐσομένην) παιᾶνα (θυτήριον) ἐπὶ τῇ ἐμῇ συμφορᾷ. ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας παιᾶν' ἐπηυφήμησεν («ἐν εὐφήμῳ βοῇ εἶπεν» Ἡσ.) εὐθυμῶν ἐμέ Ἀπ. Αἰσχ. 350 (Πλ. Πολ. 383 Β) κατὰ λέξ. ἀφ' οὗ εἶπε σύμπαντα, ἐνεκωμίασε τὰς θεοφιλεῖς τύχας μου ἐν παιᾶνι πρὸς εὐθυμίαν (εὐχαρίστησίν) μου· κατ' ἄλλους τὸ τύχας εἶνε ἀντικείμ. τοῦ παιᾶν' ἐπηυφήμησεν, λαμβανομένου ὡς μιᾶς ἐννοίας: ἔψαλε παιᾶνα εἰς τὰς ἐμὰς θ. τύχας.

ἐπεύχομαι: τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν Αἰσχ. Εὐμ. 977 ἴδ. βρέμω. οὓς οὐ μήποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς Σοφ. Ο. Κ. 1024 οὐδέποτε θὰ εὐχαριστήσωσι τοὺς θεούς, ὅτι διέφυγον ἀπὸ αὐτοὺς (=οὓς) ἐκ τῆς χώρας ταύτης. ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται Αἰσχ. Ἑπτ. 439 ὅστις μεγάλα δεινὰ ἐπαπειλεῖ τῇ πόλει. ἐπεύχομαι θήσειν τροπαῖα 262 ἴδ. ἐπίσκοπος.

ἐπέφαντο ἴδ. φαίνω.

ἔπεφνον ἀόρ. β' τοῦ *φένω.

ἐπέφῡκον ἴδ. φύω.

ἐπέχω κρατῶ, βάλλω τι ἐπί τινος. Ἡ σύνταξις: ἐπέχω τινί τι (μαζὸν παιδί, σκοπῷ τόξον, τὸν νοῦν τινι)· ἀμτβ. ἐπέχω τινί, ἢ ἐπί τινι ἢ ἐπί τινα, ἐπί (κατά) τι· καὶ μετ' ἀπρφ. — ἐπέχω τινά τινος (τῆς διώξεως): ἐπέχω τινὰ μὴ (ἢ ὥστε) ποιεῖν τι. — ἐπέχω περί τινος (διαλέγεσθαι). — ἐπίσχες (σεαυτόν). Καὶ μετὰ μτχ. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει τῷ κεν ἐπισχοίης πόδας Ξ 241 ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ (ἐμπορῇς νὰ) βάλῃς (κρατήσῃς) τοὺς πόδας σου. ἐπισχὼν οἶνον κυρ. κρατήσας ἐπάνω πλησίον του τὸν οἶνον (διὰ νὰ τὸν πίῃ, ὅπως κάμνουν εἰς τὰ μικρὰ παιδία). Ὁμοίως· εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον Ἀρφ. Νεφ. 1382 ἂν ἔλεγες βρῦν («τὸ ὑποκόρισμα, ὅ ἐστι λεγόμενον τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν» Ἀ. Β. 31. 9. Πρβ. βρύλλω), ἐγὼ τὸ ἐκαταλάβαινα καὶ ἐκρατοῦσα κοντά σου τὸ νερό, διὰ νὰ πίῃς. Καὶ μέσ. ἐπισχόμενος (ἐνν. τὴν κύλικα) καὶ μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιεν Πλ. Φαίδων 117 C κρατήσας («ἀφ' οὗ ἔβαλε») πλησίον εἰς τὰ χείλη του τὸ ποτήριον. Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς = ἐπισχὼν ἑαυτόν τ. ἔ. κρατήσας τὴν ἀναπνοήν του. Ὁμοίως ἐξηγ. τὸ μαζὸν ἐπέσχον τοι Χ 83 κυρ. ὅταν ἡ μήτηρ κρατεῖ τὸν μαστόν της (διευθύνουσα) ἐπάνω εἰς τὸ στόμα τοῦ βρέφους. γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον οὐδὲ μαστῷ τροφεῖα ματρὸς οὐδὲ λουτρὰ χεροῖν Εὐρ. Ἴων. 1492 κατὰ λέξ. δὲν σὲ ἔβαλα κοντὰ εἰς τὸ (ἐκ τοῦ μαστοῦ μου) γάλα οὐδὲ διὰ τοῦ μαστοῦ μου (σοὶ προσέφερα) τὴν ἐκ τῆς μητρός (φυσικὴν) τροφὴν οὐδὲ λουτρὰ (οὐδὲ σὲ ἔλουσα) διὰ τῶν χειρῶν μου. ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν, βάψαι ἐπειγόμενος Θεοκρ. 13, 46 ἐκράτει κοντὰ (ἐπάνω) εἰς τὸ πόσιμον ὕδωρ τὴν περιεκτικὴν (δηλ. πολλοῦ ὕδατος) ὑδρίαν, ἐπειγόμενος νὰ βυθίσῃ αὐτὴν (ἐντὸς τοῦ ὕδατος). Καὶ ἀπολύτ. ἐσθίω κἀπέχω Ἀρφ. Εἰρ. 1165 «προσάγω τῷ στόματι» Σχ. || διευθύνω πού τι· ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον Πίνδ. Ὀ 2, 98 διηύθυνεν ἐπάνω εἰς τὸν σκοπὸν τὸ τόξον. ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν ἔπτηξε κρηπῖδ' ὡς λεληθέναι δοκῶν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 984 ἐναντίον δὲ ἄλλου διηύθυνε τὰ τόξα, ὁ ὁποῖος συνεστάλη περὶ τὴν κρηπῖδα τοῦ βωμοῦ, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι κανεὶς δὲν τὸν βλέπει. τρυφῶν καὶ τὴν διάνοιαν ἐπὶ μείζοσι γάμοις ἐπέχων Πλ. Νόμ. 926 Β ὑπερηφανευόμενος (διὰ τὸν πλοῦτόν του) καὶ ἔχων τὸν νοῦν του (ἐστραμμένην τὴν προσοχήν του) εἰς σπουδαιοτέρους γάμους (δηλ. εἰς καλλιτέραν νύμφην). τί μοι ὧδ' ἐπέχεις; τ 71 διατί τόσον ἐξαγριοῦσαι, παραφέρεσαι, ἐναντίον μου; κυριολεκτικώτερον ἡ συνήθεια: διατί τόσον (πολὺ) τὰ ἔχεις μαζί μου»; ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν χ 75· πρβ. Π 732. ἐπὶ ἔργῳ θυμὸν ἔχων Ἡσ. Ἔρ. 442 ποῦ ἔχει τὸν νοῦν εἰς (ποῦ κυττάζει) τὴν δουλειάν του. ἐπεῖχε ἐπὶ Λακεδαιμονίους Ἡρ. 9, 59 διευθύνετο ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων. πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες ἐμμενέως ἐμάχοντο Ἡσ. Θεογ. 711 πρότερον δὲ διευθύνοντες (κυρ. κρατοῦντες) τὰ ὅπλα ἐναντίον ἀλλήλων σταθερῶς (ἐμμένοντες) ἐμάχοντο. τὰς ἐπὶ σφίσι ναῦς ἐπεχούσας Θουκ. 8, 105 τὰς ἐναντίον αὐτῶν ἑτοιμαζομένας νὰ πλεύσωσιν («ἐφεδρευούσας») ναῦς. ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ Ὀαρίων Ἀπ. Πίνδ. 72 (44) οἴνου ἐμπλησθείς ποτε ὁ Ὠρίων ἐπετίθετο ἀλλοτρίᾳ γυναικί. οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες Ἀρφ. Λυσ. 490 κυρ. οἱ ἔχοντες τὸν νοῦν (τὴν διάνοιαν) ταῖς ἀρχαῖς: οἱ ἐποφθαλμιῶντες τὰς ἀρχάς. Περὶ τοῦ Πλ. Νόμ. 926 Β. ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων ἴδ. ἀνωτ. Καὶ ἄλλως μετ' ἀπρφ. πιεῖν ἐπέσχον Ἀρφ. Νεφ. 1382

ἴδ. ἀνωτ. τῷ (ἱππικῷ) ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι Ἡρ. 1, 80 εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν (τ. ἔ. ἀποβλέπων ἤλπιζεν), ὅτι θὰ διαλάμψῃ (διαπρέψῃ). Παρ' Ἡρ. συνήθως πρὸς ἐνεστ. ἀπρφ. ὡς ἐπ' οὓς ἐπεῖχε στρατηλατέειν αὐτός 1, 153 ἐφ' οὓς διενοεῖτο (κυρ. ἐπεῖχε τὸν νοῦν) στρατηλατεῖν αὐτός. Ὁμοίως 6, 96 κἀλλ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως συντ. πρὸς ἀπρφ. ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν Σοφ. Φιλ. 881 μεταβῶμεν (κυρ. ἂς κινήσωμεν νὰ ὑπάγωμεν) εἰς τὸ πλοῖον μηδ' ἀναστείλωμεν τὸν πλοῦν. ἐπέσχον τὸ εὐθέως τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιχειρεῖν Θουκ. 7,33 ἀνέστειλαν τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἄμεσον προσβολήν. Καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου Ξεν. Ἀπ. 3, 6, 10. Διάφορον εἶνε τὸ Θουκ. 2, 81 οὔτ' ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν τ. ἔ. δὲν ἐστάθησαν («οὐκ ἐνεκαρτέρησαν» Σχ.) ἵνα καταλάβωσι στρατόπεδον· ὅπου ὅμως τὸ ἄρθρον τὸ εἶνε περιττόν, ὡς παρετήρησεν ἤδη καὶ ὁ Σχ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐξηγήσωμεν: δὲν εἶχον τὸν σκοπὸν (ὡς παρ' Ἡρ. ἴδ. ἀνωτ.), δὲν διενοήθησαν, νὰ καταλάβωσι στρατόπεδον, πάλιν τὸ ἄρθρον ἐμποδίζει, παρέλκον. Ἂν δὲ πάλιν θελήσωμεν νὰ παραβάλωμεν τὴν ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις (ἃ ἴδ ἀνωτ.), ἐν οἷς τὸ σύναρθρον ἀπρφ., σημασίαν, θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ ἐπέχω σημ. ἀναστέλλω τὸν πλοῦν, τὴν προσβολὴν κτλ., ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ ἐπέσχον σημ. ἐπέσχον ἑαυτούς, τ ἔ. κεῖται ἀντὶ τοῦ μέσου ἐπέσχοντο, ὅπερ καὶ πρέπει νὰ γράψωμεν διορθοῦντες· οὕτω δὲ ἐκλείπει καὶ τὸ ὀχληρὸν ἄρθρον· πρβλ. τὸ ἐπισχόμενος ἐν Πλ. Φαίδ. 117 C, περὶ οὗ ἰδ. ἀνωτ.— ἀμφὶ δὲ Γαίῃ ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο καί ῥ' ἐτανύσθη πάντῃ Ἡσ. Θε. 176 πέριξ δὲ τῆς Γῆς, ἐπιθυμῶν συνουσίαν, ἐπεκόλλησεν ἑαυτὸν καὶ ἐξηπλώθη πρὸς ὅλα τὰ μέρη || κρατῶ τὴν ὁρμήν (=ἐπ-) τινος, σταματῶ. ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν Σοφ. Αἴ. 847 κρατήσας ὀπίσω (σταματήσας) τὴν χρυσόν. ἡνίαν. οὐκ ἐφέξετε στόμα; Εὐρ. Ἑκ. 1283 δὲν θὰ κρατήσητε (κλείσητε) τὸ στόμα του; Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας στόμα χρησμοὺς ἐπέσχον Φοιν. 866 «ὅσον διὰ τὸν Ἐτεοκλῆν, ἤτοι ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσω ἕνεκα τοῦ Ἐτεοκλέους, τ. ἔ. διότι θά με παρεκάλει ὁ Ἐτεοκλῆς, κλείσας τὸ στόμα θὰ ἐκράτουν, δὲν θὰ ἔλεγον τοὺς χρησμούς» (Δ. Βερναρδ.). παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ Ἀρφ. Εἰρ. 1121 ἀναγκάζων αὐτὸν διὰ τοῦ ξύλου νὰ ἡσυχάσῃ. Παθ. τὴν φωνὴν ἐπέσχητο Πλουτ. Βρούτ. 15 «ἐστάθηκεν ἡ φωνή του». οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ μήτοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους Σοφ. Ἠλ. 517 διότι δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ Αἴγ., ὅστις σὲ περιώριζε πάντοτε καὶ δέν σε ἄφινε νὰ ἐξέρχησαι ἔξω καὶ νὰ κατεντροπιάζῃς τοὺς οἰκείους. καί σε μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ Θουκ. 1, 129 καὶ ἂς μή σε ἐμποδίζῃ μήτε νὺξ μήτε ἡμέρα, ὥστε νὰ παραμελῇς νὰ πράττῃς τι ἐξ ὅσων μοὶ ὑπόσχεσαι. Ἀλλὰ τὸ ἐπισχέτω δὲν εἶνε ἀόρ. ἀλλ' ἐνεστὼς τοῦ ἐπίσχω. ὡς φαίνεται καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐνεστωτικῆς ἐννοίας καὶ ἐκ τῶν ἐφεξῆς. ἐπίσχες Αἰσχ. Χο. 895 στάσου. ἐπίσχετον μάθωμεν Σοφ. Φιλ. 539 σταθῆτε νὰ μάθωμεν (καὶ Εὐρ. Ἱππ. 567). ἐπίσχες, ἥν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου Εὐρ. Ἱκ. 397 = μήπως σε ἀπαλλ. τοῦ π. πρὶν δ' ἂν τελευτήσῃ, ἐπισχεῖν μηδὲ καλέειν κω ὄλβιον ἀλλ' εὐτυχέα Ἡρ. 1, 32 πρὶν δὲ ἀποθάνῃ, νὰ σταθῇ (καὶ νὰ περιμένῃ) καὶ νὰ μὴν τὸν ὀνομάζῃ ἀκόμη εὐδαίμονα, ἀλλ' εὐτυχῆ (τυχηρόν). οὐκ ἐπισχήσω (ἐνν. γνώμην ἀποδέξασθαι) 7, 139 δὲν θὰ κρατήσω μέσα μου, ἀλλὰ θὰ εἴπω εὐθὺς τὴν γνώμην μου. ἐπισχὼν ὧν (= τούτων ἃ) ὥρμηκε Δημ. 14, 5 ἀναβαλὼν τὰ σχέδιά του. εἰς ἣν (ναῦν) ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις (= οὐ παύσῃ) οὐδὲ ναυπηγούμενος Ἀρφ. Ἱππ. 915 εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ παύσῃς νὰ κάμνῃς ἔξοδα οὐδὲ νὰ τὴν ἐπισκευάζῃς. κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ πᾶσαν, ὁπόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος Ψ 238 ὅπου τὸ ὁπόσον-μένος εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ πᾶσαν: καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν, δηλ. ὁπόσον μέρος κατέλαβεν (εἰς ὅσον μέρος ἐξηπλώθη) ἡ ὁρμὴ τοῦ πυρός. ἐπέσχον Κορινθίους Ἡρ. 9, 31 κατέλαβον τὸ μέρος τὸ ἀντικρὺ (τοῦ μετώπου) τῶν Κορινθίων. τὸ δὲ ἄλλο αὐτοὶ ἐπεῖχον Θουκ. 1, 48 τὸ δὲ ὑπόλοιπον (δηλ. τὸ κέντρον, τὸ ἀριστ. κέρας καὶ μέρος τοῦ δεξιοῦ) αὐτοὶ κατεῖχον (καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν).—καὶ πάρος ἐπεῖχεν (ἐνν. μόγις ἡμᾶς) Σοφ. Ο. Κ. 1744 καὶ πρότερον ἡ φροντὶς αὕτη κατεῖχεν (ἐπίεζεν) ἡμᾶς. εἰκὸς ἡμᾶς παρόντος δαίμονος... τῇ μορφῇ νεωτάτου καὶ μεγέθει πάντα ἐπέχοντος... μὴ ἀμνημονῆσαι Ξεν. Συμπ. 8, 1 εἶνε εὔλογον νὰ μὴ ἀμνημονήσωμεν δαίμονος...νεωτάτου κατὰ τὴν μορφὴν καὶ διὰ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ ἐπὶ παντα ἐκτεινομένου. (σεισμοὶ) ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι ἐπέσχον Θουκ. 1, 23 ἐπεξετάθησαν εἰς πλεῖστον μέρος γῆς καὶ συγχρόνως μετὰ μεγίστης ἰσχύος (ἤ: καὶ οἱ αὐτοὶ ἐγένοντο ἰσχυρότατοι). ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ὀπώρη ἐπέχει Ἡρ. 4, 199 παρὰ τοῖς Κυρ. ἡ ὀπώρα διαρκεῖ («βαστᾷ») ὀκτὼ μῆνας τ. ἔ. ἡ συλλογὴ τῶν καρπῶν ἀπασχολεῖ τοὺς Κ. ἐπὶ ὀκτὼ μ. Ἐν τῷ ὦνον ἐπισχόμενοι ο 463 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ὑπισχόμεναι, ὃ ἴδε. βίᾳ οὖν ὥσπερ ἀπὸ τῶν Σειρήνων ἐπισχόμενος τὰ ὦτα οἴχομαι φεύγων Πλ. Συμπ. 216 A διὰ τῆς βίας λοιπὸν (τ. ἔ. βίαν ἐπιβάλλων εἰς ἐμαυτόν), ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ φύγω ἀπὸ τὰς Σειρῆνας, ἀποφράξας τὰ ὦτά μου (κυρ. πιάσας αὐτὰ μὲ τὰς χεῖράς μου· τοὐναντίον εἶνε παρέχειν τὰ ὦτα) φεύγω ταχέως. ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας Ὕμν. Δήμ. 176 ἀνασηκώσασαι τὰς πτυχὰς τῶν ἐσθήτων αὐτῶν.

ἐπήβολος 2 κυρ. Ἰων. φρενῶν ἐπηβόλους Αἰσχ. Πρ.

460 «ἐπιτευκτικοὺς» κατόχους (κυρίους) φρενῶν, νουνεχεῖς· «τοὺς ἔκαμαν νὰ ξέρουν τί νὰ κάμουν»· τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου Αἰσχ. Ἀγ. 547 ἡ (ἐρωτικὴ) λοιπὸν νόσος αὐτή, ὑφ' ἧς κατείχεσθε, ἦτο τερπνὴ (διότι ἐρῶντες ἀντηρᾶσθε) δῶρον Ἀθανάας γυναιξίν, νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπάβολος Θεοκρ 28, 2 δῶρον τῆς Ἀθηνᾶς (προωρισμένον) εἰς τὰς γυναῖκας ὧν (κυρ. εἰς τὰς ὁποίας) ὁ νοῦς εἶνε ἀφωσιωμένος εἰς τὴν οἰκωφελίαν. ὅσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα γίγνεται Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1272 (τόσον ἀπεῖχεν ἀπὸ τῆς πόλεως), ὅσον ἀπέχει ἀπὸ τῆς βαλβῖδος ἡ νύσσα, (εἰς) τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φθάσῃ τὸ ἅρμα.

ἐπηγορία ἡ: πολύξεναι νεάνιδες... αἴτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρη θυμιᾶτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι νοήματι πρὸς (Wilamowitz; νοήματι ποττὰν) Ἀφροδίταν, ὔμμιν ἄνευθ' ἐπαγορίας (Meineke: ἄνωθεν ἀπαγορίας) ἔπορεν, ὦ παῖδες ἐρατειναῖς ἐν (τὸ ἐν προσέθ. ὁ Böckh) εὐναῖς μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι Ἀπ. Πινδ. 122 (87) ὦ ὑπὸ πολλῶν ξένων συχναζόμεναι νεάν., αἱ ὁποῖαι θυμιᾶτε (ἐπικαλούμεναι τὴν Ἀφροδίτην) τὰ ξανθὰ δάκρυα τῆς χλ. λιβάνου, πολλάκις πετάξασαι νοερῶς πρὸς τὴν οὐρ. μητέρα τῶν ἐρώτων Ἀφροδίτην, ἔδωκεν (ἡ Ἀφροδίτη, ἀνακολούθως) εἰς ἡμᾶς τὴν ἐξουσίαν ἄνευ μέμψεως νὰ ἀποδρέπησθε (ἀπολαύητε) ἐν ἐρωτ. εὐναῖς τὸν καρπὸν τῆς μαλακῆς ὡραιότητος ὑμῶν.

ἐπῄειν ἴδ. ἔπειμι.

ἐπῆεν ἴδ. ἔπειμι.

ἐπήϊεν ἴδ. ἔπειμι.

ἐπήϊσαν ἴδ. ἔπειμι.

ἐπῆκαν Ἰων ἀντὶ ἐφῆκαν ἴδ. ἐφίημι.

ἐπήκοος 2 Δωρ. ἐπάκουος (πρβλ καὶ ἐπακούω, ἐπακουός). ἐπήκοος δ' ἐμῶν ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ Αἰσχ. Ἀγ. 1420 ἐπακούσας δὲ τῶν ἐμῶν ἔργων εἶ δικαστὴς αὐστηρός. τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν Χο. 978 ὑμεῖς οἱ ἐπακούσαντες τούτων τῶν κακῶν ἔργων. δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω Εὐμ. 735 μένω (διὰ) νὰ γίνω ἀκροατὴς (αὐτήκοος μάρτυς) τ. τῆς δίκης. ἐπηκόους καὶ θεατὰς τῶν δικῶν Πλ. Νόμ. 767 D ἀκροατὰς καὶ θεατὰς τῶν δ. ἃ πᾶς ὑμνεῖ τέλεα καὶ ὑπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν 931 B ἃ πάντες ψάλλουσιν, ὅτι ἐτελέσθησαν καὶ εἰσηκούσθησαν ἐκ μέρους τῶν θεῶν. «ἐπάκοοι οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἐπισκοποῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους» Ἡσύχ. Τὴν σημ. ταύτην ἔχει τὸ ἐπήκοος ἐν Λακων. ἐπιγρ.

ἐπῆλθον ἴδ. ἐπέρχομαι.

ἐπῆλυξ -υγος ὁ, ἐπηλυγαῖος· τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες Εὐρ. Κύκλ. 680 = προβαλόμενοι (ἐπίπροσθεν λαβόντες) τὴν π.: ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς π.

ἔπηλυς -υδος 2 κυρ. ἐπεληλυθώς, ὅθεν ξένος, νεωστὶ ἐλθὼν εἴς τινα τόπον· ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις Σοφ. Φιλ. 1190 ἔλθετε πάλιν ὀπίσω (ἐπιστρέψαντες).

ἐπηλύτης ὁ, σπαν. λέξ. ἀντὶ τοῦ ἔπηλυς, ἔξωθεν ἐλθών, ξένος· Πέλοπά τε πρῶτον πλήθει χρημάτων .. δύναμιν περιποιησάμενον τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἐπηλύτην ὄντα ὅμως σχεῖν Θουκ. 1, 9 λέγουσιν ὅτι ὁ Πέλοψ πρῶτος ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων... ἀποκτήσας δύναμιν, ἂν καὶ ἦτο ξένος, ὅμως κατώρθωσε νὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας. Πρῶτος ὁ Herwerden διώρθωσεν ἐπήλυδα (ὁ δὲ Stahl μεταδιώρθωσεν ἔπηλυν), διότι ὡς Ἑλληνιστὶ λέγεται μόνον νέηλυς καὶ σύνηλυς ὄχι δὲ νεηλύτης ἢ συνηλύτης, οὕτω δὲν πρέπει πρὸς τῷ ἔπηλυς νὰ λέγηται καὶ ἐπηλύτης. Ἀλλ' ὅτι ὁ συλλογισμὸς οὗτος πλημμελής, φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι μόνον τὸ ἔπηλυς ἔχει καὶ ἕτερον τύπον ἐπήλυτος, ὄχι δὲ καὶ τἆλλα. Τὸ δὲ ἐπηλύτης μαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ Μαρκελλίνου § 52 καὶ ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους καὶ τοῦ ἔτι παλαιοτέρου Ξενοφῶντος, γράψαντος ἐν Οἰκον. 11,4 ἀπαντήσας τῷ Νικίου τοῦ ἐπηλύτου ἵππῳ, ὅπερ φαίνεται ὅτι προέρχεται ἐξ ὀνομ. ἐπηλύτης, καὶ ἄλλως καὶ διότι τὸ ἐπήλυτος εἶνε μεταγενέστερον. Ὁμοίως μετεχειρίσθη ὁ Θουκ. τὸ νηΐτης. Μεταχειρίζονται δὲ τὸν τύπον ἐπηλύτης καὶ μεταγενέστεροι, οἷον ὁ Φιλόστρατος καὶ ἄλλοι. Τοὐναντίον πρβλ. προσήλυτος, ὅπερ οὐδὲ πρόσηλυς ἔχει.

ἐπῄνεον ἴδ. ἐπαινέω.

ἐπήρατος (ἐράω) 2: νεανίδων ἐπηράτων ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε, κύρι' ἔχοντες Αἰσχ. Εὐμ. 959 δότε ταῖς ἐπεράστοις νεάνισι βίον τοιοῦτον, ὥστε ἀνδρὸς τυχεῖν (κυρ. βίους ἀνδρὸς ἐπιτυχεῖς), ὑμεῖς οἱ ἐξουσίαν τούτου ἔχοντες (Ζεύς, Ἥρα καὶ Ἀφροδίτη). Ἀλλὰ τὸ νεανίδων ἐπ. ἐξαρτ ἐκ τοῦ βιότους ὡς γενικὴ ἐξ ὑποκειμ.

ἐπηρεάζω : ἡ ὑψηλὴ ῥὶς ὥσπερ ἐπηρεάζουσα διατετείχικε τὰ ὄμματα Ξεν. Συμπ. 5, 6 ἡ ὑψ. ῥίς, ὡς ἐὰν θέλουσα νὰ παρεμβάλῃ (βλαβερόν) τι ἐμπόδιον, διαχωρίζει δι' ἑνὸς τείχους τοὺς ὀφθαλμούς.

ἐπηρεασμός ὁ, φοβερισμός, κακομεταχείρισις, βλάψιμον· ἔστιν ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν (τοῦ πλησίον) οὐχ ἵνα τι αὐτῷ (γένηται) ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ Ἀριστοτ. 1378 ᵇ 18 ὄχι διὰ νὰ ὠφεληθῇ τι ὁ ἴδιος, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ὠφεληθῇ ἐκεῖνος (ὁ ἄλλος).

ἐπήρεια : οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν οὐδ' ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, οὔτε μὰ τοὺς θεοὺς ὀρθῶς ἔχον οὔτε πολιτικὸν οὔτε δίκαιόν ἐστιν Δημ. 18, 13 τὸ ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ ἐμὲ τὸ δικαίωμα νὰ προσέλθω εἰς τὸν δῆμον καὶ νὰ τύχω ἀκροάσεως καὶ τὸ νὰ πράττῃ τοῦτο ὡς πρᾶξιν προσωπικῆς ἐχθροπαθείας καὶ δυσμενείας, τοῦτο μὰ τοὺς θ. οὔτε ὀρθὸν εἶνε οὔτε σύμφωνον μὲ τὸ συμ-

φέρον τῆς πόλεως οὔτε δίκαιον. Ὁ Δημοσθ. ἐξαίρει τοῦτο, ὅτι ὁ Αἰσχίνης διὰ τῆς κατηγορίας του κατέστησεν εἰς αὐτὸν (τὸν Δημοσθ.) ἀδύνατον νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνώπιον τοῦ δήμου τὰ δικαιώματά του. Τὸ προσελθεῖν (προσιέναι) συνήθως ἐπὶ τοῦ προσερχομένου πρὸς ἀρχήν τινα, ἵνα διαπραγματευθῇ καὶ ὁμιλήσῃ τὰ δέοντα (ἴδ. 19, 10). Τοῦτο ἠδύνατο ἐγγράφως νὰ γίνῃ καὶ ἐλέγετο πρόσοδον γράψασθαι (24, 48). Τοῦτο λοιπὸν ὁ Αἰσχίνης ἐκ τῶν προτέρων ἀπεστέρησε τὸν Δημοσθ. — τοὺς φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς Θουκ. 1, 26 ἀπειλητικῶς (ἄλλοι: μὲ τὸν κακὸν σκοπὸν νὰ βλάψουν) διέταττον αὐτοὺς νὰ δέχωνται τοὺς φυγάδας. τουτὶ τὸ κακὸν κατ' ἐπήρειαν τῶν σκυτοτόμων γεγένηται Ἀμειψ. παρὰ Δ. Λαέρ. 2, 28 ἔχει γίνῃ πρὸς ὕβριν (προσβολὴν) τῶν σκυτοτόμων, «διὰ τὸ πεῖσμα τῶν σκ.».

ἐπήρετμος 2 ὁ ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὤν, κωπηλάτης, Ἀττ. «ἐπίκωπος»· νῆες ἐπήρετμοι ε 16 πλοῖα μὲ κωπιά.

ἐπητής ὁ (ἔπος;) πᾶς τις μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ὁμιλήσῃ, φρόνιμος.

ἐπί πρόθεσις συντασσομένη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. Σημαίνει τὸ ἐπάνω τινὸς (ἐπιφανείας τινός π. χ.) μετὰ συνεπαφῆς, ἐν ᾧ ἡ ὑπέρ σημ. τὸ ὑπεράνω τινός (ἐπιφανείας) ἄνευ συνεπαφῆς· τὸ ὕδωρ ὅταν πυρὸς ἀποχωρισθὲν ἀέρος τε μονωθῇ, γέγονε μὲν ὁμαλώτερον, ξυνέωσται δὲ ὑπὸ τῶν ἐξιόντων (τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ πυρὸς) εἰς αὐτό, παγέν τε οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα χάλαζα, τὸ δ' ἐπὶ γῆς κρύσταλλος, τὸ δὲ ἧττον ἡμιπαγές τε ὂν ἔτι, τὸ μὲν ὑπέρ γῆς αὖ χιών, τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγές, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται Πλ. Τίμ. 59 Ε τὸ ὕδωρ, ὅταν ἀπὸ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ἀέρος ἀποχωρισθὲν ἀπομονωθῇ, γίνεται ὁμαλώτερον, συμπυκνοῦται δὲ εἰς ἑαυτὸ ὑπὸ τῶν ἀποχωρισθέντων στοιχείων (τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ἀέρος)· καὶ ἀφ' οὗ τοιουτοτρόπως πήξῃ, τὸ μὲν ὑπεράνω τῆς γῆς (ὕδωρ), τὸ ὁποῖον μάλιστα ἔπαθε ταῦτα, λέγεται χάλαζα, τὸ δ' ἐπάνω εἰς τὴν γῆν κρύσταλλος, τὸ δὲ ὀλιγώτερον (παθὸν ταῦτα) καὶ ἡμιπαγὲς ὂν ἀκόμη, τὸ μὲν ὑπεράνω τῆς γῆς λέγεται πάλιν χιών, τὸ δὲ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν συμπηχθέν, ἐκ δρόσου προελθόν, πάχνη. — Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς· καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι Εὐρ. Φοίν. 1467 οἷον ἐπὶ τῶν ἀσπίδων στηριζόμενος, ὅθ. ταῖς ἀσπίσιν ὡπλισμένος. ἐπὶ προσπόλου μιᾶς χωροῦντα Σοφ. Ο. Κ. 746 στηριζόμενον ἐπὶ μιᾶς προσπ. ἐπὶ προστάτου ᾤκει Λυσ. 31, 9 κυρ. στηριζόμενος ἐπὶ προστάτου = προστάτην ἔχων Λυκ. κ. Λεωκρ. § 21. ἐπ' ἄκρων (ἐνν. δακτύλων, ποδῶν, ὀνύχων) ὡδοιπόρεις Σοφ. Αἴ. 1230 «'ς τὰ νύχια ἐπάνω». νέες ὅρμεον ἐπ' ἀγκυρέων Ἡρ. 7, 188 ἴδ. ἄγκυρα. ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε Αἰσχ. Ἑπτ. 374 ἔχει δὲ ὑπερήφανον σύμβολον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὸ ἑξῆς. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Κ 173 ἴδ. ἀκμή. Ὁ Ἡρ. 6, 11 εἶπεν ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα· πρβ. καὶ νῦν, ὡς βιαίας ἔχεται πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου Σοφ. Ἀντ. 1140 καὶ νῦν, ἐπειδὴ ἡ πόλις ὁλόκληρος κατέχεται ὑπὸ βιαίας νόσου (ἀλλὰ κυρ. ἵσταται, βέβηκε, ἐπὶ βι. νόσου, ὅθεν καὶ ἡ ἐπί). Πρβ. ὧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 630 οὕτως ἐγγὺς τοῦ θανάτου ἤλθετε, εἰς τόσον μέγαν κίνδυνον ἤλθετε; ὃν μόλις ποτὲ λαβοῦσ' ἐπ' ἀκμῆς εἰμι κατθανόντ' ἰδεῖν Ἑλ. 897 τὸν ὁποῖον μόλις τέλος πάντων ἐπανευροῦσα κινδυνεύω νὰ τὸν χάσω (κυρ. νὰ τὸν ἴδω ν' ἀποθάνῃ). οὐδὲ τὸν τυχόντα τρόπον τοῦτο ποιήσει (τ. ἔ. διομεῖται), ἀλλ' ὃν οὐδεὶς ὄμνυσιν ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου, στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου Δημ. 23, 68 οὐδὲ κατὰ τὸν τυχ. τρόπον θὰ κάμῃ τοῦτο (δηλ. θὰ ὁρκισθῇ), ἀλλὰ καθ' ὃν τρόπον κανεὶς δὲν ὁρκίζεται διὰ τίποτε ἄλλο, δηλ. ἀφ' οὗ σταθεὶς πλησίον θέσῃ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου κτέ. ἐπ' οἰκήματος καθῆσθαι Πλ. Χαρμ. 163 Β ἐν οἰκήματι πορνικῷ, ἐν πορνείῳ καθ. (καὶ κυρ. ἔμπροσθεν αὐτοῦ· πρβ. Ἀπ. Ξενάρχ. 4 ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν ὅπου, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐφεξῆς, φαίνεται κάλλιον ἡ προδηλωθεῖσα σημ.). ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθῶνται Δημ. 59, 67 ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει νὰ συλλάβῃ τις μοιχὸν ἐπὶ ταύταις (κυρ. ἐπάνω εἰς αὐτάς), ὅσαι κάθωνται φανερὰ ἐν πορνείῳ. Ὁμοίως ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθημένους Αἰσχ. 1, 74. ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν Ἡσ. Ἔργ. 757 ἴδ. ἐναποψύχω. αἱ ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι νῆσοι Ἡρ. 7, 6 αἱ πολὺ πλησίον τῆς Λ. κείμεναι ν. ἡ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχη Δημ. 18, 216 πλησίον τοῦ ποταμοῦ. νήσου ἐπὶ Ψυρίης γ 171 πρὸς τὸ μέρος (καὶ ἐγγὺς) τῆς ν. Ψυρίας. ἐπὶ Θρᾴκης (κυρ. πλησίον τῆς Θρ. πρβ. 3, 97) παρὰ Θουκ. (ἐν τῷ τὰ ἐπὶ Θρᾴκης καὶ οἱ ἐπὶ Θρᾴκης ξύμμαχοι) σημ. τὴν Θρακικὴν παραλίαν· ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θρᾴκης 1, 60 εἰς τὰ ὅρια τῆς Θρ., εἰς τὴν Θρακικὴν παραλίαν. ἠπόρησεν ὁποτέρωσε διακινδυνεύσῃ χωρήσας, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύνθου ἢ ἐς τὴν Ποτείδαιαν 1, 63 πρὸς ποῖον μέρος ἐκ τῶν δύο προχωρήσας νὰ διέλθῃ κινδυνεύων, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ὀλύνθου (ἥτις ἀφίστατο περισσότερον) ἢ πρὸς τὴν Ποτείδαιαν (εἰς ἣν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ). Περὶ τοῦ ἢ - ἢ πρβ. Πλ. Μέν. 82 Β. ὁ δ' ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν Αἰσχ. Πρ. 685 ἔπεμπε συχνοὺς θ. εἰς Πυθὼ καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς Δωδ. στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν Εὐρ. Ἠλ. 1343 πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν. ἐπ' οἴκου διεκρίθησαν Θουκ. 4, 25 διακριθεῖσαι ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου. Τὸ ἐπ' οἴκου τίθεται συνήθως μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημ. ἀπο-

πλεῖν, ἀναχωρεῖν, ἀποκομίζεσθαι, ἀπιέναι κτλ. καὶ σημ. γραφικώτερον τὴν εἰς τὴν πατρίδα διεύθυνσιν. Ὁ λεγων δηλ. αἱ νῆες ἐπ' οἴκου ἀπέπλευσαν ἔχει μὲν ἐν νῷ καὶ τὸ τέρμα τῆς κινήσεως (ὡς καὶ ἐν τῷ οἴκαδε), ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ μέσου ὁδόν· ἐν ᾧ τὸ οἴκαδε δηλοῖ μόνον τὸ τέρμα τῆς κινήσεως ἴδ. Θουκ. 1, 52. 1, 138. 2, 68. 5, 77. 6, 47. — ἂν τοίνυν καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἐθελήσητε γενέσθαι γνώμης Δημ. 4, 7 ἂν λοιπὸν καὶ ὑμεῖς ἀποφασίσητε ν' ἀσπασθῆτε τὴν τοιαύτην σκέψιν (οἵαν καὶ ὁ Φίλιππος: τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι). καὶ οὐχ οἷός τ' ἐστίν, ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων 4, 9 νὰ περιορίζηται εἰς ταῦτα. — εἴ που ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν Θουκ. 2, 63 ἄν που ἤθελον κατοικήσῃ αὐτόνομοι καθ' ἑαυτοὺς χωριστὰ (ἀπὸ τῶν ἄλλων Ἀθην.), μόνοι των, κυρ. εἰς ἑαυτοὺς στηριζόμενοι. Συχνάκις δὲ οὕτω τίθεται τὸ ἐφ' ἑαυτῶν ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἐφεξῆς· τύραννοι τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι (= τὸ ἑαυτῶν σκοποῦντες Θουκ. 6, 12) 1, 17 τὸ ἴδιον μόνον συμφέρον (κυρ «ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο ἐπάνω των» πρβ. «κυττάζουν μόνον τὰ ἰδικά των») ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν. Πρβ. τὸ Ὁμ. σιγῇ ἐφ' ὑμείων Η 195 ἐν σιωπῇ καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς (ἐνδομύχως, ἵνα μὴ σᾶς ἀκούσωσιν οἱ Τρῶες). οἱ δ' ἐπ' ἠιθέων λεκτοὶ Σοφ. Ο. Τ. 18 οἱ δὲ ἐκ τῶν ἠιθέτων ἐκλεκτοί· ἀλλὰ κυρ. ἡ ἐπὶ ἐνταῦθα σημ. τὴν ἐπί τινος συνόλου (οἷον ἐπιφανείας ἐκ πολλῶν τινων συγκειμένης) ἐκλογήν τινων (προσώπων ἢ πραγμάτων). Ὁμοίως πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ ἐν Ἀντ. 787 καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων καί σε οὔτε τῶν ἀθανάτων διαφυγεῖν οὐδεὶς δύναται οὔτε ἐκ τῶν ἐφημέρων ἀνθρ. τις. Οὐδὲν δὲ κωλύει νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἐπί καὶ εἰς τὸ ἀθανάτων. Κατ' ἄλλους ἡ ἐπ' ἐνταῦθα ἐπιρρηματ. = ἐπὶ τούτοις. Πρβ. Πίνδ. Ὀ. 7, 71: ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μειχθεὶς τέκεν ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξαμένους παῖδας ἐκεῖ συνευρεθεὶς μὲ τὴν Ῥ. ἐγέννησεν ἑπτὰ παῖδας, οἵτινες παρεδέχθησαν σοφώτατα νοήματα (τ. ἔ. ὑπῆρξαν σοφώτατοι) μεταξὺ τῶν προτέρων ἀνθρώπων. — εἶπαν ἐπ' ὅρκου Ἡρ. 9, 11 κυρ. στηριζόμενοι ἐπὶ ὅρκου, ὃ ὁ Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 12 εἶπε σὺν ὅρκῳ. — Γνωστὴ δὲ ἡ χρῆσις τῆς ἐπὶ μετὰ τῶν ἀριθμητ. εἰς δήλωσιν τοῦ βάθους (τῆς φάλαγγος κττ.)· ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 12 συμπεπυκνωμένοι μὲ βάθος πεντήκοντα ἀσπιδοφόρων. ἐπ' ὀλίγων τεταγμένοι Ἀν. 4, 8, 11 τεταγμένοι οὕτως, ὥστε τὸ βάθος νὰ εἶνε ὀλίγον. ἐπὶ φάλαγγος γίγνεται τὸ στράτευμα 4, 6, 6 τὸ στράτευμα τάττεται κατὰ μέτωπον. ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες Θουκ. 5, 103 ἀσθενεῖς ὄντες καὶ εἰς κρίσιμον στιγμὴν εὑρισκόμενοι. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρῶν φράσαι Σοφ. Ηλ. 414 ἀλλὰ καλὰ δὲν γνωρίζω νά σοι εἴπω τὴν ὀπτασίαν (ὄψιν) παρὰ μόνον ἐξ ὀλίγων (ἀτελῶν) πληροφοριῶν (ὁρμωμένη). Ἄλλοι γρ ἐπὶ σμικρόν, ὁ δὲ ἄριστος κῶδ. ἔχει ἐπὶ σμικρῶι. Κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ τὸ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν Σοφ. Αἴ. 1268 οὗτος ὁ ἀνὴρ οὐδὲ μικρῶν λόγων ἀξίαν κρίνει τὴν μνήμην σου: δὲν ἐννοεῖ οὐδὲ δύο λόγια νὰ θυσιάσῃ χάριν τῆς μνήμης σου. Καὶ κατὰ λέξιν: οὐδὲ μὲ ὀλίγα (μὲ δύο) λόγια δέν σε ἐνθυμεῖται. Τὸν στίχον τοῦτον εἶχε κατὰ νοῦν πάντως ὁ Ἰουλιαν. ἐν 3, 128: τί ποτε οὖν ἄν τις αἴτιον λέγοι τοῦ 'κείνην μὲν ἐπαινεῖν προθύμως, τούτων δὲ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν μνημονεύειν; ταύτας δὲ οὐδὲ μὲ ὀλίγα λόγια («οὐδὲ μὲ δύο λόγια») νὰ μνημονεύῃ; δέδορκε (Ἱππόλυτος) φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς Εὐρ. Ἱππ. 1163 βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ μικρά τις ῥοπὴ (ἓν μικρὸν πρᾶγμα) δύναται νὰ τὸ ἀφαιρέσῃ. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς πλάστιγγος. Σήμερον κατ' ἄλλην μεταφ. λέγομεν: «ἡ ζωή του κρέμεται ἀπὸ μιὰ κλωστή». ‖ ἐπ' ἐκκλησίας ἔπεισε τὸ πλῆθος Θουκ. 8, 81 ἐν ἐκκλησίᾳ, κυρ. ἐνώπιον τῆς ἐκκλ. Ἡ φράσις τοῖς μτγν. συνήθης. — ἐπὶ μαρτύρων ἐνώπιον μαρτ. Ἀντιφ. 2 γ 8. ἐπὶ τῶν στρατηγῶν Δημ. 18, 137. ἔτ' ἐσορᾶν σε ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ Εὐρ. Ἰκ. 1153 μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκόμη σὲ βλέπω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου. ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας Δημ. 19, 141 ἐνώπιον αὐτῆς τῆς ἀλ., ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀλλ. πρβ. 18, 294: οὔτε δικαίως οὔτ' ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα κυρ. εἰρημένα οὕτως, ὥστε νὰ στηρίζωνται ἐπὶ τῆς ἀληθείας. ‖ Εἰς δήλωσιν ἄλλων σχέσεων· εἰ βούλει ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν Πλ. Πολ 475 Α ἐὰν θέλεις, ἐμὲ λαμβάνων ὡς παράδειγμα (=ἐπ' ἐμοῦ), νὰ λέγῃς περὶ τῶν ἐρωτικῶν ἀνθρώπων, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, τὸ ἐπιτρέπω χάριν τοῦ λόγου (ἵνα γίνηται ὁ λόγος). Συνήθης δὲ ἡ ἐπί, παρ' Ἡρ. μάλιστα, ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ἀντὶ τῆς συνήθους ἀπό· καλέεται Γυγάδας ἐπὶ τοῦ ἀναθέντος ἐπωνυμίην Ἡρ. 1, 14 = ἀπὸ τοῦ ἀναθέντος· τὸ δὲ ἐπωνυμίην εἶνε σύστοιχος αἰτ. Ὡς δὲ λέγουσιν ἐνεργ. καλέω τινά τι ὄνομα (ἐπωνυμίην), οὕτω καὶ παθ. καλεῖταί τις (Γυγάδας) ἐπωνυμίην. Πρβ. 2, 57. ἡ Λιβύη ἐπὶ Λιβύης λέγεται ἔχειν τὸ οὔνομα Ἡρ. 4, 45 = ἀπὸ Λιβύης. Κατὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη καλουμένη Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 36. Ἄλλοι ἄλλως. Διάφορον εἶνε τὸ εἰμὶ ἐπὶ τοὐνόματος τούτου Δημ. 39, 21 εἶμαι εἰς τοῦτο τὸ ὄνομα ἐγγεγραμμένος. — ἐπὶ πάντων ὁμοίως ὀργιζόμενοι φαίνεσθε 21, 183 ἐπὶ πάντων, προκειμένου περὶ πάντων (τῶν τε δημοτικῶν καὶ τῶν πλουσίων). δίκην βουλόμενοι λαβεῖν ὧν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐτεθέαντο θρασὺν ὄντα καὶ βδελυρόν 21, 2 ἐπιθυμοῦντες νὰ τι-

λωρήσωσι δι' ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς ἄλλας περιστάσεις εἶχον παρατηρήσῃ αὐτὸν θρασὺν ὄντα καὶ βδελυρόν. ὅταν ταύτην (τὴν πόλιν) ἐφ' ἑνός τις παρίδῃ, λέληθεν ἑαυτὸν ἐφ' ἁπάντων τοῦτο πεποιηκώς Λυκ. κ. Λεωκρ. § 64 ὅταν τις ταύτην παραβλέψῃ (δηλ. προδώσῃ τὴν πόλιν) ἐπὶ ἑνὸς πράγματος (ἐπὶ ἑνὸς μόνον σημείου ἐμπιστευθέντος εἰς αὐτόν), ἀνεπαισθήτως ἔχει κάμῃ τοῦτο ἐπὶ ἁπάντων τῶν σημείων. || Τὴν ἐπιστασίαν· ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος Λυκ. κ. Λεωκρ. § 121 ὁ ἐπιστάτης τοῦ ὀρύγματος (βαράθρου) δηλ. ὁ δήμιος ὁ κατακρημνίζων εἰς τὸ ὄρυγμα τοὺς καταδίκους. Παρὰ Δεινάρχῳ 1, 62 ὀνομάζεται ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι, ὅπου ἡ δοτ. συνυποδηλοῖ ὅτι ὁ δήμιος οὗτος ἵστατο (εὑρίσκετο) ἐκεῖ πάντοτε. ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγός Δημ. 18, 38 ὅστις ἐν § 116 λέγεται ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν. || ἄλλως· οὐ γὰρ ᾤετο δεῖν ὁ Σόλων... τοὺς μὲν θεσμοθέτας τοὺς ἐπὶ τοὺς νόμους κληρουμένους δὶς δοκιμασθέντας ἄρχειν..., τοὺς δὲ νόμους αὐτούς... ἐπὶ καιροῦ τεθέντας, ὅπως ἔτυχον, μὴ δοκιμασθέντας κυρίους εἶναι Δημ. 20, 90 διότι ὁ Σόλων δὲν ἐνόμιζεν, ὅτι ἔπρεπεν οἱ μὲν θεσμοθέται οἱ πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν νόμων κληρούμενοι νὰ μὴ ἀναλαμβάνωσι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν, παρὰ ἀφ' οὗ δὶς δοκιμασθῶσιν· αὐτοὶ δὲ οἱ νόμοι ἀναλόγως τῶν περιστάσεων (τῶν εὐκολιῶν τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου) τεθέντες, κατὰ τύχην («ς τὴν τύχη») νὰ εἶνε ἔγκυροι, χωρὶς νὰ δοκιμασθῶσι. 2) Χρονικῶς· ὡς ἐπὶ κινδύνου Θουκ. 6, 34 ὡς εἰ κίνδυνος ἐπεκρέματο. ἐπὶ στρατιᾶς παρ' Ἀρφ. = ἐπὶ στρατείας Πλάτ. καὶ μτγν. ἐφ' ἥβης Ἀρφ. Ἱππ. 524 ἔφηβος ὤν. ἐπὶ τηλικούτων καὶ τοιούτων καιρῶν Δημ. 20, 51 ἐπὶ τηλ. καὶ τοιούτων εὐκαιριῶν. ἐπὶ πολλῆς ἡσυχίας καὶ ἠρεμίας (ἐρημίας) ὑμῶν Δημ. 13, 8 ἐν ᾧ ὑμεῖς πολλὴν ἡσυχίαν καὶ ἠρεμίαν ἄγετε. ἐπὶ σχολῆς Αἰσχ. 3, 100 ἐν εὐκαιρίᾳ, ἐν ὥραις ἀνέσεως κἀλλ.

Μετὰ δοτικῆς· 1) τοπικῶς δηλοῖ τὸ ἐπάνω, συνυποδηλουμένης στάσεως καὶ ἠρεμίας· ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι Σοφ. Ο. Κ. 1620 κείμενοι ἐπ' ἀλλήλοις καὶ περὶ ἀλλήλους τ. ἔ. ἐνηγκαλισμένοι ἀναμεταξύ των. λόγος γ' ἦν πολὺς ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων Ἀρφ. Πλ. 337 πολὺς λόγος ἐγίνετο μεταξὺ τῶν καθημένων ἐν τοῖς κουρείοις (κυρ. ἐπάνω εἰς τὰ κουρεῖα). Ὁ Porson διώρθ. ἐν τοῖσι κουρείοισι, ὡς ἀναγινώσκομεν ἐν Ὄρν. 1441. Ἐγὼ ἀμφιβάλλω, ἂν ὀρθῶς· διότι ἡ ἐπὶ δὲν εὑρίσκεται μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ Πλουτ. 505 B: ἐπὶ κουρείου διαλέγεσθαι, καὶ Νικ. κ. 33, ἴσως διότι τὰ κουρεῖα δὲν ἦσαν ἰσόγεια, ἀλλ' ὑψηλότερα ὀλίγον, ὡς καὶ σήμερον ἐνιαχοῦ παρ' ἡμῖν. — ἐπὶ δώμασιν... ἕλκεις μακρόπνουν ζοάν Εὐρ. Φοίν. 1535 ἴδ. ἕλκω. ἐπὶ δισσαῖς ἣν στρατηγίσιν πύλαις Σοφ. Αἴ. 49 ἦτο πλησίον εἰς τὰς πύλας τῶν δύο στρατηγῶν. ἐπὶ θύραις κοιμώμενος Πλ. Συμπ. 203 D πλησίον τῶν θυρῶν. Ὁμοίως ἀποθανόντα ἔθαψε ἐπὶ τῇσι θύρῃσι Ἡρ. 3, 16. παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μᾶδδαν (μᾶζαν) Ἀρφ. Ἀχ. 835 «ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον διὰ τὸ ἀπορεῖν προσφαγίου» Σχ. κυρ. νὰ κτυπᾶτε ἐπάνω εἰς τὸ ἁλάτι τὸ ψωμί σας (καὶ νὰ τὸ τρώγητε)· οὕτω δὲ ποιοῦσι καὶ σήμερον ἔτι πολλοὶ τῶν ἀπορωτέρων, λέγουσι δ' ὅμως: «νὰ βουτᾶτε τὸ ψωμί σας (μέσα) εἰς τὸ ἁλάτι (καὶ νὰ τὸ τρώγητε)». Τὰς ἐξηγήσεις καὶ ἐπεξηγήσεις ταύτας ἔκρινα ἀναγκαίας διὰ τοὺς Εὐρωπαίους ἑρμηνευτάς, οἵτινες δυσκόλως ἐννοοῦσι τὴν φράσιν τοῦ Ἀρφ. Ἡ χρῆσις αὕτη εὐκόλως μεταπίπτει εἰς τὴν χρονικήν ὅθεν ἴδε τὰ σχετικὰ πρβ. κατωτέρω. || Ἐπὶ τόπων, ἐν οἷς ἐγένετο μάχη ἤ τι τοιοῦτον, ἡ μὲν ἐπὶ μετὰ δοτ. σημ. αὐτὸν σχεδὸν τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ μάχη· ἡ δὲ ἐν σημ. ἁπλῶς τὸ ἐγγὺς τοῦ τόπου. ἐν Ποτειδαίᾳ καὶ ἐν Ἀμφιπόλει καὶ ἐπὶ Δηλίῳ Πλ. Ἀπολ. 28 E ὅπου ἐπὶ Δηλίῳ, διότι τὸ Δήλιον ἦτο ἱερὸν τ. ἔ. χῶρος λίαν στενὸς ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ποτ. καὶ Ἀμφίπ. — ἐπὶ τοῖς δικασταῖς ἔλεγεν Δημ. 19, 243 τ. ἔ. οἱ δικασταὶ ἦσαν ἐν τόπῳ ὑψηλοτέρῳ, σὺ δ' ὡμίλεις κάτω· ὅθεν: πρὸ τῶν δικαστῶν (πρβ ἐπὶ τῶν δικαστῶν ἐνώπιον τῶν δικ.). Ἀλλ' ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Δημ. παραλαμβάνεται ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἡ ἔν τινι σχολίῳ φερομένη διόρθωσις: ἔπη τοῖς δικασταῖς ἔλεγες, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐπακολουθοῦσιν ἐκ τῶν Ἔργ. τοῦ Ἡσ. 764 κέ. δύο στίχοι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φράσις ἔπη λέγειν οὐδαμοῦ τῶν ῥητόρων εὕρηται, καὶ εἰς τὸ νόημα οὐδὲν προστίθεται. — ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι Σ 501 ἀμφότεροι δ' ἐπεθύμουν (προεθυμοῦντο) νὰ λάβωσιν ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ (τοῦ διαιτητοῦ) τὴν ἀπόφασιν (τῆς δίκης). εἰσήκουσ' ἐγώ.., ὡς... Ἔρως νιν μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσας τάδε, οὐ τἀπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα Σοφ. Τρ. 355 (τοῦτον τὸν ἄνθρωπον) ἤκουσα ἐγὼ νὰ λέγῃ — ὅτι... ὁ Ἔρως μόνος ἐκ τῶν θεῶν τὸν ἐμάγευσε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν πόλεμον τοῦτον, ὄχι αἱ τῇ ἐπιστασίᾳ τῶν Λυδῶν οὐδὲ τῆς Ὀμφάλης κοπιαστικαὶ ὑπηρεσίαι. Παράδοξον φαίνεταί μοι, ὅτι ἔγινεν ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῶν ἑρμηνευτῶν ἡ διόρθ. τοῦ Herwerden ὑπ' Ὀμφάλῃ, οὐδόλως ἐνθυμουμένων, ὅτι τῆς μὲν ἐπὶ δηλούσης τὸ ἐπάνω, τῆς δὲ ὑπὸ τὸ ὑποκάτω, ἡ αὐτὴ ἔννοια προκύπτει· διότι εἴτε εἴπωμεν, ὅτι ἡ Ὀμφάλη ἦτο ἐπάνω τοῦ Ἡρακλέους, κυρ. «ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι του», εἴτε εἴπωμεν ὅτι ἦτο ὑποκάτω αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς πειθόμενος καὶ κύπτων, ἡ ἔννοια εἶνε ἡ αὐτή· ἀλλὰ βεβαίως δὲν εἶνε ὀρθὸν πολὺ νὰ λέγωμεν ἔνθεν μέν, ὅτι οἱ Λυδοὶ ἦσαν ἐπάνω τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθεν δὲ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἦτο ὑποκάτω τῆς Ὀμφάλης. Ἀλλὰ καὶ τὸ τἀπὶ Λυδοῖς παρερμηνεύεται, ὑπολαμβανόμενον

=τῷ ἐν Λυδοῖς, ἐν Λυδίᾳ (πρβ. στ. 248: ἐν Λυδοῖς κατείχετο=ἐν Λυδίᾳ). Ἀλλ ἐνταῦθα ὅμως τὸ τἀπὶ Λυδοῖς σημ. τὴν δουλείαν τοῦ Ἡρακλέους, τὴν ἀσκουμένην τῇ διαταγῇ τῶν Λυδῶν: ἐν ᾧ οἱ Λυδοὶ ἦσαν «ἀπ' ἐπάνω του». Παρομοίαν τινὰ ἔννοιαν, καίτοι μεταφορικωτέραν, ἔχει τὸ ἐν Ο. Κ. 66 ἄρχει τις αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῷ πλήθει λόγος; κυρ. ἢ τὸ πλῆθος ἡγούμενον ἔχει τὸν λόγον; γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει Εὐρ. Μήδ. 694 ἔχει γυναῖκα οἰκοδέσποιναν ἐπάνω εἰς ἡμᾶς, «ἐπάνω 'ς τὰ κεφάλια μας»· πρβ. ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν I 482 δηλ. (ποῦ ἔχει ν' ἀφήσῃ) ἐπάνω εἰς πολλὰ κτήματά του· πρβ. Ε 154. οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναιξὶν χ 427 δὲν τὸν ἄφινεν ἡ μήτηρ του νὰ δίδῃ διαταγὰς εἰς (κυρ. ἐπάνω εἰς) τὰς ὑπηρετρίας. γῆρας καὶ θάνατος τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται ν 60 τὰ ὁποῖα εἶνε ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τ. ἔ. ἐνυπάρχουσιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «ὅλα εἶνε ἐπάνω μας» (καὶ μάλιστα τὰ κακά). τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται Πίνδ. Π. 8, 76 ταῦτα δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἀνθρώπων. τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσῳσμαι Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 11 ὅσον ἐξηρτᾶτο ἐξ ἐμοῦ εἶμαι χαμένος, ὅσον δ' ἐξηρτᾶτο ἐκ σοῦ (ἐξ αἰτίας σου) ἔχω σωθῆ. ἐπὶ Τημένῳ... οὐδ' ἡ Ἀριστοδήμου μερὶς ἐσώθη ποτ' ἄν Πλ. Νόμ. 692 Β ἂν ἐξηρτᾶτο ἐκ τοῦ Τημ., οὐδ' ἡ μερὶς τοῦ Ἀρ. ἤθελε σωθῆ. τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι ἂν καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκειν Θουκ. 8, 48 ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐκείνων θὰ ἐφονεύοντο καὶ ἄνευ δίκης (αὐθαιρέτως) καὶ βιαιότερον. δίαιται ἐγένοντο ἐπὶ τοῖς νόμοις Δημ. 24, 56 ἐπὶ τῆς νομίμου κυβερνήσεως, κατ ἀντίθ. πρὸς τὴν παράνομον τῶν τριάκοντα. ἐφ' αἵματι φεύγειν Δημ. 21, 105 νὰ κατηγορῆται ἐπὶ φόνῳ, ὡς φονεύς. διὰ τὸ ζημιοῦσθαι ἐπὶ τῇ ὠνῇ 24, 122 ἐπειδὴ εἶχον κάμη προτάσεις μειοδοσίας ἐπιζημίους εἰς ἑαυτούς. || (Ἐτέαρχος) ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγημε ἄλλην γυναῖκα Ἡρ. 4, 15 ἐν ᾧ εἶχε θυγατέρα ἀμήτορα, ἐνυμφεύθη δευτέραν γυναῖκα. Πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 372. || Καὶ μετὰ ῥημ. κινήσεως σημαντικῶν τίθεται ἡ ἐπὶ μετὰ δοτ. εἰς δήλωσιν τῆς ἠρεμίας ἢ τῆς στάσεως, εἰς ἣν καταλήγει ἡ κίνησις· ἀντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γᾷ πέσε Σοφ. Ἀντ. 134 ἴδ. ἀντίτυπος. ηὔδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν Αἴ 772 ἔλεγε (προέτρεπε) νὰ τρέπῃ φονικὴν χεῖρα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. Τὸ δ' ἐν Ἀντ. 1107 μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε εἶνε μᾶλλον κατὰ τμῆσιν εἰρημένον=μηδ' ἐπίτρεπε ἄλλοις (δρᾶν τάδε). νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας ρ 330 διὰ νεύματος προσεκάλεσεν αὐτὸν πλησίον του. ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο τόξα Ε 97 ἐναντίον τοῦ Τυδείδου (ἵνα καταλήξῃ εἰς αὐτὸν τὸ βέλος). τί φήσομεν καλόν, εἰ τῶν Ἑλλήνων ἐπ' ἐλευθερίᾳ προεστάναι φάσκοντες, τοὺς ἰδίᾳ δυνάμεις ἐπὶ τοῖς πλήθεσιν κεκτημένους δορυφοροῦντες φανούμεθα; Δημ. 23, 124 τί καλὸν θὰ εἴπωμεν (πῶς θὰ δικαιολογηθῶμεν), ἐάν, ἐν ᾧ ἰσχυριζόμεθα ὅτι εἴμεθα προστάται τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐλευθερίαν των, θὰ γίνῃ φανερόν, ὅτι χρησιμεύομεν ὡς δορυφόροι τῶν ἰδίᾳ κεκτημένων δυνάμεις ἐναντίον τῶν λαῶν (τῶν ἐν ἑκάστῃ πόλει); || προσθήκην, ἐπακολούθησιν· ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι πήματα φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντα Σοφ. Ἀντ. 595 βλέπω, ὅτι αἱ συμφοραὶ τοῦ οἴκου τῶν Λαβδ. ἐπισυμβαίνουσιν (ἔτι σωρεύονται) εἰς τὰς συμφορὰς τῶν νεκρῶν ὡς ἀρχαῖαι (τ. ἔ. ὡς ὀφειλόμεναι εἰς παλαιὰς ἁμαρτίας)· δηλ. καὶ αἱ νέαι συμφοραί, αἱ ἐπισυμβαίνουσαι ταῖς παρελθούσαις, εἶνε ἀποτελέσματα παλαιῶν ἁμαρτιῶν. βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινὺν παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ Αἰσχ. Χο. 401 διότι ὁ θάνατος φωνάζει τὴν Ἐρινύν, ἥτις (ἐκπεμπομένη) παρὰ τῶν προφονευθέντων προσθέτει εἰς τὴν προτέραν συμφορὰν νέαν. οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο η 216 ἐκτὸς τῆς στυγ. κοιλίας (κυρ. κοντὰ εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ σειρᾶς) δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀναιδέστερον. ὑμῖν δὲ οὐδὲν ἐπὶ τούτῳ ἔσται ἐλαφρότερον Ἡρ. 4, 118 κυρ. κατόπιν τούτου εἰς ὑμᾶς τίποτε δὲν θὰ θὰ εἶνε ἐλαφρότερον τ. ἔ. κατόπιν τούτου ἔχετε νὰ πάθητε καὶ ὑμεῖς ὄχι ὀλιγώτερα. ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ προσποιεῖται Θουκ. 2, 101 ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀδελφήν του καὶ χρήματα ὡς προῖκα δι' αὐτὴν (κυρ. κατόπιν αὐτῆς ἡ προὶξ τρόπον τινὰ θὰ ἐπακολουθῇ αὐτήν), τὸν παίρνει μὲ τὸ μέρος του. ἔχειν παλλακὴν ἐπ' ἐλευθέροις παισίν Δημ. 23, 53 ἔχειν παλλ. εἰς ἐπίβλεψιν τῶν παίδων καὶ περιποίησιν αὐτῶν. || εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε ρ 308 ἐὰν ἦτο καὶ ταχὺς εἰς τὸν δρόμον ἐκτὸς τῆς μορφῆς του ταύτης (κυρ κοντα εἰς τὴν μορφήν). Ὁμοίως· οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν ρ 454 λοιπόν, καθὼς φαίνεται, κοντὰ εἰς τὴν μορφὴν δὲν εἶχες καὶ νοῦν. αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων Δ 178 εἴθε οὕτως ἐπὶ πάντων («εἰς ὅλα του») πληρώσειε τὴν ὀργὴν Ἀγ. || (βοῦς) ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ψ 776 ἔσφαξε πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου. ὁ λίθινος λέων ἕστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ Ἡρ. 7, 225 πρὸς τιμὴν τοῦ Λεωνίδου. ἐπὶ τοῖς πρώτοις τοῖσδε Περικλῆς ᾑρέθη λέγειν Θουκ. 2, 34 πρὸς τιμὴν τῶν πρώτων τούτων· ἀλλὰ κυρ. ἐπὶ τῶν τοιούτων ἡ ἐπὶ σημ. ἐπὶ τοῦ τάφου τινὸς λέγειν, ὅθεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. ἐπὶ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος Αἰσχ. Εὐμ. 329 ἐπάνω εἰς τοῦτον, ὅστις ὡς θῦμα εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὸν θάνατον, λέγεται τὸ ᾆσμα τοῦτο. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν, ὡς

κτλ. Ἑπτ. 906 δύναταί τις νὰ εἴπῃ περὶ τῶν δύο τούτων ἀθλίων ἀνδρῶν (οἷον ὡς ἐπικήδειον λόγον) ὅτι κτλ. ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; Σοφ. Ο. Κ. 415 τοῦτον τὸν χρησμὸν ἔχει εἴπῃ δι' ἡμᾶς ὁ Φοῖβος; πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; Ἠλ. 237 πῶς εἶνε ὀρθόν, προκειμένου περὶ τῶν ἀποθανόντων, νὰ μὴ φροντίζῃ τις διόλου; || Χρονικῶς· αἰὲν ἐπ' ἤματι Σοφ. Ο. Κ. 688 καθ' ἑκάστην ἡμέραν. κἀπ' εὐπραξίᾳ (=καὶ εὐπραγοῦντες, καὶ ὅταν εὐπραγῆτε) μέμνησθέ μου θανόντος Ο. Κ. 1555. ἕξετ' ἐν ὥρᾳ κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ Ἀρφ. Εἰρ. 122 καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐτὴν ὡς προσφάγιον μιὰ γρονθιά. ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαινέτω Ἀχ. 967 ἂς σείῃ τοὺς λόφους τρώγων τάριχος (κυρ. μετὰ τὸ τάριχος)· εἰρωνικῶς, δηλ. ἂς εὐχαριστῆται μὲ τὸ τάριχος καὶ δὲν τοῦ χρειάζονται αἱ κίχλαι καὶ ἡ ἔγχελυς, ὅπως ἡμεῖς εὐχαριστούμεθα μὲ ταῦτα καὶ δὲν μᾶς χρειάζονται οἱ λόφοι του· τὸ δὲ τάριχος ἦτο τὸ εὐτελέστατον τῶν ὄψων. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν (τ. ἔ. σκατὰ φαγεῖν); ἐπὶ τῷ φάγοις (ἐνν. σκατὰ) ἥδιστ' ἂν; ἐπὶ βαλαντίῳ; Ἱππ. 706 οἱ στίχοι οὗτοι πολλαχῶς ἑρμηνεύθησαν καὶ διωρθώθησαν. Πρὸ πάντων δὲ ἀντὶ τοῦ φάγοις ἥδιστ' διορθοῦσι φάγοις ἡσθείς, φαγὼν ἥδοι', φάγοις γήτει', φάγοις μ' ἥδιστ', μάλισθ ἥδοιτ' κλ. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ β´ στίχος εἶνε ἐπεξηγητικὸς τοῦ πρώτου: τί προσφάγιον νά σοι δώσω, ἵνα (σ)κατὰ φάγῃς; ἐπάνω ἀπὸ τί μὲ μεγάλην σου εὐχαρίστησιν ἤθελες τὰ φάγῃ; ἐπάνω ἀπὸ καμμιὰ σακκούλα γεμάτη λίρες; ἔ; Ἐν ἄλλαις λέξεσιν: Ἂν σοι δώσωσι χρήματα νὰ φάγῃς, ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχεις καμμίαν δυσκολίαν νὰ φάγῃς καὶ τὰ ἄλλα «ἵνα διαβάλῃ ὡς κλέπτην καὶ τῶν δημοσίων ἅρπαγα» Σχ. ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς Εὐρ. Ἰ. Α. 541 ἵν' ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις δυσπραγῶ: διὰ νὰ πληρώσω μ' ἐλάχιστα δάκρυα τὴν δυσπραγίαν μου (Δ. Βερνκρδ.).—ἐπὶ τῷ πράττειν οὐδὲ τὰ μικρὰ ποιεῖτε Δημ. 4, 20 ἐπάνω εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐνεργείας, ὅταν φθάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐνεργείας, οὐδὲ τὰ μικρὰ ποιεῖτε. ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις, ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι Αἰσχ. Πέρσ. 528 καὶ γνωρίζω μὲν ὅτι (θὰ προσφέρω ταῦτα), ἀφ' οὗ ἔγινε τὸ κακὸν (κατόπιν ἑορτῆς), ἀλλὰ διὰ τὸ μέλλον, μήπως φανῇ εὐνοϊκώτερον. αὕτη Βίαντος γνώμη ἐπὶ διεφθαρμένοισι Ἴωσι γενομένη Ἡρ. 1, 170 αὕτη ἦτο ἡ συμβουλὴ τοῦ Β, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς αὐτούς, ἀφ' οὗ διεφθάρησαν (ὑπεδουλώθησαν) τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; Σοφ. Αἴ. 377 «ἐπὶ τετελεσμένοις καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσιν»; Σχ. ἐπὶ τοῖσδε Εὐρ. Τρ. 1022 ὕστερον ἀπὸ (ὅλα) αὐτά. || Εἰς δήλωσιν αἰτίας, καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ῥημ. τῶν ψυχικοῦ παθήματος σημαντικῶν· ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι Θουκ. 1, 102 ἴδ. βελτίων. ἐπὶ γὰρ οἷς ἐξ ἀρχῆς παρέβη τοὺς νόμους, τὰ ὀφλήματ' αὐτῷ γέγονεν Δημ. 25. 17 δι' ὅσας πράξεις ἐξ ἀρχῆς παρέβη τοὺς νόμους, ἔχει καταδικασθῆ || Εἰς δήλωσιν σκοποῦ· κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν Σοφ. Ἠλ. 445 καὶ πρὸς καθαρισμὸν ἐκ τοῦ φόνου ἐσπόγγισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὰς κηλῖδας τοῦ αἵματος. ἐχρηστηριάζοντο ἐν Δελφοῖσι ἐπὶ πάσῃ τῇ Ἀρκάδων χώρῃ Ἡρ. 1, 66 πῶς νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν των ὅλη ἡ χώρα τῶν Ἀρκ. οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ Πλ. Πρωταγ. 312 B (ἑκάστην αὐτῶν) δὲν ἔμαθες διὰ τὴν τέχνην, δηλ. ἵνα ἐξασκήσῃς αὐτὴν ὡς ἐπάγγελμα, ἀλλὰ διὰ (ν' ἀποκτήσῃς) τὴν καθόλου μόρφωσιν. ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ ἢ Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη Πολ. 590 A διὰ φοβερώτερον ὄλεθρον δέχεται χρυσὸν ὡς δῶρον ἢ ἡ Ἐρ. δεχθεῖσα τὸ περιδέραιον, διὰ (νὰ παραδώσῃ) τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός της. μή ποθ' ἡγήσησθε ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι Δημ. 8, 53 ἴδ. γίγνομαι καὶ ῥαθυμῶ. ἐπὶ τῷ ἀφελέσθαι τὰς τῶν προτέρων εὐεργετῶν δωρεὰς ταῦτα λεγόντων ἀκούσεσθε 20, 62 ὅταν πρόκειται ν' ἀφαιρέσητε τὰς δωρεὰς τὰς γενομένας εἰς προτέρους εὐεργέτας, θ' ἀκούητε (εὐμενῶς) τοὺς ταῦτα λέγοντας. αἱ ξυνωμοσίαι ἐτύγχανον πρότερον ἐν τῇ πόλει οὖσαι ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρχαῖς Θουκ. 8, 54 αἱ μυστικαὶ ἑταιρεῖαι ἦσαν πρότερον ἐν τῇ πόλει διὰ (νὰ κερδίζωσι) τὰς δίκας καὶ διὰ (νὰ λαμβάνωσι) τὰ ἀξιώματα.—οὐ μὲν δὴ λήξω... μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν Σοφ. Ἠλ. 108 βεβαίως οὐδέποτε θὰ παύσω, ὥστε νὰ μὴ φωνάζω δυνατὰ διὰ νὰ κλαίω ὡς ἂν ἀηδὼν τεκνολέτειρα ἔμπροσθεν τῶν πατρικῶν τούτων θυρῶν, ὥστε ἡ φωνή μου ν' ἀντηχῇ πρὸς ὅλους. Ἐν τῷ οὐ... χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμὲ Ἀντ. 759 ὁ Dobree ἔγρ. ἔτι τ. ἔ. ὄχι πλέον ἀτιμωρητεί· ἀλλὰ δυνάμεθα καὶ ὧδε: ὄχι ἀτιμωρητεί, ὕστερα ἀπὸ τοὺς ψόγους σου, θά με περιυβρίσῃς. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν ἀλλ' ὀδύναισι λέγω Εὐρ. Φοίν. 1555 «οὐκ ἐπιχαίρουσα οὐδ' ὀνειδίζουσα, ἀλλ' ὀδυνωμένη» Σχ.—μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Σοφ. Αἴ. 143 ἐπὶ δυσφημήσει σου (μᾶλλον: διὰ τὴν κακὴν φήμην, ὅτι κέ.). μελέους θανάτους ηὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ Αἰσχ. Ἑπτ. 864 σκληροὺς θανάτους εὗρον ἐπὶ βλάβῃ (πρὸς βλάβην) τοῦ οἴκου. || Ἐχθρικῶς· ἡ γενομένη ἐπὶ τῷ Μήδῳ ξυμμαχία Θουκ 1, 202 ἐναντίον τοῦ Μήδου: εἰς καταπολέμησιν τοῦ Μήδου. (νῆες) ἐφ' ἡμῖν τετάχαται 3, 13 εἶνε τεταγμέναι ἐναντίον ἡμῶν. || Εἰς δήλωσιν τοῦ τιμήματος· λέγει ἃ οὐκ ἄν τις ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ βούλοιτο ἀκοῦσαι Ξεν. Ἀπ. 2, 2, 8 λέγει πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐπεθύ-

μει τις ν' ἀκούσῃ καὶ μὲ θυσίαν ὅλης τῆς ζωῆς του (καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν του)· τ. ἔ. προτιμᾷ τις ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ ν' ἀκούσῃ τούτους τοὺς λόγους· πρβ. ἐπὶ τῷ κινδύνῳ οὐδεὶς ἂν δέξαιτο τὴν αὑτοῦ φεύγειν Θουκ. 1, 143 ἐνώπιον τοῦ κινδύνου (ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ πόλεμος), οὐδεὶς ἐκ τῶν ξένων ἤθελε παραδεχθῇ νὰ γίνῃ ἐξόριστος ἐκ τῆς πατρίδος του. ὅστις δ' ἐπὶ μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλεύεται 2, 64 ὅστις ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς (ἐν τῇ ἐπιδιώξει μεγίστων ἀγαθῶν) φθονεῖται, ὀρθῶς σκέπτεται. ἦσθα ἐπὶ θητείᾳ πλάνης Σοφ. Ο. Τ. 1029 ἐπὶ ἐμμίσθῳ ὑπηρεσίᾳ. || Δηλοῖ τὸν ὅρον, τὴν συμφωνίαν, μὲ τὴν ὁποίαν γίνεταί τι· ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ᾧ τε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι Ἡρ. 3, 83 μὲ τὴν συμφωνίαν ταύτην ἀποσύρομαι ἀπὸ τὴν ἀρχήν, νὰ μὴ ἄρχωμαι ὑπ' οὐδενὸς ἐξ ὑμῶν. ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα ἐπὶ τῇ τυραννίδι 1, 60 μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ τὸν κάμῃ τύραννον. Ἀλλὰ μᾶλλον δηλοῦται σκοπός, ὡς ἐν Ἀρφ. Σφ. 495 οὗτος ὀψωνεῖν ἔοιχ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει σκοπὸν νὰ γίνῃ τύραννος καὶ διὰ τοῦτο ὀψωνίζει κτλ. || Εἰς δήλωσιν βάσεώς τινος, ἐφ' ἧς στηριζόμενός τις ποιεῖ τι, καὶ ἄλλων παρομοίων σχέσεων· ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις Θουκ. 5, 79 ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων, ὡς λέγουσι σήμερον. ἐπὶ τῷ παρόντι 2, 36 εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις. εὐτρεπίζετ' ἃ χρὴ (ἐνν. εὐτρεπίζειν) ἐπὶ τοῖς παροῦσι Εὐρ. Ἰ. Τ. 471 ἐν τοῖς παρ. πράγμασιν, ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει. μηδὲν ἔχοντα, ἐφ' ὅτῳ ἂν δανειζοίμην Ξεν. Ἀπ. 2, 8, 1 ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηριζόμενος νὰ ἠμπορῶ νὰ κάμω δάνειον. ἐπὶ φανεροῖς Θουκ. 1, 69 ἐν φανερᾷ καταστάσει τῶν πραγμάτων. ἐπ' ἀδήλοις οὖσι τοῖς ἀπὸ τούτων ἐμαυτῷ γενησομένοις Δημ. 4, 51 ἐν τῇ ἀβεβαιότητι τῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ προέλθωσι εἰς ἐμέ. ἐπὶ τῷ συνοίσειν ὑμῖν πεπεῖσθαι λέγειν αἱροῦμαι Αὐτ. ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι ταῦτα θὰ εἶνε συμφέροντα. Μετὰ τῶν ῥημάτων καλεῖν, ὀνομάζειν κττ. τίθεται ἡ ἐπὶ μετὰ δοτ. ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος Πλ. Πολ. 470 Β τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς ἔχθρας (προκειμένου περὶ τῆς ἔχθρας) τοῦ συγγενοῦς ὀνομάζεται στάσις, ἐπὶ δὲ τῆς ἔχθρας τοῦ ξένου ὀνομάζεται πόλεμος. Ἐν τῷ Πλάτ. νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἑνὶ Γοργ. 488 D = διὰ τὸν ἕνα: ἵνα ὁ εἷς ὑπακούῃ αὐτοῖς. Ἐν δὲ τῷ Σοφ. Ἠλ. 85 ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων κυρ. ταῦτα φέρουσιν εἰς τὸ μέρος ἡμῶν τὴν νίκην καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὅσα πράττομεν, ὁ Tournier διώρθ. φέρειν νίκην τε φημί κἐ. Ἀλλ' ἑρμηνεύεται ἡ παραδεδομένη γρ. διὰ τῆς συχνῆς παρὰ Σοφ. χρήσεως τῆς ἐπὶ μετὰ δοτ. καὶ μάλιστα μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημ. Αἶ. 772. Ἀντ. 1107. Ἠλ. 1431. Ο. Τ. 820. Αἶ. 345 κἀλλ. Μετ' αἰτιατ. 1) τοπικῶς δηλοῖ διεύθυνσιν ἢ κίνησιν πρὸς τὰ ἐπάνω, εἶτα δ' ἐπέκτασιν· ἐπὶ πύργον ἔβη Ζ 386 ἀνέβη εἰς τὸν πύργον. παρέσχε λόγον καὶ ἐπὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων πολεμίους Θουκ. 2, 101 παρέσχε δὲ ἀφορμὴν ὁμιλίας καὶ ἕως εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἀθην. οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς; Εὐρ. Ἰκ. 1066 μὴ τὸ εἴπῃς ἐνώπιον τοῦ πλήθους: «μὴ τὸ γεμίσῃς 'ς ὅλον τὸν κόσμον» καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος Θουκ. 4, 84 ἐλθὼν (παρουσιασθεὶς) ἐνώπιον τοῦ πλήθους. στάντες ἐπὶ τὰς εἰσόδους Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 68 σταθέντες εἰς τὰς εἰσόδους ἐμπρός. ἐπὶ πόδα ἀνάγειν Αὐτ. 69 νὰ ὑποχωρῶσιν ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τοὺς ἐχθρούς. μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Κ 213 ἡ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν (τ. ἔ. καθ' ὅλην τὴν γῆν) δόξα αὐτοῦ θὰ ἦτο μεγάλη, (θὰ ἐξηπλώνετο) εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅπου κυρίως τὸ ἐπὶ πάντας ἀνθ. εἶνε ὑπερβολική τις ἐπεξήγησις τοῦ ὑπουράνιον. — ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει Ρ 447 ὅσα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἀναπνέουσι καὶ κινοῦνται. πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ Ω 535 δηλ. (ὅταν τις ὑπάγῃ) εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους (καὶ τοὺς ἴδῃ), ὁ Πηλεὺς ὑπερεῖχε κατὰ τὸν ὄλβον. κίνησις αὕτη.. ἐγένετο... καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπων Θουκ. 1, 1 αὕτη ὑπῆρξεν ἀναστάτωσις ἐξαπλωθεῖσα καὶ εἰς μέγιστον μέρος τῶν ἀνθρώπων. ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα 7, 37 ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, «ἀπὸ τὴν πέρα μεριά». 2) Χρονικῶς, εἰς δήλωσιν χρονικῆς ἐκτάσεως· ἐπ' ἠῶ η 288 κατὰ τὴν πρωΐαν (μέχρι τῆς πρωΐας). οὐ γάρ τοι ὁ μέγα πλούσιος μᾶλλον τοῦ ἐπ' ἡμέρην ἔχοντος ὀλβιώτερός ἐστι Ἡρ. 1, 32 διότι βεβαίως ὁ πολὺ πλούσιος δὲν εἶνε εὐτυχέστερος τοῦ ἔχοντος τὸ καθημερινόν του (κυρ. διὰ μίαν ἡμέραν). ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης ν 114 ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον ἐστὶ τὸ ἥμισυ πάσης τῆς νεώς: μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὅλου αὐτῆς μήκους. ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον (ἀστασίαστον οὖσαν) Θουκ. 1, 2 ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀνέκαθεν. || Εἰς δήλωσιν σκοποῦ· ἐπὶ βοῦν ἴτω γ 421 ἂς ὑπάγῃ διὰ (νὰ φέρῃ) βοῦν. ποτὲ μὲν κακὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Σοφ. Ἀντ. 367 «ποτὲ μὲν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ φέρεται, ποτὲ δ' ἐπὶ τὰ χείρω» Σχ. || τροπικῶς· ἣν (στρατιὰν) εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι Θουκ. 1, 10 τὸν στρατὸν ἐκεῖνον εἶνε ἑπόμενον ὅτι ὁ Ὅμηρος ὡς ποιητὴς ἐμεγαλοποίησεν ἐπὶ τὸ λαμπρότερον. ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσεις Πλ. Συμπ. 214 Ε θά με ἐπαινέσῃς ὡς πρὸς τὴν γελοιοτέραν μου ὄψιν. || Καὶ ἄλλως· ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε Ζ 79 διὰ κάθε κίνημα, ἐπιχείρησιν. ἔτι τοίνυν ἐπὶ τὸ τῶν διαμαρτυρούντων μέρος οὔτε δικαστήρια ἦν ἂν οὔτε ἀγω-

νες ἐγίγνοντο 44, 59 προσέτι ἂν ἤθελέ τις ἀποβλέψῃ εἰς τὸ μέρος τῶν μεταχειριζομένων τὰς δικμαρτυρίας, οὔτε δικαστήρια θὰ ἦσαν οὔτε δίκαι θὰ ἐγίνοντο. τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι Θουκ. 4, 28 ὅσον δι' αὐτούς, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν. ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην Σοφ. 'Αντ. 889 «τὸ κατὰ ταύτην τὴν κόρην ἁγνοὶ ἡμεῖς ἐσμεν» Σχ. — Πολλάκις, παρὰ ποιηταῖς καὶ μάλιστα τοῖς Τραγικοῖς καὶ Λυρικοῖς, καὶ ἡ ἐπί, ὡς καὶ ἄλλαι προθέσεις, τίθεται μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, ἵνα ἐννοῆται καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου: ποτὲ μὲν κακὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει Σοφ. 'Αντ. 368 = ποτὲ μὲν ἐπὶ κακὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει. καὶ μὴν Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο Αἰσχ. 'Ικ. 315. Εὐρ. Φοίν. 284. ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν 'Ανακρ 25 (33), 5. 'Η ἐπὶ πάσχει καὶ ἀναστροφήν· ἁβρότατος ἔπι Πινδ. Π. 8, 89 = ἐπὶ ἁβρότητος (ὃ ἴδε). ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα Α 162 ἐφ' ᾧ πολλὰ ἐπόνησα: διὰ τὸ ὁποῖον πολὺ ἐκοπίασα. παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι Αἰσχ. 'Ικ. 1014 ἐπάνω εἰς τὰ εὔμορφα στολίδια τῶν παρθένων. 'Εν δὲ Δ 384 ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν 'Αχαιοί ἡ ἐπὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ στεῖλαν: 'Αχαιοὶ ἄγγελον ἔστειλαν Τυδέα ἐπ' ἐκείνους (τοὺς ἐπὶ τῷ 'Ασωπῷ). 'Η ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἔπεστι, ὡς ἔνι = ἔνεστι, Π 315. Γ 45. ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος Φ 110 ἐπίκειται βεβαίως εἰς ἐμὲ θάνατος. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν μ 209 «ἐπέρχεται» ὅτε γρ. ἔπει, ὁ δὲ "Αμαῖς γρ ἔπει κατκδιώκει. ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν Αἰσχ. Εὐμ. 396 «ἔπεστιν» Σχ. Εὕρηται δὲ ἡ ἐπί καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις· (ἐξενάριξαν) ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ (= ἐπὶ δὲ τούτῳ) πλήξιππον 'Ορέστην Ε 705 κτεῖνον δ' ἐπὶ (= ἐπὶ τούτοις) μηλοβοτῆρας Σ 529. Ν 799. 'Ησ. "Εργ. 590. 'Ασπ. 309. 'Ηρ. 7, 219. ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ (= ἐπὶ ταύταις, πρὸς ταύταις) ματέρες... ἐπιστενάχουσιν Σοφ. Ο. Τ. 183.

ἐπιάλλομαι ποι. ἀντὶ ἐφάλλομαι.

ἐπιάλλω· (ἴδ. ἰάλλω, πρβ. ἐφιάλτης καὶ ἐπιάλτης) ἐφίημι, ἐπιπέμπω, ἐμβάλλω· ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν ι 288 ἥπλωνε τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς συντρόφους. ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν ο 475 ἐπέπεμπεν οὔριον ἄνεμον. ἐπὶ δεσμὸν ἴηλεν Θ 447 ἐπέθηκε δεσμόν, ἔδεσε κόμβον. οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα χ 49 οὗτος ἐπήνεγκε ταῦτα τὰ ἔργα, ἔγινεν ὁ αἴτιος ὅλων αὐτῶν. ἄξεις; ἐπιαλῶ (ἐνν. τὸ κέντρον) κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε 'Αρφ. Νεφ. 1299 θὰ τρέξῃς; θά σοι ἐμβάλω τὸ κέντρον, κεντῶν σε ὑπὸ τὸν πρωκτόν. τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν 'Απολλ. 'Ρ. 2, 183 διὰ τοῦτο καὶ αὐτῷ ἐπέπεμψε γῆρας μακροχρόνιον. ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ ἐφιαλοῦμεν («ἔργῳ ἐπιβαλοῦμεν, ἐπὶ τοῦτο ὁρμήσομεν» Σχ.) 'Αρφ. Εἰρ. 431 ταχέως κράτει ὑποκάτω τὴν φιάλην, διὰ νὰ κυττάξωμεν νὰ χύσωμεν πραγματικῶς οἶνον εἰς αὐτήν. Διὰ τὸ φιάλην μετεχειρίσθη ὁ ποιητὴς τὸ ὁμόηχον ἐφιαλοῦμεν, οἷον: τῇ φιάλῃ οἶνον ἐμβαλοῦμεν, ἐγχέομεν. ὧν οὕνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν· ἀλλ' οὐκ' ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς («τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς» Σχ.), οἶδ' ὅτι Σφ. 1348 ἀπόδος χάριν εἰς τὸ πέος τοῦτο ἐδῶ· ἀλλὰ δὲν θ' ἀποδώσῃς οὐδὲ θὰ βάλῃς ἐπάνω τὰ χείλη σου, τὸ γνωρίζω. 'Ομοίως· κοὐδὲν ἂν δράσαιμεν ἄτοπον οὐδ' ἂν ἐπιήλαιμεν ἄν 'Απ. 'Αρφ. 552 τῷ ἔργῳ ἐπιβάλοιμεν ἄν.

ἐπιάλμενος ἴδ. ἐφάλλομαι.

ἐπίβα ἀντὶ τοῦ ἐπίβηθι Θέογν. 847.

ἐπιβαίνω (ἴδ. βαίνω) κυρ. βαίνω ἐπί τινος, βάλλω τὸν πόδα μου ἐπάνω τινός, πατῶ. Σύνταξις: ἐπιβαίνω τινός (δίφρου, γῆς κττ., ἐπί τινος σπαν.), ἐπί τι (ἐπὶ τὰς ναῦς), τὶ (γῆν, λειμῶνα), (ἐπί) τινι· ἃ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ' ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν 'Απ. Πινδ. 87. 88 ἴδ. ἀγχίτοκος. οἱ Πέρσαι ἐπέβησαν τῶν ἀφειμένων βελῶν Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 61 ἐπάτησαν τὰ ῥιφθέντα βέλη. Διὸς ἃ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις Εὐρ. 'Ελ. 376 ἡ ὁποία (Καλλιστὼ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἄρκτον) ἀνέβης εἰς τὴν κλίνην τοῦ Διὸς μὲ τετραβάμονα (τετραπόδου) μέλη. τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω Θεόκρ. 22, 59 ἴδ. παλίγκοτος. κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβησέῃσι 21, 4 ἴδ. ἐπιμύω. Μετ' αἰτ. τῶν ἄν κου ἐπιβέωμεν γῆν καὶ ἔθνος, τούτων τὸν σῖτον ἕξομεν 'Ηρ 7, 50 ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος (θὰ) πατήσωμεν, τούτων θὰ ἔχωμεν τὸν σῖτον. Πρβ. ε 50. Ξ 226. Καὶ μτφ. αἶνον ἐπέβα κόρος Πινδ. 'Ο. 2, 105 τὸν ἔπαινον τοῦ ἀνδρὸς κατεπάτησε (καθήψατο) ἡ ὕβρις. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών Ν. 1, 19 εὗρον εὐκαιρίαν πολλῶν ἐγκωμίων, χωρὶς νὰ εἴπω ψεῦδος. ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα Σοφ. 'Ηλ. 491 ἴδ. ἄνυμφος. τεθρίππων ὠκίσταν χαλὰν (ὠκιστᾶν χαλᾶν Heiland. Μᾶλλον: ὠκίστων χ.) ἐπιβᾶσ' ἢ πρύμνας ἐπὶ ναῶν Εὐρ. "Ιων. 1241 ἀφ' οὗ ἀναβῶ εἰς τέθριππα ταχύτατα (κυρ. εἰς τέθρ. ταχυτάτας χηλὰς ἔχοντα τ. ἔ. ἀγόμενα ὑπὸ ταχυτάτων ἵππων) ἢ εἰς πρύμναν πλοίου. 'Εν τῷ ἐπίβαινε πρόσω Σοφ. Ο. Κ. 178 ὁ 'Ρεΐσκιος ὀρθῶς ἔγραψεν ἔτι βαῖνε. τετταράκοντα δ ἐπιβαίνοντα ἐτῶν Πλ. Νόμ. 666 Β ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος. εἴη δ' ἐνναέτας ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι Θεόκρ. 26, 29 ἂς εἶνε δὲ ἐννέα ἢ καὶ δέκα ἐτῶν (καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄξιος συγγνώμης). 'Ο στίχος νοθεύεται. — σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ Σοφ. Αἴ. 138 σὲ δὲ ὅταν πληγὴ (κτύπημα) τοῦ Διὸς ἢ δυσμενὴς λόγος ἐκ μέρους τῶν Δαναῶν δύσφημος προσβάλῃ. θεῖα γὰρ καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν ἐπέβη Σοφ. Φιλ. 192 καὶ τὰ παθ. ἐκεῖνα (τὰ ἐκ τῆς Χρύσης) κατέλαβον αὐτὸν

θεόθεν (θεόπεμπτα). Ἀπολ. μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ ἐπιβαίη, σπευδόντων Ε 666 νὰ ἐξελκύσῃ ἐκ τοῦ μηροῦ τὸ μ. δόρυ, διὰ νὰ πατήσῃ (καὶ βαδίσῃ, ἀντὶ νὰ φέρηται), ἀφ' οὗ ἐβιάζοντο. ὅσον ἐπιβᾶσα κορώνη ἴχνος ἐποίησεν Ἡσ. Ἔργ. 678 ὅσον ἴχνος ἐποίησεν ἡ κορώνη πατήσασα ἐπὶ τῆς γῆς. ὄφρα σφῶϊ ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ ψ 52 ἵνα ὑμεῖς οἱ δύο ἀμφότεροι εὐφρανθῆτε (κυρ. εἰσέλθητε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐφροσύνης) εἰς τὴν ἀγαπητήν σας καρδίαν. Ἡ παραδεδομένη γρ. σφῶιν εἶνε δυσεξήγητος.—ἀναιδείης ἐπέβησαν χ 424 εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας. λείπομεν ὑμᾶς... δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες Σοφ. Φιλ. 1463 ἐν ᾧ ποτὲ δὲν εἰσήλθομεν (μὲ τὴν φαντασίαν μας) εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην: ποτὲ δὲν τὸ ἐφαντάσθημεν. Ἀπολύτ. Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν θάρσυνος Π 69 τῶν Τρ. πᾶσα ἡ πόλις ἔχει πλησιάσῃ (ἐχθρικῶς) πλήρης θάρρους. ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος Πινδ. Ὀ. 7,46 βεβαίως καὶ νέφος τι λήθης ἐπέρχεται ἀπροόπτως. Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες ... ἐπέβαν Πινδ. Ν. 10, 43 ἴδ. ἀργυρόω. Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου Ἡσ. Ἔργ. 578 ἥτις φανεῖσα ἔβαλε πολλοὺς εἰς τὸν δρόμον. νῦν ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος συγγενὴς εὐαμερίας Πινδ. Ἰ. 1,39 νῦν ἡ σύμφυτος (οἰκογενειακὴ) τύχη ἐπεβίβασεν (ἐπανέφερεν) αὐτὸν εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐημερίαν. καί τε χαλιφρονέοντα (θεοὶ) σαοφροσύνης ἐπέβησαν ψ 13 οἱ θεοὶ καὶ μωρὸν ἀκόμη (=καί) ἄνθρωπον εἰσήγαγον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς φρονήσεως. οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει (=ἐπιβῆναι ποιήσει) τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον Εὐρ. Ἱππ. 1131 ὁ Ἱππόλυτος δὲν θὰ ἐμβάσῃ πλέον εἰς τὸν περὶ Λ. ἱππόδρομον ζεῦγος Ἐν. πώλων ἐϋκλείης ἐπίβησον Θ 285 «δόξης ἐπιβῆναι ποίησον» Σχ. λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς Ἡσ. Ἔργ. 659 μέτοχόν με ἐποίησαν τῆς λ. ᾠδῆς: μοὶ ἐνέπνευσαν τὴν λ. ᾠδήν. ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου Ν 26 ἐπέβη τοῦ δίφρου.

ἐπιβάλλω βάλλω τι ἐπί τινα (ἐπί τινι, ἐπί τι), ῥίπτω τι ἐπάνω· ἃς (τρίχας) ἐπέβαλλον κειρόμενοι Ψ 135 τὰς τρίχας των κείροντες ἑαυτοὺς ἔρριπτον ἐπάνω εἰς τὸν νεκρόν. ὥστ' ἐπιβάλλοντας ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος Θουκ. 2,76 ὥστε, ἐν ᾧ ἔρριπτον ἀπ' ἐπάνω χῶμα, ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος κατώρθωνον, διότι κρυφίως τὸ χῶμα ἀπεσύρετο κάτωθεν. καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι; Αἰσχ. Χο. 393 καὶ πότε ὁ προστάτης τῶν ἀμφιθαλῶν Ζεὺς θὰ βάλῃ χεῖρα ἐπ' αὐτῶν; νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην ζ 320 «τεχνικῶς ἤλαυνεν» (Δίδυμος), κυρ. μὲ σκέψιν («μὲ γνῶσι») ἔβαλλεν (ἐξέτεινεν) ἐπὶ τοὺς ἵππους τὴν μάστιγα. ἀνέφελον ἐπέβαλες... ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν Σοφ. Ἠλ. 1246 ἔρριψας ἐπάνω μου (διὰ τῆς προηγ. ὑπομνήσεως στ. 1242 κέ.) ἀνέφελον κακόν (τ. ἔ. ὅπερ δὲν ἐφρόντισες νὰ σκεπάσῃς διά τινος νεφέλης: ἀποκάλυπτον)..., τοιοῦτον, ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ ἡμέτερον. Ἄλλοι γρ. ἐνέβαλες ἐνν. μνείαν: τ. ἔ. ἀνέμνησας: ἐμνημόνευσας (διὰ τῶν στ. 1242 κέ.), στηριζόμενοι εἰς τὸν Σχολ. «ἐνέβαλές μοι κακὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον κτλ». Ἀλλὰ τὸ ἐπέβαλες προφανῶς ἐξέλεξεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ ἀνέφελον: ἡ νεφέλη εἶνε ἐπάνω (ἐπι-) ὄχι ὑποκάτω Πρβ. Ο. Τ. 1313. Ἄλλως δὲ τὸ νόημα εἶνε τὸ αὐτό. — φυγὴν ἑωυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος ἐπιβαλών Ἡρ. 7, 3 ἐπιβαλὼν (οἰκειοθελῶς) εἰς ἑαυτὸν ἐξορίαν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας Σοφ. Τρ. 128 διότι ἀλυπίαν οὐδὲ ὁ πάντα διοικῶν βασιλεὺς Κρονίδης ἐπέβαλεν εἰς τοὺς θνητούς. τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα; Ἀρφ. Νεφ. 730 ἴδ. ἀρνακίς.—Ἄλλως· καθ' ἕνα μὲν μηθὲν ἢ μικρὸν ἐπιβάλλειν αὐτῇ (τῇ ἀληθείᾳ), ἐκ πάντων δὲ συναθροιζομένων γίνεσθαί τι μέγεθος Ἀριστοτ. 993 b 2 ἕκαστος μὲν οὐδὲν ἢ ὀλίγον συνεισφέρει (κυρ. «βάζει ἐπάνω»), συναποτελεῖται δὲ μέγεθός τι ἐκ πασῶν τῶν (μερικῶν συνεισφορῶν) ἀθροιζομένων. ἐὰν δέ τις ὑβρίζῃ ἢ ποιῇ τι παράνομον, κύριος ἔστω ἐπιβάλλειν κατὰ τὸ τέλος Δημ. 43, 75 ἂς εἶνε κύριος νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ πρόστιμον ἀνάλογον πρὸς τὴν περιουσίαν του. ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν ο 297 ἐπλησίαζε (πλέουσα) εἰς τὰς Φεάς. πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι Πλ. Φαῖδρ. 248 Α ἐν ᾧ πατοῦσιν ἀλλήλας καὶ συνωθοῦσι (δηλ. ἐν ᾧ ἡ μία πίπτει ἐπάνω εἰς τὴν ἄλλην). ῥᾴδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ἔκ τε τῶν Ἡρακλέους ἄθλων καὶ τῶν Θησέως ἔργων, οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικοῦτον εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν, ὥστε κλ. Ἰσοκ. 1, 8 εἰς τὰ ἔργα τῶν ὁποίων (κυρ. εἰς τοὺς ὁποίους εἰς τὰ ἔργα των, ἐν σχήματι καθ' ὅλον καὶ μέρος) ἡ ἀρετὴ τῶν τρόπων ἐπέβαλε κέ. τῶν γὰρ ἰδίων μάλιστα φροντίζουσι, τῶν δὲ κοινῶν ἧττον ἢ ὅσον ἑκάστῳ ἐπιβάλλει Ἀριστοτ. Πολιτ. 1261 b 34 τῶν δὲ κοινῶν φροντίζουσιν ὀλιγώτερον ἢ ὅσον ἀναλογεῖ εἰς ἕκαστον. τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος Δημ. 18, 254 τὸ ἀναλογοῦν εἰς ἡμᾶς μέρος. τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες, εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν Θέογν. 356 ὑπόμενε, ὦ Κ., τὰ κακά, ἀφ' οὗ ἐχαίρεσο καὶ τὰ ἀγαθά, ὅταν ἡ μοῖρα σὲ ἠνάγκαζε (κυρ. ἐπέβαλλέ σοι) νὰ ἔχῃς καί τινα ἐκ τούτων. Ὁ Bergk. διώρθ. εὖτέ γέ σοι καὶ τῶν. Μέσ. ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος Ζ 68 ῥιπτόμενος ἐπάνω εἰς τὰ λάφυρα. ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο ξ 209 ἔρριψαν κλήρους ἐπάνω εἰς τὰ μερίδια τῆς περιουσίας, ἵνα ὁρισθῇ ὁ κάτοχος ἑκάστου αὐτῶν. τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται Δημ. 18, 164 ἐπιχειρεῖ (τολ-

μᾳ) νὰ διαλύῃ (παραβαίνῃ) τοὺς ὅρκους. ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν (Κύπριν) χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας Εὐρ. Μήδ. 840 πάντοτε δὲ βάλλουσα ἐπὶ τῆς πλουσίας κόμης αὐτῆς εὐώδη ἐκ ῥοδίνων ἀνθέων στέφανον, ἐκπέμπει ἔρωτας τῆς σοφίας συμπαρέδρους. λάσιον ἐπιβεβλημένος Ἀπ. Θεοπόμπ. 36 περιτεθειμένος (ἔχων ῥίψῃ ἐπάνω του) ὀθόνιον δασύ. (ἡ πόλις) αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλεῖται Θουκ. 6, 40 θὰ ἐπιβάλῃ εἰς ἑαυτὴν αὐθαίρ. δουλείαν. διηγκυλωμένους τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας Ξεν. Ἀν. 4, 3, 28 ἐν ᾧ οἱ ἀκοντισταὶ εἶνε ἕτοιμοι πρὸς ἀκοντισμὸν (ἔχοντες τοὺς δακτύλους των περασμένους διὰ τῆς ἀγκύλης τοῦ ἀκοντίου) καὶ οἱ τοξόται ἔχουν βαλμένα τὰ βέλη ἐπάνω εἰς τὰς νευράς. ἦρ' (=ἆρα) ἔτι παρθενίας ἐπιβάλλομαι; Ἀπ. Σαπφ. 102 = ἐφίεμαι. Παθ. τὰς πρῴρας... κατεβύρσωσαν, ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη Θουκ. 7, 65 διὰ νὰ ὀλισθαίνῃ ἀπ' ἐπάνω («ξεγλιστρᾷ») ἡ χεὶρ καὶ νὰ μὴ εὑρίσκῃ «πιάσιμον», ὅταν ῥίπτηται ἐπ' αὐτῶν.

ἐπιβάτης ὁ: Ἀντισθένει ἐπιβάτης ξυνεξῆλθε Θουκ. 8, 61 ὅπου ἴσως σημ. ἐξῆλθε σὺν Ἀντ. ὡς βοηθὸς καὶ σύμβουλος (ἐν δ' ἀνάγκῃ καὶ ἀντιπρόσωπος) αὐτοῦ.

ἐπιβατός 3 ὁ εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ Ἡρ. 4, 62. ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότ' ἐγίγνετο πορευομένοις Πλ. Τίμ. 24 E ἐκ τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ περάσουν εἰς τὰς ἄλλας νήσους οἱ τότε πορευόμενοι.

ἐπίβδα ἡ, καὶ ἐπίβδαι ἐκαλοῦντο αἱ μεθέορτοι ἡμέραι· χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειόγελως (πρβ. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν σ 163) ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις Ἀπ. Κρατίν. 323 (Ἡφαιστίων. 15, 2) χαίρετε, ὦ θεαταί, οἱ ὁποῖοι συνηθίζετε νὰ γελᾶτε διὰ τὰς πλέον ἀχρήστους δευτερευούσας (καὶ τριτευούσας) κωμῳδίας. Δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ λέγῃ τοῦτο ὁ Κρατῖνος περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κωμῳδιῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων. Ὁ Kock γρ. τῆς ἐπίβδας τ. ἔ. πλῆθος (συρφετὸς) τῆς «τσαγκαροδευτέρας», ὡς ἠθέλομεν εἴπῃ ἡμεῖς. ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίβδαν ὅμως Πίνδ. Π. 4, 140 αἱ φρένες τῶν θνητῶν εἶνε ταχύτεραι (προθυμότεραι), ἵνα ἐπιδοκιμάσωσι δόλιον κέρδος ἀντὶ τοῦ δικαίου, καίτοι μεταβαινόντων (τῶν θνητῶν) πρὸς τραχεῖαν μεθέορτον: «καίπερ τοῦ τοιούτου πράγματος (τοῦ ἀδίκου) τὴν μετὰ ταῦτα ἀπόλαυσιν οὐ τερπνὴν ἔχοντος» Σχ.

ἐπιβιόω κυρ. βιῶ ἐπί τινι· ὡς ἐπεβίω δύο ἔτη καὶ ἓξ μῆνας Θουκ. 2, 65 ἐβίω ἐπὶ τῷ πολέμῳ τ. ἔ. μετὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου, «μετὰ τὸ καταστῆναι τὸν πόλεμον» Σχ. ἔζησε καὶ εἶδε τὸν πόλεμον. ἐπεβίων διὰ παντὸς αὐτοῦ, αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ καὶ προσέχων τὴν γνώμην, ὅπως ἀκριβές τι εἴσομαι 5, 26 ἴδ. αἰσθάνομαι.

ἐπιβλέπω: οὔ τίς οὐ ζήλῳ πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν; Σοφ. Ο. Τ. 1526 εἰς τοῦ ὁποίου τὰς τύχας τίς ἐκ τῶν πολιτῶν δὲν ἀπέβλεπε μετὰ ζηλοτυπίας;

ἐπιβοάω ἴσως=βοῶ πρός τινα ἐπί τινι (διά τι), πρβ. ἐπιβόητος· τοῖς Ἀθηναίοις βιάζεσθαί τε τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας νῦν εἴ ποτε καὶ αὖθις προθύμως ἀντιλαβέσθαι Θουκ. 7, 70 ἐν ᾧ ἐφώναζον εἰς μὲν τοὺς Ἀθ. νὰ παραβιάσωσι τὸν ἔκπλουν (διὰ τῆς βίας νὰ ἐκπλεύσωσι) καὶ προκειμένου περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐτυχοῦς ἐπανόδου των νὰ ἐπιληφθῶσιν αὐτῆς μὲ περισσοτέραν προθυμίαν νῦν παρ' ἄλλοτέ ποτε. εἶτ' αὖθις αὖ τἄρα σοι δεῖ με δεύτερον μέλος χέρνιβι θεοσεβὲς ὅσιον ἐπιβοᾶν Ἀρφ. Ὄρν. 895 ἔπειτα πρέπει πάλιν νά σοι ψάλω βεβαίως δεύτερον ᾆσμα θεοσεβὲς ὅσιον ἐπὶ τῇ χέρνιβι (τ. ἔ. ἐν ᾧ καθαίρεις τὰς χεῖράς σου ἐν τῇ χέρνιβι). Τό σοι ἐξαρτ. ἐκ τοῦ βοᾶν, τὸ δὲ χέρνιβι ἐκ τῆς ἐπι-.—στέρν' ἄρασσε κἀπιβόα (κἀπιβοῶ Dindorf) τὸ Μύσιον Αἰσχ. Πέρ. 1055 πλῆττε τὰ στέρνα καὶ ἐπιβόα τὸ Μύσιον θρηνητικὸν μέλος· πρβ. Ἡσύχ. «ἐπιβόα τὸ Μύσιον. Ὅταν θρηνῶσιν αἱ Μυσαί, τὸν Ὕλαν ἀνακαλοῦνται». Παθ. τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος Θουκ. 6, 16 δυσφημούμενος, καταλαλούμενος κατὰ τὰ ἰδιωτικά μου πράγματα. Μέσ. ἐπικαλοῦμαι (εἰς βοήθειάν) τινα. θεοὺς ἐπιβώσομαι α 378 θὰ ἐπικαλεσθῶ τοὺς θεούς. κλύεθ' οἷα λέγει κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά τε Εὐρ. Μήδ. 168 ἀκούσατε οἷα λέγει καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ἀραίαν (τ. ἔ. τὴν ἐπακούουσαν τῶν εὐχῶν καὶ ἀρῶν) Θέμιν καὶ τὸν Δία. ἐπιβοώμενοι πεῖσαι τάδε Θουκ. 3, 59 ἐπικαλούμενοι τοὺς θεοὺς νὰ σᾶς πείσωσι περὶ τούτων.

ἐπιβοηθέω: ἐν τούτῳ εἰ ἐπιβοηθοῖεν μέρος ἀντιπέμπειν αὐτοὶ τῆς στρατιᾶς Θουκ. 6, 99 ἴδ. ἀντιπέμπω.

ἐπιβόητος 2 ὁ καθ' οὗ βοαὶ γίνονται (λέγονται λόγια), ὁ κακὴν ἔχων φήμην. ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα Θουκ. 6, 16 ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα κατακραυγάζουσι (γίνονται κατακραυγαὶ) ἐναντίον μου, ταῦτα εἰς μὲν τοὺς προγόνους μου καὶ εἰς ἐμὲ φέρουσι δόξαν. καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις Ἀπ. Ἀνακρ. 60 (Ἀμμών. 42) τ. ἔ. θὰ κάμῃς ὥστε νὰ ἐγερθῇ κατακραυγὴ ἐναντίον μου μεταξὺ τῶν γειτόνων. ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι Αἰσχρίων π. Ἀθην. 335 C ἐγὼ ἡ Φιλ., διὰ τὴν ὁποίαν τόσα λόγια (κακὰ) ἐλέχθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐνταῦθα ἐκ μακροῦ γήρατος ἔχω ἀποκοιμηθῆ.

ἐπιβολή ἡ, τὸ νὰ ῥίπτῃ τίς τι ἐπάνω εἴς τι, τὸ σκέπασμα. τὰ δ' ἐντὸς (τοῦ σώματος) οὕτως ἐκάετο, ὥστε μήτε τῶν πάνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων

τὰς ἐπιβολὰς μηδ' ἄλλο τι ἢ γυμνοί (ὄντες) ἀνέχεσθαι Θουκ. 2, 49 ἐσωτερικῶς (μέσα των) τόσην ζέστην («λαύραν») ᾐσθάνοντο, ὥστε δὲν ὑπέφερον μηδὲ τῶν λεπτοτάτων φορεμάτων καὶ σινδόνων τὰ σκεπάσματα μηδὲ ἄλλο τι παρὰ νὰ εἶνε γυμνοὶ (τοῦτο δηλ. ἐπεθύμουν). ἐπιβολαὶ τῶν πλίνθων Θουκ. 3, 20 σειραί, στρώσεις τῶν πλ. ‖ ἡ ἐπιβαλλομένη ποινή, πρόστιμον, χρηματικὴ ζημία· ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην Ἀρφ. Σφ. 769 ὡς πρόστιμον διὰ ταύτην τὴν δίκην θὰ ψηφίσῃ μίαν μόνον δραχμήν. ἐπιβολὰς ἐπιβάλλοντες Λυσ. 20, 14 ἐπιβάλλοντες πρόστιμα. ἐπιβολὰς ὦφλον Ἀνδοκ. 1, 73 κατεδικάσθησαν εἰς τιμωρίαν (πρόστιμα). ὁ μὲν τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων Θουκ. 3, 45 ἐν ᾧ ὁ μὲν ἔρως (ἡ ἐπιθυμία) ἐπινοεῖ τὸ σχέδιον: σχεδιάζει τὴν ἐπιχείρησιν.

ἐπιβουκόλος ὁ, βουκόλος ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν.

ἐπιβουλεύω βουλεύω ἐπί τινι (κακόν) τι, σχεδιάζω κακόν τι ἐναντίον τινος. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα χωρῇ Σοφ. Ο. Τ. 618 ὅταν ὁ ἐπιβουλεύων κρυφίως προχωρῇ ταχέως πως (κυρ. ταχύς τις ὢν ὡς κατηγορ.). ἐδόκει γὰρ τὸν ἔμπροσθεν χρόνον οὐ φύσει, ἀλλ' ἐπιβουλεύων, τοῦ πιστευθῆναι, δίκαιος γεγονέναι Δημ. 24, 133 διότι ἐφαίνετο ὅτι κατὰ τὸν προηγούμενον χρόνον εἶχε δειχθῆ δίκαιος ὄχι ἐκ φύσεως (ὢν τοιοῦτος), ἀλλὰ σχεδιάζων κακόν τι, ἵνα κερδήσῃ (προηγουμένως) τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ δήμου. οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔκπλουν ἐπιβουλεῦσαι Θουκ. 7, 51 διότι ἄλλως δὲν ἤθελαν σχεδιάσῃ, ἀποφασίσῃ, τὸν ἔκπλουν. Μετὰ δοτ. πυνθάνομαι ἐπιβουλεύειν σε πρήγμασι μεγάλοισι Ἡρ. 3, 122 πληροφοροῦμαι, ὅτι σχεδιάζεις (μελετᾷς) μεγάλα πράγματα. τῷ Δηλίῳ ἐπεβούλευον ὡς προσβαλοῦντες Θουκ. 4, 97 ἔκαμνον σχέδια ἐναντίον τοῦ Δηλίου μὲ τὸν σκοπὸν (κυρ. ὡς ἄνθρωποι μέλλοντες) νὰ τὸ προσβάλωσι. τοὺς δὲ ἐν τῷ πελάγεϊ ἐπιβουλεύειν τὸν Ἀρίονα ἐκβαλόντας ἔχειν τὰ χρήματα Ἡρ. 1, 24 ἐκεῖνοι δὲ (οἱ Κορίνθιοι) ἐν τῷ (ἀνοικτῷ) πελάγει («'ς τὸ πέλαγος») ἐσχεδίαζον (διενοοῦντο) νὰ ῥίψουν ἔξω (εἰς τὴν θάλασσαν) τὸν Ἀρ. καὶ νὰ λάβουν τὰ χρήματά του. Καὶ μετὰ μέλλ. ἀπαρφ. καὶ ταὐτά σφι οὐκ ἀποχρᾶν ποιέειν, ἀλλὰ τέλος καὶ ἐπιβουλεύοντας ἐπιχειρήσειν φανῆναι ἐπ' αὐτοφώρῳ Ἡρ. 6, 136 καὶ δὲν ἤρκει εἰς αὐτοὺς ὅτι ἔκαμνον ταῦτα, ἀλλὰ τέλος καὶ συνελήφθησαν (κυρ. ἔγιναν φανεροὶ) ἐπ' αὐτοφ. ὅτι ἐμελέτων (ἐσχεδίαζον) νὰ κάμωσιν ἐπίθεσιν. Καὶ ἄλλως· εἰσῆλθεν, ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 13 ἀφ' οὗ ἐσχεδίασε μὲ ποῖον τρόπον ὀλιγώτερον ὀχληρὸν ἠδύνατο νὰ τὸν ὁμιλήσῃ. Παθ. καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα, ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται Ἀρφ. Εἰρ. 404 τὸ ὁποῖον σχεδιάζεται (παρασκευάζεται) ἐναντίον τῶν θεῶν ἁπάντων. ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεβουλεύετο (ἐνν. ἡ παρασκευή) Θουκ. 3, 96 ἐσχεδιάζετο (ἐμελετᾶτο) ἡ παρασκευή. Παθ. καὶ ἀπρος. ὡς καὶ ἐκείνοις ὁμοίως ἐπιβουλευόμενα Θουκ. 6, 88 λέγοντες ὅτι ταῦτα ἐπίσης ἐναντίον ἐκείνων ἐσχεδιάζοντο. Μέσ. ἀσφαλείᾳ (ἄλλ. ἀσφάλεια) τὸ ἐπιβουλεύσασθαι ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος Θουκ. 3, 82 ἡ προνοητικὴ σκέψις ἐνομίσθη ὡς εὔλογος πρόφ. ἀποτροπῆς ἢ ἡ ἐπιβουλή, οὖσα εὔλ. πρόφ. ἀποτροπῆς ἀπὸ τοῦ κινδύνου, ἐνομίσθη ἀσφάλεια. Ἄλλοι ἄλλως.

ἐπιβρέμω κυρ. ἐπί τινι βρέμω, κάμνω κρότον· τὸ (πῦρ) ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο Ρ 739 τὸ ὁποῖον (πῦρ) ἀνάπτει μετὰ κρότου (ἐπιπνέουσα) ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου. ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδε Εὐρ. Βάκχ. 151 συγχρόνως δὲ εὐθὺς μὲ τὰς βακχικὰς κραυγὰς βροντοφωνεῖ (ὁ Βρόμιος) τοιαῦτα (οἷα τὰ ἑξῆς) ἐξ ἁλὸς ἠνεμόεντος ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή Μουσαῖος 193 ἐκ τῆς ἀνεμώδους θαλάσσης ἐπιπαταγεῖ εἰς τὰ ὦτα ὁ ἦχος. ἐφ' οὗ (Κλεοφῶντος) δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδών Ἀρφ. Βατρ. 680 ἐπάνω εἰς τὰ χείλη τοῦ ὁποίου τὰ ἀμφοτέρωθεν λαλοῦντα (ἑλληνιστὶ καὶ βαρβαριστί· ἢ κατ' ἄλλους, τὰ λαλίστατα· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «ἡ γλῶσσά του κόφτει καὶ ἀπὸ τὲς δύο μεριές») φοβερὰ τερετίσματα ἐπιπαταγεῖ ἡ Θρακικὴ χελιδών: «ἵνα διαβάλῃ Κλεοφῶντα ὡς βάρβαρον» (Σχ.) οὗ ἡ μήτηρ Θρᾷσσα· «τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνετον λαλιάν» Ἡσ.

ἐπιβρῑθής 2 βαρύνων ἐπί τινος, ἐπιπίπτων μὲ ὅλον του τὸ βάρος. Περὶ τῶν Μοιρῶν· παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς ἐνδίκοις ὁμιλίαις Αἰσχ. Εὐμ. 923 ἐν παντὶ δὲ χρόνῳ ἐπιπίπτουσαι (ἐπερχόμεναι) μὲ δικαίας ἐπισκέψεις (ἵνα ἐκτελέσωσι δικαίας ἐπισκέψεις· ἴσως διότι ἐπισκέπτονται τὸν ἄνθρωπ. ἅμα γεννώμενον, καὶ ἐν παντὶ ἄλλῳ χρόνῳ, ἢ πρὸς καλὸν ἢ πρὸς κακόν).

ἐπιβρίθω καταβαρύνω, πίπτω ἐπάνω μὲ ὅλον τὸ βάρος· ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος Ε 91 ὅταν ὁ ἐκ τοῦ Διὸς ὄμβρος πέσῃ μὲ ὅλον του τὸ βάρος. μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Η 343 μετὰ βάρους, βαρέως ἐπιπέσῃ. ὁπότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν ω 344 ὅταν αἱ ὑπὸ τοῦ Διὸς στελλόμεναι ὧραι μετὰ δυνάμεως ἐνεργήσωσι τ. ἔ. ἐπενέγκωσι ταχέως τὴν ὡρίμανσιν τῶν σταφυλῶν· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «ὅταν πιάσουν δυνατὰ αἱ ζέστες, ὡριμάζουν τὰ σταφύλια, τὰ σῦκα». ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται σάος (Schroeder: ὅς), πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται Πινδ. Π. 3, 106 ὁ τῶν ἀνθρώπων ὄλβος οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον παραγίνεται αὐτοῖς (παραμένει), ὅταν πολὺς ἐπιβαρήσας συνακολουθῇ. ἢ γὰρ ἂν ἐπιβρίσῃ (τὸ πνεῦμα), ταύτῃ κατέρρηξεν ἀληθῶς ἀθρόον Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 34 διότι ἐκεῖ ὅπου ἐπιπίπτει ὁ ἄνεμος μὲ ὅλον του τὸ βάρος, ἐκεῖ ξεσπᾷ μαζευ(ω)μένος.

ἐπιγαμέω (ἴδ. γαμέω) κυρ. γαμῶ ἐπί τινι, δευτέραν γυναῖκα νυμφεύομαι· Μνησιπτολέμαν ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενομένην Πλουτ. Θεμ. 32 γεννηθεῖσαν ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός. ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα Ἀνδοκ. 1, 128 ἐνυμφεύθη κατόπιν τῆς θυγατρὸς τὴν μητέρα της. μὴ 'πιγήμῃς (ἐνν. ἐμοὶ) τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις Εὐρ. Ἄλκ. 305 μὴ νυμφευθῇς μετ' ἐμὲ ἄλλην γυναῖκα, ἡ ὁποία θὰ εἶνε μητρυιὰ διὰ ταῦτα τὰ τέκνα.

ἐπιγίγνομαι, Ἰων. καὶ μτγν. ἐπιγίνομαι (ἴδ. γίνομαι), γίνομαι προσέτι ἢ μετέπειτα, ἐπὶ χρόνου· ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη Ζ 148 ἐπέρχεται. χρόνου ἐπιγιγνομένου Ἡρ. 1, 28 μετὰ παρέλευσιν χρόνου. νὺξ ἐπεγένετο τῷ ἔργῳ Θουκ. 4, 25 κυρ. ἐγένετο ἐπὶ τῷ ἔργῳ νύξ, ὅθ. ἐπῆλθεν, ἐπηκολούθησε νύξ· διότι ἡ ναυμαχία ἐγένετο ὀψὲ τῆς ἡμέρας. ἐὰν μὴ οἷός τ' ᾖ κυνοδρομῶν ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς Ξεν. Κυν. 6, 19 ἐφέπεσθαι αὐταῖς. εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτήν Θουκ. 3, 74 ἐὰν ἐπηκολούθει (ἐπήρχετο) ἄνεμος, ὁ ὁποῖος νὰ φέρῃ τὴν φλόγα εἰς αὐτήν. ἐπιγεγένηταί τε πέρᾳ ὧν προσεδεχόμεθα ἡ νόσος 2, 64 ἡ νόσος ἔχει ἐπέλθῃ (ἐνσκήψῃ καὶ καταλάβῃ ἡμᾶς) παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν (μᾶλλον: περισσότερον χρόνον παρ' ὅσον περιεμένομεν). οἷς καὶ ἀρχομένοις καὶ μεσοῦσι καὶ ὅπως ἔτυχέ τῳ (ἐνν. ἐπιγενόμενον) ἐπεγένετό τι 5, 20 διότι εἰς τούτους καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ κατὰ τὸ μέσον καὶ εἰς οἱανδήποτε ἄλλην ἐποχὴν τῆς ἀρχῆς των συνέβη τι. τὰ ἐναντία ἐπιγιγνόμενα ὀνίνησιν Ἀντιφ. 2 β 1 τὰ ἐναντία, ὅταν συμβαίνωσιν (ἐπέρχωνται), ὠφελοῦσιν αὐτούς. οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφισταὶ μεζόνως ἐξέφηναν Ἡρ. 2, 49 οἱ ἐπακολουθήσαντες τοῦτον (οἱ μεταγενέστεροι) σοφοὶ διεσαφήνισαν καλλίτερον τὸ πρᾶγμα. ἄρτι δ' ἀνειλήφει ἡ πόλις ἑαυτὴν ἀπὸ τῆς νόσου καὶ τοῦ ξυνεχοῦς πολέμου ἐς ἡλικίας πλῆθος ἐπιγεγενημένης Θουκ. 6, 26 πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναλάβῃ ἡ πόλις ἀπὸ τῆς νόσου καὶ τοῦ ἀκαταπαύστου πολέμου ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι κατόπιν ἐγεννήθησαν καὶ ἠνδρώθησαν. ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται Ο 358 ἐφ' ὅσον διάστημα φθάνει ἡ ὁρμὴ τοῦ δόρατος. ἀνάγκη ὥσπερ τέχνης αἰεὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα κρατεῖν Θουκ. 1, 71 = ἀνάγκη (ἐστί) τὰ ἐπιγιγνόμενα (κυρ. τὰ ἐρχόμενα κατόπιν, τὰ νεώτερα) κρατεῖν τῶν ἀρχαιοτρόπων, ὥσπερ τὰ ἐπιγιγνόμενα τῆς τέχνης κρατεῖ τῶν ἀρχαιοτρόπων. οὐδὲ τὰς ἐπιγιγνομένας μισθώσεις ὡς οὐκ ἀπείληφεν ἔστ' εἰπεῖν αὐτῷ Δημ. 36, 9 οὐδὲ τὰς ἐφεξῆς ἐρχομένας μισθώσεις ὅτι δὲν ἔλαβε, δύναται νὰ εἴπῃ. Καὶ κατὰ τμῆσιν: εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο ρ 496 εἴθε νὰ ἐκπληρωθῶσιν αἱ κατάραι ἡμῶν.

ἐπιγιγνώσκω καὶ ***ἐπιγινώσκω*** (ἴδ. γιγνώσκω), κυρ. γνωρίζω κατόπιν (τ. ἔ. ὅταν ἐπανίδω τι ἤ τινα) ὅθεν ἀναγνωρίζω· ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα Σοφ. Αἴ. 19. ἴδ. βάσις. ἐπέγνω Κυράνα δικαιᾶν Δαμοφίλου πραπίδων Πινδ. Π. 4, 279 ἀνεγνώρισεν ἡ Κυρήνη τὰς δικαίας τοῦ Δαμ. φρένας, τὴν δικαιοσύνην τοῦ Δαμ. ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι αὐτοὺς ἀμείνους ὄντας ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι Θουκ. 3, 57 προσέχετε μὴ ἀπαρέσῃ τοῖς Ἕλλησι, περὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἡμῶν ἄνδρες καλλίτεροί των ὑμεῖς ν' ἀποφασίσητέ τι ἀπρεπὲς ἐναντίον τῆς περὶ αὐτῶν ὑπαρχούσης ἀγαθῆς φήμης (=ἐπι-). κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν Σοφ. Ἀντ. 960 ἐκεῖνος ἐννόησεν, ὅτι ἐν τῇ μανίᾳ του (μαινόμενος, κυρ. ἐν ταῖς παραφοραῖς του) ἠρέθιζεν (ἤγγιζε) τὸν θεόν· ἴδ. γλῶσσα. οὕτως δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ νῷν ἐπελθόντοιν δόμους Σοφ. Ἠλ. 1297 κύτταζε δὲ νὰ φέρεσαι οὕτως, ὥστε νὰ μή σε καταλάβῃ (καὶ ὑποπτεύσῃ τι) ἡ μήτηρ σου ἀπὸ τὸ χαρούμενον πρόσωπόν σου, ὅταν ἡμεῖς οἱ δύο προσέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν. Τὸ οὕτως (ἴσως ἐνν. ποίει γενικῶς) ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ἐφεξῆς στέναζε. οἱ ἐκπέμψαντες οὐ τὰ πρόσφορα τοῖς οἰχομένοις ἐπιγιγνώσκοντες ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας διαβολὰς περὶ τῆς τοῦ δήμου προστασίας τὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀμβλύτερα ἐποίουν Θουκ. 2, 65 ἐπειδὴ οἱ ἐκπέμψαντες δὲν ἀπεφάσιζον κατόπιν (=ἐπι-) τὰ χρήσιμα εἰς τοὺς ἀπελθόντας, ἀλλ' ἐνησχολοῦντο εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν ἀμοιβαίας ῥᾳδιουργίας περὶ τῆς προστασίας τοῦ δήμου (δηλ. περὶ τοῦ τίς νὰ γίνῃ ἀνώτατος ἄρχων τοῦ δήμου), ἐποίουν ἀσθενέστερα τὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Τὸ κατὰ τὰς ἰδίας διαβολάς (=ἀλλήλους ἰδίᾳ διαβάλλοντες) τίθεται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἐπιγιγνώσκοντες, ἐν ᾧ συνδέονται ἀμφότερα διὰ τοῦ οὐ-ἀλλά. Ἄλλοι δέ, ἧττον ὀρθῶς, τὸ ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας διαβολὰς — προστασίας συνάπτουσι πρὸς τὸ ἐπιγιγνώσκοντες, ὅπερ οὕτω συντάσσεται ἔνθεν μὲν πρὸς αἰτ. οὐ τὰ πρόσφορα, ἔνθεν δὲ πρὸς ἐμπρόθετον διορισμὸν ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδ. διαβολάς κέ. Οὕτω δὲ ἀποβαίνει ἡ σύνδεσις αἰτιατ. καὶ ἐμπροθέτου διορισμοῦ πολὺ τραχυτέρα ἢ ἡ ἐκ παραλλήλου θέσις μετοχῆς πρὸς ἐμπρόθετον διορισμόν. Ταῦτα διὰ τὸν Steup. — ὑμεῖς δὲ (ἐνν. οἷοί τ' ἐστὲ) τὰ ὑπάρχοντά τε σῴζειν καὶ ἐπιγνῶναι μηδέν 1, 70 καὶ τὰ ὑπάρχοντα νὰ διατηρῆτε καὶ τίποτε νέον (ἐκτὸς τῶν ὑπαρχόντων) νὰ μὴ ἀποφασίσητε. Τοῦτο σημαίνει ἡ ἐπι-. Κατ' ἄλλους τὸ ἐπιγνῶναι = ἐπινοῆσαι.

ἐπιγλωσσάομαι λοιδορῶ, βλασφημῶ τινα (διὰ τῆς γλώσσης), «γλωσσεύω», ἐποιωνίζομαι, ἐπιφημίζομαι. μηδ' ἐπιζευχθῇς (ὃ ἴδε) στόμα φήμῃ πονηρᾷ μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακά Αἰσχ. Χο. 1042 «μηδ' ἐποιωνίζου διὰ γλώσσης» (Ἡσύχ.) κακά. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι («οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω» Σχ.) τοιοῦτον οὐδέν Ἀρφ. Λυσ. 37 περὶ τῶν Ἀθ. δὲν θέλω

νὰ βάλω εἰς τὴν γλῶσσάν μου κανένα τοιοῦτον κακὸν λόγον (προφητείαν).

ἐπιγνοίη, ἐπιγνῷη, ἐπιγνώωσι ἴδ. ἐπιγιγνώσκω.

ἐπιγουνίς -ίδος ἡ, τὸ ἄνωθεν τῶν γονάτων μέρος τοῦ σώματος, ὁ μηρός· καί κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο ρ 225 ἤθελε βάλῃ, κάμῃ, χονδρά, δυνατά, μηριά. οἵην ἐκ ῥακέων ἐπιγουνίδα φαίνει σ 74 ποίους μηροὺς δεικνύει ἀνὰ μέσον τῶν ῥακῶν. — ‖ γόνυ· ἂν δὲ χιτῶνας λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον Ἀπολλ. Ῥ. 3, 875 ἀνεσήκωνον δὲ τοὺς λεπτ. χιτῶνας μέχρι τοῦ γόνατος.

ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς πῆχυν Φ 166 ὀλίγον τὸν ἐξέγδαρε.

ἐπίγραμμα τό, ἐπανώγραμμα Πλ. Φαῖδρ. 264 C. ἰδ. ἐπὶ βωμῶν καὶ μνημείων ἐπιτυμβίων Εὐρ. Τρῳ. 1491· ἐπὶ ἔργων τῆς τέχνης καὶ ἀφιερωμάτων Δημ. 24, 180· ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματος Διον. Ἀλ. Ῥητ. 8· ἡ τοῦ πράγματος ὑπόθεσις διὰ τῆς ἐπιγραφῆς πρβ. Αἰλ. Π. Ἱ. 9, 11 π. χ. ὡς ἐν δικαστηρίῳ ἡ διατύπωσις τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ τοῦ προστίμου, ὃ ὁρίζει καὶ ἀπαιτεῖ διὰ καταγγελίας ὁ κατήγορος: τὸ ἐφ' ᾧ τις ἐπιγράφεται: τὸ ἐπιγεγραμμένον τίμημα (πρόστιμον). τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 15 (1374 a 1) δὲν ὁμολογοῦσιν ἐκεῖνα, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἐπίγραμμα. καὶ π. Δημ. 38, 2 πρὸς τριάκοντα μνῶν ἐπίγραμμα ὑπὲρ τοσούτων χρημάτων εἰς ἀγῶνα καθέσταμεν ἐν ᾧ τὸ ἐπιγεγραμμένον πρόστιμον εἶνε 30 μνῶν, εἰς κίνδυνον ἤλθομεν ν' ἀπολέσωμεν τόσον σημαντικὸν ποσόν. ἐπ' αἰσχίστῳ ἐπιγράμματι ἐξετέθη αὐτοῦ τοὔνομα ἔμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων Ἰσαῖ. 5, 38 τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξετέθη ἔμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων δι' αἰσχίστην κατηγορίαν (ἣν δηλοῖ ἐφεξῆς). Περὶ τοῦ ἐξετέθη ἴδ. ἔκκειμαι. ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κἀπιγράμματος τυχεῖν Ἀπ. Κωμ. Ἀδέσπ. 224 (Πλουτ. 769 B) ἴδ. ἐμφύω. ‖ ἐν τῷ μετώπῳ τὸ ἐπίγραμμα ἔχων τοῦτο Ἡρώνδ. 5, 78 τὸ στίγμα.

ἐπιγραφή ἡ: ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος, καὶ οὐ στηλῶν μόνον ἐν τῇ οἰκείᾳ σημαίνει ἐπιγραφή, ἀλλὰ κτλ. (περὶ ὧν ἴδ. ἐνδιαιτῶμαι) Θουκ. 2, 43 τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν πᾶσα (οἱαδήποτε) γῆ εἶνε τάφος, καὶ τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν σημαίνει (κυρ.=σημεῖόν ἐστι) ὄχι μόνον στηλῶν ἐπιγραφὴ (ἐπιγεγραμμέναι στῆλαι: ἐπίγραμμα στηλῶν) ἐν τῇ πατρίδι, ἀλλὰ κτλ. Ἡ στηλῶν ἐπιγραφή ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν ἄγραφον μνήμην.

ἐπιγράφω ξεσχίζω ἀπ' ἐπάνω, ἐπιξέω· κάμνω ἐπιγραφήν· αἰτιῶμαι, ἀποδίδω τι εἴς τινα, ὁρίζω τὴν ποινήν, καταγράφω κττ. Σύνταξις: ἐπιγράφω τι (χρόα φωτός), τινά τι (νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσόν), τί (ἐπί) τινι, εἴς τι (ἐπί) τι, τινά τινι, ἐπιγράφω τινὰ πολίτην· ὅς μιν (κλῆρον) ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε Η 187 ὁ ὁποῖος χαράξας αὐτὸν (σημειώσας διὰ χαραγμάτων) τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν περικεφαλαίαν. ἐν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι κέ. Πλ. Ἱππάρχ. 228 A εἰς τὰ μέρη τὰ πρὸς ἀριστερὰ ἑκάστου Ἑρμοῦ παρίσταται ὁ Ἑρμῆς λέγων (τ. ἔ. ὑπάρχει ἐπίγραμμα, ἐν ᾧ λέγει ὁ Ἑρμῆς) ὅτι κέ. Μέσ. ἐπεγράφοντο δὲ καὶ οἱ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται ῥόπαλα, ὡς Θηβαῖοι ὄντες Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 20 ἐζωγράφουν δὲ καὶ οἱ ὁπλῖται τῶν Ἀρκ. ῥόπαλα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων των, διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε Θηβαῖοι (κολακεύοντες τοὺς Θηβ.). Τὸ δὲ ῥόπαλον εἶνε σύμβολον τοῦ Θηβαίου Ἡρακλέους. τὸ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον Ἀθην. 496 F ὅπερ σαφές. ἐὰν δὲ αὐτόματόν τι συμβῇ, σαυτὸν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράψεις Αἰσχίν. 3, 167 θὰ ἀποδώσῃς εἰς σεαυτὸν τὴν αἰτίαν τοῦ γεγενημένου. αὐτὴ δὲ πρήσσουσα τό οἱ φίλον, εἴ ποθ' ἁμάρτοι, Φοίβῳ τὰς ἀνίσους χεῖρας ἐπεγράφετο Ἀνθολ. 9, 263 αὐτὴ δὲ πράσσουσα ὅ τι ἤρεσκεν εἰς αὐτήν, ἐάν ποτε ἀπετύγχανεν, εἰς τὸν Φοῖβον ἀπέδιδε τὰς ἀνίσους χεῖρας (τ. ἔ. τὴν διάφορον κρίσιν τῶν χειρῶν, ἥτις ἐξηρτᾶτο ὄχι ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἐκ τῆς γραίας). οὐ γάρ πω ἦν ῥήτωρ, ἀλλ' ἔτι συκοφάντης τῶν παραβοώντων παρὰ τὸ βῆμα καὶ γραφομένων μισθοῦ καὶ φαινόντων καὶ ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις Δημ. 59, 43 διότι δὲν ἦτο ἀκόμη ῥήτωρ, ἀλλὰ συκοφάντης ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πλησίον τοῦ βήματος (ἱστάμενοι) κραυγάζουσι καὶ ἀντὶ μισθοῦ (πληρωνόμενοι) κατηγοροῦσι καὶ καταγγέλλουσι καὶ ἰδιοποιοῦνται τὰς ἀλλοτρίας γνώμας (δανείζοντες τὸ ὄνομά των εἰς αὐτούς). Καὶ παθ. μὴ ἀφῆτε τὸν ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν ἐπιγεγραμμένον ἀτιμώρητον Δεινάρχ. 1, 29 μὴ ἀφήσητε ἀτιμώρητον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδονται τὰ ἀτυχήματα τῆς πόλεως καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλ. εἶτ' ἔτι θαυμάζομεν τὴν κοινὴν ἀπραξίαν, τοιούτων ῥητόρων ἐπὶ τὰς τοῦ δήμου γνώμας ἐπιγραφομένων; Αἰσχίν. 1, 188 ἔπειτα ἀποροῦμεν διὰ τὴν κοινὴν κακοτυχίαν, ὅταν τοιοῦτοι ῥήτορες (δηλ. τὰ ὀνόματα τοιούτων ῥητόρων) γράφωνται πλησίον εἰς τὰς γνώμας τοῦ δήμου (τὰ ψηφίσματα κττ.); πάνθ' ὅσα νοοῦμεν ἢ λέγομεν ἢ πράττομεν τύχη 'στίν, ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ἐπιγεγραμμένοι Ἀπ. Μεν. 483 εἰς πάντα ταῦτα τὰ ἔργα τῆς τύχης εἶνε γραμμένον τὸ ἰδικόν μας ὄνομα, καὶ ἑπομένως ἀποδίδονται εἰς ἡμᾶς, ἐν ᾧ κυρίως ἀνήκουν εἰς τὴν τύχην. καὶ ἐγὼ τούτῳ (λαγχάνω δίκην)… ἐπιγραψάμενος ἐπὶ τὸ ἔγκλημα Βοιωτόν Δημ. 40, 16 καὶ ἐγὼ ἐναντίον τούτου κινῶ ἀγωγήν, ἀφ' οὗ ἐν τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει μου (ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς κατηγορίας) τὸν ἔγραψα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Βοιωτοῦ (ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα Βοιω-

τός). ξένον καὶ ξένην τοὺς ἐμαυτοῦ γονέας ἐπεγραψάμην Δημ. 57, 51 ἐφρόντισα νὰ σημειώσω ὡς τοὺς γονεῖς μου ἕνα ξένον καὶ μίαν ξένην. ἐπιγραψάμενος κύριον τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ 43, 15 φροντίσας ὡς ἀνήλικος νὰ σημειώσῃ τὸν ἀδελφόν του ὡς ἐνεργῶν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ. Ἡ δ' ἐξήγησις «φροντίσας νὰ σημειώσῃ ὡς νόμιμον κληρονόμον τὸν ἀδελφόν του» δὲν εἶνε ἀκριβής. ἤρετο εἰ ἐπιδεδημηκὼς εἴη (ἐκεῖνος), ὅτῳ ἐπιγεγραμμένον εἴη ἀποδοῦναι τἀργύριον 52, 8 ἠρώτησεν, ἂν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο ἐγγεγραμμένον ἐν τοῖς βιβλίοις ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποδώσῃ τὰ χρήματα. πολίτας ἐπεγράψαντο πολλοὺς Θουκ. 5, 4 «ἑτέροις ἐπὶ τοῖς οὖσιν ἐνεγράψαντο εἰς τὴν πολιτείαν» Σχ. ἐπολιτογράφησαν. || τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας Αἰσχ. 1, 14 γράψας (ορίσας) ἐν τῷ νόμῳ τὴν μεγίστην τιμωρίαν. τίμημα ἐπιγραψάμενος 1, 16 φροντίσας νὰ γραφῇ ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐγγράφῳ ἡ ἐπιβλητέα ποινή. τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐτίμησαν Δημ. 29, 8 οἱ δικασταὶ ἐξετίμησαν ἢ ὥρισαν τὴν ποινὴν κατὰ τὴν πρόκλησιν δηλ. ὡς εἶχον ἐγὼ ὁρίσῃ αὐτὴν ἐν ταῖς προτάσεσί μου. τρία τάλαντα τίμημα τῷ κλήρῳ ἐπιγραψάμενος Ἰσαῖ. 3, 2 φροντίσας νὰ γραφῇ (ἐν τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει του) ὅτι ἐκτιμᾷ τὴν (ζητουμένην) κληρονομίαν ἀντὶ τριῶν ταλάντων. || ἀποστρέφεται (ἡ θεὰ) τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ' ὅτι οὕτω (Cobet: αὐτῷ) πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο Ἀρφ. Εἰρ. 685 ἀποστρέφει ἡ θεὰ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς (συνήθως τὸν δῆμον συνδέουσι πρὸς τὸ ἀποστρέφεται), διότι δυσαρεστεῖται κατὰ τοῦ δήμου, ὅτι τόσον πονηρόν (δηλ. φαῦλον καὶ ταπεινὸν τὸ γένος) προστάτην ἐξέλεξε (πρβ. Ἱππ. 739)· «ἐπεγράψατο· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων τῶν προστάτας ἐπιγραφόντων ἑαυτοῖς» Σχ. Συνηθέστερον εἶνε τὸ νέμειν προστάτην, ἀλλὰ λέγεται καὶ οἰκεῖν ἐπὶ προστάτου, ὡς Λυσ. 31, 9. Δημ. 25, 28. Γνωστὸν δ' ὅτι ἐν Ἀθήναις οἱ μέτοικοι ὤφειλον νὰ ἐκλέξωσιν ἕνα προστάτην ἐκ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ἵνα φροντίζῃ περὶ τῶν συμφερόντων αὐτῶν ἴδ. Gilbert Ἐγχειρίδ. μτφρ. Ν. Πολίτου σελ. 219. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα Ἀρφ. Ἀχ. 1095 «ὅτι ἐζωγράφουν ἐν τῇ ἀσπίδι μεγάλην Γοργόνα» Σχ. Ὁ Λάμαχος δηλ. ἀκούων τὰ πολλὰ ἀγαθά, ἅτινα περιμένουν τὸν Δικαιόπολιν, μετὰ λύπης ἐπιβοᾷ κακοδαίμων ἐγώ. Βέβαια, παρατηρεῖ ὁ Δικαιόπολις, διότι ἐφρόντισας νὰ ζωγραφηθῇ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σου μεγάλη ἡ Γοργών, τὸ σύμβολον τοῦ πολέμου, ὅστις δὲν δύναται νὰ παρέχῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης· ἢ ἄλλως, διότι ὡς δαίμονα προστάτην σου ἐξέλεξας τὴν μεγάλην ἐκείνην Γοργόνα.

ἐπιδαίομαι: μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὅρκον Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 383 ἐπὶ δὲ τούτοις δίδω καὶ μέγαν ὅρκον. Διορθοῦσιν: ἐπομόσσομαι: ἐπιμαίομαι: δ' ἐπὶ ὅρκον ὀμοῦμαι. Ἐν τμήσει: δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται Ἡσ. Θε. 789 δέκατον δὲ μέρος (τ. ἔ. ἐν δέκατον) εἶνε ἐπινενεμημένον εἰς αὐτὴν (τὴν Στύγα). Ἄλλοι: ἡ δεκάτη πηγὴ (ἡ τῆς Στυγὸς) εἶνε ἀποκεχωρισμένη ἀπὸ τῶν ἄλλων.

ἐπιδέδρομα πρκ. τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπιδείκνυμι: ῥήματά τε καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων Ἀπ. Ἀρφ. 699 ἴδ. ἀκροφύσιον. κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι Ξεν. Ἀπομν. 2, 3, 17 ὅπου ὁ Cobet ἐξαλείφει τὸ ἐπιδεῖξαι, διότι ἡ πρὸς ἀπρφ. σύνταξις αὐτοῦ εἶνε σόλοικος. Ἴσως γρ. κινδυνεύσεις ἐπίδειξιν κέ. ἐπιδείκνυσθαι τὴν παιδείαν Ἀν. 4, 6, 16 «νὰ δείχνῃς τὴν προκοπήν σου». πολλὰ καὶ καλὰ Γοργίας ἡμῖν...ἐπεδείξατο Πλ. Γοργ. 447 Α πολλὰς καὶ καλὰς ἐπιδείξεις ἐποιήσατο ἡμῖν.

ἐπίδειξις, Ἰων. ἐπίδεξις: αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι Εὐρ. Φοίν. 871 ἀπόδειξις τῆς τοῦ Λαΐου παρακοῆς. Μᾶλλον: παραδειγματισμὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα. ξυνέβη δὲ πρός τε σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ἢ ἐπὶ πολεμίους παρασκευὴν Θουκ. 6, 31 συνέπεσον δὲ ἀμφότερα (=ἅμα), καὶ πρὸς ἀλλήλους νὰ διεγερθῇ ἅμιλλα ἐν τούτῳ, ὅπερ ἀνετέθη εἰς ἕνα ἕκαστον, καὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὸ πρᾶγμα νὰ ἐξηγηθῇ μᾶλλον ὡς ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως καὶ αὐθαιρέτου εὐπορίας τῶν Ἀθηναίων ἢ ὡς πολεμικὴ παρασκευὴ ἐναντίον πολεμίων. Περὶ τοῦ ἐξουσία ἴδ. Θουκ. 3, 45 ἐν λ. ἐξάγω. ἀκηκόη παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν Πλ. Κρατ. 384 Β εἶχον ἀκούσῃ παρὰ τοῦ Πρ. τὸν πεντηκοντάδραχμον ἐπιδεικτικὸν λόγον. χαλεπώτατοι δὲ καὶ οἱ ἐπὶ χρήμασι προκατηγοροῦντες (Λαυρ. κῶδιξ: προσκατηγ.) ἐπίδειξίν τινα Θουκ. 3, 42 ἐπικινδυνότατοι δὲ εἶνε καὶ οἱ προκατηγοροῦντες (τοῦ ἀντιπάλου ῥήτορος, πρὶν αὐτὸς εἴπῃ) εἶδός τι ἐπιδεικτικοῦ λόγου (δηλ. ὅτι θὰ εἴπῃ ἐπιδεικτικόν τινα λόγον) χάριν ἀργυρολογίας. Περιτταὶ αἱ διορθώσεις. τῶν ἄλλων τὴν ἐπίδειξιν ἡμῖν εἰς αὖθις ἀπόθεσθον Πλ. Εὐθύδ. 275 Α τὴν περὶ τῶν ἄλλων (διὰ τὰ ἄλλα) ἐπίδειξιν πρὸς ἡμᾶς (δοκίμιον λόγου ἐπιδεικτικοῦ περὶ τῶν ἄλλων) ἀναβάλετε, ἀφήσατε κατὰ μέρος) διὰ μίαν ἄλλην φοράν. πρβλ. τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι ἐπίδειξιν ποιήσωμαι; Φαίδων 99 D θέλεις νά σοι δώσω ἓν δεῖγμα περὶ τοῦ πῶς ἔχω ἐκτελέσῃ τὸ δεύτερον ταξίδιον διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς αἰτίας; «Παροιμία δεύτερος πλοῦς ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, παρ' ὅσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν (τὸν διὰ τοῦ οὐρίου ἀνέμου), ἀσφαλῶς παρα-

σκευάζονται τὸν δεύτερον πλοῦν (τὸν διὰ κωπῶν)» Σχ. γυναικὶ τράγος ἐμίσγετο ἀναφανδόν· τοῦτο ἐς ἐπίδεξιν ἀνθρώπων ἀπίκετο Ἡρ. 2, 46 ἐξηγοῦσι: τοῦτο ἔφθασεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων· ὅπου τὸ ἐς ἐπίδεξιν σημ. κυρ. ὅτι ἐπεδείχθη τοῦτο εἰς ἀνθρώπους. Ἀλλ' ἡ σύνταξις δὲν δικαιολογεῖται· ἔπρεπε νὰ εἴπῃ: ἀνθρώποις ἢ ἄλλως πως. Ὅθεν εἰκάζω ἐς ἐπίδερξιν: τοῦτο κατήντησεν, ὥστε νὰ τὸ ἰδοῦν καὶ ἄνθρωποι. Τὴν διόρθ. ταύτην ὑποδεικνύει καὶ ἡ γρ. ἐπίδειξιν. πρβ. ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν Ἀρφ. Νεφ. 269 ἵνα ἐπιδείξητε ὑμᾶς αὐτὰς τῷδε.

ἐπιδειπνέω, ἐπιδορπέω, τρώγω τὰ μετὰ τὸ κυρίως δεῖπνον φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν φαγητά, γλυκύσματα καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀρφ. Ἱππ. 1137. Ἐκκλ. 1177· πρβ. θυμβρεπίδειπνος.

ἐπιδέξιος 2: ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες φ 141 σηκώνεσθε κατὰ σειρὰν πρῶτος, ὅστις εἶνε εἰς τὸν πρῶτον τόπον πλησίον τοῦ κρατῆρος, ἔπειτα ὁ πλησίον αὐτοῦ δεξιά. ὅταν δὲ δὴ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια Ἀπ. Εὐπόλ. 325 (Πολυδ. 2, 159) ἐνν. τὴν ἐπιδέξια πόσιν τ. ἔ. ὅταν πίνωσιν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἐν ᾧ τὸ ποτήριον διαδέχεται ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ εὑρισκόμενος. περίιθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια Ἀρφ Εἰρ. 957 περιέρχου τὸν βωμὸν πρὸς τὰ δεξιά· τοῦτο ἐξέφρασεν ὁ Εὐριπ. ἐν Ἰ. Α. 1472 δι' ἑνὸς ῥήματος, εἰπών: καὶ πατὴρ ἐμὸς ἐνδεξιούσθω βωμόν ἂς περιέρχηται τὸν βωμὸν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά· πρβ. ἐνδέξια. ἀστράπτων ἐπιδέξια Β 353 πρὸς τὰ δεξιὰ τ. ἔ. πρὸς ἀνατολάς, διότι οἱ Ἕλληνες, ὅτε παρετήρουν τὰ σημεῖα, ἔστρεφον πρὸς βορρᾶν, ὅπου ὁ Ὄλυμπος, ἡ ἕδρα τῶν θεῶν. εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ, γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τἀπιδέξια Ἀρφ. Ὄρν. 1490 ἐάν τις ἐκ τῶν θνητῶν ἤθελε συναντήσῃ τὴν νύκτα τὸν ἥρωα Ὀρέστην (λωποδύτην, ὃν ὀνομάζει ἐνταῦθα ἥρωα διὰ τὴν ὁμωνυμίαν πρὸς τὸν Ὀρέστην, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος), ἀπεγυμνοῦτο τοῦ ἱματίου, ἀφ' οὗ ἤθελε πληγῇ ὑπ' αὐτοῦ πάντα τὰ πρὸς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ σώματος. Τὸ πληγεὶς μεταχειρίζεται ἐπίτηδες, διότι σημ. καὶ « δαρείς » καὶ προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας (κυρ. ἡμιπληγίας), ἀπόπληκτος γενόμενος· διότι οἱ συναντῶντες ἥρωά τινα (οἷον βλέποντες φάντασμα ἥρωός τινος) ἐγίνοντο ἀπόπληκτοι ἢ διεστρέφοντο τὰς ὄψεις· «διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν» Σχ.—ἐπιδέξια (ἐπὶ δεξιά; πρβ. ε 277) χειρὸς ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν Πινδ. Π. 6, 19. ἴδ. ἄγω. μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον Ἀπ. 53 Ἀναξανδρίδ. (Στοβ. Ἀνθ. 117, 2) ἐπιδεξίως μεταλλάσσων τὸν τρόπον αὐτοῦ (ἀπὸ λύπης εἰς ἡδονὴν καὶ τἀνάπαλιν, ὡς ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς).

ἐπιδευής 2 ἐπ., ἐπιδεής· βίης ἐπιδευέες φ 185 ἐλλιπεῖς, ἐνδεεῖς δυνάμεως, ἀδύνατοι. εἰ δὲ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν Ὀδυσσῆος φ 253 κατώτεροι κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ Ὀδ. τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής Ε 481 «ὧν ἐπιθυμεῖ ὅς ἐστιν ἐνδεής» Γαζῆς. λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς Ν 622 δὲν πάσχετε ἔλλειψιν ὕβρεως καὶ ἐντροπῆς, πᾶσαν ὕβριν καὶ πᾶσαν ἐντροπὴν ἐπράξατε εἰς ἐμέ. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα Τ 180 «ἵνα μηδὲν δέῃ σοι τοῦ δικαίου» Σχ.

ἐπιδεύομαι ἐπ. ἀντὶ ἐπιδέομαι ἔχω χρείαν, ἔλλειψίν -ινος. πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν Ε 636 εἶσαι πολὺ κατώτερος ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν. οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδευέτ' Ἀχαιῶν Ω 385 οὐδόλως ἦτο κατώτερος τῶν Ἀχ. εἰς τὴν μάχην. Ἄλλοι: ἐπολέμησεν ἀρκετὰ μὲ τοὺς Ἀχ. ἢ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι Ψ 670 ἢ δὲν εἶνε ἀρκετόν, ὅτι ἐν τῇ μάχῃ εἶμαι κατώτερος;

ἐπιδέχομαι, Ἰων. ἐπιδέκομαι: βαρεῖαν ἐπιδέγμενοι ἀνάγκαν Βακχυλ. 16 (17), 95 ἴσως: ὑποκύψαντες εἰς τὴν σκληρὰν ἀν. (δηλ. ὅπως πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὁ Θησεύς).

ἐπίδηλος 2 ἐξωτερικῶς δῆλος, φανερός· οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως Θέογν. 442 οὐδεὶς κατὰ πάντα εἶνε πανόλβιος, ἀλλ' ὁ μὲν ἀγαθὸς (γενναῖος) ὑπομένει (ὑποφέρει, ἀνέχεται) ἔχων τὸ κακόν, ἂν καὶ δὲν φαίνεται ἐξωτερικῶς (ἂν καὶ δὲν τὸ ἀποδεικνύει). κλέπτων δήπου 'στ' ἐπίδηλος Ἀρφ. Ἐκκλ. 661 εἶνε προφανῶς κλέπτης. ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν, ἣν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασιν Ἱππ. 38 νὰ δεικνύωσιν ἐξωτερικῶς πρὸς ἡμᾶς διὰ τῶν προσώπων, ἐὰν ἀρέσκουν εἰς αὐτοὺς τὰ λεγόμενα (οἱ στίχοι, τὸ ποίημα) καὶ τὰ πραττόμενα (δηλ. ἡ ὑπόθεσις). ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι (βλέμμα) Πλοῦτ. 368 «ἔστι τὸ βλέμμα αὐτοῦ ὅμοιον πεπανουργηκότι βλέμματι» Σχ. Μᾶλλον ἐνν. αὐτῷ τὸ βλέμμα ἔστιν ἐπίδηλον αὐτῷ, ὅτι πεπανούργηκέ τι· πρβ. Ἡρόδ. 8, 40 ἐνορέω ὑμῖν...ἐσομένοισι, περὶ οὗ ἴδ. ἐνοράω.

ἐπιδημέω κυρ. διατρίβω ἐν τῷ δήμῳ, ἐνδημῶ· ἀντίθ. τῷ ἀποδημέω. εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει εἴτε καὶ ἀποδημῶν Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 69 εἴτε αὐτὸς εὑρίσκεται ἐκεῖ, εἴτε καὶ λείπει (εἶνε ἀπών). πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν Πλ. Συμπ. 172 C ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν (πολλὰ ἔτη εἶνε τώρα ποῦ—) ὁ Ἀγ. δὲν ἔχει ἔλθῃ ἐδῶ: λείπει, εἶνε ἀπών. ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν Ἀρφ. Θεσμ. 40 διότι ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης τοῦ κυρίου μου εὑρίσκεται τώρα ὁ ἱερὸς θίασος τῶν Μουσῶν καὶ συνθέτει τὰ ᾄσματά των. ἄνδρα Συβαρίτην, ἐπιδημήσαντα τῇ Σπάρτῃ Ἀθην. 130 D ὅστις

ὡς ξένος διέτριψεν ἐν Σπάρτῃ.

ἐπιδήμιος 2 ὁ ἐν τῷ δήμῳ ὤν, ὁ ἐν τῇ πατρίδι, τῷ λαῷ· ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες Ω 262 τ. ἔ. ἁρπακτῆρες τῶν τοῦ δήμου ἀρνῶν. οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1023 οὐδὲ τοῦ συνεῖναι (συνευνάζεσθαι) δημοσίᾳ αἰδὼς ὑπάρχει.

ἐπιδημιουργοί οἱ, οἱ ἄρχοντες, διοικηταί, τοὺς ὁποίους αἱ Δωρικαὶ μητροπόλεις ἔστελλον κατ' ἔτος εἰς τὰς ἀποικίας· «ἄρχοντες πεμπόμενοι, φυλάρχων τάξιν ἔχοντες» Σχ. Θουκ. 1, 56· ἴσως οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συντεχνιῶν, παρὰ μτγν. = δημιουργοί.

ἐπίδημος 2: ἐπίδαμος φάτις Οἰδιπόδα Σοφ. Ο. Τ. 494 ἴδ. βάσανος Μιλήτῳ ἐπίδημε Καλλ. Ὕμν. Ἄρτ. 226 ἐν Μιλ. διατρίβουσα.

ἐπιδιαβαίνω: ἐπιδιαβὰς τάφρον τινά Θουκ. 6, 101 ἀφ' οὗ κατόπιν (ἄλλων προδιαβάντων Συρακοσίων) ἐπέρασε τάφρον τινά.

ἐπιδιατίθημι τακτοποιῶ, διορίζω τι, κάμνω τι νὰ ἐξακολουθῇ. Μέσ. καταθέτω τι ὡς ἐνέχυρον· ἐπιδιαθέμενος ἀργύριον, ἐὰν μὴ ὀμόσῃ Δημ. 33, 13: «ἐπιδιατίθεσθαι ἐστὶ τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι κατατιθεμένους τι ῥητὸν ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅσπερ ἐγγυᾶται ἑκατέρῳ ὥστε, εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι· τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαθήκη» Ἁρποκρ.

ἐπιδίδωμι δίδω τι προσέτι (περιπλέον) Ἡσ. Ἔργ. 394. Ψ 559. Ἐπὶ προικός· δίδωμί τι ἐπί τινι τ. ἔ. ἐκτὸς τῆς γυναικὸς δίδω καί τι ἄλλο, δηλ. τὴν προῖκα· ἃ (ὅπλα) Πηλεῖ φησιν ὁ ποιητὴς παρὰ θεῶν προῖκα ἐν τοῖς γάμοις ἐπιδοθῆναι Θέτιδι (= ἐπὶ Θέτιδι δοθῆναι) Πλ. Νόμ. 944 Α τὰ ὁποῖα λέγει ὁ ποιητής, ὅτι ἐκτὸς τῆς Θέτιδος ἐδόθησαν ὑπὸ τῶν θεῶν ἐν τοῖς γάμοις ὡς προὶξ εἰς τὸν Πηλέα. ἀπεσπάραξεν ὦμον, οὐχ ὑπὸ σθένους, ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπεδίδου χεροῖν Εὐρ. Βάκχ. 1128 ἀπέσπασε βιαίως (διὰ σπαραγμῶν) τὸν ὦμον ὄχι ἀπὸ δύναμιν, ἀλλὰ (διότι) ὁ θεὸς ἔδιδεν εἰς αὐτὴν ἐκτὸς τῶν ἄλλων εὐχέρειάν τινα. ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιδοῦναι Θουκ. 4, 11 νὰ θυσιάσωσι τὰς ναῦς εἰς τοὺς Λακ., χάριν τῶν Λ. ἔτι ἂν πλείω διαπράττεσθαι, εἰ πλείους ἐπεδίδοσαν ἀργύριον Ξεν. Πολ. Ἀθ. 3, 3, ἀκόμη περισσότερα θὰ κατωρθώνοντο, ἂν περισσσότεροι προσέφερον χρήματα. ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοὶ Ἀρφ. Θεσμ. 213 ἐπειδὴ παραδίδεις εἰς ἐμὲ τὸν ἑαυτόν σου. ἣν οὕτω ἡ χώρη ἐπιδιδῷ ἐς ὕψος Ἡρ. 2, 13 ἴδ. ἀποδίδωμι. ἐπεδίδοσαν ἐς τὸ ἀγριώτερον καὶ (τὸ) πλείους ἔτι ξυλλαμβάνειν Θουκ. 6, 60 καθ' ἡμέραν ἐγίνοντο ἀγριώτεροι καὶ πλείους ἔτι συνελάμβανον. εἰς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν πρότερον ἔτι τούτων διὰ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπιδεδωκέναι (ὑποκ. τὸν Τισσαφέρνην) Θουκ. 8, 83 εἶχε προχωρήσῃ ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀλκιβιάδου ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ ἐκ μέρους αὐτῶν μῖσος (κυρ. εἰς τὸ νὰ μισῆται ὑπ' αὐτῶν), οἵτινες καὶ πρὸ τῶν γεγονότων τούτων ἐμίσουν αὐτόν. ἢν τοσοῦτον ἐπιδιδῷ Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 2 ἂν τόσον προχωρῇ ἡ συστολή μου. ἐπιδώσειν γὰρ ἀμφότερα αὐτά, τὴν μὲν μετὰ κινδύνων μελετωμένην, τὴν δ' εὐψυχίαν αὐτὴν ἑαυτῆς μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης θαρσαλεωτέραν ἔσεσθαι Θουκ. 6, 72 ἀμφότεραι αἱ ἀρεταὶ αὗται θὰ προοδεύσωσιν, ἐν ᾧ ἡ μὲν εὐταξία μετὰ τῶν κινδύνων θ' ἀσκῆται, ἡ δὲ ἀνδρεία, ὑποστηριζομένη διὰ τῆς πεποιθήσεως εἰς τὴν πολεμικὴν ἐμπειρίαν, θὰ γίνῃ αὐτὴ ἑαυτῆς θαρραλεωτέρα. ὁρῶν ἐπιδιδοῦσαν τὴν τῶν πολεμίων ἰσχὺν 7, 8 βλέπων ὅτι ηὐξάνετο ἡ ἰσχὺς τῶν πολ. ἐπιδέδωκεν ἐν τῇ πόλει τὸ ὁμολογεῖν πονηροὺς εἶναι Ἀριστοτ. Ῥητορ 1, 15 (1376 a 11) ἔχει λάβῃ ἐπίδοσιν ἐν τῇ πόλει ἡ ὁμολογία τῆς πονηρίας (ὅτι εἶνε πονηροί)· τόσον ἀναφανδὸν καὶ ἀνερυθριάστως πράττουσι τὰ κακά. μόχθου χάριν τήνδ' ἐπιδώσω Εὐρ. Μήδ. 187 τήνδε τοῦ μόχθου χάριν ἐν ἐπιδόσεως μέρει (δωρεὰν) παρέξω: τοῦ κάκου θὰ κάμω τὸν κόπον, μὰ θὰ τὸν κάμω πρὸς χάριν σου (Δ. Βερν.). Μέσ. θεοὺς ἐπιδώμεθα Χ 254 ἂς ἐπικαλεσθῶμεν (κυρ. ἂς δώσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς) τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας. σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ πάντων ἀθανάταν ἐπιδωσόμεθ' Κ 463 = δώροις τιμήσομεν.

ἐπιδικάζω: ἐπεδίκασεν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τὸν κλῆρον Δημ. 48, 26 διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀπέδωκε τὴν κληρονομίαν εἰς τοὺς ἀντιδίκους. Μέσ. ἐπεδικασάμεθα ἄμφω (τῶν θυγατέρων) κατὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμολογίαν Ἀνδοκ. 1, 12 ἐζητήσαμεν παρὰ τοῦ ἄρχοντος (κυρ. ἐφροντίσαμεν νὰ μᾶς ἐπιδικασθῶσιν) ἀμφότεροι τὰς θυγατέρας κατὰ τὴν ἀμοιβαίαν συμφωνίαν. ἐπεδικάσατο τοῦ κλήρου Δημ. 43, 3 ἀπήτησε δικαστικῶς τὴν κληρονομίαν. ἐπεδικασάμην τῆς τούτου μητρός 43, 74 ἔλαβον (ὡς γυναῖκα) δικαστικῶς τὴν μητέρα τούτου. τὴν δ' ἀμφισβήτησιν εἶναι τῷ ἔχοντι, καθότι ἐπεδικάσατο οὗ ἂν ἔχῃ τὰ χρήματα 43, 16 ἡ διεκδίκησις τοῦ κλήρου θὰ διευθύνεται ἐναντίον τοῦ κατέχοντος αὐτόν, (ὅπως ἐξετασθῇ) κατὰ τίνα τρόπον κατώρθωσε νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ ἡ περιουσία, τὴν ὁποίαν κατέχει. ὅτε τῆς ἐπικλήρου ἔδει ἐπιδικάζεσθαι 43, 55 ὅτε ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπιδικασία τῆς ἐπικλήρου τ. ἔ. ὅτε ἐπρόκειτο ν' ἀποφασισθῇ, εἰς ποῖον ἔπρεπε νὰ ἐπιδικασθῇ ἡ ἐπίκληρος.

ἐπιδικασία ἡ, δικαστικὴ πρᾶξις ἢ διεκδίκησις τοῦ ζητοῦντος κληρονομίαν· ἀτελὴς ἔσται ἡ ἐπιδικασία τοῦ κλήρου Δημ. 43, 16 ἴδ. ἀτελής. ὑπὲρ οὗ τοῦ κλήρου τὴν ἐπιδικασίαν ποιούμεθα Δημ. 44, 13 τοῦ ὁποίου τὴν κληρονομίαν διεκδικοῦμεν.

ἐπιδικεῖν ἴδ. δίκω.

ἐπιδινέω περιστρέφω τι, ἵνα τὸ ῥίψω μὲ περισσοτέραν

ὁρμήν. τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς ῥῖψ' ἐπιδινήσας Γ 378 ταύτην μὲν περιστρέψας ἔρριψε μεταξὺ τῶν Ἀχ. (μέσα εἰς τοὺς Ἀχ.). Παθ. ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πυκνά β 151 ἀφ' οὗ ἐγύρισαν (ἔκαμαν γύρους), συχνάκις ἐτίναξαν τὰ πτερά των (ἄλλοι: ἐτίν. τὰ πυκνὰ πτερά των). Μέσ. μτφ. ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν πόλλ' ἐπιδινεῖται υ 218 τοῦτο ἡ καρδιά μου κατὰ πολλοὺς τρόπους στρέφει μέσα εἰς τὰ στήθη (τὸ γυρίζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ).

ἐπιδιπλοΐζω, συνηρ. ἐπιδιπλοΐζω, διπλοῦν τι ποιῶ, ἐπαναλαμβάνω· Αἰσχ. Εὐμ. 1015 ὅπου ὁ Ἑρμάν. γράφει ἐπανδιπλοΐζω Ἀλλ' ὀρθότ. γρ. ἔπη διπλοΐζω (ὃ ἴδε).

ἐπιδιφριάς-άδος ἡ, ἡ περιφέρεια τοῦ δίφρου (τοῦ ἅρματος)=ἄντυξ. Κατ' ἄλλους αἱ παρειαὶ τοῦ δίφρου.

ἐπιδίφριος 2 ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου κείμενος· τέχνη ἐπιδίφριος Δ. Ἀλ. 2. 28 καθιστικὴ τέχνη, ἡ ἐπὶ τοῦ δίφρου (σκαμνίου) ἐκτελουμένη.

ἐπίδοξος 2 ὁ παρέχων δόξαν, ὅτι ποιήσει τι, «προσδόκιμος» Ἡσύχ. Ἡ ἐπί- λοιπὸν σημ. τὸ κατόπιν, ἐν τῷ μέλλοντι. πολλοὶ ἐπίδοξοι τὠυτὸ τοῦτο πείσεσθαι Ἡρ. 6, 12 περιμένουν, φοβοῦνται ὅτι θὰ πάθωσι ταῦτα τὰ ἴδια. τίνες ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς Πλ. Θεαίτ. 143 D τίνες μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῖν νέων θεωροῦνται ὡς μέλλοντες νὰ εὐδοκιμήσωσιν. ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἀντεῖπε, καίπερ ἐπίδοξος ὢν ὑπ' ὀργῆς δηλ. ἀντειπεῖν Πλουτ. Ἄρατ. 50 ἂν καὶ πάντες ἐπερίμεναν, ὡς ἐκ τῆς ὀργῆς τὴν ὁποίαν εἶχεν, ὅτι ἔμελλε ν' ἀντείπῃ.—Καὶ ἐπὶ πράγμ. τάδε τοι ἐξ αὐτῶν ἐπίδοξα γενέσθαι Ἡρ. 1, 89 εἶνε ἐνδεχόμενον (κυρ. περιμένονται) νά σοι γίνουν τὰ ἑξῆς λογισαμένους.. ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν Ἡρ. 4, 11 πόσα κακὰ εἶνε ἐνδεχόμενον, ὅταν φεύγωσιν ἐκ τῆς πατρίδος, νὰ καταλαμβάνωσιν αὐτούς. Τὸ φεύγοντας εἶνε ἀντικείμ. τοῦ καταλαμβάνειν. εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται κῦδος Πίνδ. Ν. 9, 46 ἐὰν γὰρ ἅμα πολλοῖς κτήμασι καὶ εὐκλεῆ δόξαν καρπώσηται (κτήσηται).

ἐπιδοτικὸς 3 «ἐπιδοτικὸς μὲν ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδούς, μεταδοτικὸς δὲ ὁ τοῖς φίλοις» Ἀμμώνιος.

ἐπιδοχὴ ἡ, Θουκ. 6, 17 «τὸ ἐγγράφειν ταῖς πολιτείαις ξένους τε καὶ φυγάδας» Σχ. Τὸ χωρίον: ῥᾳδίας ἔχουσι τῶν πολιτῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἀποδοχάς: αἱ πόλεις (τῆς Σικελίας) εὐκόλους ἔχουσι τὰς μεταβολὰς τῶν πολιτῶν καὶ τὰς παραδοχὰς νέων. Ἡ συνήθης γρ. πολιτειῶν δὲν ἁρμόζει οὔτε εἰς τὸ ἐπιδοχάς οὔτε εἰς τὰ ἑξῆς, ἐν οἷς ὁ λόγος περὶ τῶν πολιτῶν. Πρβ. 1, 2, 3.

ἐπιδραμεῖν ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπιδραμέτην ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω.

ἐπιδραμητέον: δεῖ ἐπιδραμεῖν.

ἐπίδρομος 2 εἰς ἐπιδρομὴν ἐκτεθειμένος, εὐεπίθετος· θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς ἐπίδρομ' ὁπόθι θάνατος ἀπῇ Αἰσχ. Ἱκ. 130 τοῖς θεοῖς δὲ ἱερὰ θυσίαι, καλῶς ἐχόντων (τῶν πραγμάτων), ἐπιρρέουσι (σωρηδὸν προσφέρονται), ὅπου ἂν ὁ θάνατος ἀπῇ. ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος Ζ 434 ὃ ἄν τις ἐπιδράμοι, εὐπρόσβλητον, εὐάλωτον. Περὶ τοῦ Ξεν. Κυν. 6, 9 ἐπὶ ἄκρας ἐπιβάλλων τοὺς ἐπιδρόμους ὁ Πολυδ. παρατηρεῖ «ἐπίδρομός ἐστι τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεταί τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται» 5, 29· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου κρεμάμενον· «καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς ἀκάτιος, ὁ δὲ κατόπιν ἐπίδρομος, ὁ δὲ ἐλάττων δόλων Αὐτ. 1, 21.

ἐπιδύω: μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι Β 413 μὴ πρότερον τὸν ἥλιον δῦναι ἐπὶ τῇ μάχῃ τ. ἔ. ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ μάχη, νὰ μὴ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος, παρὰ ἀφ' οὗ κτλ.

ἐπίδω ἴδ. ἐφοράω.

ἐπιδῶ ἀόρ. τοῦ ἐπιδίδωμι.

ἐπιδώμεθα ὁμοίως.

ἐπιδὼν ἀόρ. τοῦ ἐφοράω.

ἐπιείκεια ἡ: ἵνα τὴν ὑπάρχουσαν ἐπιείκειαν ἀποβάλωμεν Δημ. 34, 40 ἵνα ἀποβ. τὴν ἐπὶ χρηστότητι ἰδέαν.

ἐπιεικὴς 2 κυρ. ὢν ὡς ἐπέοικεν, ἁρμόδιος, εὐπρεπής· τύμβον οὐ μάλα πολλόν... ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον Ψ 246 ὄχι πολὺ μέγαν (κατέχοντα μεγάλην ἔκτασιν), ἀλλὰ μόνον τόσον μέγαν, ὅσον πρέπει. τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν μ 382 θὰ πληρώσωσι πρέπουσαν, δικαίαν, ἀποζημίωσιν διὰ τοὺς κλαπέντας βοῦς. Καὶ μετ' ἀπρφ. ὅν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν Α 547 τὸν ὁποῖον εἶνε δίκαιον ν' ἀκούῃ τις. οἶ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων Τ 21 ὁποῖα εἶνε πρέπον νὰ εἶνε τὰ ἔργα τῶν θεῶν. ἄλλοι δὲ δοκοῦντες φαυλότεροι ἐπιεικέστεροι (ἔδοξαν) εἶναι ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν Πλ. Ἀπολ. 22 Α μοὶ ἐφάνησαν ὅτι εἶνε καλλίτεροι ὡς πρὸς τὴν φρόνησιν, συνετώτεροι. ὁ δὲ (πατὴρ) ὁρῶν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνου τε πεπιστευμένους γεγονότας τε ἐπιεικεῖς τῇ τε πόλει ἔν γε τῷ τότε χρόνῳ ἀρέσκοντας, ἐπείσθη δοῦναι Λυσ. 19, 13 ὁ δὲ πατήρ μου, βλέπων ὅτι οὗτοι καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ἐκείνου ἀπέλαυον καὶ (ἐν τῷ πολέμῳ) εἶχον φανῇ χρήσιμοι καὶ εἰς τὴν πόλιν ἦσαν κατ' ἐκεῖνον τοὐλάχιστον τὸν χρόνον ἀρεστοί, ἐπείσθη νὰ δώσῃ τὴν ἀδελφήν μου. Ὁ Cobet: γεγονότας τε ἐπιεικῶς, παρατηρῶν, ὅτι οὕτω λέγονται οἱ μεταξὺ τῶν εὖ γεγονότων καὶ τῶν κακῶς γεγονότων ὄντες. Δὲν εἶνε ἀνάγκη· πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 30: τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων τ. ἔ. τοὺς ἱκανωτάτους. ἐπιεικῆ ἄν μοι δοκῶ πρὸς τοῦτον λέγειν λόγον Πλ. Ἀπ. 34 D νομίζω ὅτι ἤθελον λέγῃ πρὸς τοῦτον δίκαιον λόγ. κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ Ἀρφ. Νεφ.

1438 καὶ εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον φαίνεται καλὸν νὰ κάμνωμεν εἰς τούτους (τοὺς νέους) τὰς λογικὰς παραχωρήσεις. ἁπλῆ καὶ ἐπιεικὴς γυμναστική Πλ. Πολ. 404 Β καὶ (ἡ) καλὴ (εὐάρμοστος) γυμναστικὴ (ὡς καὶ ἡ ἐπιεικὴς μουσική, τοῦτο σημ. ὁ καὶ) εἶνε ἁπλῆ. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ προηγ. ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ὡς ὑποκ., ὡς κατηγορ. δὲ τὸ ἁπλῆ καὶ ἐπ. γυμναστ.—ἥν, παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι, πρὸς τὸ ἐπιεικὲς καὶ ἀρετῇ αὐτὸν νικήσας ξυναλλαγῇ Θουκ. 4,19 ἐάν, ἐν ᾧ δύναται τὸ αὐτὸ (τὸ μὴ ἀπὸ τοῦ ἴσου ξυμβῆναι) νὰ πράξῃ, τραπεὶς πρὸς ἐπιείκειαν καὶ νικήσας τὸν πολέμιον κατὰ τὴν μεγαλοφροσύνην συνδιαλλαγῇ. ἐπιεικεῖ («συνθήκῃ τινὶ φιλανθρώπῳ» Σχ.) βουλόμενοι ὁμολογίᾳ τινὶ τὰς ναῦς... ἀποπέμψασθαι 3,4 ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποπέμψωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὰς ναῦς διὰ συγκαταβατικῆς τινος συμφωνίας. ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν πολλὸν ἐπιεικεστάτη ἐοῦσα μάλιστα ἔψευσται Ἡρ. 2,22 ἡ τρίτη ἐξήγησις, καίτοι πολὺ πιθανωτάτη, εἶνε μάλιστα ἐσφαλμένη. τὰ μὲν τέτταρα αὐτῶν ἐπιεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις ἐστίν Πλ. Πρωτ. 349 D εἶνε ἱκανῶς παρόμοια πρὸς ἄλληλα. ταῦτ' ἐπιεικῶς μέν ἐστιν ὑπό τι ἄτοπα Γοργ. 493 C ταῦτα ἱκανῶς μὲν εἶνε ὀλίγον τι ἄτοπα. ἀνέλαβεν αὐτὸν καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα Δημ. 59,58 καὶ ἔγινε καλά. ἐπιεικῶς ἔντιμον κατέλιπον τὸν σῖτον Δημ. 56,9 ἀφῆκαν τὸν σῖτον ἱκανῶς ὑψωμένον. ὡς μὲν οὖν γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν τὰ νῦν, εἰρήσθω Πλ. Νόμ. 753 Β πῶς μὲν λοιπὸν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνωσιν ἄριστα τὰ νῦν ὡς ἐκ τῆς ὑπαρχούσης παρ' ἡμῖν καταστάσεως τῶν πραγμάτων, ἔστω εἰρημένον.

ἐπιεικτός 2 (εἴκω) ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός· πάντοτε μετ' ἀρνήσεως· μένος οὐκ ἐπιεικτόν Ε 892 ἀνένδοτον, ἀκατανίκητον. ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτά θ 307 δεινὰ ἀνυπόφορα, ἀνεπίδεκτα διορθώσεως.

ἐπιειμένος (ἴδ. ἐφιέννυμι): μεγάλην ἐπιειμένος ἀλκὴν ι 214 ἴδ. ἀλκή.

ἐπιεισάμενος ἴδ. ἔπειμι.

ἐπιείσομαι ἴδ. ἔπειμι.

ἐπιέλπομαι ἐλπίζω ἐπάνω εἴς τι, ἔχω ἐλπίδα ὅτι θὰ γίνῃ τι· μετ' ἀπρφ. ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ, νευρὴν ἐντανύ(σ)ειν διοϊστεύ(σ)ειν τε σιδήρου φ 126 ἂν καὶ ἤλπιζε (πάντοτε) τοῦτο τοὐλάχιστον εἰς τὴν ψυχήν του, ὅτι (θὰ) ἐντείνει (ἐν τῷ τόξῳ) τὴν νευρὰν καὶ (θὰ) περνᾷ (τοξεύει) διὰ τοῦ σιδήρου (ἴδ. στ. 3) τὸ βέλος.

ἐπιέννυμι Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐφέννυμι, ἐνδύω ἀπ' ἐπάνω· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς υ 143 ἡμεῖς τὸν ἐσκεπάσαμεν μὲ χλαῖναν, ἐρρίψαμεν ἐπάνω του χλαῖναν. Παθ. ἐκ δὲ Πελλάνας (ἐπέβαν) ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις Πινδ. Ν. 10,44 ἐκ δὲ τῆς Πελλ. ἀνεχώρησαν (ἐπανῆλθον), ἀφ' οὗ ἐσκέπασαν τὰ νῶτά των μὲ μαλακὰ ὑφάσματα. θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη καὶ τελευτὴν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος 11, 16 ἂς ἐνθυμῆται, ὅτι ἐνδύει θνητὰ μέλη καὶ ὅτι (ὡς) τέλος πάντων («ὕστερα ἀπὸ ὅλα») θὰ σκεπασθῇ μὲ χῶμα: θὰ μπῇ μέσα 'ς τὸ χῶμα. γῆν ἐπιέσασθαι Ξεν. Κ. Π. 6, 4, 6 «ταφῆναι» Ἡσ. κυρ. νὰ σκεπασθῶ μὲ τὸ χῶμα. Ποιητικὴ ἡ φράσις. —ᾗ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸν δ' ἐπίεσται Ἡρ. 1,47 εἰς τὴν ὁποίαν (χελώνην) χαλκὸς μὲν εἶνε ὑποκάτω ἐστρωμένος, χαλκὸν δ' ἔχει (φορεῖ) ἐπάνω της. Μτφ. θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν Σ 157. ἀναιδείην ἐπιειμένε Α 149 κυρ. ἐνδεδυμένε (μὲ) ἀναίδειαν (οἷον περιβόλαιόν τι)· πρβ. Κοραῆ σημ. ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἰσοκρ. 2 σ. 60, καθ' ὃν ὁ Ὅμ. εἰπὼν ἀναιδείην ἐπιειμένον ἐκφράζει «τὸν ἀναιδέστατον τ. ἔ. τὸν οὐ μόνον τῷ προσώπῳ, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν ὅλῳ τῷ σώματι ἐπιδεικνύμενον τὴν ἀναίδειαν καὶ οἱονεὶ περιβόλαιον αὐτὴν φέροντα· καὶ ἐπιειμένον ἀλκὴν τὸν ἀλκιμώτατον».—καὶ μετὰ δοτ. λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις Ἀπολλ. Ῥ. 3, 45 ἔχουσα τοὺς λευκοὺς ἑκατέρωθεν ὤμους της ἐσκεπασμένους μὲ τὴν κόμην της.

ἐπιέσσαμεν ἴδ. ἐπιέννυμι.

ἐπιζεύγνυμι ζεύγω, δένω ἐπάνω εἰς τὸν ζυγὸν ζῷόν τι· πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον Αἰσχ. Εὐμ. 408 ζεύξασα (δέσασα) τοῦτο (τὸ ἰδιαίτερον) ὄχημα (τὸ ἐκ τῆς αἰγίδος) ἐπάνω εἰς ἀκμαίους πώλους (οἵτινες ἦσαν οἱ πόδες μου)· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «ἐκαβαλίκευσα τὰ πόδια μου καὶ ἦλθα». Περιττὴ ἡ διόρθ. κώλοις. Μτφ. μηδ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς (Auratus: φήμῃ πονηρᾷ Heath: φῆμαι πονηραὶ) Χο. 1042 μηδὲ νὰ ἔλθῃ τὸ στόμα σου εἰς καμμίαν σχέσιν (κοινωνίαν) μὲ πονηρὰς φήμας (τὰς ἐν στ. 1041 κληδόνας). ὑμνέομεν. . φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν Θεόκρ. 22, 3 κατὰ λέξ. ὑμνοῦμεν τὸν Πολυδ. τὸν φοβερὸν νὰ τὸν ἐρεθίζῃ (προκαλῇ) τις εἰς τὴν πυγμήν, ὅταν ἐπιδέσῃ τὰς χεῖράς του εἰς τὸ μέσον μὲ βοείους ἱμάντας. χαίταισι ζευχθέντες ἔπι στέφανοι Πινδ. Ὀ. 3, 6 οἱ στέφανοι ἐπιζευχθέντες τῇ κόμῃ (τοῦ νικήσαντος).

ἐπιζέω καὶ ποι. ἐπιζείω, βράζω ἐπάνω, ἀνακαχλάζω· ἀμτβ. ἄμμιγά νιν αἰκίζει κέντρ' ἐπιζέσαντα Σοφ. Τρ. 837 τὰ φονικὰ κέντρα (φάρμακα) τὰ ἐκ τοῦ δολίου λόγου τοῦ Νέσσου προελθόντα ἀναμὶξ μετὰ τῆς χολῆς τῆς Ὕδρας «ἀνακαχλάσαντα ἐκ τῆς θέρμης τοῦ πυρὸς» (Σχ.) βασανίζουσιν αὐτόν. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε θεῶν ἀναγκαῖον τόδε Εὐρ. Ἑκ. 583 αὕτη ἡ ἐκ θεῶν ἀνάγκη (αὐξηθεῖσα) ἐξεχύθη, ἐξέσπασεν, ἐναντίον τῶν Πριαμιδῶν ὡς δεινόν τι κακόν. ἀκούσαντί μοι τῆς Ἀρταβάνου γνώμης παραυτίκα μὲν ἡ νεότης ἐπέζεσε Ἡρ. 7, 13=τῷ τῆς συνηθείας ἔβρασεν, ἐφούσκωσε, τὸ αἷμά του. οἷον μέλας τις ὑμῖν

θυμάλωψ ἐπέζεσεν Ἀρφ. Ἀχ. 321 ὁποία ὀργὴ πάλιν ἀνεφλέχθη ἐν ὑμῖν ὡς μέλας τις ἡμίκαυτος δαυλός! δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν τὸ Ταντάλειον σπέρμα διὰ πόνων τ' ἄγει Εὐρ. Ἰ. Τ. 987 φοβερά τις ὀργὴ τῶν θεῶν ζέσασα (ἀναφλεχθεῖσα, ἀνακαχλάσασα) ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Τανταλείου γένους καὶ ὑποβάλλει αὐτὸ (εἰς πολλὰς σκληρὰς) δοκιμασίας. Κυρ. τὸ Ταν. σπέρμα ὤφειλε νὰ τεθῇ κατὰ δοτ. (ὡς ἐν τῷ ἀνωτ. χωρίῳ τῆς Ἑκ. 583), ἀλλὰ τεθὲν ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἐφεξῆς στ. συνεφώνησε πρὸς τὸ ἄγει.

ἐπιζώννυμι: τύπτονται ἐπεζωσμέναι καὶ φαίνουσαι τοὺς μαζοὺς Ἡρ. 2, 85 κτυποῦνται ἐζωσμέναι ὑποκάτω τῶν μαστῶν («περιεζωσμέναι σινδόνας ὑποκάτω τῶν μαστῶν» Διόδ. 1,72) καὶ δεικνύουσαι τοὺς μαστούς των. μικρὸν ἐπεζωσμένος ἐγχειρίδιον Πλουτ. Γάϊ. Γρ. 15 ἐζωσμένος ἀπ' ἐπάνω (δηλ. ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐνδυμάτων) μὲ μικρ. ἐγχειρίδιον.

ἐπιήρανος 2 ἀμυντικός, κάτοχος (πρβ. ἤρανος)· ὃς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 129 ὅστις ἀπέκτησε τὸν μέγιστον πνευματικὸν πλοῦτον καὶ παντοίων μάλιστα σοφῶν τεχνῶν ἦτο ἐγκρατὴς (κάτοχος). δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων, πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν Ἴων π. Ἀθην. 447 F δίδου δέ μοι, τῶν καλῶν κάτοχε τεχνῶν (ἧττον ὀρθῶς: προστάτα τῶν καλῶν ἔργων), ἐφ' ὅσον ζῶ (ἐπὶ ζωῆς μου) νὰ πίνω καὶ νὰ παίζω καὶ νὰ ἔχω τὰ φρονήματα τὰ δίκαια. Τὸ τὸν αἰῶνα ὡς χρον. αἰτ. συναπτέον πρὸς τὰ ἐφεξῆς ἀπρφ. τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι Ἀπ. Πλάτ. 173 (Ἀθήν. 5 B) νὰ εἶνε δυναμωτικὴ τῶν νεύρων. || ἐπίηρος, ἀρεστός, κεχαρισμένος τ 243. Ἄλλως· ἡ πάρος ἀντιπάλων ἐπιήρανος ἀσπὶς ἀκόντων Ἀνθ. 9, 41 (ἐγὼ) πρότερον τὰ ἀντίπαλα ἀκόντια ἀποκρούουσα ἀσπίς.

ἐπιθεάζω ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἐπιθεάζειν εἶνε τὸ «Ἐρινῦς ἀρᾶσθαι ἢ ὅλως θεόν τινα, καταρᾶσθαι». ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων Πλ. Φαῖδρ. 241 B ἀγαν. καὶ ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι, τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθεάζουσ'; Αἰσχ. Χο. 855 τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένη. Περὶ δὲ τοῦ χωρίου τῆς Εὐρ. Μηδ. 1409 ἴδ. ἐπιθοάζω. ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρὶ Ἀπ. Φερεκρ. 118 (Εὐστάθ. Ὀδ. 1438, 37) ὕστερον εὔχεται («ἢ καταρᾶται» Σουΐδας) καὶ ἐπικαλεῖται τὸν πατέρα Δία (κατὰ τὸν Kock ὁ Αἰακός, ὅστις ἀπολομένων τῶν πολιτῶν ἐν τῷ κατακλυσμῷ παρακαλεῖ τὸν πατέρα, ὅπως δημιουργήσῃ ἄλλους ὁπωσδήποτε).

ἐπιθειάζω τοὺς θεοὺς (κυρ. τὸ θεῖον) ἐπικαλοῦμαι, ἐπιβοῶμαι ὡς μάρτυρας (καὶ τιμωροὺς τῶν κακουργημάτων). τοσαῦτα ἐπιθειάσας Θουκ. 2, 75 τ. ἐ. εἰς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν καταστάς, ὡς εἶπε προηγουμένως. ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν 8, 53 «θεῖά τινα ἐπιβοωμένων» Σχ. || ταῦτ' εἰπὼν Θεμιστοκλῆς ἐπεθείασε τῷ λόγῳ διελθὼν τὴν ὄψιν Πλουτ. Θεμ. 28 ἔδωκε θεῖον χαρακτῆρα (τὴν ἐκ τοῦ θείου ἐπικύρωσιν) εἰς τὸν λόγον του. οἱ δέ, ὡς θεοφιλεῖς.. εἶναι δοκοῖεν, ἐπιθειάζουσι τὰς πράξεις Πλουτ. 579 F ἀποδίδουσιν εἰς θείαν ἐνέργειαν τὰς πράξεις: ἀποδίδουσι θεῖον χαρακτῆρα εἰς τὰς πράξεις των.

ἐπιθεῖτε ἀόρ. τοῦ ἐπιτίθημι.

ἐπιθεραπεύω κυρ. θεραπεύω ἐπί τινι (προσέτι)· ὁ Λίχας...ἔφη χρῆναι Τισσαφέρνει καὶ δουλεύειν Μιλησίους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ βασιλέως τὰ μέτρια καὶ ἐπιθεραπεύειν, ἕως ἂν τὸν πόλεμον εὖ θῶνται Θουκ. 8, 84 ἔλεγεν ὅτι οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ὄντες χρεωστοῦσιν εἰς τὸν Τισσαφέρνην καὶ τὴν δικαίαν καὶ ἐπιεικῆ ὑπακοὴν καὶ ἐκτὸς ταύτης καὶ περιποίησιν, ἕως ὅτου τελειώσουν τὸν πόλεμον. Τὸ τὰ μέτρια εἶνε κυρ. σύστοιχον ἀντικ. τοῦ δουλεύειν· ἴδ. μέτριος. τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον ἐπιθεραπεύων 8,47 προσπαθῶν νὰ διευκολύνῃ τὴν κάθ.

ἐπιθεσπίζω: ἐπιθεσπίσαντα τῷ τρίποδι Ἡρ. 4, 179 = θεσπίσαντα ἐπὶ τῷ τρίποδι (καθήμενον).

ἐπιθήκη ἡ: πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη Ἡσ. Ἔρ. 380 περισσοτέρα εἶνε τῶν περισσοτέρων ἡ φροντίς, ἀλλὰ (καὶ) μεγαλιτέρα ἡ προσθήκη («μείζων δὲ ἡ ἐπίδοσις» Πρόκλ.). Ὅταν γεωργὸς ἔχῃ περισσοτέρους υἱούς, δαπανᾷ ὀλιγώτερα εἰς ξένους ἐργάτας, κερδίζει δὲ περισσότερα. κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ ἄρτους δέκ' ὀβολῶν κἀπιθήκην τέτταρας Ἀρφ. Σφ. 1390 καὶ ἔρριψεν ἀπὸ ἐδῶ μέσα δέκα ἄρτους τοῦ ἑνὸς ὀβολοῦ ἕκαστον καὶ ἄλλους τέσσ., τοὺς ὁποίους εἶχα ἀπ' ἐπάνω (ἴσ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς).

ἐπιθήσω ἴδ. ἐπιτίθημι.

ἔπιθι ἴδ. ἔπειμι.

ἐπιθοάζω κάθημαι ἐπί τινος, ὡς ἱκέτης ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν. τάνδ' ἐπευχομένη κἀπιθοάζουσα Αἰσχ. Χο. 856, ὅπου ὅμως ἡ ἡ ὀρθὴ γρ. κἀπιθεάζουσα (ὃ ἴδε). ἐπιθοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας Εὐρ. Μηδ. 1409 ἐπιβοῶμαι ἐπικαλούμενος μάρτυρας τοὺς δαίμονας.

ἐπιθορεῖν ἴδ. ἐπιθρῴσκω.

ἐπιθρέξας ἴδ. ἐπιτρέχω.

ἐπιθρῴσκω ἐπιπηδῶ, πηδῶ ἐπί τινος· μετὰ δοτ. τῷ τύμβῳ ἐπιθρῴσκων Δ 177 ἐπὶ τοῦ τάφου (ὑβριστικῶς). Ἀλλὰ τόσον ἐπιθρῴσκουσι (ἀλλ' ὀρθότ. τόσον ἔπι θρῴσκ.) θεῶν ὑψηχέες ἵπποι Ε 772 ἐπὶ τοσοῦτον διάστημα (τόσον μακράν, ἐνν. εἰς ἓν πήδημα) πηδῶσιν οἱ ὑψ. ἵπποι τῶν θεῶν. Ἐν τῇ Σιναϊτικῇ χερσονήσῳ δεικνύεται ὑπὸ τῶν Βεδουΐνων παρόμοιόν τι πήδημα (ἀπὸ ἑνὸς λόφου εἰς ἄλλον) τοῦ ἵππου τοῦ Μωάμεθ. μακρὰ δ' ἐπιθρῴσκουσα κυλίνδεται Ἡσ.

Ἀσπ. 438 μακρὰ δ' ἐπιπηδῶσα (ἡ πέτρα) πηδήματα κυλίεται.

ἐπιθυμέω: τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν Θουκ. 6, 24 δὲν ἀφῃρέθησαν, δὲν ἀπέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλοῦ. Παθ. τὰ ἐπιθυμούμενα Πλ. Φίληβ. 35 D = ταῦτα ἃ ἐπιθυμεῖται. Καὶ μετὰ τοῦ συγκριτικοῦ ἤ: ἐπεθύμει ἄν τις ἔτι πλείω αὐτοῦ ἀκούειν ἢ σιωπῶντι παρεῖναι Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 3 θὰ ἐπεθύμει τις ν' ἀκούῃ παρ' αὐτοῦ ἔτι περισσότερα (δηλ. νὰ λέγῃ) παρὰ νὰ τὸν ἔχῃ πλησίον του σιωπῶντα. Ὅπου τὸ ἤ-παρεῖναι ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἐπεθύμει, περιέχοντος ἐνταῦθα ἔννοιαν συγκριτικήν, ὡς τὸ βούλεσθαι παρ' Ἡροδ. 3, 124 κἀλλ. Κατὰ τὴν Δ. Γ. ἐπιθυμίαν τις εἶχεν ἔτι κέ. ἡ δυσκολία αὕτη ἐκλείπει. — καί κ' ἐπιθυμήσειε νεὸς νῆς ἀμφιπόλοιο Ἀπ. Ἀριστοφ. κατ' ἄλλους τοῦ Ξενοφάνους Ἀπ. 42: καὶ ἐμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ νέος νέαν («νεὸς νεὰ») ἀμφίπολον.

ἐπιθυμία ἡ: τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἐστίν, ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμένος ξυλλήπτωρ εἴη (= ὥστε μάλιστα ἂν εἶναι τὸν δεδεμένον ξυλλήπτορα) τῷ δεδέσθαι Πλ. Φαίδων 82 Ε ἡ φιλοσοφία κατιδοῦσα, ὅτι ἡ δεινότης τοῦ εἰργμοῦ εἶνε συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐπιθυμίαν, ὥστε ὁ δεδεμένος ὁ ἴδιος νὰ συνεργῇ εἰς τὴν δέσμευσίν του. Περὶ τοῦ ὡς ἂν εἴη = ὥστε ἂν εἶναι πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2, 1, 22 ἐσθῆτα (ἐκεκαλλώπιστο) ἐξ ἧς ἂν (= ὡς ἂν) μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι. οὐχ ἧσσον τοῖς Λακεδαιμονίοις (ἐδόκει ποιητέα εἶναι ἡ ξύμβασις) ἐπιθυμίᾳ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι Θουκ. 5, 15 ὅπου εἰς τὸ ἐπιθυμίᾳ τῶν ἀνδρῶν προστίθεται ἡ συμπληρωματικὴ δι' ἀπαρεμφ. ἐπεξήγησις κομίσασθαι, ἵνα δηλ. ἀνκλάβωσιν αὐτούς. Ὁμοίως Πλ. Κρίτ. 52 Β οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως οὐδ' ἄλλων νόμων ἔλαβεν εἰδέναι δηλ. νὰ μάθῃς αὐτά. Δημώδης φαίνεται ὁ τρόπος τῆς ἐκφράσεως· πρβ. ἐπιχειρῶ.

ἐπιθύω: ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ Ἀτρέως... τόνδ' ἀπέτεισεν τέλεον νεκροῖς ἐπιθύσας Αἰσχ. Ἀγ. 1504 ἴδ. ἀποτίνω.

ἐπιθωΰσσω ἐπιφωνῶ· ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός Αἰσχ. Πρ. 73 ναὶ (οὐ μόνον) θὰ προστάξω (ἀλλὰ καὶ) θὰ φωνάξω ἀκόμη. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς θήρας. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας τοῦτο Αἰσχ. Πρ. 293 ἄγαν βουλομέναις ἐπεφώνησας τοῦτο ἡμῖν: «βουλομέναις ἡμῖν τοῦτο εἶπας... τὸ «ἔλθετε καὶ ἀκούσατε, ἵνα μάθητε ἅπαν τὸ κατ' ἐμέ»· θέλομεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τοῦτο». Σχ. ἐπιθωΰξει κώπαις συρίζων ὁ κάλαμος οὐρείου Πανὸς Εὐρ. Ι. Τ. 1127 = ἐπικελεύσεται.

ἐπικάθημαι: ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικάθητο, ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν Ἀρφ. Βάτρ. 1046 ἴσως: ἀλλὰ βεβαίως ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι τὸ δικό σου καὶ τῶν ἰδικῶν σου ἐκάθητο ἀπὸ πολὺν καιρὸν μὲ ὅλον της τὸ βάρος, ὥστε βέβαια ἔρριψε καὶ σὲ τὸν ἴδιον κάτω, ὡς ἦτο ἑπόμενον. Πρβ. ἔπειμι. Ὑπαινίττεται ἐνταῦθα πιθανῶς τὴν ἀκολασίαν τῆς γυναικὸς τοῦ Εὐριπίδου. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης (ἢ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ) Δημ. 49, 17 καὶ ἀλλ. ὁ προϊστάμενος τῆς τραπέζης, κολλυβιστής.

ἐπικαθίζω: ἐν τῷ Θουκ. 4, 130 φυλακὴν ἐπεκαθίσαντο ὁ Poppo ἀποκατέστησεν ἐξ εἰκασίας τὴν γρ. ἐπικαθίσταντο = ἐπ' αὐτοῖς καθίσταντο: καθίδρυον (ἐτοποθέτουν) φρουράν· τὴν δὲ διόρθωσιν ταύτην παρεδέχθησαν πάντες, καθ' ὅσον ἠξεύρω, οἱ ἐκδόται. Ἀλλ' ὁ παρατ. παρέχει μοι ἐνδοιασμούς. Τί σημαίνει; Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὀρθῶς ἔχει τὸ ἐπεκαθίσαντο λεγόμενον περὶ τῶν πολιορκούντων φυλάκων. Ὁμοίως ἐπὶ τῶν πολιορκούντων εἶπε καὶ ὁ Πολύβιος: εἰ ἐπικαθίσαιεν τῇ πόλει. Ἔβαλαν λοιπὸν φρουράν, ἵνα πολιορκῇ τοὺς ἐν τῇ ἀκροπόλει (= ἐκαθίσαντο ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ ἀκροπόλει φυλακήν). Ἐν δὲ 2, 94 φυλακὰς τοῦ Πειραιῶς καθίσταντο (ὃ χωρίον παραβάλλεται πρὸς τὸ ἡμέτερον) ἔχει ὀρθῶς ὁ παρατατικός, ὡς δὲ ἐκ τοῦ νοήματος δὲν εἶνε ἀκριβῶς ὅμοιον πρὸς τὸ ἡμέτερον.

ἐπικαινόω ξανανεώνω· αὐτῶν πολιτῶν μὴ 'πικαινούντων (Stephanus: 'πικαινόντων χ/φα) νόμους Αἰσχ. Εὐμ. 696 ὅταν αὐτοὶ οἱ πολῖται δὲν μεταβάλλωσι τοὺς νόμους. Ἀλλ' ἴσως γρ. 'πικρινόντων.

ἐπίκαιρος 2: ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον Σοφ. Αἴ. 1406 ὑψηλὸν τρίποδα στήσατε ἐπὶ τοῦ πυρὸς (κυρ. περὶ τὸ πῦρ. πρβ. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα Ἰ 434) κατάλληλον διὰ λουτρά. Τὸ μὲν ἀμφίπυρον ἀνήκει ὡς κατηγ. εἰς τὸ θέσθε, τὸ δ' ἐπίκαιρον λουτρῶν (= καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν) = ὥστε ἐπίκαιρον λουτρῶν εἶναι. Ἡ δὲ γεν. εἶνε τῆς ἀναφορᾶς. — τὸ μὲν ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θράκης ἀποχρῆσθαι Θουκ. 1, 68 ἴδ. ἀποχράομαι.

ἐπικαλέω προσκαλῶ. Σύνταξις: ἐπικαλῶ τινά τι (ἐπονομάζω τινά τι), ἐπικαλῶ τινί τι (ἢ μετὰ τοῦ ὅτι, ἔχω μομφήν τινι)· μετ' ἀπρφ. ἐπικαλεόμενοί σφι βωθέειν Ἡρ 5, 80). Μέσ. ἐπικαλοῦμαί τινα ἐπί τινι (ἐπὶ γῆς ἀναδασμῷ). Ἐν τμήσει: γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες Ἰ 189 πλείονας γέρ. προσκαλέσαντες. ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν Ἀρφ. Λυσ. 1280 (1307) προσκάλεσον τὴν Ἄρτ. Συνήθ. μέσ Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο (ἐζήτουν παρὰ τῶν Λακ. βοήθειαν) καὶ ἐπαμῦναι (= ἐπιβοηθῆσαι) ἐκέλευον Θουκ. 1, 101. ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶτας μὴ γενέσθαι ὑπὸ Θηβαίοις 3, 59 ἐπικαλ. τοὺς ἀποθανόντας νὰ μὴ περιέλθωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Θηβαίων. ἐπεκαλέοντο (αὐτοὺς) ἐπὶ γῆς ἀναδασμῷ (= ἐπὶ κληροδοσίᾳ) Ἡρ. 4, 159 προσεκάλουν αὐτοὺς εἰς διανομὴν τῆς γῆς. ‖ ἔχω μομφήν τινι, ἐγκαλῶ τινα διά τι· ταῦτ' ἐπικαλεῖς; Ἀρφ. Εἰρ. 663 ταῦτα εἶνε τὰ παράπονά σου;

ταῦτα ἀποδοκιμάζεις; ἡ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ζήτησις τοῦ καινῇ ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι σχεδὸν οὐ μεγάλην τινὰ δύναμιν ἔχει πρὸς τὸ διαφθεῖραι τὴν καθιερωθεῖσαν χορείαν ἐπικαλοῦσα ἀρχαιότητα Πλ. Νόμ. 657 Β ἡ ζήτησις τῆς ἡδον. καὶ λύπ. (τ. ἔ. τὸ νὰ ζητῶσιν ἡ ἡδονὴ καὶ λύπη· ὅθεν ἡ προσπάθεια) νὰ ζητῶσι νὰ μεταχειρίζωνται πάντοτε νέαν μουσικὴν σχεδὸν δὲν ἔχει μεγάλην τινὰ δύναμιν εἰς τὸ νὰ διαφθείρῃ τὴν καθιερωθεῖσαν χορείαν (τὰς καθιερ. μελῳδίας), ψέγουσα αὐτὰς ἐπὶ ἀρχαιότητι (ὡς ἀπηρχαιωμένας) οἱ δὲ οὐκ ἔφασαν δεῖν στασιάζειν πρὸς τὴν ἑαυτῶν πόλιν· εἰ δέ τις ἐπικαλοίη τι αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι μεμνημένους, ὅσας τε ναυμαχίας αὐτοί τε καθ' αὐτοὺς νενικήκατε κέ. Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 28. Τὸ χωρίον εἶνε σκοτεινόν, κατὰ τὴν γνώμην μου, διότι ἐξεφράσθη ἐν βραχυλογίᾳ· τοῦτο δὲ ὑποδεικνύει καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ πλαγίου εἰς τὸν εὐθὺν λόγον μετάβασις. Τὸ χωρίον ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἔχῃ ὧδε: «οὐ δεῖ στασιάζειν (ἤ: μὴ στασιάζετε) πρὸς τὴν πόλιν· ἐὰν δέ τις ἐπικαλῇ τι ἡμῖν (ἐν τῇ πόλει), χρὴ ἡμᾶς διδόναι λόγον· τ. ἔ. εἴπατε, ὅτι χρὴ ἡμᾶς διδόναι λόγον. Ὅτι δὲ τοῦτο ἐννόουν οἱ στρατηγοί, ὑποδεικνύεται ἐκ τοῦ μεμνημένους κέ. δηλ. εἴπατε ὅτι χρὴ ἡμᾶς διδόναι λόγον, μεμνημένοι ὅσας τε ναυμαχίας κέ. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν οἱ στρατηγοὶ ὑποδεικνύουσιν εἰς τοὺς στρατιώτας ὅτι, ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα, ὀφείλουν νὰ συστήσωσι πρὸς τοὺς συμπολίτας, ὅπως προσκαλέσωσι τοὺς στρατηγοὺς ν' ἀπολογηθῶσι, καὶ οὕτω προπαρασκευασθῇ ἡ ἀνάκλησις αὐτῶν. ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι Θουκ. 2, 27 ἐγκαλέσαντες τοῖς Αἰγινήταις τοῦ πολέμου μάλιστα αἰτίους εἶναι αὐτοῖς (=σφίσιν, τοῖς Ἀθηναίοις) τὰ ἐπιπικαλούμενα Ἰσοκ. 11, 44 αἱ ἐγκλήσεις. τὰ ἐπικαλεύμενα χρήματα Ἡρ. 2, 118 τὰ πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα κατηγοροῦνται. Κυρ. τὸ μὲν ἐγκαλῶ σημ. καλῶ τινα ἔν τινι (ὡρισμένῳ πράγματι), φωνάζω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον δι' ὡρισμένον τι. Τὸ δὲ ἐπικαλῶ τί τινι κυρ. φωνάζω τι ἐναντίον τινός.

ἐπικαλύπτω: ἄχθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται, βλεφάρων σκοτεινὸν φάος ἐπικαλύψαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 637 τὸ δὲ γῆρας κεῖται πάντοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου βάρος βαρύτερον τῶν σκοπέλων τῆς Αἴτνας, ἀφ' οὗ ἐπισκιάσῃ διὰ σκότους τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν.

ἐπικαρπία ἡ: ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων ἐνενήκοντα μνᾶς ἐκλέξας Ἀνδοκ. 1, 92 ἀφ' οὗ ἔλαβεν 90 μνᾶς ἐκ τῆς προσόδου τῶν καρπῶν τῶν γεωργῶν.

ἐπικάρσιος (ἐπὶ κάρ) 2 (3) κυρ. ἐπὶ κὰρ φερόμενος, πλάγιος, ἀντίθ. ὄρθιος· νῆες ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι ι 70 τὰ πλοῖα ἔτρεχαν (ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων ὠθούμενα) κατακέφαλα τ. ἔ. κλίνοντα πρὸς τὴν πρῷραν (ἄλλοι: ἐγκάρσια, πρὸς τὰ πλάγια κλίνοντα). τριήρεας τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, τοῦ δὲ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον Ἡρ. 7, 36 τὸ πλῆρες εἶνε: «ὑπὸ μὲν τὴν (γέφυραν τὴν) πρὸς τοῦ Πόντου (φέρουσαν) ἐπικαρσίας (τὰς νέας συνθέντες), ὑπὸ δὲ τὴν ἑτέρην τὴν πρὸς τοῦ Ἑλλησπόντου (φέρουσαν) κατὰ ῥόον (τὰς νέας συνθέντες)». Ἐν τῷ πρὸς τὸν Εὔξεινον πόντον μέρει τῆς γεφύρας τὰ πλοῖα ἦσαν ἐπικάρσια (ἀλλὰ κατὰ ῥόον, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥεύματος), ἵνα διακόπτωσι τὴν ὁρμὴν τοῦ ῥεύματος· ὅθεν ἦσαν καὶ περισσότερα. Ἐν δὲ τῷ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον μέρει τὰ πλοῖα ἦσαν μὲν κατὰ ῥόον, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἶνε καὶ ἐπικάρσια.—τῆς Σκυθικῆς τὰ ἐπικάρσια 4, 101 ἐνν. ἡ πλαγία ἐπικάρσιος πλευρὰ τοῦ τετραγώνου (τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν Σκυθικὴν χώραν), ἥτις βαίνει ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς.

ἐπικαταβαίνω καταβαίνω κατὰ σειράν, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου (=ἐπί-) Ἡρ. 9, 25. Θουκ. 6, 97.

ἐπικατατατέμνω: ἂν ἐπικατατέμνῃ τις τῶν μέτρων ἐντὸς Δημ. 37, 36 ἄν τις δουλεύων μεταλλεῖον κόπτῃ καὶ ἄλλο μέρος καὶ οὕτως ἐξέρχηται τῶν ὁρίων του.

ἐπικαταψεύδομαι: καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἔλεγεν Θουκ. 8, 74 καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπὶ τούτοις τοῖς ψεύδεσι καταψευδόμενος: σωρεύων ψεύδη ἐπὶ ψεύδεσι.

ἐπικατορύσσομαι κυρ. κατορύσσομαι ἐπί τινι (παραχώνομαι, προσέτι καθάπτομαι· ζῶν ἐπικατορυχθήσομαι ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ἀπαιδίᾳ Ἀντιφ. 2, 2, 10 ὅπου ἡ πρόθ. ἐπι- ἐπαναλαμβάνεται καὶ εἰς τὴν δοτ. ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶμαι ἄπαις θὰ ταφῶ ζωντανός.

ἐπίκειμαι=ἐπιτέθειμαι, κεῖμαι ἐπάνω· θύραι δ' ἐπέκειντο ζ 16 θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι. γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Θέογν. 421 δὲν ἠξεύρουν νὰ σιωποῦν (κυρ. δὲν εἶνε βαλμέναι θύραι εἰς τὴν γλῶσσάν των). Κύρνε σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα Αὐτ. 19 τὸ «Κύρνε» ἐξ ἐπινοήσεώς μου ἂς εἶνε ἐπιτεθειμένον ὡς σφραγὶς εἰς τὰ ἔπη μου· (τούτων) ἡ κλοπὴ οὐδέποτε θὰ γίνῃ απαρατήρητος. Τὸ Κύρνε λοιπόν, τὸ ὑποκείμενον, εἶνε ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου, ὅστις ὡς σφραγὶς πολλαχοῦ ἐπιτεθειμένος δεικνύει τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ βιβλίου καὶ προφυλάττει ἀπὸ πάσης ἀπαλλοτριώσεως. Πρὸς δὲ τὸν μὲν ἀνταποκρίνεται ὁ δέ, ὁ μετὰ τὸ ὧδε. νῆσοι ἐπικείμεναι τῇ Θρηΐκῃ Ἡρ. 7, 185 πλησίον τῆς Θρᾴκης κείμεναι (ἡ Θάσος καὶ ἡ Σαμοθρᾴκη). πάσῃ γὰρ ἐπίκειται (Κρήτη) τῇ θαλάσσῃ, σχεδὸν τῶν Ἑλλήνων ἱδρυμένων περὶ τὴν θάλασσαν πάντων Ἀριστοτ. 1271b 34 ἡ Κρήτη κεῖται οὕτως, ὥστε δεσπόζει πάσης τῆς θαλάσσης (τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας)· κυρ. εἶνε ὡς ἐπίθημα πάσης τῆς (πρὸς τοὺς Ἑλλ.) θαλάσσης. Ἡ δ' ἔννοια αὕτη ἐπεξηγεῖται καὶ διὰ τῶν ἐφεξῆς. Ἡ μεταφρ.

ἐν μέσῳ ὅλης τῆς θαλάσσης, δέν μοι φαίνεται ἐπιτυχής· Μτφ. σκώμματα ἐπικείμενα Λογγῖν. 34, 2 (ἁρμόζοντα (κυρ. ἐφηρμοσμένα), εὐάρμοστα, «ταιριαστικά». κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη Ζ 458 θὰ στενοχωρῇ, βιάζῃ ἡ ἀνάγκη. φεύγοντας αὐτοὺς κἀπιθρῴσκοντας νεῶν λόγχῃ καθέξω κἀπικείσομαι βαρύς Εὐρ. Ῥῆσ. 101 ἐν ᾧ φεύγουσι καὶ πηδῶσιν ἐπάνω εἰς τὰ πλοῖά των (διὰ νὰ φύγωσι), θὰ τοὺς κρατήσω ὀπίσω (ἀναχαιτίσω) διὰ τῆς λόγχης καὶ θὰ ἐπιπέσω βαρὺς ἐναντίον αὐτῶν. ἐπειδὴ αὐτοῖς πρὸς τὸν πρῶτον φόβον καὶ τὴν προσδοκίαν οἱ Ἀθηναῖοι οὐκ ἐπέκειντο Θουκ. 6, 63 ἐπειδὴ συμφώνως πρὸς τὸν πρ. φ. καὶ τὴν προσδοκίαν οἱ Ἀθ. δὲν ἐπετίθεντο κατ' αὐτῶν. μετήεσαν τοὺς Παράλους (=ἐδέοντο τῶν Π.)... ὀλιγαρχίᾳ καὶ μὴ παρούσῃ ἐπικειμένους Θουκ 8, 73 διέκειντο ἐχθρικῶς πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, καίτοι μὴ εἰσηγμένην. ὡς φερομένοις τε καὶ ῥέουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται Πλ. Κρατ. 411 C τὰ ὀνόματα εἶνε ἐπιτεθειμένα εἰς τὰ πράγματα ἐπὶ τῇ προϋποθέσει, ὅτι ταῦτα κινοῦνται (κυρ. φέρονται τῇδε κἀκεῖσε) καὶ ῥέουσι καὶ γίνονται. ἐπικείμενον κάρα κυνέας Εὐρ. Ἰκ. 716 κεφαλὴν ἔχουσαν ἐπάνω της (κυρ. ἔχουσαν ἐπικειμένας) περικεφαλαίας. τοὺς καλουμένους ἄπικας ἐπικείμενοι (=ἔχοντες ἐπικειμένους, ἐπιτεθειμένους) ταῖς κεφαλαῖς Διον. Ἀλ. 2, 70. ἡ πρύμνα χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη Λουκ. Κατάπλ. 5 ἔχουσα ἐπικείμενον χρυσοῦν χηνίσκον. μυρρίνης στέφανον ἐπικείμενος Πλουτ. Μαρκελ. 22=ἔχων ἐπιτεθειμένον. θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον Λυσ. 23 ἔχοντα ἐπιτεθειμένον προσωπεῖον. Παρ' Ἡροδ. 7, 35 ὀρθότερον γράφεται: τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικέσθαι (ἐκ τοῦ ἐφικνέομαι ἀντὶ τοῦ ἐπικεῖσθαι) μάστιγι πληγὰς νὰ τοῦ κατεβάσουν τριακοσίας μὲ τὴν μάστιγα (πρβ. Σοφ. Ο Τ. 809). ‖ ἀλλὰ τί τοῖσδ' ἐπίκειμ', ὡσεὶ μέγα χρῆμά τι πράσσων; Ἀπ. Ἐμπεδ. 113 ἀλλὰ τί πολυλογῶ περὶ τούτων, (κυρ. τί ἐπιμένω εἰς ταῦτα) ὡς ἐὰν πράττω μέγα τι πρᾶγμα; Μᾶλλον ἴσ. γρ. ἔγκειμ(αι).

ἐπικείρω: Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας Π 394 ἀφ' οὗ ἐθέρισε, διῆλθε φονεύων, τὰς πρώτας φάλαγγας (τὰς πρώτας σειρὰς τῶν φευγόντων). Ἐν τμήσει: μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει Ο 467 ματαιώνει τὰ σχέδια τῆς μάχης.

ἐπικέρδια τά, κέρδος ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων· τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες Ἡρ. 4, 152 ἀφ' οὗ ἐξῄρεσαν, «ἔβγαλαν», τὸ δέκατον μέρος τῶν κερδῶν.

ἐπικερτομέω: τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη Ἀχιλλεὺς Ω 649 πειράζων, «ἐπισκώπτων».

ἐπίκηρος 2=κυρ. ἐπὶ τῇ κηρὶ ὤν, εἰς τὴν εἱμαρμένην, εἰς τὸν θάνατον, ἐκτεθειμένος, θνητὸς καὶ ἐν γέν. φθαρτός, πρόσκαιρος, ἐξίτηλος. τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης καὶ φθονουμένης Ἰσοκ. 11, 49 ἐπειδὴ ἡ φιλοσοφία εἶνε ἐκτεθειμένη εἰς μομφὰς καὶ φθόνον.

ἐπικηρύκευμα τό, ἡ διὰ τοῦ κήρυκος διαπραγμάτευσις· λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύματα οὐκ ἂν πίθοιο; Εὐρ. Μήδ. 737 ἂν δὲ διὰ λόγων μόνον καὶ ὄχι δι' ὅρκων τῶν θεῶν δεθῇς μὲ ἐμέ, ἤθελες γίνῃ φίλος μου καὶ δὲν ἤθελες πεισθῇ εἰς τὰς ἐπισήμους διὰ πρέσβεων διαπραγματεύσεις ἐκείνων (τῶν περὶ Κρέοντα);

ἐπικηρυκεύομαι μέσ. ἀποθ. = διακηρυκεύομαι μετά τινος. Σύνταξις: ἐπικυρυκ. τινί, πρός τινα, ὑπὲρ (περί) τινος, μετ' ἀπρφ. (οὗ ἐνίοτε προηγεῖται τὸ ὥστε). ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα ἐπὶ τῇ τυραννίδι Ἡρ 1, 360 ἴδ. ἐπί.—Παθ. καὶ ἀπρ. ἐπικηρυκευομένων ἀπὸ τῶν δυνατωτάτων ἀνδρῶν Θουκ. 8, 44 ἐπειδὴ ἐγίνοντο προτάσεις ἐκ μέρους τῶν δυν. Παρὰ Πλουτ. Θεμ. 26 ἐπικεκηρυγμένων (ἐπικηρυκευομένων) αὐτῷ ταλάντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐπικεκηρυγμένων, ἣν διέσωσεν ὁ κωδ. Seitenstettensis: διότι διακόσια τάλαντα εἶχαν κηρυχθῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὡς χρηματικὴ ἀμοιβὴ διὰ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

ἐπικηρύσσω κυρ. κηρύσσω τι ἐπί τινι, ὅθεν διὰ προκηρύξεως ἀγγέλλω τι, ὁρίζω ἴδ. βραβεῖόν τι ἢ ποινήν· ἐπικηρύττω τι (ἀργύριον) τινὶ ἢ ἐπί τινι· ἐπεκήρυξαν ἀργύριον ἐπὶ Ἐπιάλτῃ Ἡρ. 7, 214 ἐκήρυξαν χρηματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἐφιάλτου. Καὶ παθητ. 7, 213. διὰ ταῦτα χρήματα ἑαυτῷ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι Δημ. 19, 21 οἱ Θηβαῖοι εἶχον κηρύξῃ διὰ τὴν κεφαλήν του χρηματικὴν ἀμοιβήν. Κατά τι ἀπόσπ. τοῦ Ἰσχίου (14) «τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο». πύργοις ἐπεμβὰς (ὃ ἴδε) κἀπικηρυχθεὶς χθονὶ Αἰσχ. Ἑπτ. 616 ὑπὸ κήρυκος ἀναγορευθεὶς κυρ. κηρυχθεὶς ἐπὶ τῇ χθονὶ (τ.ἔ. ὡς ἄρχων τῆς χώρας).

ἐπικίδνημι: ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν Β 850=σκίδναται ἐπὶ τὴν γῆν. ὅσον ἐπικίδναται ἠώς Η 451 ἐφ' ὅσον ἐκτείνεται, φθάνει τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, δηλ. ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν

ἐπικινδυνεύω τολμῶ τι μὲ κίνδυνον· τὰ χρήματα ἤδη ἐπικινδυνεύεται (κινδυνεύεται) τῷ δανείσαντι Δημ. 34, 28 τὰ ἐμπορεύματα τώρα πλέον (δηλ. ἀπὸ τῆς σήμερον φέρ' εἰπεῖν) ἂν πάθουν τίποτε (ἐν τῇ θαλάσσῃ), ἡ ζημία εἶνε εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ.

ἐπικίνδυνος 2: ἢν οὖν μὴ ἐξικνῆται ταῦτ' εἰς τὸν μισθόν, τίνος τάλαντον φήσω ἔχειν; ἆρ' οὐκ ἐπειδὴ καὶ ἐπικίνδυνόν μοί ἐστι, ἀπιόντα γε ἄμεινον φυλάττεσθαι πέτρους; Ξεν. Ἀν. 7, 7, 54 «ἀντὶ τίνος (πράξεως) θὰ εἴπω ὅτι ἔχω λάβῃ τὸ τάλαντον; (καὶ ἄλλως: τίνος τάλαντον πρέπει νὰ λέγω ὅτι ἔχω τ. ἔ. διὰ τίνα νὰ λέγω ὅτι τὸ ἔχω λάβῃ); ἆρά γε δὲν εἶνε προτιμότερον,

ἐπειδὴ καὶ ἐπικίνδυνον εἶνε νὰ λάβω τὸ τάλαντον (διότι θὰ ἐνισχυθῇ τῶν στρατιωτῶν ἡ ὑποψία), ἀφ' οὗ μάλιστα μέλλω ν' ἀπέλθω οἴκαδε (καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην χρημάτων), νὰ φυλάττωμαι ἀπὸ τοὺς πέτρους τῶν στρατιωτῶν;» Ἰ. Πανταζίδης.

ἐπικινδύνως: ὅ τι ἂν ἢ λόγῳ πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν ἁμάρτητε ἢ οἴκτῳ ἐνδῶτε, οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι Θουκ. 3, 37 ἴδ. μαλακίζομαι. εἰσορῶν ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται παθεῖν μὲν εὖ παθεῖν δὲ θάτερα Σοφ. Φιλ. 500 παρατηρῶν, ὅτι πάντα (τἀνθρώπινα) πράγματα ἐμπνέουσι φόβους καὶ ἡ θέσις τῶν θνητῶν εἶνε ἐπικινδύνως κρίσιμος, ὥστε (δύνανται μὲν) νὰ εὐτυχήσωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ δυστυχήσωσιν.

ἐπικλάω καὶ μτφ. φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτῳ σώφρονι λαβόντες Θουκ. 3, 59 νὰ (μᾶς) λυπηθῆτε δὲ καὶ νὰ καμφθῆτε εἰς τὴν ψυχήν σας, θεωρήσαντες τὸ πρᾶγμα μετὰ λελογισμένης συμπαθείας. εἴ πως ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ ἡσσηθεῖεν τοῦ παρόντος δεινοῦ Αὐτ. 4, 37 μήπως καμφθῇ ἡ σκληρότης (ἡ ἐπιμονὴ αὐτῶν), ὥστε νὰ παραδώσωσι τὰ ὅπλα, καὶ ὑποκύψωσιν εἰς τὸ παρὸν δεινόν.

ἐπικλείω ἐπαινῶ, ἀποδέχομαι· τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται α 351 ὁποῖον ᾆσμα, νεώτατον ὄν, προσβάλλει τὰ ὦτα (περιηχεῖ) τῶν ἀκουόντων, ἐκεῖνο περισσότερον ἐπιδοκιμάζουν οἱ ἄνθρωποι· πρβ. τὸ τοῦ Τιμοθέου· οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά, καινὰ γὰρ ἀμὰ κρείσσω.

ἐπίκλημα τό, ἐπιτίμημα, ἐγκάλεσμα, μομφή, ἄρθρον κατηγορίας· ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου; Σοφ. Ο. Τ. 529 μὲ ὀφθαλμοὺς ἀδιαστρόφους (εὐθὺ βλέποντας, ὄχι πεπλανημένους) καὶ μὲ ἀδιατάρακτον νοῦν κατηγορεῖτο (ἐξεφράζετο) ἡ κατηγορία αὕτη ἐναντίον μου; Τὸ ἀντίθ. τοῦ ὀρθῶν ὀμμάτων εἶνε ὁ διάστροφος ὀφθαλμός, τὸ δ' ἐναντίον τῆς ὀρθῆς φρενὸς εἶνε ὁ παρήορος νοῦς. Ὥστε ὁ Κρέων ἀποδίδει τὴν κατηγορίαν ταύτην εἰς παραφροσύνην τοῦ Οἰδίποδος τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτ. 227 ἴδ. ὑπεξαιρῶ. ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ Ξεν. Οἰκ. 11, 4 ἤμην εἰς μεγάλην ἀθυμίαν διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην.

ἐπίκληρος 2 κυρ. ὁ ἐπὶ (παντὶ τῷ) κλήρῳ (κληρονόμος), κληρονόμος ὅλης τῆς πατρῴας περιουσίας, μονοκληρονόμος, ἰδίως ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, ἥτις, ἵνα μὴ περιέλθῃ ἡ περιουσία εἰς ξένην οἰκογένειαν, ὤφειλε νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν πλησιέστατον συγγενῆ της· ἂν δὲ οἱ συγγενεῖς ἐφιλονείκουν τίς ὁ πλησιέστερος ἢ ἂν ἡ ἐπίκληρος εἶχεν ὑπανδρευθῇ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός, ἐγίνετο δίκη, ὅπερ ἐλέγετο ἐπιδικάζεσθαι τῆς ἐπικλήρου, ἡ δὲ κόρη ἐκαλεῖτο ἐπίδικος.

ἐπικληρόω: ἐπεκλήρωσεν ἡ ἀρχὴ τοὺς ὀφείλοντας τὰ σκεύη Δημ. 47, 21 ἡ ἀρχὴ διὰ κλήρου ὥρισεν ἐκείνους, οἵτινες ἔμελον νὰ εἰσπράξωσι τὰ ναυτικὰ σκεύη παρὰ τῶν ὀφειλόντων αὐτά.

ἐπικληρωτικοὶ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἐπικλήρων ἃ χρὴ ποιεῖν διορίζοντες νόμοι Bull. d. Corr. Hell. 1877 σ. 153.

ἐπικλινής 2: ἐπικλινεῖς ἐκραβδίζειν τοὺς πονηροὺς Ἀρφ. Λυσ. 577, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐπὶ κλίνης, ὃ ἴδε.

ἐπικλίνω: οὐδὲ πύλῃσιν εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας Μ 121 οὐδὲ εἰς τὰς πύλας εὗρεν ἐπιτεθειμένας τὰς σανίδας (τὰ θυρόφυλλα), κλεισμένα τὰ φύλλα τῶν θυρῶν. κεραῖαι ἐπικεκλιμέναι Θουκ. 2, 76 ἔχουσαι ἐπικλινῆ θέσιν (ὑπεράνω τοῦ τείχους). Σαλαμῖνος τᾶς ἐπικεκλιμένας ὄχθοις ἱεροῖς Εὐρ. Τρῳ. 797 τῆς κειμένης πλησίον (ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν) ἱερῶν λόφων (τῶν περὶ τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν). μηδενὸς δ' ἐμποδὼν ὄντος Φιλίππῳ τὰ παρόντα καταστρεψαμένῳ πρὸς ταῦτα ἐπικλῖναι τὰ πράγματα Δημ. 3, 8 ἐν ᾧ κανὲν ἐμπόδιον δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν Φίλιππον, ἀφ' οὗ ὑποτάξῃ τὰ παρόντα (ἀπασχολοῦντα αὐτὸν) πράγματα (δηλ. τὴν Ὄλυνθον), νὰ στραφῇ («νὰ γυρίσῃ», κατὰ μτφ. ἐκ τοῦ ζυγοῦ) πρὸς ταῦτα τὰ (ἐδῶ) πράγματα (δηλ. τὴν Ἀττικήν).

ἐπίκλοπος 2: ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων Χ 281 ἀπεδείχθης ἕνας τεχνίτης εἰς τα λόγια (μάστορις) καὶ δόλιος διὰ λόγων ἀπατεών. ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων φ 397 ἀληθῶς ἕνας παρατηρητὴς καὶ δόλιος δοκιμαστὴς τῶν τόξων ἀπεδείχθη. ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Ἑρμείην ἤνωγε Ἡσ. Ἔργ. 67 διέταξε τὸν Ἑρμῆν νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὴν ἀναιδῆ (κυνικὴν) γνώμην καὶ ἀπατηλὸν ἦθος.

ἐπικλύζω: ἅπασαν ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν Εὐρ. Τρῳ. 1328 κλόνησις, σεῖσις (σεισμὸς) θὰ καταλάβῃ ἅπασαν τὴν πόλιν ἡμῶν. πάντας γὰρ πισῆας ἐπικλύζων ποταμὸς ὡς λῖς ἄμοτον κεράϊζε Θεόκρ. 25, 201 διότι πάντας τοὺς κατοίκους τῶν λειμώνων ὡς ποταμὸς πλημμυρῶν ὁ λέων ἀπαύστως κατέστρεφε. Τὸ πισεὺς (παρὰ τὸ πῖσος τόπος ὑγρός, «ποτιζόμενος», λειμὼν) ἐπλάσθη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πεδιεὺς (κάτοικος τοῦ πεδίου). τὸ βασιλικὸν χρυσίον τὴν δαπάνην αὐτοῦ ἐπικέκλυκεν Αἰσχίν. 3, 173 τὸ χρυσίον καταπλημμυρῆσαν ἔχει σκεπάσῃ τὴν δαπάνην. Ἀμτβ. ἀθρόαις ἐπικλύσει ταῖς παρισώσεσιν Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 14 θὰ πλημμυρήσῃ (θὰ μᾶς καταπνίξῃ) μὲ τὰς παρισώσεις του ἀθρόας (τὰς ὁποίας ὅλας μαζὶ ἐπισωρεύει).

ἐπικλώθω ἐπινήθω, κλώθω, ἐπὶ τῶν θεῶν, μάλιστα τῶν Μοιρῶν, αἱ κλώθουσαι ἐπὶ ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον εὐτυχὲς ἢ δυστυχὲς νῆμα τῆς ζωῆς του· ἐν γένει παρέχω, χορηγῶ· τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί λ

139 ταῦτα βεβαίως οἱ θεοὶ αὐτοὶ προώρισαν. ᾧ τε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε δ 208 εἰς τὸν ὁποῖον εὐτυχίαν προορίσῃ ὁ Κρ καὶ κατὰ τὸν γάμον καὶ κατὰ τὴν γέννησίν του. τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόν δε νέεσθαι α 27 κατὰ τὸ ὁποῖον προώρισαν οἱ θεοὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του. τοῦτο γὰρ λάχος Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν Αἰσχ. Εὐμ. 336 ἴδ αὐτουργία. ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ θέσθαι Εὐρ. Ὀρ. 12 εἰς τὸν ὁποῖον (Ἀτρέα) ἡ θεὰ (Μοῖρα), ποῦ ἔξανε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, προώρισεν ἔριδα, δηλ. νὰ κάμῃ πόλεμον μὲ τὸν ἀδελφόν του (Θυέστην). «Γράφεται δὲ καὶ ἔρις, ἵν' ᾖ· ἡ θεὰ Ἔρις τὸν πόλεμον ἐπέκλωσε Θυέστῃ καὶ Ἀτρεῖ» Σχ. ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον Πλουτ. Παραμυθ. Ἀπολλ. 114 D ἴδ. βίος.

ἐπικοιμάομαι : ἀλλά μοι δοκεῖς οὐ καθεύδων ἐπικεκοιμῆσθαι Πλάτ. Εὐθυδ. 300 A μοὶ φαίνεσαι ὅτι, ἐν ᾧ δὲν κοιμᾶσαι, ὀνειρεύεσαι (κυρ. ἔχεις ἀποκοιμηθῆ ἐπίτηδες, ἵνα ὀνειρευθῇς, ὡς οἱ ἐκ τῶν ὀνείρων μαντευόμενοι· πρβ. τὸ ἐγκοιμᾶσθαι). Δύναται τις ἁπλούστερον ὧδε: ἐν ᾧ δὲν ἔπεσες νὰ κοιμηθῇς, ἔχεις ἀποκοιμηθῆ: δηλ. κοιμᾶσαι ὄρθιος.

ἐπικοινωνέω : τίθησι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου ὑστεφανουμένων Αἰσχίν. 3, 44 θέτει νόμον, ὅστις οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς (δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ) τὸν νόμον τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένων. Παθ. περὶ γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινωνουμένους Πλ. Νόμ. 631 D ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ εἶνε ἐπικοινουμένους τ. ἕ. περὶ γάμους, οἱ ἐπικοινοῦνται ἀλλήλοις: περὶ τας ἀμοιβαίας ἐπικοινωνίας τῶν γάμων.

ἐπικοκκάστρια ἡ: ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια Ἀρφ. Θεσμ. 1059 ἴδ ἀντῳδός.

ἐπικομπέω ἐπικομπάζω· τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν Θουκ. 4, 126 ἐν ᾧ ἔτι μέλλουσι (χωρὶς νὰ προβῶσιν εἰς ἔργα), ἐπιδεικνύουσι κομπωδῶς τὴν ἀνδρείαν των.

ἐπικόπτω κόπτω, κτυπῶ, ἐπάνω, φονεύω κτυπῶν ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω· πέλεκυν ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων γ 442 ἵνα φονεύσῃ δι' ἑνὸς κτυπήματος ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ἐπὶ νομισμ. τυπώνω· ἐπικόψας χαρακτῆρα Ἀριστοτ. Οἰκ. 2, 20 ἴδ. ἐκδίδωμι. Ἐν δὲ τῷ ἐκ τοῦ Στράβωνος μύλον ἀποτριβέντα ἐπικόπτειν σημ. χαράσσειν τὸν μύλον (πρβ. μυλοχαράκτης). φιλόσοφος φιληδονίαν ἐπικόπτων ἀκόλαστον Πλουτ. 529 B περιορίζων φιληδονίαν ἀκ. Μέσ. ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν Εὐρ. Τρῳ. 622 ἐσκέπασα τὸν νεκρὸν καὶ ἐθρήνησα αὐτὸν καὶ ἐκτυπήθηκα (ἐκτύπησα τὸ στῆθός μου) = ἐθρήνησα τὸν νεκρὸν καὶ ἐπέκοψα ἐμαυτήν.

ἐπίκοτος 2 θυμώδης, ὀργίλος· στάσιν ἀπὸ πραπίδων ἐπίκοτον ἀνελών Πινδ. Ἀπ. 109 ἀφ' οὗ ἀφαιρέσῃ ἐκ τῆς διανοίας του τὸν ἐχθρικὸν κομματισμόν. ἐπ' ἀνδρὶ δήοισιν ἐπικότῳ σέβας Αἰσχ. Χο. 626 «ἐπ' ἀνδρὶ φοβερῷ καὶ σεβαστῷ καὶ παρὰ τοῖς πολεμίοις» Σχ. Ἀλλ' ἡ γρ. ἡμαρτημένη. Ἐν τῷ ἐπικότῳ κατὰ τὴν γνώμην μου λανθάνει ἴσως ἡ ἀληθὴς γρ. μὴ σκοπῶ τ. ἕ. ἐπ' ἀνδρί τε δήοισι (ἢ καὶ λαοῖσι) σέβας μὴ σκοπῶ —; (καὶ ἐν ἀντιστροφ. βροτῶν ἄπ' ἀτ. γένος οἴχεται) τ ἕ. πρέπει ν' ἀποσιωπήσω τὸν βδελυρὸν γαμήλιον σύνδεσμον, τὸν ἐπικατάρατον εἰς τὸν οἶκον, καὶ τὰ ὑπὸ γυναικῶν ἐπινοηθέντα βουλεύματα ἐναντίον ἀνδρὸς πολεμιστοῦ, ὃν καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐσέβοντο (κυρ. καὶ τὸ παρὰ τοῖς ἐχθροῖς ὑπάρχον πρὸς τοιοῦτον ἄνδρα σέβας), νὰ τιμῶ δὲ κτλ. (Γρ. τίω); τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς Αἰσχ. Ἑπτ. 770 ἐναντίον δὲ τῶν τέκνων του ἐξηκόντισεν ἀρὰς ἐξωργισμένος (κυρ. κεχολωμένας) διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν διατροφήν του. ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον Πρ. 173 ἐκεῖνος δὲ μετ' ὀργῆς πάντοτε, ἀφ' οὗ ἔβαλε μέσα εἰς τὸν νοῦν του ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν (πρβ. Πέρσ. 145).

ἐπικουρέω ἔρχομαι ἐπίκουρος εἰς βοήθειάν τινος ἐν πολέμῳ· ἀλλά ἑ Μοῖρα ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας Ε 614 ἀλλ' ἡ Μοῖρα ἦγεν αὐτὸν πρὸς Πρίαμον καὶ τοὺς υἱέας βοηθήσοντα αὐτοῖς. ἐσθὴς ὅτῳ ἐστὶν ἀφθονωτέρα παροῦσα, πολλὰ καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ Ξεν. Κ. Π. 6, 2, 30 εἰς ὅντινα ὑπάρχουσιν ἀφθονώτερα φορέματα πρόχειρα, παρέχουσι μεγάλην βοήθειαν (εἶνε πολὺ χρήσιμα) εἰς αὐτὸν καὶ ὑγιαίνοντα καὶ ἀρρωστοῦντα· εἴ τῳ χειμῶνα ἐπεκούρησα Ἀν. 5, 8, 25 ἐὰν κανένα τὸν προεφύλαξα ἀπὸ τὸν χειμῶνα (ἀπὸ τὸ ψῦχος).

‖ φροντίζω περὶ τῶν ἀναγκαίων καθημερινῶν ἐξόδων· οὐδὲ κάραβον μέγαν γυναιξὶ κοπιώσαις ἐπεκουρήσατε (ἐπεχορηγήσατε; Meineke) Ἀπ. Ἀρφ. 318 (Ἀθην. 104 E) οὐδὲ κάραβον μέγαν διηυκολύνατε εἰς γυναῖκας κοπιώσας (ἐκ τῆς νηστείας καὶ τῶν χορειῶν). τέχνην τινὰ ἐργάζεται ἐπικουρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ Αἰσχίν. 1, 27 «δουλεύει καμμία τέχνη γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ (καθημερινὸ) ψωμὶ ποῦ τοῦ χρειάζεται».

ἐπικουρικός 3: ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' ἀνάγκης ὥσπερ τὰ σφέτερα ὄντα (τὰ πράγματα τῶν Συρ.) Θουκ. 7, 48 «μισθοφόρων τοῖς Συρακ. ὄντων καὶ οὐχὶ δι' ἀνάγκην στρατευομένων πολιτῶν, ὥσπερ Ἀθηναίων» Σχ.

ἐπίκουρος 2 βοηθός· «ἐπίκουροι οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων καὶ βοηθοί» Μ. Ἐ. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι, ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν, ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον Πινδ. Ὀ. 1, 110 ἐὰν δὲ μὴ ἀπολίπῃ με ὁ βίος, ἔτι γλυκυτέραν (ἐνν. μολπὴν ἐκ τῶν προηγ. Ἄλλοι ἐνν. κλέϊξιν κατὰ σύστοιχον σύνταξιν, ἄλλοι ἄλλα) ἐλπίζω ᾄσεσθαί σοι καὶ τῷ ταχεῖ σου ἅρματι, βοηθητικὴν τῶν λόγων (ἐκ τῶν ἐνδόξων ἔργων

σου) ὁδὸν εὑρών, ἐλθὼν εἰς τὸ λαμπρὸν Κρόνιον. Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων Σοφ. Ο. Τ. 496 τιμωρός, ἐκδικητής. ἔλθοις πατρὶ αἱμάτων ἐχθίστων ἐπίκουρος Εὐρ. Ἠλ. 136 τιμωρὸς (ἐκδικητὴς) τῷ πατρὶ τῶν μυσαρῶν φόνων (διὰ τὴν μυσαρὰν δολοφονίαν του). ποῦ χρή μ' ἀθλίαν ἐλθοῦσαν εὑρεῖν σὴν χέρ' ἐπίκουρον κακῶν; Ἰ. Α. 1027 τὴν ἀμυντικὴν τῶν κακῶν.

ἐπικουφίζω ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω, σηκώνω ὑψηλά· σὺ δὲ πατρὸς πλευρὰς σὺν ἐμοὶ ἐπικούφιζε... Σοφ. Αἴ. 1411 «ἀναβάσταζε» Σχ. τῷ οὖν κατιλυθέντι (=ἰλύι κατακρυφθέντι σίτῳ) τί ἂν ποιοῦντες δοκοῦσιν ἄν σοι ἐπικουφῆσαι; Ἐπικουφίσαντες, ἔφην ἐγώ, τὴν γῆν Ξεν. Οἰκ. 17,13 εἰς τὸν κατασκεπασθέντα ἐκ τῆς ἰλύος σῖτον διὰ τίνος μέσου νομίζεις ὅτι θὰ ἠδυνάμεθα νὰ δώσωμεν βοήθειάν τινα; Ἂν ἐλαφρώσωμεν τὴν ἐπ' αὐτοῦ γῆν (διὰ τοῦ σκαλίσματος, δι' οὗ μέρος τῆς γῆς διασκορπίζεται). ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι καὶ αὐτὸ τὸ εἰδέναι ὅτι οὐ λανθάνει ὅ τι ἂν ποιῇ Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 25 ἡ τιμὴ φέρει εἰς τὸν ἄρχοντα ἀνακούφισίν τινα διὰ τοὺς κόπους του, καθὼς καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ γνῶσις, ὅτι πᾶν ὅ τι κάμνει δὲν μένει ἄγνωστον. δεῖ δή με κἀκέλευστον εἰς ὅσον σθένω, μόχθου ἐπικουφίζουσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς, συνεκκομίζειν σοι πόνους Εὐρ. Ἠλ. 71 ὀφείλω λοιπὸν καὶ ἀκέλευστος (καὶ παρὰ τὸ σὸν κέλευσμα), ἀνακουφίζουσά σε ἐκ τοῦ μόχθου, ἵνα εὐκολώτερον ὑποφέρῃς αὐτόν, νὰ ὑπομένω μετὰ σοῦ μέχρι τέλους τοὺς πόνους. νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 629 ἡ νεότης καθιστᾷ κοῦφον τὸν νοῦν τοῦ ἀνδρὸς (φέρει κουφόνοιαν), πολλῶν δὲ τὴν καρδίαν παρασύει εἰς ἁμαρτήματα.

ἐπικραίνω ἐπιτελῶ. Ζεὺς δ' ἐπικράναι (Dindorf: ἐπέκρανεν) τέλος Αἰσχ. Ἱκ. 622 εἴθε νὰ φέρῃ τὰ πράγματα εἰς καλὸν τέλος. Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν Αὐτ. 69 ἴδ. καρποτελής. ἄχαριν χάριν ἐπικρᾶναι Ἀγ. 1545 (ἴδ. ἄχαρις). — θεῶν ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν Εὐμ. 363· ἴδ. λιτή. πᾶν ἐπικραίνεις Ἱκ. 380 πᾶν ἐπιτελεῖς. τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων (ἄλλος Weckl.) ποινὰς θανάτων ἐπικρανεῖ (ἐπικραίνει Herm.) Ἀγ. 1338 ἐπὶ τοῖς φονευθεῖσι φονευθεὶς θὰ ἐκτελέσῃ τὰς ποινὰς ἄλλων προηγ. θανάτων τ. ἔ. διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος θὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς προτέρους θανάτους. κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανε Ἱκ. 13 ἀπεφάσισε τέλος τὰ αἱρετώτατα τῶν κακῶν (δηλ. τὴν φυγήν). κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν Ἑπτ. 870 ἡ Ἐρ. τοῦ Οἰδ. ἔφερε τὰ πράγ. εἰς τοιοῦτον πέρας, ὥστε νὰ εἶνε πολὺ ἀληθῆ. Δὲν εἶνε ἀναγκαία ἡ διόρθ. καταρὰς (γρ-ἀρὰς) δῆθ' ἡ πατρὸς κτλ. Μᾶλλον διορθ. ὧδε: κάρτα δ' ἀληθῆ τὰ πρὸς Οἰδ. κτλ. πρβ. 927· ἀρὰν πατρῴαν (=τὰ πρὸς πατρὸς) τιθεὶς ἀλαθῆ. ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον, οἵ' ἐπικραίνει; Εὐμ. 950 ἀληθῶς ἀκούετε ταῦτα, τῆς πόλεως φρουροὶ (Ἀρεοπαγῖται), ὁποῖα ἐπιτελεῖ (τ. ἔ. ἀποφασίζει δι' ὑμᾶς: ὑπόσχεται ὅτι θὰ πράξῃ); τέρμα γὰρ εἴς με βίου Μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε Ἀνθ. παράρτ. 148 τοῦτο τὸ τέλος τοῦ βίου προώρισεν εἰς ἐμέ. (ῥάβδος) πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς ἐπέων τε καὶ ἔργων τῶν ἀγαθῶν, ὅσα φημὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 531 ἐπειδὴ δὲν εὕρηται ἀλλαχοῦ κυρ. ἡ σύνταξις ἐπικραίνειν τινά τινος, τὸ χωρίον διωρθώθη πολλαχῶς (οἴμους ἢ ἄθλους ἀντὶ τοῦ θεοὺς κλ.). Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ σύνταξις εἶνε κραίνειν τι ἐπί τινα (ὑπαρχούσης ἤδη τῆς συντάξεως κραίνειν τι ἐπί τινι). Κατὰ ταῦτα ἐξηγητέον ὧδε: διὰ πάντας τοὺς θεοὺς (κυρ. ὥστε ἡ ἐκπλήρωσις αὐτῶν νὰ ἐπεκτείνηται εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς) κυρ. ἐπιτελοῦσα ὅσα ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐπῶν τε καὶ ἔργων λέγω ὅτι ἔμαθον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Διός. Τὸ χωρίον λοιπὸν ἔχει καλῶς. οὔ σφιν ἐπεκραίαινε Γ 302 δὲν συγκατένευε. Καὶ παθητ. ἐπωνυμία δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως Αἰσχ. Ἱκ. 45 τῷ δὲ τῆς ἐφάψεως ἐπωνύμῳ ἐσομένῳ (τ. ἔ. τῷ Ἐπάφῳ) συνεπληροῦτο ὁ εἱμαρμένος χρόνος, ὡς ἦν εὔλογον. τάδε τοι χώρᾳ τἠμῇ προφρόνως ἐπικραινομένων (ἀπροσ. οὐδ. παθ.) γάνυμαι Εὐμ. 969 διὰ ταῦτα χαίρω, εὐμενῶς ἐπιβεβαιουμένων τούτων εἰς τὴν ἐμὴν χώραν (κυρ. ἐπιβεβαιώσεων γινομένων): ὅταν τὰ ἀγαθὰ ταῦτα εὐμενῶς ἐπιδαψιλεύωνται εἰς τὴν χώραν μου.

ἐπικράτεια ἡ: κρήνη ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου Ξεν. Ἀν. 6, 4, 4 οὐ μόνον ἐντὸς τῆς ἐπικρατείας τοῦ χωρίου ἀλλὰ καὶ δεσποζομένη ὑπὸ τοῦ χωρίου, κατὰ Πανταζίδην.

ἐπικρατέω: εἰτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες ρ 320 ὅταν οἱ βασιλεῖς δὲν ἔχωσι πλέον ἐξουσίαν. ἀγαπατὰ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι Πίνδ. Ν. 8, 5 εἶνε ἀγαπητὸν (εὐχάριστον) νὰ δύναταί τις, ἐπιτυχὼν τοῦ ὀρθοῦ («τῆς εὐκαιρίας μὴ ἀποσφαλέντα» Σχ.) ἐν ἑκάστῳ πράγματι, νὰ γίνεται κύριος τῶν βελτιόνων ἐρώτων («τῶν δὲ φαύλων ἀπέχεσθαι» Σχ.) τ. ἔ. εὐδαίμων εἶνε καὶ ὁ ἐν ἔρωτι ἐπιτυγχάνων. ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τῷ κοάξ Ἀρφ. Βατρ. 267 ἕως ὅτου ὑπερισχύσω ὑμῶν διὰ τοῦ κοάξ. τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς ἐπικρατεῖν Θουκ. 1, 2 κερδίζειν τὴν καθημερ. ἀναγκαίαν τροφήν. ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς κατεῖχέ θ' αὐτὸν Ἀπ. Ἀντιφάν. 18 ἦτο κύριος τῆς ἐρωτικῆς συμφορᾶς του (ὅτι δηλ. ἠράσθη μιᾶς τῶν ὁμοσπόρων) καὶ περιώριζεν ἑαυτὸν (τὸ πάθος του). ἐπικρατούντων τῶν περὶ τὸν Ξενάρη τὸν ἔφορον ταῦτα γίγνεσθαι Θουκ. 5, 46 ὥστε νὰ γίνωνται ταῦτα. ἐπεκράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους

6, 74 ὑπερίσχυον (δηλ. ὑπερίσχυεν ἡ θέλησίς των) ὥστε νὰ μὴ δέχωνται τοὺς 'Αθ. Σπαν. μετ' αἰτ. μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν 'Ισοκ. 1, 52 διότι μόλις τις διὰ ταύτης τῆς ἐπιμελείας δύναται νὰ κατανικήσῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς φύσεως. Ἄλλως ἐν τοῖς ἑξῆς: νομίζομεν τὰς μεγάλας ἔχθρας μάλιστ' ἂν διαλύεσθαι βεβαίως, οὐκ ἢν ἀνταμυνόμενός τις καὶ ἐπικρατήσας τὰ πλείω τοῦ πολέμου (πολεμίου Stahl τ. ἑ. ὑπερισχύσας τῶν πολεμίων ἐν ταῖς πλείσταις μάχαις) κατ' ἀνάγκην ὅρκοις ἐγκαταλαμβάνων (ὁ ἴδε) μὴ ἀπὸ τοῦ ἴσου ξυμβῇ Θουκ. 4, 19· πρβ. νομισθῆναι τύχῃ καὶ τὰ νῦν προχωρήσαντα κρατῆσαι 4, 18 ἴδ. ἐνδέχομαι. ὑπάρχει δ' ὑμῖν ἔτι τὰ πλείω τῶν πεζῶν ἐπικρατεῖν 7, 63 ἀκόμη δ' ἔχομεν τὸ πλεονέκτημα νὰ ὑπερισχύωμεν ἐν τοῖς πλείστοις διὰ τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος.

ἐπικρεμάννυμι: δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται ἑλίσσων βίου πόρον Πινδ. 'Ι. 8, 15 ὁ χρόνος τῆς ζωῆς ἐπικρέμαται δόλιος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐν ᾧ (ποικίλως) στρέφει τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς. ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος Σιμων. 'Απ. 39 (Πλουτ. 107 Β) ὁμοίως (μ' ὅλα ταῦτα) δὲ ὁ ἄφευκτος θάνατος ἐπίκειται, ἐπαπειλεῖ. ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου Θουκ. 7, 75 ἕνεκα τοῦ μεγέθους τοῦ ἔτι ἐπαπειλοῦντος αὐτοὺς κινδύνου. νῦν ἀνταπόδοτε μὴ μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρὸν αὐτίκα μηδὲ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες 3, 40 νῦν ἀνταποδώσατε τὰ ἴσα (ὅ τι ἠθέλετε πάθῃ) χωρὶς νὰ δείξητε ἀδυναμίαν πρὸς τὸ ἀμέσως παρὸν (τὴν ἀμέσως παροῦσαν τύχην αὐτῶν) μηδὲ λησμονοῦντες τὸν ἐπαπειλήσαντα ὑμᾶς ποτε (δηλ. πρὸ μικροῦ) κίνδυνον. τῶν δὲ ἁμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων μέχρι τοῦ δίκην γενέσθαι βιοὺς ἂν τὴν τιμωρίαν ἀντιδοῦναι, πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι 2, 53 οὐδεὶς ἐλπίζων ὅτι ἤθελε ζήσῃ, μέχρις ὅτου δικασθῇ, καὶ ἀποδώσῃ ἀντὶ τῶν ἁμαρτημάτων του τὴν (πρέπουσαν) τιμωρίαν, ἀλλ' ὅτι (δηλ. ἀλλὰ πάντες ἐνόμιζον ὅτι) ἡ ἤδη ἐψηφισμένη κατ' αὐτῶν τιμωρία (δηλ. ἡ νόσος) κρεμασθεῖσα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν εἶνε πολὺ μεγαλιτέρα. ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς τεῖσε κακὸν χρέος οὐδὲ (Δ. Γ. ὁ δὲ) φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν (ὑπερκρέμασεν Bergk) Θέογν. 206· ἀλλ' ὁ μὲν ἐπλήρωσεν ὁ ἴδιος τὸ κακὸν χρέος καὶ δὲν ἀφῆκε τὴν συμφορὰν ταύτην νὰ ἐπαπειλῇ ἐν τῷ μέλλοντι τὰ τέκνα του. ζωᾶς ἆθλος ἐπεκρέματο 'Ανθ. 6, 237 ἠπείλει αὐτὸν ἀγὼν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου.

ἐπικρήηνον, ἐπικρήνειε ἴδ. ἐπικραίνω.

ἐπικρῆσαι ἴδ. ἐπικεράννυμι.

ἐπικρούω: ὥστε χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας 'Ατρείδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν Αἰσχ. 'Αγ. 212 ὥστε οἱ 'Ατρεῖδαι κτυπήσαντες τὴν γῆν μὲ τὰς βακτηρίας των ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι (κυρ. νὰ μὴ κρατήσωσι) τὰ δάκρυά των. χάλασον τὸν ἧλον.— Οἴμοι κακόδαιμον, μᾶλλον ἐπικρούεις σύ γε 'Αρφ. Θεσμ. 1004 ἄφησε ὀλίγον χαλαρὸν τὸ καρφίον. Ὦ δυστυχία μου, σὺ περισσότερον τὸ κτυπᾷς. εἰς δασύποδα αὐτὴν ἐπικροῦσαι βουλόμενος 'Αθην. 579 Β θέλων νὰ σκώψῃ αὐτὴν ὡς δασύποδα.

ἐπικρύπτω: ἐπεκρύπτοντο τῶν πεντακισχιλίων τῷ ὀνόματι μὴ ἄντικρυς δῆμον ὅστις βούλεται ἄρχειν ὀνομάζειν Θουκ. 8, 92 ἀπέκρυπτον ἑαυτοὺς (τὸ ἀληθές των φρόνημα) διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν πεντ. ὥστε νὰ μὴ λέγουν καθαρὰ «τίς θέλει νὰ ἄρχῃ ὁ δῆμος».

ἐπικτάομαι κυρ. ἐπί τινι (δθ. προσέτι) κτῶμαι· ἔμπας ξυμμάρτυρας ὕμμ' ἐπικτῶμαι Σοφ. 'Αντ. 846 ἴδ. ἔμπας. πατρίοισι χρεόμενοι νόμοισι ἄλλον οὐδένα ἐπικτέονται 'Ηρ. 2, 79 = πατρίοις χρώμενοι νόμοις ἄλλον οὐδένα ἐπὶ (πρὸς) τοῖς πατρίοις κτῶνται. τὰ μὴ προσήκοντα ἐπικτωμένους Θουκ. 4, 61 = ἐπὶ (πρὸς) τῇ ἑαυτῶν (ἀρχῇ) κτωμένους τὰ μὴ προσήκοντα (= τὰ ἀλλότρια). πότερον ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες ἢ ἐπεκτήσω; Πλ. Πολ. 330 Α τὰ περισσότερα ἔλαβες παρὰ τῶν γονέων σου ἢ τὰ ἀπέκτησας (σὺ ὁ ἴδιος) πρὸς τοῖς ὑπάρχουσιν (ἐκ τῶν γονέων); Πρὸς ταῦτα ἀπαντᾷ ὁ Κέφαλος: ποῖ' (ποῖ) ἐπεκτησάμην, ἔφη, ὦ Σώκρατες; Ἡ φράσις αὕτη φαίνεταί μοι δημώδης τις: τί κάθησαι καί μοι λέγεις προσθήκας καὶ ἐπαυξήσεις τῆς περιουσίας: ποία εἶνε αὕτη ἡ ἐπαύξησις, ἐγὼ δὲν τὴν βλέπω. τριήρεις κέκτησθε πολλάς, καὶ πάτριον ὑμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι Ξεν. 'Ελλ. 7, 1, 3 καὶ πατροπαράδοτον εἶνε εἰς ὑμᾶς νὰ ἐπαυξάνητε τὸ ναυτικόν σας, τ. ἑ. εἰς τὰς ἤδη ὑπαρχούσας ναῦς νὰ προσθέτητε καὶ ἄλλας.

ἐπίκτησις ἡ: καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις... Τροίαν ἑλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν Σοφ. Φιλ. 1344 διότι λαμπρὸν εἶνε τὸ κέρδος,... κυριεύσας τὴν Τροίαν νὰ λάβῃς φήμην ὑπερτάτην. Ὅπου ἐπίκτησις κυρ. σημ. τὴν ἐπὶ θεραπείᾳ κτῆσιν κλέους.

ἐπικυλίκειος 2 ὁ ἐπὶ κύλικος λεγόμενος· ἔχεις τοὺς ἐπικυλικείους περὶ μουσικῆς λόγους Πλουτ. 1146 D, ὅπου Δ. Γ. ἐπικυλικίους: ἐπικυκλίους· ἴδ. 'Αθήν. 2 Α.

ἐπικυρέω ἐπιτυγχάνω, ἀπαντῶ κατὰ περίστασιν. 'Εν τμήσει: μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας Γ 23 ἐπιτυχὼν μεγάλῳ σώματι (πτώματι ἀγρίου ζῴου). μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν Πινδ. Π. 10, 21 εἴθε μὴ ἐμπέσοιεν ταῖς φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπαῖς. αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ Ψ 821 «ἀεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐστοχάζετο τῇ αἰχμῇ τοῦ λαμπροῦ δόρατος» Γαζῆς· «ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος» Εὐστάθ. ἠπείλει τὸν αὐχένα, ὡς θὰ εἴπωμεν σήμερον. 'Αλλὰ καὶ τοῦτο καὶ Γ 23 ἀνάγονται μᾶλλον εἰς τὸ κύρω, διότι δὲν ὑπάρχει τμῆσις. 'Αλλὰ πρβ. Κόϊντ. 13, 394. τίνα κεν φύγοι ὕμνον

κεῖνος ἀνήρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς Πίνδ. Ὀ. 6, 7 δὲν ἤθελε τύχῃ (κυρ. ἤθελεν ἀποφύγῃ) ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ, ἐπιτυχὼν ἐν ἱμ. ᾠδαῖς πολιτῶν οὐ φθονούντων;

ἐπικωλύω: τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; Σοφ. Φιλ. 1242 τίς θὰ εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις θά μ' ἐμποδίσῃ νὰ κάμω ταῦτα; Ἡ ἐπι- σημ. κυρ. ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

ἐπίκωπος 2 «ὁ ἐπὶ τῇ κώπῃ (=πρὸς τῇ κώπῃ) ὤν, ἕτοιμος εἰς τὸ ἐρέσσειν» Εὐστάθ. ποὔχεινε ἐπάνω 'ς τὸ κωπί, ὁ ἐπὶ τῇ κώπῃ καθήμενος, κωπηλάτης.

ἐπιλαγχάνω ἐπί τινι λαγχάνω, λαγχάνω δεύτερος· τό τε κατάμεμπ(τον ἐπιλέλογχε (ἐνν. τὸν ἄνθρωπον) πύματον γῆρας Σοφ. Ο. Κ. 1235 καὶ τελευταῖον ἐπέρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς κλῆρος (ὡς λάχος) τὸ κατάμεμπτον γῆρας.

ἐπιληθέσθαι ἴδ. ἐπιλανθάνομαι.

ἐπιλαμβάνω ἐπί τινι λαμβάνω, προσβάλλω, ἐκτείνομαι, ἐμποδίζω, πιάνω. Ἡ σύνταξις: ἐπιλαμβάνω τι ἢ τινά, ἐπιλαμβάνω τί τινος (ἐπικωλύσεως)· ἐπιλαμβάνω τινός, καὶ ἐπιλαμβάνομαί τινος. — ὁ χρόνος βοιωταρχοῦντι Ἐπαμεινώνδᾳ διήνυστο, τεθνάναι δ' ἐτέτακτο ἐπιλαβόντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς Παυσ. 9, 14, 5 ἦτο δὲ ὡρισμένον νὰ φονευθῇ ὁ διατηρήσας τὴν ἀρχὴν πλέον τοῦ δέοντος χρόνου κυρ. ὁ καταλαβὼν μέρος τι (τοῦ χρόνου) τῆς ἀρχῆς του. ἔθαπτον πάντας ὁπόσους ἐπελάμβανε τὸ κέρας Ξεν. Ἀν. 6, 5, 5 εἰς ὅσους ἔφθανε τὸ κέρας τοῦ στρατοῦ. μὴ σφῶν χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι Θουκ. 4, 27 μήπως ὁ χειμὼν καταλάβῃ αὐτοὺς φυλάττοντας τ. ἔ. μήπως ἐπέλθῃ ὁ χειμὼν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη φυλάσσουν. νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον 4, 96 ἐπειδὴ νὺξ κατέλαβε τὸ ἔργον τῆς μάχης: νὺξ κατέλαβεν αὐτούς, ἐν ᾧ ἐπολέμουν ἀκόμη. ἐπιλαβὼν λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη διέφθειρε Ἡρ. 8, 115 καταλαβὼν λ. τὸν στρατόν. δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν ὥστε καὶ κτείνειν οὐκ ἐπελάμβανε Θουκ. 2, 51 (τὸ νόσημα) δὲν προσέβαλλε δὶς τὸν αὐτόν, τοὐλάχιστον οὕτως ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον. Παθ. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ; Σοφ. Ἀντ. 732 «ὁ νοῦς· πῶς γὰρ οὐ κελεύεις με εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς, τήνδε (τὴν Ἀντιγόνην) κελεύων σέβειν κακὴν οὖσαν ὡς τοὺς κακοὺς (τὸν Πολυνείκη) σεβίσασαν; τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ = πεφώραται τοιαύτην νόσον νοσοῦσα, ἤτοι τοιαύτῃ κακίᾳ ἐνεχομένη, τ. ἔ. εἰς τοὺς κακοὺς εὐσεβοῦσα» (Σεμιτέλος). ἔτη δὲ ἡ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου, ὅτε ἐπεφεύγει Θουκ. 4, 133 ὅτε δὲ εἶχε φύγῃ ἡ Χρυσίς, παρῆλθον ὀκτὼ ἔτη καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐνάτου (κυρ. ἔφθασεν εἰς τὰ ὀκτὼ κέ.) ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παρόντος πολέμου. ἐπιλαβόντες τὸ κλύσμα τῆς ὀπίσω ὁδοῦ Ἡρ. 2, 87 ἐμποδίσαντες (κυρ. πιάσαντες) τὸ κλύσμα, ὥστε νὰ μὴ γυρίσῃ ὀπίσω. ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ Λυσ. 23, 4 σταμάτησε τὸ ὕδωρ τῆς κλεψύδρας (ἐμπόδισον τὴν κίνησίν του). Ἐν τῷ ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη Θουκ. 7, 65 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐπιβαλλομένη (ὅ ἴδε). καί μου ἀνισταμένου ἐπιλαμβάνεται Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ Πλ. Πρωτ. 335 D καὶ ἐν ᾧ ἠγειρόμην (ἵνα ἀναχωρήσω), ὁ Καλ. λαμβάνει («πιάνει») τὴν χεῖρά μου διὰ τῆς δεξιᾶς του. ἀλλ' ὅσης ἅπαντες ὁρᾶτε ἐρημίας ἐπειλημμένοι (= ἐπειλημμένοι τοσαύτης ἐρημίας, ὅσην ἅπαντες ὁρᾶτε), καὶ Λακεδαιμονίων μὲν ἀπολωλότων, Θηβαίων δ' ἀσχόλων ὄντων... ἀπεστερήμεθα μὲν χώρας οἰκείας κέ. Δημ. 3, 27 ἀλλ' ἐν ᾧ ἔχομεν ἐπιτύχῃ τόσην ἐρημίαν (ἀντιζήλων), ὅσην ἅπ. βλέπετε, καὶ ἐν ᾧ οἱ μὲν Λακεδ. ἔχουν καταστραφῇ, οἱ δὲ Θηβαῖοι εἶνε ἀπησχολημένοι (εἰς τὸν Φωκικὸν πόλεμον),... ἔχομεν ἀποστερηθῇ χώρας κτλ. Ἂν δὲ μετ' ἄλλων ἐξαλείψωμεν τὸν καί, τότε τὸ Λακεδ. ἀπολωλότων καὶ αἱ ἐφεξῆς μετοχαὶ ὄντων καὶ ὄντος εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἐπειλημμένοι. — οὔκουν προσήει πρὸς ταῦθ' ἡ διάνοια (τ. ἔ. οὔκουν διενοεῖτο ταῦτα λέγειν), ἀλλ' ἀνεδύετο ἐπελαμβάνετο γὰρ αὐτῆς τὸ συνειδέναι Δημ. 19, 210 δὲν ἐπλησίαζε λοιπὸν πρὸς ταῦτα (τὰ ῥήματα) ἡ διάνοιά του, ἀλλ' ὑπεχώρει (ἀπέφευγε), διότι ἡ συνείδησις τῆς πράξεως (τοῦ ὅτι ἔπραξε ταῦτα) ἐπελαμβάνετο τῆς διανοίας του (δηλ. ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὴν σιγήν: τὴν ἐμπόδιζε νὰ τὰ σκεφθῇ). ‖ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μηδεὶς ἰδιώτης μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτ' οἰκοδομήμασι μήτ' οὖν ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται Πλ. Νόμ. 779 C νὰ φροντίζουν, πῶς κανεὶς ἰδιώτης νὰ μὴ καταλαμβάνῃ («πιάνῃ») κανὲν μέρος ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν πόλιν μήτε δι' οἰκοδομημάτων μήτε διὰ τάφρων. Ἐν δὲ τῷ τὸν θεὸν ἐπηρώτων, εἰ τὰς Ἀθήνας ἐπιλήψονται Λυκ. κ. Λε. § 84 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε λήψονται. ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν Αἰσχίν. 3, 150 «θὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ θὰ τὸν τραβήξῃ (νὰ τὸν βάλῃ) εἰς τὴν φυλακήν». τῶν δὲ κατὰ ταὐτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ Πλ. Φαίδων 79 A τὰ δὲ κατὰ ταὐτὰ ἔχοντα δὲν δύνασαι δι' ἄλλου τινὸς μέσου νὰ τὰ συλλάβῃς (νὰ τὰ ἐγγίσῃς, νὰ τὰ ἀντιληφθῇς) παρὰ μόνον διὰ τοῦ λογισμοῦ (τῆς σκέψεως) τῆς διανοίας σου. τῆς δὲ γυναικὸς σμικρὸς ὁ καιρός· κἂν τούτου μὴ ἐπιλάβηται, οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην Ἀρφ. Λυσ. 596 τῆς γυν. βραχυχρόνιος εἶνε ἡ κρίσιμος στιγμή· καὶ ἂν δὲν συλλάβῃ αὐτήν, κανεὶς δὲν θέλει νὰ τὴν νυμφευθῇ. ἐάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ Πλ. Συμπ. 214 E ἐν τῷ μεταξὺ διάκοψον τὸν λόγον μου (κυρ. πιάσε με καὶ εἰπέ μοι «στάσου»). ἐμοῦ λέγοντος, τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ Γοργ. 469 C κυρ. κράτησέ με διὰ τοῦ λόγου, ἀπόκρουσον τὰ ἐπιχειρήματά μου διὰ

τοῦ λόγου. σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν Πολ. 490 C σοῦ διακόψαντος τὸν λόγον καὶ εἰπόντος, ὅτι πᾶς θ' ἀναγκασθῇ νὰ συμφωνῇ πρὸς ὅσα λέγομεν. ἄλλης ἐπιλαμβάνῃ πολιτείας, πρὶν τοῦτο ἱκανῶς διελέσθαι Πολ. 449 D εἰς ἄλλο πολίτευμα μεταβαίνεις, πρὶν ἱκανῶς διαλάβῃς περὶ τούτου.

ἐπίλαμπτος 2 = ἐπίληπτος· ἐπίλαμπτος ἀφίσσουσα ἔσται Ἡρ. 3,69 θὰ συλληφθῇ ψηλαφῶσα.

ἐπιλάμπω : ὥς σφι ἡμέρη ἐπέλαμψε Ἡρ. 8, 14 καθὼς ἤρχισε νὰ φέγγῃ (νὰ ἐξημερώνῃ). ἔαρος ἐπιλάμψαντος 8,130 ἐπιφανέντος τοῦ ἔαρος. Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐπέλαμψεν μυρίοις; Πίνδ. Ἀπ. 172 ἡ νεότης τοῦ ἰσοθέου Πηλέως διεκρίθη (διέπρεψε) διὰ μυρίων μόχθων.

ἐπιλανθάνομαι και ***ἐπιλήθομαι*** *μέσ.* (ἴδ. λανθάνω) λησμονῶ. Τὸ ἐνεργ. ἐπιλήθω κάμνω τινὰ νὰ λησμονῇ τι· ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων υ 85 «λήθην ἐπήγαγεν» Σχ. οἱ δέ σφι τῇ πρώτῃ καταστάσι ὑπεκρίναντο τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα ἐπιλεληθέναι Ἡρ 3,46 οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτοὺς κατὰ τὴν πρώτην παρουσίασίν των, ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, τὰ ὁποῖα ἐλέχθησαν, ἐλησμόνησαν. γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθα Πινδ. Ὀ. 10,2 ἔχω λησμονήσῃ ὅτι ὀφείλω εἰς αὐτὸν γλυκὺ μέλος. Μέσ. ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθῃ σύ γ' ἅττ' ἂν καὶ μάθῃς Ἀρφ. Νεφ. 785 ἀλλ' ὅσα καὶ νὰ μάθῃς, σὺ τὰ λησμονεῖς εὐθύς. γονέων ἐπιλάθεται Σοφ. Ἠλ. 143 κάλλ. (ἴδ. λανθάνω). ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ ὅτι ἐκ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος γέγονεν ἀνελπίστως μέγας Δημ. 18, 182 ἔχων λησμονήσῃ τὰ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι κτλ. μὴ περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς ἐπιλάθησθε Ἀνδοκ. 1, 148 μὴ λησμονήσητε τὰ ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένα. δοκεῖ δή μοι τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἁπάσαις ταῖς ἡλικίαις, εἰ φυλακικοί εἰσι τούτου τοῦ δόγματος καὶ μήτε γοητευόμενοι μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν ἐπιλανθανόμενοι δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἃ τῇ πόλει βέλτιστα Πλ Πολ. 412 E ὁ Cobet ἐξαλείφει τὸ ἐπιλανθανόμενοι, ὁ δὲ Heller ὀρθότερον διορθοῖ: μήτε ἐπιλανθανόμενοι· ἀλλὰ πόθεν ἤθελεν ἐκρυῇ τὸ μήτε; Ὅθεν γρ. μᾶλλον ἢ (H=N) ἐπιλανθανόμενοι, ὅπου τὸ ἢ = μήτε. Κατὰ τὸν Σωκρ. ἡ ἐκβολὴ τῆς δόξης γίνεται τριχῶς, ἢ διὰ κλοπῆς τινος, διενεργουμένης διὰ τοῦ μεταπείθεσθαι καὶ ἐπιλανθάνεσθαι, ἢ διὰ τῆς βίας ἢ διὰ τῆς γοητείας. Ταῦτα δὲ ἐξηγοῦνται καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς ἐν 413 B: κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους, ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει: κλαπέντας λέγων ἐννοῶ τοὺς μεταπεισθέντας καὶ τοὺς λησμονοῦντας, διότι ἐκ τούτων μὲν χρόνος, ἐξ ἐκείνων δὲ λόγος ἀφαιρεῖται (συνήθως: ἀφαιρεῖ τι, ὡς μέσου λαμβανομένου τοῦ ἐξαιρ.) ἀνεπαισθήτως. Καὶ κατὰ τμῆσιν. σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε Ἡσ. Ἔργ. 264 τὰς σκολιὰς δὲ δίκας ὅλως λησμονήσατε.

ἐπιλέγω : μηδ' ἐπιλεχθῇς Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον Αἰσχ. Ἀγ. 1500 μηδὲ διανοηθῇς (φαντασθῇς) ὅτι ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀγαμ. ἡ σύζυγος· πρβ. ἐφράσθην, ἐδέρχθην κττ. || διέρχομαι ἀναγινώσκων· εὑρὼν δ' ἐν αὐτῷ τὸ βιβλίον ἐνεὸν λαβὼν ἐπελέγετο Ἡρ. 1, 124 εὑρὼν δ' ἐν αὐτῷ ἐνὸν τὸ βιβλ. λαβὼν ἀνεγίνωσκεν.

ἐπιλείπω κυρ. λείπω ἐπί τινι, ἐλλείπω, δὲν φθάνω, τελειώνω, παραλείπω, παραμελῶ. Ἡ σύνταξις: ἐπιλείπει τὰ ἐπιτήδεια: ἐπιλείψει με ὁ χρόνος. Καὶ μετὰ μτχ. Ἡ πρὸς δοτ. σύνταξις (ἐπιλείπει τί τινι) εἶνε μτγν. Ἰδίως ἐπὶ ἐπιτηδείων. σίτου ἐπιλελοιπότος Ξεν. Ἀν. 5, 8, 3 ὅτε ὁ σῖτος εἶχεν ἐκλείψῃ. περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν Ἀρφ. Πλοῦτ. 554 ὅπου τὸ ἐπιλείπειν ἀντιτίθεται πρὸς τὸ περιγίγνεσθαι: καὶ νὰ μὴ τοῦ περισσεύῃ τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ τοῦ λείπῃ τίποτε. ἵνα μὴ ἐπιλίπῃ κατεσθιόμενα Ἡρ. 3, 108 ἵνα μὴ κατατρωγόμενα ἐξαφανισθῶσι, «ξεπατωθοῦν». τῷ σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο Θουκ. 3, 20 ἐπιέζ. ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ σίτου· ἅτε τῆς μὲν αὐτομάτης τροφῆς ἐπιλελοιπυίας Πλ. Πολιτικ. 274 C ἐπειδὴ ἡ μὲν αὐτόματος (ἡ οἴκοθεν ἐκ τῆς γῆς ἀναβλαστάνουσα) τροφὴ εἶχεν ἐκλείψῃ. ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπιλιπεῖν Πρωτ. 334 E ὥστε ὁ λόγος ποτὲ νὰ μὴ παύσῃ, να μη διακοπῇ, «νὰ μὴ στειρεύσῃ». καὶ γὰρ τὰς κρήνας καὶ τὰ φρέατα ἐπιλείπειν πέφυκεν, ἐάν τις ἀπ' αὐτῶν ἀθρόα καὶ πολλὰ λαμβάνῃ Δημ. 14, 30 διότι καὶ αἱ κρῆναι καὶ τὰ φρέατα ἐκ φύσεως στειρεύουν, ὅταν κανεὶς λαμβάνῃ ἐξ αὐτῶν πολὺ μαζὶ (μαζωμένον, μέγα ποσὸν) ὕδωρ καὶ πολλάκις. κοῖον πινόμενόν μιν (Ξέρξην) ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε; Ἡρ. 7, 21 ποῖον ὕδωρ πινόμενον ἀπὸ τὸν Ξέρξην (δηλ. τὸν στρατόν του) δὲν ἐστείρευσεν (κυρ. δὲν ἐγκατέλειψεν αὐτόν); Ἡ ἀντίληψις εἶνε τοιάδε: ἐν ᾧ ὁ Ξέρξης (δηλ. ὁ στρατός του) ἔπινεν ἀπ' ἐπάνω, τὸ ὕδωρ ὑποκάτω ἐστείρευεν, ἐξηντλεῖτο. Ἀντίθετος εἶνε ἡ ἀντίληψις ἐν τῷ: τῶν ὄμβρων ἐπιλειπόντων τοὺς ποταμοὺς 2, 25 ἐπειδὴ οἱ ὄμβροι ἀπ' ἐπάνω ἐγκαταλείπουσιν αὐτούς. τὸ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε Ξεν. Ἀν. 1, 5, 6 ἀπὸ τὸ στράτευμα ἔλειψεν ὁ σῖτος. Ἡ ἐπι-λοιπὸν σημ. τὸ ἀπ' ἐπάνω (πρβ. τὰ ἐπιλείποντα φρέατα, τὸν ἐπιλείποντα σῖτον κτλ.). γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυρεωτικαὶ Ἀρφ. Ὄρν. 1106 ποτὲ δὲν θὰ σᾶς λείψουν γλαῦκες Λαυρ. τ. ἔ. νομίσματα (δραχμαὶ) ἐκ τοῦ Λαυρ. ἀργύρου, φέροντα τύπον γλαυκός· ἴδ. Πλουτ. Λύσ. 16. (τοὺς πρεσβύτας) ἐπιλείψει τὸ πέος Ἐκκλ. 620 «οὐκ ἀρκέσει». Σχ., θὰ ἐξαφανισθῇ (θ' ἀποκρυφθῇ) εἰς τοὺς πρεσβ. τὸ πέος. ἐπειδὰν πιεζομένους αὐτοὺς ἐπιλίπωσιν αἱ φανεραὶ ἐλπί-

δες Θουκ. 5, 103 ὁπόταν πιεζ. αὐτοὺς ἐγκαταλίπωσιν αἱ ἐπὶ ἀσφαλοῦς τινος βάσεως στηριζόμεναι ἐλπίδες. κινδυνεύει ἡ τοῦ Εὐθύφρονός με μοῦσα ἐπιλελοιπέναι Πλ. Κρατ. 409 D κοντεύει ἡ Μοῦσα τοῦ Εὐθύφρ. νά με ἔχῃ ἐγκαταλείψῃ. Καὶ μτφ. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος Ἰσοκ. 1, 11 ἤθελε μᾶς λείψῃ ὅλος ὁ καιρός. ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα Δημ. 18, 296 ἡ ἡμέρα δὲν θὰ φθάσῃ, ἐὰν θελήσω νὰ λέγω τὰ ὀνόματα τῶν προδ.—(ὁ Σκάμανδρος) ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον Ἡρ. 7, 43 ὅπου ἡ αἰτ. τὸ ῥέεθρον δὲν εἶνε ἀντικείμ. ἀλλ' αἰτ τοῦ κατά τι. τ. ἔ. ἐξηντλήθη, ἐστείρευσε. Συνώνυμος ἔκφρασις εἶνε: οὐκ ἀπέχρησε (ἀντέχρησε 7, 127) τῇ στρατιῇ (τὸ ῥέεθρον) πινόμενος 7, 196. ἄλλα μυρία ἐπιλείπω λέγων Πλ. Φιλ. 26 B παραλείπω νὰ τὰ λέγω. (ἐρωτῶ βουλόμενος) μηδὲν ἐπιλείπειν ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης Αὐτ. 52 D τ. ἔ. ἐρωτῶ βουλ. παραλείπειν μηδὲν τῆς ἡδ. καὶ ἐπ. ἐν τῷ ἐλέγχειν. Παθ. νώτου ἀποπροταμών, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο Θ 475 = πλεῖον ἐπελέλειπτο, ὅπου δὲν ὑπάρχει τμῆσις, ἀλλὰ λαμβάνεται ἐπιρρημ. ἡ ἐπι-. τὸ ἐπιλειπόμενον (τῆς φάλαγγος) ἤρξατο δρόμῳ θεῖν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18 τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς φάλ. ἤρχισε νὰ τρέχῃ δρομαίως. Ἀλλὰ τὰ ἄριστα ἀντίγραφα ἔχουσιν ὑπολειπόμενον.

ἐπιλέλαθα ἴδ. ἐπιλήθω.

ἐπιλεύσσω βλέπω ἐπί τινα ἔκτασιν, μακράν· τόσσον τις ἐπιλεύσσει Γ 12 ἐπὶ τόσον διάστημα βλέπει τις.

ἐπιλήθω ἴδ. ἐπιλανθάνομαι.

ἐπιληκέω ἐπικροτῶ μὲ τὰς παλάμας (ὡς καὶ σήμερον γίνεται ἡ τοιαύτη ἐπικρότησις ὑπὸ τῶν ἐν χορῷ παρισταμένων).

ἐπίληπτος 2 = ἐπ' αὐτῷ τῷ ἔργῳ (ἐπ' αὐτοφώρῳ) εἰλημμένος, ἑαλωκώς. πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ἡρέθη (Schäfer: ηὑρέθη) Σοφ Ἀντ. 406 «ποίῳ τρόπῳ αὐτὴν συνελάβεσθε καὶ κατειλήφατε» Σχ. ὀρθοτέρα φαίνεταί μοι ἡ γραφὴ ηὑρέθη, ἥτις δὲν ἀπᾴδει τῆς τοῦ Σχ. ἑρμ. ἐπίλαμπτος Ἡρ. 3, 69 ὃ ἴδε. || ἐπιληπτικός· τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ Δημ. 25, 80 λέγει ὅτι τοὺς κατεχομένους (πάσχοντας) ἐξ ἐπιληψίας θεραπεύει, ἐν ᾧ ὁ ἴδιος κατέχεται ὑπὸ πάσης πονηρίας. Λογοπαίγνιον δυσμετάφραστον.

ἐπιλήσμων 2 «ξεχανιάρις» ἢ «ξεχασιάρις»· ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον (εἶναι) Ξεν. Ἀπολ. 6 ὅσα ἔμαθον νὰ τὰ λησμονῶ περισσότερον.

ἐπιλλίζω (ἴλλοι = ὀφθαλμοί) = διανεύω τοῖς ὀφθαλμοῖς νεύω μὲ τὸν ὀφθαλμόν, «κάμνω τὸ μάτι»· οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; σ 11 δὲν παρατηρεῖς ὅτι ὅλοι μοῦ κλείουν τὸ μάτι, μοῦ κάμνουν νεῦμα; ὑπναλέοις ἐπιλλίζουσα ὄσσοις Νικ. Θηρ. 162 «συνεχῶς τοῖς ὄμμασιν ἐπινεύουσα» Σχ.

ἐπιλλώπτω «στραβοκυττάζω»· οἱ κόλακες οὐκ ἀληθινὴν οὐδ' ὠφέλιμον ἀλλ' οἷον ἐπιλλώπτουσαν ἐξ ὀφρύος παρρησίαν προσφέρουσιν Πλουτ. 51 C οἱ κόλακες προσφέρουσι παρρησίαν, ἥτις δὲν εἶνε ἀληθινὴ οὐδ' ὠφέλιμος, ἀλλὰ τρόπον τινὰ σκωπτικῶς καὶ ἀλαζονικῶς προσβλέπει ἡμᾶς.

ἐπίλογος ὡς ἐπίθ. = ἐπῳδός, ἐπώνυμος, ἐν τῷ μολπαὶ δ' ηὔξοντ' ἐραταὶ χρυσέας ἀρνὸς ὡς ἐπίλογοι Θυέστου Εὐρ. Ηλ. 718 μολπαί, ἐν αἷς ὁ χρυσὸς ἀμνὸς ἐπελέγετο (ἐπῄδετο, ἐπωνομάζετο) ὡς Θυέστου (ὤν), ἤτοι: μολπαὶ ἐπῳδοὶ ἢ ἐπώνυμοι (ἐπίλογοι) τῆς χρυσῆς ἀρνὸς ὡς Θυέστου (οὔσης) Δ. Βερνκρδ. πρβ. ἐπῳδός.

ἐπίλογχον βέλος Εὐρ. Ἱππ. 221 τ. ἔ. ἀκόντιον φέρον ἐπάνω (εἰς τὸ ἄκρον) λόγχην σιδηρᾶν.

ἐπιλύω: ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ Πλ. Κρίτων 43 οὐδόλως ἀπαλλάττει αὐτοὺς ἡ ἡλικία τῆς ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ θανάτου. τοὺς μὲν ἐπιλύσεσθαι... ἐκείνους δὲ μέγα δυνήσεσθαι Λυσ. 25, 33 ἀντὶ ἐπιλυθήσεσθαι (πρβ. λύω) = οὗτοι θέλουσιν ἐξαδυνατήσῃ. τὰ κεφάλαια τῶν κατηγορηθέντων ἐπιλυσάμενος Λουκ. Δὶς Κατηγ. 30 = ἀνατρέψας, ἀνασκευάσας.

ἐπιμαίνομαι = μαίνομαι ἐπί τινι, τρελλαίνομαι διά τι, ἐπιθυμῶ τι μανιωδῶς, ἰδ. ἐπὶ ἔρωτος. τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο φιλότητι μιγήμεναι Ζ 160 δι' αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ Πρ. ἐτρελλάθη διὰ νὰ συνευρεθῇ μαζί του. οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις ἐπεμάνην οὐδ' ἐξεχύθην Ἀρφ. Σφ. 1467 διότι οὐδένα ἄλλον τόσον γλυκὺν ἐγνώρισα οὐδὲ δι' ἄλλου τινὸς τρόπους ἐτρελλάθην τόσον οὐδ' ὑπερευχαριστήθην. τὰ πράγμαθ' οἷς τότ' ἐπεμαίνετο Αὐτ. 743 (ἴδ. νουθετῶ). δοριτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται Αἰσχ. Ἑπτ. 141 ὁ ὑπὸ τῶν δοράτων τινασσόμενος (ἀνασειόμενος) ἀὴρ συρίζει προσέτι (= πρὸς τῷ τριγμῷ τῶν ἁρμάτων). φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται Ἀγ. 1428 ἴδ. φονολιβής. Θήβης Καπανεὺς ἐπεμήνατο πύργοις Παράρτ. Ἀνθ. Πλ. 106 ὁ Καπ. μετὰ μανίας ἐπέβη τῶν πύργων τῶν Θηβῶν.

ἐπιμαίομαι ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ μὲ τὰ δυνατά μου ν' ἀπολαύσω τι, νὰ καταλάβω τι· σκοπέλου ἐπιμαίεο μ 220 προσπάθει νὰ φθάσῃς εἰς τὸν σκόπελον. ἐπιμαίεο νόστου γαίης Φαιήκων ε 344 ἐπιζήτει ἄφιξιν εἰς τὴν γῆν τῶν Φ. πρβ. ψ 68. Ἄλλοι λαμβάνοντες τὸ νόστον ἐπὶ τῆς συνήθους σημ. ἐξηγοῦσιν: ἐπιζήτει τὴν ἐπάνοδον, δηλ. τὴν γῆν τῶν Φ. (διότι ἐκ τῆς γῆς τῶν Φ. ἐπέπρωτο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα). μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς Κ 401 ἡ ψυχή σου μεγάλα δῶρα ἐπόθει νὰ λάβῃ. ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην λ 531 ἐψηλάφα τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους. πυρὸς ἐπεμαίετο τέχνην Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 108 ἐπροσπάθει νὰ εὕρῃ τὴν τέχνην τοῦ ἀνάπτειν πῦρ. Πρβ. Βίων 7, 2. νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα Ἀπολλ. Ῥ. 3, 816 διὰ τοῦ νοῦ διηρεύνα ἕκαστα.

νειόθι δὲ σπείρης μεγάλας ἐπιμαίεο χηλάς Ἄρατ. 89 «κατωτάτω δέ.. τὰς τοῦ Σκορπίου μεγάλας χηλὰς ἐπιζήτει» Σχ. οἴων ἐπεμαίετο νῶτα ι 441 τῶν προβάτων ἐψηλάφα τὰ νῶτα. μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους Ε 748 ὀξέως ἐπέψαυε τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους. ἕλκος ἰητὴρ ἐπιμάσσεται Δ 190 θὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγήν. χείρ' (τ. ἔ. χειρί, ὡς τ 480) ἐπιμασσάμενος ι 302 ἀφ' οὗ διὰ τῆς χειρὸς ἀναζητήσω (νὰ εὕρω τὸν καίριον τόπον). ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός Ἀπολλ. Ῥ. 3, 106 ἐδράξατο ἐκ τῆς τρυφερᾶς χειρός. τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι λ 591 πρὸς ταύτας ὁσάκις ὁ γέρων ἤθελεν ἁπλώσῃ (τὰς χεῖράς του) διὰ νὰ τὰς πιάσῃ μὲ τὰς χεῖράς του.

ἐπιμάρτυρος ὁ: Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω Η 76 ἂς εἶνε μάρτυς ἄνωθεν («μάρτυς ἐπὶ τοῖς γινομένοις»).

ἐπίμαστος ὁ (ἐπιμαίομαι), ὁ ἐπιζητῶν τροφήν, «ὁ τροφὴν μαστεύων» Εὐστάθιος. υ 377. «ἐπίληπτος» Ἡσ. τ. ἔ. ὃν εὑρών τις περιφερόμενον φέρει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν. Κατ' ἄλλους: ἐπίτριπτος, μεμολυσμένος.

ἐπίμαχος 2: ἧπερ ἦν ἐπίμαχον Θουκ. 4, 35 ἴδ. τάσσω. ἐπορεύοντο εὐθὺς πρὸς τοὺς πολεμίους ἐπὶ χωρίον, ὃ ἐδόκει ἐπιμαχώτατον εἶναι Ξεν. Ἀν. 5, 4, 15 τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι εἶνε πολὺ εὐκολοπολέμητον: ὅτι εὐκόλως ἠδύναντο νὰ τὸ κυριεύσωσιν.

ἐπιμείγνυμι κυρ. μιγνύω τι ἐπί τινι, μιγνύων προσθέτω τι. ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμειξε θνατοῖς Πινδ. Π. 2, 32 συγγενικὸν φόνον προσέθεσεν εἰς τὰ ἄλλα κακὰ τῶν ἀνθρώπων. αἰτέω σε... Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμεῖξαι λαόν Ν. 9, 30 «πολλαῖς εὐφροσύναις ἐπιμῖξαι τοὺς ὄχλους» Σχ. νὰ μεταδώσῃς εἰς τὸν λαὸν εὐφροσύνας εἰς τὴν πόλιν ἀναφερομένας (δόξας καὶ τιμάς). Συνήθ. μέσ. ἐπεμείγνυντο ἀκηρυκτὶ παρ' ἀλλήλους Θουκ. 2, 1 ἄνευ κήρυκος συνεκοινώνουν πρὸς ἀλλήλους. ἐπεμείγνυντο δὲ ὅμως ἐν αὐταῖς («ταῖς αἰτίαις καὶ διαφοραῖς» Σχ.) καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων 1, 146 εἰ καὶ διεφέροντο, συνεκοινώνουν καὶ μετέβαινον πρὸς ἀλλήλους. ἐπιμειγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις 1, 2 συγκοινωνοῦντες ἀφόβως πρὸς ἀλλήλους. ἐπιμειγνύναι (ἔφασαν) σφῶν τε (δηλ. τινὰς) πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνους πρὸς αὐτούς Ξεν. Ἀν. 3, 5, 16.

ἐπιμέλεια ἡ: τὴν φυλακὴν ποιεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἐπιμελείας Θουκ. 3, 46 ἴδ. δεινότης. τοὺς δὲ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντας ἀνδρίζει πρωΐ τε ἐγείρουσα καὶ πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα Ξεν. Οἰκ. 5, 4 τοὺς δὲ γεωργοῦντας διὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς αὐτουργούς) καθιστᾷ ἀνδρικοὺς καὶ πρωῒ ἐγείρουσα αὐτοὺς καὶ νὰ πορεύωνται μετά τινος ζωηρότητος ἀναγκάζουσα. μὴ οὖν οἰώμεθα καὶ κακούργους πολλοὺς ἐν αὐταῖς εἶναι κέντρα ἔχοντας, οὓς ἐπιμελείᾳ βίᾳ κατέχουσιν αἱ ἀρχαί; Πλ. Πολ. 552 Ε νὰ μὴ νομίζωμεν λοιπὸν (δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ νομίζωμεν) ὅτι καὶ κακοῦργοι πολλοὶ κέντρα ἔχοντες ὑπάρχουσιν ἐν αὐταῖς, οὓς ἐξ ἀποφάσεως (ἐκ προνοίας, μετὰ προηγουμένην σκέψιν) διὰ τῆς βίας περιορίζουσιν αἱ ἀρχαί; Τὸ ἀντίθετον εἶνε οἰώμεθα, ὃ ἕπεται. Διάφορον τό: ἥλιξι μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν, ἀνάγκην σωμάτων ἐπιμελείᾳ τιθέντες Πλ. Πολ. 464 Ε τὴν ἄμυναν τῶν ὁμηλίκων ἐναντίον τῶν ὁμηλίκων θὰ χαρακτηρίσωμεν βεβαίως ὡς καλὴν καὶ δικαίαν, ἀναγνωρίζοντες ὡς ἀναγκαίαν τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σωμάτων (κυρ. ἀποδίδοντες ἀνάγκην εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σωμάτων). Ἀλλ' ἡ φράσις αὕτη πολλαχῶς διορθοῦται.—τὼ ἄνδρε καὶ κατὰ τύχην καὶ κατ' ἐπιμέλειαν ἐγενέσθην φύλακε Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 8 οἱ δύο ἄνδρες εἴτε ἐκ τύχης εἴτε ἐκ προνοίας ἔγιναν φύλακες Περὶ Θουκ. 6, 40, 4 ἴδ. κατασκοπή.

ἐπιμελέομαι καὶ ***ἐπιμέλομαι*** ἴδ. μέλω.

ἐπιμελής 2: οἷς ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι Θουκ. 1, 5 ἐκεῖνοι οἵτινες ἐνδιαφέρονται νὰ μάθωσι. τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου πολλοῖς προσήκει 5, 66 ἡ ἐπιμέλεια, ἡ φροντὶς τῆς ἐκτελέσεως, εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς πολλούς. οἷς (γῇ τε κοὐρανῷ) οὐδέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων Ἀπ. Θεογνήτ. 1 (Ἀθήν. 104 Β) οἵτινες οὐδόλως φροντίζουσι περὶ τῶν σῶν λόγων. Κύρῳ δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο τὰ Κροῖσος εἶπε Ἡρ. 1, 89 ὅσα εἶπεν ὁ Κροῖσος ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κύρου: τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν. Ἄξιον δὲ σημειώσεως τὸ ἑνικὸν κατηγορούμενον.

ἐπιμέλπω μέλπω (ψάλλω) ἐπί τινι· ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης τὸν δυσκέλαδον θ' ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν Ἀΐδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν Αἰσχ. Ἑπτ. 852 ἡμᾶς δὲ δίκαιον πρὸ τοῦ θρήνου τούτου τὸν δύσηχον ὕμνον Ἐρινύος ἐπηχεῖν καὶ ψάλλειν ἐπ' αὐτῷ Ἐρινύος τὸν μισητὸν παιᾶνα τοῦ Ἅιδου.

ἐπιμέμφομαι ἀποθ. ἔχω παράπονον διά τι, ἐπιπλήττω διά τι. Ἡ σύνταξις: ἐπιμέμ. τινί τι, τινὶ ἀντί τινος ἢ ἕνεκά τινος (πργμ.), τινί τινος, ἐπιμ. τινος ἢ τι. ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι π 97 ἢ ἔχεις κανὲν παράπονον διὰ τοὺς ἀδελφούς σου. τὰ Κροῖσος ἐπιμεμφόμενος τῷ Κύρῳ ἐς τὰ χρηστήρια ἔπεμπε, εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Ἡρ. 1, 75 διὰ ταῦτα ὁ Κρ. μεμφόμενος τὸν Κῦρον ἔπεμπεν εἰς τὰ χρηστήρια (ἀνθρώπους ἐρωτῶντας), ἂν πρέπει νὰ ἐκστρατεύῃ ἐναντίον τῶν Περσῶν. ὧν ἐπιμεμφομένα σε Σοφ. Τρ. 122 διὰ τὰ ὁποῖα μεμφομένη σε· ἴδ. ἀντίος. εἴτ' ἄρ ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης Α 65 εἴτε μέμφεται ἡμᾶς δι' εὐχὴν (διὰ τάξιμον μὴ ἐκπληρωθὲν) εἴτε δι' ἑκατόμβην. Ἀτρεΐδη, τέο δὴ αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις Β 225 διὰ τί παραπονεῖσαι καὶ (τίνος) ἔχεις ἀνάγκην;

ἐπιμένω: ἐπίμεινον τεύχεα δύω Ζ 340 περίμεινε νὰ βάλω τὰ ὅπλα μου. Ἄλλοι: περίμεινε, θέλω νὰ

βάλω τὰ ὅπλα μου· πρβ. ψ 71. χ. 450. γ 18. δεῖ „σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν δξῦναι στόμα Σοφ. Τρ. 1175 πρέπει νὰ γίνῃς σύμμαχος μὲ ἐμὲ (τ. ἔ. νά μοι ὑπακούσῃς) καὶ νὰ μὴ περιμείνῃς νὰ παροξύνῃς τὸ στόμα μου· τ. ἔ. ἀναβολὴ ἐκ μέρους σου ἤθελέ με ἀναγκάσῃ νά σοι εἴπω τραχεῖς λόγους. τῶν τε λιμένων τὴν χῶσιν... ἐπέμενον τελεσθῆναι καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Πόντου ἔδει ἀφικέσθαι Θουκ. 3, 2 περιέμενον νὰ τελειώσῃ ἡ χῶσις τῶν λιμένων καὶ νὰ φθάσουν ὅσα ἐχρειάζοντο ἐκ τοῦ Πόντου καὶ τὸν πηλόν, εἴ που δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἐγκεκυφότες τε, ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν καὶ τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες, ὅπως μὴ ἀποπίπτοι Θουκ. 4, 4 σκυμμένοι ἐμπρός, διὰ νὰ μένῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα ἐπὶ τοῦ νώτου ὁ πηλός, καὶ συμπλέκοντες πρὸς τὰ ὀπίσω τὰς χεῖρας, διὰ νὰ μὴ πίπτῃ ἀπὸ τοῦ νώτου. «Τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐναργῶς εἰρημένων ἐστὶ τοῦτο» Σχ., καὶ δὴ θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς· πρβ. 6, 56. Ἡ ἀθέτησις λοιπὸν τῶν φράσεων ὡς... ἐπιμένειν καὶ μὴ ἀποπίπτοι καταστρέφει εἰκῇ τὴν ἐνέργειαν ταύτην. — τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα βίου κέλευθον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 431 τὴν δ' ἐκ τοῦ βίου εἰς τὸν ᾅδην ὁδὸν τῶν τέκνων του περιμένει νὰ συντελέσῃ τὸ πλοιάριον τοῦ Χάρωνος. τίς ἄρα με πότμος ἐπιμένει (ἐπαμμένει Hermann) σέ τ', ὦ φίλα πατρὸς ὧδ' ἐρήμας; Σοφ. Ο. Κ. 1716 τίς μοῖρα ἀναμένει καὶ ἐμὲ καὶ σέ, ὦ φίλη, οὕτως ἀπωρφανισμένας τοῦ πατρός; ὄντοιν δὲ τοιούτοιν, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει Πλ. Πολ. 361 D ἀφ' οὗ δὲ ἀμφότεροι εἶνε τοιοῦτοι, οὐδόλως πλέον εἶνε δύσκολον νὰ παραστήσῃ τις διὰ λόγου, ὁποῖος βίος περιμένει ἑκάτερον αὐτῶν.

ἐπιμεταπέμπομαι: ἐπιμεταπέμπεσθαι Θουκ. 6, 21 ἐνν. ἱππικόν τ. ἔ. πρὸς τῷ ἐν Σικελίᾳ ἱππικῷ θὰ στέλλωμεν νὰ φέρωμεν καὶ ἄλλο.

ἐπιμετρέω ἐπί τινι μετρῶ, ἐπὶ τῷ μετρηθέντι μετρῶ· ἐγὼ δέ τι οὐκ ἐπιδώσω οὐδ' ἐπιμετρήσω Ἡσ. Ἔργ. 395 ἐγὼ δέ σοι οὐδὲν ἐφ' οἷς ἔδωκα δώσω οὐδ' ἐφ' οἷς ἐμέτρησα μετρήσω· «ὥσπερ ἐφερμηνευτικὸν δοκεῖ τὸ ἐπιμετρήσω τοῦ ἐπιδώσω» Μοσχόπουλος. Ταῦτα λέγει ὁ Ἡσίοδος πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅστις φεύγων τοὺς πόνους, καὶ ὡς ἐκ τούτου χατίζων ἔπτωσσεν ἀλλοτρίους οἴκους.

ἐπιμηχανάομαι: τὸ ἄγος ἐκθύσασθαι οὐκ οἷοί τε ἐγίνοντο ἐπιμηχανεόμενοι Ἡρ. 6, 91 διὰ τῶν θυσιῶν δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξιλεώσωσι τὴν θεὰν διὰ τὴν ἀσέβειάν των, ἂν καὶ πολλὰς προσπαθείας κατέβαλλον ὕστερον.

ἐπιμιμνήσκω (ἴδ. μιμνήσκω). Σύνταξις: ἐπιμιμν. τινὸς ἤ τι, περί τινος, ἢ ὅτι κέ. ἐπιμνησαίμεθα χάρμης Ρ 103 ἠθέλαμεν ἐνθυμηθῇ μάχην, ὑπάγῃ εἰς τὴν μάχην. ἐπεὶ δ' ἐπεμνασάμην ἀμειλίχων πόνων Αἰσχ. Χο. 621 ἀφ' οὗ δὲ ἀνέφερα σκληρὰς πράξεις. τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι πολλὰ ἐπιμεμνημένοι καὶ τὴν Λήμνου αἵρεσιν Ἡρ. 6, 136 ἀναφέροντες πολλάκις τὴν ἐν Μ. μάχην καὶ τὴν ἅλωσιν τῆς Λήμνου. Ἀλλ' ἐνταῦθα δύναταί τις καὶ νὰ ἐξηγήσῃ: ἀναφέροντες πολλὰ μέρη (πράγματα, σημεῖα) τῆς ἐν Μαρ. μάχης, ὥστε ἡ σύνταξις νὰ εἶνε ὁμοιόμορφος· πρβ. 8, 66.

ἐπιμίμνω ποι. ἀντὶ ἐπιμένω· ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμίμνω ξ 66 προοδεύει ἡ ἐργασία, εἰς τὴν ὁποίαν καταγίνομαι μὲ ἐπιμέλειαν. Ἐν τμήσει· πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνήρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων χρηΐζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ Ἡσ. Ἔργ. 497 πολλὰ δὲ κακὰ ἄεργος ἄνθρωπος, περιμένων τὴν ἐκπλήρωσιν ματαίας ἐλπίδος, ἔχων ἀνάγκην τροφῆς, ἐμελέτησε καθ' ἑαυτὸν (ἀναλογίζεται κατὰ νοῦν).

ἐπιμὶξ ἀναμίξ, ἀνακατωτά, ἐπιμὶξ κτείνονται Ξ 60 ἀδιακρίτως φονεύονται.

ἐπιμίσγω: αἰεὶ Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι Κ 548 «πάντοτε ἔχω νὰ κάμω μὲ τοὺς Τρῶας». οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος ζ 205 ἔρχεται εἰς συγκοινωνίαν μὲ ἡμᾶς. οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαῖτας Ἡσ. Θε. 802 οὐδέποτε ἐπικοινωνεῖ τοῖς θεοῖς ἐρχόμενος εἰς τὸ συνέδριον (συμβούλιον) αὐτῶν ἢ εἰς τὸ κοινὸν δεῖπνον. τοὺς δ' ἐν Κυθήροις μὴ ἐπιμισγομένους ἐς τὴν ξυμμαχίαν μήτε ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς μήτε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς Θουκ. 4, 118 χωρὶς οἱ ἐν Κυθ. νὰ ἔρχωνται εἰς συγκοινωνίαν μὲ τοὺς συμμάχους (κυρ. μὲ τὴν χώραν τῶν Λακεδ. συμμάχων, τῶν ἐπὶ τῆς ἀπέναντι παραλίας), μήτε ἡμεῖς μὲ αὐτοὺς μήτε αὐτοὶ μὲ ἡμᾶς. Διορθοῦσι: μήτε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς μήτε ἡμ. πρὸς αὐτ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς γράφουσι δὶς ὑμᾶς.

ἐπιμολεῖν ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ ἀχρ. ἐπιβλώσκω· οἷον ἐξ ἀναρσίων οὔπω ποτ' ἄνδρ' ἀγακλειτὸν ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι Σοφ. Τρ. 854 πάθος οἷον δὲν ἐπῆλθέ ποτε εἰς τὸν ἀγ. ἄνδρα (Ἡρακλέα) ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν, ὥστε νὰ τὸν λυπηθῇ τις.

ἐπίμολος 2 ὁ ἐπελθὼν (μολὼν ἐπί τινα), ὁρμῶν κατά τινος, ἐπιδρομεύς. Αἰσχ. Ἑπτ. 616.

ἐπίμομφος 2 ἐπίμεμπτος, ἀξιοκατάκριτος· περαίνων ἐπίμομφον ἄταν Αἰσχ. Χο. 828 ἴδ. ἐπαΰω. εὖ γὰρ πέπρακται· ταῦτα (τἄλλα Auratus) δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα Ἀγ. 556 διότι καλὰ ἐτελείωσαν, τὰ δὲ ἄλλα ἐν πολλῷ χρόνῳ γενόμενα τὰ μὲν δύναταί τις νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς καλῶς ἔχοντα, τὰ δὲ ὡς ἐπίμεμπτα.

ἐπίμονος 2: συγκριτικὸν ἀνώμ. εὕρηται ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς Ἠλέκτ. τοῦ Σοφ. «ἀπὸ τοῦ πολυπαθεστέρου προσώπου καὶ ἐπιμονεστέρου τὴν ἐπιγραφὴν ἐποίησε» ὁ Dind. διώρθ. ἐπιμονωτέρου ἢ ἐπιμενεστέρου, ἀλλὰ πρβ. τὸ παρ' ἡμῖν συνηθιζόμενον ἐπίμων.

ἐπιμύζω κυρ. μύζω ἐπί τινι, δυσαρεστούμενος ἐκβάλλω ἐκ τῆς ῥινὸς τὴν φωνὴν μῦ (μοῦ), μουγκρίζω (πρβ. μουσουνίζω)· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη Δ 20 «μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεστέναξαν· ὃ πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι»· «ἐπεμυκτήρισαν, ἐπεγόγγυσαν» Σχ. «ἐμουρμούριξαν».

ἐπιμύω: ἐπιμύει Ἀρφ. Σφ. 934 = ἐπινεύων καταμύει, κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς σημεῖον συγκινήσεως. κἠπέμυσ' ἐκείνων εὐγήρως ἐνὶ χερσίν Καλλιμάχ. Ἐπιγρ. 41 καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρης ἡμερῶν ἐν ταῖς χερσὶν ἐκείνων. κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιμύσσησι (Ahrens: ἐπιβησέησι) Θεόκρ. 21, 4 καὶ ὀλίγον ἂν κλείσῃ τις τὴν νύκτα τοὺς ὀφθαλμοὺς (διὰ νὰ κοιμηθῇ)· ἴδ. ἐπιψαύω.

ἐπινέμω ἐπιμερίζω, διανέμω· σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ Ι 216 μερίσας ἐπέθηκε «ἐμοίρασεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι». σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε υ 254 διένειμεν εἰς αὐτούς. Μέσ. πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ἔρος (Blomf.: ὅρος) ἐπινέμεται ταχύπορος Αἰσχ. Ἀγ. 491 ὁ ἔρως τῶν γυναικῶν ἄγαν εὔπιστος ὢν ἐξαπλοῦται ταχέως (δίκην πυρός· κυρ. ταχέως περῶν: «μπαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ βγαίνει εἰς τὴν ἄλλη»). τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄστυ πᾶν Ἡρ. 5,101 ἐξαπλωνόμενον προεχώρει καθ' ὅλην τὴν πόλιν. Ἡ ἐπι- σημ. τὴν ἐξάπλωσιν. — νόσος ἐπενείματο Ἀθήνας μάλιστα Θουκ. 2,54 ἡ νόσος ἐξηπλώθη καὶ «ἔκαμε θραῦσιν» εἰς τὰς Ἀθήνας μάλιστα. κόρσῃ φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ Καλλίμ. Ὕμν. Ἄρτ. 79 ἴδ. ἀλώπηξ. ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἄλιδος τοιοῖσδε βέλεσσιν Πίνδ. Ὀ. 9, 5 μὲ τὰ βέλη τὰ ἐκ τῶν μακρὰν τοξευόντων τόξων τῶν Μουσῶν (τ. ἔ. μὲ τοὺς ὕμνους) φθάσε (κυρ. ἐξπλώσου, «ἔπελθε» Σχ. ἔφαψαι) μέχρι τοῦ φοιν. Διὸς καὶ τοῦ σ. ἀκρωτηρίου τῆς Ἤλιδος.

ἐπινεύω κυρ. νεύω ἐπί τινι, κάμνω νεῦμα ὡς σημεῖον ἐπιβεβαιώσεως· ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι Ο 75 μὲ τὴν κεφαλήν μου ἔκαμα νεῦμα εἰς βεβαίωσιν τῆς ὑποσχέσεώς μου. Καὶ ἐν τμήσει· ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Α 528 ταῖς ὀφρύσιν ἐπένευσεν ὁ Κρονίων. τοὶ δ' ἐπὶ βλεφάροις νεῦσαν ἀθανάτοισιν Πινδ. Ι. 7, 45 ἐπένευσαν τοῖς ἀθαν. βλεφάροις. Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες ουτοιί Ἀρφ. Ἀχ. 115 ἔκαμαν νεῦμα (ἐπιβεβαιώσεως) Ἑλληνικὸν (μὲ Ἑλλην. τρόπον) οὗτοι ἐδῶ οἱ ἄνδρες· «τοῦτο εἶπεν ὡς διαφέροντος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ· ἐπένευσε δὲ μετὰ τὸ περιάγειν (-αγαγεῖν;) τὴν κεφαλήν». Ὁ Leeuwen: «ἐπένευσεν, ἄνδρες, ούτοσὶ» καὶ εἶτα «οὐκ ἔστιν». σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ' Εὐρ. Ὀρ. 284 ἐπεδοκίμασας τὴν πρᾶξιν ταύτην, «συνήνεσας» Σχ. Διορθοῦσιν ἤνεσας. Ἀντίθ. ἀνανεύω· οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνῃ πάνυ καλῶς Πλ. Πολ. 351 C ἅπερ εἶνε σαφῆ. μόγις πως ἐπενευσάτην Λῦσ. 222 B μετά τινος δυσκολίας συγκατένευσαν. κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ Χ 314 ἔνευε πρὸς τὰ κάτω μὲ τὴν λαμπρὰν περικεφαλαίαν. ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι Θεόκρ. 22, 186 καὶ εἰς τοὺς δύο δὲ ἐκινοῦντο αἱ τρίχες τῶν λόφων (τῶν περικεφαλαιῶν των).

ἐπινέφελος συννεφιασμένος· οὔτ' ἐπινεφέλων ἐόντων Ἡρ. 7, 37 ἐν ᾧ οὔτε σύννεφα ἦσαν ἐπάνω (εἰς τὸν οὐρανόν). Ὁμοίως καὶ Ἀριστοτ. ἐπινεφέλων ὄντων, ὅταν ἐπινέφελα ᾖ, γίνεται ἐπινέφελα 939 b 15. 947 a 17. 941 a 13.

ἐπινέω (ἴδ. νέω, νήθω) = ἐπινήθω, ἐπικλώθω, ἐπὶ τῶν Μοιρῶν· ἅσσα οἱ (μοῖρα) γενομένῳ ἐπένησε λίνῳ Τ 128 ὅσα τοῦ ἔκλωσε τὸ νῆμά του (ἡ ἡ ἐπάνωθεν αὐτοῦ οὖσα Μοῖρα εἰς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του) κατὰ τὴν γέννησίν του: ὅσα τοῦ ἔγραψεν ἡ Μοῖρα.

ἐπινίκιος 2 ἐπὶ τῇ νίκῃ, εἰς τὴν νίκην ἀνήκων. ἐπινίκια κλάζων Αἰσχ. Ἀγ. 184 ἴδ. κλάζω. τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια Σοφ. Ἠλ. 692 τούτων πάντων (τῶν διαύλων δρόμων) ἀφ' οὗ ἐπῆρεν ὅλα τὰ βραβεῖα. σοὶ δὲ ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων Πλ. Ἐλεγ. 7 ἴδ. ἐκχέω.

ἐπινίσσομαι ἐπέρχομαι, ἐπιβαίνω· αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται στερνούχου χθονὸς Σοφ. Ο. Κ 688 ἀενάως καθ' ἡμέραν ταχέως γονιμοποιῶν ἐπιβαίνει (ἀρδεύων) τῶν πεδίων τῆς πλατέα στέρνα ἐχούσης (τῆς εὐρέως ἐκτεινομένης) γῆς.

ἐπινοέω ἔχω τι ἐν νῷ, συλλογίζομαι, ἐφευρίσκω· ὀλίγον ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφότεροι Θουκ. 2, 8 οὐδὲν μικρὸν εἶχον κατὰ νοῦν. καὶ ὀλίγον οὐδὲν ἐς οὐδὲν ἐπενόουν 7, 59 οὐδὲν μικρὸν εἶχον κατὰ νοῦν ὑπ' οὐδεμίαν ἔποψιν. ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσι 1,70 ἡ ἐπι-ἐν τούτοις σημ. προσθήκην κυρίως· ὅθ. νέον τι νοῆσαι, ἐφευρεῖν. οὐκ ἐπινοοῦσιν ἅμα τοῖς θείοις καὶ τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες Πλουτ. Περ. 6 δὲν ἐννοοῦσιν ὅτι ὁμοῦ μὲ τὰ θεῖα ἀθετοῦσι καὶ τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων. ἡμεῖς γε οὐδ' ἐπινοοῦμεν τοιοῦτον οὐδὲν Ξεν. Ἀν. 2, 5, 4 οὐδ' ἔχομεν κατὰ νοῦν κανὲν τοιοῦτον πρᾶγμα. αἰτίη δ' ἔσχε (= κατέσχε) ἐν Ἀθηναίοισι ἐξ Ἀλκμεωνιδέων μηχανῆς αὐτοὺς ταῦτα ἐπινοηθῆναι Ἡρ. 6, 115 μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων ἐπεκράτησεν ἡ αἰτίασις (διεδόθη ἡ κατηγορία), ὅτι αὐτοὶ (οἱ Πέρσαι) διενοήθησαν ταῦτα ἕνεκα ῥᾳδιουργίας τῶν Ἀλκμ.

ἐπίνοια ἡ, ἐφεύρεσις, ἐφευρετικὴ δύναμις· οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν; Ἀρφ. Ἱππ. 90 σὺ τολμᾷς νὰ ψέγῃς τὸν οἶνον ὡς πρὸς τὴν ἐφευρετικὴν δύναμιν, τ. ἔ. ψέγων τολμᾷς νὰ ἰσχυρίζησαι, ὅτι ὁ οἶνος οὐδόλως ποιεῖ τὸν νοῦν ἐφευρετικὸν (οὐδόλως ὀξύνει αὐτόν); || κυρ. ἡ ἐπιοῦσα γνώμη, ὡς ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Σοφ. Ἀντ. 389 ἡ ἐπερχομένη σκέψις διαψεύδει τὴν προηγουμένην· πρβ. Ἐπιμηθεύς. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ («ἐπεὶ παραπόμ-

πιμος ὁ θεὸς 'Ἑρμῆς καὶ εἰρηνικός» Σχ.) πελάσειε δόμοις, ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων πράξειας Εὐρ. Μήδ. 760 εἴθε ὁ 'Ἑρμῆς νά σε ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ εἴθε νὰ πράξῃς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχων κατὰ νοῦν (μελετῶν) ἐπισπεύδεις αὐτά. (ὁ ποιητὴς) τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν 'Αρφ. Σφ. 1050 κατέστρεψε τὸ σχέδιόν του (νὰ καθαρίσῃ τὴν 'Αττικήν). θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον, ἥτις ἐστὶν ἡ ἐπίνοια τῆς ἐγκεντρίδος 1073 ὅταν βλέπει τις ὅτι εἶμαι σφιγμένος εἰς τὴν μέσην, ἀπορεῖ ποῖον εἶνε τὸ νόημα τοῦ κέντρου τούτου.

ἐπινωμάω διανέμω· ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος Αἰσχ. 'Επτ. 714 τὴν δὲ κληρονομίαν τούτου διανέμει ὁ ξένος ἐκ τῶν Σκυθῶν ἄποικος χάλυψ. λέξαι λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά Εὐμ. 310 ἴδ. λάχος. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα μέγας Ἄρης Σοφ. 'Αντ. 139 ἄλλα εἰς ἄλλους ἀπένεμεν. εἰ τὰ τέθριππ' γ' ἔθ' ἅρματα λεύσσων ἀελίου τάδε σώματα νεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας (=«ἐπεσκόπεις» Σχ.) Εὐρ. Φοίν. 1564 (θὰ ἐλυπεῖσο πολύ), ἂν βλέπων ἔτι τὸ τέθριππον ἅρμα τοῦ ἡλίου, ἐπεσκόπεις διὰ τῶν ἀκτίνων τῶν ὀφθαλμῶν σου τὰ σώματα ταῦτα τῶν νεκρῶν: «μειζόνως ἂν ὠδυνήθης, εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁρῶντας καθεώρας τούτους κειμένους νεκρούς» Σχ. οὐδέ τιν' αὐτῷ (αὐτῷ) παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Σοφ. Φιλ. 168 ὁ μὲν Σχ. μτβ. οὐδὲ ἐξευρίσκει δι' ἑαυτὸν ἰατρόν τινα τῶν κακῶν. Συνήθ. ἀμτβ. οὐδὲ προσέρχεταί τις εἰς αὐτὸν ἰατρὸς τῶν κακῶν.

ἐπινωτίζω τὰ νῶτα σκεπάζω (ἐνν. τῇ δορᾷ τοῦ λέοντος) ἐν ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 361 ἴδ. ἀμφικαλύπτω.

ἐπιξενόομαι αἰτοῦμαί τι ὡς ξένιον δῶρον· ἄλλοι: ἐπικαλοῦμαι ὡς ξένος τὴν μαρτυρίαν τινός· πρβ. τὸ τοῦ 'Ησ. «ἐπιξενοῦσθαι: μαρτύρεσθαι». ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη Αἰσχ. 'Αγ. 1319 ταῦτα ὡς ξένιον δῶρον αἰτοῦμαι παρ' ὑμῶν ὡς μέλλουσα ν' ἀποθάνω. διὰ τὸ ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς (=ἔχειν ξενίαν πρὸς πολλούς) Δημ. 50, 56. ‖ ξενιτεύομαι· ἐμποδίζει με πολλά, μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις 'Ισοκ. 'Επιστ. 6, 2 μάλιστα μὲν τὸ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου καὶ τὸ ὅτι δὲν ἁρμόζει εἰς τοὺς τοιαύτην ἔχοντας ἡλικίαν ἡ ξενιτεία (ξένοι ὄντες νὰ ἔρχωνται εἰς ξένην πόλιν). 'Ενταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ 'Αριστοτέλ. Πολιτ. 7, 6 (1327 a 13) τὸ γὰρ ἐπιξενοῦσθαί τινας ἐν ἄλλοις τεθραμμένους νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν λέγουσιν ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ξένων (καὶ ἡ μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνία) ἐν τῇ πόλει ἀνατεθραμμένων ἐν ἄλλοις νόμοις εἶνε ἀσύμφορον πρὸς τὴν εὐνομίαν. Πρβ. Πολυβ. 3, 58.

ἐπίξηνον τό (ἴδ. ξηνός) κρεατοσάνιδον· βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει, θερμῷ κοπείσῃ (ἐμοὶ) φοινίῳ προσφάγματι (ἴσ. γρ προσσφάγματι, δηλ. πρὸς τῷ 'Αγαμέμνονι) Αἰσχ. 'Αγ. 1276 ἀντὶ δὲ βωμοῦ πατρῴου (ὅπου θὰ εἶχον θέσιν τινὰ ὡς μάντις) μοὶ ἀπομένει τὸ ἐπίξ., ἀφ' οὗ κοπῶ ἐπ' αὐτοῦ ὡς θῦμα αἱμοσταγές.

ἐπιορκέω, *-ήσω* Τ 188. 'Αρφ. Λυσ. 914. Αἰσχ. 1, 67. ἐπιώρκησα Δημ. 39, 9. [Δημ.] 49, 67. ἐπιώρκηκα Ξεν. 'Αν. 3, 1, 22. [Δημ.] 49, 65. κατεπιορκησόμενος παθ. Δημ. 54, 40. ὁρκίζομαι ψευδῶς, ἀντίθ. εὐορκέω Στοβ. 'Ανθ. 28, 14. ἐπιορκήσας φαίνεται ἐν τῇ μαντικῇ τὰς βασιληΐας ἱστίας 'Ηρ. 4, 68 ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς μαντικῆς, ὅτι ψευδῶς ὡρκίσθη εἰς τοὺς ἐφεστίους θεοὺς τοῦ βασιλέως. οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ αὐτὸν (βασιλέα) ὀμόσαι καὶ δεξιὰν δοῦναι καὶ θεοὺς ἐπιορκῆσαι Ξεν. 'Αν. 2, 4, 7 δὲν ἠξεύρω τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὁρκισθῇ καὶ νὰ δώσῃ τὴν δεξιὰν (εἰς πίστιν) καὶ νὰ ὁρκισθῇ ψευδῶς εἰς τοὺς θεούς. 'Εν δὲ τοῖς Σολωνείοις νόμοις παρὰ Λυσίᾳ 10, 17 ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὄμνυμι. Τὸ χωρίον εἶνε: ἐπεγγυᾶν (ἴσως = ἐγγυητὰς καθιστάναι) δ' ἐπιορκήσαντα (=ἐπομόσαντα) τὸν 'Απόλλω· ἅτινα ἐξηγοῦνται ὧδε: τούτων τὸ μὲν ἐπιορκήσαντα ὀμόσαντά ἐστι κτλ.

ἐπίορκος 2 ψευδῶς ὁρκιζόμενος· «ἡ ἐπί ἀντὶ τῆς ὑπέρ» Μ. 'Ε., «ἐναντιωματικῶς ἀντὶ τῆς κατά» Εὐστάθ., ὅπερ δέχεται καὶ ὁ Τσερέπης (ἐν τοῖς Συνθέτοις σελ. 772) Κατ' ἄλλους ἐπίορκος σημ. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν Ὅρκον (τὸν θεὸν τοῦ ὅρκου)· πρβ. ἐπίκηρος, ἐπίμομφος (ἴδ. ὅρκος). εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον Τ 264 ἐὰν δέ τις ἐκ τῶν ὅρκων τούτων εἶνε ψευδής. ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσε 'Αρφ. Βατρ. 150 «ἐπῆρε ψεύτικον ὅρκον». Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐπίορκον ἐπώμοσε Κ 332 ἐπῆρε ψευδῆ ὅρκον: ὤμοσεν ὅρκον μάταιον, διότι ὅ τι ἐνόρκως ὑπεσχέθη ὁ Ἕκτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Δόλωνος. μή τι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι Θέογν. 1195 μὴ ὁρκίζου ψευδῶς εἰς τοὺς θεούς. ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας ψεύσεται 'Ησ. Ἔργ. 280 ὃς δ' ἂν ἐν μαρτυρίαις ἑκὼν ἐπιορκήσας ψεύσηται.

ἐπιόσσομαι ἔχω τι πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐπιβλέπω· ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων Ρ 381 ἐπιβλέποντες (δηλ. ἔχοντες τὰ μάτια των ἐπάνω εἰς, προσπαθοῦντες νὰ ἐμποδίσωσι) τὸν θάνατον καὶ τὴν φυγὴν τῶν συντρόφων.

ἐπίπαν (ἴδ. ἐπίπας) κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπίπας· σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου Αἰσχ. 'Ικ. 829 τὸ ζυγὸν τῆς πλάστιγγός σου ἴσον ἐστὶν ἐπὶ πάντων: ἐκ τῆς σῆς ἀποφάσεως κρέμαται τὸ καλὸν καὶ κακὸν πάντων.

ἐπιπαραθέω ἀκολουθῶ πλαγίως ἐπάνωθεν τὸ στράτευμα Ξεν. 'Ελλ. 5, 4, 51 ἔνθα ἀντὶ τοῦ ἐπιπαραθέοντας ὀρθότερον ἐπὶ παραθέοντας ἀναγινώσκουσιν.

ἐπιπάρειμι (ἴδ. εἶμι): ἐπιπαριών Θουκ. 6, 67 = κατὰ μῆκος τῆς παρατάξεως πορευόμενος.

ἐπιπείθομαι παθ. μετὰ μ. μέλλ. καταπείθομαι, ὑποτάσσομαι, ὑπακούω· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ β 103 ἡμῶν (κυρ. εἰς ἡμᾶς) κατεπείθετο ἡ γενναία καρδία. εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται οἴκαδ' ἴμεν Ρ 154 ἐὰν θέλῃ νὰ πεισθῇ εἰς ἐμέ, νά μ' ἀκολουθήσῃ, θ' ἀπέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται Ο 162 ἐὰν δὲν θὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους μου, δὲν θά με ἀκούσῃ.

ἐπιπέλομαι: οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται βροτοῖσιν ο 408 ἔρχεται ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους. ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται ν 60 ἔρχονται ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρ. Μόνον συγκεκ. ἀόρ. ἐπιπλόμενος, ὡς ἐπιπλόμενον ἔτος η 261 εἶνε τὸ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐρχόμενον (ἐκ τῆς περιοδείας του) ἔτος· πρὸ τάχα ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γεινόμεθα Ἡσ. Ἀσπ. 87 κατόπιν μετὰ παρέλευσιν χρόνων ἐγεννήθημεν ἡμεῖς. σκότου νέφος ἐπιπλόμενον ἄφατον Σοφ. Ο. Τ. 1314 τοῦ ἐμοῦ σκότους νέφος ἀφάτως ἐπελθόν.

ἐπίπεμψις ἡ: διὰ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν Θουκ. 2, 39 ὅτι ἐπὶ πολλὰ (χωρία) ἡμῶν αὐτῶν (ἄνδρας) ἐπιπέμπομεν. Ὁ Σχ. ἐξηγεῖ τὴν λ. διὰ τοῦ «εἰς στρατείαν», ὅπερ μεταγραπτέον εἰς «ἐκστρατείαν».

ἐπιπέτομαι: ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις ο 524 ἐπέταξεν ἐπάνω. καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων Δ 125 ἐπιθυμῶν νὰ πετάξῃ ἐπάνω κατὰ τὸ πλῆθος. γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν Ἀρφ. Ὄρν. 118 = πετόμενος ἐπῆλθες. πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαυμάστ' ἐπεπτόμεσθα αὐτ. 1471 πολλὰ νέα καὶ θαυμαστὰ πράγματα ἐπεράσαμεν, ἐν ᾧ ἐπετῶμεν. εὐφυεῖς καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν, ποῖός τις ἂν ὢν καὶ πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι; Πλ. Πολ. 365 Α εἶνε εὐφυεῖς καὶ ἱκανοὶ νὰ πετάξουν τρόπον τινὰ (διὰ τῆς φαντασίας των) πρὸς πάντα τὰ λεγόμενα καὶ νὰ ἐξαγάγωσιν ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα, περὶ τοῦ ποῖός τις ὢν καὶ ποίαν ὁδὸν πορευθεὶς δύναται νὰ διέλθῃ ὡς ἄριστα τὸν βίον.

ἐπιπίνω (ῑ) πίνω τι ἐπί τινι, «ἀπ' ἐπάνω»· οὐκ (ἂν βλαβείης), εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν Ἀρφ. Εἰρ. 712 «οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν κυκεῶνα βληχωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται» Σχ. εἷς ἄρτος, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ Φιλήμ. Ἀπ. 85 (Διογ. Λ. 7, 27) εἷς ἄρτος (ὑπάρχει αὐτῷ), ὄψον ἐστὶν ἡ ἰσχάς, ὕδωρ δ' ἐπὶ τῇ ἰσχάδι πιεῖν. Ἐν τῷ καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων ι 297 καὶ ἀπ' ἐπάνω πίνων ἄκρ. γάλα, δὲν ὑπάρχει τμῆσις, τῆς ἐπὶ διασῳζούσης τὴν ἐπιρρ. ἔννοιαν.

ἐπιπλάζομαι ἐπιπλανῶμαι, περιπλανῶμαι ἐπί τινος· πόντον ἐπιπλαγχθείς θ 14 = πλανηθεὶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

ἐπιπλέω: ὁ παρ' ἡμῶν ἐπιπλέων Δημ. 32, 12 καὶ ἀλλ. ἐλέγετο ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ δανειστοῦ, ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς νεὼς πλέων ἐφ' ἧς ὁ σῖτος.

ἐπιπληρόω συναγώγιμον συμπόσιον ἐπιπληροῦσιν (Casaubonus: ἐπικληροῦσιν) Ἀπ. Ἐφίππ. 4 (Ἀθην. 365 C) συμπόσιον ἐξ ἐράνου συμπληροῦσι. Μέσ. οὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσώμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν Θουκ. 7, 14 καὶ δὲν ἔχομεν (δὲν ἠξεύρομεν) ἀπὸ ποῦ νὰ συμπληρώσωμεν τὰ πληρώματα τῶν πλοίων μας.

ἐπιπλήσσω κτυπῶ ἀπ' ἐπάνω· τόξῳ ἐπιπλήσσων Κ 500 κτυπῶν ἀπ' ἐπάνω μὲ τὸ τόξον. καί μ' (= μοι) οὔ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν Ψ 580 καὶ λέγω ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν Δ. θά με ἐλέγξῃ. ἐπιπλήττειν τοῖς γιγνομένοις Πλ. Πολ. 567 Β ἐπικρίνειν, ἀποδοκιμάζειν τὰ γιγνόμενα. τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχυτῆτα μὴ 'πίπλησσέ μοι Αἰσχ. Πρ. 80 διὰ τὴν ἐπιμονὴν (τὸ πεῖσμα) καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ χαρακτῆρός μου μή με ὀνειδίζῃς· διὰ τοῦ «μή μου τὰ κτυπᾷς 'ς τὰ μοῦτρα» ἐκφράζει ἡ συνήθεια κατὰ λέξιν σχεδὸν τὸ ἐπιπλήσσειν. Ἀματβ. οὐδὲ μὲν.. ἐκ νήσων ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσωσιν («πέφτουν ἐπάνω», ἐπιπίπτωσιν ἐνν. ὄρνιθες) ἀρούραις,.. χαίρει Ἄρατ. 1095 «ὅταν πολλαὶ ὀρνίθων ἀγέλαι ἀπὸ τῶν νήσων ἔρχωνται ἐπὶ τὴν χέρσον, οἱ γεωργοὶ περὶ τοῦ θέρους ἀγωνιῶσιν» Σχ.

ἐπιπλόμενος ἴδ. ἐπιπέλομαι.

ἐπίπλοος συνῃρ. ἐπίπλους ὁ: προειρημένης φυλακῆς τῷ φιλίῳ ἐπίπλῳ, ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἕξουσιν, ἢν ἐκπλέωσι Θουκ. 8, 102 ἂν καὶ συνεστήθη εἰς αὐτοὺς προσοχὴ (ἐπαγρύπνησις) ὑπὸ τῶν πλεόντων φιλικῶν πλοίων (τοῦ Μινδάρου), ὅπως παραφυλάττωσιν αὐτοὺς (τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς), ἐὰν ἐκπλέωσιν.

ἐπιπνέω ἐπ. καὶ ἐπιπνείω πνέω ἐπί τι (ἢ ἐπί τινι), φυσῶ ἐπάνω εἴς τι, ἢ κατόπιν τινός· νηῦς ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν δ 357 ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν φυσᾷ ὄπισθεν συρίζων οὔριος ἄνεμος. εἰσόκε ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται ι 139 ἕως ὅτου φυσήσουν οὔριοι ἄνεμοι. αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν Ἡσ. Θε. 872 πνέουσιν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Περὶ τοῦ σ 130 ἴδ. πνέω. δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ ἔστι πρῷα ὕδωρ γενέσθαι κἀπιπνεῦσαι βόρειον (ἐνν πνεῦμα) αὐτοῖς Ἀρφ. Σφ. 265 χρειάζονται δὲ καὶ οἱ καρποί, ὅσοι δὲν εἶνε πρώιμοι, νὰ κάμῃ νερό, καὶ ἀπ' ἐπάνω νὰ φυσήσῃ βόρειος ἄνεμος. μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ (= πνέει βιαίως, σφοδρῶς) λαοδάμας Ἄρης Αἰσχ. Ἑπτ. 330. ἐπέπνει (ἐνν. ἐν τῇ πόλει) ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Σοφ. Ἀντ. 136 ἐφώρμα ἐναντίον τῆς πόλεως μὲ τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχ. ἀνέμων. σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις Εὐρ. Φοίν. 790 ἐμπνεύσας (σὺ ὁ Ἄρης) εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων πνεῦμα Ἀρήϊον (παροξύνας αὐτούς) ἐναντίον τῶν Θηβαίων (κυρ. ἐναντίον τοῦ αἵμα-

τος, τοῦ γένους, τῶν Θηβαίων), προάγων (ὡς ἔξαρχος τοῦ χοροῦ) χορεύεις μεθ' ὁπλοφόρων (ὄχι μετὰ θυρσοφόρων, ὡς ὁ Βάκχος) κῶμον ἀναυλότατον (ἥκιστα βακχικόν). δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖν (Δ. Βερναρδ.: [ἐπιπνεῖ) Ἱππ. 563 δεινὴ γάρ (ἐστιν, ἡ Κύπρις δηλ.) τὰ πάντα ἐπιπνεῖν (=κινεῖν ἐπιπνέουσα, ἤτοι τοῦ πνεύματος αὐτῆς πληροῦσα) Δ Βερναρδ. μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἄηται Καλλιμ. Δῆλ. 318 μεγάλοι ἄνεμοι πνέουσιν ἐπ' αὐτήν. Πρβ. Ἡσύχ. «ἐπιπνεύων· ἐπιβλέπων, Αἰολικῶς· καὶ Ἀλκαῖος: ἤ που συνᾶγ' ἀνδρῶν δεδάσμενον (Heinsius: δασμένον) στράτον νόμισμ' ἐπιπνεύοισα (Hartung καὶ Ahrens: νομισμένον πνέοισα)» Ἀπ. Ἀλκαί. 60 ἤ που συνῆγε τὸν διῃρημένον τῶν ἀνδρῶν στρατόν, κόσμον καὶ τάξιν ἐπιπνεύσας (ἐμπνεύσας). τῶν Μουσῶν προφῆται ἐπιπεπνευκότες ἂν ἡμῖν εἶεν τοῦτο τὸ γέρας Πλ. Φαῖδρ. 262 Β θὰ ἔχωσιν ἐμπνεύσῃ εἰς ἡμᾶς τοῦτο τὸ γέρας.

ἐπίπνοια ἡ: κἀξ ἐπιπνοίας Διός Αἰσχ. Ἱκ. 17 καὶ ἐξ ἐμπνεύσεως ἔρωτος εἰς αὐτὴν ἐκ μέρους τοῦ Διός. βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνός Αὐτ. 44 (ἴδ. ἔφαψις). θείαις ἐπιπνοίαις 585 ἴδ. ἀπήμαντος. φυγάδεσσιν δ' ἐπιπνοίαις κακά τ' ἄλγη προφοβοῦμαι Ἱκ. 1054 προβλέπω μετὰ φόβου δι' ὑμᾶς τὰς φυγάδας μανιώδεις ἐπιθέσεις καὶ κακὰ ἄλγη. οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν Πλ. Νόμ. 811 C ὄχι ἄνευ τινὸς ἐκ τῶν θεῶν ἐμπνεύσεως.

ἐπιποιμήν -ένος ὁ, ποιμήν· θεαί δ' ἐπιποιμένες εἰσίν μ 131 = εἶνε ποιμένες ἐπ' αὐτῶν· πρβ. ἐπιβουκόλος.

ἐπίπονος 2: νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν Σοφ. Τρ. 654 νῦν δὲ ὁ Ἄρης ἀναφθεὶς ἐκ μανίας (τ. ἔ. ὁ πόλεμος ἐξαναφθεὶς ἀπήλλαξε τὴν Δηάνειραν ἀπὸ τῶν πολλῶν μεριμνῶν. Ὁ οἶστρος τοῦ Ἄρεως ἐκφράζει συμβολικῶς τὴν μανιώδη ὁρμὴν τοῦ Ἡρακλέους πρὸς καταστροφὴν τῆς Οἰχαλίας. τὸ γὰρ θανόντων τέκνων ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας ἐς γόους πέφυκε πάθος Εὐρ. Ἱκ. 83 τὸ ἐπίπονον θαν. τέκνων ἐς γόους πάθος πέφυκέ τι κατὰ γυν. τ. ἔ. ὀδυνηρὰ διὰ γόων θλῖψις διὰ τὰ ἀποθανόντα τέκνα εἶνέ τι σύμφωνον μὲ τὸν χαρακτῆρα τῶν γυναικῶν. Τὸ ἐπίπονον ὡς οὐσ. παρὰ Ξενοφ. καὶ Ἀριστοτ.

ἐπιποτάομαι: στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται (= ἐπικέχυται) Αἰσχ. Πέρ. 671 σκότος τοῦ Ἅιδου (θλῖψις καὶ κατήφεια) ἔχει ἐξαπλωθῇ (περιβάλῃ) ἐφ' ἡμῶν. τοῖον ἐπὶ κνέφας (κατηγ.) ἀνδρὶ μύσος (ὑποκ.) πεπόταται Εὐμ. 380 τοιοῦτόν ἐστι τὸ σκότος (τῶν φρενῶν), ὃ ἐπικέχυται τῷ ἀνδρὶ (τῷ μεμιασμένῳ) διὰ τὸ μύσος.

ἐπιπρέπω ἐπιφαίνομαι. οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος ω 252 ἴδ. εἰσοράω φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα Πινδ. Π. 8, 46 ἐκ φύσεως (φύσει) τὸ ἐκ τῶν πατέρων κληρονομηθὲν εὐγενὲς φρόνημα ἐμφαίνεται εἰς τοὺς παῖδας αὐτῶν. ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ Λουκ. Ἐνάλ. Δ. 1, 1 ὁ ὀφθαλμὸς «φαντάζει», «ταιριάζει» καλὰ ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον. τῇ εὐδαιμονίᾳ φήσει τις τὴν κακίαν ἐπιπρέπειν; Ξεν. Κ. Π. 7,5,83 ἔπειτα θὰ εἴπῃ τις ὅτι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἁρμόζει ἡ κακία; ἐπειδὴ εἶνέ τις εὐδαίμων, δὲν δικαιοῦται νὰ εἶνε κακός. αἰεὶ δ' ἐν ταὐτῷ μίμνει κινούμενος οὐδὲν οὐδὲ μετέρχεσθαί μιν ἐπιπρέπει ἄλλοτε ἄλλῃ Ξενοφάν. Ἀπ. 26 πάντοτε δὲ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ οὐδόλως κινούμενος οὐδὲ ἁρμόζει εἰς αὐτὸν νὰ μεταβαίνῃ ἄλλοτε εἰς ἄλλο μέρος.

ἐπιπροέηκα ἀόρ. τοῦ ἐπιπροΐημι.

ἐπιπροέμεν ἀόρ. β' ἀπρφ. τοῦ ἐπιπροΐημι.

ἐπιπροϊάλλω: σφῶϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν Λ 827 ἔβαλε τράπεζαν ἐμπρός των. θεοὺς μάκαρας Ζεὺς αἰὲν ἐόντας πάντας ἐπιπροΐαλλεν Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 327 ὁ Ζεὺς ἐξαπέστελλε πρὸς αὐτὴν τοὺς μακαρίους αἰωνίους θεοὺς πάντας.

ἐπιπροΐημι ἀποστέλλω, ῥίπτω (ἐμπρός)· τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν Δ 94 ἤθελες τολμήσῃ νὰ ῥίψῃς κατὰ τοῦ Μενελάου ταχὺ βέλος; κεῖνον δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα Ρ 708 ἔστειλα εἰς τὰς ναῦς ἵνα ὑπάγῃ πρὸς τὸν Ἀχ. τὸν μὲν ἐγὼ ἐπιπροέηκα νηυσὶν Ἴλιον εἴσω Σ 58 ἐπὶ τῶν πλοίων τὸν ἔστειλα εἰς τὸ Ἴλιον. ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε (κυρ. ἐνν. ναῦν: «ἐπαφῆκεν» Σχ.) θοῇσιν ο 299 ἐντεῦθεν διηυθύνθη (κυρ. διηύθυνε τὸ πλοῖον) πρὸς τὰς ταχέως φευγούσας (ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς πρὸς τὸν ταχέως πλέοντα) νήσους.

ἐπιπρομολοῦσα μτχ. ἀόρ. τοῦ ἀχρ. ἐπιπροβλώσκω.

ἐπιπταίρω πταρνίζομαι ἐπί τινι (τ. ἔ. ἐν ᾧ λέγεταί ἢ γίνεταί τι)· υἱός μοι ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν ρ 545 ἐπάνω εἰς ὅσα ἔλεγα ἐπταρνίσθη ὁ υἱός μου, τὸ ὁποῖον ἦτο, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καλὸς οἰωνός. Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλός («ὁ καϋμένος») τόσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἐρᾶντι Θεόκρ. 7, 96 «τῷ Σιμιχίδᾳ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον· τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος» Σχ. Ὁ πταρμὸς ὑποδηλοῖ ὅτι ὁ ἔρως μέλλει νὰ εἶνε εὐτυχής. ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν 18, 16 ὄλβιε γαμβρέ, ἀγαθός τις (ἄνθρωπος, κατ' ἄλλους δαίμων· ὅπερ καλὸς οἰωνὸς) ἐπέπταρέ σοι ἐρχομένῳ εἰς Σπάρτην.

ἐπιπτέσθαι ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ ἐπιπέτομαι.

ἐπιρράσσω ἢ **ἐπαράσσω**, εἶνε Ἀττ., ἐπ. εἶνε τὸ ἐπιρρήσσω σύρω τι μὲ βίαν. πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ' ἐπιρράξασ' ἔσω, κάλει τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν Σοφ. Ο. Τ. 1244 κλείσασα (κυρ. κλείσασα, ἀφ' οὗ ἔσυρε κατόπιν της μὲ ὁρμήν), εὐθὺς ὡς εἰσῆλθε, τὰς πύλας, ἐκάλει κτλ. Ἀμτβ. ἐπιπίπτω μεθ' ὁρμῆς· μή τις Διὸς

κεραυνὸς ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα Ο. Κ. 1503 μεθ' ὁρμῆς ἐπιπεσοῦσα.

ἐπιρρέπω ῥέπω ἐπί τι, κλίνω πλησιάζω πρός τι· ὄφρ' ἡμῖν αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ Ξ 99 ἡμῖν δ' αἰφνίδιος ὄλεθρος ἐπιπίπτῃ. ‖ πίπτει εἴς τινα ὁ κλῆρος νὰ πράξῃ τι, «τοῦ λαχαίνει», ἐπιβάλλεται εἴς τινα νὰ πράξῃ τι. ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Αἰσχ. Ἀγ. 710 τὸν ὁποῖον τότε ἐπεβάλλετο εἰς τοὺς συμπεθέρους νὰ ψάλλουν. εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης Αὐτ. 1026 ἐὰν ἤθελε (σοῦ) πέσῃ (σοὶ ἐπιβληθῇ) ἡ ἀνάγκη τῆς τύχης αὐτῆς (τῆς δουλείας). Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ (ἄλλως Στοβαῖος, ὅπερ εὐαρμοστεῖ τοῖς ἐφεξῆς), ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν ἄλλοτε δ' οὐδὲν (ἄλλοτε μηδὲν) ἔχειν Θέογν. 157 ὁ Ζεὺς κλίνει τὴν πλάστιγγα ἄλλοτε πρὸς ἄλλον, ὥστε ἄλλοτε μὲν νὰ πλουτῇ (ἐκεῖνος), ἄλλοτε δὲ νὰ μὴ ἔχῃ τίποτε. οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει μῆνίν τιν' ἢ κότον τιν' ἢ βλάβην στρατῷ Αἰσχ. Εὐμ. 889 βεβαίως δὲν εἶνε δίκαιον νὰ ἐπιφέρῃς (ἐπιρρίπτῃς) ἐναντίον τῆς πόλεώς μου ταύτης ὀργήν τινα ἢ χόλον τινὰ ἢ βλάβην τοῦ λαοῦ της. Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 261 ἡ δίκη παρέχει τὴν μάθησιν (τὸ μαθεῖν) εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀφ' οὗ πάθωσιν (κατὰ μτφ. ἐκ τῆς πλάστιγγος).

ἐπιρρέω: οὑπιρρέων (κυρ. ὁ κατόπιν ῥέων) γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις τοῖσδε Αἰσχ. Εὐμ. 855 ὁ ἐπερχόμενος χρόνος θὰ ἐπιφέρῃ μεγαλιτέρας τιμὰς εἰς τούτους ἐδῶ τοὺς πολίτας (αἰνίσσεται τοὺς Περσ. πολέμους). ὄλβου ἐπιρρυέντος Εὐρ. Μήδ. 1229 ὅταν πέσῃ σὰν βροχὴ ὁ πλοῦτος.

ἐπιρρήσσω μετὰ βίας σύρω τι ἐπί τι καὶ κλείω· τὸν (ἐπιβλῆτα) τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί... Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος Ω 454 τοῦτον τὸν μοχλὸν τρεῖς μὲν Ἀχαιοὶ ἔσυρον ὀπίσω τῆς θύρας, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς καὶ μόνος τὸν ἔσυρεν. Ἀμτβ. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ τῆμος ἐπιρρήσσουσι νότοι Ἄρατ. 292 οἱ δὲ νότιοι ἄνεμοι τότε ἐπέρχονται (ἐπιπίπτουσιν) ἐπικίνδυνοι. Ἐν δὲ τῷ Σοφ. Ο. Τ. 1244 πύλας ἐπιρρήξασ' ἔσω ὀρθῶς ὁ Dobree διώρθ. ἐπιρράξασ' (ἴδ. ἐπιρράσσω). ῥέα δὲ στυφελίζετ' ἀήταις οἵ μιν ἐπιρρήσσουσιν Ὀππ. Ἁλ. 1,634 εὐκόλως δὲ (ἡ θάλασσα) πλήττεται (ταράττεται) ὑπὸ τῶν ἀνέμων, οἵτινες μαστίζουσιν αὐτήν.

ἐπιρρίπτω: δοῦρά μοι ἐπέρριψαν ε 310 κατ' ἐπάνω μου ἔρριψαν δόρατα. τῇδε θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας Αἰσχ. Πρ. 763 ἐπέβαλεν αὐτῇ ταύτας τὰς περιπλανήσεις. νηός... πλαγκτὸν κύτος εἶδεν... μηλοβότης... χεῖρα δ' ἐπέρριψεν Ἀνθ. 9, 84 νεὼς πλανώμενον κύτος εἶδε μηλοβότης, ἔρριψε δ' ἐπ' αὐτὸ τὴν χεῖρα.

ἐπιρροή ἡ: κακαῖς ἐπιρροαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν Αἰσχ. Εὐμ. 697 ὅταν μολύνῃς λαμπρὸν ὕδωρ δι' ἀκαθάρτων ὑδάτων, ποῦ τρέχουν πρὸς αὐτό, καὶ διὰ βορβόρου, ποτὲ δὲν θὰ εὕρῃς ὕδωρ διὰ νὰ πίῃς. ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων Ἀγαμ. 1510 ἴδ. βιάζω. Μτφ. ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιρροὴ φρονήσεως ἀπολειπούσης Πλ. Νόμ. 732 Β ἐπιρροὴ γνώσεως ἀπιούσης: διὰ τῆς ἀναμνήσεως ἐπέρχεται (ἐπιρρεῖ) γνῶσις ἐκλείπουσα. κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιρροάς; Εὐρ. Ἀνδρ. 349 δὲν βλέπεις τόσων κακῶν συσσωρεύσεις;

ἐπιρροθέω ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω· στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ Αἰσχ. Χο. 456 ὁ ὅμιλος οὗτος ἐδῶ (ἡμεῖς δὲ οἱ ἱστάμενοι ἐνταῦθα πάντες) ὅλος ἀπὸ κοινοῦ ἐπικροτεῖ (συμφωνεῖ), κατὰ Σχ. «ἐπιβοᾷ». κτύπῳ δ' ἐπερρόθει (ἀντήχει) κροτητὸν ἁμὸν καὶ πανάθλιον κάρα Αὐτ. 426 ἐκ δὲ τῶν κτυπημάτων ἀντήχει κροτουμένη ἡ ἐμὴ παναθλία κεφαλή. λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν Εὐρ. Ἑκ. 553 «ἀσήμως ἤχησαν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυμάτων» Σχ. ἐπευφήμησαν. ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον, ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε Σοφ. Τρ. 263 ὅστις, ἐν ᾧ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐφέστιος (ἐπὶ τῆς ἑστίας του, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐφεστίου καὶ ξενίου Διός), ὡς παλαιὸς ἀπὸ ξενίας φίλος, πολλὰς μὲν ὕβρεις διὰ λόγων ἐξύβρισεν αὐτόν.

ἐπίρροθος: μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί Ἡσ. Ἔργ. 558 «μακραὶ γὰρ οὖσαι αἱ νύκτες βοηθοῦσι τοῖς βουσί, ἐπειδὴ πολλὰ ἀναπαύονται καὶ ὀλίγα κάμνουσι» Πρόκλος. ὡς δυσμενοῦς ὑπερτέρου ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν, παυγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον Αἰσχ. Ἑπτ. 355 ὅπως ὑπάρχει φόβος νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν (ἵνα ὑπηρετήσωσι τὰς ὀρέξεις αὐτοῦ) ἐχθροῦ ὑπερτέρου, ὅπερ θὰ ἐπαυξήσῃ τὰς λύπας αὐτῶν, δι' ἃς ὁλονὲν κλαίουσι. ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις («λοιδόροις, ὑβριστικοῖς» Σχ.) κακοῖσι Σοφ. Ἀντ. 413 ἐν ᾧ ἐγρηγοροῦντες ἐκινοῦμεν (διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ) ὁ εἷς τὸν ἄλλον (ἂν ἀπεκοιμᾶτο) μὲ δυνατὰς ὕβρεις. Οὕτως ἐννοῶ τὸ χωρίον. Παθ. σημ. ἔχει ἐν Ἀπ. Σοφ. 524 αἱ δ' εἰς ἀληθῆ δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα (ἐνν. ἀγόμεθα) = ἐπίψογα, ἐπίμεμπτα. Προτιμητέα δὲ ἡ γρ. ἄηθη ἀντὶ τῆς ἀληθῆ. (οἶμος) λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίρροθος, ἣν δέ τις αὐτὴν εἰσβαίνῃ, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος Ἀνθ. 7, 50 ἡ ὁδὸς (ἡ ἄγουσα εἰς μίμησιν τοῦ Εὐριπίδου) εἶνε μὲν λεία κατὰ τὴν ὄψιν (φαίνεται λεία) καὶ βοηθητικὴ (ἄνετος, εὐχερής. Κατ' ἄλλους: ἐπιδοκιμασίας πρόξενος· ὅθεν καὶ διορθοῦσιν: ἐπίκροτος) ἂν δέ τις κτλ. Ἐν τῷ ἐπιγράμματι τούτῳ τὸ ἐν τέλει ἔα στεφάνους ἀναφέρεται, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἰς τὸν Ἱππόλυτον τοῦ Εὐριπίδου διὰ τὸν στέφανον, ὃν προσφέρει εἰς τὴν Ἄρτεμιν ὁ Ἱππόλυτος (στ. 73 κέ.).

ἐπιρροιζέω ποιῶ ῥοῖζον ἐπί τινι, ἐκβάλλω διαπερα-

στικήν τινα φωνήν, οἵαν ὁ κόραξ, ἐπικειμένης βροχῆς. Καὶ μτφ. τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς («ἐπιβοᾷς, ἐπιβάλλεις» Σχ.) φυγάς; Αἰσχ. Εὐμ. 427 τοιαύτας φυγὰς εἰς τοῦτον ἐπιβάλλεις (ἐπαπειλεῖς) διὰ συριζούσης φωνῆς;

ἐπιρρομβέω: ὀππάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμβεισι δ' ἄκουαι Σαπφ. 'Απ. 2 ἴδ. ἀκοή.

ἐπιρροφέω ῥοφῶ τι ἐπί τινι· ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν (ἔνθα ἐννοεῖτ. ποτήριον) 'Απ. Θεοπόμ. κωμ. 76 τὸ ποτήριον τοῦτο τοῦ ἀγαθοῦ δαίμονος ἔπινον κατὰ τὸν Σχολ. ('Αρφ. 525, ἐξ οὗ τὸ 'Απ.), «ὁπότε μέλλοι ἡ τράπεζα αἴρεσθαι». Πρβ. 'Απ. 40 καὶ 41.

ἐπιρρύζω τὸν κύνα κατά τινος (διὰ ῥοίζου), ἐρεθίζω· ὅταν οὗτος γ' ἐπισίξῃ, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιρρύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς 'Αρφ. Σφ. 705 ὅταν οὗτός σε σφυρίξῃ, ἐξερεθίσας σε ἐναντίον τινὸς τῶν ἐχθρῶν του, ἀγρίως πηδᾷς κατεπάνω των.

ἐπιρρύομαι διαφυλάττω, διασῴζω τι· ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιρρύου Αἰσχ. 'Επτ. 150 τὴν ἕδραν τῶν ἑπτὰ πυλῶν (τὰς 7 πύλας) σῷζε πρὸς τοῖς ἄλλοις.

ἐπίρρυτος 2 εἴς τι χυνόμενος· οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τοῦ ἡλίου ταμιευομένην ὥσπερ ἐπίρρυτον κέκτηται Πλ. Πολ. 508 Β λοιπὸν καὶ τὴν δύναμιν (τοῦ ὁρᾶν, τὴν ὀπτικὴν δύν.), ἣν ἔχει (ὁ ὀφθαλμός), τὴν μαζεύει (ἐν ἑαυτῷ ἐναποταμιεύων) ὡς ὕδωρ ποῦ τρέχει ἀπ' ἐπάνω ὀλίγον ὀλίγον καὶ οὕτω τὴν κάμνει κτῆμά του. καὶ διὰ ταῦτα δὴ καθ' ὅλον τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς ζῴοις τὰ τῆς τροφῆς νάματα οὕτως ἐπίρρυτα γέγονεν Πλ. Τίμ. 80 D καὶ διὰ ταῦτα λοιπὸν καθ' ὅλον τὸ σῶμα εἰς ὅλα τὰ ζῷα τὰ ῥεῖθρα τῆς τροφῆς τόσον ἀφθόνως ἀρδεύονται. Μτφ. ἐπιρρέων, ἄφθονος· καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν Αἰσχ. Εὐμ. 909 εὔχου (ἐφύμνει) ὅπως ἄφθονος γῆ καὶ βοσκημάτων καρπὸς μηδέποτ' ἐπιλείπῃ (παύηται) προκόπτων τοῖς ἀστοῖς καὶ (ἐφύμνησον ἔτι) τῶν ἀνθρωπίνων σπερμάτων τὴν σωτηρίαν.

ἐπιρρώννυμι: ἐς τἄλλα πολὺ ἐπέρρωντο Θουκ. 7, 7 κατὰ τὰ ἄλλα εἶχον λάβῃ πολὺ θάρρος. πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωντο Αὐτ. 17 εἶχον ἀναλάβῃ πολὺ περισσότερον θάρρος. κείνοις δ' ἴσως, κεἰ δείν' ἐπερρώσθη (κυρ. = ἐπίρρωσις ἐγένετο) λέγειν τῆς σῆς ἀγωγῆς Σοφ. 'Ο. Κ. 661 = καὶ εἰ ἐπερρώσθησαν (ἀπετόλμησαν) ἐκεῖνοι, (ὥστε) δεινὰ λέγειν (περὶ) τῆς σῆς (ἀπ)αγωγῆς.

ἐπιρρώομαι κυρ. ὁρμητικῶς κινοῦμαι πλησίον τινός, καὶ μτφ. κυματίζω, κινοῦμαι κυματοειδῶς· ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο Α 529 οἱ δὲ βόστρυχοι τοῦ βασιλέως (τῶν θεῶν) ἐκινήθησαν κυματοειδῶς (ἅμα τῇ ἐπινεύσει αὐτοῦ) ἀπὸ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς του, «ἐρρωμένως ἐπεσείσθησαν» 'Ησ. (μύλαις) δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες υ 107 (ἐπάνω) εἰς τούτους τοὺς χειρομύλους δώδεκα ἐν ὅλῳ γυναῖκες μετὰ σπουδῆς εἰργάζοντο. ποσσὶν ἐπερρώσαντο 'Ησ. Θεογ. 8 «ἐπιτεταμένως καὶ ἐρρωμένως καὶ ἐντόνως ἐχόρευσαν» Σχ. ἐπίρρωσαι δὲ χορείην λάτριν 'Ανθ. 9, 403 βάλε δύναμιν εἰς τὸν ὑπηρετικὸν (ἐπὶ τῶν σταφυλῶν) χορόν: πάτει δυνατὰ τὰ σταφύλια. ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι 'Απολλ. 'Ρ. 1, 385 μετὰ δυνάμεως ἐστηρίχθησαν εἰς τοὺς πόδας των.

ἐπίσαγμα τό (ἐπισάττω), σαμάρι τῶν ζῴων· δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος Σοφ. Φιλ. 755 ἴδ. ἐπείσαγμα.

ἐπισεύω, ἐπ. ἐπισσεύω, θέτω τι εἰς κίνησιν ἐπί τινα, παρορμῶ κατά τινος· δείδω μή.. τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἁλός ε 421 φοβοῦμαι μήπως δαίμων τις στείλῃ, «ἐξαπολύσῃ», καὶ κανένα κῆτος ἐναντίον μου ἐκ τῆς θαλάσσης. τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων σ 256 τοσαῦτα γὰρ δεινὰ ἐπέπεμπέ μοι δαίμων. Κῆρας ἐπισσεύσασα βίου κύνας 'Ανθ. 7, 439 ἐπιπέμψασα (ἐναντίον τοῦ Πυλίου) τὰς μαύρας Μοίρας τοῦ θανάτου (κυρ. τὰς μαύρας Μοίρας, αἵτινες εἶνε οἱ κύνες αἱ διασπαράττουσαι τὸν βίον). Ἄλλοι ἄλλως. ἣ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης ζ 20 ἐκείνη δὲ ὡς πνοὴ ἀνέμου («σὰν ἕνας ἀέρας») ἦλθεν αἴφνης («ἐπαρουσιάσθη ἔξαφνα ἐπάνω») εἰς τὴν κλίνην τῆς κόρης. ἐπεσσύμενος πεδίοιο Ξ 147 ἐφορμῶν διὰ τῆς πεδιάδος κατὰ τῶν ἐχθρῶν (= ἐπι-). Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον.. ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο Μ 388 ὁ Τ. τὸν Γλ. ἐκτύπησε διὰ βέλους ἐφορμήσαντα κατὰ τοῦ ὑψηλοῦ τείχους. Ἄλλοι ἐξαρτ. τὸ τείχεος ἐκ τοῦ βάλε. Μετ' ἀπαρφ. ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν Φ 601 ἐφώρμησεν, ἵνα διώκῃ αὐτὸν «μὲ τὰ πόδια», «διὰ νὰ τὸν βάλῃ ἐμπρὸς 'ς τὰ πόδια». φεῦγε μάλ' εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται Α 173 φεῦγε ὅσον θέλεις, ἐὰν ἡ ψυχή σου πολὺ τὸ ἐπιθυμεῖ. λειχὴν πέδον ἐπεσσύμενος Αἰσχ. Εὐμ. 787 κατὰ γῆς ἐφορμήσας, ἐξαπλωθείς. τείχεα δέ, φλογμὸς ὥστε Διός, ἐπέσσυτο φλόξ Εὐρ. 'Ελ. 1162 κατὰ δὲ τῶν τειχῶν, ὡς κεραυνὸς τοῦ Διός, ἐφώρμησεν ἡ φλόξ. ἐπέσυτο τάνδε γᾶν ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα Φοίν. 1080 δαιμονία τις κατάρα ἐπέδραμε (προσέβαλε) τὴν γῆν ταύτην (δι)αρπάζουσα. Ἡ λέξις δὲν εὕρηται παρὰ Τραγ., πλὴν μόνον ἐν λυρ. χωρίοις.

ἐπισημαίνω ἀφίνω σημεῖόν τι ἐπί τινος· τῶν ἀκρωτηρίων ἀντίληψις τοῦ λοιμοῦ ἐπεσήμαινε Θουκ. 2. 49 ἴδ. ἀντίληψις. κἀπισημανθήσεται κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος (-νυμον Kirchhoff) Εὐρ. Ἴων 1593 καὶ θὰ διακρίνηται ὁ λαὸς (τῆς 'Αχαΐας οὕτως, ὥστε) νὰ ἐπονομάζηται μὲ τὸ ὄνομα ἐκείνου (τοῦ 'Αχαιοῦ κυρ. νὰ ὀνομάζηται ἐπώνυμος ἐκείνου κατὰ τὸ ὄνομα). τὰς εὐθύνας ἐπεσημαίνεσθε Δημ. 18, 250 ἐσημειώνατε διὰ τῆς σφραγῖδός σας τοὺς λογαριασμοὺς ὡς καλῶς

ἔχοντας. Οἱ λογισταὶ δηλ. ἐπέθετον τὴν σφραγῖδά των εἰς τοὺς λ/σμούς, οὓς ἐπεδοκίμαζον· πρβ. ἐπίσημος.

ἐπισημειόω σημειώνω τι ἐπί τινος· ἐπισημειωσαμένων κρότῳ τὸ ἦθος καὶ ὑπερεπαινούντων Πλουτ. 235 C ὅπου ὁ Cobet πιθανῶς ἔγρ. ἐπισημηναμένων, τοῦ ἐπισημαίνεσθαι σημαίνοντος τὸ κρότῳ ἐπιδοκιμάζειν.

ἐπίσημος 2 = ὁ ἐπάνω (ἐφ' ἑαυτοῦ) ἔχων σῆμα (ἀντίθ. ἄσημος), κεχαραγμένος· ἀργύριον ἐπίσημον Θουκ. 2, 13 ἔχον σῆμα νομίσματος, ὅθεν: ἀργυρᾶ νομίσματα. Ἀντίθ. ἄσημον ἀργύριον· ἄλλα τε ἀναθήματα οὐκ ἐπίσημα Ἡρ. 1, 51 ὄχι σπουδαῖα, ὄχι σημαντικά. Ἄλλοι: οὐκ ἐνεπίγραφα. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων...οὐκ ἀλλοτρίαν ἄταν, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών Σοφ. Ἀντ. 1258 ἰδοὺ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἔφθασεν ἔχων ἀνὰ χεῖρας προφανὲς σημεῖον (ἐνν. τὰ λείψανα τοῦ βασιλόπαιδος), προελθὸν ὄχι ἐξ ἀλλοτρίας ἀλλ' ἐξ οἰκείας ἁμαρτίας (κυρ. τὸ ὁποῖον εἶνε ὄχι ἀλλότριον ἀλλ' οἰκεῖον σφάλμα). Τὸ ἀλλοτρίαν ἄταν... ἁμαρτών παράθεσις εἰς τὸ μνῆμα, τὸ δὲ ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών = ἀλλ' οἰκεῖον ἁμάρτημα. Οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. — ἐπίσημοι βουλόμενοι γενέσθαι σοφίην Ἡρ. 2, 20 ἐπιθυμοῦντες νὰ γίνωσιν ἐπίσημοι (διάσημοι, γνωστοί) διὰ τὴν σοφίαν των. εἴη δ' ἔμοιγε... μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι Εὐρ. Μήδ. 543 ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ἤθελα νὰ ἔχω μήτε χρυσὸν μήτε τὴν μουσικὴν σοφίαν τοῦ Ὀρφέως, ἂν τὸ εὐτυχὲς τοῦτο πλεονέκτημά μου δὲν καθίστατο ἐνδόξως πασίγνωστον (Δ. Βερν.). ζηλωτὸς ὅστις ηὐτύχησεν ἐς τέκνα καὶ μὴ ἐπισήμους συμφορὰς ἐκτήσατο Ὀρ. 543 μακαριστὸς ὅστις ὑπῆρξεν εὐτυχὴς εἰς τὰ τέκνα του καὶ δὲν ἔγινε πασίγνωστος διὰ τὰς (ἐκ τούτων) συμφοράς του. ἐπίσημα θεὸς παραγγέλλει Ἡρακλ. 906 ἐπίσημα (διάδηλα) παραγγέλματα δίδει ὁ θεός. Οὐσ. τὸ ἐπίσημον = τὸ διακριτικὸν ἐπί τινος σημεῖον, ὡς τὸ ἐπίσημον τῆς νεός Ἡρ. 8, 88, ὅπερ καὶ σημήϊον ἢ παράσημον ἐλέγετο. Τὸ ἐπίσημον παρίστανεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θεόν τινα ἢ ἥρωα γεγραμμένον ἢ ἐγγεγλυμμένον ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, ὅπερ καὶ ὠνομάζετο ἐκ τοῦ σημείου τούτου· πρβ. ἐπίσημα.

ἐπισίζω ἐρεθίζω, παροξύνω τὸν κύνα σίζων, διὰ σιγμοῦ, διὰ τῆς φωνῆς. Ἀρφ. Σφ. 704 (ἴδ. ἐπιρρύζω). Συνών. ἐπαφίημι, ἐπιρρύζω. Πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «σκυλομανῶ ἢ σκυλομανίζω».

ἐπισιτίζομαι προμηθεύομαι τροφάς. Καὶ μτφ. τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν Πλουτ. 78 F παραλαμβάνουσιν ἐκ τῆς διαλεκτικῆς ἐφόδια διὰ τὴν σοφιστικήν.

ἐπισκευάζω καὶ μέσ. οὔτ' ἂν καινὴν ἐξ ἀρχῆς τις ποιῇ οὔτ' ἂν παλαιὰν διεφθαρμένην ἐπισκευάζηται Πλ. Νόμ. 738 B οὔτε ἂν νέαν τις ἐξ ἀρχῆς πόλιν καθιδρύῃ, οὔτε ἂν παλαιάν, ἥτις ἔχει παρακμάσῃ, ἀνακαινίζῃ (ἀνανεώνῃ). ἐκέλευσε τἄλλα χρήματα ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι Ξεν. Κ Π. 7, 3, 1 τὰ ἄλλα πράγματα νὰ φορτώσουν ἐπάνω εἰς ἁμάξια· τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον Ἀρφ. Ἐκκλ. 1147 εἶνε προητοιμασμένον. Ὁ Cobet διώρθ. ἔστιν ἐσκευασμένον, διότι τὸ ἐπισκευάζειν σημ. ἐπιδιορθοῦν, ἀνακαινίζειν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Φρύνιχος παραγγέλλει «ἐπεσκεύασται τὸ δεῖπνον· χρῶ». Καὶ χρώμεθα, διότι κυρ. ἐν τῷ Ἀρφ. χωρίῳ τὸ νόημα εἶνε: ὅταν ὑπάγουν εἰς τὴν οἰκίαν των, τοὺς περιμένει ἕτοιμον τραπέζι «καινούργιο», δηλ. μὲ νέα καὶ νωπὰ (ὄχι ἕωλα) φαγητά. Οὐδόλως λοιπὸν παρέλκει ἐνταῦθα ἡ ἔννοια τῆς προθέσεως. ἀγοράσαντες (ἐνν. τὰ ἐπιτήδεια) καὶ ἐπισκευασάμενοι (τ. ἔ. ἐπισκευάσαντες αὐτοῖς, τοῖς ἐπιτηδείοις) ὁπόσα ἠδύναντο ὑποζύγια ἀπῄεσαν Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 18 ἀγοράσαντες τροφὰς καὶ φορτώσαντες μὲ αὐτὰς ὅσα ὑποζύγια ἠδύναντο κτλ. Ἡ διόρθ. τοῦ Cobet ἐνσκευασάμενοι ὅλως περιττή.

ἐπίσκηνος 2 ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς· μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε Σοφ. Αἴ. 579 καὶ μὴ θρήνει θρήνους πρὸ τῆς σκηνῆς (κυρ. ἐπὶ τῇ σκηνῇ: πλησίον τῆς σκηνῆς).

ἐπισκήπτω κάμνω τι νὰ πέσῃ κάτω ἐπί τινος, ῥίπτω τι ἐπί τινος. Ἡ σύνταξις: ἐπισκήπτω τί τινι καὶ τί τινα καὶ τινὰ ποιεῖν τι· ἐπισκήπτω τινὶ (τινὰ) πρὸς (περί) τινος καὶ ἐπισκήπτω τινί τινος (διά τι)· ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν (Δ. Γ. ἀπέσκηψεν), τελευτὴν θεσφάτων Αἰσχ. Πέρ. 740 ἴδ. ἀποσκήπτω. ‖ ἐπιβάλλω, ἐντέλλομαι· ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ Αἰσχ. Πρ. 690 φανερώτατος (ἀνεπίδεκτος παρεξηγήσεως) χρησμὸς ἦλθεν εἰς τὸν Ἴναχον σαφῶς διατάττων καὶ λέγων νὰ ἐκδιώκωσιν ἐμὲ ἐκτὸς τοῦ οἴκου καὶ τῆς πατρίδος. ὑμῖν κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Σοφ. Αἴ. 566 εἰς ὑμᾶς ἀπὸ κοινοῦ ταύτην τὴν χάριν παραγγέλλω (νά μοι κάμητε). πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε Εὐρ. Ἰ. Τ. 701 ἁπτόμενος τῆς δεξιᾶς ταύτης χειρὸς (ὡς βωμοῦ τινος) σοὶ δίδω τὴν ἑξῆς παραγγελίαν· σήμερον μᾶλλον: ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας ἡμῶν σε ἐξορκίζω νὰ κάμῃς τὰ ἑξῆς, ἅτινα ἐπεξηγοῦνται. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω Σοφ. Τρ. 1221 ὅπου εἰς τὸ τοσοῦτον ἕπεται ἡ ἐπεξήγησις ταύτην προσθοῦ δάμαρτα. Μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπρφ. ἐπέσκηψε (μοῖρα) Πέρσαις πολέμους... διέπειν Αἰσχ. Πέρ. 104 ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Πέρσας νὰ διεξάγωσι πολέμους. ‖ ἐξορκίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, μετ' ἐπιθειασμοῦ ἐντέλλομαι· ὑμῖν πάντα ταῦτα ἐπισκήπτω («ἐνόρκως ἐντέλλομαι» Σχ.) τελεῖν Σοφ. Ο. Τ. 246. ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω θεοὺς τοὺς βασιληΐους ἐπικαλέων μὴ περιδεῖν τὴν ἡγεμονίην ἐς Μήδους περιελθοῦσαν Ἡρ. 3, 65 εἰς ὑμᾶς δίδω τὴν

τελευταίαν μου παραγγελίαν, ἐν ὀνόματι τῶν βασιλικῶν (τῶν κυβερνώντων) θεῶν (ἐπικαλούμενος τοὺς βασ. θεούς), νὰ μὴ παραβλέψωσι τὸ ὅτι ἡ ἡγεμονία περιῆλθεν εἰς τοὺς Μήδους. μέμνησθε τὰ ἐπέσκηψε Πέρσῃσι τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρεομένοισι ἀνακτᾶσθαι τὴν ἀρχὴν 3, 73 ἐνθυμεῖσθε ὅσα παρήγγειλεν (ἀπειλητικῶς) εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀπέθνησκεν, ἐὰν δὲν προσπαθῶσι νὰ ἀνακτήσωσι τὴν ἀρχήν. ‖ γᾶ δ' ἐπισκήπτων πιφαύσκω Βακχυλίδ. 5, 42 στηριζόμενος ἐπὶ τῆς γῆς δηλῶ τὰ ἑξῆς. Ὁμοίως 7 (8), 41 γᾶ δ' ἐπισκήπτων χέρα κομπάσομαι ἐγγίζων τὴν γῆν (ἁπτόμενος τῆς γῆς) μὲ τὴν χεῖρά μου ἰσχυρίζομαι (θὰ εἴπω λόγον κομπαστικόν). Οἱ ἁπτόμενοι τῆς γῆς, ὡς βωμοῦ τινος, ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν ὡς μάρτυρα τοῦ ὅρκου των.—ἐπισκήπτουσιν ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν Θουκ. 2, 73 σᾶς ἐξορκίζουσιν ἐν ὀνόματι τῶν ὅρκων, οὓς ὡρκίσθησαν οἱ πατέρες ἡμῶν, νὰ μὴ κάμητε κανένα νεωτερισμὸν (μεταβολὴν) εἰς τὴν συμμαχίαν. Μεσ. ὡς δικανικὸς ὅρος· σὺ δ' ἐπισκήπτῃ (ἐνὶ σκήπτῃ Wolf) μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι Δημ. 34, 28 σὺ δ' ἐπιστηρίζεσαι εἰς τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ συνενόχου σου· πρβ. αὐτ. 46, ἐξ οὗ ἐπίσης φαίνεται ὅτι ὀρθῶς ἔχει ἡ διόρθ. ἐνὶ σκήπτῃ εἰς ἕνα στηρίζεσαι μάρτυρα. Συνήθως σημ. δίκην γράφομαι ψευδομαρτυρίας, καταγγέλλω τινὰ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ· ἐπεσκημμένοι εἰσὶ τοῖς μεμαρτυρηκόσι ταῦτα Ἰσαῖ. 3, 66 ἔχουσι καταγγείλῃ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ τοὺς μεμαρτυρηκότας ταῦτα. τούτοις οὐκ ἐπεσκήψατο δῆλον ὅτι τἀληθῆ μεμαρτυρηκότας εἰδὼς Δημ. 29, 33 τούτους δὲν κατηγόρησεν ὡς ψευδομάρτυρας, προφανῶς διότι ἐγνώριζεν, ὅτι εἶχον μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν. ἐπισκηψάμενος τῷ μάρτυρι (ἐνν. τὴν ψευδομαρτυριῶν δίκην) οὐκ ἐπεξῆλθε Λυσ. 23, 14 κινήσας ἀγωγὴν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ ἐναντίον τοῦ μάρτυρος δὲν ἐξηκολούθησεν αὐτήν. πρὶν ἐπεξελθεῖν οἷς ἐπεσκήψατο τῶν μαρτύρων Ἰσ. 5, 9 πρὶν καταδιώξῃ τοὺς μάρτυρας, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐπὶ ψευδομ. οὐδεὶς ἐπεσκήψατο (τῇ μαρτυρίᾳ) ὡς ψευδεῖ οὔσῃ Δείν. 1, 52 κανεὶς δὲν κατηγόρησε τὴν μαρτυρίαν ὡς ψευδῆ. ἐπισκήπτεσθαι τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ ἢ μέρει Πλ. Νόμ. 937 Β ἔνστασιν καθ' ὅλης τῆς μαρτυρίας ὡς ψευδοῦς ἢ καὶ μέρους αὐτῆς πρέπει νὰ κάμῃ ἑκάτερος τῶν ἀντιδίκων. Παθ. ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι Αὐτόθ. ἐὰν γίνῃ ἡ ἔνστασις ὅτι ἐμαρτύρησαν τὰ ψευδῆ.—οὐδ' ἥ τινι τῶν ψευδομαρτυριῶν (ὃ ἴδε) ἐπεσκήψατο Δημ. 29, 7 οὐδ' ἔστι τις μαρτυρία τῶν ψευδομ. ἣ ἐπεσκήψατο: οὐδεμίαν τῶν μαρτυριῶν τούτων ἐξήλεγξεν ὡς ψευδῆ. ὑπὲρ τοῦ τοιούτου δὴ ὀρθῶς ἔχειν ἐπεξιέναι καὶ ἐπισκήπτεσθαι φόνου τὸν υἱὸν τῷ πατρὶ Πλ. Εὐθύφρ. 9 Α ὑπὲρ ἑνὸς τοιούτου λοιπὸν ἀνθρώπου εἶνε ὀρθὸν ὁ υἱὸς νὰ καταδιώκῃ καὶ νὰ καταμηνύῃ ἐπὶ φόνῳ τὸν πατέρα. ὁ ἐπιβουλευθεὶς οὐκ ἐτόλμησε ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς Λυσ. 3, 39 δὲν ἐτόλμησε νὰ καταγγείλῃ τὴν πρᾶξιν ἐνώπιον ὑμῶν. ὡς αἰτίαν ἔχων πρὸς τῆς θανούσης ἐπεσκήπτου μόρων Σοφ. Ἀντ. 1312 ὡς ὑπαίτιος τῶν θανάτων κατηγορεῖσο ὑπὸ τῆς θανούσης. ‖ Ἀμεταβ. ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν («ὡς σκηπτὸς ἐπῆλθεν» Σχ.) τόδε Αἰσχ. Εὐμ. 485 ἐπειδὴ δὲ ἡ ὑπόθεσις αὕτη κατέληξεν (αἰφνιδίως) ἐδῶ.

ἐπισκιάζω: λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη Σοφ. Τρ. 914 ἔχουσα κεκρυμμένον (ὄπισθεν τῆς θύρας) τὸ ὄμμα μου, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται.

ἐπίσκιος (σκιά) 2: ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς Σοφ. Ο. Κ. 1650 κρατοῦντα ἀπέναντι (πρὸ) τῆς κεφαλῆς τὴν χεῖρά του, ὥστε νὰ ἐπισκεπάζῃ τὰ ὄμματά του (πρβ. ἐπισκιάζω). εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν καὶ μονότροπόν τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωτάτω πολιτείας καθίσασιν ἑαυτοὺς καὶ συστείλασιν Πλουτ. 135 Β παρ' ἀνθρώποις, οἵτινες περιώρισαν ἑαυτοὺς εἰς καθιστικόν τινα (ἥσυχον ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ μακρὰν τῆς ἀγορᾶς τύρβης) καὶ σχολαστικὸν καὶ μονότροπον καὶ ἄδοξον ἀπ. τῆς πολιτείας.

ἐπισκοπέω (ἴδ. σκοπέω) παρατηρῶ, ἐπιθεωρῶ· Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς Σοφ. Ἀντ. 1136 ἐπισκεπτόμενον τὰς Θηβ. ἀγυιάς. ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος... ῥέεθρα χλοερὰ δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν Εὐρ. Φοίν. 661 τὰ χλοηφόρα ῥεῖθρα ταῖς κόραις τῶν ὀφθαλμῶν ταῖς πανταχοῦ περιαγομέναις τῇ θέᾳ ἐπιθεωρῶν. ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν Ἀρφ. Θεσμ. 957 πρέπει δὲ κάθε μία ἐξ ὑμῶν ῥίπτουσα γύρῳ γύρῳ τὸ βλέμμα της νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν διάταξιν τοῦ χοροῦ. λαιμὸν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἂν Εὐρ. Ἰ. Α. 1579 παρετήρει μὲ προσοχὴν τὸν λαιμόν, εἰς ποῖον μέρος θὰ ἐκτύπα. τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν Ξεν. Οἰκ. 4, 6 (ὅπερ αὐτ. 8 εἶπε: πέμπων πιστοὺς ἐπισκοπεῖται) πέμπει δὲ πιστοὺς ἐπισκοπεῖν (=ἵνα ἐπισκοπῶσιν, ἐπιβλέπωσι) τοὺς πρόσω ἀποικοῦντας. ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν Σοφ. Ο. Τ. 1529 ὥστε, περιμένων (κυρ. κυττάζων) τις νὰ ἴδῃ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἡμέραν, νὰ μὴ μακαρίζῃ κανένα ἐκ τῶν θνητῶν (κυρ. ποῦ εἶνε θνητός). Συνήθως οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν παραδέχονται τὴν διόρθ. χρεών· ἀλλὰ τὸ ἐπισκοποῦντα ὡς ἐκ τῆς συντάξεως καὶ τῆς ἐννοίας του δύναται νὰ συνταχθῇ καὶ πρὸς ἀπαρέμφ. Πρβ. τὸ ἡμέτερον «κυττάζω νὰ ἰδῶ». Καὶ ἀληθῶς τὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τελ. ἐπισκοποῦντα σημ. σκοποῦντα ἐπ' ἐκείνην τὴν τελ. ἡμέραν: ἀποβλέποντα εἰς ἐκείνην τὴν τελ. ἡμέραν, διὰ

νὰ τὴν ἴδῃ, ὅθεν: περιμένοντα νὰ ἴδῃ τὴν τελ. ἐκ. ἡμέραν. Πρβ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 100: χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν, πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω πρὶν ἂν ἴδῃς τὴν τελευτ. ἡμέραν (αὐτοῦ) θανόντος (=ἀφ' οὗ ἀποθάνῃ), ὅπως περάσας (αὐτὴν) ἥξει κάτω ταύτην εἰς τἀληθὲς ἐπισκοπούμενοι ἡγησάμεθα ἐκείνης ἀληθεστέραν εἶναι Πλ. Φίλ. 61 Ε ἐπισκοπούμενοι (ἀποβλέποντες) εἰς τἀλ. ἡγησ. ταύτην εἶναι ἀληθ. ἐκείνης. νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην Αἰσχ. Ἀγ. 13 ἔχω εὐνὴν νυκτοπεριπλάνητον (ἀνήσυχον: ὅτι εὐνὴν ἐξ εὐνῆς ἀμείβω· κατ' ἄλλους: ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταραττομένην) καὶ ἐκ δρόσου διάβροχον, τῶν ὀνείρων ἀμέτοχον (τὸ ἐπισκοπουμ. εἶνε παθ.: τὴν ὁποίαν δὲν ἐπισκέπτονται ὄνειρα)

ἐπίσκοπος 2: μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων Χ 255 θὰ εἶνε μάρτυρες καὶ ἐπιτηρηταὶ (θὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν τήρησιν) τῶν συμπεφωνημένων (τῶν ὁμολογιῶν, τῶν συνθηκῶν). ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ Ω 729 ἐχάθης σὺ ὁ προστάτης αὐτῆς, ὅστις ἔσωζες αὐτήν. ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι Χάριτες Ὀρχομενοῦ παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι Πινδ. Ὀ. 14, 4 «ὦ Χάρ. περιβόητοι βασίλισσαι τῆς πλουσίας Ὀρχομενοῦ, ἔφοροι τῶν Μινυῶν τῶν ἀρχαίων τὴν γένεσιν» Σχ. ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις... μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν, ὧδ' ἐπεύχομαι θήσειν τροπαῖα Αἰσχ. Ἑπτ. 257 ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι εἰς τοὺς πολιούχους θεοὺς τῆς χώρας καὶ εἰς τοὺς νεμομένους τὴν πεδιάδα καὶ εἰς τοὺς ἐπόπτας τῆς ἀγορᾶς (τοὺς ἀγοραίους)... (ὑποσχόμενος) ὅτι ἄνθρωποί μου αἱματώνοντες διὰ τῆς σφαγῆς τῶν προβάτων τὰς ἑστίας τῶν θεῶν, φονεύοντες ταύρους πρὸς τιμὴν αὐτῶν, τοιαύτας θυσίας θὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτοὺς διὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν ἐχθρῶν. κηρύξας ἐμοί, τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς εὐχάς, πατρῴων ὀμμάτων ἐπισκόπους Χο. 124 ἀφ' οὗ χάριν ἐμοῦ κηρύξῃς, ὅτι οἱ κάτω τῆς γῆς δαίμονες, οἱ ἐπόπται τοῦ χυθέντος αἵματος τοῦ πατρός μου, πρέπει ν' ἀκούσωσι τὰς εὐχάς μου. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι Σοφ. Ο. Κ. 112 διότι ἐδῶ ἔρχονταί τινες (ἄγνωστοι), γέροντες κατὰ τὴν ἡλικίαν, τῆς σῆς ἕδρας ἐξετασταί (κυρ. τὴν σὴν ἕδραν ἐπισκεψόμενοι: διὰ νὰ ἐξετάσουν ποῦ κάθεσαι). Ἐν δὲ τῷ Θεοκρ. 24, 105 τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν Εὔρυτος (ἐξεδίδαξε τὸν παῖδα) πρὸ πολλοῦ εὑρέθη ἡ ὀρθὴ γρ. ἐπὶ σκοπὸν εἶναι ὀϊστὸν τ. ἔ. Εὔρυτος ἐξεδ. τὸν παῖδα ἐντεῖναι τὸ τόξον καὶ ἀφεῖναι τὸ βέλος ἐπὶ σκοπὸν (νὰ ῥίπτῃ τὸ βέλος οὕτως, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃ τοῦ σκοποῦ).

ἐπίσκοπος 2 ὁ τοῦ σκοποῦ τυγχάνων· ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν (ἐνν. ἐστὶν) εὖ, καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν (Anonymus: δειμαίνει) καθήμενον Αἰσχ. Εὐμ. 520 ὑπάρχουν περιστάσεις, ὅπου ὁ φόβος εἶνε καλὸς καὶ πρέπει νὰ μένῃ καὶ νὰ κάθηται (τ. ἔ. νὰ μὴ λείπῃ ποτὲ ἀπὸ κοντὰ) ὡς ἄγρυπνος φύλαξ τῆς ψυχῆς (τῶν φρονημάτων τοῦ ἀνθρώπου). ὁποῖα νείκης (Hermann: νίκης) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα Εὐμ. 904 ὁποῖα ἀποσκοποῦσιν (ἀποβλέπουσιν) εἰς ὄχι κακὴν (ἀγαθὴν) ἔριδα (ἅμιλλαν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ). Ἀλλὰ καὶ ἡ παραδεδομένη γρ. νίκης παρέχει καλὴν ἔννοιαν: ὁποῖα ἀποβλέπουσιν εἰς ὄχι ἄδοξον νίκην (οἵα εἶνε ἡ ἐκ τῶν ἐμφυλίων πολέμων, περὶ ὧν ἴδ. ἀνωτ. στ. 865 κέ). αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος Σοφ. Αἴ. 976 βοῶντος μέλος «ἐστοχασμένον, οὐχ ἡμαρτηκός» (Σχ.) ταύτης τῆς συμφορᾶς: σύμφωνον πρὸς ταύτην τὴν συμφοράν.

ἐπισκοτέω σκοτίζω, ῥίπτω σκότος ἐπί τι (τινα), «σκοτεινιάζω». ἐν μέσῳ ὄντος ἡμῶν τοῦ Κλεινίου ἐπεσκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς θέας Πλ. Εὐθυδ. 274 C ἐπειδὴ ὁ Κλεινίας ἦτο ἐν μέσῳ ἡμῶν, (ὁ Εὐθύδημος) ἐμπόδιζε τὸν Κτήσιππον νὰ βλέπῃ (τὸν Κλεινίαν). ἡ ῥώμη ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκότησεν Ἰσοκ. 1, 6 ἐπέρριψε σκότος εἰς τὰς ἐπιμελείας καὶ ἀσκήσεις τῆς ψυχῆς· παρομοίως λέγει καὶ ἡ συνήθεια, ὅτι ἡ πολυφαγία «χονδρύνει τὸν νοῦν». Οἱ ἀθληταί, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Κοραῆ, «πολλοῖς τοῖς κρέασι πρὸς ἀνάγκην τρεφόμενοι, ῥώμην μὲν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐνειργάζοντο τῷ σώματι, τὰς δὲ ψυχὰς ἀμβλυτέρας, ὡς τὸ εἰκός, εἶχον». ἐπισκοτεῖ (=σκότος ἐπάγει) τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτ' ὀνείδη Δημ. 2, 20 εἰς ταῦτα ἐπιρρίπτει σκότος ἡ ἐπιτυχία· διότι αἱ εὐτυχίαι ἔχουν δύναμιν μεγάλην, ἵνα συγκρύψωσι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.

ἐπισκύνιον (ὑ, σκῦτος) τό, τὸ ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν (ὀφρύων) δέρμα τοῦ μετώπου· πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων Ρ 136 ὅλον δὲ τὸ δέρμα (τὸ συνοφρυούμενον) τοῦ μετώπου του κατεβάζει κάτω (ὁ λέων) καὶ σκεπάζει μὲ αὐτὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων βρυχώμενος ἥσει ῥήματα γομφοπαγῆ Ἀρφ. Βατρ. 823 δεινῶς συνοφρυῶν τὸ μέτωπον (κυρ. συστέλλων τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου, ὥστε εἶναι δεινόν), βρυχώμενος θὰ ἐκβάλῃ ῥήματα γομφοπαγῆ (ὅ ἴδε). τὸν κύνα Διογένη, νεκυοστόλε δέξο με πορθμεῦ, γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισκύνιον Ἀνθ. 7, 63 νεκυοστόλε πορθμεῦ, δέξαι («δέξου») ἐμὲ τὸν κύνα Διογένη, ὃς ἐγύμνωσα παντὸς εἴδους ἀνθρώπων τὸ ἐπισκύνιον (τὴν ματαιότητα, τὸν τῦφον). βαρύτης ἐπισκυνίου Πλουτ. 45 D ἄκρα σοβαρότης.

ἐπισμάω = ἐπισμήχω (ὁ μτγν.), ἀλείφω καὶ τρίβω τι ἵνα κολλήσῃ καλά, ἐπιτρίβω· τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ

ἐπισμῇ τῶν κακῶν; Ἀρφ. Θεσμ. 389 διότι τί κακὸν ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον οὗτος δὲν προσκολλᾷ εἰς ἡμᾶς;

ἐπισοβέω: εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι Ἀλέξιδ. Ἀπ. 176 (Ἀθην. 483 Ε) ἐπάνω μου ἔρριπτε ποτήριον τετρακ.

ἐπίσπαστος (ἐπισπαστός, ἐπισπάω) 3· ὅν τις ἑαυτῷ ἐπισπᾶται: σύρει κατ' ἐπάνω του, κυρ. «κακὸν αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται» Ἡσύχ. Ἶρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει σ 73 «ἐπίσπαστον κακὸν τὸ αὐθαίρετον καὶ ὅ τις καθ' ἑαυτοῦ ἐπισπᾶται» Εὐστάθ. φίλαι, τί δρῶμεν; ἢ δοκεῖ περᾶν δόμους λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπάστων βρόχων; Εὐρ. Ἱππ. 783 ἢ σᾶς φαίνεται καλὸν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν οἶκον καὶ νὰ λύσωμεν τὴν ἄνασσαν ἐκ τοῦ σχοινίου (τῶν βρόχων), τὸ ὁποῖον ἡ ἰδία ἔσφιγξε (κυρ. ἔκαμε νὰ σφιγχθῇ); πρβ. Ἡσ. «ἐπίσπαστον τὸν βρόχον· ὅταν γὰρ ἐπισπασθῇ σχοινίον, συνάγεται καὶ πνίγει». Δημ. 24, 139 τέθνηκεν, ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου ἀφ' οὗ τραβηχθῇ τὸ σχοινίον· διότι προηγουμένως εἶπεν ἐν βρόχῳ τὸν τράχηλον ἔχων: «ποῦ ἔχει τὴν θηλειὰ 'ς τὸν λαιμόν του».

ἐπισπάω σύρω τι ἐπ' ἐμαυτόν, κατόπιν μου, ὅθεν γίνομαι αἴτιος, δίδω ἀφορμὴν εἴς τι· ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασεν Αἰσχ. Πέρ. 479 ὧν (φονευθέντων) ἀντίποινα νομίζων ὅτι θὰ λάβῃ (κυρ. εἰσπράξῃ) ὁ υἱός μου, ἐπέσυρε καθ' ἑαυτοῦ τόσον πλῆθος κακῶν. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Σοφ. Αἴ. 768 ἐγὼ δ' ἔχω πεποίθησιν, ὅτι καὶ ἄνευ ἐκείνων θ' ἀποκτήσω τὴν δόξαν ταύτην. καί τινος αὐτῷ τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου ἀντειπόντος... καὶ ὡς ἀντεῖπεν ἐπισπασθέντος τε τῇ χειρὶ ὑπ' αὐτοῦ καὶ θορυβηθέντος Θουκ. 4, 130 καὶ ὅταν τὸν ἀντειπόντα, καθὼς ἀντεῖπεν, τὸν ἐτράβηξε μὲ τὸ χέρι του (ὁ Πολυδαμίδας) καὶ τὸν ἔκαμε νὰ τὰ χάσῃ. κατὰ τοῦτο ἀποστέλλειν τε τὴν θάλασσαν καὶ ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένην βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν ποιεῖν Θουκ. 3, 89 κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο ὠθεῖ (ὁ σεισμὸς) πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν θάλασσαν, καὶ ἐξαίφνης πάλιν συρομένη πρὸς τὰ ἐμπρὸς κάμνει τὴν ἐπίκλ. βιαιοτέραν. Διορθοῦσιν οἱ μὲν ἐπισπωμένης, οἱ δὲ ἐπισπώμενον. Οὐδεμία ἀνάγκη. πολλοῖς...τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει ἐπεσπάσατο ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος ξυμφοραῖς περιπεσεῖν 5, 111 τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ὀνομάζεται αἰσχύνη, δυνάμει τοῦ δελεαστικοῦ ὀνόματός του ἔγινεν αἰτία εἰς πολλούς, νικηθέντες ἀπὸ τὴν λέξιν νὰ περιπέσωσιν εἰς δυστυχήματα (τὸ ἀντικ. τοῦ πράγμ.. εἶνε τὸ περιπεσεῖν). πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων· ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 10 πολὺ περισσότερον ἀκόμη κατελαμβάνετο (ἐκυριεύετο) ὑπὸ δακρύων, ὥστε παρέσυρεν (ἔκαμε: συνεκίνησε) καὶ τὸν Κῦρον εἰς συγκίνησιν (κυρ. εἰς τὸ νὰ γεμίσουν τὰ μάτια του ἀπὸ δάκρυα). σφίσι τοῦ τείχους ταύτῃ ἀσθενεστάτου ὄντος ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι Θουκ. 4, 9 ἐπειδὴ τὸ τεῖχος κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἦτο εἰς αὐτοὺς (εἶχεν ἀφεθῇ ὑπ' αὐτῶν) ἀσθενέστατον, ἐνόμιζεν ὅτι προθύμως θὰ ὁρμήσωσιν ἐναντίον αὐτῶν «ἐφελκύσεσθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο εἰς προθυμίαν ἐκεῖνο τὸ μέρος» Σχ. Ἂν συντάξωμεν τὸ ἐπισπάσασθαι πρὸς τὸ ἡγεῖτο, τὸ προθυμήσεσθαι παρέλκει. Ἴσως διορθ. ἢ ἐπὶ σφᾶς ἀντὶ τοῦ ἐπισπάσασθαι ἢ ἐπισπάσεσθαι καὶ ἐξαλειπτέον τὸ προθυμήσεσθαι. — δικαιότερος γὰρ ὢν αὐτοῦ ὁ λόγος πρὸς τὴν νῦν ὑμετέραν ὀργὴν ἐς Μυτιληναίους τάχ' ἂν ἐπισπάσαιτο Θουκ. 3, 44 ἐπειδὴ ὁ λόγος αὐτοῦ εἶνε δικαιότερος (περιέχει περισσότερα ἐπιχειρήματα: εἶνε συμφωνότερος πρὸς τὸ αὐστηρὸν δίκαιον) ὡς πρὸς τὴν νῦν ὀργὴν ὑμῶν ἴσως ἤθελε σᾶς παρασύρῃ (δελεάσῃ). Τὸ πρὸς τὴν ὀργήν ἄλλοι συνάπτουσι τῷ ἐπισπάσαιτο. — εἶτ' ἐπισπασθῶσιν ἕκαστοι πέρα τοῦ συμφέροντος ἡμῖν πολεμῆσαι Δημ. 5, 19 παρακινηθῶσι, παρασυρθῶσι νὰ πολεμήσωσιν ἐναντίον ἡμῶν.

ἐπισπεῖν ἀπρφ. ἀόρ. β' τοῦ ἐφέπω Ὅμ.

ἐπίσπεισμα τό: τοῖς δὲ νικήσασιν ὁ τρίπους ὑπῆρχεν οὐκ ἀνάθημα τῆς νίκης ἀλλ' ἐπίσπεισμα τῶν ἐκκεχυμένων βίων (Reiske: ἐπὶ πεισμάτων ἐκκεχυμένον βίον) Πλουτ. 349 B εἰς δὲ τοὺς νικήσαντας ὁ τρίπους ὑπῆρχεν ὄχι ὡς ἀφιέρωμα τῆς νίκης, ἀλλ' ὡς ἡ τελευταία σπονδὴ τῆς κατασπαταληθείσης περιουσίας.

ἐπίσσυτος (ἐπισσεύω) 2 ὁ μεθ' ὁρμῆς πρός τι κινούμενος, ὁρμητικός· κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν Αἰσχ. Ἀγ. 878 αἱ ὁρμητικαὶ τῶν δακρύων πηγαὶ ἐστείρευσαν (ὁρμητ. ῥέουσαι). ἅτ' ἐγὼ κατεύχομαι, θεσπίσασα πρευμενῶς ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρῦσαι (Pauw: ἐξαμβρόσαι) φαιδρὸν ἁλίου σέλας Εὐμ. 923 εἰς τὴν ὁποίαν (πόλιν) ἐγὼ ἐπεύχομαι, προφητεύσασα εὐμενῶς, ὅπως τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου κάμῃ νὰ ἀναβλύσουν ὁρμητικὰ ἐκ τῆς γῆς ὅλα τὰ χρήσιμα ἀγαθὰ τοῦ βίου (δηλ. οἱ καρποὶ καὶ τὰ προϊόντα τῆς γῆς).

ἐπίστα β' πρόσ. ἐν. ὁριστ. ἀντὶ τοῦ ἐπίστασαι.

ἐπισταθμεύω: ἐπισταθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις καὶ σοφιστικαῖς Πλουτ. 778 B ἀπασχολῶν (πολιορκῶν) τὰ ὦτα διὰ διαλέξεων ἀκαίρων καὶ σοφ.

ἐπίσταμαι ἐννοῶ (ἐπὶ καὶ στα-), β' πρόσ. ἐπίστασαι (Δωρ. ἐπίστα Πίνδ. Π. 3, 80. Αἰσχ. Εὐμ. 86. 584. ἐπίστῃ Θέογν. 1085. ἐξεπίστεαι Ἡρ. 7, 135). Ὑπ. ἐπίστωμαι (-έωνται Ἡρ. 3, 134). β' πρόσ. ἐπίστῃ, -ίστηται κέ. Εὐκτ. ἐπισταίμην, -αιο, -αιτο κέ. Προστ. ἐπίστασο Τραγ. νέον Ἰων. καὶ ἐπίστω Ἀττ. πεζ.

(παρὰ Σοφ. ἀμφότερα, συχνότερον δὲ τὸ ἐπίστω). ἠπιστάμην, ἠπίστασο Σοφ. Ἠλ. 394. Αἴ. 1134. ἠπίστω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 344 καὶ Ἀττ. πεζ., γ΄. πλ. ἐπιστέατο Ἡρ. 3, 66. 8, 88. ἐπιστήσομαι. ἠπιστήθην. ἐπιστητός. Ἡ σύνταξις: ἐπίσταμαί τι περί τινος, τινά· μετ' ἀπρφ., μετὰ μτχ. καὶ μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς.—ἐγὼ διδαχθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμοὺς καὶ λέγειν κέ Αἰσχ. Εὐμ. 276 ἴδ. καθαρμός. οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο Καλλίμ. εἰς Δία 95 οὔτε ὁ ὄλβος ἄνευ τῆς ἀρετῆς ἐπίσταται (δύναται) αὐξάνειν τε καὶ μεγαλύνειν (προάγειν) τοὺς ἄνδρας οὔτε ἡ ἀρετὴ ἄνευ τοῦ πλούτου. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται Ἀρφ. Ἱππ. 715 κυρ. ἐπίσταμαι γὰρ τὰ ψωμίσματα, οἷς ψωμίζεται: «οἷς χαίρει· τὸ δὲ ψωμίζεσθαι ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων λέγεται, ἃ ὑπόκειται τῇ τῶν διδόντων ἐξουσίᾳ» Σχ. ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες, τὸ δ' εὐτυχὲς κέ Θουκ. 2, 44 ἴδ. συμμετρῶ. σὺ δὲ ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο Σοφ. Αἴ. 1399 σὺ δὲ γνώριζε, ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν εἶσαι εὐγενὴς ἀνήρ. ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων ἀνθρώπων δ 231 ἰατρὸς δὲ εἶνε ἐκεῖ ἕκαστος ἐπιστήμων (εἰδήμων) περισσότερον τῶν ἄλλων ἀνθρ. αἰσχρὸν τοὺς τῷ περὶ πραγμάτων ἐπίστασθαι βουλεύσασθαι δοκοῦντας προέχειν, ἧττον Ὀλυνθίων τὸ συμφέρον εἰδότας ὀφθῆναι Δημ. 23, 109 ἐπονείδιστον εἶνε οἱ νομιζόμενοι ὅτι ὑπερέχουσιν ὡς πρὸς τὸ νὰ γνωρίζωσι νὰ σκεφθῶσι περὶ διαχειρίσεως πραγμάτων, νὰ ὀφθῶσι, νὰ ἰδωθῶσιν ὅτι γνωρίζουσιν ὀλιγώτερον τῶν Ὀλυνθίων τὸ συμφέρον. ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι κέ Σοφ. Αἴ. 678 τ. ἑ. ἐγὼ δὲ γνώσομαι σωφρονεῖν· ἐπίσταμαι γὰρ κέ. διότι καλῶς ἔχω ἐννοήσῃ ὅτι κτλ. Ἐπειδὴ τοιαύτη συμπλήρωσις εἶνε δύσκολος, διορθοῦσιν ἄλλοι ἄλλως. Ὁ Weckl. διώρθ. λέγω δ', ἐπίσταμαι γὰρ κτλ.—ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι Πλ. Ἀπολ. 20 C. Τὸ πλῆρες· ἀλλ' οὐ καλλύνομαι οὐδ' ἁβρύνομαι, οὐ γὰρ ἐπίσταμαι.—εὖ ἠπίστατο κατ' ἀνδραγαθίην αὐτὸς σχήσων τὴν βασιληΐην Ἡρ. 5, 42 ἦτο καλῶς πεπεισμένος, ὅτι ἕνεκα ἀνδραγαθίας αὐτὸς θὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν. Περὶ τοῦ ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρὴ Σοφ. Αἴ. 281 καὶ τῶν ὁμοίων ἴδε ὡς.

ἐπίστασις ἡ: πολλὰς ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις Σοφ. Ἀντ. 225 πολλάκις αἱ φροντίδες ἐφίστασάν με: αἱ σκέψεις μὲ ἔκαμναν νὰ σταματῶ.

ἐπιστατέω: οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ Πινδ. Ν. 7, 49 ἀψευδὴς ὁ μάρτυς (Νεοπτόλεμος) ἐπιστατεῖ (ἐπιβλέπει) εἰς τοὺς ἀγῶνας. ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου (ἐσφ. γρ. ἐπέστασαν) Ἡρ. 7, 22 ἦσαν ἐπιστάται, ἐπεστάτουν εἰς τὸ ἔργον.

ἐπιστάτης ὁ: οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης ρ 455 «τῷ ἐφισταμένῳ σοι (τῇ τραπέζῃ σου) καὶ ἐπαιτοῦντι» Σχ. πρὸς τὸν προσερχόμενόν σοι ἐπαίτην. || ὁ ἱστάμενος ἐπί τινος· ἁρμάτων ἐπιστάται Σοφ. Ἠλ. 702 κυρ. ἐπὶ τῶν ἁρμάτων ἱστάμενοι. Ὁμοίως Εὐρ. Φοίν. 1147. || ἐπιστατῶν τινος, ἀρχηγός, ἡγεμών· παρ' Αἰσχ. ἐκ παραλλήλου τῷ στρατηγὸς Ἑπτ. 390. ἐπιστάτης ὅπλων Πέρσ. 382 = ἐπιβάτης, ὁπλίτης. αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις Σοφ. Αἴ. 27 μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐπιστάτας τῶν ποιμνίων, δηλ. τοὺς ποιμένας. νὼ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ ὅσπερ ἀνδράσιν μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ' ἐπιστάτης Ἠλ. 76 ἡμεῖς δὲ οἱ δύο ἐξερχόμεθα· διότι καιρὸς εἶνε, ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διὰ τοὺς ἀνθρ. εἶνε ὁ μέγιστος ἐπιστάτης παντὸς ἔργου ὅπου ἐπιστάτης λέγεται, ὡς ἐπιστάτης οἰκοδόμος κ.τ.τ. πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην ζεύγλαισι (ἔσωσά σε) Εὐρ. Μηδ. 478 ὅπου ἡ δοτ. ζεύγλαισι ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἐπιστάτην (κατηγ. τοῦ πεμφθέντα). οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας Εὐρ. Ὀρ. 1112 περὶ τῶν Φρυγῶν· «οἵους εἰκὸς εἶναι ἐπιτηδείους εἰς τὴν τῶν ἐνόπτρων καὶ μύρων ὑπηρεσίαν» Σχ.—τὴν πανοπλίαν.. ταύτην λαβόντε κρεμάσατον τύχῃ 'γαθῇ («μὲ τὸ καλὸ» ἐπὶ σπουδαίων ἀποφάσεων) ἐς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοὐπιστάτου Ἀρφ Ὄρν. 436 ἄπερ σαφῆ.

ἐπιστείχω προσέρχομαι (ἐπέρχομαι)· καὶ ταῦτα γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου ἐξ οὐρανοῦ τε κἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα Εὐμ. 905 καὶ ταῦτα εὔχου (= ἐφύμνει) καὶ ἐκ τῆς γῆς καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (δηλ. νὰ ἔρχωνται καὶ ἐκ τῆς γῆς κτλ.) καὶ ὅπως τὰ φυσήματα τῶν ἀνέμων πνέοντα μὲ καλὸν ἥλιον ἐπισκέπτωνται ταύτην τὴν γῆν. Τὸ κἀνέμων ἀήματα... ἐπιστείχειν συνδέεται διὰ τοῦ καὶ πρὸς τὸ ἐξ οὐρανοῦ, πρὸς ὃ κεῖται ἐκ παραλλήλου (ἠδύνατο νὰ εἴπῃ συντόμως: καὶ ἐξ ἀνέμων).—Ἀπολ. οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν ποθεῖτε Εὐρ. Ἀπ. 816 οἳ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ἰδεῖν ἐπιθυμεῖτε.

ἐπιστέλλω: Ἀναξίβιος τῷ Ἀριστάρχῳ ἐπιστέλλει Ξεν. Ἀν. 7, 2, 6 αὐτοπροσώπως κελεύει, κατὰ τὸν Θ. Μάγ. «ἐπιστεῖλαι οὐ μόνον τὸ διὰ γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτοπροσώπως κελεῦσαι». ἐπιστέλλει περὶ αὐτοῦ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὡς ἀδικοῦντος Θουκ. 8, 38 πέμπει εἰς τὴν Λακ. ἐπιστολὴν περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ ἀνθρώπου ἀδικοῦντος. μήτ' ἐμὲ μήτ' ἄλλον κοινωνὸν παρακαλεῖν ἐπὶ τὸν μὴ πειθόμενον τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις Πλ. Ἐπ. 7, 337 D μήτε ἐμὲ μήτε ἄλλον νὰ προσκαλῶσιν ὡς κοινωνὸν πρὸς τὸν μὴ πειθόμενον τοῖς νῦν (ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ) παρηγγελμένοις. ἐκβάλλετε τευχέων πάλους, ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος Αἰσχ. Εὐμ. 745 ὅσοις τοῦτο τὸ ἔργον διώρισται, ὅσοι ἐκ τῶν δικαστῶν ἔχουσι τοῦτο τὸ ἔργον. δμωαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον κελεύθου στρωννύ-

ναι πετάσμασιν; Ἀγαμ. 899 τί βραδύνετε, θεράπαιναι, εἰς ἃς ἔχει δοθῇ τὸ ἔργον νὰ ἐπιστρώνετε τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ διὰ ταπήτων; ὥσπερ ἐπεστάλη ἀπροσ. παθ. Θουκ. 1, 91 ὡς ἐδόθη παραγγελία. καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπέσταλται Ἡρ. 6, 97 καί μοι ἐκ βασιλέως τοιάδε ἐπιστολὴ γεγένηται: μοὶ ἔχει δοθῇ τοιαύτη ἐντολή.

ἐπιστεφανόω: Αἰάντειόν τ' ἐν δαιτὶ Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν Πίνδ. Ὀ. 9, 113 ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ὀϊλιάδου νικῶν ἐπεστεφ. τὸν βωμὸν τοῦ Αἴαντος: «στέμμασι τὸν Αἰάντειον βωμὸν κατεκόσμησεν» Σχ.

ἐπιστεφής 2: ἥδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις ἕστηκεν, ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής Ἀρχιλ. Ἀπ. 9 (Πλουτ. 604 C) ἡ νῆσος αὕτη ἐδῶ (Θάσος) στέκει σὰν ῥάχις ὄνου, φορτωμένη («ντυμένη») μὲ ἄγριον δάσος. Δὲν εἶχον βεβαίως διάφορον ἀντίληψιν οἱ μικροτέραν ἄλλην νῆσον ὀνομάσαντες ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν «γαδαρονῆσι». κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο Β 431 ἐπὶ τῶν μέχρι χειλέων ὑπὸ οἴνου πεπληρωμένων κρατήρων, οἵτινες δὲν πρέπει νὰ νοηθῶσιν ὡς ἐστεφανωμένοι, ἀλλ' ὡς οἱ ἀρχ. ἐξηγοῦσι: ὥστε ὁ οἶνος νὰ στέκῃ ὑπὲρ τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος καὶ νὰ φαίνεται οὗτος ὡσεὶ ἐστεφανωμένος Βουτμαν. Λεξίλ. 1 σ. 96.

ἐπιστέφω: κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο Α 470 ἐπλήρωσαν οἴνου τοὺς κρατῆρας μέχρι στεφάνης. τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποθ' ὅν γ' ἔκτεινε τῷδ' ἐπέστεφε Σοφ. Ἠλ. 443 δὲν θὰ προσέφερέ ποτε τὰς ἐχθρικὰς ταύτας σπονδὰς ὡς στέφανον τρόπον τινά (ἴσως διότι τὰς ἔχυνον γύρῳ γύρῳ ὡς σήμερον ἐπὶ τῶν ἡμετ. νεκρῶν) δι' ἐκεῖνον τοὐλάχιστον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε. τράπεσδαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι Ἀπ. Ἀλκμᾶν. 74 Β (Ἀθήν. 111 Α) μακ. ἄρτων πεπληρωμέναι.

ἐπιστέωνται τοῦ ἐπίσταμαι.

ἐπίστῃ τοῦ ἐπίσταμαι ἀντὶ τοῦ ἐπίστασαι.

ἐπιστήμη ἡ: τούτων ἔχω πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ Σοφ. Τρ. 338 κυρ. τούτων ἔχω ἐγὼ γνῶσιν κατὰ πάντα. φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων Ἀντ. 721 ἐγὼ τοὐλάχιστον λέγω, ὅτι ἄριστον εἶνε κατὰ πολὺ (κυρ. κατὰ πολὺ ὑπερέχει) νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος πανεπιστήμων (κυρ. νὰ εἶνε πλήρης κατὰ πάντα ἐπιστήμης).

ἐπιστολή ἡ: σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο Αἰσχ. Πρ. 3 σὲ δὲ χρὴ φροντίζειν τῶν ἐντολῶν, ἃς σοι ὁ πατὴρ ἐνετείλατο. εἴσω στέγης χωρῶμεν, ὡς λόγων ἐπιστολάς (κυρ. ἐπιστολὰς ἐκ λόγων τ. ἔ. παραγγελίας προφορικάς) φέρῃς Σοφ. Τρ. 493 εἰσερχώμεθα εἰς τὸν οἶκον, ἵνα καὶ προφορικὰς παραγγελίας φέρῃς πρὸς αὐτόν. τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ ἐπόρευσαν σὺν χρόνῳ Ο. Κ. 1602 ταχέως ἐξετέλεσαν τὰς διαταγὰς ταύτας τοῦ πατρός. οὐχ ἑκὼν ἄγω σε Πενθέως δ' ὅς μ' ἔπεμψ' ἐπιστολαῖς Εὐρ. Βάκ. 442 οὐκ ἄγω σε ἑκών, ταῖς ἐντολαῖς δὲ Πενθέως, ὅς ἔπεμψέ με. —Μετὰ γεν. ἀλλ' ἤ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη Εὐρ. Ἱππ. 858 ἀλλὰ βεβαίως μοὶ ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐπιστολιμαίους ἐντολάς, παρακλητικῶς, περὶ τοῦ λέχους («ἵνα μὴ ἄλλην μνηστεύσωμαι» Σχ.) καὶ περὶ τῶν τέκνων. Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν ἐπιστολή ἦτο κυρ. ἡ ἐντολή, παραγγελία, ἣν διά τινος (παρόντος) μετέδιδον εἰς τὸν ἀπόντα, εἶτα δὲ μετὰ τὴν διάδοσιν τῆς γραφῆς ἔγινεν ὅ τι ἡ σημερινὴ ἐπιστολή.

ἐπιστολιμαίους δυνάμεις Δημ. 4, 19 = στρατεύματα μόνον ἐν τῷ χάρτῃ ὑπάρχοντα, οἷον «χάρτινα».

ἐπιστρατεύω στρατεύω ἐπί τινα. Ἀπολ. ἐπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ Αἰσχ. Πέρ. 782 ἐποιησάμην πολλὰς ἐπιστρατείας σὺν π. στρατῷ. Ἴωσι Κῦρος ἐπεστράτευσε Θουκ. 1, 16 ἐναντίον τῶν Ἰώνων ἐξεστράτευσεν ὁ Κ. τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου; Εὐρ. Φοίν. 606 τίς δ' ἂν ἀκούσειέ σου, ὃς ἐπὶ τὴν πατρίδα ἐστράτευσα; κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος Ἀρφ. Σφ. 11 καὶ ἐναντίον μου ἔκαμε πρὸ ὀλίγου ἐκστρατείαν ἕνας ὕπνος ἀπὸ τὴν Περσίαν, ποῦ μ' ἔφερε νυστάλα φοβερὴ 'ς τὰ μάτια μου. Τὸ Μῆδός τις = βάρβαρος, ὡς ὁ Φρύγιος Σαβάζιος. Ὅθεν καὶ τὸ ῥ. ἐπεστρατεύσατο, διότι ἡ ἐπιστρατεία ἦτο συνδεδεμένη πρὸς τὸ ὄνομα τῶν Περσῶν (ἀλλὰ πρβ. Εἰρήν. 748).

ἐπίστρεπτος 2 ὁ πρὸς ἑαυτὸν (ἐπιστρέφων) ἐπισύρων τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων· τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶ κτίσσας Αἰσχ. Χο. 348 ἴδ. αἰών. ὥραν ἐπίστρεπτον Ἱκ. 1008 «τὴν ἐπιστρέφουσαν εἰς θέαν» Σχ. τὴν ἐπισύρουσαν τὰ βλέμματα.

ἐπιστρέφω Ἡ σύνταξις· μεταβ. ἐπιστρέφω τι ἢ τινὰ εἴς (πρός) τι, μετά τινα (ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' Ἀχαιούς σ 370). Ἀμτβ. ἢ μέσ. ἐπιστρέφ. τι, ἐπὶ (πρός, εἴς) τι, ἐπὶ δὲ τῆς ἐνν. τοῦ φροντίζειν μετὰ γεν. (ἐπιστρέφομαί τινος).—στρέφω ἐπί τι, γυρίζω· Κύρνε, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος, ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει Θέογν. 213 γνώριζε (συμμεθάρμοζε) τὸ ποικίλον ἦθός σου ἀναλόγως ἑκάστου φίλου σου, ἀναμιγνύων (προσθέτων) εἰς αὐτὸ τὴν διάθεσιν (τὸν τρόπον), ἣν ἕκαστος ἔχει. ἅπαξ ἐπίστρεφε δεῦρο κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο Ἀρφ. Σφ. 422 ὅλοι σας στρέφετε πρὸς τοῦτο ἐδῶ τὸ μέρος, καὶ ἀφ' οὗ ἐκβάλητε τὸ κέντρον, ἔπειτα ὁρμᾶτε ἐναντίον των. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Σοφ. Τρ. 1182 κυρ. ὡς (ἄνθρωπος) ἀποβλέπων πρὸς τί (τίνα σκοπὸν ἔχων) ἀπαιτεῖς («ζητεῖς, ἐπάγεις μοι ἀκριβῆ πίστιν»· κυρ. γυρίζεις καὶ γυρίζεις καὶ ἐπαναφέρεις αὐτὴν πάντοτε εἰς τὸν λόγον) ταύτην τὴν πίστιν παρὰ πολὺ (ἄγαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε ν' ἀρκεσθῇς εἰς

τὸν λόγον μου: πείσομαι ἅ σοι δοκεῖ); πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη Εὐρ. Ἄλκ. 187 κυρ. ἐξιοῦσα (ἐξελθοῦσα) ἐκ τοῦ θαλάμου πολλὰς ἐπιστροφὰς ἐπεστράφη (πολλάκις ἐγύρισεν ὀπίσω). Ἀμτβ. στρέφω ἐμαυτὸν πρός τι· γαῖαν ἐπιστρέφεται Ἡσ. Θε. 753 ἀναστρέφεται ἐπὶ τῆς γῆς. πόλλ' ἐπεστράφη (ἡ γυνὴ) πέδον Εὐρ. Ἴων 352 πολὺ ἐξήτασε (πολλὰς ἐπιστροφὰς τοῦ πεδίου ἐποιήσατο) τὸν τόπον. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον; Ἑλ. 83 κυρ. πόθεν ἐρχόμενος ἐστράφης (διηυθύνθης, ἦλθες) ἐπὶ ταύτην τὴν γῆν; πρβ. ἐπιστρωφάω. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη Σοφ. Ἀντ. 1111 οὕτω μετεβλήθη (μετεστράφη, ἤλλαξεν). τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν; Σοφ. Φιλ. 598 ἀλλὰ τίνος ἕνεκα πράγματος οἱ Ἀτρ. ἐφρόντιζον τόσον πολὺ περὶ τούτου μετὰ παρέλευσιν τόσου χρόνου; τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται Θέογν. 440 τῶν δὲ ἰδίων αὐτοῦ πραγμάτων οὐδόλως φροντίζει. θεοῦ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη μαντόσυνον Εὐρ. Ἀνδρ. 1030 κυρ. κέλευσμα θεοῦ μαντικὸν ἐστράφη ἐπ' αὐτόν: εἰς μαντικὸν κέλευσμα θεοῦ ὑπήκουσεν. οὐδὲν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεστράφητε οὐδὲν τούτων Δημ. 10, 9 οὐδόλως ἐφροντίσατε οὐδὲ ἐδώσατε καμμίαν προσοχὴν εἰς ταῦτα. λέγων μᾶλλον ἐπεστραμμένα Ἡρ. 8, 62 ἴδ. ἀποστρέφω.

ἐπιστροφή ἡ: εἴην ὅθι δαΐων ἀνδρῶν ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μείξουσιν Σοφ. Ο. Κ. 1045 εἴθε νὰ εἶμαι ἐκεῖ, ὅπου τῶν ἐχθρικῶν ἀνδρῶν αἱ μεταστροφαὶ (= οἱ ἄνδρες ἐπιστραφέντες, γυρίσαντες) θὰ ἐπιφέρωσι τὴν συμπλοκήν. μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν Αὐτ. 537 διαδοχαὶ (ἀπαλλαγαὶ) ἀναριθμήτων κακῶν. ‖ ἐνδιατριβή, τόπος ἐν ᾧ δύναταί τις νὰ ἐνδιατρίψῃ· Σπερχειὲ ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί Ἀπ. Αἰσχ. 249 (Ἀρφ. Βάτρ. 1383) καὶ βούνομοι («ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι» Σχ. Ἀρφ.) ἐνδιατριβαί. πόλιν ἕξει πατρῴων δωμάτων τ' ἐπιστροφάς Αἰσχ. Ἑπτ. 635 θὰ καταλάβῃ τὴν πόλιν του καὶ θὰ ἐνδιατρίβῃ (ἐπιστροφὰς) ἐν τοῖς πατρικοῖς δώμασι. ξενοτίμους ἐπιστροφὰς δωμάτων αἰδόμενός τις ἔστω Εὐμ. 550 διατελείτω τις αἰδούμενος τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τῶν ξένων διατριβὴν καὶ τιμάτω αὐτοὺς (τὸ ξενοτίμους κατηγορούμ.). Ἕλλην πεφυκὼς οἷσιν (= ἐκ τούτων, οἷς) οὐκ ἐπιστροφαί Εὐρ. Ἑλ. 440 οἵτινες ἐνταῦθα δὲν εἶνε δεκτοὶ εἰς φιλοξενίαν. πρὸς τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν Σοφ. Ο. Τ. 134 ὑπὲρ (πρὸς τὸ συμφέρον) τοῦ ἀποθανόντος ἐλάβετε ταύτην τὴν πρόνοιαν. ‖ τὰ τῶν βασιλέων παθήματα ἴσασι πάντες ὧν ἐπιστροφή τις ἦν Εὐρ. Ἰ. Τ. 671 γνωρίζουσι τὰ παθήματα τῶν βασιλέων πάντες, ὅσοι εἶχον ἐπικοινωνίαν τινὰ (πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους): ὅσοι ἔτυχε νὰ γνωρίσουν τὸν κόσμον.

ἐπίστροφος 2: ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων α 177 ἠγάπα νὰ συναναστρέφηται μὲ τοὺς ἀνθρώπους: ἦτο κοινωνικὸς (ἐπιστροφὴν ἔχων). Ἄλλοι: «ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ποιούμενος τῶν ἀνθρ.» Σχ. ἐπίστροφος δαίων θ 163 «ἐπιστρεπτικὸς οἷον ἐπιμελὴς» τῶν φορτίων. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς γρ. ταύτης τοῦ Ἀριστοφάνους προτιμῶσι συνήθως τὴν τοῦ Ἀριστάρχου: ἐπίσκοπος (ὅ ἴδε). τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ Αἰσχ. Ἀγ. 407 τὸν δὲ μετὰ τούτων ἀναστρεφόμενον ἄνδρα ὡς ἄδικον ἐξολοθρεύει (ὁ θεός).

ἐπιστρωφάω: θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόληας ρ 486 «ἐπιφοιτῶσι»: συχνὰ ἐπισκέπτονται τὰς πόλεις. ὅν τε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 44 συχναὶ μέρ. καταλαμβάνουσι. ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον, τότ' ἤδη (τόθ' ἡδὺ Auratus) ψῦχος ἐν δόμοις πέλει ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου Αἰσχ. Ἀγ. 963 ὅταν δὲ ὁ Ζεὺς ἀπὸ πικρᾶς ὄμφ. ποιῇ οἶνον (τ. ἔ. ὅταν δὲ ὁ Ζεὺς πεπαίνων τοὺς πικροὺς ὄμφακας ποιῇ αὐτοὺς ἐπιτηδείους εἰς παρασκευὴν οἴνου, δηλ. θέρους), τότε «πλέον» ψῦξις («δροσιά») ἐν τῷ οἴκῳ ὑπάρχει, ἐν ᾧ ὁ τέλειος (οὗ ἄνευ ὁ οἶκος ἀτελής) ἀνήρ, ὁ κύριος τοῦ οἴκου, ἀναστρέφεται ἐν αὐτῷ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον; Εὐρ. Μήδ. 666 ἀπὸ ποῦ (ἐρχόμενος) γυρίζεις ἢ γυρνᾷς σὲ τοῦτα τὰ χώματα; (Δ. Βερν.).

ἐπισχεσία ἡ: οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε φ 70 καὶ δὲν ἠδύνασθε νὰ εὕρητε ἄλλον λόγον, ἵνα προβάλητε, παρὰ τὴν μνηστείαν μου.

ἐπίσχεσις ἡ: οὔ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι ρ 451 κυρ. οὐδεμία ἐπικώλυσις οὐδὲ φειδὼ ὑπάρχει τῶν ἀλλοτρίων, ὥστε χαρίσασθαι ἐξ αὐτῶν τ. ἔ. ἀφειδῶς εἰώθεσαν οἱ ἄνθρωποι χαρίζεσθαι τῶν ἀλλοτρίων· οὐδὲν γὰρ κωλύει· πρβ. τὸ παροιμιῶδες «μὲ ξένα κόλλυβα μνημονεύεσαι».

ἐπίσχω: ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χειρῶν υ 266 ἀναχαιτίσατε τὴν καρδίαν σας ἀπὸ (πάσης) διὰ λόγων ἐπιπλήξεως καὶ βιαιοπραγίας. Περὶ τοῦ ἐπισχόμενος ἐξέπιε Πλ. Φαίδων 117 C καὶ ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας Ὕμν. Δήμ. 176 ἴδ. ἐπέχω ἐν τέλει.

ἐπίταγμα τό: ἐν ἐκείναις ταῖς πολιτείαις πάντα ἐξ ἐπιτάγματος γίνεται Δημ. 19, 185 πάντα γίνονται δι' ἑνὸς διατάγματος. πολυτελὴς ἦν ἡ Νικαρέτη τοῖς ἐπιτάγμασι 59, 29 ἴδ. πολυτελής.

ἐπιταλαιπωρέω ἐπὶ (= πρὸς) ταῖς ὑπαρχούσαις ταλαιπωρίαις καὶ ἄλλας νέας ὑπομένω· περὶ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν Θουκ. 1, 123 ὀφείλομεν ὑποστηρίζοντες τὰ παρόντα νὰ ὑπομένωμεν νέας ταλαιπωρίας χάριν (κυρ. προκειμένου περὶ) τῶν ἔπειτα μελλόντων· ὅπου ἡ ἐξάλειψις τῶν μελλόντων πλημμελής, ὅπερ προσετέθη διὰ τὴν ἀκριβεστέραν ἀντίθ. πρὸς τὰ προγεγενημένα, ὅπου ἐπίσης

πλεονάζει ἡ προ-. πρβ. 3, 39, 8. Πλ. Παρμεν. 141 Ε.

ἐπιτάξ «παρὰ Καλλιμάχῳ ('Απ. 327) ἐπίρρημα παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα· εἰς δὲ τὸ Ῥητορικὸν λεξ. εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως» Μ. Ἐ. 365, 25. Κατὰ δὲ τὸν Ἑλλάδιον ἐν Φωτ. Βιβλ. (532, 36 Bekk.) τὸ ἐπιτὰξ σημαίνει, «ὃ κατ' ἐπίταγμα καὶ κέλευσιν πράττεται». Ἐν Ἀράτ. 380 ἐπιτὰξ ἄλλῳ παρακείμενος ἄλλος ἀστὴρ σημ. καθεξῆς κατὰ τάξιν. Τὸ δὲ ἐκ τοῦ Μ. Ἐ. (ἔνθ. ἀν.) κωμικὸν ἀπόσπ. (ἴδ. Ἀποσπ. Ἀνωνύμ. 623 Mein.): ὅστις τῆς ὁδοῦ ἡγήσεταί σοι τὴν ἐπιτὰξ κατὰ τὴν γνώμην μου σημ. ὅστις νά σε ὁδηγήσῃ (ἀπὸ) τὸν συντομώτερον δρόμον.

ἐπιτάσσω προστάσσω, ἐντέλλομαι. Ἡ σύνταξις ἐπιτάσσω τι, ἢ τινὰ (ἐπί) τινι, καὶ ἐπιτάσσω τινί τι (ἢ μετ' ἀπρφ.). μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς Σοφ. Ο. Κ. 839 μὴ διάταττε ὅσα δὲν εἶσαι κύριος νὰ ἐκτελέσῃς. δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη Θουκ. 1, 141 ἀπαίτησις ἐπιβαλλομένη ἐκ τῶν ὁμοίων (ἀρσεν.) πρὸ δίκης (ὅθεν: ἄνευ δίκης) εἰς τοὺς ἄλλους. Τὸ ὑπὸ τῶν ὁμοίων τοῦ Cobet δηλοῖ ἄμεσον ἐπιταγήν, ἥτις δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα ἄλλο τι μεῖζον εὐθὺς ἐπιταχθήσεσθε 1, 140 κυρ. θὰ προσταχθῆτε εὐθὺς ἄλλην τινὰ βαρυτέραν προσταγὴν (παθητ. ἐκ τοῦ ἐπιτάσσω τί τινι· πρβ τὸ παθ. ἐπεβουλεύοντο 1, 2). Λακεδαιμονίοις πρὸς ταῖς αὐτοῦ ὑπαρχούσαις ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας τοῖς τἀκείνων ἑλομένοις ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι 2, 7 ἐκ τῶν πολλῶν διορθ. κρίνω μνείας ἀξίαν τὴν τοῦ L. Herbst ἐπετάχθη σ' τ. ἔ. ἐπετάχθη διακοσίας, ὅπερ συμφωνεῖ πρὸς τὰ ὑπὸ Διοδ. Σ. 12, 41 λεγόμενα: ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐδόθη διαταγὴ εἰς τοὺς προστεθέντας μὲ τὸ μέρος των ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας νὰ κατασκευάσωσι διακοσίας ναῦς ἐκτὸς τῶν αὐτοῦ (ἐν Πελοποννήσῳ) ὑπαρχουσῶν. εἰ 'πιταξόμεσθα Εὐρ. Ἰκ. 521 ἂν θὰ μᾶς προστάξουν. ἐπετετάχατο (Ἰων. = ἐπιτεταγμένοι ἦσαν) ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρ. 7, 85 ἦσαν τεταγμένοι μεταξὺ τῶν Περσῶν ἀλλ' ὄπισθεν αὐτῶν. τό γ' εἶδος αὐτὸ σοῦ κατηγορεῖ σιγῶντος, ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος, τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ ἐπιτάσσεσθαι θέλοις Εὐρ. Ἀπ. 690 ἡ μορφή σου σιωπῶντος δεικνύει σὰν νὰ εἶσαι ὄχι ὑπήκοος, θέλεις δὲ νὰ προστάττῃς μᾶλλον παρὰ νὰ δέχησαι προσταγάς. οἱ ἐπιτεταγμένοι Θουκ. 5, 72 οἱ ἐν τῇ ὀπισθοφυλακῇ τεταγμένοι. τί γὰρ ἄν τις ὑπολάβοι ἡμαρτῆσθαι, ἃ Πρωταγόρας ἐπιτιμᾷ, ὅτι εὔχεσθαι οἰόμενος ἐπιτάττει εἰπὼν «μῆνιν ἄειδε θεά» Ἀριστοτ. Ποιητ. 19 (1456b 15) διότι τί ἁμάρτημα ἤθελέ τις ἐκλάβῃ ὅτι ἔχει γίνῃ ἐν οἷς ψέγει ὁ Πρωταγόρας τὸν Ὅμηρον, ὅτι, ἐν ᾧ ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι εὔχεται, προστάττει εἰπὼν «τὴν ὀργὴν ψάλλε, ὦ θεά».

ἐπιτεθυμμένος ἴδ. ἐπιτύφω.

ἐπιτείνω τείνω ἐπί τι, ἐπί τινος, ἐπί τινι, ἐξαπλώνω· ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν λ 19 ὀλεθρία νὺξ (σκότος) εἶνε ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων. || τεντώνω ἀντίθ. τῷ ἀνιέναι· λύραν ἐπίτειν' ἕως ἂν ἁρμόσῃ Ἀπ. Μάχων. 2 (Ἀθην. 345 F) ἴδ. ἁρμόζω. || ἐπαυξάνω· ἐκλεγόμενοις τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο Δημ. 56, 24 ἴδ. ἐκλέγω. ὧν ἕνεκά φημι χρῆναι ἡμᾶς ἐπιταθῆναι εἰς ἀνδραγαθίαν Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 82 λέγω ὅτι πρέπει νὰ βάλωμεν ὅλην μας τὴν προθυμίαν (ὅλα μας τὰ δυνατά). διὰ νὰ κάμωμεν ἀνδραγαθήματα. Ἀμτβ. ἐὰν δ' ἐπιτείνωσι τῷ ἐλάττονες ὄντες μείζονας οὐσίας ἔχειν, ἡ τρίτη ἐπίδοσις γίνεται τῆς ὀλιγαρχίας Ἀριστοτ. Πολ. 4, 6 (1293a 27) ἐὰν δὲ προβαίνῃ ἡ κατάστασις αὕτη οὕτως, ὥστε ἐν ᾧ εἶνε ὀλιγώτεροι νὰ ἔχωσι μεγαλιτέρας περιουσίας, προέρχεται ἡ τρίτη πρόοδος (τὸ τρίτον προοδευτικὸν εἶδος) τῆς ὀλιγαρχίας. ἐν μὲν τοῖς μέρεσι σαφής, ὑπὸ (διορθοῦσι περὶ ἢ κατὰ) δὲ τὴν σύνταξιν διὰ τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας ἄδηλος εἶναι δοκῶν Μαρκελλίν. βίος Θουκ. § 50 διὰ τὸ μῆκος (ἄλλοι: διὰ τὸ συμπεπυκνωμένον) τῶν περιόδων καὶ τῶν ἐννοιῶν φαίνεται ὅτι (ὁ λόγος αὐτοῦ) γίνεται ἀσαφής. νομίζων τοὺς οὕτω παιδευομένους μᾶλλον μὲν ἂν δύνασθαι.. ἀσιτήσαντας ἐπιπονῆσαι, μᾶλλον δ' ἂν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι Ξεν. Λακ. Πολ. 2, 5 θὰ ἠδύναντο «νὰ βαστάξουν» περισσότερον καιρὸν μὲ τὸν αὐτὸν σῖτον.

ἐπιτειχίζω τειχίζω ἐπί τινα, τ. ἔ. τεῖχος, ὀχύρωμα, φρούριον (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν πολεμίων) ἀνεγείρω ἐναντίον (πρὸς ἐνόχλησιν) αὐτῶν. ἦλθες ἐς Δεκέλειαν καὶ ἐπετείχισας τῇ πατρίδι Ἀνδοκ. 1, 101 ἐτείχισας (ὠχύρωσας) αὐτὴν ἐναντίον τῆς πατρίδος. δύο ἐν Εὐβοίᾳ κατέστησε τυράννους, τὸν μὲν ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτειχίσας, τὸν δ' ἐπὶ Σκίαθον Δημ. 8, 36 τὸν μὲν ἐγκαθιδρύσας ἀπ. τῆς Ἀττικῆς ὡς ἐπιτείχισμά τι. Ὁμοίως τυραννίδ' ἐπετείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ 10, 8 ἐγκαθίδρυσε τυραννίδα ἐν τῇ Εὐβοίᾳ ἐναντίον ὑμῶν.

ἐπιτείχισις ἡ, κτίσις (τείχισις) φρουρίου, ὀχυρωμάτων ἐναντίον τινός· Θουκ. 1, 142.

ἐπιτείχισμα τό, τὸ ἐπιτετειχισμένον ἔρυμα, τὸ ἐναντίον τινὸς ᾠκοδομημένον ὀχύρωμα· κατασκευάζοντος ὑμῖν ἐπιτείχισμα τὴν Εὔβοιαν Δημ. 8, 66 ἐν ᾧ κατεσκεύαζε τὴν Εὔβοιαν ὀχύρωμα ἐναντίον σας. Καὶ μετὰ γεν. ἐξ ἀντικειμ. χαλεπὸν πολεμεῖν ἐστιν Ἀθηναίοις ἔχουσι τοσαῦτα ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας Δημ. 4, 5 δύσκολον εἶνε νὰ πολεμῇ ἐναντίον τῶν Ἀθην., οἵτινες ἔχουσι τόσα (ὁρμητήρια) φρούρια ἐναντίον τῆς χώρας του. Μτφ. ἡ φιλοσοφία ἐπιτείχισμα τῶν νόμων Ἀλκιδάμας (ἐν Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 3 σ. 1406 a 12) προπύργιον (ὑπὲρ) τῶν νόμων (κατ' ἄλλους: ἐναντίον τῶν νόμων).

ἐπιτειχισμός ὁ: ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν

ἐζήτει Δημ. 18, 87 ἄλλο μέσον (τρόπον) προσβολῆς ἐναντίον τῆς πόλεως ἐζήτει.

***ἐπιτέλλω*:** κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν Α 25 ἔντονον δὲ λόγον (αὐστηρὰν προσταγὴν) προσέταττε. τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν Β 643 εἰς τοῦτον δὲ ἦσαν ἀνατεθειμένα πάντα (τ. ἔ. πᾶσα ἡ διεύθυνσις), δηλ. νὰ βασιλεύῃ μεταξὺ τῶν Αἰτωλῶν· τὸ ἀνασσ. εἶνε συμπληρωματικὴ ἐπεξήγ. εἰς τὸ πάντα. Ὁμοίως λ 524. πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται Ἡσ. Ἔργ. 565 πρῶτον παμφαὴς (ὅλος φαινόμενος) ἀνατέλλει. Ἀμτβ. στενάχω, πῆ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι Αἰσχ. Πρ. 100 στενάζω (διανοούμενος) πῶς τέλος πάντων θὰ ἐπιφανῆ τὸ τέρμα τῶν παρόντων μόχθων. Μτφ. ὡραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη Θέογν. 1275 ὡραῖος καὶ ὁ Ἔρως ἐπιφαίνεται (ἐμφανίζεται, παρουσιάζεται), ὁπόταν ἡ γῆ μὲ ἀνοιξιάτικα λουλούδια φουντωμένη πρασινίζει (καὶ λουλουδίζει).

ἐπιτέχνησις κυρ. μεταρρύθμισις ἐν τῇ τέχνῃ νέα· ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα, πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἰέναι πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ Θουκ. 1, 71 κυρ. καὶ εἰς ἡσυχάζουσαν μὲν πόλιν τὰ ἀκίνητα νόμιμα (ἔθιμα) εἶνε ἄριστα, ἄνθρωποι δ' ὅμως ἀναγκαζόμενοι πολλὰ νὰ ἐπιχειρῶσι ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ πολλῶν νεωτερισμῶν.

ἐπιτήδειος 3 καὶ 2, Ἰων. ἐπιτήδεος (πρβ. ἐπιτηδὲς) ὁ πρός τι κατάλληλος, ἁρμόδιος, χρήσιμος· παραθ. ἐπιτηδειότερος, Ἰων. ἐπιτηδεότερος (Δ. Γ. ἐπιτηδεώτερος), ἐπιτηδειότατος, Ἰων. ἐπιτηδεότατος (Δ. Γ. -τηδεώτατος), ἐπιτηδειέστατος Δημόκριτος παρ' Εὐσταθίῳ (1441, 17). εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος Ξεν. Ἀπ. 2,3, 9 ἐὰν εἶχες κύνα κατάλληλον εἰς φύλαξιν προβάτων. ἄνδρας ἀπέκτειναν... οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι Θουκ. 8, 70 κυρ. οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο κατάλληλοι (τ. ἔ. ἄξιοι) νὰ φονευθῶσιν (κυρ. «νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν μέση»). ἐπιδείξω αὐτὸν ἐπιτηδειότερον τεθνάναι μᾶλλον ἢ σῴζεσθαι Ἀνδοκ. 4, 25 θὰ ἀποδείξω ὅτι εἶνε ἁρμοδιώτερος (δηλ. ὅτι ἀξίζει) νὰ φονεύηται μᾶλλον ἢ νὰ σῴζηται. ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον ἔπαισεν ἂν Ξεν. Ἀν. 2, 3, 11 ἐκλέγων τὸν πρὸς τοῦτο (πρὸς τὸ παίεσθαι) κατάλληλον, τὸν ἐκτύπα (κυρ. θὰ τὸν ἐκτύπα: ἐμποροῦσε νὰ τὸν κτυπᾷ). μεμαθηκυῖα μὴ κακῶς ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια Δημ. 59, 42 διότι εἶχε μάθῃ νὰ ζῇ καλά, νὰ μὴ στερῆται τίποτε. χρόνον ἐμμείναντες ὅσου (= δι' ὅσον) εἶχον τὰ ἐπιτήδεια Θουκ. 2, 23· πρβ. 3, 1. ἀναλαβόντας αὐτὰ ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς δίαιταν ὑπῆρχεν ἐπιτήδεια ἀφορμᾶσθαι 7, 74 ἀφ' οὗ ἀναλάβωσι μόνον ἐκεῖνα, ὅσα ἦσαν εἰς αὐτοὺς πρόσφορα πρὸς θεραπείαν τοῦ σώματός των, ν' ἀναχωρῶσιν. ἤλπιζον... οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πράγματα, ἀλλὰ χρόνῳ τῶν Ἀθηναίων μὲν προσιόντων τοῖς ἀφεστηκόσι, τοῖς δὲ οὐκ οὔσης ἀθρόας τῆς δυνάμεως, καταστήσειν αὐτὰ ἐς τὸ ἐπιτήδειον 4, 76 ἤλπιζον ὅτι τὰ πράγματα δὲν θὰ μείνωσιν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, ἀλλ' ὅτι θὰ μεταρρυθμίσωσιν αὐτὰ συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν των (κατ' εὐχήν), ἐν ᾧ μὲ τὸν καιρὸν οἱ μὲν Ἀθηναῖοι θὰ προσέρχωνται εἰς βοήθειαν τῶν ἀφισταμένων, οἱ δὲ Βοιωτοὶ δὲν θὰ ἔχουν συγκεντρωμένην τὴν δύναμίν των. ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον 6, 41 ἴδ. κατασκοπή. κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσιν αὐτοῖς μόνον ἐπιτηδείως ὅπως πολιτεύσουσι θεραπεύοντες 1, 19 φροντίζοντες πῶς οἱ σύμμαχοί των νὰ ἔχωσι πολίτευμα ὀλιγαρχικὸν συμφώνως πρὸς τὸ ἴδιόν των μόνον συμφέρον.

***ἐπιτηδές*:** μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν ο 28 οἱ ἀνδρειότατοι τῶν μνηστήρων ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν (ἢ τὴν δύναμιν) σὲ ἐνεδρεύουσιν. Πέλοπα κατόμνυμι... ἦ μὴν ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας σαφῶς καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν ἀλλ' ὅσον φρονῶ Εὐρ. Ἰ. Α. 473 σοὶ ὁρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Πέλοπος, ὅτι ἀληθῶς θὰ σοὶ εἴπω καθαρὰ ὅ τι ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ τίποτε ἄλλο περισσότερον (παραπάνω, κυρ. μὲ ὡρισμένον σκοπόν, ἔθ. μὲ πονηρίαν) παρὰ τόσον μόνον ὅσον φρονῶ. τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προύταξεν Θουκ. 3, 112 οὕτω καὶ ἡμεῖς: ὁ Δημ. προέταξεν ἐπίτηδες πρώτους τοὺς Μεσσηνίους.

***ἐπιτήδευμα*:** ἡ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴ παρανομία Θουκ. 6, 28 ἴδ. παρανομία.

ἐπιτήδευσις ἡ, ἡ συστηματικὴ πρᾶξις, ἄσκησίς τινος· ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν Θουκ. 7, 86 «διὰ τὸ πᾶσαν ἀρετὴν νομίμως ἐπιτετηδευκέναι» Σχ. διὰ τὴν ὅλην συστηματικὴν διὰ τῶν νομίμων καὶ τῶν ἐθίμων κανονιζομένην σπουδὴν πρὸς τὸ ἀνθρωπίνως εὐγενές (Κλάσσεν). Μᾶλλον: διὰ τὴν νόμιμον ἐκ συστήματος ἄσκησιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν ἀναφορικῶς πρὸς πᾶσαν ἀρετήν.

ἐπιτηδεύω ἐπίτηδες ποιῶ τι, ὅθεν ἀσκῶ τι μετ' ἐπιμελείας (συστηματικῶς), ἀκολουθῶ, μιμοῦμαι, σκοπίμως πράττω τι· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς πολλή 'στ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά Σοφ. Ἠλ 309 ἀλλ' ὅταν εἶνε κανεὶς μέσα εἰς τὰ κακά, πολλὴ ἀνάγκη εἶνε νὰ μὴ ἐμπορῇ νὰ κάμνῃ παρὰ κακά. λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας Ἀρφ. Βατρ. 1069 ἐδίδαξας τὰ μειράκια τὴν συστηματοποίησιν τῆς φλυαρίας καὶ στωμυλίας. Τὸ λαλεῖν καὶ τὴν λαλιὰν ὁ μὲν Εὐριπίδης ἐννόει ὡς δεξιότητα περὶ τὸ λέγειν (ἴδ. στ. 954), ὁ δ' Αἰσχύλος ὡς φλυαρίαν.—τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν Θουκ. 1, 37 τοῦτο ὅμως ἔπραξαν συστηματικῶς, ἵνα κακουργῶσι καὶ ὄχι ὑπὸ χρηστότητος. ἄλλας κύνας εἶχες ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν Ξεν. Κ. Π 1, 6, 40 εἶχες ἄλλας κύνας

ἐξησκημένας, ἵνα τὸν συλλαμβάνωσι «'ς τὰ πόδια»: δρόμῳ, τρέχουσαι. τὸ μέν κού τι καὶ τὸ χωρίον συμμαχέει... τὸ δὲ καὶ μᾶλλόν τι ἐπετηδεύθη Ἡρ. 1, 98 ἀφ' ἑνὸς μὲν βέβαια καὶ τὸ χωρίον (ἡ θέσις) κάπως συντελεῖ..., εἰς ἓν ὅμως ἄλλο μέρος συνετέλεσε καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ τέχνη. Τὸ τὸ μέν κεῖται ἐπιρρημ., ἀλλὰ τὸ τὸ δὲ ὡς οὐσ.

ἐπιτίθημι τίθημι (βάλλω) τι ἐπί τινος. Ἡ σύνταξις ἐπιτίθημί τί τινι (σπαν. τινός) ἢ ἐπὶ (πρός) τι ἢ ἐπί τινος· τὸ μέσ. καὶ μετ' ἀπαρέμφ. τύμβον τε χῶσον κἀπίθες μνημεῖά μοι Εὐρ. Ἰ. Τ. 702 κάμε μου τάφον (ἴδ. χώννυμι) καὶ ἐπ' αὐτοῦ θὲς τὰ εἰς ἀνάμνησίν μου χρήσιμα. εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα α 140 ἀφ' οὗ ἔβαλεν ἐπ' αὐτῆς πολλὰ φαγητά. ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια κ 355 ἐπ' αὐτῶν δὲ ἔθετε χρυσᾶ κάνιστρα. ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ φ 267 (καύσαντες τὰ μηρία καὶ) προσενεγκόντες θυσίαν εἰς τὸν κλυτ. Ἀπόλλωνα. οὐδ' ἂν θύσαιμ' οὐδ' ἂν σπείσαιμ' οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν Ἀρφ. Νεφ. 426 δὲν θὰ προσφέρω θυσίαν οὐδὲ σπονδήν, οὐδὲ κἂν λιβάνι θὰ βάλω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ των. ‖ συστήσαντες γὰρ τὸν μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, οὕτω τὰ τυχόντα ὀνόματα ἐπιτιθέασι Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 9 (1451^{b} 13) διότι, ἀφ' οὗ συναρμολογήσωσι τὸν μῦθον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς πιθανότητος, ἔπειτα ἐπιθέτουσι τὰ τυχόντα ὀνόματα εἰς τὰ πρόσωπά των. Καὶ μέσ. δίδω ὄνομα· ἐπὶ πᾶσι τίθενται (ἐνν. ὄνομα ἐκ τοῦ προηγ. ἀνώνυμος· ὑποκ. οἱ ἄνθρωποι) ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες θ 554 εἰς ὅλους βάζουν ὄνομα, ὅταν οἱ γονεῖς των τοὺς γεννήσωσι. θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί Β 39 λύπας ἀκόμη καὶ στεναγμοὺς ἔμελλε νὰ ἐπιβάλῃ (προξενήσῃ) εἰς τοὺς Τρ. Καὶ μετ' ἀπρφ. ἐπιθεὶς δὲ (ἐνν. τιμωρίαν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· κυρ. ἐπαναλαμβάνεται τὸ προηγ. ἐπέβαλε) καὶ εἴ τις ταῦτα φύγοι, μηδενὸς ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν Ξεν. Λακεδ. 3, 3 ἐπιβαλὼν δὲ τὴν ποινὴν καὶ εἰς πάντα, ὅστις ἤθελεν ἀποφύγῃ τοὺς πόνους τούτους, νὰ μὴ λαμβάνῃ κανὲν πλέον τιμητικὸν ἀξίωμα. ἤδη κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ Πλ. Εὐθύδ. 301 Ε τώρα πλέον ἐπιθέτεις τὸν κολοφῶνα εἰς τὴν σοφίαν σου. δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νενεανιευμένοις ἐπέθηκεν Δημ. 21, 18 εἰς ὅλα τὰ ἀνδραγαθήματά του («ταῖς παλληκαριαῖς του») ἐπέθηκε τὸν κολοφῶνα διὰ τῶν ἑξῆς δύο ἔργων του. ἐπιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν Ἰσαῖ. 7, 16 νὰ ὁρκίζηταί τις θέτων πρὸς πίστωσιν τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερείου. ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι Ε 751 ν' ἀνοίξωσιν (ἀναπετάσωσι) καὶ νὰ ἐπιθέσωσι (κλείσωσι) τὸ πυκνὸν νέφος, δι' ὧν κλείεται ὁ οὐρανός: νὰ ἀνοίξωσι καὶ νὰ κλείσωσι τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν Κ 46 εἰς τὰς θυσίας λοιπὸν τοῦ Ἕκτορος ἔστρεψε μᾶλλον τὸν νοῦν του (προσέσχε μᾶλλον τὸν νοῦν)· πρβ. τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε φ 1 ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν της. ‖ παραδίδω εἴς τινα ἐπιστολήν, καὶ κυρ. βάλλω μέσα εἰς τὰ χέρια τοῦ ἀγγέλου τὸ γράμμα καὶ τοῦ λέγω νὰ τὸ δώσῃ πρὸς τὸν δεῖνα εἰς τὸ δεῖνα μέρος· πρβ. Ἁρποκρ. «λέγειν ἦν εἰθισμένον ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν» (ἀγγέλῳ)· οὐδὲ τὰς ἐπιστολὰς ἀπέδωκας αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς ἐπεθήκαμεν Δημ. 34, 28 τὰς ὁποίας ἡμεῖς σοὶ παρεδώσαμεν («ἐδώσαμεν εἰς τὰ χέρια σου»). γράψας (βιβλίον) ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε Ἡρ. 3, 42 γράψας ἐπιστολὴν ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ταχυδρόμου, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς Αἴγυπτον: διηύθυνεν αὐτὴν εἰς Αἴγ. ταῦτα Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μυτιλήνην Ἡρ. 5, 95 περὶ τούτων ὁ Ἀλκαῖος ποιήσας ποίημα παραδίδει αὐτὸ (εἰς τὸν ταχυδρόμον) διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς Μυτιλήνην· ἴδ. Bergk Ἀπ. 32 καὶ τὸ ῥ. ἀντεπιτίθημι. ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά Ἡσ. Ἔρ. 695 ὅταν εἶσαι ὥριμος κατὰ τὴν ἡλικίαν, νὰ παίρνῃς γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν σου, μήτε πολὺ κάτω τῶν τριάκοντα ἐτῶν ὅταν εἶσαι, μήτε πολὺ ἐπάνω. δικαιοσύνην ἐπιθέμενος (ἐνν. αὐτῇ, τῇ δικαιοσύνῃ) ἤσκεε Ἡρ. 1, 96 ἤσκει δικαιοσύνην ἐπιχειρήσας αὐτῇ. οὐ κατὰ λαμπροφωνίην ἐπιτιθέμενοι (ἐνν. τῇ τέχνῃ) ἄλλοι σφέας παρακληΐουσι 6, 60 = οὐκ ἐπιτίθενται (οὐκ ἐπιχειροῦσιν) ἄλλοι τῇ τέχνῃ ταύτῃ κατὰ λαμπρ. καὶ παρακλ. σφᾶς: δὲν ἐπιδίδονται ἄλλοι εἰς τὴν τέχνην ταύτην ὡς λαμπροφωνότεροι καὶ ἀποκλείουσιν αὐτοὺς (τοὺς διαδόχους τοῦ πατρός των). ἠπείγετο ἐπιθέσθαι τῇ πείρᾳ Θουκ. 7, 42 ἐβιάζετο νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀπόπειραν ‖ ἐπιβάλλω, διατάττω· φὰς Ἀστυάγεα εἶναι τὸν ταῦτα ἐπιθέμενόν μοι Ἡρ. 1, 111 λέγων ὅτι ὁ Ἀστυάγης εἶνε ὅστις μὲ διέταξε (παρήγγειλε) ταῦτα. ταύτης δὲ περὶ ξυμπάσης συμβουλὴν πρῶτον δόντες καὶ λόγον ἐπ' αὐτῇ νόμον ὕστερον ἐπιθώμεθα Πλ. Νόμ. 918 Α ἀφ' οὗ δὲ δώσωμεν συμβουλὴν περὶ συμπάσης ταύτης (τῆς καπηλείας) καὶ κατόπιν αὐτῆς λόγον, ἂς ἐπιβάλωμεν (δώσωμεν) ὕστερον καὶ τὸν περὶ ταύτης νόμον. τόδ' ἐπέθου θύος δημοθρόους τ' ἀράς Αἰσχ. Ἀγ. 1409 ἴδ. θύος. οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήσασιν (Weil: ἀτυχήμασιν) ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν τὰς συμφοράς Δημ. 23, 70 δὲν ἐπετέθησαν (μανιώδεις) ἐναντίον τῶν ἀτυχησάντων, ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἀνεκούφισαν τὰς συμφορὰς αὐτῶν. Ἐν δὲ Ἰσοκρ. 2, 3 τὸ φανερῶς ἐξεῖναι τοῖς τε φίλοις ἐπιπλῆξαι καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς (νὰ ἐπιτρέπηται) νὰ ψέξωσι (ἐπικρίνωσι) τὰ σφάλματα ἀλλήλων. Ἐν Ἀλκμ. Ἀπ. 64 ἔστι παρέντων (Αἰολ. ἀντὶ τοῦ παρόντων) μνᾶστιν ἐπιθέσθαι ὁ Bergk εἰκάζει τί-

θεσθαι: δύναται τις τῶν παρόντων νὰ μνημονεύσῃ.

ἐπιτῑμάω κατόπιν, ὕστερον τιμῶ π. χ. μετὰ τὸν θάνατόν του τιμῶ τινα· τὸν ἀδελφεὸν Στησαγόρην ἐπιτιμέων Ἡρ 6, 39 τιμῶν τὸν ἀδελφόν του Στησ. ἀποθανόντα (μετὰ θάνατον): πρὸς τιμήν του. τὴν ἀρχαίαν δίκην ἐπιτιμέων 4, 43 ἐπιβεβαιώνων, ἐπικυρῶν τὴν παλαιὰν τιμωρίαν. τοῖς ἐξάρνοις ἐπετιμήσατε (ὀρθοτέρα γρ. εἶνε ἐτιμήσατε) ταλάντου ἑκάστῳ Αἰσχίν. 1, 113 εἰς τοὺς ἀρνουμένους ἐπεβάλετε πρόστιμον ἑνὸς ταλάντου. ‖ καταλογίζω τι εἴς τινα ὡς σφάλμα· ἐπιτιμᾶν ὑμῖν τι πειρωμένων τῇ κατ' ἐμὲ ἀγνοίᾳ Δημ. 1472, 4 προσπαθούντων νὰ ἐπιτιμῶσιν ὑμᾶς διὰ τὴν περὶ ἐμὲ γενομένην πλάνην, ἁμαρτίαν. ἵν' εἰδῆτε ὅτι, ᾧ προσῆκε τοῖς τὸ πρῶτον ἁμαρτηθεῖσιν ἐπιτιμᾶν, οὗτος αὐτὸς πρότερος πολλῷ δεινότερ' εἴργασται Δημ. 54, 6 διὰ νὰ γνωρίζητε, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε τὸ καθῆκον νὰ κατακρίνῃ σφοδρῶς τὰ τὸ πρῶτον γενόμενα σφάλματα, αὐτὸς οὗτος πρότερον διέπραξε πολὺ χειρότερα. ἀπὸ τῶν λόγῳ καλῶς ἐπιτιμησάντων Θουκ. 3, 38 ἰδ. πιστός.

ἐπιτίμησις ἡ: καὶ γὰρ οὐ τοὺς αὐτοὺς ψηφιεῖσθαί τε περὶ σφῶν καὶ τὰ πράγματα ὥσπερ καὶ αὐτοὶ ὁρῶντας καὶ οὐκ ἄλλων ἐπιτιμήσει ἀκούοντας γνώσεσθαι Θουκ. 7, 48 δὲν ἤθελον οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν καὶ δὲν ἤθελον γνωρίσῃ τὰ πράγματα βλέποντες αὐτὰ ὅπως αὐτοὶ καὶ ὄχι ἐκ τῆς ἐπικρίσεως (τῆς συκοφαντικῆς παραστάσεως) αὐτῶν μανθάνοντες αὐτά.

ἐπιτιμητής ὁ, παιδευτής, τιμωρητής, ἐλεγκτής· ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς Αἰσχ. Πρ. 78 διότι ὁ ἐλεγκτὴς (κολαστὴς) τῶν ἔργων σου εἶνε βαρύς.

ἐπιτιμία ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ ἔχοντος πάντα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα ἐλέγετο ἐπιτιμία, ὡς ἀτιμία ἡ κατάστασις τοῦ ἐστερημένου τούτων (ἰδ. Γίλβερτ Εγχειρίδ. σελ. 247 μτφρ. Ν. Πολίτου). τὸ συνειλεγμένον εἰς τὴν ἐπιτιμίαν ἀργύριον Δημ. 18, 312 τὸ συνηθροισμένον ἀργ. πρὸς ἀνάκτησιν τῶν τοῦ πολίτου τιμῶν (τῆς ἐπιτιμίας), τὰς ὁποίας εἶχεν ἀπολέσῃ καὶ ἔγινεν ἄτιμος, διότι δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὸ ἐπιβεβλημένον πρόστιμον.

ἐπιτίμιον τό, τὸ ἐπὶ τιμῇ τινος ὄν, γιγνόμενον, τὸ εἰς τιμήν τινος χρησιμεῦον· ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια Σοφ. Ἠλ. 915 τοῦ Ὀρέστου εἶνε αὗται αἱ εἰς τὸν πατέρα προσφερόμεναι τιμαί. ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 1012 ἀπόφασις εἶνε νὰ ταφῇ ὑπὸ τῶν ὀρνέων (δηλ. ἐν τῇ κοιλίᾳ των: νὰ φαγωθῇ) καὶ μὲ τοῦτον τὸν ἄτιμον τρόπον νὰ λάβῃ τὴν ἐπιτάφιον τιμήν. τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε Πέρσ. 825 τοιαύτην βλέποντες τὴν ἀμοιβὴν (εἰρωνικῶς, ὅθεν: τιμωρίαν) τούτων τῶν ἔργων («ὧν ἐποίησαν καθ' ἱερῶν καὶ τῶν ἄλλων» Σχ.) ἐνθυμεῖσθε τας Ἀθήνας καὶ τὴν Ἑλλάδα. δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί Σοφ. Ἠλ. 1382 = οἷά ἐστι τἀπιτίμια (αἱ ἀμοιβαὶ τ. ἔ. αἱ τιμωρίαι) τῆς δυσσ. ἃ δωροῦνται θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις. δράσαντι δ' αἰσχρὰ δεινὰ τἀπιτίμια Εὐρ. Ἑκ. 1086 «δειναὶ καὶ χαλεπαὶ αἱ τιμωρίαι» Σχ. ‖ Ἐν τῷ Ἀττ. δικαίῳ ἡ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐπιβαλλομένη χρηματικὴ ποινή.

ἐπιτλάω: τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν Τ 220 διὰ τοῦτο ἡ καρδία σου ἂς ὑπομένῃ (ἀκούουσα μεθ' ὑπομονῆς) ἢ ἂς ἀκούῃ τοὺς λόγους μου ἡ καρδία σου = μεθ' ὑπομονῆς ἄκουέ με.

ἐπιτολμάω κυρ. τολμῶ ἐπί τινι, τολμῶ, λαμβάνω θάρρος· σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν α 353 ἂς πάρῃ τὴν ἀπόφασιν, ἂς ἀναλάβῃ θάρρος ἡ καρδία σου καὶ ἡ ψυχή σου ν' ἀκούσωσι (πρβ. Τ 220). ἐπιτολμᾶν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν (Δ. Γ. φέρειν, ἀλλὰ πρβ. 442: τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν) Θέογν. 442 ὀφείλει τις νὰ ὑπομένῃ (νὰ δέχηται, νὰ ὑποφέρῃ) μετ' ἐγκαρτερήσεως τὰ δῶρα τῶν ἀθανάτων θεῶν, ὁποῖα τὰ δίδουσιν.

ἐπιτόνιον τὸ (ἐπιτείνω): ἡ συντροφία ὥσπερ ἐπιτόνιόν ἐστι τῆς εὐνοίας Πλουτ. π. ἀγωγ 5 (3 D) τῇ συντροφίᾳ ἐπιτείνεται ἡ εὔνοια, ἡ κοινὴ ἀνατροφὴ αὐξάνει τὴν εὔνοιαν.

ἐπιτόσσαι ἀπαρφ. ἀόρ. ὅθ. ὁριστ. ἐπέτοσσα· ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν ναΐ κρημνάντων ἐπέτοσσε Πίνδ. Π. 4, 25 ἐπέτυχεν ἡμῶν (συνέτυχεν ἡμῖν) ἐν ᾧ χρόνῳ ἐκρεμῶμεν πλησίον τοῦ πλοίου τὴν χαλκ. ἄγκυραν (ἀναβιβάσαντες αὐτήν). Ὁμοίως Π. 1, 33 ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας «καταλαβὼν θυσίας τελοῦντας τῷ θεῷ» Σχ.

ἐπιτραπέουσι τοῦ

ἐπιτραπέω Ἰων. ἀντὶ ἐπιτρέπω.

ἐπιτρέπω. Ἡ σύνταξις = ἐπιτρέπω τι ἢ τινά τινι ἢ ἐπί τι, ἐπιτρέπω τινί τι ἢ περί τινος ἢ μετ' ἀπρφ. Ὧραι, τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός Ε 750 ὁ οὐρανὸς εἶνε ἐπιτετραμμένος εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῶν Ὡρῶν, ἐπειδὴ δι' αὐτῶν ὁρίζεται ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας καὶ οἱ τέσσαρες καιροὶ (ὧραι) τοῦ ἔτους. σμικραῖς ἑαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν ἐλπίσιν Εὐρ. Ἀπ. 921 ἐμπιστεύονται ἑαυτοὺς εἰς ἀσθενῆ πλοῖα, ἅτινα παρέχουσι μικρὰς ἐλπίδας. ἦ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν (= ἐμοὶ ἐπιτρέποιτ' ἂν) αἰτίας τέλος; Αἰσχ. Εὐμ. 437 τῷ ὄντι ἠθέλατε ἀναθέσῃ εἰς ἐμὲ τὴν τελικὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς κατηγορίας σας; οἳ τῇ γνώμῃ δῆλοι ὦσιν μὴ ἐπιτρέψοντες Θουκ. 1, 71 κατὰ δὲ τὴν προαίρεσιν δεικνύουσι (δεικνύουσι τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν) ὅτι, ἂν ἀδικῶνται, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψωσιν. Μόνον μετὰ δοτ. ἐλπίδι τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν ἐπιτρέψαντες Θουκ. 2, 42 ἐκ τῆς ἐλπίδος ἐξαρτήσαντες τὸ ἄδηλον τῆς μελλούσης

εὐτυχίας. ἤθελον τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι Θουκ. 1, 28 ἤθελον ν' ἀναθέσωσι τὴν κρίσιν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἑτοῖμος ὢν Βρασίδᾳ μέσῳ δικαστῇ ἐπιτρέπειν Θουκ. 4, 83 ν' ἀναθέσῃ τὴν περὶ τῆς ὑποθέσεως ἀπόφασιν εἰς τὸν Βρασ. ὡς ἀμερόληπτον δικαστήν. Ὁμοίως 7, 18. καὶ τοῖς εἰδόσιν ἐπιτρέπειν ἐγὼ ἐβουλόμην, τοῖς ἴσοις Δημ. 55, 9 ἤθελον ἐγὼ ν' ἀναθέσω τὴν περὶ τῆς ὑποθέσεως ἀπόφασιν εἰς τοὺς εἰδότας τὸ χωρίον, ἐννοῶ τοὺς ἀμερολήπτους ἐξ αὐτῶν. δεδιέναι δὲ περὶ τῇ πάσῃ πόλει, μή, ἐκείνων ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ἐπιτρέπωσιν Θουκ. 2, 72 φοβοῦνται δὲ καὶ δι' ὅλην των τὴν πόλιν (ὄχι μόνον διὰ τοὺς παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας. Ἄλλοι ἄλλως), μήπως μετὰ τὴν ἀποχώρησιν ἐκείνων (τῶν Λακεδαιμονίων) οἱ Ἀθηναῖοι ἐλθόντες δὲν ἐπιτρέπωσιν εἰς αὐτοὺς τοῦτο (νὰ μένωσιν οὐδέτεροι, «ἐμμένειν τοῖς δόξασι» Σχ.). καὶ ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ἐμοί Πλ. Ἀπολ. 35 Ε καὶ εἰς ὑμᾶς ἀναθέτω καὶ εἰς τὸν θεὸν ν' ἀποφασίσητε περὶ ἐμοῦ, καθ' ὃν τρόπον θὰ εἶνε καλλίτερα καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ὑμᾶς. καὶ νῦν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ γεροντανωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν Ἀρφ. Ἱππ. 1098 καὶ νῦν σοὶ παραδίδω τὸν ἑαυτόν μου, ὅπως εἶμαι, νά με γεροντανωγῇς καὶ νά με παιδαγωγῇς (νά μοι δίδῃς ἀνατροφὴν) ἐκ δευτέρου πάλιν· «γεροντανωγεῖν· ἔπαιξε παρὰ τὸ παιδαγωγεῖν. Τοῦτο δὲ λέγει ὁ δῆμος ὡς τοῦ Κλέωνος κατεγνωσμένου. Ὅλον δὲ τὸ ἰαμβικὸν παρῴδησεν ἀπὸ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέους» Σχ. ἴδ. Ἀπ. Σοφ. 447. Ἐν τῷ Ἀττικ. δικαίῳ συχν. ἐπιτρέπω τινὶ τὴν δίαιταν ἀναθέτω εἰς τρίτον ὡς διαιτητὴν τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς διαφιλονεικουμένης ὑποθέσεως. Λυσ. 32, 2. Ἰσοκρ. 17, 19. [Δημ.] 34, 4 κἀλλ. Ἡ φράσις τὴν δίαιταν ἐπιτρέπειν ἐπὶ ῥητοῖς Ἰσοκρ. 17, 19. 18, 10 κἀλλ. σημ. ἀναθέτειν εἴς τινα τὴν διαιτησίαν μὲ ὡρισμένην συμφωνίαν, π. χ. συνεφώνουν προηγουμένως περὶ τῆς τιμωρίας, ἥτις ἤθελεν ἐπιβληθῇ εἰς τὸν καταδικασθησόμενον. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης εὕρηται καὶ μετ' ἀπρφ. ὡς Αἰσχίν. 1, 63 κἀλλ Ἐν [Δημ.] 40, 16 τούτῳ ἐπετρέψαμεν δικάσαι περὶ ὧν ἐνεκαλοῦμεν ἀλλήλοις ἀνεθέσαμεν εἰς τοῦτον ὡς διαιτητὴν τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀμοιβαίων ἀπαιτήσεών μας, ἠδύνατο βεβαίως νὰ λείπῃ τὸ δικάσαι, ὅπερ θεωρεῖ παρέγγραπτον ὁ Schodorf (ἀλλὰ πρβ. Ἰσαῖ. 2, 29)· διὸ συνήθης εἶνε ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας ἡ φράσις ἐπιτρέπειν τινὶ περί τινος, ἄνευ ἀπρφ. Συχνότατον δὲ τοῖς ῥήτορσιν εἶνε τὸ ἁπλοῦν ἐπιτρέπειν τινὶ ἀναθέτειν εἴς τινα τὴν διαιτησίαν. τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα Κ 59 εἰς τούτους πρὸ πάντων ἐνεπιστεύθημεν. οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ Κ 79 «οὐδὲ ὑπὸ γήρως ἐνικᾶτο» Σχ. μὴ ἡλικίῃ καὶ θυμῷ ἐπίτραπε Ἡρ. 3, 36 μὴ εἶκε, μὴ ἐνδίδου. σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα εἴρεσθαι ι 12 σοῦ δὲ ἡ καρδία ἐπεθύμησε (ὠρέχθη) νὰ ἐρωτήσῃ διὰ τὰς πολυστενάκτους συμφοράς μου· πρβ. Οὐεργ. Αἰν. 4, 1. καὶ γὰρ οὖν ἐπίστευον αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι Ξεν. Ἀν. 1, 9, 8 καὶ τῷ ὄντι λοιπὸν εἶχαν ἐμπιστοσύνην («ἐμπιστεύοντο») εἰς αὐτὸν αἱ πόλεις διορίζουσαι αὐτὸν ἐπίτροπόν των (κυρ. = ἐπιτρέπουσαι ἑαυτάς).

ἐπιτρέχω τρέχω ἐπί τι (ἐπί τινα)· οὔτι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετο Ἡρ. 3, 135 δὲν ἐδείκνυε μεγάλην προθυμίαν, διὰ νὰ δέχηται ὅλα τὰ προσφερόμενα εἰς αὐτόν. Τὸ οὔτι ἐπιδραμὼν ἀπολύτως: «δὲν ἔπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα ἐπάνω εἰς αὐτά». οὐκ ἄν ποτέ που τὸ ἀπορηθὲν περὶ αὐτῶν συγχωρήσειεν ἐπιδραμὼν οὕτως εὐθύς Πλ. Νόμ. 799 C ποτὲ βεβαίως δὲν ἤθελε παραδεχθῇ ἀμέσως, ἄνευ ἐξετάσεως (οἷον ἐξ ἐπιδρομῆς), τὴν περὶ αὐτῶν σχηματισθεῖσαν ἀπορίαν. τεττάρων δὲ ταλάντων ἔνδον ὄντων, καὶ ταῦτ' ἐκείνης ἐχούσης... οὐκ ἂν ἡγεῖσθ' αὐτὸν κἂν ἐπιδραμεῖν (=κἂν δραμεῖν ἐπ' αὐτήν), ὥστε γενέσθαι μετ' ἐκείνης αὐτῶν κύριον; Δημ. 27, 56 νομίζετε ὅτι καὶ δὲν ἤθελε τρέξῃ πρὸς αὐτήν, ὥστε νὰ γίνῃ κύριος αὐτῶν μετ' (ἐξ ἡμισείας μετ') αὐτῆς; ὅταν Θρήσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς Σοφ. Ἀντ. 585 «ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλασσαν» Σχ. ὅταν (τὸ οἶδμα, τὸ κῦμα) διὰ τῶν Θρακικῶν ἐναντίων πνοῶν (τοῦ βορρᾶ) ἐπιδραμὸν ἀνακινήσῃ τὸ ὑπὸ τὴν θάλασσαν σκότος (τὸν σκοτεινὸν βυθόν). λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη ζ 45 εἶνε ἐξηπλωμένη ἀκτινοβόλος λαμπρότης (λάμψις τοῦ οὐρανοῦ). ἰταμοῦ ἤθους καὶ ἀκολάστου καὶ διεφθορότος σημεῖα τοῖς εἴδεσι τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει Πλουτ. 767 Β σημεῖα προκλητικοῦ καὶ ἀκολάστου καὶ διεφθαρμένου ἤθους ἐπιφαίνονται (ἐνυπάρχουσιν) ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν. ἐκεῖνο μὴ ἀπολίπῃς, ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου Ξεν. Οἰκ. 15, 1 ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ λόγου μὴ ἀπολίπῃς, οὗ ἡμεῖς ἀκροθιγῶς ἡψάμεθα. Καὶ κατωτ. 6: ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· καὶ ἄνευ τοῦ τῷ λόγῳ: ῥᾷόν ἐστι περὶ τῶν γεγενημένων εὐπόρως ἐπιδραμεῖν (περὶ τῶν παρελθόντων νὰ ὁμιλήσῃ τις ἐν ἐκτάσει) ἢ περὶ τῶν μελλόντων νοῦν ἐχόντως εἰπεῖν Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 9, 6. μικρὰ ἐπιδραμοῦμαι περὶ αὐτῶν πολλῶν ὄντων Δημ. 17, 19 ὀλίγα θὰ διέλθω περὶ αὐτῶν.

ἐπιτρίβω (ῑ) τρίβων τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος φθείρω αὐτό· κἄπνιγε κἀπέτριβε Ἀρφ. Νεφ. 1376 τὸν ἔσφιγγε δυνατὰ καὶ (μὲ τοὺς γρόνθους του) τοῦ ἔτριβε (ξετίναζε) τὴν προβειά. Ὁμοίως Βατρ. 571 ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν γιὰ νὰ τοῦ ξετινάξωμεν τὴν προβειά. ὁ γάμος μ' ἐπέτριψεν Ἀρφ. Νεφ. 438 ὁ γ. μὲ ἀφάνισε.

ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή Λυσ. 952 μὲ ἔχει ἀφανίσῃ. ἵνα ἐπιτρίψω τινά Σφ. 846 διὰ νὰ τρίψω κανενὸς τὴ μούρη, δηλ. διὰ νὰ τὸν καταδικάσω. ταῦτα ἐπιτρίβει με τῷ πόθῳ Λυσ. 888 ταῦτα μὲ κάμνουν νὰ δαιμονίζωμαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν. Μέσ. τρίβομαι, ἀλείφομαι μὲ ψιμύθιον, φυκιασιδώνομαι. ἐπιτρίβομαι τὸν ὦμιον Ἀρφ. Βάτρ. 88 ἐκόπη, ἐπληγώθη (πληγώνεται) ὁ ὦμός μου (ἀπὸ τὸ βάρος). ἐπετρίβετο τυπτόμενος Νεφ. 972 ἐδέρνετο μέχρις ἐξαντλήσεως, ἔκαμνε σημάδια, ἐπιτριβείης Θεσμ. 557 = ὄλοιο, «νά σε πάρ' ὁ διάβολος». Ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε Ἀχ. 1022 ἀπωλόμην, κατεστράφην· πρβ. «ἀλευροδαιμονίζομαι» (ἐν Λέσβῳ). ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος Σόλ. 33, 7 ἴδ. δέρω. τὰ φαλάγγια προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι ταῖς τε ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι Ξεν. Ἀπ. 1, 3 12 τὰ φαλάγγια μόνον νὰ ἐγγίσουν μὲ τὸ στόμα των παλαβώνουν (δαιμονίζουν) τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς πόνους και τοὺς βγάζουν ἀπὸ τὰ λογικά των. Οἰνόμαον (ὑποκρινόμενος) κακῶς ἐπέτριψας Δημ. 18, 180 παρεμόρφωσας, ἐλεεινὰ διέστρεψας. τοὺς ἀπόρους τῶν πολιτῶν ἐπιτρίβουσιν 18, 104 = ἐξαντλοῦσιν.

ἐπιτριηραρχέω εἶμαι πλέον τοῦ νενομισμένου χρόνου τριήραρχος. ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη μοι δυοῖν μηνοῖν Δημ. 50, 20 ἀφ' οὗ ὑπηρέτησα ἤδη ὡς τριήραρχος δύο μῆνας περιπλέον.

ἐπίτριπτος 2 ὁ ἐπιτετριμμένος, ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος· μτφ. πανοῦργος, δόλιος· τοὐπίτριπτον κίναδος Σοφ. Αἴ. 103 ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως· ποῦ ἔτριψεν (ἐχάλασε) πολλαὶς προβιαίς.

ἐπιτροπή ἡ (πρβ. ἐπιτρέπω), τὸ ἐπιτρέπειν ἐξουσίαν, διαιτησία, ἐξουσιοδότησις· ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι ἢ ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς γῆς Θουκ. 5, 41 ἠξίουν ν' ἀναθέσωσιν ἢ εἰς πόλιν τινὰ ἢ εἰς ἰδιώτην νὰ δικάσῃ τὴν διαφοράν των περὶ τῆς γῆς. ἅμα δ' ἂν ἡβήσῃ τις τῶν ὀρφανῶν, ἐὰν ἡγῆται κακῶς ἐπιτροπευθῆναι, μέχρι πέντε ἐτῶν ἐξηκούσης τῆς ἐπιτροπῆς ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπείας Πλ. Νόμ. 928 C συγχρόνως δὲ ἐάν τις ἐκ τῶν ὀρφανῶν γίνῃ ἔφηβος, ἐὰν νομίζῃ ὅτι κακῶς (ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων του) ἐπετροπεύθη, ἂς ἔχῃ τὸ δικαίωμα μέχρι πέντε ἐτῶν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς ἐπιτροπῆς νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ἐπιτροπείας (κατὰ τῶν ἐπιτρόπων). Ἔγραψα ἐπιτροπείας ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπίας, διότι προφανῶς πρόκειται ἐνταῦθα περὶ κακῆς ἐπιτροπεύσεως ὅθεν ἐπιτροπεία παρὰ τὸ ἐπιτροπεύω.

ἐπιτυγχάνω : λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασι Πλ. Ἀπολ. 17 C ἴδ. καλλιεπέω.

ἐπιτύφομαι ἀνάπτω, καίω, παθ. ἐπικαίομαι, ἐπιφλογίζομαι· θηρίον Τυφῶνος μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον Πλ. Φαῖδρ. 230 A πλέον ἐξημμένον, ἐξηρεθισμένον, μανιῶδες: «ἐπιτεθυμμένον Ἀττικῶς· ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον Ἑλληνικῶς» Μοῖρις. Μτφ. ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου Ἀρφ. Λυσ. 251 «ἐπικαυθῇ καὶ πυρωθῇ ἐπ' ἐμοί» Σχ. μὲ ἐρωτευθῇ.

ἐπιτυχής 2: ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ Αἰσχ. Ἱκ. 752 ἔπλ. ἐδῶ (ὧδε = δεῦρο), ἐν ὀργῇ τυχούσῃ τοῦ σκοποῦ, εὐστόχῳ. τοῦ μὴ ὄντος ἐπιτυχέστερος Πλ. Σίσυφ. 391 D = τοῦ μὴ ὄντος μᾶλλον τυγχάνων. Τοὐναντίον: ἀποτυχέστερος τοῦ μὴ ὄντος Αὐτόθι. (καλῶ πεπαιδευνους) πρῶτον μὲν τοὺς καλῶς χρωμένους τοῖς πράγμασι τοῖς κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπίπτουσι καὶ τὴν δόξαν ἐπιτυχῆ τῶν καιρῶν (ἥτις ἐπιτυγχάνει τῶν καιρῶν) ἔχοντας καὶ δυναμένην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ στοχάζεσθαι τοῦ συμφέροντος Ἰσοκ. 12, 30 πρῶτον μὲν τοὺς καλῶς μεταχειριζομένους τὰ ἑκάστοτε προσπίπτοντα πράγματα καὶ κρίνοντας ἐπιτυχῶς τοὺς καιροὺς καὶ δυναμένους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ εὑρίσκωσιν εὐστόχως τὸ ἑκάστοτε συμφέρον δόξα εἶνε ἡ περὶ τῶν πραγμάτων κρίσις κατὰ Κοραῆν.

ἐπιφαίνω ἐπιδείκνυμι, παρουσιάζω· μηδὲ λίην ἐπίφαινε (ἐνν. ἐκ τῶν προηγ. κακόν. Ὁ Nauck διώρθ. μηδὲ δύην, ἄλλοι ἄλλως)· κακὸν δέ τε, Κύρν', ἐπιφαίνων (Brunck: -νειν) παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις Θέογν. 359 μηδὲ πολὺ ἀποδείκνυε («ἀπόδειχνε») τὸ κακόν (τὸ ὁποῖον ἔχεις)· ὅταν δὲ ἀποδείχνῃς τὸ κακόν σου, ὦ Κύρνε, ὀλίγους ἔχεις τοὺς συμπάσχοντάς σοι εἰλικρινῶς (κυρ. τοὺς φροντίζοντας περὶ τῆς δυστυχίας σου). ἥλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φανάνθη P 650 ἐπέλαμψεν ὁ ἥλιος καὶ ἐπεφάνη ἡ μάχη πᾶσα (καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν της) διαπολεμῆσαι ἂν ἐπιφανεὶς δήπου οὐκ ἐνδοιαστῶς Θουκ. 8, 87 ἤθελεν ἀποπερατώσῃ τὸν πόλεμον, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει βεβαίως ὅτι ἤθελε παρουσιασθῇ μὲ ἀναμφισβήτητον τρόπον (ἢ ὡς φίλος ἢ ὡς ἐχθρός). ἐπεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ Πλουτ. Γάλβ. κ. 23 ἐφαίνοντο τὰ πολλὰ σημεῖα ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

ἐπιφέρω κυρ. φέρω τι ἐπί τινι, ἐπιβάλλω κατηγορῶ· σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει A 89 θὰ βάλῃ ἐπάνω σου τὰς βαρείας χεῖράς του: θὰ σὲ κακομεταχειρισθῇ. ὁ δ' ὅρκος ἔσται μήποτ' Ἀργείους χθόνα ἐς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν Εὐρ. Ἱκ. 1191 ὁ δὲ ὅρκος θὰ εἶνε, ποτὲ οἱ Ἀργεῖοι νὰ μὴ ἐκστρατεύσωσιν ἐναντίον τῆς χώρας ταύτης (κυρ. νὰ μὴ ἐπιφέρωσιν ὅπλα πάνδημα ἐναντίον τῆς χώρας ταύτης). φάσκοντες ἐς σφᾶς (τὴν ἐς προσέθηκα ἐγὼ) ἐπὶ Φύρκον τεῖχος ὅπλα ἐπενεγκεῖν Θουκ. 5, 49 ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἐνόπλως προσέβαλον τὸ ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν φρούριον Φ. (κυρ. ὅπλα ἐπήνεγκον εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐναντίον τοῦ Φ.). Καὶ ἐν 1, 141, ἐν τῷ ἐπ' ἀλλήλους ἐπιφέρειν ἐνν. πολέμους.—ζηλῶ σε εὐγλωττίας· εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις, μέγιστος Ἑλλήνων ἔσῃ Ἀρφ. Ἱππ. 837

σὲ ζηλεύω διὰ τὴν εὐγλωττίαν σου· διότι ἐὰν οὕτως ἐξακολουθῇς (κυρ. «ἂν ἔτσι βαρᾷς», «ἂν τοὺς δίνῃς ἔτσι 'ς τ' αὐτιά», γενικῶς καὶ ἀπολύτως) θὰ γίνῃς μέγιστος τῶν Ἑλλήνων. Οὔτε διορθώσεως ἀνάγκη ὑπάρχει, οὔτε ἐννοεῖται ὡρισμένον τι ἀντικείμενον (διότι συνήθως λέγεται: ἐπιφέρειν χεῖρας, δόρυ, πόλεμον, πληγὴν κττ.). Ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐκφράζονται συνήθως οὕτω γενικῶς καὶ ἀορίστως, ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου: Τεῦκρε, φίλη κεφαλή. , βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Τὸ βάλλ' οὕτως ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐποίσεις. — (χρὴ) ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν Θουκ. 3, 46 εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγωτέρους νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἐνοχήν. μαχλοσύνην ἐπενείκασά οἱ Ἡρ. 4, 154 κατηγορήσασα αὐτὴν ἐπὶ ἀσελγείᾳ. τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ καὶ διαβάλλων Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 31 τὴν κοινῶς εἰς τοὺς φιλοσόφους ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀποδιδομένην κατηγορίαν ἀποδίδων εἰς αὐτὸν καὶ (οὕτω) διαβάλλων αὐτόν. ἀδικίας ἐπιφερομένης Θουκ. 3, 42 ὅταν προσάπτηται ἀδικία. τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει ἀνδρί; Ἀρφ. Βατρ. 1253 τίνα μομφὴν θὰ ἐπιφέρῃ κατ' ἀνδρός; οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ διάφορον αὐτοῖς, ᾧ προσήγοντο ἂν Θουκ. 7, 55 ἀδυνατοῦντες νὰ ἐπιφέρωσιν εἰς αὐτοὺς διά τινος τοῦ πολιτεύματος μεταβολῆς τι τὸ διάφορον, δι' οὗ θὰ προσείλκυον αὐτούς. ἐπιφέρω ὀργάς τινι 8, 83 = χαρίζομαί τινι, «κάμνω τὰ κέφια του». τὴν μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσιν Κρατῖν. Ἀπ. 230 ἡ μουσικὴ (τ. ἔ. ἡ κωμῳδία) εὐχρέστως διαθέτει τοὺς σώφρονας ἀνθρ. (ἐν ᾧ δυσαρεστεῖ τοὺς πονηρούς). ἐστασίαζέ τε οὖν τὰ τῶν πόλεων καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που πύστει τῶν προγενομένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας Θουκ. 3, 82 καὶ ἐστασίαζον λοιπὸν αἱ πόλεις καὶ αἱ ὕστερον τῶν ἄλλων στασιάζουσαι, πληροφορούμεναι τὰς προγενομένας στάσεις, προέβαινον πολὺ (εἰς μέγαν βαθμὸν) ἐν τῇ συλλήψει νέων σχεδίων. ἔχει δέ τι καὶ ἡ λέξις ἀπατηλόν, ὅταν ἡδεῖα καὶ πολλὴ ἐπιφέρηται τοῖς πράγμασι Πλουτ. 41 C ὅταν ἡδεῖα καὶ ἀφθονία ἐφαρμόζηται εἰς τὰ πράγματα (κυρ. φέρηται κατόπιν τῶν πραγμ.). ὅταν χειμὼν ᾖ καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται Ξεν. Ἀν. 5, 8, 20 καὶ ἐπέρχηται (ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ πλοίου) μεγάλη θάλασσα. ἐμεῦ θεοὶ κήδονται καί μοι πάντα προδεικνύουσι τὰ ἐπιφερόμενα Ἡρ. 1, 209 καί μοι προδεικνύουσι πάντα τὰ ἐναντίον μου ἐπερχόμενα. τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην Λυσ. 19, 14 οὐδεμίαν προῖκα προσκομίζουσαν = ἐπαγομένην (ὃ ἴδε). Ἡ λέξις κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς προικός. Ὁ Cobet καὶ ἐν Θεοφρ. Χαρακτ. 22 τῇ γυναικὶ τῇ ἑαυτοῦ προῖκα εἰσενεγκαμένῃ διώρθ. ἐπενεγκαμένῃ, ἐν οὐ δέοντι, ὡς δεικνύει τὸ παρὰ Δημ. 27, 4 τὴν ἡμετέραν μητέρα πεντήκοντα μνᾶς εἰς τὸν οἶκον εἰσενηνεγμένην «ποῦ ἔφερε μέσα εἰς τὸ σπίτι». Παρομοίως εὕρηται καὶ τὸ ἁπλοῦν ἐν Ξεν. Οἰκ. 7, 13 σύ τε ὅσα ἠνέγκω («ἔφερες μαζί σου») πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας, ὅπου ἐπίσης ἐν οὐ δέοντι διώρθ. ὁ Cobet ἐπηνέγκω.

ἐπίφημι: εἰκαίως καλέουσι νόμῳ (ὅμως) δ' ἐπίφημι καὶ αὐτὸς Ἐμπεδ. Ἀπ. 9 εἰκαίως ὀνομάζουσιν, ἀκολουθῶν δὲ τὴν συνήθειαν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος λέγω. Κατὰ τὴν ἄλλην γραφήν: ὅμως δὲ καὶ ἐγὼ λέγω, ἀκολουθῶν αὐτούς· ἴδ. ἐπιφθέγγομαι.

ἐπιφημίζω λέγω λόγους ἀπαισίους, κακὰ προοιωνιζομένους· καὶ δὴ καὶ ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο Ἡρ. 3, 124 κυρ. ἔλεγε: γραπτὸν ἦτο τοῦτο εἰς αὐτόν, τῷ ἦτο εἱμαρμένον: τὸ ἤθελον οἱ θεοί· ἔλεγε λόγους ἀπαισίους κακὰ προοιωνιζομένους. «Τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπιφημίζεσθαι οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ἐπευφημεῖν, ἀλλὰ μαντικὴ λέξις δηλοῦσα προφοράν τινα μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου» Εὐστάθ. (ἐν Ἰλ. 28, 27), ἅτινα δὲν εἶνε λίαν σαφῆ. || ταύτῃ μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τἀγαθὸν λυσιτελοῦν Πλ. Κρατ. 417 C κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν μοὶ φαίνεται ὅτι ἐπωνόμασε τὸ ἀγαθὸν «λυσιτελοῦν». || ἀποδίδω θεῷ τινι τὴν αἰτίαν πράγματός τινος· ἑκάστῃ μοίρᾳ θεὸν ἢ θεῶν παῖδα ἐπιφημίσαντες Πλ. Νόμ. 771 D εἰς ἑκάστην μοῖραν ἀποδόντες ὡς προστάτην θεόν τινα ἢ θεῶν παῖδα. χρὴ ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα πονηρὰ φανείη Δημ. 20, 126 πρέπει ὅσα τις πράττει ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν δῆθεν (προφασιζόμενος τὸ ὄνομα τῶν θεῶν, λέγων ὅτι οἱ θεοὶ τὸ θέλουν) νὰ φαίνωνται τοιαῦτα, ὁποῖα καὶ ἐν ὀνόματι ἀνθρώπου πραχθέντα δὲν ἤθελον φανῇ πονηρά. κείνῳ (Ἀχιλλεῖ) παῖδ' ἐπεφήμισα νυμφείους εἰς ἀγκώνων εὐνὰς ἐκδώσειν λέκτροις Εὐρ. Ἰ. Α. 130 ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἐκδώσω εἰς γάμον (λέκτροις) τὴν κόρην μου πρὸς ἐκεῖνον εἰς νυμφικοὺς (συζυγικοὺς) ἐναγκαλισμούς. εἰωθότες ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον Πλουτ. Ποπλ. 23 ν' ἀποδίδωσι πάντα τὰ μεγάλα ἔργα (κατορθώματα) εἰς τὸ δαιμόνιον (θείαν τινὰ δύναμιν). τὴν ἔξω φορὰν ἐπεφήμισεν εἶναι τῆς ταὐτοῦ φύσεως, τὴν δ' ἐντὸς τῆς θατέρου Πλ. Τιμ. 36 C τὴν ἔξω περιφορὰν ἐπωνόμασε κατὰ τὴν ταὐτοῦ φύσιν, τὴν δὲ ἐκτὸς κατὰ τὴν θατέρου φύσιν.

ἐπιφθέγγομαι κυρ. = φθέγγομαι ἐπί τινι· ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα Αἰσχ. Χο. 455 κυρ. κατόπιν τοῦ προηγ. φθέγγομαι, ἀκολουθῶν (ἐπιδοκιμάζων) τὸν προηγούμενον, ὅθεν φθέγγομαι ἐπιδοκιμάζων: ἐπιδοκιμάζω, ἐπικροτῶ.

ἐπίφθονος 2: οἴκῳ (οἴκτῳ Scaliger) γὰρ ἐπίφθονος

Ἄρτεμις ἁγνά, πτανοῖσιν κυσὶ πατρός Αἰσχ. Ἀγ. 139 ἡ ἁγνὴ Ἄρτ. διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς τὸν οἶκον (τοῦ Ἀγαμ.), ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν πτερωτῶν κυνῶν τοῦ πατρός της (δηλ. τῶν ἀετῶν οἵτινες κτλ.). Ὀρθὴ φαίν. ἡ διόρθ. οἴκτῳ: ἡ ἁγνὴ Ἄρ. ἐξ οἴκτου (πρὸς τὸν θυόμενον λαγωὸν) εἶνε δυσμενὴς πρὸς τοὺς ἀετούς, οἵτινες ἔτρωγον τὸν λαγωόν. ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείας φρενός Εὐρ. Ἀνδρ. 181 ἡ θήλεια φρὴν εὐεπίφορός ἐστιν εἰς φθόνον (ζηλότυπος). τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος Αἰσχ. Ἱκ. 207 οἱ ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ εἶνε λίαν ἐπιρρεπεῖς εἰς μομφήν. λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον Ἀρφ. Ἱππ. 1274 οὐδόλως εἶνε ἐπίμεμπτον· κυρ. ἐπὶ τῷ φθόνῳ ἐστί εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ φθόνου· ὅθεν καὶ ἐπίφθονός εἰμι = εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν φθόνον. ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι γνώμην ἀποδέξασθαι ἐπίφθονον πρὸς τῶν πλεόνων ἀνθρώπων Ἡρ. 7, 139 βιάζομαι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ ἐκφράσω γνώμην, ἥτις δύναται νὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων (καὶ μάλιστα τῶν Σπαρτιατῶν). μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει Αἰσχ. Ἀγ. 912 μηδ' ἱματίοις (πορφυροῖς) ἐπιστρώσασα τὴν εἴσοδον ποίει μοι αὐτὴν νεμεσητήν. ἡμετέροις ἐφόδοις μελανείμοσιν ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός Εὐμ. 372 ἴδ. ἔφοδος. εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν Θουκ. 7, 77 = ἐὰν ἐν τῇ εἰς Σικελίαν στρατείᾳ τὸν φθόνον τῶν θεῶν τινος ἐκινήσαμεν τοῖς Ἕλλησιν ἐπιφθόνως διακεῖσθαι 1, 75 ἴδ. διάκειμαι.

***ἐπιφλέγω*:** πόλιν ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς Πίνδ. Ο. 9, 24 ἐπιλαμπρύνων δι' ᾀσμάτων τὴν πόλιν· τῶν εὐφροσύνα καὶ δόξ' ἐπιφλέγει Π. 11, 45 ἀναλάμπει, ἐκλάμπει. σάλπιγξ ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν Αἰσχ. Πέρ. 398 «τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐξέκαιε καὶ ἀνήγειρεν ἡ σάλπιγξ» Σχ. ἄλλος Σχ. «λαμπρῶς ἐπεῖχε» τ. ἔ. ἐγέμιζεν ὅλον τὸν τόπον μὲ τὴν φωνήν της.

ἐπίφορος 2 ὁ ἐπί τι φέρων, ὠθῶν τι ὄπισθεν πρός τι μέρος, φορός, ἐπὶ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου· εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς τὴν πόλιν Θουκ. 3, 74 ὁ ὁποῖος νὰ φέρῃ (διευθύνῃ) τὴν φλόγα εἰς τὴν πόλιν· πρβ. 2, 77. παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος Αἰσχ. Χο. 810 ἴδ. συλλαμβάνω.

ἐπιφρίσσω ἀνατριχιάζω· ἴδ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἧς ἡ ἐπιφάνεια «ἀνατριχιάζει», ἐλαφρῶς κυμαίνει (καὶ μαυρίζει), ἔχει τρόπον τινὰ ἓν εἶδος «ἀνατριχίλας» (ταχέως ἐξαπλουμένης· πρβ. μέλαινα φρίξ)· αὐτὰρ ἐχίνοις ὀξυβελεῖς χαῖται νώτοις ἐπιπεφρίκασιν Ἀπ. Ἐμπεδ. 83 (Πλουτ. 98 D) εἰς τὰ νῶτα τῶν ἐχίνων (κυρ. εἰς τοὺς ἐχίνους εἰς τὰ νῶτά των) ἀνατριχιάζουν (εἶνε ὄρθιαι) χαῖται ὀξυβελεῖς (δηλ. αἱ ἄκανθαι, αἱ βελόναι τῶν ἐχίνων).

***ἐπιφύω*:** πολλῶν ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν αἵ... καταρρυπαίνουσιν αὐτά Πλ. Νόμ. 937 D ἐν ᾧ δὲ πολλὰ καλὰ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν εἶναι προσκεκολλημέναι φυσικὰ ὡσὰν λύμαι τινές, αἵτινες καταρρυπαίνουσιν αὐτά. ὅπερ οὖν εἰκὸς τοῦ λόγου λεχθέντος ἐπεραίνετο, τῶν μὲν ἐπιφυομένων τῷ δόγματι, τῶν δ' ὑπερδικούντων Πλουτ. 694 E ἀφ' οὗ ἐλέχθη ὁ λόγος, ἐγίνετο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἦτο ἑπόμενον: ἄλλοι μὲν ἐπέκρινον τὴν δοξασίαν ταύτην, ἄλλοι δὲ τὴν ὑπερησπίζοντο.

ἐπιχαίρω χαίρω ἐπί τινι (συνήθως κακῷ)· σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Σοφ. Αἴ. 136 ὅταν σὺ εὐτυχεῖς, εὐχαριστοῦμαι διὰ τοῦτο. οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς τοῖς τοῦδε Σοφ. Αἴ. 961 οὗτοι ἐπὶ τέλους ἂς γελῶσι καὶ ἂς ἐπιχαίρωσι διὰ τὰ κακὰ τούτου.

ἐπίχᾰρις 2 χαριτωμένος, θελκτικός, ἀγαπητός, χαριστικός. οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης Αἰσχ. Ἑπτ. 894 τ. ἔ. οὐδετέρῳ ἐχαρίζετο. ἐπιχαριτώτατος Ξεν. Κ. Π. 8, 2, 2. ἐπιχαριτώτατος Οἰκ. 7, 37.

ἐπίχαρτος 2 ᾧ ἐπιχαίρομεν, κεχαρισμένος, χαροποιός. Αἰσχ. Ἀγ. 773. ὡς εἰς ἐπίχαρτον τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον Σοφ. Τρ. 1263 «ὡς εἰς ἐπίχαρτον ἅμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα» Σχ. νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα Αἰσχ. Πρ. 167 νῦν δὲ ἐν τῷ ἀέρι σαλευόμενον εἴδωλον ὢν (παίγνιον τῶν ἀνέμων) πέπονθα δεινά, ἐφ' οἷς ἐπιχαίρουσιν οἱ ἐχθροί. οἴκτου ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπές τι πάσχοντες, οἱ δὲ δικαίως τὰ ἐναντία ἐπίχαρτοι εἶναι Θουκ. 3, 67 εἶνε ἄξιοι, ἀξίζουν, ὥστε νὰ χαίρῃ τις διὰ τὰ κακὰ τὰ ὁποῖα πάσχουν.

ἐπιχειλής 2 = ἐπὶ τοῖς χείλεσιν ὤν, φθάνων ἕως κοντὰ εἰς τὰ χείλη (πρβ. ἐπὶ θαλάσσῃ, ἐπὶ ποταμῷ κττ.). Ὅθεν ὀρθῶς ὁ Πολυδ. ἐνδεὲς ἐξηγεῖ τὸ ἐπιχειλὲς τ. ἔ. οὐχὶ ἐντελῶς πλῆρες. Ὀρθῶς δ' ἔχει τὸ παρ' Ἀρφ. Ἱππ. 814 ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπιχειλῆ τ. ἔ. ὁ Θεμ. εὑρὼν τὴν πόλιν ἡμῶν ὄχι ἐντελῶς πλήρη, ἔκαμεν αὐτὴν πλήρη, τὴν ἀπεγέμισεν.

ἐπιχειρέω ἐπιβάλλω χεῖρά τινι, βάζω τὸ χέρι μου ἐπάνω· ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω. προσπαθῶ ν' ἀποδείξω τι· ἆρ' οὖν οὕτως ἡμῖν ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις θεραπεύειν; Πλ. Γοργ. 513 E τὸ θεραπεύειν εἶνε συμπληρωμ. ἐπεξήγησις τοῦ ἐπιχειρητέον = δεῖ ἐπιχειρεῖν. πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι Θουκ. 2, 11 ἀσφαλέστ. πρὸς τὰς προσβολὰς τῶν ἐναντίων. ὥστε οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστὸν προϊούσης τῆς ἡλικίας, εἰ περὶ αὐτούς τε τοὺς λόγους, οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ, πλέον ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἁψαμένων λόγων Πλ. Φαῖδρ. 279 A κυρ. οὐδόλως θὰ ἦτο θαυμαστόν, ἂν προϊούσης τῆς ἡλικίας εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους

τώρα ἀσχολεῖται, ἤθελε διακριθῇ μεταξὺ (ἐκ) πάντων ἐκείνων, ὅσοι μέχρι σήμερον ἥψαντο λόγων, περισσότερον παρὰ ἂν ἦσαν παῖδες. κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν, κἂν ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι 'Αρφ. Βατ. 81 ὁ μὲν Εὐριπίδης τοὐλάχιστον, ἐπειδὴ εἶνε πανοῦργος, ἴσως ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ καὶ νὰ δραπετεύσῃ μετ' ἐμοῦ διὰ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ (εἰς τὸν ἐπάνω κόσμον). οἷς ('Αθηναίοις) τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον αἰεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεώς τι πράξειν Θουκ. 4, 55 ἴδ. ἐλλιπής. μέγιστος ἤδη διάπλους ἀπὸ τῆς οἰκείας καὶ ἐπὶ μεγίστῃ ἐλπίδι τῶν μελλόντων πρὸς τὰ ὑπάρχοντα ἐπεχειρήθη 6, 31 τότε ἐπεχειρήθη διάπλους ἀπὸ τῆς πατρίδος (μέχρι Σικελίας) μακρότατος καὶ εἰς μεγίστην στηριζόμενος προσδοκίαν ἐκ τῶν μελλόντων (ἐλπίδα περὶ τῶν μελλ.) ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπάρχοντα εἰς αὐτούς. πῶς μὲν ἐνδέχεται εἶναι ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ πλήθους τὸν ἀριθμὸν οὐθὲν ἐπιχειρεῖται 'Αριστοτ. Μ. φυσ. 9 (1085b 6) πῶς μὲν εἶνε δυνατὸν ὁ ἀριθμὸς νὰ προέρχηται (νὰ εἶνε σύνθετος) ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ πλήθους, οὐδόλως ζητοῦσι νὰ ἐξηγήσωσιν.

ἐπιχείρησις ἡ: τοὺς Κορινθίους προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς νῦν ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν Θουκ. 1, 33 = ἵνα ἐπιχειρήσωσιν ὑμῖν: ἵνα κατόπιν ἐπιτεθῶσι καθ' ὑμῶν. διὰ τὸ ταχεῖαν τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖσθαι ὧν ἂν γνῶσι Θουκ. 1, 70 διότι ταχέως ἐπιχειροῦσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου των.

ἐπίχειρον τό, μόνον πληθ. ἐπίχειρα, ὁ διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν δεδεγμένος μισθὸς (πρβ. «γειὰ 'ς τὰ χέρια σου» ὅπερ λέγεται πρὸς τοὺς χειροτέχνας, ὅταν δίδωνται πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐπίχειρα, οὐ μόνον ὁ μισθός, ἀλλὰ καὶ μικρόν τι δῶρον «μπαξίς»), ἀργύριον διδόμενον εἰς βεβαίωσιν συμφωνίας περὶ πωλήσεως πράγματός τινος, μισθός, πληρωμή. τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης τἀπίχειρα γίγνεται Αἰσχ. Πρ. 334 τοιαύτη ὅμως εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἄγαν μεγαλορρήμονος (κομπαστικῆς) γλώσσης· ὅπου ὁ Σχ. «τἀπίχειρα: τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις». οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα Σοφ. 'Αντ. 820 οὔτε διὰ τοῦ ξίφους φονευθεῖσα (κυρ. λαβοῦσα τὴν ἀνταπόδοσιν, τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ξίφους). ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα ἐν φορβειᾷ ἔξοδον ηὔλησε 'Αρφ. Σφ. 581 εἰς ἀπόδοσιν (ἀμοιβὴν) τῆς νίκης ταύτης φορέσας φορβειὰν αὐλεῖ εἰς ἡμᾶς ἀπερχομένους ᾆσμα ἐξόδιον. ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει 'Απ. 'Αδέσ. Τρ. 116 δὲν λαμβάνει τὴν ἀμοιβήν της ἐκ τῶν ἔξωθεν, αὐτὴ δὲ ἑαυτὴν ἔχει βραβεῖον τῶν κόπων της.

ἐπιχέω: τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος 'Αργεϊφόντης πᾶσιν Ω 445 εἰς τούτους πάντας ἐπέχυσεν ὕπνον ὁ 'Ερμῆς. λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦεν γ 289 κυρ. ἐπέχυσεν (τ. ἔ. ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν) πνοὴν λιγέων ἀνέμων. Μέσ. ἢ παθ. «χύνομαι ἐπάνω τινός», ἐπιτίθεμαι· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο νῆας ἀνὰ γλαφυράς Π 295 ἐχύθησαν (εἰσώρμησαν) ἐπάνω εἰς τὰ πλοῖα (κατόπιν τῶν Τρώων = ἐπ-). τοῦ νῦν ἐπικεχυμένου λόγου Πλ. Πολιτικ. 302 C τοῦ παρατεθειμένου νῦν μακροῦ λόγου· κυρίως τοῦ λόγου, ὅστις νῦν ἔλαβεν ἔκτασίν τινα. πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην ε 257 ἐπεσώρευσε δ' ἐν αὐτῷ πολὺ ἕρμα. ἤδη δὲ προϊόντος (τοῦ πότου) ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, ᾧτινος ἤθελ' ἕκαστος Θεόκρ. 14, 18 ἐν ᾧ δὲ ἤδη προεχώρει ὁ πότος, ἐφάνη καλὸν νὰ πίνωσιν εἰς ὑγείαν (κυρ. νὰ βάλλουν κρασὶ εἰς τὰ ποτήριά των) οὗτινος ἕκαστος ἤθελεν. αἰὲν ἔρωτος ἀκράτω ἐπεχεῖτο 2, 152 «συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος» Σχ. τ. ἔ. συνεχῶς ἔχυνεν οἶνον ἄκρατον εἰς τὸ ποτήριόν του καὶ ἔπινεν εἰς ὑγείαν τῆς ἀγάπης του (τῆς ἀγαπημένης γυναικὸς ἢ ἀνδρός). περιεώρα Δημήτριος τοὺς κολακεύοντας αὐτὸν ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἐπιχεομένους Δημητρίου Φύλαρχος π. 'Αθην. 261 Β καὶ πίνοντας εἰς ὑγείαν τοῦ Δημ. Κυρ. ποῦ ἔχυναν (ἢ αὐτοὶ ἢ δι' ἄλλου) μέσα εἰς τὰ ποτήριά των· πρβ. «βάλε νὰ πιοῦμε εἰς ὑγείαν τοῦ δεῖνος». Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο 'Ανθολ. 12, 168 γέμισε δύο ποτήρια (διὰ νὰ πίω) εἰς ὑγείαν τῆς Ν. καὶ τῆς Λ.

ἐπιχράομαι: αἱ ἐπιχρεόμεναι μάλιστα γυναῖκες ταὐτὰ τοῖσι ἀνδράσι ποιεῦσι 'Ηρ. 3, 99 αἱ γυν., αἱ ὁποῖαι ἔχουσι τὰς περισσοτέρας μὲ αὐτὴν σχέσεις, κάμνουν τὰ ἴδια μὲ τοὺς ἄνδρας. οὐκ ἐχθροὶ ὥστε βλάπτειν οὐδ' αὖ φίλοι ὥστ' ἐπιχρῆσθαι Θουκ. 1, 41 ὥστε νὰ ἔχωμεν στενὰς σχέσεις μὲ ὑμᾶς. ἐπιχρώμεθα χθονί Εὐρ. 'Ρῆσ. 942 συχνάζομεν εἰς τὴν χώραν σου: ἐμφιλοχωροῦμεν.

ἐπιχωριάζω: οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν 'Αθήναζε Πλ. Φαῖδρ. 57 Α συχνάζει εἰς 'Αθήνας (καὶ διατρίβει αὐτόθι). ῞Οθεν καὶ Λουκ. Χάρ. ἢ 'Επίσκ. 1 οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν ἐν ᾧ δὲν συνηθίζεις νὰ ἐνδιατρίβῃς πολὺ εἰς τὰ πράγματα τοῦ ἐπάνω κόσμου.

ἐπιχώριος 2 καὶ 3· ταὶ δὲ στεφανωσάμεναι χρυσαυγέων ἀνθέων δόνακός τ' ἐπιχωρίαν ἄθυρσιν παρθένοι μέλπουσι τεὸν κράτος Βακχυλ. 12 (13), 58 (91) ἴδ. ἄθυρσις. τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ 'Αρφ. Νεφ. 1173 ἴδ. ἐπανθέω. ἀλλ' ἁμῖν οὐκ ἐπιχώριον 'Αχαρ. 833 ἐνν. «τὸ χαίρειν διὰ τὰ κατέχοντα ἡμᾶς κακά» Σχ. οἱ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως καὶ ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται Θουκ. 1, 20 οἱ ἄνθρωποι ὅσα ἤκουσαν περὶ τῶν προγενεστέρων πραγμάτων, καὶ ἂν ἀκόμη ταῦτα ἔγιναν εἰς τὸν τόπον των, ὁμοίως ἀνεξετάστως παραδέχονται. Μετὰ γεν. οὔτι μὴ γελοῖα εἴπω, τοῦτο μὲν

γὰρ ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα Πλ. Συμπ. 189 B οὐδόλως φοβοῦμαι, μήπως εἴπω γελοῖα (τ. ἔ. κινοῦντα τὸν γέλωτα καὶ τὴν φαιδρότητα), διότι τοῦτο βεβαίως θὰ ἦτο κέρδος καὶ ἰδιάζον εἰς τὴν Μοῦσαν ἡμῶν, ἀλλὰ (φοβοῦμαι) μήπως (εἴπω) καταγέλαστα (ἄξια νὰ καταγελασθῶσιν, ἄξια καταφρονήσεως). εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως Ἀρφ. Σφ. 859 καλὰ τὰ σοφίζεσαι καὶ συμφώνως μὲ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου μας.

ἐπιψαύω: κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσησι Θεοκρ. 21, 4 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐπιμύσσησι, ἣν εὗρεν ὁ Ahrens, ἀντὶ τῆς τοῦ κωδ. ἐπιβησέησι· ἴδ. ἐπιμύω. ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται Πίνδ. Π. 4, 92 «ὅπως ἄν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται» Σχ. ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν θ 547 ὁ ὁποῖος καὶ ὀλίγον μόνον καταλαμβάνει μὲ τὸν νοῦν του: καὶ ὀλίγον μόνον νοῦν ἔχει.

ἐπιψηφίζω ὑποβάλλω, θέτω τι εἰς ψηφοφορίαν, ἐπὶ τοῦ προέδρου τοῦ θέτοντος τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν· ἐπεψήφιζεν ἐς τὴν ἐκκλησίαν Θουκ. 1, 87 ἔφερε πρὸς ψήφισιν τὸ ζήτημα· κυρ. ἐνταῦθα = ἐπεψήφιζε τῇ ἐκκλησίᾳ ὡς λέγει ὁ Λουκ. Τίμ. 44. ἀλλ' ὁ Θουκ. ὅταν πρόκειται περὶ πλήθους μεταχειρίζεται πολλάκις τὴν ἐς πρόθ. μετ' αἰτ. (σχεδὸν = τῇ δοτ.), ὡς 1, 72 ἐς τὸ πλῆθος εἰπεῖν· πρβ. τὸ συχνότατον ἐς τὸ κοινόν, καὶ 1, 33: φέρουσα ἐς τοὺς πολλοὺς ἀρετήν. 2, 89 ὃ ἔς τε τὰ πολλὰ ξυμφέρει καὶ ναυμαχίᾳ οὐχ ἥκιστα. — ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι Ξεν. Ἀπ. 1, 1, 18 νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν. καὶ σύ, ὦ πρύτανι, ταῦτα . . . ἐπιψήφιζε καὶ γνώμας προτίθει αὖθις Ἀθηναίοις Θουκ. 6, 14 θέτε ταύτας τὰς προτάσεις μου εἰς ψηφοφορίαν καὶ προκάλει νέαν σύσκεψιν. Ταῦτα δὲ λέγων ὁ Νικίας ἀποτείνεται πρὸς τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐπιστάτην τῶν πρυτάνεων, ὅστις ἦτο ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς. μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας Πλ. Γοργ. 474 A νὰ ὑποβάλω τὸ ζήτημα εἰς τοὺς παρόντας πρὸς ψηφοφορίαν· κυρ. = ψῆφον ἐπάγειν τοῖς παροῦσι (ἴδ. Θουκ. 1, 87. 119. 125)· ὅπερ ἐκφρασθὲν συντομώτερον παρήγαγε τὸ ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας. Ὁμοίως κατωτέρω: ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι ἕνα γνωρίζω νὰ ἐρωτῶ γνώμην, περὶ τῆς γνώμης του. Εὐρυβιάδην οὐκ ἐῶν ἐπιψηφίζειν ἀπόλι ἀνδρί Ἡρ. 8, 61 κωλύων Εὐρ. διδόναι ψῆφον (δικαίωμα ψήφου) ἀνδρὶ ἀπόλιδι. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι: κωλύων τὸν Εὐρ. νὰ θέτῃ εἰς ψηφοφορίαν τὴν γνώμην ἀνδρὸς ἀπάτριδος (ἀνδρὸς οὐδεμίαν πόλιν ἀντιπροσωπεύοντος).

ἐπιώψατο ἴδ. ἐφοράω.

ἐπλάγχθην τοῦ πλάζω.

ἔπλευ καὶ ἔπλεο ἴδ. πέλω.

ἔπλετο ἴδ. πέλω.

ἔπληντο ἴδ. πελάζω.

ἐποδώκει (εὖ ἐποδώκει) Δ. Γ. ἐκ β' χειρὸς ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 659 τοῦ κώδ. παρέχοντος ὑπεδώκει, ἀνθ' οὗ ὁ Dind. ἔγρ. εὖ ποδούχει (Πολυδ. 1198)· ἴδ. ποδουχέω.

ἐποικέω (ἴδ. ἔποικος) ὑπάγω ὡς ἔποικος (νὰ κατοικήσω) εἴς τινα τόπον· φρουραῖς ἀπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιούσαις τῇ χώρᾳ ἐπῳκεῖτο Θουκ. 7, 27 πρὸς καταπολέμησιν τῆς χώρας κατελαμβάνετο ἡ Δεκέλεια ὑπὸ φρουρῶν ἐκ τῶν συμμαχ. πόλεων προερχομένων, αἵτινες ἤρχοντο εἰς αὐτὴν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης καθ' ὡρισμένον χρον. διάστημα. ἴδ. παρουσία.

ἔποικος 2 καλεῖται ὁ εἰς οἰκούμενον τόπον μεταβαίνων καὶ ἐν αὐτῷ οἰκῶν (ὡς πρὸς τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου)· ἴδ. ἄποικος. υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων Αἰγίνας τε Μενοίτιον Πινδ. Ὀ. 9, 74 «ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας ξένους» Σχ. ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμους πατρός Σοφ. Ἠλ. 189 ὥσπερ τις ἔποικος ἄτιμος εὐτρεπίζω τοὺς θαλάμους τοῦ πατρός. Τὸ ἔποικος λέγεται ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐνοίκους, οἷς προστίθεται ἡ Ἠλ. ὡς ἔπηλύς τις. Ὅθεν πλημμελὴς ἡ διὰ τοῦ μέτοικος ἐξήγησις τοῦ Σχολ.—ἐποίκους ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι Θουκ. 2, 27 ὡς κληρούχους· «ἄποικοι μὲν οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι, ἔποικοι δὲ οἱ εἰς πόλεις» Σχ. διότι δηλ. προστίθενται (τ. ἔ. οἰκοῦσιν ἐπὶ) τοῖς προγενεστέροις κατοίκοις. ὁπόσοι ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται, μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι συγκάμνουσι θνατοί Αἰσχ. Πρ. 427 ὁπόσοι θνητοὶ κατοικοῦσι τὴν ἁγνὴν (οἷον παρθενικὴν καὶ ἀνεκμετάλλευτον) Ἀσίαν, συμπαθοῦσι τοῖς σοῖς πολυστενάκτοις δεινοῖς. Ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνων τὸ ἔποικον ἐν τῇ κυρίᾳ σημ. παρατηρεῖ: ἀναχρονισμός· οὔπω γὰρ ἦν ἐποικισθεῖσα τοῖς Ἕλλησιν ἡ Ἀσία».

ἐποιμώζω ἀναστενάζω διά τι· ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει Αἰσχ. Χο. 540 ἀπὸ τὸν φόβον της ἐξέβαλε κραυγὴν (τρόμον) διὰ τοῦτο τὸ πάθημα.

ἐποίχομαι ἐπέρχομαι, προσέρχομαι, πορεύομαί που· αὐτοῖσιν ἐπῴχετο οἰνοχοεύων α 143 συχνάκις ἤρχετο πρὸς αὐτοὺς χύνων οἶνον εἰς τὰ ποτήριά των («καὶ τοὺς ἐκέρνα»). οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος ἢ ἐποιχομένη κατέπεφνεν Ω 759. Λ 173 μὲ τὰ γλυκά του βέλη ἐπελθὼν ἢ ἐπελθοῦσα ἐφόνευσεν. Εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τὴν Ἄρτεμιν ἀπεδίδετο πᾶς αἰφνίδιος καὶ ἀνώδυνος θάνατος κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἐκ μακρᾶς νόσου καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον. ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι Ρ 215 προσερχόμενος δὲ εἰς ἕκαστον παρώτρυνεν αὐτὸν διὰ λόγων. ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φῶς ἠελίοιο δόρπον ἐποίχεσθαι ν 34 μὲ εὐχαρίστησίν του ἐβασίλευσεν (τ. ἔ. εἶδε νὰ βασιλεύῃ) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ δεῖπνον. ἱστὸν ἐποιχομένην Α 31 «ἱστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν» Σχ.

κυρ. «πηγαινοερχομένην εἰς τὸν ἀργαλειόν». οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἐπ' ἀμεινότερος φὼς ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς ἔργον — Μιμνέρμ. Ἐλεγ. 14, 9 ἴδ. ἀμείνων. πλείσταισι βροτῶν ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται (οἱ Ἐμμενίδαι) τραπέζαις Πίνδ. Ὀ. 3, 42 διὰ πλείστων ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀνθρώπους φιλοξένων τραπεζῶν (θυσιῶν) τιμῶσιν αὐτοὺς (κυρ. οἴχονται ἐπ' αὐτούς, τοὺς Διοσκούρους: πλησιάζουσιν αὐτούς). τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι Π. 2, 24 ἴδ. τίνεσθαι. ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο Θεογν. 353 καὶ πορεύου εἰς ἄλλην οἰκίαν. ἃς (ἐσχατιὰς) ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ Θεοκρ. 25, 32 ὅπου ἡμεῖς ἐργαζόμεθα ἄνω καὶ κάτω πορευόμενοι ὅλην τὴν ἡμέραν. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο Α 50 προσέβαλεν, «ἐκτύπησε». βλάβην ἐγχρονισθεῖσαν ἐποίχεται Αἰσχ. Χο. 955 ἴδ. ἐγχρονίζω.

ἐπολολύζω κραυγὴν ἀγαλλιάσεως καὶ εὐχαριστίας ἐκπέμπω, ἀλαλάζω· πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι; Αἰσχ. Ἑπτ. 811 ποῖον ἐκ τῶν δύο, νὰ χαίρω καὶ νὰ ἐκπέμψω εὐχαριστήριον καὶ χαρμόσυνον κραυγὴν διὰ τὴν ἀβλαβῆ σωτηρίαν τῆς πόλεως ἢ νά — ; Μετ' αἰτ. ἐπολολύξατε...δόμων ἀναφυγὰς κακῶν Χο. 941 ἴδ. ἀναφυγή.

ἐπόμνυμι, ἐπομνύω κυρ. ἐπάνω εἴς τι στηριζόμενος (τ. ἔ. ὑποστηρίζων καὶ ἐπιβεβαιῶν αὐτὸ) κάμνω ὅρκον· ἔκ τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι Α 233 καὶ ἐπάνω εἰς τὸν λόγον (στηριζόμενος: ὑποστηρίζων καὶ ἐπιβεβαιῶν τὸν λ.) θὰ κάμω μέγαν ὅρκον. ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυον ο 437 κυρ. ὡρκίζοντο ἐπάνω εἰς τὸν προηγ. λόγον (ὅτι ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξουσι) τ. ἔ. ὑποστηρίζοντες καὶ ἐπιβεβαιοῦντες τὸν λόγον τοῦτον, ὅθεν: διεβεβαίουν ἐνόρκως τὸν λόγον. εἶπε ἐπομόσας Ἡρ. 8, 5 ὁρκισθεὶς εἶπεν· κυρ. εἶπεν, ὀμόσας ἐπὶ τῷ λόγῳ. καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτούς Θουκ. 2, 5 οἱ Θηβαῖοι τοὺς Πλαταιέας φασὶν ὀμόσαι ἐπὶ τοῖς λόγοις (οὓς πρότερον εἶπον). ἐπίορκον ἐπώμοσεν Κ 332 ἴδ. ἐπίορκος. ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν Ψ 42 = ἐπώμοσε δ' ὅρκον. μή τι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι Θέογν. 1195 ἴδ. ἐπίορκος. ὅς κε τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ ἀθανάτων Ἡσ. Θεογ. 793 ὃς ἂν τῶν ἀθανάτων θεῶν, σπονδὴν ποιησάμενος (= ἀπολείψας), ὀμόσῃ ἐπὶ ταύτην (= τήν τ. ἔ. τὴν Στύγα, ἐν ὀνόματι ταύτης· περὶ τῆς ἐπί πρβ. Ὕμν. 3, 519) ὅρκον ψευδῆ. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυς τοὺς θεούς (= ἐπὶ τοὺς θεοὺς ὤμνυς) Ἀρφ. Νεφ. 1227 καὶ μὰ τὸν Δία ὡρκίζεσο ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν, ὅτι θὰ πληρώσῃς. ἥλιον ἐπόμνυμί τοι, ἦ μὴν σε ἐγὼ καὶ ἄπληστον ἐόντα αἵματος κορέσω Ἡρ. 1, 212 ἐν ὀνόματι τοῦ Ἡλίου σοὶ ὁρκίζομαι, ὅτι θά σε χορτάσω αἷμα, ὅσον ἀχόρταγος καὶ ἂν εἶσαι. ἐπομόσαι (οὕτω γρ. ἀντὶ ἀπομόσαι) ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἦ μὴν ἀποδώσειν ὕστερον τὴν καταδίκην Θουκ. 5, 50 νὰ ὁρκισθῶσιν ἐνώπιον τῶν Ἑλλ. ὅτι καὶ τῷ ὄντι θὰ ἀποδώσωσιν ὕστερον τὸ πρόστιμον, εἰς ὃ κατεδικάσθησαν. ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας (ταῖς ἐκκλησίαις) Ἀρφ. Πλ. 725 διὰ νά σε κάμω νὰ μὴ πηγαίνῃς εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ ὁρκίζησαι ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν (δηλ. ψευδῶς· «ἐπομνύμενον· ἐπιορκοῦντα καὶ συκοφαντοῦντα» Σχ.)· ἀλλ' ἡ ὀρθ. γρ. ἣν ὑποδηλοῖ καὶ ὁ Σχ. εἶνε ὑπομνύμενον, ὃ ἴδε.

ἐπονομάζω ὀνομάζω ἐπί τινος (= ἀπό τινος)· τὰς δὲ Μούσας καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῶσθαι καὶ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασεν Πλ. Κρατ. 406 Α. τὰς Μούσας καὶ ἐν γένει τὴν μουσικὴν ὀνόμασε μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τοῦ μῶσθαι καὶ ἀπὸ τῆς ζητήσεως καὶ τῆς φιλοσοφικῆς ἐρεύνης. πολλοῖς τῶν ποιητῶν ἐν ἀηδόνος μνήμῃ (= «μεμνημένοις τῆς ἀηδόνος» Σχ.) Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται Θουκ. 2, 29 παρὰ πολλοῖς τῶν ποιητῶν, ὁσάκις ἀναφέρουσι τὴν ἀηδόνα, ὡς ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ὀνομάζεται ἡ ὄρνις (τὸ πτηνὸν) Δαυλιάς. τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη Πλ. Φαῖδρ. 238 Α ἐπὶ τῇ ἀρχῇ ὄνομα ἐτέθη ὕβρις: εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐδόθη τὸ ὄνομα ὕβρις. Μέσ., καὶ δὴ μετὰ τοῦ πλεονάζοντος εἶναι· ὧν ἡμεῖς μετέχοντες εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα Πλ. Παρμ. 133 D ὧν (ὁμοιωμάτων κττ.) ἡμεῖς μετέχοντες ὀνομάζομεν ὡς ἐξ αὐτῶν ἕκαστα. ‖ ὀνομάζομαι ἔκ τινος, ἀπό τινος· ἐπικωκύω πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην Σοφ. Ἠλ. 284 ἡ γεν. πατρός ἐκ τοῦ ἐπωνομ. κυρίως = ὠνομασμένην ἐπὶ τοῦ πατρός (Ἀττικῶς: ἀπὸ τοῦ πατρὸς) τ. ἔ. τὴν Ἀγαμεμνόνειον δαῖτα. Τὸ ὅλον: θρηνολογῶ τὸ ἀποτρόπαιον δεῖπνον τὸ φερώνυμον τοῦ πατρός μου. Πρὸς γεν. δὲ συνέταξε τὸ ῥῆμα καὶ ὁ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1329: ταῦτ' ἐπωνομασμένα σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται ζῶντος ταῦτα τοῦ λοιποῦ ἐκ τοῦ ὀνόματός σου θὰ εἶναι ἐπωνομασμένα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων (πρβ. Πινδ. Ὀ. 9, 96)· κυρ. ἡ φράσις κεκλήσεται ἐπωνομασμένα = κεκλήσεται ἐπώνυμα (ἴδ. Ἠλ. 1275). Περὶ δὲ τῆς φράσεως κεκλήσεται ὠνομασμένα ἴδ. καλέω. Ἄλλη σύνταξις ὑπάρχει ἐν τῷ Πλάτ. Νόμ. 713 Α: τὸ τοῦ δεσπότου δὲ ἑκάστη προσαγορεύεται κράτος· χρῆν δ', εἴπερ τὸ τοιούτου τὴν πόλιν ἔδει ἐπονομάζεσθαι, τὸ τοῦ ἀληθῶς τῶν νοῦν ἐχόντων δεσπόζοντος θεοῦ ὄνομα λέγεσθαι ἑκάστη (πολιτεία) ἐπονομάζεται τὸ κράτος τοῦ δεσπότου (π. χ. τὸ κράτος τοῦ δήμου, τ. ἔ. ἡ δημοκρατία, τὸ κράτος τῶν ἀρίστων: ἡ ἀριστοκρατία κττ.)· ἔπρεπε δέ, ἂν ἡ πόλις ἐπρόκειτο νὰ ἐπονομάζηται ὡς τὸ κράτος τοιούτου τινός, νὰ λέγηται τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ τοῦ ἀληθῶς δεσπόζοντος τῶν νοῦν ἐχόντων (οἷον θεοκρατία). Καὶ τὸ ῥῆμα δὲ ἐπονομάζω (πρβ. ἐπώνυμος) εἶνε συντεθειμένον κατ'

Ἰωνικὴν σύνταξιν, διότι οἱ Ἴωνες ἔλεγον ὀνομάζειν, καλεῖν, οὔνομα ἔχειν, ἐπί τινος, ἐν ᾧ οἱ Ἀττικοὶ ἀπό τινος, οἷον Ἡροδ. 4, 45. 7, 40 κτλ. καὶ γὰρ ἀγείρειν σφι τὰς γυναῖκας ἐπουνομαζούσας τὰ οὐνόματα ἐν τῷ ὕμνῳ 4, 35 διότι συνάγουσι δι' αὐτὰς δῶρα (παρὰ τῶν εὐσεβῶν) αἱ γυναῖκες ὀνομάζουσαι αὐτὰς μὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν (Ἄργην καὶ Ὦπιν) ἐν τῷ ὕμνῳ. δοκεῖς μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι Πλ. Νόμ. 626 D μοὶ φαίνεσαι ὅτι εἶσαι ἄξιος μᾶλλον τῆς ἐπωνυμίας τῆς θεᾶς, δηλ. νὰ ὀνομάζησαι μὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς (τ. ἔ. Ἀθηναῖος). Τὸ ἐπονομάζεσθαι ἐκδέχομαι μᾶλλον ὡς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν.

ἐποπτεύω: ὦ γαῖ' ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην Αἰσχ. Χο. 486 ὦ γῆ ἀπόλυσόν μοι τὸν πατέρα, ἵνα ἐπιβλέψῃ τὴν μάχην. εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσι συλλέκτρους χαλᾷς τὸ μὴ τίνεσθαι μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ, οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν Εὐμ. 220 ἐὰν λοιπὸν ὡς πρὸς τοὺς φονεύοντας ἀλλήλους εἶσαι νωθρά, ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἐκδικῇσαι μηδὲ νὰ τοὺς ἐπιβλέπῃς (ἐπιτηρῇς) μετ' ἀγανακτήσεως, λέγω ὅτι ὄχι δικαίως καταδιώκεις τὸν Ὀρέστην. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη Χο. 1 (ἐκ τῶν Βατρ. Ἀρφ. 1126) «τὰ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς κράτη ἐποπτεύων, ὃς κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Αἴγισθον ἀπώλετο» Ἀρίσταρχος, ὃς πιθανῶς ἐκλαμβάνει τὸ κράτη ὡς παθ. = (κατα) κράτησιν, καταδυνάστευσιν, κατεξουσίασιν, ὑπὸ τῶν περὶ Αἴγισθον. Οὕτω καὶ πολλοὶ τῶν νεωτ., ἀλλ' ὁ Εὐριπίδης (ἴδ. Ἀρφ. Βάτ. 1141) ἐξηγεῖ λίαν ἐλευθέρως· πιθανῶς δ' ἐνν. ὧδε: ἐποπτεύων τὰ (οἰκτρὰ καὶ ὀλέθρια = ὡς ἀπώλετο) κράτη τοῦ πατρός μου (καὶ δὴ τὸ ἐξ ἐκείνου ἐμὸν κράτος). Ὅθεν: ἐποπτεύω τὰ τοῦ κράτους τοῦ πατρός μου. Ἂν δ' ἀναφέρωμεν τὸ πατρῷα εἰς τὸ Δία, τότε σημ. κατὰ τὸν Σχ. «ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν» ἢ κατ' ἄλλους: ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπόπτου τῶν ἐν Ἅιδου. Ἄλλοι ἄλλως.

ἐποπτὴρ ὁ, ἐπόπτης, ὁ ἐπιβλέπων τι, ἐπιθεωρητής· θεοὺς καλεῖ πατρῴας γῆς ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν (= τῶν ἑαυτοῦ) γενέσθαι πάγχυ Αἰσχ. Ἑπτ. 627 ἐπικαλεῖται τοὺς θ. τῆς π. γῆς νὰ γίνωσι κατὰ πάντα λόγον (= πάγχυ) ἐπόπται (καὶ ἐκτελεσταὶ) τῶν δεήσεών του.

ἐπορεῦμαι = ἐπόρνυμαι, ἐν Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 137: οἱ δ' ἐπορεῦνται λισσόμενοι θύοντας οἱ δὲ (θυόμενοι) ἀνασηκώνονται ἱκετεύοντες (ἀναβλέπουσιν ἱκετευτικῶς) τοὺς θύοντας· πρβ. Ψ 212.

ἐπορθιάζω: δόμοις ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν Αἰσχ. Ἀγ. 27 νὰ ὑψώνῃ ἐν τῷ οἴκῳ χαρμόσυνον φωνὴν θριαμβευτικὴν ἐπὶ τῷ φωτὶ τούτῳ. ἐπορθίαζε γόοις Πέρσ. 1051 θρήνει μεγαλοφώνως. τάπερ ὁ Λοξίας... ἐπωρθίαζεν (Meineke: ἐπ' ὄχθει ἄξεν) Χο. 953 ὅσα ὁ Λ. μεγαλοφώνως ἐκήρυξεν (ἐχρησμοδότησε). ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλῃ ἐπορθιάζειν; Ἀγ. 1108 ποία εἶνε ἡ Ἐρινὺς αὐτή, τὴν ὁποίαν σὺ προσκαλεῖς νὰ ψάλῃ μεγαλοφώνως ᾆσμα θριάμβου κατὰ τοῦ οἴκου;

ἐπόρνυμι διεγείρω, παρορμῶ ἐπί τινα (τι)· ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην Ε 765 «ἄγε μὴν παρόρμησον αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν» Γαζῆς. οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι Η 42 οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἀγανακτήσαντες νὰ παροραμήσωσί (τινα), ἵνα πολεμῇ μόνος (μονομαχῇ) ἐναντίον τοῦ Ἕκτορος. ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα Υ 93 ἐκίνησε (διήγειρεν) ἐν ἐμοὶ τὸ θάρρος καὶ τὰ ταχέα γόνατα. τῶνδ' ἐπόρνυται στόλος Αἰσχ. Ἱκ. 193 τούτων τὸ πλῆθος ἐφ' ἡμᾶς κινεῖται.

ἐπορχέομαι ὀρχοῦμαι, χορεύω ἐπί τινι (ὡς λόγῳ τ. ἔ. ἐν ᾧ λέγεταί τι). ἐπορχούμενος «ὕης ἄττης» Δημ. 18, 260 ὀρχούμενος ἐπὶ τῇ βοῇ «ὕης ἄττης». λιθίνην εἰκόνα κατασκευάσαντες ἐπορχουμένην ἑαυτῇ βαρβαριστὶ καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπὲρ κεφαλῆς οἷον ὑποψοφοῦσαν Πλουτ. 336 C ἐννοῶ ὧδε: ἐν ᾧ διὰ τῶν δακτύλων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ὑπεψόφει (ἐκρότει αὐτούς), εἶχεν ὅμως ἐγηγερμένους καὶ τοὺς πόδας οὕτως, ὥστε ἐφαίνετο χορεύουσα. Ὁ Κοραῆς διώρθ. ἐποχουμένην τ. ἔ. ἔχουσαν τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον.

ἐπορωρέχαται πρκ. τοῦ ἐπορέγομαι.

ἔπος: ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν Ζ 253 «τὸν λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη τοῦ λόγου διεξῆλθε» Παράφρ. ἁμαρτανομένων δὲ (τῶν ἔργων) λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται Θουκ. 3, 67 ὅταν δὲ τὰ ἔργα περιέχωσιν ἁμαρτήματα, λόγοι μὲ ὡραίας λέξεις (ἐκφράσεις) καλλωπισθέντες (ἐπιτηδείως διευθετηθέντες) γίνονται προκαλύμματα αὐτῶν. Λόγος εἶνε ὁ συνεχής, ἔπος δὲ μέρος λόγου, ἡ λέξις, ἡ ἔκφρασις· οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη Σοφ. Αἴ. 1096 τοιαύτας λέξεις (ἐκφράσεις) ἁμαρτητικὰς (ἁμαρτάνοντες) μεταχειρίζονται (λέγουσιν) ἐν τοῖς λόγοις. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους 1107 ἴδ. κολάζω ἔπη κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν Ο. Τ. 340 ἴδ. ἀτιμάζω. ἐστάλην ἰηλέμων γόων ἀοιδός.., ἔπεα μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 111 ἑτοιμάσθην νὰ ὑπάγω γέρων ψάλτης θρήνων, ὅμοιος μὲ τὸν πολιὸν κύκνον· ὅστις εἶμαι λόγια μόνον καὶ φάντασμα νυκτοειδὲς νυκτερινῶν ὀνείρων. στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ Γ 83 ἑτοιμάζεται νὰ εἴπῃ κάτι τι ὁ κορ. Ἕκτωρ. ψευδηγορεῖν οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ Αἰσχ. Πρ. 1065 ψευδῆ λέγειν οὐκ οἶδε τὸ Διὸς στόμα, ἀλλὰ πᾶν ὃ ἂν εἴπῃ τελεῖ. ὡς ἔπος εἰπεῖν ἴδ.

εἶπον. διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα. . . τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ Πλ. Πολ. 341 Β ἴδ. εἶπον. διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγμαθ' ὡς ἔπος εἰπεῖν Αἰσχ. Πέρ. 716 τὰ πράγματα τῶν Περσῶν ἔχουσιν ὅλως καταστραφῆ, ἵνα ἐκφρασθῶ συντόμως. Τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν περιορίζει τὸ ὑπερβολικὸν τοῦ διαπεπόρθηται. ἔπος ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς Εὐμ. 589 ἀποκρίνου λόγον πρὸς λόγον, βάλλων αὐτὸν κατὰ μέρος. ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθα (= ἠρείδομεν πρὸς ἀλλήλους) Ἀρφ. Νεφ. 1375 «ἀντεβάλλομεν, ἐφιλονεικοῦμεν». Σχ. «λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα» Εὐστάθ. Κυρ. ἀνταλλάσσομεν λόγους πρὸς ἀλλήλους, χωρὶς μήτε ὁ ἕνας νὰ ὑποχωρῇ μήτε ὁ ἄλλος· πρβ. τὸ κοινόλεκτον: «ἕνα σου κι' ἕνα μου κι' ἕνα παραπάνω». Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς παλαίστρας (πρβ. Ψ. 735). Πρβ. συνερείδοντες ἔπος παρ' ἔπος Πλουτ. 618 F. αἰδώς τίς μ' ἔχει τὸ νῦν πρῶτον συγγενόμενον ὑμῖν μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν, ἀλλ ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχνόν Πλ. Σοφ 217 D αἰδώς τίς με κατέχει, ἀφ' οὗ τώρα πρώτην φοραν συναναστράφην μὲ ὑμᾶς, νὰ μὴ κάμνω τὴν συζήτησιν μικρὸν κατὰ μικρόν, λόγον πρὸς λόγον (ἀπαντῶν), ἀλλ' ἐκτείνας τὸν λόγον νὰ δίδω εἰς αὐτὸν μέγα μῆκος. Τὸ συχνὸν κυρ. κατηγορ. ὥστε συχνὸν γενέσθαι. — κατ' ἔπος Ἀρφ. Βά. 802 κατὰ στίχον. ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ διπλοῦν ἔπος Σοφ. Ἀντ. 53 «διπλοῦν ὄνομα ἔχουσα μήτηρ τε καὶ γυνή» Σχ. μῶν, ὦ Φίληβε, τὸ τί πρὸς ἔπος αὖ ταῦτ' ἔστιν; Πλ. Φιλ. 18 D μήπως (ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς) τοῦτο, ποίαν πάλιν σχέσιν ἔχουσι ταῦτα πρὸς τὸ πρᾶγμα; ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι, ἐξαρκεῖ σοι; Εὐθύδ. 295 ἱκανοποιεῖσαι, ἐὰν σοι δώσω ἀπόκρισιν μηδεμίαν σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὸ πρᾶγμα; οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ Ἀρφ. Ἐκκλ. 751 δὲν θὰ πάγω γιὰ τὸ τίποτε («ἕνεκα μηδενὸς» Σχ. οὐδεμιᾶς αἰτίας ἕνεκα) νὰ ῥίψω ἔξω (εἰς τοὺς δρόμους) ἔτσι 'ς τὸν βρόντο (χωρὶς κανένα νόημα) τὸν ἱδρῶτά μου καὶ τὰς οἰκονομίας μου (ὅ τι διὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἱδρῶτος ἀπέκτησα). Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί Πινδ. Ν. 2, 2 ἴδ. ῥαπτός. πόλλ' ἂν γένοιτο διὰ ψευδῶν ἔπη Εὐρ. Ἑλ. 310 ἴδ. ἔμπαλιν. δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι Εὐρ. Ἱππ. 182 διότι ἐδῶ (ἔξω) νὰ ἔλθῃς ἔλεγες ὅλον ἐνα. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν. . πάλιν φράσον μοι· δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα Ἀρφ. Πλ. 268 «ὦ τιμιώτατον εἰπὼν λόγον: ἔπη λέξας χρυσὸν παριστῶντα» Σχ. διότι ὑπονοεῖς, ὅτι ἦλθεν ἔχων σωρὸν χρημάτων. Ὁ χορὸς συμπεραίνει τὸν σωρὸν τῶν χρημάτων ἐκ τοῦ σωροῦ τῶν ἐπιθέτων, ἅτινα παρεξέλαβε, κωφεύων, ὡς ἐπαινετικά, καὶ δὴ δηλωτικὰ (δηλοῖς) τοῦ σωροῦ τῶν χρημάτων, ἐν ᾧ πάντα ταῦτα εἶνε ὑβριστικά. Ἡ παραδοχὴ λοιπὸν αὐτὴ τοῦ κορυφαίου εἶνε χαρακτηριστικὴ τῆς κωφότητός του. Ἀλλ' ὁ Herwerden νομίσας, ὅτι ὁ κορυφαῖος εἶπε σωρὸν χρημάτων, διότι ἤκουσε λέξιν τινὰ ὁμοίαν πρὸς τὸ σωρόν, μὴ εὑρίσκων δὲ τοιαύτην, διώρθωσε τὸ ψωλὸν εἰς ψωρόν, ὅπερ ὁμοιάζει μὲ τὸ σωρόν. Ἐγὼ ταῦτα εὑρίσκω ἀπίθανα καὶ ἄλλως, καὶ διότι πρέπει νὰ συνυποθέσωμεν, ὅτι ὁ Καρίων τὸ ψωρὸν (ψωλόν) ἀπήγγειλεν ἐντονώτερον. εἰ μὲν μὴ λίαν... ἠναγκαζόμην στρέψαι δεῦρ', οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν Ἀπ. Πλάτ. 92 «παράβασιν δὲ τοῦτο ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ παραβαίνειν τὸν χορὸν ἀπὸ τῆς νενομισμένης στάσεως εἰς τὴν καταντικρὺ τοῦ θεάτρου ὄψιν... δῆλον δὲ ποιοῦσιν αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ τῷ στρέφεσθαι σημαίνοντες καὶ τὸ παραβαίνειν» Σχολ. Ἀρφ. Εἰρ. 733. Τὸ δ' οὐκ ἂν παρέβην κέ.: οὐκ ἂν τὴν παράβασιν ἐποιησάμην ὅπως λέξαιμι τοιάδε ἔπη. ‖ στίχος, σειρά· τῷ τε πλήθει τῶν λεγομένων οὐκ ἐπιτιμησόντων οὐδ' ἢν μυρίων ἐπῶν ᾖ τὸ μῆκος Ἰσοκ. 12 (φροντίζω περὶ τῶν ἀκροατῶν), οἵτινες δὲν θὰ ἐπικρίνωσι (ψέξωσι) τὸ πλῆθος τῶν λεγομένων, καὶ ἂν ἔχωσι μῆκος μυρίων στίχων. Τὸ χωρίον τοῦτο δεικνύει, ὅτι ἡ λεγομένη στιχομετρία ὑπῆρχε καὶ πρὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Τὸ μῆκος δηλ. τοῦ βιβλίου οὐ μόνον τοῦ ποιητικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ πεζολογικοῦ, ὑπελογίζετο κατὰ ἔπη ἢ κατὰ στίχους. Τὸ ἔπος τοῦτο εἶχε περίπου τὸ μῆκος τοῦ δακτυλικοῦ ἑξαμέτρου (περιέχοντος 37,7 στοιχεῖα κατὰ μέσον ὅρον), ὅθεν καὶ ἔπος. Ἡ δὲ στιχομετρία αὕτη ἐχρησίμευεν εἰς πρακτικοὺς σκοπούς, διότι δι' αὐτῆς οὐ μόνον ἐδηλοῦτο τὸ πλῆρες τοῦ βιβλίου, ἀλλ' ἐκανονίζετο καὶ ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἀντιγραφέως καὶ ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου. Στιχομετρικαὶ σημειώσεις διεσώθησαν πλείστων συγγραφέων.

ἐποτρύνω ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω· παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις μετὰ τοῦ ἄνωγα· δείδοικα μή... Ἰθακήσιοι ἀγγελίας πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσιν ω 355 φοβοῦμαι μήπως οἱ Ἰθ. πέμψωσι πανταχοῦ εἰδήσεις εἰς τὰς πόλεις τῶν Κεφ. σαλπιγκταὶ σύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις Θουκ. 6, 69 ἔδιδον εἰς τοὺς ὁπλίτας τὸ σημεῖον τῆς συμπλοκῆς. Καὶ μετ' ἀπαρφ. Πινδ. Ν. 9, 20. καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνωσι γίγνεσθαι Θουκ. 7, 25 καὶ παροτρύνωσιν, ὅπως ὁ ἐκεῖ πόλεμος γίγνηται ἔτι μᾶλλον. Παθ. ἀλλὰ σὺ μὴ ἐποτρύνου Αἰσχ. Ἑπτ. 685 μὴ πείθου ταῖς ἐποτρύνσεσι.

ἐπουρίζω ἐπὶ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου: ὠθῶ τι (ὡς τὸ πλοῖον) πρὸς τὰ ἐμπρός, κατευθύνω αὐτὸ ἐπιταχύνων τὸν πλοῦν του· ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας Εὐρ. Ἀνδρ. 611 διόλου δὲν κατηύθυνας οἱονεὶ δι' οὐρίου ἀνέμου τὴν σκέψιν (τὸν νοῦν) σου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἐν δὲ Πλάτ. Ἀλκιβ. 2. 147 Α συμφωνῶ τοῖς γράφουσιν: ἄνευ γὰρ ταύτης (τῆς τοῦ βελτίστου ἐπι-

στήμης), «ὅσῳ περ ἂν λαμπρότερον (ἂν μὴ πρότερον τὰ χ/φα) ἐπουρίσῃ τὸ τῆς τύχης (ψυχῆς χ/φα)» ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν ἢ σώματος ῥώμην ἢ καὶ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστι... γίγνεσθαι διότι ἄνευ ταύτης τῆς γνώσεως, ὅσον λαμπρότερον βοηθήσῃ ἡ τύχη ἢ εἰς τὴν ἀπόκτησιν χρ. ἢ εἰς σωματικὴν ῥώμην ἢ καὶ εἰς ἄλλο τι τῶν τοιούτων, τόσον μεγαλίτερα ἁμαρτήματα εἶνε ἀνάγκη νὰ προέρχωνται ἐξ αὐτῶν. Αἱ λέξεις ὅσωπερ... τύχης εἶνε εἰλημμέναι ἔκ τινος ποιητοῦ, πιθανῶς δὲ μετετέθησαν πρὸ τοῦ ἄνευ γὰρ ταύτης διὰ τὴν γρ. ψυχῆς.—σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμα ἐπουρίσασα τῷ Αἰσχ. Εὐμ. 137 σὺ δὲ ἐκφυσήσασα, πέμψασα αὐτῷ (κατευθύνασα ἐπ' αὐτὸν) τὴν αἱματηρὰν πνοήν σου. Ἄλλοι γράφουσι σοῦ δ' (ἀντὶ τῆς παραδεδομένης γρ. οὐδ') τ. ἔ. ὅρμα, τρέχε.—τρέχε νυν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας Ἀρφ. Θεσμ. 1226 τρέχε λοιπὸν γρήγορα κατὰ τὸν δρόμον τοῦ διαβόλου, ἀφ' οὗ βάλῃς ἀέρα 'ς τὰ πανιά σου.

ἐποχή (ἐπέχω) ἡ: ἡ ἐπίσχεσις τῆς συγκαταθέσεως ἢ τῆς ὁριστικῆς συναινέσεως ἢ ἀρνήσεως.

ἔποχος 2 ὁ ἐπί τινος ὀχούμενος, καθήμενος, ἱππεύων· ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν, δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη Αἰσχ. Πέρ. 46 ἐξαποστέλλουσιν ἐποχουμένους ἐπὶ πολλῶν ἁρμάτων, ἀγήματα (τάγματα) τέθριππα καὶ ἑξάϊππα. λόγος μανίας ἔποχος Εὐρ. Ἱππ. 214 ὑπὸ μανίας ἐμπνεόμενος λόγος. ἐν παντίοις χωρίοις δεῖ τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα ἔποχον εἶναι Ξεν. π. Ἱππικ. 8, 10 εἰς παντὸς εἴδους θέσεις (μέρη) ὅταν τις τρέχει «ἀμὲ τὰ τέσσαρα» (λίαν ταχέως), πρέπει νὰ κάθηται στερεὰ ἐπὶ τοῦ ἵππου.

ἔποψις ἡ: διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν Θουκ. 7, 71 ἴδ. ἀνώμαλος.

ἐπόψομαι ἴδ. ἐφοράω.

ἔπραθον ἴδ. πέρθω.

ἔπτατο ἀόρ. τοῦ ἵπταμαι.

ἑπτάτονος 2: παρά τε χέλυος ἑπτατόνου μολπὰν οὔπω καταπαύσομεν Μούσας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 684 καὶ ὅταν ἐκ τοῦ πλησίον ἀκούωμεν τὴν μολπὴν τῆς ἑπταχόρδου λύρας, δὲν θὰ παύσωμεν νὰ ψάλλωμεν τὰς Μούσας.

ἕπω (ῥ. σεπ-, πρβ. sequor) εἰμὶ περί τι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, φροντίζω. Ἁπλοῦν μόνον τὸ ἕποντα Ζ 321. ἕπον Λ 483. συνήθως σύνθετον, ὡς περι-, ἀμφι-, δι-, ἐφ-, μεθ- ἕπειν, τὸ δὲ περιέπειν καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ παρὰ Ξενοφ. καὶ Ἡρ. Πρτ. (εἶπον ἐκ τοῦ ἔσεπον), διείπομεν Λ 706. μ 16. περιεῖπεν Ἡρ. 2, 169. Ξεν. Ἀπ. 2, 9, 5. Ἀναύξ. δίεπε Β 207. ἐφ- Πίνδ. Ὀ. 2, 11. Π. 6, 33. ἐφέπεσκον μ 330. ἀμφι- Ἀπολλ. Ῥ. 1, 571.—ἐφέψω Φ 588. ω 471. περι- Ξεν. Κ. Π. 4, 4, 12. ἐπέσπον (ἐκ τοῦ ἔσεπον, ἔσπον) Τ 294. Αἰσχ. Πέρσ. 555 χορ. περι- Ἡρ. 1, 73. 114. 6, 44. ἐπίσπῃς, -ῃ Ζ 412. Χ 39. Β 359. Ἡρώνδ. 2, 47. ἐπίσποι β 250. μετασπών Ρ 190. ξ 33. ἐπισπεῖν Η 52. περι- Ἡρ. 1, 115. 2, 64. Παθ. περιειπόμην Ἡρ. 7, 211. Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 16. περιέψομαι παθ. Ἡρ. 2, 115. 7, 149.—περιέφθησαν Ἡρ. 6, 15. 8, 27. Μέσ. ἕπομαι καὶ πεζ. εἱπόμην (ἐπ- Ε 551 κἀλλ.). ἕψομαι. ἑσπόμην (ἐκ τοῦ σεσεπόμην, ὅθεν καὶ ἡ δασεῖα, ἀλλ' ἂν ἔχει ὀρθῶς· πρβ. ἕστηκα ἐκ τοῦ σέστηκα) ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων., σπαν. Ἀττ. οὐχ ἕσπου Πλ. Πολιτικ. 280 Β. ξυν- Θουκ. 1, 60. 7, 57, (ἐπεσπ- Πίνδ. Π. 4, 133). β' πρόσ. ἕσπεο Κ 285. ἕσπωνται μ 349. ἑσποίμην τ 579. ἑσπέσθω Μ 350. ἑσπόμενος Κ 246. Μ 395. Ν 570. Πάντα ταῦτα εἶνε ἀνάλογα πρὸς τὸ ἑσπόμην δασυνόμενον (Ἡρῳδιαν. ΙΙ 70)· ἀλλ' οὐδαμοῦ τοῦ Ὁμήρου εἶνε ἀνάγκη νὰ γράψωμεν οὕτω, διότι δύναταί τις ἀντὶ τούτων νὰ γράψῃ σπῶμαι, σποίμην κέ. μετὰ τοῦ Βεκκέρου. Οὕτω καὶ ἅμα σπέσθαι (Δ. Γ. ἅμ' ἑσπέσθαι) Ε 423. δ 38. σπέσθαι χ 324 μετὰ σύμφωνον, καὶ προστ. σπεῖο Κ 285 ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου. Συχνάκις δὲ ἐν συνθέσει: μετασπόμενος, ἐπισπέσθαι (ἐκ τοῦ ἐσεπόμην, ἑσπόμην) καὶ οὕτω πάντοτε νέον Ἰων. καὶ Ἀττ.: ἐπίσπῃ Σοφ. Ἠλ. 967. ἐπισποίμην Ἡρ. 1, 32. Ξεν. 4, 1, 6. ἐπίσποιο -το. Προστ. ἐπίσπου Πλ. Θεαίτ. 169 Α. συνεπίσπεσθε Κριτί. 107 Β. σπέσθαι Εὐρ. Φοίν. 426. ἐπι- Φαῖδρ. 248 C. σπόμενος Πίνδ. Π. 4, 40. ἐπι- Ἡρ. 3, 31. Θουκ. 4, 35 κἀλλ. Πλ. Πολ. 611 Β. Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 52. Ἡ γραφὴ εἶνε λίαν ἀμφίβολος παρὰ Πινδ. Πρβ. ἕσπητ' Ὀ. 8, 11 (Δ. Γ. ἕσπετ'). ἕσποιτο Ὀ. 9, 83 (ἕποιτ' συμφωνότερον πρὸς τὴν ἔννοιαν, πρβ. Π. 10, 17). Ἰ. 5 (4), 36 (32) πράθον ἑσπόμενος (ἔπραθον σπόμ- πρότερον ὁ Bergk). Ὁμοίως Ἰ. 6 (5), 17. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς ὑπῆρχε καὶ ἐνεστὼς ἕσπομαι, ὡς Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1607 καὶ ἄλλοι. τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα Ζ 321 εὗρεν αὐτὸν ἐνασχολούμενον μὲ τὰ ὅπλα· εἰς τἄλλα χωρία εὑρίσκεται καὶ πρόθεσις, ὥστε δύναταί τις νὰ τὸ ἐκλάβῃ ὡς τμῆσιν. οὐχ ὁράᾳς οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν; Ο 555 δὲν βλέπεις πῶς ἐνασχολοῦνται μὲ τὰ ὅπλα τοῦ Δόλοπος; ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι Λ 483 περὶ τὸν Ὀδ. ἐπορεύοντο (ἐπηκολούθουν, ἐφώρμων) πολλοὶ καὶ ἄλκ. Τρῶες. ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν Κ 516 παρακολουθοῦσαν τὸν υἱὸν τοῦ Τυδ. (κυρ. ἐνεργοῦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ). τὸν δέρον ἀμφί θ' ἕπον Η 316 «τοῦτον ἐξέδερον καὶ περιεῖπον» Γαζῆς. Μέσ. ἕπομαι. Τὸ ἕπεσθαι ἅμα τινί Β 534, καὶ μετὰ διπλοῦ ἅμα: οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο λ 371· ἢ ἄνευ πτώσεως ἅμ' ἕπεσθαι Σοφ. Αἴ. 801 ἢ μετά τινος Ἀρφ. Πλ. 823. Πλάτ. Μενέξ. 235 Β

καὶ ἀλλ. ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὸ πεζ. συνέπομαι καὶ τὸ τῆς συνηθείας «ἀκολουθῶ μαζί». Ἄλλως: μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα Ν 492 κατόπιν τοῦ κριοῦ ἠκολούθησαν τὰ πρόβατα. Ἀλλὰ καὶ σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς κ 436 = συνείπετο δ' ὁ θρ. Ὀδυσσεύς. παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν ἕπεται φίλος Εὐρ. Τρῳ. 570 ἴδ. εἰρεσία. ἕπεο προτέρω Σ 387 ἔλα μαζί μου (ἀκολούθει) παρεμπρός, παραμέσα. ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἐσλὸς αἰνεῖν Πίνδ. Ν. 3, 29 τὸ ἐπαινεῖν τοὺς ἐσθλοὺς παρέπεται εἰς τὸν λόγον μου ὡς ἄκρα δικαιοσύνη, ὅτι εἶνε ἄκ. δικαιοσύνη. ὅς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν Π 154 ὅστις, ἂν καὶ ἦτο θνητός, παρηκολούθει τοὺς ἀθ. ἵππους (ἠδύνατο νὰ παρατρέχῃ μὲ τοὺς ἀθ. ἵππους). ὦ γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο Δ 314 ὁ Θ. Γαζῆς μεταφράζει: «εἴθε, ὥσπερ ἐν τῷ προσφιλεῖ στήθει ὑπάρχει σοι προθυμία, οὕτω σοι καὶ τὰ γόνατα ἀκολουθεῖν». ἆρ' ἕπομαί σου τῷ λόγῳ; Πλ. Πρωτ. 319 ἆρά γε παρακολουθῶ τὸν λόγον σου; ἐννοῶ ὅ τι λέγεις; κεινὴ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ Γ 255 κενὴ ἡ περικεφαλαία ἐπηκολούθησε μαζὶ μὲ τὴν χεῖρά του. δουρὶ τυχήσας νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής Μ 395 ἐκεῖνος δὲ παρακολουθήσας τὸ δόρυ (ὡς συνεχόμενος μὲ αὐτὸ) ἔπεσε πρηνής. πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, βουλαῖσι δὲ φρὴν ἐσσόμενον προϊδεῖν συγγενὲς οἷς ἕπεται Πίνδ. Ν. 1, 26 ὅστις ἔχει ἔμφυτον δύναμιν, οὗτος ἐνεργεῖ διὰ τοῦ ἔργου· ὅστις ἔχει ἔμφυτον φρένα, ἵνα προΐδῃ τὸ μέλλον, οὗτος ἐνεργεῖ διὰ τῶν βουλῶν. Ὅπου τὸ προϊδεῖν συναπτέον πρὸς τὸ φρήν, τὸ δὲ συγγ. οἷς ἕπεται ἀναφ. καὶ εἰς τὸ σθένος καὶ εἰς τὸ φρήν. Ἄλλοι δὲ ἐξαρτῶσι τὸ προϊδεῖν ἐκ τοῦ ἕπεται.—τὸ ξυμφέρον, ἐν ᾧ ἄν τις ἐλάχιστα ἁμαρτάνῃ, μάλιστα ἕπεται Θουκ. 1, 42 = παραγίγνεται, πάρεστι, ἐπακολουθεῖ. ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν ἐν ἁμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν Πίνδ. Π. 10, 17 εἴθε νὰ ἐπακολουθήσῃ αὐτοῖς ἡ μοῖρα καὶ ἐν τῷ ὕστερον χρόνῳ, ὥστε ὁ ἀγ. πλοῦτος ν' ἀνθῇ ἐν αὐτοῖς. ἕπεται ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων, εὐάγων τιμά Ν. 10, 37 συμφωνεῖ, ἁρμόζει σοι τὸ πολ. γένος τῶν μητρώων σου, δηλ. (θέλω νὰ εἴπω) ἡ δόξα αὐτῶν ἡ δι' εὐτυχῶν ἀγώνων ἀποκτηθεῖσα. ἦ οὐ γιγνώσκεις ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπεται ἀλκή; θ 140 ἢ δὲν γνωρίζεις ὅτι δέν σοι παρακολουθεῖ ἀλκὴ (ἀμυντικὴ δύναμις, προερχομένη) ἐκ Διός; γνοίης χ', οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται υ 237 ἤθελες τότε ἐννοήσῃ, ὁποία εἶνε ἡ δύναμίς μου καὶ αἱ χεῖρές μου, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦσιν (ὄχι τῇ ἐμῇ δυνάμει, ἀλλὰ τῇ ἐμῇ βουλήσει): εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μου. ἐκ Διὸς ἀνθρώποις ἕπεται τέκμαρ Πινδ. Ν. 11, 43 ἴδ. τέκμαρ. Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται ἐκ σέθεν Ἰ. 3, 4 μεγ. ἀρεταὶ παρακολουθοῦσι τοὺς θνητοὺς ἐκ σοῦ προερχόμεναι. ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς Θέογν. 635 εἰς τοὺς ἀγαθοὺς (γενναίους) ἄνδρας ἐπακολουθεῖ σύνεσις καὶ σεβασμὸς (ἐκτίμησις). τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Σοφ. Αἴ. 814 ἴδ. ἔργον. ἡγησόμεθα μὲν ἡμεῖς, νίκη δ' ὑμῖν ἔσται ἑπομένοις Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 18 θὰ προηγηθῶμεν μὲν ἡμεῖς, νίκη δὲ θὰ εἶνε εἰς ὑμᾶς παρακολουθοῦντας. Νύμφαι, αἵ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἕπονται Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 260 αἵτινες οὔτε τοὺς θνητοὺς οὔτε τοὺς ἀθανάτους ἀκολουθοῦν. Καὶ κατὰ σύστ. σύνταξιν· τὸν πατρῷον στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ εὖνις ἑσπόμην Σοφ. Τρ. 562 μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ὡς νεόνυμφος ἠκολούθησα τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς παρασκευασθεῖσαν συνοδίαν (ἀκολουθίαν).

ἐπῳδὴ ἡ, Ἰων. ἐπαοιδή, ἴδ. μαγικὴ ᾠδή, ψαλλομένη ἢ ἀπαγγελλομένη πρὸς ἀνακούφισιν ἢ θεραπείαν διαφόρων νόσων καὶ παθῶν, ἐξορκισμός, «γήτευμα». ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον τ 457 διὰ τῆς ἐπῳδῆς ἐσταμάτησαν τὸ μαῦρον αἷμα. καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει Αἰσχ. Πρ. 185 καί με οὔτε διὰ μελιγλ. γοητευτικῶν λόγων τῆς πειθοῦς θὰ καταπραΰνῃ (μαλακώσῃ). οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Σοφ. Αἴ. 579 δὲν εἶνε ἴδιον ἰατροῦ σοφοῦ νὰ θρηνῳδῇ ἐξορκισμούς, «γητεύματα», ἐπὶ (κυρ. πλησίον εὑρισκόμενος) νοσήματος ἔχοντος ἀνάγκην τομῆς. τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ Αἰσχ. Εὐμ. 652 τούτων θεραπείας μαγικὰς δὲν ἐπενόησεν ὁ πατήρ μου. νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν Σοφ. Ο Κ. 1194 ἴδ. ἐξεπᾴδω. εἴ τιν' ἀλκὴν ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν Εὐρ. Φοίν. 1260 «φίλτρα ἐξ ἐπῳδῶν ἢ δι' ἐπῳδῶν ἐνεργούμενα» Δ. Βερναρδ.

ἐπῳδὸς 2 κυρ. ἐπίθ. ἐπᾴδων, ἴδ. ὁ ψάλλων, ἢ ἀπαγγέλλων μαγικὰς ᾠδὰς πρὸς θεραπείαν διαφόρων νοσημάτων καὶ παθῶν· ἐπῳδῶν γε μὴ προσδεῖσθαί μοι δοκεῖ μύθων ἔτι τινῶν Πλάτ. Νόμ. 903 Β ἀλλ' ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκόμη ἔχει ἀνάγκην λόγων τινῶν (κυρ. θεραπευτικῶν τῆς πλάνης του). ὅς ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοῦ ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων Αἰσχ. Ἀγ. 1417 ἐθυσίασε τὸ ἰδικόν του παιδί, τὸν φίλτατον καρπὸν τῶν σπλάγχνων μου (τὸ ἐν πόνοις ἀποτεχθὲν τέκνον μου), ἵνα καταπραΰνῃ τοὺς ἐκ Θρ. ἀνέμους. τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται—Μορφῆς ἐπῳδόν, ἢ τί, τῆς ἐμῆς ἐρεῖς; Κυνὸς ταλαίνης σῆμα Εὐρ. Ἑκ. 1271 «τῷ δὲ σῷ τύμβῳ ἔσται τεθειμένον ὄνομα» (λέγει ὁ Πολυμήστωρ), «Ἐπώνυμον (ἐπῳδὸν) τῆς ἐμῆς μορφῆς, ἢ τί ἄλλο ἐρεῖς»; (συμπληροῦσα ἐρωτᾷ ἡ Ἑκάβη). «Κυνὸς ταλαίνης σῆμα» ἐπιλέγει ὁ Πολυμήστωρ. Κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. ὁ ποιητὴς ἀντὶ τοῦ ὄνομα ἐπώνυμον εἶπεν ὄνομα ἐπῳδὸν κατὰ τὸ συνώνυμον, ὅπως ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον λέγουσιν οἱ ποιηταὶ πολλαχοῦ ἀντὶ τοῦ πεζοτέρου λέγω, ὀνομάζω κττ. τὸ ᾄδω ἢ ὑμνῶ· πρβ.

ἐπίλογος. Συχνὰ ὡς οὐσ. ὁ μάγος καὶ γόης, κυρ. ὡς ἐπᾴδων ἐπῳδήν τινα· νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι (πρόσφορον) καὶ δυσπραξίᾳ ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 364 (Πλουτ. 51 Ε) ὅπου ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου τῷ πειρωμένῳ διορθοῦσι ταπορουμένῳ ἢ τῷ ταλαιπωρουμένῳ, ἐγὼ δὲ γράφω τῷ τετρωμένῳ: ὁ περιπεσὼν εἰς δυστυχίαν εἶνε πρόσφορος παρηγορητὴς εἰς τὸν πληγωμένον, διότι εἶνε ὁμοιοπαθεῖς. ‖ ἡ ἐπῳδὸς (κυρ. ἐνν. στροφὴ) ἡ ἐπᾳδομένη τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ ‖ ὁ ἐπῳδὸς (κυρ. ἐνν. στίχος) ὡς Θεόκρ. 1. 64. Καὶ μτφ. προσέθηκε τὸν κοινὸν ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπῳδόν, τὸ «ταῦτα μηδενὶ φράσῃς ἀλλὰ σιώπα» Πλουτ. 507 Α τὸν κοινῶς ἁπάσῃ ἀδολεσχίᾳ ἐπᾳδόμενον λόγον: τὴν κοινὴν καὶ συνήθη προσθήκην πάσης φλυαρίας.

ἐπῴζω ἐπῳάζω, ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς κάθημαι· οὔποψ, ὡς ἔοικε, εἰς τὴν λόχμην ἐμβὰς ἐπῷζε Ἀρφ. Ὄρν. 266 «ἐπῴζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κράζειν» Σχ. πρβ. Κρατ. π. Ἀθην. 273. Ἐν τῷ ἐφημένη (Νιόβη) τάφον τέκνοις ἐπῷζε τοῖς τεθνηκόσιν Ἀπ. 157 παράγεται ἐκ τοῦ ἐποίζω, οὗ τὸ ἁπλοῦν οἴζω (οἴ) = καθημένη ἐπὶ (πλησίον) τοῦ τάφου ἐθρήνει ἐπὶ τοῖς τεθνηκ. τέκνοις.

ἐπώμοτος 2: οὐκ ἐπώμοτος λέγων δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; Σοφ. Τρ. 427 δὲν ἔλεγες ἐνόρκως βεβαιῶν, ὅτι ταύτην ἔφερες ὡς γυναῖκα διὰ τὸν Ἡρακλέα; Ἄλλως· ὄμνυμ' ἔγωγε Ζῆν' ἐπώμοτον Τρ. 1188 ἐγὼ τοὐλάχιστον ὁρκίζομαι, ἐπικαλεσθεὶς ὡς μάρτυρα τοῦ ὅρκου μου τὸν Δία. Τὸ ἐπώμοτον ὁ Σχ. ἐξηγεῖ: «ὅρκιον», ὁ δὲ Σουΐδας: «τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν». Κάλλιον ἐκδέχου τὸ ἔχων ἐπώμοτον = ἐπομόσας. Ἐν δὲ Αἴαν. 1113 οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐνώμοτος.

ἐπωνυμία, ἡ, ἐπώνυμον, «παρανόμι», ὄνομα διδόμενον ἔκ τινος ἀφορμῆς· οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν (ἐτεὸν κλεινοὶ συνεπηρώσεν Prien) καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο Αἰσχ. Ἑπτ. 829 οἱ ὁποῖοι βεβαίως ὀρθῶς καὶ συμφώνως μὲ τὸ ἐπώνυμόν των ὄντες κλεινοὶ καὶ πολυνεικεῖς ἐφονεύθησαν. ἐπωνυμίαν χάριν νίκας κελαδησόμεθα βροντάν Πίνδ. Ὀ. 10, 79 ἴδ. κελαδῶ. τὸ οὔνομα Ἀμμώνιοι ἀπὸ τοῦδε σφίσι τὴν ἐπωνυμίην ἐποιήσαντο Ἡρ. 2, 42 ἔδωσαν εἰς ἑαυτοὺς ὡς ἐπωνυμίαν τὸ ὄνομα Ἀμμώνιοι ὡς ἐκ τοῦ ἑξῆς περιστατικοῦ· τὸ τὸ οὔνομα εἶνε τὸ ἀντικείμ., τὸ τὴν ἐπωνυμίαν κατηγορ., τὸ δὲ σφίσι = ἑαυτοῖς. ἐπωνυμίᾳ ἐπεκραίνετο αἰών Αἰσχ. Ἱκ. 45 ἴδ. ἐπικραίνω. ἱρὸν Ἡρακλέος ἐπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι 2, 44 ἱερὸν Ἡρακλέους ἐπονομαζομένου Θασίου. Τὸ ἀπρφ. εἶναι πλεοναστικῶς προστίθεται ἐνίοτε εἰς τὰ κλητικὰ ῥήματα (ἴδ. π. χ. τὸ ἐπονομάζω). ὁ Σιμμίας ἐπωνυμίαν ἔχει σμικρός τε καὶ μέγας εἶναι Πλ. Φαίδων 102 C ἐπονομάζεται σμικρὸς καὶ μέγας. προσείληφε τὴν τῶν πονηρῶν κοινὴν ἐπωνυμίαν συκοφάντης Αἰσχίν. 2, 99 ἅτινα σαφῆ: ἐπωνομάσθη συκοφάντης, ὅπερ εἶνε κοινὸν ἐπώνυμον τῶν πονηρῶν. ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι Θουκ. 1, 3 ἴδ. παρέχω. οὔτι τῶνδ' ἐπωνυμίαν ἔχοντα δεῖ λέγεσθαι τὸν τοιοῦτον Πλ. Φαῖδρ. 278 C ἴδ. ἔλεγχος. Πέλοπα τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἐπηλύτην ὄντα ὅμως σχεῖν Θουκ. 1, 9 ἴδ. ἐπηλύτης.

ἐπώνυμος 2 κυρ. ὁ ἐπί τινος (= ὑπό τινος) ἐπονομαζόμενος, ὁ ἔχων ἀπό τινος αἰτίας τὸ ὄνομά του. ἀλλ' αὐτό (τὸ ἑπτάβοιον σάκος) μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον, Εὐρύσακες (ὅθεν: Εὐρυσάκης ἐπωνομάσθη) Σοφ. Αἴ. 574. αἰαῖ· τίς ἄν ποθ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; Αὐτ. 430 τίς ποτε ἤθελε πιστεύσῃ ὅτι τὸ ἐμὸν ὄνομα ἤθελε συμφωνήσῃ οὕτω μὲ τὰς δυστυχίας μου, ὥστε νὰ εἶνε ἐπώνυμον αὐτῶν (Αἴας: αἰαῖ); εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖσι πέσοι, τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε, γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον Αἰσχ. Ἑπτ. 390 ἐὰν πέσῃ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἀποθανόντος νύξ, τὸ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἀλαζονικὸν τοῦτο σῆμα (τῆς νυκτός, περὶ οὗ προηγουμένως ὁ λόγος) θὰ γίνῃ εἰς τὸν φέροντα αὐτὸ ἀληθῶς καὶ δικαίως ἐπώνυμον τῆς νυκτὸς (δηλ. τοῦ θανάτου). ὁ δ' ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων προσίσταται 594 ἐκεῖνος δὲ ἔχων τὸ φρόνημα σκληρὸν ὄχι σύμφωνον πρὸς τὸ παρθενικὸν (πρόκειται περὶ τοῦ Παρθενοπαίου) ἐπώνυμον, φοβερὸν δὲ τὸ βλέμμα ἵσταται πλησίον. ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη Χο. 190 ἔχουσα φρόνημα (δυσσεβὲς) πολεμιώτατον πρὸς τοὺς παῖδας, οὐδαμῶς δὲ μητρικὸν (ἐπώνυμον μητρός). ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα Ἱκ. 258 γένος Πελασγῶν εὐλόγως ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἄνακτος (τοῦ Πελασγοῦ) ἐπονομασθὲν νέμεται ταύτην τὴν χώραν. ἄνακτα Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκα κεῖθι αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος ἠελίοιο Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλ. 373 τὸν ἄνακτα ἐπονομάζουσι (κυρ. ὀνομάζουσιν ἐπώνυμον) Πύθιον, διότι ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἡ δύναμις τοῦ ὀξέος ἡλίου ἐσάπισε τὸ τέρας. ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος Εὐρ. Φοίν. 1495 ἀληθῶς ἐδικαίωσας τὸ ὄνομά σου: ὑπῆρξας ὀνόματι καὶ πράγματι πολὺς ἐν τῷ νείκει. Βόσπορος ἐπώνυμος κεκλήσεται Αἰσχ. Πρ. 759 θὰ ἐπονομάζηται Βόσπορος: «Βόσπορος ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἰὼ βοῦν οὖσαν διαπορεύεσθαι τοῦτον τὸν τόπον ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διαβαίνουσαν» Σχ. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 168. κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι Εὐμ. 90 σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά σου (πομπαῖος) ἔσο ὁδηγός. ὧν (οἰμωγμάτων) Ζεὺς ἀλεξητήριος ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει Ἑπτ. 8 ὧν εἴθε νὰ γίνῃ ὁ Ζ. ἀλεξη-

τήριος, συμφώνως μὲ τὸ ὄνομά του, εἰς τὴν πόλιν τῶν Κ. ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκει λέγω, τάχ' εἰσόμεθα τοὐπίσημ' ὅποι τελεῖ 646 διὰ δὲ τὸν ἁρμοδίως (τὸν ὄνομα καὶ πρᾶγμα) ἐπονομαζόμενον, τὸν Π. λέγω, ταχέως θὰ μάθωμεν ποῖον τέλος θὰ ἔχῃ τὸ ἔμβλημά του. ἥ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος Ἀπ. Εὐρ. 855 ἴσως: ἀλλ' ἔχει τὸ ἐπωνυμόν της ἐκ πολλῶν τίτλων (ὡς θὰ εἴπωμεν σήμερον). Οὗτοι δὲ οἱ τίτλοι ἐπεξηγοῦνται ἐφεξῆς. Ὁ Meineke διορθ. πολλῶν δυνάμεων ἐπώνυμος.—πρόσθεν τῶν ἐπωνύμων ἐκθεῖναι νόμον Δημ. 24, 18 ἴδ. ἔκκειμαι.

ἐπωπάω: πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα Χο. Αἰσχ. 896 πολλὰ ἐποπτεύεις, καίτοι ἐκτὸς τῆς ἐποπτείας σου ἐν ἀσφαλείᾳ εὑρισκόμενα. στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς, ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ (μᾶλλον ἐπώπα) πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας Εὐμ. 972 σέβομαι (= εὐχαριστῶ) δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς (τοὺς γλυκεῖς) τῆς Πειθοῦς, διότι ἐπέβλεπέ μοι τὴν γλ. καὶ τὸ στόμα ἀπέναντι τούτων, αἵτινες ἀγρίως ἀπέκρουσαν τὰς προτάσεις μου. Καὶ ἐν Ἀπ. Ἀδεσπ. κωμ. 1325 (ἐκ τοῦ Πλουτ. 811 F) γρ. μετὰ τοῦ Dindorf: Μητίοχος δ' ἄρτους ἐπωπᾷ (ἐποπτᾷ), Μητίοχος δὲ τἄλφιτα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἐν τῷ Παλατ. κώδ. τοῦ Πλουτ. γρ. ἐπώπτα, τ. ἔ. ἐποπτεύει, ἐπιβλέπει.

ἐπωπή ἡ, τόπος ἐξ οὗ ἢ ὅπου ἐπιβλέπει ἢ ἐπιβλέπεταί τις, σκοπιά, ὅθεν καὶ Ἐπώπη· παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπάς Αἰσχ. Ἱκ. 548 μετέβην εἰς τὰ παλαιὰ ἴχνη τῆς μητρός, τοὺς ὑψηλοὺς ἐκείνους τόπους τοὺς πλήρεις ἀνθέων ὑπὸ τῆς μητρὸς νεμομένων.

ἐπωφελέω ὠφελῶ ἐπί τινι, βοηθῶ, συνεργῶ εἴς τι· τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις; Ἀρφ. Νεφ. 1442 τί λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ (ποῦ μ' ἔκαμες) θά με ὠφελήσῃς; κυρ. τὸ ἐπωφελήσεις = ὠφελήσεις ἐπὶ τῷ κακῷ (ὅ μ' ἐποίησας). οἱ δ' ἐπωφελεῖν, οἱ τοῦ πατρός, τῷ πατρὶ δυνάμενοι τὸ δρᾶν οὐκ ἠθέλησαν Σοφ. Ο. Κ. 442 ἐκεῖνοι δέ, οἵτινες ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός των (ἡ ξενίζουσα αὕτη φράσις ἀποδίδει κάλλιον τὸ νόημα τῆς: ὡς υἱοὶ τοῦ πατρός των) ἠδύναντο νὰ παρασταθῶσι καὶ βοηθήσωσι τὸν πατέρα των, δὲν ἀπεφάσισαν νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην. ἐδεξάμην δῶρον, ὅ μή ποτ'... ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι Ο. Κ. 540 τὸ ὁποῖον, εἴθε νὰ μὴ ὠφέλουν ποτὲ (τὴν πόλιν), ὥστε νὰ τὸ δεχθῶ ὡς ἐξαίρετον δῶρον παρ' αὐτῆς.

ἐπώχατο γ' πλ. πρ. ὑπερσ. τοῦ ἐπέχω· πᾶσαι γὰρ πύλαι ἐπώχατο Μ 340 «ἐπικεκλεισμέναι ἦσαν» Ἀπολλώνιος. Ἡ μετὰ τοῦ ὑπογεγραμμ. ι γραφὴ ἐπῴχατο πλημμελής.

ἔραμαι ἀγαπῶ, ἐπ. ποιητ., ἐράομαι ποιητ. σπάν. καὶ ἀμφίβολον. ἐράω = ἐρῶ πεζ. ἀλλὰ καὶ ποιητ., ἐρέω Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 25 β' πρόσ. ἔρασαι Θεόκρ. 1, 78 ἔραται (ἐρᾶται) Ἀπ. Σαπφ. 13 ἐξ εἰκασίας Bergk. ἔραται (ἐρᾶται) Θεόκρ. 2, 149 ὡς ἐκ τοῦ ἔραμαι, πρβ. δίζημαι· ἀλλ' ὑποτ. ἔραται Πίνδ. Π. 4, 92. Εὐκτ. ἐραίμαν Πίνδ. Π. 11, 50. ἠράμην ποιητ. καὶ ἤρων πεζ. (ἐράασθε = ἠράεσθε Π 208 τοῦ ἐράομαι).— ἠράσθην (ἠρασάμην Ξ 317. Π 182. ἠρασσ- Υ 223. λ 238. Ἀρχιλ. Ἀπ. 30. ἐράσσ- Ἡσ. Θε. 915. Πίνδ. Ὀ. 1, 25. Π. 2, 27. ἠρησ- Λουκ. Συρ. Θε. 17). ἐρασθήσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 854 καὶ μτγν. ἤρασμαι Παρθ. 2, 2.— Παθ. τοῦ ἐράω: ἀντεράται Ξεν. Συμπ. 8, 3. ἐρῷο Ἱέρ. 11, 11. ἐρώμενος συχν. Ἀττ. ἐρᾶσθαι Αἰσχ. 1, 137. Ῥ. ἐπ. ἐραστός καὶ ἐρατός Γ 64. Ἀρφ. Θεσμ. 993.—ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ Ξ 328 οὕτω σοῦ νῦν ἐρῶ, καί με γλυκὺς ἵμερος κατέχει. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν Πίνδ. Π. 11, 50 ἐρῴην (ἔρωτα ἔχοιμι) τῶν θεοπέμπτων ἀγαθῶν. Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο καλλικόμοιο Ἡσ. Θε. 915 αὖθις δ' ἠράσθη τῆς καλλικόμου Μνημ. τῶν μὲν ἔραται φρενί, σιγᾷ οἱ στόμα Πίνδ. Ν. 1, 29 ὧν ἐπιθυμεῖ ἐν τῇ διανοίᾳ, ταῦτα ἀποσιωπᾷ αὐτῷ τὸ στόμα. «Τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο: ἄγω δὲ κῆν' ὄττιω τις ἔραται» (Ἀπ. Σαπφ. 13 ἴδ. ὅστις) Ἀπολλών. περὶ συντάξ. 292, 1, ὅστις παρατηρεῖ καὶ τὸ ἑξῆς «συνετοῦ μέν ἐστι καὶ ἀγαθοῦ τὸ φιλεῖν, καθάπερ καὶ πατέρες παῖδας φιλοῦσιν, οὐ μὴν συνετοῦ τὸ ἐρᾶν». πρῆγμα δὲ τερπνότατον τοῦ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν Θέογν. 256 πρ. δὲ τερπν. τὸ τυχεῖν οὗ τις ἐρᾷ: τὸ νὰ ἐπιτύχῃ τις ὅ τι ἐπιθυμεῖ. Ἐν Πλουτ. 753 B γρ. ἐρᾷ τε γὰρ αὐτοῦ νὴ Δία καὶ κάεται ἀντὶ τοῦ ἐρᾶται. — ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι Μόσχ. 7, 8 ὡραῖον δὲ εἶνε ὅταν ἀγαπήσῃ τις ν' ἀνταγαπᾶται (νὰ συμμερίζηται τὴν ἀγάπην του ὁ ἀγαπώμενος). τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν Σοφ. Ἠλ. 364 τὴν ἰδικήν σου δὲ τιμὴν δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτήσω. μάχης δὲ τῆς σῆς ὥστε διψέων πιεῖν, ὡς ἐρέω Ἀπ. Ἀρχιλ. 68 (Ἀθην. 433 E) τῆς πρὸς σὲ μάχης ἐπιθυμῶ οὕτως, ὥσπερ ὅταν τις διψῇ ἵνα πίῃ. οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν Ἀπ. Σοφ 322 πεζ. = οὐδεὶς ἐπαίτης ἠράσθη ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων Ξεν. Ἱέρ. 11, 11 οὐ μόνον θ' ἀγαπᾶσαι, ἀλλὰ καὶ θὰ λατρεύησαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὅπου πολὺ ἐμφαντικώτερον τοῦ φιλεῖν τὸ ἐρᾶν ἀγαπᾶν, ὥς τις ἀγαπᾷ ἐρωμένην. ὁμοῦ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἠράσθη (ἠρέθης Cobet) καὶ τοῖς κρούμασιν Ἀλκίφρ. 1, 18 ἠγάπησες τὴν νέαν καὶ διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ διότι καλῶς παίζει (κρούει) τὴν λύραν. Βροῦτον δὲ λέγουσι δι' ἀρετὴν φιλεῖσθαι μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐρᾶσθαι δὲ ὑπὸ τῶν φίλων Πλουτ.

Βροῦτ. 29 ὅτι ἠγαπᾶτο μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τῶν φίλων του.

ἐρανίζω : τοὺς φίλους ἐρανίσας Δημ. 1484,2 συναγαγὼν τὸν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων. ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα Αἰσχίν. 3,45 ἐπαιτῶν. περίεργον οὐδὲν οὐδὲ περιττὸν εἰς τὸ εἶδος ἠράνιζε Αἰλ. Π. Ἱ. 12,1 οὐδένα ἐπιμεμελημένον οὐδὲ ὑπερβολικὸν καλλωπισμὸν εἰς ἀνάδειξιν τῆς μορφῆς παρελάμβανεν ἔξωθεν: ἀπέφευγε τοιοῦτον καλλωπισμόν. τί δ' εἰ ψευδομαρτυριῶν ἁλώσεσθαι προσδοκῶν ἐφ' οἷς ἐρανίζει τούτοις τοῖς περὶ αὐτόν, ἐρήμην ἐάσειε τελεσθῆναι τὴν δίκην; Δημ. 39, 18 «ἀντευποιεῖ ἀποδιδοὺς τὴν ἴσην βοήθειαν αὐτοῖς, ἣν κἀκεῖνοί ποτε παρέσχον ψευδομαρτυρήσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ» Ἁρποκρατίων: τί δὲ θὰ συμβῇ, ἐὰν φοβούμενος νὰ μὴ καταδικασθῇ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ ἔν τινι τῶν ὑποθέσεων τούτων, ἐν αἷς ἀποδίδει τὴν ἴσην βοήθειαν εἰς τούτους τοὺς περὶ ἑαυτὸν (τοὺς συντρόφους του), ἤθελεν ἀφήσῃ νὰ ἐκδικασθῇ ἡ δίκη ἐρήμην; πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ εἰς αὐτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν Ἀνθ. 9,11 ἀνάπηρος ὁ μὲν κατὰ τὰ μέλη, ὁ δὲ κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀμφότεροι δ' ἐδάνεισαν πρὸς ἀλλήλους τὸ ὡς ἐκ τῆς τύχης ἐλλιπές: ἀνεπλήρωσαν τὰς ἀμοιβαίας ἐλλείψεις. Μέτ. οὐ Νύμφαισι διαυγὲς νᾶμα φέρεις, θολεραῖς δ' ἠράνισαι νεφέλαις Ἀνθ. 9,277 ἔχεις δὲ δανεισθῇ ὕδωρ (νᾶμα) παρὰ τῶν θολερῶν νεφελῶν.

ἔρανος ὁ γεῦμα, συμπόσιον ἐξ ἐράνου· εἰλαπίνη ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν α 226 ἐπειδὴ αὐτά, τὰ ὁποῖα βλέπω ἐδῶ, δὲν εἶνε συμπόσιον ἐξ ἐράνου (ἐκ συνεισφορᾶς). Ἐνταῦθα ὁ ἔρανος ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν εἰλαπίνην ἢ τὸν γάμον.—τοὐράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω Ἀρφ. Λυσ. 650 «τοῦ ἐράνου μετέχω· ἄνδρας γὰρ εἰσφέρω εἰς τοῦτο, καθ' ὃ τίκτουσιν ἄνδρας αἱ γυναῖκες» Σχ. οὐχ οἷς τὸν αὐτὸν ἔρανον εἰς τὴν σωτηρίαν εἰσενεγκεῖν οὐκ ἐτόλμησεν; Λυκ. κ. Λε. § 143 ὄχι ἐκείνους, μὲ τοὺς ὁποίους τὸν ἴδιον ἔρανον διὰ τὴν σωτηρίαν δὲν ἐτόλμησε νὰ συνεισφέρῃ; κάλλιστον ἔρανον αὐτῇ προϊέμενοι Θουκ. 2,43 τὴν καλλίστην συνεισφορὰν ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς πόλεως) προσφέροντες, «θυσιάζοντες». κάλλιστον ἔρανον δοὺς ἀντιλάζυται παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ' Εὐρ. Ἱκ. 363 ἴδ. ἀντιλάζυμαι. τούτῳ δὲ τὸν αὐτὸν ἔρανον ἐπεχειρήσαμεν ἀποδοῦναι Δημ. 59, 8 ἐπεχειρήσαμεν νὰ τὸν πληρώσωμεν μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα· εἰρων. ἐράνους διενεγκεῖν (ἢ διαλύσασθαι) Λυκούργ. 22 = νὰ πληρώσῃ τις εἰς τὰ διάφορα μέλη (τῆς ἑταιρείας) τὸ καταβληθὲν ποσόν.

ἐραστεύω ἐράω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. Αἰσχ. Πρ. 921. Τὸ χωρίον: καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι (ἐνν. προσήκει) γάμων καὶ προσήκει τὸν ἀποχειροβίωτον ὄντα ἐπιθυμῆσαι γάμων μήτε τῶν ἐπὶ πλούτῳ ὑπερηφανευομένων μήτε τῶν γένει μεγάλων.

ἐράω ἴδ. ἔραμαι.

ἐράω χύνω ἔξω, μόνον ἐν συνθέσει ἐξ- Δημ. 36, 62. ἐξερῶν Φερεκρ. Ἀπ. 131. ἐξερᾶν Ἀπ. 14. Ὑπ. ἀόρ. ἐξεράσω Ἀρφ. Σφ. 993. ἐξεράσατε Ἀχ. 341. συνερᾶσαι Ἰσοκρ. 5, 138.

ἐργάζομαι (ῥίζ. Ϝεργ-). Ἡ αὔξησις γίνεται διὰ τοῦ η (ει), ὁ δὲ ἀναδιπλασιασμὸς διὰ τοῦ ει (εἰργαζ- γ 435. ἐργ- ω 210. Ὁ Ἡρόδ. πάντοτε ἄνευ αὐξήσεως καὶ ἀναδιπλ. ἐργαζόμην ἔργασμαι κέ.). ἠργαζόμην (οὕτω πιθανῶς καὶ Ἀριστ. ἐν Ἀθ. Πολ. κεφ. 2). ἠργασάμην, εἴργασμαι (διὰ τοῦ ει καὶ Ἀριστοτ. ἐν Ἀθ. Πολ. κεφ. 43). Καὶ παθ. μάλιστα ἐν μετοχῇ· ἠργάσθην παθ. ἐργάσομαι (Δωρ. -αξοῦμαι Θεόκρ. 10, 23). ἐργασθήσομαι παθ. Σοφ. Τρ. 1218. κατ- Ἰσοκρ. 5, 131. ἐξ- Ἐπιστ. 6, 8· ἐργαστέος.—ὅδ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται Ἀπ. Σοφ. 138 οὗτος ὁ ἀνήρ, ὅταν φάγῃ πρῶτον καλῶς, ἐργάζεται ὁμοίως καὶ ὅπως βοῦς ἐργατικός. ἔστι δ' ἐν ἐμπορίῳ καὶ χρήμασιν ἐργαζομένοις ἀνθρώποις φιλεργὸν δόξαι καὶ χρηστὸν εἶναι τὸν αὐτὸν θαυμαστὸν ἡλίκον Δημ. 34, 44 πολὺ μέγα πρᾶγμα εἶνε δι' ἀνθρώπους καταγινομένους εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ ἐργαζομένους μὲ τὰ χρήματα νὰ φανῇ τις ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας (δραστήριος) καὶ νὰ εἶνε ἐν ταὐτῷ τίμιος. Ἀλλὰ τὸ ἐν ἐμπορίῳ εἶνε δύσκολον.—ὥσπερ καὶ κοινῇ πᾶσι βεβοηθήκατε τοῖς ἐν τοῖς ἔργοις ἐργαζομένοις Δημ. 42, 31 τοῖς ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζομένοις. οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται Ἡσ. Θε. 440 οἵτινες ἐργάζονται τὴν κυανοειδῆ θυελλώδη θάλασσαν. ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας Ἀλέξιδ. Ἀπ. παρ' Ἀθην. 572 F ἀποκτήσασαι ἱκανὰ χρήματα ἐκ τῆς πορνείας· κυρ. πωλοῦσαι τὴν ὥραν (τ. ἔ. τὴν ἀνθοῦσαν ὥραν, τὴν ὡραιότητα) ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ Ξεν. Ἀπ. 1, 6, 13. Συνώνυμον εἶνε τὸ ἐργάζεσθαι τῷ σώματι ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος (Δημοσθ. καὶ μτγν.) τ. ἔ. παρέχοντα τὸ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ βουλομένῳ χρῆσθαι πορίζεσθαι ἀργύριον· ὅθεν ἑταιρεῖν, πορνεύεσθαι. Ἀλλ' εὕρηται καὶ ὄχι ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. ἐν Ξεν. Ἀπ. 2, 8, 1 ἀναγκάζομαι νῦν ἐπιδημήσας τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι ἀναγκ. τώρα, ποῦ ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν, νὰ πορίζωμαι τὰ ἐπιτήδεια ἐργαζόμενος διὰ τοῦ σώματός μου: ἐκτελῶν σωματικὴν ἐργασίαν (οἷον ἀχθοφορῶν, σκάπτων κττ.). τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις ἔχων τρίαιναν, ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσῃ σείων τε καὶ ταράττων Ἀρφ. Ἱππ. 840 θὰ λάβῃς τὴν ἐπὶ τῶν συμμάχων ἀρχὴν ἔχων τρίαιναν (ὡς ἄλλος τις Ποσειδῶν θὰ κυριαρχήσῃς τῶν συμμάχων), διὰ τῆς ὁποίας θὰ «κάμῃς» πολλὰ χρήματα, διασείων (τὴν τρίαιναν ὡς ὁ Ποσειδῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σείσεως ταύτης ἐκφοβῶν τοὺς συμμάχους πρὸς κερδοσκοπίαν) καὶ ταράττων αὐτούς· «τὸ δὲ σείων

οἵων δικαστείων καὶ ἀπαιτῶν» (Σχ.) χρήματα. — Τὸ δὲ ἐργάζεσθαι χρήματα πολλὰ λέγεται καὶ ποιεῖν ἀργύριον πολύ· π.β. τὸ ἡμέτερον «κάμνω (πολλὰ) χρήματα». μέτρια δ' ἔχων τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι Δημ. 33, 4 μετρίαν δὲ περιουσίαν ἔχων προσπαθῶ νὰ τὴν μεταχειρίζωμαι (νὰ τὴν διαθετω) εἰς ναυτικὰ δάνεια. δὶς ἢ τρὶς ὑπῆρχεν αὐτοῖς ἐργάσασθαι τῷ αὐτῷ ἀργυρίῳ 56, 30 ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶσι μὲ τὰ αὐτὰ χρήματα δὶς καὶ τρίς, δηλ. νὰ ἔχωσι διπλοῦν καὶ τριπλοῦν κέρδος. — δυοῖν δ' ἕνεκα ἦλθεν ἔχων αὐτήν, ὡς ἐξ ἀτελείας τε ἕξων καλὴν ἑταίραν καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην 59, 39 διὰ δύο αἰτίας ἔφεξεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ διὰ νὰ ἔχῃ ἀνεξόδως ὡραίαν ἑταίραν καὶ διότι αὐτὴ ἤθελε κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα (διὰ τῆς ἐργασίας της) λόγον αὐτὸς ἀπενήνοχεν ἀναλωμάτων.. εἰς ἔργα... ὡς ἐργαζομένων τῶν δημιουργῶν 27, 20 αὐτὸς ἐπαρουσίασε λογαριασμὸν ἐξόδων διὰ διαφόρους ἐργασίας· ὅπερ προϋποθέτει (=ὡς) ὅτι εἰργάζοντο οἱ τεχνῖται. ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο (βίον), ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἐόντα Ἡσ. Ἔργ. 43 εὐκόλως καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἤθελες ἀποκτήσῃ ἐργαζόμενος τόσον βίον (ἐνν. τὸν θερισμὸν σίτου), ὥστε νὰ ἐμπορῇς νὰ ἔχῃς καὶ δι' ἓν ἔτος ἄεργος ὤν. καινὸν βίον εἰργασάμην ἐκ τοῦ δικαίου Ἀνδοκ. 1, 144 ἀπέκτησα νέον πόρον βίου με δίκαιον τρόπον. ἆρ' οὖν οὐδ' ἔλεγεν, ὥσπερ οὐδ' ἔγραφεν, ἡνίκ' ἐργάσασθαί τι δέοι κακόν; Δημ. 18, 140 ἆρά γε λοιπόν, ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τι κακόν, ὅπως δὲν προέτεινέ τι (ἀγαθόν), οὕτω καὶ δὲν ὡμίλει; πολλοῖς γὰρ ἤδη χἀτέροις αὔτ' εἰργάσω Ἀρφ. Σφ. 1350 διότι καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους ἔκαμες τὸ ἴδιον. Ἡ δοτικὴ περιποιητική· ὅθεν περιττὴ ἡ εἰς αἰτ. μεταγραφή. οἷν ἐμοὶ δυοῖν ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα Σοφ. Ο. Τ. 1374 ἴδ. ἀγχόνη. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακὰ Εὐρ. Ἑκ. 1085 «ὦ ἄθλιε, δυσβάστακτά σοι λίαν (μᾶλλον: ὅσον δυσβάστακτά σοι) πέπρακται κακά» Σχ. τὸ χρῆμ' ἐργάζεται Ἀρφ. Ἐκκλ. 148 τὸ πρᾶγμα χωρεῖ, προχωρεῖ «ἀνύεται» Σχ. κατ' ἄλλους δὲ = ἐπείγει, δὲν δέχεται ἀναβολήν. ὁ ἀὴρ ἐργάζεται Θεόφρ. Φ. Α. 5, 12, 7 ἐκτελεῖ τὸ ἔργον του (φέρει ἀποτελέσματα;).

ἐργάθω καὶ εἰργάθω' ἴδ. εἴργω.

ἐργάνη κυρ. ἐπίθ. θηλ. = ἐργάτις, ὅθεν ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῆς ἐργασίας καὶ τῶν τεχνῶν, καὶ ὀργάνη. μνήμην, μουσομήτορ' ἐργάνην Αἰσχ. Πρ. 478 ἴδ. μουσομήτωρ.

ἐργασία ἡ: μισθούμενος τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν τῆς τραπέζης Δημ. 36, 6 = τὴν τοῦ ἀργυραμοιβοῦ ἐργασίαν. ἐργασίαι ἀφανεῖς (τραπέζης) 45, 66 αἵτινες δὲν φαίνονται (ἀναφ. εἰς τὸν τόκον καὶ τὴν χρημ. συναλλαγὴν) καὶ ἑπομ. δὲν φορολογοῦνται. ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον, ἡ τετράγωνος ἐργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς) Θουκ. 6, 27 τὸ ἡ τετρ. ἐργασία (οἱ ἐν τετραγώνοις στήλαις εἰργασμένοι Ἑρμαῖ) θὰ εἶνε παράθεσις εἰς τὸ Ἑρμαῖ, ἀλλὰ διατὶ νὰ μὴ τεθῇ τοὐλάχιστον πλησίον εἰς τὸ Ἑρμαῖ; καὶ τίς τῶν Ἀθηναίων δὲν ἐγνώριζε τοὺς Ἑρμᾶς τούτους; Συμφωνῶ μετὰ τοῦ Herwerden, θεωροῦντος παρεγγράπτους τὰς λέξεις ταύτας, ὡς δεικνύει καὶ τὸ Πατμιακὸν σχόλιον: «οἱ Ἑρμαῖ λίθινοι: τετράγωνος ἐργασία». — αἱ τῶν ἄλλων ἀδικημάτων καταφυγαί, τούτοις εἰσὶν ἐργασίαι Δημ. 58, 65 ἐκεῖνα ποῦ καταφεύγουν οἱ ἀδικούμενοι (δηλ. οἱ νόμοι, τὰ δικαστήρια κττ.) εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα οὗτοι εὑρίσκουν ἐργασίαν. θηρευτής... δίκτυον ἄνθετο Δᾶμις, Πίγρης... λεπτόμιτον νεφέλην, τριγλοφόρους δὲ χιτῶνας... θέτο Κλείτωρ τῷ Πανί, τρισσῶν ἐργασίην καμάτων Ἀνθ. 6, 11 τὰ ἐργαλεῖα (τῆς τέχνης) τριῶν ἐπιπόνων ἐπαγγελμάτων, δίκτυον, λεπτόμιτον νεφέλην (εἶδος λεπτοῦ δικτύου) καὶ τριγλ. χιτῶνας ἀνέθεσαν τρεῖς ἀδελφοὶ εἰς τὸν Πᾶνα. Ἡ γρ. ἐργασίην ὀφείλεται εἰς τὸν Πλανούδην, οὕτω διορθώσαντα τὴν γρ. τοῦ κώδ. ἐργατίην. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἐργασίην δὲν εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ., ὁ Hecker ἔγρ. ἐργατίνῃ τ. ἔ. τῷ Πανί, τῷ καὶ τὰς τρεῖς ταύτας τέχνας ἐργαζομένῳ. ἔχων τό τε δάνειον καὶ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ναῦν τὴν ὑποκειμένην ἡμῖν Δημ. 56, 4 ἔχων καὶ τὸ δεδανεισμένον κεφάλαιον καὶ τὸν δεδουλευμένον τόκον καὶ τὸ ὑποθηκευμένον εἰς ἡμᾶς πλοῖον. πυνθανόμενος τὸν Θουκυδίδην κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας Θουκ. 4, 105 πληροφορούμενος, ὅτι ὁ Θουκ. ἐκέκτητο (=εἶχε τὴν κτῆσιν) τὴν ἐργασίαν (τ. ἔ. εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς καλλιεργίας) τῶν μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ. Τὰ μεταλλεῖα ταῦτα τοῦ χρυσοῦ (τὰ χρύσεια μέταλλα) ἦσαν κτῆμα τοῦ δημοσίου, τῆς πόλεως. Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται Πινδ. Ὀ. 8, 42 ἡ Π. κυριεύεται κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου εἰργάσθη ἡ χείρ σου. ἵνα μὴ τὸ πρᾶγμα ὥσπερ ἐργασία τισὶν ᾖ καὶ συκοφαντία Δημ. 20, 152 ἵνα μὴ τὸ πρᾶγμα γίνῃ εἴς τινας ὡσὰν ἐπάγγελμά τι ἐπικερδὲς καὶ ὄργανον πρὸς συκοφαντίαν. αὐτῇ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴν εὐπορίαν παρεῖχεν, ὥστε διοικεῖν τὴν οἰκίαν 59, 36 τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον εἶχε, νὰ ἐργάζηται μὲ τὸ σῶμά της (νὰ ἐκπορνεύῃ τὸ σῶμά της), δὲν παρεῖχεν εἰς αὐτὴν ἱκανὴν εὐπορίαν, ὥστε νὰ διατηρῇ τὴν οἰκίαν της.

ἐργατήσιος τὸ ἐπίθ. εὕρηται μόνον ἐν Πλουτ. Κάτ. πρ. 21: ἐκτᾶτο λίμνας, ὕδατα θερμά, τόπους κναφεῦσιν ἀνειμένους, ἐργατησίαν χώραν, ἔχουσαν αὐτοφυεῖς νομάς· ἐξηγεῖται δὲ διὰ τοῦ ἐργάσιμος, προσοδοφόρος κττ. Ἀλλ' ἀπορίας ἄξιον εἶνε, πῶς ὁ Πλούτ. δὲν μετε-

χειρίσθῃ τὸ εὐχρηστότατον ἐργάσιμος, ἀλλ' ἔπλασε νέαν λέξιν· ἔτι δ' ἀπορώτερον, πῶς φέρεται ἔτι ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἡ γρ. ἐργατησίαν, ἀφ' οὗ εὑρέθη ἡ ἀληθὴς ἔργα πίσσια, τ. ἔ. πισσουργεῖα, ἐν τῷ ἀξιολόγῳ κώδ. Seitenstettensi, ἐξ οὗ ἐξέδωκεν ὁ R. Hercher τὸν βίον τοῦ Ἀριστείδου καὶ Κάτωνος (Berolini 1870), δυστυχῶς περιφρονήσας τὴν ὀρθὴν γρ. Γραπτέον ὧδε: «τόπους κναφεῦσιν ἀνειμένους, ἔργα πίσσια, χώραν ἔχουσαν αὐτοφυεῖς νομάς». Οὐδένα λοιπὸν λόγον ὑπάρξεως ἔχει τὸ κακοσχημάτιστον ἐργατήσιος.

ἔργμα τό: οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ Ἡσ. Θεογ. 823 πολλαχῶς διορθοῦσι τὸν στίχον, ἀναφέρω μόνον μίαν διόρθ.: οὗ χ. μὲν ἄαπτοι, ἐπ' ἔργμασιν ἰσχὺν ἔχουσαι. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ στίχος, καίτοι κακοζήλως ἐκπεφρασμένος, δὲν ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως: οὗ αἱ μὲν χεῖρες εἶνε ἐκτελεστικαὶ ἔργων ἀπευθυνομένων εἰς τὴν ἰσχὺν τῶν μυώνων κτλ. Δὲν ἦτο, ὡς φαίνεται, εὔκολον νὰ μεταχειρισθῇ ἐπίθετον ἀντὶ τῆς μτχ. ἔχουσαι. ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει Πίνδ. Ν. 4, 6 ἴδ. βιοτεύω. ἔργμα τυμβόχωστον Σοφ. Ἀντ. 849 περίφραγμα ἐν εἴδει τύμβου κεχωσμένον.

ἐργολαβέω: οἱ τὰ μειράκια ἐργολαβοῦντες Ἀλκίφρ. 3, 55 οἱ ἀναλαμβάνοντες ἐπὶ μισθῷ τὴν παίδευσιν αὐτῶν. μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι Αἰσχίν. 3, 33 νὰ μὴ ἐκμεταλλεύηται τὰ δημόσια κηρύγματα. ἐργολαβοῦσιν καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψεύσειεν αὐτοὺς ὁ λογισμός Δημ. 1482, 34 παρέχουσιν ἐπὶ μισθῷ τὰς ὑπηρεσίας των πρὸς βλάβην ὑμῶν, ἵν' ἀναλάβωσι καὶ ἐκτελέσωσι πράγματα, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἔκβασιν εἴθε νὰ διαψεύσῃ αὐτοὺς ἡ σκέψις. Ὅθεν ἐργολαβεῖν «τὸ ἐκμισθοῦν τινι ἑαυτὸν ἐπὶ πονηρίᾳ» Σχ.

ἔργον (κυρ. Ϝέργον, πρβ. τὸ Γερμ. Werk) τό· δέρμα θηρὸς ἀγορεύει χειρῶν ἔργον Θεόκρ. 25, 175 ἴδ. ἀγορεύω. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον Σοφ. Ο. Τ. 517 κυρ. ἐὰν ἐν ταῖς νῦν συμφοραῖς νομίζει, ὅτι ὑπ' ἐμοῦ τοὐλάχιστον εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἔργου ἔχει πάθῃ τι φέρον εἰς βλάβην. ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην Φιλ. 99 βλέπω ὅτι παρὰ τοῖς θνητοῖς ἡ γλῶσσα, ὄχι τὰ ἔργα, διευθύνει πάντα· «διαβάλλει τοὺς καθ' ἑαυτὸν ῥήτορας ὁ ποιητὴς ὡς διὰ γλώσσης πάντα κατορθοῦντας» Σχ. καὶ ταῦτα παρ' αὐτῶν τῶν ἔργων ἐπισταμένας τὰς πόλεις σαφῶς αὐτὸς εἰδέναι ὅτι οὕτω νομίζουσι Θουκ. 8, 48 καὶ σαφῶς ἠξεύρει αὐτὸς ὅτι αἱ πόλεις ταύτην τὴν γνώμην περὶ τούτων ἔχουσι, διότι ταῦτα αἱ πόλεις τὰ ἠξεύρουσι καλῶς ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων (ἐκ πείρας). ἐπὶ δὲ τούτοις τὴν τῶν ἔργων πρᾶξιν ἐπιδείξωμεν ὡς καλὴν καὶ ἀξίαν τούτων ἀπεφήναντο Πλ. Μενέξ. 237 Β ἂς ἐπιδείξωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων αὐτῶν, πῶς ἀπέδειξαν αὐτὴν λαμπρὰν καὶ ἀνταξίαν τούτων (τῆς ἀνατροφῆς καὶ καταγωγῆς των). τὰ ἔργα τῶν πραχθέντων ἠξίωσα γράφειν Θουκ. 1, 22 τὰ πραγματικῶς πραχθέντα (πρβ. τὴν ἀλήθειαν τῶν πραχθέντων Ἀντιφ. Β΄ 3, 3) ὑπέλαβον καθῆκόν μου ν' ἀναγράφω. ἀληθὴς δόξα ἡγουμένη τὸ ἔργον ἑκάστης τῆς πράξεως οὐδὲν χεῖρον ἀπεργάζεται ἢ ἐπιστήμη Πλ. Μένων 98 Β ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς ἀληθοῦς γνώμης τὸ ἔργον ἐκτελεῖται οὐδόλως χειρότερον ἢ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς γνώσεως (ἐπιστήμης). μετ' ἔργων ἰσχύος ἐπιών Θουκ. 3, 48 ἴδ. ἰσχύς. καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι· ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει 1, 69 καὶ ὅμως ἐλέγεσθε, ὅτι ἦσθε ἠσφαλισμένοι ἀπὸ τῶν ἔξω κινδύνων· ἡ περὶ ὧν (Λακεδαιμονίων) φήμη, ὡς ἀπεδείχθη ὕστερον (=ἄρα), ὑπερέβαλλε τὸ πρᾶγμα αὐτό, τὴν ἀλήθειαν· τ. ἔ. ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξηλέγχθη ψευδής. πάντ' ἔχουσα δυστυχῆ τοῖς πράγμασιν (= τοῖς πάθεσιν) τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ Εὐρ. Ἑλ. 286 εἶμαι νεκρὰ ὡς ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὑπέστην (ἔπαθον), ὄχι ὡς ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔπραξα· ὅπου τὸ πρᾶγμα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἀμτβ. πράττω· πρβ. πρᾶξις. ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε (ἐνν. εἶπε κατὰ ζεῦγμα) καὶ ἔργον ἐποίεε Ἡρ. 3, 135 ταῦτα εἶπε, καὶ εὐθὺς ποῦ εἶπε τὸν λόγον, ἔκαμνε καὶ τὸ ἔργον. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται Σοφ. Αἴ. 814 ταχύτης τῆς ἐνεργείας καὶ τῶν ποδῶν θὰ συνεπακολουθήσωσι: θὰ συντρέξωσιν. ὡς ᾔσθετο ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 27 καθὼς ἀντελήφθη, ὅτι ὁ Κῦρος ἦτο εἰς τὸ ἔργον, δηλ. ἤρχισε τὴν μάχην. ὡς τὴν ὥραν αὐτῷ ἐν τῷ ἔργῳ οἱ ἐργάται ὦσιν Οἰκ. 20, 16 ὅπως κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν οἱ ἐργάται του εἶνε εἰς τὸ ἔργον. οὐκ ἐθελήσει ἔργον ἐποίχεσθαι ρ 226 νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ ἔργον του, «νὰ κυττάζῃ τὴν δουλειά του». πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσί Ν 431 ὑπερεῖχε πασῶν τῶν ὁμηλίκων κατὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ ἐργόχειρα καὶ τὴν φρόνησιν. τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε Ζ 490 «κύτταζε τὴν δουλειά σου». αἱ δ' ἄψυχοι καὶ λείπουσι τὰ ἔργα καὶ ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιὰς καὶ κατακλίνονται Ξεν. Κυνηγ. 3, 3 ἴδ. ἀφίστημι. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν ξ 222 ἡ γεωργία δέν μοι ἦτο ἀγαπητή. οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο Β 751 ἐκαρποῦντο τοὺς περὶ Τ. ἀγρούς. πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα Μ 283 τὰς ἀνθηρὰς πεδιάδας καὶ τοὺς παχεῖς ἀγροὺς τῶν ἀνθρώπων. ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ β 127 ἡμεῖς δ' οὔτε εἰς τὰς (ἐν τοῖς ἀγροῖς) ἐργασίας μας πορευόμεθα πρότερον οὔτε πουθενὰ ἀλλοῦ. οὔτ' ἐπὶ τοῖς ἔργοις οὔτ' ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοις ἐώμε-

νοι διατρίβειν Δημ. 2, 16 «οὐ συγχωρούμενοι γεωργεῖν οὔτε τοῖς ἰδίοις προσέχειν» Οὐλπιαν. τὸ ἐπὶ τοῖς ἔργοις διατρίβειν κυρ. = ἀσχολεῖσθαι εἰς τὰς γεωργικὰς των ἐργασίας. Ἔργα καὶ Ἡμέραι τὸ γνωστὸν ποίημα τοῦ Ἡσιόδου τ. ἔ. τὰ γεωργικὰ ἔργα καὶ αἱ ἁρμόδιαι πρὸς ταῦτα ἡμέραι. τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα Δημ. 18, 160 ὑπέμεινα τὰ πραγματικὰ βάρη, ἃ παρεῖχον οἱ ὑπὲρ ὑμῶν κόποι. ἤδη γὰρ ὡς ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός; Εὐρ. Ἡρακλ. 672 διότι τώρα πλέον ὁ στρατὸς εἶνε παρατεταγμένος ὡς μέλλων ν' ἀρχίσῃ τὴν μάχην (= ὡς ἐς μάχην); λόγχας δὲ θέντες δεσπότου φρουρήματα δμῶες πρὸς ἔργον πάντες ἵεσαν χέρας Εὐρ. Ἠλ. 799 καταθέντες δὲ οἱ ὑπηρέται τὰς λόγχας, αἵτινες ἔμελλον νὰ φρουρήσωσι τὸν κύριον, ἤρχισαν ὅλοι νὰ κάμνουν κάτι τι (νὰ τρέπωνται πρὸς ἔργον τι). ἢ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἤλθετον νόμῳ (ἠλθέτην ὁμοῦ διορθοῦσιν); Αἰσχ. Ἀγ. 1207 καὶ προέβητε εἰς παιδουργίαν κατὰ τὴν (ἐπικρατοῦσαν) συνήθειαν; Ἡ διόρθ. ἠλθέτην ὁμοῦ = συνηλθέτην. || τὰ ἔργα = τὰ μεταλλεῖα· τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων οὐκ ἐπιθυμεῖν Δημ. 8, 45 ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τὰ μεταλλεῖα τοῦ ἀργύρου. Ὁμοίως οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς ἔργοις 42, 3 ἴδ. ἐργάζομαι. σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον Σοφ. Τρ. 318 ἔκαμνα τὴ δουλειά μου χωρὶς νὰ ἐρωτῶ, ἐν σιωπῇ. οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην Αἴ. 852 οὐδεμία ἀνάγκη νὰ θρηνῶνται ταῦτα ματαίως. τὸ δὲ τὸν Κῦρον... εἴ τι ἡδὺ δόξειε λαβεῖν, μηδὲν τούτων μόνον καταδαπανᾶν, ἀλλ' ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν τοὺς παρόντας (ἐνν. τοῦτο ἐδόκει αὐτοῦ θαυμαστὸν εἶναι) Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 6 ὁσάκις δὲ ἤθελε νομίσῃ ὅτι ἔλαβέ τι νόστιμον πρᾶγμα, νὰ μὴ ἐξοδεύῃ μόνος του τίποτε ἐξ αὐτῶν ἀλλὰ νὰ φροντίζῃ νὰ παρακαλῇ, ὅπως συμμετέχωσι τούτου οἱ παρόντες, τοῦτο ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν θαυμαστόν. οἶμαι οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι Πλ. Πολ. 369 Β «ὅτι δὲν εἶνε μικρὴ δουλειά». τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις; Εὐρ. Ἄλκ. 39 τίς ἡ χρεία τῶν τόξων; οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν Ἀρφ. Πλ. 1154 οὐδεμία χρεία πανουργιῶν ὑπάρχει, κυρ. δὲν χρειαζόμεθα στριφογυρίσματα (ἐν τοῖς λόγοις). οὐκ ἄρα (οὐ τἄρα Elmsley) μὰ Δι' ἡμῶν ἔτ' ἔργον ἑστάναι Ἀρφ. Ὄρν. 1308 μὰ τὸν Δία, δὲν πρέπει πλέον νὰ στεκώμεθα (νὰ μένωμεν ἀργοί). καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης ἔτ' ἔργον ἐστίν Σοφ. Αἴ. 12 καὶ δὲν εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ παρατηρῇς μετὰ προσοχῆς ἐντὸς τῆς πύλης ταύτης. Ἄλλως τό: οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων — τόδ' εἴη τοὔργον Ἠλ. 1372 = τόδε τὸ ἔργον οὐκ ἂν εἴη ἔτι (ἔργον) μακρῶν λόγων τὸ ἔργον τοῦτο οὐδόλως ἀπαιτεῖ πλέον δι' ἡμᾶς μακροὺς λόγους. Καὶ ἄλλως: ἡ δουλειά, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐδῶ νὰ κάμωμεν, δὲν εἶνε πλέον διὰ μακροὺς λόγους (πρβ. στ. 1491) οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται Ἀρφ. Εἰρ. 1310 τίποτε δὲν ὠφελοῦν οἱ λευκοὶ ὀδόντες, ἂν δὲν μασοῦν καὶ κάτι τι. Καὶ παρ. οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔργον, εἰ μὴ σκυτοτομεῖν διότι οἱ σκυτοτόμοι, καθήμενοι ἐν σκιᾷ (ἐσκιατροφηκότες), εἶχον λευκὸν χρῶμα. τῶν ἔργων ἀπρασίαν εἶναι Δημ. 27, 21 δὲν πωλοῦνται τὰ κατεσκευασμένα, τὰ προϊόντα τῆς τέχνης: «εἶνε κεσάτι». γίγνεται δ', ἐάν τις συντιθῇ τό τ' ἀρχαῖον καὶ τοὔργον τῶν δέκ' ἐτῶν, μάλιστα τρία τάλαντα 27, 17 ἂν τις βάλῃ μαζὶ τὸ πρῶτον κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον τῶν δέκα ἐτῶν, γίνονται ὡς ἔγγιστα τρία τάλαντα. εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι ὅττι κεν εἴπῃς Α 294 ἐὰν πραγματικῶς εἰς κάθε πρᾶγμα ποῦ εἰπῇς θὰ ὑποχωρῶ. τὸ τῆς τραγῳδίας ἔργον Ἀριστοτ. Ποι. 13 (= 1452 b 30) ἡ εἰδικὴ ἐνέργεια τῆς τρ., ἥτις συνίσταται εἰς τὸ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνειν τὴν τῶν ἐλεεινῶν καὶ φοβερῶν παθημάτων κάθαρσιν. Ἐν Πλ. Γοργ. 503 Ε ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ αὐτῶν ἔργον ἕκαστος οὐκ εἰκῇ ἐκλεγόμενος προσφέρει ἃ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ, ἀλλ' ὅπως ἂν εἶδός τι αὐτῷ σχῇ τοῦτο, ὃ ἐργάζεται τὸ ἔργον δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν: ὅπως καὶ πάντες οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ ἀποβλέποντες ἕκαστος πρὸς τὸ (ἐν τῷ μέλλοντι) ἔργον αὐτῶν προσφέρει ὅσον προσφέρει εἰς τὸ (ἀνὰ χεῖρας αὐτοῦ ἐν τῷ παρόντι) ἔργον ὄχι κατ' εἰκαίαν καὶ αὐθαίρετον ἐκλογήν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐμπορέσῃ (τὸ ἔργον του) τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται, νὰ λάβῃ μορφήν τινα (ὁμοίαν πρὸς τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἰδέαν τοῦ ἔργου). Ἡ δοτ. αὐτῷ εἶνε ἡ λεγομένη περιποιητική, ὑποδηλοῦσα τὴν στοργήν, ἣν αἰσθάνεται πρὸς τὸ ἔργον του ὁ δημιουργός.

ἔργω ἐπ. ἐέργω ἴδ. εἴργω.

ΕΡΔΩ (ἐκ τοῦ Ϝέργ-jω, Ϝέρδjω, Ϝέρσδω· πρβ. ἐργάζομαι) ποιῶ, ἐργάζομαι· ἐπ. ποιητ. (ἔρδω καθ' Ἡρωδιαν. Ι 541, 25· οὕτω τὸν θ. ἔρξαντα Στασῖνος παρὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. 12 Α, ἀλλὰ οὔτ' ἔρξας Σοφ. Φιλ. 684). ἔρδον Ἡρ. 9, 103. ἔερδον Σόλων παρ' Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. 11. ἔρδεσκον Ι 540. Ὕμν. 2, 125 Ἡρ. 7, 33. ἔρξω ἐπ. καὶ τραγ. ἔρξω, ἔρξω, ἔρξαιμι, ἔρξον, ἔρξαι, ἔρξας, ἐπ. ποιητ. καὶ Ἡρ. 5, 65. 7, 8 — Ἔοργα (ἐκ τοῦ ϜέϜοργα) ἐπ. καὶ Ἡρ. 1, 127 (ἔοργαν ἀντὶ ἐόργασι Βατρ. 179). ἐώργει (ἐκ τοῦ ἐϜεϜόργει) δ 693, ξ 289 (ἐόργεε Ἡρ. 1, 127. ἔοργεν τ. ἔ. ἐόργειν Ἑκαταῖ. παρ' Ἡρωδιαν. Ι 116). Παθ. ἔρδομαι Ἡρ. 4, 60. Ῥ. ἐπίθ. ἑρκτός Ἀρρ. Ἰνδ. 40. Ἐπ. ποιητ. παρασχημ. ῥέζω (ἐκ τοῦ Ϝρέγ-jω), σπαν. Ἀττ. κωμ. (Ἀπ. Φερεκρ. 152). ἔρεζον Β 400. ψ 56. ῥέζον Φ 217. γ 5. ῥέζεσκον Θ 250. χ 46. 209. ῥέξω ἐπ. καὶ τραγ. ἔρρεξα (καὶ Πλ. Νόμ. 642 C), συχνότερον ἔρεξα ἐπ. καὶ τραγ. ῥέξα Ι 535. ῥέξαι, ῥέξας,

ῥέξον, ῥέξω, ῥέξαιμι ἐπ ποιητ. — ῥεχθείς Ι 250 κἀλλ. ῥεχθείη Ἱπποκ. 5, 384 L. ἄρεκτος Τ 150. — μαρνάσθω τις ἔρδων Πινδ. Ἰ. 4, 54 «ἀγωνιζέσθω τις ἐν ἀγῶνι καὶ ἀνεχέσθω τῶν ἄθλων» Σχ. ἀλλ' ἴδ. ἐκμανθάνω. οὐ γὰρ ῥάδιον αἰὲν ἔρδοντα μὴ ἐντυχεῖν κακῷ Βακχυλ. 17 (18), 44 δὲν εἶνε εὔκολον νὰ πράττῃ τις πάντοτε (τινὲς ἐνν. τὸ καλὸν) καὶ νὰ μὴ ἐμπέσῃ εἰς τὸ κακόν· πρβ. «ὅποιος πηδᾷ πολλὰ παλούκια...» μένει δὲ μίμνοντος ἐν θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα Αἰσχ. Αγ. 1562 ἴδ. μένω. κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τόλμας (δαΐαν τόλμαν Herm.) ἂν ἔρεξα Εὐρ. Ἀνδρ. 837 ἀναστενάζω διὰ (οἰκτίρω) τὸ ἐχθρικὸν τόλμημα, ὃ διέπραξα. ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην Ἀρφ. Σφ. 1431 «ἕκαστος ἣν οἶδε τέχνην ἐργαζέσθω· καὶ ταῦτα δ' ἐν ταῖς παροιμίαις φέρεται» Σχ. ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος κὰν νόμον ἐρδομένων Πινδ. Ὀ. 8, 78 ὑπάρχει δὲ καὶ εἰς τοὺς ἀποθανόντας μέρος τι (ἐκ τῶν ἐπαίνων), ἀποδιδομένων εἰς αὐτοὺς κατὰ νόμον. (σῦς) κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν Ι 540 ὅστις ἔκαμνε πολλὰς ζημίας συχνάζων εἰς τὸν ἀμπελόφυτον ἀγρὸν τοῦ Οἰνέως. Ἀλλὰ πρὸς δοτ. ὡς βροτοῖς ἔρεξας κακά Εὐρ. Μήδ. 1292 = τοῖς βροτοῖς αἰτία κακῶν ἐγένου. Οὕτω διακριτέα ἡ πρὸς δοτ. σύνταξις. ‖ θυσιάζω· ἔρδειν (ἐνν. ἱερὰ) μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς Ἡσ. Ἔργ. 135 προσφέρειν θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν μακαρίων θεῶν. ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας Β 306 προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀθανάτους ἀποτελεσματικὰς ἑκατόμβας.

ἐρέθισμα τό: εὐκελάδων χορῶν ἐρεθίσματα Ἀρφ Νεφ. 311 «εὐμούσων καὶ ἡδέων χορῶν τέρψεις.

ἐρείδω στηρίζω, ἐμπήγω τι κττ. ὁμαλόν, ἀλλὰ πρτ. ἔρειδον (ἀντὶ ἤρ-ειδον) Ν 131. ἔρεισα (ἀντὶ ἤρ-) ἐπ. συνήρεικα Ἱπποκρ. 6, 372 L. προσ- Πολύβ. 5, 60 καὶ προσερήρεικα Πλουτ. Π. Αἰμ. 19. Μέσ. ἐρείσατο Ε 309. ἐρήρεισμαι Ἡρ. 4, 152. Ἱπποκρ. 4, 312 L. [Πλ.] Τίμ. Λοκρ. 97 Ε. (ἠρήρεισται Ὀρφ. Ἀργ. 1142. ἤρεισμαι Τίμ. Λοκρ. 98 Ε καὶ μτγν. συνήρεισμαι Ἱπποκρ. 8, 270 L). γ' πλ. ἐρηρέδαται Ψ 284 (-ρίδαται Fick). συνερηρέδαται Ἱπποκρ. 8, 272. ἐρήρεινται Ἀπολλ. Ῥ. 2, 320. ἠρήρειστο Γ 358. Δ 136 κἀλλ. Ἀνθ. 5, 255. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1105 (ἠρήρειντο 3, 1398). ἐρηρέδατο η 95. ἐρηρείσεται Ἱπποκρ. 8, 292 κττ. κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοις ἐρείδων Αἰσχ. Πρ. 365 στηρίζων ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν κίονα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. λάβεσθε κεἰς ἕδραν μ' ἐρείσατε αὐτοῦ, πέπλοισι τοῖσδε κρύψαντες Εὐρ. Ἡρακλ. 603 λάβετέ με καὶ στηρίξατέ με ἐπὶ τῆς ἕδρας ταύτης ἐδῶ, ἀφ' οὗ μὲ σκεπάσητε μὲ τούτους τοὺς πέπλους. ἐπενταθεὶς ἤρεισε πλευραῖς μέσον ἔγχος Σοφ. Ἀντ. 1239 ἴδ. ἐπεντείνω. ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν μάστιγ' (πλάστιγγ' Ellendt) ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον, τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα Σοφ. Ἀπ. 666 ὅταν δὲ ὁ δαίμων κατενεγκὼν τὴν μάστιγα δώσῃ εἰς τὸν βίον ἀνδρὸς πρώην εὐτυχοῦς ἐναντίαν τροπήν, τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καλὰ λόγια (κυρ. τὰ πολλὰ ἐκεῖνα, ὅσον καλῶς καὶ ἂν ἔχουν λεχθῆ) χάνονται (λησμονοῦνται). Φαντάζεται ὁ ποιητὴς τὸν βίον ὡς ἵππον, ὃν ὁ δαίμων ἐλαύνει διὰ τῆς μάστιγος. Ἡ γραφὴ λοιπὸν μάστιγι φαίνεταί μοι ὀρθή. εἰ γάρ κεν σφ' ἀδινῆσιν ὑπὸ πραπίδεσσιν ἐρείσας εὐμενέως καθαρῆσιν ἐποπτεύσῃς μελέτῃσιν, ταῦτά τέ σοι μάλα πάντα δι' αἰῶνος παρέσονται Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 110 ἐὰν ταῦτα (τὰ παραγγέλματα) ὑπὸ τὰς πυκνὰς φρένας σου στηρίξας εὐμενῶς ἐποπτεύσῃς διὰ καθαρῶν μελετῶν (τ. ἔ. ἐὰν ταῦτα μετὰ προσοχῆς καὶ ἐν καθαρᾷ ἀφαιρέσει τοῦ πνεύματός σου καλῶς μελετήσῃς), ταῦτα πάντα διὰ παντὸς (αἰωνίως) θά σοι εἶνε πρόχειρα. βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός Εὐρ. Ἴων 743 τὸ νόημα εἶνε φανερόν: πορευόμενος ἀναζήτει διὰ τῆς βακτηρίας σου ἀσφαλὲς μέρος, ἵνα πατήσῃς. Ἀλλ' αἱ διορθώσεις τοῦ στίχου πολλαὶ καὶ ἀτυχεῖς. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ στίβος ἐνταῦθα διασῴζει τὴν ῥημ. αὐτοῦ ἔννοιαν καὶ δὴ τὴν ἐνεργητικὴν κείμενον ἀντὶ τοῦ στιβεία· πρβ «στίβος· τρίβος, ὁδός, καὶ ἡ ἴχνους ζήτησις» Ἡσ. Κατὰ ταῦτα ἑρμηνευτέον ὧδε: στηρίζου εἰς τὴν βακτηρίαν σου κατὰ τὴν περιφερῆ τοῦ ἐδάφους ἐξερεύνησιν (κυρ. πάτησιν διὰ τῆς βακτηρίας). Ἡ ἑρμηνεία αὕτη καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν διόρθωσιν. — μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν Ψ 735 «μηκέτι μάχεσθε μηδὲ καταπονεῖτε κακοῖς ἑαυτούς» Γαζῆς. ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, εὖ διαβάς Μ 457 (καλῶς) στηρίξας ἑαυτὸν (τ. ἔ. ἀφ' οὗ ἐπάτησε στερεά) ἐκτύπησεν αὐτὰς εἰς τὸ μέσον, ἀφ' οὗ ἤνοιξε καλῶς τοὺς πόδας του, ἵνα κάλλιον στηρίζηται. Τὸ εὖ διαβάς ἐξηγεῖ σαφέστερον τὸ ἐρεισάμενος. ἔγχος διὰ θώρακος ἠρήρειστο Γ 358 εἶχεν εἰσχωρήσῃ διὰ τοῦ θώρακος (καὶ στρυμωχθῆ μέσα). λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται Ψ 329 δύο δὲ λίθοι ἑκατέρωθεν τούτου εἶνε ἐμπηγμένοι. Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν Αἰσχ. Χο. 643 ἡ δὲ κρηπὶς τῆς δικαιοσύνης στηρίζεται καλῶς. ὥστε ῥίζα πάντων καὶ βάσις ἁ γᾶ ἐρήρεισται ἐπὶ τᾶς αὐτᾶς ῥοπᾶς Τιμ. Λοκρ. 97 Ε ὥστε ἡ γῆ ὡς ῥίζα πάντων καὶ βάσις εἶνε ἐστηριγμένη ἐπὶ τῆς αὐτῆς κινήσεως. ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ Ν 131 ἡ μία ἀσπὶς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἄλλης (κυρ. ἐστήριζε τὴν ἄλλην) κέ. ἐπὶ πυκνῆς παρατάξεως ὁπλιτῶν. οὐδ' ἐδύναντο ἀμφ' αὐτῷ (ἐνν. σάκος) πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν Π 108 οὐδὲ ἠδύναντο νὰ μετακινήσωσι τὸ περὶ αὐτὸν σάκος, ἂν καὶ τὸ ἐπίεζον (τὸ ἐκτύπουν) μὲ τὰ βέλη των. νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει Αἰσχ. Ἀγ. 991 ἡ νόσος οὖσα γείτων ὁμότοιχος τῆς ὑγιείας ἔχεται

αὐτῆς («τὴν ἔχει ἀπὸ κοντά»): ἕνας τοῖχος χωρίζει τὴν ὑγείαν ἀπὸ τῆς νόσου, ὥστε ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην εἶνε εὔκολος· πρβ. ἀκόρεστος. ἅ (πατρῴα ἄρουρα) νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ δέξατο συντυχίᾳ Πίνδ. Ἰ. 1, 36 ἥτις (Ὀρχομενὸς) αὐτὸν καταπονούμενον ὑπὸ τῶν ναυαγιῶν («βαρυνόμενον ἐπὶ ταῖς ναυαγίαις» Σχ. ναυαγίαις ἐμπεπτωκότα) ὑπεδέχθη αὐτὸν ἐκ τῆς ἀμετρήτου θαλάσσης (ἐξερχόμενον) ἐν κρυερᾷ ὄντα δυστυχίᾳ. Διὰ τοῦ ναυαγίας, κατὰ τὸν Δίδυμον, ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τὴν ἐκ τῆς πατρίδος φυγὴν τοῦ Ἀσωποδώρου, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἡροδότου, εἰς Ὀρχομενόν. Τὸ δ' ἐρειδόμενον μεταγράφουσί τινες εἰς ἐρειπόμενον. ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς (ὃ ἴδε) ἔπη τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων, κρημνοὺς ἐρείδων (ἐρείπων Brunck) καὶ ξυνωμότας λέγων πιθανώτατα Ἀρφ. Ἱππ. 627 τερατολογῶν ἐξηκόντιζεν αὐτὰ (τὰ ἔπη) κατὰ τῶν ἱππέων κατακρημνίζων βράχους ἐναντίον αὐτῶν καὶ συνωμότας λέγων μὲ πειστικώτατον τρόπον· «ψευδόμενος καὶ μηδὲν ἀληθὲς μηδὲ ὑγιὲς λέγων ἠφίει καὶ ἔπεμπεν (αὐτὰ) κατὰ τῶν ἱππέων, ἐπιπέμπων καὶ ἀκοντίζων, τ. ἔ. ἐγκλήματα ὑπέρογκα καὶ διαβολὰς χαλεπωτάτας ῥίπτων καὶ λογοποιῶν κατὰ τῶν ἱππέων»· πρβ. ῥήμαθ' ἱππόκρημνα Βατρ. 929. κρημνοποιὸν δὲ λέγει τὸν Αἰσχύλον ἐν Νεφ. 1367. αἰεὶ γὰρ τῇ γ' ἔσται (τὸ ἐόν), ὅπῃ κέ τις αἰὲν ἐρείδῃ Ἀπ. Ἐμπεδ. 12 πάντοτε θὰ εἶνε ἐκεῖ, ὅπου τις τὸ τοποθετεῖ. ὁ χορὸς ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν Ἀρφ. Βάτρ. 914 ὁ δὲ χορὸς πλήττων τὴν γῆν ᾖδε (κυρ. ἐμποροῦσε νὰ τραγωδῇ: «θὰ ἐτραγῳδοῦσε» ἐπὶ πραγματικοῦ γεγονότος) κατὰ συνέχειαν τέσσ. ὁρμαθοὺς μελῶν. Ὁμοίως λέγει πολλαχοῦ ἡ συνήθεια: «ἐπάτησα φαγί, ἐπάτησα τραγοῦδι, χορό» κττ. ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεθα Ἀρφ. Νεφ. 1375 ἴδ. ἔπος. ἀλλήλοισιν ἐρείδουσαι χ 450 σωρεύουσαι (στοιβάζουσαι) τοὺς νεκροὺς τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου: «τοὺς νεκροὺς ἐπιτιθεῖσαι» Σχ. καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε Θεόκρ. 5, 24 «φέρων κατάθου» Σχ. — Μετὰ τῆς εἰς· ἄλλοι (Meineke: ἄλλοι) τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον Ἀρφ. Νεφ. 558 καὶ οἱ ἄλλοι τώρα πλέον πάντες «τὰ ἔχουν μὲ τὸν Ὑπέρβολον», ἐναντίον αὐτοῦ ἐπιτίθενται· πρβ. Πλουτ. Ἀλκιβ. 13: «τοῖς δὲ κωμικοῖς ὁμοῦ πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος (Ὑπέρβολος) ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν». ‖ Ἐν γένει «ἐσθίειν σφοδρῶς ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως» Φώτ. «πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα»· ἔρειδε· μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων τέως, ἕως σαυτὸν λάθῃς διαρραγείς Ἀρφ. Εἰρ. 31 «ῥῖχνε μέσα σου (τρῶγε 'ς τὰ γιερά)· ποτὲ νὰ μὴ παύσῃς νὰ τρώγῃς, ἕως ὅτου σκάσῃς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς». ὗς, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων, φαύλως ἐρείδει Εἰρ. 25 ἡ ὗς, ὅπως τὰ χέσῃ τις, οὕτω τὰ τρώγει εὔκολα, χωρὶς πολὺ νὰ τὰ περιεργασθῇ (χωρὶς πολλὴν σκέψιν).

ἐρείκω σχίζω, διαχωρίζω, συντρίβω, ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἴων., Ἀττ. πεζ. μόνον π. Πλάτ Κρατ. 426 E. ἤρειξα Ἀρφ. Ἀπ. 22 κατ- Σφ. 649. ἐρείξας (Δ. Γ. ἐρίξας) Ἱπποκρ. 7, 102. 354. 8, 244 L. ἀόρ. β' μτβ. καὶ ἀμτβ. ἤριχον P 295. Ἡσ. Ἀσπ. 287. Σοφ. Ἀπ. 156. Μέσ. κατερείκεσθε Σαπφ. Ἀπ. 62. -όμεναι Αἰσχ. Πέρσ. 541. ἠρείχθην μτγν. ἐρήριγμαι Ἱπποκρ. 7, 416 L. Ἀριστοτ. 565 b 7. Παράγωγον οὐσ. ἔρεγμα, ἔριγμα. Πρβ. ἐρέχθω. — ἐρεικόμενος περὶ δουρί N 441 κυρ. σχιζόμενος πέριξ τοῦ δόρατος, ὅθεν διατρυπώμενος διὰ τοῦ δόρατος. ἤρεικον χθόνα Ἡσ. Ἀσπ. 287 ἔσχιζον τὴν γῆν (διὰ τοῦ ἀρότρου). ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλῃσι Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον Αἰσχ. Ἀγ. 659 αἱ Θρᾳκικαὶ πνοαὶ (τοῦ Βορρᾶ) συγκρούουσαι πρὸς ἀλλήλας τὰς ναῦς ἔθραυον (διερρήγνυον) αὐτάς. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν Πέρ. 1061 τὸν κολπώδη πέπλον σχίζε διὰ τῆς ἀκμῆς τῶν χειρῶν σου («τῇ δυνάμει τῆς χειρὸς» Σχ.). δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον (ἤρεικον L. Dind.) Ἀχιλληΐου δόρατος Ἀπ. Σοφ. 156 διπλαῖ ὀδύναι προελθοῦσαι ἐκ τοῦ δόρατος τοῦ Ἀχιλλέως διεσπάραξαν αὐτόν.

ἔρειο προστ. τοῦ ἔρομαι ἀντὶ τοῦ ἔρεο.

ἐρείομεν ἐπ. ὑπ. τοῦ ἐρέω (ἐρωτῶ) ἀντὶ τοῦ ἐρέωμεν.

ἐρείπιον τό, «χάλασμα»· ἔστι γὰρ εἰκάσαι τὴν ἀσπίδα φιάλῃ Ἄρεως καὶ τὸ ἐρείπιον «ῥάκει οἰκίας» Ἀριστοτ. Ῥητορ. 1413 a 6 δύναταί τις νὰ ἐξομοιώσῃ τὴν ἀσπίδα μὲ φιάλην Ἄρεως καὶ τὸ χάλασμα μὲ ῥάκος οἰκίας. ἣν χρῆν ταπεινὴν ἐν πέπλων ἐρειπίοις φρίκῃ τρέμουσαν, κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην ἐλθεῖν Εὐρ. Τρ. 1025 ποῦ ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇς ταπεινή, ἐνδεδυμένη ῥάκη, τρέμουσα ἐκ τῆς φρίκης, ἐξυρισμένη τὴν κεφαλήν. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου Σοφ. Αἴ. 309 καταπεσὼν ἐκάθισε μεταξὺ τῶν νεκρῶν λειψάνων τῶν ἐσφαγμένων προβάτων.

ἐρείπω καταρρίπτω, καταβάλλω, κρημνίζω· ἤρειπον Ἡρ. 9, 70 (ἔρ- M 258). ἐρείψω Σοφ. Ο. Κ. 1373. Ξεν. Κ. Π. 7, 4, 1. (οὐδεὶς ἄλλος τῶν Ἀττ. συγγρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν). ἤρειψα Ἀνθ. παράρτ. 214. Πλουτ. 327 B. ἐξηρείψῃ Πίνδ. Π. 4, 264. ἐρεῖψαι Ἡρ. 1, 164. Ἀόρ. β' ἤριπον ἀμτβ. ἔπεσον, ἐκρημνίσθην E 47 κἀλλ. Ἡσ. Ἀσπ. 421. Θεόκρ. 13, 50. ἐξ- Ἱπποκρ. 3, 314 L. (ἔρ- E 68. Y 417). ἐρίπῃσιν P 522 (μτβ. ἐριπόντες Παυσ. 10, 32, 4). — κατερήριπα Ξ 55. Μέσ. ἠριπόμαν (Δωρ.) Ἀνθ. 9, 152. Παθ. ἠρείφθην Ἀρρ. Ἀν. 1, 21, 4. κατ- 2, 22, 7. ἐρειφθείς Σοφ. Αἴ. 309. ἐριπέντι (Δ. Γ. ἐριπόντι) Πίνδ. Ὀ 2, 43. ἐρήριμμαι Ἀρρ. Ἀν. 1, 21, 6. 22, 1. ἐρήριπτο 2, 22, 7. κατ- 1, 19, 2. Ἡρῳδιαν. 8, 2, 4 (ἐρέριπτο Ξ 15. ἠρει-

πτο Πλουτ. Βρούτ. 42 ἀμφίβ. Τὸ ἀνηρείψαντο (ὀρθότ. ἀνηρέψ-) Υ 234 κἀλλ. = ἀνήρπασαν, βεβαίως δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα· πρβ. Ἅρπυιαι.—οὐδ' ἀπαλλάσσει (ἐνν. τῶν πημάτων) γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει θεῶν τις (γενεὰς) Σοφ. Ἀντ 596 καὶ δὲν ἀπαλλάττει ἀπὸ τῶν συμφορῶν ἡ μία γενεὰ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ τῶν θεῶν τις καταβάλλει (φθείρει) αὐτὰς (τὰς γενεάς). ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν Ν 389 κατέπεσεν ὡς ὅτε κατέπεσε δρῦς τις. γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας Ε 68 κατέπεσεν εἰς τὰ γόνατα στενάξας. ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὅδε διόβολος Σοφ. Ο. Κ. 1462 κατὰ λέξ. ἴδε πολὺ μέγας κρότος ἀπερίγραπτος οὗτος ἐδῶ (ὁ κεραυνὸς) κατακρημνίζεται ὑπὸ τοῦ Διὸς ῥιφθείς. ἐν ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθείς Αἴ. 302 ἴδ. ἐρείπιον. τῶν προτεταγμένων δυνάμεων ἐρειπομένων εἰς αὐτόν Πλουτ. Ἀλέξ. 33 ῥιπτομένων πρὸς αὐτόν. λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει Πινδ. Ὀ. 2, 4 ἀναιρεθέντος τοῦ Πολυνείκους ἐλείφθη (ἐπέζησεν) ὁ υἱὸς Θέρσανδρος.

ἔρεισμα τό: οὐ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα, ἀρεῖτε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 254 δὲν θὰ σηκώσητε τὰς βακτηρίας, τῆς δεξιᾶς χειρός σας τὰ στηρίγματα. ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος ἐστάλην μέλαθρα 109 πρὸς τὴν οἰκίαν ἀμφιταλαντευόμενος περὶ τὴν ῥάβδον (εἰς ἣν ἐστηρίχθην) ἐτοιμάσθην νὰ ὑπάγω. στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα Αἰσχ. Ἀπ. 395 οἱ στεναγμοὶ εἶνε ἀνακουφίσματα τῶν πόνων. Πᾶσα διόρθ. περιττή. ἔρεισμ' Ἀθηνῶν Σοφ. Ὀ. Κ. 58 ὑποστήριγμα τῶν Ἀθηνῶν, διότι ὁ τόπος οὗτος ἦτο βραχώδης, ὁ δὲ βράχος οὗτος ἐκτεινόμενος ὑποκάτω, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Σοφοκλέους, μέχρι τῶν Ἀθηνῶν οἱονεὶ ὑπεβάσταζε καὶ ὑπεστήριζεν αὐτάς. πολύβροχ' ἁμμάτων ἐρείσματα Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας ἀνημμένα κίοσιν Εὐρ Ἡ. Μ. 1036 πολύσχοινα κόμβων στηρίγματα περὶ τὸ σῶμα τοῦ Ἡρ. ἀναδεδεμένα εἰς τοὺς κίονας (ἵνα δηλ. ὡς πλοῖον ἀσφαλίσωσι καὶ κρατήσωσιν ἀκίνητον τὸ σῶμα τοῦ Ἡρακλ.).

ἐρειψίτοιχος 2 ὁ κρημνίζων (ἐρείπων) κατεδαφίζων τοίχους ἢ τείχη· δωμάτων ἐρειψίτοιχοι Αἰσχ. Ἑπτ. 866 τοὺς τοίχους τοῦ οἴκου κρημνίσαντες.

ἐρεμνὸς 3 (ἀντὶ ἐρεβεννὸς παρὰ τὸ ἔρεβος, ὡς σεμνὸς παρὰ τὸ σέβας)· κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν (ὃ ἴδε), βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου Αἰσχ. Ἀγ. 1388. μὲ ῥαντίζει διὰ μελαίνης ψακάδος φονικῆς δρόσου. τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις Σοφ. Ἀντ. 696 τοιαύτη σκοτεινὴ («λαθραία σου» Σχ.) φήμη ἐν σιωπῇ ἔρχεται πρὸς τὴν πόλιν (ὅθεν: ἐξαπλοῦται ἀνὰ τὴν πόλιν)· πρβ. στ. 692.

ἔρεξα ἀόρ. τοῦ ῥέζω

ἐρέομαι ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἔρομαι· ἴδ. ἔρω.

ἐρέπτομαι: φασὶν αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων, οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ τῆς σιπύης· τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίως Ἀρφ. Ἱππ. 1295 λέγουν ὅτι κατατρώγων (ὡς κτῆνος) τὰ φαγητὰ τῶν εὐπορούντων, δὲν ἤθελεν ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀρτοθήκην, ὅσον καὶ ἂν τὸν παρακαλοῦν. Τὸ ἐρεπτόμενον κυρ. ἐπὶ τῶν χορτοφαγούντων ζῴων σημ. ὅτι, ὅπως τὰ κτήνη ἐπινέμονται τὴν βοσκήν, οὕτω καὶ αὐτὸς τρώγει τὰ φαγητὰ κατὰ σειράν, μέχρις ὅτου τὰ φάγῃ ὅλα. κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι Ἀπ. Κρατίν. 98 (Ἀθήν. 685 Β) καλύπτομαι τὴν κεφ. ἀνθέμοις, ὅπου τὸ ἐρέπτομαι ἀντὶ τοῦ ἐρέφομαι.

ἐρέσθαι ἀόρ. ἀπρφ. ἐκ τοῦ ἠρόμην ἀορ. τοῦ εἴρομαι.

ἐρέσσω καὶ Ἀττ. -ττω: ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ μηδὲν ὑπείκων Εὐρ. Ἰ. Α. 138 «ἐμπρός, παῖρνε τὰ πόδια σου, καὶ μὴν ἀφίνῃς νά σε καταπάρῃ τὸ γῆρας». Τὸ ἐρέσσειν κατὰ ναυτικὴν μτφ. ἀντὶ τοῦ κινεῖν. τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι 251 τοιαύτας ἀπειλὰς ἐπισείουσιν («εὐτόνως κινοῦσι» Σχ.) καθ' ἡμῶν οἱ δύο ἄρχοντες Ἀτρεῖδαι. Τὸ ῥῆμα οὐδὲν τὸ ἀπᾷδον ἔχει λεγόμενον ὑπὸ ναυτῶν. οἴστρῳ ἐρεσσομένα Αἰσχ. Ἱκ. 550 «ἐλαυνομένη» Σχ. διωκομένη. μῆτιν ἐρέσσων Σοφ. Ἀντ. 158. βουλὴν κινῶν (ἀνακυκλῶν ἐν ἑαυτῷ), «ἐν ἑαυτῷ κινῶν καὶ μεριμνῶν· ἐκ μτφ. τῶν ἐρεσσόντων» Σχ. πτεροῖς ἐρέσσει Εὐρ. Ἰ. Τ. 289 ἴδ. ἐπεμβάλλω. ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ Φιλ. 1120 ἴδ. μεταλλαγή. ἔρεσσ' ἔρεσσε (=κόπτου) καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν Αἰσχ. Πέρ. 1047 κτύπα, κτύπα τὸ στῆθός σου καὶ στέναζε πρὸς χάριν μου. ἀλλὰ γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον Ἑπτ. 839 ἀλλ' ὦ φίλαι, συμφώνως πρὸς τὸν οὔριον ἄνεμον τῶν γόων, κτυπᾶτε περὶ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν κτύπημα νεκροπομπόν.

ἐρέτης (ἐρέσσω) ὁ: ἐρέτην χρὴ πρῶτα γενέσθαι πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν Ἀρφ. Ἱππ. 542 πρῶτον ἔπρεπε νὰ γίνῃ τις κωπηλάτης, δεύτερον πρωράτης (ὅστις ἐπὶ τῆς πρῴρας ὢν παρετήρει τοὺς ἀνέμους, τὰς ὑφάλους, τὰ ῥεύματα τῆς θαλάσσης κττ.), καὶ τρίτον καὶ τελευταῖον νὰ ἐπιχειρῇ τοῖς πηδαλίοις καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖον.

ἐρεύγομαι ἐμῶ, ξερνῶ. ἐπ. νέον Ἰων. καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἐρεύγετο ι 374. ἐρεύξομαι Ἱπποκρ. 8, 100 μτγν. ἠρευξάμην μτγν. πρβ. ἐρυγγάνω, πρὸς ὃ ἔχει τὸ ἐρεύγομαι, ὃν λόγον τὸ φεύγω πρὸς τὸ φυγγάνω. ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων ι 374 ὁ Κύκλωψ βεβαρημένος ὑπὸ τοῦ οἴνου ἐξεβερνοῦσεν. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος Π 162 αἷμα ξερνῶντες. τᾶς ἐρεύγονται — ἁγνόταται παγαὶ Πίνδ. Π. 1, 21 ἴδ. ἁγνός. ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω Ρ 265 αἱ ἀκταὶ βοῶσιν «ἐκβρασσομένης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος» Σχ. ῥόχθει κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο δεινὸν ἐρευγόμενον ε 403 ἐπάφλαζε τὸ μέγα κῦμα φοβερὰ (μετὰ φοβεροῦ πατάγου) ἐκβραζόμενον πρὸς τὴν ξηρὰν (κυρ. πρὸς τὸ ξηρὸν μέρος

τῆς ἠπείρου). κύμαια ἐρεύγεται ἠπειρόνδε ε 438 τὰ κύματα ἐκβράζονται εἰς τὴν ξηράν. Ὀθ. ἐπὶ ποταμῶν· τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον νυκτὸς ποταμοί Πινδ. Ἀπ. 130 οἱ ποταμοὶ τῆς νυκτὸς ξερνοῦν, χύνουν, τὸ ἄπειρον σκότος. ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα Ἀνθ. ἐν Παραρτ. Πλανούδ. 115 κυρ. ὁ ἵππος ἐξερᾷ (ξερνᾷ) ἄνδρα: ὑπεράνω τοῦ ἵππου ἐξέρχεται ἀνὴρ (ἐπὶ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος).

ἤρυγον ἴδ. ἐρυγγάνω.

ἐρεύθω (ῥίζ. ῥυθ-, ἐρυθρὸς κττ.) ἐρεῦσαι Σ 329. Ἀμτβ. Ἱπποκρ. 7, 132. 218 L. Λουκ. Νηρ. 7. ἐρεύθομαι Ἀπ. Σαπφ. 93. -όμενος Θεόκρ. 17, 127· πρβ. ἐρυθαίνω. οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες, οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι Ἀπ. Σαπφ. 93 (παρ' Ἱμερίῳ 1, 16 παρατηροῦντι, ὅτι ἡ Σαπφὼ παραβάλλει ἐνταῦθα τὴν νύμφην πρὸς μῆλον γλυκὺ φυλαττόμενον μόνον τῷ νυμφίῳ) οἷον τὸ γλυκύμ. ἐρυθρὸν γίνεται ἐπὶ τῷ ἀκροτάτῳ κλάδῳ, ἐπελάθοντο δὲ οἱ μηλοδροπεῖς· οὐ γὰρ ἠδύναντο ἐφικέσθαι.

ἐρευνάω: πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν εἴ ποθεν ἐξεύροι Υ 321 ἴδ. ἐξευρίσκω. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ Σοφ. Ο. Τ. 725 «ἃ γὰρ ἂν ὁ θεὸς ζητῇ, πρέποντα κρίνας ζητεῖσθαι, ῥαδίως αὐτὸς δείξει» Σχ. ὅσων πραγμάτων ὁ θεὸς τὴν ἀνάγκην ἐρευνῶν βλέπει, εὐκόλως θὰ δείξῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος (ἄνευ προφητῶν). Ἡ δυσκολία ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ ἐρευνᾷ = ἐρευνῶν ὁρᾷ. — παίδων ἐρευνῶν (ἐνν. ἐστάλην) σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι Εὐρ. Μήδ. 669 ἦλθον ἐρευνῶν πῶς ν' ἀποκτήσω σπέρμα παίδων: πῶς ἐμπορῶ νὰ σπείρω παῖδας. ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ ἴσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Θεόκρ. 7, 45 διότι καὶ τέκτων μοὶ εἶνε πολὺ μισητός, ὅστις προσπαθεῖ (ἀσθενὴς ὢν) νὰ κατασκευάσῃ οἶκον ἴσον πρὸς κορυφὴν ὄρους.

ἐρέφω ἐπ. ποιητ. Ἀττ. (ἐρέπτω ἀντὶ τοῦ ἐρέφω εὑρηται ἐνιαχοῦ παρὰ Πινδ. Κρατίνῳ καὶ μτγν.) σκεπάζω· ἤρεφον Ἀρφ. Ἀπ. 73. ἔρεφον Πίνδ. Ὀ. 1, 68. ἔρεπτον Π 4, 240. Ὀππ. Κυν. 4, 262. ἐρέφω Ἀρφ. Ὄρν. 1110. ἤρεψα Σοφ. Ο. Κ. 473. Δημ. 19, 265 (ἔρ- Α 39 κἀλλ. Πίνδ. Ὀ. 13, 32). Μέσ. ἐρέπτομαι Ἀπ. Κρατίν. 98. ἐρέψομαι Εὐρ. Βάκ. 323. κατ- Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1073. ἐρεψάμενοι Ἀπολλ. Ῥ. 2, 159. Ἀνθ. 9, 363. κατηρέψασθε Ἀρφ. Σφ. 1294. ἤρεπται Φιλόστρ. β. Ἀπολλ. 25, 72. εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα Α 39 ἂν καμμιὰ φορὰ σοῦ ἐσκέπασα ναὸν (δηλ. τὸν ᾠκοδόμησα καὶ ἔβαλα καὶ τὴν σκέπην, ὅθεν: ἀπετελείωσα) ποῦ νὰ εὐχαριστηθῇς· τὸ χαρίεντα (= κεχαρισμένον Πλ. Πολ. 394 Α) κατηγορούμενον. τὰς ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν Ἀρφ. Ὄρν. 1110 «στεγάσομεν πρὸς ἀετώματα» Σχ. θὰ σκεπάσωμεν τὰς οἰκίας σας οὕτως, ὥστε ἡ ὀροφὴ νὰ ἀπολήγῃ (ἔμπροσθεν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ) εἰς ἀέτωμα. Οὕτως ἐξηγητέον τὸ πρὸς αἰετόν. Τὰ ἀετώματα κυρ. ἐγίνοντο εἰς τοὺς ναούς, αἱ δὲ ὀροφαὶ τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν ἦσαν μᾶλλον ἐπίπεδοι καὶ πλατεῖαι. λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον Πινδ. Ὀ. 1, 68 αἱ λ. ἐσκέπαζαν τὸ γένειον αὐτοῦ, ὥστε ποιεῖν μέλαν. βοτάνα... ἔρεφεν Ν. 6, 42 (ἴδ. βοτάνα). κρατῆρές εἰσιν... ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους Σοφ. Ο. Κ. 474 τῶν ὁποίων στέψον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς ἀμφοτέρωθεν στόμα (πρὸς σύλληψιν) ἐχούσας λαβάς.

ἐρέω ζητῶ, ἐρωτῶ, σπάν. (Αἰολ. ἐρεύω, Ἡρῳδιαν 1, 453. πρβ. ἐρευνάω, Κρητ. ἐρευτὰς = ἐρευνητής). ἐρέεις Ἀνθ. 14, 102. Ὑπ. ἐρείομεν = ἐρέωμεν Α 62 (ὃ πολλαχῶς διορθοῦται). ἐρέων Η 128. φ 31. ἐρέοιμι λ 229. Μέσ. ἔρεαι Ἡσ. καὶ Ὁμ. Ἀγὼν σ. 314 (ἔκδ. Göttling). διεξερέεσθε ἐν ὀρ. Κ 432. Ὑπ. ἐρέωμαι ρ 509. Προστ. ἐρεῖο Λ 611. ἐρέεσθαι ζ 298. ἐρέοντο Α 332. Θ 445. ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα Α 65. ἂς ἐρωτῶμεν μάντιν τινὰ ἢ ἱερέα.

ἐρέω λέγω ἴδ. εἴρω.

ἐρημία ἡ: Σκύθην ἐς οἶμον ἄβατον εἰς ἐρημίαν Αἰσχ. Πρ. 2 εἰς Σκυθικὴν ὁδόν, εἰς ἀπάτητον ἐρημίαν (ἣν οὐδεὶς βαίνει). (νῆσος) ἀτριβὴς πᾶσα ὑπ' ἐρημίας ἦν Θουκ. 4, 8 ἦτο ὅλως ἀπάτητος (ἄτριπτος) διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀνθρώπων (διότι ἦτο ἀκατοίκητος). λύουσι σπονδὰς οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες 1, 71 διαλύουσι τὰς σπονδὰς ὄχι οἱ ἕνεκα ἀπομονώσεως προσερχόμενοι εἰς ἄλλους. ἡ δ' αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος Πλ. Ἐπιστ. 321 C ἡ αὐταρέσκεια (τ. ἔ. τὸ νὰ ζητῇ τις ν' ἀρέσκῃ, νὰ εὐχαριστῇ, εἰς ἑαυτὸν μόνον) εἶνε σύνοικος πρὸς τὴν ἐρημίαν τ. ἔ. συνεπάγεται τὴν ἀπομόνωσιν. ποῖ κακῶν ἐρημίαν εὕρω πτερωτὸς ἢ κατὰ χθονὸς μολών; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1157 ποῦ νὰ ὑπάγω διὰ νὰ εὕρω ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, νὰ κάμω πτερὰ καὶ νὰ πετάξω εἰς τὸν ἀέρα ἢ νὰ ὑπάγω ὑποκάτω τῆς γῆς; Τὸ ποῖ εἶνε ἀναγκαῖον οὐ μόνον διὰ τὸ μολὼν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πτερωτός. — τῆς τῶν ἐναντιωσομένων ἐρημίας ἀπολαύων Δημ. 13, 19 ὠφελούμενος ἐκ τῆς ἀπουσίας τῶν ἀντιπάλων.

ἐρῆμος 3 καὶ 2 πρβ. ἑτοῖμος, ὁμοῖος, τροπαῖον κττ. ἅτινα ἐν μὲν τῇ μέσῃ καὶ νεωτέρᾳ Ἀτθίδι προπαροξύνοντο, ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθ. προπερισπῶντο. ἡ ἐρῆμος Ἡρ. 3, 102 ἐνν. χώρα. κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται Ε 140 χώνεται, κρύπτεται εἰς τὰς μάνδρας, τὰ δὲ (πρόβατα) μόνα των ἐγκαταλελειμμένα (ἀφύλακτα) τρέπονται εἰς φυγὴν (ὑπὸ τοῦ λέοντος). μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα ἄσμενον μολεῖν γέφυραν Αἰσχ. Πέρ. 736 λέγουσι δὲ ὅτι ὁ Ξέρξης μόνος του ἐγκαταλελειμμένος μετ' ὀλιγίστων ἀνδρῶν ἄσμενος ἔφθασεν εἰς τὴν γέ-

φυραν. ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρᾳ Ἀρφ. Εἰρ. 112 ὁ πατὴρ σᾶς ἄφησεν ἔρημα καὶ μοναχὰ καὶ ἀπέρχεται κρυφίως εἰς τὸν οὐρανόν. οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω Σοφ. Ο. Τ. 57 τίποτε δὲν εἶνε οὔτε πύργος οὔτε ναῦς ἔρημος (ἄνευ) ἀνδρῶν μὴ κατοικούντων ὁμοῦ ἐντὸς αὐτῶν. Ἡ πληθὺς τῶν συνωνύμων ἐκφράσεων εἰς πληρεστέραν δήλωσιν τῆς ἀπομονώσεως. πλεῖστον γάρ σφεας ἐδηλέετο ἡ ἐσθὴς ἐρῆμος ἐοῦσα ὅπλων Ἡρ. 9, 63 πλεῖστον ἔβλαπτεν αὐτοὺς ἡ ἐνδυμασία των γυμνὴ οὖσα (ἐστερημένη) ὅπλων. καὶ ἅμα ἐς τὸν παρόντα πόλεμον Κορινθίων ἐρῆμοι δι' αὐτὸ καθέσταμεν Θουκ. 1. 32 καὶ συγχρόνως ὡς πρὸς τὸν παρόντα πόλεμον τὸν ἐκ τῶν Κορινθίων εὑρισκόμεθα δι' αὐτὸ τοῦτο (διὰ τὸ οὐδενός πω γενέσθαι ξύμμαχοι) ἀπομεμονωμένοι. «ἔρημον ἐμβλέπειν (Ἀπ. Ἀρφ. 456) ἀκίνητον καὶ νωθρόν, οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ» Φώτιος καὶ ἄλλοι. ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν πλακοῦσιν ἔστιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις Ἀρφ. Εἰρ. 1314 διότι κάθε ἡμέραν («αὐτὰ δὲν εἶνε πάντα πάντα») δὲν δύνασθε νὰ εὕρητε πλακοῦντας περιφερομένους ἀδεσπότους. οὔκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν Σφ. 634 ὄχι, ἀλλ' ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ χορεύσῃ τὸ ἄλογόν του πολὺ εὔκολα καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλ' διορθοῦσιν ἀλλ' οὐκ: οὐκοῦν, ἐν οὐ δέοντι, διότι ὁ Φιλοκλέων ἐξακολουθῶν τὸν λόγον του λέγει: ὄχι (δηλ. δὲν εἶνε αὐτὰ ποῦ λέγεις: δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ προκείμενον, ἀλλά-). Τῆς δημώδους ἡ φράσις. Πρβ. Ἐκκλ. 885.—ὧν λελειμμένος τάλας ἔρημα κλαίω Εὐρ. Ἰκ. 775 ὑφ' ὧν ἐγκαταλελειμμένος ὁ τάλας ἐν ἀπομονώσει κλαίω. καλῶς γ' ἐρήμης ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος Σοφ. Ἀντ. 739 ἐρήμου μόνον γῆς δύνασαι νὰ θεωρηθῇς ἄρχων, ὅταν μόνος σὺ εἶσαι ὁ ἔχων φωνήν. Ἐν τῷ Ἀττ. δικαίῳ ἡ ἐρήμη δηλ. δίκη, σπανιώτερον ἔρημος· ἴδε κατωτ. Ὅταν δηλ. κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν τῆς δίκης δὲν ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ἀλλὰ μόνον ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν, τότε ἡ δίκη λέγεται ἐρήμη· ἤλπιζεν ἀποφεύξεσθαι τὴν γραφήν· οὔτε γὰρ ἐπεξιέναι οὐδένα ἀλλ' ἐρήμην αὐτὴν ἔσεσθαι Ἀντιφ. 2 α 7 ἤλπιζεν ὅτι θ' ἀπαλλαγῇ τῆς κατηγορίας· διότι, ἐπειδὴ οὐδεὶς κατήγορος θὰ κατηγορήσῃ αὐτόν, ἡ δίκη θὰ δικασθῇ ἐρήμην, καὶ ἐπομένως ὁ κατηγορούμενος θ' ἀθῳωθῇ. ἴσον ἦν μοι καὶ προσκληθέντι μὴ ἐλθεῖν, ἀλλ' ἐρήμην ὀφλεῖν εἶναι τὴν δίκην 5, 13 δίκαιον ἦτο καὶ προσκληθεὶς νὰ μὴ ἔλθω, ἀλλὰ νά μοι ἐπιτρέπηται νὰ καταδικασθῶ ἐρήμην (δηλ. χωρὶς νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν δίκην). δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας εἷλον ἐρήμην Δημ. 21, 81 ὕστερον δὲ κινήσας ἀγωγὴν ἐναντίον τούτου διὰ τοὺς ὑβριστικούς του λόγους (ἴδ. § 79) ἐκέρδησα τὴν δίκην ἐρήμην (δηλ. μὴ παρουσιασθέντος τοῦ ἀντιδίκου). οἱ Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ Θουκ. 6, 61 οἱ Ἀθ. δικάσαντες αὐτὸν ἐρήμην κατεδίκασαν εἰς θάνατον. «ἐρήμη δίκη ἐστίν, ὅταν μὴ παρόντων ἀμφοτέρων τῶν προσόντων (προσώπων;), ὁ δικαστὴς τὴν ψῆφον ἐνέγκῃ κατὰ τοῦ ἀπόντος» Ἀ. Β. 1, 245. ἣν δ' ἐγὼ ἐδίωκον τοῦτον περὶ τῆς προικός.., ἐρήμην κατεδιῄτησεν αὐτοῦ Δημ. 40, 17 εἰς δὲ τὴν δίκην, δι' ἧς ἐγὼ κατεδίωκον τοῦτον περὶ τῆς προικός, (ὁ διαιτητὴς) κατεδίκασεν αὐτὸν ἐρήμην. ὁ τὰς συνθήκας ἠφανικὼς ἐρήμην αὐτοῦ ἐν τῇ ἀποδημίᾳ κατέγνω τὴν δίαιταν 33, 33 ἐκεῖνος, ὅστις εἶχεν ἐξαφανίσῃ τὸ συμβόλαιον, ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ, ἐν τῇ ἀποδημίᾳ ὄντος, διαιτητικὴν ἀπόφασιν κατ' ἐρήμην. Οὐ μόνον δ' ἐρήμη δίκη, ἀλλ' ἐνίοτε εὕρηται καὶ ἔρημος δίκη Δημ. 21, 87. Πρβ. εἰ παρὰ τῶν ἔρημον καταδιαιτησάντων αὐτοῦ τηλικαύτην δίκην οὗτος ἀξιοῖ λαμβάνειν 21, 92 ἐὰν παρὰ τῶν καταδικασάντων αὐτὸν ἐρήμην οὗτος ἀξιοῖ νὰ λαμβάνῃ τόσον δεινὴν ἐκδίκησιν. καταλαμβάνει... τὸν Στράτωνα ἀπιόντα ἤδη, τὴν ἔρημον δεδωκότα 21, 85 ἐν ᾧ πλέον ἀπήρχετο, ἀφ' οὗ εἶχε δώσῃ εἰς τοὺς ἄρχοντας τὴν ἀπόφασίν του τὴν καταδικάζουσαν ἐρήμην τὸν Μειδίαν. Ὁ Dindorf διώρθωσε δεδιῃτηκότα, ὅπερ δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ δεδωκότα. δύο δίκας ἐρήμους μου κατεδιῃτήσατο Δημ. 55, 2 κατώρθωσε νὰ λάβῃ ἐρήμην ἐναντίον μου δύο ἀποφάσεις διαιτητικάς.

ἐρηρέδαται Ψ 284 = ἐρηρεισμέναι εἰσί.

ἐρήριμμαι παθ. πρκ. τοῦ ἐρείπω.

ἐρήτυθεν τοῦ

ἐρητύω (πρβ. ἐρύω, ἐρύκω) ἐμποδίζω ὀπίσω, ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω· ἐπ. ποιητ. ὁμαλὸν (τὸ ῠ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐκτὸς μόνον ὅταν ἐπακολουθῇ μακρὰ συλλαβή, ὡς ἐρητύοντο Θ 345. Ο 723. ἐρατύει (-οι) Σοφ. Ο. Κ. 164): ἐρήτυον ἀντὶ ἠρ- ἐπ. ἐρητύσω Ἀπολλ. Ῥ. 1, 296. κατ- Σοφ. Φιλ. 1416. ἐρήτυσα ἐπ. ἀντὶ ἠρ-, ἐρητύσασκε Λ 567. γ' πλ. ἀόρ. π. ἐρήτῦθεν Β 99. 211. σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον Β 164 διὰ τῶν ἠπίων σου λόγων ἐμπόδιζεν ἕκαστον ἄνδρα. ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν Α 192 ἢ νὰ καταπαύσῃ τὴν ὀργήν του καὶ νὰ καταπραΰνῃ τὸν θυμόν του. οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς Ν 280 καὶ δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά του... νὰ κάθηται ἥσυχος. ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας Β 99 περιωρίσθησαν εἰς τὰς ἕδρας των. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει Σοφ. Ο. Κ. 163 ἡ πολλὴ ὁδὸς (ὁ μακρὸς χῶρος ὁ μεταξὺ ἡμῶν καὶ σοῦ) ἀποκωλύει ἡμᾶς (διαλέγεσθαί σοι). ἐρήτυσον τέκνα δεινῆς ἁμίλλης Εὐρ.

Φοίν. 1260 ἀποκώλυσον τὰ (σὰ) τέκνα τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος. ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ (κύνας) Θεόκρ. 25,75 ἀπεκώλυε δὲ τοῦ ὑλαγμοῦ. χεῖρα δ' οὐκέτι παρθενικᾶς ἄτερθ' ἐράτυεν Βακχυλ. 16 (17), 10 δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν χεῖρά του μακρὰν τῆς παρθένου (ἀσμένως ἥπτετο αὐτῆς).

ἐριδαίνω καὶ ἐριδμαίνω ἐρίζω. Τὸ ἐριδαίνω ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. ἐρίδηνα 'Απολλ. 'Ρ. 1, 89. 2, 988. Μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. μόνον -όμενος Κ. Σμυρν. 5, 105. ἐριδήσασθαι ὡς ἐκ τοῦ ἐριδέομαι (Δ. Γ. ἐριζήσασθαι) Ψ 792. ἐριδμαίνω μόνον ἐν. καὶ πρτ. παρ' 'Ομ. μόνον Π 260 ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἐρεθίζειν, παρὰ δὲ μτγν. ποιηταῖς ἐπὶ τῆς τοῦ ἐριδαίνειν Θεόκρ. 12, 31. 'Απολλ. 'Ρ. 3, 94. Μόσχ. 2, 69, Κ. Σμυρν. 4, 551. 8, 71. ἐριδμαίνεσκε Νίκαν. 'Αλ. 407. Κ. Σμυρν. 4, 123. εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν β 206 ἐρίζομεν ἕνεκα τῆς ἀρετῆς (καλλονῆς, καὶ ἄλλων ἐξωτερ. προτερημάτων) ταύτης (δηλ. τῆς Πηνελόπης)· τὸ τῆς ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἀρετῆς. ἀργαλέον ποσσὶν ἐριδήσασθαι 'Αχαιοῖς Ψ 792 δύσκολον εἶνε εἰς τοὺς 'Αχαιοὺς νὰ παραβγοῦν μὲ αὐτὸν εἰς τὰ πόδια: «εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ ἐλθεῖν ποδῶν». μηδ' ἐλαφηβολίην μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν Καλλ. Ἄρτ. 262 μηδ' ἐρίζειν 'Αρτέμιδι μήτε ἐλαφηβολίᾳ μήτε εὐστοχίᾳ. 'Αλλὰ καὶ τὸ ἐρίζειν εὕρηται συντεταγμένον πρὸς αἰτ. τοῦ πράγματος, ὡς τὸ ἰσοδύναμον ἐριδαίνειν· ἴδ. Ι 389. ε 213 κάλλ. οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες αἰεὶ κερτομέοντες Π 260 τοὺς ὁποίους (σφῆκας) οἱ παῖδες ἐρεθίζουσι, κατὰ τὴν συνήθειάν των, πάντοτε πειράζοντες. κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ. 12, 13 ἴδ. ἄκρος.

ἐριδάντης ὁ, ὁ ἐριδαίνων, ὁ ἐρίζειν φιλῶν· ἡ γεν. πληθ. ἐριδαντέων, ἣν ἐξαπατηθεὶς Κλήμης ὁ 'Αλεξ. παρήγαγεν ἐξ ὀνομ. ἐριδαντεὺς γράψας τάδε ἐν Στρωματ. 1, κεφ. 3 (σελ. 328 P): «οἱ δέ τινες σφᾶς αὐτοὺς ἐπαίροντες διαβολὰς τοῖς λόγοις ἐξευρίσκειν βιάζονται, ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες, «λειξειδίων θηρατῆρες, ζηλωταὶ τεχνυδρίων, ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικτέες», ὡς ὁ 'Αβδηρίτης ἐκεῖνός φησιν». 'Ο Κλήμης ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς γεν. ἐριδαντέων καὶ ἱμαντελικτέων (ἴδ. Πλουτ. 614 Ε) ἔπλασεν ὀνομαστικὴν (ἐριδαντεὺς καὶ ἱμαντελικτεύς, καὶ πληθ. ἐριδαντέες καὶ ἱμαντελικέες, δέον ἐριδάντης καὶ ἱμαντελίκτης καὶ πληθ. ἐριδάνται καὶ ἱμαντελίκται, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Cobet ἐν N. L. σ. 506. Ὅπως ἐκ τοῦ ὑφαίνω γίνεται ὑφάντης (πρβ. ἱεροφάντης, συκοφάντης), οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἐριδαίνω γίνεται ἐριδάντης, ὅπερ 'Ιωνικὸν ὂν σχηματίζει καὶ γεν. ἐριδάντεω (ἴδ. Τίμων. παρὰ Διογ. Λ. 2, 107). 'Ομοίως, πρὸς τὸ ἱμαντελίκτης δύναται νὰ παραβληθῇ τὸ Φοινικελίκτης, ἐν ᾧ ὁ 'Ησύχιος διέσωσε καὶ τὸν στ. Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα, ὃν ὁ Cobet ἀποδίδει εἰς τὸν 'Αρχίλοχον.

ἐρίζω, Αἰολ. ἐρίσδω, ἴδ. ἔρις, ἤριζον (ἔρ- Β 555. ἐρίζεσκον Θ 225). ἐρίσω Κ. Δ. διερίσω μτγν. (Δωρ. ἐρίξω Πινδ. 'Απ. 11). ἤρισα ποιητ. καὶ πεζ. (ἔρισαν Πίνδ. 'Ι. 7, 27. Δωρ. ἤριξα). ἐρίσσειε τ 286. ἤρικα Πολύβ. 3, 91. Μέσ. μετὰ τῆς αὐτῆς σημ. ἐπ. ποιητ. 'Αόρ. ὑπ. ἐρίσσεται = -ηται δ 80. διερισάμενος Πλουτ. Κάτ. πρ. 15. ἐρήρισται 'Απ. 'Ησ. 219 (Göttl.). ἐριστὸς Σοφ. 'Ηλ. 220. Σύνταξις ἐρίζω τινί ἢ πρός τινα, περὶ (ἕνεκα) τινος· ἐρίζω τι, καὶ μετ' ἀπρφ. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν Σοφ. 'Ηλ. 466 τὸ δίκαιον δὲν παρέχει καμμίαν ἀφορμὴν εἰς δύο πρὸς λογομαχίαν (ἵνα ἐρίζωσιν). ἐρίζουσιν οἱ διάφοροί τε καὶ οἱ ἐχθροὶ ἀλλήλοις Πλ. Πρωτ. 337Β. ἔνθα γίνεται διάκρισις τοῦ ἐρίζειν καὶ ἀμφισβητεῖν. ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην Α. 278 ἴδ. ἀντιβίην. ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν χερσὶ μαχήσασθαι σ 38 ὁ ξένος καὶ ὁ Ἶρος φιλονεικοῦν μεταξύ των (ὥστε) νὰ πιασθοῦν 'ς τὰ χέρια: προκαλοῦσιν ἀλλήλους εἰς μάχην. ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον 'Αρφ. Βάτρ. 1105 ὅτι λοιπὸν ἔχετε νὰ φιλονεικῆτε, λέγετέ το. ὗς ποτ' (= ποτί, πρός) 'Αθαναίαν ἔριν ἤρισεν Θεόκρ. 5, 23 ὗς ἤρισεν ἔριν πρὸς τὴν 'Αθηνᾶν. Παροιμιώδης ἔκφρασις εἰς δήλωσιν ἔριδος συνετοῦ πρὸς ἀσύνετον (ὡς ἡ ὗς, ὅθεν ὗς Βοιωτία). οὐ ψεῦδος ἐρίξω Πινδ. 'Απ. 11 «οὐ πρὸς ψεῦδος φιλονεικήσω» Εὐστάθ. ᾧ οὔ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε ἀνὴρ Α 172 ἐν ᾧ τόξῳ οὐδεὶς ἀνὴρ ἐνταῦθα ἁμιλλᾶται πρὸς σέ. ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι 'Ησ. Θε. 534 ἡμιλλᾶτο κατὰ τὴν σύνεσιν τῷ ὑπερμ. Κρονίωνι. τῷ οὔ τις ἐρήρισται κράτος ἄλλος 'Απ. 'Ησ. 219 (Göttl.) πρὸς τοῦτον οὐδεὶς ἄλλος ἔχει διαφιλονεικήσῃ περὶ ὑπεροχῆς. ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι Πίνδ. 'Ο. 1, 95 ὅπου ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν καὶ αἱ θρ. ἀκμαὶ τῆς ἰσχύος διαγωνίζονται μεταξύ των: οἱ ταχεῖς τοὺς πόδας ἵπποι καὶ οἱ ἀκμαῖοι ἄνδρες τοὺς πόνους ὑπομένοντες ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους. ἐριζόμεναι νᾶες ἐν πόντῳ 'Ι. 4, 4 ἁμιλλώμεναι πρὸς ἀλλήλας.

ἔριθος: οἰωνὸν προέηκεν, τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην Ὕμν. 'Ερμ. 296 ἀπέλυσεν οἰωνὸν (ὁποῖος εἶνε οὗτος ὁ οἰωνός, τὸ προγνωστικὸν σημεῖον δηλοῦται ἐφεξῆς), ἄθλιον γαστρὸς κρότον (ἐνν. πορδήν), θρασὺν ἀγγελιαφόρον.

ἐρικύμων 2 λίαν ἐγκύμων, πολυτόκος, πολυκύμων. βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικύμονι φέρματι γένναν Αἰσχ. 'Αγ. 126 τρώγοντες θῆλυν λαγωὸν («λαγίναν» κοινῶς) φέρουσαν πολλὰ ἔμβρυα ἐν τῇ κοιλίᾳ της.

ἐρινεὸς ὁ καὶ ἐρινὸς ἡ ἀγρία συκῆ, «ὀρνεός», καὶ ὁ καρπός, ὅστις συνήθως λέγεται ἐρινεὸν (σῦκον) καὶ ἁπλῶς ἐρινόν· κινδυνεύομεν ἀναστρέφειν ἀτόπως καὶ γελοίως τὸν 'Ησίοδον (ἴδ. Ἔργ. 694), ἄν... ἔτεσι τοσούτοις γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ, καθαπερεὶ φοίνικας καὶ

σῦκα ἐρινεοῖς, ὄμφακα καὶ ἄωρον ἄνδρα περιάψωμεν Πλουτ. 753 Α ὅπου τὰς λέξεις «ἐρινεοῖς ὄμφακα» ἐγὼ συνεπλήρωσα. Τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου ὑποδεικνύει ἡ παρομοίωσις. Πρὸς τὸ «περιάπτειν ὄμφακα καὶ ἄωρον ἄνδρα γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ» ἀντιστοιχεῖ ὄχι τὸ «περιάπτειν ἐρινοὺς (ἐρινά) σύκοις, διότι οἱ περιαπτόμενοι ἐρινοὶ εἶνε πέπονες (πρβ. τὸ Σοφόκλειον πέπων ἐρινὸς κέ. περὶ οὗ ἴδ. ἐξερινάζω), ἐν ᾧ ὁ ἀνὴρ ἄωρος, ἀλλὰ τὸ «περιάπτειν ἄωρα σῦκα τοῖς πεπαιτέροις ἐρινοῖς», ὅπερ ἄτοπον. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἶνε τὸ νόημα: ὡς εἶνε γελοῖον καὶ ἄτοπον τὸ περιάπτειν σῦκα ἐρινεοῖς, οὕτως εἶνε γελοῖον καὶ ἄτοπον τὸ περιάπτειν ἄωρον ἄνδρα γυναικὶ πρεσβυτέρᾳ.—ἐρίν' ἀπέδοτο σῦκα πωλεῖν ὀμνύων Ἀπ. Ἀλέξιδ. 128 ἴδ. ἐγκάπτω.

Ἐρινὺς -ύο(ς) ἡ: οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις, ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται Φ 412 ἴδ. ἐξαποτίνω. ὧν ἐγὼ μάλιστα τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω Σοφ. Ο. Κ. 1298 εἰς ὅλα αὐτὰ λέγω, ὅτι πταίει πρὸ πάντων ὁ κακός σου δαίμων. πρὸς Ἐρινύσι αἷμα σύγγονον ἕξει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1075 τ. ἔ. αἱ Ἐριν. θὰ τιμωρήσωσιν αὐτὸν διὰ τὸ χυθὲν συγγενικὸν αἷμα. οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθής, τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα, διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν Σοφ. Ἀντ. 1080 οὐδόλως περὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς φροντίζουσα καὶ πρόθυμος νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φῶς, ἀρκεῖ μόνον να φονεύσῃ τὴν διπλῆν Ἐρινύν, τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν. Ὁ Kaibel: ἀρκεῖ μόνον νὰ κερδήσῃ (νὰ ἐξουδετερώσῃ) τὴν διπλῆν Ἐρινὺν τοῦ Αἰγ. καὶ τῆς Κλυταιμν. ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενές, κάτειργε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν τάλαιναν Ἐρινὺν ὑπ ἀλαστόρων Εὐρ. Μήδ. 1258 «τὸ ἑξῆς: ὑπέξελε τῶν οἴκων τὴν φονίαν Ἐρινὺν τῶν ἀλαστόρων· τάλαιναν δέ φησιν Ἐρινὺν αὐτὴν τὴν δαίμονα, οὐ τὴν Μήδειαν» Σχ, Δυστυχῶς ἡ ἑρμηνεία τοῦ Σχ. δεῖται ἑτέρας ἐπεξηγήσεως. Διορθώσεις ἔγιναν πολλαί. Ἀλλ' ἵνα ἀφήσω τὰς διορθ. πόθεν ἐξαρτ. τὸ ὑπ' ἀλαστόρων; Συνήθως ἐνν. τὴν μτχ. γιγνομένην, ὅπερ δύσκολον. Ἐξηγῶ ὧδε: ἀλλ' αὐτήν, ὦ διογενὲς φῶς, περιόριζε, κατάπαυσον, ἔκβαλε (ἐκδίωξον) ἐκ τῶν οἴκων τὴν ἀθλίαν φονικὴν Ἐρινὺν (δηλ. αὐτὴν ταύτην τὴν Μήδειαν, ὄχι τὴν δαίμονα, ὅπερ δὲν παρέχει προσῆκον νόημα) τὴν εὑρισκομένην ὑπὸ τὸ κράτος κακῶν δαιμόνων· τὸ ὑπ' ἀλαστόρων πρέπει νὰ συναφθῇ πρὸς τὸ ἔξελθε, κυρ. βγάλε την ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς ἀλάστορας», ποῦ εὑρίσκεται δηλ. ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἀλαστ. Ὁμοίως λέγει ὁ Ὅμηρος λύω ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ Θ 543. δ 39. πρβ. Φ 494. Ἡ σημασία αὕτη εἶνε ἐκ τῶν πρώτων. Ἐκ τῶν διορθ. μόνην θὰ ἐπεδοκίμαζον χάριν τοῦ μέτρου τὴν τοῦ Seidler: τάλαιναν φονίαν τ' Ἐρινύν τὴν διπλῆν Ἐρινὺν τοῦ Αἰγ. καὶ τῆς Κλυτ.

ἔρις - *ἴδος* ἡ (αἰτ. ἔριν καὶ ἔριδα παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ· ποιηταῖς). μήπως οἰνωθέντες ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν ἀλλήλους τρώσητε π 292 μήπως ἐρίσαντες ἐν ὑμῖν ἐκ τῆς ἀφθόνου οἰνοποσίας («ἀπὸ τὸ πολὺ κρασί») τρώσητε ἀλλήλους. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος Ε 861 ἴδ. συνάγω. τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρειν ἀργαλέης Ρ 384 «τούτοις δὲ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας μεγάλη φιλονεικία ἠγέρθη μάχης χαλεπῆς» Γαζῆς. τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι Α 8 ἴδ. συνίημι. ἔριδα προφέρουσαι ζ 92 προθύμως ἁμιλλώμεναι. μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι Η 111 «μηδὲ βούλου διὰ φιλονεικίαν πολεμεῖν ἀνδρὶ κρείσσονί σου» Γαζῆς. ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν Υ 55 κυρ. ἄφιναν να ξεσπάνῃ μεταξύ των ἡ σφοδρὰ διαμάχη. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν Εὐρ. Μήδ. 521 ἡ ὀργὴ εἶνε φοβερά τις καὶ δυσθεράπευτος, ὅταν φίλοι πρὸς φίλους συνάπτωσι φιλονεικίαν. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών Αἴ. 1163 θὰ γίνῃ ἀγών τις (προερχόμενος ἐκ) μεγάλης ἔριδος· πρβ. ἀγὼν μάχης ἐν Τρ. 20 (ἴδ. ἀγών). ἐγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ λιμόν Θουκ. 2, 54 ἠγέρθη ἔρις μεταξὺ τῶν ἀνθρ., ὅτι ἐν τῷ (εἰρημένῳ) στίχῳ δὲν ἐτέθη ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἡ λέξις (=ὄνομα) λοιμός, ἀλλὰ λιμός. Πρβ. εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακή, ἀρχῆς λαβέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 372 κατέλαβε τοὺς τρισαθλίους ἔρις κακή, νὰ λάβωσι τὴν ἀρχήν. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων Πινδ. Ν. 10, 72 = ἡ πρὸς τοὺς κρείσσονας ἔρις ἐστὶ χαλεπὴ τοῖς ἀνθρώποις ὥστε ὁμιλεῖν, πλησιάζειν τινὰ αὐτοῖς (τ. ἔ. τοῖς κρείσσοσιν)· πρβ. τὴν παροιμ. «νὰ μὴ τὰ βάζῃς μὲ τὸν μεγαλίτερόν σου» κττ. Ἄλλοι: ὥστε νὰ πλησιάζῃ (ὑφίσταταί τις) αὐτήν. Ὁμοία ἔννοια ἐν Σοφ. Ἠλ. 220. νικᾷ δ' ἀγαθῶν ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός Αἰσχ. Εὐμ. 975 ἡ δὲ περὶ τῶν ἀγαθῶν (ἐν εὐεργεσίαις) ἅμιλλα ἡμῶν τῶν δύο (τ. ἔ ἂν ἡ Ἀθηνᾶ ἢ αἱ Εὐμενίδες θὰ παράσχωσι πλείονα ἀγαθὰ εἰς τὴν πόλιν) νικᾷ (θριαμβεύει) διὰ παντός. ξυνέβη . . . ἔριν γενέσθαι ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη Θουκ. 6, 31 ξυνέβη ἔριν γενέσθαι (περὶ) τούτου, πρὸς ᾧ ἕκαστός τις ἐτάχθη. ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν Αἰσχ. Ἱκ. 652 περιφρονήσαντες «τὸν εἰς ἱκεσίαν καὶ παράκλησιν ἀγῶνα τῶν γυναικῶν, τὴν ἅμιλλαν εἰς τὸ εἰσακουσθῆναι» Δούκας. Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν Εὐρ. Κύκλ. 328 κροτῶν (διὰ τῶν πορδῶν) ἐναμίλλως πρὸς τὰς βροντὰς τοῦ Διός. καὶ ὑμῖν παραινῶ εἰς ἔριν ὁρμᾶσθαι ταύτης τῆς μάχης πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους τούσδε Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 15 καὶ σᾶς προτρέπω νὰ εἰσέρχησθε εἰς ἅμιλλαν περὶ ταύτης τῆς μάχης πρὸς τοὺς ἐν ταύτῃ συνηθισμένους (ἐξησκημένους). Ἐνίοτε μετὰ γεν. κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων Ἡρ. 5, 88 ἁμιλλώμενοι πρὸς τοὺς Ἀθην.

βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν Ἀπ. Κορίνν. παρ' Ἀπολλ. π. Συντ. 65 Α ἴδ. γυνή. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις (διορθ. ἔρως: ὅρος τ. ἔ. ὥριστο) Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν Σοφ. Ο. Κ. 367 διότι πρότερον μὲν ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν εὐγενὴς ἅμιλλα (τ. ἔ. ἔρις ἀγαθή), ὅπως παραχωρῆται ὁ θρόνος εἰς τὸν Κρέοντα καὶ μὴ μιαίνηται ἡ πόλις. Ὅτι οὕτω πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ τὸ χωρίον, φαίνεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως: νῦν δ' ἐκ θεῶν του εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίοιν «ἔρις κακή». Τὸ δὲ μηδέ μετὰ τό τε, ὡς ἐν φ 310. Εὐρ. Ἀπ. 522. Ἰ. Τ. 697. ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 1042 ἡ ἔρις ἔρχεται τελευταία καὶ τελειώνει τὸν λόγον· τ. ἔ. διὰ νὰ λάβῃ τέλος ὁ λόγος, πρέπει νὰ ἐρίσωμεν· ὥστε παῦσε· «τῶν πολλῶν λόγων τὸ τέλος οὐκ ἔστιν ἕτερον ἢ μάχη». Ἄλλοι: ὅταν δύο φιλονεικοῦν, ποτὲ δὲν τελειώνουν τὰ λόγια». Ἄλλοι ἄλλως.—ἔρις δ' ἔριν τίκτουσα προσμνᾶται λόγον Σουΐδας ἀντιστοιχεῖ ὡς φαίν. πρὸς τὸ σημερινὸν «ὁ ἕνας λόγος φέρνει τὸν ἄλλον» (Γρ. προμνᾶται; ἴδ. λ.). εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς Γ 100 ἴδ. ἀρχή. ἔριδι οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι Πλ. Πολ 454 Α = ἐρίζοντες οὐ διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλ.: φιλονεικοῦντες καὶ ὄχι συζητοῦντες πρὸς ἀλλ. κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν Εὐρ. Βάκχ. 715 ἵνα δῶμεν ἀλλήλοις ἅμιλλαν κοινολογίας (ἀφορμὴν συζητήσεως). ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνήρ, ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων θ 209 ἄφρων βεβαίως εἶνε ἐκεῖνος τοὐλάχιστον καὶ οὐτιδανὸς ὁ ἀνήρ, ὅστις προκαλεῖ τὸν φιλοξενοῦντα εἰς (κυρ. «βγάζει εἰς τὸ μέσον») ἅμιλλαν περὶ ἄθλων. ἔριδα στρέφειν Πινδ. Ν. 4, 93 ἴδ. στρέφω.

ἔρις ἡ, Ἶρις (κυρ. Εἶρις): οὐδὲ τᾶν Διὸς ἔριν (= Ἶριν ἢ Εἶριν) πέδοι σκήψασαν ἐμποδὼν σχεθεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 415 οὐδὲ ἡ Ἔρις τοῦ Διός (τ. ἔ. τὸ ἱερὸν πῦρ τοῦ Διός, ἴδ. κατωτ., ὁ κεραυνός· πρβ. Σοφ. Τρ. 1086 ὦ Διὸς ἀκτίς ἔπι τοῦ κεραυνοῦ) κατὰ γῆς ἐνσκήψασα δύναται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ· «οὐδὲ τὸν τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα, ἢ αὐτοῦ τοῦ Διὸς φιλονεικήσαντος, ἐμποδὼν γενέσθαι αὐτῷ λέγει» Σχ. Πρβ. τὸ ε(ἰ)ρίσκηπτον καὶ Πλουτ. 664 Ε: «τὰ τὴν Ἶριν ἐξανθοῦντα νέφη, καθ' ὧν ἂν ἐπερείσῃ ξύλων, εὐωδίας ἀναπίμπλησι, καὶ ταύτῃ γνωρίζοντες οἱ παρ' ἡμῖν ἐρίσκηπτα καλοῦσι, τὴν Ἶριν ὑπολαμβάνοντες ἐπισκήπτειν». Ὁ δὲ τύπος Ἔρις ἀντὶ τοῦ Ἶρις μνημονεύεται καὶ παρ' Ἡσυχ. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἐνταῦθα εἶνε τοῦτο, ὅτι ὅπως ὁ κεραυνὸς ὡς ἐπισκήπτων ἐκαλεῖτο σκηπτός, οὕτω καὶ ἡ Ἶρις (ἡ λάμψις, τὸ ἱερὸν πῦρ τὸ ἐκ τοῦ Διός) ὑπελαμβάνετο ὡς σκηπτός, ὅθεν καὶ τὰ ξύλα, οἷς ἐπέσκηπτεν ἡ Ἶρις, ἐκαλοῦντο Ἰρίσκηπτα. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν εὐκόλως ἠδύνατο νὰ μεταληφθῇ ὡς κεραυνὸς ἡ Ἶρις, ὁ ἕτερος σκηπτὸς ἀντὶ τοῦ ἑτέρου. Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ὡς ἄγγελος τοῦ Διὸς ἂν ἐξελαμβάνετο ἐνταῦθα ἡ Ἶρις, τὸ παρεχόμενον νόημα θὰ ἦτο προτιμότερον ἢ τὸ ἐκ τῶν πολλῶν, ματαίων, προτεινομένων διορθώσεων. Καθ' ἡμᾶς μία μόνη διόρθ. εἶνε ἀναγκαία, ἡ τροπὴ τοῦ τήν εἰς τάν, ἡ ὀφειλομένη εἰς τὸν Meineke. Τὸ αὐτὸ νόημα ἐξέφρασεν ὁ Εὐριπ. ἐν Φοιν. 1175 ὧδε: τοσόνδ' ἐκόμπασε, μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διός, ἔχων πάντως πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Αἰσχύλειον στίχον, καὶ δὴ τὸ τὴν Διὸς εἶριν, ὃ ἐξέφρασε διὰ τῶν τὸ σεμνὸν πῦρ Διός = τὸ ἱερὸν πῦρ τοῦ Διός, τοῦτ' αὐτὸ τὴν Ἶριν.

ἐρίσδεν ἢ **ἐρίσδειν** Δωρ. = ἐρίζειν.

ἐριστός 3: τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν Σοφ. Ἠλ. 219 κυρ. τοιαύτας ἔριδας οὐκ ἔξεστί σοι πρὸς τοὺς δυνατοὺς ἐρίζειν, ὥστε αὐτοῖς πλησιάζειν: μὲ τοὺς δυνατοὺς δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζῃς καὶ νὰ τοὺς πλησιάζῃς.

ἑρκεῖος (2, Ἀττ. ἕρκειος καὶ 3): δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης Σοφ. Αἴ. 108 δεθεὶς εἰς τὸν κίονα τῆς στέγης τοῦ οἴκου (τῆς αὐλῆς). Οὕτως ἐτιμωροῦντο οἱ δοῦλοι. Πρβ. Αἰσχίν. 1, 59. εἴτ' ἀδελφῆς εἴθ' ὁμαιμονεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἑρκείου κυρεῖ Ἀντ. 487 εἴτε τῆς ἀδελφῆς θυγάτηρ ὑπάρχει εἴτε συγγενεστέρας ἐκ τοῦ συνόλου ἡμῶν οἰκογενειακοῦ κύκλου τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διὸς (ἐκ τοῦ ὅλου συγγενολογίου ἡμῶν). Ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ (ἕρκιος) πλημμελής.

ἕρκος τὸ (ἔργω εἴργω) περίφραγμα, φραγμός· πᾶν, ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον, ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν Πλάτ. Σοφ. 220 C εἰκὸς ὀνομάζειν ἕρκος πᾶν, ὅσον ἂν περιέχον τι εἴργῃ περιορίζῃ αὐτὸ ἕνεκα κωλύσεως (διὰ νὰ τὸ ἐμποδίζῃ νὰ ἐξέρχηται). φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος Πινδ. Π. 2, 79 ἴδ. ἀβάπτιστος. γαίᾳ καυθείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις Πινδ. Ν. 10, 36 ἐν γῇ πυρικαύστῳ ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας ἦλθεν εἰς τὸν εὔανδρον λαὸν τῆς Ἥρας (δηλ.) ἐντὸς παμποικίλων ἀγγείων («ἐζωγράφηντο γάρ») περιπεφραγμένων. Ὁ Bergk ἔγρ. ἐν ἀγγέων θ' ἵνα ἡ πρόθ. ἐν ἐννοῆται καὶ εἰς τὸ ἐπεξηγούμενον γαίᾳ. «Γαῖαν κεκαυμένην εἶπε τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ τὸ ἔλαιον» καὶ «τοῖς ἀθληταῖς (ὡς τῷ Θειαίῳ) τοῖς τὰ Παναθήναια νενικηκόσι δίδοται ὑδρία ἐλαίου πλήρης» καὶ «Ἥρας δ' εὐάν. λαὸν (εἶπε) τὸ Ἄργος· ὁ γὰρ Θειαῖος Ἀργεῖος Σχ. ποῖόνσε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων Δ 350 κἀλλ. ποῖος λόγος σοῦ ἐξέφυγε τὸ περίφραγμα τῶν ὀδόντων (περὶ οὗ ἴδε τὸ ἐφεξῆς πρβ.). καὶ πρῶτον (φάρμακα) ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων κ 328 ἐνν. τὸ περίφραγμα, ὅπερ ἀποτελοῦσιν οἱ ὀδόντες πέριξ τῆς γλώσσης, ὄχι δὲ τὰ χείλη, ἃ ἐννοοῦν τινες ὡς περίφραγμα τῶν ὀδόντων· οὕτω λέγει ὁ Σόλων παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν Σόλ. Ἀπ. 27 (3), 1 ὁ παῖς ἐκβάλλει (τ. ἔ. ἀποβάλ-

λει) πρῶτον ἐντὸς τῶν 7 ἐτῶν (ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἔτει) τὸ ἕρκος (τὴν σειρὰν) τῶν ὀδόντων, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησεν (ἔφυσεν), ἐν ᾧ ἦτο ἀκόμη ἄνηβος νήπιος. ἕρκος ἱερόν Σοφ. Τρ. 607 τὸ τέμενος ἢ τὸ ἄλσος, ὅπου ὁ Ἡρ. χάριν τῆς θυσίας ἔμελλε ν' ἀνάψῃ πῦρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ἑρκέων ἐγκεκλημένους Αἴ. 1274 ἴδ. ἐγκλήω. Ἐν τῷ σφραγῖδος ἕρκει Σοφ. Τρ. 615 (ὅπερ γενικῶς εἰπεῖν εἶνε περίφρασις τοῦ σφραγῖδι) κυρίως ἕρκος εἶνε ὁ μικρὸς ἐκεῖνος γῦρος (σφενδόνη) τοῦ δακτυλίου, ἐν ᾧ τὸ σῆμα, ἡ σφραγίς. Ἕρκος δὲ σφραγῖδος ἐνταῦθα δηλοῖ ὄχι μόνον τὸν γῦρον (τὸ περιφερές) ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τῷ γύρῳ, ὡς δεικνύει τὸ ἑπόν. Σφραγὶς δὲ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ δὲν ἐνν. τὸ δι' οὗ σφραγίζομεν, ἀλλὰ τὸ (ἐπὶ κηροῦ) ἀποσφράγισμα (πρβ. Εὐρ. Ἰφ. Ἀ. 155. Θουκ. 1, 129). Τὸ ὅλον χωρίον: τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐμαθὲς σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται (ἐπ' ὄμμα θήσεται χ/φα) ἐξηγητέον: θὰ φέρῃς μαζί σου σημεῖον τούτων, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος καλῶς γνωρίζων θὰ ἀναγνωρίσῃ, ὅταν ὑπάρχῃ ἐπάνω εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν γῦρον τῆς σφραγῖδος. ὅς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο Α 283 ὅστις (Ἀχιλλεὺς) εἶνε διὰ πάντας τοὺς Ἀχαιοὺς τὸ μέγα προπύργιον τοῦ κακοῦ πολέμου. ἀγωνίας δ' ἕρκος οἷον σθένος Πινδ. Π. 5, 113 ὁποία δὲ οὖσα ἡ δύναμις τοῦ Ἀρκεσίλα εἶνε προπύργιον ἐν τοῖς ἀγῶσιν! Κατ' ἄλλους: ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσι δύναμις εἶνε ὡσὰν τεῖχος κτλ. ποῖον δὲ γαίης ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα; Εὐρ. Ἡρακλ. 441 εἰς ποίαν περίφρακτον πόλιν δὲν ἔχομεν ἔλθῃ; γαίας μονόφρουρον ἕρκος Αἰσχ. Ἀγ. 269 ἴδ. εἴσπραξις. οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί, ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν 1611 οὕτω νῦν καὶ εἰς ἐμὲ εἶνε εὐπρόσδεκτος ὁ θάνατος, ἀφ' οὗ εἶδον τοῦτον συλληφθέντα ἐν τοῖς δικτύοις τῆς δικαιοσύνης. χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν Σοφ. Ἠλ. 836 κρυφθέντα ἐντὸς τῆς γῆς διὰ τῶν χρυσοδέτων δικτύων (δικτυωτῶν περιδεραίων)· κατ' ἀναφορ. πρὸς τὸ χρυσοῦν περιδέραιον, ὡς ἐξ οὗ ἡ Ἐριφ. προέδωκε τὸν ἄνδρα της.

ἕρμα τό (ἔρδω, ἐρείδω) ἔρεισμα, ὑποστήριγμα (ἰδίως τῶν πλοίων) σήμαινε λαοῖς ἕρμ' ἔχων Κορίνθου Σιμων. Ἐπίγρ. 112 (Bergk) ὅπου τὸ ἕρμ' εἶνε διόρθωσις τοῦ Σαλμασίου, τῆς ὀρθῆς γραφῆς, τῆς παραδεδομένης, οὔσης τέρμ', ὃ ἴδε. τοῦτο οἷον ἕρμα πόλεως ἡμῖν κείσθω τὰ νῦν Πλ. Νόμ. 737 Α τοῦτο (τὸ μὴ φιλοχρηματεῖν ἅμα μετὰ δίκης) τεθείσθω ἡμῖν νῦν οἷον κρηπὶς (θεμέλιον) τῆς πόλεως. Ὁ ἰὸς παρ' Ὁμήρῳ καλεῖται μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων Δ 117 «ἔρεισμα τῶν ὀδυνῶν» (ὃ γελοῖον κρίνων ὁ Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον)· ἄλλοι: τὸ στήριγμα, ἐφ' οὗ στηρίζονται (ἐξ οὗ προέρχονται) οἱ πόνοι. Ἄλλοι: τὸ ἀράδιασμα (τὸν ὁρμαθόν, ἐκ τοῦ εἴρω) τῶν πόνων. πρὸς τύχην μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον Πλουτ. 782 Β ἀπέναντι τύχης μεγάλης πολὺν ἄνεμον καὶ σάλον ἐχούσης χρῄζοντα ἕρματος (σαβούρρας ὡς τὰ πλοῖα) πολλοῦ καὶ κυβερνήτου σπουδαίου. λαβοῦσα ἕρμα Δῖον Αἰσχ. Ἱκ. 588 τὸ ἐκ τοῦ Διὸς βάρος λαβοῦσα, γενομένη ἐγκύμων. ἕρμα ἄφαντον Αἰσχ. Ἀγ. 994 ἴδ. παίω. Μτφ. δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν δίκας ὤλετ' Εὐμ. 566 «τὸν πολυχρόνιον δὲ ὄλβον ἑαυτοῦ προσκρούσας τῷ βράχει (τῷ ὑποβρυχίῳ σκοπέλῳ) τῆς δίκης ὤλετο» Σχ. Ἄλλοι τὸ δι' αἰῶνος συνάπτουσι τῷ ὤλετο = ἐχάθη διὰ πάντα. κακοὺς δ' ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς Εὐρ. Ἑλ. 854 τοὺς δὲ δειλοὺς ῥίπτουσιν (ἀτάφους οἱ θεοὶ) ἐπάνω εἰς σκόπελον σκληρὸν τῆς γῆς. μὴ ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν Θουκ. 7, 25 ἴδ. περιβάλλω. ὅταν.. αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει Πλ. Πολ. 553 Β ὅταν ἴδῃ αὐτὸν (τὸν πατέρα του) ἐξαίφνης προσκρούσαντα εἰς τὴν πόλιν ὡσὰν εἰς σκόπελον. Ὁ Cobet διώρθ. ὥσπερ πρὸς ἕρματι τῇ πόλει. — πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι Σοφ. Ἀντ. 849, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἔργμα, ὃ ἴδε. Μόν. πλ. = ἐνώτια· ἕρματ' ἐνῆκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι Ξ 182 «τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια» Εὐστάθ.

ἑρμαῖος 3 καὶ Ἀττ. ἕρμαιος 2: ἑρμαία δαιμόνων δόσις Αἰσχ. Εὐμ. 947 ἴδ. πλουτόχθων.

ἑρματίζω ἐμβάλλω ἕρμα (σαβοῦρρα)· τήν... τέκνων ἀλάστορα εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρματίξατο Λυκοφρ. 1319 «τὴν Μήδειαν εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνεβίβασεν» Σχ. οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί Εὐρ. Ἀπ. 402 οὐκ εἰσάγουσιν οἷον ἕρμα τι βροτοὶ εἰς τοὺς οἴκους, ἀφ' οὗ (προηγουμένως) ὤφειλον νὰ δοκιμάζωσιν αὐτάς, ὁποῖαι εἶνε τοὺς τρόπους, καὶ εἶτα νὰ εἰσάγωσιν αὐτὰς εἰς τὸν οἶκον.

ἑρμηνεία ἡ: λέγω λέξιν εἶναι τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν Ἀρ. Ποι. 1450b 14 λέγω ὅτι εἶνε λεκτικὸν ἡ διὰ τῶν λέξεων ἔκφρασις τῶν διανοημάτων.

ἑρμήνευμα τό, ἐξήγημα· οὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων Εὐρ. Φοίν. 470 = τὰ ἔνδικα οὐ δεῖται (οὐ χρῄζει) ποικ. ἑρμηνευμάτων· ὅπου τὸ δεῖ ἀντὶ τοῦ δεῖται ἴδ. δέω ἐν Παραρτήματι. ἑρμήνευμα Νηρῆδος γάμων Ἀνδρ. 46 εἰς ὑπόμνησιν, μνημόσυνον, μαρτυρίαν τῶν γάμων τῆς Ν. μετὰ τοῦ Πηλέως. ἐρωτᾷς δ' ἄθλι' ἑρμηνεύματα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1137 ἐρωτᾷς νά σου ἐξηγήσω τραγικὰ πράγματα.

ἑρμηνεὺς ὁ: αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον Αἰσχ. Ἀγ. 620 «οὕτως εἶπεν ἀκριβέσι λόγοις καὶ ἐξηγητικοῖς, ὥστε σε μαθεῖν» Σχ. αὕτη μὲν οὕτως εἶπε τὸν λόγον της διὰ σὲ θέλοντα νὰ μάθῃς (ἵνα μάθῃς καὶ ἀναγγείλῃς τὰ δέοντα), διὰ σαφεῖς δὲ ἑρμηνευτὰς (οἷοι ἡμεῖς) εὐπροσώπως, εὐ-

σχήμως (διότι δηλ. ἡμεῖς γνωρίζομεν καλῶς τὰ συμβαίνοντα) σιγᾷς· σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων 'Απ. Εὐρ. 126 ἀλλ' ἡ σιωπὴ δὲν δύναται («δὲν ἐμπορεῖ») νὰ διερμηνεύσῃ τοὺς λόγους. "Ισ. γρ. ἄπορος.

ἑρμηνεύω: γνῶναι τὰ δέοντα (ἐνν. γενέσθαι) καὶ ἑρμηνεῦσαι Θουκ. 2, 60 κατανοῆσαι τὰ συμφέροντα καὶ σαφῶς διδάξαι, σαφῶς ἐξηγήσασθαι ταῦτα. Κυριολεκτεῖται δὲ τὸ ἑρμηνεύειν ἐπὶ τῶν ῥητόρων· ἴδ. Ξεν. 'Απ. 1, 5, 52. εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἔπτατο ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν τὸν παῖδα ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι Εὐρ. 'Απ. 636 ἐὰν τὸ θαλασσόβιον πτηνὸν ἐπέτα ἐκ τῆς γῆς εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ ἐφανέρωνεν, ὅτι ὁ παῖς ἀπέθανεν ἐν τῇ θαλάσσῃ. 'Απόλλωνος λόγοι εἰς ἔμ' ἡρμηνευμένοι Τρῳ. 428 οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεταδοθῇ, ἀνακοινωθῇ, παρασταθῇ (οἷον δι' ἑρμηνέως) εἰς ἐμέ· πρβ. 'Ηρ. Μ. 1137. παρ' οὐδενὸς γὰρ οὐδὲν ἡρμηνεύμεθα 'Απ. 'Αδ. Τρ. 571 παρ' οὐδενὸς οὐδὲν δεδιδάγμεθα· ὅπερ ἁρμόζει εἰς αὐτομαθεῖς καὶ θυμοσόφους (ἴδ. Τζέτζ. 'Εξήγ. 'Ιλ. σελ. 89 κέ., ἐξ οὗ τὸ 'Απόσπ.).

ἔρνος τό: ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Σ 56 ἴδ. ἀνατρέχω. ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν Αἰσχ. 'Αγ. 1526 ἴδ. ἀείρω. κεράων πολυδαίδαλον ἔρνος 'Οππ. Κυν. 2, 194 πολυποίκιλος τῶν κεράτων κλάδος (διακλάδωσις).

ἔρξω μέλλ. τοῦ ἔρδω.

ἔρος ποι. ἀντὶ τοῦ ἔρως (περὶ τοῦ τύπου ἴδ. γέλως) ἀγάπη, ἐπιθυμία. θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικός Ξ 315 ἔρως θεᾶς οὐδὲ γυν. ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν σ 212 κυρ. κατεθέλχθησαν τὴν ψυχὴν (ὅθεν: ἐγοητεύθη ἡ ψυχή των) ὑπὸ ἔρωτος. πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο Α 469 κἀλλ. ἀφήρεσαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ποτοῦ: ἔφαγαν καλὰ καὶ ἔπιαν· ἴδ. ἐξίημι. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην Ω 227 ἴδ. ἐξίημι. παίδων ἐλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοῖβον πάρα, τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσε Εὐρ. "Ιων 1227 ἐλθοῦσα εἰς τὸ μαντεῖον πρὸς τὸν Φ., διὰ νὰ ζητήσῃ παιδιά, ἔχασε μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ (τ. ἔ. τὴν ἐλπίδα τῶν παίδων) καὶ τὸ σῶμά της.

ἑρπύζω καὶ **ἕρπω** (serpo), ἐπ. ποιητ. (καὶ 'Αττ. κωμ.) καὶ μτγν. πεζ. εἵρπυζον Κ. Σμυρν. 13, 93. εἷρπον μ 395. Σοφ. Ο. Κ. 147. 'Αρφ. 'Απ. 210. καθ- Σοφ. 'Απ. 86. περι- Αἰλ. Π. 'Ι. 13, 1. — διεξερπύσω μτγν. ἐφέρψω Αἰσχ. Εὐμ. 503 (ἑρψῶ Δωρ. Θεόκρ. 5, 45. -οῦμες 18, 40). εἵρπυσα 'Αρφ. Σφ. 272. καθ- Βάτρ. 485. παρ- 'Εκκλ. 398 (ἐφερπύσας Θεόκρ. 22, 15 ἐφθαρμένον ἀντὶ τοῦ -οίσας ἐν. μτχ.). εἷρψα μτγν. Πρβ. ἑρπετόν οὐσ., καὶ ἕλκω, ἕλξω, εἵλκυσα. — νόος ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο 'Απολ. 'Ρ. 3, 447 «καθάπερ ἐν ὀνείρῳ μετέωρος ἐπορεύετο κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ 'Ιάσονος» Σχ. σύρομαι, κινοῦμαι βραδέως. ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον Σοφ. Ο. Κ. 148 ἴδ. ἄγκυρα. ἤτοι 'Οδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ ἧμενος ἢ ἕρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, ἔστιν ρ 157 βεβαίως ὁ 'Οδ. ἤδη εὑρίσκεται ἐν τῇ πατρίδι καθήμενος ἢ περιπατῶν, μανθάνων τὰ κακὰ ταῦτα (ἐν τῷ οἴκῳ του) ἔργα. βάλλει μέ τοι φθογγά του στίβον κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος Σοφ. Φιλ. 207 προσβάλλει με βεβαίως ἡ φωνή τινος βαδίζοντος τὴν ὁδὸν ἐπιπόνως (= κατ' ἀνάγκαν, μόλις καὶ μετὰ βίας). ἐξ εὐνῆς ἕρπειν 'Αρφ. Σφ. 552 ἐπὶ μικρῶν παιδίων. ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς (ὁ ἴδ.) ἐμοῦ Σοφ. Τρ. 394 διότι ὡς βλέπεις, ἀναχωρῶ. Τὸ χωρίον ἐφθαρμένον. — νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ Αἰσχ. 'Επτ. 17 ἐν ᾧ νέοι ὄντες ἐσύρεσθε ἐπὶ τοῦ εὐμενοῦς ἐδάφους της. πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει Σοφ. Αἴ. 157 ὁ φθόνος προσβάλλει τὸν πλούσιον. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι Πινδ. 'Ο. 3, 105 ἐὰν ὁ δαίμων τοῦ γένους ἡμῶν προοδεύῃ. τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, εἴ τις εὖ εἴπῃ τι 'Ι. 3, 58 ἐάν τις εἴπῃ τι καλῶς, τοῦτο φωνὴν ἔχον διαδίδεται ἀθάνατον (μεθίσταται εἰς τὴν ἀθανασίαν). ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον Πινδ. 'Ο. 7, 52 αἱ δὲ κέλευθοι ἔφερον ἔργα ὅμοια ζῶσι καὶ κινουμένοις: «οἱ 'Ρόδιοι οὕτως ἄριστοι ἀνδριαντοποιοὶ ἦσαν, ὡς ζῶσιν ἐοικότας ἀνδριάντας κατασκευάζειν, καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς τοῖς ποσίν, ὥσπερ δεδοικότες μὴ τοῖν ποδοῖν χρησάμενοι φύγοιεν» Σχ. εἰδότι οὐδὲν ἕρπει Σοφ. 'Αντ. 614 «τῷ ἀνθρώπῳ οὐδὲν εἰδότι ἐπέρχεται» (Σχ.) ἡ ἀπατηλὴ ἐλπίς, ἤτοι ἡ ἀπάτη. Τὸ ὑποκ. δηλ. τοῦ ἕρπει, μετὰ τὴν προηγ. διασάφησιν, εἶνε ἐνταῦθα ἐπηυξημένον. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον 584 ἴδ. ἐλλείπω. ἕρπ' ὦ ματαία Εὐρ. Μήδ. 333 «σύρε σ' τὸ καλὸ βρὲ γυναῖκα» (Δ. Βερν.). εἰς ποῖον ἕρπεις μῦθον; 'Ελ. 316 = τί μέλλεις ἐρεῖν; καὶ δὴ πρὸς ᾠδὰς εἷρπε Κύκλ. 423 ἤρχισε νὰ τραγῳδῇ. ἕρπει κατάντης ξυμφορὰ πρὸς τἀγαθά 'Ρῆσ. 318 ἴδ. κατάντης. ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα Σοφ. Αἴ. 1087 ταῦτα (τὸ δρᾶν καὶ τὸ ἀντιτείνειν) βαίνουσιν ἐναλλάξ, κατὰ διαδοχήν. κἀπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο 'Ηλ. 1231 κἀπὶ ταῖς εὐτυχίαις ταύταις ὑπὸ τῆς χαρᾶς καταρρεῖ μοι ἠρέμα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τὰ δάκρυα. ἕρπον τοῖς ὀδοῦσι θηρίον 'Απ. Κωμ. παρὰ Πλουτ. 54 Β. θηρίον ἕρπον μὲ τοὺς ὀδόντας. τῇδε Βάκχειος βότρυς ἐπ' ἦμαρ ἕρπει 'Απ. Σοφ. 234 ἐνταῦθα ὁ βότρυς τοῦ Βάκχου καθ' ἡμέραν προβαίνει εἰς αὔξησιν. τὰ δ' ἄλλα χαῖρε κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ 'Απ. Εὐρ. 468 ('Αθήν. 504 Β) ἐν ᾧ ἡ κύλιξ περιφέρεται κύκλῳ. ὁρῶ γὰρ ἥβην τῇ (τὴν χ/φα) μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τῇ (τὴν χ/φα) δὲ φθίνουσαν Σοφ. Τρ. 546 βλέπω ὅτι ἡ ἀνθηρότης εἰς ἐκείνην μὲν προχωρεῖ (καὶ αὐξάνει), εἰς δὲ τὴν ἄλλην μαραίνεται καὶ ἐξαφανίζεται. ἔνθ' 'Αδραστείας ἕδος "Ιδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν ἕρπουσι μήλων

'Απ. Αἰσχ. 158 ἀντὶ τοῦ ἕρπουσι διορθοῦσι πρέπουσι καὶ ἄλλοι ἄλλως. 'Αλλὰ ταῦτα κομπαστικῶς λέγοντος τοῦ ἰδιοκτήτου Ταντάλου, ἁρμοδιώτερον φαίνεται μοι τὸ τέρπουσι: παρέχουσι τέρψιν διὰ τῶν μυκηθμῶν καὶ βρυχημάτων. Τὸ ἕρπω ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, βαδίζω εἶνε Δωρικόν. Πρβ. ἐξέρπει τὸ στράτευμα Ξεν. 'Αν. 7, 18 = ἐξέρχεται· καὶ καθέρπει Συμπ. 4,23 = κατέρχεται.

ἐρράδαται γ΄ πλ. πρκ. τοῦ ῥαίνω.

ἐρρήθην παθ. ἀόρ. τοῦ εἴρω, ὃ ἴδε.

ἐρρηνοβοσκός ὁ, προβατοβοσκός· ἴδ. ἀρήν.

ἐρρήσας ἀόρ. μτχ. τοῦ ἔρρω.

ἔρριγα πρκ. β΄ τοῦ ῥιγέω.

ἐρρίγησι πρκ. ὑποτ. τοῦ ῥιγέω.

ἔρρω πρὸς τὸν ἴδιον ὄλεθρον χωρῶ, ἀπόλλυμαι, φθείρομαι· ἔρρει πολλάκις = οἴχεται ποιητ. καὶ Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 3. ἔρρε -ετε, -έτω ἐπ. ποιητ, (ἔλλετε Καλλιμ. 'Απ. 292). ἐρρήσω Ὕμν. 3, 259. 'Αρφ. Σφ. 147 κάλλ. ἤρρησα 'Αρφ. Βάτρ. 1192. εἰσ- 'Ιππ. 4. ἀν- 'Απ. Εὔπόλ. 221. εἰσήρρηκα 'Αρφ. Θεσμ. 1075. ὡς μήποτ' εἴπῃς πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ θεὸς παλαιὰ καὶ πολισσούχων βροτῶν ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου Αἰσχ. Εὐμ. 883 ἵνα μήποτε εἴπῃς σὺ θεὰ παλαιά, ὅτι ὑπὸ ἐμοῦ τῆς νεωτέρας καὶ τῶν τὴν πόλιν κατεχόντων ἀστῶν ἄνευ τιμῆς ἀπόλλυσαι ἐκδιωκομένη ἀξένως ἐκ ταύτης τῆς χώρας. Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος οὐδέ τις γέρων Πέρ. 734 τῶν Β. ἐχάθη πανώλεθρος ὁ λαός, ὄχι βεβαίως γέροντές τινες («πάντες νέοι» Σχ.). Μτφ. ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' 'Αφροδίτα 'Αγ. 427 ἴδ. ἀχηνία. ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι Σοφ. Ο. Τ. 560 ἄφαντος ἀπώλετο θανασίμως χειρωθείς. τἀκείνου δέ σοι σωτήρι' ἔρρει 'Ηλ. 924 πᾶσα δ' ἡ ἐξ ἐκείνου σωτηρία ἀπώλετό σοι. ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων καλῶν ἔρρεις καὶ πατρὸς ζηλωμάτων Εὐρ. 'Ι. Τ. 379 «ὕστερ' ἀπὸ τί καλὰ ποῦ εἶχες καὶ τί καμαρώματα ποῦ σ' ἐκαμάρωνεν ὁ πατέρας σου, ἐχάθηκες» Δ. Βερνκρδ. ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἴδων τὼ πόδε 'Αρφ. Βατρ. 1192 «μετὰ φθορᾶς ἦλθεν» (Σχ.), «ἐξεκουμπίσθηκε (καὶ πῆγεν) εἰς τὸν Πόλ. μὲ πρησμένα πόδια». αὐτὰ ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας, ἐν ᾗ ἐνῆν Πλ. Φιλήβ. 24 D ἐξαφανίζονται αὐτὰ ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας, ἐν ᾗ ἐνυπῆρχον. ἔρρει τὰ κᾶλα Ξεν. 'Ελλ. 1, 1, 23 ἐχάθησαν τὰ ξύλα, τὰ πλοῖα. ἔρροι τᾶς ἀσύχου προνοίας Εὐρ. 'Ορ. 1407 = ὄλοιτο ἕνεκα τῆς ἡσύχου προνοίας. ἔρρε κακὴ γλήνη Θ 164 γκρεμνίσου δειλὸν κοράσιον (κοῦκλα). ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶσσον ἀφ' ἡμῶν 'Αρφ. Πλ. 604 πήγαινε 'ς τὸν διάβολον μίαν ὥραν πρωτίτερα καὶ ἄφησέ μας. οὐκ ἐρρήσετε, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε 'Αρφ. Λυσ. 1240 δὲν θὰ πᾶτε 'ς τὸν διάβολον.

ἔρρωγα πρκ. β΄ τοῦ ῥήγνυμι.

ἐρρωμένος παθ. πρκ. μτχ. τοῦ ῥώννυμι.

ἔρρωσα ἀόρ. α΄ τοῦ ῥώννυμι.

ἐρυγγάνω ἐρεύγομαι, ὁ ἐν. 'Αττ. ποιητ., νέος 'Ιων. καὶ μτγν. πεζ. ἀόρ. ἤρυγον 'Αριστοτ. Προβλ. 1, 44. Νικ. 'Αλ. 111. ἐνήρ- 'Αρφ. Σφ. 913. κατήρ- 1151. ἀπερύγῃ 'Ιπποκρ. 7, 104 L. ἀπερυγεῖν 'Αριστοτ. Προβλ. 33,5. Παθ. ἐρυγγάνεται 'Ιπποκρ. 6, 536. 618. Μέλλ. καὶ 'Αόρ. μέσ. ἴδ. ἐρεύγομαι. || μυκῶμαι. Υ 403. 404 τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός Θεόκρ. 13, 58 τρὶς ἐφώναξε τὸν Ὕλαν, ὅσον ἠδύνατο νὰ φωνάξῃ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ λαιμοῦ του.

ἐρυκανάω κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω τὴν ὁρμήν τινος, κατέχω· -ανόωσι α 199. Κό. Σμυρν. 12, 205. ἐρυκάνω μόνον πρτ. ἐρύκανε κ 429. κατ- Ω 218. ἐρύκω ἐπ. ποιητ. καὶ νέον 'Ιων., σπαν. 'Αττ. πεζ. (Ξενοφ.): ἐξήρυκον Σοφ. Φιλ. 423. ἔρυκον Π 369. ἐρύξω ἐπ. ἤρυξα Αἰσχ. 'Επτ. 1067 ἀπ- Ξεν. 'Αν. 5, 8, 25 (ἔρ- ἐπ.). 'Αόρ. β΄ ἐπ. ἠρύκακον καὶ ἐρ-, ἐρυκάκοι, προστ. ἐρύκακε, ἐρυκακέειν. Μέσ. Μ 285. Παθ. ἐρύκομαι Ψ 443. δ 446 κάλλ., -όμενοι 'Ηρ. 9, 49. ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ Λ 48 «τοὺς ἵππους εὐτάκτως κατέχειν αὐτόθι ἐπὶ τῇ τάφρῳ» Γαζῆς. ἕτερός με θυμὸς ἔρυκεν ι 302 μ' ἐκράτει ὀπίσω (ἀπὸ τὸν σκοπόν μου). πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει Φ 59 τὸ βάθος τῆς θαλάσσης πολλοὺς ἄκοντας κατέχει. ἤ μιν ἐρύξει γῆ Φ 62 θὰ κρατήσῃ αὐτὸν ἡ γῆ. μηδέ μ' ἔρυκε μάχης Σ 126 μηδέ με ἀποκώλυε τῆς μάχης. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει Σοφ. Τρ. 121 ἀλλὰ (τ. ἔ. δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι) τῶν θεῶν τις πάντοτε κρατεῖ αὐτὸν «ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα» (Σχ.) μακρὰν τοῦ Ἅιδου. μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι 'Ησ. Ἔρ. 28 μηδέ σε ἡ κακοῖς χαίρουσα (ἄλλοι: ᾗ χαίρουσιν οἱ κακοὶ) ἀπειργέτω (ἀποκωλυέτω) ἀπὸ τοῦ ἔργου. ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄιδ' ἐρύκει 'Αράτ. Φαιν. 299 (ἴδ. διερύκω). ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι Αἰσχ. 'Επτ. 1067 οὗτος μάλιστα ἐκράτησε τὴν πόλιν τῶν Καδ. νὰ μὴ ἀνατραπῇ. ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει Κ 161 ὀλίγος δὲ ἀκόμη χῶρος κρατεῖ μακρὰν ἡμῶν (τοὺς Τρῶας: διαχωρίζει αὐτοὺς ἀφ' ἡμῶν). ἀλλ' (ἐνν. ἕρπετε, καὶ γὰρ) ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται Σοφ. Φιλ. 1153 οὗτος ἐδῶ ὁ χῶρος διόλου δὲν (κυρ. ἀμελῶς) σᾶς ἐμποδίζεται, σᾶς ἀπαγορεύεται.

ἔρυμαι, εἴρυμαι (ἐκ τοῦ ἔϝρυμαι) σῴζω, φυλάττω, σκέπω, ἀπαμύνω, παρατηρῶ. ἔρυται 'Απολλ. 'Ρ. 2, 1208. εἰρύαται ἀντὶ εἴρυνται Α 239. εἰρύαται Π 463. ἔρυσθαι ε 484 κάλλ. εἴρυσθαι γ 268. ψ 82. 151. Παρατ. ἔρυσο Χ 507. εἴρυσο 'Απολλ. 'Ρ. 4, 372. ἔρυτο Δ 138. Ε 23. 538. Ν 555 κάλλ. 'Ησ. 'Ασπ. 415.

εἴρυτο Π. 542. Ω 499. Ψ 229. εἴρυντο Μ 454. ἔρυντο Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1083. Θεόκρ. 25, 76. εἰρύατο Χ 303. — εἰρύσσομαι Σ 270. ἐρύσσομαι Κ 44. εἰρυσσόμεσθα Φ 588. εἰρύσαο Φ 230. εἰρύσατο Δ 186. ο 274. Υ 93. εἰρύσσαιτο Θ 143. π 459. εἰρύσσασθαι Λ 216 ἐρύσσατο Ε 344. Λ 363 κἀλλ. ἐρύσαιτο Ω 584. — Παθ. ἔρυτο Ἡσ. Θε. 304. Παρασχηματισμὸς ῥύομαι τ. ἔ. Ϝρύομαι, ἐπ. ποιητ. νέον Ἰων., μτγν. πεζ., σπαν. Ἀττ. πεζ., ἐπ. πρτ. ἐρύετο Ζ 403. ἀπρφ. ῥῦσθαι ο 141. γ΄ πλ. ῥύατο Σ 515. ρ 201. β΄ πλ. ῥύσκευ Ω 730. καὶ ῥύσομαι Ἡσ. Θε. 662. Τραγ. Ἡρ. 1, 86. Θουκ. 5, 63. (Δωρ. -σεῦνται Καλλιμ. Λ. Παλλ. 112). ἐρρυσάμην Ε 344. Ο 290. Υ 194. κ 6. Τραγ. Ἀρφ. Λυσ. 342. νέον Ἰων., μτγν., β΄ δυϊ. ῥυσάσθην Ξ 406. μετὰ βραχέος υ μόνον Ο 29 ῥυσάμην. Ἀορ. β΄ κατὰ τὰ εἰς -μι ἔρρυτο (ἔρυτο Dind.) Σοφ. Ο. Τ. 1352.— Παθ. ἐρρύσθην μτγν. Τὸ υ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. παρ' Ὁμήρῳ πολὺ συχνότερον εἶνε μακρὸν ἢ βραχύ, μακρὸν καὶ Θεοκρ. 25, 25. 756., παρὰ τοῖς Ἀττ. μακρόν, ἐκτὸς τοῦ ῥύεσθε ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 290. 809. καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος κυανέῃ νεφέλῃ Ε 344 καὶ τοῦτον μὲν μεταξὺ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐσκέπασεν (προεφύλαξεν) ὁ Φ. Ἀπ. διὰ νεφέλης κυανῆς. εἴρυσθαι ἄκοιτιν γ 268 νὰ φυλάττῃ τὴν σύζυγόν του. πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι κ 444 καὶ νὰ φυλάττῃ τὸ πλοῖον. παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι Μόσχ. 2, 73 νὰ διαφυλάττῃ ἄχραντον τὴν παρθενικὴν μίτραν. ἥ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο Ἡσ. Ἀσπ. 138 ἡ ὁποία διεφύλαττε τὴν κεφαλὴν τοῦ θείου Ἡρακλέους. εἴρυτο δὲ δῶρα θειοῖο 415 ἀπήμυνον (τὸ χαλκοῦν δόρυ) τὰ δῶρα τοῦ θεοῦ.— Παθ. ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα Θεογ. 304 ἐκείνη δὲ διεφυλάττετο ἐν Ἀρίμοις ὑπὸ τὴν γῆν, ἡ ὀλεθρία Ἔχιδνα τ. ἔ. δὲν ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς. μηδὲ φρεσσὶν εἰρύσσαιτο π 459 καὶ δὲν τὸ φυλάξῃ (μυστικὸν) εἰς τὸν νοῦν του (δὲν τὸ ἀποσιωπήσῃ). οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται Α 239 οἵτινες διαφυλάττουσι τοὺς νόμους τοὺς ἐκ τοῦ Διός. οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος Φ 229 δὲν ἐφύλαξας τὰς βουλὰς τοῦ Κρ. χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι Α 216 πρέπει βεβαίως νὰ φυλάξω τὸν λόγον ὑμῶν τῶν δύο (πειθόμενος αὐτῷ). ἢ ἔτι μ' αὖθ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα; 463 ἢ ἀκόμη μὲ παραφυλάττουν αὐτοῦ ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν πατρίδα; χαλεπόν σε θεῶν δήνεα εἴρυσθαι ψ 81 εἶνε δύσκολον νὰ ἀνιχνεύῃς (νὰ γνωρίζῃς δι' ἀκριβοῦς παρατηρήσεως) τὰς βουλὰς τῶν θεῶν. οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα Β 859 διὰ τῶν οἰωνῶν δὲν ἀπεμάκρυνεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν θάνατον. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο Θ 143 δὲν δύναται ν' ἀναχαιτίσῃ τοῦ Διὸς τὴν θέλησιν. ‖ νόστον ἐρυσάμενοι(;) Πινδ. Ν. 9, 23 ἀποφυγόντες τὴν ἐπιστροφήν. τοῖός μιν (τὸ χρυσόμαλλον δέρας) ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1208 τοιοῦτος ὄφις πανταχόθεν περιειλιγμένος φυλάττει αὐτό.

ἐρύω (κυρ. Ϝερύω) ἕλκω, διάφορον τοῦ προηγουμένου μόνον κατὰ τὴν σημασίαν, κατὰ δὲ τοὺς τύπους ὀλίγον παραλλάσσον. Ἡ αὔξησις γίνεται διὰ τοῦ ΕΙ. (Τὸ εἰρύμεναι ἐν Ἡσ. Ἔργ. 818 ἐν. ἀπρφ. ὡσὰν ἐκ τοῦ εἴρυμι). Μέλλ. ἐρύω (ἐρύσω καὶ ἐρύσσω μτγν. ἐπ. διειρύσσω Ἀπολλ. Ῥ. 1, 687). εἴρυσα Ἡρ. 2, 136. 3, 30. -υσσα Σ 165. θ 85 (τ. ἔ. ἔϜρυσσα, ὅθεν σύνθ. κατείρυσεν ε 261 κἀλλ. — Ὑπ. εἰρύσω Ἱπποκρ. 6, 166. 172. 194. 7, 16 L. ἀνειρύσσῃ Μόσχ. 4, 116. εἴρυσον Σοφ. Τρ. 1032 χορ. εἰρύσαι Ἱπποκρ. 6, 198. ἐξ-, δι-ειρύσαι Ἡρ. 1, 141. 7, 24. ἀν- 9, 96. ἐξ- 1, 141. εἰρύσας 2, 38. 4, 10. 8, 92. καὶ ἔρυσα (Ϝέρυσα Ε 573. Π 781. θ 34. Π 348. Πινδ. Ν. 7, 67. ἔρυσσα δ 577 κἀλλ. ἐξερύσασκε Ι 490. Ὑπ. ἐρύσῃ καὶ ἐρύσσῃ, ἐρύσσομεν = -ωμεν Α 141. ἐρύσωσι Ἱπποκρ. 7, 16 L. -ύσσωσι ρ 479. ἐρύσαιμι Θ 21. ἐρύσας Ψ 21. ἐρύσσαι 99. ἐρύσ(σ)αι. Περὶ τοῦ αὐέρυσα ἴδ. αὐερύω. — Μέσ. ἐρύομαι ἕλκω δι' ἐμαυτόν. ἐρύοντο Ρ 277. ἐρύσσεσθαι φ 125. εἰρυσάμην κ 165. εἰρύσσατο Χ 306. ἐπειρυσάμενος Ἡρ. 4, 8. ἐρύσαντο, ἐρύσατο Δ 530 κἀλλ. τ 481. Ὑπ. ἐρύσηται Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1204. ἐρύσαιο Ε 456. Α 446 κἀλλ. ἐρυσαίμεθα Ξ 79. Ρ 104. ἐρυσαίατο Ε 298. ἐρύσασθαι Χ 351. ἐρύσσ- Σ 174. ἐρυσσάμενος Α 190 κἀλλ. Ὑπερσ. εἴρυτο χ 90.—εἰρύσθην Ἱπποκρ. 7, 178. συνειρυσθῇ 6, 194. εἰρυσθείς 8, 84 L. ἀλλ' ἐρυσθ- 5, 234. Πρκ. παθ. κατείρυσται (τ. ἔ. — ἐϜρυ-) θ 151. γ΄ πλ. εἰρύατ' Δ 248. εἰρύαται ζ 265. Ἱπποκρ. 5, 522. 596. εἰρύαται Ξ 75. εἰρύσθαι ξ 332. τ 289 κατειρύσθαι ξ 332. εἰρυμέναι Ν 682. ἀνειρυσμέναι Ἀρρ. Ἰνδ. 35, 7. Ὑπερσ. εἴρυντο Σ 69. εἰρύατο Ξ 30. Ο 654. ἐρυστός Σοφ. Αἴ. 730. Περὶ τοῦ ἀναρρύει (Ἡσ. Σουΐδ.) ἴδ. ἀναρρύω.— νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο Ο 654 ὅσαι πρῶται τῶν ἄλλων ἦσαν εἱλκυσμέναι (τραβηγμέναι ἔξω). ἔνθα Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες Σ 69 ὅπου ἦσαν τραβηγμένα τὰ πλοῖα τῶν Μ. νῆες δ' ὁδὸν εἰρύαται ζ 265 αἱ νῆες εἶνε εἱλκυσμέναι ἔξω διὰ (ἐπὶ) τῆς ὁδοῦ. Ἄλλοι: φυλάττουσι τὴν ὁδόν, εἶνε παρὰ τὴν ὁδὸν δίκην ἐρύματος τεταγμέναι. Ὁμοίως καὶ οἱ ἀρχαῖοι: «εἱλκυσμέναι ἢ φυλάττουσι» Σχ. ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι Θ 23 ὅταν καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σᾶς σύρω, μαζὶ μὲ αὐτὴν τὴν γῆν δύναμαι νὰ σᾶς σύρω. κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι χ 176 νὰ τὸν σύρητε ἐπάνω εἰς τὸν ὑψηλὸν κίονα. ὅς (Ζεύς) οἱ (Τεύκρῳ) ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξ' ἐπὶ τῷ (Ἕκτορι) ἐρύοντι Ο 463 ὅστις αὐτῷ τὴν εὐσυνεστραμμένην νευρὰν διέρρηξεν ἐν τῷ ἀμέμπτῳ τόξῳ, ἐν ᾧ εἷλκεν αὐτὴν ἐναντίον τοῦ Ἕκτορος. τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε

καὶ Ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι; Καλλίμ. εἰς Δία 62 τίς δ' ἂν φρόνιμος ἐπὶ Ὀλύμπῳ καὶ Ἅιδῃ κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο»; Σχ. κρόσσας πύργων ἔρυον Μ 258 τὰς μὲν στεφάνας τοῦ τείχους σύροντες προσεπάθουν ν' ἀποσπῶσι. βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις Πινδ. Ν. 7, 27 μακράν μου ἀφελκύσας πᾶσαν βίαν (βιαιοπραγίαν). ὅταν θοὴ ἀνέμοιο καταΐξ ἱστὸν ὑπὲκ προτόνων ἐρύσηται Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1204 ὅταν αἰφνιδία τοῦ ἀνέμου καταιγὶς ἀποσπάσῃ τὸν ἱστὸν ἐκ τῶν προτόνων ὑποκάτω. δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί Ε 298 μήπως τοῦ πάρουν (τραβήξουν) τὸν νεκρὸν οἱ Ἀχ.

ἔρχαται γ΄ πλ. πρ. πρκ. τοῦ εἴργω, ἔργω.

ἔρχατο γ΄ πλ. πρ. ὑπερσ. τοῦ εἴργω (ἔργω).

ἔρχομαι πηγαίνω, ἔρχομαι. Παρ' Ἀττ. συνήθως μόνον ἐν τῇ ὁριστ., πολλάκις παρὰ Τραγ. — ἔρχωμαι ἐπ. καὶ νέον Ἰων. ἐξέρχοιτο Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 1. ἔρχεο, ἔρχευ, ἐπ. Θέογν. 220. ἔρχεσθαι ἐπ. Αἰσχ. Ἀγ. 908 τρίμ. ἀπ- Ἱπποκρ. 8, 42 L. ὑπέρχεσθαι Ἀττ. πεζ. [Ἀνδοκ.] 4, 21. Δημ. 23, 8. ἐρχόμενος Β 457. Πίνδ. Π. 5, 15. Σοφ. Τρ. 850 χορ. Λουκ. Ἀποκηρυττ. 23. ἐπ- Αἰσχ. Πρ. 98 χορ. Ἀρφ. Νεφ. 311 χορ. ὑπερχόμενος [Ξεν.] Πολ. Ἀθ. 2, 14. Πλ. Κρίτων 53 Ε. ἀπερχόμενοι (ἀμπεχόμενοι Dobree) Λυσ. 16, 19. ἐπεξερχόμενοι Ἀντιφῶν 2 α 2 (οἱ ἐπεξερχόμεθα Blass), παρερχόμενοι Ξεν. Ἀν. 2, 4, 25. Ὁ πρτ. ἠρχόμην ἁπλοῦς εἶνε σπάνιος. Ἱπποκρ. 5, 426 L. πολλ. μτγν. — προσήρχοντο Θουκ. 4, 121 (ἀνθ' οὗ προσήεσαν Πολυβ. προσῆσαν Cobet), τὸ δ' ἐπήρχοντο Αὐτ. 120 εἶνε ἐκ τοῦ ἐπάρχομαι. — περιήρχετ' (περιέτρεχ' Hamaker) Ἀρφ. Θεσμ. 504 τρ. ἀπήρχοντο (Δ. Γ. ᾤχοντο) Ξεν. Ἀν. 4, 6, 22. Ἀντὶ τοῦ ἔρχωμαι, ἐρχοίμην, ἔρχου, ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος, ἠρχόμην μεταχειρίζονται οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἴω, ἴοιμι, ἴθι, ἰέναι, ἰών, ᾔειν, ᾖα. Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, πλὴν τοῦ ὑπέρχεσθαι σημαίνοντος τὸ κολακεύειν, ἀνθ' οὗ δὲν λέγεται ὑπιέναι. — Ὁ μέλλ. ἐλεύσομαι εἶνε ἐπ. νέος Ἰων., σπανίως Τραγ., Ἀττ. πεζ. μόνον παρὰ Λυσ. 22, 11, πολλ. μτγν. Ἀντὶ δὲ τούτου μεταχειρίζονται συνήθως οἱ Ἀττικοὶ τὸ εἶμι, ἀφίξομαι, ἥξω. — Πρκ. ἐλήλυθα (ἐπ- δ 268), ἐπ. εἰλήλουθα, εἰλήλουθμεν Ι 49. γ 81. ε(ἰ)ληλουθώς Ο 81. ἐλήλυμεν -λυτε Ἐπίχαρμ. Κρατῖν. Τραγ. Ἀχαιὸς ἀντὶ τοῦ ἐληλύθαμεν -θατε. — ἐληλύθειν Ἀρφ. Ἱππ. 1306. προσ- Θουκ. 6, 65. παρ- 7, 6 (εἰληλούθει ἐπ., ἐληλύθεε νέον Ἰων. Ἡρ. 5, 98. 8, 114). προεληλυθοίης Ξεν. Κ. Π. 2, 5, 17. Ὁ ἀόρ. ἦλθον εἶνε παρὰ πᾶσιν εὔχρηστος ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (ἐν τῇ ὁριστ. ὁ ηὐξημένος ἤλυθον ἐπ. ποιητ. παρὰ Πινδ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου καὶ Τραγ. ἰδίως ἐν τοῖς χορ., σπανίως ἐν τῷ τριμ., καὶ Ἀρφ. Ὄρν. 953 λυρ., ἐν δὲ ταῖς ἄλλ. ἐγκλίσεσι δὲν εὑρίσκεται μετὰ τοῦ υ, ὡς καὶ ἐν τῇ ὁριστ. οὐδέποτε ἔλυθον). ἔλθω (ἔλθῃσι Ε 132. γ 422 κἀλλ.). ἔλθοιμι, ἐλθέ, ἐλθών (ἐλθόντεσσιν Πίνδ. Π. 4, 30). ἐλθεῖν (ἐλθέμεναι Α 151 κἀλλ. ἐλθέμεν Δ 247 κἀλλ.). Δωρ. ἦνθον Ἀλκμάν. Θεόκρ., ἀλλ' οὐχὶ ὁ Πίνδ., Λακων. ἔλσῃ, Ἀρφ. Λυσ. 105. ἔλσοιμι 118. ἐλσών 1081. Ἀόρ. α΄ ἤλυθα Νόνν. 37, 424. ἐπ- Ἀνθ. 14, 44. Ῥημ. ἐπ. μετελευστέος Λουκ. Δραπ. 22. ὑπελθετέον Στράβ. 13, 3, 6. Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι Χ 483 ἀπέρχεσαι εἰς τοὺς οἴκους τοῦ Ἅιδου. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος ὠγύγιον Σοφ. Φιλ. 141 εἰς σὲ δέ, ὦ τέκνον, ἔχει περιέλθῃ πᾶσα ἡ ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξουσία. ἀλλ' ἔρχευ ψ 254 ἔργου μαζί μου. καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 191 = τὸ σωφρονεῖν ἔρχεται παρ' αὐτοὺς καὶ ἄκοντας (ἴδ. παρά). ὁδὸν ἐλθέμεναι Α 151 «εἰς ὁδὸν παραγενέσθαι, ὅ ἐστιν εἰς ἐνέδραν κατελθεῖν» Σχ. ἀγγελίην ἐξεσίην ἐλθεῖν Ὅμ. ἴδ. ἀγγελίης καὶ ἐξεσίη. κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν Αἰσχ. Πρ. 994 τὴν ὁδόν, ἥνπερ ἦλθες, σπεύδων ἀπέρχου πάλιν: γύρισε γρήγορα ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἦλθες. πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἕδραν σκηνάς θ' ὅτ', ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλει (Orelli: πόλιν) νεόπτολιν τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε Εὐμ. 688 ὅτε δὲ (αἱ Ἀμαζόνες) ἕνεκα φθόνου πρὸς τὸν Θησέα ἐκστρατεύουσαι (ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν) ἦλθον εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν Ἄρειον πάγον, τὴν ἕδραν καὶ τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀμαζόνων, τότε ἀνήγειραν ἐναντίον τῆς πόλεώς μου (τῆς Ἀκροπόλεως) καὶ ταύτην ἐδῶ τὴν νέαν πόλιν τὴν ὑψηλοὺς ἔχουσαν πύργους. Οὕτως ἐξηγούμενον τὸ χωρίον οὐδεμίαν δυσκολίαν παρέχει. Τί φυσικώτερον τῆς ἐξαρτήσεως τοῦ πάγον ἐκ τοῦ ἦλθον; Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη διορθώσεως. — τιμῶντες δ' ἀρετὰς ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται Πινδ. Ο. 6, 72 ἀσκοῦντες δὲ τὰς ἀρετὰς εἰς διάδηλον πολιτείαν ἔρχονται. ὁ ἥλιος ἔρχεται τῆς Λιβύης τὰ ἄνω Ἡρ. 2, 24 διέρχεται τὰ ἄνω τῆς Λ. μέρη. ἴθ' ὀρθὴν ἥνπερ ἔρχῃ τὴν ὁδὸν Ἀρφ. Λυσ. 834 «πήγαινε (ὅλο) ἴσια τὸν δρόμον ποῦ πηγαίνεις». πολλοὶ μὲν γὰρ μικρὸν διαλεγόμενοι καὶ κοσμίως ἐρχόμενοι (ἀμπεχόμενοι Dobree) μεγάλων κακῶν αἴτιοι γεγόνασι Λυσ. 16, 19 ἄ, ἐκτὸς τοῦ ἐρχόμενοι, εἶνε σαφῆ. ἐγὼ τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα Πλ. Πρωτ. 317 Β ἐγὼ ἐπῆρα (ἐτράβηξα) ὅλως διόλου τὸν ἀντίθετον δρόμον. (ἴστε με) πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις Σοφ. Ο. Τ. 67 γνωρίζετε, ὅτι πολλὰς διῆλθον ὁδοὺς διὰ τῶν περιπλανήσεων τῆς σκέψεως («ἐν τῇ σκέψει πλανώμενος» Σχ.). πεδίοιο ἔρχονται Β 801 = διὰ τῆς πεδιάδος. γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς Σοφ. Ο. Κ. 572 ἐξ ὁποίας γῆς ἦλθον, τυγχάνεις εἰρηκώς. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; Ἠλ. 170 ἴδ. ἀπατῶ. τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ Πινδ. Ὀ. 1, 102 τὸ δὲ πάντοτε καθ' ἡμέραν

ἐπαναλαμβανόμενον ἀγαθὸν θεωρεῖται ὡς ἀνώτατον διὰ πάντα θνητόν («κρίνεται» Σχ. καὶ ἡμεῖς λέγομεν: ἔρχεται πρῶτος, δεύτερος» κτλ.). κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ(αι) ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν Ν. 1, 33 διότι κοιναὶ εἶνε αἱ ἐλπίδες τῶν π. ἀνδρῶν. ἐμοὶ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνὸν εἰς λέχος Ζεύς Ἀπ. Εὐρ. 591 κυρ. πρὸς τὴν μητέρα μου ἦλθεν εἰς τὴν τιμίαν κλίνην της ὁ Ζεύς. τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν γεγενημένα Θουκ. 8, 96 ἐνταῦθα τὸ ὡς ἦλθε = ὡς ἦλθεν ἀγγελία: ὡς ἠγγέλθη. Ὁμοίως Δημ. 3, 5: ὡς ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν ἢ τεθνεώς· ἦλθε γὰρ ἀμφότερα, ὅπου τὸ ἦλθε ἐπαναλαμβάνει τὸ προηγ. ἠγγέλθη ποικιλίας χάριν. Ἐπὶ τοιαύτης σημασίας συντάσσεται ὡς εἰκὸς μετ' ἀπρφ. διὰ ταχέων ἦλθεν αὐτῷ (ἐνν. ἡ ἀγγελία) ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν βοηθεῖν τῇ πατρίδι Ξεν. Ἀγησ. 1, 36 = ἠγγέλθη αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκοι ἀρχόντων βοηθεῖν τῇ π. (νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῆς πατρίδος). ὄντι δ' αὐτῷ ἐν τῷ πεδίῳ τῷ ὑπὲρ Κύμης ἔρχεται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν ἄρχειν καὶ τοῦ ναυτικοῦ Ἑλλ. 3, 4, 27 ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἡ ἀγγελία (ἡ διαταγή) ν' ἄρχῃ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. οἷόν τ' ἐφ' ἕκαστα (ἐνν. χωρία) ἐλθεῖν 1, 80 ταχέως δυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν εἰς ἓν ἕκαστον ἐκ τῶν χωρίων. ὄψις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος αἰσθήσεων ἔρχεται Πλ. Φαῖδρ. 250 D ὁ ὀφθαλμὸς εἶνε (παρουσιάζεται) δι' ἡμᾶς ὡς τὸ ὀξύτατον τῶν ἐργαλείων τῶν αἰσθήσεων τοῦ σώματος. αἷμα -δ' αἵματος πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν Εὐρ. Ἠλ. 857 κυρ. τὸ αἷμα ἦλθε νῦν εἰς τὸν θανόντα ὡς πικρὰ (δηλ. «μὲ τὸν τόκον») ἀνταπόδοσις τοῦ δανείου αἵματος. οὐδὲ γάρ, εἴ τι τῇ μητρὶ πρὸς ὀργὴν ἦλθε τῇ τούτων, τούτους ἂν ἐμίσει, νομίζων αὐτοῦ εἶναι Δημ. 39, 23 καὶ ἂν ἤθελε περιέλθῃ εἰς ἔριδά τινα πρὸς τὴν μητέρα τούτων, δὲν θὰ ἐμίσει αὐτούς, διότι θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε ἰδικοί του (τέκνα του). ἀκροβόλων ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται Αἰσχ. Ἑπτ. 144 ἴδ. ἀκροβόλος. ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον Ἡρ. 2, 55 ἔρχομαι δὲ τώρα νὰ ὁμιλήσω ἐκτενέστερον περὶ τῆς Αἰγ. καὶ ἐπὶ πόλιν δυνατωτάτην νῦν ἐρχόμεθα, καὶ αὐτοὶ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι στρατεύοντες Θουκ. 2, 11 = ὥσπερ δυνατωτάτη ἐστὶν ἡ πόλις, ἐφ' ἣν ἐρχόμεθα, οὕτω καὶ (ἡμεῖς) αὐτοὶ οἱ στρατεύοντες πλεῖστοι καὶ ἄριστοί ἐσμεν. καίτοι οὐ πώποτε Ἀθηναίους... ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω μέγα ἐλθεῖν βουλεύσοντας ἐν ᾧ πεντακισχιλίους ξυνελθεῖν 8, 72 καὶ ὅμως οὐδέποτε οἱ Ἀθην. εἶχον νὰ συσκεφθῶσι περὶ τόσον σπουδαίου ζητήματος, ὥστε νὰ συνέλθωσι πεντακισχίλιοι. σοὶ λώβη (ἐνν. ἔσεται), αἴ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ Σ 180 εἰς σὲ θὰ εἶνε προσβολή, ἂν ὁ νεκρὸς ἀποδοθῇ (κυρ. ἐπανέλθῃ) παραμεμορφωμένος κατά τι. μόλις ἄν μοι δοκοῦσιν, εἰ πόλιν ἑτέραν τοσαύτην ὅσαι Συράκουσαί εἰσιν ἔλθοιεν ἔχοντες καὶ ὅμορον οἰκήσαντες τὸν πόλεμον ποιοῖντο, οὐκ ἂν παντάπασι διαφθαρῆναι Θουκ. 6, 37 τὸ νόημα εἶνε: ἂν ἔφερον μαζί των (κυρ. ἂν ἤθελον ἔλθῃ ἔχοντες μαζί των) πόλιν, ὅσαι αἱ Συρ., καὶ τὴν ἐτοποθέτουν πλησίον τῶν Συρ., πάλιν πολεμοῦντες μόλις θὰ ἐσῴζοντο. Τὴν παράδοξον ὑπόθεσιν ταύτην ποιεῖται ὁ Ἀθηναγόρας πρὸς στιγμήν, ἵνα ἔτι μᾶλλον ἐνισχύσῃ τὴν ἀντίθετον ἐπὶ τῶν πραγμάτων στηριζομένην (ἐν τοῖς ἑξῆς). Ὑποθέτει λοιπὸν πρὸς στιγμὴν ὁ Ἀθηναγ. ὅτι, καὶ ἂν φέρωσι τοσαύτην πόλιν ἐπὶ τῶν πλοίων των καὶ ἐγκαθιδρύσωσιν αὐτὴν πλησίον τῶν Συρ., μόλις θὰ σωθῶσιν· ὄχι ὅτι θὰ εὕρωσι ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Σικελίᾳ· διότι ποῦ ἤθελαν τὴν εὕρῃ; Ἀλλὰ καὶ οἱ οὕτως ἐξηγοῦντες, ἀναγκάζονται νὰ μετακινῶσιν ἐπὶ τῆς Σικελίας καὶ μεταφέρωσιν αὐτὴν πλησίον τῶν Συρακουσῶν, οὐδόλως δ' ἐξηγοῦσι τὸ ἔλθοιεν, ὅπερ ἄλλοι ἐξαλείφουσι ἢ μόνον ἢ μετὰ τοῦ ἔχοντες· ἄλλοι δὲ ἄλλα μηχανῶνται. Ἡ δ' ἰδέα αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν περὶ μεταφορᾶς πόλεως ὅλης ἐντὸς πλοίων ἐξεφράσθη καὶ ὑπ' ἄλλων, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐν Ἡροδ. 8, 61· πρβ. Θουκ. 7, 64, 2. Ὅτι δὲ τὸ ἦλθον ἔχοντες πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ μόνον ὡς ἀνωτέρω ἐξήγησα, ἀποδεικνύει τὸ ὅμοιον ἐν 1, 11, 2. Μόνον τὸ οἰκήσαντες πρέπει νὰ μεταγραφῇ εἰς οἰκίσαντες· πρβ. 6, 23, 2: πόλιν τε νομίσαι χρὴ ἐν ἀλλοφύλοις... οἰκιοῦντας ἰέναι.—οὐ δύναμαι... μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν Π 521 δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω καὶ ν' ἀγωνισθῶ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα Π 668 καθάρισον τὸ αἷμα ἀπὸ τὸν Σαρπηδόνα, ἀφ' οὗ ἐξέλθῃς (μετ' αὐτοῦ) ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ τὰ βέλη (ἐκ τῆς περιοχῆς τῶν βελῶν). ἀποδίδωμι τὰ σκεύη τούτῳ, ὃς ἂν ἔλθῃ ἐκ τῆς συμμορίας ἐπὶ τὴν ναῦν Δημ. 47, 29 ὅστις ἐκ μέρους (ὡς μέλος) τῆς συμμορίας ἔλθῃ νὰ παραλάβῃ τὸ πλοῖον παρ' ἐμοῦ. στέφανον ἐξ ἀκηράτου λειμῶνος κοσμήσας φέρω, ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά, οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος Εὐρ. Ἱππ. 76 διακοσμήσας προσκομίζω τοῦτον ἐδῶ τὸν στέφανον ἐξ ἀνθέων παρθενικοῦ λειμῶνος, ὅπου οὔτε ποιμὴν τολμᾷ νὰ φέρῃ τὰ βοσκήματά του οὔτε εἰσῆλθεν ἀκόμη σίδηρος (τ. ἔ. δρέπανον). λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ Α 120 διότι τοῦτο τοὐλάχιστον βλέπετε ὅλοι, ὅτι τὸ γέρας (κατ' ἄλλους: ὁποῖον γέρας, τ. ἔ. δυσαναπλήρωτον) πηγαίνει ἀλλοῦ, τ. ἔ. «μοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ χάνω». λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; Αἰσχ. Πέρσ. 717 ἐπέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν συμφορά τις λοιμοῦ ἢ στάσις τις; πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ; Αἰσχ. Ἀγ. 639 πῶς λέγεις ὅτι ἐπέσκηψεν (ἐπῆλθεν) ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐναντίον τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ (τοῦ στόλου) ἡ ἐξ ὀργῆς τῶν θεῶν (ἐπιπεμφθεῖσα) θύελλα; οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται, ὧν

(ἂν Wunder) προπάθῃ, τὸ τίνειν Σοφ. Ο. Κ. 228 κατὰ λέξ. τὸ νὰ πληρώσῃ τις διὰ ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἤθελε πάθῃ προηγουμένως, τοῦτο εἰς οὐδένα παρουσιάζεται, θεωρεῖται ὡς τιμωρία προερχομένη ἐκ τῆς μοίρας: οὐδεὶς τιμωρεῖται δικαίως, ἂν ἐκδικεῖται δι' ὅ τι ἔπαθε προηγουμένως. Ὁ χορὸς δηλ. ἰσχυρίζεται, ὅτι ἄδικα προπέπονθε παρὰ τοῦ Οἰδίποδος, ὡς ἀποσιωπήσαντος τὸ ὄνομά του. Τὸ τίνειν συντάσσ. ἐνταῦθα μετὰ γεν. τ. ἔ. τὸ τίνειν τούτων ἃ προπάθῃ, διότι ἡ γεν. εἶνε τῆς αἰτίας: τὸ νὰ πληρώνῃ τις διὰ ταῦτα, τὰ ὁποῖα κτλ. Περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. τοῦ Wunder ἄν. Περὶ τοῦ ἔρχεται, ὅπερ καταντᾷ ἐνταῦθα συνώνυμον τῷ γίγνεται πρβ. τὸ ἀνωτ. χωρίον ἐκ τοῦ Πλ. Φαίδρ. 250 D.—ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι Σοφ. Ἠλ. 202. ὦ κείνα ἁμέρα ἐλθοῦσά μοι ἐχθίστα δὴ πλέον πασᾶν: ὦ ἡμέρα ἐκείνη ἥτις προφανῶς (=δὴ) ἀπαισιωτάτη παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἐπαρουσιάσθης εἰς ἐμέ. οὐκ οὖν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον Ο. Τ. 1357 οὐκ ἂν εἰς τὸ φονεῦσαι τὸν πατέρα ἦλθον: δὲν θὰ κατήντων (νὰ γίνω) φονεὺς τοῦ πατρός μου. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ Κ 139 εἰς τούτου δὲ τὴν ψυχὴν (τὴν συνείδησιν) ταχέως ἔφθασεν ἡ φωνή: ἀντελήφθη τῆς φωνῆς. Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος ι 362 ὁ οἶνος ἐπεσκότισε τὸν νοῦν τοῦ Κύκλωπος: τὸν ἐζάλισε. τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη Ν 337 συνέδραμεν εἰς τὸ αὐτὸ ἡ μάχη τούτων: συνεπλάκησαν. αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα φοίνιον αἷμα σ 97 εὐθὺς δὲ κατέβη εἰς τὸ στόμα ἐρυθρὸν αἷμα· διότι τὸ κτύπημα ἐπῆλθεν ἄνωθεν. ἦλθε δ' ὀστέων ἀδαγμός Σοφ. Τρ. 769 ἔνθα ἄλλοι μὲν τὸ ὀστέων ἐξαρτῶσιν ἐκ τοῦ ἦλθε ὁμηρικῶς (=διῆλθε), ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἀδαγμός, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἀντίσπαστος, ὅπου ἴδε τὴν ἐμὴν ἐξήγησιν. μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος Ἀπ. Σοφ. 852 ἐκ μικροῦ δ' ἀγῶνος δὲν ἐξέρχεται μεγάλη δόξα. ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις ἐς χεῖρας ἐλθεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 667 ἀλλ' εἶνε ἀρκετὸν ἄνδρες Καδμεῖοι νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας μὲ τοὺς Ἀργείους. ὁ δὲ (Συέννεσις) οὔτε πρότερον οὐδενί πω κρείττονι ἑαυτοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἔφη, οὔτε τότε Κύρῳ ἰέναι ἤθελε (ἀντὶ τοῦ ἐθέλειν, ἵνα ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔφη). πρὶν ἡ γυνὴ αὐτὸν ἔπεισε καὶ πίστεις ἔλαβε Ξεν. Ἀν. 1, 2, 26 ἐκεῖνος δὲ οὔτε ποτὲ (ἕως τότε) πρότερον ἔλεγεν ὅτι ἦλθεν εἰς χεῖρας («ἐπιάσθη», συνεπλάκη) μὲ κανένα ἀνώτερόν του, οὔτε τότε ἤθελε νὰ ἔρχηται εἰς χεῖρας μὲ τὸν Κῦρον, ἕως ὅτου ἡ γυνή του ἔπεισεν αὐτὸν καὶ ἔλαβε πίστεις (ὃ ἴδε). τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται, μόνον καθ' αὑτὸν κοὐδέν' ἄλλον Σοφ. Ο. Τ. 62 τὸ ἄλγος ὑμῶν περὶ ἕνα γίγνεται, εἰς ἕνα ἀποβλέπει, εἰς ἕνα μόνον καθ' ἑαυτὸν (λαμβανόμενον), καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον· τ. ἔ. ἕκαστος ὑμῶν λυπεῖται διὰ τὸν ἑαυτόν του μόνον καὶ δια κανένα ἄλλον. σοὶ δ' ἐς τί δόξης; ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον; Εὐρ. Ἴων. 964 ἴδ. δόξα. ὡς θᾶσσον ἔλθωσ' οἴδ' ἐς ἡδονὰς φρενῶν 1180 ἵνα ταχύτερον ἔλθωσιν εἰς εὐθυμίαν. Τὸ οἵδ' οὗτοι ἐδῶ εἶνε ἡ λέξις, ἣν μετεχειρίσθη ὁ γέρων. ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων οὓς κέ Ἀπ. Σοφ. 224 ὁρμῶμαι (λαμβάνω ἀφορμὴν) ἐκ τῆς λύρας καὶ ἐκ τῶν νόμων. ἆρ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἔλθοι; Ξεν. Ἀν. 3, 1, 18 ἆρά γε δὲν ἤθελε δοκιμάσῃ ὅλα τὰ μέσα; οὔτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸν ἤλυθε δούλιον Εὐρ. Ἀνδρ. 302 οὔτ' ἂν ἐπῆλθε ταῖς Ἰλιάσι γυναιξί. ταῦτ' ἦλθες ἤδη διὰ λόγων ἢ σκῆπτρά σοι μόνον διαφέρει καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ; Ἰ. Α. 1194 ταῦτα διελογίσθης ἤδη, ἢ μόνον τὰ σκῆπτρα σὲ ἐνδιαφέρουσι καὶ πρέπει (πάντως) νὰ στρατηλατῇς; διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 15 πάντα τὰ καθήκοντα ἐκπληρώσαντες. παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 191 ἑκόντες ἄκοντες μανθάνομεν νὰ εἴμεθα φρόνιμοι (γινόμεθα φρόνιμοι). παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου Θουκ. 3, 49 ἡ γενικὴ διὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ παρά τοσ. ἦλθε: τόσον ὀλίγον ἀπέστη τοῦ κινδύνου: τόσον κοντὰ ἦλθεν εἰς τὸν κίνδ., «παρὰ τρίχα ἐγλύτωσε τὸν κίνδυνον». δεῖ ἐκ τῶν παρόντων ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι Ξεν. Ἀν. 3, 2, 3 πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν ὡς ἄνδρες γενναῖοι ἐκ τῶν νῦν δυσκόλων περιστάσεων («νὰ βγοῦμε παλληκαρια») και νὰ μὴ ὑποχωρῶμεν. Ὁ Dind. ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν ἔγρ. ἐκ διορθώσεως: τελέθειν.

ἔρῳ ἐπ. δοτ. τοῦ ἔρος=ἔρως σ 212.

ἐρωέω ὁρμῶ, τρέχω, χύνομαι ὁρμητικῶς ἀναβρύω. αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί Α 303 ταχέως θὰ ῥεύσῃ πέριξ τοῦ δόρατός μου τὸ μαῦρον αἷμά σου. αἱ δ' (ἵπποι) ἠρώησαν ὀπίσσω Ἀτρεΐδεω Ψ 433 αἱ δὲ ἵπποι τοῦ Ἀτρείδου ἀπελείφθησαν: ἔμειναν ὀπίσω. τὸ μὲν (τ. ἔ. τὸ νεφέλην ἀμφιβεβηκέναι) οὔποτ' ἐρωεῖ μ 75 οὐδέποτε ἐκλείπει. ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν μηδέ τ' ἐρώει (ἐνν. τοῦ ἰέναι κατὰ λαόν) Β 179 πήγαινε τώρα εἰς τὸ στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν καὶ μὴ ὑποχώρει. οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ Θεόκρ. 13, 74 ὅτι ἀπέλιπε τὴν τρ. Ἀργώ. Καὶ μτβ. τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν Ν 57 τότε, ὅσην ὁρμὴν καὶ ἂν ἔχῃ, ἠθέλετε ἀπωθήσῃ (ἀποστρέψῃ) ἀπὸ τῶν πλοίων. χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης Θεόκρ. 22, 174 κυρ. θ' ἀποσύρωσι τὰς χεῖρας ἀπομακρυνθέντες τῆς μάχης.

ἐρωή (ἴδ. ἐρωέω) ἡ: ὅσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωὴ γίνεται Λ 357 ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖται ἡ βολὴ (ὁρμὴ) τοῦ δόρατος: ὅσον φθάνει τὸ δόρυ. λείπετο ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωὴν (=ὅσον ἔπι δουρὸς ἐρωὴ γίνεται) Ψ 529 ἀπελείπετο τοῦ ἀγ. Μενελάου μίαν βολὴν δόρατος. δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἅ' ἐρωή Μόσχ. 4, 40 κυρ. οὐδεμία παῦσις (διακοπὴ) δακρύων πάρεστί μοι.

ἐς Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ εἰς, ὃ ἴδε· διὰ τὸ μηδὲ Ἑλ-

ληνάς πω ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι Θουκ. 1, 3· ἴδ. ἀποκρίνω.

ἐσαιέν (ἐς αἰέν), ἐς αἰεί, διὰ παντός.

ἐσᾶλτο τοῦ ἐσάλλομαι.

ἔσαν ἀντὶ τοῦ ἦσαν τοῦ εἰμί.

ἐσαναγκάζω ἴδ. εἰσαναγκάζω.

ἐσάντα τ. ἔ. ἐς ἄντα, κατὰ πρόσωπον.

ἐσάχρι τ. ἔ. ἐς ἄχρι. ἴδ. ἄχρι.

ἔσβη γ' ἑν. ἀορ. β' τοῦ σβέννυμι.

ἐσέδρακον ἀόρ. β' τοῦ εἰσδέρκομαι.

ἐσεμάσσατο ἀόρ. τοῦ εἰσμαίομαι.

ἐσέπτατο ἴδ. εἰσπέτομαι.

ἐσεσάχατο γ' πλ. πρ. ὑπερσ. τοῦ σάττω.

ἐσεσήρει ὑπερσ. τοῦ σαίρω.

ἐσέτρωσαν ἀόρ. τοῦ εἰστιτρώσκω.

ἔσευα ἢ ἔσσευα ἀόρ. τοῦ σεύω.

ἐσέχυντο γ' πλ. ἀορ. β' τοῦ εἰσχέω.

ἐσήλατο ἀόρ. τοῦ εἰσάλλομαι.

ἕσθαι ἀπρφ. μ. ἀ. β' τοῦ ἵημι καὶ π. πρκ. τοῦ ἕννυμι.

***ἐσθέω** (vestio) ἐνδύω· ἐσθημένος Ἡρ. 3, 129. 6, 112. ἠσθ- Εὐρ. Ἑλ. 1539. Αἰλ. Π. Ὁ. 9, 3. ἠσθῆσθαι 16, 34. ἤσθετο 12, 32. 13, 1. ἤσθηται Ξεν. Πολ. Ἀθ. 1, 10 (κατὰ τὸν L. Dind.).

ἐσθὰς -ᾶτος Δωρ. ἀντὶ ἐσθὴς -ῆτος.

ἔσθημα τό· παρὰ Θουκ. 3, 58 ἐνν. ἐνδύματα, ἃ προσέφερον τοῖς νεκροῖς· πρβ. Σοφ. Ἠλ. 452.

ἐσθήμενος ἰδ. *ἐσθέω.

ἔσθην γ' δυϊ. πρ. ὑπερσ. τοῦ ἕννυμι.

ἐσθὴς -ῆτος ἡ: χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες ε 38 χαλκὸν καὶ χρυσὸν ἐν ἀφθονίᾳ καὶ φορέματα δόντες. ἔντυνον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς ψ 290 παρεσκεύαζον εὐνὴν «μὲ μαλακὰ στρωσίδια». μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο Θουκ. 1, 6 ἀφ' ἑτέρου δὲ ἁπλῆν ἐνδυμασίαν καὶ κατὰ τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι οἱ Λακ. μετεχειρίσθησαν. τοῦ στρατηγοῦ τὰς πόλεις ἐσθῆτα τοῖς στρατιώταις αἰτοῦντος Πλουτ. Γ. Γράγχ. 2 τοῦ στρατηγοῦ ζητοῦντος παρὰ τῶν πόλεων φορέματα διὰ τοὺς στρατιώτας

ἐσθίω (ῥ. ἐδ-, edo) ἀπὸ τοῦ Ὁμ. (Ψ 183) ἤδη ἐν κοινῇ χρήσει. ἔσθω Δωρ. Ἀπ. Ἀλκμ. 33. (ἀλλ' ἐσθίεν 76). (ἐσθίω Ἀπ. Τιμοκρ. 1.) Ἐπίχ. 9, 23 Αἰσχ. Ἀγ. 1597 τρίμ., σατυρ. δρᾶμα Ἀγὴν παρ' Ἀθην. 596 Α. Ἀπ. Φιλιππίδ. 9, καὶ μτγν. πεζ. Πλουτ. 101 D. 829 A κἀλλ. ἔσθειν ε 197, -έμεναι Ω 213. ἔσθων Ω 476 κἀλλ. ἔδω Ε 341. Ζ 142. ξ 81. Ἡσ. Θε. 640. Ἀπ. Εὐβούλ. 28 ἐν ἑξαμ. Ἀπ. Ἀλκαίου 36. γ' πλ. Δωρ. ἔδοντι Θεόκρ. 5, 128. ἔδοι Ν 322. Παρὰ Τραγ. μόνον ἔδων Εὐρ. Κύκλ. 245. Ἱπποκρ. 1, 580 L. Λουκ. Ῥητ. 11. ἔδμεναι (ἀντὶ ἐδέμεναι) Δ 345 κἀλλ. — Ὁ πρτ. ἤσθιον ἐπίσης ἐν κοινῇ χρήσει ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμ. υ 19. (ἦσθον ζ 249. κ 177. ἔδον ψ 9. ἔδεσκεν Χ 501). Μέλλ. ἔδομαι, ἔδεαι Ω 129 (τὸ φάγομαι ἐν τῇ Π. Γ. καὶ Κ. Δ.). Πρκ. ἐδήδοκα Αττ. (ἐδηδὼς Ῥ 542. ἐδηδυῖα Ὕμν. 3, 560). ἐδηδόκει Λουκ. Γάλλ. 4. Εὐκτ. ἐδηδοκοίη Ἀπ. Κρατίν. 320. — ἔφαγον ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς εὔχρηστον (φαγέειν Π 429. φαγέμεν κ 386 κἀλλ.) — Παθ. ἐσθίεται δ 318. -ίεσθαι μτγν. ἠδέσθην Ἱπποκρ. 6, 558. Ἀριστοτ. Προβλ. 13, 6. κατ- Ἀπ. Πλατ. 35. ἀπ- Αὐτ. Ἀπ. 138. — κατεδήδεσμαι Ἀττ. (ἐδήδοται, ἐδήδαται Ἀρίσταρχος, ἐδήδεται ἄλλοι, χ 56). ἐδεστός, ἐδεστέος. — ἤσθιον ἅμα ἐλαύνοντες Θουκ. 3, 49 ἔτρωγον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐκωπηλάτουν. τοὺς ἅμα σοὶ πῦρ ἐσθίει πάντας Ψ 182 τούτους ἅμα σοι (ἅμα μετὰ σοῦ) πάντας τὸ πῦρ καταβιβρώσκει, κατανκλίσκει. ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται Σιμων. Ἀμ. 7, 24. Ἀπαράλλακτα μέχρι τῆς σήμερον καὶ ἡ συνήθεια: «μιὰ δουλειὰ μόνον ξεύρει, νὰ τρώγῃ». Τὸ ἐσθίειν εἶνε παράθεσις εἰς τὸ ἔργον. — οἶκος ἐσθίεται δ 318 κυρ. κατατρώγεται ὁ οἶκος τ. ἔ. σπαταλᾶται ἡ περιουσία μου. «Πυθαγόρας παραινεῖ καρδίαν μὴ ἐσθίειν, ὅ ἐστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διάγειν τὸν ἄνθρωπον» Σχ. Ω 129. Ὁ Ἱπποκρ. ἔχει καὶ τὸ μέσον. αἱμορραγικὰ καὶ τρυγώδεα καὶ ἐσθιόμενα 5, 160 αἱμορραγία καὶ πράγματα ὡς τρὺξ οἴνου καὶ διαβρωτικὰ (δριμέα, δάκνοντα).

ἐσθλὸς 3, Δωρ. ἐσλός· τὸ ἐσθλὸν ὡς ουσ. = τὸ ἀγαθόν. ᾧ μέν κ' ἀμμείξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ Ω 529 ᾧ τινι μὲν ἂν Ζεὺς ἀναμείξας ὁ τερπικέραυνος δῷ, ἄλλοτε μὲν οὗτός γε (ὁ λαμβάνων τὰ ἀναμεμειγμένα) ἐντυγχάνει κακοῖς, ἄλλοτε δ' ἀγαθοῖς. σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν Ζεύς ο 487 ὁ Ζεὺς ἔθηκε σοὶ μὲν καὶ ἐσθλὸν παρὰ κακῷ (καὶ καλὸν κοντὰ εἰς τὸ κακόν). ἀπώλεσα οἶκον.. κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά δ 95 (περι)έχοντα πολλὰ ἀγαθά. πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἱλόμην Αἰσχ. Ἀγ. 362 πολλῶν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ἐξέλεξα δι' ἐμαυτήν. Ἐκ τῶν ἀγαθῶν τούτων δὲν ἀποκλείει τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τὴν μετὰ τοῦ Αἰγίσθου συμβίωσιν. Ἡ διόρθ. τήνδ' ὄνησιν περιττή.

ἐσιέμεναι μτχ. θηλ. μέσ. τοῦ εἰσίημι.

ἐσκαλαμῶμαι = ἀνιμῶ, τοῖς καλάμοις ἀνέλκω ὥσπερ ἰχθύν. Ἀντίθετον ἐκκαλαμῶμαι. — ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτον μ' ἐσκαλαμᾶσθαι κἀνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; Ἀρφ. Σφ. 381 ἐὰν δὲ ἐκεῖνοι τὸ καταλάβουν καὶ ζητοῦν νὰ μὲ πάρουν καὶ μὲ σύρουν μέσα διὰ τοῦ καλάμου, τί θὰ κάμετε;

ἔσκε ἐπ. Ἰων. = ἦν.

ἔσκον = ἦν.

ἐσλός Δωρ. 3 = ἐσθλός

ἐσμός ὁ ἢ ἑσμὸς σμῆνος (κατὰ τοὺς ἀρχαίους παρὰ τὸ

ἅμα πετομένας τὰς μελίσσας ἵεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἕζομαι διὰ τὸ σύναμα καθέζεσθαι Εὐστ.) «σμάρι» ἐν Λέσβῳ καὶ ἀλλ. τ. ἑ. ἑσμάριον. ἑσμὸν (θεσμὸν) πυρός Αἰσχ.'Αγ. 316 ἴδ. ὀτρύνω. νούσων δ' ἑσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἴζοι κρατὸς ἀτερπής Ἱκ. 692 ὁ ἀτερπὴς τῶν νόσων ἑσμὸς ἔστω μακρὰν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀστῶν. οὐκ ἴστε ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε Πλάτ. Πολ. 450Β δὲν γνωρίζετε πόσον πλῆθος λόγων διεγείρετε. Διὰ τούτου ἐννοεῖ ὁ Σωκράτης μᾶλλον τὸ πλῆθος τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ συζητήσῃ. τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκύν 'Απ. 'Επινίκ. 1 ἴδ. ἀκράχολος. εἰ δ' ἄμφω σὺν ἐμοὶ προχέειν ῥόου ἑσμὸν ἀνώγοις, εἶν ὀλίγῃ μοίρῃ πλήσομεν ἠματίῃ 'Ανθ. 14, 431 ἐὰν δὲ ἤθελες διατάξῃ ἀμφοτέρους τοὺς κρουνοὺς νὰ προχέωσι μετ' ἐμοῦ τὸ πλῆθος τοῦ ὕδατος, θὰ πληρώσωμεν τὴν δεξαμενὴν ἐντὸς μικροῦ μέρους τῆς ἡμέρας.

εἴσοδος = εἴσοδος, ὃ ἴδε.

ἐσορέω Ἰων. ἀντὶ εἰσοράω.

ἐσοῦμαι Δωρ. μέλλ. τοῦ εἰμί.

ἑσπέρα ἡ: ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ Πίνδ. Π. 11, 10 ἴδ. ἄκρος. ὁ βίος ἑσπέραν ἄγει 'Αλεξ. ἐν Στοβ. 'Ανθ. 116, 19 ὡς ὁ 'Αριστοτ. Ποι. 21 καλεῖ τὸ γῆρας ἑσπέραν τοῦ βίου.

ἑσπέριος 3 καὶ 2: ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ Καλλ. εἰς Δία 87 ἑσπέρας ἐκεῖνός γε ἐκτελεῖ ἃ ἂν πρῴ νοήσῃ (γνῷ).

ἕσπερος ὁ καὶ ἡ: μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν α 422. ἐπερίμενον νὰ ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα. μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε α 423 ἐπῆλθεν ἡ μέλαινα ἑσπέρα. ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος, νῦν δὲ θανὼν λάμπεις ἕσπερος ἐν φθιμένοις 'Ανθ. 7, 670 πρότερον μὲν ὡς ἀστὴρ ἑῷος (ἑωσφόρος) ἔλαμπες μεταξὺ τῶν ζώντων, νῦν δὲ ἀποθανὼν λάμπεις ὡς ἕσπερος μεταξὺ τῶν τεθνεώτων. ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν Σελάνας φάος Πινδ. 'Ο. 11, 76 τὸ δ' ἐπέραστον φῶς τῆς εὐειδοῦς (εὐοφθάλμου) Σελήνης κατέλαμψε τὴν ἑσπέραν. τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται ρ 191 ταχέως (μετ' ὀλίγον) πρὸς τὸ ἑσπέρας θὰ εἶνε περισσότερον ψῦχος. ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ἦθον Σοφ. Αἴ. 285 ἴδ. αἴθω.

ἔσπετε ἴδ. ἐνέπω.

ἑσπόμην ἀόρ. β' τοῦ ἕπομαι.

ἑσσάμενος ἴδ. ἕδω.

ἐσσὶ β' πρόσ. τοῦ εἰμί.

ἕσσο ἴδ. ἕννυμι.

ἔσσομαι ἐπ. μέλλ. τοῦ εἰμί.

ἑσσόομαι 'Ιων. = ἡσσάομαι.

ἔσσυμαι π. πρκ. τοῦ σεύω.

ἐσσύμενος μτχ. τοῦ σεύω.

ἔσσυο, ἔσσυτο ἀόρ. β. τοῦ σεύω.

ἕσσων 'Ιων. = ἥσσων.

ἕσταθεν = ἐστάθησαν.

ἐστάλατο = ἐσταλμένοι ἦσαν.

ἑστάμεν = ἑστάναι.

ἕσταν = ἔστησαν.

ἑσταότες = ἑστῶτες.

ἕστασαν γ' πλ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ ἵστημι.

ἑστᾶσι γ' πλ. πρκ. τοῦ ἵστημι.

ἕστατε καὶ **ἕστατον** β' καὶ γ' πλ. πρκ. τοῦ ἵστημι.

ἔστε: βόθροι ἐγίγνοντο μεγάλοι ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον Ξεν. 'Αν. 4, 5, 6 μέχρι τοῦ ἐδάφους. ἔστε ἐπὶ τὸ εὐώνυμον παρατείνας 'Αρρ. 'Αν. 1, 28, 5 μέχρι τοῦ εὐωνύμου. ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν Θεόκρ. 7, 69 μέχρι πήχεως. ἀναπλέκονται (τὴν κόμην) ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3 μέχρι τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.

ἔστε β' πλ. προστ. τοῦ εἰμί.

ἔστεπερ ἴδ. ἔς τε.

ἑστήξω, -ομαι μετ' ὀλ. μέλ. τοῦ ἵστημι.

ἑστία ἡ 'Ιων. καὶ ἐπ. ἑστίη καὶ ἱστίη 'Ησ. Ἔργ. 732. τίων δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων Αἰσχ. Χο. 627 τιμῶν δὲ ἑστίαν, ἥτις δὲν ἔχει τὴν θέρμην τῆς ἑστίας· ἴδ ἐπίκοτος. τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς (πάρος Musgrave), ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν 'Αγ. 1040 κατὰ λέξ. τὰ μὲν ἀνήκοντα εἰς τὴν μεσόμφαλον ἑστίαν, δηλ. τὰ πρόβατα, ἵστανται ἤδη ἕτοιμα πρὸς σφαγὴν διὰ τὸ πῦρ (δηλ. ἵνα καῶσιν), ὡς δι' ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν ἤλπισαν ὅτι θὰ ἔχουν ταύτην τὴν εὐχαρίστησιν. Κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Musgr. τὰ μὲν μῆλα ἕστηκε πρὸς σφαγὰς πάρος μεσομφ. ἑστίας. ἡ κοινὴ ἑστία ἴδ. Πολυδ. 9, 40. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδ', ὅτῳ (Σουΐδας: ὅτου) πρῶτον μὲν ἡ δορίξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία -; Σοφ. Ο. Κ. 631 τίς ἤθελεν ἀπορρίψῃ τὴν εὐμένειαν τοιούτου ἀνδρός, διὰ τὸν ὁποῖον πρῶτον μὲν ὑπάρχει παρ' ἡμῖν πάντοτε ἡ δορίξενος (ὃ ἴδε) κοινὴ ἑστία, τ. ἑ. ἡ πατροπαράδοτος ἀμοιβαία ξενία, ἡ στενὴ οἰκογενειακὴ σχέσις τῶν Θηβαίων Λαβδακιδῶν καὶ τῶν 'Αθηναίων Αἰγειδῶν. Ἴσως δὲ αἰνίττεται συμμαχίαν τινὰ καὶ ἐπιμαχίαν μεταξὺ τῶν δύο οἴκων.—ἐχομένη δὲ ταύτης (τῆς ἐπιμελείας) ἡ πρὸς τὰς θυσίας ἀφωρισμένη τὰς κοινὰς πάσας, ὅσας μὴ τοῖς ἱερεῦσιν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑστίας ἔχουσι τὴν τιμήν 'Αριστοτ. 1322 b 26 συνεχομένη δὲ πρὸς ταύτην εἶνε ἡ ἀρχὴ ἡ ἀποκλειστικῶς ὡρισμένη πρὸς τέλεσιν πασῶν τῶν κοινῶν θυσιῶν, ὅσας ὁ νόμος δὲν ἀποδίδει εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἀλλ' ἐπισήμως ἐκτελοῦνται ἐπὶ τῆς κοινῆς ἑστίας (ἐπὶ τοῦ κοινοῦ βωμοῦ τῆς πόλεως). τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη Αἰσχ.'Αγ. 435 ταῦτα μὲν εἶνε τὰ ἐν τῷ οἴκῳ (τοῦ Μενελάου), ἐν τῇ ἑστίᾳ αὐτοῦ, ἄχη· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἐφεξῆς ἄχη ὅλης τῆς 'Ελλάδος. 'Η διόρθ. ἐφεστίους δὲν εἶνε ἀπαραιτήτως ἀναγκαία. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον Σοφ. Αἴ. 860 ἴδ. βάθρον. αἱ δὲ ὀγδώκοντα

ἱστίαι αὗται ἐκδημεύουσαι ἔτυχον Ἡρ. 1, 176 αὗται δὲ αἱ ὀγδ. οἰκογένειαι («τζάκια») ἔτυχε ν' ἀποδημῶσι. τῇ τε γὰρ πόλει ξύμφορον ἂν εἴη ταῖς τε ξυνιούσαις ἑστίαις Πλ. Νόμ. 773 Α διότι καὶ εἰς τὴν πόλιν θὰ εἶνε συμφέρον καὶ εἰς τὰς συνερχομένας («ποῦ συμπεθεριάζουν») οἰκογενείας. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην, ὡς ἥκιστα δεῖν (τὴν γυναῖκα) ἀδικεῖν Ἀριστοτ. Οἰκον. 1, 4 ὅτι οὐδόλως πρέπει ν' ἀδικῇ τις τὴν γυναῖκα («ἀδικία δ' ἀνδρὸς αἱ θύραζε συνουσίαι γινόμεναι»), ὡσὰν ἱκέτην καὶ ἠγμένην ἀπὸ τῆς ἑστίας της. (Ἄγονται δηλ. τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῆς ἑστίας, ἐφ' ἧς κάθηνται καὶ οἱ ἱκέται· πρβ. Θουκ. 1, 136). τί ἀπολαύσαις ἂν τῆς ἀρχῆς, εἰ μόνος ἄμοιρος εἴης ἑστίας, οὗ οὔτε ὁσιώτερον χωρίον.. οὔτε ἥδιον οὔτε οἰκειότερόν ἐστιν οὐδέν; Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 56 τί καλὸν ἤθελες ἀπολαύσῃ ἐκ τῆς ἀρχῆς, ἐὰν μόνος ἤθελες στερῆσαι οἰκίας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον.. οὐδὲν οἰκειότερον ὑπάρχει; «Παροιμία τὸ ἑστίᾳ θύομεν, ἐφ' ὧν οὐκ ἔστι, φασί, μεταδοῦναι οὐδ' ἐξενεγκεῖν, ἵνα εἴη τὸ Ἑστίᾳ θύομεν ταὐτὸν τῷ Οὐδενὶ μεταδιδόαμεν τῶν τῆς ἑορτῆς. Καὶ ἑτέρα παροιμία τὸ Ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος, ἤγουν ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ καὶ ἐκ τῶν οἰκείων· μετῆκται δέ, φασίν, ὁ λόγος ἐκ τῶν ἱερῶν· ἔθος γὰρ Ἑστίᾳ πρῶτον ἀπάρχεσθαι» Εὐστάθιος (1579, 45)· ἴδε Παροιμιογράφους. ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος Ἀρφ. Σφ. 842 «ἐν γὰρ ταῖς σπονδαῖς ἀφ' «ἑστίας ἄρχονται, καὶ οὕτως ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν» Σχ. ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν ἐπιχειρῶν ἀδικεῖν σε Πλάτ. Εὐθύφρ. 3 Α ὅταν τις ἐπιχειρῇ νὰ ἀδικῇ σε μοὶ φαίνεται, ὅτι ὅλως διόλου ἀπ' αὐτῶν τῶν ἱερωτάτων (οἷα εἶνε ἡ Ἑστία) κάμνει ἀρχὴν νὰ κακοποιῇ τὴν πόλιν. «ἀφ' ἑστίας, ἤτοι ἀπὸ τῶν οἰκειοτάτων» Σχ. καὶ γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ βροτῶν καλοῦσιν ἡμένην ἐν αἰθέρι Εὐρ. Ἀπ. 944 Ἑστίαν δέ σε (δηλ. τὴν Γῆν) ὀνομάζουσιν οἱ σοφοὶ ἐκ τῶν θνητῶν, διότι κάθησαι (τ. ἔ. μένεις ἀκίνητος· ἴδε Μακρόβ. ἐν Saturn. 1, 23, 8) ἐν τῷ αἰθέρι. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον καὶ ἅμα τούτου ζημίαν ἀποτιστέον Ξεν. Πολ. Λακ. 9, 5 δὲν πρέπει νὰ παραβλέπῃ τὴν ἑστίαν του κενὴν γυναικὸς (ἄνευ γυναικὸς) καὶ συγχρόνως πρέπει νὰ πληρώσῃ πρόστιμον διὰ τοῦτο. Ἡ ἐξάλειψις τοῦ οὐ ὑπὸ Dind. περιττή· τὸ νόημα εἶνε: ὡς πολίτης ὤφειλε νὰ εἶνε ἔγγαμος, ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν δειχθεὶς δειλὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ γυναῖκα, ὤφειλε νὰ πληρώνῃ πρόστιμον ὡς ἄγαμος.

ἑστίασις ἡ: ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις ὡς οἰκεῖα ἕκαστοι Θουκ. 6, 46 τὰ παρέθετον εἰς τὰ συμπόσιά των ἕκαστος ὡς ἴδιά του. Τὴν λ. ἐξηγεῖ Δημ. λέγων: τοὺς παρὰ τοῦ Φιλίππου πρέσβεις ἐξένισα 19, 234.

ἑστιάω, νέον Ἰων. Δωρ. ἱστιάω, φιλοξενῶ. Ἡ αὔξησις γίνεται διὰ τοῦ ει: εἱστίων (ἱστ- Ἡρ. 7, 135), εἱστίασα, εἱστίακα, εἱστιώμην, εἱστιάθην, εἱστίαμαι (ἱστίημαι Ἡρ. 5, 20). Ἡ σύνταξις: ἑστιῶ τινά τι (γάμον, τὰ νικητήρια), ἑστιῶ τινά τινος (σπαν. τινί). — ἵνα μὴ ἐν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν Ἀρφ. Θεσμ. 941 διότι γέρων ἄνθρωπος μέσα εἰς τὰ (φορῶν) κροκωτὰ μεσοφούστανα καὶ τὰ διαδήματα θὰ κάμω τοὺς κόρακας νὰ γελοῦν, ὅταν με τρώγουν. γάμον ἑστιᾷ ἢ γάμους ἑστιᾷ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 483 ἑτοιμάζει γαμήλιον συμπόσιον, πανηγυρίζει τοὺς γάμους διὰ συμποσίου. θεσμοφόρια τὰς γυναῖκας ἑστιᾶν Ἰσαῖ. 3, 80 προσφέρειν εἰς τὰς γυναῖκας συμπόσια θεσμοφορίων. ἑστιᾶν δεκάτην Δημ. 40, 28 (ἴδ. μηχανή). πρὸς τῶν θεῶν ἐνύπνιον ἑστιώμεθα Ἀρφ. Σφ. 1218 ἴδ. ἐνύπνιον. ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω (παθ.) ἐν τοῖς Βενδιδείοις Πλ. Πολ. 364 Α αὕτη ἡ ἑστίασις γεγενήσθω σοι ἐν τοῖς Βενδ. οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται Αὐτ. 458 Α οἱ ἀργὴν τὴν διάνοιαν ἔχοντες συνηθίζουν νὰ παρέχωσιν αὐτοὶ ἑστίασιν εἰς ἑαυτοὺς (στηριζόμενοι ἐπὶ ὑποθέσεων· ὅθεν: «ν' ἀεροβατῶσι: νὰ κατασκευάζουν φούρνους μὲ καρβέλια»), ὅταν μόνοι πορεύωνται.

ἐσύνηκεν ἀόρ. α' τοῦ συνίημι, ἀντὶ τοῦ συνῆκεν.

ἐσχάρα ἡ, Ἰων. ἐσχάρη κατ' Ἀπολλ. (Λεξ. Ὁμ.) «βωμὸς ἰσόπεδος οὐκ ἐκ λίθων ὑψωμένος». Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον «βωμοῦ διαφέρει ἐσχάρα, καθότι ὁ μὲν ὑπερέστηκεν, ἡ δὲ πρόσγειός ἐστι»· πρβ. Πολυδ. 1, 8 «ἐσχάρα δοκεῖ μὲν ὧδ' ὠνομάσθαι, ἐφ' ἧς τοῖς ἥρωσιν ἀποθύομεν· ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν καὶ τὸν τῶν θεῶν βωμὸν οὕτω κεκλήκασιν». κατ' ἄρ' ἕζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν η 153 ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἑστίας («'ς τὴ γωνιά») μέσα εἰς τὴν τέφραν. ὅσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι (ἐνν. εἰσίν), οἷσιν ἀνάγκη (ἐνν. φυλάσσειν) Κ 418 ὅσαι πυραὶ τῶν Τρώων ὑπάρχουσιν (ἐν τῷ στρατοπέδῳ αὐτῶν), εἰς τοὺς ὁποίους εἶνε ἀνάγκη νὰ φυλάττωσι. Παρὰ Τραγ. συχν. τὸ θυσιαστήριον καὶ ἰδ. τὸ ὁλοκαύτωμα ἢ ἔμπυρον. Πορφύρ. (ἄντρ. Νυμφ.) ἀναφέρει τὴν μὲν ἐσχάραν εἰς τοὺς χθονίους θεοὺς καὶ ἥρωας, τοὺς δὲ βωμοὺς εἰς τοὺς Ὀλυμπίους θεούς, τοὺς δὲ βόθρους εἰς τοὺς καταχθονίους· πρβ. ἀνωτ. Πολυδ. 1, 8. νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν Αἰσχ. Εὐμ. 108 νυκτίσ. δεῖπνα ἐπὶ τῆς ἑστίας παρασκευαζόμενα προσέφερον ὑμῖν εἰς ὥραν, καθ' ἣν οὐδεὶς τῶν θεῶν μετεῖχεν αὐτῶν. βωμοὶ γὰρ ἐσχάραι τε παντελεῖς Σοφ. Ἀντ. 1016 ἴδ. βωμός. ‖ Ἐν γένει ὑπόθεμα, σκάρα, μαγκάλι, φουφοῦ, ἐφ' ὧν θέτομεν πῦρ ἢ ἄνθρακας· πρβ. ἐξενέγκατε τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα Ἀρφ. Ἀχ. 888 φέρετέ μου ἐδῶ ἔξω τὴν ἐσχάραν καὶ τὸν φυσητῆρα («τὴ φουφοῦ καὶ τὸ φυσερό»).

ἐσχατιά ἡ: τὸ τελευταῖον ὅριον (τόπου ἢ ἄλλου τινός) κυρ. καὶ μτφ. εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον, νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν Πινδ. Ὀ. 3. 45 «εἰ δ' ἄριστον μέν ἐστι τὸ ὕδωρ (τῶν ἄλλων στοιχείων), τῶν κτημάτων δ' ὁ χρυσὸς κτῆμα τιμιώτατον, νῦν γε ὁ Θήρων πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἰών, ἤγουν τὸ ἀκρότατον καταλαμβάνων, ἅπτεται ταῖς οἰκείαις τῷ γένει αὐτοῦ ἀρεταῖς τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ὧν οὐκ ἔστιν ἐπέκεινά τι» Σχ. ἐσχατιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἐών Ἰ. 5 (6), 11 ἤδη ὑπὸ τῶν θεῶν τιμώμενος προσορμίζει ἑαυτὸν πρὸς τὸ ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας, «ὥστε ἂν μὴ πορρωτέρω δύνασθαι προελθεῖν τῆς εἰς ἄνθρωπον πιπτούσης εὐδαιμονίας» Σχ. νῦν μέν, ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται, δέρκου θαρσῶν Σοφ. Φιλ. 144 νῦν μέν, διότι ἴσως θέλεις νὰ ἴδῃς ἐκ τοῦ πλησίον τὸν τόπον ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς, ποῦ κεῖται (ὁ Φιλοκτήτης), παρατήρει μετὰ θάρρους. Ὁ Nauck παρατηρεῖ, ὅτι ἀντὶ τοῦ κεῖται ἁρμοδιώτερον θὰ ἦτο τὸ ναίει. Δὲν πιστεύω, διότι ὁ ποιητὴς ἤθελε νὰ δηλώσῃ, ὅτι ὁ Φιλοκτήτης, χωλὸς ὤν, πάντοτε ἔκειτο: «ἐκοίτετο». Πρβ. «τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιάς ἔλεγον, οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος εἴτε θάλασσα» Ἁρποκρατίων. ἥμισυ δ' ἤδη ἐσχατιαὶ βάλλουσι κατερχομένου Στεφάνοιο Ἄρατ. 574: «τὸ ἥμισυ τοῦ Στεφάνου ἴδοις ἂν ὑπέργειον, τὸ δ' ἄλλο ἥμισυ αἱ δύσεις παρέλαβον καὶ ἀφανίζουσιν, εἰς δύσιν τοῦ Στεφάνου κατιόντος· ἐσχατιὰς δὲ τὰς δύσεις φησίν» Σχ.

ἔσχατος 3: καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Σοφ. Αἴ. 4 καὶ νῦν σε βλέπω πλησίον τῶν ναυτικῶν σκηνῶν τοῦ Αἴαντος, δηλ. ἐκεῖ ὅπου κατέχει (ὁ Αἴας) τὴν ἐσχάτην τάξιν. Ὁ Weckl. ἔγρ. ὁρῶ, Αἴαντος (δηλ. σκηνή) ἔνθα κέ. Μᾶλλον ὧδε: ὁρῶ, Αἴαντος (δηλ. σκηναῖς ἢ σκηνῇ), ἔνθα κέ. ἔσχατοι οὗτοι τῆς ἀρχῆς ἦσαν Θουκ. 2, 96 οὗτοι (οἱ Παίονες) κατεῖχον τὰ ἔσχατα ὅρια τοῦ κράτους του. ἕως ἐξ ἐσχάτων ἐς ἔσχατα ἀπίκετο καὶ τῆς ἵππου καὶ τοῦ πεζοῦ Ἡρ. 7, 100 ἕως ὅτου ἔφθασεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου ἕως εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἀντίθετον) καὶ τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ ἱππικοῦ. πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις ζημιοῦσθαι Πλ. Πολιτικ. 297 E ταῖς ἐσχάταις ποιναῖς. ἔσχαται σάρκες Σοφ. Τρ. 1053 αἱ ἐσώταται, αἱ εἰς τὰ ὀστᾶ ἐγγίζουσαι. τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι Πινδ. Ὀ. 1, 113 «τὸ τῆς δυνάμεως καὶ εὐδαιμονίας ἀκρότατον (ἐξοχώτατον) οἱ βασιλεῖς ἔχουσιν» Σχ. γνώτ' ἀείδω θεῷ τε καὶ ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ κορυφαῖς ἐσχάτων ἀέθλων Πινδ. Ν. 10, 32 ἴδ. γνωτός. ἤδη γὰρ ἕδρᾳ Ζεὺς ἐν ἐσχάτῃ θεῶν Σοφ. Ἀπ. 821 ἴδ. ἕδρα. λέγων ὅσ' ἂν θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά Σοφ. Φιλ. 65 λέγων ἐναντίον ἡμῶν ὅσα θέλεις κακά, τὰ χειρότερα ποῦ ὑπάρχουν. τὸ γὰρ πολὺ γῆρας ἐσχάτων πολλῶν γέμει Ἀπ. Φιλήμ. καὶ Μεν. καίπερ ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι Ἡρ. 8, 52 ἂν καὶ ἔφθασαν μέχρι τῶν ἐσχάτων δεινῶν. νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας Σοφ. Ο. Κ. 1550 ἴδ. ἅπτω. ἐσχάτας ὅπερ ῥίζας ἐτέτατο φάος Ἀντ. 600 ἴδ. τείνω. διεκαρτέρεε ἐς τὸ ἔσχατον Ἡρ. 7, 107 διετέλει ἐγκαρτερῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ μέχρι ἐσχάτων (μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης). αὕτη ἡ διάνοια ἔσθ' ὅ τι μᾶλλον ποιήσει με Θεαίτητον ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι, ἢ τὸ λεγόμενον (Cornarius: τῶν λεγομένων) Μυσῶν τὸν ἔσχατον; Πλ. Θεαίτ. 209 B αὕτη ἡ σκέψις θά με κάμῃ νὰ διανοῶμαι μᾶλλον τὸν Θεαίτ. ἢ τὸν Θεόδωρον ἢ ὡς λέγουσι τὸν τελευταῖον ἐκ τῶν Μυσῶν (τὸν τελευταῖον ἐκ τῶν ἀνθρώπων);

ἔσωθεν ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω· ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις Σοφ. Τρ. 601 ὡμίλεις μὲ τὰς ξένας «ποῦ εἶνε ἀπὸ μέσα». Κάλχας ἐς κανοῦν ἔθηκεν φάσγανον σπάσας κολεῶν ἔσωθεν Εὐρ. Ἰ. Α. 1565 ἔθηκε τὸ ξίφος εἰς κανοῦν, ἀφ' οὗ τὸ ἔσυρεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ θηκάρι.

ἑταιρεία, Ἰων. ἑταιρηΐη ἡ (ἡ διὰ τοῦ ει γραφή, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ τύπου καὶ ἐκ τοῦ μέτρου, εἶνε ὀρθοτέρα τῆς διὰ τοῦ ι). τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστος ἔσθ' ἑταιρείας λιμὴν Σοφ. Αἴ. 683 εἰς τοὺς πλείστους ἐκ τῶν θνητῶν ὁ λιμὴν τῆς φιλίας εἶνε ἄπιστος. ὃς ἂν τὴν πόλιν ἑταιρείας ὑπήκοον ποιῇ Πλ. Νόμ. 856 B καθιστᾷ τὴν πόλιν ὑπήκοον εἰς φατρίας (στάσεις).

ἑταιρέω βίον ἑταιρικὸν μετέρχομαι, ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶ Ἀθήν. 586 F. «ἑταιρῶ δέ, ἑταιρήσω καὶ ἑταίρησις, τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν τὰ τῶν ἑταιρῶν· ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πασχητιῶν, ἀλλ' ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ, πορνεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ τυχόντος» Θωμ. Μάγ. πρβ. Αἰσχίν. 1, 52. ἔστι μὲν οὖν καὶ ταῦτα δηλώματα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐκ ἀληθινῆς φιλίας οὐδὲ σώφρονος, ἀλλ' ἑταιρούσης καὶ περιπλεκομένης ἑτοιμότερον τῶν δεομένων Πλουτ. 62 E ὅπου ἀντὶ τῶν δεομένων γράφουσι τῶν αἰδουμένων: τοῦ δέοντος καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἐν οὐ δέοντι· διότι ἐνταῦθα «οἱ δεόμενοι» εἶνε οἱ ἱκετεύοντες, οἱ αἰτούμενοι βοήθειαν· ὁμοίως 290 C 528 E. 6 31 E. 547 E.

ἑταιρικὸς 3: ἡ ἀδελφικὴ φιλία τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται Ἀριστοτ. Ἠθ. 8, 12 ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν φιλία ὁμοιάζει μὲ τὴν μεταξὺ ἑταίρων φιλίαν. τὸ ἑταιρικὸν Θουκ. 3, 82 ἴδ. ἀλλότριος.

ἐτεῇ (δοτικοφανὲς ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἐτεός): «ὅταν ὁ Δημόκριτος λέγῃ, Ἐτεῇ δὲ ἄτομα καὶ κενόν· ἐτεῇ μὲν γὰρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀληθείᾳ» Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρων. 214, σ 54.

ἔτειος 2: θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων φρουρᾶς ἐτείας μῆκος (αἰτ. χρον.) Αἰσχ. Ἀγ. 2 «τῶν κατὰ τὸ μῆκος τῆς ἐτείας φρουρᾶς».

ἐτεός 3 (ἐπίθ. ῥ. τοῦ εἰμί): γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν, εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι, ἐκ Περσῆος Θεόκρ. 25, 173 ἔλεγε δέ, ὅτι ἐκεῖνος κατάγεται (κυρ. ὅτι εἶνε κατὰ τὸ γένος) ἐκ τοῦ Περσέως, ἐὰν ἀκριβῶς ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; Ἀρφ. Νεφ. 820 διὰ τί τὸ ἐγέλασες αὐτὸ ἀληθινά;

ἑτεραλκής 2 ὁ εἰς ἓν τῶν δύο μερῶν (εἰς τὸν ἕτερον) ἀλκὴν (δύναμιν) καὶ νίκην δίδων, ἑτερορρεπής, ἡ ἐπαμειβομένη τοὺς ἄνδρας (νίκη)· ἵνα Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς Η 26 ἵνα δῷς τῆς μάχης (ἐν τῇ μάχῃ) νίκην διδοῦσαν ἀλκὴν ἐξ ὑπαμοιβῆς τοῖς Δαναοῖς: ἵνα δώσῃς ῥοπὴν τῆς μάχης ὑπὲρ τῶν Δαναῶν οὕτως, ὥστε νικηθέντες πρότερον, νῦν νὰ νικῶσι. σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην Θ 171 θέλων νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Τρῶας σημεῖον τὴν ἐπαμειβομένην τοὺς ἄνδρας νίκην (δηλ. ὅτι ἡ ἐν τῇ μάχῃ νίκη θὰ κλίνῃ νῦν ὑπὲρ αὐτῶν). δῆμος ἑτεραλκής Ο 738 παρέχων τὴν ἐν τῇ μάχῃ νίκην τοῖς ἑτέροις (εἰς τὸ ἕτερον μέρος). λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς Νικ. Θηρ. 2 «ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου» Σχ. Ἄρης ἑτεραλκὴς Αἰσχ. Πέρ. 954 ἴδ. κείρω. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι Ἡρ. 8, 11 ἀμφιρρόπως, ἀμφιβόλως, ἄνευ ὁριστικοῦ ἀποτελέσματος ἀγων. μόθου ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ Λουκ. Διϊ Τραγ. 31 ἀμφιρρόπῳ.

ἑτερόγναθος ἵππος οὗ ἡ ἑτέρα γνάθος εἶνε σκληροτέρα ἢ μαλακωτέρα τῆς ἄλλης, ὥστε ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους κυβερνᾶται εὐκολώτερον ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου (ἴδ. Ξεν. Ἱππικ. 1, 9). Τοὐναντίον: ἴσος ἑκατέραν τὴν γνάθον ἢ δίκαιος τὴν γνάθον πρβ. καὶ ἄδικος γνάθος (ὃ ἴδ.)

ἑτερόπλοος συνῃρ. -όπλους 2: οἱ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον Δημ. 56, 29 ἀργύριον μόνον διὰ τὸν ἕτερον πλοῦν, δηλ. τὸ ταξίδι τοῦ παγαιμοῦ. Καὶ κατὰ πληθ. τὰ ἑτερόπλοα δανείσαντες 34, 8 = χρήματα δανείσαντες μόνον διὰ τὸν παγαιμόν, ὄχι καὶ διὰ τὴν ἐπιστροφήν, τοῦ πλοίου.

ἑτερορρεπής 2: Ζεὺς ἑτερορρεπής, νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' εὐνόμοις Αἰσχ. Ἱκ. 408 ὁ ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος (τὸ τοῦ δικαίου), ὁ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. αὗται αἱ ἡμέραι ἑτερορρεπέας ποιέουσι τοὺς κάμνοντας Ἱπποκρ. 2, 436 L αἱ ἡμ. αὗται εἶνε διὰ τοὺς πάσχοντας κρίσιμοι (φέρουσι καλὸν ἢ κακόν).

ἕτερος, ἑτέρα, ἕτερον εἷς ἐκ τῶν δύο. «Οἱ εἰς α, ο, ου, ῳ, οι, αι καταλήγοντες τύποι τοῦ ἄρθρου μετὰ τοῦ ἐ τοῦ ἕτερος ἢ μᾶλλον μετὰ τοῦ ἀ τοῦ τῆς ἀρχαίας Ἀτθίδος ἅτερος (τοῦ διασωθέντος παρὰ Δωριεῦσιν) ἐκράθη εἰς μακρὸν ᾱ. Ὅθεν: τὰ ἕτερα = θάτερα, ὁ ἕτερος = ἅτερος, τὸ ἕτερον = θάτερον, τοῦ ἑτέρου = θατέρου, τῷ ἑτέρῳ = θατέρῳ, οἱ ἕτεροι = ἅτεροι, αἱ ἕτεραι = ἅτεραι. Ἀλλ' ὅμως ἡ ἑτέρα = ἡτέρα, τῇ ἑτέρᾳ = θητέρᾳ (Πκυσαν. παρ' Εὐσταθίῳ 1573), καὶ οὕτω θητέρᾳ ὁ Laur. κῶδιξ ἐν Σοφ. Τρ. 272 (θατέρᾳ μετὰ δύο χ/φων Dind.). ἡτέρα Ο. Κ. 497 (ἁτέρα). Ἀρφ. Λυσ. 85, 90· Ὡς ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως οἱ τύποι θάτερον, θατέρου κέ. ὑπελήφθησαν ἐν μτγν. χρόνοις ὡς μὴ σύνθετοι, καὶ οὕτω προσετάχθη καὶ ἕτερον ἄρθρον: ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν Ἀπ. Μενάν. 846, περὶ οὗ παρατηρεῖ ὁ Εὐστάθιος (1573, 62): «Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων ἐσχάτως βαρβαρίζει». Καὶ Ἱπποκρ. 9, 30 θάτερα θατέρων. Ἐν Εὐρ. Ἴων. 837 τὸ θάτερον φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ ἕτερον. Συνήθως θεωρεῖται ὅλον τὸ χωρίον ὑποβολιμαῖον· ἀλλ' ἂν ἐκλάβωμεν τὸ δυοῖν ἐχθροῖν ὡς οὐδ. (: ὅταν δύο ἐχθρικὰ στοιχεῖα (ὄντα) ἔλθωσιν εἰς μίαν στέγην κέ.), τότε τὸ θάτερον = τὸ ἕτερον» (Blass). ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἰρόμενος ἄγρευμ' ἀνθέων Ἀπ. Εὐρ. 754 ἴδ. ἄγρευμα. τῇ ἑτέρᾳ (ἐνν. χειρί, ἐπικ. τῇ ἑτέρῃ ἢ ἑτέρηφι, τῃτέρῃ Φοίνιξ ὁ Κολ. παρ' Ἀθην. 495 Ε). τῇ ἑτέρᾳ ληπτὸν Πλ. Σοφ. 226 Α. Ἀλλὰ καὶ θἀτέρᾳ (ἐνν. ἡμέρᾳ) Εὐρ. Ῥῆσ. 449 = τῇ ἑτέρᾳ Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 10. ἑτέρᾳ (ἐνν. ὁδῷ) Ἀρφ. Νεφ. 8. 12. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα θἀτέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα Σοφ. Τρ. 242 ἐνῷ εἰς ἄλλο μέρος εἶχε τὸ ὄμμα του, εἰς ἄλλο δὲ μέρος τὸν νοῦν του. τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται σήμερον Υ 210 ἐκ τούτων νῦν ἢ οἱ ἰδικοί μου γονεῖς ἢ οἱ ἰδικοί σου θὰ κλαύσωσι σήμερον τὸν ἀγαπητὸν υἱόν των (ἐπειδὴ βεβαίως ὁ ἕτερος ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θέλει πέσῃ). ἑτέροισι νίκην, κῦδος ἔδωκαν Η 292. Ν 303 εἰς τοὺς ἑτέρους τῶν ἀγωνιζομένων. ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ Αἰσχ. Χο. 390 ἴδ. ἐπί (σελ. 497). ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα πόνον οὐ χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 230 ἑτέρα ἀπάτη ἀποδιδομένη ἀντὶ (κυρ. ἀντισουμένη, θετομένη πλησίον, ἐρχομένη εἰς ἐξίσωσιν) ἄλλων ἀπατῶν δίδει ἀπέναντι αὐτῶν κακὸν ὄχι καλόν, διὰ νὰ ἔχῃ τις. Ὁ ἀπατῶν τοὺς ἄλλους δὲν πρέπει νὰ παραπονῆται, ἂν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀπατῶσιν.—Ἐνίοτε τὸ οὐδέτεροι καὶ τὸ μηδέτεροι χωρίζονται· καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδ' ἑτέρους Θουκ. 2, 72 πολὺ ἐμφαντικώτερα τῶν: καὶ ἔστε μετὰ μηδετέρων κέ. πρβ. 2, 67 (τέλ.). οὐκ ἀπείρηντο τούτου ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων 5, 48 ἀντὶ τοῦ ὑπ' οὐδετέρων. γένοιτο μεντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον Σοφ. Ἀντ. 687 ἴδ. γίγνομαι.—πῶς δ' οὐ χἀτέρας οἵας γ' ἐμοῦ; Τρ. 444 = πῶς δ' οὐ καὶ ἑτέρας ἄρχει, οἵα γ' ἐγώ εἰμι (ἢ ὡς ἐμοῦ); πῶς δὲ δὲν ἐξουσιάζει καὶ ἄλλην τοιαύτην ὁποία εἶμαι ἐγώ; Τὸ οἵας γ' ἐμοῦ συναφομοιώθη πρὸς τὸ χἀτέρας, ὁ δὲ γὲ ἐξαίρει ἔτι μᾶλλον τὴν ὁμοιότητα.—ἣν δὲ γήτειον προσαιτῇ ταῖς ἀφύαις ἥδυ-

σμά τις, ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ Ἀρφ. Σφ. 497 ἂν δὲ ζητῇ τις ὀλίγον γήτειον διὰ ταῖς σμαρίδαις, νὰ νοστιμίσουν, ἡ λαχ. τὸν στραβοκυττάζει μὲ τὸν ἄλλον ὀφθαλμὸν καὶ τοῦ λέγει κτέ. — οὐ γὰρ ἔτι ἦν ὑπόλοιπον τῶν ἑτέρων, ὅ τι καὶ ἀξιόλογον Θουκ. 4, 48 διότι οὐδὲν πλέον μέρος, κάπως ἀξιόλογον ἐκ τῆς ἄλλης μερίδος (τῆς ὀλιγαρχικῆς) ὑπελείπετο. δαίμων δ' ἕτερος ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν Πίνδ. Π. 3, 34 « ὁ δὲ κακοποιὸς δαίμων εἰς τὴν τῆς μοιχείας κακουργίαν τρέψας τὴν Κορωνίδα, καὶ ἀναιρεθῆναι αὐτὴν κατεσκεύασε » Σχ. παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα Σοφ. Φιλ. 503 ἴδ ἐπικινδύνως. ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἢ νῦν ἔστιν ἀγαθὰ ἢ θάτερα Δημ. 22, 12 ὅπου δέον εἰπεῖν ἢ κακὰ εἶπε κατ' εὐφημισμὸν ἢ θάτερα· ὅθεν προσθέτει ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον.—ἐὰν δὲ ἀποτύχῃ καὶ τὰ ἕτερα ψηφίσωνται οἱ δικασταί 48, 30 ἐὰν δὲ ἀποτύχῃ τοῦ ἀγῶνος καὶ οἱ δικασταὶ ἐκδώσωσιν ἀπόφασιν ἐναντίον αὐτοῦ. ἕτερα ἕτερος ἕτερον ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρῆλθεν Εὐρ. Βάκ. 905 εἰς ἄλλα δὲ ἄλλος ἐπέρασεν (ὑπερέβαλεν) ἄλλον ἐν τῷ πλούτῳ καὶ τῇ δυνάμει. ἕτερος ἀφ' ἑτέρου... ἀναπιμπλάμενοι ἔθνησκον Θουκ. 2, 51 ἴδ. ἀναπίμπλημι. τὸ μὲν οὖν νόσημα, πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας, ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον γιγνόμενον, τοιοῦτον ἦν ἐπὶ πᾶν τὴν ἰδέαν Αὐτ. τὸ μὲν λοιπὸν νόσημα, ἂν παραλίπῃ τις πολλὰ ἄλλα παράξενα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε (κυρ. πολλὰ καὶ ἄλλα ἐκ τῆς ἀτοπίας, ἐκ τῶν ἀτόπων ἃ εἶχε· τὸ ἀτοπίας εἶνε γεν. μεριστική), καθ' ὅσον εἰς ἕκαστον ἐτύχαινέ τι (ἐκ τῶν ἀτόπων τούτων) νὰ ὑπάρχῃ διαφόρως εἰς τὸν ἕνα ὡς πρὸς τὸν ἄλλον (ὅτι δηλ. παράξενον πρᾶγμα ὑπῆρχεν εἰς τὸν ἕνα, δὲν ὑπῆρχε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ἄλλον), ἦτο τοιοῦτον ἐν γένει κατὰ τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῦ φύσιν. Τὸ ἑτέρῳ εἶνε εἰδικωτέρα ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἑκάστῳ.—τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι Πινδ. Ν. 1,25 ἄλλος ἔχει μίαν τέχνην καὶ ἄλλος ἄλλην. κατὰ θάτερ' ἀστός Δημ. 57, 30 μόνον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. τὸ δὲ μισεῖσθαι . . . πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δή, ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν Θουκ. 2, 64 ὅσοι ἠξίωσαν ν' ἄρχωσιν «οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ» (ὡς λέγουσι σήμερον ἧττον ὀρθῶς). ἄνθρωπος καὶ σὺ εἷς καὶ ἑτέρων τοιῶνδε ἄρχεις Ἡρ. 1, 207 ἄνθρωπος καὶ σὺ εἶσαι καὶ ἄλλων τοιούτων (οἷος σύ, δηλ. ἀνθρώπων) ἄρχεις. γονεῖς μὲν τέκνα φιλοῦσιν ὡς ἑαυτούς, τὰ γὰρ ἐξ αὐτῶν οἷον ἕτεροι αὐτοὶ τῷ κεχωρίσθαι Ἀριστοτ. Ἠθ. 8, 14 (1161^{b} 28) οἱ γονεῖς μὲν ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των ὡς ἑαυτούς, διότι τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα εἶνε τρόπον τινὰ ἄλλοι αὐτοὶ («ἕτερα ἐγὼ» ὡς λέγουν σήμερον, «ἄλλοι ἑαυτοί των» θὰ ἦτο πάλιν Ἑλληνικώτερον) κεχωρισμένοι, χωριστοὶ (κυρ. διὰ τοῦ κεχωρίσθαι). νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὕρηκε τὸν ἕτερον τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί Μενάνδρ. Ἀπ. 474 ἴδ. τὸ ἄρθρον ὁ. ὁ δ' ἑταῖρος ἕτερος ἐγώ Κλημ. Ἀλεξ. σ. 450 P ὁ δ' ἑταῖρος εἶνε ἄλλος ἐγώ. Εὕρηται καὶ μετὰ τοῦ ἄλλος κατὰ πλεονασμόν. πολλοὺς ἔτλην δὲ χἀτέρους ἄλλους πόνους Εὐρ. Ἰκ. 573 ὑπέμεινα καὶ ἄλλους πολλοὺς (παρομοίους;) πόνους. Ὁμοίως Ὀρ. 346.—εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ οὐ λίθον οὐκ ἄλλο τοιοῦθ' (Dind. τι οὔθ) ἕτερον Ἀπ. Μενάνδρ. 322 (Ἀ. Β. 379, 31 καὶ Σουΐδας « ἄλλο ἕτερον: ἐκ παραλλήλου λέγουσιν »). ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον ἔγραψεν ὁ Porson. Τὸ νόημα εἶνε: οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον.—οὐ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν ἀλλὰ τῆς ἑτέρας Πλ. Κρίτ. 44 Α νομίζω ὅτι τὸ πλοῖον (αὐτὸ) δὲν θὰ ἔλθῃ ἐντὸς τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ἥτις εἶνε ἡ πρότερον λεχθεῖσα τήμερον, διότι διελέγοντο ὄρθρου βαθέος), ἀλλ' ἐντὸς τῆς ἄλλης (τῆς αὔριον). τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι Ἀριστοτ. Ἠθ. 10, 4 (1175^{a} 22) διότι ἡ τελείωσις (τελειοποίησις) τοῦ ἑνὸς νομίζομεν ὅτι γίνεται μόνον δι' ἑνὸς ἄλλου διαφόρου κατὰ τὸ εἶδος. ἆρ' οὐκ ἂν παρ' ἐκεῖνα τὰ γράμματα τολμήσειεν ἄλλα ὑποθέσθαι, ξυμβαινόντων ἄλλων βελτιόνων τοῖς κάμνουσι διὰ πνεύματα ἤ τι καὶ ἄλλο παρὰ τὴν ἐλπίδα τῶν ἐκ Διὸς ἑτέρως πως τῶν εἰωθότων γιγνόμενα Πλ. Πολιτικ. 295 C ἆρά γε δὲν ἤθελε τολμήσῃ νὰ παραγγείλῃ ἄλλας ὑποθήκας παρ' ἐκείνας τὰς γεγραμμένας, ὅταν ἤθελον συμβαίνῃ ἄλλαι εὐνοϊκώτεραι περιστάσεις εἰς τοὺς πάσχοντας διὰ τοὺς ἀνέμους ἢ καὶ διά τι ἄλλο, ὅσα γίνονται παρὰ τὴν ἐλπίδα τῶν ἐκ Διὸς προερχομένων, κατὰ διάφορόν τινα τρόπον τῶν συνήθως γινομένων. Τὸ ἑτέρως πως τῶν εἰωθότων ἐκλαμβάνω ὡς ἐπεξήγησιν εἰς τὸ τῶν ἐκ Διός, ὃ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ παρὰ τὴν ἐλπίδα.—τῶν ὡς ἑτέρως συμβάντων ἁπάντων ἐμὲ καὶ τὴν ἐμὴν τύχην αἰτίαν εἶναι (φησί) Δημ. 18, 212 ἁπάντων τῶν κατά τινα ἄλλον τρόπον (ὄχι ὠφέλιμον) συμβάντων ὅτι εἶμαι αἴτιος ἐγὼ καὶ ἡ (κακὴ) τύχη μου. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ Σοφ. Ὀ. Κ. 1443 ἐκ τοῦ θεοῦ ἐξαρτᾶται νὰ γίνωσι ταῦτα καὶ οὕτως καὶ ἄλλως. συμπεριεπάτουν ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας..., ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος Πλ. Πρωταγ. 315 Α ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους ὁ Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου μέρους ὁ Ξάνθ. ἡ γυμνητεία τῶν Συρακοσίων ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα προσῄει τῷ τείχει Θουκ. 7, 37 ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τεῖχος. (ἀναστήτω) ἐςτὰ ἐπὶ θάτερα 1, 87 ἂς σηκωθῇ καὶ ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἀντίθετον) μέρος. Ἡ διόρθ. ἐς τὸ ἐπὶ θάτερα δὲν εἶνε ἀναγκαία. τἀπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 30 παρετάχθησαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ.

ἑτερόφωνος 2: ἑτεροφώνῳ στρατῷ Αἰσχ. Ἑπτ. 154 «τῷ μὴ βοιωτιάζοντι» Σχ.

ἐτέρσετο ἴδ. τερσαίνω.

ἐτέταλτο ὑπερσ. τοῦ τέλλω.

ἐτετάχατο γ΄ πλ. ὑπερσ. τοῦ τάσσω.

ἔτετμον Ἰων. καὶ ἐπ. ἀόρ. β΄ τοῦ τέμνω.

ἐτετύγμην παθ. ὑπερσ. τοῦ τεύχω.

ἔτης ὁ: οὔτε δῆμος οὔτ᾽ ἔτης ἀνήρ Αἰσχ. Ἀπ. 377 οὔτε δημότης οὔτε ἰδιώτης. πόλει μὲν ἄρχων (πόλεως μὲν ἀρχῷ Bothe) φωτὶ δ᾽ οὐκ ἔτη πρέπων Ἀπ. Εὐρ. 1014 ἄρχων μὲν τῆς πόλεως, ἀνδρὶ δὲ οὐκ ἰδιώτῃ πρέπων. Κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Bothe: πρέπων ἄρχοντι μὲν τῆς πόλεως, ἀνδρὶ δὲ οὐκ ἰδιώτῃ. τοῖς δὲ ἔταις καττὰ πάτρια δικάζεσθαι Θουκ. 5, 79 «τοὺς δὲ πολιτευομένους ἐν μιᾷ ἑκάστῃ πόλει δι᾽ ἀλλήλων λύειν τὰ διάφορα» Σχ., ὅστις ἀναγινώσκει τὼς δὲ ἔτας, ὅπερ ὀρθότερον. — Ὁ Ἡσύχ. λεγει ἔτας τοὺς κατ᾽ ἐπιγαμίαν οἰκείους. Κατὰ δὲ τὸν Πορφύριον «ἑταῖροι λέγονται οἱ προσήκοντες κατὰ φιλίαν, φίλοι δὲ λέγονται οἱ οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ἔται δὲ λέγονται οἱ συνέστιοι φίλοι».

ἐτήτυμος 2: ἔθιγε δ᾽ ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος Διὸς κόρα Αἰσχ. Χο. 947 αὐτὴ ἡ ἀληθινὴ (καθ᾽ αὑτὸ) κ. τοῦ Δ. ἐφήψατο τῆς χ. (ὡδήγησε τὴν χεῖρά του) ἐν τῇ (πρὸς Αἴγισθον) μάχῃ. γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς Σοφ. Τρ. 1064 ἴδ. γίγνομαι. καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῷσθαι τήνδε, τοῦτ᾽ ἐτήτυμον; Αἰσχ. Πέρ. 739 καὶ ὅτι ἔχει διασωθῇ (ἀποβιβασθεὶς) πρὸς τὴν ἤπειρον ταύτην ἐδῶ (τὴν Ἀσίαν), τοῦτο εἶνε ἀληθινόν; τίς ποτ᾽ ὠνόμαζεν ὧδ᾽ ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως... τὰν δορίγαμβρον... Ἑλέναν; Ἀγ. 686 τίς ἆρά γε ὠνόμαζεν οὕτως ἀληθῶς καθ᾽ ὅλου (ὡς πρὸς ὅλα) τὴν δ. Ἑλένην;

ἔτι: περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ οὐκέτι καὶ οὔπω ἴδ. οὔπω· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ᾽ ἀνεκτῶς ι 350 μὲ τρόπον ἀνυπόφορον πλέον: ποῦ δὲν ὑποφέρεται πλέον. μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆι κάρη ὤμοισιν ἐπείη Β 259 «ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῴην» Εὐστάθ. Ἀλλὰ διδυμάονε γείνατο παῖδε, οὐκ ἔθ᾽ ὁμὰ φρονέοντε Ἡσ. Ἀσπ. 49 ἐγέννησε διδύμους παῖδας, ὄχι ὁμοφρονοῦντας. Ἡ ἔννοια τοῦ οὐκέτι εἶνε ἤδε: ἡ ὁμοιότης αὐτῶν συνίστατο εἰς τὸ ὅτι ἦσαν δίδυμοι, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον καὶ εἰς τὰ φρονήματα. Ὁμοίως Θεοκρ. 23, 2 τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκέθ᾽ ὁμοίω τ. ἔ. ἦτο ἀγαθὸς κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλ᾽ ὄχι πλέον καὶ κατὰ τοὺς τρόπους. Πρβ. τὸ γὰρ ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 7, 81 διότι τὸ διακινδυνεύειν πρὸς ἀνθρ. ἀπηλπισμένους, τοῦτο δὲν ἦτο τόσον πρὸς τὸ συμφέρον ἐκείνου, ὅσον πρὸς τὸ συμφέρον τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ἀντιστρόφως, ὡς ἔτ᾽ οὐκ ὢν Σοφ. Τρ. 161 = οὐκέτι ὤν. θύειν ἔτ᾽ οὐδεὶς ἀξιοῖ Ἀρφ. Πλ. 1177 κανεὶς πλέον δὲν θέλει νὰ θυσιάζῃ. βοᾶς δ᾽ ἔτι μηδ᾽ ὄνομ᾽ εἴη Θεόκρ. 16, 97 τοῦ δὲ πολέμου (κυρ. τῆς ἐν τῷ πολέμῳ βοῆς) μηδὲ τὸ ὄνομα νὰ ὑπάρχῃ. — φασὶν Εὐρύτου πόλιν ἐπιστρατεύειν αὐτὸν ἢ μέλλειν ἔτι Σοφ. Τρ. 75 λέγουν ὅτι ἐκστρατεύει ἢ ὅτι πρόκειται (δηλ. δὲν ἐξεστράτευσεν ἀκόμη, ἀλλὰ μέλλει) νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῆς πόλεως τοῦ Εὐρύτου. Ἐν συνθέσει γράφ. καὶ τὸ ἐξέτι: ἐξέτι τοῦ ὅτε, διογενές, Βρισηΐδα κούρην χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας Ι 106 ἐξ ἐκείνου ἔτι τοῦ χρόνου, ὅτε τὴν Βρισηΐδα φχου ἀφελὼν ἐκ τῆς σκηνῆς Ἀχιλλέως, καίπερ ὀργιζομένου. ἐξ ἔτι πατρῶν θ 246 ἐκ πατέρων ἔτι. τὸ δ᾽ ἐξέτι κεῖθεν ἀείδη Καλλιμ. εἰς Ἀπόλλ. 104 ἐξ ἐκείνου ἔτι τοῦ χρόνου ᾠδῆς τυγχάνεις ἐπὶ τούτῳ. τὸν εἶν ἔτι γαστέρι μάντιν Λύτ. εἰς Δῆλ. 189 τὸν ἐν γαστρὶ ἔτι μάντιν. τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ ἄλγε᾽ ἔδωκεν ἑκηβόλος ἠδ᾽ ἔτι δώσει Α 96 τούτου ἕνεκα λύπας ἔδωκεν ὁ ἑκηβόλος Ἀπόλλων καὶ ἔτι δώσει. ἔπεμψά σοι σῦκα ἠρινά· θαυμάζοις δ᾽ ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι Φιλοστρ. Ἐπιστ. 9 ἔπεμψά σοι σῦκα ἐαρινά· δύνασαι δὲ νὰ θαυμάζῃς περὶ αὐτῶν ἢ ὅτι μέχρι τῆς σήμερον ὑπάρχουσιν (ἂν εἶνε τοῦ προηγ. ἔτους), ἢ ὅτι ἀπὸ τώρα «ἐβγῆκαν» (ἂν εἶνε τοῦ παρόντος ἔτους). Τὸ ἠρινὰ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ περὶ ἀμφοτέρων. Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ φράσις ἐν τῷ Θησαυρῷ. — ἐβουλεύετο τί χρὴ ποιεῖν περὶ τοῦ ἔτι ἄνω στρατεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 7, 5, 9 διελογίζετο τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ περὶ τῆς εἰς τὰ ἐνδότερα ἀκόμη («ἀκόμη παραπάνω») ἐκστρατείας. φυλάξαντες ἔτι νύκτα Θουκ. 2, 3 ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτο νύξ.

ἔτμαγεν γ΄ πλ. ἀορ. π. β΄ τοῦ τέμνω, ἀντὶ τοῦ ἐτμάγησαν.

ἑτοιμάζω· παθ. ἀπρφ. ἡτοιμάσθαι ἤδη ἀφ᾽ ὧν αὐτὸς ἥκειν Θουκ. 6, 64 ἔχει γίνῃ ἡ ἑτοιμασία περὶ ἐκείνων, παρὰ τῶν ὁποίων αὐτὸς ἔρχεται.

ἑτοῖμος 3 (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδ. ἔρημος). ἄγομαι τάνδ᾽ ἑτοίμαν ὁδὸν Σοφ. Ἀντ. 876 ἴδ. ἄγω. τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα Σοφ. Ἠλ. 1079 ἴδ. Ἐρινύς. ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα Θεόκρ. 13, 63 ἐκ τῆς κοίτης αὐτοῦ (ὁ πεινῶν λέων, ἀκούσας φθεγξαμένης νεβροῦ) ἔσπευσεν ἐπ᾽ αὐτὴν (ὡς) ἐπὶ ἑτοιμοτάτην δαῖτα (φαγητόν). ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη Αἰσχ. Χο. 446 ἴδ. ἀναφέρω. οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ ἐπὶ τὰ ἑτοῖμα μᾶλλον τρέπονται Θουκ. 1, 20 τόσον ὀλίγον κόπον παρέχει εἰς τοὺς πολλοὺς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ τρέπονται μᾶλλον πρὸς τὰ ἕτοιμα. καὶ τὰ ἑτοῖμα ἂν βλάψαι 1, 70 «τὰ ὑπάρχοντα» Σχ. πρβ. εἴ τά τε ὑπάρχοντα σῴζειν παραινοίην καὶ μὴ τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μελλόντων κινδυνεύειν 6, 9 ἐὰν ἤθελον σᾶς συμβουλεύῃ καὶ τὰ ὑπάρχοντα νὰ διαφυλάττητε καὶ νὰ μὴ διακινδυνεύητε «μὲ τὰ ἕτοιμα» (τὰ ὑπάρχοντα) περὶ τῶν ἀφ. καὶ μελλόντων. ταῦτά γ᾽

ἑτοῖμα τετεύχαται Ξ 53 τῷ ὄντι ταῦτα ἔχουσι πραγματοποιηθῇ. ἐπεὶ οὔ σφισιν ἥδε γ' (μῆτις) ἑτοίμη Ι 425 κυρ. ἐπειδὴ εἰς αὐτοὺς αὕτη ἡ βουλὴ (ἡ νῦν ἐπινοηθεῖσα) δὲν εἶνε ἐκτελεστή. ἕτοιμος τὸ αἷμα (Ἀχιλλεύς) Φιλόστρ. Ἡρω. κεφ. 4 σελ. 170, 31 (Kayser): εὐκίνητον ἔχων τὸ αἷμα (;). Καὶ ἀπροσ. ἐπειδὴ αὐτῷ ἑτοῖμα ἦν Θουκ. 2, 98 κἀλλ. σχεδὸν = ἐπειδὴ αὐτῷ παρεσκεύαστο. καὶ γὰρ ἑτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι Ἀπ. Ἀνακρέ. 43 τ. ἔ. εὔκολα καταβαίνει τις εἰς τὸν Ἅιδην, ἀλλὰ δὲν ἀναβαίνει πλέον. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον Ἀρφ. Νεφ. 457 ὑπάρχει εἰς τοῦτον ἐδῶ βέβαια φρόνημα ὄχι ἄμοιρον τόλμης, ἀλλ' ἕτοιμον εἰς μάχην («τολμηρὸν» Σχ.). ὅπως. . , εἴ τι που φεῦγον ὀφθείη, ὡς ἐξ ἑτοιμοτάτου διώκοι Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 57 ὅπως, ἐάν τι μέρος τῶν πολεμίων παρατηρηθῇ που φεῦγον, καταδιώκῃ αὐτὸ ὅσον τὸ δυνατὸν προχειρότερον (εὐκολώτερον). μὴ πάνθ' ἑτοίμως καρδίῃ (καρδίῃ) βάλῃ Ἡρώνδ. 4,52 ἴσως τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: μὴ τὰ παίρνῃς ὅλα κατάκαρδα. Κατ' ἄλλους: μὴ ἐκβάλῃ προθύμως ἡ καρδία σου (ὅ τι ἔχει μέσα της) ἐναντίον της. ἑτοιμότερον τῶν δεομένων Πλουτ. 62 Ε ἴδ. ἑταιρέω.

ἔτορον ἀόρ. β΄ τοῦ τορέω, ἴδ. τετραίνω.

ἐτὸς ῥημ. ἐπίθ. τοῦ εἰμὶ (πρβ. ἐτεός).

ἔτραγον ἀόρ. β΄ τοῦ τρώγω.

ἔτραπον ἀόρ. β΄ τοῦ τρέπω.

ἔτραφον, ἐτράφην ἴδ. τρέφω.

εὖ καὶ ἐπ. ἐΰ, ἐπίρρ. τοῦ ἐΰς, καλῶς ὀρθῶς. εὖ ἔχω ἴδ. ἔχω. ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν . . εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι Α 18 νὰ πᾶτε μὲ τὸ καλὸ εἰς τὴν πατρίδα. τὸ γὰρ εὖ τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 696 ἴδ. ὑπάρχω. τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον ξύμμαχον ἔσται Ἀρφ. Ἀχ. 661 (πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 918) τὸ γὰρ εὖ ἔχον (τ. ἔ. τὸ καλῶς ἔχον, τὸ ὀρθὸν) καὶ τὸ δίκαιον ἔσται ξύμμαχον μετ' ἐμοῦ (πρβ. τὸ δίκαιον ἔχοντες ξύμμαχον ἐνίκων μαχόμενοι Λυσ. 2, 10). Ὁμοίως εὕρηται καὶ ἀλλαχοῦ τὸ εὖ ὡς οὐσ. τὸ δ' εὖ νικάτω Αἰσχ. Ἀγ. 123 τὸ καλῶς ἔχον νικάτω: ἂς θριαμβεύῃ τὸ καλὸν (τὸ καλλίτερον). τὸ δ' εὖ κρατοίη 361 ἴδ. διχορρόπως. Περὶ δὲ τοῦ ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν κἐ Σοφ. Φιλ. 1140 ἴδ. δίκαιος. εὖ καὶ καλῶς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τῆς συνηθείας «καλὰ καὶ εὔμορφα». νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου Εὐρ. Ἱππ. 477 ἀφ' οὗ ἅπαξ νοσεῖς, κύτταξε νὰ δώσῃς ἓν τέλος εἰς τὴν νόσον μὲ κάποιον εὔμορφον τρόπον. εὖ δέ πως ἀναστρέφει, ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀναφέρων Ἑλ. 712 μὲ κάποιον δὲ εὔμορφον τρόπον γυρίζει τὰ πράγματα, ἄλλοτε τὰ φέρνει ἔτσι καὶ ἄλλοτε ἀλλέως. Τόσον τὸ ἀναστρέφει ὅσον καὶ τὸ ἀναφέρων γενικῶς λεγόμενα στεροῦνται ἀντικειμένου. τοῦτο τοίνυν ἐπ' ἐκείνου μέν, εὖ ποιοῦν, οὐ συνέβη Δημ. 28, 143 καλὰ ἔκαμε καὶ δὲν συνέβη: ἂς εὐχαριστῶμεν τοὺς θεοὺς ὅτι δὲν συνέβη. ἀνάγκη μοι κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Πλ. Γοργ. 499 C νὰ στέργω τὸ ἑκάστοτε παρόν, τὸ ἑκάστοτε διδόμενον ὑπὸ σοῦ, ὡς ἐφεξῆς ἐξηγεῖται: «δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ». Ἡ παροιμία ἐλέγετο καὶ «τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι»· πρβ. Θουκ. 1, 75.—εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις, καὶ πολλὴν ἀφθονίαν τῶν ὠφελούντων Πλ. Ἀπολ. 24 Ε ὁ δεύτερος καὶ εἶνε ἐπιδοτικός, κυρ. καὶ δὴ λέγεις (τ. ἔ. ἀποφαίνεις) πολλὴν ἀφθονίαν κτλ. Εἰρωνικῶς: λαμπρὰ μὰ τὴν Ἥραν ὁμιλεῖς, καὶ μάλιστα μᾶς ἀποκαλύπτεις ἓν μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, ποῦ ὠφελοῦν! Ὡραῖα! εὖ πάντες θ 37 πάντες ὁμοῦ (κυρ. καλῶς ἕκαστος ἐν τῷ ἑαυτῷ μέρει). εὖ μάλα δ 96 πολὺ καλά. κάρτα εὖ παρεσκευασμένοι Ἡρ. 3, 150 πολὺ καλὰ παρεσκ.

εὖ Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ οὗ.

εὐάγγελος 2 Αἰσχ. Ἀγ. 274 (ἴδ. θυηπολῶ). εὐάγγελος μὲν ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα 276 «γένοιτο καλὴ ἡ ἡμέρα ὥσπερ ἡ νύξ» Σχ. εἴθε ἐκ τῆς μητρὸς νυκτὸς (τῆς εὐμενοῦς) νὰ γεννηθῇ ἕως φέρουσα χαρμόσυνον ἀγγελίαν.

εὐαγὴς 2 κυρ. = εὖ ἄγους ἔχων (πρβλ εὐόργητος, εὐκάματος, εὔογκος, εὐήνεμος), ὅθ. καθαρός, ἀπηλλαγμένος ἄγους (ἐκ φόνου). ὁ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα εὐαγὴς ἔστω καὶ ὅσιος Ἀνδοκ. 1. 97 ἔστω καθαρὸς τοῦ (ἐκ τοῦ φόνου) ἄγους. ἀλλ' εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀποκτεῖναι Δημ. 9, 44 «εὐαγές· εὐσεβὲς ἄγος γὰρ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἀκάθαρτον» Σχ. Ἀλλ' ἡ φράσις αὕτη δὲν εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἀρίστοις χ/φοις οὐδὲ παρ' Ἁρποκρατίωνι. τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε Σοφ. Ἀντ. 517 «ἅγια καὶ εὐσεβῆ» Σχ. ἂν εἰς τὸν κάτω κόσμον θεωροῦνται ταῦτα ὡς εὐσεβῆ. ὅπως λύσιν τιν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς Σοφ. Ο. Τ. 921=ὅπως παράσχῃς ἡμῖν λύσιν, ὥστε εὐαγῆ εἶναι τὸν Οἰδ. τοῦτο οὐκ εὐαγές μοι ἀπέβη Πλ. Ἐπ. 2, 312 Α τοῦτο δὲν ἀπέβη μοι κατ' εὐχήν. ‖ εὐαγὴς (πρβ. αὐγή)· εἴσῃ δ' αἰθερίαν τε φύσιν τά τ' ἐν αἰθέρι πάντα σήματα καὶ καθαρᾶς εὐαγέος ἠελίοιο λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα καὶ ὁππόθεν ἐξεγένοντο Παρμενίδ. Ἀπ. 10 εἴσῃ δὲ καὶ τὴν αἰθέρος φύσιν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ σήματα (τοὺς ἀστέρας) καὶ τῆς καθαρᾶς ἅμα καὶ λαμπρᾶς τοῦ ἡλίου λαμπάδος τὰ ὀλέθρια ἔργα (ὅτι πάντα ἐπικαίει ἥλιος) καὶ πόθεν ταῦτα ἐγένοντο (προῆλθον). ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ Αἰσχ. Πέρ. 469 ἐξ ἧς τις καλῶς ἠδύνατο νὰ ἐπισκοπῇ. ὁ Weckl. ἐκ διορθ. Hemsterhuys ἔγρ. εὐαγῆ ὡς καὶ ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 652: ἔστην θεατὴς πύργον εὐαγῆ λαβὼν ἔστην θεατής, ἀναβὰς εἰς πύργον, ἐξ οὗ ἠδυνάμην νὰ βλέπω καθαρὰ τὰ πέριξ. οὔποτε λευκῆς ἀνεῖσαν χιόνος εὐαυγεῖς βολαί Βακχ. 662 ἐνταῦθα ὁ Musgrave διώρθ. εὐαγεῖς: οὐδέποτε ἀπέλιπον αἱ ἐκ τῆς λευκῆς χιόνος βαλλόμεναι λαμπραὶ (καθαραὶ) ἀκτῖνες. ἀέρος

τὸ εὐαυγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος Πλ. Τιμ. 58 D τὸ μὲν καθαρώτατον ἐπικαλούμενον αἰθήρ. ἃ μαθοῦσι εὐαγέστερον γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι Πλ. Νόμ. 952 A τὰ ὁποῖα (μαθήματα) ὅταν μάθωσι, γίνονται καθαρώτερα τὰ πράγματα (τὰ περὶ τοὺς νόμους), ὅταν δὲ δὲν μάθωσι, φαίνονται εἰς αὐτοὺς σκοτεινότερα. κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος Ἀριστοτ. 397 a 16 ἔνθα εὐαυγέστατος κατὰ Βέκκ. διαυγέστατος. ‖ εὐαγὴς (ἄγω) χαίροιτ' εὐαγέες Ἀνθ. 9, 404 ἐλαφραί, εὐκίνητοι, γίνονται εὐαγέες οἱ ἄνθρωποι Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. 363, 35 ἐλαφροί, εὐκίνητοι.

εὐάγκαλος 2 εὐκόλως φερόμενος ἐν ἀγκάλαις, εὐβάστακτος· ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον Αἰσχ. Πρ. 366 οὐ ῥαδίως βασταζόμενον ταῖς ἀγκάλαις.

εὐάγων -ωνος 2 εὐάγων τιμά Πινδ. Ν 7, 37 ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισθεῖσι τιμή» Σχ. ἡ ἐκ καλῶν (νικηφόρων) ἀγώνων τιμή (ἴδ. ἕπομαι).

εὐάζω κραυγάζω εὐαὶ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου· εὐάζω ξένα μέλεσι βαρβάροις Εὐρ. Βάκχ. 1035 ξένη οὖσα εὐοῖ ἀνακράζω ἐν βαρβαρικοῖς μέλεσι. Μτφ. ἀπὸ προσώπου εἰς πρᾶγμα· ἀμβρότων ἐπέων εὐαζόντων Σοφ. Ἀντ. 1134 «θείων ὕμνων εἰς σὲ φερομένων» Τρικλίνιος· ἐν τῇ ἐξάλλῳ ἀναβοήσει τῶν θείων ὕμνων. Ὁ Hartung διώρθ. ἐπετῶν.—Πρβ. μάκαρ ὅστις εὐιάζει βοτρύων φίλαισι πηγαῖς Εὐρ. Κύκ. 495 μάκ. ὅστις διασκεδάζει μὲ τὰ φίλα νάματα τῶν βοτρ. Μέσ. Βάκχιον εὐαζομένα (θεόν) Εὐρ. Βάκχ. 67 ἴδ. εὐκάματος.

εὐαής (ἀλλὰ μακρὸν τὸ α ἐν τοῖς ἐπικοῖς δυσαής, ἀκραής, ἁλιαής, εὐαής) εὐμενῶς φυσῶν, εὔπνους· ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, ὕπνε δ' ἀλγέων εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις Σοφ. Φιλ. 827 ὕπνε ποῦ δὲν γνωρίζεις πόνον τοῦ σώματος (ὀδύνας) οὐδὲ θλῖψιν τῆς ψυχῆς (ἀλγέων), ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς εὐμενῶς φυσῶν («εὔπνους»).

εὐανάκλητος 2 εὐεκφώνητος, εὐκόλως ἀνακαλούμενος· ὀνόματα (κυσὶ) τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ Ξεν. Κυν. 7, 5 διὰ νὰ προφέρωνται εὐκόλως (κατ' ἐπανάληψιν). μέτριοι οἱ θυμοὶ καὶ πρὸς τὸ κοινὸν εὐανάκλητοι συμφέρον Πλουτ. Κίμ. κ. 17 οἱ θυμοὶ ἦσαν μέτριοι καὶ εὐκόλως ἀνεκαλοῦντο χάριν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

«***εὐανδρία*** (ἡ)· ἀγών τις εὐανδρίας τοῖς Παναθηναίοις ἀγόμενος, οὗ κοινωνεῖν οὐκ ἐξῆν τοῖς ξένοις» Ἁρποκρ. ἐκ τοῦ Δειν. 257. μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 475 ἔχων μεγάλην πεποίθησιν εἰς τὴν ἀνδρικήν του δύναμιν.

εὔανδρος 2: ὅπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ Αἰσχ. Εὐμ. 1032 ἵνα τοῦ λοιποῦ ἡ εὐμενὴς αὕτη ἐπίσκεψις τῆς χώρας (ὑπὸ τῶν Εὐμενίδων) διακρίνηται διὰ τῆς εὐανδρίας, ἣν ἔφερεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν (κυρ. διὰ τῆς εὐτυχοῦς συγκυρίας τῶν γενναίων ἀνδρῶν τῆς χώρας). Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἁρποκρατίωνος, ὅτι «ἡ Ἀθηνᾶ πραΰνασα τὰς Ἐρινύας... Εὐμενίδας ὠνόμασεν», ἀναφέρ. εἰς τοῦτο τὸ χωρίον καὶ εἰς τὸν στ. 993.

εὐάνεμος Δωρ. 2 εὐήνεμος· ἐν εὐανέμοις βάσσαις Σοφ. Αἴ. 196 κατὰ Nauck εὖ ἀνέμου ἐχούσαις τ. ἔ. ἀπροσβλήτοις ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀχειμάστοις.

εὐανθής 2 ἀνθηρός, ἔχων ἄφθονα ἄνθη, εὐθαλής, λαμπρός, ποικιλόχρους· εὐανθὴς ὄλβος Πινδ. Ἰ. 5, 16 ἴδ. ποιμαίνω. εὐανθέα στόλον Π. 2, 62 ἴδ. στόλος. λαμπρᾶς ἔσω κεκλημάτωται χῶρος εὐανθὲς δέμας Ἀπ. Σοφ. 234 ὅπου νῦν γρ. χλωρὸν οἰνάνθης δέμας ἐκ διορθ. ἴδ. κληματόω. αἰδοῖ, ἧς οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα Κλήμ. Ἀλέξ. 291 P ἧς οὐδὲν (ἄλλο) χρῶμα ὑπάρχει ἀνθηρότερον. χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων Ἀρφ. Βατρ. 373 ἂς προχωρῇ λοιπὸν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θαρραλέος εἰς τοὺς ἀνθηροὺς κόλπους τῶν λειμώνων. εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων Πίνδ. Π. 1, 89 «εὐγενεῖ τρόπῳ παραμένων» Σχ. διατηρῶν τὸ εὐγενές σου ἦθος, ἢ ἐμμένων τῷ φρονήματί σου θαλερῷ καὶ ἀκμαίῳ. Ὁ Σωτάδης (ἐν Ἀπ. 1, 21 παρ' Ἀθην. 293 D) ὀνομάζει τὴν ἅλμην εὐανθεστέραν: κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ τοῦτον (τὸν γόγγρον) εὐανθεστέρᾳ τὸν ἔχωσα μέσα εἰς ἅλμην πλέον τοῦ δέοντος ἁλμυρὰν (δυνατήν).

εὐγενής 2: εὐγενῆ παρθένον εἶδος Εὐρ. Ἑλ. 10 εὐγενῆ παρθένον κατὰ τὴν μορφήν, ὅπου ὁ Matthiae ἔγρ. Εἰδὼ (ἀντὶ τοῦ εἶδος), ἣν διόρθωσιν παρεδέχθησαν οἱ ἐκδόται. εὐγενὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους· γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως Ἀριστοτ. 488 a 18 εὐγενὲς μὲν εἶνε τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους προερχόμενον, γενναῖον δὲ τὸ διασῷζον τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. Ὁμοίως 1390b 22.—ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ Σοφ Ἀπ. 787 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε εὐπρεπεστάτη, ὃ ἴδε. Μτφ. ὁ αἴσθημα καὶ φρόνημα ψυχῆς ἔχων, οἷον προσήκει τοῖς εὐγενέσιν· ὅθεν μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος Ἀριστοτ. Ῥητ. 2, 15. εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακή Σοφ. Ἀντ. 38 = γενναία τὸ ἦθος. Ὁμοίως ἥτις εὐγενὴς γυνὴ Ἠλ. 257 ὅπου ἐνν. γυνὴ συναισθανομένη καὶ γνωρίζουσα καὶ τὰ καθήκοντα τὰ ἐκ τοῦ γένους της καὶ τὰ δικαιώματά της· πρβ. Σοφ. Φιλ. 330.

εὔγλωσσος καὶ Ἀττ. εὔγλωττος 2 εὔστομος, εὐφραδής. ψευδῶν ξυγκολλητής, εὑρησιεπής Ἀρφ. Νεφ. 446 ποῦ ξεύρω νὰ κολλῶ μαζὶ ψεύματα καὶ νὰ πλάττω (ἐφευρίσκω) λόγους. ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί Αἰσχ. Ἱκ. 782 ἐμὲ τὸν ἄγγελον τούτων («ἐμὲ τὸν ἀπαγγέλλοντα αὐτοῖς τὴν παρουσίαν τῶν Αἰγυπτιαδῶν» Σχ.) ἡ πόλις δὲν θὰ μεμφθῇ ὄντα μὲν γέροντα (τὴν ἡλικίαν), ἀκμαῖον δὲ κατὰ τὴν εὐγλωττίαν (κυρ. κατὰ τὴν εὔγλωττον φρόνη-

σιν)· πρβ. Ἐπτ. 609. εἴ μοι τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεὸς Ἀπ. Εὐρ. 899 ἐὰν ὁ θεός μοὶ ἤθελε δώσῃ τὴν εὔγλωττον μελῳδίαν (τὴν εὐγλωττίαν καὶ μελῳδίαν) τοῦ Νέστορος καὶ τοῦ Φρ. Ἀντήν. Ἀντὶ τοῦ μέλος εἰκάζουσι μέλι, στόμα κττ. Ἀλλὰ τὸ μέλος εἶνε ὑγιές· πρβ. ἐπαντλῶ.

εὐγνωμονῶ, εὐγνωμοσύνη, εὐγνώμων· πρβ. ἀγνωμονῶ, ἀγνωμοσύνη, ἀγνώμων.

εὐδαιμονέω: εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων Εὐρ. Ἠλ. 231 «νὰ ἔχῃς καλὸ γιὰ τὰ καλά σου λόγια» (Δ. Βερν.). εὐδαιμονεῖν με Θησέα τε πόλιν τ' Ἀθηνῶν Ἱκ. 3 ἐνν. εὔχεσθε ἢ δότε. ἴσως δυναίμεθ' ἂν εὐδαιμονοῦντες γηρᾶν Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 15 ἴσως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ γηράσκωμεν ἐν εὐδαιμονίᾳ.

εὐδαιμονία ἡ: πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει Σοφ. Ἀντ. 1346 «τὸ καλῶς φρονεῖν πρῶτόν ἐστιν εὐδαιμονίας καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξοχώτατον» Σχ. Ἡ φρόνησις (ἡ εὐβουλία) πρώτιστον (κράτιστον = πολλῷ πρῶτον, μέρος) τῆς εὐδαιμονίας ὑπάρχει. τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν; Ο. Τ. 1190 τίς ἀνὴρ φέρει ἐκ τῆς εὐδαιμονίας πλειότερον μέρος παρὰ τόσον ὅσον νὰ νομίζῃ (ὅτι εὐδαιμονεῖ);

εὐδαίμων 2: εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰὼν Σοφ. Ἀντ. 582 εὐνοούμενοι ὑπὸ τῶν θεῶν εἶνε, ὅσοι δὲν ἐδοκίμασαν κακὰ εἰς τὴν ζωήν των. ὡς δ' εὐδαίμονες (Stanley: ὡς δυσδαίμονες) ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην Αἰσχ. Ἀγ. 348 ὡς εὐτυχεῖς δὲ θὰ κοιμηθῶσιν ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς νὰ φυλάττωνται (χωρὶς νὰ ἔχωσι φύλακας). ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων... βιοτὰν ἁγιστεύει Εὐρ. Βάκχ. ἴδ. ἁγιστεύω. ὃς ἐκ πολλῶν καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν ἐς πτωχηΐην ἀπῖκται ἐπὶ γήραος οὐδῷ Ἡρ. 3, 14 ἴδ. ἐκπίπτω. εὐδαίμων ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων Πλ. Φαίδ. 58E εὐδ. ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ ἕνεκα τοῦ τρόπου καὶ ἕνεκα τῶν λόγων. ποττῶ Διός, εἴ τι γένοιο εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ Θεόκρ. 15, 70 δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό, ὦ ἄνθρωπε, πρόσεχε τὸ ἀμπέχονόν μου (δηλ. νὰ μὴ ξεσχισθῇ περισσότερον). Ὁμοίως καὶ τὸ εὐδαιμονίζω, καὶ τὰ ὅμοια σημ. ἐχόμενα συντ. μετὰ γεν. τῆς αἰτίας.—τὸν νομέα χρῆναι ἔφη εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα χρῆσθαι αὐτοῖς Ξεν. Κ. Π. 8, 2, 14 ὁ νομεὺς πρέπει ποιῶν τὰ κτήνη εὐδαίμονα νὰ μεταχειρίζηται αὐτά. ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ Εὐρ. Μήδ. 1230 ἐμπορεῖ νὰ πέσῃ σὰν βροχὴ ὁ πλοῦτος καὶ νὰ γίνῃ ὁ ἕνας εὐτυχέστερος παρὰ ὁ ἄλλος, ἀλλὰ εὐδαίμων ὅμως κανείς ποτε. Καὶ ὄλβιος μὲν μᾶλλον ὁ ἐκ πλούτου εὐτυχής· εὐτυχὴς δὲ ὁ μετρίως καὶ κατ' ἄνθρωπον, διὰ τὴν τῆς τύχης δηλ. εὔνοιαν· καὶ εὐδαίμων κυρ. ὁ κατὰ δαίμονός τινος προστασίαν εὐτυχής, ἤτοι ὁ καθ' αὑτὸ καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχής, ὁ ἀληθῶς μακάριος. Οὕτω περίπου διακρίνει τὰς λέξεις ὁ ποιητὴς (Δ. Βερναρδ.).

εὔδειπνος 2: παρ' εὐδείπνοις ἔσῃ ἄτιμος Αἰσχ. Χο. 482 ἴδ. ἔμπυρος.

εὐδικία ἡ: ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεουδὴς ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων εὐδικίας ἀνέχῃσι τ 108 διότι βεβαίως ἡ φήμη σου φθάνει ἕως εἰς τὸν εὐρὺν οὐρανόν, ὡσὰν (ἡ φήμη) τινὸς ἀληθῶς ἀμώμου βασιλέως, ὅστις, ἐν ᾧ θεοσεβὴς («θεοφοβούμενος») ὢν βασιλεύει μεταξὺ πολλῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν, φυλάττει τὴν δικαιοσύνην.

εὐδοκιμέω: ὡς ἕκαστος ἔν τῳ εὐδοκιμεῖ Θουκ. 2, 37 καθὼς ἕκαστος ἔν τινι κλάδῳ διακρίνεται.

εὐδρᾰκής 2: πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν Σοφ. Φιλ. 847 ἐν καιρῷ τῆς νόσου ὁ ἄϋπ. ὕπνος εἶνε ὀξυδερκὴς (παρατηρητικὸς) πάντων, διὰ νὰ τὰ βλέπῃ δηλ. Τὸ λεύσσειν εἶνε συμπληρωματικόν.

εὕδω κοιμῶμαι, κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ. καὶ νέον Ἰων., σπαν. Ἀττ. πεζ. Ξεν. Κυν. 5, 11. Πλ. Φαῖδρ. 259 A. 267 A. Πολ. 571 C κἀλλ. Ἀντὶ τούτου σύνηθες εἶνε τὸ καθεύδω. Αὐξάνεται διὰ τοῦ ευ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς μετγ., καὶ διὰ τοῦ ηυ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις. εὗδον Β 2. Εὐρ. Βάκχ. 683. Ῥῆσ. 763. 779. Θεόκρ. 2, 126. Ἡρ. 1, 211, ἀλλ' ηὗδε 2, 66 (εὕδεσκε Χ 503), ηὗδον Πλ. Συμπ. 203 B. καθεῦδον Α 611. δ 304. Ἀρφ. Ὄρν. 495 ἀνάπ. ἐκάθευδον Ἀττ. πεζ. ὡς Λυσ. 1, 13. 23. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 24. 25 κἀλλ. καθηῦδον Πλ. Συμπ. 217 D. 219 D. 220 D. εὑδήσω Αἰσχ. Ἀγ. 349. καθευδήσω Ἀττ. πεζ. καὶ ποιητ. καθευδῆσαι Ἱπποκρ. 7,198 L. καθευδήσῃ [Λουκ.] Λούκ. ἢ Ὄν. 6. καθευδηκέναι Ἀλεξανδριν. καθευδητέον Πλ. Φαῖδρ. 259 D. ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην Αἰσχ. Ἀγ. 348 ἴδ. εὐδαίμων. ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο Ε 524 ἐφ' ὅσον καθησυχάζει ἡ ὁρμὴ τοῦ Βορρᾶ. παλαιὰ εὕδει χάρις Πινδ. Ἰ. 7, 16 ἡ λαμπρότης παλαιουμένη κοιμᾶται· ἤ: ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς λησμονεῖται σὺν τῷ χρόνῳ. Οὕτω συνήθως. Ἀλλὰ διατί ὄχι: ἡ εὐεργεσία παλαιουμένη λησμονεῖται;—τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα (ἐπιψαῦσαί τε Blomf.) κἆθ' ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὑδούσῃ φρενί; Ἀπ. Σοφ. 579 ἴδ. εἶτα· πρβ. τὸ Αἰσχ. εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται (ὃ ἴδε) Εὐμ. 104 ὅπου, ὡς φαίνεται, ἡ διόρθ. εὕδουσι δὲν εἶνε ἀναγκαία. οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε Σοφ. Ο. Τ. 65 βυθισμένον εἰς ὕπνον. Περιττὴ ἡ διόρθ. τοῦ Badham: ἐνδόντα. Καὶ πρὸς σύστ. αἰτ. εὕδει ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1014 κοιμᾶται ὕπνον ὄχι εὐτυχῆ. Ἀπολ. οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς Σοφ. Ο. Κ. 621 ὁ

κοιμώμενος καὶ κεκρ. νεκρός μου. Μτφ. εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον Εὐρ. Ἠλ. 41 ἴδ. ἐξεγείρω. εὕδουσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰ χρόνον πολὺν νῦν ὄμμ' ἐγείρει Ἀπ. Εὐρ. 398 κοιμωμένη ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡ συμφορὰ τῆς Ἰνοῦς τώρα ἀνοίγει (κυρ. «σηκώνει») τὰ ὄμματά της «ἐξυπνᾷ»· πρβ Αἰσχ. Εὐμ. 104. Παρ. εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος: «καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους. Παρὰ τοῦτο ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις: (Ἀπ. 4) εὕδοντι πρωκτὸς αἱρεῖ» Φώτιος Ὁμοίως καὶ ἄλλοι. πρβ. Πλουτ. 187 Β. Πλ. Νόμ. 823 Ε. - κεὶ βραδὺς εὕδει, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς Σοφ. Ὀ. Κ. 308 καὶ ἂν ἑρμηνεύσωμεν: «ὅσον βραδέως καὶ ἂν κινεῖται, ὅταν ἀκούσῃ περὶ σοῦ, ταχέως θὰ φθάσῃ ἐνταῦθα», πάλιν δυσκόλως ἐξηγεῖται· ὅθεν πιθανὴ φαίνεται ἡ διόρθ. τοῦ Eldick βραδὺς (βαρὺς) σπεύδει.—ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα Εὐρ. Ἑκ. 662 κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. «ὡς ποτ' οὐχ εὕδει λυπρά σου κηρύγματα», καθ' ὃν τὸ ὡς δὲν εἶνε αἰτιολογικόν, ἀλλ' ἐπιφωνηματικόν· πρβ. τὸ κοινόλεκτον ἐν Λέσβῳ: «ὡς ποτε φωνάζεις»! τ. ἔ. πόσον φωνάζεις.

εὔεδρος 2 ἔχων καλὴν ἕδραν, θρόνον, ἐφ' οὗ κάθηταί τις ἀταράχως καὶ καλῶς· εὔεδροι στάθητε ὀξυγόοις λιταῖσι Αἰσχ. Ἑπτ. 306 διὰ τῶν ὀξ. δεήσεων ἡμῶν (κινούμενοι) στάθητε στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι ἐπὶ τῶν ἑδρῶν ὑμῶν (δηλ. μὴ ἀπολίπητε τοὺς ναοὺς ἡμῶν). Παθ. πλευρὰ ἡ βαθυτέρα εὐεδρότερον τὸν ἵππον παρέχεται Ξεν. π. Ἱππ. 1, 12 καθιστᾷ τὸν ἵππον τοιοῦτον, ὥστε νὰ κάθηταί τις κάλλιον ἐπ' αὐτοῦ.

εὔειρος ἴδ. εὔερος.

εὐεξία: ὅσοι σαρκὸς εἰς εὐεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον Εὐρ. Ἀπ. 201 ἴδ. ἀσκῶ.

εὐεπής 2: ὦ Ἑλικὼν Βοιωτέ, σὺ μέν ποτε πολλάκις ὕδωρ εὐεπὲς ἐκ πηγέων ἔβλυσας Ἡσιόδῳ Ἀνθ 11, 24 πολλάκις ἀνέβλυσας ἐκ τῶν πηγῶν σου διὰ τὸν Ἡσίοδον ὕδωρ ποιῆσαν αὐτὸν εὔγλωττον. οὐδένα λόγον εὐεπέα λέγεις Ἡρ. 5.50 λόγον καλῶς λελεγμένον, δθ. συνετόν, λογικόν.

εὔερος 2 (παρὰ τὸ ἔριον, Ἰων. εἴριον, κυρ. ὑποκοριστικὸν τοῦ ἀρρήτου ἔρος, εἶρος) καλόμαλλος. οἰὸς εὐέρου (Lobeck: εὐείρῳ) πόκῳ Σοφ. Τρ. 675 κυρ. μὲ μαλλίον καλομάλλου προβάτου· ἴδ. ἀργής.

εὐέφοδος 2 εὐπρόσβλητος· ᾗ εὐεφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις Θουκ. 6, 66 ἐκεῖ ὅπου εὐκόλως ἠδύναντο νὰ τοὺς προσβάλωσιν οἱ πολέμιοι.

εὐζηλία ἡ, ἀγαθὸς ζῆλος, ἀγαθὴ ἅμιλλα· τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζηλίας καὶ καθαριότητος Πλουτ. Λυκ. κ. 12 ὅπου τὸ εὐζηλίας ὁ μὲν Κοραῆς τρέπει εἰς εὐτελείας, ὁ δὲ Cobet εἰς εὐφημίας, οὐ δέον· διότι ἐνταῦθα ἡ εὐζηλία ἀντιτίθεται πρὸς τὴν κακοζηλίαν, ὡς καὶ ὁ εὔζηλος πρὸς τὸν κακόζηλον, ὡς ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Ernestus.

εὐζωή ἡ (Π. Γ.): δραπὼν ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον Πινδ. Π. 4, 130 δρεψάμενος τὸ ἱερὸν τῆς ζωῆς (τῆς καλῆς ζωῆς) ἀπάνθισμα· ἴδ. ἀθρόος.

εὐήθεια ἡ, ἀγαθότης ἤθους, καλὴ διάθεσις, ἁπλότης ἐν τῇ καλῇ σημ. εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν Πλ. Πολ. 400 Ε ὄχι ἐκείνην τὴν εὐήθειαν, ἥν, ἐν ᾧ εἶνε ἀνοησία, κατά τινα ἐπιείκειαν ὀνομάζομεν ὡς ἂν ἦτο χρηστοήθεια, ἀλλὰ τὴν διάνοιαν, ἥτις τῷ ὄντι εἶνε εὖ καὶ καλῶς «(εὔμορφα καὶ καλά») κατὰ τὸ ἦθος παρεσκευασμένη. Θὰ προετίμων: ἀλλὰ τῇ . κατεσκευασμένῃ διανοίᾳ.—πολλῆς εὐηθείας ὅστις οἴεται Θουκ. 3,45 πολὺ εὐήθης (ἀπόνηρος) ἐστὶν ὁ οἰόμενος. ῥᾷστον δ' ὅτῳ τὸ μηδέν, ἀλλ' ἀνωφελὴς εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή Εὐρ. Ἱππ. 639 «ὠφελιμώτερόν ἐστιν ᾧ τινι τὸ μηδὲν οὖσα πρὸς σύνεσιν γυνή, ἀλλ' ἀνωφελὴς τῇ εὐηθείᾳ ἵδρυται· ὡς ἐπὶ ἀνδριάντος δὲ τὸ ἵδρυται, οὐκ ἔργοις, ἀλλὰ θέᾳ τέρποντος τὸν κεκτημένον» Σχ. Τὸ χωρίον κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ γραφῇ (ἐν μέρει καὶ μετ' ἄλλων) ὧδε: ῥᾷστον δ' ὅτῳ γε μηδὲν ἀλλ' ἢ νωχελὴς εὐηθία κέ. ὠφελιμώτατον δ' ἐστὶ παρ' ὅτῳ γε ἡ γυνὴ ἵδρυται κατ' οἶκον, ὅπως ᾖ μηδὲν ἄλλο ἢ ὄργανον (σκεῦος) νωχελὲς εὐηθίας (συνουσίας).

εὐήκης 2 (ἀκή) ὁ ἔχων καλὴν ἀκωκὴν (ἀκήν), κοπτερός, «καλῶς ἠκονημένος. Χ 319 κάλλ. ‖ καλῶς ἀκούμενος, θεραπευτικὸς (πρβ. ἀκέομαι· ὁ Diels πρβ. «δυσηκῆ: δυσακῆ, δυσίατον» Ἡσυχ.). οἱ δ' ἐπὶ νούσων παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα βάξιν Ἀπ. Ἐμπεδοκ. 112 ἄλλοι δὲ ἐπὶ νόσων παντοίων ζητοῦσι πληροφορίας, ἵνα ἀκούσωσι λόγον τινὰ θεραπευτικόν. Κατὰ ταῦτα γρ. παρ' Ἡσυχ. «εὐηκέος (-κέας): τῆς καλῶς ἀκουμένης (οἰκουμένης)».

εὐηλίως ἐπίρρ. τοῦ εὐήλιος, μὲ λαμπρὸν ἥλιον· Αἰσχ. Εὐμ. 907· ἴδ. ἐπιστείχω.

εὐημερέω κυρ. διέρχομαι καλὰς (εὐτυχεῖς) ἡμέρας· καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών, ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου Σοφ. Ο. Κ. 622 καὶ ἂν ἐν ταῖς Θήβαις νῦν ὑπάρχουσι φιλικαὶ σχέσεις πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος (ἀναρίθμητος) χρόνος γεννᾷ ἐν τῇ πορείᾳ του (πορευόμενος) ἡμέρας καὶ νύκτας, ἐν αἷς τὰς νῦν εἰρηνικὰς δεξιώσεις (διαβεβαιώσεις περὶ φιλίας) θὰ διαλύσωσι διὰ τοῦ δόρατος ἕνεκα μικρᾶς ἀφορμῆς. τὴν ἐκκλησίαν εὐημερήσας ᾠχόμην φέρων Αἰσχίν. 2,63 εὐτυχήσας συνήρπασα (παρέσυρα) τὴν ἐκκλησίαν.

εὐημερία ἡ: ἀρχαίας ἐπέβησε πότμος συγγενὴς εὐαμερίας Πινδ. Ἰ. 1,39 ἴδ. ἐπιβαίνω. καρτεροῦσι πολλὴν κακοπάθειαν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, γλιχό-

μενοι τοῦ ζῆν, ὡς ἐνούσης εὐημερίας τινὸς ἐν τῷ ζῆν καὶ γλυκύτητος φυσικῆς Ἀριστοτ. Πολ. 3, 6 (1278 b 28) οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθ. ὑπομένουσι (προθύμως) ἐκ φιλοζωΐας πολλὴν κακοπάθειαν, φρονοῦντες ὅτι ἐνυπάρχει τέρψις τις ἐν τῷ ζῆν καὶ φυσικὴ γλυκύτης.

εὐήνεμος 2: καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον Εὐρ. Ἀπ. 316 κυρ. τὸ χεῦμα (ῥεῦμα) τοῦ πόντου ἐστὶ καλὸν (κατὰ τὸ) ἰδεῖν αὐτὸ εὐήνεμον (καλὸν ἔχον ἄνεμον: ἐλαφρῶς κινούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου)· πρβ. εὐάνεμος.

εὐήρης 2: καὶ μὴν νεὼς πίτυλος εὐήρης πάρα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1050 τὰ εὐμεταχείριστα κωπία τοῦ πλοίου (ἴδ. πίτυλος).

εὐθάλασσος 2· περὶ τοῦ παρὰ Σοφ. Ὀ. Κ 711 δῶρον εὐθάλασσον ἴδ. δῶρον.

εὐθάνατος: ἴδιον ἐπιθυμῶν μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολλάδας κεῖσθαι παχύν Ἀπ. Μενάν. 23 (Ἀθήν. 549 C) μόνος οὗτος ὁ θάνατος φαίνεταί μοι εὐθάνατος, διότι ἐπιθυμεῖ ἴδιον θάνατον, δηλ. ἔχων τις πολλὰς χολλάδας («τὰς τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις» Ἀ. Β. 72, 19) νὰ κεῖται παχύς.

εὐθαρσέω: πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις μίμνοντες εὐθαρσεῖτε Αἰσχ. Ἑπτ. 34 μένοντες σταθεροὶ ἐπὶ τῶν ἐξόδων τῶν πυλῶν ἔστε εὐθαρσεῖς. Συνήθως τὴν γρ. τοῦ κώδ. εὐθαρσεῖτε τρέπουσιν εἰς εὖ θαρσεῖτε, οὗ δὲν βλέπω τὸν λόγον· διότι ἐνταῦθα προφανῶς τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: ἔστε εὐθαρσεῖς τ. ἔ. εὐθαρσεῖτε, ὄχι δέ: καλῶς ἔχετε θάρρος· ὁμοίως ἐν Ἱκέτ. 1026. Ἔπειτα ποῦ εὑρίσκεται τὸ εὖ θαρσεῖν; Ἂν δὲ λέγηται εὖ θαρσεῖν, πρέπει νὰ λέγηται καὶ κακῶς θαρσεῖν.

εὐθαρσής 2: αἱ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 11 αἱ φανεραὶ (κατ. ἀντίθ. πρὸς τὸ κρυπταί) φυλακαὶ ἔχουσι φανερὰ καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φοβῆταί τις, καὶ ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ εἶνέ τις θαρραλέος: δεικνύουσι κατὰ πόσον πρέπει νὰ φοβῆταί τις καὶ κατὰ πόσον νὰ εἶνε θαρραλέος.

εὐθενέω Ἀττ. ἀντὶ τοῦ εὐθηνέω (ὃ ἴδε) Αἰσχ. Εὐμ. 909 ἴδ. ἐπίρρυτος.

εὔθετος 2: ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτου Αἰσχ. Ἀγ. 450 γεμίζων ἀντ. σποδοῦ εὐαρμόστου τοὺς λέβητας· τὸ δὲ εὐθέτους (Auratus) σημ. εὐβαστάκτους.

εὐθημονέω θέτω εἰς τάξιν, διευθετῶ· γνάθους εὐθημόνει (οὕτω τὰ ἄριστα χ/φα: εὐσχημόνει) Πλουτ. 456 B (Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 381) διευθέτει (ποίει εὐσχήμονας, εὐπρεπῶς σχημάτιζε) τὰς γνάθους σου. Μέσ. εὐθημονέομαι: εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις Πλ. Νόμ. 758 B νὰ φροντίζουν περὶ διευθετήσεως τῶν κατὰ τὰς οἰκήσεις αὐτῶν πραγμάτων.

εὐθημοσύνη ἡ, τὸ νὰ θέτῃ κανεὶς κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, κλίσις πρὸς τὴν τάξιν· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη Ἡσ. Ἔργ. 473 ἡ καλὴ διάταξις («τὸ καλῶς διατίθεσθαι» Σχ.) τῶν πραγμάτων εἶνε ἄριστον εἰς τοὺς θνητούς, κάκιστον δὲ ἡ κακὴ διάταξις αὐτῶν.

εὐθήμων 2· δμωαὶ γυναῖκες δωμάτων εὐθήμονες Αἰσχ. Χο. 78 θεράπαιναι, αἵτινες διευθετεῖτε τὴν οἰκίαν.

εὐθηνέω, ὁ Ἀττ. τύπος ὁ καὶ ἄλλως ἀρχαιότερος (ὃν οἱ περὶ τὸν Cobet εἰσάγουσι καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ.) εἶνε εὐθενέω, παρ' Αἰσχύλῳ δὲ ἀπαιτεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ μέτρου· τὸ δ' εὐθηνέω εἶνε κυρ. μτγν. τύπος (ἐν Ὕμν. Ὁμ. ὑπὸ τοῦ μέτρου ἀπαιτούμενος) ἐπικρατήσας ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ ἐφεξῆς. εἰμὶ ἐν καλῇ καταστάσει, εὐδοκιμῶ, ἀκμάζω. μῆλά τ' εὐθενοῦντα Πὰν (Meineke: εὐθενοῦντ' ἄγαν) ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ Αἰσχ. Εὐμ. 945 καὶ ὁ Πὰν ἐν τῷ τετ. χρόνῳ ἐκτρέφοι πρόβατα προκόπτοντα (καλῶς ἔχοντα) σὺν δ. ἐμβρύοις. καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ 908 ἴδ. ἐπίρρυτος. τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν Αὐτ. 895 τίς δὲ τιμὴ μένει εἰς ἐμέ; Νὰ μὴ εὐτυχῇ κανεὶς οἶκος ἄνευ σοῦ. ‖ εὐθηνέειν ἅπασαν Αἴγυπτον Ἡρ. 2, 91 (λέγουν) ὅτι ὅλη ἡ Αἴγυπτος ἀκμάζει, εὐημερεῖ. τοὺς στρατιώτας εὐθενεῖν καὶ εὐδοξεῖν Δημ. 8, 20 εὐδοκιμεῖν, ἀκμάζειν. τοὺς μὲν χρήματα εἰληφότας.. ἀφεῖσαν καὶ νοῦν ἔχειν ἡγοῦντο καὶ τὴν πόλιν εὐθηνεῖσθαι Δημ. 19, 231 τοὺς μὲν εἰληφ. χρήματα ἀφῆκαν καὶ ἐφρόνουν ὅτι εἶχον νοῦν καὶ ὅτι ἡ πόλις εὑρίσκεται εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν. ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα (οἱ Λακεδαιμόνιοι) καὶ εὐθηνήθησαν Ἡρ. 1, 66 εὐθὺς ηὐξήθησαν («πῆραν ἐπάνω των», «ἐξετινάχθησαν») καὶ προήχθησαν. Ἐν τοῖς χ/φοις συχνάκις τὸ εὐθενεῖν συγχέεται πρὸς τὸ εὐσθενεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν δηλοῖ τὸ σθένος καὶ τὴν ῥώμην, τὸ δὲ εὐθενεῖν τὴν ἀκμὴν καὶ ζωτικότητα, οὐ μόνον εἰς λόγον ὑγείας, ἀλλὰ καὶ προκειμένου περὶ πάσης ἄλλης εὐδοκιμήσεως (εἴτε πολιτικῆς εἴτε ἰδιωτικῆς, καὶ γεωργικῆς ἔτι κ.τ.τ.)

εὐθήρατος 2: Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη Αἰσχ. Ἱκ. 89 ἡ βουλὴ τοῦ Δ. δὲν εἶνε εὐεξιχνίαστος.

εὔθοινος 2: πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας Αἰσχ. Χο. 25 «καλὴν εὐωχίαν ἔχον γέρας» Σχ. τὴν διὰ πολυτελοῦς θυσίας (εὐωχίας) δεικνυομένην πρός τινα τιμὴν (πρβ. Α 40).

εὐθυδικία ἡ, ἡ εὐθεῖα δίκη, δηλ. ἡ ἄμεσος δίκη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. εὐθυδικίᾳ (-αν) εἰσιέναι Δημ. 34, 4 καλλ. ὅταν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀντέλεγε (διὰ τῆς διαμαρτυρίας ἢ τῆς παραγραφῆς) περὶ τοῦ εἰσαγωγίμου τῆς δίκης, ἀλλ' ἀνεγνώριζεν ὀρθῶς ἔχουσαν κατὰ τύπους τὴν ἀγωγὴν ἢ τὴν μήνυσιν καὶ εἰσήρχετο ἀμέ-

σως εἰς τὴν ὑπόθεσιν (Γίλδ. σ. 518). Τὸ χωρίον: ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, οὐ κατηγορεῖν τοῦ διώκοντος Δημ. 34, 4 ἐπιβάλλουσιν εἰς αὐτὸν ν' ἀπολογῆται ὁμιλῶν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ὄχι δὲ νὰ ἐπιτίθηται ἐναντίον τοῦ κατηγόρου.

εὐθύδικος 2 ὁ εὐθεῖαν δίκην κρίνων, ὁ κρίνων ὀρθῶς, δικαίως· οἴκων γὰρ εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος αἰεί Αἰσχ. Ἀγ. 758 τῶν δικαίων οἴκων ὁ κλῆρος (ἡ τύχη) στολίζεται (εὐλογεῖται) πάντοτε μὲ ὡραῖα παιδιά. τὸ δ' εὐθυδίκαι Εὐμ. 312 ὁ Ἑρμᾶν. διώρθ. εἰς εὐθυδίκαιοι. — εὐθύδικον φρένα Βακχυλ. 5, 7 (ἴδ. ἀναπαύω).

εὐθυμέω: ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις Θεόκρ. 15, 143 ἵλεως καὶ εὐμενὴς ἔσο ἡμῖν. Μτβ. παιᾶν' ἐπηυφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ Αἰσχ. Ἀπ. 350 ἴδ. ἐπευφημῶ.—ἐν γὰρ τῷ ξυνῷ τὰ τελεύμενα οὐκ ἀνιᾷ, ὥσπερ ἰδίῃ, οὐδ' εὐθυμεῖ τὰ ἐπικτώμενα, ἀλλὰ πολλῷ ἧσσον Ἀπ. Δημοκρ. 279 (Στοβ. Ἀνθ. 83, 25) ἐν τῇ κοινῇ περιουσίᾳ τὰ δαπανώμενα δὲν παρέχουσι λύπην, ὅπως ἐν τῇ ἰδίᾳ (τῇ χωριστῇ περιουσίᾳ), οὐδὲ παρέχουσι χαρὰν τὰ κερδιζόμενα, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερον. Μέσ. εὐθυμοῦμαι ὡς τὸ ἐνεργ. εἶμαι εὔθυμος Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 36. Πλ. Νόμ. 797 Β. (ὀργίζονται δὲ) καὶ τοῖς ἐπιχαίρουσι ταῖς ἀτυχίαις καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἐξ αὐτῶν ἀτυχίαις Ἀριστοτ. 1379ᵇ 17 ὀργίζ. δὲ καὶ ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ἐπιχαίρουσιν εἰς τὰς ἀτυχίας καὶ ἐν γένει δεικνύουσιν εὐθυμίαν (εὔθυμον διάθεσιν) ἐν ταῖς ἀτυχίαις των.

εὔθυμος 2: ὑπ' εὐθύμου φρενός Αἰσχ. Πέρ. 375 ἐν εὐφροσύνῳ πεποιθήσει περὶ τῆς νίκης.

εὐθύνω, Ἰων. ἰθύνω, ποιῶ τι εὐθύ, «ἰσιάζω», κάμνω τι νὰ κινῆται κατ' εὐθεῖαν· ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον.. εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς Πλ. Πρωτ. 325D «ἰσιάζουσι». ‖ δείχνω τὸν ἴσιο δρόμο, διευθύνω, ὁδηγῶ· Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον Πίνδ. Ὀ. 13, 28 δίδε εὐθύν, οὔριον, ἄνεμον εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ξεν., ποίει αὐτὸν εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα. τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων Αἰσχ. Πρ. 302 τῇ ἐμῇ διανοίᾳ («θελήματι ἐμῷ» Σχ.) διευθύνων ἄνευ χαλινῶν τὸν ταχὺν ταῖς πτέρυξι τόνδ' οἰωνόν. ἐν πρύμνῃ δ' ἄκρᾳ αὐτὸν λαβὼν ηὔθυνον ἀμφῆρες δόρυ Εὐρ. Κύκλ. 15 ἐν τῷ ἄκρῳ δὲ τῆς πρύμνης αὐτὸς λαβὼν (τὸ πηδάλιον) διηύθυνον τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐρεσσόμενον πλοῖον. φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί (=κυβερνῶν) Εὐρ. Ἑκ. 9 «εἴληπται δ' ἐνταῦθα τὸ δόρυ ὡς σύμβολον τῆς βασιλείας καὶ ὄχι τὸ σκῆπτρον» Δ. Βερν. εὔθυν' (Schmid: εὐθὺν) ἐπὶ τοῦτον ἐπέων, ὦ Μοῖσ', ἄγ' οὖρον (Böckh: ἄγε μοῖσα οὖρον ἐπέων) εὐκλεῖα Πίνδ. Ν. 6, 29 ἔλα, ὦ Μοῦσα, διεύθυνε πρὸς τοῦτον τὸν οἶκον οὔριον ἄνεμον εὐκλεῆ ἐπῶν (στίχων, ποιημάτων σου): ἐξύμνησον τὸν οἶκον τοῦτον. εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι Π. 1, 46 εἴθε ὁ πᾶς χρόνος αὐτῷ τήν τε εὐδαιμονίαν καὶ τὸν πλοῦτον ἐπ' εὐθείας ἀγάγοι (διευθύνοι, διαφυλάττοι) καὶ τῶν καμάτων τῶν τῆς λιθουρίας ἐπίλησιν ἀγάγοι, ὡς ἐγὼ τοὺς ἐναντίους νικῆσαι προσδοκῶ» Σχ. ᾧ ποτε Κρηθεΐδας ἐγκαθίζων ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας 4, 152 ἐν ᾧ (θρόνῳ) καθίζων ποτὲ ὁ τοῦ Κρηθέως διηύθυνε τοῖς ἱππόταις λαοῖς τὰς δίκας (ἐξέδιδε δικαίας δικαστικὰς ἀποφάσεις: μετὰ δικαιοσύνης ἔκρινε τοὺς ἀνθρώπους). καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ .., ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὐθῦναι Πλ. Πρωταγ. 326 D καὶ ὄνομα εἰς τὴν κόλασιν ταύτην εἶνε (ἐδόθη) εὐθῦναι (οἷον διορθώσεις καὶ ἐπανορθώσεις τινές, τ. ἔ. ἡ λογοδοσία, ἣν ἔδιδον οἱ ἄρχοντες) διότι δηλ. ἡ τιμωρία ποιεῖ (τὸ διάστροφον) εὐθύ: «τὸ ἰσιάζει».—τῶν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων ηὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν Θουκ. 1, 95 ἐτιμωρήθη («τὸν ἔσιαξαν») διὰ τὰ ἰδιωτικὰ πρός τινα ἀδικήματα: «εὐθύνας ἔδωκε καὶ κατεδικάσθη» Σχ.

εὐθυπομπός 2 κατ' εὐθεῖαν ὁδηγῶν (πέμπων)· πατρίαν εἴπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπὸς αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις Πινδ. Ν. 2, 6 ἐὰν διὰ τῆς πατρίας ὁδοῦ κατ' εὐθεῖαν πέμπουσα αὐτὸν ἡ Μοῖρα (ἡ τὸν χρόνον, τὸν βίον καὶ τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπ. περιέχουσα) ἔχει δώσῃ κόσμον εἰς τὰς Ἀθ., δηλ. ὁ πατὴρ καὶ οἱ πρόγονοι τοῦ Τιμοδήμου πολλὰς νίκας Ἰσθμίας καὶ Πυθίας εἶχον νικήσῃ.

εὐθυπορέω: αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι, χερσὶ δεξιόν, νόῳ ἀντίπαλον Πίνδ. Ἰ. 4, 60 ἐπαινῶ δὲ καὶ τὸν Π. μεταξὺ τῶν γυμναστῶν τοῦ Φυλακίδου, τὸν ἐπιδεξίως ἐκτελοῦντα διὰ τῶν χειρῶν τὰς ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ ἀποκρούσεις (προφυλάξεις· πρβ. Σχ. καὶ Δημοσθ. 4, 40), ὅτι ὑπέδειξε τῷ Φυλ. τὸν εὐθὺν δρόμον τῶν πληγῶν (ἐδίδαξε τὸν Φυλ. οὕτως, ὥστε νὰ πορευθῇ τὸν εὐθὺν δρόμον τῶν πλ.). Πολλοὶ συνάπτουσιν ἐν γυιοδάμαις χερσί = ἐν παγκρατίῳ, ὅπερ φαίνεταί μοι ἀνελλήνιστον. Τὸ δὲ χερσὶ δεξιὸν νόῳ ἀντίπ. πάντες οἱ ἄλλοι διαφόρως ἑρμηνεύουσιν.— ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ Ὀ. 7, 94 «τὴν ἐχθρὰν τῆς ὕβρεως ὁδὸν βαδίζει» Σχ.

εὐθύς, Ἰων. καὶ ἐπ. ἰθύς, 3· ὁ μὲν δὴ θεός, ὥσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, ἀρχήν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὄντων ἁπάντων ἔχων εὐθείᾳ περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος Πλ. Νόμ. 716 Α ὁ θεός, ὡς λέγει καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, κατέχων τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τελευτὴν καὶ τὰ μέσα πάντων τῶν ὄντων, ἐπ' εὐθείας γραμμῆς βαίνει (κυρ. βαίνει εἰς πέρας τοῦ ἔργου, ἄγει εἰς πέρας, ἀμτβ.), διότι συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν περιπορεύεται (ἀπαρεγκλίτως)· «θεὸν μὲν τὸν δημιουργὸν σαφῶς, παλαιὸν δὲ λόγον λέγει τὸν Ὀρφικόν, ὅς ἐστιν οὗτος· Ζεὺς ἀρχή, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ'

ἐκ πάντα τέτυκται· Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Καὶ ἀρχὴ μὲν οὗτος ὡς ποιητικὸν αἴτιον, τελευτὴ δὲ ὡς τελικόν, μέσσα δ' ὡς ἐξ ἴσου πᾶσι παρών, κἂν πάντα διαφόρως αὐτοῦ μετέχῃ· εὐθείᾳ δὲ τὸ κατὰ δίκην σημαίνει καὶ ἀξίαν καὶ ἀπαρεγκλίτως, καὶ οἱονεὶ κανόνι ἑνί. Τὸ δὲ περιπορευόμενος τὸ αἰωνίως, τὸ ἀεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰ αὐτά· ἡ γὰρ περιφορὰ τοῦτο ἔχει ὡς ἐν αἰσθητοῖς» Σχ. ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην (=εὐθυδικίαν) Αἰσχ. Εὐμ. 436 δίκαζε εἰσερχόμενος ἀμέσως εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, χωρὶς νὰ λαμβάνῃς ὑπ' ὄψιν ἐνστάσεις καὶ ἀντιλογίας. τὴν γὰρ αὔξην καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφήρηται, ἀναγκάζουσα πράττειν σκολιά, μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἔτι ἁπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα Πλ. Θεαίτ. 173 Α τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εὐθύτητα τοῦ φρονήματος καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἔχει ἀφαιρέσῃ ἡ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας δουλεία, ἐν ᾧ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ βαδίζῃ σκολιὰν ὁδόν, διότι ἐπιβάλλει εἰς τὴν ἁπαλὴν ἔτι ψυχὴν αὐτοῦ (πρὶν ἀποκτήσῃ εὐστάθειαν χαρακτῆρος) κινδύνους καὶ (τοὺς συναφεῖς) φόβους (μήπως δηλ. ἐλευθέρως ἐκφραζόμενος ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτοῦ τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ δήμου καὶ τὰ ταύτῃ παρεπόμενα). ἐκ τοῦ εὐθέος (ἀντίθ. τῷ ἀπάτῃ) Θουκ. 1, 34 ἀπ' εὐθείας, εἰλικρινῶς. τοιοῦτός εἰμι καὐτός, εὐθεῖαν λόγων τέμνων κέλευθον, κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ Εὐρ. Ῥῆσ. 422 τοιοῦτος εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶμαι εὐθὺς ἐν τοῖς λόγοις μου (κυρ. κόπτω εὐθεῖαν ὁδὸν διὰ τῶν λόγων μου: «ὁμιλῶ ἴσια», ὅθεν: ὁμιλῶ εἰλικρινῶς καὶ ἄνευ περιστροφῶν), καὶ δὲν εἶμαι ἐκ φύσεως διπλοῦς ἄνθρωπος (ὥστε ἄλλα νὰ λέγω ἐμπρὸς καὶ ἄλλα ὀπίσω). καθέστηκε δὲ τὰ ἀγαθὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν Θουκ. 3,43 κατήντησαν δὲ τὰ ἀγαθὰ ἀπ' εὐθείας (ἄνευ ῥητορικοῦ κόσμου) λεγόμενα οὐδόλως νὰ εἶνε ἀνυποπτότερα τῶν κακῶν. Ἐπὶ τόπου συνήθ. εὐθύ, ἀλλ' εὕρηται ἐνίοτε καὶ εὐθύς: ὁμαρτῇ πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν Εὐρ. Ἱππ. 1197 οἱ δὲ πρόσπολοι κάτωθεν τοῦ ἅρματος ἐγγὺς τῶν χαλινῶν (ἡ ἐγγὺς τῶν χαλινῶν πεζοπορία τῶν προσπόλων... καὶ σήμερον ἀκόμη ἐν Ἀνατολῇ εἶνε τιμητική) ἑπόμενοι τῷ δεσπότῃ τὴν εὐθὺ τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ἐπιδαυρίας ὁδὸν ἦμεν σὺν αὐτῷ (Δ. Βερναρδ.). χωρίου ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου Θουκ. 6, 96 ἀμέσως ἄνωθεν τῆς πόλεως. ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς· εὐθὺς (=ἀμέσως) γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις Ἀρφ. Βατρ. 136. ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου Θουκ. 1, 1 ἴδ. καθίστημι.—τὰ μὲν εὐθὺς γενομένοις πάρεστι φύσει αἰσθάνεσθαι ἀνθρώποις τε καὶ θηρίοις, ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει Πλ. Θεαιτ. 186 Β ἐκείνας μὲν τὰς ἐντυπώσεις, ὅσαι διὰ τοῦ σώματος ἀναφέρονται εἰς τὴν ψυχήν, ὑπάρχει ἐκ φύσεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εὐθὺς ὡς γεννηθῶσιν, ἡ δύναμις νὰ τὰς αἰσθάνωνται. Καὶ κατὰ πλεονασμόν· εὐθὺς παραχρῆμα Δημ. 48, 40 εὐθὺς ἀμέσως. Ὁ Cobet καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἐν ἄλλοις τῶν ῥητόρων ἐξαλείφει τὸ εὐθύς ὡς ἐξήγημα.

εὐθύτονος 2 εὐθυτενής· στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον ποσσὶν τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου Οἰωνός Πινδ. Ὀ. 10, 64 εἰς τὸ στάδιον ἠρίστευσε, διατρέχων διὰ τῶν ποδῶν του τὸν ἁπλοῦν δρόμον· «εὐθύτονον (ἔγραψα ἀντὶ τοῦ: εὐθὺ καὶ ἄλλως καὶ διότι τὸ -τονον ἀπερροφήθη ὑπὸ τοῦ ἐφεξῆς τὸ μή), τὸ μὴ ἔχον καμπήν, καθάπερ ὁ δίαυλος, τὸν ἁπλοῦν δρόμον» Σχ. Πρὸς τὴν φράσιν εὐθύτονον τρέχειν περὶ ἐκείνου, ᾧ εὐθὺς τέταται δρόμος, πρβ. τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος Ψ 758. θ 121. Ψ 375. Ἡ διόρθ. τοῦ Thiersch εὐθὺν τόνον, ἣν δυστυχῶς πάντες οἱ νεώτεροι παρεδέχθησαν, εἶνε πλημμελὴς καὶ ἀνελλήνιστος.

εὔϊστος 2 (εὖ καὶ ῥ. ϝιδ- τοῦ οἶδα) μόνον ἐν τῷ Ἐπιγράμμ. [Πλουτ.] 14 C: «Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε Μούσαις εὔϊστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον· γράμματα γὰρ μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα παίδων ἡβώντων, ἐξεπόνησε μαθεῖν» Εὐρ. Ἱεραπ. τόνδε (ἴσως στέφανον ἢ τρίποδα ἤ τι τοιοῦτον) ἀφιέρωσε ταῖς Μούσαις, καλῶς γνωστὸν (τ. ἔ. πασίγνωστον) πόθον συλλαβοῦσα ἐν τῇ ψυχῇ· διότι, καίτοι γενομένη μήτηρ παίδων ἡβώντων (τ. ἔ. ὀψὲ τῆς ἡλικίας), ἔμαθε μετὰ πολλοῦ κόπου (κυρ. μετὰ κόπου ἐπεχείρησε νὰ μάθῃ) γράμματα μνημεῖα λόγων.

εὐκάματος 2: Ἀσίας ἀπὸ γαίας ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα θοάζω Βρομίῳ θεῷ πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον, Βάκχιον εὐαζομένα Εὐρ. Βάκχ. 66 (ὁρμωμένη) ἀπὸ τῆς Ἀσιατικῆς γῆς καταλιποῦσα τὸν ἱερὸν Τμῶλον, ταχέως μὲν ἐπιτελῶ τῷ Βρομίῳ θεῷ πόνον ἡδὺν ἐμοὶ καὶ τερπνὸν (κυρ. κάματον, ὃν χαίρω κάμνουσα), εὐοῖ εὐὰν ἐπιφθεγγομένη τῷ Βακχίῳ.

εὐκλεής 2 (κλέος) καλὸν κλέος (φήμην) ἔχων· γόος εὐκλεὴς Αἰσχ. Χο. 320 = εὐκλεΐζων, δοξολογῶν· ἴδε χάρις. Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει Σοφ. Ο. Τ. 161 ἥτις (εἰς) τὸν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς ἔνδοξον θρόνον κάθηται. Ἐνν. ἡ Ἄρτεμις Εὔκλεια (Παυσαν. 1, 14, 5)· τὸ δὲ εὐκλέα ποιητ. ἀντὶ τοῦ εὐκλεέα, εὐκλεᾶ.

εὔκλεια ἡ, ἐπ. ἐϋκλείη, Δωρ. εὐκλεΐα· τὸν ἐϋκλείης ἐπίβησον Θ 285 ἴδ. ἐπιβαίνω. λόγων γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί; Σοφ. Ἠλ. 973 πρὸς δὲ τούτοις δὲν βλέπεις πόσην εὐδοξίαν θὰ προσάψῃς διὰ τοῦ λόγου τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς σὲ αὐτὴν καὶ εἰς ἐμέ, ὅταν πεισθῇς εἰς ἐμέ; κακῶν δὲ κᾀσχρῶν οὔτιν' εὔκλειαν ἐρεῖς Αἰσχ. Ἑπτ. 672 (ἴδ.

αἰσχρός) τί πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις ἄγαλμα μεῖζον; Σοφ. 'Αντ. 703· ἴδ. ἄγαλμα. λιπὼν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν Αἰσχ. Χο. 347 ἐγκαταλιπὼν εἰς τὸν οἶκόν σου λαμπρὰν δόξαν.

εὐκλήϊς -ιδος (κλήω) εὔκλειστος· εὐκλήϊς ἀραρυῖα θύρη Ω 317 «δύναται καὶ κατὰ σύνθεσιν εὐκλήϊς, εὐεπίκλειστος, χωρὶς δὲ τὸ ἀραρυῖα· δύναται δὲ καὶ κατὰ συναλοιφήν, εὖ ταῖς κλεισὶν ἀραρυῖα» 'Αριστόνικος. Οἱ νεώτεροι ἐπιδοκιμάζουσι τὴν τοῦ Τρύφωνος γρ. εὖ κληῖσ' ἀραρυῖα διὰ κλειδῶν (μοχλῶν) καλῶς προσηρμοσμένη, κεκλεισμένη. Ἧττον ὀρθὴ ἡ γρ. εὐκλήϊς, περὶ ἧς ἰσχύει ὁ κανὼν τοῦ 'Ηρῳδιανοῦ (I 85): «τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ ὀξυνόμενα, εἰ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάσσει μόνον τὸ θηλυκὸν γένος (τ. ἔ. ἂν εἶνε οὐσιαστικὰ μόνον), καὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσει· εἰ δὲ μεταληπτικὰ γένοιτο καὶ ἀρσενικοῦ (τ. ἔ. ἂν μεταληφθῶσιν ὡς ἐπίθετα), μεθίσταται καὶ εἰς βαρεῖαν τάσιν ἀναγκαίως, τοῦ μὲν προτέρου φυλάσσοντος τὸ αὐτὸ γένος καὶ τὸν αὐτὸν τόνον (τ. ἔ. παραδείγματα οὐσιαστικῶν συνθέτων): σκελὶς περισκελίς, νυχὶς παννυχίς· τοῦ δὲ δευτέρου (τ. ἔ. πρβγ. ἐπιθέτων) ἐλπὶς δύσελπις. Ταύτῃ οὖν τὸ μὲν καταιγὶς ὀξύνεται (ὡς οὐσιαστικόν), τὸ δὲ μελάναιγις βαρύνεται (ὡς ἐπίθετον). Οὕτως οὖν καὶ τὸ εὐκλήϊς καὶ πολυκλήϊς καὶ μελαμψήφις βαρυνθήσεται. . . λεύκασπις. . εὔκνήμις κ.τ.λ.».

εὐκοινόμητις ἀρχά Αἰσχ. 'Ικ. 700 ἡ καλῶς (εὖ) τῶν κοινῶν (τοῦ κοινοῦ συμφέροντος) φροντίζουσα (μητιομένη) ἀρχή.

εὔκομπος 2: ποδὸς πλαγαί Εὐρ. Τρῳ. 152 ἴδ. ἐξάρχω.

εὐκταῖος 3: πατρόθεν εὐκταία φάτις Αἰσχ. 'Επτ. 826 ἡ ἐκ τοῦ πατρὸς προερχομένη κατάρα. πατρὸς εὐκταίαν («ἣν ἐπηύξατο Οἰδίπους» Σχ. ἣν ἐπεκαλέσθη καταρώμενος ὁ πατὴρ) 'Ερινὺν 710. πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς Ἅιδου (Διὸς Enger) νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν Αἰσχ. 'Αγ. 1385 τοῦ δίδω ἀκόμη τὴ τρίτη (τὴ καλλίτερη) ὡς δῶρον, τὸ ὁποῖον εἶχα τάξῃ (εἶχα τάξιμον) διὰ τὸν καταχθόνιον Ἅιδην, τὸν σωτῆρα τῶν νεκρῶν· πρβ. τρίτην (Nauck: τρίτον) Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα 'Απ. 55 τρ. Διὸς σωτ. ἱκετευτικὴν σπονδήν· «τὸν μὲν πρῶτον (κρατῆρα) Διὸς 'Ολυμπίου ἐκίρνασαν, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος» Σχολ. Πινδ. 'Ι. 6, 10. πρβ. Αἰσχ. 'Αγ. 1385 κέ. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ διογενεῖς κλύοιτε εὐκταῖα γένει χεούσας Αἰσχ. 'Ικ. 638 νῦν εἶνε (ἦλθεν ὁ) καιρός, ὅτε καὶ ὑμεῖς οἱ διογ. θεοὶ δύνασθε(;) νὰ ἐπακούσητε ἐμοῦ ἐκφραζούσης εὐχὰς ὑπὲρ τοῦ γένους (τῶν 'Αργείων). εὐκταῖα φαίνων ἢ ἀπὸ μαντείας τινός; Σοφ. Τρ. 239 λέγων ὅτι ἔκαμε τάξιμον («τὰ ἔταξεν») ἢ ἕνεκα μαντείας τινός; ἐπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν Εὐρ. Μήδ. 169 ἴδ. ἐπιβοάω. ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός Εὐρ. 'Ορ. 213 ὦ σεβασμία λήθη τῶν κακῶν, πόσον εἶσαι σοφὴ καὶ ἀξία, (ὥστε) νά σ' ἐπικαλῶνται οἱ δυστυχοῦντες (ὅθεν ἐπιπόθητος).

εὐκτέανος 2: τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον 'Ιαόνιον πολυάνδρους Ἑλλάνων ἐκράτυνεν σφετέραις φρεσί Αἰσχ. Πέρ. 900 τῶν εὐπόρων κατὰ τὴν τοῖς Ἴωσι κληρωθεῖσαν γῆν πολυανθρώπων τῶν 'Ελλήνων πόλεων ἐκράτει (ἐδέσποζε) τῇ ἑαυτοῦ συνέσει.

εὐλάβεια ἡ: ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων Σοφ. Ο. Κ. 116 ἐν τῇ μαθήσει ἐνυπάρχει ἡ πρόβλεψις τῶν ποι.: πράττει προνοητικῶς ὅστις γνωρίζει τὰ συμβαίνοντα. εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ» 'Ηλ. 1334 ἔλαβον τὰ προφυλακτικά μου μέτρα δι' αὐτά. ἔχει τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν ἀλλ' εὐλάβειαν Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 116 ἐμοῦ ἡ διαγωγὴ δὲν δεικνύει σκληρότητα ἀλλὰ προφύλαξιν.

εὐλαβέομαι. Σύνταξις: εὐλαβέομαί τι, πρός τι, περί τινος, περί τι, ἀμφί τι, τινά, μετ' ἀπρφ., μετὰ τοῦ (ὅπως) μή. κυρ. ἅπτομαί τινος εὐλαβῶς, ἵνα μὴ βλάψω ἐμαυτόν, ἔπειτα: προσέχω, ὅθεν: φοβοῦμαι, ὡς ἐν Εὐρ. 'Ι. Α. 1417. ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς («ἐπ' εὐτυχίαις» Σχ.) ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβώμεθα τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ ἐξαμαρτάνειν ἔτι 'Αρφ. Λυσ. 1278 διὰ τὴν εὐτυχῆ τῶν πραγμάτων ἔκβασιν χορεύσαντες εἰς τιμὴν (ἐπ' εὐχαριστίᾳ) τῶν θεῶν ἂς προσέχωμεν τοῦ λοιποῦ πάλιν νὰ μὴ ὑποπίπτωμεν πλέον εἰς ἁμαρτήματα. Πλάτων καὶ οἱ ἑπόμενοι συνήθ. μεθ' ἐπομ. τοῦ μή, ὁμοίως καὶ μεθ' ὑποτ. καὶ εὐκτ. ὡς καὶ μετ' ἀπρφ. καιρὸν εὐλαβούμενος Εὐρ. 'Ορ. 699 «αἰδούμενος καὶ θεραπεύων» (Σχ.) τὸν καιρόν, ἐπιτηδείως ἐξοικονομῶν τὰς περιστάσεις· ἴδ. ἐντείνω. λαιὸν μὲν ἐς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα, πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος Φοίν. 1421 τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα ἀποσύρει πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἐν ᾧ ἔμπροσθεν προφυλάττει (διὰ τῆς ἀσπίδος) τὰ κοῖλα μέρη τῆς γαστρός. αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι 'Ικ. 324 αἱ δὲ ἥσυχοι (ἀδρανεῖς) ἐν σκότει (ἕνεκα δειλίας) ἐνεργοῦσαι (ἐργαζόμεναι) πόλεις ἔχουσι καὶ ταπεινὸν βλέμμα (δὲν τολμῶσι ν' ἀναβλέψωσιν ὑπερηφάνως) ὑπὸ δειλίας καὶ περισκέψεως.

εὐλάκα μόνον ἐν χρησμῷ π. Θουκ. 5, 16: εἰ δὲ μὴ ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν (εὐλαξεῖν Cobet) θ' ἀρόσωσι (θ' αὐλακώσωσι) τὴν γῆν μὲ ἀργυροῦν ὕνιον· «εὐλάκαν δὲ τὴν ὕνιν Λακεδαιμόνιοι λέγουσιν· ἔνιοι δὲ τὴν δίκελλαν ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν τ. ἔ. σκάπτειν» Σχ. Ταῦτα εἰς δήλωσιν μελλούσης σιτοδείας, καθ' ἣν θ' ἀγοράζωσι τὸν σῖτον διὰ πολλοῦ ἀργυρίου.

εὐλή ἡ: ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε 'Ηρ. 4, 205 ἴδ. ἐκζέω.

εὐλογέω λέγω καλὰ λόγια, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· μή μ' εὐλογείτω ταμά τις κτείνων τέκνα Εὐρ. Φοίν. 970

ἃς μή μ' ἐπαινῇ τις, ἐν ᾧ θέλει νὰ φονεύσῃ τὰ τέκνα μου. Δὲν θέλω τοὺς ἐπαίνους αὐτοῦ.—καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες ἐς μυχοὺς χθονὸς αὐτοῖς τεθρίπποις εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς Ἱκ. 927 θεοὶ ἀναρπάσαντες ζῶντα τὸν Ὀ. τόκον αὐτοῖς τεθρ. ἐς μυχοὺς χθονός, εὐλογοῦσιν (αὐτὸν) ἐμφ. (προφανῶς ἐπιδεικνύουσι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησίν των). Παθ. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον Σοφ. Ο. Κ. 720 ὦ χώρα ἐξυμνουμένη πλεῖστον δι' ἐπαίνων. ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου ὡς ζῶντος Ἀπ. Σοφ. 519 πόσον λοιπὸν ματαίαν, ὡς νῦν ἐφάνη, τέρψιν ἐτερπόμην ἐπὶ σοὶ ἐπαινουμένῳ ὡς ζῶντι.

εὔλυτος 2, ἀντίθ. δύσλυτος· εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι Εὐρ. Ἱππ. 256 (ἔπρεπε) τὰ φιλικὰ αἰσθήματα (οἱ δεσμοὶ τῆς φιλίας) νὰ εἶνε εὐδιάλυτα, ὥστε καὶ νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ (χαλαρώσῃ) τις καὶ νὰ τὰ συσφίγξῃ (=κατά τε τὸ ἀπώσασθαι καὶ τὸ ξυντεῖναι). ἴσως οὐκέθ' ὁμοίως εὔλυτα ἔσται Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 19 κυρ. ἴσως τὰ πράγματα δὲν θὰ εἶνε πλέον ὁμοίως εὐδιάλυτα. στόμα εὔλυτον πρὸς λοιδορίαν Θεοφρ. Χαρ. 6 κυρ. εὐκόλως λυόμενον (ἀνοιγόμενον) ἵνα λοιδορήσῃ: ἕτοιμον πρὸς λοιδορίαν.

εὐμαθής 2 ἐνεργ. εὐκόλως μανθάνων, κατανοῶν, καταλαμβάνων, ἀντίθ. τῷ δυσμαθής. || Παθ. τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι Αἰσχ. Εὐμ. 445 ἴδ. ἀμείβω. ὃ κεῖνος εὐμαθὲς σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται (Billerbeck: ἐπ' ὄμμα θήσεται) Σοφ. Τρ. 614 τὸ ὁποῖον (σημεῖον) ἐκεῖνος καλῶς γνωρίζων θ' ἀναγνωρίσῃ, ὅταν ὑπάρχῃ ἐπάνω εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν γῦρον τῆς σφραγῖδος. εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχει Ξεν. Οἰκ. 20, 12 (ἡ γῆ) εὐδιάκριτα καὶ εὐκολομάθητα παρέχει ὅλα.

εὐμάρεια ἡ, Ἰων. εὐμαρίη· οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ Σοφ. Τρ. 193 «οὐκ ἔστιν αὐτῷ εὐχερὲς παραγενέσθαι» Σχ. κυρ. εἶνε μακράν, διότι δὲν παρέχεται εἰς αὐτὸν εὐκολία ν' ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' εὐμαρίῃ χρῆσθαι Ἡρ. 2, 35 σημ. ἀνακουφίζεσθαι, ἀποπατεῖν. τὸν μὲν κίκλησκε Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν Ἀπ. Εὐρ. 181 («Ζῆθος.. ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτησεν εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτόν» Μ. Ἐ. σ. 411, 12) τὸν μὲν ὠνόμαζε Ζῆθον, διότι ἡ τεκοῦσα αὐτὸν ἐζήτησεν εὐκολίαν ἐν τῇ γεννήσει αὐτοῦ. Ἐτυμολογία.—πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο Πλ. Πρωτ. 321 Α μέσα τινὰ βοηθητικὰ (προστατευτικὰ) ἐπενόει ἀπέναντι τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους.

εὐμαρής 2: ἐν εὐμαρεῖ σὴν κασιγνήτην λαθεῖν Εὐρ. Ἑλ. 1227 εὔκολον βέβαια εἶνε νὰ γελάσῃ τις τὴν ἀδελφήν σου (εἰρωνικῶς). δυστυχούντων εὐμαρὴς ἀπαλλαγή Αἰσχ. Ἱκ. 334 ἀσαφῆ. χρόνος εὐμαρὴς θεὸς Σοφ. Ἠλ. 179 ὁ χρ. εἶνε ὁ τὰ πάντα διευκολύνων (εὐκόλως ἐκτελῶν) θεός· «ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται» Σχ. παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές Πινδ. Π. 3, 115 «τὸ δὲ τοιοῦτον διαπράξασθαι ὀλίγοις ῥᾴδιόν ἐστι» Σχ. τὰ διελεῖν μέν ἐστι χαλεπά, καταφαγεῖν δ' εὐμαρέα Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 42 τὰ ὁποῖα ν' ἀνοίξῃ τις μὲν εἶνε δύσκολον, νὰ καταφάγῃ δὲ εὔκολον.

εὔμαρις (οὕτω Πολυδ. 7, 90 καὶ Ἀρκαδ. 34, 4· ὁ τόνος οὗτος ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς π. Αἰσχ. αἰτ. εὔμαριν) -ιδος ἡ, παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς ὑπόδημα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν κοινόν. κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων Αἰσχ. Πέρ. 664 ἀνασηκώνων (ὑψώνων) τὴν κροκοβαφῆ εὔμαριν τοῦ ποδός σου.

εὐμένεια ἡ, ποιητ. εὐμενία, καλὴ διάθεσις, εὔνοια· τοιαῦτα ἡμῖν εἶπουσι καὶ παρὰ τῶν θεῶν καὶ παρὰ τῶν ἡρώων εὐμένεια εἴη Ἡρ. 2, 45 ἐφ' οἷς εἴπομεν εἴησαν ἡμῖν εὐμενεῖς καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἥρωες: χάρις ἡμῖν εἴη καὶ παρὰ τῶν θεῶν κτλ. τῆς μὲν τοίνυν πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελείψεσθαι Θουκ. 5, 105 ναί, ἀλλὰ (=τοίνυν) ἐν μὲν τῇ ἀφοσιώσει (εὐσεβείᾳ) ἡμῶν πρὸς τὸ θεῖον οὐδ' ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι θὰ μείνωμεν ὀπίσω (θὰ ὑπολειφθῶμεν) ὑμῶν. Πλαγία ἀπάντησις πρὸς τὸ ὅσιοι πρὸς οὐ δικαίους. Ὁ Κρύγερος διώρθ. πρὸς τοῦ θείου· πρβ. Σχ. «εὐμενεῖς ἡμῖν ἔσεσθαι τοὺς θεούς». Ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ λέξιν σημαίνουσαν τὴν (πρὸς τοὺς θεοὺς) εὐσέβειαν. Ὅθεν ἴσ. γρ. τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐνομίας τ. ἔ. καὶ ἡμεῖς διαφυλάττομεν καὶ σέβομεν τοὺς θείους νόμους. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Σοφ. ἐν Αἴ. 712: εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ.—πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις; Εὐρ. Ἑλ. 313 ὡς πρὸς τὴν εὐμένειαν πῶς διάκεινται οἱ ἐν τῷδε τῷ οἴκῳ πρὸς σέ; Ὅπου τὸ ἔχεις ἔχει παθ. ἔννοιαν.

εὐμενής 2: Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ Αἰσχ. Πέρ. 490 ὁ Σ. ἀρδεύει τὴν πεδιάδα δι' ὕδατος ζωογόνου, εὐεργετικοῦ. ἡ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον, ἐθρέψατο Ἑπτ. 17 διότι αὕτη, ἐν ᾧ νέοι ὄντες ἐσύρεσθε ἐπὶ τοῦ εὐμενοῦς ἐδάφους της, ἅπαντα πόνον παιδεύσεως ὡς πανδόκος ἀναλαμβάνουσα, ἀνέθρεψεν ὑμᾶς. αἰτήσαντες (θεοὺς) ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν Σοφ. Ἀντ. 1200 ὅπως εὐμενεῖς (ἐξευμενισθέντες) κατάσχωσι τὰς ὀργάς. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον, αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ Ο. Κ. 486 ὥσπερ αὐτὰς καλοῦμεν Εὐμενίδας, οὕτω (καὶ ταύτας) ἐξ εὐμενοῦς καρδίας δέχεσθαι τὸν ἱκέτην ἐπὶ σωτηρίᾳ (κυρ. ὥστε σωτήριον εἶναι), ἐξαιτοῦ σύ τ' αὐτὸς κέ. παρέσχετε τὴν γῆν εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν Θουκ. 2, 74 κυρ. παρέσχετε τὴν γῆν εὐμενῆ τοῖς Ἕλλησιν (κατὰ τὸ) ἐν αὐτῇ ἀγωνίσασθαι (κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ ἀγῶνα). Ἡ

γῇ λοιπόν, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν θεῶν, ἐδείχθη εὐμενὴς πρὸς τοὺς ἐν αὐτῇ ἀγωνιζομένους Ἕλληνας. Τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας εὐμένειαν τῆς γῆς ἐπήνεγκον οἱ θεοί. Πρβ. Σοφ. Αἴ. 420. Αἰσχ. Ἑπτ. 17 (ἴδ. ἀνωτ.). Διάφορόν πως εἶνε τὸ Ξεν. Ἀν. 4,6,12 ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἀμαχεὶ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα ἢ ἡ ὁμαλὴ τὰς κεφαλὰς βαλλομένοις ἡ τραχεῖα εἰς τοὺς πόδας ὁδὸς (κατ' ἄλλ. γῆ) διὰ τοὺς βαδίζοντας ἀμαχητεὶ εἶνε εὐνοϊκωτέρα, παρὰ ἡ ὁμαλὴ (εἰς τοὺς πόδας) διὰ τοὺς κτυπουμένους κατὰ τὰς κεφαλάς. Τὸ μὲν τοῖς ποσὶν εἰς τὸ τραχεῖα, τὸ δὲ ἰοῦσιν εἰς τὸ εὐμενεστέρα· ἡ δὲ θέσις τῶν λέξεων χάριν τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ποσὶν πρὸς τὸ κεφαλάς. Τὸ τοῖς ποσὶν λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ.— εὐμενέστερον γὰρ ἂν τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεῳ τὰ πρόσφορα δρῴης ἄν, ἡμῶν τυγχάνων, οἵων σε χρή Εὐρ. Ἑλ. 1298 μετὰ μείζονος εὐμενείας ἤθελες πράττῃ τὰ προσήκοντα πρὸς τὸν φίλτατόν μοι Μ., ἐὰν τυγχάνῃς τῆς προσηκούσης παρ' ἐμοῦ περιποιήσεως.

εὔμετρος 2 καλόν, δίκαιον, προσῆκον μέτρον (βάρος) περιέχων Αἰσχ. Ἀγ. 997 ἴδ. σφενδόνη.

εὐμηχανία, Δωρ. εὐμαχανία, ἡ: εὐμαχανίαν ἔφανας Ἰσθμίοις ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν Πινδ. Ἴ. 3, 20 παρέσχες εἰς ἐμὲ ὅλα τὰ μέσα ἐν τοῖς Ἰσθμ. νὰ διεξέρχωμαι τὰς ὑμ. ἀρετὰς δι' ὕμνων.

εὐμήχανος 2, Δωρ. εὐμάχανος, ἐπινοητικός· εὐμήχανοί τε καὶ τέλειοι κακῶν τε μνήμονες Αἰσχ. Εὐμ. 384 «εὐμήχανοί ἐσμεν καὶ ἐπιτελεστικαὶ καὶ τῶν κακῶν μνήμονες» Σχ. γνωρίζομεν πολλὰ μέσα (συντελεστικὰ) καὶ ἐκτελοῦμεν τὴν τιμωρίαν καὶ τὰ κακὰ ἐνθυμούμεθα. οὔκουν εὐμήχανός γέ εἰμι λόγου Πλ. Κρατύλ. 408 Β ἐν τῷ λόγῳ τοὐλάχιστον δὲν εἶμαι πολὺ εὑρετικός: δὲν εἶμαι πολὺ εὑρησίλογος. ἀλλ' οἷα δὴ εἰς τὰ ἔργα σοφοῦ ἀνδρὸς (ἐνν. ὄντος) πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ἤ τινας ἄλλας πράξεις λέγονται...; Πολ. 600 Α ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς τέχνας ἢ ἄλλας τινὰς πράξεις ἀναφέρονται πολλαί τινες εὐφυεῖς ἐπινοήσεις αὐτοῦ ὡσὰν σοφοῦ ἀνδρὸς («σὰν σοφὸς ἄνθρωπος ποῦ ἦτο») ἐν τῇ πράξει, ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ;

εὔμνηστος 2, Δωρ. εὔμναστος: εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν ὁδοῦ Σοφ. Τρ. 105 ἐν ᾧ διὰ τὴν απομάκρυνσιν τοῦ ἀνδρὸς ὑποφέρει (μέγαν), φόβον ἀναμιμνήσκοντα αὐτὴν ἀδιαλείπτως τὸν ἄνδρα της.

εὔμορφος 2: εὐμόρφων κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί Αἰσχ. Ἀγ. 425 ἡ χάρις ὡραίων εἰκόνων (ἀγαλμάτων) εἶνε μισητὴ εἰς τὸν ἄνδρα (ἐπιθυμοῦντα τῆς ζώσης γυναικός). οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι κατέχουσιν 459 ἄλλοι δὲ (τῶν Ἑλλήνων) αὐτοῦ περὶ τὸ τεῖχος τοὺς ἐν τῇ Ἰλ. γῇ τάφους των κατέχουσι, καλλίμορφοι «ὥρᾳ διαπρέποντες» (ὄχι κεκαυμένοι καὶ μεταβεβλημένοι εἰς σποδόν). ὦ Φερσέφασσα, δὸς δέ γ' εὔμορφον κράτος Χο. 488 σχεδόν: δὸς νὰ παρουσιασθῇ μὲ δύναμιν ὑπερέχουσαν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι· «εὐπρεπὴς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν κάλλιον λέγειν, ἢ ὡραῖος· τὸ δὲ εὔμορφος κοινόν» Θωμ. Μάγιστρος. δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν εὔμορφόν τ' ἰδεῖν Σοφ. Ἀπ. 85· ἴδ. δυσώνυμος.

εὐνάζω: σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή Σοφ. Ο. Τ. 961 μικρὰ ἀφορμὴ κατακοιμίζει τὰ παλαιὰ (γεροντικὰ) σώματα. «Ὀλίγο νὰ γύρῃ ὁ γέρος, πέφτει κάτω» λέγει καὶ ἡ συνήθεια. οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων (= ὥστε ἀδάκρυτα εἶναι) βλεφάρων πόθον Τρ. 106 ὅτι ποτὲ δὲν καθησυχάζει τὸν πόθον τῶν ὀφθαλμῶν της, ὥστε νὰ μὴ δακρύουν. μολπῆς δ' οὐ λήθη (λήθει: λῆγεν Σουΐδας: λήγει Porson) μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνον (τὸ κλεινὸν Schneidewin: ἐπ' ἐκείνων Kaibel) βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ Ἀνθ. 7, 25 τὸ νόημα εἶνε φανερόν: ἡ βάρβιτος ἐκείνου οὐδὲ ἀποθανόντος ἐσίγησεν ἐν Ἅιδου. Ἀλλὰ τὸ εὔνασεν ὁ ποιητὴς μεταχειρίζεται ὡς μτβ.— σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ Σοφ. Τρ. 1242 «σύ με ἀνακράττεις ἀπὸ τοῦ καταπραϋνθέντος κακοῦ, μὴ πειθόμενος» Σχ. παρ' ἀηδόνιον πέτραν (ἐγὼ ἡ Κρέουσα) Φοίβῳ κρυπτόμενον λέχος εὐνάσθην Εὐρ. Ἴων. 1484 πλησίον τοῦ ὑπὸ τῶν ἀηδόνων συχναζομένου βράχου συνευρέθην ἐν τῷ κρυπτῷ μετὰ τοῦ Φοίβου· κυρ. σύστοιχος σύνταξις: ηὐνάσθην κρυπτὴν εὐνήν. ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι Σοφ. Τρ. 1005 σημ. ὅτι τὸ εὐνάσαι κεῖται ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ εὐνᾶσθαι (ὅπερ ἀντικατέστησεν ὁ Ellendt). Ὁ δὲ Σχ. ἀντὶ τοῦ δύσμορον γράφει ὕστατον ἐξ οὗ ὁρμώμενος ὁ Herm. ἔγρ. τὸν 1006ον στίχον ὧδε: ἐᾶθ' ὕστατον εὐνάσαι. Τέλος δὲ παρατηρεῖ ὁ Σχ., ὅτι τὸ εὐνάσαι σημ. «ἢ τὸ καθευδῆσαι ἢ τὸ ἀποθανεῖν». «Ἀφήσατέ με νὰ ἡσυχάσω» λέγει πιθανῶς ὁ Ἡρακλῆς.

εὐναῖος 3: λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων εὐναίᾳ δέδεται ψυχά Εὐρ. Ἱππ. 160 ἡ ψυχὴ (τῆς Φαίδρας) εἶνε δεδεμένη μὲ λύπην (εἶνε περίλυπος) ἕνεκα τῶν (ἀγγελθέντων) παθῶν, ἥτις (λύπη) ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην (= εὐναίᾳ) Δ. Βερν. Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον ἀλλά τιν' ἄταν ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν Ἀνδρ. 103 κυρ. ὁ Πάρις ἔφερεν εἰς τοὺς θαλάμους τὴν Ἑλένην σύνευνον ὄχι εἰς γάμον ἀλλ' εἰς ὄλεθρόν τινα διὰ τὴν ὑψηλὴν Ἴλιον.

εὐνάομαι: μηνῶν ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι (Bergk: εὐνόμαι) πόνῳ τρυχόμενος Σοφ. Αἴ. 601 ἴδ. πόα.

εὐνάτειρα θηλ. τοῦ εὐνάτωρ Αἰσχ. Πρ. 923· τὸ χωρίον: μήποτέ με.. λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν μήποτέ μ' ἴδοιτε ὁμόλεκτρον (= εὐνάτ. λεχέων κατὰ πλεον.) ὑπάρχουσαν τοῦ Διός.

εὐνή ἡ, κλίνη, κοίτη, στρωμνὴ (Γ 403), γαμήλιος εὐνή, συγκοίμησις (πλάγιασμα) κττ. ὅταν κενῆς εὐνῆς

νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος (ὄρνις) Σοφ. Ἀντ. 425 ὅταν βλέψῃ λέχος εὐνῆς κενῆς ὀρφανὸν νεοσσῶν: ὅταν (παρατηρήσῃ καὶ) ἴδῃ τὴν κοίτην τῆς φωλεᾶς ὀρφανὴν νεοσσῶν, ὥστε νὰ εἶνε κενὴ (ἡ φωλεά). κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ Ο. Κ. 525 ἴδ. ἐνδέω. — εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθοράν Ἀντ. 1224 ἀπολοφυρόμενον τὸν θάνατον τῆς μνηστῆς, ἥτις νῦν εἶνε κάτω (ἐν Ἅιδου). Ἄλλοι ἄλλως.—κἄμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 67 καὶ ἐμέ, ἥτις ἤμην διακεκριμένη (ξεχωριστὴ) νύμφη, ἔδωκε σύζυγον εἰς τὸν Ἡρακλέα. ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις Εὐρ. Ἀνδρ. 908 ὁ σύζυγός σου προτιμᾷ ἀντὶ σοῦ ἄλλην τινὰ γυναῖκα (κυρ. τὴν εὐνὴν ἄλλης τινὸς γυναικός). εὐναὶ λέκτρων Ἡρ. Μ. 798 κυρ. τὰ στρώματα τῆς συνουσίας: συνουσία, συγκοίμησις (πρβ. Τ 403). πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν Εὐρ. Μήδ. 1027 πρὶν ἑτοιμάσω τὰ τοῦ γάμου σας, πρὶν στολίσω τὴν νύμφην καὶ τὰς νυμφικὰς κλίνας καὶ πρὶν σηκώσω ὑψηλὰ τὰς λαμπάδας τοῦ ὑμεναίου σας. ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί Αἰσχ. Χο. 316 ὅπου ἀναπαύεσαι. Πρβ. Εὐρ. Ἀπ. 889. ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς Νυμφάων Ω 615 ὅπου λέγουσιν ὅτι εἶνε αἱ κοῖται τῶν θεῶν Νυμφῶν. ἐπὶ ταῖς εὐναῖς Θουκ. 6, 67 πλησίον τῶν ἐν τῷ στρατοπέδῳ σκηνῶν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τούς. . φύλακας... εὐθὺς διαφθείρουσιν ἔν τε ταῖς εὐναῖς ἔτι ἀναλαμβάνοντας τὰ ὅπλα καὶ λαθόντας τὴν ἀπόβασιν 4, 32 οἱ δὲ Ἀθηναῖοι εὐθὺς διαφθείρουσι τοὺς φύλακας, οἱ ἐν ταῖς εὐναῖς ἔτι ὄντες (πρβ. 3, 112) ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα καὶ οὐ προῃσθάνοντο τὴν Ἀθηναίων ἀπόβασιν (πρβ. 3, 112).

εὖνις -ιος καὶ **-ιδος**: εὔνιες ἀνδρείων ἀχέων Ἐμπεδ. Ἀπ. 147 ἐστερημένοι ἀνθρωπίνων θλίψεων. ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρός Αἰσχ. Χο. 246 ἐπίβλεψον τὰ ὀρφανὰ τοῦ ἀετοῦ πατρὸς τέκνα. μεμνῆσθαί τοι πάρα, ὡς πολλὰς Περσίδων μάταν ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους Αἰσχ. Πέρσ. 290 βεβαίως δύναταί τις (ὑπάρχει ἀφορμὴ) νὰ ἐνθυμῆται, ὅτι πολλὰς τῶν Περσίδων γυναικῶν μάτην («μηδὲν βλαψάσας» Σχ.) ἐποίησαν ὀρφανὰς τῶν παίδων καὶ ἀνάνδρους (τ. ἔ. ἐστέρησαν τῶν ἀνδρῶν). Κατ' Ἐτ. Μ. «εὖνις σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ εὖνις καὶ ἡ εὖνις· σημαίνει δὲ καὶ τὸν μεμονωμένον.. παρὰ τὸ εἷς·.. ὅτε δὲ σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, γίνεται παρὰ τὸ εὐνή, εὖνις»· παρὰ δὲ Σουΐδᾳ «εὖνις ἐστερημένη τῶν ἐπιτηδείων».

εὔνοια ἡ, Ἰων. εὐνοίη, ποι. εὐνοΐη, καλὴ διάθεσις, εὐμένεια φιλοφροσύνη, χάρις· κατ' εὔνοιαν φρενῶν Αἰσχ. Ἱκ. 951 εὐμενεῖ (προθύμῳ) φρενὶ καὶ βουλήσει. Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς (ἕνεκα, κυρ. κατόπιν, τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης) θάπτειν ἔδοξε Ἑπτ. 998. ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Χο. 857 ἀναλόγως δὲ τῆς συμπαθείας μου πῶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω ὅ τι αἰσθάνεται ἡ καρδία μου; τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει Ἱκ. 498 πρὸς τοὺς κατωτέρους πᾶς τις τρέφει συμπαθείας «συμπαθεῖ». πρὸς θεῶν, εἴτι σέβῃ ξένον, πέλασσον, εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν Σοφ. Φιλ. 1164 ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν, ἐὰν αἰσθάνησαι σεβασμόν τινα πρὸς τὸν μετὰ πάσης (δυνατῆς) εὐνοίας πλησιάσαντά σοι ξένον, πλησίασον. ὧν δέδωκα εὔνοιαν ἐξηγούμενος Αἰσχ. Πρ. 462 θέλων νὰ παραστήσω (ἐξηγήσω) τὴν ἐκ τῶν δώρων μου (ἣν δεικνύουσι τὰ δῶρά μου) εὔνοιαν (πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι Θουκ. 1, 22 ἀναλόγως τῆς πρὸς ἑκατέρους εὐνοίας ἢ τῆς μνήμης, ἣν ἤθελεν ἔχῃ τις. εὔνοιαν ἔχουσα 2, 11 = δι' εὔνοιαν εὐχομένη. διδάξαντες ὡς κατ' εὔνοιαν δὴ λέγειν, ὅτι κράτιστον εἴη ἀποδρᾶναι 4, 46 διδ. αὐτοὺς νὰ λέγωσιν ὡσὰν τάχα μὲ καλὸν σκοπόν, ὅτι τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ δραπετεύσωσι. πολλοῖς ὁ δαίμων οὐ κατ' εὔνοιαν φέρων μεγάλα δίδωσιν εὐτυχήματα Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 82 ὁ δαίμων φέρων δίδωσι («φέρει καὶ δίδει») πολλοῖς μεγάλα εὐτυχήματα οὐκ εὐνοίας ἕνεκα. Ἡ διόρθ. φρενῶν περιττή.— φασὶ δ' εὐνοίας διδόναι, καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχει τὰ λήμματα ταῦτα Δημ. 8, 25 λέγουσι δὲ ὅτι δίδουσι φιλοδωρήματα (ἑκούσια), καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔχουσι τὰ κέρδη ταῦτα.

εὐνομία ἡ, ἔννομος τάξις, δικαιοσύνη, καλὴ διοίκησις κττ. ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες ρ 487 ἐπιβλέποντες (οἱ θεοὶ) τῶν ἀνθρώπων τὴν ὕβριν καὶ τὴν εὐνομίαν. Ὅπου ἡ εὐνομία («εὐνεμεσία, καθ' ἣν εὖ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν» Σχ.) ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν ὕβριν. σέο φῶτες πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομίην ἄγομεν Ἀνθ. Παράρτ. Πλαν. 212 ἡμεῖς οἱ ἄνδρες πρὸς (ἐπ') ὀλίγον ἄγομεν ἡσυχίαν (εἰρήνην) ἀπὸ τῶν σῶν τοξευμάτων. οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ· διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑποληπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις νόμοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους, οἷς ἐμμένουσι Ἀριστοτ. Πολιτ. 4, 8 (1294 a 3) δὲν ὑπάρχει δὲ εὐνομία ἐκεῖ, ὅπου εἶνε τεθειμένοι καλοὶ νόμοι, ἀλλὰ δὲν πείθονται εἰς αὐτοὺς (οἱ πολῖται)· διὰ τοῦτο ἓν μὲν εἶδος εὐνομίας πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις, ὅταν οἱ πολῖται πείθωνται εἰς τοὺς κειμένους νόμους· ἕτερον δὲ εἶδος, ὅταν οἱ κείμενοι νόμοι, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ πολῖται ἐμμένουσι (πείθονται), εἶνε καλοί. ‖ Τήρησις τῶν (θρησκευτικῶν) νόμων, εὐσέβεια· θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ Σοφ. Αἴ. 712 ἐξεπλήρωσα τὰ πάνσεπτα νόμιμα τῶν θεῶν, τι-

μῶν αὐτοὺς διὰ μεγίστης εὐσεβείας· ἴδ. εὐμένεια.

εὔνοος, εὔνουν, Ἀττ. συνῃρ. εὔνους, εὔνουν· πληθ. εὖνοι, καὶ γεν. εὐνόων, κατὰ τὴν β' Ἀττ. κλίσιν· ἀλλ' εὕρηται καὶ ἑτεροκλίτως οἱ εὔνους ἐν ἐπιγρ. Ἀττ. τοῦ 300οῦ ἔτους π. Χ. ὁμοίως καὶ [Λυσ.] 8, 19 καὶ ἐν Ἀπ. Φιλήμ. 222. εὐνοϊκός, ὁ ἔχων καλὴν πρός τινα διάθεσιν, καλοθελητής, εὐμενής, συμπαθητικός, φιλικός· ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν Σοφ. Αἴ. 822 ἐνέπηξα δ' αὐτὸν (ἐν τῇ γῇ), ἀφ' οὗ καλῶς τὸν ἐσυγύρισα (τὸν ἐστερέωσα), ὥστε νὰ εἶνε εὐνοϊκώτατος (εἰρωνικῶς) εἰς ἐμὲ ὡς πρὸς τὸν ταχὺν θάνατόν μου.

εὔντα = ἐόντα, ὄντα.

εὔογκος 2 ὁ μέγαν ὄγκον ἔχων· ἀντίθ. τῷ εὐτελής· ‖ οὐκ ἔχων ὄγκον, μέτριον ὄγκον ἔχων· εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένη Ἀπ. Ἀδέσπ. Τρ. 546 = μέτριον ὄγκον ἔχειν γαστρός: μὴ ἐσθίειν πολλά. θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ λιτόν, ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης Πλουτ. 511 Β θαυμ. τὸν μικρὸν ὄγκον καὶ τὴν λιτότητα τῆς ἐκφράσεως, περιεχούσης κτλ.

εὐοδέω: ᾗ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ᾗ δ' ἂν ἐνστῇ τι, τηνικαῦτα τοῦτ' εἰς τὰ χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον ἤδη Δημ. 55, 10 ὅπου μὲν (τὸ ὕδωρ) εὑρίσκει καλὴν (ἐλευθέραν) τὴν ὁδόν, φέρεται πρὸς τὰ κάτω κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ· ὅπου δὲ εὑρεθῇ ἐν τῷ μεταξὺ ἐμπόδιόν τι, τότε πλέον τοῦτο (τὸ ὕδωρ) ἐξ ἀνάγκης σηκώνεται ὑψηλὰ (ξεχειλίζει) καὶ πίπτει μέσα εἰς τὰ χωράφια.

εὔοικος 2: ὅς—ἄν.. εὔοικος καὶ εὐσύμβολος ὢν τυγχάνῃ κέ. Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 5 ἴδ. εὐσύμβολος.

εὐόργητος 2 εὐμενῶς διακείμενος, «ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος» Ἡσύχ. πρᾶος· εὐόργητος γάρ ἐστι (Ἀπόλλων) καὶ πρᾶος Πλουτ. 413 C ὅπου τὸ εὐόργητος συνών. τῷ πρᾶος, ὡς καὶ εὐοργησία συνών. τῷ πραότης· ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνο παρεξηγήθη, παραδιωρθώθη εἶτα καὶ οὐ πρᾶος. εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας Θουκ. 1, 122 μετριοπαθῶς, σωφρόνως, «μὲ ψυχραιμίαν», προσενεχθεὶς πρὸς αὐτόν.

εὐορκέω: τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγὼ Εὐρ. Ὀρ. 1517 ὁρκίζομαι εἰς τὴν ζωήν μου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν ἐμπορῶ νὰ κάμω ψευδῆ ὅρκον. εὐορκέοντι μὲν εἴμεν πολλὰ καὶ ἀγαθά, ἐφιορκέοντι δὲ τἀναντία Ἐπιγρ. (ἴδ. ἐφορκέω). θεῶν πίστεις («ὅρκους ἐπὶ πίστει» Σχ.) ὀμόσαντες ἐκείνοις οὐκ ἂν εὐορκεῖν προδιδόντες αὐτούς Θουκ. 5, 30 ὁρκισθέντες εἰς τοὺς θεούς, ὅτι θὰ εἶνε πιστοὶ πρὸς ἐκείνους, δὲν ἤθελον τηρήσῃ τὸν ὅρκον αὐτῶν, ἂν προέδιδον αὐτούς.

εὔορκος 2 ὀρθῶς, ἀληθῶς ὁρκιζόμενος, τοῦ ὅρκου τηρητικός, εὐσυνείδητος, τὸν ὅρκον φυλάττων· ὅσῳ ἂν ἀκριβέστερον τὰ πεπραγμένα μάθητε, τοσούτῳ δικαιοτέραν καὶ εὐορκοτέραν ψῆφον θήσεσθε περὶ αὐτῶν Δημ. 29, 4 τόσον δικαιοτέραν καὶ συμφωνοτέραν πρὸς τὴν συνείδησιν ὑμῶν θὰ δώσητε τὴν περὶ αὐτῶν ψῆφόν σας. εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεῖναι, ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις Θουκ. 5, 18 ἐπιτρέπεται εἰς ἀμφοτέρους, χωρὶς νὰ παραβῶσι τὸν ὅρκον των, νὰ κάμωσι μεταβολὰς καθ' ὃν τρόπον φαίνεται καλὸν εἰς ἀμφοτέρους. τάδ' εὐόρκως ἔχει Αἰσχ. Χο. 977 ταῦτα ἔχουσι συμφώνως πρὸς τὸν ὅρκον τ. ἔ. πιστῶς ἐξεπληρώθησαν.

εὐόρκωμα τό: Αἰσχ. Χο. 900. Ἀλλ' ἡ ἀνελλήνιστος λέξις εὐορκώματα (μόνον ἐκ τοῦ εὐορκόω θὰ ἠδύνατο νὰ παραχθῇ· ἀλλὰ τὸ εὐορκόω τοῦτο πόθεν καὶ πῶς θὰ παρήγετο; Ἐκ τοῦ εὔορκος μόνον εὐορκέω ὑπάρχει) εἶνε ὡς εἰκὸς ἐφθαρμένη. Ἴσως γρ. ποῦ (ἢ πᾷ) πυθόχρηστα πιστὰ δ' οὖν ὁρκώματα; (ἐνν. ποῦ;) τ. ἔ. ποῦ ἐστι τὰ πυθόχρηστα καὶ πάντως πιστὰ πρὸς ἀλλήλους ὁρκωμόσια; Ἐξ ὧν φαίνεται, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων πρὸς τοῖς ἄλλοις διέταξεν αὐτοὺς νὰ συνδεθῶσι πρὸς ἀλλήλους δι' ἀμοιβαίων ὅρκων. Ἔγιναν ἀδελφοποιητοί.

εὐόφθαλμος 2 ὡραίους ἔχων ὀφθαλμούς, ὁ τοῖς ἀλλοτρίοις ὀφθαλμοῖς ἡδὺς καὶ εὐάρεστος, ὡς ὁ Εὐστάθ. «εὐῶπες οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὦπας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς τοιοῦτοι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων» (Ἀθήν. 545 Ε). Μτφ. περὶ δὲ τοῦ τοῖς εὑρίσκουσί τι τῇ πόλει συμφέρον ὡς δεῖ γίνεσθαί τινα τιμήν, οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον Ἀριστοτ. Πολ. 2, 8 (1268 ᵇ 24) περὶ δὲ τοῦ ὅτι πρέπει ν' ἀποδίδηταί τις τιμὴ εἰς τοὺς ἐξευρίσκοντάς τι συμφέρον εἰς τὴν πόλιν, περὶ τούτου δὲν εἶνε ἀσφαλὲς (ἀκίνδυνον) τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐπρόσωπον (εὐλογοφανὲς) κατὰ τὸ ἀκοῦσαι μόνον: ἀκουόμενον μόνον φαίνεται καλόν.

εὐοχθέω (εὔοχθος) «ἐπὶ καλοῖς κοπιάω» (Εὐστάθ.), ἔχω ἀφθονίαν ἀγαθῶν· εὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους αὐγάσεαι Ἡσ. Ἔργ. 477 πλήρη ἔχων τὴν ἀποθήκην ἀγαθῶν (ἄλλοι: οὐ κεκοπιακώς, κατὰ τὸ κάματον εὐκάματον) θὰ φθάσῃς εἰς τὸ πολιὸν (ὁ Sittl παραβάλλει τό: αἱ χῶραι «λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη» Εὐαγγ. Ἰωάνν. 4, 35) ἔαρ οὐδὲ θ' ἀποβλέψῃς πρὸς ἄλλους. Πρβ. «εὐοχθεῖν: εὖ ἔχειν, εὐθυμεῖν, πλήρη εἶναι, εὐτροφεῖν· ὀχὴ γὰρ ἡ τροφή» Ἡσύχ. Ἀλλ' ἴδε τὸ ἑξῆς.

εὔοχθος 2: εὐόχθου βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν Εὐρ. Ἴων 1169 δαψιλοῦς τροφῆς ἐπλήρουν τὴν ψυχήν. αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες Βακχυλίδ. Ἀπ. 22 (33) Blass οἱ δίκαιοι τὸ ἦθος ἄνδρες ἔρχονται ἀπρόσκλητοι (Πλ. Συμπ. 174 Β) εἰς τὰ πλουσιοπάροχα συμπόσια τῶν

ἀγαθῶν. Πρβ. καὶ τὴν παρ. αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.—«εὐόχοον (γρ. εὔοχθον) πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται» Φώτιος τ. ἔ. ἀπὸ τοῦ σωροῦ τῶν χωμάτων, ὅθεν καὶ ὄχθη, ὄχθος, ἐξ οὗ καὶ τὸ εὔοχθος κυρ. σεσωρευμένος, καὶ μτφ. ἄφθονος.

εὐπαίδευτος: σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπου λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 411 ἴδ. ἀποτρέπω.

εὔπαις 2 καλοὺς ἔχων παῖδας· εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος Εὐρ. Ἰ. Τ. 1234 = καλλίπαις ἡ Λητοῦς γονή. Τὸ χωρίον εἶνε τὸ ἑξῆς: εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος, ὅν ποτε Δηλιάσιν κάρτ' ἀφόροις γυάλοις τεκοῦσα, χρυσοκόμαν ἐν κιθάρᾳ σοφόν, ἅ τ' ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται, φέρει νιν ἀπὸ δειράδος εἰναλίας, λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ', ἀστάκτων ἁ μάτηρ ὑδάτων, τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ Παρνάσιον κορυφάν καλλίπαις ἡ Λ. γονή, ἥν ποτ' ἐν κάρτ' ἀφόροις ταῖς Δηλιάσιν ἀρούραις (= γυάλοις) τεκοῦσα (αὕτη, ἡ Λητώ, τὸν) χρυσοκόμην τὸν ἐν τῇ κιθάρᾳ σοφὸν (Ἀπόλλωνα), (Ἄρτεμίν) τε ἡ ἐπὶ τῇ τῶν τόξων εὐστοχίᾳ χαίρει, φέρει νιν (τ. ἔ. Φοῖβον καὶ Ἄρτεμιν), ἀπὸ τῆς ἐναλίας δειράδος (θαλασσίου ξηροβράχου, τῆς Δήλου), λιποῦσα τὰ κλεινὰ λοχεῖα (τῆς κλεινῆς λοχείας αὐτῆς τὸν τόπον) εἰς τὴν βακχεύουσαν τῷ Διονύσῳ Παρν. κορυφήν, ἡ μήτηρ ἐστὶν ἀστάκτων ὑδάτων κτλ. Δ. Βερναρδ. ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν Ἀρφ. Πλοῦτ. 639 «ἀναμνήσω τὸν Ἀσκληπιὸν μέγα φῶς ὄντα τοῖς ἀνθρώποις· πολλοὶ γὰρ παῖδες τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ποδαλείριος, Μαχάων, Ἰασώ, Πανάκεια, Ὑγίεια» Σχ.

εὐπάλαμνος ποι. 2 (παλάμη) = τῷ ἑπομ.

εὐπάλαμος 2 ἐπιτηδείαν ἔχων χεῖρα, εὐμήχανος, ἐπινοητικός· ἀμηχανῶ φροντίδος στερηθεὶς εὐπάλαμον (Porson: εὐπάλαμνον) μέριμναν (εὐπαλάμων μεριμνᾶν Enger), ὅπη τράπωμαι Αἰσχ. Ἀγ. 1532 στερηθεὶς τὴν ἐπινοητικὴν μέριμναν τῆς σκέψεως (τῆς διανοίας) μου, ἀπορῶ ποῦ νὰ τραπῶ.

εὐπάξ -ᾶγος Δωρ. = εὐπήξ -ῆγος = εὐπαγής· αὔραν Ἑλένας εὐπᾶγι κύκλῳ πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος ᾄσσων Εὐρ. Ὀρ. 1429· ἴδ. αἴσσω.

εὐπάρῠφος 2 ὡραίαν ἔχων πορφυρᾶν παρυφήν. Μτφ. λόγοι εὐπάρυφοι Ἀθήν. 453 Α πομπώδεις. πρὸς νεοπλούτους, εὐπάρυφα καὶ σοβαρὰ διηγήματα περαίνοντας Πλουτ. 547 Ε οἵτινες κομπωδῶς διεξέρχονται διηγήματα, ἁρμόδια εἰς ἄνδρας εὐπαρύφους (ἴδ. ἀνωτ.) καὶ σοβαρούς.

εὐπατρίδης ὁ, Δωρ. -ίδας, ὁ ἐξ εὐγενοῦς πατρός, εὐγενῶν προγόνων, εὐγενὴς βλαστός, διάδοχος τοῦ θρόνου.—εὐπατρίδαν Ὀρέσταν Σοφ. Ἠλ. 162 (ἴδ. βῆμα). εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀρίστων (ἀριστέων Dobree) Εὐρ. Ἄλκ. 920 ὅτι δηλ. (ὁ Ἄδμητος καὶ ἡ Ἄλκηστις) ἦσαν εὐπατρίδαι καὶ ἀπὸ γονέων ὄντων ἀμφοτέρων ἀρίστων. πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγαί Σοφ. Ἠλ. 858 πάντες οἱ ἑρμηνευταὶ γράφ. εὐπατρίδων παρὰ τὸ εὔπατρις, κακῶς, ὡς ἐγὼ νομίζω· διότι πρόκειται περὶ ἐλπίδων προερχομένων ἐξ ἀδελφῶν κοινοτόκων καὶ διασῳζόντων τὴν πατρικὴν εὐγένειαν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ κοινοτ. καὶ εὐπατριδᾶν δὲν εἶνε ἐπιθετ. ὁρισμὸς τοῦ ἐλπίδων, ἀλλὰ γενικὴ τῆς ἀρχῆς ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἐλπίδων, τ. ἔ. βοήθειαι ἐξ ἐλπίδων κοινοτόκων καὶ εὐπατριδῶν δηλ. ἐξ ἐλπίδων στηριζομένων εἰς ἀδελφοὺς κοινοτόκους καὶ εὐπατρίδας. Τὸ εὐπατριδᾶν λοιπὸν ἐνταῦθα ἐπέχει τόπον οὐσιαστικοῦ.

εὔπατρις -ιδος ἡ: θηλ. τοῦ εὐπατρίδης, ἡ ἐξ ἀγαθοῦ (εὐγενοῦς) πατρός. Παρὰ Σοφ. Ἠλ. 1082: τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι; τίς ἠδύνατο νὰ γεννηθῇ τόσον εὐσεβὴς πρὸς τὸν πατέρα (πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρός); Ἄλλοι: τίς ἄλλη τόσον εὐγενὴς δύναται νὰ γεννηθῇ;

εὐπειθής 2: θάρσος εὐπειθές Αἰσχ. Ἀγ. 972 = εὔπιστον· ἴδ. θάρσος. ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ (εὐπιθῆ Blomf.) σέβεις; 286 κυρ. τιμᾷς τὰ φάσματα τῶν ὀνείρων, ὥστε νὰ τὰ πιστεύῃς; οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ (ὀρθοτ. γρ. εὐπιθῆ) βροτοῖς Χο. 257 ἐὰν δὲ πάλιν ἀφήσῃς νὰ χαθοῦν τὰ τέκνα τοῦ ἀετοῦ, οὔτε ἤθελες ἔχῃ (ἀγγέλους), διὰ νὰ πέμπῃς σημεῖα πειστικὰ εἰς τοὺς θνητούς, οὔτε— κτλ. τῶν ἠθάδων φίλων νέοι μολόντες εὐπειθέστεροι Εὐρ. Ἀνδ. 819 «μᾶλλον πεῖσαι δυνάμενοι» Σχ.

εὔπειστος 2 εὐκόλως πειθόμενος, πιθανός· καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπειστα (εὔπιστα) λέγει Σοφ. Αἴ. 150 κυρ. ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λέγει περὶ σοῦ ὁ Ὀδυσσεύς, εἶνε τοιαῦτα, ὥστε εὐκόλως πείθονται οἱ ἀκούοντες· τὸ δὲ εὔπιστα σημ. εὐκόλως πιστευόμενα· πρβ. ἄπειστος. Τὸ εὔπειστα ὑποδεικνύεται οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ προηγ. πείθει, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐφεξῆς (156).

εὐπέμπελος (πέμπω) ποι. 2 εὐκόλως ἀποπεμπόμενος Αἰσχ. Εὐμ. 479· τὸ χωρίον: αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον ἔχουσι τοιαύτην τιμήν, ὥστε νὰ μὴ ἀποπέμπωνται εὐκόλως. Ὁ Σχ. ἐξηγεῖ τὸ εὐπέμπ. «εὐπαραίτητον, εὐχερῆ».

εὐπῆγι παρὰ τὸ εὐπήξ ἐκ διορθ. Ἑρμάννου ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1430 ἴδ. εὐπάξ.

εὐπιθής 2 (ἴδ. εὐπειθής) ἐνεργ. σημ. = εὐκόλως πείθων Αἰσχ. Ἱκ. 631· τὸ χωρίον: δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν ὁ δῆμ. τῶν Πελασγῶν ἤκουσε τὰς ῥητορικὰς καὶ πειστικὰς στροφὰς (τοῦ λόγου τοῦ βασιλέως)· καὶ Ἀγ. 286 ἴδ. εὐπειθής.

εὔπιστος 2: περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει Σοφ. Αἴ. 151 ἴδ. εὔπειστος.

εὔπλαστος 2 (πλάσσω): εὐφυοῦς ἡ ποιητική ἐστιν ἢ μανικοῦ· τούτων γὰρ οἱ μὲν εὔπλαστοι οἱ δὲ ἐκστατικοί εἰσιν Ἀριστοτ. Ποι. κεφ. 17 (1455 a 32) ἡ ποίησις εἶνε ἔργον εὐφ (τ. ἔ. ἀνθρ. προικισμένου μὲ ἔξοχον διάνοιαν) ἢ μανικοῦ (ἐνθουσιαστικοῦ)· διότι ἐκ τούτων οἱ μὲν (εὐφυεῖς) εὐκόλως μετατίθενται (νοερῶς) εἰς οἱανδήποτε θέσιν, οἱ δὲ μανικοὶ (φύσει) μετατίθενται εἰς ἔκστασιν.

εὔπομπος 2: σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ Αἰσχ. Εὐμ. 93 τὸ ἐκνόμων ὡς ἐφθαρμένον διορθοῦσι πολλαχῶς, ἐν οὐ δέοντι: «τὸ τῶν ἱκετῶν σέβισμα καὶ δέημα οὐ μόνον τιμᾷ ὁ Ζεύς, ἀλλὰ καὶ σέβει, ὁρῶν αὐτὸ ὁρμώμενον προσηκούσῃ τύχῃ» Σχ. Ἀκριβέστερον ὧδε: ὁ Ζεὺς ξένιος σέβει βεβαίως τὸ πρὸς τοὺς ἐκτὸς τοῦ νόμου (ὡς ὁ Ὀρέστης) ὀφειλόμενον σέβας ἐκεῖνον, ὅστις παρουσιάζεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τύχης καλῶς ὁδηγούσης αὐτόν. Ἴσως παραφράζων τις σαφέστερον θὰ εἴπῃ ὧδε: σέβει δῆτα Ζεύς, ὡς προσήκει, τοὺς ἔξω νόμων ὄντας, ὃς ἂν εἰς ἀνθρώπους ἀφικνῆται ἀγαθῇ τύχῃ (ὑπὸ σοῦ) προπεμπόμενος. Συνήθως τὸ ὁρμώμενον ἐκλαμβάνουσιν ὡς οὐδέτερον.

εὐπορέω: χρυσὸν καὶ ἄργυρον πλεῖστον κέκτηνται, ὅθεν ὅ τε πόλεμος καὶ τἆλλα εὐπορεῖ Θουκ. 6, 34 «καὶ ἐν πολέμῳ δύναμιν ἔχει μεγίστην καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις τὰ χρήματα» Σχ. τὸ εὐπορεῖ κυρ. σημ. εὑρίσκει ἀφθόνους πόρους (μέσα). προσβαλοῦσα ἡ πᾶσα παρασκευὴ πρός τε ἄκραν Ἰαπυγίαν καὶ πρὸς Τάραντα καὶ ὡς ἕκαστοι ηὐπόρησαν (ἐνν. προσβαλεῖν), παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν Θουκ. 6, 44 καὶ προσορμισθεὶς ὁλόκληρος ὁ στόλος (τ. ἔ. ἡ στρατιὰ μετὰ τῶν ὁλκάδων καὶ πλοίων) εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἰαπυγίας καὶ εἰς τὸν Τάραντα (καὶ ἀλλαχοῦ), ὅπως ἕκαστοι (τ. ἔ. ἕκασται νῆες) ηὐκολύνθησαν νὰ προσορμισθῶσι, παρέπλεον παρὰ τὴν Ἰταλίαν. εὐπορῶ ὅ τι λέγω Πλ. Ἴων. 532 C ἠξεύρω καλὰ τί νὰ λέγω. εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὧδε σκόπει Γοργ. 478 A ἐὰν δὲν εὐκολύνεσαι ν' ἀπαντήσῃς οὕτως (ὅπως σε ἐρωτῶ), κύτταξε (σκέψου) ν' ἀπαντήσῃς κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον (ἐρωτώμενος). μὴ ἐμοὶ νείμητε τὸ ἄπορον τοῦτο, ἐν ᾧ μηδ' ἂν αὐτοὶ εὐποροῖτε Ἀντιφ. 5, 66 μὴ ἀναθέσητε εἰς ἐμὲ τὸ δυσεξήγητον τοῦτο ἔργον, τὸ ὁποῖον οὐδ' ὑμεῖς εὐκόλως ἠθέλατε ἐξηγήσῃ. τῶν ἀπόντων εὐπορῆσαι πρὸς ἃ δεῖ Δημ. 3, 19 νὰ εὕρῃ πόρους δι' ὅσα εἶνε ἀνάγκη ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶνε μακράν. Ὀξύμωρον. — ὅσα δὲ περὶ αὐτῶν τούτων ἀπορήσειεν ἄν τις, ἐπανέλθωμεν πάλιν· τάχα γὰρ ἂν ἐξ αὐτῶν εὐπορήσαιμέν τι πρὸς τὰς ὕστερον ἀπορίας Ἀριστοτ. 993 a 26 εἰς τὰς ἀπορίας, ὅσας περὶ αὐτῶν ἤθελεν ἀπορήσῃ τις, ἂς ἐπανέλθωμεν πάλιν· διότι ἴσως ἐκ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν ἠθέλομεν εὕρῃ τι χρήσιμον πρὸς τὰς ὕστ. ἀπορίας.

εὐπορία ἡ: καὶ κρατυνάμενοι αὐτὴν (Αὔτανδρον) ναυσὶ (καὶ γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν ξύλων ὑπαρχόντων καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης) καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ Θουκ. 4, 52 οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τῶν κρατ. αὐτὴν ναῦς τε γάρ κέ. Οὕτω δὲ καὶ ἡ σύνταξις ἐπανορθοῦται καὶ τὸ νόημα ἀποβαίνει σαφέστερον: κρατυνάμενοι τὴν Αὔτ. ναυσὶ (καὶ γὰρ εὔπορον ἦν ποιεῖσθαι ναῦς αὐτόθεν, ξύλων ὑπαρχόντων ἀφθόνων ἐν τῇ ἐγγὺς Ἴδῃ) καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ. τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα Θουκ. 3, 45 ἴδ. ὑποτίθημι.—εὐπορίαν τῇ βδελυρίᾳ τῇ ἑαυτοῦ τοὺς ἡμετέρους συμμάχους ποιούμενος Αἰσχίν. 1, 107 μεταχειριζόμενος ὡς ὄργανα τῆς ἑαυτοῦ βδελ. τοὺς ὑμ. συμμ. ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν βίαιος διδάσκαλος Θουκ. 3, 82 ὁ πόλ. ὑφαιρέσας τὴν ἀναπαυτικότητα (τὴν ἄνετον εὐμάρειαν) τοῦ καθημερινοῦ βίου γίνεται διδάσκαλος βιαιοπραγίας (βίαια διδάσκει). Εἰς τὸ τοῦ καθ' ἡμέραν ὁ Κρύγερος ἀναπληροῖ βίου. Μᾶλλον ὧδε: τοῦ ⟨βίου τοῦ⟩ καθ' ἡμέραν.—ἔστι δὲ τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προὔργου τὸ διαπορῆσαι καλῶς· ἡ γὰρ ὕστερον εὐπορία λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμμένων ἐστὶ Ἀριστοτ. Μετὰ τὰ φυσ. 2, 1 (995 a 27) δι' ὅσους θέλουν νὰ προχωρήσουν εὐκόλως (νὰ εὐκολυνθοῦν εἰς τὸν δρόμον), χρήσιμον εἶνε νὰ ἐξετάσωσι καλῶς (ὀρθῶς) τὰς ἀπορίας των· διότι ἡ ἐφεξῆς εὐπορία (διευκόλυνσις) εἶνε ἡ λύσις τῶν προηγουμένων ἀποριῶν. ὥστε .. αἰθέρι εὐπορίην διόδοισι τετμῆσθαι Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 100 εἰς δὲ τὸν ἀέρα νὰ ὑπάρχῃ (κυρ. νὰ εἶνε τετμημένη) ἐλευθέρα διάβασις διὰ τῶν διόδων (τῶν ἀνοιγμάτων).

εὔπορος 2 (πόρος, περῶ), 1) παθ. εὐκόλως περώμενος, διαβαινόμενος, εὐδιάβατος· ἄτης ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκα Αἰσχ. Ἱκ. 479 ἔχω εἰσέλθῃ (εἰσπλεύσῃ) εἰς τὸ οὐδόλως εὐδιάβατον ἀχανὲς τοῦτο πέλαγος τῶν κακῶν (τῶν συμφορῶν). 2) ἐνεργ. εὐκόλως περῶν, βαδίζων, εὑρίσκων πόρον· ἐς τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι Ἀρφ. Σφ. 1112 ὡς πρὸς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἴμεθα ἐπινοητικώτατοι. ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον Ἔρωτα Εὐρ. Ἀπ. 430 διδάσκαλον τῆς τόλμης καὶ τῆς θρασύτητος ἔχω τὸν Ἔρωτα, ὅστις ἐν ταῖς ἀμηχανίαις εὑρίσκει πολλὰς διεξόδους. πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην Θουκ. 2, 64 = τοῖς πᾶσιν εὐπορώτατα παρεσκευασμένην. Ἐπίρρ. οὐκ οὖν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐπόρως οὕτως ἐνεγκεῖν Σοφ. Φιλ. 872 κυρ. οἱ Ἀτρεῖδαι δὲν ἐβάσταξαν τόσον εὔκολα νὰ τὸ ὑποφέρωσι. Ὁ Brunck διώρθ. εὐφόρως, ὁ δὲ Mein. εὐπετῶς.

εὐπρᾱγέω: πόλις εὐπραγοῦσα Θουκ. 2, 60 ἀντίθ. τῷ σφαλλομένῃ· ἴδ. ὀρθῶ. οὐκ εὐπραγούσης τῆς ἀγορᾶς Πολυδ. 1, 53 = οὐκ οὐσῶν τροφῶν, κακοπραγίας οὔσης περὶ τὴν ἀγοράν.

εὐπρᾱγία ἡ: περὶ αὐλημάτων εὐπραγίαν οἱ αὐληταὶ εὐτυχέστατοι Πλ. Εὐθύδ. 279 Ε προκειμένου περὶ ἐπιτυχίας ἐν τοῖς αὐλήμασιν οἱ αὐληταὶ ἐπιτυγχάνουσι περισσότερον παντὸς ἄλλου. Τὴν διαφορὰν τῆς εὐπραγίας καὶ εὐτυχίας ἴδε π. Ξεν. Ἀπ. 3, 9. Ὁ τύπος οὗτος συνήθης τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις, τὸ δ' εὐπραξία, Ἰων. -ίη, εἶνε ὁ τῷ Ἡροδ. καὶ τοῖς Τραγ. εὔχρηστος τύπος.

εὔπραξις Π Γ. ἀντὶ τοῦ εὖ πρᾶξις ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 267: πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, ὡς θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος. Ὅπου ἤδη ὁ Lobeck ἔγρ. εὖ πρᾶξις ἀντὶ τοῦ κακῶς ἐσχημ. εὔπραξις, ἄλλοι δ' ἀντὶ τοῦ ὡς ἔγρ. ὧν. Κατὰ ταῦτα τὸ νόημα: ὁπωσδήποτε (= δ' οὖν) εἴθε τὰ ἐπακόλουθα νὰ ἔχωσι καλῶς (ἰδὼν δὲ πλησιάζουσαν τὴν Κλυτ. προσθέτει μεταβάλλων ἅμα τὸ πρῶτον νόημα:), δηλ. ἡ ἐκτέλεσις ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θέλει αὐτὴ ἐδῶ ἡ πλησιέστατα ἡμῶν ἡ μόνη φρουρὸς φύλαξ τῆς Ἀπίας γῆς (τοῦ Ἄργους). Συνήθως ἑρμηνεύουσιν: ὡς ἐπιθυμοῦμεν ἡμεῖς ἐδῶ οἱ μόνοι ἀπολειφθέντες φύλακες τῆς Ἀπ. γῆς, δηλ. ἡμεῖς οἱ γέροντες.

εὐπρεπής 2: τὸ δ' «ἐκ τῆς ἑαυτῶν» εὐπρεπὲς εἶναι ἀποκρίνασθαι «ἀπιόντας καὶ ἀπολαβεῖν ἃ ἀπαιτοῦσιν» Θουκ. 4, 99 ἁρμόζει δὲ νὰ ἀποκριθῶσι τὸ «ὅταν ἀναχωρῶσιν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν χώρας, τότε πρέπει καὶ νὰ λάβωσιν ὀπίσω ὅσα ἀπαιτοῦσι». παρασκευή τε αὕτη πρώτη ἐκπλεύσασα... εὐπρεπεστάτη .. ἐγένετο 6, 31 ἴδ. οὗτος. ἔμενέ τε τοὐμὸν εὐπρεπὲς ποιούμενος Εὐρ. Βάκ. 440 καὶ ἐπερίμενε νὰ τελειώσω ἐγώ, θεωρῶν τὸν τρόπον τοῦτον εὐπρεπῆ (ὡς ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς εὐπρεπείας). τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης παρέσχοντο Θουκ. 1, 39 προέτειναν τὴν εὔσχημον ταύτην δίκην. εὐπρεπεστάτη τελευτή Θουκ. 2, 44 ἐπιφανεστάτη (ἐνδοξοτάτη) τελευτή. μέλλησις προμηθὴς δειλία εὐπρεπής 3, 82 ἡ προνοητικὴ ἀναβολὴ (ἐνομίσθη ὡς) δειλία εὐπρόσωπος (εὔσχημος). ἀνάγκῃ μὲν ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, βουλήσει δὲ κατὰ ἔχθος τὸ Κορινθίων οὐχ ἧσσον εἵποντο 7, 57 «ἔλεγον, φησίν, ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖν, ἵν' εὐπρεπὴς ἀπολογισμὸς αὐτοῖς ᾖ· οὐχ ἧσσον δὲ βουλόμενοι ἤπερ ἐξ ἀνάγκης εἵποντο διὰ τὴν Κορινθίων ἔχθραν» Σχ.

εὐπροσήγορος 2 φιλικὰ συνομιλῶν, συναναστρεφόμενος, φιλόφρων, «γλυκομίλητος»· οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1284 αἱ συμφοραί, ἃς ἔχω, εἶνε τοιαῦται, ὥστε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐμποροῦν νὰ μὲ γλυκομιλοῦν (δηλ. οὐδόλως ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς νά μοι ἀποτείνουν τὸν λόγον).

εὐπρόσοιστος 2 (προσφέρομαι): κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις Εὐρ. Μήδ. 279 δὲν ὑπάρχει τόπος, εἰς ὃν εὐκόλως νὰ ἐμπορῶ νὰ καταφύγω μὲ τὴν συμφοράν μου (κυρ. νὰ ἀποβιβάσω τὴν συμφοράν μου). Αἱ διορθ. περιτταί· πρβ. δυσπρόσοιστον (ὃ ἴδε) στόμα Σοφ. Ο. Κ. 1277.

εὐπρόσωπος 2: τύχα δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις Αἰσχ. Χο. 967 ἡ τύχη ἐστὶν «ἐν ἀγαθῇ καταστάσει πρὸς τὸ ἰδεῖν τὰ νῦν γεγονότα καὶ ἑτέρων λεγόντων ἀκοῦσαι» Σχ. Ἐκ πασῶν τῶν διορθώσεων ἡ πλέον εὐπρόσωπος εἶνε ἡ τοῦ Boissonade: τύχα δ' εὐπροσώπῳ κεῖται, ἀλλ' ἐμποδίζουσι τὰ ἐφεξῆς. Ἐγὼ γράφω ὧδε: τύχα δ' εὐπροσωποκοίτα τὸ πᾶν ἰδεῖν, ἀκοῦσαι θρεομένοις κέ. ἐκ τῆς εὐνοίας (κυρ. ἐκ τοῦ εὐνοϊκῶς ἐστραμμένου πρὸς ἡμᾶς προσώπου) τῆς τύχης ἐξαρτᾶται νὰ ἴδῃ τις τὰ πάντα (τ. ἔ. ὅταν ἡ τύχη εὐνοῇ, δύναταί τις τὰ πάντα νὰ ἴδῃ: δύνανται νὰ γίνωσι καὶ τὰ πλέον ἀνέλπιστα· ἐκ τῆς γενικῆς ταύτης ἐννοίας ἔρχεται εἰς τὴν εἰδικήν, τὴν ἐνδιαφέρουσαν, τὴν ἑξῆς:) δηλ. νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τοὺς λέγοντας (ἡ πρὸς δοτ. σύνταξις τοῦ ἀκούειν γνωστὴ ὡς Π. 515. Σοφ. Ἠλ. 226): «οἱ παράνομοι κάτοικοι τῶν οἴκων (μέτοικοι δόμων) θα ἐκπέσωσι πάλιν». — δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως χωροῦντ' ἄνευ σοῦ Σοφ. Αἴ. 1009 ἤθελε μὲ δεχθῇ μὲ φαιδρὸν πρόσωπον καὶ ἱλαρὸν ἴσως ἐρχόμενον ἄνευ σοῦ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου Εὐρ. Φοίν. 1346 μὲ ὄχι φαιδρὰ προοίμια ἀρχίζεις τὸν λόγον σου (ὑπαινισσόμενος τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον τοῦ ἀγγέλου). ὑπεκρίναντο οὕτω εὐπρόσωπα Ἡρ. 7, 168 ἀπεκρίθησαν οὕτως εὔσχημον ἀπόκρισιν.

εὐπρυμνής 2 (πρύμνα, πρυμνός), Αἰσχύλειος (Ἱκ. 1000) λέξις, ἴσ. ἐφθαρμένη ἐν τῷ χωρίῳ: τοιῶνδε τυγχάνοντας εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν σέβεσθαι (-σθε) τιμιωτέραν ἐμοῦ· τὸ νόημα ὑποδεικνύουσι τὰ συμφραζόμενα τοιοῦτον: ἐπειδὴ τυγχάνω τοιούτων τιμῶν (παρὰ τῶν Ἀργείων), πρέπει νὰ ἔχητε ἐκ βάθους ψυχῆς εὐγνωμοσύνην πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς τιμᾶτε περισσότερον ἀπὸ ἐμέ. Ἀλλὰ τὸ τυγχάνοντας καὶ μάλιστα τὸ εὐπρυμνῆ διορθοῦνται πολλαχῶς, οἷον τοιῶνδέ μου τυχόντος: τοιῶνδέ μ' ἀξιοῦντας: ἐν πρύμνῃ φρενὸς (in intimo animo): εὐπρεμνῆ: εὔπρεμνον. Ἴσως γρ. τοιῶν δετυγχάνοντά σ' εὐπρεμνῆ κτλ. ἐπειδὴ τοιούτων τυγχάνεις τιμῶν (ἐν τῷ προσώπῳ μου παρὰ τῶν Ἀργείων), νὰ σέβεσαι αὐτοὺς μὲ εὐγνωμοσύνην (προερχομένην) ἐκ τῶν βαθυτάτων τῆς ψυχῆς σου καὶ νὰ τιμᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ.

εὑρεσιεπής 2, ὀρθότ. εὑρησιεπής (εὑρίσκω ἔπος) εὑρετὴς (κοινῶν) ἐπῶν, ἐπινοῶν λέξεις καὶ ᾠδὰς ἢ ποιήματα· εἴην εὑρησιεπὴς Πίνδ. Ὀ. 9, 80 ἴδ. ἀνηγέομαι.

εὑρεσίλογος 2 εὑρίσκων (ἐπινοῶν) λόγους, ἐπιτήδειος εὑρίσκειν λόγους· τοὺς δὲ δώδεκα ἄθλους ἐνδέχεται μὲν ἀναγαγεῖν οὐκ ἀλλοτρίως ἐπὶ τὸν θεόν, ὡς καὶ Κλεάνθης ἐποίησεν· οὐ δεῖν δὲ δοκεῖν πανταχοῦ (πάντων) εὑρεσίλογον πρεσβεύειν Κορνούτου Ἐπιδρομ. κεφ. 31 τὴν τελευταίαν φράσιν μεταγραπτέον ὧδε: οὐ δεῖ δὲ διώκειν πανταχοῦ (ἢ ἐπὶ πάντων) εὑρεσίλογον πρεσβύτην τ. ἔ. δὲν πρέπει ν' ἀκολουθῇ τις εἰς ὅλα τὸν εὑρεσίλογον πρεσβύτην (δηλ. τὸν Κλεάνθην).

εὕρημα τό: εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε, κοινῇ μετασχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ Εὐρ. Ἠλ. 606 εὕρημα ἀποβαίνει (καταντᾷ) τὸ ἑξῆς, νὰ συμμερισθῇ τις (τ. ἔ. νὰ εὑρεθῇ τις, ὅστις νὰ συμμερισθῇ) καὶ τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς δυστυχίας. ἐκείνοις δὲ δυστυχοῦσιν..εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι Θουκ. 5, 46 δι' ἐκείνους δὲ δυστυχοῦντας ἀνέλπιστον εὐτύχημα εἶνε νὰ διακινδυνεύσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. εὕρημα ἐποιησάμην Ξεν. Ἀν. 2, 3, 18 ἴδ. αἰτέω. ἐν δὲ προστρέπουσ' ἐγὼ εὕρημα δῆτα (Δ. Γ. δή τι) τῆσδε συμφορᾶς ἔχω Εὐρ. Ἱππ. 716 ἓν δέ (τοσόνδε μοι. · σιγῇ καλύπτειν ἁνθάνδ' εἰσηκούσατε) σου μόνον ἐγὼ δεομένη, ἔχω δή τι εὑρημένον ἴαμα τῆσδε τῆς συμφορᾶς. τ. ἔ. αὐτὴν μόνον τὴν χάριν κάμετέ μου, νὰ μὴν εἴπῆτε τίποτε, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα μὴ σᾶς μέλῃ: εὗρῆκα τὸ ἀπαιτούμενον φάρμακον. Καὶ ὅτι μὲν τὸ προστρέπουσα εὕρηται παρὰ τοῖς Τραγ. ἀντὶ τοῦ προστρεπομένη: δεομένη, ἱκετεύουσα, εἶνε γνωστόν· τὸ δὲ εὕρημα ἐνταῦθα = εὑρημένον ἴαμα. Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ ταύτῃ μία κυριώτερον δυσκολία ὑπάρχει, ἡ πρὸς γεν. σύνταξις τοῦ εὕρημα. Ὅθεν προτείνω τὴν ἑξῆς διόρθωσιν: «ἐν δὲ πρὸς τρόπους ἐγὼ εὕρημα δῆτα» κέ. πρὸς δὲ τὰς (διαφόρους) τροπὰς τῆς παρούσης συμφορᾶς (ἃς δύναται νὰ προσλάβῃ ἡ παρ. συμφορὰ) ἐν εὕρημα ἔχω κτλ. Πρβ. Εὐρ. Τρ. 1205. Ἀπ. 271.

εὐριπιδαριστοφανίζω κωμ. λέξ. τοῦ Κρατίνου ἐν Ἀπ. 307 ὑπολεπτολόγος, γνωμιδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων· περὶ ὧν ἴδ. γνωμιδιώκτης.

εὔρις -ῖνος 2 καὶ εὔρινος -νου· εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις Σοφ. Αἴ. 7 εἰς καλὸν (ὀρθὸν) τέρμα φέρει σε ἡ πορεία, ὡς εὐόσφρητός τις πορεία Λακ. κυνός. Ὅπου παρατηρητέον, ὅτι τὸ εἰς τὸ κυνὸς κυρ. ἀνῆκον ἐπίθετον ἀποδίδεται εἰς τὸ βάσις. Ὅτι δὲ ἡ ὀνομαστ. ἐνταῦθα εἶνε εὔρινος, ὑποδεικνύουσι καὶ οἱ μνημονεύοντες τὴν φράσιν μτγν. ὡς ὁ Λιβάνιος: «εὐρίνῳ βάσει τὸ λανθάνον ἀνιχνεύοντες». Μ. Ἐ. «εὔρινος βάσις: ἡ εὐόσφρητος πορεία». πρβ. Βαβρ. 43, 8. Ὀππ. Ἁλ. 4, 275. Τοὐναντίον ὡς γεν. ἐκλαμβάνουσι τὸ εὔρινος ἄλλοι, ἐν οἷς ὁ Μανουὴλ Παλαιολόγος: «ὥσπερ οἱ τὰ θηρία ῥινηλατοῦσαι Λάκαιναι κύνες· εὔρινας ταύτας εἶπε Σοφοκλῆς». Ἐπίσης ὁ Cobet ὑπερμαχεῖ τοῦ εὔρις

εὑρίσκω ἡ διὰ τοῦ ηυ αὔξησις θεωρεῖται ὡς Ἀττικὴ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, πιστοῦται δὲ πολλαχῶς καὶ διὰ τῶν Ἀττ. ἐπιγραφῶν· ὅθεν ηὑρέθη, ηὕρηται, ηὗρον. — εὑρήσω (Δωρ. -ησῶ Ἀπ. Ἐπιχάρ. 92) ηὗρον, εὗρον. Προστ. Ἀττ. εὑρέ (εὑρέμεναι Β 343. εὕρησα μτγν). Πρκ. ηὕρηκα, εὕρηκα. Ὑπερσ. -ηὑρήκη, εὑρήκειν (ηὑρήκει Βαβρ. 22).—Μέσ. εὑρίσκομαι = εὑρίσκω ἐμαυτῷ. -ηὑρισκόμην, εὑρ.- εὑρήσομαι. ηὑρόμην, εὑρόμην, μτγν. εὑράμην, εὑράμενος Ἡσ. Ἀπ. 77 (Göttl.). ἀνεύρετο (Dind.: ἀνεύρατο).—εὕρημαι, εὑρέθην, εὑρεθήσομαι. εὑρετός -έος, εὕρεσις (-ησις μτγν.), ἀλλ' εὕρημα (-εμα μτγν.).—θέλω γὰρ οὔπέρ σ' ηὗρον ἄρξασθαι κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών Εὐρ. Ἴων. 651 «βούλομαι δ' ἔγωγε καὶ κοινῆς ἄρξασθαι τραπέζης ἐντεῦθεν, ἔνθεν σε τυγχάνω εὑρὼν τὸ πρῶτον» Δούκας. Τὸ πεσών ἀναφ. ὡς φαίνεται εἰς τὴν συνήθειαν, ἣν εἶχον νὰ ἀνακλίνωνται οἱ δαιτυμόνες. ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Σοφ. Τρ. 284 ἴδ. ἄζηλος. μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ ω 462 ἂς μὴ πηγαίνωμεν, διὰ νὰ μὴ εὕρῃ κανεὶς πουθενὰ κακόν, τοῦ ὁποίου αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ αἴτιος (τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος θὰ ἔχῃ ἐπισύρῃ εἰς ἑαυτόν). οἷ δ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων φ 304 εἰς ἑαυτὸν δὲ πρῶτον ἐπέσυρε κακόν, ὑπὸ τοῦ οἴνου βεβαρημένος. θνητοῖς ἀρήγων αὐτὸς ηὑρόμην πόνους Αἰσχ. Πρ. 283 βοηθῶν τοὺς θνητοὺς ὁ ἴδιος ἐπέσυρα εἰς ἐμαυτὸν πόνους: θέλων νὰ βοηθήσω τοὺς θνητοὺς «εὗρῆκα τὸν διάβολόν μου». μέλεοι δῆθ' οἳ μελέους θανάτους ηὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ Ἑπτ. 864 σκληροὶ βέβαια, οἱ ὁποῖοι σκληροὺς θανάτους εὗρον ἐπὶ βλάβῃ τοῦ οἴκου. εὕρημα οὐκ οἶσθ' οἷον ηὕρηκας τόδε Εὐρ. Μήδ. 716 δὲν γνωρίζεις ποῖον εὕρημα (ἀνέλπιστον ἀγαθὸν) εἶνε αὐτὸ ἐδῶ (=τόδε, ὃ λέγουσα δεικνύει ἑαυτὴν ἡ Μήδεια), τὸ ὁποῖον εὗρῆκες. ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον Ἡρακλ. 169 θὰ εἴπῃς, ὅτι τὸ καλλίτερον, ποῦ ἔχεις νὰ κερδήσῃς, εἶνε ἐλπὶς μόνον (διὰ τὸ μέλλον). Τὸ χωρίον θεωρεῖται ἐφθαρμένον. ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον Πίνδ. Ὀ. 13, 17 ὅλον τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὸν (πρῶτον αὐτὸ) εὑρόντα. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται Σοφ. Ἠλ. 625 αἱ δὲ πράξεις ἐξευρίσκουσι (κυρ. δι' ἑαυτάς, πρὸς χαρακτηρισμόν των) τὰς καταλλήλους λέξεις. ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν; Τρ. 410 ποίαν τιμωρίαν κρίνεις δίκαιον νὰ ὑποστῇς, ἂν εὑρεθῇς ὅτι δὲν εἶσαι ἀληθινὸς (δίκαιος) πρὸς ταύτην; νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ηὕρημαι τάλας 1075 νῦν δέ, ἐν ᾧ ἤμην τοιοῦτος («ἀπὸ τέτοιος ποῦ ἤμουν»), ἀπεδείχθην ὁ ἄθλιος ὅτι εἶμαι ἀδύνατος τὸν χαρακτῆρα («μιὰ γυναῖκα»· διότι ἐνικήθην ὑπὸ τῆς ὀδύνης). εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος ηὑρέθην, οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον (ὃ ἴδε) κέ Εὐρ. Ἱππ. 657 «ἀεὶ ἐλή-

φθην καὶ εὑρέθην ἀπαραφύλακτος εἰς τὴν κατὰ σοῦ κόλασιν» Σχ. ὁ Πιέρσων διώρθ. ἡρέθην, νομίσας ὅτι τὸ «ἐλήφθην» εἶνε ἑρμηνεία τοῦ ηὑρέθην ὅπερ οὐδαμῶς ἀληθεύει (ὡς ἀπέδειξεν ὁ Δ. Βερναρδ.) τ. ἔ. ἐὰν ἕνεκα τῶν ὅρκων τῶν θεῶν δὲν εὑρισκόμην ἀπαραφύλακτος (ἄοπλος, «μὲ δεμένα χέρια») ἀπέναντι σοῦ. — δόλοι... χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' ηὕρηται βροτοῖς 'Απ. Εὐρ. 288 ἴδ. ἄνανδρος. — Συντ. καὶ μετ ἀπρφ. 'Αναξανδ. 'Απ. 10. τὸν ἀσύμβολον εὗρε γελοῖα λέγειν 'Ραδάμανθυς καὶ Παλαμήδης Εὐβούλ. 'Απ. 72 ὁ 'Ραδ. καὶ ὁ Παλ. (πρῶτοι) εὗρον, ὅτι ὁ ἀσύμβολος (ὁ παράσιτος, κατά τινα εὐφημισμὸν) πρέπει νὰ λέγῃ γελοῖά τινα: «'Αναξανδρίδης δ' ἐν Γεροντομανίᾳ καὶ εὑρετὰς τῶν γελοίων φησὶ γενέσθαι 'Ραδάμανθυν καὶ Παλαμήδην» 'Αθήν. 614 C. ὁ πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνὴρ δημοτικὸς ἦν τις τοὺς τρόπους 'Απ. 72 ὁ πρῶτος εὑρὼν τὴν τέχνην τοῦ δειπνεῖν τὰ ἀλλότρια κτλ. κεῖνος νυκτερίν' εὗρε μοιχοῖς ἀείσματ' ἐκκαλεῖσθαι γυναῖκας ἔχοντας ἰαμβύκην τε καὶ τρίγωνον Εὐπ. 'Απ. 139 ἐκεῖνος εὗρε τοῖς μοιχοῖς («διὰ τοὺς μοιχοὺς») νυκτερινὰ ᾄσματα, ἵνα ἔχοντες ἰαμβ. καὶ τρίγωνον δι' αὐτῶν ἐκκαλῶνται τὰς γυναῖκας. παρὰ δέ σφι εὕροντο παρὰ Παυσανίεω ἑστάναι Ποτιδαιητέων τῶν ἐκ Παλλήνης τοὺς παρεόντας τριηκοσίους 'Ηρ. 9, 28 πλησίον δὲ αὐτῶν κατώρθωσαν (ἔλαβον τὴν ἄδειαν) νὰ σταθῶσιν οἱ τριακόσιοι παρόντες ἄνδρες τῶν ἐκ Παλλ. Ποτιδαιατῶν. Πρβ. ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβὰς τιθεὶς ἐξηῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι 'Απ. Εὐρ. 578 περὶ οὗ ἴδ. ἄφωνος. εὕρισκε (Κῦρος) πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν ἐπὶ τὰς Σάρδεις 'Ηρ. 1, 79 εὕρισκεν ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Σάρ. τὸ αὐτὸ δίκαιον καὶ ξύμφορον οὐχ εὑρίσκεται δυνατὸν ὂν Θουκ. 3, 47 ἴδ. αὐτός. εὑρέ τιν' ἀπόκινον («φυγήν, ἀποχώρησιν» Σχ.) ἀπὸ τοῦ δεσπότου 'Αρφ. 'Ιππ. 20 σχεδὸν = ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ "Ορν. 1011. διὰ τὴν 'Ιλίου ἅλωσιν εὑρίσκουσι σφίσι ἐοῦσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρης τῆς ἐς τοὺς "Ελληνας 'Ηρ. 1, 5 εὑρίσκουσιν ὅτι διὰ τὴν ἅλ. τοῦ 'Ιλίου ὑπάρχει αὐτοῖς ἡ ἀρχὴ τῆς πρὸς τοὺς "Ελλ. ἔχθρας. ὥσπερ ἐξ ἀμηχανίας εὐπορίαν τινὰ εὑρηκυῖα Ξεν. Οἰκ. 9, 1 ὡς ἐὰν εἶχεν εὕρῃ εὐκολίαν τινά, ἵνα ἐξέλθῃ ἐξ (ἐκ τῆς) ἀμηχανίας. ἣν τῷ σφενδονᾶν... ἐθέλοντι ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν 'Αν. 3, 3, 18 ἴδ. ἐντάσσω. εὗρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι.. γάμον Πίνδ. Π. 9, 113 ἴδ. αἱρέω. Καὶ μέσ. εὑρίσκονται αὐτῷ κατὰ τὸ ψήφισμα ἄδειαν Λυσ. 13, 55 ἴδ. ἄδεια. οὐδεὶς αὐτὰ (τὰ νόμιμα) καταβαλεῖ λόγος, οὐδ' εἰ δι' ἄκρων τὸ σοφὸν ηὕρηται φρενῶν Εὐρ. Βάκχ. 202 οὐδ' ἐὰν εὑρὼν ἔχει (ἔχει εὕρῃ καὶ κατέχει) τὴν σοφίαν (ἀφ' οὗ ἀπεχώρησε) μέχρι τοῦ ἐνδοτάτου τῶν φρενῶν. ἄνδρα πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα Πίνδ. 'Ο. 7, 89 (τίμα) «τὸν ἄνδρα τὸν εὑρόντα ἀρετὴν (εὐφημίαν ἕνεκα ἀρετῆς) διὰ τῆς ἐν πυγμῇ νίκης» Σχ. (ἐν τῇ πυγμαχίᾳ). μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς Αἰσχ. 'Ικ. 276 ἴδ. ἀντίμισθος. εἰ Μναμοσύνας ἕκατι . . . εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς Πίνδ. Ν. 7, 15. ἴδ. ἀοιδή. οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος Εὐρ. Βά. 972 θὰ εὕρῃς φήμην (δόξαν) φθάνουσαν (ἕως) εἰς τὸν οὐρανόν. 'Ο Διόνυσος αἰνίττεται τὴν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἐλάτης ἵδρυσιν τοῦ Πενθέως (1070 καὶ 1073). — εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον; Εὐρ. 'Ηλ. 650 ποῖον σχέδιον εὑρίσκεις διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς (διὰ νὰ φονεύσῃς τὴν μητέρα σου); αὐτὰ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ εὑροίμην ι 422 ἐγὼ δὲ διεβουλευόμην (ἐσχεδίαζον), πῶς νὰ γίνῃ τὸ καλλίτερον, δηλ. μήπως κατορθώσω νὰ εὕρω διὰ τοὺς συντρόφους μου καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου σωτηρίαν τινὰ ἀπὸ τοῦ θανάτου. ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν Πίνδ. Π. 3, 111 ἐλπίζω ὅτι ἤθελον εὕρῃ, ἀποκτήσῃ, δόξαν ὑψηλήν. ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν 1, 48 «ὅτε ('Ιέρων καὶ Γέλων) σὺν τῇ τῶν θεῶν μηχανῇ ἀνεκτῶντο τὴν βασιλείαν· τιμὴν γὰρ εἴωθε τὴν βασιλείαν ὀνομάζειν» Σχ. ἐπὶ καὶ θανάτῳ φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς εὑρέσθαι Π. 4, 187 καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἐὰν ἀποθάνῃ, νὰ ἀποκτήσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ κάλλιστον φάρμακον, βραβεῖον, παραμύθιον τῆς ἰδίας ἀρετῆς, τὴν μετὰ ταῦτα εὐδοξίαν. ηὑρῆσθαι ἡγησάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων ὡς παλαιὰ εἶναι ἀποχρώντως Θουκ. 1, 21 ἂν πεισθῇ, ὅτι ταῦτα συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιφ. ἀποδείξεις ἔχουσιν ἐξερευνηθῇ ὑπ' ἐμοῦ ἀποχρώντως, καθ' ὅσον εἶνε δυνατὸν εἰς παλαιὰ πράγματα. ἄδειαν εὑρόμενος 'Ανδοκ. 1, 15 τυχὼν ἀσφαλείας: ἀφ' οὗ ἐξησφαλίσθη. τῇ μὲν γὰρ χρείᾳ τῇ τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρειὰς οἱ τύραννοι καὶ οἱ τὰς ὀλιγαρχίας ἔχοντες μάλιστα δύνανται τιμᾶν... τῇ δὲ τιμῇ καὶ τῇ βεβαιότητι τὰς παρὰ τῶν δήμων δωρειὰς εὑρήσετε οὔσας βελτίους Δημ. 20, 15 διότι κατὰ μὲν τὴν χρησιμότητα (τὴν ὑλικὴν ὠφέλειαν) τῶν λαμβανόντων τὰς δωρεὰς οἱ τύραννοι καὶ οἱ ἔχ. τὰς ὀλιγαρχίας μάλιστα δύνανται νὰ τιμῶσι· κατὰ δὲ τὴν (ἀληθινὴν) τιμὴν καὶ τὴν σταθερότητα θὰ εὕρητε, ὅτι εἶνε πολὺ καλλίτεραι αἱ παρὰ τῶν δήμων δωρεαί. εἴ τινα τῶν εὑρημένων τὴν δωρεὰν (ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐπιτύχῃ τὴν δ.) ἀνάξιον εἶναί φασιν ἢ μὴ πεποιηκότ' ἐφ' οἷς εὕρετ' ἔχειν 20, 137 = ἢ ὅτι ἔχει τὴν δωρεάν, ἐν ᾧ δὲν ἔχει κάμῃ ἐκεῖνα (τὰς ὑπηρεσίας ἐκείνας), διὰ τὰ ὁποῖα ἔλαβεν αὐτήν. μὴ ἐξέστω ἔτι 'Αθηναίῳ μηδενὶ γίγνεσθαι... μὴ εὑρομένῳ παρὰ τοῦ δήμου τῶν 'Αθηναίων 59, 104 ἐκτὸς ἂν ἐπιτύχῃ τοῦτο τὸ προνόμιον παρὰ τοῦ δήμου τῶν 'Αθ. καὶ τοῖς οὖσιν ὅπως ἄδεια κακουργεῖν γενήσεται εὑρίσκει 24, 106 καὶ εἰς τοὺς ὄντας πονηροὺς εὑ-

ρίσκει, παρέχει μέσα, δι' ὧν νὰ κακουργῶσιν ἀσφαλῶς. Ἐπὶ ὠνίων ὅπου ὑποκείμ. εἶνε πάντοτε τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον τὸ πωλούμενον (πρβ. τιμαλφής): εὑρίσκω ἀγοραστήν, κέρδος· ὅκως εὕροῦσα πολλὸν χρυσίον πρηθείη Ἡρ. 1, 196 ἀφ' οὗ πωληθεῖσα αὕτη ἔπιανε πολὺ χρυσίον, πολλὰ χρήματα. ἄλλα χρήματα ἃ εὗρε πλέον ἢ ἑβδομήκοντα τάλαντα Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 24 τὰ ὁποῖα ἔπιασαν πλειότερα τῶν 70 ταλάντων ἐκέκτητο οἰκίαν δισχιλίας εὑρίσκουσαν Ἰσαῖ. 8, 35 ποῦ ἔπιανε δισχ. δραχμάς τὸ εὑρὸν εἶνε ἡ τιμή, ἣν εὑρίσκει τὸ πωλούμενον πρᾶγμα. ὅταν τις οἰκέτην ἀποδῶται τοῦ εὑρόντος Ξεν. Ἀπ. 2, 5, 5 μὲ πᾶσαν τιμήν, κυρ. εἰς τὴν τιμὴν ποῦ πιάσῃ. οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο, ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὑρίσκοντος Αἰσχίν. 1, 96 ἀλλ' ἐπώλει μὲ τὴν τιμὴν τὴν νῦν προσφερομένην. Ἡ δὲ παρὰ Ψευδοδημοσθ. 35, 12 φράσις ἀποδόσθαι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς φαίνεται μεταγενεστέρα Ἴδε ἀποδίδομαι. — πόσον ἂν οἴει εὑρεῖν τὰ σὰ κτήματα πωλούμενα; Ξεν. Οἰκ. 2, 3 πόσον φαντάζεσαι, ὅτι ἐμποροῦν νὰ πιάσουν τὰ κτήματά σου πωλούμενα;

εὐρυάγυιος 3 (ἀγυιά) εὐρείας ἀγυιάς (πλατείας ὁδοὺς) ἔχων· ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια καὶ δίκα εὐρυάγυια καλῶν ἐπιτάρροθος ἔργων Ἀπ. Τερπάνδρ. 6 (Πλουτ. Λυκ. 21. Ἀρρ. Τακτ. 44, 3) ἐνταῦθα ἀκμάζει ἡ πολεμικὴ τῶν νέων ἀνδρεία καὶ ἡ ὀξύφωνος ᾠδὴ καὶ ἡ δημοσία (Δίκη . . . ἤέ που εἰν ἀγορῇ ἢ εὐρυχόρῳ ἐν ἀγυιῇ Ἄρατ. 105) ἀσκουμένη δίκη.

«**εὐρυκόωσα** ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα, παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ κόον· ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων: Ὅσσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσσατο Κητώ» Μ. Ἐ. 596, 28 ὅσους ἔτεκεν ἡ εὐρυκόωσα Κητὼ τῷ Τυφῶνι. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον: «εὐρυκόωσα, εὐρυνόμος, πολυάστερος Νύξ». πρβ. «εὐρυκόας μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων» Ἡσ. Κατὰ τὸν Meineke εὐρυκόωσα = εὐρυμέδουσα (διότι τὸ κοᾶν = μέδειν). Εἰς ἐμὲ ἀρέσκει μᾶλλον ἡ ἐξήγησις τοῦ Μ. Ἐ. πρβ. κητώεις.

εὐρυφυής 2: πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν δ 604: «εὐρυφυές λέγει τὸ κρῖ παρατετηρημένως, ὡς τοιοῦτον ὂν κατὰ τὴν ἔκφυσιν» Εὐστάθ. Ἴσως ἑρμηνευτέον ὧδε: ἡ κριθὴ καταλαμβάνει εὐρύτερον τόπον σχετικῶς πρὸς τὸν σῖτον· ἀπαιτοῦνται δὲ ὑπερδιπλάσιοι κόκκοι σίτου ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ σπειρόμενοι.

εὐρώεις (εὐρώς, ἐκ τοῦ εὐρωτόεις;) 3, εὐρωτιῶν, «μουχλιασμένος», σκοτεινός. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο λέγεται κυρίως περὶ τοῦ ᾄδου παρά τε Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ (Υ 65. κ 512. ω 10. Πρβ. Ὕμν. Δήμ. 482. Ἡσ. Ἔργ. 152). Εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Σοφ. Αἴ. 1167 ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα («σεσημμένον», «σκωληκώδη» Σχ.) καθέξει ὅπου νὰ καταλάβῃ τὸν «ἐσόμενον τοῖς ἀνθρώποις ἀείμνηστον» (Σχ.) σκοτεινὸν τάφον.

ἐΰς 2 ἐπ. Ἰων. καὶ ἠΰς, ἠΰ ἀγαθός. Ἡ κλίσις τοῦ ἐπιθ. ἔχει ὧδε: ἐΰς, ἐΰ (ἐΰ καὶ συνήρ. εὖ ἐπίρρ., ὡς καὶ ἐν Ἡσ. Θεογ. 885· ἐν συνθέσει εὐαγγέλιον, εὐανθής, εὔπρυμνος, ἀλλὰ ἐΰζυγος, ἐϋκνήμιδες, ἐΰσσελμος, περὶ ὧν ἴδ. Kühner — Blass Gramm. I σελ. 247 σημ. 2)· κατ' ἔκτασιν ἠΰς, ἠΰ (τὸ ἠΰ ὡς ἐπίθ. μόνον μετὰ τοῦ μένος, καὶ πληθ. ἠέα παρ' Ἐμπεδοκλ. Ἀπ. 128 καὶ ἐν συνθέσει, ὡς ἠΰκομος). Γεν. ἑῆος, ὡς ἀνδρὸς ἑῆος (ἑοῖο Ζηνόδ.) Τ 342 κἀλλ. Αἰτ. ἐΰν, ὡς υἱὸν ἐΰν Θ 303 κἀλλ. ἠΰν: ἠΰν τε μέγαν τε Α 628. Ἡσ. Θε. 817. Γεν. πλ. ἑάων (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμματ.), ἐάων (κατὰ τοὺς νεωτέρους), δυσεξήγητος. Ἡ γεν. ἐν. ἑῆος ἐθεωρεῖτο πρότερον ὡς γεν. τῆς κτητ. ἀντων. ἑός suus (ἀλλὰ πρβ. Τ 342. ξ 505. ο 450) Οἱ ἀρχαῖοι ἐξηγοῦσι τὸ ἑῆος ὡς προελθὸν καθ' ὑπερβιβασμὸν ἐκ τοῦ ἠέος· ἀλλὰ τότε ἡ δασεῖα δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ. Ταῦτα κατὰ τὸν Blass. — δοιοὶ πίθοι δώρων, οἷα δίδωσι (Ζεὺς ἅμα γεννωμένοις), κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων Ω 528 δέον: ἕτερος μὲν κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων. Τὸ ἑάων ἐξηγοῦσιν ὁμοφώνως οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ «ἀγαθῶν», ὡσὰν ἐξ ὀνομαστ. «ἑά, τὰ ἀγαθά». Τῶν νεωτέρων δέ τινες θεωροῦσιν αὐτὸ θηλυκόν, ὡς ἐκ τοῦ ἐή. Ἀλλὰ πρβ. τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλ. ἠέα, ὅπερ, καίτοι ἐκ διορθώσεως προελθόν, πάντως ὀρθόν. θεοὶ δωτῆρες ἑάων θ 325 δοτῆρες τῶν ἀγαθῶν. μύσος τοῦτ' ἔσκεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον θυμὸν ἀπορραίσαντας ἐέδμεναι (ἐπέδμ —;) ἠέα γυῖα Ἀπ. Ἐμπεδ. 128 ἀνοσιούργημα τοῦτο ἦτο (ἐκρίνετο) μέγιστον, ἀφαιρέσαντες τὴν ζωὴν νὰ τρώγωσι τὰ καλὰ μέλη. Ὁ Diels γρ. ἐνέδμεναι, ὅπερ καὶ κατὰ τύπον καὶ κατ' ἔννοιαν πλημμελές.

εὐσέβεια ἡ καὶ **εὐσεβίη**: εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες Σοφ. Ο. Κ. 189 ἐπιβαίνοντες τόπου ἐπιτετραμμένου. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσῃ Σοφ. Ἠλ. 968 θὰ λάβῃς ἔπαινον εὐσεβείας ἐκ τοῦ πατρὸς κάτω, ποῦ ἀπέθανε (κατά τινα βραχυλογίαν)· πρβ. Εὐρ. Ὀρ. 674.

εὐσεβέω εἶμαι εὐσεβής, ἐκπληρῶ τὰ πρὸς τὸν θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους ἢ ἐν γέν. ἀξιότιμα πρόσωπα καθήκοντά μου. εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς Σοφ. Φιλ. 1441 νὰ εἶσθε εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς Ἰσοκρ. 1, 13 ἔσο εὐσεβὴς πρὸς τοὺς θεούς. Ἀλλ' εὐσεβοῦσι πρὸς θεοὺς Ἀνθ. 10, 107 καὶ εὐσεβεῖν περὶ θεοὺς Πλ. Συμπ. 193. Α. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' (οὐδὲ λόγῳ παρακινέσαιμ' ἂν) εὐσεβεῖν ἐς τοὺς κακοὺς Σοφ. Ἀντ. 731. εἴπερ εὐσεβεῖν βούλει Τρ. 1222 ἐὰν ἐπιθυμεῖς νὰ τιμᾷς τὴν μνήμην τοῦ πατρός σου. εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν, τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών Εὐρ. Φοίν. 532 ἐὰν πρόκειται ν' ἀδικῇ τις (νὰ διαπράττῃ

ἀδικίαν: νὰ παραβιάζῃ τὸ δίκαιον), ὡραιότατον εἶνε ν' ἀδικῇ προκειμένου περὶ (ἀποκτήσεως τῆς) τυραννίδος, ὡς δὲ πρὸς τὰ ἄλλα πρέπει νὰ εἶνέ τις εὐσεβής. ὅπως ἀστενακτὶ ἐς τὸ χρεὼν ἴῃ, κἀμοὶ σὺν τοῖς λοιποῖς ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ Πλ. Ἀξίοχ. 364 ὅπως ἄνευ στεναγμῶν πορευθῇ ὅπου εἶνε πεπρωμένον, καὶ ἵνα ἐκτελεσθῇ ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν καὶ τοῦτο τὸ εὐσεβὲς πρὸς αὐτὸν καθῆκον. οὐθ' οἱ θανατώσαντες, μὴ εἰργόμενοι τῶν προσηκόντων, εὐσεβοῖντ' ἂν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους Ἀντιφ. 3, 3, 11 οὔτε πρὸς τοὺς καταδικάσαντας ἡμᾶς εἰς θάνατον, ἂν δὲν ἀποκλείωνται τῶν προσηκόντων (τόπων, «ὧν ὁ νόμος εἴργει», ὡς λέγεται κατωτ.), ἤθελον προσενεχθῇ εὐσεβῶς (συμφώνως πρὸς τοὺς θρησκευτικοὺς νόμους) οἱ ἀπολύσαντες τοὺς ἀνοσίους. Τὸ χωρίον δὲν εἶνε ἱκανῶς σαφές. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις, κράτος δ' ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει Σοφ. Ἀντ. 872 τὸ μὲν εὐσεβῶς πράττειν (κυρ. τὸ τιμᾶν, ὡς σὺ τοὺς νεκροὺς ἐτίμησας) εἶνε εἶδός τι εὐσεβείας (δεικνύει εὐσέβειάν τινα), ἡ δ' ἐξουσία τούτου, εἰς ὃν εἶνε ἀνατεθειμένη αὕτη, κατ' οὐδένα λόγον πρέπει νὰ παραβαίνηται. Τὸ σέβειν ἐτέθη ἀορίστως ἄνευ ἀντικειμένου, διότι εἶνε γνωστὸν περὶ τίνος πρόκειται, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀμέσως προηγουμένων. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ἁπλῆς αἰτ. εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς Αἰσχ. Ἀγ. 350 ἐὰν δὲ εἶνε εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς πολιούχους θεούς. Ὁμοίως Εὐρ. Φοίν. 1331. ἄμεινον· οὐδεὶς κάματος εὐσεβεῖν θεούς Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 350 (Πλουτ. 20 D) (οὕτως ἔχει) ἄμεινον· οὐδεὶς κόπος εὐσεβῆ παρέχειν ἑαυτὸν πρὸς τοὺς θεούς. Ὁμοίως Ἀπ. Εὐρ. 252. Καὶ πρὸς ἄλλας αἰτ. εὕρηται συντεταγμένον· ὡς ἂν τὸ λοιπὸν τἄμ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν εἰδῶσ' Ἀχαιοὶ θεούς τε τοὺς ἄλλους σέβειν Εὐρ. Τρῳ. 8 ἵνα τοῦ λοιποῦ γνωρίζωσιν οἱ Ἀχ. νὰ δεικνύωσι (τὴν προσήκουσαν) εὐσέβειαν πρὸς τὰ ἐμὰ ἀνάκτορα καὶ σέβωνται τοὺς ἄλλους θεούς. μετοικίαν δ' ἐμὴν εὐσεβοῦντες οὔτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου Αἰσχ. Εὐμ. 1019 ἣν δὲ πρὸς ἐμὲ μετοικοῦσαν εὐσεβῆτε, οὐδὲν μέμψασθαι ἕξετε ἀτυχίας βίου. Ἀλλ' ὁ Valckenaer, ὁρμηθεὶς ἐκ τοῦ χωρίου τῶν Φοινισσῶν ἐγνωμάτευσεν, ὅτι τὸ εὐσεβεῖν πρέπει νὰ ἐξορισθῇ ἐκ τῶν κειμένων τῶν Τραγικῶν καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ εὖ σέβειν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἐναντιοῦται, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ L. Dind., καὶ τὸ χωρίον τῶν Τρῳάδων, ὅπου τὸ εὐσεβεῖν δὲν δύναται νὰ διορθωθῇ διὰ τὸ ἐφεξῆς σέβειν, καὶ ἡ παθητικὴ χρῆσις τοῦ ῥήματος (περὶ ἧς ἴδ. ἀνωτ.) ἡ προϋποθέτουσα τὴν πρὸς ἁπλῆν αἰτ. σύνταξιν αὐτοῦ.

εὐσεβής 2 κυρ. εὖ σέβων· αὐτῇ τέ μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν Αἰσχ. Χο. 141 καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὴν δὸς νὰ γίνω πολὺ σωφρονεστέρα τῆς μητρὸς καὶ εὐσεβεστέρα κατὰ τὴν χεῖρα. εὐσεβὴς πόνος Εὐρ. Ἱκ. 372 ὁ πόνος, ὃν ἀναλαμβάνει τις ὑπὲρ τῆς ταφῆς τῶν ἀτάφων νεκρῶν (ἴδ ἄγαλμα). καὶ ταῦτα μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα; Αἰσχ. Χο. 121 «καὶ τὸ ταῦτα εἰπεῖν παρὰ θεῶν ὅσια κρίνεται;» Σχ. καὶ ταῦτα ὅταν λέγω θεωροῦνται εὐσεβῆ ἐκ μέρους τῶν θεῶν; εἴπερ εὐσεβὴς πίθοι λόγος Αἰσχ. Ἱκ. 952 ἐὰν ἤθελες πείσῃ διὰ λόγου σέβοντος τὰ δίκαια καὶ τὸ ἄσυλον τῶν ἱκετῶν. εὐσεβεῖς κἀξ εὐσεβῶν Σοφ. Ἠλ. 589 τοὺς νομίμους παῖδας τοὺς ἐξ ἐννόμου γάμου, οἷος ἦτο ὁ τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ Κλυτ. τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν ηὗρον ἀνθρώπων ἐγώ Σοφ. Ο. Κ. 1127 τὴν εὐσέβειαν τοὐλάχιστον παρ' ὑμῖν μόνοις ἐκ τῶν ἀνθρ. εὗρον ἐγώ (πρβ. 260: τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι).— τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά Ο. Τ. 1432 διότι εἰς μόνους τοὺς στενοὺς πρὸ πάντων συγγενεῖς (τοὺς ἐκ τοῦ στενοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου) ἐπιβάλλεται ὡς εὐσεβὲς καθῆκον νὰ βλέπωσι καὶ ν' ἀκούωσι τὰ οἰκογενειακὰ κακά. ὥστε μηδενὶ ὑμῶν εὐσεβῶς ἔχειν ἀποψηφίσασθαι αὐτοῦ Δημ. 19, 212 ὥστε κανεὶς ἐξ ὑμῶν νὰ μὴ δύναται εὐσυνειδήτως ν' ἀθῳώσῃ αὐτόν.

εὔσεπτος 2: εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων ἔργων τε Σοφ. Ο. Τ. 864 εἴθε νὰ ἔχω τὴν μοῖραν νὰ διαφυλάττω τὴν εὐσέβαστον ἁγνότητα (τὴν θεοσέβειαν) ἔν τε λόγοις καὶ ἔργοις.

εὔσημος 2: καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις Αἰσχ. Ἀγ. 809 μόνον ἐκ τοῦ καπνοῦ διακρίνεται ἀκόμη ἡ κυριευθεῖσα πόλις (τ. ἔ. ἡ θέσις ὅπου ἦτο ἡ κυριευθεῖσα πόλις). οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς Σοφ. Ἀντ. 1021 εὐδιακρίτους, εὐδήλους (ἄλλοι: ἀγαθὰ σημαινούσας).

εὐσκέπαστος 2: νομίζειν τὴν πυκνότητα τῆς συγκλήσεως εὐσκεπαστότατον εἶναι Θουκ. 5, 71 νομίζουν ὅτι, ὅσον πυκνότερον εἶνε ὁ εἷς κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, τόσον περισσότερον προφυλαγμένοι εἶνε

εὔσκοπος, επ. ἔϋσκοπος, 2 ἀντίθ. ἄσκοπος· ἐνεργ. καλῶς σκοπῶν, παραμονεύων, ὀξυδερκής· ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη Αἰσχ. Χο. 689 πόσον πολλά, καίτοι ἐκτὸς τῆς ἐποπτείας σου ἐν ἀσφαλείᾳ εὑρισκόμενα, ἐποπτεύεις, μακρόθεν ὑποτάσσουσα αὐτὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. ‖ Παθ. μακρόθεν ὁρατός· ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου, κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον Ἀρφ. Ἐκκλ. 2 ὦ λαμπρὸν φῶς τοῦ τροχηλάτου («διὰ τὸν κεράμεον τροχὸν» Σχολ.) λύχνου, ἐπιτηδειότατα ἐν τόπῳ περιβλέπτῳ («περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, περιφαινομένῳ» Ὅμ. ἐν τόπῳ ὑψηλῷ, ἐξ οὗ δύναταί τις νὰ βλέπῃ μακρὰν) ἐξηρτημένον. Διὰ τραγικοῦ ὕφους

ἄρχεται ἡ Πραξαγόρα, ἐν ᾧ ἀναρτῶσα τὸν λύχνον της εἰς τὸν τοῖχον προσφωνεῖ ὥς τις τραγικὸς ἥρως τὸν «διφρευτὴν καὶ τροχηλάτην» ἥλιον· πρβ. Σοφ. Αἴ. 845. Εὐρ. Φοίν. 1 κέ. σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 2 ἐπάνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν ὑψηλὰ μέρη, ἐξ ὧν ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ μακράν: εἰς τοὺς τόπους, οἵτινες παρεῖχον εὐρυτάτην θέαν

εὔσοια ἡ «εὐθένεια, σωτηρία» Ἡσ. πρβ. Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 390: «εὔσοιαν δὲ φασι τὴν εὐθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι· ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν εὔσοιαν ἀρκεῖ» Σχ. Ἀπ Σοφ. 118, περὶ οὗ ἴδ. ἐπεί. — σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὐσοίας (Σχολ.: εὐνοίας) χάριν Σοφ. Ο. Κ. 390 ὅτι σύ ποτε θὰ γίνῃς ἐπιζήτητος ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀνθρώπων καὶ ἀποθανὼν καὶ ζῶν χάριν τῆς σωτηρίας (εὐτυχίας) των.

εὐσταλής 2 εὖ ἐσταλμένος, καλῶς ἡτοιμασμένος, μάλιστα περὶ πλοίων· εὐσταλῆ λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον Αἰσχ. Πέρ. 797 καλῶς παρεσκευασμένον ἐκλεκτὸν θὰ κινήσωμεν (ἐκ τῆς ξηρᾶς) στόλον. γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ χὠ στόλος πορσύνεται Φιλ. 780 εἴθε νὰ γίνῃ εὐνοϊκὸν καὶ εὔκολον (ἐλαφρὸν) τὸ ταξίδιον ἡμῶν δι' ὅποιον μέρος ὁ θεὸς κρίνει καλὸν (δίκαιον) καὶ ἡμεῖς ἑτοιμαζόμεθα νὰ πλεύσωμεν.

εὐστέφανος, ποι. ἐϋστέφανος, 2: ἐϋστέφανοι θεῶν θυσίαι Ἀρφ. Νεφ. 307 ἴσως διότι τὰ θύματα τὰ προσφερόμενα τοῖς θεοῖς ἐκοσμοῦντο διὰ στεφάνων, ἔτι δὲ καὶ οἱ βωμοί, ἱερεῖς κλ. πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν ἐϋστεφάνων ἀγυιᾶν Πίνδ. 2, 5, 8 «ὑψηλῶν ἢ εὖ τετειχισμένων» Σχ.

εὐστομέω εἶμαι εὔστομος, ψάλλω ὡραῖα· πυκνόπτεροι δ' ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες Σοφ. Ο. Κ. 18 «εὐφώνως ᾄδουσιν» Σχ. κελαδοῦν ὡραῖα. τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν; Αἰσχ. Χο. 995 τί ὄνομα νὰ δώσω εἰς αὐτὸ (τὸ στέγαστρον, τὸν πέπλον), μὲ ὅσην ἐπιφύλαξιν (εὐστομίαν, εὐφημίαν) καὶ ἂν ὁμιλήσω;

εὔστομος 2: κυρ. καὶ μτφ. εὔστομ' ἔχε Σοφ. Φιλ. 201 = εὐφήμει, σιώπα, σίγα· πρβ. Ἀρφ. Νεφ. 833. περὶ τούτων μοι εὔστομα κείσθω Ἡρ. 2, 171 περὶ τούτων ἂς τηρήσω θρησκευτικὴν σιωπὴν (κυρ. ἂς κλείσω καλὰ τὸ στόμα μου).

εὐστοχία ἡ: χερὸς εὐστοχίαν ἐξεῖλε ναῶν Εὐρ. Τρῳ. 811 ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ πλοῖα τὸ τόξον μὲ τὰ βέλη (τὰ ὁποῖα εὐστόχως ἐχειρίζετο). καρύων παίγνιος εὐστοχίη Ἀνθ. 12, 212 αἰνίττεται τὴν παιδιὰν τὴν καὶ σήμερον παιζομένην, ἐν ᾗ ὁ παίζων κατευθύνει μακρόθεν τὸ ἴδιον αὐτοῦ κάρυον ἐπὶ σωρὸν καρύων ἐντὸς κύκλου τεθειμένων· ὅσα δὲ κάρυα εὐστοχήσας ἐκβάλῃ ἐκτὸς τοῦ κύκλου, τόσα καὶ κερδαίνει.

εὐσύμβολος 2 εὐεξήγητος· εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι Αἰσχ. Χο. 169 τοῦτο εἶνε εὔκολον εἰς πάντα νὰ τὸ συμπεράνῃ καὶ νὰ τὸ φαντασθῇ. Ὅμοιος πλεονασμὸς καὶ ἐν Πρ. 792: οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τόδε. Ἀρφ. Ὄρν. 1713 οὐ φατὸν λέγειν «δὲν εἶνε γιὰ νὰ λέγωνται αὐτὰ τὰ λόγια»: «ποῦ δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὰ λέγῃ κανείς». || καλὸν σύμβολον δηλῶν, καλὸν οἰωνὸν μηνύων· πρβ. «ὄρνιθι αἰσίῳ: μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ, τ. ἔ. ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ» Σχ. Σοφ. Ο. Τ. 52. Ὁμοίως κατωτ. || συμφώνως μὲ τὰς συνθήκας συμβιβαζόμενος, εὐσυμβίβαστος· ξένοισί τ' εὐξυμβόλους, πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη, δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν Αἰσχ. Ἱκ. 709 καὶ εἰς τοὺς ξένους ἂς παρέχωσιν (οἱ ἄρχοντες ἐκ τοῦ ἀρχᾶ), πρὶν καταφεύγωσιν εἰς τὰ ὅπλα (εἰς τὸν πόλεμον), συνδιαλλαγὴν ἐν ταῖς δίκαις των σύμφωνον μὲ τὰς συνθήκας, ἄνευ ζημίας. ὃς ἂν.. εὔοικος (Δ. Γ. εὔνους: εὔορκος) δὲ καὶ εὐξύμβολος ὢν τυγχάνῃ καὶ φιλόνικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 5 ὅστις εἶνε μέτριος περὶ τὰς δαπάνας καὶ τίμιος ἐν ταῖς συναλλαγαῖς καὶ φιλότιμος, ὥστε νὰ μὴ μένῃ ὀπίσω («νὰ μὴ πέφτῃ πιὸ μικρὸς») ἐν ταῖς πρὸς τοὺς εὐεργετοῦντας εὐεργεσίαις. Ἡ γρ. εὔοικος προτιμητέα, διότι ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ δαπανηρὸς καὶ μὴ αὐτάρκης· πρβ. Δί. Κάσσ. 44, 39. Διον. Ἀλ. Ῥ. Ἀ. 2, 23.

εὐσυνετώτερον: ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο Θουκ. 4, 18 πρὸς τὰς δυστυχίας οἱ αὐτοὶ θὰ ἐφέροντο μετὰ μείζονος συνέσεως.

εὐτέλεια ἡ: πρὸς εὐτέλειαν τῶν σιτίων τάδε σφι ἄλλα ἐξεύρηται. Ἡρ. 2, 92 διὰ νὰ ἔχουν εὐθηνὰ (διὰ νὰ ἐξοικονομοῦν) τὰ τρόφιμα, ἔχουν ἐπινοήσῃ τὰ ἑξῆς. ἔοικας εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ Ἀρφ Ὄρν. 805 «εὐτελῶς γεγραμμένῳ χηνί» Σχ. τ. ἔ. φαύλως, «πρόστυχα»· ὅθεν: ὁμοιάζεις μὲ χῆνα, ποῦ εἶνε πρόστυχα (ἀπὸ πρόστυχον καὶ ἄτεχνον ζωγράφον) ζωγραφισμένη: μουτζαλωμένη. Διὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη καὶ τὸ συγγεγραμμένῳ = πεφυρμένως γεγραμμένῳ. Περιτταὶ λοιπὸν αἱ διορθώσεις. — κρέας δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; Τίνος; Εἰς εὐτέλειαν Ἀπ. Ἀντιφάν. 20 μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν θὰ ἔτρωγα τὸ κρέας τὸ εὐθηνόν, κυρ. τὸ πωλούμενον κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν εὐθηνίαν, ὅθεν «τῆς φθήνιας». Πολλάκις δὲ οἱ πωλοῦντες εὐθηνὰ κραυγάζουσι: «'ς τὴ φθήνια». — τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι Θουκ. 8, 1 (ἴδ. σωφρονίζω). — φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας Θουκ. 2, 40 ἴδ. φιλοκαλῶ. σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος Ἀρφ. Βάτρ. 404 «ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη... ἔοικε δὲ παρεμφαίνειν, ὅτι λιτῶς ἤδη ἐχορηγεῖτο τοῖς ποιηταῖς· ἐπὶ γοῦν τοῦ Καλλίου τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης (ἐν ταῖς Διδασκαλίαις), ὅτι σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια τοῖς τραγῳδοῖς καὶ κωμῳδοῖς· ὥστε ἴσως ἦν τις καὶ

περὶ τὸν Ληναϊκὸν ἀγῶνα συστολή· χρόνῳ δ' ὕστερον οὐ πολλῷ τινι καὶ καθάπαξ περιεῖλε Κινησίας τὰς χορηγίας» Σχ. φαίνεται ὅτι τὰ σανδάλια καὶ αἱ ἐσθῆτες τῶν μετεχόντων τῆς πομπῆς τοῦ Ἰάκχου ἦσαν ἐπὶ γέλωτι («γιὰ νὰ γελοῦν»). Κατὰ δέ τινας ἐνν. ἐνταῦθα ὁ σχιστὸς χιτὼν τῶν γυναικῶν καὶ αἱ σχισταὶ (εἶδος σανδαλίων). Οἱ δὲ μυούμενοι (κατὰ τὸ εἰς Πλοῦτ. 845 σχόλ.) τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια οὐδέποτε ἀπεδύοντο τὸ ἱμάτιον, ὃ ἐφόρουν ἐν τῇ μυήσει, «μέχρις αὖ τελέως ἀφανισθείη διαρρυέν».

εὐτράπελος 2 εὐμετάτρεπτος «ἐπὶ τοῦ εὖ τρεπομένου πρὸς πάντα καὶ ἐπὶ τοῦ εὐστρόφου» Ἀ. Β. 92,6. οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον (Δ. Γ. ἐκτράπελον) κείνοισιν εἰπὼν ἱκόμαν οἴκαδε Πίνδ. Π. 4, 104 οὔτε ἔργον οὔτε λόγον διφορούμενον (ἢ «ἀπαίδευτον, αἰσχρόν, ὃ ἐκτρέψαιτο ἄν τις» Σχ. ἐξηγῶν τὴν γρ. ἐκτράπελον, ἣ ὀρθοτέρα) ἐκείνοις (τῷ Χείρωνι καὶ τῇ μητρὶ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ) εἰπὼν ἀφικόμην οἴκαδε. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρδεσσι Π. 1, 92 «μὴ δολωθῇς, ὦ προσφιλέστατε Ἱέρων, τῇ ἐχθροτάτῃ φιλοκερδείᾳ» Σχ. ἐνν. τοὺς αὐλικοὺς τοὺς ἀποτρέποντας τὸν Ἱέρωνα νὰ δαπανᾷ χρήματα εἰς ποίησιν ὕμνων κττ.

εὐτραπέλως: τὸν αὐτὸν ἄνδρα...ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι Θουκ. 2, 41 ἴδ. εἶδος

εὐτρεπής 2 παρεσκευασμένος, ἐξωπλισμένος· βοᾷ ὑπὲρ τειχέων ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐτρεπὴς ἐπὶ πόλιν διώκων Αἰσχ. Ἑπτ 89 μετὰ βοῆς ὑπεράνω τῶν τειχῶν ὑψουμένης ἐγείρεται ὁ λεύκασπις λαὸς (δηλ. οἱ Ἀργεῖοι, ὧν τὸ ἐθνικὸν χρῶμα ἦτο τὸ λευκόν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα Ἄργος) ἐναντίον τῆς πόλεως ταχέως κινῶν τὸ βῆμά του.

εὐτρεπίζω: τὰς προσβολὰς ηὐτρεπίζοντο Θουκ. 2, 18 προπαρεσκεύαζον (προητοιμάζοντο εἰς) τὰς προσβολάς. ἅπαντας ηὐτρέπισται Δημ 18, 175 ὅλους τοὺς ἔχει προετοιμάσῃ (ὑπὲρ ἑαυτοῦ).

εὔτροχος, ἐπ. ***εὐτρόχως***, 2: ὑφείσθωσαν...ἀνάμματοι, ἵνα εὔτροχοι ὦσι Ξεν. Κυνηγ. 2, 5 ἵνα εὐκόλως κινῶνται. κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ Εὐρ. Ἴων 19 ἴδ. ἀντίπηξ. σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις Εὐρ. Βάκχ. 268 σὺ δ' ἔχεις μὲν γλῶσσαν εὐκίνητον (εὔστροφον) ὡς ἄνθρωπος ἔχων φρένας (ἀγαθάς: φρόνησιν).

εὐτυκάζομαι: τόξον εὐτυκάζου (στυκάζου ἢ ἐντυκάζου χ/φα) Αἰσχ. Ἑπτ. 133 ἑτοίμαζε τὸ τόξον σου· πρβ. Ἡσύχ. «εὐτυκάζου: εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον» Ὀρθότ. γρ. εὖ πυκάζου, ὅπερ ἐξηγ. ὁ Σχ. «ἐντέχνως καὶ ἐπιστημόνως ἔντεινε τὸ τόξον».

εὔτυκος 2: πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος Αἰσχ. Ἱκ. 983 «πᾶς ἄνθρωπός ἐστιν ἕτοιμος εἰς τὸ ψέγειν τοὺς ξένους» Σχ. πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακὴν 1005 πᾶς τις πρὸς τὸν μέτοικον ἔχει γλῶσσαν εὔτροχον (ἠκονημένην «σὰν ψαλίδι») κακήν.

εὐτυχέω κυρ. ἐπιτυγχάνω, τυγχάνω τοῦ ποθουμένου· κινδύνων οὗτοι σπανιώτατοι, οἳ ἂν ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες, πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὠφελῶσιν Θουκ. 7, 68 ἐκεῖνοι οἱ κίνδυνοι εἶνε σπανιώτατοι, οἵτινες ἐν περιπτώσει μὲν ἀποτυχίας ἐλάχιστα βλάπτουσιν, ἐν περιπτώσει δ' ἐπιτυχίας πλεῖστα ὠφελοῦσι. τιμωρία οὐκ εὐτυχεῖ δικαίως, ὅτι καὶ ἀδικεῖται 4, 62 ἡ ἐκδίκησις (τ. ἔ. ὁ τιμωρούμενος) δὲν ἐπιτυγχάνει κατὰ δίκαιον λόγον (ὡς ἔδει), «ἐπειδὴ καὶ ὁ τιμωρούμενος προηδίκηται» Σχ. εἰ μνήμης εὐτυχῶ Ἀθήν. 58 C ἐὰν καλῶς ἐνθυμοῦμαι. || ἐν γέν. εἶμαι εὐτυχής· καλῶς ἔλεξας, εἴπερ οὓς ἐγὼ φιλῶ ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις Εὐρ. Ἴων. 649 ἐὰν ἐκεῖνοι, οὓς ἐγὼ φιλῶ, θὰ εἶνε εὐτυχεῖς ἔχοντες μόνον (ἀρκούμενοι μόνον εἰς) τοὺς λόγους σου. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ἠλ. 945 κύτταζε, ἄνευ κόπου βέβαια τίποτε δὲν ἐπιτυγχάνει. τὰ δύσφορα..πάντ' ἂν εὐτυχεῖν Ο. Τ. 88 ἴδ. δύσφορος. (βρότεια πράγματ') εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν Αἰσχ. Ἀγ. 1327 τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου (κυρ. τὰ πράγματα τῶν θνητῶν) μία σκιὰ δύναται ν' ἀνατρέψῃ. τὸ δ' εὐτυχοῦντα πάντ' ἀριθμήσας βροτῶν οὐκ ἔστιν οὗτος, ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα Σοφ. Ἀπ. 620 ἴσως διορθ. τὸ δ' εὐτυχοῦν τὰ πάντ' τ. ἔ. ἄν τις ἀριθμήσῃ τοὺς κατὰ πάντα εὐτυχοῦντας, δὲν εἶνε ἐκ τῶν θνητῶν οὗτος ὁ εἷς, ὃν θὰ εὕρῃς. τὰ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ δόξαν Θουκ. 3, 39 αἱ πολλαὶ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον ἐπισυμβαίνουσαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχίαι εἶνε ἀσφαλέστεραι ἢ αἱ ἀπροσδόκητοι. ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσι λόγοις Εὐρ. Ἴων. 649 περιοριζόμενοι εἰς τοὺς λόγους σου θὰ εὕρωσι τὴν εὐτυχίαν των. ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι, δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς Σοφ. Ἠλ. 68 ἀλλ'. ὦ γῆ τῶν πατέρων μου καὶ θεοὶ τῆς πατρίδος μου, δέχθητέ με εὐτυχοῦντα κατὰ ταύτην τὴν ἐκστρατείαν μου. συνέβαινεν εὐτυχεῖν τῷ τραπεζίτῃ Δημ. 45, 63 συνέβαινεν εἰς αὐτὸν νὰ πηγαίνουν καλὰ αἱ ἐργασίαι του. ἀλλ' εὐτυχοίης Σοφ. Ο. Τ. 1478. Εὐρ. Μήδ. 688. Ἄλκ. 1153. Αἰσχ. Χο. 1063. Ὁ λέγων τὴν εὐχὴν ταύτην φαίνεται ὅτι διακόπτει τὸν λόγον οἱονεὶ ἐφησυχάζων καὶ ἐπαναπαυόμενος εἰς τὰ λεχθέντα. Ἄλλως πρβ. εὐδαιμονοίης, ὄναιο. —ἱκανὰ τοῖς πολεμίοις ηὐτύχηται Θουκ. 7, 77 «μετ' εὐτυχίας κατώρθωται» Σχ. Σύστοιχος σύνταξις παθητική.

εὐτυχέστατα: νῦν δ' ἔχει αὐτόματα πράξας τἀγάθ' εὐτυχέστατα Εὐρ. Ἑλ. 719 ἴδ. πράττω.

εὐτυχία ἡ, διακρίνεται τῆς εὐδαιμονίας (ὃ ἴδε) παρ' Ἀριστοτ. Ἠθ. 7, 14 (1153 b 21) ὧδε: διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς τύχης (τὸν εὐδαίμονα) δοκεῖ τισι ταὐτὸν εἶναι ἡ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ οὐκ οὖσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ὑπερβάλλουσα ἐμπόδιός ἐστιν, καὶ ἴσως οὐκέτι εὐτυχίαν καλεῖν δίκαιον· πρὸς γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ ὅρος αὐτῆς ἐπειδὴ δὲ ὁ εὐδαίμων ἔχει προσέτι ἀνάγκην τῆς τύχης, φρονοῦσί τινες ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν, ἐν ᾧ δὲν εἶνε, διότι καὶ αὐτὴ ἡ εὐτυχία, ὅταν εἶνε ὑπερβολική, ἐμποδίζει εἰς τοῦτο· καὶ ἴσως δὲν εἶνε πλέον δίκαιον νὰ ὀνομάζῃ τις αὐτὴν εὐτυχίαν, διότι ὁ ὁρισμὸς τῆς ἐννοίας αὐτῆς γίνεται κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν. οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον εὐτυχίᾳ Εὐρ. Ἡρακλ. 611 καὶ ὁ αὐτὸς οἶκος δὲν στηρίζεται πάντοτε ἐπὶ σταθερᾶς εὐτυχίας: δὲν ἀπολαύει πάντοτε σταθ. εὐτυχίας. ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σῳζομένης μοίρας εὐδαίμονες ὄντες Ἰ. Τ. 1490 «ἴτε ἐπ' εὐτυχίᾳ, εὐδαίμονες ὅτι τῆς σῳζομένης μοίρας ἐστέ. Ὁ χορὸς λέγει ταῦτα στραφεὶς πρὸς τὴν θάλασσαν· σῳζομένην δὲ μοῖραν (ἤτοι μερίδα) λέγει τοὺς περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἀποπλέοντας, κατ' ἀντίθ. πρὸς ἑαυτὸν εἰσέτι μένοντα παρὰ Ταύροις» Δ. Βερναρδ.

εὐῦφὴς πέπλος Σοφ. Τρ. 603 «λεπτοϋφής»· ἴδ. ταναϋφής.

εὔφαμος, εὐφαμία Δωρ.=εὔφημος, εὐφημία, ἃ ἴδε.

εὐφεγγής 2: λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν Αἰσχ. Πέρσ. 389 ἡ ἐπὶ λευκῶν πώλων βαίνουσα ἡμέρα ἐξηπλώθη λαμπρόφωτος ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

εὐφημέω κυρ. λέξεις εὐφήμους (καλῆς σημασίας) μεταχειρίζομαι (ἀντίθ. δυσφημέω), ὅθ. σιωπῶ εὐλαβῶς (πρὸς ἀποφυγὴν πάσης δυσφήμου λέξεως)· φέρτε χερσὶν ὕδωρ εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, ὄφρα Διῒ ἀρησόμεθα Ι 171 φέρετε ὕδωρ ταῖς χερσὶ καὶ εὐφημῆσαι (εὐσεβῶς σιωπῆσαι) κελεύετε, ὅπως εὐξώμεθα Διΐ. Ἡ νίψις τῶν χειρῶν καὶ ἡ εὐφημία ἀπαιτοῦνται πρὸ πάσης προσευχῆς.—εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμί Αἰσχ. Εὐμ. 1036 σιωπῶντες προσεύχεσθε ἐν παντὶ τῷ δήμῳ. γυναικεῖοι νόμοι ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον εὐφημοῦντες Ἀγ. 599 γυναικεῖοι ὕμνοι (εὐχαριστήριοι) ἀνύψουν ἐν εὐφημίαις ἄλλος ἄλλοθεν χαρμόσυνον ὀλολυγὴν κατὰ τὴν πόλιν. ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν Πέρ. 391 ἴδ. ἠχή. ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα ἐπορθιάζειν Ἀγαμ. 27 ἴδ. ἐπορθιάζω. εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν Ἀρφ. Νεφ. 263 ὁ πρεσβύτης πρέπει νὰ σιωπᾷ εὐλαβῶς καὶ νὰ ἀκούῃ μετὰ προσοχῆς τὴν εὐχήν· πρβ. Ἱππ. 1316. Θεσμ. 39. εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροις χοροῖσιν Ἀρφ. Βάτ. 355 ἴδ. ἐξίστημι. εὔφημον εἴη τοὔπος (σοι) εὐφημουμένῃ Αἰσχ. Ἱκ. 921 εὔφημον τὸ ἔπος λέγε, εὔφημα (ἔπη) ἀκούουσα ὑπ' ἐμοῦ. πῶς, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τε γυναικὶ συγγίγνεσθαι; καὶ ὅς, Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών Πλ. Πολ. 329 C ῥῆσις πολυθρύλητος καὶ παρὰ μτγν. (πρβ. Πλουτ. 525 A), ἄλλως σαφής.

εὐφημία ἡ, χρῆσις λέξεων εὐφήμων, ἀντίθ. δυσφημία· Φίλιππον μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ Αἰσχίν. 1, 169 «διὰ τοὺς καλοὺς καὶ εὐνοϊκοὺς πρὸς τὴν πόλιν λόγους» Δούκας. τινῶν ἐπιτιμᾶν τι ὑμῖν πειρωμένων, ἐγὼ πᾶσαν εὐφημίαν παρειχόμην Δημ. Ἐπ. 2 (σελ. 1472, 3) ἐγὼ διὰ παντὸς εὐφήμου λόγου προσεπάθουν νὰ δικαιολογήσω τὴν ὑμετέραν ἀδικίαν. εὐφημίαν νῦν ἴσχε Σοφ. Τρ. 177 εὐφήμει νῦν· ἀναφ. εἰς τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Δηαν. καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἐστερημένην.

εὔφημος, Δωρ. εὔφαμος 2, καλὴν ἔχων φήμην, καλὸν προσημαίνων· ἀντίθ. δύσφημος. εὔφημα φώνει Σοφ. Αἴ. 362 εὐφήμει. ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν Αἰσχ. Χο. 594 ἄνευ θρησκ. ἐννοίας· ὑμῖν παραινῶ φέρειν γλ. εὐλαβῆ. εὐφάμου στόμα φροντίδος ἱέντες Σοφ. Ο. Κ. 132 ἴδ. στόμα. χρὴ θεᾶς Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα Ἀρφ. Ὄρν. 1719 ἀλλὰ πρέπει ν' ἀνοίγῃ τις εὐλαβῶς τῆς θεᾶς μούσης τὸ ἱερὸν στόμα. στόμα τ' εὔφημον ἅπας ἐξοσιούσθω Εὐρ. Βά. 70 ἴδ. ἐξοσιόω. εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη Σοφ. Ἀπ. 437=εὐφήμει μόνον, ὅτε ἐξορμᾷ. οὐκ οὖν ἐάσεις, οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν; Ἠλ. 630 δὲν θά με ἀφήσῃς λοιπὸν οὐδὲ θυσίαν νὰ προσφέρω ἐν εὐφημίᾳ, ἐπειδή σοι ἐπέτρεψα νὰ λέγῃς ὅ τι δήποτε (ὅ τι θέλεις); εὐφήμοις δ' ἐπὶ κώμοις μοῦσαν θείατ' (Geel καὶ Herm.: βωμοῖς μοῦσαι θεαί τ') ἀοιδοί Αἰσχ. Ἱκ. 694 ἐπὶ δὲ τοῖς εὐφήμοις τῶν θεῶν ἐγκωμίοις χρησάσθωσαν ταῖς ᾠδαῖς (ἐπᾳσάτωσαν) οἱ ἀοιδοί. ‖ «εὐφήμοις γόοις· δυσφήμοις, κατὰ ἀντίφρασιν Αἰσχύλος» Ἡσύχιος. Ἐπίρρ. εὐφήμως δι' εὐφήμων λέξεων (τύχῃ ἀγαθῇ), εὐφήμως.

εὔφθογγος 2: ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους Αἰσχ. Χο. 340 καὶ μετὰ τοιαύτην ἀκόμη κατάστασιν πραγμάτων ὁ θεός, ὅταν θέλῃ, δύναται νὰ φέρῃ φαιδροτέρας ἡμέρας (κυρ. ἤχους φαιδροτέρους).

εὐφιλής 2 ἐνεργ. λίαν φιλῶν· ποίμνης τοιαύτης οὔ τις εὐφιλὴς θεῶν Αἰσχ. Εὐμ. 197 οὐδεὶς θεῶν λίαν φιλήσει τοιαύτην ποίμνην. ‖ παθ.=εὐφίλητος, προσφιλής, ὡς Αἰσχ. Ἀγ. 34.

εὐφιλόπαις -παιδος 2: κυρ. εὐκόλως κάμνων τοὺς παῖδας φίλους Αἰσχ. Ἀγ. 722.

εὐφόρητος 2 εὐκόλως φερόμενος, εὐκολοβάστακτος Αἰσχ. Χο. 352. Τὸ χωρίον: πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον δια-

ποντίου γᾶς δώμασιν εὐφόρητον θὰ εἶχες πολ τάφον ἐν γῇ πέραν τῆς θαλάσσης (ξένῃ), ὃν θὰ ὑπεφέρομεν ἐν τῷ οἴκῳ εὐκόλως, (ἐν ᾧ νῦν χαλεπῶς φέρομεν, ὅτι κεῖσαι μὲν ἐν τῇ πατρῴᾳ γῇ, ἀλλὰ δολοφονηθείς).

εὔφορος 2 εὐκόλως φερόμενος· ἔσχεν Θεαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων Πινδ. Ν. 10, 24 «εὔφοροί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι πόνοι τῷ ἄριστα ἆθλα ἐνηνοχέναι» Σχ.

εὐφραίνω, ἐπ. ἐϋφραίνω: σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων φρένα Αἰσχ. Ἱκ. 524 σὺ καὶ λόγῳ ὥσπερ καὶ ἔργῳ τέρπε τὴν ψυχὴν ἡμῶν.

εὐφρόνη ἡ (λέξ. Ἰων.) ἡ νύξ. Κατ' ἄλλους μὲν ἐκ τῶν ἀρχαίων διὰ τὸ εὖ φρονεῖν (=καλῶς σκέπτεσθαι) ἐν τῇ νυκτί (ἴδ. Πλουτ. 521 D. 714 C. D), ὅθεν: εὖ φρονοῦσα· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ εὔφρων, ὥστε τὸ εὐφρόνη κυρ.=εὐμενής, εὐνοοῦσα· πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 277. τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω Αἰσχ. Ἀγ. 291 λέγω (ὅτι πεπόρθηται ἡ πόλις) ἀπὸ τῆς νυκτὸς ταύτης, ἥτις ἐγέννησε τὸ παρὸν φῶς (τῆς ἡμέρας). μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη Σοφ. Ἠλ. 19 καὶ ἡ μαύρη νὺξ ἐκ τῶν ἄστρων ἔχει ἀφανισθῆ.

εὔφρων 2 ἐνεργ. ἔχων εὔθυμον φρένα, ἱλαρὰν καρδίαν· εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι Αἰσχ. Ἀγ. 797 τερπνὸς εἶνε ὁ πόνος (ὁ γενόμενος), ὅταν καλῶς τὸν τελειώσουν, εἰς τοὺς καλῶς ἐκτελέσαντας αὐτόν· παροιμιώδης ἔκφρασις, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀντιστοίχου παρ' Εὐρ. Ἀπ. 133, τοῦ παροιμιώδους ἐπίσης ἀποβάντος: ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.—τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις, ὅπου χρὴ δώματα ναίειν καὶ (ὅπου) τόπος εὔφρων Αἰσχ. Ἱκ. 982 οὗτος πρῶτος δικαιοῦται νὰ κρίνῃ, ποῦ πρέπει νὰ κατοικῶμεν καὶ ποῦ εἶνε ὁ τόπος ὁ εὐμενὴς ἡμῖν (ἐν ᾧ οἰκοῦντες δὲν ἠθέλομεν διεγείρῃ τὸν φθόνον). θεὸς εὔφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς Πινδ. Ὀ. 4, 13 ὁ θεὸς εἴη εὐμενὴς ταῖς μελλούσαις αὐτοῦ εὐχαῖς. Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγίων μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος εὔγνωτος ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων Σοφ. Αἴ. 704 ὁ Δήλιος Ἀπόλλων ἐλθών μοι ἐναργὴς (=εὔγνωτος) ὑπὲρ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους συνείη μοι (εἴη μετ' ἐμοῦ) εὐμενὴς διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. ῥοαὶ εὔφρονες Ἀργείοις 420 =εὐμενεῖς (ὃ ἴδε). ‖ Παθητ. πῶς εὔφρον' εἴπω; Αἰσχ. Χο. 87 πῶς νὰ εἴπω εὐάρεστα λόγια; Ἐν δὲ τῷ εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον' ἀγγέλου δίκην 194 τὸ εὔφρον' μετέγραψεν ἤδη ὁ Auratus εἰς ἔμφρον': εἴθε ὁ πλόκαμος οὗτος νὰ εἶχε φωνὴν ἔμψυχον ὡσὰν ἄγγελος. εὔφροσιν δεδεγμένη Εὐμ. 635 ἴδ. ἐμπολάω.

εὐφυής 2 κυρ. εὖ πεφυκώς, «καλοκαμωμένος»· ἀλλὰ χρῆν, ὡς ἐπ' ἔργον αὖ τι καινόν, πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν Ἀρφ. Θεσμ. 968 ἀλλ' ἔπρεπεν, ὅπως, ὅταν πρόκειται ν' ἀρχίσητε νέον τι ἔργον («ἐπειδὴ μέλλουσιν ἐλθεῖν εἰς τὴν ᾠδὴν» Σχ.), πρῶτον νὰ ἐπιστήσητε («νὰ σταματήσετε») τοὺς εὐφυεῖς πόδας σας ἐν τῇ εὐκύκλῳ χορείᾳ. Μετ' ἀποφ. ἄνδρα λέγειν μὲν οὐκ εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρόν Αἰσχίν. 1, 181 ἄνδρα λέγειν μὲν οὐ δεινόν, λαμπρὸν δ' ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον ἔργοις. ‖ κατὰ νοῦν δεξιός, ἄνθρωπος μὲ πνεῦμα· τοὺς βωμολοχευομένους καὶ σκώπτειν καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους εὐφυεῖς καλοῦσι, προσῆκον τῆς προσηγορίας ταύτης τυγχάνειν τοὺς ἄριστα πρὸς ἀρετὴν πεφυκότας Ἰσοκ. 15, 284 τοὺς βωμ. καὶ σκ. καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους ὀνομάζουσιν εὐφυεῖς, ἐν ᾧ προσῆκον ἦτο νὰ ὀνομάζωνται οὕτως οἱ ἄριστα πρὸς ἀρετὴν πεφυκότες (οἱ ἔχοντες φύσιν ἀρίστην, ἐπιτηδειοτάτην πρὸς ἀρετήν). πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος (κλάδους Meineke· δύναταί τις καὶ κλάδοις. ἐμφυὴς κλάδοις Weckl.), χελιδόνων (ἀηδόνων Meineke) μουσεῖον Εὐρ. Ἀπ. 88 πολὺς δὲ κισσὸς ἕρπων ἀνέβαινε, μὲ καλοκαμωμένους (εὐλυγίστους) κλάδους, σχολεῖον (κατοικητήριον) τῆς φλυαρίας τῶν χελιδόνων· «τὰ χελιδόνων μουσεῖα παροιμία ἐπὶ τῶν πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ταττομένη» Σχ. Ἀρφ. Βατρ. 93· πρβλ. Πλ. Φαῖδρ. 267 C.

εὔχαρις καὶ εὐχάριστος, ὡς ἄχαρις καὶ ἀχάριστος, εἶνε Ἀττικά· τὸ δ' ἀχάριστος ἀντὶ τοῦ ἄχαρις καὶ εὐχάριστος ἀντὶ τοῦ εὔχαρις δὲν εἶνε δόκιμα· ἴδ. Cobet N. L. 420.

εὐχέρεια ἡ=εὐχειρία, δεξιότης, εὐκολία περὶ τὸ ποιεῖν ὅ τιδήποτε (κακουργεῖν). πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς Αἰσχ. Εὐμ. 497 τοῦτο τὸ ἔργον (τὸ μητροκτονεῖν) τώρα πλέον θὰ ἐξοικειώσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν διάπραξιν τῶν κακουργημάτων, θὰ συνάψῃ ὅλους τοὺς ἀνθρ. οὕτως, ὥστε εὐκόλως νὰ διαπράττωσιν ὅ τιδήποτε (κακόν)· πρβ. Πλ. Πολ. 391 E: ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας ὧν ἕνεκα πρέπει νὰ καταργήσωμεν (νὰ ἀπαγορεύσωμεν) τοιούτους μύθους, ἵνα μὴ ἐμποιῶσιν εἰς τοὺς ἡμετέρους νέους πολλὴν εὐκολίαν περὶ τὴν πονηρίαν: ἵνα μὴ εὐκόλως καὶ μετ' ἀδιαφορίας διαπράττωσι πᾶσαν πονηρὰν πρᾶξιν. ὥστε σὺ πολλὰ πορνεῖα τῇ τῆς πράξεως εὐχερείᾳ πεποίηκας Αἰσχίν. 1, 124 πολλὰ οἰκήματα πεποίηκας πορνεῖα τῇ περὶ τὴν πρᾶξιν ταύτην εὐκολίᾳ καὶ προθυμίᾳ σου.

εὐχερής 2 εὐκόλως χειριζόμενός τι ἤ τινα· ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος· πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου Σοφ. Φιλ. 875 ὡς μικρόν, ἐλαφρόν τι ἐθεώρησας = περιεφρόνησας. ‖ ἐν γένει, εὔκολος, εὐμεταχείριστος, πρόθυμος· ὅρα μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς 519 κύτταξε νὰ μὴ παρουσιάζεσαι τώρα ὡς πρόθυμός τις (ὑπηρέτης, κυρ. ὡς ἄνθρωπός τις πρόθυμος νὰ τὸν ἐξυπηρετῇ). τὸ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον τὰ

μὲν πολλὰ οὐκ ἀγεννές, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τούτου ἐναντίον ἀνελεύθερον, ἔστι δ' ὅτ' ἀναγκαῖον Πλ. Θεαίτ. 184C ἡ πρόχειρος (μὴ ἐξεζητημένη) ἐκλογὴ τῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων καὶ ἡ μὴ ἀκριβὴς (σχολαστικὴ) ἐξέτασις (διερεύνησις) αὐτῶν, ὡς τὸ πολὺ μὲν δεικνύει ἄνθρωπον ὄχι ἀγεννῆ (ἀλλὰ μορφωμένον), ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἐναντίον τούτου εἶνε σημεῖον ἐλλιποῦς μορφώσεως, ἐνίοτε δὲ (τὸ ἐναντίον τοῦτο) εἶνε ἀναγκαῖον.

εὐχή ἡ: θεὸς εὔφρων εἴη εὐχαῖς Πινδ. Ὀ. 4, 14 ἴδ. εὔφρων. ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων Σοφ. Ἠλ. 636 ὅπως ὑψώσω πρὸς τὸν παρόντα ἄνακτα εὐχὰς ἀπαλλακτηρίους τῶν φόβων, τοὺς ὁποίους ἔχω. τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλιῶν παρήνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων Ἀρφ. Ἱππ. 665 ἴδ. κατά. τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν Πινδ. Π. 9, 89 πρὸς τοὺς ὁποίους (τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἰφικλέα) θὰ ψάλω ἐγκώμιον ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει τῆς εὐχῆς μου, ἀφ' οὗ μοῦ ἔκαμαν (κυρ. ἔπαθόν) τι καλὸν (ὅτι δηλ. εἰσήκουσαν τὴν εὐχήν του). μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι κοινὸν ποιεῖσθαι Σοφ. Ὀ. Τ. 239 = μήτε ἐν ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχαῖς μήτε ἐν ταῖς θυσίαις νὰ κάμνῃ συμμέτοχον. πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι Αἰσχ. Ἑπτ. 804 ἴδ. φορέω. ἐξὸν ἡμῖν εὐχῆς ἄξια διαπράξασθαι Ἰσοκρ. 4, 182 ἐν ᾧ δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἄξια εὐχῆς (δηλ. διὰ τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ τάξῃ τίς τι, νὰ κάμῃ τις τάξιμον, πρὸς τοὺς θεούς, ἂν ἐπιτύχωσιν). εἰ γὰρ καλῶς μὲν ἔχοι, μὴ δυνατὸν δέ τι φράζοι, εὐχῆς οὐ νόμου διαπράττοιτ' ἂν ἔργον Δημ. 19, 722 διότι ἐὰν ὁ νόμος ἔχει μὲν καλῶς (τ. ἔ. εἶνε σαφῶς συντεταγμένος, ὥστε νὰ εἶνε εὔληπτος καὶ νὰ μὴ ἐπιδέχηται διαφόρους ἑρμηνείας), παραγγέλλει δέ τι, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶνε δυνατόν, θὰ ἐκτελῇ ἔργον ὄχι νόμου ἀλλ' εὐχῆς (τ. ἔ. ἔργον, τὸ ὁποῖον νὰ ζητῇ τις παρὰ τῶν θεῶν δι' εὐχῶν καὶ παρακλήσεων). || Κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ λόγος: τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς, Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται Αἰσχ. Εὐμ. 20 τούτους τοὺς θεοὺς ἐν ταῖς προσευχαῖς μου πρώτους ἐν προοιμίοις μνημονεύω (ὡς πρώτους μάντεις καὶ προφήτας τοῦ μαντείου), ἡ δὲ Παλλὰς ἡ προναία ἐν τοῖς λόγοις (τῆς προσκυνήσεως) κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. || ματαία, κενὴ εὐχή· ὄκνος τις αὐτῶν ἅπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος Πλ. Πολ. 450 D ὀκνῶ νὰ θίξω τὸ θέμα τοῦτο, ἵνα μὴ ὁ περὶ τούτου λόγος φανῇ ὡς ἀδύνατός τις εὐχή. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες 499C διότι οὕτω (τ. ἔ. καθ' ἣν περίπτωσιν ταῦτα δὲν εἶνε δυνατά) δικαίως ἠθέλομεν περιγελᾶσθαι, ὡς ἄνθρωποι λέγοντες πράγματα μόνον μὲ εὐχὰς ὅμοια (ὡς ἄνθρωποι ποῦ κοπανίζομεν ἀέρα).

εὔχομαι, εὔξομαι, ηὐξάμην εὐξάμην, ηὖγμαι, ηὔγμην, ηὖκται παθ. Πλ. Φαῖδρ. 279C, ηὔγμην Σοφ. Τρ. 610. ἐπ. συγκεκομμ. ἀόρ. εὖκτο ἐν Ἀπ. παρὰ Σχολ. Σοφ. Ο. Κ. 1375.—εὐχθεῖσα Δίων Κάσσ. 48, 32. Ῥημ. ἐπ. εὐκτὸς (πρβ. ἀπεύχετος), -τέος Ἱπποκρ. 2, 268. Ἐπικτήτ. Ἐγχειρ. 77. Ἡ σύνταξις: μετὰ δοτ. εὔχομαι τοῖς θεοῖς, ἢ πρός τινα, ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπρφ. (Σοφ. Ο. Τ. 269)· εὔχομαί τινί τι (πολλὰ τοῖς θεοῖς ἀγαθά)· μετὰ δοτ. πράγμ. εὔχομαι (ἐπί) τινι. — εὔχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς Αἰσχ. Ἑπτ. 252 κυρ. εὔχου παρὰ τῶν θεῶν τὰ καλλίτερα, νὰ εἶνε σύμμαχοί μας. Τὸ νόημα εἶνε: δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶσαι προσκεκολλημένη εἰς τὰ ἀγάλματα, ἵνα προσεύχησαι. Οὔτε τὰ προηγ. οὔτε τὰ ἐφεξῆς παρέχουσιν ἐναντίωμά τι εἰς τὸν στίχον τοῦτον τὸν ὀβελιζόμενον.—ἄνδρες εὔχονται γονὰς κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν Σοφ. Ἀντ. 641 οἱ ἄνθρωποι εὔχονται τὰ παιδιά, ποῦ κάμουν καὶ ἔχουν κοντά των, νὰ τοὺς ἀκούουν (νὰ εἶνε εὐπειθῆ). Μετ' ἀπρφ. καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς μήτ' ἄροτον γῆς ἀνιέναι τινά... ἀλλά... φθερεῖσθαι Σοφ. Ο. Τ. 269, ὅπου ἐτέθη ὁ μέλλων ἕνεκα τῆς εἰς τὸ μέλλον ἀναφ. τοῦ εὔχομαι· ἴδ. ἀνίημι. Πρβ. οὕτω γὰρ ηὔγμην... στελεῖν (= ἐνδύσειν) χιτῶνι τῷδε Τρ. 610. Πλ. Φαίδ. 58 B. ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε Αἰσχ. Ἀγ. 924 θὰ ηὐχήθης (πρέπει νὰ ηὐχήθης εἰς τοὺς θεούς: νὰ ἔκαμες τάξιμον) ἐν στιγμῇ φόβου, ὅτι οὕτως (δηλ. μετριοφρόνως) ἤθελες πράξῃ ταῦτα (ἵνα μὴ ἐπισύρῃς τὴν δυσμένειαν τῶν θεῶν). πῶς θεοῖς εὔξεσθ', ἐμοῦ πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά; Σοφ. Φιλ. 1032 πῶς θὰ εὐχησθε εἰς τοὺς θεούς, ὅταν ἐγὼ πλεύσω μεθ' ὑμῶν (καὶ εἶμαι μεθ' ὑμῶν), νὰ προσφέρητε θυσίας (ἀφ' οὗ δηλ. θὰ εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖ καὶ θὰ στενάζω): τίς.. ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ βέλη εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν; Ο. Τ. 892 τίς ἄνθρ. ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πραγμάτων θὰ καυχηθῇ, ὅτι ἀπομακρύνει ἐκ τῆς ψυχῆς του τὰ βέλη τοῦ θυμοῦ; τοὺς δὲ λοιποὺς χρὴ ἀσφαλεστέραν μὲν εὔχεσθαι, ἀτολμοτέραν δὲ μηδὲν ἀξιοῦν τὴν ἐς τοὺς πολεμίους διάνοιαν ἔχειν Θουκ. 2, 43 οἱ δὲ λοιποὶ (οἱ ἐπιζῶντες) πρέπει νὰ εὔχησθε μὲν εἰς τοὺς θεοὺς νὰ σᾶς δίδωσι τύχην ἀκινδυνοτέραν, ἀλλὰ νὰ μὴ θεωρῆτε ἄξιον ὑμῶν αὐτῶν νὰ ἔχητε ἀτολμότερον τὸ πρὸς τοὺς πολεμίους φρόνημα. Εἰς τὸ ἀσφαλεστέραν ἐννοοῦσι ζωήν: τύχην· ἄλλοι δὲ γρ. ἀσφαλέστερα. Μᾶλλον ἐνν. ἀσφαλεστέραν διάνοιαν· ἀλλ' «ἀσφαλέστερον φρόνημα» ἀπέναντι τῶν πολεμίων οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ «ἀσφαλεστέρα τύχη». Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μὲν εὔχεσθαι λέγεται περὶ τούτου, ὅπερ οἱ θεοὶ μόνοι δίδουσιν, ἀξιοῦν δὲ περὶ τούτου, ὃ οἴκοθεν δύναταί τις νὰ ἔχῃ.—εὔχομαι δὲ ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων κτλ. Ἀπ. Σοφ. 224 ἴδ. ἔρχομαι. νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, οὗ καιρὸς ἐᾷ (Dindorf: ἀεί), ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῴονος ὑμᾶς κυρῆσαι Σοφ. Ὀ. Τ. 1512 νῦν δὲ τοῦτο εὔχεσθέ μοι, ὅπου τὰ πράγματα (ἡ

κατάστασις τῶν πραγμάτων) ἐπιτρέπουσι, νὰ ζῶ, ὑμεῖς δὲ νὰ ἐπιτύχητε βίον καλλίτερον τοῦ ἐμοῦ. Διορθοῦσι: νῦν δὲ τοῦθ' ἓν εὔχομαι (καὶ ἄλλοι ἄλλα), ὡς τοιοῦτόν τι ἀπαιτοῦντος τοῦ νοήματος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς οὕτω πως ἐκφραζόμεθα: «νὰ παρακαλῆτε νὰ ζῶ κτλ.».— τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; Ο. Κ. 41 τίνων θεῶν τὸ σεβάσμιον ὄνομα πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶ, ἀκούσας αὐτό (τ. ἔ. εἰπέ μοί το); ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι (ἐνν. εἶναι) ξ 199 καυχῶμαι ὅτι τὸ γένος μου εἶνε ἐκ τῆς Κρήτης· ὅπερ λέγει μετά τινος ἐγκαυχήσεως καὶ μεγαλαυχίας. τίς οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὔχεται βοὸς (ἐνν. εἶναι); Αἰσχ. Ἱκ. 318 τίς λοιπὸν ὁ Δῖος (ὁ ἐκ τοῦ Διός) μόσχος τῆς βοὸς καυχᾶται ὅτι εἶνε; πρβ. Σοφ. Τρ. 644. ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον (ἐνν. εἶναι) τετέλεσται Αἰσχ. Ἱκ 15 ὁπόθεν προφανῶς τὸ ἡμέτερον γένος, καυχώμενον ὅτι κατάγεται ἐκ τῆς οἰστρ. βοὸς ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὴν ἐπαφῆς καὶ τῆς ἐπιπνοίας τοῦ Διός, ἔχει τὴν καθηγιασμένην ἀρχήν, καταγωγὴν (καθιέρωται: μεμύηται) Ἀργεῖος ἢ Θηβαῖος· οὐ γὰρ εὔχομαι μιᾶς Ἀπ. Τρ. ἀδ. 392 οὐ γὰρ εὔχομαι (εἶναι ἐκ) μιᾶς (πόλεως): δὲν ἀποδίδω εἰς ἐμαυτὸν μίαν πατρίδα τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον Εὐρ. Ὀρ. 782 «εὔχου πάντας οὕτω δοξάζειν, ὅτι δίκαιόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, ἐπεὶ πολλοῖς ἐδόκει ἄδικον εἶναι» Σχ. παρακάλει μόνον νὰ φαίνηται ἡ πρᾶξις ὅτι εἶνε δικαία· διότι τοιαύτη γνώμη τῶν ἀνθρώπων θὰ ἔσῳζε τὸν Ὀρέστην. ἐμοὶ μετρίως ηὖκται Πλ. Φαῖδρ. 279 C κυρ. ἐμοὶ μετρίως εὐχὴ γεγένηται: ἔχω εὐχηθῆ ἱκανά: εἰς τὰς εὐχάς μου ταύτας δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε πλέον.

εὖχος τὸ (κατ' ὀν. καὶ αἰτ.) ὃ εὔχεταί τις νὰ ἔχῃ, ἀφορμὴ καυχήσεως· δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι Η 203 λαμπρὰν ἐκ ταύτης ν' ἀποκτήσῃ φήμην· «καύχημα λαμπρὸν ἀπενέγκασθαι» Γαζῆς. μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας Φ 473 «ἄμοχθον δὲ καὶ ἄλυπον καύχημα αὐτῷ ἐπέδωκας» Γαζῆς. ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος Πινδ. Ὀ. 10, 63 θεωρήσας ἔνδοξον τὸ ἐν τῷ ἀγῶνι καύχημα, «τὸ νικῆσαι» Σχ.

εὐχωλή ἡ (εὔχομαι), ποιητ. ἡ εὐχή, τὸ τάξιμον· ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἡσ. Ἀσπ. 68 δὲν εἰσήκουσε τὰς εὐχάς του ὁ Φοῖβος (ἀλλὰ καὶ τὰς ἐματαίωσεν). Ἡ αὐτὴ σύνταξις καὶ ἐν Δ 767 θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.—κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν Ἑλένην Δ 173 ἠθέλομεν δὲ καταλίπῃ εἰς τὸν Πρίαμον καὶ τοὺς Τρῶας τὴν Ἑλένην ὡς καύχημα (ἀφορμὴν καυχήσεως). τέκνον, ἐγὼ δειλή, τί νυ βείομαι — σεῦ ἀποτεθνηῶτος, ὃ (= ὅς) εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο πᾶσί τ' ὄνειαρ; Χ 433 πρὸς τί νὰ ζῶ (τί τὴν θέλω τὴν ζωήν), ἀφ' οὗ σὺ ἀπέθανες, ποῦ μοῦ ἦσο καύχημα εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς ὅλους σωτηρία (ὄφελος);

εὐψυχία ἡ: αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δ' εὐψυχία Θουκ. 1, 84 ἴδ. αἰδώς.

εὔψυχος 2 κυρ. ὁ ἔχων ψυχὴν (τ. ἔ. θάρρος), ἀνδρεῖος, γενναιόκαρδος· πρὸς τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἂν εἶεν Θουκ. 2, 11 πρὸς τὴν κατὰ τῶν ἐναντίων ἐπίθεσιν ἤθελον εἶναι θαρραλεώτατοι. τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες 2, 43 ἴδ. ἐλεύθερος. τὸ ἀφ' ἡμῶν ἐς τὰ ἔργα εὔψυχον 2, 39 ἡ ἔμφυτος εὐτολμία ἡμῶν ἐν τῷ πολέμῳ.

εὔω (πρβ. uro) «καψαλίζω». Τὸ ἁπλοῦν εἶνε ἐπ. καὶ παρὰ Λουκ. Λεξιφ. 11. εὖσα ξ 75. ἀφεύω Ἀττ. ποιητ. Ἀρφ. Ἐκκλ. 13. Πλ. 1144. ἐφεύσεις Νίκ. παρ' Ἀθην. 61 A. ἀφεῦσεν Σιμωνίδ. Ἀμ. 24. ἀφευθείς Σουΐδας. ἠφευμένος Ἀπ. Αἰσχύλ. 310. ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα εὔει ἄτερ δαλοῖο καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκε Ἡσ. Ἔργ. 705 τὸν ἄνδρα, ὅσον κρατερόψυχος καὶ ἂν εἶνε, καψαλίζει χωρὶς δαυλὸν (χωρὶς φωτιά) καὶ τὸν παραδίδει εἰς πρόωρον γῆρας (τὸν κάμνει νὰ γηράσῃ προώρως).

εὐώνυμος 2: γλυκυτάτᾳ γενεᾷ εὐώνυμον, κτεάνων κράτιστον, χάριν πορών Πίνδ. Π. 11, 58 πορίσας (παρασχὼν) τῇ γλ. γενεᾷ αὐτοῦ τὴν εὐφημίαν καλοῦ ὀνόματος (εὐδοξίαν), τὸ κάλλιστον τῶν κτημάτων. ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν Ν. 8, 48 ἕνεκα τῶν δὶς ἀγαθὸν ὄνομα κτησαμένων ποδῶν τῶν δύο (πατρὸς καὶ υἱοῦ). λόγος εὐώνυμος Λουκ. Λεξιφ. 1 λόγος ἐξ εὐοιωνίστων, εὐφήμων, ὀνομάτων συγκείμενος. ‖ Κατ' εὐφημισμὸν = ἀριστερός· διότι οἱ κακοὶ οἰωνοὶ καὶ ἐν γένει τὰ κακὰ σημεῖα ἤρχοντο, κατὰ τοὺς Ἕλληνας, ἐξ ἀριστερῶν. — δι' εὐωνύμων τετυμμένοι ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων Αἰσχ. Ἑπτ. 872 ἰώ, οἵτινες ἐλάβατε τὴν πληγὴν ἐπὶ τῶν ἀριστερῶν καὶ ἀδελφικῶν πλευρῶν· «ἑκάτερος γὰρ τῶν μονομαχούντων τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν τοῦ ἀντιπάλου τιτρώσκειν βούλεται» Σχ.

εὐώψ-ῶπος 2: εὔωπα πέμψον ἀλκάν Σοφ. Ο. Τ. 189 ὡραίαν, φαιδρὰν τῇ ὄψει πέμψον βοήθειαν.

ἔφα Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἔφη.

ἐφαγνίζω: τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι, ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς Σοφ. Ἀντ. 196 «ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα» καὶ «ἐπὶ τῷ τάφῳ ὁσίως ποιῆσαι». Σχ. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Dind. ἐπειδὴ τὸ ἐφαγνίζειν δὲν εὕρηται ἀλλαχοῦ, συχνὸν δὲ τὸ ἀφαγνίζειν (πρβ. καὶ «ἀφαγνίσαι: ἀνιερῶσαι καὶ ἀναθεῖναι» Ἀ. Β. 26, 29 κἀλλ.), ὀρθὴ γρ. εἶνε ἀφαγνίσαι. Ὁμοίως καὶ ἐν Ἀντ. 247 τὸ κἀφαγιστεύσας προέρχεται ἐκ τοῦ καὶ ἀφαγιστεύσας. Κατὰ ταῦτα: τὸν μὲν Ἐτεοκλέα νὰ θάψωσι (κρύψωσιν ἐν τάφῳ) καὶ νὰ προσφέρωσιν (ἀφιερώσωσιν) εἰς αὐτὸν πάσας τὰς νενομισμένας τιμὰς (σπονδάς), αἵτινες ἔρχονται (εἰσχωροῦσι) κάτω (τῆς γῆς) εἰς τοὺς ἀρίστους νεκρούς.

ἐφαιρέομαι: τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν Ἱππαγρέτου ἐφῃρημένου Θουκ. 4, 38 κατόπιν ἐκλελεγμένου.

ἐφάλλομαι: ἐπιάλμενον ἵππων Η 15 ὅστις ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς τοὺς ἵππους (δηλ. εἰς τὸ ἅρμα). κύσσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος ω 320 ἀφ' οὗ ἐπήδησεν ἐπάνω του, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν κατεφίλησεν.

ἐφάμαν Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐφάμην.

ἔφαν Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔφασαν.

ἐφάπτω, Ἰων. ἐπάπτω, κυρ. δένω τι ἐπάνω εἴς τι (πρβ. Φώτιον: «ἐπὶ τοῦ δῆσαι λελυμένον τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος»)· μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις ὀρφανὸν γενεᾶς Πίνδ. Ὀ. 9, 60 ἴδ. αἰών. τί δ', ὦ ταλαίφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; Σοφ. Ἀντ. 40 ἐν τοῖς χ/φοις ὑπάρχει ἡ γρ. ἢ θάπτουσα, ὡς διάφορος δὲ γρ. ἐν τῷ κώδ. ἢ 'φάπτουσα τ. ἔ. λύουσα τὰς δυσχερείας ἢ περιπλέκουσα αὐτάς, καθ' ἕνα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἄλλοι ἄλλως. Ἀλλὰ τῆς γρ. ταύτης προτιμητέα φαίνεται ἡ (ἐκ διορθ. τοῦ Πόρσωνος) εἴθ' ἅπτουσα (περὶ τῆς διὰ τοῦ εἴτε μόνου συνδέσεως πρβ. Ο. Τ. 517. Τρ. 236. Αἰσχ. Ἀγ. 1402. Χο. 992) τ. ἔ. τί δέ, ὦ ταλαίπωρε, ἐὰν ταῦτα εἶνε ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἐγὼ εἴτε λύουσα εἴτε δένουσα αὐτὰ (δηλ. ὁπωσδήποτε καὶ ἂν πράττω), ἤθελον προσθέσῃ περισσότερον: ποίαν ὠφέλειαν ἤθελον παράσχῃ ἐγὼ διὰ τῆς οἱασδήποτε ἐνεργείας μου; ἔγνω γὰρ τάλας τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε Σοφ. Τρ. 932 διότι κατενόησεν ὁ δυστυχὴς (Ὕλλος), ὅτι ἐκ τῆς ὀργῆς του (δηλ. διὰ τῶν ἐξονειδισμῶν του· πρβ. 807 κέ.) παρώξυνε τὴν Δηάνειραν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Ἄλλοι: ὅτι ἡ Δηάνειρα ἐξοργισθεῖσα (ἐκ τῶν ἐξονειδισμῶν τοῦ Ὕλλου) ὥρμησεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου. κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν Πίνδ. Ν. 8, 36 ἴδ. ἁπλόος. οὐκ ἔστι πρόσωθεν θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν Ν. 9, 47 κυρ. δὲν εἶνε δυνατὸν θνητὸς ὢν ἐμπρὸς (προχωρῶν) νὰ ἐγγίσῃ ἀκόμη μὲ τοὺς πόδας του ἄλλην σκοπιάν. δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται Αἰσχ. Ἱκ. 417 ἔρις ἐφάψεται λείας: θὰ ἀπαγάγῃ διὰ τῆς βίας λείαν, ἵνα ἀναγκασθῇ ὁ βασιλεὺς νὰ παραδώσῃ τὰς Δαναΐδας. Ἄλλοι μετὰ τοῦ Σχ. τὸ ῥυσίων ἐνν. «ἱκετίδων»· πρβ. ἐφάπτωρ 736.— λανθάνω κἀμαυτὸν οἰόμενός τινος ὥσπερ ἴχνους ἐφάπτεσθαι τῆς Ὁμήρου δόξης περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος; Πλ. Κρατ. 393 Β ἀπατῶ καὶ ἐμαυτὸν φανταζόμενος, ὅτι εὑρίσκομαι τρόπον τινὰ εἰς τὰ ἴχνη ἰδέας τινὸς τοῦ Ὁμήρου περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων; Κυρ. φανταζόμενος ὅτι ἐγγίζω (εἶμαι κοντὰ εἰς) κάτι, τὸ ὁποῖον εἶνε σὰν ἴχνος τῆς ἰδέας τοῦ Ὁμ. κτλ.— Προστίθεται καὶ δοτ. ὀργανική· ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ τῇ μνήμῃ ἐνθουσιῶντες ἐξ ἐκείνου λαμβάνουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα Φαῖδρ. 253 Α ἐφαπτόμενοι τοῦ θεοῦ (διὰ τῆς ἀναμνήσεως), λαμβάνουσιν ἐνθουσιῶντες τὰ ἤθη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκείνου. ὅσαι εἴδεός τε ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος Ἡρ. 1, 199 ὅσαι εἶνε φυσικὰ προικισμέναι μὲ ὡραιότητα καὶ ἀνάστημα. οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ἔπεσιν (ἐνν. θεοῦ) Πινδ. Ὀ. 1, 86 καὶ δὲν ἱκέτευσε ματαίως τὸν θεόν. Παθ. Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται Β 15 κἀλλ. λῦπαι τοῖς Τρωσὶν ἐπήρτηνται, ἐπικρέμανται, ἐπίκεινται. Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται Η 402 ἴδ. πεῖραρ. ἐξ ἧς (Ἥρης) ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται Φ 513 ἐκ τῆς ὁποίας ἐπικρέμαται (ἐπίκειται) εἰς τοὺς ἀθανάτους ἔρις καὶ φιλονεικία: ἡ Ἥρα εἶνε ἡ ἐξάπτουσα τὴν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων ἔριδα. Ἐν τῷ ἤδη τόδ' ἐγγύς, ὥστε πῦρ, ἐφάπτεται Εὐρ. Βά. 777 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ὑφάπτεται (ὅ ἴδε).

ἐφάπτωρ -ορος ὁ: ἴσως γὰρ ἂν κήρυξ τις ἢ πρέσβη (= πρεσβεία) μόλοι ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες Αἰσχ. Ἱκ. 735 ἴσως γὰρ ἂν κ. τις ἢ πρεσβεία (= πρέσβεις) ἔλθοι, οἳ ἀπάγειν ἡμᾶς βούλονται, ἐφαψάμενοι ἐνεχύρων τινῶν. Δηλ. θὰ ἁρπάσωσι λείαν τινά, ἐνέχυρα, ἵνα δι' αὐτῶν ἐξαναγκάσωσι τὴν παράδοσιν τῶν Δαναΐδων. Πρβ. 417. ἐφάπτορ Ἰοῦς 543 (ἴδ. πολυμνήστωρ).

ἐφαρμόζω: λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι Σοφ. Τρ. 623 καὶ νὰ (μὴ) προσθέσω εἰς πίστωσιν τοὺς λόγους, οὓς ἔχεις νά μοι ἀνακοινώσῃς. ἀκροθίνια πυγμαίων κολοσσῷ ἐφαρμόζειν Ξεν. Κ. Π. 7, 5 ἴδ. ἀκροθίνιον. φλέγει δ' ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ πανὸς ἐφαρμόσῃ χρυσοφαής Εὐρ. Ἱππ. 1274 καίει ἐκεῖνον ποῦ τοῦ κολλήσῃ 's τὴν «μαιν.» καρδιὰ «ὁ χρυσοφαής» πυρσός (Δ. Βερν.). καὶ γὰρ ἐκεῖνος τόσσ' ἀνύσας δούλαν ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο Ἀνθ. 9, 19 τόσα κατορθώσας ἐφήρμοσεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του δουλικὸν ζυγὸν (διὰ τὴν Ὀμφάλην).

ἔφαψις ἡ, ἔγγισις, ἐπαφή· ἶνιν ἀνθονομούσας πρόγονον βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν Αἰσχ. Ἱκ. 42 γόνον γεννηθέντα ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ Διός, ἐμπνεύσαντος ἔρωτα εἰς τὴν ἀνθον. πρόγονον βοῦν (τὴν Ἰώ).

ἐφεδρεύω: τοῖς ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων ἕτερος καθεδεῖται Δημ. 5, 15 ἄλλος θὰ καθίσῃ ὡς ἔφεδρος παραμονεύων τὰ ἀγαθὰ (ἵνα τὰ ἁρπάσῃ, ὅταν οἱ πολεμοῦντες ἀποχωρήσωσι καταβεβλημένοι)

ἔφεδρος 2: ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων ἔφεδρε Σοφ. Φιλ. 400 ὀχουμένη ἐπὶ (ἅρματος συρομένου ὑπὸ) ταυροκτόνων λεόντων. ἐγὼ δὲ γῆς ἔφεδρον Ἑλλήνων στρατὸν λεύσσων Εὐρ. Ῥῆσ. 954 ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸν Ἑλλ. στρατὸν ἐφεδρεύοντα (ἐπικαθήμενον καὶ πολιορκοῦντα) τῇ χώρᾳ. Κυρ. ἐν τῇ μάχῃ ὁ μαχητής, ὅστις διαδεχόμενος τὸν ἡττηθέντα ἐξακολουθεῖ τὴν μάχην. ἔμελλεν ἔφεδρος καθεδεῖσθαι Ἀρφ. Βατρ. 791 «ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσεσθαι» πρβ. Δημ. 5, 15. καί μοι δυσθεράπευτος

Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος Αἴ. 609 «πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς ὥσπερ δεύτερον ἔστι μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξυνεστηκός» Σχ. κατὰ λέξ. καὶ μετ' ἐμοῦ εὑρίσκεται ὡς ἔφεδρος (τ. ἔ. ὡς πρόξενος νέων κακῶν διὰ τῆς μανίας του) ὁ δυσθ. Αἴας κατεχόμενος ὑπὸ θεοπέμπτου μανίας· τ. ἔ. δὲν μᾶς φθάνουν τὰ κακά, ἃ μέχρι τοῦδε ὑπέστημεν, ἀλλ' ἔρχεται κατόπιν ὡς ἔφεδρος ὁ Αἴας μὲ τὴν μανίαν του. τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἅψειν Αἰσχ. Χο. 865 τοιαύτην πάλην μόνος ὢν ὡς ἔφεδρος ὁ θεῖος Ὀρέστης μέλλει νὰ συνάψῃ πρὸς δύο ἀντιπάλους. ἤδη γὰρ ὥσπερ ἔφεδρον ἀνίστημι τὴν τελευταίαν ἀπορίαν, ἐπεὶ ταῖς πρώταις διηγώνισται μετρίως Πλουτ. 556 Ε κυρ. τώρα πλέον, ἀφ' οὗ αἱ πρῶται ἀπορίαι ἱκανῶς διηγωνίσθησαν, ἀνίστημι ὡς ἔφεδρον τὴν τελευταίαν ἀπορίαν (ἵνα διαγωνισθῇ τὸν ὁριστικὸν ἀγῶνα).

ἐφέζω: τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι ν 274 νὰ μὲ φέρωσιν εἰς τὴν Π. καὶ νὰ μὲ ἀποβιβάσωσιν εἰς τὴν ξηράν. τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' (Casaubonus: ναῦν θέλουσ') ἐφέζετο Αἰσχ. Ἀγ. 669 τύχη δέ τις σωτηρία ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ πλοίου ὡς κυβερνήτης. οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος οὐδ' ἔχων μύσος πρὸς χειρὶ τῇμῇ τὸ σὸν ἐφεζόμην βρέτας Εὐμ. 448 δὲν εἶμαι ἱκέτης οὐδ' ἐκάθισα πλησίον τοῦ ἀγάλματός σου ἔχων μίασμα ἐπὶ τῆς χειρός μου. καὶ ἐμὲ γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος π 443 ἐπὶ τῶν γονάτων του καθίσας. στυγερὰς ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα Ι 455 ἐπεκαλέσθη τὰς Ἐρ. ὅτι ποτὲ δὲν θὰ βάλῃ νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του τέκνον ἐξ ἐμοῦ γεννηθέν. ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι ο 277 βάλε με (φέρε με) ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖόν σου. πρβ. ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ξ 295 μ' ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖόν του διὰ (ἵνα πλεύσωμεν εἰς) Λιβύην.

ἐφείην, ἐφειμένος, ἐφείμην, ἐφεῖναι, ἐφεῖσα, ἐφείω τοῦ ἐφίημι.

ἐφέλκω (ἕλκω), Ἰων. ἐπέλκω, σύρω τι κατόπιν, ὀπίσω· ναῦς δ' ὡς ἐφέλξω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 632 ὡς πλοῖον (πλοῖα) δὲ θὰ σᾶς σύρω κατόπιν μου. ἐφέλκω καὶ ποτῆρ' ἀσκοῦ μέτα Κύκ. 151 τραβῶ ὀπίσω καὶ ἕνα μεγάλο ποτήρι (μιὰ ποτῆρα) μαζὶ μὲ τὸ ἀσκί. Ἥλιος ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος Ἴων 1149 σύρων κατόπιν τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ Ἑσπέρου (τὸν Ἕσπερον, τὴν Ἀφροδίτην). καλῳδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην Θουκ. 4, 26 σύροντες κατόπιν των διὰ καλῳδίου μήκωνα μεμελ. ἐντὸς ἀσκῶν. ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία φρενῶν (Dindorf: φρονεῖν) βροτοὺς ἐξάγεται δύνασιν ἄδικον ἐφέλκων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 777 ὁ χρυσὸς μετὰ τῆς εὐνοίας τῆς τύχης φέρει τοὺς θνητοὺς ἐκτὸς φρενῶν σύρων κατόπιν τὴν αὐθαιρεσίαν (πρβ. Θουκ. 3, 45). πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους Μήδ. 552 σύρων κατόπιν μου πολλὰς συμφ. βαρείας (κυρ. ἀδιεξόδους). μηδ' ὅτι ναυτικοῦ ξυμμαχίαν μεγάλην διδόασι, τούτῳ ἐφέλκεσθε Θουκ. 1, 42 μηδέ, ἐπειδὴ δίδουσι μεγάλην ναυτικὴν συμμαχίαν, παρασύρεσθε ἐκ τούτου. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος π 294 διότι ὁ σίδηρος μόνος του παρασύρει τὸν ἄνθρωπον: «πρόχειρος γὰρ ἀνὴρ πρὸς φόνον παρακειμένου σιδήρου» Δίδυμος. τὴν κλεῖν ἐφέλκεται Λυσ. 1, 13 παίρνει μαζί της τὸ κλειδί. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ ξὺν αὐτῇ Εὐρ. Μήδ. 462 ἔχει πολλὰ ἐπακόλουθα κακά. αὐτὸ τοῦτ' (τὸ οὐκ ἔνδον μένειν) ἐφέλκεται κακῶς ἀκούειν Εὐρ. Τρ. 648 ἐπάγεται, ἐπισύρει, δυσφημίαν (ψόγον). οἵ (ἑταῖροι) μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν Ψ 696 οἵτινες ἦγον αὐτὸν διὰ τοῦ ἀγῶνος (τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ὁ ἀγὼν) μὲ συρομένους πόδας (ἐν ᾧ οἱ πόδες αὐτοῦ ἐσύροντο κατόπιν). χωλαίνει καὶ ἐφέλκεται (ἐνν. τὸν πόδα) Πλ. Νόμ. 795 Β σέρνει τὸ πόδι. Ἐν Πλουτ. 379 D οἱ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ γραπτὰ . . μὴ μαθόντες . . θεοὺς καλεῖν . . . λανθάνουσιν οὖν ἐφελκόμενοι καὶ παραδεχόμενοι δόξας πονηράς διώρθωσα, καὶ τῆς συντάξεως ἀπαιτούσης, λανθάνουσι συνεφελκόμενοι κέ.

ἐφέμεν ἀόρ. β΄ ἀπρφ. τοῦ ἐφίημι = ἐφεῖναι.

ἐφέξετον μέλλ. τοῦ ἐπέχω.

ἐφεξῆς: «τρίγωνα δ' ἰσόπλευρα συνιστάμενα τέσσαρα κατὰ σύντρεις ἐπιπέδους γωνίαν ποιεῖ, τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυῖαν· τοιούτων δ' ἀποτελεσθεισῶν τεσσάρων πρῶτον εἶδος στερεόν, ὅλου περιφεροῦς διανεμητικὸν εἰς ἴσα μέρη καὶ ὅμοια, συνίσταται» Πλάτ. Τιμ. 55. Ὅπου ὁ Β. Λάκων ἀντὶ τῆς φράσεως «τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυῖαν» προτείνει νὰ γραφῇ «τῆς συμβολῆς τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυίας». Περὶ τοῦ χωρίου τούτου πρβ. Πλουτ. Ἠθικ. σ. 423 Α. 426 κέ. 430 Β καὶ μάλιστα 1003 C κέ. Τὰ περὶ τοῦ χωρίου ἀπορήματα τοῦ Β. Λάκωνος κυρίως εἶνε δύο 1) ὅτι ἀμβλυτάτη τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν δὲν ὑπάρχει· καὶ 2) ὅτι στερεὰ γωνία ἐφεξῆς γεγονυῖα τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν εἶνέ τι «ἀκατάληπτον, τοῦτ' αὐτὸ μαθηματικὴ χίμαιρα, κατὰ τὴν ἔκφρασιν αὐτοῦ. Τὸ πρῶτον ἀπόρημα ἐπιλύεται, ἂν θεωρήσωμεν τὴν φράσιν «τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν ἐφεξῆς γεγονυῖαν» ὡς δηλοῦσαν τὸ ἀνώτατον ὅριον, πρὸς ὃ τείνει ἡ ἀμβλεῖα γωνία. Ὀρθῶς δ' ἐξήγησε τὴν φράσιν ὁ Boeckh «ἥτις ἐπακολουθεῖ, ἥτις ἔρχεται ἀμέσως κατόπιν τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν». Καὶ ἀληθῶς ὅριον τῆς μεγίστης τῶν ἀμβλειῶν γωνιῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ εὐθεῖα γραμμή, εἰς ἣν τείνουσιν αἱ πλευραὶ γωνίας ἀμβλείας ὁλονὲν ἀνοιγομένης. Οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἐν τούτοις οὐδόλως λαμβάνω ὑπ'

ὄψιν τὴν κατὰ τοὺς νεωτέρους εὐρυτέραν ἔννοιαν τῆς γωνίας, οὐδ' εἶνε δίκαιον κρίνων τις τὰ μαθηματικὰ τοῦ Πλάτωνος νὰ λαμβάνῃ μέτρον κρίσεως τὰς σημερινὰς μαθηματικὰς γνώσεις. Περὶ δὲ τῆς σημασίας τῆς φράσεως «ἐφεξῆς γεγονυῖαν» παρατηρητέον ἐν συντομίᾳ, ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο, μετ' ἐπιρρήματος μὲν συντασσόμενον, μετὰ προθέσεως δὲ καὶ συντιθέμενον καὶ συντασσόμενον, ἔχει συνήθως ἀνάλογον σημασίαν. Ἴδ. γίγνομαι. Τὸ δεύτερον ἀπόρημα ἐπιλύεται δι' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἀμέσως μετὰ τὰ προηγούμενα λέγει: «δεύτερον δὲ ἐκ μὲν τῶν αὐτῶν τριγώνων, κατὰ δὲ ἰσόπλευρα τρίγωνα ὀκτὼ ξυστάντων, μίαν ἀπεργασαμένων στερεὰν γωνίαν ἐκ τεττάρων ἐπιπέδων». Καὶ κατωτέρω: «ἓξ δὲ τοιαῦτα ξυμπαγέντα γωνίας ὀκτὼ στερεὰς ἀπετέλεσε, κατὰ τρεῖς ἐπιπέδους ὀρθὰς ξυναρμοσθείσης ἑκάστης» κτλ. Ἐνταῦθα εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ τις, ὅτι ἡ στερεὰ γωνία (κατὰ Πλάτωνα) σημαίνει τὸ ἄθροισμα τῶν αὐτὴν συνιστασῶν ἐπιπέδων γωνιῶν. Πράγματι δὲ τοιαύτη στερεὰ γωνία, ἐξ ἐπιπέδων γωνιῶν κατασκευασθεῖσα, εἶνε ἔξωθεν μόνον, κατὰ τὸ φαινόμενον, στερεά, ἔσωθεν δὲ κενή· ἑπομένως οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ εἶνε ἢ ἄθροισμα τῶν αὐτὴν συναποτελουσῶν ἐπιπέδων γωνιῶν. Οὕτω δὲ ὁ Πλάτων κατεσκεύασε καὶ τὸ ὀκτάεδρον καὶ τὸ εἰκοσάεδρον καὶ τὸν κύβον, καὶ οὕτως ἐννοητέαι καὶ τούτων αἱ στερεαὶ γωνίαι.

ἔφεξις ἡ: τοῦ δ' ἔφεξιν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σε βούλεται καὶ τίνα πρόφασιν ἔχων; Ἀρφ. Σφ. 338 τί δὲ σκοπεύων νὰ ἐμποδίσῃ (κυρ. = τί δ' ἐπισχεῖν διανοούμενος) θέλει νὰ σοῦ κάμῃ ταῦτα καὶ τίνα πρόφασιν ἔχων; Τὸ καὶ τίνα πρόφασιν ἔχων εἶνε ἐξήγημα (;) παρέγγραπτον κατὰ τὸν Dind.

ἐφέπω: ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε... αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον Λ 177 οὕτω κατεδίωκεν αὐτοὺς ὁ Ἀτρείδης φονεύων πάντοτε τὸν τελευταῖον (τὸν ὀπισινόν). ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ μ 330 ἐπεδίωκον (ἐνησχολοῦντο εἰς) τὸ κυνήγιον, περιφερόμενοι ἐξ ἀνάγκης. Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους Π 732 διηύθυνε τοὺς κρ. ἵππους του ἐναντίον τοῦ Πατρόκλου. ὁ δ' ἔφεπεν κραταιὸν ἔγχος Πίνδ. Π. 6, 33 ὁ δὲ (Μέμνων) ἐπηκολούθει τὸ δυνατὸν δόρυ τ. ἔ. ἐφώρμα μαζὶ μὲ τὸ δυνατὸν δόρυ (τόσην ὁρμὴν εἶχεν). οἵ τε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν, ἐφέποντες κορυφὰς ὀρέων ι 121 οἱ ὁποῖοι βασανίζονται (ταλαιπωροῦνται) μέσα ς' τὰ δάση διατρέχοντες (ἀναβαίνοντες) τὰς κορ. τῶν ὀρέων. οὐδέ κ' Ἀθήνη τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα Υ 359 οὐδὲ ἡ Ἀθηνᾶ δύναται νὰ διέρχηται τὸ μέγα (τὸ ἀνοικτὸν καὶ πελώριον) στόμα τῆς μάχης (ἣν φαντάζεται ὡς πελώριόν τι θηρίον μὲ ἀνοικτὸν χάσμα). πόλεμον λαῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει Ἀνθ. 7, 296 τὸν πόλεμον τῶν λαῶν ὁ ὁρμητικὸς Ἄρης ἐπισκέπτεται. συμποσίας ἐφέπων Πινδ. Π. 4, 294 = ἐπιδιώκων συμπόσια, συμποσιάζων. Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως Αἰσχ. Πέρ. 555 πάντα διεκυβέρνησεν ἀφρόνως. ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσαι Ἡσ. Θε. 220 παρακολουθοῦσαι (προσέχουσαι) καὶ τιμωροῦσαι τὰ παραπτώματα αὐτῶν. πότμον ἐπισπεῖν Ὅμ. ἐκπληρῶσαι τὴν πεπρωμένην μοῖραν: θανάτου τυχεῖν. οὐ γάρ τοι ὁ μέγα πλούσιος... ὀλβιώτερός ἐστι, εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο... τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον Ἡρ. 1, 32 ἐκτὸς ἐὰν ἤθελεν ἔχῃ τὴν τύχην (κυρ. ἤθελε τὸν παρακολουθήσῃ ἡ τύχη) νὰ τελειώσῃ καλὰ τὴν ζωήν του. ᾧ χάρις ἐφέσπετο Ἀρφ. Σφ. 1278 τὸν ὁποῖον ἡ χάρις παρηκολούθησε (παρακολουθεῖ). οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ ξ 262 οὗτοι δὲ (οἱ ἑταῖροι) ὑποχωρήσαντες (ἐνδόντες) εἰς τὰ ὑβριστικὰ (τ. ἔ. τὸ πνεῦμα τῆς ἀπειθείας, κατ' ἄλλους: εἰς τὰ ληστρικὰ) αὐτῶν αἰσθήματα, παρασυρθέντες ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῆς δυνάμεώς των. ὅ τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπόμενος Θουκ. 3, 43 καὶ ὁ πείσας καὶ ὁ πεισθείς.

ἐφέρπω (ἴδ. ἕρπω): μὴ θράσσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων Πινδ. Ὀ. 6, 97 ὁ (μακρὸς) χρόνος ἐπιγιγνόμενος μὴ ταράσσοι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος Αἰσχ. Εὐμ. 944 ἴδ. ἄκαρπος. τοὺς μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντας οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν 314 = ἐπὶ τοὺς καθ. χεῖρας προτείνοντας οὐδεμία μῆνις ἕρπει ἀφ' ἡμῶν. οὔτι (Casaubonus: οὔτε) γὰρ βροτοσκόπων μαινάδων τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων 502 οὐδόλως (ἀπὸ) τῶν τοὺς βροτοὺς ἐπισκοπουσῶν Ἐρινύων ἐπακολουθήσει ὀργή τις ἐπὶ τοῖσδε τοῖς ἔργοις. σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοις νὺξ ἐφέρπει Εὐρ. Ἀλκ. 269 σκοτεινὴ νὺξ ἔρχεται ἐπάνω εἰς (πλακώνει) τοὺς ὀφθαλμούς μου.

ἔφες ἀόρ. β' προστ. τοῦ ἐφίημι.

ἐφέσσαι ἀόρ. ἀπρφ. τοῦ ἐφέζω.

ἔφεσσαι ἀόρ. προσ., ***ἐφέσσομαι*** μ. μέλλ. τοῦ ἐφέζω.

ἐφέστιος, Ἰων. ἐπίστιος (ἑστία), ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας, παρὰ τὴν ἑστίαν. ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν Β 125 ὅσοι ἔχουσιν ἑστίας (οἰκίας) ἐν τῇ πόλει. εἶτα τόνδ' ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὑφόρει ποτὲ Σοφ. Ἠλ. 419 ἔπειτα ὅτι οὗτος λαβὼν ἐνέπηξεν εἰς τὴν ἑστίαν τὸ σκῆπτρον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ποτε ἔφερεν. ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι Ὀ. Τ. 32 ἤλθαμεν καὶ ἐκαθίσαμεν ὡς ἱκέται εἰς τοὺς βωμούς σου (κυρ. εἰς τὴν ἑστίαν σου). ἐφέστιον σέλας Τρ. 607 τὸ ἐπὶ τῆς ἑστίας τῆς οἰκίας πῦρ, «τὸ κατ' οἶκον πῦρ» Σχ. ἀνολολυξάτω δόμος (Burges: ἀνολολύξατε δόμοις) ἐφεστίοις ἀλαλαῖς ὁ μελλόνυμφος Αὐτ. 205 «ὁ πᾶς οἶκος Ἡρακλέους θυσίαις καὶ εὐχὰς ποιείτω» Σχ. τ. ἔ. ὁ οἶκος ὁ μελλόνυμφος (ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνουν γάμοι καὶ χαραὶ) ἂς ἀντηχήσῃ ἀπὸ χαρμοσύνους κραυγάς. Ὁ δόμος ὁ μελλόνυμφος προετάχθη ὡς γενικόν, ὑποδιαιρεῖται δὲ ἔνθεν μὲν εἰς τὸν

χορὸν τῶν ἀρσένων, ἔνθεν δὲ εἰς τὸν χορὸν τῶν παρθένων. Αὕτη φαίνεταί μοι ἡ ἀρίστη ἑρμηνεία.—ἔστι γὰρ νόμῳ ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν Αἰσχ. Εὐμ. 580 διότι κατὰ νόμον οὗτος ὁ ἀνὴρ εἶνε ἱκέτης καὶ προστατευόμενος τοῦ ναοῦ μου. οὔτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν Ἱκ. 370 «οὐ πρὸς τὴν ἑστίαν τῶν ἐμῶν δωμάτων (ἀντὶ τοῦ οὐκ ἰδίᾳ πρὸς ἐμὲ) ποιεῖσθε τὰς ἱκεσίας, ἀλλὰ πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν» Σχ. τ. ἔ. δὲν ἦλθες ἱκέτης πρὸς τὴν ἐμὴν ἑστίαν, ὥστε ἐγὼ νά σοι δώσω βοήθειαν· ἀλλὰ κατέφυγες εἰς τὸ ἱερὸν τῆς πόλεως· ὅθεν ἡ πόλις πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ σοῦ. ἐφέστιον θεῶν 512 ἱκέτην τῶν θεῶν. ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος ψ 55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζῶν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑστίαν (οἰκίαν): ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του. τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων δόμων ἐφέστιοι; Αἰσχ. Ἑπτ. 837 τί ἄλλο βέβαια παρὰ πόνους ἐπὶ πόνοις ἐν τῷ οἴκῳ ἑδρεύοντας; ξένοι τινὲς παρ' οἶκον οἵδ' ἐφεστίους εὐνὰς ἔχοντες ἐξανίστανται λόχου Εὐρ. Ἠλ. 216 ὁ μὲν Weckl. γρ. ἐξαισίους ἀντὶ τοῦ ἐφεστίους, ἄλλος δέ τις ἀνεστίους. Ἀλλ' ἴσως τὸ ἐφεστίους ἡ Ἠλέκτρα λέγει ὡς πρὸς ἑαυτήν, κατὰ παράθεσίν τινα πρὸς τὸ παρ' οἶκον. δόμοι ἐφέστιοι Αἰσχ. Ἑπτ. 73 = αἱ ἐν τῇ πατρίδι οἰκίαι· μᾶλλον: οἰκίαι τῶν ἐφεστίων θεῶν (ἐν ᾧ λατρεύονται οἱ ἐφ. θεοί). δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον Εὐρ. Μήδ. 713 δέξαι δέ με ἐν τῇ (σῇ) χώρᾳ καὶ τοῖς (σοῖς) δόμοις ὡς ἐφέστιον. πίνουσα τὴν ἐπίστιον (ἐνν. κύλικα) Ἀπ. Ἀνακρ. 90 (Ἀθήν. 446 F) ἐν ᾧ πίνεις («ἀδειάζεις») τὴν κύλικα τῆς ἑστίας.

ἐφέται (ἐφίημι) οἱ ἡγεμόνες τῶν Περσῶν Αἰσχ. Πέρ. 80: στυφελοῖς ἐφέταις τραχέσι, σκληροῖς (ἴσως διὰ τὸ μαστιγοῦν τοὺς στρατιώτας) ἡγεμόσι.

ἐφευρίσκω: δαινυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν κ 452 «τοὺς εὑρήκαμεν ἐπάνω εἰς τὸ φαγητόν». τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν ω 145 εὕρομεν, συνελάβομεν αὐτὴν διαλύουσαν τὸν λαμπρὸν ἱστὸν (ἐπὶ τῇ διαλύσει τοῦ ἱστοῦ). ὃν (γέροντα πατέρα) ξένης ἐπὶ χθονὸς σὺν σφῷν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον Σοφ. Ο. Κ. 1256 ὃν ἐφεύρηκα ἐνταῦθα ἐκβεβλημένον σὺν σφῷν (μὲ ὑμᾶς τὰς δύο) ἐπὶ ξένης γῆς. ἐφηῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος Ο. Τ. 1213 ὁ πάντα ὁρῶν χρόνος εὗρέ σε (οἷον συλλαβὼν) ἄκοντα. τὰ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηύρημαι κακός 1421 ἐν πάσῃ τῇ προηγουμένῃ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορᾷ μου εὑρέθην (ἀπεδείχθην) κακός. ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ φαίνῃ δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκῃ κακά Ο. Κ. 937 διότι ὡς ἐξ ἐκείνων μέν, ἐξ ὧν προέρχεσαι, φαίνεσαι δίκαιος (δηλ. πᾶς τις προσεδόκα παρὰ σοῦ δικαίας πράξεις), ἀλλ' ἀποδεικνύεσαι (συλλαμβάνεσαι) πράττων κακά. φοβεόμενος Ἄμηστριν, μὴ καὶ πρὶν κατεικαζούσῃ τὰ γινόμενα οὕτω ἐπευρεθῇ πρήσσων Ἡρ. 9, 109 φοβούμενος τὴν Ἄμ., μήπως, ἐπειδὴ (αὕτη) καὶ πρότερον ὑπώπτευε τὰ γινόμενα, ἀνακαλυφθῇ ὅτι οὕτως ἔπραττεν (ὡς ἐκείνη ὑπώπτευεν). σοφῶς δ' ἐφηῦρες ὥστε μὴ θανεῖν ποτε Εὐρ. Ἀλκ. 699 «σοφὴν δ' ἐφεῦρες (τέχνην), ὥστε ποτὲ νὰ μὴ ἀποθάνῃς» Δ. Βερν. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοΐδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄστυ χρυσοθρόνου διανέμειν θείας Κυράνας, ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις Πίνδ. Π. 4, 262 «ἐντεῦθεν δὲ τῷ σῷ γένει ὁ Ἀπόλλων χρησμοῖς καὶ μαντείαις δέδωκε σὺν θεῷ τὸ τῆς Λιβύης πεδίον τιμαῖς αὔξειν καὶ τὸ θεῖον πόλισμα διοικεῖν τῆς τίμιον ἐχούσης θρόνον Κυρήνης» Σχ. Ὁ Bergk ἔγρ. σὺν θεῷ τιμαῖς ὀφέλλειν. Ἄστυ χρυσ. διανέμων... ἐφευρόμενος, γνῶθι κέ. Ἄλλοι δὲ ἐλαφρότερον: κἄστυ. Ὡς ἔχει τὸ κείμενον, ἡ σύνταξις εἶνε: «Λατοΐδας ἔπορεν ὔμμι πεδίον Λιβύας ὀφέλλειν σὺν θεῶν τιμαῖς (ἵνα προάγητε αὐτὸ καὶ αὐξάνητε τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν), ἐφευρομένοις μῆτιν ὀρθόβ. διανέμειν ἄστυ θ χρυσ. Κυρ.» ἀφ' οὗ κατορθώσητε νὰ εὕρητε ὀρθὴν σκέψιν, ὅπως διοικῆτε τὸ θεῖον ἄστυ τῆς χρ. Κυρ.

ἐφηγέομαι: οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο Β 687 διότι δὲν ὑπῆρχεν εἰς αὐτοὺς (ἄνθρωπος, ἀρχηγός), ὁ ὁποῖος νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς κατὰ στίχους (ὄντας). Ἂν δὲ συνάψωμεν κατὰ τμῆσιν τὴν ἐπὶ πρὸς τὸ ἡγήσαιτο, θὰ ἔχωμεν: ὅστις νὰ ὁδηγήσῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς στίχους των. Ὀρθοτέρα ἡ πρώτη ἐκδοχή. ἐφηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν κέ. Θουκ. 7, 73 ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐσηγεῖται, ἥτις ἀποκατεστάθη ἤδη ἐν πάσαις ταῖς ἐκδόσεσιν. Ἡ χρῆσις λοιπὸν τοῦ ἐφηγοῦμαι εἶνε κυρ. δικανική: ὁδηγῶ τὸν ἄρχοντα εἰς τὸν τόπον ὅπου εὑρίσκεται ὁ κακοῦργος· πρβ. Πολυδ. 8, 50: «ἐφηγεῖσθαι δέ ἐστιν, ὅταν τις ἐπάγῃ τὸν ἄρχοντα ἐπ' οἰκίαν, οὗ τις τούτων (ἐφ' οὓς ἔστιν ἀπαγωγὴ) ἀποκρύπτεται». Ὁμοίως ἐν τοῖς Σχολίοις τοῖς ὑπὸ Σακκελίωνος ἐκδοθεῖσι: «ἐφηγεῖσθαι τὸ ἐπάγειν ἄρχοντα ὅπου δεῖ ἐπὶ τὸ δεῖξαί τι παράνομον». ἔρρωσαι καὶ σαυτῷ πιστεύεις; ἄπαγε· ἐν χιλίαις δ' ὁ κίνδυνος. ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. φοβῇ καὶ τοῦτο; γράφου Δημ. 22, 26 εἶσαι ῥωμαλέος καὶ ἔχεις πεποίθησιν εἰς σεαυτόν; ἄπαγε αὐτὸν (πρὸς τοὺς ἕνδεκα· δηλ. μεταχειρίζου τὴν ἀπαγωγήν)· θὰ ῥιψοκινδυνεύσῃς χιλίας δραχμὰς (ἂν καταδικασθῇς). δὲν ἔχεις τόσην δύναμιν; ὁδήγει τοὺς ἄρχοντας πρὸς αὐτὸν (δηλ. μεταχειρίζου τὴν ἐφήγησιν)· τοῦτο θὰ κάμωσιν ἐκεῖνοι. φοβεῖσαι καὶ τοῦτο; δῶσε ἔγγραφον κατηγορίαν.

ἐφήκω: καιρὸν ἐφήκεις Σοφ. Αἴ. 34 ἦλθες εἰς κατάλληλον καιρὸν (πρβ. 1316. Εὐρ. Ἑλ. 479). ἡ ἡμέρα ἐφῆκε Θουκ. 8, 67 ἔφθασεν ἡ ὡρισμένη ἡμέρα. δεῖ δὲ οὔτε περίπατον οὔτε δρόμον μάσσω (Heinrich: ἐλάσσω) ποιεῖσθαι ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ Ξεν. Πολ.

Λακ. 12, 5 πρέπει δὲ οὔτε περίπατον οὔτε δρόμον νὰ κάμνωσι μακρότερον παρ' ὅσον ἡ μόρα δύναται νὰ ἐκταθῇ (ἂν οἱ ἄνδρες τεθῶσι κατὰ γραμμήν).

ἐφηλόω: τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπὰξ ὡς μένειν ἀραρότως Αἰσχ. Ἱκ. 955 κατὰ λέξιν: ἐπὶ τούτων (ἐπὶ τῆς γνώμης ταύτης) ἔχει καρφωθῇ τρυπητὰ καρφίον πέρα πέρα, ὥστε νὰ μένουν ἀμετακίνητα (εἰς ἀμετακίνητον θέσιν): ταῦτα δηλ. ἀπεφασίσθησαν ἀμετακλήτως.

ἔφημαι (*ἧμαι*): Παλλὰς οἵ τ' ἐφήμενοι ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι Αἰσχ. Εὐμ. 632 ὦ Π. καὶ ὑμεῖς οἱ παρακαθήμενοι, ὅπως διὰ τῆς ψήφου ὑμῶν διορίζητε (ἐκδικάζητε) τὰ περὶ τούτου τοῦ πρ. βρέτας τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ (λέγω) Εὐμ. 412 πρὸς τὸν ξένον τοῦτον ὅστις κάθηται πολὺ πλησίον τοῦ ἀγάλματός μου (ὡς ἱκέτης).

ἐφημέριος 2 καὶ 3: ἐφαμερία στάθμα Πίνδ. Ν. 6, 6 ἴδ. γράφω. οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν δ 223 καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤθελε κλαύσῃ (κυρ. δὲν ἤθελε χύσῃ ἓν δάκρυον ἐπάνω εἰς τὰς παρειάς του). ἐφημέρια φρονέοντες φ 85 σκεπτόμενοι, φροντίζοντες μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, μὴ μεριμνῶντες περὶ τῆς αὔριον: «τὸ παραυτίκα, τὸ παρὸν μόνον φρονοῦντες». μή σε βιάσθω γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον Θέογν. 486 ἂς μὴ σε βιάζῃ ἡ γαστήρ σου, ὡσὰν κακὸν ὑπηρέτην ἡμερόμισθον (ἡμεροκαματάριν).

ἐφήσεις μέλλ. τοῦ ἐφίημι.

ἔφησθα τοῦ φημί.

ἔφθην τοῦ φθάνω.

ἐφθίατο, ἀντὶ τοῦ ἔφθιντο, τοῦ φθί(ν)ω.

ἔφθορα τοῦ φθείρω.

ἐφίζω (ἴδ. ἵζω), Δωρ. ἐφίσδω: ὥρα παρθενηΐοις παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις Πίνδ. Ν. 8, 2 τοῖς τῶν παρθένων καὶ παίδων βλεφάροις ἐπικαθίζουσα. πρὸς δ' ὄμματ' (Herm.: ὄμμ') ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει Ἀπ. Κριτίου 2 (Ἀθήν. 432 Ε) εἰς δὲ τὰ ὄμματα ἐπικάθηται σκοτεινὴ ἀχλύς. βαρὺς δ' ἐφίζει Αἰσχ. Ἱκ. 659 «ἐφιζάνει γὰρ βαρὺς καὶ ἐρείπει τὸν οἶκον» Σχ.

ἐφίημι (ἴδ. ἵημι), Ἰων. ἐπίημι: Ἶριν Πριάμῳ Ω 117 πρὸς τὸν Πρ. μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω τ 550 ἐπιπέμψω. νόστον ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκε ι 38 ἐπέβαλεν. Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν Α 445 λύπας ἐπέπεμψε. πάντ' ἐφήσω μόρον Αἰσχ. Εὐμ. 505 πᾶν εἶδος θανάτου θα ἐξαπολύσω, θ' ἀφήσω ἐλεύθερον. τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς Ἑπτ. 770 ἴδ. ἐπίκοτος. ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Π 812 ὅστις πρῶτος ἔρριψε βέλος ἐναντίον σου: οὐχ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, ἀλλ' ἐφῆκεν ἤτοι ἐνέβαλεν ἐγγύθεν. μήποτ' ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν Εὐρ. Μήδ. 634 εἴθε ποτὲ νὰ μὴ ῥίψῃς ἐναντίον μου ἐκ τῶν χρυσῶν σου τόξων βέλος ἀλάθαστον, διὰ πόθου (οἷον δι' ἰοῦ τινος) κεχρισμένον. Τὸ ἄφυκτον κατηγορ. — πεδία εἰς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω στρατόν Ἡρακλ. 393 ἀκόμη δὲν ἀφῆκε τὸν στρατόν του νὰ ἐξαπλωθῇ (χυθῇ) εἰς ταύτας ἐδῶ τὰς πεδιάδας. ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν ἐς τὸ σύμφυτον Ἀνδρ. 955 μὲ πολλὴν σφοδρότητα ἐξαπέλυσες (ἀφῆκες ἐλευθέραν) τὴν γλῶσσάν σου ἐναντίον τοῦ ὁμοφύλου σοι γένους (τοῦ γυναικείου φύλου). ἔπειτά σφι ἐν τῇ τῶν πέλας ἐπιεῖσι τοὺς ὄνους Ἡρ. 4, 30 ἔπειτα ἐν τῇ χώρᾳ τῶν πλησιοχώρων ἀφίνουσι τοὺς ὄνους (ν' ἀναβαίνωσιν) ἐπάνω εἰς αὐτὰς (τὰς ἵππους, τὰς φοράδας). αἱ ἀγέλαι ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν οἱ νομεῖς Ξεν. Κ. Π. 1, 1, 2 = ἐπάγωσιν. τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργήν Πλ. Νόμ. 731 D ἐναντίον δὲ τοῦ ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως («ποῦ δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια») πλημμελοῦς καὶ κακοῦ πρέπει νὰ ἀφίνωμεν ἐλευθέραν τὴν ὀργὴν ἡμῶν. Οὕτω συνήθως. Προτιμῶ ὧδε: εἰς δὲ τὸν ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελῆ καὶ κακὸν πρέπει νὰ ἀφίνωμεν ἐλευθέραν (νὰ μὴ περιορίζωμεν) τὴν ὀργήν του. ἐφῆκεν ἔλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν (= διαφθεῖραι) Σοφ Αἴ. 1297 ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τοὺς ἀφώνους ἰχθ. ἵνα τὴν φάγωσι. χόλος ὅστ' ἐφέηκε (παρώξυνε) πολύφρονά περ χαλεπῆναι Σ 108 ὁ χόλος, ὅστις παροξύνει καὶ τὸν πολὺ φρόνιμον εἰς σφοδρὰν ὀργήν. νῦν δ' ἐφίητι τὸ τὠργείου φυλάξαι ῥῆμα ἀλαθείας ἐτᾶς (πρβ. Α 133. τὸ ἐτᾶς προτέθ. ὁ Bergk) ἄγχιστα βαῖνον Πίνδ. Ἰ. 2, 9 νῦν δὲ παραγγέλλει (ἡ Μοῦσα) νὰ φυλάξωμεν τὸν λόγον (τ. ἔ. «χρήματ' ἀνήρ») τοῦ Ἀργείου (Ἀριστοδήμου) μάλιστα προσεγγίζοντα εἰς τὴν γνησίαν ἀλήθειαν. ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλ. Πρωτ. 338 Α ν' ἀπολύσω καὶ χαλαρώσω τὰς ἡνίας εἰς τοὺς λόγους. ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα (ἐπέτρεψα) πᾶν λέγειν Σοφ. Ηλ. 631 ἐπειδὴ σοι ἐπέτρεψα νὰ λέγῃς παν ὅ τι θέλεις. οὐδ' ἢν ὁ Λάκων ἐπίῃ τοι ἄρχειν αὐτῆς, ἡμεῖς ἐπήσομεν Ἡρ. 7, 161 οὐδ' ἐὰν ὁ Λάκων ἐφίῃ (ἐπιτρέπῃ) σοι ἄρχειν αὐτῆς (τῆς ναυτικῆς στρατιᾶς), ἡμεῖς ἐφήσομεν (ἐπιτρέψομεν). εὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους ῥυτὰ χαλαίνοντες Ἡσ. Ἀσπ. 306 κατήπειγον τοὺς ἵππους, χαλῶντες τὰς ἡνίας. οὔτε ἐφῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον ἐνέμεινέ τε τῇ διαίτῃ Δημ. 40, 31 καὶ εἰς τὸ δικαστήριον δὲν ἔκαμεν ἔφεσιν καὶ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ἔστερξεν (ἔμεινεν εὐχαριστημένος μὲ αὐτήν). Καὶ κατωτ. τὰς πάνυ μικρὰς δίκας εἰς ὑμᾶς ἐφιᾶσιν: διὰ τὰς πολὺ μικρὰς (ἀσημάντους) ὑποθέσεις κάμνουν ἔφεσιν εἰς ὑμᾶς. οὐκ ἀπέγνω τῆς δίκης, ἀλλ' ἐφῆκεν (ἀφῆκεν) ἡμᾶς εἰς τὸ δικαστήριον 34, 21 δὲν ἀπήλλαξε τῆς κατηγορίας τὸν Φορμίωνα, ἀλλὰ παρέπεμψεν ἡμᾶς εἰς τὸ δικαστήριον (Ἡλιαίαν). Ἀπολ. ἐφιέ-

ναι (ἐνν. ἑαυτόν) οὐρίᾳ Πλ. Πρωτ. 338 Α παραδιδόναι ἑαυτὸν εἰς οὔριον ἄνεμον. ὅταν τις ἐφιῇ (= παραδίδῃ ἑαυτόν) ἰσχυρῷ γέλωτι, ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ τοιοῦτον Πολ. 388 Ε ὅπου τὸ ζητεῖ μεταγράφουσιν εἰς ποιεῖ: τίκτει: ἐντίκτει. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν καθόλου ἐκφράζει ἐν 563 Ε. οὔτε γὰρ ἐφιέναι δεῖ τοῖς ἀδελφοῖς οὔτ' αὖ πάλιν ἐπεμβαίνειν ἁμαρτάνουσιν Πλουτ. 483 Β οὔτε νὰ παραμελῇ (ν' ἀφίνῃ) τις τοὺς ἀδελφοὺς ἁμαρτάνοντας πρέπει οὔτε πάλιν νὰ ἐπιτίθεται σφοδρῶς κατ' αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος (ὃ ἴδε) ἡδονὴν κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο Σοφ. Ο. Κ. 1604 καὶ οὐδὲν πλέον ἐξ ὅσων ἐπεθύμει ἦτο ἄπρακτον (ἀνεκτέλεστον): ὅλα ἔγιναν. Μετ' ἀπρφ. ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον Φιλ. 1315 ὅσα δὲ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιτύχω παρὰ σοῦ, ἄκουσον. Ἡ σύντ. ἄκουσον τούτων, ἃ παρὰ σοῦ τυχεῖν ἐφίεμαι (πρβ. Ο. Κ. 1168)· δηλ. τὸ ὧν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ τυχεῖν.— τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ; Ἠλ. 143 διατί, Ἠλέκτρα μου, ἐπιδιώκεις τὴν βαρυτάτην λύπην; ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι τῶν δ' ἐφίεσθαι Θουκ. 2, 42 ἀπεφάσισαν μετὰ τοῦ κινδύνου (ὑπομένοντες τὸν κίνδυνον) τοὺς μὲν ἐναντίους νὰ τιμωρῶσι, τῶν δ' ἀγαθῶν ἐκείνων (τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων) νὰ ἐπιθυμῶσι. Διορθοῦσιν: ἀφίεσθαι νὰ παραιτῶνται τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐφίεσθαι ἑρμηνεύεται, διότι κάλλιστα ἠδύναντο καὶ τοὺς ἐχθροὺς νὰ τιμωρῶσιν ἅμα κινδυνεύοντες, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων νὰ ἐπιθυμῶσι· διότι ἐκ τοῦ κινδύνου ἠδύναντο καὶ νὰ σωθῶσι. ἧσσον γὰρ τῶν κατὰ γῆν ἐφίεσθαι τὸν λόγον τε ξυμφορώτατον καὶ τὸ ἔργον ἔχοντας πολεμεῖν 8, 46 διότι ὀλιγώτερον ἐπιδιώκουσι τὰς κατὰ ξηρὰν κατακτήσεις καὶ πολεμοῦσιν, ἐν ᾧ ἔχουσι καὶ τὸν σκοπὸν συμφορώτατον εἰς αὐτοὺς (τοὺς Πέρσας) καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολέμου. οὐδ' ἐφ' ἑστίαν (Turnebus: ἐφέστιον) ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο Αἰσχ. Χο. 1036 καὶ ὄχι εἰς ἄλλην ἑστίαν νὰ καταφύγω παρήγγελλέ με ὁ Λοξίας. καὶ τούτων κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών Σοφ. Φιλ. 618 καὶ μὴ τυχὼν τούτων (καὶ ἂν δὲν ἤθελεν ἐπιτύχῃ ταῦτα), ὑπέσχετο τῷ θέλοντι τέμνειν τὴν κεφαλὴν (νὰ τοῦ κόπτῃ τὴν κεφ.). σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο Αἰσχ. Πρ. 4 ἴδ. ἐπιστολή. χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι Σοφ. Αἴ. 112 ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ μένῃς εὐχαριστημένη τ. ἕ. εἰς ὅλα τὰ ἄλλα θά σοι ὑπακούσω, ὄχι ὅμως εἰς τοῦτο· ἐν ᾧ τὸ χαίρειν κελεύω ἔχει περιφρονητικὴν ἔννοιαν, ὡς: ἐγὼ μὲν χαίρειν ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν κελεύω Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 42 περιφρονῶ ταύτην τὴν εὐδ. (κατὰ λέξ.: νὰ πάῃ ς' τὸ καλό)· ἴδ. χαίρω.— ὁ δὲ εἰς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος στρατιὰν προσαποστέλλειν ἐκέλευε Θουκ. 4, 108, ὅπου τὸ προσαποστέλλειν ἐνν. καὶ εἰς τὸ ἐφιέμενος (ὅπερ κατά τινας = δίδων (πέμπων) παραγγελίαν), ὁ δὲ Δούκας: «μετὰ πάσης ἐφέσεως» δηλ. κατεπειγόντως. Τὸ ἐφιέμενος κεῖται ἀπολύτως (ἐπιθυμῶν), ὡς δεικνύει τὸ Εὐρ. Ι. Τ. 1483 ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται· λοιπὸν καὶ ὁ κελεύων ἐφίεται καὶ ἐφιέμενός τις κελεύει, ὡς ἐνταῦθα. Παθ. ἐῴκεσαν γὰρ οὐ δεδιδαγμένοις τὰ σχήματα, ἀλλ' ἐφειμένοις πράττειν ἃ πάλαι ἐπεθύμουν Ξεν. Συμπ. 9, 6 διότι ὡμοίαζον ὄχι μὲ ὑποκριτάς, οἱ ὁποῖοι εἶχον διδαχθῇ τὰ σχήματα ταῦτα, ἀλλὰ μὲ ἐραστάς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐπιθυμήσῃ νὰ πράττωσιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν. ἂν τὰ παρ' ὑμῶν αὐτοῖς ἐφεθῇ Δημ. 19, 342 ἂν συγχωρηθῇ, χαρισθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ παρ' ὑμῶν τιμωρία.

ἐφίητι Δωρ. = ἐφίησι.

ἐφικνέομαι: ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο Ν 613 συγχρόνως κατέφθασαν, κατέλαβον ἀλλήλους. ἂν τύχῃ βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτόν, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται Πλ. Ἱππ. μείζ. 292 Α ἂν τύχῃ νὰ κρατῇ βακτηρίαν, ἂν δὲν προφθάσω νὰ φύγω, θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἔλθῃ κοντά μου καὶ νὰ μὲ κτυπήσῃ καλὰ καὶ καλά. καθ' ὅσον δυνατὸν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ Τιμ. 51 Β καθ' ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ πλησιάσῃ, νὰ εἰσχωρήσῃ τις εἰς τὴν φύσιν αὐτοῦ. περὶ πραγμάτων ἐγχειροῦντες λέγειν, ὧν οὐδ' ἂν εἷς ἀξίως ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο Δημ. 14, 1 τὰ ὁποῖα οὐδὲ εἷς θὰ ἠδύνατο ἐπαξίως νὰ παραστήσῃ διὰ λόγου. τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα Ἡρ. 7, 9 καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα εἶπες ἐν τῷ λόγῳ σου, τὰ ἀνέπτυξας ἄριστα καὶ ἀληθέστατα. μόνου τοι πρωτεύοντος ἀδελφοῦ παρ' ἀδελφῷ οὐδὲ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἐφικνεῖται Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 16 μόνον βέβαια ὅταν ἀδελφὸς ἔχει τὰ πρωτεῖα πλησίον ἀδελφοῦ, οὐδὲ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων τὸν φθάνει. οἱ μὲν ἐλάττω κεκτημένοι τοῦ τριηραρχίας ἄξι' ἔχειν ἐν ταῖς εἰσφοραῖς συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον, οἱ δ' ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν εἰς ἀμφότερ' ὑμῖν ὑπάρξουσι χρήσιμοι Δημ. 20, 28 οἱ μὲν ἔχοντες μικροτέραν περιουσίαν, ἢ ὥστε νὰ γίνωνται τριήραρχοι, ἐν ταῖς εἰσφ. συνεισφέρουσιν εἰς τὸν πόλ., ὧν δ' ἡ περιουσία γίνεται τόση, ὥστε νὰ ὑποχρεώνωνται νὰ γίνωνται τριήραρχοι, θὰ ὑπάρχωσι χρήσιμοι ἡμῖν εἰς ἀμφότερα (δηλ. καὶ εἰς τὴν τριηραρχίαν καὶ εἰς τὰς εἰσφοράς). μετρίων καὶ ὧν ἂν ἐν εἰρήνῃ τις δύνατ' ἐφικέσθαι, τῶν τοιούτων καὶ συμφέρειν . . . δοκεῖ καὶ χρῆναι διδόναι τὰς τιμάς 20, 122 διὰ μετρίας ὑπηρεσίας καὶ ἐκείνας, τὰς ὁποίας δύναταί τις νὰ προσφέρῃ ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ πολιτικῆς διαχειρίσεως, διὰ τὰς τοιαύτας νομίζω ὅτι καὶ συμφέρον εἶνε καὶ ἀναγκαῖον νὰ δίδωνται αἱ ἀπαιτούμεναι τιμαὶ (ἀμοιβαί). ἐφῖκται πάντων ἡ τούτου κακοπραγμοσύνη 25, 10 ἡ κακοποιὸς ἐνέργεια τούτου ἔχει φθάσῃ (ἐξαπλωθῇ) εἰς ὅλους. Μετὰ διπλ. αἰτ.

τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγάς Ἡρ. 7, 35 ἴδ. ἐπίκειμαι. ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφικνεῖται Ξεν. Κ. Π 1, 1, 5 ἐφ' ὅσον τῶν ἀνθρ. ἡ μνήμη φθάνει.

ἐφίλαθεν Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐφιλήθησαν.

ἐφιουλκίς δρύππα μνημονεύεται ἐν Ἐπιγράμμ. (σῦκόν τε μελαντραγὲς ἅ τ' ἐφιουλκὶς δρύππα Ἀνθ. 6, 299) τοῦ Φανίου, ἐν ᾧ πένης τις προσφέρει λείψανα φαγητοῦ τῷ Ἑρμῇ (καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ). Ἀλλ' ἡ λέξις ἐφιουλκίς κρίνεται ἐφθαρμένη ὑπὸ τῶν κριτικῶν, ἐπεισάγεται δὲ ἡ διόρθωσις ἅ τε φιλουλίς τοῦ Brunck, διότι ὁ Διοσκουρίδης Ι, 139 λέγει, ὅτι αἱ κολυμβάδες ἐλαῖαι «οὖλα στέλλουσι (δηλ. συστέλλουσι) καὶ ὀδόντας σειομένους κρατύνουσι» Ἀδίκως κατὰ τὴν γνώμην μου, πρῶτον διότι ἄλλη εἶνε ἡ δρύππα (ἴδε καὶ λ) καὶ ἄλλη ἡ κολυμβάς· δεύτερον δὲ αὐτὴ αὕτη ἡ λ. ἐφιουλκίς εἶνε χαρακτηριστικὴ τῆς δρύππας, καὶ ἑπομένως ἡ μόνη ἁρμοδία, τ. ἔ. ἡ ἐφελκομένη, ἡ ἐφολκίς, ἤγουν: ποῦ τραβᾷ τὴν ὄρεξιν, ὀρεκτική, οἵα εἶνε κατ' ἐξοχὴν καὶ σήμερον ἡ ἐν Λέσβῳ δρύππα, ἣν ἄριστα ἐγίνωσκεν ὁ ἔνδοξος Ἐρέσιος φιλόσοφος Φανίας, ἂν οὗτος εἶνε (καὶ διατί νὰ μὴ εἶνε;) ὁ ποιητὴς τοῦ ἐπιγράμματος. Περὶ δὲ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως πρβ. ἐφιάλτης, ἐφιορκέω, καὶ ἐφολκός, ἐφολκίς.

ἐφισδάνω Δωρ. ἀντὶ ἐφιζάνω.

ἐφίστημι (ἴδ. ἵστημι). Σύνταξις: ἐφίστημί τι (ἐπί) τινι ἢ ἐπί τι, ἢ τινὰ (ἐπί) τινα, καὶ μετὰ τελικοῦ ἀπρφ. ἐπέστησαν τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴν ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὐκοσμίας Ἰσοκ. 7,37 διώρισαν (κυρ. «ἔβαλαν ἐπάνω», προέστησαν) νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα περὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν πολιτῶν τὸ καθόλου ἐπίτηδες παιδεύσας ὁ νόμος ἐφίστησι τὰ λοιπὰ τῇ δικαιοτάτῃ γνώμῃ κρίνειν καὶ διοικεῖν τοὺς ἄρχοντας Ἀριστ. Πολ. 3, 16 (1287ª 25) ὁ νόμος ἐπίτηδες διδάξας τὸ γενικὸν διορίζει τοὺς ἄρχοντας, ὅπως κρίνωσι καὶ διοικῶσι τὰ λοιπὰ (τὰς λεπτομερείας) διὰ τῆς δικαιοτάτης γνώμης (εὐσυνειδησίας). ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη . . ., τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι. . . τοὺς μέλλοντας. . . τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν Πλ. Πολ. 498 C ὅταν δὲ ἡ ῥώμη (τοῦ σώματος) λήγῃ καὶ δεν ἐπαρκῇ πλέον εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας, τότε πλέον πρέπει νὰ νέμωνται ἄφετοι (κατὰ μτφ. ἐκ τῶν ζῴων τῶν ἀφιεμένων ἐλευθέρων νὰ βόσκωσι· πρβ. Κριτί. 119 D) καὶ νὰ μὴ καταγίνωνται εἰς καμμίαν σπουδαίαν ἐργασίαν οἱ μέλλοντες νὰ ζῶσιν εὐδαίμονες καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἐνταῦθα βεβιωμένον βίον νὰ προσθέσωσι (κυρ. ν' ἀφήσωσι ν' ἀκολουθήσῃ) τὴν ἐκεῖ (ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ) μοῖραν (εἱμαρμένην) ἀνάλογον. ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππέας τοιούτους ἀπελαύνουσι Ἡρ. 4, 72 ἀφ' οὗ τοποθετήσωσι περὶ τὸ σῆμα γύρῳ γύρῳ τοιούτους ἱππεῖς ἀπέρχονται. Διορθοῦσι περὶ τὸ σῆμα ἢ περιστήσαντες (ὃ πιθανώτερον). — ἐφίστημι τὴν γνώμην, τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν ἐφιστῶ τὴν προσοχήν. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἀντικειμ. τούτου μάλιστα παρὰ μτγν. ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτόν Πλουτ. 17 F. οὕτω πως ἐφιστάντας τὸν νέον 27 A. ἐπιστήσαντος τοῦ λόγου τὸ συμπόσιον 157 D τοῦ λόγου τούτου ἐπιστήσαντος τὴν προσοχὴν τοῦ συμποσίου (δηλ. τῶν συμποτῶν). 660 D. Πολύβ. 4, 34, 9 κἀλλ. Ἀλλὰ καὶ ἐφίστημί τινά τινι ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν (καὶ μάλιστα παρὰ Πλουτ.) εἴς τι. ἐφιστάντα τοῖς οὕτω λεγομένοις Πλουτ. 32 B τ. ἔ. ἐφιστάντα τὸν νέον (τὸν νοῦν τοῦ νέου) τοῖς οὕτω λεγ., ποιοῦντα αὐτὸν προσεκτικὸν τοῖς λεγ. 111 E. 348 A κἀλλ. Καὶ ἀπολύτ. περὶ οὐδενὸς οὐδεὶς ἐπέστησεν (ἐνν. τὴν διάνοιαν) ἔξω Δημοκρίτου Ἀριστοτ. 315 ª 34 ὕστερον ἐπιστήσαντας (ἐνν. τὴν διάνοιαν) δεῖ διορίσαι μᾶλλον 1336 ᵇ 25 καὶ συχνάκις παρ' Ἀριστοτ. τῶν δὲ λέκτρων ἄλλα βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπέστη Εὐρ. Μήδ. 445 τῶν σῶν δὲ λέκτρων κρείσσων (ἤτοι: κρείσσων σοῦ) ἄλλη βασιλὶς ἐπέστη τοῖς δόμοις (τ. ἔ. κυρία καὶ δέσποινα τῶν οἴκων ἐγένετο). Δ. Βερν. τὸ ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτος Ἡρ. 4, 2 τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐπιπλέον, τὸ ἀνθόγαλα, «καϊμάκι» (Τουρκ.). ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ' εἴς τε βουλευτήρια ἰδίᾳ θ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν φρουρὰν ἐτάξαντ' ἐν περιστύλοις δόμοις Εὐρ. Ἀνδρ. 1097 καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ εἰς τὰ βουλευτήρια (συνερχόμενοι) συνεκρότουν πλήρεις συνεδριάσεις καὶ ἰδιαιτέρως οἱ ἐπιστάται τῶν χρημάτων τοῦ θεοῦ (οἱ ναοφύλακες) ἐτοποθέτησαν φρουροὺς ἐν τῷ περιστύλῳ ναῷ. Ὁ πρῶτος τε χρησιμεύει εἰς σύνδεσιν πρὸς τὰ ἡγούμενα, οἱ δὲ δύο ἄλλοι τε συνδέουσι τὸ ἐπληροῦντο καὶ τὸ ἐτάξαντο. — ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ λύσιν τελεῖσθαι Σοφ Τρ. 1169 ἥτις ἰσχυρίζετο, ὅτι μετὰ τὸν ἐφεστῶτα καὶ παρόντα νῦν χρόνον θὰ ἐπιτελεσθῇ εἰς ἐμὲ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν ἐπικειμένων ἐπιπόνων δεινῶν. οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις Αἰσχ. Ἑπτ. 525 ἀλλ' ὅμως ὄχι ἄνευ κομπαστικοῦ σήματος ἵσταται ἀπέναντι τῶν πυλῶν. οἷοι νῷν ἐφεστᾶσιν σκοποί Σοφ. Αἴ. 945 ὁποῖοι ἐπιτηρηταὶ (ποῦ κυττάζουν νὰ ὠφεληθοῦν ἐκ τῶν ἀτυχημάτων ἡμῶν, οἱ Ἀτρεῖδαι) ἵστανται ἐπὶ (τῆς κεφαλῆς) ἡμῶν. πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη Ο Τ. 777 ἕως ὅτου μοῦ ἐπαρουσιάσθη τοιαύτη τύχη. ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι. . . . μᾶλλον δὲ (ἐνν. χαλεπά) καὶ ἡσυχαίτερα καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα, ὡς ἂν ἕκασται αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἐφιστῶνται Θουκ. 3, 82 ἕνεκα τῶν κομματικῶν ἀγώνων ἐπέπεσον πολλὰ δεινὰ εἰς τὰς πόλεις, ὁτὲ μὲν μᾶλλον δεινά, ὁτὲ δὲ ἡσυχώτερα καὶ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν μορφὴν διάφορα,

καθὼς παρουσιάζονται ἑκάστοτε αἱ μεταβολαὶ τῶν περιστάσεων. τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν Σοφ. Τρ. 339 ἴδ. βάσις. Σπανίως συντ. πρὸς γεν. αἱ μέν τινες τῶν νεῶν καθεῖσαι τὰς κώπας (καταβιβάσασαι εἰς τὸ ὕδωρ, ἀφήσασαι τὰς κώπας εἰς τὸ ὕδ.) ἐπέστησαν τοῦ πλοῦ Θουκ. 2, 19 ἐπέσχον ἑαυτὰς τοῦ πρόσω πλεῖν (πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 5: τούτους τοιαῦτα λέγων ἔσχε τοῦ ἐκπεπλῆχθαι).

ἔφλαδον ἀόρ. β΄ τοῦ φλάζω.

ἐφόβηθεν ἀντὶ τοῦ ἐφοβήθησαν.

ἐφοδεύω: ἐφοδεύεται Ἀρφ. Ὄρν. 116 γίνεται ἐφοδεία, περιπολία· δι' ἀπιστίαν ἐφώδευον τὸ (Wyttenbach: ἐφωδεύοντο) μὲν ἀφ' ἑσπέρας σὺν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη, τὸ δὲ πρὸς ὄρθρον σὺν τοῖς ἵπποις Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 24 ἐκ δυσπιστίας περιεπόλουν κατὰ μὲν τὸ ἀφ' ἑσπέρας (μέχρι σχεδὸν τοῦ ὄρθρου) διάστημα μετὰ τῶν ἀσπίδων των (ὡς ὁπλῖται), κατὰ δὲ τὸ πρὸς ὄρθρον διάστημα μετὰ τῶν ἵππων (ὡς ἱππεῖς). χθόνιον δ' Ἑρμῆν καὶ τὸν νύχιον (ἀκμάζει) τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν Αἰσχ. Χο. 723 καιρὸς δὲ εἶνε ὁ χθ. Ἑρμῆς καὶ ὁ νύχιος (κύριος τῆς νυκτὸς) νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τούτους τοὺς ξ. ἀγῶνας,

ἔφοδος ἡ: ἐπηνοῦντό τε μᾶλλον οἱ μὴ τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες Θουκ. 3, 56 ἴδ. ἀσφάλεια. γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτὰ 3, 11 μὲ διπλωματικὸν μᾶλλον τρόπον ἢ μὲ βίαν. πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκήσεις καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους 1, 6 διότι πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει (ὡπλοφόρει) διὰ τὰς ἀπροφυλάκτους οἰκήσεις καὶ διὰ τὴν ὄχι ἀσφαλῆ πρὸς ἀλλήλους ἐπιμειξίαν. ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδός Αἰσχ. Εὐμ. 372 ἐν ᾧ ἡμεῖς μὲ τοὺς μέλανας πέπλους ἡμῶν ἐπερχόμεθα ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ὀρχούμεθα ἐχθρικῶς περὶ αὐτόν. Πρβ. Εὐρ. Ἴων 1049: Εἰνοδία, ἃ τῶν νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις ἥτις εἶσαι ἀρχηγὸς τῶν νυκτιπόλων ἐμφανίσεων (ἐπισκέψεων τῶν φασμάτων κττ.). ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλατταν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν Θουκ. 1, 93 παρατηρήσας, ὅτι ἡ κατὰ θάλασσαν ἔφοδος (ἡ γινομένη ὑπὸ) τῆς στρατιᾶς τοῦ βασιλέως ἦτο εὐκολωτέρα τῆς κατὰ ξηρὰν ἐφόδου.

ἐφοδόω: ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει Αἰσχ. Πέρ. 659 Ἰων. = ἐφωδώκει, «ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει» Σχ. Ἀλλ' ἡ γρ. εἶνε πλημμελής· ἴδ. ποδουχέω.

ἐφολκίς-ίδος ἡ, «ἐφολκὶς κυρίως λέγεται ἡ λέμβος, ἡ μικρὰ ναῦς, ἡ ὑφ' ἑτέρας μεγάλης νεὼς ἑλκομένη» Σχ. Ἀρφ. Σφ. 268 Ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 200: ἐμαυτῇ γ' ἀθλίαν ἐφολκίδα σχεδὸν = «κολοσυρτάρια μου».

ἐφολκός (ἕλκω): οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου Ἀρφ. Σφ. 268 πρωτίτερα ὅμως δὲν μᾶς ἄφινε νὰ τὸν περιμένωμεν, ἀλλὰ συνήθως προηγεῖτο ἡμῶν πρῶτος τραγουδῶν τι ᾆσμα τοῦ Φρυνίχου· «οὐχ ἑλκόμενος ἐξήρχετο, ἀλλὰ πρῶτος ἡγεῖτο» Σχ. μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ Αἰσχ. Ἱκ. 206 μὴ προπετὴς μήτε βραδυκίνητος ἐν λ. γένῃ· ἴδ. πρόλεσχος. τοῦ Βρασίδου ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος Θουκ. 4, 108 = ἐπαγωγά.

ἐφοράω (ἴδ. ὁράω), Ἰων. ἐποράω, κυρ. ἄνωθεν βλέπω, ἐπιβλέπω, παρατηρῶ, μακρόθεν (καὶ τοπ. καὶ χρον.) βλέπω: ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει λ 109, ἴδ. ἐπακούω. (Ζεὺς) ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ ν 214 ἐπιβλέπει ἄνωθεν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τιμωρεῖ τὸν ἁμαρτάνοντα. τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων Ι 167 οὓς ἂν ἐγὼ ἕλωμαι (ἐκλέξω), οὗτοι πεισθήτωσαν. Ὁμοίως β 294. Τὸ ἐπιόψομαι παρ' Ὁμ. σημ. κυρ. θὰ ἐπιβλέψω, θὰ ἐξετάσω τι πρός τινα σκοπόν, ὅθεν θὰ ἐκλέξω. Τοὐναντίον δὲ τὸ ἐπόψομαι: θὰ ἐπισκεφθῶ. — Ἄλλως· τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι αἴσχιστα καὶ τάχιστα ἐνν. ἐκπεσόντα Αἰσχ. Πρ. 990 θὰ ἴδω (κυρ. θὰ ἴδω ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου) τρίτον τὸν νῦν βασιλεύοντα ἐκπεσόντα (ἐκ τῆς ἀρχῆς) αἴσχ. καὶ τάχιστα. τὰ θεόθεν ἐπιδέτω Δίκα, τὰ δὲ παρ' ἀνδράσιν τέλειά σοι φαίνεται Εὐρ. Ῥῆ. 199 τὰ μὲν ἐκ μέρους τῶν θεῶν ἂς ἐποπτεύσῃ (φροντίσῃ) ἡ Δίκη (τ. ἔ. ἡ Νέμεσις, δηλ. κατὰ πόσον εἶνε δικαία ἡ ἀλαζονικὴ ἀπαίτησις τοῦ Δόλωνος), τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐξαρτώμενα σοὶ φαίνονται τελειωμένα (βέβαια). ἂν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν Σοφ. Τρ. 1036 τὴν ὁποίαν εἴθε νὰ (ζήσω καὶ) ἴδω πεσοῦσαν. καὶ τοὺς μὲν φίλους ἐπεῖδον εὐδαίμονας γενομένους Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 7 = ἔζησα καὶ εἶδα. μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν Αἰσχ. Ἑπτ. 220 ἴδ. ἀστυδρομέω. μᾶλλον εἵλετο ἀπολέσθαι ἢ ἐπιδεῖν τείχη καθαιρούμενα Λυσ. 13, 12 παρὰ νὰ ζήσῃ καὶ ἴδῃ τὰ τείχη κτλ. εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες (θεοὶ) κρύπτουσιν ἕκηλοι Σοφ. Ἠλ. 824 ἐὰν ἐπιβλέποντες (ἐπισκοποῦντες) ταῦτα (τὰς ἀνοσιουργίας τῆς μητρὸς καὶ τὴν ἐμὴν ἀθλιότητα), τὰ ἀποκρύπτουσιν ἥσυχοι (πρβ. τὸ περιοράω). Τιμασίων ἔχων τοὺς ἱππέας προελαυνέτω, ἐφορῶν ἡμᾶς Ξεν. Ἀν. 6, 1, 14 «βλέπων ἡμᾶς (καὶ βλεπόμενος ὑφ' ἡμῶν), μὴ ἀπομακρυνόμενος δηλ. μέχρις ἀφανείας» Πανταζίδης· πρβ. Κ. Π. 5, 3, 56. οἷς εἴρητο, ᾗ ἂν τοῦ στρατεύματός τι πονῇ μάλιστα, ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι Θουκ. 6, 67 οἵτινες εἶχον τὴν διαταγήν, μακρόθεν ἐπιτηροῦντες (μετὰ προσοχῆς παρατηροῦντες) νὰ καταφθάνωσιν εἰς ἐκεῖνο πρὸ πάντων τὸ μέρος τοῦ στρατεύματος, τὸ ὁποῖον ἤθελε στενοχωρῆται. Πρβ. ἀληθινὰ δὲ πάθη πολλὰ καὶ δεινὰ γιγνόμενα διὰ τὸν πόλεμον ἐφορῶντες Ἰσοκρ. 4, 168 ἀληθινὰ δὲ δυστυχήματα (ὄχι πεπλασμένα) πολλὰ καὶ φοβερὰ

βλέποντες ἔμπροσθέν των (ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν των) γινόμενα ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου. παντοδαπὰς λώβας αὐτός τε λωβηθεὶς καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιδὼν παῖδας Πλ. Γοργ. 473 C, ὅπου δύναταί τις ἐκ τῆς συνεχείας ν' ἀναπληρώσῃ λωβηθέντας. ὁ Κροῖσος ἕκαστα ἀναπτύσσων ἐπώρα τῶν συγγραμμάτων Ἡρ. 1, 48 ὁ Κροῖσος ἀνοίγων ἓν ἕκαστον τῶν συγγραμμάτων (ἐν οἷς οἱ χρησμοί, κυρ. τῶν συγγεγραμμένων χρησμῶν) ἐπεσκόπει, παρετήρει τοὺς χρησμούς. ἵνα ἔτι ἐφ' ἡμῶν ἐπίδωμεν τὴν πόλιν εὐδαιμονοῦσαν Ξεν. Πόρ. 6, 1 ἵνα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἀκόμη ἡμῶν ζήσωμεν καὶ ἴδωμεν τὴν πόλιν εὐδαιμονοῦσαν. τούτοις τοῖς δύο (ὀφθαλμοῖς) Κύδιλλ' ἐπόψεθ' ἡμερέων πέντε παρ' Ἀντιδώρῳ τὰς Ἀχαϊκὰς (παίζει μὲ τὴν λέξιν: τὰς ἄχος ποιούσας· πρβ. Δημήτηρ Ἀχαία παρὰ Πλουτ. 378E) κείνας (ἐνν. πέδας), ἃς πρῶν (= πρώην) ἔθηκας, τοῖς σφυροῖσι τρίβοντα Ἡρώνδ. 5, 60 ἐντὸς πέντε ἡμ. ἡ Κ. θὰ ζήσῃ νὰ σὲ ἴδῃ τρίβοντα διὰ τῶν σφυρῶν σου τὰς Ἀχ. ἐκείνας πέδας, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγων ἀπέθηκας. Παθ. ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου Θουκ. 3, 104 ὅσον μέρος τῆς νήσου ἐπεσκοπεῖτο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ (τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ θεωμένοις) : ἐπ' ὅσον ἔποψις τοῦ ἱροῦ εἶχε Ἡρ. 1, 64.

ἐφορεύω : Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ Αἰσχ. Ἱκ. 635 ὁ Ζεὺς δὲ ὁ ξένιος ἐπιβλέποι (ἐποπτεύοι) τοὺς ἐκ τοῦ ἱκεσίου στόματος ἐξαγγελλομένους τιμητικοὺς ὕμνους, ὥστε ἀληθεῖς γίγνεσθαι. ἄλλ' ἄλλᾳ δ' ἐφορεύει (θεὸς) Εὐμ. 533 ἄλλα ἄλλως (μὲ ἄλλο μάτι) ἐπιβλέπει ὁ θεός.

ἐφορκέω : εὐορκέοντι μὲν ἦμεν πολλὰ καὶ ἀγαθά, ἐφορκέοντι δὲ τὰ ἐναντία Βοικχ. Ἐπιγρ. 1, 2, 2554 τῷ μὲν εὐορκοῦντι εἶναι πολλὰ καὶ ἀγαθά, τῷ δὲ ἐπιορκοῦντι τὰ ἐναντία.

ἐφορμαίνω : δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα Αἰσχ. Πέρ. 210 ταχείᾳ (δρομαίᾳ) πτήσει ἐφορμῶντα.

ἐφορμάω παρορμῶ τινα ἐπί τι· εἶδον ἄνδρα ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν Σοφ. Αἴ. 1142 εἶδον ἄνδρα παρορμήσαντα (ἐν καιρῷ) χειμῶνος ναύτας (ἐπὶ) τὸ πλεῖν. Τὸ ἐφορμῶ συντάσσ. πρὸς διπλῆν αἰτ. κατὰ τὸ συνώνυμον παρορμῶ.—τί τήνδ'..... ἐφορμᾷς πεῖραν 290 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἀφορμᾷς (ὅ ἴδε). ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς ἔθνος ἐφορμᾶται Ο 691 ὥσπερ ἀετὸς ὁρμᾷ ἐπὶ τὸ πλῆθος ὀρνίθων πτηνῶν. ἐφορμηθεὶς ἄκοντι θοῷ ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν Πίνδ. Ν. 10, 69 ἐφορμήσας μὲ ταχὺ ἀκόντιον διεπέρασε (ἔχωσε) τὸν σίδηρόν του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Λυγκέως. αὐτοῦ θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον δ 713 αὐτοῦ (οἴκοθεν) ἡ ψυχὴ ὥρμησεν (ἐκινήθη) νὰ ὑπάγῃ εἰς Πύλον. Καὶ ἄνευ τοῦ θυμός· ἢ ὅ γ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν φ 399 ἢ ἔχει κατὰ νοῦν («προτεθύμηται» Σχ.) νὰ κατασκευάσῃ (τοιοῦτον τόξον). ὁπότ' ἔμελλε τὸ πρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους Ἡσ. Ἀσπ. 127 ὁπότε τὸ πρῶτον ἔμελλεν ὁρμήσειν ἐπὶ τοὺς στ. ἄθλους: ἐπιχειρήσειν τοῖς ἄθλοις. τὴν εἰς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν (ναῦν) Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 21 ὅπου τὴν ὀρθὴν γρ. ἀφορμήσασαν εὗρεν ὁ Dindorf. ναύσταθμον ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας Μέγαρα ἔφη χρῆναι ποιεῖσθαι... ἀπέχοντα Συρακουσῶν οὔτε πλοῦν πολὺν οὔτε ὁδόν Θουκ. 6, 49 ὅπου τὸ ἐφορμᾶσθαι ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἐφορμεῖν κείμενον ἐνταῦθα οὐδένα λόγον ἔχει. Ὅθεν ὀρθὴ φαίνεται ἐνταῦθα ἡ διόρθ. ἐφόρμησιν τὰ (ἀντὶ τοῦ ἐφορμηθέντας) τ. ἔ. ἀφ' οὗ ἐπιστρέψωσιν (εἰς τὰ Μέγαρα ἐκ τῆς πρώτης ἐναντίον τῶν Συρακουσῶν προσβολῆς) ἔλεγεν (ὁ Λάμαχος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Ἀλκιβ. κρίνοντος τὴν Μεσσήνην λιμένα καὶ ἐφόρμησιν τῇ στρατιᾷ ἱκανωτάτην ἐν κεφ. 48), ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμνωσι τὰ Μέγαρα, τὰ ὁποῖα οὔτε κατὰ ξηρὰν οὔτε κατὰ θάλασσαν ἀπεῖχον πολὺ τῶν Συρακουσῶν, ναύσταθμον (τ. ἔ. λιμένα ἀμυντικὸν καὶ ἐφοδίων προμηθευτικὸν) καὶ ἐφόρμησιν (ὁρμητήριον ἐπιτηρητικὸν πάσης τῶν ἐχθρῶν κινήσεως). Ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ἁπλούστερον ἐφορμήσαντας (τοῦ ἐφορμεῖν), ἀλλὰ τὸ ἐφόρμησιν τὰ χρησιμεύει καὶ εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὴν πρότασιν τοῦ Ἀλκιβιάδου.

ἐφορμέω, Ἰων. ἐπορμέω, κυρ. ποιοῦμαι ἔφορμον, ἐκτελῶ ἀποκλεισμόν, τ. ἔ. ἔχων τὰ πλοῖα ἠγκυροβολημένα ἀποκλείω (πολιορκῶ) τὸν ἐχθρόν· «ὁρμῶ (εἶμαι προσωρμισμένος) κατά τινων, ἐπιτηρῶν καιρὸν ἐπιθέσεως». ξύνεγγυς γὰρ κειμένου τοῦ τε Ῥηγίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἰταλίας τῆς τε Μεσσήνης τῆς Σικελίας, τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἂν εἶναι ἐφορμεῖν καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν Θουκ. 4, 24 διότι, ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ Ῥήγιον ὡς ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ Μεσσήνη (ὡς ἀκρωτήριον) τῆς Σικελίας, κεῖνται πλησίον ἀλλήλων (= ξύνεγγυς), οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι τὸν ἀποκλεισμὸν καὶ νὰ εἶνε κύριοι τοῦ πορθμοῦ. δι' ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακοσίων ἐφορμήσειν σφᾶς Θουκ. 7,4 πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρ. ὄντες οἱ Ἀθ. θὰ σταθμεύωσιν (ἐπιτηρητικῶς) εἰς μικροτέραν ἀπόστασιν. Περικλῆς δὲ λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν 1, 116 «τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν» Σχ. ἐβούλοντο ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν 8, 30 ἐπεθύμουν ἐναντίον τῆς Μιλήτου νὰ ἐκτελῶσιν ἀποκλεισμὸν (μόνον) μὲ τὰ πλοῖα (διότι ἐναντίον τῆς Χίου ἔπεμψαν πρὸς τῷ ναυτικῷ καὶ πεζὸν στρατόν). ὅπως..., ἢν ἐφορμῶσι σφίσιν, αὐτοῖς δαπάνη γίγνηται 3, 31 ὅπως, ἐὰν οἱ Ἀθηναῖοι ἐφορμῶσι σφίσιν (τοῖς Πελοποννησίοις, τ. ἔ. ἐὰν οἱ Ἀθηναῖοι ἀναγκάζωνται ν' ἀποκλείωσι τοὺς Πελοπ.), δαπάνη γίγνηται αὐτοῖς (τοῖς Ἀθηναίοις: δαπανῶσι χρή-

ματα οἱ Ἀθηναῖοι). Καὶ παθητ. διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἐφορμεῖσθαι (= ἀποκλείεσθαι) Θουκ. 1,142. ἦν τοῦθ' ὥσπερ ἐμποδισμά τι τῷ Φιλίππῳ καὶ δυσχερές, πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς Δημ. 3, 7 ἦτο τοῦτο ὡσὰν ἐμπόδιόν τι διὰ τὸν Φίλιππον καὶ μάλιστα δυσαπάλλακτον, μία μεγάλη πόλις φιλιωμένη μὲ ἡμᾶς νὰ ἐπιτηρῇ τὰς (ἑκάστοτε) περιστάσεις αὐτοῦ: «ἐφορμεῖν ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν· τὸ γὰρ κατά τινων ὁρμεῖν, ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως, οὕτως ἔλεγον» Ἁρποκρ. Ἀλλ' ἐπισημειωτέον, ὅτι τὸ ἐφεδρεύειν κυριολεκτεῖται ἐπὶ τοῦ πεζοῦ στρατοῦ.—μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμὲ Σοφ. Ο. Κ. 811 μηδέ με παραφύλαττε (παραμόνευε) πολιορκῶν με ἐκεῖ, ὅπου εἶνε πεπρωμένον νὰ ἔχω ἐγὼ τὴν κατοικίαν μου.

ἐφόρμησις ἡ, ἐπιτηρητικὴ στάσις, τάξις, ὁρμητήριον κατὰ τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ· ἄλλως τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης Θουκ. 2, 89 καὶ μάλιστα διότι εἴμεθα ἀντιπαρατεταγμένοι ἐν μικρᾷ ἀπ' αὐτῶν ἀποστάσει. λιμένα καὶ ἐφόρμησιν τῇ στρατιᾷ ἱκανωτάτην ἔσεσθαι 6, 48 (ἡ Μεσσήνη) θὰ εἶνε διὰ τὸ στράτευμα προσφυέστατος λιμὴν καὶ σταθμὸς (ὁρμητήριον ἐπιτηρητικὸν) ἐναντίον τῆς Σικελίας. Περὶ τοῦ ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας 6, 49 ἴδ. ἐφορμάω.

ἐφορμίζω: ὅπως μὴ ᾖ τοῖς Ἀθηναίοις ἐφορμίσασθαι ἐς αὐτὸν (τὸν λιμένα) Θουκ. 4, 8 ὅπως μὴ δυνατὸν τοῖς Ἀθ. ᾖ, εἰσελθόντας εἰς τὸν λιμένα ὁρμίσασθαι ἐπὶ τοὺς Πελοποννησίους (λαμβάνοντες ἐχθρικὴν στάσιν ἐναντίον τῶν Πελ.). Διὰ τῆς παραφράσεως ταύτης προσεπάθησα νὰ ἑρμηνεύσω τὰς προθέσεις.— ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισα Ἀνθολ. 9, 254 κυρ. «ἔρριψα τὴν ἄγκυραν εἰς ξένας γέννας»: υἱοθέτησα ξένα τέκνα.

ἔφραδον ἀόρ. β' τοῦ φράζω.

ἔφρυξα ἀόρ. τοῦ φρύγω.

ἐφυβρίζω κυρ. ὑβρίζω ἐπί τινι ἢ ὄντως κειμένῳ καὶ πεπτωκότι ἢ μτφ. (ἐκπεπτωκότι, ἐξηυτελισμένῳ)· γέρας δέ μοι ὅσπερ ἔδωκεν αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο Ι 368 ἐφ' ὕβρει ἀτιμάζων ἀφείλετο. ἐφύβριζον ἄλλα τε καὶ εἰ ξυνοικήσοντες σφίσιν αὐτοῖς ἥκοιεν Θουκ. 6,63 ἔλεγον ἐφ' ὕβρει ἄλλα τε καὶ εἰ ἥκοιεν (εἰς Σικελίαν) συνοικήσοντες ἑαυτοῖς (ὥσπερ συνοικοῦσι γυνὴ καὶ ἀνήρ. Ὀρθῶς δὲ ὁ Σχ. «οἱονεὶ γαμηθησόμενοι», διότι ἄνευ τοιαύτης ἐξηγήσεως οὐδεμία ὕβρις ὑπάρχει). οὐδ' ἔτλης παρὼν θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα Σοφ. Αἴ. 1385 οὐδ' ἐτόλμησας, ἐν ᾧ εἶσαι παρών, νὰ προσενεχθῇς λίαν ὑβριστικῶς (σὺ) ζῶν πρὸς τοῦτον ἐδῶ κείμενον νεκρὸν (κυρ. ἐπάνω εἰς τοῦτον κείμενον νεκρόν). ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει Εὐρ. Φοίν. 180 «μετὰ ὕβρεως ἀπειλεῖ τὰ χαλεπὰ τῇ πόλει» Σχ. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ Σοφ. Αἴ. 954 (πρβ. ἐπιχαιρεκακῶ) ἴδ. κελαινώπας.

ἐφυμνέω ὕμνον ψάλλω ἐπί τινι· οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν Αἰσχ. Πέρ. 395 = οὐ γὰρ ὡς ἐπὶ φυγῇ (= ὡς φευξούμενος) ὕμνουν παιᾶνα. τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί (= ὑμνῆσαι ἐπὶ τῇδε χθονί); Εὐμ. 903 τί λοιπὸν μὲ συμβουλεύεις νὰ ἐπικαλεσθῶ (διὰ τῶν ὕμνων μου) ὑπὲρ ταύτης τῆς χώρας; ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκήεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς Χο. 385 εἴθε νὰ ζήσω καὶ νὰ ψάλω ὀλολυγμὸν (ἐν ᾧ ἐκεῖνοι φονεύονται). ἐφυμνείτω Δία Σοφ. Ἀντ 658 = ἐπιβοάσθω Δία. λοίσθιον δέ σοι κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ 1305 κυρ. τελευταῖον δὲ καταρασθεῖσα δυστυχίας ἐναντίον σοῦ τοῦ παιδοκτόνου

ἐφύση Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐφύσα.

ἐφυστερίζω: τὰ ἐφυστερίζοντα Θουκ. 3,82 ἴδ. ἐπιφέρω.

ἐφ' ᾧ ἐφ' ᾧτε, ἐπὶ τούτῳ (ἐπὶ τῷ ὅρῳ), ὥστε.

ἔχαδον ἀόρ. β' τοῦ χανδάνω.

ἔχεα ἀόρ. α' τοῦ χέω.

ἐχέγγυος 2 = ὁ παρέχων ἐγγύην, ἀσφάλειαν· οὔκουν χρὴ οὔτε τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι Θουκ. 3, 46 δὲν πρέπει λοιπὸν οὔτε εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ὡς παρέχουσαν ἐγγύησιν πιστεύσαντες νὰ ἐξενέγκητε κακὴν ἀπόφασιν. || ὁ ἔχων (ἑπομ. λαβὼν) ἐγγύησιν ἔκ τινος, ὅθεν εἰς ὃν ἐδόθη ἡ βεβαίωσις, ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ· ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ῥύου με κἀκφύλασσε Σοφ. Ο. Κ. 285 κυρ. ὥσπερ ἔλ. ἐμὲ τὸν ἱκέτην ἔχοντα ἐγγύησιν, ἀσφάλειαν ἐκ σοῦ (ὅθεν: ὑπὸ τὴν προστασίαν σου, ὑπὸ τὴν ἐγγύησίν σου), σῷζέ με καὶ φύλαττε (ἐκ τῶν κινδύνων).

ἐχενηῒς -ίδος ἡ, ἐπίθ. πλοῖον, ναῦν κρατῶν (ἔχων), σταματῶν· χρονίας ἐχενηΐδας ἀπλοίας Αἰσχ. Ἀγ. 155 = χρονίαν ἄπλοιαν κωλύουσαν τὰς ναῦς πλεῖν.

ἐχέσαρκος 2: ἐχέσαρκον χιτώνιον ἠμπείχετο Ἀθην. 590 F ἐφοροῦσεν ἕνα ποκαμισάκι κατάσαρκα.

ἐχθαίρω: οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγὼ Σοφ. Ἠλ. 1034 ἀλλὰ καὶ δὲν σε μισῶ πάλιν τόσον μῖσος ἐγώ. μοῦνον σὸν ἄκριτον ὄμμα ἐχθαίρω Ἀνθ. 5, 284 ἴδ. ἄκριτος. θεοῖς ἐχθαίρομαι Σοφ. Αἴ. 453 μισοῦμαι ὑπὸ τῶν θεῶν. ἐχθαρῇ μὲν ἐξ ἐμοῦ Ἀντ. 93 θὰ μισηθῇς ὑπ' ἐμοῦ.

ἐχθοδοπός 2: τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Σοφ. Αἴ. 930 ἴδ. ἀναστενάζω.

ἔχθος τό, τὸ μῖσος, ἡ ἔχθρα· ὡς ἐπίθ. ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 287: ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν = ὦ ὄνομα Σαλαμῖνος ἔχθιστον κλύειν.

ἐχθρία ἴδ. ἐχθρὸς ἐν τέλει

ἐχθροδαίμων 2 ἐχθρὸς δαίμοσι, θεομίσητος, κακοδαίμων Σοφ. Ο. Τ. 816.

ἐχθρόξενος 2: τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος (ὁ ἴδε) ἐχθρόξενος ναύτῃσι Αἰσχ. Πρ. 752 ἐχθρὰ τοῖς ξένοις (ἄξενος) ναύταις. ἐχθροξένοις τε (= ἀφιλοξένοις)

καὶ θεῶν ἀμνήμοσι Ἑπτ. 593. Ἀλλ' Ἑπτ. 608: ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα, Λασθένους βίαν, ἐχθρόξενον (= ἐχθρὸν τῶν πολεμίων, ξένων) πυλωρὸν ἀντιτάξομεν ἀλλ' ὅμως ἐναντίον αὐτοῦ θ' ἀντιτάξωμεν τὸν ἰσχυρὸν Λασθένη, τὸν ἐχθρὸν τῶν πολεμίων πυλωρόν.

ἐχθρός 3, παραθετ. ἐχθίων ἔχθιστος καὶ ἐχθρότερος ἐχθρότατος (καὶ ἐχθροτέρως) Δημ. 5,18 ἀλλὰ καὶ ἐχθιόνως Ξεν. Συμπ. 4, 3. τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος, φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν Αἰσχ. Χο. 990 ἔφερε τὸ ἐν τῇ γαστρὶ βάρος τῶν τέκνων, φίλων πρότερον, νῦν δ' ἐχθρῶν, ὡς δεικνύουσιν αἱ πληγαί· πρβ. Ἀμμών. «ἐχθρός: ὁ πρότερον φίλος». ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὔνοιαν (τ. ἔ. οὐ μόνον δι' ἔχθραν) οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροι καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις Πλ. Πρωτ. 337 Β ὅπου πρόκειται περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀμφισβητῶ καὶ τοῦ ἐρίζω καὶ τῶν συνωνύμων. ὁ δ' ἀνὴρ πολλοῦ μὲν ἄξιος φίλος, ᾧ ἂν φίλος ᾖ, χαλεπώτατος δ' ἐχθρός, ᾧ ἂν πολέμιος ᾖ Ξεν. Ἀν. 1, 3, 12 ὁ δὲ ἀνὴρ (Κῦρος) εἶνε πολύτιμος (ἔχει μεγάλην ἀξίαν) μὲν φίλος δι' ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου εἶνε φίλος, βαρύτατος δ' ἐχθρὸς δι' ἐκεῖνον, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἤθελε περιέλθη εἰς πόλεμον. Ἐχθρός εἶνε κυρίως ὁ μισῶν (ἔχθων) τινά, πολέμιος δὲ εἶνε ὁ ἐχθρὸς τῆς χώρας (ἀντίθ. φίλιος)· ὁ ἐχθρός δύναται νὰ εἶνε καὶ νὰ μὴ εἶνε πολέμιος, ὡς καὶ ὁ πολέμιος δύναται νὰ εἶνε ἐχθρός καὶ νὰ μὴ εἶνε. φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος Εὐρ. Φοίν. 1446 διότι ἔγινεν ἐχθρὸς (οὐσ.) συγγενὴς (ἐπίθ.), χωρὶς ὅμως νὰ παύσῃ νὰ εἶνε ἀγαπητός. ΚΡ. τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται; ΑΝ. οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν. ΚΡ. εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν; 1655 οὐ δικαίως· ἡ δίκη γάρ, ἣν πράσσεσθε αὐτόν, οὐκ ἔννομός ἐστι. (Ἔννομός γε) εἴπερ ἦν ἐχθρὸς τῆς πόλεως, οὐκ ἐχθρὸς ὢν (ἂν καὶ δὲν ἦτο προσωπικῶς ἐχθρὸς πρὸς ἐμέ. Κατ' ἄλλους τὸ οὐκ ἐχθρός=φίλος, Θηβαῖος). θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν Σοφ. Ο. Τ. 1346· πρβ. Ἀρφ. Νεφ. 581. Λυσ. 397. Κατὰ τὸ θεοῖς ἐχθρός, ὅπερ συχνάκις εὕρηται καὶ παρὰ Δημ., ἐλέχθη καὶ θεοῖς ἐχθρία ἢ ὀρθότερον θεοισεχθρία Δημ. 22, 59. Ἀρφ. Σφ. 418· πρβ. καλὸς κἀγαθός: καλοκαγαθία, Ἄρειος Πάγος: Ἀρεοπαγίτης. Εὕρηται δὲ καὶ θεοσεχθρία ἐν Ἀπ. Ἀρχίππ. 35. καὶ θεοεχθρία Λουκ. Λεξιφ. 11. Ἄξιον δὲ μνείας εἶνε τὸ ἐκ τοῦ Δημ. 22, 59: διὰ μέντοι τὴν αὐτοῦ βδελυρίαν καὶ θεοισεχθρίαν ὅπου τὴν ὀρθὴν ταύτην γρ. διέσωσαν δύο ἄριστοι κώδικες (ὧδε: θεοῖς ἐχθρίαν), ἡ δὲ κοινὴ γρ. εἶνε καὶ θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν, ἐπεισαχθεῖσαν ἐκ τοῦ 24, 195, ἀφ' οὗ τὸ θεοῖς ἐχθρίαν μεταγραφὲν εἰς θεοῖς ἐχθράν ἀπήτει καὶ ἀνάλογον οὐσιαστικόν.

ἔχθω μισῶ, Τραγ. καὶ Καλλίμ. Δῆλ. 8. Ἀπ. 118. ἔχθομαι εἶμαι μισητός, ἐπ. ποιητ. Αἰσχ. Ἀγ. 426. -όμενος δ 502. -εσθαι 756. ἀπέχθομαι, -εται Θεόκρ. 7,45. -όμενος σ 165. Πίνδ. Ν. 10, 83. Πρτ. ἤχθετο ξ 366. ἠχθημένος Λυκόφρ. 827. ἀπεχθάνομαι ποιῶ ἐμαυτὸν μισητόν, γίνομαι μισητός. Ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς ἐν παγκοίνῳ χρήσει. ἀπηχθανόμην, ἀπεχθήσομαι (-ανεῖται Θεμίστ. 26, 322). ἀόρ. ἀπηχθόμην, ἀπρφ. ἀπεχθέσθαι (συχνάκις ἀπέχθεσθαι χ/φα), πρκ. ἀπήχθημαι. Τὸ ἀπέχθεσθαι Φ 83 εἶνε μᾶλλον ἐνεστώς. Ἐπίσης ἐνεστὼς εἶνε καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς χωρίοις: Εὐρ. Μήδ. 290. Θουκ. 1, 136. Πλ. Πολ. 343 Ε. Λυσ. 6, 53. Ἰσαῖ. 2, 30. Ἀπ. 4, 1. Ξεν. Ἀπ 2, 9, 3 καὶ κατωτ. Σώφρ. Ἀπ. 54 (περὶ ὧν ἴδ. κατωτ.) κἀλλ. Ἐξ ὧν καταφαίνεται, ὅτι πρὸς τῷ ἀπεχθάνομαι, ἀπηχθανόμην ὑπῆρχεν ἐν χρήσει καὶ ὁ παλαιότερος ἐνεστὼς καὶ πρτ. ἀπέχθομαι, ἀπηχθόμην. Εὕρηται δὲ πολλαχοῦ παρὰ τοῖς μτγν ὁ ἐνεστὼς οὗτος, ἐξ ὧν μνημονεύω τὸ παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Μαρκέλλ 22: μάλιστα θεῶν (Ἀφροδίτη) ἀπέχθεται βίᾳ καὶ πολέμοις. Ἐξετάσωμέν τινα τούτων τῶν χωρίων· κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι, ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν Εὐρ. Μήδ. 290 ὅπου τὸ ἀπέχθεσθαι παρέχουσι πάντα τὰ χ/φα. Ὡς ἐνεστῶτα δὲ ἐξέλαβον αὐτὸ καὶ οἱ Σχολ. («ἀπέχθεσθαι ἐχθρωδῶς διακεῖσθαι») καὶ οἱ μνημονεύσαντες τὸν στ. συγγραφεῖς, ὡς ὁ Πλούτ. 124 Β καὶ 530 C. Οὐ μόνον δὲ ἡ παράδοσις ἀλλὰ καὶ τὸ νόημα ἀπαιτεῖ ἐνεστῶτα. Παρὰ Θουκ. δεδιέναι δὲ φασκόντων Κερκυραίων ἔχειν αὐτόν, ὥστε Λακεδαιμονίοις καὶ Ἀθηναίοις ἀπέχθεσθαι, διακομίζεται κτλ. 1, 136 ἔχουσιν ἐπίσης πάντα τὰ χ/φα ἀπέχθεσθαι, τ. ἔ. ἐνεστῶτα, ὃν ἀπαιτεῖ καὶ τὸ νόημα, διότι οἱ Κερκυραῖοι μᾶλλον ὤφειλον νὰ εἴπωσιν: δὲν θέλομεν νὰ γινώμεθα ἐχθροὶ μὲ τοὺς Λακεδ. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι ἐκδόται, ὡς ὁ Steup καὶ ἄλλοι, διατηροῦσι τὴν παραδεδομένην γραφήν. Ἐπίσης παρὰ Πλάτωνι Πολ. 343 Ε τῷ μὲν δικαίῳ ὑπάρχει... τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχειν, ἐκ δὲ τοῦ δημοσίου μηδὲν ὠφελεῖσθαι διὰ τὸ δίκαιον εἶναι, πρὸς δὲ τούτοις ἀπέχθεσθαι τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις κτλ. ὅπου δὲν εἶνε πολὺ λογικὸν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, προηγουμένων καὶ ἑπομένων τόσων ἐνεστώτων, μόνον τὸ ἀπέχθεσθαι εἶνε ἀόριστος. Εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Πλάτων, ἀφ' οὗ εἶπεν, ὅτι ὁ δίκαιος παραμελεῖ τὰ οἰκεῖά του πράγματα, ὅτι ἐκ τοῦ δημοσίου οὐδὲν ὠφελεῖται, διότι εἶνε δίκαιος, ἔπειτα ἐξακολουθῶν λέγει «ὅτι ἔγινε μισητός» καὶ ὄχι «ὅτι γίνεται μισητός» εἰς τοὺς οἰκείους καὶ τοὺς γνωρίμους; Τὰ συμφραζόμενα ἀπαιτοῦσιν ἐνεστῶτα. Τέλος παραθέτω, χάριν συντομίας, ἐν ἔτι πρδγ. τὸ ἐκ τῶν Ξεν. Ἀπ. 2, 9, 3 οὐχ ὁρᾷς, ὅτι πολλῷ ἥδιόν ἐστι χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρὶ ἢ ἀπεχθόμενον ὠφελεῖσθαι; «δὲν βλέπεις ὅτι εἶνε πολὺ μᾶλλον εὐχάριστον νὰ ὠφελῆταί τις, ἐν ᾧ παρέχει χάριν εἰς ἄνθρωπον,

ὁποῖος εἶσαι σύ, παρὰ ἐν ᾧ γίνεται μισητός;» (Μετάφρασις Γε. Χατζιδάκι). Καὶ ἐν τῷ πρβγ. τούτῳ εἶνε δυνατὸν τὸ ἀπεχθόμενον νὰ εἶνε ἀόριστος; οὐ γὰρ οἴω πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδαο ἔχθεσθαι δ 756 οὐ γὰρ οἴομαι τὸν γόνον τοῦ Λαέρτου πάνυ ἀπεχθάνεσθαι (μισητὸν εἶναι) τοῖς μακαρίοις θεοῖς. — ταῦτά τοί σ' ἔχθει πόσις Εὐρ.'Ανδ. 212 διὰ ταῦτα βέβαια σὲ μισεῖ ὁ πόσις (κυρ. σύστοιχος αἰτ.). εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί Αἰσχ. 'Αγ. 406 ἴδ. εὔμορφος· πρβ. μισῶ.

ἐχινῆ ἡ (δορὰ) συνηρ. ἐκ τοῦ **ἐχινέα**, τὸ δέρμα τοῦ ἐχίνου (ἀκανθοχοίρου) 'Αρκάδ. σ. 112.

ἔχμα τὸ (ἔχω) κράτημα, συνοχή, στήριγμα, κώλυμα κττ. ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων Φ 259 ἐκβάλλων ἐκ τῆς αὔλακος τὰ ἐμπόδια. ἦ γὰρ ἐπιλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι ἔχμα (Ruhnken: αἰχμὰ) ζώουσ' Ὕμν. Ἑρμ. 37 ζῶσα γὰρ ἔσῃ κώλυμα τῆς πολὺ βλαβερᾶς ἐπῳδῆς. Ἡ χελώνη πολλαχῶς ἐχρησίμευεν ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τῶν ἐπῳδῶν καὶ τῶν γοητειῶν· πρβ. Plin. N. H. 32, 4. (ποταμὸς) ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης Ν 139 τὰ στηρίγματα τῆς πέτρας, δεσίματα δι' ὧν εἶνε συνδεδεμένος ὁ βράχος ὁ ἀποτελῶν τὸ πρόχωμα, τὴν δέσιν ποταμοῦ τινος. πεδόθεν δὲ βαθύρριζόν περ ἐοῦσαν προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης 'Απολ. 'Ρ. 1, 1199 ἐκ τοῦ ἐδάφους, καίπερ βαθείας ἔχουσαν ῥίζας, προσπεσὼν (κυρ. προσκολληθεὶς) ἐξέσπασε σὺν αὐτοῖς τοῖς (στερεοῖς) βώλοις (κυρ. τοῖς κωλύμασι) τῆς γῆς. ἰσχία δ' αὔτως μάλκη ἐνισκίμπτουσα κατήριπεν ἔχματα γούνων Νικ. Θηρ. 724 «καὶ εἰς τὰ ἰσχία δὲ μάλκη, ὅ ἐ. ῥῖγος, ἐμπίπτουσα κατέβαλε τοὺς δεσμοὺς τῶν μελῶν, γονάτων νεῦρα καὶ μύας» Σχ. ἔχματα νηῶν Ξ 410 «ἐρείσματα πρὸς τὸ μὴ ἔνθα καὶ ἔνθα κλίνεσθαι» Σχ.

ἔχοισα Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἔχουσα.

ἔχομες Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἔχομεν.

ἔχοντι Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἔχουσι.

ἐχόντως ἐπίρρ. ἆρ' οὐκ ἐμφρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ὑπέρ θ' ἑαυτοῦ καὶ μνήμης καὶ δόξης ὀρθῆς ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα; Πλ. Φιληβ. 64 A ἆρά γε οὐ φήσομεν, ὅτι ὁ νοῦς ἀπεκρίνατο ταῦτα τὰ νῦν ῥηθέντα ἐμφρόνως καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν (τ. ἔ. ἐγκρατῶς ἑαυτοῦ, νουνεχῶς) ὑπέρ θ' ἑαυτοῦ καὶ μν. καὶ δόξης ὀρθῆς; Τὸ ἐχόντως ἑαυτόν (τ. ἔ. νοῦν, ὅθεν = νοῦν ἐχόντως) ἐλέχθη κατὰ τὸ νοῦν ἐχόντως, ἐξ ἀνάγκης, διότι ἡ φράσις ἔχει κυρίως ὧδε: ὁ νοῦς ἀπεκρίνατο ἐχόντως ἑαυτὸν (τ. ἔ. νοῦν) = ὁ νοῦς ἀπεκρίνατο νοῦν ἐχόντως (νουνεχῶς).

ἐχρόωντο ἴδ. χράομαι.

ἐχυρός 3 (ἔχω): ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα Αἰσχ. Πέρ. 89 ἴδ. δόκιμος. Κερκυραῖοι μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτήσεως καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι Θουκ. 1, 32 (ἀπέστειλαν ἡμᾶς) ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι μαζὶ μὲ τὴν αἴτησιν τῆς συμμ. θὰ σᾶς ἐξασφαλίσωσι καὶ ταῦτα. ὅ τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὔνοια πίστιν βεβαιοῖ, τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε Θουκ. 3, 12 ἴδ. βεβαιόω.

ἔχω (ἀρχῆθεν σέχω, ἔχω)· β' πρόσ. ἔχεισθα (ἔχεσθα) ἀντὶ τοῦ ἔχεις 'Απ. Σαπφ 21. Θέογν. 1316. Ὑπ. ἔχῃσθα Τ 180. ἔχῃσι α 95. ἐχέμεν δ 302. εἶχον (Δωρ. κυρ. ἦχον). ἔχον Ι 1 κἀλλ. ἔχεσκον Ν 257. δ 627. 'Ηρ. 6, 12. ἐνείχεε 1, 118 (ἐνεῖχε Στέφανος ὀρθῶς). γ' πλ. 'Αλεξανδρ. εἴχοσαν 'Ανθ. 5, 209.— γ' πλ. εὐκτ. ἔχοιν ἀντὶ τοῦ ἔχοιεν. ἕξω (= θὰ ἔχω). ἔσχον (γ' πλ. ἔσχοσαν Σκύμν. 695), σχῶ, παράσχω, σχοίην (πρβ. ἐπισχοίης Ξ 241). γ' πλ. σχοῖεν Θεόκρ. 6, 33 (σχοίησαν Ὑπερείδ. Εὔξεν στ. 42, 19 Blass). σύνθ. παρά-, μετά-, ἀνά-, κατά-, ἐπί-σχοιμι 'Αττ. Προστ. σχές, ὑπόσχες, παράσχες (πάρασχε Εὐρ. 'Εκ. 842 ὃ μεταγραπτέον μετὰ τοῦ Nauck εἰς παράσχες. κάτασχε 'Ηρ. Μ. 1211 ὃ μεταγρ. μετὰ τοῦ Elmsley εἰς κατάσχεθε), σχών, σχεῖν (σχέμεν Θ 254. Τ 147). ἐπ. ποιητ. ἔσχεθον Μ 184. Πίνδ. 'Ο. 9, 94. Εὐρ. Φοίν. 408. Θεόκρ. 22, 96 (σχέθον Η 277. κ 95). ὑπέσχεθε Η 188. ἀν- Κ 461. σχέθω 'Αρφ. Λυσ. 455. Εὐρ.'Απ. 87. σχέθοιμι Αἰσχ. Εὐμ. 859. Εὐρ.'Ρῆσ. 602. Πίνδ. Π. 10, 62. ἐπί- Αἰσχ.'Επτ. 440. σχεθέτω θ 537. σχεθεῖν Αἰσχ. Πρ. 16. 'Επτ. 75, 416. παρα- 'Αρφ. 'Ιππ. 320 (σχεθέειν Ψ 466. ἀν- ε 320. σχεθέμεν Πίνδ. 'Ο. 1, 71. Π. 4, 75), σχεθών Πίνδ. Π. 6, 19. Αἰσχ. Χο. 830. Καὶ μέσ. προεσχεθόμην Θεόκρ. 25, 254. — σχήσω συντελικὸς μέλλων (= θὰ λάβω). σχήσεισθα Ὕμν. Δήμ. 366. (μτγν. ἀόρ. ἔσχησα). Πρκ. ἔσχηκα (ὄκωχα, ὄχωκα, ἐν τῷ συνοχωκότε, συνοκωχότε 'Ησύχ.) Β 218 (πρβ. ἀνοκωχή=ἀνοχὴ Θουκ. 1, 66. συνοκωχή 'Ιπποκρ. 'Ησύχ. κατοκωχή Πλουτ.). Μέσ. καὶ παθ. ἔχομαι, εἰχόμην, ἕξομαι (Παθ. Εὐρ. 'Ορ. 516. ἐν- Δημ. 51, 11). ἐσχόμην, σχῶμαι, σχοίμην, σχέο (Φ 379. ἀνσχέο Ψ 587), σχέσθαι, σχόμενος ἐπ. ποιητ. νέον 'Ιων. ('Ηρ. 6, 85) 'Αττ. πεζ. 'Ισοκρ. 19, 11 παθ. Σύνθ. συνέσχετο παθ. Εὐρ. 'Ιππ. 27. Πεζ. ἠν-, ὑπ-, ἀπ-, παρ-, ἐπ-εσχόμην, ἀπόσχωμαι, ἀπόσχῃ κτλ. παράσχωμαι, ἀνασχοίμην, ἀνάσχου, ἀποσχέσθαι, παρα-, παρασχόμενος, ἐπι-.—σχήσομαι Τ235.'Αρφ.Ὄρν. 1335. Πολλάκις σύνθ. ἀνα- Αἰσχ. 'Επτ. 238, παρ' 'Αττ. πεζ. παρα-, ἐπι-, ἔσχημαι ἁπλοῦν μτγν, σύνθετον παρὰ τοῖς δοκίμοις, ὡς ἀπ-, κατ-.—ἐπώχατο κατ' 'Αρίσταρχον Μ 340 (ἀλλὰ Ζηνόδοτος: πάσας γὰρ ἐπώχετο). ἐσχέθην μτγν. 'Αρρ. 'Αν. 5, 7, 4 κἀλλ. κατ- Αὐτ. 5, 2, 7. ἐπ- Καλλισθ. παρὰ Στοβ. 7, 65. 'Αντὶ τούτου τὸ ἐσχόμην μετὰ τῶν συνθέτων. Τὸ σχεθήσεται μτγν. Ἑκτός Διογ. Λ. 3, 105. ἑκτέος 'Αρφ. 'Αχ. 259. ἀνασχετός, ἐπισχετέος, ἀφεκτέον συχν.— Παρασχηματ. ἐναρκτ. ἐνεστ. ἴσχω (ἐκ τοῦ σισέχω, σίσχω). Ἡ δια-

φορὰ τοῦ ἔχω πρὸς τὸ ἴσχω φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλ. 540a 5 (περὶ οὗ ἴδε ἴσχω). Ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς πάγκοινον εἶνε τὸ ἴσχω.—ἰσχέμεναι υ 330. ἰσχέμεν. Ο 456. Ρ 501. ἔπισχε Ησ. Ἀσπ. 446. Πρτ. ἀνακύξητος ἴσχον Ο 618. Ἡρ. 1,42. ἴσχομαι, ἰσχόμην Φ 366. Ξεν. Ἀν. 6,3, 9. Ἐπεκτεταμένοι τύποι ἐν. καὶ πρτ. ἰσχάνω, ἰσχανάω ἐπ.— Ἀμπέχω (ἀμφέχω μτγν.). ἄμπεχεν ζ 225. ἀμφέξω Εὐρ. Κύκλ. 344. ἠμπέσχον Ἀρφ. Λυσ. 1156 (οὕτως ὁ Blass ἀντὶ τοῦ ἤμπισχον). ἀμπισχών Βάτρ. 1061. Εὐρ. Τρ. 12.—Μέσ. ἀμπέχομαι, ἠμπειχόμην Πλ. Φαίδων 87 Β. ἀμφέξομαι Ἀπ. Κωμ. Φιλετ. 19. ἠμπεσχόμην Εὐρ. Μήδ. 1159. Ἀρφ. Θεσμ. 165 (ὃν τύπον διορθοῖ ὁ Blass ὡς κατωτ.). Ἐκκλ. 540 (ἤμπισχ. χ/φα). Παρασχημ. ἀμπίσχω (πρβ. ἴσχω) [ἤμπισχον Ἀρφ. Λυσ. 1156]. Πλ. Πρωταγ. 320 Ε. ἀμπίσχομαι Εὐρ. Ἑλ. 422 καὶ μτγν. ἠμπίσχετο Ἀρφ. Θεσμ. 165 (ἠμπέσχ. χ/φα). Παρασχημ. ἀμπισχνοῦνται Ἀρφ. Ὄρν. 1090 (ἀμπισχοῦνται χ/φα). ἀνέχω ποιητ. καὶ νέον Ἰων., ἀνεῖχον, ἀνέξω Ἀρχιλ. Ἀπ. 82 καὶ μτγν. πεζ. ἀνέσχον (-έσχεθον Η 412. Κ 461. ι 294. ἀνσχεθέειν ε 320). ἀνασχήσω Εὐρ. Ἰ. Α. 732. Ἡρ. 5, 106. 7, 14 καὶ μτγν. ἀνέσχηκα μτγν. Μέσ. ἀνέχομαι ποιητ. καὶ πεζ. ἠνειχόμην Θουκ. 5, 45. Λυσ. 3, 9. Αἰσχ. Ἀγ. 896. Σοφ. Φιλ. 411. ἀνέξομαι (θ' ἀνέχωμαι). ἠνεσχόμην Θουκ. 3, 28. Αἰσχ. Ἀγ. 1273. Σοφ. Τρ. 276. Εὐρ. Μήδ. 1156 (ἀνεσχ- Σ 430. Αἰσχ. Χο. 743 καὶ Εὐρ. Ἱππ. 687 τρίμ. Ἀρφ. Εἰρ. 347 χορ. ἀνέσχοντο Ἡρ. 5, 89. 6, 112. 7, 139· ἀλλ' ἠνέσχετο 5, 48. 7, 159. 8, 26. ἄνσχεο Ω 518. ἀνὰ δὲ σχέο Η 110. ἀνασχήσομαι μέλλ. συντελικὸς Ε 104. Αἰσχ. Ἐπτ. 238. Ἀρφ. Ἀχ. 299. ἀνασχετὸς Ἱππ. 1305. ἀνεκτὸς Κ 118. Ἀττ. πεζ., -τέος Σοφ. Ο. Κ. 883.— Ὑπισχνέομαι ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. Παρασχημ. ἐπ. ποιητ. καὶ νέος Ἰων. ὑπίσχομαι (συχνότερον τοῦ ὑπισχνέομαι παρ' Ἡρ.). ὑπισχνούμην (ὑπίσχοντο Ἡρ. 7, 168). ὑπεσχόμην πάγκοινον ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ὑποσχήσομαι Ἀττ., ὑπέσχημαι καὶ ὑπεσχήμην ὁμοίως.—ἔχω σημ. κυρ. κρατῶ (μὲ τὰς χεῖρας), ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ βαστάζω ἐξηγοῦσιν. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκὰν Σοφ. Φιλ. 1150 διότι δὲν ἔχω εἰς τὰς χεῖρας μου τὴν προτέραν ἐκ τῶν βελῶν δύναμιν (κυρ. ἀποκρουστικήν). οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες γ 486 οἱ δὲ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔσειον τὸν (ἐπικείμενον ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἀμφοτέρων) ζυγόν, ἔχοντες αὐτὸν πέριξ (ὅστις περιέβαλλεν αὐτούς). ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν α 53 κρατεῖ δὲ μόνος του τοὺς μακροὺς κίονας, οἵτινες κρατοῦσι χωριστὰ τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει Ζ 509 κρατεῖ δὲ ὑψηλὰ τὴν κεφαλήν του. πασάων δ' ὑπὲρ ἥ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα ζ 107 ὑψηλότερον (κυρ. ὑπεράνω) δὲ πασῶν κρατεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπόν της. τὸν δὲ θυμωθέντα ἐμπηδῆσαι αὐτῇ ἐχούσῃ ἐν γαστρί, καί μιν ἐκτρώσασαν ἀποθανεῖν Ἡρ. 3, 32 ἐκεῖνος δὲ ὀργισθεὶς ἐλάκτισεν αὐτήν, ἔγκυον οὖσαν, εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ οὕτως ἀποβαλοῦσα (ἔκαμεν ἔκτρωσιν καὶ) ἀπέθανεν. ἔχουσαν δὲ αὐτὴν (ἐνν. ἐν γαστρὶ) ἀληθεῖ λόγῳ οἱ τῆς ἐπελθούσης γυναικὸς οἰκεῖοι πυθόμενοι ὤχλεον Ἡρ. 5,41 ἐν ᾧ δὲ ἦτο ἀληθῶς ἔγκυος, οἱ οἰκεῖοι τῆς δευτέρας γυναικὸς πληροφορηθέντες τοῦτο τὴν ἠνώχλουν. ὅν (Βρόμιον) ποτ' ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι πταμένας Διὸς βροντᾶς νηδύος ἔκβολον μάτηρ ἔτεκεν Εὐρ. Βάκχ. 87 ὃν ἔχουσά ποτε ἐν γαστρὶ ἡ μήτηρ ἀπέτεκε προώρως (ἐξέβαλε) τῆς γαστρός, καταληφθεῖσα λοχίαις ἀνάγκαις ὠδίνων (ἐκ τούτου), ὅτι ἐπέσκηψε Διὸς βροντὴ (σὺν κεραυνῷ). σὺ δ' ἐν σαυτῷ (Δ. Γ. σαυτὸν) φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 8 νομίζεις ὅτι ἔχεις ἐν σεαυτῷ φρόνιμόν τι (νοητικόν τι); οὐ φιλάνθρωπος τύ γ' ἐσσ'· ἔχεις νόσον, χαίρεις διδούς Ἀπ. Ἐπιχάρ. 274 (Πλουτ. 510 C) τὸ νόημα εἶνε: εἶσαι δωρητικός, ἀλλὰ τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ φιλανθρωπίας ἀλλ' ἐκ νόσου: «αὐτὸ εἶνε ἀρρώστια: ἀρρώστια ἔχεις, γι' αὐτὸ δίδεις». χειρὸς ἔχων Μενέλαον Δ 154 κρατῶν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός. Πάτροκλος ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός Π 763 ὁ Π. δὲ ἀφ' ἑτέρου τὸν ἐκράτει ἐκ τοῦ ποδός. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον Ἀρφ. Νεφ. 1047 στάσου· διότι εὐθὺς («μιὰ φορά») ποῦ σε ἔπιασα ἀπὸ τὴν μέσην σὲ κρατῶ καὶ δὲν με φεύγεις· «ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν τῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον καὶ ἡττωμένων» Σχ. Καὶ παθ. ἔχομαι μέσος Ἀχ. 571 κυρ. κρατοῦμαι ἀπὸ τὴν μέσην, «ἀντὶ τοῦ ἥττημαι» Σχ. Ὁμοίως Ἱππ. 388. αὐτὸς ἔχε Εὐρ. Κύκλ. 270 ἔχε τα (τ. ἐ. τὴν κατάραν) ἐπάνω σου: ἐπάνω σου νὰ πέσῃ ἡ κατάρα. ἤδη τῶν ἀνδρῶν τῶν μὲν διεφθαρμένων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων Θουκ. 2, 5 ἐν ᾧ ἤδη τῶν ἀνδρῶν οἱ μὲν ἦσαν διεφθαρμένοι, οἱ δὲ ζῶντες εἴχοντο. νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν Η 102 ἴδ. πεῖραρ. οἳ (Σκύθαι) γᾶς ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν Αἰσχ. Πρ. 434 οἱ ὁποῖοι κατέχουσι, περὶ τὴν Μ. λίμνην, τὸν ἔσχατον τόπον τῆς γῆς. ὁ τὰν Κρῖσαν βούνομον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας Σοφ. Ἠλ. 180 ὁ κατέχων τὴν Κρ. τὴν ὑπὸ βοῶν βοσκομένην ἀκτὴν υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἔχεις χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν Ο. Κ. 38 ἴδ. ἁγνός. καί μοι κῆπον ἔχει δ 737 καὶ μοῦ περιποιεῖται (φροντίζει διὰ) τὸν κῆπον. δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα β 22 διηνεκῶς εἶχον τὴν φροντίδα (τὴν ἐπιστασίαν) τῶν πατρικῶν ἀγρῶν, ἐνησχολοῦντο εἰς τοὺς πατρ. ἀγρούς. (ἵππους) αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλε Ω 280 κρατῶν διὰ τὸν ἑαυτόν του (πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ διδόναι ἐν Ε 271) περιεποιεῖτο. οὐχ ἅπαντες οἱ ἔχοντες τὰ αὐτῶν ἔχουσιν,

ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τἀλλότρια κέκτηνται Δημ. 7, 26 ὄχι ἅπαντες ὅσοι ἔχουσιν ἔχουσι τὰ ἰδικά των, ἀλλὰ πολλοὶ ἔχουσιν εἰς τὴν κατοχήν των καὶ τὰ ξένα. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει Σοφ. Αἴ. 157 κατὰ λέξ. ὁ φθόνος πηγαίνει πρὸς ἐκεῖνον «ποῦ ἔχει», δηλ. πρὸς τὸν εὔπορον, τὸν πλούσιον. Ὁμοίως λέγομεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ: «αὐτὸς ἔχει» ἐνν. χρήματα. Πρβ. οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου, δεινοὶ νέμοντες τῷ φθόνῳ πλεῖον μέρος, εἰς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά Εὐρ. Ἱκ. 240 οἱ δὲ πένητες (κυρ. ὅσοι δὲν ἔχουσι) καὶ στερούμενοι τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, παρασυρόμενοι πλέον τοῦ δέοντος ἐκ τοῦ φθόνου ῥίπτουσι τὰ ὀλέθρια αὐτῶν βέλη ἐναντίον τῶν πλουσίων (κυρ. ἐκείνων ποῦ ἔχουν)· τὸ δεινοὶ δὲν μετέφρασα, διότι εἶνε ἀσαφὴς ἡ ἔννοια αὐτοῦ, διορθουμένου ἄλλως ὑπ' ἄλλων (ἀεί: δύσνοι). Ἴσως ὧδε: οἱ δὲ δεινολογούμενοι ὅτι οὐκ ἔχουσι καὶ σπανίζουσι βίου, νέμοντες κτλ. ἐλπὶς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων λαβεῖν τι ναύταις, ἐκ δὲ μὴ ἐχόντων βίον, οὐδ' εἰ θέλοιεν ὠφελεῖν, ἔχοιμεν (Schmidt: ἔχοιεν) ἂν Ἑλ. 432 ἐλπίς ἐστι τοῖς ναύταις λαβεῖν τι ἔκ γε πλουσίων δόμων, ἐκ δὲ τῶν μὴ ἐχόντων βίον, οὐδ' εἰ θέλοιεν ἡμᾶς ὠφελεῖν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν ὠφελεῖσθαι. Ὅθεν παρὰ Δημ. 45, 73 συνάπτεται τὸ ἔχων πρὸς τὸ πλουτῶν ὡς συνώνυμον: οὔκουν (οὕτως ἐγώ: οὐκοῦν) δεινόν. . . τούς. . . τοσούτων ἀγαθῶν ἡγεμόνας, τούτους περιορᾶν ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις ὄντας ἔχοντα καὶ πλουτοῦντα —; δὲν εἶνε λοιπὸν φοβερὸν πρᾶγμα νὰ ἐγκαταλείπῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἔνδειαν (αὐτὸς) εὔπορος ὢν καὶ πλούσιος ἐκείνους, οἵτινες ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τόσα ἀγαθά; ἰδίας δυνάμεις ἐλπίσαντες ἔτι μᾶλλον σχήσειν Θουκ. 3, 62 ἐλπίσαντες ὅτι θὰ λάβωσιν ἔτι μεγαλιτέρας (κυρ. ἀκόμη καλλίτερον, εἰς ἀνώτερον βαθμὸν) ἰδίας δυνάμεις. κοὐκ ἄλλον ἕξεις εἰς τάδε Σοφ. Ο. Κ. 1028 δὲν θὰ ἔχῃς ἄλλον βοηθὸν (ἵνα σε βοηθήσῃ) εἰς ταῦτα. τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι Ζ 398 τούτου λοιπὸν ἡ θυγάτηρ εἴχετο ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ὡς σύζυγος τ. ἔ. τούτου τὴν θυγατέρα εἶχεν ὁ Ἕκτωρ σύζυγον. ἔχω καὶ οὐκ ἔχομαι Ἀθην. 544 D τὴν ἔχω, δὲν με ἔχει. οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην υ 377 «ποῦ τὸν διάλεξες καὶ ἔφερες («ἐσυμμάζεψες») ἐδῶ αὐτὸν τὸν ἀλήτην» ἤ: «λαμπρὸν ζήτουλαν πῆγες καὶ μᾶς ἔφερες ἐδῶ» κττ. ἴδ. ἐπίμαστος. προθύμως εὖ οἶδ' ὅτι ἔχει ὑπακουούσας Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 19 ἔχει (τὰς κύνας) προθύμως πειθομένας. οὐ δυνήσομαι πειθομένους αὐτοὺς πολὺν χρόνον ἔχειν 7, 2, 11 δὲν θὰ ἐμπορῶ νὰ τοὺς ἔχω πολὺν χρόνον εὐπειθεῖς, «'ς τὴν ὑπακοήν μου». Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον Σοφ. Τρ. 1188 ἴδ. ἐπώμοτος. ἀναπτερώσας αὐτὴν οἴχεαι ἔχων ἐκκλέψας Ἡρ. 2, 115 ἀφ' οὗ «τὴν ἐφτέρωσες» (δηλ. τῆς ἐσήκωσες, τῆς ἐφούσκωσες τὰ μυαλά), τὴν ἔκλεψες καὶ ἔφυγες. Ὡς λέγεται ἐν τῇ ὁριστ. ἔχω ἐκκλέψας σχεδὸν = ἐκκέκλοφα, οὕτω καὶ κατὰ μτχ. ἔχων ἐκκλέψας.—ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται Σ 130 τὰ λαμπρὰ ὅπλα κατέχονται μεταξὺ τῶν Τρώων, εὑρίσκονται εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τρ. οὐδέποτ' αἴθρη κείνου ἔχει κορυφὴν μ 75 οὐδέποτε αἰθρία κατέχει τὴν κορυφὴν ἐκείνου. αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἐέρση ν 245 πάντοτε κατέχει (τὴν γῆν ταύτην) βροχὴ καὶ ἄφθονος δρόσος· πρβ. «ἔχει βροχή». ὅστε μιν αὐτὴν ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους Ω 729 ἴδ. ἐπίσκοπος. Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν Ψ 871 ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ (Τεύκρου) τὸ τόξον· εἶχε δὲ ἐκ πολλοῦ χρόνου (ἕτοιμον) τὸ βέλος, ἐν ᾧ (ἀκόμη) ἐσημάδευεν (ὁ Τεῦκρος). παρὲξ ἔχε δίφρον Ἡσ. Ἀσπ. 352 ἔξω τῆς ὁδοῦ, «παράμερα», διεύθυνε τὸν δίφρον. ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα Αὐτ. 97 νὰ διευθύνῃς κατ' εὐθεῖαν τὸ ταχὺ ἅρμα. παρὰ τὴν ἤπειρον ἔχον τὰς νέας Ἡρ. 6, 95 διηύθυνον τὰ πλοῖα πλησίον τῆς ξηρᾶς. Ἀλλ' ἐν 6, 92 (6, 101 καὶ 5, 33) νέες ἔσχον ἐς τὴν Ἀργολίδα χώραν σημ. προσήγγισαν, ἤραξαν εἰς τὴν Ἀργ. Πύλονδ' ἔχον γ 182 ἐτράβηξα, ἔπλευσα πρὸς τὴν Πύλον. Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν, τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας Π 378 ὁ δὲ Π. ὅπου εἶδε πλεῖστον λαὸν ταραττόμενον, ἐκεῖσε διηύθυνε τοὺς ἵππους του φωνάξας δυνατὰ (ἀπειλητικῶς). κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα Σοφ. Ἠλ. 720 ἐκεῖνος δέ, ὁσάκις διηύθυνε τοὺς ἵππους ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἐξώτατον μέρος τῆς στήλης (ἐνν. τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς στήλης), πολὺ προσήγγιζε πάντοτε τὴν σύριγγα εἰς τὴν στήλην. κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς, ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Σοφ. Φιλ. 1259 καὶ ἂν τοῦ λοιποῦ οὕτω σκέπτησαι, ἴσως (τ. ἔ. ἐμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι) θὰ διέλθῃς τὸν βίον ἀτιμώρητος. ἀλλ' ἡσύχαζε σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων Αἰσχ. Πρ. 360 κυρ. κρατῶν σεαυτὸν μακράν, ἱστάμενος ἐκτὸς παντὸς κινδύνου, οὐδόλως ἀναμειγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις. στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις Σοφ. Φιλ. 1119 κυρ. διεύθυνε τὴν στυγερὰν δύσπ. κατάραν σου ἐναντίον ἄλλων (ὄχι ἐναντίον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ ἡμῶν). Ὁμοίως Ἀντ. 986 περὶ οὗ ἴδ. κατωτ. ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων Αἴ. 191 οὕτως ἔχων τὸ ὄμμα σου προσηλωμένον εἰς τὰς παρὰ τὴν θάλασσαν σκηνάς· ἴδ. αἴρω. || τὴν διάνοιαν, τὸ φρόνημα, τὴν γνώμην πρός τι διευθύνω· δεῦρο νοῦν ἔχε Εὐρ. Ὀρ. 1181 ἔχε ἐδῶ τὸν νοῦν σου. ὅπως ἥκιστα πρὸς αὐτοὺς τὸν νοῦν ἔχοιεν Θουκ. 3, 22 διὰ νὰ μὴ ἔχουν εἰς αὐτοὺς τὸν νοῦν των: διὰ νὰ μὴ προσέχουν εἰς αὐτούς. ἔχ' αὐτοῦ πόδα σόν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1159 αὐτοῦ στάσου: μὴ προχωρῇς περαιτέρω. πύργων γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν Φοίν. 1203 ἐμποδίσαμεν τὴν κατασκαφὴν τῶν πύργων τῆς χώρας μέχρι τῆς παρούσης ἡμέ-

ρας. ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα, σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος Ρ 182 ἤ τινα καὶ τῶν Δ., καίπερ προθυμότατα μαχόμενον, ἐπισχήσω ἀμύνεσθαι ὑπὲρ Πατρόκλου ἀποθανόντος· ἡ περὶ δὲν ἀποκλείει τὴν ἔννοιαν τοῦ πέριξ. οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί Εὐρ. Ἱππ. 658 ποτὲ δὲν θὰ ἐβαστοῦσα νὰ μὴ ἀνακοινώσω ταῦτα εἰς τὸν πατέρα μου. Ἀριστόδικος ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους Ἡρ. 1, 158 ἐπέσχε τοὺς Κυμ. μὴ ποιῆσαι ταῦτα, ἐμπόδισε τοὺς Κ. νὰ κάμωσι ταῦτα. τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἔσχε τόδε 5, 101 ἴδ. κατωτ. ἐν δὲ τῷ σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ ἀδικεῖν σχήσει Αἰσχ. Εὐμ. 693 ὁ δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ) ἑδράζων σεβασμὸς τῶν πολιτῶν καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν συγγενεύων φόβος θὰ περιορίζῃ πᾶσαν ἀδικίαν. ὃς τὸν λωβητῆρα ἔσχ' ἀγοράων Β 275 ὃς τὸν ὑβριστὴν ἐπέσχε τῶν δημηγοριῶν. ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων Σοφ. Ἠλ. 375 τὸ ὁποῖον (κακόν) θὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοὺς αἰωνίους θρήνους της. κἄρριψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους, ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1005 καὶ ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὰ στήθη τοῦ Ἡρ. πέτραν, ἡ ὁποία τὸν ἀνεχαίτισεν ἐκ τοῦ ὁρμητικοῦ φόνου. Ὁ Nauck διώρθ. μαργῶντ' ἐπέσχε τ. ἔ. ἐπέσχεν αὐτὸν τοῦ φόνου, ἐφ' ὃν ὥρμα: εἰς τὸν ὁποῖον ὁρμητικῶς ἐφέρετο. πᾶς ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι Ξεν. Ἀν. 3, 5, 11 ἤ: ἐφέξει (ἀποκωλύσει) τοῦ μὴ καταδῦναι (κυρ. ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ καταβυθισθοῦν), ἤ: θὰ βαστάζῃ δύο ἄνδρας ὥστε νὰ μὴ βυθισθῶσι. «Τὸ δὲ μὴ λογικῶς μὲν φαίνεται παρέλκον, ἀλλὰ σύνηθες εἶνε μετὰ τὰ κωλύσεως σημαντικά· διότι τὸ «ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι» ἰσοδυναμεῖ συντακτικῶς τῷ ἑπομ. «ὥστε δὲ μὴ ὀλισθάνειν ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ σχήσει» (Πανταζίδης) διὰ νὰ μὴ γλιστροῦν δέ, θὰ ἐμποδίζῃ τὸ χῶμα καὶ τὰ κλαδιά. Ἐν τῇ τοιαύτῃ γεν. τοῦ ἀπρφ. τὸ μὴ ἐλλείπει ὡς Ξεν. Ἀν. 1, 6, 2. Ἑλλ. 4, 8, 5: τούτους αὖ τοιαῦτα λέγων ἔσχε τοῦ ἐκπεπλῆχθαι τοὺς ἀπήλλαξε τῆς ἐκπλήξεως. Μετὰ δὲ τῆς ἐν. αἰτ. τοῦ συνάρθρου ἀπρφ. τίθεται ἐνίοτε τὸ μή, ὡς τὸ μὴ λεηλατῆσαι ἑλόντας σφέας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε Ἡρ. 5, 101 τ. ἔ. τόδε ἔσχεν (=ἐκώλυσεν) ἑλόντας σφέας τὴν πόλιν τὸ μὴ λεηλατῆσαι (αὐτήν). Ὁμοίως Θουκ. 3, 1. Ἴδε καὶ ἀνωτ. Αἰσχ. Εὐμ. 693. Ἄλλως τὸ τὸ μή (ὃ ἴδε) εὕρηται συχν. παρ' Αἰσχύλῳ.— Ἄλλως· ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον Π 740 ἀμφ. δὲ τὰς ὀφρῦς συνέθλασεν ὁ λίθος καὶ δὲν τοῦ (δηλ. τοῦ Κεβριόνου) τὸν ἐμπόδισε (ἐκράτησε) τὸ ὀστοῦν.— ἔσχον (=ὑπέμειναν) πολέμιοιο νεῖκος Πίνδ. Ἰ. 7, 36 ἴδ. νεῖκος. Ἐνίοτε τὸ ἔχειν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου συναποτελεῖ μίαν ἔννοιαν, καὶ συντάσσεται ἀναλόγως· ἔν σοι μομφὴν ἔχω Εὐρ. Ὀρ. 1069 = ἔν σοι μέμφομαι. λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει Βάκχ. 1288 ὡς τὸ μέλλον δέδοικε (παλλομένη ἡ) καρδία· τὸ πήδημ' ἔχει = δέδοικε, κυρ. παλλομένη δέδοικε ἐκ τούτου δὲ ἐξαρτ. ὡς ἀντικείμ. ἡ αἰτ. τὸ μέλλον. — ἄλλως πως ἔχει τὴν ὀργὴν ἐπὶ Μειδίαν ἢ ὡς δέον αὐτὸν τεθνάναι Δημ. 21, 70 κυρ. κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἔχει τὴν ὀργήν του (δηλ. δὲν εἶνε τόσον ἐξωργισμένος) ἐναντίον τοῦ Μειδίου, ἢ ὥστε νὰ νομίζῃ ὅτι πρέπει νὰ φονευθῇ. ἐχθροῦ ἐπήρειαν ἔχει (=περιέχει) καὶ ὕβριν καὶ λοιδορίαν 18, 12. ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει (=προκαλεῖ) 10, 45. ἀγανάκτησιν ἔχει Θουκ. 2, 41 = παρέχει. τῶν κατηγοριῶν.. (ὁ ἀγὼν) οὐκ ἔχει (=παρέχει) δίκην τῇ πόλει ἀξίαν λαβεῖν Δημ. 18, 12 ἡ δίκη αὕτη δὲν παρέχει εἰς τὴν πόλιν τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρήσῃ ἐπαξίως τοιαύτας κατηγορίας συγγνώμην ἔχω = παρέχω συγ., συγγιγνώσκω: συγγνωστὰ μὲν γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, προδότην γενέσθαι πατρίδος Εὐρ. Φοίν. 1000 «τὸ νὰ προδώσω τὴν πατρίδα ποῦ μ' ἐγέννησε, εἶνε γιὰ τὸν γέρο συγχωρεμένα πράματα, μὰ γιὰ μένα εἶνε πρᾶγμα ἀσυγχώρητον» Δ. Βερναρδ. ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον, ἀλλ' εὐλάβειαν Ἡρ. Μ. 164 πράττω δ' οὕτως ἐγὼ οὐκ ἐξ ἀνεπιεικείας ἀλλ' ἐξ εὐλαβείας: ἐμοῦ δὲ ἡ διαγωγὴ δὲν δεικνύει σκληρότητα ἀλλὰ προφύλαξιν. ἀπόδειξιν ἔχει Θουκ. 1, 97 = παρέχει ἀπ. (πρβ. 1, 140. 2, 61. 3, 53. 4, 95 κτλ.). ἐμπέφυκε γὰρ γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν ἀνὰ στόμα αἰεὶ καὶ διὰ γλώττης ἔχειν Εὐρ. Ἀνδρ. 93 κυρ. αἱ γυναῖκες φυσικὰ εὐχαριστοῦνται εἰς τὰ παρόντα κακά, δηλ. νὰ τὰ ἔχουν πάντοτε εἰς τὸ στόμα των καὶ νὰ τὰ γυρίζουν μὲ τὴν γλῶσσάν των. Τὸ παρεστώτων κακῶν ἑλκυσθὲν ὑπὸ τοῦ τέρψις συνεφώνησε πρὸς αὐτό, ἐπηνέχθη δὲ τὸ ἀπρφ. ἐπεξηγήσεως χάριν. Ὁμαλώτερον θὰ ἦτο ὧδε: τέρψις τὰ παρεστῶτα κακὰ — ἔχειν. διὰ στέρνων ἔχειν Σοφ. Ἀντ. 639 ἴδ. διά. οὔτ' εὔλογον οὔτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτο Δημ. 2, 26 οὔτ' εὔλ. οὔτε φυσικὸν εἶνε (διότι τὸ φυσικόν παρ' ἀρχ. ἄλλο σημ.)· πρβ. δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει (=παρέχει) Εὐρ. Ὀρ. 235 τὸ ἀναστῆναι (=τόδε) παρέχει αὐτῷ τὴν δόξαν τῆς ὑγ.: ὅταν σταθῇ κανεὶς εἰς τὰ πόδια του, νομίζει ὅτι εἶνε ὑγιής.— τὴν ἁμαρτίαν ἔχει . . . τοῖς τρόποισιν ἔμφυτον Ἀπ. Εὐρ. 1027 ἴδ. ἁμαρτία. Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα Τρ. 823 ἔχεις ὡς ἔργον τὸ πλήρωμα τῶν κυλίκων τοῦ Διός. οὗτος ὑμῖν τοῖς προδιδοῦσι τὸ ἔχειν ἐφ' ὅτῳ δωροδοκήσετε περιποιεῖ Δημ. 18, 49 παρέχει τὴν εὐκαιρίαν εἰς ὑμᾶς τοὺς πρ. νὰ ἔχητέ τι, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ δωροδοκηθῆτε. Καὶ ἀντιστρόφως λέγεται· πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Σοφ. Φιλ. 1117 θεία (ἐκ θεοῦ, θεόπεμπτος) μοῖρα εἶνε αὐτὰ (ποῦ σε εὑρῆκαν), καὶ δέν σε κατέλαβε δόλος (προερχόμενος) ἐκ τῆς ἐμῆς χειρός. Τὸ πρῶτον σε δυσκόλως δικαιολογεῖται· ὅθεν

οἱ μεν ὑπονοοῦσιν τὸ ἐποίησε (ἀλλὰ δύναται νὰ ὑπονοηθῇ; πρβ. τὸ Τραχ. 1278), οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχ' γράφουσιν ἔρξ'. Τὸ δ' ἕτερον σέ γ' Ὁμηρικῷ τῷ τρόπῳ ἐπανελήφθη ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ σέ. Τὴν δὲ ὑπὸ δικαιολογεῖ ὁ Wunder, διότι ὁ δόλος ἔσχεν = ἐσχέθης (ὀρθότερον: ἔσχου) δόλῳ.—ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν Αὐτ. 331 ἡ μοῖρα κατέλαβε τὸν Ἀχ. ὥστε ν' ἀποθάνῃ: κατέλαβεν αὐτὸν τὸ μοιραῖον τέλος. ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει Σοφ. Τρ. 350 διότι ὅσα ἔχεις φανερώσῃ ἀγνοῶ. Τὸ ἃ= τούτων ἅ, ἀλλὰ δυνατὸν νὰ εἶνε = ταῦτα ἅ, διότι τὸ ἀγνοία μ' ἔχει = ἀγνοῶ. καὶ γάρ τινες αὐτοὺς εὐεργεσίαι εἶχον Ἡρ. 1, 69 διότι κατεῖχον (ὑπεχρέωνον) αὐτοὺς εὐεργεσίαι τινές. δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο κ 160 διότι ἤδη (ἀπὸ τώρα) κατεῖχεν (ἐβασάνιζεν) αὐτὸν ἡ δύναμις (ὁ καύσων) τοῦ ἡλίου. ἔνδοθεν λαβὼν ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει Σοφ. Φιλ. 645 ἀφ' οὗ λάβῃς ἀπὸ μέσα (ἀπὸ τὸ σπήλαιον) ὅ τι σε χρειάζεται καὶ μάλιστα ποθεῖς. Ὅμοιόν τι ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ χωρίῳ Ἠλ. 495: πρὸ τῶνδε (κυρ. ἐνν. ἁμιλλημάτων, συνδ. τῷ πελᾶν) τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. Τὸ νόημα εἶνε: διὰ ταῦτα πολὺ φοβοῦμαι, μήπως τὸ σημεῖον τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄψεκτον πλησιάζει τοὺς ἐργάτας καὶ συνεργάτας τοῦ φόνου. Ὡς ὑποκ. ἐνν. συνήθως τὸ τόδε ἢ τὸ πελᾶν, παραβάλλουσι δὲ τὸ εἰσῄει μοι, ὑπῆλθέ μοι κττ. Ἄλλοι διορθ. πελᾷ, ἄλλοι πρὸς ὧν δέος μ' ἔχει: πρὸ τῶνδέ τοι μένει: πρὸ τῶνδε πείθομαι κττ. Ἴσως γρ. πρὸ τῶνδε δεῖμ' ἔχει.— ὥς σφεας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχε Ἡρ. 6, 135 ὅτε ἡσύχασαν. ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς Σοφ. Αἴ. 272 = ἥδετο τοῖς κακοῖς, ἐν οἷς εἴχετο: εὐχαριστεῖτο μὲ τὰ κακά, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατείχετο. ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν Θουκ. 1, 25 εὑρίσκοντο εἰς ἀπορίαν (ἠπόρουν) νὰ ἐξοικονομήσωσι (διευθετήσωσι) τὴν παροῦσαν κατάστασιν. τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ 2, 41 τῷ πολεμίῳ παρέχει ἀγανάκτησιν (δίδει εἰς αὐτὸν ἀφορμὴν ν' ἀγανακτῇ), ὅτι ὑπὸ τοιούτων (τ. ἔ. ἀναξίων) κακοπαθεῖ. Τὸ ἐπελθόντι οἱ μὲν ὀβελίζουσιν, οἱ δὲ ἄλλως διορθοῦσιν· ἀλλ' ὁ ῥήτωρ ἐνν. ἐνταῦθα πολέμιον ὄχι μακρὰν ὄντα, ἀλλ' ἐπελθόντα· διότι ὁ ἐπελθὼν πολέμιος βλέπων ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ φρόνημα τῶν Ἀθηναίων δὲν ἀγανακτεῖ, ὅτι ἐνικήθη ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν. αἰσχύνην οὔπω ἔχοντος τοῦ ἔργου 1,5 = φέροντος, συνεπαγομένου. πολλὴν τὴν αἰτίαν εἶχον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν 6, 46 πολὺ κατηγοροῦντο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν: δεινῶς ἠτιῶντο αὐτοὺς οἱ στρατιῶται. τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ 2, 61 ἡ μὲν βλάβη νῦν δὴ παρέχει ἑκάστῳ τὴν αἴσθησιν: γίνεται ἐπαισθητὴ εἰς ἕκαστον. Τὴν συνέχειαν ἴδε ἐν τῷ ἄπειμι.

τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν Σοφ. Ἠλ. 466 τὸ δίκαιον δὲν παρέχει καμμίαν ἀφορμὴν εἰς δύο πρὸς λογομαχίαν (τὸ ἐρίζειν εἶνε κυρ. ἐπεξήγησις τοῦ λόγον, δηλ. διὰ νὰ ἐρίζωσι), ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ ἔργον. οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν Πλ. Πολ. 435 Ε ἴδ. αἰτία. Ἀλλὰ λέγεται καὶ ἀμτβ. αἰτίη ἔσχε Ἡρ. 6, 115 περὶ οὗ ἴδ. ἐπινοέω.—ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει Δημ. 10, 44 παρέχει (περιέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς). οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν (ἔχει) ὡς οὐχ ὑπ' ἀξίων ἄρχεται Θουκ. 2, 41 οὔτε εἰς τοὺς ὑπηκόους δίδει ἀφορμὴν νὰ παραπονεθοῦν, ὅτι ὑπὸ ἀναξίων ἐξουσιάζονται. Διάφορον τὸ παρὰ Πλάτ. Γοργ. 503 Ε ὅπως ἂν εἶδός τι αὐτῷ σχῇ τοῦτο ὃ ἐργάζεται, περὶ οὗ ἴδ. ἔργον ἐν τέλει. ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον σ 364 διὰ νὰ ἐμπορῇς νὰ τρέφῃς τὴν ἀκόρεστόν σου κοιλίαν. οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι Φ 242 καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ μὲ τοὺς πόδας του. ἔγνωκα τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω Αἰσχ. Πρ. 51 ἀπὸ αὐτὰ (ποῦ γίνονται) τὸ ἐκκατάλαβα καὶ δὲν ἔχω νὰ ἀντείπω τίποτε. ὁρῶ· τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν Εὐρ. Ἑκ. 761 «τὸν βλέπω· μὰ τί θὰ βγῇ ἀπ' αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω» Δ. Βερν. ἢ ἔχεις τι λέγειν ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ πειθὼ τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖν; Πλ. Γοργ. 453 Α ἢ ἔχεις λέγειν τὴν ῥητορικὴν δύνασθαί τι ἐπὶ πλέον (ὅτι ἡ ῥητορικὴ δύναταί τι ἐπὶ πλέον) ἢ ποιεῖν πειθὼ τοῖς ἀκούουσιν ἐν τῇ ψυχῇ; τὴν αἰτίαν οὐχ ἕξω πιστὴν ἀποδεικνύναι Θουκ. 4, 85 ἴδ. δοκέω.— μόνας δὲ σῴζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 262 ἴδ. οἷος. ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε Ρ 354 ἀλλὰ κατ' οὐδένα τρόπον ἠδύνατο πλέον (ἐνν. πρόφρων Δαναοῖς μάχεσθαι). Καὶ συνδ. μετὰ τοῦ δύναμαι, ὡς ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο Σοφ. Ο Τ. 314 (ἴδ. δύναμαι). ἥ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προύστην χερί Ἠλ. 1377. ἴδ. προΐστημι. ἐξ οἵων ἔχω αἰτῶ Αὐτ. 1379 διδοῦσά σοι οἷα ἔχω, αἰτῶ. ἐπεκούρησας ὅσον εἶχες φίλοις Εὐρ. Ἰ. Τ. 1453 ὅσον ἠδύνασο. οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν Πρ. 936 οὐδὲ ἔχω (ἠξεύρω) τί νὰ γίνω. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω Σοφ. Ο. Κ. 1740 πῶς θὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα, δὲν ἠξεύρω. ὑμῖν οὐκ ἔχω τί χρήσομαι Εὐρ. Ἡρακλ. 439 δὲν ἠξεύρω τί θὰ σᾶς κάμω. τὰ τῆς Πύλου.... οὐχ ἕξειν ὅθεν ὁρμώμενοι ὠφελήσουσι τοὺς αὐτῶν Θουκ. 4, 8 = οὐχ ἕξειν χωρία, ὅθεν κτλ. ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τι Σοφ. Ο. Κ 545 ἴδ. δίκη ‖ οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες Ξεν. Ἀπομν. 3, 10, 1 οἱ εἰδήμονες τῶν τεχνῶν, οἱ τεχνῖται. ἔχεις τι κεἰσήκουσας; Σοφ. Ἀντ. 9 γνωρίζεις τι καὶ ἤκουσας; (κατὰ πρωθύστερον σχῆμα). ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις Φιλ. 560 διὰ νὰ μάθω τίνα νεωτέραν ἀπόφασιν δι' ἐμὲ ἐκ μέρους τῶν Ἀργείων γνωρί-

ζεις. Ὅπου τὸ ἔχεις = ἔγνωκας. — καὶ μάθ' οὕνεκ' ἔστι σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης. Σοφ. Ο. Τ. 708 ὅπου συνήθως τὸ ἔχον ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ μετέχον· ὁ δὲ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «ἐχόμενον, ἤγουν ἁπτόμενον». Ἀλλ' αἱ ἑρμηνεῖαι αὗται εἶνε ἀναιτιολόγητοι. Ἴσως ὧδε μᾶλλον: «ἔστι σοι (= εἰ βούλει εἰδέναι) οὐδεὶς βροτὸς εἰδὼς μαντικῆς τέχνης», κατὰ τὸ εὖ εἰδὼς τόξων, τεράων κτλ. «ποῦ γνωρίζει ἀπὸ μαντικὴν τέχνην»· πρβ. εἴδω καὶ ἐπίσταμαι. — περίοδον καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύι οὐκ εἶχον Θουκ. 4, 35 δὲν ἠδύναντο διὰ τὸ ὀχυρὸν τῆς θέσεως νὰ περικυκλώσωσιν αὐτούς. ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει Σοφ. Ο. Κ. 707 κυρ. ἔχω διὰ τὴν μητρόπολιν. εἰ δὲ λέκτρα διέφυγες τάδ', οὐκ ἔχω (= ἀγνοῶ, δὲν ἠξεύρω) Εὐρ. Ἑλ. 794. εὖ τοι κομιδὴ ἔχει ω 245 κυρ. καλῶς ἔχει σοι ἡ τοῦ κήπου καλλιεργία. εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 10 (ἴδ. καὶ III Kock σ. 609) «γιὰ πανδρειὰ εἶσαι καϋμένε»!: «μόνον ἡ πανδρειὰ σὲ λείπει» κτλ. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες (δηλ. ὅτε ἐδάνειζες τὰ χρήματα) Ἀρφ. Νεφ. 1271 δὲν ἦσουν 'ς τὰ καλά σου μὰ τὴν ἀλήθεια. ἠὺ (Hermann: εὖ, ὁ Schröder: ἐσλὰ) δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν Πίνδ. Ὀ. 5, 17 οἱ ἔχοντες τύχην («ἐπιτυχόντες: εὐδαιμονήσαντες» Σχ.) θεωροῦνται καὶ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὡς σοφοί. — Πολλάκις τὸ ἔχει μετά τινος ἐπιρρήματος κεῖται ἀπροσώπως, ὅτε ὡς ὑποκ. ἐνν. τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ κυρ. ὑποκ. εἶνε ἡ ἐν τῷ ῥήμ. περιεχομένη ἔννοια, ὡς καλῶς ἔχει ἐνν. τὸ πρᾶγμα. Ὁμοίως ὄντως ἔχει μοι Σοφ. Ο. Κ. 599 ἐνν. τὸ πρᾶγμα = οὕτως ἔχει τἀμά. οὐ κατὰ δίκην τι μᾶλλον οὐδὲ κατὰ ξυγγένειαν μετ' ἀλλήλων στάντες, ἀλλ' ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας ἢ κατὰ τὸ συμφέρον ἢ ἀνάγκη ἔσχεν Θουκ. 7, 57 ὄχι τόσον κατὰ τὸ δίκαιον οὐδ' ἕνεκα φυλετικῆς συγγενείας συνδεθέντες πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' ἀναλόγως τῆς συντυχίας (τῆς συνδρομῆς τῶν τυχαίων περιστάσεων), ἥτις ὑπῆρξεν εἰς ἑκάστους ἢ ἕνεκα τοῦ συμφέροντος ἢ ἕνεκα ἀνάγκης (κυρ. ἀναλόγως τῆς συντυχίας, ἣν ἔσχε τὸ πρᾶγμα (ὡς ὑποκ.) πρὸς ἑκάστους ἢ ἕνεκα τοῦ συμφέρ. κτλ.). Πρβ. δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, δεινῶς δὲ καὶ μή· τοῦτο γὰρ πρᾶξαί με δεῖ Εὐρ. Ἰ. Α 1257 «δεινόν με ταῦτα τολμῆσαι, γύναι, δεινὸν δὲ καὶ μὴ τολμῆσαι ταῦτα· τοῦτο γὰρ (τολμῆσαι ταῦτα) πρᾶξαί με δεῖ» Δ. Βερν. καθ' ὃν τὸ δεινόν με (= δεινῶς ἔχει με) ταῦτα τολμῆσαι (= δεινὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ τολμήσω ταῦτα) εἶνε διάφορον τοῦ «δεινόν μοι (τ. ἔ. δεινῶς ἔχει μοι κατὰ τὴν διόρθ. τὸν Ῥεϊσκίου) τολμ. ταῦτα» = δεινὸν πρᾶγμα μοῦ εἶνε νὰ τολμήσω ταῦτα. δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι Αἰσχ. Χο. 736 ὁ οἶκος οὗτος ἔχει κάκιστα ὑπὸ (ὡς ἐκ) τῆς φήμης, ἣν ἤγγειλαν οἱ ξένοι. ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει Σοφ. Αἴ. 684 περὶ μὲν τούτων (τῶν σκοπῶν μου) καλῶς θὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα. Πρβ. οἱ Ἀργεῖοι ἄριστα ἔσχον Θουκ. 5, 28 περὶ οὗ ἴδ. ἐκκαρποῦμαι. τοῖσι οὕτω εἶχε ὅρμου Ἡρ. 7, 188 ἴδ. κατωτ. οὕτω δὴ καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας Ξεν. Οἰκ. 2, 12 ἐνν. τὸ πρᾶγμα. ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχεν Λυσ. 1, 23 τ. ἔ. ἀφ' οὗ ἐχόρτασεν· ἴδ. καλός. Ὁμοίως ἀπροσώπως καὶ ἐν Πλ. Γοργ. 495 Ε: εἴπερ ἐναντία ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλοις, ἀνάγκη περὶ αὐτῶν ἔχειν ὥσπερ περὶ ὑγιείας ἔχει καὶ νόσου ὅπου χάριν εὐκολίας δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὡς ὑποκ. τοῦ ἔχει(ν) τὸ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ κυρ. ὑποκ. εἶνε τὸ ἀφῃρημένον τοῦ ἔχειν. Ὁμοίως Φαῖδρ. 23 D. πρβ. Γοργ. 467 D. Ὑπάρχουσι δ' ὅμως χωρία, ἐν οἷς προστίθεται τὸ πρᾶγμα ἢ τὰ πράγματα, ἅπερ ἔχουσιν ἑνιαχοῦ ἰδίαν σημ. ὡς ἐν Δημ. 3, 27: τότε μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον εἶχε τὰ πράγματ' ἐκείνοις, χρωμένοις οἷς εἶπον προστάταις· νυνὶ δὲ πῶς ἡμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τούτων τὰ πράγματ' ἔχει; κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐπράττετο τὰ τῆς πόλεως ὑπ' ἐκείνων (τῶν προγόνων), χρωμένων τοῖς προστάταις οὓς εἶπον· νυνὶ δὲ πῶς ἡμῖν τὰ πράγματα τῆς πόλεως διοικεῖται ὑπὸ τῶν χρηστῶν τούτων (ῥητόρων); Τὸ ἐκείνοις ἔχει κυρίως περιποιητικὴν ἔννοιαν (δι' ἐκείνους, παρ' ἐκείνοις). Περὶ δὲ τῆς παθητ. ἐννοίας τοῦ ἔχειν ἴδ. διάκειμαι καὶ κατωτ. — Εἰς δὲ τὸ ψ 42 σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι ἐνν. τὴν ὁδόν τ. ἔ. σανίδες καλῶς συνηρμοσμέναι (θυρόφυλλα) ἐκράτουν κεκλεισμένην τὴν διέξοδον. || Τὸ δὲ ὥσπερ εἶχεν ἔχει ἰδίαν ἔννοιαν ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἑξῆς: ὅπως ἦτο, ὅπως εὑρίσκετο. ὀργῇ ὡς εἶχε ἐλθὼν παρὰ τὸν Ἀστυάγεα Ἡρ. 1, 114 θυμωμένος ὡς ἦτο ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἀστυάγην. Ὁμοίως κεφ. 24 καὶ 61. ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἐπὶ Μυτιλήνην ὥσπερ ἔχομεν Θουκ. 3, 30 ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ πλεύσωμεν ἐναντίον τῆς Μυτ. ὅπως εἴμεθα: ἄνευ ἀναβολῆς. Συχν. προστίθεται γεν. πρὸς εἰδικωτέραν ἐξήγησιν τοῦ τροπικοῦ ἐπιρρήματος· ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι Θουκ. 1, 22 ἀναλόγως τῆς πρὸς ἑκατέρους εὐνοίας ἢ μνήμης, τὴν ὁποίαν ἤθελεν ἔχῃ τις. Περὶ τοῦ ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας... ἔσχεν 7, 57 ἴδ. ἀνωτ. καλὸν ἐπιτήδευμα θεῶν ὀνόματα μὴ χραίνειν ῥᾳδίως ἔχοντα ὡς ἔχουσιν ἡμῶν ἑκάστοτε τὰ πολλὰ οἱ πλεῖστοι καθαρότητός τε καὶ ἁγνείας τὰ περὶ τοὺς θεούς Πλ. Νόμ. 917 Β νὰ μὴ μολύνῃ τις προχείρως (εἰκῇ) τὰ ὀνόμ. τῶν θεῶν, ἐν ᾧ ὡς πρὸς τὴν καθ. καὶ ἁγνείαν πρὸς τοὺς θεοὺς εὑρίσκονται εἰς ἣν κατάστασιν οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν ὡς τὸ πολύ. κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 462 ἴδ. δοκέω. αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω Ἀρφ. Λυσ. 1125 αὐτὴ δ' ἐκ φύσεως δὲν στεροῦμαι ὀρθοφροσύνης. πορεύεται ὥσπερ εἶχε Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 7 ὅπως ἦτο, ἄνευ ἀναβολῆς. οἱ εὔποροι ἀσφαλῶς ἔχουσιν εἰς τὸν βίον τὸν ἑαυτῶν Δημ. 10, 45 οἱ εὔπ. εἶνε ἀσφαλεῖς ὡς πρὸς τὴν

ἰδίαν αὐτῶν περιουσίαν. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης Πλ. Γοργ. 470 Ε πῶς ἔχει κατὰ (ὡς πρὸς) τὴν παιδείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην. πῶς πρὸς ἄλληλα τάχους ἔχει (τὰ ἄστρα) Πλ. Γοργ. 451 C εἰς ποίαν σχέσιν εἶνε πρὸς ἄλληλα ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα. ὅσοι αὐτῶν αὐξόμενον ἔμαθον τὸν ἄνεμον, καὶ τοῖσι οὕτω εἶχε ὅρμου, οἱ δὲ ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀνασπάσαντες τὰς νέας Ἡρ. 7, 188 ὅσοι ἐξ αὐτῶν παρετήρησαν τὴν αὔξησιν τοῦ ἀνέμου, καὶ ἡ προσόρμισις αὐτῶν τὸ ἐπέτρεπε (ἦσαν οὕτως ἀραγμένοι, ὥστε ἠδύναντο ν' ἀναχωρήσωσιν), οὗτοι ἐπρόφθασαν τὴν τρικυμίαν καὶ ἀνέσυραν τα πλοῖά των εἰς τὴν ξηράν. (ἦλθον λόγον φέρων) εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῶσα συμφορᾶς ἔχεις Εὐρ. Ἠλ. 238 «μὲ εἶπε νὰ ἐρωτήσω καὶ νὰ μάθω ἂν ζῇς, καὶ ἂν ζῇς, σὲ τί τύχη (σὲ τί χάλια) εὑρίσκεσαι, τ. ἔ. τί λογῆς εἶνε ἡ τύχη σου» Δ. Βερνκρδ. Ἡ διόρθ. τοῦ Elmsley ὅπως—συμφορᾶς φθείρει τὸν νοῦν τοῦ χωρίου. πῶς ἔχουσι Φιλίππῳ Δημ. 2, 17 πῶς εἶνε διατεθειμένοι πρὸς τὸν Φίλιππον. Καὶ ἐπὶ παθ. ἐννοίας: πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις; Εὐρ. Ἑλ. 313 περὶ οὗ ἴδ. εὐμένεια. ἐθεᾶτο... τὴν θέσιν τῆς πόλεως ἐπὶ τῇ Θρᾴκῃ ὡς ἔχοι Θουκ. 5, 7 πῶς εἶνε ἡ θέσις τῆς πόλεως ὡς πρὸς τὴν Θρᾴκην. ἔχε αὐτοῦ Δημ. 45, 26 στάσου ἐδῶ. Προηγουμένως εἶπεν ἐπίσχες. σχὲς οὗπερ εἶ Σοφ. Ο. Κ. 1169 στάσου (κόψε τὸν λόγον σου) ἐκεῖ ποῦ εἶσαι. ἔχ' («νά», «πᾶρε») ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηΐ Ἀρφ. Εἰρ. 1294 «περικεφαλαίαν δίδωσιν, ἵνα τοῖς λόφοις ἀπομάττῃ τὴν τράπεζαν» Σχ. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτῳΐ, ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς Ἱππ. 490: «στέαρ διδοῦσιν αὐτῷ ἀλείφεσθαι, ἵν' εὐχερῶς ὀλισθαίνειν δύνηται καὶ δύσληπτος ᾖ τῷ ἀνταγωνιστῇ· οὐκ ἀργῶς δὲ τὸ λίπος, διὰ τὸ ἀλλαντοποιὸν αὐτὸν εἶναι. Δέον εἰπεῖν τὰς λαβὰς ὡς ἐπὶ πάλης, τὰς διαβολάς εἶπεν, αἷς ἔμελλε διαβάλλειν ὁ Κλέων» Σχ. αὐτὸς ἔχε Εὐρ. Κύκλ. 27 ἔχε τα μόνος σου (σὺ ὁ ἴδιος): νὰ ἔχῃς ἐπάνω σου τὰς κατάρας. καίτοι τινὲς ἐπιτιμῶσι τῶν λόγων τοῖς ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας ἔχουσι Ἰσοκ. 4, 11 τοῖς οὖσιν ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας, τοῖς ὑπερβάλλουσι τὸ μέτρον τῶν ἰδιωτῶν (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἐμπείρους καὶ εἰδήμονας ῥήτορας). ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ Πίνδ. Π. 1, 73 ὅπως ἡσυχάζῃ κατ' οἶκον ὁ Φ. καὶ τῶν Τυρ. ὁ ἀλαλητός· πρβ. Ἡρόδ. 6, 39. κἀπ' ἐκείνᾳ μοῖραι μακραίωνες ἔσχον Σοφ. Ἀντ. 986 = καὶ ἐπ' ἐκείνῃ ἐνέσκηψαν αἱ μ. Ἐν δὲ στ. 138 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε: εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα (ὅ ἴδε) κέ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν (ὁ σκοπὸς τοῦ Καπανέως) ἄλλως ἀπέβαινε, ἄλλα δὲ κτλ. τὴν πόλιν καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις Ἀρφ. Βάτ. 704 καὶ ταῦτα (καὶ μάλιστα) ἔχοντες τὴν πόλιν ἐν ἀγκάλαις κυμάτων (ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ) ἐκ τοῦ Ἀπ. Ἀρχιλόχ. ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Περὶ τῆς μεταθέσεως τοῦ καὶ ταῦτα πρβ. Ἀρφ. Πλοῦτ. 546 καὶ Πλ. Πολ. 341 C.—Χαλκίδος πέραν ἔχων Αἰσχ. Ἀγ. 200 κατέχων τὴν πέραν χώραν (τὴν περαίαν) τῆς Χαλκίδος. Τὸ πέραν ἐνταῦθα εἶνε ὡς αἰτ. τοῦ πέρα (ὅ ἴδε) ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἔχων. οὐδ' ἔχων μύσος πρὸς χειρὶ τῇμῇ τὸ σὸν ἐφεζόμην βρέτας Εὐμ. 448 οὐδ' ἐκάθισα πλησίον τοῦ ἀγάλματός σου ἔχων μίασμα ἐπὶ τῆς χειρός μου. ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω πίτνων πρὸς οὖδας γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί Εὐρ. Ἱκ. 164 ἐντρέπομαι («τὸ ἔχω σὲ ντροπή») νὰ πίπτω κατὰ γῆς καὶ νὰ περιβάλλω διὰ τῶν χειρῶν μου τὰ γόνατά σου. Ὁ Kirchhoff ἄγω ἀντὶ τοῦ ἔχω, ἀλλ' ἡ διόρθωσις ἐξελέγχεται ἐκ τῆς ἔτι παρ' ἡμῖν σῳζομένης φράσεως· πρβ. καὶ Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 36: ὁρῶ σε, ὦ Ἀράσπα, φοβούμενόν τε ἐμὲ καὶ ἐν αἰσχύνῃ δεινῶς ἔχοντα = δεινῶς αἰσχυνόμενον. Καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν παρομοίαν φράσιν, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ πράγματος, καθ' ὅσον γνωρίζω: «τὸ ἔχω πολὺ σὲ ντροπή».—ἕξω δ' ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος Τ 494 «θὰ εἶμαι σὰν μιὰ πέτρα» τ. ἔ. σιωπήσω· τὸ δ' ὥς ὅτε καταντᾷ νὰ σημαίνῃ ὥς ποτε.—ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος Ω 27 ἀλλ' ἐνέμενον (εἰς τὰ αὐτὰ φρονήματα, ἃ εἶχον), ὡς ὅτε πρῶτον ἔγινε μισητὴ εἰς αὐτοὺς ἡ Ἴλιος. κίονες ὑψόσ' ἔχοντες τ 38 εἰς ὕψος ἀνερχόμενοι (ἀνατείνοντες). ἔκτοσθε ὀδόντες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα Κ 263 συνήθως: ἐξεῖχον· ὀρθότερον ἐνν. ἔχον τὴν κυνέην κατεῖχον αὐτὴν ἑκατέρωθεν. δι' ὤμου ὄβριμον ἔγχος ἔσχε Ν 519 διεπέρασε. ὁδοὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχουσαι Ἡρ. 1, 180 = φέρουσαι. Μιλτιάδης ἀπικόμενος ἐς τὴν Χερσόνησον εἶχε κατ' οἴκους Ἡρ. 6, 39 διέμενεν οἴκοι, οἰκούρει. Τινὲς νομίζουσιν ὅτι ἐξερρύη τὸ ἑωυτόν. ἔχ' ἥσυχος (Δ. Γ. ἡσύχως) Εὐρ. Μήδ. 550 μένε ἥσυχος. ἐξαυλίζεται εἰς κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας Ξεν. Ἀν. 7, 8, 21 συνήθως: φθανούσας ἕως ὑποκάτω τοῦ Παρθενίου πολίσματος. Κατὰ δὲ τὸν Ἰ. Πανταζίδην: ἐξαυλ. εἰς κώμας (κειμένας) ὑπὸ τὸ Παρθένιον (ὄρος), ἐχούσας πόλισμα. τὰ δὲ ὕστερα τὰ ἐς Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον ἔχοντα ἐγὼ λέγω Ἡρ. 2, 53 τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν Ἡσ. καὶ Ὅμηρον. ἐπ' ὅσον ἔποψις τοῦ ἱροῦ εἶχε Ἡρ. 1, 64 ἐφ' ὅσον ἐξετείνετο ἡ ἔποψις ἐκ τοῦ ἱεροῦ = ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο (ὅ ἴδε) τῆς νήσου Θουκ. 3, 104. ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον Ἡρ. 7, 143 τὸ ἔπος (ὦ θείη Σαλαμίς κέ.) εἴρητο ἐς Ἀθ. εἶχε λεχθῇ ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς Ἀθ. Διὰ τοῦ ἔχω καὶ ἀορ. μτχ. (ἐνίοτε καὶ πρκ.) περιφράζεται συχνάκις μὲν παρὰ τραγικοῖς, ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς, ὁ παρακείμενος· ἀλλ' ἡ περίφρασις αὕτη διαφέρει τοῦ πρκ. κατὰ τοῦτο, ὅτι παριστᾷ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γεγενημένης πράξεως ὡς διαρκές τι· παρ' ἡμῖν δὲ σήμερον, ἄνευ διαφορᾶς, περιφράζεται κατὰ τοιοῦτόν τινα τρό-

που ὁ ἀρχαῖος πρα. ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις Σοφ. Ο. Τ. 577 ἔχεις νυμφευθῇ αὐτὴν καὶ τὴν ἔχεις γυναῖκα. Κορινθίους δήσαντες εἶχον Θουκ. 1, 30 τοὺς εἶχαν δέση, καὶ τοὺς ἐκράτουν δεδεμένους. οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν Πίνδ. Ν. 1, 31 νὰ ἔχω αὐτὸν κατακεκρυμμένον. κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι Ἡσ. Ἔρ. 42 οἱ θεοὶ ἔχουσι κεκρυμμένον ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸν βίον (τ. ἔ. τὴν τροφήν, ἐξ ἧς δύναται νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος). καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε (δηλ. τὸ ξυνεῖναι Ἀτρείδαις) Σοφ. Φιλ. 1362 ἐγὼ δὲ τοὐλάχιστον εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν (παραξενεύομαι, ἐκπλήττομαι) καὶ διὰ τὴν μὲ τοὺς Ἀτρείδας συναναστροφήν σου: πῶς ἐμπορεῖς καὶ τοὺς συναναστρέφεσαι. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω· Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει Σοφ. Ο. Τ. 700 ἡ γεν. Κρέοντος ἐξαρτ. ἐκ τοῦ μῆνιν, τὸ δὲ οἷα=ὅτι τοῖα, ὅτι τοιαῦτα. Ἂν δέ, ἐπὶ τὸ συντομώτερον, ἀντικαταστήσωμεν τὸ Κρέοντος .. ἔχει διὰ τοῦ σχεδὸν ἰσοδυνάμου Κρέοντος βουλευμάτων, τότε ἔχομεν: ἐρῶ (σοι)· σὲ γὰρ τούτων πλέον τιμῶ· (στήσας ἔχω μῆνιν) τῶν Κρ. βουλευμάτων: ὅτι τοιαῦτα ἔχει διαβουλευθῇ ἐναντίον μου. ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες Φιλ. 600 ὃν τοὐλάχιστον εἶχον ἤδη ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐκβεβλημένον. τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; Ἀρφ. Νεφ. 509 τί ἔχεις καὶ στρέφεσαι; τί κοικύλλεις ἔχων; Θεσμ. 852 τί κάθησαι καὶ χαζεύεις; οὐκ ἀποκρινῇ ὅ τι ἔχων φλυαρεῖς; Πλ. Εὐθυδ. 295 τί ἔχεις καὶ φλυαρεῖς; ὅτι ἔχων ληρεῖς, ἵν' εἰδῇς Πλ. Γοργ. 497 Α (οἶδα) ὅτι κάθησαι καὶ φλυαρεῖς, γιὰ νὰ τὸ ξεύρῃς (νά σου τὸ εἰπῶ, νὰ τὸ ξεύρῃς). Οὕτως ἀπαντᾷ ὁ Καλλικλῆς πρὸς τὸν Σωκράτην (κατὰ τὸν Σ. Μωραΐτην). Ἡ μόνη δυσκολία εἶνε τὸ ὑπονοούμενον οἶδα, ὃ δὲν δύναται νὰ ὑπονοῆται. Ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν ἄλλων κατατομαὶ τοῦ κειμένου δὲν εἶνε προσηκόντως ἠτιολογημέναι. Διὰ τοῦ ὅτι ἔχων ληρεῖς παρεμβαίνει ὁ Καλλικλῆς εἰς τὸν λόγον τοῦ Σωκράτους, ἐκείνου ἐξακολουθοῦντος, ἀλλὰ τὸ ὅτι εἶνε καὶ θὰ εἶνε ἀνεξήγητον, διότι εἶνε παρεφθαρμένον ἐκ τοῦ ἔτι. Γρ. λοιπόν: καὶ προΐθι γε ἔτι εἰς τοὔμπροσθεν. — ΚΑΛΛ. ἔτι ἔχων ληρεῖς (ἀκόμη κάθησαι καὶ φλυαρεῖς). ΣΩΚΡ. ἵν' εἰδῇς, ὡς σοφὸς ὤν με νουθετεῖς. Οὕτω κατατεμνόμενα ἔχουσιν ἀνεγκλήτως.— παίσδεις ὠγάθ' ἔχων Θεοκρ. 14, 8 κάθησαι καὶ παίζεις, καϋμένε! δεῖ ὑμᾶς γιγνώσκειν, ὡς, ὅταν — ἐν ἑαυτοῖς ἕκαστοι ἔχωσιν, ὡς — οὐδὲν ἐσόμενον τῶν δεόντων, ταχὺ πολλὰ καὶ καλὰ διαπράττονται Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 3 πρέπει νὰ ἔχητε τὴν γνώμην, ὅτι, ὅταν ἕκαστοι ἔχωσιν ἐν ἑαυτοῖς ὡς βέβαιον τοῦτο, ὅτι οὐδὲν θὰ γίνῃ τῶν δεόντων, πολλὰ καὶ καλὰ κατορθώνουσι. Μέσ. ἀσπίδα πρόσθ' ἔσχετο Μ 294 ἔμπροσθέν του ἐκράτησε τὴν ἀσπίδα: προεβάλετο αὐτήν. χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην ι 434 μὲ τὰς χεῖράς μου στερεὰ (σφικτὰ) ἐκρατούμην ἀπὸ τὸ θ. μαλλίον του, ἀφ' οὗ ἐτυλίχθην μέσα εἰς αὐτό. ὡς ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ ἕκαστοι περὶ τῶν αἰεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστ' εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται Θουκ. 1, 22 ὅπως δέ μοι ἐφαίνετο ὅτι ἕκαστοι (π. χ. Πελοποννήσιοι ἢ Ἀθηναῖοι) ἤθελον εἴπῃ (ἑκάστοτε) ἀναλογώτατα τὰ δέοντα περὶ τῶν ἑκάστοτε παρόντων ζητημάτων, προσκολλώμενος ὡς ἐγγύτατα εἰς τὴν συμπεριληπτικὴν ἔννοιαν τῶν πραγματικῶς λεχθέντων, οὕτως ἀναπαρέστησα τὸν λόγον αὐτῶν ἐν τῇ συγγραφῇ μου (ὃ προσέθηκα, διότι ὁ πρα. εἴρηται προϋποθέτει τὸ ὅλον ἢ τὸ πλεῖστον τῆς συγγραφῆς τοῦ Θουκ). Ὁ δὲ ἂν ἀνήκων εἰς τὸ εἰπεῖν, ὑποδηλοῖ ὅτι ὁ Θουκυδ. συνεπλήρου ἐνίοτε αὐτὸς τὰ κενὰ τῶν δημηγοριῶν κατὰ τὸ εἰκός.— ἠξίουν τούτου τοῦ λόγου ἔχεσθαι Θουκ. 4,66 ἀπήτουν, ἔκρινον σκόπιμον νὰ διενεργήσωσι δραστηρίως τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρᾶγμα. ἑξόμεθα αὐτοῦ Ξεν. Ἀν. 7, 6, 41 κυρ. θὰ πιασθῶμεν ἀπὸ αὐτόν, αὐτὸν θὰ πιάσωμεν (ἵνα εἰσπράξωμεν τὰ ὀφειλόμενα). τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἐχόμενον τῇ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πόλει δεῖν Πλ. Νόμ. 709 C ὁ νομοθέτης ὁ εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀφοσιούμενος πρέπει νὰ συμπέσῃ νὰ ὑπάρχῃ ἑκάστοτε εἰς τὴν τοιαύτην πόλιν. Πρβ. Εὐρ. Ἴων. 490: μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς εὔπαιδος ἐχοίμαν εἴθε μετὰ μετρίων κτημάτων ἀπολαύοιμι βίου κεκοσμημένου καλοῖς παισίν. ἃ διδασκάλων ἔχεται Πλ. Πρωτ. 324 D ὅσα ἐξαρτῶνται ἐκ διδασκάλων, ὅσα ὑπόκεινται εἰς διδασκαλίαν. σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ Ι 102 ἴδ. ἄρχω. τοῦ δ' (Ἀλκινόοιο) ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε ζ 197 ἐκ δὲ τούτου ἐξαρτᾶται ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις τῶν Φαιάκων: «τὰ τῶν Φαιάκων πράγματα» Σχ. || εἶμαι ἑξῆς, ἐφεξῆς (πλησίον) τινός, συνέχομαι πρός τι· οἱ ἐχόμενοι Ἡρ. 1, 134=οἱ ἄγχιστα οἰκέοντες, οἱ ὅμουροι. δύ' εἶναι χάσματε ἐχομένω ἀλλήλοιν Πλ. Πολ. 614 C συνεχόμενα πρὸς ἄλληλα. τὰ τούτων ἐχόμενα Ἰσοκ. 4, 23 τὰ συνεχόμενα πρὸς ταῦτα, τὰ ἐφεξῆς τούτοις. ἐάν τίς σε τὰ ἐχόμενα τούτοις ἐφεξῆς ἅπαντα ἐρωτᾷ Πλ. Γοργ. 494 Ε ἐάν τίς σε ἐρωτᾷ πάντα τὰ πρὸς ταῦτα συνεχόμενα κατὰ σειράν· τὸ τούτοις ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἐφεξῆς, εἰς δὲ τὸ ἐχόμενα θὰ τὸ ἐννοήσωμεν κατὰ γενικήν. τοῦ ἐχομένου ἔτους Θουκ. 6,3 κατὰ τὸ ἑπόμενον (προσεχὲς) ἔτος. ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε Ἰσοκ. 6, 29 ἐκ τῶν ἐφεξῆς.—Ἐνίοτε σχηματίζεται περίφρασις ἐντονωτέρα τοῦ ἁπλοῦ οὐσ. τὰ τῶν ὀνειράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα Ἡρ. 1, 120. 193 ἀντί: τὰ ὀνείρατα, οἱ καρποὶ κτλ.—ἐχώμεθα δηϊοτῆτος ἐκ βελέων Ξ 129 ἀπεχώμεθα τῆς μάχης ἐκτὸς τῶν βελῶν. τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων Σοφ. Ο Τ. 891 ἴδ. ἄθικτος

|| ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο Η 248 ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ δέρματι ἐστάθη, ἐσταμάτησεν. εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρός, θανόντ', ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν Σοφ. 'Αντ. 467 ἡ ὀρθὴ γρ. φαίνεται ὅτι εἶνε ἠνσχόμην: ἐὰν τὸν ἐκ τῆς ἐμῆς μητρὸς γεννηθέντα, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν, ἤθελον ἀνεχθῇ ἄθαπτον ὡς νεκρὸν (νὰ μένῃ ἄθαπτος). Διορθώσεις πλεῖσται. μύσαντες εἴχομεν θείαν νόσον Αὐτ. 421 κλείσαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπεμένομεν τὴν θείαν ὀργήν.

ἐψάλαται ἀντὶ τοῦ ἐψαλμένοι εἰσί.

ἑψέω ἴδ. ἕψω.

ἑψητός 3 παρ' 'Αρφ. Σφ. 679 οἱ ἑψητοί=ἰχθύδια βραστά.

ἔψιλον=ἒ ψιλὸν ἴδ. ψιλός.

ἐψιμυθισμένως ἐπίρρ. μτχ. π. πρκ. τοῦ ψιμυθίζω. ἐψιμυθισμένως καὶ κομματικῶς ἔχει καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιὰν ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην Σχ. 'Αρφ. Πλ. 1064 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ καπηλικῶς ἔχει τ. ἔ. εἶνε φκιασιδωμένη (συγυρισμένη), διότι θέλει νὰ πωλήσῃ (ὡς κάπηλος) τὸ ἐμπόρευμά της (δηλ. θέλει νὰ εὕρῃ κανένα νεον).

ἕψω βράζω. (ῥ. πεπ-. Σπάν. παρασχημ. ἑψέω, προστ. ἕψεε, Δ. Γ. ἕψε, 'Ιπποκρ. 2, 518 L. Πρτ. ἥψεε ἕψεε ἐν πᾶσι τοῖς χ/φοις 'Ηρ. 1, 48, ἄλλως μόνον τύποι τοῦ ἕψω· ὅθεν διορθοῦσιν ἕψε ἢ ἧψε. Παρ' 'Αττικοῖς οὐδόλως εὕρηται. καθεψεῖσθαι Λουκ. Λούκ. ἢ ὄν. 25. ἑψῶντες Διόδ. Σ. 1, 84 ὡς ἐκ τοῦ ἑψάω, ἀλλ' ἕψοντες Bekk. ἐκ τοῦ Εὐσεβίου. ἑψῆν (Δ. Γ. ἑψεῖν τ. ἔ. ἕψειν) 'Ιπποκρ. 8, 366. ἑψῶντα 6, 566 (ἕψοντα). 8, 138. Σύνθ. ἀφέψω, ἀπέψω οὐ μόνον 'Ηρ. ἀλλὰ καὶ 'Ιπποκρ. 7, 402 κατὰ τὸν κώδ. C. ἀπεψήσαντες 'Επιγρ. 'Ορωποῦ). Πρτ. ἧψον 'Αρφ. Βάτρ. 505. 'Απ. 591. 681. 'Απ. 'Αλκαί. 24.— ἑψήσω 'Απ. Νικοχ. 15. Μενάνδ. 260. 'Ιπποκρ. 2, 246 L. ἥψησα 'Απ. Στράττ. 33. 'Αρφ. 408. 'Ιπποκρ. 1, 578 L. (ἕψησα 'Ηρ. 1. 119). ἑψήσῃ Πλ. Εὐθύδ. 301 D. ἑψῆσαι [Πλ.] 'Ερυξ. 405 B.— ἕψηκα Φίλων. 2 σ 245. ἑψήσομαι Πλ. Πολ. 372 C.— ἕψου (ἴδ. κατ.). ἑψηθῇ 'Ηρ. 4,62. ἑψηθείς μτγν.—ἡψῆσθαι 'Ιπποκρ. 2,254 L. ἡψημένος μτγν. (ἑψημένος 'Ιπποκρ. 8, 190). ἀπεψ- 'Ηρ. 1, 188. ἀφ- Πλουτ. 692 D. ἑφθός (ἐν συνθ. ἄπεφθος) καὶ ἑψητός. ἑφθέος Νικ. 'Αλ. 392. ἑψητέον 'Αρεταῖος. τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι; Πίνδ. Ο. 1, 83 διὰ τί καθήμενός τις ἐν ἀφανείᾳ (ἄπρακτος) νὰ παρασκευάζῃ (κυρ. νὰ μαγειρεύῃ) γῆρας ἄδοξον; ἥψομεν τοῦ κορκόρου 'Αρφ. Σφ. 239 ἐβράζομεν ἀγριολάχανα. ἕψου μηδὲ λυπηθῇς πυρί 'Απ. Αἰσχ. 310 ἴσως· βράζε ἥσυχα μέσα εἰς τὸ νερό, καὶ νὰ μή σε πειράζῃ ἡ φωτιὰ (ὡς ὅτε γίνεσαι ὀπτός) τ. ἔ. κάλλιον διὰ σὲ ποῦ γίνεσαι βραστὸς παρὰ ψητός.

ἔω 'Ιων. ἀντὶ τοῦ ὦ.

ἕω ὑπ. ἀόρ. β' τοῦ ἵημι=ὧ.

ἐῶ συνηρ. ἐκ τοῦ ἐάω. ἐῷ συνηρ. ἐκ τοῦ ἐάοι, εὐκτ. τοῦ ἐῶ.

ἕω γεν. τοῦ ἕως (ἠώς).

ἔῳγα πρκ. β', ἔῳγμαι παθ. πρκ., ἔῳξα ἐνερ. ἀόρ. α' τοῦ οἴγνυμι, ἀλλὰ καὶ οἱ τρεῖς τύποι μόνον ἐν συνθ. (ἀνοίγω).

ἔωθα 'Ιων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἴωθα.

ἑωθινός (ἕως) 3 πρωϊνός· τὸ ἑωθινόν=τὸ πρωΐ. προσειπεῖν τὸ ἑωθινόν Λουκ. ὑπ. Προσαγ. πτ. 1 τὴν πρωϊνὴν πρόσρησιν, προσαγόρευσιν (καλημέρα). ἑωθιναὶ δίκαι 'Α. Β. 258 ἐπὶ μικρῶν ὑποθέσεων ταχέως ἐκδικαζομένων: «ἐπεὶ ὄρθρου ταῦτα (τὰς δίκας ταύτας) ἐξεδίκαζον».

ἐώθουν πρτ. τοῦ ὠθέω.

ἐῴκει ὑπερσ. γ' ἑν., πρκ. ἔοικα.

ἑωλοκρασία ἡ, ἕωλον κρᾶμα, μεῖγμα ἐκ ζωμοῦ (περισσεύματος ἐμβαμμάτων), ἑώλων δείπνων καὶ ἐκ τῶν κατακαθισμάτων τῶν οἴνων (τῆς τρυγός), ἅτινα ἐπέχεον ἐπὶ τοὺς κοιμωμένους ἢ νυστάζοντας τῶν συμποτῶν. Μτφ. αἴτιος δ' οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας, ἣν ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τοὺς νεωτέρους τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι Δημ. 18, 50 «οὗτος χθὲς καὶ πρῴην ἃ ἐκέρασε πράγματα τήμερόν μου καταχεῖ καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι» Δίδυμος π. 'Αρποκρ. Τὸ χωρίον λοιπὸν ἐξηγητέον ὧδε: αἴτιος εἶνε οὗτος, ὅστις ἀναμείξας τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ πονηρίαν καὶ τὰ ἀδικήματα (διότι τὰς ἰδίας του προδοσίας ἀπέδιδεν εἰς τὸν Δημοσθ.) ἔχυσεν ἐπάνω μου τὸ μεῖγμα τοῦτο ὡσὰν ἑωλοκρασίαν τινά, διὰ τὴν ὁποίαν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀπολογηθῶ πρὸς τοὺς νεωτέρους ἀπὸ τὰ γενόμενα, τ. ἔ. πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἦσαν πολὺ νέοι, ὅτε συνέβησαν ταῦτα. 'Ο Σουΐδας παρατηρεῖ: «ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἅ ἐστιν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης». ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, ὥσπερ ἑωλοκρασία τις ὕβρεως ἢ ὀργῆς ἐν οἴνῳ γενομένης Πλουτ. 148 A ὡσὰν ἀηδής τις ὀσμὴ (κραιπάλης προηγουμένης, κυρ. «σὰν κάποια κρασίλα») ὕβρεως ἢ ὀργῆς, γενομένης ἐν οἰνοποσίᾳ.

ἐώλπει γ'. ἑν. ὑπερσ. τοῦ ἔλπω.

ἕωμεν μόν. ἐν Τ 402 ἐπεί χ' ἕωμεν (=κορεσθῶμεν) πολέμοιο.

ἐῷμι ἑν. εὐκτ. τοῦ ἐάω.

ἐών 'Ιων. καὶ ἐπ. = ὤν.

ἐώνημαι καὶ ἐωνήμην πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ὠνέομαι.

ἐῳνοχόει γ'. ἑν. παρατ. τοῦ οἰνοχοέω.

ἑώρα γ' ἑν. πρ. τοῦ παρατ. τοῦ ὁράω,

ἐώργει ἴδ. ἔρδω.

ἕως ἡ, ἠώς 'Ιων. καὶ ἐπ.: εὐάγγελος μέν, ὥσπερ ἡ παροιμία, ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα Αἰσχ. 'Αγ. 'Αγ. 276 «γένοιτο καλὴ ἡμέρα ὥσπερ ἡ νύξ» Σχ. Κυρίως: εὐάγγελος (χαροποιὸν φέρουσα ἀγγελίαν) ἡμέρα εἴθε νὰ γεννηθῇ παρὰ μητρὸς εὐμενοῦς (τῆς νυκτός)·

ὅθεν: εἴθε ἡ ἡμέρα νὰ ὁμοιάζῃ κατὰ τὴν εὐμένειαν πρὸς τὴν μητέρα της νύκτα τ. ἔ. κατὰ τὴν μάννα καὶ τὸ παιδί: οἵα ἡ μήτηρ, τοιαύτη καὶ ἡ θυγάτηρ· ὅθεν ἡ προσθήκη: ὥσπερ ἡ παροιμία.—χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω Σοφ. Ο. Κ. 478 τ. ἔ. πρὸς ἀνατολάς, ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τὸ πρῶτον νὰ φαίνεται ἐρυθρὸς ὁ οὐρανὸς ὡς ἐκ τοῦ προσεγγίζοντος ἡλίου. Ἡ δὲ στάσις αὕτη ἦτο ἡ νόμιμος ἐν ταῖς προσευχαῖς (ὡς καὶ σήμερον) καὶ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. Ὅθεν καὶ ὁ Σχολ. «οἱ τοὺς καθαρμοὺς ἐπιτελοῦντες πρὸς τὴν ἕω ἵστανται· Κρατῖνος ἐν Χείρωνι (ἴσ. Χείρωσι, ἴδ. Kock 1 σ. 83, ἀπ. 232): ἄγε δὴ πρὸς ἕω πρῶτον ἁπάντων ἵστω καὶ λάμβανε χερσὶν σχῖνον μεγάλην».—Ἕως λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται Εὐρ. Ἠλ. 102 «τὴν λευκὴν (κυριολεκτικῶς, διότι τῆς Ἠοῦς τὸ φῶς εἶνε λευκόν, πρβ. Ἰ. Α. 156, ὄχι λαμπράν) αὐτῆς ὄψιν (ὄχι, ὅπως ἔνιοι, ὀφθαλμόν) ἀνατέλλει» Δ. Βερναρδ. ὅπερ (πνεῦμα) εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἕω Θουκ. 2, 84 συνήθως ἔπνεε κατὰ (πρὸς) τὴν πρωΐαν (αὐγήν). Ἡ φράσις ἐπ' ἠῶ εὕρηται καὶ παρ' Ὁμήρῳ (η 288). Διορθοῦσιν ὑπὸ τὴν ἕω· προτιμῶ τὸ περὶ τὴν ἕω, διότι ἡ περὶ συγχέεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις πρὸς τὴν ἐπί.

ἕως, ἐπ. εἵως· παρ' Ὁμ. ὡς ἴαμβος ἐν β 78, ὡς μονοσύλλ. ἐν Ρ 627. β 148, συνήθως ὡς σπονδεῖος (εἵως) καὶ ὡς τροχαῖος (εἷος). Ἐν τῇ μετὰ παρωχ. χρόνου ὁριστ. συντάξει ἐνίοτε ἡ διὰ τοῦ ἕως εἰσαγομένη πρότασις συνάπτεται μετὰ προτάσεως δηλούσης τὸ μὴ πραγματικόν· ἡδέως ἂν τούτῳ ἔτι διελεγόμην (ἐνν. ἀλλ' οὐ διελεγόμην), ἕως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν Πλ. Γοργ. 506 Β θὰ συνωμίλουν μὲ αὐτὸν ἀκόμη, ἕως ὅτου θὰ τοῦ ἀπέδιδον τὴν ῥ. τοῦ Ἀμφ. Ἐπὶ μελλούσης ἢ ἐπαναλαμβανομένης πράξεως ἐπιφέρεται ἕως ἂν (κε, κεν) μεθ' ὑποτ., κατόπιν ἐνεστ. ἢ μέλλοντος, ἕως δὲ μετ' εὐκτ. ἄνευ τοῦ ἄν, ἡγουμένου χρόνου ἱστορικοῦ. Ἐνίοτε ἐλλείπει ὁ ἄν, ὡς ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα τῆς νόσου, σῷζ' αὐτὰ (τὰ τόξα) Σοφ. Φιλ. 764 ἕως ὅτου κοπάσῃ (λάβῃ ὕφεσιν) ἡ δεινὴ αὕτη νόσος, διαφύλαττε τὰ τόξα. Ὁμοίως ἐν Αἴαντ. 555. Ἐν Πλάτ. Νόμ. 789 Ε ἐλλείπει τὸ ῥῆμα: ἕως ὑγρόν ἐνν. ἐστί.

ἕωσα ἀόρ. α' τοῦ ὠθέω.

ἕωσι Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὦσι.

Z

ζά Αἰολ.=διά· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο Θεόκρ. 29, 6 τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς ἔχω διὰ τὴν σὴν μορφὴν (ὅταν σὲ βλέπω), τὸ δὲ λ. ἀπωλέσθη.

ζάλη ἡ (παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα κατὰ Εὐστ., κατὰ δὲ Σουΐδ. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἁλίζεσθαι· πρβ. σάλος) τρικυμία (ἐν θαλάσσῃ), ἀνεμοζάλη. ὀμβρόκτυπος ζάλη Αἰσχ. Ἀγ. 661 κυρ. κακοκαιρία, ἀνεμοζάλη, κτυπουμένη ὑπ' ὄμβρου, ἐν ᾗ ἀκούεται δυνατὸς ὁ κτύπος τοῦ ὄμβρου, ἐν ᾗ τὸ σύριγμα τῶν ἀνέμων ἁμιλλᾶται μὲ τὸν κτύπον τοῦ ὄμβρου. Ἄλλοι: βροχὴ αἰφνιδία μὲ ἄνεμον μέγαν καὶ βροντὰς καὶ ἀστραπὰς (μπόρα), «μετὰ ὄμβρου πνοή» Ἡσύχ. βέλεσι πυρπνόου ζάλης Αἰσχ. Πρ. 387 ἴδ. ἐξαναζέω. κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης κυκλεῖται Σοφ. Αἴ. 351 ἕνεκα τῆς φονικῆς ἀνεμοζάλης (ἐπειδὴ ἡ ἀνεμοζάλη τῆς μανίας ἐπήνεγκε φόνους)· ἴδ. κυκλέω. οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστὰς Πλάτ. Πολ. 496 D ὅπως ἐν θυέλλῃ, ἐν ᾧ ὁ κονιορτὸς μετὰ τῆς βιαίως (συριζούσης) βροχῆς (κυρ. ὁ κον. καὶ ἡ βιαία βροχὴ) φέρεται ὑπὸ ἀνέμου, παραμερίσας ὑπὸ τειχίον. Πρβ. ζάλη πνευμάτων ὑπ' ἀέρος φερομένη Τίμ. 43C συστροφῇ ἀνέμων φερομένη ὑπὸ τοῦ ἀέρος.

ζαχρεῖος 2: ζαχρεῖ' (Geel: τὰ χρέα) ἔπη Αἰσχ. Ἰκ. 200 λόγους μεγάλην χρείαν καὶ ἀπορίαν δηλοῦντας (ἄλλοι: ὠφέλιμα καὶ τοῖς καιροῖς ἁρμόζοντα ἔπη).

ζάω (;) ζῶ· συναιρεῖται εἰς η: ζῇς, ζῇ, ζῆτον, ζῆτε. Ἀπρφ. ζῆν. Προστ. ζῇ (ἴδ. κατωτ.). Πρτ. ἔζης, ἔζη, ἐζῆτον, ἐζήτην, ἐζῆτε. Ἡ τοιαύτη εἰς η συναίρεσις, δέον εἰς ᾱ, προϋποθέτει τύπον τινὰ ζήω. Προστ. ζῇ Σοφ. Ἀντ. 1169. Εὐρ. Ἰ. Τ. 699 (ζῆθι Ἀνθ. 10, 43. 11, 57. Μεν. μονόστ. 191. Ψευδοκαλλισθ. 1, 8. ἀλλὰ καὶ ὁ Φερεκράτης εἶπε ζῆθι, καὶ ὁ Φιλήμων σύζηθι), ζήτω κέ. Ὑπ. ζῶ, ῇς, ῇ, ὦμεν κέ. ζῴην κέ. γ' πλ. ζῷεν. Ἀπρφ. ζῆν. Μτχ. ζῶν. Πρτ. ἔζων (ἔζην κατὰ τὰ εἰς -μι τὰ χ/φα πλὴν τοῦ L παρὰ Δημ. 24, 7) ἔζης, ἔζη, ἐζῶμεν, ἐζῆτε Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 26. ἔζων. ζήσω Ἀρφ. Πλ. 263. Ἀπ. Ἀρφ. 899. Μεν. μονόστ. 186. Πλ. Πολ. 465 D (Δωρ. ζήσων Ἀπ. Ἐπιχ. 267. ζήσομαι Ἱπποκρ. 7, 536. Δημ. 25, 82 καὶ μτγν.)· συχνότερος εἶνε ὁ Ἀττ. μέλλ. βιώσομαι. ἔζησα Ἱπποκρ. 2, 112 καὶ μτγν. ἔζηκα μτγν. Ἀντὶ τοῦ ἔζησα, ἔζηκα, οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον: ἐβίων, βεβίωκα. Ἐπ. νέος Ἰων. καὶ Δωρ. καὶ δραματικὸς παρασχηματ. ζώω. Ὑπ. ζώω γ 354. ζώειν Σοφ. Ο. Κ. 1212 χορ. Ἡρ. 7, 46. Ἡρώνδ. 2, 29· ἀλλ' εὐκτ. ζώην 3, 79. 5, 70. ἔζωον ἐπ. καὶ νέον Ἰων.

(ζώεσκον Ἡσ. Ἔργ. 90. Βίων. 1, 30). ἐπαναζώσει Δικλ. Ἑρμ. Ἀστρολ. 1, 10, 42. ἐπέζωσε Ἡρ. 1, 120 (Δ. Γ. ἐπέζησε). ἔζωκα Ἐπιγρ. Ἑλλ. 245 καὶ Ἐπιγραφ. ζόειν (Porson: ζώειν) Σιμων. Ἀμ. 1, 17. Πρτ. ἔζοεν (ζόεν) Ἀνθ. 13, 21.— μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ ζῆν παῖδας εἵλοντ' ἢ (Matthiae: εἵλοντο καὶ) παρήνεσαν κακά Ἀπ. Εὐρ. 360 αἵτινες παρὰ τὴν τιμὴν προετίμησαν νὰ ζῶσι τὰ τέκνα των ἢ συνεβούλευσαν κακά. ζητοῦντες ἄλλο τι ὡς εἰπεῖν ἢ ἐν οἷς ζῶμεν Θουκ. 3, 38 ζητοῦντες ἄλλον τινὰ κόσμον, ἵνα εἴπω οὕτω, παρὰ τὸν πραγματικόν. εἴ τί σοι ζώην, φέρειν ὅσας ἡ κακὴ σθένει βύρσα Ἡρώνδ. 3, 80 εἴθε νὰ ζῶ διὰ νὰ σοῦ κατεβάζω τόσας, ὅσας δύναται ἡ κακὴ βύρσα (ὅσον δύναται νὰ βαστάξῃ ἡ κ. β). Περὶ τοῦ ἀβίωτον ζῶμεν βίον Ἀπ. Φιλήμ. 93 κάλλ. καὶ ἂς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ Πλ Νόμ. 926 Β ἴδ. ἀβίωτος. ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ Σοφ. Ἠλ. 650 ἴδ. ἀβλαβής. δούλοισι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι Εὐρ. Ἀπ. 1019 διὰ τῶν δούλων ζῶμεν ἡμεῖς οἱ ἐλεύθεροι: ἄνευ αὐτῶν ἡμεῖς οἱ ἐλεύθεροι δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν· οὐδεμία χρεία διορθ. ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης ἄξιος αὐτοῖς ἐδόκεις εἶναι τοῦ τοιαῦτ' ἀκούειν Δημ. 21, 134 ὡς ἐκ τῆς ἄλλης ζωῆς σου, ἐκ τοῦ λοιποῦ σου βίου, ἐφαίνεσο εἰς αὐτούς, ὅτι ἦσο ἄξιος ν' ἀκούῃς τοιούτους λόγους. χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι Σοφ. Τρ. 1169 «τῷ ὑφεστῶτι» (Σχ.) χρόνῳ καὶ παρόντι· τὸ μὲν γὰρ παρεληλυθὸς μέρος τοῦ χρόνου τέθνηκε, τὸ δὲ μέλλον οὔπω ἐστί. Διπλῆ ζωηρὰ ἔκφρασις εἰς δήλωσιν τοῦ ἀφεύκτως γενησομένου. ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν Εὐρ. Ἴων 646 ἄφησέ με νὰ ζῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Διορθοῦσιν ἔα μ' ἐμαυτῷ: ἔα δέ μ' αὑτῷ. Ἀλλ' ἡ διόρθ. τοῦ Badham: ἔα δ' ἔμ' αὐτοῦ προτιμοτέρα. σιγῶν δὲ καὶ ἡσυχίαν ἄγων οὐχ οἷός τ' ἔσῃ ἡμῖν ἐξελθὼν ζῆν; Πλ. Ἀπ. 37 Ε ἐν σιωπῇ δὲ καὶ ἡσυχίᾳ δὲν θὰ ἐμπορέσῃς νὰ ζῇς, ἀφ' οὗ μᾶς φύγῃς ἀπ' ἐδῶ; τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων Σοφ. Ο. Τ. 44 ἴδ. συμφορά. οὐκ αἰσχύνονται Φιλίππῳ ζῶντες καὶ οὐ τῇ αὑτῶν πατρίδι Δημ. 7, 17 δὲν ἐντρέπονται ὅτι ζῶσι διὰ τὸν Φίλιππον καὶ ὄχι διὰ τὴν πατρίδα των· πρβ. 18, 205. ἄτης θύελλαι ζῶσι Αἰσχ. Ἀγ. 810 αἱ τρικυμίαι τῆς συμφορᾶς (τῆς καταστροφῆς) εἶνε ἐν τῇ ἀκμῇ των. ζῇ προπετὴς Σοφ. Τρ. 976 ἴδ. προπετής. εὔχεσθέ μοι... ζῆν Ο. Τ. 1513 ἴδ. εὔχομαι. πρός τινα ζῆν Δημ. 19, 226 = ζῆν ἀποβλέποντα πρός τινα· περὶ ἐκείνων, οἵτινες κανόνα τῆς διαγωγῆς των ἔχουσι τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἄλλου· ἴδ. Ἀριστοτ. Ῥητορ. 2, 13. Ἐν τῷ γνωστῷ ἐπιγράμμ. ἓξ ὧραι μόχθοις ἱκανώταται, αἱ δὲ μετ' αὐτὰς γράμμασι δεικνύμεναι ζῆθι λέγουσι βροτοῖς, τῷ μεταξὺ τῶν Λουκιανείων φερομένῳ, τὸ ζῆθι = ἡδέως ζῆθι, τ. ἔ. εὐφραίνου. Ὁ δὲ γράψας αὐτὸ μτγν. ποιητὴς ἐννοεῖ κυρίως, ὅτι αἱ ταῖς πρώταις ἓξ ὥραις (Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ϛ') ἑπόμεναι, διὰ γραμμάτων δεικνύμεναι, εἶνε Ζ, Η, Θ, Ι.

ζεύγνῡμι (ῥ ζυγ-, iungo) ζεύγω (-νύω, -ύων. Ἡρ. 1, 205 καὶ μτγν. καταζευγνύῃ Πίνδ. Π. 2, 11. συχνάκις παρ' Ἀρχιμήδ. ἐπιζευγνυέτω, ἐπιζευγνύουσα). Προστ ζεύγνῦτε Εὐρ. Ῥ. 33.— -νύς Ἡρ. 1, 206. 4, 89. — ζευγνύναι, μετα- Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 21 (ζευγνύμεναι Γ 260. -νύμεν Ο 120. ἀλλὰ -νῦμεν Π 145). ἐζεύγνῡσαν Ἡρ. 7, 33. 36 (ζεύγν- Ω 786). ἐζεύγνῡον Ἡρ. 4, 89 (ζεύγν- Τ 393). ἐπεζ- Ἡρ. 7, 36. ἀν- Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 1. 28. -ζεύξω. ἔζευξα. ἐπέζευχα Φιλόστρ. ϐ. Ἀπολλ. 2, 14, 64. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνῡμαι, παρ' Ἀττ. μόνον σύνθ. διαζεύγνυσθαι Πλ. Νόμ. 784 Β. ἀλλὰ καὶ ζευγνύμενον Αὐτ. 669 Α. ἐζευγνύμην (ἄνευ αὐξ. Ω 281. γ 492). ζεύξομαι. ἐζευξάμην. ἐζεύχθην ποιητ. Πίνδ. Ὀ. 3, 6. Τραγ. Ἡρ. 7, 6 καὶ μτγν., σπαν. Ἀττ. πεζ. Πλ. Πολιτικ. 302 Ε. δια- Ἀριστοτ σ 585ᵇ 10. 1276ᵃ 21. ἐζύγην ποιητ. καὶ πεζ.— μ. παθ. μτγν. διαζευχθήσεται Γαλην. 9, 938.— ἔζευγμαι.— ζευκτός Πλουτ. 280 C.— ζεύξαντες τὰς παλαιὰς (ναῦς) ὥστε πλοΐμους εἶναι Θουκ. 1, 29 «ζυγώματα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι» Σχ. Ἄλλοι: περιζώσαντες διὰ χονδρῶν σχοινίων. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ ζεύξαντες λέγεται περὶ τῶν ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐν ἀχρηστίᾳ ὄντων πλοίων, ἅτινα διανάσσουσι («καλαφατίζουν») καὶ καθηλοῦσι διὰ σανίδων. τὸν μὴ πειθάνορα ζεύξω βαρείαις (ἐνν. ζεύγλαις), οὔτι μὴν σειραφόρον κριθῶντα πῶλον Αἰσχ. Ἀγ. 1640 ὄχι βεβαίως ὡς ἵππον σειρ. κριθῶντα. ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος Πίνδ. Ἰ. 1, 6 «ἀμφ. τῶν χαρίτων τὸ τέλος συζεύξω· καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὑμνήσω καὶ τὸν ἐπινίκιον πληρώσω» Σχ. ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι Αἰσχ. Χο. 790 ἤξευρε ὅτι φίλου ἀνδρὸς ὁ ὀρφανὸς πῶλος ἐζεύχθη ἐν τῷ ἅρματι («ἐμβῆκε ς' τὸ χορό: 'ς τὰ αἵματα»). εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' (Schmid: ζυγόν θ') ἕτερον ἕτερα Πίνδ. Ν. 7, 6 τὸν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς Μοίρας περιελθόντα ἄλλον ἄλλα (ἐμπόδια) ἐμποδίζουσι: ἡ Μοῖρα ὁρίζει εἰς ἕκαστον τὴν ἀποστολήν του καὶ ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ ἐπιδιώξῃ ἄλλο τι ζεύχθη (τ. ἔ. ἐδαμάσθη)... πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ Σοφ. Ἀντ. 955 ἴδ. κατάφρακτος. παίδων δ' ἐζύγην ξυνάονι Ἀπ. Αἰσχ. 99 παίδων δὲ κοινωνῷ συνεζεύχθην· πρβ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. 229: δυσὶν ζευχθεῖσα φίλοις ξυνάοσι τέκνων συζευχθεῖσα δυσὶ φίλοις κοινωνοῖς τέκνων. πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνὴ τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρῳ πατρί Ἀπ Εὐρ. 4 ὅπου ὁ ποιητὴς εἶπε ζυγ. δευτέρῳ πατρί συζευχθεῖσα δευτέρῳ πατρί, καὶ ὄχι πόσει, ὡς ἐν οὐ δέοντι διορθοῦσί τινες, διὰ τὸ παισί, διότι οὗτος εἶνε μὲν δεύτερος σύζυγος (πόσις) τῆς γυναικός, ἀλλὰ δεύτερος πατὴρ τῶν παί-

δων, περὶ ὧν πρόκειται. ἀμνάμονες δὲ βροτοί, ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν Πίνδ. Ἰ. 7, 17 οἱ βροτοὶ λησμονοῦσιν ὅ τι δὲν φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς σοφίας (ποιήσεως), συνδεθὲν διὰ τῶν ἐνδόξων ῥοῶν τῶν ἐπῶν. κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγείς Σοφ. Φιλ. 1025 ὑποχρεωθεὶς (οἷον ὑποβληθεὶς εἰς τὸν ζυγὸν τῆς κλοπῆς κἑ.) δι' ἀπάτης (δι' ἧς ὁ Παλαμήδης ἐξεσκέπασε τὴν πλαστὴν μανίαν τοῦ Ὀδυσσέως) καὶ δι' ἀνάγκης (διότι ἅμα ἀποκαλυφθεὶς ἠναγκάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ εἰς Τροίαν). Κυριολεκτικώτερον εἶνε τὸ ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 832 (Ὀδυσσεύς) ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος σὺν ἐμοὶ ζευχθεὶς δίκην ἵππου τὸ ἅρμα ἤλαυνεν. αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πέδαις Ἀπ. Εὐρ. 595 ἴδ. ἀχάλκευτος. κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην παρεισδέδεγμαι Σοφ. Τρ. 536 διότι κόρην, νομίζω δὲ ὄχι πλέον κόρην (ἄζυγα), ἀλλὰ γυναῖκα (δεδαμασμένην, ὑποστᾶσαν τὸν ζυγὸν τοῦ ἀνδρὸς) ἔχω δεχθῆ πλησίον μου. γενναιοτάταν πασᾶν ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν Εὐρ. Ἄλκ. 997 συνέζευξας σεαυτῷ (ἔλαβες σύζυγον) ἐν τῷ οἴκῳ σου τὴν γενναιοτάτην πασῶν τῶν γυναικῶν. Τέρπανδρος δ' ἐπὶ τῷ δέκα ζεῦξε μοῦσαν ἐν ᾠδαῖς Τιμοθέ. Πέρσ. 237 ἐπὶ δὲ τούτῳ (Ὀρφεῖ) Τέρπανδρος ἐν δέκα ᾠδαῖς ἔζευξε τὴν μοῦσαν («περιέλαβε τὴν μουσικήν» Wilam.).

ζεῦγος τό: διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου τιμῆς ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρείδαιν Αἰσχ. Ἀγ. 43 κραταιὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν μὲ δίθρονον ἐκ Διὸς καὶ δίσκηπτρον ἀξίωμα. ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον ἢ μὴ ἐπιστάμενον Ξεν. Ἀπομν. 1, 1, 9 εἶνε προτιμότερον νὰ λάβῃ τις εἰδήμονα ἡνίοχον διὰ τὴν ἅμαξάν του ἢ μὴ εἰδήμονα. Καὶ ἐπὶ τριῶν· ζεῦγος τριπάρθενον Εὐρ. Ἀπ. 357 τρεῖς παρθένοι ἀδελφαί· ὁμοίως Ἀπ. Ἀρφ. 576. Ὁ Φώτιος πρβ. τὸ Ἰσοκρ. τέθριππον ζεῦγος καὶ τὸ Αἰσχ. Ἀπ. 346 ζεῦγος τεθρίππων (τέθριππον Nauck). ἀγόμεσθα ζεῦγος οὐ καλὸν νεκρῶν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 454 ἀπαγόμεθα κατὰ ζεῦγος ἀλλ' ὄχι ὡραῖον εἰς θάνατον.

ζέω (ῥ. ζεσ-) ἀμτβ. (ποιητ. καὶ μετβ., πρβ. κατωτ. τὸ παθητ. ζείω Ἀπολλ. Ῥ. 1, 734 ζέννυμι μτγν.) ἐξαναζέσω μτβ. Αἰσχ. Πρ. 386. ἔζεσα (ζέσσα Σ 349. Ἀνθ. 7, 308). Παθ. ἐζέσθην μτγν. ἀπέζεσμαι Ἱπποκρ. 5, 324 L. ζεστός Ἀππ. Ἱσπ. 85 καὶ σήμερον. ὕδατος ζέοισα ἀκμή Πινδ. Ὀ. 1, 48 ἴδ. τέμνω. νῦν δ' ἔτι ζεῖ (δαίμων) Αἰσχ. Ἑπτ. 695 «ἐκμαίνεται, ἀκμάζει» Σχ.

ζηλόω: τοῦτο (δηλ. δόξαν) ἐζήλωκε Δημ. 2, 15 αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία του.

ζήλωμα τό: ἐξ οἵων καλῶν ἔρρεις καὶ πατρὸς ζηλωμάτων Εὐρ. Ἰ. Τ. 379 «ὕστερ᾽ ἀπὸ τί καλὰ ποῦ εἶχες καὶ τί καμαρώματα ποῦ σ' ἐκαμάρωνεν ὁ πατέρας σου, ἐχάθηκες» (Δ. Βερν.).

ζηλωτός 3: ἐν (ἓν) δὲ φίλων παρεόντων θῆκέ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς Πινδ. Ὀ. 7, 6 σὺν δὲ τούτοις ἐποίησεν αὐτόν, παρ. φίλων, μακαριστὸν ἕνεκα τῆς ὁμονοούσης συζυγίας (συμβιώσεως).

ζήτημα τό: μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα Εὐρ. Ἴων 1352 τάδε, ἃ ἐκφέρεις (ἀποκαλύπτεις ἡμῖν) ἐστὶ ζητήματα μητρὸς (δύνανται νά μοι χρησιμεύσωσιν εἰς ἀναζήτησιν καὶ εὕρεσιν τῆς μητρός μου).

ζοφώδης 2: «ζοφώδη νεφέλην τὴν ὕδωρ ἔχουσαν νεφέλην ἔφη ὁ Πίνδαρος» Σχολ. Ὀ. 7, 86 = Ἀπ. 302.

ζυγίτης ὁ, ὁ ἀπὸ τῶν ζυγῶν (τῆς μεσαίας τῶν τριῶν ἑδρῶν) κωπηλάτης· Σχολ. Ἀρφ. Βατρ. 1074 ἴδ. θρανίτης.

ζῠγός ὁ καὶ τὸ ζῠγόν (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 418 D τὸ ζυγὸν εἶνε οἷον δυογόν, τ. ἔ. δύο ἄγον, ἀλλὰ πρβ. jugum, ζεύγνυμι)· «ζυγὸς ἀρσενικῶς μὲν ἐπὶ τῶν βοῶν θηλυκῶς δὲ ἐπὶ τῶν σταθμῶν» Ἀμμώνιος, ὅπου διώρθ. ὁ Βαλκενάριος: «οὐδετέρως δέ». «Τὰ εἰς γος δισύλλαβα εἰ ἔχοι πρὸ τέλους δίχρονον συνεσταλμένον, κύρια ἢ προσηγορικὰ ὄντα βαρύνεται. οἷον κράγος, πάγος, τράγος, χωρὶς εἰ μὴ μεταπλάσσοιτο εἰς γένος οὐδέτερον, ὡς ἔχει τὸ ζυγὸς εὑρημένον παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ οὐδέτερον, τὸ δὲ ζυγὸς παρ' Ὁμήρῳ οὐ σύνηθες ἐπὶ σταθμοῦ· ζυγὸν γὰρ ἐκεῖνος οἶδεν ἅρματος καὶ ἀμάξης καὶ ζυγόδεσμον ἱμάντα (Ω 270) τὸν ζυγὸν τῶν ζῴων ζευγνύντα. Ὅθεν ὑψίζυγος οὐχ ὁ ἄνω σταθμίζων τὰ κατ' ἀνθρώπους δύναται εἶναι. Ἔστι δὲ ζυγὸς καὶ καθέδρα τῶν ἐρεσσόντων, ὅθεν ὑψίζυγος ὁ ὕψι καθέδραν ἔχων, κατὰ τὸ «ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετο ἀρχῆς» τὸ τοῦ τραγικοῦ (Εὐρ. Φοίν. 74), καὶ τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κυβερνητικῆς μετενήνεκται καταστάσεως· καὶ τὸ ζυγομαχεῖν ἀπὸ τῶν ἐν πλοίοις ζυγῶν δύναται εἶναι, ὅτι περὶ τὰς καθέδρας διαφέρονται ἐρέσσοντες οἱ ἐρέται» Ἡρῳδιαν. I 140. ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς Αἰσχ. Πέρ. 597 ἀφ' ὅτου ἀπηλλάγη τοῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ. τετραόροισιν ὧθ' ἁρμάτων ζυγοῖς ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς Πινδ. Ν. 7, 93 «ὥσπερ τῶν τετρώρων ἁρμάτων ὁ ῥυμὸς μεταξύ, οὕτω καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἡρακλέους τεμένεσιν ὁ νικηφόρος ἐν μέσῳ τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἔχει» Σχ. Κατὰ τὸν Christ ὁ ποιητὴς εἶπε τέθριππα, δέον συνωρίδας, ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον· διότι δηλ. τὰ τέθριππα εἶχον δύο ῥυμοὺς καὶ δύο ζυγούς. Κατ' ἄλλους δὲ οἱ μὲν δύο ἵπποι (οἱ ζύγιοι) ἦσαν ὑπὸ τῷ ζυγῷ, οἱ δὲ ἕτεροι δύο ἦσαν ἑκατέρωθεν (παρήοροι)· ἴδ. Πολυδ. 1, 141. — ἀνάγκης ἐς ζυγὸν καθέσταμεν Εὐρ. Ὀρ. 1330 «ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητόν ἐστι τοῦτο» Σχ. (περιήλθομεν καὶ) εὑρισκόμεθα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἀνάγκης. τὸν αὐτὸν ἕλκειν ζυγόν παροιμ. «ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων». ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Σοφ. Ἀντ. 291 εἶχον τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὡς ἦτο δίκαιον (εὐπειθῶς). θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον Αἴ. 249 ἴδ. ἕδω. ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς Εὐρ. Φοίν. 74 ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρόνου: κατέλαβε τὴν ἀρχήν· «ζυγὸς κυρίως ἐπὶ τῶν κυβερνητῶν, ἐν ᾧ καθή-

μενοι τὰ ἱστία μεταχειρίζονται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἐξουσίας» Σχ. κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός Αἰσχ. Ἀγ. 1618 ἐν ᾧ κύριοι εἶνε (κυβερνῶσιν) οἱ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ πλοίου, οἱ ζυγῖται: «οἱ ζύγιοι τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσι» Σχ. Ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ δορός ἐκ τοῦ κρατούντων. «μὴ ζυγὸν ὑπερβαίνειν τ.ἔ. ὅτι δεῖ τῆς δικαιοσύνης πλεῖστον ποιεῖσθαι λόγον καὶ μὴ ταύτην ὑπερβαίνειν» Πλουτ. 12 Ε. σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου Αἰσχ. Ἱκ. 829 ἴδ. ἐπίπαν. κλεινὸν ζυγόν Εὐρ. Ἑλ. 292 ἔνδοξον ζεῦγος. αἴρων τὸν ζυγόν Πλ. Τίμ. 63 Β σηκώνων τὴν ζυγαριάν. στήσας ἐν τῷ ζυγῷ Πρωτ. 356 Β ζυγίσας. ταὐτό μοι ζυγὸν τρίβεις πρβ. Ζηνόβ. 3, 44 καὶ τὴν παρ. τὴν παρὰ Φωτίῳ: τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον. ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων Δημ. 25,46 ζυγαριὰς καὶ στατῆρας ἔχων.

ζωγράφος περὶ τῆς γραφῆς τῆς λέξεως ἴδ. ζῷον.

ζωή ἡ, Δωρ. ζωά, νέον Ἰων. καὶ ποιητ. ζόη, Λεσβ. ζοΐα (Θεόκρ. 29, 5). ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται Ἡρώνδ. 10, 4 ἴδ. ἀπαμβλύνω. ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμεικται Αἰσχ. Ἑπτ. 921 «ἡ ζωὴ αὐτῶν κέχυται ἐν τῇ φονορρύτῳ γῇ» Σχ. Μᾶλλον: ἐν δὲ τῇ γῇ, ἥτις ἔρρεεν ἐκ τοῦ αἵματος, ἡ ζωὴ αὐτῶν ἐχύθη καὶ ἀνεμείχθη. ἁ δυσγένεια δ' ἁπλοῦν ἂν εἶχεν ζόας βιοτάν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 662 οἱ δυσγενεῖς θὰ εἶχαν νὰ ζήσουν ἕνα μόνον βίον.

ζωθάλμιος 2: ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος Πίνδ. Ὀ. 7, 11 «ἡ χάρις ἡ θάλλειν αὐτοὺς ποιοῦσα καὶ οἱονεὶ ζῆν διὰ παντὸς μνημονευομένους καταλαμβάνει καὶ ἐποπτεύει τοὺς νικηφόρους» Σχ. ζωθάλμιος λοιπὸν κυρ. = ἡ τὴν ζωὴν θάλλειν ποιοῦσα.

ζώνη ἡ: ἔχω στρόβους ζώνας τε συλλαβὰς πέπλων Αἰσχ. Ἱκ. 452 «αἷς ζώννυμαι καὶ τοὺς πέπλους συλλαμβάνω» Ἡσύχ. μούνῳ ἑνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα Ἀνθ. 7,324 ἡ ὁποία εἰς ἕνα μόνον ἄνδρα ἔλυσα τὴν ζώνην μου (περὶ μονάνδρου καὶ σώφρονος γυναικός). ἐκεῖ πρῶτον ἐλύσατο τὴν ζώνην φεύγων ἐξ Ἀθηνέων ὀπίσω ὡς ἐν ἀδείῃ ἐών Ἡρ. 1, 120 ἐκεῖ πρῶτον ἔλυσε τὴν ζώνην του («ἐξεζώσθη». ἵνα ἀναπαυθῇ) ὡς εὑρισκόμενος ἐκτὸς κινδύνου. ἀπέδησε (=ἐλύσατο) τὴν ζώνην ἑαυτοῦ Ἑλλ. Ἐπιγρ. 482 «ἐξεζώσθη» ἵνα μὴ ἀναχωρήσῃ. ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος Αἰσχ. Χο. 990 ἐξ οὗ ἔφερε τὸ ἐν τῇ γαστρὶ βάρος τῶν τέκνων, ἐξ οὗ ἔμεινεν ἔγκυος (ἴδ. σήπω).—παῖδα ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην Ὕμν. Ἀφρ. 256 ἔμεινα ἔγκυος. πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς ζώνης; Αἰσχ. Εὐμ. 610 ἐντὸς τῆς γαστρός; ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας καὶ νυκτὸς κείνας Εὐρ. Ἰ. Τ. 204 «ἐξ ἀρχῆς τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἐλύθη τῆς μητρὸς ἡ παρθενικὴ ζώνη (ἤτοι: ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεώς μου) δυσδαίμων μοι (ἐστὶν) ὁ δαίμων» Δ. Βερν. πρβ. «ζώνη ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα τόπος» Ἡσ. Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεί, ζώνης δὲ τυχόντες φαυλότεροι Ἀνθ. 11,238 ὅταν λάβωσι τὴν στρατιωτικὴν ζώνην (τ. ἔ. ὅταν γίνωσι στρατιῶται), εἶνε χειρότεροι.

ζῷον τό· κατὰ τὸ Μ. Ἐ. 413, 17 τὸ «ζῷον ἔχει προσγεγραμμένον τὸ ἰῶτα... ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, οἷον τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο ζώϊον κάκιστον», ἃ μετέγραψεν ὁ Bergk (Ἀπ 13) ὧδε: «οἰοῖ, τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο τὸ ζωΐων κάκιστον ἔκτηται βίον», ταῦτα δὲ τὰ τελευταῖα ἐν μέρει κατὰ τὸ Σχόλ. Σ 407: «μετὰ δὲ τοῦτο...τὸ ζῷον κάκιστον κέκτηται βίον», ἐξ οὗ μανθάνομεν, ὅτι ταῦτα λέγονται περὶ τοῦ κανθάρου. Ἀλλὰ τὸ ζωγράφος, ὡς γινόμενον ἐκ τοῦ ζῳογράφος, δὲν φυλάττει, κατὰ τὸν Ἡρῳδιανὸν ΙΙ σ. 515, τὸ ι, διότι «τὸ ζῳογράφος πρῶτον ἀποβάλλει τὸ ι καὶ οὕτω ποιεῖ τὴν κρᾶσιν τοῦ ω καὶ ο εἰς ω χωρὶς τοῦ ι».—ζῶν πλάσμα, ζωῆς μετέχον· πᾶν ὅ τι περ ἂν μετάσχῃ τοῦ ζῆν, ζῷον ἂν λέγοιτο ὀρθότατα Πλ. Τιμ. 77 Β. μηδὲν εἶναι δίκαιον ἡμῖν πρὸς τὰ ζῷα Πλουτ. 999 Β ἴδ. δίκαιος. ζῷα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου Ἡρ. 4, 88 ὅπου τὸ ζῷα γραψάμενος ἐκληπτέον ὡς μία λέξις = ζωγραφήσας.

ζωός 3 (ζάω), ποι. καὶ ζοός καὶ ζώς· τὸ ζώς (ἐκ τοῦ ζωός, ὅθεν καὶ ἡ ὀξεῖα) Ε 887, ἡ αἰτ. ζῶν Π 445 (ὡς κλεῖν ἐκ τοῦ κλείς)· πρβ. ἀείζως. Οἱ γραμματικοὶ (Ἀ. Β. 1190) μνημονεύουσι καὶ τοῦ ζῶ, οἱ ζῷ, τοὺς ζῶς. Τὸ ζωός εἶνε πληρέστερος τύπος, εὔχρηστος τοῖς ποιηταῖς καὶ τῷ Ἡροδότῳ, σπάνιος δὲ παρὰ πεζογράφοις. Τὸ ἕνα μὲν ζωὸν ἔλαβεν Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 5. ζωοὶ ἐλήφθησαν Ἀν. 3, 4, 5 ἐλέχθη κατὰ τὸ Ὁμηρ. ζωὸν ἕλ' Ζ 38. Ἡ γρ. ζῳὸς (ὡς σῷος) εὑρίσκεται μὲν ἐν ἐπιγράμμ. Περγάμ. (ζωιοῖσιν), ἀλλ' ὡς φαίνεται δὲν ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιανοῦ (Ι 112. ΙΙ 516). δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί (δηλ. πέτραι) Πίνδ. Π. 4, 209 περὶ τῆς αὐτομάτου κινήσεως τῶν δαιμονίαν δύναμιν ἐχουσῶν πετρῶν.

ζωπῠρέω: γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος Αἰσχ. Ἑπτ. 275 ἴδ. τάρβος. ζωπυρουμένας φρενός Ἀγ. 1018 «τῆς φρενὸς ὡς ἐν σποδῷ ἀφανὲς τὸ πῦρ ὑποσῳζούσης» Δούκας.

ζώφυτος 2: ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει Αἰσχ. Ἱκ. 868 ἐξ οὗ (ὕδατος: δηλ. ἐκ τῆς πόσεως τοῦ ὕδατος τούτου) αὐξανόμενον (ἐνδυναμούμενον) εἰς τοὺς θνητοὺς τὸ αἷμα πληροῦται ζωτικῆς δυνάμεως (προσλαμβάνει ζωτικὴν δύν.)· πρβ. Πλουτ. Ἠθ. σ. 353 Α.

ζώω Ἰων. καὶ ἐπ. = ζῶ (ὃ ἴδε). ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων Πίνδ. Ἰ. 3, 5 ζῇ ἐπὶ πλείονα χρόνον ὁ ὄλβος τῶν σεβομένων σε. ζωούσας ἔλιπες γὰρ ἀηδόνας Ἑλλ. Ἐπιγρ. 618 a 9 κατέλιπες γὰρ ζώσας ᾠδὰς (ζῶντα ποιήματα).

Η

ἤ σύνδεσμος διαζευκτικός· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν, ὦ πάντων ἀξυνετώτατοι, εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες, ἢ ἀμαθέστατοί ἐστε ὧν ἐγὼ οἶδα Ἑλλήνων, ἢ ἀδικώτατοι, εἰ εἰδότες τολμᾶτε· ἀλλ' ἤτοι μαθόντες γε ἢ μεταγνόντες τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε Θουκ. 6, 40 ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ οἱ ἑρμηνευταὶ ὁρμώμενοι ἐκ τῆς προϋποθέσεως, ὅτι τὸ ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν (ἐπαναλαμβανόμενον διὰ τοῦ ἑξῆς ἀλλ') ἀναφ. εἰς τὸ αὔξετε, προσπαθοῦσιν ἢ ἐξαλείφοντες τὸ ἢ ἀμαθέστατοί ἐστε, ἢ τιθέντες ἐντὸς παρενθέσεως τὸ εἰ μὴ μανθάνετε... τολμᾶτε, ἢ θεωροῦντες αὐτὸ ὡς κατὰ παράταξιν (παράδοξον ἀληθῶς καὶ πρωτοφανῆ) συναπτόμενον πρὸς τὸ αὔξετε, προσπαθοῦσι, λέγω, νὰ συμπτύξωσι πάντα τὸν λόγον περὶ ἓν κύριον ῥῆμα, τὸ αὔξετε. Ἡ προϋπόθεσις αὕτη εἶνε πλημμελής. Ἡ σύνταξις ἔχει ὧδε: «ὦ πάντων ἀξυνετώτατοι, ἢ ἀμαθέστατοί ἐστε, εἰ μὴ μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες· ἢ ἀδικώτατοι, εἰ εἰδότες (=μανθάνοντες) τολμᾶτε· ἀλλ' ἤτοι μαθόντες γε κτλ» Ὁ ῥήτωρ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ὀλιγαρχικοὺς μάλιστα, οὓς καλεῖ ἀξυνετωτάτους (τ. ἔ. πάντων ἀνοητότατα φερομένους), ἐν μὲν τῷ α' κώλῳ λέγει, ὅτι εἶνε ἢ ἀμαθέστατοι (τ. ἔ. ἀπειρότατοι, ἀπαιδευτότατοι) πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐὰν δὲν ἐννοοῦν ὅτι ἐπιδιώκουσι μετὰ σπουδῆς κακὰ πράγματα, ἢ ἀδικώτατοι, ἐὰν ἐν γνώσει τολμῶσι ταῦτα. Ἐν δὲ τῷ β' κώλῳ λέγει τί πρέπει νὰ κάμωσι: ἢ πρέπει νὰ ἐννοήσητε, ὅτι ἐπιζητεῖτε κακά, ἵνα μὴ ἦσθε ἀμαθέστατοι, ἤ, ὅπερ βέλτιον, νὰ ἀλλάξητε φρονήματα (μεταγνόντες), ἵνα μὴ ἦσθε ἀδικώτατοι· καὶ οὕτω νὰ προαγάγητε τὸ συμφέρον τῆς πόλεως. Ἐν μὲν τῷ α' κώλῳ χαρακτηρίζει τὴν διαγωγὴν αὐτῶν, ἐν δὲ τῷ β' προτρέπει αὐτοὺς νὰ μεταβάλωσιν αὐτήν.

ἡβάω εἶμαι ἐν τῇ ἥβῃ, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας· ἡβάσκω εἰσέρχομαι εἰς τὴν ἥβην. ἐφηβήσω Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 12 (Δωρ. ἡβάσω Ἀνθ. 7, 482). ἥβησα, παρήβηκα. Ἐπ. ἡβώοντα, -ώωσα, -ῴοιμι. ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο Ἡσ. Ἔρ. 131 ὅταν ἐγίνετο ἔφηβος καὶ ἔφθανεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἥβης (τῆς ἡλικίας). γέροντα τὸν νοῦν σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει Αἰσχ. Ἑπτ. 609 γεροντικὸν ἔχει τὸν νοῦν, νεανικὸν δὲ τὸ σῶμα. ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί Ἱκ. 782 ἴδ. εὔγλωσσος. εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 436 ἐὰν δὲ ἐγὼ εἶχον τὴν δύναμιν τῆς ἐφηβικῆς μου ἡλικίας. (ἡ φλὸξ) ταχὺ διέφθειρε καὶ συνεῖλεν ὑψηλὸν ἡβάσασα (ἡβήσασα Salmasius) τεκτόνων πόνον Ἀπ. Αἰσχ. 357 (Πλουτ. 454 Ε) ὅπου οὐ μόνον τὸ ὑψηλὸν... πόνον εἶνε τοῦ Αἰσχύλου, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι λέξεις. Ἡ σύνταξις: ἡ φλὸξ ταχὺ διέφθ. καὶ συνεῖλεν ὑψηλὸν πόνον τεκτόνων, ἡβάσασα (ὃ κεῖται ἀπολύτως: ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν προσήκουσαν ἀνάπτυξιν: ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμήν της). Οὕτως ἐξηγούμενον τὸ χωρίον οὔτε δυσκολίαν τινὰ παρέχει οὔτε διορθώσεως χρήζει. — σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην ἡβῶντα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1269 ἴδ. περιβόλαιον. ἡβῶντ' ἀρτίως οἰνίσκον Κρατίν. Ἀπ. 183 ἀκμαῖον οἶνον, ὅπου παρὰ προσδοκίαν εἶπεν οἰνίσκον ἀντὶ τοῦ νεανίσκον. ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 589 ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μανθάνωσι καλῶς μένει πάντοτε ἀκμαία εἰς τοὺς γέροντας. ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν Εὐρ. Ὀρ. 685 ὁ δῆμος παραφέρεται, ὅταν ἐξοργισθῇ: ὁ δῆμος ἐν τῇ ὀργῇ του φθάνει εἰς τὸ ἔπακρον. ἡβῴοις, φίλε θυμέ Θέογν. 877 ὅπου ἀντὶ τῆς κοινῆς γραφ. ἡβῴοις ὀρθότερον ἔγρ. ὁ Bergk ἥβα μοι (κατὰ τὴν γρ. ηβανοι) τ. ἔ. τέρπου μοι, ἔσο εὔθυμος, ἀγαπητὴ ψυχή. — ἄγονοι γίνονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ὥστε τὰς μὲν μὴ ἡβᾶν (τ. ἔ. δασύνεσθαι τὸ αἰδοῖον), τοὺς δὲ μὴ γενειᾶν Ἀριστοτ. 746 b 23 καὶ 797 b 31.

ἥβη ἡ: ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Σοφ. Τρ 547 διότι βλέπω, ὅτι ἡ ἀνθηρότης εἰς ἐκείνην μὲν προχωρεῖ καὶ αὐξάνεται, εἰς δὲ τὴν ἄλλην μαραίνεται καὶ ἐξαφανίζεται. Ἡ ἥβη λοιπὸν τῆς Ἰόλης ὁμοία φυτῷ, οὗ ἡ αὔξησις προχωρεῖ. Ἀντὶ τοῦ τὴν μὲν καὶ τὴν δὲ ὀρθῶς ἤκασεν ὁ Musgrave τῇ μὲν — τῇ δέ. καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ Αἰσχ. Ἑπτ. 9 ἴδ. ἐλλείπω. θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν Πίνδ. Π. 4, 295 νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχήν του εἰς τὴν χαρὰν τῆς νεότητος. γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβῃ Εὐρ. Κύκλ. 502 χαίρω τῇ ἐκ τῆς δαιτὸς εὐθυμίᾳ (ἀκολασίᾳ καθ' Ἡσύχιον). Ἄλλοι: «γάνυμαι ἕνεκα τῆς πόσεως, Ἥβης οὔσης τῆς οἰνοχόου τῶν θεῶν». οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν, ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβητὴς πέφυχ' ὅδε (Ἔρως) Ἀπ. Εὐρ. 322. Τὸ ἡβητής πολλαχῶς διορθοῦται: ἐγκρατής: δεσπότης: εὐπετής: ἁβροβάτης κλ. Ἴσως δ' ὅμως ἔχει ὀρθῶς: ὁ ἔρως ἐκ φύσεως ἐνδιατρίβει παρὰ τοῖς πλουσίοις (εὐπόροις): «χορεύει τὸ ἄλογό του»: «ἐκεῖ συνηθίζει νὰ διασκεδάζῃ»: «ἐκεῖ δείχνει τὴ παλληκαριά του».

ἡγέομαι (ἄγω), Δωρ. ἁγέομαι (ῥ. ἀγ-, πρβ. ἄγω). ἡγεό-

μενον παθ. Ἡρ. 3, 14. — ἥγημαι Ἰων. (Δωρ. ἄγ-) εἶμαι τῆς γνώμης, καὶ Εὐρ. Φοίν 550. Πλ. Νόμ. 837 C κἀλλ. (γ' πληθ. — έαται Ἡρ. 1, 136)· σπανίως ἐπὶ τῆς ἄλλης σημ., ὡς Πινδ. Π. 4, 248 ἔχω προηγηθῇ· ἐνίοτε καὶ παθ. — ἡγήθην ἀντὶ τοῦ ἡγησάμην Πολύαιν. 2, 31. Παθ. τὸ περιηγηθέν Πλ. Νόμ 770 Β. ἡγητέον. Ἡ σύνταξις: ἡγοῦμαί τινι εἶμαι ὁδηγὸς εἴς τινα, ἡγοῦμαί τινι τὴν ὁδὸν καὶ τῆς ὁδοῦ δεικνύω εἴς τινα τὴν ὁδὸν προπορευόμενος, καὶ ἡγοῦμαί τινι ἐπὶ νῆας ἐς τεῖχος, ποτὶ πτόλιν ὁδηγῶ τινα πρὸς τὴν πόλιν κττ. καὶ ἀπολύτως=εἰμὶ ἡγεμών, ὁδηγός. Ἐπὶ τῆς μεθ' Ὅμηρον σημ. τοῦ νομίζειν, συντ. ἡγοῦμαι θεούς, ἡγοῦμαί τινα ἐχθρὸν (εἶναι)· περὶ πολλοῦ (κττ), περὶ οὐδενός, παρ' οὐδέν, ἡγοῦμαί τινα ἤ τι. οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο; η 22 δὲν δύνασαι νά με ὁδηγήσῃς εἰς τὸν οἶκον ἑνὸς ἀνδρός; ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσωνται Θουκ. 4, 18 ἴδ. συνεῖναι. καὶ ἑαυτῶν (Sauppe: καὶ ἐν αὐτῷ) τὸ ἀμύνεσθαι καὶ παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι ἢ τὸ ἐνδόντες σῴζεσθαι Θουκ. 2, 42 καὶ ἴδιον ἑαυτῶν καθῆκον θεωρήσαντες μᾶλλον τὸ ν' ἀποκρούωσι καὶ (ἀποκρούοντες τοὺς ἐχθροὺς) ν' ἀποθάνωσι ἢ νὰ σῴζωνται διὰ τῆς ὑποχωρήσεως. ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον Αἰσχ. Χο. 901 πάντας (τοὺς ἄλλους) θεώρει ἐχθροὺς μᾶλλον ἢ τοὺς θεούς. καὶ μεῖζον (μείζον') ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Σοφ. Ἀντ. 182 καὶ ὅστις ἀπέναντι τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος νομίζει φίλον τινὰ (ὡς) μεγαλίτερον ἀγαθὸν (ἢ προκριτώτερον), τοῦτον οὐδενὸς λόγου κρίνω ἄξιον. πολλοῖσι δ' ἄγημαι σοφίας ἑτέροις Πίνδ. Π. 4, 248 πολλοῖς δ' ἑτέροις ἡγεμὼν (διδάσκαλος) ταύτης τῆς σοφίας γεγένημαι. ἡγεῖται τῆς αἰτίας ταύτης ὁ πρωτοστάτης Θουκ. 5, 71 τὴν πρώτην πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν δίδει ὁ πρ. ἀσθενέστερον ἡγούμην ἔσεσθαι πολλῶν ψευδομένων πρὸς ὑμᾶς ἕνα τἀληθῆ λέγοντα ἐμαυτόν Δημ. 23, 188 ἐνόμιζον ὅτι εἷς ἐγὼ λέγων τὴν ἀλήθειαν θὰ εἶμαι ἀσθενέστερος πολ. ψευδομένων πρὸς ὑμᾶς. τὴν ἀληθεστάτην πρόφασιν (κατηγ.) τοὺς Ἀθηναίους ἡγοῦμαι φόβον παρέχοντας τοῖς Λακεδ. ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν Θουκ. 1, 23 ὡς τὴν ἀληθεστάτην πρόφ. (ἐνταῦθα=αἰτίαν) θεωρῶ τὸ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι φόβον παρέχοντες εἰς τοὺς Λακεδ. ἔφεραν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμωσι τὸν πόλεμον. νόμῳ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα Εὐρ. Ἑκ 800 κατὰ νόμον πιστεύομεν εἰς τοὺς θεούς: νόμος διέπει τὰς πρὸς τὸ θεῖον ἡμῶν σχέσεις. τοῦ ἐς χεῖρας ἐλθεῖν πιστότερον τὸ ἐκφοβήσειν ἡμᾶς ἀκινδύνως ἡγοῦνται Θουκ 4, 126 παρὰ τὴν ἐν χερσὶ συμπλοκὴν θεωροῦσιν ἀσφαλέστερον τὴν ἀκίνδυνον ἀπόπειραν τῆς (προηγουμένης) ἐκφοβήσεως ἡμῶν. μηδὲ Λακεδαιμονίους ἄλλο τι ἡγήσασθαι ἢ διὰ τὸ αἰσχρὸν σκοπεῖν, ὅτῳ τρόπῳ κέ. Θουκ. 6, 11 μηδὲ νὰ νομίσητε, ὅτι οἱ Λακ. ἕνεκα τοῦ αἴσχους (ὃ ὑπέστησαν ἡττηθέντες) ἄλλο τι σκέπτονται, ἢ τίνι τρόπῳ κτλ. Ἀλλὰ κυρίως τὸ ἄλλο τι τίθεται κατ' ἔλλειψιν ῥήματός τινος, οἷον τὸ ποιεῖν.

ἤδη: χειμῶνος ἤδη Θουκ. 1, 30 ἐν ᾧ πλέον ἦτο χειμών· ὅπου τὸ ἤδη διορίζει τὸ χειμῶνος Ὁμοίως νυκτὸς ἤδη 3, 106. ἡμέρας ἤδη 5, 59 πρβ. 5, 17 καὶ ἔτι νύκτα 2, 3 κττ ὅτι ἤδη τε ἡδύ Θουκ. 2, 53 ἴδ. ἡδύς.

ἡδονή ἡ: τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει Σοφ. Ἠλ. 286 ὅσον μὲ εὐχαριστεῖ ἡ καρδιά μου=πεζ. ὅσον μοι καθ' ἡδονήν ἐστι: ὅσον μοι ἡδομένῳ ἐστί. ἡδονὴ ἰδέσθαι οὐδὲν τούτου μᾶλλον Ἡρ. 2, 137 ἡ σύνταξις: οὐδὲν μᾶλλόν ἐστιν ἡδονὴ ἰδέσθαι ἢ τοῦτο τ. ἕ. οὐδὲν ἄλλο ἱερὸν αἰσθάνεταί τις περισσοτέραν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ ἢ τοῦτο. Ἐν Σοφ. Ἠλ. 873 φέρω ἡδονάς=χαρμοσύνους εἰδήσεις. οὔτ' ἐμοὶ λέγειν καθ' ἡδονὴν σοί τ' ἄλγος Αἰσχ. Πρ. 276 οὔτε εἰς ἐμὲ εἶνε εὐχάριστον νὰ τὸ λέγω καὶ εἰς σὲ δυσάρεστον νὰ τὸ ἀκούῃς. χροιὰν τίνα ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν, χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν Αἰσχ. Πρ. 509 ἴσ. ὧδε: τίνα χροιὰν ἔχοντα (τὰ σπλάγχνα) εἴη ἂν εὐπρόσδεκτα τοῖς θεοῖς, χροιὰν δὲ λέγω τὴν ποικίλην εὐμ. τῆς χολῆς καὶ τοῦ λοβοῦ. λέγειν τι πρὸς ἡδονήν Θουκ. 2, 65 ἴδ. προσήκω. ἐτράποντο καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι Αὐτόθι· ἴδ. ἐνδίδωμι. λόγου ἡδονῇ τὸ παραυτίκα τέρπονται 6, 83 διὰ τῆς (ἐπαγωγοῦ) ἡδύτητος τῶν λόγων τέρπονται προσωρινῶς. λέξαθ'.., οὗ χάριν δεῦρ' ἦξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδὸς Σοφ. Ο. Κ. 890 κατὰ λέξιν: εἴπατε, τίνος ἕνεκα ἔσπευσα ἐνταῦθα ταχύτερον ἢ ὅσον εὐχαριστεῖται ὁ πούς μου διὰ τὸ ἡδονὴν ἔχον Θουκ. 4, 108=διὰ τὸ παρέχον ἡδ., διὰ τὸ εὐχάριστον τοῦ πράγματος. ἐς τὸ ἑκατέροις που αἰεὶ ἡδονὴν ἔχον ὁρίζοντες Θουκ. 3, 82 ἴδ ὁρίζω.

ἡδονοκρασία ἡ· ἡ λέξις παραλείπεται ἔν τισι λεξικοῖς, ἀδίκως, διότι καὶ ἀναλογίας δὲν στερεῖται καὶ λόγον ὑπάρξεως ἔχει, ὡς καὶ ἡ γυναικοκρασία, αὐτοκρασία, ὀχλοκρασία, χειροκρασία, θεατροκρασία κττ. Καὶ αὐτὸ μόνον τὸ γεγονός, ἵνα παραλίπωμεν τὰ ἄλλα, ὅτι ταῦτα παραδίδονται ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῶν χ/φων, δεικνύει τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν. Δυστυχῶς δὲν ἐξηγήθη ἐπαρκῶς μέχρι τῆς σήμερον ὁ τύπος οὗτος οὔτε ὑπὸ τοῦ Κοραῆ οὔτε ὑπὸ τοῦ Wyttenbach οὔτε ὑπὸ τοῦ Cobet, ὅστις ἐξαλείφει πάντας τοὺς τύπους τούτους. Ἀλλ' ἡ ἐξάλειψις αὕτη εἶνε ἄτοπος καὶ παράλογος, διότι πρὸ τούτου ὤφειλε νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ ἀκρασία, αὐτὴ ἡ ῥίζα καὶ ἡ πηγὴ πάντων τῶν εἰς -σία τούτων τύπων. Ὅπως τὸ ἀκρᾱσία ἔγινεν ἐκ τοῦ ἀκρατής κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων (ὅθεν ἀκρασία=τὸ ἀκρατῆ εἶναι), οὕτω καὶ τὸ αὐτοκρασία ἐκ τοῦ αὐτοκρατής, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ τὸ γυναικοκρασία καὶ

τὸ χειροκρασία κτλ. Τὴν ἀρχὴν ἔδωκεν ὁ Ἀριστοτέλης διὰ τοῦ ἀκρασία, εἶτα δ' ἐπηκολούθησαν πάντες. Ὁ Πλάτων εἶπεν ἡ περὶ τὰς ἡδονὰς ἀκράτεια, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ ἐφεξῆς ἔλεγον μὲν ὁ περὶ τὰς ἡδονὰς ἀκρατής (ἴδ. Πλουτ. Ἠθ. 140 B), ἀλλ' ἡ περὶ τὰς ἡδονὰς ἀκρασία (πρβ. ἡδονῆς ἀκρασία Πλουτ. 1093 B), καὶ μετὰ ταῦτα ἔτι μᾶλλον προβαίνοντες συναπετέλεσαν ἐκ τῶν δύο λέξεων μίαν ἔννοιαν, παραγαγόντες οὕτω τὸ ἡδονοκρασία. Καὶ ἔτι γενικώτερον δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ μεταχειρισθέντες τοὺς εἰς -σία τύπους εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἀκρατής καὶ τὸ ἀκρασία. Εἶνε δὲ περίεργον ὅτι οἱ αὐτοὶ συγγραφεῖς, οἵτινες μετεχειρίζοντο τοὺς μονολέκτους τύπους εἰς -σία, ἔλεγον ἐνίοτε οἷον ἐτυμολογοῦντες καὶ τοὺς ἀναλελυμένους· πρβ. Πολυδ. «τῷ χεῖρε ἀκρατὴς ἐπὶ τοῦ ὑβριστικοῦ». διὰ χειρῶν ἀκρασίαν Ἰώσ. 1, 1, 2. 5, 3, 4 = διὰ χειροκρασίαν. τῶν χειρῶν ἀκρατεῖς Διον. Ἀλικ. Ρ. Ἀ. 1, 38. Ἐπίσης ἀξιοσημείωτον εἶνε, ὅτι παρὰ Πλουτ. Ἠθ. σ. 198 D, ὅπου ἀναντιρρήτως σημαίνεται «τὸ ὑπὸ γυναικῶν κρατεῖσθαι», οἱ κώδικες παρέχουσι: «γυναικοκράτειαν: γυναικοστρατείαν: γυναικοκρατίαν», οὐδεὶς δὲ γυναικοκρασίαν. Τοὐναντίον δὲ σελ. 20 A ἐν τῇ φράσει τρυφὴν καὶ μαλακίαν καὶ γυναικοκρασίαν, ὅπου ἀναντιρρήτως δηλοῦται «ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκρασία» ὄχι «τὸ κράτος τῶν γυναικῶν», πάντες οἱ κώδικες παρέχουσι γυναικοκρασίαν. Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς Βίοις. Τέλος ὅπως καὶ ἂν ἐξετάσῃ τις τοὺς τύπους τούτους, πάντες ἀνατρέχουσιν εἰς τὸ ἀκρασία τοῦ Ἀριστοτέλους. Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι δύναταί τις νὰ ἐξαλείψῃ τοὺς τύπους τούτους, ὀφείλει νὰ προεξαλείψῃ τὸ ἀκρασία τοῦ Ἀριστοτ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαλείψῃ τύπους ἀναντιρρήτως ὑπάρξαντας, ὅσον ἀνώμαλοι καὶ ἂν εἶνε, ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς Ἑλλ. γλώσσης.

ἡδύθροος 2: εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πὰν μοῦσαν ἡδύθροον πνεῖ Εὐρ. Ἠλ. 703 ὁ Π. ἐν εὐαρμόστῳ σύριγγι φυσῶν παίζει γλυκύφωνον ᾆσμα.

ἡδύνω: τὴν ἡδυσμένην μοῦσαν παραδέξῃ ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν Πλ. Πολ. 607 A θὰ παραδεχθῇς τὴν τερπνὴν (κατ' ἄλλους: τὴν περιπαθῆ) ποίησιν ἐν δραματικοῖς χοροῖς ἢ ἐν ἐπικοῖς ᾄσμασιν. λόγος ἡδυσμένος: λέγω δὲ ἡδυσμένον μὲν λόγον τὸν ἔχοντα ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν καὶ μέλος Ἀριστοτ. Ποιητ. 6 σ. 1449b 28 ἴδ. τραγῳδία.

ἡδύς-εῖα-ύ, Δωρ. ἁδύς κέ. τὸ ἡδύς ὡς θηλ. ἐν μ 369 (ἡδὺς ἀϋτμή), καὶ αἰτ. ἡδέα ἀντὶ ἡδύν Θεόκρ. 20, 44. Μόσχ. 3,83· ἀντὶ ἡδεῖαν Θεόκρ. 20, 8 (ἁδέα χαίταν)· πρβ. θῆλυς. Ἰων. θηλ. ἡδέα (Δωρ. ἁδέα. Παραθ. ἡδίων (ῑ), ἥδιστος· παρὰ δὲ μτγν. καὶ ἡδύτερος, ἡδύτατος.—ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἁδεῖα (αἰδοῖα Musgrave) μέν, ἀντία δ' οἴσω Σοφ. Τρ. 122 Ὁ Blass ἑρμηνεύει: bene quidem tibi cupiens, sed tamen tibi obloquar. Ἀλλὰ οὕτω καὶ ἡ σύνταξις παρέχει δυσκολίας· ἴδ. ἀντίος. κατ' οἶκον ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής Σοφ. Ἠλ. 929 ἐν τῇ οἰκίᾳ προσφιλὴς εἰς τὴν μητέρα καὶ οὐδόλως δυσάρεστος. Τὸ μητρὶ ἀπὸ κοινοῦ καὶ εἰς τὸ ἡδύς, κατ' ἀνάγκην τοῦ μέτρου. ὅτι δὲ ἤδη τε ἡδὺ καὶ πανταχόθεν τὸ ἐς αὐτὸ κερδαλέον, τοῦτο καὶ καλὸν καὶ χρήσιμον κατέστη Θουκ. 2, 53 ἡ δὲ στιγμιαία ἡδονὴ (ἀπόλαυσις, κυρ. ὅτι δὲ ἦτο ἀμέσως ἡδὺ) καὶ τὸ κατὰ πάντα λόγον συντελεστικὸν εἰς αὐτὸ (τὸ ἤδη ἡδύ), τοῦτο. . κατέστη. Ἐκ τῶν διορθώσεων ἀναφέρω τὴν τοῦ Stahl: τό τ' ἐς αὐτό. Ἴσως: καὶ ⟨πᾶν⟩ πανταχόθεν τὸ ἐς αὐτό κέ. ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος, ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν Ἀπ. Εὐρ. 443 κυρ. πόσον γλυκὺ εἶσαι, διὰ νά σε βλέπουν καὶ οἱ εὐτυχοῦντες καὶ οἱ δυστυχοῦντες. ἥδιστον δ' ὅτῳ πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν Ἀπ. Σοφ. 329 τερπνότατον δὲ πρᾶγμα εἶνε νὰ δύναταί τις εὐκόλως νὰ λαμβάνῃ (κυρ. δι' ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάρχει εὔκολον νὰ λαμβάνῃ) ὅσα ἐπιθυμεῖ καθ' ἡμ. Τὸ αὐτὸ ἐξέφρασε ὁ Θέογν. 256: πρῆγμα δὲ τερπνότατον τοῦ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν. ἡδέως ἔχω πρός τινα ἢ τινί εἶμαι εὔνους (καλὸς) πρός τινα Ἰσοκρ. 1, 20. Δημ. 5, 15. ἡδέως ἔχω τινός: διά τό πως τὸν Ἀνδρόνικον ἡδέως αὐτῆς ἔχειν Μάχων παρ' Ἀθην. 581 C διότι ὁ ἄνθρωπος κάπως τὴν ἐνοστιμεύετο ἡδέως ἔχω τινά: ἵν' ἡ δόκησις Ξοῦθον ἡδέως ἔχῃ Εὐρ. Ἴων 1602 ἵνα ἡ ἰδέα αὕτη ἡδέως διαθέτῃ τὸν Ξ. Καὶ ἡδέως ἔχω τι: ἴση γὰρ ἡ χάρις μεγάλοισι χαίρειν σμικρά θ' ἡδέως ἔχων 646 = καὶ σμικρὰ στέργειν, ἀγαπᾶν. οὔτ' ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα Σοφ. Ἀντ. 70 οὔτε ἡ μετ' ἐμοῦ σύμπραξίς σου ἤθελε παρέχῃ εἰς ἐμὲ εὐχαρίστησιν. ἀχθομένους καὶ πρότερον τοὺς πολλοὺς τῶν μετεχόντων τῆς ὀλιγαρχίας καὶ ἡδέως ἂν ἀπαλλαγέντας πῃ ἀσφαλῶς τοῦ πράγματος πολλῷ δὲ μᾶλλον ἐπέρρωσαν Θουκ. 8, 89 πολὺ περισσότερον ἐνίσχυσαν τοὺς πολλοὺς τῶν μετ. τῆς ὀλιγ , οἵτινες καὶ πρότερον ἦσαν δυσηρεστημένοι καὶ μὲ εὐχαρίστησίν των ἤθελον ἀπαλλαγῇ καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον τοῦ (ὀχληροῦ τούτου) πράγματος (τῆς ὀλιγαρχίας).

ἥδω (ῥ. σϝηδ-, svad-, suādeo, suāvis) ἡδύνω, τέρπω, Μεν. μονόστ. 38. τὰ ἥδοντα [Πλ.] Ἀξ. 366 A. Σέξτ. Ἐμπ. 7, 442. —ἧσω Λιβάν. 4, 473. Ἀόρ. ἧσαν Ἀνακρ. Ἀπ. 148. Αἰλ. Ζ. Ἱ. 10, 48. Σύνηθες τὸ ἀποθ. ἥδομαι εὐχαριστοῦμαι, χαίρω· ἥσθην (ἥσατο ι 353) καὶ ἡσθήσομαι. Σύνταξις: ἥδομαί (ἐπί) τινι, ποιητ. τινός καὶ τινά, μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς, ἢ μετὰ μετοχῆς. τὰ δ' ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ καὶ πολυχρόνια καὶ τῶν ἡδόντων ἄμοιρα [Πλ.] Ἀξ. 366 A καὶ ἄμοιρα τῶν τερπόντων τ. ἔ. τῶν τέρψεων, τῶν ἡδονῶν. ἥσθην

πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε Σοφ. Φιλ. 1314 εὐχαριστήθην (ἀκούσας) ὅτι ἐπαινεῖς τὸν πατέρα μου. μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη (=ἀπέλαυσεν ἡδόμενος) δεκέτει χρόνῳ 715 μηδὲ οἴνου ἀπέλαυσεν ἐν δεκαετεῖ χρόνῳ. τὸ δ' ἔπος, οὐξερῶ τάχα, ἥδοιο (ἂν) Ο. Τ. 937=τῷ δ' ἔπει, ὃ τάχα ἐξερῶ, ἥδοιο ἄν. Ἡ αἰτ. τὸ ἔπος συνεφώνησε πρὸς τὸ πλησιέστερον ἀναφορ., δέον νὰ τεθῇ κατὰ δοτ. καὶ συμφωνήσῃ πρὸς τὸ ἥδοιο. Ὁμοίως 449. Τραχ. 283. βραχέα ἡσθείς Θουκ. 3,40= βραχεῖαν ἡδονὴν ἡσθείς. τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἥδεται ξυνών Ἀπ. Εὐρ. 812=τοιοῦτός ἐστιν, οἷοί εἰσιν ἐκεῖνοι, οἷσπερ ἥδεται ξυνών. τὸ μὲν ἡδόμενον τῆς σαρκὸς τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς ὑπερείδοντες Πλουτ. 1089 E τὴν ἡδονὴν τῆς σαρκὸς (τῶν αἰσθήσεων) ὑποστηρίζοντες διὰ τῆς χαρᾶς τῆς ψυχῆς. Ὅπου σημείωσαι τὸ ἥδεσθαι ἐπὶ τοῦ σώματος, τὸ δὲ χαίρειν ἐπὶ ψυχῆς λεγόμενον. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν συνωνύμων ἥδεσθαι, εὐφραίνεσθαι, χαίρειν κτλ. ἴδ χαίρω.

ἠθὰς -άδος ὁ, ἡ. (ἦθος), Ἰων. ἐθάς· καὶ οὐδ. ἀλλὰ κατὰ γεν. τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων (=ἐκ τῶν εἰωθότων: ὕστερ' ἀπὸ τὰ συνηθισμένα) ἡδίον' ἐστίν Εὐρ. Κύκλ. 250. εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσι καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν Ἀρφ. Ἐκκλ. 584 καὶ νὰ μὴ ἐνδιατρίβωσιν εἰς τὰ πολὺ συνηθισμένα τὰ ἀρχαῖα (ἂν ἡ γρ. ὀρθή). Ἐν Εὐρ. Ἑκ. 1270 ὁ Herwerden διώρθ. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἠθάδ' ἐκπλήσω βίον; ἀντὶ τοῦ ἐνθάδ': «ζῶσα ἢ μετὰ θάνατον μεταλλάξω τὸν συνήθη (τ. ἔ. τὸν βροτήσιον) βίον» (κύων γενομένη); Δ. Βερναρδ.

ἤθεος Ἀττ. = ἠΐθεος, ὃ ἴδε.

ἠθέω: ἐνταῦθ' ὅκως νιν (ῥῆσιν) ἐκ τετρημένης (ἐνν. χύτρας ἢ γλώσσης ἤ τι τοιοῦτον) ἠθεῖ Ἄ-πολ-λον Αὐ-ρεῦ Ἡρώνδ. 3, 33 ἐνταῦθα ὡσὰν ἐκ τετρημένου ἀγγείου ἐξάγει αὐτὴν κατὰ σταγόνας Ἄ-πολ-λον κέ.

ἠθικός 3 ὁ τὸ ἦθος ἐμφαίνων· ἠθικὸν ποίημα τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν Ἀριστ. Πολ. 8, 7. ἠθικὴ λέξις εἶνε ἡ ἁρμόττουσα ἑκάστῳ γένει καὶ ἕξει Ῥητ. 4, 7. Περὶ τοῦ ἠθικοῦ λόγου ὁ Ἀριστοτ. λέγει τὰ ἑξῆς ἐν Ῥητ. 1418ª 12: «οὐδ' ὅταν ἠθικὸν τὸν λόγον (ποιῇς), οὐ δεῖ ἐνθύμημά τι ζητεῖν ἅμα· οὐ γὰρ ἔχει οὔτε ἦθος οὔτε προαίρεσιν ἡ ἀπόδειξις. Γνώμαις δὲ χρηστέον καὶ ἐν διηγήσει καὶ ἐν πίστει· ἠθικὸν γάρ, καὶ ἐγὼ δέδωκα, καὶ ταῦτ' εἰδὼς ὡς οὐ δεῖ πιστεύειν». Ὁ δὲ Οὐλπιανὸς (Δημ. Ὀλυνθ. 1) λέγει τάδε περὶ τοῦ ἠθικοῦ προοιμίου: τὸ ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπιεικὲς ἦθος ἔχον εὔνουν ποιεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ παθητικὸν ἀπεργάζεται λόγον. Περὶ δὲ τῆς ἐπιστολῆς λέγει ὁ Δημήτριος περὶ Ἑρμην. § 227: «πλεῖστον ἐχέτω τὸ ἠθικὸν ἡ ἐπιστολή· σχεδὸν γὰρ εἰκόνα ἕκαστος τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφει τὴν ἐπιστολήν». Ἐπίρρ. ἠθικῶς· ἠθικῶς σφόδρα μειδιάσας Πλουτ. Βροῦτ. 51 «οὕτω μειδιᾶν, ὥστε συνεκφαίνεσθαί τι τῆς τοῦ μειδιῶντος ψυχῆς ἦθος· οἷον, ἀποφθεγξαμένου τινός τι γελοῖον, ἁπλῶς μὲν καὶ ἀνηθοποιήτως γελᾷ ὁ διὰ τὸ γελοῖον μόνον γελῶν, εἰ δὲ μετὰ τοῦ γέλωτος ἐνσημαίνεται καὶ ψυχῆς διάθεσιν ἅμα..., τοῦτό ἐστι τὸ ἠθικῶς γελᾶν» Κοραῆς εἰς Πλουτ. Βροῦτ. 51.

ἠθμός ὁ (ἤθω): ἔχεις γὰρ οὐχὶ γλάσσαν ἡδονῆς δ' ἠθμὸν Ἡρώνδ. 7,110 ἐκ τῆς γλώσσης σου ἀποστάζει ἡδονή: ἐκ τῆς γλώσσης σου ῥοφεῖ τις τὴν ἡδονήν.

ἦθος τὸ (ἔθος)· ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει Πλάτ. Τίμ. 42 E διέμενεν (ὁ θεὸς) ἐν τῇ ἑαυτοῦ καταστάσει τῇ συμφώνῳ μὲ τὸν τρόπον του. ἀνοήτου εὐδαίμονος ἤθους (ἦθος Bekk.) ὁ πλοῦτός ἐστιν Ἀριστοτ. Ῥητορ. 2, 16 (=1391ª 14) ὁ πλοῦτος εἶνε χαρακτὴρ (χαρακτηρισμὸς) ἀνοήτου εὐδαίμονος τ. ἔ. ἀνόητος εὐδαιμονία ἐστὶν ὁ πλοῦτος. αὐτὰ γὰρ αὔξει ταῦτ' εἰς ἦθος ἕκαστον, ὅπῃ φύσις ἐστὶν ἑκάστῳ Ἀπ. Ἐμπεδ. 110 διότι ταῦτα οἴκοθεν (μόνα των) αὐξάνουσι (μεγαλύνουσιν) ἕκαστον εἰς τὸ ἦθός του, καθ' ὅσον συμφωνοῦσι ταῦτα πρὸς τὴν οἰκείαν φύσιν ἑκάστου. Συνήθως τὸ αὔξει ἐκλαμβάνουσιν ἀμεταβάτως, ὅπερ ὅμως καὶ παρ' Ἐμπεδοκλεῖ εὕρηται πανταχοῦ ὡς μεταβατικόν. Ἐν τῷ πληθ. ἤθεα εἶνε οἱ συνήθεις, συνηθισμένοι τόποι, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ ἐπὶ ζῴων: μετά τ' ἤθεα καὶ νόμον ἵππων Ζ 511 τοὺς συνήθεις τόπους καὶ διατριβάς. Παρὰ δ' Ἡροδ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων (1, 15. 2, 142). Ἄλλως· παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς Ἡσ. Ἔργ. 699 νὰ νυμφευθῇς παρθένον, διὰ νὰ τὴν μάθῃς ἤθη ἄξια σεβασμοῦ (ἤθη χρηστά).

ἠΐθεος, Ἀττ. συνῃρ. ἤθεος, «ὁ ἄπειρος γάμου νέος ἀπὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων ἕως δεκαοκτώ» Μ. Ἐ. 422, 40. ὁ εἰς ὥραν γάμου νεανίας, ὁ ἄγαμος νέος· λοιπὸν ὅ τι ἐπὶ τοῦ θηλ. γέν. ἡ παρθένος, τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ἠΐθεος Εὐστάθ. 1166, 34. οἱ δ' ἐπ' ἠθέων λεκτοί Σοφ. Ο. Τ. 18 ἴδ. ἐπί. (σελ. 495 α' στ.). Κατὰ τὸν Dindorf ὁ τρισύλλαβος τύπος ἤθεος, ὅστις μόνον ἐν Ο. Τ. 18 διεσώθη, πρέπει ν' ἀποκατασταθῇ καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τῶν πεζογράφων. μέχρι παιδογονίας ἠΐθεοι καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσιν Πλ. Νόμ. 840 D μέχρι παιδ. ζῶσιν ἄγαμοι καὶ ἀκήρ. καὶ καθαροὶ ἀπὸ γάμων. Ὁ δὲ Τίμ. ἐν λεξ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας.

ἥκω ἀρχ. ἐπ. σπαν Ε 478. ν 325 (ἵκω Βέκκ.). Ἡσ. Θε. 699. Ἀσπ. 343. Ἀντὶ τούτου συνήθως ἵκω (ὃ ἴδε) ἐλήλυθα. Προστ. ἧκε σπαν. Σοφ. Αἴ. 1116. Ἀρφ. Πλ. 275. Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 25. Ἡρώνδ. 5, 63. 7, 127. ἡκέτω Εὐρ. Ῥ. 337.— ἧκον ἦλθον, ἐληλύθειν. ἥξω. ἧξα καὶ πρκ. ἧκα μτγν. ἥκατε Τέλης 45, 3 (Hense). ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος Σοφ. Αἴ. 636 ἐν ᾧ ὡς ἐκ τῆς πατρικῆς καταγωγῆς του εἶνε ὁ ἀρι-

στος τῶν ἐλθόντων εἰς Τροίαν Ἀχαιῶν (κυρ. ἦλθεν ἄριστος τῶν Ἀχαιῶν). πολλῶν ἂν ἥκοις ἄξιος φιλεῖν Ἠλ. 797 ἴδ. ἄξιος ἐν τέλει. Μενέλεων δὲ πεύθομαι, εἰ νόστιμός γε (τε Herm.) καὶ σεσωσμένος πάλιν ἥξει (ἥκει Karsten) σὺν ἡμῖν Αἰσχ. Ἀγ. 622 θέλω νὰ μάθω, ἂν ὁ Μενέλαος ἐπιστρέφει τοὐλάχιστον καὶ θὰ ἔλθῃ σῶος ὀπίσω μεθ' ἡμῶν. ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων Ἑπτ. 40 ἦλθον φέρων σαφεῖς τὰς ἐκεῖθεν ἐκ τοῦ στρατοῦ εἰδήσεις. Καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. ὡς τηλουρὸν δὲ γῆν ἥξεις κελαινὸν φῦλον Αἰσχ. Πρ. 833 = ἥξεις εἰς τηλ. γῆν πρὸς κελ. φῦλον. εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον ἥξει Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 13 ἐπάνω εἰς ἐμὲ θὰ πέσῃ ἡ ἔλλειψις (δηλ. ἡ ἐπὶ τῇ ἐλλείψει αἰτίασις). ‖ ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος Σοφ. Αἴ. 186 ἡ νόσος, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν, ἐμπορεῖ νὰ εἶνε θεόπεμπτος. ἥκει τῷδε τἀνδρὶ (Blaydes: τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ) θέσφατος βίου τελευτὴ Ο. Κ. 1472 ἐπῆλθεν εἰς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἡ θέσ. τελευτὴ τοῦ βίου. ὥς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν Ο. Τ. 713 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἕξοι· ἴδ. ἔχω. χαῖρ' ὦ μελέα θύγατερ· χαλεπῶς δ' εἰς τόδ' (τ. ἔ. τὸ χαίρειν) ἂν ἥκοις Εὐρ. Βάκχ. 1379 χαῖρε, ὦ ἀθλία θύγατερ, ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ χαρῇς πλέον ποτέ (κυρ. δυσκόλως δὲ δύνασαι νὰ χαρῇς πλέον). εἰς τὸ πράττειν ἤδη τὰ πράγμαθ' ἧκεν Δημ. 19, 94 τὰ πράγματα ἔφθασαν πλέον εἰς τὸ σημεῖον, καθ' ὃ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐνέργεια. εἰς ταὐτὸν ἥκεις Εὐρ. Ἱππ. 273 «τὸ ἴδιο κάνει (εἶνε), τ. ἔ. ἡ ἐρώτησίς σου αὕτη δὲν διαφέρει τῆς πρώτης» Δ. Βερναρδ. Ἀλλ' ἐν Ἑκάβ. 748 = συμφωνεῖς μετ' ἐμοῦ: «τὰ αὐτά μοι βούλει» Σχ. πρβ. εἰς ταὐτὸν ἥκεις συμφορᾶς Τρ. 684 εὑρίσκεσαι εἰς τὴν ἰδίαν μὲ ἐμὲ συμφοράν, «ἔχεις τὰ ἴδια μὲ ἐμένα». τῆς δ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς εἰς μικρὸν ἥκει Εὐρ. Ἠλ. 429 τῆς καθημερινῆς τροφῆς μικρὸς ὁ λόγος (ἀσήμαντος ἡ δαπάνη). πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; Αὐτ. 751 «πῶς τὰ πᾶμε μὲ τὸν ἀγῶνα»; (Δ. Βερν.). καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου, καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα κεὐκλεῶς θανεῖν Ἄλκ. 291 ἴδ. καλῶς. χώρην ἔτυχον κτίσαντες ὡρέων ἥκουσαν οὐχ ὁμοίως Ἡρ. 1, 149 κατῴκισαν (κατέλαβον) χώραν, ὄχι ἐπίσης καλὴν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους· τὸ κλῖμά της δὲν ἦτο καλόν. Σημειωτέον δὲ ὅτι παρ' Ἡροδ. τὸ εὖ ἥκειν μετὰ γεν. = εὖ ἔχειν. οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει (ὡς ἐκ τῆς συγγενείας ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ) τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα Σοφ. Ο. Κ. 738. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε Εὐρ. Ἡρακλ. 213 = τῷ γένει ὧδε προσήκεις τοῖσδε. μανθάνειν γὰρ ἥκομεν ξένοι πρὸς ἀστῶν Σοφ. Ο. Κ. 13 = ἥκομεν εἰς τοῦτο, ὥστε ξένοι ὄντες μανθάνειν (πυνθάνεσθαι) παρ' ἀστῶν. Κατ' ἄλλους ἐνταῦθα ὑπάρχει ἡ προσωπικὴ σύνταξις τοῦ ἥκει (= προσήκει)· ὥστε = προσήκει ἡμῖν μανθάνειν.

ἡλιάζω: μέσ. Ἡλιάζομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον. ἡλιάσῃ πρὸς ἥλιον Ἀρφ. Σφ. 772 λογοπαίγνιον· καὶ «θὰ ἡλιάζεσαι (θερμαίνεσαι πρὸς τὸν ἥλιον)» καὶ «θὰ εἶσαι ἡλιαστής» (δικαστὴς ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ).

ἠλιθιόω : μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ (ἠλιθίους, ἐμβροντήτους ποιήσῃ) βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον Αἰσχ. Πρ. 1094.

ἡλικία ἡ : διὰ τὸ μήπω τὴν ἡλικίαν αὐτῇ παρεῖναι Δημ. 59, 22 διότι δὲν εἶχε φθάσῃ ἀκόμη εἰς τὴν κατάλληλον πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο ἡλικίαν. Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε — ἀνεγειρέτω κῶμον Πίνδ. Ἰ 8, 1 ἴδ. ἀνεγείρω. τὴν ὑπὸ τούτων ἡλικίαν ἡμῶν διεφθαρμένην Θουκ. 3, 67 τὴν νεότητα, τοὺς νέους ἡμῶν, οἵτινες ἐφονεύθησαν ὑπὸ τούτων. ἄρτι ἀνειλήφει ἡ πόλις ἑαυτὴν... ἔς τε ἡλικίας πλῆθος ἐπιγεγενημένης 6, 26 ἴδ. ἐπιγίγνομαι. οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ 2, 36 ἴδ. καθίστημι.

ἥλικος 3: ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν Ἀρφ. Ἐκκλ. 465 = τηλικούτοις ἡλίκοι νὼ ἐσμεν. Ἔλξις. οἱ ἡλίκοι ἐγὼ (= οἱ τηλικοῦτοι, ἡλίκοι ἐγὼ) ἔτι γιγνώσκομεν τοὺς νεωτέρους Πλ. Λάχ. 180 D.

ἧλιξ -ικος ὁ, καὶ Δωρ. ἅλιξ· καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε Αἰσχ. Χο. 606 κατακαίουσα τὸν ἐρυθρὸν δαυλὸν τὸν σύγχρονον μὲ τὸν υἱόν της, ἀφ' ὅτου ἐξελθὼν τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς ἐκλαυθμύρισε. ἰώ... νᾶες Ἑλλανίδες, αἳ κατὰ μὲν ἥλικα ὀλέσατε ἥβαν νέων πολύανδρον Τιμοθ. Πέρσ. 192 αἱ ἀπωλέσατε τὴν σύγχρονον ἡλικίαν πολλῶν ἀκμαίων νέων. ταῦτα γὰρ ἶσά τε πάντα καὶ ἥλικα γένναν ἔασι Ἀπ. Ἐμπεδοκ. 17, 27 ταῦτα (τὰ στοιχεῖα) εἶνε ἴσα πάντα κατὰ τὴν δύναμιν καὶ ἴσα κατὰ τὴν ἡλικίαν (ἐπίσης αἰώνια).

ἡλιόκτυπος 2 ἡλιόβλητος· ἡλιόκτυπον γένος τὸν γαῖον, τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις Αἰσχ. Ἱκ. 161 ἡμεῖς, τὸ ἡλιόκτυπον γένος, (αἱ Δαναΐδες) ἀφιξόμεθα πρὸς τὸν καταχθόνιον, τὸν πολυξ. Ζῆνα (τὸν Ἅιδην) τῶν τεθνεώτων σὺν (τοῖς ἱκετηρίοις) κλάδοις.

ἥλιος ὁ, Λάκων. ἀβέλιος, Πίνδ. ἀέλιος, Ἴωνες ἥλιος, Ἀττ. ἥλιος, ἐπικοὶ ἠέλιος· λέγ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχὼ Εὐρ. Ἠλ. 654 «λέγε τὰς ἡμέρας, ὧν ἐν τῇ ἐσχάτῃ τελεῖ τὸν καθαρμὸν αὐτῆς ἡ λεχώ· ἤτοι: γνωρίζεις γέρον σὺ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, μεθ' ἃς αἱ λεχοὶ ἁγνεύουσι; Τοῦτον εἰπέ, καὶ ἐκείνη θὰ ἐννοήσῃ, τί τὴν χρειάζομαι, καὶ θὰ ἔλθῃ» Δ. Βερναρδ. ἡλίου διεξόδους θέᾳ διδόντες Ἀνδρ. 1087 ἴδ. διέξοδος. ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίου Ἀριστοτ. 1449^b 13 ἴδ. ἐξαλλάττω.

ἤλυσις -εως ἡ: πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ Εὐρ. Φοίν. 852 καίπερ πυκνὰ βαδίζων μόλις προχωρῶ. πικρὰν διώκων ἤλυσιν Ἡρ. Μ. 1041 ἐπισπεύδων τὴν ὀδυνηρὰν ἔλευσίν του.

ἧμαι ἧσαι ἧσται, ἧσθον, ἥμε(σ)θα, ἧσθε ἧνται. Πρτ. ἥμην ἧσο ἧστο, ἥσθην, ἥμεθα ἧσθε ἧντο. Προστ. ἧσο ἥσθω κέ. Ἀπρφ. ἧσθαι. Μτχ. ἥμενος. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ εὔχρηστον εἶνε τὸ σύνθ. κάθημαι, κάθησαι, κατ — Ἡρ. 3,134 (κάθη Ὑπερείδ. Ἀπ. 118 (136). προκάθη Θεμιστ. 13,171) κάθηται, καθήμεθα κάθησθε κάθηνται. Πρτ. ἐκαθήμην ἐκάθησο ἐκάθητο κέ. καὶ καθήμην καθῆσο καθῆστο (καθῆτο, νέον Ἰων. κατῆστο). Ὑπ. καθῶμαι (κάθωμαι) καθῇ καθῆται κέ. Εὐκτ. καθοίμην (καθήμην) καθοῖτο, καθήμεθα. Προστ. κάθησο (κάθου κωμικοί). Ἀπρφ. καθῆσθαι. Μτχ. καθήμενος, κατ — Ἡρ. 8,73. Οἱ ἐλλείποντες τύποι τοῦ ἧμαι ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ ἕζεσθαι ἢ ἵζειν ἵζεσθαι (πεζ. καθέζεσθαι, καθίζειν-εσθαι). Διαλεκτικοὶ τύποι. ἧσμαι Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἧμαι, β΄ πρόσ. ἑν. ἧσ' Ο 245. γ΄ πλ. ἕαται=ἧνται Γ 134 κάλλ. εἵαται Β 137 κάλλ. εἵατο=ἧντο Γ 149 κάλλ. ἕατο Η 414 (ἀλλὰ καὶ ἧντο Γ 153). καθείατο=καθῆντο Λ 76 κάλλ. Νέον Ἰων. κατέαται=κάθηνται Ἡρ. 1, 199 κάλλ. κατέατο 3, 144 κάλλ. περιεκατέατο 6,23. δαιμόνων δὲ ποῦ χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων; Αἰσχ. Ἀγ. 192 τ. ἔ. οὐδαμοῦ δείκνυται ἡ εὐμένεια τῶν θεῶν, οἵτινες κρατερῶς διευθύνουσι τὸ πηδάλιον· «ὑψίζυγος γὰρ ὁ Ζεύς» Σχ. ἥμεν' (Wecklein ἐνν. τὰ δαιμόνια: ἥμενον) ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν Ἱκ. 107 καθήμενοι οἱ θεοὶ ἄνω εὐθύς πως ποιοῦσιν ὅλως πρᾶξιν τὸ διανόημά των ἀπὸ τῆς ἁγνῆς ἕδρας αὐτῶν («ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ κάθηνται», ἀκινητοῦντες). Ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὴν κοινὴν γρ. ὧδε: «τὸ δὲ φρόνημα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κοινῶν ἑδρασμάτων ἐφήμενον ἐξέπραξε τὸν σκοπὸν ἑαυτοῦ αὐτόθεν, ἀπὸ τῶν ἁγνῶν ἑδρασμάτων, ὅ ἐστι τοῦ οὐρανοῦ».

ἦμαρ-ατος τό : τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Σοφ. Ὀ. Τ. 198 ἐν τέλει (τελευτῶσα) ἐὰν ἀφήσῃ τι ἡ νύξ, ἐναντίον τούτου ἐπέρχεται ἡ ἡμέρα: ὅ τι ἀφήσῃ ἡ νύξ, τοῦτο καταστρέφει ἡ ἡμέρα. τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἦμαρ ἔσται; Φιλ. 1089 τίποτε αὖ μοι τὸ καθ' ἡμέραν («τὸ καθημερινό», ἡ καθημερινὴ τροφὴ) ἔσται; ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν Εὐρ. Φοίν. 404 καμμιὰ φορὰ εἶχα νὰ φάγω γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὕστερα ἐμποροῦσα καὶ νὰ μὴν ἔχω τὸ δὲ κατ' ἦμαρ ὅτῳ βίοτος εὐδαίμων, μακαρίζω Βακχ. 908=ὅτῳ δὲ τὸ κατ' ἦμαρ (=καθ' ἡμέραν, ἀεὶ) βίοτος εὐδαίμων, (τοῦτον) μακαρίζω. ἐπ' ἄματι Θεόκρ. 24. 137 ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας (ἄλλοι: καθ' ἡμέραν). ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου Αἰσχ. Ἀγ. Πέρσ. 303 εἰς τὸν ἐμὸν μὲν οἶκον διέχυσας (διὰ τοῦ λόγου σου) μέγα φῶς καὶ λαμπρὰν ἡμέραν ἐκ νυκτὸς (μαύρης) καὶ σκοτεινῆς.

ἤμβλακον ἀόρ. β΄ τοῦ ἀμβλακίσκω (ἢ ἀμπλακίσκω)= ἤμπλακον=ἥμαρτον.

ἤμβροτον ἀόρ. β΄ τοῦ ἁμαρτάνω.

ἦμεν Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἤειμεν (τοῦ εἶμι).

ἡμέρα ἡ, Ἰων. ἡμέρη, Δωρ. ἁμέρα (ἐκ τοῦ ἥμερος, ὃ ἴδε). ἄγοντες τὴν ἡμέραν ταύτην πάντα τὸν χρόνον Θουκ. 5, 54 τ. ἔ. ἐφ' ὅσον χρόνον ἔμειναν ἐν Ἐπιδαύρῳ ἦγον τὴν αὐτὴν ἡμέραν (τ. ἔ. τὴν 26 τοῦ πρὸ τοῦ Καρνείου μηνός). Ἀλλ' ὁ Σχ. «ἑορτάζοντες διὰ παντὸς τὴν ἡμέραν ταύτην». ἀλλ' ἡμέρῃ τε αἰπὶ μέζον ὠθεῖται Ἡρώνδ. 4, 54 κατὰ (ὅλην) τὴν ἡμέραν καὶ περισσότερον ἀκόμη σπρώχνεται (δηλ. πρέπει νὰ τὴν σπρώχνῃ τις γιὰ νὰ ἐργάζεται· τόσον εἶνε νωθρά· Meister). Τὸ νόημα καλόν, ἀλλ' ἡ δοτ. ἡμέρῃ δυσκόλως σημ. καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἴσως ὧδε: ἀλλ' εἶνε δυσκίνητος, νωθρὰ (ἡμέρῃ κατὰ μτφ. ἐκ τῶν ἡμέρων ζῴων, ἃ ἀκίνητα ὑπομένουσι τὰς προσψαύσεις) καὶ ἀπὸ τοῦ κακοῦ προβαίνει εἰς τὸ χειρότερον. ὡς μὴ καλῶς γένοιτο τἠμέρᾳ κείνῃ 5, 22=κατάρατος εἴη ἐκείνη ἡ ἡμέρα. τοῖος... θυμὸς γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγῃ Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 70 ἴδ. ἄγω. οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος Ἀπ. Σοφ. 864 (Στοβ. Ἀνθ. 117,4) πολλῶν καὶ ποικίλων διορθώσεων ἔτυχεν ὁ β΄ στίχος, ὅστις καὶ κρίνεται ἀνιάτως ἔχων. Νομίζω ὅτι, ἂν μόνον μεταγράψωμεν τὸ θείᾳ εἰς θεῖα, ἔχομεν τὸ προσῆκον νόημα: οὐχ ὑπάρχει γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείας τροφῆς (τῆς σοφίας) γεγευμένος (ἀπολελαυκὼς) διάγει τὸν χρόνον. Ὥσπερ δὲ οἱ χρώμενοι θείᾳ τροφῇ, οἷον ἀμβροσίᾳ, ἀθάνατοι γίγνονται, οὕτως ἔχουσι καὶ οἱ σοφοί, ἐν οἷς κτλ. Ὅτι δὲ τὸ ξύνεστιν ἡμέρᾳ=ξύνεστι χρόνῳ: διάγει τὸν χρόνον, ἀποδεικνύει πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Αἴ. 622 ῥηθέν: παλαιᾷ μὲν ἔντροφος (σύντροφος) ἡμέρᾳ (μάτηρ). Τραχ. 654. Αἴ. 231. Ο. Κ. 7. καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεώ, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν ἀεὶ τὴν ἐμήν Ἀρφ. Πλ. 1006 καὶ βεβαίως πρὸ τοῦ τοὐλάχιστον κάθε ἡμέραν, μὰ τὰς δύο θεάς, ἤρχετο πάντοτε εἰς τὴν θύραν μου. αὐτὸν δέ σε... τριῶν ἡμερέων προαγορεύω ἐκ τῆς γῆς μετορμίζεσθαι Ἡρ. 2, 115 σὲ δὲ τὸν ἴδιον διατάσσω ἐπισήμως νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τοὺς λιμένας τῆς χώρας μου. ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν Αἰσχ. Πέρ. 843 κυρ. παρέχοντες τέρψιν εἰς τὴν ψυχήν σας (διασκεδάζοντες) καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν Σοφ. Ἠλ. 780 ὥστε οὐδένα χρόνον οὔτε νυκτὸς οὔτε ἡμέρας ἡδέως καθεύδειν ἐξεῖναί μοι: ὥστε νὰ μὴν ἐμπορῶ νὰ κλείω μάτι καὶ νὰ κοιμῶμαι ὕπνον γλυκὺν μήτε νύκτα μήτε ἡμέραν. οἷς τό γε καθ' ἡμέραν ἥδιστοισιν εἶναι ὑπάρχει Πλ. Φαῖδρ. 240 Β ἅτινα καθ' ἡμέραν τοὐλάχιστον τέρπουσιν ἡμᾶς. Τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ νυκτός, νύκτωρ.—τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν

τοὐφ' ἡμέραν Εὐρ. Κύκλ. 335 ἴδ. ἐμπίνω. διὰ πολλῶν ἡμερῶν ὁδοῦ Θουκ. 2, 29 διὰ πολυημέρου ὁδοῦ: ἐν ἀποστάσει πολλῶν ἡμερῶν.

ἡμερεύω: ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας (=δι' ὅλης τῆς ἡμέρας βαδίζοντας) ξένους μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα Αἰσχ. Χο. 706 ἀλλ' εἶνε (ἐδῶ) ὁ κατάλληλος καιρός, ὅπως οἱ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας βαδίζοντες ξένοι ἀναπαύωνται μετὰ μακρὰν ὁδοιπορίαν (κυρ. τυγχάνωσι τῶν ἁρμοδίων εἰς μακρὰν ὁδόν). κἀγὼ μὲν οὕτω χὥστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς λογίζομαι τἀληθές, εἰς ἀνδρὸς φύσιν σκοπῶν δίαιτάν θ' ἥντιν' ἡμερεύεται (Gaisford: ἱμερεύεται Στοβαῖος Ἐκλ. 2, 15, 25. ἐμπορεύεται Αἰσχίν. 1, 152) Εὐρ. Ἀπ. 812 καὶ ἐγὼ μεν, καὶ ὅστις εἶνε σοφὸς ἀνήρ, οὕτω λογαριάζω τὸ ἀληθές, ἀποβλέπων εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς ποίαν ζωὴν ζῇ καθ' ἡμέραν («πῶς τὸν καθ' ἡμέραν βίον ζῇ» Αἰσχίνης).

ἡμέριος ποι. 2: τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Σοφ. Αἴ. 208 ἴδ. ἐναλλάσσω. οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων Ἀντ. 788 οὔτ' ἐπὶ τούτοις τῶν ἐφημέρων τις ἀνθρ. δύναται φυγεῖν σε.

ἡμεροδρόμος 2 (ἡμέρα + δραμεῖν): ἁμεροδρόμοιο χώρας ἄναξ Τιμοθ. Πέρσ. 41 κύριος χώρας, ἣν διατρέχει τις (δύναταί τις νὰ διατρέξῃ) εἰς μίαν ἡμέραν.

ἡμερολεγδόν (ἡμερόλεγδον) (λέγω) ἐπίρρ. διὰ τῆς ἐξαριθμήσεως (μετρήσεως) τῶν ἡμερῶν, Αἰσχ. Πέρ. 64. Τὸ χωρίον: τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν τείνοντα χρόνον τρομέονται οἱ γονεῖς καὶ αἱ σύζυγοι μετροῦσαι τὰς ἡμέρας (καὶ τὰς ὥρας) τρέμουν (μέσα των) διὰ τὸν παρατεινόμενον χρόνον (διὰ τὴν παράτασιν τοῦ χρόνου). ἔνιοι δὲ δισχυρίζονται δέκα μῆνας κύειν ἡμερολεγδόν Ἀριστοτ. 575ª 27 ἐξαριθμουμένης ἑκάστης ἡμέρας.

ἥμερος 2 (3): οὐχὶ ζόην βλέπουσιν ἡμέρην πάντες; Ἡρώνδ. 4, 68 πάντες δὲν βλέπουσιν ἡμέραν ζωήν; ἐκ πάντων δὲν ἀποπνέει ζωὴ ἥμερος καὶ φυσική; Κατὰ τὸν Meister ἐκλαμβάνοντα τὸ μὲν ζόην ὡς ἐπίθ. (=ζωήν), τὸ δὲ ἡμέρην ὡς οὐσ. ἐκ πάντων δὲν ἀποπνέει ζωὴ (= ἡμέρα) ζωντανή, ζωηρά; ἡμέρη τε κἠπὶ μέζον ὠθεῖται 4, 54 (ἴδ. ἡμέρα).

ἡμερόφαντος 2: ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει Αἰσχ. Ἀγ. 82 περιφέρεται ὡς ὄνειρον τῆς ἡμέρας (ὄχι τῆς νυκτός).

ἡμέτερος 3: ἐν ἡμετέρου Ἡρ. 1, 35 ἴδ. ἐν. τὸ ὑμέτερον Θουκ. 1, 70 = τὸ ὑμ. ἔθος· ἴδ. ἐνδεής. καὶ 3, 11: τοῦ ἡμετέρου ἀντισουμένου· πρβ. καὶ Ἡρόδ. 8, 140. Πλ. Νόμ. 778 D.

ἠμί: ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες Πίνδ. Π. 4, 57 εἶπον (οὕτως) οἱ διὰ στίχων λόγοι τῆς Μ. (Πινδαρικὸν σχῆμα). ἦ δ' ὃς λέγων Ἀρφ. Σφ. 795 ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ: «ἀντὶ τοῦ ἔφη» Σχ. Εἶνε δὲ τὸ φρασίδιον τοῦτο εὔχρηστον, ὅταν ὁ λόγος μεταπίπτῃ ἀπὸ πλαγίου εἰς ὀρθόν, παρ' Ἡροδότῳ μάλιστα, ὡς 3, 156: νῦν τε, ἔφη λέγων κέ. ἃ λέγει, ἀφ' οὗ εἶπε πολλὰ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ· ὥστε περιττὴ ἡ διόρθωσις: ἦ δ' ὃς γελῶν.

ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ. Δωρ. ἅμισυς. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ μνημονεύουσι καὶ τὴν αἰτ. πληθ. ἡμίσεας («ἡμίσεας καὶ ἡμίσεις ἄμφω μὲν Ἀττικά, Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἡμίσεας» Ἀ. Β. 41). Ἀλλ' ὡς φαίνεται ἠπατήθησαν, κατὰ τὸν Blass, ἐκ τοῦ τὰς ἡμίσεας Θουκ. 8, 8. Ὁ συνῃρημένος τύπος τοῦ οὐδ. πληθ. ἡμίση εὕρηται παρὰ μτγν. καὶ παρὰ Δημ. Ἀλλ' αἱ ἐπιγραφαὶ ὅμως παρέχουσιν ἡμίσεα («ἁμαρτάνουσιν οἱ τὰ ἡμίση λέγοντες καὶ οὐ τὰ ἡμίσεα» Θωμ. Μάγ.). Ἀλλὰ μία ἐπιγραφὴ τῆς Δήλου περὶ τὸ 180 π. Χ. ἔχει ἡμίση. Ἐπίσης ἡ συνῃρημένη γεν. ἡμίσους εὕρηται παρὰ μτγν., ἀπορριπτέα δὲ καὶ ἡ γεν. ἡμίσεως (ἀντὶ τῆς ὀρθῶς ἐχούσης ἡμίσεος). Πλημμελὴς δὲ καὶ ἡ γνώμη, ὅτι τὸ ἐπίθ. εὕρηται ἐνίοτε ὡς δικατάληκτον. Τὰ χωρία, ἐξ ὧν ὡρμᾶτο ἡ γνώμη αὕτη, νῦν γράφονται ἢ ἑρμηνεύονται ὀρθότερον: Θουκ. 8, 8 τὰς ἡμισέας τῶν νεῶν ἀντὶ τοῦ ἡμίσεας (ἴδ. κατωτ.). 4, 83 ἀνθ' ἡμίσεος τῆς τροφῆς, 104 ἡμίσεος ἡμέρας, ἐν οἷς τὸ ἡμίσεος εἶνε ἡ γεν. τοῦ οὐδ. ἥμισυ (κατὰ τὸ μέσον ἡμέρας καὶ τὰ τοιαῦτα). Ἡ δὲ γρ. ἥμυσυ καὶ ἥμυσυν, τῶν Ἀλεξανδρ. μάλιστα χρόνων, προῆλθεν ἐξ ἀφομοιώσεως. Ὁ Ἰων. τύπος τοῦ θηλ. ἡμίσεα ὑπῆρχεν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀνωτ. χωρίου τοῦ Θουκ. (8, 8) καὶ ἐν τῇ Ἀττ. γλώσσῃ· πρβ. τὸ ἐκ τοῦ Φιλήμονος θρασέα γυνή (Ἀ. Β. 99). Ἐν Ξεν. π. Ἱππ. 1, 14 πλατέα παρέχουσι πάντα τὰ χ/φα (καὶ σήμερον ὁ λαὸς δὲν λέγει ἡ πλατεῖα ἀλλὰ ἡ πλατέα). Παρὰ Πλ. Μέν. 83 C ἀπὸ τῆς ἡμισείας ταυτησί ἔχουσι τὰ καλὰ χ/φα ἀντὶ ἡμίσεος. Ἐν δ' Ἀττ. ἐπιγρ. εὕρηται ἡμίσειαν καὶ συχνότερον ἡμίσεαν. δυοῖν παρόντοιν ἥμισυς λόγου πάρα Αἰσχ. Εὐμ. 431 ἐν ᾧ εἶνε δύο παρόντες, μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ λόγου (δηλ. τὸ ἓν μέρος) ἠκούσαμεν· πρβ. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 269. ἐξ ἡμισείας ἑκατέρου τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν δύναμιν ἔχοντος Θουκ. 5, 20 ἴδ. δύναμις.

ἤν: ἤν τε καὶ ἔχοντάς (οὕτως ἐν χ/φον: ἔχοντες) τι ξυγγνώμης, εἶεν Θουκ. 3, 44 τὸ πλῆρες ἔπρεπε νὰ εἶνε: ἤν τε καὶ ἔχοντάς τι ξυγγν. ἀποφήνω, οὐ διὰ τοῦτο καὶ ἀπολῦσαι κελεύσω, εἰ τῇ πόλει κέ. Ἀντὶ τοῦ εἶεν γράφουσιν ἐλεεῖν: ἀνεῖναι: ἐᾶν. Ἄλλοι δέ, ὡς ὁ Κλάσσεν, ἐῶσιν αὐτὸ τοῦτο τὸ εἶεν, οἷς καὶ ἐγὼ συντάσσομαι, ἑρμηνεύων καὶ συμπληρῶν ὧδε: ἤν τε καὶ ἔχοντάς τι ξυγγν. (ἀποφήνω), εἶεν (τ. ἔ. ἔστω, ἐχέτωσάν τι συγγνώμης, οὐκ ἐξετάζω: εἰ τῇ πόλει μὴ ἀγαθὸν φαίνοιτο). Γνωστὸν δὲ ὅτι τὸ εἶεν ἐπὶ διακοπῆς λόγου σημ. «καλά, ἂς πᾶν νὰ ἔχουν συγγνώμην». Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἔλλειψις ἔχει λόγον τινά· διότι τὸ μὲν ῥῆμα ἀποφήνω τεθὲν ἐν τῇ α' ὑποθέσει, παρέλιπεν ἐν τῇ β',

καὶ τἀνάπαλιν, τὸ ἐν τῷ α΄ κώλῳ ἐλλιπῶς ἐκφερόμενον εἰ μὴ ξυμφέρον πληρέστερον ἐξήνεγκεν ἐν τῷ β΄, ὧδε: εἰ τῇ πόλει μὴ ἀγαθὸν φαίνοιτο. Πρβ. 'Αρφ. Πλ. 468. Ξεν. 'Αν. 5, 6, 4. ἤν τι ξυμβαίνωσι Θουκ. 2, 5 ἴδ. συμβαίνω.

ἤναξα ἀόρ. α΄ τοῦ ἀνάσσω.

ἤναρα ἢ ἤναρον ἀόρ. α΄ ἢ β΄ τοῦ ἐναίρω.

ἤνεικα ἀόρ. α΄ τοῦ φέρω.

ἡνία ἡ, Δωρ. ἁνία: τὰν (χεῖρα) Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἁπάσαις (Pauw: νωμᾶ πάσαις) ἁνίαις Πίνδ. Ἰ. 2, 22 ἦν ὁ Ν. ἐν τῇ κρισίμῳ στιγμῇ ἔβαλεν εἰς πάσας (δηλ. καὶ τῶν 4 ἵππων) τὰς ἡνίας. ‖ λωρίον δερμάτινον, ἱμὰς τῶν σανδαλίων· χάλα συναπτοὺς («τὰς συναπτούσας καὶ δεσμευούσας τὰ ὑποδήματα» Σχ.) ἡνίας Λακωνικάς 'Αρφ. Ἐκκλ. 508 λύε (κυρ. χαλάρωνε) τοὺς συνδεδεμένους ἱμάντας τῶν Λακωνικῶν ὑποδημάτων. Διορθώσεις πολλαί.

ἡνιοστρόφος 2· παθ. ἡνιόστροφος δρόμος Αἰσχ. Χο. 1020 ὁ δρ. ἐν ᾧ ἡνιοστροφοῦνται ἵπποι. Τὸ χωρίον: ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστρόφου δρόμου ἔξω περῶ (μοὶ φαίνεται) ὡς, ἐν ᾧ διευθύνω τοὺς ἵππους ἐντὸς τοῦ ἡνι. ἱπποδρομίου, νὰ ἐξέρχωμαι ἐκτὸς αὐτοῦ. Ταῦτα δεικνύουσιν, ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ 'Ορέστου ταράσσεται.

ἡνιοχέω: οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας 'Αρφ. Σφ. 1022 ἐκφράσας τὰς ἐμπνεύσεις του ὄχι διὰ ξένου ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰδικοῦ του στόματος.

ἧπαρ -ατος τό: ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει Εὐρ. Ἱκ. 599 πόσον ὁ ὠχρὸς φόβος ἐμβάλλει ταραχὴν εἰς τὴν καρδίαν μου. πρὸς ἧπαρ δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε Ἱππ. 1070 αὐτὸ μοῦ κόπτει τὰ ἥπατα καὶ μοῦ φέρνει δάκρυα.

ἦ που: ἦ που δὴ μὴ βιαζομένη γε πρὸς αὐθαιρέτους κινδύνους ἰέναι Θουκ. 8, 27 πολὺ ὀλιγώτερον βέβαια ἐπιτρέπεται εἰς αὐτήν, τουλάχιστον ἄνευ ἀνάγκης, νὰ εἰσέρχηται εἰς αὐθ. κινδύνους.

ἠπύω ἴδ. ἀπύω.

ἦρα Βοιωτ. ἐν 'Αρφ. 'Αχ. 913 = 'Αττ. ἥρω ἀνέλαβες.

ἦρα = χάριν· σὺ δέ μοι χαῖρε καὶ ἦρα ἴσθι Φερεκύδ. Σύρ. (νέον 'Απόσπ.) = χάριν ἴσθι. Συνήθως οἱ μτγν. μεταχειρίζονται τὸ ἦρα ὡς τὸ χάριν, καὶ συντάσσουσιν αὐτὸ μετὰ γεν. τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται ἦρα φιλοξενίης 'Απ. Καλλιμ. 41 ἐτίμων δὲ αὐτὸν πάντες οἱ ὁδοιπόροι τῆς φιλοξενίας ἕνεκα. τίνος ἦρα; 'Ανθ. Πλαν. 299 = τίνος χάριν; 'Αλλὰ καὶ Βακχυλίδ. 10 (11), 21 κρατερᾶς ἦρα παννίκοιο πάλας = χάριν τῆς κρατ. παννικ. πάλης.

ἥρως -ωος ὁ, κλίνεται ἐν μέρει καὶ κατὰ τὴν β΄ 'Αττ. κλίσιν· ἡ γεν. ἥρωος, ἀλλ' εὕρηται καὶ ἥρω παρὰ Δημ. 19, 249 καὶ ἐν ἐπιγρ. Ἡ δοτ. ἥρῳ παρ' 'Ομ. Η 453 καὶ θ 483 δὲν εἶνε ἀσφαλής, ἐπειδὴ ὀρθότερον ἀναγινώσκεται ἥρωϊ (πρβ. ἥρωος ζ 303). 'Αττ. ἥρῳ βεβαίως ἐκ συναιρέσεως 'Αρφ. Ὄρν. 1490. Κωμ. Πλ. 'Απ. 174 καὶ ἐπιγρ. τῶν αὐτοκρατορ. χρόνων. Ἡ αἰτ. παρ' 'Ομ. μόνον ἥρω(α): ἥρω' Ἄδρηστον Ζ 63. 'Αττ. ἥρω (Θωμ. Μάγ.) καὶ ἥρωα ἐπιγρ. αὐτοκρατορ. χρόνων καὶ Πλ. Νόμ. 738 D. Δημ. 18, 180 (S), ἀλλ' ἥρω Πλ. Πολ. 391 D. Μίν. 319 B καὶ μτγν., καὶ ἥρων 'Αρφ. 'Απ. 283 (Dind.). Ἡρ. 1, 167 (ἀλλ' ἥρωα 2, 143. 6, 69). Τὴν συνῃρημένην ὀνομ. πλ. ἥρως ἀντὶ ἥρωες τοῦ μέτρου ἕνεκα μετεχειρίσθη ἅπαξ ὁ 'Αρφ. 'Απ. 304. Ἡ δισύλλαβος αἰτ. πλ. ἥρως ὀρθῶς ἔχει κατὰ τὸν Φρύνιχον, ἀλλ' ἐν τοῖς χ/φοις εὕρηται ἡ τρισύλλαβος ἥρωας συχνότερον· τοὐναντίον τοὺς ἥρως Αἰσχ. 'Αγ. 521. Λουκ. ἐγκ. Δημ. 4 καὶ ἄλλοι μτγν. Παρ' 'Ομ. μόνον ἥρωες καὶ ἥρωας. 'Εν τῷ δυϊκῷ εὕρηται ἥρῳν ἐν ἀρχαίᾳ 'Αττ. ἐπιγραφῇ, βεβαίως κατὰ τὴν β΄ 'Αττ. κλίσιν. Κατὰ τὸν Πρισκιανὸν (VI § 70) οἱ Συρακόσιοι ἔλεγον ἥρων ἀντὶ ἥρως· μνημονεύει δὲ χωρίον τοῦ Σώφρονος, ὅπου ἀναγνωστέον κατὰ τὸν Ahrens: παρ' ἡρώνεσσι. 'Εν ἐπιγρ. Δωρ. Θήρας ἀναγινώσκεται ἡρώιων, ὅπου τὸ ι δυσκόλως δικαιολογεῖται· εὐκόλως δὲ ἐν τῷ ἡρώνη ('Αρφ. Νεφ. 315) ὡς ἐκ τοῦ ἡρωΐνη, ὁμοίως ἡρῷσσα, ἀφηρῴζω. Πρβ. ἐπιδέξιος.

ἧσμαι παθ. πρκ. τοῦ ᾄδω.

ἦσμεν 'Αττ. ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν τοῦ οἶδα.

ἧσσα ἡ: τὴν δὲ πάντων ἧτταν φοβούμενος ἀνθρώπων τοῦ πώματος Πλ. Νόμ. 648 E φοβούμενος τὴν ἧτταν πάν. τῶν ἀνθρ. ὑπὸ τοῦ πώμ.

ἡσσάω, ἡττάω, ἡττήσω, ἥττησα, ἥττηκα· πάντα ταῦτα μτγν. ἡσσάομαι, ἡττάομαι, νέον 'Ιων. ἑσσοῦμαι (ἐκ τοῦ -όομαι, καὶ Κ. Δ. ἐν 2 Κορ. 12, 13 ἡσσόομαι, ὁ δὲ Ἡρώνδας ἐν 8, 19 ἑσσῶμαι κατὰ τὸ φαινόμενον) ἤδη ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ τῶν 'Αττικῶν εὔχρηστον. Πρτ. ἡσσώμην, ἡττώμην Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 5 (ἑσσούμην Ἡρ.). ἡττήσομαι Λυσ. 28, 9. Ξεν. 'Αν. 2, 3, 23. ἡσσήθην, ἡττήθην (ἑσσώθην Ἡρ.). ἡσσηθήσομαι Εὐρ. Ἱππ. 727· 976. ἡττηθήσομαι Λυσ. 20, 32.— ἥσσημαι, ἥττημαι. ἡσσητέον Σοφ. 'Αντ. 678. ἡττητέον 'Αρφ. Λυσ. 450. νομίσαντες δι' αὐτὸ οὐχ ἡσσᾶσθαι δι' ὅπερ οὐδ' οἱ ἕτεροι νικᾶν Θουκ. 7, 34 νομ. ὅτι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον νικῶσιν (= οὐχ ἡσσᾶσθαι), διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἕτεροι ἐνόμιζον ὅτι νικῶνται (= οὐ νικᾶν). κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς Σοφ. Αἴ. 1242 καὶ δὲν θὰ εὐχαριστῆσθέ ποτε οὐδὲ ἡττημένοι νὰ ὑποχωρῆτε εἰς (ν' ἀποδέχησθε) ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἤρεσκον εἰς τοὺς πολλοὺς κριτάς. ἡσσῶντο ταῖς γνώμαις Θουκ. 8, 66 «ἐτεταπείνωντο» Σχ. ἐπεὶ δὲ συνεγένετο ἐκείνῳ, ἱκανὸς νομίσας ἤδη εἶναι καὶ ἄρχειν καὶ φίλος ὢν τοῖς πρώτοις μὴ ἡττᾶσθαι εὐεργετῶν Ξεν. 'Αν. 2, 6, 17 ἀφ' οὗ δὲ ἐπῆρε μα-

θήματα ἀπὸ ἐκεῖνον, νομίσας ὅτι εἶνε πλέον ἱκανὸς καὶ νὰ ἄρχῃ καὶ φίλος ὢν τῶν πρώτων ἀνδρῶν νὰ μὴ νικᾶται ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὰς εὐεργεσίας («νὰ μὴ πηγαίνῃ παρακάτω» ἢ «νὰ μὴ μένῃ ὑποκάτω εἰς τὰς εὐεργεσίας»). τὸ γὰρ αὔτ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν Ἀρφ. Πλ. 482 διότι τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ πάθητε καὶ ὑμεῖς οἱ δύο, ἐὰν νικᾶσθε. εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ' ἡσσηθήσομαι Εὐρ. Ἱππ. 976 «εἰ παθών γε τάδε (μηδεν σε δράσας), ἥσσων σοῦ φανήσομαι» Δ. Βερναρ. κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα Σοφ. Ἀντ. 678 καὶ οὐδαμῶς βεβαίως πρέπει νὰ νικᾶταί τις ὑπὸ γυναικός. πρὸς τίνα δίκην ἥττηνται περὶ αὐτῶν, οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν Δημ. 27, 25 ἐναντίον τίνος ἔχουν χάσῃ δίκην περὶ αὐτῶν (τῶν δούλων), δὲν δύνανται νὰ εἴπωσιν. ἑσσωθέντες τῇ γνώμῃ πρὸς Κύρου Ἡρ. 9, 122 νικηθέντες κατὰ τὴν σύνεσιν ὑπὸ τοῦ Κύρου.

ᾔστε ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε τοῦ οἶδα.

ἤστην ἀντὶ τοῦ ἤτην τοῦ εἰμί.

ᾔστην τοῦ οἶδα ἀντὶ τοῦ ᾐδείτην.

ἧστο τοῦ ἧμαι.

ἦστον τοῦ εἰμί ἀντὶ τοῦ ἦτον.

ἡσυχάζω: τοῖς Ἀθηναίοις τὴν παραθαλασσίαν δῃοῦσι τὰ πολλὰ ἡσύχασαν (Λακεδαιμόνιοι), ὡς καθ' ἑκάστην φρουρὰν γίγνοιτό τις ἀπόβασις Θουκ. 4, 56 ἀπέναντι τῶν Ἀθηναίων δῃούντων τὴν παρ. ἔμειναν κατὰ τὸ πλεῖστον ἥσυχοι, ὁσάκις ἐγίνετό τις (ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων) ἀπόβασις εἰς μέρος, ὅπου ἐφρούρουν Λακεδαιμόνιοι (κυρ. ἀπέναντι ἑκάστης φρουρᾶς). τῆς νυκτὸς φυλάξαντες τὸ ἡσυχάζον 7, 83 παραφυλάξαντες τὸ μέρος τῆς νυκτὸς «καθ' ὃ ἔμελλον οἱ πολέμιοι ἡσυχάζειν» Σχ. (τὸ μεσονύκτιον).

ἡσυχία ἡ: τῆς τε Κορίνθου ἕνεκα ἡσυχίας καὶ (γρ. καὶ τοῦ) ἐκ τῆς Αἰγίνης βραχυτέραν ἔσεσθαι τὴν βοήθειαν Θουκ. 5, 53 καὶ ἵνα κρατῶσιν εἰς ἡσυχίαν τὴν Κορ. καὶ ἵνα ἐκ τῆς Αἰγ. (ὁρμώμενοι) οἱ Ἀθηναῖοι βοηθῶσι ταχύτερον τοὺς Ἀργ. ὁ τᾶς ἡσυχίας βίοτος Εὐρ. Βάκ. 388 ὁ βίος τῶν ἡσυχῇ εὐσεβούντων (πρβ. Ἀπ. 286).

ἥσυχος 2, Δωρ. ἅσυχος, παραθ. ἡσυχαίτερος (ἡσυχωτέραν Σοφ. Ἀντ. 1089. ἡσυχέστερον ἐπίρρ. Ἱππ. 6, 76. 80 L μετὰ τῆς Δ. Γ. ἡσυχαίτερον), -αίτατος. Τὸ δ' ἐν Πλ. Χαρμ. 160 Α ἡσυχώτατος μετεγράφη ὑπὸ τοῦ Cobet εἰς ἡσυχιώτ. Πρότερον ὑπάρχει τὸ ἐπίρρ. ἡσυχαίτατα. ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἐκτήσαντο Εὐρ. Μήδ. 217 'ς τὰ καλὰ καθούμενα ἀπέκτησαν κακὴν φήμην (σεμνότητος). ἡσύχῳ φρενῶν βάσει Αἰσχ. Χο. 450 ἴδε συντετραίνω.

ἥσω μέλλ. τοῦ ἵημι.

ἠΰς ἴδ. ἐΰς· καὶ ἐπιρρ. εὖ, ὃ ἴδε.

ἠχέω, Δωρ. ἀχέω: τίνα στεναγμὸν .. ἢ τίν' Ἅιδα χορὸν ἀχήσω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1026 διὰ τίνος στεναγμοῦ ἢ διὰ τίνος νεκρικοῦ χοροῦ νὰ ἐκφράσω τὸ αἴσθημά μου. ἡμᾶς δίκῃ τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐρινύος ἀχεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 852 εἶνε δίκαιον νὰ ψάλλωμεν τὸν δύσηχον ὕμνον τῆς Ἐρινύος. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος σαφὴς μὲν ἀστῶν, ἐμφανὴς (ὃ ἴδε) δὲ τοῦ ξένου; Σοφ. Ο. Κ. 1500 τίς πάλιν κτύπος ἐγείρεται ἐξ ὑμῶν κοινός, σαφῶς μὲν ἐκ τῶν ἀστῶν προερχόμενος σαφῶς δὲ ἐκ τοῦ ξένου; ἀχεῖ τ' (Bergk: οἰχνεῖ τε· ὁμοίως κατωτ.) ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί Ἀπ. Πινδ. 78 ἠχοῦσιν αἱ ὀμφαί—, καὶ ἠχοῦσι περὶ τὴν Σεμ. οἱ χοροί.

ἠχή, Δωρ. ἀχά, ἡ: ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν Αἰσχ. Πέρ. 391 μουσικὴ φωνὴ (κέλαδος) ἐκ τῶν Ἑλλ. προερχομένη παιᾶνα ἀναμέλπουσα (ἐν εἴδει παιᾶνος) ἀντήχησε χαρμόσυνος ἅμα καὶ εὐοίωνος. Τὸ ἠχῇ συνδέεται μὲ τὸ ηὐφήμησε.

ἠώς ἡ, Ἰων. γεν. (ἠόος) ἠοῦς, δοτ. ἠοῖ, αἰτ. ἠῶ, καὶ ἠοῦν Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 473 Α. Ἀνθ. 7, 472. Οἱ ἀσυναίρετοι τύποι εὕρηνται μόνον παρὰ Πινδάρῳ, ὡς ἀόος (ἀοῦς χ/φα) Ν. 6, 52. Διορθοῦσι δέ τινες καὶ ἠόα (ἠῶ χ/φα) δῖαν ἐν τέλει τοῦ στίχου Ι 240. σ 255 κἀλλ. Ἀττ. ἕως, γεν. ἕω, αἰτ. ἕω. Αἰολ. αὔως καὶ αὔα, γεν. ἄας. Κατὰ τὸν Φώτιον ὁ «Ξενοφῶν ἠώς λεγει ποιητικῶς καταχρώμενος ἐν Κύρου παιδείᾳ» (1, 1, 5 ὅπου ὅμως τὰ χ/φα παρέχουσιν ἕω). Οὕτω καὶ σήμερον μεταχειρίζονται παρ' ἡμῖν τὸ ἠώς, σπανίως δὲ τὸ ἕως.

Θ

θᾱκέω: τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας Αἰσχ. Πρ. 405 τῷ νεωστὶ καθημένῳ εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον (κυρ. τὰς πανισχύρους ἕδρας).

θάκημα τό: τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν (αἱ Ἀραί) Σοφ. Ο. Κ. 1380 τὴν ἕδραν σου καὶ τοὺς θρόνους σου ἔχουν εἰς τὴν ἐξουσίαν των.

θᾰλᾰμηπόλος 2: ὁ αὐτὸς λιμὴν ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Σοφ. Ο. Τ. 1208 ὁ αὐτὸς λ. ἤρκεσεν καὶ εἰς τὸν υἱὸν (Οἰδίποδα) καὶ εἰς τὸν πατέρα (Λάϊον) νὰ εἰσορμήσῃ (ν' ἀγκυροβολήσῃ) ἑκάτερος ὡς νυμφίος.

θαλαμίτης (ī) ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ θαλάμου (τοῦ κατωτάτου μέρους τῆς τριήρους) κωπηλάτης, λαμβάνων ὀλίγον μισθόν, διότι ὀλιγώτερον ἐκοπίαζε, «χρώμενος κολοβαῖς κώπαις»· ἴδ. Σχ. 'Αρφ. Βατρ. 1074. Πρβ. ζυγίτης καὶ θρανίτης.

θαλέθω θάλλω, ἀνθῶ (ἐκτενέστερος τύπος τοῦ θάλλω) σχεδὸν μόνον ἐπ. ποιητ., παρ' 'Ομ. μόνον ἡ μτχ. -έθων, -έθοντες καὶ 'Ιπποκρ. 6, 654, ἀλλὰ θαλέθει 'Απολλ. 'Ρ. 2, 843 καὶ θαλέθουσι μτβ. Θεόκρ. 25, 16. Πρτ. θαλέθεσκες, -ε 'Ανθ. 11, 374: Μόσχ. 2, 67.— Σπάνιος παρασχηματ. τηλεθάω ἀντὶ θηλεθάω ἢ θηλετάω (πρβ. ναιετάω, εὐχετάομαι κττ.): -θάει Θεόκρ. ἐπιγρ. 4, 6. 'Ανθ. 9, 663. -θάουσι Κ Σμυρν. 6, 344. Διον. Περ. 1079. -θόωσι 836. 1127. -θάων "Υμν. 7, 41. -θάον Ρ 17, 55. -θόωσα Ζ 148. ξ 590. -θάοντας Χ 423. -θόωντα ν 196.— Θηλέω ἐπ., θαλέω Δωρ. ἀναθηλήσει Α 236. θηλήσας 'Ανθ. 9, 363. θάλησε Πίνδ. Ν. 4, 88. 10, 42. Μτγν. ἐπ. θαλέω· ἀναθαλήσεται 'Ανθ. 7, 281.

θαλερός 3: θαλερὴ ἀλοιφή θ 476 ἄφθονον λίπος, πάχος· θαλερὸς γόος κ 457 ζωηρὸς (ἐξορμῶν). θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή Ρ 696 ἐπιάσθη ἡ δυνατὴ (ἀκμαία) φωνή του.

θάλλω (σάλλω Λακων.) ποιητ. (ἀπὸ τοῦ 'Ησιόδ. καὶ ἑξῆς) καὶ πεζ., ἀλλὰ σπάνιον τοῖς 'Αττ. ἔθαλλε («θάλλοντα εἶχε» Σχ.) Πίνδ. 'Ο. 3, 23. θαλλήσει (θηλήσει Bergk) 'Αλέξ. Αἰτωλ. παρα Παρθεν. 14,9. ἀνέθηλα Αἰλ. Ζ. 'Ι. 2, 25. 9, 21. ἀόρ. β' θάλε (λάθε Ruhnk.) "Υμν. 19, 33. ἀνέθαλον Κ. Δ. τέθηλα μετὰ σημ. ἐν. 'Ησ. "Ερ. 227. Σοφ. Φιλ. 259 καὶ μτγν. (Δωρ. τέθαλα Πίνδ. 'Απ. 129). τεθήλῃ 'Επίγρ. παρὰ Πλ. Φαῖδρ. 264 D. 'Ιπποκρ. 6, 654 L. τεθηλώς μ 103. 'Ιπποκρ. 1, 626. 632 L. τεθαλότα Πίνδ. Π. 11, 53. τεθηλυῖα Παυσ. 5, 13, 4. (-αλυῖα Ι 208. ζ 293. λ 415. ν 410. 'Ησι. Θε. 902. Σιμων. Κ. 102). τεθηλέναι Πλ. Κρατ. 414 Α. 'Αρρ. 'Ινδ. 40. 'Υπερσ. γ' έν. τεθήλει ε 69. τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισιν θαλλούσης βίον ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα Αἰσχ. Πέρ. 619 πάρεστί τε ὁ εὐώδης καρπὸς (τὸ ἔλαιον) τῆς ἀειθαλῆ φύλλα ἐχούσης ξανθῆς ἐλαίας. Τὸ βίον εἶνε αἰτ. τοῦ κατά τι, κατ' ἄλλους ἀντικ. τοῦ θαλλούσης (ἀναβλαστανούσης: ἀναδιδούσης) ὡς μεταβ. τεθαλὼς δυσπαραβούλοισιν φρεσίν 'Ικ. 113 (ἴδ. νεάζω). τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ 'Ησ. "Ερ. 231 εἰς τούτους θάλλει ἡ πόλις, ἀκμάζουσι δ' ἐν αὐτῇ οἱ λαοί. θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθών, νύμφῃ εὐπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότητι μιγῆναι "Υμν. 19, 33 διότι ἀκμαῖος πόθος τρυφερὸς ἐπελθὼν κατέλαβεν αὐτόν, ὅπως συνευρεθῇ μετὰ τῆς εὐπλ. νύμφης τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρ. Αἱ διορθώσεις ψυχραὶ καὶ περιτταί. Πρβ. Πλουτ. 761 Β. Πλ. Συμπ. 203 Ε. ἔνθεν ἀεξόμενον ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει Αἰσχ. 'Ικ. 868 ἴδ. ζώφυτος. ἔλειπον ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Σοφ. Τρ. 235 ἀφῆκα αὐτὸν ἐν ἀκμαίᾳ ὑγείᾳ. 'Ομοίως Εὐρ. 'Ι. Α. 1225. Πρβ τὸ παρ' ἡμῖν «γιερὸς δυνατός»; ὅπερ λέγομεν ἐρωτῶντές τινα περὶ τῆς ὑγείας του. ἕως τὸν κασίγνητον βίῳ θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον 'Ηλ. 952 ὅτι ὁ ἀδελφὸς ἔζη καὶ ἤκμαζεν (ἐμεγάλωνε). ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται Φιλ. 259 ἡ δ' ἐμὴ νόσος πάντοτε ἀκμάζει καὶ προχωρεῖ εἰς τὸ χειρότερον. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα διοπετὴς ὅπως ἀστὴρ ἀπέσβη 'Απ. Εὐρ. 971 ὁ δὲ πρὸ ὀλίγου (μόλις) θάλλων κατὰ τὸ σῶμα (θαλερὸν ἔχων σῶμα) ἀπεσβέσθη ὅπως διοπετὴς ἀστήρ. παρρησίᾳ θάλλοντες Εὐρ. 'Ιππ. 422 ἴδ. οἰκῶ.

θάλος -εος τό: θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ Χ 504 «παντοδαπῶν τροφῶν καὶ ἐδεσμάτων» Σχ. θάλος τρέφειν γυναῖκα τοῖς κασιγνήτοις Φοίνιξ παρ' 'Αθην. 359 F ἵνα τρέφῃ θαλερὰν γυναῖκα τοῖς συγγενέσι.

θάλπω θερμαίνω, ὁμαλόν· θαλφθείς 'Ησ. Θε. 863. θαλφθῇ 'Αρφ. 'Ιππ. 210. τέθαλπται Αἰσχ. Πρ. 653. Παρὰ Βακχυλίδ. 'Απ. 20, 2 θάλπησι (ὑποτ.) ὡς ἐξ ἐνεστ. θάλπημι. Φοίνικας ἁλίῳ πέπλους θάλπουσα Εὐρ. 'Ελ. 183 ἴδ. ἀμφιθάλπω. τὴν Πύθεω Μητρίχην ἔα θάλπειν τὸν δίφρον 'Ηρώνδ. 1, 77 κυρ. ἄφησέ την νὰ τὰ πλακώνῃ: ἄφησέ την ἥσυχον. ἣ Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι Αἰσχ. Πρ. 615 ἥτις ἐκκαίει τὴν καρδίαν τοῦ Δ. διὰ τοῦ ἔρωτός της. Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται Αὐτ. 676 κυρ. ὁ Ζ. ἔχει καῇ (εἶνε καμένος) ὑπὸ σοῦ δι' ἐρωτικοῦ βέλους τ. ἕ. κατέχεται ὑπὸ σφοδροῦ πόθου νά σε ἀπολαύσῃ. καῦμ' ἔθαλπε Σοφ. 'Αντ. 417 ἔκαμνε ζέστη· κυρ. τὸ καῦμα ἐθέρμαινε. ἔθαλψεν ἄτης σπασμός Τρ. 1082 ὁ σπασμὸς τῆς νόσου ἐθέρμανέ με, «μὲ ἄναψεν». 'Ομοίως Αἰσχ. Πρ. 905.

θαμίζω (θαμά): οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν θ 451 δὲν τὸν περιεποιοῦντο συχνά. ἔνθ' ἁ λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις Σοφ. Ο. Κ. 678 ὅπου ἡ ὀξύφωνος ἀηδὼν ψάλλει συχνάζουσα κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ βάθη τῶν συνδένδρων χλοερῶν κοιλάδων. σοφίας ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν 'Απ. 'Εμπεδ. 4 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε θοάζειν, ὃ ἴδε. οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων Πλ. Πολ. 328 C καὶ δὲν μᾶς ἔρχεσαι συχνὰ κάτω.

θάνατος (α α) ὁ (θανεῖν): θανάτοιο κῆρες Β 302 αἱ μοῖραι τοῦ θαν., εἴδη θαν. θανάτοιο τέλος Γ 309 ὁ ἐντελῶς ἐπελθὼν θάνατος. θανάτων δ' ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα Σοφ. Ο. Τ. 1201 ἴδ. ἀνίστημι. τοὺς ἄλλους κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ 'Ηρ. 5, 72 σύστοιχος σύνταξις, κυρ. κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ δέσιν (ἐκ τοῦ κατέδησαν) τ. ἕ. ὅπως δένουν ἐκείνους ποῦ θέλουν νὰ θανατώσουν. Παρομοίως ἐν 1, 109 παρεδόθη τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ δηλ. κόσμησιν ἢ

στολὴν ἤ τι τοιοῦτον. θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν Σοφ. Ο. Κ. 529 εἶνε (δι' ἐμὲ) θάνατος ν' ἀκούω ταῦτα. ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου πέρας ἅμα νέονται Πίνδ. Ν. 7, 19 πλούσιος ἢ πενιχρὸς ἅμα βαίνουσι πρὸς τὸ θανάτου πέρας («ὁμοίως τελευτῶσι»). θύεται ἄνδρες ὑπὲρ πόλιος τὸν ἱρόθυτον θάνατον Ἀπ. 78=θύονται ἄνδρες ὑπὲρ τῆς πόλεως τὸν ἱερόθυτον θάνατον (Πινδαρικὸν σχῆμα).

θάπτω, τετάφατε Φωτίου Λεξ. ἐθάφθην Ἰων. Σιμων. Κ. 167. Ἡρ. 2, 81. 7, 228. Συνήθως ἐτάφην Ἡρ. 3, 10. 9, 85 καὶ Ἀττ. ποι. καὶ πεζ. ταφήσομαι Εὐρ. Ἄλκ. 56 κἀλλ. Λυσ. 13, 45. Παρ. γ' πλ. τεθάφαται (τετάφαται) Ἡρ. 6, 103. τεθάψομαι Σοφ. Αἴ. 577. 1141. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1464. Λουκ. Δι. ἐνάλ. 9, 1. θαπτέον Σοφ. Αἴ. 1140.— (πρῶτον) καίω τὸν νεκρὸν (καὶ εἶτα τὰ ὑπολειπόμενα ὀστᾶ παραχώνω εἰς τὴν γῆν)· οἱ ἐκ τῶν πολέμων θαπτόμενοι Θουκ. 2, 35=οἱ ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντες καὶ ἐξ αὐτῶν ἀναιρούμενοι καὶ θαπτόμενοι. εἴτ' οὖν μέτοικον ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον θάπτειν Αἰσχ. Χο. 680 ἴδ. πᾶς. Ἐτεοκλέα τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς Ἑπτ. 998 τὸν Ἐτεοκλέα τοῦτον ἐδῶ ἕνεκα (κυρ. κατόπιν) τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης του ἀπεφάσισαν νὰ θάψωσιν ἐντὸς τῶν φίλων τάφων τῆς πατρίδος. ἧκον γὰρ ἐγὼ κομιούμενος αὐτὸν ὡς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ Ἰσαῖ. 8, 21 εἶχον ἔλθῃ ἐγὼ διὰ νὰ τὸν πάρω ἀπ' ἐκεῖ (νὰ τὸν φέρω εἰς τὴν οἰκίαν μου) καὶ νὰ τὸν θάψω ἐκ τῆς ἰδικῆς μου οἰκίας.

θαρσέω (θαρρέω): συμβαίνει τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ τὸ προσήκειν μοι τῆς πόλεως θαρρεῖν Δημ. 57, 2 νὰ ἔχω θάρρος ὅσον διὰ τὸ μέρος ἡμῶν, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν, καὶ ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι πολίτης. Καὶ μετὰ τοῦ εὖ, ὡς Αἰσχ. Ἱκ. 600. 1015. Ὅθεν γρ. καὶ εὖ θαρσεῖτε Ἑπτ. 34, περὶ οὗ ἴδ. εὐθαρσέω. τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες Θουκ. 4, 34 ἴδ. πολλαπλάσιος. Συνήθως δὲ μὲ αἰτ. σημ. εἶμαι ἀμέριμνος, οὐ φοβοῦμαι· μετὰ δὲ δοτ. σημ. ἔχω ἐμπιστοσύνην. οὔτε Φίλιππος ἐθάρρει τούτους οὔτε οὗτοι Φίλιππον Δημ. 3, 7 εἶχε θάρρος εἰς τούτους τ. ἔ. καὶ ὁ Φίλ. ὑπώπτευε καὶ ἐφοβεῖτο τούτους καὶ οὗτοι τὸν Φίλιππον. τὸ ἐξελέγξειν πολλὰ καὶ δεινὰ πεποιηκότα τουτονί... θαρρῶ καὶ πάνυ πιστεύω 19, 3 ἔχω πλήρη πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐξελέγξω τοῦτον κτλ. οἱ στρατηγοὶ τῶν Συρακ., μετὰ τοῦ καὶ ἐς τὰ ἄλλα θαρσεῖν καὶ εἶναι ἐν διανοίᾳ καὶ ἄνευ τούτων ἰέναι, ἐπίστευσαν Θουκ. 6, 65 οἱ στρατ. ἐπίστευσαν, ἐπειδὴ καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶχον πεποίθησιν καὶ διενοοῦντο καὶ ἄνευ τούτων νὰ πορεύωνται ἐναντίον τῆς Κατάνης. ὁ φθάσας θαρσῆσαι, εἰ ἴδοι ἄφρακτον, ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο ἢ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς 3, 82 ὅστις πρῶτος ἀνελάμβανε θάρρος, ἐὰν ἤθελεν ἴδῃ τὸν ἐναντίον ἀπροφύλακτον, πλέον εὐχαρίστως τὸν ἐξεδικεῖτο, διότι ἐπίστευεν εἰς τὸν ὅρκον, παρὰ ὡς φανερὸς ἐχθρός. τὸ γένος τῶν Θρᾳκῶν, ὁμοῖα τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐστι 7, 29 τὸ γ. τῶν Θρ., ὁμοίως μὲ τὰ μάλιστα φονικὰ γένη τῶν βαρβάρων, εἰς πᾶσαν περίστασιν, ὅπου ἤθελε πάρῃ θάρρος, εἶνε φονικώτατον. καὶ ἅμα ταῖς γοῦν ναυσίν, ᾗ πρότερον, ἐθάρσησε κρατηθείς 7, 49 ἴδε θάρσησις. Ἐν Ἡροδ. 3, 85 κατά τινα πλεονασμὸν λέγεται: θάρσεε τούτου εἵνεκεν καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθόν «ὅσο γι' αὐτὸ ἔχε θάρρος καὶ ἂς μὴ χαλνᾷ ἡ καρδιά σου».

θάρσησις ἡ: ὁ μὲν Νικίας τοσαῦτα λέγων ἰσχυρίζετο, αἰσθόμενος τὰ ἐν ταῖς Συρακούσαις ἀκριβῶς... καὶ ἅμα ταῖς γοῦν ναυσίν, ᾗ πρότερον, θαρσήσει κρατηθεὶς Θουκ. 7, 49 καὶ ἅμα κυριευθεὶς ὑπὸ τῆς προηγουμένης πεποιθήσεως εἰς τὰς ναῦς τοὐλάχιστον. Μόνον ὁ Οὐατικανὸς κῶδιξ ἀντὶ τοῦ θαρσήσει παρέχει ἐθάρσησε· ὅθεν διορθοῦσιν ἐθάρσησε (ἢ ἐθάρσει) καὶ κρατηθείς: ἔσχε πεποίθησιν, ὡς προηγουμένως, εἰς τὰς ναῦς, καὶ ἀφ' οὗ (κατὰ ξηρὰν) ἐνικήθη.

θάρσος τό: οὐδ' ἐμοὶ τοὐξανιστάναι ἔστι θάρσος Σοφ. Ο. Κ. 47 ἴδ. ἐξανίστημι. οὐδ' ἀποπτύσας δίκαν δυσκρίτων ὀνειράτων θάρσος εὐπειθὲς ἵζη (ἔγραψα οὕτω τὸ β' πρόσ. τοῦ ἵζομαι ἵζει) φρενὸς φίλον θρόνον; Αἰσχ. Ἀγ. 970 δὲν θ' ἀπορρίψῃς, ὡσὰν δυσεξήγητα ὄνειρα, τὸ εὔπιστον θάρρος σου (διότι δηλ. καὶ ἡ εὐπιστία σου εἶνε δυσεξήγητος) καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν ἀγαπητὸν θρόνον τῆς διανοίας σου; τ. ἔ. προτρέπει τὴν ψυχήν του ν' ἀποκρούσῃ τὰ προαισθήματα καὶ τὰ φαντάσματά της. Τὸ θάρσος ἀντὶ τοῦ θράσος εὕρηται παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 794 ἐπὶ προσώπου λεγόμενον: θάρσος (=θρασεῖαν, ἀκόλαστον γυναῖκα). ἑκούσιον... κομίζων ἴδ. ἑκούσιος. Ὁμοίως εὕρηται τὸ θράσος ἐπὶ προσώπου ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 261.

θαυμάζω, νέον Ἰων. θωμάζω (Π. Γ. θωυμ.) ἐκ τοῦ θαῦμα (Ἰων. θῶμα). θαυμάσομαι (ἐπ. -άσσομαι Σ 467. -άσω συχνάκις μτγν. καὶ Ἱπποκρ. 7, 530 L. Παρὰ Δεινάρχῳ 2, 15 ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε θαυμάζουσι). Ἀποθ. -άζομαι, ἐθαυμασάμην καὶ -άσθην μτγν.— θαυμαστός (-ατός ποιητ.), -στέος Εὐρ. Ἑλ. 85. Ἐπ. ποιητ. παρασχηματισμ. θαυμαίνω, θαύμαινον Πίνδ. Ὀ. 3, 32. Μέλλ. -ανέω θ 108. Παθ. -αίνονται Καλλικράτ. π. Στοβ. Ἀνθ. 85, 17. Ἡ σύνταξις: θαυμάζω τινός (ἀρσ.) τι, συνήθως ὅτε ἀποδοκιμάζομεν λόγον ἢ ἔργον τί τινος: ἀπορῶ, ἐκπλήττομαι διά τινα (δι' ὅ τι κάμνει ἢ λέγει).— θαυμάζω τινά ἤ τι: τί τινος (ἀρσ.), καὶ μετὰ διπλῆς γεν. θαυμάζω τινὰ ἐπί τινι, διά τι, ἀπό τινος, περί τινος. Τὸ δὲ θαυμάζω τινά τινος σημ. ζηλεύω τινα διά τι προτέρημά του. Καὶ μετὰ τοῦ ὅτι, ὡς, ὅπως, εἰ, μετὰ πλαγίας ἐρωτήσεως, γεν. ἀπολύτου, μετ' ἀπρφ. καὶ μετὰ μτχ.— θαυμάζειν=

τιμᾶν Θουκ. 1, 38· πρβ. Αἰσχ. Ἑπτ. 757. Παραθέτω τὸ χωρίον τοῦτο, διότι καὶ παραδιωρθώθη καὶ παρεξηγήθη οἰκτρῶς: τίνα γὰρ ἀνδρῶν τοσόνδ' ἐθαύμασαν θεοὶ καὶ ξυνέστιοι . . ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον ὅπου τὸ ἐθαύμασαν, ὡς καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς τίον, σημ. ἐτίμησαν, καὶ οὕτως ἀποβαίνουσι περιτταὶ αἱ παραδιορθώσεις. Ὁμοίως οὐδεμιᾶς διορθώσεως χρήζει τὸ τῆς Εὐρ. Ἠλ. 519 μολὼν δ' ἐθαύμασ' ἄθλιον τύμβον πατρός, ὅπου ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασ' ἔγραψεν ὁ Wecklein ἐθεράπευσ', οὐδὲν δέον, διότι τὸ ἐθαύμασ' αὐτὸ τοῦτο σημ. ἐθεράπευσα· πρβ. Ἰσοκ. 1, 36. μὴ παρὼν θαυμάζεται Σοφ. Ο Τ. 289 θαυμαστόν, εἰ (ὅτι) μὴ πάρεστι. χάρις δ' ἀφ' ὑμῶν ὀλομένων θαυμάζεται Αἰσχ. Ἑπτ. 690 ἡ χαρίεσσα ἐκ τοῦ θανάτου ὑμῶν θυσία εἶνε (τοῖς θεοῖς) εὐπρόσδεκτος (κυρ. τιμᾶται). Ἄλλως ὁ Σχ. «τὴν ἀπώλειαν ὑμῶν ἐν χάριτος μοίρᾳ λαμβάνουσιν». Ὁμοίως πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 11. Εὐρ. Μήδ. 1144. Ἠλ. 84. τί βουλόμενος μικρὰ λαμβάνειν καὶ πολεμεῖν ἂν ἕλοιτο, ἐξὸν τὰ πλείω καὶ φίλος εἶναι, θαυμάζειν φήσουσι Δημ 23, 110 θὰ εἴπωσιν ὅτι ἀποροῦν, τί βουλόμενος ἤθελε προτιμήσῃ νὰ λαμβάνῃ μικρὰ καὶ νὰ εἶνε ἐχθρός, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ λαμβάνῃ τὰ περισσότερα καὶ νὰ εἶνε φίλος.

θαυμαστός 3: θαυμάστ' ἔλασσον τοὔνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχων Εὐρ. Ἑλ. 601 ὀρθῶς διώρθωσεν ὁ Scaliger θαῦμ' ἔστ', ἔλασσον τοὔνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχον, ἃ σαφῆ. τούτων γὰρ ποριστικὸν εἶναι ἢ κάπηλον ὄντα ἢ ἔμπορον ἢ δημιουργόν του αὐτῶν τούτων. . . οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν ὄντα τοιοῦτον δόξαι καὶ αὐτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις θεραπευτὴν εἶναι σώματος, παντὶ τῷ μὴ εἰδότι, ὅτι ἔστι τις παρὰ ταύτας ἁπάσας τέχνη γυμναστική τε καὶ ἰατρικὴ κτλ. Πλ. Γοργ. 517 Ε πάντες οἱ ἑρμηνευταὶ παραδέχονται ἀνακόλουθόν τι, διότι διὰ τῆς μτχ. ὄντα τοιοῦτον ἐπαναλαμβάνεται τὸ προηγ. ἀπρφ. τούτων ποριστικὸν εἶναι· σιωπηλῶς δὲ παραγνωρίζεται καὶ ἡ σχέσις τῶν δύο ἀπρφ. εἶναι καὶ δόξαι. Ἀλλὰ παρὰ πάντα ταῦτα εἶνε προφανές, ὅτι συγκρίνονται τὰ δύο νοήματα, τὰ ἐπὶ τῶν ἀπρφ. εἶναι καὶ δόξαι στηριζόμενα. Τὸ νὰ εἶνέ τις, λέγει, ποριστικὸς τούτων (τῶν σιτίων, τῶν ποτῶν, τῶν ἱματίων κττ.) κάπηλος ὢν ἢ ἔμπορος ἢ δημιουργός τινος ἐξ αὐτῶν τούτων, τοῦτο δὲν εἶνε τόσον «θαυμαστόν», ὅσον «θαυμαστὸν» εἶνε, ἐν ᾧ εἶνε τοιοῦτος (τ. ἔ. κάπηλος ἢ ἔμπορος. . . ποριστικὸς τούτων) νὰ φαίνεται καὶ εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι εἶνε θεραπευτὴς σώματος, τ. ἔ. εἰς πάντα τὸν μὴ εἰδότα ὅτι ὑπάρχει τις κτλ. Κατὰ ταῦτα ἡ θεραπεία εἶνε εὔκολος· πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ τὸ θαυμαστόν ἐστιν, ὧδε: τούτων γὰρ ποριστικὸν εἶναι. . . οὐδὲν θαυμαστόν ἐστι· θαυμαστόν ἐστιν ὄντα τοιοῦτον δόξαι κτλ. ἧς παραλείψεως τί συχνότερον;

θέα ἡ: οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε Σοφ. Φιλ. 536 νομίζω ὅτι καὶ μόνον νὰ τὰ ἔβλεπέ τις ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ δὲν ἤθελε τὰ ὑποφέρῃ ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας Τρ. 23 ὅστις ἐκ τῶν θεατῶν ἔμενεν ἄφοβος πρὸς τὸ θέαμα. τρεῖς φαεννὰς ἡλίου διεξόδους θέᾳ διδόντες Ἀνδρ. 1087 ἴδ. διέξοδος. ὧδ' ἐρρύθμισμαι Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα Αἰσχ. Πρ. 256 ἴδ. ῥυθμίζω. κατὰ θέαν ἧκεν ὡς ἐπὶ ἀξιόχρεων καὶ ἄπιστον διάνοιαν Θουκ 6, 31 ἴδ. διάνοια. θέαν εἰς τὰ Διονύσια κατανεῖμαι τοῖς πρέσβεσιν Αἰσχίν. 2, 55. Δημ. 18, 28 νὰ δώσωσι θέσεις (τιμητικὰς) ἐν τῷ θεάτρῳ. ξένοις αὐτοῦ θέαν ἀγοράσας Θεοφρ. Χαρακτ. 9 ἴδ. ἀγοράζω.

θεάομαι (ρ. θαϝ-, πρβ. οὐσ. θέα, Συρακ. θάα, θαῦμα κττ.). Ἀττ μέσ. ἀποθ. ὁμαλόν. θεάσομαι (θεήσ- Ἡρόδ.), ἐθεασάμην (ἐθεησ- Ἡρ.), τεθέαμαι, ἐτεθεάμην, ἐθεάθην παθ. μτγν. θεατὸς -τέος. Τὸ ἐπ. Ἰων. θησαίατο σ 191. θήσεσθε Ἡρώνδ 7, 56. θησάμενος ἐπιγρ. Ἀβδήρων, συνῃρέθησαν ἐκ τοῦ θεησ-. Ἀσυναίρετον εἶνε τὸ θέημα Σιμων. Ἀμ. 7, 67.—Ἰων. ἐπ. θηέομαι. Προστ. θηεῖσθε Ἡρώνδας 7, 21. Ὁ δ' Ἡρόδ. μόνον θηεύμενος, πρὸς τῷ θεώμενος 6, 67. 7, 208 καὶ ἀείποτε ἐθηεῖτο καὶ -ηεῖντο, μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐκ τοῦ θεάομαι (ἴδ. ἀνωτ.). θηοῖο Ω 418. πρτ. θηεῖτο, -εῦντο. θηήσονται Ἡσ. Ἔργ. 482. ἐθησάμην καὶ θηησάμην ἐπ.—Δωρ. θάεομαι Πίνδ. Π. 8, 47. προστ. θάεο Ἀνθ. 6, 354. 9, 745. Ἀνθ. Πλαν. 4, 306. θᾱητός Πίνδ.—Ἀλλὰ καὶ θᾶμαι κατὰ τὰ εἰς -μι. θάμεθα Ἀπ. Σώφρ. 85. θᾶσθε Ἀρφ. Ἀχ. 770. μτχ. Λακων. σαμένα Ἡσύχ. Πρτ. ἐσάμεθα Ἡσύχ. (Ahrens: ἔσαμεν). Προστ. ἀόρ. θᾶσαι Ἐπιχ. Ἀπ. 114. Σώφρ. 26, 32. Θεόκρ. 1, 149 κἀλλ. θάσασθαι Θεόκρ. 2, 72. θασεῖ (β' πρ. μέλλ.) καὶ θασεῖσθε Καλλιμ. Δημ. 3, 55. θασόμεναι Θεόκρ. 15, 23. ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι Ἀρφ. Θεσμ. 797 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εὑρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Kaye εἶνε τὸ κακὸν ζητεῖτε θεᾶσθαι, ἃ σαφῆ. θᾶσ' ὡς προθύμως ὁ πρύτανις παρεδέξατο Ἀρφ. Εἰρ. 906 τ. ἔ. θέασαι μεθ' ὅσης προθυμίας ὁ πρ. ἐδέξατο. τὸ θεαθὲν Θουκ. 3, 38 ἀδόκιμος γραφὴ ἀντὶ τοῦ τὸ δρασθέν.

θεατής ὁ καὶ θηλ. ἐν Εὐρ. Ἴων 301.

θεατροποιός ὁ, ὁ ποιῶν θέατρον καινόν· εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ, καινὸς θεατροποιός Ἀναξανδρ. Ἀπ. 34 (Ἀθην. 242 D) ἄν τις ῥίπτῃ βλέμματα εἰς τοὺς καλούς, ὀνομάζεται ἐφευρετὴς καινοῦ θεάτρου.

θέεν γ' ἐν παρατ. τοῦ θέω.

θείειν ἴδ. θέω.

θείνω (ἐκ τοῦ θέν-jω, Λατ. fendo· ἐν τῷ offendo, defendo) πλήττω, κτυπῶ, ἐπ. ποιητ. (καὶ Ἀττ. Κωμ.) καὶ μτγν. πεζ. ἔθεινον Τραγ. ἔθεινε Φ 491. θενῶ Ἀρφ. Ἀχ. 564. θείνας Υ 481. Ἀόρ. β' ὑπ. θένω

Ἀρφ. Λυσ. 821. -ῃς Εὐρ. Ῥῆσ. 687. θένε Ἀρφ. Ὄρν. 54. θενεῖν Εὐρ. Ἡρακλ. 271. θενών Ἀρφ. Ἱππ. 640 κάλλ. Εὐρ. Κύκλ. 7. Θεόκρ. 22, 66. Παθ. ἐν. Κ 484. Αἰσχ. Πέρ. 306. Χοη. 387. Πρτ. Αἰσχ. Ἑπτ. 939. ἰτέαν εἰς μέσην θενὼν δορὶ ἔκτεινα Εὐρ. Κύκ. 7 κτυπήσας (τρυπήσας) κατακμεσῆς τὴν ἀσπίδα του μὲ τὸ δόρυ μου τὸν ἐφόνευσα. ῥαιστῆρι θεῖνε Αἰσχ. Πρ. 56 κρούει, πλήττει τῇ σφύρᾳ. Ἀμτβ. στυφελοῦ θείνοντας (προσκρούοντας) ἐπ' ἀκτᾶς Πέρ. 969. θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην Αἰσχ. Ἑπτ. 369 ἐπιπλήττει ἐξονειδίζων τὸν μάντιν Οἰκ.

θεῖον τό, ἡ θεότης. Ἀλλὰ τὸ θεῖον σημ. καὶ τὴν μαντικήν, ὡς μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί Αἰσχ. Ἀγ. 1068 καὶ ἐν δουλικῇ ἀκόμη διανοίᾳ διαμένει ἡ μαντικὴ δύναμις. ὅταν τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς Σοφ. Φιλ. 452 «τὰ θεῖα ἔργα· νοσῶν δὲ δυσφημεῖ» Σχ. ὅταν ἐπαινῶν τὰ θεῖα ἔργα, εὕρω ὅτι οἱ θεοὶ εἶνε κακοί: ἂν θελήσω νὰ ἐπαινέσω τὰ θεῖα ἔργα, οἷα εἶνε τὰ προηγούμενα, θὰ φθάσω εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ θεοὶ εἶνε κακοί. Ἄλλοι συντάσσουσι τὸ τὰ θεῖα ὡς αἰτ. τοῦ κατά τι πρὸς τὸ κακούς, ἄλλοι δὲ μεταγράφουσι τὸ ἐπαινῶν εἰς ἐρευνῶν. τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε Ἀρφ. Ὄρν. 961 ἴδ. φαύλως. ἵνα θειοτέρως δοκέῃ τοῖσι Πέρσῃσι περιεῖναί σφι ὁ παῖς Ἡρ. 1, 122 ἵνα οἱ Πέρσαι ἔχωσι τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ παῖς ἐκ θείας τινὸς προνοίας μᾶλλον διεσώθη (ἢ καθ' ὃν τρόπον ἀληθῶς εἶχε τὸ πρᾶγμα). θείως πως ἀφικνοῦνται Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 1 ἔρχονται κατὰ θείαν τινὰ πρόνοιαν.

θειόω, ἐπ. θεειόω (θεῖον): θείου σεμνὸν θεσμὸν αἰθέρος μυχόν Εὐρ. Ἑλ. 866 κατὰ τὸν ἱερὸν θεσμὸν καθάριζε τὸν μ. τοῦ αἰθέρος (τὴν ἀτμόσφαιραν, τὸν ἀέρα).

θέλγω, μέλλ. -ξω, θωπεύω· ὅθεν ἐπὶ πασῶν τῶν διὰ τῆς ἐπαφῆς γινομένων ἐνεργειῶν, ἴδ. γοητεύω, παγιδεύω, ναρκώνω, κατκπραΰνω διὰ φαρμάκων, ἐπῳδῶν, μαγικῶν ποτῶν, ᾀσμάτων, ἔτι δ' ἐξαπατῶ, ξεγελῶ· θέλξας ὄσσε φαεινά, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα Ν 435 μαγεύσας, θαμβώσας τοὺς φαεινοὺς ὀφθαλμούς του, ἐδέσμευσε δὲ τὰ λαμπρὰ μέλη του. Ἡ σύνταξις μεταπηδᾷ ἀπὸ μετοχῆς εἰς ὁριστικήν. θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης κ 326 ἐκπλήττομαι, ὅτι ἐν ᾧ ἔπιες ταῦτα τὰ φάρμακα δὲν ἐμαγεύθης (ὥστε νὰ ἀλλάξῃς μορφήν). σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον Αἰσχ. Ἱκ. 1066 σὺ ὅμως θὰ ἐδοκίμαζες νὰ καταπραΰνῃς (γοητεύσῃς) τὸν ἀκαταπράϋντον (ἀλλὰ τοῦτο δὲν γίνεται). ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν σ 212 ἐγοητεύθη ἡ ψυχή των ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. τίς ἦν ὁ θέλξας; Ἰώ; Αἰσχ. Ἱκ. 580 ὁ θεραπεύσας διὰ τῆς χειραψίας; ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι Πίνδ. Ν. 4, 3 αἱ ᾠδαὶ θέλγουσαι προάγουσι τὴν εὐφροσύνην, ἁπτόμεναι τοῦ θέματος. ἢ τάπερ πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων πάρεστι σαίνειν; τὰ δ' οὔτι θέλγεται Αἰσχ. Χο. 418 ἢ μήπως εἶνε εὔκολον κολακικῶς νὰ μετριάζωμεν τα βάσανα, τὰ ὁποῖα ὑπεφέραμεν ἐκ μέρους τῶν γεννητόρων; ἀλλὰ ταῦτα δὲν καταπραΰνονται. ὡς Ἔρως δέ νιν μόνος θεῶν θέλξειεν («πεπεικὼς εἴη» Σχ.) αἰχμάσαι τάδε Σοφ. Τρ. 354 ὅτι ὁ Ἔρως μόνος ἐκ τῶν θεῶν τὸν ἐμάγευσε καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν πόλεμον τοῦτον. θέλγει ὄμματος ἕδραν ὕπνος Εὐρ. Ῥῆσ. 554 κυρ. ὁ ὕπνος μαγεύει τὰ βλέφαρά μου: τὰ βλέφαρά μου ὑποχωροῦν εἰς τὰ θέλγητρα τοῦ ὕπνου. ἣν ᾄδει θέλγων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα Πλ. Συμπ. 197 Ε ἣν ᾠδὴν ᾄδει μαγεύων τὸν νοῦν (τὰς αἰσθήσεις) πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων.

θελεμός (κατ' Ἀρκαδ. τονισμὸν συγγ. τῷ ἐθελημός κατ' Ε. Μ.). Μόνον παρ' Αἰσχ. Ἱκ. 1037 ποταμοὺς δ' (ἐνν. σέβωμεν) οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν πολύτεκνοι οἵτινες διὰ τῆς χώρας χύνουσι τὸ γαλήνιον (ἠρεμαῖον, ἥσυχον) πόσιμον ὕδωρ αὐτῶν, πολυτεκνίας πρόξενοι. Πρβ. «θέλεμον· οἰκτρόν, ἥσυχον. θελέμως· οἰκτρῶς, ἡσύχως» Ἡσύχιος.

θελκτήριον τό, θέλγητρον, γοήτευμα καὶ πᾶν ὅ τι θέλγει, ἔχει μαγικὴν δύναμιν, οἷον ὁ κεστὸς τῆς Ἀφροδίτης, «μάγια»· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο Ξ 215 ἐκεῖ δὲ ἦσαν αὐτῇ παρεσκευασμένα πάντα τὰ μέσα τῆς ἀποπλανήσεως. ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι θ 509 ἀγλάϊσμα τῶν θεῶν ἢ ἐξιλαστήριον κόσμημα τῶν θ. γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον Αἰσχ. Εὐμ. 887 ἴδ. σέβας. πόνων θελκτήρια Χο. 666 γρ. πόνων θελκτηρία στρωμνή (μετὰ τοῦ Wakef.) ἀναπαυτικὴ τῶν πόνων.

θελκτήριος 2: ὄμματος θελκτήριον τόξευμα Αἰσχ. Ἱκ. 1014 βέλος ἑλκυστικοῦ βλέμματος (ἴδ. χλιδή).

θέλκτρον τό = θελκτήριον· φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, μεμηχάνηται τοὔργον Σοφ. Τρ. 584 κυρ. μόνον διὰ φίλτρων («μὲ μάγια») μήπως ἐμπορέσωμεν καὶ νικήσωμεν τὴν νέαν ταύτην καὶ ἀποστρέψωμεν ἀπ' αὐτῆς τὴν ἀγάπην τοῦ Ἡρ. (κυρ. καὶ διὰ μαγικῶν μέσων ἀποσκοπούντων τὸν Ἡρακλέα, δηλ. τὴν ἀποτροπὴν τῆς ἀγάπης τοῦ Ἡρ.), ἐμηχανεύθην τὸ ἔργον τοῦτο.

θέλκτωρ -ορος ὁ, ἀλλὰ παρ' Αἰσχ. Ἱκ. 1050 καὶ ὡς θηλ. = μαγευτικός, ἑλκυστικός· τὸ χωρίον: μετάκοινοι δὲ φίλα ματρὶ πάρεισιν Πόθος ᾇ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι (Bothe: θεάκτορι) Πειθοῖ = θέλκτωρ τε Πειθώ, ᾗ οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει: καὶ ἡ ἑλκυστικὴ Πειθώ, εἰς ἣν οὐδὲν δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ.

θέλω, ἐθέλω (ὃ ἴδε): θυμῷ θέλων Πίνδ. Ἰ. 6, 43 = εὔνους. τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων (= οὐκ ὢν κύριος τῆς θελήσεώς μου) ἀλγύνομαι Εὐρ. Ἰ. Α. 657. θέλοντι δ' εἴπερ οἶσθ' ἐμοὶ φράσον τάδε Αἰσχ. Χο. 520 ἐὰν

τὰ γνωρίζῃς, εἰπέ μοί τα, καὶ θά μ' εὐχαριστήσῃς. τοὺς μὲν πῦρ ἀνέπεμπε θέλον πρὸς ὁμοῖον ἱκέσθαι Ἀπ. Ἐμπεδ. 62 ἄλλους μὲν (τύπους) ἀνέπεμπε τὸ πῦρ θέλον νὰ φθάσῃ (νὰ ἑνωθῇ) εἰς τὸ ὅμοιόν του (τὸ οὐράνιον πῦρ). Σημειωτέον ὅτι τό τε θέλειν καὶ τὸ ἐθέλειν μεταχειρίζονται πρὸς τῷ Ὁμήρῳ καὶ ὁ Πίνδ. καὶ ὁ Βακχυλίδης καὶ οἱ Τραγικοί· ἴδ. ἐθέλω.

θέμεθλον (τίθημι) τό, κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα Ξ 493 τὸ κοῖλον (ἐν ᾧ ὁ βολβὸς) τοῦ ὀφθαλμοῦ. στομάχοιο θέμεθλα Ρ 47 ἡ ῥίζα τοῦ φάρυγγος, τ. ἔ. ὁ λαιμός, ἐν ᾧ ὁ φάρυγξ.

θεμερῶπις -ιδος ἡ, ἡ σεμνὸν πρόσωπον ἔχουσα· ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ Αἰσχ. Πρ. 138 ἐξέβαλέ μου τὴν σεμνοπρόσωπον αἰδῶ (ὥστε κατέλιπον τὸν παρθενῶνα).

θεμίζω κρίνω = θεμιστεύω Ἡσύχ. κολάζω· καὶ μέσ. θεμισάμενοι ὀργάς Πίνδ. Π. 4, 141 κατὰ τὸ δίκαιον διακοσμήσαντες, κανονίσαντες τοὺς τρόπους.

θεμίπλεκτος 2 πεπλεγμένος, κεκτημένος δικαίως.— στέφανος Πίνδ. Ν. 9, 52.

θέμις ἡ, ὁ θεσμός, τὸ δίκαιον, ἡ συνήθεια, ἡ τάξις, καὶ καθ' Ἡσύχιον: «θέμις δίκαιον, ἄξιον, πρέπον. Καὶ δίκη ἡ προσήκει· καὶ ἡ τιμή, καὶ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἁρμόζον». καὶ Θέμις, ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης. Θέμιστος Αἰολ. (ἴδ. Σχολ. β 68), Θέμιστι Θεσσαλ. Ἐπιγρ., Θέμιτος Πίνδ. Ὀ. 13, 8. Θέμιν Π. 11, 9. θέμιτες Ὀ. 11, 25. θέμισσιν Π. 4, 54. Ἡ γεν. Θέμιστος β 68. Θέμιστι Ο 87. θέμιστα Ε 761. Θέμιστα Υ 4. Θέμιν Ἡσ. Θε. 16. κἀλλ. θέμιστες ι 112. π 403. θεμιστέων Ἡσ. Θε. 235 (ἐν συνιζήσει) ὡς ἐξ ὀνομ. θεμίστη. θέμιστας Α 238 κἀλλ. Ἡσ. Θε. 85 κἀλλ. Θέμιος Ἡρ. 2, 50. Ἀττ. θέμις Σοφ. Ο. Κ. 1131. Θέμιδος Αἰσχ. Πρ. 18. Θέμιν Εὐμ. 2. θέμιν Ἀγαμ. 1432. Σοφ. Τρ. 810. Κλητ. Θέμι. Ἡ γεν. Θέμιτος παρὰ Πλ. Πολ. 380 Α εἶνε ἐπίτηδες ἀρχαϊκή. Ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ παρέμεινεν ἡ λέξις αὕτη ὡς προσηγορικὸν μόνον ἐν τῇ φράσει ἢ (συνήθως ᾗ) θέμις ἐστίν ὅπερ (καθὼς) εἶνε δίκαιον, ἔθος, συνήθεια. Καὶ μετὰ γεν. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει Ι 134. Τὸ θέμις λαμβάνεται καὶ ὡς ἄκλιτον, ὡς πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις (=τὸ ἀθέμιτον) λέγεις; Αἰσχ. Ἱκ. 338 «πότερον δι' ἔχθραν ἢ ἔχεις ἐν νῷ τὸ ἀθέμιτον τοῦ γάμου; ἢ ὅτι ἀθέμιτος ὁ γάμος; ᾤετο γὰρ αὐτὰς ἐκδεδόσθαι ἤδη ἄλλοις ἀνδράσιν» Σχ. Ὁμοίως θέμις σέ γ' εἶναι (=θεμιτὸν εἶναι) κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς Σοφ. Ο. Κ. 1191. τὸ μὴ (ταῦτα ἐξαλείφει ὁ Wilamowitz) θέμις γὰρ οὐ λὰξ πέδοι (Herm.: πέδον) πατούμενον, τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάς τις οὐ θεμιστὸς (οὕτως ἔγραψα: παρεκβάντες ἀθεμίστως) Αἰσχ. Χο. 639 ὅ τι ἡ δικαιοσύνη ἀπαγορεύει (ἢ τὸ δίκαιον) δὲν καταπατεῖται ἀσυστόλως: ὅστις πάντα πρὸς τὸν Δία σεβασμὸν παρέβη, εἶνε ἀνοσιουργός. οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι (=θεμιτὸν εἶναι) καταλείπειν Πλ. Γοργ. 505 D. καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν Αἰσχ. Ἀγ. 1432 κυρ. καὶ τόδε τὸ δίκαιον (ὅθεν: καὶ τὴν ἐφεξῆς δικαιολογίαν) τῶν ὅρκων μου ἀκούεις. Ἄλλοι: καὶ τὸν ἐφεξῆς ἔνορκον καθορισμὸν ἀκούεις παρ' ἐμοῦ. Φοῖβος ἀμνάσσει θέμισσιν Πίνδ. Π. 4, 55 ἴδ. ἀναμιμνήσκω. δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται Α 238 οἵτινες τοὺς νόμους ἐκ μέρους τοῦ Διὸς (κατ' ἐντολὴν τοῦ Δ. Ἄλλοι: τοὺς νόμους τοὺς παρὰ τοῦ Διὸς) διαφυλάττουσι. λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας Ι 156 πληρώνουσι τὰ νόμιμα δικαιώματα, τοὺς νομίμους παχεῖς φόρους. ὅσα τείνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν Πλ. Συμπ. 188 D ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸ δίκαιον καὶ τὴν εὐσέβειαν.

θεμιστεῖος 3 νόμιμος, δίκαιος Πίνδ Ὀ. 1, 12: Ἱέρωνος ἑστίαν θεμιστεῖον, ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον τοῦ Ἱέρ. ὃς κυβερνᾷ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ σκῆπτρον, τὸ σύμβολον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας.

θέο ἐπ. β' προστ. μ. ἀόρ. β' τοῦ τίθημι.

θεογεννής 2 (γέννα = γένος, ἴδ. ἀγεννής.) Σοφ. Ἀντ. 834 = θεογενής. Ἀδίκως καταδικάζεται ἡ λέξις.

θεόδμητος 2 ὑπὸ θεοῦ δεδμημένος· θεόδματον χρέος Πίνδ. Ὀ 3, 7 «θεοκατασκεύαστον» Σχ. διότι τὸ ὑμνεῖν τὰς ἐνδόξους πράξεις θεόθεν ἐπεβάλλετο τοῖς ποιηταῖς· ἴδ. πράσσω.

θεόθεν ἐπίρρ. ἐκ τῶν θεῶν π 447. Αἰσχ. Πέρ. 103· τὸ χωρίον: θεόθεν γὰρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν ἡ θεόθεν (θεία) Μοῖρα ἀνέκαθεν ἐπεκράτησε.

θεοισεχθρία παρὰ τὸ θεοῖς ἐχθρός = θεομισής, ὡς ἀνδραγαθία παρὰ τὸ ἀνὴρ ἀγαθός. Ἄλλοι θεοσεχθρία, ὡς Ἀρφ. Σφ. 418, ὅπου ὅμως ὁ Bentley ἀποκατέστησε τὸ ὑπὸ τοῦ μέτρου ἀπαιτούμενον θεοισεχθρίαν καὶ Δημ. 22, 59 ὅπου ἡ κοινὴ γρ. ἀντὶ τοῦ θεοισεχθρίαν τῶν ἀρίστων εἶνε θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν ὡς καὶ ἐν 24, 195· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Cobet εἰσάγει τὸ θεοισεχθρίαν. Παρὰ δὲ Λουκ. Λεξιφ. 11 εὕρηται θεοεχθία καὶ ὀρθότερον (κατὰ τὸν Σχολ.) θεοεχθρία. Τὸν δὲ τύπον τοῦτον ἐπιβεβαιοῖ Μ. Ἐ. σ. 486, 3: «καλοκαγαθία ἀπὸ συντιθεμένου ὀνόματος γίνεται. . . οἷον θεοῖς ἐχθρὸς θεοεχθρία».

θεόκλυτος 2 (κλύω) ὁ ἐπικαλούμενος τὸν θεὸν (θεούς). -λιταί Αἰσχ. Ἑπτ. 130. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν β' σημ.: ταῖς ὑπὸ θεῶν εἰσακουομέναις: θεοπειθέσι.

θεόκτιστος 2 καὶ 3: ὑπὸ θεοῦ κτισμένος, καμωμένος· Ἀριστοτ. Ποι. 21 = 1457 b 29· τὸ χωρίον: τὸ τὸν καρπὸν μὲν ἀφιέναι σπείρειν (λέγεται), τὸ δὲ τὴν φλόγα ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀνώνυμον. ἀλλ' ὁμοίως ἔχει τοῦτο πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὸ σπείρειν πρὸς τὸν ⟨ἀφιέντα τὸν⟩ καρπόν, διὸ εἴρηται «σπείρων θεοκτίσταν φλόγα» ὅμοιον λόγον ἔχει τοῦτο (τὸ ἀφιέναι τὴν

φλόγα) πρὸς τὸν ἥλιον (τὸν ἀφιέντα τὴν φλόγα) καὶ τὸ σπείρειν πρὸς τὸν ἀφιέντα τὸν καρπόν· διὸ ἐλέχθη ἀναλόγως «σπείρων διασκορπίζων (ὁ ἥλιος) τὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθεῖσαν φλόγα».

θεομανής 2 ὁ ἐκ τῶν θεῶν μανείς, ἐμμανὴς γενόμενος, παράφρων Εὐρ. Ἴων 1402. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος Αἰσχ. Ἑπτ. 640 ὦ θεοβλαβέστατε καὶ θεοστυγέστατε

θεόμαντις ὁ κατὰ θείαν ἔμπνευσιν μαντευόμενος, προφητεύων ἴδ. Πλ. Ἀπολ. 22 C· ἀντιδιαστέλλ. πρὸς τὸ θυμόμαντις.

θεόμορος, Δωρ. θεύμορος, Πίνδ. Π. 5, 5. ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα «ὦ ἐκ θεοῦ ταύτην ἔχων τὴν μοῖραν» Σχ. τᾶς ἄπο θεόμοροι νίσσονται ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί Ὀ. 3, 9 ἀφ' ἧς (Πίσης) αἱ ἐκ θεῶν δεδομέναι ᾠδαὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους (τοὺς νικητὰς) παραγίνονται· «εἰ μὴ γὰρ θεοῦ προνοίᾳ νικήσαι τις, οὐδὲ ᾄδεται» Σχ.

θεοπόνητος 2 ὑπὸ θεοῦ πονηθείς, κατασκευασθείς· ἡνίκ' οὐκ ἦν θεοπόνητά μου λέχη Εὐρ. Τρ. 953 ὅτε δὲν ὑπῆρχον τὰ τῷ πόνῳ τῶν θεῶν δοθέντα μοι λέχη (δηλ. ὁ Πάρις).

θεός ὁ, Βοιωτ. θιός, Λακων. σιός, Δωρ. θεύς, αἰτ. θεῦν (Καλλιμ. Δήμ. 58, 130). Τὴν κλητ. θεέ (ἀντὶ τοῦ θεός) μεταχειρίζονται ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς Ἀμφίθεε Ἀρφ Ἀχ. 176. ὦ Ζεῦ καὶ θεοί Ἀρφ. Πλ. 1 τ. ἔ. καὶ οἱ ἄλλοι θεοί, ὡς Ζ 476. Οὕτως ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ἔλεγον πάντες, καὶ μάλιστα Ἀρφ. Δημ. Πλάτων. κατὰ θεόν κατὰ θεοῦ πρόνοιαν. Πλ. Εὐθύδ. 272 Ε κἀλλ., ὁ δὲ Cobet καὶ ἐν Ἀρφ. Ἱππ. 147. οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον Εὐρ. Ἰ. Τ. 120 «ὅ τι καὶ ἂν ὑποθέσῃ τις περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ θεοῦ, οὗτος βέβαια δὲν θὰ γίνῃ αἰτία νὰ πέσῃ ἄχρηστος ὁ χρησμός του» Δ. Βερναρδ. νὴ τὼ θεώ Ἀρφ. Λυσ. 112 καὶ μὰ τὼ θεώ Ἐκκλ. 155 ἐνν. τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην. Ὅρκος ἐπίσημος τῶν γυναικῶν. «Γυναικεῖος ὅρκος· δυϊκῶς δὲ ὀμνύουσι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητραν· ἀνδράσι δ' οὐ πρέπει τοῦτον ὀμνύναι» Φώτιος. θεῶν ἐκεῖνος οὐ μακρὴν ἀπῴκισται, ὀτέῳ σὺ χείλεα νύκτα κἠμέρην οἴγεις Ἡρώνδ. 7, 111 πλησίον τῶν θεῶν οἰκεῖ (τ. ἔ. μακάριός ἐστιν) ἐκεῖνος, ᾧ τινι σὺ τὰ χείλη νύκτα καὶ ἡμέραν ἀνοίγεις (ἵνα σε φιλῇ).— Κατὰ τὸν Cobet ἐν τῷ Ἀττικῷ λόγῳ τὸ θηλυκὸν εἶνε ἡ θεός, καὶ ὄχι ἡ θεά, ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ Κωμικοὶ ἐπὶ γέλωτι. (Πρβ. ναὶ τὼ σιώ οἱ Λάκωνες ἐνν. τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκην, τοὺς Διοσκούρους· ἴδ. Εἰρ. 214. νεὶ τὼ σιώ Βοιωτοὶ ἐνν. τὸν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, τοὺς λευκοπώλους Ἀχ. 905). ταῖν θεαῖν (τ. ἔ. τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης) ψηφίσματα Ἀρφ. Σφ. 378 «ἀντὶ τοῦ τὰ ταῖν θεαῖν μυστήρια εἰπεῖν ψηφίσματα εἶπεν» Σχ. τῆς μὲν σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει, θεοὶ δὲ τῆς ἧττον Πλ. Ἐπιστ. συνήθως διακρίνουσι λέγοντες, ὅτι θεὸς μὲν σημαίνει τὸν ὄντως θεόν, θεοὶ δὲ εἶνε οἱ ὑπὸ τοῦ ὄχλου πιστευόμενοι. (θύραι) θεώτεραι ν 111 εἶνε αἱ εἰς τοὺς θεοὺς ἀνήκουσαι· δι' ὧν διέρχονται οἱ θεοί.

θεοσεχθρία ἡ, θεομισητία, τὸ εἶναί τινα μισητὸν τοῖς θεοῖς Ἀρφ. Σφ. 418· ἄλλοι θεοισεχθρία (ἐκ τοῦ θεοῖς ἐχθρός) ὡς Δημ. 22, 59· ὃ ἴδε.

θεόσσυτος (σεύω) 2: θεόσσυτον χειμῶνα Αἰσχ. Πρ. 669 «τὴν ἐκ τῆς Ἥρας ὁρμηθεῖσαν δυστυχίαν» Σχ.

θεόσυτος· τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής, θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη; Αἰσχ. Πρ. 117 τίς ὀσμὴ προσέβαλέ με ἀόρατος (κυρ. ἐπίθετον ἐκείνου, ἐξ οὗ ἡ ὀσμή), ἐκ θεῶν προερχομένη, ἢ ἐξ ἀνθρώπων ἢ ἐξ ὄντων κειμένων μεταξὺ ἀμφοτέρων; θεόσυτον (θεόπεμπτον) νόσον 622.

θεότρεπτος 2 ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τραπείς, μετατραπεὶς Αἰσχ. Πέρ. 906: νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν παλάμαισι νῦν δὲ ἀναμφιβόλως ὑποφέρομεν πάλιν ταῦτα, ταῖς τῶν θεῶν βουλαῖς μετατραπέντα (γενόμενα ἀπὸ ἀγαθῶν κακά).

θεουδής 2: (θεο-δϜής ἐκ τοῦ θεός καὶ δέος (δέδια) ἀντὶ τοῦ θεοδεὴς) «θεοφοβούμενος».

θεραπεία ἡ: τὸ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας οὐκ ἔχει λόγον Πλ. Φαίδ. 62 D δὲν ἔχει λόγον νὰ μὴ ἀγανακτῶσιν οἱ φρονιμώτατοι, ὅτι ἀποχωροῦσι ταύτης τῆς ἐκ τῶν θεῶν ἐπιμελείας. ψυχαγωγούμενος ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῇ θεραπείᾳ τῇ ὑπό τε τῆς Νεαίρας καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Δημ. 59, 55 κολακευόμενος, ἐν ᾧ ἦτο ἀσθενής, διὰ τῶν περιποιήσεων (τῶν παρεχομένων αὐτῷ) ὑπό τε τῆς Ν. καὶ τῆς θυγ. αὐτῆς. ἀπὸ θεραπείας τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῶν αἰεὶ προεστώτων περιεγιγνόμεθα Θουκ. 3, 11 θεραπεύοντες καὶ σύμπαντας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς ἀεὶ προεστῶτας («δώροις ἕκαστον» Σχ. πρβ. Ἀρφ. Σφ. 675) αὐτόνομοι ἐλειπόμεθα.

θεραπεύω εἶμαι θεράπων, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι, τιμῶ· τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες ἆθλα ἐποιοῦντο Θουκ. 3, 82 ἴδ. ἆθλον. θεραπεύουσι τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας Ξεν. Κ. Π. 8, 1, 6 κάθηνται εἰς τὰς θύρας καὶ περιμένουσιν. οὔτε ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ Θουκ. 2, 47 ἴδ. ἄγνοια. γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων Πίνδ. Ἀπ. 123 παρασύρεται (κατὰ τὴν ψυχὴν) ὑπὸ γυναικείου θράσους, θεραπεύων αὐτὰς ἐκ παντὸς τρόπου. οὐ τὴν παροῦσαν ἡδονὴν θεραπεύων συνέσομαί σοι Πλ. Φαῖδρ. 233 Β θά σε συναναστρέφωμαι ὄχι λαμβάνων ὑπ' ὄψιν (ἀποβλέπων εἰς) τὴν παροῦσαν ἡδονήν· ἴδ. Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 16. τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα Θουκ. 1, 9 διότι εἶχε περιποιηθῇ τὸ πλῆθος. ἐθεράπευον μὴ λείπεσθαι τὰ

ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης 7, 70 ἐφρόντιζον, ὅπως ἡ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος μάχη μὴ ὑπολείπηται τῆς ἄλλης τέχνης (τῶν ναυτῶν καὶ κυβερνητῶν). θεραπεύοντές τε τὸ (ὁ Σχ. ἀντὶ τοῦ τό τε) πρὸς τοὺς . . . στρατιώτας τε καὶ πολεμίους μὴ θορυβεῖν 6, 61 ἐπειδὴ ἐλάμβανον φροντίδα καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐν Σικελίᾳ στρατιώτας καὶ πολεμίους, δηλ. νὰ μὴν ἀνησυχῶσιν αὐτούς. Ἄλλοι: φροντίζοντες νὰ μὴ διεγείρωσι θόρυβον παρὰ τοῖς στρατιώταις κτλ. κατ' ὀλιγαρχίαν σφίσιν αὐτοῖς μόνον ἐπιτηδείως ὅπως πολιτεύσουσι θεραπεύοντες Θουκ. 1, 19 φροντίζοντες πῶς οἱ σύμμαχοι νὰ ἔχωσι πολίτευμα ὀλιγαρχικὸν συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῶν μόνων (τῶν Λακεδ.). τὸ δίκαιον θεραπεύσετε 6, 79 θὰ στηριχθῆτε εἰς τὸν δίκαιον λόγον τὸν ἐκ τῆς συμμαχίας.— τὸ συμφέρον 3, 56 = ἐξυπηρετεῖν τὸ συμφ. τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν 4, 67 ἀφ' οὗ εἶχαν φροντίσῃ, προπαρασκευάσῃ τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλ.

θεράπνη ἡ ἐν τῷ χωρίῳ Εὐρ. Ἑκ. 481 δὲν σημαίνει θεράπαιναν, ἀλλ' ἐνδιαίτημα (εὐάρεστον, ἀναπαυτικόν)· ἴδ. ἀλλάσσω.

θερεία ἡ (ἐνν. ὥρα), ἡ τοῦ θέρους ὥρα, τὸ θέρος· τὴν θερείην πᾶσαν Ἡρ. 1, 189 καθ' ὅλην τὴν θερινὴν ὥραν τοῦ ἔτους: «ὅλο τὸ καλοκαῖρι». Πλ. θερείαις (ἐνν. πνοαῖς) Πίνδ. Ἰ. 2, 41 ἐν ὥρᾳ θέρους.

θερίζω ὁμαλ. ἀόρ., Δωρ. ὑπ. ἐκθερίξω [Ἀνακρ.] 9, 7 ἀντὶ τοῦ -ίσω. Κατὰ συγκοπὴν ἔθρισεν, ἀπέθρισεν Αἰσχ. Ἀγ. 541. Εὐρ. Ὀρ. 128. Ἑλ. 1188. Μ. Ἐ. 319, 27 (Ἡρῳδιαν. II, 243): «ἔθρισε: παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπὴν θρίζω καὶ ἀποθρίζω καὶ ἀπέθρισεν». τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας Σοφ. Αἴ. 238 τοῦ ἑνὸς μὲν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν γλῶσσαν ὅλην (κυρ. μέχρι τῆς ἐσχάτης ῥίζης) ἀποκόψας ῥίπτει. τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις Αἰσχ. Ἱκ. 645 τὸν ἐν ἀσυνήθεσιν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς (ἀντὶ σταχύων). ἀναγκαίως δ' ἔχει βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν, καὶ τὸν μὲν εἶναι τὸν δὲ μή Εὐρ. Ἀπ. 757 εἶνε ἀνάγκη νὰ θερίζῃ τις τὴν ζωὴν ὡσὰν κάρπ. στάχυν, καὶ ὁ μὲν εἷς νὰ εἶνε, ὁ δ' ἄλλος νὰ μὴ εἶνε.

θερμαίνω πεζ. καὶ ποιητ., ἐθέρμηνα (-ανα ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλ.). ἐκτεθέρμαγκα Πλουτ. 48 D (ἴδ. ἐκθερμαίνω). Γ' ἐν. παθ. πρκ. ἐντεθέρμανται Σοφ. Τρ. 368.— θέρμω ποιητ. μόνον προστ. θέρμετε θ 426. Ἀρφ. Βάτρ. 1339 λυρ. θέρμετο Ζ 438. θ 437. μάλα δέ οἱ θερμαίνει φιλόταπι νόον Πίνδ. Ο. 11, 91 πολὺ δὲ τοῦ θερμαίνει τὴν ψυχὴν διὰ τῆς ἀγάπης. τῷδέ τ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρενί Αἰσχ. Χο. 1002 καὶ διὰ τοῦ δολίου τούτου μηχανήματος πολλοὺς φονεύων πολλὰ θερμουργὰ σχέδια θερμαίνοι ἐν τῇ φρενί. Κατὰ τὴν διόρθ. φρένα (Lobeck): πολλὰς τέρψεις ἤθελε παρέχῃ εἰς τὴν ψυχήν του. μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ Ἀρφ. Βατρ. 844 τὴν ἁπλῆν ἔννοιαν: μὴ ἐξοργίζου, μὴ ἐξερεθίζου, ἐξέφρασε διὰ τραγικῆς ὀγκηρᾶς φράσεως· πρβ. ἐγὼ δ' ἐπεγχέων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ σπλάγχν' ἐθέρμαινον πότῳ Εὐρ. Κύκλ. 423.

θερμός 3 θερμός, ζεστός, μτφ. ὀξύς, ἐμπαθὴς παράφορος, θρασύς, που δὲν λογαριάζει τίποτε· ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ ναύτῃσι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινί Αἰσχ. Ἑπτ. 589 εἰσελθὼν εἰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ μετὰ ναυτῶν θρασέων καὶ οὐδαμῶς ἐστερημένων πανουργίας τινός. Τὰ τελευταῖα πολλαχῶς διορθοῦσι. Μὴ τὸ πανουργίᾳ εἶνε ἀρσ. κατὰ τὸ νεανίας; ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ μοχθήσας Σοφ. Τρ. 1035 ἴσως: κακὰ τὰ ὁποῖα ἐπιφέρουν ἱδρῶτα, προξενοῦν θέρμην (παρ' ἡμῖν: ῥῖγος) καὶ μόνον νὰ τὰ λέγῃ τις. πρὸς γάρ οἱ κεῖνται αἱ σάρκες, οἷα θερμὰ θερμὰ πηδῶσαι ἐν τῇ σανίσκῃ Ἡρώνδ. 4, 61 πλησίον αὐτοῦ (τοῦ παιδὸς) κεῖνται αἱ σάρκες, ὡσὰν νὰ ἔχωσιν ἀκόμη θερμοὺς θερμοὺς παλμοὺς (σφύξεις) ἐν τῇ σανίδι, ἐφ' ἧς τὸ ζωγράφημα. Ἡ ἐπανάληψις τοῦ θερμὰ ἐπιτάσεως χάριν. Ὁ λόγος περὶ ζωγραφήματος τοῦ Ἀπελλοῦ.

θερσιεπής 2 ἅπαξ εἰρημένον ἐν Βακχυλίδ. 12, 199 = θρασυεπής, θρασυλόγος. Τὸ χωρίον: εἰ μή τινα θερσιεπὴς φθόνος βιᾶται, αἰνείτω σοφὸν ἄνδρα σὺν δίκᾳ εἰ μή τινα θρασυεπὴς φθόνος βιάζεται, ἐπαινείτω σοφὸν ἄνδρα δικαίως.

θέσις -εως ἡ: Πίνδ. Ὀ. 3, 8 τὸ χωρίον: φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμεῖξαι πρεπόντως νὰ συνενώσω πρεπόντως εἰς τιμὴν τοῦ Θήρωνος, τοῦ παιδὸς τοῦ Αἰν., τὴν ποικιλόφωνον φόρ. καὶ τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν καὶ τὴν θέσιν τῶν λέξεων τοῦ ὕμνου· πρβ. Μ. Ἐ. σ. 391, 26: «θεῖναι τὸ ποιῆσαι καὶ Πίνδαρος διόλου θέσιν τὸ ποίημα λέγει». ἐφαίνετ' ἂν οὖσ' ἀκόλουθος ἡ φυλὴ τῇ θέσει τοὐνόματος Δημ. 39, 24 καὶ ἡ φοίτησις (εἴσοδος) σου εἰς τὴν φυλὴν ταύτην θὰ ἐφαίνετο σύμφωνος μὲ τὸ τεθὲν ὄνομα. πραθείσης τῆς νεὼς τεσσαράκοντα μνῶν, ὅσου περ ἡ θέσις ἦν 33, 12 ἀκριβῶς δι' ὅσα χρήματα ἦτον ὑποθηκευμένον τὸ πλοῖον.

θεσμός ὁ, Δωρ. τεθμός (τίθημι)· οἱ θεσμοὶ καὶ ποι. καὶ ἑτερογενὴς πλ. τὰ θεσμά Σοφ. Ἀπ. 89. Ἐν τῷ παρῆκα θεσμῶν οὐδέν Σοφ. Τρ. 682 δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ ἀρσεν. πληθ. τίποτε ἐκ τῶν παραγγελιῶν δὲν παρέλιπον. ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο ψ 296 «ὑπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου» Σχ. φόνων δικαστὰς ὁρκίων αἱρουμένους θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον Αἰσχ. Εὐμ. 487 θὰ διορίσω ἐγὼ δι' ἅπαντα τὸν χρόνον φόνου δικαστάς, δεχομένους (προτιμῶντας) ἔνορκόν τινα θεσμόν. Περὶ τοῦ νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι

Σοφ. Ἀντ 801 καὶ τοῦ τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν· ἴδ. πάρεδρος. λέγω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν θεσμόν Αἰσχ. Εὐμ. 617 λέγω πρὸς ὑμᾶς τὸ μέγα τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱδρυμένον συνέδριον (ἡ βουλὴ τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶνε ὁ μέγας θεσμὸς τῆς Ἀθηνᾶς) Τὸ τὸν θεσμὸν εἶνε παράθεσις εἰς τὸ ὑμᾶς. Ἰδίως ὠνομάζοντο θεσμοὶ οἱ νόμοι τοῦ Δράκοντος κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς τοῦ Σόλωνος, οἵτινες ὠνομάζοντο νόμοι (ἴδ. Ἀνδοκίδ. 1, 81)· ὠνομάζοντο δὲ θεσμοὶ ἴσως, διότι ἤρχοντο ἐκ τῆς λέξεως ταύτης: θεσμὸς (θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις κτλ.). Κατ' ἄλλους οἱ τοῦ Σόλωνος νόμοι ὠνομάζοντο οὕτως ὡς νέοι, οἱ δὲ τοῦ Δράκοντος θεσμοὶ ὡς παλαιοὶ και δὴ καθιερωμένοι. ὁ ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμὸς νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος Πλ. Ἐπιστ. 8 (355 B) ὁ θεσμός, ὁ ταῦτα τὰ ἀποτελέσματα ἔχων, ὀρθῶς δι' ὑμᾶς θὰ εἶνε τεθειμένος ὡς νόμος.

θεσμοφόρος 2 Πινδ. Ἀπ. 37 «πότνια θεσμοφόρε» ἐνν. τὴν Περσεφόνην διὰ τὴν στενὴν πρὸς τὴν Δήμητρα σύνδεσιν.

θεσπέσιος 3 καὶ 2: πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας; Αἰσχ. Ἀγ. 1152 πόθεν ἔχεις τὰ κακῶν δηλωτικὰ σημεῖα τῆς προφητικῆς σου μελῳδίας; θεσπεσίῃ (ἐνν. βουλῇ) B 367 κατὰ θείαν βούλησιν.

θεσπίζω: τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας Σοφ. Τρ. 1131 θαῦμα βεβαίως (ἄπιστον) διὰ δυσφήμων λόγων προεμάντευσας. Ἀλλ' ἴσως τὸ διὰ κακῶν σημ. ὁρμώμενος ἐκ τῶν (ὑπαρχόντων κακῶν). Πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 1125 (ἐν λ. πολυεπής).

θεσπιῳδός ὁ: πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδοί Αἰσχ. Ἀγ. 1125 ἴδ. πολυεπής.

θέσσασθαι μ. ἀόρ. εὔξασθαι, ἱκετεῦσαι Πίνδ. Ν. 5, 10 τὸ χωρίον: τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυσικλυτὰν θέσσαντο «ἥν τινα (Αἴγιναν) ηὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά» Σχ. θεσσάμενοι Ἀρχιλ. Ἀπ. 11, 2 «ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες· θέσσασθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι» Σχ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 824. Πρβ. ἀπόθεστος, πολύθεστος, πανάθεστος.

θέω ἐπ. καὶ θείω τρέχω, ἔθεον (θέον Χ 161. θέεσκον Υ 229). θεύσομαι ἐν κοινῇ χρήσει ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (θεύσω μτγν.). Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐξ ἄλλων ῥημάτων, ὡς τοῦ τρέχω. Τὸ εε παρὰ μτγν. μένει ἐνίοτε ἀσυναίρετον. ἷξε θέων γ 288 ἔφθασε τρέχων (σπεύδων). δι' ἀλλήλων δὲ θέοντα γίγνεται ἀλλοιωπά Ἀπ. Ἐμπεδ. 21 ἴδ. ἀλλοιωπός. ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν, ἄντυξ ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος Z 118 καὶ εἰς τὰ δύο δὲ μέρη (δηλ. ἐπάνω καὶ κάτω) ἐκτύπα αὐτόν, δηλ. τὰ σφυρὰ καὶ τὸν αὐχένα του, τὸ μαῦρον δέρμα, τὸ ὁποῖον ὡς ἔσχατος γῦρος τῆς ἀσπίδος περιέθεεν αὐτήν. Ἡ μεταλλίνη ἄντυξ ἦτο τυλιγμένη με δέρμα, ἵνα ἡ προστριβὴ αὐτῆς εἶνε ὀλιγώτερον ἐπαισθητή. Το ἥ, ἀναφερόμενον κυρίως εἰς τὸ δέρμα, συνεφώνησε πρὸς τὸ προηγηθὲν κατηγορούμ. ἄντυξ. Ἄλλοι ἄλλως. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων Ἡσ. Ἀσπ 146 τούτου τὸ στόμα ἦτο καὶ ὀδόντων λευκῶν παριθεόντων πλῆρες. Τὸ λευκὰ διορίζει ὡς ἐπίρρ. τὸ θεόντων. οὔτε θέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν Ἀρφ. Ἐκκλ 109 «οὔτ' ἀνέμοις οὔτε κώπαις πλέομεν» Σχ. παροιμ. φράσις. πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος (προστακτ.) Λουκ. Λεξιφ. 15 πλέε καὶ κολύμβα καὶ τρέχε κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κλύδωνος (πρβ. κατὰ κρημνῶν βαίνειν κττ.). θᾶττον γὰρ θανάτου θεῖ (ἡ πονηρία) Πλ. Ἀπολ. 39 A ἡ πονηρία τρέχει ταχύτερον τοῦ θανάτου· ταχύτερον λοιπὸν ἢ ὁ θάνατος καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον. Σημειωτέα δὲ ἡ παρήχησις τοῦ θ.

θεωρέω: ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἂν Δημ. 10, 134 ἴδ. ὀβολός. ἐγὼ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῖ πλὴν εἰς Πάρον Ἀρφ. Σφ. 1188 ἐγὼ ποτὲ μέχρι τοῦδε δὲν ἀπεστάλην ἐπισήμως εἰς κανὲν ἄλλο μέρος παρὰ εἰς τὴν Πάρον μόνον. λέγω δ' οὕτως ἂν θεωρεῖσθαι τὸ καθόλου οἷον τῆς Ἰφιγενείας Ἀριστοτ. Ποι. 17 (1455 b 3) λέγω δὲ ὅτι ἡ τῶν κυριωτάτων ἐπισκόπησις, οἷον ἡ τῆς Ἰφιγεν., δύναται νὰ γίνῃ οὕτως.

θεωρία ἡ: ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν (θέαμα φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον) Αἰσχ. Πρ. 828. ποίας δ' ἑορτὰς (ἥξετε), ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας («ἀντὶ τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρψεως» Σχ.) Σοφ. Ο. Τ. 1491 εἰς ποίας δὲ ἑορτὰς θὰ ἔλθητε, ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὴν οἰκίαν κεκλαυμέναι ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεωρίας τέρψεως; ἐδόκει οὐκ ἂν εἶναι ἐξ ἴσου ἡ θεωρία ἅπασι τοῖς δικασταῖς Δημ. 43, 18 ἐφαίνετο ὅτι ὅλοι οἱ δικασταὶ δὲν ἠδύναντο νὰ θεωρῶσιν ἐπίσης καλῶς τὸν πίνακα. τὰ μὲν ἀκίνητον ἔχει τὴν θεωρίαν 61, 16 τὰ μὲν θεωρούμενα μένει ἀκίνητα. οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες Πλ. Κρίτ. 52 B οὔτε ποτὲ μέχρι τῆς σήμερον ἐξῆλθες ἐκ τῆς πόλεως, διὰ νὰ ὑπάγῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τοὺς (πανελληνίους) ἀγῶνας.

θεωρὶς -ίδος ἡ· παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. 842 δὲν ἐνν. τὸ πορθμεῖον τοῦ Χάρωνος, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὴ ἡ θεωρικὴ (πανηγυρικὴ) ὁδὸς (ἴδ. ἀμείβομαι). «θεωρὶς ὁδός, δι' ἧς ἴασιν ἐπὶ τὰ ἱερά» Ἡσύχ.

θηγάνη ἡ, ἀκόνη, μτφ. ἐρεθισμός, σκάνδαλον· σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς μηθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας νέων, ἀοίνοις ἐμμανὴς (Auratus: ἐμμανεῖς) θυμώμασιν Αἰσχ. Εὐμ. 861 μὴ ἐμβάλῃς μήτε αἱματηρὰς διχονοίας, βλαβερὰς εἰς τὰς νεαρὰς φρένας, μαινομένη δι' ὀργῶν ἀοίνων (γνωστὸν ὅτι σπονδαὶ ἄοινοι προσεφέροντο ταῖς Ἐρινύσι). Δί-

καν δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει (Herm. θήγει) βλάβης πρὸς ἄλλαις θηγάναις Μοῖρα 'Αγ. 1537 ἡ Μοῖρα εἰς ἄλλας ἀκόνας ἀκονᾷ τὴν δίκην (τὸ ξίφος τῆς δίκης) πρὸς ἐκτέλεσιν ἄλλου ὀλεθρίου (φονικοῦ) ἔργου.

θήγω ἀκονῶ, ὀξύνω· τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους Αἰσχ. Πρ. 327 λόγους ὑβριστικοὺς καὶ δηκτικοὺς διὰ τὴν ὀξύτητα αὐτῶν. 'Αντιδιαστέλλεται πρὸς τοὺς ἠπίους καὶ μαλακοὺς λόγους. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ 'Επτ. 702 κυρ. καθὼς εἶμαι ἀκονημένος, δὲν θά μου χαλάσῃς τὸν ἀθέρα μὲ τὰ λόγια σου: καθὼς εἶμαι ξεσπαθωμένος (ἕτοιμος) νὰ πολεμήσω, δὲν θὰ μὲ ἀνατρέψῃς μὲ τὰ λόγια σου. ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπίς, ἣν (ἔγραψα: ἐν) χειρὶ θήγεις (ἐγώ: θήγει), ἐν τάχει δ' ἀμβλύνεται 'Απ. Σοφ. 808 ὀργὴ γέροντος εἶνε ὡσὰν μαλακὴ κοπὶς κτλ. Καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὑπάρχουσιν οἱ ἀκονῶντες τὰς κοπίδας τῇ χειρί. θήγοντες ἀγρίαν γένυν Εὐρ. Φοίν. 1392 ἀκονῶντες, τρίζοντες τοὺς (ἐν τῇ ἀγρίᾳ σιαγόνι) ὀδόντας των. Τὴν φράσιν τοῦ 'Αλκιδάμαντος ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον ἠκονημένον δι' ἀκρ. ὀργῆς τῆς διανοίας ψέγει ὁ 'Αριστοτ. 'Ρητ. 3, 3, 2.

θηέομαι 'Ιων., καὶ θαέομαι Δωρ. ἴδ. θεάομαι.

θήκη ἡ: πολλοὶ ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 2, 52 πολλοὶ ἐτράπησαν εἰς ἀναιδεῖς ταφὰς (τ. ἔ. εἰς τάφους ἀλλοτρίους, ὅπερ ἦτο ἀναίσχυντον) ἕνεκα ἐλλείψεως τῶν ἐπιτηδείων πρὸς ταφήν. 'Επεξηγεῖται διὰ τῶν ἐφεξῆς.

θηλέω, Δωρ. θαλέω = θάλλω (ἴδ. θαλέθω)· θάλησε σελίνοις Πίνδ. Ν. 4, 88 ἐπρασίνισε (ἡ κεφαλή του) μὲ σέλινα. Μτφ. νικαφορίαις ἄστυ θάλησε Ν. 10, 42 ἤνθησεν, ἤκμασεν. 'Ο Christ γρ. μετ' ἄλλων θάλλησε.

θηλυκρατής 2 ἔρως θήλεος κρατῶν, ὅστις ἐξουσιάζει τὰς γυναῖκας Αἰσχ. Χο. 598 ἴδ. ἀπέρωτος.

θηλυκτόνος ῎Αρης Αἰσχ. Πρ 886 ὁ διὰ γυναικῶν φονεύων ῎Αρης: Πελασγία δέξεται θηλυκτόνῳ ῎Αρει ἡ χώρα τοῦ Πελασγοῦ (῎Αργος) δέξεται αὐτοὺς καταθέντας (φονευθέντας) πολέμῳ (φόνῳ) θήλει (γυναικῶν).

θηλύνω: βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα Σοφ. Αἴ. 651 ἴδ. βαφή. πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο Θεόκρ. 20, 14 πολὺ ἐκαμάρωνε διὰ τὴν ὡραιότητά της.

θῆλυς 3: «τὸ θήλυδος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δος ἡμάρτηται» Χοιροβ. ἐν 'Α. Β. 1381. ἄπαις ἔρσενος καὶ θήλεος γόνου 'Ηρ. 3, 66 ἐστερημένος ἄρρενος καὶ θήλεος τέκνου. Πρβ. Εὐρ. Βάκχ. 1306. Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 3. οἴκτιρε θῆλυν ἄρσενος θ' ὁμοῦ γόνον Αἰσχ. Χο. 500 ἴδ. γόνος. θήλεια γὰρ φρὴν Αὐτ. 304 γυναικεία ψυχὴ ἐν Αἰγίσθῳ ἐστί. || καρποφόρος, καταψυκτικός, δροσιστικός· θῆλυς ἐέρση ε 467 δροσιστική. Πρβ. «θήλεια — παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν· ὅθεν καὶ ἡ ὕπομβρος νὺξ (νῦν 'Ετυμ. Γουδ. σ. 261, 25) παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται» 'Ε. Μ. 450, 50.

θηοῖο ἐπ. εὐκτ. τοῦ θηέομαι (θεάομαι).

θηράω καὶ -άομαι (θήρ, θήρα· πρβ. ferus, ferox) ἐν χρήσει ἀπὸ τοῦ 'Ηροδ. καὶ τῶν 'Αττ. -άσω Ξεν. 'Αν. 4, 5, 24. Κ. Π. 1, 4, 16. 'Απ. 3, 11, 7. Σοφ. Φιλ. 958. Εὐρ. 'Ι. Τ. 1426 καὶ -άσομαι Εὐρ. Βάκχ. 228. 'Ι. Τ. 1324. Λουκ. Νεκυομ. 21. — ἐθήρᾱσα Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 10. Αἰσχ. Πέρ. 236. Εὐρ Βάκχ. 1215 καὶ -ᾱσάμην Σοφ. Φιλ. 1007. Εὐρ. 'Ιππ. 919. Πρκ. μόνον τεθήρακα. — θηραθεῖσαι Αἰσχ. Πρ. 1105. θηραθήσομαι μτγν. Γεωπ. 12, 9. θηρατός μτγν. -τέος Σοφ. Φιλ. 116. — θηρεύω ἤδη ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου (μόνον τ 465) ἐν κοινῇ χρήσει, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττ. συχνότερον τοῦ θηράω· ὁμαλόν. Μέσ. θηρεύομαι μόνον 'Αττ. -εύσομαι, ἐθηρευσάμην, θηρευτός 'Αριστοτ., -τέος Πολύβ. ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν Αἰσχ. Πέρ. 236 ἀλλ' ὅμως ἐπεθύμησεν ὁ υἱός μου νὰ κυριεύσῃ ταύτην τὴν πόλιν. θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν Πρ. 109· ἴδ. ναρθηκοπλήρωτος.

θήσατο ἀόρ. τοῦ θάω.

θίασος ὁ, «τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεῶν» ('Αρποκρ.)· ἰδίως ἐπὶ βακχικῶν ὁμίλων, τὸ βακχικὸν πλῆθος, «ὁ τῷ Διονύσῳ παρεπόμενος ὄχλος». ἀβάκχευτον θίασον ἐλάχετ' ἐν δάκρυσι Εὐρ. 'Ορ. 319 ἴδ. ἀβάκχευτος.

θιγγάνω (ῥ. θιγ-) ἐκ τῶν μεθ' ῞Ομηρον, ἐκ τῶν 'Αττ. μόνος ὁ Ξεν. ἐν τῷ ἀορ. β΄ (ἴδ. κατωτ.). 'Αττ. κωμικοὶ μόνον θιγγανουσῶν τὰς μύλας 'Απ. Φερεκρ. 10. 'Ενεστ. ποιητ. 'Ιπποκρ. 8, 350 καὶ μτγν. πεζ. Πρτ. μόνον μτγν. θίξω Γραμματ. (ὡς 'Ηρωδ. περὶ μον. λ. σ. 928, 25). προσθίξεις (-θίξει μέσ. Elmsl.). Εὐρ. 'Ηρακλ. 647. μέσον θίξεται ἐν 'Ιππολ. 1086 (Δ. Γ. τεθίξεται) ἀόρ. ἔθιγον ποιητ. 'Ιπποκρ. καὶ μτγν. πεζ. καὶ Ξεν. ἐν Κ. Π. 1, 3, 5 (θίγῃς) ἐν 5, 1, 16 6, 4, 9 (θιγών). θιγέμεν Πίνδ. Ν 4, 35. Λακων. σίγε ἀντὶ τοῦ ἔθιγε 'Ησύχ. σιγῆν ἀντὶ τοῦ θιγεῖν 'Αρφ. Λυσ. 1004. — Παθ. θιγγάνομαι (μ. ἀόρ. ἐθιγόμην, καὶ ἐθίχθην μτγν.). ἄθικτος Σοφ. Ο. Κ. 39. πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ Αἰσχ 'Αγ. 440 πολλὰ τοὐλάχιστον ἐγγίζουν τὴν καρδίαν. 'Ως δὲ λέγεται προσεγγίζω τ. ἔ. ἐγγίζω πρός τι, οὕτω καὶ θιγγάνω πρός τι 'Η σύνταξις λοιπὸν αὕτη ἔχει ἄλλας ἀναλόγους, καὶ ἑπομένως δὲν εἶνε ἀδύνατος, ὡς ἠθέλησαν νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτήν τινες, ἵνα ἐπιφέρωσι διορθώσεις ἀληθῶς ἀπιθάνους. ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν θιγοῖσα νᾶσος Πινδ. Π. 8, 22 μετασχοῦσα τῶν κλεινῶν ἀρετῶν τῶν Αἰακιδ. ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νεομηνίᾳ θιγέμεν Ν. 4, 35 σφοδρῶς ἐπιθυμῶ νὰ θίγω τὴν νεομηνίαν τ. ἔ. νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν κυρίαν τῆς ᾠδῆς ὑπόθεσιν, «τελειῶσαι

τὸν ὕμνον εἰς ὃν ὡμολόγησα χρόνον» Σχ. ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος Διὸς κόρα (Δίκη) Αἰσχ. Χο. 947 ἐν δὲ τῇ μάχῃ ἥψατο τῆς χειρὸς τοῦ Ὀρέστου (ἐβοήθησεν) ἡ Δίκη. Ὀρθότερον φαίνεταί μοι ὧδε: ἐν δὲ τῇ μάχῃ ἤγγισε τὴν χεῖρα αὐτοῦ (τοῦ Αἰγίσθου, ὃν καὶ ἀπάγει ὡς ἰδικόν της, προηγεῖται δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Αἰγίσθου μὲ τὴν ὀρθὴν ἑρμηνείαν τοῦ προηγουμ. στίχου). ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων Ἰ. 1, 18 ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐδοκίμασα τὰ πλεῖστα εἴδη τῶν ἀγώνων. Εν Φερεκράτ. Ἀπ. 10: εἶτα πρὸς τούτοισιν ἦλουν ὄρθριαι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν θιγγανουσῶν τὰς μύλας ὁ Herwerden εἴκασε περιαγουσῶν· ἴσως ὀργανουσῶν: ἐν ᾧ «ἐκούρδιζαν» (ἐχόρδιζον), ἔβαλλον εἰς ἐνέργειαν, τὰς μύλας.

θινώδης 2: θινῶδες ὡς ἄγκιστρον ἀγκύρας σάλῳ Ἀπ. Ἀδεσπ. τρ. 379 παρὰ Πλουτ. 446 A ἴδ. ἄγκιστρον.

θίς -ινός ὁ (καὶ ἡ), κατὰ τοὺς γραμμ. καὶ ὁ θίν· ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις Ἀρφ. Σφ. 696 πῶς μου ἀνασκαλεύεις, ἀναταράττεις βαθέως τὴν καρδίαν μου «Εὐφρόνιος δὲ καὶ σεσημειῶσθαί φησιν ὅτι τὸν θῖνα ἀρσενικῶς ὡς Ὅμηρος εἴρηκεν· παρ' ὅσον καὶ ὁ θὶς ἐν βάθει τοῦ πελάγους κεῖται καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ» Σχ.

θλίβω ὁμαλόν· καὶ πρκ. τέθλιφα Ἀπ. κωμ. Κρωβύλ. 4. ἐθλίφθην (ἐθλίβην ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλ.).— Αἰολ. (κατὰ τοὺς Γραμματ.) παρασχηματ. φλίβω: ἐκφλίψας Ἱπποκρ. 6, 292. Παθ. φλίβεται Θεόκρ. 15, 76. -όμενος Ἱπποκρ. 6, 300. ἐκφλιβῇ 6, 292 καὶ ρ 221 ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκε φλίψεται ἀντὶ τοῦ θλίψεται. τὸ λευκὸν ἀπὸ (τὸ λευκὸν γάλα Nauck) θηλαμόνων θλίψας κνακῶν Ἀπ. Θεσπ. 4 (σελ. 833 ἐν τῇ συναγωγῇ τοῦ Nauck) «κινίσσεται δ' οἶμαι τὴν ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ εἴκοσι στοιχείων ψυχῆς γαλακτώδη πρώτην τροφήν» Κλήμης Ἀλεξ. σ. 675. οὐκτὸς ἐγέλων... οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι, σκωμμάτιον εἴ ποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ Ἀρφ. Σφ. 1287 οἱ ἐκτὸς εὑρισκόμενοι ἐγέλων, ὄχι διότι τάχα τοὺς ἔμελε τίποτε δι' ἐμέ, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διότι ἤθελαν νὰ ἠξεύρουν, ἂν ποτε ἐγὼ πιεζόμενος θὰ ἐκστομίσω κανένα λόγον πειρακτικόν.

θνήσκω (ἐκ τοῦ θνῄσκω, Αἰολ. θναίσκω Μ. Ἐ. 452, 35. Δωρ. θνάσκω. ῥ. θαν-). Πεζ. σπάν. ἐν. καὶ πρτ. ὡς Θουκ. 2, 47. 48. 51. Ἀντιφ. 5, 48. Τὸ σύνηθες εἶνε τὸ ἀποθνήσκω. Παρὰ τραγ. πάντες οἱ τύποι τοῦ ἁπλοῦ, ἀλλ' ὅμως ἀποθνήσκοντα Ἀπ. Εὐρ. 582.— θανοῦμαι ποιητ. καὶ Ἱπποκρ. 8, 70 κἀλλ. Ἡρ. κατθανῇ Εὐρ. Ὀρ. 1461. -ούμεθα 1061. Ἡρ. Μ. 210. -ουμένη Ἄλκ. 148 Κωμ. καὶ Ἀττ. πεζ. ἀποθανοῦμαι (θανέεσθαι ἐπ. καὶ Θεόκρ. 22, 18. β' πρ. ἀποθανέαι Ἡρ. 4, 163. -έεται 4, 190. -έονται 4, 95. -έεσθαι 3, 143. Ἱπποκρ. 7, 218. -ευμένους Ἡρ. 7, 134. θάνεται ἀντὶ θανεῖται Χρ. Σιβ. 12, 36. 11, 91. κατ- 10, 36. θνήξομαι Ἀνθ. 9, 354. Χρ. Σιβ. 1, 190 κἀλλ. Πολύαιν. 5, 2, 22 ἔνθα ὁ Hertlein ὀρθῶς ἔγρ. τεθν.), ἔθανον ἐπ. ποιητ. Ἱπποκρ. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλ' ὁ Ἡρ. καὶ οἱ Ἀττ. πεζ. ἀείποτε ἀπέθανον. Ὑπ. θάνω, θάνοιμι, θάνε, θανεῖν, θανών, καὶ ἀποθάνω, ἀπόθανε κέ. Τὸ θανὼν ὡς ἐπίθ. (νεκρὸς) μόνον ποιητ. ο 115. Ἀπ. Μενάν. 705. 706. Πεζ. ἀείποτε ἀποθανών, π. χ. Θουκ. 2, 34. τῶν ἀποθανόντων. Τοῦ ποιητ. καταθνήσκω μεταχειρίζονται οἱ Τραγ. μόνον τὸν ἀόρ. καὶ μέλλ., καὶ δὴ ἀείποτε συγκεκομμένον: κάτθανε ἀντὶ κατέθανε, κατθάνω, κατθάνοι, κατθανεῖν (καὶ Ἀρφ. Βάτ. 1477) κατθανών. Ὁμοίως παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς κάτθανε.— τέθνηκα (Δωρ. -ᾶκα), Ὑπ. -ήκω Θουκ. 8, 74. τεθνηκέναι Σοφ. Αἴ. 479. Ἀπ. Ἀντιφάν. 123. Λυσ. 13, 94. τεθνηκώς (Δωρ. -ακώς) Θέογν. 1230. Αἰσχ. Ἀγ. 860. Σοφ. Φιλ. 435. Θουκ. 3, 98. [Λυσ.] 11, 10. τεθνηκυῖα δ 734. Τραγ. τεθνηκὸς Πλ. Φαίδων 71 D. -ηκότος κέ. Τραγ. ἀλλὰ καὶ πεζ.— Ὑπερσ. ἐτεθνήκη, -ειν. γ' πλ. -κεσαν Ἀνδοκ. 1, 52. Τύποι τοῦ πρκ. καὶ ὑπερσ. ἄνευ τοῦ κ καὶ χρονικοῦ φωνήεντος: τέθνατον Ξεν. Ἀν. 4, 1, 19. τέθναμεν Πλ. Γοργ. 492 E. τεθνᾶσι Η 328. Χ 52. ο 350 (ἀλλὰ τεθνήκασι Ο 664) Τραγ. Κωμ. Ἀπ. Ἀντιφάν. 53. σπαν. πεζ. Θουκ. 3, 113. Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 23. Λυσ. 13, 38.— τεθναίην Σ 98. καὶ Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 10. 7, 1, 32 καὶ μτγν. - τεθνάθι Χ 365. -άτω Ο 496. Πλ. Νόμ. 933 E. Δημ. 9, 44. τεθνάναι Ἀρφ. Βάτ. 1012. Πλάτ. Ἀπ. 68. Ἡρ. 1, 31 καὶ συχν. Ἀττ. πεζ.— τεθνᾶναι (ἐκ τοῦ τεθναέναι) Ἀπ. Μιμνέρμ. 2, 10. Αἰσχ. Ἀγ. 544 καὶ Ἀπ. 453. ἐπ. τεθνάμεναι Ω 225. Τυρτ. 10, 1. τεθνάμεν Ο 497. τεθνεώς -εῶτος Αἰσχ. Χο. Ἀρφ. Ὄρν. 476. Ἡρ. 9, 120. Λυσ. 12, 18. 36. 56. Δημ. 3, 5. Ξεν. Ἀν. 7, 4, 19. Ἑλλ. 5, 4, 9 κἀλλ. (ἐν 6, 4, 15 τεθνεῶτας, ἀλλ' εὐθὺς κατ. τεθνηκότας, ἴσ. ποικιλίας χάριν) Πλ. Νόμ. 874 A. Δημ. 18, 315 (τεθνὼς μτγν. καὶ Εὐρ. Ἰκ. 273 χορ. ἐν ἐξαμ. τεθνώτων). τεθνεῶσα Λυσ. 31, 22. Δημ. 40, 27 καὶ μτγν. (τεθνῶσα Βάβρ. 45, 9). οὐδ. τεθνεός Ἡρ. 1, 112. Ἱπποκρ. 7, 350. Ἀριστοτ. 731 b 4. Ὁ δ' Ὅμηρος ὡς τὸ πολὺ διὰ τοῦ η: τεθνηώς Ρ 161. -ηῶτας Ζ 71 κἀλλ. (κατ' Ἀρίσταρχ., Δ. Γ. -ειῶτας). -ηῶτα Ἡσ. Ἀσπ. 158, καὶ -ηότος Ρ 435. Τ 300. ο 23 κἀλλ. (τεθνεῶτος Τ 331. -αότος Πινδ. Ν. 10, 74. Κ. Σμυρν. 2, 392. 7, 65 ἐκ διορθ. ἀντὶ -εότος, ὡς Ἀνθ. Παράρτ. Ἐπιγρ. 14). κατατεθνηυίης λ 141· οὕτω καὶ δ 734. τεθνηυῖαν ἐκ διορθ. ἀντὶ τοῦ -ηκυῖαν. τεθνειώς -ειῶτος μτγν. ποι. Ὑπερσ. ἐτέθνᾰσαν Ἀττ. πεζ. ἀπ- μ 393. Οἱ σύνθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. σπάνιοι, ὡς κατατέθνηκα Ο 664. ἀποτεθνηῶτος Χ 432. κατα- Π 565 κἀλλ. ἀπετέθνασαν μ 393. κατατεθναίη δ 224 καὶ πεζ. ἐκτέθνηκε Ἱπποκρ. 3, 252. ἐκτεθνεῶτα Πλ. Νόμ. 959 A, συχνότερ. μτγν. Μ. ὁλ. μέλλ. τεθνή-

ξω Αἰσχ. Ἀγ. 1278. Ἀρφ. Ἀχ. 325. Πλ. Γοργ. 469 D. Πρβ. Λουκ. Σολοικ. 7: «ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου». Τὸ τεθνήξομαι μτγν., ἐξ οὗ τὸ τεθνήξει ὡς β΄ προσ. ἀντὶ τοῦ -εις Ἀρφ. Ἀχ. 590. Νεφ. 1436. Σφ. 654. — θνητός, ἀποθανετέον Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 3, 1, 8.— τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μὴ ἀγαθοῖς τέθνηκε δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 191 ἐξ αἰτίας τῶν μετ' αὐτοῦ ταχθέντων, ἂν δὲν εἶνε ἀνδρεῖος, φονεύεται ἀπὸ δειλίαν τῶν ἄλλων. νεκροὺς τεθνηῶτας Ζ 71, πρβ. Ε 173. μ 10. Διὰ τοῦ τεθνηῶτας χαρακτηρίζονται οἱ νεκροί: «νεκροὺς λέγει τεθνηῶτας τὸ ὂν δηλῶν, ὡς τάφρον ὀρυκτήν» Σχ. τοῦτο οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν Πλ. Φαίδ. 62 Β· ἴδ. ἁπλοῦς. τεθνάναι δὲ μυριάκις κρεῖττον ἢ κολακείᾳ τι ποιῆσαι Φιλίππου Δημ. 9, 65 τὸ πλῆρες: εἰ δὲ τὰ πράγματα γένοιτο ἐν τούτῳ, τεθνάναι μυρ. κτλ. ἐὰν δὲ τὰ πράγματα ἤθελον φθάσῃ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, εἶνε προτιμότερον μυριάκις ν'ἀποθάνητε ἢ νὰ ποιήσητέ τι ἐκ κολακείας τοῦ Φιλίππου. ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει Πίνδ. Ὀ. 2, 21 ἴδ. παλίγκοτος. Ἐν δὲ τῇ φράσει τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους Δημ. 4, 45 (=19, 81) τὸ τεθνᾶσι τῷ δέει (εἶνε πεθαμμένοι ἀπὸ τὸν φόβον, φοβοῦνται σὰν τὸ Χάρο) συντ. πρὸς αἰτ. κατὰ τὸ δεδίασι.

θοάζω (θοός) κυρ. κινῶ τι ταχέως· τίς ἔλεος; τίς ὅδ' ἀγὼν φόνιος ἔρχεται θοάζων («παροξύνων» Σχ.) σε τὸν μέλεον; Εὐρ. Ὀρ. 333 τίς ἔλεος (ἔσται σοι; «ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς ἐλεήσει σε» Σχ.); τίς ἐστιν ὅδ' ἀγὼν ἐπὶ φόνῳ, ὃς ἐπὶ σὲ ἔρχεται (ἐκ τῶν Ἐρινύων) παροξύνων σε εἰς μανίαν; ἀχάλιν' ἐθόαζον κάθαιμα σῖτα γένυσι Ἡρ. Μ. 383 ἄνευ χαλινῶν ἔτρωγον ταχέως διὰ τῶν σιαγόνων των τὴν καθηματωμένην τροφήν. ἱππείαισι θοάζεις Εὐρ. Φοίν. 801 = ἐκμανῶς ἱππηλατεῖς. θοάζω Βρομίῳ ⟨τὸν⟩ πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκ. 65 ποιῶ ταχέως τὸν πόνον ἡδὺν καὶ τὴν ἐργασίαν ἐλαφράν. ὑπ' ἀρχὰς δ' οὔ τινος θοάζων τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνει Αἰσχ. Ἱκ. 603 ὑπὸ τὴν ἀρχὴν οὐδενὸς τῶν ἰσχυροτέρων καθήμενος καταλαμβάνει ὑποδεεστέραν θέσιν. τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; Σοφ. Ο Τ. 2 = τίνες εἰσὶν αἱ ἕδραι αἵδε, ἅς μοι θοάζετε: διατί μοῦ κάθησθε ἐπὶ τούτων ἐδῶ τῶν ἑδρῶν; μηδὲ σέ γ' εὐδόξοιο βιήσεται ἄνθεα τιμῆς πρὸς θνητῶν ἀνελέσθαι (περὶ ὧν ἴδ. βιάω), ἐφ' ᾧ θ' ὁσίης πλέον εἰπεῖν θάρσει καὶ τότε δὴ σοφίης ἐπ' ἄκροισι θοάζειν Ἀπ. Ἐμπεδ. 4 ἵνα θρασέως εἴπῃς πλέον τοῦ δικαίου (παρὰ τὸ δίκαιον) καὶ τότε πλέον νὰ κάθησαι ἐπὶ τοῦ ἄκρου θρόνου τῆς σοφίας.

θοίνη ἡ: τοὺς γὰρ γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω Πλάτ. Νόμ. 649 Α τοὺς γόητας δὲν παραλαμβάνω εἰς τὸ συμπόσιόν μου· κυρ. δὲν καταλέγω ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, δὲν θεωρῶ συνδαιτυμόνας. ἐκ μὲν θυσίας θοίνη (θοῖνα Kaibel), ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο Ἐπιχ. ἐν Ἀθην. 36 C-D (Ἀπ. 148) τὴν μὲν θυσίαν διεδέχθη τὸ συμπόσιον, τὸ δὲ συμπόσιον ὁ πότος.

θολερός 3 ὅστις εἶνε θολωμένος, θολός, βορβορώδης· θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης Αἰσχ. Πρ. 911 τεταραγμένοι (συγκεχυμένοι) δὲ λόγοι (ἐμοῦ) προσκρούουσιν ἀτάκτως εἰς τὰ κύματα τῆς ἀποτροπαίου (μισητῆς) συμφορᾶς μου. Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Σοφ. Αἴ. 205 ἐν ταραχώδει ζάλῃ.

θοός: θοὴ νύξ Κ 394 ταχεῖα νύξ· διότι ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις ἡ νὺξ ἐπέρχεται ταχέως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἄλλοι ἄλλως. ἀγώνων πολυφάτων ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις Πίνδ. Ἰ. 1, 48 «τῶν πολυθρυλήτων ἀγώνων ἔσχον τὴν ταχεῖαν ἀκτῖνα καὶ λαμπηδόνα» Σχ. τ. ἔ. τὴν λαμπρὰν (ἀκτινωτὴν) δόξαν τὴν διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων παρασκευασθεῖσαν. ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν ο 299 ἐντεῦθεν δὲ πάλιν διηυθύνθη πρὸς τὰς ὀξείας νήσους. Κατὰ τὸν Bérard θοαὶ (τ. ἔ. ὀξεῖαι) νῆσοι εἶνε οἱ σημερινοὶ σκόπελοι οἱ ἐν μέρει βυθισμένοι μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, monte acuto κληθέντες ὑπὸ τῶν Ἑνετῶν (les roches montagnes).

θορεῖν ἀόρ. β΄ τοῦ θρῴσκω.

θρανίτης ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ θράνου (ἴδ.) ἐρέτης κωπηλάτης· «οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες θρανῖται λέγονται, οἱ δὲ μέσοι ζυγῖται, οἱ δὲ κάτω θαλάμιοι» Σχ. Ἀρφ. Ἀχ. 162 (ὁ θρανίτης λεώς).

θράσος τό: οὐ τὸ πᾶν ἔχων ἐλπίδος φίλον θράσος Αἰσχ. Ἀγ. 982 οὐδόλως ἔχων τὴν πεποίθησιν (τὸ θάρρος) τὴν ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ἐμπνεομένην. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ Σοφ. Τρ. 726 ἐπὶ τῶν μὴ καλῶν βουλευμάτων δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἐλπὶς (αἰσιοδοξία), ἥτις δίδει καὶ κάποιον θάρρος. φύλαξαι μὴ θράσος τέκῃ φόβον Αἰσχ. Ἱκ. 507 πρόσεξε νὰ μή μου γεννήσῃ φόβον (κίνδυνον) τὸ θάρρος (τῆς ἀσφαλείας: ἡ ἰδέα ὅτι εἶμαι ἀσφαλής). ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί; Αὐτ. 514 ποῖον τόπον μοῦ ὑποδεικνύεις, ὅπου δύναμαι νὰ εἶμαι ἀσφαλής; δμωσὶν γὰρ ἀνάκτων εὐαμερίαι προσιοῦσαι μολπᾶν θράσος αἴρουσ' (M. Schmidt: αἴουσ) ἐπὶ χάρματα Εὐρ. Ἀπ. 773, 46 αἱ εὐτυχίαι τῶν ἀνάκτων γινόμεναι γνωσταὶ εἰς τοὺς θεράποντας τοὺς παρορμῶσι νὰ ψάλλωσι πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς των. τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι Εὐρ. Φοίν. 268 «διὰ τοῦ ξίφους παρέξω ἐμαυτῷ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαρρεῖν» Σχ. πόθεν θράσος ἢ φρενός κέ. Μήδ. 856 ἴδ. καρδία. ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει Θουκ. 2,40 συνήθως ἐκλαμβάνουσι τὸ ὃ ἀντὶ τοῦ ἐν ᾧ (τοὐναντίον). Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ Θουκ. ἤθελε νὰ εἴπῃ ἐνταῦθα τοιόνδε τι: «οἱ δὲ ἄλλοι ἤτοι

τολμῶσι μέν, ἀλλ' οὐκ ἐκλογίζονται, ἢ ἐκλογίζονται μὲν οὐ τολμῶσι δέ». Ἀλλὰ προτάξας τὸ ὅ, ὅπερ κατ' ἀνάγκην ἀναφ. εἰς τὸ τολμᾶν τε καὶ ἐκλογίζεσθαι ἠναγκάσθη νὰ ὑποδιαιρέση αὐτό, ἢ ν' ἀφαιρέση τὸ ἕτερον. Σαφέστερον θὰ εἶχεν ὁ λόγος ὧδε: «ὃ τοῖς ἄλλοις οὐ συμβαίνει· ἀμαθία μὲν γὰρ (τ. ἔ. τολμᾶν ἄνευ τοῦ ἐκλογίζεσθαι) θράσος, λογισμὸς δὲ (τ. ἔ. ἐκλογίζεσθαι ἄνευ τοῦ τολμᾶν) ὄκνον φέρει». Ἀμαθίαν δὲ λέγει τὴν τῶν κινδύνων ἄγνοιαν, ὑπαινισσόμενος τοὺς Λακεδαιμονίους.

θράσσω. Ἀττ. θράττω ἐκ τοῦ ταράττω, ὃ ἴδε· (τὸ α μακρὸν ἐν τῷ θράσσω, ἀλλ' ἐν τῷ θρίζω (ἐκ τοῦ θερίζω) ἔθρισας, ἀπέθρισεν τὸ ι εἶνε βραχύ). λέγε τί ἦν ὅ σε αὖ θρᾶττον ἀπιστίαν παρέχει Πλ. Φαίδ. 86 Ε τί ἦν τοῦτο, ὅ σε αὖ ταράττον ἀπιστίαν παρέχει σοι. «τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ οὐχ ὃ λέγει λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα, οἷον τὸ Θεοδώρου εἰς Νίκωνα τὸν κιθαρῳδὸν θράττει σε» Ἀριστ. Ῥητ. 3, 11, 3 (1412 a 32) τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα (τὰ παραγράμματα) κάμνουν, ὥστε νὰ λέγη τις ὄχι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λεγει, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον μεταστρέφουσιν· ὁποῖον εἶνε τὸ λεχθὲν ὑπὸ Θεοδ. διὰ τὸν Νίκ. τὸν κιθαρῳδὸν θράττει σε, διότι (κατὰ τὸν Ἀριστ.) ὁ Θεόδ. προσποιεῖται ὅτι λέγει τὸ θράττει σε καὶ ἐξαπατᾷ τὸν ἀκροατήν· ἐν ᾧ ἄλλο θέλει νὰ εἴπῃ, ὅπερ εἶνε ἡδὺ εἰς τὸν ἐννοοῦντα, τ. ἔ. Θρᾷκα σε ποιεῖ (ἴδ. Θ. Παπαδημητρακοπούλου Βάσανον σ. 326. Ἡ ἑρμηνεία Θράττη (δηλ. δούλη) σε ἐγέννησε δὲν φαίνεται ὀρθή)· ἐπειδὴ διὰ τὸν μὴ ὑπολαμβάνοντα, ὅτι ὁ Νίκων εἶνε Θρᾷξ, οὐδὲν ἀστεῖον ὑπάρχει ἐν τῷ θράττει σε (τ. ἔ. ταράττει σε): ἐπεί, εἰ μὴ ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι, οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι.

θρασύγυιος (2) νίκα Πίνδ. Π. 8, 38 ἡ τοῦ ἰσχυροῦ (ἐν πάλῃ) ἀνδρὸς νίκη.

θρασύνω παθ. πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι Αἰσχ. Ἱκ. 780 πρὸ τοῦ νὰ ἀσφαλισθῇ δι' ὅρμου: πρὶν εὕρῃ τις ὅρμον θάρρος ἐμπνέοντα.

θρασύπονος 2 θρασέως πονῶν· θρασύπονοι ἀκμαὶ ἰσχύος Πινδ. Ὀ. 1, 99 ἴδ. ἐρίζω.

θρασὺς -εῖα -ύ· ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης ἄρχω Σοφ. Ἠλ. 521 ὅτι εἶμαι θρασεῖα καὶ παρανόμως ἄρχω. οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμεῖξαι θρασύ; Σοφ. Φιλ. 106 οὐδε νὰ πλησιάσῃ τις λοιπὸν ἐκεῖνον εἶνε τοὐλάχιστον ἀσφαλές: θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν Πίνδ. Ν. 7, 50 ἴδ. ὁδός. θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονά τ' ἀμὰν (Blaydes: τιμάν, ὃ ἴδε), χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος Ἀρφ. Βατρ. 330 τ. ἔ. ἐγκατακρούων δὲ θρασεῖ ποδὶ τὰν ἀκόλ. φιλ. τ' ἀμὰν χορείαν, ἔχουσαν πλεῖστον μέρος χαρίτων. ὅ τοι θρασὺς πρὸς ἔργον ἐκ πολλοῦ κακός Ἀπ. Τραγ.Ἀδ. 449 ἴδ. πολύς.

θράττω = θράσσω.

θραύω (θραύσjω, πρβ. frustum). ἐθραύσθην, θραυσθείς Σοφ. Ἀντ. 476. Εὐρ. Ἑλ. 1544. κατα- Πλ. Τίμ. 56 Ε. — θραυσθήσεται Γαλην. 10, 624. — τεθραυμένα Ἐπιγραφ. Δήλου (2ου αἰῶν. π. Χ.). τέθραυσμαι Θεόφρ. π. αἰσθ. 2, 11. συν- Ξεν. Ἀγησ. 2, 14. Πλ. Νόμ. 757 Ε (Δ. Γ. παρατεθραυμένον). ἐτέθραυστο Πλουτ. Κατσ. 19. ἡμίθραυστος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1096. Ἐν Ἡροδ. I 224 διώρθ. ἄθραυτος (ἀντὶ τοῦ ἄθραυστος) ὁ Riemann. ἀνομίᾳ χάριν διδοὺς ἔθραυσεν ὄλβου κελαινὸν ἅρμα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 779 ἐν ᾧ ἐντρυφᾷ εἰς τὴν ἀνομίαν, θραύει τὸ μαῦρον ἅρμα τοῦ (τοιούτου) ὄλβου· πρβ. κελαινόφρων. μέγα καὶ λαρινὸν ἔπος τι, ὅ τι τὴν τούτων (τῶν ὀρνίθων) θραύσει («πραϋνεῖ» Σχ.) ψυχήν Ἀρφ. Ὄρν. 466. διάτορον σφραγῖδα θραύων στόματος, Ἰάονα γλῶσσαν ἐξιχνεύων Τιμοθέου Πέρ. 159 ἀνοίγων βιαίως (κυρ. σπάνων) τὴν σφραγῖδα (τὸ κλείσιμον) τοῦ διαπεραστικὴν φωνὴν ἔχοντος στόματός του, ἐν ᾧ ἀναζητεῖ τὰ ἴχνη τῆς Ἰων. γλώσσης (λέξεις τῆς Ἰων. γλώσσης). Ὁ Wilamow. ἧττον ὀρθῶς ἑρμηνεύει: «λυμαινόμενος τὸ εὖ ἐξάκουστον τοῦ στόματος σύμβολον (τὸ συνετὸν τοῦ λόγου) διὰ τὸ διώκειν τὴν Ἰάδα».

θρέμμα τό: ἄπλατον θρέμμα Σοφ. Τρ. 1093 ἀπροσπέλαστον θηρίον (ὑπερμέγεθες), ἐπὶ τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας. θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά Αἰσχ. Ἑπτ. 165 ἀνυπόφορα κτήνη. ὦ θρέμμ' ἀναιδές Σοφ. Ἠλ. 622 «ὦ ἀναιδὲς βλάστημα» Σχ.

θρέξομαι μ. μέλ. τοῦ τρέχω.

θρεπτήριος: ἀδελφὰ (= ὅμοια) τούτοισιν φορεῖ τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια Σοφ. Ο. Κ. 1262 ἀνάλογα μὲ ταῦτα ἔχει (κυρ. περιφέρει ἐπαιτῶν· διότι ὡς φαίνεται καὶ τότε οἱ ἐπαῖται ὅσα ἐλάμβανον τρόφιμα ἔφερον ἐντὸς πήρας) καὶ τὴν τροφὴν τῆς ταλ. κοιλίας. πλόκαμον (φέρω) Ἰνάχῳ θρεπτήριον Αἰσχ. Χο. (ἐκ τοῦ Σχολ. Πινδ. Π. 4, 145) προσφέρω εἰς τὸν Ἴναχον πλόκαμόν μου ἐπὶ τῇ διατροφῇ μου.

θρέομαι μέσ. (πρβ. θρόος -οῦς, θροέω): θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη Αἰσχ. Ἑπτ. 78 ἐπτοημένη φωνάζω τὰ φοβερὰ μεγάλα δεινά. μινυρὰ κακὰ θρεομένας Ἀγ. 1164 ἴδ. δυσαλγής.

θρηνέω: ἅρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους Αἰσχ. Πρ. 642 πρὸ ὀλίγου ἔχω παύσῃ κλαίων τὰ βάσανά μου. θρηνεῖν πρὸς τύμβον Αἰσχ. Χο. 925 ἴδ. τύμβος. ἐχρῆν ἡμᾶς — τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά Ἀπ. Εὐρ. 449 ἔπρεπε νὰ θρηνῶμεν τὸν γεννηθέντα δι' ὅσα κακὰ ἔρχεται (εἰς τὸν κόσμον) νὰ δοκιμάσῃ. Παρ' Ἀρφ. Ὄρν 211 συντ. μετ' αἰτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. οὓς . . . θρηνεῖς τὸν ἐμὸν Ἴτυν διὰ τῶν ὁποίων (νόμων) θρηνεῖς τὸν Ἴτυν.

θρηνητής ὁ: οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 1059 ὥστε νὰ μετάσχῃ θρήνου· διότι ὁ Ἀπόλλων φιλεῖ παιγμοσύνας τε μολπάς τε (ἴδ. Στησιχ. ἀπ. 50 παρὰ Bergk).

θρῆνος ὁ: πολλὰς θρήνων ᾠδὰς Σοφ. Ἠλ. 88 θρηνῳδίας, μοιρολόγια. θρήνοισι πρὸς τὸν ἀνόσιον Εὐρ. Ἑλ 1054 ἴδ. πρός.

θριγκός ὁ, «φριγκί», στεφάνη τῶν τοίχων· τὸ λοίσθιον δὲ θριγκὸς (ὡς κορύφωμα) ἀθλίων κακῶν, δούλη γραῦς Ἑλλάδ' ἐσαφίξομαι Εὐρ. Τρῳ. 489 τὸ δὲ τελευταῖον, ὁ κολοφὼν τῶν ἀθλίων κακῶν, ἀφίξομαι δούλη γραῦς εἰς Ἑλλάδα.

θριγκόω βάλλω ἐπάνω θριγκόν· ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις Αἰσχ. Ἀγ. 1282 διὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸν κολοφῶνα (θριγκὸν) εἰς ταῦτα τὰ φονικὰ ἔργα. δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1280 νὰ γεμίσω τὴν οἰκίαν μου ἕως ἐπάνω (μέχρι τῆς κορυφῆς) μὲ δυστυχίας.

θρῖον τὸ (ἐκ τοῦ τρεῖς, τρία διὰ τὰς τρεῖς ἐντομάς)· πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον Ἀρφ. Σφ. 436 πολλῶν θρίων τὸν κρότον ἀκούσας καλῶς γνωρίζω αὐτόν· ἐπὶ κενῶν ἀπειλῶν· καὶ παροιμία: πολλῶν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα. ὁ δ' ἀντήκασ' αὐτὸν πάρνοπι τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι Ἀρφ. Σφ. 1312 παρωμοίασε καὶ ἐκεῖνος αὐτὸν μὲ πάρνοπα, τοῦ ὁποίου τὰ θρῖα («τὰ ἐμπεποικιλμένα») τοῦ τρίβωνός του εἶνε φαγωμένα, «ἐπεὶ ἐνίοτε ὥσπερ φύλλα ἐμποικίλλουσι» Σχ. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο Βατρ. 134 ἀλλ' (ἄν σε ἀκούσω), θὰ χάσω ἀνωφελῶς δύο θρῖα ἐγκεφάλου (δηλ. τόσον μυελόν, ὅσος ἀρκεῖ εἰς παρασκευὴν δύο θρίων· τὸ δὲ θρῖον ἦτο μυελός, ὅστις τυλιγμένος ἐντὸς φύλλου συκῆς ὠπτᾶτο), θραύσας δηλ. τὴν κεφαλήν μου.

θροέω τὸ ἐμὸν πάθος Αἰσχ. Ἀγ. 1131 (ἴδ. ἐπεγχέω). ἀμφὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς νόμον ἄνομον Ἀγ. 1135 «περὶ σεαυτῆς ἄτοπα φθέγγῃ, ᾠδὴν ἀηδῆ, παρὰ τὸν κιθαριστικὸν νόμον». Σχ. τοῦτ' ἔπος θροούμενος Εὐμ. 513 τοῦτον τὸν λόγον λέγων.

θρῴσκω (ἐκ τοῦ θρω-ίσκω, ῥ. θορ-) πηδῶ, ἐπ. ποιητ. νέον Ἰων., σύνθετον καὶ παρὰ Ξενοφ. (καὶ = θόρνυμαι, ἐπὶ συνουσίας Αἰσχ. Εὐμ. 663. Μέλλ. ὑπερθορέομαι Θ 179. -θοροῦμαι Αἰσχ. Ἱκ. 885. Ἀόρ. ἔθορον Η 182. θόρον Φ 539. Ψ 509. κ 207. Ἡσ. Ἀσπ. 321. ἔνθορε Ω 79. θόρωσι χ 303. θορών Κ 528. ἀπο- Ἡρ. 1,80. ὑπερ- Αἰσχ. Ἀγ. 309. 818. ἀναθορεῖν Ξεν. Λακ. Πολ. 2, 3. ὑπερθορέειν Μ 53. Ἡρ. 6, 134. τεθορεῖν Ἡσύχ. (ἀνέθρωξα Ὀππ. Ἀλ. 3, 293). Πρκ. τεθορυίης Ἀπ. Ἀντιμ. 65 (Kinkel). Παρασχημ. θόρνυμαι ἐπὶ συνουσίας Νικ. Θηρ 130. Ὑπ. -ύωνται Ἡρ. 3, 109. θορνύω: ἀναθορνύουσι Δί. Κάσσ. 63, 28. Τὸ δὲ θορέω εἶνε ἀπορριπτέον, ὅθεν ὀρθῶς παρὰ Κ. Σμυρν. 1, 542 διωρθώθη θόρῃ ἀντὶ τοῦ θορεῖ. ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι (= λόγοι δειματουμένων γυναικῶν) πεδάρσιοι θρῴσκουσι θνῄσκοντες μάτην; Αἰσχ. Χο. 844 ἢ λόγοι προερχόμενοι ἐκ τῆς ἀγωνίας τῶν γυναικῶν μετέωροι πηδῶσι (πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα) καὶ καταντῶσιν εἰς τὸ μηδὲν (ἐξαφανίζονται); ἐγγὺς ἀρτίπους θρῴσκει δόμους Σοφ. Τρ. 58 ἴδ. ἀρτίπους. ἁ δ' εὐήρετμος χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρῴσκει Ο. Κ. 716 ἴδ. παράπτω. θρῴσκει δ' αὖ, θρῴσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος Τρ. 1027 μεταπηδᾷ πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ ἡ ἀθλία μέλλουσα νὰ καταστρέψῃ ἡμᾶς ἀπροσπέλαστος ἀγρία νόσος. τίκτει δ' ὁ θρῴσκων Αἰσχ. Εὐμ. 663 (κυρίως δὲ) γεννᾷ ὁ ὀχεύων.

θυγάτηρ ἡ: θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ Ἀπ. Σοφ. 699 (Ἀθήν. 688 Α) καμμιὰ τρομαγμένη δὲν χορεύει μὲ χαρούμενη καρδιά.

θύελλα ἡ (θύω): ἄτης θύελλαι ζῶσι Αἰσχ. Ἀγ. 810 αἱ πνοαὶ τοῦ ὀλέθρου (τοῦ ὀλεθρίου πυρὸς) ζῶσι τ. ἔ. καπνίζουσιν ἀκόμη τὰ ἐρείπια. πυρὸς ὀλοοῖο θύελλαι μ 68 εἶνε ἄνεμοι σφοδροὶ (μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν). Ἄλλοι: ὁ ἀναβρασμὸς τῆς θαλάσσης πλησίον ἡφαιστειωδῶν βράχων.

θυηπολέω: σὺ δ' εἴτε κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς Αἰσχ. Ἀγαμ. 273 σὺ δὲ εἴτε μαθοῦσά τι αἴσιον εἴτε μὴ μαθοῦσα προσφέρεις θυσίαν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι καλῆς ἀγγελίας. Παθ. θυηπολεῖται ἄστυ μάντεων ὕπο Εὐρ. Ἡρακλ. 401 ἡ πόλις εἶνε τὸ θέατρον τῶν θυσιῶν τῶν ὑπὸ τῶν μάντεων προσφερομένων.

θυηπόλος ὁ: σὺν θυηπόλῳ χερί Αἰσχ. Πέρ. 205 σὺν χειρὶ κρατούσῃ δῶρα πρὸς θυσίαν.

θυμελικός 3: «θυμελικὸν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν ἐκ τῶν καλουμένων Δελφικῶν ἐστὶν ἡ προκειμένη χρῆσις μὴ ἐχόντων τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ» Χοιροβοσκ. εἰς Ἡφαιστίων. 13 ἴθι, μάκαρ (τὸν θεὸν προσκαλεῖ), φιλοφρόνως εἰς τὸν θυμελικὸν ἀγῶνα.

θυμίτης ὁ: Ἀρφ. Ἀχ. 772 περίδου μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν. Αὕτη εἶνε ἡ ἀρίστη γρ. τὸ μὲν διότι οἱ κώδικες ἔχουσι θυματιδᾶν ἢ θυμητίδων, τὸ δὲ διότι τὸ θυμίτων τοῦ Σουΐδα ἐν λ. θυμιτίδων προῆλθεν ἐκ τοῦ στ. 1099 ἅλας θυμίτας. Ὅθεν τὴν παραδεδομένην γρ. θυμιτιδᾶν ὀφείλομεν νὰ ἐξηγήσωμεν. Νομίζω ὅτι ἡ ὀνομ. εἶνε θυμιτίδαι ἅλες ὅπερ, ἐπειδὴ ὁ τύπος θυμιτίδης εἶνε ὑποκοριστικός, εἶνε δὲ τοιοῦτος καὶ ἄλλως καὶ διότι καὶ τὸ ἅλες κατ' ἔννοιαν εἶνε ὑποκοριστικόν, σημ. ἅλας τριμμένον μὲ θυμαράκι.

θυμόμαντις -εως ὁ «ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγιγνώσκων τὸ μέλλον» Φώτιος· ὅθεν: ὁ ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ μάντις, ὁ προφητεύων «μὲ τὸν νοῦν του» Αἰσχ. Πέρ. 227· πρβ. θυμόσοφος.

θυμοπληθής 2 (πρβ. θυμὸν πληρῶσαι Σοφ. Φιλ. 324) ὁ πληρῶν τὸν θυμόν. θυμοπληθὴς ἄτα Αἰσχ. Ἑπτ. 673 ἡ εὐχαριστοῦσα τὸ πάθος (τὴν ἐμπάθειάν σου) ἄτη· πρβ. γυναικοπληθής.

θυμοραϊστής ὁ (θυμὸς ῥαίω), ῥαίζων τὸν θυμόν, θυμοφθόρος, ὁ φθείρων ζωήν.

θυμός ὁ: οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης Α 468 καὶ οὐδόλως ἡ ψυχὴ ἐστερεῖτο τῆς κοινῆς (ἰσομοίρου) τροφῆς. ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχεο χ 411 ἐνδομύχως («'ς τὸν νοῦν σου μέσα», ὅθεν: σιωπῶσα) χαῖρε καὶ κράτει σαυτήν. οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὁρμαίνει (ὀργάνει Herm. «ἐρεύγεται» Ἡσ.) πεσών Αἰσχ. Ἀγαμ. 1387 οὕτω μετὰ σπουδῆς ἐκβάλλει τὴν ψυχήν του (ἐκπνέει) πεσών. θυμὸν ἐκπνέων, ἱδρῶτα σώματος στάζων ἄπο Εὐρ. Βάκχ. 620 μένεα πνέων, ἱδρῶτα στάζων ἀπὸ τοῦ σώματος. Συνήθως λέγεται θυμὸν πνεῖν, ἀλλ' ἡ ἐκ- δηλοῦσα τὴν πρὸς τὰ ἔξω κίνησιν τῆς πνοῆς ἐκφράζει γραφικώτερον καὶ ἐνισχύει τὸ πνεῖν· τὸ ἐκπνεῖν λοιπὸν ἐπὶ σφοδρᾶς ἐκπνοῆς. αἱ δ' (ἵπποι) ἔρρεγκον ἐξ ἀντηρίδων θυμὸν πνέουσαι Ῥῆσ. 786 αἱ δὲ ἵπποι ἐξέβαλλον ῥόγχον ἐκ τῶν ῥωθώνων («ἐκ τῶν μυκτήρων ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν» Σχ.) ὀργὴν πνέουσαι (φυσῶσαι ὁρμητικῶς). πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων Ψ 370 ἐκτύπα δὲ δυνατὰ ἡ καρδία ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμούντων τὴν νίκην (ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῆς νίκης). θυμῷ θέλων Πίνδ. Ἰ. 6, 43 = εὔνους. θυμῷ μάχεσθαι χαλεπόν· ὅ τι γὰρ ἂν θέλῃ, ψυχῆς ὠνεῖται Ἀπ. Ἡρακλ. 85 (105) εἶνε δύσκολον νὰ διαμάχηταί τις μὲ τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τῆς ψυχῆς του (μὲ ἐκεῖνο ποῦ θέλει ἡ καρδία του)· διότι ὅ τι θέλει (ἡ καρδία), τὸ ἐξαγοράζει (κανεὶς) μὲ τὴν ζωήν του· πρβ. καὶ Ἀπ. Δημοκρ. 236 (88): θυμῷ μάχεσθαι μὲν χαλεπόν, ἀνδρὸς δὲ τὸ κρατέειν εὐλογίστου ἴδιον δὲ καλῶς σκεπτομένου ἀνδρ. εἶνε τὸ νικᾶν τὴν σφοδρὰν ταύτην ἐπιθυμίαν. Ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ θυμῷ ἐξηγεῖτο διὰ τοῦ ὀργῇ ἤδη αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης. θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν Σοφ. Ο. Κ. 954 ἴδ. γῆρας. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει Σοφ. Ἠλ. 285 διότι οὐδὲ νὰ κλαύσω συγχωρεῖται τόσον, ὅσον εὐχαριστεῖται ἡ καρδία μου. θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε Φιλ. 324 ἴδ. πληρόω. θυμὸς δ' ἐπέσθω Πίνδ. Ἰ. 6, 49 ἃς συμπαρακολουθῇ δὲ ἡ ἀνάλογος γενναιότης. ἵππος δ' ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν Σοφ. Ἠλ. 26 εἰς τοὺς κινδύνους δὲν χάνει τὸ θάρρος του (πρβ. Θ 90: καί νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν: «καὶ δὴ τότε ἂν ἀπώλεσε τὴν ψυχὴν ὁ γέρων» Γαζῆς). ἵν' ἐγὼ γελάσω καὶ τὸν θυμὸν κατάθωμαι Ἀρφ. Σφ. 567 ἵνα ἐγὼ γελάσω καὶ ἀποβάλω τὸν θυμόν μου. οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται Θουκ. 2, 11 ὅσοι ἥκιστα μεταχειρίζονται τὸν ὀρθὸν λόγον, ὅσοι συλλογίζονται ὀλιγώτερον, οὗτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βαίνουσιν εἰς τὰς πράξεις των μετὰ σφοδρότητος (μεθ' ὁρμῆς). Ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν ἡγουμένων τὸ θυμῷ συναπτέον μᾶλλον πρὸς τὸ χρώμενοι: ὅσοι ἕνεκα τοῦ θυμοῦ ἐλάχιστα σκέπτονται, οὗτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προβαίνουσιν εἰς τὸ ἔργον. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Σοφ. Αἴ. 1124 ἴδ. τρέφω. θυμοῦ βέλη ψυχαῖς ἀμύνειν Ο. Τ. 892 ἴδ. ἀμύνω. τά τε ἄλλα θυμῷ ἔφερον Θουκ. 5, 80 καὶ τὰ λοιπὰ διεξῆγον μετ' ἐμπαθείας. ἀάσατο μέγα θυμῷ Ι 537 ἴδ. ἀάω. ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι Α 562 «ἀλλ' ἀποθύμιος (Ξ 261) μᾶλλον ἐμοὶ ἔσῃ» Γαζῆς. Τὸ ἐναντίον εἶνε ἐνθύμιος, καταθύμιος. ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην ἤ σοί γε ἤματα πάντα ἐκ θυμοῦ πεσέειν Ψ 593 ἀμέσως ἤθελον προτιμήσῃ νά σοι τὸ δώσω εὐθὺς μᾶλλον παρὰ διὰ παντὸς νὰ ξεπέσω (νὰ ἔβγω) ἀπὸ τὴν καρδίαν (ἀγάπην) σου. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος Εὐρ. Μήδ 8 ἴδ. ἐκπλήττω. μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίφ, ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι Ρ 719 μὲ τὴν ἰδίαν καρδίαν (γενναιότητα), ὅπως ἔχομεν καὶ τὸ ἴδιον ὄνομα. δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὣς ἔμεν, ὡς εἰ πατρίδ' ἱκοίατο κ 415 ἐφάνη δηλ. εἰς αὐτούς, ὅτι ἡ ψυχική των διάθεσις ἦτο τοιαύτη, ὡς ἂν ἤθελον ἔλθῃ εἰς τὴν πατρίδα των. Ἄλλοι: ἐνόμισεν ἡ ψυχή των, ὅτι εἶνε οὕτως, ὡς ἂν κτλ. μή νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς Σοφ. Ο. Τ. 975 μὴ βάλῃς λοιπὸν πλέον εἰς τὸν νοῦν σου τίποτε ἀπὸ αὐτά. ὑψοῦ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους 914 ἴδ. αἴρω. ὑψηλόφρων θυμός Εὐρ. Ἰ. Α. 919· ἴδ. ὑψηλόφρων. τῶνδ' Ἕλενος... σύνθετο θυμῷ βουλήν Κ 44 τούτων δὲ τὴν βουλὴν ἐννόησεν ἐν τῇ ψυχῇ του ὁ Ἕλενος. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω Σοφ. Ἠλ. 1347 οὐδὲ εἰς τὸν νοῦν μου τὸν βάζω: διόλου δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸν ἐνθυμηθῶ. ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμῶν Σοφ. Αἴ. 715 ἴδ. ἄελπτος. θυμῷ φαιδρά Ἀπ. Σοφ. 699 ἴδ. θυγάτηρ. Θυμὸς καὶ ὀργὴ κεῖνται ἐκ παραλλήλου πολλάκις· κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὁ μὲν θυμός εἶνε ἐξαψίς τις καὶ οἷον ἀναθυμίασις ὀξεῖα τοῦ πάθους, ὀργὴ δὲ ἔμμονος λύπη καὶ ὁρμή.

θύος τό: τί κακὸν χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὄρμενον τόδ' ἐπέθου θύος (πρβ. θύουσαν 1234) δημοθρόους τ' ἀράς; Αἰσχ. Ἀγ. 1406 τί κακὸν ὑπὸ τῆς γῆς τραφὲν βρῶμα ἢ πῶμα, ἐκ τῆς ῥεούσης θαλάσσης προελθόν, γευθεῖσα (γευσαμένη) ἐπεσώρευσας ἐναντίον σου (κυρ. ἐπῆρες ἐπάνω σου) ταύτην ἐδῶ τὴν λύσσαν καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκπεμπομένας (θροουμένας) ἀράς; (πρβ. Ἰλ. Χ 94). πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους ἔχουσα Εὐμ. 837 τῆς εὐρείας δὲ ταύτης χώρας ἀκόμη ἀκροθίνια ἔχουσα ὡς θυσίας ὑπὲρ (εὐλογίας) παίδων καὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου: «ὡς προτέλεια θυόντων Ἀθήνησι ταῖς Ἐρινύσι» Σχ.

θύραζε ἐπίρρ. ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ Ἀρφ. Σφ. 70 τὸν ἔκλεισε μέσα, διὰ νὰ μὴ ἐβγῇ εἰς τὴν θύραν, ἔξω δηλ. τοῖς θύραζε ταῦτα καταλαλῶν Ἀρφ.

Βάτρ. 752 = τούτοις οἱ θύρασι (= ἐκτὸς) εἰσὶ καταλαλῶν (ἐκφέρων) ταῦτα θύραζε: διηγούμενος ταῦτα εἰς τοὺς ἔξω ὄντας. οὔτ' ἔνθοθεν οὔτε θύραζε (θύραθεν) Σοφ. Τρ. 1021 ἴδ. λαθίπονος.

θυρσομανής 2: ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις Εὐρ. Φοίν. 798 ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θυρσομανοῦς Βάκχου στρέφεις τοὺς ἵππους μεταξὺ τῶν νεβρίδων.

θυστὰς -άδος ἡ: θεοὶ οὐ δέχονται θυστάδας λιτάς Σοφ. Ἀντ. 1019 «τὰς διὰ θυσιῶν γινομένας λιτάς» Σχ.

θύω ὁρμητικῶς κινοῦμαι, πνέω, φυσῶ δυνατὰ (ἐπὶ ἀνέμων· ἀρχαιοτέρα γρ. θυίω). Παρὰ τοῖς παλαιοτέροις μόνον ἐν. καὶ πρτ., οὕτω θύει Α 342. ἐκθύουσι Ἱππ. 6, 300. 308. θυίωσι Ὕμν. Ἑρμ. 560. θῦεν Λ 180. Π 699. ἔθῦσα Καλλιμ. Ἀπ. 82 καὶ μτγν. Τὸ υ εἶνε βραχὺ ἐν τῷ παρθύσει (παρφθάσει Jacobs, παρθέει Veitch) Ἀνθ. 12, 32. θύμενος (σύμενον Meineke) Πρατίνας παρ' Ἀθην. 617 D. — θύω, θύω, θυσιάζω, καπνίζω (Ὅμ. πρβ. τὸ θῦος, θυμός, θυμιάω). Τὸ υ τοῦ θύω εἶνε βραχὺ ἐν τῷ ἐν. καὶ πρτ. ο 260. Ὕμν. Ἀπόλλ. 491. 509. Πίνδ. Ὀ. 11, 57. 13, 69. Θέογν. 1146. Θεόκρ. 4, 21 [θύωντι]· μακρὸν τὸ υ ἐν ο 222. Παρ' Ἀττ. τὸ ῡ [Εὐρ. Ἠλ. 1141 θύῃ Nauck ἀντὶ τοῦ θύειν· ἐν Ἀρφ. Ἀχ. 792 θύειν ὁ Μεγαρεύς, ἀλλ' ἐν 793 θύεται ὁ Ἀθηναῖος]· θύω καὶ Ἰων. Ἡρώνδ. 2, 72. 6, 10. θύσω, ἔθῦσα, τέθῦκα. Μέσ. θύομαι = θύω ἐμαυτῷ (δι' ἐμαυτόν). θύσομαι Εὐρ. Ἡρακλ. 340 (Παθ. Ἡρ. 7, 197). προθυσόμενος Ἀρφ. Θεσμ. 38. ἐθυσάμην. τέθῦμαι (καὶ παθ.). ἐτύθην Αἰσχ. Χο. 242. Ἡρ. 1, 216. Ἀριστ. Ποιητ. 16. τυθήσεσθαι Λουκ. Δι. Θεῶν 4, 2. θυτέον. ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων Φ 234 ὁ δ' ἐφώρμησε μανιωδῶς πνέων (βοῦζων) μὲ φουσκωμένον κῦμα. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν λ 420 ἄχνιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα. περὶ πρὸ ἔγχεϊ θῦεν Λ 180 πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις (κυρ. πέριξ, ἐμπρὸς) ὥρμα μανιωδῶς μὲ τὸ δόρυ του. ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ' ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν Πινδ. Ἀπ. 88 τ. ἔ. ὁπότε ἡ Κοιογενὴς μαινομένη ἐκ τῶν ἀγχιτόκων ὠδίνων ἐπέβαινε τῆς Δήλου. ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος παρακοπά Αἰσχ. Εὐμ. 329 ἴδ. παρακοπή. μή σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχῃς, ὅτε δῆγμα πεφυζὼς περκνὸς ἔχις θύῃσι τυπὴν ψολόεντος ἐχίδνης Νικάνδ. Θηρ. 128 μὴ σύ γε τύχῃς ἐν ταῖς τριόδοις, ὁπότε ὁ περκνὸς ἔχις φεύγων τὸ δῆγμα, δηλ. τὴν πλῆξιν, τῆς πυρώδους (τεφρώδους) ἐχίδνης ὁρμᾷ (φεύγων τῇδε κἀκεῖσε). || θυσιάζω, προσφέρω καὶ καίω θυσίαν, θυμιατίζω· πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν ι 231 ἀνάψαντες πῦρ προσηνέγκαμεν θυσίαν (διὰ τῶν καιομένων ἐλαιοκλάδων, ἐφ' ὧν ἔθεσαν μικρὰ τεμάχια τυροῦ)· πρβ. Ἀθην. 179 C. θύω καθάρσιον πῦρ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 936 ἀνάπτω πῦρ καὶ οὕτω παρασκευάζω καθάρσιον θυσίαν. νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον Αἰσχ. Εὐμ. 108 νυκτίσεμνα δεῖπνα ἐπὶ τῆς ἑστίας παρασκευαζόμενα προσέφερον ὑμῖν. πέμπουσιν ἤδη ἐπισκόπους ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθύσθαι τοῖς θεοῖς Ἀρφ Ὄρν. 1034 προτοῦ καὶ θυσία νὰ γίνῃ εἰς τοὺς θεούς. Βραχυλογ. ἐς τὰ ἱερὰ ἔθυον Θουκ. 6, 54 = ἐπορεύοντο εἰς τὰ ἱερὰ θύσοντες. ὡς δὲ αὐτοῖς τὰ διαβατήρια (ἐνν. ἱερὰ) θυομένοις οὐ προυχώρει Θουκ. 5, 54 ἐπειδὴ δὲ αἱ θυσίαι, τὰς ὁποίας προσέφερον πρὸ τῆς διαβάσεως τῶν ὁρίων, δὲν ἦσαν εὐνοϊκαί· «θῦσαι μὲν τὸ ἄνευ μαντείας ἁπλῶς σφάξαι, τὸ δὲ καὶ τὰ ἱερεῖα ἐπισκοπῆσαι καὶ σκέψασθαι θύσασθαι λέγεται» Ἡρωδιαν. Περὶ τοῦ θύειν ἴδ. Ἀθήν. ἔνθ' ἀν. τὰ ἱρὰ οὐ προεχώρεε χρηστά (οἱ) θυομένῳ ἐπὶ Κρότωνα Ἡρ. 5, 44 ὅτε προσέφερε θυσίας (διὰ τὴν ἐκστρατείαν: ἂν πρέπει νὰ ἐκστρατεύσῃ) ἐναντίον τοῦ Κρότωνος, τὰ ἱερὰ δὲν ἀπέβαινον καλά. ἐπ' ἐξόδῳ ἐθύετο Ξενοφῶν Ξεν. Ἀν. 6, 4, 9 προσέφερε θυσίας διὰ τὴν ἔξοδον (ἂν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ). ἃ θύεται ἄνδρες τὸν ἱρόθυτον θάνατον Ἀπ. Πινδ. 78 = ἣ θύονται οἱ ἄνδρες τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἱερ. θάνατον. ἐμοὶ θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά Ξεν. Ἀν. 2, 2, 3 ὅτε ἐγὼ προσέφερον θυσίας, ἂν πρέπει νὰ ἐκστρατεύωμεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως, τὰ ἱερὰ δὲν ἀπέβαινον καλά. ὦ γῆρας, σοὶ θυέτω, ἐπεὶ τὸ αἷμ' ἂν ἐξεφύσησεν Ἡρώνδ. 2, 71 ἂς ἔχῃ χάριν (κυρ. ἂς προσφέρῃ θυσίαν εὐχαριστήριον) εἰς σέ, διότι ἄλλως ἤθελεν ἐκφυσήσῃ τὸ αἷμά του (δηλ. ἤθελα τὸν κάμῃ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του). θῦέ μοι ταύτῃ 6, 10 νά μου ἔχῃς χάριν εἰς ταύτην ἐδῶ.

θωὴ ἡ (πιθανῶς παρὰ τὸ θέω, τίθημι) ἡ ἐπιτιθεμένη ζημία, πρόστιμον· γραπτέον διὰ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ Μ. Ἐ. σ. 26, 24: «ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως, ἐπειδὴ εὕρηται θωιή, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ: ὡς δ' ἄν σε θωϊὴ λάβοι» (Ἀπ. 109) ἵνα σε καταλάβῃ τιμωρία.

θωρήσσω ὁπλίζω καὶ μεθύσκω, ὁμαλόν· ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. (Δωρ. θωραχθεὶς Πινδ. Ἀπ. 72). ἐθωρήχθην (ἀλλὰ καὶ μέσ. ἀόρ. ὑπ. θωρήξομαι Θ 376 καὶ οὕτω μτγν.). Ἀττ. θωρακίζω. Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον Ν 301 ὡπλίζοντο, ἵνα συγκρουσθῶσι μὲ τοὺς Ἐφύρους. ἐν τῷδε (πολεμιστηρίῳ θώρακι) πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι Ἀρφ. Ἀχ. 1135 λέγει ὁ Λάμαχος: «τοῦτον τὸν θώρακα φορῶν θ' ἀντεπεξέλθω πρὸς τοὺς πολ.»· πρὸς ὃν ἀπαντᾷ ὁ Δικαιόπολις, παίζων διὰ τῆς λέξεως, «μὲ τοῦτον τὸν θώρακα θ' ἀντεπεξέλθω πρὸς τοὺς συμπότας»· ὅπου ὀρθῶς ὁ Σχ. «πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν ἔπαιξε· θωρήξασθαι γάρ ἐστι τὸ καθοπλισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ πίνειν καὶ τὸ μεθυσθῆναι... καὶ ἀκροθώρακας τοὺς ἀκρομεθύσους ἐκάλουν». δέδοικα δὲ μή τι μάταιον ἔρξω θωρηχθείς Θέογν. 507 φοβοῦμαι μὴ πράξω τι μωρὸν μεθυσθείς· πρβ. «θωρηχθείς: μεθυσθείς· χρήσῃ δὲ σὺ τῷ κάτοινος μᾶλλον»

Ἀ. Β. 45, 12. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. μεταχειρίζονται καὶ τὸ ἐνεργ. οἱ μτγν. ἰατροί.

θωΰσσω: ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον Αἰσχ. Πρ. 409 παρασκευαζομένῳ μοι ἀπιέναι τόνδε τὸν λόγον ἐφώνησας (εἶπας).

Ι

ἴ ἰδ. οὗ.

ἰαίνω (τὸ ἴ, μακρὸν δ' ἐν ἄρσει χ 59) θερμαίνω, ἐπ. ποιητ. ἀόρ. ἴηνα θ 426. ἰήνη Ω 119 (Δωρ. εὐκτ. ἰάνειεν Πινδ. Ὀ. 7, 42). ἰάνθην Ο 103. Ψ 600. ω 382. ἰανθείς Πίνδ. Ὀ. 2, 13. τὸν (=ὅν, δηλ. πράκτορα, τὸν ἀλάστορα) οὔ τις ἂν δόμος ἔχων ἐπ' ὀρόφων ἰαίνοιτο (Weil: μιαίνοντα) Αἰσχ. Ἱκ. 658 ὃν οὐδεὶς οἶκος ἔχων ἐπικαθήμενον εὐφραίνοιτ' ἄν. ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίαν ἰαίνεται Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 36 = ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις ξ 228· πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 560. μάλα πού σφίσι θυμὸς αἰὲν εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται ζ 156 βεβαίως ἡ ψυχὴ αὐτῶν (τῶν οἰκείων σου) πολὺ θερμαίνεται πάντοτε ὑπὸ εὐφροσύνων αἰσθημάτων: ἀγάλλεται ἡ καρδία των.

ἰάλλω (ἰάλλω Ἀττ. Ἡρωδιαν. Ι 539, 12. πρβ. ἐφίαλλεν, ἠφίαλεν Ἡσύχ. ἐφιάλτης καὶ ἐπιάλτης, ἠπίαλος) πέμπω, ἐπ. ποιητ., Ἀττ. σπαν. καὶ μόνον σύνθετον ἐπιάλλω, ἐφιάλλω. Ἀπρφ. Δωρ. ἀπιάλλην Θουκ. 5, 77. Μέλλ. ἐπιαλῶ (ἐνν. τὸ κέντρον) Ἀρφ. Νεφ. 1299. Καὶ μετὰ δασείας ἐφιαλεῖς Ἀρφ. Σφ. 1348. 'φιαλοῦμεν Εἰρ. 432. ἴηλα Ο 19 (ἴ ἄνευ αὐξήσ., ἀλλὰ ἐπίηλεν Χ 49). Δωρ. ἴαλα Ἀπ. Σώφρ. 14. Ῥῆμα φιάλλω δὲν ὑπάρχει. θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλεν ποικίλον θ 447 ταχέως δὲ ἔκαμε κόμβον πολύπλοκον. ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν Αἰσχ. Χο. 22 (ὑπὸ Κλυταιμνήστρας) πεμφθεῖσα ἐξῆλθον ἐκ τῶν οἴκων.

ἰαμβικός 3: Κράτης πρῶτος ἦρξεν ἀφέμενος τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας καθόλου ποιεῖν λόγους καὶ μύθους Ἀριστοτ. Ποι. 5 ὅπου ἰαμβικὴ ἰδέα εἶνε ἡ προσωπικὴ σάτυρα (λιβελλογραφία)· πρβ. ψόγος.

ἰάομαι ἰατρεύω, μέσ. ἀποθ. (ἴ, βραχὺ ἐν Εὐρ. Ἱππ. 597). ἰασάμην (ἰησ- ἐπ. καὶ νέον Ἰων.). Πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἴαμαι Κ. Δ. καὶ Παλ. Γρ. ἰάθην παθ. (ἰήθ- νέον Ἰων.). ἰαθήσομαι παθ. Κ Δ. καὶ Παλ. Γρ. ἰατός, ἰητέος Ἱπποκρ. 6, 92. ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν Ἀρφ. Σφ. 651 ἰδ. ἐντίκτω.

ἰάπτω πέμπω, βάλλω, κινῶ· πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν Αἰσχ. Ἑπτ. 512 θὰ συντρίψῃ· ἰδ. ἀντίτυπος. ὅπως... ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς Σοφ. Αἴ. 700 «ὅπως μοι συνάψῃς ὄρχησιν ποιουμένῳ παντοίαν» Σχ. κυρ. ὅπως συνὼν μοι κινήσῃς («συνάψῃς» Σχ.) ὀρχήματα αὐτοδίδακτα (τ. ἔ. χορεύσῃς). Ἀμετβ. διέρχομαι ταχέως, διατρέχω· ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἴας Αἰσχ. Ἱκ. 556 διέρχεται ταχέως διὰ τῆς Ἀσίας.

ἴασι γ' πληθ. τοῦ εἶμι.

ἰάσιμος 2: σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος (ἐνν εἶ) Αἰσχ. Πρ. 490 διὰ τὸν ἑαυτόν σου δὲν ἔχεις νὰ εὕρῃς διὰ ποίων φαρμ. εἶσαι ἰάσιμος.

ἰαύω (ἴ βραχὺ) κοιμῶμαι, διέρχομαι τὴν νύκτα· ἐπ. ποιητ., παρὰ Τραγ. μόνον ἐν., προστ. ἰαύσω Λυκόφρ. 101. 430. ἴαυσα Ὕμν. Δήμ. 264. ἰαύσῃς. Ὕμν. Ἑρμ. 288. ἰαῦσαι λ 261. ποῦ δῆθ' Ἕκτωρ τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει; Εὐρ. Ῥῆσ. 740 ποῦ κοιμᾶται (ἀναπαύεται) ὁ Ἕκτωρ ὡπλισμένος (κυρ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του); οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν (νεῖμεν ἐμοί) Σοφ. Αἴ. 1204 οὔτε νυκτερινὴν τέρψιν ἀπένειμεν ἐμοί, δηλ. νὰ κοιμῶμαι. Ὁ Weckl. θεωρεῖ τὸ τέρψιν σύστοιχον ἀντικ. τοῦ ἰαύειν ὡς ἀνωτ. τοῦ ὁμιλεῖν· ἀλλὰ πρβ. Εὐρ. Ἀνδρ. 94, ὅπου δὲν ἐγχωρεῖ τοιαύτη ἑρμηνεία. μὴ τὸν εὔδι' ἰαύονθ' ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε Ἡρ. Μ. 1050 μὴ ἐξυπνᾶτε τὸν ἡσύχως καὶ βαθέως κοιμώμενον. κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων γεραιὸν πόδ' ἢ (Schoene: πόδα) δεμνίοις δύστανος (Δ. Γ. δύστανον) ἰαύων; Φοίν. 1536, ὅπου ἀντὶ τοῦ δύστανον ἰαύων ὁ Δ. Βερν. ἔγρ. δύσταν' ἐνιαύων, συμπληρώσας τὴν διόρθ. τῶν στίχων, τ. ἔ. ἀκούεις, ὦ κατὰ τὴν αὐλὴν περιφέρων τὸν γεροντικὸν πόδα ἢ ἐν τῇ κλίνῃ ἀναπαυόμενος δύστηνε;

ἰαχέω φωνάζω (θρηνῶν, ἐκ τοῦ ἰαχή), ἰδ. Τραγ., ἀλλὰ καὶ Ὕμν. 27, 7. 5, 20. ἰαχεῦσι Καλλιμ. Δῆλ. 146.— ἰαχήσω, ἰάχησα. Ἐπειδὴ τὸ α παρ' ἐπικοῖς εἶνε βραχύ, πολλοὶ ἐκδόται, ὅπου τῶν Τραγ. τὸ α εἶνε μακρόν, μετέγραψαν ἰακχέω (ὡς καὶ ἰακχή ἀντὶ τοῦ ἰαχή), τὸ δὲ ἰάχειν εἰς ἀχεῖν. Τὸ δὲ ι εἶνε βραχὺ καὶ ἐν τῷ ἰάχησε Εὐρ. Ὀρ. 826.— Ἰάχω (ἴ, α), ἴαχον καὶ ἀρχ. ἐπ., καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ἰάχων, ἴαχον δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν, ἢ καὶ ἀπαιτεῖται, δίγαμμα, οὐδέποτε δὲ πρὸ τοῦ ἴαχον· κατὰ δὲ τὴν σημ. τὸ ἴαχον (ἰάχων) κεῖται πολλάκις ἀντὶ ἀορίστου, ἴαχον μετὰ ἴ Δ 506 = Ρ 317. μετὰ ῑ Σ 29. Α 482 (ὅπου εἶνε μᾶλλον παρατ. ἢ ἀόριστος), καὶ Εὐρ. Ὀρ. 1465. ἰάχεσκον Ἡσ. Ἀσπ. 232. Πρκ. ἀμφιαχυῖα Β 316 (ἀμϜεϜαχυῖα

ἐκ τοῦ ἠχέω τ. ἔ. Ϝηχέω Ahrens). αἴλινον ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ Φοῖβος ἰαχεῖ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 348 ὁ Φ. κατόπιν ἐπινικίου ᾄσματος φωνάζει αἴλινον. ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων Πινδ. Ἀπ. 239 Πινδαρ. σχῆμα ἀντὶ τοῦ ἰαχοῦσι. κὰθ' ἰαχήθης (Herm.: καὶ ἰαχὴ σὴ) καθ' Ἑλλανίαν ἄδικος Εὐρ. Ἑλ. 1147 καὶ ἔπειτα διεβοήθης κατὰ τὴν Ἑλλάδα ὡς ἄδικος

ἰδέα ἡ, Ἰων. ἰδέη (ἰδεῖν) εἶδος, μορφή· πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι Θέογν. 128 διότι πολλάκις τὰ φαινόμενα ἐξωτερικῶς ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν: les apparences trompent. ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώμεθα τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν Ἀρφ. Νεφ. 287 ἀποσείσασαι (ἀποτινάξασαι) ἀπὸ τῆς ἀθανάτου μορφῆς ἡμῶν τὸ ὀμβ. νέφος ἂς ἐπισκοπήσωμεν τὴν γῆν διὰ τοῦ μακρὰν βλέποντος ὄμματος ἡμῶν. πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες (ἐνν. τοῦ χωρίου, τῆς Οἰνόης) Θουκ. 2, 19 κατὰ πάντα τρόπον δοκιμάσαντες τὴν Οἰνόην. Ἄλλοι: ὅλα τὰ μέσα δοκιμάσαντες (ἐκλαμβάνοντες τὸ πᾶσ. ἰδέαν ὡς ἀντικείμενον). δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν δεῖ χρῆσθαι Ἀριστοτ. Ποι. 19 (1456 b 2) κατὰ τὸν Vahlen = δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς πράγμασι δεῖ χρῆσθαι (δηλ. τοῖς τῆς διανοίας μέρεσιν, ἃ εἶπε προηγ. ὁ Ἀριστοτ.) ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν (= τόπων). τί γὰρ ἂν εἴη τοῦ λέγοντος ἔργον, εἰ φανοῖτο ἡδέα (διορθοῦσιν: ἤδη ἃ δεῖ: ἤδη δι' αὐτά: ἤδη τῇ θέᾳ: ἢ δέοι Vahlen: ἡδέα ἢ δεινὰ αὐτά Christ καὶ ἄλλοι ἄλλα) καὶ μὴ διὰ τὸν λόγον; Ἀριστοτ. Ποι. 19 (= 1456 b 7) ἐνταῦθα ἄν τις προσέξῃ εἰς τὴν συνέχειαν, θὰ πεισθῇ δύο τινά, α') ὅτι τὸ καὶ μὴ διὰ τὸν λόγον = καὶ ἄνευ διδασκαλίας = καὶ ἄνευ τῆς διὰ τοῦ λόγου παραστάσεως· καὶ β') ὅτι ἐν τῷ ἡδέα λανθάνει ἡ ἔννοια τοῦ «ἢ ἐλεεινὰ ἢ δεινὰ ἢ μεγάλα ἢ εἰκότα», τ. ἔ. ὅτι τὸ νόημα εἶνε: ποῖον θὰ ἦτο ἔργον τοῦ λέγοντος, ἐὰν θὰ ἐφαίνετο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει (τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον σκοπεῖ) καὶ ἄνευ τοῦ λόγου; Ἀπαιτεῖται λοιπὸν ἐνταῦθα ἰδία τις ἔκφρασις, ἥτις νὰ συμπεριλαμβάνῃ ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω «ἢ ἐλεεινὰ ἢ δεινὰ ἢ μεγάλα ἢ εἰκότα», ἴσ. λοιπὸν γρ. ἡ ἰδέα, ἤτοι τὸ εἶδος, δηλ. τὸ ἴδιον, ὅπερ θέλει ἑκάστοτε ὁ λέγων· πρβ. ἀνωτ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν.— «ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτήν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας καὶ αἰτία γενομένη τῆς τούτων δείξεως. Σωκράτης καὶ Πλάτων χωριστὰς τῆς ὕλης οὐσίας τὰς ἰδέας ὑπολαμβάνει, ἐν τοῖς νοήμασι καὶ ταῖς φαντασίαις τοῦ θεοῦ, τ. ἔ. τοῦ νοῦ, ὑφεστώσας. Ἀριστοτέλης δ' εἴδη μὲν ἀπέλιπε καὶ ἰδέας, οὐ μὴν κεχωρισμένας τῆς ὕλης, ὃ ἐξ ὧν γεγονὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ» Πλουτ. 882 D. Τὰ ἄλλα εἶνε σαφῆ, πλὴν τῶν τελευταίων, ἃ διορθῶ ὧδε: ὡς ἔξω γεγονὸς τοῦτο τοῦ θεοῦ, τ. ἔ. τὰ εἴδη καὶ αἱ ἰδέαι οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι τοῦ θεοῦ ὑφεστᾶσιν ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ θεοῦ γεγόνασιν. Λέγονται λοιπὸν ταῦτα κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἡγούμενα.

ἴδιος 3 καὶ 2 (σϜίδιος, πρβ. ἕ), παραθ. ἰδιώτερος Ἰσοκρ. 12, 73. ἰδιώτατος Δημ. 23, 65. ἰδιαίτερος καὶ ἰδιαίτατος, ἰδιαιτέρως καὶ ἰδιαίτατα μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ ἐφεξῆς· ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς Πινδ. Ὀ. 13, 49 μτφ. ἐγὼ δὲ ὅστις ἰδίαν ἔχων παρασκευὴν ἐπέβην κοινῆς νεώς, τ. ἔ. ὅστις ἐπραγματεύθην τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐπαίνους τοῦ νικητοῦ ἐν τῷ κοινῷ περὶ Κορινθίων λόγῳ. Ὁμοία μεταφορὰ ἐν τῷ ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια Ν. 6, 33 «ἴδια χορηγοῦντες καὶ κομίζοντες ἔργα» Σχ. (ἰδίους ἐπαίνους) οἷον ἐν τῷ πλοίῳ· πρβ. Ἡρ. 5, 63 εἴτε ἰδίῳ στόλῳ εἴτε δημοσίῳ χρησόμενοι εἴτε δι' ἰδίας των εἴτε διὰ δημοσίας ὑποθέσεις ἀποστελλόμενοι, ἵνα συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον. πόλις τὰς ἰδίας ξυμφορὰς οἵα τε φέρειν Θουκ. 2, 60 ἡ πόλις δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἰδιωτικὰς συμφ. «ἰδίας νῦν οὐχὶ ἑαυτῆς, ἀλλὰ τὰς τῶν καθ' ἕκαστον ἀνθρώπων ὡς μερικὰς δυστυχίας» Σχ. ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκὰς ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος 8, 94 ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμην των μεγαλίτερος (ἐπικινδυνότερος) πόλεμος ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν ὑπάρχει ἐκ τῶν πολεμίων ὄχι μακρὰν ἀλλὰ πλησίον τοῦ λιμένος. θαυμάζειν, εἰ περὶ τῶν ὑμετέρων ἰδίων ἄλλον τινὰ δεῖ πεισθῆναι Δημ. 19, 307 ἐκπλήττεται, ὅταν (τοὺς ἀκούει νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι) περὶ τῶν ἰδίων σας συμφερόντων ἔχετε ἀνάγκην νὰ πεισθῇ ἄλλος τις. ἀξιῶ ὑμᾶς... μὴ νομίζειν ἴδιον τῶν τοιούτων μηδέν, ὃ κἂν ἄλλῳ τυχὸν συμβαίη 54, 42 κανὲν ἐκ τῶν τοιούτων, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τυχὸν δύνανται νὰ συμβῶσιν, νὰ μὴ νομίζητε ἰδιωτικόν τι πάθημα, ἰδιωτικήν τινα ὑπόθεσιν. ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων Αἰσχ. Πρ. 418 ἴδ. ἀμέγαρτος. ἰδίᾳ γνώμᾳ (ἰδίῳ θελήματι, αὐτοβούλως) σέβῃ θνατοὺς ἄγαν 559 ἰδιογνωμόνως (αὐτοβούλως, αὐθαιρέτως) σέβεσαι πάρα πολὺ τοὺς θνητούς. οὕτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί Εὐρ. Φοίν. 558 «ἴδια = ἴδια ἑαυτῶν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἰδικά (= ἴδια) των (= αὐτῶν)» Δ. Βερν. ἰδίοισιν ὑμεναίοισι κοὐχὶ σώφροσιν εἰς ἀνδρὸς ἥει λέκτρα Ὀρ. 558 «λαθραίοις καὶ οὐ νενομισμένοις» Σχ. γλῶσσαν ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός Ἀρφ. Βατρ. χωρὶς τῆς φρενός, χωριστὰ ἀπὸ τὴν φρένα· τ. ἔ. ἡ γλ. ἐπιώρκησεν ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ φρήν· πρβ. Εὐρ. Ἱππ. 612. χωρὶς ἰδίᾳ τὸν τρόπον τὸν τοῦ βασιλέως φοβεῖσθαι συμβέβηκεν Δημ. 11, 11 συμβ. ἐκτὸς τούτων (= χωρὶς) νὰ φοβῶνται ἰδιαιτέρως τὸν τρ. τοῦ βασιλέως.

ἶδος τό, ἱδρώς, θερμότης· ὅσσ' ἴδει τε καὶ ἀργέτι δεύεται αὐγῇ Ἀπ. Ἐμπεδ. 21 ἴδ. δεύω.

ἴδρις 2 κατὰ γνώμην ἴδρις Σοφ. Ὀ. Τ. 1087 εἰδήμων κατὰ τὸ μέτρον τῆς φρονήσεώς μου.

Ἱδρόω ἱδρώνω, ἐπ. καὶ νέον Ἰων. (ἐκ τῶν Ἀττ. μόνον ὁ Ξεν.). Συναιρεῖται εἰς ω, ῳ, δέον εἰς ου, οι. ἱδρῶσαι Λ 589. εὐκτ. ἱδρῴη (καὶ ἱδροῖ) Ἱπποκρ. 2, 34 L. (ἱδρῶντι Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 7 ἐν χ/φον, τῶν ἄλλων παρεχόντων -οῦντι, πρβ. Κ. Π. 1, 4, 28. Ἀν. 1, 8, 1). ἱδρώουσα Λ 119. ἱδρώοντας δ 39 καὶ Ἀρφ. Εἰρ. 1283 (ἑξάμ.). ἱδρώει Λουκ. Συρ. Θε. 10. -ώειν 17.

Ἵδρυμα τό: μεσόμφαλον ἵδρυμα Αἰσχ. Χο. 1035 τὸ ἐν τῷ ὀμφαλῷ, ὅς μέσον τῆς γῆς, ἱδρυμένον ἱερόν. τὸ σὸν ἵδρυμα πόλεος Εὐρ. Ἱκ. 632 οἱ ἐν τῇ πόλει ὑπὸ σοῦ καθορισθέντες πολῖται (διότι ὁ Ζεὺς ἦτο ὁ γενάρχης τῶν Ἀργείων).

Ἱδρύω (ῐ, ἴδ. Εὐρ. Ἡρακλ. 397. Βάκχ. 1070· ἀρχῆθεν σιδρύω, πρβ. ἵζω· ῠ ἐν ἐνεστ. καὶ πρτ. ἐπ., ῡ Ἀττ., ὡς Εὐρ. Ἡρακλ. 787, ῡ ἐν μέλλ. καὶ ἀορ. μτγν.) βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ. ἵδρυον Β 191. καθιδρύσω Εὐρ. Βά. 1339 ἵδρυσα ἐπ. ποι. καὶ πεζ. καθίδρυκα Ἀριστοτ. 665 b 20. Μέσ. ἱδρύσομαι Εὐρ. Ἡρακλ. 397. Ἀρφ. Πλ. 1198. ἱδρυσάμην ποιητ. καὶ πολλάκις πεζ. ἵδρυμαι, -ῦσθαι. ἱδρύθην ποιητ. καὶ πεζ. (ἱδρύνθην Γ 78, ἀλλὰ ἱδρύθησαν Δ. Γ. ἐν Η 56. ἱδρύθησαν Δ. Γ. παρ' Ἱπποκρ. 3, 144. 146. 556). ἐνιδρυθήσομαι Δίων Κάσσ. 52, 35. ἀλλὰ ἱδρυνθ- Διον. Ἁλικ. π Συνθ. ὀν. 6. ἱδρυτέον Ἀρφ. Εἰρ. 923 καὶ ἀλλ. μήτ'... ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν Αἰσχ. Εὐμ. 864 μήτε ἐγκαθιδρύσῃς μεταξὺ τῶν ἀστῶν μου ἐμφύλιον πόλεμον καὶ φοβερὸν πρὸς ἀλλήλους. δεῖ γάρ με... εἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον Ἄλκηστιν Εὐρ. Ἀλκ. 841 πρέπει νὰ ἐγκαθιδρύσω πάλιν εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν οἶκον τὴν Ἀλκ. ὃν (βωμὸν) καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ' ἱδρύσατο Μινύας κρατήσας οὑμὸς εὐγενὴς τόκος Ἡρ. Μ. 49 ὃν καθίδρυσεν ὡς μνημεῖον λαμπρᾶς νίκης ὁ εὐγενὴς υἱός μου καθυποτάξας τοὺς Μιν. ἴδ. ἄγαλμα. ναῶν ἕδρας ἱδρυσάμεσθα Εὐρ. Κύκλ. 291 ὅπου τὸ ἱδρυσάμεσθα εἶνε διόρθ. ἀντὶ τῆς ὀρθῶς ἐχούσης γρ. ἐρρυσάμεσθα, ὃ ἴδε. ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἱδρῦσθαι Θουκ. 8, 40 οἱ οἰκέται ἐπίστευσαν ὅτι ἡ στρατιὰ διὰ τῆς τειχίσεως (τοῦ Δελφινίου) ἐγκαθιδρύθη ὁριστικῶς ἐν τῇ Χίῳ. ἤπου γε δὴ (ἐνν. διαφθαρήσονται ἢ δοκοῦσιν ἄν μοι πάντως διαφθαρῆναι) ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ (ξυστήσεται γὰρ) στρατοπέδῳ τε ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι καὶ ἐκ σκηνιδίων καὶ ἀναγκαίας παρασκευῆς οὐκ ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἱππέων ἐξιόντες Θουκ. 6, 37 πολὺ βεβαίως περισσότερον θὰ διαφθαρῶσι (α΄ ὅτι θὰ εἶνε) ἐν τῇ Σικελίᾳ, ἥτις ὅλη θὰ εἶνε πολεμία πρὸς αὐτοὺς (διότι θὰ συνενωθῇ, θὰ συνασπισθῇ)· (β΄) μὲ στρατόπεδον ἱδρυθὲν διὰ τῶν ἀτελῶν μέσων ἃ θὰ παρέχωσι τὰ πλοῖα, (καὶ γ΄) διότι ὁρμώμενοι ἐκ σκηνιδ. καὶ πενιχρᾶς παρασκευῆς δὲν θὰ δύνανται νὰ ἐξέρχωνται ἐπὶ πολὺ διάστημα ἕνεκα (ἐμποδιζόμενοι ὑπὸ) τῶν ἡμ. ἱππέων. Ἱππολύτῳ δ' ἔπι τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρῦσθαι θεάν Εὐρ. Ἱππ. 32 διὰ τὸν Ἱππόλυτον δὲ (ὅθεν καί: «Ἀφροδίτη ἐπὶ Ἱππολύτῳ») ὀνομαστὶ ἔλεγε τοῦ λοιποῦ (τ. ἔ. μετὰ τὴν ἵδρυσιν ναοῦ Κύπριδος) ὅτι εἶχεν ἱδρυθῇ ὁ ναὸς τῆς θεᾶς (κυρ. τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς). Τὸ λοιπὸν ἀναφ. «εἰς τὸ ἐν τῷ παρελθόντι μέλλον, ἤτοι εἰς τὸ μετὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ναοῦ. Εἶνε δὲ τὸ νόημα, ὅτι ἡ Φαίδρα, ἀφ' οὗ ἵδρυσε ναὸν Κύπριδος, ἐτόλμα ἔπειτα νὰ λέγῃ καὶ ὅτι τὸν ἵδρυσεν «ἐφ' Ἱππολύτῳ»» Δ. Βερναρδ.

ἱδρὼς -ῶτος ὁ· ὁ Ὅμ. κλίνει τὸ ὄνομα κατὰ τὸ ἥρως, ἀλλ' ἡ παράδοσις ὅμως παρέχει αὐτὸ πάντοτε συνῃρημένον: δοτ. ἱδρῷ Ρ 385. 745. αἰτ. ἱδρῶ Δ 27. Κ 572 καλλ., ἀλλὰ κατὰ τὸν Nauck καὶ τὸν Ahrens πανταχοῦ μεταγρ. εἰς ἱδρόα (ὀρθότερον ἱδρῶα κατὰ τὸν Blass, πρβ. ἥρωος, οἷος). ἱδρῶ ἔχει καὶ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 87. 4, 656. ἱδρῶτα τὸ πρῶτον ὁ Ἡσί. Ἔργ. 289, καὶ οὕτω μετὰ τοῦ τ καὶ οἱ Ἀττ. Ἡ δοτ. Ρ 745 δὲν ἐπιδέχεται ἀνάλυσιν. Αἰολ. ἁ ἴδρως Σαπφ. 2, 13 (πρβ. αἰδώς). ἵδρος λέγομεν καὶ σήμερον.

ἰδυῖα ἐπ. = εἰδυῖα.

ἴδωμι ἀόρ. ὑπ. τοῦ εἶδον = ἴδω.

ἴε, ἴεν γ΄ ἑν. ἐπ. πρτ. τοῦ εἶμι.

ἵει γ΄ ἑν. πρτ. τοῦ ἵημι.

ἱείη, ἱείς, ἱεῖσι, ἱέμεν, ἱέμενος, ἵεν τοῦ ἵημι καὶ ἵεμαι.

ἰέναι τοῦ εἶμι.

ἱέναι τοῦ ἵημι.

ἵενται τοῦ ἵεμαι.

ἱέρεα Δωρ., ἱερέη Ἰων. (Ἐπιγρ. Καλλιμ.), ἱερέᾱ Ἀττ., ἱέρεια κοινῶς. «ἱέρεα· μὴ ἱέρεια. Καὶ τὸ ἱέρεα προπαροξυτόνως τονιστέον, ἔστι γὰρ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι· οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱερέα ἡ ἱέρεια» (λέγεται ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Πινδάρου) Σχ. Πινδ. Π. 4, 5: Διὸς αἰετῶν πάρεδρος οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱέρεα χρῆσεν «ἡ τῶν Διὸς αἰετῶν πάρεδρος καὶ ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος Πυθία οὐκ ἀποδημοῦντος τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ παρόντος ἐχρησμῴδησε» Σχ. τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας (= ἱερείας) Δωδωνίδας Ἀπ. Σοφ. 418, ὅπου πλημμελῶς διώρθ. ἱερίας ὁ Βαλκενάριος.

ἱερεῖον τό, Ἰων. καὶ ἐπ. ἱερήϊον: ἀπάγει τὸ ἱερεῖον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Δημ. 43, 14 ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὸ ἱερεῖον (ὅπερ ὁ πατὴρ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς προσέφερε τοῖς φράτερσι), ὅταν ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ παιδὸς εἰς τοὺς φράτορας δὲν εἶνε νόμιμος.

ἱερόθυτος 2 ὁ θυσιασθείς, προσφερθεὶς θυσία τῷ θεῷ· ἱρόθυτος θάνατος Πινδ. Ἀπ. 78 ὁ θάνατος ὁ τοῖς θεοῖς ὡς ἱερὸν (θυσία) τεθυμένος, ἴδ. θάνατος ὑπὲρ τῆς πόλεως· ἴδ. ἀλαλὰ καὶ θύομαι.

ἱερός 3 καὶ 2 καὶ Ἰων. ἱρός· Ἀφροδίτης ἱρὸν ἅγιον Ἡρ. 2,41 ἴδ. ἅγιος. τὰ τόξα μου ἱερὰ λαβὼν τοῦ

Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει Σοφ. Φιλ. 943 ἔχει λαβὼν τὰ τόξα μου (ὄντα) ἱερὰ τοῦ Ἡρακλέους (τοῦ υἱοῦ) τοῦ Ζηνός. Ἠδύνατό τις νὰ διορθώσῃ γέρα.

ἱερόω: ἡγησάμενοι κατὰ παλαιάν τινα αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι («ἱερῶς ἀνακεῖσθαι τῷ θεῷ» Σχ.) Θουκ. 5, 1 ὅτι, ἐν ᾧ ἕνεκα παλαιοῦ τινος ἐγκλήματος δὲν ἦσαν καθαροὶ (ἱκανῶς ἀπ' αὐτοῦ), ἀφιερώθησαν πάλιν εἰς τὸν θεόν.

ἱέσθην δυϊκ. τοῦ ἵεμαι.

ἵζω (ἐκ τοῦ σισ(ε)ζω, ὡς ἴσχω ἐκ τοῦ σισέχω, τὸ ῐ, ὅθεν προστ. ἵζε) καθίζω· ἐνίοτε ποιητ. καθίζω τινά (βάζω τινὰ νὰ καθίσῃ) Ω 553 (καὶ βεβαίως Β 53). Αἰσχ. Εὐμ. 18. Ἁπλοῦν ποιητ. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐνίοτε νέον Ἰων., σπαν. Ἀττ. πεζ. ὡς Πλ. Τιμ. 53 Α. Πεζ. ὡς τὸ πολὺ καθίζω (κατ- Ἡρ.) τ. ἔ. τινὰ μτβ. (βάζω ἄλλον νὰ καθίσῃ). Αἰολίζων ἐφίσδει Θεόκρ. 5, 97. Πρτ. ἶζον (ἵζεσκον γ 490). καθῖζον 426 κἀλλ. ἐκάθιζον Ἀττ. πεζ. ὡς Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 6. Ὁ μέλλ. πάντοτε μτβ. (καθίσω Ἀπ. κωμ. Ἀπολλοδ. 5. Ξεν. 2, 1, 4 τὰ ἄριστα ἀντίγραφα, Δ. Γ. καθιεῖν. κατ- Ἡρ. 4, 190). καθιῶ Ἀττ. καὶ Ἱπποκρ. 7, 608 (Δωρ. καθιξῶ Βίων 2, 16. καθιζήσω μτγν.). — ἀόρ. καθῖσα ἀρχ. Ἀττ. Ἀρφ. Βάτ. 911. Θουκ. 6, 66. 7, 82. Ἀναυξ. κάθισα Τ 280. δ 659. κάτισα Ἡρ. 1, 88. ἐκάθισα Ξεν. Ἀν. 3, 5, 17. Κ. Π. 6, 1, 23. Ἀπ. Μενάνδ. 544. Ὑπ. καθίσω κέ, ἐπ. μτχ. καθίσσας Ι 488. Δωρ. καθίξας Θεοκρ. 1, 12. Ὑπ. -ίξῃ 1, 51 (ἵζησα, καθ-, συν- μτγν.). κεκάθικα Διόδ. Σικ. 17, 115 καὶ ἀλλ. μτγν. ἐνιζηκώς, συν- μτγν. Παθ. ἵζομαι καθίζομαι, καθίζω ἐμαυτόν, καὶ Ἀττ. πεζ., ὡς Ξεν. Κυν. 9, 14. Πλ. Νόμ. 855 D. Τιμ. 25 D. συχνότερον καθίζομαι ὡς Πλ. Νόμ. 719 C. ἱζόμην, ἐκαθ- Ἀρφ. Σφ. 834. ὑπεκαθ- Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 5. καθιζήσομαι Πλ. Φαῖδρ. 229 Α. παρα- Λυσ. 207 Β. προσκαθιζήσῃ (Lobeck: -ίζεις εἰς). ἀόρ. ἐκαθεζόμην ἴδ. ἝΔΩ. (καθιζηθεὶς Δίων Κάσσ. 63, 5). ἀλλὰ μέσ. μτβ. ἐκαθισάμην (σσ Καλλιμ. Ἄρτ. 233. καθισσ- Ἀπ. Ῥ. 4, 278)· οὕτως ἐπεκαθίσαντο Θουκ. 4, 130 (ἐπικαθίσταντο Poppo ὄχι ὀρθῶς). παρεκαθίσατο Δημ. 33, 14. παρακαθισάμενος Λυκοῦργ. § 141. συμπαρα- Δημ. 28, 15 (μέσ. ἢ ἀμτβ. Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 7: καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος εἶπεν (ὅπου εἷς κῶδ. -καθιζόμενος) τ. ἔ. ἀφ' οὗ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ καὶ ἐκάθισε καὶ αὐτὸς πλησίον του, εἶπε). Παθ. πρκ. κεκαθίσθαι Σουΐδας. Ὡς πρκ. τοῦ ἀμτβ. καθίζω χρησιμεύει τὸ κάθημαι, οὗ ὑπερσ. τὸ ἐκαθήμην, καὶ μέλλ. τὸ καθεδοῦμαι (πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 960 ἐν λ. τείνω). βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν Πίνδ. Ὀ. 10, 38 εἰς βαθὺ βάραθρον ὀλέθρου ἐγκαθίζουσαν (ἐμπίπτουσαν) τὴν πατρίδα του.

ἵημι (ἕω) πέμπω, ῥίπτω. Τὸ (πρῶτον) ι τοῦ ἵημι εἶνε παρ' Ἀττ. συνήθως μακρόν· ἀλλ' ὅμως εἶνε βραχὺ ἐν ἵησι Αἰσχ. Ἑπτ. 296. ἵεντα 480. ἱείς Εὐρ. Ἰ. Τ. 298. ἱεῖσα Ἑλ. 188. Ἑκ. 338. Ἰ. Α. 1101. Ἱκ. 281. ξυνίημι Σοφ. Ἠλ. 131. Ἀρφ. Ὄρν. 946. Ἀπ. Στράτων. 1. Παρὰ δὲ τοῖς ἐπικοῖς εἶνε συνήθως βραχύ, ἀλλ' ὅμως πολλάκις εὑρίσκεται ὡς μακρὸν ἐν ἄρσει· πρβ. ἱέμεναι Χ 206. μεθίετε Ν 116 κἀλλ. — Τοὺς συνήθεις τύπους τοῦ ῥήματος ὡς γνωστοὺς ἐκ τῶν γραμματικῶν παραλείπω. Κατὰ τὸν Blass καὶ ἄλλους τὸ ῥ. ἵεμαι φέρομαι (κυρ. Ϝίεμαι) ὁρμῶ πρός τι, οὗ ὁ ἀόρ. παρ' Ὁμ. εἰσάμην καὶ ἐεισάμην, δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ μέσ. ἵεμαι τοῦ ἵημι (ἐκ τοῦ (σ)ί(σ)ημι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐκλιπόντος τοῦ Ὁμηρ. ἀορ. εἰσάμην συνεξέλιπε καὶ ἡ διαφορὰ τῶν δύο ῥημ. Οὕτως ἱέμην Ἀρφ. Ἱππ. 625. ἵετο Σοφ. Ὀ. Τ. 1242 ἱέμεσθα (πρτ.) Ἀντ. 432. ἵεται Πλ. Φαῖδρ. 241 Β. Ὁμοίως Ἡρ. 2, 70. 91. 78 καὶ μτγν. ἵεις σεαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους Ἀρφ. Σφ. 355 κυρ. ἄφινες τὸν ἑαυτόν σου κάτω ἀπὸ τὸ τεῖχος. συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος Πλ. Πολ. 336 Β συστρ. ἑαυτὸν ὡσὰν θηρίον ἔρριψεν ἑαυτὸν ἐπάνω εἰς ἡμᾶς, ὡς διὰ νὰ μᾶς ἁρπάσῃ καὶ πετάξῃ τὸν ἕνα ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ. Ὁ Cobet διώρθ. διασπασόμενος. Κακῶς ἄλλοι ἀποδίδουσι τὸ ἧκεν εἰς τὸ ἥκω. δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες δ 626 διεσκέδαζον μὲ δίσκους καὶ ἀκόντια ῥίπτοντες αὐτά, ὅπου ἡ μτχ. ἱέντες προστίθεται εἰς πληρεστέραν ἐπεξήγησιν. τῶν μεγάλων ψυχῶν ἱείς (=τοξεύων, καθ' ὃ καὶ συντάσσεται) οὐκ ἂν ἁμάρτοις Σοφ. Αἴ. 154 ὅταν ῥίπτῃς βέλη ἐναντίον τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, δὲν θ' ἀποτύχῃς. πάσας φθογγὰς ἱεῖσα Εὐρ. Ἑκ. 338 ἐκβάλλουσα παντὸς εἴδους φωνὴν (μήπως τοὺς πείσῃς). πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν Σοφ. Ἠλ. 596 μὲ κάθε τρόπον διακηρύττεις πῶς τάχα κακολογοῦμεν τὴν μητέρα. ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει Αἴ. 851 θὰ ἐκβάλῃ μέγαν θρῆνον ἐν πάσῃ τῇ πόλει. εὐφάμου στόμα φροντίδος ἱέντες Ο. Κ. 133 ἴδ. στόμα. ‖ ἐπὶ ὕδατος· ὕδωρ... εὐτραφέστατον πωμάτων, ὅσων ἵησιν Ποσειδᾶν Αἰσχ. Ἑπτ. 296 τὸ θρεπτικώτατον ἐξ ὅλων τῶν πωμάτων, ὅσα ἐκβάλλει ὁ συνέχων τὴν γῆν Ποσειδῶν. ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησι Ξενοφάν. 1, 7 ἴδ. ἁγνός. ἵησ' (ἐνν. ἑαυτὸν) ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ Αἰσχ. Πέρσ. 473 τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγήν. κὰδ δὲ κάρητος ἧκε κόμας ζ 230 κάτω δὲ τῆς κεφαλῆς του ἄφησε νὰ κρέμαται (νὰ κυματίζῃ) ἡ κόμη του. ἃς (ἐθείρας) Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς Τ 383 τὰς ὁποίας (τρίχας) ἄφινε νὰ κρέμωνται περὶ τὸν λόφον πυκναί. ἐκ ποδοῖϊν ἄκμονας ἧκα δύω Ο 19 ἐκ δὲ τῶν ποδῶν ἄφησα νὰ κρέμωνται δύο ἄκμονες. — Ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων Σοφ. Τρ. 514 κατήρχοντο εἰς τὸ μέσον, ὀρεγόμενοι τοῦ γάμου τῆς νύμφης. δίστομα φάσγανα ἐκ χε-

ρὸς ἱέμενοι («ἀφιέντες» Σχ.) τὰν λιποπάτορα λιπόγαμόν θ' Εὐρ. Ὀρ. 1303 δίστομα ξίφη ἐκ τοῦ πλησίον ρίπτοντες (ἢ μὲ δίστομα ξίφη ριπτόμενοι) ἐναντίον τῆς καταλιπούσης τὸν πατέρα καὶ τὸν ἄνδρα της. Ἀλλ' ὑπάρχει φθορά τις ἐν τοῖς στίχοις.

ἰθύνω· θοαῖσι μὲν ναυσὶ πόρον πνοαὶ κατὰ βένθος ἅλιον ἰθύνουσι Ἀπ. Εὐρ. 304 (Στοβ. Ἀνθ. 105) οἱ ἄνεμοι διευθύνουσιν εἰς τὰ ταχέα πλοῖα τὸν δρόμον των ἐπάνω εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης (κατὰ τὴν βαθεῖαν θάλασσαν). τὼ δ' ἰθυνθήτην Π 475 ἔλαβον τὴν εὐθεῖάν των θέσιν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν των. ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους, δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε Ἡσ. Ἔργ. 263 ταῦτα φυλάττοντες ἐν τῇ συνειδήσει ὑμῶν, ὦ βασιλεῖς δωροφάγοι, ἐκδίδετε ὀρθὰς καὶ δικαίας ἀποφάσεις (κυρ. διευθύνετε ὀρθῶς καὶ δικαίως τοὺς λόγους ὑμῶν), λησμονήσατε δὲ παντελῶς τὰς σκολιὰς δίκας. ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει Ζεὺς Ἡσ. Ἔργ. 7 ῥαδίως δ' εὐθὺν ποιεῖ τὸν σκολιὸν καὶ τὸν ὑπερήφανον συστέλλει καὶ ταπεινοῖ (κυρ. ξηραίνει) ὁ Ζεύς. λεπτοὶ δὲ ὕπνοι ἰθύνοντες τὰ σιτία Φιλοστράτ. Γυμναστ. 48 τέλ. ὅπου τὸ ἰθύνοντες κατὰ Herw. = ἐκπονοῦντες, μᾶλλον: κατευθύνοντες εἰς ἔξοδον (διὰ τοῦ ἀπηυθυσμένου ἐντέρου). ἀλλήλων ἰθυνομένων (= ἰθυνόντων ἐπ' ἀλλήλους) χαλκήρεα δοῦρα Ζ 3 ἐν ᾧ διηύθυνον ἐναντίον ἀλλήλων τὰ δόρατα.

ἰθύω τὸ ἀμετάβ. τοῦ μτβ. ἰθύνω, κατ' εὐθεῖαν φέρομαι, ὁρμῶ κατ' εὐθεῖαν, κατευθύνομαι· κρειῶν ἐρατίζων ἰθύει Λ 552 «ἐπ' εὐθείας ὁρμᾷ» Σχ. πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο Ζ 2 πολλαχῶς κατὰ τοῦτο ἢ κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος (τ. ἔ. πρὸς τὸν Σιμόεντα ἢ πρὸς τὸν Ξάνθον) προεχώρησε κατ' εὐθεῖαν ἡ μάχη ἀνὰ τὴν πεδιάδα. πόροι πάντες... τὸν χερομυσῆ φόνον καθαίροντες ἴθυσαν μάταν Αἰσχ. Χο. 70 ἴδ. χερομυσής. ἰθύσας δ' ἄντρου ἐξίκετο νηόν Ὕμν. Ἑρμ. 148 κατ' εὐθεῖαν προχωρήσας ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἄντρου εἰς τὸν ναόν. τί μακρὰν γλῶσσαν ἰθύσας ἐλαύνω ἐκτὸς ὁδοῦ; Βακχυλίδ. 9, 51 διατί ὁρμήσας μακρὰν μὲ τὴν γλῶσσάν μου ἐξέρχομαι ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ; Ἐνταῦθα τὸ ἰθύσας εἶνε μᾶλλον μτβ. Περὶ τοῦ νοήματος πρβ. Πίνδ. Ν. 7, 71. ἴθυσεν ῥ' ὀλολύξαι χ 408 ὥρμησεν, ἠθέλησεν εὐθὺς νὰ ὀλολύξῃ.

ἱκανός 3 συνήθ. μετ' ἀπαρ. Πλ. Πρωτ. 329 Β. τὸ μὲν ἐς τὴν γῆν ἡμῶν ἐσβάλλειν ἱκανοί εἰσι Θουκ. 6, 17 ἀντὶ τοῦ ἐς τὸ ἐσβάλλειν πρβ. 2, 53 ὅπου τὸ τὸ προσταλαιπωρεῖν ἔξαρτ. ἐκ τοῦ πρόθυμος. ὥστε ἱκανὴν ἔχειν οἷς καλοίη ἐπὶ δεῖπνον Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 30 = ἱκανὴν τούτοις οὓς καλοίη. ἔγωγε ἱκανὴν νομίζω καὶ νῦν δίκην ἔχειν Ἀν. 7, 4, 24 νομίζω ὅτι καὶ νῦν ἱκανοποιοῦμαι. Ἂν ἐδηλοῦτο: νομίζω ὅτι ἱκανὴν τιμωρίαν ἔχουσιν οὗτοι, ἔπρεπε νὰ προστεθῇ τὸ τούτους· πρβ. ἔχω παρὰ σεῦ πᾶσαν τὴν δίκην Ἡρ. 1, 45 ἔχω παρὰ σοῦ πᾶσαν τὴν ἱκανοποίησιν (ἐκδίκησιν), ἣν ἤθελον.

ἱκεσία ἡ: στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς Εὐρ. Φοίν. 91 «μὲ τὰ παρακάλια σου» νὰ ἴδῃς τὸ Ἀργ. στράτευμα· ὅπου τὸ ἰδεῖν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἱκεσίαισι.

ἱκετεύω : ἐνταῦθα λέκτρων ἱκετεύομεν φυγάς Εὐρ. Ἑλ. 799 ἐνταῦθα κάμνομεν ἱκεσίας, ὅπως ἀποφύγωμεν τὸν γάμον.

ἱκετήρ -ῆρος = ἱκτήρ: λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες Σοφ. Ο. Τ. 185 = ὑπὲρ λυγρῶν πόνων ἱκετεύουσαι.

ἱκετηρίαν γόνασιν ἐξάπτω σέθεν Εὐρ. Ἰ. Α. 1216 ἴδ. γόνυ.

ἵκω, ἱκάνω, ἱκνέομαι, ἔρχομαι, ῥ. ἱκ-, ἐξ ἧς 1) ἵκω (ῑ) πολλάκις ἐπ. Πίνδ. πρβ. Ἀττ. ἥκω (τὸ Πίνδ. Π. 2, 36 ἵκοντ' εἶνε ἐφθαρμένον). Δωρ. εἵκω Ἀπ. Ἐπιχ. 19. ποθεικέτω (ποθηκέτω) Ἐπιγρ. Πρτ. εἶκε Ἀπ. Ἐπιχ. 35 πρβ. ἵκει Ἀρφ. Ἀχ. 820 (Μεγαρ.). Λυσ. 87 (Λακων.). ἵκομες Ἀχ. 750. Πρτ. ἶκον Α 317. Πινδ. Ὀ. 11, 69. Π. 4, 126. Μέλλ. ἵξεῖτε Ἀρφ. Ἀχ. 742 (Μεγαρ.). Ἀόρ. β' ἶξε Ἡσ. Ἀσπ. 32. γ' πλ. ἶξον Ε 773 (ὁ ἀόρ. α' ἶξα μτγν.). Ἀορ. β' Ὑπ. ἵκωμι (ῐ) Ι 414. Πρκ. ἵκαντι Ἡσύχ. — 2) ἱκάνω (ῐ) ἐπ. ποιητ. (Πίνδ. μόνον Ὀ. 3, 45). ἴδ. Τραγ. Ἀπρφ. ἱκανέμεν δ 139. — ἵκᾱνον (ῑ) Δ 210. τ 432. ἄνευ αὐξ. ῐ Ἡσ. Θε. 697. Θεόκρ. 25, 211. Μέσ. ἱκάνομαι σπαν. Κ 118. ψ 108. — 3) ἱκνέομαι (καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἱκετεύειν ὁ ἐν. παρὰ Τραγ., ὁ μέλλ. ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 159, ὁ ἀόρ. ἤδη παρ' Ὁμ. Ξ 260. Χ 123. ι 267). Ὁ ἐν. εὕρηται παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ω 339 καὶ ἱκνεύμεναι ι 128. Ἡρ. 2, 36. 6, 57. σπαν. Ἀττ. πεζ. ὡς ἐπίθ. Θουκ. 1, 99 (ἴδ. κατωτ.). Ἡρ. 6, 84. 86 καὶ μτγν. Πρτ. σπαν. ἱκνεῖτο Σοφ. Ο. Κ. 970. μτγν. πεζ. — ἵξομαι ἐπ. Τραγ. (ἱξοῦμαι Δωρ. Ἀνθ. 9, 341). — ἱκόμην ἐπ. ποιητ. ἴδ. Τραγ. καὶ Ἡρ. 1, 216. Ἱπποκρ. 6, 348 (παρὰ δὲ Θουκ. 5, 40 ἀντὶ τοῦ ἵκοντο, τότε ἀναγνωστέον ἧκον, τότε μετὰ τοῦ Κρυγέρου· ἐν δὲ Πλ. Φαίδρ. 276 D ἐρρήθη κατὰ ποιητ. ἀπόχρωσιν), καὶ μτγν. πεζ. (Δωρ. ἱκόμᾱν). ἵκωμαι, ἱκοίμην, ἱκοίατο Σ 544. ἵκεο Πίνδ. Ν. 3, 3. ἱκοῦ Σοφ. Ο. Κ. 741. ἱκέσθω, ἵκεσθε ἐπ., ἱκέσθαι ἐπ., Τραγ. καὶ Ἀρφ. Ἐκκλ. 959. 968 χορ. ἱκόμενος Πίνδ. Ὀ. 1, 10. Τραγ. (παρ' Ὁμ. ὁ συγκεκομμ. τύπος ἵκμενος μετὰ τοῦ οὖρος Α 479 κἀλλ. εὐνοϊκός· καὶ ἐν τῇ ὁριστ. ἶκτο Ἡσ. Θε. 481. Ἀνθ. 6, 217), πρκ. ἵγμεθα. Σοφ. Τρ. 229. ἱγμένους Φιλ. 494. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐκ τῶν συνθέτων τὸ συνηθέστατον εἶνε τὸ ἀφικνέομαι, νέον Ἰων. ἀπ- (ἐν. καὶ πρτ. παρ' Ὁμ. Ἡσι. Πινδ. δὲν εὑρίσκεται, σπαν. παρὰ Τραγ. καὶ Κωμ.). ἀφικνεῖτο Θουκ. 3, 33. Λυκ. κ. Λε. § 21. ἀφίξομαι. ἀφῑκόμην. ἀφῖγμαι, -ῖξαι, -ῖκται

(ἀπῖκται Ἡρ. 8, 6). ἀφίγμην, -ῖκτο (γ΄ πλ. ἀπίκατο Ἡρ. 8, 6). ἐφικνέομαι (ἐπ- Ἡρ.), παρὰ δὲ μτγν. πεζ. καὶ καθικνέομαι. ὅ τι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει Κ 142 διατί τόση ἀνάγκη καταλαμβάνει ὑμᾶς. πινυτή τοι φρένας ἵκει μ 228 φρόνησις ἔχει ἐπέλθῃ εἰς τὰς φρένας σας. τοῦτ' ἐκεῖνο· ἵκει (ἥκει) πάλιν ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ Ἀρφ. Ἀχ. 820 τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο (ποῦ σοῦ ἔλεγα, ἢ «νά το δὰ κεῖνο ποῦ ἔλεγα» = τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον αὐτ. 41)· ἦλθε πάλιν ἐκεῖνο ἀκριβῶς, ἐξ οὗ (δηλ. τοῦ συκοφαντεῖν) ἐγεννήθη ἡμῖν ἡ ἀρχὴ τῶν κακῶν. τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα ἱξόμεσθα Αἰσχ. Ἱκ. 163 (ἴδ. ἡλιόκτυπος). οὐ τέλος ἵκεο μύθων Ι 56 δὲν ἔφθασες εἰς τὸ τέλος τῶν λ., δὲν τὰ εἶπες ὅλα. ἦ δὴ ἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην Σοφ. Ἠλ. 314 ἀληθῶς λοιπὸν ἐγὼ τότε μὲ πλειότερον θάρρος θὰ εἰσηρχόμην εἰς τὴν ὁμιλίαν σου. εἰ γὰρ ἐπὶ τέρμα καὶ τὸ πλέον ἐμῶν κακῶν ἱκόμενος ματέρος ἄγαλμα φόνιον ἐξέλοι Εὐρ. Ἱκ. 369 ἴσως ὧδε: εἴθε ἀφικόμενος ἐπὶ τὸ τέρμα τῶν ἐμῶν κακῶν καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον αὐτῶν ἔτι (τ. ἔ. καὶ ὃ μεῖζον αὐτῶν, τῶν κακῶν, ἔτι ἐστίν), τὸ φόνιον ἄγαλμα τῆς μητρὸς (τ. ἔ. τὸ πτῶμα τοῦ υἱοῦ, ὅ ἐστιν ἄγαλμα τῆς μητρός), ἐξέλοι (αὐτὸ ἐκ τῆς χώρας τῶν πολεμίων). ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο Ἀπ. Σοφ. 718 ἴδ. σώφρων. Εὕρηται καὶ πρὸς γεν. συντασσόμενον (κατὰ τὸ θιγγάνειν, ἅπτεσθαι, δεῖσθαι), ὡς τί φῂς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν; Αἰσχ. Ἱκ. 335 τί λέγεις ὅτι παρακαλεῖς (ζητεῖς δεομένη) τοὺς ἀγ. θεούς; Ἄλλοι: τί λέγεις ὅτι ζητεῖς παρ' ἐμοῦ ἐν ὀνόματι τῶν ἀγ. θεῶν; ταύτης ἱκνοῦμαί σε Εὐρ. Ὀρ. 671 ἀντὶ τοῦ πρὸς ταύτης. ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων Αἰσχ. Ἑπτ. 550 ὁ λόγος οὗτος (ἡ περὶ Παρθενοπαίου διήγησις τοῦ ἀγγέλου) εἰσέρχεται εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου. Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν Α 240 πόθος τοῦ Ἀχ. θὰ ἔλθῃ εἰς (θὰ καταλάβῃ) τοὺς Ἀχαιούς. διελεῖν δὲ καὶ τῇ σειρίδι καὶ τῷ ξύλῳ τῆς γῆς ὅσον ἵξεσθαι ἀμφοῖν Ξεν. Κυν. 9, 14 πρέπει δὲ ν' ἀνοίξῃ καὶ διὰ τὴν σειρίδα καὶ διὰ τὸ ξύλον τόσον μέρος τῆς γῆς, ὅσον ἀρκεῖ δι' ἀμφότερα νὰ τοποθετηθῶσι. δικάζειν δὲ τοὺς βασιλέας . . . πατρούχου παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν (αὐτήν) Ἡρ. 6, 57 νὰ δικάζωσι δὲ μόνοι οἱ βασιλεῖς περὶ ἐπικλήρου παρθένου, εἰς τίνα ἀνήκει νὰ ἔχῃ (νυμφεύηται) αὐτήν. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἀλλ' ἄνευ τῆς ἐς ἐν 2, 36. πολλὰ τοῖς ἱγμένοις (= διὰ τῶν ἀφιγμένων) ἔστελλον αὐτὸν . . . μ' ἐκσῶσαι δόμοις Σοφ. Φιλ. 494 πολλάκις δι' ἐκείνων, οἵτινες εἶχον ἔλθῃ ἐνταῦθα, παρήγγελλον αὐτὸν νὰ μὲ πάρῃ ἐντεῦθεν καὶ φέρῃ σῶον οἴκαδε. πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν πημάτων ἱκνουμένων πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξοι Ο. Κ. 1565 κυρ. διότι ἐν ᾧ πολλὰ κακὰ καὶ ἀναξίως (ἀδίκως) ἐπήρχοντο εἰς σέ, ὁ δίκαιος θεὸς δύναται πάλιν (εἰς ἀποζημίωσίν σου) νὰ σε ὑψώσῃ (νά σε ἀνορθώσῃ, παρέχων σοι ἤπιον θάνατον). Ἀπρ. ἵκται δὲ πάντως (Weil: πάντων, ὁ δὲ Diels: πᾶν νῷν) εἰς τοσόνδε συμφορᾶς, ὥστ' οὐδ' ἂν ἐκφύγοιμεν νέον Ἀπ. Ἀντιόπ. (Supplem. ad. Trag. Fr. p. XV) τὰ πράγματα ἔχουν φθάσῃ πάντως εἰς τόσον κρίσιμον σημεῖον, ὥστε οὐδὲ νὰ ἐκφύγωμεν δυνάμεθα. μᾶλλον τοῦ ἱκνεομένου Ἡρ. 6, 84 μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα Θουκ. 1, 99 ἴδ. τάσσω.

ἱκτήριος 3: φωνῶν ἀθλίων ἱκτήρια Σοφ. Ο. Κ. 922 = φῶτας ἀθλίους ἱκτηρίους: ἀθλίους ἱκέτας. ἱκτήριον θησαυρόν Αἴ. 1175 «τὸ ἱκέσιον κτῆμα· λέγει δὲ τὰς τρίχας» Σχ.

ἰκτιδέα ἡ συνηρ. ἰκτιδῆ, δηλ. δορά· δέρμα ἰκτίδος, «ἀτσιδιοῦ».

ἰκτίς ἡ «ἀτσίδι», ὄχι «νυφίτσα».

ἷκτο ὑπερσ. τοῦ ἱκνέομαι.

ἵλαος 2 (ῑ, τὸ δὲ ᾱ ἀρχῆθεν μακρόν, ἀλλὰ βραχὺ παρὰ Πινδ. Σοφ. Ἀρφ.). Ὅμ. καὶ Πίνδ., καὶ ἐν λυρ. χωρίοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν (ἴδ. κατωτ. καὶ Σοφ. Ο. Κ. 1480. Ἀρφ. Θεσμ. 1148), Ἀττ. ἵλεως, -ων. Δωϊκ. ἵλεω, ἵλεῳν. Πλ. ἵλεῳ, καὶ οὐδ. ἵλεα. ἵλαοι καὶ εὐθύφρονες γᾷ δεῦρ' ἴτε σεμναί Αἰσχ. Εὐμ. 1041 εὐμενεῖς καὶ φιλικὰ πρὸς τὴν χώραν φρονοῦσαι ἀκολουθεῖτε, σεμναὶ θεαί. ὅτῳ πάρα μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἵλεων γελᾶν Σοφ. Αἴ. 1010 ὁ ὁποῖος συνηθίζει, καὶ ὅταν ἔχῃ εὐτυχίαν τινά, νὰ μὴ γελᾷ ἱλαρῶς.

ἱλάσκομαι (τὸ ῑ, σπανίως ῐ ὡς Α 100. 147. Θεόκρ. Ἐπιγρ. 13. πρβ. ἵλαος, ἵλεως) ἐξιλεώνω. Ζ 380. Πινδ. Ὀ. 7, 9, Ἡρ. 4, 7. 5, 47. Ἰσοκρ. 10, 66. Ξεν. Οἰκ. 5, 20. ἐπ. καὶ ἱλάομαι (ῐ) Β 550. ἱλέομαι Αἰσχ. Ἱκ. 116. 128 χορ. (ἱλεοῦμαι ἐκ τοῦ ἵλεως). ἱλεούμενος Πλ. Νόμ. 804 Β. ἱλάσομαι (-άξομαι Ἀπ. Ῥ. 2, 808). ἱλασάμην μτγν. ἐξιλασάμην Ἀπ. Μενάνδ. 544. Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 19 (ὑπ. ἱλάσσηαι Ἀπ. Ῥ. 3, 1037. -εαι Α 147). ἱλασάμενος Ἡρ. 1, 67. 8, 112. ἀφ- Πλ. Νόμ. 873 Α (ἱλασσ- Α 100. ἱλάξασθαι Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1093). ἱλεωσάμην μτγν. πεζ. — ἱλάσθητί μοι Κ. Δ. ἔσο μοι ἵλεως· ἀλλὰ ἐξιλασθέν Πλ. Νόμ. 862 C ἐξιλεωθέν. ἐξιλασθήσομαι Π Γρ. — ἵλημι (ῑ), μόνον προστ. ἵληθι ἔσο ἵλεως γ 380. π 184. Ὕμν. 20, 8. 23, 4. ἵλᾰθι Σιμων. Κ. 49 (Δ. Γ. ἔλλαθι). Θεόκρ. 15, 143. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1014. Λουκ. Ἐπιγρ. 22. Αἰολ. ἔλλαθι (ὅπερ εἶνε πρκ. κατά τινας), πληθ. ἵλατε Ἀπολλ. Ῥ. 4, 974. Μανέθ. 6, 754. ἔλλατε Καλλιμ. Ἀπ. 120 (121). Πρκ. Ὑπ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἱλήκησι φ 365. Εὐκτ. ἱλήκοι Ὕμν. Ἀπόλλ. 165 καὶ μτγν. Μέσ. ἵλᾰμαι (ῑ) ἐξιλεώνω, Ὕμν. Ὁμ. 21, 5. -ασο χρησμὸς παρὰ Πλουτ. Σόλ. 9. ἵλασθαι Ὀρφ. Ἀργ. 947.

ἰλλός ὁ: ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν Ἀρφ. Θεσμ. 846

ἐστράβωσαν τὰ 'μμάτια μου νὰ περιμένω: ἔκανα τῶν ὀμματιῶν μου νὰ περιμένω.

ἴλλω ἴδ. εἴλω.

ἱμαντελικτεύς ὁ, ὀρθότερον γρ. ἱμαντελίκτης· ἴδ. ἐριδάντης.

ἱμάς ὁ: σὺν δ' ἐλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι Σοφ. Ἠλ. 746 συμπλέκεται δὲ μὲ τοὺς καλῶς κεκομμένους ἱμάντας. ἀλλ' ἧσθ' ἱμὰς κύνειος Ἀρφ. Σφ. 231 ὡς τὸ τῆς συνηθείας «σκυλοπέτσι».

μείρω (ἐκ τοῦ ἵμερος· ἰμέρρω Λεσβ. Σαπφ. 1,27) ἐπιθυμῶ· ποιητ. σπαν πεζολ. (Πλ. Κρατ. 418 C). Ἀλκίφρ. 1, 22. ἵμειρον Αἰσχ. Πέρσ. 236. Τὸ ἱμείρομαι εἶνε ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. ἱμειρόμην Ἡρ. 3, 123. 6, 120. ἀόρ. εὐκτ. ἱμείραιτο Ξ 163, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἱμέρθη Ἡρ. 7, 44. -ερθείς Ἀπ. Ῥ. 3, 117. ἱμερτός Β 751 καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς. ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου, ἢ δειλός ἐστιν ἢ δυσάλγητος φρένας Ἀπ. Σοφ. 866 ὅστις ἐν κακοῖς ὢν ἐπιθυμεῖ τὴν ζωὴν ἢ δειλὸς κτλ. ἀσμένοις τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο Πλ. Κρατ. 418 C σχεδὸν = ἡδομένοις καὶ βουλομένοις τοῖς ἀνθρ. τὸ φῶς ἐγίγνετο ἐκ τοῦ σκότους. ἱμέρθη ἰδέσθαι Ἡρ. 7, 44 ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ.

ἵμερος ὁ: Διὸς ἵμερος Αἰσχ. Ἱκ. 89 ἴδ. εὐθήρατος. ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον; Σοφ. Ἠλ. 542 ἢ ὁ Ἅδ. εἶχεν ἰδίαν τινὰ κλίσιν πρὸς τὰ ἰδικά μου τέκνα μᾶλλον ἢ πρὸς τὰ ἰδικά της διὰ νὰ τὰ φάγῃ; ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος Ἀντ. 795 ἴδ. ἐναργής.

ἱμονιά ἡ: ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς ἐμοὶ δ' ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν Ἀρφ. Ἐκκλ. 351 ἀλλὰ σὺ μὲν χέζεις ὁλόκληρον σχοινὶ («ταῦτα λέγει, ὡς αὐτοῦ μακρὰ ἀποπατοῦντος καὶ χέζοντος» Σχ.), ἐγὼ δὲ εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνω εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ἵνα καὶ ἐπὶ τόπου· οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ Σοφ. Ο. Τ. 413 δὲν βλέπεις εἰς ποῖον σημεῖον συμφορᾶς εὑρίσκεσαι. ὅμως δ', ἵν' ἕσταμεν χρείας (τοιαύτης ἀπορίας οὔσης), ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον 1442 ἀλλ' ὅμως, ἐν ᾧ σημείῳ ἀνάγκης εὑρισκόμεθα (ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν περιστάσεων), καλλίτερον εἶνε νὰ μάθωμεν καλῶς, τί πρέπει νὰ πράξωμεν. ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου 1311 ἴδ. ἐξάλλομαι. ‖ ἐπὶ τέλους, σκοποῦ· ἐβουλόμην μὲν ἂν ἕτερον τῶν ἠθάδων (=τῶν εἰωθότων, ὡς ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ α' Φιλιππ. τοῦ Δημοσθένους) λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος Ἀρφ. Ἐκκλ. 151 θὰ ἐπεθύμουν ἄλλος τις ἐκ τῶν συνήθων νὰ ἔλεγε τὰ συμφέροντα, ἵνα ἐκαθήμην ἥσυχος (τ. ἔ. οὕτω γὰρ ἂν ἐκαθήμην ἥσυχος)· ἴδ. ὅμοια πρδγ. ἐν τῷ βούλομαι. Ἐνίοτε, ἐν ᾧ προηγεῖται παρῳχημένος χρόνος ἐν τῇ κυρίᾳ προτασει, ἕπεται ἐν τῇ τελικῇ ὑποτακτικὴ ἴδ. Εὐρ. Ἑκ. 1245.

ἰός (ῑ) ὁ: χώρᾳ μεταῦθις ἰὸς ἐκ φρονημάτων (φρυαγμάτων Weckl.) πέδοι (Dind.: πέδῳ) πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος Αἰσχ. Εὐμ. 481 ἰὸς πεσὼν κατὰ γῆς ἕνεκα τῆς προσβληθείσης ὑπερηφανείας εἶνε κατόπιν ἀνυπόφορος, δεινή, νόσος διὰ τὴν χώραν μας.

ἰότης ἡ: ἰότατι γάμων Αἰσχ. Πρ. 577 ἕνεκα τῶν γάμων.

ἰπόω: ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο Αἰσχ. Πρ. 381 πιεζόμενος ὑποκάτω τῶν Αἰτν. ῥιζῶν.

ἱππεία ἡ, τὸ ἱππεύειν, ἡ διφρηλασία, ὁ διὰ δίφρων ἱππο- τικὸς ἀγὼν Σοφ. Ἠλ. 505. χθόνα Θετταλῶν ἱππείαις ἐδάμαζον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 374 ἴδ. δαμάζω.

ἱππευτής ὁ ἱππεὺς ὡς ἐπίθ. = ἱππικός· ἱππευτὰς στρατός Εὐρ. Ἡρ. Μ. 408 ἴδ. βαίνω.

ἱππεύω: ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ Εὐρ. Ἴων 41 καθ' ἣν ἀκριβῶς ὥραν ὁ ἥλιος ἀνέβαινεν εἰς τὸ ἅρμα του. ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος Εὐρ. Φοίν. 210 ἐπεὶ ὁ Ζέφυρος ἵππευσε πνοαῖς (ἔπνευσεν) ὑπεράνω τῶν ἀκαρπίστων πεδίων τῆς Σικ. Ἡ συνθήκη τῶν λέξεων τῆς ὅλης στροφῆς ἔχει ὧδε: «Λιποῦσα τὸ Τύριον οἶδμα, ἀπὸ τῆς Φοινίσσης νήσου ἀκροθίνια τῷ Λοξίᾳ, ἔβην, ἵνα ἐλάτᾳ τὸν Ἰόνιον πόντον καταπλεύσασα, ὑπὸ ταῖς νιφοβ. Παρνασσοῦ δειράσι κατενάσθην Φοίβῳ δούλα μελάθρων, ἐκπροκριθεῖσα καλλιστεύματα Λοξίᾳ, Ζεφύρου ὑπὲρ τῶν ἀκαρπ. Σικ. πεδίων ἱππεύσαντος πνοαῖς. (κἴ εἰσι) κάλλιστον κελάδημα ἐν τῷ τῆς ἐμῆς πόλεως οὐρανῷ» Δ. Βερναρδ. Τὸ ἱππεύσαντος λοιπὸν ἀναφ. εἰς τὸ ἐκπροκριθεῖσα, «καὶ σημαίνει τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐκπροεκρίθησαν αἱ Φοίνισσαι» Ὁ αὐτός. τί φέγγος, τίν' αἴγλαν ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος σελάνα τε κατ' αἰθέρα λαμπάδ' ἵν' ὠκύθοαι νύμφαι ἱππεύουσι δι' ὄρφνας—; Εὐρ. Ἱκ. 990 ἴσως ὧδε: τί φέγγος τίνα αἴγλην διφρεύων διέχει (= ἐδίφρευε) τότε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη κατὰ τὸν αἰθέρα (τίνα) λαμπάδα (ἐδίφρευε, ἤτοι τίνα λάμψιν διέχει) ἐκεῖ, ὅπου αἱ ὠκ. νύμφαι ἱππεύουσι (ὁρμῶσι, τρεχουσι) διὰ τοῦ σκότους; Διορθ. πολλαί. πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον Ἡρ. Μ. 1001 ὁρμᾷ, ἐφορμᾷ. ἔσαν ἱππεύεσθαι ἀγαθοί Ἡρ. 1, 79 ἦσαν ἐπιτήδειοι εἰς τὸ ἱππεύειν.

ἱππηδόν ἐπίρρ. ὡς οἱ ἵπποι, δίκην ἵππων· τὰς δὲ ἱππηδὸν ἄγεσθαι πλοκάμων Αἰσχ. Ἑπτ. 313 τὰς δὲ ἄγεσθαι ἐκ τῶν πλοκάμων δίκην ἵππων (ἐκ τῆς χαίτης).

ἱππικός 3: ἱππικῶν ἦν ὠκύπους ἀγὼν Σοφ. Ἠλ. 699 ἐτελεῖτο ἀγὼν τῶν ὠκυπόδων ἵππων (ἐξ ὀνομ. ἱππικός εἰδήμων τῆς ἱππικῆς· κατ' ἄλλους ἧττον ὀρθῶς τὸ ἱππικῶν ὡς οὐδ.). ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κάποχον γυνή Ἀρφ. Λυσ. 677 ἡ γυνὴ εἶνε πρώτη εἰς τὸ ἱππεύειν καὶ στηρίζεται καλὰ ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον· «ἔποχον: δυνάμενον ἐποχεῖσθαι· παίζει δὲ πρὸς τὴν συνουσίαν» Σχ.

ἱππιοχάρμης ὁ, ὁ μαχόμενος ἐκ τοῦ ἅρματος· ἱππιοχάρμας κλόνους Αἰσχ. Πέρ. 107 ἀφ' ἵππων (ἁρμάτων) συρράξεις (ἐκ τοῦ συστάδην συμπλοκάς), ὠθισμούς.

ἱππομανής 2 ὁ τοὺς ἵππους ἀγαπῶν μανιωδῶς· μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν βοτά Σοφ. Αἴ. 142 μεγάλοι θόρ. κατέχουσιν ἡμᾶς ἐπὶ δυσφημήσει σου (διὰ τὴν κακὴν φήμην), ὅτι σὺ πατήσας τὸν ἱππομανῆ λειμῶνα κατέστρεψας τὰ ποίμνια τῶν Δαναῶν· ἱππομανὴς λειμών: «εὐανθής, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται», λειμὼν ἐν ᾧ οἱ ἵπποι μαίνονται, ἤγουν διὰ τὸν ὁποῖον τρελλαίνονται οἱ ἵπποι, ὡς ἐκ τοῦ χόρτου, ὅπερ εὑρίσκουσιν. Ὁ Εὐστάθιος ἧττον ὀρθῶς ἀναφ. τὸ ἱππομανῆ εἰς τὸ σέ.

ἱρίσκηπτα Πλουτ. 664 F ἴδ. ἔρις.

ἱρόθυτος ἴδ. ἱερόθυτος.

ἴς ἡ: Τροΐας ἶνας ἐκταμών Πίνδ. Ἰ. 7,53 ἐκκόψας τὰ νεῦρα τῆς Τροίας, δηλ. τοὺς ἥρωάς της.

ἰσάργυρος 2 ἴσος ἀργύρῳ, ἔχων τὴν αὐτὴν ἀξίαν μὲ τὸν ἄργυρον· πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα Αἰσχ. Ἀγ. 950 «ἰσοστάσιος ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη» Ἀθήν. 526 C.

ἴσκε παρατ. δεδιπλ. ἐκ τῆς ῥ. σεκ (πρβ. insec-e) τ. ἔ. σίσεκε=ἔλεγε. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. «ἔπλαττεν, ὡμοίου». Νεώτεροι δέ τινες διορθ. ἴσπε. Ἀλλ' ἴδ. κατωτ.

ἴσκω ἴδ. εἴσκω.

ἰσοδαίμων 2 ἴσος δαίμονι, ὅμοιος θεῷ· ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα Πίνδ. Ν. 4, 84 ὁ περὶ τῶν ἀγαθῶν ἔργων ὕμνος ποιεῖ (τὰ καλὰ ἔργα ἐξυμνηθέντα ποιοῦσι) τὸν ἄνθρ. ἰσοδαίμονα πρὸς τοὺς βασιλεῖς.

ἰσόδενδρος 2 ἴσος δένδρῳ· Πινδ. Ἀπ. 165: ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι = λαχοῦσαι τέλος χρόνου ἴσου πρὸς τὸν τῶν δένδρων τ. ἔ. ὅτι αἱ Ἁμαδρυάδες ζῶσιν ὅσον χρόνον καὶ τὰ δένδρα.

ἰσομοιρέω: πρὸς οὐδένα τῆς ξυμφορᾶς ἰσομοιρεῖ Θουκ. 6, 16 μὲ κανένα δὲν μοιράζει τὴν συμφ. του. καὶ ταῦτα ὁμοίως καὶ κατὰ μέρη καὶ ξύμπαντα ἐν δημοκρατίᾳ ἰσομοιρεῖν 6, 39 καὶ ὅτι αὗται αἱ (τρεῖς) τάξεις τῶν ἀνθρώπων (τ. ἔ. οἱ πλούσιοι, οἱ ξυνετοὶ καὶ οἱ πολλοί) τόσον κατὰ μέρη (καθ' ἑκάστους, μία ἑκάστη τάξις ἀναλόγως τοῦ κοινωνικοῦ βαθμοῦ της), ὅσον καὶ ὡς ὅλοι (ὅλοι ὁμοῦ συνηνωμένοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ) ἔχουσιν ἴσον μέρος (ἴσα δικαιώματα).

ἰσομοιρία τῶν κακῶν Θουκ. 7, 75 ἴδ. κούφισις.

ἰσόμοιρος 2 ὁ ἔχων ἴσην μοῖραν πρὸς ἄλλον τινά, ὁ ἐξ ἴσου μέτοχος· σκότῳ φάος ἀντίμοιρον (Erfurdt: ἰσόμοιρον) Αἰσχ. Χο. 318 τὸ φῶς εἶνε ἰσόμοιρον πρὸς τὸ σκότος. ὦ φάος ἁγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ Σοφ. Ἠλ. 87 ὁ ἀὴρ ἔχει ἴσην πρὸς τὸ φῶς μοῖραν τῆς γῆς: ὅσον μετέχει ὁ ἀὴρ τῆς γῆς, τόσον καὶ τὸ φῶς. Ἐν τῷ φωτεινῷ ἀέρι τὸ φῶς καὶ ὁ ἀὴρ εἶνε ἐξ ἴσου ἐξηπλωμένα περὶ τὴν γῆν· ὅπου εἶνε ἀήρ, εἶνε καὶ φῶς.

ἰσόπαις 2: ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις Αἰσχ. Ἀγ. 75 ἐν ᾧ στηρίζονται ἐπὶ τοῦ σκ., ἔχοντες (κινοῦντες) ἰσόπαιδα δύναμιν.

ἰσόρροπος 2 ἴσος κατὰ τὴν ῥοπήν, τὸ βάρος, ἰσοδύναμος· οὐκ ἂν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἰσόρροπος ὥσπερ τῶνδε ὁ λόγος τῶν ἔργων φανείη Θουκ. 2, 42 ὁ λόγος οὗτος δι' ὀλίγους Ἕλληνας καθὼς διὰ τοὺς προκειμένους ἤθελε φανῇ ἀνάλογος τῶν πράξεών των.

ἴσος 3 (ἶσος), Αἰολ. ἴσσος, Ὁμ. ἶσος (ἀμφότερα ἐκ τοῦ ϜίσϜος), Ἀττ. ἴσος· πρβ. καὶ τὸ ἐπ. ἐΐσος. (Παρ' Ὁμ. τὸ ῑ, παρὰ μτγν. ἐπ. ἄλλοτε μακρὸν καὶ ἄλλοτε βραχύ· βραχὺ εἶνε τὸ ι ἐν Ἡσ. Ἔργ. 750 καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ. ἴσον κάτω ἶσον ἄνωθεν Θεόκρ. 8, 19). Συγκρ. ἰσαίτερος Εὐρ. Ἱκ. 441. Θουκ. 8, 89. Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 14. καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ Σοφ. Ὀ. Τ. 53 καὶ νῦν δείχθητι ὅμοιος (οἷος πρότερον). ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι 409 ἴδ. ἐξισόω. οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι Αἰσχ. Ἑπτ. 342 οὔτε ὀλιγώτερον οὔτε ἴσον ἐπιθυμοῦντες (ἀλλὰ περισσότερα). ἡγησάμενοι τούτου μὲν ἂν καὶ ἴσον καὶ πλέον οἱ ἀγαθοὶ ὑμῶν... μετασχεῖν Θουκ. 6,40 ἴδ. μετέχω. ὁμοῖόν τι ἢ ἴσον ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι 1, 91 ἴδ. βουλεύω. φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινά Σοφ. Τρ. 1164 θὰ δείξω ἐγώ, ὅτι ἐπίσης, ὅπως ταῦτα, ἐκπληροῦνται οἱ νέοι χρησμοί. οὐκ ἔστεργέ σοι ὅμοιος εἶναι τῆς τύχης τ' ἴσον φέρειν Εὐρ. Ἴων 817 δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ εἶνε ὅμοιος μὲ σὲ καὶ νὰ συμμερίζηται τὴν τύχην σου. οὑνὸς οἶκος οὐ πλέον σθένει πταίσας ἁπάσης πόλεος οὐδ' ἴσον φέρει Ἀπ. Εὐρ. 360 (Λυκ. κ. Λεωκρ. § 100) ὁ οἶκος ἑνὸς δυστυχήσας δὲν ἔχει πλειοτέραν δύναμιν ἁπάσης πόλεως (δυστυχησάσης) οὐδὲ ἐξισοῦται (ἡ δυστυχία τοῦ ἑνὸς πρὸς τὴν τῆς πόλεως). ὑποψίας παρεῖχε μὴ ἴσος βούλεσθαι εἶναι τοῖς παροῦσι Θουκ. 1, 132 ὅτι δὲν θέλει νὰ περιορίζηται ἐντὸς τῶν παρόντων πραγμάτων. ἴσος (Weil: κακὸς) δατητάς Αἰσχ. Ἑπτ. 926 ἀμερόληπτος διαμοιραστής, οἷον ἰσοδιαιρέτης. τὸν ἐς ἴσον τά τε ἔργα ὁμοίως καὶ τοὺς λόγους πρὶν διαγωνίζεσθαι καθιστάντα (λέγειν τι δοκεῖν δεῖ) Θουκ. 1, 39 ὃς ἂν καθιστῇ ἴσον τὸν ἕτερον (τ. ἔ. ἡμᾶς) ὥσπερ ἐν τοῖς λόγοις οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, (τοῦτον λέγειν τι δοκεῖν δεῖ). κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Σοφ. Ἀντ. 490 ἐκείνην ἐξ ἴσου κατηγορῶ διὰ τὴν ταφὴν ταύτην, ὅτι δηλ. διεβουλεύθη αὐτήν. Τὸ τάφου λοιπὸν ἐκ τοῦ ἴσον, τὸ δὲ βουλεῦσαι ἐπεξηγεῖ συμπληρωματικῶς. θεοῖς ἄνθρωπος ὢν κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον Εὐρ. Ὀρ. 9 ἄνθρωπος ὢν ἔχων ἀξ. κοινῆς τρ. ἴσον θεοῖς, ἤτοι ἄνθρ. ὢν ἀξιούμενος τῆς τιμῆς νὰ κάθηται εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τοὺς θεοὺς τράπεζαν. τερπνὸν δ' ἐν

ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν Πίνδ. 'Ο. 8, 53 «οὐδὲν ἴσως (ἐν ἴσῳ καὶ κοινῶς τοῖς πᾶσι) τερπνόν ἐστι τοῖς πᾶσι· εἰ γὰρ ἀηδὲς τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἐστί, ἀλλ' οὖν ἐμοὶ προσφιλές» Σχ. ὀρθότερον ὧδε: οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρ. τερπνῶν ἔσεται ἴσον τῷ τῶν θεῶν. ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα Ν. 7, 5 ζῶμεν δ' οὐχ ἅπαντες πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν. κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη 'Αρφ. Πλ. 1133 ἐν ᾗ ἴσον μέρος οἴνου εἶνε μεμειγμένον μὲ ἴσον μέρος ὕδατος. ἴσον ἴσῳ φέρων οἶνος Κρατίν. 'Απ. 184 τ. ἔ. φέρων (δεχόμενος) ἴσον μέρος ὕδατος μὲ ἴσον μέρος οἴνου, «μισὸ καὶ μισὸ» ὡς λέγομεν σήμερον. Καὶ μεταφ. ἔθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον 'Αρφ. 'Αχ. 354 «δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου» Σχ. Τοῦτο τὸ ἴσον ἴσῳ κατήντησε φράσις ἐπιρρηματική, οἷον τρεῖς φιλοτησίας μεστὰς προπίνω γ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένας 'Αλεξ. 'Απ. 58 περὶ τῆς κράσεως ταύτης («μισὸ καὶ μισὸ») ἴδ. 'Αθην. 431 Α. Πρβ. καὶ 'Α. Β. 70, 8. οὐ μέτεστι τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους τοῖς πολλοῖς ἡμῶν Δημ. 21, 112 οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν δὲν ἔχομεν τὰ ἴσα οὐδὲ τὰ ὅμοια δικαιώματα πρὸς τοὺς πλουσίους. οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Σοφ. 'Αντ. 520 ὁ χρηστὸς οὐκ ἴσος ἐστὶ τῷ κακῷ, ὥστε λαχεῖν ἃ ὀφείλεται τοῖς τεθνεῶσιν· ὁ Σεμιτέλος ἔγρ. ἴσους τ. ἔ. οὐχ ὁ χρ. (ποθεῖ) λαχεῖν (νόμους) ἴσους τῷ κακῷ. Ἄλλοι ἄλλα. ἴσον ἦν μοι καὶ προσκληθέντι μὴ ἐλθεῖν ἀλλ' ἐρήμην ὀφλεῖν τὴν δίκην 'Αντιφ. 5, 13 τὸ ἴδιον ἦτο εἰς ἐμὲ καὶ προσκληθεὶς νὰ μὴ ἔλθω, ἀλλὰ νὰ καταδικασθῶ ἐρήμην. ἡ ψῆφος ἴσον δύναται τῷ δοῦλον ἀποκτείναντι καὶ τῷ ἐλεύθερον 5, 48 ἡ ἀπόφασις τῶν δικαστῶν ἔχει ἴσην δύναμιν διὰ τὸν φονεύσαντα δοῦλον καὶ διὰ τὸν φον. ἐλεύθερον. οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστιν Θουκ. 6, 80 διότι (ἡ οὐδετερότης) δὲν εἶνε ἐμπράκτως τὸ ἴδιον καὶ διὰ τοὺς δύο (ἑπομ. δίκαιον), ὅπως φαίνεται ὅτι εἶνε κατὰ τὸ γράμμα τοῦ δικαίου. οὐδὲ γὰρ νῦν ἐθέλουσι καταβαίνειν εἰς τὸ ἴσον ἡμῖν Ξεν. 'Αν. 4, 6, 18 οὐδὲ νῦν ἀποφασίζουν νὰ καταβοῦν ἐδῶ ὅπου ἡμεῖς εἴμεθα, ὥστε νὰ ἐξισωθῶσι μὲ ἡμᾶς. ἐν ἴσῳ καὶ βραδέως προσῇσαν 1, 8, 11 «ἐν ἴσῳ καὶ οὐχὶ ἀνωμάλῳ βηματισμῷ» (Πανταζίδης). πάντα τἀνθρώπων ἴσα Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 633 πάντα τῶν ἀνθρώπων (ἀντί: πάντων τῶν ἀνθρώπων) τὰ αἰσθήματα εἶναι ἴσα. οὐ δῆθ' (ἐνν. λέγω βραχέα καὶ καίρια) ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα Σοφ. 'Ο. Κ. 810 βεβαίως ὄχι δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἴσον νοῦν (τ. ἔ. τὴν ἄνοιάν σου) πρὸς σέ: αποῦ ἔχει τὰ μυαλά σου». οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ Σοφ. 'Ηλ. 532 ἐν ᾧ δὲν ὑπέφερεν ἴσην λύπην μὲ ἐμέ, ὅτε τὴν ἔσπειρεν, ὅπως ἐγὼ ἡ ὁποία τὴν ἐγέννων. οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα; 1477 ἀκόμη δὲν ἐννόησες, ὅτι ὁμιλεῖς πρὸς τοὺς ζῶντας ὡσὰν πρὸς ἀποθανόντας; πρβ. 1466 καὶ μάλιστα Αἰσχ. Χο. 885 τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω, ὅπερ ἐνταῦθα ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ ὁ Σοφ. ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα (=μέτεστι) ὅσον περ ὑμῖν 'Αρφ. 'Εκκλ. 173 ἔχω δὲ ἐγὼ ἀκριβῶς ὅσα δικαιώματα καὶ ὑμεῖς ἐπὶ ταύτης ἐδῶ τῆς χώρας. ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Αἰσχ. Χο. 857 ἀναλόγως δὲ τῆς συμπαθείας μου πῶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφράσω ὅ τι αἰσθάνεται ἡ καρδία μου; ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις Φοίβῳ λάτρις γενόμαν Εὐρ. Φοίν. 220 ἐγενόμην («ἐτάχθην γενέσθαι» Σχ.) Φοίβῳ λάτρις ἐξ ἴσου χρυσοτεύκτοις ἀγάλμασιν. «Αἱ ἱερόδουλοι αὗται ἦσαν ἐκ τῶν καλλίστων παρθένων τῆς Τύρου, ὅθεν καὶ ἡ ἀξία αὐτῶν ἐθεωρήθη ὡς ἴση πρὸς ἀγάλματα ἐκ χρυσοῦ» Δ. Βερναρδ. ἴσον ἅτε 'Ηρ. Μ. 667 = ὁμοίως ὥσπερ.

ἰσοτέλεστος 2 ἴσα τελῶν πᾶσι· ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος, θάνατος ἐς τελευτάν Σοφ. 'Ο. Κ. 1223 ὁ δὲ (ἐν τοῖς δεινοῖς) βοηθὸς (ὁ σωτὴρ ἐκ τῶν κακῶν) εἶνε κοινὸς πᾶσι, δηλ. ὁ θάνατος ἐν τέλει (μᾶλλον: διὰ νὰ τελειώνουν τὰ βάσανα).

ἰσοτριβής 2 ἴσον (ἐξ ἴσου) τρίβων· ναυτίλων σελμάτων ἰσοτριβὴς (Pauw: ἱστοτρίβης) Αἰσχ. 'Αγ. 1443 ἡ ἐξ ἴσου μετ' αὐτοῦ τρίβουσα τὰ ναυτικὰ ἑδώλια (καὶ μετ' αὐτοῦ κυλιομένη ἐπ' αὐτῶν).

ἰσόψυχος 2 ἴσος μὲ ἄλλον τὴν ψυχήν. Αἰσχ. 'Αγ. 1469 ἴδ. κρατύνω.

ἰσόω: δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα Σοφ. 'Ηλ. 686 ἀφ' οὗ ἐξίσωσε τὸ τέλος τοῦ δρόμου πρὸς τὴν φύσιν αὐτοῦ (τὴν λαμπράν): ἀφ' οὗ τὸ τέλος τοῦ δρόμου ἀπέδειξεν ἴσον, ὅμοιον (τ. ἔ. λαμπρόν), πρὸς τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ φύσιν. προστιθέασιν κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ (Γρ. ἀνισώσῃ) τοῖσιν ἐμοῖσιν 'Αρφ. Σφ. 565 ἕως ὅτου ἀναβαίνων ἐν τῇ ἀπαριθμήσει τῶν ἰδίων κακῶν ἐξισώσῃ αὐτὰ πρὸς τὰ ἐμά. Τὸ δὲ ἀνιῶν δύναταί τις νὰ ἐξηγήσῃ ὧδε: ἕως ὅτου βαρεθῶ καὶ παραδεχθῶ τὴν ἐξίσωσιν τῶν κακῶν αὐτοῦ πρὸς τὰ ἐμά.

ἵστημι· τοῦ ῥήματος τούτου τοὺς τύπους ὡς γνωστοὺς ἐκ τῶν γραμματικῶν παραλείπω. Ἄξιον σημειώσεως κρίνω ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Blass προκρίνει τὴν διὰ τοῦ ο γραφὴν τοῦ οὐδ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τ. ἔ. ἑστός, ὃν τύπον θεωρεῖ ὡς πλασθέντα πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἀρσ. ἑστώς. Παρατηρεῖ δὲ ἔτι, ὅτι τὰ χ/φα παρέχουσι μὲν πολλάκις ἐν τῷ οὐδ. τὸ ἑστώς, ἀλλὰ τὰ ἄριστα ἔχουσι τὸν τύπον ἑστός ὡς ἑστός Πλ. Παρμεν. 146 Α. 156 C. καθεστός Θουκ. 3, 9. Πλ. Τίμ. 46 Β. Νόμ. 794 D. περιεστός Θουκ. 4, 10. Πλ. Τίμ. 33 C. προεστός Πλ. Πολ. 564 D. ἀφεστός Κριτί. 113 C. ξυνεστός Τίμ. 56 Β. παρεστός Σοφ. Ο. Τ. 633. 'Αρφ. 'Ιππ. 562 (κατὰ τὸν ἄριστον κώδ.). 'Αλλ' ὅμως ὁ 'Ηρωδιανὸς ἐγνώριζεν ἐν τῷ οὐδετ. μόνον

τὸν τύπον ἑστώς (I 351). καὶ ὃς τὰ ὄμματα ἔστησεν Πλ. Φαίδων 118 B καὶ ἐκεῖνος (ὁ Σωκράτης) ἐκράτησεν ἀκινήτους τοὺς ὀφθαλμοὺς (σημεῖον ὅτι ἀπέθανεν). ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν τ 211 οἱ ὀφθαλμοί του ἔμενον ἀκίνητοι (καὶ ἄκαμπτοι) ὡσὰν κέρατα. παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ σταθήτι Πλ. Φαῖδρ. 236 B ὅπου ὁ Cobet ἐκ τῆς γρ. ἑνὸς κώδ. ἐστάθη ἀποκατέστησε τὸν ὀρθὸν τύπον ἔσταθι (ὁμοίως καὶ ἐν Λουκιαν. Ψευδολογ. 15): ἂς εἶνε στημένος σφυρήλατος ὁ ἀνδριάς σου. ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακεν Σοφ. Αἴ. 200 ἐγὼ δὲ βασανίζομαι ἀπὸ τὴν λύπην: «ἔχω καρφὶ 'ς τὴν καρδιά». ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω Ἠλ. 50 οὕτως ἀμετάβλητος ἂς εἶνε (μένῃ) ὁ λόγος σου. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην Ἀντ. 1156 ἴδ. ὁποῖος. ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον Αἴ. 1084 ἂς ὑπάρχῃ δι' ἐμὲ (τ. ἔ. πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὴν κρίσιν μου) καὶ φόβος τις (ὄχι μόνον αὐθαιρεσία) σωτήριος (κυρ. ἐν καταλλήλῳ καιρῷ). ἵνα μὴ κατ' αὐτοὺς στῶμεν Θουκ. 1, 33 ἵνα μὴ ἀντιπαραταχθῶμεν κατ' αὐτῶν. ἐχόντων ἔτι τῶν πάντων ἰσχὺν καὶ πρὸς ὅ τι χρὴ στῆναι 3, 11 ἐν ᾧ οἱ πάντες εἶχον ἔτι καὶ αὐτοὶ ἰδίας δυνάμεις καὶ ἄλλους (ὡς ἡμᾶς) μεθ' ὧν ἂν στῆναι (συμμαχεῖν) ἠδύναντο. μᾶλλον ἔοικε (τὸ ὄνομα, ἡ ἐπιστήμη) σημαίνοντι, ὅτι ἵστησιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ἢ ὅτι ξυμπεριφέρεται Πλ. Κρατ. 437 A μᾶλλον φαίνεται ὅτι σημαίνει, ὅτι ἐφίστησι τὴν ψυχὴν ἡμῶν (τὴν σταματᾷ, ἵνα δηλ. ἐξετάσῃ μετὰ προσοχῆς) ἐπὶ τῶν πραγμάτων, παρὰ ὅτι περιφέρεται μετ' αὐτῶν. τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ λεγόμενα καὶ αἱ γνῶμαι ἵστανται Θουκ. 6, 34 συναρμόζονται, ῥυθμίζονται. μετὰ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς 5, 102 μετὰ τῆς ἐνεργείας (ἐν ὅσῳ δραστηρίως ἐνεργοῦμεν) ὑπάρχει ἐλπὶς ἀκόμη καὶ νὰ ὀρθοποδήσωμεν. τοῦ περιβόλου βραχέα εἱστήκει 1, 89 τοῦ π. ὀλίγα μέρη ἦσαν σῶα. ὅσοις εἱστήκει 1, 90 εἰς ὅσους ὑπῆρχον τείχη σῶα. ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις Αἰσχ. Ἀγ. 1378 ἵσταμαι δὲ (ἥσυχος καὶ ἀτάραχος) ἐκεῖ ὅπου ἐκτύπησα κατόπιν τῆς τετελεσμένης πράξεως. βάθρων ἵστασθε Σοφ. Ο. Τ. 143 = ἐξίστασθε βάθρων. τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς Πίνδ. Π. 3, 53 «τοὺς δὲ χειρουργίαις ταῖς διὰ σιδήρου ἀνέστησεν ὀρθοὺς καὶ ὑγιεῖς ἀπέδειξεν» Σχ. ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν Π. 3, 96 ἠνώρθωσαν καὶ ἐστήριξαν τὴν καρδίαν των. οὕτω στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 9 ἐσχημάτισε τόσον σοβαρὸν τὸ πρ.: προσέλαβε τοιαύτην σοβαρότητα. οὐ κρατεῖσθ' ἐκ βαρβάρων οὔτ' (Γρ. οὐκ) ἐς δόρυ σταθέντες οὐ τυραννίδι Εὐρ. Τρ. 933 δὲν ἐνικήθητε ὑπὸ τῶν βαρβάρων διὰ τῶν ὅπλων (κυρ. ἀφ' οὗ ἐστάθητε διὰ νὰ πολεμήσητε) οὐδ' ὑπόκεισθε εἰς τὸν ζυγὸν αὐτῶν. ἐν εὐδίᾳ δέ πως ἔστη φαεννοῖς δεσπότης στίλβων ὅπλοις Ἀνδρ. 1145 ἥσυχός πως ἔστη στίλβων κέ. ἤτοι μετὰ τὴν τρικυμιώδη ἐκείνην ἐπίθεσιν τῶν ἀναριθμήτων ἀντιπάλων ἔτυχεν εὐδίας τινὸς σχετικῆς, καὶ οὕτως ἔστη ἥσυχος. ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις ἀμπνέων τε πρίν τι φάμεν Πινδ. Ν. 8, 19 ἐφίσταμαι, σταματῶ, ἐν ᾧ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τρέξω, καὶ ἀναπνέω, πρὶν εἴπω τι. μὴ οἴεσθε ἄλλο τι τὰς στήλας ἑστάναι ἢ συνθήκας Δημ. 20, 37 μὴ νομίζετε ὅτι αἱ στῆλαι εἶνε στημέναι διὰ νὰ εἶνε ἄλλο τι παρὰ συνθῆκαι. οὐ θέμις αἰσχρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι κτερίσματα Σοφ. Ἠλ. 433 δὲν εἶνε συγχωρημένον νὰ τοποθετῇς ἐπὶ τοῦ τάφου δῶρα προερχόμενα ἐξ ἐχθ. γυναικός. χοροὺς ἵσταν γυναικῶν Βακχυλίδ. 7, 112 = ἵστασαν. πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην αἰεὶ ἕστασαν Θουκ. 4, 56 «ὁμόφρονες καὶ φίλοι τῶν Ἀθηναίων ἦσαν» Σχ. πρὸς θεῶν δίδαξον κἀμ' ἄναξ, ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις Σοφ. Ο. Τ. 699 ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν δίδαξον καὶ ἐμὲ τίνος ἕνεκα πράγματος ἔχεις ἐξοργισθῇ τόσον (κυρ. ἔχεις στήσῃ ὀργήν. Ἀναλόγως καὶ σήμερον λέγομεν «στήνω καβγᾶ»). ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; Αἴ. 1237 (κέκραγας ὧδ' ὑπέρφρονα) περὶ ἀνδρὸς ποῦ πορευθέντος (ἐκστρατεύσαντος) ἢ ποῦ σταθέντος, ὅπου δὲν ἤμην ἐγώ. Περὶ τοῦ ποῦ πρβ. 1281 (ἴσως διότι ἔχει ὑπ' ὄψιν τὴν μετὰ τὴν κίνησιν ἐπελθοῦσαν στάσιν), ἀλλὰ πρβ. καὶ Φιλ. 833. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο τ 519 ὅταν νεωστὶ ἀρχίζῃ (εἰσέρχηται) ἡ ἄνοιξις. μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα Αἰσχ. Εὐμ. 827 μηδὲ δι' ὑπερμέτρου θυμοῦ, ὦ θεαί, καταστήσητε πρὸς τοὺς θνητοὺς ἐχθρικὴν (δυσδιάλλακτον) τὴν χώραν ταύτην. ἔχουσα τρυτάνην ἵστη βόειον δημόν Ἀρφ. Σφ. 40 ἐζύγιζε. καὐτό σοι γενήσεται τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι Εἰρ. 1249 καὶ αὐτὸ (τ. ἔ. τὸ προσθεῖναι πλάστιγγα, ὅθεν: ἡ πλάστιγξ) θά σοι χρησιμεύσῃ, ἵνα ζυγίζῃς ἐν τῷ ἀγρῷ τὰ σῦκα εἰς τοὺς οἰκέτας. ἐὰν... ἡδέα πρὸς ἡδέα ἱστῇς Πλ. Πρωτ. 356 B ἐὰν συγκρίνῃς (κυρ. βάλλῃς εἰς τὸ ἓν μέρος τοῦ ζυγοῦ ἡδέα καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἐπίσης ἡδέα καὶ ζυγίζων τὰ συγκρίνῃς) ἡδέα πρὸς ἡδέα. εἴ τις μέρη τοῦ πυρὸς ἀφαιρῶν ἱσταίη τιθεὶς εἰς πλάστιγγας Πλ. Τίμ. 63 B ἐάν τις μέρη τοῦ πυρὸς ἀφαιρῶν ἤθελε τὰ βάλλῃ εἰς πλάστιγγας καὶ τὰ ζυγίζῃ. Καὶ πληρέστερον: ξυρέοντες τῶν παιδίων ⟨τῶν ἐκ τῆς νόσου σωθέντων· οὕτω συμπληρωτέον ἐκ τοῦ Διοδ. 1, 83⟩ ἢ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ ἥμισυ... ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας Ἡρ. 2, 65 ζυγίζουσι τὰς τρίχας μὲ ἀργύριον. Παρὰ δὲ Ξεν. Κ. Π. 8, 2, 21 καὶ Ἀπ. 1, 1, 9 συνάπτεται τὸ ἱστάναι πρὸς τὸ ἀριθμεῖν καὶ μετρεῖν. στῆσον (αὐτὸ) ἧς κοτ' ἐστὶν ἄξιον τιμῆς Ἡρώνδ. 7, 68 κυρ. ὅρισον τὴν τιμήν, ἧς ποτ' ἐστὶν ἄξιον: ὅρισον ποίαν τιμὴν (πόσον) ἀξίζει.

οὐδ' αὖ ὁ πατὴρ ἔμελλεν αὐτὸς οὔτ' οἴσειν τὸν χαλκὸν οὔτε στήσεσθαι Δημ. 49, 52 δὲν ἔμελλεν ὁ πατὴρ ὁ ἴδιος οὔτε νὰ φέρῃ οὔτε νὰ ζυγίσῃ τὸν χαλκόν. ἀλύει ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ Σοφ. Φιλ. 175 ἀπορεῖ (ἀνησυχεῖ) διὰ πᾶσάν τινα ἐπερχομένην χρείαν (ἀνάγκην). πᾶν τι χρείας ἱστάμενον = πᾶσά τις ἀεὶ παρισταμένη χρεία. τόδ' (τὸ νόμισμα, ὁ ἄργυρος) ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ' ἵστασθαι (=μεθίστασθαι) βροτῶν Σοφ. 'Αντ. 299 αὕτη (ἡ τοῦ ἀργύρου συνήθεια) διδάσκει ἀκριβῶς καὶ διαστρέφει τὰς χρηστὰς φρένας τῶν θνητῶν, ὥστε νὰ προσχωρῶσι πρὸς (νὰ ἐπιδιώκωσιν) αἰσχ. πράγματα. ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Αἴ. 102 κυρ. εἰς ποῖον μέρος τῆς τύχης τὸν ἔβαλες νὰ σταθῇ; τ. ἕ. ποίαν τύχην ὥρισες εἰς αὐτόν;

ἱστίον τό: δίδοι φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου Πινδ. Ν. 5, 50 βόα μεγαλοφώνως (βγάλε φωνή), ἀνάτεινον δὲ τὰ ἱστία τῆς ᾠδῆς μέχρι τῆς κεραίας τοῦ καρχησίου, ἵνα οὐριοδρομῇς.

ἱστορέω: κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν Αἰσχ. Πέρ. 457 γινώσκων. πατέρα δ' ἱστορεῖς (= οἶσθα) καλῶς Εὐμ. 458. ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ 'Αγ. 681 βλέπει (κυρ. ἠξεύρει). ἱστόρει τί σοι φίλον Σοφ. 'Ηλ. 316 ἐρώτα καὶ λέγε (ἢ ἐρώτα διὰ ν' ἀκούσω) τί σοι φίλον.

ἱστορία ἡ: μεγάλα ὠφελήσεσθε πρὸς ἱστορίαν τῶν κοινῶν Δημ. 18, 144 πολὺ θὰ ὠφεληθῆτε ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν κοινῶν.

ἱστός ὁ: ἱστὸν ἐποίχεσθαι κ 222 ἴδ. ἐποίχομαι. «μνημονεύεταί τις ἑταίρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν, ὅτι οὐ φιλεργὸς εἴη οὐδ' ἐρίων ἅπτοιτο, εἰπεῖν· ἐγὼ μέντοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ (ἐννοοῦσα ἐνταῦθα ὅτι τριῶν ἀνδρῶν τὰ πέη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὀρθὰ ὄντα κατεβίβασε)· λογοπαίγνιον παρὰ Στράβωνι 8, 378 κἀλλ.

ἴστω γ΄ ἐν. προστ. τοῦ οἶδα.

ἵστωρ ὁ: τοῦδ' ἵστωρ Σοφ. 'Ηλ. 850 ἴδ. πάνσυρτος.

ἰσχναίνω: καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ (περιστέλλῃ διὰ τῆς βίας) Αἰσχ. Πρ. 396. ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν ἴσχναινε παραμυθοῦ τε Εὐρ. 'Ορ. 296 ὅταν δὲ ἴδῃς ἐμὲ ἀθυμήσαντα, σὺ μετρίαζε («λέπτυνε» Σχ.) τοὺς φόβους μου καὶ καταπράϋνε (διάλυε) διὰ λόγων τὴν διαστροφὴν (ἀταξίαν) τῶν φρενῶν μου.

ἰσχυρίζομαι: ξὺν νόῳ λέγοντας ἰσχυρίζεσθαι χρὴ τῷ ξυνῷ πάντων, ὅκωσπερ νόμῳ πόλις, καὶ πολὺ ἰσχυροτέρως 'Απ. 'Ηρακλείτ. 114 (91 b) ὅταν ὁμιλῶμεν μὲ νοῦν, πρέπει νὰ ὁπλιζώμεθα μὲ (στηριζώμεθα εἰς) τὸ εἰς πάντας κοινόν, ἀπαράλλακτα ὅπως μία πόλις μὲ τὸν νόμον, καὶ πολὺ ἰσχυρότερον. ἐὰν συρφετὸς συλλεγῇ δούλων καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων μηδενὸς ἀξίων πλὴν ἴσως τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι Πλ. Γοργ. 489 C ἐὰν συναθροισθῇ συρφετὸς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε ἄξιοι διὰ τίποτε (ἀξίζουν τίποτε) παρὰ μόνον νὰ ὑποστηρίζωσί τι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ σώματός των. Τὸ ἄξιος συνετάχθη μετὰ γεν. μὲν ἐπὶ τῆς συνήθους σημ. μετ' ἀπαρεμφ. δὲ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἱκανός. Παρὰ Δημ. 8, 2 σημ. ὑποστηρίζω ἰσχυρῶς τινα γνώμην· ἔσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἰσχυρίζοιτο πρὸς ταῦτα ἢ διότι... ὁ πατὴρ ἠναγκάσθη ἐμμεῖναι τῇ διαίτῃ; Δημ. 40, 41 ὑπάρχει ἄλλο τι μέσον, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἀντιτάξῃ πρὸς ταῦτα παρὰ ὅτι ὁ πατὴρ ἡμῶν ἠναγκάσθη νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν;

ἰσχυρός 3: ἐνταῦθα δὴ θεῶν μὲν οἶμαι πρῶτον συμμάχων ἰσχυρῶν δεῖ Ξεν. 'Ιππαρχ. 7, 4 τ. ἕ. ὑπάρχει πρῶτον ἀνάγκη ἰσχυρᾶς ὑποστηρίξεως τῶν θεῶν· ὁ δὲ Cobet διώρθ. ἰσχυρῶς δεῖ τ. ἕ. ἰσχυρὰ ἀνάγκη ὑπάρχει, ὅπως ἐν τῷ περὶ Πόρων 4, 8: ὅταν γε εὖ πράττωσιν αἱ πόλεις, ἰσχυρῶς οἱ ἄνθρωποι ἀργυρίου δέονται.

ἰσχύς ἡ: ἢ λόγῳ πείσαντες ἄξειν ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος Σοφ. Φιλ. 594 ὅτι ἢ διὰ λόγου πείσαντες αὐτὸν θ' ἀπαγάγωσιν ἢ καθ' ὑπεροχὴν ἰσχύος (ἢ ὑπερισχύσαντες διὰ τῆς δυνάμεως). οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος; 104 ἔχει τόσον μεγάλην (κυρ. φοβερὰν) πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμίν του; 'Αλλὰ καί: θράσος, ὃ παρέχει ἡ ἐκ τῶν τόξων ἰσχύς. λέγων τὴν ἰσχὺν αὐτοῖς ἀπὸ τούτων εἶναι τῶν χρημάτων τῆς προσόδου Θουκ. 2, 13 ἡ σύνταξις: λέγων τὴν ἰσχὺν τῆς προσόδου τῶν χρημ. εἶναι ἀπὸ τούτων (δηλ. τῶν συμμάχων). ἐμπορίας τε ἕνεκα καὶ τῆς πρὸς τοὺς προσοίκους ἕκαστοι ἰσχύος Θουκ. 17 καὶ ἕνεκα ἐμπορίου καὶ διὰ νὰ εἶνε ἐξησφαλισμένοι ἕκαστοι πρὸς τοὺς γείτονάς των. ὅστις εὖ βουλεύεται πρὸς τοὺς ἐναντίους κρείσσων ἐστὶν ἢ μετ' ἔργων ἰσχύος ἀνοίᾳ ἐπιὼν 3, 48 ὅστις μεταχειρίζεται εὐβουλίαν ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν εἶνε ἀνώτερος ἢ ὁ ἐπερχόμενος μετὰ βιαίων μέτρων ἐναντίον αὐτῶν ἀλλ' ἀφρόνως. κατέχοντες ἰσχύϊ (= διὰ τῆς βίας) τὸ πλῆθος 3, 62. οὐ γὰρ ἂν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι προυτίθεσαν . . . ἐν ᾧ μὴ βλάπτουσαν ἰσχὺν εἶχε τὸ φθονεῖν 3, 84 δὲν θὰ προέκριναν τῶν ἱερῶν καθηκόντων τὴν ἐκδίκησιν, καθ' ἣν περίστασιν ὁ φθόνος δὲν ἤθελεν ἔχῃ τὴν βλαπτικήν του ἐνέργειαν. ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν Αἰσχ. Πρ. 228 ὡς οὐ πεπρωμένον εἴη κρατεῖν τοὺς κατ' ἰσχὺν (κατὰ τὴν δύναμιν) οὐδὲ κατὰ τὴν βίαν, τοὺς δόλῳ δ' ὑπερβαλόντας. ἰσχὺν ἔχοι δ' ἂν τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν; Εὐρ. 'Ιων 1004 ποίαν δὲ δύναμιν (ἐπίδρασιν) δύναται νὰ ἔχῃ εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου; ἦν ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα φύσεως ἰσχὺν δηλώσας Θουκ. 1, 138 ἴδ. δηλόω. χωρίου ἰσχύϊ Θουκ. 4, 35 διὰ τὸ ἰσχυρόν, ἐχυρὸν τῆς θέσεως· ἴδ. ἔχω.

ἰσχύω: ἴσχυον (= ἦν ἰσχυρότερος) τ' ἐμαυτοῦ 'Αρφ. Σφ.

νομίζετε τὸν καιρὸν ἰσχύειν καὶ ἄνευ τοῦ δικαίου τὸ συμφέρον πράττειν Δημ. 17, 9 νομίζετε ὅτι αἱ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις ἔχουσι τὴν ἰσχύν, ὥστε νὰ πράττῃ τις καὶ ἄνευ τοῦ δικ. τὸ συμφέρον του. τῆς ἔπειτα προσόδου, δι' ἣν ἰσχύομεν, τὸ λοιπὸν στερήσεσθε Θουκ. 3, 39 θὰ στερηθῆτε τοῦ λοιποῦ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι προσόδου, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας εἴμεθα ἰσχυροί. ταῖς πόλεσιν ἕξομεν ἐς χρημάτων λόγον ἰσχυούσαις χρῆσθαι 3, 46 θὰ δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα (νὰ ἔχωμεν) τὰς πόλεις ἀκμαζούσας λόγῳ (ὑπὸ τὴν ἔποψιν) χρημάτων.

ἴσχω ἴδ. ἔχω· ὥς τ' ὄνειρον ἴσχειν Εὐρ. Φοίν. 1726 «καὶ νὰ βαστᾷς σὰν ὄνειρο» (Δ. Βερν.). τριτάταν δέ νιν κλύω τάνδε κατ' ἀμβροσίου στόματος ἁμέραν Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν Εὐρ. Ἱππ. 135 κατὰ λέξιν ἐξηγούμενον τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: τώρα εἶνε τρεῖς ἡμέραι, ἀφ' ὅτου ἀκούω, ὅτι αὐτὴ κάτω ἀπὸ τὸ ὡραῖον στόμα της (ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ: «ἔχει νὰ βάλῃ τροφήν», ἀλλὰ λέγει ὧδε:) κρατεῖ τὸ σῶμά της (δηλ. ἀπὸ μέσα, ὅθεν: τὸν οἰσοφάγον) ἁγνὸν ἀπὸ τροφῆς (=Δάματρος ἀκτᾶς). Ἡ δὲ πεζολογικὴ ἔκφρασις εἶνε: «Δὲν ἀφῆκε νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ στόμα της διὰ τοῦ οἰσοφάγου καμμία τροφὴ (εἰς τὸν στόμαχον)». Καὶ ἔτι ἁπλούστερον: Δὲν ἔβαλε καμμίαν τροφὴν εἰς τὸ στόμα της. Λοιπὸν τὸ κατ' ἀμβροσίου στόματος εἶνε ὀρθὸν καὶ οὐδεμιᾶς διορθ. δεῖται, ἥκιστα δὲ τῆς ἀβρωσίᾳ στόματος, ὅπου οὐ μόνον τὸ στόματος παρέλκει, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀβρωσίᾳ, συναμφότερα δὲ καὶ διὰ τὰ ἐφεξῆς καὶ ἄλλως. γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων Σοφ. Ἠλ. 241 ἴδ. ἔκτιμος. ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω τάδ' αἰὲν ἴσχειν Τρ. 137 τὰ ὁποῖα (ἅ, ὃ ἐπαναλαμβάνεται διὰ τοῦ τάδε, ὡς Εὐρ. Ἀνδ. 650. Ἰ. Α. 155) καὶ σὺ ἡ βασίλισσα πρέπει πάντοτε νὰ ἐλπίζῃς καὶ νὰ περιμένῃς. ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν Αἴ. 520 σῷζε καὶ ἐμοῦ μνείαν. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν 1269 ἴδ. ἐπί. τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ λῆστιν ἴσχεις Ο. Κ. 584 = ἢ ἐπιλέλησαι· ὅθεν ἡ πρὸς αἰτ. σύνταξις. Ὁμοίως δέος ἴσχετε μηδὲν (τ. ἔ. μηδόλως φοβεῖσθε) ὅσ' αὐδῶ Ο. Κ. 223. οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ χερσὶν ἴσχων Φιλ. 1109 οὐχ ἀπὸ τῶν ἐμῶν πτηνῶν ὅπλων (προσφέρων ἐμαυτῷ τροφήν), ἴσχων (αὐτά, τὰ ὅπλα) μεταξὺ τῶν κραταιῶν χειρῶν. ὁρῶντες... τὰ ἑαυτῶν... καθ' ἡμέραν τοῖς πᾶσι χαλεπώτερον ἴσχοντα Θουκ. 7,50 βλέποντες ὅτι ἡ θέσις των ἐγίνετο καθ' ἡμέραν δυσκολωτέρα κατὰ πάντα λόγον. Περὶ τῆς διαφορᾶς: πρὶν μὲν ὀχεύειν, οἱ μὲν τῶν ὀρνίθων μικροὺς (ὄρχεις) οἱ δὲ πάμπαν ἀδήλους ἔχουσι, ὅταν δὲ ὀχεύωσι, σφόδρα μεγάλους ἴσχουσι Ἀριστοτ. 510 a 5 ὅπου τὸ ἴσχουσι σημ. ἀποκτῶσι κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἔχουσι.

ἴσως κυρ. ἐπίρρ. τοῦ ἴσος, ἐξ ἴσου, ὁμοίως· (ὑπερθ. ἰσαίτατα Πλ. Νόμ. 744 C) πιθανῶς, ἴσως. Παρ' Ἀττικοῖς συχν. συνάπτεται μετὰ τοῦ ἂν ἢ μετὰ τοῦ τάχ' ἄν, ἐπὶ τὸ εὐγενικώτερον καὶ ἀστικώτερον· «ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα» Ἀριστοτ. Ῥητ. 2, 13, 2. τάχ' ἂν δ' ἴσως, εἰ δίχα ἡμῶν τὴν δύναμιν λάβοιεν, καὶ πάνυ ἂν ξυνεπιθοῖντο μετὰ Σικελιωτῶν Θουκ. 6, 10 γρήγορα δ' ἴσως (ἄλλοι: «ἴσως ἴσως»), ἂν ἤθελον εὕρῃ τὴν δύναμιν ἡμῶν διῃρημένην, καὶ πολὺ μάλιστα (προθύμως) ἤθελον συνεπιτεθῇ μετὰ τῶν Σικ. καθ' ἡμῶν. ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἄν... ῥᾳδίως ἂν ἀποκτείναιτε Πλ. Ἀπ. 31 A ἴδ. καθεύδω. Καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον: ἴσως ἂν ἴσως τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν Δημ. 3, 33 ἴσως ἴσως (κατὰ πᾶσαν πιθανότητα) ἠθέλατε ἀποκτήσῃ κτλ.

ἰυγμός ὁ, κραυγή, φωνὴ συνοδεύουσα τὴν ῥυθμικὴν κίνησιν τοῦ χοροῦ· δι' αἰῶνος ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ Αἰσχ. Χο. 26 διαρκῶς ἡ καρδία μου τρέφεται διὰ θρήνων.

ἴυγξ ἡ, σεισοπυγίς, «κολοσοῦσα, σουσουράδα»· τὸ πτηνὸν τοῦτο οἱ γόητες καὶ αἱ φαρμακίδες ἔδενον εἰς τροχὸν καὶ οὕτω περιέστρεφον (εἷλκον) αὐτὸν μετὰ διαφόρων ἐπῳδῶν, πιστεύοντες ὅτι οὕτως ἐμάγευον τὰς καρδίας τῶν ἀνδρῶν καὶ εἷλκυον εἰς ἔρωτα. Ὅθεν· ἴυγγα ἕλκειν ἐπί τινι: χρῆσόν μοι τὴν ἴυγγα, ἵνα ἐπὶ σοὶ πρῶτον ἕλκω αὐτήν Ξεν. Ἀπ. 3, 11, 18 δάνεισόν μοι τὴν ἴυγγα, ἵνα περιστρέφουσα αὐτὴν προσελκύσω σὲ πρῶτον εἰς τὸν ἔρωτα. ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ Πινδ. Ν. 4, 35 ἴδ. θιγγάνω. ἴυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπορίνεις (Hermann: ὑπομιμνήσκεις) Αἰσχ. Πέρ. 991 ἀνακαλεῖς εἰς τὴν μνήμην μου γενναίους ἑταίρους (κυρ. πόθον γενναίων ἑταίρων).

ἰύζω: ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς 1043 (ἴδ. ὁμοῦ).

ἰχνεύω (ἴχνος) ζητῶ τὰ ἴχνη τινός, ἐρευνῶ, ἀνιχνεύω· ἰχνεύων μητραδελφεοὺς Πινδ. Π. 8, 35 διὰ τῶν παλαιστικῶν σου ἀσκήσεων ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τῶν μητραδέλφων σου.

ἴχνος τό, (πατημαξιὰ) πατησιά, ἀχνάρι, πάτημα· ἐς τὸ λῷον (Nauck: λῷστον) ἐμβιβάζω σ' ἴχνος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 856 = σ' ἐμβ. εἰς τὸν καλλίτερον (τὸν εὐθὺν) δρόμον. μήποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἴχνος θείην ποδὸς Εὐρ. Ἰ. Τ. 752 νὰ μὴ πατήσω ποτὲ ζωντανὴ τὸ πόδι μου εἰς τὸ Ἄργος. κάλλιστον ἴχνος ποδὸς Τρῳ. 3 (ἴδ. ἐξελίσσω). ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων Φοιν. 104 ἴδ. ἐπανατέλλω. εἴ τις πρὸς ἴχνος ἠκόνησε τὴν σμίλην Ἡρώνδ. 7, 119 ἐάν τις ἤθελεν ἀκονήσῃ τὴν σμίλην εἰς τὸ πέλμα τοῦ ποδός σου τ. ἔ. ἐάν τις τόσον πλησίον τοῦ δέρματος τοῦ ποδός σου ἤθελε κόπτῃ τὸ ὑπόδημα, ἐν ᾧ σοῦ ἔπαιρνε τὸ μέτρον, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἐπὶ τοῦ ποδός σου ἀκονᾷ τὴν σμίλην· ἴδ. κεῖμαι.

Κ

καθαιμάσσω καταιματώνω, μολύνω· Αἰσχ. Εὐμ. 453 ἴδ. καθαίμαξις.

καθαιρετέος 3: Θουκ. 1, 121 καθαιρετέον ἡμῖν ἐστι μελέτῃ πρέπει νὰ κατανικήσωμεν, νὰ ἐξαφανίσωμεν τοῦτο (τὸ πλεονέκτημα τῶν Ἀθην.) δι' ἀσκήσεως. Ὑπάρχει καὶ Δ. Γ' καθαιρετόν = καθαιρεθείη ἄν.

καθαιρέω, Ἰων. καταιρέω, κατεβάζω τι· καθαιρεῖν ἱστόν Θεοκρ. 15, 40 ἴδ. ἱστός. χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ Αἰσχ. Εὐμ. 286 ὁ χρόνος ἐξαδυνατίζει πάντα, ἐν ᾧ συγχρόνως (καὶ αὐτὸς) γηράσκει. μὴ καθέλοι νιν αἰών Πίνδ. Ὀ. 9, 60 ἴδ. αἰών. ἀμπνοὰν καθέλεν Π. 3, 58 ἀφήρεσε τὴν ἀναπνοήν. ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε... ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις Σοφ. Ἀπ. 588 ἴδ. δόσις. καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας Σοφ. Αἴ. 516 καὶ τὴν μητέρα καὶ τὸν γεννήτορα ἄλλη μοῖρα κατεβίβασεν εἰς τὸν Ἅιδην ὡς νεκροὺς κατοίκους αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ Ἅιδου συνετάχθη πρὸς τὸ οἰκήτορας, δέον πρὸς τὸ καθεῖλεν. κατά με φόνιος Ἀΐδας ἕλοι πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ Ο. Κ. 1689 εἴθε ὁ φονικὸς Ἅιδης νά με πάρῃ κάτω (νά με κατεβάσῃ κάτω), ὥστε νὰ συναποθάνω με τὸν γέροντα πατέρα μου. δυνήσομαι ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 16 νὰ καταβάλω ἄνδρα ἀπὸ τόσον μακράν, ἀπὸ ὅσον τὸν βλέπω. Κατ' ἄλλους τὸ καθαιρεῖν ἐνταῦθα = αἱρεῖν (πρβ. Ἡρ. 6, 29) τὸ λῃστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης Θουκ. 1, 4 τοὺς πειρατὰς ἐξηφάνιζεν (ἐξεπάστρευεν) ἐκ τῆς θαλ. ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες Σοφ. Ἀντ. 383 ἄφρονα πράττουσαν καταλαβόντες. καθῃρέθη τάφον κοσμοῦσα 395 συνελήφθη εὐτρεπίζουσα τάφον (θάπτουσα). ἔργῳ καθελὼν (εὖχος) Πίνδ. Ὀ 10, 63 ἐμπράκτως κερδήσας τὸ εὖχος τ. ἔ. τὴν νίκην (κυρ. τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ καύχημα). κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν Σοφ. Ἀντ. 275 καὶ ἐμὲ τὸν δυστυχῆ ὁ κλῆρος καταδικάζει νὰ λάβω τοῦτο τὸ ἀγαθόν. τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι καθεῖλον ἡμᾶς κἀπεκύρωσαν θανεῖν; Εὐρ. Ὀρ. 861 τίνες ἐν Ἀργ. λόγοι κατεδίκασαν ἡμᾶς καὶ ἐψήφισαν τὸν θάνατον ἡμῶν; ἂν καθαιρῶσιν αἱ ψῆφοι Δημ. 18, 227 ἂν αἱ ψῆφοι (αἱ λογιστικαὶ) ἀποδεικνύωσι (πρβ. Αἰσχίν. 2, 59: ὅ τι ἂν αὐτὸς ὁ λογισμὸς αἱρῇ). Ἀλλ' ἡ γρ. ἀμφίβ. καὶ ἡ ἔννοια. Ἴσως ἡ μεταφ. ἄλλως θεωρητέα: ἂν αἱ ψῆφοι αἱ τιθέμεναι ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλάστιγγος καταβιβάζωσιν αὐτὴν καὶ οὕτως ἀποδεικνύωσιν, ὅτι οὐδὲν περίεστι, οὐδὲν περισσεύει ἐπὶ τῆς ἑτέρας πλάστιγγος (ἰδ. κατωτ. § 229)· πρβ. Διον. Ἀλ. 7, 36. φθάνει τὰ τόξα κατελόμενος Ἡρ. 3, 180 ἐπρόφθασε καὶ κατέβασεν (ἐξεκρέμασε διὰ τὸν ἑαυτόν του) τὰ τόξα του. φόνῳ καθαιρεῖσθε τὰ πράγματα Εὐρ. Ἰκ. 749 διὰ τοῦ φόνου (καταφέρνετε) τὰς δουλειάς σας (πρβ. τὸ ἀντίστοιχον παθητ. παρ' Ἡρ. 7, 50: μεγάλα πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι νὰ κατορθώνωνται).

καθαίρω (καθαρός) καθαρίζω· ὁμαλόν. ἐκάθαιρον, καθαρῶ, κεκάθαρκα μτγν., ἐκάθηρα Θεόκρ. 5, 119. νέον Ἰων. Θουκ. 3, 104. ἀείποτε ὁ Πλ. (ἐν Νόμ. 735 Β ἀντὶ τοῦ καθάρῃ ἀναγνωστέον μετὰ τοῦ Ast καθαρεῖ). Ξεν. Ἀν. 5, 7, 35 (κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ.). Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθ. κεφ. 1. κάθηρα ἐπ. (ἐκάθαρα χ/φα Ἀντιφ. 6, 37. Ξεν. Οἰκ. 18, 8. καὶ μτγν. πρὸς τῷ ἐκάθηρα). Μέσ. καθαροῦμαι (παθ. Ἱπποκρ. 8, 330). ἐκαθηράμην. ἐκαθάρθη (ἀόρ. π. β' ἀποκαθαρῇ Ἀρρ. Κυνηγ. 27, 1 μετεγράφη ὑπὸ L. Dind. εἰς ἀποκαθαρθῇ). κεκάθαρμαι, καθαρθήσομαι μτγν. καθαρτέον Ἱπποκρ. 6, 314. οὐθ' ὅσην ἐγὼ γαῖαν καθαίρων ἱκόμην Σοφ. Τρ. 1061 οὔτε ὅλη ἡ γῆ, ὅσην ἐγὼ καθαρίζων ἐπεσκέφθην. τὸν χερομυσῆ φόνον καθαίροντες Αἰσχ. Χο. 71 καθαρίζοντες τὸν τὰς χεῖρας μολύνοντα φόνον. ἀποπτῦσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα Αἰσχ. Ἀπ. 354 πρέπει τις νὰ πτύσῃ (εἰς ἀποτροπιασμὸν) καὶ νὰ καθαρίσῃ τὸ στόμα του.

καθάπτω προσδένω, δένων τι ἐξαρτῶ πρὸς τὰ κάτω· τὴν μὲν βρόχῳ μιτώδει (ὀρθότ. μιτρώδει) σινδόνος καθημμένην κατείδομεν Σοφ. Ἀντ. 1222 τὴν μὲν παρετηρήσαμεν δεδεμένην (καὶ κρεμασμένην) πρὸς τὰ κάτω διὰ βρόχου μιτώδους (ὀρθ. μιτρώδους) ἐκ σινδόνος, διότι βρόχος ἐκ μίτων καὶ εὔμιτος ἐκ σινδόνος δὲν εἶνε στερεός· τοὐναντίον βρόχος, ὃν ἐσχημάτισέ τις ἐκ λεπτῶν λωρίδων (μιτρῶν = ζωνῶν) τῆς σινδόνος εἶνε βεβαίως στερεός. ἐν τῷ καθάψασ' ἀμφὶ παιδὶ σώματος; Εὐρ. Ἴων 1006 κυρ. ἐν τίνι (κεκλεισμένον τὸ δῶρον τοῦτο, τοὺς δισσοὺς σταλαγμούς: «μέσα ποῦ») ἐξαρτήσασα περὶ τὸ παιδίον ἐκ τοῦ σώματός του; ἤτοι: μέσα ποῦ τὸ ἔβαλε καὶ τὸ ἔδεσε κατόπιν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδίου;

καθάρειος καὶ καθάριος 2, καθαρ(ε)ιότης, καθαρός, καθαρεύω. Ἡ γραφὴ τοῦ καθάρ(ε)ιος διφορεῖται ἀναλόγως τοῦ μέτρου· πρβ. μὴ πολυτελῶς ἀλλὰ καθαρείως

'Απ. Εὐβούλ. 110. Ὁμοίως ἐν τῷ ὁμοίῳ 'Απ. Νικοστράτ. 6. Ὁ Cobet ἐγκρίνει πανταχοῦ (καὶ ἐν τῷ καθαριότης) τὴν διὰ τοῦ ΕΙ γραφὴν τοῦ ἐπιθέτου, ὅθεν καὶ ἐν 'Απ. 35 γράφει ἔχειν καθαρείως καὶ ἐν 'Απ Μενάνδρ. 501: ἐπισημαίνεσθ', ἐὰν ἡ σκευασία καθάρειος ᾖ καὶ ποικίλη, καὶ πανταχοῦ. 'Αλλ' ὅτι τὸ καθάρειος γράφεται καὶ καθάριος, καὶ μάλιστα παρὰ μτγν., τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ἡ παράδοσις τῶν χ/φων καὶ ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα, ὡς τὸ ῥῆμα καθαριεύω· πρβ. δούλ(ε)ιος, παρθέν(ε)ιος, ἀσφάλ(ε)ιος κτλ. 'Ορθῶς δὲ ὁ Meineke ἐν τῷ παρὰ Σουΐδᾳ (ἐν λ. εὐρωτιῶν) 'Απ. τοῦ Μενάνδ. 841: εἰς τὰ καθαρὰ λοιμὸς εἰσοικίζεται ἔγραψεν εἰς τὰ καθάρεια· καὶ ἀληθῶς ἡ καθαριότης καὶ ἡ κομψότης τῆς περιβολῆς ὑποδεικνύει ὄχι μᾶλλον πλοῦτον ἢ πενίαν: «ὁ τῶν ἀστικῶν (βίος) εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν σκώπτεται καὶ ὀνειδίζεται» Σουΐδας. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ καθαρός καὶ καθάρ(ε)ιος παρατηρητέον, ὅτι τὸ μὲν καθαρός σημ. οὐ ῥυπαρός, ἔχων τὴν φυσικὴν καθαρότητα, φυσικός, ἀπηλλαγμένος παντὸς καλλωπισμοῦ ἀλλοτρίου· ἁγνὸς φόνου, αἵματος, ἐγκλημάτων κτλ. ὅθεν καθαρὸς τὰς χεῖρας (=ἔχων καθαρὰς τὰς χεῖρας), καὶ καθαρὸς χεῖρας (=ἔχων καθαρὰς χεῖρας). Τὸ δὲ καθάρ(ε)ιος σημ. ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα, κομψός, καλλωπιστής, -ικός, εὐπρεπὴς κτλ. κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρείως ἐγχέουσι Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 8 ὅπου τὸ κομψῶς συνάπτεται μετὰ τοῦ καθαρείως. 'Εν δὲ Ξεν. 'Απ. 2, 1, 22 κεκοσμημένην τὸ μὲν χρῶμα καθαρότητι ὑπάρχει καὶ ἄλλη γρ. καθαρ(ε)ιότητι, ἀδιστάκτως δὲ προτιμητέα ἡ γρ. καθαρότητι, οὐ μόνον ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεως: κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν... δοκεῖν φαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τοῦ νοήματος: ἡ πρώτη γυνὴ εἶχε τὸ φυσικὸν χρῶμα, ὄχι τὸ παρεσκευασμένον διὰ ψιμυθίου καὶ ἐγχούσης καὶ τ. τ., ὡς ἡ δευτέρα· πρβ. Οἰκον. 10, 7: ἐμὲ τοίνυν νόμιζε... μήτε ψιμυθίου μήτε ἐγχούσης χρώματι ἥδεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ σῷ, ὅπου τὸ τῷ σῷ σημ. τὸ φυσικόν, τὸ ἀκαλλώπιστον χρῶμά σου, τὸ καθαρόν. Ὁμοίως καὶ κατωτ.: «οἱ ἄνθρωποι ἀνθρώπου σῶμα καθαρὸν οἴονται ἥδιστον εἶναι», καὶ κατωτ. 9 καὶ 12: «καὶ ὄψις δε... καθαρωτέρα οὖσα... κινητικὸν γίγνεται» ὅπου ἐνν. ἡ ὄψις τῆς οἰκοδεσποίνης ὡς μᾶλλον καθαρὰ τῆς ὄψεως τῆς διακόνου, ἥτις δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ ῥυπαρὰ (ἴδ. ἀνταγωνίζομαι). 'Εν δὲ 'Ηροδ. 2, 37: τά τε αἰδοῖα περιτάμνονται καθαρ(ε)ιότητος εἵνεκεν, προτιμέοντες καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ γραφῇ καθαρότητος, ὡς ὀρθῶς προέτεινέ τις, ἀντὶ τοῦ καθαρ(ε)ιότητος, διότι τοῦτο ἐπεξηγεῖται διὰ τῶν ἐφεξῆς προτιμ. καθαροὶ εἶναι: περιτέμνονται ἕνεκα καθαρότητος, ἵνα ἀποφεύγωσι τοὺς ῥύπους, προτιμῶντες νὰ εἶνε μᾶλλον καθαροὶ (ἀρρύπαροι) ἢ εὐπρεπεῖς. Ὁ 'Αριστοτέλης ἐν 'Ρητορικ. 3, 15 (1416 a 24) λέγει: καθάριος ὁ μοιχός» ὡς ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Spengel ἀντὶ τοῦ καθαρός, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἐν 2, 24 (1401 b 25) λέγει: «ἐπεὶ καλλωπιστὴς καὶ νύκτωρ πλανᾶται μοιχός· τοιοῦτοι γὰρ» (οἱ μοιχοί).

καθαρμός ὁ: καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις Αἰσχ. Εὐμ. 283 ἴδ. χοιροκτόνος. ἐγὼ διδαχθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι πολλοὺς καθαρμοὺς καὶ λέγειν ὅπου δίκη σιγᾶν θ' ὁμοίως Αὐτ. 276 «διδαχθεὶς πολλοὺς καθαρμούς, ὅ ἐστι τηλικαῦτα ἀτυχήσας, ἃ πολλῶν ἐδεήθη καθαρμῶν» Σχ. Ὁ Herw. διώρθωσεν ἐπίσταμαι πολλοῖσι καιρούς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη. 'Ερμηνεύω ὧδε: ὡς ἐκ τῶν συμφορῶν μου διδαχθεὶς (μαθών, καὶ ἑπομένως: ὑποστὰς) πολλοὺς καθαρμούς, καλῶς γνωρίζω (τ. ἔ. ἔμαθον καὶ τοῦτο) καὶ νὰ ὁμιλῶ, ὅπου εἶνε δίκαιον, καὶ νὰ σιωπῶ ἐπίσης. Πρβ. τὸ Θουκ. 2, 44: ἐν πολυτρόποις γὰρ ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες (περὶ οὗ ἴδε συμμετρῶ). ἀνιστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ Δημ. 18, 259 ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐκάθηντο καθαιρόμενοι.

καθαρός 3: περὶ δὲ πάξαις Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ διέκρινε Πίνδ. 'Ο. 10, 46 περιφράξας (τὸν τόπον) τὴν μὲν Ἄλτιν διεχώρισε (τῶν ἄλλων) ἐν ψιλῷ (ἀδένδρῳ) χωρίῳ. καθαρὰς ποιουμένους τὰς ἀρκυστασίας Ξεν. Κυν. 6, 6 στήνοντας τὰ δίκτυα εἰς καθαρὸν μέρος. τῶν 'Αθηναίων ὅπερ ἐστράτευε καθαρὸν ἐξῆλθε Θουκ. 5, 8 ὅπερ μέρος ἐκ τῶν 'Αθηναίων ἐξεστράτευεν, ἐξῆλθε καθαρόν, ἀμιγὲς ξένων στοιχείων: «οὐχὶ συγκλύδων οὐδ' ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν» Σχ.: χρηστοῖς καταλόγοις ἐκκριθὲν (ὃ ἴδε) 6, 31. ὅν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου, κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι ὁρμωμένῳ νερτέρας τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας Σοφ. 'Ο. Κ. 1575 ἀντὶ τοῦ ὃν γράφουσι δός, προτιμῶ ἕν, τ. ἔ. ἓν μόνον κατεύχομαι εἰς τὸν ξένον τὸν ἐκκινοῦντα (εἰς Ἅιδου), νὰ καταβῇ ἐν καθαρᾷ (ἐλευθέρᾳ) παντὸς ἐμποδίου ὁδῷ εἰς τὰ καταχθόνια τῶν νεκρῶν πεδία. γράψας καθαρὰν εἶναι τὴν θάλατταν Δημ. 58, 54 ὅτι ἡ θάλ. πρέπει νὰ καθαρισθῇ ἐκ τῶν πειρατῶν.

καθάρσιος 2: φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος Αἰσχ. Εὐμ. 581 ἐγὼ δὲ εἶμαι καθαρτὴς τούτου (τοῦ 'Ορέστου) ἐκ τοῦ φόνου. (Λοξίας) καὶ τοῖσιν ἄλλοις δωμάτων καθάρσιος 63 καὶ διὰ τοὺς ἄλλους καθ. τοῦ οἴκου των· ὅθεν ἂς φροντίσῃ καὶ διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ ἰδίου οἴκου. ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ Αὐτ. 452 ἕως ὅτου ἐκ μέρους ἀνδρὸς καθαρτοῦ (ἁγνιστοῦ) τοῦ μιάσματος τοῦ αἵματος (γενόμεναι) σφαγαὶ νεοθ. βοτοῦ (δελφακίου) καθαιματώσωσιν αὐτὸν (τὸν παλαμναῖον, κυρ. τὰς χεῖρας αὐτοῦ). Ἄλλοι συντάσσουσι: σφαγαὶ αἵματος καθαρσίου νεοθ. βοτοῦ. αἷμα γὰρ καθάρσιον Αἰσχ. 'Επτ. 667 τὸ αἷμα τοῦτο ἐπιδέχεται

κάθαρσιν. Ἐν δ' Εὐρ. Ἰ. Α. 1112 ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Ῥείσκιος πῦρ καθάρσιον (ἀντὶ τοῦ καθάρσιον).

κάθαρσις ἡ: κάθαρσις αἵματος αὐτομάτη μοι πάνυ πολλὴ συνέβη Δημ. 54, 12 μοὶ συνέβη ἐκκένωσις αἵματος ἀφθονωτάτη μόνη της, οἴκοθεν, φυσικά.

καθέζομαι (ἴδ. ἕδω): καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο Θουκ. 1, 126 ἐν ᾧ τινες βαδίζοντες εἰς θάνατον (κατὰ τὴν διάβασιν) ἐκάθισαν ἐνώπιον τοῦ ἀγάλματος τῶν σ. θεῶν, τοὺς ἐφόνευσαν. Τὸ ἐν τοῖς βωμοῖς, εἰδικώτερον ὁρίζον τόπον τοῦ ἱεροῦ ἔτι μᾶλλον σεβαστόν, οὐδαμῶς ἐξαλειπτέον· πρβ. Ἀρφ. Ἱππ. 1312 (περὶ οὗ ἴδ. κάθημαι). καθεζώμεθα ἐπὶ τοὺς λογισμοὺς Αἰσχίν 3, 59 διὰ τοὺς λογαριασμούς, διὰ νὰ τὸν λογαριάσωμεν. οἱ πρόεδροι χρηματίζουσι περὶ τῶν νομοθετῶν, καθ' ὅ τι καθεδοῦνται Δημ. 24, 21 οἱ πρόεδ. συσκέπτονται περὶ τῶν νομοθετῶν, ἐπὶ ποίοις ὅροις θὰ συνεδριάσωσιν. Ἀντίστοιχος ἐνεργ. φράσις εἶνε σκέψασθαι, καθ' ὅ,τι τοὺς νομοθέτας καθιεῖτε 24, 25 κυρ. ἐπὶ ποίοις ὅροις θὰ βάλετε τοὺς νομοθέτας νὰ συνεδριάσουν. Ἡ δὲ φράσις αὕτη εἶνε ἡ καθιερωμένη ὑπὸ τῆς χρήσεως.

καθέηκα = καθῆκα (καθίημι).

καθείατο ἐπ. ἀντὶ καθῆντο (κάθημαι).

κάθεμεν α' πλ. ἀόρ. τοῦ καθίημι.

καθεύδω, Ἰων. κατεύδω, ἴδ. εὕδω· ὑμεῖς δὲ ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι, ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι, κρούσαντες ἄν με, πειθόμενοι Ἀνύτῳ, ῥᾳδίως ἂν ἀποκτείναιτε, εἶτα τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτε ἂν Πλ. Ἀπολ. 31 Α ὑμεῖς δὲ ἴσως (κατὰ πᾶσαν πιθανότητα) δυσαρεστούμενοι, ὅπως οἱ νυστάζοντες ὅταν τοὺς ἐξυπνοῦν, ἠθέλατε μὲ κτυπήσῃ («μοῦ δώσῃ μιά»), πειθόμενοι εἰς τὸν Ἄνυτον, καὶ εὐκόλως μὲ φονεύσῃ, ἔπειτα κατὰ τὸν ἐπίλοιπον βίον ἠθέλατε ἐξακολουθῇ νὰ κοιμᾶσθε.

καθευρίσκω εὑρίσκω (ἴσως) κάτω ποιοῦντά τινά τι, συλλαμβάνω. καθευρέθη τάφον κοσμοῦσα Σοφ. Ἀντ. 395 ἔνθα ἡ διόρθ. καθηρέθη· περὶ οὗ ἴδε καθαιρῶ.

καθηγέομαι, Ἰων. κατηγέομαι: ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος ἔφη ἄρα δείξειν αὐτό Πλ. Θεαίτ. 200 Ε ὁ πρῶτος διαβαίνων τὸν ποταμὸν εἶπεν, ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ φανῇ μόνον του (ἂν δηλ. ὁ ποταμὸς εἶνε διαβατός)· δηλ. πρέπει νὰ δοκιμάσῃ τις, ἵνα πεισθῇ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶνε κατορθωτόν. Ὁμοίως λέγεται: καθηγοῦμαι τὴν ὁδόν τινι τ. ἔ. προπορευόμενος δεικνύω εἰς τινα τὴν ὁδόν. Ἡρ. 9, 104: ἄλλας κατηγεόμενοί σφι ὁδοὺς φεύγουσι δεικνύοντες ἄλλας ὁδοὺς εἰς αὐτοὺς (τοὺς βαρβάρους) φεύγοντας.

καθήκω Ἰων. κατήκω: πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν (ἐκ τοῦ ἐνεργ. καθιέναι) Αἰσχ. Χο. 453 ἁρμόζει δὲ εἰς σὲ νὰ καταβῇς εἰς τὸν ἀγῶνα μετ' ἀκάμπτου ὁρμῆς. Ὁ Wilam.: «νὰ κτυπήσῃς ἀσφαλῶς» ἐσφαλμένως.

κάθημαι, Ἰων. κάτημαι, ἴδ. ἧμαι. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ῥήμ. ἐν τῇ χασμωδίᾳ ἴδ. Πλουτ. Ι σ. LXIV. καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Σοφ. Ἀντ. 411 ἐκαθήμεθα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου παρατηροῦντες ἐκεῖθεν ἐκτὸς τῆς προσβολῆς τοῦ ἀνέμου, οὕτως ὥστε ὁ ἄνεμος νὰ μὴ φέρῃ κατεπάνω μας τὴν ἐκ τοῦ πτώματος ὀσμήν· ἴδ. ἐκ. Παρομοίως ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο Ἡρ. 3, 83 ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἐκάθισεν ἀλλοῦ. Κροῖσος δὲ ἐπὶ δύο ἔτεα ἐν πένθεϊ μεγάλῳ κατῆστο 1, 46 ἐπὶ δύο ἔτη διετέλει μέγα πένθος ἔχων. καθῆσθαί μοι δοκεῖ—ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν Ἀρφ. Ἱππ. 1312 «εἰς τὸ τῶν Ἐρινύων ἱερόν» Σχ. κυρ. ἐνώπιον τῶν σ. θ. ἴδ. δοκῶ. Ὁμοίως οἱ καθήμενοι Δημ. 8, 30. 21, 18 περὶ τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ (καὶ ἐν δικαστηρίοις) καθημένου δήμου τῶν Ἀθηναίων, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς εἰς τὸ βῆμα ἀναβαίνοντας ῥήτορας καὶ ὀρθοὺς μένοντας. σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες καθημένοις μᾶλλον ἢ περὶ πόλεως βουλευομένοις Θουκ. 3, 38 ὁμοιάζοντες μὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κάθηνται ὡς θεαταὶ σοφιστῶν μᾶλλον παρὰ μὲ ἀνθρ. βουλευομένους περὶ πόλεως. Συνήθως τὸ καθημένοις ἑρμην. ἀργοῖς καθημένοις. πάλαι τις ἡδέως ἂν ἴσως ἐρωτήσας κάθηται Δημ. 9, 70 ἴσως κάθηταί τις μεταξὺ ὑμῶν, ὅστις εὐχαρίστως ἤθελεν ἀπὸ πολλοῦ ἐρωτήσῃ. Καὶ μὲ σύστοιχον αἰτ. ἢ που καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς Εὐρ. Ἡρακλ. 55 = δοκεῖς ἕδραν τήνδ', ἣν κάθησαι, καλὴν εἶναι. ἑξῆς κάθησο δεῦρό μοι ποδός, τέκνον, πρὸς μητέρα Ἰ. Α. 627 ἴδ. δεῦρο. ἔνιοι δ' εἰκόνα φασὶν εἶναι τοῦ κρίναντος οὕτως τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον Ἀριστοτ. Πολ. 5, 12 τινὲς δὲ λέγουν, ὅτι ὁ καθήμενος (ποῦ παριστάνεται ὡς καθήμενος) ἀνδριὰς ἐν τῇ ἀγορᾷ εἶνε εἰκὼν τοῦ ἀνδρὸς τοῦ οὕτω κρίναντος. χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις Ἀπ. Τηλεκλείδ. 32 λαγ. κρέασι, τὰ ὁποῖα νὰ εἶνε ἐπάνω εἰς ἄμυλον τοποθετημένα.

καθημέριος 3: ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σοι (Herm.: σε) μοῖρα καθαμερία φθίνει Σοφ. Ἠλ. 1413 «ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν τοῦ γένους ἄγει» Σχ. Ἀλλὰ τὸ φθίνει δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ληφθῇ μεταβατικῶς. Κατὰ δὲ τὴν διόρθ. σοι: νῦν ἡ κατάρα τοῦ γένους, ἥτις καθ' ἡμέραν ἐβάρυνε τὸν οἶκον τῶν Ἀτρειδῶν, νῦν εὑρίσκεται εἰς τὸ τέλος: φθάνει εἰς τὸ τέλος.

καθῆρε ἀόρ. τοῦ καθαίρω.

καθιερόω, Ἰων. κατιρόω· ἴστε τοῦτον καθιερώσαντα τὴν οὐσίαν τὴν ἑαυτοῦ Δημ. 49, 66 ὅτι ἀφιέρωσεν εἰς τοὺς θεοὺς τὴν περιουσίαν του.

καθίζω, Ἰων. κατίζω, ἴδ. ἵζω: ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει β 69· ἴδ. ἀγορά. καθ' ὅ τι τοὺς νομοθέτας καθιεῖτε Δημ. 24, 25 ἴδ. καθέζομαι. ἢν μὴ τὸ δικαστήριον ὁ ἄρχων καθίση, πόθεν ὠνησόμεθ' ἄριστον; Ἀρφ. Σφ. 304 ἐὰν δὲν συγκαλέσῃ τὸ δικαστήριον ὁ (ἐπώνυμος) ἄρχων, πόθεν θ' ἀγοράσωμεν φαγητόν; στρατὸν καθίζει τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων Εὐρ. Ἡρακλ. 664 τοποθετεῖ καὶ παρατάσσει (διατάσσει) τὸν στρατόν, τὸν ὁποῖον ἔφερε μαζί του ἐὰν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελάσομαι ἀργύριον λαμβάνων· ἐὰν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι ἀργύριον ἀπολλύς Πλ. Ἴων 535 Ε ἐὰν μὲν τοὺς κάμω νὰ κλαίουν, (ἔπειτα) ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ γελάσω, διότι λαμβάνω χρήματα· ἐὰν δὲ τοὺς κάμω νὰ γελοῦν, (ἔπειτα) ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ κλαύσω, διότι χάνω χρήματα. κλαίοντας ἐκείνους πειράσῃ καθίζειν Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 15 θὰ προσπαθήσῃς νὰ τοὺς κάμῃς νὰ κλαίουν. Καὶ μετ' ἀπρφ. διότι τὸ καθίζειν = ποιεῖν· τοῦ κλαίειν καθίζοντος τοὺς φίλους δοκεῖ ἐλάττονος ἄξια διαπράττεσθαι ὁ γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενος 2, 2, 14 τ. ἔ. ὁ μηχανώμενος γέλωτα τοῖς φίλοις φαίνεται, ὅτι διαπράττει ἔργον μικροτέρου λόγου ἄξιον παρὰ ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει αὐτοὺς νὰ κλαίουν πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ Θεόκρ. 1, 49 ἴδ. ἀκράτιστος. Καὶ μέσ. ἐὰν μὲν καλέσῃ (προσκαλέσῃ ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος), πεντήκοντα δραχμάς, ἐὰν δὲ καθίζεσθαι κελεύσῃ, χιλίας ἀποτίνειν ἐτάξατε Δημ. 21, 56 «ἂν χορηγὸς ἀγωνιζόμενον τὸν ξένον καλέσῃ πρὸς ἄρχοντα, ἐπὶ τῷ δοκιμάσαντα εἰ ξένος ἐστὶν ἐκβαλεῖν, διδόναι πεντ. δραχμάς, ἐὰν δὲ κελεύσῃ αὐτὸν ἀπελθόντα εἰς τὸ πλῆθος καθέζεσθαι ὡς ξένον, χιλίας διδόναι» Σχ. «καθιζησόμεθα ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα Πλάτων Φαίδρῳ» (229 Α) Ἀ. Β. 101.

καθίημι, ἴδ. ἵημι: οἶνον λαυκανίης καθέηκα Ω 642 κατέβασα, κατέπια διὰ τοῦ φάρυγγος. καθίει σαυτόν Ἀρφ. Σφ. 387 κατέβαζε τὸν ἑαυτόν σου. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς Σοφ. Αἴ. 1285 δὲν ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον τὸν κλῆρον δραπέτην τ. ἔ. τοιοῦτον ὥστε νὰ διαλύηται καὶ ἐξαφανίζηται· ὅθεν ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ἐφεξῆς: ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον. εἰς ὕπνον καθῆκεν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1005 ἔρριψεν αὐτὸν (τὸν Ἡρακλέα) εἰς ὕπνον. ἔπειτα δ' εἰς προβολὴν καθέντας ἕπεσθαι βάδην Ξεν. Ἀν. 6, 5, 25 ἔπειτα δέ, ἀφ' οὗ καταβιβάσωσι τὸ δόρυ καὶ τὸ προτείνωσιν ὡσὰν ἐναντίον τῶν πολεμίων, ν' ἀκολουθῶσι βάδην. πόντῳ δὲ δόντες τὴν ξένην καθίεσαν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1353 ρίψαντες τὰ πρυμνήσια εἰς τὴν θάλασσαν κατεβίβαζον τὴν ξένην εἰς τὴν θάλασσαν Δ. Βερν. ἐς δεξιὰν σὴν ἀλεξητήριον ξύλον καθίει, ψευδῆ δόσιν Ἡρ. Μ. 471 εἰς τὴν δεξιάν σου χεῖρα ἐτοποθέτει (κυρ. κατεβίβαζεν ἐκ τοῦ ὕψους του) τὸ ἀμυντήριον ξύλον (ῥόπαλόν του), ἀπατηλὸν δῶρον (διότι οὐδέποτε ἐπραγματοποιήθη). ὥρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων ὅποι κενὸν δέμας καθεῖναι Ἰ. Τ. 113 καιρὸς βέβαια εἶνε νὰ κατεβάσῃ τις ἀπὸ τὰ τρίγλυφα τὸ σῶμά του μέσα (πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος) ὅπου εἶνε κενόν. οὔτ' ἂν καταίθων οὔτε κρατὸς ἐξ ἄκρου δεινὸν καθιεὶς πρίον' (Porson: δεινοὺς — πρίονας) εἰς ἄκρους πόδας πύθοι' ἄν Ἀπ. Ἀδέσ. Τρ. 114 οὔτε ἂν με κατακαίῃς οὔτε ἂν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς κεφαλῆς (ἀπὸ τῆς κορυφῆς) μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν (μέχρι τῶν ὀνύχων) μὲ σχίσῃς διὰ φοβεροῦ πρίονος, δὲν θὰ τὸ μάθῃς. τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι περαιβάδαν τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκας βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν λαῖφος Αἰσχ. Εὐμ. 556 ὁ τὰ ἐναντία τοῖς εἰρημένοις παραγγέλμασι τολμῶν... μὲ τὸν καιρὸν «θὰ κατεβάσῃ τὰ πανιά»: θὰ ταπεινωθῇ. Ἀλλὰ νομίζω γρ. περβάτην (τ. ἔ. περιβεβηκότα· οὕτω διορθωτ. τὸ Σχ. παραβεβηκότα) τ. ἔ. λέγω δὲ ὅτι ὁ ἐναντία τολμῶν, ὅστις ἔχει καθίσῃ ἐπάνω (κυρ. καβαλικεύσῃ) εἰς τὰ πολλὰ πανταχόθεν συλλεγμένα ἀδίκως καὶ βιαίως, μὲ τὸν καιρὸν θὰ κατεβάσῃ τὰ πανιὰ («ταπεινωθήσεται» Σχ.). οὐ γὰρ καθεῖτο τὰ τείχη Ἡρ. 4, 103 δὲν ἦσαν κατεβασμένα (μακρὰ τείχη μέχρι τῆς γεφύρας). οὐ γὰρ εἰς ἀγῶνα καθείκασιν ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον ἥκουσιν Πλουτ. 616 D εἰς τὸ καθείκασιν, ἀμτβ. λαμβανόμενον, ἐνν. ἑαυτούς. ἔστι δὲ ἃ... εἰς τὸ δυνατὸν κάτω καθέντα πάλιν ἐμβάλλει· δυνατον δ' ἐστὶν ἑκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, πέραν δ' οὔ Πλ. Φαίδων 112 D ὑπάρχουσι δέ τινα (ῥεύματα), τὰ ὁποῖα βυθιζόμενα πρὸς τὰ κάτω πάλιν ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν γῆν. εἶνε δὲ δυνατὸν εἰς τὰ δύο μέρη μέχρι τοῦ μέσου (τῆς γῆς) νὰ βυθίζωνται, περαιτέρω δὲ ὄχι. ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς (= καὶ μέγαν καθιεὶς ἐμαυτόν: μέγας κατιών, καταβαίνων) Ἀρφ. Ἱππ. 430 διότι τώρα πλέον σοῦ (τ. ἔ. ἐναντίον σου) ἐξέρχομαι λαμπρὸς («φρέσκος») καὶ καταβαίνω σφοδρὸς (μὲ ὁρμήν). Ἐκ τοῦ ἀνέμου αἱ μεταφοραί. ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως Ἀρφ. Ἐκκλ. 396 ἀπεφάσισαν οἱ πρυτάνεις νὰ προβάλωσιν εἰς συζήτησιν (νὰ ἐρωτήσωσιν ἕνα ἕκαστον περὶ τῆς γνώμης ἣν ἔχει) γνώμας περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως. οἵαν πρόφασιν καθῆκεν Σφ. 174 κυρ. ποίαν πρόφασιν κατέβασε (τ. ἔ. ἐσοφίσθη νὰ εἴπῃ).

καθικνέομαι: μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ Ξ 104 σὰν πολὺ μοῦ ἐπλήγωσες τὴν καρδιὰ μὲ τὸν βαρύν σου λόγον (ἐπίπληξιν)· «πάνυ γέ πώς μου καθήψω τῆς ψυχῆς» Γαζῆς. μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο Σοφ. Ο. Τ 809 κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς μὲ ἐκτύπησε διὰ διπλῆς μάστιγος. κονδύλῳ καθίκετο αὐτοῦ Πλουτ. Ἀλκιβ. 7 «τοῦ κατέβασε μιὰ γρονθιά».

καθιμάω ἀφίνω καλοῦμα (= χαλῶ), κατεβάζω τι μὲ

σχοινὶ (δεσμός) Ἀρφ. Σφ. 396· ἀντίθετον ἀνιμάω.

καθιππάζομαι καταπατῶ διὰ τοῦ ἵππου (ἱππικοῦ) κυρ. καὶ μτφ. νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω Αἰσχ. Εὐμ. 150 νέος δὲ ὢν κατεπάτησας γραίας θεὰς (τὰ δικαιώματά των). ἰώ, θεοὶ νεώτεροι, παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε 781 ἰώ, θεοὶ νεώτεροι, τοὺς παλ. νόμους κατεπατήσατε. ἑξῆς καθιππάσθαι δ' ὑπ' αὐτῆς πεντάκις Μάχων παρ' Ἀθην. 581 Ε ἐπέβη αὐτοῦ ὥσπερ ἵππου (ἐπ' αὐτὸν ὥσπερ ἵππον) πεντάκις, ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας.

καθιππεύω: τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν; Εὐρ. Φοίν. 739 πῶς σοι φαίνεται (=τί δέ σοι δοκεῖ), ἂν ἠθέλαμεν προσβάλῃ (τσαλαπατήσῃ) μὲ τὸ ἱππικὸν τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων;

καθίστημι βάλλω τι σταθερῶς εἴς τινα θέσιν, τοποθετῶ, καθιδρύω, ποιῶ (ἐκλέγω) τινά τι. Μέσ. καὶ ἀμτβ. λαμβάνω σταθεράν τινα ἀρχὴν ἢ θέσιν, εἰσέρχομαι, μεταβαίνω εἴς τι, περιέρχομαι, καταντῶ, φθάνω, καθησυχάζω. Σύνταξις: καθίστημί τι (κρητῆρα, δίφρους) ἢ τινά (σκοπούς, φύλακας). καθίστημί τινα εἴς τι (εἰς δίκας, εἰς ἀπορίαν, εἰς κινδύνους, εἰς ἀγῶνα), ἀλλὰ καὶ καθίστημί τινα ἔν τινι (ἐν κινδύνῳ, ἐν ἀκινδύνῳ, ὅτε δηλοῦται ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη μονὴ ἔν τινι). Εὕρηται δὲ καὶ καθίστημί τινα ἐπί τι ἢ ἐπί τινος (ἐπὶ τὰ Κόλχων ὅρια) καὶ ἐπί τινα (καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας Ἡρ. 3, 46 παρουσιασθέντες ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων). Μετὰ διπλῆς αἰτ. καθίστημί τινα ἄρχοντα, ὃ σημ. κυρ. καθιδρύω (ὅθεν, διορίζω, ἐκλέγω) τινὰ ὡς ἄρχοντα. Εὕρηται καὶ μετ' ἀπρφ. (Θουκ. 1, 76 ὃ ἴδε κατωτ.), καὶ μετὰ μτχ. (ὅς κλαίοντά σε .. καταστήσει Εὐρ. Ἀνδρ. 634 ἴδ. κατ.). ἁμάξας ἐς τὰς ὁδοὺς καθίστασαν Θουκ. 2, 3 ἐτοποθέτουν. σὺ δέ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον Σοφ. Φιλ. 879 στερέωσόν με εἰς τοὺς πόδας μου. αὐτὸς αὐθημερὸν καθίστατο (ἐν τῇ ἀρχῇ) Θουκ. 6, 55 ἐγκαθίστατο εἰς τὴν ἀρχήν. εἰς τὴν θάλατταν κατασταθῆναι Δημ. 7, 14 νὰ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης. ἐς τύχας καταστῆναι Θουκ. 1, 69 νὰ περιέλθητε εἰς τὰς ἀδήλους περιπετείας τοῦ πολέμου. τὰ ἐν τῇ Χίῳ ἐς τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθηναίοις 8, 38 τὰ ἐν τῇ Χ. πράγματα εἶχαν περιέλθῃ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον διὰ τοὺς Ἀθηναίους. Πελοποννήσου τὰ δυνατώτατα (Ἄργος, Μαντίνειαν καὶ Ἦλιν) ξυστήσας .. ὑμῖν... Λακεδαιμονίους ἐς μίαν ἡμέραν (ἀντὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διὰ τὸ κατέστησαν, εἰ καὶ ἀναφ. εἰς τὸ ἀγωνίσασθαι) κατέστησα ἐν Μαντινείᾳ περὶ τῶν ἁπάντων ἀγωνίσασθαι Θουκ. 6, 16 συνενώσας τὰς δυνατωτάτας πόλεις τῆς Πελοπον. μὲ ὑμᾶς ἠνάγκασα (κυρ. ἔφερα εἰς θέσιν τοὺς Λακ.) νὰ ἀγωνισθῶσιν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ περὶ τῶν ὅλων ἐν Μαντινείᾳ. ἐπὶ λόγοις μεμηχανημένοις καὶ μάρτυσιν οὐ τἀληθῆ μαρτυρεῖν εἰθισμένοις τὸ πρᾶγμα καταστήσας Δημ. 29, 54 ἐξαρτήσας τὴν ὑπόθεσιν ἐκ λόγων πανούργως ἐπινενοημένων καὶ μαρτύρων κτλ. τὸ ξυμφέρον μὴ ἄλλο τι νομίσαι (χρή), ἢ τῶν ξυμμάχων τοῖς ἀγαθοῖς ὅταν αἰεὶ βέβαιον τὴν χάριν τῆς ἀρετῆς ἔχουσι καὶ τὸ παραυτίκα που ὑμῖν ὠφέλιμον καθιστῆται Θουκ. 3, 56 νὰ μὴ νομίσητε ὅτι τὸ συμφ. ὑμῶν εἶνε ἄλλο τι ἢ ὅταν τὸ ἑκάστοτε στιγμιαῖον πλεονέκτημα ὑμῶν παρέχηται καὶ εἰς τοὺς ἀγ. τῶν συμμάχων, ἔχοντας πάντοτε ἀσφαλῆ τὴν εὐγνωμοσύνην (ἐκ μέρους τῶν ἄλλων) διὰ τὴν ἀρετήν των. κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο Αἰσχ. Πέρ. 388 οὐδόλως, οὐδαμῶς, παρεσκευάζετο εἰς κρ. ἔκπλουν. καθισταμένοις ὧν ἔδει Θουκ. 1, 125=παρασκευαζομένοις ταῦτα, ὧν ἔδει. εὐθὺς ἄλλη ταραχὴ καθίστατο τῶν ξυμμάχων πρὸς τὴν Λακεδαίμονα 5, 25 εὐθὺς ἐκτὸς τούτων (τῶν προηγουμένων) ἄλλη διαφωνία τῶν συμμάχων πρὸς τοὺς Λακεδ. ἐπήρχετο. ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου καὶ ἐλπίσας 1, 1 ἀφ' οὗ ἤρχισεν εὐθὺς ἅμα τῇ ἐνάρξει αὐτοῦ καὶ διότι προεῖδεν. οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι θυμῷ πλεῖστα ἐς ἔργον καθίστανται 2, 11 μετὰ σφοδρότητος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωροῦσιν ἐπὶ τὸ ἔργον. Οὕτω συνήθως, ἀλλ' ἴδε θυμός. καθιστάμενοι ἐς τὴν ἀρχήν 8, 70 εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ἀρχήν, καταλαμβάνοντες τὸ ἀξίωμα, τὴν θέσιν των. δέδιμεν μὴ ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα 3, 53 φοβούμεθα μὴ εἰσαγώμεθα εἰς κρίσιν προαποφασισμένην. ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο 1, 99 συχν. π. Θουκ. ἤρχιζαν (κυρ. μετέβαινον εἰς) τὸν πόλεμον. ἵνα... Κορινθίοις ἐς πόλεμον καθιστῶνται Αὐτ. 44 ἵνα μετὰ τῶν Κορινθ. ἀντεπεξέρχωνται εἰς πόλεμον. ὁ ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς ὅτῳ τρόπῳ κατέστη ἐς τοῦτο... Ἀντιφῶν ἦν 8, 68 ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διωργάνωσεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καθ' ὅντινα τρόπον προέβη (ἔφθασεν) εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, ἦτο ὁ Ἀντιφ. Πελοπόννησος ἐς θροῦν καθίστατο, ὡς καὶ σφίσι ποιητέον τοῦτο 5, 29 ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ θορυβωδῶς (νὰ θορυβῇ), ὅτι καὶ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ κάμωσιν αὐτό. αἰσθόμενοι τὸν θροῦν τὸν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καθεστῶτα 5, 30 ἐννοήσαντες ὅτι ὁ ἐν τῇ Πελοπ. θόρυβος ἦτο ἐστερεωμένος, εἶχε ῥίζας. τὸ φύσει πολέμιον εὐπρεπῶς ἐς τὸ ξυμφέρον καθίστανται 4, 60 τὴν φυσικὴν ἔχθραν αὐτῶν εὐσχήμως μεταχειρίζονται πρὸς τὸ συμφέρον των. τῷ δὲ μέσῳ, τοιούτου ξυμβαίνοντος, ἀσθενέσι καὶ διεσπασμέναις ταῖς ναυσὶ καθίσταντο 8, 104 ἐν δὲ τῷ κέντρῳ, ἐπειδὴ τοιοῦτόν τι (οἷον ἐλέχθη) συνέβαινε, κατήντησαν νὰ εἶνε (νὰ ὑφίστανται) μὲ ἀσθενῆ καὶ ἀπομεμονωμένα (ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ καὶ δεξιοῦ κέρως) τὰ πλοῖα. τοῦ πρὸς Ἀθηναίους πολέμου καλῶς αὐτοῖς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι 3, 92 ἡ πόλις ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς ὅτι εὑρίσκεται εἰς καλὴν

θέσιν ὡς πρὸς τὸν ἐναντίον τῶν Ἀθην. πόλεμον· πρβ. κεῖμαι. Παθ. πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας πᾶσι τὸ ἀντίπαλον καὶ ἐλεύθερον καθίσταται 4, 92 ὡς πρὸς τοὺς γείτονας ἡ ἐνάμιλλος ἀνδρεία παρὰ πᾶσιν ἀποδείκνυται καὶ ὡς ἐλευθερία. καὶ δι' ἑαυτοὺς ἐν τῇ Σάμῳ προκαθημένους καὶ πρότερον αὐτοὺς κρατεῖν τοῦ ἐς τὸν Πειραιᾶ ἔσπλου, καὶ νῦν ἐς τοιοῦτον καταστήσονται, μὴ βουλομένων σφίσι πάλιν τὴν πολιτείαν ἀποδοῦναι, ὥστε αὐτοὶ δυνατώτεροι εἶναι εἴργειν ἐκείνους τῆς θαλάσσης ἤ... εἴργεσθαι 8, 76 καὶ ἐξ αἰτίας ἑαυτῶν, οἵτινες ἦσαν (καὶ εἶνε) ἐγκαθιδρυμένοι ὡς φρουροὶ ἐν τῇ Σάμῳ, καὶ πρότερον ἔκαμαν αὐτοὺς (τοὺς ἐν Ἀθήναις) νὰ εἶνε κύριοι τοῦ εἰς τὸν Πειρ. εἴσπλου, καὶ νῦν εἰς τοιοῦτον σημεῖον θὰ ἔλθωσι (θὰ φέρωσιν ἑαυτούς), ἂν δὲν θέλωσι ν' ἀποδώσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν δημοκρατίαν, ὥστε νὰ εἶνε αὐτοὶ δυνατώτεροι κτλ Οὕτως ἑρμηνεύω, ὑπονοῶν ἐκ τοῦ καταστήσονται εἰς τὸ α΄ μέρος τὸ κατέστησαν, ἐξ οὗ τὸ κρατεῖν. Ἂν δὲ θέλῃ τις νὰ εἶνε οἱ ἐν Σάμῳ κύριοι τοῦ ἔσπλου, ἂς τρέψῃ τὸ αὐτοὺς εἰς αὑτούς. ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν; Σοφ. Ὀ. Κ. 23 βραχυλογία: ποῦ φθάσαντες ἔχομεν σταθῇ (ἵν' ἀναπαυθῶμεν); Πρβ. ἀνάγκης εἰς ζυγὸν καθέσταμεν Εὐρ. Ὀρ. 1330 ἴδ. ζυγός. τίνι τρόπῳ καθέστατε, δείσαντες ἢ στέρξαντες; Σοφ. Ο. Τ. 10 ἴδ. στέργω. καταστὰς (=ἐπελθών, παρελθὼν) ἐπὶ τὸ πλῆθος ἔλεγε Θουκ. 4, 84 παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ πλήθους ἔλεγεν. ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ Ἀρφ. Ἱππ. 865 «ἐν εὐδίᾳ ᾖ», γαληνιάσῃ. ὁ θόρυβος κατέστη Ἡρ. 3, 8 κατέπεσεν, ἡσυχία ἐγένετο. τὰ πράγματα ἐκεῖνα κατέστη Δημ. 20, 11 «τὰ πράγματα ἡσύχασαν». τοὺς ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ Θουκ. 2, 36 ὅπου, ὅτι τὸ καθεστηκυίᾳ=μέσῃ, δεικνύει τὸ τοῦ Πλάτωνος «ἐν ἡλικίᾳ ὄντος (Δίωνος) μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ». Κυρ. δὲ καθεστηκυῖα εἶνε ἡ ἡλικία, ἥτις ἔχει λάβῃ ὁριστικήν τινα καὶ σταθερὰν κατάστασιν εὐθὺς μετὰ τὴν ἀκμὴν καὶ εὐθὺς πρὸ τοῦ γήρως· τοιαύτη δὲ ἡλικία εἶνε ἡ μέση. Ὀρθότατα ὁ Γαληνός: «καθεστηκότας δὲ λέγει τοὺς τὴν μέσην ἔχοντας ἡλικίαν ἀκμῆς τε καὶ γήρως, ὡς παύεσθαι μὲν ἤδη τὰ τῆς ἀκμῆς, μηδέπω δὲ μηδεμίαν αἴσθησιν σαφῆ γήρως ἔχειν»· πρβ. τὸ ἡμ. «καταστημένος», καὶ κατάστασις, καθεστώς τ. ἔ. σταθερὰ καὶ ἑδραία τάξις πραγμάτων· ἔτι δὲ ἀκατάστατος. παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν 4, 6 «παρὰ τὴν ἐνεστῶσαν ὥραν» Σχ. εἰς συνήθειαν ἐποίησε τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστῆναι Αἰσχίν. 1,35 ἔκαμεν ὥστε ἡ πόλις νὰ συνηθίσῃ (να ἔχῃ ὡς παροιμίαν) τὸν λόγον τοῦτον. ἡ καθεστηκυῖα τιμή Δημ. 34, 39 ἡ τρέχουσα τιμή, ἡ κανονιζομένη ἐκ τῆς ζητήσεως καὶ τῆς προσφορᾶς. πρὸς τὰς καθεστηκυίας τιμὰς ἔπεμπον γράμματα οἱ ἐπιδημοῦντες τοῖς ἀποδημοῦσιν Δημ. 56, 8 ἀναλόγως τῶν τρεχουσῶν τιμῶν ἔστελλον γράμματα κτλ. καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ Θουκ. 1,8 ἀφ' οὗ δὲ ἡ ναυτ. δύναμις τοῦ Μ. ἐγκατεστάθη, ἐστερεώθη. καταστάντες ἐμάχοντο 1, 49 λαβόντες σταθερὰν θέσιν ἐμ. Ὁμοίως ἀλλ. ὡς ἐν 2, 1: λαβόντες σταθερὰν στάσιν: ἀφ' οὗ ἤρχισαν ὁριστικῶς τὸν πόλεμον. Ὁμοίως ἐν 5, 4: καταστάντες (ἐγκατασταθέντες ὁριστικῶς) ἐκ τῶν τειχῶν ἐπολέμουν (ἐνν. πρὸς τοὺς Συρακοσίους). ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅ τι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν Θουκ. 2,51 καὶ διὰ νὰ εἴπω οὕτω συντόμως, ἓν καὶ μόνον ἰατρικὸν δὲν εὑρέθη, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε μεταχειριζόμενοι νὰ παρέχωσιν ὠφέλειαν. Τὸ ὡς εἰπεῖν, κολάζει τὸ οὐδὲ ἕν, ὅπερ ἐν διαστάσει γραφόμενον πολὺ ἐντονώτερον (τοῦ οὐδέν): «οὔτε ἕνα». Περὶ δὲ τοῦ ἓν οὐδὲ ἕν: καὶ ἓν καὶ μόνον δέν-, ἴδ. οὐδείς· πρβ. ἔστ' ἐν αἰθέρι κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Σοφ. Ἀντ. 415 ἕως ὅτο (φθάσας) ἐστάθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰθέρος ὁ λαμπρὸς τοῦ ἡλίου κύκλος. τὰ καθεστηκότα ἐκίνουν Δημ. 9, 24 οἱ Λακεδαιμ. μετέβαλλον τὸ καθεστὼς πολίτευμα (ὑποκαθιστῶντες ὀλιγαρχίας). ἐν τῷ καθεστηκότι τρόπῳ βιοτεύειν Θουκ. 1, 130 ἐντὸς τῶν καθιερωμένων, συνήθων ἐθίμων. ἐναντίαν γνώμην ἔχουσι τῶν καθεστώτων πέρι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 205 περὶ τῶν εἰσηγμένων συνηθειῶν. μεγάλων τῶν διαφερόντων καθεστώτων Θουκ. 1, 70 ἐπειδὴ μεγάλαι εἶνε αἱ ὑπάρχουσαι διαφοραὶ τοῦ χαρακτῆρος ἑκατέρων. περὶ τοῦ παντὸς λόγου τοῦ ἐς ἡμᾶς καθεστῶτος δηλῶσαι 1, 73 περὶ τῆς καθολικῆς κρίσεως (κυρ. περὶ τοῦ συνόλου τῶν λόγων), ἥτις ἐπικρατεῖ καθ' ἡμῶν. πάντων δὲ δεινότατον, εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξῃ πέρι (ἴδ. δοκέω σ. 311, στ. α΄ τέλ.) 3,37 ἀπὸ ὅλα δὲ τὸ πλέον ἐπικίνδυνον εἶνε, ἂν δὲν θὰ διατηρηθῇ τίποτε σταθερὸν περὶ ἐκείνων, περὶ ὧν ἠθέλομεν ἀποφασίσῃ. οὐδ' αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ' ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι 1, 76 οὐδὲ πάλιν πρῶτοι τὸ τοιοῦτον εἰσαγαγόντες, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει ἐπικρατήσῃ πάντοτε ὁ κατώτερος νὰ περιορίζηται ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου. ἐν τούτῳ καθειστήκει 1, 132 εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν, τὸ σημεῖον, εἶχε φθάσῃ. πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν Ἀνδοκ. 2, 11 περισσότερον παρ' ὅσον «ἐκόστισαν» εἰς ἐμέ. εὑδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι Αἰσχ. Εὐμ. 708 (τὸ βουλευτήριον τοῦτο) ὡς ἄγρυπνον φρουρὸν τῆς γῆς ταύτης ὑπὲρ τῶν κοιμωμένων πολιτῶν ἐγκαθιδρύω. ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα Ἀρφ. Σφ. 502 μὲ ἠρώτησεν, ἂν θέλω νὰ ἐγκαταστήσω (ἐγκαθιδρύσω) τὴν τυραννίδα τοῦ Ἱππίου· «παίζει πρὸς τὸ τῆς συνουσίας σχῆμα» Σχ. || τὴν ζόην κατεστήσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων Ἡρ. 8, 105 ἐπορίσθη τὸν βίον ἀπὸ ἀνοσιωτ. ἔργων. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.

λέγει κατωτ. τὴν ζώην ποιεῖσθαι. καθίστατο φυλακάς Θουκ. 1, 90 ἐνησχολεῖτο μὲ τὴν τοποθέτησιν φρουρῶν. ἐν τῇ Μακεδονίᾳ τῇ τοῖς βουλομένοις εὐτελέστατα καθισταμένη (ἐνν. τὰ ξύλα) Δημ. 17, 28 ἐν τῇ Μ. ἥτις πωλεῖ τὰ ξύλα τοῖς βουλομένοις εἰς εὐτελεστάτην τιμὴν (ὁρίζει τὴν τιμὴν τῶν ξύλων εὐτελεστάτην). τὰ πολλὰ Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς Εἵλωτας τῆς φυλακῆς πέρι μάλιστα καθειστήκει Θουκ. 4, 80 τὰ περισσότερα μέτρα τῶν Λακεδ. ἀπέναντι τῶν Εἱλώτων ἐλαμβάνοντο κυρίως πρὸς ἐξασφάλισιν (προφύλαξιν) ἀπ' αὐτῶν. Παθ. Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαΐ λυγρῇ Ἡσ. Θε. 674 κατέστησαν εἰς δεινὸν πόλεμον πρὸς τοὺς Τιτᾶνας. Πρβ. τὸ καθίσταμαί τινι εἰς πόλεμον.

καθοπλίζω: ὡς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἵλου, τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐνὶ λόγῳ, σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι Σοφ. Ἠλ. 1085 ὅπως καὶ σὺ ἐξελεξας τὸν (πᾶσι) κοινὸν βίον τὸν πλήρη θλίψεων καὶ δακρύων, παρασκευάσασα (ἐνισχύσασα, ὀχυρώσασα) τὸν μὴ καλὸν τοῦτον βίον οὕτως, ὥστε ν' ἀποφέρῃς διὰ μιᾶς διπλοῦν κέρδος, δηλ. νὰ ὀνομάζησαι σοφὴ καὶ ἀρίστη παῖς.

καθοράω: μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι Αἰσχ. Ἀγ. 479 μήτε νὰ ζήσω νὰ ἴδω ἐμαυτὸν δουλωθέντα ὑπ' ἄλλων. ῥαδίως καθορωμένου ἐς ὃ ἐβούλοντο (ἐνν. ἀναβαίνειν) τοῦ τείχους Θουκ. 3, 20= ἐπεὶ ἀδ. καθεωρᾶτο τὸ μέρος τοῦ τείχους, εἰς ὃ ἐβούλοντο ἀναβαίνειν.

καθυβρίζω ὑβριστικῶς μεταχειρίζομαί τινα, λέγω ἄσχημα ἢ προσβλητικὰ λόγια κατά τινος· τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς; Σοφ. Ο. Κ. 960 κατὰ τίνος λέγεις τόδε ὑβρίζουσα; λέγεις ταύτην τὴν ὕβριν; οἵ γέ σου καθύβρισαν Φιλ. 1364 οἵτινες διέπραξαν ὕβριν δεινὴν κατὰ σοῦ. Μετὰ δοτ. χαίρει μᾶλλον τοῖς σοῖς ἄχεσι καθυβρίζων Αἴ. 153 ἐμπαίζων τὰς λύπας σου· πρβ. Ἡρ. 1, 212. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν δοτ. ὡς αἰτιολογικήν, τ. ἔ. καθυβρίζων σοῦ τῶν σῶν ἀχέων ἕνεκα. Καὶ ἀπολύτως· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν Σοφ. Ο. Κ. 1534 αἱ δὲ ἀναρίθμητοι πόλεις, καὶ ἂν τις καλῶς διοικῆται, εὐκόλως παρεκτρέπονται εἰς ὕβριν.

καθύπερθε: μόχθου καθύπερθε νεᾶνις ἦτορ ἔχοισα Πίνδ. Π. 9, 32 «τοῦ καμάτου ὑπερτέραν ἔχουσα τὴν ἑαυτῆς ψυχήν» Σχ. ζῴης μοι καθύπερθεν χερὶ καὶ πλούτῳ (πλούτῳ τε Τρικλίνιος) τεῶν ἐχθρῶν, ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα (ὑπόχειρ Musgrave) ναίεις Σοφ Ἠλ. 1090 εἴθε νά μου ζῇς ὑπερτέρα τῶν ἐχθρῶν σου κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον, ὅσον νῦν εἶσαι (ζῇς) ὑποχείριος.

καθυποκρίνομαι κυρ. ὑποκρινόμενος (διὰ τῆς ὑποκρίσεως) ἀπατῶ· μέγα ἐπὶ τῇ φωνῇ φρονεῖν αὐτὸν ἀκούω, ὡς καθυποκρινούμενον ὑμᾶς Δημ. 19, 337 ἔχει μεγάλην ἰδέαν, ὑπερηφανεύεται, διὰ τὴν φωνήν του, νομίζων ὅτι θὰ σᾶς κερδήσῃ διὰ τῆς ὑποκριτικῆς του τέχνης. καθυποκρίνεσθαι καὶ διαφθείρειν τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων Διον. Ἀλ. π. Δημ. 53 κακῶς ὑποκρίνεσθαι, διαστρέφειν διὰ τῆς ὑποκρίσεως τὴν δύναμιν τῶν π.

καθυφίημι παραμελῶ τι ὅλως διόλου, προδίδω· ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ τὸν καιρόν Δημ. 19, 6 παραμελήσας ἀφήσῃ τοὺς ἐναντίους νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν. πεισθεὶς ἀργυρίῳ καθυφεὶς τὸν ἀγῶνα 21, 39 ἐγκαταλείψας ὅλως διόλου τὴν ἀγωγήν. καθυφέντων τῶν κατηγόρων 23. 96 παραμελησάντων ἐξ ἐθελοκακίας (τὸν ἀγῶνα) τῶν κατηγόρων. καθυφῆκε τὴν προῖκα τῆς ἀδελφῆς 29, 35 ἀφῆκε τὸν Θηριππίδην νὰ κατακλέψῃ τὴν προῖκα τῆς ἀδελφῆς μου. ἐργολαβῇ καὶ καθυφίῃ τὰ τῆς πόλεως 58, 6 ἀφίνῃ τὰ τῆς πόλεως πράγματα νὰ τὰ κλέφτῃ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

καί· πολλάκις ὁ καί ὡς καὶ ἄλλοι σύνδεσμοι (οἷον: ἅμα μὲν μάχῃ αἰφνιδίῳ, ἅμα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις τῶν πυλῶν ἀνοιγομένων φοβηθέντων Θουκ. 4, 130 τὸ μὲν διὰ τὸ αἰφνίδιον τῆς προσβολῆς, τὸ δὲ ἐπειδὴ ἐφοβήθησαν, διότι ἠνοίγοντο αἱ πύλαι εἰς τοὺς Ἀθην.) συνδέει καὶ τὰ γραμματικῶς μὲν ἀνόμοια, λογικῶς δὲ ὅμοια, ὡς Θουκ. 4, 48 ἔκ κλινῶν τινων τοῖς σπάρτοις καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες ἀπαγχόμενοι (περὶ τῆς ἐννοίας ἴδ. παραίρημα), ὅπου ὁ καί συνδέει τὴν δοτ. τοῖς σπάρτοις πρὸς τὸ ποιοῦντες. ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι 4, 108 καθ' ὅσον ἦτο δυνατὸν νὰ πράξωσι τοῦτο ἐξ ὀλίγου χρόνου ὁρμώμενοι καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος. Ἐν τῷ πολλὰ καὶ καλά, ὡς δεικνύουσι τὰ ἀπαντῶντα παρ' Ἡρ. 4, 167 πολλά τε καὶ καλά, πολλά τε καὶ κακὰ πάσχειν, τὸ διὰ τοῦ καί συνδεόμενον ἐπίθετον εἶνε ἀκριβέστερος διορισμὸς τοῦ ἡγουμένου, κυρ. πολλὰ καὶ μάλιστα καλά· ἀλλὰ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως κατήντησεν = πολλὰ καλά. Ὁ καί οὗτος εἶνε ἐπιδιορθωτικός, ὡς Πλ. Γοργ. 455 C ὡς ἐγώ τινας σχεδὸν καὶ συχνοὺς αἰσθάνομαι τ. ἔ. καὶ πολλοὺς μάλιστα. Ὁμοίως Η 232 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν καὶ πολέες τ. ἔ. καὶ πολλοὶ μάλιστα. Θουκ. 7, 68. ἐχθροὶ καὶ ἔχθιστοι = ἐχθροὶ καὶ δὴ ἐχθροὶ ἔχθιστοι. Πλ. Ἀπολ. 28 A ἃ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας ᾕρηκεν τ. ἔ. καὶ ταῦτα ἀγαθοὺς ἄνδρας. ἀνθρώπων ἐνόμιζεν ὀλίγων καὶ τῶν ἀχρειοτάτων ἀρκέσειν τὴν φυλακήν Θουκ. 1, 93 = ἀκόμη καὶ τῶν πλέον ἀχρήστων. Ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς (ἀναφορικοῖς) λόγοις ὁ καί δύναται νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐκφράζων τὴν ἀντιστοιχίαν τῶν δύο κώλων ἐν ἀμφοτέραις ταῖς προτάσεσιν, ὡς ὅπως καὶ γινώσκετε, οὕτω καὶ ποιεῖτε Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 23. σκέψαι, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ καὶ ἐμοί Πλ. Φαίδ. 64 C κύτταξε

(ἐξέτασε) λοιπόν, ἂν (μήπως) καὶ σὺ ἔχεις τὴν αὐτὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐγώ. Ὁμοίως Ξεν. Ἀν. 2, 1, 22. ὅσ' οἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστήσῃ κλύων Σοφ. Ο. Κ. 53 ἐκ τοῦ κἀγὼ ὑπον. τὸ καὶ σύ, ὅθεν = καὶ σὺ πάντ' ἐπιστήσῃ, ὅσα οἶδα καὶ ἐγώ. Ἠδύνατο νὰ εἴπῃ καὶ ἀντιστρόφως· ὅσα οἶδα ἐγώ, καὶ σὺ ἐπιστήσῃ. Ὁμοίως αὐτοῦ μέν' οὗπερ κἀφάνης 77, ὅπου ἐπίσης ἠδύνατο νὰ εἴπῃ οὗπερ καὶ ἐφάνης, αὐτοῦ καὶ μένε. στρατεύονται μεθ' ὧνπερ καὶ οἰκοῦσι Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 2 πληρέστερον: μεθ' ὧν περ καὶ οἰκ., μετὰ τούτων καὶ στρατεύονται. καὶ δέδοικα μέντοι μή ποτε πολλὰ πειρῶντες καὶ κατορθώσωσι Θουκ. 6, 38 καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν φοβοῦμαι, μήπως μετὰ πολλὰς ἀποπείρας ἐπὶ τέλους ἐπιτύχωσι τὸν σκοπόν των, τ. ἔ. ὥσπερ πολλὰ πειρῶσιν, οὕτω καὶ κατορθώσωσιν. Ἐπὶ ἐρωτήσεως μετὰ ζωηρότητος καὶ ἐμφάσεως διεγειρούσης τὴν προσοχήν· τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις Σοφ. Τρ. 314 τί θέλεις καὶ νὰ μὲ ἐρωτᾷς «κι' ὅλας»; Φιλ. 991. Αἴ. 1290. τί καὶ (= κυρίως) βούλεσθε, ὦ νεώτεροι; Θουκ. 6, 38. Σοφ. Ο. Τ. 989. ποῖον ἄνδρα καὶ (= κυρίως) λέγεις; 1129. ποίαν καὶ (= κυρίως) ἥτταν λέγεις Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 19. Τοιοῦτος καί τίθεται καὶ ἐν ἄλλαις ἀναφ. προτάσεσι· πόλεμος, ὅθεν τις καὶ δύναμις παρεγένετο, οὐδεὶς ξυνέστη Θουκ. 1, 15 ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ προσεπορίσθῃ «κι' ὅλας» κάποια δύναμις. τὸ μηδετέροις δὴ ὡς καὶ ἀμφοτέρων ὄντας ξυμμάχους βοηθεῖν 6, 80 ὥσπερ (ἢ ἐπειδὴ) ἀμφοτέρων ἐστὲ ξύμμαχοι, οὕτω καὶ μηδετέροις δεῖ βοηθεῖν. οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος (ὁστισδήποτε εἶνε ἀκόμη καὶ φίλος), τλαίη βλέπειν Σοφ. Αἴ. 917. Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ καί εἶνε ἐπιδοτικός· ὅθεν πάντοτε πρέπει νὰ ὑπονοῆται πρότασίς τις ἢ λέξις ἐλλείπουσα, πρὸς ἣν ἡ ἐπίδοσις· ὅθεν ἀνωτ. = ὥσπερ οὐδεὶς πόλεμος ξυνέστη, οὕτω καὶ οὐδεμία δύναμις παρεγένετο. πάντες δὲ ἦσαν, ὅσοι καὶ ἐγένοντο, πρὸς ὁμόρους τοὺς σφετέρους ἑκάστοις Θουκ. 1, 15 ὅπου τὸ ὅσοι καὶ ἐγένοντο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμ. «ὅσοι καὶ ἂν ἔγιναν»· πρβ. 2, 51, 1. Ὀρθῶς δὲ ἑρμηνεύει τὴν χρῆσιν ταύτην ὁ Δ Βερναρδ. (σημ. εἰς Ἑκάβ. 515), οὐ ἀσπάζομαι τὴν γνώμην· ἡ χρῆσις αὕτη προῆλθεν ἐξ ἐλλείψεως, π. χ. ἡ φράσις τί χρὴ καὶ λέγειν = τί χρὴ λέγειν, εἴ γε καὶ ὅλως λέγειν χρή = τί νὰ πῇ κανεὶς «κι' ὅλας;» ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν; Ἑκ. 1065 ὅπου ἐνν. εἴ γ' ὅλως ποι φυγοῦσαί με πτώσσουσι: ποῦ νὰ τρύπωσαν «κι' ὅλας» (ἂν ἐτρύπωσαν πουθενά); ἵνα καὶ εἰδῶ ὅ τι λέγεις Πλ. Γοργ. 467 C διὰ νὰ ξεύρω «κι' ὅλας» τί λέγεις.

καὶ εἰ, καὶ κατὰ κρᾶσ. κεἰ, καὶ ἂν· σημαίνει ὑπόθεσιν, ἥτις μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ ἀληθεύει· ἢ τοὐλάχιστον μένει ἄδηλον, ἂν ἡ ὑπόθεσις ἀληθεύει ἢ μή. Ἐν ᾧ ἡ διὰ τοῦ εἰ καί ἐκφραζομένη ὑπόθεσις θεωρεῖται ἀληθής. καὶ ὁδοποιήσειε γ' ἂν αὐτοῖς, καὶ εἰ σὺν τεθρίπποις βούλοιντο ἀπιέναι Ξεν. Ἀν. 3, 2, 24 «ὁ ἄνετος καὶ μεγαλοπρεπὴς τρόπος τῆς ὑποτιθεμένης ἀποχωρήσεως τῶν ὀρεινῶν καὶ πτωχῶν Μυσῶν ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, ὅπως δηλωθῇ ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὰς παραλογωτάτας ἀξιώσεις, ἐὰν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῶν» (Πανταζίδης). κεἰ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον Αἰσχ. Χο. 297 καὶ ἂν δὲν ἔχω πεποίθησιν, τὸ ἔργον πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ.— εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Σοφ. Ο. Τ. 408 ὅτι ὁ Οἰδίπους εἶνε τύραννος, οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία· ἴδ. ἐξισόω.

καινίζω = καινόω, ποιῶ τι καινόν, νέον, ἀσύνηθες· καί τι καινίζει στέγη Σοφ. Τρ. 867 φέρει νέον (νεώτερον) τι· «ἔοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος» Σχ. εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας θεῶν Εὐρ. Τρῳ. 889 διότι νέας εὐχὰς ἀπέτεινας πρὸς τοὺς θεούς. καίνισον ζυγόν Αἰσχ. Ἀγ. 1055 ἔνεγκε (ὑπόμεινον) τὸν καινὸν (ἀσυνήθιστον) ζυγόν· «καινίσαι καινῶς χρήσασθαι» Ἡσύχ. μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν Χο. 490. Ἡ διόρθ. ὡς ἐκαίνισας ἐξηγεῖται: πῶς ἐπάνω σου ἐδοκίμασας κατὰ πρῶτον τὸ ἀμφίβ. Ἡ δὲ διόρθ. τοῦ Blomf. ὡς ἐκαίνισαν = πῶς κατὰ πρῶτον ἐδοκίμασαν (ἐπὶ σοῦ) τὸ ἀμφίβληστρον.

καινοπήμων: δμωΐδες καινοπήμονες Αἰσχ. Ἑπτ. 350 καινὰ κακὰ τῆς δουλείας πάσχουσαι.

καινός 3: τραγῳδοῖς καινοῖς Δημ. 18, 54 κατὰ τὴν παράστασιν νέων τραγῳδιῶν = τραγῳδῶν τῇ καινῇ (ἐνν. παρόδῳ ἢ εἰσόδῳ) Αὐτ. 55. ἰώ, καίν' ἐκ (Dobree: καινὰ) καινῶν μεταβάλλουσαι χθονὶ συντυχίαι Εὐρ. Τρ. 1108 ἴδ. μεταβάλλω. ἐκλέλησται καὶ πέπωκεν ἐκ καινῆς Ἡρώνδ. 1, 25 ἴδ. πίνω καὶ μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον, νομίσαντες οὐκ ἄλλο τι εἶναι τὸ καινὸν τοῦ πολέμου ἢ τὸ τοιοῦτον (τ. ἔ. τὸ προσπεσεῖν ἄφνω τε καὶ νυκτός, ὃ εἶπε πρότερον), ὃ εἴ τις στρατηγὸς ἔν τε αὑτῷ φυλάσσοιτο καὶ τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν ἐπιχειροίη, πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο Θουκ. 3, 30. Περὶ τῆς ἐξηγ. τοῦ χωρίου ἴδ. ἐνοράω· τὸ δὲ καινὸν τοῦ πολέμου ἐξηγεῖται: τὸ ἀπρόοπτον, τὸ ἀνέλπιστον, τὸ παρὰ λόγον συμβαῖνον. Καὶ παρὰ Θουκ. ὑπάρχει ἡ γρ. κενόν, καὶ παρὰ μτγν., ἰδίως δὲ ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3, 11. Cic. ad Att. 5, 20, 3. Διοδ. 17, 86. 20, 30 καὶ 67, 21, 2. Πλουτ. 41 Β. Διογεν. 7, 80. Σουΐδ. (πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου, ὅπου Πολύβ. 29, 16) οἱ νεώτεροι ἐκδόται ὀρθῶς προετίμησαν τὴν διὰ τοῦ Ε γραφήν: κενόν. Παρὰ Πλουτ. μάλιστα τὰ συμφραζόμενα, καὶ τὰ ἐφεξῆς, ἡ κενὴ δόξα, τὸ πληροῦσι, καὶ «τὸ πολὺ καὶ κενὸν τῆς λέξεως», οὐδεμίαν ἀντιλογίαν ἐπιτρέπουσι. Ἀλλὰ τί θὰ ἐδήλου, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ κενὸν τοῦ πολέμου; ἴσως τὸ μέρος τοῦ πολέμου τὸ ἐκτὸς ὂν τοῦ κυρίως πολέμου, τὸ μὴ ἀνῆκον εἰς τὸν πόλεμον, οἷον ἡ πορεία, ἡ ὕδρευσις, ὁ ὕπνος,

καὶ πάντα ἐν γένει, ὅσα εἶνε ἐκτὸς τοῦ κυρίως πολέμου. Ὅθεν καὶ ὁ Τευτίαπλος ἐνταῦθα συμβουλεύει νὰ ἐπιπέσωσιν ἐν καιρῷ νυκτός, ὅτε οἱ ἀντίπαλοι θὰ εἶνε διεσπαρμένοι κατὰ τὰς οἰκίας καὶ θὰ κοιμῶνται, προσθέτων ὅτι «τὸ κενὸν τοῦ πολέμου» οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ τοιοῦτον. Ὁ δὲ Steup διώρθ. «τὸ κοινὸν τοῦ πολέμου», παραβάλλων τὸ ξυνὸς Ἐνυάλιος (Σ 309) καὶ «τὰ τῶν πολέμων ἔστιν ὅτε κοινοτέρας τὰς τύχας λαμβάνοντα» Θουκ. 5, 102. Ἀμφιβάλλω ἂν ὀρθῶς.

καινουργέω τί καινουργεῖς; Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 2 τί νέα πράγματα διαβουλεύεσαι, σχεδιάζεις;

καινόω ποιῶ τι νέον· τὰ ἐφυστερίζοντά που πύστει τῶν προγενομένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας Θουκ. 3, 82 αἱ διά τινα οἱανδήποτε αἰτίαν βραδύτερον εἰσερχόμεναι εἰς τὸν κομματικὸν ἀγῶνα πόλεις πολὺ (εἰς μέγαν βαθμὸν) προέβαινον ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς συλλήψεως νέων σχεδίων. τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας ἐπὶ πλέον ὑμῶν κεκαίνωται 1, 71 τὰ πράγμ. τῶν Ἀθ. ἕνεκα τῆς πολ. ἔχουσι πλειοτέρους ἢ τὰ ὑμέτερα νεωτερισμούς.

καίνυμαι (ῥ. καδ-) διακρίνομαι, ἐπ. ποιητ. ἐκαίνυτο γ 282. Ἡσ. Ἀσπ. 4 καὶ μτγν. ἀπ- θ 127. 219. Παρ. μετὰ σημ. ἐνεστ. κέκασσαι τ 82. -ασται Υ 35. Εὐρ. Ἠλ. 616 -άσμεθα ω 509. -άσθαι Ω 546 (Πλ. Πολ. 334 Β καθ' Ὅμ. τ 395). -ασμένος Δ 339. δ 725. 815. Ἡσ. Θε. 929 (Αἰσχ. Εὐμ. 766 παθ. πρβ. «κάδμος δόρυ, λόφος, ἀσπίς» Ἡσ. ὅθεν=ὁπλισμός). Ἀρφ. Ἱππ. 685 χορ. (Δωρ κεκαδμένος Πινδ. Ὀ. 1, 27). ἐκέκαστο Β 350. Π 808. ι 509. κέκαστο Ξ 124 η 157. Ἐνεργ. καίνυμι μόνον καινύτω, ὃ ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ νικάτω=Ἀπ. Ἐμπ. 23 (ὃ ἴδε ἐφεξῆς). μή σ' ἀπάτη φρένα καινύτω ἄλλοθεν εἶναι θνητῶν, ὅσσα γε δῆλα γεγάασιν ἄσπετα, πηγήν Ἀπ. Ἐμπεδ. 23 ἂς μὴ νικᾷ ἡ ἀπάτη τὴν φρένα σου, ὅτι ἡ πηγὴ τῶν θνητῶν πραγμάτων, τοὐλάχιστον τῶν ἀναριθμήτων, ὅσα ἔχουσι γίνη φανερὰ εἰς ἡμᾶς, εἶνε ἄλλοθεν. ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ Αἰσχ. Εὐμ. 769 ὅτι θὰ ἐπιφέρῃ τὸ καλῶς παρεσκευασμένον (ἠκονημένον) δόρυ (στρατόν).

καίνω παρασχηματ. τοῦ κτείνω, φονεύω· ὡς ἁπλοῦν μόνον ποιητ. (ἴδ. Τραγ.), ἅπαξ μόνον εὑρίσκεται παρὰ Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 24 (καινόντων). Συνηθέστερον τῷ Ξενοφ. καὶ Ἀρρ. εἶνε τὸ κατακαίνω. Μέλλ. κανῶ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1075. κατα- Ξεν. Κ. Π. 4, 4, 7 (κατὰ τοὺς ἀρίστ. κώδ.). Ἀν. 5, 7, 27. ἔκᾰνον Τραγ καὶ κανεῖν Θεόκρ. 24, 91. — κατακάνοι Ξεν. Ἀν. 1, 6, 2. 3, 1, 2. κέκονα Ἀπ. Σοφ. κατακεκανότες Ξεν. Ἀν. 7, 6, 36 (ἄριστοι κώδ.: κατακανόντες)· ὀρθῶς κατακεκονότες Hug. Παθ. καίνεται Αἰσχ. Ἑπτ. 336. -όμενος Εὐρ. Κύκλ. 360. ἐκαινόμην Ἰ. Τ. 27.

καίπερ καῖπερ ἔγρ. ὁ Christ ἐν Πινδ. Ν. 4, 37: ἔμπα, καῖπερ (Christ: καίπερ) ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ καὶ εἴπερ ἔχει μέσον, ὅμως ἀντίτεινε· τ. ἔ. καὶ εἴπερ, ὦ ψυχή, χωρίζει σε ἀπὸ τῶν ἀντιτέχνων εὐρεῖα θάλασσα, ὅμως ἐναντιοῦ ταῖς ἐπιβολαῖς.

καίριος 3 κυρ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καιρὸν (τ. ἔ. τὸν ἁρμόδιον τόπον), ἔθ. ὁ εἰς τὸν ἁρμόδιον τόπον γινόμενος, ἐπίκαιρος, θανατηφόρος. Αὕτη εἶνε ἡ παρ' Ὅμ. σημ. καιρία πτώσιμος Αἰσχ. Ἀγ. 1111 ἴδ. δύω ἐν τέλει. αἰσχρὰ σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον ποιεῖν Σοφ. Φιλ. 524 αἰσχρὸν εἶνε νὰ φανῶ ὅτι ὀλιγώτερον σοῦ κοπιάζω ὑπὲρ τοῦ ξένου «γιὰ κεῖνο ποῦ τὸν πονεῖ» (δι' ἐκεῖνο ποῦ τὸν ἐνδιαφέρει)· ἴδ. ἐνδεής. φιλεῖ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια Αἰσχ. Ἑπτ. 606 συνηθίζει νὰ σιωπᾷ (ὅταν δὲν ὠφελῶσιν οἱ λόγοι) ἢ νὰ λέγῃ τὰ χρήσιμα καὶ εὔστοχα (ὅταν εἶνε ἀνάγκη). θεὸς φυλάσσοι (σε) καιρίοισι συμφοραῖς («εὐκαίροις συντυχίαις» Σχ.) Χο. 1062 ὁ θεὸς νά σε φυλάττῃ γιὰ μιὰ ἀνάγκη, γιὰ μιὰ κακὴ ὥρα. οὐκ ἐν καιρίῳ (ἐν θανατηφόρῳ τόπῳ) ὀξὺ πάγη βέλος Δ 185. οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθε Λ 439 (τὸ ἔγχος) δὲν εἰσεχώρησεν ἀρκετά, ὥστε νὰ γίνῃ θανατηφόρον.

καιρός ὁ· ὁ μὲν χρόνος εἶνε ποσόν, ὁ δὲ καιρὸς ποιόν, διὰ τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ· σημ. κυρίως τὸ κρίσιμον σημεῖον, τὴν κατάλληλον στιγμήν, τὸ ὀρθὸν μέτρον· μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἡσ. Ἔρ. 694 νὰ φυλάττῃς τὰ μέτρα σου (οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν 648, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ «μηδὲν ἄγαν»)· ἐπὶ δὲ πᾶσι τὸ ὀρθὸν μέτρον εἶνε ἄριστον. πῶς σε σεβίζω μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος; Αἰσχ. Ἀγ. 776 ἴδ. ὑποκάμπτω. καιρὸς παντὸς ἔχει κορυφάν Πίνδ. Π. 9, 78· ἴδ. κορυφή. ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν Ὀ. 2, 59 ὁ πλοῦτος στολισμένος μὲ ἀρετὰς παρέχει εὐκαιρίαν διὰ τὸ καθε πρᾶγμα καὶ διὰ τὰ καλὰ καὶ διὰ τὰ κακά· ἢ «ποιεῖ τοὺς ἀνθρώπους εὐγενῶς φέρειν τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρόν» Σχ. Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται, καιρὸν διδούς Π. 1, 57 «τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὑγείας αἴτιος γένοιτο εἰς τὸν ἑπόμενον χρόνον, ὧν ἐπιθυμεῖ εὐχέρειαν παρεχόμενος» Σχ. εὐκαιρίαν παρέχων εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών Ν. 1. 18 πολλῶν πραγμάτων ηὐστόχησα οὐ ψεύδει χρησάμενος. καιρὸς λαμβάνει (=καταλαμβάνει) Θουκ. 2, 34 φθάνει ἡ κατάλληλος στιγμή. ἐν οὐ καιρῷ πάρει Εὐρ. Βάκ. 1286= ἐν ἀκαιρίᾳ πάρει. Καὶ καθ' ἁπλῆν αἰτ. καιρὸν (=εἰς καιρὸν ἢ ἐν καιρῷ ἢ καίριος) δ' ἐφήκεις Σοφ. Αἴ. 34 εἰς κατάλληλον καιρὸν ἔχεις ἔλθῃ. καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες Εὐρ. Ἑλ. 479 οὐδαμῶς εἰς καιρὸν ἦλθες (κυρ. εἰς κανένα ἁρμόδιον καιρὸν δὲν ἦλθες). καιρός

τοι πάντων γνώμαν ἴσχων Σοφ. Φιλ. 837· ἴδε γνώμη. ἡ τελευταία χάρις καιρὸν ἔχουσα (=ἐν καιρῷ γιγνομένη) δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι (νὰ διαλύσῃ μεγαλιτέραν μομφήν) Θουκ 1, 42. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος Σοφ. Ἠλ. 1292 ἴδ. ἐξείργω. πλούτῳ ἔργου καιρῷ χρώμεθα Θουκ. 2, 40 ἴδ. πλοῦτος. σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἔστ' (=ἔστιν) ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν Ἀρφ. Πλουτ. 255 σπεύδετε, διότι ὁ καιρὸς δὲν εἶνε διὰ νὰ βραδύνητε, ἀλλ' εἶνε εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιμον στιγμὴν («εἰς τὸ νῦν καὶ ἀεί»), καθ' ἣν πρέπει παρών τις νὰ βοηθῇ· «ᾗ δεῖ παρόντ': καθ' ἣν ἀκμὴν (οὕτως ἐγώ: «ἀκμεῖ) δεῖ παρόντας βοηθεῖν» Σχ., ὅστις διὰ τῆς γρ. ἀκμεῖ (τ. ἐ. ἀκμὴν ἢ ἀκμῇ) ἠθέλησε νὰ δηλώσῃ, ποῦ ἀναφ. τὸ ᾗ. Πρβ. περὶ τῆς ἐννοίας: οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή Σοφ. Ἠλ. 22. μεγάλων εὐεργεσιῶν οὐ συμφέρει συμβαίνειν πολλάκις καιρόν Δημ. 20, 121 δὲν συμφέρει νὰ παρουσιάζηται πολλάκις εὐκαιρία μεγάλων εὐεργεσιῶν. καιρῷ τινι ληφθεὶς καὶ οὐκ ἀδικήματι 1470, 24 ὄχι διότι διέπραξα ἀδίκημά τι, ἀλλὰ διότι ἔτυχε νὰ εὑρεθῶ εἰς κακὴν ὥραν. πλείστοις καιροῖς ἐν ταῖς δημηγορίαις χρώμενος ἅπαντας ἀφῆκε τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν καιρούς Δειν. 1, 31 ἐνῷ ἐπαρουσιάσθησαν εἰς αὐτὸν δημηγοροῦντα πολλαὶ εὐκαιρίαι, παρημέλησε πάσας τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐκαιρίας. οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι Ἀθηναίους ναυτικῷ μετὰ καιροῦ ὑποχωρῆσαι Θουκ. 8. 27 δὲν εἶνε ἐπονείδιστον οἱ Ἀθ. νὰ ὑποχωρήσωσι κατὰ θάλασσαν, ὅταν αἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦν. ἔχει γὰρ αὐτὰ (τὰ ἔνδικα) καιρόν Εὐρ. Φοίν. 474 τὸ δίκαιον ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ οἴκοθεν ὅ τι χρειῶδες (ὅ,τι χρειάζεται). ἐπὶ καιροῦ τεθέντες (οἱ νόμοι) Δημ. 20, 90 ἴδ. ἐπί τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Σοφ. Φιλ. 151 ἴδ. μέλω. τά δ' ὑπερβάλλοντα οὐδὲν (Δ. Βερν.: οὐδένα) καιρὸν δύναται θνατοῖς Εὐρ. Μήδ. 127· ἴδ. δύναμαι. τίνα καιρόν με διδάσκεις; Αἰσχ. Ἱκ. 1071 τί μέτρον (ν' ἀκολουθῶ) μὲ διδάσκεις; μάλιστα δὲ νῦν ἐπὶ καιροῦ τοῦτο γένοιτ' ἂν καὶ πάντας ὠφελήσειεν ἀνθρώπους Δημ. 19, 258 τοῦτο δὲ ἤθελε γίνῃ τώρα μάλιστα εἰς κατάλληλον χρόνον καὶ ἤθελεν ὠφελήσῃ ὅλους ἐν γένει τοὺς ἀνθρώπους. εἰς καιρὸν τυπείς Εὐρ. Ἀνδρ. 1120 «εἰς καίριον τόπον» Σχ.

καιροσέων ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον η 107 ἐκ τῶν πυκνοϋφάντων ὀθονῶν ἀποστάζει ὑγρὸν ἔλαιον

καίω (ρ. καϝ-), Ἀττ. κάω, κάω, οὐδέποτε συνῃρημένον (κάω οἱ κώδ. Ἀρφ. Ἰσοκρ. Πλάτ., παρὰ δὲ Θουκ. μόνον 2, 49 Παρὰ τοῖς ἄλλοις καίω). καύσω, ἔκαυσα (ἐπ. ἔκηα Α 40 κἀλλ. κῆεν Φ 349. γ΄. πλ. κῆαν Ἀπ. Ῥ. 1, 588. Ὑπ. κήομεν Η 377. 396. Εὐκτ. κήαι Φ 336. κήαιεν Ω 38. Προστ. κῆον φ 176. — κῆαι ο 97. κατακῆαι λ 46. κακκῆαι 74. κήαντες ι 231. Μτχ. ἀρχ. Ἀττ. κέας Αἰσχ. Ἀγ. 840. Σοφ. Ἠλ. 757. ἐκ- Εὐρ. Ῥ. 97. συγ- Ἀρφ. Πλ. 1133 χορ. — κατακέκαυκα Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 37. Μέσ. καίω δι' ἐμαυτόν. ἀνακαύσωνται Ἡρ. 1, 202. ἀνακαυσάμενοι 8, 19 (κήαντο 1, 88). Παθ. κάομαι Ἀρφ. Λυσ. 8. Σφ. 1372. Πλ. συχν. ἐκάετο Θουκ. 2, 49. Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 36 κἀλλ. — καύσεται Ἀρφ. Πλ. 1054 (ὅπου διαστικτέον μετὰ τὸ εἰρεσιώνην). ἐκαύθην. ἐπ. ἀόρ. β΄ ἐκάην Α 464. Β 427 καὶ ἀλλ. καὶ μτγν. κατ- νέον Ἰων. καὶ μτγν. καήμεναι Ψ 198. 210. κατακαῆναι Ἡρ. 2, 107. -καέντα 1, 51. καυθήσομαι Ἱπποκρ. 7, 422. κατα- Ἀρφ. Νεφ. 1505. Ξεν. Ἀν. 7, 4, 15. ἐκ- Πλ. Πολ. 361 Ε. 613 Ε. καήσομαι Ἀλεξανδρ. κέκαυμαι (κέκαυσται Ἱπποκρ. 7, 242 ἐφθαρμένον). καυτὸς Εὐρ. Κύκλ. 633 (καὶ τὸν χ/φα). ἐπίκαυτος Ἡρ 7, 71. 74. πυρίκαυτος Πλ. Τίμ. 85 C. διακαυτέον μτγν. (ἐγκαυστής Πλουτ. 348 F. ἐγκαυτής Ἀττ. Ἐπιγρ.). καίω πῦρ Ὅμ. = καίων ξύλα ἀνάπτω πῦρ. φῶς δ' αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόρρωθεν καόμενον ὄπισθεν αὐτῶν Πλ Πολ. 514 B (ἰδὲ δὲ) ὅτι τὸ φῶς δι' αὐτοὺς φέγγει (κυρ. καίεται) ἄνωθεν καὶ μακρόθεν ἐκ πυρὸς ὄπισθεν αὐτῶν. γαίᾳ καυθείσῃ πυρί Πίνδ. Ν. 10, 35 ἴδ. ἕρκος.

κάκ κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τῆς κατά.

κακάγγελτος 2: ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη Σοφ. Ἀντ. 1287 ὦ προξενήσας μοι λύπας ἐκ τῆς κακῆς ἀγγελίας.

κάκη ἡ: ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης (ἐνν. ἴδιον) τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενός Εὐρ. Μήδ. 1051 δὲν πταίει ἄλλος παρὰ ἡ ἰδική μου ἀνανδρία (ὅθεν: πταίω ἐγὼ ἡ δόλια) καὶ ποῦ ἀφῆκα μονάχα νὰ ὁμιλήσῃ ἔτσι ἄνανδρα ἡ καρδία μου (Δ. Βερν.): «τὸ ἐνδοῦναι τῇ φρενὶ μαλθακοὺς λόγους» Σχ.

κακίζω: μὴ κακισθῇς Εὐρ. Μήδ. 1246 μὴ φανῇς ἄνανδρος (=κακός), μὴ δειλιάσῃς.

κακκεῖαι καὶ κακκῆαι ἴδ. κατακαίω.

κακόγαμβρος: κτανὼν δ' Ἀγαμεμνόνιον κρᾶτ' ἐνέγκοι Ἑλένᾳ κακόγαμβρον ἐς χέρας γόον Εὐρ. Ῥῆσ. 260 φονεύσας δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἴθε νὰ φέρῃ τὴν κεφαλήν του εἰς τὴν Ἑλένην (καὶ τὴν δώσῃ) εἰς τὰς χεῖράς της, ἵνα θρηνῇ θρῆνον ἐπὶ τῷ κακῷ τοῦ γαμβροῦ της.

κακόθροος 2 (συνῃρ. -θρους) λόγος Σοφ. Αἴ. 138 δύσφημος, ὀνειδιστικός· κυρ. κακὸν θροῦν ἔχων.

κακόμαντις: Αἰσχ. Ἑπτ. 709 παναληθῆ κακόμαντιν Ἐρινύν προμαντεύουσαν κακὰ καθ' ὁλοκληρίαν ἐπαληθεύοντα.

κακοπαθέω: οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακοπαθήσαντες Θουκ. 7, 87 «ἐν παντὶ πράγματι μεγάλως κακοπαθήσαντες» Σχ. κατ' οὐδένα λόγον οὐδεμίαν μικρὰν κακοπάθειαν παθόντες· ἴδ. ἐπινοέω.

κακοπραγμοσύνη ἡ: ἡ τούτου κακοπραγμοσύνη ἐφῖκται πάντων Δημ. 25, 101 ἡ ἀνάμειξις τούτου εἰς ὅλα τὰ κακὰ ἔχει ἐγγίση ὅλους.

κακορρήμων 2 Αἰσχ. Ἀγ. 1153· ἴδ. θεσπέσιος.

κακός 3 (παραθετ. κακώτερος ζ 275 κἀλλ. Θεόκρ. 27, 21. κακίων παρ' Ἀττ., παρ' οἷς τὸ ῑ, βραχὺ δὲ παρ' Ὁμ. Θεόγν. κλ. κακΐότερος Ἀνθ. 12, 7.— κάκιστος). εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ Αἰσχ. Ἑπτ. 670 ἐὰν τις ἤθελεν ὑποφέρῃ τὴν συμφορὰν (τὴν ἐκ τῆς ἀποχῆς τοῦ πολέμου) ἄνευ αἰσχύνης εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν Σοφ. Ο. Τ. 1365 ἐὰν δὲ ὑπάρχει κακόν τι χειρότερον ἀκόμη τοῦ κακοῦ. βροτῶν σὺν κακοῖς μεμειγμένων Ἠλ. 1485, ἴδ μείγνυμι. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακούς Φιλ. 1360 ὅσους (ἅπαξ) ἡ διάθεσίς των τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς κακὰ ἔργα, τούτους καὶ κατὰ τὰ ἄλλα νὰ εἶνε κακοὶ (ἐν τῷ μέλλοντι) διδάσκει, τ. ἔ. τοὺς ὁδηγεῖ καὶ εἰς ἄλλας κακὰς πράξεις. Ἴσως γρ. κἄλλα. παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς Εὐρ. Ἑκ. 588 ἡ κακὰ κακοῖς (ἐκ κακῶν) διαδέχεται. Καὶ μετ' ἀπρφ. ἡμεῖς δὲ κακοὶ (ἐνν. ἐσμέν), πρὶν ἐν τῷ παθεῖν ὦμεν, προφυλάξασθαί τε καὶ αἰσθόμενοι ἐπεξελθεῖν Θουκ. 6, 38 ἡμεῖς δὲ εἴμεθα ἀνάξιοι («ἀδύνατοί ἐσμεν» Σχ. Ἄλλοι: δειλοί), πρὶν πάθωμεν, νὰ προφυλαχθῶμεν (ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς) καί, ἀφ' οὗ τοὺς ἐννοήσωμεν (τοὺς ἐπιβουλεύοντας), νὰ τοὺς καταδιώξωμεν. ὅ τοι θρασὺς πρὸς ἔργον ἐκ πολλοῦ κακός Ἀπ. Τραγ. Ἀδ. 449, ἴδ. πολύς. εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν Σοφ. Φιλ. 910 «εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοήτως βουλεύομαι» Σχ. Ὁμοίως οἱ κακοὶ γνώμαισι Αἴ. 964 οἱ κακῶς σκεπτόμενοι, οἱ ἀνόητοι. τί μευ δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσχειν; Ἡρώνδ. 3, 42 τί φαντάζεσαι ὅτι ὑποφέρω ἡ ἀθλία; τοὺς Κορινθίους πολλά τε καὶ κακὰ ἔλεγε Ἡρ. 8, 61 ἔλεγε πολλὰ κακὰ ἐναντίον τῶν Κορινθίων· πρβ. πολλὰ καὶ καλά. κακῶς ἀγωνίζονται Ἀριστοτ. Ποι. 18 ἀπολείπονται τῶν συναγωνιστῶν· ἴδ ἐκπίπτω. αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω Ἀρφ. Λυσ. 1125 καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία ἔχω ἱκανὸν νοῦν· αἱ γεν. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ κακῶς.

κακόσχολος 2 Αἰσχ. Ἀγ. 202 πνοαὶ κακόσχολοι κακὴν διατριβὴν ποιοῦσαι.

κακοτεχνία ἡ: ἐφοβεῖτο μή, ἐξελέγξας τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότα τὸν Αἰσχρίωνα, ἐπὶ τόνδε τῶν κακοτεχνιῶν ἔλθοιμι Δημ. 49, 56 ἐφοβεῖτο, μήπως κινήσω ἀγωγὴν ἐναντίον αὐτοῦ ἐπὶ δόλῳ (ἀπάτῃ).

κακουργέω: τὰ ἀληθῆ καὶ μὴ κακουργούμενα τῶν πραγμάτων ἁπλῶς, οἷα ἂν ἐξ ἀρχῆς πραχθῇ, τοιαῦτ' ἐστί Δημ. 31, 8 αἱ εἰλικρινεῖς καὶ ἄνευ κακουργίας καὶ δόλου γινόμεναι πράξεις εἶνε τοιαῦται ἁπλῶς, ὁποῖαι πραχθῶσιν ἐξ ἀρχῆς. τῷ κακουργῆσαι καὶ διορύξαι πράγματα οὐδενὸς λείπεται 45, 30 εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὸ κακὸν καὶ νὰ ὑπονομεύσῃ τὰ πράγματα, νὰ ῥᾳδιουργήσῃ, οὐδενὸς εἶνε κατώτερος.

κακουχία ἡ: οὐδ' ἐν πατρῴας χθονὸς κακουχίᾳ οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας Αἰσχ. Ἑπτ. 655 ἀλλ' οὐδὲ ἐν τῇ καταστροφῇ τῆς πατρῴας χώρας πιστεύω, ὅτι ἡ Δίκη ἵσταται πλησίον αὐτοῦ.

κακοφρονέω κακά, δυσμενῆ, φρονῶ· Αἰσχ. Ἀγ. 1173 ἴδ. ὑπερβαρής.

κακόω: ὥστε γε Ἀθηναίων μὴ εἶναι ὅ τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν Θουκ. 3, 87 ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον νὰ ἔβλαψε περισσότερον τὴν δύν. τῶν Ἀθ. — ἐκάκωσε (τὸ ἐπικεῖσθαι τὴν Δεκέλειαν, ὅπερ ἴδ.) τὰ πράγματα 7, 27 = ἔβλαψε, ἐξησθένωσε τὰ πρ., τὴν δύναμιν τῶν Ἀθην.

κακτάμεναι, κάκτανε· ἴδ κατακτείνω.

κάκωσις ἡ: ἀποφέρει γραφὴν κατ' αὐτοῦ κακώσεως πρὸς τὸν ἄρχοντα Δημ. 58, 32 προσάγει ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ κακώσει.

καλέω (πρβ. calare, calendae), Λεσβ. κάλημι Σαπφ. 1, 16. ἐπ. ἀπρφ. καλήμεναι Κ 125. καλέεσκον Ι 562. κάλεσκον Ἀπ. Ῥ. 4, 1514. καλέσω Ἀριστοτ. Ἠθ. Ν. 2, 7, 10. καλέω Γ 383. Ἀττ. καλῶ. ἐκάλεσα (-εσσα ἐπ. Π 693. ρ 379. κέκληκα (διὰ τοῦ η καὶ Δωρ.). Μέσ. καλοῦμαι καλῶ πρὸς ἐμαυτόν, προσκαλῶ. Πρτ. καλέσκετο Ο 338. καλέσσομαι Νόνν. 2, 235 (ἐπικαλέσομαι Λυκ. 17. 143. ἐκ- Αἰσχ. 1, 174 καὶ μτγν. ἀνα- Εὐρ. Φοιν. 1501 (ὅπου τὸ ὀρθὸν -σωμαι). καλοῦμαι Ἀρφ. Ἐκκλ. 854. Ν. 1221. ἐκαλεσάμην (-εσσ- ἐπ. Α 54 κἀλλ.). Παθ. μέλλ. καλῇ Σοφ. Ἠλ. 971. — ἐκλήθην, κληθήσομαι, κέκλημαι, γ΄ πλ. κεκλήαται Ἀπ. Ῥ. 1, 1128 = -ηνται, νέον Ἰων. κεκλέαται Ηρ. 2, 164. Εὐκτ. κεκλῇο Σοφ. Φιλ. 119. κεκλήμεθα Ἀρφ. Λυσ. 253. — ἐκεκλήμην, γ΄ πλ. ἐπ. κεκλήατο Κ 195. — κεκλήσομαι Γ 138. Ἀρχιλ. Ἀπ. 24. Καλλιμ. Δῆλ. 269. Δραματ. Πλ. Τίμ. 42 Α. 88 C. κλητός, κλητέος. Ἐπ. ποιητ. παρασχημ. κικλήσκω (κικλῄσκω), μόνον ἐν. πρστ., παρὰ δ' Ἱπποκρ. 9, 84 κληΐσκω. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι ε 274 τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν καὶ μὲ τὸ ἐπώνυμον ἅμαξαν. εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε θ 550 εἰπὲ μὲ τί ὄνομα σὲ ὠνόμαζον ἐκεῖ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ. τὸ καὶ κατειφάμιξεν καλεῖσθαί νιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον Πίνδ. Ὀ. 6, 56 διὰ τοῦτο καὶ ὥρισεν ἡ μήτηρ του νὰ καλῆται καθ' ὅλον τὸν χρόνον μὲ τοῦτο τὸ ἀθάνατον ὄνομα. Καὶ μετ' ἀπρφ. μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ νιν ἰσώνυμον ἔμμεν 9, 64 «ἐκάλεσεν αὐτὸν τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου τὸ ὄνομα» Σχ. δηλ. Ὀποῦντα. Κυρ. ἐκάλεσεν αὐτὸν ὥστε εἶναι ἰσώνυμον μάτρ. οἱ μὲν ἄλλῃ τρεπόμενοι πολλαχῇ ἐπ' αὐτό... οὔτ' ἐρᾶν καλοῦνται οὔτ' ἐρασταί Πλ. Συμπ. 205 D κυρ. οἱ μὲν

κατ' ἄλλον τρόπον πολλαχῶς τρεπόμενοι ἐπὶ τὸν ἔρωτα οὔτε ὅτι ἐρῶσι λέγονται οὔτε ἐρασταί, τ. ἔ. περὶ τούτων δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ οὔτε ὅτι ἐρῶσιν οὔτε ὅτι εἶνε ἐρασταί· ἴδ. ὄνομα (ὅπου ἡ συνέχεια) καὶ ὀνομάζω. Καὶ μετὰ τοῦ ὡς· ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης καλεῖ παρ' οἴνῳ πλαστὸς ὡς εἴην πατρί Σοφ Ο. Τ. 780 ἀνὴρ ἐν συμποσίῳ ὑπερπληρωθεὶς οἴνου (πιὼν οἶνον κατὰ κόρον) μοὶ λέγει κατὰ τὴν οἰνοποσίαν, ὅτι εἶμαι νόθος υἱὸς τοῦ πατρός. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμι ἄν; Αἰσχ. 'Αγ. 1231 τί μισητὸν θηρίον καλοῦσα αὐτὴν ἤθελον ἐπιτύχῃ; οἱ δὲ ἐκαλέοντο τόπερ τε ἠνείκαντο οὔνομα καὶ νῦν (=καὶ τόπερ καὶ νῦν) ἔτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιοίκων οἱ Λύκιοι, Τερμίλαι Ἡρ. 1, 173 οὗτοι δὲ ὠνομάζοντο μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔφεραν μαζί των καὶ μὲ τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκόμη ὀνομάζονται οἱ Λύκιοι, δηλ. Τερμίλαι. εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σώκρατες Πλ. Γοργ. 521 Β. Ἡ ἑρμηνεία τοῦ 'Ολυμπιοδώρου: «ἡ παροιμία αὕτη ἐκ τοῦ Τηλέφου ἐστὶν Εὐριπίδου· ἐκεῖ γὰρ ἐρωτᾷ τις περὶ τοῦ Τηλέφου, καὶ φησὶ τὸ Μυσὸν Τήλεφον· εἴτε δὲ Μυσὸς ἦν εἴτε ἄλλοθέν ποθεν, πῶς ὅτι ὁ Τήλεφος γνωρίζεται; Οὕτω καὶ ἐνταῦθα· εἴτε κόλακα θέλεις εἰπεῖν τὸν τοιοῦτον, εἴτε διάκονον, εἴτε ὀντιναοῦν, δεῖ, φησὶν ὁ Καλλικλῆς, τοιοῦτον εἶναι περὶ τὴν πόλιν». Τὰ τοῦ 'Ολυμπιοδώρου ὀρθῶς ἑρμηνευόμενα παρέχουσιν ἀποχρῶσαν ἔννοιαν, ἥτις εἶνε προτιμητέα πάσης ἄλλης. Ὅτι ὑπάρχει φθορὰ ἐν αὐτοῖς, οὐδεὶς ἀρνεῖται· ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι διορθωτέα ὧδε: «καί φησι τὸ ⟨Μυσὸν Τήλεφον· ἕτερος δ' ἀποκρίνεται· οὐκ οἶδα⟩ Μυσὸν Τήλεφον». Κατὰ ταῦτα τὸ Εὐριπίδειον 'Απόσπ. 704 ἴσως ἐπανορθωτέον ὧδε: «οὐκ οἶδα Μυσὸν ἄνδρα Τήλεφον τίς ἦν· Εἰ γὰρ Μυσὸς ἦν εἴτε κἄλλοθέν ποθεν, Πῶς κεῖνος ὢν (ἢ ὅστις νῦν, ἢ νῦν ἔτ' ὢν) ὁ Τήλεφος γνωρίζεται»; 'Αλλὰ καὶ ἄνευ τῆς ἐμῆς διορθ. τὸ ἐξαγόμενον νόημα ἐκ τοῦ 'Απ. τούτου εἶνε: «τὸν Μυσὸν Τήλεφον δὲν γνωρίζω, πολὺ καλὰ δὲ τὸν Τήλεφον». Ἄς ἴδωμεν νῦν τὸ χωρίον τοῦ Πλάτ. Τὸ νόημα εἶνε τὸ ἑξῆς· ὁ Σωκράτης ἐρωτᾷ: «ἡ θεραπεία τῆς πόλεως, ἐφ' ἣν με παρακαλεῖς, θὰ εἶνε ὡς ἡ τοῦ ἰατροῦ ἢ ὡς ἡ τοῦ διακόνου καὶ πρὸς χάριν ὁμιλοῦντος;» 'Αποκριναμένου δὲ τοῦ Καλλικλέους «Ὡς ἡ τοῦ διακονοῦντος». «'Εν ἄλλαις λέξεσιν, ὦ εὐγενέστατε, μὲ προσκαλεῖς νὰ γίνω κόλαξ τῆς πόλεως», ὑπολαμβάνει εἰρωνικῶς ὁ Σωκράτης. Πρὸς ταῦτα ἀπαντᾷ μετὰ καυστικῆς εἰρωνείας ὁ Καλλικλῆς, προσλαμβάνων ἦθος ἀνθρώπου οἰκτίροντος καὶ μεριμνῶντος περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ Σωκράτους: «Τὸ μόνον, λέγει, μέσον σωτηρίας σου εἶνε νὰ ὀνομάζησαι Μυσός· διότι οὕτως ὀνομαζόμενος, θὰ εἶσαι ἄγνωστος ὡς ὁ Μυσὸς Τήλεφος Καὶ κατὰ λέξιν (μετ' ἤθους): «ἂν τοὐλάχιστον σοῦ ἔρχεται καλλίτερα νά σε ὀνομάζουν Μυσόν, εἶνε καλὰ (καλῶς ἔχει, ὡς ἀπόδοσις)· διότι ἄλλως, ἂν καὶ ταῦτα δὲν κάμῃς, θά σε φονεύσουν». τοῖσι σκεπάσμασι τὸ ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν Πλ. Πολιτικ. 279 Ε εἰς τὰ σκεπάσματα ἐδώσαμεν τὸ ὄνομα ἱμάτια. ῥᾷον οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες δεξιοὶ κέκληνται Θουκ. 3, 82 ἴδ. δεξιός. κέκληνται δέ σφιν ἕδραι Πίνδ 'Ο. 7, 76 αἱ ἕδραι (πόλεις) πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἔλαβον τὰ ὀνόματά των: «ἐπωνομάσθησαν δ' ἀπ' αὐτῶν αἱ ἕδραι» Σχ. κέκλησθέ μοι, θεοί, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν καὶ λύπρ' Εὐρ. 'Ελ. 1447 πολλάκις σᾶς ἔχω ἐπικαλεσθῆ, διὰ ν' ἀκούσητε καὶ τὴν χαράν μου καὶ τὴν λύπην μου. Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος Πίνδ. Π. 3, 67 κεκλημένον παῖδα τοῦ Λητοΐδου 'Απόλλωνος (δηλ. τὸν 'Ασκληπιὸν) ἢ τοῦ πατρὸς (δηλ. τὸν 'Απόλλωνα). καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός (ἐνν. παῖδα) Σοφ. 'Απ. 'Αλεαδ. 83 ἀρκεῖ νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς τούτου τοῦ πατρός. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη ζ 244 εἴθε τοιοῦτος ἀνὴρ νὰ ὠνομάζετο (νὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ) σύζυγός μου. πότερος ἄρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος Πυλάδης κέκληται; Εὐρ. 'Ι. Τ. 492 πότερος ὑμῶν κέκλ. Πυλάδης τούτῳ τῷ ὀνόματι ὠνομασμένος ἐνθάδε; (ἴδ. 249, 285, 321, 932)· δηλ. ἐννοῶ ἐκεῖνον, ὅστις ἐνταῦθα εἶχε τοῦτο τὸ ὄνομα. «Ἡ 'Ιφιγένεια ἀνακριτοῦ ἔργον ἐκτελοῦσα ὀρθῶς προσθέτει τὸ «ἐνθάδ' ὠνομασμένος», διότι περὶ ἀγνώστων ξένων προκειμένου, πόθεν εἶνε βέβαιον, ὅτι οἱ ξένοι οὗτοι δὲν ἤλλαξαν ὄνομα ἐν τῇ ξένῃ; Δ. Βερν. πρβ. 'Απ. Εὐρ. 228: Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα, ἃ σαφῆ· πρβ. καὶ ἐπονομάζω. ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή Σοφ. Τρ. 454 ἴδε κήρ. τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες (ἅπαντ' ἐκκαλέσαντες Cobet) 'Αρφ. Σφ. 383 ἀφ' οὗ ὅλοι μας παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς πιάσῃ ἐκεῖνος ὁ ἀκατάβλητος θυμός. δεύτερον ἀδελφὰς ὁμοπατρίας καλεῖ 'Ισαῖ. 11, 2 ὁ νόμος καλεῖ ὡς κληρονόμους δεύτερον τὰς ὁμ. ἀδ. εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης, πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ' ἀπαγξαίμην τρέχων 'Αρφ. Νεφ. 779 ἐάν, ἐν ᾧ ἔχει νὰ δικασθῇ (τ. ἔ. ἐν ᾧ ἀκόμη εἶνε ἐκκρεμὴς) μία δίκη, πρὸ τοῦ νὰ καλῆται ἡ ἐμὴ (ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ καλοῦντος τὴν δίκην), τρέξω καὶ κρεμασθῶ (ἴδ. κατωτ.). ὁ ἄρχων ἐκάλει εἰς τὸ δικαστήριον τοὺς ἀμφισβητοῦντας κατὰ τὸν νόμον Δημ. 48, 25 σαφῆ. ὕβριζ' ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ 'Αρφ. Σφ. 1441 ἕως ὅτου ὁ ἄρχων εἰσαγάγῃ τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον. καλουμένης τῆς γραφῆς Δημ. 58, 43 ὅταν προσεκαλοῦντο ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ οἱ ἐνάγοντες καὶ οἱ ἐναγόμενοι. τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν; Αἰσχ. Χο. 215 τίνα τῶν βροτῶν σύνοισθά μοι ὅτι ἐπεκαλούμην;

καλινδέομαι κυλίομαι, μόνον ἐνεστ. καὶ πρτ., μτγν. καλινδηθείς Συνεσ. Ἐπ. 32. Ἐνεργ. κυλίνδω κυλίω, ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., -δέω Ἀπ. Νικοφ. 13. κυλινδέτω (Cobet). Ξεν. Ἀν. 4, 2, 4. 7, 4. Λουκ. Ψευδολ. 3. κυλίω Ἀπ. Κωμ. Ἀδέσπ. 294. ἀνακυλῖον Ἀπ. Ἀλεξιδ. 116. προσκύλιε Ἀρφ. Σφ. 202. ἐκύλινδον Ὀρφ. Ἀργ. 681 -δουν Ξεν. Ἀν. 4, 2, 3. 20. Ἀριστείδ. 24, 302. ἐκύλῖον Θεόκρ. 24, 18. Λουκ. π. ἱστ. συγγρ. 3. κυλινδήσω μτγν. ἐκύλῖσα Ἀπ. Σωσιθέου 2, 20 (*Nauck* Fragm. Trag. σ. 822) Θεόκρ. 23, 52 καὶ μτγν. πεζ. ἐξ- Ἀπ. Πινδ. 7. εἰσ- Ἀρφ. Θεσμ. 651. Μέσ. κυλίνδομαι ἐπ. ποιητ. (καὶ Ἀττ. κωμ., ὡς κυλίνδεται Ἀρφ. Ἐκκλ. 208. κυλινδόμεναι Νεφ. 375) καὶ μτγν. πεζ. κυλινδεῖται (Δ. Γ. -δεται) Σιμων. Ἀμ. 7, 4 καὶ Ἀττ. πεζ. πρὸς τῷ καλινδέομαι, εἰ καὶ οἱ Δινδόρφιοι ἐξορίζουσιν ἐκ τῶν Ἀττ. κειμένων τὸ κυλινδέω καὶ κυλίνδομαι, ἐπιδοκιμάζοντες μόνον τὸ καλινδέομαι καὶ κυλίνδω.— κυλινδεύμενος Ἱπποκρ. 2, 38. ἐγκυλίεσθαι Θεοφρ. Ἰ. φ. 1, 6, 11. ἐκυλινδούμην Ἀρφ. Ὄρν. 502. Ξεν. Ἀν. 4, 8, 28. προκυλίσομαι Ἀππ. Exc. Rom. S. ἐγκυλίσασθαι Λουκ. Ἱππ. 6. Παθ. ἐκυλίσθην, ἐξ- ἐπ. Τραγ. Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 22. κατακυλισθῇ Ἡρ. 5, 16. ἐκκυλισθήσομαι Αἰσχ. Πρ. 87. ἀπο- Γαλ. 3, 682. κατακεκύλισμαι Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 1. Τὸ ἁπλοῦν μτγν. κυλιστός Ἀπ. Ἀντιφάν. 51.

καλλείψειν ἴδ. καταλείπω.

καλλίας: οἱ παῖδες ἔν τε Ἀθήναις καὶ Σπάρτῃ τὸν ἄσχημον πίθηκον ὠνόμαζον ἐπὶ τὸ εὐφημότερον καλλίαν (ὡς Εὐμενίδας τὰς Ἐρινύας) ἐκ τοῦ «πίθων αἰεὶ καλός» (ἴδ. πίθων) Σουΐδ.

καλλιεπέω καλῶς λέγω· οὐ μέντοι μὰ Δία κεκαλλιεπημένους (ἀκούσεσθε) λόγους ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν οὐδὲ κεκοσμημένους, ἀλλ' ἀκούσεσθ' εἰκῇ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασιν Πλ. Ἀπολ. 17 C ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν θ' ἀκούσητε βεβαίως λόγους μετὰ καλλιεπείας εἰρημένους (κεχρημένους καλοῖς ἔπεσι, οἷα τὰ τοῦ καλλιεποῦς Ἀγάθωνος: θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς θεοῖς, ἀβρότητος, χλιδῆς, χαρίτων, ἱμέρου, πόθου πατήρ κττ. Πλ. Συμπ. 197 D) οὐδὲ καλῶς διακεκοσμημένους (διατεταγμένους διὰ καταλλήλων φράσεων καὶ λέξεων· κόσμος λόγου εἶνε τὰ διακοσμοῦντα τὸν λόγον ἐπίθετα, μεταφοραί, εἰκόνες κττ. πρβ. Ἰσοκρ. 9, 9), ἀλλὰ θὰ ἀκούσητε λόγια (ἔπη) τυχαίως λεγόμενα διὰ τῶν λέξεων, αἵτινες κατὰ τύχην ἤθελον μοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν. Ἐν τῷ ἐνεστ. εὕρηται ὁ μέσ. τύπος καλλιεποῦμαι, ἀλλ' ὁ παθ. πρκ. κεκαλλιεπημένος προϋποθέτει τὸ ἐνεργ. καλλιεπέω.

καλλίνικος 2, τὸ καλλίνικον, ἡ καλὴ νίκη, ὁ ἑορτασμὸς τῆς νίκης· καματωδέων δὲ πλαγᾶν ἄκος ὑγιηρὸν . . . τὸ καλλίνικον φέρει Πινδ. Ν. 3, 17 «τῶν ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τραυμάτων ἴαμα ὑγιεινὸν φέρει τὴν νίκην» Σχ. Κατὰ τὸν Christ ὑποκ. εἶνε τὸ καλλίνικον. καλλίνικος (ἐνν. ὕμνος)· ἴδ. Πινδ. Ὀ. 9, 2 καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς: τριπλόος ὁ τρὶς ἐπᾳδόμενος (ἐν τοῖς τρισὶν ἐφυμνίοις ὑπῆρχε τὸ καλλίνικε τρίς), κεχλαδὼς δὲ ὁ μεγαλοφώνως ᾀδόμενος ὑπὸ τοῦ νικητοῦ καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ. μοῦσαν ἐπὶ καλλίνικον οὐράνιον ἔβαν Εὐρ. Φοίν. 1732 ἔτυχον οὐρανίου καλλ. ᾠδῆς: ἀπέκτησα μεγίστην φήμην. ἔτι τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον (ἐνν. ᾠδὰν) ἀείσω Εὐρ. Ἡρ. Μ 680 ἀκόμη θὰ ψάλλω τὴν καλλ. ᾠδὴν τοῦ Ἡρ. καλλίνικος αἰνιγμάτων Φοιν. 1060 νικηφόρως λύσας τὰ αἰνίγματα (τῆς Σφιγγός).

καλλίπαις ὁ, ἡ, ὁ ἔχων καλοὺς παῖδας, ὡραῖα τέκνα· οἴκων εὐθυδίκων καλλίπαις πότμος ἀεί Αἰσχ. Ἀγ. 757 ἴδ. εὐθύδικος. καλλίπαις στέφανος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 839 ὁ στέφανος τῶν ὡραίων τέκνων, ὁ ἐκ τῶν ὡραίων παίδων σχηματιζόμενος (περὶ τὸν Ἡρακλέα) στέφανος, ὅμιλος.

κάλλος τό: κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια χρίεται σ 192 πρῶτον μὲν τῆς ἐκαθάρισε τὸ ὡραῖον πρόσωπον μὲ θεῖόν τι μύρον (καλλωπιστικόν: «θείῳ τινὶ χρίσματι» Σχ.) τοιοῦτον ἀκριβῶς, μὲ ὁποῖον χρίεται ἡ καλλιστέφανος Κυθ. Ἄλλοι ἄλλως. ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν βαίνειν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου Αἰσχ. Ἀγ. 914 θνητὸς ὢν νὰ πατῶ, πορευόμενος, ποικίλους πορφυροῦς τάπητας ἐγὼ τοὐλάχιστον πολὺ φοβοῦμαι. οὐ γὰρ εἰς κάλλος τύχας δαίμων δίδωσι Εὐρ. Τρ. 1201 ἴδ. ἀσκῶ. ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη Ὀρ. 1289 ἴδ. ἐκκωφόω. γένοιντ' ἂν εὖ λελεγμένοι λόγοι ψευδεῖς, ἐπῶν δὲ κάλλεσιν νικῷεν ἂν τἀληθές Ἀπ. Εὐρ. 206 ἐμποροῦν νὰ εἶνε ψευδεῖς καλῶς λελεγμένοι λόγοι, διὰ δὲ τῆς καλλιεπείας νὰ ὑπερνικῶσι τὴν ἀλήθειαν.

καλλωπίζω: καλλωπιζόμενος ὥς τι εὑρηκότων ἡμῶν καλόν Πλ. Θεαίτ. 195 D ἐγκαυχώμενος (σεμνυνόμενος) ὡς νὰ ἔχωμεν εὕρῃ λαμπρὸν (ἔξοχόν) τι εὕρημα. ἐκαλλωπίζου ὡς οὐκ ἀγανακτῶν Κρίτ. 52 C ἐσεμνύνεσο προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀγανακτεῖς (ἵνα θαυμασθῇς).

καλοκἀγαθος 2 (ἡ γρ. καλοκἀγαθὸς ἢ καλοκἄγαθος πλημμελής) τὸ πρῶτον παρὰ Πολυδ. 4, 11· παρὰ τοῖς δοκίμοις καλὸς κἀγαθὸς (ὄχι καὶ ἀγαθός, ὅπερ θεωρητέον ὡς πλημμ. γρ.). Περὶ τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἔγραψε πολλὰ καὶ καλὰ ὁ Schmidt ἐν τῇ Ἠθικῇ τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων (μεταφρ. Δ. Ὀλυμπίου σελ. 405 — 411).

καλός 3 (τὸ ᾱ παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς αὐτῷ ἀκολουθοῦσιν ἐπικοῖς· βραχὺ παρὰ τοῖς Λεσβίοις, Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. κᾰλός παρὰ Θεόγν. 16 κέ. Θεοκρ. 6, 19 καὶ ἐν Ἡρώνδ. 7, 115 τὰ καλὰ πάντα τῇς καλῇσιν ἁρμόζει ὅλα τὰ εὔμορφα 'ς ταῖς εὔμορφαις πᾶνε (πηγαίνουν). Tout va bien à la belle. Παραθετικά: καλλίων, κάλλιον (κά-

λιον Λεσϐ. Ἀλκαί. Ἀπ. 134. Περὶ τοῦ καλίτερος ἴδ. κατωτ.), κάλλιστος. Καλλιώτερος εἶνε τύπος ὅλως μτγν. ἀναφερόμενος ὑπὸ Φρυνίχου, ψέγοντος αὐτόν, καὶ Ἡσυχίου. Ἔτι δὲ καὶ καλώτερος εὕρηται ἐν Ἐπιμερισμ. Ἡρωδιαν. σ. 69. Τὸ δὲ καλλιστότατος παρὰ Ψελλῷ ἐν Ἄισμ. ᾀσμ. 2, 16. Συχνὸς δὲ καὶ μτγν. τύπος καὶ τὸ καλώτατος. Εὑρέθη δὲ καὶ τύπος καλλιτέρως ἐν Ἐπιγρ. ἀρχαϊκῇ Ὀλυμπίας, περὶ οὗ ὁ μακαρίτης Κουμανούδης ἐν τῇ Συναγωγῇ λέξεων ἀθησαυρίστων παρατηρεῖ: «Ἐντεῦθεν ἂς λάβωμεν τὴν ὀρθὴν γραφὴν τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους καλλίτερος, εἰς ὃ διεφωνοῦμεν μέχρι τοῦδε». Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ, εἰ καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι ἐπ' ἐσχάτων ἐπεκράτησε παρά τισι, τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Γ. Χατζιδάκι (ἐν τῇ Πεντηκονταετηρίδι τοῦ Πανεπιστ σ 192 κέ) ἡ διὰ τοῦ υ γραφή: καλύτερος, μεγαλύτερος, ἀρχύτερος κτλ. κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γραφὴ αὕτη ἐπεκτείνεται εἰς πλεῖστα ὅσα συγκριτικὰ τῆς καθομιλουμένης, πλημμελὴς δὲ φαίνεταί μοι, δίκαιον κρίνω νὰ εἴπω, ὡς συντομώτατα, τὴν περὶ τούτου γνώμην μου. Κατὰ τὸν Γ. Χ. ἡ διὰ τοῦ Ι γραφὴ (καλλίτερος, μεγαλίτερος, πρωτίτερα καὶ τῶν τοιούτων) δὲν εἶνε ὀρθή, «α') διότι ὁρμᾶται ἐξ ἑνὸς μόνον πρδγ. (τοῦ ἐνωρίτερα), ἐνῷ ἡ ἀνωτέρω προταθεῖσα (ἡ διὰ τοῦ υ) ἐκ πολλῶν καὶ ἐπ' ἴσης γνωστῶν· β') διότι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἓν δὲν ἠξεύρομεν πότε καὶ πῶς ἐλέχθη... Καὶ ἂν τις προτιμᾷ νὰ γράφῃ ἐνωρίτερα (δυνατὸν κατα τὸν Γ. Χ. καὶ ἐνωρύτερα), ὅπως μέχρι τοῦδε, οὐχ ἧττον τἄλλα ἀνάγκη νὰ ὀρθογραφῶμεν διὰ τοῦ υ». Ἡ βάσις αὕτη, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ γραφὴ πλείστων ἐπιθέτων, καὶ δὴ πάντων τῶν εἰς -ίτερος τῆς νεωτέρας γλώσσης ἡμῶν, δὲν εἶνε στερεὰ κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην. Καὶ πρῶτον ὅτι ὑπάρχουσι πολλὰ συγκριτικὰ εἰς -ίτερος καὶ ἄλλα ὁμοιοκατάληκτα οὐ μόνον ἐν τῇ νεωτέρᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, εἶνε ἀναντίρρητον, ὡς καλλίτερος, λωΐτερον, πρωίτερον, ῥηΐτερον, ὀρθρίτερον, ὀψίτερος, ὑψίτερος· πρϐ. δεξιτερός, νωΐτερος, σφωΐτερος. Ἀφ' ἑτέρου δέ: ἐνωρίτερον (-ρα, ἀλλὰ καὶ ἐνωρίστερον παρ' Ἀθην., καὶ ἐνωρότερον), γρηγορίτερα, ἀσπρίτερος, ἀρχίτερος, ἐμορφίτερος, γεματίτερος, καλλίτερος, κακίτερος, κοντίτερος, πρωτίτερος, μεγαλίτερος, τρανίτερος, σκυλίτερος, χονδρίτερος κτλ. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὰ πολυάριθμα ταῦτα ἐπίθετα εἰς -ίτερος τῆς νεωτέρας γλώσσης δὲν συνεξέδραμον πρὸς τὸ βαθύτερος καὶ βαρύτερος καὶ γλυκύτερος καὶ ταχύτερος, ἅτινα ὑπάρχουσι κατὰ τὸν Γ. Χ. καὶ ἐν τῇ νεωτέρᾳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ καλλίτερος, καὶ ἄλλως καὶ διότι τὰ συγκριτικὰ ταῦτα τῆς νεωτέρας δὲν εἶνε πάγκοινα, ἀλλὰ λίαν περιωρισμένα τὴν χρῆσιν καὶ ἀμφίβολα, ἐπειδὴ ἡ νεωτέρα κατὰ προτίμησιν μεταχειρίζεται τὰ περιφραστικὰ «πειὸ βαρύς, πειὸ γλυκός (πολὺ σπανιώτερον: πειὸ γλυκὺς) κττ.», τοὐναντίον δὲ πάλιν κατὰ προτίμησιν μεταχειρίζεται τὰ μονόλεκτα συγκριτικὰ τοῦ καλός, κακός, μεγάλος: καλλίτερος, χειρότερος, μεγαλίτερος, καὶ εἴ τι ἄλλο. Σημαιοφόρος λοιπόν, πρὸς ὃν καὶ μεθ' οὗ νὰ συνεκδράμωσι τὰ ἄλλα εἰς -ίτερος, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε τὸ ὡς ἐκ τῆς χρήσεως λίαν ἀμφίβολον, ἢ τοὐλάχιστον λίαν περιωρισμένον, γλυκύτερος ἢ δριμύτερος κττ., ἀλλὰ μάλιστα πάντων τὸ συχνότατον καὶ πάγκοινον καλλίτερος, ὅπερ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε μονόλεκτον, ἔχει καὶ ἔννοιαν ἁρμοδιωτάτην, λεγόμενον περὶ παντὸς σχεδὸν πράγματος παρ' ἡμῖν, ὅπερ οὐδ' αὐτὸς ὁ Γ. Χ. ἀρνεῖται: «μάλιστα τὸ καλός λέγεται ἐπὶ παντὸς προτερήματος ὅπως παρ ἡμῖν» (σελ. 207). Ναί, ἀλλὰ πῶς ἤθελε σχηματισθῇ τὸ καλλίτερος; ποῦ ἤθελεν εὑρεθῇ ἡ ῥίζα καλλι-; Το καλλίτερος ὅτι ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς Ἠλείοις τὸ πάλαι, ἴσως καὶ παρ' ἄλλοις, καὶ ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ καὶ παρα πᾶσι. περὶ τούτου οὐδεμία ἀμφιβολία ἐγχωρεῖ. Ὅπως ἔλεγον ὑψι-πέτης, ὑψι-μέδων κλπ., οὕτως εἶπον καὶ ὑψίτερος· ὅπως πρωΐ, οὕτω καὶ πρωΐτερον, ὅπως νῶι καὶ σφῶι, οὕτω καὶ νωΐτερος σφωΐτερος κτλ. Ἐπίσης ὅπως ἔλεγον καλλί-φωνος, καλλί-γνωτος, καλλί-βοτρυς, καλλί-νικος καὶ τὰ ἀπειράριθμα τὰ ἀπὸ τοῦ καλλι- ἀρχόμενα σύνθετα (διότι τὸ καλλι-, ὄχι τὸ καλι-. μετεχειρίζοντο ἐν συνθέσει), οὕτως ἔλεγον καὶ καλλί-τερος. Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις: παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οὕτω τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις; Ἀποκρίνομαι, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις· διότι καὶ ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲν ὑπῆρχον τόσα καλλι- ὅσα ὑπῆρχον παρ' ἀρχαίοις, ὑπῆρχον ὅμως (καὶ μάλιστα, ὅτε ἤρξατο ἡ εἰσαγωγὴ καὶ ἐκνίκησις τοῦ καλλίτερος), ὡς καλλίφωνος, καλλιγραφία, καλλιδενδρία. καλλιεργῶ, κάλλιο (ἐν παροιμίαις = κάλλιον) καὶ εἴ τι ἄλλο, καὶ δὴ καὶ ἐν κυρίοις ὀνόμασιν, ὡς Καλλί-πολις, Καλλίνικος, Καλλιόπη, Καλλιέργης. Οἱ δὲ λέγοντες ταῦτα, ἀκούοντες δ' ἔτι πλείονα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, κάλλιστα ἠδύναντο νὰ λέγωσι καὶ νὰ γράφωσι καλλίτερος, οὗ ἡ γενικὴ χρῆσις καὶ εἰσαγωγὴ ἴσως εἶνε λίαν ἀρχαία καὶ ἴσως δὲν διεκόπη ποτέ. Πρὸς τὸ καλλίτερος λοιπόν, ὅπερ κάλλιστα ἠδύνατο νὰ σχηματισθῇ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, συνενῶνον ὅλα τὰ προσόντα, δι' ὧν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σημαιοφόρος, συνεξέδραμον, κατὰ τὸ εἰκός, καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ νεώτερα εἰς -ίτερος: ἀρχίτερος, μεγαλίτερος, πρωτίτερος, γρηγορίτερος κτλ. Καὶ ἔπειτα διατί ἐν μόνῳ τούτῳ ἡ διάφορος (διὰ τοῦ Υ) ὀρθογραφία ὡς πρὸς τοὺς ἀρχαίους, παρ' οἷς εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι ὑπῆρχε τὸ καλλίτερος διὰ τοῦ Ι (ἴδ. τὴν Ἠλείαν ἐπιγραφήν), ἀφ' οὗ ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἡ ἡμετέρα ὀρθογραφία εἶνε σύμφωνος ἐν γένει πρὸς τὴν ἀρχαίαν; — τὸ καλὸν πεφιλημένε Θεόκρ. 3, 3 σύστ. σύντ. ποῦ ἔχεις τὴ καλή μου τὴν ἀγάπη = λίαν ἀγα-

πητε   ὦ τὸ καλὸν ποιθορεῦσα 3, 18 προσορῶσα τὴν καλὴν πρόσοψιν: ποῦ ἔχεις ὡραιότατον πρόσωπον.   πλουτέων τὸ καλὸν Ἡροδ. 1, 54 = πλουτῶν τὸν καλὸν πλοῦτον· ἴσως: ἔχων πλούσιον (οἷον ἄφθονον καὶ δαψιλές) κάλλος.   ὅττι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί· τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων Θεογν. 45 ὁ λόγος οὗτος διῆλθε διὰ (ἐξῆλθεν ἐκ) τῶν ἀθανάτων στομάτων.   ἀνὴρ χορεύει καὶ τὰ τοῦ θεοῦ καλά Ἀπ. Φρυνίχ. 9 ὁ ἀνὴρ χορεύει καὶ τὰ τοῦ θεοῦ (ἡ θυσία) ἔχει καλῶς   τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ φροντιστέον μοι Εὐρ. Ἰ. Τ. 467 πρῶτον πρέπει νὰ φροντίσω, ὅπως ἐκτελεσθῶσι καλῶς τὰ τῆς λατρείας τῆς θεᾶς· πρβ. Ἀπ. Μενάνδ. 320. Ἀρφ. Εἰρ. 868.   φιλονικῶν μὲν ὁ αὐτόθεν (πεζὸς) περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ Θουκ. 7, 71 ἐν ᾧ ἀγωνιζόμενοι προσεπάθουν ν' ἀποκτήσωσι μεγαλιτέραν δόξαν.   ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν Εὐρ. Ἰκ. 300 ἕνεκα τοῦ φόβου θὰ παραλείψω τὸ καθῆκόν μου.   ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά Σοφ. Φιλ. 637 πάντοτε εἶνε καλὸν τὸ ταξίδιον, ὅταν ἀποφεύγῃ τις κακά· πρβ. Ξ 80.   τὸ ἔργον τοῦ καλοῦ δικαιώματος Θουκ. 6, 79 τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς εὐπρεποῦς (ὡραίας, εἰρωνικῶς) δικαιολογίας.   κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 9 ἡ Κέρκυρα κεῖται εἰς κατάλληλον (εὐνοϊκὴν) θέσιν ὡς πρὸς τον Κορινθ. κόλπον.   ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω; Ἀρφ. Θεσμ. 292 ποῦ εἶνε καλὰ (κατάλληλος θέσις) να καθίζω, διὰ να ἀκούω καλὰ τὰς ῥήτορας (γυναῖκας);   ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων ηὕρηκα Εὐρ. Ἰ. Α. 1106 καλὰ (πολὺ καλὰ εἶνε) ποῦ σ' εὕρηκα ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.   ἐν καλῷ («ἐπὶ συμφέροντι» Σχ.) ἐδόκει ἡ μάχη ἔσεσθαι Θουκ. 5, 59 ἐφαίνετο ἡ μάχη ὅτι θὰ εἶνε εὐνοϊκὴ εἰς αὐτούς.   σφὼ οὖν ἥκετον εἰς κάλλιστον Πλ. Εὐθύδ. 275 Β ὑμεῖς οἱ δύο ἤλθετε εἰς ἁρμοδιώτατον χρόνον: πολὺ καλὴν ἐποχήν.   στρατόπεδον γὰρ δὴ τοῦτο κάλλιστον Ἑλληνικὸν τῶν μέχρι τοῦδε ξυνῆλθεν Θουκ. 5 60 ἴδ. οὗτος.   καλὸς κἀγαθός τέλειος, καλῶς πεπαιδευμένος· τὸ μὲν καλός ἀναφ. εἰς τὴν διὰ τῆς γυμν. παίδευσιν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἀγαθὸς εἰς τὴν διὰ τῆς μουσικῆς παίδευσιν τῆς ψυχῆς. Πληρέστερον δὲ εἶπεν ὁ Ξεν. ἐν Ἀπ. 2, 6, 30 τοὺς καλοὺς τὰ σώματα καὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχάς· ἴδ. Schmidt μτφ. Ἠθικῆς ἀρχ. Ἑλλ. ὑπὸ Δ. Ὀλυμπίου σελ. 405 κέ. πρβ. Πίνδ. Ὀ. 10, 122 ἰδέᾳ δὲ καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον (ἴδ. κεράννυμι). ὥστε καλὸς κἀγαθὸς = εὐπαίδευτος: τελείας, πλήρους παιδεύσεως τυχών· ἴδ. Schmidt ἔνθ. ἀνωτ. πρβ. καλοκάγαθος. Σημ. δὲ ὅτι ἡ φρ. αὕτη πανταχοῦ γρ. κατὰ κρᾶσιν καλὸς κἀγαθός: «καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός» Φώτιος, Σουΐδας. «καλὸς κἀγαθὸς οἱ Ἀττικοὶ λέγοντες, ἀγαθὸς καὶ καλὸς οὐ λέγουσι» Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ.   ὑπεσχόμην δέ σοι ἀντὶ τούτων ἦ μὴν παρ' ἑκόντων Λυδῶν ἔσεσθαι πᾶν ὅ τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν ἐν Σάρδεσιν Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 12 ὑπεσχέθην δὲ ὅτι οἱ Λυδοὶ ἀντὶ τούτων θά σοι προσφέρωσιν ἑκόντες πᾶν ὅ τι ἄξιον λόγου ὑπάρχει εἰς τὰς Σάρδεις.   νομίζοντες καλὸν ἔχειν τὸ χωρίον Ἀν. 6, 5, 25 νομίζ. ὅτι τὸ χωρίον, ὃ ἔχουσιν, εἶνε εἰς καλὴν θέσιν.   ἔρρει τὰ κᾶλα Ἑλλ. 1, 1, 23 ἐχάθησαν τὰ ξύλα τ. ἔ. ἀπώλοντο αἱ νῆες.   ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς Ν 116 δεν κάμνετε πλέον καλὰ ποῦ παραμελεῖτε τὴν ὁρμητικὴν ἀνδρείαν (δύναμίν) σας· τ. ἔ. ὑμῖν αἰσχρόν ἐστι μεθιέναι κέ.   πρότερον δ' οὐ καλῶς ἔχειν πολιορκεῖσθαι Θουκ. 1, 28 πρὶν δὲ τοῦτο γίνῃ, δεν ἦτο ὀρθὸν νὰ πολιορκῶνται.   ἐπεὶ δὲ κατέστησε τὸ στράτευμα, ὥστε καλῶς ἔχειν ὁρᾶσθαι . ., ἐκάλεσε τοὺς ἀγγέλους Ξεν. Ἀν. 2, 3, 3 = ὥστε καλὸν εἶναι ὁρᾶσθαι τ. ἔ. ὥστε νὰ εἶνε ὡραία ἡ (ἐξωτερικὴ) ὄψις αὐτοῦ. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη διορθώσεως.   οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν Θουκ. 1, 5 οἵτινες θεωροῦσιν ἔντιμον νὰ πράττωσι τοῦτο ἐπιτηδείως.   τῆς Ἰταλίας καλῶς παράπλου κεῖται 1, 36 κεῖται εἰς καλὴν (εὐνοϊκὴν) θέσιν ὡς πρὸς τὸν εἰς Ἰταλίαν παράπλουν.   τοῦ πολέμου καλῶς ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι 3, 92 ἐφαίνετο ὅτι ἔκειτο εἰς καλὴν θέσιν ὡς πρὸς τὸν πόλεμον.   καὶ ἅμα εἰ καλῶς σφίσιν ἔχοι, καὶ συμβῆναι τὰ πλείω 4, 117 καὶ συγχρόνως ἂν εὕρισκον συμφέρον, ἠδύναντο νὰ συνθηκολογήσωσι καὶ δι' ἄλλα ἀκόμη.   πάνυ καλῶς Ἀρφ. Βατρ 512 εὐχαριστῶ πολύ· ὅταν τις εὐγενῶς ἀποποιῆταί τι· πρβ. κάλλιστ', ἐπαινῶ (ὃ ἴδ.) 508.   ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχεν, ἀπιὼν ᾤχετο Λυσ. 1, 23 ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤθελε πλέον (τ. ἔ. ἐχόρτασεν), ἀπῆλθεν.   Α. βούλει καὶ σὺ πιεῖν; Β καλῶς ἔχει μοι Ἀπ. Ἀντιφ. 165 τ. ἔ. ἔπια ἀρκετά, εὐχαριστῶ, δὲν θέλω· j'en ai assez.   Πρβ. ἆρά μοι καλῶς ἔχει; Σοφ. Ἠλ. 816 δὲν εἶνε λαμπρὰ ἡ θέσις μου;   περαιτέρω τοῦ καλῶς ἔχοντος Δημ. 48, 55 = περ. τοῦ μέτρου.   καίτοι σ' ὁ φύσας χἠ τεκοῦσα προὔδοσαν, καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου, καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα κεὐκλεῶς θανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 290 «τὸ εὖ καὶ καλῶς ἐν τῇ ἰδιωματικῇ ταύτῃ φράσει δὲν ἐμφαίνει ποιόν, ἀλλὰ τὸ πλῆρες ἢ ἐπαρκές· ὅθεν καλῶς ἢ εὖ βίου ἥκω = ἔχω φθάσῃ εἰς ἡλικίαν ὑπερπλήρη, ἤτοι: ὑπέργηρώς εἰμι... Ἡ δὲ μετοχὴ ἧκον ληπτέα ἀπολύτως... ἤτοι: καίτοι σ' ὁ φύσας χἠ τεκοῦσα προὔδοσαν, ἐν ᾧ καλῶς μὲν αὐτοῖς βίου (οὖσιν = ἐν καλῷ μὲν τοῦ βίου οὖσιν, ἤτοι «ἀπογεγηρακόσι» Σχ.) ἧκεν (= κοιν. τοὺς ἤρχετο, ἤτοι ἥρμοζεν ἢ καὶ αὐτὸ τὸ προσῆκεν) κατθανεῖν (= ὁ θάνατος), καλῶς δὲ (ἀπὸ κοινοῦ τό: ἧκεν αὐτοῖς οὕτω τοῦ βίου ἔχουσι) σῶσαι (τὸν αὐτῶν) παῖδα κεὐκλεῶς θανεῖν. Ἐννοεῖ δηλ. ἡ Ἄλκηστις, ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ Ἀδμή-

του ὑπεραποθνήσκοντες τοῦ υἱοῦ αὐτῶν ἀπέφερον τρία κέρδη, ὅτι ἀπέθνησκον πλήρεις ἡμερῶν, ὅτι ἔσωζον δεύτερον ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ τὸν υἱὸν αὐτῶν, ἤτοι δι' ἐλαχίστης θυσίας τῆς τῶν ἐπιλειπομένων ὀλίγων ἡμερῶν.., καὶ τρίτον ὅτι ἀπέθνησκον εὐκλεῶς» Δ. Βερν. οὐκ ἂν καλῶς εἶχεν αὐτοῖς (ἐνν. τὸ πρᾶγμα) 'Αντιφ. 5, 68 δὲν θὰ τὰ εἶχαν καλά, δὲν θὰ ἦτο εὐχάριστος ἡ θέσις των.

κάλυμμα τό: δείξω τάδ' ἐκ καλυμμάτων Σοφ. Τρ. 1078= ἐκτὸς καλυμμάτων (ἀφ' οὗ ἀφήρεσε τὰ σκεπάσματα). Μτφ. ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται δεδορκώς Αἰσχ. 'Αγ. 1177 ἡ προφητεία μου θὰ εἶνε πλέον φανερὰ ὄχι δὲ κεκαλυμμένη.

κάλυξ ἡ (καλύπτω) κάλυμμα, οἱ τῶν θάμνων καὶ δένδρων κόμβοι ἢ ὀφθαλμοί, ἐν οἷς τὸ ἄνθος, τὸ πουμποῦκι ἐπὶ τῶν ῥόδων· πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός Σοφ. Ο. Τ. 25 ἐν ᾧ ἡ πόλις καταστρέφεται εἰς τὰς κάλυκας τῆς γῆς τὰς περιεχούσας τὸν καρπὸν (δηλ. ξηραινομένων τῶν καλύκων).

καλυπτός 3 σκεπασμένος· καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελεῖς Σοφ. 'Αντ. 1010 τὰ μηριαῖα ὀστᾶ ἀπεγυμνοῦντο καταρρυείσης ἐξ αὐτῶν τῆς περικεκαλυμμένης (ἄλλοι: «καλυπτούσης») πιμελῆς.

καλύπτρα ἡ: Αἰσχ. Χο. 805 ἐλευθερίως λαμπρῶς ἰδεῖν φιλίοις ὄμμασι δνοφερᾶς καλύπτρας· ἴδ. ἀνιδεῖν.

καλύπτω (ῥ. καλ-, πρβ. celo) ὁμαλόν· ἀποκεκάλυφα 'Ωριγεν. 3 σ. 561. ἐκαλύφθην δ 402. Εὐρ. 'Ικ. 531. καλυφθήσομαι μτγν. Μέσ. ὡς ἁπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλὰ ἐγκαλυψάμενος Πλ. Φαῖδρ. 537 Α. Φαίδων 118 Α καλυπτός Σοφ. 'Αντ. 1011. 'Αρφ. Θεσ. 890. συγκαλυπτέος Αἰσχ. Πρ. 539. ἀμφὶ δὲ νύκτα θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ Ε 506 ὁλόγυρα ἐκάλυψε μὲ τὴν νύκτα τὸ πεδίον τῆς μάχης. Τὸ μάχῃ (δοτ. τοπική) ἐξαρτ. καὶ ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἐκ τοῦ ἐκάλυψε. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι Πίνδ. Π. 4,145 «ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὁμογόνοις γεννηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τοῦ τοιούτου πράγματος ἀφίστανται αἱ Μοῖραι» Σχ. Ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ καλύψαι ἐκ τοῦ ἀφίστανται: αἱ Μ. ἀποστρέφουσι τὸ πρόσωπόν των (μᾶλλον: ἀπομακρύνονται), ἵνα κρύψωσι τὴν ἐντροπήν των, ὅταν ἔχθρα γεννηθῇ μεταξὺ τῶν συγγενῶν. Μέσ. αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον Πίνδ. 'Ο. 5, 15 πάντοτε δὲ προκειμένου περὶ δόξης («ἕνεκα τοῦ κτήσασθαι ἀρετὴν» ἢ «ἕνεκα ἀριστειῶν» Σχ.) ὁ πόνος καὶ ἡ δαπάνη διαγωνίζονται (ἵνα φθάσωσιν) εἰς (ἐπιτύχωσι) τὸ ἔργον τὸ διὰ κινδύνου κεκαλυμμένον. μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ Σοφ. 'Αντ. 1253 μήπως καὶ κρυφίως σκεπάζει τι κεκρυμμένον ἐν τῇ θυμουμένῃ καρδίᾳ της. ἔξω μέ που καλύψατε Ο. Τ. 1411 «ἔξω βαλόντες ἀφανῆ ποιήσατε» Σχ. πρβ. Εὐρ. 'Ηλ. 1277. ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας ἔργοις 'Αθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν 'Ο. Κ 283 συμφώνως μὲ τοὺς ὁποίους (θεούς) σὺ μὴ ἀμαυρώνῃς (μὴ θέλῃς ν' ἀμαυρώσῃς) τας εὐδαίμονας (ὡς ἐκ τῆς θεοσεβείας) 'Αθήνας, ὑπηρετῶν εἰς ἔργα ἀνόσια (ἀσεβῆ).

καλχαίνω: δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος Σοφ. 'Αντ. 20 φανερὰ δεικνύεις, ὅτι ἔχεις ἐν νῷ σκέψιν, ἥτις σὲ ἀπασχολεῖ.

κάλως ὁ 'Αττ., καραβόσχοινον, παλαμάρι, κάλος ἀρχ. καὶ νέον 'Ιων. κάλους ε 260. κάλον 'Ηρ. 2, 28. κάλους 2, 36. κάλῳ 2, 96. Παρασχηματ. κατὰ τὴν γ' κλίσιν. κάλωες 'Απολλ. 'Ρ. 2, 725. κάλωας 1, 566. 1277. 'Ομοίως 'Ορφ. 'Αργ. 626. 257. κάλωσι 241. οἱ κάλως νέον 'Αττ. ἐν 'Επιγραφ. τοῦ 357ου ἔτους. ὅταν στράτευμ' ἐξίῃ κάλως Εὐρ. Τρῳ. 94 ἀνοίγῃ τα πανιὰ (πρὸς ἀναχώρησιν), ἤ: λύῃ τα παλαμάρια. παραπλεόντων ἀπὸ κάλω ἐς τὴν Μεσσήνην Θουκ. 4, 25 ἐν ᾧ (οἱ Συρακόσιοι) παρέπλεον τῇ βοηθείᾳ τοῦ κάλου εἰς τὴν Μεσσ. «ἀπὸ κάλω: τῷ λεγομένῳ παρόλκῳ· οἱ γὰρ παρ' αὐτὴν τὴν γῆν πλεοντες οὐ δύνανται ἐρέττειν» Σχ. πάντας ἔσεισε κάλως Λουκ. Κριναγ. 15 ἄνοιξεν ὅλα τὰ πανιά, μετεχειρίσθη ὅλα τὰ ἐκ τῶν Μουσῶν μέσα. φόνιον ἐξίει κάλων Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 837 διὰ παντὸς τρόπου ἐρέθιζε αὐτὸν εἰς φόνον. ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων Μηδ. 278 οἱ ἐχθροὶ πλέουσι πλησίστιοι (μὲ ὅλα τὰ πανιὰ) ἐναντίον μου. Εὕρηται δὲ καὶ ὡς θηλυκὸν τὸ κάλως ἐν 'Απ. νέῳ τοῦ 'Ιβύκου: κύματος ἔξοθεν ἄκρου πᾶσα κάλως ἀσινής πᾶς κάλως ἔξωθεν ἄκρου κύματος ἀσινὴς ἐστι.

κάματος ὁ: ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν Πίνδ. Π. 3, 96 «ἐπεὶ ἐξέφυγον ἐκ τῶν πατρίδων, οἷον ἐκ τῶν προτέρων κακῶν μεταβαλόντες ηὐφράνθησαν» Σχ. ἴδ. μεταμείβω. ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι ξ 417 ἄλλοι δὲ (ξένοι) τρώγουν ἀτιμωρητὶ τὸν κόπον μας.

κάμβαλε = κατέβαλεν.

καμμείξας ἐπ. μτγ. ἀορ. α' τοῦ καταμείγνυμι = καταμείξας.

κάμνω κοπιάζω· καμοῦμαι (Σοφ. Τρ. καμῇ β' πρ. ἐν νέᾳ 'Αττ. γραφῇ). κέκμηκα μτγ. ἐπ. κεκμηώς Ψ 232. -ῶτι Ζ 261. -ῶτα ν 282. -ηότας Λ 802 (ἀντὶ τοῦ -ηῶτας Θουκ. 3, 59, ὅπερ νῦν ὀρθῶς γράφεται -ηκότας ἐκ πολλῶν χ/φων). Δωρ. κεκμακώς Θεόκρ. 1, 16. ἔκαμον (κάμον ἐπ., ὑπ. ἐπὴν κεκάμω Α 168. ἐπὴν κεκάμωσιν Η 5: ἐπεί κε κάμω, ἐπεί κε κάμωσιν ὁ Βέκκ. μετὰ τοῦ 'Αριστάρχου· πρβ. Ρ 658). Μέσ. ἐπ. ἐκαμόμην ι 130. 'Απ. 'Ρ. 2, 18. καμ- Σ 341. 'Απ. 'Ρ. 4, 1321. -κμητός 'Ησύχ. ἀποκμητέον Πλ. Πολ. 445 Β (ὁ Βέκκ.: ἀποκνητέον). μὴ κάμνε λίαν δαπάναις Πίνδ. Π. 1, 91 μὴ ἀπόκαμνε λίαν ἐν ταῖς δαπάναις.

ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι Ὀ. 8,28 «ὁ ἐπερχόμενος χρόνος τοῦτο ἐνεργῶν εἴθε μὴ ἀτονήσειε» Σχ. τῶν πρό, μάρπτι, κάμνοις Αἰσχ. Ἱκ. 836 «πρότερον θάνοις, ὦ μάρπτι, πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν» Σχ. μὴ πόδα προκάμητε βαρύ τε κῶλον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 119 μὴ καταπονήσητε προώρως τοὺς πόδας καὶ τὰ βεβαρημένα μέλη· ἴδ. ἀνίημι. οἶσθ' οὖν ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι; Ἴων. 363 ἠξεύρεις λοιπὸν τὸ μέρος τοῦ λόγου σου, τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων εἶνε ἀδύνατον; οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης Σοφ. Ἠλ. 532 ἐν ᾧ δὲν ἐδοκίμασας ἴσην λύπην μὲ ἐμέ. οἱ γὰρ εὐγενεῖς κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 293 ὑποφέρουσιν (ἠθικῶς) διὰ λ/σμὸν τῶν τέκνων των, ὅταν πράττωσιν αἰσχρὰς πράξεις. καμόντες Γ 278 = τεθνεῶτες, «κεκοιμημένοι».

καμπή ἡ: πάλιν τοι μῦθον ἐς καμπὴν ἄγε Εὐρ. Ἠλ. 659 ὀπίσω βέβαια ἐπανάφερε τὸν λόγον εἰς τὸ σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχισεν (ὡρμήθη). περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος Ἡρ. 1, 185 ἴδ. ἄγνυμι.

κάμπτω: εὖτε νῦν ἕδρας πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' (ἐνν. γόνυ) ἐγώ Σοφ. Ο. Κ. 85 = ὅτε (ἐπειδὴ) ἐγὼ ἐπὶ τῆς ἕδρας ὑμῶν πρώτων (= ἐπὶ πρώτης τῆς ὑμετέρας ἕδρας) (ἐκ) ταύτης τῆς γῆς ἔκαμψα τὸ γόνυ (= ἐκάθισα). κάμπτει νέας ἁψῖδας ἐπῶν Ἀρφ. Θεσμ. 53 γυρίζει νέας ἁψῖδας διὰ τοὺς στίχους του. κάμψαι κακά Εὐρ. Ἱκ. 748 = παρακάμψαι, διαφυγεῖν. τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι Αἰσχ. Πρ. 253 διὰ τοῦτο βέβαια δαμάζομαι διὰ τοιούτων συμφορῶν (βασάνων).

καμψίπους ὁ ἡ, ὁ κάμπτων τὸν πόδα, ὁ ἀναγκάζων τινὰ νὰ γονατίσῃ, ὅ ἐστιν ὁ καταβάλλων τινά, ταπεινώνων· οὕτω καλεῖται ὑπὸ Αἰσχ. Ἑπτ. 776 ἡ Ἐρινύς· πρβ. καμπεσίγουνος. Ἀλλ' ὀρθότ. = ἡ εὐκάμπτους πόδας ἔχουσα, ἡ ταχύπους.

κᾰνᾰχηδά ἐπίρ.: Λυδία μίτρα καναχηδὰ πεποικιλμένα Πινδ. Ν. 8, 14 ᾆσμα Λύδιον διὰ καναχῆς αὐλῶν πεποικιλμένον· ἴδ. μίτρα.

καναχής 2 ἠχητικός, μετά τινος ἤχου στάζων. Κατὰ τὸν ἡμ. Δούκαν = ἀναστενακτός, σὺν στεναγμοῖς. Μόνον ἐν Αἰσχ. Χο. 152 ἵετε δάκρυ καναχές = «καναχηδὸν δακρύετε» Σχ. ὅ ἐστι: χύνετε δάκρυα μὲ στεναγμοὺς (καὶ θρήνους).

καννεύσας ἐπ. ἀντὶ κατανεύσας ο 464.

καννεώσασθαι ἀντὶ τοῦ καὶ ἀνανεώσασθαι.

κᾰνών ὁ: ἀκτὶς ἡλίου κανὼν σαφής Εὐρ. Ἱκ. 650 ἄλλοι: καθαρὰ εὐθεῖα γραμμὴ ὡς ὁ τοῦ τέκτονος κανών. Ἄλλοι: ὁ σαφῶς ῥυθμίζων τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων. γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον Εὐρ. Ἠλ. 52· ἴδ ἀναμετρέω. τοῦτο (τὸ ἐσθλὸν) ἤν τις εὖ μάθῃ, οἶδεν τό γ' αἰσχρόν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθὼν (μετρῶν Porson) Εὐρ. Ἑκ. 602 «τὸ κύριον εἶνε νὰ μάθῃ τις τὸ καλόν· ὅσον διὰ τὸ αἰσχρόν, τοῦτο τὸ ξεύρει ἤδη ἐκ τῆς πρὸς τὸ καλὸν ἁπλῆς αὐτοῦ ἀντιπαραθέσεως γνούς» Δ. Βερναρδ.

κάξ ἀντὶ τοῦ καὶ ἐξ.

κάπ = κατά, πρὸ τοῦ π καὶ φ, ὡς Ζ 201. Π 106.

καπηλεύω: ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην Αἰσχ. Ἑπτ. 532 ἔοικεν οὐ καπηλικῶς (διὰ δολίων μέσων) ἐκκλινεῖν τὴν μάχην. δι' ἀψύχου βορᾶς σίτοις καπήλευε Εὐρ. Ἱππ. 953 «τοῖς σιτίοις τοῖς δι' ἀψύχου βορᾶς ἀποπλάνα τοὺς ἀνθρώπους» Σχ. καπηλικῶς ἔχει Ἀρφ. Πλοῦτ. 1063 ὡς καπηλὶς φέρεται δολίως (δηλ. διότι εἶνε ἐψιμυθισμένη καὶ θέλει νὰ πωλήσῃ ἑαυτὴν πρός τινα, νὰ τὸν προσελκύσῃ).

καπνίζω: φήσαντες καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας, ἔτυπτον Δημ. 54, 4 εἰπόντες, ὅτι τοὺς ἐκάπνιζον οἱ δοῦλοί μας παρασκευάζοντες τὰ φαγητά, ἔτυπτον αὐτούς. καπνιζομένη τυραννὶς αὕτη 'σθ' ἡ τέχνη (ἡ μαγειρική) Ἀπ. Δημητρ. Κωμ. 1. (Ἀθην. 405 Ε) ἀναστρεφομένη ἐν τοῖς καπνοῖς τοῦ μαγειρείου ἀσκεῖ τὴν τυραννίδα· πρβ. Ἀρφ. Σφ. 324 καὶ τὸν Σχολ. διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἄρα Ἀρφ. Εἰρ. 892 διὰ ταῦτα (ἐπειδὴ εἶνε ὀπτάνιον) εἶνε καὶ μαυρισμένον ἀπὸ τὸν καπνόν· ἐνν. τὸ αἰδοῖον αὐτῆς.

καπνός ὁ (κϜαπ-, vapor): οὔτε σοι δαίων φλόγα ὕλης ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρός Αἰσχ. Ἀγ. 501 οὔτε ἀνάπτων φλόγα ἐκ ξύλων τοῦ ὄρους θά σοι μεταδώσῃ ἀγγελίαν διὰ τοῦ καπνοῦ τοῦ πυρὸς (ὡς πρότερον διὰ τῶν φρυκτωριῶν). τἆλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν Σοφ. Ἀντ. 1170 κυρ. τὰ ἄλλα (ὅσα ἀπομένουσιν, ἀφαιρεθεισῶν τῶν ἡδονῶν) ἐγὼ ἀντὶ σκιᾶς καπνοῦ (τ. ἔ. ἀντὶ τῶν εὐτελεστάτων) δὲν ἤθελον ἀγοράσῃ δι' ἄνδρα ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἡδονήν· πρβ. Φιλ. 946. καπνῷ δ' ἐσήμην' ἄστυ πολεμίων ὕπο Εὐρ. Ἑκ. 1215 ἴδ. σημαίνω. καπνός ἐκαλεῖτο καὶ Θεογένης τις: «λέγεται ὅτι μεγαλέμπορός τις ἐβούλετο εἶναι περαΐτης ἀλαζών, ψευδόπλουτος· ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Εὔπολις ἐν Δήμοις» Σχολ. Ἀρφ. Ὄρν. 823. Ἀλλὰ τί ποτε βούλεται τὸ περαΐτης ἐκεῖνο, οὐδεὶς ἔγνω· οὔτε γὰρ ἐπαίτης ἢ προσαίτης ὑπολανθάνει οὔτε κράκτης (τί ταῦτα πρὸς τὸ πρᾶγμα;), ἀλλὰ τερατίας. λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον Πινδ. Ν. 1,24 ὑποκ. τοῦ λέλογχε εἶνε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ φέρειν, ὀρθῶς: ἡ μοῖρα τῶν μεμφομένων τοὺς ἀγαθοὺς ἐστὶ τὸ καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρειν, τὸ σβεννύναι τὸν καπνὸν τῷ ὕδατι, ὅπερ δηλ. αὐξάνει ἔτι μᾶλλον τὸν καπνόν· πρβ. παροιμ. πῦρ ὕδατι σβεννύναι.

καππαύω = καταπαύω.

κάππεσον ἐπ. = κατέπεσον.

κάπτω χάφτω (ῥ καφ-, πρβ. ἔγκαφος)· καί σεο τὸ

ὥριμον τέφρη κάψει Ἡρώνδ. 1, 39 τὴν ὡραιότητά σου θὰ τὴν φάγῃ τὸ χῶμα: θὰ γίνῃ στάκτη· κυρ. θὰ τὴν φάγῃ ἡ πυρὰ καὶ θὰ γίνῃ τέφρα. κάπτοντες αὔρας ἐλπίδας σιτούμενοι Ἀπ. Εὐβούλ. 11 «χάφτοντες» ἀέρα, τρεφόμενοι μὲ (ματαίας) ἐλπίδας.

κάρ = κατά· πρὸ τοῦ ῥ., Μ 33. Υ 421.

κάρα τό· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδῳ εὕρηνται οἱ ἑξῆς τύποι: Ἑν. κάρη, κάρητος καρήατος κράατος κρατός, κάρητι καρήατι κράατι κρᾶτί (κράτεσφι), καὶ αἰτ. κάρη κρᾶτα (θ 92;). Πλ. κάρᾱ Ὕμν. Δήμ. 12 (ἐκ τοῦ κάραα) καρήατα κάρηνα, κράτων καρήνων, κρᾶσί, κρᾶτα (θ 92;). Εὕρηται προσέτι ἡ αἰτ. κάρ Π 392, ἐπὶ κάρ κατακέφαλα, καὶ ἀνὰ κάρ (ἀνάκαρ) μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπάνω Ἱπποκρ. (ἀντίθ. κατωκάρα. Τὸ κρη- φαίνεται ἐν τῷ κατὰ κρῆθεν Π 548 (Ἀριστάρχ., Δ. Γ. κατ' ἄκρηθεν). λ 558. Ὕμν. Δημ. 182. Ἡσ. Θε. 574 κατὰ κεφαλῆς, ἀπ' ἐπάνω (ἕως) κάτω. (Πρβ. κρήδεμνον). Ὁ τύπος κράτεσφι Κ 156 προϋποθέτει ὀν. τὸ κράτος (ῥ. κρατεσ-)· ἡ αἰτ. κρᾶτα (θ 92: ἂψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος (= κατακαλυψάμενος τὴν κεφαλὴν) γοάασκεν) κατ' ἄλλους μὲν εἶνε ἑν. αἰτ., κατ' ἄλλους δὲ πληθ. αἰτ. (πρβ. πρόσωπα, στήθεα περὶ ἑνὸς ἀνθρώπου)· ὁ δὲ Πίνδ. ἐν Ἀπ. 8 (Εὐσταθ. 1715, 63) λέγει τρία κρᾶτα. Τὴν ὀν. ὁ (ἡ) κράς ἐσχημάτισε Σιμμίας ὁ Ῥόδ. (παρ' Ἡρωδιαν. I 399. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος (ἴδ. Ἀνέκ. Βεκκ. III 1386) ἔχει τὴν ὀνομ. κάρηαρ. Ἐν δὲ Α 530 ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκε κρητός ἀντὶ κρατός. Παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς εὑρίσκονται οἱ ἑξῆς τύποι: Ὀν. κάρᾱ Πίνδ. Τραγ. καθόλου ποιητ. τὸ κρᾶτα Σοφ. Φιλ. 1457 (τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον ἡ κεφαλή μου ἐνδομύχως, ἐνδότατα ἐβράχη). Γεν. κρᾱτός Τραγ. Δ. κάρᾳ Αἰσχ. Εὐμ. 177. Σοφ. Ο. Κ. 564. Ἠλ. 445. Ἀντ. 1272. κρατί Πίνδ. Τραγ. Αἰτ. κάρα, τὸ κρᾶτα Σοφ. Φιλ. 1001: κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα. Ο. Τ. 257. Ἀντ. 764. Ἀλλ' ἐν Φιλ. 1207 κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί (κυρ. =(ὡς) ἀποτέμω χερί κρᾶτα πάντα (πᾶσαν κεφαλὴν) καὶ ἄρθρα) τὸ κρᾶτ' φαίνεται ἀρσεν., ὅθεν ὁ Bergk: κρᾶτα καὶ ἄρθρ' ἀπὸ πάντα. Οὐδεμίαν δ' ἀμφιβολίαν ἐπιδέχεται τὸ ἀρσ. γένος ἐν Ἀπ. Εὐρ. 241 τὸν σὸν κρᾶτα καὶ ἐν Ἴωνος Ἀπ. 61 τύπτων τὸν αὐτοῦ κρᾶτα· ἀμφίβολον εἶνε ξανθὸν κρᾶτα Εὐρ. Φοίν. 1159. Πινδ. Π. 12, 17. Πλ. τρία κρᾶτα Ἀπ. Πινδ. 8. Αἰτ. κρᾶτας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 526. Φοίν. 1149. κρᾶτα Σοφ. Ο. Κ. 473 (ἢ ἑν. αἰτ.;). Ὡς θηλ. Θέογν. (μᾶλλον Μίμνερμος) 1023 κάρη. Παρὰ δὲ μτγν. ἤδη ἀπὸ τοῦ Καλλιμάχ. πλεονάκις καρή, -ῆς, -ῇ, -ήν (περὶ τοῦ τόνου ἴδ. Ἡρωδιαν. I 341. 353. II 102) καὶ κάραν Ἀνακρεόντεια 50, 9. —κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν Σοφ. Ἠλ. 445 ἴδ. ἐπί καὶ ἐκμάσσω. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον Ἀπ. Σοφ. 140 ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου σπάνει τὸ ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν εὐωδίαν μύρου. κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων Ἠλ. 740 ἐν ᾧ ἄλλοτε ὁ εἷς καὶ ἄλλοτε ὁ ἄλλος ἐπρόβαλλε τὴν κεφαλήν του ἐκ τοῦ ἱππικοῦ ὀχήματος. ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ θεός... ἔπαισεν Ἀντ. 1272, ἴδ. ἐν (σελ. 432. στ. β'). ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ Ο. Κ. 564 ἴδ. ἀθλέω. κρατὸς ἐξ ἄκρου δεινὸν καθιεὶς πρίονα Ἀπ. ἀδ. Τρ. 114, ἴδ. καθίημι.

καρανιστήρ ὁ: ἀλλ' οὗ καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι δίκαι σφαγαί τε Αἰσχ. Εὐμ. 186 ἀλλ' ὅπου ὑπάρχουσι (γίνονται) κεφαλὰς ἀποκόπτουσαι («ἀποκεφαλίζουσαι») ἐξορύττουσαι ὀφθαλμοὺς δίκαι καὶ σφαγαί.

καρανόω: ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Αἰσχ. Χο. 526 εἰς τί ἀπολήγει καὶ συγκεφαλαιοῦται ὁ λόγος;

καρατόμος 2 ὁ ἀποκόπτων τὴν κεφαλήν· ἀλλὰ καράτομος ὁ ἀποτετμημένος τὴν κεφ. καράτομος ἐρημία νεανίδων Εὐρ. Τρ. 564 ὡς ἂν εἴποι τις: «κοψοκεφαλιασμένη» ἐρημία νεαν. τ. ἔ. ἔρημοι νεάνιδες τετμημέναι. καρατόμοις χλιδαῖς Σοφ. Ἠλ. 52 «τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις» Σχ. διὰ πλουσίων βοστρύχων ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀποκεκομμένων.

κάρδαμον τό, τὸ καὶ νῦν κάρδαμον· ἀνδρῶν τρόπος ὀξυθύμων καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων κάρδαμα Ἀρφ. Σφ. 455 καὶ βλεπ. δριμύτατα: ἐχόντων τραχεῖαν, ἀγρίαν ὄψιν.

καρδία ἡ: Ἰων. κραδίη· σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν α 353· ἴδε ἐπιτολμάω. ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα Σοφ. Ἀντ. 1085 ἴδ. ἀφίημι. ὀρχεῖται καρδία φόβῳ Αἰσχ. Χο. 166 ἡ καρδία μου πηδᾷ ἐκ τοῦ φόβου. πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ χειρὶ τέκνων σέθεν καρδίᾳ τε λήψῃ δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Εὐρ. Μηδ. 856 τὸ χωρίον κατὰ πολλοὺς τρόπους διωρθώθη, ἀλλ' ἀνεπαρκῶς. Ἴσως ὧδε: πόθεν θράσος; ἢ φρενός; ἢ χειρί κέ. ἤτοι: πόθεν θὰ ἔχῃς (ἢ ἔλαβες) τὸ θράσος τοῦτο; ἆρά γε ἐκ τῆς φρενός σου (δηλ. τὸ ἐσυλλογίσθηκες καλὰ καὶ τὸ ἀπεφάσισες); τῷ ὄντι (ἀλήθεια) μὲ τὸ δικό σου χέρι καὶ μὲ τὴν ἰδικήν σου καρδιὰ θὰ πιάσῃς τὰ τέκνα σου (διὰ νὰ τὰ φονεύσῃς); Τὸ σέθεν μετ' ἐμφάσεως κείμενον ἀναφ. καὶ εἰς τὸ χειρί. ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ Πίνδ. Π. 8, 9 ὁπόταν τις ἀμείλιχον («ἀπροσηνῆ καὶ ἰταμωτάτην» Σχ.) ὀργὴν βίᾳ ἐμβάλῃ τῇ ἑαυτοῦ καρδίᾳ (ἀκούσῃ): «ἐάν τις ταραχώδης καὶ ὑβριστὴς γένηται» Σχ. πάροιθεν δὲ πρῴρας δριμὺς ἄηται κραδίας θυμός, ἔγκοτον στύγος Αἰσχ. Χο. 390 ἔμπροσθεν δὲ τῆς πρῴρας (τοῦ πλέοντος σκάφους) πνέει («ξεφυσᾷ, ξεθυμαίνει») ὁ δριμὺς θυμὸς τῆς καρδίας μου, τὸ βαθέως ἐγκεκρυμμένον μῖσος. Ἐνν. ὅτι: ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, ἡ περὶ ἐκδικήσεως σκέψις δέν με ἀφίνει νὰ προχωρήσω. μόλις μέν, καρδίας

δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν Σοφ. 'Αντ. 1105 ἴδ. ἐξίστημι. ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας Εὐρ. 'Ι. 'Α. 475 θά σου μιλήσω ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου. ὅρα δὲ πληγὰς καρδίᾳ σέθεν Εὐμ. 103 μὲ τὸν νοῦν σου, νοερῶς. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε Π 435, ἴδ. διχθά. προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Αἰσχ. 'Αγ. 1013 ἴδ. ἐκχέω.

καρκίνος ὁ: λήψεται τὸν τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος Εὐρ. Κύκλ. 608 ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα μᾶλλον = πυράγρα. ἔστηκε δ' εἵς μ' ὀρεῦσα καρκίνου μέζον 'Ηρώνδ. 4, 44 «στέκει καί με κυττάζει μὲ μάτια πειὸ γουρλωμένα ἀπὸ τὸν κάβουρα» διὰ τὸ ἀτενὲς καὶ προεξέχον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ καρκίνου.

κάρπιμος 2: βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν 'Απ. Εὐρ. 757, ἴδ. θερίζω.

καρπός ὁ: πατρί τ' 'Αδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθεία συνάρμοξεν δίκᾳ Πινδ Ν. 10, 12 (ὁ Ζεὺς παρὰ) τῷ πατρὶ τοῦ 'Αδράστου (Ταλαῷ) καὶ τῷ Λυγκεῖ συνήρμοσε τὸν καρπὸν τῶν φρενῶν (τ. ἔ. τὴν κρίσιν) τῇ εὐθείᾳ δίκῃ: «ἄριστον λογισμὸν παρέσχε καὶ μετὰ δικαιοσύνης συνήρμοσε» Σχ. γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν Αἰσχ. Εὐμ. 833· ἴδ. ἐκβάλλω. εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου 'Επτ. 605 ἐὰν πρόκειται νὰ ἐκπληρωθῶσιν οἱ χρησμοὶ τοῦ Λ. δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχουσαι Εὐρ.'Ηλ. 1346 δεινὰς ὀδύνας καρπούμεναι (ἐντρυφῶσαι ταῖς δειναῖς τῶν θνητῶν ὀδύναις). (ἐθελήσει τίς) γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι; 'Αρφ. Πλ. 515 τίς ἐθελήσει ῥήξας (σχίσας) δάπ. γῆς ἀρότροις θερίσασθαι καρπὸν Δηοῦς (Δήμητρος);

καρποτελής 2 ὁ ὡριμάζων, ὁ φέρων τὸν καρπόν Αἰσχ. 'Ικ. 696. Τὸ χωρίον: καρποτελῆ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ ὁ Ζεὺς ποιείτω τὴν γῆν φέρειν ἐν πάσῃ τοῦ ἔτους ὥρᾳ καρποὺς τελείους (τελείως ὡρίμους).

καρπόω: ξυμβαίνει ἡμῖν μηδὲν οἰκειοτέρᾳ τῇ ἀπολαύσει τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα καρποῦσθαι Θουκ. 2, 38 ἴδ. ἀπόλαυσις. Μτφ. ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσεν στάχυν ἄτης Αἰσχ. Πέρσ. 823, ἴδ. ἐξανθῶ. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον 'Αγ. 625 δὲν εἶνε τρόπος νὰ εἴπω τὰ ψευδῆ ὡς καλὰ (κατάλληλα) διὰ τοὺς φίλους, διὰ νὰ «τὰ χαίρωνται» ἐπὶ πολὺν χρόνον (δηλ. ταχέως θὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια). βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος 'Επτ. 580, ἴδ. ἄλοξ. αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν 'Αγ. 507 αὐτὸς ἃς δρέψῃ τοὺς καρποὺς τῆς ἰδίας πωρώσεως (τῆς διεστραμμένης ψυχῆς του): εἰς αὐτὸν μόνον ἐπάνω νὰ πέσῃ ἡ κατάρα του. εἱμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτοῖς 'Απ. 'Αδ. Τρ. 352 τὸ ἑξῆς: εἱμαρμένον ἐστὶ βροτοῖς καρποῦσθαι κακὰς ἀμοιβὰς τῶν κακ. βουλευμάτων. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα Σοφ. Τρ. 203 διότι καρπούμεθα (ἀπολαύομεν, «χαιρόμεθα») τὸ φῶς τῆς εἰδήσεως ταύτης, ὅπερ ἀνελπίστως ἀνέτειλεν εἰς ἐμέ. Τὴν καλήν, ἀλλ' ἀπροσδόκητον εἴδησιν παραβάλλει πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον· πρβ. 'Αντιγ. 879 καὶ Ο. Κ. 1120.

καρρέει ἀντὶ τοῦ καταρρεῖ διώρθ. ὁ Ahrens ἐν Σαπφ. 4, 3.

καρτερέω εἶμαι καρτερός, ἰσχυρός, ὑπομένω· τὰ δ' ἀδύναθ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον Εὐρ. 'Ι. Α. 1370 = «ἰσχυρίζεσθαι δ' ἡμῖν καρτεροῦσι τἀδύνατ' οὐ ῥᾴδιον» Δ. Βερναρδ. τρισὶ γοναῖσι τοὺς γυναικείους πόνους ἐκαρτέρησ' ἄρουρα Αἰσχ. 'Απ. 99 ἐν τρισὶ τοκετοῖς ὑπέμεινα γενναίως (κυρ. ὑπέμεινεν ἡ ἐμὴ ἄρουρα) τοὺς γυν. πόνους (ὡς καὶ σήμερον λέγομεν ἀντὶ τοῦ ὠδῖνας). λόγῳ μὲν οὐχὶ (βούλεται Κρέοντά μ' ἐλαύνειν φυγάδα), καρτερεῖν δὲ βούλεται Εὐρ. Μήδ. 708 ἔργῳ δὲ ἔχει τὴν διάθεσιν νὰ ὑποφέρῃ ἀγογγύστως τὴν ἐξορίαν μου. κεκαρτέρηται τἄμ' Εὐρ. 'Ιππ. 1456 = ἡ ἐμὴ καρτερία γεγένηται, συντετέλεσται: «ἐτελείωσε ἡ ἰδική μου καρτερία». τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε Σοφ. Αἴ. 650 = τὴν δεινὴν (ἐκείνην) καρτέρησιν ἐκαρτέρουν τότε (πρότερον): παρεῖχον (ἐδείκνυον) ἐμαυτὸν τόσον ἐπίμονον καὶ ἄκαμπτον πρότερον· ἴδ. βαφή. γνόντες δὲ οἱ τοῦ δήμου προστάται οὐ δυνατὸν τὸν δῆμον ἐσόμενον ὑπὸ τῶν κακῶν μετὰ σφῶν καρτερεῖν Θουκ. 4, 66 ὅτι ὁ δῆμος δὲν θὰ δύναται νὰ εἶνε σταθερὸς μὲ τὸ μέρος των.

καρτερός 3: αἱμύλας μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασι Αἰσχ. Πρ. 223 ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς ἰσχύος των περιφρονήσαντες τὰ συνετὰ σχέδια. καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Σοφ. Αἴ. 669· ἴδ. τιμή. κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς Θεόκρ. 1, 41 «ὡμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν» Σχ. σθένεϊ κατὰ τὸ καρτερὸν (= κατὰ τὸ ἰσχυρόν 'Ηρ. 1, 76) ἀνασώσασθαι (τὴν ἡγεμονίην) 3, 65 διὰ τῆς βίας καὶ τῆς δυνάμεως (καὶ τῶν ὅπλων) νὰ ἐπανακτήσητε τὴν ἡγεμ. πρβ. 1, 212. ἐὰν δὲ προστιθῇ (ἐνν. τις ἢ διορθ. προστεθῇ) τὸ καρτερόν Αἰσχ. 'Ικ. 620 ἐὰν δὲ μεταχειρίζηται τὴν βίαν. κατὰ τὸ καρτερόν Ξεν. Κ. Π. 4,2,21 = κατὰ κράτος. ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν Αἰσχ. Πρ. 228 ὄχι συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχὺν οὐδ' ἀναλόγως τῆς ὑπεροχῆς, ἀλλ' οἱ ὑπερβαλόντες κατὰ τὸν δόλον ἐπέπρωτο νὰ ὑπερισχύσωσι. τόλμης εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν Εὐρ. Μήδ. 393 εἶμι εἰς ἄκρον τόλμης: τολμήσω τὰ καρτερώτατα. οἱ καρτεροὶ καὶ περιττοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι Πλ. 'Αξιόχ. 365 C τὰ δυνατὰ λόγια. Σήμερον λέγομεν: «τὰ μεγάλα, τὰ παχειὰ λόγια».

κατά 1) μετὰ γεν. Α΄) τοπικῶς, ἐπὶ κινήσεως ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων Α 44 κατέβη κάτω ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου. καθ' ἵππων ἀΐξαντε Ζ 232 πηδήσαντες κάτω ἀπὸ τοὺς ἵππους, δηλ. ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες Πλ. Πολ. 398 Α τὸ μύρον χύνεται ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Τοιοῦτόν τι σημ. καὶ τὸ κατ' ἄκρης (ἰδίως ἐπὶ πόλεων) μετὰ τοῦ ὄλλυσθαι καὶ τοῦ αἱρεῖν κττ. κυρ. ἐκ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τῆς πόλεως (τῶν πύργων) πρὸς τὰ κάτω, ὅθεν: παντελῶς, ὁλοσχερῶς: ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος Ν 772 (πρβ. ruit alto a culmine Troia *Verg.* II 290). κατ' ἄκρης Ἴλιον — ἑλέειν Ο 557. οἱ ἐγώ, κατ' ἄκρας ἔμπας ὡς πορθούμεθα Αἰσχ. Χο. 687 οἴμοι ἐγώ, ἐξ ὁλοκλήρου ὅλως διόλου καταστρεφόμεθα. Καὶ συχν. Ἡ αὐτὴ ἀντίληψις καὶ ἐν τῷ ὥς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης ε 313 τὸν ἐκτύπησε τὸ κῦμα ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω (πρβ. καὶ κάρα). ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεος Τρώεσσι κελεύων Υ 52 δι' ὀξείας (διαπεραστικῆς) φωνῆς παροτρύνων τοὺς Τρῶας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως· κυρ. ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ὕψους τῆς ἀκροπόλεως ἡ φωνὴ τοῦ Ἄρεως ἐχώρει πρὸς τὰ κάτω. ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος Σοφ. Τρ. 678 ἴδ. ψάω. ‖ εἰς δήλωσιν τῆς πρός τι κάτω εὑρισκόμενον φορᾶς· ἀμβροσίην καὶ νέκταρ . . . στάξε κατὰ ῥινῶν Τ 39 μέσα εἰς τοὺς ῥώθωνας τοῦ κατὰ γῆς κειμένου Πατρόκλου. Παρομοίως Θεόκρ. 7, 82. ἡ (κόπρος) ῥα κατὰ σπείους κέχυτο ι 330 ἦτο χυμένη μέσα εἰς τὰ βάθη τοῦ σπηλαίου. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων Σοφ Ἠλ. 1433 οἷον κρύφθητε εἰς τὰ βάθη τοῦ μεταξὺ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς θύρας σχηματιζομένου χώρου. εὔχομαι μυρίας ἐμέ γε κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι Ξεν. Ἀν. 7, 1, 30 νὰ χωθῶ μέσα εἰς τὴν γῆν ὑποκάτω. Μτφ. ἐπὶ διευθύνσεως πρός τι, ὡς τοξεύειν κατά τινος Λουκ. Ἀλ. 7. κατὰ κυμάτων δ' ἔρροι (τὸ γῆρας) Εὐρ Ἡρ. Μ. 650 εἴθε δὲ νὰ ἐξαφανισθῇ μέσα (κυρ. πρὸς τὰ κάτω κατευθυνόμενον) εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Πρβ. θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος Λουκ. Λεξιφ. 15 ἴδ. θέω. πάντα μοι κατὰ χειρὸς ἦν τὰ πράγματα ἐνθυμουμένῳ Φερεκρ. Ἀπ. 146 τ. ἔ. ἐνθυμούμην εὐχερῶς ὅλα τὰ πράγματα, ὅσα μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν (πρβ. «ὅλα περνοῦσαν εὔκολα ἀπὸ τὸ χέρι μου»). εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός Ἀπ. Τηλεκλείδ. 1 «τὸ ῥᾷστον πάντων καὶ εὐχερέστατον κατὰ χειρὸς ὕδωρ καλοῦσι» Φώτιος. Πρβ. τὴν κοινὴν παρ. «τὰ ξέρει σὰν νερό» τ. ἔ. εὐχερέστατα. δνοφεράν τιν' ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται πολύστονος φάτις Αἰσχ. Εὐμεν. 382 ἡ πολυστένακτος φήμη καταβοῶσα ἐξαπλώνει ἐπάνω εἰς τὸν οἶκον πολυστένακτόν τινα ὁμίχλην. τοῦτον κατ' ὤμου δεῖρον Ἡρώνδ. 3, 3 κυρ. δεῖρέ τον καταχρεμάμενον ἐκ τοῦ ὤμου ἄλλου (ἀφ' οὗ τὸν πάρῃ ἄλλος ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὥστε νὰ κρέμαται καὶ νὰ μὴ ἐμπορῇ νὰ ἐκφεύγῃ· ὡς ἔκαμνον οἱ παλαιότεροι διδάσκαλοι). Πρβ. ἀρεῖτ' ἐπ' ὤμου ἐν στ. 61. ‖ ἐνίοτε δηλοῖ τὴν ὑπό τινα τόπον ἠρεμίαν· ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Σοφ. Ο. Κ. 1700 ἐνδεδυμένος, ἠμφιεσμένος τὸν αἰώνιον καταγειον σκότον (πρβ. τὴν συνήθη φράσιν: γῆν ἐπιέσσασθαι). οἱ κατὰ χθονὸς θεοί Αἰσχ. Πέρσ. 691 = οἱ καταχθόνιοι θεοί, οἱ θεοὶ τοῦ ᾅδου. οὔτε . . . τιμῆς τινος ἠξίωσε τὸν κατὰ γῆς Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 5 τὸν τεθαμμένον. Β΄) χρονικῶς, σπανίως· ὁ δὲ νῦν ἐνεστηκὼς ἀγὼν . . . ὑπὲρ ὅλης τῆς πατρίδος καὶ κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον καταλείψει τοῖς ἐπιγιγνομένοις τὴν κρίσιν Λυκ. κ. Λεωκρ. § 7 ἡ νῦν προκειμένη δίκη ὑπὲρ ὅλης τῆς πατρ. καὶ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου θ' ἀφήσῃ ἀείμνηστον (ἀλησμόνητον) εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν ἀπόφασιν. Τρόπον τινὰ ἡ ἀπόφασις θὰ κατρακυλίσῃ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ θὰ παρουσιασθῇ εἰς ὅλους τοὺς μτγν. Τοιαύτη τις εἶνε ἐνταῦθα ἡ ἔννοια τῆς κατά, κατὰ βάθος πάλιν τοπική. Παρομοίως καί: κατὰ παντὸς τοῦ χρόνου σκέψασθ' ὡς καλὰ καὶ ζηλώθ' ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελὼν ὡς ἀσεβῆ καὶ δείν' ἀντεπιγέγραφεν Δημ. 22, 72 σκέφθητε πόσον ὡραίας καὶ ζηλωτὰς διὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπιγραφὰς τῆς πόλεως ἐξαφανίσας μὲ πόσον ἀσεβεῖς καὶ δεινὰς ἀντικατέστησεν. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ἐπιγραφ. πρβ. μισθοῦν δὲ κατὰ εἴκοσιν ἐτῶν· δηλοῖ δ' ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἀδιάκοπον φορὰν καὶ προχώρησιν. Γ΄) αἰτιολογικῶς καὶ μτφ. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης ἐκφράζεται ἰδίως ἐχθρική τις καταφορά, ὡς λέγειν, φάναι, εἰπεῖν κατά τινος· ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτείσαιτ' ἰών Σοφ. Αἴ. 304 ἴδ. ἐκτίνω. εἰρήνην ἀθάνατον συνθέσθαι τὴν κατὰ τῆς πόλεως αἰσχύνην Δημ. 19, 55 συμφωνῆσαι, ὥστε ἡ καταισχύνη (ὅπερ δὲν ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχ.) τῆς πόλεως νὰ εἶνε εἰρήνη ἀθάνατος. τί διαφέρουσιν ὁ πρὸς Λεπτίνην λόγος καὶ ὁ κατὰ Λεπτίνου ἴδ. πρός. Ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον ἐπὶ καλοῦ· οἱ κατὰ Δημοσθένους ἔπαινοι Αἰσχίν. 3, 50 = οἱ περὶ Δ. ἔπ. αἱ κατὰ Θηβαίων ἐλπίδες 19, 84 αἱ περὶ Θ. ἐλπ. ταῦτα κατὰ (= περὶ) πάντων Περσῶν ἔχομεν λέγειν Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 16. Καὶ σήμερον λέγουν ἐνιαχοῦ (οἷον ἐν Λέσβῳ) ὅμοια, ὡς «ὁμιλοῦμεν κατὰ τοῦ κόσμου» (προφ. «κατὰ τ' κόζιμ») τ. ἔ. ὁμιλ. περὶ τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου. — τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας; Σοφ. Φιλ. 328 ἴδ. ἐγκαλέω. καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται Ο. Κ. 1339, ἴδ. ἁβρύνω. τί δῆτα τοὐδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; Αἴ. 969 τί λοιπὸν ἔχουν νὰ γελοῦν τόσον πολὺ ἐναντίον του (εἰς βάρος ἀνθρώπου τεθνεῶτος, κειμένου);

Περὶ τῆς κατὰ πρβ. τὸ ἐπεμβαίνω. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῷ τραγ. τριμέτρῳ ὁ τρίτος καὶ τέταρτος ποὺς δὲν ἀποτελοῦνται διὰ μιᾶς λέξεως, ὡς ἐνταῦθα, ὁ Πόρσων ἔγρ. τοῦδέ γ' ἐγγελῶεν. Πρβ. κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσῃ Ἠλ. 836· ἴδ. ἐπεμβαίνω, ὅπου ἐξηγεῖται ἡ ἔννοια τῆς κατά. Ἰδία χρῆσις εἶνε τὸ καθ' ἱερῶν ὀμνύναι Ἀρφ. Βατρ. 101 τῆς κατὰ ὑποδηλούσης τὴν ἐπίθεσιν τῆς χειρὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν κάτω κειμένων ἱερείων· πρβ. τὴν παρ' ἡμῖν ἐπίθεσιν τῆς χειρὸς επὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου, ὅταν ὁρκιζώμεθα. τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλιῶν παρῄνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων Ἀρφ. Ἱππ. 660 συνεβούλευσα νὰ τάξωμεν (ὑποσχεθῶμεν) θυσίαν χιλίων χιμ. εἰς τὴν Ἀγρ. Ἄρτεμιν. Περὶ τοῦ πράγματος ἴδε Ξεν. Ἀν. 3, 2, 12. ἐπιτιθέναι πίστιν κατὰ τῶν ἱερῶν Ἰσαῖ. 7, 16 νὰ ὁρκίζηταί τις θέτων πρὸς πίστωσιν τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἱερείου. πίστιν ἐπιθεῖναι κατά τινος Δημ. 29, 33 ἴδ. ἐπιτίθημι. καθ' ἡμῶν ὀμνύναι ταῦτ' οὐκ ἤθελε, εἰ μὴ σαφῶς ᾔδη τὰ εὔορκα ὀμουμένη 29, 26 ἡ μήτηρ μου δὲν ἤθελε νὰ συγκατανεύσῃ νὰ βεβαιώσῃ ταῦτα δι' ὅρκου θέτουσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ἐὰν δὲν ἤξευρε καλὰ ὅτι ἤθελε λάβῃ τὸν ὅρκον τὸν σύμφωνον μὲ τὴν συνείδησίν της.

Μετ' αἰτιατ. 1) τοπικῶς, ἐπὶ κινήσεως πρός τι κάτω ἢ βαθύτερον κείμενον, ἢ πρὸς δήλωσιν ἐπεκτάσεως ἢ διευθύνσεως πρὸς τὰ κάτω δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα Ζ 136 κυρ. ἐβυθίσθη κάτω εἰς τὸ κῦμα. τὸ δ' (αἷμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε Π 349 ἐξεφύσησε τὸ αἷμα διὰ τοῦ στόματος ἐπάνω καὶ τῶν ῥωθώνων κάτω. Ὁμοίως κατὰ ῥόον ε 327. Ἡρ. 2, 96 πρὸς τὰ κάτω τοῦ ῥεύματος· ἐν ᾧ τὸ ἀνὰ ῥόον πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ῥεύματος. — νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχα κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων Εὐρ. Ἀπ. 153 παρακμάζει («παίρνει τὴ κάτω βόλτα») ἡ τύχη ἀκολουθοῦσα τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων. κατ' ὄσσε ἰδών Ρ 167 μέσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς (ὄχι ἀκριβῶς ἀντικρύ, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰ κάτω). Κατὰ ταῦτα φαίνεται ἐξηγητέον καὶ τὸ Σοφ. Ο. Κ. 1067: πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατὰ ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις τ. ἑ. πάντες δὲ οἱ ἀναβάται σπεύδουσιν ἀπὸ ῥυτῆρος· ἀλλὰ κυρίως τὸ κατὰ ἀμπυκτήρια σημ.: σκυμμένοι ἐπάνω εἰς τὰ προμετωπίδια φάλαρα τῶν πώλων, ἤτοι ὅπως παρίστανται εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν οἱ ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχοντες ἱππεῖς· πρβ. «ἀμπυκτήρια· τὰ φάλαρα Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ». οὐδεὶς ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν Ξεν. Ἱέρ. 1, 14 κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ κατηγορῇ τύραννον «μέσα 'ς τὰ μάτια του», κατὰ πρόσωπον. Ἐν Θουκ. 4, 48: οἱ Κερκυραῖοι κατὰ τὰς θύρας οὐδ' αὐτοὶ διενοοῦντο βιάζεσθαι πρὸς τὸ μέρος τῶν θυρῶν, ἀπέναντι τῶν θυρῶν. Μιλτιάδης ἀπικόμενος ἐς τὴν Χερσόνησον εἶχε κατ' οἴκους Ἡρ. 6, 39 οἰκούρει, διέτριβεν ἐν τῇ οἰκίᾳ (κυρ. εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκίας). ταῖς ναυσὶ κατὰ («μέσα εἰς», πρβ. 4,25,8) τὸν Ἀχελῷον ἔπλευσε Θουκ. 3,7 ἄλλοι διόρθ. ἀνὰ τὸν Ἀχ. τ. ἑ. ἀνέπλευσε τὸν Ἀχ. ἡ Πτερίη κατὰ Σινώπην πόλιν μάλιστά κῃ κειμένη Ἡρ. 1,76 σχεδὸν («ἐπάνω κάτω») ἀπέναντι τῆς Σινώπης. κατὰ νῆας, κατὰ πόλιν, κατὰ ἄστυ λέγει ὁ Ὅμηρος, ὡς καὶ ἀνὰ στρατόν, ἀνὰ νῆας, ἀνὰ ἄστυ, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἡ μὲν κατά δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κίνησιν, ἡ δὲ ἀνά τοὐναντίον, τὴν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. προσέμειξαν τῇ κατὰ Κέρκυραν ἠπείρῳ Θουκ. 1, 46 τῇ ἀπέναντι τῆς Κερκύρας ἠπείρῳ. κατὰ Λακεδαιμονίους ἔστησε Πέρσας Ἡρ. 9, 31 ἀπέναντι τῶν Λακεδαιμονίων. παρῄσαν αἱ παρθένοι κατὰ τοὺς πατέρας Ἡρ. 3,14 ἀπέναντι τῶν πατέρων· ἀλλ' ὀρθοτέρα γρ. παρὰ τοὺς πατ.— ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη Αἰσχ. Ἑπτ. 492 ἐξελέχθη διὰ νὰ σταθῇ ἀπέναντι τούτου τοῦ ἀνδρός. ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Σοφ. Ἀντ. 760 ἵνα ἀμέσως πλησίον τοῦ νυμφίου παρόντος καὶ ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἀποθνήσκῃ. κατὰ βορέαν ἑστηκώς Θουκ. 6, 104 (ἴδ. ἵστημι) πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ. Ὁμοίως καὶ σήμερον λέγομεν: «νὰ σταθῇς κατὰ τὸν βορειᾶ». βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν Λ 439 ἴδ. καίριος. 2) Χρονικῶς· κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην Σοφ. Ἠλ. 259 = νυκτός τε καὶ ἡμέρας. κατὰ Ἄμασιν βασιλεύοντα Ἡρ. 2, 134 ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ. τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων ἀριστεύσαντες Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 10 τῶν συγχρόνων των. μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν ἅδε πανάγυρις Αἰσχ. Ἑπτ. 205 εἴθε ποτὲ ἐπὶ ζωῆς μου νὰ μὴ ἀπολίπῃ ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν θεῶν. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι ἐνταῦθα εἶνε τμῆσις: ἐμὸν αἰῶνα καταλίποι. οὗ (ἐλάφου) κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών Σοφ. Ἠλ. 568 τὸν ὁποῖον ἐν ᾧ ἔσφαζε, τυχαίως ἐξεστόμισε λόγον τινὰ κομπαστικόν. Ἄλλοι: ἕνεκα τῆς σφαγῆς τῆς ἐλάφου. 3) Αἰτιολογικῶς· α') εἰς δήλωσιν τοῦ σκοποῦ (πρβ. τὴν μετὰ καὶ ἐπὶ μετ' αἰτ.). ἤ τι κατὰ πρῆξιν... ἀλάλησθε γ 72 «γιὰ καμμιὰ δουλειὰ» (παρὰ τοῖς πεζ. μόνον Ξεν. Ἑλλ 5, 4, 2). κατὰ ληΐδα γ 106 «γιὰ πλιάτσικα». ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος λ 479=ψυχῇ χρησόμενος Τειρ. 165 (ἄλλοι: ἕνεκα χρείας, ἕνεκα χρειώδους τινὸς πράγματος. Ἀλλ' ἐν φ 17 ἦλθε μετὰ χρεῖος ἵνα εἰσπράξῃ τὰ ὀφειλόμενα). μετ' Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα Α 424 = δειπνήσων. κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλεύσαντες Ἡρ. 2, 44 ἵν' αναζητήσωσι τὴν Εὐρώπην. Ὁμοίως· κατὰ θέαν ἀναβαίνειν τοῦ χωρίου Θουκ. 5, 7 = θεασόμενος τὸ χωρίον («γιὰ σεργιάνι»). Ἀλλὰ κατωτ. κεφ. 10 προυκεχωρήκει γὰρ τότε κατὰ τὴν θέαν εἶχε προχωρήσῃ διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ χωρίου (ὅπου τὸ ἄρθρον τὴν διὰ τὸ

προηγ. κατὰ θέαν). ἀπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην Ἡρ. 2, 135 διὰ νὰ ἐμπορευθῇ (ἐκπορνεύσῃ) τὸ σῶμά της. ἦλθες δὲ κατὰ τί; Ἀρφ. Νεφ. 239 τίνος ἕνεκα (καὶ ἀλλ.). ὅρα μὴ καθ' ὕπνον καταυλισθεὶς κυρεῖ Σοφ. Φιλ. 30 χάριν ὕπνου (ἀλλ' ὀρθότερον συντακτέον τὸ καθ' ὕπνον πρὸς τὸ κυρεῖ: ὅρα μὴ κυρεῖ (ὢν) καθ' ὕπνον (=κοιμώμενος), καταυλισθείς. Πρβ. Τραχ. 970). ἆλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδεος ἐκ μεγάροιο Ὕμν. Ἑρμ. 65 ἵνα κατασκοπήσῃ, εἰς κατασκόπησιν (ἄλλοι τοπικῶς· πρβ. Ξ 261. ρ 430). β') εἰς δήλωσιν τῆς συμφωνίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης αἰτίας καὶ ἀναλογίας· κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι ἤλυθον κείνου γε κατὰ κλέος Πινδ. Π. 4, 124 ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ ἦλθον πρὸς αὐτοὺς ἀκολουθοῦντες τῇ φήμῃ (περὶ τῆς Ἰάσονος ἐπανόδου· κυρ. συμφώνως τῇ φήμῃ, ὅθεν διὰ τὴν φήμην καὶ κατόπιν τῆς φήμης). ἔγνω γὰρ τάλας τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε Σοφ. Τρ. 932 ἴδ. ἐφάπτω. τῶν Θηβαίων... ἔκειρε τοὺς χώρους οὔτι κατὰ ἔχθος αὐτῶν ἀλλ' ὑπ' ἀναγκαίης μεγάλης ἐχόμενος, βουλόμενος ἔρυμα ... ποιήσασθαι Ἡρ. 9, 15 = δι' ἔχθος, ἕνεκα ἔχθρας πρὸς αὐτούς. Ὁ Cobet ἐξήλειψε τὴν μετ. ἐχόμενος. Ἡ δὲ μτχ. βουλόμενος ἐλλείπει ἔν τισιν ἀντιγράφοις, διότι ἀπερροφήθη, ὡς λέγουσιν, ἐκ τοῦ ἐχόμενος. κατὰ φιλίαν αὐτοῦ Θουκ. 1, 60 = διὰ φιλίαν αὐτοῦ. κατὰ ἔχθος τῶν Ῥηγίνων 4, 1 ἕνεκα ἔχθρας πρὸς τοὺς Ῥηγ. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ κατὰ τὴν ἀπόλυσιν (ὡς πρὸς τὴν ἀπόλυσιν ἀπὸ) τοῦ θανάτου, ζημιώσαντος δὲ κατὰ τὴν ἀδικίην (ἕνεκα τοῦ ἀδικήματος) πεντήκοντα ταλάντοισι Ἡρ. 6, 136. κατὰ τὴν τῶν Φαιάκων προενοίκησιν τῆς Κερκύρας κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς Θουκ. 1. 25 ἕνεκα τῆς προενοικήσεως τῆς Κερ. ὑπὸ τῶν Φαιάκων, οἵτινες ἐφημίζοντο εἰς τὰ ναυτικά. Καὶ τὸ κατ' ὅ τι παρ' Ἡρ. 6, 3 σημ. διὰ τί. κατὰ στάσιν Θουκ. 3, 2 ἕνεκα κομματικῶν λόγων, κἀλλ. κατὰ τὸ ξυγγενὲς 6, 3 καὶ συχν. διὰ τὸ ὁμόφυλον, ἕνεκα τῆς φυλετικῆς συγγενείας. πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου ἦλθεν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ Ἀνθ. 6, 203 ἕνεκα (ὡς ἐκ) τῆς καλῆς πληροφορίας της περὶ τοῦ θεραπευτικοῦ ὕδατος ἦλθέ ποτε ἕρπουσα μετὰ δρυΐνης βακτηρίας. κατὰ τὸ ξυμμαχικόν Θουκ. 1, 107 συχν. καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς συμμαχίας. ἥ γε πόλις φλαῦρον οὐδὲν πείσεται κατὰ τὸ ψήφισμα τοῦτο Δημ. 23, 92 κανὲν κακὸν δὲν θὰ πάθῃ ὡς ἐκ τοῦ ψηφίσματος τούτου. κατὰ τὴν ὁμολογίην Ἡρ. 1, 61 κατὰ τὴν συμφωνίαν. κατὰ λόγον 1, 134 ἀναλόγως· καὶ κατωτ. κατὰ λόγον τῷ λεγομένῳ τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, περὶ οὗ ἴδ. λέγω. πρβ. κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα Πλ. Εὐθύδ. 272 κατὰ θείαν τινὰ παραχώρησιν (φώτισιν). κατὰ τὸν πατέρα ἐπίβουλός ἐστι τοῖς καλοῖς Πλ. Συμπ. 203 οὕτω καὶ ἡμεῖς: «κατὰ τὸν πατέρα του», καθὼς εἶνε ὁ πατήρ του. Εἰς δήλωσιν τοῦ ὡς πρός τι· κατὰ τὴν τροφὴν τῶν παιδίων τοσαῦτα ἔλεγον Ἡρ. 2, 3 ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδίων. Πρβ. συμβαίνει τὸ καθ' ἡμᾶς θαρρεῖν Δημ. 57, 21 νὰ ἔχω θάρρος, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ· ἴδ. θαρρῶ. ἣ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν Σοφ. Τρ. 379. ἴδ. ὄμμα. καθ' ὅ τι ἂν ἐκτίνῃ Δημ. 58, 50 ἀναλόγως τῶν πληρωμῶν ἑκάστου. καθ' ὅ τι καθεδοῦνται 24, 21 ἴδ. χρηματίζω. οὐκ ἔχοντες ἐλπίδα καθ' ὅ τι χρὴ ἀμυνομένους σωθῆναι Θουκ. 4, 34 πῶς πρέπει ἀμυνόμενοι νὰ σωθῶσι· πρβ. 4, 29. καὶ ἡμῖν πέμπειν καθ' ὅ τι ἂν πεισθῆτε ὠφελίαν 1, 35 καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ πέμπητε βοήθειαν καθ' ὅν τινα τρόπον ἠθέλετε ἐγκρίνῃ. Ὁ τύπος καθ' ὅτι (ἂν) εἶνε συνήθης ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις (συνθήκαις κττ.). δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος, τὸν μὲν καθ' ὅ τι (ἐνν. πολεμήσουσι ἢ πόλεμος ἔσται) εἰ βούλονται πολεμεῖν, τὸν δὲ ὡς (ἐνν. ἔσται εἰρήνη) εἰ εἰρήνην (ἐνν. βούλονται) ἄγειν 5, 76. ἐκκλησία ἐγίγνετο, καθ' ὅ τι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι 6, 8 κατὰ ποῖον τρόπον (διὰ ποίων μέσων) ἔπρεπε τάχιστα νὰ παρασκευάζωνται τὰ πλοῖα. ἡ μὲν ἐκκλησία περὶ παρασκευῆς τῆς ἡμετέρας ἥδε ξυνελέγη, καθ' ὅ τι χρὴ ἐς Σικελίαν ἐκπλεῖν 6, 9 ὅπου τὸ καθ' ὅ τι — ἐκπλεῖν εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ περὶ παρασκευῆς τῆς ἡμετέρας. δίδαξόν με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις Ἀρφ. Βατρ. 1162 κατὰ ποίαν ἔποψιν (κατὰ τίνα λόγον) λέγεις (ἄριστα ἔχειν τὸ ἰαμβεῖον). Ἐπὶ ὁμοιότητος· μέγαθος κατὰ συκέην μάλιστά κῃ (ἐνν. ἐστί) Ἡρ. 4, 23 εἶνε κατὰ τὸ μέγεθος σχεδὸν («ἐπάνω κάτω») ὅσον ἡ συκῆ. Ὁμοίως 1, 98. Ὅθεν καὶ ἐπὶ συγκρίσεως· οὐ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν αὕτη ἡ δύναμις φαίνεται Θουκ. 2, 62 ἡ δύναμις αὕτη (τοῦ ὑμετ. ναυτικοῦ) φαίνεται ὅτι δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ὠφέλειαν τὴν ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς. Ὁμοίως: δοκεῖ μοι ἀμείνων (Ἰσοκράτης) ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους τὰ τῆς φύσεως Πλ. Φαῖδρ. 279 A φαίνεταί μοι ὅτι εἶνε καλλίτερος ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του (ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν του προτερημάτων), ἢ ὥστε νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν Λυσίαν ἐν λόγοις. ἐλάμβανον τοὺς ἄρτους κατ' ὀβολὸν καὶ.. τὰ ἄλφιτα, καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι Δημ. 34, 37· ἴδ. μετρῶ. κατὰ διακοσίας μνᾶς διακεχρημένον 27, 11· ἴδ. διακίχρημι. κατ' ἔπος Ἀρφ Βάτρ. 801 κατὰ στίχον. κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι Θουκ. 2, 84 ἴδ. τάσσω. δεινὸν οὖν ἦν οὐ καθ' ἓν μόνον τῶν πραγμάτων, ὅτι τὰς ναῦς ἀπολωλεκότες ἀπεχώρουν Θουκ. 7, 75 φοβερὰ ἦτο ὄχι μία μόνη χωριστὰ ὄψις τῶν πραγμάτων, ὅτι κτλ. Μόνη αὕτη ἡ σύνταξις καὶ ἐξήγ. δυνατή, καθ' ἣν ὑποκ. εἶνε τὸ καθ' ἓν μόνον, πᾶσα ἄλλη ἔχει τι τὸ δυσαρεστοῦν κυρ. διὰ τὸ τῶν πραγμάτων. Περὶ τοῦ καθ' ἕνα, καθ' ἓν ἴδε εἷς. πολέμοις μεγίστοις ἀντέσχομεν πρός τε

ξύμπαντας καὶ καθ' ἑκάστους Θουκ. 2,64 κυρ. ἐν τοῖς μεγίστοις πολέμοις ἀντέσχομεν καὶ ἐναντίον ὅλων ὁμοῦ καὶ ἐναντίον ἑκάστων· κυρ. ἐνν. ἡ πρόθεσις πρός καὶ εἰς τὸ καθ' ἑκάστους, ἀλλὰ δὲν δύναται βεβαίως νὰ εἴπῃ τις: πρὸς καθ' ἑκάστους, ἐκτὸς ἂν γράψωμεν: «πρὸς καθεκάστους». Τέλος εἰς δήλωσιν τοῦ τρόπου· φαίνῃ κατ' οὐδ' ὁντινοῦν τρόπον δεδωκώς Δημ. 31, 8 ἀντὶ τοῦ οὐδὲ καθ' ὁντινοῦν.

κατά Ἰων. ἀντὶ καθά=καθ' ἅ, καθ' ἅπερ.

καταβαίνω: ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς Ἀρφ. Σφ. 1514 ἀλλὰ βεβαίως πρέπει νὰ καταβῶ καὶ νὰ διαγωνισθῶ μὲ αὐτοὺς (τοὺς ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ χορεύοντας, λέγει ὁ Φιλοκλέων)· πρὸς ταῦτα συμβιβάζονται τὰ εὐθὺς κατωτ. λεγόμενα: φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες, ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς 1516 ἔλα τώρα ὅλοι μας ἂς τοὺς κάμωμεν ὀλίγον τόπον, διὰ νὰ στριφογυρίζουν ἔμπροσθεν ἡμῶν μὲ τὴν ἡσυχίαν των. Ἐν δ' Ἀρφ. Ἐκκλ. 1152 τὸ καταβαίνεις=ἀποχωρεῖς. Περὶ δὲ Ἀρφ. Ἱππ. 148 ἴδ. ἀναβαίνω. — πολλοὶ κατέβησαν (εἰς ἀγῶνα) Ξεν. Ἀν. 4, 8 διότι τὸ στάδιον, ἐν ᾧ ὁ ἀγών, ἦτο χαμηλότερον. Ὁμοίως Σοφ. Τρ. 504. μέτρῳ καταβαίνειν Πίνδ. Π. 8, 77 ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ μέτρου, ἐν μέτρῳ νὰ καταβαίνῃς εἰς τοὺς ἀγῶνας (ἀφ' οὗ ἔχεις κερδήσῃ τόσας νίκας)· ἴδ. χείρ. κατέβαινε ἐς λιτάς τε καὶ συγγνώμην ἑαυτῷ κελεύων ἔχειν αὐτόν Ἡρ. 1, 116 ὅπου οἵ τε καὶ συνδέουσι τὰ γραμματικῶς ἀνόμοια, λογικῶς δὲ ὅμοια, τὸ ἐς λιτάς (=λιτανεύων, ἱκετεύων) καὶ τὸ κελεύων: κατέβαινε (κατέληγεν) εἰς παρακλήσεις καὶ παρεκάλει νὰ τὸν συγχωρήσῃ. ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς, τῶ κυπαιρίσκω Ἀπ. Ἀλκμᾶν. 38 καταβαίνων (ὁ Ἔρως) εἰς τὰ ἄκρα τοῦ κυπαιρίσκου ἄνθη, τὰ ὁποῖα μή μου ἐγγίσῃς. Καὶ παθ. καταβαίνεται ὁ ἵππος Ξεν. π. Ἱππ. 11, 7 καταβαίνει τις τὸν ἵππον (ἀπὸ τοῦ ἵππου).

καταβάλλω: ὠγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω Θεοκρ. 2, 54 ὃ (κράσπεδον) ἐγὼ νῦν τίλλουσα καταβάλλω (ῥίπτω αὐτὸ) ἐν τῷ ἀγρίῳ πυρί. Ὁμοίως Ι 206. καλὸν τὸ θῦμα καταβαλοῦσα δαίμοσιν ἐπὶ δαῖτα Θήβας τάσδε κἀμὲ παρακαλεῖς Εὐρ. Βάκχ. 1246 ἀφ' οὗ προσήνεγκας τὴν (ὀφειλομένην) θυσίαν ταύτην τὴν λαμπρὰν εἰς τοὺς θεούς, προσκαλεῖς εἰς συμπόσιον τοὺς Θηβαίους καὶ ἐμέ. Τὸ καταβάλλω λοιπὸν=ἀποδίδωμι τὴν νενομισμένην (ὀφειλομένην) θυσίαν, κυρίως δὲ ῥίπτω τι κάτω ὀφειλόμενον (ὅθεν φονεύω). ἐξαείρας με ὑψοῦ... ἐς τὸ μηδὲν κατέβαλες Ἡρ. 9, 79 ἀφ' οὗ με ἐσήκωσες ὑψηλά, (ἔπειτα) μὲ ἔρριψες κάτω εἰς τὸ τίποτε. πατρίους παραδοχὰς ἅς θ' ὁμήλικας χρόνου κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος Εὐρ. Βάκχ. 202 τὰς παραδοχὰς (=ἃ παρεδεξάμεθα παρὰ τῶν πατέρων: τὰς παραδόσεις), ἃς πατρίους (τ. ἔ. ἐκ τῶν πατέρων παρειλημμένας) ὁμήλικάς τε χρόνῳ κεκτήμεθα, οὐδεὶς λόγος καταβαλεῖ (θὰ ῥίψῃ κάτω). Ἀλλ' εἰς τὸ καταβαλεῖ ἐπανέλαβεν ἐπὶ τὸ περιληπτικώτερον διὰ τοῦ αὐτά τὸ παραδοχάς. οὐ βουλόμενος ἐναργέως λέγοντας πειρᾶσθαι καταβάλλειν Ἡρ. 8, 77 νὰ προσπαθῶ νὰ ῥίπτω κάτω (ν' ἀνατρέπω τοὺς χρησμοὺς) ἐναργῶς λέγοντας. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς πάλης.— «καταβαλῶ σε παρὰ τῷδε μανθάνειν, ἀντὶ τοῦ παραδώσω σε καὶ ἐγχειριῶ τῷδε ὥστε μανθάνειν» Ἀ. Β. 45, 19. οὐδὲ σπέρμα δεῖ καταβάλλειν ἐν τῇ πόλει οὐδένα τοιούτων πραγμάτων Δημ. 24, 154 ἴδ. ἐκφύω. οἱ τοκέες... κατέβαλον φάτιν ὡς ἐκκείμενον Κῦρον κύων ἐξέθρεψε Ἡρ. 1, 122 διέδωσαν τὴν φήμην (κυρ. ἔρριψαν οἷον σπέρμα τι εἰς τὴν γῆν τὴν φήμην· διέσπειραν αὐτήν), ὅτι τὸν Κ. ἐκτεθειμένον ἀνέθρεψε κύων. τά γε μὴν περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἑκάστην τέχνην... δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν Πλ. Σοφ. 232 D τὰ περὶ πασῶν τῶν τεχνῶν καὶ περὶ μιᾶς ἑκάστης μυστήρια εἶνε δημοσιευμένα που εἰς συγγράμματα (πρόχειρα) διὰ τὸν βουλόμενον νὰ τὰ μάθῃ. Καὶ τὸ καταβέβληται ἐνταῦθα σημ. κυρ. εἶνε διεσπαρμένα. ἄφρονα λόγον οὐρανίων κατέβαλ', ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοὶ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 758 ἔρριψε τὸν ἄφρονα λόγον κατὰ τῶν οὐρανίων θεῶν, ὅτι τάχα κτλ. ἡ μαρτυρία κατεβάλλετο ἐνταῦθα Δημ. 34, 46 κατετίθετο. ‖ αἱ καταβεβλημέναι μαθήσεις... ἐπαμφοτερίζουσιν Ἀριστ. Πολ. 8, 2 (1337 b 22) τὰ ἐν χρήσει (οἷον τὰ κοινῶς καθιερωμένα, τὰ ἐν κοινῇ ἐφαρμογῇ) παιδεύματα (1238 a 37 μέσα παιδεύσεως) ἔχουσι τὰς διαφόρους αὐτῶν ὄψεις. ὦ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶκτον (οἶτον Musgr.) Εὐρ. Ἑλ. 164 ἴσως ὧδε: ὦ καταβάλλουσα (ἐγὼ) τὴν οἰκτρὰν μεγάλην (πικράν, σκληρὰν) ἀρχὴν μεγάλων λυπῶν. Διορθώσεις πολλαί. ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους Ἡρ. Μ. 1261 ὅταν δὲ ἡ βάσις (τὰ θεμέλια) τοῦ γένους δὲν κατατεθῶσιν ὀρθῶς, εἶνε ἀνάγκη νὰ δυστυχῶσιν οἱ ἔκγονοι. Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν Καλλιμ. Ἀπ. 196 ἄρχομαι ᾄδειν τὸν γάμον κέ. Ὅθεν καὶ «καταβολάς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὑτινοσοῦν ἔπους» Σχ. Πινδ. Ν. 2, 1. Διάφορον τὸ Ἰσοκρ. 12, 8 (μετεσχηκὼς) τοῦ μὴ τῶν καταβεβλημένων («τῶν ἀπερριμμένων καὶ καταπεφρονημένων» Κοραῆς) εἷς εἶναι μηδὲ τῶν κατημελημένων.

καταβασμός ὁ: ἕρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν Αἰσχ. Πρ. 836 βάδιζε, ἕως ὅτου φθάσῃς εἰς τὸν (μικρὸν) καταρράκτην (παρὰ τῇ νήσῳ Φίλῃ).

καταβιάζομαι: καταβιασαμένων παρὰ γνώμην τοὺς πολλοὺς Θουκ. 4, 123 ἴδ. ἀνίημι.

καταβλάπτω· τὸ ῥῆμα τοῦτο λανθάνει ἐν τῷ: κατηγο-

ρουντα . ὡς καὶ μεγάλα καὶ βλάβους εἴη τὴν πεντηκοστὴν μετέχων αὐτοῖς Λυκ. Λεωκρ. § 19 ἴδ. μετέχω.

καταβοάω: καταβοήσομαι βοῶν σε Ἀρφ. Ἱππ. 286 θά σε καταβάλω, θά σε νικήσω μὲ τὰς φωνάς μου.

καταβοή ἡ: ἄλλοι δ' ὡς καταβοῆς ἕνεκα τῆς ἐς τὴν Λακεδαίμονα, τοῦ λέγεσθαι ὡς οὐκ ἀδικεῖ κτλ. Θουκ. 8,87 ἄλλοι δὲ ἕνεκα τῆς εἰς Λακ. διαβοήσεως τοῦ πράγματος, διὰ νὰ λέγηται δηλ. ὅτι δὲν ἀδικεῖ κτλ.

καταβολή ἡ (ἴδ. καταβάλλω ἐν τέλει)· ὅδ' ἀνὴρ καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων νικαφορίας δέδεκται... ἐν Διὸς ἄλσει Πίνδ. Ν. 2,4 ἔχει δεχθῆ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Διὸς τὴν ἀρχὴν (βάσιν) πρὸς νικηφόρον δόξαν ἐκ τῶν ἱερῶν ἀγώνων· τ. ἔ. ὡς οἱ ῥαψῳδοὶ ἄρχονται τῶν ᾀσμάτων ἐπικαλούμενοι τὸν Δία, οὕτω καὶ ὁ νικητὴς ἄρχεται τῆς σειρᾶς τῶν νικῶν του ἐκ τῆς ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Νεμεαίου Διὸς νίκης. καταβολὴ πυρετοῦ Δημ. 9,29 «ἐν ταῖς περιοδικαῖς νόσοις λέγεταί τις καταβολὴ διὰ τὸ ἐν ἀποδεδειγμένῳ προϊέναι χρόνῳ, καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς καταβολὰς ποιοῦνται τῶν χρημάτων» Ἁρποκρ. (κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως).

καταβρέχω: καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ Πίνδ. Ἰ. 5,4,51 ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ (περιόριζε) τὸ περὶ τούτων καύχημα.

κατάγγελτος 2: τοῖς πολεμίοις καταγγέλτους («δήλους διὰ μηνύματος» Σχ.) γίγνεσθαι Θουκ. 7,48=καταγγέλλεσθαι.

κατάγελως ὁ: ὥσπερ ἐπὶ καταγέλωτι ἀντιδικοῦντες εἰσεληλύθασι Δημ. 56, 43 ὡσὰν διὰ νὰ σᾶς περιπαίξωσι παρουσιάζονται διαδικαζόμενοι ἐνώπιόν σας.

καταγιγαρτίζω: καταγιγαρτίσαι Ἀρφ. Ἀχ. 274 «συνουσιάσαι, διαμηρίσαι» Σχ.

καταγιγνώσκω (καταγινώσκω)· ἡ σύνταξις καταγιγνώσκω τινός τι ὅπερ δηλοῖ ἢ παρατηρῶ τι εἴς τινα, τῆς κατά ἐπιτεινούσης, ἢ γιγνώσκω τι (ὡς θάνατον) κατά τινος τ. ἔ. ἀποφασίζω κατά τινος θάνατον. Τὸ κατ' αἰτ. ἀντικ. τοῦ πράγμ. δύναται νὰ ἐκφέρηται καὶ δι' ἀναφορ. ἢ διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς ἢ καὶ ἄλλως. Εὑρηται δὲ καὶ ἡ σύνταξις: καταγιγνώσκω τινὸς ἐπί τινι. Παρὰ δὲ τοῖς μτγν. ἐκ τῆς δοκίμου συντάξεως καταγιγνώσκω τινός τι (π. χ. δειλίαν) ἐσχηματίσθη ἡ παθ. σύνταξις: καταγιγνώσκεταί τις δειλίαν. Τοὐναντίον δὲ δόκιμον εἶνε τό: τοῦ δ' ἑνὸς τούτου κατέγνωστο θάνατος Ἀντιφ. 5,70 ὁ εἷς οὗτος εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον. καὶ αὕτη δὲ (δίκη) μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα 6,3 ἂν δὲν καταδικασθῇ ὀρθῶς ὁ ἐν ταύτῃ τῇ δίκῃ ὑπόδικος: ἂν δὲν γίνῃ (ἐκδοθῇ) ὀρθὴ καταδικαστικὴ ἀπόφασις. κατεγνωσμένης ἤδη τῆς δίκης Δημ. 30,32 ἀφ' οὗ πλέον ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις εἶχε γίνῃ (ἐκδοθῇ). Τὸ ἀντίστ. ἐνεργ. εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην Ἀρφ. Ἱππ. 1360 ἐὰν δὲν θὰ καταδικάσητε τὸν ὑπόδικον τοῦτον. καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους Ἀρφ. Ἱππ. 46 «καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος» (Σχ.) τοὺς τρ. τοῦ γέροντος. πολλήν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν Πλ. Ἀπ. 25 A = ἔγνωκας κατ' ἐμοῦ πολλήν γε δυστυχίαν (ἀτυχίαν). ταῦτ' ἐμαυτοῦ αὐτὸς κατέγνωκα μή ποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν πόλιν ἱκανῶς ἐγκωμιάσαι Πλ. Τίμ. 19 D κυρ. περὶ ἐμαυτοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω κρίνῃ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γίνω δυνατὸς νὰ ἐγκωμιάσω ταῦτα τοὺς ἄνδρ. καὶ τὴν πόλιν. οὐδείς πω καταγνοὺς ἑαυτοῦ (= γνοὺς καθ' ἑαυτοῦ) μὴ περιέσεσθαι τῷ ἐπιβουλεύματι Θουκ. 3,45 οὐδεὶς μέχρι τῆς σήμερον κρίνας περὶ ἑαυτοῦ ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ἐχθρικὸν ἐπιχείρημά του. δικαίως κατεγνωκότες (ἐνν. τοῦτο ἡμῶν), ὅτι αὐτοὺς οὐ μετὰ Λακεδαιμονίων ἐφθείρομεν Θουκ. 6, 34 δικαίως λαβόντες (σχηματίσαντες) περὶ ἡμῶν τοιαύτην (εὐτελῆ ἰδέαν), διότι κτλ. σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς πόλιν γε (Pearson: τε) πᾶσαν εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη Αἰσχ. Εὐμ. 574 συμφέρον εἶνε νὰ σιωπᾷ καὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς θεσμούς μου ἡ πόλις τοὐλάχιστον πᾶσα διὰ πάντα τὸν χρόνον αἰωνίως, καθὼς καὶ πῶς διὰ τῆς δίκης τούτων ἐδῶ νὰ γίνῃ ὀρθὴ καὶ ὁριστικὴ ἀπόφασις· οὕτως ἐξηγῶ. Συνήθως ἀντὶ τοῦ τῶνδε (ὡς ἔχει ὁ Σχ. καὶ κατώτ. χ/φα, ὁ cod. Med. παρέχει τόνδε) γράφουσι τούσδε τ. ἔ. συμφέρει νὰ σιωπᾷ καὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς ἐμοὺς θεσμοὺς καὶ ἡ πόλις πᾶσα διὰ πάντα τὸν χρ. αἰωνίως καὶ οὗτοι ἐδῶ (οἱ Ἀρεοπαγῖται), ἵνα καλὴ καὶ ὁριστικὴ ἐκδοθῇ ἀπόφασις. Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶπε πόλιν πᾶσαν, τὸ καὶ τούσδε παρέλκει. Ὁμοίως ἐν στ 684 λέγει μόνον Ἀττικὸς λεώς. Ἔπειτα καὶ τὸ νόημα δὲν εἶνε ἐντελῶς ἄψογον. Περὶ δὲ τοῦ καταγνωσθῇ σημειωτέον ὅτι ἡ κατα- δὲν σημαίνει τὸ ἐναντίον, ἀλλ' ἐπιτείνει = ὁριστικῶς. δόξετε ὀργιζόμενοι τὰ χρήματα τούτων κατεγνωκέναι Δημ. 24, 174 θὰ φανῆτε ὅτι ἐξ ὀργῆς κατεδικάσατε αὐτοὺς νὰ πληρώσωσι τὰ χρήματα. καταγιγνώσκειν τινὸς εἰσαγγελίαν Ἰσαῖ. 11,6 καταδικάζειν τινὰ ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ τῆς εἰσαγγελίας. καταγνωσθεὶς πρὸς αὐτῶν νεώτερα πρήσσειν πρήγματα ἐς αὐτοὺς ἐκ Δαρείου Ἡρ. 6, 2 ὑποπτευθεὶς (κατηγορηθεὶς) ὑπ' αὐτῶν ὅτι διενήργει νεωτερισμοὺς (ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος κττ.) ἐναντίον αὐτῶν τῇ ὑποκινήσει τοῦ Δαρείου.

καταγλωττίζω: διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου Ἀρφ. Ἀχ. 380 κατελάλει, κατηγόρει, κατεφλυάρει μου· «καταγλωττίζειν: καταλαλεῖν καὶ καταφρονεῖν (γρ. καταφορεῖν) πολλοὺς λόγους» Ἀ. Β. 46, 12.

κάταγμα τό (κατάγνυμι), Ἰων. κάτηγμα, σπάσιμον (ὀστοῦ): «ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως κατὰ μὲν ὀστοῦν ὀνομάζεται κάταγμα, κατὰ δὲ τὰς νευρώδεις ἶνας σπάσμα, κατὰ δὲ τοὺς μῦς ἕλκος καὶ ῥῆγμα» Γαληνός. κάτᾰγμα (κατάγω) τὸ κατηγμένον (ἐξεσμένον) ἔριον,

ἕτοιμον εἰς νῆσιν, μήρυμα. τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηκυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κάταγμά τι Πλ. Πολ. 282 Ε κυρ. τῶν περὶ τὴν ξαντικὴν ἔργων (ἐργασιῶν) τι μηκυνθὲν καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν ὅτι ἐστὶ κάταγμα. τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως τῆς οἰὸς ἐς μέσην φλόγα, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Σοφ. Τρ. 695 τὸ κομμάτι μαλλίου τοῦ προβάτου ἔτυχε νὰ τὸ ῥίψω κατά τινα τρόπον εἰς τὸ μέσον τῆς φλογὸς τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος· πρβ. Ἀμμώνιον: «κάταγμα μὲν ἐκτεταμένως τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον· κάταγμα δὲ βραχέως τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα».

κατάγνυμι καὶ καταγνύω, «κατέαγα τῆς κεφαλῆς Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ τὴν κεφαλήν· ἤγουν κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἐδεξάμην» Θωμ. Μάγ. Κατὰ δὲ τὸν Ἡρωδιανὸν ἡ γεν. εἶνε μεριστική: «κατεαγὼς τῆς κεφαλῆς, οὐ μὴν πᾶσαν τὴν κεφαλήν, ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς. Εὔπολις· οὐ γὰρ κατάξει (Porson: κατάξεις) τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα» Ἀπ. Εὐπόλ. 323 ἅτινα ἑρμηνεύουσι: τὰ ῥήματα δὲν θὰ σπάσουν τὸ κεφάλι του (ἢ σου). Ἀλλ' οὔτε διὰ τῆς διορθ. οὔτε διὰ τῆς ἑρμηνείας φαίνεται ἡ γενικὴ ὡς μεριστική. Ἀλλ' ἂν γράψωμεν: οὐ γὰρ κατάξει σε τῆς κεφ. τὰ ῥήματα τὰ λόγια δὲν θὰ σοῦ σπάσουν τὸ κεφάλι (κυρ. δὲν θὰ σε σπάσουν εἰς τὸ κεφ.): «τὰ λόγια (ποῦ λέγεις) δὲν θὰ βγοῦν σὲ κακὸ τοῦ κεφαλιοῦ σου»· καὶ ἡ γεν. ὡς μεριστικὴ εἶνε φανερὰ καὶ ἡ ἔννοια, ἀντιστοιχεῖ δὲ μᾶλλον καὶ πρὸς τὴν συνήθη σύνταξιν: κατεάγης τῆς κεφαλῆς. καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα Ἀρφ. Σφ. 1428 καὶ κάπως ἔσπασε τὸ κεφάλι του καλὰ καὶ καλά. ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον πληγεὶς ξύλῳ Ἀπ. Ἀρφ. 604 «διὰ νὰ μή σε κτυπήσω μιὰ μὲ τὸ ξύλο καὶ σοῦ σπάσω τὸ γλαστρί» (τὴν κεφαλήν). καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνεσθαι δοκοῦσι (αἱ βαναυσικαὶ τέχναι) καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι Ξεν. Οἰκ. 6, 5 καὶ τὰς ψυχὰς συντρίβουσι, καταπονοῦσιν (ἄλλοι: ἐκθηλύνουσι).

κατάγνωσις ἡ: ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως ἢ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν ἑτοῖμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονικίαν ἐκπιμπλάναι Θουκ. 3, 82 ἢ μετὰ καταδικάσεως προερχομένης ἐξ ἀδ. ψήφου ἢ διὰ τῆς βίας («μὲ τὸ χέρι των») ἀποκτῶντες τὴν ὑπεροχὴν ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν στιγμιαίαν φιλονικίαν των.

κατάγω πρὸς τοῖς ἄλλοις σημ. φέρω ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα (ἰδίως ἐξόριστον) Αἰσχ. Ἑπτ. 634. Θουκ. 1, 111. Ξεν. 1, 1, 2 καὶ συχν., ὡς τὸ κατέρχεσθαι (κατιέναι) λέγεται περὶ τῆς ἐπανόδου αὐτῶν, ἢ λαμβάνεται ὡς παθ. θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι λέγει ὁ παιδαγωγὸς ἐν τῇ Εὐρ. Μηδ. 1015 τ. ἔ. καθόδου τεύξῃ (καταχθήσῃ) καὶ σὺ ἔτι ὑπὸ τῶν τέκνων. Πρὸς ὃν ἡ Μήδεια ἀπαντᾷ: ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ, ἐννοοῦσα: ἄλλους κατάξω εἰς Ἅιδου («πέμψω εἰς Ἅιδου» Σχ.)· ὁ δὲ παιδαγωγὸς ἐννοεῖ: ἄλλους κατάξω ἐκ τῆς φυγῆς οἴκαδε. || κατάγω σημ. καὶ ἄγω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀντίθ. ἀνάγω· «κατάγειν τὰ πλοῖα (Δημοσθ. 5, 25. 8, 9. 28. ἄλλως 20, 77. 50, 5) λέγεται ἀντὶ τοῦ βιάζεσθαι καὶ κακοῦν καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅποι βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους (§ 18) δηλοῖ» Ἁρποκρ. Παρομοίως τὸ μέσ. κατάγομαι σημ. ἄγομαι εἰς τὸν λιμένα (ἐκ τοῦ πελάγους), προσορμίζομαι εἰς τὸν λιμένα· ἀντίθ. ἀνάγομαι· οἱ παραπλέοντες ἄσμενοι κατῆγον (Δ. Γ. κατεῖχον), ἀκούοντες ὡς οἰκίζοιτο πόλις καὶ λιμὴν εἴη Ξεν. Ἀν. 6, 6, 3 ὅπου οἱ μὲν περὶ τὸν Cobet διορθ. κατήγοντο: προσωρμίζοντο (εἰς τὸν λιμένα), ἄλλοι δὲ προτιμῶσι τὴν γρ. κατεῖχον, ἔχουσαν τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημ. (πρβ. 5, 6, 20). || κάταγε Εὐρ. Ὀρ. 149 = χαμήλωνε τὴν φωνήν.

καταδαίω: οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται Χ 354 θὰ κατασπαράξωσι πάντα.

καταδεής 2: φειδωλὸς καὶ πένης ἀνὴρ τὸν καταδεᾶ τάφον ἐπαινοίη Πλ. Νόμ. 719 Ε ἴδ. ἐπαινέω. αὗται καταδεεστέρως περὶ ταῦτ' ἔχωσιν ἅπαντα Δημ. 48, 55 δὲν ἔχωσιν ἐπαρκῆ μέσα, ὅπως προμηθευθῶσι πάντα ταῦτα.

καταδέρκομαι: ἣν (λώβαν) μήποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι Σοφ. Τρ. 998 διὰ νὰ μὴ (ζήσω καὶ) ἰδῶ τὴν ἀνίατον ταύτην ἀκμὴν τῆς μανίας.

καταδέχομαι: οὓς τὸ δικαστήριον κατεδέξατο Δημ. 57, 61 καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἀποκατέστησε τὸ δικ. εἰς τὰ πολιτικὰ δικαιώματά των.

καταδέω: ἢν μὲν καὶ οὗτοι ἐσορέοντες ἐς τὴν μαντικὴν καταδήσωσι ἐπιορκῆσαι Ἡρ. 4, 68 ἐὰν μὲν καὶ οὗτοι ἀποβλέποντες εἰς τὴν μαντικὴν καταδικάσωσιν (αὐτὸν) ὅτι ἐπιώρκησε. Τὸ ἀντίθ. εἶνε ἀπολύειν, ὅπερ μεταχειρίζεται κατωτ. ἢν δὲ οἱ ἐπελθόντες μάντιες ἀπολύσωσι. Ὁμοίως 2, 174.

κατάδηλος 2: φοβουμένων τὸ κατάδηλον Θουκ. 4, 123 ἴδ. ἀνίημι. Καὶ πρὸς ἀπαρέμφ. παρὰ Θουκ. 4, 47. ξυνελάβοντο δὲ τοῦ τοιούτου... οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθ. κατάδηλοι ὄντες τοὺς ἄνδρας μὴ ἂν βούλεσθαι ὑπ' ἄλλων κομισθέντας... τὴν τιμὴν τοῖς ἄγουσι προσποιῆσαι συνετέλεσαν εἰς τοιαύτην ἔκβασιν οἱ στρ. τῶν Ἀθ., οἱ ὁποῖοι φανερὰ ἐδείκνυον ὅτι δὲν θὰ ἐπεθύμουν, κομισθέντες οἱ ἄνδρες ὑπ' ἄλλων νὰ περιποιήσωσι τὴν τιμὴν εἰς τοὺς ἄγοντας.

καταδιαλλάττομαι μόνον ἐν Ἀρφ. Σφ. 1184: εἰσί τινες οἵ μ' ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην εἶνέ τινες, οἱ ὁποῖοι μ' ἔλεγον πῶς τάχα συνεφιλιώθην (μὲ τὸν Κλέωνα). Ὅθεν διορθοῦσιν ὥς ποτε (τότε, ταχὺ) διηλλάγην, οὐδὲν δέον· ἐκεῖνο προετιμήθη διὰ τὸ κακέμφατον.

καταδικάζω: Λακεδαιμόνιοι ἀντέλεγον μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάσθαι Θουκ. 5, 49 ἀντέλ. ὅτι ὄχι δικαίως εἶχεν ἐκδοθῇ ἐναντίον των καταδικαστικὴ ἀπόφασις (ἄλλοι μέσ.: εἶχαν ἐκδώσῃ καταδ. ἀπόφασιν). ἐὰν τῶν τοιούτων ὑπὲρ ἥμισυ μαρτυριῶν καταδικασθῶσί τινες Πλ. Νόμ. 937 C, ἴδ. ἁλίσκομαι. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐνεργ. καὶ μέσου πρβ. Οὐλπιανὸν εἰς Δημ. 21, 176: «ἄλλο καταδικάσας καὶ ἄλλο καταδικασάμενος. Τὸ μὲν γὰρ κυρίως ἐπὶ τῶν δικαζόντων δικαστῶν, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν νικώντων τὰς δίκας καὶ αἰτίων γιγνομένων τοῦ καταδικασθῆναί τινα». δίκην Ἠλεῖοι κατεδικάσαντο Λακεδαιμονίων Θουκ. 5, 49 οἱ Ἠλ. κατεδίκασαν (ἐν τῷ ἰδίῳ συμφέροντι) εἰς πρόστιμον τοὺς Λακ. ἐμοῦ ἀδίκως κατεδικάσατο Δημ. 47, 1 ἐπέτυχεν ὁ κατήγορος νὰ καταδικασθῶ ἐγὼ ἀδίκως.

καταδούλωσις ἡ: καὶ οὐ περὶ τῆς ἐλευθερίας ἄρα οὔτε οὗτοι τῶν Ἑλλήνων οὔθ' οἱ Ἕλληνες τῆς ἑαυτῶν τῷ Μήδῳ ἀντέστησαν, περὶ δὲ οἱ μὲν σφίσιν ἀλλὰ μὴ ἐκείνῳ καταδουλώσεως, οἱ δ' ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ Θουκ. 6, 76 σημειῶδες παράδειγμα ἐντόνου βραχυλογίας περὶ τὴν χρῆσιν (οἷον τοῦ καταδουλώσεως ὡς ῥήματος) καὶ τὴν σύνταξιν καὶ θέσιν τῶν λέξεων. Δύναταί τις ν' ἀναλύσῃ ὧδε τὴν φράσιν: «ὅπως δὲ οἱ μὲν (Ἀθηναῖοι) σφίσιν αὐτοῖς ἀλλὰ μὴ ἐκείνῳ (τῷ Μήδῳ) καταδουλώσειαν (τοὺς Ἕλληνας), οἱ δὲ (ἄλλοι Ἕλληνες) ὅπως δεσπότην μεταβάλοιεν οὐκ ἀξυνετώτερον, κακοξυνετώτερον δέ». Ἀλλ' ἡ Θουκυδίδειος καὶ πλέον ἐμφαντικὴ εἶνε καὶ πλέον ὁμοιόμορφος πρὸς τὴν προηγουμένην. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἡ περὶ ἀσυνήθως ἀπεμακρύνθη τοῦ καταδουλώσεως (πρβ. ἐν 2, 43 ὅμοιον πρδγ. τῆς πρός). Πρβ. καὶ 3,10,3. 6, 18, 1. Πλ. Νόμ. 820 E. Τὸ δὲ κακοξύνετος προετιμήθη τοῦ κακόφρων χάριν τῆς παρονομασίας. ξύμμαχοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι Θουκ. 3, 10 ἡ σύνταξις: ἐγεν. ξύμμαχοι Ἀθηναίοις οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλ. Ἀθηναίοις (ὄχι διὰ νὰ ὑποδουλώσωμεν τοὺς Ἑλλ. εἰς τοὺς Ἀθην.), ἀλλὰ τοῖς Ἑλλ. ἐπ' ἐλευθερώσει (αὐτῶν) ἀπὸ τοῦ Μήδου. Αἱ δοτ. λοιπὸν ἀναφ. καὶ εἰς τὸ καταδουλώσει καὶ εἰς τὸ ἐλευθερώσει. Πρὸς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην συμφωνεῖ καὶ τὸ ἐν 3, 13, 1.

καταδύω· μτφ. ἐμὲ δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 37 = ποιοῦσί με καταδύεσθαι: μὲ κάμνουν νὰ μὴ ἠξεύρω τί νὰ κάμω ἀπὸ τὴν λύπην μου (περὶ οὗ πρβ. τὸ κατὰ γῆς καταδύομαι κατωτ.). πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα κ 183 καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν δ 246 εἰσεχώρησεν («εἰχώθη») εἰς τὴν πόλιν τῶν Τρώων. ‖ χώνομαι, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, κρύπτομαι (ἀπὸ τὴν ἐντροπήν)· κατὰ γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης Ξεν. Ἀν. 7, 7, 11. καὶ βραχύτερον· δακρύειν ὑπὸ λύπης καταδύεσθαι δ' ὑπὸ τῆς αἰσχύνης Κ. Π. 6, 1, 35. Καὶ ἔτι βραχύτερον: τίς ἐστιν, ὅστις... οὐκ ἂν ἐπὶ τούτῳ κατέδυ καὶ μέτριον παρέσχεν ἑαυτόν; Δημ. 21, 199 τίς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἤθελε κρυφθῇ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του καὶ φανῇ μέτριος κτλ.; παρακάθηται καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις Δημ. 24, 182 καὶ δὲν πάει νὰ κρυφθῇ πουθενά, νὰ ἐξαφανισθῇ ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, δι' ὅσα ἔπραξε.

καταείδω Ἰων. ἀντὶ κατᾴδω.

καταειμένος ἴδ. καταέννυμι.

καταείσατο ἴδ. κάτειμι.

καταζεύγνυμι καὶ καταζευγνύω· ξεστὸν ὅταν δίφρον ἔν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευγνύῃ σθένος ἵππειον Πίνδ. Π. 2, 11 ὅταν εἰς τὸν ξεστὸν δίφρον καὶ εἰς τὸ πεισιχάλινον ἅρμα καταζευγνύῃ τοὺς σθεναροὺς ἵππους· ὅπου δίφρος εἶνε ἡ ἐπὶ τοῦ ἅρματος ἐπιτεθειμένη ἕδρα, ἅρματα δὲ τὰ ἄλλα σκεύη τοῦ ἅρματος. κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη Σοφ. Ἀντ. 948 κρυπτ. ἐν τυμβοειδεῖ θαλ. κατεδαμάσθη.

καταζώννυμι: καταστίκτους δορὰς ὄφεσι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν Εὐρ. Βάκ. 697 τὰς καταστίκτους δορὰς (τῶν διαφόρων ζῴων) ἐστερέωσαν ἐπάνω των ζωσθεῖσαι μὲ ὄφεις περιλείχοντας τὰς παρειὰς (τὸ πρόσωπόν) των. Τὸ παρ' Ἡρ. 4, 9 τῷ ζωστῆρι τῷδε καταζωννύμενον γράφεται νῦν ὀρθότερον: τῷ ζ. τῷδε κατὰ τάδε ζωννύμενον ὅτι ζώνεται μὲ τὸν ζωστῆρα τοῦτον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

καταιγίζω: πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως Αἰσχ. Ἑπτ. 63 πρὶν ἡ πολεμικὴ καταιγὶς καταπνεύσῃ σφοδρῶς (ἐπισκήψῃ). δισσοί με τρύχουσι καταιγίζοντες ἔρωτες Ἀνθ. 12, 88 δύο ἔρωτες ὁρμητικοὶ (ἐφορμῶντες) ὡς καταιγὶς μὲ καταβασανίζουν.

καταιθύσσω πολὺ αἰθύσσω ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, καταυγάζω μαρμαρυγήν, στιλπνότητα, λάμψιν ἐμποιῶ τινι· πλόκαμοι ἅπαν νῶτον καταίθυσσον Πίνδ. Π. 4, 83 κατέλαμπον. Κάστωρ εὐδίαν καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν Π. 5, 11 καταυγάζει δι' εὐδίας τὴν μακαρίαν ἑστίαν σου. Ἡ αἰτ. ἑστίαν δυνάμει τῆς προθ. κατ-.

καταίθω: οὔτ' ἂν καταίθων... πύθοι' ἂν Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 114, ἴδ. καθίημι.

καταινέω: πρὸς δ' εὐσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν, τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον Αἰσχ. Χο. 700 ἀλλὰ δυσσέβειαν ἐθεώρουν (εἶχον τύψιν συνειδήσεως), ἀφ' οὗ ὑπεσχέθην καὶ συνῆψα ξενίαν, νὰ μὴ φέρω εἰς τέλος χάριν τῶν φίλων τοιοῦτον πρᾶγμα. τοῖς μὲν ἄλλοις κατήνει Θουκ. 4, 122 διὰ μὲν τοὺς ἄλλους συγκατετίθετο.

καταΐσσω: φρὴν φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσιν Ἀπ. Ἐμπεδ. 299 διάνοια, ἥτις διὰ τῶν ταχέων διανοημάτων της διέρχεται τὸν κ. ἅπαντα.

καταισχύνω: ὁ μέλλων χρόνος ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος Πινδ. Ὀ. 11, 8 ἴδ. ἕκαθεν. ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχυνεῖν πόρον Παρθενοπαῖος Ἀρκάς Αἰσχ. Ἑπτ. 532 ἐλθὼν δὲ ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι δὲν θ' ἀποφύγῃ διὰ δολίων μέσων τὴν μάχην, οὐδὲ θὰ καταισχύνῃ τὴν μακρὰν ὁδόν, ἣν ἐπορεύθη ὁ Παρθ. Ἀρκάς.

κατακάμπτω: μτφ. μελέα μήτηρ, ἣ τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέκαμψε βίου Εὐρ. Τρ. 1252 τὰς μεγάλας περὶ τοῦ βίου σου (ὅτι θὰ ζήσῃς δηλ.) ἐλπίδας της κατέστρεψεν (ἀπώλεσεν) ἐπὶ σοὶ (νεκρῷ). Ἡ μτφ. ἐκ τῆς στήλης τοῦ σταδίου, ἣν κατακάμπτει τις. ὅταν οἱ τὴν τῶν νόμων παρακαταθήκην ἔχοντες πρὸς τὰς αἰσχύνας κατακάμπτωνται Αἰσχίν. 1, 187 ὅταν ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους εἶνε ἐμπεπιστευμένοι οἱ νόμοι, εὐσπλαγχνίζωνται τοὺς τὰ αἰσχρὰ ποιοῦντας.

κατάκειμαι: βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον Πίνδ. Ν. 4,53 ὅπου προεξοχαὶ βοῦς τρέφουσαι ἀρχόμεναι ἐκ τῆς Δωδ. καταβαίνουσι μέχρι τοῦ Ἰονίου πόρου. εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται (ὁ πονήσας, δηλ. Ἡρόδοτος) πᾶσαν ὀργάν Ἰ. 1, 41 ἐὰν εἶνε ὅλως διόλου ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἀρετὴν (τὴν περὶ τοὺς ἵππους σπουδήν): «ἔχει πέσῃ μὲ τὰ μοῦτρα»: ἐὰν κατὰ πάντα τρόπον προσπαθῇ νὰ διακριθῇ.

κατακείω: κακκείοντες (=κατακείοντες) ἔβαν Α 606 ὑπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

κατακῆαι ἀόρ. τοῦ κατακαίω.

κατακλείω, Ἰων. -κληΐω, Ἀττ. -κλῄω: κατέκλῃσαν δὲ τοῦ αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Μακεδόνας Ἀθηναῖοι, Περδίκκᾳ (Goeller: Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκαν) ἐπικαλοῦντες τὴν... γενομένην ξυνωμοσίαν Θουκ. 5, 83 «τῶν εἰσαγωγίμων ἢ τῆς θαλάσσης αὐτοὺς (τ. ἔ. Μακεδόνας) ἀπέκλεισαν» Σχ., κατηγοροῦντες τὸν Περδίκκαν διὰ τὴν γενομένην συμμαχίαν. Ἡ διόρθωσις ὡρμήθη ἐκ τοῦ Σχολ.

κατακλύζω: νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅπᾳ κῦμα κατακλύσσει ῥέον ὅπᾳ τε κοινὸν λόγον φίλαν τείσομεν ἐς χάριν Πίνδ. Ὀ. 10, 10 νῦν εἶνε περίπτωσις, καθ' ἣν (ὅτε) τὸ ῥέον κῦμα ἀποπλῦνον κατακυλίσει τὴν κυλιομένην ψῆφον καὶ ἡμεῖς θὰ πληρώσωμεν ὅλον τὸν λογαριασμὸν (δηλ. τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον), ἵνα χρεωστῆται ἡμῖν εὐγνωμοσύνη φίλη (ἀντὶ μομφῆς)· «νῦν τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων μέμψιν κατακλύσει ὁ ὕμνος ὡς ψῆφον κῦμα, ὅταν τὸν κοινὸν λόγον τ. ἔ. τὸ ποίημα πρὸς χάριν ἀποτίσωμεν» Σχ. εἰ καὶ μέλλει γέλως... κατακλύσειν Πλ. Πολ. 473 C, περὶ οὗ ἴδε ἐκγελῶ. Καὶ τὸ μὲν (τοῦ κύματος) κατέκλυσε Θουκ. 3, 89 ἓν μέρος τοῦ κύματος ἐπήνεγκε κατακλυσμόν, πλήμμυραν. Μτφ. ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι μηδ' ἀλλοδαπῷ κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα Αἰσχ. Ἑπτ. 1067 οὗτος μάλιστα ἐκράτησε τὴν πόλιν νὰ μὴ ἀνατραπῇ καὶ νὰ μὴ καταπλημμυρηθῇ ὑπὸ τοῦ κύματος τῶν ξένων ἀνδρῶν. τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν ἤλπισας κατακλύσειν δαπάναισι Εὐρ. Τρῳ. 995 ἤλπισες τὴν πόλιν τῶν Φρυγῶν, ποῦ ἔπλεε μέσα εἰς τὸ χρυσάφι, νὰ τὴν κάμῃς νὰ πλημμυρήσῃ (νὰ τὴν πνίξῃς: νὰ τὴν χώσῃς ὡς τὸ λαιμό, νὰ τὴν βουλιάξῃς) μὲ τὰς δαπάνας σου. εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα κατακλύσει ποιήμασιν Ἀπ. Κρατίν. 186 (Σχ. Ἀρφ. Ἱππ. 526) θὰ γεμίσῃ ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὰ ποιήματά του. ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς· ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς τινάξας δαίμων κατέκλυσεν δεινῶν πόνων, ὡς πόντου λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασιν Εὐρ. Ὀρ. 342 δαίμων δέ τις ἀνατινάξας (αὐτόν, τὸν μέγαν ὄλβον) ὡς λαῖφος θοᾶς ἀκάτου κατέκλυσεν («κατεπόντισεν» αὐτὸν) δεινὸν πνέων ὡς («ὥσαν») ἐν λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι πόντου. Διορθώσεις πλεῖσται· ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου εἶνε τὸ δεινῶν πόνων, ὅπερ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Σχ. «ἐν μέσῳ ἀναπεφώνηται» ἢ ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ «ὑπὸ δεινῶν πόνων». Ἀλλὰ πῶς; Ἐγὼ διώρθωσα ἐν τοιαύτῃ ἀμηχανίᾳ: δεινὸν πνέων. ἐμοὶ μέν... εἰσὶν οἳ καὶ ἐπαρκέσειαν ἄν, ὥστε πάνυ μικρὰ πορίσαντες κατακλύσαιεν (κατακλύσειαν) ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δίαιταν Ξεν. Οἰκ. 2,8 ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες καὶ νά με βοηθήσωσι δύνανται οὕτως, ὥστε καὶ πολλὰ ὀλίγα προμηθεύσαντές μοι νὰ καταπλημμυρήσωσι μὲ ἀφθονίαν τὴν πτωχικήν μου δίαιταν (οἰκίαν). ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν ἢ ποίαν ἐν (ἐγώ: ἂν) αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν, ᾗ ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχρὰ εἶναι; Πλ. Πολ. 492 C ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν καταστάσει πραγμάτων ποίαν καρδίαν νομίζεις ὅτι ἔχει ὁ νέος ἢ ποία ἐν αὐτῷ παιδεία νομίζεις ὅτι θ' ἀντισταθῇ, ἡ ὁποία καταπλημμυρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου δὲν θὰ παρασυρθῇ ἀκολουθοῦσα τὴν φορὰν τοῦ ὕδατος, τοῦ κοινοῦ ῥεύματος, ὅπου ἂν φέρῃ τοῦτο, καὶ δὲν θὰ εἴπῃ τὰ αὐτὰ καλὰ καὶ αἰσχρὰ μὲ τούτους (τοὺς πολλούς); Ἐν Πλουτ. 596 F ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Cobet: τῇ μέθῃ κατακεκλυσμένος (ἀντὶ τοῦ κατακεκλασμένος) καταμεθυσμένος.

κατακοινωνέω: οἱ ἀποδόμενοι καὶ κατακοινώσαντες (Δ. Γ. κατακοινωνήσαντες) τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρά Αἰσχίν. 3, 66 οἱ πωλήσαντες καὶ ἀνακοινώσαντες παντελῶς (ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ = κατά-), καταπροδώσαν-

τες τὰς δυνάμεις, τὰ στηρίγματα τῆς πόλεως.

κατακονά ἡ, μόνον ἐν Εὐρ. Ἱππ. 821: κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίοτος βίου μᾶλλον δ' εἰπεῖν (= μὲν οὖν) διαφθορὰ τοῦ βίου ἀβίωτος (τ. ἔ. ἀβίωτον τὸν βίον ποιοῦσα).

κατακοσμέω: μτφ. βουλόμενος τὸν φύσαντα σεμνοτέροις κατακοσμῆσαι πράγμασι Ἀρφ. Σφ. 1473 ἐπιθυμῶν νὰ στολίσῃ (εἰσαγάγῃ) τὸν πατέρα του μὲ (εἰς) εὐπρεπέστερον εἶδος βίου. τινὲς τῶν ἐπιθυμιῶν αἳ μὲν διεφθάρησαν, αἳ δὲ καὶ ἐξέπεσον (ὃ ἴδε), αἰδοῦς τινος ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ, καὶ κατεκοσμήθη πάλιν Πλ. Πολ. 560 A καὶ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν (πρώτην) τάξιν.

κατακούω: οὐδὲν κατήκουον τῶν παραγγελλομένων Θουκ. 2, 84 οὐδόλως ἤκουον καλὰ τὰ παραγγελλόμενα.

κατακρατέω: πολλῷ τῷ περιόντι τοῦ ἀσφαλοῦς κατεκράτησε Θουκ. 6, 55 κατέσχε τὴν ἀρχὴν (ἐστερεώθη ἐν τῇ ἀρχῇ) μετὰ πολὺ μείζονος ἢ ὅσον ἔδει ἀσφαλείας.

κατακρεμάννῡμι: κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα θ 67 ἐκρέμασε τὴν φόρμιγγα ἐκ τοῦ πασσάλου.

κατακρίνω: ὡς κατακεκριμένων ἤδη οἱ τούτων Ἡρ. 2, 133 κυρ. μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ταῦτα εἶχον ἀποφασισθῇ ἐναντίον του. κατεκρίθη (Ἀπόλλων) θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν Πινδ. Ἀπ. 149 ἀνεγνωρίσθη ὡς ἡμερώτατος εἰς τοὺς θνητούς.

κατακτάομαι: εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινά Σοφ. Αἴ. 1256 ἐὰν δὲν θ' ἀποκτήσῃς νοῦν τινα. τὸν Οἰνέως γάμον οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου Τρ. 793 (καταρώμενος) τὸν γάμον (τὸν ἐκ) τοῦ Οἰνέως, ὅτι τοιοῦτον καταστροφέα τοῦ βίου του ἀπέκτησε. Ἡ κατα- ἐπιτείνει, οἷον: ἀσφαλῶς κτήσαιτο: ποῦ δὲν φοβεῖται νὰ χάσῃ τοιοῦτον γάμον· εἰρωνικῶς. οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν, αὐτοὶ ἂν φαινοίμεθα ἐχθίονα ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρετὴν κατακτώμενοι Θουκ. 4,86 καὶ τὰ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα καταπ. τοὺς Ἀθην., ἠθέλομεν προφανῶς παρασκευάσῃ ἐναντίον ἡμῶν ἀπεχθέστερα ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας («προεπαγγειλάμενος» Σχ.) γενναιοφροσύνην.

κατακυρόω: θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι Σοφ. Ἀντ. 936 οὐδαμῶς παραμυθούμενός σε ἐλπίζειν ποιῶ, ὅτι οὐκ ἐπικυροῦται ταῦτα τοῦτον τὸν τρόπον. ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς Εὐρ. Ὀρ. 1011 καταδικασθεὶς εἰς θάνατον δι' ὁριστικῆς ἀποφάσεως.

καταλαμβάνω: ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται, τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν Ἀριστοτ. Πολιτ. 1339 a 4 ὅταν δὲ τρία ἔτη μετὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἀσχοληθῶσιν εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα, τότε εἶνε ἁρμόδιον νὰ καταλαμβάνῃ τις τὴν ἑπομένην ἡλικίαν διὰ τῶν (συντόνων) πόνων καὶ τῶν ἀναγκοφαγιῶν, τ. ἔ. εἶνε ἁρμόδιον νὰ ὑποχρεώνῃ τις τοὺς ἔχοντας τὴν ἐφεξῆς ἡλικίαν, ὅπως μεταβαίνωσιν εἰς τοὺς πόνους καὶ τὰς ἀν. τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους (διὰ τῶν ὅρκων τοῦ Τ. ὑποχρεωμένους) ἄγων Θουκ. 1, 9. εὗρε (τὰς σπονδὰς) κατειλημμένας 5, 21 καθωρισμένας, ἐμπέδους (μᾶλλον: ὑποχρεωτικάς). Ἄλλοι διορθ. κατειλημμένους ὑποχρεωμένους. καὶ ἕτερα παρ' ἑτέροις ἐστὶ τοιαῦτα πολλά, τὰ μὲν νόμοις κατειλημμένα τὰ δὲ ἔθεσιν Ἀριστοτ. Πολ. 1324 b 21 καὶ ἕτ. παρ' ἑτ. πολλὰ τὰ τοιαῦτα ἔθιμα ὑπάρχουσιν, ἄλλα μὲν διὰ νόμων εἰσηγμένα ἄλλα δὲ διὰ συνηθειῶν. Ἰταλιωτῶν δὲ Θούριοι καὶ Μεταπόντιοι, ἐν τοιαύταις ἀνάγκαις τότε στασιωτικῶν καιρῶν κατειλημμένοι (Reiske: -μμένων) Θουκ. 7, 57 τ. ἔ. εὑρέθησαν τότε ὑποχρεωμένοι, ἠναγκασμένοι (νὰ ἀκολουθήσωσι τοὺς Ἀθηναίους) ἕνεκα τῶν κομματικῶν περιστάσεων. — Τὸ καταλαμβάνω σημαῖνον κυρ. καταφθάνω τινὰ φεύγοντα, τὸν πιάνω (ὅπερ εἶνε καὶ ἡ κυρία σημ. τοῦ ῥήματος), ἔχει ἐνίοτε καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ καταδικάζω, ἴδ. παρ' Ἀντιφῶντι 2 β 9. 10. δ 4. 3 γ 7 κἀλλ. Ὅθεν καὶ τὸ ἐπίθ. καταλήψιμος ἐν 4 δ 9. ἴδ. ἁλίσκομαι ἐν σελ. 87 τέλ. εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα Θουκ. 4, 31 ἂν ἤθελον βιασθῇ ν' ἀναχωρήσουν κατεσπευσμένως. τοσαύταις ἀνάγκαις κατείληπται μισεῖν Ἀνδοκ. 4, 23 ὑπὸ τόσων ἀναγκῶν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ μισῇ αὐτόν.

καταλέγω: ὁπλίτας καταλεγόμενος Θουκ. 7,31 καὶ ὁμήρους καταλεγόμενος 8, 31 ἐκλέγων διὰ τὸν σκοπόν του. τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν Ξεν. Συμπ. 6, 3 ἀπήγγελλε.

καταλείβω: τί σοι καιρὸς ἀτυζομένα δέμας αἰκέλιον καταλείβειν δεσποτῶν ἀνάγκαις; Εὐρ. Ἀνδ. 131 κατὰ τί σοι εἶνε χρήσιμον ἐνδίδουσα εἰς τὴν λύπην σου νὰ ἐκτήκῃς διὰ τῶν δακρύων ἀπρεπῶς τὸ σῶμά σου ἐπὶ ταῖς ἐκ τῶν δεσποτῶν (ἐπιβαλλομέναις σοι) ἀνάγκαις; καταλειβομένης (= κατατηκομένης) ἄλγεσι πολλοῖς Ἱκ. 1119.

καταλείπω: ἐμαυτὸν περιεῖδον ὑπ' ἐκείνου πρὸς τοῦτον ἐν ἐγγύῃ καταλειπόμενον Δημ. 33, 2 παρέβλεψα, ἐλησμόνησα, ὅτι ἐξ αἰτίας ἐκείνου (διὰ νὰ δώσω ἐγγύησιν ὑπὲρ ἐκείνου) ἀπέμεινα νῦν ὑπόχρεως ἐγγυήσεως πρὸς τοῦτον (ἐγγυητὴς καὶ πληρωτής). ἡμᾶς ἐν ὑποψίᾳ καταλέλοιπε τοῖς βουλομένοις αἰτιᾶσθαι 56, 21 μᾶς ἀφῆκεν ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ὑποψίαν τῶν βουλομένων νὰ μᾶς αἰτιῶνται. ἡ δὲ παραυτίκα τε λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα αἰείμνηστος καταλείπεται Θουκ. 2, 64 ἡ δὲ παροῦσα (ἐν τῷ παρόντι) λαμπρότης καὶ ἡ ἐν τῷ μέλλοντι δόξα καταλείπεται ἀείμνηστος· ὥστε τὸ ἓν ἄρθρον ἡ συνδέει εἰς ἓν ἀμφότερα, αἰτίαν τε καὶ

ἀποτέλεσμα. Ὁ Stahl ἑρμηνεύει: ἡ δὲ (=τοῦτο δέ, τὸ ἑτέρων ἄρχειν) παραυτίκα τε λαμπρότης ἐστὶ καὶ καταλείπεται· ἢ μᾶλλον ἐξαλειφομένου τοῦ τε ὧδε: ἡ παραυτίκα λαμπρότης (ἐκ τοῦ ἑτέρων ἄρχειν) καταλείπεται καὶ ἐν τῷ ἔπειτα χρόνῳ ὡς ἀείμνηστος δόξα (κατηγορούμ.). Μόνον ἡ πρώτη ἑρμηνεία εἶνε ὀρθή, ὡς ὑποδεικνύουσι καὶ τὰ ἐφεξῆς. τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις ἔφη τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι Ξεν. Ἀπ. 1, 1, 8 τὰ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις (ταῖς τέχναις καὶ ἐπιστήμαις) ἔλεγεν ὅτι οἱ θεοὶ καταλείπουσι δι' ἑαυτούς: «φυλάττουν διὰ τὸν ἑαυτόν των».

καταλεπτολογέω: γλῶσσα (Εὐριπίδου)... καταλεπτολογήσει πνευμόνων πολὺν πόνον Ἀρφ. Βατρ. 829 διὰ λεπτολογίας (διὰ λεπτοῦ καὶ σοφιστικοῦ λόγου) θὰ συντρίψῃ (θὰ κατακερματίσῃ) τὸ ἐπίπονον ἔργον τοῦ Αἰσχύλου, τ. ἔ. τὰ γομφοπαγῆ ῥήματα, τὰ ὁποῖα μετὰ πολλοῦ κόπου τῶν πνευμόνων προφέρονται. Ἴδ. Ἀ. Β. 48, 16.

κατάληψις ἡ: ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανεχώρει Θουκ. 3, 33 ἐπειδὴ δὲ ὁ (ὑπὸ τὸν Ἀλκίδαν) στόλος δὲν ἐφαίνετο πλέον ἐντὸς ἀποστάσεως, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ τὸν προφθάσῃ, ἐπέστρεφεν ὀπίσω.

καταλλαγή ἡ: ὁπόσου ἡ καταλλαγὴ ἦν τῷ ἀργυρίῳ Δημ. 50, 30 μὲ πόσην διαφορὰν ἠδύνατό τις ν' ἀλλάξῃ τὰ χρήματα. τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρᾶν βαρεῖαι καταλλαγαί Αἰσχ. Ἑπτ. 751 τελοῦνται τῶν παλαιφάτ. ἀρῶν (τ. ἔ. αἱ ὑπὸ τῶν παλαιφ. ἀρῶν ἐπαπειληθεῖσαι) αἱ χαλεπαὶ συνάφειαι (δοσοληψίαι, προσεγγίσεις). ὥσπερ χρυσίου φωνῆς ἀπότεισον... καταλλαγήν Ἀπ. Εὔφρον. 3 ἴδ. ἀποτίνω.

καταλλάσσω: θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου Σοφ. Αἴ. 744 «ὅπως τὴν ἔχθραν καταθῆται καὶ διαλλαχθῇ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ χόλου» Σχ. κυρ. βραχυλογία: ἵνα καταλλαχθεὶς (διαλλαχθεὶς) τοῖς θεοῖς ἀπαλλαγῇ τοῦ χόλου· πρβ. Εὐρ. Μήδ. 896.

«**καταλογή**· τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν» Ἡσ. τὸ καταλέγειν ἄνευ μέλους τὰ ᾄσματα, ἡ ψιλὴ καὶ ἄνευ μέλους ἀπαγγελία τῶν ᾀσμάτων· πρβ. καταλέγειν, παρακαταλέγειν, παρακαταλογή.

κατάλογος ὁ: τὸ πεζὸν καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθὲν Θουκ. 6, 31 ἴδ. ἐκκρίνω.

καταλοφάδια: βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν κ 169 ἔβην δὲ φέρων (τὴν ἔλαφον) κρεμαμένην κάτω ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ἐν ᾧ δηλ. ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε περασμένην τὴν κεφαλήν του μεταξὺ τῶν 4 συνδεδεμένων ποδῶν τῆς ἐλάφου, ἥτις διὰ τοῦ βάρους αὐτῆς καλῶς ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ τραχήλου.

καταλύσιμος 2: καταλύσιμον κακόν Σοφ. Ἠλ. 1249 ἴδ. ἀνέφελος.

κατάλυσις ἡ: δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις Εὐρ. Ἠλ. 393 ἂς δεχθῶμεν τὴν ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ φιλοξενίαν.

καταλύω: καταλύειν (ἐνν. τὸν πόλεμον) ἄμφω τὼ πόλεε Θουκ. 5, 23. Καὶ μέσ. οὐ γὰρ εἰκὸς... τὸν ἐκεῖ πόλεμον μήπω βεβαίως καταλελυμένους (= τὸν πρὸς ἀλλήλους πόλεμον καταλελυκότας) ἐπ' ἄλλον πόλεμον οὐκ ἐλάσσω ἑκόντας ἐλθεῖν 6, 36 διότι δὲν εἶνε εὔλογον, ἐν ᾧ ἀκόμη δὲν κατέπαυσαν (δὲν ἐτελείωσαν) ὁριστικῶς καὶ ἀσφαλῶς τὸν ἐκεῖ πόλεμον, νὰ εἰσέλθωσιν ἑκουσίως εἰς ἄλλον ὄχι μικρότερον. εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλόν, εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον Ἀπ. Εὐρ. 994 (Πλουτ. 24 D), τελευτήσαντας τὸν βίον (οὕτως, ὥστε ἀπολῆξαι) εἰς ἀρετὴν (εἰς ἔνδοξόν τι κατόρθωμα). θανάτῳ καταλυσαίμαν βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα Εὐρ. Μήδ. 146 κυρ. εἴθε διὰ τοῦ θανάτου νὰ τελειώσω μισητὴν ζωὴν ἐγκαταλιποῦσα αὐτήν. Τὸ βιοτάν ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἀμφότερα τὰ ῥήματα. φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι Ἀρφ. Σφ. 2 μελετῶ (γυμνάζομαι) καταλείπειν τὴν τάξιν (διαλύειν τὴν νυκτ. φυλακὴν ἀποκοιμώμενος).

καταμαντεύομαι μαντεύομαι κατά τινος ἢ περί τινός τι· τῇ δόξῃ καταμαντεύομαι Δημ. 60, 35 μὲ τὴν ἰδέαν μου, μὲ τὸν νοῦν μου ὑποθέτω, εἰκάζω.

καταμαρτυρέω μαρτυρῶ κατά τινος, δίδω μαρτυρίαν κατά τινος· καταμεμαρτυρημένος τἀληθῆ Δημ. 29, 55 = οὗ τὰ ἀληθῆ καταμεμαρτύρηται, καθ' οὗ ἐμαρτυρήθη ἡ ἀλήθεια. καταμεμαρτυρημένος ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας Αἰσχίν. 1, 90 ἐναντίον τοῦ ὁποίου μαρτυρεῖ ὁ βίος του καὶ ἡ ἀλήθεια.

καταμέμφομαι: τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντα (ἐνεργ.) ἰσχὺν Πινδ. Ν. 11, 30 τὸν δὲ πάλιν καταφρονήσαντα τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως· ἢ παθ. (κατὰ Διογ. Λαέρτ. 6, 47): τὸν δ' ἄλλον, ὅστις ἔτυχεν ἰσχυρᾶς μομφῆς ὡς πρὸς τὴν δύναμίν του.

καταμένω: τῆς εἰωθυίας ἀρχῆς καταμενούσης Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 29 «μενούσης ἀμεταβλήτου, μονίμου καθισταμένης» Ἡσύχ.

κατάμομφος 2: δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν Αἰσχ. Ἀγ. 151 «δεξιὰ μὲν διὰ τὴν νίκην, κατάμομφα δὲ διὰ τὸν χόλον Ἀρτέμιδος» Σχ. Κατὰ τὴν ἀρχ. οἰωνιστικὴν ὑπάρχουσι σημεῖα δεξιὰ μὲν ἀλλά, διά τινα αἰτίαν, κατάμομφα· ὡς π. χ. ὅταν ὁ οἰωνὸς πετᾷ μὲν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἀλλ' αἴφνης ἐπαναστρέψῃ, πρὶν ἐξαφανισθῇ· πρβ. Ἐφεσίαν ἐπιγρ. ἐκδεδομένην ὑπὸ Λ. Σκιᾶ· περὶ τοῦ χωρίου ἴδ. λ. ἄεπτος.

καταναγκάζω: δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος Εὐρ. Βάκχ. 643 ἦτο περιωρισμένος διὰ δεσμῶν, δεσμευμένος. ἀπὸ τοῦ κρείσσονος καταναγκάζεσθαι Θουκ. 1, 77 ἴδ. πλεονεκτῶ. Οἰνιάδας κατηναγκασμένους καταλαβὼν ἐς τὴν Ἀθηναίων ξυμμαχίαν 4, 77 ἀναγκαστικῶς εἰσηγμένους εἰς τὴν συμμ. τῶν Ἀθ.

καταναίω: τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων, βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας, Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης Ἡσ. Ἔρ. 166 εἰς ἄλλους δὲ χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τροφὴν καὶ κατοικίαν παρασχὼν ὁ Ζ. Κρ. πατὴρ κατῴκισεν (αὐτοὺς) εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς. τάδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολίταις πράσσω, μεγάλας καὶ δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη Αἰσχ. Εὐμ. 928 ταῦτα ἐγὼ προθύμως κατώρθωσα ὑπὲρ τῶν κατοίκων τῆς πόλεώς μου, διενεργήσασα νὰ ἐγκαθιδρυθῶσιν ἐνταῦθα μεγάλαι καὶ δυσεξίλαστοι δαίμονες.

κατανεύω κάμνω νεῦμα πρὸς τὰ κάτω εἰς δήλωσιν συγκαταθέσεως, ἀντίθ. ἀνανεύω· καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει ο 464 κατανεύσας μετέβη εἰς τὴν κοίλην ναῦν. Ζεὺς κατένευσέ οἱ χαίταις Πινδ. Ν. 1, 14 κατένευσε εἰς αὐτὸν μὲ τὰς χαίτας του (πρβ. Α 529. Κ 393)· ἴδ. ὀρθόω.

κατανέω: ἅσσα οἱ κατὰ κλῶθες... γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ η 197 ὅσα ἐπέκλωσαν αὐτῷ γεννωμένῳ. Ἡ κατὰ εἰς τὸ νήσαντο δηλοῖ τὴν ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω κίνησιν τῆς ἀτράκτου κλωθούσης τὸ λίνον.

κατάντης, οὐδ. κάταντες, κατωφερής, ἀντίθ. ἀνάντης. ἕρπει κατάντης ξυμφορὰ πρὸς τἀγαθὰ Εὐρ. Ῥῆσ. 318 ἡ τύχη πηγαίνει τὸν κατήφορο πρὸς τὰ ἀγαθὰ (τῇ πόλει).

καταντικρύ: καταντικρὺ τέγεος πέσεν κ 559 βαδίζων κατ' εὐθεῖαν (ἀπέναντι τῆς κλίμακος) ἔπεσεν ἐκ τῆς στέγης.

καταντλέω ἐπιχέω ἄφθονον ὕδωρ ἐπί τινος ὑποκειμένου· «αἰονᾶν Ἀττικοί, καταντλεῖν Ἕλληνες» Μοῖρις. Μτφ. ὅταν ξυνήγορος ταὐτὰ ταῦτά σου καταντλῇ (οἷον βαλανεύς τις) Ἀρφ. Σφ. 483 ὅταν δημόσιος κατήγορος σὲ λούῃ ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω μὲ αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια. ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον Πλ. Πολ. 344 D ὡσὰν βαλανεὺς ἀφ' οὗ (ἢ «ποῦ») ἔχυσεν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τ' αὐτιά μας μαζευμένα καὶ πολλὰ τὰ λόγια.

κατανύω (ἴδ. ἀνύω — ἀνύτω)· αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν Εὐρ. Ὀρ. 89 διέπραξε τὸν φόνον τῆς γεννησάσης αὐτόν. Ἐν Σοφ. Ο. Κ. 432 δῶρον κατήνυσεν ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε κατήνεσεν. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν Σοφ. Ἠλ. 1451 κυρ. ἀνύσαντες τὴν ὁδὸν φίλης τῆς προξένου κατέτυχον: μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας εὗρῆκαν μὲ τὸ παραπάνω φιλικὴν τὴν φιλοξενίαν· ὅπου τὸ κατήνυσαν συντ. μετὰ γεν. διὰ τὴν συγγενῆ πρὸς τὸ ἔτυχον (κατέτυχον) ἔννοιάν του (πρβ. τίνος ὦ παῖδες χρείας ἀνύσαι (προσπίτνετέ μοι); Σοφ. Ο. Κ. 1755 ὅπου τὸ ἀνύσαι = τυχεῖν· ἴδ. τὴν ἑρμην. ἐν τῷ ἀνύω σελ. 158. Ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφράζεται διὰ τοῦ τυχεῖν ἐν Ο. Τ. 1435). ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σὰν φίλαν κατανύσαι φρενῶν (= κατατυχεῖν τῆς γνώμης) Εὐρ. Ἱππ. 365 ὁ στίχος ἔτυχε καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ πολλῶν ἑρμηνειῶν καὶ πολλῶν διορθώσεων· ἴσως: εἴθε νὰ χαθῶ (νὰ ἀποθάνω), πρὶν ἡ φίλη σου (ἡ Φαίδρα) ἐπιτύχῃ τὸ ποθούμενον (ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει εἰς τὸν νοῦν της). Ἂν δὲ γράψωμεν σὰν φίλαν τότε θὰ σημαίνῃ: πρὶν ἡ φίλη (ἡ Φαίδρα) σου κατορθώσῃ νά σε πείσῃ (νὰ μεσιτεύσῃς ὑπὲρ αὐτῆς).

καταξαίνω: πνοαὶ... κακόσχολοι («ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν» Σχ.) ... παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων Αἰσχ. Ἀγ. 202 πνοαὶ κακόσχ. διπλάσιον τὸν χρόνον ποιοῦσαι τῇ διατριβῇ κατέτριβον τὸ ἄνθος τῶν Ἀργείων. τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα Ἀρφ. Ἀχ. 320 «μὴ οὐχὶ λίθοις αὐτὸν αἱμάσσειν, ὥστε φοινικοῦν αὐτῷ ποιῆσαι τὸ σῶμα» Σχ. κυρ. ὥστε νὰ τὸν κάμωμεν φοινικίδα. πέτροις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς Εὐρ. Ἱκ. 503 οὓς πέτροις κατέξηναν (Θηβαῖοι) ὀστέων ῥαφάς: οὓς λιθοβολήσαντες συνέτριψαν τὰ ὀστᾶ των (παραλύσαντες τὰς ῥαφὰς αὐτῶν).

καταξενόομαι γίνομαι ξένος πρός τινα, κάμνω σχέσεις ξενίας μέ τινα. Αἰσχ. Χο. 702.

καταξιόω: Δίκη προσεῖδε (Σχ.: προσεῖπε) καὶ κατηξιώσατο Αἰσχ. Ἑπτ. 654 προσέβλεψε (ἐγύρισε νὰ τὸν ἰδῇ) καὶ ἔκρινεν ἄξιον ἑαυτῆς (τῆς προστασίας της). καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ Αἰσχ. Ἀγ. 577 (τοὐναντίον μάλιστα) κρίνω εὔλογον νὰ χαίρῃ τις πολὺ διὰ τὰς συμπιπτούσας τύχας. Ἄλλοι: καὶ πολὺ νὰ χαίρῃ τις διὰ τὰς εὐτυχίας. Ἄλλοι διορθ. ξυμφοράς τ. ἔ. κρίνω εὔλογον νὰ λέγῃ τις εἰς τὰς δυστυχίας πολλὰ χαιρετίσματα, δηλ. νὰ περιφρονῇ αὐτάς. σύ τοι κατηξίωσας (τάδ' ἠξίωσας Blaydes), οὐκ ἄλλοθεν ἁ τύχα ἅδ' ἀπὸ μείζονος Σοφ. Φιλ. 1095 «σὺ σαυτῷ τούτων (τῆς νόσου) πρόξενος γέγονας» Σχ. ἴδ. μέγας.

καταπαύω: ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες ἢ ἔπει ἢ βίῃ Ο 105 βεβαίως ἀκόμη προθυμούμεθα νὰ περιορίσωμεν αὐτὸν ἐρχόμενοι πλησιέστερον αὐτοῦ (ἐπὶ σκοπῷ ἐπιθέσεως) ἢ διὰ λόγου ἢ διὰ τῆς βίας. Τὸ μέμαμεν μετὰ μέλλ. ἀπρφ., διότι ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς ἐλπίδος: προθυμούμεθα ἐλπίζοντες ὅτι θὰ καταπαύσωμεν αὐτόν. κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν Πινδ. Ν. 9, 15 ὁ ἰσχυρότερος καταπαύει τὸ προϋπάρχον δίκαιον: ἡ ἰσχὺς ἐπικρατεῖ τοῦ δικαίου. τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι; Ἀπ. Πινδ. 89 τί κάλλιον εἶνε νὰ ψάλωμεν ἀρχόμενοι ἢ καταπαυόμενοι τοῦ ὕμνου παρὰ τὴν βαθύζωνον Λητὼ καὶ τὴν (κόρην της τὴν) ὁδηγήτριαν (διευθύντριαν) τῶν ταχειῶν ἵππων; Τὸ προσόδιον τοῦτο ἀπεμιμήθη ὁ Ἀρφ. ἐν Ἱππ. 1264.

καταπειλέω: πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη

θυμῷ κατηπείλησαν Σοφ. Ο. Κ. 659 παρήχησις: πολλαὶ ἀπειλαὶ πολλὰ ὡς γνωστὸν λόγια ματαίως ἐν τῇ ὀργῇ ἐξεστόμισαν.

καταπέρδω: οὗτος δὲ βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν Ἀρφ. Σφ. 618 οὗτος δὲ μὲ ἀνοικτὸν στόμα ἀφ' οὗ ὀγκανίσῃ, ἀφίνει μίαν μεγάλην καὶ βροντώδη (πορδὴν) ἐναντίον τοῦ σοῦ δίνου.

καταπέσσω· μτφ. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ Α 81 «ἐὰν περ γὰρ τὴν ὀργὴν καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν καταμαλάξῃ» Παράφρ. (χωνεύσῃ). καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη Πινδ. Ὀ. 1, 56 «διοικῆσαι ἐπ' ὠφελίᾳ ἑαυτοῦ», δὲν ἠδυνήθη νὰ χωνεύσῃ τὴν μεγάλην εὐτυχίαν.

καταπίνω καὶ παθ. περὶ τοῦ παρασιτεῖν εἴ τις ἐμπέσοι λόγος, τὸ τεχνίον ἀεὶ τουτό μοι κατεπίνετο, καὶ παιδομαθὴς πρὸς αὐτὸ τὴν διάνοιαν ἦν Ἀπ. Ἀντιδότ. 2 πάντοτε τὴν «τεχνοῦλαν» αὐτὴν (τὴν κομψὴν ταύτην τέχνην) ἐζήτουν νὰ τὴν καταπίω, «σὰν καραμέλλα τὴν ἐπιπίλιζα» (ἐσπούδαζον ἐπιμελέστατα περὶ ταύτην), καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας προσπαθῶν νὰ τὴν μάθω εἶχον πρὸς αὐτὴν ἐστραμμένην τὴν προσοχήν μου· πρβ. Ἀρφ. Ἀχ. 484 καταπιὼν Εὐριπίδην «ἀναλαβὼν ἐν σεαυτῷ» Σχ. Λουκ. Ζ. Τραγ. 1. Τὸ δὲ παιδομαθής ἀντιδιαστέλλ. πρὸς τὸ ὀψιμαθής.

καταπλήσσω: ὁπότε γοῦν αἴσθοιτό τι αὐτοὺς παρὰ καιρὸν ὕβρει θαρσοῦντας, λέγων κατέπλησσεν ἐπὶ τὸ φοβεῖσθαι, καὶ δεδιότας αὖ ἀλόγως ἀντικαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸ θαρσεῖν Θουκ. 2, 65 ὁσάκις τοὐλάχιστον παρετήρει, ὅτι κάπως παρακαίρως ἐξ ὑπεροψίας προσελάμβανον θάρρος, διὰ τοῦ λόγου του πλήττων ἐταπείνωνεν αὐτοὺς (καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὸ σημεῖον), ὥστε νὰ φοβῶνται, καὶ ὁσάκις πάλιν παρετήρει ὅτι παραλόγως ἐφοβοῦντο, πάλιν τοὺς ἐπανέφερεν (οἷον πρὸς ἀποζημίωσιν) εἰς τὸ θάρρος. ἔγωγ' ἐνεθυμήθην ἡλίκον ἐστὶ πλεονέκτημα τὸ καταπεπλῆχθαι (καταπεπλάσθαι Emperius) τὸν βίον Δημ. 37, 43 πόσον μέγα πλονέκτημα εἶνε νὰ ζῇ τις τεταπεινωμένος.

καταπλίσσομαι (ἴδ. πλίσσω) καταβάλλομαι, ῥίπτομαι κάτω διὰ τοῦ πλίγματος (ὃ ἴδε), ὑποσκελίζομαι, νικῶμαι· Α. ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλιγήσῃ τῷ χρόνῳ (τῷ χορῷ Bergk). Β. τὸ καταπλιγήσῃ τουτο παρὰ τῶν ῥητόρων Ἀπ. Ἀρφ. 198 θὰ νικηθῇς μὲ τὸν καιρὸν (ἢ κατὰ τὴν διόρθ.: ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ λέγει ὁ υἱὸς πιθανῶς). Τὴν λέξιν ταύτην (καταπλιγήσῃ, ἀπαντᾷ ὁ πατὴρ) παρέλαβες παρὰ τῶν ῥητόρων (τῶν ῥητορικὰς τέχνας γραψάντων)· δὲν ἐπενόησας σύ, ὡς καὶ τὰς ἄλλας λέξεις, τὰς σπανιωτάτας, τὰς ὑπὸ τοῦ ἐπιδεικτιῶντος υἱοῦ ἀναφερομένας.

καταπνέω: ἔτι θεόθεν καταπνείει πείθων (Bamberger: πειθῶ) μολπᾶν ἀλκὰν σύμφυτος αἰών Αἰσχ. Ἀγ. 105 ἀκόμη ἄνωθεν ἐκ τοῦ θεοῦ μοὶ ἐμπνέει δύναμιν πρὸς μολπὰς ἐνθαρρύνουσά με ἡ μετ' αὐτῶν (τῶν μολπῶν) γεννηθεῖσα ἡλικία μου· ἴδ. ἀλκή. τοῦ καλλινάου ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσσαμέναν χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων ἁδυπνόους αὔρας Εὐρ. Μήδ. 839 ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατὰ τὴν παράδοσιν ἡ Κύπρις ἀντλήσασα δροσερὰς ῥοὰς ἐκ τοῦ καλλιρρόου Κηφισοῦ καὶ ἐκφυσήσασα μετέβαλεν αὐτὰς εἰς μετρίας τῶν ἀνέμων ἀρωματικὰς αὔρας. ἥν περ Ἔρως . . ἵμερον ἡμῶν (ἡμῖν Bentley) κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ Ἀρφ. Λυσ. 552 ἐὰν ὁ Ἔρως ἐμφυσήσῃ εἰς ἡμᾶς ἄνωθεν ἐπὶ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν ἡμῶν χάριν γοητευτικήν.

καταπολιτεύομαι πολιτευόμενος καταβάλλω τινὰ ἤ τι, διοικῶν τὰ τῆς πολιτείας καταβάλλω τι. ὑμᾶς ἔνιοι καταπολιτεύονται Δημ. 8, 52 πολιτευόμενοι, διὰ τῆς πολιτικῆς των, καταστρέφουσιν ὑμᾶς.

καταπροΐξομαι, Ἀττ. καταπροΐξομαι· μοναδικὸς μέλλ. ἄνευ ἐνεστ. (ἴδ. προΐσσομαι)· κατὰ τοῦτον ἐσχημάτισεν ἀόρ. ὁ Θεμίστ. λόγ. 14 καταπροΐξασθαι· θὰ πράττω (πράξω) τι ἀτιμωρητεί. ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται Ἀρχιλ. Ἀπ. 92 δὲν θά με περιπαίξῃ ἐκεῖνος χωρὶς νὰ τὸν τιμωρήσω, θά μου τὸ πληρώσῃ. οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν ἐμοῦ καταπροίξῃ Ἀρφ. Νεφ. 1230 «δωρεὰν ἐπεγχανῇ μοι» Σχ. θά μου τὸ πληρώσῃς. οὔτι καταπροίξῃ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτο δρῶν Ἀρφ. Σφ. 1366 δέν θά σου βγῇ σὲ καλὸ αὐτὸ ποῦ κάμνεις. Κροίσῳ μὲν συνήδεσθαι ἔφη περιεόντι, ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας οὐ καταπροΐξεσθαι ἀλλ' ἀποκτενέειν Ἡρ. 3, 36 εἶπεν ὅτι συγχαίρει μέν τὸν Κροῖσον ὅτι ζῇ, ἐκείνους ὅμως, οἱ ὁποῖοι διέσωσαν (διεφύλαξαν αὐτὸν εἰς τὴν ζωήν), δὲν θὰ τοὺς ἀφήσῃ ἀτιμωρήτους, ἀλλὰ θὰ τοὺς φονεύσῃ. Καὶ μετὰ μτχ. οὐ λωβησάμενος ἐμὲ καταπροΐξεται 3, 156 ἀφ' οὗ μὲ ὕβρισε, δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος. οὐ καταπροΐξονται ἀποστάντες 5, 105 δὲν θὰ χαροῦν (δὲν θὰ μείνουν ἀτιμώρητοι) ὅτι ἀπεστάτησαν. Τὸ ῥῆμα εὕρηται ἐν μέλλοντι, οὗ προηγεῖται πάντοτε ἄρνησις, ὡς δὲ φαίνεται ἦτο τῆς δημώδους γλώσσης.

καταπτακών μτχ. μόν. ἀορ. β' τοῦ καταπτήσσω· ἐκ διορθ. τοῦ Lobeck π. Ἡσυχ. «καταπτακών: καταπτήξας» ἀντὶ τοῦ «καταπλακών: καταπλήξας». Ἐν τῷ Αἰσχ. Εὐμ. 252: καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών καὶ τώρα ἐδῶ κάπου εἶνε ζαρωμένος.

καταπτήσσω: ὁρᾶν δ' ἦν . . . γυναῖκας ἐλευθέρας περιφόβους κατεπτηχυίας Λυκ. κ. Λεωκρ. § 40 συνεσταλμένας («ζαρωμένας») μετὰ περισσοῦ φόβου. Οὐδεμία χρεία διορθώσεως.

καταραιρημένος Ἰων. = καθῃρημένος.

καταράομαι: ἕτερα πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι κατηρᾶτο Πλ. Ἀλκ. β' 138 C ἄλλας κατάρας πρὸς ταῖς ὑπαρχούσαις ἐξέφερεν.

καταράσσω: ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν (τὴν κύλικα) Ἱππών. (ἐν Ἀθην. 495 C) Ἀπ. 38 συνέτριψεν αὐτήν. τὸ στράτευμα νικηθὲν κατηράχθη εἰς τὰ τειχίσματα Θουκ. 7, 6 ἐνέπεσε βιαίως διωκόμενον εἰς τὰ τειχίσματα. κατήραξεν (Δ. Γ. κατέρραξεν) εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας Δημ. 23, 165 ἠνάγκασεν ὅλους νὰ ἐπανέλθωσιν ἐν σπουδῇ εἰς τὴν θάλασσαν· ἴδ. ῥάσσω.

καταργέω: ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα Εὐρ. Φοίν. 759 ἵνα μὴ μένωμεν ἄπρακτοι («μὲ δεμένα χέρια»).

καταρραθυμέω: τὰ κατερραθυμημένα Δημ. 4, 7 ὅσα ἐκ ῥαθυμίας ἀπολωλέκατε.

καταρρακόω: ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος Σοφ. Τρ. 1103 περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχε κατεξεσχισμένας («κρεμαμένας ὡς ῥάκη») τὰς σάρκας του.

καταρράπτω: λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταρράψας μόρον Αἰσχ. Εὐμ. 26 ἐπινοήσας θάνατον κατὰ τοῦ Πενθέως ὅμοιον πρὸς τὸν τοῦ λαγοῦ· τ. ἔ. ὁ Π. διασπαραχθεὶς ἐφονεύθη ὥσπερ λαγώς.

καταρρέω ῥέω κάτω· αἰθυσσομένων δὲ φύλλων κῶμα καταρρεῖ Ἀπ. Σαπφ. 4 κατὰ τῶν κινουμένων φύλλων ῥεῖ γλυκὺς ὕπνος: τὰ φύλλα κινούμενα κατεβάζουν γλυκὺν ὕπνον. Ἑρμοῦ (Γ. Παπαβασιλείου: ὅρμου) παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύης Ἀπ. Ἀρφ. 47 «ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς» Φώτιος. κυρ. Ἑρμοῦ (ἐν τῇ ὁδῷ, διότι οἱ Ἑρμαῖ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱδρύοντο) παρόντος ἐρρύης κατὰ τὴν ἀτραπόν: «ἐπῆρες τὸ μονοπάτι». ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυείς Ἀρφ. Εἰρ. 71 ἔσπασε τὸ κεφάλι του κατρακυλίσας (ἀπὸ τὴν κλίμακα). περὶ αὐτὰ καταρρεῖ Δημ. 2, 10 καταπίπτουσι φυλλορροοῦντα πέριξ ἑαυτῶν (μεταφ. ἐκ τῶν μαραινομένων ἀνθέων). γλώσσης μελίσση τῷ κατερρυηκότι Ἀπ. Σοφ. 159 τῷ (μέρει) τοῦ μέλιτος (=μελίσσης) τῷ κατὰ τῆς γλώσ. ἐρρυηκότι. Οὐδὲν ἄλλο πλέον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, διότι οὐδὲν ἄλλο παρεδόθη. αἴκα δ' αἶγα τῆνος λάβῃ γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ ἁ χίμαρος Θεοκρ. 1, 5 ἐὰν δὲ ἐκεῖνος λάβῃ αἶγα γέρας, σοὶ «δοθήσεται» («κατενεχθήσεται» Σχ., «εἰς σὲ πέφτει») ἡ χίμαρος.

καταρρήγνυμι: καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 864 ἀφ' οὗ σπάσω, θὰ ῥίψω κάτω τὰ στηρίγματα (τοῦ οἴκου) καὶ ἐπ' αὐτῶν θὰ κρημνίσω ὅλον τὸν οἶκον. σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταρρηγνυσι Σοφ. Ἀντ. 674 ἡ ἀναρχία μαζὶ μὲ τὴν προσβολὴν τῶν ἐχθρῶν (τοῦ ἐχθρικοῦ δόρατος) διαρρηγνύουσα τὰς τάξεις ἐπιφέρει τροπὴν τοῦ στρατοῦ. ἐξ ὀμμάτων πηγαὶ (δακρύων) κατερρώγασι Εὐρ. Ἄλκ. 1067 ἄφθονα δάκρυα τρέχουν (κυρ. ἐξέσπασαν καὶ τρέχουν κάτω) ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου. ἡμῖν ὁ πόλεμος κατερράγη Ἀρφ. Ἱππ. 644 ἐξέσπασεν ἐναντίον ἡμῶν.

καταρρινάω· τὸ παρ' Αἰσχ. Ἱκ. 755 βραχίον' εὖ κατερρινημένους «καλῶς ἐν ἡλίῳ γεγυμνασμένους» Σχ. «κατηκριβωμένους» ἴσ. ἐνν. τοὺς διὰ τῆς ἐν ὑπαίθρῳ σωμασκίας (διειργασμένους) ἐσκληραγωγημένους καὶ ἀποβαλόντας τὰ περιττὰ κρέατα· τινὲς μεταβάλλουσιν εἰς τὸ κατερρινωμένους δέρματι κεκαλυμμένους, «καταδεδερματωμένους» Σχ.

καταρρίπτω: ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν Αἰσχ. Ἀγ. 874, ἴδ. δημόθρους.

καταρρυής 2, καταρρέων, καταρρεόμενος. Σοφ. Ἀντ. 1010· ἀλλ' ἴδ. καλυπτός.

καταρτάω: τῷ θεῷ κατάρτησον σαυτήν Ἡρώνδ. 1, 62 κυρ. ἀφιέρωσον σεαυτὴν εἰς τὴν θεάν· «κάμε το γιὰ τὴν θεάν». κατηρτήσθω κατὰ μυός Ἡρώνδ. 5, 67 ἴδ. μῦς. κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη —; Ἡρ. 3, 80 = κατηρτισμένον, εὔτακτον. ἦγε κατηρτημένος (-μένους Herw.) 9, 66 καλῶς παρεσκευασμένος, ἐν καλῇ τάξει.

καταρτύω: ὡς πρὸς τί λέξεων ἢ καταρτύσων μολεῖν (μόλοι); Σοφ. Ο. Κ. 71 διὰ νὰ τῷ εἴπῃ ἢ νὰ τὸν πείσῃ (προετοιμάσῃ) νὰ ἔλθῃ πρὸς τίνα σκοπόν; ὅσῳ μάλιστα (ὁ παῖς) ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω κατηρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται Πλ. Νόμ. 808 D ἐν ὅσῳ «ἀκόμη δὲν ἔπηξαν τὰ μυαλά του»: «δὲν εἶνε κατασταημένος» κττ. σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους ἵππους καταρτυθέντας Σοφ. Ἀντ. 477 τ. ἔ. σωφρονισθέντας (ἧττον ὀρθῶς: δαμασθέντας). Ἀμτδ. κατηρτυκώς = τέλειος, τελείως ηὐξημένος· κυρίως δ' ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζῴων, ὅταν ἐκβάλωσι (=ῥίψωσι) πάντας τοὺς ὀδόντας. Ἡσύχ. «κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι» Α. Β. 105. Μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. σὺ μὲν κατηρτυκὼς (=τελείως ἐξηγνισμένος) ὅμως ἱκέτης προσῆλθες Αἰσχ. Εὐμ. 476. νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν Εὐρ. Ἀπ. 821 συνηθισμένος εἰς τὰς δυστυχίας, «ξεσχολημένος» ἀπὸ τὰ κακά.

κατάρχω: κακῶν κατάρχεις τήνδε μοῦσαν εἰσάγων Ἀπ. ἀδ. Τρ. 395, ἴδ. ἐμέω. τόδε κατάρχεται μέλος ἐμοὶ κλύειν φίλιον ἐν δόμοις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 750 ἰδοὺ ἀρχίζει δι' ἐμὲ τὸ πλέον εὐχάριστον εἰς τὴν ἀκοήν μου μέλος ἐν τῷ οἴκῳ. Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο γ 445 ἔκαμνε τὴν ἀρχὴν τῆς θυσίας μὲ τὴν νίψιν τῶν χειρῶν καὶ τὴν χύσιν τῶν κριθῶν. στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει Εὐρ. Ἄλκ. 75 «ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω, ὡς ἔθους ὄντος τὸν Θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν» Σχ. κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει Ἰ. Τ. 40 ἀρχίζω (ἐκτελῶ) μὲν τὴν πρὸ τῆς θυσίας τελετήν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν θυσίαν (τὴν σφαγὴν) τοῦ θύματος ἀπόκειται εἰς ἄλλους νὰ ἐκτελέσουν. κατάρξῃ θυμάτων Φοιν. 576 θ' ἀρχίσῃς τὴν προκαταρκτικὴν (τῆς θυσίας) τελετήν. Μτφ. θανόντα δεσπόταν γόοις νόμῳ

τῷ νερτέρων κατάρξω Ἀνδρ. 1199 θὰ κάμω ἔναρξιν τῶν γόων ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος δεσπότου, συμφώνως πρὸς τὸν (καθιερωμένον) θρῆνον τῶν νεκρῶν.

κατασβέννυμι: μητρός τε πληγὴν τίς κατασβέσει δίκη; Αἰσχ. Ἑπτ. 571 τὸ ἐναντίον τῆς μητρὸς κτύπημα ποία τιμωρία θὰ καταπαύσῃ;

κατασθμαίνω ἀσθμαίνω δυνατά· μένει χαλινῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 380, ἴδ. μένος.

κατασκαφή ἡ, οὐσ. ἀφῃρ. 1) ἡ εἰς βάθος κάτω σκαφή· εὔχεται κατασκαφῇ τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν πυρί Σοφ. Ο. Κ. 1318 καυχᾶται ὅτι κατασκάψας (διὰ κατασκαφῆς) θὰ καταστρέψῃ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν διὰ τοῦ πυρός. 2) κατεσκαμμένος τόπος, ὑπόγειον διὰ νεκρούς, τάφος· Ἐτεοκλέα θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς Αἰσχ. Ἑπτ. 998 τὸν Ἐτ. ἀπεφάσισαν νὰ θάψωσιν ἐντὸς τῶν φίλων τάφων τῆς πατρίδος. κατασκαφαὶ δόμων Χο. 49 κατεστραμμένοι οἶκοι.

κατασκευάζω κυρ. τάσσω τὰ σκεύη ὅπου δεῖ, συγυρίζω, ἴδ. διευθετῶ, κοσμῶ, ὅθεν φορτώνω· ὡς κατ. ὄνους Ἡρ. 2, 121. ἱρὸν πλούσιον θησαυροῖσί τε καὶ ἀναθήμασι πολλοῖσι κατεσκευασμένον 8, 33 ἐφωδιασμένον μὲ θησαυροὺς καὶ ἀφιερώματα πολλά. οἷς ἡ χώρα κατεσκεύασται, τὰ πολλὰ πρὸς ὑμᾶς τὰ μὲν ληφθέντα τὰ δὲ αὐτόματα ἥξει Θουκ. 6, 91 πάντα ἐκεῖνα (δηλ. οἰκοδομήματα, σκεύη, διάφοροι δοῦλοι, καλλιεργία κλπ.), δι' ὧν ἡ χώρα εἶνε ηὐτρεπισμένη, τὰ πλειότερα θὰ ἔλθωσι πρὸς ὑμᾶς ἄλλα μὲν ληφθέντα ἄλλα δὲ μόνα των. Πρβ. τῆς Ἀντάνδρου ὑπὸ τῶν Μυτιληναίων μελλούσης κατασκευάζεσθαι 4, 75 ὅπου τὸ κατασκευάζ. καθόλου σημ. παρασκευάζεσθαι πολεμικῶς, ὅθεν ὀχυροῦσθαι· ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὸ κρατύνεσθαι τοῦ κεφ. 52· πρβ. 1, 93, 8. (πᾶσι) κατασκευάσαντα τὸ πλοῖον ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι Δημ. 18, 194 = παρασκευάσαντα, ἐφοδιάσαντα τὸ πλοῖον μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα. οὐδὲ (ἐνν. δίκαιόν ἐστι) δι' ὧν μὲν ἐκεῖνοι μεγάλοι εἰσί, κἂν ἀποκτεῖναι βούλεσθαι τῶν παρ' ἡμῖν τούτων τι κατασκευάσαντα Δημ. 20, 111 οὐδὲ εἶνε δίκαιον νὰ ἐπιθυμῆτε νὰ ἐμπορούσατε νὰ φονεύσητε τὸν εἰσαγαγόντα παρ' ἡμῖν τινα τῶν διατάξεων ἐκείνων, δι' ὧν ἐκεῖνοι εἶνε μεγάλοι. ‖ εἰ δέ τινα ὁρῴη . . . κατασκευάζοντα ἧς ἄρχοι χώρας Ξεν. Ἀν. 1, 9, 19 = κατασκευάζοντα (καλλιεργοῦντα) τὴν χώραν, ἧς ἄρχοι. ‖ μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα Δημ. 45, 5 μηχανᾶται καὶ διενεργεῖ (διὰ ῥᾳδιουργιῶν) ταῦτα. Καὶ ἀπολ. τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων . . . ὡς ἐγὼ αἴτιός εἰμι, κατεσκεύαζε 21, 110 διὰ (δολίων) ῥᾳδιουργιῶν ἐνήργει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ αἴτιος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων. κατεσκευασμένοι δανεισταί 42, 28 ψευδεῖς, πλαστοί. ἡμᾶς παροίνους μέν τινας καὶ ὑβριστὰς κατασκευάσει 54, 14 θὰ παραστήσῃ (διὰ τοῦ λόγου του) ἡμᾶς ὡς παρ. καὶ ὑβριστάς. τὸν ἀνεψιὸν κατεσκεύασεν ἀμφισβητεῖν μοι τῶν χωρίων 55, 1 ἔβαλεν (ὑπέβαλε, παρεσκεύασε) τὸν ἀνεψιόν του νὰ μοῦ διαμφισβητῇ τὰ χωρία. Μέσ. κατεσκευάσαντο καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν Θουκ. 2, 17 ἔκαμαν τὸ οἰκοκυρειόν των καὶ ἐντὸς τῶν πύργων, κατῴκησαν. τέχνην ταύτην κατεσκευασμένη Δημ. 59, 18 τοῦτο εἶχε κάμῃ (καταρτίσῃ, παρασκευάσῃ) τέχνην της, δουλειάν της. κατεσκευάζοντο τὸ στρατόπεδον Θουκ. 6, 51 ἤρχισαν νὰ διευθετῶσι (τακτοποιῶσι) τὸ στρατόπ. χρὴ πάντα ἄνδρα τὴν ἐγκράτειαν ἐν τῇ ψυχῇ κατασκευάσασθαι Ξεν. Ἀπ. 1, 5, 4 τὴν ἐγκράτειαν. . . νὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐν τῇ ψυχῇ του. εἰς τἀργύρειά τι κατεσκευάσατο Αἰσχ. 1, 105 εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ ἀργύρου ἔκαμε διὰ χρημάτων πρὸς ὠφέλειάν του νέαν τινὰ τροποποίησιν (οἷον ἐκαλλιέργησε νέαν τινὰ φλέβα, ἤνοιξεν ὀπήν τινα κττ.). λόγοι κατεσκευασμένοι 3, 95 μετὰ πολλῆς τέχνης παρεσκευασμένοι. οὕτως ἡ γυνή μου κατεσκευασμένη βιοτεύει, ὥσπερ ἐγὼ ἐδίδασκον αὐτήν Ξεν. Οἰκ. 10, 13 παρεσκευασμένη διὰ τῆς διδασκαλίας.

κατασκεύασμα τό: ἵν' εἰδῆτε ὑπὲρ ἡλίκων καὶ ὅσων ἦν τὸ κατασκεύασμα τὸ τῆς διαθήκης Δημ. 45, 27 διὰ νὰ γνωρίζητε πόσον μεγάλα καὶ πόσον συμφέροντα παρεῖχεν εἰς αὐτὸν τὸ κατ. τῆς διαθήκης, τὸ ὅτι ἔκαμε πλαστὴν διαθήκην.

κατασκευή ἡ: τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη Θουκ. 1, 10 «κτίσματα» Σχ. μᾶλλον: αἱ βάσεις (τὰ θεμέλια τῆς τε ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς διασκευῆς) τῶν οἰκοδομημάτων. οἱ δὲ σοὶ φίλοι, πολὺ ἀρκοῦντα σοῦ μᾶλλον ἔχοντες τῇ ἑαυτῶν κατασκευῇ ἢ σὺ τῇ σῇ, ὅμως ὡς παρὰ σοῦ ὠφελησόμενοι ἀποβλέπουσι Ξεν. Οἰκ. 2, 8 οἱ δὲ σοὶ φίλοι, ἂν καὶ ἔχουν πολὺ πλέον ἀρκετὰ «διὰ τὸ οἰκοκυρειόν των» παρὰ σὺ διὰ τὸ ἰδικόν σου, ὅμως ἀποβλέπουν πρὸς σὲ ὡς ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι θὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ σέ. Ἀλλὰ τὸ ἢ σὺ τῇ σῇ φαίνεται ὡς ἐξήγημα τοῦ σοῦ. ὡς ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν κατασκευήν Οἰκ. 8, 18 πόσον καλὸν εἶνε νὰ εἶνε ἐν καλῇ τάξει τὰ διάφορα σκεύη (οἷον τὸ σύστημα τῶν σκευῶν). ἀμφοτέρων ὄντων οὐδὲν ἄλλο ἢ ὥσπερ ἀρχομένων ἐν κατασκευῇ τοῦ πολέμου Θουκ. 8, 5 ἐν ᾧ ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν προδιευθέτησιν (εἰς τὰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας) τοῦ πολέμου ὄχι ἄλλως ἢ ὡς ἤθελον πράττῃ, ὅτε ἤρχιζαν αὐτόν. ᾤοντο πολλῷ πλείω τὴν παροῦσάν μοι τότε κατασκευὴν τῆς οἰκίας καταλήψεσθαι Δημ. 47, 54 ἐφαντάζοντο ὅτι τὰ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ἤθελον μοῦ εὕρῃ καὶ λάβῃ τότε, θὰ ἦσαν πολὺ περισσότερα. ἄρτι ἀνειληφότες τὰς κατασκευάς Θουκ. 2, 16 πρὸ ὀλίγου εἶχον ἀνανεώσῃ (ξανακάμῃ) τὸ οἰκοκυρειόν των.

κατασκήνωμα τό, Αἰσχ. Χο. 997: νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα παραπέτασμα (ἐπικάλυμμα) τῆς

δροίτης (τοῦ φερέτρου) ἐπενδύον τὸν νεκρὸν μέχρι τῶν ποδῶν (ἐνδύον τοὺς πόδας τοῦ νεκροῦ;).

κατασκήπτω καταπίπτω μεθ' ὁρμῆς καὶ βίας, ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ· κατασκήπτοντα τῇ γνάθῳ Ἀπ. Ἀναξίππ. παρ' Ἀθ. 417 A ἴδ. ἄβατος. τίς κατέσκηψεν τύχη; Αἰσχ. Ἱκ. 329. ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1418, ἴδ. ὀργή. οὐδὲ παύσεται χόλου πρὶν κατασκῆψαί τινα Μήδ. 94 πρὶν κατακεραυνώσῃ (καταστρέψῃ) τινά. — κατασκήπτω λιταῖς θεάς Σοφ. Ὀ. Κ. 1011 πρόσκειμαι, δεόμενος λιπαρῶ· κυρ. πέφτω ἐπάνω εἰς τὰ ἀγάλμ. τῶν θεῶν «μὲ παρακάλια».

κατασκιάζω: ἧ καὶ κατασκιῶσι (μέλλ.) Θηβαίᾳ κόνει; Σοφ. Ὀ. Κ. 407 θά σε σκεπάσωσι μὲ Θηβ. χῶμα;

κατάσκιος 2: κήρυκα κατάσκιον (ἐστεμμένον) κλάδοις ἐλαίας Αἰσχ. Ἀγ. 498. πέφρικα λεύσσων τάσδ' ἕδρας κατασκίους Ἱκ. 348 = τούσδε τοὺς βωμοὺς ἐστεμμένους ἱκετηρίοις κλάδοις.

κατασκοπή: καὶ ἢν ἄρα μηδὲν δεήσῃ, οὐδεμία βλάβη τοῦ γε (Abresch: τε) τὸ κοινὸν κοσμηθῆναι καὶ ἵπποις καὶ ὅπλοις, καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς ὁ πόλεμος ἀγάλλεται· τὴν δ' ἐπιμέλειαν καὶ ἐξέτασιν αὐτῶν ἡμεῖς ἕξομεν καὶ τῶν πρὸς τὰς πόλεις διαπομπῶν ἅμα ἔς τε κατασκοπὴν καὶ ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον· τὰ δὲ καὶ ἐπιμεμελήμεθα ἤδη καὶ ὅ,τι ἂν αἰσθώμεθα ἐς ὑμᾶς οἴσομεν Θουκ. 6, 41. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὁ μὲν ἡμέτερος Δούκας συνέδεε τὸ τοῦ κοσμηθῆναι πρὸς τὸ ἐφεξῆς τῶν διαπομπῶν, τὰ δ' ἐν μέσῳ τὴν δ' ἐπιμέλειαν — ἕξομεν ἐξελάμβανεν ὡς παρενθετικῶς κείμενα· οὕτω δὲ ἔσῳζε μὲν τὸν σύνδ. τε, ἀλλὰ διέσπα τὴν σειρὰν τοῦ λόγου, ἐν ᾧ τὸ τὴν ἐπιμέλειαν — ἕξομεν δὲν εἶνέ τι ἐπουσιῶδες· τὸ δὲ τὰ δὲ καὶ ἐπιμεμελήμεθα ἄφινεν ἱκανῶς χαλαρὸν καὶ μετέωρον. Ὁ δὲ Steup παρατηρῶν, ὅτι τὸ τὴν δ' ἐπιμέλειαν καὶ ἐξέτασιν δὲν ἁρμόζει κατ' ἀμφότερα εἰς τὸ τῶν διαπομπῶν, συντάσσει αὐτὸ πρὸς τὸ ἐπιμελησόμεθα, ὅπερ ἀναπληροῖ μετὰ τὸ ἐπιτήδειον, τὸ δὲ τὰ δὲ καὶ ἐπιμεμελήμεθα ἤδη λαμβάνει ὡς ἐν παρενθέσει. Οὐδὲν τούτων ὀρθόν, κατὰ τὴν γνώμην μου. Τὸ μόνον δὲ δυσπαραμύθητον, καὶ κατὰ τὸν Steup, εἶνε τὸ καὶ ἐξέτασιν, ὅπερ δυνάμεθα νὰ γράψωμεν ὧδε: «τὴν δ' ἐπιμέλειαν — καὶ ἐξέτασιν — αὐτῶν ἡμεῖς ἕξομεν καὶ τῶν κέ»., σχεδὸν ὡς ἐν παρενθέσει: ἄν, λέγει, ἡ πόλις ἐφοδιασθῇ (κυρ. στολισθῇ) μὲ ἵππους καὶ ὅπλα καὶ μὲ τὰ ἄλλα χρειώδη, οὐδεμία βλάβη ἐκ τούτου· τὴν δ' ἐπιμέλειαν αὐτῶν, ἀκόμη δὲ καὶ ἐξέτασιν (ὡς δύναμαι δ' εἰπεῖν, ἀκόμη καὶ ἐξέτασιν), ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν, καθὼς καὶ τὴν πρὸς τὰς διαφόρους πόλεις ἀποστολὴν ἐν μέρει μὲν πρὸς κατασκοπὴν ἐν μέρει δὲ πρὸς ὅ τι ἄλλο φαίνεται σκόπιμον· διά τινα δ' ἐκ τούτων καὶ ἐφροντίσαμεν ἤδη καὶ ὅ τι παρατηρήσωμεν, θὰ τὸ φέρωμεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν. Οὕτως ἐννοούμενον τὸ χωρίον παρέχει ἀποχρῶσαν ἔννοιαν.

κατασποδέω ῥίπτω κάτω εἰς τὴν σποδόν, εἰς τὴν σκόνιν, ξαπλώνω χαμαί, φονεύω· οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι Αἰσχ. Ἑπτ. 794 ἀναμφιβόλως κατὰ γῆς ἐξηπλωμένοι.

καταστάζω: νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα Σοφ. Φιλ. 7 κυρ. στάζοντα (πῦον) κατὰ τὸν πόδα ἕνεκα τῆς διαβρωτικῆς νόσου. πάρεστ' (Αἰνείας) ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Ἀπ. Σοφ. 344 ἔχων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ τὸν πατέρα του, οὗ τὸ κεραύνιον νῶτον ἔσταζε πῦον ἐπάνω εἰς τὸ βύσσ. φάρος του. Ἀλλὰ κυρ. ἡ μὲν γεν. νώτου ἐξαρτ. ἐκ τῆς κατὰ προθ. τοῦ καταστάζοντα (τ. ἔ. στάζοντα κατὰ τοῦ νώτου, ὥστε τὸ πῦον νὰ ῥέῃ κάτω ἀπὸ τὸ νῶτον), τὸ δὲ φάρος εἶνε αἰτ. τοῦ κατά τι, τοῦ καταστάζ. λαμβανομένου ἀμτβ. Πρβ. Πλουτ. 100 D. πρὶν ἂν σταλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν Ἀπ. Αἰσχ. 327 πρὶν ἂν ὁ αὐτὸς Ζ. ῥαντίσῃ σε διὰ σταλαγμῶν αἵματος χοίρου φονευθέντος, καταστάξας αὐτοὺς ἐπὶ τῶν χειρῶν σου.

καταστασιάζω: καταστασιασθέντες ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου Δημ. 44, 3 νικηθέντες δι' ἀδίκου συστάσεως καὶ συνασπισμοῦ τῶν ἀντιδίκων μας.

κατάστασις ἡ, μτβ. τὸ καθιστάναι, ἵδρυσις, διάταξις. ἀπέπεμψαν αὐτοὺς μετὰ τὴν ἑαυτῶν κατάστασιν Θουκ. 8, 72 μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν, ἐγκαθίδρυσιν ἑαυτῶν (τῶν ὀλιγαρχικῶν). Ἰδίως δὲ κατάστασις ἐκαλεῖτο ἐν Ἀθήναις τὸ ἀργύριον, ὅπερ οἱ ἐκ τῆς βουλῆς ἐγγραφόμενοι εἰς τοὺς ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου, ἀπέδιδον δ' αὐτὸ εἰς τὸ δημόσιον πάλιν διὰ τῶν φυλάρχων, ὅτε ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο. Περὶ τῶν ἱππάρχων λέγει ὁ Ξενοφ. Ἱππαρχ. 1, 9 καθιστάναι τοὺς ἱππέας, πρὸς ὃ ἀντιστοιχεῖ ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς κατάστασις τῶν ἱππέων, γινομένη μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περιγραφομένην (ἐν Ἀθ. Πολιτ.) δοκιμασίαν· ἴδ. Ἀ. Β. 270 «ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν ἱππέων δοκιμασία κατάστασις ἐλέγετο». Ὅτι δὲ ἡ κατάστασις ἦτο ἀργύριον διδόμενον ἐκ τοῦ δημοσίου, πρὸς ἄλλοις μαρτυρεῖ καὶ ὁ Λυσίας 16, 6 (ἴδ. Γίλβερτ. μτφ. Ν. Πολίτου σελ. 403). ἐψηφίσασθε τοὺς φυλάρχους ἀπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξητε παρ' αὐτῶν Λυσ. 16, 6 νὰ δηλώσωσιν οἱ φύλαρχοι τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα εἰσπράξητε πάλιν παρ' αὐτῶν τὰς καταστάσεις (τὸ ἀργύριον)· πρβ. καὶ Ἀπ. Εὐπόλ. 268. τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν καταστάσεων πόλεως φιλοσόφου φύσεως Πλ. Πολ. 497 B τοῦτο ἀκριβῶς εἶνε τὸ παράπονόν μου, ὅτι ἐκ τῶν νῦν οὐδὲν πολιτικὸν καθεστὼς ὑπάρχει ἀντάξιον φιλοσόφου φύσεως. ἐμφανῶν κατάστασις, ἴδ. ἐμφανής. οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου Σοφ. Αἴ. 1247 κανεὶς νόμος δὲν ἠμπορεῖ ποτε νὰ σταθῇ, νὰ στερεωθῇ· κατάστασις λοιπὸν ἐν

τούτοις = ἐμπέδωσις, ἑδραίωσις, στερέωσις· πρβ. τὸ καθεστώς, ἡ καθεστῶσα πολιτεία. — Ἐν Ἡροδ. 3, 46 κἀλλ. κατάστασις εἶνε τὸ καταστῆναι (ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, ἐπὶ τὰ κοινά κττ.) «παρουσίασις», σχεδὸν = Ἀττ. πρόσοδος. Ἐν Ἰσοκρ. 7, 23 τὸ κατάστασις προῆλθεν ἐκ τοῦ καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς· ἴδε λαγχάνω. ‖ ἀμτβ. τὸ καθίστασθαι· αὕτη τῶν περὶ Θήβας ἐγίγνετο πραγμάτων ἀρχὴ καὶ κατάστασις πρώτη Δημ. 18, 188 αὕτη ἐγίνετο ἀρχὴ τῶν πρὸς τὰς Θήβας σχέσεων ἡμῶν καὶ πρώτη διευθέτησις, ἑδραίωσις αὐτῶν. Ἀντίθ. ταραχή. διαπτύξω λόγῳ ἀρχὴν βροτείου καὶ κατάστασιν βίου Ἀπ. Μοσχίων. 6 (Στοβ. Ἐκλ. 1,8,38) θὰ ἀναπτύξω διὰ λόγου τὴν ἀρχὴν καὶ ἐγκαθίδρυσιν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. νυκτὸς ἐν καταστάσει Εὐρ. Ῥῆσ. 111 ἐν καιρῷ νυκτός. Μᾶλλον: ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῆς νυκτός· ὅθεν βαθείας οὔσης τῆς νυκτὸς (πρβ. πνεῦμα καθεστηκός κττ.).

κατασιέλλω: ἴθι νυν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη Ἀρφ. Θεσμ. 256 ἔλα λοιπὸν βάλε μου τίποτε καὶ εἰς τὰ σκέλη ἐπάνω (διακόσμησον αὐτά). σὺ δέ, ὦ σχέτλια παθοῦσα πρὸς τῶν φιλτάτων, ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν, τοσοῦτον οἶκτον περιβαλών, καταστελῶ Εὐρ. Ἰ., Α. 932 ἀφ' οὗ δ', ὦ παθοῦσα σχέτλια ὑπὸ τῶν φ., τοσοῦτον οἶκτον περιέβαλόν σε, καταστελῶ ὅσα πάσχεις σχέτλια ὑπὸ τῶν φιλτάτων ἀνοητεινόντων (Δ. Βερναρδ.). κὰμ μέν τε τύλαν κασπολέω (Bergk: κἂν μέν τε τύλαγκας ἀσπόλεα Ἡρῳδιαν. ΙΙ σ. 945) Ἀπ. Σαπφ. 81 κατὰ μέντοι τὴν τύλην καταστελῶ (ὑποστορέσω) τὰ μέλη. Πρβ. Ἡσύχ. κασπολέω: ὑποστορέσω (Bergk: ὑποστρέφω)».

καταστρέφω ἀναποδογυρίζω, ἀνατρέπω, καταβάλλω· μέσ. ὑποτάσσω (κυρ. καταστρέφω τι, τ. ἔ. παντελῶς στρέφω τι πρὸς ἐμαυτόν), δουλοῦμαι. Καὶ παθ. φέρω τι εἰς πέρας, καὶ ἀμτβ. ἀπολήγω, καταντῶ· ἀναφέρεται (ὁ ναυτίλος) κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ Ἀριστοτ. 622 b 8 ἀναβαίνει πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ τὸ ὄστρακον γυρισμένον πρὸς τὰ κάτω. οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς τἀναντία γίγνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις Δειν. 1, 32 εἰς τοιοῦτον τέλος ἔφερε ταῦτα ἡ τύχη ὥστε κἐ. «ἀποφλύξωσιν· καταστρέφει εἰς τὸ ἐκπνεύσωσιν» Σχ. Ἀπολ. Ῥ. 583 καταντᾷ εἰς τό, καταντᾷ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐκπνεύσωσι. αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι (= τελευτῶσι) Πλουτ. 712 C τελειώνουν εἰς γάμους, διὰ γάμων. ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν Αἰσχ. Πέρ. 789 εἰς ποῖον συμπέρασμα θέλεις νὰ καταλήξῃς διὰ τῶν λόγων σου; Καὶ μετ' ἀπρφ. Κῦρος Ἰωνίην κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Ἡρ. 7, 51 = κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν (ἴδ. κατ.), ἤτοι ὥστε δασμοφόρον εἶναι. ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε Αἰσχ. Ἀγ. 950 κυρ. εἶμαι ὑποτεταγμένος (εἰς σέ), ὥστε νά σε ἀκούω εἰς ὅ τι λέγεις. τοὺς μὲν λιποστρατίαν τοὺς δ' ἐπ' ἀλλήλους στρατεύειν... ἐπενεγκόντες κατεστρέψαντο Θουκ. 6, 76 ἡ σύνταξις: τοὺς μὲν κατεστρέψαντο ἐπενεγκόντες αὐτοῖς αἰτίαν (= αἰτιασάμενοι) τὴν λιποστρατίαν, τοὺς δέ (κατεστρέψαντο, ἐπενεγκόντες αὐτοῖς αἰτίαν τὸ) ἐπ' ἀλλήλους στρατεύειν. Ἴδε καὶ ὡς. ὁτέοισι αὐτῶν ἀλκίμοισι ἐνετύγχανε καὶ δεινῶς γλιχομένοισι περὶ τῆς ἐλευθερίης, τούτοισι μὲν στήλας ἐνίστα ἐς τὰς χώρας διὰ γραμμάτων λεγούσας τό τε ἑωυτοῦ ὄνομα καὶ τῆς πάτρης, καὶ ὡς δυνάμι τῇ ἑωυτοῦ κατεστρέψατό σφεας Ἡρ. 2, 102 οἷς τισιν αὐτῶν ἀλκίμοις ἐνετύγχανε καὶ δεινῶς μαχομένοισι (ἴσως οὕτω γρ. ἀντὶ τοῦ γλιχομένοισι) περὶ τῆς ἐλευθερίας, ἐν τούτων ταῖς χώραις στήλας ἵδρυε διὰ γρ. λεγούσας τό τε ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ τῆς πατρίδος καὶ ὡς τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει κατεστρέψατο (ἐδουλώσατο, ὑπέταξεν) αὐτούς. τοὺς ἄλλους πάντας ὑπ' ἑωυτῷ εἶχε καταστρεψάμενος ὁ Κροῖσος 1, 28 τοὺς ἄλ. πάντας ὑποτάξας (ἀφ' οὗ ὑπέταξεν) εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. ἄλλα τε ἔθνεα πολλά... καταστρεψάμενοι δούλους ἔχομεν 7, 9 ἀφ' οὗ τὰ (τοὺς) ὑπετάξαμεν, τοὺς ἔχομεν δούλους. ταύτῃ χρησάμενος τῇ γνώμῃ πάντα κατέστραπται (ἔχει ὑποτάξῃ = καταστρεψάμενος ἔχει Ξεν. Ἀν. 7, 7, 27) Δημ. 4, 9. καί τινων καὶ ἤδη ἀποστάντων κατεστραμμένων Θουκ. 1, 75 ἐπεὶ καί τινες καὶ μετὰ τὸ ἀποστῆναι ἤδη βίᾳ ἐκεχείρωντο. τοῖς γὰρ Μαντινεῦσι μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας κατέστραπτο ὑπήκοον Θουκ. 5, 29 ὑπὸ τῶν Μαντινέων μέρος τι τῆς Ἀρκ. εἶχεν ὑποταχθῆ, ὥστε νὰ γίνῃ ὑπήκοον. οἱ ἐν τῇ Ἀσίῃ Ἕλληνες κατεστράφατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν Ἡρ. 1, 27 εἶχον ὑποταχθῆ καὶ ἔγιναν φόρου ὑποτελεῖς (κυρ. ὥστε νὰ πληρώνουν φόρον). κατεστραμμένη λέξις Ἀριστοτ. Ῥητ. 1409 a 25 ἴδ. εἴρω. νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου Εὐρ. Ἱππ. 477 ἀφ' οὗ ἅπαξ νοσεῖς, κοίταξε πῶς νὰ ξεμπερδεύσῃς ἀπὸ τὴν νόσον μὲ ἕνα οἱονδήποτε καλὸν τρόπον (Δ. Βερν.).

καταστροφή ἡ: νῦν καταστροφαὶ (μεταστροφαὶ Meineke) νέων θεσμίων Αἰσχ. Εὐμ. 493 τ. ἔ. νῦν (ἐπαπειλοῦνται) ἐκ τῶν ν. θεσμῶν ἀνατροπαί. ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή Θουκ. 2, 42 ἡ νῦν τῶν προκειμένων τελευτή. ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμηκὼς τύχῃ Καταστροφή τις ἀνυμέναιος ἄθλιος, Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεῖ Ἀπ. Μενάν. 548 (Στράβ. 296, 7) ὅπου ὁ μὲν Τυρβίττιος διώρθ. καταστροφῆς τις τ. ἔ. ἀφ' οὗ, νυμφευθείς τις τέσσαρας ἢ πέντε μόνον γυναῖκας, τελευτήσῃ· ὁ δὲ Κόκκιος γεγαμηκώς τις ᾖ, καταστροφὴ γῆς καταστροφὴ τῆς πατρίδος· ὁ δὲ Blaydes ἀποκαλεῖτ', καὶ ἄλλοι ἄλλα. Εὐτυχέστερος φαίνεται ὁ Τυρβίττιος.

κατασχεθὼν χειρὶ παιωνίᾳ Αἰσχ. Ἱκ. 1077 ἴδ. κτίζω.

κατασχολάζω = σχολῇ τι κατατρίβω, ἐν ἀπραξίᾳ (σχολῇ) περνῶ τὸν καιρόν· ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι κατασχολάζειν (=σχολῇ κατατρίβειν) Σοφ. Φιλ. 127 ἐάν μου φαίνεσθε ὅτι χάνετε τὸν καιρόν σας ἐν ἀπραξίᾳ, χωρὶς νὰ κάμνετε τίποτε. κατεσχόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων Μάχων ἐν Ἀθην. 581 D ἐσχόλαζε λέγων κατὰ (=περὶ) τῆς Γν., δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὁμιλῇ πάντοτε περὶ τῆς Γναθαινίου.

κατατάσσω: κατετάξατο τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὑτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ Δημ. 58, 17 συνεφώνησε μὲ τοὺς φυλέτας ἐν ὀνόματι αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του νὰ πληρώσῃ τὰ χρήματα ἐκ διαλειμμάτων καθ' ὡρισμένας προθεσμίας.

κατατείνω τείνω τι λίαν, τεντώνω τι ἰσχυρῶς· κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω Γ 261 ἐτέντωσε δυνατὰ τὰς ἡν. (καὶ ἔσυρε) πρὸς τὰ ὀπίσω. ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι, παντάπασι τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Πλ. Πολ. 329 C ἀφ' οὗ αἱ ἐπιθυμίαι καταπαύσωσι τὴν ἰσχυρὰν ἔντασιν αὐτῶν (κυρ. παύσουν νὰ τραβοῦν καὶ νὰ τεντώνουν τὸ σχοινὶ) καὶ χαλαρωθῶσι, τότε ὅλως διόλου γίνεται ὅ τι εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς. ἦν δ' ὅτε καὶ δὴ μάλα δυσχεραίνοντα (τὸν δῆμον) κατατείνων καὶ προσβιβάζων (Schäfer: προσβιάζων) ἐχειροῦτο τῷ συμφέροντι Πλουτ. Περ. κεφ. 15 ἐνίοτε δὲ καὶ πολὺ μάλιστα δυσχεραίνοντα τὸν δῆμον κρατῶν σφιγκτὰ καὶ καθοδηγῶν καθίστα ὑποχείριον εἰς τὸ κοινὸν συμφέρον. Τὸ κατέτεινε σημ. κυρ. ὅτι ὁ Περικλῆς ὡς ἡνίοχος ἐκράτει σφικτὰ καὶ ἐτέντωνε τὰς ἡνίας τοῦ δυσχεραίνοντος δήμου. καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἐρωτηθέντες δόλιχον κατατείνουσι τοῦ λόγου Πλ. Πρωτ. 329 B οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες σμικρὰ ἐρωτηθέντες ἀποτείνουσι μακρότατον λόγον: ἀρχίζουν νὰ ὁμιλοῦν καὶ δὲν τελειώνουν ποτέ. Ἀναντιρρήτως ἡ διόρθ. δόλιχον (οὐσ.) εἶνε προτιμητέα τῆς γρ. δολιχόν (ἐπιθ.). σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων ἦσαν ἴσαι πως Εὐρ. Ἑκ. 130 κυρ. αἱ ἅμιλλαι τῶν (ἐναντίων) λόγων τῶν ἰσχυρῶς ὑποστηριζομένων ἦσαν σχεδὸν ἴσαι. μήτ' ὀργῆς ὕπο ἀποτρέπου τἀληθὲς οὔτε κατατενῶ λίαν ἐγὼ Ἰ. Α. 336 μήτε ὑπὸ ὀργῆς ἀπόρριπτε (κυρ. ἀπότρεπε ἀπὸ σεαυτοῦ) τὴν ἀλήθειαν οὔτε ἀφ' ἑτέρου ἐγὼ θὰ ἐπιμείνω πολὺ («θὰ τεντώσω πολὺ τὸ σχοινὶ τῆς ἀντιλογίας» κατὰ Δ. Βερν.). Ἀλλὰ ἀντὶ τῶν οὔτε κατατενῶ λίαν, ἅτινα εἶνε διορθώσεις, οἱ κώδ. ἔχουσι οὔτοι καταινῶ λίαν σ', ἃ πολλαχῶς διορθοῦνται. Ὁ Δ. Βερν. ἔγραψε: μή γ' ὀργῆς ὕπο . . . οὔτοι κατακρινῶ λίαν σ' ἐγώ, ἃ σαφῆ καὶ καλὸν νόημα παρέχοντα. κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου ὡμολόγησε Δημ. 48, 18 στρεβλούμενος, βασανιζόμενος.

κατατίθημι θέτω τι κάτω, καταθέτω, καταβάλλω εἰς πληρωμήν, θέτω ἐν ἀσφαλείᾳ κττ. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον τοὺς πελέκεας τ 572 διότι τώρα (τέλος) θὰ βάλω κάτω ὡς ἀγώνισμα (ὡς βραβεῖον διαγωνισμοῦ) τοὺς πελέκεις τούτους. Τὸ καταθήσω «διὰ τὸ κάτω τίθεσθαι κατὰ γῆς τοὺς τοιούτους πελέκεας» Εὐστάθ. δεῖται αὐτοῦ (ἡ Νέαιρα) προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον, οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτει καὶ τῷ Τιμανορίδᾳ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι Δημ. 59, 31 παρακαλεῖ αὐτόν, ἀφ' οὗ προσθέσῃ τὸ ἐπίλοιπον, τὸ ὁποῖον ἐχρειάζετο εἰς συμπλήρωσιν τῶν εἴκοσι μνῶν, νὰ καταθέσῃ αὐτὰς ἐκ μέρους αὐτῆς (ὑπὲρ αὐτῆς) εἰς τὸν Εὐκρ. καὶ τὸν Τιμ., ὥστε νὰ εἶνε ἐλευθέρα. Ὁμοίως λέγει: κατατίθησιν αὐτῆς τὰς εἴκοσι μνᾶς αὐτ. ἀπὸ τούτου νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ Ἀρφ. Σφ. 661 ἐκ τούτου λοιπὸν βάλε κάτω μισθὸν διὰ τοὺς κατ' ἔτος δικαστάς. ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; Σοφ. Ὀ. Κ. 227 ποῦ θὰ πᾶς νὰ μ' εὕρῃς διὰ νὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς (διὰ νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου); νικῶντι γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν Πινδ. Ν. 7, 75 ἐάν τι ἀνέκραξα (ἀπελογήθην) περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου ὑπερβὰς τὸ σύνηθες μέτρον, δὲν ἔχω δυσκολίαν νὰ καταθέσω (πλέξω) τὸ προσῆκον ἐγκώμιον εἰς τὸν νικητήν. κῆνον ὁ Ζεὺς ἔλαβε κἠκελήσατο κατθέμεν αὐτῷ τέ οἱ καὶ τᾷ δάμαρτι θωτέρω Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 71 ἴσως ὧδε: τὸ θωτέρω εἶνε γεν. τοῦ τμήματος εἰς τὸ κατθέμεν· ὅθεν: ὁ Ζεὺς ἔλαβεν ἐκεῖνον καὶ διέταξε νὰ τὸν καταθέσουν εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του ὡς ἀντίτιμον (πληρωμὴν) ἀντὶ τοῦ ἄλλου· διότι δηλ. ὁ ἔλοψ εἶνε τόσον πολυτίμητος, ὥστε δὲν ὑπάρχει τι ἀντίτιμον αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον εἷς ἄλλος ἔλοψ. Περὶ τῆς σπανιότητος ἴδ. Αἰλ. π. Ζ. 8, 28, 13. Αὐτόθι φαίνεται γρ. καὶ αὐτόχαλκος ἀντὶ τοῦ αὐτὸς χαλκός, δηλ. ὁ ἔλοψ ἔχει ἀξίαν ὅσην ἴσον βάρος χαλκοῦ (ἢ χαλκῶν). Καὶ παθ. ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης Θουκ. 4, 20 ἐν ᾧ ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ μετρίοις ὅροις διαλύεται (ἐξομαλίζεται) τὸ δυστύχημα. τοὺς πρέσβεις συλλαβόντες κατέθεντο εἰς Αἴγιναν Θουκ. 3, 72 κατέθεσαν αὐτοὺς εἰς τὴν Αἴγ. διὰ νὰ τοὺς ἔχουν, ὁπόταν θέλουν, εἰς τὴν διάθεσίν των· ὁμοίως 5, 84. Σημείωσαι δ' ὅτι λέγεται κατατιθέναι (κατατίθεσθαί) τι εἴς τι καὶ ἔν τινι, καθ' ὅσον ὁ λέγων ἀποβλέπει εἰς τὴν προϋπονοουμένην κίνησιν, ἢ εἰς τὴν ἐπακολουθοῦσαν ἠρεμίαν καὶ στάσιν. Καὶ πρός τι, ὡς τὴν ἀκμὴν ἐκ παιδὸς αὐτοῦ (εὐθὺς Blaydes) πρὸς τί καταθέμενος Ἀπ. Ἀπολλοδώρ. 13 τὴν νεότητα αὐτοῦ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τί ἀφιέρωσε. κατέθεντο γνώμας Παρμενίδ. Ἀπ. 8, 53 ἴδ. γνώμη. εἶπεν ὅτι βούλοιτο τὰ πρὸς τὸν υἱόν οἱ πεπραγμένα γράψας καταθέσθαι Ἰσαῖ. 6, 27 ὅτι ἐπεθύμει τὰ μετὰ τοῦ υἱοῦ του συμπεφωνημένα γράψας νὰ καταθέσῃ τὸ ἔγγραφον εἰς ἀσφαλὲς μέρος. ὡς ἂν μάλιστα (ἐνν. τὴν χάριν καταθεῖτό τις) μετ' αἰει-

μνήσιον μαρτυρίου τὴν χάριν καταθήσεσθε Θουκ. 1, 33 κυρ. θὰ καταθέσητε τὴν εὐεργεσίαν ὡς παρακαταθήκην, ὅτι δὲ ἡ παρακαταθήκη αὕτη προέρχεται ἐξ ὑμῶν, θὰ ὑπάρχῃ ἀείμνηστον μαρτύριον (ἡ ἐκ τοῦ κινδύνου σωτηρία ἡμῶν). ἐν δὲ τῷ εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε ἐς βασιλέα κατέθετο 1, 128 τὸ ἐς βασιλέα ἀνήκει εἰς τὸ εὐεργεσίαν (ὡς 41, 2)· κυρίως λοιπόν: εὐεργεσίαν δὲ πρὸς τὸν βασιλέα ἀπὸ τῆς ἐξῆς ἀφορμῆς παρακατέθεσεν (ἔκαμε καὶ ἀφῆκε πλησίον τοῦ βασιλέως ὡς παρακαταθήκην). νῦν δ' ἀπέρχομαι πρὸς μὲν Λακεδαιμονίους ὑφ' ὑμῶν διαβεβλημένος, Σεύθῃ δὲ ἀπηχθημένος ὑπὲρ ὑμῶν, ὃν ἤλπιζον, εὖ ποιήσας μεθ' ὑμῶν, ἀποστροφὴν καὶ ἐμοὶ καλὴν καὶ παισίν, εἰ γένοιντο, καταθήσεσθαι Ξεν. 'Αν. 7, 6, 34 τὸν ὁποῖον ἤλπιζον ὅτι, εὐεργετήσας αὐτὸν μεθ' ὑμῶν θὰ τὸν ἔχω καταφύγιον καὶ δι' ἐμὲ καλὸν καὶ διὰ τὰ τέκνα μου, ἂν ἀποκτήσω. Δὲν εἶπεν ὅμως ἔσεσθαι, ἀλλὰ καταθήσεσθαι, ὅπερ, ὡς εἴδομεν, λέγεται ἐπὶ χάριτος κατατιθεμένης παρά τινι, ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς τὸν κατατιθέμενον αὐτήν, καὶ ἐν γένει περὶ πραγμάτων. 'Ενταῦθα δὲ εἶπε περὶ προσώπου, διότι ὑπάρχει καὶ ἡ ἔννοια τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸ εὐεργεσίας, ὡς εἰ ἔλεγεν: ἤλπιζον ὅτι ὁ Σεύθης, ἕνεκα τῆς εὐεργεσίας, ἣν παρ' αὐτῷ κατέθεσα σὺν ὑμῖν, ἤθελε χρησιμεύσῃ καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς τέκνοις μου ὡς καταφύγιον. ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν ὥσπερ παρὰ καταθεμένοις (παρακαταθεμένοις τὰ χ/φα) θεοῖς ἐξ ἀνάγκης Πλουτ. 116 B κυρ. ἐξ ἀνάγκης ἔχομεν τὴν ζωὴν «τρόπον τινὰ 'ς τὰ χέρια» τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἡμᾶς: ἑπομένως οἱ θεοὶ δύνανται ν' ἀφαιρέσωσι τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὁπόταν θέλωσι. Τὸ ὥσπερ ὑποδεικνύει τὸ ἀσύνηθες τῆς φράσεως καὶ ὅτι τὸ παρὰ θεοῖς μόνον ἐν παρομοιώσει ἔχει τὸν τόπον του. ἃ δ' ἂν ἀναλώσῃ εἰς τὰ μυστήρια, πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνθρωπον χάριν καταθήσεσθαι ἡγεῖτο Δημ. 59, 21 ἐνόμιζεν ὅτι (μὲ αὐτὰ τὰ ἔξοδα) θὰ κάμῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἐν καλόν, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς μένῃ διὰ παντός. πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἡμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω (ἐνν. ἢ ἡδονῆς) Σοφ. 'Ο. Κ. 1215 ὁ μακροχρόνιος βίος κατέθεσε δι' ἑαυτὸν (διὰ τὸ γῆράς του) πολλὰ πράγματα πλησιέστερα εἰς τὴν λύπην (μᾶλλον λυπηρὰ ἢ τερπνά). ὅσοι τὴν αὑτῶν εἰς μνήμην ξυμβουλὴν περὶ βίου κατέθεντο ξυγγράψαντες Πλ. Νόμ. 858 D ὅσοι τὴν συμβουλὴν αὐτῶν περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ βίου συγγράψαντες κατέλιπον τοῖς μεταγενεστέροις εἰς ἀνάμνησιν. ταῦτα γέγραπται τὸν τρόπον, ὅν τις ἂν εἰς βιβλίον κατάθοιτο (ἐνν. τὰ γεγραμμένα) Δημ. 61, 2 ταῦτα εἶνε γεγραμμένα καθ' ὃν τρόπον ἤθελέ τις καταθέσῃ αὐτὰ εἰς βιβλίον. κατατίθεσθαι τὸν πόλεμον Θουκ. 1, 121 = κατατιθέναι (ἀποτιθέναι) ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν πόλεμον, καταπαύειν. Δημ. 19, 264. ᾧ ἂν προσπέσῃ ὁ κάπρος, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο Ξεν. Κυν. 10, 8 ἐπάνω εἰς αὐτὸν ξεθυμαίνει. τὸν θυμὸν κατάθου κύψας παρὰ τὴν ὀργὴν ὥσπερ ὁπλίτης 'Αρφ. Ὄρν. 401 τὴν τόλμην βάλε κάτω, ἀφ' οὗ κύψῃς (ἵνα ὁρμητικώτερος ἐπιπέσῃς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ) πλησίον τῆς ὀργῆς ὡσὰν ὁπλίτης. 'Ο χορὸς μεταχειρίζεται τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν ὡς ὅπλα: «ὡσεὶ ὁπλίτῃ ἐγκελεύων τὸ δόρυ καταθέσθαι παρὰ τὴν ἀσπίδα» Σχ. Πρβ. Γ 135.

κατατρῑακοντουτίζω: φήσεις γ' ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας σπονδὰς παραδῶ σοι. Δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.— Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι; 'Αρφ. 'Ιππ. 1388 εἰσάγονται αἱ σπονδαὶ ὡς ἑταῖραι ὡραῖαι (ὡς καλαί), περὶ ὧν ὁ 'Αγοράκριτος λέγει πρὸς τὸν δῆμον: Θὰ ἐμπορῇς νὰ λέγῃς αὐτὸ (ποῦ εἶπε προηγουμένως), ἀφ' οὗ σοι παραδώσω τὰς τριακοντούτιδας σπονδάς, ἃς καὶ προσκαλεῖ νὰ εἰσέλθωσι ταχέως. 'Ο δὲ Δῆμος θαυμάζων τὴν ὡραιότητα αὐτῶν ἐρωτᾷ, εἰ ἔξεστιν εἰς συνουσίαν λαβεῖν αὐτάς: ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ ταὶς περάσῃ αὐταὶς ταὶς τριαντάραις; Παίζει δηλ. παρὰ τὸ τριακοντοῦτις καὶ τὸ ἀκοντίζω (περαίνω).

κατατρίβω: αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι (= κατατέτριφα τὸν ἐμαυτοῦ βίον) χρώμενος 'Απ. 'Αρφ. 221 ἔχω φάγῃ τὴν ζωήν μου εἰς τὴν χρῆσιν τῶν αὐλῶν καὶ τῶν λυρῶν. τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες (οἱ ἑταῖροι) κατέτριβον Κράτης π. Διογ. Λ. 2, 118 περὶ Στίλπωνος, ὅπου τὸ ἀρετὴν παρὰ γράμμα γίνεται ἑτάρην· γνωστὸν δὲ ὅτι ὁ Στίλπων ἐφίλει ἑτάρην ὀνομαζομένην Νικαρέτην. Τὸ δὲ διώκοντες κέ. σημ. τότε: ἐπιβαίνοντες κατέτριβον συνουσίᾳ. οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατατετρῖφθαι διαθρυλουμένους ὑπὸ σοῦ Ξεν. 'Απομν. 1, 2, 37 διότι νομίζω ὅτι αὐτοὶ συχνάκις ἀναφερόμενοι ὑπὸ σοῦ ἔχουν πλέον κατατριφθῇ: «ἐπάλιωσαν πλέον» ὡς ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως, ἣν ποιεῖσαι αὐτῶν. πλείους λόγους πεποιημένος ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας... τῆς τῶν 'Ελλήνων ἢ σύμπαντες οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες 'Ισοκ. 'Επιστ. 8, 7 ἢ σύμπαντες, ὅσοι ἔχουν κατατρίψῃ τὰ βήματα (συχνάκις ἀναβαίνοντες ἐπ' αὐτῶν καὶ πατοῦντες καὶ τρίβοντες αὐτά).

καταυλέω: ὅταν μέν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων ὥσπερ διὰ χώνης, ἃς νῦν δὴ ἡμεῖς ἐλέγομεν .. ἁρμονίας Πλ. Πολ. 411 A ὅπου ὁ Cobet μετὰ τοῦ Heusde ἔγρ. καταντλεῖν καὶ ἐξήλειψε τὸ καὶ καταχεῖν ἐν οὐ δέοντι: ὅταν μέν τις παρέχῃ τὴν ψυχήν του εἰς τὴν μουσικήν, ἵνα καταχηλῇ αὐτὴν διὰ τοῦ αὐλοῦ καὶ διὰ τῶν ὤτων ὡσὰν διὰ χωνίου χύνῃ κάτω εἰς αὐτὴν τὰς ἁρμονίας, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἐλέγομεν. τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 871 γρήγορα θά σε κάμω ἐγὼ νὰ χορεύσῃς περισσότερον καὶ θά σε διασκεδάσω διὰ τοῦ ἐμοῦ φοβεροῦ

κύλου. Ἴσως γρ. φόνῳ = καὶ θά σε καθησυχάσω διὰ τοῦ φόνου.

καταφᾰνής 2 : ὁ δὲ γενομένης εἰρήνης καταφανέστερος νομίζων ἂν εἶναι κακουργῶν καὶ ἀπιστότερος διαβάλλων Θουκ. 5, 16 ὁ δὲ Κλέων, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἐν εἰρήνῃ θὰ ἦσαν περισσότερον καταφανεῖς αἱ κακουργίαι του καὶ ὀλιγώτερον πιστευταὶ αἱ διαβολαί του.

κατάφαρκτος ἴδ. κατάφρακτος.

καταφέγγω Λογγῖν. 34, 4 (ἐσφαλμ. ἀντὶ καταφλέγω) ἴδ. αἰών.

καταφέρω: βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν Αἰσχ. Εὐμ. 375 ἴδ. βαρυπεσής. καταφέρεται τῷ χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον Θουκ. 1, 137 καὶ ἐς Λιβύην χειμῶνι κατενεχθέντες 6, 2 τ. ἔ. ἡ τρικυμία τοὺς ἔρριψεν εἰς τὴν Λ. κατενεχθέντες ἐξέπεσον εἰς τὸ στρατόπεδον 7, 71 ῥιφθέντες πρὸς τὴν γῆν ἐξ. εἰς τὸ στρ. οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄιδος εἴσω χ 425 τοῦ ὁποίου ἡ σφοδρὰ λύπη θά με φέρῃ κάτω εἰς τὸν Ἅιδην. Τὸ οὗ γεν. ἐξ ἀντικειμένου εἰς τὸ ἄχος. τὰ σκεύη διὰ τὴν χρείαν κατηνέχθη Δημ. 47, 63 τὰ ἔπιπλα, ἐπειδὴ τὰ ἐχρειάζοντο, τὰ κατέβασαν εἰς τὸ κάτω πάτωμα.

κατάφημι: οὔποτε μεμφομένων ἂν καταφαίην Σοφ. Ο. Τ. 504 «οὐκ ἄν ποτε ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους τὸν βασιλέα» Σχ.

καταφημίζω κηρύττω, διαδίδω [φήμην· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαί νιν μάτηρ τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον Πίνδ. Ὀ. 6, 56 διὰ τοῦτο διέδωκε τὴν φήμην ἡ μήτηρ, ὅτι ὀνομάζεται τοῦτο τὸ ἀθάν. ὄνομα.

καταφθᾰτέομαι: πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν καταφθατουμένη Αἰσχ. Εὐμ. 401 ἐκ διορθ. Stanley ἀντὶ τοῦ τὴν καταφθατουμένην («καταφθάνουσαν» Σχ.)· ὁ δὲ Ἡσύχ. «καταφθατουμένη κατακτωμένη». Ὅθεν ἑρμηνεύω: μακρόθεν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς προσκλήσεως ἀπὸ τοῦ Σκαμ., ἐν ᾧ ἐζήτουν νὰ προκαταλάβω (νὰ λάβω κατοχὴν) τὴν γῆν κλ.

καταφθείρω: ἐπεὶ δέ χ' εἴκω οἴκαδις καταφθερείς Ἀπ. Ἐπιχάρ. 35 (225 L.) ἀφ' οὗ ξεκουμπισθῶ καὶ πάγω εἰς τὸ σπίτι.

καταφθίω: παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας Αἰσχ. Εὐμ. 730, ἴδ. ἀρχαῖος.

καταφθορά ἡ, μτφ. φρενῶν καταφθορά Αἰσχ. Χο. 211 ἴδ. ὠδίς.

καταφράζω: τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν Πινδ. Ὀ. 10, 55 ἐκεῖνο δὲ κατάδηλον ἐνεφάνισεν ὁ χρόνος προχωρῶν. χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ, ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο Σόλων. Ἐλεγ. 13, 37 καὶ ὅστις μὲν πιεσθῇ ὑπὸ δεινῶν νόσων, σκέπτεται (φροντίζει) πῶς νὰ γίνῃ ὑγιής.

κατάφρακτος 2: κερτομίοις ὀργαῖς ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ Σοφ. Ἀντ. 958 καθειργμένος ὑπὸ τοῦ Διονύσου ἐν πετρώδει δεσμωτηρίῳ ἕνεκα τῶν δηκτικῶν (χλευαστικῶν, ὑβριστικῶν) τρόπων του.

καταφρονέω: οἱ δὲ καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι Θουκ. 3, 83 οἱ δὲ (ἐναντίοι) ἐκ περιφρονήσεως τῶν ἄλλων νομίζοντες ὅτι ἤθελαν τὸ ἐννοήσῃ προηγουμένως. καταφρονεῖ (ὁ Ἀρμένιος) Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 22 = καταφρονητής, ἀλαζών ἐστι. καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν Θουκ. 8, 8 καταφρονήσαντες τὴν ἀδυναμίαν τῶν Ἀθην. Μᾶλλον: καταγνόντες τῶν Ἀθην. ἀδυν. ἤτοι: διότι ὑπέθεσαν ἀδυναμίαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

καταφρόνησις ἡ: καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ ὄντος καταφρονήσεως Θουκ. 5, 8· ἴδ. πρόοψις.

καταφυλλορροέω: τεά κεν ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν Πινδ. Ὀ. 12, 16 ἡ δόξα τῶν ποδῶν σου ἤθελε μαρανθῇ καὶ καταπέσῃ (ὡς τὰ φύλλα τῶν δένδρων μαραινόμενα πίπτουσι).

κατάχαλκος 2: δράκων σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνᾳ [Εὐρ. Ἰ. Τ. 1245 «κατάχαλκος εἶνε ὁ ἁπανταχόθεν χαλκῷ, ἤτοι ὅπλοις κεκαλυμμένος..., οἷον ὁ φολιδωτὸς θώραξ..., ὁ πάνοπλος, ὁ κατάφρακτος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τόπον χαλκοῦ ἐπέχουσα ἐνταῦθα ὕλη εἶνε τὰ φύλλα τῆς δάφνης, τὸ κατάχαλκος = κατάκρυπτος. Ἀλλὰ μὴν ὁ δράκων κρυπτόμενος οὐ μόνον πρὸς ἄμυναν ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπίθεσιν ἐξ ἐνέδρας... εἶνε ἐπιτήδειος· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ποιητὴς εἶπεν ὄχι κατάφρακτος ἢ κατάκρυπτος κττ., ἀλλὰ κατάχαλκος, διότι τοῦτο ἐκφράζει... καὶ τὸ δεινὸν ἅμα καὶ δολερὸν τοῦ δράκοντος. Ἐννοεῖται ὅτι διὰ τοῦτο καὶ τὸ δάφνῃ εἶνε ἡ ὀργαν. ἅμα καὶ τοπικὴ δοτικὴ τοῦ κατάχαλκος» Δ. Βερναρδ. Διορθώσεις πολλαί.

καταχέω: μὴ σφῶιν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα Ψ 408 ἵνα μὴ ἐπιρρίψῃ εἰς ὑμᾶς ὄνειδος («διὰ νὰ μὴ σᾶς ἐντροπιάσῃ») ἡ Αἴθη, ἂν καὶ εἶνε θήλεια. Πολλάκ. ἐν τμήσει· πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν Ἀρχιλ. Ἀπ. 103 ἔχυσε πολὺ σκότος ἐπάνω εἰς τὰ μάτια του. ἐπί οἱ νεφέλαν κρατὶ κατέχευας Πίνδ. Π. 1, 8 ἐπέχυσας ἄνωθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ νεφέλην (ὕπνον). Μτφ. οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις, ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων Ἀρφ. Νεφ. 74 δὲν ἤκουσε διόλου τοὺς λόγους μου, ἀλλ' ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τὰ χρήματά μου νόσον ἱππικήν, τ. ἔ. ἔκαμε νὰ ἐξοδεύσω πολλὰ χρήματα εἰς διατροφὴν ἵππων. «ἵππερόν μου κατέχεε: ἔπαιξε παρὰ τὸν ἴκτερον... οὕτω καὶ τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ ἐπιβεβλῆσθαί φησιν ἵππερον, οἷον ἱππικὸν ἔρωτα ἢ νόσον ἱππικήν, διὰ τὸ πολλὰ δεδαπανηκέναι περὶ τὴν ἱπποτροφίαν χρήματα» Σχ. δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν, ὡς πάντων δειλότατον φύσει θηρίων ἐστίν Πλ. Νόμ. 814

B χεῖν κατὰ (διασπείρειν περὶ) τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων δόξαν (ἰδέαν), ὅτι κτλ. καὐτοῦ γ' ἐμοῦ κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνιόν τι καταχεῖται γλυκύ Ἀρφ. Σφ. 7 καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον κατεβαίνει ἕνας γλυκὺς γλυκὺς ὕπνος («ὑπναράκος») ἐπάνω εἰς τὰ μάτια μου.

καταχρᾷ (ἴδ. -χρα -χρη) δός τι καὶ καταχρήσει Φοίνιξ ἐν Ἀθην. 8, 360 A δός τι, καὶ θὰ εἶνε ἀρκετὸν (ὑπονοουμένου ἤ: ὅ τι θὰ δώσῃς, ἢ τὸ ᾆσμά μου, δηλ. θὰ τὸ διακόψω).

καταχράομαι: κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστὰς ὅτι ἐγὼ τὴν οἰκίαν μεμισθωμένος εἴην Δημ. 48, 44 ἐντόνως εἶπεν, ἰσχυρίσθη ὅτι κτλ. Καὶ παθ. ἀνάγκη τὰ μὲν μέγιστα αὐτῶν ἤδη κατακεχρῆσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλελεῖφθαι Ἰσοκρ. 4, 74 εἶνε ἀνάγκη τὰ μὲν μέγιστα ἐξ αὐτῶν νὰ ἔχουν ὑποστῆ μεγάλην (κατάχρησιν), τὰ δὲ μικρὰ νὰ ἔχουν παραλειφθῆ.

καταχρώννυμι κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι Εὐρ. Ἑκ. 911 = κατακέχρωσαι κηλ. οἰκτ. αἰθάλου.

κατάχυσμα τό: φέρε νῦν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς Ἀρφ. Πλ. 768 ἔλα τώρα ἂς ὑπάγω μέσα καὶ φέρω καταχύσματα (φοίνικας, κόλλυβα, ἰσχάδας, κάρυα κττ.) ὡσὰν διὰ νεωστὶ ἠγορασμένους ὀφθαλμοὺς («δέον εἰπεῖν δούλοις, ὀφθαλμοῖς εἶπεν διὰ τὸ ἀναβλέψαι τὸν Πλοῦτον» Σχ.).

καταχώννυμι καὶ μτφ. καταχώσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις Πλ. Γοργ. 512 B ἤθελε νὰ σᾶς παραχώσῃ μὲ τὰ ἐπιχειρήματά του (τόσον πολλὰ ἔχει!).

καταψεύδομαι: μὴ τοῦ χρόνου καταψεύδεο Ἡρώνδ. 1, 17 μὴ λέγε ψεύματα διὰ τὴν ἡλικίαν σου: μὴ προσποιοῦ ὅτι εἶσαι πρεσβυτέρα ἀφ' ὅ τι εἶσαι. οἱ ἄνθρωποι τῶν κύκνων καταψεύδονται (= ψεύδ. κατὰ τῶν κύκνων) Πλ. Φαίδων 85 A διηγοῦνται ψευδῆ περὶ τῶν κ. τὴν καταψευδομένην γνώμην τῶν πρέσβεων χειροτονῆσαι Δημ. 7, 19 νὰ χειροτονήσητε τὴν γνώμην, ἥτις ἀπέδιδεν εἰς τοὺς πρέσβεις λόγους, οὓς δὲν εἶπαν (λόγους ψευδεῖς).

καταψευδομαρτυρέω μαρτυρῶ ψευδῆ κατά τινος. Μέσ. οὐ καταψευδομαρτυρησάμενος Δημ. 29, 6 χωρὶς νὰ παρουσιάσω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψευδεῖς μάρτυρας. καταψευδομαρτυρηθείς Δημ. 45, 1 νικηθεὶς διὰ ψευδομαρτυρίας.

καταψήχω: τὸ γὰρ κάταγμα . . . ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί Σοφ. Τρ. 695 κατακερματισθὲν ἔχει λυώσῃ κατὰ γῆς.

κατέβρως ἀόρ. β'. τοῦ καταβιβρώσκω (πρβ. ἔγνων κττ.): κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 127 ἔφαγες τὴν ἀθάνατον τροφήν.

κατεγγυάω: ἅμ' ἂν αὐτὸν προσεκαλοῦ καὶ κατηγγύας πρὸς τὸν πολέμαρχον Δημ. 32, 29 συγχρόνως θὰ προσεκάλεις αὐτὸν καὶ θὰ τοῦ ἐζήτεις ἐγγύησιν. κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ 59, 40 ἔδωκεν ἐνώπιον τοῦ πολεμάρχου ἐγγύησιν δι' αὐτήν. ἤκουσα κατηγγυήθη ὡς ξένη οὖσα πρὸς τῷ πολεμάρχῳ 59, 49 ἔδωκεν ἐγγυητὰς ἐνώπιον τοῦ πολ. ὡς ξένη. κατηγγύησα τοὺς παῖδας 33, 10 ἔκαμα συντηρητικὴν κατάσχεσιν τῶν δούλων.

κατέθηχ' = κατέθηκε (-κα).

κατείβω: κατείβετο αἰὼν νόστον ὀδυρομένῳ ε 152 ἐφθείρετο (κατέρρεεν) ἡ ζωή του διὰ τῶν δακρύων τῆς νοσταλγίας. ἔρος με δαὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει Ἀπ. Ἀλκμὰν. 36 (Ἀθήν. 600 F) ἔρως με πάλιν τῆς Κύπριδος χάριν γλυκὺς καταπλημμυρῶν τὴν καρδίαν μου θερμαίνει.

κάτειμι: ὀνείδεα κατιόντα (ἐνν. ἐς τὸν θυμὸν) ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν Ἡρ. 7, 160 ὀνείδη καταβαίνοντα κάτω εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου συνηθίζουν νὰ φέρουν ἐπάνω τὸν θυμόν. κάτει πρὸς τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1015 καταχθήσῃ ὑπὸ τῶν τέκνων: θά σε ἐπαναφέρουν τὰ τέκνα σου.

κατεῖπον: φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον Ἀρφ. Σφ. 54 ἂς φανερώσω εἰς τοὺς θεατὰς τὸν μῦθον, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος.

κατείργω, Ἰων. κατέργω· ἡ κατὰ κυρ. τὸ κάτω πιέζειν· καὶ παθ. πᾶν δ' εἰκὸς εἶναι τὸ πολέμῳ καὶ δεινῷ τινι κατειργόμενον ξύγγνωμόν τι γίγνεσθαι καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ Θουκ. 4, 98 εἶνε δὲ φυσικὸν πᾶν τὸ ἀναγκαζόμενον (περιοριζόμενον) ὑπὸ πολέμου καὶ δεινοῦ τινος νὰ τυγχάνῃ συγγνώμης τινὸς καὶ ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ. αἰεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι 1, 76 ἐπειδὴ εἶνε καθιερωμένη συνήθεια, ὁ κατώτερος νὰ περιορίζηται (νὰ καταθλίβηται) ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου. Τὸ χωρίον ἀπεμιμήθη καὶ Διον. Ἁλικ. Ἀ. Ῥ. 5, 67. Τὸ κατείργω κυρ. Ἰωνικὸν ὂν μετεχειρίζοντο καὶ οἱ Ἀττικοὶ (ἐνεστ. καὶ παρατ.), οἵτινες πρὸς τούτῳ καὶ τὸ καθείργνυμι· ἴδ. εἴργω.

κατέκταθεν γ'. πλ. π. ἀορ. τοῦ κατακτείνω.

κατελαύνω καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας: τῆς ὀπώρας κατελάσας Ἀρφ. Εἰρ. 711 «συνουσιάσας» Σχ. ἂν τῆς τὸν χώσω.

κατελέγχω: σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος Ἡσ. Ἔρ. 716 ἡ μορφή σου μηδόλως διαψευδέτω τὸν νοῦν σου: τὸ ἐξωτερικὸν νὰ μὴ εἶνε εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸ ἐσωτερικόν. ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων Πινδ. Ὀ. 8, 19 καὶ ἔργῳ οὐ καταισχύνων τὴν μορφὴν (τὸ κάλλος). ἀνδρῶν ἀρετὰν οὐ κατελέγχει Ἰ. 3, 14 δὲν καταισχύνει (δὲν ἀμαυροῖ), δὲν ἀποδεικνύει ἀναξίαν τῆς ἀρετῆς τῶν προγόνων.

κατέπεφνε ἴδ. πέφνον.

κατεπιορκῶ: ὡς οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα Δημ. 54, 40 ἴσως: ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ χάσῃ τὴν ὑπόθεσιν δι' ἐπιορκίας.

κατεργάζομαι: ἐλπίζειν ἀπ' αὐτοῦ τι ἔργον ἄξιον τοῦ κινδύνου ἐς τὸν πόλεμον κατεργάσασθαι Θουκ. 7, 21 ἤλπιζε διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ κατορθώσῃ ἔργον τι ἄξιον τοῦ κινδύνου (ἀνάλογον πρὸς αὐτὸν) διὰ τὸν πόλεμον (πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ). τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, ὅσῳ περ, πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων, ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται Ξεν. Ἀπ. 4, 2, 7 καθ' ὅσον, ἐν ᾧ πλειότεροι ἐνασχολοῦνται εἰς ταῦτα, ὀλιγώτεροι γίνονται οἱ κατορθοῦντες, οἱ ἐπιτυγχάνοντες. ἃ (Παλλὰς) δράκοντος αἷμα λιθόβολον κατειργάσω Εὐρ. Φοίν. 1070 ἡ τὸν λιθόβολον (τὸν διὰ λιθοβολίας γενόμενον) φόνον τοῦ δράκοντος κατώρθωσας. καρποῦται τὸ ἡδύ, κἂν κρύφα κατεργάσηται τὸν πόθον Πλουτ. 80 E καὶ ἂν κρυφίως κατορθώσῃ (ἐπιτύχῃ) τὸ ποθούμενον. ἑτοίμην καὶ κατειργασμένην τὴν ὠφέλειαν ἀφῆκεν Ἀντιφ. Τετραλ. 1, 1, 4 παρεσκευασμένην. ἠξίουν καὶ τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ καὶ τὰ ἀπορώτερα μεγάλῃ τε ὁμοίως καὶ ἐνδεεστέρᾳ παρασκευῇ κατεργάζεσθαι Θουκ. 4, 65 εἶχον τὴν ἀξίωσιν καὶ τὰ δυνατὰ καὶ τὰ ὀλιγώτερον δυνατὰ καὶ μὲ μεγάλην ἐπίσης καὶ μὲ ὀλιγώτερον μεγάλην προετοιμασίαν νὰ κατορθώνωσι. πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι Ἀπ. Εὐρ. 960, ἴδ. τείνω.

κατέργνυμι: κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ κ 238 = ἐνέκλειε τοῖς συφεοῖς.

κατερείκω: μύλη, ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι Ἀρφ. Σφ. 647 νὰ καταθραύσῃ (καταπραΰνῃ) τὸν θυμόν μου. Μέσ. ἁπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι Αἰσχ. Πέρ. 540 κυρ. «κατασχίζουσαι» (Σχ.) ἐφ' ἑαυτῶν τὰς καλ.

κατερήριπεν Ὁμ. πρκ. ἀμετάβ. τοῦ κατερείπω.

κατέρχομαι: νομίζοντες ἐλάσσω σφίσι τὸν κίνδυνον ἢ τοὺς ἐκπεσόντας ὑπὸ σφῶν κατελθεῖν Θουκ. 4, 66 νομ. μικρότερον δι' ἑαυτοὺς τὸν κίνδυνον τοῦτον ἢ νὰ ἐπανέλθωσιν οἱ ἐξορισθέντες ὑπ' αὐτῶν. ὅθεν μηδ' ἐξέπεσέν τις τὴν ἀρχήν, οὐκ ἔνι δήπου κατελθεῖν εἰς ταύτην Δημ. 23, 52 δὲν εἶνε δυνατὸν βέβαια νὰ ἐπανέλθῃ τις εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν, ἐξ ἧς οὐδὲ ἐξεβλήθη ὅλως διόλου. ἥκω γὰρ ἐς τήνδε γῆν καὶ κατέρχομαι (δηλ. ἐκ τῆς ἐξορίας) Αἰσχ. Χο. 3 (περὶ οὗ πρβ. Ἀρφ. Βατρ. 1156 κέ. ὅπου ὁ μὲν Εὐρ. ἐπικρίνει τὸ ἥκει ὡς ταὐτὸν τῷ κατέρχομαι, ὁ δ' Αἰσχ. ἀντιπαρατηρεῖ 1163 ἐλθεῖν μὲν εἰς γῆν κέ. τ. ἕ. «ἐλθεῖν (=ἥκειν) μὲν εἰς τὴν πόλιν, ὅταν μετῇ τῆς πατρίδος· ὅταν δὲ φυγὰς ἔλθῃ, τότε καὶ κατέρχεται» Σχ. Περὶ τοῦ στ. 1164 ἴδ. συμφορά. νομίζων οὐκ ἄν ποτε αὐτὸν ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν Θουκ. 8, 68 νομ. ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελεν (ὁ Ἀλκιβ.) ἀνακληθῇ εἰς τὴν πατρίδα (ἐπιτύχῃ κάθοδον) ὑπ' ὀλιγαρχίας.

κάτευγμα τό: ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα Αἰσχ. Ἑπτ. 696 ἴδ. ἐκζέω. πρὸς τί τυγχάνω κατευγμάτων; Αἰσχ. Χο. 217 ὡς πρὸς τί (πρὸς τί ἀποβλέπων λέγεις ὅτι) ἐπέτυχον τῶν εὐχῶν μου (ἐξεπληρώθησαν αἱ εὐχαί μου); ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν Σοφ. Ὀ. Τ. 920 ὅπου, κατὰ τὴν γνώμην μου, κατεύγματα λέγει τὰ ἐπιθυμιάματα (313), καθ' ὅσον, ἐν ᾧ ἐθυμίαζον, ἔλεγον συγχρόνως καὶ προσευχάς τινας, εὐχητικάς τινας λέξεις (ὡς καὶ σήμερον)· ταῦτα εἶνε τὰ κατεύγματα. αἰνῶ μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων Αἰσχ. Εὐμ. 1022, ἴδ. μῦθος.

κατεύδω Αἰολ. = καθεύδω.

κατεύχομαι: πόλει οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας Αἰσχ. Ἑπτ. 620 ὁποίας τύχας καταρᾶται ἐναντίον τῆς πόλεως καὶ εὔχεται διὰ τὸν ἑαυτόν του.

κατεφάλλομαι: οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο Τ 351 ἐκ τοῦ οὐρ. ὥρμησε κάτω.

κατέχω: δύστηνος ἐγώ, δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν γραίας ὅσσων ἔτι πηγάς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 447 δυστυχὴς ἐγώ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κρατῶ πλέον τὰς γηραιὰς πηγὰς τῶν δακρύων μου. κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον Πίνδ. Ἰ. 3, 2 περιορίζει ἐντὸς τῶν φρενῶν τὴν μισητὴν ὕβριν. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν γνώμῃ, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε Σοφ. Ο. Κ. 1252 ὁ Πολ. ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον καὶ πρότερον εἴχομεν εἰς τὸν νοῦν μας, ἰδοὺ εἶνε (ἔφθασεν) ἐδῶ. ταύτην τὴν ἐπῳδὴν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις αἱ Σειρῆνες ἐπᾴδουσαι κατεῖχον, ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπασθέντας; Ξεν. Ἀπ. 1, 6, 11 ταύτην τὴν ἐπ. καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐπᾴδουσαι αἱ Σειρ. κατεῖχον (ἐκράτουν διὰ τῶν ἑλκυστικῶν ἐπῳδῶν) αὐτούς, ὥστε νὰ μὴ απομακρύνωνται ἀπ' αὐτῶν οἱ ἐπασθέντες; ἴδ. ἐπᾴδω. Ἀμτβ. ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασι κατείχομεν (=διετρίβομεν) Εὐρ. Ἠλ. 1034. αἰσθόμενος δὲ ὅτι ἐν τῇ Χίῳ εἴη καὶ νομίσας αὐτὸν καθέξειν αὐτοῦ Θουκ. 8, 100 «ἐνδιατρίψειν» Σχ. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ αὐτὸν ὡς ἀντικείμ. Μέσ. ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο γ 284 οὗτος μὲν ἐσταμάτησεν, ἐστάθη, αὐτοῦ (κυρ. κατέσχεν ἑαυτόν), ἂν καὶ ἐβιάζετο ν' ἀναχωρήσῃ (κυρ. κατὰ τὴν ὁδόν). τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον κατείχετο Σοφ. Τρ. 248 τὸν μὲν πλεῖστον χρ. ἔμενεν ἐν Λυδίᾳ. Ἀλλὰ μᾶλλον παθητ., οἷον: ἐκρατεῖτο (ὑπ' ἄλλων) καὶ ἠναγκάζετο νὰ μένῃ ἐκεῖ. ὑποδεέστερα τῆς φήμης καὶ τοῦ νῦν περὶ αὐτῶν διὰ τοὺς ποιητὰς λόγου κατεσχηκότος Θουκ. 1, 11 κατώτερα τῆς φήμης καὶ τοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπικρατήσῃ περὶ αὐτῶν ἕνεκα τῶν ποιητῶν. Ὁμοίως ὁ λόγος κατέχει 1, 10 ἡ παράδοσις ἐπικρατεῖ. οἰμωγὴ (εὐχωλὴ Halm) δ' ὁμοῦ κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα Αἰσχ. Πέρ. 429 θρῆνοι καὶ ὀλολυγμοὶ κατεῖχον πᾶσαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἡ διόρθ. τοῦ Halm εὐχωλὴ θ' ἀνεφέρετο εἰς τοὺς ὀλλύντας, τὰ δὲ κωκύματα εἰς τοὺς ὀλλυμένους, κατὰ τὸ

Θ 64. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον; Σοφ. 'Αντ. 504 πόθεν ἤθελον ἀποκτήσῃ δόξαν ἐνδοξοτέραν; εἰ γὰρ κατέσχον (ἐνν. τὸν τῆς 'Ελένης φόνον) Εὐρ. 1580 εἴθε νὰ ἐξετέλουν τὸν φόνον τῆς 'Ελ. μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Σοφ. Αἴ. 142, ἴδε δύσκλεια. 'Αθηναῖοι τοὺς πρέσβεις κατεῖχον Θουκ. 1, 91 ἐκράτουν, δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ φύγουν. αὐτοὺς Κορίνθιοι πολέμῳ κατεῖχον 1, 103 διὰ τοῦ πολέμου ἐπίεζον. τῆς πόλεως ἐς ὀλίγους κατεχομένης 8, 38 ὀλιγαρχουμένης. Μτφ. καταλαμβάνω, ἐννοῶ, «κατέχω» (καὶ σήμερον)· τρίτον δ' οὐ σφόδρα κατέχω τί βούλει φράζειν Πλ. Φίλ. 26 C τρίτον τί θέλεις νὰ λέγῃς δὲν ἐννοῶ καλά. κατέχω δεδειπνηκώς 'Απ. Λυκόφρ. 1 ἴδ. δειπνῶ. αἵματι καὶ θανάτῳ κατέχῃ Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς Εὐρ. Φοίν. 790 πνέεις αἷμα καὶ θάνατον παραχόρδως προσκεκολλημένος εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βρομίου. ὡς ἑκάστη τις (ξυντυχία) κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείσσονος Θουκ. 3, 45 καθ' ὃν λόγον ἑκάστη τις κυριεύεται ὑπὸ ἀκαταγωνίστου τινὸς δυνάμεως. λύσιν τῷ ὀρθῶς μανέντι τε καὶ κατασχομένῳ (ὅθεν κάτοχος) τῶν παρόντων κακῶν εὑρομένη Πλ. Φαῖδρ. 244 Ε εὑρομένη (ἐπιτυχοῦσα) λύσιν τῶν παρ. κακῶν τῷ ὀρθῶς μανέντι καὶ κατόχῳ γενομένῳ. καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι δεινῷ Εὐρ. 'Ιππ. 27 «κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος» (Σχ.) τὴν καρδίαν. εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει Σοφ. 'Ηλ. 503 ἂν δὲν βγῇ σὲ καλὸ τὸ νυκτερινὸν τοῦτο φάσμα. 'Η μεταφ. ναυτική, ὡς φαίνεται· πρβ. Τραχιν. 826. νομίζοντες ῥᾳδίως κατασχήσειν 'Αριστοτ. Πολιτ. 5, 7, 12 (=1307 b 10) νομίζοντες ὅτι εὐκόλως θὰ ἐπιτύχωσιν (ὅτι ἐπεδίωκον). τεαῖς ῥιπαῖσι κατασχόμενος Πινδ. Π. 1, 10 διὰ τῶν σῶν κινήσεων δεσμευθείς.

κατηγορέω: εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ Αἰσχ. 'Αγ. 262 ὁ (δακρύων) ὀφθαλμός σου δεικνύει ὅτι διάκεισαι εὐνοϊκῶς (ὅτι χαίρεις ἐπὶ τῇ νίκῃ). ἀδικία κατηγορεῖτο αὐτοῦ Θουκ. 1, 95=κατηγορία ἐπ' ἀδικίᾳ κατ. κατηγορεῖτο αὐτοῦ Μηδισμός (=μηδίζειν) Αὐτ.=κατηγορεῖτο κατηγορία ἐπὶ Μηδισμῷ.

κατηγόρημα τό: πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου βαδιοῦμαι κατηγορήματα Δημ. 18, 263 θὰ μεταβῶ εἰς αὐτὰ τὰ σφάλματα τοῦ χαρακτῆρός σου.

κατηρεφής 2: δάφνῃσι κατηρεφὲς σπέος ι 183 δάφναις κατεστεγασμένον. Τὸ δ' ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 294 τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα σημ. βαδίζει ὀρθὴ ἢ κάθηται, διότι τῆς θεᾶς καθημένης τοὺς πόδας ὁ πέπλος ἐσκέπαζε.

κατήρης 2: σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ Εὐρ. 'Ικ. 110 τὸν διὰ χλανιδίων κεκαλυμμένον. κατήρει ταρσῷ Εὐρ. 'Ι. Τ. 1346 ἴδ. πίτυλος. Μτφ. παλαιόν τι θησαύρισμα Διονύσου τόδε ὀσμῇ κατῆρες 'Ηλ. 493 τ. ἔ. πλῆρες εὐωδίας.

κατισχναίνω: οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοιαῖσδέ με κατισχνανεῖσθαι Αἰσχ. Πρ. 284 ἀλλ' ὅμως οὐδαμῶς ἐπίστευον, ὅτι διὰ τοιούτων ποινῶν ἔμελλον νὰ κατισχνανθῶ («νὰ γίνω πετσὶ καὶ κόκκαλο»).

κατίσχω καὶ ποιητ. καταΐσχω καὶ μέσ. ἥντ' (γυναῖκα) αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι Β 233 τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος νὰ κρατῇς χωριστά. Παθ. οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται (νῆσος) 122 οὐ νέμεται ὑπὸ ποιμνίων: δὲν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ ποίμνια. 'Αμτβ. Αἰγύπτιοι λέγουσιν σέλας ἐπὶ τὴν βοῦν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν 'Ηρ. 3, 28 ὅτι φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (καταβαῖνον) στηρίζεται (κατασκήπτει) ἐπὶ τῆς βοός. Ἴδ. Πλουτ. π. Ἴσ. καὶ 'Οσίρ. κεφ. 43.

κατοικέω: τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους εἰδέναι χρὴ ὅτι κέ. Θουκ. 1, 120 οἱ δὲ κατοικοῦντες (ἔχοντες τὰς οἰκήσεις: «ἀποκαταστημένοι εἰς») τὰ μεσόγεια μᾶλλον ἢ (=μᾶλλον καὶ μὴ) τὰ παράλια πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι κέ. 'Η πρὸς αἰτ. σύνταξις εἶνε κυρ. 'Ιωνική (ἴδ. 'Ηρ. 4, 8. 71. 'Ομοίως 1, 27), ὁ δὲ Θουκ. πολλαχοῦ ἰωνίζει οὐ μόνον ἐν ταῖς λέξεσιν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συντάξει. Συντάσσ. δὲ τὸ κατοικῶ καὶ πρὸς αἰτ. ὡς 8, 108, 4. 'Η δὲ πρὸς τὴν ἐν καὶ δοτ. σύνταξις ἐν πόρῳ φαίνεται ὅτι ἐξελέχθη χάριν τῆς ἐννοίας· διότι ἡ μὲν αἰτ. τὴν μεσόγειαν=κατὰ τὴν μεσ., δηλοῖ ἔκτασιν, περιορισμὸν δὲ τὸ ἐν πόρῳ, ὃ κυρ.=εἰς τὸ πέρασμα ἐπάνω, δηλ. εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀπὸ τῶν πλοίων περνᾷ τις εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς περνᾷ εἰς τὰ πλοῖα.

κατοικτίζω: τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν Σοφ. Ο. Κ. 382=ποῖ προελθόντας τοὺς σ. πόνους οἱ θεοὶ κατοικτ. τ. ἕ. μέχρι τίνος σημείου πρέπει νὰ φθάσωσιν οἱ πόνοι σου, διὰ νά σε οἰκτίρουν οἱ θεοί, δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω.

κατοκωχή ἡ, ἴδ. ἀνακωχή.

κατολολύζω: κατολολυξάτω θύματος Αἰσχ. 'Αγ. 1106 ἴδ. λεύσιμος.

κάτοπτος 2: α') ἐνεργ. κατοπτεύων, καθορῶν· καὶ Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω φλέγουσαν Αἰσχ. 'Αγ. 319 ὥστε (ἡ φλὸξ) φλέγουσα νὰ ὑπερβάλλῃ πόρρω καὶ τὴν ὑψηλὴν (προέχουσαν) ἀκτὴν τὴν κατοπτεύουσαν τὸν Σαρ. κόλπον (ἴδ. κατόψιος). β') παθ. κατοφθῆναι δυνάμενος, ὁρατός.

κάτοπτρον τό: κάτοπτρον εἴδους χαλκὸς ἔστ', οἶνος δὲ νοῦ Αἰσχ. 'Απ. 393=χαλκός ἐστι κάτ. εἴδους, οἶνος δὲ νοῦ. ἐξεπίσταμαι ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί 'Αγ. 830 σφόδρα εὐμενεῖς ἐμοὶ δοκοῦντας εἶναι ἐξεπίσταμαι (ὄντας) κάτοπτρον (κενόν, ἀπατηλὸν) ὁμιλίας (συναναστροφῆς), εἴδ. σκιᾶς. 'Η ψευδὴς φιλία ἔχει λόγον πρὸς τὴν εἰλικρινῆ, ὃν κάτοπτρον πρὸς τὴν πραγματικότητα, καὶ μάλιστα ὃν λόγον τὸ εἴδωλον τῆς σκιᾶς πρὸς αὐτὴν τὴν σκιάν.

κατορθόω: κατόρθωσον δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1445 «ὀρθὸν κατάκλινον· ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων» Σχ. ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί Αἰσχ. Χο. 510 ἀναλαβὼν θάρρος ἀπεφάσισες νὰ ἐνεργήσῃς. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς Σοφ. Ἠλ. 416 πολλάκις βέβαια μικροὶ (ὀλίγοι) τινὲς λόγοι ἔρριψαν κάτω καὶ ἐσήκωσαν ἐπάνω τοὺς θνητούς. ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα; Σοφ. Ο. Κ. 1486 καὶ ἔχοντος σώας (ὀρθὰς) τὰς φρένας; εἰ κατώρθωσεν ἐκεῖνος ἣν ἐπ' ἐμὲ ἦλθεν ὁδὸν Δημ. 24 7 κατὰ λέξ. ἐὰν ἔβγαζε πέρα τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἐπῆρεν ἐναντίον μου· τ. ἔ. ἐὰν ἐπετύγχανεν εἰς τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν ἐναντίον μου. οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκεν (ἡ πόλις) δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς Δημ. 18, 290 ἡ πόλις ἀνέθηκε τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιφέρειν τὴν νίκην (κυρ. τοῦ ἐπιτυγχάνειν τοὺς ἀγωνιζ.) ὄχι εἰς τὸν σύμβ. ἀλλὰ εἰς τοὺς θεούς. δέδοικα μὴ πολλὰ πειρῶντες καὶ κατορθώσωσιν Θουκ. 6, 38 ἴδ. καί. Ἐν 2, 65 τὸ κατορθούμενα ἀντιτίθ. πρὸς τὸ σφαλέντα (ὃ ἴδε). γνόντες ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα 6, 13 ἂν ἐκλάβωμεν τὸ κατορθοῦνται ὡς παθητ., ὑποκ. εἶνε τὸ ἐλάχιστα· ἄλλοι δ' ὅμως ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐλάχιστα ὡς ἀντικείμενον τοῦ κατορθοῦνται, λαμβανομένου ὡς μέσου· πρβ. 3, 30, 2. 42, 4 κάλλ.

κατουρίζω ἀμτβ. τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει Σοφ. Τρ. 827 ταῦτα διευθύνει εἰς τὸ τέρμα ἀσφαλῶς, ὥστε νὰ εἶνε στερεὰ (ἀμετάβλητα).

κάτοχος 2: γαίᾳ κάτοχα Αἰσχ. Πέρ. 226 ἴδ. μαυρόω.

κατόψιος 2: γῆς τῆσδε κατόψιον Εὐρ. Ἱππ. 30 τὴν καταντικρὺ κειμένην· κυρ. τὴν κατοπτεύουσαν τὴν γῆν τήνδε· ἴδ. ἐγκαθίζω.

καττά Δωρ.=κατὰ τά.

καττύω ἴδ. κασσύω.

κάττυμα ἴδ. κάσσυμα.

κάτω: Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω, τὰ δὲ κάτω ἄνω Ἡρ. 3, 3 τὰ μὲν ἐπάνω θὰ κάμω κάτω, τὰ δὲ κάτω ἐπάνω. ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ Εὐρ. Βάκ. 349 τ. ἔ. τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ, ὥστε τὰ ἄνω κάτω γενέσθαι. Πρβ. τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν (κυκῶν) ἔλεγε Δημ. 18, 111 = φύρδην, μίγδην. Προϊόντος τοῦ χρόνου κατήντησε τὸ ἄνω καὶ κάτω νὰ γίνῃ ἄνω κάτω, τοῦτο δὲ ἀνωκάτω καὶ ἀνακατώνω κττ. πρβ. ἄνω. Ἡ διάκρισις, ἥν τινες ποιοῦνται τοῦ ἄνω κάτω καὶ τοῦ ἄνω καὶ κάτω δὲν τηρεῖται, πάντοτε τοὐλάχιστον. καὶ νὴ Δί' εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω Ἀρφ. Βά. 70 καὶ μὰ τὸν Δία ἀκόμη πάρα κάτω, ἂν ὑπάρχει τι τοὐλάχιστον.

κάτωθεν: τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; Σοφ. Ἀντ. 521 τίς γνωρίζει, ἂν ταῦτα (τὰ ὁποῖα σὺ λέγεις) εἶνε εὐσεβῆ κάτω, ἐν τῷ Ἅιδῃ; Ἀλλὰ τὸ κάτωθεν σημ. κυρ. ἐκ τῶν ἄνω· ταῦτα ἐπιδοκιμάζονται κάτωθεν, ἐκεῖθεν. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν 1070 τ. ἔ. ἔχεις δ' ἐνθάδ' αὖ νέκυν ἄμοιρον τῶν κάτωθεν (τῶν κάτωθεν ἐνεργούντων· ὁμοίως ἐν στ. 25 τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς) θεῶν, ἀκτέριστον, ἀνόσιον (ὅτι οὐκ ἔτυχεν οὔτε κτερισμάτων οὔτε τῶν ἄλλων ὁσίων). ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες Ἀπ. Εὔπόλ. 93, ἴδ. κεφάλαιον.

κανάξαις Ἡσ. Ἔργ. 666 = καFFάξαις, κατ(α)Fάξαις, παρὰ τὸ κατάγνυμι.

καυτήρ ὁ: τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις Πίνδ. Π. 1, 95 τὸν δὲ ἀνηλεῆ τὴν ψυχὴν Φ. τὸν ἐν χαλκῷ ταύρῳ καίοντα (τοὺς κακούργους) μισητὴ φήμη πανταχοῦ κατέχει.

ΚΑΦΕΩ, μόνον κεκαφηώς Ε 698 βαρέως ἀναπνέων. ε 468. Ἀνθ. 9, 653. κέκηφε = τέθνηκε (κυρ. ἐξέπνευσεν) Ἡσύχ. πρβ. καπύω.

καχλάζω μτφ. κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρμενον Αἰσχ. Ἑπτ. 109 κῦμα δοχμ. ἀνδρῶν ἐξεγερθὲν διὰ τῶν πνοῶν τοῦ Ἄ. ἀφρίζει περὶ τὴν πόλιν.

κεάζω σχίζω, ὁμαλόν· ἡ (κεφαλὴ) δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη Υ 388 ἐντελῶς εἰς δύο ἐσχίσθη.

κέαται Αἰολ. = κεῖνται.

κέαρ ἴδ. κῆρ.

κεδνός 3: κεδνὰ ἰδυῖα α 428 πιστή, ἀφωσιωμένη. Ἄλλοι: νοήμων. οὔπω τι κεδνὸν (= ἀγαθὸν) ἔσχον Ἀργείων πάρα Σοφ. Αἴ. 663 οὐδέν πω ἀγαθὸν ἔτυχον παρὰ τῶν Ἀργ. σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1138 εὐχ. σοὶ καὶ ἐμοὶ πολλὰ ἀγαθὰ τυχεῖν· «κεδνὰ ἀγαθά» Ἡσύχ. πρβ. Αἰσχ. Χο. 108: φθέγγου χέουσα (σπονδὰς) κεδνὰ (Hartung: σεμνὰ) τοῖσιν εὔφροσιν ὅταν χέῃς σπονδάς, λέγε ἀγαθὰ διὰ τοὺς εὐνοϊκῶς διακειμένους.

κεἰ = καὶ εἰ (ὃ ἴδε).

κείατο = ἔκειντο.

κεῖμαι (ῥ. κι-, ὅπου τὸ ι ἐπηυξήθη εἰς ει) εἶνε μὲν ἐνεστώς, ἀλλ. ἔχει κυρ. σημ. παρακειμένου = τέθειμαι, ἀνθ' οὗ καὶ εἶνε ἐν χρήσει· ὅθεν ἀνάκειμαι κυρ. = ἀνατέθειμαι, εἶμαι ἀφιερωμένος· σύγκειται = συντέθειται, εἶνε συμπεφωνημένον, ὁμολογεῖται κτλ. Ἐν. ὁρ. κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται, κείμεθα, κεῖσθαι, κεῖνται. Ὑπ. (κέωμαι, κέῃ), κέηται Λυκούρ. Λε. 113. Ξεν. Οἰκ. 8, 19. Πλ. Σοφ. 257 C. κατακέηται Πλ. Συμπ. 213 B. διακέηται Φαίδων 93 A. (διακέησθε Ἰσοκρ. 15, 259 Βέκκ.: διάκεισθε), κείωνται Ἐπιγραφ. (ὅπου τὸ ει ἴσως μόνον διάφορος ὀρθογραφία ἀντὶ τοῦ ε πρὸ φωνήεντος). κατακέωνται Λουκ. Β. Ιρ. 15. — Εὐκτ. (κεοίμην κέοιο), κέοιτο Πλ. Πολ. 477 A. Ἰσαῖ. 6, 32. ἐκκέοιτο Δημ.

21, 103. προσκέοιντο Θουκ. 4, 33. Προστ. κεῖσο, κείσθω κἑ. — κεῖσθαι, κείμενος. Διαλεκτικοὶ τύποι: Λέσβ. κέαται Ἀπ. Ἀλκαί. 94 (διορθοῦσι: κρέμαντ', κέαντ', κέοντ'). Θεόκρ. 29, 3. Βοιωτ. μτχ. κίμενος. Δωρ. κίαται (τὸ ια ἀντὶ τοῦ εα) ἐν Κρητ. Ἐπιγραφ. Πρτ. κείμαν Θεόκρ. 2, 86. — κεισεῦμαι Θεόκρ. 3, 53. Ἀρχαῖ. Ἰων. (Ὁμ.): ἐν. β' πρ. κεῖσαι Τ 319 κἀλλ., ἀλλὰ κατάκειαι Ὕμν. Ἑρμ. 254. γ' πλ. κείαται Ω 527. Μίμνερμ. 11. Ἀπ. Ῥ. 4, 481. κατα- Ω 527. κέαται Λ 659 κἀλλ. καὶ κέονται Χ 510. λ 341. π 232. Ὑπ. κῆται Τ 32. Ω 554, Δ. Γ. κεῖται, ὅπερ ἐν β 102 = τ 147, ε 395 εἶνε ἡ κοινὴ παράδοσις. Οἱ ἐκδόται προτιμῶσι τὸ κῆται, καίτοι κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ὀρθότερον, διότι τὸ κεῖται δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὡς προελθὸν ἐκ τοῦ κείεται, κε(ί)εται· πρβ. ξυμβλῆται ἐκ τοῦ ξυμβλήεται· κείεται κείεται θέλει ὁ Hartel. Τὸ δ' ἐν Πλ. Φαίδων. 84 A διάκειμαι εἶνε ἢ ὁριστ. ἢ μεταγραπτέον εἰς διακέωμαι. Παρ' Ἱπποκρ. 9, 40. 56 εὕρηται τὸ ὑπόκειται ὡς ὑποτ., ἀλλ' ἐν 7, 40. 206 κατακέηται. — Πρτ. ἐκείμην καὶ κείμην κ 41. κέσκετο (ἀντὶ τοῦ κείσκετο) φ 41. παρεκέσκετο ξ 541. γ' πλ. κεῖντο Φ 426 καὶ κείατο Λ 162 κἀλλ. Ἡσ. Ἀσπ. 175. κέατο Ν 763. Ω 168. Μέλλ. β' πρ. κείσεαι Σ. 338. — Νέα Ἰωνικά: παρ' Ἡροδ. συχνότατα κέεται, ἐκέετο, ἀλλὰ καὶ κεῖται 1, 9. 14. 50. 51. 2, 123 κἀλλ. ἄνευ Δ. Γ. ἔκειτο 1, 119,. 123. 7, 158 κἀλλ. ἄνευ Δ. Γ. — γ' πλ. ἀνακέαται Ἡρ. 1, 14. προσκέαται 133. διακέαται 1, 105. ἐκέατο 1, 167. 8, 25. προσεκέατο 3, 83 κἀλλ. — κεῖσθαι, κέεσθαι 2, 127, 3, 22 κἀλλ. Παρ' Ἱπποκρ. εὕρηται καὶ ὑποτ. κατακέηται (ἴδ. ἀνωτ.). Εὐκτ. κατακέοιτο 4, 122. Ὁρ. κέονται 2, 18. 22. 24. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ κέονται, κέωμαι κλ. πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ κέεται κέεσθαι, ἐκτὸς ἂν εἶνε πλημμελεῖς γραφαί. — ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ Σοφ. Ὀ. Κ. 1510 ἐν τίνι δὲ σημείῳ τοῦ θανάτου εὑρισκόμενος κεῖσαι (τ. ἔ. λέγεις ὅτι εἶσαι ἑτοιμοθάνατος, ἑτοιμάζεσαι ν' ἀποθάνῃς); Ἄλλοι: εἰς ποῖον σημεῖον τοῦ θ. στηρίζεσαι; θεῶν ἐν γούνασι κεῖται Ὅμ. ἴδ. γόνυ. οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον Αἰσχ. Εὐμ. 593 ἐν ᾧ δὲν ἔπεσα ἀκόμη κάτω, λέγεις τοῦτον τὸν κομπαστικὸν λόγον. ἔστι καὶ παρὰ δάκρυσι κείμενον ἡδὺ (τ. ἔ. ἡδονὴ) βροτοῖς, ὅταν ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις ἐν οἴκῳ Ἀπ. Εὐρ. 263 ὅπου τὸ κείμενον μεταθέτουσιν μετὰ τὸ οἴκῳ. Νομίζω ὅτι, ἂν τὸ δάκρυσι μεταγραφῇ εἰς δακρύουσι, τὰ πάντα ἀποβαίνουσι σαφῆ: ἔστιν ἡδονὴ καὶ παρὰ βροτοῖς δακρύουσι κείμενον (νεκρόν), ὅταν τις στενάχῃ ἄνδρα φίλον (ὃν πρὸ ὀλίγου εἶπε κείμενον) ἐν οἴκῳ. ἐν κοινῷ ψέγειν ἅπασι κεῖσθαι δυστυχὲς κοὐκ εὐτυχές Ἀπ. Εὐρ. 635, ἴδ. φαυλότης. παχὺς ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα Ἀπ. Μενάνδ. 21 ἔκειτο πρηνὴς (ἐπὶ στόμα, προύμυτα) ὡς παχὺς ὗς. Αἴας θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Σοφ. Αἴ. 207 ἴδ. θολερός. καλῶς παράπλου κεῖται Θουκ. 1, 36 ἴδ. καλῶς. ἄνα γε μάν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί Αἰσχ. Χο. 961 ἀνεγέρθητι λοιπόν, ὦ οἶκε· πάρα πολὺν χρόνον ἔκεισο πλέον χαμαὶ ἐπὶ τῆς γῆς πεπτωκώς. πόλις αὐτάρκη θέσιν κειμένη Θουκ. 1, 37 σύστ. σύντ: κειμένη εἰς θέσιν ἀνεξάρτητον. ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς προσιδεῖν ἐθέλεις ὅντινα κεῖται Σοφ. Φιλ. 144 ἴσως θέλεις νὰ ἴδῃς εἰς ποῖον τόπον ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς (μακράν: «ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ Σχ.) πλαγιάζει (κοίτεται). Τὸ κεῖται παριστάνει τὸν Φιλ. ὡς ἄγριόν τι θηρίον (πρβ. στ. 183), ὥστε οὐδεμιᾶς μεταβ. χρῄζει. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος Πινδ. Ἰ. 1, 26 ἐφ' ἑκάστῳ ἀγωνίσματι ἦτο προτεθειμένον βραβεῖον. ψυχὴν γὰρ ἆθλα (ἆθλον Cobet) κειμένην ἐμὴν ὁρῶ Εὐρ. Ἀπ. 67 βλέπω ὅτι ὡς ἆθλον πρόκειται ἐν τῷ μέσῳ (διακινδυνεύει) ἡ ζωή μου· περὶ τοῦ πληθ. ἆθλα πρβ. Ἀπ. ἀδ. 116. Λυσ. 31, 32. τῶν ἀνδρῶν... κεῖταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς αἰεὶ ἀνάγραπτος Θουκ. 1, 129 ὅσον διὰ τοὺς ἄνδρας, οὓς ἔσωσας, σοῦ εἶνε κατατεθειμένη (παθ. τοῦ μέσ. κατατίθεσθαι) εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμ. οἴκῳ, ἥτις θὰ εἶνε αἰωνίως σημειωμένη. καὶ (Γρ. καὶ ὅτι) ὅμηροι.... ἦσαν αὐτόθι κείμενοι 5, 61 = ἦσαν αὐτ. κατατεθειμένοι. τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ τε (τ. ἔ. τίν τε Πυθέᾳ τε) παγκρατίου Πινδ. Ἰ. 5 (4), 17 σοὶ δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλῆ θάλλ. ἀρετὴ παγκρατίου ἀνάκειται (εἶνε ἀνατεθειμένη οἷον ἄγαλμά τι), ἐν δὲ Νεμέᾳ καὶ ἀμφοτέροις, σοί τε καὶ Πυθ. Ἡ νίκη συνδέεται πρὸς τὸν τόπον, ὅπου ἐγένετο. ἀλλ', ὠγαθέ, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι· οὔτοι κακῶς σοι κείσεται ὅ τι ἂν ἡμᾶς τοσούσδε ὄντας εὐεργετήσῃς Πλ. Πολ. 345 A ὅ τι καλὸν κάμῃς εἰς ἡμᾶς ποῦ εἴμεθα τόσοι δὰ (ὅσους βλέπεις), δὲν θὰ πάῃ χαμένον (κυρ. δὲν θὰ εἶνε ἀποτεθειμένον εἰς κακὸν μέρος, οἷον ἀτόκως). ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται Σοφ. Φιλ. 502, ἴδ. ἐπικινδύνως. ἐν ὔμμι γὰρ ὡς θεῷ κείμεθα τλάμονες Σοφ. Ὀ. Κ. 248 ἐξαρτώμεθα ἐξ ὑμῶν ὡς ἐκ θεοῦ. ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι Ψ 273 ταῦτα ἐδῶ τὰ ἔπαθλα κεῖνται ἐν τῷ ἀγῶνι (τ. ἔ. τῷ ὑπὸ τῶν θεατῶν περικυκλουμένῳ τόπῳ τοῦ ἀγῶνος) περιμένοντα ἱππεῖς. Πρβ. τὰ δὲ ἆθλα αὐτὴ ἡ πολιτεία ἔκειτο Λυσ. 31, 32 τὰ δὲ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα ἦσαν προτεθειμένα, ἦτο αὐτὸ τὸ πολίτευμα. Μετ' ἀπρφ. κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις Ἀπ. Εὐρ. 369 ἂς κεῖται κάπου τὸ δόρυ μου, διὰ νὰ πλέκωσι μίτον πέριξ αὐτοῦ αἱ ἀράχναι. οὐκ ἄν, μὰ τὴν Κέρδωνος ἑστίην, οὕτω τοὔργον σαφέως ἔκειτ' ἄν, ὡς σαφῶς κεῖται Ἡρώνδ. 7, 120 δὲν θὰ ἦσαν τόσον εὐάρμοστα τὰ ὑποδήματα («δὲν θὰ ἐταίριαζαν τόσον καλά»), νὰ μὴ

χαρῶ τὸ σπίτι μου, ὅσον εἶνε τώρα. εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη Σοφ. Ἀντ. 485 ἐὰν ἡ ὑπεροψία αὐτῆς αὕτη θὰ μείνῃ εἰς αὐτὴν ἀτιμώρητος· «εἰ ταῦτα τὰ τολμήματα καὶ ἡ νίκη αὕτη χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας». Ἄλλοι ἄλλως. Ἴσως: ἐὰν ἡ ἐξουσία αὕτη (ἡ ἐμὴ) θὰ εἶνε ὑποχείριος εἰς αὐτὴν (κυρ. θὰ κεῖται κάτω, θὰ εἶνε πεπτωκυῖα, ἀδύνατος καὶ ἀσθενής). ἅ σοι γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει Ο. Κ. 1519 ἴδ. ἄλυπος. τὰ τέλη κεῖται ἐκείνῳ Δημ. 32, 18 τὰ δικαιώματα τοῦ τελωνείου εἶνε κατατεθειμένα ὑπ' ἐκείνου. τἀργύριόν σοι κείσεται Ἀρφ. Βατρ. 624 θὰ εἶνε ὡς παρακαταθήκη εἰς τὴν διάθεσίν σου (εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ πεπηρωμένου παιδός)· πρβ. Δημ. 37, 40.

κειμήλιον: βούλομαι δὲ σοὶ... παραινέσαι κειμήλια ἐσθλὰ καὶ νέοισι χρήσιμα Ἀπ. Εὐρ. 362 βούλομαι δὲ σοὶ παραινέσαι (παραινέσεις, αἳ ἔσονταί σοι) κειμήλια ἐσθλὰ καὶ ν. χρήσιμα.

κείρω (ἐκ τοῦ κέρjω, Αἰολ. κέρρω, ῥ. κερ-) κουρεύω. Μέλλ. κερῶ καὶ ἀπο- (κερέειν Ψ 146). ἔκειρα, ἐπ. ποιητ. ἔκερσεν Ν 546. κέρσε Κ 456. Ξ 466. Ἡσ. Ἀσπ. 519. κέρσῃ Κ. Σμυρν. 11, 214. κέρσειεν Αἰσχ. Ἱκ. 674 χορ. περικέκαρκα Λουκ. Συμπ. 32. ἀπεκεκάρκει Τόξ. 51. Μέσ. (μτβ. ὡς τὰς κόμας Πλ. Φαίδων 89 Β. εἶτα δ' ἐλλείποντος τοῦ ἀντικειμ. γίνεται ἀμτβ. κατὰ τὸ φαινόμενον). κείρομαι Εὐρ. Τρ. 1183. Καλλιμ. Ἀπόλλ. 14. ἀπο- Πλ. Φαίδων 89 Β. ἐκειράμην (ἐκέρσω Καλλιμ. Ἀπ. 311. κερσάμενος Αἰσχ. Πέρ. 955 λυρ.). Παθ. κέκαρμαι ποιητ. καὶ πεζ. κερθέντες Πινδ. Π. 4, 82. ἀμφεκάρην Ἀνθ. 9, 56. καρῇ Ἡρ. 4, 127. καρεὶς Πλουτ. Λυσ. 1 καὶ μτγν. καρτός Γεωπ. 2, 6, 32. ἀποκαρτέον Ἀπ. Εὐπόλιδ. 400. Τὸ ἐκάρην, εἰ καὶ τυχαίως δὲν εὑρίσκεται παρ' Ἀττικοῖς, εἶνε πάντως Ἀττ., ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Rutherford. Κατὰ Φρύνιχον τὸ μὲν καρῆναι ἐπὶ προβάτων, τὸ δὲ κείρεσθαι ἐπὶ ἀνθρώπων. κρατὸς ὥς σ' ἔκειρεν ἀθλίως τείχη πατρῷα .. ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον Εὐρ. Τρ. 1173 πόσον ἀθλίως τὰ π. τείχη σὲ ἐκούρευσαν (ἀποκόψαντα) τῆς κεφαλῆς τὸν βόστρυχον, ὃν πολὺ ἐθεράπευσεν ἡ μήτηρ σου. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν: ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον Σοφ. Αἴ. 55 τ. ἔ. κείρων ἐποίει φόνον πολλῶν κερασφόρων ζώων. ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα Τραχ. 1196 κόψαντα ξύλα ἐκ τῶν βαθυρρίζων δένδρων· ἴδ. ὕλη. Ἰάων γὰρ ἀπηύρα (δηλ. τὰ βάρη = τὰ βαρέα ὡς ἐκ τῶν πολυπληθῶν πληρωμάτων πλοῖα), Ἰάων ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλκὴς νυχίαν πλάκα κερσάμενος Αἰσχ. Πέρ. 951 ὁ Ἰωνικὸς Ἄρης (τ. ἔ. ἡ Ἰων. ναυτικὴ δύναμις) ἀφείλετο τὰ ἡμέτερα πλοῖα, ὁ ναυσὶ πεφραγμένος, ὁ τῷ ἑτέρῳ μέρει τὴν νίκην διδούς, κατακόψας αὐτὰ (τ. ἔ. τὰ πληρώματα αὐτῶν) κατὰ τὴν (θαλασσίαν) πλάκα (τ. ἔ. τὴν θάλασσαν) τὴν γενομένην αὐτοῖς νύκτα (τ. ἔ. θανατηφόρον, ὀλεθρίαν). δεσπότην κεκαρμένοι Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 206, ἴδ. δεσπότης. πρὸς φθεῖρα (τ. ἔ. μέχρι τοῦ δέρματος, ὅπου οἱ φθεῖρες) κείρασθαι Ἀπ. Εὐβούλ. 32 οὕτως «ἔλεγον τὴν πένθιμον κουράν» κατὰ Πολυδ. 5, 29. οἴμοι, τί δράσω σύμβολον κεκαρμένος; Ἀπ. Ἑρμίππ. 14 «εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νόμισμα, ἢ ἡμίτομον νομίσματος κέ.» Πολυδ. 9, 71. Οὕτως ἐλέγετο λοιπὸν ὁ κεκαρμένος τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.

κεκαδών ἀόρ. τοῦ χάζομαι.

κεκασμένος ἴδ. καίνυμαι.

κεκαφηώς μτχ. πρκ. τοῦ *καφέω, ὃ ἴδε.

κέκλετο ἀόρ. τοῦ κέλομαι.

κεκλήατο ἴδ. καλέω.

κεκλίαται = κέκλινται.

κέκλυθι ἴδ. κλύω

κεκοπώς ἴδ. κόπτω.

κεκορήμεθα ἴδ. κορέννυμι.

κεκορυθμένα ἴδ. κορύσσω.

κελαδεννός Δωρ. 3 = κελαδεινός· κελαδεννᾶς ὕβριος Πινδ. Ἰ. 3, 26 κομπορρήμονος.

κελαδέω: μνᾶμα κελαδῆσαι Πίνδ. Ἰ. 8, 63 = κελαδῆσαι (ὕμνον), ὃς ἔσται μνῆμα αὐτοῦ: ὃς διασώσει τὴν μνήμην αὐτοῦ. κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας κελαδήσω Ὀ. 11, 14 θὰ ψάλω ὕμνον ἐπὶ τῷ ἐκ χρυσῆς ἐλαίας στεφάνῳ. ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ.. βέλος Διός Αὐτ. 10, 79 δι' ἐπωνύμου (ἐκ τῆς Ὀλυμπίας) ἐπινικίου ὕμνου θὰ ὑμνήσωμεν τὴν βροντὴν καὶ τὸ βέλος τοῦ Διός. Ὅπου τὸ χάριν (= ὕμνον) εἶνε κυρ. σύστοιχος αἰτ. τοῦ κελαδησ., τὸ δὲ βροντάν τὸ κυρ. ἀντικείμ. ἔτι τοι γέρων ἀοιδὸς κελαδεῖ Μναμοσύναν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 679 ἀκόμη βεβαίως ὁ γέρων ψάλτης (ὁ Εὐριπίδης) ψάλλει τὰ ᾄσματα τὰ ὑπὸ τῆς Μνημοσύνης ἐμπνευσθέντα. Ὁμοίως Δαλιάδες παιᾶνα ὑμνοῦσι τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον Αὐτ. 687 (ἴδ. ὑμνῶ).

κέλαδος: κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν Αἰσχ. Πέρ. 391, ἴδ. ἠχή.

κελαινόω: σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσῃ Αἰσχ. Χο. 411 «μαυρίζει τὸ 'σηκότι μου» (ἡ καρδιά μου) ἀπὸ τὰ λόγια σου, ὅταν τὰ ἀκούω.

κελαινώπας θυμός, μέλας, σκοτεινός, ζοφερὸς τὴν ὄψιν, Σοφ. Αἴ. 955: κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει (= ὑβρίζει ἐπὶ τῇ συμφορᾷ) πολύτλας ἀνήρ εἰς τὴν μαύρην καὶ σκοτεινὴν («ἐν σκότῳ βλεπόμενον, κεκρυμμένον καὶ δόλιον» Σχ.) ψυχήν του ὑβρίζει (φέρεται ὑβριστικῶς) διὰ τὰς συμφορὰς τοῦ Αἴαντος, σχεδόν: ἐπιχαιρεκακεῖ. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ κελ. θυμόν ὡς ἀντικείμ., ἀναφέροντες εἰς τὸν Αἴαντα. Ὁ Ὀδ. ἐφυβρίζει τὴν μαύρην (τὴν ἀπηλπισμένην) καρδίαν τοῦ Αἴαντος.

κελευθοποιός ὁ, ἡ, Αἰσχ. Εὐμ. 13: πέμπουσι δ' αὐ-

τὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου «οἱ Ἀθηναῖοι» Σχ. πρβ. «Ἡφαιστιάδαι: Ἀθηναῖοι» Ἡσύχ. Οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἐρεχθεῖδαι καλούμενοι, δύνανται νὰ ὀνομάζωνται παῖδες Ἡφαίστου, διότι ὁ Ἐριχθόνιος ταυτιζόμενος πρὸς τὸν Ἐρεχθέα, ἐθεωρεῖτο υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἐνν. μᾶλλον ἄνθρωποι ἔχοντες πελέκεις· ὅθεν ὁ Σχ. «ὅταν πέμπωσιν (Ἀθηναῖοι) εἰς Δελφοὺς θεωρίαν, προέρχονται παρέχοντές τινες πελέκεις ὡς διημερώσοντες τὴν γῆν» Σχ. εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρώτης ἐκ Δήλου εἰς Ἀθήνας καὶ ἐντεῦθεν εἰς Δελφοὺς ἐλεύσεως τοῦ Ἀπόλλωνος (ἴδ. Στράβ. 9 σ. 422).

κέλευθος ἡ: ἔργα δὲ ζωοῖσιν· ὁμοῖα κέλευθοι φέρον Πινδ. Ὀ. 7, 53· ἴδ. φέρω. θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν, ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν Ἀπ. 108 ὅταν ὁ θεὸς δείξῃ τὴν ἀρχὴν εἰς ἕκαστον πρᾶγμα, τότε πλέον εἶνε εὐθεῖα ἡ ὁδὸς εἰς τὸ νὰ λάβῃ τις τὴν ἀρετήν. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει Σοφ. Ο. Κ. 163 «πολλή ἐστιν ἡ ὁδὸς ἡ διαχωρίζουσά σε ἡμῶν» Σχ. ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν. Ἄλλοι γρ. ἐρατύοι: εἴθε ἡ πολλὴ ὁδὸς (ἡ μέχρι τοῦ νάπους) σὲ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ νάπους). τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον Αἴ. 878, ἴδ. φαίνω. δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου Εὐρ. Τρ. 888 ἴδ. ἄψοφος. κέλευθον δὸς καθαρσίῳ φλογί Ἑλ. 868, περιένεγκε (φέρε τὴν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) ἀνὰ τὴν κέλευθον τὴν καθάρσιον φλόγα: «ἀποκάθαρον τὴν ὁδὸν τῷ πυρί» Δούκας. Ἐν δὲ στ. 1576 ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Pierson κελευστοῦ (ἀντὶ κελεύθου) φθέγμαθ'.

κέλευσμα τό: ταῦτ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν ἠθροῦμεν Σοφ. Ἀντ. 1219 ταῦτα ἐκ τοῦ ἀθύμου δεσπότου κελευσθέντες ἐθεωροῦμεν (παρετηροῦμεν)· ἴδ. ἐκ.

κέλλω (πρβ. celer, celox) ὠθῶ εἰς τὴν ξηρὰν (ἐπὶ πλοίων), ἐπ. ποιητ. σπαν. πεζ., μόνον κέλσω Αἰσχ. Ἱκ. 332. ἐπι— Ἀπ. Ῥ. 2. 352. 382. ἔκελσα ι 546. λ 20. μ 5. Σοφ. Τρ. 804. Εὐρ. Ῥῆ. 898 κἀλλ. Ἀπ. Ῥ. 1, 586. Διον. Ἀλ. 14, 3. εἰσ— Ἀρφ. Θεσ. 887. Ὑπ. κέλσω Εὐρ. Ἑκ. 1057.—κέλσαι κ 511. Αἰσχ. Ἱκ. 16. Εὐρ. Ἱππ. 140. κέλσας ι 149. Αἰσχ. Ἀγ. 699. Εὐμ. 10. Πρ. 184. Εὐρ. Ἑλ. 139. Πεζ. (σπαν. ποιητ.) ὀκέλλω, ὤκελλον Ἡρ. 8, 84. ὤκειλα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1379. Θουκ. 2, 91 κἀλλ. κατ' ἴχνος πλάταν ἄφαντον κελσάντων Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους (ὃ ἴδε) Αἰσχ. Ἀγ. 700. τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν; Ἱκ. 332 τίς ἐπίστευεν, ὅτι ἡ ἀνέλπιστος αὕτη φυγὴ ἤθελε φέρῃ (προσορμίσῃ) εἰς τὸ Ἄργος κηδεστὰς ἐντεῦθεν τὸ πάλαι καταγομένους; Ἀλλὰ συνήθως, ἐν οὐ δέοντι, ἐκλαμβάνουσιν ὡς ὑποκ. τοῦ κέλσειν τὸ κῆδος, ὡς ἀντικ. δὲ τὸ φυγήν.— κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος Εὐμ. 10 κυρ. προσορμισθεὶς εἰς τὰς διὰ πλοίων διαπερωμένας ἀκτὰς τῆς Παλλάδος. δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις, πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν Πρ. 196 φοβοῦμαι διὰ τὴν τύχην σου (συλλογιζομένη) μὲ ποῖον ποτε τρόπον πρέπει σὺ φθάσας εἰς τὸν λιμένα («παυσάμενος» Σχ.) νὰ ἴδῃς τὸ τέλος τῶν παρόντων δεινῶν. πᾷ κέλσω; Εὐρ. Ἑκ. 1057 πῶς νὰ πέσω ἐπάνω του; ἴδ. βάσις.

κέλομαι ἐπ. ποιητ., καὶ Δωρ.=πεζ. κελεύω, β' πρ. ἐπ. κέλεαι, γ' καὶ δισύλλ. κέντο Δωρ. Ἀπ. Ἀλκμ. 141 ἀντὶ τοῦ ἐκέλετο, ἔκελτο.—κελήσομαι κ 296. ἐκελησάμην Ἀπ' Ἐπιχάρμ. 48. κελησ- Πίνδ. Ὀ. 13, 80. Ἰ. 6, 37. Ἀόρ. β' ἐπ. ἐκέκλετο, κέκλετο, κεκλόμενος, καὶ Πίνδ. Τραγ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ προσκαλεῖν, ὡς τὸ καλεῖν, ὡς ἐν Σ 391, ἢ τοῦ ἐξ ὀνόματος καλεῖν ὡς Πίνδ. Ἰ. 5, 53. Εὐκτ. Δωρ. κεκλοίμαν Αἰσχ. Ἱκ. 599 χορ. κεκλόμενος Σοφ. Ο. Τ. 159 χορ. Ἀπ. Ῥ. 1, 311 (παθ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὑμνεῖσθαι Μανέθ. 2, 251. 3, 319). ἐπικεκλομένα Αἰσχ. Ἱκ. 41 χορ. Ἐκ τοῦ Ἀόρ. ἐσχημάτισαν οἱ μτγν. νέον ἐν. κέκλομαι Ἀπ. Ῥ. 1, 716. 2, 693. 3, 908. Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 311. Ὀρφ. Λιθ. 177. καί νιν κέκλευ (Melanchton: κέκλετ') Εὐρυβίαν Αἴαντα Πινδ. Ἰ. 6, 53 ὀνόμασον αὐτὸν Εὐρυβ. Αἴ. τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισιν κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις; Αἰσχ. Ἱκ. 598 τίς ἂν θεῶν δικαιότερος εἴη ἐφ' οἷς ἔπραξεν ὑπ' ἐμοῦ εἰκότως ἐπικαλεῖσθαι;

κέλυφος τό, Ἀρφ. Σφ. 545: ἀντωμοσιῶν κελύφη ἔπιπλα (μτφ.) τοῦ δικαστηρίου, κυρ. δοχεῖα χρήσιμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐνόρκων διαβεβαιώσεων τῶν δικαζομένων: «κούφτερια».

κέμμα -τος τὸ (κεῖμαι) κοίτη ζῴου ἐν Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 101 (Πλουτ. 917 D) ἴδ. κέρμα.

κεναγγής 2: ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ Αἰσχ. Ἀγ. 198 (πρβ. μ 329) τῇ κενούσῃ τὰ ἀγγεῖα, τὰς ἐν αὐτοῖς τροφάς: τῇ ἐξαντλούσῃ τὰς τροφάς.

κενός 3, Ἰων. καὶ ποιητ. κεινός, ἐπ. κενεός, Αἰολ. κέννος. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν (ὡς Χοιροβ. ἐν Ἀ. Β. 1286. Πρβ. Μ. Ἐ. 275) τὸ συγκριτ. τοῦ κενός καὶ στενός εἶνε κενότερος καὶ στενότερος, διότι ἀρχῆθεν εἶπον κεινός, στεινός, κεινότερος, στεινότερος Ἡ διδασκαλία αὕτη (κυρ. κενϜότερος, στενϜότ.) ἐπικυροῦται καὶ ἐξ Ἐπιγρ. καὶ ἄλλως· στενοτάτου Σκύμν. 710 «ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον. κενότατον Δημ. 27, 25 κατὰ τὸν κώδ. Α (ἡ κοινὴ γρ. εἶνε καινότατον. Ὁμοίως Πλ. Φαίδων 111 Β ὑπάρχει καὶ ἡ γρ. στενότερα. Παρ' Ἀθην. 362 Β καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ κενότερον). τριγλύφων ὅποι κενὸν δέμας καθεῖναι Εὐρ. Ἰ. Τ. 113 ἴδ. καθίημι. τὸ πόρσω δ' ἐστὶ σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις· οὔ νιν (τὸ πόρσω) διώκω· κεινὸς εἴην Πινδ. Ὀ. 3, 44 δὲν θὰ ἐπιδιώξω αὐτὸ (τὸ πόρρω, τὸ ἀδύνατον)· νὰ εἶμαι ἕνας τρελλός, ἂν τὸ κάμω. Τοιαύτην ἔννοιαν ἔχει ἐνταῦθα ἡ εὐκτική. Πρβ. Λυσ. 21, 22 μαινοίμην

γὰρ εἰ ἀναλίσκοιμι. — κενὸν εὕρηκα τὸ φάρμακον πρὸς τὸ κενόν Ἀπ. Μεν. 530 τὸ φάρμ., ὃ εὕρηκα, ἐστὶ κενόν (περιγράφεται κατωτ.) πρὸς τὸ κενόν (οὐ γάρ τι κακὸν ἀληθὲς ἔχεις). Ὁ Cobet διώρθ. κενὸν ἄρα (ἆρα Kock) καὶ τὸ φάρμ. κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν λέχος Σοφ. Ἀντ. 424, ἴδ. ὀρφανός. ὑπ' ἄσθματος κενοί Αἰσχ. Πέρ. 487 κυρ. εἶχαν πλέον ἐξαντλήσῃ τὴν ἀναπνοήν των: δὲν ἐμποροῦσαν πλέον ν' ἀνεσάνουν. λὺγξ κενή Θουκ. 2, 4, 9 ἄνευ ἐμέτου· ἀντίθ. «λὺγξ πλήρης» Σχ. ὦ γλῶσσ' (Dind.: γλῶσσ'), ἐν κενοῖσιν (Jacobs: ἐν οἷσιν) ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις, ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Ἀπ. Σοφ. 192 ἃ σαφέστατα, προφανῶς δ' ὀρθὴ ἡ διόρθωσις. θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά Σοφ. Ἠλ. 331 νὰ μὴ ὑποχωρῇς εἰς ὀργήν σου ματαίαν ὑποχώρησιν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει κανὲν ἀποτέλεσμα. — διὰ κενῆς Θουκ. 4, 126 ἴδ. ἐπανάσεισις. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω Σοφ. Αἴ. 972 διὰ ταῦτα (κυρ. ἀπέναντι τούτων: τούτων οὕτως ἐχόντων) ἂς φέρηται ὑβριστικῶς (ἂς κομπάζῃ) 'ς τὸν ἀέρα, «'ς τὰ κοῦφα», μάτην. Τὸ ἐν κενοῖς εἶνε οὐδ., κυρ. μεταξὺ ἄλλων κενῶν κομπασμῶν ἂς ἔχῃ καὶ τοῦτον. Ὁμοίως οὐδ. εἶνε καὶ τὸ ὅμοιον ἐν Ο. Τ. 287 ἐν ἀργοῖς. Τοῦτο δὲ παρατηρῶ διὰ τὸν Tournier, ἐκλαβόντα τὸ ἐν κενοῖς ὡς ἀρσενικόν.

κενόω κενόν τι ποιῶ, ἀντίθ. πληρῶ· κυρ. καὶ μτφ. ὡς δεινὰ γὰρ ἁ ἀτυχία συναγαγὲν καὶ καταρτίσαι τὰν ψυχάν, ἁ δὲ εὐπραγία τοὐναντίον ἐπᾶραι καὶ κενῶσαι Στοβ. Ἀνθολ. 1, 80 πάντα σαφῆ· τὸ καταρτίσαι = παιδεῦσαι· καταρτῦσαι Cobet ἐν οὐ δέοντι. Ἐπίσης τὸ κενῶσαι ἔχει καλῶς = κενὴν (τ. ἔ. ἀλαζόνα, κούφην) ποιῆσαι. Ἡ διόρθ. λοιπὸν χαυνῶσαι τοῦ Cobet καὶ Buecheler ὅλως περιττή. Ἵνα δὲ ἐξαλείψῃ ὁ ἀναγνώστης πάντα δισταγμόν, ἂς διέλθῃ ὅσα ἔγραψεν ὁ Πλούτ. ἐν σ. 81 B κέ. καὶ ἄλλως κάλλιστα ὄντα.

κεντροδήλητος 2: Αἰσχ. Ἱκ. 571. Τὸ χωρίον εἶνε: μαινομένα πόνοις ἀτίμοις ὀδύναις τε κεντροδαλήτοισι (Erfurdt: κεντροδαλήτοις) θυιὰς Ἥρας ἡ θυιὰς ἡ μαινομένη ὡς ἐκ τῶν ἀτιμωτικῶν ταλαιπωριῶν της (τῶν ἐκ τῆς μεταμορφώσεώς της εἰς βοῦν) καὶ τῶν δηκτικῶν ὀδυνῶν τοῦ κέντρου (τοῦ οἴστρου τοῦ ἐμβληθέντος ὑπὸ) τῆς Ἥρας.

κέντρον τό: οὔκουν πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς Αἰσχ. Πρ. 339, ἴδ. ἐκτείνω. πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε (ὃ ἴδε) τοῖς κρατοῦσί σου Ἀπ. Εὐρ. 604 ἐναντίον τῶν κρατούντων σου: ἐναντιούμενος τοῖς κρατοῦσί σου. ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν; Εὐμ. 430 ὄχι· διότι ποῦ ὑπῆρχε τόσον ἰσχυρὸν κέντρον, ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάζῃ νὰ μητροκτονῇ; μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις Ἀπ. Εὐπόλ. 94 κατέλειπε τὸ κέντρον (ὡς ἡ μέλισσα) ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκροωμένων (ὥστε νὰ ποθῶσι πάλιν νὰ τὸν ἀκούωσι). Πρβ. Κικέρ. Brut. 9. μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο Σοφ. Ο. Τ. 809 διπλᾶ κέντρα εἶνε ἡ δύο κέντρα ἔχουσα μάστιξ (ὡς Αἴ. 42)· ἴδ. καθικνέομαι. κέντρῳ μεσολαβεῖ Αἰσχ. Εὐμ. 157, ἴδ. μεσολαβής. γλώσσης κέντροισι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1288, ἴδ. κληδουχῶ. εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ Σοφ. Φιλ. 1039 εἰ μή τις πόθος (ἐπιθυμία) ἐμοῦ, θεόθεν ἐμβεβλημένος (ὑμῖν), ἦγεν ὑμᾶς (πρὸς ἐμέ). ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 881, ἴδ. ἐνδίδωμι.

κεράννῡμι, καὶ ***-ννύω*** Ἀπ. Ἀλκαί. κωμ. 15 καὶ μτγν. ἐκεράννυν Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1, 7 — κεράσω μτγν. κερῶ Ἡσύχ. — ἐκέρᾰσα (κέρασσα ε 93. κατὰ συγκοπ. κρήσας Ἱπποκρ. 7, 254. ἐπικρῆσαι η 164. πρβ. Φώτ. «κρῆσαι καταχέαι, ἐπικρησαμένη καταχεαμένη»). κεκέρακα μτγν. -άσομαι λίαν μτγν. ἐκερασάμην Τίμ. Λοκρ. 95 E. συν- Ἡρ. 7, 151. Πλ. Τίμ. 35 A κἀλλ. (κερασσ- σ 423). Παθ. ἐκεράσθην Ξεν. Ἀν. 5, 4, 29. Πλ. Φίληβ. 47 C. Τίμ. 85 A. καὶ ἐκράθην Θουκ. 6, 5. Εὐρ. Ἴων. 1010. Πλ. Φαίδων 86 C κἀλλ. (Ἰων. ἐκρήθην Ἱπποκρ. 1, 616. συν- Ἡρ. 4, 152). — κραθήσομαι Πλ. Ἐπ. 326 C. συγ- Εὐρ. Ἴων 406. — κέκρᾱμαι (-ημαι Ἱπποκρ. 1, 600. 2, 270. Ἡρ. 3, 106). κεκέρασμαι μτγν. κρατέον. Παρασχημ. κεράω καὶ -αίω, κερόωσι Ἀράτ. 780. Προστ. κέραιε Ι 203. κέρᾱ Τραγ. παρ' Ἀθην. 48 A. κερῶντας ω 364. -όωντες Ἀντίμ. παρ' Ἀθην. 468 A. Πρτ. κέρων Ἀπ. Ῥ. 1, 1185. Μέσ. κεράομαι (κεραιόμενος μτγν. Νικ. Ἀλεξ. 178. 511) μειγνύω δι' ἐμαυτόν. Ὑπ. κερῶνται Δ 260. Προστ. κεράασθε γ 332. Πρτ. κερῶντο ο 500. -όωντο θ 470. υ 253. — κίρνημι (Λεσβ. κέρναμι. Δωρ. κίγκρᾱμι, ὡς κίγχρημι, πίμπρημι) καὶ μτγν. κιρνάω, κίρνης Πλουτ. Κατ. Πρ. 9. κιρνᾷ Ἡρ. 4, 52. 66. κίρνᾰμεν Πίνδ- Ἰ. 5, 3, 3. Πλ. κιρνᾶσι Θεόπομ. π. Ἀθην. 149 D. ἐγκ- Ἀρφ. Ἐκκλ. 841. Προστ. ἐγκιρνᾰ́τω Πινδ. Ν. 9, 50. κίρνᾰτε Ἀπ. Ἀλκαί. 45 (ἐγ-κίκρα Δωρ. Ἀπ. Σώφρ. 46 ἐκ τοῦ κίγκρᾱμι). Ἀπρφ. κιρνᾰ́μεν Πινδ. Ἰ. 5, 25. κιρνᾰ́ναι Ἱπποκρ. 8, 244. Ἀθήν. 426 C. — κιρνάς π 14. Ἀρφ. Ἀπ. 683. Ἱπποκρ. 7, 256 (κέρναις Λεσβ. Ἀπ. Ἀλκαί. 41). κιρνῶν Ἡρωδιαν. 8, 4. κιρνᾶν Πολύβ. 4, 21. Πρτ. ἐκίρνα (-νη Nauck) η 182. Κ 356. ν 53. κίρνη ξ 78. π 52. Μέσ. ἀνακίρναμαι Ἀπ. Σοφ. 234. κίρνασθαι Ἀθήν. 426 B. ἀνα- Εὐρ. Ἱππ. 254. Παθ. κίρναμαι Ἀπ. Πινδ. 181 (174). Διον. Ἁλικ. π. Δημ. 41. ἐπι- Ἡρ. 1, 51. κιρνᾶται μτγν. κιρνάμενος Πίνδ. Ν. 3, 78 καὶ μτγν. συγκιρνᾶσθαι μτγν. Πρτ. ἐκίρνατο Ἀπ. Ἀδ. Κωμ. 1203. Ἀπολύτ. τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι κεραννύωμεν Φίληβ. 61 B ἐν ταῖς εὐχαῖς ἡμῶν ἂς προσφέρωμεν τοῖς θεοῖς οἶνον ἀνάμεικτον ὕδατι. πῶς οὖν κέκραται (ὁ σκύφος); Εὐρ. Κύκλ. 554 τ. ἔ. ποία εἶνε ἡ ἀναλογία τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ οἴνου;

τῶν χρωμένων γὰρ τοῖς τρόποις κεράννυται 'Απ. Χαιρήμον. 16 ὁ οἶνος ἀναμειγνύεται μὲ τοὺς τρόπους τῶν μεταχειριζομένων αὐτόν. οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ κεκραμένον 'Απ. Εὐρ. 981 (Πλουτ. 604 Ε) εὖ συγκεκερασμένον, εὔκρατον. ἰδέᾳ τε καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον Πινδ. 'Ο. 10 (11), 104 «καὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος ἀναλόγως συγκεκραμένον καὶ φαιδρυνόμενον τῇ τούτου ὥρᾳ» Σχ. ὡραῖον κατὰ τὴν μορφὴν καὶ ἀνθηρὸν (οἷον ἔχοντα κρᾶσιν ἀνθηράν, προικισμένον μὲ νεότητα, μὲ ἀνθηρὰν ἡλικίαν). νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ Π. 10, 41 «οὔτε νόσος τῇ ἱερᾷ αὐτῶν γενεᾷ οὔτε ὀλέθριον γῆρας μέμεικται» Σχ.

κέρας τό, κέρατος καὶ κέρως (κέραος Ὅμ. κέρεος Ἡρ.), κερατι καὶ κέρᾳ (καὶ κέραι Ὅμ., κέρεϊ Ἡρ.). κέρατα καὶ κέρα (κέρᾱ Ὅμ. κέρεα Ἡρ.), κεράτων (κεράων Ὅμ. κερέων Ἡρ.), κέρασι(ν)(κεράεσσι καὶ κέρασι Ὅμ.). κέρατε καὶ κέρα, κεράτοιν καὶ κερῷν. Παρὰ μτγν. ἐπ. κεράατος, κεράατι, κεράατα, κεράασι. ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν τ 211 ἴδ. ἵστημι. ταῦρος εἰς κέρας θυμούμενος Εὐρ. Βάκχ. 742 ἀπειλῶν μὲ τὰ κέρατα· διότι ὅταν ὁ ταῦρος θυμώνῃ, χαμηλώνει τὰ κέρατα καὶ ἑτοιμάζεται εἰς ἐπίθεσιν. κέρᾳ ἀγλαέ Λ 385 ἴδ. ἀγλαός. ὁ δὲ ἀνάγων ἐπὶ κέρας τὰς νέας Ἡρ. 6, 12 αὕτη ἦτο ἡ συνήθης τῶν πλοίων παράταξις· ἦγον αὐτὰ τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου· εἶτα, ὅταν ἐπλησίαζον εἰς τὰ ἐχθρικά, ἔκαμνον βαθμιαίαν στροφήν, δι' ἧς ἐτάσσοντο μετωπηδόν, κατὰ γραμμήν, πλησίον ἀλλήλων ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν· ἔπειτα ἐφήρμοζον τὸν διέκπλουν (ὅ ἴδε). ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας Θουκ. 2, 90 ἰδ. δὲ οἱ Πελ. ὅτι (οἱ 'Αθηναῖοι) ἔπλεον παρὰ τὴν παραλίαν ἐπὶ μιᾶς γραμμῆς κατὰ μίαν ναῦν (ἔχοντες βάθος μιᾶς νεὼς) τεταγμένοι (ἐν ᾗ γραμμῇ τὸ ἓν πλοῖον εἶνε κατόπιν τοῦ ἄλλου), τ. ἔ. οἱ 'Αθηναῖοι παρέπλεον ἔχοντες μέτωπον μιᾶς νεώς. Τὸ κατὰ μίαν ἔχει καλῶς, διότι ἠδύναντο νὰ ἔχωσι μέτωπον καὶ δύο καὶ τριῶν νεῶν· Πρβ. Θουκ. 2, 84 (ἐν λ. τάσσω). Ὁμοίως καὶ ἐπὶ πεζῆς παρατάξεως· εἴ γε δή σοι κατὰ κέρας ἄγοντι οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, πῶς χρὴ ἀντικαθιστάναι; Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 43 ἐάν, ἐν ᾧ ἄγεις τὸ στράτευμα κατὰ κέρας, ἤθελον φανῇ ἐνώπιόν σου οἱ ἐχθροί, πῶς πρέπει ν' ἀντιπαρατάξῃς αὐτό; Κατὰ κέρας ἄγει τις τὸ στράτευμα, ὅταν πορεύηται τὸ ἓν κέρας καὶ ἕπηται τὸ ἕτερον, δηλ. ὅταν ὀλίγοι σχετικῶς πορεύωνται κατὰ μέτωπον πλησίον ἀλλήλων, καὶ πολὺ περισσότεροι ὄπισθεν ἀλλήλων· τὸ ἐναντίον εἶνε τὸ ἐπὶ φάλαγγος, περὶ οὗ ἴδ. ἐφεξῆς. ἐκ κέρατος εἰς φάλαγγα καταστῆσαι Κ. Π. 8, 5, 15 εἶνε, ὅταν τις ἄγῃ τὸ στράτευμα οὕτως, ὥστε, ἐν ᾧ προηγουμένως ἦγεν ἐπὶ κέρως (ἴδ. τὸ προηγ. πρδ.) αὐτό, νῦν ἀντιπαράγει αὐτὸ ἐπὶ φάλαγγος τ. ἔ. κατὰ μέτωπον. Ὅθεν, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ διέλθωσιν ὁδοὺς ἢ στενά, ἦγον τὸ στράτευμα ἐπὶ κέρως (ἴδ. Ξεν. 'Ελλ. 7, 4, 23. 6, 2, 30). τοὐναντίον δὲ καθίστασαν αὐτὸ ἐπὶ φάλαγγος, ὅταν ἦτο ἀνάγκη νὰ παραταχθῶσιν ἢ νὰ κυκλώσωσι τοὺς ἐναντίους· πρβ. Ξεν. 'Αν. 4, 3, 26.

κεραυνός ὁ: αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις ἀενάου πυρός Πινδ. Π. 1, 5 σβεννύεις τὸν αἰχμ. κεραυνὸν τὸν ἐξ ἀσβέστου πυρός, τὸν ἔχοντα ἄσβ. πῦρ.

κερδαίνω (κέρδος, κέρδιστος· τινὲς τῶν χρόνων ὡς ἂν ἐκ τοῦ κερδέω). κερδανῶ (-δανέω Ἡρ. 1, 35. 8, 60. -δήσω 'Ανθ. 9, 390. 'Απ. Μόσχ. 14 (Wagn.). -δήσομαι Ἡρ. 3, 72). ἐκέρδανα 'Απ. Σοφ. 511. 'Ανδοκ. 1, 134. Δημ. 9, 29. 32, 25. 'Ορθῶς 'Αττ. -ηνα (οὕτως Ἰων. Ὅμ. 'Επίγρ. 14, 6. Ἡρ. 8, 5. -ησα Ἡρ. 4, 152 καὶ μτγν.). κεκέρδηκα μτγν. προσ- Δημ. 56, 30 (προσκεκερδάγκασι κωδ. Α). κεκέρδακα καὶ -αγκα μτγν. κεκερδημένος Ἰωσ. 'Αρχ. 18, 6, 5. οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Σοφ. 'Αντ. 312 δὲν πρέπει ν' ἀγαπᾶτε τὸ κερδαίνειν (τὸ κέρδος, νὰ κερδίζετε) ἐκ παντὸς τρόπου, διὰ παντὸς μέσου. ἄνδρα καλῶς πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη Τρ. 230 ἀνὴρ πράττων τὸ καθῆκόν του ἀνάγκη εἶνε ν' ἀκούῃ πρὸς ἀμοιβὴν καλοὺς λόγους. τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος ἔνθα κερδανεῖ 'Απ. 'Αδ. Τρ. 4, ἴδ. ἄρνυμαι. τῷ χρόνῳ κερδανεῖς Εὐρ. 'Ορ. 789 ἐκ τῆς ἀναβολῆς θὰ ἔχῃς κέρδος. εἰ δέ τις πράσσει καλῶς, κακὸς πεφυκώς, τὸν χρόνον κερδαινέτω 'Απ. Εὐρ. 1131 τὸν χρόνον ἂς ἔχῃ κέρδος· ὅπερ ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ἐφεξῆς στίχου: χρόνῳ γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει δίκην. λόγον ἐκέρδαναν Πινδ. 'Ι. 5(4), 27 ἐκέρδησαν ἔπαινον, ᾠδήν. τῇ ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 604 ἐκ τῆς ἀσφαλείας θὰ κερδήσῃς. οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες τὸν χρόνον κερδαίνομεν, ⟨ὁπόσον ἂν ἀγνοῶ⟩ μεν ἠτυχηκότες 'Απ. 'Απολλοδ. Καρ. 10 οὕτω διώρθ. καὶ ἀνεπλήρωσεν ὁ Cobet τοὺς στίχους, οὓς εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ Τερέντιος (3, 1, 6): nam nos omnes, quibus est alicunde aliquis obiectus labos, omne quod est interea tempus, prius quam id rescitum est, lucro est. Μεγάροισι κερδανέομεν περιεοῦσι Ἡρ. 7, 39 ἀπὸ τῶν Μεγάρων, ἂν σῴζωνται, θὰ ἔχωμεν κέρδος. Οἰδίπους ἐκ τῆς πηρώσεως αἰσχρὰ κερδανεῖ θεάματα Δίων Χρυσ. 64, 6 θὰ κερδήσῃ δηλ. ποῦ δὲν θὰ τὰ ἴδῃ· ἴδ. 'Απ. 'Αδ. Τρ. 125.

κερδαλέος: ὅ τι ἤδη τε ἡδὺ καὶ πανταχόθεν τὸ ἐς αὐτὸ κερδαλέον Θουκ. 2, 53· ἴδ. ἡδύς.

κέρδος τό: εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον Εὐρ. Ἡρακλ. 3 ἴδ. ἀνίημι. εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον Φοίν. 395 εἰς τὸ κέρδος ἀποβλέπων τις (χάριν τοῦ συμφέροντός του) πρέπει καὶ ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρός του νὰ φέρηται ὡς δοῦλος. λέγουσα κέρ-

δος πρότερον ὑστέρου μόρου Αἰσχ. Ἐπτ. 684 λέγουσα τὸν πρότερον μόρον αἱρετώτερον (=κέρδος) εἶναι τοῦ ὑστέρου. καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται Αἰσχ. Ἐπτ. 424 καὶ ἐκ τούτου τοῦ κέρδους γεννᾶται ἄλλο κέρδος. εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει Ἀπ. Σοφ. 761 ἐν ᾧ οὐδόλως γνωρίζεις, ἂν τὸ μέλλον φέρει κέρδος. φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦθοι κέρδος πρὸς θεῶν θεραπείας (Ματθίας: θεραπείαις) Εὐρ. Ἠλ. 743 οἱ φοβεροὶ (οὗτοι) λόγοι εἶνε διὰ τοὺς θνητοὺς κέρδος, (ὅπως ἐπανκφέρωσιν αὐτοὺς) πρὸς τὰς θεραπείας τῶν θεῶν. σοφοὶ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν Πινδ. Ν. 7, 17 οἱ σ. φροντίζουσι νὰ μάθωσι (προγνωρίσωσι) τὸν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐσόμενον ἄνεμον, καὶ δὲν ζημιώνονται ὡς ἐκ τῆς φιλοκερδείας των (κυρ. ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κέρδους). ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι, ἡμέτερα κέρδεα τῶν σοφῶν ὄντες, λίθοι, ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορεῖς νενησμένοι; Νεφ. 1202 ὦ ἄθλιοι, τί κάθησθε ἀνόητοι (κυρ. ἀδιόρθωτοι ἀνόητοι), «ψωμάκια» (ἢ «ψιμάρια», «ψιμαράκια», «παπάκια», λέξεις συνήθεις τοῖς παίζουσι περὶ ἐκείνων, οὓς κερδίζουσι καὶ ἔχουσιν ὑποχειρίους)..', ξηρὰ κορμιὰ (ἴδ. ἀριθμός), κτήνη «γιὰ τὸ τίποτε», «γιὰ τὸ παχνὶ» (ζωντόβολα τοῦ διαβόλου, οὐδενὸς ἄξια), σωρὸς ἀμφορέων (ἑπομένως κενοὶ καὶ ἄχρηστοι); Ταῦτα λέγει πρὸς τοὺς θεατὰς τοὺς ἀργοὺς καὶ ἀχρήστους καθημένους, καὶ δὴ πρὸς τοὺς ὀβολοστάτας (ἴδ. στ. 1155), οὓς ἐλπίζει ὅτι ἔφερεν εἰς ἀπελπισίαν καὶ ὅλως ἀπεστόμωσε. κίνει, μόνον γε μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων Σοφ. Ἀντ. 1061 λέγει, φθάνει μόνον νὰ μὴ λέγῃς, ἵνα κερδήσῃς. Πρβ. ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργὸν βίον ἐτρίβομεν Ἀρφ. Εἰρ. 587 ἦσο μέγ. κέρδος ἡμῖν, ὦ ποθητὴ πᾶσιν, ὅσοι διήγομεν γεωργικὸν βίον. ἕως μὲν ᾤετο τὸν σῖτον κέρδος ἐλθόντα ποιήσειν Δημ. 32, 25 ἕως ὅτου μὲν ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ κερδήσῃ ἀπὸ τὸν σῖτον, ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ (εἰς τὸν Πειραιᾶ). δῆλοί εἰσιν ὅτι ἂν παρέντες τὸ τῆς πόλεως κοινὸν ἀγαθὸν ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἴδιον κέρδος ἔλθοιεν Λυσ. 31, 6 εἶνε φανερὸν ὅτι (οὗτοι) ἀφήσαντες κατὰ μέρος τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἀγαθὸν ἤθελον ἐπιδιώξῃ (κυρ. ἔλθῃ εἰς) τὸ ἴδιον ἑαυτῶν κέρδος. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν ν 298 ἐγὼ δὲ μεταξὺ ὅλων τῶν θεῶν φημίζομαι διὰ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἐπικερδῆ βουλήν μου (ἐπὶ καλοῦ). κέρδεα εἰδὼς Ψ 709 ποῦ ἠξεύρει πανουργίας, τεχνάσματα.

κερκίς ἡ: οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν οὔτε λόγοις φάτιν ἄϊον εὐτυχίας μετέχειν θεόθεν τέκνα θνατοῖς Εὐρ. Ἴων 507 οὔτε ἐπάνω εἰς τὰ ὑφάσματα οὔτε εἰς τὰ διηγήματα ἔμαθον (κυρ. ἤκουον φήμην), ὅτι εὐτυχίας μετέχουσι τὰ ἐκ τῶν θεῶν τοῖς θνητοῖς γεννηθέντα τέκνα.

κέρμα τό: κέρματα (Buttmann: τέρματα Πλουτ. 520 E: κέμματα 917 D) θηρείων μελέων ἐρευνῶν Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 101 ἀνερευνῶν διὰ τῶν μυκτήρων τὰ λεπτὰ μόρια (τὰς ἀπορροὰς) τῶν μελέων τῶν θηρίων. Τὴν διόρθ. τοῦ Buttmann ἐπικυροῖ καὶ τὸ ἀνώνυμον Ὑπόμνημα εἰς τὸν Πλάτ. Θεαίτ. (ἐν Βερολίνῳ 1905) κεφ. 71 (σελ. 47). Ἐν δὲ τῷ β' στίχῳ (πνεύματα θ') ὅσσ' ἀπέλειπε ποδῶν ἁπαλῇ περὶ ποίᾳ ἀντὶ τοῦ πνεύματά θ' τοῦ Diels προτιμῶ ῥεύματά θ', ὅθεν καὶ ἀπορροή, καὶ ὀσμὴ ῥέουσα κττ. ἢ ὀξέσιν, ὅθεν ὀξύρριν (ος).

κέρναναι Αἰολ. = κιρνάναι, κεραννύναι· κέρναις Ἀπ. Ἀλκαί. 41 = κιρνάς.

κερτομέω: ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει σὴ πατρίς; Εὐρ. Ἱκ. 321 βλέπεις, ἡ πατρίς σου ὅταν χλευασθῇ ὡς ἄβουλος, πόσον τρομερὰ βλέμματα ῥίπτει πρὸς τοὺς χλευάζοντας αὐτήν;

κερτόμιος 2: κερτομίοις γλώσσαις Σοφ. Ἀντ. 961, ἴδ. ἐξωθῶ.

κέρωνται ἴδ. κεράννυμι.

κεύθω (ῥ. κυθ-, πρβ. custodio, custos) ἐπ. καὶ Τραγ. (παρὰ Τραγ. ἐνίοτε ἀμτβ. ὡς Σοφ. Ο. Τ. 968). κευθάνω μόνον ἐκεύθανον (ἔκευθον ἂν Düntzer) Γ 453 πρὸς τῷ ἔκευθεν Ψ 30. κεύσω. κέκευθα (ἐπ. Τραγ. καὶ Σιμων. 95. 111. παρὰ Τραγ. καὶ ἀμτβ.) καὶ ἐκεκεύθειν μετὰ σημ. ἐνστ. καὶ πρτ. κεκευθὼς Αἰσχ. Ἐπτ. 575 κεκρυμμένος. Ἀόρ. ἐπικεύσῃς ο 263 καλλ. β' κύθεν γ 16. ὑπ. κεκύθωσι ζ 303. Παθ. κεύθεται Ἀπ. Ῥ. 4, 524. ὑπ. -ωμαι Ψ 244. -όμενος μτγν. ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλὴ ζ 303 ὁπόταν εἰσέλθῃς ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ τῆς αὐλῆς (κυρ. ὅταν σε περιλάβωσιν ἐντὸς ὁ οἶκος καὶ ἡ αὐλή). Πρωθύστερον. οὔτ' ἂν νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει Σοφ. Ο. Τ. 1228 δὲν δύναται ν' ἀποπλύνῃ διὰ καθαρμοῦ (νὰ καθαρίσῃ) τὸν οἶκον τοῦτον ἀπὸ ὅσα κακὰ κρύπτει. εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος Ἠλ. 1120 ἐὰν πραγματικῶς τοῦτο τὸ τεῦχος ἐγκρύπτει αὐτόν. ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων λείπομαι (ἐνν. τῆς ἐλπίδος) ἔν τε τύχαις θνατῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων Εὐρ. Ἱππ. 1105 ἐν ᾧ δὲ ἐλπίζω πρόνοιάν τινα (ἐν ᾧ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου ἔχω ἐλπίδα τινὰ περὶ θείας προνοίας), ἐγκαταλείπομαι ὑπ' αὐτῆς, ὅταν ἐμβλέπω εἰς τὰς τύχας καὶ τὰ ἔργα τῶν θνητῶν. ὅπου κύθε γαῖα γ 16 ὅπου τὸν ἔκρυψεν ἡ γῆ: κεῖται τεθαμμένος. μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν ὅττι κέ σ' εἴρωμαι θ 548 μηδὲ σὺ κρύπτε, ἀποσιώπα, ὅ τι καὶ ἂν σ' ἐρωτήσω. οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα σ 406 δὲν κρύπτετε πλέον εἰς τὴν καρδίαν σας τὸ φαγητὸν καὶ τὸ ποτὸν τ. ἔ. «οὐ κρατεῖτε τῆς τροφῆς, ἀλλ' αὕτη μᾶλλον ὑμῶν ἐπικρατεῖ» Σχ. δαήσεαι οὐδέ σε κεύσω γ 181 δὲν θά σοι τὸ ἀποσιωπήσω. φωριαμὸν δ'

ὀνόμηναν (δηλ. αἱ περὶ τὴν Μαῖαν), ὅ μιν κύθε φώριον ἄγρην Ἐρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 802 ὅτι ἔκρυψεν αὐτὰς τὴν κλοπιμαίαν ἄγραν (ἐσθῆτα). τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἔμπας ποτᾶται; Αἰσχ. Χο. 388 κυρ. διατί νὰ κρύπτω ἐκ τῆς φρενὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον (κυρ. τοιοῦτόν τι ὁποῖον) ὅμως (παρὰ πᾶσαν τὴν ἀπόκρυψιν) περιφέρεται τῇδε κἀκεῖσε; οὐ σέο μεῖζον φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελίς Ἀνθολ. 9, 188 (περὶ τοῦ Πλάτωνος) οὐ μείζονα σοῦ εὐέπειαν κρύπτει πάντων τῶν Ἑλλήνων πᾶσα βίβλος. Καὶ ἀμτβ. ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς Σοφ. Ο. Τ. 968 «κρύπτεται» Σχ. κρείσσων Ἅιδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν Αἴ. 635 κρεῖσσόν ἐστι τὸν νοσοῦντα μάτην κεκρύφθαι ἐν Ἅιδου (τεθνηκέναι). μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός Αἰσχ. Ἑπτ. 575 ὡς μάντις (ἵνα μαντεύωμαι) κεκρυμμένος ὑποκάτω τῆς χώρας τῶν ἐχθρῶν. μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν Σοφ. Ἀντ. 911 ἀφ' οὗ ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατὴρ κεῖνται (κυρ. εἶνε κεκρυμμένοι) ἐν Ἅιδου. Ἐν δὲ Ἠλ. 865 ξένος ἄτερ ἐμᾶν χερῶν κέκευθεν σημ. ὡς ξένος (ἐν ξένῃ γῇ) ἄνευ (μακρὰν) τῶν χειρῶν μου κεκήδευται (πρβ. Πλουτ. Λυκ. 27). τοῦτον (τὸν χῶρον) δὲ φράζε μήποτ' ἀνθρώπων τινί, μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις Ο. Κ. 1523 «μήτε ὅπου κρύπτεται ὁ χῶρος» (Σχ.) μήτε τοὺς τόπους (τὰ μέρη) ἐν γένει, ἐν οἷς εὑρίσκεται ἐκεῖνος ὁ χῶρος. Ἄλλοι: μήτε τὸν τόπον, ὅπου ἀπερροφήθη (ὁ Οἰδίπους) ὑπὸ τῆς γῆς μήτε τοὺς τόπους, ἐν οἷς εἶνε τεθαμμένος. Καὶ τἀνάπαλιν: οὐκ ἴσα πατρὶ παθόντα κατέσχε με Ἰλιὰς αἶα ἀλκὰν Ἑλλαδικὰν κευθομένα λαγόσιν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1081 Ἰλιὰς αἶα κεύθουσα ἐν ταῖς λαγόσι τοὺς ἀλκίμους Ἕλληνας κατέσχε με. Τὸ ἀλκὰν Ἑλλαδικάν ἀναφ. ὁ Kaibel εἰς τὸν Αἴαντα (ὡς πύργον Ἀχαιῶν), ἐγὼ καίτοι ἑρμηνεύσας ὡς ἡρμήνευσα ἀναφέρω ἐπίσης εἰς τὸν Αἴαντα διὰ τὸ οὐκ ἴσα πατρὶ παθόντα, περὶ ὧν πρβ. Σοφ. Αἴ. 434 κέ.

κεφάλαιον *τό*: βραχυτάτῳ δ' ἂν κεφαλαίῳ τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον τῷδ' ἂν μὴ προέσθαι ἡμᾶς μάθοιτε Θουκ. 1, 36 διὰ τῆς ἑξῆς βραχ. περιλήψεως, ἐν γένει καὶ ἐν μέρει (ἄλλοι: καὶ δι' ὅλους ὁμοῦ καὶ δι' ἕνα ἕκαστον), ἠθέλατε πεισθῇ νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλίπητε. Καὶ ἐπιρρ. ἐν κεφαλαίῳ=ἐν περιλήψει, ἐν συνόψει, περιληπτικῶς. ὅ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἤγαγες Ἀπ. Εὐπόλ. 93 ἀνήγαγες ἐκ τοῦ Ἅιδου τὴν μεγαλιτέραν κεφαλὴν ποῦ ὑπάρχει. Τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως (διότι ἐνν. καὶ τὸν ἐξοχώτατον ἄνδρα), καὶ διότι ὁ Περικλῆς εἶχεν ἐπιμήκη καὶ ἀσύμμετρον τὴν κεφαλήν.

κεφαλαιόω: ἣν κεφαλαιώσαντες διαγνώμας ποιήσησθε Θουκ. 3, 67 ἣν κεφαλαιώδεις δι. ποι. τ. ἔ. ἂν διατυπώσαντες περιληπτικὰς ἀποφάσεις διακοινώσητε αὐτάς.

κεφαλή *ἡ*: ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ Ἀρφ. Πλ. 649 «τὸ μὲν φαινόμενόν ἐστι τοῦτο, τὸ «ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐρῶ τὰ πράγματα». νοεῖται δὲ καὶ ἕτερόν τι πάνυ αἰσχρὸν καὶ ἄξιον τῆς τῶν δούλων ἀσελγείας καὶ μοχθηρίας· ἡ γυνὴ δὲ πράγματα τὰς ὀχλήσεις ἐνόησε καὶ διὰ τοῦτο λέγει «μὴ δῆτ' ἔμοιγ' εἰς τὴν κεφαλήν» Σχ. Τὸ σοι, ἂν καὶ ἀναφ. εἰς τὸ ἐρῶ, ἔθεσε μετὰ τὸ κεφαλήν, ἵνα ἐννοῆται καὶ ἐπὶ κακοῦ ὡς κατάρα, ὡς καὶ τὸ ἐννοεῖ ἡ γυνή. Ἀντέστρεψε δὲ καὶ τὴν τάξιν (διότι μᾶλλον ἔπρεπε νὰ εἴπῃ: ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας) ἐπὶ τὸ αἰσχρότερον: «θὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν της. τίνες εἰσὶν ὡς ἀληθῶς, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες Δημ. 18, 294 ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους εὐλόγως καὶ δικαίως ἤθελον πάντες ἐπιρρίψῃ ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν των τὴν αἰτίαν τῶν γεγεν. συμφορῶν. ἡγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν Δημ. 42, 12 νὰ μὴ βάζῃ τὸ κεφάλι του κάτω καὶ νὰ τρέχῃ (ἤ: νὰ μὴ τρέχῃ μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρὸς ἢ μὲ τὸ κεφάλι κάτω) εὐθὺς εἰς τὸ δικαστήριον «διὰ κάθε ψύλλου πήδημα». οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς Π 76 «οὐδέπω τῆς φωνῆς ἤκουσα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀτρέως φωνήσαντος ἐκ τῆς ἐχθρᾶς κεφαλῆς» Γαζῆς. ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός Λ 462 «ὅσον ἡ κεφαλὴ ἴσχυκε χωρῆσαι (=«νὰ χωρέσῃ») μέγεθος φωνῆς» Σχ. μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι Πλ. Πολ. 600 D «μόνον ποῦ δὲν τοὺς ἔχουν (κυρ. περιφέρουν) 'ς τὰ κεφάλια τους ἐπάνω» εἰς ἔνδειξιν τιμῆς. Ὁμοίως καὶ σήμερον: «τὸν ἔχω (ἢ τὸν βάζω) 'ς τὸ κεφάλι μου ἐπάνω» ὡς τίμιόν τι καὶ πολλοῦ ἄξιον· τόσον πολὺ τὸν τιμῶ. τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ Σ 81 «ὃν ἐγὼ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἑταίρους ἐτίμων καὶ ἐφίλουν ὁμοίως τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ» Γαζῆς, «σὰν τὸ κεφάλι μου». ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο πλέαις κακ κεφάλας Ἀπ. Ἀλκαίου 41 ἔγχεε οἶνον, ἀναμειγνύων ἓν μέρος οἴνου πρὸς δύο ὕδατος οὕτως, ὥστε νὰ πληρωθῶσιν αἱ κύλικες, χέων αὐτὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς (κατακέφαλα, ὥστε ὁ οἰνοχόος ἱστάμενος ὄπισθεν τῶν συμποτῶν νὰ χέῃ αὐτόν, κάτω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ἐντὸς τῶν κυλίκων). Οὕτως ἑρμηνεύω. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον Ἀριστοτ. Πολ. 2, 10 ἕκαστος κατ' ἄνδρα (viritim) εἰσφέρει τὴν τεταγμένην εἰσφοράν· πρβ. τὸ ἐπικεφάλαιον, «τὸ κεφαλιάτικο»· καὶ τὴν κοινὴν παρ. «μέτρα κεφάλια καὶ κόφτε σκούφιες». σύν τε μεγάλῳ ἀπέτεισαν, σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι Δ 161 μὲ μεγάλην ποινὴν ἐξ ἅπαντος πληρώνουσι (δηλ. θὰ πληρώσουν), δηλ. μὲ τὰ κεφάλια των. ἄγε νυν τὰς

ἀμυγδαλᾶς λαβὼν τασδὶ κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ Ἀπ. Ἀρφ. 590 πᾶρ' αὐτὰ τ' ἀμύγδαλα καὶ σπάσε τα μὲ τὸ κεφάλι σου ἀντὶ μὲ τὴν πέτραν (ὡς πέτραν μεταχειρισθεὶς τὴν κεφαλήν σου). Πρβ. Ἀρφ. Ὄρν. 55. Περὶ δ' Ἀρφ. Θεσμ. 258 κεφαλὴ περίθετος ἴδ. περίθετος. τρίψας τὴν κεφαλήν Αἰσχίν. 2, 49 περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ὁμιλήσῃ (τρόπον τινὰ διὰ νὰ κατεβάσῃ ἰδέας). Παρὰ δὲ Πινδ. Π. 9, 31 οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ = μὲ ποίαν ἀτρόμητον ψυχὴν διεξάγει τὸν πρὸς τὸν λέοντα ἀγῶνα. — ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων Ἀπ. Μεν. 67 κυρ. σηκώνομαι με τέσσαρα κεφάλια, τόσον δηλ. ζαλισμένος ἤμην: «δοκοῦσι δὲ πολυκέφαλοι οἱ μεθύοντες» Εὐσταθ. 1504, 62. Πρβ. Διφίλ. Ἀπ. 124. Σήμερον: «σηκώθηκα μ' ἕνα κεφάλι βαρύ, μ' ἕνα κεφάλι σὰν καζάνι».

κεχάναντι = κεχήνασι Ἀπ. Σώφρ. 25.

κεχάνδει -ότα, ἴδ. χανδάνω.

κεχλάδειν, κεχλαδώς πρκ. τοῦ χλάζω.

κῆαι, κηάμενος ἴδ. καίω.

κήγώ Δωρ. = κἀγώ.

κήδειος 2 ἐκεῖνος οὗ κήδεταί τις, προσφιλής· τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων Εὐρ. Ἴων 487 αἱ προσεκτικαὶ (μετ' ἐπιμελείας γινόμεναι) ἀνατροφαὶ τῶν ἀγαπητῶν (τιμίων) τέκνων. κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός Αἰσχ. Χο. 225 ὅτε δὲ εἶδες τὸν κεκαρμένον τόνδε πένθιμον πλόκαμον.

κηδεύω ἐπιμελοῦμαί τινος: τὸν δὲ (Πυλάδην ὁρῶ) νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ Εὐρ. Ὀρ. 882 «θεραπεύοντα (τὸν νοσοῦντα ἀδελφόν σου) τῇ χειραγωγίᾳ» Σχ. ὁδηγοῦντα αὐτὸν ὡς παιδίον διὰ τῆς χειρός. ‖ συνάπτω γάμον, «συμπεθερεύω» ἢ «συμπεθεριάζω» ἐπὶ τοῦ ἀνδρός. «τινὶ κηδεύομεν Ἀττικοί· παρά τινος γυναῖκα λαμβάνομεν Ἕλληνες» Μοῖρις. τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοί, μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσι Ἀπ. Εὐρ. 395 τ. ἔ. τοῖς (τοῖσι) πλουσίοις, ὃ παρέχει ὁ Στοβαῖος Ἀνθ. 86, 25. αὐτὸς τοῦτο κήδευσον («οἰκείωσαι» Σχ.) λέχος Σοφ. Τρ. 1227 σὺ ὁ ἴδιος λάβε ταύτην σύζυγον. τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ Αἰσχ. Πρ. 916 τὸ συνάψαι κηδεστίαν (γάμον) ἁρμόζουσαν ἑαυτῷ (δηλ. κατὰ τὴν τάξιν, εἰς ἣν τις ἀνήκει) μακρῷ ἄριστόν ἐστι. ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη (παθ.) Εὐρ. Φοίν. 347 χωρὶς ὑμέναιον ἐσυμπεθέριασαν τὸν Ἰσμηνόν. λέγων ὅτι. . . διὰ τοῦτο κηδεύσειεν αὐτῷ Δημ. 59, 81 ὅτι διὰ τοῦτο ἐσυγγένευσε μὲ αὐτόν: ἔγινε γαμβρὸς (κηδεστής) του.

κῆδος τό: κᾶδος ἀλλότριον Πινδ. Ν. 1, 54 ἴδ. ἀπήμων. Ἰλίῳ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις ἤλασεν Αἰσχ. Ἀγ. 702, ἴδ. ὀρθώνυμος. προσλαμβάνει κῆδός τε καινόν Σοφ. Ο. Κ. 378 προσλαμβάνει νέους συγγενεῖς (διὰ συνάψεως γάμου), συνάπτει νέον γάμον. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρός Θουκ. 2, 29· ἴδ. συνάπτω.

κήδωκε Δωρ. = καὶ ἔδωκε.

κῆε(ν) τοῦ καίω.

κὴκ, κῆξ, κὴν, κὴντί, κὴμφί, κὴς, κὴπί Δωρ. = Ἀττ. Αἰολ. κἀκ, κἀξ, κἀν κτλ.

κῆκα Δωρ. = καὶ αἶκα (εἴκα).

κηκίς ἡ: φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος Αἰσχ. Χο. 1010 ἡ δὲ κηλὶς τοῦ αἵματος μετὰ τοῦ χρόνου συντρέχει (συνενώνεται) εἰς τὸ νὰ ἐξαφανίσῃ πολλὰς βαφὰς τοῦ ποικίλου ἐνδύματος. οὓς ἴδοιμ' ἐγὼ θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός (κυρ. ἐν ἀναδόσει φλογός, πίσσης ὀζούσῃ, πλήρει, ῥητινώδει) 266 τοὺς ὁποίους ἐγὼ εἴθε νὰ ἰδῶ μίαν ἡμέραν νὰ ψήνωνται (νὰ λειώνουν) μέσα εἰς φλόγα ἀναδιδομένην ἐκ ῥητινωδῶν ξύλων. τρέφουσα (θάλασσα) πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα παγκαίνιστον Ἀγ. 950 τρέφ. ἀφθόνου πορφ. ἰσάξιον πρὸς ἄργυρον χυλόν, δυνάμενον ν' ἀνακαινίζηται πάντοτε. ἐπὶ σποδῷ μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο Σοφ. Ἀντ. 1008 ἡ δίυγρος ἐκ τῶν μηρίων ἀνάδοσις ἐτήκετο (πίπτουσα) ἐπάνω εἰς τὴν σποδόν.

κηλίς ἡ: λιχὴν βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ Αἰσχ. Εὐμ. 790 θὰ ῥίψῃ ἐν τῇ χώρᾳ ἀνθρωποφθόρους κηλῖδας τ. ἔ. θὰ ἐπιφέρῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους φθαρτικὴν νόσον. πρβ. Χο. 280. τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμήν Σοφ. Ο. Τ. 1384 ἀφ' οὗ τοιαύτην ἐγὼ κηλῖδα ἀπεκάλυψα ὡς ἐμήν. κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν Σοφ. Ἠλ. 446, ἴδ. ἐπί. συμφορᾶς βαθεῖα κηλίς Ἀπ. Τρ. Ἀδ. 110 ἴδ. ἀναστρέφω.

κὴν Δωρ. = κἀν, καὶ ἐν.

κῆνος Δωρ. Αἰολ. = ἐκεῖνος.

κήομεν ὑποτ. τοῦ καίω.

κηπεύω: αἰδὼς ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις Εὐρ. Ἱππ. 78 ἡ αἰδὼς διὰ ποταμίων ναμάτων ἀρδεύει τὸν κῆπον τοῦτον· ἴδ. λαγχάνω.

κὴπί Δωρ. = καὶ ἐπί.

κήρ ἡ, ἡ θανατηφόρος μοῖρα, ὡς πρόσωπον νομιζομένη, ἡ θεὰ τοῦ θανάτου (τοῦ βιαίου), τὸ εἶδος τοῦ θανάτου. «Τὸν φυσικὸν θάνατον ἐπιπέμπει ἡ Μοῖρα (μόρος) κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως, τὸν δὲ βίαιον τὸν πρὸ τοῦ συνήθους τέλους τῆς ζωῆς ἡ κὴρ (κῆρες θανάτοιο), τὸν δὲ αἰφνίδιον καὶ τάχιστον τὸν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς ἐπερχόμενον ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις. Τὰ δύο πρῶτα εἴδη τοῦ θανάτου, ἅπερ εἶνε καὶ τὰ κυριώτατα, περιλαμβάνει κατάρα τις ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ διαλέκτῳ, διασώσασα δύο ἀρχαιοτάτας ὁμηρικὰς λέξεις· κυρὰ λέγεται ἐπὶ τὸ φιλοφρονητικώτερον ἡ μήτηρ παρὰ τῶν τέκνων, ὡς καὶ ἡ δέσποινα παρὰ τῶν οἰκετῶν. Ὁσάκις λοιπὸν παρωργισμένη ἡ δέσποινα προσαγορεύεται: κυρά, κυρά, ἐν τῇ ἀγανα-

κτήσει καὶ τῇ ἀδημονίᾳ αὐτῆς ἀποκρίνεται: «κήρα καὶ μόρα νὰ μὲ (ἢ σᾶς) πάρῃ» Πανταζίδης ἐν Ὁμηρικῷ Λεξικῷ. μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών Εὐρ. Φοίν. 957 κυρ. ῥίψας ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸν μαῦρον («σκοτοποιὸν» Σχ.) θάνατον. Καὶ ἄλλως· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρὶ (νοσῶν τὸν πόδα ἐκ παλαιᾶς νόσου) προσβαίη μακράν; Σοφ. Φιλ. 42 ἴδ. προσβαίνω. ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή (= ὄνειδος οὐ καλόν) Τρ. 454 ἐλεύθερος ἀνὴρ νὰ ὀνομάζηται ψεύστης δὲν εἶνε πολὺ ἔντιμον προσόν. τοῖς πλείστοις τῶν καλῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν Πλ. Νόμ. 937 D, ἴδ. ἐπιφύω.

κῆρ τὸ (ἐκ τοῦ κέαρ, ὡς τὸ ἦρ ἐκ τοῦ ἔαρ), καρδία· το ἀσυναίρετον κέαρ παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., τὸ δὲ κῆρ ὀν. καὶ αἰτ. καὶ κῆρι δοτ. παρ' Ὁμήρῳ· περὶ κῆρι ε 36 ἐκ βάθους καρδίας.

κήρινος 3: ἥν περ ᾖ γέ που τῶν κηρίνων Ἀρφ. Ἐκκλ. 1035 ἐὰν ὑπάρχῃ στεφάνη τις ἐκ τῶν κηρίνων, δηλ. νεκρική.

κήρυγμα τό: τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως; Σοφ. Ἀντ. 8 τίνα πάλιν προκήρυξιν λέγουσιν ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐγνωστοποίησεν ὁ ἄρχων εἰς ὅλην τὴν πόλιν:

κηρύκευμα τό· Αἰσχ. Ἑπτ. 638: οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψῃ οὐδέποτε θὰ δυνηθῇς νά με ψέξῃς δι' ὅσα σοι ἀνήγγειλα ὡς κήρυξ.

κηρύσσω Ἀττ. -ύττω, Δωρ. καρύσσω (ἐκ τοῦ κῆρυξ. Ἐν πᾶσι τούτοις τὸ υ θεωρεῖ βραχὺ ὁ Blass καθ' Ἡρῳδιαν. I 535. II 13), ὁμαλόν. -ύξω, ἐκήρυξα. κηρῦξαι. ἐπικεκηρυχέναι Δημ. 19, 35. ὑποκηρυξάμενος Πλ. Πρωταγ. 348 E. Αἰσχίν. 3, 41. κεκήρυγμαι, ἐκηρύχθην, κηρυχθήσομαι. Παθ. κηρύξεται Εὐρ. Φοίν. 1631 = κήρυγμα γενήσεται, «κηρυχθήσεται» Σχ. κηρύσσειν ἀγορήνδε Ἀχαιούς B 51.— πολεμόνδε B 443 συγκαλεῖν τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὸν πόλεμον. κήρυσσε, κῆρυξ Αἰσχ. Εὐμ. 569 = κήρυσσε σῖγα (στρατῷ), κήρυττε σιωπήν· ἴδ. Εὐρ. Φοίν. 1224. εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω Σοφ. Ἀπ. 807 ἔχω κηρύξῃ εὐφημίαν (ὃ ἴδε). εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών Ἠλ. 1105 ἐὰν ὁ πλησιέστερος συγγενὴς πρέπει νὰ δίδῃ εἴδησιν. κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι Πίνδ. Π. 4, 200 νὰ βάλουν χέρι 'ς τὰ κωπιά. Καὶ πρὸς εἰδ. ἀπρφ. Ἰ. 3, 43 ἅρμα καρύξαισα νικᾶν = κηρύξασα ὅτι ἅρμα ἐνίκα. ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε Ὀ. 5, 7 ἀνήγγειλε διὰ τοῦ κήρυκος τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του Ἄκρωνος. πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε Σοφ. Αἴ. 1239 φαίνεται ὅτι πικροὺς («πικροποιούς, εἰς πικρίαν ἡμῶν» Σχ.) ἀγῶνας περὶ τῶν Ἀχ. ὅπλων προεκηρύξαμεν τότε. ταμὰ κηρύσσει λέχη... τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα Εὐρ. Φοίν. 47 προκηρύσσει, ὅτι θὰ δώσῃ τὴν χεῖρά μου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις κτλ., τοῦ λέκτρα (= λέχη) ἐπαναληφθέντος διὰ τὰ παρεμπεσόντα. τὰν Σικελῶν ὀρέων ματέρ' ἀκούω καρύσσεσθαι στεφάνοις ἀρετᾶς Εὐρ. Τρῳ. 222 ἀκούω ὅτι ἡ Σικελία (ἐν τοῖς ἀγῶσιν) ἀνακηρύσσεται διὰ στεφάνους (ὅτι λαμβάνει στεφάνους) ἀνδρείας. καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς ναίει ποτέ Σοφ. Τρ. 97 τὸν Ἥλιον παρακαλῶ νὰ κηρύξῃ ποῦ κατοικεῖ ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης. πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν Αἰσχ. Ἀγ. 1348 νὰ φωνάξωμεν μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς ἀστοὺς νὰ τρέξωσιν εἰς βοήθειαν ἐδῶ πρὸς τὰ ἀνάκτορα (: πρὸς δῶμα δεῦρο). πρὸς χρυσέους θάκους... εἰς οὓς αὐδὰν καρύξω Εὐρ. Ἴων. 909 ἴδ. κληρόω. τύμβον δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ κλύειν, ἀκοῦσαι Αἰσχ. Χο. 4 ἐπὶ δὲ τοῦ ὑψώματος τούτου τοῦ τύμβου κηρύττω πρὸς τὸν πατέρα, ἵνα ἀκούσῃ, ναί, ἵν' ἀκούσῃ (τὴν φωνὴν ἐμοῦ δεομένου). Παθ. τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακήν; Εὐρ. Ῥῆσ. 538 τίς ἐκηρύχθη, ἵνα φυλάξῃ τὴν πρ. φυλακήν: πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 2. Θουκ. 1, 27. Ὁ Dobree διόρθ. ἐκληρώθη ἀντὶ τοῦ ἐκηρύχθη.

κῆφα Δωρ. = καὶ ἔφη.

κιγκλίς ἡ, τὸ κάγκελλον, περίφραγμα· ἐν τοῖς Ἀττικοῖς δικαστηρίοις ἡ θύρα (καγκελλωτὴ ἐπίσης), δι' ἧς κλείονται οἱ δρύφακτοι (= κιγκλίδες, κάγκελλα). παρὰ τῇ κιγκλίδι ζῶν (ῥήτωρ) Πολυδ. 4, 37. ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι Ἀρφ. Σφ. 124 ἐκεῖνος ὅμως, πρὶν ἐξημερώσῃ, ἀνεφάνη εἰς τὴν κιγκλίδα τοῦ δικαστηρίου.

κιθών Ἰων., κιτών Δωρ. (Ἀπ. Σώφρ. 35), χιτών Ἀττ.

κικλήσκω ἴδ. καλέω· ἐπίκλησιν κικλήσκω Π 139 ὀνομάζω μὲ τὸ ἐπώνυμον. μηδέ τις κικλησκέτω Αἰσχ. Εὐμ. 511 μηδέ τις ἂς ἐπικαλῆται ἡμᾶς.

κινδύνευμα τό: χὤστις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ Σοφ. Ο. Κ. 563 καὶ ὡς τις ἄλλος ἀνὴρ ὑπέστην καὶ ἐγὼ πολλοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς μου ἐν ξένῃ γῇ.

κινδυνεύω. Ἡ σύνταξις τοῦ ῥήματος τούτου εἶνε ἱκανῶς δυσχερής· ὅθεν λέγομέν τινα πρὸς διασάφησιν. 1) ἀπολύτως ἄνευ διορισμοῦ, οἷον παρ' Ἀριστοτέλει: μεγαλοκίνδυνος· δὲ καί, ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου 1124 b 8. Ὁμοίως Θουκ. 1, 20. βουλόμενοι δὲ πρὶν ξυλληφθῆναι δράσαντές τι καὶ κινδυνεῦσαι ἐπιθυμοῦντες ὅμως, πρὶν συλληφθῶσι, νὰ πράξωσί τι (ἀξιόλογον) καὶ (ἔπειτα) νὰ κινδυνεύσωσι. Ἀπολύτως τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδίκου, οἷον οὐ βουλομένων ἀκούειν τοῦ κινδυνεύοντος τῶν δικαστῶν Πλουτ. Ἀριστ. 4. Ὁμοίως εἶπεν ὁ Λυσίας τὸν ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύοντα τὸν κατηγορούμενον (ὄντα ὑπόδικον) ἐπὶ προδοσίᾳ. 2) Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον ἐπεὰν μέλλωσι κινδυ-

νεύειν τῇ ψυχῇ Ἡρ. 7, 209 νὰ κινδυνεύωσι διὰ τὴν ζωήν των (κυρ. μὲ τὴν ζωήν των). Συνηθέστερον κινδυνεύειν περὶ τῆς ψυχῆς. Πρβ. Ἡρ. 2, 120. δίκη οὐκ ἤθελον κινδυνεύειν Θουκ. 4, 122 δὲν ἤθελον νὰ διατρέξωσι τὸν κίνδυνον τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος (κυρ. νὰ κινδυνεύωσι διὰ δίκης, ἢ ἐν δίκῃ). Καθαρῶς ὀργανικὴ εἶνε ἡ δοτ. ἐν τοῖς ἑξῆς: μὴ μετεώρῳ τῇ πόλει ἀξιοῦν κινδυνεύειν 6, 10 κατὰ λέξ. καὶ νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἀξίωσιν νὰ κινδυνεύῃ μὲ τὴν πόλιν μετέωρον (: ἐν ᾧ ἡ πόλις ἡμῶν εἶνε εἰς τὸ πέλαγος, «'ς τ' ἀνοικτά», ἐν ἀμφιβόλῳ θέσει)· ἡ μτφ. «ἀπὸ τῶν πλοίων τῶν μήπω ὡρμισμένων» Σχ. Τὸ ἄρθρον τῇ εἶνε διόρθ. τοῦ Κρυγέρου ἀντὶ τοῦ τε. ἀξιοῦσι τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασιν ἄλλους ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας κινδυνεύειν 8, 45 ἀπαιτοῦσιν ὅπως ἄλλοι διακινδυνεύωσι μὲ τὴν ζωήν των καὶ μὲ τὰ χρήματά των ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐκείνων. τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μελλόντων κινδυνεύειν 6, 9 «μὲ τὰ ἕτοιμα», τ. ἔ. τὰ ὑπάρχοντα, ἃ νῦν τις κέκτηται, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἀφανῆ καὶ μέλλοντα. Ὁμοίως τῇ πόλει κινδυνεύειν 2, 65 νὰ κινδυνεύῃ τις μὲ τὴν πόλιν, ἐμβάλλειν τὴν πόλιν εἰς κινδύνους. τῇ πόλει δαπανῶντας τὰ οἰκεῖα μὴ κινδυνεύειν 6, 47 νὰ μὴ προξενῶσι κίνδυνον εἰς τὴν πόλιν δαπανῶντες τοὺς οἰκείους πόρους. κινδυνεύσων πᾶσι τοῖς οὖσι Δημ. 10, 3 ἵνα κινδυνεύσῃ μὲ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα. 3) Ἡ πρὸς αἰτ. σύνταξις εἶνε σπανιωτέρα, ἀνάγεται δὲ μᾶλλον εἰς τὴν σύστοιχον σύνταξιν: κινδυνεύομεν κινδύνους, καὶ πάντας κινδύνους κινδυνεύειν παρὰ Πλάτωνι. Ὅθεν ὁ Αἰσχίν. λέγει: τὴν ἐν Ταμύναις μάχην ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις ἐκινδύνευσα 2, 169 κατὰ τὴν ἐν Ταμ. μάχην ἐξέθεσα ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον. Ὁ δὲ Δημοσθ. 41, 16 κινδυνεύειν τὴν ψευδομαρτυρίαν τ. ἔ. κινδυνεύει νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ κατηγορίαν. Ὅθεν ἴσ. γρ. τὴν ψευδομαρτυριῶν μετὰ τοῦ Ῥεϊσκίου, ἢ τῶν ψευδομαρτυριῶν μετὰ τοῦ Blass. 4) Συντάσσεται μετὰ διαφόρων προθέσεων, περί καὶ γεν. κινδυνεύω περὶ τῆς ψυχῆς (ὅπερ διαφέρει τι τοῦ κινδυνεύω τῇ ψυχῇ), περὶ τῶν μεγίστων, περὶ χρημάτων κτλ. Μετὰ τῆς ὑπὲρ προθέσεως: κινδυνεύω ὑπὲρ καλλίστων καὶ μεγίστων Λυσ. 2, 79. Μετὰ τῆς πρὸς: κινδυνεύω πρὸς τοὺς πολεμίους Ξεν. Ἀπ. 3, 3, 14. Περὶ τῆς ἐν ἴδ. κατωτ. 5) Συντάσσεται πρὸς ἀπαρέμφ. Ἐν τῇ πρὸς ἀπαρέμφ. συντάξει τὸ κινδυνεύω σημ. διατρέχω κίνδυνον, κοντεύω, πλησιάζω, ὀλίγον λείπει, νά· διότι ἐν τῷ κινδύνῳ, ὃν διατρέχει τις, ὀλίγον λείπει πάντοτε διὰ νὰ κλίνῃ ἐπὶ θάτερον· ὅθεν ὑπάρχει καί τις πιθανότης ἐπιτυχίας· οἷον: κινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι Ἡρ. 4, 105 κυρ. οἱ ἄνθρ. οὗτοι κοντεύουν νὰ εἶνε, ὀλίγον λείπει νὰ εἶνε (ὅθεν: κλίνει τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε) γόητες. δείσας μή... ἀπολέσθαι κινδυνεύσῃ Αὐτ. 8, 97 μήπως διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ καταστραφῇ. ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι Θουκ. 3, 74 ἡ πόλις διέτρεξε τὸν κίνδ. ὅλη νὰ διαφθαρῇ. κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό Πλ. Πολ. 334 A φαίνεται ὅτι τὸ ἔχεις μάθῃ: σὰν νὰ τὸ ἔχῃς μάθῃ παρὰ τοῦ Ὁμ. κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν Συμπ. 205 D «σὰν νὰ λέγῃς ἀλήθεια». τὸ δὲ κινδυνεύει τῷ ὄντι ὁ θεὸς σοφὸς εἶναι Ἀπολ. 23 A ἴδ. ὅ. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν Ξεν. Ἀπ. 4, 2, 34 οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται ἢ νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι τὸ εὐδαιμονεῖν εἶνε ἀναμφ. ἀγαθόν. κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι... φιλάδελφος εἶναι Ἀπ. 2, 3, 17 ἴδ. ἐπιδείκνυμι. κινδυνεύει ἀπρος. συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων Πλ. Πολ. 459 C μᾶς φαίνεται (κυρ. κλίνομεν, προαγόμεθα νὰ πιστεύσωμεν) ὅτι θὰ εἶνε ἀνάγκη οἱ ἄρχοντες νὰ μεταχειρίζωνται συχνὸν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀρχομένων. μνήμην, ὅ τι ποτ' ἐστί, πρότερον ἀναληπτέον, καὶ κινδυνεύει πάλιν ἔτι πρότερον αἴσθησιν μνήμης Φίληβ. 33 C τ. ἔ. κινδυνεύει τὴν αἴσθησιν ἀναληπτέον εἶναι πρότερον μνήμης. Μεταβαίνομεν νῦν εἰς τὴν παθητ. σύνταξιν, ἥτις ἢ προϋποθέτει ἐνεργητικόν τι μεταβατικὸν (οἷον εἰς κίνδυνον καθιστάναι, κυβεύειν κττ.), ἢ εἶνε ἐπέκτασις τῆς συστοίχου συντάξεως. Ἡ παθητικὴ σύνταξις διακρίνεται εἰς δύο κυρ. εἴδη. Πρῶτον εἶνε ἡ ἀπρόσωπος, ἧς ἔχομεν καὶ παρὰ Θουκ. παραδ. οἷον 1, 73: ὅτε ἐδρῶμεν, ἐπ' ὠφελίᾳ ἐκινδυνεύετο = κίνδυνος ἐγίγνετο. 5, 91: περὶ τούτου ἀφείσθωκιν δυνεύεσθαι ἐν κινδύνῳ γίγνεσθαι. Δευτέρα εἶνε ἡ προερχομένη ἐκ τῆς συστοίχου συντάξεως, οἷον Λυσ. 2, 54: τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνευθέντα = οἱ κίνδυνοι οἱ κινδυνευθέντες ὑπὸ πολλῶν. δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει Δημ. 19, 285 δι' ὧν οἱ περὶ τῶν μεγίστων κίνδυνοι κινδυνεύονται (πρβ. Θουκ. 1, 33 κινδυνεύειν περὶ τῶν μεγίστων). σκοπεῖν χρή, μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖσι υἱέσι Πλ. Λάχ. 187 B πρέπει νὰ προσέχητε, μὴ τὰ ἐπικίνδυνα ταῦτα πειράματα γίνωνται ὑφ' ὑμῶν ὄχι εἰς τὸν Κᾶρα (δοῦλόν τινα καὶ ἀνάξιον λόγου ἄνθρωπον), ἀλλ' εἰς τοὺς υἱούς σου. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ Θουκ. 2, 43 ἡ ἐναντία μεταβολὴ κινδυνεύεται = ὁ περὶ τῆς ἐναντίας μεταβολῆς κίνδυνος κινδυνεύεται· ἴδ. κατ. Πιθανῶς ὅμοιον εἶνε καὶ τὸ πολυθρύλητον χωρίον: καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι Θουκ. 2, 35 νὰ μὴ διακινδυνεύωσιν αἱ ἀρεταὶ πολλῶν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἀνδρός, δηλ. εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς ὁμιλήσῃ (κυρ. καὶ καλὰ καὶ κακὰ ἂν ὁμιλήσῃ), νὰ δοθῇ πίστις εἰς αὐτόν. Τὸ εἶδος τοῦ

κινδύνου ὁρίζεται εἰδικῶς διὰ τοῦ πιστευθῆναι: ἐν τούτῳ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος. Πολλάκις δ' ὡς γνωστὸν προστίθεται τὸ ἀπαρέμφατον εἰς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν, ὡς ἐνταῦθα· ἠδύνατο καὶ νὰ εἴπῃ κατὰ τὸ πιστευθῆναι: ὥστε πιστευθῆναι ἤ τι τοιοῦτον. Ἡ σύνταξις, ἣν παραδέχεται ὁ Steup: «(τὸ) πολλῶν ἀρετὰς πιστευθῆναι (ὡς ὑποκείμ.) κινδυνεύεσθαι ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ εὖ τε καὶ χ. εἰπόντι» οὐδαμῶς εἶνε φυσικὴ καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῶν λέξεων καὶ ἄλλως. Τὸ δὲ χωρίον τοῦ Λουκ. Ἀλ. 23: ἐν σοὶ τὰ πάντων ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε ὑποστηρίζει τὴν ἀνωτ. ἑρμηνείαν: εἰς τὰς χεῖράς σου κινδυνεύουσι (διατρέχουσι κίνδυνον) τὰ πράγματα πάντων ἡμῶν, δηλ. ἢ νὰ φανῶσι σεμνότατα κτλ. Ὅμοιον πρὸς τὸ ἡμέτ. εἶνε καὶ Λουκ. Ζ. Τραγ. κεφ. 4: ὁρᾶτε [τὸν κίνδυνον] ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα βλέπετε εἰς πόσον μεγάλην στενοχωρίαν εὑρίσκονται τὰ πράγματα ἡμῶν, ἀφ' οὗ διακινδυνεύουσιν ἐξαρτώμενα ἐξ ἑνὸς ἀνδρός. Τὸ τὸν κίνδυνον ὀρθῶς ὠβελίσθη. Παρόμοιον χωρίον εἶνε τὸ ἐν Θουκ. 4, 117 καὶ ἔμελλον... τῶν μὲν στέρεσθαι, τοῖς δὲ ἐκ τοῦ ἴσου ἀμυνόμενοι κινδυνεύειν καὶ κρατήσειν καὶ ἔμελλον καὶ τῶν ἀνδρῶν (=τῶν μὲν) νὰ στερηθῶσι, καὶ μετὰ τῶν ὑπολοίπων, ἀμυνόμενοι ἀπὸ τοῦ ἴσου (μὲ ἴσας δυνάμεις), νὰ διακινδυνεύωσι καὶ ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν νίκην, κυρ. καὶ κατὰ τὸ κρατήσειν ἢ καὶ ἐν τῷ κρατήσειν· τ. ἔ. ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἤθελαν χάσῃ τοὺς ἄνδρας, ἤθελαν χάσῃ πιθανώτατα καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι νίκην. Περὶ τοῦ ἀπρφ. πρβ. 4, 126, 5. Ὁ Κοραῆς διώρθ. καὶ μὴ κρατήσειν, ὁ δὲ Stahl εἰ καὶ κρατήσειαν, ὅπερ εἶνε τὸ νόημα καὶ τῆς ἐμῆς ἑρμηνείας. Ἀλλ' ἴσως εἶνε προτιμητέα ἡ διόρθ. κινδυνεύσειν καὶ κρατηθῆναι. τὰ χρήματα ἤδη κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι Δημ. 34, 28 τὰ ἐμπορεύματα ἀπὸ τοῦδε καὶ ἑξῆς (ἂν πάθουν τίποτε) εἶνε εἰς κίνδυνον καὶ βάρος (καὶ ζημίαν) τοῦ δανειστοῦ. Πρβ. τὸ κοινόλεκτον: «ἐδῶ παίζεται ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος». ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν Εὐρ. Κύκλ. 654 τ. ἔ. θὰ ἀφήσωμεν ἄλλους νὰ κινδυνεύσουν ἀντὶ ἡμῶν· κυρ. ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Καρὸς θὰ ὑποστῶμεν τὸν κίνδυνον (πρβ. σὲ ξένο κόλο χίλιαις ξυλιαίς). ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύσειν Ἰσοκρ. 4, 86 ὡσὰν αἱ ψυχαί, μὲ τὰς ὁποίας ἔμελλον νὰ κινδυνεύσουν ἐν τῷ πολέμῳ, δὲν ἦσαν ἰδικαί των ἀλλὰ ξέναι (καὶ ἑπομένως δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ φεισθῶσιν αὐτῶν)· πρβ. Λυσ. 2, 63. αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκᾳ μὴ κεκινδυνευμένον Πίνδ. Ν. 5, 14 «φυλάττομαι διηγήσασθαι μέγα τι καὶ οὐ δικαίως τετολμημένον» Σχ. Ἄλλοι διὰ τὴν θέσιν τοῦ μὴ ἐξηγοῦσιν· αἰδοῦμαι νὰ εἴπω τι φοβερὸν (τὸν φόνον τοῦ Φώκου) καὶ μὴ ἀποδεδειγμένον (ἐξηκριβωμένον) ὡς δίκαιον ἢ ἄδικον. ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται Θουκ. 2, 43 ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἵτινες διατρέχουσι κίνδυνον μεταβολῆς ἐπὶ τὰ χείρω ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ αὐτῶν. Ὅπου ἡ σύντ. ἐπίσης σύστοιχος, διότι μεταβολὴ κινδυνεύεται κυρ. = κίνδυνος μεταβολῆς κινδυνεύεται. ὁποτέρως ἔσται ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται 1, 78 κατὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο τρόπων θ' ἀποβῶσι τὰ πράγματα τοῦ πολέμου εἶνε ἄδηλον καὶ ἀμφίβολον. ἄλλους κελεύειν ζητεῖν καὶ μὴ ἐν ἑταίρων ἀνδρῶν υἱέσι κινδυνεύειν διαφθείροντας τὴν μεγίστην αἰτίαν ἔχειν ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων Πλ. Λάχ. 186 Β νὰ τοὺς προτρέπωμεν νὰ ζητῶσιν ἄλλους καὶ νὰ μὴ κάμνωμεν ἐπικίνδυνα πειράματα εἰς τοὺς υἱοὺς φίλων ἀνδρῶν, ὥστε διαφθείροντες αὐτοὺς νὰ κατηγορώμεθα ὑπὸ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν των. μήτ' ἐν ἑαυτῷ μηδέποτε μήτ' ἐν στρατιᾷ κινδυνεύσῃς Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 44 ποτὲ μήτε τὸν ἑαυτόν σου μήτε τὸ στράτευμα νὰ ἐκθέσῃς εἰς κίνδυνον. Ὁ Hug γράφει: μήτε σαυτῷ — μήτε στρατιᾷ. τὸ κατ' ὀλίγον καὶ μὴ ἅπαντας κινδυνεύειν ἐνδεὲς φαινόμενον Θουκ. 5, 9 ἴδ. ἐνδεής.

κίνδυνος ὁ: κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας Ἀρφ. Νεφ. 955 ἴδ. ἀνίημι. τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευὰς ἀσφαλεστάτας νομίσαντας ὡς ἐπὶ κινδύνου πράσσειν χρησιμώτατον ἂν ξυμβῆναι Θουκ. 6, 34 τὸ δὲ νὰ φέρησθε ἀπὸ τοῦδε ὡς ἂν ἐν καιρῷ κινδύνου, πεισθέντες ὅτι αἱ μετὰ φόβου γινόμεναι παρ. εἶνε ἀσφαλέσταται, τοῦτο ἤθελεν ἀποδειχθῇ χρήσιμ. ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐν ἐμοὶ δὴ δοκεῖ πρώτῳ πεπειρᾶσθαι Ἀπ. Κρατίν. 16 φαίνεται ὅτι ἔχει κάμῃ τὴν δοκιμὴν εἰς ἐμένα πρῶτον, «σὰν ὁ μπαρμπέρης εἰς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι»· πρβ. τὴν παρ. «ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον ἐπὶ τῶν ἐν εὐτελέσι τὴν πεῖραν ποιουμένων» Ζηνόβ. 3, 59: «'ς τοῦ κασίδη τὸ κεφάλι ὁ καθένας γίνεται μπαρμπέρης» καὶ «εἰς τὸ κεφάλι τοῦ τρελλοῦ ἔμαθ' ὁ κασίδης νὰ μπαρμπερίζῃ»· πρβ. καὶ Πλουτ. 685 Ε. διὰ τὸ ἀρχθῆναι ἂν ὑφ' ἑτέρων αὐτοῖς κίνδυνον εἶναι, εἰ μὴ αὐτοὶ ἄλλων ἄρχοιμεν Θουκ. 6, 18 διότι ἡμεῖς αὐτοὶ θὰ ἐκινδυνεύομεν ν' ἀρχθῶμεν ὑπ' ἄλλων (νὰ ὑποπέσωμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλων), ἐὰν ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν ἠθέλομεν ἄρχῃ ἄλλων. Ὅτι ἡ ἔννοια τοῦ κινδύνου πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐνταῦθα, φαίνεται καὶ ἐκ τῶν προηγ. περὶ αὐτῆς ἂν ταύτης κινδυνεύοιμεν, ὅπου περὶ τῶν αὐτῶν ὁ λόγος, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ὁμοίων χωρίων, καὶ ὡς ἐκ τῶν λέξεων καὶ ὡς ἐκ τοῦ νοήματος, ὡς 1, 76, 1. 1, 75, 4. Ὡς ἐκ τοῦ νοήματος λοιπὸν οὐδεὶς λόγος νοθείας τῶν λέξεων αὐτοῖς κίνδυνον εἶναι, ὅπου σημειωτέα καὶ ἡ ἀντιπαράταξις τοῦ αὐτοῖς καὶ τοῦ αὐτοί. Ἂν δὲ φαίνεται ἀσυνήθης ἡ θέσις τοῦ ἄν, δυνάμεθα τὸν ἂν ν' ἀναφέρωμεν εἰς τὸ ἀρχθῆναι: διότι ὑπάρχει κίνδυνος εἰς ἡμᾶς αὐτούς, ὅτι ἠθέλομεν ἀρχθῇ ὑπ' ἄλλων, ἂν κτλ. ὃ (ναυτικὸν) τίς οὐκ ἂν ἰδὼν ἐφοβήθη, ὡς μέ-

γας καὶ δεινὸς τῇδε τῇ πόλει κίνδυνος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἠγωνίσθη; Λυσ. 2, 34 ποῦ τόσον μέγαν καὶ τρομερὸν κίνδυνον (ἐπικίνδυνον ἀγῶνα) ὑπέστησαν ὑπὲρ τῆς ἐλ. τῶν Ἑλλ.; ἔλεγε πρὸ τὴν μητέρα αὐτῶν ὅτι τῶν παίδων ὁ κίνδυνος εἴη Λυσ. 32, 25 ἔλεγεν ὅτι ἀπέστειλε τὴν ὁλκάδα μὲ κίνδυνον καὶ ζημίαν τῶν παίδων. τοὺς αὐτοὺς κινδύνους προσλαβεῖν 6, 78 ἴδ. προσλαμβάνω πολλοῖς ἔστιν ἀνθρώπων κακά, τοῖς δ' ἄρτι λήγει, τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν Εὐρ. 'Απ. 415 τοῖς δὲ (τῶν ἀνθρώπων) κίνδυνός (ἐστι) μολεῖν (κακά).

κινέω : τὸν λεύκασπιν ἄνδρα.. ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Σοφ. 'Αντ. 106, ἴδ. πρόδρομος. τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 39 ἴδ. ἐξεικάζω. κινήσαντες τῶν 'Ολυμπίασιν ἢ Δελφοῖς χρημάτων Θουκ. 1, 143 μετακινήσαντες μέρος τῶν ἐν 'Ολυμπίᾳ ἢ ἐν Δ. χρημάτων. ὕδωρ ἐν τῇ ἀνάγκῃ κινῆσαι, ἣν οὐκ αὐτοὶ ὕβρει προσθέσθαι 4, 98 μετεχειρίσθησαν ὕδωρ ἐξ ἀνάγκης, ἣν δὲν ἐπέβαλον αὐτοὶ εἰς ἑαυτοὺς ἐξ αὐθαιρεσίας. ὅπως μὴ ξυμβοηθήσωσιν ἐπὶ τὸ Δήλιον οἱ Βοιωτοὶ ἀθρόοι, ἀλλ' ἐπὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν ἕκαστοι κινούμενα (= «ταραττόμενα») Θουκ. 4, 76 ἵνα μὴ ὅλοι ὁμοῦ «μαζευμένοι» τρέξωσιν οἱ Βοιωτοὶ εἰς βοήθειαν τοῦ Δηλίου, ἀλλ' ἕκαστοι (τρέξωσιν εἰς βοήθειαν) τῶν ἰδίων αὐτῶν χωρίων (πόλεων) ταραττομένων. Ὁ Steup ἐξαλείφει τὸ ἐπὶ τὸ Δήλιον. ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσι Σοφ. 'Αντ. 413, ἴδ. ἐπίρροθος. ἀναλαβὼν τι τοιοῦτον, οἵῳ κινήσαις ἂν τὴν ῥῖνα Πλ. Συμπ. 185 E ὅπου ὀρθῶς μετεγράφη τὸ κινήσαις εἰς κνήσαις, ὁ δὲ Cobet καὶ τὸ οἵῳ μετέγρ. εἰς ὅτῳ. ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ Ο. Κ. 1526, ἴδ. ἐξάγιστος. τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ λέγειν τ' ἀγάλματα 'Απ. Εὐρ. 372 φαίνεται ὅτι πάντα τὰ Δαιδ. ἀγάλματα κινοῦνται καὶ ὁμιλοῦσι. πειράσατε ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα Σοφ. Ο. Κ. 1286, ἴδ. δυσπρόσοιστος. κἀληθίν', ὥστε μηδ' ὀδόντα κινῆσαι Ἡρώνδ. 3, 49 καὶ εἶνε ἀληθινὰ (τὰ λεγόμενα), ὥστε νὰ μὴ (ἐμπορῇ κανείς, δηλ. ἐγὼ ἡ Μητροτίμη, ν') ἀνοίξῃ τὸ στόμα του (ἵνα τὰ ἀναιρέσῃ). Ἐν δὲ 5, 2 : οὐκέτ' ἀρκεῖ ταμά σοι σκέλεα κινεῖν; ἔχει τὸ κινεῖν αἰσχρὰν ἔννοιαν. πρὸ τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον Πλ. Φαῖδρ. 245 Β πρέπει νὰ προτιμῶμεν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ Μουσῶν κεκινημένου (κατεχομένου, τοῦ θεοπνεύστου, ὃν πρότερον εἶπε μαινόμενον) τὸν σώφρονα φίλον.

κίνησις αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο Θουκ. 1, 1 ἴδ. οὗτος.

κίνυγμα τό : νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὢ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα Αἰσχ. Πρ. 167 νῦν δ' ὡς ἀέριον εἴδωλον, φάντασμα (λέγει ὁ ἐπὶ τῶν πετρῶν προσηλωμένος καὶ οἷον μετέωρος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς Προμηθεύς) ἔχω πάθη κακά, ἐφ' οἷς ἐπιχαίρουσιν οἱ ἐχθροί.

κινύσσομαι : εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' κἀγγέλου δίκην, ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην Αἰσχ. Χο. 195 εἴθε (ὁ πλόκαμος οὗτος) νὰ εἶχε φωνὴν ἔμψυχον ὡσὰν ἄγγελος, καὶ τότε δὲν θὰ ἐταλαντευόμην τῇδε κἀκεῖσε ἐν ἀμφιβολίᾳ.

κιόκρανον ἀντὶ τοῦ κιονόκρανον (παρὰ κωμ.). Ὁμοίως ἀρνακίς = ἀρνονακίς, ἱστιορράφος = ἱστοριορράφος, τρυγικός = τρυγῳδικός, κομψευριπικῶς = κομψευριπιδικῶς, ἡμέδιμνον = ἡμιμέδιμνον, μηλάνθη = μηλολόνθη κττ.

κιρνάω καὶ κίρνημι, ἴδ. κεράννυμι· μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν ἀντὶ πόνων Πινδ. Ἰ. 4, 24 μὴ φθόνει ν' ἀναμειγνύῃς ἐν τῇ ᾠδῇ τὸν προσήκοντα ἔπαινον εἰς ἀποζημίωσιν τῶν κόπων. Ταῦτα λέγει ὁ ποιητὴς πρὸς ἑαυτόν. ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται Πινδ. 'Απ. 181 ὁ ἐξ οἰκείων ἔπαινος προσμείγνυται ψόγῳ, ἐπιδέχεται ψόγον. Μτφ. κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖσι πένησιν 'Απ. 'Αρφ. 683 ἐν ᾧ ἀνακατώνετε (ταράττετε· μᾶλλον : ἐν ᾧ καταπίνετε καὶ κατατρώγετε) τὴν πόλιν (ὅλην), ἔπειτα πωλεῖτε (τὰ διαρπαγέντα) κατ' ἐλαχίστας δόσεις (κατὰ κοτύλην) εἰς τοὺς πένητας. Αἰνίττεταί τινας, οἵτινες ἀνακυκῶντες πάντα καὶ λυμαινόμενοι τοὺς πλουσίους διαρπάζουσι τὰ κοινά, ἐξ ὧν ἐλάχιστά τινα δίδουσι καὶ εἰς τοὺς πένητας· πρβ. 'Αρφ. Σφ. 664 — 695.

κισσάω, 'Αττ. κιττάω (κίσσα), ἀμτβ. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ. Μετ' ἀπρφ. 'Αρφ. Σφ. 349 οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν τόσον πολὺ ἐπιθυμῶ, σὰν ἔγκυος γυνή, νὰ περιέλθω διὰ τῶν σανίδων (ὁ ἴδε) κρατῶν ψῆφον.

κιχάνω ἐπ. ποιητ. ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω (ῐ καὶ ᾰ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἐπ. Ἰων., ἴδε Γ 383. Τ 165. Ψ 407. 'Απ. 'Αρχιλ. 54. Μόσχ. 1, 112. ῐ καὶ ᾱ παρὰ Τραγ., ἴδ. Αἰσχύλ. Χο. 620. Μέσ. ἐν. κιγχ- Σοφ. Ο. Κ. 1450. Εὐρ. 'Αλκ. 477. Ἑλ. 597. Ἱππόλ. 1444. Ὅθεν ὁ Ἑρμᾶν. προτείνει πανταχοῦ κιγχάνω, ὅπερ ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ.). — κῐχήσομαι ἐπ. (κῐχησέμεν 'Απολλ. Ῥ. 4, 1482). ἐκίχησα μτγν. 'Αόρ. β ἔκῐχον (κῖχον ἐπ. καὶ Πίνδ. Π. 9, 26). κίχω Τραγ. κιχών (Δ. Γ. κιών) ο 157. πρὸς τούτῳ ἐκίχην : κίχης ω 284 (Βέκκ. : κίχεις, ἐκίχεις, κιχεῖς). ἐκίχημεν π 379. κιχήτην Κ 376 κἄλλ. Ὑπ. κιχείω Α 26. Βίων 1, 43. κιχείομεν Φ 128. — κιχείη Β 188. κἄλλ. — κιχήμεναι Ο 274 καὶ κιχῆναι π 357. κιχείς Π 342. Μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. κιχάνομαι ἐπ. Μέλλ. ἴδ. ἀνωτ. — κιχήσατο Δ 385 κἄλλ. 'Απ. 'Αρχιλ. 73. 'Αόρ. β' κιχήμενος Ε 187. Λ 451. — ἀκίχητος Ρ 75. Αἰσχ. Πρ. 199. Ἕνεκα τοῦ ἐκίχην κέ. παραδέχονταί τινες παρασχημ. κίχημι, ἐξ οὗ ὅμως

δὲν ἐξηγεῖται ἡ τοῦ ἀορ. σημ. τῶν τύπων τούτων. βάματι δ' ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ ἅρπασε Πίνδ. Π. 3, 43 μὲ ἓν δὲ μόνον βῆμα προφθάσας ἥρπασε τὸν παῖδα ἐκ τοῦ νεκροῦ σώματος. εἴ τι μοῖρα μὴ κιχάνει Σοφ. Ο. Κ. 1450 ἐκτὸς ἂν θεία τις τύχη ἐπέρχεται· ἢ: ἐκτὸς ἂν καταλαμβάνει αὐτὸν τὸ μοιραῖον τέλος. ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων Ο. Τ. 1257, ἴδ. ἄρουρα.

κίχρημι (ῥ. χρα-, πρβ. χράομαι, ἀλλὰ Δωρ. Αἰολ. χρε-, πρβ. χρέος, χρῆμα) δανείζω Δημ. 53, 12 (κιχράω μτγν.). γ' ἐν. κίνχρητι Δωρ. (Κρητ.). Ἀπρφ. κιχρέμεν Θεσσαλ. χρήσω Ἡρ. 3, 58. — ἔχρησα· κέχρηκα Ἀπ. Μενάνδρ. 461. Πολύβ. 29, 6 C. κεχρήκει Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 2, 29. Μεσ. κίχραμαι καὶ μτγν. κιχράομαι δανείζομαι. κίχρασθαι Θεοφρ. Χαρ. 17. ἐκιχράμην Ἀνθ. 9, 584. ἐχρησάμην Εὐρ. Ἠλ. 190 καὶ μτγν.

κίω ὑπάγω, «πηγαίνω», ἐπ. καὶ Αἰσχύλ. Χο. 676 κίεις (Πλ. Κρατ. 426 C μόνον χάριν τῆς ἐτυμολογίας). Μόνον ἐν. καὶ πρτ. ἔκιον, κίον, κίω, κίοιμι, κίε, κιών -όντος, κιοῦσα τονιζόμενον ὡς ἀόρ. β' (κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἐών καὶ ἰών Ἡρωδ. I 470) Π 263. I 504. δ 736. μετεκίαθον Λ 52. Σ 532. 581 κἀλλ. καὶ μτγν. (ῑ ἐν τῇ ἄρσει).

κίων ὁ: ἐγὼ γὰρ αὐτὰ τἄμπαλιν τὰ θερμὰ λουτρὰ πρῶτον ἄξω τοῖς ἐμοῖς ἐπὶ κιόνων Ἀπ. Κράτητ. 15 ἐγὼ αὐτὰ τὰ θερμὰ λουτρὰ θὰ φέρω (ἐκ τῆς θαλάσσης) διὰ τοὺς ἐμοὺς φίλους ἐπὶ κιόνων τ. ἔ. δι' ὑδραγωγείου στηριζομένου ἐπὶ κιόνων.

κλαγγάνω, -γγαίνω, -γγέω, κλάζω, μτγν. καὶ κλαγγάζω (ῥ. κλαγγ-, κλαγ-, Οὐσ. κλαγγή) ἐκβάλλω κλαγγήν, κραυγάζω. -γγάνει Ἀπ. Σοφ. 874 -γγαίνεις Αἰσχ. Εὐμ. 131 (-άνεις Wakef). -γγεῦντι Δωρ. = -οῦσι Θεόκρ. ἐπ. 6. ἐπανακλαγγάνω Ξεν. Κυν. 4, 5. 6, 23. κλάζω Αἰσχ. Ἑπτ. 373. Ἀγ. 48 κἀλλ. Π 429. — κλάγξω Αἰσχ. Πέρ. 950. — ἔκλαγξα Α 46 καὶ Τραγ. ἔκλαγον Ὕμν. 19, 14 καὶ μτγν. ἀν- Εὐρ. Ἰ. Α. 1062. — Ὁ πρκ. κέκληγα μετὰ σημ. ἐν. Ὀρφ. Λιθ. 45. -ηγώς Β 222. Λ 168. Ἡσ. Ἀσπ. 99. Ἔργ. 449. κεκλήγοντες Μ 125 κἀλλ. (Δ. Γ. -ῶτες, ἣν καὶ προτιμᾷ ὁ Βέκκ.). Δωρ. κέκλᾶγε (κέκλαγε Bergk = ἔκλαγε) Ἀπ. Ἀλκμ. 7. Ἀττ. κέκλαγγα, κεκλαγγυῖαι Ξεν. Κυν. 3, 9 (κεκλαγώς Πλουτ. Τιμολ. 26). Ὑπ. -άγγω Ἀρφ. Σφ. 929. — κεκλάγξομαι 930. Παρ' Ἀττ. ὁ πρκ. ἔχει συνήθως σημ. ἐν. πρβ. κέκραγα (κράζω). ἵνα μὴ κεκλάγγω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ· ἐὰν δὲ μή, τὸ λοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι Ἀρφ. Σφ. 929 διὰ νὰ μὴ φωνάζω 'ς τὸ βρόντο ἐγὼ ματαίως· εἰ δὲ μή, τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ φωνάζω. Τὸ ἄλλως ἐπεξηγεῖ τὸ ἀσαφέστερον διὰ κενῆς. οὖλον κεκληγότες (κυρ. πυκνῶς ὅθ. σφοδρῶς πλαταγοῦντες) ρ 755. σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι Αἰσχ. Ἑπτ. 188 ἴδ. ἑλίτροχος. Ζεὺς ἔκλαγξε βροντάν Πίνδ. Π. 4, 23 ἐβρόντησε. Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν Αἰσχ. Ἀγ. 184 ὅστις προφρόνως ἐπᾴδει τῷ Διὶ τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, πάντη φρόνιμος ἔσται. Ἡ σύνταξις κατὰ τὸ λέγειν τινά τι· ἄλλο μῆχαρ βριθύτερον πρόμοισιν μάντις ἔκλαγξεν προφέρων Ἄρτεμιν Αὐτ. 209 ἄλλο ἴαμα (μέσον θεραπείας) πικρότερον τοῖς στρατηγοῖς ἐφώνησεν ὁ μάντις, προδεικνὺς (ἀναφέρων, αἰνισσόμενος) τὴν Ἄρτεμιν. μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη 48 μέγαν ἐκ ψυχῆς φωνάζοντες πόλεμον (δηλ. ἀπὸ καρδίας ἐπεθύμουν τὸν πόλεμον). χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον Ἑπτ. 373 κλάζοντες (τῇ κλαγγῇ), κλ. φοβερὰν κλαγγὴν ἐμποιοῦσι φόβον. κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν Πέρσ. 950 ἐκφωνήσω δ' αὖθις πολύδακρυν γόον. κλάζεις μέλισμα λύρας Ἀνθ. 7, 196 φωνεῖς λύρας μέλος.

κλαγγή: ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλω Σοφ. Τρ. 208 προσέτι δὲ κοινὸς ἐκ τῶν ἀρρένων ἂς ἀντηχήσῃ ὕμνος πρὸς τὸν εὐφ. Ἀπόλλωνα.

κλάδος: Θεοδώρα, κλάδος ἐλαίας, ταχὺ πῶς ἐμαράνθης: Ἑλλ. Ἐπιγρ. 368 ποῦ ἦσο κλάδος ἐλαίας (ἀειθαλής, ὡς ἡ ἐλαία). Τοιαῦται παρομοιώσεις καὶ σήμερον ὑπάρχουσι.

κλάζω ἴδ. κλαγγάνω.

κλαίω (ῥ. κλαϝ-, κλαυ-), Ἀττ. κλᾴω, κλᾱ́ω. Τἀντίγραφα τῶν Τραγ. παρέχουσι κλαίω (τ. ἔ. ΚΛΑΙΩ, ὅπερ δύναται ν' ἀναγνωσθῇ καὶ κλᾴω· ἡ παρ' Ἀρφ. παράδοσις παρέχει συνήθως κλάω, ἡ δὲ παρὰ Ξεν. σχεδὸν μόνον κλαίω (ἀλλ' ἐν Κ. Π. 2, 2, 13 ἓν ἀντίγραφον ἔχει κλᾴειν). κλαίεσκον Θ 364. Ἀπ. Αἰσχ. 312. Λουκ. Συρ. θ. 22. — κλαύσομαι ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς, σπαν. κλαυσοῦμαι Ἀρφ. Εἰρ. 1081, ἀλλὰ κλαύσεται Πλ. 425). Δίων Κά. Ἀπ. 37 Βέκκ. Παρ' Ἀττ. τὸ κλαύσομαι = οἰμώξομαι, θὰ τιμωρηθῶ· διὰ τοῦτο τὸ «θὰ κλαύσω» ἐκφράζεται διὰ τοῦ νέου μέλλ. κλᾳήσω Δημ. 21, 99. 19, 310 κἀλλ. (κλαύσω μτγν.). ἔκλαυσα ἐπ. ποιητ. (καὶ Ἀρφ.). ἀν- Ἡρ. 3, 14. Ἀόρ. β'. ἔκλαε Θεόκρ. 14, 32 (ἀλλὰ τὸ Ἑρμησιάν. παρ' Ἀθην. 597 F ἔκλαϊε μεταγραπτέον εἰς ἔκλεε). Μέσ. κλαίομαι Δραματ., οὕτως ἀποκλ. Ἀρφ. Σφ. 564. ἐκλαυσάμην Σοφ. Τρ. 153 καὶ μτγν. ἀνακλαύσασθαι Ἀντιφ. 2 δ 1. Διον. Ἀλ. Ἀρχ. 3, 21 κἀλλ. κεκλαυμένος (ὡς δεδακρυμένος) Αἰσχ. Χο. 457. 731. Σοφ. Ο. Τ. 1490. Παθ. ἐκλαύσθην μτγν. κλαυσθήσομαι Παλ. Γρ. κέκλαυται Μόσχ. 4, 64. Ἀνθ. 7, 281. -μένος Αἰσχ. Χο. 687. Σοφ. Ο. Τ. 1490 (κέκλαυσμαι μτγν.). κεκλαύσεται ἀπροσ. Ἀρφ. Νεφ. 1436. ἄκλαυτος Χ 386. Ἀπ. Ἀλκμ. 23. κλαυτός Αἰσχ. Ἑπτ. 320. κλαυστὸς τἀντίγραφα ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1360 (περὶ τοῦ -αυτος ἴδ. Ἡρωδ. I 224, 15 ὅπου διορθ. ἄκλαυτος μετὰ τοῦ Riemann). αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω Β 263 σὲ δὲ αὐτὸν κλαίοντα ἐπὶ τὰς ταχείας ναῦς ἀποπέμψω (ἀπολύσω).

κλαίειν ποιῶ Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 14 = κλαίειν καθίζω = κλαίοντα καθίζω Συμπ. 3, 11. κλαίοντα καθίστημι Εὐρ. Ἀνδρ. 634 ἴδε καθίζω. καὶ τριηκὰς ἡ πικρὴ τὸν μισθὸν αἰτεῖ, κἢν τὰ Ναννάκου κλαύσω Ἡρώνδ. 3, 10 καὶ τὸ πικρὸν τέλος τοῦ μηνὸς ἀπαιτεῖ τὰ δίδακτρα, καὶ ἂν ἀκόμη χύσω τὰ δάκρυα τοῦ Ναννάκου (πρβ. τὴν παρ. «τὰ ἀπὸ Ναννάκου... ἐπὶ τῶν πολλὰ θρηνούντων κέ.» Ζηνόβ. 10). κλαίειν ἔγωγέ σοι λέγω Ἀρφ. Νεφ. 58 οἰμώζειν λέγω σοι· κοιν. νὰ σκάσῃς, σκάσε. Ὁμοίως Ἡρ. 4, 127. Ἀντίθ. εἶνε χαίρειν σοι λέγω. σὲ δ' ἐὰν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν Ἀρφ. Πλ. 612 σὲ δὲ ν' ἀφήσω νὰ κτυπᾷς, νὰ σπάσῃς τὸ κεφάλι σου, νὰ κουρεύεσαι. κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ Σφ. 584 εἰπόντες εἰς τὴν διαθήκην νὰ πάῃ νὰ κουρεύεται (κυρ. νὰ κτυπᾷ τὸ κεφάλι της). οὓς (ἄνδρας βαρβάρους) ἐγὼ ἐδίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα Αὐτ. 440 τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἔμαθα νὰ ζυμώνουν μὲ δάκρυα τέσσαρα ψωμία εἰς τὴν χοίνικα (ἥτις περιεῖχεν ὅσον ἤρκει μόνον ἑνὶ ἀνθρώπῳ) τ. ἔ. νὰ τρώγουν τέσσαρες ἄνθρωποι, ὅσον μόνον εἰς ἕνα ἤρκει. ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον Ἱππ. 9 ἀπὸ μιᾶς φωνῆς κλαύσωμεν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Ὀλ. ὡς αἰσχρόν ἐστι μὴ (καὶ Bekk.) καλῶν ἀπ' ὀμμάτων κλᾶον πρόσωπον καὶ δακρυρροοῦν ὁρᾶν Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 447 τ. ἔ. ὡς αἰσχρόν ἐστιν ὁρᾶν πρόσ. κλᾶον καὶ δακρυρροοῦν ἀπ' ὀμμάτων μὴ καλῶν τ. ἔ. αἰσχρὸν εἶνε, ὅταν βλέπῃ τις νὰ τρέχουν δάκρυα ἀπὸ ἄσχημα μάτια. αὐτὰ κέκλαυται βῶλος· ἐκ κεκλαυμένας δ' οὗτοι κομάτας ἀναθαλήσεται στάχυς Ἀνθ. 7, 281 αὐτὴ ἡ βῶλος εἶνε βεβρεγμένη μὲ δάκρυα· ἐκ δακρυβρέκτου δὲ βώλου δὲν θ' ἀναθάλῃ βεβαίως κομήτης (κομῶν) στάχυς. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται Ἀρφ. Νεφ. 1436 ἴδε ἐγχάσκω. Μετὰ γεν. ἅ (φρὴν) κλαιομένας μου μινύθει τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν Αἰσχ. Ἑπτ. 904 ἡ καρδία μου, ἐν ᾧ κλαίει διὰ τοὺς δύο τούτους ἄνακτας, τήκεται (φθείρεται). κλαιόμενα τάδε βρέφη σφαγὰς ὀπτάς τε σάρκας Ἀγ. 1081 ἰδοὺ τὰ παιδία κλαίοντα (ὀδυρόμενα) τὴν σφαγήν των καὶ τὰς ὀπτάς των σάρκας. πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην Σοφ. Τρ. 153 πάθη μου μὲν λοιπὸν πολλὰ ἕως τώρα ἐγὼ τοὐλάχιστον ἐθρήνησα.

κλαῦμα τό: τοῖσιν ἄγουσιν κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ Σοφ. Ἀντ. 931 οἱ ἀπάγοντες αὐτὴν τιμωρηθήσονται («κλαύσονται» Σχ.), ὅτι βραδύνουσιν (ἐν τῷ ἀπάγειν αὐτήν).

κλέεννος Αἰολ. = κλεινός.

κλεηδών Ἰων. ἐπ. = κληδών Ἀττ. καὶ μτγν. πεζ., Ἀττ. φήμη.

κλείζω, κληΐζω, κλῄζω· ἔνθα κλῄζεται θυτήρ Σοφ. Τρ. 659 ὅπου διεδόθη ὑπὸ τῆς φήμης, ὅτι προσφέρει θυσίας.

«***κλεινοὶ*** λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἐρώμενοι... καλοῦνται δὲ οἱ ἁρπασθέντες (παῖδες) παρασταθέντες» Ἀθήν. 782 C.

κλεῖξω Δωρ. = κλείσω.

κλεις ἡ, κλειδός, κλειδί, κλεῖδα μτγν., κλεῖν Ἀττ. ὡς Ἀνδοκ. 1. 61. Δημ. 18, 67. κλεῖδες, κλεῖδας μτγν., κλεῖς Ἀττ. (Ἀ. Β. 48, 7. 101, 19). τὰς κλεῖς Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθην. κεφ. 44. Ὁ Πλούτ. πανταχοῦ ἔγρ. τὰς κλεῖς, ἵν' ἀποφύγῃ τὸ ὁμοιοκατάληκτον τὰς κλεῖδας. μόνον ἐν 1069 Α: καὶ κλεῖδας, διὰ τὸ ἀνομοιοκατάληκτον. Ἀρχ. Ἀττ. κλῄς Σοφ. Ο. Κ. 1053 χορ. κληδὸς Τρ. 1035. κλῆδα, κλῆδας Αἰσχ. Εὐμ. 830. Ἀρφ. Θεσ. 976 χορ. Ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. περὶ τὸ 400ον ἔτος ἐμφανίζεται τὸ κλείς πρὸς τῷ κλῄς, καὶ βραδύτερον μόνον κλείς. Δωρ. κλᾷς (κυρ. κλᾶϝίς, clavis), κλᾱΐδες Πίνδ. Π. 9,40, ἀλλὰ κλᾱΐδας 8, 4, καὶ κατὰ συναίρ. κλᾷδα (ὄχι κλαῖδα) Καλλιμ. Δήμ. 45. Ἐν τῇ συνήθει Δωρικῇ διαλέκτῳ ὀνομ. κλᾴξ Θεόκρ. 15, 33. κλᾳκός, κλᾷκα, κλᾳκῶν, κλᾷκας (Ἐπιγρφ.). Ἀρχ. Ἰων. κληΐς, κληῗδος, κληῗδα, κληΐδεσσιν καὶ κληῗσι. Νέον Ἴων. κληῖδες (κλῇιδες, κληίδες γ/φα· μέτρησις καὶ τονισμὸς ἀβέβαια) Ἡρ. 5, 108. κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων Πίνδ. Π. 9,39 αἱ πρὸς τοὺς ἱεροὺς ἔρωτας κλεῖδες τῆς σ. Πειθοῦς εἶνε κεκρυμμέναι. Σοφὴ δὲ ἡ Πειθὼ διότι λόγῳ καὶ κολακείᾳ ἀλλ' οὐ βίᾳ πείθει. φιλόφρον Ἁσυχία... βουλᾶν τε καὶ πολέμων ἔχοισα κλαΐδας ὑπερτάτας Πινδ. Π. 8, 4 ὦ Ἡσυχία φιλοφρονητική, ἡ κατέχουσα τὰς ὑπερτ. κλεῖδας τῶν βουλῶν καὶ τῶν (ἐσωτερικῶν) πολέμων: ἡ ὁριστικῶς ἀποφασίζουσα τοιαῦτα: ἡ ἀνοίγουσα καὶ κλείουσα τὰς βουλὰς καὶ τοὺς πολέμους: «εἰρήνης μὲν κατὰ τὸ φυλακτικόν, ἐν ᾗ καὶ βουλαί εἰσι· πολέμων δὲ ἵνα διακλείῃ αὐτοὺς καὶ ἀπείργῃ» Σχ. ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῄς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ Αἰσχ. Ἀπ. 316. Πρβ. ὧν καὶ χρυσέα κλῄς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν προσπόλων Εὐμολπιδᾶν Σοφ. Ο. Κ. 1052 ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν ὁποίων (τῶν θνητῶν τῶν μυουμένων) ἐπιτίθεται καὶ ἡ χρυσῆ κλείς (σύμβολον τῆς σιωπῆς) τῶν προσπ. Εὐμολπιδῶν. Ἄλλοι: ὧν (δηλ. τῶν θεαινῶν) ἡ χρυσῆ κλεὶς ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γλ. τῶν πρ. Εὐμολπιδῶν· πρβ. βοῦς. ἀρρήτων ἐπέων γλώσσῃ σφραγὶς ἐπικείσθω Ἀνθ. 10, 42. σφρ. ἐπικείσθω τῇ γλώσσῃ, ἵνα μὴ ἐξαγορεύῃ τὰ ἄρρ. ἔπη (κυρ. διὰ τὰ ἄρρ. ἔπη)· ἴδ. καὶ ἐπίκειμαι. καθαρὰν ἀνοίξαντα κλῆδα φρενῶν Εὐρ. Μήδ. 660 ἀφ' οὗ ἀνοίξῃ τὴν θύραν (= τὸ κλεῖθρον) τῆς καρδιᾶς του καθαρᾶς (τ. ἔ. καὶ δείξῃ αὐτὴν καθαράν).

κλείω (claudo), ἀρχ. καὶ νέον Ἰων. κληΐω, ἀρχ. Ἀττ. κλῄω, παρὰ τοῖς Τραγ. κλείω καὶ σπανιώτερον, ἀλλ' ὅμως παρ' Εὐρ. συχνότερον τὸ κλῄω. — κλῄσω μτγν. ποιητ. (κληζομένην Ἀνθ. 9. 62). Δωρ. κλᾴζω καὶ κλᾴω καὶ κλάιγω (ἀμτβ.). — ἔκλειον, συνεκλήϊον Ἡρ. 7, 41

ἔκληον Εὐρ. Ῥῆ. 304. Θουκ. 7, 59. ἀπο-συγ-κλείσω. Περὶ τοῦ μελλ. κατακλιεῖ παρ' Εὐπόλ. ('Απ. 287.'Α. Β. 1290· ἀντὶ τοῦ κατακλείσει ἢ κατακλινεῖ;) ὁ Meineke φρονεῖ ὅτι λέγεται ὑπὸ βαρβάρου τινός. κλήσω Θουκ. 4, 8. ἐκ- Εὐρ. 'Ορ. 1127. συγ- 'Ιππ. 498. ἀπο- 'Αρφ. Σφ. 775. Δωρ. κλᾳξῶ Θεόκρ. 6, 32. ἔκλεισα, ἐκλήϊσα ω 166. 'Υμν. 1, 6. κλήϊσα φ 387. ἐξεκλήϊσα 'Ηρ. 1, 144. ἔκλησα Θουκ. 2, 4 κἀλλ. Πλ. Πολ. 560 C. Αἰσχ. Περ. 725. Εὐρ. 'Ορ. 1449. Δωρ. ἐξέκλᾳξα 'Απ. Κωμ. 'Αδεσ. 1203. ἀπόκλᾳξον Θεόκρ. 15, 43. -κλᾴξας 15, 77. κέκλεικα μτγν. ἀποκέκληκα 'Αρφ. "Ορν. 1262. Μέσ. ἐμαυτῷ (ἢ ἐμαυτὸν) κλείω. κληΐσσομαι Νόνν. 2, 310 ἀνθ. οὗ γρ. κληίσομαι Blass. κατακλεισάμενος Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 5. ἐγ- 'Ελλ. 6, 5, 9. ἀπο-περι-κλῄσασθαι Θουκ. 6, 101. 7, 52. Δωρ. κατεκλᾴξατο Θεόκρ. 18, 5. Παθ. ἐκλείσθην, ἀπ-κατ-εκλείσθην, ἀπεκληΐσθην 'Ηρ. 3, 58. κατεκλῄσθην Θουκ. 1, 117. 'Ιπποκρ. 8, 234. Δωρ. -ᾴσθην Θεόκρ. 7, 84. κλεισθήσομαι μτγν., ἀλλὰ συγ- Ξεν. 'Ελλ. 5, 2, 19. κέκλειμαι Δημ. 2, 16. 19, 315. 25, 28. κατα- 'Αρφ. Πλ. 206. 'Ισοκρ. 4, 34. 6, 40. Αἰσχίν. 3, 87. κέκλημαι Αἰσχ. 'Ικ. 967. 'Απ. Σοφ. 645. Εὐρ. 'Ελ. 977. Θουκ. 5, 7 (-εισμαι ἡ παράδοσις ἐν 'Αρ. Σφ. 198.'Απ. 'Αλέξιδ. 101.'Απ. Μεν. 519.'Ιπποκρ. 5,528 [Δ. Γ. κεκλιμ.]. Ξεν. Κ. Π. 7,5,27. ἀπο- 'Αρφ. Λυσ. 423). ἀπο-συγ-κεκλήϊμαι 'Ηρ. 3, 117. 7, 129. ἐφθαρμένον φαίνεται τὸ ἐν 2, 121 β κεκλει(σ)μένου. Δωρ. κατακέκλᾳνται 'Απ. 'Επιχάρμ. 141 ἐκεκλείμην Ξεν. 'Αν. 3, 3, 7. 6, 2, 8. ἀπ- Δημ. 54, 11 (-είσμην 'Ανδοκ. 1.48). ἀποκεκλέατο (ἀντὶ τοῦ -ηΐατο, ὃ ἀποκαθιστῶσιν οἱ νεώτεροι) 'Ηρ. 9, 50. κεκλείσομαι 'Αρφ. Λυσ. 1072 καὶ μτγν. κλειστός, κληϊστός β 344. κληστός Θουκ. 2, 17. ἐγκλειστέος Γεωπον. 19, 7. πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλημένην Αἰσχ. 'Ικ. 967 ἐγκεκλεισμένην διὰ τῶν μεμηχανημένων ὑψηλῶν (βαθείᾳ) πύργων.

κλέμμα τό: τοιόνδε Ζεὺς κλέμμα . . . ἤνυσεν λαβεῖν 'Απ. Αἰσχ. 99 ἴδ. ἀνύω. τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, ἃ . . . τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠφελήσειεν Θουκ. 5, 9 ἴδ. ὠφελῶ.

κλέος τό· πληθ. κλέα πρὸ φωνήεντος (ἀντὶ τοῦ κλέεα Ι 189 κἀλλ. "Αλλως κλέα· κλεῖα 'Ησ. Θε. 100. σὸν κλέος ν 415 ἡ περὶ σοῦ ἀγγελία, φήμη. ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν οὐδέ τι ἴδμεν Β 486 ἡμεῖς δὲ (οἱ ἀοιδοί) φήμην μόνον ἀκούομεν καὶ δὲν γνωρίζομέν τι (ἀκριβῶς). ἄειδε κλέα ἀνδρῶν Ι 189. θ 73 τὰ ἔνδοξα τῶν ἀνδρῶν ἔργα. πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον; Σοφ. 'Αντ. 503 πόθεν ἤθελον ἀποκτήση δόξαν εὐκλεεστέραν; 'Αλλὰ καὶ ἐπὶ κακοῦ· μὴ πρόσθεν κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται ἀνδρῶν μνηστήρων ψ 137 νὰ μὴ ἐξαπλωθῇ (διαδοθῇ) πρότερον εἰς τὴν πόλιν ἡ φήμη τοῦ φόνου τῶν μνηστήρων. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; Σοφ. 'Ηλ. 60 διότι τί με πειράζει τοῦτο, ὅταν, διὰ τοῦ λόγου ἀποθανών, διὰ τῶν ἔργων σωθῶ καὶ ἀποκτήσω δόξαν; μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος 'Απ. Σοφ. 852, ἴδ. ἔρχομαι. κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς Θουκ. 1, 25 οἵτινες ἐφημίζοντο εἰς τὰ ναυτικά. κλέος ἡνιόχοιο Ψ 280 περίφρ. = τὸν κλεινὸν ἡνίοχον. τῆς τε γὰρ ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι ὑμῖν μεγάλη ἡ δόξα καὶ ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ Θουκ. 2, 45 μεγάλη θὰ εἶνε ἡ ὑπόληψις δι' ὑμᾶς, ἂν δὲν φανῆτε κατώτεραι τῆς ἰδίας ὑμῶν φύσεως (αἱ γὰρ γυναῖκες οἰκουρεῖν πεφύκασι), καὶ μάλιστα δι' ἐκείνην περὶ ἧς ἐλάχιστα γίνεται λόγος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν (ἐν τῇ ἀγορᾷ) ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ (πρὸς ἔπαινον ἢ πρὸς ψόγον). Δόξα εἶνε ἡ ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης κρίσεως ἑδραία ὑπόληψις· κλέος δὲ ὁ περί τινος φανερὸς καὶ δημόσιος λόγος, ἀλλ' ἄστατος ἔτι καὶ ἀβέβαιος (φήμη).

κλεπτίδης ὁ, ὁ κλέπτου υἱός, κοιν. κλεφτογυιός, κλεφτοπαῖδι· Φερεκράτ. (ἐν Πολυδ. 8, 34) 'Απ. 219. Ἡ εἰκασία τοῦ Cobet κλεπτιδεῖς ἀποκρούεται καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου σχηματισμοῦ κωμ. κλωπιδῶν, ὃ προϋποθέτει ὀνομ. κλωπίδης.

κλέπτω (πρβ. Λατ. clepo). κλέψω, ἀλλὰ κλέψομαι Ξεν. Κ. Π. 7, 4, 13 (ἀλλὰ κλέψω ἐν 'Ιππαρχ. 4, 17). ἔκλεψα, κέκλοφα. Μέσ. ἐν. καὶ πρτ. Παλ. Γρ. Παθ. ἐκλέφθην Εὐρ. 'Ορ. 1580. 'Ηρ. 5, 84. 'Αττ. πεζ. ἐκλάπην, κέκλεμμαι· τὸ ἁπλοῦν παρὰ Σοφ. 'Αρφ. δια- Δημ. 27. 12. κέκλαμμαι (πρβ. λέπω, λέλαμμαι) μαρτυρεῖται ἐν Κραμ. 'Ανεκδ. 4, 196. κλέπτον οὐδ. μτχ. ἴδ. κατ. -τέον Σοφ. Φιλ. 57. ἔκλεψε νόον τινός Ξ 217 ἐξηπάτησέ τινα. μὴ κλέπτε νόῳ Α 132 μὴ ἔχῃς ἄλλα εἰς τὸν νοῦν σου (ζητῶν νά με ἀπατήσῃς), μὴ ὑποκρίνου. ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου 'Αρφ. 'Ιππ. 1149 τοὺς ἀναγκάζω πάλιν νὰ ξερνοῦν, ὅσα μοῦ ἔχουν κλέψῃ. κλέπτουσι τοὺς μηνύοντας κᾆτα ἀφανίζουσιν 'Αντιφ. 5, 38 κλέπτοντες ἐξαφανίζουσι τοὺς καταμηνυτάς. πλεκταῖσιν ἐς γῆν σῶμα κλέπτουσαν τόδε Εὐρ. Τρ. 958 = κρύφα καθιεῖσαν (καταβιβάζουσαν) τὸ σῶμα τόδε εἰς τὴν γῆν διὰ πλεκτῶν σειρῶν (ὃ ἴδε). δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς Σοφ. 'Ηλ. 37 δολίως καὶ κρυφίως νὰ διαπράξω ἰδιοχείρως τοὺς δικαίους φόνους· ὅθεν: ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς κλέψαι (Weckl.: πέμψαι, ὃ ἴδε) Αἰσχ. Εὐμ. 203 δολίως (κρυφίως) νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρᾳ σὺ κλέψειας κακά Σοφ. Αἴ. 1137 «μετὰ κλοπῆς ἐργάσαιο λάθρᾳ» Σχ. αἰδὼς ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται Πινδ. Ν. 9, 34 ἡ αἰδὼς (τιμὴ) ἀφαιρεῖται (νικᾶται) κρυφίως διὰ κέρδους. σοφία κλέπτει παράγοισα μύθοις Ν. 7, 23 ἡ σοφία παρασύρουσα διὰ

μύθων ἐξαπατᾷ (τοὺς ἀκροατάς). εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με Σοφ. Τρ. 243 ἐκτὸς ἂν αἱ δυστυχίαι αὐτῶν μὲ ἐξαπατῶσι. κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως Εὐρ. Ἡρ. Μ. 100 διασκεδάζουσα τὴν λύπην των διὰ παραμυθίων κακὴν βέβαια καὶ ψυχρὴν διασκέδασιν. θεοῖσι κλέπτομαι Σοφ. Ἀντ. 1218 «ἀπατῶμαι ὑπὸ θεῶν» Σχ. κλέπτοντες τὴν ἀκρόασιν ὑμῶν Αἰσχίν. 3, 35 ἐξαπατῶντες τὰ ὦτα ὑμῶν. τὸ ἀπατῆσαι καὶ κλέψαι τὰ πράγματα τῆς Λυσίου (λέξεως ἴδιον) Διον. Ἁλικ. π. τ. Δημοσθ. λέξ. κεφ. 2 τὸ νὰ παραστήσῃ μὲ ἀπατηλὸν καὶ πειστικὸν τρόπον τὰ πράγματα. κλέπτεται δ' εὖ, ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 2 (1404 b 24) γίνεται δὲ καλῶς ἡ κλοπὴ (ἡ ἀπάτη), ὅταν τις συνθέτῃ τὸν λόγον κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῆς συνήθους γλώσσης. οὐδὲ κλέπτομαι φρένας πράξειν τι κεδνόν Εὐρ. Τρ. 682 καὶ δὲν ἐξαπατῶμαι (δὲν ξεγελειῶμαι: δὲν διαβουκολοῦμαι) διὰ ματαίων ἐλπίδων, ὅτι θὰ πράξω τι καλὸν (θὰ ἔχω καμμίαν εὐτυχίαν). κλέπτων θυμῷ δεῖμα Πινδ. Π. 4, 97 κρύπτων τὸν φόβον ἐν τῇ ψυχῇ. ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον Πινδ. Ἀπ. 107 ἐνν. τὸν ἥλιον ἐξαφανιζόμενον (ἐπὶ τῆς ἐκλείψεως). τῆς ἀρτοπώλιδος ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον Ἀρφ. Σφ. 238 πρὸς γεν. καὶ αἰτ. ἐκλέψαμεν ἀπὸ τὴν ἀρτοπώλιδα τὸν ὅλμον. τοῖς ὀνόμασι κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα Αἰσχίν. 3, 142 διὰ τῶν κενῶν λόγων (διὰ τῶν φράσεων) συγκαλύπτων καὶ διαταράττων (διαστρέφων) τὰ πράγματα. διαβολαῖς νέαις κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξέδυ δίκης Εὐρ. Ἱκ. 416 διὰ νέων διαβολῶν (ἄλλους κατηγορῶν) συγκαλύψας ἐπιτηδείως τὰ προηγούμενα σφάλματά του ἀποφεύγει τὴν τιμωρίαν. νῦν δ' εὐρόοισι (εὐτρόχοισι Porson) στόμασι τἀληθέστατα κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν Ἀπ. Εὐρ. 439 νῦν δὲ δι' εὐγλώττων στομάτων συγκαλύπτουσι τὰ ἀληθέστατα, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φαίνωνται. Πρβ. εὔροια Πλ. Φαῖδρ. 238 C κἀλλ. ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους Σοφ. Αἴ. 188 «ὑποβλήτως λέγοντες» (Σχ.) ἐπινοοῦσιν ἀπατηλοὺς λόγους. κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός Ἀρφ. Σφ. 932 ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε κλέπτης. ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει Ἀρφ. Σφ. 900 τί κλέφτικα μάτια ποῦ ἔχει!

κλέω ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, ποιητ. σπαν. Ἀττ. Εὐρ. Ἰ. Α. 1045 χορ. Ἄλκ. 447 χορ. κλέοντες (κλείοντες χ/φα), κλέουσαι, καὶ κλείω ἀείποτε ἐν τῷ ἐνεργ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. καὶ Στησιχ. (Ἀπ. 35). κλέομεν (κλεέμεν Blass) Βακχυλ. 15, 13. μτχ. Λακων. κλέωἁ ἀντὶ τοῦ κλέουσα Ἀρφ. Λυσ. 1299. ἔκλεον Ἀπ. Ῥ. 3, 246. κλεῖον Ὀρφ. Λιθ. 193. — κλήσω Καστορίων παρ' Ἀθην. 452 Α. — ἔκλησε Νικάνδ. Ἀπ. 86 παρ' Ἀθην. 35 Α. Μέσ. κλέομαι Ἀπ. Εὐρ. καὶ ν 299. Πινδ. Ἰ. 5, 27. κλείομαι μτγν. Πρτ. ἔκλεο (ἀντὶ τοῦ -έεο) Ω 202 (πρβ. Ἡρωδ. 2, 245). Καλλιμ. Δῆλ. 40. κλειτὸς (κυρ. Δωρ. κλητὸς) ποιητ. Πρβ. κλέος. — Μτγν. ὡς Ἀπολλ. Ῥ. Νίκ. Ὀππ. μεταχειρίζονται τὸ κλέω ὡς τὸ καλέω. πρίν γε κλέομεν λιπεῖν Οἰχαλίαν Βακχυλίδ. 15, 13 ἴδ. πρίν. κλέωἁ τὸν Ἀμύκλαις σιόν Ἀρφ. Λυσ. 1299 ὑμνοῦσα τὸν ἐν Ἀμ. θεόν. ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες κλέονται (Musgrave: καλέονται) Σοφ. Τρ. 638 ὅπου τελοῦνται αἱ φημιζόμεναι Πυλαῖαι συνελεύσεις. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν ν 298 ἴδε κέρδος. δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν, ἃν σοφοὶ κλέονται Ἀπ. Εὐρ. 369 ὅπου τὸ κλέονται λαμβάνεται ὡς μέσον (ἴδ. ἀναπτύσσω). Ἂν δέ τις παραβάλῃ τὸ Θουκ. 1, 25 κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς, δύναται ἴσως νὰ ἐκλάβῃ τὸ ἃν ὡς αἰτ. τοῦ κατά τι: ὡς πρὸς (κατὰ) τὴν ὁποίαν οἱ σοφοὶ φημίζονται· τὸ δὲ κλέονται ὡς παθ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅμως δυνατὸν νὰ ἔχῃ γράψῃ ὁ ποιητὴς ᾇ ἀντὶ τοῦ ἄν, κατὰ τὴν συνήθη σύνταξιν: διὰ τὴν ὁποίαν οἱ σοφοὶ δοξάζονται; οἴμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', ᾗς τὸ πάρος περ ἔκλε' (β' ἑν. παρατ. ἐκ τοῦ ἐκλέεο) ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις; Ω 202 ποῦ πῆγαν τὰ μυαλά σου (ἡ φρόνησίς σου), διὰ τὰ ὁποῖα πρότερον ἐφημίζεσο μεταξὺ τῶν ξένων καὶ ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους βασιλεύεις. Ἡ ἐπὶ δηλοῖ κυρίως τὴν ἐξάπλωσιν.

κληδουχέω: γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1288. Διαφόρως διορθοῦται, ἀλλὰ φαίνεται γνήσιον· ἴσως: ἐπιτηρούμενοι (τ. ἔ. ἐν ᾧ θὰ καθιστῶσι τοὺς ἄλλους προσεκτικοὺς) διὰ πικρῶν ὀνειδιστικῶν λόγων (διὰ πικρῶν περὶ ἐμοῦ παρατηρήσεων, κυρ. κεντημάτων τῆς γλώσσης).

κληδών ἡ: γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπωνύμους Αἰσχ. Εὐμ. 421 καὶ τὰ ὀνόματα, δι' ὧν ἐπονομάζεσθε. οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ μετῆλθον Εὐρ. Ἀνδ. 561 οὐ γὰρ μίαν σοι ἀγγελίαν προυθυμήθην πέμψαι, ἵνα σε μετακαλεσαίμην. οὐ μηδὲ κληδὼν — διῆλθέ που Σοφ. Φιλ. 255 ἴδ. γῆ. παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι θανόντι Αἰσχ. Χο. 503 εἰς ἄνδρα ἀποθανόντα οἱ παῖδες διασῴζουσι τὸ καλὸν ὄνομα· ὅθεν ὀρθὴ ἡ διόρθ. τοῦ Schütz: κληδόνος. Ἡ ὀνομ. θὰ ἐδήλου: οἱ παῖδες εἶνε φῆμαι διασῴζουσαι (ἐνν. τὸ ὄνομα ἢ τὴν μνήμην τοῦ πατρός). πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν Εὐμ. 400 μακρόθεν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς προσκλήσεως (δι' ἧς με προσκαλεῖτε).

κληματόω: λαμπρᾶς ἕω κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης (Bergk καὶ Barnes: χῶρον εὐάνθης) δέμας Ἀπ. Σοφ. 234 κατὰ τὴν λαμπρὰν ἕω τὸ χλωρὸν κλῆμα ἔχει σκεπασθῇ μὲ βλαστοὺς («ἔχει πετάξῃ βλαστούς»).

κληρόω: ὠή, τὸν Λατοῦς αὐδῶ, ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς (κυρ. = δίδως ὀμφὰν τοῖς κληρουμένοις), πρὸς χρυσέους

θάκους καὶ γαίας μεσσήρεις ἕδρας εἰς οὓς αὐδὴν καρύξω Εὐρ. Ἴων 907 τὸν υἱὸν τῆς Λητοῦς φωνάζω, ναὶ σέ, ὅστις (= ὅς γ') διανέμεις κατὰ κλήρους τοὺς χρησμούς, πρὸς τοὺς χρυσοῦς θρόνους καὶ τῆς γῆς τὰς μεσαιτάτας ἕδρας (τὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς) θ' ἀποτείνω κήρυκος (βροντώδη) φωνήν, ἵνα τὴν ἀκούσης («νὰ πάῃ μέσα 'ς τ' αὐτί σου»). Τὸ χωρίον ὑγιές. ὅμοιον γὰρ ὥσπερ ἂν εἴ τις τοὺς ἀθλητὰς κληροίη μὴ οἳ ἂν δύνωνται ἀγωνίζεσθαι ἀλλ' οἳ ἂν λάχωσιν, ἢ τῶν πλωτήρων ὅν τινα δεῖ κυβερνᾶν κληρώσειεν, ὡς οὐ δέον τὸν ἐπιστάμενον ἀλλὰ τὸν λαχόντα Ἀριστοτ. Ῥητ. 2, 20 (1393 b 5) ὅμοιον εἶνε, ὡς ἂν τις ἤθελεν ὁρίζῃ διὰ κλήρου τοὺς ἀθλητὰς ὄχι τοὺς δυναμένους ν' ἀγωνίζωνται, ἀλλὰ τοὺς κληρωθέντας (τοὺς λαχόντας διὰ κλήρου)· ἢ ὡς ἂν τις ἤθελεν ὁρίζῃ διὰ κλήρου τὸν κυβερνήτην (= ὃν δεῖ κυβερνᾶν) μεταξὺ τῶν πλωτήρων, ὡς ἂν ἔπρεπε ν' ἀποφασίζῃ περὶ τούτου ὄχι ἡ ἱκανότης ἀλλ' ὁ λαχνὸς (κυρ. ὡς ἂν ἔπρεπε νὰ κυβερνᾷ ὄχι ὁ ἐπιστάμενος ἀλλ' ὁ λαχών). Μέσ. παρίσταμαι ὡς κληρωτὸς ὑποψήφιος ὑπουργήματος, λαμβάνω διὰ κλήρου ὑπούργημά τι· οἷον κληροῦμαι ἱερωσύνην Αἰσχίν. 1, 188. προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ Δημ. 57, 16 προεκρίθην μεταξὺ τῶν εὐγενεστάτων, ἵνα δοκιμάσω ἐν τῷ κλήρῳ τὴν τύχην μου ὡς ὑποψήφιος τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ἡρακλέους. Ὁμοίως 57, 62. Ὅθεν ἐν § 48 διώρθ. ὁ Cobet ἱερωσύνης (ἀντὶ τοῦ ἱερωσύνην) κληροῦσθαι, ὡς καὶ ἐν Αἰσχίν. 1, 188· ἀλλὰ πρβ. Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. 7, 4. τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων; Λυσ. 24, 13 τί με ἐμποδίζει νὰ ἐκλεχθῶ διὰ κλήρου μεταξὺ (ὡς εἷς) ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων; Ἡ γεν. εἶνε μεριστικὴ (πρβ. λαχεῖν τῶν ἐννέα ἀρχόντων Δημ. 59, 106). Πλημμελῶς δέ τις τῶν ἑρμηνευτῶν ὑπονοεῖ τὸ ἀρχήν. τοὺς θεσμοθέτας ἐπὶ τοὺς νόμους κληρουμένους Δημ. 20, 90 ἴδ. ἐπί. Πρβ. Ἀμμών. σ. 86: «λαγχάνειν καὶ κληρώσασθαι διαφέρει· λαγχάνει μὲν εἷς οὗ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. . , κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. Καὶ λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν, κληρώσασθαι δὲ τὸ κλήρῳ χρήσασθαι». Εὐστάθ. 674, 20: «τὸ λαχεῖν ἀποτέλεσμά ἐστι τοῦ κληροῦσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε ὅς κε λάχῃσι, τ. ἔ. κληρώσασθε, ὅ ἐστι κλήρους βάλετε, τίς ἂν λάχῃ πρῶτος, δηλ. ἀντιστῆναι τῷ Ἕκτορι». — μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχε κληρουμένη, μὴ ἐγώ σ' ἀφήσω Ἀρφ. Ἐκκλ. 999 μὰ τὴν Ἀφροδίτην, εἰς ἧς τὴν θεραπείαν μ' ἔρριψεν ὁ κλῆρος («ὡς ἑταίρα οὖσα τοῦτό φησι» Σχ.), δὲν θά σε ἀφήσω ἐγώ. Τὸ μὴ μετὰ μέλλ. ὁρ. ἐπὶ ὅρκου, ὡς καὶ ἀλλ. οἷον Βατρ. 508. Παρομοίως: ἂν δέ τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν ὄντως λάχῃ κληρούμενος προεδρεύειν Αἰσχίν. 3, 3 ὅπου ἄλλοι ἐξαλείφουσι τὸ κληρούμενος, ἄλλοι τὸ προεδρεύειν, ἐν οὐ δέοντι = λάχῃ κλήρῳ τὴν προεδρείαν.

κλῆσαι Ἀττ. = κλεῖσαι.

κλητήρ ὁ: Αἰσχ. Ἱκ. 630. Τὸ χωρίον: Ἀργεῖος λεὼς ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος («πρὶν εἰπεῖν τὸν κήρυκα ἀράτω τὰς χεῖρας ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ» Σχ.) ὡς εἶναι τάδε ἐπεκύρωσε (ἀπεφάσισε διὰ τῆς ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ἄνευ κλητ. ὥστε νὰ εἶνε ταῦτα.

κλίνη ἡ: πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ ἐκπλύναντας, τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως, ἐπὶ κλίνης ἐκραβδίζειν τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς τριβόλους, ἀπολέξαι Ἀρφ. Λυσ. 575 πρῶτα ἔπρεπε, καθὼς ὅταν ἐκπλύνομεν τὸ μαλλίον εἰς τὸ βαλανεῖον, (ἀφ' οὗ ἐξαπλώσωμεν) τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς τριβόλους ἐπὶ κλίνης, νὰ τοὺς κτυπῶμεν καλὰ καλὰ («νὰ τοὺς ξετινάσσωμεν») διὰ ῥάβδων, διά ν' ἀποχωρίσωμεν ἐκ τῆς πόλεως τὴν λέραν (οἰσπώτην «τοῦ ἐρίου τὸν ῥύπον» Σχ.). Αἱ λέξεις τὴν οἰσπ. ἐκ τῆς πόλεως συναπτέαι πρὸς τὸ ἀπολέξαι, ὅπερ εἶνε ἀπρφ. τελικὸν (ἐπεξηγηματικὸν) εἰς τὸ ἐκραβδίζειν, ἐν ᾧ ἡ ἐκ- ἐπιτείνει ὡς καὶ ἐν τῷ ἐκπλύνειν. Διορθώσεις πολλαὶ καὶ ἑρμηνεῖαι, ἀλλά, καθ' ὅσον γνωρίζω, οὐδὲ τὴν σύνταξιν ἐξηκρίβωσέ τις τῶν ἑρμηνευτῶν.

κλίνω (ῥ. κλι-, πρβ. clivus). κλινῶ ἁπλοῦν παρὰ μτγν., ἀλλὰ κατα- Ἀρφ. Λυσ. 918. ἐγκατα- Πλ. 621 (περὶ τοῦ κατακλιεῖ ἴδ. ἀνωτ. τὸ κλείω). ἔκλῑνα ἁπλοῦν σπαν. πεζ. (Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 13. Πλ. Τίμ. 77 Ε Ἡρ. Ἡρ. 9, 16). κέκλῐκα μτγν. — Παθ. (Μέσ.), σύνθ. ὡς κατακλίνομαι.- κλινοῦμαι Ἀρφ. Λυσ. 910. ἐκλινάμην ρ 340. κατ- μτγν., συνήθως ἐκλίθην ποιητ. (οὕτω Τραγ., Πίνδ. 340. Ἡρ. ἀλλ' ὁ Ὅμ. μόνον τ 470) καὶ μτγν. πεζ.. μάλιστα σύνθ. (ἐκλίνθην ἐπ. ποιητ. καὶ σύνθ. καὶ μτγν. πεζ.), τοὐναντίον Ἀττ. καὶ νέος Ἰων. ἀόρ. β' ἐν συνθ. κατεκλίνην Ἀρφ. Λυσ. 906 (ἐν 904 -ίθητι ἡ παράδοσις, -ίνηθι Elmsl.). Σφ. 1211. κατακλινῶ Ἀπ. Φερεκρ. 67. Ἱπποκρ. 7, 92. κατεκλίνη 5, 444. Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 15 (ἐν 8, 7, 4 -θη χ/φα, -νη Dind. πρβ. Ἑλλ. 4, 1, 30. Συμπ. 1, 8. Κυν. 83). Πλ. Συμπ. 176 Α. 213 C. Φαῖδρ. 230 C. Πολ. 372 B. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Schanz μετὰ τοῦ Cobet ἐξορίζουσιν ἐκ τοῦ Πλάτωνος τὸν τύπον -ίθην. κατακλινήσομαι Ἀρφ. Ἱππ. 98. Πλ. Συμπ. 222 Ε. κλιθήσομαι Χρ. Σιβ. 8, 77. συγ- Εὐρ. Ἄλκ. 1090. — κέκλῐμαι ἁπλοῦν σπάν., Ξεν. Ἱππικ. 5, 5 κέκλινται (κεκλίαται Π 68. δ 608). ἀποκλιτέον Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 9, 2. ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια Σοφ. Αἴ. 131 ἴδ. ἀνάγω. μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς Ο. Κ. 192 μὴ πλέον προχωρήσῃς πέραν (κυρ. κινήσῃς τὸν πόδα σου ἔξω) τῆς ἀντιπέτρου (ὁ ἴδε) ταύτης βαθμῖδος (ἢ ἕδρας, ἢ τοῦ χαλκοῦ οὐδοῦ). ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα κἀμπίπτει στέγῃ Σοφ. Ο. Τ. 1262 «ἀνέτρεψε τὰς θύρας καὶ κατέβα-

λεν ἐκ τῶν πυθμένων» Σχ. Ἄλλοι ἄλλως. Ὀρθότερον ὧδε: ἔκλινεν ἐκ τῶν πυθμένων τοὺς μοχλοὺς (τοὺς ἐπὶ τῶν δικλίδων θυρῶν ἐγκαρσίως ἐμβαλλομένους ἐντὸς τῶν πυθμένων κάμψας διὰ τῆς ὁρμῆς, μεθ' ἧς ἐπέπεσεν, ἐξέβαλεν ἐκ τῶν θέσεων αὐτῶν, δηλ. τῶν πυθμένων, τῶν ἐντὸς τοῦ τοίχου ἢ τῶν παραστάδων), ὥστε νὰ γίνωσι κοῖλοι (καμφθέντες πρὸς τὰ ἔσω) καὶ οὕτως εἰσορμᾷ ἐντὸς τοῦ θαλάμου. παῖς δ' ἂν νεογνὸς χειρὶ προσκνήθων νέᾳ (κάπρον) κλίναι (κλίνοι Nauck) παλαιστοῦ παντὸς εὐμαρέστερον Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 383 δύναται νὰ τὸν κάμῃ νὰ κλίνῃ (νὰ πέσῃ κάτω). Ἀσία δὲ χθὼν ἐπὶ γόνυ κέκλιται Αἰσχ. Πέρ. 932 ἴδ. γόνυ. εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον, καὶ κλίνεταί γε κἀποπερκοῦται βότρυς Ἀπ. Σοφ. 234 διορθοῦσιν ἐν οὐ δέοντι πεπαίνεταί τε ἢ γλυκαίνεταί τε, πλάττοντες πρωθύστερα. Ἡ παραδεδομένη γρ. ἔχει κάλλιστα κατὰ τὴν γνώμην μου· οὐ μόνον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν κλάδων καὶ σήμερον λέγομεν, ὅτι «γέρνουν ἀπὸ τὸν καρπόν», ἀλλὰ καὶ ὁ καρπός, ὅταν εἶνε εὐμεγέθης, γέρνει πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἐνταῦθα ὁ βότρυς, ἀφ' οὗ ὁπωσδήποτε σχηματισθῇ. τῷδε μέλει κλιθείς Πινδ. Ν. 4, 15 τούτῳ τῷ μέλει στηριχθείς (συνοδεύσας διὰ τῆς κιθάρας). πόθι μοι ναίει ποτ'. . . ἢ ποντίας αὐλῶνας ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς Σοφ. Τρ. 100 ποῦ τῆς θαλάσσης τῆς στενομάκρου κατοικεῖ ἢ ποῦ κατὰ τὰς δύο ἠπείρους διατρίβει. Ἂν γράψωμεν ἢ ποντίας αὐλῶνος μετὰ τοῦ Margoliouth, ἡ γεν. αὕτη θὰ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πόθι, τὸ δ' ἐφεξῆς ἢ δισ. ἀ. κλιθείς θὰ ἐπέχῃ τόπον γεν. Ἡ παραδεδομένη αἰτ. αὐλῶνας θὰ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ὑπονοουμένου ναίει ὡς μτβ., ἐν ᾧ ἐν τῷ ἢ. . . κλιθείς ὑπονοούμενον θὰ ληφθῇ ὡς ἀμτβ. πρβ. Αἴ. 176. οὐδ' ἔχω ὅπᾳ πρὸς πότερον ἴδω καὶ κλιθῶ Ἀντ. 1342 καὶ δὲν ἠξεύρω πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο (τὴν γυναῖκα ἢ τὸν παῖδα) ν' ἀποβλέψω καὶ ποῦ νὰ στηριχθῶ. Τὸ ὅπᾳ ἀναφ. εἰς τὸ κλιθῶ.

κλίσις ἡ: δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος ἄρθρων κλίσεως Εὐρ. Τρῳ. 112 σχεδόν: ἀλήμων ὤ, τί τραβοῦν τὰ κοκκαλάκια μου ἀπ' αὐτὸ τὸ κακομοιριασμένο (ἀναθεματισμένο) πλάγιασμα.

κλόνος ὁ: ἱππιοχάρμας (ὃ ἴδε) κλόνους Αἰσχ. Πέρσ. 107.

κλυδώνιον τό: κἀμοὶ προσέστη καρδίᾳ (Scaliger: καρδίας) κλυδώνιον χολῆς Αἰσχ. Χο. 182, ἴδ. χολή.

κλύζω προσκλύζω, βρέχω, περιχύνω· ὥστε κύματος δίκην κλύζειν (=ἐκκλύζειν) πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ μεῖζον Αἰσχ. Ἀγ. 1180 ὥστε ξεπλύνων (ὁ χρησμὸς) ὡς κῦμα νὰ ἐκβάλῃ πρὸς τὴν λάμψιν (τοῦ ἡλίου, νὰ φανερώσῃ) συμφορὰν πολὺ μεγαλιτέραν ἐκείνης, ἣν εἶχον πρὸ ὀλίγου· ἴδ. εἰσάσσω. πικρὰν πικρῷ κλύζουσι φαρμάκῳ χολὴν Σοφ. Ἀπ. 770 πικ. χολὴν ἐκκλύζουσι κέ. τ. ἔ. κλύζοντες ἐξάγουσι διὰ φαρμ. πικροῦ π. χολήν. θάλασσα κλύζει πάντων τἀνθρώπων κακά Εὐρ. Ἰ. Τ. 1193 ξεπλύνει.

κλυτόκαρπος 2 = κλυτοὺς καρποὺς φέρων. κλυτόκαρπος στέφανος Πινδ. Ν. 4, 76 στέφανος φέρων, παρέχων δόξαν.

κλυτός 3 καὶ 2: κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς Πινδ. Ν. 7, 16 ἴδ. ἀοιδή. χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων Ἐριννύς Αἰσχ. Χο. 648 ἡ μὲ τὸν καιρὸν εὐήκοος (κυρ. ἀκουστὴ γενομένη) βαθύφρων Ἐρ.

κλύω (Λατ. cluo, clueo) ἀκούω ἐπ. ποιητ. ἔκλυον καὶ ὡς ἀόρ. (κλύον Ο 300). κλύοιμεν. ἀόρ. ἄνευ θεματ. φωνήεντος προστ. κλῦθι Α 37 καὶ κέκλυθι Κ 284. κλῦθι καὶ Αἰσχ. Χο. 139. 331. κλῦτε Β 56. Αἰσχ. Χο. 398. κέκλυτε Η 67. Ἡσ. Θε. 644. Πινδ. Π. 4, 13. πρκ. κέκλυκα Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 190 ἀόρ. μτχ. κλύμενος Θεόκρ. 14, 26 ἐξακουστός· πρβ. κλυτός. ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων Σοφ. Φιλ. 261 ἐγὼ ἐδῶ ποῦ βλέπεις εἶμαι ἐκεῖνος, ὃν ἴσως ἤκουσας, ὅτι εἶνε κύριος τῶν ὅπλων τοῦ Ἡρακλέους. Ὁμοία σύνταξ. ἐν Ἠλ. 293 ὅταν κλύῃ τινὸς ἥξοντ' Ὀρέστην = ὅτι ἥξει Ὀρέστης. Ὁμοίως συντάσ. τὸ ἀκούω, ὅπερ ἴδε. κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις Αἰσχ. Εὐμ. 433 θέλεις μᾶλλον νὰ ὀνομάζησαι δικαία παρὰ νὰ πράξῃς (ἐνν. δικαίως). Ἡ γρ. δίκαιος ἁρμόζει μόνον εἰς τὸ κλύειν, ὄχι δὲ καὶ εἰς τὸ πρᾶξαι.

κλωστήρ ὁ: φελλοὶ δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου Αἰσχ. Χο. 504 ὡσὰν δὲ φελλοὶ ἀναβαστάζουσι (κυρ. σύρουσι) τὸ δίκτυον, ἐν ᾧ δικτηροῦν (κρατοῦν) ὑψηλὰ (ἐπάνω ἀπὸ τὸν βυθὸν) τὴν ἐν τῷ βυθῷ λινῆν κλωστὴν (= τὸν ἐν βυθῷ κλωστῆρα λ. σῴζ. ἐκ τοῦ βυθοῦ).

κνάσαιο Δωρ. = κνήσαιο.

κναφεύς ὁ: κναφέων τόπος ἐν Μυτιλήνῃ πλησίον τῆς κωμοπόλεως Μόριας, ὅπου σῴζεται, ἐπὶ βράχου ἀξέστου, ἡ ἐπιγραφή: ΚΝΑΦΕΩΝ.

κνάω (*κνήω, περὶ τῆς συναιρέσεως πρβ. ζάω) ξέω, β' πρ. ἐπικνᾷς Ἀρφ. Ὄρν. 1586 (-κνῇς Cobet). κνᾶν Ἡρ. 7, 239. Προστ. κνῆ Λ 639 (Δ. Γ. κνέε). κνήσω Ἱπποκρ. 5, 686. ἔκνησα 7, 226. (κνήσαις ἢ κνήσαιο ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τοῦ τῶν χ/φων κινήσαις, ὃ ἴδε, ἐν Πλ. Συμπ. 183 Ε). ἐξέκνησα Ἡρ. 7, 239. κατ- Ἀρφ. Σφ. 965. Μέσ. ξέω ἐμαυτόν. κνῆσθαι Πλ. Γοργ. 494 C (κνᾶται· κνᾶσθαι μτγν.). κνήσομαι Ἡρώνδ. 4, 51. ἐκνησάμην μτγν. ἀλλὰ προσκνήσασθαι Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 30. Παθ. κατεκνήσθην Ἀρφ. Ἱππ. 771. κατακέκνησμαι (Δ. Γ. κέκνισμαι). Μτγν. παρασχημ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. κνήθω· πρβ. νάω, νήθω, σιάω, σήθω. τὸ βρέγμα τοῦτο τὠσυρὲς κνήσῃ Ἡρώνδ. 4, 51 θὰ ξύνῃς τὸ θρασύ σου κρανίον (ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ ἀπορίας σου). οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασίν, σχολὴν ἔχων Λουκ. Δὶς κατ. 1 «ποῦ δὲν ἔχει καιρόν, καθὼς

λεγει ὁ λόγος, μηδὲ νὰ ξύσῃ τ' αὐτί του», ὡς καὶ σήμερον λέγομεν.

κνέφας: τοῖον ἐπὶ κνέφας — πεπόταται Αἰσχ. Εὐμ. 380 ἴδ. ἐπιποτάομαι.

κνῇ προστ. τοῦ κνάω.

κνίζω ξέω, ὁμαλόν· κνίσω Ἀρφ. Βάτρ. 1198. ἔκνϊσα Πίνδ. Π. 8, 33. 11, 23. Ἰ. 4, 65. Ἀρφ. Νεφ. 1286 καὶ μτγν. πεζ. (ἔκνιξα Πινδ. 1, 5, 48). Μέσ. περικνίξασθε Ἀνθ. 9, 226. Παθ. ἐκνίσθην Εὐρ. Ἀνδρ. 209. Θεόκρ. 4, 59. Λουκ. Ἑτ. διάλ. 10, 4. κατα- Ἀρφ. Πλ. 973. τοῦ δ' ἄρ ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι Πίνδ. Ν 6, 32 «τούτου τὴν προαίρεσιν καὶ τὸν τρόπον ἐλύπουν οἱ ἄδικοι (χαλεποὶ) λόγοι» Σχ. οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν Ἰ. 4, 57 οὐδὲ ἡ συνείδησις πόσαι δαπάναι ἀπαιτοῦνται ἠλάττωσε τὴν εἰς τὰς ἐλπίδας προσήλωσίν των. Κατὰ τὸν Christ καὶ ἡ πρότασις αὕτη εἶνε σὺν τῷ μόχθος ὑποκείμ. τοῦ τετύφλωται: οὔτε φωτὸς στερεῖται ὁ μακρὸς πόνος τῶν ἀνδρῶν τούτων οὔτε ὁπόσαι δαπάναι διεκίνησαν καὶ ἐτάραξαν τὴν φροντίδα τῆς ἐλπίδος. ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον Π. 11, 23 (ἡ στοργὴ τῆς θυγατρὸς) παρώξυνεν αὐτὴν νὰ ἐγείρῃ (ἐν ἑαυτῇ) βαρ. χόλον. ἁδεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις Ἰ. 6 (5), 50 ἡδεῖα δὲ ἐνδόμυχος ἡδονὴ διεκίνησεν («ἔτσουξεν») αὐτόν. τὰν κυάνοφρυν Ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη Θεοκρ. 4, 39 ἧς ποτε ἠράσθη. κνίσεν τε Μίνωϊ κέαρ ἱμεράμπυκος θεᾶς Κύπριδος αἰνὰ (ἁγνὰ Blass) δῶρα Βακχυλίδ. 16, 8 καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Μίνωος ἐκέντησαν τὰ ὀλέθρια δῶρα τῆς ἱμερ. Κύπριδος. ἐτερπόμην ὅμως δ' ἔκνιζέ μ' (=ἔδακνέ με) αἰεὶ τοῦτο Σοφ. Ο. Τ. 786 μὲ ἐλύπει πάντοτε τοῦτο. τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε Εὐρ. Ἰ, Α. 330 «ἔτσ' ἤθελε τὸ κέφι μου» Δ. Βερναρδ. καί με κάκιστ' ἔκνισε Ἀρφ. Σφ. 1285, ἴδ. ὑποταράττω.

κνισάω (κνισσάω) πληρῶ τι τῆς κνίσης ἱερείου, «κνίσης ἐκ θυμάτων πληρῶ»· χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισᾶν ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν Δημ. 21, 51 ἃ ἐξηγοῦνται διὰ τοῦ ἐφεξῆς χρησμοῦ: μεμνῆσθαι Βάκχοιο, καὶ εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἄμμιγα πάντας, καὶ κνισᾶν βωμοῖσι, κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Τὸ μὲν μεμνῆσθαι... ἄμμιγα πάντας (τ. ἔ. ἐλευθέρους καὶ δούλους) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ κατωτ. λεγόμενον (καὶ 43, 66) κρατῆρας ἱστάμεν καὶ χορούς. (Ἀλλὰ περὶ τῆς φράσεως ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν ἴδ. ὡραῖος). Τὸ δὲ κνισᾶν ἀγυιάς πρὸς τὸ κνισᾶν βωμοῖσι (τὰς ἀγυιὰς κνισῆν ἐν 43, 66). Τὸ δὲ στεφανηφορεῖν πρὸς τὸ κάρη στεφάνοις πυκάσαντας. Ἐν τῇ φράσει κνισᾶν ἀγυιάς ὁ Ἁρποκρατίων προτιμᾷ τὴν γρ. ἀγυιᾶς (παρὰ τὸ ἀγυιεύς: «ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν· ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν... Εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί» Ἁρποκρ.), ὁ δὲ Cobet καὶ ἄλλοι ὑποστηρίζουσι τὴν παραδεδομένην γρ. ἀγυιάς (παρὰ τὸ ἀγυιά). Ἡ φράσις κνισᾶν ἀγυιάς κατὰ τὸν Cobet δὲν εἶνε Ἀττική, ἀλλὰ παλαιὰ Ἰωνικὴ καὶ ποιητική, ἣν μετεχειρίζοντο ἐν τοῖς χρησμοῖς καὶ ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ᾠδαῖς. Πρβ. τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς; Ἀρφ. Ἱππ. 1320 ἵνα τούτου ἕνεκα (δηλ. τῆς ἀγαθῆς φήμης) πληρῶμεν κνίσης τὰς ὁδοὺς (ἢ κατὰ τὸν Ἁρποκρ. τοὺς πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμούς); Ἐπὶ ἀγαθῇ φήμῃ ἢ «ἐπὶ ξυμφοραῖς ἐσθλαῖς» συνήθιζον οἱ Ἀθηναῖοι, πρὸ τῆς ἰδίας οἰκίας ἕκαστος, νὰ θύωσι. Ὁμοίως Ἀρφ. Ὄρν. 1233. Πρβ. καὶ ἀστοῖς... ἐννέπω... χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἱστάναι βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς Εὐρ. Ἀλκ. 1154 χοροὺς ἱστάναι («νὰ στήνουν») ἐπ' εὐτυχίαις καὶ τοὺς βωμοὺς κνίσης πληροῦν ἐκ τῶν θυομένων βοῶν ἅμα ἱκετεύοντας («ἱκεσίαις βουθυσίαις» Δ. Βερν.). Ἀλλὰ πάντων τούτων τῶν πρβγ. ἡ ἑρμηνεία ὑποστηρίζει μᾶλλον τὴν γνώμην καὶ τὴν γραφὴν τοῦ Ἁρποκρατίωνος ἢ τῶν περὶ τὸν Cobet, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ καὶ ἐν Ἰωνικῇ ἐπιγραφῇ τῆς Ἐρετρίας εὕρηται ἡ αἰτ. πληθ. Ἐρετριᾶς, Ἱστιαιᾶς. Οὐδὲν δέ, πιστεύω, κωλύει νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, εἶνε παλαιᾶς Ἰωνικῆς (καὶ Δωρικῆς) καταγωγῆς. Ὅθεν διορθωτέον καὶ ἐν Δημ. 43, 66 ἀγυιᾶς (ἄνευ ἄρθρου) κνισῆν, ὅπου καὶ Ἀμφικτιόνεσσι γρ. ἀντὶ τοῦ Ἀμφιόνεσσι.

κνισωτός 3: παρ' εὐδείπνοις ἔσῃ ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός Αἰσχ. Χο. 482 παρὰ νεκροῖς, τυχοῦσι καλοῦ δείπνου, σὺ οὐ τιμηθήσῃ καιομένοις ἱερείοις κνῖσαν ἀναδιδοῦσι, ὑπὸ τῆς χώρας προσφερομένοις.

κνυζάομαι καὶ κνυζέομαι: ὃν (θῆρα) ἐν πύλαισι ταῖσι πολυξένοις (Musgrave: πολυξέστοις) εὐνᾶσθαι κνυζεῖσθαί τ' ἐξ ἄντρων ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀΐδᾳ λόγος αἰὲν ἔχει Σοφ. Ο. Κ. 1569 περὶ τοῦ ὁποίου ἐπικρατεῖ ὁ λόγος ὅτι πάντοτε κοιμᾶται μεταξὺ τῶν πυλῶν τῶν ὑπὸ τῶν ξένων πολυσυχνάστων καὶ ἐκβάλλει κνυζηθμοὺς ἐκ τοῦ ἄντρου του ὡς φύλαξ ἀδάμαστος παρὰ τῷ Ἅιδῃ (διατρίβων).

κνύζομαι (-οῦμαι Kaibel = κνῶμαι, κνήθομαι) δὲ οὐδὲν ἰσχύων· ἃ δὲ ξυσμὰ (Kaibel: ξύσμα) ἐκ ποδῶν εἰς κεφαλὰν ἱππάζεται Ἀπ. Σώφρον. 53 ξύνομαι ἄνευ ἀποτελέσματος· ἡ δὲ φαγοῦρα τρέχει (μὲ τὴν ταχύτητα ἵππου) ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς.

κνυζόω: κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε ν 401 θά σου θαμβώσω τοὺς ὀφθαλμούς.

κνῦσα ἡ: εἰς κνῦσα καὶ κακὴ λώβη Ἡρώνδ. 7, 95 εἴσαι ψώρα καὶ κακὴ βλάβη (τὸ ἡμέτ. «φωτιὰ καὶ λόχη» λέγεται μὲν ἐπὶ ὁμοίας περιστάσεως, ἀλλ' εἶνε ἧττον ὑβριστικόν).

κνώδων ὁ (παρὰ τὸ ὀδοὺς Χοιροβ. ἐν Β. 'Α. 1394, μᾶλλον παρὰ τὸ κνάω, Λοβεκ. Σοφ. Αἴ. 424), καὶ κνώδοντες οἱ δύο προέχοντες σιδηροῖ ὀδόντες τοῦ ξίφους ἢ τῆς κυνηγετ. μαχαίρας κατὰ τὸ τέλος τῆς λαβῆς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀκμῆς. ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας Σοφ. 'Αντ· 1233 σύρει δίστομον ξίφος. πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; Αἴ. 1025 πῶς νά σ' ἀποσπάσω ἀπὸ τοῦ πικροῦ τούτου στιλπνοῦ ξίφους. 'Αλλ' ἐν ἀμφ. τοῖς χωρίοις λέγει κνώδοντα(ς), διότι ἐκ τοῦ κνώδοντος λαβὼν θ' ἀποσπάσῃ ἢ θὰ σύρῃ τὸ ξίφος.

κοιμάω (ῥ. κει-, πρβ. κοίτη) φέρω εἰς ὕπνον. Πεζ. συνήθως κατα-. 'Ομαλόν. κοιμῶμαι μετὰ παθ. ἀορ. ἐκοιμήθην (Δωρ. -άθην, ἐπ. κοιμησάμην Α 476 κἀλλ., σπανιώτερον κοιμήθην). κοιμήσομαι καὶ κοιμηθήσομαι. Μτβ. κοιμίζω τινά· τὸ δὲ κοιμίζω εἶνε ἐκ τῶν μεθ' Ὅμ. λέξεων εὔχρηστον τοῖς τε Τραγ. μάλιστα καὶ τοῖς πεζοῖς. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινώ Ξ 236 «κοίμησόν μοι ὑπὸ ταῖς ὀφρύσι τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Διός» Γαζῆς. κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος Αἰσχ. Εὐμ. 835 ἴδ. κῦμα. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων μ 169 καθησύχασε, κατεπράϋνε. θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα 'Αγ. 602 καταπραΰνοντες τὴν ἐξαπτομένην θ. εὐ. φλόγα. εὔφημον (= ὥστε εὔφημον γενέσθαι) κοίμησον στόμα 1246 κατασίγασον τὸ στόμα σου. εἴθε μοι κοιμάσειε τὸν δυσδαίμον' Ἅιδου μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκα Εὐρ. Ἱππ. 1387 εἴθε νά με ἀποκοιμίσῃ τὸν κακοδαίμονα ἡ μέλαινα καὶ ζοφερὰ (σκοτία) ἀνάγκη τοῦ Ἅιδου (ὁ θάνατος). κοιμῶ τόδ' ἕλκος Σοφ. Φιλ. 649 κατευνάζω τοὺς πόνους τούτου ἐδῶ τοῦ ἕλκους. ἣν (φρουρὰν) κοιμώμενος Αἰσχ. 'Αγ. 2 εἶπεν οὕτως ἀντὶ νὰ εἴπῃ ἣν (φρουρὰν) φρουρῶν, διότι κατακείμενος ἐφρούρει.

κοινάω: νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν Πινδ. Π. 4, 115 ἀνακοινώσαντες (ἐκμυστηρευθέντες) εἰς τὴν νύκτα τὴν ὁδόν.

κοινόλεκτρος 2 Αἰσχ. Πρ. 579. Τὸ χωρίον: τὰν ὁμοπάτριον («τὴν ταὐτοῦ πατρὸς ἡμῖν» Σχ.) ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πείθων δάμαρτα κοινόλεκτρον ἕδνοις πείθων ἤγαγες Ἡσιόνην ὡς δάμ. κοιν. (ὥστε γενέσθαι σοι ὁμόλεκτρον σύζυγον).

κοινόπλοος 2: ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν (κλύεις) Σοφ. Αἴ. 872 ἀκούεις τὸν ἐξ ἡμῶν τῶν κοινῇ πλεόντων θόρυβον.

κοινόπους: ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν Σοφ. Ἠλ. 1104 ὅτι ἡμεῖς οἱ ποθούμενοι κοινῇ πάρεσμεν.

κοινός 3 (ἐκ τοῦ κομjός ἢ κονjός, cum (com) ὡς ξυνός: ξύν). μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν κοινὸν ποιεῖσθαι Σοφ. Ο. Τ. 239 μήτ' ἐν ταῖς εὐχαῖς τῶν θεῶν μήτε ἐν ταῖς θυσίαις κοινωνὸν αὐτὸν ποιεῖσθαι (προσλαμβάνειν). ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά Σοφ. Τρ. 206, ἴδε εἰμι. κοινὰν ἤνυσεν εἰς φίλους ἀρωγάν Φιλ. 1145 ἴδ. ἀνύω. ὅτῳ ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία Ο. Κ. 633 ἴδ. ἑστία. κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών Αἴ. 267 «κοινωνεῖν τοῦ παντὸς καὶ αὐτός τε λυπεῖσθαι καὶ τοὺς φίλους λυπεῖν» Σχ. ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν (τῶν φίλων) ὢν λυπουμένων λυπεῖσθαι. Ἐν δὲ Θουκ. 6, 87 τί σημ. τὸ κοινὴν ἀσφάλειαν ἴδε μεταλαμβάνω. Ἐνίοτε ἐλλείπει ἡ ἑτέρα δοτ. ὡς καὶ γὰρ γενεᾷ κοινὸν τόδ' ἄχος (ἐνν. καὶ ἡμῖν) Αἰσχ. Ἑπτ. 1061 καὶ ἡμεῖς συμμεριζόμεθα τὸ πένθος τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας. οὐδὲν μετέδωκεν; Οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί 'Αρφ. Σφ. 917. Κατὰ τὸν Σχ. τὸ μὲν οὐδὲν μετέδωκεν; λέγει ὁ θεράπων, τὰ δ' ἐφεξῆς ὁ Φιλοκλέων. Περὶ δὲ τοῦ οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί: «ἀντὶ τοῦ τῷ κοινωνῷ· οἱ δὲ τῷ κοινῷ ἐπὶ τῶν καλουμένων οὐδὲ μέχρι κοινοῦ λόγου». Ὁ Dobree: οὐδὲ τῶν κοινῶν ἐμοί. Ἴσ. οὐδὲ τῶν κυνῶν μέλει τ. ἕ. οὐ μόνον ἐμοὶ οὐδὲν μετέδωκεν, ἀλλ' οὐδὲ τὸν μέλει διὰ τοὺς ἄλλους κύνας. τὸ κοινὸν δ' εἰ μιαίνεται πόλις Αἰσχ. Ἱκ. 371 ἐὰν ἀπὸ κοινοῦ (κατὰ τὸ κοινὸν) μιαίνεται ἡ πόλις (μὴ αἰδουμένη τοὺς ἱκέτας), ἴδ. ἐκπονῶ. φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν Χο. 1036. ἴδ. φεύγω. τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε Θουκ. 6, 40 προάγετε τὸ εἰς σύμπαντας κοινὸν ἀγαθὸν τῆς πόλεως· τὸ ξύμπασι ἠδύνατο καὶ νὰ παραλίπῃ, ἀλλὰ προσέθηκεν ὁ Θουκ., ἵνα συμπεριλάβῃ εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐργασίαν καὶ τοὺς ὀλιγαρχικούς, οἵτινες ἀποχωρίζονται τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ· ἴδ. ἡ. Ὁμοίως ἐν τῷ κοινῷ (ἐνν. ταμιείῳ) καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς 6, 6. Ὅθεν διορθοῦται καὶ ἐν 6, 8 ἔν τε τοῖς ἱεροῖς καὶ ἐν τῷ κοινῷ (ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κοινοῖς). τὴν τιμὴν οὔτ' ἐκείνῳ διέλυσεν οὔτε νῦν εἰς τὸ κοινὸν ἀνενήνοχεν Δημ. 41, 8 τὴν τιμὴν τοῦ οἰκέτου οὔτε εἰς ἐκεῖνον ἐπλήρωσεν οὔτε τώρα ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς κληρονόμους, οὔτε τώρα συμπεριέλαβεν εἰς τὴν κοινὴν κληρονομίαν. ἐς τὸ κοινὸν (= πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον;) τοιούτους δὴ λόγους εἶπε Θουκ. 4,58. ἴδ. λέγω. οὐ γὰρ οἷόν τ' εἶναι μὴ ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς ὁμοῖόν τι ἢ ἴσον ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι 1, 91 διότι ἔλεγον ὅτι, ἂν δὲν ὁρμῶνται ἀπὸ ἀντιπάλου παρασκευῆς δυνάμεως, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βουλεύωνται καὶ ὅμοιόν τι ἢ ἴσον διὰ τὸ κοινὸν ἀγαθόν. Τὸ μὲν ὅμοιον ἐξηγεῖ ὁ Σχ. ὧδε: «ἐὰν μὴ ἔχωμεν τεῖχος ὡς οἱ ἄλλοι, μέλλομεν οὐδὲ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχειν ἐν τοῖς πολέμοις», Τὸ δὲ ἴσον ἀναφ. εἰς τὸ ἴσον ἐν τοῖς κοινοῖς συμβουλίοις κῦρος, εἰς τὴν ἰσοδύναμον πρὸς τοὺς ἄλλους ψῆφον. ἐς κοινὸν τὴν δοκοῦσάν μοι βελτίστην γνώμην εἶναι ἀποφαινόμενος τῇ Σικελίᾳ πάσῃ 4, 59 (ποιήσομαι τοὺς λόγους) ἀποφαινόμενος τὴν δοκ. μοι βελτ. γνώμην εἰς κοινὸν συμφέρον πάσῃ τῇ Σικ. κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν Σοφ. Τρ. 952 «ἴσον ἐστὶ τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν» (Σχ.) δηλ. ἕξειν κακά. τὰ δ' ἄλλα τεύχη

κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται Αἴ. 577 κοινῶς μετ' ἐμοῦ, σὺν ἐμοί· πρβ. 'Αντ. 544. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἄγαν Αἰσχ. 'Επτ. 797 οὕτως ὁ θεὸς ('Απόλλων) ἦτο παρὰ πολὺ ἀμερόληπτος πρὸς ἀμφοτέρους.— ἐπιστάμεθα τὰ τῶν πολέμων ἔστιν ὅτε κοινοτέρας τὰς τύχας λαμβάνοντα ἢ κατὰ τὸ διαφέρον ἑκατέρων πλῆθος Θουκ. 5, 102 ὅτι τὰ τῶν πολέμων ἐνίοτε λαμβάνουσι δικαιοτέρας τὰς τύχας (τὰς ἐκβάσεις) ἢ ἀναλόγως πρὸς (ἢ ὅπως θὰ περιέμενέ τις ἀπὸ) τὸ διάφορον ἑκατέρων πλῆθος.

κοινότοκος 2 ὁ τεχθεὶς κοινῇ (μετά τινος ἢ πολλῶν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων, ὅμαιμος· ἐλπίδων κοινοτόκων εὐπατριδῶν τ' ἀρωγαί Σοφ. 'Ηλ. 856 βοήθειαι ἐξ ἐλπίδων στηριζομένων εἰς ἀδελφοὺς ἐκ κοινῶν γονέων καταγομένους καὶ διασώζοντας τὴν πατρικὴν εὐγένειαν.

κοινοφιλής 2 ὁ φιλῶν τὸ κοινόν· χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν κοινοφιλεῖ (Herm.: κοινωφελεῖ) διανοίᾳ καὶ στυγεῖν μιᾷ φρενί Αἰσχ. Εὐμ. 985 εἴθε δὲ οἱ πολῖται νὰ ἀποδίδωσι χαρὰν ἀντὶ χαρᾶς ἐν κοινῇ ὁμοφροσύνῃ (ἐν ὁμονοίᾳ τοῦ κοινοῦ φιλητικῇ) καὶ νὰ μισῶσιν ὁμοθύμως: νὰ συμφωνῶσιν ἔν τε τῇ ἀγάπῃ καὶ ἐν τῷ μίσει. Τὸ στυγεῖν ἀντικείμ. καὶ αὐτό, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ χάρματα, τοῦ ἀντιδιδοῖεν.

κοινόω: χρῆν πάλαι κοινώσαντας τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν Θουκ. 1, 39 ἂν πρὸ πολλοῦ ἤθελον καταστήσῃ κοινὴν καὶ εἰς ὑμᾶς τὴν δύναμίν των, ἔπρεπε νῦν νὰ ἔχωσι κοινὰ καὶ τὰ ἐπακολουθήματα (δηλ. θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ζητῶσι τὴν συμμαχίαν σας). Μέσ. μετέχω μετὰ γεν.τοῦ σοῦ παιδὸς αἵματος κοινουμένην Εὐρ. 'Ανδ. 654 = τοῦ φόνου τοῦ σοῦ παιδὸς μεταιτίαν οὖσαν. ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα Κύκλ. 634 ἵνα μετέχωμεν (γινώμεθα κοινωνοὶ) τῆς (σῆς) τύχης. ἀλλὰ κοινωσόμεθ' (κοινωσαίμεθ' Porson), ἄν πως (ἤν πως Paley, ἔμπας Emperius) ἀσφαλῆ βουλεύματα Αἰσχ. 'Αγ. 1346 ἀλλ' ἂς ἀνακοινώσωμεν πρὸς ἀλλήλους, ἂς συσκεφθῶμεν, ἂν εἶνε δυνατόν, ποῖα μέτρα ἀσφαλῆ πρέπει νὰ λάβωμεν. Τοιοῦτόν τι εἶνε τὸ νόημα. νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν Πίνδ. Π. 4, 115 ἀνακοινώσαντες (ἐμπιστευθέντες) τῇ νυκτὶ τὴν ὁδόν, ἴδ. κοινάω.

κοινωνέω, Δωρ. κοινανέω· θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν, ψυχή Αἰσχ. 'Επτ. 1024 ἑκουσία μετ' ἀκουσίου (τοῦ ἀποθανόντος) συμμερίζου τὰ κακά, ὦ ψυχή μου. ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαντα, αἱροῦντος λόγου μὴ δεῖν ἀντιπράττειν, οἶμαί σε οὐκ ἂν φάναι γενομένου ποτὲ ἐν σαυτῷ τοῦ τοιούτου αἰσθέσθαι Πλ. Πολ. 440 B ὅταν ὁ θυμὸς συμπράξῃ μὲ τὰς ἐπιθυμίας, ἐν ᾧ ὁ ὀρθὸς λόγος κελεύει νὰ μὴ (ὅτι δὲν πρέπει ν') ἀντιπράττῃ, νομίζω ὅτι δὲν ἤθελες εἴπῃ ὅτι παρετήρησές ποτε γενόμενον ἐν σεαυτῷ τὸ τοιοῦτον (δηλ. τὴν παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ ὀρθοῦ λόγου κοινωνίαν τοῦ θυμοῦ μὲ τὰς ἐπιθυμίας). ταὶ ἄλλαι πόλιες κοινανεόντων τᾶν σπονδᾶν καὶ τᾶς ξυμμαχίας Θουκ. 5, 79 ὅπου ἡ προστ. κοινανεόντων ὡς κοινωνῶσιν ὀφείλεται τῷ Βαλκεναρίῳ, οὕτω διορθώσαντι τὴν γρ. τῶν κωδ. κοινᾶν ἐόντων. Η διόρθ. ἐκυρώθη καὶ δι' ἑνὸς κώδ. 'Εφεξῆς δὲ διόρθ. ὁ Βέκκερος καὶ τᾶς ξυμμαχίας ἀντὶ καὶ ταν ξυμμαχίαν. ἐγκώμια κεκοινωνημένα εὐχαῖς Νόμ. 801 E συνηνωμένα (συνδεδεμένα) εὐχαῖς. οὐδὲν τραγῳδίᾳ κοινωνοῦσι 'Αριστ. Ποι. κ. 14 οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι τῇ τραγῳδίᾳ.

κοινωνία ἡ: οὐδέ νιν φόρμιγγες — κοινωνίαν παίδων ὀάροισι δέκονται Πίνδ. Π. 1, 97 ἴδ. δέχομαι. ἐξαιτεῖ ἅμα παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν Εὐρ. Φοίν. 16 ζητεῖ παρὰ τοῦ Φοίβου, ὅπως οἱ οἶκοι αὐτοῦ κοινωνήσωσιν ἀρσένων παίδων. εἰδότες οὔτε φιλίαν ἰδιώταις βέβαιον γιγνομένην οὔτε κοινωνίαν πόλεσιν ἐς οὐδέν Θουκ. 3, 10 ἴδ. γίγνομαι.

κοινωφελής 2: κοινωφελεῖ διανοίᾳ Αἰσχ. Εὐμ. 985 ἀντὶ τοῦ κοινοφιλεῖ, ὃ ἴδε.

κοιρανέω: ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν Αἰσχ. Πρ. 49 ἴδ. πράσσω. θεοὶ κοιρανέοντι χορούς Πίνδ. 'Ο. 14, 9 «διακοσμοῦσι» Σχ.

κοίτη ἡ: ὅθεν (ἐξ ἧς φίλης) μοι πρώτα φάτις ἦλθε δεσποίνας (δέσποιναν) τειρομέναν νοσερᾷ κοίτᾳ δέμας ἐντὸς ἔχειν οἴκων Εὐρ. 'Ιππ. 131 ἐξ ἧς φίλης μοὶ ἦλθεν ἡ πρώτη ἀγγελία περὶ τῆς δεσποίνης, ὅτι ταλαιπωρουμένη ἐκ νοσηρᾶς κατακλίσεως (δεινῶς νοσοῦσα) οἰκουρεῖ (διαμένει) ἐν τῇ οἰκίᾳ.

κοῖτος ὁ, κοίτη, πλάγιασμα.

κόκκυξ ὁ: κόκκυγές τε τρεῖς 'Αρφ. 'Αχ. 598 «τρεῖς κι' ὁ κοῦκκος».

κολάζω, κολάσω κέ. ἀντὶ τούτων σπαν. τὸ μέσον ἴδ. Ξεν. 'Αν. 2, 5, 13. 'Αρφ. Σφ. 406. Πλ. Πρωτ. 324 C. κολάσομαι 'Απ. Θεοπόμπ. 27, καὶ 'Αττ. πεζ., ἀλλὰ σπαν. Ξεν. 'Ελλ. 1, 7, 19 (ἀλλὰ Κ. Π. 7, 5, 83 -άσω). Πλ. Πολ. 575 D (ἀλλὰ συνήθως -άσω, ὡς Πολ. 389 D. Νόμ. 714 D. Κριτί. 120 A (κολῶμαι, ἐξ οὗ κολᾷ 'Αρφ. 'Ιππ. 456 χορ. κολωμένους Σοφ. 244). ἐκολασάμην Θουκ. 6, 78. Πλ. Μενέξ. 240 D. κολάσαισθε Ξεν. 'Αν. 2, 5, 13 (ἐν διορθ. Hertlein). ἐκολάσθην. κεκόλασμαι. κολαστέος. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε Εὐρ. 'Ορ. 771 ἴδ. προσήκω. παῖ' αὐτὸν — καὶ τοῖς κόλοις, χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα 'Αρφ. 'Ιππ. 456 καὶ κύταξε πῶς νά τον τιμωρῇς. ὡς κολωμένους ὧν ἠδίκησεν Σοφ. 244 διὰ νὰ τὸν τιμωρήσωμεν δι' ὅσας ἀδικίας ἔκαμε. τόν τε 'Αθηναῖον μὴ τὴν τοῦ Συρακουσίου ἔχθραν κολάσασθαι, τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνων φιλίαν οὐχ ἧσσον βεβαιώσασθαι βούλεσθαι (ἐνν. ἐνθυμηθήτω) Θουκ. 6, 78 ἐνθυμηθήτω, ὅτι οἱ 'Αθηναῖοι οὐ βούλονται κολάσασθαι τὴν τῶν Συρακοσίων ἔχθραν (ἤτοι τὴν

πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Σικελιώτας συμμάχους ἔχθραν τῶν Συρακ.), ἀλλὰ μᾶλλον ἡμᾶς (τοὺς Συρακ., τὴν ἐμὴν ἔχθραν) προφασιζόμενοι βεβαιώσασθαι, (= ἑαυτῷ βεβαιῶσαι, νὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του) τὴν φιλίαν ἐκείνων (τ. ἔ. πάντων τῶν ἄλλων Σικελιωτῶν πλὴν τῶν Συρακ.). Τὸ φιλίαν λέγει εἰρωνικῶς, ἐννοῶν τὴν πλήρη ὑποταγὴν αὐτῶν, ὡς καὶ τὸ ξυμμαχίαν περὶ τῶν ἄλλων ὑπηκόων (=ξυμμάχων) τῶν Ἀθηναίων. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ἐνθυμηθήτω ἀνωτ. μὲν συνετάχθη πρὸς μετοχήν, ἐνταῦθα δὲ πρὸς ἀπρφ. (πρβ. 4, 27). Περὶ δὲ τοῦ μέσου κολάσασθαι πρβ. 3, 40, 4. λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι παρῇ Σοφ. Αἴ. 1160 ἴδ. βιάζω. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους 1107 κολάζων χρῶ πρὸς ἐκείνους (λέγε ἐκείνοις) τοῖς σεμνοῖς ἔπεσι. Μέσ. = τῷ ἐνεργ. Ἀρφ. Σφ. 405. Ἱππ. 456. Σφ. 244. Θουκ. 6, 78. Πλ. Πρωτ. 324 C. Μενέξ. 240 D. Πολ. 575 D. Ξεν. Ἀν. 2, 5, 13. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κολάζω καὶ τιμωροῦμαι πρβ. Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 10, 7 (1369 b 12) «διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν, ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ» (διὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ). δεῖ κεκολασμένους αὐτοὺς παρ' αὐτὰ τἀδικήματα φαίνεσθαι Δημ. 20, 139 πρέπει ν' ἀποδεικνύηται ὅτι αὐτοὶ ἔχουν τιμωρηθῆ ἀκριβῶς καθ' ὃν χρόνον ἔπραξαν τὰ ἀδικήματα.

κολλάω: κολλᾷ τε σταδίων θαλάμων ὑψίγυιον ἄλσος Πίνδ. Ὀ. 5, 13 ὁ Ἵππαρις ποταμὸς κατάγων ξύλα συναρμόζει στερεῶν οἴκων ὑψόροφον ἄλσος: συγκολλᾷ ὑψηλὸν δάσος στερεῶν οἰκιῶν, τ. ἔ. συντελεῖ εἰς τὴν κατασκευὴν στερεῶν οἰκιῶν, ὧν ἡ πληθὺς (καὶ τὸ ὕψος) ὁμοιάζει μὲ ἄλσος, οὗ οἱ κλάδοι ἀνατείνονται εἰς τὰ ὕψη. ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα Ἀριστ. Ῥητ. 3, 2, 12 (1405 b 2) εἶδον ἄνδρα κολλήσαντα διὰ πυρὸς χαλκῆν σικύαν ἐφ' ἑτέρῳ ἀνδρί. Εἶνε τὸ αἴνιγμα τῆς Κλεοβουλίνης (ἴδ. Πλουτ. 154 B). κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ (Blomfield: προσάψαι) Αἰσχ. Ἀγ. 1565 τὸ γένος εἶνε προσκεκολλημένον εἰς τὸν ὄλεθρον.

κολλήεις: κολλήεντα ξύλα Ο 389 ναυμαχικὰ κοντάρια διὰ κρίκων (καρφίων) συγκεκολλημένα, συνηρμοσμένα.

κόλλοψ ὁ, μτφ. τῆς ὀργῆς — τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν Ἀρφ. Σφ. 574 χαλαρώνομεν ὀλίγον τὸν τόνον τῆς ὀργῆς μας.

κόλος 2 ἐπ. Ἰων. κόλος μάχη παρ' Ὁμ. ἡ κολοβὴ (κολοβομάχη), διακοπεῖσα μάχη Θ 78-484.

κολυμβητὴρ ὁ: Αἰσχ. Ἱκ. 412. Τὸ χωρίον: δίκην κολυμβητῆρος ἐς βυθὸν μολεῖν δεδορκὼς ὄμμα, ἴδ. δέρκομαι.

κολωὸς ὁ: ἐν θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον Α 575 σύρετε, βγάζετε φωνάς, ἤ: στήνετε καυγᾶ.

κομιδὴ ἡ: πρίατο θανάτοιο κομιδὰν πατρὸς Πίνδ. Π. 6, 39 «ἠγόρασε τῷ ἰδίῳ θανάτῳ τὴν τοῦ πατρὸς ἀνακομιδὴν καὶ ζωήν» Σχ. ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός θ 231 ἐπειδὴ μοὶ ἔλειπεν ἐν τῷ πλοίῳ διηνεκὴς περιποίησις, ἄσκησις.

κομίζω μελλ. κομίσω. Ἀττ. κομιῶ Ἀόρ. ἐκόμισα, ἐπ. κόμισσα, Δωρ. ἐκόμιξα (Πίνδ.). οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν θ 451 διόλου συχνὰ δὲν ἐλάμβανε (δὲν εἶχε) τοιαύτας περιποιήσεις: συνήθως ἐστερεῖτο τοιούτων περιποιήσεων. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, ἱστόν τ' ἠλακάτην τε Ζ 490 κύταζε τὰ ἔργα σου κτέ. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει Ἡσ. Ἔργ. 317 ἐντροπὴ ὄχι καλὴ περιποιεῖται (θεραπεύει) τὸν ἐνδεῆ ἄνθρωπον· πρβ. ρ 347 ἢ τὴν παρ. «ντροπαλὸς διακονιάρις ἔχει τὸ σακκούλι του ἀδειανό». Μέσ. εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλησθα ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος Ἡσ. Ἔργ. 392 ἐὰν θέλῃς νὰ συγκομίζῃς ὡρίμους («'ς τὸν καιρὸν») πάντας τοὺς καρπούς, «ὁ μὲν γεωργὸς τὴν σπορὰν εἰς τὴν γῆν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκτελεῖ ἡ θεὸς (Δημήτηρ), ὥστε ἔργον αὐτῆς ὁ καρπὸς καλεῖται» Sittl. Πρβ. Πλουτ. Δημήτρ. κεφ. 20. (Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν) μέτρῳ εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν Ἡσ. Ἔργ. 600 μετρήσαντες ν' ἀποθηκεύσωσι καλῶς τὸν σῖτον ἐντὸς ἀγγείων. ἐγὼ δραμὼν αὐτὸς κομιοῦμαι (τὸ δρύφακτον) τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν Ἀρφ. Σφ. 833 ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τρέξω καὶ θὰ τὸ φέρω ἀπὸ μέσα ἐδῶ ἀμέσως. ἀλλά τις Ἀργείων (ἄκοντα) κόμισε χροΐ Ξ 456 ἐπῆρε τὸ ἀκόντιον 'ς τὸ σῶμά του, ἐπληγώθη. ὡς δή μιν σῷ ἐν χροΐ πᾶν κομίσαιο Χ 286 ἀλλ' εἴθε νὰ τὸ πάρῃς (τὸ δόρυ) ὅλον ς' τὸ σῶμά σου μέσα. ἐκέλευον ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀκολουθοῦντα κομίζεσθαι τὴν καταδίκην Δημ. 47, 51 προσεκάλεσα αὐτὸν νά με ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ νὰ λάβῃ τὸ ποσόν, εἰς τὸ ὁποῖον κατεδικάσθην. ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα Αἰσχ. Χο. 693, ἴδ. διάκειμαι. τὸ δ' αὖτι τεὰν ψυχὰν κομίξαι οὔ μοι δυνατόν Πινδ. Ν. 8, 44 δέν μοι εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπαναφέρω τὴν ψυχήν σου ἐκ τοῦ ᾅδου. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις Σοφ. Ἀντ. 444 ἴδ. ἔξω. Μέσ. ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται Αἴ. 63 κομίζει, ἄγει μεθ' ἑαυτοῦ (ὅθ. ὁδηγεῖ) εἰς τὸν οἶκον. διεσκόπουν ὅπῃ κομισθήσονται Θουκ. 1, 52 ἴδ. διασκοπῶ. ταῖς ναυσὶ κούφαις κομισθῆναι Θουκ. 6, 37 ἴδ. κοῦφος. Μέσ. κομίζομαι πολλάκις σημ. λαμβάνω, ἀπολαμβάνω, ἀνακτῶμαι. ἃ νῦν ἀπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα διὰ πολέμου καὶ πολλῆς δαπάνης, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα Ἰσοκρ., 8, 22 = ἀποληψόμεθα, διότι τὸ κομιούμεθα προφανῶς ἐπαναλαμβάνει τὸ προηγ. ἀπολαβεῖν. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται Θουκ. 1, 113 ἵνα λάβωσι ὀπίσω τοὺς ἄνδρας. χθὼν πάντα κομίζει και πάλιν κομίζεται Μονόστ. Μεν. ἡ γῆ τὰ φέρει ὅλα καὶ πάλιν τὰ παίρνει ὀπίσω. ἂν ᾖ θέλουσα, πάντ' ἐμοῦ (Πεζολ. παρ' ἐμοῦ) κομίζεται Σοφ. Ο. Τ. 580 ὅσα ἂν θέλῃ, πάντα λαμβάνει παρ'

ἐμοῦ. Θηβαίοις πρὸς τὸ τὴν χώραν κεκομίσθαι πέπρακταί τι Δημ. 5, 11 ἴδ. πράσσω. κόμισαι δὲ σὺ μῦθον ἀκούσας Ἀπ. Πκρμενίδ. 1 κατὰ λέξ. λάβε δὲ σὺ τὸν λόγον μου (ἐντὸς τῶν ὤτων σου), ἀφ' οὗ τὸν ἀκούσῃς· πρβ. τὸ τοῦ Ἀποστόλου: ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου. ἡνίκα Πασικλῆς ἀνὴρ γεγονὼς ἐκομίζετο τὸν λόγον τῆς ἐπιτροπῆς Δημ. 36, 20 ὅτε ὁ Πασ. ἐνήλικος γενόμενος ἐλάμβανε τὸν λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεως τῆς γενομένης ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων. ἧσσον ἀσεβεῖν τοὺς μὴ ἐθέλοντας ἱεροῖς τὰ μὴ πρέποντα κομίζεσθαι Θουκ. 4, 98 ὀλιγώτερον ἀσεβοῦσιν οἱ μὴ θέλοντες δι' ἱερῶν (δίδοντες ἱερὰ) νὰ λαμβάνωσιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε (νὰ λαμβάνωνται διὰ τοιούτου ἀνταλλάγματος· ἐνν. τοὺς νεκρούς).

κομπάζω: τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ; Αἰσχ. Ἑπτ. 423 θὰ ὑπομένῃ ἄνευ τρόμου, χωρὶς νὰ φοβηθῇ; -ἐπί τινι Αἰσχ. Ἑπτ. 467. Τὸ χωρίον: κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ μηδέ μοι φθόνει λέγων λέγε κομπαστικοὺς λόγους δι' ἄλλον μηδέ μοι ἀπόκρυπτε αὐτούς. κόμπασον γέρας καλόν Εὐμ. 209 μετὰ κομπασμοῦ (μετ' ἐγκαυχήσεως) εἰπὲ τὸ ὡραῖον προνόμιον (εἰρωνικῶς), καμάρωσέ το! Παθ. φόβος (γρ. φόνος) κομπάζεται Ἑπτ. 487 φόνος κομπωδῶς ἐπαπειλεῖται· ἀλλὰ καὶ ἡ γρ. τῶν χ/φων ἐξηγεῖται: φοβερὸς κομπασμὸς κομπάζεται. Ἐν Ἡσυχ. «ἐκομπάσθη· ἠπατήθη, εἰς ὄγκον διετέθη» ὁ Herw. διορθ. ἐκαυχήθη ἀντὶ τοῦ ἠπατήθη. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὀρθῶς ἔχει τὸ «ἠπατήθη», προελθόν, ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ ὅτι οἱ κομπάζοντες, καὶ μεταχειριζόμενοι κομπώδεις καὶ ὀγκώδεις λόγους («λόγια φουσκωμένα») κατά τινα τρόπον «ἀπατῶσι». Πρβ. τὸ παιδικὸν ᾆσμα: «σὲ γέλασα, σὲ «κούμπωσα» 'ς τὸν οὐρανὸ σὲ κρέμασα καὶ πάλι σὲ κατέβασα»· καὶ Κουμπογιαννίτης, εἰ καὶ τοῦτο ἄλλως ἐτυμολογεῖται.

κομπασεύς ὁ, κωμ. πεπλασμένον κύρ. ὄνομα, οἷον ὁ ἐκ τοῦ Κόμπου, «παιδὶ τοῦ κόμπου», κομπαστής, κομπορρήμων. Ἀρφ. Ὄρν. 1126: Προξενίδης ὁ Κομπασεύς.

κομπέω: οὐχ ὡς σὺ κομπεῖς τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας Εὐρ. Ῥῆσ. 438 οὐχ οὕτω ποιῶν (τ. ἔ. οὐ δεξιούμενος (ὃ ἴδε) πυκνὴν ἄμυστιν ἴδ. στ. 419), ὡς σὺ μεγαληγορεῖς μεγαλύνεις (μεγαλοποιῶν παριστάνεις) τὴν ἐμὴν πυκνὴν οἰνοποσίαν. Ὁμοίως ὡς σὺ κομπεῖς Ὀρ. 571 ὡς σὺ μεγαλορρημονεῖς. τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον Σοφ. Αἴ. 770 τόσον μέγαν λόγον (τὸν ἐν στ. 768) ἔλεγε κομπάζων. ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς ἵππους τ' ὀχμάζει Εὐρ. Ἠλ. 815 «κομπάζουσιν (οἱ ἄνθρωποι) ἐκ τῶν καλῶν πραγμάτων εἶναι τοῖς Θεσσαλοῖς τόδε (τὸ ἀγώνισμα, ἤτοι κοινῶς: ὅτι ἐκ τῶν καλῶν πραγμάτων, ὅσα ἔχουσιν οἱ Θεσσαλοί, εἶνε τοῦτο τὸ ἀγώνισμα), τίς κατακόπτει καλῶς ταῦρον ὀχμάζει θ' ἵππους» Δ. Βερναρδ. οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις, ὅσοι περ κομποῦνται διεφάνησαν Θουκ. 6, 17 ὅσοι κομπωδῶς διακηρύττονται.

κόμπος ὁ: ὁ κόμπος οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 412 ὁ κομπασμός του ἔχει φρόνημα ὑπεράνθρωπον. εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον Πίνδ. Ἰ. 1, 43 ἴδ. φέρω. χαίρω πρόσφορον ἐν ἔργῳ κόμπον ἱείς Ν. 8, 48 χ. ὅτι δύναμαι νὰ ἐκπέμψω ἔπαινον ὠφέλιμον εἰς (εὐγενὲς) ἔργον. πλούτῳ ἔργου μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα Θουκ. 2, 40 μεταχειριζόμεθα τὸν πλοῦτον μᾶλλον ὡς εὐκαιρίαν, ὡς προσφυῆ ἀφορμὴν εἰς ἔργον τι, ἢ πρὸς λόγον κομπώδη, πρὸς κομπορρημοσύνην. Αἱ δοτικαί, κατηγορούμεναι εἰς τὸ πλούτῳ, δὲν εἶνε ἀμφότεραι ἀκριβῶς αἱ αὐταί· πρβ. Ξεν. Ἀν. 1, 5, 3. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει Σοφ. Ἀντ. 127 ἄγαν μισεῖ τῆς μεγαλαύχου γλώσσης τοὺς πατάγους (τὰς κομπώδεις ἐκφράσεις).

κομπώδης 2: οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην κομπωδεστέραν ἔχοντι τὴν προσποίησιν Θουκ. 2, 62 οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην αὐτῷ (ὃ ἀναφ. εἰς τὸ τόδε) ἔχοντι (=ἐπειδὴ ἔχει) τὴν ἀξίωσιν (τὴν ἰδιοποίησιν, «τὴν ἐπαγγελίαν» κατὰ τὸν Σχ., διότι οὕτω γρ. ἀντὶ τοῦ «τὴν ἀπαγγελίαν») μικρόν τι κομπώδη. ἀλαζονικήν. Τὸ κομπῶδες ὡς οὐσ.: τῶν δ' αὖ (τὸ πλῆθος) διὰ τὸ ἀνθρώπειον κομπῶδες ἐς τὰ οἰκεῖα πλήθη ἠπιστεῖτο 5, 68 τὸ δὲ τῶν ἄλλων πλῆθος διὰ τὴν φυσικὴν τῶν ἀνθρώπων κομπορρημοσύνην ὡς πρὸς τὰς οἰκείας δυνάμεις δὲν ἐπιστεύετο.

κομψεύω: κόμψευε τὴν δόξαν Σοφ. Ἀντ. 324 εὐφυολόγει τώρα μὲ τὴν κρίσιν (ἢ ὑποψίαν). ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται Πλ. Φαῖδρ. 227 C κομψῶς πέπλασται (εἴρηται).

κονία ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. κονίη· κονίης ὁμίχλη Ν 336 νέφος κονιορτοῦ. ἄνευ κονίης Ἀρφ. Λυσ. 470 δὲν σημαίνει ἀκονιτί, ἄνευ κόπου, ὡς τινες ἑρμηνεύουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἄνευ νίτρου, ἄνευ ῥύμματος: «χωρὶς σαπούνι». ἴδ. λούω. οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρός, ὁ πονηρότατος βαλανεύς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου ψευδολίτρου κονίας καὶ Κιμωλίας γῆς, χρόνον ἐνδιατρίψει Βάτρ. 708 οὐ πολὺν χρόνον διατρίψει ἐν ἡμῖν (ἐν Ἀθήναις) οὐδ' ὁ πίθηκός γ' οὗτος..., ὁ πονηρότατος βαλανεὺς (πάντων), ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησ. κονίας (τέφρας ἀναμεμειγμένης: νοθευμένης μὲ τέφραν) καὶ Κιμ. γῆς (τ. ἔ. ὁπόσοι βασιλεύουσι... τῆς γῆς, οὐχ οἷας οἱ ἄλλοι βασιλεῖς, ἀλλὰ τῆς εἰς σμήγματα χρησίμου). Πρβ. Εὐστάθ. 483, 8 «Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν ἔστιν ὅτε λ τιθέασιν· ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον,.. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ ψευδολίτρου κονίας»· ὥστε ἡ Δ. Γ. ψευδονίτρου δὲν εἶνε Ἀττική· πρβ. καὶ Μοῖρ. «λίτρον Ἀττικῶς, νίτρον Ἑλληνικῶς». Ἐξ ὧν δηλοῦται, ὅτι καὶ τότε ἐνοθεύοντο τὰ σμήγματα ταῦτα, ὡς δυστυχῶς καὶ σήμερον. κατ'

ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν η 153 ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἑστίας (ὡς ἀσύλου τῶν ἱκετῶν) μέσα 'ς ταῖς στάκταις. ‖ στακτόνερον, ἀλουσιά, ἀλισίβα· Ἀρφ. Βάτρ. 711. Ἀχ. 18. Ηλ. Πολ. 430 Β κ. μτγν. «ἔστι δὲ (ἡ κονία) τὸ ἐκ τέφρας καθιστάμενον ὑγρόν» Πολυδ. 7, 39.

κόνιος 3 : Πίνδ. Ν. 9, 43. Τὸ χωρίον : τὰ δ' ἄλλαις ἡμέραις πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φάσομαι τὰ δ' ἄλλα (κυρ. ἐν ἄλλαις ἡμέραις : ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ) ἔργα (πεπραγμένα) αὐτοῦ πολλὰ μὲν ἐν τῇ κονιορτώδει γῇ, ἄλλα δὲ ἐν τῷ γείτ. πόντῳ θὰ εἴπω.

κόνις -ιος καὶ Ἀττ. -εως· αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ' ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος Αἰσχ. Ἑπτ. 81 ὁ μέχρι τοῦ αἰθέρος φανεὶς κονιορτὸς μὲ καταπείθει περὶ τούτου ὡς ἄφωνος σαφὴς ἀληθινὸς ἄγγελος. Παροιμία ἔννοια ἐν Ἱκ. 186 ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ, ἃ σαφῆ. βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν Σοφ. Ἠλ. 435 κρύψε αὐτὰ μέσα εἰς τὸ χῶμα, ἀφ' οὗ τὸ ἀνασκάψῃς βαθέως. ἐπειδὰν..χθονία κόνις πίῃ μελαμπαγὲς αἷμα Αἰσχ. Ἑπτ. 723 ἀφ' οὗ τὸ χῶμα τῆς γῆς πίῃ τὸ μ. αἷμα. πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν νέκυν Σοφ. Ἀντ. 409 ἀφ' οὗ ἐσαρώσαμεν ὅλον τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸν νεκρόν.

κονίω σκονίζω ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. -ίσω, ἐκόνῑσα. μ. ἀόρ. -άμην. -κεκόνῑμαι. (κεκονῑμένος Θεόκρ. 1, 30 Δ. Γ. κεκονισμένος, Meineke κεχροϊσμένος, Ahrens κεκομημένος). κεκόνιτο Χ 405. κεκόνιστο Ἀνθ. 9, 128. Νόνν. 2, 431. εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον Ξ 144 «θὰ σκονίσουν» τὸ εὐρὺ πεδίον, ἤτοι φεύγοντες θὰ σηκώσουν πολὺν κονιορτὸν κατὰ τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα.

Μτφ. κἀμὲ καρδίαν ἀμύσσει φροντίς, μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον Αἰσχ. Πέρ. 164 μήπως ὁ μέγας πλοῦτος πληρώσας κόνεως τὸ ἔδαφος (ἐνν. ἴσως τὴν φυγὴν τοῦ Ξέρξου) ἀνατρέψῃ διὰ τοῦ ποδὸς (τοῦ φεύγοντος) τὴν ἐπὶ τοῦ πλούτου στηριζομένην εὐδαιμονίαν (= ὄλβον). κονίοντες πεδίοιο Ψ 372 τρέχοντες διὰ τῆς πεδιάδος (ὥστε ἐγείρουν κονιορτόν). Μέσ. κόνισαι λαβὼν λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς Ἀρφ. Ἐκκλ. 1176 τρέξε (εἰς τὴν ἀγοράν, ὥστε νὰ σκονισθῇς ἀπὸ τὸ τρέξιμον) νὰ λάβῃς (ἀγοράσῃς) λέκιθον, ἵνα τὸν μεταχειρισθῇς ὡς προσφάγιον. ὃς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους ἥκῃ κεκονιμένος 290 ὅστις δὲν ἔλθῃ πολλὰ πρωΐ, ἐν ᾧ ἀκόμη εἶνε σκότος, σκονισμένος (ἀπὸ τὸν πολὺν δρόμον).

κόπανον τό : πεῖραι κοπάνων («τῶν κοπτικῶν ξιφῶν» Σχ.) ἀνδροδαΐκτων Αἰσχ. Χο. 859, ἴδ. πεῖρα.

κοπιάω : κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν Ἀρφ. Ὄρν. 735 ἴδ. ἀγαθός.

κοπίς : κἀγχειριδίου... παραθηγομένης κοπίδος Ἀπ. Ἑρμίππ. 46 ἴδ. ἐγχειρίδιος. «τὰ μὲν γὰρ (ὅπλα) οὐθὲν εὐφυὲς προσφέρεται πρὸς ἀπάτην μεμηχανημένον, ἡ δὲ τῶν ῥητόρων εἰσαγωγὴ πάντα τὰ θεωρήματα πρὸς τοῦτ' ἔχει τείνοντα καὶ κατὰ τὸν Ἡράκλειτον κοπίδων ἐστὶν ἀρχηγός» Ἀπ. Ἡρακλ. 81 (Φιλοδήμ. Ῥητορ. σ. 351 καὶ 354) εἶνε ἀρχηγὸς ὅλων τῶν κοπτερῶν μαχαιρῶν καὶ τῶν εἰς κοπὴν καὶ σφαγὴν τῶν ζῴων ἁρμοδίων : ὁδηγεῖ πῶς νὰ κόπτωμεν καὶ σφάζωμεν ; Ὁ Herwerden ὄχι ὀρθῶς ἀνάγει εἰς τὸ κόπις = ἀδολέσχης.

κόπος : τοῖς ὄνοις φασὶν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίγνεσθαι Ξεν. Ἀν. 5, 8, 3 λέγουν ὅτι οἱ ὄνοι δὲν ἀποκάμνουσιν ὑπὸ τῆς ἀσελγείας (τ. ἔ. ὑπὸ τῆς συνουσίας), δὲν κουράζονται. ἡνίκ' ἂν ὁ κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ Σοφ. Φιλ. 880 «ὅταν με κάματος ἀφῇ» Σχ.

κόπτω ὁμαλόν, κόψω, ἔκοψα, κέκοφα ἐν συνθέσει, ὡς ἐκ-, περι-, δια- συγ- (ἐπ. κεκοπὼς Ν 60. σ 335). Μέσ. κόπτω ἐμαυτῷ τι, κόπτω ἐμαυτόν, πλήττων ἐμαυτὸν θρηνῶ· κόψομαι Παλ. Γρ. ἐκοψάμην Ἡρ. 4, 166 (κόψ- Χ 33). ἐπ- Εὐρ. Τρ. 623. Παθ. ἐκόπην, πεζ. τὸ πλεῖστον σύνθετον, ὡς περι-, ἀπ-, κοπήσομαι μτγ., ἀλλὰ παρὰ δοκίμοις σύνθετον, ὡς συγ- Λυσ. 3, 34. κέκομμαι. ἀποκεκόψομαι Ἀρφ. Νεφ. 1125. ἐκ- Βάτρ. 1223. κατα- Ξεν. Ἀν. 1, 5, 16. κοπτός Ἀπ. Κρατίν. 371. κοπτέον. θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι Αἰσχ. Ἀγ. 1277 ἴδ. ἐπίξηνον. Μτφ. φρενῶν κεκομμένος Αἰσχ. Ἀγ. 485 «νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ» (Θέογν. 423), φρενοβλαβής. οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις, ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις πανταχοῦ, χρώμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλκίοις χθές τε καὶ πρῴην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι Ἀρφ. Βάτρ. 721 οὔτε γὰρ τούτοις (τοῖς ἀρχαίοις νομίσμασιν) οὖσιν οὐ κιβδήλοις (τὸ οὖσιν, ἂν εἶχε κατηγορούμ. μόνον τὸ κεκιβδηλευμένοις, ὄχι δὲ καὶ τὸ καλλίστοις καὶ τὰ ἐφεξῆς, θὰ ἦτο περιττόν), ἀλλ' ἀρίστοις (ὄχι ὡς ἐκ τῆς τέχνης, ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ βάρους καὶ τῆς καθαρότητος τοῦ ἀργύρου) ἁπάντων — νομισμάτων (πρβ. Ξεν. Πόροι 3, 2) καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι (ὅθεν καὶ οὐ παρακεκομμένοις) καὶ δεδοκιμασμένοις (διὰ τοῦ ἤχου, ὃν ἀποδίδουσι τὰ γνήσια ἴδ. κωδωνίζω), οὐδὲν (οὐδόλως) χρώμεθα, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς ὑποχάλκοις (μικροῖς) νομίσμασι χθὲς τε καὶ πρῴην (πρὸ βραχέος σχετικῶς χρόνου : «τῷ προτέρῳ ἔτει [τῆς διδασκαλίας τῶν Βατράχων] ἐπὶ Ἀντιγένους Ἑλλάνικός φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι καὶ Φιλόχορος ὁμοίως τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν» Σχ. Τὸ χρυσοῦν δῆθεν νόμισμα τοῦτο ἦτο ὑπόχαλκον, ἀνάμεικτον μετὰ πολλοῦ χαλκοῦ, καὶ μικρόν, ὡς φαίνεται, ὅθεν καὶ χαλκία καλεῖ ταῦτα ὁ Ἀρφ. πρβ. χρυσίον σεσημασμένος χρυσὸς καὶ ἀργύριον σεσημασμένος ἄργυρος) χαραχθεῖσι τῷ κακίστῳ χαράγματι. Ἀττικῶς μὲν κόπτω τὴν θύραν, Ἑλληνικῶς δὲ κρούω τὴν θύραν· τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν ; Ἀρ. Ηλ. 1097. κοπτόμενοι ταῖς

στρατείας Δημ. 2, 15 διὰ τῶν στρ. συντριβόμενοι, ταλαιπωρούμενοι (πρβ. «γίνομαι κομμάτια»). ἔκοψα κομμὸν Ἄριον ἔν τε Κισσίας νόμοις ἰηλεμιστρίας Αἰσχ. Χο. 422 κοπτομένη ἐθρήνησα θρῆνον Περσικὸν καὶ μὲ τὸν ἦχον Κισσίας θρηνητρίας (μυρολογήτρίας). τρίβουσα τὸν ὄνον (τὸν ἰδικόν μας μύλον) σκωρίην πεποίηκεν, ὅκως τὸν ωὐτῆς μὴ τετρωβόλῳ κόψη Ἡρόνδ. 6, 83 διὰ νὰ μὴ δώση ἓν τετρώβολον νὰ χαράξουν (ν' ἀκονήσουν) τὸν ἰδικόν της.

κορέννυμι χορταίνω τινά. ὁ ἐνεστὼς μτγν. κορεννὺς Θεμίστ. 16, 213 (Ddf.) κἀλλ. ἀνθ' οὗ κορέω Νίκ. Ἀλ. 195 (κορέοις). κορέσκω. αὐτ. 360. 415. Ἱπποκρ. (πρβ. κόρος, πρὸς ὃ τὸ κορέω ἐκόρεσα ἔχει ὃν λόγον πρὸς τὸ κότος τὸ κοτέω, ἐκότεσα). Τὸ ὅλον ῥῆμα ἐπ. ποιητ. Ἰων., ἐνιαχοῦ μτγν. (καὶ ἅπαξ Ξενοφ.). — κορέσω, ὡς Ἡρ. 1.212. 214. (ἐπ. κορέω Θ 379 κἀλλ.). ἐκόρεσα Π 747. Αἰσχ. Πρ. 177. Σοφ. Φιλ. 1156 καὶ μτγν. ποιηταί. κεκορηότε σ 372 καὶ μτγν. ἐπικοί. Παθ. μεσ. κορέννυμαι ὅλως μτγν. ὡς Ὀρφ. Λιθ. 726). κορέομαι Νίκανδ. κορέσομαι Χρ. Σιβ. 3, 697. ἐκορεσσάμην Λ 87. 562. κορέσσ- Χ 427. κορέσωνται 509. κορεσαίατο ξ 28. κορέσασθαι Ν 635. Ἡσ. Ἔργ. 83. ἐκορέσθην ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. (παρ' Ὁμ. συνήθης ὁ μέσ. ἀόρ.). κορεσθήσομαι Βάβρ. 31, 19. κεκόρεσμαι (-εσμένος) Ξεν. Ἀπ. 3, 11, 14 καὶ μτγν. πεζ. (κεκόρημαι Σ 287. υ 98. ξ 456. Ἡσ. Ἔργ. 593. Θέογν. 751. Σαπφ. Ἀπ. 48. Πανύασ. παρ' Ἀθην. 37 Α. Ἀρφ. Εἰρ. 1285 (καθ' Ὁμ.). Ἡρ. 3, 80. κεκορήσομαι Μάξιμ. π. καταρχ. 117. ἀκόρητος γ 2. Ἀρφ. Ν. 44. -εστος Αἰσχ. Πέρσ. 1001 κἀλλ. -ετος Ἀγ. 1138 κἀλλ. οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι Σ 287 δὲν ἐχορτάσατε ἀκόμη νὰ (ποῦ) εἶσθε πολιορκημένοι.

κορέω ἐπ. μέλλ. τοῦ κορέννυμι.

κόρη ἡ: διαδόντες κόρας Εὐρ. Φοίν. 1383 ἴδ. διαδίδωμι.

κόρος (πρβ. κορέννυμι): ὕβρις μάτηρ κόρου Πίνδ. Ὀ. 13, 10. Θέογν. 153. Ἡρ. 8, 77. βάλλ' ἐς κόρον = ἐς κόρακας Μένανδρ. ἐν Ἀθην. 446 D. κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν Πινδ. Ὀ. 1, 57 ὡς ἐκ τῆς ὑπερηφανείας ἔλα βεβλάβην. οὔτε γάρ τι πορφύρας τόσσος κόρος, ὥστ' ἀμύναι (Bergk: ἀμύνασθαι) Ἀπ. Ἀλκμᾶν. 23, 64 δὲν ὑπάρχει τόση ἀφθονία πορφυρῶν ἐσθήτων, ὥστε νὰ μεταλλάσση τις αὐτάς.

κόρρη Ἀττ., Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. κόρση· λευκὰς δὲ κόρσας τῆδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ Αἰσχ. Χο. 282 τ. ἔ. ἔλεγεν ὅτι θὰ βγάλω λευκὰς τρίχας. Ἄλλοι σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ κρόσσαι, κροσσωτός, καὶ ἐξηγοῦσι ῥάκη, λακίδας. Μᾶλλον ἴσως: κορυφὰς (σημ. δὲ τοῦτο ἡ λέξις): ὅ τι ἡ συνήθεια καλεῖ «κάπαλα» ἐπὶ τῶν πληγῶν. πρβ. Κέλσ. 5, 28, 19. πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα Θεόκρ. 14, 34 «τὴν ἐκτύπησα μιὰ γροθιὰ» ἐπὶ τοῦ κροτάφου. Οἱ Ἀττ. ἔλεγον: πὺξ ἐπὶ κόρρης πατάσσειν ἢ τύπτειν.

κορύσσω: ιαί (ἶνες) νιν ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμβρότου ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα Πινδ. Ἰ. 8, 53 αἵτινες ἐμπόδιζον αὐτόν ποτε, ὅτε διέτασσεν ἐν τῷ (Τρωϊκῷ) πεδίῳ τὸ ἔργον τῆς ἀνδροφόνου μάχης. εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων (διορθοῦσι: πέρα φρονῶν: περισσόφρων κττ.) βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς Πινδ. Π. 8, 72 ἐάν τις ἔχη ἀποκτήση ἔσθλὰ ἀγαθὰ ὄχι ἄνευ μεγάλου πόνου, εἰς πολλοὺς φαίνεται σοφὸς μεταξὺ ἀφρόνων, ὅπως ἐξασφαλίζη (ἢ: φαίνεται ὅτι ὡς σοφὸς μεταξὺ ἀφρόνων ἐξασφαλίζει, καθοπλίζει) τὸν βίον του διὰ συνετῶν καὶ σκοπίμων μέσων. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται Δ 424 ἐν τῷ πελάγει («βαθειὰ») κατ' ἀρχὰς ἐξογκοῦται, φουσκώνει. ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται 442 ἥτις μικρὰ μὲν κατ' ἀρχὰς ἐγείρεται. τίς ταῦρος πλεονεξίην ἐκορύσσατο; Ἱπποκ. 9, 372 L τίς ταῦρος κατέβη εἰς ἀγῶνα χάριν πλεονεξίας (ἐπιθυμίας τῶν ἀλλοτρίων);

κορυφή ἡ: ἁμιλλᾶται περὶ ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς Πινδ. Ν. 10, 31 ἴδ. γνωτός. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν Π. 9, 78 «παντὸς δὲ πράγματος τέλος καὶ κορυφὴν ὁμοίως ἡ εὐκαιρία ἔχει» τ. ἔ. δεῖ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ λέγειν» Σχ. ἡ εὕρεσις τοῦ ἐπικαίρου σημείου κατέχει ἐν ἑκάστῳ πρ. ὁμοίως τὴν ἀνωτάτην θέσιν: εἶνε τὸ πρῶτον. λόγων κορυφαί Ὀ. 7, 68 οἱ ὕψιστοι καὶ ἱερώτατοι λόγοι. Διὸς εἰ κορυφᾷ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον Αἰσχ. Ἱκ. 96 ἐὰν πρᾶγμά τι ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς ἀποφασισθῇ νὰ τελειώση (ἐκτελεσθῇ).

κορυφόω, μτφ. τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι Πινδ. Ὀ. 1, 116 κυρ. ἡ ἐσχάτη κορυφὴ ὑπάρχει (προσήκει) τοῖς βασιλεῦσιν.

κοσμέω: οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ Σόλων. Ἐλεγ. 4, 9 διότι δὲν γνωρίζουν νὰ περιορίζωσι (νὰ χαλιναγωγῶσι) τὸν κόρον (τὴν ἐκ τῆς ὕβρεως πλησμονὴν αὐτῶν) οὐδὲ νὰ μετριάζωσι τὰς παρ. εὐφροσύνας ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τοῦ συμποσίου. στείχων δὲ κόσμει συμμάχους Εὐρ. Ῥῆσ. 138 εὐτρέπιζε, τάσσε ἕκαστον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ τάξιν. οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἢ καὶ τῷδε σέ Σοφ. Αἴ. 1103 οὐδαμόθεν (κυρ. οὐδαμοῦ) τὸ δικαίωμα τῆς ἐξουσίας ἦτο ἀνατεθειμένον εἰς σὲ μᾶλλον, ὅπως διατάττης (ὡς ἄρχων: «βάζης εἰς τὴν τάξιν») αὐτόν, ἢ εἰς αὐτόν, ὅπως διατάττη σέ. Ἀναλόγως πρὸς τὸ οὐκ ἔσθ' ὅπου δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ εἴπωμεν: «ποῦ εὐρῆκες γραμμένο τὸ δικαίωμα σὺ νὰ διατάττης αὐτόν»; Σπάρτην ἔλαχες, κείνην κόσμει Ἀπ. Εὐρ. 723 ὅθεν καὶ παροιμία: «ὅτι δεῖ στέργειν τῇ δεδομένῃ τύχῃ καὶ ἀνέχεσθαι». ἕως ἂν τὸ ἅπαν συστήσηται τεταγμένον τε καὶ κεκοσμημένον πρᾶγμα Πλ. Γοργ. 504 Α ἕως

ὅπου συναρμολογήσῃ τὸ ὅλον ἔργον καὶ τὸ βάλῃ εἰς τάξιν καὶ τὸ διακοσμήσῃ (τὸ στολίσῃ ὅπως πρέπει). Τὸ τεταγμ. καὶ κεκοσμημένον εἶνε κατηγορούμενα. διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες ι 157 διακοσμηθέντες (ταχθέντες, διαιρεθέντες) τρίχα (εἰς τρεῖς τάξεις). ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν Θουκ. 2, 42 τὸν ὕμνον, τὸν ἔπαινον, ὃν ὕμνησα τὴν πόλιν ἡμῶν, ἐστόλισαν (ἐπεσφράγισαν) αἱ ἀρεταὶ τῶν προκειμένων. τάξει ἄρα τεταγμένον καὶ κεκοσμημένον ἔστιν ἡ ἀρετὴ ἑκάστου Πλ. Γοργ. 506 E ἡ εὔτακτος ἄρα διάταξις καὶ διακόσμησις ἑκάστου πράγματος εἶνε ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ. οἱ θαπτόμενοι κεκόσμηνται (= τετίμηνται) Θουκ. 2, 46 τῇ συμπαθείᾳ τῶν πολιτῶν καὶ τῇ προνοίᾳ τῆς πόλεως. λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες Θουκ. 3, 67 ἴδ. ἔπος. ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμῆσαι 1, 10 ἐπὶ τὸ λαμπρότερον ἐμεγαλοποίησεν. ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς (τοῖς Χίοις) ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον 8,24 ὅσῳ μᾶλλον ηὐξάνετο (ἀνεπτύσσετο) ἡ πόλις αὐτῶν, τόσῳ ἀσφαλέστερον καὶ διεκόσμουν τὰ καθ' ἑαυτοὺς (τῆς πολιτείας) πράγματα: τόσῳ καὶ ἀσφαλεστέρας μεταρρυθμίσεις εἰσῆγον εἰς τὴν πόλιν. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἐξ ἁπάντων αἱροῦνται τοὺς κόσμους (τοὺς ἀνωτάτους ἄρχοντας), ἀλλ' ἔκ τινων γενῶν, καὶ τοὺς γέροντας ἐκ τῶν κεκοσμηκότων Ἀριστοτ. 1272 a 34 καὶ τοὺς γερουσιαστὰς ἐκλέγουσιν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες προηγουμένως εἶχον χρηματίσῃ κόσμοι. οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις Σοφ. Ἀντ. 677 κατὰ ταῦτα δεῖ βοηθεῖν τοῖς νομοθετουμένοις, τοῖς νόμοις, τοῖς διατασσομένοις. Ἐν δὲ Ἀριστ. Ῥητ. 1404 b 7 ἡ κεκοσμημένη λέξις ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν ταπεινήν. Ἐν Λουκ. 47,31 ὁ Cobet πιθανῶς διώρθ. κομμουμένην δὲ καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν ἀντὶ τοῦ κοσμουμένην.

κόσμος ὁ: τὰ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος Εὐρ. Ἱκ. 78 αἱ τιμαὶ τῶν νεκρῶν εἶνε κόσμος (δόξα) τοῖς ζῶσι. οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν Θουκ. 1,5 οἵτινες θεωροῦσιν ἔντιμον νὰ πράττωσι τοῦτο ἐπιτηδείως. ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου 8, 67 «ἐκ τῆς παλαιᾶς καὶ δημοτικῆς καταστάσεως» Σχ. ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου θ 492 «τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν καὶ ὡς εἰπεῖν στρατηγικὴν» Εὐστάθιος. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες γλυκύ τι γαρυέμεν Πίνδ. Ν. 3, 31 πρόσφορον ὕλην πρὸς ἔπαινον ἔλαβες γλυκύ τι μέλος νὰ ψάλλῃς. εἶα τειχίζωμεν (Bergk: οἷα τειχίζομεν) ἤδη ποικίλων κόσμον αὐδάεντα λόγων Πινδ. Ἀπ. 194 ἐμπρὸς ἂς ὑψώνωμεν ἤδη τὰ τείχη τὰ (ἀποτελούμενα) ἐκ κόσμου φωνήεντος (ἔχοντος φωνὴν) ποικίλων στίχων· ἴδ. κροτέω. Πρὸς ἃ προσφυῶς παρέβαλεν ὁ Schroeder τὸ Δημοκρίτειον (Δίων. 36, 1): Ὅμηρος .. ἐπέων κόσμον ἐτεκτήνατο παντοίων ἀνήγειρε μεγαλοπρεπὲς (εὔκοσμον) οἰκοδόμημα παντοίων ποιημάτων· πρβ. τὸ ἐπικὸν κόσμον ἐπέων Ἀπ. Σόλ. 1 καὶ Θουκ. 3, 67. τοῖς ποιηταῖς πολλοὶ δέδονται κόσμοι. . . τοῖς δὲ περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων Ἰσοκράτ. 9, 9 τοῖς ποι. «συγκεχώρηται πλεοναχῶς κοσμεῖν τὰ λεγόμενα» (Κοραῆς): εἶνε δεδομένα πολλὰ μέσα εἰς ἐπικόσμησιν τοῦ λόγου, ἃ καὶ ἀπαριθμεῖ ἐφεξῆς, εἰς δὲ τοὺς ποιητὰς οὐδὲν τῶν τοιούτων ἐπιτρέπεται. βουλομένων μεταστῆσαι τὸν κόσμον (= νὰ μεταβάλωσι τὴν πολιτείαν, τὸ πολίτευμα) καὶ ἐς δημοκρατίαν τρέψαι Θουκ. 4, 76. οἱ κόσμοι οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες ἐν Κρήτῃ. ἐνταῦθα δὴ οὐκ ἐξ ἁπάντων αἱροῦνται τοὺς κόσμους Ἀριστοτ. Πολ. 2, 10 (1272 a 34) ἴδ. κοσμέω. κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα φέρειν δίκαιος κἐ. Αἰσχ. Εὐμ. 55 ἴδ. δίκαιος. ὅτι ἂν κόσμον μέλλῃ οἴσειν Θουκ. 4, 17 ἴδ. ὁ αὐτός.

κότος ὁ: τοῖσιν κότον ἐνήσεις Π 449 εἰς οὓς θὰ ἐμβάλῃς ὀργήν. ἄλλης ἀνάγκης οὔ τινος τρέων κότον; Αἰσχ. Εὐμ. 429 χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ τις ἄλλη βία, ἐξ ἧς νὰ φοβῆται ὀργήν τινα (ἥτις νὰ ἐπαπειλῇ αὐτὸν δι' ὀργῆς); βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ Ἀγ. 463 ἐπικίνδυνος εἶνε ὁ λόγος τῶν ἀστῶν ὁ συνοδευόμενος μὲ ὀργήν. ἐξ ὕπνου κότον πνέων Χο. 33, ἴδ. ὀνειρόμαντις.

κοὖ = καὶ οὐ. κοὐκ = καὶ οὐκ.

κούριμος (κουρὰ) 3 ἐνεργ. κείρων· ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία, σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα κούριμον, πήματ' οἴκων Εὐρ. Ὀρ. 966 «θρηνείτω δὲ ἡ γῆ ἡ Κυκλωπία, ἤγουν τὸ Ἄργος, τὰ πήματα τῶν οἴκων τῶν Ἀτρειδῶν, ξυρῷ κειραμένη τὴν κεφαλήν» Σχ. ‖ Παθ. κεκουρευμένος· ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρὸς Αἰσχ. Χο. 179 ἔπ. πλόκαμον δῶρον τοῦ πατρὸς (διὰ τὸν πατέρα του) = ὁ ἐκείρατο (ἐκ τῆς κόμης) χαριζόμενος τῷ πατρί. πρβ. Ἀγ. 1386.

κουρόβορος 2: πάχνᾳ κουροβόρῳ Αἰσχ. Ἀγ. 1513 τῇ π. τῶν βρωθέντων κούρων· ἴδ. βιάζω.

κουφίζω: ὡς νεβρὸς οὐράνιον πήδημα κουφίζουσα Εὐρ. Ἠλ. 861 ἄχρις οὐρανοῦ πήδημα κοῦφον ποιουμένη (πηδῶσα ἐλαφρῶς). ὡς ὄχλου βροτῶν πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα Ἑλ. 40 ἵνα ἀνακουφίσῃ (ἐλαφρώσῃ) τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὄχλου τῶν βροτῶν καὶ τοῦ πλήθους αὐτῶν. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χειρὶ Σοφ. Ἀντ. 43 «σὺν τῇ ἐμῇ χειρί, σὺν ἐμοί· κουφίζειν δὲ νεκρὸν εἴρηται ἐπὶ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ τῶν λογογράφων ἀναιρεῖσθαι νεκρὸν ἐννοίας... ἐκ τούτου, ὅτι κοσμοῦντες τὸν νεκρὸν ἀνεκούφιζον αὐτόν, ὅπως ἐνδύσωσι» Σεμιτέλος. ἀσπίδα κουφίζων Εὐρ. Φοίν. 123 κρατῶν ὑψηλά. Καὶ μὲ σύστ. αἰτ. δύστηνον αἰώρημα κουφίζω Ἱκ. 1047 προσπαθῶ νὰ κάμω ἐλαφρότερον τὸ δυστυχὲς τίναγμα (κρέμασμα, πέταγμά) μου. κουφίζουσα θάτερον τοῖν σκελοῖν Φιλοστρ.

Εἰκ. 24 ἴδ. προσεμβάλλω. ὃς (κλῆρος)... ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν Σοφ. Αἴ. 1287, ἴδ. ἅλμα. — τέθνηκέ τῳ παῖς; ἡ Νιόβη κεκούφικεν Ἀπ. Τιμοκλ. 6 ἡ Νιόβη (τ. ἔ. τὸ πάθημα τῆς Νιόβης) τὸν ἀνακουφίζει, τὸν παρηγορεῖ.

κούφισις ἡ: Θουκ. 7, 75 ἡ ἄλλη αἰκία καὶ ἡ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν ἡ ἄλλη ἀθλιότης καὶ ἡ ἰσόμοιρος κοινωνία τῶν κακῶν, ἥτις ὅμως ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι καὶ ἄλλοι συμπάσχουσι, παρέχει ἀνακούφισίν τινα (κυρ. ἥτις ἔχει τὸ μετὰ πολλῶν εἶναι ὡς κούφισίν τινα).

κουφόνοος: κουφονόων φῦλον ὀρνίθων Σοφ. Ἀντ. 342 «κούφως τε καὶ ταχέως φερομένων» Σχ. Μᾶλλον: τῶν κούφην (ὄχι πυκνὴν) τὴν διάνοιαν ἐχόντων. κουφονόων ἐρώτων Αὐτ. 617 ἐπιπολαίων (ἀδυνάτων τελεσθῆναι) ἐπιθυμιῶν.

κοῦφος τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου Σοφ. Αἴ. 558 ἕως τότε δὲ τρέφου μὲ ἐλαφρὰς αὔρας (ἃς ἐχαρακτήριζον οἱ ἀρχαῖοι ὡς ψυχοτρόφους καὶ ζωογόνους). μέγα γὰρ τὸ καὶ αὐταῖς ταῖς ναυσὶ κούφαις τοσοῦτον πλοῦν δεῦρο κομισθῆναι Θουκ. 6, 37 διότι μέγα πρᾶγμα θὰ εἶνε τὸ νὰ κάμουν τόσον μέγα ταξίδιον ἕως ἐδῶ καὶ μὲ μόνα τὰ πλοῖά των ἐλαφρὰ (χωρὶς φορτίον). κουφότερον θ 201 μὲ πλέον ἐλαφρὰν καρδίαν, θαρραλεώτερον.

κράζω (τὸ ᾱ κατὰ τὸν Ἡρῳδ.Ι 432, 18. 535, 12 περὶ Μον. λέξ. 929, 8. καὶ Ἰων. ἔχει ᾱ, ὄχι η. Ρ. κραγ, πιθανῶς ἐκ τοῦ κραύζω, πρβ. κραυγή). Ὁ ἐν. σπάνιος Ἀρρ. Ἱππ. 287 καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ., ἀνθ' οὗ συνήθως κέκραγα καὶ πεζ. (κέκράγεν Ἀνθ. 5, 87 ὅπου γρ. κέκραγ' κατὰ τὸν Blass). Προστ. κέκραχθι Ἀρφ. Σφ. 198. Θεσμ. 692. κέκραχθ' Ἀχ. 335 (ὅπερ = κέκραχθ(ε) κατὰ Blass). κεκράγετε Σφ. 415. ἐκεκράγειν, καὶ πεζ. Ξεν. Κ. Π. 1,3,10. ἐκεκράγειτε (-ετε L. Dind.). — κεκράξομαι Ἀπ. Εὔπόλ. 1. Ἀρφ. Βάτρ. 258. 265 καὶ Ἀπ. 79 καὶ μτγν. πεζ. (κράξω καὶ κεκράξω μτγν. ἀνακράξομαι ἢ ἀνακεκράξομαι Πλ. Γρ.). Ἀόρ. ἐνέκραγον Ἀρρ. Πλ. 428. ἀν- καὶ πεζ. Ἀόρ. Ι ἔκραξα. Μτγν. παρασχημ. κραυγάζω Πλ. Πολ. 607Β. Δημ. 54 7 κραυγάσας. Παρ' Ἡρ. 1, 111 ἀντὶ τοῦ κραυγανώμενον (-όμενον) ὁ Lobeck προέτεινε κραγγαν- (πρβ. κλαγγάνω) πιθανῶς. ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Σοφ. Αἴ. 1236 περὶ ποίου ἀνδρὸς φωνεῖς τόσον ὑπερήφανα λόγια;

κραίνω ἐπ. ποιητ. καὶ νέον Ἰων. (ἐπ. καὶ κραιαίνω). τελειώνω, ἐκτελῶ. ἔκραινον Εὐρ. Ἑλ. 1318 (κραίαινεν Ε 508. ἐπεκραίαινον Β 419. Γ 302). κρανέω Ἐμπεδοκλ. Ἀπ. 11. Ἀπ. Ρ. 4, 404. κρανῶ Τραγ. (ἐπικρανεῖ Αἰσχ. Ἀγ. 1339 ἐκ τοῦ κρααινεῖ, πρβ. ἀρῶ. δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάγκη διορθώσεως. ἔκρανα Τραγ. ἔκρηνα ἐπ. ἐκρήηνα Ὕμν. 4, 222. Προσ. κρήηνον Α 41. -ατε γ 418. κρηῆναι Ι 101. Μέσ. ἐπεκρήναντο Κ Σμυρ. 14, 297. Παθ. μ. κρανέεσθαι Ι 626. κρανοῖτο (Elms.: κραίνοιτο) Αἰσχ. Ἱκ. 227. ἐκράνθην Πινδ. Π. 4, 175. Εὐρ. Ἱππ 868. Ἰ. Α. 1022. Ἱκ. 814. χορ. ἐκράανθεν γ' πλ. Θεοκρ. 20, 196. κρανθήσομαι Αἰσχ. Πρ. 943. Πρκ. γ' ἑν. κέκρανται Αἰσχ. Ἱκ. 954. Χο. 870. γ' πλ. Εὐρ. Ἱππ. 1255 (κέκρανται συμφοραί, ἔνθα συμφορὰ εἴκασεν ὁ Elmsl.). Γ' ἑν. κεκράανται δ 616. ο 116. κεκράαντο δ 132. ἄκραντος Αἰσχ. Ἀγ. 260 κάλλ. -άαντος Β 138. Ἡ ἀναδίπλωσις τοῦ φωνήεντος γίνεται κατ' ἀφομοίωσιν, λοιπὸν ᾱ πρὸ α, αι πρὸ αι, η πρὸ η. ἔπραξεν (ἀμετάβ.) ὡς ἔκρανεν Αἰσχ. Ἀγ. 381 ἔπαθεν ὡς ἔπραξεν (ἀναλόγως τῶν πράξεών του): ὅ,τι ἔκαμεν, εὗρῆκε· πρβ. δράσαντι παθεῖν Χο. 312. εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ Σοφ. Ἀπ. 877 ᾱ σαφῆ. ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν Αἰσχ. Ἱκ. 373 δὲν ἠμπορῶ νὰ δώσω ὁριστικὴν ὑπόσχεσιν. Οἰδίπου γένει κραίνων παλαιᾶς Λαΐου δυσβουλίας Αἰσχ. Ἑπτ. 787 κολάζων (ξεπληρώνων) τὰς παλαιὰς τοῦ Λ. ἀπερισκεψίας διὰ (ἐπὶ) τῶν τέκνων τοῦ Οἰδίποδος. νόμῳ δὲ γαῦρον αὐτὸ κραίνει χρόνος Ἀπ. Εὐρ. 52 ὁ χρόνος διὰ τῆς συνηθείας ποιεῖ αὐτὸ γαῦρον. Παθ. οὔ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι Ι 626 τὸ τέλος τοῦ λόγου κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν (ἐπίσκεψιν) μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ. γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη (= ἐπεκράνθη ἡμῖν), ἀθανάτων δίχ' ἔχειν (Martin: δ' ἀπέχειν) χέρας (γέρας Evers) Αἰσχ. Εὐμ. 348 ὅταν ἐγεννώμεθα, οὗτοι (οἱ προηγούμενοι) οἱ κλῆροι (ἔργα) προωρίσθησαν δι' ἡμᾶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μὴ πλησιάζωμεν τοὺς θεούς («μὴ πλησιάζειν ἡμᾶς τοῖς θεοῖς» Σχ.). ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη Εὐρ. Ἱκ. 814 μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπεφασίσθη ὁ ἀγών. ἐπεί σοι πολύθυτος (-θυστος Dind.) αἰεὶ τιμὰ κραίνεται Ἡρακλ. 778 τελοῦνται πρὸς τιμήν σου πάντοτε (κατ' ἔτος, ἐν Παναθηναίοις) πολλαὶ θυσίαι. Ἀλλὰ τὸ ἐπεὶ παρέχον δυσκολίας πολλαχῶς διορθοῦται. θρόνους καὶ σκῆπτρα κραίνειν Σοφ. Ο. Κ. 448 νὰ διέπωσι τοὺς θρ. καὶ τὰ σκῆπτρα ὡς ἄρχοντες. δίκας θνατοῖσι κραίνων Βακχυλίδ. 12,45 εἰσάγων τὸ κράτος τοῦ δικαίου μεταξὺ τῶν θν. πῶς κέκρανται δόμοις; Αἰσχ. Χο. 870 πῶς ἔχει τελειώσῃ (κυρ. = τελευτὴ γεγένηται) τὸ πρᾶγμα ἐν τῷ οἴκῳ. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ ἂν ἐτελείωσεν, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς, γρ. πῶς; κέκρανται δόμοις; ποῖ δῆτα κρανεῖ; («ποῦ θὰ βγῇ»; = ποῖ τελεῖ; ὃ ἴδε)..., ποῖ καταλήξει μένος ἄτης; Αὐτ. 1073. οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρα κρᾶναι πέπρωται Προμ. 527, ἴδ. πέπρωται.

κραιπνόσυτος 2 ταχέως σπεύδων, φερόμενος, ταχυκίνητος· κραιπνόσυτον θᾶκον προλιποῦσα Αἰσχ. Πρ. 295 προλ. τοῦ ταχέως φερομένου δίφρου (ὀχήματος) τὴν ἕδραν-

ΚΡΑΣ, κρατός· ἴδ. κάρα.

κράσπεδον: φορῶν κράσπεδα στεμμάτων Ἀρφ. Σφ. 475 φορῶν ἐρεοῦς θυσάνους (οἵους ἐφόρουν οἱ Λακωνίζοντες)·

κρατέω ἀπολ. εἶμαι κραταιός, ἔχω τὸ κράτος, βασιλεύω, κατισχύω, ὑπερισχύω· μέγα κρατέων ἤνασσε Il 172 εἶχε τὴν ἀνωτάτην ἐπὶ πάντων ἐξουσίαν. ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ Αἰσχ. Πρ. 35 κυρ. νέον κράτος κρατῇ (ἔχῃ). οἱ κρατοῦντες Χο. 266 οἱ ἄρχοντες· ἀλλ' ἐν Ξεν. Ἀν. 3, 2, 26 οἱ νικηταί. τὰ κατὰ πόλεμον κρατούμενα τῶν κρατούντων εἶναί φασιν Ἀριστ. Πολ. 1255a 7 τὰ ἐν τῷ πολέμῳ κυριευόμενα λέγουσιν ὅτι εἶνε τῶν νικητῶν (κτῆμα). ἔστιν ἀεὶ τὸ κρατοῦν ἐν ὑπεροχῇ ἀγαθοῦ τινος Αὐτ. 1255a 15 πάντοτε ὁ νικῶν ὑπερέχει τοῦ νικωμένου κατά τι ἀγαθόν. εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατήσειε Θουκ. 3, 62 ἐὰν ἤθελον ὑπερισχύσῃ τὰ τοῦ Μ. Μετὰ δοτ. ποιητ. ἔχω κράτος μεταξὺ ἄλλων: μέγα κρατέεις νεκύεσσιν λ 485 μέγα κράτος ἔχεις μεταξὺ τῶν νεκρῶν. Ἡ δοτ. εἶνε κυρίως τοπική. Διάφορον τὸ ἐκράτεε τῇ γνώμῃ Ἡρ. 9 42 κυρ. ὑπερίσχυε διὰ τῆς γνώμης του. Μετὰ γεν. ὑπερισχύω· ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει Θουκ. 1,69 ἴδ. κατ. Μετ' αἰτ. νικῶ, καταβάλλω· τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ; Ἀρφ. Σφ. 539 ἂν οὗτός με νικήσῃ ἐν τῷ λόγῳ; Πλείονα παραδείγματα ἴδε ἐφεξῆς. ἐγὼ καὶ σὺ θήσομεν (ἐνν. τὰ δώματα) κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς Αἰσχ. Ἀγ. 1673 ἐγὼ καὶ σὺ ἐξουσιάζοντες τὸν οἶκον τοῦτον θὰ διευθετήσωμεν αὐτὸν καλῶς. τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον Εὐμ. 162 παρὰ τὸ δίκαιον τὸ πᾶν ἔχοντες» Σχ. τὸ πᾶν καταδυναστεύοντες. κρατεῖν τοὺς ἄρρενας καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀρρένων Δημ. 43, 51 ὑπερισχύειν (ἐν τῷ δικαίῳ) τῶν θηλέων τοὺς ἄρρενας καὶ τ. ἑ. τ. ἀ. διανοίας κρατήσαντας (ἐνν. τῶν πολεμίων) θαρσεῖν Θουκ. 6, 11 πρέπει νά ἔχητε θάρρος (νὰ εἶσθε ἥσυχοι), ὅταν ὑπερισχύσητε τῶν πολ. κατὰ τὰ σχέδια ὑμῶν (ἢ κατὰ τὰ σχέδια αὐτῶν), ὅταν καταβάλητε τὰ φρονήματα αὐτῶν. ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει Αἰσχ. Εὐμ. 577 ἐξουσίαζε ἀνενόχλητος ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σὺ ἔχεις, ὄχι τὰ ξένα. οἱ δὲ ζημιοῦσι μεγαλείως, καθιστάναι βουλόμενοι εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι Ξεν. Πολ. Λακ. 4, 6 ἐπιθυμοῦντες νὰ φέρωσι τὰ πράγματα εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε νὰ μὴ ὑπερισχύῃ ποτὲ ἡ ὀργὴ τῆς εἰς τοὺς νόμους ὑπακοῆς. μὴ ἐπίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς Σοφ. Ο. Κ. 839 ἴδ. ἐπιτάσσω. νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου Σοφ. Φιλ. 1048 ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου ἕνα μόνον λόγον νὰ εἴπω. δὸς ἀνδράσιν φίλοις γνώμης κρατῆσαι Αἴ. 484 ἑρμηνεύουσι: δὸς ἀνδρ. φίλοις (τὸ) κρατῆσαι τῆς γνώμης τ. ἔ. σὺ νὰ κατακρατήσῃς τῆς προθέσεως, ἣν ἔχεις. Ἀλλ' ἴσως εἶνε ὀρθότερον ὧδε: δὸς εἰς ἄνδρ. φίλους νὰ κατανικήσωσι τὴν ἐπιμονήν σου. εἰ μὲν ἐπὶ πλέον δυνηθῆναι τῆς ἐκείνων κρατῆσαι Θουκ. 4, 98 ἴδ. πλείων. τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν Σοφ. Ο. Κ. 1380 διὰ ταῦτα (αἱ Ἀραὶ) κατέχουσι τὴν σὴν ἕδραν καὶ τοὺς σοὺς θρόνους: εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀρῶν εἶνε οἱ θρόνοι σου. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν· καὶ γὰρ ἁκράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο Ο. Τ. 1522 εἰς ὅλα μὴ θέλῃς νὰ νικᾷς· διότι καὶ ἐκεῖνα, εἰς ὅσα ἐνίκησας, δέν σε παρηκολούθησαν δι' ὅλου σου τοῦ βίου. οὔ σοι διὰ βίου ἔγρ. ὁ Nauck ἐν οὐ δέοντι. Τὸ μὲν σοι εἶνε δοτ. περιποιητική, ἡ δὲ δοτ. τῷ βίῳ ἐκ τῆς ξυν- τ. ἔ. ἃ ἐνίκησας οὐχ ἕσπετό σοι ξὺν τῷ βίῳ: δέν σε παρηκολούθησαν μετὰ τοῦ βίου σου: ὁ πρώην ὄλβος ἀπέλιπέ σε ζῶντα ἔτι, ἐν ᾧ ὁ ἄθλιος βίος ἠκολούθησέ σοι μέχρι τάφου. Καὶ μετ' αἰτ. προσ. οὐ χαλεπῶς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους μαχόμενοι τὰ πλείω κρατοῦμεν Θουκ. 2, 39 μαχόμενοι κρατοῦμεν (νικῶμεν) οὐ χαλεπῶς τοὺς ἐν τῇ ἀλλ. ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἀμυνομένους. Περὶ τοῦ ἐν 4, 117 τοῖς δ' ἐκ τοῦ ἴσου ἀμυνόμενοι κινδυνεύειν καὶ κρατήσειν ἴδ. κινδυνεύω. ὧδε γὰρ κρατεῖ γυναικὸς ἀνδρόβουλον (ὃ ἴδε) κέαρ Αἰσχ. Ἀγ. 11 παρομοίαν σημ. ἔχει Εὐρ. Ἑκ. 282. κρατεῖταί πως (πιθανῶς ὁ Grotius κρατεῖ τέ πως) τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς Αἰσχ. Χο. 956 ἡ θεότης ἔχει τὸ κράτος της κατά τινα τρόπον ἐκ τοῦ ὅτι δὲν βοηθεῖ τοὺς κακούς: «συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσι τοῖς κακοῖς» Ἡ ἑρμ. τοῦ Σχ. προϋποθέτει τὴν γρ,. κρίνε(ι)ται ἢ κρινειτε. ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι Πλ. Πολ. 497 B χάνει τὴν δύναμίν του, συνηθίζει νὰ μεταπίπτῃ εἰς τὸ ἐπιχώριον, νικώμενον ὑπ' αὐτοῦ. ὅσα γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα, ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά Ἀρφ. Ὄρν. 755 ὅσα ἐνταῦθα εἶνε αἰσχρὰ ὑπὸ τοῦ νόμου περιοριζόμενα (ἀπαγορευόμενα), ταῦτα κέ. νομισθῆναι τύχῃ καὶ τὰ νῦν προχωρήσαντα κρατῆσαι Θουκ. 4, 18 ἴδ. ἐνδέχομαι. τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δώμασιν δουλοῖ τὸν ἄνδρα Ἀπ. Εὐρ. 502 ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ἐπικράτησις τῆς γυναικὸς ὑποδουλώνει τὸν ἄνδρα. οὐ..γυναικὶ χρὴ δοῦναι χαλινοὺς οὐδ' ἀφέντ' ἐᾶν κρατεῖν Ἀπ. Εὐρ. 463. ἴδ. ἀφίημι. πικρὸν στύγος κρατούσῃ Αἰσχ. Χο. 80 κατανικώσῃ τὴν πικρὰν ἀντιπάθειαν (ἀποστροφήν, μῖσος) βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν Ἱκ. 769 ἴδ. βύβλος. Καὶ εἶδός τι συστοίχου συντάξεως ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 246: οὐχ ὁ κατθανὼν κρατεῖ χθονός, ἀλλ' ἐγὼ τὰ νῦν τάδε (= τόδε τὸ κράτος· ὅθεν = τώρα ἐδῶ). ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει Θουκ. 1, 69 ἡ περὶ ὧν (τῶν Λακεδ.) φήμη, ὡς ἀπεδείχθη ὕστερον (= ἄρα), ὑπερέβαλλε τὸ πρᾶγμα αὐτό, τ. ἔ. ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξηλέγχθη ψευδής. τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Ἀπ. Σοφ. 82 ἐκεῖνο βεβαίως, τὸ ὁποῖον (ἅπαξ)

ἐνομίσθη, ὑπερισχύει τῆς ἀληθείας. τέχνῃ κρατοῦμεν ὧν φύσει νικώμεθα Ἀπ. Ἀντιφ. 4 διὰ τῆς τέχνης ὑπερισχύομεν ἐκείνων, ὑφ' ὧν φύσει νικώμεθα. πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου Ἀπ. Εὐρ. 604 ἴδ. κέντρον. φάτις πολλὴ κρατεῖ Αἰσχ. Ἱκ. 299 πολὺς λόγος γίνεται (ἐπικρατεῖ) περὶ τούτου. τὰ δὲ πολλὰ τοῦ πολέμου γνώμῃ καὶ περιουσίᾳ χρημάτων κρατεῖσθαι Θουκ. 2, 13 αἱ πολλαὶ ἐν τῷ πολέμῳ νῖκαι νικῶνται διὰ συνέσεως καὶ περιουσίας χρημάτων. Ἐν δ' Ἀριστ. ποιητ. 18 (1456a 10): πολλοὶ δὲ πλέξαντες εὖ λύουσι κακῶς· δεῖ γὰρ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι ὁ Vahlen ἔγρ. κρατεῖσθαι τ. ἔ. πρέπει ὅμως καὶ εἰς τὰ δύο νὰ εἶνε τις πάντοτε κύριος (τὸ δὲ κροτεῖσθαι: νὰ χειροκροτῆται). Ὅμοιον πρβ. εὕρηται ἐν Πολιτ. 7, 13 (1331b 37).

κρατήρ ὁ, Ἰων. καὶ ἐπ. κρητήρ· κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον Ζ 528 νὰ στήσωμεν κρατῆρα ἐλεύθερον (διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν) πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν. καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρητῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός Αἰσχ. Χο. 289 καὶ εἰς τοὺς τοιούτους δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε κρατῆρος μέρος νὰ λάβωσιν οὔτε σπονδῆς· ἴδ. φιλόσπονδος. τοσῶνδε (τοσόνδε Blomf.) κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας (στήσας Weckl.) ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολὼν Ἀγ. 1396 τοσούτων ἐπαράτων κακῶν ἐν τῷ οἴκῳ πληρώσας ὅδε τὸν κρατῆρα αὐτὸς ἐκπίνει ἐπανελθών, τ. ἔ. παρασκευάσας τοσαῦτα κακὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἔλαβε τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν. Ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: «αὐτῷ κρατῆρι πίνει (οὕτως ἔγραψα μετ' ἄλλων ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου γίνει) κακά, ἐπὶ τῶν οἷς καθ' ἑτέρων βουλεύονται, τούτοις περιπιπτόντων» Ἀποστόλ. 4, 47. κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα Σοφ. Ο. Κ. 1593 ὁ κοῖλος κρατὴρ πιθανῶς ἦτο λεκανοειδής τις κοιλότης ἐν τῇ γῇ, ὅπου ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους ἔσφαξαν τὰ ὅρκια πιστὰ καὶ συνηδελφώθησαν, ἵνα καταβῶσιν εἰς Ἅιδου, ὁπόθεν ὁ Πειρίθους ἤθελε ν' ἀπαγάγῃ τὴν Περσεφόνην· αἱ δὲ λέξεις πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα ἴσως ἀναφέρονται εἰς ὅρκον τινὰ ἐγγεγραμμένον ἐκεῖ που· πρβ. Εὐριπ. Ἱκετ. 1202 καὶ Παυσ. 1, 18, 4. Τοιαῦτα οἱ ἑρμηνευταί.

κρατιστεύω: ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα Σοφ. Τρ. 102 ὦ σὺ (ἥλιε), ὅστις νικᾷς ὅλους κατὰ τὴν ὅρασιν, κατὰ τὴν ὀπτικὴν δύναμιν.

κράτιστος, ἐπ. κάρτιστος: νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν Ἀπ. Εὐρ. 183, ἴδ. νέμω. φίλους, ὅσους ποιήσαιτο καὶ εὔνους γνοίη ὄντας καὶ ἱκανοὺς κρίνειε συνεργοὺς εἶναι, ὅ τι τυγχάνοι βουλόμενος κατεργάζεσθαι, ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος δὴ γενέσθαι Ξεν. Ἀν. 1, 9, 20 κατὰ λέξιν: ὅσους φίλους ἤθελε καταλάβῃ ὅτι εἶνε εὐνοϊκοὶ πρὸς αὐτὸν καὶ ἤθελε κρίνῃ αὐτοὺς ἱκανοὺς συνεργάτας εἰς πᾶν ὅ τι ἐτύγχανε νὰ ἐπιθυμῇ νὰ κατορθώσῃ, ὁμολογεῖται ὑπὸ πάντων ὅτι ἀνεδείχθη ἄριστος διὰ νὰ τοὺς περιποιῆται. ἐπὶ τῷ πεδίῳ καὶ τῆς χώρας τοῖς κρατίστοις ἐς τὸ κακουργεῖν ᾠκοδομεῖτο τὸ τεῖχος Θουκ. 7, 19 τὸ τ. ᾠκοδομεῖτο ἐναντίον τῆς πεδιάδος καὶ τῶν εὐφορωτάτων μερῶν τῆς χώρας, ἵνα βλάπτῃ αὐτά. ἐν τῷ αὐτῷ δὲ καὶ τὰ κράτιστα ἐπί τε τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους ξυνεπῆγον καὶ τὰ τελευταῖα λιπόντες τοῦ ἄλλου περιῃρημένου ἀσθενέστερα ἔμελλον ἕξειν 3, 11 ἅμα δὲ καὶ τοὺς κρατίστους (κυρ. πᾶν ὅ τι ἦν κράτιστον, ὡς κατωτ. τοῦ ἄλλου καὶ ἀλλ.) ἐπῆγον σὺν ἑαυτοῖς ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους πρώτους, καὶ τούτους (τοὺς κρατίστους) καταλιπόντες τελευταίους (κυρ. ὡς τοὺς τελευταίους· οἱ πλεῖστοι ὀβελίζουσι τὸ τά, ἴσως γρ. ταῦτα τελευταῖα), ἔμελλον, τῶν ἄλλων πέριξ δεδουλωμένων (ὥστε τοὺς ὑπολοίπους μόνους καὶ ἐρήμους εἶναι), ἀσθενεστέρους τοὺς κρατίστους, ὡς ἡμᾶς) ἕξειν. βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά Σοφ. Ἀντ. 1327 τὰ ἐν ποσὶ (τ. ἔ. τὰ παρόντα) κακὰ βράχιστα (ὄντα) ἐστὶ κράτιστα: ὅσῳ βραχύτερα εἶνε ἡ ἐκ τῶν παρόντων κακῶν ὀδύνη, τόσῳ μείζων καὶ ἡ ὠφέλεια. τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα Ο. Κ. 669 ἴδ. ἔπαυλα. τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν Πινδ. Ὀ. 9, 10 ἅπαν δὲ τὸ ἐκ φύσεως (τὸ φυσικὸν) κράτιστον. ὃν ἂν ἰδόντες κινηθῶσι καὶ μένος ἑκάστῳ ἐμπέσῃ τῶν ἐργατῶν καὶ φιλονικία πρὸς ἀλλήλους καὶ φιλοτιμία κρατίστη οὖσα ἑκάστῳ, τοῦτον ἐγὼ φαίην ἂν ἔχειν τι ἤθους βασιλικοῦ Ξεν. Οἰκ. 21, 10 τὸ κρατίστη οὖσα ἑκάστῳ ἐξηγεῖται: ἥτις εἶνε ἡ κρατίστη δι' ἕκαστον, ὅπερ εἶνε ἱκανῶς χλιαρόν. Πιθανὴ μοὶ φαίνεται ἡ προτεινομένη διόρθ. κρατιστεῦσαι ἑκάστῳ: (ἐμπέσῃ) ἑκάστῳ φιλοτιμία, ὅπως κράτιστος γένηται. τὰ κράτιστα ἐπιρρ. ὡς τὰ μάλιστα, τὰ μέγιστα· πρβ. Θουκ. 1, 19 καὶ ἐγένετο — ἡ παρασκευὴ μείζων ἢ ὡς τὰ κράτιστά ποτε μετὰ ἀκραιφνοῦς τῆς ξυμμαχίας ἤνθησαν ἢ πρότερόν ποτε, ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν μέγιστον βαθμὸν τῆς ἀκμῆς μεθ' ἁπάντων τῶν συμμάχων ἀκεραίων ὄντων. Κυρ. σύστ. ἀντικείμ. οἷον: τὴν κρατίστην ἄνθησιν. Ὁμοίως: παρεσκευάζοντο (κυρ. = παρεσκεύαζον ἑαυτοῖς) τὰ κράτιστα (οἷον: τὴν κρατίστην παρασκευὴν) νεῶν στόλον 1, 31 καὶ παρεσκεύαζον δι' ὅλων αὐτῶν τῶν δυνάμεων ναυτικὴν ἐκστρατείαν.

κράτος, Ἰων. κάρτος, Αἰολ. κρέτος, δύναμις (σωματική), ὑπεροχὴ δυνάμεως, βία, ἀρχή, ἐξουσία, νίκη· τὸ κράτος τοῦ πολέμου βεβαιότερον ἕξετε Θουκ. 3, 13 τὴν νίκην: victoriam belli. εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί Σοφ. Αἴ. 442 ἐὰν ὁ Ἀχ. ζῶν περὶ τῶν ἑαυτοῦ ὅπλων κρίνων ἔμελλε νὰ ἐπιδικάσῃ εἴς τινα βραβεῖον

ὑπεροχῆς δυνάμεως: ἔμελλε ν' ἀποφασίσῃ τίς ὑπερέχει κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἑπομένως αὐτῷ νὰ ἐπιδικάσῃ τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς (= κράτος, ὅπερ διὰ τοῦτο τινὲς μεταβάλλουσιν εἰς γέρας). Ἀλλὰ κατὰ κράτος σημ. κυρ. καθ' ὑπεροχὴν δυνάμεως (πρβ. Θουκ. 2, 89: ἡσσηθέντες παρὰ πολὺ = ἡσσ. κατὰ κράτος, Σοφ. Φιλ. 594 πρὸς ἰσχύος κράτος)· ὅθεν: ἐντόνως, πάσῃ δυνάμει· ὡς Θουκ. 2, 87: οὐδὲ δίκαιον τῆς γνώμης τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν ἔχον δέ τινα ἐν αὐτῷ ἀντιλογίαν, τῆς γε ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι καὶ δὲν εἶνε δίκαιον τὸ μὴ καθ' ὑπεροχὴν δυνάμεως (ἕνεκα τῆς ὑπερόχου ἀνδρείας τῶν πολεμίων) νικηθὲν φρόνημα ἡμῶν, ἔχον δὲ ἐν ἑαυτῷ ν' ἀντιτάξῃ λόγον τινὰ διὰ τὴν ἧτταν, νὰ ταπεινώνεται ἐκ τῆς τυχαίας ἐκβάσεως. Ὁ Steup προτιμᾷ τὴν γραφὴν τοῦ Οὐατικ. κώδ. τὸ κατὰ κράτος νικηθέν, (ἄνευ τοῦ μὴ) τὸ φρόνημα ἡμῶν τὸ νικηθὲν διὰ πάσης τῆς δυνάμεως τῶν πολεμίων (ἀφ' οὗ δηλ. κατέβαλον οἱ πολέμιοι πάσας τὰς δυνάμεις αὐτῶν). τροπαῖον οὐ μετὰ κράτους τῆς γῆς σταθέν 8, 24 τρ. σταθὲν ὑπ' Ἀθηναίων, οὐ κρατούντων τῆς γῆς (τοῦ πεδίου τῆς μάχης). ἐλαύνων ἀνὰ κράτος Ξεν. Ἀν. 1, 8 τρέχων ἔφιππος μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, «εἰς τὰ τέσσαρα» (Πανταζ.). αἰτούμενος (αἰτουμένῳ Turnebus ἐν οὐ δέοντι) μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων Αἰσχ. Χο. 478 παρακαλούμενος (παθ.) δός μοι τὴν κυριότητα (ὥστε νὰ γίνω κύριος) τῶν οἴκων σου. σὲ τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος Ὠγύγιον Σοφ. Φιλ. 141 «τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προγόνων ἦλθεν εἰς σέ» Σχ. εἰς σὲ ἔχει περιέλθῃ ὅλον τοῦτο τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα τὸ παλαιότατον (ἢ καὶ κατηγορ. παλαιόθεν). τὰ Λαΐου θρόνων κράτη Ἀντ. 166 τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν τοῦ Λ. (κυρ. τὸ σύνολον τῶν ἐξουσιῶν τοῦ θρόνου). Ἀλλὰ μᾶλλον ὁ πληθ. μεγαλοπρεπείας χάριν. κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω Ἀντ. 173 ἔχω πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν (πάσας τὰς ἐξουσίας) καὶ τὸν θρόνον. Ἓν διὰ δυοῖν. Ὁ πλ. ὡς ἐν στ. 166. Πρβ. Αἰσχ. Χο. 1 (περὶ οὗ ἴδ. ἐποπτεύω). μηδάμ' ὁ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς Αἰσχ. Πρ. 542 «ὁ πάντα διοικῶν Ζεὺς μηδέποτε ἀντίπαλον κράτος ποιοῖτο τῇ ἐμῇ γνώμῃ, ἀντὶ τοῦ: μηδέποτε ἐναντίος μοι γένοιτο» Σχ.

κρατύνω: κρατυνάμενοι αὐτὴν (δηλ. Ἄντανδρον) ναυσί τε (καὶ γὰρ εὐπορία ἦν....) καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ οὕτω γρ. τὸ παρὰ Θουκ. 4, 52 χωρίον, τ. ἔ. ἐνισχύσαντες αὐτὴν διὰ πλοίων καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς. Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων Αἰσχ. Πρ. 418 ἴδ. ἀμέγαρτος. τὸ μεῖον κρατύνει Αἰσχ. Ἱκ. 603 ἴδ. θοάζω. δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυίοισι Τανταλίδαισιν, κράτος τ' (Hermann: κράτος) ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις Αἰσχ. Ἀγ. 1471 δαῖμον, ὅστις ἐμπίπτεις εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ταντάλου καὶ εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ κλάδους (δηλ. τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον: ἓν διὰ δυοῖν), ὁ ὁποῖος (δαίμων) ἄρχεις ἀρχὴν ἐν τῷ οἴκῳ διὰ τῶν ἴσων κατὰ τὴν ψυχὴν (κατὰ τὴν φαυλότητα) γυναικῶν (τῆς Κλυτ. καὶ τῆς Ἑλένης), ἡ ὁποία (ἀρχὴ) μοῦ πληγώνει τὴν καρδίαν.

κρέας τὸ Ἀττ. (Δωρ. κρῆς, ἐπ. κρεῖας π. Ἀθην. 282 Β), γεν. (κρέαος) κρέως (κρέατος Ἀττ. Ἐπιγρ. δοτ. (κρέαϊ) κρέᾳ (παρ' Ὁμήρῳ γράφ. κρέαι, ὡς σέλαι, δέπαι. Ἀλλὰ πῶς προφέρεται ἡ δίφθογγος αὕτη αι; ὡς ᾳ; Καίτοι δὲ συνῃρημένα ταῦτα γράφουσι κρέαι, σέλαι, καὶ ὄχι κρέᾳ, σέλᾳ, διότι ὑπὸ τὸ βραχὺ α δὲν δύναται νὰ τεθῇ τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα· πρβ. σκευεῖ σκεύει, Ὀδυσσεῖ κττ.). Δυϊ. (κρέαε) κρέᾱ, (κρεάοιν) κρεῷν (κρεοῖν) Πλ. (κρέαα) κρέα (ὁ παράδοξον· μόνον κρέα Ἀπ. Ἀντιφάν. 20, κρέας Mein.) (κρεάων) κρεῶν (κρειῶν Λ 551 κἀλλ.) κρέασι(ν) (κρέεσσιν) Χρ. π. Ἡρ. 1, 47). καὶ ἐγένετο κρέα ἑκάστῳ ἡμῶν τρία ἢ καὶ πλείω τὰ περιφερόμενα Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 2 καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἔλαβε τρεῖς ἢ καὶ περισσοτέρας μερίδας κρέατος ἐκ τῶν περιφερομένων. — δοῦλον οὐκ ἄγω, εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν (ἐνν. ναυμαχίαν ἢ μάχην) Ἀρφ. Βάτρ. 191 τ. ἔ. ἐὰν δὲν ἔχει πολεμήσῃ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου· ὅθεν καὶ παροιμίαι, ὡς τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν Σφ. 375 νὰ κινδυνεύσῃ διὰ τὴν ζωήν του, καὶ «ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν (δρόμον) τρέχει: ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς καὶ πρὸς τοῦτο διαγωνιζομένων» τρέχει γιὰ τὸ τομάρι του, γιὰ τὸ πετσί του. Ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ αἰνίττεται τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, εἰς ἣν εἶχον προσκαλέσῃ καὶ τοὺς δούλους, ὡς καὶ ἐν Μαραθῶνι, ὑποσχόμενοι ἐλευθερίαν. Περὶ τοῦ κρεῶν παρατηρεῖ ὁ Σχολ. Ἀρφ. τάδε: «Ἀρίσταρχος φησὶν ἐπὶ τῶν σωμάτων λαμβάνεσθαι πολλάκις, καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ: τοιοῦτος ὢν ἄρξειε τοῦδε τοῦ κρέως» Ἀπ. Σοφ. 660, ὅπερ κατά τινας ἁρμόζει μόνον, ἂν τὸ δρᾶμα τοῦτο ἦτο σατυρικόν, διὰ τὸ ἀνάρμοστον τῆς λέξεως κρέως· ἀλλὰ πρβ. σαρκίον, οὗ τὴν ἔννοιαν πιθανὸν νὰ ἔχῃ ἐνταῦθα τὸ κρέως. — εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν (δρόμον ἢ ἀγῶνα) ἐπάξειν Πλουτ. 1087 Β φαίνεται ὡς νὰ θέλῃς νὰ πηδήσῃς ἐπάνω εἰς τὴν γαστέρα τῶν ἀνδρῶν (ἴδ. ἐνάλλομαι) καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃς ν' ἀγωνισθῶσι τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, «γιὰ τὸ τομάρι των».

κρέεσσι παρ' Ἡρ. 1, 77 ἀντὶ τοῦ κρέασι.

κρείσσων, Ἀττ. κρείττων, (ἐκ τοῦ κρέτjων, πρβ. κρέτος = κράτος), Δωρ. καὶ νέον Ἰων. κρέσσων, Δωρ. κάρρων (ἀντὶ τοῦ κάρσων ἐκ τοῦ καρτίων), Κρητ. κάρτων. νεῖκος κρεισσόνων Πίνδ. Ὀ. 11, 41 ἴδ. ἀποτίθημι.

ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν Π. 8, 92 ἔχων μ. ἀνωτέραν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πλούτου: ἐπιδιώκων τι ἀνώτερον τοῦ πλούτου. κιτάνιον ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας Ν. 9, 32 ἔχοντες ψυχὰς (προαιρέσεις) ἀνωτέρας χρημάτων (ἢ κατ' ἐπίγεια κτήματα). μόνη τῶν νῦν ἀκοῆς κρείσσων ἐς πεῖραν ἔρχεται Θουκ. 2, 41 ἴδ. ἀκοή. κόσμος πού τις ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινων καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια, ὥς φασι, κρείττω δὴ αὐτοῦ λέγοντες οὐκ οἶδ' ὅντινα τρόπον Πλ. Πολ. 430 Ε τάξις βεβαίως τις εἶνε ἡ σωφρ. καὶ ἡδονῶν τινων καὶ ἐπιθ. ἐγκράτεια, ὡς λέγουσι, λέγοντες νὰ εἶνέ τις κύριος ἑαυτοῦ, δὲν ἠξεύρω κατὰ ποῖον τρόπον. Καὶ κατωτ. τὸ μὲν «κρείττω αὐτοῦ» γελοῖον; τ. ἔ. ἡ (μνημονευθεῖσα) ἔκφρασις «νὰ εἶνέ τις κύριος ἑαυτοῦ» εἶνε γελοῖον; πολλοῦ γὰρ χρυσοῦ καὶ πλούτου Κρείσσων πάτρα σώφρονι ναίειν. Τὸ δὲ σύντροφον ἁδύ τι θνητοῖς Ἐν βίῳ χωρεῖ Ἀπ. Εὐρ. 1046 διʼ ἄνθρωπον φρόνιμον ἡ πατρὶς εἶνε προτιμοτέρα πολλοῦ χρυσοῦ καὶ πλούτου, διὰ (ὥστε) νὰ κατοικῇ τις ἐν αὐτῇ. Πᾶν δὲ ὅ τι συνανεστράφη μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον, συμπαρακολουθεῖ ὅλον τὸν βίον μὲ τινας («κάποιες») εὐχαρέστους ἀναμνήσεις (ἐντυπώσεις). Οὐδεμιᾶς διορθ. ἀνάγκη. ἡμέρας δρόμῳ κρείττων Ἀπ. Ἀλεξιδ. 19 ἀνώτερος (κατὰ) δρόμον μιᾶς ἡμέρας, τ. ἔ. πολὺ ἀνώτερος, ἐπὶ τὸ κωμικώτερον· πρβ. «δέκα μίλλια μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον». κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν Σοφ. Αἴ. 635 = κρεῖσσόν ἐστι τὸν νοσοῦντα μάτην κεύθειν (= κεύθεσθαι, κρύπτεσθαι) Ἅιδᾳ. ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείσσονος Θουκ. 3, 45 ἴδ. ἐξάγω. τὸ δ' ἀπὸ τοῦ κρείσσονος (δοκεῖ) καταναγκάζεσθαι 1, 77 ἴδ. πλεονεκτῶ. κρεῖσσον γὰρ ὕψος τῆς προθυμίας ἔχων Εὐρ. Βά. 1099 τ. ἔ. ἔχων ὕψος κρεῖσσον (μεῖζον) ἢ ὥστε ἐφικνεῖσθαι αὐτοῦ τὴν τῶν Βακχῶν προθυμίαν. τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσω Θουκ. 4, 10 «πλεονεκτήματα» Σχ. ἐπὰν ἐκ μεταβολῆς ἐπὶ κρεῖττον γένῃ Ἀπ. Μενάνδ. 712 ὅταν ἡ θέσις σου μεταβληθεῖσα βελτιωθῇ.

κρεκάδιον τὸ (κρέκω): κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον Ἀρφ. Σφ. 1215. Κατὰ Leeuwen ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς ἡ λέξις κρεκάδια σημ. textilia. Διορθώσεις πολλαὶ τῆς λέξεως: καὶ ἰκρίδι', κεράμι', τρίγλυφ'. Μᾶλλον γρ. κροκάλι', ἐξ οὗ παλαιογραφικῶς ἠδύνατο νὰ προέλθῃ τὸ κρεκάδι', τ. ἔ. θαύμασε τὸ ψηφιδωτὸν τῆς αὐλῆς. Νῦν μανθάνω, ὅτι καὶ ὁ Β. Λάκων τὴν αὐτὴν προέτεινε διόρθωσιν ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. ΙΒ'. Ἀποδοθήτω λοιπὸν ἡ προτεραιότης εἰς αὐτόν.

κρεκτὸς (κρέκω) κρουστός, ἴδ. ἐπὶ κρουστῶν μουσικ. ὀργάνων (κιθάρας) τῷ πλήκτρῳ κρουομένων. Αἰσχ. Χο. 818 (ἴδ. οὐριοστάτης). Σοφ. Ἀπ. 425.

κρέμαμαι (κατὰ τὸ ἵσταμαι), παθ. τοῦ κρεμάννυμι, κρίμνημι. ἐκρεμάμην, β' πρ. ἐκρέμω Ο 18 καὶ 21. κρέμωμαι -ηται Ἱπποκρ. 4, 290. Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 14. κρεμαίμην -αιο -αιτο Ἀρφ. Ἀχ. 946. Νεφ. 870. -αισθε Σφ. 298. κρεμήσομαι Ἀχ. 279. Σφ. 808 καὶ μτγν. Ἐνεργ. μόνον μτγν. κρεμάντες Ἀθήν. 25 D.

κρεμάννυμι (κρεμαννύω καὶ κρεμάω μτγν. παρασχημ.). κρεμάσω Ἀπ. Ἀλκαί. κωμ. 8 καὶ μτγν., Ἀττ. κρεμῶ-ᾷς -ᾷ Ἀρφ. Πλ. 312. ἐπ. κρεμόω Η 83. ἐκρέμασα (ἀγκρεμάσασα α 440 = ἀνακρεμ-). Μέσ. σπαν. ἐκρεμασάμην, κρεμάσωμαι, -άσαιο μτγν., ἀλλὰ -άσασθαι Ἡσ. Ἔργ. 629. Παθ. ἐν. κρέμαμαι, κρεμήσομαι, ἐκρεμάσθην· τὸ κρεμασθήσομαι δὲν εὑρίσκεται. Παρ. κεκρεμάσθω Ἀρχιμήδ. τετραγ. 131. κατακεκρέμαστο Διόδ. Σ. 18, 26. κρεμαστὸς ποιητ. καὶ πεζ., -στέον μτγν. — Παρασχημ. κρίμνημι (πρβ., σκίδνημι, πίτνημι κττ., πλημμ. γρ. κρήμνημι) ποιητ. σπαν. νέον Ἰων. καὶ μτγν. πεζ. Πίνδ. Π. 4, 25. προστ. κρίμνη Εὐρ. Ἀπ. 918. ἐκρίμνην μτγν. Ἀππ. Μιθρ. 97· ἐν οἷς πᾶσιν εἶνε παραδεδομένη ἡ πλημμ. διὰ τοῦ Η (κρημν-) γρ. Μέσ. κρίμναμαι (ὀρθῶς διὰ τοῦ Ι ὁ Μ) Αἰσχ. Ἑπτ. 229. Ἀθήν. 585 Ε (διὰ τοῦ Η τὰ χ/φα). κατα- Ἱπποκρ. 7, 18. ἐκ- 8, 316. ἐκκριμνάμεσθα (διὰ τοῦ Η τὰ χ/φα) μτβ. Εὐρ. Ἴων 1613. Προστ. ἐκκρίμνασθε (διὰ τοῦ Η τὰ χ/φα) Ἡρ. Μ. 520. κατακριμνάμεναι (Η τὰ χ/φα) Ἀρφ. Νεφ. 377. ἐκριμνάμην Εὐρ. Ἠλ. 1217. Ἀππ. Ἐμφυλ. 1, 71. Κριμνάω, σπαν., μτγν. παρασχημ., μόνον ἐν. ἐνεργ. ἀλλὰ κατεκριμνῶντο Ὕμν. 7, 39. ἔοικας θαψίνῃ Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου Ἀρφ. Σφ. 1413 ὁμοιάζεις μὲ τὴν ὠχρὰν Ἰνὼ τοῦ Εὐριπίδου, ὅταν κρέμαται ἀπὸ τὰ πόδια (τ. ἔ. τὸ πρόσωπον τοῦ Χαιρεφῶντος ὁμοιάζει μὲ τὰ περὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὸν πρωκτὸν μέρη τῆς Ἰνοῦς). εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμείξας Ἀρφ. Νεφ. 227, ἴδ. ἕλκω σελ. 401 τέλ. ἐν δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἔπεσι δεῖγμά ἐστι τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι περὶ οὗ ὁ λόγος καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 14 (1415ª 12) ἐν δὲ τοῖς (δικανικοῖς) λόγοις καὶ ἐν τοῖς ἐπικοῖς ποιήμασι (τὸ προοίμιον) εἶνε ὡς δεῖγμα τοῦ (ὅλου θέματος τοῦ) λόγου, ἵνα (οἱ ἀκροαταὶ) προγνωρίζωσι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος καὶ μὴ μένῃ ἡ διάνοια αὐτῶν μετέωρος (ἐν ἀβεβαιότητι). πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι Ἡσ. Ἔργ. 627 «εἰώθεσαν γὰρ νεωλκήσαντες τὰ πηδάλια ὑπὲρ τῶν καπνιζομένων κρεμαννύναι τόπων ξηρανθησόμενα τοῦ μὴ σήψιν ὑπομεῖναι χάριν τῆς ἐγκειμένης αὐτοῖς ὑγρότητος» Πρόκλος εἰς 45.

κρεουργὸς 2 ὁ ἐργαζόμενος, δηλ. παρασκευάζων, κόπτων κρέας, σάρκας· κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1592 προσποιούμενος, ὅτι θέλει νὰ διέλθῃ ἐν εὐθυμίᾳ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας (τὴν ἡμέραν τῆς σφαγῆς).

κρέσσων Ἰων. καὶ Δωρ. (πρβ. κάρρων), κρείττων Ἀττ.

κρέτος Αἰολ. = κράτος.

κρήνη: πρὸς νύν σε κρηνῶν αἰτῶ πιθέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 1333 «πρὸς τῶν ἐκθρεψάντων σε ὑδάτων» Σχ. Ἄλλως πρβ. τὸ ἔθος τῶν ἐπαιτῶν, παρὰ ταῖς κρήναις ἀναπαυομένων καὶ τρωγόντων.

κρηπὶς ἡ: κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι Πίνδ. Π. 7, 4 νὰ ὑποβάλῃ τις ὡς βάσιν τῶν ᾠδῶν (τῶν ποιηθεισῶν) εἰς ἐξύμνησιν τῆς νίκης τῆς διὰ τῶν ἵππων (τεθρίππων) παρασκευασθείσης. κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται Αἰσχ. Πέρ. 816 ἀκόμη δὲν ἐτέθη ὑποκάτω θεμέλιος λίθος τῶν κακῶν, ποῦ νὰ σκεπάσῃ τὰ κακὰ (οἷον κατακλεὶς τῶν κακῶν), ἀλλ' ἀκόμη ἀναβλύζουσι (τὰ κακά). Ἀλλὰ κάλλιον ὧδε: ἀκόμη δὲν εὑρέθη ὑποκάτω ὁ πάτος τῶν κακῶν κτλ. παντᾷ κρηπῖδες Θεόκρ. 15, 6 τ. ἔ. στρατιῶται κεκρηπιδωμένοι· πρβ. Πλουτ. 760 Β.

κρῆς Δωρ. = κρέας.

κρίνω (ἐκ τοῦ κρίν-jω, Αἰολ. κρίννω, ῥ. κρι-, πρβ. cribrum, cerno) κρῐνῶ (διακρινέει Β 387). ἔκρῑνα, κέκρῐκα. Μέσ. ἐκλέγω, ἐξηγῶ· ἐκρινάμην Ε 150. Ι 521. δ 788. καὶ διαμάχομαι, ἀμφισβητῶ. (πρβ. παθ.) κρίναντο Ἡσ. Θε. 882. Προστ. κρινάσθων ἂς ἐκλέξωσι δι' ἑαυτοὺς θ 36. — διακεκρίμεθα Πλ. Φίλ. 52 C ἔχομεν διακρίνη Παθ. κρίνομαι... Δημ. 56, 47 κἀλλ. κρινοῦμαι Εὐρ. Μήδ. 609. Πλ. Γοργ. 521 Ε (διακρινέεσθαι σ 149. υ 180. Ὕμν. 3, 438). ἐκρίθην. γ' πλ. κρίθεν Πίνδ. Π. 4, 168. ἔκριθεν Ἀπ. Ῥ. 4, 1462. δι- Β 815 (ἐπ. εὐκτ. β' πλ. διακρινθεῖτε Γ 102. κρινθεὶς Ν 129. θ 48. δια- Υ 141. διακρινθήμεναι Γ 98. κριθήσομαι. κέκρῐμαι, γ' πλ. κέκρινται, διακεκρίδαται Δί. Κ. 52, 5. κριτὸς ποιητ. κριτέον. — Ἀποκρίνω χωρίζω. Παθ. ἀποκρίνομαι χωρίζομαι, τὸ πλεῖστον πεζ., σπανίως ποιητ. ἀποκρίνετε Ἀπ. Φερεκρ. 22. ἀποκρίνας Σοφ. Ο. Τ. 640. ἀπεκρίθην, ἀποκριθεὶς Θουκ. 4, 72. Πλ. Νόμ. 961 Β. Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 89. -κρινθεὶς Ε 12. Μέσ. σημαίνει ἀποκρίνομαι, σπαν. παρὰ τραγ. ὡς Εὐρ. Ἰ. Α. 1133. 1354. Βάκχ. 1272 (ἀνθ' οὗ σύνηθες τὸ Ἰων. ἀμείβομαι), ἀλλ' ἱκανῶς συχνὸν παρὰ κωμ., ὡς Ἀρφ. Ἀχ. 632. Πλ. 17. Νεφ. 1245. Σφ. 964. 1434. κἀλλ. Ἀπ. Εὐπόλ. 219. Μενάνδ. 255. 492. -κρῑνοῦμαι, ἀπεκρῑνάμην (σπαν. ἀπεκρίθην Ἀπ. Φερεκρ. 51. Μάχων παρ' Ἀθήν. 582 D. Θεόκρ. 8, 74. Ξεν. Ἀν. 2, 1, 22 κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδικας. [Πλ.] Ἀλκ. 2, 149 Α, συχν. μτγν. ἀποκριθήσομαι θ' ἀποκριθῶ Κ. Δ. Παλ. Γρ. ἀποκέκρῐμαι (καὶ παθ.), ἀπεκεκρίμην (καὶ παθ.)· ἀποκριτέον Πλ. Πολ. 413 D. 414 Α. 503 Α ἀπορριπτέον. Ἱππ. Μείζ. 288 D. Ἀλκ. 1, 114 Ε πρέπει ν' ἀποκριθῇ τις. Ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνομαι μεταχειρίζεται ὁ μὲν Ὅμ. πάντοτε, ὁ δ' Ἡρόδ. σχεδὸν πάντοτε (ἀλλὰ πρβ. 5, 49. 8, 101) τὸ ὑποκρίνομαι. Ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττικοὶ ζήλῳ Ἰωνικῷ μεταχειρίζονται τὸ ὑποκρ- ὡς Θουκ. 7, 44. Παρὰ Ξεν. Ἀπ. 1, 3, 1 ὑπάρχει Δ. Γ. ἀποκρίνεται. — ὑποκρῖνοῦμαι (-έομαι Ἡρ. 3, 119). ὑπεκρῑνάμην ἐπ. νέον Ἰων. καὶ Δημ. 19, 246 (ὑπεκρίθην μτγν.). ὑποκέκρῐμαι Δημ. 19, 246. — χωρίζω, διαχωρίζω· ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνῃ, ἐπειγομένων ἀνέμων Ε 500 = διαχωρίζῃ. διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα δύναμις Πινδ. Ν. 6, 2 διαχωρίζει δὲ (τὰ δύο γένη) ἡ ὅλως διακεκριμένη (διάφορος) δύναμις. Ὅθεν ἐκλέγω, ξεχωρίζω· ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας ξ 217 ὁσάκις (ὁπότε) ἐξέλεγον πρὸς ἐνέδραν τοὺς ἀνδρειοτάτους. Καὶ μέσ. κούρω... κρινάσθων κατὰ δῆμον θ 35 ἂς ἐκλέξωσι δι' ἑαυτοὺς πεντήκοντα δύο παλληκάρια. κρίνασα δὲ τῶν ἐμῶν ἀστῶν τὰ βέλτατα Αἰσχ. Εὐμ. 490 ἐκλέξασα τοὺς βελτίστους τῶν ἐμῶν ἀστῶν. ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι ω 507 ἐκεῖ ὅπου ἐν τῇ μάχῃ τῶν ἀνδρῶν ὁριστικῶς (μετρούμενοι) ξεχωρίζονται οἱ ἄριστοι. προεῖπον, αὐτῶν ὅσοι ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς πολεμίοις γεγενῆσθαι σφίσιν ἄριστοι, κρίνεσθαι Θουκ. 4, 80 προεκήρυξαν, ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν ὅτι προσέφεραν μεγίστας ἐκδουλεύσεις εἰς αὐτοὺς (τοὺς Λακεδαιμονίους) ἐν τοῖς πολεμικοῖς πράγμασι (ἧττον ὀρθῶς: ἀπέναντι τῶν πολεμίων), νὰ ξεχωρίζωνται (νὰ σημειώνουν τὰ ὀνόματά των, ἵνα ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν· ἀπογράφεσθαι εἶπεν ὁ Διόδ. 12, 67 περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος). κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ ὕπαρ γενέσθαι Αἰσχ. Πρ. 501 καὶ πρῶτος ἐξεχώρισα ἐκ τῶν ὀνείρων ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ γίνωνται ἐν ἐγρηγόρσει («'ς τὸ ξύπνο»). Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων... ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς Πίνδ. Ν. 9, 34 θὰ ἠδύνασο νὰ κρίνῃς ἐν τῷ κινδύνῳ τῆς ὀξείας μάχης. πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περὶ πάντων Ν. 5, 40 ἡ δὲ σύμφυτος τύχη δίδει τὸ κρίσιμον ἀποτέλεσμα ἐν πᾶσι τοῖς πράγμασι. — ἐκρίνατ' ὀνείρους Ε 150 ἐξήγησε (πρβ. «ξεδιαλύνω»). δεῖ κρίνειν τὰ συμβόλαια Δημ. 18, 210 ἴδ. συμβόλαιον. σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας Π 387 ἀποφασίζωσι στρεβλάς, ἀδίκους ἀποφάσεις· διαστρέφωσι τὸ δίκαιον. ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 401 ἔργον καὶ ἀλήθειαν τοῦτο κρίνας ἐν τοῖς κύβοις αὐτοῦ (τ. ἔ. ἐν τῷ πολέμῳ τῷ ὁμοίῳ πρὸς κύβους) θ' ἀποδείξῃ ὁ Ἄρης: ὅτι τοῦτο (ἡ καταγωγὴ) εἶνε ἔργον καὶ ὄχι λόγος, θ' ἀποδείξῃ ὁ Ἄρης. κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί Σοφ. Αἴ. 443, ἴδ. κράτος. οὐ γὰρ καρτερόθυμος Ἄρης κρίνει φίλον ἐν πολέμῳ Βακχυλ. 5, 131 δὲν διακρίνει φίλον ἐν τῷ πολ. αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα Θουκ. 2, 40 ἡμεῖς αὐτοὶ ἢ κρίνομεν τοὐλάχιστον τὰ (ὑπ' ἄλλων προτεινόμενα ἡμῖν) πράγματα (καὶ οὕτως ἀποφαινόμεθα γνώμην περὶ αὐτῶν) ἢ βουλευόμεθα καὶ ἐπινοοῦμεν ἄλλα. Ὥστε κρίνει μὲν ὁ δῆμος, ἐνθυμοῦνται δὲ οἱ ῥήτορες. βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετούς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα

τοὺς πολλοὺς 6,39 νὰ συμβουλεύσωσι δὲ ἄριστα δύνανται οἱ συνετοί, ἄριστα δὲ νὰ κρίνωσιν οἱ πολλοὶ (τὸ πλῆθος) ἀκούσαντες· πρβ. Ἀριστοτ. Πολ. 3, 15 (1286 a 31) κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ ἢ εἷς ὁστισοῦν κρίνει ὀρθότερον πολλὰ πράγματα ὁ ὄχλος ἢ εἷς ὁστισδήποτε (καὶ ἂν εἶνε). τοὺς λόγους ἀφ' ὑμῶν ὡς ἔργα δυναμένους κρινεῖ Θουκ. 6, 40 τοὺς ἐξ ὑμῶν προερχομένους λόγους ὡς ἰσοδυνάμους πρὸς ἔργα θὰ κρίνῃ. κρίνω σε νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς Αἰσχ. Χο. 902 νομίζω ὅτι ἔχεις δίκαιον, καὶ καλῶς με συμβουλεύεις. κρίνειν ἐμέ (ἐνν. εἶναι νικητὴν) Ἀρφ. Ἐκκλ. 1155. εἰκότως· μὴ γὰρ καλῶς κρίνασ' ἐμαυτῆς τὸν ἴδιον βλάψω βίον Ἀπ. Εὐρ. 953 φυσικῷ τῷ λόγῳ, διότι φοβοῦμαι μήπως (κατὰ τὴν ἀπαίτησίν σου) καλῶς κρίνασα βλάψω τὸν ἴδιον ἐμαυτῆς βίον. κρίνει πολὺ Ἀγ. 1117 ἐνν. ἥδιον εἶναι, ἢ = πολὺ προκρίνει. κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν Πίνδ. Ἰ. 4, 11 ἡ κρίσις τῆς ἀλκῆς τῶν ἀνδρῶν γίνεται ἐξ αἰτίας τῶν θεῶν τ. ἔ. πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν γίνονται οἱ ἀγῶνες. οὐ κέκρικε βοηθεῖν ἐν οὐδενὶ τῶν μετρίων Δημ. 18, 165 ὁ δῆμος δὲν ἔχει ἀποφασίσῃ νὰ στείλῃ στράτευμα, νὰ ἐκστρατεύσῃ, ἂν ὁ Φίλιππος δώσῃ ἀπόκρισίν τινα μετριοπαθῆ. κεκριμένον οὖρον Ξ 19 διακεκριμένον, ὡρισμένον ἄνεμον (οὔριον). Τιτήνεσσι τιμάων κρίναντο βίηφι Ἡσ. Θε. 882 κυρ. πρὸς τοὺς Τιτᾶνας βίᾳ διηγωνίσαντο τῶν τιμῶν ἕνεκα (περὶ τοῦ τίνες θὰ ἔχωσι τὰς τιμάς). ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ Β 385 ὅπως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διακρινώμεθα ἐν τῇ στυγερᾷ μάχῃ (τίς δηλ. εἶνε ὁ ἄριστος): «διὰ νὰ μετρηθῶμεν μεταξύ μας (ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν). ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν.. μένος κρίνηται Ἄρηος π 268 ὁπόταν μεταξὺ τῶν μνηστήρων καὶ ἡμῶν διακριθῇ ἡ ὁρμὴ τοῦ Ἄρεος: ἤτοι ὁπόταν οἱ μνηστῆρες καὶ ἡμεῖς θὰ μετρηθῶμεν μεταξύ μας (διὰ νὰ ἴδωμεν τίνες θὰ νικήσωσι). Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς μάχης θὰ κριθῇ, πότεροι μᾶλλον ἀρειμάνιοι: «τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος» Εὐστάθ. οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα Εὐρ. Μήδ. 609 οὐ διαμαχοῦμαί σοι ἐρίζων τὰ πλείονα τῶνδε (ἃ ἐρεῖς). Καὶ ἐνεργ. τὸ ὄναρ ἔκρινεν ἀγαθὸν Ξεν. Ἀν. 3, 1, 12 ἐξήγει τὸ ὄνειρον ὡς καλόν, πρβ. ὀνειροκρίτης. ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων ἰατρός Πίνδ. Ν. 4, 1 ἡ εὐφρ. εἶνε ἀρ. ἰατρὸς τῶν δεδικασμένων πόνων, οὓς ὑπέστη τις, «πόνων κρίσιν λαβόντων καὶ συντελεσθέντων» Σχ. πολλὰ τῶν δικαίων ἐν τῷ φῆσαι Λυκοῦργον ἐκρίνετε Δημ. 1475, 27 πολλὰ τῶν δικαίων ἀπεφασίζετε μόνον ἐκ τοῦ ὅτι εἶπεν οὕτως ἢ ἄλλως περὶ αὐτοῦ ὁ Λυκ. τὸ κρατεῖν ἐν τοῖς ζῶσιν, ὡς ἂν ὁ δαίμων παραδῷ, κρίνεται Αὐτ. 1394, 23 ἡ νίκη μεταξὺ τῶν ζώντων κρίνεται ἀναλόγως τῆς εὐνοίας τῆς τύχης. κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονί 18,15 τοῦτον ἐδῶ καθιστᾷ ὑπόδικον. οὗτος οὐκ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις κεῖται 24,45 ἴδ. ἀγωνίζομαι. Παρὰ Λουκ. 49,19. 59,8 πλημμελῶς λέγεται οἱ κρινόμενοι, δέον οἱ ἀγωνιζόμενοι· διότι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ μὲν τῶν δικαζομένων ἐλέγετο ὁ κρίνων, ὁ δ' ἕτερος ὁ κρινόμενος, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀγωνιζόμενοι (ὃ ἴδε). τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις: Σοφ. Τρ. 314 τί θέλεις καὶ νά με ἐρωτᾷς; ἴδε καί.

κριός ὁ: οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἔμ' ἐκγεννᾶν τέκνα, Ὄρνεις δ' ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί; Ἀπ. Εὐπόλ. 99 φοβερὸν πρᾶγμα (ἀποκρίνεται ὁ Περικλῆς) ἐγὼ μὲν ἀντὶ τέκνων νὰ γεννῶ κριοὺς (δηλ. ἀχαρίστους), τὰ δὲ πτηνὰ νὰ γεννῶσι τοὺς νεοσσοὺς ὁμοίους τῷ πατρί. Παρ. «κριὸς τροφεῖ' ἀπέτεισεν: ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί» Ζηνόβ. 4, 63.

κρίσις ἡ: πρὸς τόξου κρίσιν Σοφ. Τρ. 266 ὅταν πρόκειται ν' ἀποφασίσῃ τὸ τόξον. δρόμον προκηρύξαντος οὗ πρώτη κρίσις Ἠλ. 684 τοῦ προκηρύξαντος τὸν δρόμον, ὅστις πρῶτος ἀπεφασίζετο (ἐκρίνετο). χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις («δοκιμασία, ἐξέτασις» Σχ.) Φιλ. 1050 = καὶ ὅπου κρίνονται (διαγωνίζονται, πρόκειται νὰ εὑρεθῶσι) δίκαιοι κἀγ. ἄνδρες. κρίσιν τὸ βλέπειν ἴσην ἔχει Ἀπ. Μενάν. 541 τὸ βλέπειν, ἡ ὄψις, δὲν ἔχει ὁμοίαν κρίσιν (παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις: ὄψις ὄψεως διαφέρει). κρίσεις ποιήσαντες Θουκ. 6, 60 ἴδ. ποιῶ.

κριτός: ταύτας ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτὸν Σοφ. Τρ. 245 ταύτας ἐξῄρεσεν, ἐκλέξας ἄλλας δι' ἑαυτὸν καὶ ἄλλας διὰ τοὺς θεούς.

κροκοβᾰφής 2: Αἰσχ. Ἀγ. 1110. Τὸ χωρίον: ἐπὶ δὲ καρδίαν κροκοβαφὴς δράμε σταγὼν κιτρινωπὴ σταγὼν αἵματος ἀνέδραμε εἰς τὴν καρδίαν. Συνήθως δὲ πιστεύεται ὅτι, ὅταν τις τρομάζῃ, τὸ αἷμα συσσωρευόμενον εἰς τὴν καρδίαν καθιστᾷ τὸ πρόσωπον ὠχρόν.

κροκύς ἡ: ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη Ἀρφ. παρὰ Πολυδ. 7,64 ἀπὸ τὸ ξύλο θ' ἀφήσω ἀπ' ἐπάνω μου ὅλο τὸ χνοῦδι, «θὰ τὰ ξεφτύσω».

κρόταφος ὁ: ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν Αἰσχ. Πρ. 745 ὁ ποτ. ἐκχέει τὸ ὁρμητικὸν ῥεῦμά του («ξεπετᾷ») ἐξ αὐτῶν τῶν κροτάφων τοῦ ὄρους (δηλ. ἐκ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ).

κροτέω: «κόπτει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ δ' ἔνδοθεν, Ἀττικοί· κροτεῖ δὲ Ἕλληνες» Μοῖρις· ἴδ. κόπτω. Πλάτων δούλῳ λίχνῳ καὶ βδελυρῷ θυμωθείς, τὸν τῆς ἀδελφῆς υἱὸν Σπεύσιππον καλέσας, τοῦτον, ἔφησεν, ἀπελθὼν κρότησον· ἐγὼ γὰρ πάνυ θυμοῦμαι [Πλουτ.] 10 D ἀντὶ τοῦ κρότησον παρέχει μαστίγωσον Στοβ. Ἀνθ. 20, 57 καὶ Διογ. Λ. 3,38. Ἄλλοι δὲ ἄλλως διορθοῦσι: σκύτισον: ῥάπισον: κόλασον. Τὸ δ' ἀπελθὼν μεταγράφουσιν εἰς ἀπαγαγών: ἀπολαβών. Παρ' ἡμῖν πολλαχοῦ τὸ κροτῶ λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐπιτιμῶ. Τὸ δ' ἀπελ-

θῶν κρότ. ἀντιστοιχεῖ πρὸς τό: «πήγαινε δεῖρέ τον». κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς Πινδ. Ἀπ. 194 διὰ τῶν ἱερῶν ᾠδῶν μου ἔχει παρασκευασθῆ (κυρ. σφυρηλατηθῆ) χρυσῆ κρηπίς· ἴδ. κόσμος. ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες Θεοκρ. 15,49 κατὰ μτφ. ἐκ τῶν κροτουμένων (τ. ἔ. σφυρηλατουμένων) μετάλλων· ὅθεν: ἄνδρες κατεσκευασμένοι (συγκείμενοι) ἐξ ἀπάτης καὶ δόλου· τὰ συστατικά, ἐξ ὧν σύγκεινται (κατεσκευάσθησαν) οἱ ἄνδρες οὗτοι, εἶνε ἀπάτη καὶ δόλος, οὐδὲν ἄλλο· πρβ. κρότημα. εὐθὺς τὸ πρῆγμα κροτείσθω Ἀνθ. 10, 20 συγκροτείσθω, ἐπιχειρείσθω τὸ πρᾶγμα εὐθύς· τ. ἔ. «πρέπει νὰ πιάσῃς τὴ δουλειὰ ζεστά», κατὰ τὴν παροιμιώδη φράσιν: «τὸ σίδερο πρέπει νὰ τὸ κτυπᾷ κανείς, ὅταν εἶνε ζεστό. ἡ τοῖς ὀστράκοις αὕτη κροτοῦσα Μοῦσ' Εὐριπίδου Ἀρφ. Βατρ. 1305 ἴδ. ὄστρακον. κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς [Πλ.] Ἀξιόχ. 369 D μεγαλοφώνως (ἐπιδεικτικῶς) ἀπαγγείλῃς. παρὰ δ' Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια Ἀθην. 182 A ἐπαινοῦνται. Ἀντίθ. τὸ συρίττεσθαι. τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ πoππυσθείη καὶ κροτηθείη, δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον; [Πλ.] Ἀξιόχ. 368 D τίς γὰρ ἂν εὐδαίμων γένοιτο, ζῶν πρὸς τὸν ὄχλον ἀποβλέπων (ἐκ τοῦ ὄχλου ἐξαρτώμενος), εἰ πoππ. καὶ ἐπικροτηθείη (ἐπιδοκιμασθείη), ὡς δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, ἐκσυριττόμενον; Ὁμοίως καὶ ἐν Ποιητ. Ἀριστοτ. κ. 18 (1456 a 10): δεῖ δὲ ἄμφω (τ. ἔ. καλὴν πλοκὴν καὶ καλὴν λύσιν) ἀεὶ κροτεῖσθαι πρέπει δὲ ἀμφότερα πάντοτε νὰ ἐπιδοκιμάζωνται. Ἡ διόρθ. τοῦ Vahlen κρατεῖσθαι (παραβάλλοντος 1331 b 37, ὅπου ὅμως δὲν πρόκειται περὶ τῶν αὐτῶν) δέν μοι φαίνεται πιθανή.

κρότημα τό: ἔστι δ' αἱμυλώτατον κρότημα Ὀδυσσεύς Εὐρ. Ῥῆσ. 498 «συγκρότημα, μηχάνημα» Σχ. «κρότημα· ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται» Ἡσ. ὅθεν: «μιὰ πραμάτεια (κυρ. κατασκεύασμα, σκεῦος ἐκλογῆς, «φειάκα») τοῦ διαβόλου», ἢ «γιὰ τὸ διάβολο», «τοῦ διαβόλου κάλτσα», δολιώτατος ἄνθρωπος. Ὁμοίως πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος Ἀπ. Σοφ. 827 ἴδ. κροτέω. Πρβ. κρόταλον.

κροτησμός ὁ: πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν Αἰσχ. Ἑπτ. 548 ὅταν θὰ βάλλεται (κτυπᾶται) ἀδιακόπως μετὰ κρότου ὑπὸ τῶν λίθων καὶ τῶν δοράτων ὑπὸ τὰ τείχη τῆς πόλεως· ἐπὶ τοῦ ἠχηροῦ κρότου, τοῦ ἐκ τῆς προσκρούσεως τῶν κατὰ τῶν ἀσπίδων ῥιπτομένων λίθων καὶ λογχῶν· πρβ. βροντησμός.

κροτητός 3: κτύπῳ δ' ἐπερρόθει (Schütz: ἐπιρροθεῖ ὁ ἴδε) κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα Αἰσχ. Χο. 426 ἐκ δὲ τῶν κτυπημάτων ἀντήχει κροτουμένη ἡ ἐμὴ παναθλία κεφαλή. κροτητὰ ἅρματα Σοφ. Ἠλ. 714 κροταλίζοντα, ἠχητικά.

κρούω ὁμαλόν· ἐκρουσάμην Θουκ. 7, 40. Π. ἀόρ. (ἀείποτε μετὰ τοῦ σ): ἀπ-, ἐξ-, παρεκρούσθην· ὁμοίως κρουστός Φώτιος. -τέον Ἀρφ. Ἐκκλ. 988. — προσκεκρουμέναι Ἀττ. Ἐπιγραφ., παρὰ τῷ Ἡρῳδιαν. II 811 ὁ Riemann διώρθ. κέκρουμαι.— ἀποκεκρουμένος (-σμένον χ/φα) Ἀρφ. Ἀχ. 459. παρα- Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 26 Δημ. 6, 23· ἀλλὰ παρακέκρουσται Δημ. 24, 37. — κέκρουσμαι Λουκ. Τίμ. 57. παρεκέκρουστο Πλ. Θεαίτ. 168 A. Τὸ κρούω τὰς θύρας ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν Ἀττικιζόντων, ἀλλ' εὕρηται ὅμως παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἀρφ. Ἐκκλ. 317. Πλ. Πρωτ. 310. Ξεν. Συμπ. 1,11 κἀλλ. τὴν αὔλειον θύραν κρουομένην (Δ. Γ. κροτουμένην) Πλ. Συμπ. 212 C. κροῦσον πεύκην, ἵνα διεξέλθω πυρὸς (πάρος Reiske) Εὐρ. Ἑλ. 870 ἐσυνήθιζαν νὰ ξετινάζωσι τῇδε κἀκεῖσε τὴν πευκίνην δᾷδα (τὴν ἀνημμένην), ἵνα φύγῃ ἡ στάκτη καὶ ἀνκλάμψῃ λαμπροτέρα ἡ φλόξ. Ἐγὼ ἐξηγῶ τὴν παραδεδομένην γραφὴν ὧδε: ξετίναξε τὴν δᾷδα ἀπὸ τὴν φωτιά. διότι μόρια τοῦ πυρὸς ἔπρεπε νὰ διασπαρῶσι τῇδε κἀκεῖσε, ἵνα ἐκτελεσθῇ ὁ σκοπὸς τῆς καθάρσεως. Αὕτη ἦτο ἡ καθάρσιος φλόξ. ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός Ἀπ. Σοφ. 460 ἴδ. ῥυτήρ. πέπλον κρούω, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν Εὐρ. Κύκλ. 327 ἴδ. ἔρις. ‖ ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος (Salmasius: χειρὸς ἢ χεῖρα) βάλῃς Ἀπ. Σοφ. 728: «παρακρούεται ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ. — μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν» Ἁρποκρατ. «ὡς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν· παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου» Ἡσ. Καὶ τὸ μὲν κρούειν τί σημαίνει ἐν τῇ φράσει ἐλέχθη ἤδη, τὸ δὲ ὑπὲρ χεῖλος τί: Τοῦτο ἁρμόζει κυρ. εἰς τὰ μέτρα τῶν ῥευστῶν καὶ τῶν ξηρῶν, δηλ. δὲν πρέπει νὰ ξεχειλίζῃ τὸ μετρούμενον.

κρυμός ὁ: μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς; Ἀπ. Εὐρ. 682 μήπως κρυμὸς ἐξαντλεῖ (κατατρύχει) τὰ πλευρὰ αὐτῆς «βησσούσης ὑπόχολον»; («βγάζει χολαῖς» λέγομεν σήμερον). Ὅθεν ἀντὶ τοῦ χολῇ τοῦ Valck. προτιμῶ χολαῖς. Ὁ δὲ Σέξτος ὁ Ἐμπειρικός, ἐξ οὗ τὸ χωρίον (671, 22), παραφράζει ὧδε: «πυνθάνεται γὰρ μή τι πλευριτικὴ γέγονε, διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν».

κρυπτός 3: ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος Αἰσχ. Χο. 769 (ἐκ τοῦ Σχολ. O 207 ἀποδιδόντος τὸν στίχον τοῦτον εἰς τὸν Εὐριπίδην). Τὰ χ/φα τοῦ Αἰσχύλου παρέχουσιν: ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθούσῃ (ἴσ. γρ. ὤρθωσαι) φρενί = ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κεκρυμμένη ὤρθωσαι κατὰ διάνοιαν (ἀνέγκλητος εἶ ἐν σεαυτῇ). Ὁ δ' Εὐριπίδειος στ. σημαίνει: ἐκ τοῦ ἀγγέλου ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία κεκρυμμένου λόγου (σκοποῦ). κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ Σοφ. Ἠλ. 159 κυρ. ἐν ἥβῃ κε-

κρυμμένη ἀπὸ τῶν λυπῶν· ὅθεν : ὁ μακρὰν τῶν λυπῶν διάγων τὴν νεότητά του.

κρύπτω (ῥ. κρυφ-, πρβ. κρύφα· ἀπο-, ἐγ-κρύβω μτγν. Πρτ. ἔκρυφον μτγν. ποιητ. ποιητ. ὡς Κ. Σμυρν. 1, 393, ὡς ἀόρ. ἐν Ἀνθολ. 7, 700)· ὁμαλόν. κρύψω (πεζ. ἀπο-, κατα-)· κρύπτασκε Θ 272 (-πτεσκε Ὕμν. Δήμ. 239). ἔκρυψα, ἀπρφ. κρύψαι (ὁ δὲ λεγόμενος ἀόρ. β', ἔκρυβον, κρυβιόν δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' εἶνε πρτ. (ἐνστ.) ὅθεν τονιστέον κρύβων). συγκέκρυφα Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. ὀν. 18. Μεσ. κρύπτω ἐμαυτὸν ἢ ἐμαυτῷ· κρύψομαι, πεζ. ἀπο-. ἐκρυψάμην, πεζ. ἀπ-. — ἐκρύφθην, γ' πλ. ἔκρυφθεν Εὐρ. Ἱππ. 1247 (τρίμ.) = ἐκρύφθησαν. (ἐκρύβην καὶ ἐκρύφην μτγν., ἀλλὰ κρυφείς Σοφ. Αἴ. 1145). κρυφθήσομαι μτγν. κρυβήσομαι Εὐρ. Ἱκ. 543 καὶ μτγν. — κέκρυμμαι (γ' πλ. κεκρύφαται Ἡσ. Θε. 730. Ἱπποκρ. 8, 342). Ἀττ. πεζ. ἀπο- κεκρύψομαι Ἱπποκρ. 3, 98. κρυπτός, -τέον Σοφ. Ἀντ. 273. καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος Σοφ. Ο. Κ. 114 τ. ἔ. ἄγουσα πόδα ἐμὸν ἐξ (ἔξω) ὁδοῦ κρύψον κατ' ἄλσος. μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασιν κρύψασα Αἰσχ. Εὐμ. 463 ἡ μήτηρ μου ἐφόνευσεν αὐτόν, ἐπικαλύψασα διὰ τοῦ πεποικιλμένου ἀγρευτικοῦ (δικτυωτοῦ) πέπλου. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστιν τἀμφανῆ κρύπτειν, σύ νυν πρὸς θεῶν πατρῴων πεισθεὶς ἐμοὶ κρύψον Σοφ. Ο. Κ. 755 ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρύπτῃ τις τὰ ἐμφανῆ (τὸ ὄνειδος τὸ κοινὸν γένους, ὅπερ εἶνε ἡ ἐπονείδιστος ἀλητεία τοῦ Οἰδίπ. μετὰ τῆς Ἀντιγόνης ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου), σὺ λοιπὸν πεισθεὶς εἰς ἐμὲ κρύψον (τοῦτο τὸ ὄνειδος, καὶ ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ εἰς Θήβας). χάλκιαι δὲ πασσάλοις κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες Ἀλκαίου Ἀπ. 15 χαλκαῖ δὲ κνημῖδες λαμπραὶ ἀποκρύπτουσι τοὺς πασσάλους, περὶ οὓς περικρέμανται. Τὸ πασσάλοις εἶνε αἰτ. (ἡ δοτ. πασσάλοισι). οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν Σοφ. Ἠλ. 838 διότι ἠξεύρω, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀμφιάρεως ἐκρύφθη ἐντὸς τῆς γῆς διὰ τῶν χρυσοδέτων δικτύων (δικτυωτῶν περιδεραίων) τῶν γυναικῶν. Μέσ. κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον Σοφ. Αἴ. 245 τ. ἔ. ἐγκαλυψάμενον : ἀφ' οὗ διὰ καλυμμάτων κρύψω τὴν κεφαλήν μου. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται Αὐτ. 646 καὶ γεννᾷ (ἐξάγει εἰς τὸ φῶς) ἄδηλα ὄντα καὶ φανερωθέντα (ἐξαχθέντα εἰς φῶς, γεννηθέντα) κρύπτει ἐν ἑαυτῷ (ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ). Ὁ Herw. ἔγρ. φύει τ' ἄδηλα πρβ. Ο. Τ. 1190. Ἀλλὰ πρβ. Ἀντ. 171, καὶ μάλιστα Ο. Κ. 1225 μὴ φῦναι... τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖθεν κέ. ὅπου ἐπίσης διορθοῦσιν ἐπεὶ φύῃ. Ἀλλὰ τὸ πρβ. τοῦτο προστατεύει καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀμφότερα δὲ συναποκρούουσι πᾶσαν παραδιόρθωσιν· ἴδ. φύω. λάθρᾳ καὶ ἰδίᾳ κρυψάμενοι (Δ. Γ. διακρ-) τούτους, ἐπράττομεν ταῦτα Δημ. 41, 17 κρυφὰ καὶ ἰδιαιτέρως, ἀφ' οὗ ἐκρύφθημεν ἀπὸ αὐτούς, ἐπράττομεν ταῦτα. Ἄλλως· ἀξιωθείην.. μὴ κρύπτειν φάος ὀμμάτων Πινδ. Ν. 10, 40 ἤθελον κρίνῃ ἐμαυτὸν ἄξιον νὰ μὴ κρύπτω τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, νὰ μὴ καταβάζω τὰ μάτια μου (ὡς ποιοῦσιν οἱ ἡττημένοι), ἀλλὰ νὰ βλέπω ἐπάνω (ὑπερηφάνως ἤδη δαλὸς κρύπτεται εἰς σποδιάν Εὐρ. Κύκλ. 613 τ. ἔ. εἰσωθούμενος εἰς τὴν σπ. κρύπτεται.

κτάμενος ἴδ. κτείνω.

κτάομαι (ῥ. κτα-, κτε-, πρβ. κτέανον, κτέαρ) ἀποκτῶ, ὁμαλόν· (Παθ. κτᾶται Δίων Κ. 38, 3). — Πρτ. ἐκτέετο (ἐκτέατο οἱ πλείονες κώδ., ἐκτᾶτο Bredow) Ἡρ. 8, 112. κτήσομαι, ἐκτησάμην· τὸ δὲ ἐκτήθην πάντοτε παθ., κτηθήσομαι Παλ. Γρ. κέκτημαι κατέχω, ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου, ἐνίοτε καὶ παθ. (ὡς κεκτημένης Ἱπποκρ. 6, 392). Αὐξάνεται διὰ τοῦ ε (ἀντὶ τοῦ κε-): ἐκτῆσθαι Ι 402. ἔκτημαι, ἐκτῆσθαι, ἐκτημένος Ἡρ., ἀλλὰ κέκτησο 7, 29. κεκτημένος 2, 173. 174. 7, 27. γ' πλ. ἐκτέαται (ἀνθ' ὧν γράφουσι πολλοί : ἐκτ-, ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττικοί, ὡς ἐκτῆσθαι συχνάκις παρὰ Πλάτ. ἐκτημένος Αἰσχ. Πρ. 821 (χάριν τοῦ στίχου, ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ κέκτημαι). προσεκτ- Θουκ. 2, 62 (Δ. Γ. προσκεκτ-, ὀρθὸν τὸ προκεκτ-, ἀλλαχοῦ τοῦ Θουκ. κέκτημαι). Ὑπ. κεκτῆται Ξεν. Συμπ. 1, 8. Πλ. Νόμ. 936 Β. κεκτῆσθε Ἰσοκρ. 3, 49. Εὐκτ. κεκτῇτο Πλ. Νόμ. 731 C. 742 Ε. ἀλλὰ κεκτῴμεθα Εὐρ. Ἡρακλ. 282. Ὑπρσ. ἐκεκτήμην, ἐκτήμην Ἡρ. 2, 108. Λυσ. 34, 3 (ἐκεκτήμεθα ἀποκαθιστῶσιν ἄλλοι ἐκ διορθ. Ἂν δ' οἱ κώδ., κατὰ τὸν Thalheim, παρέχουσιν ἐκτησάμεθα, τὸ νόημα ἀπαιτεῖ ἐκεκτήμεθα). Παρὰ δὲ Ἀνδοκ. 3, 37 τὸ οὐ κεκτήμεθα μεταγραπτέον, κατὰ τὸν Blass, εἰς οὐκ ἐκεκτήμεθα. κεκτήσομαι (ἐκτήσεται Πλ. Λάχ. 192 Β ἐξ εἰκασίας τοῦ Βεκκέρου ἀντὶ τοῦ ἐκτίσεται). κτητός Ι 407. Ἰσοκρ. 2, 32. -τέος. πόλιν ἐκ τῶν ἡμετέρων σαυτῷ κτησάμενος Δημ. 45, 81 ἀποκτήσας τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου διὰ τῶν ἡμετέρων χρημάτων. τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην Σοφ. Ἀντ. 924 ἴδε δυσσέβεια. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην Αἴ. 1121 ἡ γὰρ τέχνη, ἣν ἐκτησάμην, οὐκ ἔστι βάναυσος (ἴδ. στ. 1135 καὶ Ἀριστοτ. Πολιτ. 8, 2). κἀκ τῶν ἴσων ἐκτήσαθ' ἡμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ Ο. Τ. 1499 ἐκ τῆς αὐτῆς (Ἰοκάστης) ἀπέκτησεν ἡμᾶς, ἐξ ἧς ἀκριβῶς αὐτὸς ἐγεννήθη. οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ (σῶμα), πλὴν ἐνοικῆσαι βίον Εὐρ. Ἱκ. 534, ἴδ. ἐνοικῶ. παντὸς ἄξιον τὸ θρέμμα... κεκτῆσθαι Πλ. Φαῖδρ. 260 Β, ἴδ. ἄξιος. αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς (ἡ γλῶσσα) πλεῖστα κέκτηται κακά Εὐρ. Ἱππ. 398 αὐτὴ δ' ἑαυτῇ πλείστων αἰτία κακῶν (Οὐαλκενάριος): αὐτὴ δ' ὑφ' ἑαυτῆς πλεῖστα κεκτημένη πάσχει κακά. παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο Ἀπ. Εὐρ. 491 παῖδας ξένους δέχεται ὡς ἰδίους εἰς τὸν οἶ-

κόν του (κυρ. εἰσαγαγὼν εἰς δόμους ἐκτήσατο). κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός 'Απ. 282 = ὥστε ὑπερβαλεῖν τὸν πατέρα. ἢ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον; 'Ρῆσ. 701 ἢ διάγει (διατελεῖ ἔχων) βίον πλάνητα, οἷον διάγουσιν οἱ νησιῶται. Μετὰ περιφρονήσεως λέγει τὸ νησιώτην! τὸ ζωίων κάκιστον ἔκτηται βίον 'Απ. Σιμωνίδ. 'Αμ. 13, ἴδ. ζῷον. ἀνὴρ εὖ βίον κεκτημένος 'Απ. Εὐρ. 187 = εὖ ἔχων βίου, εὔπορος ὤν. ἦλθον οἰκεῖον τὸν φόνον κεκτημένοι Εὐρ. 'Ι. Τ. 1171 ἦλθον ἔχοντες ἐπάνω των (τοῦτο σημ. τὸ κεκτημένοι) μίασμα ἐκ συγγενικοῦ φόνου. ἂν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν, ἄκοντα (διορθοῦσιν: οὐκ ὄντα: ἀνόνητα) κεκτήμεσθα τἀγάθ', ὦ γύναι· ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα Ἴων 378 τὰ ἀγαθά, ἃ ἂν βίᾳ σπεύδωμεν λαβεῖν, ἀκόντων τῶν θεῶν, ἀκούσια ταῦτα (ὡς παρ' ἀκόντων τῶν θεῶν εἰλημμένα, ὅθεν: ἀνωφελῆ) κεκτήμεθα κέ. ὦ χεῖρες, ὡς εἰκοὺς μὲν ἡδείας πατρὸς κέκτησθε Εὐρ. Τρ. 1178 κυρ. πόσον ἔχετε ἐπάνω σας, φέρετε (ἀναφέρετε), ἡδείας εἰκόνας τοῦ πατρός: πόσον ὁμοιάζετε μὲ τὰς πατρικάς. ὅσον νόσημα τὴν Κύπριν κεκτήμεθα 'Απ. Εὐρ. 400 = ὅσον νόσημά ἐστιν ἡ Κύπρις, ἣν κεκτήμεθα. τήνδ' οὐσίαν εἶχον καὶ ἐκέκτηντο 'Ανδ. 1, 74 εἶχον καὶ ἐκαρποῦντο. ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος Πλ. Πολ. 382 Β μὴ ἁπλῶς ἔχειν τὸ ψεῦδος ἀλλ' ἔχειν αὐτὸ ἐν διαρκεῖ κατοχῇ. ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά Σοφ. 'Αντ. 1278 ἔοικας ἥκειν ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος κακὰ (ὡς κάτοχος καὶ κύριος, κτήτωρ, κακῶν: ὡς ἀπόλυτος κύριος κακῶν), τὰ μὲν φέρων (τὸν νεκρὸν τοῦ Αἵμονος), τὰ δὲ τάχ' ὀψόμενος ἐν δόμοις) τὸν νεκρὸν τῆς Εὐρυδίκης). 'Αλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔοικας ἥκειν ἐτέθη μετὰ τὴν αἰτιολογ. μτχ. φέρων, ἡ ἑτέρα μτχ. ὀψόμενος συνετάχθη πρὸς τὸ ἥκειν ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ ἔοικας: φαίνεσαι ὅτι ἦλθες καὶ (φαίνεσαι) ὅτι θὰ ἴδῃς, ἀντὶ τοῦ ἔοικας ἥκειν ὀψόμενος. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κεκτῆσθαι καὶ τοῦ ἔχειν πρβ. Πλ. Θεαίτ. 197 Β οὐ τοίνυν μοι ταὐτὸν φαίνεται τὸ κεκτῆσθαι τῷ ἔχειν, οἷον, εἰ ἱμάτιόν τις πριάμενος καὶ ἐγκρατὴς ὢν μὴ φορεῖ, ἔχειν μὲν οὐκ ἂν αὐτὸν αὐτό, κεκτῆσθαι δέ γε φαῖμεν ἃ σαφῆ· ἀλλὰ παρατηρητέον, ὅτι ἔχειν ἱμάτιον σημ. φορεῖν ἱμάτιον. οὗ ἄν τις ἄναξ ᾖ.., κρατεῖ τε αὐτοῦ καὶ κέκτηται καὶ ἔχει αὐτό Κρατ. 393 Β εἶνε κύριος αὐτοῦ καὶ ἔχει αὐτὸ εἰς τὴν κατοχήν του καὶ τὸ ἔχει. αἴσχιον δ' ἔχοντας ἀφαιρεθῆναι ἢ κτωμένους ἀτυχῆσαι Θουκ. 2, 62 εἶνε δὲ πλέον ἐπονείδιστον, ἐν ᾧ τὰ ἔχετε, νὰ σᾶς τὰ πάρουν ἄλλοι, παρά, ἐν ᾧ προσπαθεῖτε νὰ τὰ ἀποκτήσητε, νὰ δυστυχήσητε. Πρβ. Δημ. 2, 26. τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους; Αἰσχ. 'Ικ. 339 κυρ. τίς ἤθελεν ἀγοράσῃ (διὰ τῆς προικὸς) ὡς φίλους τοὺς δεσπότας ἑαυτοῦ; τ. ἔ. κανεὶς δὲν δίδει χρήματα (προῖκα δηλ.), διὰ νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν (ἐχθρικῶς διακείμενον) δεσπότην του: «κατ' ἔχθραν δηλονότι· τίς γὰρ τοὺς ἄνδρας δεσπότας |(τοὺς δεσπότας ἄνδρας Wecklein) ὠνοῖτο; Σχ. κοινὰ τὰ ὄντα τῷ δήμῳ κέκτηται Δημ. 20, 44 κέκτηται τὰ ὑπάρχοντά του ὡς κοινά, ἀπὸ κοινοῦ, μὲ τὸν δῆμον. ὁ κεκτημένος = ὁ δεσπότης, ὁ κύριος· καὶ ἡ κεκτημένη = ἡ δέσποινα, ὡς: φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρ' ὅπου ἐστί, τῆς ἐμῆς κεκτημένης 'Αρφ. 'Εκκλ. 1125 φράσατέ μοι, ὅπου ἐστὶν ὁ δεσπότης, ὁ ἀνὴρ τῆς ἐμῆς δεσποίνης. 'Εν δὲ 'Απ. Αἰσχ. 389 κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων ἴσως: κοινὸν εἶνε ἡ τύχη, ὁ δὲ νοῦς εἶνε ἐκείνων «τοῦ τὸν ἔχουν». ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένους Πλ. Πολ. 498 Β ἴδ. ὑπηρεσία. ὅπως πρὸς τοῦτο κερδάνοιμι καὶ κτῴμην χάριν Σοφ. Τρ. 191 ὅπως λάβω τὸ δῶρον παρὰ σοῦ καὶ ἔχω τὴν εὔνοιάν σου.

κτάς, κτᾶσα, κτάσθαι, κτάτο, τοῦ κτείνω.

κτεάτειρα (θηλ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος κτεατὴρ) ἡ, ἡ διδοῦσά τι κεκτῆσθαι, δότειρα, χορηγός· νὺξ φιλία μεγάλων κόσμων (τῶν ἀστέρων, τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ) κτεάτειρα Αἰσχ. 'Αγ. 367.

κτείνω (πεζ. συχνότερον ἀπο-, τὸ δὲ κατα- ποιητ. καὶ Ξενοφ. Ἡ ῥ. κταν-, κτεν-· πρβ. καίνω· κταίνω Λέσβ.). κτενῶ (-έω ἐπ., ἀπο- Ἡρ. 3, 30. κτανέοντα Σ 309. κατακτανέουσιν Ζ 409). ἔκτεινα. 'Αόρ. β' ἔκτανον ἐπ. ποιητ., κτάνω, κτάνοιμι, κτανών, κτανεῖν, καὶ Στραβ. 8, 3, 28. ἀπ- ἐπ. καὶ Εὐρ. 'Ρῆσ. 978. κατ- Τραγ., κατέκτανον, κατακτανεῖν, -νών καὶ Ξεν. 'Ιέρ. 7, 12. 'Αγησ. 2, 23. 'Αν. 1, 9, 6. 1, 10, 7. κατακτανών 4, 8, 25 (διορθωτέον διὰ τοῦ κατέκανον κατὰ τὸν Sauppe)· κατακτανεῖν 'Αρρ. Τακτ. 15, 2. ἔκταν (ἔκτἀν κατ' 'Αρίσταρχον, ἴδ. Ἡρῳδ. ΙΙ 46 καὶ οὕτως, ὡς φαίνεται, ἐμέτρουν καὶ οἱ Τραγικοί· ἴδ. κατωτ. Τὸ ἐν Δ 319 εἶνε ἐν τέλει τοῦ στίχου· ὁμοίως ἔκτα, κατέκτα Μ 46. Σ 309 κἀλλ., ἐκτὸς τοῦ ἐν Ο 432 κατέκτᾰ, λ 410 ἔκτα· πρβ. Ἡρῳδ. ΙΙ 36), ἐπ. καὶ Τραγ., ἔκτας Εὐρ. Μήδ. 1398 (ἀμφίβ. γρ.). 'Απ. Αἰσχύλ. 181 κατέκτας (ἀσαφὴς ἡ προσῳδία), ἔκτᾰ (κατέκτᾰ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 424, ἀσαφὲς τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Τρ. 38. Αἰσχ. Εὐμ. 460. 'Απ. 221), ἔκτᾰμεν, -ᾰτε, γ' πλ. ἔκτᾰν. Ὑπ. κτῶ (κτέωμεν χ 216). κτάμεναι Ε 301. Ρ 8. ἀπο- Υ 165. κατάκ- Ἡσ. 'Απ. 453. ἀποκτάμεν Ε 675. κατα- ο 557. κατακτάς (κτα- ἔχει λόγον πρὸς τὸ κτεν-, ὃν τὸ γα- πρὸς τὸ γεν- ἐν τῷ γίγνομαι, τὸ τα- πρὸς τὸ τεν- ἐν τῷ τείνω). — Πρκ. ἀπέκτονα 'Αττ. (κατέκτονα Αἰσχ. Εὐμ. 587, ἀλλαχοῦ τῶν Τραγ. δὲν εὕρηται)· ἀνθ' οὗ ἀπέκταγκα 'Απ. Μενάνδ. 344 (ἀπεκτόνασι Cobet) 'Αριστοτ. σ. 1324 b 16. 18 (ἀπέκτακα εἰκάζει ὁ Blass, ἴδ. Πολύβ. 3, 86, 10· ἀλλὰ -γκ- ὁ Hultsch 11, 18). ἀπεκτόνηκα (ἀπέκτονα) Ξεν. 'Ιέρ. 3, 8. 'Αριστοτ.

182 b 19 καὶ μτγν. Ὑπερσ. ἀπεκτόνεσιν Δημ. 19, 148. ἀπεκτόνεε Ἡρ. 5, 67. ἀπεκτονήκει Πλουτ. Τιμ. 16. Ἀντὶ τῶν παθ. τύπων οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τοὺς ἐκ τοῦ θνήσκω: θνήσκω, ἀπο-, ἔθνησκον, ἀπ-, τέθνηκα, θανοῦμαι (πεζ. ἀπο-), ἔθανον (πεζ. ἀπ-)· ἢ καὶ παθητ. τύπους τοῦ ἀναιρέω· ἀλλ' ὅμως ἐκτείνοντο Θουκ. 3, 81, 5. Ὁ δ' Ὅμ. λέγει κτείνομαι, -όμεθα, -όμενος· καὶ ὁ Ἡρόδ. κτεινέσθων 7, 10 καὶ -όμενος 4, 3. Μέλλ. ἐπ. κατακτανέεσθε Ξ 481. Ἀόρ. π. ἔκτάθεν Λ 691. δ537. κατ- Ε558. Ν 780. γ 108 (ἐκτάνθην καὶ ἀπ- μτγν.). Κατὰ τὰ εἰς μι: ἀπέκτατο Ο 437· Ρ 472. κτάσθαι Ο 558. κτάμενος χ 75. Ἀπ. Πινδ. 203. Αἰσχ. Περσ. 925 χορ. Χοηφ. 802 χορ. Ἀπ. Κρατῖν. 95. κατα- π 106. — ἀπεκτάνθαι Πολύβ. 7, 7. ἀπεκταμμένος καὶ ἀπεκτονημένος Ἀλεξανδρ.— Παρασχημ. κτείνυμι, -ύω. καὶ κτείννυμι, κτίννυμι· ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τῶν γραμματικῶν παραδίδεται ἡ γρ. κτεινύω (Ἡρωδιαν. II 539), ἥτις καὶ ἐπικρατεῖ ἐν μέρει ἐν τοῖς ἀρίστοις χ/φοις. ὡς π. χ. ἐν Πλ. Γοργ., ἐν ᾧ ἐν ἄλλοις διαλόγ. ὑπερισχύει μᾶλλον ἡ γρ. — κτιννύναι. Πρβ. τὸ ἀνάλογον Βοιωτ. ἅμα καὶ Θεσσαλ. γίνυμαι = γίγνομαι· ὃν δὲ λόγον ἔχει τὸ γεν- πρὸς τὸ γίνυμαι, τὸν αὐτὸν ἔχει τὸ κτεν- πρὸς τὸ κτίνυμι. Ὁμοίως καὶ Ἀ. Β. 29, 7: «ἀποκτινύναι δι' ἑνὸς ν, οἱ δὲ διὰ δυοῖν γράφοντες ἁμαρτάνουσι». Τὸ ἁπλοῦν μόνον παρὰ μτγ., ἀποκτ(ε)ίν(ν)υμι Ξεν. Ἀν. 6, 3, 2. 4, 32. συχνάκις παρὰ Πλάτ., ὡς Γοργ. 466 C ἀποκτ(ε)ιν(ν)ύασι 469 A -κτεινύς. 457 C -κτεινύναι, -κτιννύναι Πολ. 360 B. Δημ. 19, 259. 20, 158. ἐκτ(ε)ίν(ν)υον μτγν., ἀλλ' ἀπεκτ(ε)ίν(ν)υν Λυσ. 20, 9. Ξεν. Ἀν. 6, 5, 28. -ίννυον Ἑλλ. 5, 2, 43. 7, 3, 8. κτιννύμενος Ἀππιαν. Ἐμφ. 1, 2. τὸ δὲ καλῶς κτάμενον... δὸς ἀνιδεῖν δόμων ἀνδρός Αἰσχ. Χο. 902 ἴδ. ἀνιδεῖν. ἓν κτενεῖ σ' ἔπος Εὐρ. Μήδ. 585 ὅπου τὸ κτενεῖ εἶνε πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκτενεῖ, ὃ ἴδε.

κτείς: τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας Αἰσχ. Ἀγ. 1594, ἴδ. ἀνδρακάς.

κτερίζω: κτερεΐξω τινὰ ἀέθλοις Ψ 646 τελῶ τινος τὴν κηδείαν μετ' ἀγώνων.

κτῆμα: διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθη σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν Αἰσχ. Ἑπτ. 801 (οἱ δύο στρατηγοὶ) διεμοιράσθησαν διὰ σφυρηλάτου Σκυθικοῦ σιδήρου ὅλην τὴν κτηματικὴν περιουσίαν. ταύτας ἐκεῖνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν Σοφ. Τρ. 244 ταύτας ἐκεῖνος, κυριεύσας τὴν πόλιν τοῦ Εὐρύτου, ἐξῄρεσεν, ἐκλέξας ἄλλας δι' ἑαυτὸν καὶ ἄλλας διὰ τοὺς θεούς. ἀλλ' ἡδύ γάρ τι (τοι) κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν, τόλμα Φιλ. 81 ἀλλὰ τόλμα, ἡδύ γάρ τι κτῆμα (ἐστὶ τὸ κτῆμα) τῆς νίκης, (δηλ.) λαβεῖν (αὐτήν, τὴν νίκην): διότι ἡ ἀπόκτησις τῆς νίκης εἶνε ἡδεῖά τις βεβαίως, δηλ. νὰ λάβῃ τις αὐτήν. Τὸ ἀπρφ. λαβεῖν προστίθεται εἰς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν· πρβ. Αἴ. 1201. Ἄλλοι ἁπλούστερον συντάσσουσιν ὧδε: (τὸ) λαβεῖν τὴν νίκην (ἐστὶν) ἡδύ τοι (τι) κτῆμα, ὥστε τὸ τῆς νίκης νὰ συνετάχθη πρὸς τὸ κτῆμα, ὄχι δὲ πρὸς τὸ λαβεῖν (τὴν νίκην). τὰ γὰρ δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σῴζεται Ο. Κ. 1026 τὰ δόλῳ τῷ μὴ δικαίῳ κεκτημένα οὐχὶ σῴζεται. Ἔρως ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις Ἀντ. 782 ἐμπίπτεις εἰς (ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γίνονται) κτήματά σου: ἐκεῖνοι, καθ' ὧν ἐπιπέσῃς, γίνονται ἀμέσως κτήματά σου (δοῦλοί σου, αἰχμάλωτοί σου), σὺ δὲ εἶσαι ὁ κύριος (= κεκτημένος): ὃς κέκτησαι, οἷς ἂν ἐμπέσῃς· πρβ. Λουκ. Δι. Θε. 6, 3. Μόνη ἡ ἑρμηνεία αὕτη (τοῦ Schneidewin) καὶ πρὸς τὸ ἀνίκατον μάχαν ἁρμόζει καὶ πρὸς τὰ ἄλλα. Ἄλλοι ἄλλως ἑρμηνεύουσιν. ἐπὶ τοσούτοις ἀγροῖς καὶ κτήμασι Ἰσαῖ. 5, 43 ἐν ᾧ ἔχεις τόσους ἀγροὺς καὶ πράγματα διάφορα (κινητά). Κυρ. τὸ ἐν τῇ πατρίδι κτῆμα· ἴδ. Δημ. 7, 42. πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα 44, 32 ἐν ᾧ ἐπορευόμεθα εἰς τὰ κτήματά του, ἵνα λάβωμεν κατοχὴν αὐτῶν. ἄλλου δ' ἐστὶν ἄνθρωπος ὃς ἂν κτῆμα ᾖ, ἄνθρωπος ὤν· κτῆμα δὲ ὄργανον πρακτικὸν καὶ χωρισιόν Ἀριστ. Πολ. 1254 a 15 εἰς ἄλλον δὲ ἀνήκει ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἄνθρωπος ὢν εἶνε κτῆμα (ἄλλου), κτῆμα δὲ εἶνε ὄργανον πρακτικὸν (εἰς πρακτικὴν ἐνέργειαν χρήσιμον) καὶ χωριστὰ ὑφιστάμενον.

κτήσιος 3 ἀνήκων εἰς τὴν κτῆσιν, εἰς τὴν περιουσίαν, ποῦ εἶνε κτῆμα τοῦ κυρίου (τοῦ σπιτιοῦ). κτησίου βοτοῦ λάχνη Σοφ. Τρ. 690 μαλλίον ἑνὸς τῶν ἰδικῶν μας προβάτων.

κτῆσις ἡ: κτῆσιν χρημάτων ποιεῖσθαι Θουκ. 1, 8 ἀπασχολεῖσθαι εἰς τὴν ἀπόκτησιν χρημάτων. εἶπε μὲν λέχους ὅ τι χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν Σοφ. Τρ. 161 εἶπε τί μερίδιον ὤφειλον ἐγὼ νὰ λάβω ὡς νόμιμος γυνή. κατ' ἔργου κτῆσιν Αὐτ. 230 ἀναλόγως τῆς ἀποκτήσεως τοῦ πράγματος (τ. ἔ. ἢ τῆς Ἰόλης ἢ τῆς Οἰχαλίας).

κτίζω (ῥ. κτι-) ὁμαλόν· πρκ. μτγν. κέκτηκα Διόδ. Σ. Ἀπ. 7, 3 (Bekk.). ἔκτικα 15, 13. — ἐκτίσσατο Πινδ. Ὀ. 11, 25. Καλλιμ. Ἀπ. 104. κτισθήσομαι μτγν. ἐπ. ἐϋκτίμενος, ἐπ. ποιητ. εὔκτιτος, αὐτόκτιτος Αἰσχ. Πρ. 317. Ἀπ. Σοφ. 309. — ταύτην δὲ τὴν νῆσον Λακεδαιμόνιοί φασι λόγιον εἶναι κτίσαι Ἡρ. 4, 178 οἱ δὲ Λακ. λέγουν, ὅτι εἶνε χρησμὸς νὰ συνοικίσωσι ταύτην τὴν νῆσον. ὁπότερ' ἂν κτίσῃς Αἰσχ. Ἱκ. 441 ἴδ. ἀντίρροπος. Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ (Ζεὺς) χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθὼν εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας Αἰσχ. Ἱκ. 1075 ἐφθαρμένα. Ὁ Weckl. χειρὶ παιωνίᾳ καταστίσας εὐμενεῖ βίᾳ θιγών. Μᾶλλον: κατάσχετον εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας μετὰ τοῦ Weil: ἀπελύτρωσε τῶν κακῶν διὰ χειρὸς θεραπευτικῆς κατασχὼν (κρατήσας) αὐτὴν δι'

εὐμενοῦς βίας. μόρον κτίσαι μωμένα ἄφερτον αἰῶνι σῷ Χο. 440 «δυστυχίαν μεγίστην (κυρ. ἀφόρητον) κατασκευάζουσα τῷ σῷ βίῳ» Σχ. Μᾶλλον: προσπαθοῦσα νὰ παρασκευάσῃ τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν τοῦ Ἀγαμ. ἀφόρητον εἰς τὸν βίον σου. ἵπποισι τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς Σοφ. Ο. Κ. 714 εἰσαγαγὼν τὸν δαμαστὴν τῶν ἵππων (διὰ τοὺς ἵππους) χαλινὸν εἰς ταύτην τὴν χώραν πρώτην· ἴδ. καὶ ἀγυιά. παῖδα, τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ (ἐποίησε γεννήσει) Αἰσχ. Ἱκ. 178 ἴδ. γόνος. οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατο Χο. 481 οὕτω γὰρ ἄν σοι παρέχοιντο αἱ νόμιμοι θυσίαι τῶν βροτῶν. ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει Αὐτ. 1057 θά σε ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τούτων τῶν κακῶν (ὁ Λοξίας, ὅταν σε ἐγγίσῃ). ποτανὰν εἴ με τις θεῶν κτίσαι, ἵνα πόλιν διπόταμον μόλω Εὐρ. Ἱκ. 620 εἴθε μέ τις θεῶν ποιήσειε πτηνήν, ἵνα εἰς τὴν διπόταμον πόλιν ἔλθω. σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν, ᾇ (διορθοῦσιν ἂν: καὶ) διώνυμοι θεαί, Περσέφασσα καὶ φίλα Δαμάτηρ θεά, πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ Γᾶ τροφός, ἐκτήσαντο Εὐρ. Φοίν. 682 «οἱ σοὶ ἔκγονοι (οἱ περὶ τὸν Κάδμον) ᾤκισαν αὐτὴν (τ. ἔ. τὰς Θήβας), ἐκεῖ ὅπου αἱ ὁμοῦ ἀμφότεραι ὀνομαζόμεναι θεαί, ἡ Περσ. καὶ ἡ φίλη Δημ. θεά, ἡ πάντων ἄνασσα (πάντων δὲ ἡ Γῆ εἶνε τροφός· πρβ. Βάκχ. 275 κέ.) ἔκτισαν ἑαυταῖς (ἤτοι: ᾤκησαν). Πρὸ τοῦ Κάδμου ἄρα ᾤκουν τὰς Θήβας αἱ δύο θεαί, ἐπελθὼν δὲ οὗτος ἔκτισεν ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τῶν δύο θεῶν χώρῳ τὴν πόλιν» Δ. Βερν. Οἱ διορθοῦντες ἂν ἢ καὶ προτιμῶσι τὴν ἑτέραν γρ. ἐκτήσαντο. πόλεις πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι Ἀπ. Εὐρ. 360, ἴδ. διαφορά.

κτυπέω ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἐκτύπησα Εὐρ. Φιλ. 1181. κτύπ- Σοφ. Ο. Κ. 1606. Εὐρ. Ὀρ. 1467. κτυπήσειεν Ἀρρ. Τακτ. 40. Ἀόρ. β´ ἔκτυπον Ρ 595. Σοφ. Ο. Κ. 1456 χορ. κτύπε ἐπ. Μέσ. κτυπέομαι = -έω Ἀρφ. Θεσμ. 995. κτυπέοντο Κ. Σμυρν. 8, 449. κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη Ν 140 ἀντηχεῖ δὲ ἕνεκα αὐτοῦ (τοῦ χειμάρρου) τὸ δάσος. ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι Σοφ. Τρ. 787 γύρῳ δὲ ἀντήχουν οἱ βράχοι. Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν Εὐρ. Κύκλ. 327, ἴδ. ἔρις. Παθ. ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται Κιθαιρώνιος ἠχὼ Ἀρφ. Θεσμ. 995 πέριξ δὲ σοῦ ἀντηχεῖ ὁ Κιθαιρών. πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον Εὐρ. Ῥῆσ. 308 μετὰ πολλῶν κωδώνων ἐκτύπει κτύπον φοβερὸν (φόβον ἐμποιοῦντα), ἢ μᾶλλον: κτυποῦσα ἐνεποίει φόβον.

κτύπος: ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων Σοφ. Ἠλ. 715 ἐντὸς δὲ ὅλος ὁ ἱππόδρομος ἐπληρώθη κτύπου κροταλιζόντων ἁρμάτων. ἰαλτὸς (ὃ ἴδε) ἐκ δόμων ἔβαν χοὰς προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ Αἰσχ. Χο. 23 ἐξῆλθον φέρουσα ἐμπρὸς χοὰς μετὰ συντόνου τῶν χειρῶν κοπετοῦ. Τὸ προπομπὸς συντ. πρὸς αἰτ. ὡς καὶ τὸ προπέμπειν, πρβ. πόριμος Προμ. 936. πεμπαστάς Πέρσ. 984. φύξιμος Σοφ. Ἀντ. 788. Ὅθεν πᾶσα διόρθωσις περιττή.

κυβερνάω: ὅσιον οὐκέτι τεᾶν ἔσω κυβερνᾷς φρενῶν θυμόν Βακχυλ. 16 (17), 21 δὲν χαλιναγωγεῖς πλέον ὁσίως τὰς ἐπιθυμίας σου ἐντὸς τῆς ψυχῆς σου.

κυβεύω: ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας πίπτεις (διορθοῦσι ῥίπτεις: τρίβεις) κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρη Εὐρ. Ῥῆσ. 445 ἡμέραν μὲ τὴν ἡμέραν καταπίπτεις («ξεπέφτεις, χάνεις»), ἐν ᾧ παίζεις μὲ τοὺς Ἀργείους τὸ ἐπικίνδυνον παιγνίδιον τοῦ πολέμου.

κύβος ὁ· «κύβον διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε τὸ ἀναρριπτούμενον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα» Εὐστάθ. 1397, 18. ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες Πλ. Νόμ. 968 Ε ῥίπτοντες ἢ τρία ἑξάρια ἢ τρεῖς μονάδας («τρεῖς ἄσσους»). Παροιμιώδης ἡ φράσις: «ἐπὶ τῶν μηδὲν διὰ μέσου κινδυνευόντων τὸ ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους, ἀπὸ τοῦ μεγίστου (ἐν τοῖς πεσσοῖς ἀριθμοῦ, τοῦ ἕξ) καὶ τοῦ ἐλαχίστου (τῆς μονάδος)» Εὐστάθ. ἔνθ' ἀν. ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι Ἀπ. Σοφ. 809 «παροιμία τραγική» (Εὐστάθ.), ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων (Σουΐδας). Τὸ νόημα λοιπὸν φαίνεται ὅτι εἶνε: τὰ ἐκ θεοῦ ἀπαντῶντα, εἴτε καλὰ εἴτε κακά, ἔχουσι πάντοτε καλῶς καὶ δικαίως. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα Ἀπ. Εὐρ. 888 «ἤγουν δύο μονάδας καὶ τέτταρα, ὃν στίχον Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ θείς, ὅπου κυβεύοντας ἥρωας εἰσήγαγε καὶ μαθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελεῖ.., περιεῖλεν ὅλον τὸ ἐπεισόδιον» Εὐστάθ. 1084, 2. ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ Ἑπτ. 401 ὅπου τὸν πόλεμον καλεῖ κύβους, δηλ. παιγνίδιον τῶν κύβων, διὰ τὸ ἀβέβαιον· ἴδ. κρίνω. ἀνέρριπται κύβος ἴδ. ἀναρρίπτω. ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος Εὐρ. Ῥῆσ. 183 ὅταν τις διακυβεύῃ τὴν ζωήν του: ὅταν τις ἐκθέτῃ τὴν ζωήν του εἰς τὰς περιπετείας τῆς τύχης.

κῡδαίνω (ἐκ τοῦ κῦδος, κυδρός) τιμῶ, ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. κῡδάνω Ξ 73· καὶ κομπάζω, καυχῶμαι. πρτ. κύδᾰνον Υ 42. κυδανῶ Λυκόφρ. 721. 929. κύδηνα Ψ 793. -ῆναι π 212 (Δωρ. ἐκύδανε Πίνδ. Π. 1, 31). Παρασχηματ. κῡδιάω κομπάζω· μόνον κῡδῐᾰ́εις, -άει μτγν., γ' πλ. κυδιόωσι Ὁμ. Ὕμν. 30, 13. κυδιόων Β 579. Ἡσ. Ἀσπ. 27 -όωντες Φ 519. κυδιάασκον μτγν.

κῠέω (ῥ. κυ-) εἶμαι ἔγκυος, μετ' αἰτ. ἐγκυμονῶ, φέρω ἐν γαστρί· ποιητ. καὶ πεζ. ὁμαλόν· ὄϊς κυεῦσα (κυέοσα, ΕΟ = ΕΥ) Ἐπιγραφ. -ήσω Ἱπποκράτ. 8, 56. ἀπο- [Λουκ.] Φιλοψ. 24. ἐκύησα συνέλαβον. κεκύηκα Ἀπ. Φιλήμ. 107. Μέσ. γεννῶ, ἐξάγω εἰς φῶς, μτγν. ἐκυησάμην Ἱμερί. Λόγ. 7, 4. κυησ- Ὀππιαν. Κυνηγ. 3, 22. Παθ. κυοφοροῦμαι. τὸ κυούμενον Πλ. Νόμ.

789 A. Ἐπινομ. 973 D καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἐκυήθην Πλουτ. 567 F. ἐπ- Ἀριστοτ. 773 b 9. κυηθησόμενος Γαλην. 4,326. κεκύηται Πορφ. Ἀποχ. ἐμψ. 1,54. — Σπανιώτερος παρασχηματ. κύω ποιητ. καὶ πεζ. ἀμφισβητήσιμον παρὰ Πλάτ. ἔκυσα Αἰσχ. 38 (Dind.). κυσαμένη Ἡσ. Θε. 125. 405 κἀλλ. ὑπο- Z 26. Y 225. λ 254. Ἡσ. Θε. 308. Ὕμν. 32,15. ἐκύσατο Ἀπ. Εὐφοριων. 86 (σ. 150 Mein.). — κυΐσκω γονοποιῶ· ἀλλὰ συλλαμβάνω Ἱπποκρ. 4,554. Φιλοστρ. Βί. Ἀπολλ. 1,22 σ. 23 Kays., καὶ παθ. κυΐσκομαι Ἡρ. 2,93. 4,30. Ἱπποκρατ. 8, 424. 488. Πλ. Θεαίτ. 149 B. ἢ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης; ἢ πάντ' ἐκτετόκαμεν; Πλ. Θεαίτ. 210 ἆρά γε λοιπὸν ἀκόμη ἔχομεν τι ἐν τῇ γαστρὶ (ἔχομεν νὰ γεννήσωμεν τι) καὶ «κοιλοπονοῦμεν» ὡς πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἢ πάντα ἔχομεν γεννήσῃ; εἰσίν, οἳ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ τῇ ψυχῇ προσήκει καὶ κυῆσαι καὶ κυεῖν Συμπ. 209 A ὑπάρχουσι τινες, οἵτινες ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν κυοφοροῦσιν (εἶνε ἐγκύμονες) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἁρμόζει εἰς τὴν ψυχὴν καὶ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ συλλαμβάνῃ. Ἀντὶ τοῦ κυεῖν εἰκάζουσι τεκεῖν: τίκτειν: γεννᾶν· διότι λέγουσιν, ὅτι ἐνταῦθα δὲν ἠδύνατο νὰ λείψῃ ἡ ἔννοια τῆς γεννήσεως. Ἀλλὰ δύναται ὅμως καὶ νὰ ὑπονοηθῇ. ἡ ψυχή μου διῆγεν ἀεὶ τοῦτο κυοῦσα Ξεν. Κ. Π. 5,4,35 ἀδιαλείπτως τοῦτο (τὸ ἑξῆς) ἐκυοφόρει, ἐσχεδίαζεν. ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάο(ε)ντος (εὐνατῆρος Nauck) οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν Ἀπ. Αἰσχ. 44 ἐγκύμονα ἐποίησε τὴν γῆν. Ἡ διόρθ. τοῦ Heath ἔδευσε δέν μοι φαίνεται ὀρθὴ καὶ ἄλλως καὶ ὅτι εἶνε ἥκιστα ποιητική.

κύθε, κυθεῖν, ἴδ. κεύθω.

κυκάω ἀναμειγνύω, ταράττω· σὺ δὲ ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ Ἀρφ. Σφ. 1515 σὺ δὲ ἀνακάτωνε ἅλμην διὰ τούτους, ἂν ἐγὼ εἶμαι νικητής· «ζωμάλμην, εἰς ἣν ἀπέβαπτον τὰ ἀπηνθρακωμένα τῶν ἰχθύων» Σχολ. Ἀχ. 671. παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 732 ἀφήσας νὰ περάσῃ ἡ ταραχὴ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου τρικυμίας τῶν ἁρμάτων. θυμὲ ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε Ἀρχιλ. Ἀπ. 66 ταραττόμενε, στενοχωρούμενε. λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα Αἰσχ. Πρ. 1025 νιφάδι λευκοῖς πτεροῖς παρεμφερεῖ καὶ βρονταῖς ὑποχθονίοις ἀνταρασσέτω πάντα. αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων, καὶ μή τι εἴπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον, αἴδως κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ' Ἀπ. Σαπφ. 28 εἰ δ' εἶχες ἵμερον ἐσθλῶν ἢ καλῶν (πραγμάτων) καὶ εἰ μὴ ἡ γλῶσσά σου ἀνέστρεφε κακόν τι, ἵνα εἴπῃ, αἰδὼς οὐκ ἂν κατελάμβανε τὰ ὄμματά σου.

κυκλέω στρέφω κύκλῳ, ἀποκομίζω τι, μετακομίζω διὰ τροχοῦ, δι' ἁμάξης· κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι H 332 = «ἐφ' ἁμαξῶν κομιοῦμεν» Σχ. ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς (= σύννους στρέφεις κύκλῳ) Εὐρ. Ὀρ. 632. ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν Σοφ. Ἀντ. 226 κατὰ λέξ. ἐν ᾧ κατὰ τοὺς διαφόρους δρόμους, ποῦ ἔκαμνα, ἐγύριζα τὸν ἑαυτόν μου (ἔδιδα στροφὴν εἰς ἐμαυτόν), ἵνα ἐπιστρέψω τ. ἔ. ἐν ᾧ περιεπάτουν καὶ περιπατῶν ἐγύριζα (ἑκάστοτε), ἵνα ἐπιστρέψω. Ἡ πληθώρα τῶν συνωνύμων ὑποδεικνύει τὸ δημῶδες τῆς ἐκφράσεως. ἴδεσθέ μ' οἷον κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται Αἴ. 351 ἴδετε ὁποῖον κῦμα γύρω μου ὑψούμενον (κυρτούμενον) μεθ' ὁρμῆς (= ἀμφίδρομον) ἑτοιμάζεται νά με περιβάλῃ, «νά με «κουκουλώσῃ». κυκλῶν πρόσωπον Εὐρ. Φοίν. 367 περιφέρων κύκλῳ τὴν ὄψιν: κυτάζων γύρω γύρω. τοὺς ἐν μέσῳ λόγους πολλαὶ κυκλοῦνται (αὕτη ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἀντὶ τοῦ κυκλοῦσι) νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν σαφῆ Σοφ. Ἠλ. 1364 πολλαὶ νύκτες καὶ ἡμέραι ἴσαι στρέφονται κύκλῳ (περιοδεύουσιν), αἳ δείξουσί σοι τοὺς ἐν μέσῳ λόγους (= ταῦτα) σαφεῖς. πόνοι («ὀδύναι» Σχ.) γὰρ καὶ πόνων ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται Εὐρ. Ἑκ. 638 δειναὶ καὶ ἀνάγκαι (αἱ ἐκ τῆς δουλείας) ἀνώτεραι τῶν δεινῶν περικυκλοῦσιν ἡμᾶς. σπλάγχνα δ' οὔτοι ματάζει, πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ Αἰσχ. Ἀγ. 984 τὰ μέσα μου δέν με ἀπατῶσι βέβαια. ἡ καρδία μου (ἐπεξηγητικῶς), ἡ ὁποία δι' ἀποτελεσματικῶν στροφῶν (κύκλων) στρεφομένη πλησιάζει πρὸς τὴν δικάζουσαν (κρίνουσαν ὀρθῶς τὰ πράγματα) διάνοιάν μου. Φαντάζεται τὴν καρδίαν του (ὡς ἐκ τῶν παλμῶν της) ὡς ἅρμα τι, ὅπερ διὰ τῆς στροφῆς τῶν τροχῶν κατευθύνεται πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν δικαστήριον, τὰς φρένας. Ἀμτβ. ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι Σοφ. Τρ. 130 λύπη καὶ χαρὰ εἰς ὅλους ἐκ περιστροφῆς ἐπέρχονται, ὅπως αἱ ὁδοὶ τῆς ἄρκτου στρέφονται ἐν κύκλῳ. Ἄλλοι γρ. χαράν τ. ἔ. ἐπικυκλοῦσι πᾶσι πῆμα καὶ χαράν. εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι πόρπαχ' ὑπ' αὐτόν Εὐρ. Φοιν. 1133 ἴδ. φόβος. κυκλούμενον ἔπος Πλουτ. 118 C περιφερόμενον, θρυλούμενον. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάττης, ὅταν μηδὲν αὐτὴν κινῇ, ἠρεμεῖ, ἀνέμου δ' ἐμπνέοντος βιαίου παρὰ φύσιν, τότε ἐξ ὅλης κυκλεῖται Πλουτ. 910 F τ. ἔ. γυρίζει ἐπάνω κάτω. Αἱ ἀναστροφαὶ τῆς θαλάσσης εἶνε κυκλικαὶ ἢ κυκλοειδεῖς. Πρβ. Πολυβ. 11, 29, 10. Ὅπως δ' ἐν τῷ ὁμοιοτάτῳ χωρίῳ τοῦ Πολυβίου εἴκασεν ὁ Ῥεΐσκιος ἀντὶ τοῦ κυκλοῦντες (ὅπερ ἔχει ὀρθῶς = γυρίζοντες) τὸ κυκῶντες (ἣν διόρθ. ἀναφέρει μετὰ ζήλου ὁ κ. Κόντος ἐν Ἀθηνᾶ. Τόμ. 8. σελ. 221), οὕτω καὶ ἐν τῷ τοῦ Πλουτ. προτείνει ὁ κ. Κόντος κυκῶνται, ἀναφέρων τὴν διόρθωσιν ὄχι εἰς τὸν κύριον αὐτῆς τὸν Diels, ἀλλ'

εἰς τὸν κώδ. D. ἴδ. ἐγκυκλέω καὶ συγκυκλόω.

κυκλόεις, -εσσα, -εν: Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει Σοφ. Ο. Τ. 161 ἥτις ἔχει τὸν ἔνδοξον θρόνον της ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς (ἐν τῇ κυκλοέσσῃ ἀγορᾷ). Ἐνν. ἡ Ἄρτεμις Εὔκλεια, ἧ «βωμὸς καὶ ἄγαλμα κατὰ πᾶσαν ἀγορὰν ἵδρυται» Πλουτ. Ἀριστ. 20. Τινὲς ὑποπτεύουσι τὸ κυκλόεντ'· ἴσως ἐξηγητέον: ἀνήκοντα εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀγορᾶς.

κύκλος ὁ: ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος Σοφ. Ἀντ. 416, ἴδ. καθίστημι. ἐξίσταται νυκτὸς αἰανὴς κύκλος Σοφ. Αἴ. 672, ἴδ. ἐξίστημι. ὁ γὰρ εἰς αἰὲν ὁρῶν κύκλος λεύσσει νιν μορίου Διός Ο. Κ. 704 διότι ὁ πάντοτε βλέπων ὀφθαλμὸς τοῦ μορίου Δ. ἐπιβλέπει αὐτήν. ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων 1270, ἴδ. ἄρθρον. ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστὸς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Αἴ. 749 ἐκ τοῦ συνεδρίου καὶ τοῦ κύκλου (ἐκ τοῦ συνέδρου κύκλου) τῶν τυράννων παραμερίσας μόνος ὁ Κάλχας μακρὰν τῶν Ἀτρ. εἰς δὲ συστάσεις κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ Εὐρ. Ἀνδρ. 1090 συνηθροίζετο καὶ ἀπετέλει ὁμίλους ὁ λαὸς ὁ κατοικῶν τὸν ἱερὸν χῶρον τοῦ θεοῦ. διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ βοᾷ Πίνδ. Ὀ. 9,93 μετὰ πόσης βοῆς διήρχετο τὸν κύκλον τῶν θεατῶν!

κυκλοτερής 2: κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε Δ 124 ἐτάνυσε τὸ τόξον, ὥστε νὰ γίνῃ κυκλοτερές.

κυκλόω περικυκλώνω, περιστρέφω, ποιῶ τι κυκλοειδές. τάφρος περὶ τὸ πεδίον κυκλωθεῖσα Πλ. Κριτί. 118 D περὶ τὸ πεδίον κύκλῳ ὀρυχθεῖσα. Πέργαμον δὲ Φρυγῶν πόλιν λαΐνους περὶ πύργους κυκλώσας Ἄρει φονίῳ Εὐρ. Ἰ. Α. 775 «Πέργαμον δέ, τὴν Φρυγῶν πόλιν, περὶ τοὺς λαΐνους πύργους (ἀπὸ κοινοῦ: ὁ χάλκασπις Ἄρης) κυκλώσας Ἄρει φονίῳ, ἤτοι: κυκλώσας μαχηταῖς φονίοις ὁ Ἄρης» Δ. Βερναρδ. πρβ. Ἀλκ. 50. Ἡρ. Μ. 866. στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων Αἰσχ. Ἑπτ. 233 στενάζει ἡ πόλις ἐκ θεμελίων, ὥστε πρέπει νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι περικυκλώνεται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. ἐβούλετο... ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος ..., ὡς τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 20 ἐπεθύμει νὰ ἐπεκτείνῃ ἑκατέρωθεν τὴν φάλαγγα ἐκτὸς τῶν δύο κεράτων τῆς πολεμίας φάλαγγος, ἵνα σε περικυκλώσῃ μὲ τὰ περισσεύοντα μέρη τῆς φάλαγγός του. «Ὑπερφαλάγγησίς ἐστιν, ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων» Σουΐδας. κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει Εὐρ. Κύκλ. 462 θὰ περιστρέψω δαυλὸν κέ. Ὁ Musgrave ἔγρ. κυκλήσω (θὰ περιστρέψω κύκλῳ) ἀντὶ τοῦ κυκλώσω κυρ. θὰ κάμω κύκλον. Πρβ. ι 387: ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες δινέομεν. κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς Βκχ. 1066 ἴδ. ἕλκω. Τὸ δίναις κυκλούμενον κέαρ Αἰσχ. Ἀγ. 984 ἀνήκει εἰς τὸ κυκλέω, ὃ ἴδε.

κύκλωσις ἡ: πρὶν καὶ τὴν πλείονα κύκλωσιν σφῶν αὐτόσε προσμεῖξαι Θουκ. 4,128 «πρὶν τοὺς πολλοὺς τῶν κυκλοῦν τοὺς Λακεδαιμονίους μελλόντων» Σχ.

κυλίνδω, ἴδ. καλινδέομαι· γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει Πίνδ. Ν. 4, 40 τὴν ματαίαν προσδοκίαν του κρύπτει ἐν τῷ σκότει. αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν Ἰ. 3, 18 ὁ δὲ βίος ἐν τῇ ἀνακυκλήσει («μὲ τὸ κατρακύλισμα») τῶν ἡμερῶν φέρει ἐπαλλάσσων ἄλλοτε ἄλλα. νῶϊν τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ Λ 347 καθ' ἡμῶν τῶν δύο προφανῶς κυλιόμενον ἐπέρχεται τοῦτο ἐδῶ τὸ κακόν, δηλ. ὁ ὄβρ. Ἕκτωρ. αἵ γε μὲν ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω, ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες Πινδ. Ὀ. 12,6 αἱ ἐλπίδες γε μὴν τῶν ἀνθρώπων πολλάκις ἄνω, ἄλλοτε δὲ πάλιν κάτω κυλίνδονται, διατέμνουσαι (ἐπιδιώκουσαι) μάταια ψεύδη· ἡ μεταφορὰ (τάμνοισαι) ἐκ τοῦ πλοίου τοῦ διαπλέοντος κυμαινόμενον πέλαγος. Ἄλλοι ἄλλως. ἐκ τροχηλάτων δίφρων κυλισθείς Σοφ. Ἠλ. 49 ἀφ' οὗ ἐκυλίσθη κάτω πεσὼν ἐκ τοῦ τροχηλάτου ἅρματος. νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα (ἡ τυραννίς), ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται Ἀρφ. Σφ. 492 τώρα ὅμως εἶνε πολὺ πλέον εὐθηνὴ ἀπὸ τὴν σαρδέλλα, ὥστε πλέον καὶ τὸ ὄνομά της κυλίεται μέσα εἰς τὴν ἀγοράν.

κῦμα τό: ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ Εὐρ. Ὀρ. 279 ὕστερα ἀπὸ τὰ κύματα (ἀπὸ τὴν τρικυμίαν) βλέπω πάλιν γαλήνην. Τὸν στίχον τοῦτον ἀπαγγέλλων ὁ ὑποκριτὴς Ἡγέλοχος ἀπήγγειλε τὸ γαλήν' ὁρῶ ἄνευ συναλοιφῆς, ὡς γαλῆν ὁρῶ, ὥστε «τοῖς ἀκροωμένοις τὴν γαλῆν δόξαι λέγειν τὸ ζῷον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαληνά. Πολλοὶ μὲν οὖν αὐτὸ διέπαιξαν τῶν κωμικῶν, Ἀριστοφάνης (ἐν Βατράχοις 303, ἴδ. καὶ Σχόλ.) καὶ Στράττις (ἐν Ἀπ. 1. καὶ 60) καὶ Σαννυρίων (ἐν Ἀπ. 8)» Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 279. κύματα... βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 113, ἴδ. βαίνω. βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 64 διότι βοΐζει τὸ χερσαῖον κῦμα τοῦ στρατοῦ· πρβ. 1077 καὶ 80 καὶ ῥεῦμα στρατοῦ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1437 καὶ κῦμα μάχης Τυρταῖος. — μηδὲ προσίστη πρῷραν βιότου πρὸς κῦμα Εὐρ. Τρ. 104 ἴδ. προσίστημι. ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται Σοφ. Αἴ. 351 ἴδ. κυκλέω. ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει (ἐνν. ἡμᾶς) Αἰσχ. Ἱκ. 133 εἰς ποῖον σημεῖον θὰ ἀπαγάγῃ ἡμᾶς ἡ συμφορὰ αὐτή: ἀγνοῶ δηλ. πῶς θὰ ἀποβῶσι τὰ ἐμὰ πάθη. κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος Αἰσχ. Εὐμ. 835 κοίμιζε (πράϋνε) τῆς μαύρης (ἀναβραζούσης) χολῆς σου (ἀποκυήματος τῆς καρδίας σου) τὴν πικρὰν δύναμιν (ὁρμήν). αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει Χο. 128 πάλιν

ἐκ τούτων (δηλ. ἐκ τοῦ σπόρου τούτων) ζωογονεῖται (κυρ. γίνεται ἔγκυος). ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν Πρ. 1033 μάτην ἐνοχλεῖς (ἀπολύτως) «κλλῶν ὡς πρὸς κῦμα ἀναίσθητον» Σχ. ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν Πλ. Πολ. 473 C, ἴδ. ἐκγελάω.

κυμαίνω ἀμτβ. κάμνω (σηκώνω, ἔχω) κύματα, φουσκώνω, ταράττομαι. Παρὰ μτγν. καὶ μτβ. ταράττω. ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται Πινδ. Ἀπ. 123 ὅστις δὲν ἀναβράζει, δὲν ταράσσεται, ἐκ τοῦ πόθου. ἰδών σε κατόδῳ τῆς Μίσης ἐκύμηνε τὰ σπλάγχν' ἔρωτι Ἡρώνδ. 1, 56 ὅταν σε εἶδε κατὰ τὴν κάθοδον τῆς Μίσης (Κόρης), «ἐφούσκωσαν» τὰ σπλάγχνα του ἀπὸ ἔρωτα· πρβ. ἐκκυμαίνω. σὸν ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει Πίνδ. Π. 4, 158 τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σου (μόλις) πρὸ ὀλίγου ἤρχισε νὰ ἀνοίγῃ (νὰ φουσκώνῃ). πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη Αἰσχ. Ἑπτ. 430 πομφολυγώδη ῥήματα «φουσκωμένα».

κυματοαγής 2 ὁ δίκην κύματος ἀγνύμενος, ξεσπάνων· ὣς καὶ τόνδε κατ' ἄκρας δειναὶ κυματοαγεῖς ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι Σοφ. Ο. Κ. 1242 οὕτω καὶ τοῦτον ἐδῶ αἱ φοβεραὶ δίκην κυμάτων ἐκσπῶσαι συμφοραὶ αἱ ἀδιακόπως συνοδεύουσαι αὐτὸν ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω διαταράττουσι.

κυματοπλήξ: βόρειος ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται Σοφ. Ο. Κ. 1241 ὥς τις ἀκτὴ βορεινὴ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττομένη ἐν καιρῷ χειμῶνος διαταράσσεται.

κύνειος 3: οὐ μέντοι προτοῦ γ', ἀλλ' ἦσθ' ἱμὰς κύνειος («εὔτονός τις καὶ ἰσχυρός» Σχ.) Ἀρφ. Σφ. 231 ἀλλ' ὅμως προτοῦ τοὐλάχιστον δὲν ἐβράδυνες, ἀλλ' ἦσο ἀκαταπόνητος («σκυλοπέτσι»).

κυνέω φιλῶ, ἐπ. ποιητ. καὶ ἐνίοτε μτγν. πεζ. κύσσων Βαβρ. 54, 17. ἔκῠσα ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. Ἀριστ. Ζ. Ἱ. 6, 2 (560 b 28). ἔκυσσε Θ 371. φ 225. κύσα Ω 478. ξ 279. κύσσε π 15. ω 320. (κυνήσασαι Ἀθήν. 394 D). Προσκυνέω ποιητ. καὶ πεζ. ὁμαλόν. -ήσω, -εκύνησα (-έκυσα ποιητ. Σοφ. Φιλ. 657. Ἠλ. 1374. Ἀρφ. Ἱππ. 640). -κεκύνηκα Παλ. Γρ. Παθ. -κυνεῖσθαι Εὐρ. Τρ. 1021.

κύντερος: οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο η 216 ἐκτὸς τῆς στυγ. γαστέρος δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἀναιδέστερον. αὐτὰρ ὃ μερμήριζε μένων ὅ τι κύντατον ἕρδοι Κ 503 «δεινότατον, χαλεπώτατον» Σχ.

κυπτάζω κύπτω συχνά, διατελῶ κύπτων, διατρίβω περί τι, ἐξετάζω, «κυτάζω»· ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν Ἀρφ. Λυσ. 17 ἡ μὲν (κύπτουσα) διατρίβει περὶ τὸν ἄνδρα· «κυπτάζειν ἐστὶ τὸ περί τι πονεῖν καὶ διατρίβειν· κομψῶς δὲ τῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ χαριέντως ἐχρήσατο, καθ' ἃ καὶ Σώφρων (Ἀπ. 41): ἐνθάδε κυπτάζοντι (Kaibel: κυπτάζουσι) πλεῖσται γυναῖκες» Σχ. εἰς τοῦτο κύπτουσαι ἀποβλέπουσι πλ. γυναῖκες. ἃ δ' ἀμφ' ἄλητα κυπτάζει Ἀπ. 39 οὕτω διορθ. ὁ Nauck (πρβ. ὁ δ' αὖ φάλης κατακυπτάζει Σχολ. Ἀρφ. Ἀχ. 263. ἀλλ' ἀμφάλιτα κυπτάζει Κραμ. Ἀν. Παρ. 4, 179, 16). Τὴν δὲ γρ. ἀμφ' ἄλητα ὡς ἐκ τοῦ Σώφρονος παρέχουσιν ὁ Ἡσύχ. καὶ ἐν Ἐτυμολ. Κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Nauck τὸ νόημα εἶνε: ἡ δὲ κυπτάζει ἀμφ' ἄλητα (περὶ τὰ ἄλευρα), ἀλλ' ἅμα καί: ἡ δὲ κυπτάζει ἄμ φάλητα· πρβ. «φάλης, δερμάτινον [καὶ] ἀνδρεῖον» (αἰδοῖον) Ἡσ.

κύπτω (ῥ. κυφ-, υ μακρόν; πρβ. κῦφός) ὁμαλόν· κύψω Παλ. Γρ. ἀνα-, ὑπο-, ὑπερ- μτγν., ἀλλ' Ἀττ. ἀνακύψομαι Ἀρφ. Ὄρν. 146. -ψοιτο (Δ.Γ. ἀνακύψοι τὸ) Πλ. Εὐθύδ. 302 A. ἔκυψα, κύψαι (ὅπου τὸ υ θεωρεῖ βραχὺ ὁ Lobeck στηριζόμενος εἰς τὸ κύβδα) Ἀρφ. Θεσ. 644. Ἀπ. Ἀμφιδ. 30. Πλουτ. Μαρ. 44. ἀν- Ἀρφ. Βάτ. 1068. Ἡρ. 5, 91. Ξεν. Οἰκ. 11, 5. Πλ. Θεαίτ. 171 D. Φαίδων 109 D.E. Φαῖδρ. 249 C. κέκῡφα Ἡρ. 4, 183. Πλ. Πολ. 586 A. ἀνακεκύφαμεν Εὐρ. Κύκλ. 212. Ξεν. 7, 10. συγκεκῡφὸς Ἀρφ. Ἱππ. 854. ἐγκεκῡφώς Βάτρ. 425. κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν (Lobeck. ἀπέφλοσαν) Ἀπ. Ἀρχιλ. 35 ἀπαγξάμενοι («κύψαι ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι» Φώτιος) ἐξήμεσαν (ἐξεφύσησαν) ἀθρόαν τὴν ὕβριν: ἐξέπνευσαν· πρβ. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 583 ὄφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσι «ἐκφυσήσωσιν, καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐκπνεύσωσιν» Σχ. Δέν μοι ἀρέσκει τὸ τοῦ Bergk ἀπέβλυσαν.

κῡρέω ποιητ., ἰδίως τραγ. Ἡρ. καὶ μτγν. πεζ. τυγχάνω, ἐντυγχάνω, ἐπιτυγχάνω. -ήσω τραγ. καὶ Ἡρ. 1, 112. 9, 88. ἐκύρησα σπαν. ἐπ., ὡς Ἡσ. Ἔργ. 755., συχνάκις τραγ., καὶ Πίνδ. I. 5, 34. Μόσχ. 4, 68. Ἡρ. 7, 158. 208, συν- Ἡρ. 1, 119. 8, 87. 9, 90. ἐν- Πολύβ. 33, 12. κεκυρηκώς [Πλάτ.] Ἀλκ. 2, 141 B. συγκεκυρηκέναι Διόδ. 17, 106. τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους συγκεκυρημένον (Δ. Γ. συγκεχωρησμένον, ὁ Reiske: συγκεκρημένον) Ἡρ, 9, 37.— κύρω, ὁ ἐνεστ. τὸ πλεῖστον ποιητ., ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι. Παρμενίδ. Ἀπ. 8, 49. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 363. Ἀνθ. 9, 710. ἀλλὰ παρὰ Τραγ. σπανίως. ἔκῡρον Σοφ. Ο. Κ. 1159, κῦρε Ψ 821. — κύρσω Σοφ. Ο. Κ. 225 χορ. Δημοκρ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 29, 88. ἔκυρσα ἐπ. Ἰων. καὶ τραγ. κύρσῃ Ἡρώνδ. 2, 45. κύρσαις 3, 57. ἐπέκυρσα Πίνδ. Ὀ. 6, 7. Π. 10, 21. ἐνέκυρσα Ἡρ. 3, 77, 4, 125 καὶ μτγν. πεζ. Μέσ. κύρομαι = κύρω Ω 530. Μετὰ δοτ. = ἐντυγχάνω τινί. Ἄλλως: γνώμῃ κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών Σοφ. Ὀ. Τ. 398 διὰ τοῦ νοῦ μου ἐπιτυχὼν καὶ χωρὶς νὰ μάθω ἀπὸ τῶν οἰωνῶν. Μετὰ γεν. = τυγχάνω· ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκως ἀγρεύματος Αἰσχ. Ἑπτ. 594 τῇ αὐτῇ τοῖς ἀσεβέσι σαγήνῃ ἀδίκως (ἀναξίως) ἐμπεσών. κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις Ἀρφ. Βάτ. 1291 (Ἀπ. Αἰσχ. 282) παρασχὼν ἑαυτὸν ταῖς ἀεροφ. ἰταμαῖς (τολμηραῖς) κυ-

σὶν («ἁρπακτικοῖς ἀετοῖς» Σχ.) κυρεῖν («ἐπιτυχεῖν» Σχ., ὥστε κυρεῖν αὐτοῦ). Ἀλλ' εἶνε ὀρθή, φαίνεται, ἡ διόρθ. τοῦ Blaydes κείρειν, τ. ἔ. παρασχὼν ἑαυτὸν τοῖς ἀετοῖς (καὶ τοῖς ἄλλοις ἁρπακτικοῖς ὀρνέοις) διασπαράττειν. τοῦ βίου δὲ λῷονος ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός Σοφ. Ο. Τ. 1514 νὰ ἐπιτύχητε δὲ τὸν βίον καλλίτερον παρὰ τὸν γεννήσαντα ὑμᾶς πατέρα σας. Ἀλλὰ βίον εὖ κυρήσας Αἰσχ. Ἑπτ. 686 ἂν καλῶς κανονίσῃς τὸν βίον σου. κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα, τοὔπερ ἤθελον Πέρσ. 781 ἔτυχον τοῦ κλήρου ἀκριβῶς, ὃν ἤθελον. κυρούντων σώμασιν τὰ πρόσφορα Χο. 710 ἂς λαμβάνωσι τὰ προσήκοντα (ἐπιτήδεια) εἰς τὰ σώματά των: ὅ τι τοὺς χρειάζεται. καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ Ἑπτ. 23 καλῶς κατὰ τὸ πλεῖστον προβαίνει ὁ πόλεμος ἐκ μέρους τῶν θεῶν. πολλὰ πολλῶν κυρεῖ Εὐρ. Ἰ. Τ. 759 «πολλὰ (κακὰ) ἐκ πολλῶν (κακῶν) συμβαίνουσι» Δ. Βερναρδ. οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίως σέθεν Χο. 703 δὲν θὰ τύχῃς μικροτέρας τιμῆς ἀναλόγως τῆς ἀξίας σου. εἰ δὲ κυρῆσαι δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδην θάνατος προφέρων σώματα τέκνων Εὐρ. Μήδ. 1110 ἐὰν δὲ ἤθελε συμβῇ ἡ ἀγαθὴ αὕτη τύχη, ταχέως ὁ θάνατος θὰ πάρῃ καὶ θὰ φέρῃ εἰς τὸν Ἅιδην τὰ σώματα τῶν τέκνων. οὑμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει Ἀπ. Αἰσχ. 159 ἡ ἐμὴ δε τύχη μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα πίπτει κατὰ γῆς. οὐδὲ γές ρων (διορθοῦσι: γὰρ ὥς: περ ὧδ': θανών) ἀφίλητοὶ ἐμοί ποτε καὶ τᾶδε μὴ κυρήσῃς Σοφ. Ο. Κ. 1702 καὶ δὲν εἶνε βέβαια δυνατὸν σύ, ὁ ὁποῖος τόσον μᾶς ἠγάπας (μᾶς ἐλάτρευες), νὰ εἶσαι μὴ ἀγαπητὸς εἰς ἐμὲ καὶ ταύτην (την Ἰσμήνην). Ἂν τὸ νόημα τοῦτο εἶνε ὀρθὸν καὶ πρεπόμενον, πρέπον εἶνε νὰ γραφῇ γ' ἐρῶν ἀντὶ τοῦ γέρων. Καὶ ὅμως οὔτε ἡ εὐπρόσωπος αὕτη ἐμὴ διόρθωσις οὔτε αἱ τῶν ἄλλων εἶνε ὀρθαὶ ὡς ἐκ τῆς συνεχείας τῶν νοημάτων, ὀρθῶς νοουμένων καὶ ὑπονοουμένων. Καὶ δὲν ἐμπορεῖ τις, λέγουν, νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἦτο γέρων, παρακολουθούμενος ὑπὸ πολλῶν κακῶν. Ἐφ' ὅσον ἡμεῖς εἴχομεν αὐτὸν ζῶντα μεταξὺ τῶν χειρῶν μας, τὰ συμπαρομαρτοῦντα ταῦτα κακὰ ἐλησμονοῦμεν. Ἂς ἔζῃ ἐκεῖνος, καὶ ἂς ἦτο γέρων, ἡμεῖς τὸν ἠγαπῶμεν, καὶ ποτὲ δὲν θὰ παύσῃ, ἂν καὶ ἦτο γέρων, νὰ εἶνε ἀγαπητὸς εἰς ἡμᾶς. Τὸ γέρων λοιπὸν εἶνε ἀναγκαῖον, καὶ προτιμητέον οἱασδήποτε διορθώσεως. τόδ' ἂν γένος λέγων ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις Αἰσχ. Ἱκ. 596 «τὸ γένος ἡμῶν ἐξ Ἐπάφου λέγων εἶναι, τῆς ἀληθείας κυρήσεις καὶ οὐ ψεύσῃ» Σχ. ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ Σοφ. Φιλ. 30 ἴδ. κατά. Καὶ κατά τινα πλεονασμόν: μὲν' ὡς κυρεῖς ἔχων Αἴ. 87 ὡς τυγχάνεις ἔχων, ὅπως ἔτυχε νὰ εἶσαι.— ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι.., τί νῦν κυρεῖ Φιλ. 440 θὰ ἐρωτήσω περὶ ἀναξίου τινὸς ἀνθρώπου, τί κάμνει τώρα (τί γίνεται). ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ Ω 530 ἄλλοτε μὲν ἐντυγχάνει (συντυγχάνει, περιπίπτει) δυστυχίᾳ (κακῷ τινι), ἄλλοτε δ' εὐτυχίᾳ (ἀγαθῷ τινι). ὁ δὲ μὴ κύρσας βαρέων τούτων οὐκ οἶδεν, ὅθεν πληγαὶ βιότου Αἰσχ. Εὐμ. 933 βραχυλογία: ὅστις (οὐδὲν διαπράξας κακόν) δεν ἐδοκίμασε (προηγουμένως) τὴν βαρεῖαν ὀργὴν (τῶν Ἐρινύων), δὲν γνωρίζει (κατόπιν, δηλ. ὅταν ἔξαφνα προσβληθῇ), πόθεν προέρχονται τὰ (προσβάλλοντα αὐτὸν) πλήγματα τοῦ (ἡσύχου καὶ ἀταράχου) βίου του· διότι τὰ ἐκ τῶν προπατόρων ἁμαρτήματα παιδεύουσιν αὐτὸν (κυρ. ἀπάγουσιν αὐτὸν πρὸς τὰς Ἐρινύας). τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; Σοφ. Ο. Κ. 225 τί ἆρά γε μέλλει νὰ συμβῇ τώρα (εἰς ἡμᾶς): μελάθρου κῦρε κάρη Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 189 ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἤγγιζε τὸ μέλαθρον (τὴν διάμεσον δοκὸν τῆς ὀροφῆς). εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι Σοφ. Ο. Κ. 1081 εἴθε ὡς ἀελλ. ταχυκίνητος πελειὰς νὰ ὑψωθῶ μέχρι τῆς αἰθερίας νεφέλης. αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε δουρὸς ἀκωκῇ Ψ 821 ἐσκόπευε πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃ μὲ τὴν κόψιν τῆς λόγχης τὸν τράχηλον (τοῦ ἀντιπάλου). ἤν τι μὴ νῦν ἦμιν ἐς βόλον κύρσῃ, οὐκ οἶδ' ὅκως ἄμεινον ἡ κύθρη πράξει Ἡρώνδ. 7, 75 ἂν τώρα δὲν πέσῃ, δὲν ἔλθῃ, τίποτε εἰς τὸ δίκτυόν μας, δὲν ἠξεύρω πῶς θὰ βγάλωμε καλλίτερα τὸ καρβέλι· κυρ. πῶς ἡ χύτρα, ἐν ᾗ τὸ φαγητόν, θὰ εἶνε εἰς καλλιτέραν κατάστασιν· σχεδόν: δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ φάμε (κρέας). οἵ (Diels: οἱ) γὰρ πάντοθεν ἶσον, ὁμῶς ἐν πείρασι κύρει Ἀπ. Παρμεν. 8, 49 διότι (τὸ κέντρον), ὡς πρὸς τὸ ὁποῖον πανταχόθεν (ἀπὸ πάντων τῶν περάτων) ὑπάρχει ἴση ἀπόστασις, τείνει (ἐγκύρει κυρ. ἐμπίπτει) συμμέτρως (ἐν ὁμοίᾳ, ἴσῃ ἀποστάσει) εἰς τὰ πέρατα (τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σφαίρας), τ. ἔ. ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς τὰ πέρατα ἀπόστασις εἶνε ὅση ἡ ἀπὸ τῶν περάτων εἰς τὸ κέντρον. οὐδ' ἔμελέν σοι ταῦτα μεταλλῆσαι, τίνες αὖραι Ἑλλάδ' ἔχουσι, πόθεν τε καὶ εἰς ὅ τι κύρει ἕκαστα Ἀπ. Τίμων. 48 (38) οὐδ' ἐφρόντιζες ταῦτα ἐρευνῆσαι, τίνες ἄνεμοι ἔχουσιν Ἑλλάδα (ταῦτα ἀναφ. εἰς τὴν μετεωρολογίαν), πόθεν ἕκαστα γίγνεται καὶ εἰς ὅ τι τελευτᾷ (ταῦτα εἰς τὴν γένεσιν καὶ φθορὰν τῶν ὄντων).

κύριος 3: κύριος ἦν αὐτὸς πράσσων ταῦτα Θουκ. 8, 51 κυρ. εἶχεν αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν, ἐν ᾧ ἔπραττε ταῦτα. ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται Αἰσχ. Εὐμ. 127 ἁρμόδιοι (κατάλληλοι) συνωμόται. ματρῷον ἄγνισμα (ὃ ἴδε) κύριον φόνου Αὐτ. 327 (ὅστις εἶνε) τὸ καθ' αὑτὸ μέσον ἐξαγνισμοῦ διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός του. κύριον μένει τέλος Αἰσχ. Εὐμ. 547 ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως (σὲ) αναμένει. ὅτε (Klausen: ὅταν) τὸ κύριον μόλῃ φάος τόκου (Ahrens: νεαρὰ φάους κότον) Ἀγ. 762 ὅταν ἔλθῃ ἡ ὡρισμένη

ἡμέρα τοῦ τοκετοῦ. κυριωτέρα περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἡ τοῦ σκευοποιοῦ τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ἐστιν Ἀριστοτ. Ποι. 1450 b 20 ἁρμοδιωτέρα διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ θεαματικοῦ μέρους εἶνε ἡ τεχνη τοῦ σκευοποιοῦ παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ. ἐμὸς οὐχ, ὁ τοῦδε μῦθος κυριώτερος λέγειν Εὐρ. Ἰ. Α. 318 ὄχι ἡ ἐμή, (ἀλλ') ἡ ἀφήγησις τούτου περισσότερον κῦρος ἔχει, ἵνα τὴν λέγῃ τις. οὐχὶ καλῶς ἔχει τὴν ἑτέραν ἀπάτην κυριωτέραν ποιήσασθαι τῆς ὑμετέρας αὐτῶν γνώμης Δημ. 23, 98 δὲν εἶνε ὀρθὸν τὴν ἀπάτην τῶν ἄλλων (τὸ ὅτι ἄλλοι ἠθέλησαν ν' ἀπατηθῶσι) νὰ θεωρήσητε πλεον ἔγκυρον (νὰ προτιμήσητε) τῆς ὑμετέρας γνώμης. — κύρι' ἔχοντες Αἰσχ. Εὐμ. 961 ἔχοντες τὴν (πρὸς τοῦτο) ἐξουσίαν (ἐνν. Ζεύς, Ἥρα καὶ Ἀφροδίτη). εἶτ' ἀφεὶς τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρια Σοφ. Ο. Κ. 915 εἶτα παραμελήσας (ἀφήσας κατὰ μέρος) τοὺς ἀπαραβιάστους θεσμοὺς τῆς χώρας ταύτης (Ἀττικῆς). Κιθαιρών, ὃν μήτηρ τέ μοι πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον Ο. Τ. 1453 τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατὴρ ζῶντες προώρισάν μοι ὡς προσήκοντα («ὀφειλόμενον καὶ κεκυρωμένον») τάφον. τὰ κύρι' ἅττα ποτ' ἐστὶν ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων Δημ. 19, 259 αἱ ἀνώταται (αἱ κυρίαρχοι) ἀρχαί, ὁποῖαι καὶ ἂν εἶνε ἐν ἑκάστῃ πόλει. χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην Αἰσχ. Ἱκ. 780 ἐν τῷ (προσήκοντι) χρόνῳ βεβαίως καὶ ἐν τῇ ὑπὸ τῆς μοίρας ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ τοὺς θεοὺς περιφρονῶν τις τῶν θνητῶν θὰ τιμωρηθῇ. — κύριον ἐπιγραψάμενος τὸν ἀδελφόν Δημ. 43, 15 ἴδ. ἐπιγράφω. τούσδε κυρίους εἶναι χρημάτων 43, 51 οἱ ἑξῆς νὰ εἶνε κύριοι τῆς καταλειφθείσης περιουσίας. κυρίαν ποιησάμενος 39, 15 ἴδ. ἐξούλης. ἐὰν μὲν ἐπίκληρός τις ᾖ, τὸν κύριον ἔχειν· ἐὰν δὲ μὴ ᾖ, ὅτῳ ἂν ἐπιτρέψῃ, τοῦτον κύριον εἶναι Δημ. 46, 18 ἐὰν μὲν (ἡ μέλλουσα νὰ ὑπανδρευθῇ) εἶνέ τις ἐπίκληρος, νὰ ἔχῃ αὐτὴν σύζυγον ὁ κύριος αὐτῆς (τ. ἔ. ὁ νόμιμος προστάτης, φύλαξ)· ἐὰν δὲ δὲν εἶνε ἐπίκληρος, οὗτος νὰ εἶνε κύριος αὐτῆς, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐμπιστεύηται αὐτὴν ἡ διαθήκη (κατ' ἄλλους: εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐμπιστεύσῃ αὐτὴ ἑαυτήν). φάσκων ἀεί μοι μαρτυρήσειν εἰς τὴν κυρίαν ἀπόφασιν Δημ. 49, 19 διαβεβαιῶν πάντοτε, ὅτι θά μοι δώσῃ τὴν μαρτυρίαν του κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, εἰς τὸ τέλος τῆς προδικασίας.

κυρίως ἐγκύρως Δημ. 36, 32. Ἰσαῖ. 10, 23. νομίμως Δημ. 44, 49. δὸς τύχας· τυχεῖν δέ μου κυρίως Αἰσχ. Χο. 781 «δός μοι εὐτυχίαν εὐτυχῆσαι βεβαίως» Σχ. ἴδ. τυγχάνω. τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν Ἀγ. 187 τὸν ποιήσαντα, ὥστε τὸ μάθημα νὰ ἔχῃ (νὰ ἀνακτᾷ) κῦρος διὰ τοῦ παθήματος.

κυρίσσω, Ἀττ. κυρίττω· οἱ δ' ἀμφὶ νῆσον νικώμενοι (δινούμενοι Wecklein) κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα Αἰσχ. Πέρ. 312 ἐπειδὴ ἐνικῶντο, ἔπληττον διὰ τῆς κεφαλῆς των τὴν δυνατὴν γῆν. ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχόν (οὕτως ἔγραψα· τιν' ἀρχάν, ὁ δε Herwerden τὸν ἀρχόν), φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν Ἀπ. Αἰσχ. 23 ὁ ταῦρος φαίνεται ὅτι θὰ κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά τινα προπορευόμενον (καὶ διευθυνόμενον ἐπί τινα βοῦν)· ἂν δὲ προφθάσῃ, ἐν ᾧ ἐπιβαίνει (ὁ ἄλλος), θὰ πηδήσῃ ἐμπρός του (ἵνα συγκρουσθῇ μὲ αὐτόν).

κῦρος τό: ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν Σοφ. Ἠλ. 918 θὰ γίνῃ ἡ πρώτη ἐπικύρωσις, ἡ ὁριστικὴ ἀρχή, ἔναρξις.

κυρόω Αἰσχ. Πέρ. 229. Τὸ χωρίον: εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν σὺ ὁ πρῶτος τούτων τῶν ἐνυπνίων ἐξηγητὴς εὐνοϊκῶς ἐπεκύρωσας ταύτην τὴν γνώμην (ἀπόφασιν) διὰ τοῦ υἱοῦ μου καὶ τοῦ οἴκου μου. ἐπειδὴ τῆδ' ἐκύρωσεν φάτις ὑμῶν 524 ἐπειδὴ οὕτως καθώρισεν (ἔκρινεν) ἡ ἀπόφασις ὑμῶν. — σὺ δ' εἴσαγε ὅπως τ' ἐπίστα τήνδε κύρωσον δίκην Εὐμ. 583 σὺ δὲ εἴσαγε τὴν ὑπόθεσιν καί, ὅπως γνωρίζεις καλῶς, ἐξένεγκε τελεσίδικον ἀπόφασιν. ποῖ κεκύρωται τέλος Αἰσχ. Ἱκ. 611 εἰς ποίαν τελειωτικὴν (ὁριστικὴν) ἀπόφασιν ἔχουν καταλήξῃ. μάχης δὴ κεκύρωται τέλος Χο. 873 τῆς μάχης τὸ τέλος ἔχει πλέον ἀποφασισθῇ: τώρα πλέον θὰ λάβῃ ὁριστικὸν τέλος ἡ μάχη. Αἱ διορθώσεις περιτταί. ἀμφοτέροις δοκοῦν ἀναχωρεῖν διὰ τὸ δέος . . ., κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς, ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι Θουκ. 4, 125 ἐν ᾧ ἀμφότεροι εἶχον τὴν γνώμην νὰ ὑποχωρήσωσι διὰ τὸν φόβον, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἀσυμφωνίας οὐδὲν ὁριστικὸν ἀπεφασίσθη περὶ τοῦ πότε ἔπρεπε νὰ ξεκινήσωσι.

κυσός ὁ: «ἡ πυγή, ἢ γυναικεῖον αἰδοῖον» Ησ. ὁ τὸν κυσὸν τρωθεὶς ᾔδεις ὅπου μάλιστα τοῦ κράνους χρεία Ἀπ. Ἡρώνδ. 19 (ἐκ τοῦ Φωτίου σ. 355, 19) σὺ ποῦ ταὶς ἔφαγες 'ς τὸν πισινό, ἐγνώριζες ποῦ πρὸ πάντων ἐχρειάζετο ἡ περικεφαλαία. μὴ πρός τε κυσὸς φῆσι κέ. Ἡρώνδ. 2, 44 ἴδε λεία. ἢ προσμενεῖς σὺ (δηλ. ῥέγχουσα), μέχρι σευ ἥλιος θάλψῃ τὸν κυσὸν ἐσδύς: 8, 3 μέχρις οὗ ὁ ἥλιος εἰσχωρήσας θερμάνῃ τὸ αἰδοῖόν σου;

κύτος τό, πᾶν τὸ χωροῦν τι, χωρητικόν τινος, κοίλωμα, «κουφάρι»· «τὸ ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος» Ἀριστοτ. 491 a 29. ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου Αἰσχ. Ἑπτ. 482 τὸ δὲ κούφωμα τοῦ κοιλογάστορος κύκλου (τῆς ἀσπίδος) γύρῳ γύρῳ εἶνε προσηρμοσμένον μὲ τὸ ἔδαφος διὰ πλεκτανῶν ὄφεων. κύτος ἑλικτὸν ἀντίπηγος Εὐρ. Ἴων 39, ἴδ. ἑλικτός. παιδεύθην, παίδευσα, κύτος κόσμοιο πέδησα, θείας ἐξ ἀθανάτων φωσὶ φράσας ἀρετάς Ἑλλ. Ἐπ. 615 ὑπέταξα τὸ κοῖλον

τοῦ κόσμου (τ. ἔ. ἐδήλωσα διὰ ποίων νόμων διοικεῖται τὸ σύμπαν, κυρ. τὸ κοῖλον τοῦτο, ὅπερ βλέπομεν) ἀνακοινώσας τοῖς ἀνθρώποις θείας ἀρετὰς ἐξ ἀθανάτων (εἰλημμένας).

κύω ἴδ. κυέω.

κύων ὁ, ἡ· κυνός, κυνί, κύνα, κύον («ὦ κύων διὰ τοῦ ω Ἄρχιππος Ἀμφιτρύωνι» Ἀ. Β. 105, 16). Πλ. κύνες, κυνῶν, κυσί, κύνας. ἡ κύων ἐπὶ φάτνῃ παροιμία «ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλοις διδόντων». φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας Αἰσχ. Χο. 923 φυλάξου ἀπὸ τὰς ἐκδικητικὰς Ἐρινύας τῆς μητρός σου. ἡ ῥαψῳδὸς κύων Σοφ. Ο. Τ. 391 ἡ ῥαψῳδός, ὅτι ἀπήγγελλε τὸ ἔμμετρον αἴνιγμα, ὅπερ ἔμαθεν ἐκ τῶν Μουσῶν· κύων δέ, ὅτι καὶ ἡ Ὕδρα καὶ ἡ Σκύλλα, αἱ Ἅρπυιαι, αἱ Ἐρινύες καὶ ἄλλα ὅμοια τέρατα, ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν κύνες. Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα Ἀπ. Αἰσχ. 236 (Ἀρφ. Βατρ. 1287) «Σφίγγα δὲ δυσαμερίαν τὴν ἐπὶ κακῷ [χρόνῳ] Θηβαίοις φανεῖσαν, πάροχον θανάτου» Σχ. Ἀρφ. Τὸ δυσαμεριᾶν (ἀντὶ τοῦ δυσαμερίαν) ὀφείλεται εἰς τὸν Dind.: (πέμπει) τὴν Σφίγγα, τὴν κύνα (τὸ τέρας, «τὸ θερίό»), τὴν κακῶν ἡμερῶν πρόξενον ἡμῖν. κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις Ἀρφ. Βάτ. 1291 ἴδ. κυρέω. μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες Σοφ. Ἠλ. 1387 αἱ καταδιώκουσαι τὰ κακὰ (ἐπίβουλα καὶ ὀλέθρια) πανουργήματα ἄφυκτοι κύνες (αἱ Ἐρινύες, παριστάμεναι ὡς κύνες συνοδεύουσαι τὸν Ἄρην ὡς κυνηγόν). τὰν μυριόκρανον πολυφόνον κύνα Λέρνας Ὕδραν ἐξεπύρωσεν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 419 τὴν μυριόκρανον, τὴν πολλοὺς φόνους προξενήσασαν θεράπαιναν τῆς Λέρνης, τὴν Ὕδραν, καυτηριάσας ἀπέκοψε τὰς κεφαλάς της. μείναντες ἐπὶ κυνὶ ἡμέρας δέκα Δημ. 35, 13 ἀφ' οὗ μείνωσι δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ κυνός, μετὰ τὰ κυνικὰ καύματα.

κώδων ὁ: τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος Θουκ. 4, 135 ἀφ' οὗ ὁ κώδων (τῶν περιπόλων) παρῆλθε. ἃ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἀψοφητὶ ποιεῖ, ταῦτα οὗτος μόνον οὐ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπράττεται Δημ. 25, 90 ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἕκαστος τῶν ἄλλων ἀθορύβως ποιεῖ, ταῦτα οὗτος κατορθώνει, ἀφ' οὗ σχεδὸν κρεμάσῃ ἀπ' ἐπάνω του κώδωνας (διὰ νὰ τὸν ἀκούουν).

κωκύω (ῡ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. παρ' Ὁμ., ῠ παρ' Ἀρφ., ῡ παρὰ μτγν.) ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. κωκύσω Αἰσχ. Ἀγ. 1312 καὶ -ύσομαι Ἀρφ. Λυσ. 1222. ἐκώκῡσα ἐπ. Τραγ. καὶ μτγν. πεζ. Μέσ. κωκύομαι = κωκύω Ἀνθ. 7, 412. περικωκύσαντο Κ. Σμυρν. 2, 591. μακρὰ κωκύσεσθε τὰς τρίχας Ἀρφ. Λυσ. 1222 θὰ κλαύσητε πολὺ διὰ τὰ μαλλιά σας ποῦ θὰ καύσωμεν (εἶδος ἀρᾶς).

κῶλον τό: μεθῆκεν αὐτοῦ (αὑτοῦ Voss) κῶλα Αἰσχ. Ἀγ. 1384 ἐχαλάρωσε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του καὶ κατέπεσεν αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον). ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον ἀσθενές θ' ἅμα Εὐρ. Ἰ. Α 614 «ἐπιτηδεύουσα ἁβρὸν καὶ ἅμα ἄτονον βάδισμα. Ἐνν. τὴν ἐπιτηδευτὴν συμπεριφοράν, ἤτοι τὰ νυμφικᾶτα» Δ. Βερν. πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι (ὁ ἴδε), καὶ κῶλ' (= πόδες = λακτίσματα) ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα εἰς πλευρὰ καὶ πρὸς ἧπαρ ἠκοντίζετο Εὐρ. Ἰ. Τ. 1370 καὶ ἅμα πυγμαί τε ἐνεκροτοῦντο καὶ λακτίσματα ἠκοντίζετο ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν νεανιῶν εἰς πλευρά τε καὶ ἧπαρ ἡμῶν τῶν ἄλλων.

κωλύω (ῡ ἐν ἐνεστ. καὶ πρτ. συνήθως, ῠ σπανίως ὡς ἐν Ἀρφ. Ἱππ. 713. 972. ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ῡ) ὁμαλόν. κωλύσω κέ. κωλυθήσομαι Λουκ. Ἀλ. ἱστ. 2, 25. Γαλην. 1, 380. κωλύσομαι (θὰ κωλύωμαι) Θουκ. 1, 142. κωλῡτός μτγν., -τέον. ἔστιν τις ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν Σοφ. Φιλ. 1241 ὑπάρχει τις ὅστις θά σε ἐμποδίσῃ νὰ πράξῃς τοῦτο· πρβ. 1252. Ο. Κ. 442. κἀκείνων κωλύειν τοὺς ἐκ τῆς ὑμετέρας μισθοφόρους Θουκ. 1, 35 καὶ ἐκείνους νὰ ἐμποδίζητε νὰ λαμβάνωσι μισθοφόρους ἐκ τῆς χώρας ὑμῶν. οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνὴ ἐσθλή Ἀπ. Εὐρ. 1055 τ. ἔ. εἶναι (γενέσθαι) οἰκοφθόρον. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει Πλ. Γοργ. 458 D ἀπὸ μέρους μου δὲν ὑπάρχει κανὲν ἐμπόδιον. ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι (ὑποκ. τὰ πράγματα, κυρ. = κώλυμα γεγενῆσθαι) ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν Θουκ. 4, 14 (πρβ. 2, 8) ἕκαστος ἐνόμιζεν, ὅτι τὰ πράγματα βαίνουσι κακῶς ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἦτο ἐμπράκτως παρὼν καὶ ὁ ἴδιος. νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ 2, 64 καὶ τώρα προσέξετε νὰ μὴ παρεμποδισθῶσι ταῦτα ἕνεκα ὑμῶν. Ἀλλὰ κυρ. ἀπρσ.: νὰ μὴ γίνῃ τι ἐμπόδιον εἰς ὑμᾶς: νὰ μὴ χρησιμεύσητε ὡς ἐμπόδιον· πρβ. 4, 14. μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνῃ κεκωλύσθω Θουκ. 1, 129 συνήθως ἐνν. ὡς ὑποκείμ. «τοῦτο, ὃ μέλλεις πράσσειν». Μᾶλλον ἀπρσ. μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνῃ κώλυμά σοι γεγενήσθω.

κωμάζω ὁμαλόν· -άσω Πίνδ. Ν. 9, 1. καὶ -άσομαι Π. 9, 89 καὶ μτγν. (Δωρ. κωμάξομαι Πίνδ. Ἰ. 1, 3, 90). ἐκώμασα (κωμάξατε Πίνδ. Ν. 2, 24). ἐπεισκεκωμακότες Πλ. Πολ. 500 Β. τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 180 ἑώρτασε μετὰ τῶν θεῶν τὸν καλλίνικον κῶμον (ὕμνον). ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον κωμάσαις Πίνδ. Ν. 11, 27 ἑορτάσας τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἱδρυθεῖσαν ἑορτήν. τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν Π. 9, 89 τούτους εἰς ἐκπλήρωσιν εὐχῆς (ταξίματος), παθὼν καλὸν (δηλ. νικήσας), θὰ ἐξυμνήσω διὰ κώμου. κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα Θεόκρ. 3, 1 = κῶμον ἄγω πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, «κάμνω πατινάδα», περιέρχομαι εὔθυμος μετὰ μουσικῶν ὀργάνων, καὶ ἴδ. ψάλλω ἐρωτικὰ ᾄσματα πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἐρωμένης. κηκ

πυρὸς εἰς Οὔλυμπον ἐκώμασας, ὦ βαρύμοχθε Ἀλκείδη Ἀνθολ. Πλαν. 102 καὶ ἐκ τῆς πυρᾶς ἀνῆλθες εἰς τὸν Ὄλυμπον, ἵνα κωμάσῃς ὡς νικητής. ὗς ἐκώμασε Διογεν. 8, 60 παροιμία «ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων».

κῶμος (κώμη) ὁ: καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον, βρότειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει, δύσπεμπτος ἔξω, συγγόνων Ἐρινύων Αἰσχ. Ἀγ. 1187 καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἔπιεν ἀνθρώπινον αἷμα, ἵνα περισσότερον θρασύνηται ὁ κωμαζων οὗτος χορὸς τῶν συγγενικῶν Ἐρινύων (τῶν ἐκδικουμένων τὸν φόνον τῶν συγγενῶν), διαμενει ἐν τῷ οἴκῳ (εἰ καὶ οἱ κωμάζοντες ἐξερχονται καὶ περιερχονται τὰς ὁδούς), δυσκόλως δυνάμενος νὰ ἐκπεμφθῇ.

κωμῳδια (κωμῳδός). Τὴν ἐκ τοῦ κῶμος (κωμάζειν) παραγωγὴν ἀποκρούων ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ποιητ. κεφ. 3 (1448 a 25) ἀποδέχεται τὴν ἐκ τοῦ κώμη ἐν τοῖς ἐφεξῆς, ἃ παραθέτω ὡς ἄξια λόγου: ὥστε τῇ μὲν ὁ αὐτὸς ἂν εἴη μιμητὴς Ὁμήρῳ Σοφοκλῆς, μιμοῦνται γὰρ ἄμφω σπουδαίους· τῇ δὲ Ἀριστοφάνει, πράττοντας γὰρ μιμοῦνται καὶ δρῶντας ἄμφω. Ὅθεν καὶ «δράματα» καλεῖσθαι τινὲς αὐτά φασιν, ὅτι μιμοῦνται δρῶντας· διὸ καὶ ἀντιποιοῦνται τῆς τε τραγωδίας καὶ τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς — τῆς μὲν γὰρ κωμῳδίας οἱ Μεγαρεῖς οἵ τε ἐνταῦθα ὡς ἐπὶ τῆς παρ' αὐτοῖς δημοκρατίας γενομένης καὶ οἱ ἐκ Σικελίας· ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς πολλῷ πρότερος ὢν Χιωνίδου καὶ Μάγνητος, καὶ τῆς τραγῳδίας ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ — ποιούμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον· αὐτοὶ μὲν γὰρ «κώμας» τὰς περιοικίδας καλεῖν φασιν, Ἀθηναίους δὲ «δήμους», ὡς κωμῳδοὺς οὐκ ἀπὸ τοῦ «κωμάζειν» λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως, καὶ τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν «δρᾶν», Ἀθηναίους δὲ «πράττειν» προσαγορεύειν: ὥστε κατά τινα μὲν λόγον ὁ Σοφοκλῆς θὰ εἶνε ὡς μιμητὴς ὁ ἴδιος μὲ τὸν Ὅμηρον, κατά τινα δὲ ἄλλον λόγον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Ἀριστοφάνην, διότι ἀμφότεροι ἀπομιμοῦνται πράττοντας καὶ δρῶντας. Ὅθεν καὶ τὰ σκηνικὰ ἔργα αὐτῶν, ἐπειδὴ μιμοῦνται δρῶντας, λέγουσί τινες ὅτι καλοῦνται δράματα. Διὰ τοῦτο καὶ ἀντιποιοῦνται καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς· δηλαδὴ τῆς μὲν κωμῳδίας ἀντιποιοῦνται οἱ Μεγαρεῖς, οἵ τε ἐνταῦθα (οἱ ἐν μητροπόλει), ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἐδημιουργήθη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παρ' αὐτοῖς δημοκρατίας, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας, διότι ἐκεῖθεν ἦτο Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς πολὺ προγενέστερος τοῦ Χιωνίδου καὶ τοῦ Μάγνητος. Καὶ τῆς τραγῳδίας ἀντιποιοῦνταί τινες τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ἀναφέροντες ὡς ἀπόδειξιν τὰ ὀνόματα (τὰς λέξεις)· διότι λέγουσιν, ὅτι αὐτοὶ μὲν τὰ πέριξ κατοικούμενα χωρία ὀνομάζουσι κώμας, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι δήμους, παρατηροῦντες, ὅτι κωμῳδοὶ ἐλέχθησαν ὄχι ἀπὸ τοῦ κωμάζειν, ἀλλ' ἕνεκα τῆς κατὰ κώμας πλάνης, διότι περιφρονούμενοι ἀπεδιωκοντο ἐκ τοῦ ἄστεως· καὶ ὅτι τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν δρᾶν, οἱ δε Ἀθηναῖοι πράττειν λέγουσι. — Ἀποφεύγω τὰ σχόλια καὶ τὰς ἀναπτύξεις, διότι δύνανται νὰ συναποτελέσωσιν ἐν ὁλόκληρον εὐμέγεθες κεφάλαιον γραμματολογικῆς, ὡς καὶ συναπετελέσθη ἤδη ὑπὸ πολλῶν.

κωμῳδολοιχέω ὡς κωμῳδὸς διὰ κωμικῶν σκωμμάτων, παιγνίων, βωμολοχιῶν, λείχω τινά, παρασιτῶ, κολακεύω τινά· κωμῳδολοιχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί Ἀρφ. Σφ. 1318 ἐν ᾧ πάντοτε μὲ τὰς βωμολοχίας σου κολακεύεις τοὺς πλουσίους, τριγυρίζων αὐτούς.

κωμῳδός: «ὡς κωμῳδοὺς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως»: παρατηροῦντες ὅτι κωμῳδοὶ ἐλέχθησαν ὄχι ἀπὸ τοῦ κωμάζειν ἀλλ' ἕνεκα τῆς κατὰ κώμας πλάνης, διότι περιφρονούμενοι ἀπεδιώκοντο ἐκ τοῦ ἄστεως. Ἀριστοτ. Ποιητ. ἔνθ. ἀνωτ.

κωπηλατέω: ναυπηγίαν δ' ὡσεί τις ἁρμόζων ἀνὴρ διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ Εὐρ. Κύκλ. 460 ὅπως τις ἀνὴρ προσαρμόζων τὰς χρησίμους εἰς ναυπήγησιν πλοίου δοκοὺς στρέφει τὸ τρύπανον (οἷον: κινεῖ ὡς κώπην) διὰ διπλῶν ἱμάντων. Πρβ. ι 384, ἴδ. καὶ κυκλόω.

κωπήρης στόλος Αἰσχ. Πέρ. 419 αἱ κῶπαι μετὰ πάντων τῶν ἐξαρτημάτων, ἡ συσκευὴ τῶν κωπῶν.

Λ

λαβή ἡ: τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβάς (Canter: βλάβας) λαβεῖν Αἰσχ. Χο. 496 δὸς ἡμῖν εἰς ἀνταπόδοσιν νὰ συλλάβωμεν αὐτοὺς καθ' ὅμοιον τρόπον (καθ' ὃν συνέλαβον σέ). περὶ μὲν τούτου εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας Πλ. Φαῖδρ. 236 Β «ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, οἵ, τοῦ ἀφωρισμένου αὐτοῖς πρὸς τὸ παλαίειν τόπου ὁπότε ἐκπέσοιεν, εἶτα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν, εἰς ὁμοίας ἐληλυθέναι λέγονται λαβάς, ὡς καὶ νῦν ὁ Σωκράτης εἰς τὴν αὐτὴν τῷ Φαίδρῳ περιῆλθε προσποίησιν τοῦ μὴ δύνασθαι λέγειν» Σχ. Καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ λαβή, ὡς πάλιν οὖν αὐτὸν (τὸν λόγον) ἀνακρουώμεθα, καὶ τάχ' ἂν ἰόντες εἰς τὰς ὁμοίας (ἐνν. λαβὰς) ἴσως ἄν πως ἀλλήλοις συγχωρήσαιμεν Πλ. Φίληβ.

13 Ε πάλιν λοιπὸν ἂς στρέφωμεν ὀπίσω (ἂς ἀνκλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τὸν λόγον), καὶ ὅταν ἐπανέλθωμεν πάλιν εἰς τὰς αὐτὰς λαβάς, γρήγορα ἴσως κατά τινα τρόπον ἠθέλομεν συμφωνήσῃ πρὸς ἀλλήλους. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐνν. τὰς ὁμοίας ὁδούς. τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ ἔλυσεν Αἰσχ. Ἱκ. 946 τὴν ἔριν δὲν διαλύει ὁ Ἄρης διὰ λήψεως χρημάτων (ἀλλὰ δι' αἵματος καὶ σιδήρου).

λάβρος 2 (σπαν. 3. Τὸ ᾱ παρ' Ὁμ., βραχὺ Εὐρ. Ὀρ. 697. Ἡρ. Μ. 861. Ἀνθ. 11, 25) ὁρμητικός, βίαιος, θρασύς, ἄπληστος· σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον Πίνδ. Ὀ. 2, 95 σοφός ἐστιν ὁ πολλὰ εἰδὼς φύσει, «οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως πρὸς τὸν ἔχοντα τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως ὥσπερ κόρακες λάβρως γαρύουσιν, ἀντὶ τοῦ: κράζουσιν ἀπέραντα παγγλωσσίᾳ, τ. ἔ. συγκεχυμέναις φωναῖς πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διός, τὸν ἀετόν, ἤγουν, ἐμέ. — Εἰ δέ πως πρὸς Βακχυλίδην καὶ Σιμωνίδην αἰνίττεται, καλῶς ἄρα ἐξείληπται τὸ γαρύετον δυϊκῶς» Σχ. Ἀλλὰ περὶ τοῦ δυϊκοῦ οὐδ' οἱ ἀρχαῖοι συνεφώνουν. Ἐκ τῶν διορθώσεων ἀξία μνείας εἶνε ἡ τοῦ Bergk: γαρυέτων κατὰ προστ. (πρβ. ἔστων καὶ ἴτων κττ.), ἥτις εἶνε ἱκανῶς ἐκφραστικὴ τῆς ὑπεροψίας τοῦ ποιητοῦ πρὸς τοὺς ἀντιπάλους. λάβρον ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον Ν 8, 46 τὴν ἐπαινετικὴν ᾠδὴν συγκρίνει πρὸς ἐπιτύμβιον στήλην: «λάβρον δὲ τὸν λίθον τῶν Μουσῶν ἀλληγορικῶς τὴν ἀπὸ τῶν λόγων ἔντονον στήλην φησί· λάβρον δὲ διὰ τὸ ῥεύματι χρῆσθαι τοὺς ποιητὰς» Σχ.

λαβρόσυτος ταχέως (λάβρως) ἀφορμηθεὶς (συθείς), μετὰ θυελλώδους ταχύτητος· σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσυτος ἦλθον Αἰσχ. Πρ. 625 ὁρμητικῶς κινηθεῖσα διὰ τῶν ἐκ τῶν σκιρτημάτων ταλαιπωριῶν τῶν νηστικῶν (ἃς ὑφίσταμαι νῆστις) ἦλθον.

λαγαρίζω ποιῶ τι λαγαρόν, λεπτόν, ἁπαλόν, χαλαρόν· καὶ μέσ. γίνομαι λαγαρός, ἀδύνατος, ἀδυνατίζω. Τὸ λαγαρίζειν ὁ Σχ. Ἀρφ. ἐξηγεῖ: «ἀποτρώγοντα θηλάζειν ἢ ἀποξύειν». Τὸ χωρ. τῶν Σφ. στ. 674 «ὡς ἤσθηνται τὸν σύρφακα ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν καθὼς κατάλαβαν, ὅτι ὁ ὄχλος πιπιλίζει (γλείφει) τὴν κληρωτίδα καὶ ξεροκοκκαλίζει τὸ τίποτε.

λαγχάνω (ῥ. λαχ-) λαμβάνω διὰ τοῦ κλήρου· λήξομαι (λάξομαι Ἡρ. 7, 144. πρβ. λάξις 4, 21). ἔλαχον (ἔλλ- Ὕμν. Ὁμ. 5, 87. Θεόκρ. 25, 271. μετ' ἀναδιπλ. ὑπ. λελάχητε Ψ 76. λελάχωσι Η 80. Ο 350. Χ 343. κἀλλ.). εἴληχα, καὶ (ἐκ τῆς ῥ. λεγχ-) λέλογχα. λελόγχᾱσι (λελόγχᾱσ') λ 304. πρβ. Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 102 λελόγχᾱσι πάντα (πρβ. πεφύκᾱσι η 114). Πίνδ. Ὀ. 9, 15. Ν. 1, 24. Εὐρ. Τρ. 243 τριμ. 282 μελ. Ἡρ. 7, 53. [Δημ.] 21, 82 καὶ μτγν. ἐπι- Σοφ. Ο. Κ. 1235 χορ. λελάχασι Ἀπ. Ἐμπεδ. 115 (πρβ. πεπαθυῖα παρὰ τὸ πέπονθα). εἰλήχειν (ἐλελόγχει Λουκ. Ἔρ. 18. λελόγχ- Θεόκρ. 4, 40). Πρβ. Λουκ. Σολοικ. 5: ἑτέρου δὲ (εἰπόντος) ἐκλελογχότας διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειληχότας.— εἰληγμένος Εὐρ. Τρ. 296 καὶ Ἀττ. πεζ. (λελάχαται Στοβ. 85, 19 Mein.). ἐλήχθην, ληκτέον. Συντάσσεται πρὸς αἰτ. πράγμ. ἢ πρὸς αἰτ. προσ. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς Δ 49 τοῦτο (τὴν λοιβὴν καὶ τὴν κνῖσαν) ἐλάβομεν ὡς γέρας εἰς τὸ μερίδιόν μας ἡμεῖς οἱ θεοί. ἐμὲ μὲν Κὴρ . . . λάχε γιγνόμενόν περ Ψ 79 ἐμὲ μὲν ἅμα γεννώμενον ἔλαχεν ὁ βίαιος θάνατος ὡς ἴδιόν του: εἰς ἐμὲ ἅμα τῇ γεννήσει μου προωρίσθη βίαιος θάνατος. Τὸ κατ' αἰτ. ἀντικείμ. τοῦ πράγματος δύναται νὰ ἐκφέρηται καὶ δι' ἀπαρεμφ. κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι Ω 400 διὰ κλήρου ὡρίσθην νὰ πορεύωμαι (κυρ. ν' ἀκολουθῶ) ἐνταῦθα. βουλεύειν μου λαχόντος Δημ. 21, 111 ὅτε διὰ κλήρου ὡρίσθην νὰ εἶμαι βουλευτής. Καὶ ὁ λαχὼν βουλευτής, βασιλεὺς κττ. Καὶ ἀρχὴν λαχεῖν κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ χειροτονηθῆναι. οὐδεμίαν (ἀρχὴν) λαχὼν οὐδὲ χειροτονηθείς Αἰσχίν. 1, 106 οὔτε διὰ κλήρου οὔτε διὰ χειροτονίας λαβὼν ἀρχήν τινα. Ὡς ὅρος δικανικὸς λαγχάνω τινὶ (πρός τινα) λῆξιν κινῶ ἀγωγὴν ἐναντίον τινός. Συχνάκις δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις παραλείπεται ἡ αἰτ. λῆξιν· ἴδε πρβγ. κατωτ.— Μετὰ γεν. κατὰ τὸ τυγχάνειν, ὡς χρυσῆς τιμῆς λαχεῖν Σοφ. Ἀντ. 699 τ. ἔ. λαμπρᾶς τιμῆς τυχεῖν. Ὁμοίως Θουκ. 2, 44. Εὐρ. Ἰκ. 1086 καὶ συχν. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ ὕπνου λαγχάνειν (λαχεῖν) κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐφ' ἧς καὶ τὸ ὕπνου τυγχάνειν (τυχεῖν), μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι τὸ ὕπνου λαγχάνειν φαίνεται ὅτι εἶνε ἀρχαιότερον καὶ κομψότερον. Ἀμτβ. πίπτω εἰς τὸν κλῆρον (εἰς τὸ μερίδιον) τινός, «λαχαίνω». οἳ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι ι 334 «ἔλαχαν» ἐκεῖνοι (ἔπεσεν ὁ κλῆρος εἰς ἐκείνους), τοὺς ὁποίους ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἤθελα νὰ ἐκλέξω. Μτβ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. καὶ αἰτ. τοῦ προσ.: ποιῶ τινα μέτοχόν τινος, ὡς ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε Ψ 76 ἐπὴν με μετασχεῖν τοῦ νενομισμένου πυρὸς ποιήσητε. ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί παλλομένων Ο 190 ἐγὼ μὲν ἔλαχον οἰκεῖν ἀεὶ τὴν λευκὴν θάλασσαν, ὅτε ἐκληρούμεθα. Οὕτω συνήθως, ἀλλὰ κυρ. ἔλαβον ὡς κλῆρον τὴν λευκὴν θάλασσαν, ἵνα τὴν κατοικῶ πάντοτε. Τὸ ναιέμεν λοιπὸν εἶνε ἀπρφ. τοῦ σκοποῦ δηλωτική. λέλογχε ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον Ν. 1, 24 ἴδ. καπνός.— πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι Κ 430 ἔλαβον διὰ κλήρου θέσιν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Θύμβρης· πρβ. καὶ πρόσθεν εἴληχας φόνου Εὐρ. Ἠλ. 668 κυρ. ἔχεις λάβῃ τὸν κλῆρον νὰ εἶσαι πρότερον τοῦ φόνου (τ. ἔ. ἐν τῇ προτέρᾳ σκηνῇ), ἤτοι νὰ

προηγηθῆσαι ἐν τῷ φόνῳ: νὰ ἐκτελέσῃς σὺ τὸν πρότερον φόνον. Πρβ. Πυλάδης. ποῦ τετάξεται (ὃ ἴδε) φόνου; Ἰ. Τ. 1046. οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος Σοφ. Ἀντ. 520, ἴδ. ἴσος. αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις Αἰσχ. Εὐμ. 718 (φροντίζεις) διὰ τὰς φονικὰς δίκας, ἐν ᾧ δὲν ἐδόθη σοι οὗτος ὁ κλῆρος (δὲν ἔχεις καμμίαν ἁρμοδιότητα δι' αὐτάς). πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔλαχον διέπειν Εὐμ. 931 εἰς ταύτας ἔλαχεν ὁ κλῆρος νὰ διέπωσι πάσας τῶν ἀνθρώπων τὰς τύχας. αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν (λαβεῖν) Σοφ. Αἴ. 825 θὰ ζητήσω δὲ παρὰ σοῦ νὰ λάβω (ὡς κλῆρον) ὄχι μέγα τι δῶρον. ἴτω κατ' οὖρον κῦμα κωκυτοῦ λαχὸν.. τὸ Λαΐου γένος Αἰσχ. Ἑπτ. 677 ἴδ. οὖρος. || εἰς ἑκάστην (νῆα) λάγχανον ἐννέα αἶγες ι 160 ἐννέα αἶγες ἐλάχαιναν, ἔπεφταν ς' τὸ λαχνό, ἐλάχαιναν εἰς ἕκαστον πλοῖον· τ. ἔ. ἐκληροῦντο πχθ. Οὕτως ἐξηγ. καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Ἱππ. 78 χωρίον: Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις, ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς, τούτοις δρέπεσθαι ἡ Αἰδὼς κηπεύει τὸν λειμῶνα διὰ τῶν ποταμίων ναμάτων, ἵνα δρέπωνται αὐτὸν ἐκεῖνοι, ὅσοι ἄνευ διδασκαλίας ἀλλ' ἐκ φύσεως ἔχουσιν ἔμφυτον τὴν σωφροσύνην ἐν παντὶ πράγματι· κυρ. εἰς ἐκείνους, εἰς ὅσους οὐδὲν εἶνε διδακτόν, ἀλλ' ἐκ φύσεως ἔχει κληρωθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ἐν παντὶ ὁμοίως πράγματι σωφροσύνη. ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καί μοι ⏑– τὸ λάμπρον Ἔρος ⏑⏑– ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν Ἀπ. Σαπφ. 79 τὴν ἔννοιαν τοῦ Ἀπ. παρέχει ὁ παραδοὺς αὐτὸ Ἀθήναιος (687 A) «καίτοι Σαπφώ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὖσα καὶ ποιήτρια, ὅμως ἠδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν, λέγουσα ὧδε· ἐγὼ δὲ κέ., φανερὸν ποιοῦσα πᾶσιν, ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ· ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεῖα τῆς ἀρετῆς». Τὰ χάσματα ἐτέθησαν ὑπὸ τῶν ἑρμηνευτῶν, ὧν ἄλλοι ἄλλας διορθώσεις παρέχουσιν. Ἀναφέρω τὴν τελευταίαν τοῦ Herwerden: καί μοι ἔρως τὸ λάμπρον ⟨φάος προσορῆν⟩ ἀελίου καὶ τὸ κάλον λέλογχε. ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρους (-ρος) Πίνδ. Ὀ. 1, 54 ἄσχημον κέρδος (βλάβη) εἶνε συχνάκις ὁ κλῆρος τῶν κακολόγων: εὑρίσκει συχνὰ τοὺς βλασφήμους: οἱ κακόγλωσσοι κληρονομοῦσι βλάβην. ὥστ' ἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λαχόντα Αἰσχ. Ἀγαμ. 390 ὥστε ἀποζῆν ἱκανῶς τὸν ὀρθῶς λογιζόμενον. εὖ δὲ λαχὼν χαρίτων Βακχυλ. 1, 12 εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῶν χαρίτων. Αἱ Χάριτες ὡς θεαὶ δίδουσιν εἰς τοὺς καλὴν μορφὴν ἔχοντας καὶ τὴν νίκην (ἴδ. Πινδ. Ὀ. 6, 76). Πρβ. ἐγώ φαμι ἰοπλοκάμων Μοισᾶν εὖ λαχέμεν Ἀπ. Ἀδέσπ. 53 Bergk ὅτι εὐνοήθην ὑπὸ τῶν ἰοπλοκάμων Μουσῶν. — θεοφιλῆ δὲ καὶ εὐτυχῆ τινα λέγοντες ἑβδόμην ἀρχὴν εἰς κλῆρόν τινα προάγομεν, καὶ λαχόντα μὲν ἄρχειν, δυσκληροῦντα δὲ ἀπιόντα ἄρχεσθαι, τὸ δικαιότατον εἶναί φαμεν Πλ. Νόμ. 690 C ὡς θεοφιλῆ δὲ καὶ εὐτυχῆ («τῆς καλῆς τύχης») χαρακτηρίζοντες ἑβδόμην τινὰ ἀρχήν, ἐφαρμόζομεν αὐτὴν (κυρ. «βάζομεν ἐμπρός», τὴν θέτομεν εἰς ἐφαρμογὴν) δι' εἴδους τινὸς κλήρου καὶ λέγομεν, ὅτι τὸ δικαιότατον εἶνε, ὁ μὲν ἐπιτυχὼν εἰς τὸν κλῆρον ν' ἄρχῃ ὁ δὲ ἀποτυχὼν (κυρ. ὁ ἀπερχόμενος ὡς ἀποτυγχάνων) νὰ ἄρχηται. δημοτικωτέραν ἐνόμιζον εἶναι ταύτην τὴν κατάστασιν ἢ τὴν διὰ τοῦ λαγχάνειν (= κληροῦσθαι) γιγνομένην· ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύσειν καὶ πολλάκις λήψεσθαι τὰς ἀρχὰς τοὺς ὀλιγαρχίας ἐπιθυμοῦντας Ἰσοκρ. 7, 23 δημοτικώτερον ἐνόμιζον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς καταλήψεως τῶν ἀρχῶν (τῶν ἀξιωμάτων) ἢ τὸ διὰ τῆς κληρώσεως γινόμενον· διότι ἐν μὲν τῇ κληρώσει θὰ βραβεύσῃ ἡ τύχη τοὺς κέ. Περὶ τοῦ κατάστασις = ἡ εἰς τὴν ἀρχὴν κατάστασις πρβ. 1, 37. Ὡς δὲ ἐλέγετο κλήρῳ λαχεῖν (Ω 400. Αἰσχ. Πέρσ. 187. Ἡρ. Ξεν. κἄλλ.), οὕτω καὶ πάλῳ λαχεῖν Ἡρ. 4, 94. 153. σὺ ὁ μὴ λαχεῖν εὐχόμενος τῶν ἐξιόντων ὅτ' ἐκληροῦ Δημ. 21, 133 σὺ ὁ ὁποῖος, ὅτε ἐκληρώνεσο, ηὔχεσο νὰ μὴ κληρωθῇς (νὰ μή σου πέσῃ ὁ κλῆρος), νὰ εἶσαι εἷς ἐκ τῶν ἐξερχομένων (ἐναντίον τῶν πολεμίων). ἀρχὰς ἔλαχε καὶ ἦρξε δοκιμασθείς 57, 25 ἔλαβε διὰ κλήρου ἀρχὰς καὶ ἦρξεν αὐτὰς μετὰ τὴν δοκιμασίαν. λαβὲ καὶ τὸ ἔγκλημα, ὃ ἔλαχον αὐτῷ πέρυσι 34, 16 λάβε καὶ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἐκίνησα ἐναντίον αὐτοῦ πέρυσι. Νομικῶς· λαγχάνω τοῦ κλήρου, καὶ πληρέστερον λῆξιν λαγχάνω τοῦ κλήρου = ἐπιδικάζομαι τοῦ κλήρου, τ. ἔ. κινῶ ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος, ἵνα μοι ἐπιδικάσῃ τὸν ὑπό τινος ἄλλου καταληφθέντα κλῆρον (κληρονομίαν). Ἡ δὲ φράσις λαγχάνω τοῦ κλήρου τινὶ (ἢ ὑπέρ τινος) σημ. ζητῶ δικαστικῶς, ὅπως ἐπιδικασθῇ τινι κληρονομία τις. ἐλάχομεν τοῦ κλήρου (ἐνν. λῆξιν) πρὸς τὸν ἄρχοντα 44, 29 ἐκινήσαμεν τὴν περὶ τῆς κληρονομίας ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος. ὁ δ' ὧν ἂν ἀφῇ πάλιν λαγχάνων τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ (δικαίοις ὡρισμένοις οὐκ ἐμμένει) 37, 2θ ὁ δὲ κινῶν ἀγωγὴν ἐναντίον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔχει ἀπαλλάξῃ (ἐξοφλήσῃ), δὲν μένει πιστὸς εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ λόγον. λαχεῖν ἔδει (ἐνν. λῆξιν) τῆς ἐπικλήρου 46, 23 ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ δικαστικῶς τὴν ἐπίκληρον. Καλλίας λαγχάνει (ἐνν. λῆξιν) τῷ υἱεῖ τῷ ἑαυτοῦ τῆς ἐπικλήρου Ἀνδ. 1, 121 ὁ Καλλίας ζητεῖ δικαστικῶς ἐν ὀνόματι τοῦ υἱοῦ του, διὰ τὸν υἱόν του, τὴν ἐπίκληρον. οὐ γὰρ ἄν ποτε τοσούτων χρημάτων οὐκ ἐλάγχανε Ἰσαῖ. 7, 26 διότι ἄλλως δὲν ἤθελε παραλείψῃ νὰ ζητήσῃ δικαστικῶς τόσον μεγάλην κληρονομίαν. Ἡ δὲ παρ' Ἰσαί. 4, 4 μετὰ γεν. τοῦ προσ. σύνταξις εἶνε ἀσυνήθης: ἔλαχε τοῦ Σμίκρου Νικοστράτου ἐζήτησε τὴν ἐπιδίκασιν τοῦ κλήρου τοῦ Σμίκρου

ὡς τοῦ υἱοῦ τοῦ Νικοστράτου. ὄφρα πυρός με Τρῶες... λελάχωσι θανόντα Χ 342 ὅπως με τοῦ νενομισμένου πυρὸς μέτοχον (μετὰ θάνατον) ποιήσωσιν οἱ Τρῶες.

λάζομαι (ῥ. λαβ-., περὶ τοῦ ζ πρβ. νίζω, νίψω) λαμβάνω ἐπ. καὶ Ἱπποκρ., σπαν. Ἀττ. ποιητ., ὡς ἀντι-Εὐρ. Ἰ. Α. 1227. λάζεο μτγν. ἐπ., λάζευ Θεόκρ. 15, 21 καὶ λάσδεο 8, 84. ἀντιλάζου Εὐρ. Ὀρ. 452. λαζόμενος Ἀπ. Ῥ. 3, 1394. 18, 46 (Δ. Γ. λαζύμ-). ἐλάζετο καὶ λάζ- ἐπ., ἀνελ- Μόσχ. 2, 163. Ἄλλως Ἀττ. (ἐκ τῶν Τραγ. μόνον ὁ Εὐρ.) λάζυμαι, π. χ. Εὐρ. Βάκ. 503 κἀλλ. Ἀρφ. Λυσ. 209 καὶ Ἱπποκρ. 7, 110 (Δ. Γ. -εται). 8, 42 L. ἀντιλαζόμεθα Πυθαγ. Θεάγης παρὰ Στοβ. 1,67 ἀρχ., ἐλάζυτο Ὕμν. Ἑρμ. 316. ἀντ-Εὐρ. Μήδ. 1217. ἐλάζυτο Ἑρμῆν ἐπὶ βουσίν Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 316 ἔπιασε τὸν Ἑρμῆν ἐπάνω εἰς τὰ βώδια, τὰ ὁποῖα ἤθελε νὰ κλέψῃ. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος Ἀρφ. Λυσ. 209 = λαμβάνεσθε π. τῆς κύλικος. Τὸ λάζυσθε εἶνε τῆς ἐπισήμου ἱερατικῆς γλώσσης· αἱ μέλλουσαι νὰ ὁρκισθῶσι ὀφείλουσι ν' ἅπτωνται ταῖς χερσὶ τοῦ αἵματος τοῦ ἱερείου· πρβ. Αἰσχ. Ἑπτ. 44.

λαθίπονος 2, ὁ λησμονῶν τοὺς πόνους· λαθίπονον ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν (θύραζε) ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον Σοφ. Τρ. 1021 κατ' οὐδένα τρόπον (οὔτε ἐσωτερικῶς οὔτε ἐξωτερικῶς) μοὶ εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ κάμω νὰ μὴ ὑποφέρῃς (κυρ. νὰ διάγῃς βίον ἐπιλήσμονα τῶν ἐκ τῶν ὀδυνῶν πόνων).

λαιμόρρυτος 2, ὁ ἐκ τοῦ λαιμοῦ ῥέων· ξιφοκτόνον δίωγμα λαιμορύτου σφαγᾶς αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν Εὐρ. Ἑλ. 354 ὧδε περίπου: τὸ φονικὸν ξίφος ταχύτατα (κυρ. καταδιωκόμενον) θὰ ἐγγίσω ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ σφαγέντος καὶ αἵματι ῥέοντος οὕτως, ὥστε ὅλος ὁ σίδηρος τοῦ ξίφους θὰ χωθῇ ἐξ ἁμίλλης ἐντὸς τῆς σαρκὸς (κυρ. οὕτως, ὥστε νὰ γίνεται ἅμιλλα τοῦ σιδήρου αὐτοῦ πρὸς ἑαυτόν).

λαιμότμητος 2 κυρ. οὗ ὁ λαιμὸς τέτμηται, Ἀρφ. Θεσμ. 1053. Τὸ χωρίον: ὡς ἐκρεμάσθην, λαιμότμητ' ἄχη δαιμόνι', αἰόλαν νέκυσιν ἐπὶ πορείαν ἐκρεμάσθην οὕτως, ὥστε τεμνομένη τὸν λαιμὸν δι' ἀπεριγράπτων ἀλγηδόνων («μὲ πόνους τοῦ διαβόλου») ν' ἀπέλθω ταχέως εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν.

λαιμότομος 2 Εὐρ. Ἰ. Α. 776 ἴδ. σπάω.

λαιός 3: οἱ δὲ Θεστίου παῖδες τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδός Ἀπ. Εὐρ. 530 ἄνευ ἀρβύλης ἔχοντες τὸ λαιὸν ἴχνος ποδός: οὐκ ἔχοντες ὑποδεδεμένον τὸν ἀριστερὸν πόδα· τοῦτο δ' ἐποίουν, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν, ἐν ᾧ οἱ Πλαταιεῖς παρὰ Θουκ. (3, 22) τοὐναντίον: ἦσαν τὸν ἀριστερὸν πόδα μόνον ὑποδεδεμένοι ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πηλόν.

λαιψηρός 3: τὸ λαιψηρὸν φρενῶν εἰς συμφορὰν καθῆκε πολλὰ δὴ βροτούς Ἀπ. Εὐρ. 1032 ἡ ἐπιπολαιότης ῥίπτει πολλάκις εἰς δυστυχίαν τοὺς ἀνθρώπους.

λάκε ἀόρ. τοῦ λάσκω.

λᾰκίς -ίδος ἡ, σχίσμα, ῥάκος· λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ Αἰσχ. Ἱκ. 915 κατὰ λέξιν: τὴν (λεπτὴν) ἐργασίαν τοῦ χιτῶνος τὸ ξέσχισμα δὲν θὰ λυπηθῇ: θὰ ξεσχίσω ἀλύπητα τὸν λεπτοΰφαντον χιτῶνά σου. βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς Πέρ. 128 ξεσχισθῶσι δὲ οἱ βύσσ. πέπλοι. λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες Χο. 27, ἴδε λινοφθόρος πάντα γὰρ κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσιν ποικίλων ἐσθημάτων Πέρ. 836 τὸ ἑξῆς: πάντα (τὰ μέρη) τῶν ποικίλων ἐσθημάτων τοῦ (Ξέρξου τῶν) ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσι λακίδες (διαλυόμενα εἰς στήμονας καταπίπτουσιν εἰς ῥάκη) ὑπὸ τοῦ ἄλγους τῶν κακῶν: «ὑπὸ τῆς θλίψεως διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ὁ Ξέρξης» Σχ. Οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. Ἡ γεν. ποικ. ἐσθημάτων ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πάντα, δύναται δὲ νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ ὧδε: πάντα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὰ ποικίλα ἐσθήματα. Ὅτι δὲ τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ εἶνε τὸ ὑποκείμενον, ἐκτὸς τοῦ χωρίου τῶν Χοηφ. 28, ἀποδεικνύει καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Weckl., καίτοι θεωρῶν ὡς ὑποκ. τὸ λακίδες, ἐν τῇ διατυπώσει τοῦ νοήματος λέγει τάδε: «τὸ ἱμάτιον, διαρραγέντος τοῦ στήμονος, διαλύεται εἰς λακίδας», ὅπου ἡ γλῶσσα ἁμαρτοῦσα (;) τἀληθῆ εἶπε. πολλάκις δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λινοσινεῖ (Bücheler: λίνοισιν ἦι) Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ Ἱκ. 126 κατὰ λέξιν: πολλάκις δ' ἐμπίπτω εἰς τὴν Σιδονίαν καλύπτραν μὲ σχίσιμον φθεῖρον (=σίνον) τὸ λίνον αὐτῆς.

λακπάτητος: λακπάτητον ἀντρέπων χαράν Σοφ. Ἀντ. 1275 ἀνατρέπων τὴν διὰ τῶν ποδῶν πατηθεῖσαν χαράν.

λακτίζω· παροιμία «πρὸς κέντρον λακτίζειν» περὶ μωρᾶς καὶ ματαίας ἀντιστάσεως, ἐκ τοῦ Πινδ. Π. 2, 95 οὗ ὁ Σχ. λέγει: «τῶν γὰρ βοῶν οἱ ἄτακτοι... κεντριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος λακτίζουσι τὸ κέντρον καὶ μᾶλλον πλήττονται». φλὸξ αἰθέρα λακτίζοισα καπνῷ Ἰ. 3, 84 φλὸξ πλήττουσα τὸν αἰθέρα διὰ καπνοῦ. κραδία φόβῳ φρένα λακτίζει Αἰσχ. Πρ. 907 ἡ καρδία ἐκ φόβου κτυπᾷ τὸ διάφραγμα. αὐτὸς ὁ δαίμων λακτίζειν κραδίην ἡμετέρην ἱκανός Ἀνθ. 12, 16 καὶ μόνος ὁ δαίμων (ὁ ἔρως) εἶνε ἱκανὸς νὰ κτυπᾷ (τ. ἔ. νὰ κάμῃ νὰ κτυπᾷ) τὴν καρδίαν μας. ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν Αἰσχ. Ἀγ. 393, ἴδ. ἀφάνεια. ὧν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν, φίλων νοσούντων ὕστερον, βοηδρομεῖς Εὐρ. Ῥῆσ. 411 κυρ. ἀνθ' ὧν (εὐεργεσιῶν) σὺ ἀπολακτίσας (ἀποσεισάμενος) τὴν πολλὴν (ὀφειλομένην μοι) εὐγνωμοσύνην, ἐν ᾧ οἱ σοὶ φίλοι ταλαιπωροῦνται ὑπὸ τῆς νόσου (τοῦ πολέμου), σὺ ὕστερον σπεύδεις εἰς βοήθειαν. ψωρὴ ἄρηρεν ὁπλή· βοῦς ὁ λακτίσας ὑμᾶς Ἡρώνδ.

7, 117 ἴσως παροιμιωδῶς: ψωρὸν πέλμα εἶνε προσηρμοσμένον (ψωριασμένος πάτος, «σόλα», εἶνε περασμένος, λέγει ὁ Κέρδων ἐξευτελίζων τὸ παλαιὸν ὑπόδημα τοῦ ἀντιτέχνου· ἐκ δὲ τοῦ ὁπλή προκαλεῖται καὶ τὸ ἐφεξῆς λογοπαίγνιον)· βοῦς εἶνε αὐτὸς (δηλ. ὁ ἀντίτεχνος) ποῦ σᾶς ἐλάκτισε (καὶ λακτίσας ἐκόλλησεν ἐπάνω σας τὴν ὁπλήν του, δηλ τὸ ἄθλιον αὐτὸ πέλμα). Πρὸς τὴν ὄχι πολὺ ἀβρόφρονα πελάτιδα (ἴδ. στ. 95) ἀνταποδίδει τὰ ἴσα ὁ Κέρδων, ἐπαινῶν ἅμα τὰ ἴδια ὑποδήματα ὡς εὐαρμοστοῦντα.

λάκτισμα τό: λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ, οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος Αἰσχ. Ἀγ. 1601 τὸ λάκτισμα (τὸ ἀναποδογύρισμα) τοῦ δείπνου περιλαμβάνων ἀπὸ κοινοῦ (=ξυνδίκως) εἰς τὴν κατάραν, οὕτως (ὡς τὸ δεῖπνον) ν' ἀνατραπῇ ὁλόκληρον τὸ γένος τοῦ Πλεισθ.

λαλαγέω: τὸ λαλαγῆσαι θέλων Πίνδ. Ὀ. 2, 176 θέλων νὰ κάμῃ θόρυβον διὰ τοῦ λόγου («θορυβῆσαι τῷ λόγῳ» Σχ.). νὰ φλυαρήσῃ.

λάλημα τό: οἴμ' ὡς λάλημα (ἄλημα Σχ. ὃ ἴδε) δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ Σοφ. Ἀντ. 320 οἴμοι, πόσον εἶσαι ἕνας ὁλοφάνερος (χειροπιαστός) γεννημένος φλύαρος.

λαμβάνω (ῥ. λαβ-), λήψομαι (συλλήψεται παθ. Ξεν. Ἀν. 7, 2, 14 πλ. γρ. τῶν ἀρίστων κωδ. ἀντὶ -ηφθήσεται), λήψω Ἀλεξανδρ., Ἰων. λάμψομαι Ἡρ. 1, 199 κἀλλ. λᾱψοῦμαι Δωρ. Ἀπ. Ἐπιχ. 34 (λαψῆ). Θεόκρ. 1, 4, 10. ἔλᾰβον (ἐπ. ἔλλ- Λ 402. σ 88. λάβε Α 557. Β 316. Ο 229. λάβεσκον Ἡρ. 4, 78. 130). Προστ. λάβε, Ἀττ. λαβέ. — λάβω, λάβοιμι (σπάνιος δὲ εἶνε ὁ τύπος λάβοιν ἀντὶ τοῦ λάβοιμι, ἐπεισαγόμενος ἐξ εἰκασίας εἰς Ἀπ. Εὐρ. 360, 6, εἰς Εὐρ. Ἑλ. 263. πρβ. ἁμάρτοιν Ἀπ. Κρατίν. 55. τρέφοιν Ἀπ. Εὐρ. 903). λαβεῖν, λαβών.— εἴληφα, καὶ εἴληφα ἐν Ἐπιγρ. ἀφείληφα, καθείληφα. (Δωρ. εἰλάφει. Ἀλεξανδρ. παρείληφαν ἀντὶ -ασι. Ἰων. λελάβηκα Ἡρ. 4, 79. 8, 122. Ἀπ. Εὐπόλ. 426. καὶ Δωρ. μετα- Ἀρχιμήδ. II 290. Heib.). εἰλήφειν. Μέσ. λαμβάνομαι, ἐλαβόμην (ἐλλε 325. λελαβέσθαι δ 388. ἐπειλῆφθαι Πλ. Κρατ. 396 D. κατειλημμένος Διόδ. Σ. 17, 85. Παθ. εἴλημμαι, ἀλλὰ λέλημμαι Τραγ. Αἰσχ. Ἀγ. 867. Εὐρ. Ἴων. 1113. Ῥῆ. 74. Κύκ. 433. σπαν. εἴλ- Σοφ. Ἀντ. 732 (ἐπείληπται). διαλελημμένον Ἀρφ. Ἐκκλ. 1090. νέον Ἰων. ἀπολέλᾰμμαι Ἡρ. 9, 51. δια- 3, 117. ἀναλελάφθαι Ἱπποκρ. 3, 308 L (-άμφθαι). Δωρ. λελᾰφθω Ἀρχιμ. πανταχοῦ.— ἐλήφθην (Δωρ. -άφθην Ἀρχιμ. Ἔκφαντ. π. Στοβ. 48, 65. νέον Ἰων. ἐλάμφθην Ἡρ. 2, 89. 6, 92 κἀλλ.). ληφθήσομαι. (καταλελήψεται μτγν. Ἀριστείδ. 54, 87). ληπτός, -τέον (καταλαμπτέος Ἡρ. 3, 127). Συχνάκις συντάσσ. μετ' αἰτ. καὶ μετὰ γεν. μεριστικῆς σημαινούσης τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον πιάνεται· τὴν πτέρυγος λάβεν Β 316 ταύτην ἔπιασεν ἀπὸ τὴν πτέρυγα. Οὕτω δὲ παραλειπομένης τῆς γεν. τὸ λαμβάνω συντ. πρὸς γεν. μεριστικήν, ὡς κόρυθος λάβε, ποδῶν, γούνων κττ. Λ 407. Σ 155 (τὸν) ἔπιασεν ἀπὸ τὴν περικεφαλαίαν, ἀπὸ τοὺς πόδας, ἀπὸ τὰ γόνατα. Παθητ. μὲ αἰτ. πρὸς ἰξῷ λελημμένος πτέρυγας Εὐρ. Κύκλ. 433 = ἔχων τὰς πτέρυγας εἰλημμένας πρὸς ἰξῷ, ἴδ. ἀλύω. πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης Αἰσχ. Ἀγ. 867 πολλὰ σχοινία ἄνωθεν κρεμάμενα ἔλυσαν ἄλλοι ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μου, ἀφ' οὗ μὲ ἔλαβον διὰ τῆς βίας (κυρ. ἀφ' οὗ εἶχον ληφθῇ ὑπ' αὐτῶν). γούνων λαβὼν κούρην ζ 142 πιάσας τὴν κόρην ἀπὸ τὰ γόνατα, ὡς κάμνουσιν οἱ ἱκετεύοντες. ἀγκὰς ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν Ψ 711 ἀγκαλιάσθησαν ἀναμεταξύ των μὲ τὰ δυνατὰ χέρια των. — δέλτον, τὴν ἐγὼ θαμὰ θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν Σοφ. Τρ. 47 «εὔχομαι μηδὲν λυπηρὸν ἐγγεγραμμένον ἔχουσαν (τὴν δέλτον) λαβεῖν» Σχ. μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην . . λύπην λάβοι 330, ἴδ. λύπη. τὸ σῶφρον ἔλαβεν ἂν τῆς συμφορᾶς Εὐρ. Ὀρ. 502 ἐκ τῆς συμφορᾶς ταύτης ἤθελε λάβῃ τὴν φήμην τῆς σωφροσύνης (σοφίας). πίστι τε λαβόντες (= καταλαβόντες) καὶ ὁρκίοισι Ἡρ. 3, 74 δέσαντες, ὑποχρεώσαντες αὐτὸν δι' ἐνόρκων διαβεβαιώσεων πίστεως. ὡς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις Σοφ. Ο. Κ. 1678, ἴδ. πόθος. ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι Αἰσχ. Πρ. 210 ἐπὶ ποίῳ ἐγκλήματι (ἁμαρτήματι) συλλαβών σε ὁ Ζεύς. ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ Σοφ. Αἴ. 1295 ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν συλλαβὼν ξένον (μοιχὸν) ἄνδρα ὁ γεννήσας σε πατήρ. — τὸ δραθὲν πιστότερον ὄψει λαβόντες Θουκ. 3, 38 ἴδ. πιστός. ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτῳ σώφρονι λαβόντας 3, 59 ἴδ. ἐπικλάω. — τὰ χρηστὰ δ' οὐδ' ἢν τὸν διδάσκαλον λάβῃ, ἐμνημόνευσεν Ἀπ. Σοφ. 1019 τὰ καλὰ δὲν τὰ ἐνθυμεῖται, καὶ ἂν ἀκόμη λάβῃ τὸν διδ. αὐτῶν: καὶ ἂν ἀκόμη τὰ διδαχθῇ παρὰ τοῦ διδασκάλου. Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. τὸ γὰρ νοσοῦν ποθεῖ σε συμπαραστάτην λαβεῖν Φιλ. 674 ἡ νόσος ποθεῖ νά σε λάβῃ συμβοηθόν, τ. ἔ. νοσῶν εὐχαρίστως σὲ παραλαμβάνω ὡς συμβοηθόν μου. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες Ο. Τ. 276, ἴδ. ἀραῖος. οὐκ ἂν λάβοις (= εὕροις) μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ Φιλ. 1051. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με (ἐκ παλαιᾶς διορθ.: ἐν καιροῖς) λαμβάνεις; Ο. Τ. 1031 ὁ Οἰδίπους ἐρωτᾷ: τί ἄλγος ἔχοντά με λαμβάνεις ἐν κακῇ καταστάσει, ὥστε νὰ ὀνομάζεσαι σωτήρ μου; Ἐκ τῶν πολλῶν διορθ. (ἐν καλῷ: ἐς καλόν: ἀγκάλαις) ἡ παλαιὰ διόρθ. προτιμητέα. οὐδ' Ἑλλάδ' ᾔνεσ' οὐδ' ἀνέξομαί ποτε σιγῶν, κακίστην λαμβάνων εἰς παῖδ' ἐμόν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 222 οὐδὲ τὴν Ἑλλ. ἐπαινῶ, καὶ δὲν θὰ ὑποφέρω μάλιστα ἀποσιωπῶν αὐτό, ὅτι εὑρίσκω αὐτὴν ἀγνωμονεστάτην πρὸς τὸν υἱόν μου. ἐν δὲ τῷ λέγειν

κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια Σοφ. Ο. Κ. 795 ἃ ἂν λάβῃς τῷ λέγειν, κακὰ ἔσται σοι τὰ πλείω μᾶλλον ἢ σωτήρια: διὰ τῶν δολίων σου λόγων μᾶλλον θὰ βλάψῃς ἢ θὰ ὠφελήσῃς σεαυτὸν (διότι τὰ σχέδιά σου θὰ γίνουν φανερά). ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας (εἰληφότα Blaydes) φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου Ο. Κ. 729 βλέπω, ὅτι ἐλάβετε φόβον τινὰ ἐκδηλούμενον ἐν τοῖς ὑμετέροις ὀφθαλμοῖς διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐμφάνισίν μου. — δίκην λαμβάνω συχν.=λαμβάνω ἱκανοποίησιν, τιμωρῶ· τὸ ἀντίθ. δίδωμι δίκην=τιμωροῦμαι. Ἀλλὰ ἐνίοτε τὸ δίκην λαμβάνειν σημ. τιμωρεῖσθαι, ὡς Εὐρ. Βάκχ. 1312 δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν, καὶ Ἡρ. 1, 115 καὶ 7, 39 (ἴδ. κατωτ.). ἐκγενήσεται παρ' ἐμοῦ λαβεῖν ἐν ὑμῖν τὸ δίκαιον Δημ. 40, 55 θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ λάβωσι τὸ δίκαιόν των παρ' ἐμοῦ ἐνώπιον ὑμῶν, ἀποτεινόμενοι πρὸς ὑμᾶς. τὸ δίκαιον λήψεσθε Θουκ. 3, 56 ἴδ. χρήσιμος. περὶ δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου χαλεπῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον (ἐνν. τὸ πρᾶγμα) Θουκ. 6, 61 = σφόδρα ἐχαλέπαινον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, κυρ. «μὲ τὸν Ἀλκιβιάδην τὸ ἔπαιρναν τὸ πρᾶγμα βαρειά». Πληρέστερον ἐν 6, 27 καὶ τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον καὶ τὸ πρᾶγμα ἐλάμβανον ὑπὸ σπουδαιοτέραν ἔποψιν: ἀπέδιδον σπουδαιοτέραν σημασίαν εἰς τὸ πρᾶγμα. Παθ. τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ καὶ δρῶσ' ἐλήφθης Σοφ. Τρ. 807 τοιαῦτα καὶ διαβουλεύσασα καὶ πράττουσα ἐναντίον τοῦ πατρός μου συνελήφθης. εἰς τοὺς πολεμίους ληφθέντος Ἰσαῖ. 7, 8 = ἐν πολέμῳ συλληφθέντος καὶ ἀπαχθέντος εἰς τὴν χώραν τῶν πολεμίων· ἴδ. ἁλίσκεσθαι εἰς τοὺς πολεμίους. τοῦτο τῆς συγγραφῆς οὐ λαμβάνεις Δημ. 34, 33 τοῦτον τὸν ὅρον τοῦ συμβολαίου δὲν λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν. σύ, ὦ γύναι μοι σύλλογον ψυχῆς λαβὲ τρόμου τε παῦσαι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 626 καὶ σύ, ὦ γύναι, σὲ παρακαλῶ σύνελθε εἰς σεαυτὴν καὶ παῦσε νὰ τρέμῃς. αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς... ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 216 «αἰτεῖς, ὧν δὲ αἰτεῖς ἀλκὴν λάβοις κἀνακούφισιν τῶν κακῶν» Σχ. ζητεῖς· δι' ὅσα δὲ (ἐνν. κακὰ) ζητεῖς (δηλ. βοήθειαν), δύνασαι νὰ λάβῃς ἀπόκρουσιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν κακῶν. Πρῶτον εἶπε γενικῶς ἃ αἰτεῖς, ἔπειτα ὥρισεν ἀκριβέστερον τὸ ἃ διὰ τοῦ ἀλκὴν κἀνακούφισιν κακῶν. Ὁμαλώτερον θὰ ἔλεγεν ὧδε: ὧν δὲ κακῶν αἰτεῖς ἀλκὴν κἀνακούφισιν, λάβοις ἄν. Ἡ διόρθ. ὃ δ' αἰτεῖς δέν μοι φαίνεται πιθανή. γέλωτ' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι Εὐρ. Ἴων 600 θὰ καταγελασθῶ ὑπ' αὐτῶν καὶ θὰ ὑποληφθῶ ὡς μωρός. — τίς ὠκύπους ἀνὴρ... πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών; Ἀπ. Εὐρ. 282, 15 λαβὼν στέφανον ὠφέλησε τὴν πατρῴαν πόλιν (τὴν πατρίδα); ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν (= δεξαίμην), οὗ με νῦν ἀποστερεῖς Ἀρφ. Σφ. 501 διότι ἐγὼ οὐδὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα δέχομαι νὰ λάβω ἀπέναντι τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν τώρα θέλεις νά με στερήσῃς. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει Πίνδ. Ὀ. 1, 83 οὐ προσδέχεται ἄναλκιν ἄνδρα: «οὐδεὶς ἄναλκις ὑπομένει περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν» Σχ. νῦν γὰρ ἄνδρες εἰλημμένοι εἰσὶν ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 15 νῦν ἄνδρες ἱκανοὶ (γενναῖοι, γενικῶς) εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ εἰσέρχωνται εἰς ἀγῶνα πρὸς ἄνδρας δημότας. τὴν μὲν ἀξίην (δίκην) οὐ λάμψεαι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης Ἡρ. 7, 39 τὴν μὲν ἀξίαν τιμωρίαν δὲν θὰ λάβῃς, μικροτέραν δὲ τῆς ἀξίας. σὺν δ' Ἄδραστος ἦν ταγός, ὡς φίλος φίλῳ, τᾶς φυγούσας μέλαθρα βαρβάρων χάριν γάμων πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι Εὐρ. Ἰ. Α. 268 μετ' αὐτοῦ δὲ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς Ἄδραστος (ὁ υἱὸς τοῦ πενθεροῦ τοῦ Πολυνείκους, ὅστις ἠκολούθησεν αὐτὸν) ὡς φίλος φίλον (εἰς λήθην παραδοὺς τὰ καταπατηθέντα κληρονομικὰ τῆς βασιλείας του δίκαια), ὅπως ἡ Ἑλλὰς λάβῃ ἐκδίκησιν παρὰ τῆς καταλιπούσης τὸν οἶκον αὐτῆς χάριν βαρβάρων γάμων. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ Σοφ. Φιλ. 234, ἴδε φεῦ. Ἀπολ. ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε (= κατελάμβανε) Θουκ. 2, 34 ὅταν ἔφθανεν ἡ κατάλληλος στιγμὴ τοῦ χρόνου. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας Σοφ. Ἀντ. 439 πάντα ταῦτα εἶνε φυσικὸν εἰς ἐμὲ νὰ ὑπολάβω κατώτερα τῆς ἐμῆς σωτηρίας. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ κέρδος λαβεῖν ἄμεινον Ἠλ. 1015 οὐδὲν κέρδος εἶνε φυσικὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑπολάβωσιν ἄμεινον τῆς προνοίας. τὸ μέντοι δυσμενὲς μὴ 'μοῦ λάβῃς Εὐρ. Ἰ. Τ. 637 «τὸ μέντοι δυσμενὲς μὴ ὡς ἐμοῦ ἔργον ὂν ὑπολάβῃς» Δ. Βερναρδ. Μέσ. «πιάνομαι ἀπό τι», ἐπιλαμβάνομαί τινος, ὡς σχεδίης ε 325. λαβόμενος τῆς κεφαλῆς Ἡρ. 4, 64 πιάσας ἀπὸ τὴν κεφαλὴν (κυρ. ἀπὸ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς). Ὁμοίως 9, 76. λαμβάνεσθ' ἐμῶν πέπλων Εὐρ. Ἡρακλ. 48 πιάνεσθε ἀπὸ τοὺς πέπλους μου. λαβόμενοι τῶν ὀρῶν Θουκ. 3, 24 πιάσαντες τὰ βουνά. χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἡ μήτηρ τοῦ περιεόντος παιδός Ἡρ. 2, 121 χαλεπῶς ἐπελαμβάνετο (= καθήπτετο) τοῦ ἐπιζῶντος παιδός: σκληρῶς τὸν ἐπέπληττε. νεὼς λάβεσθε κώπαις Εὐρ. Ἰ. Τ. 1386 διὰ τῶν κωπῶν ἐγκρατεῖς γένεσθε τῆς νεώς. Πρβ. Ὀρ. 1172. Σοφ. Ο. Κ. 373. Ἐνίοτε τὸ μέσον εὕρηται ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ὡς ἐν τῷ Ῥοδίων χελιδονισμῷ (Ἀθήν. 360 C) πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβώμεθα; νὰ φεύγωμεν ἢ νὰ πάρωμεν; ἢ λάβωμέν τι; Περὶ τῆς μτχ. πρβ. Ὀδυσεὺς λαβων κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ ω 398 λαβὼν ἐπὶ καρπῷ τὴν χεῖρα τοῦ Ὀδυσσέως ἐφίλησεν αὐτήν.

λαμπάς ἡ: φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη Αἰσχ. Ἑπτ. 420 ἐκβάλλει δὲ φλόγα ἡ λαμπὰς κρα-

δαινομένη διὰ τῶν χειρῶν ὡς ὅπλον. λαμπάδα ἔδραμες Ἀρφ. Σφ. 1202 = ἐλαμπαδοδρόμησας. τίν' αἴγλαν ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος σελάνα τε κατ' αἰθέρα λαμπάδ' ἵν' ὠκύθοαι νύμφαι ἱππεύουσι δι' ὄρφνας; Εὐρ. Ἰκ. 991, ἴδ. ἱππεύω. λαμπάδες πεδάμαροι Αἰσχ. Χο. 586, ἴδ. πεδάμαρος. λαμπάσιν ἀκταῖς Σοφ. Ο. Κ. 1049 «καταλαμπομέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς φλογὸς καὶ τῶν ἱερῶν δᾳδων .. περὶ Ἐλευσῖνος ἀπὸ τῶν αὐτόθι ἐν τοῖς μυστηρίοις λαμπάδων» Σχ. Κυρ. ἐκ λαμπάδων ἀπολαμπούσαις ἀκταῖς: λαμπαδοφώτοις ἀκταῖς· διότι ἐνταῦθα τὸ λαμπάς λαμβάνεται ὡς ἐπίθετον.

λαμπρός 3: εἰ γὰρ... βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι Σοφ. Ο. Τ. 80, ἴδ. εἰ γάρ. νῦν σὸν (Nauck: σοὶ) τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη Ο. Κ. 721 νῦν σὸν ἔργον (ἐστὶν) ἀποδεικνύναι (ἀποφαίνειν) τοὺς λαμπροὺς τούτους ἐπαίνους. ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει Τρ. 1174 ταῦτα (οἱ χρησμοὶ) λοιπὸν ἐπειδὴ λαμπρῶς ἐκπληροῦνται.

λαμπρότης ἡ: ἔν τινος λαμπρότητι προέσχον Θουκ. 6, 16 διεκρίθησαν «ἔν τινος πράγματος λαμπρῷ κατορθώματι» Σχ.

λαμπρύνω, γ' ἐν. πρκ. π. λελάμπρυνται καὶ μτχ. λελαμπρυσμένος. Μτφ. εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται Αἰσχ. Εὐμ. 104 ἡ διάνοια ἔχει λαμπρὰν ὅρασιν καθ' ὕπνον. κἄπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται Εὐρ. Ἠλ. 1039 καὶ ἔπειτα («καὶ ὕστερ' ἀπὸ αὐτά») ἐν ἡμῖν (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ οἱ δ' αἴτιοι ἄνδρες) ὁ ψόγος («τὸ ψεγάδι», τὸ παράπτωμα) λαμπρῶς διαβοᾶται. καὶ ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι, τοῖς μὲν ἀστοῖς φθονεῖται φύσει, πρὸς δὲ τοὺς ξένους καὶ αὕτη ἰσχὺς φαίνεται Θουκ. 6, 16 καὶ ὅσας ἐξ ἑτέρου μέρους λαμπρὰς ἐπιδείξεις ποιοῦμαι ἐν τῇ πόλει ἢ διὰ χορηγιῶν (ὁ Ἰσοκρ. ἐν 16, 35 μνημονεύει γυμνασιαρχίας καὶ τριηραρχίας) ἢ δι' ἄλλου τινός, (πάντα ταῦτα) φθονοῦνται φυσικὰ (ἐκ φύσεως) ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἀπέναντι δὲ τῶν ξένων καὶ ταῦτα φαίνονται (παρουσιάζονται) ὡς ἰσχύς.

λάμπω (πρβ. limpidus), ποιητ. καὶ πεζ. ὁμαλόν· λέλαμπα Εὐρ. Ἀνδρ. 1025. Τρ. 1295. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἐννοίας τὸ λάμπομαι (ἁπλοῦν μόνον ἐν ἐνστ. καὶ πρτ.), ἐπ. ποιητ., σπαν. πεζ. (Ξεν. Ἀν. 3, 1, 11). ἐλλάμψομαι Ἡρ. 1,80. 8,74. μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς ὅσον σθένος πάρα Αἰσχ. Πέρ. 170 οὔτε εἰς τοὺς στερουμένους χρημάτων ἄνδρας λάμπει ἡ εὐτυχία ἡ ἀνάλογος πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ. οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν Ἀρφ. Σφ. 62 «τοῦτό φησιν ὡς τοῦ Κλέωνος ἀπὸ δυσγενῶν ἐκλάμψαντος, ὃν ἐκωμῴδησεν ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν, καθεὶς κατ' αὐτοῦ τὸ δρᾶμα» Σχ. Τὸ δ' ἔλαμψε = ἐγένετο λαμπρός· ὅθεν περιττὴ ἡ διόρθ. ἀνέλαμψε. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν Σοφ. Ἀντ. 1006 ἐκ δὲ τῶν θυμάτων δὲν ἀνέλαμπε πῦρ. πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην Ἀπ. ἀδ. 33 ἀπέλαμπεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν λάμψιν πυρός. λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν, ὥσπερ εὐπρεπὴς χαλκός Ἀπ. Σοφ. 780 καθ' ὅσον (ὅσῳ μᾶλλον) τὸν μεταχειρίζονται, εἶνε λαμπρὸς (λάμπει) ὡς εὐπρεπὴς χαλκός. ἔδοξεν αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσα Ξεν. Ἀν. 3, 1, 11 καὶ ἐκ τούτου ὅλη ἐλαμποκόπει (ἔλαμπε μέσα της). Ταύτην τὴν ἔννοιαν ἔχει τὸ μέσον. ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων βακχειῶν Διονύσου Εὐρ. Φοίν. 226 «ὦ Παρνάσσιον ὄρος λάμπον διπλῇ λαμπηδόνι ὑπὲρ ἄκρων τῶν ἑορτῶν Διονύσου» Σχ. «ὦ πέτρα, λάμπουσα ὑπὲρ (τῶν σῶν) ἄκρων δικόρυφον σέλας πυρὸς (ἐκ τῶν τοῦ) Διονύσου βακχειῶν, δι' οὗ ἐννοεῖ ὁ χορὸς τὰς ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ πυρσοφόρους βακχείας τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ περὶ αὐτὸν θιάσου» Δ. Βερν. ἴδ. Ἴων 714 κέ. πολλοὺς δὲ πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν (ἀμφιρύταν Matthiae, ἀμφὶ κλυτὰν Nauck) Εὔβοιαν εἷλ' Ἀχαιῶν μονόκωπος ἀνήρ, πέτραις Καφηρίσιν ἐμβαλὼν Αἰγαίαις τ' ἐνάλοισιν ἀκταῖς, δόλιον ἀστέρα λάμψας Ἑλ. 1126 πυρσεύσας φλογερὸν σέλας περὶ τὴν νῆσον Εὔβοιαν, (ἢ κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Matthiae: κατάφωτον ποιήσας [= πυρσεύσας φλογερὸν σέλας] τὴν ἀμφιρύταν Εὔβοιαν), πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἀνεῖλεν ὁ μονόκωπος ἀνὴρ (ὁ Ναύπλιος, ἐκδικούμενος τὸν υἱόν του Παλαμήδην), ἐμβαλὼν τὰς ναῦς αὐτῶν ταῖς Καφ. πέτραις καὶ ταῖς Αἰγ. ἐνάλ. ἀκταῖς, ἀναλάμψαι ποιήσας (= λάμψας μτβ.) δόλιον πυρσόν. λάμπει δὲ χρόνῳ ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπευθέντα (μετ' αἰθέρ' ἀερθέντα Bergk) Πίνδ. Ἀπ. 227 μὲ τὸν καιρὸν λάμπουσι τὰ ἔργα οὕτως, ὥστε ἡ λάμψις αὐτῶν νὰ μεταδοθῇ εἰς τὸν αἰθέρα. Ὅθεν = μεταλαμπευθέντα εἰς αἰθέρα. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν Σοφ. Ο. Τ. 474 φήμη τοῦ νιφόεντος Παρνασσοῦ ἀρτίως δηλωθεῖσα ἠκούσθη (ἀντήχησεν, ὅτι πρέπει) πᾶς τις ν' ἀναζητῇ τὰ ἴχνη τοῦ ἀδήλου ἀνδρός. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος Σοφ. Ο. Τ. 186 λαμπρὸς δὲ ἀντηχεῖ (ἀνυψοῦται) ὁ παιὰν καὶ ἡ συναυλία τῶν στεναγμῶν. μουσομανεῖ δ' ἐλάμφθην δακέτῳ Ἀπ. Σοφ. 224 τὴν γνησίαν γρ. ἴδ. ἐν δάκετον.

λανθάνω (ῥ. λαθ-, lateo). Τὸ λήθω εἶνε ἐπ. ποιητ., σπαν. πεζ. Ξεν. Συμπ. 4, 48. Οἰκ. 7, 31. Ἀγησ. 6, 5. Δωρ. λάθω Σοφ. Ἠλ. 222 χορ. λαθέμεν Πίνδ. Ὀ. 1,64 [λήθει λησμονεῖ, παρεφθαρμένον ἐκ τοῦ λήθη Σιμων. ἐν Ἀνθ. 7, 24 = 184 Bergk]· τοὐναντίον τὸ παρ' Ἀρεταίῳ ἐπιλήθουσα = ἐπιλανθάνεσθαι ποιοῦσα· πρβ. ἐπιλῆθον δ 221 κατὰ Πτολεμ. Ἀσκαλ., ἐν ᾧ

κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. καὶ τὰ χ/φα ἐπίληθον ὡς ἐπίθ., καὶ οὕτως οἱ νεώτεροι. ληθάνω ποιῶ ἐπιλανθάνεσθαι, μόνον ἐν γ' ἑν. -άνει η 221, προηγ. τῆς ἐκ). λήσω (Δωρ. λασῶ Θεόκρ. 14, 9. λήσει Μάξιμ. 77 = λαθέσθαι τεύξει. ἐπι- Φιλόστρ. Ἐπ. 14, 920). λήσομαι ἀντὶ τοῦ λήσω μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ., ἴδ. Πλούτ.-ἔλᾰθον (τοῦ ἐκλανθάνω ἐκλέλᾰθον Β 600 ἐποίησα ἐπιλαθέσθαι· πρβ. λέλαχον τοῦ λαγχάνω. Καὶ ὑπ. λελάθη Ο 60. ἐκλελάθοντα Θεόκρ. 1, 63 μετὰ σημ. ἐνστ. ἐκλάθ- Ahrens. ἀλλὰ λελάθοιμι Ἀπ. Ῥ. 3, 779 = λάθοιμι. λελαθοῦσα Ὀρφ. Ἀργ. 879 = λαθοῦσα). λάθ' Ψ 388. λάθεν Γ 420. λάθω, λάθοιμι, λάθε, λαθεῖν. Ἀντὶ τούτων ἔλησα, λήσειεν Νικ. Ἀλ. 280, ἀλλὰ μετὰ προθ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ποιεῖν ἐπιλανθάνεσθαι (πρβ. ἀνωτ.). ἐπέλησεν υ 85 ἐποίησεν ἐπιλανθάνεσθαι, καὶ ἔκ μ' ἔλασας ἀλγέων Ἀλκαί. Ἀπ. 95. λέληθα (Δωρ. ἐπιλέλαθα Πίνδ. Ὀ. 11, 3 καὶ λέληθε Ὀππ. Ἁλ. 5,458 καὶ ἐπιλεληθέναι Ἡρ. 3, 46 ὅτι τὰ ἐλησμόνησαν· ἀνήκει λοιπὸν εἰς τὸ ἐπιλανθάνεσθαι).— Ἀποθ. ἐπιλανθάνομαι λησμονῶ, ὡς ἁπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλ' ἐπι- δόκιμον πεζ. (λήθομαι ἐπ. ποιητ., λάθ- Δωρ. Πινδ. Ὀ. 8, 72. Σοφ. Ἠλ. 167 χορ. ἐπι- Ἡρ. 3, 75. 4, 43). λήσομαι, ἐπιλήσομαι Η 452 καὶ πεζ.. λησόμενος παθ. Σοφ. Ἠλ. 1248 (Δωρ. λᾱσεῦμαι Θεόκρ. 4, 39). ἐλαθόμην, πεζ. ἐπελαθόμην (λελάθοντο Δ 127. ἐκλελάθοιτο γ 224. Ἡσ. Θε. 471. λελαθέσθω Π 200. λελαθέσθαι Τ 136). ἐπὶ ὁμοίας σημ. ἀόρ. α' μτγν. ποιητ. ἐλησάμην (Δωρ. λᾱσαμένᾱ Μόσχ. 3, 61), καὶ Δωρ. ἀπρφ. λασθῆμεν ἀντὶ τοῦ λασθῆναι = λαθέσθαι Θεόκρ. 2, 46, (ἐπιλασθὲν Ἀπ. Πίνδ. 86 λησμονηθέν, ἐκ διορθ. Sylburg ἀντὶ τοῦ ἐπιταθέν, ἀλλ' ὀρθότερον ὁ Bergk (121) σιγαθέν. Ἀσφαλῶς δὲ ἐπελήσθην καὶ ἐπιλησθήσομαι ἔχουσι παθ. σημ. ἐν τῇ Παλ. Γρ.). λέλησμαι Ἀττ. ποιητ., καὶ πεζ. ἐν Πλ. Φαίδρ. 252 Α. συνήθως ἐπιλέλησμαι (ἐπ. λέλᾰσμαι, ἀλλὰ νέον Ἰων. ἐκλέλησται Ἡρώνδ. 1, 25). Δωρ. λέλᾱσμαι, λελήσεται ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 198 σημ. θὰ λησμονήσῃ. ἄλαστος ἐπ. ποιητ. ἄληστος καὶ ἀλάθητος λίαν μτγν. Ἡ σύνταξις: λανθάνω τινά διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, μένω ἀπαρατήρητος κεκρυμμένος ἀπό τινα. Ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον μένει τις ἀπαρατήρητος, ἐκφέρεται συνήθως κατὰ μετοχὴν (ἐνίοτε δὲ καὶ δι' ὁλοκλήρου προτ. ἴδε κατωτ.). μή καὶ λάθῃ με προσπεσών Σοφ. Φιλ. 46 μήπως ἐπιπέσῃ ἐναντίον μου χωρὶς νὰ τὸν καταλάβω (καὶ μείνῃ ἀπαρατήρητος). Ἡ αἰτ. τοῦ προσ., καὶ ὅταν ἐλλείπῃ, εὐκόλως ἐννοεῖται. Τὸ μέσον μετὰ γεν. νόστου τε λαθέσθαι ι 97 = ἐπιλαθέσθαι. Περὶ τῶν λεπτομερειῶν ἴδε κατωτέρω. οὐδέ σε λήθω τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς Ψ 648 κυρ. καὶ δὲν λησμονεῖς ἐμὲ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν (τ. ἔ. καὶ δὲν λησμονεῖς τὴν τιμήν), τῆς ὁποίας προσῆκον εἶνε νὰ κρίνωμαι ἄξιος μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν. Τὸ ἧς εἶνε γεν. τοῦ τιμήματος· πρβ. ἄξιος. οὐδὲ λήθει μηνῶν φθινὰς ἁμέρα Εὐρ. Ἡρακλ. 778 οὐδέ σε λανθάνει (διαφεύγει) ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν μηνῶν (τριτόμηνις). λήθουσι γὰρ κἀνέμων διέξοδοι θήλειαν ὄρνιν Ἀπ. Σοφ. 436, ἴδ. διέξοδος. ὁ δὲ λάθεται ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη Σοφ. Ἠλ. 167 ἐκεῖνος δὲ λησμονεῖ καὶ ὅσα ἔπαθε καὶ ὅσα ἔμαθε παρ' ἐμοῦ: «ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ' Αἴγισθον» Σχ. ὡς ἑκὼν ἐγὼ μαθοῦσιν αὐδῶ κοὐ μαθοῦσι λήθομαι Αἰσχ. Ἀγ. 38 προθύμως ἐγὼ ὁμιλῶ πρὸς τοὺς μαθόντας (τοὺς δαήμονας) καὶ πρὸς τοὺς οὐ μαθόντας (τοὺς ἀδαεῖς) λησμονῶ (δὲν ἠξεύρω τίποτε). Τὸ ἑκὼν εἰς τὸ λήθομαι. ἐδόκεες θεοὺς λήσειν οἷα ἐμηχανέο τότε Ἡρ. 8, 106 ἐνόμιζες ὅτι δὲν θὰ καταλάβουν οἱ θεοὶ (κυρ. θὰ μείνῃ κεκρυμμένον ἀπὸ τοὺς θεοὺς) ὁποῖα πράγματα σὺ ἐμηχανεύεσο. Ὑποκ. τοῦ λήσειν εἶνε τὰ τοιαῦτα. μὴ λάθοι σε τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν Σοφ. Ο. Τ. 904 ὑποκείμ. δὲν δύναται νὰ εἶνε τὰ ἑξῆς φθίνοντα γὰρ κέ. οὐδ' ὑπάρχει ὅμοιον πρβ. Ὅθεν ἢ πρέπει νὰ μεταγράψωμεν τὸ τάν τε σὰν εἰς ταῦτα σάν τ' ἢ νὰ διορθώσωμεν τὰ ἐφεξῆς. καὶ νέον μὴ λήσεις ἐπιπλήξεσιν ἐγκαταμειγνύς Ἀπ. Τίμων. 33 παρὰ Διογ. Λ. 4, 34. Πολλαχῶς διορθοῦνται: καὶ νόον οὐ λήσεις Casaub. καὶ νόον αἱμυλίοις Wilam. καὶ νέων κηλήσεις Diels, οὗ ἡ διόρθ. πιθανή: ἐγκαταμειγνὺς ταῖς ἐπιπλήξ. κηλητηρίους τῶν νέων καὶ παιγνιώδεις λόγους. ἂν ὀκνῇς τὸ μανθάνειν, ἀνεπικούρητον σεαυτοῦ (σεαυτῷ Cobet) τὸν βίον λήσεις (ὁ αὐτ.: λήσῃ) ποιῶν Ἀπ. Φιλήμ. λεληθότως ποιήσεις τὸν βίον σεαυτοῦ ἀνεπικούρητον. λασῶ δὲ μανείς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον Θεόκρ. 14,9 θὰ τρελλαθῶ καμμιὰ φορά, ὀλίγον ἀπέχω, κοντεύω· «θρὶξ ἀνὰ μέσσον: ὀλίγον ἐστὶ τὸ μεταξὺ τοῦ μὴ πάντη με μανῆναι» Σχ. ἐλάνθανον αὐτοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ γενόμενοι Ξεν. Ἀν. 6, 3, 22 χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶσιν (ὄχι: χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωσιν, ὅπερ προϋποθέτει ἔλαθον, ὃ προτιμᾷ ὁ Πανταζίδης) ἔφθασαν ἐπάνω εἰς τὸν λόφον. λέληθεν αὐτούς, ᾗ τε θανατῶσι καὶ ᾗ ἄξιοί εἰσι θανάτου Πλ. Φαίδ. 64 Β ἀγνοοῦσι πῶς ἐπιθυμοῦσι τὸν θάνατον καὶ πῶς εἶνε ἄξιοι θανάτου. ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεί, λέληθεν αὐτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς Ἀπ. Σοφ. 99 χωρὶς νὰ τὸ καταλαμβάνῃ (λεληθότως) εἶνε ὀχληρὸς πρὸς τοὺς συναναστρεφομένους αὐτόν. δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον —· οὕτω γὰρ ἂν ἐναργέστατα ὁρῶν ὥσπερ παρ' αὐτοῖς γιγνόμενος τοῖς πραττομένοις εὑρίσκοι τὸ πρέπον καὶ ἥκιστα ἂν λανθάνοι (Vahlen: λανθάνοιτο) τὰ ὑπεναντία Ἀριστ. Ποιητ. κ. 17 (1455 a 22) πρέπει δὲ ὁ ποιητὴς νὰ συναρμολογῇ τοὺς μύθους καὶ νὰ ἐπεξεργάζηται

γλωσσικῶς αὐτοὺς οὕτως, ὥστε νὰ ἔχῃ τὰ ἐν τῷ μύθῳ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· διότι μόνον οὕτως, ὅταν βλέπῃ ὁλοφάνερα τὰ πραττόμενα, ὡς ἂν ἦτο αὐτόπτης μάρτυς, δύναται νὰ εὑρίσκῃ τὸ πρέπον καὶ νὰ μὴ διαφεύγωσιν αὐτὸν τὰ ἐναντιούμενα. τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι κυρ. = ἀπεργάζεσθαι σὺν τῇ λέξει. Ὁ Christ ἐξήλειψε τὴν συν-. ἣν δ' ἐγκαθεζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν ξυστειλάμεναι θαἰμάτια Ἀρφ. Ἐκκλ. 98 ἐὰν δὲ καθίσωμεν πρότεραι (τῶν ἀνδρῶν) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ (τοῦ δήμου), θὰ συμμαζεύσωμεν τὰ φορέματά μας, χωρὶς νὰ μᾶς παρατηρήσῃ κανείς. ὄφρα λελάθη ὀδυνάων Ο 60 «ποιήσῃ ἐπιλαθέσθαι τῶν ὀδυνῶν» Γαζῆς. — ἡδὺ κἂν βραχὺν χρόνον λαθέσθαι (=ἐπιλαθέσθαι) τῶν παρεστώτων κακῶν Ἀπ. Σοφ. 375. μῆτιν συμφράσσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα παῖδα φίλον Ἡσ. Θε. 471 συμβουλὴν ἐπινοῆσαι αὐτῇ, ὅπως λάθοι τεκοῦσα (κρύφα τέκοι) φίλον παῖδα. ἐκφυγὼν δ' ἔχει τοσοῦτον ἄλγος, οὗ ποτ' οὐ λελήσεται Εὐρ. Ἄλκ. 197 τ. ἔ. τὸ ἄλγος ἔσται αὐτῷ ἀνεπίληστον, ἀλησμόνητον. Καὶ παθ. ἀνέφελον ἐνέβαλες... οὐδέποτε λησόμενον («ἐπιλησθησόμενον» Σχ.)... κακόν Σοφ. Ἠλ. 1246, ἴδ. ἀνέφελος.

λάξ: μηδέ νιν (τ. ἔ. τὸν βωμὸν τῆς Δίκης) κέρδος ἰδὼν ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς Αἰσχ. Εὐμ. 543 μηδὲ αὐτὸν κέρδος ἰδὼν ἀσεβεῖ ποδὶ λακτίσας ἀτιμάσῃς.

λαοπαθής ὁ· κατά τινας τὸ α' συνθ. εἶνε τὸ λα, ἐν διαλύσει λαο, καὶ παραβάλλεται τὸ λεώλης, λεώλεθρος = παμπαθής. Τὸ χωρίον Αἰσχ. Πέρ. 946 λαοπαθῆ τε σέβων ἁλίτυπά τε βάρη ὁ Wecklein ἑρμηνεύει ὧδε: μετὰ θαυμασμοῦ προσβλέπων («διὰ θρήνου τιμῶν» Σχ.) τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης πληγέντων καὶ πολυπληθῆ πληρώματα ἐχόντων πλοίων.

λαοπόροι μηχαναί Αἰσχ. Πέρ. 114. Τὸ χωρίον: πίσυνοι λεπτοδόνοις (ἔγραψα: λεπτοδόμοις) πείσμασι λαοπόροις τε μηχαναῖς πεποιθότες εἰς τὰ λεπτὰ δονούμενα σχοινία καὶ εἰς τὰς τὸν λαὸν πορθμευούσας μηχανάς.

λάσκω (ἐκ τοῦ λάκ-σκω, loquor) ἠχῶ, ὁμιλῶ, ἐπ. ποιητ. Δωρ. λακέω Θεόκρ. 2, 24. ἐπ. ληκέω ἐν συνθ. ἐπελήκεον θ 379). λακήσομαι Ἀρφ. Εἰρ. 381. 384. ἔλακον, λάκοι, λακεῖν δραματ., ἐπ. λάκε Ξ 25. Υ 277. ἀόρ. α' σπαν. ἐλάκησα μτγν., ἀλλὰ λακήσῃς Ἀρφ. Εἰρ. 382 (μετ' ἃ κατὰ Δωρ. τρόπον διαλακήσασα Ἀρφ. Ν. 410; ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ διαρραγεῖσα καὶ πρβ. τὸ λακίς). Πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. λέληκα Ἡσ. Ἔργ. 207. Σιμων. Ἀμοργ. 7, 15 καὶ μτγν. ἐπικ. (καὶ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9, 32 = 618b 31 κἀλλ.). -ηκώς Χ 141, ἀλλὰ θηλ. λελἄκυῖα μ 85. Ἀττ. τραγ. λέλακα Αἰσχ. Πρ. 406 χορ. Εὐρ. Ἱππ. 678 καὶ 55 τρίμ. καὶ Ἀρφ. Ἀχ. 410 (ἐν παρῳδίᾳ τῆς τραγ. γλώσσης). Μέσ. ἀόρ. λελάκοντο Ὕμν. Ἑρμ. 145. Παρασχημ. λακάζω Αἰσχ. Ἑπτ. 169. Ἱκ. 884. τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα λάσκοντας δόμοις Αἰσχ. Ἀγ. 856, ἴδ. ἐπεισφέρω. πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα Αἰσχ. Πρ. 422 στονόεσσαν βοὴν βοᾷ. τὸ δ' ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον ἔλακες ἄχος ἐμοὶ στένειν Εὐρ. Ἴων 776 ἐπέθηκας τὸν κολοφῶνα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, ὥστε ἐμὲ στενάζειν ἐπὶ τοῖς δεινοῖς. τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Ἀρφ. Πλοῦτ. 39 τί λοιπὸν ὁ Φοῖβος ἐχρησμοδότησεν (κυρ. ἐφώναξεν) ἐκ τοῦ μέσου τῶν στεμμάτων; πρβ. Ἱππ. 1015. «Τραγικώτερον δὲ τοῦτο ἐξ Εὐριπίδου, διασύρων τὸν Εὐριπίδην· οἱ γὰρ τρίποδες δάφνῃ ἦσαν ἐστεμμένοι καὶ ἡ προφῆτις». Πρβ. καὶ Λουκρήτ. 1, 740. Ὁ Ἀριστοφ. (καὶ οἱ κωμικοὶ) μεταχειρίζονται τὸ ῥῆμα μόνον ἐν τῇ παρῳδίᾳ (ἴδ. ἀνωτ.) τῆς τραγ. γλώσσης. πρβ. Μήδ. 678. Ὀρ. 162. Σοφ. Τρ. 976. ὅ τ' ἔλακεν .. ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων Σοφ. Τρ. 824 ὅπερ (θεοπρόπον ἔπος) ἐφθέγξατο, ὅτι τότε θὰ παύσῃ τὸν Ἡρακλέα ἀναδεχόμενον πόνους· ἴδ. ἀναδοχή. Ὁμοίως ὁ χρησμὸς λέγει, τὰ γράμματα φάσκει κττ.

λατρεία ἡ: ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος... οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Σοφ. Αἴ. 501 ὁποίας δουλείας (δουλικὰ ἔργα) ἀντὶ πόσης ζηλευτῆς εὐτυχίας (προτέρας) ἔχει (νῦν). πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων ἔτι ποτ' ἔτι πόνων (Wunder: ἔτ' ἐπίπονον) ἔχοι... λατρείαν; Τραχ. 829 πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἀκόμη πόνους, τοὺς ὁποίους νὰ ἐκτελῇ ὡς ὑπηρέτης;

λάτρευμα τό: οὐ τἀπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα Σοφ. Τραχ. 356 ὄχι αἱ κατὰ διαταγὴν τῶν Λυδῶν οὐδὲ τῆς Ὀμφάλης κοπιαστικαὶ ὑπηρεσίαι· ἴδ. καὶ ἐπί.

λατρεύω: τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε κἀκ δόμων ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ Σοφ. Τρ. 35 τοιαύτη τύχη βίου ἀπέστελλεν ἑκάστοτε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸν ἄνδρα ὡς ὑπηρετοῦντα (ὑπηρέτην) εἴς τινα (τὸν Εὐρυσθέα). ἀεὶ μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν Ο. Κ. 104 ὅστις πάντοτε ὑπόκειται εἰς τὰς ὑπερτάτας ἐξ ὧν ἔχουσιν οἱ θνητοὶ ταλαιπωρίας.

λάτριος μισθός Πίνδ. Ὀ. 10, 28 ἐφ' ᾧ ἐλάτρευσε τῷ Αὐγέᾳ ὁ Ἡρακλῆς. Ὁμοίως γραπτέον καὶ τὸ ἐν Ν. 4, 54: λατρίαν (Schmid: -τρείαν) Ἰαολκὸν Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσι τὴν Ἰωλκὸν ὁ Πηλεὺς παρέδωκε δούλην (ὑπήκοον) τοῖς Αἱμ., ὅπου τὸ ἀφηρ. λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου.

λάτρις, -ιος ὁ, λάτριες, λάτριας. Οἱ διὰ τοῦ δ τύποι μτγν. Πρβ. Λατ. *latro*. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν Σοφ. Τρ. 69 κατὰ μὲν τὸν παρελθόντα χρόνον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος λέγουσιν, ὅτι ὡς δοῦλος ὑπηρέτει εἰς Λυδὴν γυναῖκα.

λάφῡρον τό: πάσας ἀρετᾶς λάφυρα Σοφ. Τρ. 646 λά-

φυρα διὰ μεγίστης (κυρ. πάσης φανταστῆς) ἀνδρείας ἀποκτηθέντα· πρβ. Αἴ. 619.

λαχή ἡ: σιδηρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι... τάφων πατρῴων λαχαὶ Αἰσχ. Ἑπτ. 896 σιδηρόπληκτοι σκαφαὶ τῶν ἐν τῇ πατρῴᾳ γῇ τάφων (δηλ. διὰ σιδήρου ἐσκαμμένοι τάφοι) ἀναμένουσιν αὐτούς.

λάχος τό, κυρ. ὃ ἔλαχέ τις, ὅθεν κλῆρος, τύχη, ἐξουσία· μόριμον λάχος πιμπλάντων χεροῖν Αἰσχ. Χο. 360, ἴδ. πίμπλημι. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ λάχει. . καθέζετο Φοίβη Εὐμ. 4 ἐν τῇ τρίτῃ τάξει, τρίτη κατὰ τὴν τάξιν. γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη Αὐτ. 349, ἴδ. κραίνω. (δεδόκηκεν) λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά Αὐτ. 310 «δεδόκηκεν ἡμῖν λέξαι τίνα τρόπον τὰ κατ' ἀνθρώπους λάχη ἐφοδεύομεν» Σχ. ἀπεφασίσαμεν νὰ περιγράψωμεν πῶς ὁ ἡμέτερος ὅμιλος (σύστασις «σύστημα» Σχ.) νέμει (διέπει) τὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξουσίαν (ἣν ἐλάχομεν) ἡμῶν. λάχη θεῶν διχοστατοῦντ' ἀνηλίῳ λάμπᾳ Αὐτ. 389, ἴδ. δίω. τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα 403 μέγαν κλῆρον τῆς αἰχμαλώτου λείας.

(λάω) λῶ, λείω (λίω Ἡρῳδ. 1. 455, ταλαντευόμενος μεταξὺ τοῦ λίω καὶ τοῦ λιῶ II 462), λέω (ῥ. λα-, λη-, πρβ. λῆμα, λῆϊς Λακων. = λῆσις) βούλομαι, θέλω. Δωρ., λῶ Ἀρφ. Λυσ. 981. λῇς Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 55 κἀλλ. Θεόκρ. 8, 6. λῇ Ἐπιχ. Ἀπ. 35 κἀλλ. Ἀρφ. Λυσ. 1163. λῶμες 1162 (λώμεσθ' Η. Γ.), λῆτε 1105. λῶντι Ἀπ. Ἐπιχ. 35. Θεόκρ. 4, 14. Ὑπ. λῇς Θεόκρ. 5,21. 23, 45. λῇ Ἀπ. Ἐπιχ. 35. πληθ. λέωντι Πλουτ. 234D (ἴδ. κατ.). λείωντι Ἐπιγρ. Γόρτυν. Εὐκτ. λῴη Ἀπ. Ἐπ. 285 (λοίη χ/φα). Πρβ. Ἡσ. «λέῳμι θέλοιμι». Ἀπρφ. λῆν Θεόκρ. 5, 57. μτχ. λῶντι καὶ λέωντι (Dind.: λιῶντι) Ἀπ. Ἐπιχ. 35. Οἱ ὑπάρχοντες τύποι ἄγουσιν εἰς διπλῆν ῥίζαν λα- καὶ λη-. καὶ κάταιθε χὤ τι λῇς πόει Ἀπ. Εὐρ. 629 καὶ ὅ τι θέλεις ποίει. τίς δέ κα λῴη (Porson: δ' ἐγκαλοίη) γενέσθαι μὴ φθονούμενος φίλοις (Kaibel: φίλος); Ἀπ. Ἐπιχ. 285 τίς δ' ἂν βούλοιτο γενέσθαι μὴ φθον. φίλοις; περὶ τῶ σιῶ σύματος αἰ μὲν λῆν, τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον δόμεν, αἰ δὲ αὐτοὺς ὀμόσαι Θουκ. 5, 77 περὶ τοῦ θύματος τοῦ θεοῦ, ἂν μὲν θέλωσι, νὰ ἐπιβάλωσιν ὅρκον εἰς τοὺς Ἐπιδαυρίους, εἰ δὲ μή, αὐτοὶ νὰ ὁρκισθοῦν. συνδειπνέων τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον, καὶ τῷ γα μὴ λεῶντι, κοὐδὲν δεῖ καλεῖν Ἀπ. Ἐπιχ. 35 συνδ. μετὰ τοῦ βουλομένου, φθάνει μόνον νά με καλέσῃ, ἀκόμη καὶ μετὰ τοῦ βουλομένου, κι' ἂς μή με καλέσῃ κι' ὅλας. οἱ μὲν γὰρ λέοντες βαδίζοντι, ὅπᾳ κα λέωντι (ἐξ ἐμῆς διορθ.: ἄπο καλέοντι) Πλουτ. 234 D = ὅπῃ ἂν βούλωνται.

λεαίνω (ἐπ. ἀρχ. Ἀττ., Ἱπποκρ. καὶ μτγν. λειαίνω παρὰ τὸ λεῖος) λεῖον ποιῶ. Ὁμαλόν. μέλ. ἐπ. λειανέω Υ 261. ἐλέηνα Ἡρ. 1, 200. 8, 142. (λείηνα θ 260. -ήνας Δ 111. Ἱπποκρ. 8, 360). Ἀττ. λειᾶναι Ἐπιγρ. ἐλέανα Ἀριστοτ. καὶ μτγν. Μέσ. ἀ. λειήναιο Νίκ. Θηρ. 646. λελεασμένος καὶ ἐλεάνθην μτγν., ἀλλὰ λειανθέωσι Ἱπποκρ. 346 L. λεαντέον μτγν.

λέγω (πρβ. lego) συλλέγω, ἐκλέγω· ὡς ἁπλοῦν σπάν. καὶ μόνον ποιητ., ὡς ὀστέα λέγωμεν Ψ 239. λέγων σ 359, συνήθως ἐν συνθ. ὡς συλ-, ἐκ-. λέξαντες ω 224. συλλέξω. μτχ. λέξαις Πίνδ. Π. 8, 53. συνέλεξα (ἐξ-, κατ-). συνείλοχα Δημ. 21, 23 (ἐξείλεχα μτγν.). Παθ. καὶ Μέσ. λέγομαι Η 507 κἀλλ. (λεξεῖται Δωρ. Καλλιμ. Λουτ. 116). συλλέξομαι (ἐκ-), λεξάμην Φ 27. -αιτο ω 108. συνελεξάμην, ἐξ- (ἐπ. ἀ. β' κατὰ τὰ εἰς -μι ἐλέγμην ι 335 παθ., λέκτο ἀριθμόν δ 451 μέσ.). ἐλέχθην Γ 188. συν- Ἡρ. 7, 8. 173. 9, 50. Ἀττ. ὡς τὸ πολὺ συνελέγην, κατ-, συλλεγήσομαι Αἰσχ. 3, 100. κατα-, ἐγκατα- μτγν., σπαν. συνελέχθην Ἀρφ. Λυσ. 526. Πλ. Νόμ. 784 Α. ἐξ- 864 D. Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 2 (καταλεχθήσομαι Δίων Κάσ. 78, 28), ἀλλὰ συνήθως νέον Ἰων. παρ' Ἡρ., σπαν. ἀόρ. β'. Ἐν Ἀττ. ἐπιγρ. ἐγλεχθῇ, ἐγλεχήσεσθαι, κατελέγην.— εἴλεγμαι, εἰλεγμένος Εὐρ. Τρ. 296, συνείλεγμαι, ἐξ-, ἀπ-, ἐπ-, κατ-, νέον Ἰων. συλλέλεγμαι καὶ Ἀρφ. Ἐκκλ. 58. παραλελ- 904. Σφ. 887, ἀλλ' ὅμως καὶ συνείλ- Ὀρν. 294. προλελεγμένος Ν 689. Θεόκρ. 13, 18. ἀλλ' ἐκλέλεγμαι Ἀπ. Διφίλ. 44. Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 16. ἐπιλέλεγμαι Κ. Π. 3, 3, 41. ἀλλ' ἐπειλεγμένους Ἰσοκρ. 4, 166. λεκτός ποιητ., ἐκλεκτέος.— λέγω τὸ λέγω, ὁμιλῶ, κυρ. τὸ αὐτὸ ὃ καὶ τὸ λέγω συλλέγω (ῥ. λεγ-, ἴδ. λεχ-), παρ' Ὁμ. τὸ ἐνεργ. μόνον Β 222. λέγ' ὀνείδεα (ὅπερ ὅμως σημ. ἀπηρίθμει). λέξω, ἔλεξα, λέλεχα μτγν., Ἀττ. λέλογας Φώτ. = εἴρηκας, ὁμοίως Ἡσύχ. (ἀντὶ τούτου συνήθ. εἴρηκα). ἐλέχθην, λεχθήσομαι, λέλεγμαι (κατειλεγμένος μτγν. Θεμίστ. 1, 22). λελέξομαι, λεκτός ποιητ., λεκτέος. Μέσ. λέγομαι λέγω πρὸς ἐμαυτὸν Β 435. Ν 292. λέξομαι Χρ. Σιβ. 3, 432. προσελέξατο Ἡσ. Ἔργ. 499 καὶ μτγν. (Δωρ. ποτ- Θεόκρ. 1, 92. ἀόρ. β' προσέλεκτο μτγν. Μουσαῖ. 244). ἐπιλεξαμένα Αἰσχ. Ἱκ. 45 χορ. (πρβ. διελέχθην). μηδ' ἐπιλεχθῇς Ἀγ. 1498 μηδὲ φαντασθῇς. ἐπελεξάμην Ἡρ. ἀνέγνων ἢ ἐσκέφθην. διαλέγομαι, διελέχθην καὶ Ἀττ. Ἐπιγρ. (-ελεξάμην ἐπ. ὡς Λ 407. Ἀρφ. Ἀπ. 343 καὶ μτγν. πεζ. διελέγην, διαλεγῆναι μτγν.). διαλέξομαι καὶ Ἀττ. Ἐπιγρ. θὰ διαλέγωμαι. διαλεχθήσομαι θὰ διαλεχθῶ Ἰσοκρ. 9, 34. Δημ. 18, 252 (ὀρθότ. Δ. Γ. -έξομαι). διείλεγμαι, διαλεκτέος.— Ἡ ῥ. Λεχ- σημ. κατακλίνω τινά, βάζω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (πρβ. λέχος, λόχος, λεχώ, lectus, lectica). ἐπ. ἔλεξα (νόον) Ξ 252 ἀπεκοίμησα. λέξον Ω 635. λελοχυῖα = λεχὼ γενομένη Ἡσύχ. λέξομαι δ 413. κατα- Ἡσ. Ἔργ. 523. ἐλεξάμην Ι 666. δ 305. λεξ- Ξ 350. παρ- Ζ 198. Πίνδ. Π. 2, 36. ἀόρ. β' ἐπ. (κατὰ τὰ εἰς

-μι) ἔλεκτο τ 50 κἀλλ. λέκτο δ 451. κατ- Ι 662. προσ- μ 34. Προστ. λέξο Ω 650. κ 320 καὶ λέξεο Ι 617. τ 598. καταλέχθαι ο 394. καταλέγμενος λ 62. χ 196. Σύνταξις: λέγω τινί τι, τὶ περί τινος, τὶ πρός τι (τ. ἔ. ἀπαντῶν πρός τι), εἴς τινα ἢ πρός τινα (ἀναφερόμενος πρός τινα· περὶ τῆς διαφορᾶς ἴδ. κατωτ.), λέγω τι εἴς τι (ἀναφορικῶς πρός τι), ἔν τινι (ἐν τῷ πλήθει, ἐνώπιον τοῦ πλήθους), ὑπέρ τινος, κατά τινος. Ὡς δὲ λέγεται εὖ, κακῶς (ἀγαθά, κακὰ) λέγειν τινά, οὕτω καὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν Εὐρ. Φοιν. 201 νὰ κακολογῶσιν ἀλλ. θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανέντα Ἰ. Τ. 340 θαυμαστὰ (πράγματα) εἶπες διὰ τὸν φαν. Ἔτι συντασσ. πρὸς ἀπρφ. εἰδικὸν (ἐνίοτε τελικόν, ὅταν ἔχῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ κελεύειν), μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς καὶ πρὸς πλαγίαν ἐρώτησιν. μηκέτι νῦν δῆθ' αὖθι λεγώμεθα Β 435 ἂς μὴ συνδιαλεγώμεθα πλέον πολὺν χρόνον ἐδῶ. εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ἐς λόχον Ν 276 εἰ παρὰ ταῖς ναυσὶ συλλεγοίμεθα πάντες οἱ ἄριστοι εἰς ἐνέδραν. ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν δ 452 κατηρίθμει ἡμᾶς πρώτους μεταξὺ τῶν κητῶν. οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω Εὐρ. Ἄλκ. 630 «οὔτε παρόντα σε ἐν τοῖς ἐμοῖς φίλοις λογίζομαι» Δ. Βερν. τὰ δεύτερ' ἀεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν Ἀπ. Μενάνδ. 484 κυρ. νὰ ἔχῃ τὸν δεύτερον λόγον: νὰ ἔχῃ τὰ δευτερεῖα· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν ἐφεξῆς στίχον: τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὅλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν. Ὁμοίως 223, 17 ὁ κακοήθης τρίτα λέγει. τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; Ν 275 κυρ. «μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι» (Εὐστάθ.): τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὁμιλῇς περὶ τούτων; Ὁμοίως Ν 292. γ 244. τότ' αὖτ' Ἀγαμέμνονι δίῳ ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα Β 221 τότε πάλιν ἐναντίον τοῦ θείου Ἀγαμέμν. φωνάζων δυνατὰ ἀπηρίθμει ὀνειδισμούς. — πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν Εὐρ. Μήδ. 741 «πολλὴν (ὡς γυναικὶ) ἔδειξας ἐν τοῖς σοῖς, ὦ γύναι, λόγοις προμηθίαν (πρόνοιαν)» Δ. Βερν., ὅστις παρατηρεῖ, ὅτι «ὁσάκις τοῦ κατ' αἰτ. οὐσιαστικοῦ ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ ῥῆμα . . τῶν δηλωτικῶν, ἀλλὰ συγχρόνως ὑπαγόμενον καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τῶν λεκτικῶν κατηγορίαν, πρόκειται δὲ νὰ συνεκφρασθῇ καὶ ἀπορία, θαυμασμὸς κττ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰρωνικῶς. . ., προτιμᾶται τὸ εἰδικώτερον ῥῆμα τοῦ γενικωτέρου, ἤτοι ἀντὶ νὰ ῥηθῇ: προμηθίαν μηνύω ἀποφαίνω δείκνυμι κττ. λέγων ἢ (ἐν) λόγῳ ἢ (ἐν) λόγοις, προτιμᾶται τὸ ἁπλοῦν λέγω. . . Πρβ. οἴμοι, πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν ἔλεξας Ἄλκ. 257 ἐν θλίψει εἰρημένον ἀντὶ τοῦ: λέγων ἀπέφηνας. καλήν γε κρήνην εἶπας ἡδεῖάν τ' ἐμοὶ Κύκλ. 148 μετ' εὐθύμου εἰρωνείας = λέγων ἔδειξας. χρυσὸν εἶφ' ὃς ἂν κτάνῃ Ἠλ. 33 λόγῳ ἐπηγγείλατο, ἤτοι: ἐπεκήρυξεν. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας Σοφ. Ο. Κ. 647 μετ' ἤθους=μέγ' ἂν τῷ λόγῳ τῷ δεπροφαίνοις τὸ τῆσδε τῆς συν. δώρημα.

Ο. Τ. 917 κἀλλ.». Τὸ λέξω καὶ ἔλεξα πολλαχοῦ περὶ μακροτέρου τινὸς λόγου (ἔλεξε τοιάδε πρὸ τῶν δημηγ. ὁ Θουκυδίδης). ‖ κελεύω, προστάττω, ὅτε τὸ τελικὸν ἀπρφ. ἰσοδυναμεῖ πρὸς προστακτικὴν εὐθέος λόγου (ὅθεν μή, ὄχι οὐ)· τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις, τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγων Αἰσχ. Χο. 550 τὰ δ' ἄλλα παράγγελλε τοὺς φίλους, ὁδηγῶν τοὺς μὲν νὰ κάμνωσί τι, τοὺς δὲ νὰ μὴ κάμνωσί τι. αὐτὸ λέγει Ἀρφ. Ἱππ. 204. Πλ. Κρατ. 402 C μόνο του λέγει, μιλᾷ. σαφῶς τὸ δ' ἔργον οὐ λέγον σε μηνύει κακόν Εὐρ. Ἱππ. 1076 «τόδε τὸ ἔργον (ἤτοι: ὅδ' ὁ αὐτόχειρ νεκρὸς) οὐ λέγον (οὐ λαλῶν, ἤτοι: ἄφωνος μάρτυς, ὅπως τὸν θέλεις), μηνύει σε σαφῶς ὄντα κακόν» Δ. Βερν. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω Σοφ. Ἠλ. 676 ὡς ἀποθανόντα τὸν Ὀρέστην λέγω· ἢ=ἴσθι Ὀρέστην ἀποθανόντα πρότερον. ξυντομωτάτως (-των Wecklein) ἂν τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα Ο. Κ. 1579 βραχυτάτου λόγου δύναμαι νὰ ἐπιτύχω, ἂν χαρακτηρίσω (δηλώσω) τὸν Οἰδίπουν ὡς ἀποθανόντα. Καὶ ὁ παθ. τύπος εὕρηται συντεταγμένος πρὸς μετοχήν, Πλ. Φιλ. 22 Ε. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1048. Ὁμοίως: ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στάζουσα πέτρα λέγεται βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν προϊεῖσα κρημνῶν Εὐρ. Ἱππ. 121 λέγουν ὅτι πέτρα (βράχος) τις στάζει ὕδωρ (πηγάζον) ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ («ὠκεάνειον ὕδωρ» Σχ.), ἐν ᾧ ἐκβάλλει (κυρ. ῥίπτει ἐμπρὸς) ἐκ τῶν κρημνῶν αὐτῆς ῥέουσαν («τρεχάμενη») πηγὴν (τοιαύτην), ὥστε νὰ ἐμβαπτίζωνται (ἐν αὐτῇ καὶ πληρῶνται) αἱ ὑδρίαι. Οὕτως ἑρμηνευτέον καὶ συντακτέον τὸ χωρίον· πᾶσα ἄλλη ἑρμηνεία πλημμελής, καὶ μάλιστα ἡ: (πέτρα) ὠκεανοῦ λέγεταί τις πέτρα στάζουσα κέ. ὅπου τί θὰ σημαίνῃ τὸ πέτρα ὠκεανοῦ; ὠκεάνειος βράχος: ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ σημαίνῃ βράχος ἔχων τὴν πηγήν του ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπίσης τὸ τὶς παρέχει δυσκολίας. ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν (λέγω) Σοφ. Ἠλ. 882 λέγω ταῦτα, διότι πιστεύω ὅτι ἐκεῖνος μᾶς εἶνε ἐδῶ. Ἐνταῦθα λοιπὸν τὸ ὡς παρόντα εἶνε αἰτ. ἀπόλυτος. — μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων Ἀντ. 1061 φθάνει μόνον νὰ μὴ λέγῃς, ἵνα κερδήσῃς. — ἐρωτᾷς οὐ λέγειν ἔχοντά με Εὐρ. Ἰ. Τ. 659 ἐρωτᾷς με οὐ δυνάμενον ἀποκρίνεσθαί σοι. οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ ἐπὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς Φοίν. 529 δὲν πρέπει νὰ λέγῃ (μεταχειρίζεταί) τις καλοὺς λόγους, ὅταν τὰ ἔργα, περὶ ὧν οἱ λόγοι, δὲν εἶνε καλά. τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ' εὐλαβεῖσθε Ἀρφ. Σφ. 1012 προσέχετε νὰ μὴ πέσουν κάτω μάταια καὶ ἄπρακτα, ὅσα μέλλουν καλῶς νὰ λέγωνται· «φυλάττεσθε μὴ ἐκφαυλισθῆναι τὴν διδασκαλίαν τοῦ δράματος τούτου· καὶ πρὸ ἑνὸς γὰρ ἐνιαυτοῦ τὰς πρώτας Νεφέλας διδάξας ἀπεκρίθη» Σχ. ἴδ. πίπτω. εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πάντα λέγειν

Δημ. 57, 7 ἴδ. πρᾶγμα. πρὸς ἃ βούλομαι λέγω Αἰσχ. Πρ. 961 λέγω ἀποβλέπων (ἀναφερόμενος) πρὸς ἐκεῖνα, ἃ βούλομαι.— Τὸ λέγω πρός τινα σημ. λέγω πρός τινα παρόντα καὶ ἀκούοντα Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 14. Αἰσχ. Ἀγ. 847: οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους λέξαι πρὸς ὑμᾶς νὰ εἴπω (ἐκθέσω) πρὸς ὑμᾶς τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα ἀγάπην μου. Ἰκ. 750 καὶ συχν. Τὸ δὲ λέγω τι εἴς τινα σημ. κυρ. λέγω τι ἀναφερόμενον εἴς τινα ἢ διά τινα· (παρομοία διαφ. μεταξὺ τοῦ λόγος πρός τινα καὶ λόγος εἴς τινα). λέγουσι δύο ἔπη εἰς τὸν ἔρωτα Πλ. Φαῖδρ. 252 Β δύο στίχους ἀναφερομένους εἰς τὸν ἔρωτα. ἃ δ' εἰς τυράννους ἔστι σοι λελεγμένα Εὐρ. Μήδ. 453 κυρ. ὡς πρὸς ὅσα δὲ (κακὰ) ἔχουν λεχθῆ ὑπὸ σοῦ ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς βασιλεῖς (ὅθεν: κατὰ τῶν βασιλέων). ἔχω εἰπεῖν λόγον ἀνθρώπου Φρυγός... ὃν εἰς Ὀρφέα καὶ ὑμᾶς ἔλεγεν Δίων. Χρυσ. λόγος 32 σ. 381 Α διὰ τὸν Ὀρφέα καὶ δι' ὑμᾶς (κυρ. ἀναφερόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα καὶ ὑμᾶς). ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας οὐκ ἀρνήσομαι Εὐρ. Ἑκ. 303 «ἐμπρὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον: γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλος ὁ κόσμος». Τοιοῦτον εἶνε καὶ τό: εἰς δὲ τὸ κοινὸν μηδὲν ἀγορεύειν περὶ τούτων Ξεν. Ἀν. 5, 6, 27 ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ: γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ τὸ κοινόν. Καὶ κατωτ. λέγειν εἰς ὑμᾶς καὶ § 37: οὐδὲν ἂν τούτων εἴποι εἰς τὴν στρατιάν.— Καὶ ἐκ τοῦ Θουκ. φαίνεται, ὅτι ὁσάκις ἀποτείνεται ὁ λόγος πρὸς πολλούς τινας, εἶνε ἐν χρήσει ἡ εἰς (ἐς)· ἐς τὸ κοινὸν τοιούτους δὴ λόγους εἶπεν Θουκ. 4, 58 τ. ἔ. πρὸς τὴν ὁλότητα τῶν ἀπεσταλμένων. Ἄλλοι ἐνν. εἰς προαγωγὴν τῆς κοινῆς συμφωνίας, ἀλλὰ τὸ κοινόν δὲν σημ. συμφωνίαν (πρβ. 3, 37, 4). Ὁμοίως ἐς τὸ πλῆθος εἰπεῖν 1, 72. ἐς τοὺς πολλοὺς ἔλεγον 8, 48. 6, 89. τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Σοφ. Ἀντ. 183, ἴδ. οὐδαμοῦ. τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν; Εὐρ. Ἱππ. 347 τί ἔστι τοῦτο (τὸ ἐρᾶν), ὃ δὴ λέγουσι (τοὺς) ἀνθρώπους (ποιεῖν): τί πρᾶγμα εἶνε αὐτό, ποῦ λὲς πῶς κάνουν οἱ ἄνθρωποι, ἡ ἀγάπη; (Δ. Βερναρδ.)— τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἁνδάνειν λέγοιτ' ἂν Σοφ. Ἀντ. 504 κυρ. ὅτι εἰς τούτους πάντας (τὸν χορὸν) ἀρέσκει τοῦτο (δηλ. τὸ θάψαι με τὸν ἀδελφόν), θὰ ἐλέγετο (ὑπ' αὐτῶν). λέγεται, λέγουσι μετ' ὀνομαστ. καὶ ἀπαρεμφ., ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἀπροσ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπρφ. Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 40. τοὺς Ἕλληνας·· οὐδέν πω σαφὲς λέγεται εἰ ἕπονται Κ. Π. 2, 1, 5 = οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ οἱ Ἕλληνες ἕπονται (τοῖς ἄλλοις). Μεταβαίνει ὁ λόγος ἀπὸ τῆς παρεμφ. συντάξεως εἰς πλαγίαν ἐρώτησιν. — προσθήκη θεοῦ λέγῃ νομίζῃ θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον Σοφ. Ο. Τ. 39 λέγεσαι καὶ πιστεύεσαι ὑφ' ἡμῶν, ὅτι τῇ βοηθείᾳ τοῦ θεοῦ (κυρ. τοῦ θεοῦ προσθεμένου ἡμῖν) ἠνώρθωσας τὸν βίον ἡμῶν. λεγόμενον ἐρέω Πίνδ. Π. 5, 108 θὰ εἴπω ὅ τι λέγεται (ὅ τι ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει). Συχν. δὲ τὸ λεγόμενον = κατὰ τὸ λεγόμενον, ὡς λέγει ὁ λόγος (ἡ παροιμία, οἷον Θουκ. 7, 68. 87 καλλ.)· σκοπεῖν χρὴ μὴ... ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν συμβαίνῃ, ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία γιγνομένη Πλ. Λάχ. 187 Β μήπως ἀκριβῶς τὸ λεγόμενον (ὑποκείμ.) κατὰ τὴν παροιμ. συμβαίνῃ ὑμῖν, δηλ. ἡ κεραμεία γιγνομένη ἐν πίθῳ, ἴδ. πίθος. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη εἶνε ἡ φυσικωτέρα ἐνταῦθα καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῶν λέξεων. Ἂν δὲ ἐκλάβωμεν τὸ λεγόμενον = κατὰ τὸ λεγόμενον, ὡς συνήθως, τότε ἡ σύνταξις θὰ εἶνε: ἡ κεραμεία συμβαίνῃ (ὃ συντάσσ. κατὰ τὸ τυγχάνειν) γιγνομένη ἐν πίθῳ, κατὰ τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν παρέλκει πως, ἢ τοὐλάχιστον ἔπρεπε νὰ τεθῇ μετὰ τὸ ἄρθρον τό, ὡς ἐν Σοφ. 261 Β: σχολῇ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον, ὅ γε τοιοῦτος ἄν ποτε ἕλοι πόλιν δυσκόλως βέβαια, κατὰ τὸ ἐν τῇ παροιμίᾳ λεγόμενον, ὁ τοιοῦτος τοὐλάχ. ἤθελέ ποτε κυριεύσῃ πόλιν.— ὡς οὖν ἂν εἰδῇς τἀπ' ἐμοῦ λελεγμένα, ἐλθὼν τάδ' ὅπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας κέ. Εὐρ. Ἰ. Α. 1426 τὸ τἀπ' ἐμοῦ δὲν ἐξαρτ. καὶ ὡς ἐκ τοῦ νοήματος καὶ ἄλλως (ὤφειλε νὰ εἴπῃ τοὐλάχ. τὰ ὑπ' ἐμοῦ) ἐκ τοῦ λελεγμένα, ὅπερ εἶνε κυρ. κατηγορούμενον: τὰ ὑπ' ἐμοῦ ὡς λελεγμένα, τ. ἔ. ἃ μέλλω ποιήσειν (τἀπ' ἐμοῦ), ὡς λόγῳ εἰπεῖν, ὡς ἐν λόγοις (κυρ. ὡς λελεγμένα), ἔχει σοι (= ὡς ἂν εἰδῇς) ὧδε· θήσομαι κέ. Τὸ θήσομαι εἶνε ὡς ἀπόδοσις. Ἡ διόρθ. τοῦ Weil λελέξεται εἶνε ἀνάρμοστος, καὶ διότι ὁ μετ' ὀλ. μέλλ. θὰ ἰσοδυναμῇ τῷ λεχθήσεται. ἐκ τῶν λεχθέντων Θουκ. 8, 82 συμφώνως πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβ. λεχθέντα (κυρίως, ἄν τις ὁρμηθῇ ἐκ τῶν λεχθέντων). νομίζοντες ἑαυτοὺς εἶναι ἀνθρώπων μακρῷ τὰ πάντα ἀρίστους, τοὺς δὲ ἄλλους κατὰ λόγον τῷ λεγομένῳ τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι Ἡρ. 1, 134. Κατὰ μὲν τὴν διόρθ. (ὀρθοτέραν) τῶν λεγομένων: τοὺς δὲ ἄλλους κατὰ λόγον (ἀναλόγως, ἐνν. εἶναι ἀγαθούς) ἐκ τούτων, οἳ λέγονται τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι (ἐπιμελεῖσθαι). Κατὰ δὲ τὴν διόρθ. τὸν λεγόμενον: οἱ δὲ ἄλλοι κατ' ἀναλογίαν τὴν λεχθεῖσαν (τῆς ἀποστάσεως) ἐπιμελοῦνται τῆς ἀρετῆς. — Τὸ ποιητικὸν αἴτιον ἐκφράζεται συνήθως διὰ τῆς ὑπὸ καὶ γεν. (λέγεσθαι ὑπό τινος), ἀλλ' ἐνίοτε καὶ διὰ τῆς παρὰ μετὰ γεν. ὡς Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 42. Πλ. Σοφ. 244 Α καλλ. Αἰσχίν. 2, 42. Δημ. 19, 56 καλλ. Σημειωτέον δὲ ὅτι παθ. τοῦ καλῶς ἢ εὖ λέγειν εἶνε τὸ καλῶς ἢ εὖ ἀκούειν, καὶ τοῦ κακῶς λέγειν τὸ κακῶς ἀκούειν, ἢ καὶ εὐλογοῦμαι, εὐφημοῦμαι, καὶ κακολογοῦμαι, ἀλλὰ δὲν λέγεται εὖ ἢ κακῶς λέγομαι ὑπό τινος. Ὅθεν ψέγεται ὑπὸ τοῦ Cobet τὸ Μενάνδρειον (Ἀπ. 543) τοῖς εἰρημένοις ἡμῶν ὑπό τινος ἢ πεπονθόσιν

κακῶς ἔστιν καταφυγὴ πᾶσιν οἱ χρηστοὶ φίλοι, διότι ὤφειλε νὰ εἴπῃ ὁ Μένανδρος: τοῖς κακῶς ἀκηκοόσιν, ὅπερ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν δοκίμων ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐνεργ. τοῖς κακῶς εἰρηκόσιν.

λεία ἡ, Ἰων. ληΐη: τὴν χώραν λείαν ἐποιεῖτο Θουκ. 8, 41 = ἐληΐζετο τὴν χώραν. μὴ πρός τε κυσὸς φῆσι χὠ τάπης ἡμῖν. τὸ τοῦ λόγου δὴ τοῦτο, ληΐης κύρσῃ Ἡρώνδ. 2, 44 αἰσχρῶς: ἵνα μὴ καὶ ὁ κυσὸς (τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἢ ὁ πρωκτός, καὶ ἡ ὀπὴ τῆς κλεψύδρας) προσδιαλέγηται καὶ ὁ ὑπεστρωμένος τάπης, κατὰ τὴν παροιμίαν, ῥυπανθῇ (κυρ. πάρῃ τὸ ἕρμαιον, τὸ ἐκ τῆς κλεψύδρας ἢ τοῦ πρωκτοῦ ἐκρυέν)· τ. ἔ. τὸ ὕδωρ τῆς κλεψύδρας θὰ ἐκρεύσῃ ἀνωφελῶς καὶ θὰ ζημιωθῶ ἐγώ. Ἐν οὐ δέοντι ὁ Παπαβασιλείου διώρθ. μὴ πρόσθ' ὁ κυσὸς φῆσι. ἐξηγῶν ὧδε: «ἵνα μὴ τὸ ὕδωρ τὸ ἀνῆκον αὐτῷ ἐκρεύσῃ διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κλεψύδρας, πρὶν αὐτὸς τελειώσῃ τὴν κατηγορίαν, καὶ οὕτως ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ Θάλης (ὁ τάπης) ὠφεληθῇ».

λείβω: ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα Αἰσχ. Εὐμ. 54 ἀποστάζουσι βδελυκτὴν σταγόνα (ὑγρόν τι ἀποτρόπαιον). Μέσ. δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινὸν λειβομένα ῥέος παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς Πρ. 414, ἴδ. δακρυσίστακτος.

λεῖος = τέλειος· λεῖα ταῦτ' ἔτιλλεν Ἡρώνδ. 2, 70 κυρ. τὰ τίλματα ταῦτα τέλεια ἔτιλλε: «τῆς ἔβγαζεν ὅλα τὰ μαλλιά: τὴν ἐμαλλιόξαινε 'ς τὴν ἐντέλεια»· πρβ. «λείως, τελείως» Ἡσύχ. «εἰ δὲ βαρύνεται (λέως), ἀποβολή ἐστι τοῦ τελέως» Μ. Ἐ. 560, 30. θαρσέων λέως λέγοιμ' ἂν Ἡρώνδ. 1, 78 = τελείως. λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 112 τελείως. πρβ. «λεώλης, τελέως ἐξώλης» Ἡσ. — λείως (παρὰ τὸ λεῖος laevis, ὁμαλός): καί με κωτίλλοντα λείως τραχὺν ἐκφανεῖν νόον Σόλ. π. Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. 12 καὶ (ἐνόμιζον ἐκεῖνοι) ὅτι ἐγὼ ὁμιλῶν μὲ κολακευτικοὺς καὶ μαλακοὺς λόγους θὰ φανερώσω τραχεῖαν (ἁρπακτικὴν) διάθεσιν.

λείπω (ῥ. λιπ-, πρβ. linquo), λείψω, πεζ. ἀπολείψω κττ. ἔλῐπον, καλλιπέειν π 296. λιπέειν Ἡσ. Ἀσπ. 332, ἀλλὰ λιπεῖν Μ 111. ἔλλιπον Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1032 (ἀόρ. α' ἔλειψα μτγν. ἀλλ' ὅμως «λείψας ἀντὶ τοῦ λιπών. Ἀριστοφάνης (Ἀντιφάνης Kock) Ἀνδρομέδᾳ» Α. Β. 106, ἴδ. Ἀπ. Ἀντιφ. 32), λέλοιπα. ἐλελοίπειν (ἐπελελοίπεε Ἡρ. 3, 25). Παθ. λείπομαι, ὡς τὸ πολὺ σύνθ. ἀπο- κτλ. μλ. ἐνστ. λείψομαι, πεζ. ὑπο- κτλ. οὕτως ἀπολειψόμενος Πλ. Χαρμ. 176 Β. ἐλείφθην μεθομηρικός, Ἀττ. (ἐλιπόμην Ὅμ. ἴδ. κατ.). ἀπολῐπῆναι Δίων Κάσ. 37, 43, ἀλλ' ὅμως λίπεν Π 507 = ἐλίπησαν κατ' Ἀρίσταρχον, λίπον κατὰ Ζηνόδοτον. (ἔλειπτο Ἀπ. Ῥ. 1, 45 κἀλλ.). μλ. συντ. λειφθήσομαι μεθομηρ. ποιητ., πεζ. σύνθ. ἀπολειφθήσομαι κττ. λέλειμμαι, λελεῖφθαι κτλ. λελείψομαι. λειπτέον. Μέσ. ἀφίνω ὀπίσω μου· λείπομαι, ἐλιπόμην, πολλάκις παρ' Ἡροδ., ἀλλὰ δόκιμα μόνον τὰ σύνθ. ἀπ-, ὑπ-, κατ- (παθ. ἔμεινα ὀπίσω Λ 693 κἀλλ.). ἐλειψάμην Παλ. Γρ. — Σπάν. παρασχημ. λιμπάνω ἐνστ. καὶ πρτ., συνήθως καταλιμπάνω Θουκ. 8, 17. Ἀντιφάν. Ἀπ. 35. ὑπολιμπ-, ἐλλιμπάν- Ἀττ. Ἐπιγρ. Ἡ σύνταξις. Μτβ. λείπω τ. ἤ τινα, ὡς λείπω τὴν πόλιν = ἀπολείπω τὴν πόλιν. λείπω φάος ἡλίου = ἀπολείπω βίον ἢ βίοτον (πρβ. καὶ αἰὼν ἢ ψυχὴ ἢ θυμὸς λείπει τινά = ἀπολείπει τινά). λείπω τινί τι (ἐπὶ ἀποθνῃσκόντων) = καταλείπω τινί τι (τὴν οὐσίαν). λείπω δασμὸν ἢ φορὰν = οὐ τελῶ, δὲν πληρώνω τὸν φόρον. τὴν αὑτοῦ φύσιν λείπει = ἀπολείπει τὴν ἑαυτοῦ φύσιν: δὲν πράττει ὅ τι τῷ ὑπαγορεύει ἡ φύσις του (ἴδ. Σοφ. Φιλ. 902). λίπον ἰοὶ ἄνακτα χ 119 τὰ βέλη ἔλειψαν ἀπὸ (οἷον ἀπέλιπον) τὸν βασιλέα. ὥστε χέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος Εὐρ. Ἠλ. 1217 ὥστε αἱ χεῖρές μου ν' ἀφήσουν τὸν σίδηρον (τὸ ξίφος)· πρβ. 1225. Περὶ τῆς ἀμεταβ. χρήσεως ἴδ. κατωτέρω πρδγμ. Παθ. καὶ μέσ. λείπομαί τινος = ἀπολείπομαί τινος, μένω ὀπίσω· λείπεται Μενελάου δουρὸς ἐρωήν Ψ 529 ἀπολείπεται τοῦ Μενελάου δόρατος βολήν. οἱ λειπόμενοι = οἱ περιλειπόμενοι, οἱ ἐπιζῶντες. τὸ λειπόμενον = τὸ ὑπόλοιπον. — ὑφ' ὧν θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν Σοφ. Ο. Τ. 1246 ὑφ' ὧν (παλαιῶν σπερμάτων, δηλ. τοῦ υἱοῦ) ἐφονεύθη μὲν αὐτός, τὴν δὲ γυναῖκα ἀπέλιπε τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις (τ. ἔ. τῷ υἱῷ) κακότεκνον παιδοποιὸν (γυναῖκα). τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον Δημ. 18, 173 ἐν τοῖς κινδύνοις δὲν ἐγκατέλιπον τὴν τάξιν, τὴν θέσιν, ἣν ἐπιβάλλει ἡ φιλοπατρία. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὑτοῦ φύσιν ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα Σοφ. Φιλ. 902 ἅπαντά ἐστι δυσχερῆ, ὅταν τις ἐξιστάμενος τῆς ἑαυτοῦ φύσεως, πράττῃ τὰ μὴ προσήκοντα (τὰ μὴ ἁρμόζοντα αὐτῷ). ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων Π 507 ἀφ' οὗ κατέλιπον (οἱ ἵπποι ἀποσπασθέντες) τὰ ἅρματα τῶν ἀνάκτων. Κατὰ δὲ τὴν γραφὴν τοῦ Ἀριστάρχου λίπεν: ἀφ' οὗ τὰ ἅρματα ἠρημώθησαν τῶν ἀνάκτων, ἔμειναν ἄνευ ἀνάκτων. Ἀμτβ. σημ. λείπω, ἐλλείπω· τὰ τελευταῖα λιπόντες Θουκ. 3, 11 ἴδ. τελευταῖος. οὔ τί πω ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου πολύπονος αἰκία Σοφ. Ἠλ. 513 ἔκτοτε οὐδόλως ἐξέλιπε τὸν οἶκον τοῦτον ἡ πολύπονος ἀνοσιουργία. Τινὲς γράφουσι πολυπάμονας (κατὰ τὸ Σχόλ. «πολυκτήμονας») οἴκους. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδειμεν (εἴδομεν Weckl.) τὸ μὴ οὐ βαρύστον' εἶναι Ο. Τ. 1232 καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρότερον ηξεύραμεν, δὲν ἔχουν καμμίαν ἔλλειψιν, ὥστε νὰ μὴ εἶνε βαρυστένακτα (θλιβερώτατα). οὐ μήν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖος ὤν, ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν Εὐρ. Ἰ. Τ. 630 «οὐ μὴν ἀλλ', ἐπειδὴ τυγχ. Ἀργεῖος ὤν, οὐδ' ἐγὼ λείψω (= ἐάσω, ἀφήσω, παρα-

λείψω κττ. τὴν) χάριν (ἣν αἰτεῖς)» Δ. Βερν. κυρ. οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν τούτων γε, ἃ δυνατόν ἐστι χαρίζεσθαι. Ἡ διόρθ. τοῦ Markl. ἐλλείψω χάριν εἶνε ἀνελλήνιστος, διότι τί θὰ σημαίνῃ ἡ ἐν-, τί δὲ ἡ αἰτ. χάριν; Πρβ. ἐλλείπω. καί νιν ὄμβροι τακομέναν χιών τ' οὐδαμὰ λείπει Σοφ. Ἀντ. 827 καὶ ἀπὸ αὐτὴν τηκομένην («ποῦ λυώνει 'ς τὰ δάκρυα») αἱ βροχαὶ καὶ ἡ χιὼν διόλου δὲν ἀπολείπουν. λαβοῦ χερῶν καὶ πέπλων, ὅτου λέλοιπε ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 123 πιάσου ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὰ φορέματα τοῦ ἄλλου σὺ (π. χ.), τοῦ ὁποίου τὸ ἀδύνατον ἴχνος ἀπέκαμε. ψυχὴ λέλοιπεν ξ 134 ἐνν. ὀστέα. πάντα λέλοιπεν ξ 213 ἐνν. ἐμὲ τ. ἔ. ὅλα μὲ ἀφῆκαν, τὰ ἐστερήθην ὅλα. τὸ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 133 τὴν κακοτυχίαν του ἐκληρονόμησαν καὶ τὰ τέκνα του. οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι Ὀρ. 1041 «οὐκ ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς σῆς σφαγῆς ἀπολειφθήσομαι» Σχ. θ' ἀποθάνω εὐθὺς μετὰ σέ. ὁ παῖς... οὔτ' ὀδυρμάτων λείπετ' οὐδὲν Σοφ. Τρ. 936 οὐδὲν τῶν ὀδυρμάτων ἀπέλειπεν ἑαυτῷ: δὲν ἔπαυε νὰ θρηνῇ. Ἄλλοι: οὐδόλως (=οὐδὲν) ἀπέμενεν ὀπίσω τῶν θρήνων. Πρὸς τὴν ἑρμηνείαν ταύτην μᾶλλον συμφωνεῖ τὸ ἐπιφερόμενον ἀμφιπίπτων, ὅπερ ἐκ παραλλήλου κείμενον πρὸς τὸ ὀδυρμάτων, ἐξαρτ. ἐπίσης ἐκ τοῦ λείπετο, ὃ σχεδὸν=ἐπαύετο. Καὶ μετὰ μτχ. ταῦτα οὐδὲν ἐμοῦ λείπῃ γιγνώσκων Ξεν. Οἰκ. 18, 5 ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τούτων οὐδόλως ὑπολείπεσαι ἐμοῦ. ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι Εὐρ. Ἱππ. 324 θὰ μείνω 'ς τὰ χέρια σου, δὲν θὰ ξεκολλήσω ἀπ' ἐπάνω σου (Δ. Βερναρδ.). λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μηδ' ὁρᾶν Σοφ. Ο. Κ. 495 τ. ἔ. ἀπολείπομαι τοῦ πορεύεσθαι (κυρ. τοῦ ὁδωτὰ εἶναί μοι) ὡς ἐκ τοῦ ὅτι δὲν δύναμαι καὶ δὲν βλέπω. ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς πολλῷ λέλειπται κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον Εὐρ. Ἀπ. 401 καὶ ἐν τοῖς καλοῖς ὑπολείπεται πολὺ (τοῦ ἄρρενος τὸ θῆλυ γένος) καὶ εἶνε ὁ νοῦς του μᾶλλον εἰς τὰ αἰσχρά. παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου Πλ. Πολ. 363 D διότι λέγουσιν, ὅτι παῖδες παίδων καὶ γενεὰ (ἀπόγονοι) καταλείπονται κατόπιν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ εὐσυνειδήτου ἀνδρός: «ἐξ Ἡροδότου (6, 86) ἀπὸ τοῦ δοθέντος χρησμοῦ Γλαύκῳ τῷ Λάκωνι, ὡς Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων» Σχ. πρβ. καὶ Τυρταί. 12, 29 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι Αἰσχ. Πρ. 884 μείναντες ὄχι μακρὰν ὀπίσω τῶν πελειῶν, τ. ἔ. ἐπικείμενοι αὐταῖς· δέον εἰπεῖν: ὡς κίρκοι κ. ἑ., ἀλλὰ παρέλιπε τὸ ὡς, ὅπως παραλείπεται καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἡμῶν γλώσσῃ: «εἶνε ξεφτέρι» (καὶ ἔτι μᾶλλον ὡς οὐσ. «τὰ ξεφτέρια μας»), «τὰ μάτια του εἶνε φονιάδες» κττ. ἕρποντι φωνεῖς ἢ λελειμμένῳ λόγου; Σοφ. Αἴ. 543 φωνεῖς πρὸς (τὸν πρόσπολον) ἐρχόμενον (πειθόμενον τῷ λόγῳ σου) ἢ μένοντα ὀπίσω (μακρὰν) τοῦ λόγου σου τ. ἔ. οὐκ ἀκούοντα; μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ; Αἰσχ. Πέρ. 347 μήπως νομίζεις, ὅτι ἕνεκα τῆς ἀριθμητικῆς διαφορᾶς (=τῇδε) ἀπελείφθημεν τῶν ἐχθρῶν ἐν τῇ μάχῃ; Πρβ. ἀνὴρ καὶ ἐς τἆλλα ξύνεσιν οὐδενὸς λειπόμενος Θουκ. 6, 72 καὶ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα οὐδενὸς κατώτερος κατὰ τὴν σύνεσιν. λέγων χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν Σοφ. Τρ. 265 λέγων ὅτι, ἐν ᾧ κρατεῖ εἰς χεῖράς του ἄφευκτα βέλη, ἀποδεικνύεται, ὅταν πρόκειται νὰ ἀποφασίσῃ τὸ τόξον, κατώτερος τῶν τέκνων του. εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς Ἠλ. 473 ἐὰν ἐγὼ δὲν εἶμαι παράφρων μάντις καὶ ἐὰν δὲν στεροῦμαι συνέσεως καὶ σοφίας. μὴ λείπεσθαι τῆς ἄλλης τέχνης Θουκ. 7,70 ἴδ. θεραπεύω. οὐκ ἔσθ' ὁποίας λείπεται τόδ' ἡδονῆς Ἀπ. Εὐρ. 138 οὐκ ἔσθ' ἡδονή, ὁποίας τόδε ἀπολείπεται. λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων Εὐρ. Ἑλ. 1246 ὑστερῶ ἐν τῇ γνώσει (τ. ἔ. δὲν γνωρίζω) τῶν ἐν Ἕλλησι νόμων. τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελείψεσθαι Θουκ. 5, 105 ἴδ. εὐμένεια. τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων Εὐρ. Ἑλ. 411 ἡ τρόπις δὲ (μόνη) ἀπέμεινεν (ἀποσπασθεῖσα) ἀπὸ τῶν ποικίλων προσαρμοσμάτων (τῶν προσηρμοσμένων ξύλων καὶ σανίδων). Ἐν τοῖς ἐκ τοῦ λείπω ὡς πρώτου συνθετικοῦ συνθέτοις παραλαμβάνεται συνήθως ἡ βραχεῖα ῥίζα λιπ-, ἢ ἡ λειψ-.

λείχω (ῥ. λιχ-), λείξω Παλ. Γρ., ἔλειξα ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. ἐκλειχθὲν Διοσκορ. 3, 38. Παρασχηματ. λιχμάζω (γλείφω μὲ τὴν γλῶσσαν, ἐπὶ ὄφεων) Ἡσ. Ἀσπ. 235 καὶ μτγν., καὶ λιχμάω, συνήθως ποιητ. Εὐρ. Βάκχ. 698 καὶ μτγν. λιχμῆσαι Χρ. Σιβ. 11, 139. ἐπιλιχμήσῃς Βάδρ. 48. Πρκ. λελειχμότες Ἡσ. Θε. 826 ἀντὶ -μηότες. Μέσ. λιχμαομαι Ἀρφ. Σφ. 1033. Θεόκρ. 24, 20. Ἀπτ. Ἰβὴρ. 86. -ήσομαι Ἰωσήπ. ἀρχ. 8,15, 4. ἀπο- Φ 123. ἐλιχμήσατο Ἐπιγρ. π. Διογ. Λ. 8, 91. ὠμηστὴς λέων ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 819 ἐκτὸς τοῦ Πριάμου ἐφονεύθησαν ὁ Ἀστυάναξ, ὁ Δηίφοβος, ὁ Πολίτης καὶ ἄλλοι υἱοὶ τοῦ Πριάμου. Ἄφθονον λοιπὸν αἷμα βασιλικὸν ἔλειξεν ὁ λέων. γλῶσσα κυνὸς λείξασα.. δίκην 1227 ἴδ. γλῶσσα.

λείψᾰνον τό: οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος Εὐρ. Ἀνδρ. 774 ὁ χρόνος δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὅσα λείπονται (μένουσι = λείψανα) ἐξ αὐτῶν (δηλ. τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν φήμην κττ.). κἀκ τῶν λειψάνων δεῖ ῥώμην νεανικὴν σχεῖν Ἀρφ. Σφ. 1067 καὶ ἐκ τῶν λειψάνων (τῆς παρελθούσης ἀκμῆς) πρέπει ν' ἀντλήσωμεν νεανικὴν ῥώμην.

λεκτικός 3: μάλιστα λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι Ἀριστοτ. Ποι. 1449ᵃ 23 ἐξ ὅλων τῶν μέτρων τὸ ἰαμβικὸν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα περισσότερον εἰς τὴν ὁμιλίαν.

λέκτρον τό: εὐναὶ λέκτρων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 798, ἴδ. εὐνή.
λελακυῖα, ἴδ. λάσκω.
λελιμμένος ἴδ. λίπτω.
λεπράω -ῶ: ὄρη δέ, κοίως τὴν ῥάκιν λελέπρηκε πᾶσαν Ἡρώνδ. 3, 50 ἐξηγοῦσι: πῶς ἔχει ξεσχισμένον ὅλον του τὸ φόρεμα (διότι ῥᾶκις = διερρωγὸς ἱμάτιον). Μᾶλλον: πῶς ἔχει ξεγδάρη ὅλην του τὴν ράχιν (ὅπερ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ περὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ ἐνδύματος)· ἴδ. ἀμβλύς.
λεπιόγειος 2, ὁ ἔχων λεπτὴν τ. ἔ. λεπτὸν στρῶμα γῆς καὶ ὑπ' αὐτὸ πέτραν. Ἀντίθ. βαθύγειος, βαθύχθων.
λεπτόδομος Αἰσχ. Πέρ. 114. Ἴσως γραπτέον λεπτόδονος, ἴδ. λαοπόρος.
λεπτός 3: λέπτ' ἐγένοντο Υ' 497 ἐξεφλουδίσθησαν (συνετρίβησαν). λεπταῖς ἐπὶ ῥιπῖσιν Ἀπ. Σοφ. 511 ἴδ. ἐμπολή. λεπτὰ λεύσσω κόραις Εὐρ. Ὀρ. 284 «ἀμυδρὰ βλέπω τοῖς ὀφθαλμοῖς» Σχ.
λέπω ἐκλεπίζω, ξεφλουδίζω· ἀπολέψω Εὐρ. Κύκ. 237. ἐκ- Ἀρφ. Ὄρν. 1108. ἔλεψα Α 236. ἐπ- Ὕμν. Ἑρμ. 109. ἐκλέψῃς Ἀπ. Κρατίν. 108. ἀπολέψαντα Ἀρφ. Ὄρν. 673. Παθ. ἐκλαπῆναι Ἀρφ. Ἀπ. 164. ἐκλαπείη Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 6,2,3. ἐκλαπέντων Πλουτ. 982 D (ἐξ ἐμῆς διορθ.: ἐκλιπόντων). ἐκλαπήσεται Ἐρωτικν. σ. 68, 5 (Klein). Πρκ. λελεμμένος; (Δ. Γ. λελειμμ-). Ἀπ. Ἐπιχ. π. Ἀθην. 68 F, ἀλλὰ λελαμμένος ἐν Ἐπιγρ. (πρβ. τετραμμένος). ἴδ. ἐκλέπω.
λέσχη ἡ: λόγον εἴ τιν' ἴσχεις (Reisig: ἔχεις, καὶ εἶτα διόρθ. ἐκ νεωτέρας χειρός: οἴσεις) πρὸς ἐμὰν λέσχαν Σοφ. Ο. Κ. 166 ἐὰν ἔχεις ν' ἀπαντήσῃς τι πρὸς τοὺς λόγους μου. σύγκλητον... προύθετο λέσχην Ἀντ. 159, ἴδ. προτίθημι.
λεσχήν -ῆνος φλύαρος, Τίμων. π. Διογ. Λ. 9, 40 περὶ Δημοκρίτου· ἴδ. ἀμφίνοος.
λευκός 3: τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη Ἀπ. Σοφ. 307 «λευκὴ στάθμη ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· ἡ γὰρ ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις στάθμη λευκὴ οὐδὲν δύναται δεικνύναι» Σχολ. Πλάτ. 920 b 38. λευκῷ (λευκὰ Schneidewin) δὲ γήρᾳ μάτηρ Σοφ. Αἴ. 625, ἴδ. φρενομόρως. νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος... νεῶν 708 κυρ. τώρα ἐπιτρέπεται (εἶνε δυνατὸν) νὰ πλησιάσῃ λευκὸν καλῆς ἡμέρας (τ. ἔ. αἴσιον) φῶς τὰς ναῦς (δηλ. τοὺς ναύτας): «τώρα ἐμποροῦμεν πλέον καὶ ἡμεῖς οἱ ναῦται νὰ δοῦμε μιὰν ἄσπρη ἡμέρα», ὡς καὶ σήμερον λέγεται: δηλ. νὰ χαρῶμεν· πρβ. λευκὴν ἡμέραν: τὴν ἀγαθὴν Ἀπ. Σοφ. 5. λευκὸν ἦμαρ Αἰσχ. Πέρ. 304.
λευκογραφέω γράφω ἢ ζωγραφῶ μὲ λευκὸν χρῶμα. — εἰκόνα Ἀριστοτ. Ποι. 1450 a 35 σχεδιογραφῶ, ἴδ. ἐναλείφω.
λευκότροφος 2: λευκότροφα μύρτα Ἀρφ. Ὄρν. 1100 λευκὰ τεθραμμένα.
λεύσιμος: στάσις δ' ἀκόρετος γένει κατολολυξάτω θύματος λευσίμου Αἰσχ. Ἀγ. 1105 ὁ χορὸς τῶν Ἐρινύων (ὃν φαντάζεται ἡ Κασσάνδρα περιεστῶτα) ὁ ἀκόρεστος φόνου διὰ τὴν οἰκογένειαν (τῶν Ἀτρειδῶν) ἂς ἐκβάλῃ τὸν συνήθη ὀλολυγμὸν ἐναντίον τοῦ θύματος, ὅταν λιθοβοληθῇ (δηλ. ἐναντίον τῆς Κλυταιμνήστρας, ὅταν φονευθῇ: «ἡ στάσις ἐπολολύξαι μέλλει ἐπὶ τῇ λεωργῷ Κλυταιμνήστρᾳ, ἡνίκα ἀπόληται» Σχ.
λεύσσω (ῥ. λυκ-, λευκ-) βλέπω, ἐπ. ποιητ. Ἐνστ. πρτ. καὶ π. μτγν, καὶ μέλλ. λεύσω Ἀνθ. 15, 7. Μανέθ. 6, 93. λεύσῃ 4, 59 κἀλλ., -σωσι 3, 352. λεύσειεν 6, 620. λεύσας Χρ. Σιβ. 1, 235, καὶ παρ' Ὁμ. Α 120 ὡς Δ. Γ. λεύσετε ἀντὶ τοῦ λεύσσετε, καθ' Ἡρῳδ. (Π 818) ὡς ἄξετε. Πρβ. Ἐτ. Μ. 100. 40. 269, 2. σθένος ἀελίου χρύσεον λεύσσειν Πίνδ. Π. 4, 145 = ὁρᾶν φάος ἠελίοιο (ὅπερ ἐπικόν). οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει φάος Εὐρ. Φοίν. 1547 τὰ τέκνα σου δὲν βλέπουν πλέον τὸ φῶς, τ. ἔ. ἀπέθανον. κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δράκοντος Αἰσχ. Πέρ. 82 ῥίπτων (ἐξακοντίζων) δὲ διὰ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ ὀξὺ βλέμμα φονικοῦ δράκοντος.
λεχαῖος 3 ὁ ἐν λέχει, κοίτῃ, φωλεᾷ ὤν· δράκοντας ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχαίων... πελειάς Αἰσχ. Ἑπτ. 277 ὥς τις πάντρομος πελειὰς φοβεῖται ὑπὲρ τῶν (ἔτι) ἐν τῇ φωλεᾷ (τῶν ἔτι ἀπτήνων) τέκνων της.
λέχος τό, λέχος, πορσύνειν, ἀντιᾶν Ὁμ.=ἑτοιμάζειν τὴν κλίνην, μετέχειν αὐτῆς. τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον Σοφ. Αἴ. 481 τὸ σὸν λέχος συνελθοῦσά σοι ἔσχον (Nauck): σοὶ τὸ λέχος συνῆλθον (Weckl.): σὺν σοὶ ἦλθον (εἰς) τὸ λέχος· πρβ. τὸ Ὁμ. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, καὶ τὸ ἑξῆς: λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσ' ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω Τρ. 27 κυρ. ὡς γυνὴ ἀποφασισθεῖσα εἰς τὸν Ἡρακλέα σταθεῖσα μὲ τὸ μέρος αὐτοῦ πάντοτε ἔχω φόβον τινά. Διορθοῦσι πολλαχῶς, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη. Τὸ λέχος πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς ὀνομ.: σταθεῖσα μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἡρακλέους (ὄχι τοῦ Ἀχελῴου) ὡς γυνὴ ἀποφασισθεῖσα εἰς αὐτὸν ὡς ἐκ τῆς κρίσεως (ἐκβάσεως) τοῦ ἀγῶνος. γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων οὐ τῶν τεκόντων ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ λέχους Ἀπ. Εὐρ. 318 δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς ἀλλ' εἰς τὸν σύζυγόν της. ἐπίσημα γήμαντι καὶ μείζω λέχη Εὐρ. Ἠλ. 936, ἴδ. λόγος.
λέχριος 3: πάντα γὰρ λέχρια τάδ' ἐν χεροῖν Σοφ. Ἀντ. 1344 «πλάγια καὶ πεπτωκότα» Σχ. λέχριος.. βραχὺς ὀκλάσας Ο. Κ. 195, ἴδ. ὀκλάζω.
λεωργός 2 (λα-Fοργός, ἴδ. λάω) ὁ πράττων κατὰ βούλησιν, ὁ ποιῶν τὸ δοκοῦν, ὅ τι θέλει· ὅθεν ὑβριστής, ἀνόσιος, κακοῦργος, πανοῦργος (πρβ. «λεωργόν: κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον» Ἡσύχ.). Οὕτω καλεῖται

παρ' Αἰσχ. Πρ. 4 ὁ Προμηθεύς. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι παράγουσι τὴν λέξ. ἐκ τοῦ λεῖος, οἷον λειουργός, ῥᾳδιουργός· ἢ ἐκ τοῦ λεώς, οἷον ὁ ἐργαζόμενος κακόν τι τὸν λαόν. σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργὰ καὶ θεμιστά Ἀπ. Ἀρχιλ. 88 σὺ δ' ἐφορᾷς τῶν ἀνθρώπων τὰ ἔργα τά τε ἀνόσια καὶ τὰ θεμιτά.

λέως τελείως· ἔκητ' ἀλκῆς θαρσέων λέως λέγοιμ' ἂν Ἡρώνδ. 2, 77 ὅσον διὰ δύναμιν μετὰ τελείου θάρρους θὰ ἔλεγον πρὸς αὐτὸν (τὰ ἑξῆς).

λήγω: δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων Αἰσχ. Ἑπτ. 939 νικήσας καὶ τοὺς δύο ἡσύχασεν ὁ (κακὸς) δαίμων. κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ' ἐὰν χρεὼν ἔκηλον εὕδειν Σοφ. Φιλ. 768 «οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι» Σχ. Ἀλλὰ κυρ. ὑποκ. τοῦ λῆξαι εἶνε τὸ κακόν. ἅλις φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν Ο. Τ. 685 «αὔταρκές μοι φαίνεται στῆσαι τὸν λόγον, ἔνθα ἔληξεν: ἔνθα ἔπαυσεν ἡ φιλονεικία» Σχ. Ὁ χορὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ προχωρήσῃ εἰς ἄλλας ἐξηγήσεις. τίς ἄρα νέατος (=ὥστε νέατος γενέσθαι) ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός; Αἴ. 1184 ἕως πότε θὰ τελειώσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυπλάγκτων (καθ' ἃ πολὺ ἐπλανήθημεν ἐν τῇ Τροίᾳ) ἐτῶν, ὥστε ποῖον ἔτος θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον; Ἐνταῦθα συντάσσ. μετὰ τῆς ἐς προθ., διότι ὁ χορὸς ἀποβλέπει δύσθυμος εἰς τὴν ἀτελεύτητον ἐν τῷ μεταξὺ κίνησιν τῶν ἐτῶν.

λήθη ἡ Δωρ. λάθα: ἦ τιν' ἄγλωσσον... λάθα κατέχει Πίνδ. Ν. 8, 24 τ. ἐ. ὁ τοιοῦτος καταφρονεῖται, ἀτιμάζεται· πρβ. παροιμίαν «ὅποιος δὲν μιλᾷ τὸν θάφτουν».

λῆμα τό: δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις, οὐχ ὡς ἄθυμον (Turnebus: ἄθυμος) οὐδὲ λήματος κάκῃ Αἰσχ. Ἑπτ. 603 ὄχι ὡς ἄνανδρος οὐδὲ ἐκ δειλίας (ἐκ κακίας φρονήματος). ὦ λῆμ' ἀναιδές Σοφ. Ο. Κ. 960 ὦ ἀναίσχυντον θράσος, ὦ πάντων ἀναιδέστατε (θρασύτατε). αἴθων λῆμα Αἰσχ. Ἑπτ. 435 διάπυρος τὸ φρόνημα, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς. ἰδὼν δύο λήμασι δισσοὺς Ἀτρεΐδας Ἀγ. 125 τοὺς δύο διαφόρους κατὰ τὸν χαρακτῆρα Ἀτρεΐδας.

λῆμμα τό, κυρ. τὸ λαμβανόμενον, τὸ εἰλημμένον κέρδος, πρόσοδος κτλ. εἰδότες οἱ κακόν τι βουλόμενοι πράττειν, ὅτι τούτοις ἐστὶν ἀπὸ τῶν λημμάτων τὸ μέρος δοτέον, μείζω προαιροῦνται ἀπὸ τῶν ἄλλων ἁρπάζειν Δημ. 58, 64 οἱ βουλόμενοι νὰ πράττωσί τι κακὸν γνωρίζοντες ὅτι εἰς τούτους (τοὺς συκοφάντας) πρέπει νὰ δώσωσι τὸ ἀνάλογον μέρος ἐκ τῶν κερδῶν των, ἀποφασίζουσι ν' ἁρπάζωσι περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων γράφειν Δημ. 23, 201 μὲ τὰ αὐτὰ κέρδη, μὲ τὰς αὐτὰς τιμάς. εἰς δύο παῖδας καὶ ἀδελφὴν λῆμμα καὶ ἀνάλωμα ἑπτὰ τάλαντα ἀργυρίου ἀπέδειξε Λυσ. 32, 20 ἐπαρουσίασε διὰ δύο παιδία καὶ μίαν ἀδελφὴν παρσίματα (ὅσα ἐπῆραν) καὶ ἔξοδα ἑπτὰ τάλαντα ἀργυρίου. λῆμμα οὐδὲν ἐμοὶ γεγενημένον ἀποφαίνουσιν Δημ. 27, 24 ἴδ. ἀποφαίνω. παντὸς ἥττων λήμματος 19, 339 κυρ. κατώτερος παντὸς κέρδους: ἀδυνατῶν ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμὸν οἱουδήποτε κέρδους.

λῆξις -εως ἡ (λαγχάνω, λήξομαι). Ἐν τῷ Ἀττικῷ δικαίῳ λῆξις τοῦ κλήρου Ἰσαῖ. 3, 2 αἴτησις (γινομένη ὑπό τινος), ἵνα λάβῃ κατοχὴν κληρονομίας: Ξενοκλῆς τοῦ Πύρρου κλήρου λαχεῖν τὴν λῆξιν ἠξίωσεν Αὐτ. τ. ἐ. ἐκίνησεν ἀγωγήν, ἵνα λάβῃ τὸν κλῆρον (τὴν κληρονομίαν) τοῦ Πύρρου. δοκεῖ ἂν ὑμῖν ὁ μεμαρτυρηκώς... οὐκ ἂν ἐπὶ τοῦ κλήρου τῇ λήξει, ἣν ὁ Ἔνδιος λαχὼν ἐπεδικάζετο, ἀμφισβητῆσαι ἂν ὑπὲρ τῆς ἀδελφιδῆς τῆς ἑαυτοῦ; 3, 43 ὅτι ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς κληρονομίας, ἣν ὁ Ἔνδιος ποιησάμενος ἀπῄτει δικαστικῶς τὴν κληρονομίαν, δὲν ἤθελε διαμφισβητήσῃ αὐτὴν ὑπὲρ τῆς ἀδελφιδῆς του; ταύτην (τὴν δίωξιν) ἀνάγκη τῇ τοῦ διώκοντος λήξει δηλοῦσθαι Δημ. 45, 50 ἡ καταδίωξις εἶνε ἀνάγκη νὰ διασαφηνίζηται διὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ καταδιώκοντος. ἠναγκαζόμην κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐμαυτοῦ πατρόθεν δέχεσθαι τὴν λῆξιν 39, 17 ἠναγκαζόμην νὰ δέχωμαι τὴν ἀγωγήν, ἡ ὁποία ἔγινεν ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ τοῦ πατρός μου.

ληρέω -ῶ: τὸ γὰρ νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Σοφ. Τρ. 435 τὸ νὰ (μωρολογῇ) ὁμιλῇ τις μὲ παράφρονα δὲν εἶνε ἴδιον ἀνθρώπου σώας ἔχοντος τὰς φρένας. Πρὸς δοτ. κατὰ τὸ διαλέγεσθαι.

λήσω -σομαι ἴδ. λανθάνω.

λῆψις ἡ: ἢ καὶ αὐτοβοεὶ ἂν (ἐλπίσας) διὰ τὸν ἔνδοθέν τε καὶ ἔξωθεν... θόρυβον τῶν μακρῶν τειχῶν διὰ τὴν κατ' αὐτὰ ἐρημίαν λήψεως οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν Θουκ. 8, 71 ἢ ἐν τῇ γενικῇ ταραχῇ τῇ ἔνδοθεν («διὰ τὴν στάσιν») καὶ ἔξωθεν («διὰ τοὺς πολεμίους») δὲν ἤθελον ἀποτύχῃ ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως φυλάκων νὰ κυριεύσουν μὲ τὴν πρώτην ἔφοδον τὰ μακρὰ τείχη. Περὶ τῶν προηγ. ἴδ. χειροῦμαι.

λίαν, Ἰων. καὶ ἐπ. λίην, ἐπίρρ. = πάνυ. τὸ λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπῄνεσα, ὅτ' ἐς γυναῖκα Τρῳάδ' ἐξημάρτανες, οὔτ' αὖ τὸ νῦν σου δεῖμ' ὃ δειμαίνεις ἄγαν Εὐρ. Ἀνδ. 867 «οὔτ' ἐκεῖνο τὸ ὑπερβάλλον τῆς ὀργῆς ἐπῄνεσα, ὅτε τῇ Ἀνδρομάχῃ πολλὰ κατεσκεύαζες κακά, οὔτε νῦν σε ἀποδέχομαι ἄγαν φοβουμένην» Σχ. τοῦ λίαν παρείλετο Ἀπ. Εὐρ. 258, ἴδ. παραιρέω. πειράσομαι πείσειν τὸ λίαν χρῆσθαι καλῶς Ὀρ. 705 θὰ προσπαθήσω νὰ πείσω αὐτοὺς νὰ μετριάσωσι τὴν ὁρμήν των. αἱ πρὸς τοὺς τυράννους αὗται λίαν ὁμιλίαι Δημ. 6, 72 αὗται αἱ λίαν στεναὶ σχέσεις μὲ τοὺς τυράννους. ἔστιν ἡ λίαν δυσπραξία λίαν διδοῦσα μεταβολὰς Εὐρ. Ἰ. Τ. 721 ἡ ἄκρα δυστυχία φέρει ἐνίοτε ἄκρας μεταβολάς.

λίασθεν = λιάσθησαν, ἴδ. λιάζομαι.

λιβανωτός ὁ· λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ Ἀρφ. Σφ. 96. Συνήθιζαν νὰ θέτουν λιβανωτὸν κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἐν τῷ Ἑκατείῳ, ἢ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων.

λιβάς -άδος: λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα Αἰσχ. Περσ. 616 «σὺν ὕδατι πηγαίῳ» Σχ. μὲ σταγόνας ὕδατος ἐκ παρθενικῆς (ἀθολώτου) πηγῆς.

λίβος -εος τό: ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη Αἰσχ. Χο. 446 εὐκολώτερον ἐξῆγον (μοῦ ἤρχοντο) δάκρυα παρὰ γέλοια.

λιγαίνω: δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν Αἰσχ. Ἑπτ. 859 οὐδεμία ὑπόκρισις (ἀπάτη) εἶνε, ὅτι θρηνῶ εἰλικρινῶς (ἀπὸ καρδίας, μὲ τὴν καρδιά μου).

λιγξω ἴδ. λίζω.

λιθόβολος 2: δράκοντος αἷμα λιθόβολον κατειργάσω Εὐρ. Φοίν. 1061 κατώρθωσας τὸν λιθόβολον φόνον τοῦ δράκοντος: κατώρθωσας νὰ φονεύσῃς διὰ λίθων τὸν δράκοντα.

λιθοκόλλητος 2: ὦ ψυχὴ σκληρὰ χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Σοφ. Τρ. 1260 «λίθινον καὶ σκληρὸν χαλινὸν σαυτῇ ἐπιβάλλουσα» Σχ. ἡ (ἐκ τῶν πόνων καὶ τῶν ταλαιπωριῶν) ἀπεσκληρυμμένη ψυχὴ πρέπει νὰ παρέχῃ εἰς τὸ ἧττον ἐστομωμένον καὶ ἀπεσκληρυμμένον στόμα τραχύν τινα χαλινόν, ἵνα μὴ ὁ Ἡρακλῆς ἐκρηγνύηται εἰς θηλυπρεπεῖς θρήνους. Πάντως δὲ τὸ λιθοκόλλητον στόμιον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ χαλινὸς λίθοις διακεκολλημένος, ἵνα τραχύτερος γενόμενος μὴ καταμασᾶται εὐκόλως. Διορθοῦσι πολλαχῶς, ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως ὑπάρχει.

λιθόλευστος Ἄρης Σοφ. Αἴ. 253 = ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος· πρβ. «πετροπόλεμος». Τὸ χωρίον: πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τούτου τυπείς Σοφ. Αἴ. 253 φοβοῦμαι νὰ ὑποφέρω μετὰ τούτου τὸν ἐκ λιθοβολίας θάνατον πετροβοληθείς.

λιθοσπαδής ἁρμός (ὃ ἴδε) Σοφ. Ἀντ. 1216 ὀπὴ ἢ διαρρωγὴ προελθοῦσα, σχηματισθεῖσα, διὰ τῆς ἀποσπάσεως λίθου.

λιμήν αὐτὸς ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Σοφ. Ο. Τ. 1208 ἴδ. θαλαμηπόλος. Ἀλλὰ παρατηρητέον, ὅτι τὸ ᾧ, ἐν ᾧ ἀναφ. εἰς τὸ Οἰδίπου, ἐντὸς τῆς ἀναφ. προτάσεως ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸν Λάϊον (πατρί)· ὅθεν καὶ ἡ διόρθ. πῶς γάμου λιμήν, ἣν καὶ εἰς τὸ κείμενον εἰσήγαγεν ὁ Nauck. Διὰ ταῦτα φαίνεταί μοι προκριτωτέρα (τῆς ἐν τῷ θαλαμηπόλος κοινῆς) ἡ ἑρμηνεία τοῦ Τρικλινίου: «ᾧ τινι Οἰδίποδι μέγας λιμὴν ὁ αὐτὸς καὶ εἷς, ἤτοι Ἰοκάστη, ἀρκετὸς ἐφάνη παιδὶ καὶ θαλαμηπόλῳ (καὶ νυμφίῳ) πατρί, ὥστε πεσεῖν τοῦτον τὸν Οἰδίποδα ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι· τ. ἔ. Ἰοκάστη καὶ παῖδα τὸν Οἰδίποδα ἔσχε καὶ πατέρα τῶν αὐτῶν (γρ. τῶν αὐτῆς) παίδων». Κατὰ τὴν ὀρθὴν ταύτην ἑρμηνείαν καὶ τὸ μέγας ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἀναφορὰ τοῦ ᾧ ἔχει καλῶς, τοῦ παιδὶ καὶ τοῦ πατρὶ θαλαμ. λαμβανομένων ὡς κατηγορουμένων, τ. ἔ. ὁ αὐτὸς μέγας λιμὴν (ἤτοι: ἡ γαστὴρ τῆς Ἰοκάστης) «ἐχώρεσε» τὸν Οἰδίποδα καὶ ὡς παῖδα (δηλ. ὅτε ἦτο ἔμβρυον ἐν γαστρὶ) καὶ ὡς πατέρα νυμφίον. Ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἡ ἰδέα αὕτη ἀναπτύσσεται, ὄχι δὲ ἡ ἐξαγομένη ἐκ τῆς κοινῆς ἑρμηνείας τῆς ἐν τῷ θαλαμηπόλος.

λινόδεσμος 2 Αἰσχ. Πέρσ. 69. Τὸ χωρίον: λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας διαβὰς τὸν πορθμὸν (τοῦ Ἑλλησπόντου) ἐπὶ τῆς (ἐκ τῶν πλοίων) γεφύρας τῆς διὰ λινῶν σχοινίων συνδεδεμένης.

λίνον τό: κλωστῆρα λίνου Αἰσχ. Χο. 504, ἴδ. κλωστήρ.

λινοπόρος 2 ὁ ποντοπορεῖν ποιῶν τὰς ναῦς (κυρ. τὰ λίνα, τὰ ἱστία): ἢ ῥοθίοις εἰλατίναις (Seidler: ἐλατίνοις) δικρότοισι κώπαις ἔπλευσεν (Kvičala: ἔπλευσαν) ἐπὶ πόντια κύματα νάϊον ὄχημα λινοπόροισιν αὔραις, φιλόπλουτον ἅμιλλαν αὔξοντες μελάθροισιν Εὐρ. Ἰ. Τ. 408 «ἢ ῥοθίαις ἐλατίναις δικρότοις (= ἀμφοτέρωθεν τῆς νηὸς κροτούσαις) κώπαις ἔπλευσεν ἐπὶ πόντια (τὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου) κύματα ἡ ναῦς (= νάϊον ὄχημα), λινοπόροις αὔραις τὴν ἐν μελάθροις φιλόπλ. ἅμιλλαν αὔξειν ζητοῦντες». Δ. Βερν. Τὸ αὔξοντες συνετάχθη κατὰ σύνεσιν πρὸς τὸ νάϊον ὄχημα, ὡς περιληπτικὸν = ναυπόροι, οἱ ἐν τῇ νηΐ. Ἐκ τῶν τριῶν ἐπιθέτων «τὸ μὲν εἰλατίναις ὁρίζει τὴν ὕλην, ἐξ ἧς αἱ κῶπαι, τὸ δὲ ῥοθίοις τὸν ῥόθον καὶ τὴν ὁρμήν, ὃν αἱ κῶπαι προξενοῦσιν εἰς τὰ ἐλαυνόμενα κύματα, καὶ τὸ δικρότοισι τὸν διπλοῦν τοῦτον ἐκ τῆς ὁρμῆς καὶ τοῦ τάχους τῆς ἑκατέρωθεν τοῦ πλοίου κωπηλασίας» ὁ Αὐτός.

λινόπτερος 2 ὁ ἔχων λινᾶ πτερὰ (ἱστία) Αἰσχ. Πρ. 484. Τὸ χωρίον: θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ λινόπτερ' ηὗρε ναυτίλων ὀχήματα οὐδεὶς ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ (πλὴν ἐμοῦ) εὗρε τὰ θαλασσόπλαγκτα λινᾶ πτερὰ (ἱστία) ἔχοντα ὀχήματα τῶν ναυτίλων.

λινορραφής 2 λίνῳ ἐρραμμένος, συνερραμμένος διὰ λινῶν ὑφασμάτων ἢ νημάτων· λινορραφὴς δόμος ἅλα στέγων δορός Αἰσχ. Ἱκ. 140 ὁ συνερραμμένος μὲ λίνον (λινᾶ πανιὰ) ξύλινος οἶκος (δηλ. ἡ ναῦς) ἀποκρούων τὴν θάλασσαν (πλοῖον Αἰγυπτιακόν)· «ἡ ναῦς· παρ' ὅσον τρυπῶντες τὰς ναῦς (σανίδας Weckl.) σπάρτοις αὐτὰς συνέρραπτον. Καὶ τὸ παρ' Ὁμ. (ξ 883) νῆας ἀκειόμενον τὸ συρράπτοντα δηλοῖ· ὅθεν καὶ ἀκεστρίας τὰς ῥαπτρίας φασί» Σχ. Ἡ διόρθ. τοῦ Weckl. σανίδας περιττή· τὸ μέρος ἐννοεῖται κάλλιστα ἐκ τοῦ ὅλου.

λινοσινής, ἴδ. λακίς.

λινοφθόρος 2: λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγελάστοις ξυμφοραῖς πεπληγμένων Αἰσχ. Χο. 27 οἱ πρὸ τῶν τῶν στέρνων στολισμοὶ τῶν πέπλων, ὑποστάντων πληγὰς (κτυπήματα) ἕνεκα θλιβερῶν συμφορῶν, ἐξεσχίσθησαν ὑπὸ τὰ ἀλγεινὰ κτυπήματα («ὑπὸ τῶν κοπετῶν») ξεσχίσματα φθείροντα τὰ λινᾶ νήματα τῶν

ὑφασμάτων. Αὕτη εἶνε ἡ φυσικωτέρα ἅμα δὲ καὶ ποιητικωτέρα ἐκδοχὴ τοῦ χωρίου. Τὰ λαμπρὰ καὶ περίκοσμα τῶν πέπλων μέρη τὰ πρὸ τῶν στέρνων ὑφίσταντο τὰ ἐκ τῶν ἀγελάστων συμφορῶν ἀλλεπάλληλα κτυπήματα· ἐκ δὲ τῶν ἀδιακόπων τούτων κτυπημάτων ἐξεσχίσθησαν, καὶ οὕτως ἐφθάρησαν τὰ λινᾶ νήματα τῶν ὑφασμάτων. Καὶ αὐτὴ ἡ διόρθ. τοῦ Blass προστέρνῳ στολμῷ φθείρει τὴν φυσικὴν ταύτην τῶν νοημάτων συνέχειαν. Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὑποστηρίζει καὶ τὸ ἐν Πέρσ. 836 χωρίον, ὃ ἴδε ἐν τῷ λακίς.

λῐπᾰρής 2: ἥ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερὶ Σοφ. Ἠλ. 1378, ἴδ. ἔχω. τήνδε λιπαρῆ τρίχα Αὐτ. 451 «ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν: ἱκέτιν τρίχα» Σχ. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη καὶ ὡς ἐκ τοῦ μέτρου ὀρθὴ γρ. ἀλιπαρής. Τὸ δ' ὑπό τινος προταθὲν λιπαρῶ, ἐν ᾧ ἀφαιρεῖ ἀναγκαῖον ἐπίθετον, ἐπεισάγει παραπλήρωμα ἥκιστ' ἀναγκαῖον. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρὲς τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον Ο. Κ. 1119 μὴ ἀπόρει διὰ τὸ ἐπίμονον καὶ ἐκτενές μου (διὰ τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν με ἀπὸ τῶν θυγατέρων: «διότι δὲν ἔχω ξεκολλημό», κυρ. ἀποβλέπων πρὸς τὸ λιπαρές· τὸ ἑξῆς εἶνε ἐπεξήγησις), ἐὰν μακρότερον λόγον ἀποτείνω πρὸς αὐτὰς φανείσας ἀνελπίστως· πρβ. 1139 «μὴ προσθαύμαζέ μου τὸ λιπαρές, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις» Σχ. τ. ἔ. τὸ ὅτι ἡ ψυχή μου δυσαπαλλάκτως ἔχει τῶν τέκνων.

λῐπαρόθρονος 2 ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμπρὸν) θρόνον· λιπαρόθρονοι ἐσχάραι Αἰσχ. Εὐμ. 809 βωμοὶ λιπαροὶ (λάμποντες) ἐκ τοῦ ἀποστάζοντος πάχους τῶν θυμάτων ἤ, κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ ἐπιχεομένου ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ἐλαίου (ἴδ. Θεοφρ. Χαρ. κεφ. 17. Παυσ. 19, 24, 6).

λῐπᾰρός (λίπος): τάν κεν λιπαρὰν ἐθέλων θείμαν ἄκοιτιν Βακχυλ. 5, 169 ταύτην ἀνθηρὰν οὖσαν (σφριγῶσαν) εὐχαρίστως ἤθελον κάμῃ σύζυγόν μου. λιπαρὸν γῆρας εὐωχούμενος Ἀπ. Κρατίν. 1, ἴδ. αὐχῶ.

λίπος τό: λίπος αἵματος Αἰσχ. Ἀγ. 1429 ἴδ. φονολιβής. ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος Σοφ. Ἀντ. 1022 βεβρωκότες λίπος αἵματος (ἐξ) ἀνδρὸς φθαρέντος (ἀποθανόντος).

λίπτομαι ἐπιθυμῶ (πρβ. *lubet, libet,* Γερμ. lieb. «λὶψ ἐπιθυμία Ἡσ. λιψουρία) σπανιώτ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μτγν. ποιητ., μόνον ἐνστ. καὶ λελιμμένος = ἐπιθυμῶν, -μάχης Αἰσχ. Ἑπτ. 367 καὶ 342.

λίσαι, λίσση, τοῦ λίσσομαι.

λίσσομαι (ῥ. λιτ-, ὅθεν λίτjομαι) ἱκετεύω, ἐπ. ποιητ., σπαν. πεζ. Ἡρ. 1, 24. Πλ. Πολ. 366 Α, καὶ λίτομαι, ἀλλὰ σπανιώτερον Ὁμ. Ὕμν. 16, 5. 19, 48. Ἀρφ. Θεσμ. 313 χορ. Ἀνθ. 5, 165. Ὀρφ. 41, 9. 82. 6, καὶ πολλ. Νόνν. ἐλίσσετο Ζ 45. Ι 385. ἐλλίσάμην λ 35. ν 273. ὑπ. λίσῃ κ 526. προστ. λίσαι Α 394. ἀόρ. β' λιτοίμην ξ 406. -έσθαι π 47. πολύλλιστος ε 445, καὶ πολύλλιτος μτγν. μηδὲν τόδε λίσσου Εὐρ. Μήδ. 154 μηδαμῶς ἐπικαλοῦ τὸν θάνατον (= τόδε). λισσόμενος θανάτου προβολάν Ὀρ. 1487 ἱκετεύων ἱκεσίαν φυλακτηρίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου: παρακαλῶν νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον.

λιτανός 3: πέπλων καὶ στεφέων ἀμφὶ λιτάν' (Herm.: ἀμφίλιταν) ἕξομεν Αἰσχ. Ἑπτ. 98 ἐνδύσομεν (= ἀμφέξομεν, ἐνν. τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν) πέπλους καὶ στεφάνους λιτανευτικούς.

λιτή ἡ (λίσσομαι) δέησις, ἱκεσία· οἶμαι πατέρα πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς μήποτε τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος Εὐρ. Ὀρ. 290 νομίζω ὅτι ὁ πατὴρ πολλάκις ἐκτείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ γένειόν μου ἤθελε μὲ παρακαλέσῃ νὰ μὴ σφάξω ποτὲ τὴν μητέρα μου. θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν (ἐνν. σπεύδομεν) μηδ' εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 363 κατὰ λέξ. σπεύδομεν δὲ νὰ ἐπιτελῶμεν εἰς τοὺς θεοὺς ἀτέλειαν διὰ τῶν πρὸς ἡμᾶς δεήσεων (τῶν ἀνθρώπων), ὥστε μηδὲ εἰς ἀνάκρισιν νὰ ἔλθωσιν οἱ θεοί· τ. ἔ. ἐπειδὴ πρὸς ἡμᾶς ἀποτείνονται οἱ ἄνθρωποι (ὅπως τιμωρῶμεν τοὺς φονεῖς), ἀπαλλάττομεν τοὺς θεοὺς τοιούτου βάρους, δηλ. τῆς περὶ τιμωρίας τῶν φονέων μερίμνης, ὥστε μηδὲ νὰ προανακρίνωνται.

λιτί, ἴδ. λίς.

λίψ -λιβός ἡ ποιητ. λιβάς, σταγών. Αἰσχ. Εὐμ. 54 ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα, ἴδ. λείβω.

λογάδην: καὶ λίθοις λογάδην Θουκ. 6, 66 = λίθοις ἐπιλέκτοις, ὅπου σημειωτέον τὸ ἐπίρρ. ἐπέχον τόπον ἐπιθέτου.

λογίζομαι: ἐλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο οἱ Θηβαῖοι, ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἂν ταχέως τὴν τῶν Λακεδαιμονίων δύναμιν καὶ μάχεσθαι ἂν αὐτοὺς οὐδαμοῦ ἄμεινον ἢ ἐν τῇ ἑαυτῶν Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 24 ἐσυλλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο ἀκόμη οἱ Θηβ., ὅτι ἡ δύναμις τῶν Λακεδ. δύναται καὶ ταχέως νὰ συνέλθῃ καὶ ὅτι οἱ Λακεδ. οὐδαμοῦ ἤθελον πολεμήσῃ γενναιότερον ἢ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν χώρᾳ. Παρατηρητέον ὅτι τὸ τοῦτο ἐπεξηγεῖται πρῶτον μὲν διὰ τοῦ ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἄν, εἶτα δὲ ἐκ παραλλήλου διὰ τοῦ μάχεσθαι ἄν. Ἴσως ὑπάρχει γραφικόν τι σφάλμα. ταῦτα ἀνθ' ὧν ἀπέδοντο αὐτοὶ λογίζεσθαι Δημ. 19, 90 ταῦτα νὰ λογαριάζωσιν ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπώλησαν. λελογισμένοι γὰρ οἱ τοιοίδ' εἰσὶν βροτῶν ὀρθῶς διαζῆν τὸν βίον γνώμης μέτα Εὐρ. Ἰ. Α. 922 «ὀρθῶς δ' ἐγνώκασιν οἱ οὕτω λογισμοῦ ἔχοντες βροτῶν διαζῆν τὸν βίον μετὰ φρονήσεως» Δ. Βερν.

λόγιος 3 ὁ περὶ λόγους ὤν, εὐπαίδευτος, ὁ λόγων ἔμπειρος, εὔγλωττος. Ἡ τελευταία σημ. εἶνε συνήθης τοῖς μτγν., ἐνιαχοῦ δὲ ὑπάρχει καὶ παρ' ἡμῖν.—λόγιος εἶνε ὁ λογογράφος ὁ μεταχειριζόμενος τὸν συνήθη πεζὸν λόγον, ἀντίθ. ἀοιδός· Πινδ. Π. 1, 94 λογίοις καὶ ἀοι-

δοῖς τοῖς πεζογράφοις καὶ ποιηταῖς (ὡς ἐν Ν. 6, 31 ἀοιδαὶ καὶ λόγοι· πρβ. ποιητὰς καὶ λογογράφους Πλουτ. σ. 417 F). Ἀλλ' ἐν Ν. 6, 46 λογίους λέγει τούς τε λογογράφους καὶ ποιητάς. — τῶν δ' αὖ λογίων τε χρωμένων τε τῇ πόλει εἰς ἀξίωμα βάς Εὐρ. Ἴων 602 ἐὰν δὲ ἀφ' ἑτέρου φθάσω εἰς τὸ ἀξίωμα ἐκείνων, οἵτινες εἶνε δεινοὶ περὶ τὸ λέγειν καὶ διαχειρίζονται τὰς ὑποθέσεις τῆς πόλεως. Οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως.

λογισμός ὁ: ὅτι ἂν αὐτὸς ὁ λογισμὸς αἱρῇ Αἰσχ. 3, 59 (=ἀποδεικνύει). ὅ τι ἐξαγόμενον καὶ ἂν παρουσιάζῃ ὁ λογαριασμός. ὅσοις τούτων μὲν μηδέν, λογισμὸς δ' ἐφ' ἡσυχίας τοῦ συμφέροντος, τίς τὰ οὐ συνοίσοντα ἔπραξεν; Δημ. 15, 14 εἰς ὅσους δὲν ὑπάρχει τι ἐκ τούτων (τῶν παθῶν), ἀλλὰ ψυχρὸς ὑπολογισμὸς τοῦ συμφέροντος, τις ἔπραξε τὰ οὐ συνοίσοντα; οὐ γάρ ἐστιν ὁ τῶν πραγμάτων οὗτος λογισμὸς 18, 229 διότι οὕτω δὲν δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ, νὰ ἐξελέγξῃ τὰς πολιτικὰς πράξεις. κρείσσους ὄντες ἅπαντες λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου, μὴ παθεῖν μᾶλλον προσεκόπουν ἢ πιστεῦσαι ἐδύναντο Θουκ. 3, 83 κατὰ λέξ. ὅταν ἦσαν ἰσχυρότεροι τῶν ἐναντίων ἐν τῷ λογισμῷ των (ἐν τῇ σκέψει των) ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἀνέλπιστον τῆς βεβαιότητος (τοῦ ὅρκου ἢ τοῦ λόγου), ἐλάμβανον πρόνοιαν μᾶλλον νὰ μὴ πάθωσι κακῶς, παρὰ ποῦ ἠδύναντο νὰ ἐμπιστευθῶσιν (εἰς τὸν ὅρκον ἢ τὸν λόγον). λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα (ταῦτα) Θουκ. 4, 10 ἴδ. ἐνδέχομαι.

λογογράφος 2 ὁ γράφων λόγους ἐν πεζῇ γλώσσῃ κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν γράφοντα ἔπη. Λογογράφοι δ' ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες πεζογράφοι συγγραφεῖς ἀπὸ τοῦ Μιλησίου Κάδμου μέχρι τοῦ Ἡροδότου, οἵτινες πρῶτοι συνέλεξαν τοὺς ἐπιχωρίους μύθους καὶ παραδόσεις καὶ ἐξέθεσαν αὐτὰς ἐν συνεχεῖ πεζῷ λόγῳ.

λόγος ὁ, Α') ὁ προφορικὸς λόγος, τὸ λέγειν, ἡ προφορικὴ ἔκφρασις, διήγησις. Παρ' ἐπικοῖς εἶνε ἐν χρήσει ὁ μῦθος· οὐ λόγων εὐσχημόνων δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρὸς ὡς τάχος διοιστέον, τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον Εὐρ. Ἱππ. 490, ἴδ. διοιστέον ἐν Παραρτήματι. ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ γλώσσῃ θιγόντα (= ὅτι θίγοι ἄν) Σοφ. Φιλ. 407 κυρ. ἤθελεν ἐγγίσῃ διὰ τῆς γλώσσης του πάντα κακὸν λόγον. οὐχ ἕτερον λιθίνα ψᾶφος ἔχει λόγον Πινδ. Ὀ. 7, 86 ἡ ἐπὶ τῆς λιθίνης στήλης ἐπιγραφὴ δὲν ἔχει ἄλλο ὄνομα παρὰ τὸ τοῦ Διαγόρου. προσέτι λόγους λέγων ἀμαθέστατ' οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι Ἀρφ. Σφ. 1320 καὶ προσέτι λέγων λόγια εἰς τὸν ἀέρα μὲ χονδροειδέστατον τρόπον, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ πρᾶγμα· πρβ. μὴ λόγους λέγε Εὐρ. Μήδ. 320 «μὴ λὲς λόγια», δηλ. ἀνωφελῶς, 'ς τὸν ἀέρα. ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἂν Ἀπ. Εὐρ. 189, ἴδ. δισσός. οὐ γὰρ οἱ κακῶς πεπραγότες . . . τοὺς λόγους ἀπώλεσαν Ἀπ. Εὐρ. 165, ἴδ. ἀπόλλυμι. λόγων δίκαιον μισθὸν ἂν λόγους φέροις (Bothe: λόγου εἰσφέροις) Λὺτ. 890 ὡς δικαίαν ἀμοιβὴν τῶν λόγων σου θὰ λάβῃς λόγους πάλιν. μετὰ δέ, οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν, χρόνος διέφυ Ἡρ. 1, 61 μετὰ δὲ ταῦτα, ἵνα μὴ πολυλογῶ, ἐπέρασε καιρὸς ἐν τῷ μεταξύ. πόνων γάρ, ὡς ἁπλῷ λόγῳ, τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη Αἰσχ. Πρ. 46 ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμά σου) οὐδόλως, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν (ἵνα εἴπω συντόμως), αἰτία ἐστὶ τῶν νῦν παρόντων σοι πόνων. ὡς μὲν ἐν λόγῳ Σοφ. Ἠλ. 761 καθ' ὅσον τοῦτο (τὸ ἀλγεινὸν) εἶνε δυνατὸν ἐν διηγήσει. Ἡ ἑρμ. διὰ τοῦ ὡς λέγοντι καὶ ὡς λεγόμενα δὲν μοι φαίνεται ὀρθή· ἴδ. κατ. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ; 769 κατά τινας τὸ τῷ νῦν λόγῳ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ ἐν ἀρχῇ ὦ Ζεῦ, κατὰ δὲ τὸν Kaibel πρὸς τὸν στ. 675. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ L παρέχει τῷ ναῷ λόγῳ, γρ. τῷ δ' αὖ λόγῳ τ. ἑ. διατί τόσην ἀθυμίαν δεικνύεις διὰ τούτου πάλιν τοῦ λόγου σου; καθ' ἕκαστον καὶ μηδ' ὑμεῖς ἑνὶ λόγῳ . . . κρίνετε Θουκ. 5, 85 ἴδ. ὑπολαμβάνω. ἐκ λόγου ἄλλος ἐκβαίνει λόγος Εὐρ. Τρ. 706, ἴδ. ἐκβαίνω. τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην διὰ τόδε Θουκ. 1, 97 τὴν παρέκβασιν (ὁ ἀποδοκιμάζει Θωμ. Μάγ.) τοῦ λόγου ἐποιησάμην. κάθαμμα λύσειν λόγου Εὐρ. Ἱππ. 671 ἴδ. λύω. πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης, ξυνάπτετον (ἐνν. ἀλλήλω) λόγοισιν Σοφ. Ἠλ. 20 πρὶν λοιπὸν ν' ἀρχίσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τῆς οἰκίας των, συνεννοήθητε. Πρβ. Εὐρ. Φοιν. 705 εἰς λόγους συνῆψα Πολυνείκει μολὼν ἦλθον εἰς συνέντευξιν μὲ τὸν Πολ. Ἡ δοτ. Πολυνείκει ἀπὸ κοινοῦ. οὗ ποικίλως αὐδωμένου, δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων Σοφ. Φιλ. 130 οὗ τινος ποικίλως ὁμιλοῦντος («τοῦ ναυκλήρου δόλιά σοι διαλεγομένου καὶ ἀσυμφανῆ» Σχ.) ἐκ τῶν ἑκάστοτε λόγων του δέχου τὰ συμφέροντά σοι, ὅσα σοι συμφέρουν. πρὸς χαρὰν λόγων Τρ. 179 συμφώνως πρὸς τὴν χαροποιὸν ἀγγελίαν (κυρ. πρὸς τὴν ἐκ τῶν λόγων σου χαράν). Συναπτέον πρὸς τὸ προηγ. καταστεφῆ. λόγων τε πίστιν ἐφαρμόσαι 623, ἴδ. ἐφαρμόζω. ἡ λόγοισι γενναία γυνή Ἠλ. 287 «εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ πράξεσιν» Σχ. τ. ἑ. ἡ εὐγένειά της περιορίζεται μόνον εἰς λόγους, ἀλλὰ καὶ οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε εὐτελεῖς καὶ κοινοί. τὴν ἡδονὴν πρῶτ' οὐ λόγοις αἱρήσομαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 794 τὴν ἡδ. πρῶτα θ' ἀπολαύσω ὄχι μὲ λόγια (ἀλλὰ μὲ ἔργα). πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ Αἰσχ. Χο. 679 ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ἐν ᾧ ὡμίλει. ἄλλαν δ' ἔστιν ἐν λόγοις στυγεῖν, φοινίαν Σκύλλαν Χο. 613 ἄλλην δύναταί τις ἐν ταῖς διηγήσεσιν (ὅταν ἀκούῃ νὰ ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς: ἄλλην μανθάνει τις ὡς ἐκ τῶν διηγήσεων) νὰ μισῇ. ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην Εὐρ. Μήδ. 872 «ἦλθα σὲ λόγια μὲ τὸν ἑαυτόν μου: ἐπετίμησα ἐμαυτήν» Δ. Βερ-

ναρδ. Ἄλλοι: πρὸς ἐμαυτὴν διελέχθην. πρῶτος πάλιν περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐποίησε τῇ πόλει τὸν λόγον πρὸς Λακεδαιμονίους εἶναι Δημ. 20, 68 πρῶτος πάλιν κατώρθωσεν, ὥστε ἡ πόλις μας νὰ διαμφισβητῇ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους τὴν ἡγεμονίαν. ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ Ἀνδοκ. 1, 26 = ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι. εἰ μὲν οὖν ἐν δικαστηρίῳ ἡμῖν οἱ λόγοι ἦσαν, εἶχεν ἄν τινα λόγον ταῦτα ποιεῖν Πλ. Λάχ. 196 Β εἰ μὲν οὖν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς λόγους ἐποιούμεθα, ἴσως ἂν εὔλογον. ἦν ταῦτα ποιεῖν. λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Σοφ. Τρ. 1 λόγος μὲν τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἐξεδηλώθη. Τὸ ἀρχαῖος κατηγορ. τοῦ φανείς, οἷον παλαίφατος. οἱ δὲ ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου ἱερῷ δρυὸς λόγους ἔφησαν μαντικοὺς πρώτους γενέσθαι Πλ. Φαῖδρ. 275 Β ἄλλοι δὲ εἶπον, ὅτι οἱ πρῶτοι μαντικοὶ λόγοι ὑπῆρξαν (προῆλθον ἐκ) μιᾶς δρυὸς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Δωδ. Διός. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις Ο. Κ. 651 οὐδὲν πλέον ἤθελες κερδήσῃ δι' ὅρκου ἢ διὰ (ἑνὸς ἁπλοῦ) λόγου (μου). χὠ λόγος διοίχεται 574 καὶ ὁ λόγος μου (ὅσα ὤφειλον νὰ εἴπω) τελειώνει. δεῖ... σημεῖον ἢ λόγον τιν' ἢ πέπλων ἄπο λαβεῖν Εὐρ. Ἱππ. 513, ἴδ. συνάπτω. γενόμενον κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου Θουκ. 2, 50 ἴδ. εἶδος. εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ τολμήμαθ', οἷς ἤλπιζον αἱρήσειν πόλιν Εὐρ. Ἱκ. 845 εἶδον τολμήματα αὐτῶν ἀνώτερα ἢ ὥστε νὰ τὰ παραστήσῃ τις διὰ λόγου, δι' ὧν ἤλπιζον ὅτι θὰ κυριεύσουν τὴν πόλιν. ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχά Εὐρ. Ἰ. Τ. 836, ἴδ. ψυχή. παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται Αἰσχ. Ἀγ. 750 πάλαι δηλωθεὶς μεταξὺ τῶν βροτῶν ὑπάρχει διὰ τῆς παλαιότητος καθιερωμένος λόγος. λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς, πεισθεῖσ' ἐμοί; Σοφ. Ἠλ. 973 πρὸς δὲ τούτοις δὲν βλέπεις, πόσην εὐδοξίαν θὰ προσάψῃς διὰ τοῦ λόγου τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς σὲ αὐτὴν καὶ εἰς ἐμέ, ὅταν πεισθῇς εἰς ἐμέ; Ἡ διόρθ. λόγων πλημμελής, καὶ ἄλλως καὶ διότι δύναταί τις νὰ ὑπονοήσῃ, ὅτι ἡ εὔκλεια αὕτη θὰ εἶνε λόγων μόνον καὶ ὄχι ἔργων. τὸ μὲν αὐτοὶ ὡρέομεν, τὰ δὲ λόγοισι ἐπυνθανόμεθα Ἡρ. 2, 148 τὰ μὲν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐβλέπομεν, τὰ δὲ διὰ λόγων ἄλλων ἐπληροφορούμεθα· ὁ ἐπεξηγῶν κατωτ. λέγει: ἀκοῇ παραλαβόντες λέγομεν. Ὁμοίως ἤδεα λόγῳ 2, 150 ἤξευρα ἐξ ἀκοῆς. καὶ λόγῳ κακὰ μοχθήσας ἐγώ Σοφ. Τρ. 1046, ἴδ. θερμός. ὡς ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων Ἡρ. 1, 75 ὡς λέγεται κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθεῖσα παραίνεσις Θουκ. 5, 69 ἴδ. σῴζω. ‖ ἐνίοτε ὄνειδος· ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους Εὐρ. Ἱκ. 565 τὰ λόγια (τ. ἔ. τὰ ὀνείδη) τῶν ἀνθρώπων· πρβ. Αὐτ. 606. τοῦ λόγου μὴ παντὸς στερισκώμεθα Θουκ. 1, 73 μὴ παντελῶς στερισκώμεθα τῆς περὶ τῆς ὠφελίας μνείας. Ἐν Ἀρφ. Σφ. 54 κατείπω τὸν λόγον σημ. ἂς φανερώσω τὸν μῦθον, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος. Ἐπειδὴ ὁ πεζὸς λόγος ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἱστορίας, ὁ λόγος (πρβ. λογογράφος) ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ ἔπος, τὴν ποίησιν· ὅσα ἄλλα τις ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσει εἴρηκε νεανιεύματα ἰδιωτῶν εἰς ἄρχοντας Πλ. Πολ. 390 Α ὅσα ἄλλα νεανιεύματα (θρασεῖς λόγους) ἰδιωτῶν εἰς ἄρχοντας (ἀναφερόμενα) εἴρηκέ τις ἐν πεζῷ λόγῳ ἢ ἐν ποιήμασιν (ἐπικοῖς). τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγοις ἀλγεινά Σοφ. Ἠλ. 761 τοιαῦτα σοῦ εἶνε ταῦτα, καθ' ὅσον μὲν εἶνε δυνατὸν ἐν διηγήσει, λυπηρά. Ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἐν λόγοις διὰ τοῦ ὡς λέγοντι καὶ ὡς λεγόμενα δὲν μοι φαίνεται ὀρθή· εἶνε συνώνυμον τῷ ὡς ἀκοῦσαι· πρβ. Ο. Τ. 1237. ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται Ξεν. Ἀν. 2, 1 ἐν τῷ προηγουμένῳ βιβλίῳ. — οὔ μοι δοκεῖς εἰδέναι ὅτι, ὃς ἂν ἐγγύτατα Σωκράτους ᾖ λόγῳ, ὥσπερ γένει, καὶ πλησιάζῃ διαλεγόμενος, ἀνάγκη αὐτῷ, ἐὰν ἄρα καὶ περὶ ἄλλου του πρότερον ἄρξηται διαλέγεσθαι, μὴ παύεσθαι ὑπὸ τούτου περιαγόμενον τῷ λόγῳ, πρὶν ἂν ἐμπέσῃ εἰς τὸ διδόναι περὶ αὑτοῦ λόγον, ὅν τινα τρόπον νῦν τε ζῇ καὶ ὅν τινα τὸν παρεληλυθότα βίον βεβίωκεν Πλ. Λάχ. 187 Ε διορθώσεις πλεῖσται: ᾖ λόγῳ, ὥσπερ δίνῃ καὶ πλησιάζῃ: ᾖ λόγῳ ὥσπερ ἕρκει καὶ πλησ.: ἴῃ λόγῳ ὥσπερ γυναικὶ εἰ πλησιάζοι: ᾖ λόγῳ ὥσπερ σὺ γένει καὶ πλησιάζῃ κλ. Ἄλλοι δὲ ἐξαλείφουσι τὸ λόγῳ ὥσπερ γένει. Μεταφράζω ὧδε: ὅπως ἐν λόγῳ (ἐν λόγοις) εἶνε πνευματικῶς συγγενὴς μὲ τὸν Σωκράτην, ὅπως καὶ ἄλλως (γένει) ἐμπορεῖ νὰ εἶνε (συγγενής). Β') τὸ ὑποκείμενον, ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου, τὸ ἐν τῷ λόγῳ πρᾶγμα· τὸν λόγον ἀγνοῶ Σοφ. Τρ. 78 τ. ἔ. τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁμιλεῖς. τοῖς κυρίοις πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον Αἴ. 734 τ. ἔ. πᾶν τὸ συμβαῖνον. τήρει μὴ.. Εὐριπίδῃ λόγον παράσχῃς Ἀρφ. Εἰρ. 146 μὴ δώσῃς ὕλην ὑποθέσεως τραγῳδίας εἰς τὸν Εὐρ. Ὁμοίως μτγν. ἤδη δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ πράγματος (δράματος) Ἀ.Β. σ. 839 τὴν ὑπόθεσιν, τὰ ἐν τῷ πράγματι. ἐμοί ἐστι πρὸς τούτους ὁ λόγος Δημ. 35, 55 ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω μὲ τούτους. ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη, τἀνδρὸς μὲν οὐδεὶς τῶν δὲ θηλειῶν λόγος Εὐρ. Ἠλ. 936 «τῷ γὰρ ἐπίσημα καὶ μείζω (ἢ κατ' αὐτὸν) λέχη (= γυναῖκα) γήμαντι, τοῦ μὲν ἀνδ. λόγος οὐδεὶς τῶν δὲ θηλ. λόγος» Δ. Βερν. τ. ἔ. ὅταν τις λάβῃ γυναῖκα ἐπίσημον καὶ ἀνωτέρας τάξεως, ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει τὸν λόγον, ἀλλ' ἡ γυνή: «ὁ ἄνδρας βούβα 'ς ταῖς τέτοιαις πανδρειαίς· τὸν λόγον ἔχουν τὰ θηλυκά» Δ. Βερν. τί δ' ἔστι τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου; Ἰ. Τ. 240 «τί δ' ἔστι τὸ ἐκπλῆσσον ἡμᾶς (τ. ἔ. ἐμὲ καὶ τὸν χορὸν) τοῦ παρόντος ἡμῖν λόγου (= τοῦ προκειμένου ἡμῖν θέματος, περὶ οὗ ὁ λόγος);» Δ. Βερν. ἡμῖν οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστὶ 56, 30 εἰς ἡμᾶς

μόνον περὶ τοῦ τόκου δὲν εἶνε ὁ λόγος: ὄχι μόνον τὸν τόκον δὲν δυνάμεθα νὰ λάβωμεν. πολὺ δὴ μᾶλλον καὶ τὰ μυστικά,... μετὰ τοῦ αὐτοῦ λόγου καὶ τῆς (γρ. καὶ τὰ τῆς) ξυνωμοσίας ἐπὶ τῷ δήμῳ ἀπ' ἐκείνου ἐδόκει πραχθῆναι Θουκ. 6, 61 πολὺ πλέον περισσοτερον ἐνόμιζον, ὅτι καὶ τὰ τῶν μυστηρίων ἐπράχθησαν τῇ εἰσηγήσει ἐκείνου μετὰ τῆς αὐτῆς προθέσεως, μεθ' ἧς καὶ τὰ τῆς συνωμοσίας ἐναντίον τοῦ δήμου. ἐπὶ τῷ πλήθει λόγος Σοφ. Ο. Κ. 66, ἴδ. ἐπί σ. 497.— ἀπὸ ξυγκειμένου λόγου Θουκ. 8, 94 ἴδ. σύγκειμαι. τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; Αἰσχ. Ἑπτ. 343 τινα (πράγματα) ἐκ τούτων νὰ εἰκάσῃ τις εἶνε λογικόν; Ὁ Dindorf διόρθ. λόγον, τ. ἔ. τίνα ὑπολογισμὸν δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τούτων; λόγου ἄνοια Σοφ. Ἀντ. 603 «λογισμοῦ ἔνδεια, τ. ἔ. ἀλογία καὶ ἀσυνεσία» Σεμιτέλος. τὸ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν Σοφ. Ἠλ. 466 ἴδ. ἐρίζω. τοῦτο οὐδὲ πρὸς ἕνα λόγον φαίνεται ἐμβεβλῆσθαι Πλ. Πρωτ. 343 D ἀσκόπως: οὐδὲ καθ' ἓν λογικὸν αἴτιον. ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγον ᾖ Γοργ. 459 C ἐὰν ὑπάρχῃ εἰς ἡμᾶς ὠφέλειά τις διὰ τὴν συζήτησιν: «ἐὰν ἡμῖν χρήσιμον ᾖ τὸ ὑπὲρ λόγου ζητεῖν» Ὀλυμπιόδωρος. ἐὰν μὲν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι τὸ σκέμμα Πρωτ. 351 E ἐὰν τὸ σκεμμα εἶνε σκόπιμον πρὸς τὴν συζήτησιν (ἐὰν προάγει τὴν συζήτησιν). αὐτὴ ἡ οὐσία, ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι (ἔγρ. μετὰ τοῦ Madvig: τὸ εἶναι).., ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει ἢ ἄλλως; Πλ. Φαίδ. 78 D αὐτὴ ἡ οὐσία, εἰς τὴν ὁποίαν δίδομεν ὡς ὁρισμὸν τὸ ὑπάρχειν (τὴν ὁποίαν ὁρίζομεν ὡς ὕπαρξιν), ἔχει ὡσαύτως ἢ ἄλλως; ὧδ' ἔχει λόγος Αἰσχ. Χο. 519. Ἑπτ. 211 αὐτὸ ἤθελα νὰ εἰπῶ· αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου = πάντ' ἔχει λόγον Ἀγ. 587 = εἴρηται λόγος Εὐμ. 713 = Εὐρ. Ὀρ. 1203 = πάντ' ἀκήκοας λόγον Σοφ. Αἴ. 480 ὅσα εἶχα νὰ εἴπω, τὰ εἶπα. κττ. ἀνοιστέος ὁ λόγος Ἀπ. Εὐρ. 970, ἴδ. ἀνοιστέος. ὁ λόγος οὕτω αἱρέει Ἡρ. 2, 33 ἴδ. αἱρέω. ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν, εἰ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰὼν Σοφ. Φιλ. 352 ἔπειτα καὶ ὁ λόγος ὁ προσὼν ἦν καλὸς (ὡς δεύτερος λόγος, αἴτιον, προσετίθετο καὶ ἡ σκέψις), εἰ συμπορευόμενος αἱρήσοιμι τὴν Τροίας ἀκρόπολιν.— ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ Θουκ. 1, 102· ἴδ. βελτίων. παρέσχε λόγον ἐπὶ τοὺς πολεμίους Θουκ. 2, 101 ἴδ. παρέχω. οὐδ' ὁ λόγος τῶν πραχθέντων πρὸς ἐμέ Δημ. 18, 247 οὐδ' ἡ εὐθύνη τῶν πραχθέντων ἀποβλέπει ἐμέ. ὅποι ἀνήλωται τὰ χρήματα, οὐ χαλεπῶς εἰς τὸν λόγον ἐγγράψει Λυσ. 32, 25 ὅπου ἔχουν ἐξοδευθῇ τὰ χρήματα, ὄχι δυσκόλως θὰ περάσῃ εἰς τὸν λογαριασμὸν τῶν ἐπιτροπευομένων, τ. ἔ. ὅλα τὰ ἔξοδα θὰ περάσῃ εἰς λ/σμόν των. κοινὸν λόγον τείσομεν Πινδ. Ὀ. 10, 11 «τὸν ὕμνον, οὗ πολλοὶ ἐπιθυμοῦσι, ἀποτείσομεν» Σχ. Μᾶλλον: θὰ πληρώσωμεν τὸν κοινὸν λογαριασμὸν (τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον)· ἴδ. κατακλύζω. ἀδικήματα εἰς ἀργυρίου λόγον ἀνήκοντα Δειν. 1, 60 ἀδικήματα χρηματικῆς φύσεως, τ. ἔ. τὰ ὁποῖα ἐκτιμῶνται διὰ χρημάτων, τιμωροῦνται διὰ προστίμου.— στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ θέσθαι δύναι' ἂν Εὐρ. Ῥῆσ. 309, ἴδ. ψῆφος. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων Σοφ. Αἴ. 1268 ἴδ. ἐπί. τὴν ἄλλην παρασκευὴν ὡς κατὰ λόγον .. ἑτοιμασάμενοι ἄξειν Θουκ. 6, 25 ἀφ' οὗ ἑτοιμάσωσιν ἀναλόγως (πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ὁπλιτῶν) καὶ τὴν ἄλλην παρασκευήν, νὰ λάβωσιν αὐτὴν μεθ' ἑαυτῶν. ὅστις αὐτῆς τῆς ἀκμῆς τῶν σωμάτων ἐρᾷ, τὸν ἄλλον δ' οὐδὲ γιγνώσκει λόγον, τῆς ἡδονῆς ἔστ' κέ. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 70 καὶ δὲν ἀναγνωρίζει ἄλλου τινὸς πράγματος τὴν ἀξίαν, κυρ. καὶ δὲν γνωρίζει τὸν ἄλλον λογαριασμόν. Ἐν δὲ Θουκ. 7,56 πλήν γε δὴ τοῦ ξύμπαντος λόγου τοῦ ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ (ἐνν. ξυνελθόντος) πρὸς τὴν Ἀθηναίων τε πόλιν καὶ Λακεδαιμονίων τὸ λόγου μετεγράφη εἰς ὄχλου (κατὰ τὸ κεφ. 75: τοῦ ξύμπαντος ὄχλου). Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν διόρθ. ταύτην τὸ χωρίον παρέχει δυσκολίας οὐ μόνον ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῆς ὑπονοήσεως τοῦ ξυνελθόντος, ὅπερ δύσκολον, διότι μόνον τὸ ὄντος δύναται νὰ ὑπονοηθῇ. Τὸ χωρίον ἔχει καλῶς, ὅπως ἔχει, ἄνευ διορθώσεως, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐξηγηθῇ ὀρθῶς: χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν ὁλικὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῷ παρόντι πολέμῳ τῶν συνελθόντων (καὶ συνταχθέντων) πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθ. καὶ τὴν τῶν Λακεδ. ἐθνῶν. Τὸ ξυνελθόντων ἐθνῶν ὑπονοεῖται ὡς ἀναγκαῖον ἐκ τῆς ἀμέσως προηγουμένης προτάσεως (ἔθνη γὰρ πλεῖστα ἐπὶ μίαν πόλιν ταύτην ξυνῆλθε) συμπλήρωμα τῆς ἐννοίας τοῦ λόγου (= λογισμοῦ, «ἀριθμοῦ» Σχ.)· «πλήν γε δὴ οὐ τοσαῦτα (ἔθνη), ὅσα πρὸς Ἀθηναίους καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους προσενεμήθη» Σχ.

λόγχῐμος 2 ὁ διὰ λόγχης γινόμενος, λογχοφόρος· λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους τε καὶ λογχίμους ναυβάτας θ' ὁπλισμούς Αἰσχ. Ἀγ. 413 καταλιποῦσα δὲ τοῖς ἀστοῖς θορύβους (ἀγῶνας) δι' ἀσπίδων καὶ λογχῶν γινομένους καὶ ὁπλισμοὺς νεῶν.

λόε, λόεσσαι, λοέσσας, ἴδ. λούω.

λοιδορῶ: δημοκρατίαν γε καὶ ἐγιγνώσκομεν οἱ φρονοῦντές τι, καὶ αὐτὸς οὐδενὸς ἂν χεῖρον, ὅσῳ καί*, λοιδορήσαιμι Θουκ. 6, 89 τὴν δημοκρ. (τ. ἔ. τὸ κράτος, τὴν ἀρχήν, τοῦ δήμου) βέβαια καὶ ἐγνωρίζομεν οἱ μικρὰν (τὴν ἀναγκαίαν) φρόνησιν ἔχοντες, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος οὐδενὸς χεῖρον δύναμαι νὰ ψέξω αὐτήν, ὅσῳ καὶ μέγιστα ἀδικήματα ἔχω πάθῃ. Μετέφρασα κατὰ τὸν Σχ., ὅστις πάντως εἶχε πληρέστερον κείμενον ὑπ' ὄψιν: «αὐτὸς ἂν ἐγὼ οὐδενὸς χεῖρον λοιδορήσαιμι αὐτήν, ὅσῳ καὶ μέγιστα ὑπ' αὐτῆς ἠδίκημαι». Εὐκόλως δὲ νῦν συμπληροῦται τὸ χωρίον: «ὅσῳ καΙ ⟨μέγιστα ἠδίκημΑΙ⟩, λοιδορήσαιμι. Μετὰ χαρᾶς δὲ βλέπω,

ὅτι οὕτω συνεπλήρωσε τὸ χωρίον καὶ ὁ Steup.

λοιπός 3: ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν Σοφ. Ἠλ. 1126 ὦ μνημεῖον λοιπὸν (περίλοιπον) ψυχῆς Ὀρέστου φιλτάτου ἐμοὶ ἀνθ. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα τὰ πυθόχρηστα —; Αἰσχ. Χο. 899 τί θὰ γίνωσι λοιπὸν τὰ ὑπόλοιπα (διότι διὰ τὸν φόνον τοῦ Αἰγίσθου ἐν μόνον μέρος ἐξεπληρώθη) τῶν ἐν Δελφοῖς χρησμοδοτηθέντων μαντευμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος; ἤ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς Πρ. 771 = ἤ γάρ τι πημάτων (ἐστὶ) λοιπὸν τῇδε (ὃ) ἐρεῖς; ὑπολείπονται καὶ ἄλλα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα θὰ εἴπῃς ὅτι θὰ ὑποφέρῃ; σὺ δ' οὔθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας ἀγαθά, τὰ νυνί τ' ἐστὶ μέτριά σοι κακά. Ὥστ' ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ λοιπὸν ⟨ὂν⟩ φέρε Ἀπ. Μενάνδ. 531 (Πλουτ. 103 D). Τὸ ὂν ἐξ ἐμῆς συμπληρώσεως, ἄλλοι δὲ διορθ. τὸ λυποῦν δὴ (τὸ νῦν λυποῦν: τὸ λυπηρὸν) φέρε. Νομίζω ὅτι ἡ παραδεδομένη γρ. σὺν τῇ ἐμῇ προσθήκῃ ἄριστα ἐξηγεῖται, διότι, ἀφ' οὗ ὁ ποιητὴς ὑπέμνησε τὸν Τρόφιμον, ὅτι τὰ ἐν τῷ παρελθόντι ἀπολόμενα ἀγαθὰ δὲν ἦσαν ὑπερβάλλοντα, τὰ νῦν δ' ὑπάρχοντα κακὰ εἶνε μέτρια, ἑπόμενον ἦτο ἐν συμπεράσματι νὰ λέγῃ ὅτι καὶ τὰ μέλλοντα, ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν παρελθόντων καὶ τῶν παρόντων, θὰ εἶνε μέτρια, ἀνὰ μέσον· θὰ δύναται λοιπὸν νὰ τὰ ὑποφέρῃ: «ὥστε καὶ τὰ ὑπολειπόμενα, ἐπειδὴ βεβαίως (= που) εἶνε μέτρια, φέρε (ὅπως καὶ τὰ παρελθόντα καὶ τὰ παρόντα)». Τὸ νόημα λοιπὸν τῶν στίχων, ὅπως ἐγὼ ἐξέδωκα αὐτούς, ἔχει ἄριστα. Τοὐναντίον δὲ κατὰ τὰς διορθώσεις θὰ εἰσήγετο μὲν ταυτολογία (διότι ἡ φράσις τὰ νυνί τ' ἔστι μέτριά σοι κακὰ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει κατ' οὐσίαν ἢ ὅτι θὰ ἔχῃς μετρίαν λύπην διὰ τὰ νῦν κακά), θὰ ἀπεσιωπᾶτο δὲ τὸ μέλλον, προπαρασκευασθὲν διὰ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιστάσει ἡ ὑπόμνησις τοῦ μέλλοντος εἶνε ἀναγκαιοτάτη, διότι τὸ μέλλον κυρίως ἐπαυξάνει τὴν λύπην, τῆς φαντασίας τοῦ λυπουμένου ἐν τῷ μέλλοντι ἀναστρεφομένης.

λοίσθιος 3 καὶ 2: ἐμὸν τόδ' ἔργον λοισθίαν δίκην κρῖναι Αἰσχ. Εὐμ. 737 ἐμὸν τοῦτο τὸ ἔργον εἶνε νὰ κρίνω (ἀποφασίσω) τὸ τέλος τῆς δίκης· διότι ἐν ἰσότητι τῶν ψήφων ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἔδιδε τὸ τέλος τῆς δίκης.

λουτρόν τό: κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν Σοφ. Ἠλ. 445 καὶ πρὸς καθαρισμὸν ἐκ τοῦ φόνου ἐσπόγγισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὰς κηλῖδας τοῦ αἵματος. κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν, πατρὸς χέοντες λουτρά Αὐτ. 83 καὶ ἀπὸ τούτων νὰ κάμωμεν τὴν ἀρχὴν ὡς ἀρχηγέται, δηλ. προσφέροντες σπονδὰς εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός. Τὰ λουτρὰ ἢ ποτὰ (434) διὰ τὸν νεκρὸν εἶνε σπονδαί, χοαί, λοιβαί διὰ τὸν προσφέροντα. καὶ λουτρ' ἐς Αὖλιν μητρὸς ἀνεδέξω (ἐνν. εἰς τὴν ἀπήνην) πάρα; Εὐρ. Ἰ. Τ. 818 «ἡ Ἰφιγένεια ἀναβᾶσα ἤδη εἰς τὴν ἅμαξαν τὴν μέλλουσαν νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν Αὐλίδα, ἐδέχθη ἐπάνω ἐκεῖ τὸ ἄγγος, τὸ περιέχον τὸ νενομισμένον ἐξ ἐγχωρίου πηγῆς ὕδωρ, διὰ τὸ γαμήλιον λουτρόν» Δ. Βερν.

λούω, λοέω (ἀρχ. λόϜω, λοϜέω, πρβ. lavo). λόει Σχόλ. παρ' Ἀθην. 695 E. Πρτ. ἐπ. λόε Κ 361. γ' πλ. λόον Ὕμν. 1, 120. λόεον δ 252. ἐλούεον Ὕμν. Δήμ. 289 τ. ἔ. ἐλόϜεον. Ἀττ. λούω λούεις λούει, λοῦμεν λοῦτε λοῦσι τ. ἔ. ἐκκρούεται πάντοτε τὸ βραχὺ θεματικὸν φωνῆεν. Οὕτως ἀπέλου Ἀρφ. Σφ. 118. ἐλοῦμεν Πλ. 657 (μτγν. ἔλουε Λουκ. Νεκυ. 7). — λοέσσω Νόνν. 23, 282. λούσω Καλλιμ. Δῆλ. 95 (λουσῶ Δωρ. Θεόκρ. 5, 146). Ἀόρ. εὐκτ. λοέσσαι Καλλιμ. Δί. 17. -έσσας Ψ 282. Ἀπρφ. λοέσσαι τ 320. Παρ' Ὁμ. πολλαχοῦ, κατὰ τὸν Nauck, ἐπιτρέπεται ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἀσυναιρέτου λόεσα ἀντὶ τοῦ λοῦσα, ἀλλ' ὅμως λούσῃ Ξ 7. λούσατε ζ 210. ἔλουσα Ἀττ. νέον Ἰων. — Μέσ. λούω ἐμαυτόν. β' πρ. καταλόει (καταλούει χ/φα) Ἀρφ. Νεφ. 838. λοῦται Σιμων. Ἀμ. 7, 63. λοῦνται Ἡρ. 1, 198. 2, 37. 4, 75. Ἀριστοτ. σ. 633b 3. 4. λούσθω Ἱπποκρ. 8, 162. 260 (θ), πρβ. 292. 298. λόεσθαι Ἡσ. Ἔργ. 749. λοῦσθαι ζ 216. Ἡρ. 3, 124. Ἱπποκρ. 7, 74 L. Ἀρφ. Νεφ. 1044. Πλ. Νόμ. 942 B. [Δημ.] 50, 35. λούμενος Ἀρφ. Ὄρν. 1623. Εἰρ. 1139. Πλ. 658. ἐλούμην Ἀπ. Μεν. 363. ἐλοῦτο Ἡρ. 3, 125 (Δωρ. λῶντο Καλλιμ. Ἀθ. 72. λώοντο 73. Οἱ τύποι, οἱ ἔχοντες τὸ ουο καὶ τὸ ουε, οὓς ἀποδοκιμάζει ὁ Φρύνιχος, εὕρηνται ἐν χ/φοις τοῦ Ξεν. κἀλλ., ὡς λουόμενος Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 22 (μετὰ Δ. Γ. Κ. Π. 1, 3, 11. Ἀπ. 3, 13, 3) καὶ μτγν. (λουόμενος Ἡρ. 3, 23. λουέσθω Ἱπποκρ. 8, 420). — λοέσσομαι ζ 221. ἐλοέσσω Καλλιμ. Δήμ. 17. λοέσσατο ζ 227. λοεσσάμενος κ 577. Φ 560. Θ 427. Ἡσ. Ἔργ. 522. (πολλαχοῦ δὲ παρ' Ὁμ. παρεδόθη ἐλουσάμην, ἐν ᾧ εἶνε δυνατὸν λοεσάμην)· ἀλλ' ὅμως ἀπολούσομαι ζ 210. Νέον Ἰων. Ἀττ. λούσομαι, ἐλουσάμην, λέλουμαι, λελουμένος ἤδη Ε 6. ἐλούθην Ἱπποκρ. 8, 48 L. ἀπ- Θεόφρ. Α. Φ. 6, 10 (μτγν. -σθην Λυκόφρ. 446). ἄλουτος Ἡρ. 2, 64. Εὐρ. Ἠλ. 1007 κἀλλ. λουτέον (λουστέον μτγν.). Συντ. μετὰ δύο αἰτ. ὧν ἡ μὲν τοῦ προσ., ἡ δ' ἑτέρα σύστοιχος. οὐκ οἶσθα λουτρόν, οἷον αἵδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις καὶ ταῦτ' ἄνευ κονίας; Ἀρφ. Λυσ. 469 δὲν γνωρίζεις ποῖον λουτρὸν μᾶς ἔκαμαν (ἔλουσαν) αὗται ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, ἐν ᾧ ἤμεθα μὲ τὰ ῥουχαλάκια μας, καὶ μάλιστα χωρὶς σαπούνι! Πρβ. στ. 377 καὶ Βατρ. 710 (περὶ οὗ ἴδ. κονία). Μετὰ διπλῆς αἰτ. (κυρ. σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος)· ὕδωρ θέλω γενέσθαι, ὅπως σε χρῶτα λούσω Ἀνακρεόντει. 22 «διὰ νὰ πλύνω το κορμάκι σου». Μετὰ γεν. μεριστικῆς: εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο Ο 265 νὰ λούεται μὲ ὕδωρ καλλιρρόου ποταμοῦ. Οἱ μετὰ ταῦτα μετεχειρίζοντο

γεν. μετὰ τῆς ἀπὸ (ἐκ) προθ. ὡς ἀπὸ κρήνης λουόμενος Ἡρ. 3, 23 λου. μὲ τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης. ἐδόκεέ οἱ. λοῦσθαι ὑπὸ τοῦ Διός Ἡρ. 3, 124 τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἐβρέχετο ὑπὸ τοῦ Διός (ἄνωθεν)· ἴδ. δοκέω ἐν Παραρτήματι.

λόχευμα τό: χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν Αἰσχ. Ἀγ. 1390 χαίρουσαν οὐδόλως ὀλιγώτερον ἢ σπόρος ἐπὶ τῇ διοσδότῳ χαρμοσύνῳ βροχῇ, ὅταν ὁ κάλυξ ἀρχίζει ν' ἀνοίγῃ.

λοχεύω γεννῶ, τίκτω· ἐλευθερῶ ἐκ τοῦ τοκετοῦ, ξεγεννῶ. ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρὸς λοχευθείς Σοφ. Ο. Κ. 1321 ἐπονομασθεὶς οὕτως, διότι ἐγεννήθη ἐκ τῆς πρότερον ἐπὶ (πολὺν) χρόνον παρθένου (διαμεινάσης) μητρός του.

λυαῖος ὁ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ λύων ἀπὸ τῶν μεριμνῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ Λυαία, ὡς ἐπίθ. τῆς ὀρείας Μητρὸς παρὰ Τιμοθέῳ. Τὸ χωρίον: Ἰλιοπόρος κακῶν λυαία μόνα γένοιτ' ἄν, εἰ δυνατὰ πρὸς μελαμπεταλοχίτωνα Ματρὸς οὐρείας δεσπόσυνα γόνατα πεσεῖν εὐωλένους τε χεῖρας ἀμφιβάλλειν Τιμ. Πέρσ. 132 μόνη (ἡ ὀρεία Μήτηρ) εἰς Ἴλιον πορεύουσά με λύσειεν ἂν τῶν κακῶν, εἰ δυνατὸν εἴη μοι πεσεῖν πρὸς τὰ μελαμφύλλῳ χιτῶνι κεκαλυμμένα δεσπόσυνα γόνατα τῆς ὀρείας Μητρὸς καὶ πεσόντα περιβάλλειν (ἔστ' ἂν ἐπακούσῃ μου ἡ θεὸς) τὰς εὐωλένους χεῖρας. Ἀπαιτεῖται ἐνταῦθα ἐνεστ. ἀμφιβάλλειν διὰ τὴν ὑπονοουμένην διάρκειαν, ἣν ἐξέφρασα ἐν τῇ ἐξηγήσει. Ὁ Möllendorff ἔγρ. ἀμφέβαλλον (ὁ πάπυρος: αμφεβαλλων), ἵνα ἐκ παραλλήλου συνάπτηται πρὸς τὸ εἰ δυνατὰ ἦν, ἀλλὰ παρέφρασεν ὅμως: εἰ δυνατὸν εἴη.

λυκοκτόνος θεός (Σοφ. Ἠλ. 6) δηλ. ὁ Ἀπόλλων ὡς νόμιος· ὅθεν ἐφόνευε τοὺς λύκους, οἵτινες καὶ ἐθύοντο αὐτῷ ἐν Ἄργει, καὶ ἐνεχαράττετο ἐν τοῖς νομίσμασι τῶν Ἀργείων. Κατὰ τὸν Σοφ. (Ο. Τ. 208) εἶχεν ἐκ Λυκίας τὴν ἀρχήν.

λῡμαίνω (λῦμα, ῥ. λυ-, luo) κακοποιῶ, «κακομεταχειρίζομαι». Τοῦ ἐνεργ. μόνον μτγν. ἐλύμηνα. Μέσ. λυμαίνομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ὁμαλόν. -ανοῦμαι, ἐλυμηνάμην, λελύμασμαι (ἐνίοτε καὶ παθ.). γ' ἑν. λελύμανται Δημ. 9, 36. 21, 173. Ἀπρφ. -άνθαι Δημ. 20, 142. ἐλυμάνθην παθ. Αἰσχ. Χο. 289. δι- Εὐρ. Ἱππ. 1350. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται Ἀρφ. Ἱππ. 1284 τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γλῶσσαν μολύνει δι' αἰσχρῶν ἡδονῶν· πρβ. Σφ. 1278. τοιαῦτα Σοφοκλέης λυμαίνεται ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα Ὄρν. 100 τοιαύτην διαστροφὴν ἐπιφέρει εἰς (οὕτω μὲ παραμορφώνει) ἐμὲ τὸν Τηρέα ἐν ταῖς τραγῳδίαις του (πρβ. Δημ. 18, 180)· «ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον» Σχ. πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῷ τάδ' ἄλλα Βάκχιος λυμαίνεται Εὐρ. Βάκχ. 632 ἐκτὸς δὲ τούτων ἐπιφέρει εἰς αὐτὸν τὰς ἑξῆς ἄλλας βλάβας (λύμας). Ἡ δοτ. αὐτῷ μᾶλλον ἠθική. Ἀπολ. μαντικήν τε καὶ χρησμοὺς καὶ ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμαίνεται Θουκ. 5, 103 λύμην (ὄλεθρον) φέρουσι. Παθ. χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας Αἰσχ. Χο. 289, ἴδ. πλάστιγξ. τοῖς μειρακίοις λυμαινόμενον Ἀρφ. Νεφ. 928 = «ἐνυβρίζοντα» Σχ. διὰ τὴν σημ. ταύτην καὶ ἡ πρὸς δοτ. σύνταξις· πρβ. Ἀπ. Ἀδ. κωμ. 381. Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 26. 7, 5, 18 ἐν οἷς παρίσταται ὡς ἐπικειμένη ἡ ἔκ τινος λύμη.

λυμαντήριος 3: κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος Αἰσχ. Ἀγ. 1438 κεῖται νεκρὸς ὁ καταστροφεὺς ἐμοῦ.

λύμη ἡ: πότερα χερσὶν ἢ λύμῃ βίου; Σοφ. Ἠλ. 1195 διὰ σωματικῆς κακώσεως ἢ διὰ περιορισμοῦ τῆς τροφῆς; πίπτων δ' οὐκ οἶδεν τόδ' (δηλ. τὸ μινύθειν) ὑπ' ἄφρονι λύμᾳ Αἰσχ. Εὐμ. 379 πίπτων δὲν γνωρίζει τοῦτο ἕνεκα τῆς ὀλεθρίας παραφροσύνης.

λυπέω: καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ τί πράσσει Σοφ. Ο. Τ. 73 ἦμαρ (τὸ νῦν) ξυμμετρούμενον χρόνῳ (τῷ καθήκοντι) λυπεῖ με, τί πράσσει (βραχυλ. ἀντὶ τοῦ λυπεῖ ἀποροῦντα τί πράσσει): ἡ σημερινὴ ἡμέρα μετρουμένη καὶ εὑρισκομένη σύμφωνος μὲ τὸν ἀπαιτούμενον (εἰς πηγαιμὸν καὶ ἐπιστροφήν: «συνεξεταζομένη τῷ καθήκοντι χρόνῳ» Σχ.) χρόνον, προξενεῖ μοι λύπην (ἀποροῦντι), τί κάμνει (τόσον καιρὸν καὶ δὲν ἐπανέρχεται). Περὶ τῆς βραχυλογικῆς συντάξεως τοῦ λυπεῖν πρβ. ὥστε μ' ὠδίνειν (ὃ ἴδε) τί φῄς Αἴ. 794. ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον βόσκημα Σοφ. Ἠλ. 363 εἰς ἐμὲ μόνη τροφὴ ἂς εἶνε νὰ μὴ λυπῶ ἐμὲ αὐτὴν (νὰ ἔχω ἀναπαυμένην τὴν συνείδησίν μου). Ὁ Arndt διώρθ. μόνην. Τὸ δὲ Ἀρφ. Ἐκκλ. 358 καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω, ὅποι βαδιεῖταί μοι τὸ λοιπὸν ἡ κόπρος (ἀλλὰ στενοχωροῦμαι συλλογιζόμενος) ποῦ θά μου πηγαίνῃ τοῦ λοιποῦ ἡ κόπρος, ὅταν φάγω) φαίνεται εἰς τὸν Dyroff ὡς παρῳδία τοῦ ἀνωτ. χωρίου τῆς Ἠλ. ὁ μὲν κακῶς πράττων τὸ λυποῦν ἤγαγ' (ὑπὸ λύπης ἦλθεν Herw.) εἰς παράστασιν (περίστ- Dobree) Ἀπ. Ἀντιφάν. 104 ὁ μὲν δυστυχῶν περιήγαγε τὴν λύπην του (τ. ἔ. καταντᾷ ἀπὸ τὴν λύπην του) εἰς ἀπελπισίαν. τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν . . Ζεὺς οὗτος. . . τοῖσι σώφροσι (περὶ ὧν ἴδ. ἐμπίνω), λυπεῖν δὲ μηδὲν αὑτὸν Εὐρ. Κύκλ. 336 ἅτινα ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὴν ἡμετέραν παροιμιώδη φράσιν: «καὶ νὰ μὴ χαλνᾷ κανεὶς τὴ ζαχαρένια του». καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἡδώμεθα, οὐκ ἀντιτείσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα Σοφ. Αἴ. 1085 καὶ ἂς μὴ νομίζωμεν, ὅτι πράττοντες ὅσα μᾶς εὐχαριστοῦν (κυρ. δι' ὅσα εὐχαριστούμεθα), δὲν θὰ πληρώσωμεν ἀπέναντι τούτων (τῶν εὐχαριστήσεων) ὅσα μᾶς λυποῦν (κυρ. ἐκεῖνα, δι' ὅσα λυπούμεθα). λυπήσομέν τιν' ὧν λελυπήμεσθ' ὕπο Εὐρ. Ἴων. 1311 θὰ λυπήσωμέν τινα

τούτων, ὑφ' ὧν λελυπήμεθα. Ἐνν. τὸν Φοῖβον, ἀλλὰ μεταχειρίζεται τὸν πληθ., διότι ὁ Ἴων οὐδὲν γνωρίζων περὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὸν Φοῖβον θὰ ἐννοήσῃ ἑαυτὸν καὶ τὸν Ξοῦθον. ἓν δὲ λυπεῖται μόνον, ὅτ' οὐκ ἄφρων ὢν μάντεων πεισθεὶς λόγοις ὄλωλεν ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν Ἰ. Τ. 573 ἓν δὲ λυπεῖται μόνον ὁ Ὀρέστης, ἐπειδὴ οὐκ ἄφρων ὢν — ἀπόλωλεν, ὡς ἀπόλωλε, παρὰ τοῖς εἰδόσι τοῦτο κριταῖς. Τοῦ χωρίου ὑπάρχουσι πολλαὶ διορθώσεις, ἐξ ὧν μνημονεύω τὴν τελευταίαν καὶ ἀρίστην πασῶν, τὴν τοῦ Σ. Δραγούμη: ἓν δὲ λυπεῖ καὶ μόνον· ἀλλὰ καὶ αὕτη δέν μοι φαίνεται ὀρθή, διότι, ἀφ' οὗ ἡ ἀναγνώρισις δὲν ἔγινεν ἀκόμη, ἠδύνατο νὰ λέγῃ ταῦτα ὁ Ὀρέστης περὶ ἑαυτοῦ μὲν κατ' ἀλήθειαν καὶ διὰ τοὺς θεατάς, περὶ τοῦ Ὀρέστου δὲ ὡς τρίτου προσώπου διὰ τὴν Ἰφιγένειαν· ἀφ' οὗ πρὸ ὀλίγων στίχων ἐρωτηθεὶς παρὰ τῆς Ἰφιγενείας: «ὁ τοῦ θανόντος δ' ἔστι παῖς Ἄργει πατρός;», ἀποκρίνεται: «ἔστ' ἄθλιός γε, κοὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ»· ἠξεύρει λοιπὸν ὅτι εἶνε ἄθλιος, καὶ ὅτι εἶνε οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ· ἀφ' οὗ δὲ ἠξεύρει ταῦτα, ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ καὶ ὅτι λυπεῖται ποῦ ἔπραξεν ὡς ἔπραξεν. ἔρως δὲ προσδοκίαν φιλίας ἀποβαλὼν οὐκ ἐθέλει παραμένειν οὐδὲ θεραπεύειν ἐφ' ὥρᾳ τὸ λυποῦν καὶ ἀκμάζον Πλουτ. 750Ε τὰ ἄλλα σαφῆ, πλὴν τοῦ τὸ λυποῦν, ὃ διορθοῦσι: τὸ ἀνθοῦν: τὸ λοιπόν. Ἴσως γρ. τὸ λιπῶν τ. ἔ. τὸ λιπαρὸν καὶ ἀνθηρόν.

λύπη ἡ: μηδὲ πρὸς κακοῖς τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπην λάβοι Σοφ. Τρ. 329 ὅπου πασῶν τῶν διορθ. προτιμητέα ἡ τοῦ F. Schmidt διπλῆν ἀντὶ τοῦ β' λύπην· μᾶλλον γρ. διττήν, ὅπερ ἄγει εὐθὺ εἰς τὴν παραφθορὰν λύπην, τ. ἔ. ὥστε γενέσθαι διπλῆν. λύπην δὲ ποιῶν, εἴ τι δυσκόλως ἔχοι Ἀπ. Ἀναξανδρ. 53 ὅπου διώρθ. λήθην ὁ Headlam, ἐγὼ δὲ αὐγήν.

λύπημα τό: ἣ δ' ἔχω, φίλαι, λυτήριον λύπημα, τῇδ' ἡμῖν φράσω Σοφ. Τρ. 553 ὅπως δὲ ἔχω, φίλαι, μέσον μαγικόν, δυνάμενον νὰ μ' ἐλευθερώσῃ τῶν δεινῶν, θὰ ἐξηγήσω εἰς ὑμᾶς. Ἡ ἔννοια σαφής, ἀλλ' ἡ γρ. πλημμελής· τὸ δ' ἁμάρτημα ἔγκειται ἐν τῇ δευτέρᾳ λέξει· περὶ δὲ τῆς πρώτης παρατηρητέον ὅτι δὲν ἔχει παθητικὴν ἔννοιαν: «λύεσθαι οἷόν τε, solubile», διότι πάντα τὰ εἰς -τήριος, -τήριον ἔχουσι μεταβατικὴν ἔννοιαν. Διορθώσεις πολλαί: λυτήριον κήλημα, (χλίδημα, νόημα), λυτήριόν τι πημονῆς καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἴσως γρ. λυτήριον λυπημάτων, τῇδε φράσω. Ἀφ' οὗ ἡ κατάλ. -των ἀπερροφήθη ὑπὸ τοῦ τῇδε, εὔκολον ἦτο νὰ προστεθῇ τὸ ἡμῖν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ στίχου.

λυπρός: προπράσσων χάριτος ὀργᾶς λυπρᾶς Αἰσχ. Χο. 833, ἴδ. προπράσσω. κἀμοί γε λυπρός (ἐστι) καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται Εὐρ. 174 καὶ ἐμὲ λυπεῖ καὶ τοῦτον δὲν θὰ σώσῃ.

λύσιμος 2 ὁ λύων, ὁ παρέχων ἀπαλλαγήν· λύσιμά μ' ἄγειμ' (Weil: λύσιμα μάχιμά δ', πρβ. «ἀτάραχα» Σχ.) ἔπιδε Αἰσχ. Ἱκ. 819 ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ σωτηρίως καὶ γαληνίως.

λύσις ἡ: οὐδ' ἔχει λύσιν Σοφ. Ἀντ. 598 ὑποκ. τὰ πήματα ἢ: ἡ γενεά· ὀρθότερον θεῶν τις· ὅθεν: οὐδὲ παρέχει λύσιν (=λύει). τὸ δὲ κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν Πινδ. Ὀ. 10, 47 «τὸ δὲ χωρίον τὸ κύκλῳ ἔταξεν εἶναι καταλυτήριον (κατάλυσιν) εἰς εὐωχίαν» Σχ. Κατ' ἄλλους: ἔταξεν εἶναι κατάπαυσιν, ὥστε εἶναι ἡσυχαστήριον.

λυτήριος 2 καὶ 3 (περὶ τῆς σημ. ἴδ. ἀνωτ. λύπημα): λυτηρίοις μηχαναῖς θεοῦ πάρα Αἰσχ. Ἱκ. 1083 (ἴδ. δίκη). καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος Εὐρ. 649 καὶ βεβαίως πολλὰ μέσα λύσεως (ἀπελευθερώσεως). ἆρα μὴ δοκεῖς λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; Σοφ. Ἠλ. 446 ἀρά γε μή πως νομίζεις, ὅτι φέρεις ταῦτα τὰ δῶρα ὡς καθαρτήρια δι' αὐτὴν ἀπὸ τοῦ φόνου;

λύτρον τό: λύτρον καμάτων Πίνδ. Ἰ. 8, 1 ἀποζημίωσιν (ἀνταμοιβὴν) διὰ τοὺς καμάτους. τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδοι; Αἰσχ. Χο. 47 τίς ἐξιλασμὸς χυθέντος αἵματος κατὰ γῆς ὑπάρχει;

λύω (πρβ. luo, reluo. Το ῠ ἐν τῷ ἐνστ. καὶ πρτ. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ καὶ ῡ ἐν τῇ ἄρσει, ὡς Ψ 513. η 74 καὶ μεταξὺ δύο μακρῶν, ὡς ἀλλύεσκεν, ἀλλύουσαν ἀντὶ τοῦ ἀναλύ-. β 105. 108. ῡ Ἀττ.). λύσω, ἔλῡσα (ἀόρ. β'. κατὰ τὰ εἰς μι προστ. λῦθι Πινδ. Ἀπ. 85). λέλῠκα (Μάχων παρ' Ἀθην. 581 C). — ἐλύθην, ἐπ. ἀόρ. β'. κατὰ τὰ εἰς -μι ἐλύμην, δὲ λύμην Φ 80 κατὰ τὸ Μ. Ἐ. ἀντὶ τοῦ δ' ἐλύμην. λύτο 114 κἀλλ., ἀλλὰ λύτο ἐν τῇ ἄρσει Ω 1 (ἡ γρ. λῦτο πλημμελής, διότι τὸ υ μόνον διὰ τῆς ἄρσεως γίνεται μακρόν). λύντο Η 16. ὑπέλυντο Π 341. Μέλλ. συντελ. λῠθήσομαι. λέλῠμαι (εὐκτ. λελῦτο σ 238 καθ' Ἡρωδιαν. Δ. Γ. λελῦντο). λελύσομαι. λῠτός, -τέον. Μέσ. λύω ἐμαυτόν. λύσομαι Κ 378. ἀνα- Δημ. 14,34. ἐλῡσάμην. ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα Εὐρ. Μήδ. 679 ἴδ. πούς ἐν τέλει. λύσω γὰρ εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι Ἀπ. Σοφ. 822 λύσω (σε τῶν δεσμῶν, λέγει πιθανῶς ὁ Περσεὺς πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν), καὶ ἂν πρόκειται νὰ λάβω (ὡς ἀμοιβὴν) ἓν ἐκ τῶν τριῶν, τ. ἔ. ξίφος, βρόχον ἢ κώνειον (κρημνόν). λέλυται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάζειν, ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς Αἰσχ. Πέρ. 595 διότι ἔχει ἐλευθερωθῇ ὁ λαός, ὥστε νὰ ὁμιλῇ ἐλεύθερα, ἀφ' ὅτου ἐλύθη ὁ ζυγὸς τῆς τυραννίας (κυρ. ὁ δεικνύων τὴν ἰσχὺν τοῦ τυράννου): ἀφ' ὅτου ἀπηλλάγη ἀπὸ τοῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ. λέλυμαι μελέων σύνδεσμα (= κατὰ τὸ σύνδ.) φίλων Εὐρ. Ἱππ. 199 τὰ ἀγαπητά μου μέλη (κυρ. ἡ σύνδεσις τῶν μελῶν μου) ἔχουν παραλύσῃ. οἵαις ἔλυσας συμφοραῖς ἅγνευμα σόν Εὐρ. Τρ. 501 ἐν ποίαις συμφοραῖς «παραίτησες» τὴν ἁγνείαν σου (παρθενίαν σου). τίνα νυν (Μογκ.: νῦν) ἢ τέχνην

ἔχομεν ἢ λόγους σφαλεῖσαι κάθαμμα λύσειν λόγου; Ἱππ. 670 «τινα οὖν (ἢ καί: νῦν, τώρα) ἢ τέχνην ἔχομεν (λῦσαι τὸ κάθαμμα τοῦ λόγου, ὅπερ σιγᾶται, εὐκόλως ὑπακουόμενον ἐκ τῶν ἑξῆς) ἢ λόγους (πείθοντας ὅτι ἀποτυχοῦσαι ἡμεῖς μετὰ τῆς τροφοῦ ἐν τῇ ἀποπείρᾳ αὐτῆς) λύσομεν τὸν δεσμὸν (κοινότερον: κόμβον.. καὶ «κάθαμμα λύεις παροιμία ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων» Σουΐδας) τῆς κατηγορίας («τὸν δεθησόμενον καθ' ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου, ὅταν ἔλθῃ ὁ Θησεὺς» Σχ.)» Δ. Βερναρδ. ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 406 ἀλλὰ πῶς νὰ λύσωμεν (οἷον αἴνιγμά τι, ὅθεν: πῶς νὰ ξεκαθαρίσωμεν») ἄριστα τοὺς χρησμοὺς τοῦ θεοῦ. τὸ καλῶς δ' ἔχον τῇ πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι Σοφ. Ο. Τ. 879, ἴδ. πάλαισμα. λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν Εὐρ. Ῥῆσ. 8 ἄνοιξον τοὺς φοβεροὺς (καταπληκτικοὺς) ὀφθαλμούς σου: «διϋπνίσθητι» Σχ. Ἐνταῦθα ἕδρα τῶν βλεφάρων εἶνε κυρ. αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοί, ἐφ' ὧν ἐπικάθηνται τὰ βλέφαρα ἀναπαυόμενα· πρβ. 554 (ἴδ. θέλγω). ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης Σοφ. Αἴ. 706 διέλυσε τὴν δεινὴν ἡμῶν λύπην (ἀφαιρέσας αὐτὴν) ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὁ Ἄρης (ὁ δυνάμενος φέρειν καὶ ἀφαιρεῖν τὰ δεινά). λύει κελαινὰ βλέφαρα Ἀντ. 1302, ἴδ. ὀξύθηκτος. στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα καὶ γνώμης ὁδὸν Εὐρ. Ἱππ. 290 τὴν σκυθρωπὴν ὀφρὺν ἀνοιξασα καὶ τὴν ὁδὸν τῶν σκέψεών σου· ὅθεν ἐξαλείψασα τὴν σκυθρωπότητά σου καὶ φανερώσασα τὴν πορείαν τῶν σκέψεών σου (τὸ τί καὶ πῶς σκεπτεσαι). λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια Ἑκ. 539 λῦσαι τὰς πρύμνας (ἀπὸ τῆς ξηρᾶς τῇ τῶν πρυμνησίων λύσει) καὶ τὰς ἀγκύρας (πρβ. Πινδ. Π. 4, 25) Δ. Βερν. ἐλύσατο δυσφροσυνάων Ἡσ. Θε. 528 ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν θλίψεων: «ἀπὸ τὰ βάσανα». ἦλθε λυσόμενος θυγατέρα Α 13 ἵνα ἐξαγοράσῃ (διὰ λύτρων) τὴν θυγατέρα του. Τὸ μέσ. λύομαι (= λύω ἐμαυτῷ) σημ. ἐξαγοράζω· διότι ὁ ἐξαγοράζων εἶχε δικαίωμα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξαγοραζομένου: οἱ νόμοι κελεύουσι τοῦ λυσαμένου ἐκ τῶν πολεμίων εἶναι τὸν λυθέντα, ἐὰν μὴ ἀποδιδῷ τὰ λύτρα Δημ. 53, 11 ἃ σαφῆ. ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι 19, 169 ἔλεγον ὅτι ἤθελον αὐτοὶ ἑαυτοὺς νὰ ἐξαγοράσωσι διὰ λύτρων: νὰ πληρώσωσι αὐτοὶ τὰ λύτρα. ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει β 69, ἴδ. ἀγορά. Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότατος Πινδ. Π. 11, 34 κατέστρεψε τοὺς πλουσίους οἴκους τῶν Τρώων. Ἄλλοι: ἔπαυσε τῆς ἁβρότητος τοὺς οἴκους τῶν Τρώων. μισθὸν οὐδέτερος λύσει τοῖς Ἕλλησιν Ξεν. Ἀγησ. 2, 31 θὰ πληρώσῃ. αἱ πρόσοδοι λύουσι τἀναλώματα Δίφιλ. Ἀπ. 32, ἴδ. ἀνάλωμα. τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις Αἰσχ. Χο. 803 τὸ ἐκ τῶν παλαιῶν κακουργημάτων αἷμα διὰ τῆς προσφάτου (τ. ἔ. τῆς νῦν τελουμένης) ἐκδικήσεως κάμετε νὰ διαλυθῇ. Οὕτως ἑρμηνεύω. Περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. λούσασθε. ταῦτα γράμματα συγχεῖς .. λύεις τ' ὀπίσω Εὐρ. Ἰ. Α. 42, ἴδ. συγχέω. λύω δὲ νεῖκος πατρὶ χρῃζούσης σέθεν Ἱππ. 1442 διαλύω (ἀφίνω) τὴν πρὸς τὸν πατέρα διαφορὰν αἰτουμένης σου. λύει δ' ἄλγος, ἣν σὺ μὴ 'γγελᾷς Μήδ. 1362 διαλύει τὴν ἐμὴν λύπην (ἄλλοι: ὠφελεῖ ἡ λύπη), ἂν σὺ μὴ θριαμβεύῃς χαιρεκακῶν (Δ. Βερναρδάκ.). φημὶ τοιούτους γάμους λύειν βροτοῖσιν Ἄλκ. 627 ὅτι τοιοῦτοι γάμοι ὠφελοῦν τοὺς θνητούς. φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύῃ φρονοῦντι (= ἔνθα τὸ φρονεῖν, τ. ἔ. τὸ εἰδέναι, μὴ λυσιτελῇ τῷ φρονοῦντι) Σοφ. Ο. Τ. 316 (ἴδ. φρονῶ)· «διαλελυμένως δὲ εἶπε τέλη λύειν ἀντὶ λυσιτελεῖν» Σχ., ἀλλὰ τὸ διαλελυμένον τέλη λύειν δὲν εὑρίσκεται ἀλλ. πρβ. Διογ. Λ. 7, 99: «λυσιτελὲς δ' ὅτι λύει τὰ τελούμενα εἰς αὐτό, ὥστε τὴν ἀντικατάλλαξιν τὴν ἐκ τῆς πραγματείας ὑπεραίρειν τῇ ὠφελείᾳ». Λυσιτελές λοιπὸν εἶνε ἐπιχείρησις, ἐξ ἧς τὸ κέρδος οὐ μόνον καλύπτει τὰ ἔξοδα, ἀλλὰ φέρει καὶ περίσσευμα. Πρβ. καὶ τὸ ἀνωτ. χωρίον τοῦ Διφίλου καὶ Πλ. Κρατ. 417 Β. Ὁπωσδήποτε τὸ λυσιτελεῖν εἶνε ἐμπορικὴ λέξις. Τὸ δὲ λύειν εἶνε, κατὰ τὸν Kaibel, ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης βραχυτέρα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ λύειν τὰ τέλη. Διάφορον εἶνε τὸ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1720 ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν τὸ τέλος βίου: «ἐπεὶ ὁ Οἰδίπους εὐδαιμόνως ἀπέθανε» Σχ. κυρ. ἀφ' οὗ εὐτυχῶς ἔκλεισε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του (ἐτελείωσε τὴν ζωήν του). Ἴσως δὲ κατ' ἀντίθ. αἰνίττεται τὴν βιαίαν καταστροφὴν τοῦ Ο. Τ. ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι Εὐρ. Μήδ. 566 ἐμοί τε λυσιτελεῖ «διὰ τῶν μελλόντων ἐκ ταύτης ἔσεσθαί μοι παίδων ὠφελῆσαι τοὺς ἐκ σοῦ» Σχ. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν («οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν» Σχ.) οὐδ' ἐπωφελεῖ βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν Σοφ. Ἠλ. 1005 διότι οὐδόλως εἶνε λυσιτελὲς εἰς ἡμᾶς (τὰς δύο) οὐδ' ὠφέλιμον λαβοῦσαι καλὴν φήμην ν' ἀποθάνωμεν δυσκλεῶς (πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 627). Ἐπειδὴ ἡ πλήρης φράσις εἶνε: τοῦτο λύει ἡμῖν τὰ τέλη (κυρ. τοῦτο διαλύει εἰς ἡμᾶς τὰς δαπάνας), ὁ Elmsley διώρθ. ἡμῖν ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ἠλ., ὁ δὲ Kaibel ἀντιπαραβάλλει τὸ Ξεν. Ἀν. 3, 4, 36 (οὐ γὰρ ἐδόκει λύειν αὐτοὺς νυκτὸς πορεύεσθαι = λυσιτελεῖν αὐτοῖς), ὅπου ἐπίσης ἡ πρὸς αἰτ. σύνταξις, ἀλλ' εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἐν τῷ χωρ. τῆς Ἠλ. καὶ τὸ πρὸς αἰτ. συντασσόμενον ἐπωφελεῖ. Ἐν δὲ Εὐρ. Ἱππολ. 441 ὁ Βαλκενάριος διώρθ. οὐ τἄρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας κέ. τ. ἔ. λυσιτελεῖ, ἀλλ' ἡ παραδεδομένη γρ. οὐκ ἄρα γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών: «τότε λοιπὸν βέβαια ὅσοι

ἀγαποῦν, καθὼς καὶ ὅσοι θ' ἀγαπήσουν, τί τοὺς χρειάζονται τοὺς ἄλλους, ἀφ' οὗ αὐτοὶ εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποθάνουν;» Δ. Βερν. — Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς χ/φοις συχνότατα συγχέεται τὸ λύειν πρὸς τὸ δύειν· πρβ. Σοφ. Ο. Κ. 1597. Εὐρ. Ἡρακλ. 602 κἀλλ.

λωβάομαι (παρὰ τὸ λώβη, πρβ. labes). Νέον Ἰων. -έομαι Ἱπποκρ. 4,158 L. λωβεῦμαι Ἡρώνδ 3,69 κακῶ, «κακομεταχειρίζομαι», ὁμαλόν. λωβήσομαι, ἐλωβησάμην, λελώβημαι Ἡρ. 3, 155. Πλ. Πολ. 495 D. καὶ λελώβητο Ἀρρ. Ἀν. 6,29,10 παθ. ἐλωβήθην παθ. (ἐνεργ. μτγν. λωβήσει Χρ. Σιβ. 9,71. λώβησον [Φωκυλ.] 38, Π. Γ. ἀντὶ -ήσῃ. κατελώβησαν Πολύβ. 15,33,9). λωβητός Ω 531. Σοφ. Φιλ. 607 κἀλλ. Παρασχημ. λωβεύω μόνον ψ 15. 26. πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον Σοφ. Ἀντ. 54 διὰ πλεκτῆς ἀγχόνης ἐπονειδίστως καταστρέφει τὴν ζωήν της.

λώβη ἡ, λύμη, ὕβρις, βλάβη, ὄνειδος· ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις λυγρὰν Αἰγίσθου λώβαν θεμένα δόλιον ἔσχεν ἀκοίταν Εὐρ. Ἠλ. 164 «τοῖς ἀμφιτόμοις δ' Αἰγίσθου ξίφεσι λυγράν (σε) λώβην θεμένη (ἡ Κλυταιμνήστρα) ἔσχε τὸν δόλιον ἀκοίτην· δόλιος δὲ ὁ ἀκοίτης, ὅτι ἐμοίχευεν ἤδη. Ἐν ᾧ ἡ Κλυτ. ἐκρατοῦσε τὸν Ἀγαμέμ. ἐντὸς τοῦ δικτύου, ὁ Αἴγισθος τὸν διετρύπα μὲ ξίφη δίτομα, ἢ μὲ δίτομον ξίφος» Δ. Βερν. Συνήθως συντάσσουσιν: «ἀμφιτ. ξίφεσί (σε Κλυτ.) θεμένη λώβαν λυγρὰν Αἰγίσθου».

λωΐων ***ονος,*** Ἀττ. λῴων (παρὰ Θεοκρ. 26, 32 εὕρηται λώϊα, ὅπερ ἄλλοι μὲν θεωροῦσιν ὡς συγκεκομμένον ἐκ τοῦ λωΐονα, ἄλλοι δὲ ὡς θετικόν, ὡς καὶ παρὰ Θεόγν. 96 = ἀγαθά, 809 λώϊος καθ' ἕνα κώδ., 853 λώϊα = ἄμεινον ἐπίρρ. ἢ μᾶλλον = ἄριστα. Τὸν τύπον λώϊος γνωρίζει καὶ ὁ Ἡρῳδιαν. 1,122). λωΐτερον α 376. 6 141. λῳΐτερος καὶ λῳότερος μτγν. ποιηταί. Ὑπερθ. λῷστος ποιητ., παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. δὲν ὑπάρχει. Παρὰ δὲ τοῖς πεζ. ὦ λῷστε, ὦ βέλτιστε, μετά τινος εἰρωνείας. κάλ' ὔμιν, ὦ γυναῖκες, ἐντελέως τὰ ἱρὰ καὶ ἐς λῷον ἐμβλέποντα Ἡρώνδ. 4,79 κεφ. αἱ θυσίαι ὑμῶν εἶνε πολὺ (ἐντελῶς) ὡραῖαι καὶ παρέχουσαι ἡμῖν ἐλπίδας καλλιτέρας τ. ἔ. ἐν αὐταῖς (δια)βλέπομεν καὶ καλλιτέρας ἐλπίδας ἐν τῷ μέλλοντι. Ἡ φράσις λώϊον καὶ ἄμεινον εὐαρεστότερον καὶ καλλίτερον, καὶ ἄλλως εὔχρηστος, μάλιστα δ' ἐν χρησμοῖς. εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι τοῦ λῴονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον αἰνεῖν Σοφ. Φιλ. 1099, ἴδ. αἱρῶ σελ. 62 καὶ φρονῶ. ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων στρατοῦ Ἀπ. Αἰσχ. 100 (Ἀνθ. Στοβ. 51, 26). Διορθοῦσι πολλαχῶς. Μικρά τις μεταβολὴ ἀρκεῖ ἤδε: πάντ' ἀπ' ἀνθρώπων στρατοῦ τ. ἔ. Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα ἀπὸ (τοῦ) στρατοῦ (τῶν) ἀνθρώπων: ὁ πόλεμος (καὶ ὁ Χάρος) διαλέγουν καὶ παίρνουν πάντοτε τοὺς καλλιτέρους. Κοινὴ ἰδέα καὶ σήμερον διασῳζομένη. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει Αἰσχ. Ἀγ. 1037 λέγει τὰ ἄριστα τούτων, ἅτινα δύνανται νὰ γίνωσιν ἐν τῇ παρούσῃ τῶν πραγμάτων καταστάσει. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων Σοφ. Φιλ. 1171, ἴδ. πρίν.

λῷστος ἴδ. ἀνωτέρω.

λωφάω: ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου Αἰσχ. Πρ. 681 ὅπως ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Διὸς ἀνακουφισθῇ ἐκ τοῦ πόθου (πληρωθείσης τῆς ἐπιθυμίας του).

Μ

μᾶζα (μάσσω) ἡ («μᾶζαν προπερισπωμένως καὶ μακρῶς Ἀττικοί, βαρυτόνως καὶ βραχέως Ἕλληνες» Μοῖρις)· «μᾶζα ἡ δημοτικὴ καὶ κοινὴ τροφὴ ἡ ἐκ τῶν ἀλφίτων» Ἀθην. 663 B. ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον Ζηνόβ. 1,12 ὅταν ἐλλείπῃ ὁ ἄρτος, καλὴ εἶνε καὶ ἡ μᾶζα. πραθέντα τλῆναι δουλίας μάζης βίᾳ Αἰσχ. Ἀγ. 1025 ὑπέφερε ποῦ ἐπωλήθη μὲ ὅλην τὴν δουλικὴν τροφήν: τ. ἔ. καρτερικῶς ὑπέμεινε τὴν πώλησίν του ὡς δούλου, ἂν καὶ ἤξευρεν ὅτι θὰ ἐτρέφετο τὴν τροφὴν τῶν δούλων. παίειν ἐφ' ἅλι τὰν μᾶδδαν (Δωρ. = μᾶζαν) Ἀρφ. Ἀχ. 835, ἴδ. ἐπί.

μαῖα ἡ: ἰὼ Γαῖα μαῖα Αἰσχ. Χο. 43 «ὦ γῆ μήτηρ» Σχ. ὡς τὸ μᾶ Γᾶ Ἱκ. 901 «ὦ μῆτερ γῆ» Σχ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Ῥέα μᾶ κατὰ Στέφ. Βυζ. Ἐν δὲ Θεοκρ. 15, 89 εἶνε ἐπιφώνημα, ἔχον ἐπίσης τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ μᾶ = μήτηρ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἐν τῷ Ἀπ. Σώφρ. 36 ἅμα τέκνων θὴν δευμένα ἔγραψα ἁ μᾶ. Καὶ σήμερον δὲ παρ' ἡμῖν ἐνιαχοῦ (ὡς ἐν Λέσβῳ) λέγεται μᾶ ἀντὶ τοῦ μῆτερ.

μαιεύω: ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται Ζηνόβ. 1, 20 «τὰ γὰρ ᾠὰ τῶν ἀετῶν οἱ κάνθαροι κυλίοντες διαφθείρουσι» Σχ. Ἀρφ. Λυσ. 694.

μαίνω (ρ. μαν-) ποιῶ μαινόμενον Ὀρφ. Ὕμν. 71, 6. ἐκ- Εὐρ. Ἱππ. 1229. Ἀρφ. Ἐκκλ. 965. ἔμηνα Εὐρ. Ἴων 520. Ἀρφ. Θεσμ. 561. Ἱπποκρ. 6. 112 (Δ. Γ. ἐμίηνε). Ἀνθ. 7. 221. ἐξ- Εὐρ. Βάκ. 36. ἐκμῆναι Σοφ. Τρ. 1142 (ἐκμᾶναι Αἰλ. π. Ζ. 2, 11). ἔμηνε (ἔδακνε Πανταζίδης) Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 8 «τὸν ἐθύμωσαν». — Μαίνομαι, μανοῦμαι Ἡρ. 1, 109. ἐμάνην (μέσ. ἀ. ἐμη-

νάμην μτγν. Θεόκρ. 20, 34. Βίων 1, 61. Ἀνθ. 9,35. ἀλλ'. ἐπ- Ζ 160. Μουσ. 85. Λουκ. Συρ. 0. 21. Παρ' Ὁμ. τὸ ἐμάνην δὲν εἶνε ἐν χρήσει). μανήσομαι μτγν. Πρκ. μτγν. μεμάνημαι Θεόκρ. 10. 31, ἀνθ' οὗ μέμηνα Ἀπ. Ἀλκμ. 68 (μᾶλλον μέμᾶνε κατὰ τὸν Blass, καθ' ὃν ὁ στ. ἐφθαρμένος). Σοφ. Ἀντ. 790. Ἠλ. 879. Εὐρ. Βακχ. 359 καὶ μτγν. μεμηνότα Αἰσχ. Πρ. 1009. μεμανηότι Χρ. Σιβ. 9, 317. ὅτι μὲν οὖν ἔμηνε καὶ τὸν Ἀγησίλαον ταῦτα, ἐδήλωσεν ὕστερον Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 8. Τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: ἐλύπησαν (ἐλύπουν) ταῦτα τὸν Ἀγησίλαον. Ἐκ τῶν γενομένων διορθώσεων ἐλύπει, ἠνία, ἔδακνε, πιθανωτέρα ἡ ἔδακνε. — πρὸς παθόντων κἂν κακοῖσι κειμένων σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ «μαίνομαι» Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 414 μάτην διορθοῦσι (μὴ παθοῦσι δ' ἐμμανής· πρὶν παθεῖν δὲ μαινόλις) τὰ κακῶς ἔχοντα: πρὶν δὲ παθεῖν λέγουσιν ὅτι μαίνομαι. Τοῦτο λοιπὸν τὸ μαίνομαι, ὡς ἐξ ἄλλων λεγόμενον, ἐπαναλαμβάνει μετὰ πικρίας ἐνταῦθα ἡ Κασάνδρα. κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ μικρὰν νόσον (= νόσον μανίας) Αἰσχ. Πρ. 1009 καταλαμβάνω (ἐκ τῶν λόγων σου) ὅτι πάσχεις ἐξ ὄχι μικρᾶς μανίας. πατὴρ ουμὸς (Ζεὺς) φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσιν Θ 360 ὁ ἐμὸς πατὴρ κατέχεται ὑπὸ ὀλεθρίας ὀργῆς. μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης Αἰσχ. Ἑπτ. 330 μὲ σφοδρὰν δὲ μανίαν ἐπιπνέει ὁ λαοφθόρος Ἄρης, βεβηλώνων πᾶν ὅσιον καὶ ἱερόν. μέμηνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα Εὐρ. Ἰ. Α. 1264 ἔρως τις ἐμμανὴς κατέχει τὸν στρατὸν τῶν Ἑλλ., ὅπως πλεύσωσιν ὡς τάχιστα κλ. μαίνεται γόοισι φρήν Αἰσχ. Ἑπ. 951 ὁ νοῦς μου εἶνε εἰς ἔκστασιν ὑπὸ τῆς λύπης. τὸ δὲ μαινόμενον κακόν Εὐρ. Ἱππ. 248, ἴδ. ὀρθόω. γαλανείᾳ χρησάμενοι μαινομένων οἴστρων Ἰ. Α. 547, ἴδ. μετέχω. γελᾷ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα Σοφ. Αἴ. 956 πολὺν γέλωτα γελᾷ ἐπὶ ταῖς λύπαις ἡμῶν ταῖς ἐπὶ τῷ μαινομένῳ (Αἴαντι). ἐκπιεῖν γ' ἂν κύλικα μαινοίμην μίαν, πάντων Κυκλώπων ἀντιδοὺς βοσκήματα Εὐρ. Κύκ. 164 διὰ νὰ πίω ὡς κάτω (ὅλην) μίαν κύλικα, θὰ ἤμην τρελλός, ἂν δὲν ἔδιδα δι' αὐτὸ ὅλων τῶν Κυκλώπων τὰ βοσκήματα. Γραπτέον λοιπὸν μετ' ἄλλων: μὴ ἀντιδούς. μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς (πρβ. Μ 207) ἐχθίστων ἀνέμων Σοφ. Ἀντ. 135 μετὰ μανιώδους ὁρμῆς ἐφώρμα ἐνθουσιῶν ἴσα μὲ τὴν βίαν τῶν ὀλεθριωτάτων ἀνέμων. μὴ τὰ θεῶν αὔξοντας σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ Εὐρ. Βάκ. 886 μὴ αὔξοντας τὰ θεῶν ὑπὸ μανίας (κυρ. μαινομένην δόξαν ἔχοντας, μαινομένους)· ἴδε ἀπευθύνω. ὡυτὸς Ἅιδης καὶ Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσιν Ἀπ. Ἡρακλ. 15 (Πλουτ. 362 Α) ὁ αὐτὸς εἶνε ὁ Ἅιδης μὲ τὸν Διόνυσον, διὰ τὸν ὁποῖον τρελλαίνονται καὶ νηστεύουν. — ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών Σοφ. Ἀντ. 765 ὅπως μαίνῃ παρὰ τοῖς φίλοις τοῖς θέλουσι (ἐνν. ξυνεῖναί σοι μαινομένῳ: «ὑπομένειν τὴν σὴν μανίαν» Σχ), πρβ. 760. ὅταν τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ Ο. Κ. 1537 παρεκτραπῇ τις εἰς μωρὰ ἐγχειρήματα. ταῦτ' ἆρ' ἐπ' ἀκταῖς κἀνταῦθ' ἠγγέλθης μανείς; Εὐρ. Ἰ. Τ. 932 διὰ ταῦτα λοιπὸν ἀνηγγέλθη ἐνταῦθα, ὅτι ὑπὸ μανίας κατελήφθης ἐπὶ τῆς ἀκτῆς;

μαίομαι (ῥ. μασ-, πρβ. μάσ-σασθαι) ψηλαφῶ, ζητῶ, προθυμοῦμαι, ἐπ. ποιητ., ἐν συνθέσει καὶ νέον Ἰων. (Πλ. Κρατ. 421 Α μνημονεύεται ὡς γλῶσσα = ζητεῖν). Αἰολ. μάομαι Ἀπ. Σαπφ. 23. Μέλλ. μάσεῦμαι Θεόκρ. 11, 60 (ἐκ διορθ. Ahrens: μαθεῦμαι). γυναῖκά γε μάσσεται Ι 394 κατ' Ἀρίσταρχον (θὰ ζητήσῃ νά μου εὕρῃ γυναῖκα) ἀντὶ τοῦ γαμέσσεται. ἐπιμασσ- Δ 190. ἐσεμάσσατο Ρ 564. Υ 425. ἐπ- ν 429. μάσασθαι λ 591. ἐπιμασσάμενος ι 446, καὶ πεζ. ἐσμασάμενος Ἱπποκρ. 4, 198. 8, 148 πρὸς τῷ ἐνστ. ἐσματευόμενος (Δωρ. ἐσεμάξατο Θεόκρ. 17, 37). ἐπίμαστος υ 377. Σύνηθες τοῖς ποιηταῖς εἶνε τὸ παράγωγον ματεύω (ματεύω Πινδ. Ξεν. καὶ ἄλλ.). μαίεσθαι προτέρω ξ 356 «ζητεῖν ἐπὶ πλέον προσωτέρω» Εὐστάθ. ὤνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος Ἀπ. Ἀλκαί. 25 ὁ ἀνὴρ οὗτος ὁ ἐφιέμενος τοῦ μεγάλου κράτους. ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι μαιομένων μεγάλαν ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν Πινδ. Ὀ. 8, 5 ἔχει φροντίδα περὶ ἀνθρώπων ἐπιθυμούντων ἐν τῇ ψυχῇ των νὰ λάβωσι μεγάλην δόξαν. ἄμφηκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς Σοφ. Αἴ. 286 λαβὼν δίστομον ξίφος προεθυμεῖτο νὰ ἐξέλθῃ ἔξοδον ματαίαν. τὰ σώφρονα μαιομένοις ἰδεῖν Αἰσχ. Χο. 782, ἴδ. τυγχάνω.

μακαρίζω: βροτῶν οὐδὲν (οὐδένα) μακαρίζω Σοφ. Ο. Τ. 1194 οὐδὲν ἐκ τῶν θνητῶν (ἐκ πάντων, ὅσα εἶνε, ὀνομάζονται, θνητὰ) μακαρίζω. Τὸ οὐδὲν ἐντονώτερον τοῦ οὐδένα. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου καὶ ζηλῶ Λυσ. 2, 80 καὶ μακαρίζω διὰ τὸν θάνατον καὶ ζηλεύω. εἰ δὲ μή, φήμ' ἐγὼ τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος Ἀρφ. Σφ. 429 ὅτι θὰ μακαρίσῃς τὰς χελώνας διὰ τὸ δέρμα των, θὰ ἐπιθυμήσῃς νὰ ἔχῃς τὸ δέρμα των. Συντάσσεται καὶ μὲ διπλῆν αἰτ. παρὰ Πινδ. Ν. 11, 11 ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον τὸν ἄνδρα ἐγὼ μακαρίζω διὰ τὸν πατέρα του Ἀρκεσίλαν καὶ διὰ τὴν ἀξιοθέατον μορφήν του (σῶμα) καὶ διὰ τὴν ἔμφυτον ἀφοβίαν του.

μακιστήρ -ῆρος ὁ: ἤκουσα μακιστῆρα καρδίας λόγον Αἰσχ. Ἱκ. 475 «καρδίας δηκτικόν». Σχ. μαστικτῆρα διώρθ. ὁ Auratus.

μάκιστος ἀντὶ τοῦ μήκιστος, ὑπερθ. τοῦ μακρός, ὃ ἴδε.

μακράν: κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' ἐς μακράν Αἰσχ. Ἱκ. 936 καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα. οὐ μακρὰν δέξεσθέ με Εὐρ. Τρῳ. 460 ἐντὸς ὀλίγου χρόνου

θὰ μὲ ἀποδεχθῆτε. οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν Σοφ. Τρ. 317 «δὲν ἐξέταζα καὶ πολὺ πολύ.» οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον Ἠλ. 1389, ἴδ. αἰωρέω. μὴ μακρὰν βούλου λέγειν Σοφ. Ἠλ. 1259 μὴ μακρηγορεῖν, κυρ. μὴ μακρὰν (ῥῆσιν) λέγειν. Πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 916. Καὶ ἄνευ τοῦ λέγειν, ὡς Αἰσχ. Ἑπτ. 700 λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις· οὐδὲ χρὴ μακράν νὰ λέγετε πράγματα, τὰ ὁποῖα γίνονται, καὶ δι' ὀλίγων λόγων. Ὅπου ἐκ τοῦ λέγοιτε ὑπονοεῖται καὶ εἰς τὸ χρὴ τὸ λέγειν. τῶν ναυτῶν τῶν μὲν διὰ φρυγανισμὸν καὶ ἁρπαγὴν καὶ ὑδρείαν μακρὰν ὑπὸ τῶν ἱππέων ἀπολλυμένων Θουκ. 7, 13 ὅπου τὸ τῶν ὀρθῶς ἐξηλείφθη ὑπὸ τοῦ Poppo, προελθὸν ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς προηγ. συλλαβῆς -τῶν, τὸ δὲ μακρὰν ἀνήκει εἰς τὸ ἀπολλυμένων, τ. ἔ. τῶν ναυτῶν ἀπολλυμένων μακρὰν (τοῦ στρατοπέδου). Ὁ δὲ Σχολ. μετὰ πολλῶν χ/φων ἀνέγνω αὐτὸ μετὰ τὸ ἁρπαγήν, διότι ἐξηγεῖ: «ἁρπαγὴν μακράν· διὰ τὸ ἐπὶ πολλοῦ διαστήματος ἐφ' ἁρπαγὴν ἐξιέναι», ἧττον ὀρθῶς.

μακροβίοτος αἰὼν ἐφάνθη Αἰσχ. Πέρ. 265, ἴδ. φαίνω.

μακρόπνους 2: μακρόπνουν ζωάν Εὐρ. Φοίν. 1543 μακρόβιον ζωήν.

μακρός -ά όν, παραθ. μακρότερος, μακρότατος· ἀνώμαλ. μάσσων, μᾶσσον Ὅμ. Πίνδ. Αἰσχ. Ξεν. μήκιστος (Δωρ. μάκιστος Τραγ.) Ὅμ. καὶ μτγν. ἐπ. τιμῶν τὴν μακράν (ἐνν. γραμμήν) Ἀρφ. Σφ. 106 «μακρὰ (γραμμὴ) ἐκαλεῖτο, ἣν καταδικάζοντες εἷλκον ἐπὶ σανίδος κηρῷ ἀληλιμένης, βραχεῖα δὲ ἣν εἷλκον ἀπολύοντες» Σχ. ἐμπολὰς μακρὰς παραρρίπτοντες Ἀπ. Σοφ. 511, ἴδ. ἐμπολή· ἀλλὰ παρατηρῶ ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐμπολὰς μακράς ἑρμηνεύουσιν ἄλλοι: τὰ διὰ μακροῦ πλοῦ συμπλέοντα αὐτοῖς ἐμπορεύματα. Ἴσως ὀρθότερον. ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα, μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω Εὐρ. Ἰ. Τ. 480 «ὡς διὰ μακροῦ μὲν χρόνου εἰς τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα, μακρὸν δ' ἀεὶ χρόνον ἀπὸ (τῶν ὑμετέρων) οἴκων οἰκήσετε κάτω (ἐν Ἅιδου)· ἢ ἔτι ἁπλούστερον: ὡς χρόνιοι μὲν (ἀπ' οἴκων) ἐνθάδ' ἐπλεύσατε, ἀεὶ δ' ἀπ' οἴκων χρόνιοι ἔσεσθε κάτω» Δ. Βερν. διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις Εὐρ. Ἑκ. 320 διότι ἐπὶ μακρὸν χρόνον μένει (διαρκεῖ) ἡ ἐκ τούτου τιμή. ἐσμὲν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν ἑστῶτες ὠθεῖν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ Εὐρ. Κύκ. 636 τ. ἔ. πορρωτέρω ἢ ὥστε ὠθεῖν. ἐξάγει... πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως ὅτι μακροτάτην ἔλθοι τῆς Λυδίας, εἰς τὸ μὴ διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι φοβεῖσθαι, ἀλλ' ἀφυλακτεῖν Ξεν. Ἀν. 7, 8, 20 ὅπως βαδίσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν μακροτάτην ὁδὸν ἐν τῇ Λυδίᾳ (ἄλλοι: ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπομακρυνθῇ τῆς Λυδίας), ἵνα μὴ (ὁ Ἀσιδάτης) φοβῆται διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι, ἀλλ' ἀφυλακτῇ. μακροτέραν τοῦ δέοντος ἀπὸ τοῦ προτεθέντος λόγου πεπλανήμεθα Πλ. Πολιτικ. 263 Α τ. ἔ. μακροτέραν ὁδόν.— ὅ τι δύνᾳ μάκιστον κεῖνό μοι, κεῖνο, λάθρᾳ ἐξιδοῦ ὅπᾳ πράξεις Σοφ. Φιλ. 849 ὅσον ἐμπορεῖς ἐπιμελέστατα (κυρ. πειὸ μακρυά, πειὸ βαθειά) ἐκεῖνο, ἐκεῖνο κύταξέ «μου» πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃς κρυφὰ (δηλ. τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Φιλοκτήτου). τίς ὁ πηδήσας μείζονα δαίμων τῶν μακίστων Ο. Τ. 1300, ἴδ. πηδάω. ἐμοὶ τοσοῦτον τὸ μακρότατον τῆς ἀποκρίσεώς ἐστιν Ἀντιφ. 5, 64 τὸ πολὺ πολὺ (τὸ περισσότερον), τὸ ὁποῖον ἠδυνάμην ν' ἀποκριθῶ, εἶνε τόσον μόνον, ὅτι δὲν ἔχω κάμῃ τὴν πρᾶξιν.

μακροσύνθετος: «οἷον τὸ συγκεκόφθαι παρακειμένως ἐν τραγῳδίᾳ μὲν ἀνοίκειον εἶναι, καλὸν δ' ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς, καὶ τὸ μακροσύνθετον ἀνιᾶν μὲν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἢ τοῖς ἔπεσι καί.... (χάσμα) ἄλυπον δ' ἐν τῷ διθυράμβῳ» Φιλόδημ. Vol. Herc. (II) XI, 162. Ὅπερ χωρίον παρέθεσα, διότι σήμερον ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ λόγῳ, καὶ δὴ ἐν ἐπιστημονικοῖς συγγράμμασιν, ἐπιτηδεύουσί τινες τῶν συγγραφέων ἢ τῶν μεταφραστῶν τὴν κατασκευὴν|λίαν ἀνιαρῶν μακροσυνθέτων λέξεων, ἀνηκουσῶν τῷ διθυράμβῳ ἢ τῇ κωμῳδίᾳ.

μάλα (ᾰᾰ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἐν ἄρσει ἐνίοτε ἡ λήγουσα μακρὰ Γ 214. Δ 379. Κ 172). πάγχυ μάλα Μ 165 κάλλ. ὅλως διόλου. εὖ μάλ' χ 190 πολὺ καλά. προσέχων τὸν νοῦν εὖ μάλα Πλ. Σοφ. 233 D πολὺ καλὰ προσέχων. μάλ' εὖ ἄμουσοι Θεαίτ. 156 Α ἀμουσότατοι, λίαν ἀπαίδευτοι. αὐτίκα μάλα Ἡρ. 7, 103 εὐθὺς τώρα, τώρα ἀμέσως. ἄχρι μάλα κνέφαος σ 370 ἕως ὅλως διόλου γίνῃ σκότος, μέχρι ἐντελοῦς σκότους. ἤ τι μάλα χρεώ Ι 197 τῷ ὄντι εἶνε μεγάλη τις χρεία. οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου, οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν Αἰσχ. Χο. 875 οἴμοι, παντελῶς οἴμοι (πρβ. πάνοιζυς), ὁ κύριος ἡμῶν τελειώνει, πίπτει θῦμα ἐκδικήσεως, οἴμοι καὶ πάλιν οἴμοι, φωνάζω ἐκ τρίτου. ἄρχεσθαι δ' ὑπ' ἄλλων οὐ μάλα ἐθέλειν ἐλέγετο Ξεν. Ἀν. 2, 6, 15 ὄχι τόσον, οὐδαμῶς· ἴδ. Ἀρφ. Σφ. 118. Ἀθην. 595D. Ξεν. Ἱέρ. 1, 12. φεῦγε μάλα Α 173 φεῦγε ὅσον θέλεις. θαρσήσας μάλα εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα Α 85 «μηδὲν ὑποστειλάμενος, εἰπὲ τὸ μάντευμα, ὃ γινώσκεις» Γαζῆς, ὅστις τὸ μάλα συντάσσει τῷ θαρσ. Συνήθως συνδέουσι τῷ εἰπέ: λαβὼν θάρρος, εἰπὲ καθαρὰ κτέ. καὶ πάνυ μάλα (ἐνν. συχνὸν ἐπιμένει χρόνον) Πλ. Φαίδων. 80 C καὶ ἱκανῶς μακρὸν χρόνον διατηρεῖται μάλιστα. μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε τι νείκει Κ 249 μήτε πολὺ ἐπαίνει με μήτε μέμφου με.— κηρόθι μᾶλλον ε 284 (ἔτι) περισσότερον ἐν τῇ καρδίᾳ του. καὶ ξυμφορὰ τῇ πόλει πάσῃ οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας ἀδόκητός τε ἐπέπεσεν αὕτη καὶ δεινή Θουκ. 7, 29 ἑρμηνεύουσι: καὶ οὕτως ἡ συμφορὰ αὕτη, ἡ πλήξασα πλέον πάσης ἄλλης σύμ-

πασαν τὴν πόλιν, ὑπῆρξε καὶ εἰς ἀνώτατον βαθμὸν ἀπροσδόκητος καὶ τρομερὰ (**Classen**)· ἢ: καὶ συμφορά, οὐδεμιᾶς κατωτερα κατὰ τὸ μέγεθος, ἔπληξε διὰ τούτου (τοῦ προμνημονευθέντος ἀτυχήματος) σύμπασαν τὴν πόλιν πλέον πάσης ἄλλης ἀπροσδόκητος καὶ τρομερὰ (**Widmann**). Τὸ χωρίον μεταφραζόμενον κατὰ λέξιν ἔχει ὧδε: καὶ τοῦτο (= αὕτη, εἶνε τὸ ὑποκείμ., τ. ἔ. ὁ φόνος τῶν ἐν τῷ διδασκαλείῳ παίδων) ἐπέπεσεν ἐναντίον ὁλοκλήρου τῆς πόλεως ὡς συμφορά, ἥτις οὐδεμιᾶς (ἄλλης κατὰ τὸ μέγεθος) οὖσα κατωτέρα, παρὰ πᾶσαν ἄλλην ἦτο ἀπροσδόκητος καὶ φοβερά. Ἡ δυσκολία δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ θέσει τοῦ αὕτη, ὅπερ καὶ μετὰ τὸ δεινή ἠδύνατο νὰ τεθῇ (πρβ. 2, 31), ἀλλὰ εἰς τὸ ἀσύνδετον τοῦ ἥσσων καὶ τοῦ ἀδόκητος, ὅπερ προσεπάθησα νὰ ἐξηγήσω διὰ τῆς μεταφράσεώς μου. κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ ὥστ' ἐπελθεῖν (ὁ ἴδε), ἀλλ' οἷος ἀπηλιώτου ἢ βορέου ὑδατώδης μᾶλλον 3, 23 ὅπου οἱ μὲν ἐξαλείφουσι τὸ ἢ βορέου, οἱ δὲ τὸ ὑδατώδης, ὁ δὲ Κρύγερος ἔγρ. ἢ εὔρου. Φρονῶ, ὅτι τὸ χωρίον πρέπει νὰ μείνῃ ὡς παρεδόθη· τὸ νόημα ἀναντιρρήτως εἶνε: ἀλλὰ τοιοῦτος (κρύσταλλος), ὁποῖος συμβαίνει νὰ εἶνε, ὅταν πνέῃ ἀπηλιώτης μᾶλλον ἢ βορρᾶς, ὑδατώδης μᾶλλον (ἢ βέβαιος = στερεός). Ἂν δὲ τοιοῦτον νόημα δεδομένον ἐπρόκειτο νὰ ἐκφράσωμεν Ἑλληνιστί, νομίζω ὅτι θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ προστεθῇ ἓν ἔτι μᾶλλον πρὸ τοῦ ἤ, ἀλλ' ὁ Θουκ. ἠρκέσθη εἰς ἕν, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ θέσῃ ἀλλοῦ παρ' ὅπου τὸ ἔθεσεν. — ἔπτησσ' ὑπείκων μᾶλλον, εἰ μᾶλλον θέλοι Ἀπ. Εὐρ. 309 (ὁ Πήγασος) ἔπτησσεν ὑπείκων (τῷ Βελλεροφόντῃ) μᾶλλον, εἰ μᾶλλον θέλοι (ὁ Βελλερ.): ἦτο μάλιστα πειθήνιος. σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται, σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως Εὐρ. Ἀλκ. 181 «ἄλλη τις γυνή, ἥτις σώφρων μὲν μᾶλλον (ἐμοῦ) οὐκ ἂν (εἴη), (μᾶλλον) εὐτυχὴς δ' ἂν ἴσως» Δ. Βερν. Τὸ μᾶλλον τίθεται ἐνίοτε καὶ μετὰ τῶν συγκριτικῶν πρὸς ἐντονωτέραν ἐπανάληψιν τῆς διὰ τοῦ συγκριτικοῦ δηλουμένης ἐννοίας. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν Ω 243 προσωπικὴ σύνταξις: «εὐκαταγωνιστότεροι γὰρ μᾶλλον τοῖς Ἕλλησι νῦν ἔσεσθε, ἐκείνου ἀποθανόντος, πρὸς ἀναίρεσιν» Γαζῆς. Τὸ μᾶλλον σημ. ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον: ἔτι μᾶλλον. Τὸ δὲ δή τότε πλέον. τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Αἰσχ. Ἑπτ. 660 τίς ἄλλος εἶνε πλέον ἁρμοδιώτερος; Πρβ. Θωμ. Μάγ. σ. 238, 8: «οὐ λογογράφων τὸ λέγειν μᾶλλον πλουσιώτερος καὶ μᾶλλον ἀνδρειότερος — ποιηταὶ δὲ ὥσπερ καὶ ἄλλα ἄττα καινοτομοῦσι, καὶ τοῦτο ἔστιν ὅτε ποιοῦσιν. Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας: καλῶς τεθνάναι κάλλιον ἂν μᾶλλον ἢ σεσῶσθαι» προτιμότερον εἶνε ἐνδόξως ν' ἀποθάνῃ τις μᾶλλον ἢ νὰ εἶνε σεσωσμένος. Ἀλλ' ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. ἐκτὸς τοῦ ἀνωτ. (660) πρδ. οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει. μᾶλλον ἐμφερέστεραι Ἰλ. 285. ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον Σοφ. Ἀντ. 1210 ὅσῳ μᾶλλον ἐπλησίαζεν (ἐγγυτέρω ἐχώρει), ἴδ. περιβαίνω. νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖσσον ἐκστῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς μᾶλλον ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι Ἀρφ. Σφ. 477 ἀληθῶς μοὶ ἦτο βέβαια προτιμότερον νὰ παραιτήσω ὅλως διόλου τὸν πατέρα μου μᾶλλον παρὰ νὰ ἔχω κάθε ἡμέραν πόλεμον μὲ τόσα κακά. Ὁμοίως Θουκ. 5, 43. Ξεν. Ἀν. 4, 6, 11. Ἡρ. 7, 235, οὔκουν χρή σε συγγόνῳ πλέον νέμειν ματαίῳ μᾶλλον ἢ χρηστῷ πατρί Εὐρ. Ἑλ. 916 κυρ. δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀποδίδῃς περισσοτέραν σημασίαν εἰς ἕνα μάταιον ἀδελφὸν μᾶλλον παρὰ εἰς χρηστὸν πατέρα. Πρβ. Εὐρ. Ἑκ. 377. Ἀνδοκίδ. 4, 25. Ἰσοκρ. 5, 29. 6, 89. Λυκουργ. Δημ. Πλάτ. Εὕρηται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ μᾶλλον ἐπαναλαμβανόμενον· εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις (διορθοῦσιν ᾄξεις, εἴξεις, ἕλξεις, οἴξεις) καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς Ἀρφ. Βάτ. 1001 «χαλῶντες δὲ ἤδη (τὰ ἱστία) κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ» Σχ. ἔπειτα ὅλον ἓν περισσότερον θὰ κατεβάζῃς τὰ ἱστία καὶ θὰ παραφυλάζῃς (νὰ τὰ μεταχειρισθῇς), ὅταν εὕρῃς τὸν ἄνεμον ὁμαλὸν καὶ ἥσυχον. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ ἄξεις = κατάξεις, ἔχει λοιπὸν ὀρθῶς. Ὁμοίως Εὐρ. Ἰ. Τ. 1406. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 29 ἐπινεφεῖ (ἴδ. νέφω) τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ, ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον ἔπειτα ὅλον ἓν περισσότερον. (Πρβ.: πλέον πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται Ἀρφ. Νεφ. 1288 γίνεται ὅλον ἓν περισσότερον). τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἁλίσκεται; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1038 κατὰ τί περισσότερον ὡς ἐκ τούτων προχωρεῖ ἡ ἅλωσις τοῦ ἀγάλματος; μᾶλλον πολλῷ ἴεσαν τῆς φωνῆς Ἡρ. 4, 135 πολὺ περισσότερον ἐφώναζαν· κυρ. πολὺ περισσότερον ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν συνηθισμένην φωνήν των. Τὸ τῆς φωνῆς γεν. μεριστική. ἀμφότεροι ἔμοιγε μᾶλλον· εἰ δὲ μὴ μᾶλλον, παραπλησίως γε Πλ. Γοργ. 498 Β «παίζων τοῦτο λέγει· καὶ οἱ δειλοὶ ἐδόκουν μοι χαίρειν μᾶλλον τῶν ἀνδρείων, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι μᾶλλον τῶν δειλῶν» Κοραῆς. Ἡ ἀπόκρισις τοῦ Καλλικλέους εἶνε πάντως διαφευκτική· κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ συμπληρώσωμεν ὧδε: ἀμφότεροι (καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ ἀνδρεῖοι) ἐδόκουν μᾶλλον χαίρειν (ἢ λυπεῖσθαι)· εἰ δὲ μὴ (ἐδόκουν ἀμφότεροι μᾶλλον χαίρειν) κτλ. Διὰ τοιαύτης ἀποκρίσεως οὐδεμίαν λαβὴν παρέχει. Ἐνίοτε μετὰ τὸ οὐ μᾶλλον ἕπεται τὸ ἢ οὐ, ὡς ἥκει γὰρ ὁ Πέρσης οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμέας Ἡρ. 4, 118 ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐκστρατεύει τόσον ἐναντίον ἡμῶν ὅσον καὶ ἐναντίον ὑμῶν. Τὸ οὐ παρελήφθη ἐνταῦθα κυρίως ἐκ τοῦ λόγου τῶν Θρᾳκῶν: «ἥκειν δοκέομεν οὐκ ἐπ' ἡμέας Πέρσας» (ἴδ. κατ. § 10). Πρὸς ἃ κυρ. ἀπαντῶντες οἱ Σκύθαι λέγουσιν· ὄχι περισσό-

τερον ἐκστρατεύουσιν ἐναντίον ἡμῶν παρ' ὅσον δὲν ἐκστρατεύουσι (κατὰ τὴν γνώμην σας) καὶ ἐναντίον ὑμῶν τ. ἔ. ἐκστρατεύουσι τόσον ἐναντίον ἡμῶν ὅσον καὶ ἐναντίον ὑμῶν. Ἂν ἐλέγετο ἢ καὶ ἐπ' ὑμέας, θὰ ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ: δὲν ἐκστρατεύει οὔτε ἐναντίον ἡμῶν οὔτε ἐναντίον ὑμῶν. **Ἀθηναῖοι δὲ ἀπεδείκνυον λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὸν τῆς Ἰλιάδος χώρης ἢ οὐ καὶ σφίσι καὶ τοῖσι ἄλλοισι** 5, 94 τ. ἔ. ὥσπερ ἡμῖν (=σφίσι) καὶ τοῖς ἄλλοις οὐ μέτεστι τῆς Ἰλ. χώρας, οὕτω καὶ τοῖς Αἰολεῦσι οὐδὲν μέτεστιν: ὅσα δικαιώματα ἔχομεν ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι (οὐδὲν δὲ δικαίωμα ἔχομεν), ἄλλα τόσα ἔχετε καὶ σεῖς (τ. ἔ. οὐδέν). **φανῆναι δὲ οὐδὲν μᾶλλόν μοι ὀφείλει** (τὸ ὄνειρον) **ἔχοντι τὴν σὴν ἐσθῆτα ἢ οὐ καὶ τὴν ἐμήν, οὐδέ τι μᾶλλον ἐν κοίτῃ τῇ σῇ ἀναπαυομένῳ ἢ οὐ καὶ ἐν τῇ ἐμῇ** 7, 16 γ 4 κυρ. τὸ ὄνειρον ὀφείλει νά μοι παρουσιασθῇ ὄχι περισσότερον, ὅταν φέρω τὸ ἰδικόν σου φόρεμα, παρ' ὅσον δὲν θὰ παρουσιασθῇ ὅταν φέρω τὸ ἰδικόν μου, καὶ ὄχι περισσότερον ὅταν ἀναπαύομαι εἰς τὴν κλίνην σου, παρ' ὅσον ὅταν δὲν ἀναπαύομαι εἰς τὴν ἰδικήν μου· τ. ἔ. ὀφείλει νὰ παρουσιασθῇ, εἴτε φέρω τὸ ἰδικόν σου φόρεμα εἴτε τὸ ἰδικόν μου, καὶ εἴτε ἀναπαύομαι ἐν τῇ σῇ κλίνῃ εἴτε ἐν τῇ ἐμῇ. Ἂν ἔλειπε τὸ οὐ, θὰ ὑπῆρχε διάφορον νόημα, οἷον εἴπομεν ἐν 4, 118. **οὐ περὶ τῶν ἐμῶν ἰδίων μᾶλλον τιμωρήσεσθε αὐτὸν ἢ οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν** Δημ. 50, 66 θὰ τιμωρήσητε αὐτὸν ὄχι τόσον ὑπὲρ ἐμοῦ ὅσον ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν. Ὁμοίως Θουκ. 2, 62. Ἀλλὰ περὶ τοῦ οὐ μᾶλλον — ἢ οὐ ἴδε καὶ οὐ. Πρβ. **οὐδὲν προσῆκον μᾶλλόν τι** Θουκ. 6, 82 ἴδ. προσήκω. Διάφορον εἶνε τὸ μᾶλλον ἢ οὐ, ὅπου τοῦ μᾶλλον δὲν προηγεῖται ἄρνησις. Ἐνταῦθα τὸ οὐ προστίθεται εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἀρνητικῆς ἐννοίας τοῦ ἢ (=ἀλλ' οὐ, οὐ) μετὰ συγκριτικὰ καταφατικά· **τῇ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμὸς ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους** Θουκ. 3, 36 νὰ διαφθείρωσιν ὁλόκληρον πόλιν μᾶλλον ἀλλ' ὄχι (καὶ ὄχι) τοὺς αἰτίους. **οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον ἢ οὐ κηπίον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι** 2, 62 οὐδ' εἶνε εὔλογον νὰ λυπῆσθε δι' αὐτά (διὰ τὴν στέρησιν αὐτῶν), ἀλλὰ μᾶλλον θεωρήσαντες αὐτὰ ὡς κηπίον τι καὶ ἐγκαλλ. πλούτου ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ταύτην νὰ τὰ περιφρονήσητε. Ὅπου ἡ προηγ. ἄρνησις **οὐδ' εἰκός** δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ ἐξαρτώμενα **χαλεπῶς φέρειν . ὀλιγωρῆσαι**. Καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως ἀποφατικῆς· **τί ἂν ποτε βουλόμενος ὁ πατὴρ ἐβούλετο Τιμόθεον χρήστην ἐγγράψας ἡμῖν καταλιπεῖν... μᾶλλον ἢ οὐκ ἐκ τῶν Ἀντιμάχου δημευθέντων ἐνεπισκηψάμενος κομίσασθαι** (τἀργύριον); Δημ. 49, 47 τί ἐπιζητῶν ὁ πατὴρ θὰ προετίμα νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὸν Τιμόθεον μᾶλλον ὀφειλέτην παρὰ νὰ πάρῃ (καὶ ὄχι νὰ πάρῃ) τὰ χρήματά του ἐκ τῆς δημευθείσης περιουσίας τοῦ Ἀντιμάχου, ἐνεργήσας κατάσχεσιν ἐπ' αὐτῆς; **τί ἔδει αὐτὸν ἀποδοῦναι Φιλίππῳ μᾶλλον** (τὰς χιλίας δραχμὰς) **ἢ οὐ τὸν χαλκὸν ὑποθεῖναι αὐτῷ;** Αὐτ. 53 τίς ἡ ἀνάγκη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν Φίλιππον μᾶλλον τὰς χιλίας δραχμὰς καὶ νὰ μὴ ὑποθηκεύσῃ εἰς αὐτὸν τὸν χαλκόν; Ἐνταῦθα κατὰ τὸ φαινόμενον πλεονάζει ὁ οὐ· πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 15. Ἐν δὲ Δημ. 30, 12 **ὁστισοῦν ἕλοιτ' ἂν ἑτέρῳ μᾶλλον ὀφείλειν ἢ κηδεστῇ τὴν προῖκα μὴ ἀποδοῦναι** πρέπει νὰ γραφῇ ἢ οὐ (μετὰ τοῦ Μαρκιανοῦ κώδ. κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Otto Schwab, εἰς ὃν ὀφείλεται ἡ περὶ τῶν παρ' Ἕλλησι παραθετικῶν ὡραία μονογραφία, ἣν εἶχον ὑπ' ὄψιν): ὅστις δήποτε ἤθελε προτιμήσῃ νὰ χρεωστῇ εἰς πάντα ἄλλον μᾶλλον, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸν γαμβρόν του νὰ μὴ ἀποδώσῃ τὴν προῖκα. **τὸ γένος τὸ τῶν Θρακῶν, ὁμοῖα τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐστι** Θουκ. 7, 29 τὸ γένος τῶν Θρ., ὁμοίως τοῖς μάλιστα (φονικοῖς ἐκ) τῶν βαρβάρων, πανταχοῦ ὅπου ἂν λάβῃ θάρρος (ὅπου δὲν ἔχει τι νὰ φοβηθῇ), εἶνε φονικώτατον. — **εὑρεθείη μὲν μάλιστα** Σοφ. Ἀντ. 327 εἴθε ὁ δρῶν παντὸς ἄλλου μᾶλλον εὑρεθείη. Ὁ φύλαξ δηλ. εὔχεται ἀπὸ καρδίας νὰ εὑρεθῇ πρὸ παντὸς ἄλλου ὁ θάψας. **ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται** Εὐρ. Ἰ. Α. 1594 συνήθως: ταύτην (τὴν ἔλαφον, δηλ. τὴν θυσίαν αὐτῆς) ἀποδέχεται μᾶλλον τῆς κόρης. Ὁ Δ. Βερν. ὧδε: «ταύτην τὴν ἔλαφον ἡ θεὸς ἀσπάζεται ὡς πλεῖστα τῆς κόρης μᾶλλον, ἢ: ὡς πλεῖστα μᾶλλον ἢ τὴν κόρην». Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ συνθήκη τῶν λέξεων εἶνε ἥδε: «ταύτην (τὴν θυσίαν) τῆς κόρης ἀσπάζεται μάλιστα (ἡ θεός)» τ. ἔ. τὸ νὰ θυσιασθῇ οὕτως ἡ κόρη, ὡς ἐθυσιάσθη ἀντικατασταθεῖσα δι' ἐλάφου, τοῦτο μάλιστα ἀποδέχεται ἡ θεά: τοιαύτην θυσίαν τῆς κόρης ἀποδέχεται μάλιστα ἡ θεά. Ἐν ἄλλαις λέξεσι τὸ ταύτην εἶνε κατηγορούμενον, κυρ. ταύτην οὖσαν τὴν θυσίαν τῆς κόρης. **καθ' ὑποστρέψας λέληψαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς, ὡς φονεὺς οὐκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσῃ, μάλιστά γε** Εὐρ. Ἰ. Α. 363 καὶ ἔπειτα μεταγνοὺς λέληψαι μεταβαλὼν τὰς γραφάς, ὥστε ἄλλας γενέσθαι, (λεγούσας) ὅτι οὐκέτι ἔσῃ φονεὺς θυγατρὸς σῆς, «καλὰ πολὺ καλὰ» (εἰρωνικῶς). **εἰκότως δέ τοι καὶ σπουδάζεται οὗτος ὁ ἀγὼν μάλιστα τῶν ἀνθρώπων** Ξεν. Πολ. Λακ. 10, 3 ἴδ. σπουδάζω. **ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα** Θουκ. 1, 118 κατὰ μεγίστην προσέγγισιν, ὡς ἔγγιστα. Ταύτην τὴν σημ. ἔχει τὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν μάλιστα. **ἔτη γάρ ἐστι μάλιστα τετρακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ἃ** (Δ. Γ. ἀφ' οὗ) **Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ πολιτείᾳ χρῶνται** Θουκ. 1, 18 διότι εἶνε κατὰ μεγίστην προσέγγισιν τετρακ. ἔτη καὶ ὀλίγον περισσότερα μέχρι

τοῦ τέλους τοῦ παρόντος πολέμου, καθ' ἃ οἱ Λακ. μεταχειρίζονται τὸ αὐτὸ πολίτευμα. Ἡ νομοθεσία τοῦ Λυκούργου ἔγινε κατὰ Θουκ. τῷ 810ῳ περίπου ἔτει, κατὰ δὲ τὸν Ἐρατοσθένην καὶ Ἀπολλόδωρον τῷ 888ῳ, τῷ 821ῳ κατ' Εὐσέβιον, καὶ ἄλλοτε κατ' ἄλλους. Τὴν γρ. ἃ διέσωσε καὶ ὁ Σχ. «τ. ἔ. ἐν οἷς ἔτεσιν». Ἐξήγημα δὲ φαίνεται τὸ ἀφ' οὗ. Παρομοίως ἐξηγητέον καὶ τὸ Πλάτ. Κρίτ. 43 Α πηνίκα μάλιστα; τί ὥρα εἶνε ὡς ἔγγιστα;

μᾰλᾰκίζομαι (μαλακὸς) γίνομαι μαλακός, ἐκθηλύνομαι, δεικνύω ἀδυναμίαν τινά· οὔτε πλούτου τις τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλακίσθη Θουκ. 2, 42 οὔτε προτιμήσας τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀπόλαυσιν τοῦ πλούτου ἐδείχθη δειλός. ὅ τι ἂν... ἐνδῶτε οὐκ ἐπικινδύνως ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι 3, 37 οὐχ ἡγεῖσθε τοιαύτην ἔνδοσιν καὶ μαλακίαν ὑμῖν αὐτοῖς κίνδυνον φέρειν (τὸ ὅτι ἂν ἐνδῶτε εἶνε κυρίως σύστοιχον ἀντικ. τοῦ μαλακίζεσθαι), οὐδεμίαν δ' ἐκ τῶν συμμάχων χάριν. νῦν ἀνταπόδοτε (δηλ. τὰ ἴσα) μὴ μαλακισθέντες 3, 40 χωρὶς νὰ δείξητε ἀδυναμίαν. ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρὶ φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ [μετὰ τοῦ] μαλακισθῆναι κάκωσις 2, 43 εἰς ἄνδρα βέβαια ἔχοντα συναίσθησιν ἑαυτοῦ καὶ ὑπερηφάνειαν (πρβ. τὸ «φιλότιμο») εἶνε ἀλγεινοτέρα ἡ διὰ δειλίαν ταπείνωσις (κυρ. ὁ ἐξευτελισμὸς αὐτοῦ, ὑπολαμβανομένου κακοῦ διὰ τὴν ἐν τῷ πολέμῳ δειλίαν). Φαίνεται δὲ προτιμητέα ἡ γρ. ἐν τῷ μαλακισθῆναι κυρίως διὰ τὸ ἑξῆς ἢ ὁ μετὰ ῥώμης κέ. Ἄλλως θὰ προετίμων τὴν γρ. μετὰ τοῦ μαλακ. πρβ. 1, 6, 5.

μᾰλᾰκός 3: τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων ἄπο μὴ σφαλερῶς ἐπὶ γαῖαν, ἀγανῶς δὲ χεροῖν, μαλακῇ γνώμῃ μὴ ταρβήσῃ νεωστί μοι μολὸν κλεινὸν τέκνον Ἀγαμέμνονος Εὐρ. Ἰ. Α. 599 «δεξώμεθα τὴν βασίλειαν ἀπὸ τῶν ὀχημάτων οὕτως, ὥστε μὴ σφαλῆναι αὐτὴν ἐπὶ γῆν ἀποβαίνουσαν, ἠπίως δὲ ταῖς χερσίν, ἵνα μὴ ἐξ ἀπαλοφροσύνης ταρβήσῃ νεωστί μοι μολόν (ἤτοι διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ ἀπὸ τὴν λεπτὴν ἀβρότητά του πρώτη τώρα φορὰ ποῦ μᾶς ἦλθε» τὸ) κλεινὸν τέκνον τοῦ Ἀγαμέμνονος» Δ. Βερν. μαλακὸν ἐνδιδόναι βουλόμενος οὐδέν Ἡρ. 3, 51 μὴ θέλων νὰ δείξῃ καμμίαν μαλακότητα, ὑποχώρησιν. μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 20 μὴ ζήτει τὰ μαλακά, ἵνα μὴ ἔχῃς τὰ σκληρά. ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν ἤθη μεταπεσεῖται (Dobree: ἦ μέγα πείσεται) ἐπὶ τὸ τρυφῶν καὶ μαλακόν Ἀρφ. Σφ. 1453 ἄλλα δὲ τώρα νέα ἤθη μαθὼν θὰ μεταπέσῃ εἰς τὴν τρυφηλότητα καὶ μαλθακότητα. ἀλλ' ἢ μαλακότης ὕπνος Ἡρῴνδ. 6, 71 ὅπου ὁ Meister διώρθ. ἀλλ' ἦ μαλακός (μαλκός) τις ὕπνος: ἀλήθεια εἶνε (τόσον) μαλακός, ὅσον ὁ ὕπνος.

μαλακόχειρ 2: φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον Πινδ. Ν. 3, 55 ἐδίδαξε τὴν συνήθειαν (χρῆσιν) τῶν φαρμάκων, τὴν ἀπαιτοῦσαν μαλακὴν χεῖρα.

μαλερός 3: πυρὸς μαλερὰ γνάθος Αἰσχ. Χο. 324 ἡ διαβρωτικὴ (μαραντικὴ) ὁρμὴ (κυρ. σταγών, γλῶσσα, στόμα) τοῦ πυρός. μαλερῶν λεόντων Ἀγ. 147 ἴδ. ἄεπτος.

μάλθα ἢ **μάλθη** ἡ: «μεμαλαγμένος κηρὸς ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ᾧ τὰ γραμματεῖα πλάττεται (ἔγραψα: πράττεται)» Ἀ. Β. σ. 278.

μαλθᾰκίζω: Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται Αἰσχ. Πρ. 984 διὰ τῶν τοιούτων (ὑπεκφυγῶν) δὲν καταπραΰνεται.

μαλθακός 3: μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος Αἰσχ. Ἀγ. 741 περὶ τῆς Ἑλένης· βέλος εὐστοχοῦν μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ἀλλὰ μαλακῶς (χωρὶς νὰ τοὺς πληγώνῃ). εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσῃ κἀκβαλεῖς τι μαλθακόν Ἀρφ. Βάτρ. 595 ἐὰν δὲ θὰ συλληφθῇς παραληρῶν («ἀγενές τι ποιῶν» Σχ.) καὶ θὰ ἐκστομίσῃς (ῥίψῃς) λόγον τινὰ μαλθακὸν (δειλίας σημαντικόν). Πρβ. Σφ. 1289. ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπίς Ἀπ. Σοφ. 808 ἴδ. θήγω. μηδὲ μαλθακὸς γένῃ Αἰσχ. Εὐμ. 74 καὶ μὴ γίνῃς ὀκνηρός: καὶ ἂς μή σε καταλάβῃ ὀκνηρία. μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι Ἀπ. Πινδ. 122 (87) ἴδ. ἐπηγορία. οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν ἐς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθ' ἄν (Schaefer: προσηγόμεσθα) Εὐρ. Ὀρ. 714 διότι ἄλλως (δηλ. ἂν εἴχον ἱκανὸν στρατόν), ποτὲ δὲν θὰ προσεπάθουν νὰ προσελκύσω διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου τὴν πόλιν τῶν Ἀργείων: «ποτὲ δὲν θὰ ἐκαλόπιανα» ἢ «δὲν θὰ ἔπιανα μὲ τὸ καλὸ (μὲ τὸ γλυκὸ) τοὺς Ἀργείους».

μαλθάσσω = μαλάσσω, μαλακύνω, μαλακώνω· παθ. μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ Αἰσχ. Εὐμ. 134 χαυνωθεῖσα ἐκ τοῦ ὕπνου. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα; Σοφ. Ἀντ. 1194 διότι πρὸς τί νά σε καταπραΰνω (νά σοι λέγω μαλακοὺς λόγους), ὡς πρὸς τοὺς ὁποίους κατόπιν θὰ φανῶμεν ψεῦσται; Τὸ ὧν ἀναφ. εἰς τὸ ὑπονοούμενον τοιούτοις ἔπεσιν.

μαλκίω (πρβ. μηνίω, ἰδίω, κονίω) ναρκοῦμαι ὑπὸ τοῦ ψύχους, μαργώνω· εἶμαι μαργωμένος. Ἀπρφ. μαλκίειν (ὃ παρεφθάρη εἰς μαλακιῆν) Ἀ. Β. σ. 51 ἴδ. κατωτ. μαλκίομεν Dind. Δημ. 9, 35 ἐκ τοῦ Ἁρποκρατ. ἐν λ. μαλακίζομεν (μαλακιζόμεθα χ/φα). Πρβ. Ἡσύχ. «μαλκίειν (Cobet: μαλκιεῖν): τὸ ὑπὸ ψύχους συνεσπάσθαι τὰς χεῖρας» καὶ «μαλκίετον: μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον· ἐπιεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας (κατεσκληκότας Cobet) μαλκίειν (Cobet: μαλκιῆν) λέγουσι». Ὁμοίως Φώτιος «μαλκιῆν: ὑπὸ κρύους κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητον εἶναι» καὶ «μαλκίειν: τὸ νεναρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους». Καὶ Φρύνιχος ἐν Ἀ. Β. σ. 51 «μαλακιῆν: τὸ ὑπὸ κρύους ναρκᾶν». Πρβ. καὶ Ἁρπο-

κρατ. «μαλακίζομεν (ὅπερ ὁ Βέκκ. μετέγραψεν ἤδη εἰς μαλκίομεν, ἐκ τῆς γρ. τριῶν κωδ. μαλακίομεν). Δημοσθένης θ' Φιλιππικῶν φησὶ μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα· ἐν ἐνίοις γράφεται μαλκίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρρον φρίττειν». Ἐκ τοῦ Ἁρποκρατ. καὶ τὸ Ἀπ. Αἰσχ. 332 ἔλα δίωκε μή τι μαλκίων ποδί μηδόλως μαλακιζόμενος ἐν τῇ πορείᾳ. πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκίοντες (Dind.: μαλκείοντες) Ἀνών. ποιητ. ἐν Σχ. Νικάν. Θηρ. 382 ῥιγοῦντες ὑπὸ τοῦ χαλεποῦ πνεύματος καὶ τοῦ πόνου. Καὶ ἐν τῷ λυγρὸν μυλιόωντες Ἡσ. Ἔργ. 530 (συγκρούοντες τοὺς μυλόδοντας Sittl) ὅπου ὁ Κράτης ἀνεγίνωσκε μαλκιόωντες, ὁ Cobet ἀναγινώσκει μαλκίοντες. Ὁμοίως ἐν Ἀράτ. 294 ναύτῃ μαλκιόωντι (τ. ἔ. ῥιγοῦντι) ὁ Cobet (Στοβ. 59, 4) γράφει μαλκίοντι. Ἐν Ξεν Κυνηγ. 5, 2 αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας ὁ μὲν Dind. ἔγρ. μαλκιῶσαι, ὁ δὲ Cobet ὀρθότερον μαλκίουσαι (ῥιγοῦσαι). Ὁμοίως ἐν Πλουτ. σ. 550 E. ἂν εἰς τὰς χηλὰς μαλακιῶσι ὁ μὲν Dind. ἔγρ. μαλκιῶσι, ἐγὼ δὲ μαλκίωσι. Ὁμοίως καὶ ἀλλ. ὁ μὲν Dind. προεχώρησε μέχρι τοῦ τύπου μαλκιῶ (ἐν τοῖς μτγν. ὡς Λουκ. Λεξιφ. 2. Αἰλ. π. Ζ. 1, 32. 5, 12. 9, 4 καὶ 16), ὁ δὲ Cobet ἔγραψε τὸν ὀρθότερον τύπον μαλκίω. Καὶ παρὰ Πολυδ. 5, 49: «πειρατέον δὲ τῆς κυνῶν ἀρετῆς ἐν κρύει, εἰ μὴ μαλακιῶσι τὰς ῥῖνας» δὲν εἶνε δύσκολον νὰ διορθώσῃ τις (ὡς καὶ ἐν Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 2) μαλκίουσι. Καὶ ὅμως, ὅπως ὑπῆρξε τὸ μαρτυρούμενον μαλκίω, οὕτως ὑπῆρξε καὶ τὸ ἐπίσης μαρτυρούμενον μαλκιάω. Ἀλλ' ἀπὸ πότε ἤρχισεν ἡ χρῆσις αὐτοῦ, τοῦτο εἶνε τὸ ζήτημα.

μἀλλά = μὴ ἀλλά (ὃ ἴδε).

μάν Δωρ. = μήν· ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς Ψ 441 ἀλλ' ὄχι βεβαίως οὐδὲ οὕτως.

μανδρᾰγόρᾱς, ἡ γεν. εἶνε μανδραγόρου, καὶ ὄχι μανδραγόρα, ὡς νομίζεται ἐκ μόνου τοῦ χωρίου τοῦ Λουκ. Τίμ. 1 παρεξηγηθέντος: ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις, ὅπου τὸ μανδραγόρα εἶνε δοτική, διότι τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα πολλὰ τῶν χ/φων παραλείπουσιν, ὡς γνωστόν· ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ἓν τῶν χ/φων παραδίδει καὶ μανδραγόρᾳ μεθ' ὑπογεγραμ. ἰῶτα, δηλ. αὐτὴν τὴν δοτικήν. Σημαίνει δὲ ἡ φράσις: κοιμᾶσαι ὑπὸ τὸ κράτος, ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν, ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν τοῦ μανδραγόρου: «Ἡ δ' ὑπνωτικὴ καὶ ἀπονεκρωτικὴ ἢ ναρκωτικὴ δύναμις αὐτοῦ ἐνήργει οὐ μόνον διὰ τῆς πόσεως καὶ βρώσεως αὐτοῦ..., ἀλλὰ καὶ ἄλλως, μάλιστα δὲ διὰ καταπλασμάτων, καὶ δὴ καὶ ὀσφραινόμενος... Τί παράδοξον λοιπόν, ἐὰν ἐκρέμων τὸν μανδραγόραν ὑπεράνω τῆς κλίνης π. χ., ὥστε νὰ ἐπενεργῇ καὶ οὕτως εἰς τὸν «ὑπ' αὐτῷ καθεύδοντα», ὅτε καὶ τὸ «ὑπὸ μανδραγόρᾳ» ἔχει τὴν ἀρχικὴν καὶ κυρίαν αὐτοῦ τοπικὴν καὶ φυσικὴν ἔννοιαν, χωρὶς διὰ τοῦτο ν' ἀποκλείηται καὶ ἡ ἄλλη; (Δ. Βερναρδ. Ἔλεγχος Ψευδαττικισμοῦ σελ. 228). Ἡ γεν. εἶνε μανδραγόρου, ὡς φαίνεται καὶ ἄλλοθεν καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Λουκ. Δημ. ἐγκ. 36 «ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας», ὅπου «ἡ ἐκ... δεικνύει μόνον τίς ἡ ὑλικὴ αἰτία, ἧς ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ κατάστασις, ἣν σημαίνει τὸ ῥῆμα. Πρῶτον ἔπιον ἢ ἔφαγον μανδραγόραν οἱ νῦν καθεύδοντες, ἀκολούθως «ἐκοιμίσθησαν» ἢ «ἀπεκοιμήθησαν ὑπὸ τοῦ μανδραγόρου», καὶ ἔκτοτε μέχρι τοῦ νῦν «καθεύδουσιν ἐκ τοῦ μανδραγόρου»» (Δ. Βερν. Αὐτ. σ. 223). Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ μανδραγόρου πρβ. Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. § 23: «ἀλλ', ὦ κατάπυγον, οἴει τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι»; «πῶς εἶνε δυνατὸν καὶ νὰ νοηθῇ τοιαύτη μανδραγόρου κατάχυσις ἄλλως, παρὰ ἐὰν ὑποθέσωμεν, ἢ ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ πρόκειται περὶ ἐξωτερικῆς ἀκουσίου ἐνεργείας καὶ ὄχι ἐσωτερικῆς ἑκουσίου χρήσεως τοῦ μανδραγόρου, τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀποφορᾶς διὰ τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων πόρων τοῦ σώματος εἰσχωρούσης εἰς αὐτὸ ἢ εἰσπνεομένης;» (Αὐτ. σ. 229). Οὔτε λοιπὸν τὸ μανδραγόρα εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε γενική, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Κόντος (ἐν Γλωσσ. Παρατ. σ. 69), οὔτε τὸ «καθεύδω ὑπὸ μανδραγόρα» ἢ «ὑπὸ μανδραγόρου» εἶνε ὀρθόν, ἀλλ' «εἶνε φράσις ὄχι Ἑλληνικὴ ἀλλ' Ὀλλανδική» (Αὐτ.). Μετὰ τὰ εἰρημένα εὐκόλως ἐξηγοῦνται τὰ τοῦ Δημοσθ. 10, 6 μανδραγόραν πεπωκόσιν ἤ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον ἐοίκαμεν ἀνθρώποις. Πλ. Πολ. 488 C τὸν ναύκληρον μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ἤ τινι ἄλλῳ ξυμποδίσαντας ἀφ' οὗ δώσουν εἰς αὐτὸν νὰ πίῃ μανδραγόραν ἢ οἶνον ἢ ἄλλο τι (ναρκωτικόν).

μανθάνω, μαθήσομαι (μᾰθεῦμαι ἐφθαρμ. Θεοκρ. 11, 60, ὁ Ahrens μασεῦμαι ἴδ. κατωτ.)· ἔμᾰθον (ἔμμ- ρ 226. σ 362). μεμάθηκα (Ἰων. καὶ = εἴωθα, συχν. παρ' Ἱπποκρ. μεμαθήκᾰσι Ξενοφάν. Ἀπ. 10 συστέλλεται ἡ παραλήγουσα· πρβ. πεφύκᾰσι η 114. λελόγχᾰσι λ 304. Παθ. μανθάνομαι σπαν. Πλ. Τίμ. 87 B. Μέν. 88 B. μαθητός, -έος. Σύνταξις: μανθάνω τι, μανθάνω τινός (γεν. τοῦ προσ., ὅταν τὸ μανθάνειν πλησιάζει εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀκούειν: ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει Σοφ. Ο.Κ. 593 σχεδὸν = ὅταν ἀκούσῃς μου. Καὶ ἔτι καθαρώτερον: ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς Ἠλ. 889 ὅπου τὸ μαθοῦσα, ποικιλίας χάριν, ἐπαναλαμβάνει τὸ προηγούμενον ἄκουσον (Ο. Τ. 544 κἀλλ.). μανθάνω τί τινος (μάθε δέ μου καὶ τάδε Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 44 σχεδὸν = ἄκουσον δὲ παρ' ἐμοῦ καὶ τὰ ἑξῆς). Συνήθως μανθάνω τι παρά (ἐκ, πρός, ἀπό) τινος. Καὶ σπανιώτ. μανθάνω τί τινι, ὡς Εὐρ. Ἑκ. 602. Περὶ οὗ ἴδ. κανών. Εὕρηται καὶ μετ' αἰτ. προσ. κατὰ τὸ ὁρᾶν: τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών; Σοφ. Ο. Τ. 1128 ὅπου τὸ μαθὼν σχεδὸν = ἰδών. Μετ' ἀπρφ., μετὰ μτχ., μετὰ

του ὅτι καὶ ὡς. μανθάνειν ἐγὼ κακὸς σοῦ Σοφ. Ο. Τ. 545 ἐγὼ εἶμαι ἀνίκανος νὰ μανθάνω παρὰ σοῦ. πλὴν ὁ κύριος Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα Ο. Κ. 1643 μόνον ὁ κύριος (τ. ἔ. ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦτο, οὗ ἡ παρουσία εἶνε ἀπαραιτήτως ἀναγκαία) ἂς εἶνε παρών, ἵνα μανθάνῃ (διδάσκηται) τὰ γινόμενα (ὅσα μέλλουν νὰ συμβοῦν). μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ .γαρύετον Πίνδ. Ὀ. 2, 95 ἴδ. λάβρος. τὸ μεμαθηκός = τὸ εἰωθός, ἡ συνήθεια Ἱπποκρ. (ἴδ. κατ.). ἓν ἐκ πλεόνων μεμάθηκε φύεσθαι Ἀπ. Ἐμπεδ. 17 εἴωθε γίγνεσθαι. — ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος εἰσ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 360, ἴδ. ἀρτίκολλος. κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξα Σοφ. Αἴ. 294 κυρ. ἀφ' οὗ ἔλαβον τὸ μάθημα τοῦτο, ἔπαυσα (νὰ τὸν ὁμιλῶ). ἄνδρε δύο . . χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὐτίκ' εἴσιτον Φιλ. 539 ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀφ' οὗ μάθητε τί θέλουν, εὐθὺς εἰσέρχεσθε. ἐπίσχετον, μάθωμεν Αὐτ. 589, ἴδ. ἐπέχω. —Καὶ κατὰ προσωπ. σύνταξιν· ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὢν οὐ δυσπετής Αὐτ. 1046 = μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὄντα οὐ δυσπετές: ἐπειδὴ εἶνε πλησίον, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὸν γνωρίσῃ τις. Μετὰ μτχ. Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ πρὸς γεν. μετοχῆς σύνταξις τοῦ μανθάνω (πρβ. γιγνώσκω ἐν Πλ. Ἀπολ. 27 Α): ἆρ' οὖν ἂν μάθοις ἀποκριναμένου; Πλ. Γοργ. 463 C ἆρά γε ἤθελες ἐννοήσῃ τὴν ἀπόκρισίν μου: γένοι' οἷός ἐσσι μαθών Πινδ. Π. 2, 72 = γνοὺς οἷος εἶ, γένοιο τοιοῦτος. μαθὼν λέκτρα μητρῴων γάμων (ἐνν. ὄντα) Εὐρ. Φοίν. 59 μαθὼν ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα του. μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες Θουκ. 6, 40 ἴδ. ἤ. Συνήθης εἶνε καὶ ἡ φράσις τί μαθών, συνώνυμος πρὸς τὴν τί παθών, μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι ἐκείνη μὲν προσσημαίνει τὸ σκόπιμον καὶ ἐκ προνοίας γενόμενον, ἡ δὲ τί παθών μᾶλλον τὸ ἄσκοπον καὶ τὸ τυχαῖον: τί μαθὼν τοῦτο ἐποίησας; τί σοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ τί ἤθελες καὶ (τ. ἔ. ἐκ ποίας σκέψεως ὁρμώμενος) ἔκαμες τοῦτο: τί παθὼν τοῦτο ἐποίησας; τί ἔπαθες, τί σοῦ κατέβη (τί τυχαῖον περιστατικὸν σοῦ συνέβη) καὶ ἔκαμες τοῦτο; ἴδ. Ἀρφ. Νεφ. 340. Ἀχ. 826. Σφ. 251 κἀλλ. Καὶ ἐν ἐξαρτήσει εὕρηται ὅ τι μαθών: (Λακεδαιμονίοις) οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν, ὅ τι ἂν μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον Πλ. Λάχ. 183 Α οἱ Λακ. διὰ τίποτε ἄλλο δὲν φροντίζουν τόσον εἰς τὴν ζωήν των παρὰ νὰ ζητῶσι τοῦτο καὶ νὰ ἐπιτηδεύωσι, τί μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες ἤθελον γίνῃ ἀνώτεροι τῶν ἄλλων εἰς τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ συνηθέστερον εὕρηται τὸ ὅ τι μαθών ἐν χαλαρᾷ ἐξαρτήσει, ἐν ᾗ τοῦ ὅ τι χρησιμεύοντος ἁπλῶς εἰς ἐξωτερικήν τινα σύνδεσιν, τὸ ὅ τι μαθών ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὅτι τί μαθών: «ποῦ τί ἤθελα καί: ποῦ τί μοῦ ἦλθε καί» — . Π. χ. ἡ ἀνεξάρτητος ἐπιφωνηματικὴ φράσις: τί μαθὼν οὐχ ἡσυχίαν ἦγον «μπρὲ τί ἤθελα ἐγὼ καὶ δὲν ἡσύχαζα»! ἐν τοιαύτῃ ἐξαρτήσει ἔχει ὧδέ πως: τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι, ὅ τι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον; Πλ. Ἀπολ. 36 Β τίνα ὑλικὴν ἢ χρηματικὴν ζημίαν (ποινὴν) εἶμαι ἄξιος ν' ἀποτείσω, ὅτι τί μαθών («ποῦ τί ἤθελα καὶ —») δὲν ἡσύχαζον ἐν τῷ βίῳ μου; σχεδόν: διότι δὲν ἡσύχαζον ἐν τῷ βίῳ μου; πολὺ ἂν δικαιότερον τὸν ὑμέτερον πατέρα τύπτοιμι, ὅ τι μαθὼν σοφοὺς υἱεῖς οὕτως ἔφυσεν Πλ. Εὐθύδ. 299 Α πολὺ δικαιότερον ἤθελον τύπτῃ τὸν πατέρα ὑμῶν, διότι τόσον σοφοὺς υἱοὺς ἐγέννησε· καὶ κατὰ λέξιν: ποῦ τί ἤθελε καὶ ἐγέννησε τόσον σοφοὺς υἱούς. εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν, Σοὶ εἰς κεφαλήν, ὅ τι μαθὼν ἐμοῦ καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδῃ τοιοῦτο πρᾶγμα Πλ. Εὐθύδ. 283 Ε θά σου ἔλεγα, Ἐς τὸ κεφάλι σου ἐπάνω (νὰ πέσῃ ἡ κατάρα), διότι λέγεις τοιοῦτον ψεῦδος ἐναντίον ἐμοῦ καὶ τῶν ἄλλων. Κυρ. ποῦ τί ἤθελες καὶ λέγεις τέτοιο ψεῦμα δι' ἐμὲ καὶ τοὺς ἄλλους. εὐθὺ γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι, ὅ τι μαθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς, ἢν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μηδὲ ἓν χεῖρον φρονῶν ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, μαίνεταί τε καὶ παραρρεῖ (παρεκρεῖ Kock) τῶν φρενῶν τῷ σῷ (ἴσως γρ. τρισσῷ) λόγῳ Ἀπ. Εὐπόλιδ. 357 κατ' εὐθεῖαν (τ. ἔ. ὀρθὰ κοφτά, εὐπαρρησιάστως) θ' ἀπολογηθῶ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον, διότι (κυρ. ποῦ τί σᾶς ἦλθε καί, ποῦ τί θέλετε καὶ) τοὺς μὲν ξένους λέγετε ποιητὰς σοφούς, ἐὰν δέ τις ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ χώρᾳ ἡμῶν (ταῖς Ἀθήναις), κατ' οὐδὲν ἀπολύτως κατώτερος τὸν νοῦν, ἐπιδίδηται εἰς τὴν ποίησιν, κοινῶς θεωρεῖται ὅτι σκέπτεται κακῶς, καὶ παραφρονεῖ καὶ τὰ ἔχει χαμένα κατὰ τὸν λόγον σου (ἢ: καὶ τὰ τρία ταῦτα ὅτι ἔχει). Ἀντὶ τοῦ μαθόντες ὁ Wakef. ἔγρ. παθόντες, οὐδὲν δέον. — τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν Σοφ. Ο. Κ. 383, ἴδ. κατοικτίζω. τὰ ἐπιμήνια πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ μεμαθηκότος γίνεται Ἱπποκρ. 646, 40 γίνονται πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ συνήθους. Ἐνίοτε συντάσσεται ὡς παθητ. τοῦ διδάσκομαι· οἱ ἀμαθεῖς ἄρα σοφοὶ μανθάνουσιν Πλ. Εὐθύδ. 276 Β τ. ἔ. μανθάνουσιν εἶναι σοφοί. Ἀλλ' ὡς φαίνεται τὸ σοφοί εἶνε παρέγγραπτον. Πάντως δ' ὅμως ἡ χρῆσις αὕτη εὕρηται παρὰ μτγν., ὡς: πῶς ξύλων μὴ ὄντων ἠδύνατό τις τέκτων μαθεῖν; Χοιροβοσκοῦ Προλεγόμ. κεφ. 6 (σελ. 182 ἐν τῇ νέᾳ παρὰ Teubner ἔκδ. τοῦ Ἡφαιστίωνος) ὅπου ὁ ἐκδότης, κάκιστα ποιῶν, εἰσήγαγεν εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθ. τεκτονεύειν. Συχνοτάτη δὲ εἶνε ἡ χρῆσις αὕτη καὶ σήμερον: «μαθαίνει (ἢ ἔμαθε) ῥάφτης», καὶ παροιμ. «ἔμαθε γυμνὸς (δηλ. νὰ εἶνε) καὶ ντρέπεται ντυμένος». Πρβ. Ἐπιστ. π. Τιμόθ. 5, 13. — νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τό γα νεῖν

μεμαθεῦμαι, αἴ κα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται, ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν Θεόκρ. 11, 60. Ἐνταῦθα ὁ Κύκλωψ εὗρε τέλος τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, πῶς δηλ. νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης Γαλάτειαν: τώρα ἀλήθεια τὸ κολύμβημα τοὐλάχιστον τὸ ἔχω μάθῃ («τὸ ἔμαθα καὶ πάει»), ἂν τις ξένος, λέγει, ἔλθῃ μὲ τὸ πλοῖόν του ἐδῶ (οὗτος δηλ. θὰ εἶνε ὁ διδάσκαλος τῆς κολυμβητικῆς διὰ τὸν Κύκλωπα), διὰ νὰ γνωρίζω (τ. ἔ. διὰ νὰ καταβῶ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μάθω), ποίαν εὐχαρίστησιν εὑρίσκετε ὑμεῖς νὰ κατοικῆτε τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Ὁ πρκ. μεμάθευμαι (διότι οὕτω πρέπει νὰ γραφῇ· εἶνε δὲ δύσκολον ν' ἀποδείξῃ τις ὅτι εἶνε μέλλων ἢ μετ' ὀλ. μέλλων) χαρακτηρίζει τὴν σπουδὴν τοῦ Κύκλωπος, ὅπως μεμαθηκὼς ἤδη τὴν κολυμβητικὴν ἐπισκεφθῇ τὴν Γαλάτειαν. Τὸ χωρίον πολλαχῶς διορθοῦται.

μαντεύομαι: καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται Αἰσχ. Ἑπτ. 393 (ὁ φέρων τὸ ὑβριστικὸν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σῆμα) αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ θὰ κάμῃ τὴν ὑβριστικὴν ταύτην μαντείαν (τὴν ἐκ τοῦ σήματος): αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ θὰ προμαντεύσῃ τὴν νύκτα (τ. ἔ. τὸν θάνατον). δίζω ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον Χρησμὸς παρ' Ἡρ. 1, 65 μετ' ἀπορίας ζητῶ τί νά σε ὀνομάσω θεὸν ἢ ἄνθρωπον.

μαραίνω (ῥ. μαρ-) ὁμαλόν. ἐμάρᾱνα Ἀττ., ἀλλὰ καὶ Ὕμν. Ἑρμ. 140. ἐμαρηνάμην Ἑλλ. Ἐπιγ. 478. ἐμαράνθην Ι 212. ἐξ- Θεόκρ. 3, 30. μαρανθήσομαι Γαλην. 7, 691. Κ. Δ. μεμάραμμαι Πλουτ. Πομπ. 31. Κλήμ. Ἀλ. Προτρ. σ. 43, 25. καὶ -ασμαι Λουκ. Ἀναχ. 25. Αἰλ. π. Ζ. 1, 18. πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς ὄψεις μαρᾶναι; Σοφ. Ο. Τ. 1327 πῶς ἐμπόρεσες (ἐτόλμησας, «ἐβάσταξες») μὲ τοιοῦτον τρόπον νὰ σβήσῃς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου; Κυρ. σύστ. σύνταξις: τοιοῦτον μαρασμὸν μαρᾶναι σὰς ὄψεις. βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός Αἰσχ. Εὐμ. 280 τὸ αἷμα, δι' οὗ ἐμολύνθη ἡ χείρ, κοιμᾶται καὶ ἀποξηραίνεται (ἐξαφανίζεται). Πρβ. (εἰ καὶ δὲν ἔχει ἄμεσον σχέσιν) τὴν σημερ. κατάραν: «νὰ ξεραθῇ τὸ χέρι σου».

μαργάω μαίνομαι, φέρομαι ὡς παράφρων, θρασύνομαι. ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε (μαργῶντ' ἐπέσχε Nauck) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1005 ὃς ἀνεχαίτισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ φόνου, πρὸς ὃν ὁρμητικῶς ἐφέρετο.

μάργος 3 παρ' Ἀττ. 2 ἐμμανής, λυσσῶν· πάρες τὸ μάργον σῆς γνάθου Εὐρ. Κύκλ. 310 κυρ. ἄφες κατὰ μέρος τὴν ἀπληστίαν τῆς γνάθου σου, τὴν ἀδηφαγίαν σου, «τὴ γοῦλά σου». ἔξω δρόμου φέρομαι λύσσης πνεύματι μάργῳ Αἰσχ. Πρ. 909 ἐκτρέπομαι (παραφέρομαι) τῆς εὐθείας ὁδοῦ ὑπὸ τῆς μανιώδους ὁρμῆς τῆς λύσσης.

μάρναμαι μάχομαι ἐπ. ποιητ. πρστ. μάρναο Ο 475. Π 497. — μάρνωμαι, -ασθαι, -άμενος· ἐμαρνάμην, -ἀο χ 228. μαρνοίμεθα λ 513 (-αίμεθα Βέκκ.). μαρνάσθω τις ἔρδων ἀμφ' ἀέθλοισι Πινδ. Ἰ. 5 (4), 52 ἴδ. ἔρδω. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ Ν. 1, 25 ὀφείλει τις ἐν εὐθείαις ὁδοῖς πορευόμενος νὰ μάχηται διὰ τῆς ἐμφύτου δυνάμεώς του.

μάρπτις -ιος ὁ: Αἰσχ. Ἱκ. 829 ὅδε μάρπτις νάϊος γάϊος ὅδε ὁ ἐπὶ τὸ μάρψαι ἡμᾶς ἐλθὼν πρώην μὲν ἦν ἐπὶ τῆς νεώς, νῦν δ' ἐπὶ γῆς.

μάρπτω πιάνω, ἁρπάζω· ἐπ. ποιητ. μάρψω· ἔμαρψα· ἀόρ. β' ἐπ. ἀπρφ. μαπέειν Ἡσ. Ἀσπ. 231. 304 καὶ μεμάποιεν 252 (Δ. Γ. μαρπέειν, μεμάρποιεν). Πρκ. μεμαρπώς Ἡσ. Ἔργ. 204. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 756 κἀλλ. (ἀμφιμέμαρφε Κ. Σμυρν. 3, 614 χ/φα, τὸ -μέμαρπε διόρθωσις). Ὑπερσ. ἐμέμαρπεν; (τε μέμαρπον τὰ κρείττονα χ/φα, τ' ἐμέμαρπτεν τὰ χείρονα) Ἡσ. Ἀσπ. 245. Παθ. μαρπτομένη Καλλιμ. Ἄρτ. 195. τὸν ὕπνος ἔμαρπτε Ψ 62 τὸν κατελάμβανεν ὕπνος. οἳ πρεσβῆες ἔσαν γῆράς τ' ἐμέμαρπεν Ἡσ. Ἀσπ. 245 οἵτινες ἦσαν γέροντες καὶ τὸ γῆρας εἶχε καταλάβει αὐτούς· τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας χεροῖν Εὐρ. Ἄλκ. 1142 πλησίον ἀκριβῶς εἰς αὐτὸν τὸν τύμ. ἐξ ἐνέδρας ὁρμήσας καὶ συλλαβὼν αὐτὸν μὲ (εἰς) τὰς χεῖράς μου. ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον (Kunhardt: φαινόμεναι) Σοφ. Ο. Κ. 1681 ἀόρατα (ἀπαρατήρητα) δὲ πεδία (χῶροι, ἐπιφάνειαι) ἀφήρπασαν αὐτόν, ἐν ᾧ κατεχόμενος ὑπ' ἀγνώστου τινὸς θανάτου (κυρ. εὑρισκόμενος ἐν ἀγνώστῳ τινὶ θανάτῳ) ἀπεκομίζετο (ἀπήγετο).

μαρτῡρέω ὁμαλ. μέλλ. ἐνστ. μαρτυρήσομαι Ξεν. Ἀπ. 4, 8, 10. Δημ. 57, 37. μέλλ. συντελικὸς -ρηθήσομαι Ἰσαῖ. 8, 30. Δημ. 19, 40. Μέσ. μαρτυροῦμαι Λουκ. Θυσ. 10. Σέξτ. Ἐμπ. 260, 15. ἐκμαρτυρησάμενος Ἰσαῖ. 3, 25. μεμαρτύρημαι Παλ. Γρ. Ἀλλὰ μαρτύρομαι ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα, καλῶ εἰς μαρτυρίαν, ἀποθ. μόνον ἐνστ. πρτ. καὶ ἀόρ. ἐμαρτυράμην Πλ. Φίλ. 47 D. ἐπ-Δημ. 55, 7 δίς. διαμαρτυροῦμαι μόνον Παλ. Γρ. ἐπιμαρτύρομαι (Ἡρ. 5, 93 ἐπεμαρτυρέοντο ἄνευ Δ. Γ., ἴσως ἐφθαρμ., διότι ἐν 5, 92 εὕρηται ἐπιμαρτυρόμεθα). Ἡ σύνταξις καθόλου εἶνε· μαρτυρῶ τινί τι παρέχω τινὶ μαρτυρίαν περί τινος (τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω Πινδ. Ὀ. 6, 20). Ἡ αἰτ. τοῦ πράγμ. δύναται νὰ ἐκτεθῇ καὶ διὰ τοῦ ὅτι ἢ δι' ἀπρφ. ἢ διὰ τοῦ περί τινος. Ἀντὶ δὲ τοῦ τινι, τῆς δοτ. τοῦ προσ., δύναται νὰ τεθῇ καὶ τὸ ὑπέρ τινος. μαρτυρεῖς σαυτῷ Εὐρ. Ἴων 532 δὲν ἔχεις ἄλλον μάρτυρα παρὰ τὸν ἑαυτόν σου; βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι Αἰσχ. Ἱκ. 805 βαθεῖαν πτῶσιν ἐγγυωμένη (ἀσφαλίζουσά) μοι. τά τοι ἐγὼ καὶ ἀμφότερα συνειδὼς ἔχω μαρτυρέειν ἐς πρήγματα τὰ ἐμά Ἡρ. 5, 24 τὰ ὁποῖα ἐγὼ καὶ τὰ δύο γνωρίζω διὰ σὲ καὶ δύναμαι νὰ τὰ μαρτυρῶ (ὁμο-

λογῶ, νά σοι δίδω τὴν μαρτυρίαν ταύτην) ὡς πρὸς τὰς ὑποθέσεις μου. μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ Πινδ. Ὀ. 13, 108 ἴδ. ἀναΐσσω. αὐτοῖς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν οὐκ ἐπεσκήψατο (ὃ ἴδε), οὐδ' ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν Δημ. 47,5 φρονῶν, ὅτι εἶχον μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν κατήγγειλεν, οὐδὲ καταδιώκει αὐτοὺς ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ· πρβ. ψευδομαρτύριον. εἰ μηδὲν τῶν γενομένων μαρτυροῖεν Δημ. 41,16 = εἴ τι μαρτυροῖεν τῶν μηδέποτε γενομένων. καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ μαρτυρεῖν ἢ ἐξόμνυσθαι (ἕκαστον τῶν πρέσβεων) ἀναγκάσω Δημ. 19,176 θ' ἀναγκάσω αὐτοὺς ἢ νὰ μαρτυρήσουν τὴν ἀλήθειαν ἢ νὰ ὁρκισθοῦν, ὅτι δὲν γνωρίζουν τίποτε. Πρβ. Ἰσαῖ. 9,18 κἀλλ. μαρτυρεῖν ἀκοήν 46, 7 κἀλλ. ἴδ. ἀκοή. οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ κτανεῖν ἑαυτόν Εὐρ. Ἱππ. 977 ὁ Ἴσθμιος Σίνις οὐ μαρτυρήσει, ὅτι ἐγὼ (= μ') ἔκτεινά ποτε αὐτὸν (ἑαυτόν). Καὶ μετὰ μτχ. δύο ταῦτα μαρτυρεῖ τοῖς γεγενημένοις λόγοις, ὀρθῶς καὶ δικαίως, οἷά περ ἦν ἀποφανθέντα ὑπ' ἐμοῦ Δημ. 5,9 δύο ταῦτα παρέχουσι τὴν μαρτυρίαν εἰς τοὺς λόγους μου, ὅτι ἀπεκαλύφθησαν ὀρθῶς καὶ δικαίως τοιαῦτα, ὁποῖα πράγματι ἦσαν.

μαρτύριον τό: ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα (ὀρθώματα): Αἰσχ. Εὐμ. 488 ὑμεῖς δὲ καλεῖτε ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν μάρτυρας (π. χ. τὸν Ἀπόλλωνα) καὶ ἀποδείξεις, εἰς βοηθητικὴν δι' ὅρκων πίστωσιν (ὑποστήριξιν) τῆς δίκης.

μαρτύρομαι: οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται Πλ. Πολ. 364 D ἐπικαλοῦνται μάρτυρα τὸν Ὅμηρον τοῦ ὅτι οἱ θεοὶ παράγονται (κάμπτονται) ὑπ' ἀνθρώπων. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σὲ πρὸς δὲ τοὺς (ἴσως: οὓς σὺ πρόσθ' ἀστοὺς ἢ οὓς σὺ προσθέτους) φίλους οἷ' ἀνταμείβῃ ῥήματ', ἤν σ' ἕλω ποτέ Σοφ. Ο. Κ. 813 ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας τούτους, οὓς καὶ σὺ προηγουμένως, διὰ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα μοὶ ἀποκρίνεσαι, ἂν σε συλλάβω καμμίαν φοράν. ἥλιον μαρτυρόμεσθ' δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 858 ἐπικαλούμεθα μάρτυρα τὸν ἥλιον, ὅτι πράττω, ὅσα δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πράττω. Δὲν εἶνε σπανία ἡ ἀπὸ τοῦ πληθ. εἰς τὸν ἑν. μετάβασις. ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι Αἰσχ. Εὐμ. 646 σᾶς προσκαλῶ μάρτυρας, ἵνα ἀκούσητε ταῦτα.

μάρτυς ὁ καὶ ἡ (-ῦς Αἰσχ. Χο. 985. Σοφ. Πινδ., -ῠς ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. μαῖτυς Κρητ. καὶ ἅπαξ μαῖτυρς)· μάρτῠρος, μάρτῠρι, μάρτῠρα καὶ μάρτυν (ἐν Ἀπ. Μεν. 1034). μάρτῠρες, μάρτῡσι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 176. Ἀλλ' ἐν Ἀπ. Ἱππών. 51 διορθοῦσι μάρτυσσιν ἢ μάρτυρσιν ἕνεκα τοῦ μέτρου· κατ' ἄλλους τὸ μάρτυσιν ὀρθῶς ἔχει, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ Ἀπ. 17 τὸ ὀρσοθύρη). μάρτυσι Ἀττ. Ἐπιγρ. ἐπιμάρτυσι Ἀρφ. Λυσ. 1287. Ἡ ὀνομ. μάρτυρ εἶνε Αἰολ. κατὰ τοὺς Γραμματ. (Ἡρῳδ. 1, 46. 236 κἀλλ.), εὔχρηστος τοῖς μτγν. καὶ Ἐκκλησ. Παρασχ. μάρτυρος: μάρτυροι Β 302. Πρβ. Γ 280. Χ 255. Ἑν. μάρτυρος π 423. ἐπιμάρτυρος ἡ ἐπὶ μάρτ. Η 76. οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο Ἄρης Αἰσχ. Ἱκ. 945 ὁ Ἄρης δὲν δικάζει βεβαίως ταῦτα ἐξετάζων μάρτυρας, τ. ἔ. ἡ ἔρις δὲν θὰ διαλυθῇ δικαστικῶς. πρῶτον μὲν οὖν τἄρρητα... σὺν μάρτυσιν θεοῖς δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 176 πρῶτον μὲν λοιπὸν πρέπει ν' απομακρύνω ἀπὸ σοῦ διὰ τῆς μαρτυρίας τῶν θεῶν τὰς ἀθεμίτους βλασφημίας. ξύμμαχόν τε οὐδένα βουλόμενοι πρὸς τἀδικήματα οὔτε (Dobree: οὐδὲ) μάρτυρα ἔχειν οὔτε παρακαλοῦντες αἰσχύνεσθαι (ὃ ἴδε) Θουκ. 1,37 καὶ μὴ θέλοντες κανένα σύμμαχον μήτε ὡς μάρτυρα εἰς τὰς ἀδικίας των νὰ ἔχωσι μήτε, προσκαλοῦντες αὐτὸν (νὰ μετάσχῃ τῶν ἀδικημάτων), νὰ ἐντρέπωνται. μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι Αἰσχ. Εὐμ. 319, ἴδ. ὀρθός.

μάσσεται, ἴδ. μαίομαι.

μάσσων 2, οὐδ. μᾶσσον· μή μου προκήδου μᾶσσον, ὡς ἐμοὶ γλυκύ Αἰσχ. Πρ. 656, ἴδ. προκήδομαι.

μαστήρ -ῆρος ὁ, μαστευτής, ὁ ζητῶν· μαστὴρ πατρός Σοφ. Τρ. 733 = τὸν πατέρα ζητήσων.

μαστήριος 3, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαστεύειν (ἀναζητεῖν). Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ Αἰσχ. Ἱκ. 931 ηὐχήθην εἰς τὸν Ἑρμῆν (τὸν Ἑρμαῖον) τὸν μέγιστον δι' ἐμὲ πρόξενον, τὸν ἀνιχνευτὴν (τῶν ἀπολωλότων).

μαστίκτειρα, θηλ. τοῦ μαστικτήρ: Ἰοῦς μῆνις μαστίκτειρ' (ἐνν. ἐστί) ἐκ θεῶν Αἰσχ. Ἱκ. 168 ἡ ἐκ τῶν θεῶν (Ἥρας) μῆνις κατὰ τῆς Ἰοῦς μαστίζει ἡμᾶς: «ἡ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις κατὰ Ἰοῦς φὰδῆς (Γρ. λυσσώδης) ἐστὶ καὶ μαστιγωτική» Σχ. Οὕτω διόρθ. τὸ μάστειρ' ὁ Abresch.

μαστίκτωρ ὁ: Αἰσχ. Εὐμ. 159 μαστίκτορος δαΐου .. βαρὺ τὸ περίβαρυ· ἴδ. περίβαρυ.

μαστιγόω -ῶ: ἂν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν ὅλον Ἀπ. Κωμ. Ἀδ. 125, ἴδ. πέπων.

μάστιξ, -ῑγος ἡ: οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι Αἰσχ. Πρ. 709 διὰ μανίας διωκομένη φεύγω ἀπὸ τὸν ἕνα τόπον εἰς τὸν ἄλλον. πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη Αἰσχ. Ἑπτ. 595 κτυπηθεὶς ὑπὸ τῆς παγκοίνου (τῆς κολαζούσης κοινῇ τούς τε δικαίους καὶ ἀδίκους) μάστιγος τοῦ Διὸς ἀπόλλυται. ὅταν δὲ δαίμων... μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ἀπ. Σοφ. 666, ἴδ. ἐρείδω.

μασχάλη ἡ: ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπωκότες Ἀπ. Κρατίν. 298 «μασχάλην αἴρειν κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν. . Ἐν τῷ μεθύειν αἴρειν ἄνω τὴν μασχάλην» Ἡσύχ. «μασχάλην αἴρεις ἀντὶ τοῦ κωθωνισθήσῃ (οὕτως ἔγραψα: καθωμισθήσῃ)· οἱ γὰρ μεθύοντες ἦρον τὰς μασχάλας κατακωκώμενοι» Φώτιος.

Τοιαῦτά τινα ἐπαναλαμβάνονται καὶ ἐν ἄλλαις ἀρχαίαις μαρτυρίαις. Τὸ αἴρειν μασχάλην ἐλέγετο βεβαίως περὶ τῶν μεθυόντων, οἵτινες ὀρχούμενοι καὶ χειρονομοῦντες, αἴροντες τὰς χεῖρας ἔθετον, ὡς φαίνεται, αὐτὰς ἐπὶ τῶν ὤμων ἀλλήλων, καὶ οὕτως ὠρχοῦντο, ὡς καὶ σήμερον.

μασχἀλίζομαι ἀκρωτηριάζομαι· ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς (ὥσπερ ἐχθρὸς) ἐμασχαλίσθη Σοφ. Ἠλ. 444. «ἐμασχαλίσθη: Ἀριστοφάνης παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ κεῖσθαι τὴν λέξιν ἔθος σημαίνουσαν· οἱ γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινα ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια τούτου καὶ ὁρμαθίσαντες ἐξεκρέμασαν τοῦ τραχήλου, διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες, καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν». Ταῦτα ὁ Φώτιος ἀκριβέστερον τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ καὶ τὰ τούτου συμπληροῦνται, οἷον παρὰ τῷ Σχολ. τῆς Ἠλ. τὸ περὶ τούτων ἄρχεται ὧδε: «εἰώθεσαν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες διὰ τούτων, ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι κτλ.» Ἀλλὰ κατωτ. λέγει ἄλλος Σχολ. ὅτι «περὶ τὴν μασχάλην αὐτοῦ (τοῦ φονευθέντος) ἐκρέμαζον τὰ ἄκρα κτλ.». Τοῦτο δὲ ἐγίνετο «ἵνα ἀσθενὴς γένοιτο (ὁ φονευθεὶς) πρὸς τὸ ἀντιτείσασθαι τὸν φονέα». Τὸ ἔθιμον τοῦτο ἀναφ. καὶ Ὅμ. Ὀδ. χ 475 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ τάμνον, μήδεά τ' ἐξείρυσαν... κυσὶ δάσασθαι, χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ (ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ὥστε δυσμενής)». — Ὁ Kaibel καὶ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι δὲν εἶνε σαφές, πῶς ἠδύναντο νὰ συγκρατῶσι τὸν ὁρμαθὸν τῶν ἄκρων τούτων ὑπὸ τὴν μασχάλην. Κατὰ τὴν γνώμην μου, εἷς μόνος τρόπος ὑπάρχει, ὅταν στερεοῦται ὁ ὁρμαθὸς οὗτος ἔνθεν μὲν ὑπὸ τοῦ λαιμοῦ, ἔνθεν δὲ ὑπὸ τῆς ἀντιθέτου μασχάλης, ὅπως πράττουσιν οἱ φέροντες σάκκον τινά. Κατὰ τὸν Wilam. καὶ Kaibel ὁ μασχαλισμὸς οὗτος συνίσταται εἰς τὴν ἀποκοπὴν τοῦ βραχίονος ἐκ τῆς μασχάλης· καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὁ Ἀριστοφ. ὁ Βυζ. καὶ οἱ ἀντιγράψαντες αὐτὸν δὲν ἐννόουν πλέον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ὁ δὲ Kaibel παρατηρεῖ, ὅτι ἐγίνετο ἡ ἀποκοπὴ αὕτη, διότι τὸ μόνον μέλος, δι' οὗ ἐγίνετο ἡ ἐκδίκησις, ἦτο ὁ βραχίων. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶνε εἰκαία· 1) διότι ῥητῶς ὁ Ἀριστοφ. παρατηρεῖ ὅτι ἡ λέξις «ἔθος σημαίνει», τ. ἔ. παρέλαβε παρ' ἄλλων παλαιοτέρων τὴν περιγραφὴν τοῦ ἔθους τούτου. 2) Ὅπως ἀπέμασσον τὰς κηλῖδας τοῦ αἵματος ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ φονευθέντος, «τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλῖδας ἀποτρεπόμενοι» κατὰ τὸν Σχολ., ὁμοίως καὶ τὰ ὄργανα τῆς ἐκδικήσεως, καὶ μάλιστα χεῖρας καὶ πόδας, ἐπέρνων εἰς τὸν λαιμὸν καὶ ὑπὸ τὴν μασχάλην τοῦ φονευθέντος ὁρμαθίζοντες, «ἵνα ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτείσασθαι τὸν φονέα», ἵνα ἐπάρῃ ἐπάνω του ἀποκρύψας τὰ ὄργανα τῆς ἐκδικήσεως (συμβολικὴ πρᾶξις), καὶ ἵνα οὕτως ἀκρωτηριασθεὶς καθοσιωθῇ ὡς θῦμα τοῖς κάτω θεοῖς. Πρβ. Μέγ. Ἐτυμολ. «ἀπάργματα λέγεται τὰ ὑπὸ τῶν τραγῳδῶν λεγόμενα μασχαλίσματα. Πρβ. «ἐξάργματα τάμνε θανόντος (ὁ Ἰάσων), τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων, ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι»· ἴδ. ἐξάργματα, καὶ Σουΐδ. ἐν λ. μασχαλίσματα. Τὰ ἀποκεκομμένα μέλη ὠνομάζοντο τόμια, ἀκρωτηριάσματα, μασχαλίσματα καὶ ἐξάργματα. Ἡ παρεξήγησις τῶν περὶ τὸν Wilam. προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐννόησαν τὴν σχέσιν τῆς μασχάλης πρὸς τὸν ἀκρωτηριασμόν. Πρβ. τὴν σημερ. ἀπειλὴν «θὰ σοῦ κόψω τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια, ἂν ξαναπατήσῃς», ἣν λέγει π.χ. ὁ ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κτήματός του τὸν αὐθαιρέτως εἰσερχόμενον.

ματάζω (μάτην) πράττω ματαίως, ματαιοφρονῶ, ἀνοηταίνω· σπλάγχνα δ' οὔτοι ματᾴζει Αἰσχ. Ἀγ. 984 τὰ μέσα μου (τὸ κέαρ, ἡ καρδία μου, τὸ προαίσθημά μου) δὲν με ἀπατῶσι. εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματᾴζων Σοφ. Ο. Τ. 889 ἂν καὶ δὲν θὰ κερδίζῃ δικαίως τὸ κέρδος καὶ δὲν θὰ ἐμποδίζῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀσεβῶν ἔργων ἢ ματαιοφρονῶν δὲν θὰ ἐγγίζῃ τὰ ἄθικτα (δὲν θὰ προσκολλᾶται εἰς τὰ ἄθικτα). Ἀλλὰ βεβαίως, ὡς ὀρθῶς εἴκασεν ὁ Reiske, ὑπάρχει ἐνταῦθα διττογραφία, ὅπου τὸ ἢ τῶν ἀθίκτων εἶνε Δ. Γ. εἰς τὸ τῶν ἀσέπτων, τὸ δὲ ἕξεται εἰς τὸ ἔρξεται. Κατὰ ταῦτα δὲ πρέπει νὰ διορθωθῇ καὶ ἡ ἀντιστροφή. Περὶ τοῦ ὑπογεγραμμένου ι πρβ. σφαδᾴζω.

μάταιος 3 καὶ 2 κενός, ἄφρων, ἀσεβής, ἀπερίσκεπτος· «ἠλίθιος, τάλας» Ἡσύχ. πρβ. τὸ ἡμέτ. «χαμένος». ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασύς Εὐρ. Ἰ. Τ. 275 ἄλλος δέ τις κενόφρων, θρασὺς ὡς ἐκ τῆς ἀσεβείας του (τῆς περιφρονήσεως τῶν θείων νόμων). ματαίοισι τύχαις Αἰσχ. Χο. 81 ἕνεκα τῆς ἀσεβοῦς (ὑβριστικῆς) τύχης τοῦ δεσπότου μου. ψαύει ματαίαις χερσίν Σοφ. Τρ. 565 ὑβριστικαῖς, ἀκολάστοις. αὐτουργίαι μάταιοι Αἰσχ. Εὐμ. 337, ἴδ. αὐτουργία. ἕλκε (ἐνν. τὸν δαλόν), μή σ' ἐξοδυνηθεὶς (ἐξ ὀδύνης συθείς Kirchh.) δράσῃ τι μάταιον Εὐρ. Κύκλ. 662 διὰ νὰ μή σε κάμῃ κανένα ἄσχημο πρᾶγμα ἀπὸ τὸν πολὺν πόνον. Τὸ μάταιον ἐξηγ. διὰ τοῦ «μέλεον, σχέτλιον», ἀλλὰ μᾶλλον παρ' ὑπόνοιαν ἐνν. αἰσχρόν, περὶ οὗ ἴδ. στ. 582. τὸ μὴ μάταιον Αἰσχ. Ἱκ. 204 τὸ ἀληθές. οὐδὲ μὴ 'ν Ἅιδου θανὼν (λαθὼν Stadtm.) φύγῃ ματαίων αἰτίας (=αἰτίαν ὕβρεως) πράξας τάδε Αὐτ. 234 κυρ. οὐδ' ἐν Ἅιδου θανὼν ὑπάρχει φόβος, μὴ πράξας ταῦτα φύγῃ τὴν αἰτίαν τῆς ὕβρεως. Τὸ ματαίων οὐδ. πρβ. γραφὴ παρανόμων.

μάτην: πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν πημάτων ἱκνουμένων Σοφ. Ο. Κ. 1565, ἴδ. ἵκω.

ματάω (μάτην) μάτην κατατρίβω τὸν χρόνον, ὀκνῶ, βραδύνω· περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον Αἰσχ. Ἱκ. 57 ἰδοὺ τελεῖται τὸ ἔργον καὶ οὐ χρονίζει (οὐκ ἀποβάλλεται). ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ Αἰσχ. Εὐμ. 142 ἂς ἴδωμεν, ἄν τι ἐκ τοῦ ἐφεξῆς προοιμίου (ᾄσματος) εἶνε μάταιον, ἄνευ ἀποτελέσματος. μὴ ματᾶν ὁδῷ Ἑπτ. 37 μὴ μάτην πορεύεσθαι, μὴ χρονίζειν ἐν τῇ ὁδῷ.

ματεύω μαστεύω, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ἀνιχνεύω, ὡς ὁ κύων· πατέρων δὲ καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει, τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς ταραχθείς Αἰσχ. Χο. 328 τῶν πατέρων καὶ τῶν γεννητόρων ὁ γόος ἐν τῷ δικαίῳ του ζητεῖ (τὸν ἐκδικητήν), ὅταν (ὁ γόος) ταραχθῇ (ἐξεγερθῇ) ὡς παντίσχυρος (παντὸς περιληπτικός, ὅπερ συμβαίνει ἐν τῷ φόνῳ). Μᾶλλον ὧδε: ἐν τῷ δικαίῳ του ζητεῖ (τὸν ἐκδικητήν), τὸ πᾶν ἀνερευνῶν πέριξ, ὅταν ἅπαξ κινηθῇ. Ἄλλοι ἄλλως. ματεύει δ' ὧν ἀνευρήσει (Porson: μαντεύει δ' ὧν ἂν εὑρήσῃ) φόνον Ἀγ. 1079 ζητεῖ δὲ νὰ ἀνεύρῃ τὸν φόνον ἐκείνων, οὓς θ' ἀνεύρῃ (ἀσφαλῶς). Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων ἀνά... Νυμφαίας σκοπιάς, κόραις ματεῦσαι (Δ. Βερν.: κόρας μάτευσ'), ἔνθα πατὴρ ἱππότας τρέφειν Ἑλλάδι φῶς, Θέτιδος εἰνάλιον γόνον, ταχυπόρον πόδ' Ἀτρείδαις Εὐρ. Ἠλ. 442 «αἱ δὲ Νηρ. τὰς Εὐβ. ἀκτὰς λιποῦσαι ἔφερον τὸ πολύμοχθον φιλοπόνημα τῶν Ἡφαιστείων ἀκμόνων, τὴν ἀσπίδα τῆς χρυσῆς πανοπλίας, ἀνά... τὰς σκοπιὰς τῶν Νυμφῶν, ζητοῦσαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὅπου (ἤτοι: ποῦ) ὁ ἱππότης πατὴρ ἔτρεφε τὸν τῆς Θέτ. ἐνάλιον γόνον, τῇ μὲν Ἑλλ. φῶς, ταχυπόρον δὲ πόδα τοῖς Ἀτρείδαις» Δ. Βερν. οἴκοθεν μάτευε Πινδ. Ν. 3, 30 ζήτει τὴν ὕλην τοῦ ἐγκωμίου ἐκ τῆς πατρίδος.

μάτη ἡ: γένος Αἰγύπτιον..μετά με δρόμοισι διόμενοι, φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 824 οἱ Αἰγύπτου παῖδες μεταδιώκοντές με δρομαῖοι φεύγουσαν πολυθορύβοις ἀναζητήσεσιν βιαίως πειρῶνται (ζητοῦσι) λαβεῖν με. εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας Χο. 917 = ἁμαρτίας, σφάλματα: «ὅτι Κασσάνδραν ἐπέγημεν» Σχ. εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος χρὴ βαλεῖν Ἀγ. 175 ἐὰν πρέπει ν' ἀποβάλῃ τις (νὰ ξεφορτωθῇ) τὸ μάταιον βάρος τῆς (ἀνωφελοῦς) σκέψεως.

μαυρόω: ἐπὶ τὸν ὧδ' ἵεμεναι (Ahrens: ὧ διόμεναι) κρατερὸν ὄνθ' ὁμοίως μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου Αἰσχ. Εὐμ. 358 ἐπὶ τοῦτον ἐφορμῶσαι, ἐξερχόμεναι εἰς καταδίωξιν (εἰς θήραν), ὧδε (διὰ μέσου), ἂν καὶ εἶνε ἰσχυρός, ὁμοίως (ὡς καὶ εἰ ἦτο ἀσθενὴς) ἐξαφανίζομεν αὐτὸν ἕνεκα τοῦ νεωστὶ χυθέντος (ὑπ' αὐτοῦ) αἵματος. τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίᾳ κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ Πέρσ. 226 τὰ ἐναντία δὲ τούτων κατεχόμενα ὑπὸ τῆς γῆς (κυρ. ἐν τῇ γῇ: κεκρυμμένα ἐν τῇ γῇ) νὰ ἐξαφανίζωνται ἐν τῷ σκότει.

μάχομαι, παρ' Ὁμ. καὶ -έομαι, -έοιτο Α 272. -έοιντο 344 (ἀνθ' οὗ μᾶλλον μαχεοίατο περιμένει τις, παρατηρεῖ ὁ Blass) καὶ κατ' ἔκτασιν μαχειόμενος ρ 471 καὶ μαχεόμενος λ 403. ω 113, καὶ παρ' Ἡρ. ἐνιαχοῦ χ/φά τινα μόνον παρέχουσι μαχεόμενος, ὡς 7, 104. 225. 9, 67. 75. 7, 239 (Σουΐδας). -- μαχήσομαι ἐπ. καὶ Σόλ. 2, 5. Μονόστ. (Μεν.) 45. Ἡρ. 4, 127 κάλλ. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλὰ μαχέονται Β 366. μαχεῖται Υ 26, οὕτω καὶ Ἀττ. μαχοῦμαι. — ἐμαχεσάμην (ἐμαχεσσ- ἐπ. καὶ πολλ. Δ. Γ. ἐμαχησ-, ὅπερ παρέχουσι καὶ μτγν. πεζ., ἐμαχέσθην μτγν. μεμάχημαι (συμμεμαχεσμένων Ξεν. Κ. Π. 7, 1, 14, ὅπου Δ. Γ. ὀρθοτέρα -μαχεσαμένων). μαχετός μ 119. ἀμάχετος Αἰσχ. Ἑπτ. 85. μαχετέον Πλ. Σοφ. 249 C. δια- Πολ. 380 B (πρβ. δυσμαχητέον Σοφ. Ἀντ. 1106 τοῦ δυσμαχέω). ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι Ε 124 νὰ (ἐξακολουθῇς νὰ) μάχεσαι ἐναντίον τῶν Τρώων. ἡμεῖς μεθ' ἡμῶν μαχούμεθ' ἐκείνοις Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 16 θὰ πολεμήσωμεν ἐναντίον ἐκείνων. ταὐτὸν ἤδη ἐποίει αὐτοῖς νικᾶν τε μαχομένοις διὰ παντὸς καὶ μηδὲ μάχεσθαι Θουκ. 7, 6 ἴδ. παρέρχομαι. ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα Σοφ. Ἀντ. 62, ἴδ. ὡς.

μαψυλάκας -ου ὁ καὶ ἡ μαψυλάκα (μαψ- ὑλάω, ὑλακτῶ) ὁ ματαίως καὶ ἀνωφελῶς ὑλακτῶν, φωνάζων, φλυαρῶν· ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκαις (Schneider: -λάκας) «Διὸς Κόρινθος» Πινδ. Ν. 7, 104 τὸ ταὐτὰ τρὶς καὶ τετράκις ἀναπολεῖν (ἐπαναλαμβάνειν) ἀπορίαν ἐξελέγχει, ὥσπερ ἂν εἴ τις τέκνοις μαψυλάκαις ἀεὶ λέγοι «Διὸς Κόρινθος». Τοῦτο γὰρ πάλαι ἔλεγον πρέσβεις Κορινθίων πρὸς Μεγαρέας ἀποστάντας: «οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος» κττ., ἀλλὰ Μεγαρεῖς ὠλιγώρουν αὐτῶν καὶ δὴ καὶ λίθοις ἔβαλόν ποτε τοὺς Κορινθίους πρέσβεις τοιαῦτα φλυαροῦντας. σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι Ἀπ. Σαπφ. 27 (Πλουτ. 456 F) κυρ. ὅταν ἐξαπλώνεται εἰς τὰ στήθη σου ἡ ὀργή, νὰ προφυλάττεσαι ἀπὸ τὴν ματαίως ὑλακτοῦσαν γλῶσσάν σου. Διορθοῦσι: πεφύλαξο, πεφύλαχθι (ἢ -χθαι). Ὁ δὲ O. Hoffmann: μαψυλάκα γλῶσσ' εὖ πεφυλάχθω.

***μάω** (ῥ. μα-, μεν-, πρβ. μένος) ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, σπεύδω, προθυμοῦμαι· ἐπ. ποιητ. Μόνον πρκ. ἐνικ. μετὰ σημ. ἐνεστῶτος σχηματίζεται ἐκ τῆς ῥ. μεν-, ὁ μέμονα (πρβ. γέγονα) Ε 482. -ας Ξ 88. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 434. Αἰσχ. Ἑπτ. 686 χορ. -ε Π 435. Εὐρ. Ἰ. Τ. 655. ἐμμέμονε Σοφ. Τρ. 982. ἐπι-Φιλ. 515 χορ. Δυϊ. μέματον Θ 413. Κ 433. μέμᾰμεν Ι 641.

Ο. 105. μέματε Η 160. μεμάᾶσι Κ. 208. 236. Προστ. μεμάτω Δ 304. Υ 355. μεμαώς Κ 339. Λ 239. Ἡσ. Ἀσπ. 414. 453 καὶ μτγν. Ἐπ., ἀλλὰ -ᾱώς Π 754. -αυῖα Η 24. Ο 172. -αῶτος, -ᾱῶτα κέ. Θ 118. Ἡσ. Ἀσπ. 240. Πίνδ. Ν. 1, 43. -ᾱότες, -ᾱότε Β 818. Ν 197. -ᾱότα Θεόκρ. 25, 105. μεμαότας Πίνδ. Ὀ. 1, 93· πρβ. μέλω. (ἐμμεμαώς Ε 142. 330. -μαυῖα Ε 838. -μαῶτε Ε 240. -μαῶτες Ν 785). Ἀπρφ. μεμονέναι Ἡρ. 6, 84. Ὑπερσ. μεμόνει Θεόκρ. 25, 64 (ἐκ διορθ.: μέμονε). μέμασαν Β 863 κάλλ. Παρασχημ. μαιμάω ἐπ. ποιητ. ἀναμαιμάει Υ 490. μαιμᾷ Αἰσχ. Ἱκ. 906 χορ. -ῶσι Ν 78. -ώωσι 75. -ώων Ο 742. Θεόκρ. 25, 253. μαιμῶσα Σοφ. Αἴ. 50 τρίμ. -ώωσα Ε 661 κάλλ. -ώοντα Χρ. π. Ἡρ. 8, 77. Κ. Σμυρν. 6, 217. μαίμησε Ε 670. Μέσ. μτγν. μαιμώοντο (Δ. Γ. -ώωντο) Διον. Περιηγ. 1156. ἀρεταῖσι μεμαότας υἱούς Πινδ. Ὀ. 1, 93 ἀρετῶν ἐφιεμένους. διχθά μοι κραδίη μέμονεν Π 435 πρὸς δύο τινὰ σπεύδει ἡ καρδία μου: ταλαντεύεται μεταξὺ δύο ἀποφάσεων. ἔτι γὰρ ἀμφίλογα δίδυμα μέμονε φρήν, σὲ πάρος ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις Εὐρ. Ἰ. Τ. 655 ἡ καρδία μου ἐν ἀμφιβολίᾳ ταλαντεύεται μεταξὺ δύο ἀποφάσεων, σὲ μᾶλλον (κατὰ προτίμησιν) ἢ σὲ νὰ ἀναστενάξω θρηνοῦσα.

μεγαίρω ἀρνοῦμαί τι εἴς τινα ἐκ φθόνου, φθονῶ· μηδὲ μεγήρῃς ἧμιν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα γ 55 μηδὲ ἐκ φθόνου ἀποποιηθῇς νὰ ἐκτελέσῃς ταῦτα τὰ ἔργα. μνηστῆρας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια β 235 δὲν με πειράζει, δὲν παραξενεύομαι, ὅτι οἱ μνηστῆρες κτλ. Δαναοῖσι μεγήρας Ο 473 φθονήσας τοὺς Δαναούς. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας Ν 562 ἀσθενῆ δὲ ἐποίησεν αὐτῷ τὴν αἰχμὴν φθονήσας (αὐτῷ) τῆς ζωῆς: ἀρνηθεὶς εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν (τοῦ Ἀντιλόχου). οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος Καλλιμ. Δῆλ. 163 οὐδὲ μισῶ (ἄλλοι: καταφρονῶ, ψέγω) τὴν νῆσον κέ. Κατὰ τὸν O. Schneider ταῦτα σημαίνουσιν: οὐδὲ ἀπαρνοῦμαι εἰς σὲ τὴν νῆσον ταύτην, ὅπως με γεννήσῃς ἐν αὐτῇ· ἥτις ἔννοια ἐπειδὴ δὲν φαίνεται εἰς αὐτὸν λίαν εὐάρμοστος, ἔγραψεν: οὐδὲ μεγαίρω, νῆσος ἐπεὶ κέ. Ὀρθότερον ὁ Pape: οὐδὲ μισῶ τὴν νῆσον ἐκ φθόνου. Πρβ. τὸ ἐφεξῆς: οἶδεν Ἄριστις, ἐσθλὸς ἀνήρ . . . ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι Θεόκρ. 7, 100 τὸν ὁποῖον οὐδὲ αὐτὸς ὁ Φ. ἤθελεν ἀποστραφῇ (περιφρονήσῃ ἰδὼν) ψάλλοντα (κυρ. νὰ ψάλλῃ) μετὰ τῆς φόρμιγγος πλησίον τοῦ τρίποδός του. Ὁ Meineke ἐκ τοῦ οἶδεν συμπεραίνει, ὅτι ὁ Ἄριστις εἶχε ψάλῃ (ἐν ποιήματι) τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀράτου.

μεγαληνορία ἡ: ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν, ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες Πίνδ. Ν. 11, 44 ἀλλ' ὅμως εἰσερχόμεθα εἰς μεγάλα σχέδια καὶ εἰς πολλῶν ἔργων μελέτας· ὥστε νὰ συνδέεται ἡ μετοχὴ πρὸς τὴν δοτ. Ὁ Mommsen διόρθ. ἔργ' ἄεε πολλά, ἴσως ὀρθῶς.

μέγας, μεγάλη, μέγα, γεν. μεγάλου -λης -λου, δοτ. μεγάλῳ -λῃ -λῳ, αἰτ. μέγαν -γάλην μέγα, κλητ. μεγάλε (ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 807) ὡς ἐξ ὀνομ. μεγάλος διασωθείσης παρ' ἡμῖν. Πλ. μεγάλοι -λαι -λα -λων -λοις -λαις -λοις -λους -λας -λα. Δυϊκ. μεγάλω -λα -λω, -λοιν λαιν -λοιν. Συγκρ. μείζων, μεῖζον, Ἰων. μέζων -ον, Δωρ. μέσδων, Βοιωτ. μέσσων, μτγν. μειζότερος. Ὑπερθ. μέγιστος 3, μεγαλώτατος λίαν μτγν. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι Σοφ. Ο. Τ. 652, ἴδ. νήπιος. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι Σοφ. Ο. Τ. 987 «ὄψις καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ τὰ κατὰ τὴν μητέρα ἀποβήσεσθαι ἡ πατρὸς τελευτή» Σχ. καὶ ὅμως μέγα βέβαια φῶς (χαρὰ καὶ παρηγορία· ἄλλοι: οἷον ὀπή τις, δι' οὗ βλέπει τις καθαρὰ τὰ πράγματα) ὁ τάφος τοῦ πατρός. Πρβ. εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς ὀφθαλμὸς βίου Εὐρ. Ἀνδρ. 406. Περὶ οὗ ἴδ. ὀφθαλμός. οἱ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν Σοφ. Ο. Τ. 1082, ἴδ. συγγενής. μεγάλα γὰρ ἦν σοι Εὐρ. Τρῳ. 1022 ταῦτα (τὰ προσκυνήματα) ἦσαν ἐν μεγάλῃ τιμῇ παρὰ σοί. μὴ μέγα λέγε Πλ. Φαίδων 95Β μὴ λέγῃς μεγάλο λόγο. Ὁμοίως Πίνδ. Ν. 5, 14. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1215. σὺν μεγάλῳ ἀπέτεισαν σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν Δ 161 ἀκριβὰ τὸ ἐπλήρωσαν. Σημειωτέον ὅτι τὸ ἑνικὸν μέγα (σπανίως τὸ πληθ. μεγάλα, καὶ συνήθως ἐπὶ τῶν βλάβης καὶ ὠφελείας σημαντικῶν ῥημάτων, ὡς μεγάλα βλάπτειν, ἀδικεῖν, ζημιοῦν ἢ ὠφελεῖν, ὀνινάναι κττ.) χρησιμεύει κυρίως ὡς σύστοιχον αἰτιατ. μετ' ἐπιρρηματικῆς σχεδὸν σημασίας ἐπὶ πολλῶν τινων ῥημάτων, ὡς μέγα, μεῖζον, μέγιστον, δύνασθαι, μέγα ἰσχύειν, μέγα σθένειν, μέγα κρατεῖν· μέγα βοᾶν, φθέγγεσθαι, βροντᾶν, φωνεῖν, καὶ μέγα φρονεῖν. Ταῦτα εἶνε τὰ δόκιμα. Οἱ μτγν. ἔλεγον μέγιστα καὶ πλεῖστα καὶ μάλιστα δύνασθαι, καὶ μεγάλα φρονεῖν καὶ μεγαλοφρονεῖν· σμικρὸν φρονεῖν ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Αἴ. 1120. μέγα φέρει = μέγα διαφέρει, ὡς Πλ. Πολ. 449 D: μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον οἰόμεθα γὰρ (τοῦτο) φέρειν μέγα τι καὶ ὅλον εἰς πολ. (συντελεῖ πολύ τι καὶ εἶνε τὸ πᾶν διὰ τὸ πολίτευμα), ἂν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γίγνηται. Ὁμοίως ἔδοξε μέγα διαφέρειν εἰς σωτηρίαν τὸ νόμιμον Νόμ. 780 Β τὸ νόμιμον (τῶν συσσιτίων) ἔδοξε μέγα διαφέρειν (πολὺ συντελεῖν) εἰς σωτηρίαν τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. Εἰ δέ τις ἀνάγκη πληθ. ὑπῆρχε, τοὐλάχ. ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος, ἔλεγον ἄλλως, ὡς μεγάλα τὰ διαφέροντά ἐστιν Λυσ. 31, 5 μεγάλαι εἶνε αἱ διαφοραί. τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι μέγα φέρουσ' εἰς τὰν ἀρετάν Εὐρ. Ἰ. Α. 561 «αἵ τε διὰ παιδείας ἀνατροφαὶ μεγάλως συν-

τελοῦσιν εἰς τὴν ἀρετήν» Δ. Βερν. μέγα λύπας παραιρεῖ Ἱππ. 1102, ἴδ. παραιρέω. οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέων, κατὰ στέγας, καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε; Σοφ. Ο. Τ. 637 δὲν πηγαίνεις σὺ εἰς τὸν οἶκον καὶ σὺ εἰς τὴν κατοικίαν σου, καὶ νὰ μὴ κάμετε τὸ μικρὸ κακὸ μεγάλο; ἴδ. οὐ. μέγα ἀϋτεῖν, ἰάχειν, βοᾶν, ὀχθεῖν, εὔχεσθαι Ὅμ. καὶ ἑπόμενοι, ὅπου τὸ μέγα=μεγαλοφώνως. — οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος μείζων φέρεσθαι Σοφ. Ἀντ. 637, ἴδ. ἀξιόω. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι λέξαιμ' ἂν ἢ σοί; Ο. Τ. 772 διότι εἰς τίνα ἄλλον καὶ ἀξιώτερον (ὅστις νὰ εἶνε καὶ ἀξιώτερος) σοῦ ἤθελον εἴπη ταῦτα; μείζω τῆς ἐμῆς σωτηρίας εἴληφας Εὐρ. Μηδ. 534 «πλειότερον ὠφελήθης σὺ ἐκ τῆς ἐμῆς σωτηρίας παρὰ ἐγώ» Δ. Βερν. Ἡ γεν. τοῦ τιμήματος: εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐμῆς σωτηρίας. μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας Ἱππ. 19, ἴδ. προσπίπτω. ἥτις οὐδαμὰ προύφηνεν οὔτε μείζω οὔτ' ἐλάσσονα Σοφ. Τρ. 323 ἥτις οὐδαμῶς οὔτε περισσότερα οὔτε ὀλιγώτερα λόγια ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ στόματός της. δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς ἐσθλῶν γενέσθαι κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις Εὐρ Ἑκ. 380 δυνατὴ καὶ ἐπίσημος (διακεκριμένη) εἶνε ἡ σφραγίς, ἣν ἐντυπώνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἐξ εὐγενῶν καταγωγή, καὶ εἰς τοὺς ἀξίους (τῆς εὐγενείας, ἢ: εἰς τοὺς ἔχοντας ἀξίαν ἐκ τῶν εὐγενῶν) τὸ ὄνομα τῆς εὐγενείας προσθέτει μείζονα λαμπρότητα. μείζων ἔσται τοῦ δίκην δοῦναι Δημ. 23, 115 θὰ εἶνε ἀνώτερος ἢ ὥστε νὰ τιμωρηθῇ. βουλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι Θουκ. 6, 29 ἐπιθυμοῦντες, ὅπως ἐξ ἀφορμῆς μεγαλιτέρας διαβολῆς μετακληθεὶς ὑποστῇ δικαστικὸν ἀγῶνα. σύ τοι κατηξίωσας (ὃ ἴδε), οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ τᾷδ' (ἃ τύχα ἅδ' Dind. ἄνευ τοῦ ἔχῃ) ἀπὸ μείζονος Σοφ. Φιλ. 1096 «σὺ σαυτῷ τούτων πρόξενος γέγονας καὶ οὐκ ἀπό τινος ταύτῃ τῇ τύχῃ ἐνέχῃ, ἀπὸ μείζονος σοῦ» Σχ. τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1428 ἀπολέσαντες τοὺς μεγίστους τῶν φίλων. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον Σοφ. Ο. Τ. 519, ἴδ. ἁπλοῦς.

μεγαυχής 2: δαίμονα μεγαυχῆ ἰόντ' αἰνέσατε Αἰσχ. Πέρ. 646, ἴδ. αἰνέω.

μέγεθος τό: φοβηθέντες οἱ πολλοὶ τὸ μέγεθος. . τῆς διανοίας ὧν (= τούτων ἃ) καθ' ἓν ἕκαστον ἐν ὅτῳ γίγνοιτο, ἔπραττεν Θουκ. 6, 15 τὸ μέγεθος τῶν σχεδίων αὐτοῦ (περὶ) τούτων, τὰ ὁποῖα ἔπραττεν ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ πράγματι, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἀσχοληθῇ. ὡς ἐπὶ μεγέθει Θουκ. 7, 30 ἴδ. χρῶμαι.

μέδιμνος ὁ: οὐ κύριος ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι Ἀρφ. Ἐκκλ. 1025 οὐδεὶς ἀνὴρ εἶνε πλέον κύριος πράγματος ὑπερβαίνοντος τὸν ἕνα μέδιμνον· πρβ. τὸ συμβάλλειν.

μεθαρμόζω «ταιριάζω τι ἄλλου, εἰς ἄλλο μέρος»· εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον («ἐπανόρθωσον» Σουίδας) Σοφ. Ἠλ. 31 ἐὰν εἴς τι δὲν ἐπιτυγχάνω τὸ ὀρθόν, διόρθωσέ το. γίγνωσκε σαυτὸν καὶ μεθάρμοσαι τρόπους νέους Αἰσχ. Πρ. 325 «νέον φρόνημα κτῆσαι τὸ πρῶτον ἀφείς» Σχ. τ. ἔ. «μεταλλάχθητι ἐκ τοῦ σκληροῦ εἰς τὸ μαλακὸν καὶ ὕπειξον τῷ Διί». νῦν μεθηρμόσμεθα βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν Εὐρ. Ἄλκ. 1157 ἀφήσαμεν τὸν παλαιὸν καὶ ἔχομεν μεταλάβῃ νέον βίον, βελτίονα τοῦ προηγουμένου.

μεθέηκε, ἴδ. μεθίημι.

μεθεῖλον, ἴδ. μεθαιρέω.

μεθεῖμαι, μεθεῖναι, μεθεῖτε, μεθείω, μεθέμεν, ἴδ. μεθίημι.

μεθελεῖν, μεθέλεσκε, ἴδ. μεθαιρέω.

μέθεν Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐμέθεν, ἐμοῦ.

μεθέπω: Τυδείδην μεθέπεν κρατερώνυχας ἵππους Ε 329 ἤλαυνεν, ὡδήγει κατόπιν τοῦ Διομήδους τοὺς ἵππους. ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν Πίνδ. Ν. 6, 13 ταύτην ἀκολουθῶν (ἐπιδιώκων) τὴν ἐκ Διὸς τύχην (τῶν ἀγώνων). ἑκόντι νώτῳ μεθέπων ἄχθος Πίνδ Ν. 6, 58 μὲ πρόθυμον ῥάχιν ὑπακολουθῶν (ὡς ποιοῦσιν οἱ ἀχθοφόροι) καὶ δεχόμενος τὸ βάρος.

μεθετέον ῥημ. ἐπίθ. τοῦ μεθίημι.

μέθη ἡ: ἀνὴρ ὑπερπλησθεὶς μέθῃ (=οἴνῳ, οἰνοποσίᾳ) Σοφ. Ο. Τ. 779, ἴδ. καλέω.

μεθήκω: ἀγὼ μεθήκω Εὐρ. Φοίν. 444 τὰ ὁποῖα (χρήματα) ἦλθον ἐγὼ διὰ νὰ ζητήσω.

μεθημερινός: ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθημερινοῖς γάμοις χρωμένη Δημ. 18, 129 ἡ μήτηρ σου χρησιμοποιοῦσα τοὺς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ γάμους της (δηλ. ὡς πόρνη). Ὁ Wolf διορθ. καθημερινοῖς.

μεθίημι. Ἡ σύνταξις: μεθίημί τι ἤ τινα (τὴν παῖδα χεροῖν, ἀφίνω τὴν παῖδα ἐκ τῶν χειρῶν, δι' ὧν κρατῶ αὐτήν)· μεθίημι χόλον τινί (παραιτῶ τὴν ὀργήν μου τὴν κατά τινος ἢ χάριν τινός). μεθίημι κῆρ ἄχεος (ἀπαλλάττω τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τῆς λύπης). ῥῖγος μεθίησί τινα (ἀπολείπει τινὰ τὸ ῥῖγος). μεθίημί τί τινι (παραχωρῶ, συγχωρῶ τινί τι). Ἀμτβ. μεθίημί τινος, ὡς πολέμοιο, «τραβῶ χέρι ἀπὸ τὸν πόλ.» Σπανίως μετ' ἀπρφ. καὶ μτχ. — οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα, μεθῆκαν κέ. Εὐρ. Ἑκ. 555, ἴδ. ὄψ. μεθῆκεν αὐτοῦ (αὐτοῦ Voss) κῶλα Αἰσχ. Ἀγ. 1384 ἄφησε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του νὰ πέσουν αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον): ἔμεινε 'ς τὸν τόπο. — φέρ', ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος Εὐρ. Φοιν. 275 ἔλα, ἂς βάλω πάλιν («μεταβάλω») τὸ ξίφος μου εἰς τὴν θήκην του (ἐν ᾗ σκότος· πρβ.' Ορ. 1457). τόνδε μὲν μέθες λόγον Ἑκ. 888 ἄφες αὐτὸν τὸν λόγον: μὴν ἀνησυχῇς δι' αὐτό. τοῦτον μεθεῖσαν ἐκ μέσου λόγον Ἠλ. 797 ἀπέσυραν τοῦτον τὸν λόγον: δὲν ὡμίλησαν πλέον

περὶ αὐτοῦ (πρβ. προτιθέναι λόγον ἐς μέσον). εἴσω προξένων μέθες πόδα Ἴων 1039 εἴσελθε (κυρ. ἄφες τὸν πόδα σου εἴσω) εἰς τὴν οἰκίαν τῶν προξένων. μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς Δ 234 μηδόλως ἀμελεῖτε τῆς ὁρμητικῆς δυνάμεως ὑμῶν. — μέθετον τὸ λίαν Εὐρ. Φοίν. 584 ἄφετε τὸ ὑπερβάλλον, τὴν ὑπερβολήν. Παθ. μεθεῖται στρατός Αἰσχ. Ἑπτ. 79 «ἀφεῖται ὁ ὄχλος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου» Σχ. ἔχει ξαπολυθῇ: ξαπελύθη. θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι Σοφ. Αἴ. 249, ἴδ. ἕδω. μέθες τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί Σοφ. Ἀντ. 653 ἄφες τὴν παῖδα τήνδε νυμφεύεσθαί τινι ἐν Ἅιδου. οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον Ο. Τ. 783, ἴδ. ἄγω. τόνδε κίνδυνον μεθείς Εὐρ. Φοίν. 1233 ἐλευθερώσας (κυρ. ἀφήσας) ὑμᾶς ἐκ τοῦ κινδύνου τούτου. μεθεῖναι ἱκεσίαν προστροπήν Εὐρ. Ἡρακλ. 108, ἴδ. προστροπή. ἐγώ θ' ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' εἰπόμην μεθεῖσ' ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον Εὐρ. Ἱππ. 291 τ. ἔ. ἐγὼ μεθεῖσα ταῦτα, ἐν οἷς (=ὅπῃ) σοι μὴ καλῶς τόθ' (=ἐν τοῖς πάροιθε λόγοις 288) εἰπόμην, εἶμι κτλ. μεθεῖσα ὅσα ἐν τοῖς πάροιθε λόγοις λέγουσα οὐ καλῶς εἰπόμην σοι, εἶμι ἐπ' ἄλλον κλπ. Δ. Βερναρδ. ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας Αἰσχ. Εὐμ. 785, ἴδ. σταλαγμός. μανίας πίτυλον μεθείς Εὐρ. Ἰ. Τ. 307, ἴδ. πίτυλος. ὑφ' ἡδονῆς διώκομαι τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν Σοφ. Ἠλ. 871 ἡ χαρά μου μὲ καταδιώκει, ὥστε ἠναγκάσθην, ἀφήσασα κατὰ μέρος τὴν εὐπρέπειαν, νὰ τρέξω, διὰ νὰ ἔλθω ταχέως. — μέθες νῦν ὀφρὺν ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον Εὐρ. Ἰ. Α. 648 χάλασον τὴν ὀφρὺν (τὴν συνωφρυωμένην ὄψιν σου) καὶ ἱλάρυνον τὸ προσφιλὲς ὄμμα σου. πρῶτον μὲν εἰς τόνδ' αἰθέρ' ὄμμα σὸν μέθες Βάκ. 1264 ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τὸν οὐρανὸν (λέγει ταῦτα, ἵνα ἴδῃ ἂν αἱ ἐξωτερικαὶ τῆς Ἀγαύης αἰσθήσεις ἔχουσι καλῶς). Καὶ ἀμτβ. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο Τηλεμάχῳ φ 377 ἔπαυον τὸν χόλον τὸν κατὰ τοῦ Τηλεμάχου· κυρ. «ἐτραβοῦσαν χέρι»: μεθίεσαν ἑαυτοὺς ἀπὸ τοῦ χόλου. Παρομοίως δεξιᾶς ἐμῆς μέθες Εὐρ. Ἱππ. 333 κυρ. μέθες σεαυτὴν (τ. ἔ. τὴν χεῖρά σου ἀπὸ) τῆς δεξιᾶς μου· τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι Σοφ. Ἠλ. 1277 = μεθεῖναι ἀπ' ἐμαυτῆς. τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι Ἀρφ. Σφ. 416 = μεθήσω ἀπ' ἐμαυτοῦ, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω (νὰ ξεκολλήσῃ) ἀπ' ἐπάνω μου. τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι Εὐρ. Ἑκ. 400 = μεθήσω ἐμαυτήν, δὲν θὰ ξεκολλήσω ἀπὸ 'πάνω της. λάβεσθε τουτουὶ καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί Ἀρφ. Σφ. 435 καὶ μὴν ἀφήσητε εἰς κανένα νὰ σᾶς τὸν πάρῃ. — τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος... οὐκ ἂν μεθεῖτο Σοφ. Τρ. 196, ἴδ. ποθέω. ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι Εὐρ. Φοίν. 522 ἐκεῖνο δὲν θὰ ἐπιτρέψω (συγχωρήσω) ἑκουσίως εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

μεθίστημι: καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν Σοφ. Φιλ. 462 ὅπου ἡ γεν., διότι τὸ μεταστήσειαν καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπομακρύνσεως = ἀπαλλάξειαν. κόμισαί μ' ἐς Ἄργος .. καὶ μετάστησον θεᾶς σφαγίων Εὐρ. Ἰ. Τ. 775 καὶ ἀπομάκρυνον ἀπὸ τῶν σφαγίων τῆς θεᾶς. ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσας Θουκ. 8, 48 μεταβαλὼν τὸ ὑπάρχον πολίτευμα. δείσαντες...σφᾶς τε μή... μεταστήσωσιν 8, 72 μήπως ἀνατρέψωσι (καταλύσωσι) καὶ αὐτούς. ὥστε Μαγνῆτις λίθος τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίησιν πόλιν Ἀπ. Εὐρ. 567, ἴδ. ἕλκω. θέλξειν μ' ἔοικας καὶ μεθίσταμαι κότου Αἰσχ. Εὐμ. 901 «σὰν νά με καταπραΰνῃς (κυρ. φαίνεσαι, νομίζω ὅτι θά με καταπραΰνῃς), καὶ παραιτῶ τὴν ὀργήν μου. εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ Αἰσχ. Πέρ. 161 ἂν ἡ παλαιὰ τύχη (εὐτυχία) δὲν ἀπέλιπε τὸν στρατόν. φρόνημα σὸν μετεστάθη πρὸς αὔραν Εὐρ. Ἠλ. 1202 μετεβλήθη μὲ τὸν ἄνεμον (ἀναλόγως τῶν περιστάσεων). οὐκ οἶδα τοὔπος τοῦτο· γίγνομαι δέ πως ἔννους, μετασταθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν Εὐρ. Βάκχ. 1269 δὲν ἐννοῶ τὸν λόγον σου τοῦτον (τί λέγεις)· ἀλλὰ κάπως (δὲν ἠξεύρω πῶς) ἔρχομαι εἰς τὰ λογικά μου (συνέρχομαι), καὶ (αἰσθάνομαι ὅτι) ἀπέκτησα νέας φρένας (κυρ. «ἄλλαξα μυαλά», ἀπεμακρύνθην, ἐβγῆκα ἀπὸ τὰς παλαιὰς φρένας): αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι νῦν εἰς ἄλλην διανοητικὴν κατάστασιν. Ἐν 944 μεθέστηκας φρενῶν σημ. ἔχεις ἀλλάξῃ μυαλά: ἐβγῆκες ἀπὸ τὰς φρένας σου (περεφρόνησας). ἐκεῖνοι τοὺς ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ μεταστάντας οὕτως ἐκόλαζον Λυκ. κ. Λεωκρ. § 121 ὅπου τὸ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ = ἐντὸς αὐτῆς τῆς χώρας· διότι ἡ Δεκέλεια ἦν δῆμος τῆς Ἀττικῆς· τὸ δὲ μεταστάντας σημ. μεταβάντας ἀπὸ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον. Ταῦτα, διότι παραδιορθοῦται παρανοηθὲν τὸ χωρίον. ζηλῶ γε τῆς εὐτυχίας τὸν πρέσβυν, οἷ μετέστη ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς Ἀρφ. Σφ. 1451 ζηλεύω διὰ τὴν εὐτυχίαν τοὐλάχ. τὸν γέροντα, ὅτι ἀπὸ τοὺς ξηροὺς τρόπους καὶ τὴν ζωήν, ποῦ εἶχεν, ἔφθασεν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον. μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν πολυπλάνητος αἰεί Εὐρ. Ἱππ. 1109 μεθίσταται (μεταβάλλεται) τοῖς ἀνθρώποις ὁ βίος, ὢν ἀεὶ πολυπλάνητος. τοὺς γὰρ ἐλάσσους ἀπὸ σφῶν τῶν πλειόνων καὶ ἐς πάντα ποριμωτέρων μεθεστάναι Θουκ. 8, 76 διότι οἱ ὀλιγώτεροι ἔχουν ἀποσπασθῇ ἀπὸ αὐτῶν τῶν πλειοτέρων καὶ ἐχόντων εἰς πάντα ἀφθονωτέρους πόρους. οὐδὲ τοὐπιὸν κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν Εὐρ. Ἄλκ. 173 οὐδὲ τὸ ἐπιὸν κακὸν μετέβαλε τὴν ὡραίαν φυσικὴν ὄψιν τοῦ προσώπου της. οὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος Ἀρφ. Ἱππ. 379 δὲν ἀλλάζει τὸ χρῶμα.

μέθοδος ἡ κυρ. τὸ μετιέναι, ἀναζήτησις, ἐπιδίωξίς τινος, καὶ δὴ ὁ τρόπος τῆς ἀναζητήσεως ταύτης· ὅσον δ' αὐτοῦ τέχνῃ, οὐχ ᾗ Λυσίας . πορεύεται, δοκεῖ μοι

φαίνεσθαι ἡ μέθοδος Πλ. Φαῖδρ. 269 D καθ' ὅσον δὲ ὑπάρχει ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ τέχνη, νομίζω, ὅτι ἡ ὀρθὴ ὁδὸς δὲν φαίνεται ὅτι εἶνε ἐκείνη, ἣν ἀκολουθεῖ ὁ Λυσίας. ὅσα τῆς αὐτῆς ἐπὶ μεθόδου Ἀριστοτ. Ποι. κεφ. 1 ὅσα ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἔρευναν.

μεθορμίζω μετάγω ἀπὸ ἑνὸς ὅρμου εἰς ἄλλον. Μέσ. μεταβαίνω ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον· τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν (πρβ. τὸ πεφροντικός 773, ξύστασις φρενῶν Ἱππ. 983) μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου Εὐρ. Ἄλκ. 796 ἐκ τῆς νῦν σκυθρωπῆς καὶ ἐμπαθοῦς καταστάσεώς σου θά σε μεταφέρῃ εἰς ἄλλην κατάστασιν ὁ μετ' ἤχου ἐγχεόμενος οἶνος εἰς τὸ ποτήριον· ἴδ. συνίστημι. οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς Μηδ. 257 ὥστε ἐκ ταύτης τῆς συμφορᾶς μεθορμίσασθαι εἰς αὐτοὺς (καταφυγεῖν ὡς εἰς ὅρμον πρὸς αὐτούς). Ἡ παρὰ ποιηταῖς ἁπλῆ γενικὴ ἐκφέρεται συνήθως διὰ τῆς ἐκ ἢ ἀπὸ μετὰ γεν.

μεθύσκω (μέθυ) τινὰ μτβ. «μεθῶ» τινα, τὸν κάμνω νὰ μεθύσῃ· μεθύσω Παλ. Γρ. ἐμέθυσα Ἀπ. Ἀλέξιδ. 214 καὶ μτγν. καταμεθύσας Ἡρ. 1, 106. Πλ. Γοργ. 471 B. (μεθύσσαι Ἀνθ. 5, 261). Παθ. μεθύσκομαι, ἐμεθύσθην (ἀπρφ. Αἰολ. μεθύσθην = μεθυσθῆναι Ἀπ. Ἀλκαί. 20 καὶ 35, 4). μεθυσθήσομαι Λουκ. Πένθ. 13. Παλ. Γρ. μεμέθυσμαι Ἡδύλ. π. Ἀθην. 176 D. Λουκ. Ἑτ. Δ. 3, 1. μεθύω εἶμαι μεθυσμένος μόνον ἐνστ. καὶ πρτ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ παθ. τοῦ μεθύσκω, ὡς ἐμεθύσθην. ηὔλει δὲ Γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 176 D μεθυσμένων τραγούδια. οὐ μεθύω τὴν φρόνησιν, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μόνον, τὸ διορίζεσθαι βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα Ἀπ. Ἀλέξιδ. 301 διορθοῦσιν οὐδὲ ἀντὶ τοῦ οὐ καὶ τοσοῦτον: δὲν εἶμαι μεθυσμένος κατὰ τὰς φρένας (τ. ἔ. δὲν εἶνε παρασαλευμένα τὰ μυαλά μου), εἰ μὴ κατὰ τόσον μόνον, ὅτι δὲν διακρίνω (καὶ προφέρω) ἀσφαλῶς τὰ γράμματα.

μεθύστερος 3 ὕστερος, ὁ μετέπειτα· καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις Αἰσχ. Ἑπτ. 568 λαμπρὸν διὰ τοὺς μεταγενεστέρους καὶ διὰ νὰ τὸ ἀκούωσι καὶ διὰ νὰ τὸ λέγωσι.

μείγνυμι, πληθμ. ἡ γρ. μίγνυμι· τὸ ει ἐν τῷ ῥημ. ἐπιθ. καὶ ἐν τοῖς ἀπὸ Μειξ- ἀρχομένοις κυρ. ὀνόμασι δαψιλῶς μαρτυρεῖται ἐκ τῶν Ἀττ. ἐπιγρ., τὸ δὲ ἐμείχθη ἐκ τοῦ παπύρου B τοῦ ἀποσπ. τῆς Εὐρ. Ἀντιόπης. Τὰ λοιπὰ παρέπονται ἐκ τῆς ἀναλογίας καὶ τῶν περὶ τῆς μακρότητος τοῦ φωνήεντος μαρτυριῶν (πρβ. misceo, Γερμ. mische). μειγνύω Ἀπ. Δαμοξέν. 2. Θεοφρ. Λίθ. 53. παρα- Ἱπποκρ. 8, 340. συμπαρα- Ἀρφ. Πλ. 719. ἀνα- Πλουτ. 638F. Παρ' Ἀττ. οἱ τύποι οὗτοι εἶνε σπάνιοι (οὔτε Θουκ., οὔτε Πλ. οὔτε Τραγ.). Ἀρχαιότερος παρασχημ. μίσγω (ἐκ τοῦ μίγ-σκω, πρβ. πάσχω· τὸ ι φαίνεται βραχύ, διότι καὶ τὰ ἄλλα εἰς -σκω ἔχουσι πρὸ τοῦ -σκω τὴν βραχεῖαν ῥίζαν, καὶ οὕτω μίσγον γ/φα ἐν Γ 270· ἀλλ' ὅμως μίσγω κατὰ τὰ Ἀνέκ. Κραμ. 1, 273, 15. Ὁ δ' Ἡρῳδ. II 430 ἀπορρίπτει τὴν γρ. μείσγω) Ὅμ. Ἡσί. Θέογν. Ἡρόδ. Θεόκρ. Ἀπολλ. Ῥ. ἐπ., νέ. Ἰων., σπαν. Ἀττ. Ἀπ. Σοφ. 265 (Ddf.), συχν. Θουκ., σπαν. Πλάτ. (δὶς ἐν Τιμ. 41 D. ξυμ- Νόμ. 678 C), καὶ συχνότερον μτγν. — Ἐνστ. μείγνυσι Πλ. Νόμ. 691 E. Πρστ. μείγνυ Φίλ. 61 D. μειγνύναι, μειγνύς. συνεμείγνυσαν Ξεν. Κ. Π. 8, 1, 46 (ἐμείγνυον Πίνδ. Ν. 4, 21. προσ- Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 60. συν- 7, 1, 26). ἔμισγον κ 110. Πλ. Τίμ. 41 D. (μίσγον Γ 270). μείξω, ἔμειξα, μεῖξαι. μέμειχα καὶ ἐμεμείχειν μτγν. (συμμεμειχότων Ἀπολλ. Κων. σ. 3, 19 Heib.). Παθ. μείγνυμαι (μίσγομαι B 232 κἀλλ.). ἐμείγνυτο Πίνδ. Π. 2, 45. ἐπεμείγνυντο Θουκ. 1, 146. 2, 1 (ἐμισγέσθην Ἐπ. καὶ Ἡρ. 1, 5. 2, 46, μισγέσκετο σ 325. ἐμισγέσκοντο υ 7). μείξομαι ζ 136. ω 314. συμ- Ἡρ. 8, 77 (χρησ.). Θέογν. 1245. (ἐμειξάμην μτβ. μτγν. Νίκ. Θηρ. 603. Ἀνθ. 7, 44). Ἀόρ. β' ἐπ. ἔμικτο (ἔμεικτο;), μίκτο (μεῖκτο;) κ 433. Λ 354. Π 813. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἐμείχθην Ε 134 κἀλλ. Ἡρ. 2, 181. Αἰσχ. Ἱκ. 300. Σοφ. Ο. Τ. 791. Ἀπ. Ἀναξανδρ. 50. Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 25. Πλ. Τίμ. 59 C. 63 E. Νόμ. 837 D. 838 C. Φίλ. 50 E. 61 B. ξυν- Θουκ. 2, 31. Πλ. Φίλ. 22 A. ἀν- Δημ. 54, 8 (γ' πλ. ἔμειχθεν Γ 209. Πίνδ. Ν. 2, 22). μείχθη Υ 374. Ἀόρ. β'. ἐμίγην Γ 445 κἀλλ. (μίγη Ζ 25). Ἡρ. 2, 131. Αἰσχ. Πρ. 764. Σοφ. Ο. Τ. 995. Εὐρ. Ἴων 338. Ἀπ. Κρατίν. 240. Ἀρφ. Ὄρν. 698. Πλ. Πολ. 490 B. 547 A. ξυν- Θουκ. 9, 103. μιγέωσι B 475. Ἱπποκρ. 8, 62. μειχθήσομαι μτγν., ἀλλὰ ἀνα- Αἰσχ. 1, 166. μιγήσομαι K 365 καὶ μτγν. — μέμειγμαι, μεμεῖχθαι, ἐμέμεικτο Δ 438. μεμείξομαι Ἡσ. Ἔργ. 177. Αἰσχ. Πέρσ. 1053. ἀνα- Ἀνακρ. 77. Ἱπποκρ. 7, 498. μεικτός, -τέος. χαλκοβόαν Ἄρη μείξουσιν Σοφ. Ο. Κ. 1046, ἴδ. ἐπιστροφή. χάλκασπις ᾧ πότμον Ἄρης ἔμειξεν Πίνδ. Ἰ. 6, 25 ὁ Ἄρης ἀνέμειξεν αὐτῷ τὴν μοῖραν τοῦ θανάτου (διότι ἔπεσεν ἐν τῷ πολέμῳ). μέλαινα δ' αὖ μεμείξεται πληγή Αἰσχ. Πέρ. 1052, ἴδ. μέλας. ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς ὀκτὼ στεφάνοις ἔμειχθεν Πίνδ. Ν. 2, 22 «ἐν Πελοποννήσῳ ἔλαβον ὀκτὼ νίκας» Σχ. σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται· τὸ μέν, ὅτι βασιλεὺς ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων, ἔχει συγγενὴς ὀφθαλμὸς αἰδοιότατον γέρας, τεᾷ τοῦτο μειγνύμενον φρενί Π. 5, 14 σὲ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ βαίνοντα πολλὴ περιβάλλει εὐτυχία· τὸ μέν, ὅτι εἶσαι βασιλεὺς μεγάλων πόλεων· τοῦτο (τὸ βασιλεύειν) ἔχει ἡ σύμφυτος τῷ σῷ γένει λαμπρότης (ὡς) τιμιώτατον γέρας, ὃ μέμεικται (συνήνωται) τῇ σῇ φρονήσει. Τὸ πολὺς ὄλβος αἰτιολογεῖται πρῶτον μὲν διὰ

τοῦ τὸ μὲν ὅτι, εἶτα δὲ καὶ διὰ τοῦ μάκαρ δὲ καὶ νῦν, ὅτι. Τὸ πρῶτον, ἤγουν τὸ ὅτι εἶσαι βασιλεύς, ὀφείλεται ἔνθεν μὲν εἰς τὸ βασιλικὸν γένος σου, ἔνθεν δὲ καὶ εἰς τὴν σὴν φρόνησιν. Ταύτην τὴν ἑρμηνείαν εὑρίσκω σύμφωνον καὶ πρὸς τὸ κείμενον καὶ πρὸς τὰ συμφραζόμενα. Ἑρμηνεῖαι καὶ διορθώσεις πολλαί. τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμειγμένων θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι ἄν; Σοφ. Ἠλ. 1485 διότι τί κέρδος ἤθελε φέρῃ ἡμῖν διὰ τῆς ἀναβολῆς τοῦ χρόνου ὁ μέλλων νὰ ἀποθνήσκῃ (νὰ φονεύηται) ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῶν διὰ τῶν κακῶν μεμολυσμένων (τῶν ζυμωμένων μὲ τὰ κακά, τῶν ἐγγηρασάντων ἐν τοῖς κακοῖς: ἐν οἷς τὰ κακὰ ἔχουσι βαθυτάτας ῥίζας): Τὸ τοῦ χρόνου ἐξαρτ. μᾶλλον ἐκ τοῦ κέρδος.

μειζόνως: τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον Θουκ. 6, 27 ἐλάμβανον ὑπὸ σπουδαιοτέραν ἔποψιν.

μείλιγμα τό, πᾶν ὅτι μειλίσσει, καταπραΰνει καταπραϋντικόν, κατευναστικόν· μειλίγματα θυμοῦ κ 217 τὰ εὐφραίνοντα τὴν καρδίαν τῶν κυνῶν κομμάτια (κρέατα κττ.). Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ (ὁ Ἀγαμέμνων) Αἰσχ. Ἀγ. 1440 ὁ καταπραΰντὴς (ὁ παρηγορητής, ὁ ἐραστὴς) τῶν ὑπὸ τὸ Ἴλιον Χρυσηΐδων. γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον Εὐμ. 887, ἴδ. σέβας. χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγματα (Casaubonus: μειλίγμασιν) Χο. 15 = χοὰς φερούσας, ἅ (ἀντὶ τοῦ αἵ) μειλικτήρια τοῖς νεκροῖς ἐστι (Αἰσχ. Πέρ. 613 ὃ ἴδ. κατωτ.). νηφάλια μειλίγματα Εὐμ. 107 αἱ σπονδαὶ (αἱ θυσίαι) αὗται συνίσταντο ἐκ καθαροῦ ὕδατος (καὶ μέλιτος).

μειλικτήριος 2 ὁ πρὸς τὸ μειλίσσειν κατάλληλος, ἐξευμενιστικός, καταπραϋντικός, ἐξιλαστήριος· τὰ μειλικτήρια δηλ. ἱεράꞏ ὡς παιδὸς πατρὶ χοὰς φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια Αἰσχ. Πέρ. 613 φέρουσα εἰς τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς χοάς, αἵτινες ἐξευμενίζουσι (καταπραΰνουσι) τοὺς νεκρούς.

μειλίσσω κυρ. «κατὰ μέλι γλυκαίνω» Εὐστάθ., «προσηνῆ καὶ κεχαρισμένα πράττω» Ἡσύχ., εὐφραίνω, ἡδύνω· πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα Η 410 νὰ ἐξευμενίζῃ τις τοὺς νεκροὺς διὰ τῆς πυρᾶς. λιπαροῖς χεύμασι γαίας τόδε μειλίσσοντες οὖδας Αἰσχ. Ἱκ. 1039 διὰ λιπαρῶν (παχέων, ὡς περιεχόντων ἰλὺν) ῥευμάτων τὸ ἔδαφος τόδε τῆς χώρας καρποφόρον καθιστάντες (κυρ. γλυκαίνοντες, ὡς λέγει σήμερον ἀκριβῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς κόπρου καὶ τῆς ἰλύος κττ.). μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων γ 96 καὶ μὴ ζητῇς νὰ μετριάσῃς τὰ πράγματα ἀπὸ σεβασμὸν ἢ ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν. μειλίσσων αὔραν ἄλλοις ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρειν Εὐρ. Ἰ. Α. 1324, ἴδ. πομπαῖος.

μειλιχίη ἡ: οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο Ο 741 ὄχι ἐν τῇ χαλαρότητι τοῦ πολέμου: «οὐκ ἐν τῷ μειλιχίους ἡμᾶς καὶ πράους εἶναι τοῖς πολεμίοις» Σχ.

μειόνως: εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 104 «εἰ μὴ δοκῶ ὑμῖν ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ καὶ δεῖσθαι προσθήκης κακῶν» Σχ.

μείρομαι (οὐσ. μέρος, μοῖρα· ῥ. μερ-, κυρ. σμερ-, πρβ. Λατ. mereo) λαμβάνω μέρος, μετέχω. Ἐνστ. μόνον προστ. μείρεο Ι 616. ἀπομείρεται Ἡσ. Θε. 801. Ἔργ. 578 (τὸ μειρομένη γονάτων Ἀράτ. 657 φαίνεται τῷ Blass = ἀμειρομένη, κεχωρισμένη, ἄμοιρος). Παρκ. ἔμμορε (τὸ ἐμ- ἀντὶ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, ἐκ τοῦ ἐσ-;) εἶνε μέτοχος Α 278. Ο 189. ε 355. λ 338. Ἡσ. Ἔργ. 347. Θε. 414. 426 (γ' πλ. Δωρ. ἐμμόραντι Ἡσύχ. μεμόρηκε Νικ. Ἀλ. 213). Ἀόρ. μτγν. ἐξέμμορον Νικ. Θηρ. 791. ἔμμορες Ἀπολλ. Ῥ. 3, 4. 4, 42 (διότι ὑπελάμβανον ἀόριστον τὸ Ὁμηρ. ἔμμορε). Παρκ. Παθ. εἵμαρται εἶνε ὡρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, «εἶνε γραμμένο, γραφτό». εἵμαρτο, συχνότ. καὶ παρὰ τοῖς δοκίμ. πεζ., ἰδίως τὸ εἱμαρμένος καὶ οὐσ. εἱμαρμένη (ἐνν. μοῖρα). εἱμάρθαι Ἀππ. Ἐμφ. 2, 4. καθ- [Λουκ.] Φιλοψ. 14 (Δωρ. ἐμβραμένα Ἀπ. Σώφρ. 119 ἐν Μ. Ἐ. 334, 10. Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ ἔμβραται = εἵμαρται, ἐβραμμένον). μτγν. μεμόρηται Ἀπ. Ῥ. 1, 646. -το 1, 973. 3, 1130. -ημένος Νίκ. Ἀλ. 229. Ανθ. 7, 466. μεμορμένος Ἀπ. Ῥ. 3, 1130 καὶ ἄλλοι μτγν. ποιηταί, καὶ Πλούτ. Μαρ. 39. μέμορθαι Αἰολ. ἀπαρέμφ. Ἐπίθ. ῥημ. (κακῶς ἐσχηματισμένον) εἱμαρτός Πλουτ. Ἀλέξ. 30. «ἡ μορτή (Εὐστάθ. 1854, 32), τὸ ἕκτον μέρος τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδετο τοῖς ἑκτημορίοις». ἥμισυ μείρεο (= μέτεχε) τιμῆς Ζ 616. ἔμμορέ (= μετέχει) τοι τιμῆς, ὃς ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ Ἡσ. Ἔργ. 347. τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων Σοφ. Τρ. 169, ἴδ. ἐκτελευτάω. εὖ μὲν εἱμάρθαι παρὰ δαίμονος ἀνθρώποις ἄριστον Βακχυλ. 13 (14), 1 νὰ ἔχῃ κανεὶς καλὴν μοῖραν ἀπὸ τὸν θεὸν («νὰ εἶνε κανεὶς καλογραμμένος») εἶνε ἄριστον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

μείων, μεῖον: μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας Αἰσχ. Χο. 517 εἶνε δὲ (τὰ δῶρα) μικρότερα ἢ ὥστε νὰ ἐξιλεώσουν τὸ ἁμάρτημα.

μελάγκερος 2, καὶ Ἀττ. μελάγκερως Αἰσχ. Ἀγ. 1118. Τὸ χωρίον: ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισιν (μᾶλλον ἐν πέπλῳ νιν) μελαγκέρῳ (ἢ -ρων) λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει «τὸν μελάγκερων ταῦρον λαβοῦσα τῷ μηχανήματι τῷ διὰ τῶν πέπλων τύπτει· ἐὰν δὲ γράφηται μελαγκέρῳ, μελαγκέρῳ μηχανήματι τύπτει, ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένῳ» Σχ. Φαίνεται ὅτι σημ. τοιόνδε τι: λαβοῦσα αὐτὸν ἐντὸς τῶν πέπλων κτυπᾷ μὲ μηχάνημα, ποῦ ἔχει σὰν μαῦρα κέρατα (ἐνν. τὸν πέλεκυν, ὃν ἐκράτει σκεπασμένον διὰ μέλανος πέπλου)· ἐπειδὴ δὲ πρότερον παρωμοίασεν αὐτὴν μὲ ταῦρον ἐφορμῶντα, ἂν φαντασθῶμεν τὴν Κλυταιμνήστραν ἐφορμῶσαν μὲ τὴν κεφαλὴν προτεταμένην καὶ πρὸ τῆς κεφαλῆς καὶ πλησίον αὐτῆς κρατοῦσαν μὲ τὰς δύο της χεῖρας προτεταμένας

τὸν πέλεκυν, ἔχομεν τὴν εἰκόνα ἣν ἔβλεπε νοερῶς ἡ μάντις Κασσάνδρα. Παρομοίως ἐξηγεῖ ὁ Verrall.

μελάγκροκος 2 (μέλας, κρόξ, κρόκη), ὁ ἔχων μέλαιναν κρόκην, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος μέλανα ἱστία· Αἰσχ. Ἑπτ. 842, ἴδ. ἀμείβομαι.

μελάγχιμος 2 λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου Αἰσχ. Περ. 304 ἄσπρη ἡμέρα ὕστερα ἀπὸ μαύρη καὶ σκοτεινὴ νύκτα.

μελαγχίτων Αἰσχ. Πέρ. 117. Τὸ χωρίον: ταῦτά μοι μελαγχίτων φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ Περσικοῦ στρατεύματος διὰ ταῦτα ἡ μαύρη (κυρ. μελανείμων) καρδία μου σπαράσσεται ἐκ φόβου περὶ τοῦ Περσικοῦ στρατεύματος.

μελάγχολος 2. ᾗ μελαγχόλους (κατηγορ.) ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας Ὕδρας Σοφ. Τρ. 573 εἰς ἐκεῖνο τὸ μερος, ὅπου τὸ θηρίον ἐκεῖνο τῆς Λερναίας Ὕδρας ἔβαψε μὲ τὴν μαύρην χολήν του τὸ βέλος.

μέλαις Αἰολ.=μέλας Ἀπ. Σαπφ. 57.

μελαμπαγής 2: μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον Αἰσχ. Ἑπτ. 724 «τὸ μετὰ τὸ πεπηγέναι μελαινόμενον» Σχ.

μελάνδετος 2: μελάνδετον σάκος Αἰσχ. Ἑπτ. 43 «τὸ ἐκ μελαινῶν βυρσῶν περιβεβλημένον» Σχ. μελάνδετον ξίφος Εὐρ. Φοιν. 1105 «μέλαιναν λαβὴν ἔχον» Σχ. «ὄχι ἀμέτοχον οἰωνοῦ νομίζεται σήμερον... παρὰ τῷ λαῷ τὸ μαυρομάνικο μαχαῖρι. Ὅθεν δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ὑπενέφαινε καὶ οἰωνιστικόν τι τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς «μελάνδετον ξίφος», ἤτοι τὸ μαυρομάνικο» Δ. Βερν.

μελανόζυξ -υγος ἡ: Αἰσχ. Ἱκ. 539. Τὸ χωρίον ὧδε: λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ τὰν μελανόζυγ' ἄταν τ. ἔ. ῥῖψε ἐντὸς μελανιζούσης (ἐκ τῆς τρικυμίας) θαλάσσης τὴν μέλανα ζυγὰ (διότι μέλανες ἐρέται ἐπικάθηνται) ἔχουσαν συμφοράν (ἥτις εἶνε τὸ πλοῖον τὸ κομίζον τοὺς Αἰγυπτιάδας).

μέλας, μέλαινα, μέλαν· γεν. μέλᾰνος, μελαίνης, μέλανος. Γεν. πλ. θηλ. μελαινῶν (πρβ. τάλᾱς, τάλαινᾰ, τάλαν· ὁμοίως παμμέλᾱς). Λεσβ. μέλαις (τάλαις). Παραθ. μελάντερος, μελάντατος· τὸ μέλαν δρυός ξ 12 ὁ φλοιος τῆς δρυός· κατ' ἄλλους = μελάνδρυον. μέλαν μένος Σοφ. Αἴ. 1412 μαῦρον αἷμα. μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη Σοφ. Ἠλ. 19, ἴδ. εὐφρόνη. μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται Ο. Τ. 29 ὁ Ἅιδης (τ. ἔ. ὁ Πλούτων, ὅθεν καὶ τὸ πλουτίζεται) λέγεται μέλας ὡς βασιλεὺς τοῦ σκοτεινοῦ βασιλείου τοῦ Ἅιδου, ἐξ οὗ πᾶσα θλῖψις καὶ στεναγμός. ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδίπου τ' ἀρά (γρ. 'παρὰ= ἐπαρὰ ἀντὶ τοῦ τ' ἀρά) Αἰσχ. Ἑπτ. 817 ὦ μαύρη καὶ ἐπὶ τῆς γενεᾶς του ἐκτελουμένη τοῦ Οἰδίποδος κατάρα. μέλαινα δ' αὖ μεμείξεται στονόεσσα πληγή Αἰσχ. Πέρ. 1052 θ' ἀναμειχθῇ πάλιν (μὲ τοὺς γόους) στονόεν κτύπημα, ποῦ νὰ μελανιάσῃ τὸ κρέας. Τοῦτο δὲ ποιοῦσι μέχρι τῆς σήμερον οἱ Πέρσαι ἐν τελετῇ θρησκευτικῇ. Λίαν ἀδεξίως ὁ Wecklein ἔφθειρε τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν γράψας μάλ' αἰόλα ἀντὶ τοῦ μέλαινα δ' αὖ. Πρβ. Χο. 424. πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα, Μὴ κρυπτὸν ἔχον ἄχθος κραδίη Φαιδρῷ σε προσεννέπη προσώπῳ, Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος (διχόθυμος Cobet) ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ Ἀπ. Σόλ. 42 (παρὰ Δ. Λαερτ. 1, 61) μὲ προφύλαξιν βλέπε (πρόσεχε) ἕκαστον ἄνθρωπον, νὰ μὴ σὲ ὁμιλῇ μὲν μὲ φαιδρὸν πρόσωπον, ἔχων κρυπτὸν μῖσος ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἀλλ' ἐκ τῆς μαύρης ψυχῆς του ἡ γλῶσσά του φωνῇ διφορούμενον λόγον. τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ' ἰόν (τὸ νέφος) κατὰ πόντον Δ 277 τούτῳ δὲ (τῷ αἰπόλῳ) μακρὰν ὄντι (τὸ νέφος) φαίνεται (ἔτι) μελάντερον (ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως), ὥσπερ πίσσα (πίσσῃ παρόμοιον), πορευόμενον κατὰ τὴν θάλασσαν.

μελεοπαθής 2, μέλεα παθών, ἀξιολύπητος διὰ τὰ παθήματά του, δυστυχής· Αἰσχ. Ἑπτ. 946.

μελεόπονος 2 ἐνεργ.=ὁ μέλεα (ἄθλια ἔργα) πονήσας (δράσας), Αἰσχ. Ἑπτ. 945, πρβ. πολύπονος Πέρσ. 323. Ἀντίθ. μελεοπαθής.

μελετάω: ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν Σοφ. Ο. Κ. 171 «ἃ ἐκεῖνοι ἀσκοῦσι, τούτων καὶ σὲ δεῖ ἐπιμέλειαν ἔχειν» Σχ. πρέπει νὰ συμμορφωνώμεθα μὲ τοὺς ἀστούς Σχ. ἐν τῷ μὴ μελετῶντι Θουκ. 1, 142 ἐν τῇ ἀμελετησίᾳ (ἀνασκησίᾳ, ἀγυμνασίᾳ) αὐτῶν. — Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ μελετῶμεν Ἀπ. Ἀνακρ. 63 (Ἀθην. 427 Α) οἰνοποτοῦντες ἂς γυμναζώμεθα εἰς τὴν ἀκρατοποσίαν (=Σκυθ. πόσιν). τὸ κοινὸν ἄχος μετρίως ἀλγεῖν μελετᾷ σοφία Εὐρ. Ἀπ. 46 ἡ σοφία γυμνάζεται νὰ λυπῆται μετρίως διὰ τὸ κοινὸν πάθος (τὸν θάνατον). τὸ ναυτικὸν οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι Θουκ. 1, 142, ἴδ. ἐνδέχομαι.

μελέτη ἡ: πλείων μὲν πλεόνων μελέτη Ἡσ. Ἔργ. 378, ἴδ. ἐπιθήκη. μελέταν ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου (Ἔργ. 412) μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος Πίνδ. Ἰ. 6(5), 66 ἐν ᾧ δὲ προσφέρει ἐπιμέλειαν εἰς τὰς ἐργασίας, τιμᾷ πολὺ τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Ἡσιόδου. μελέταν σοφισταῖς Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι Αὐτ. 5(4), 28 ἐργασίαν ἔδωκαν εἰς τοὺς ποιητὰς ἕνεκα τοῦ Διὸς (ὡς διογενεῖς) τιμώμενοι (ἐν ταῖς ἑορταῖς ταῖς πρὸς τιμὴν αὐτῶν τελουμέναις). ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτη σῴζουσα Θουκ. 5, 69, ἴδ. σῴζω. πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς (βροτοῖς) μελέτη τε βροτείη Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 15 πάντα ὁ πόνος παρασκευάζει τοῖς θνητοῖς καὶ ἡ ἄσκησις. Ὁ στ. πολλαχῶς διορθοῦται. οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ (ἐνν. πονεῖ) τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη, πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Σοφ. Φιλ. 196 οἱ θεοὶ προυνόησαν (ἐμελέτησαν), ἵνα μὴ ὅδε πρότερον τείνειεν ἐπὶ Τροίαν τὰ βέλη, πρὶν ἐξήκοι ὅδε χρόνος. τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη (Val-

cken.: μελέτη); Εὐρ. Ἱππ. 224 τί (κοινὸν) κυνηγεσίων μελέτη καὶ σοί: μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι Θουκ. 1, 18 μετὰ κινδύνων γυμναζόμενοι (εἰς τὸν πόλεμον).

μέλημα τό, τοῦτο οὗ μέλει τινί, τὸ περὶ οὗ φροντίζει τις, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὑποκείμενον φροντίδος, ἀγάπης, ἔννοια = ἀγάπη μου. ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός Αἰσχ. Χο. 234 ὦ πολυπόθητος ἀγάπη (πολυαγάπητον μέλημα) τοῦ οἴκου τοῦ πατρός. ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα Ἀρφ. Ἐκκλ. 972 ἀγάπη μου χρυσῆ. τῷ θανάτῳ μέλημα Αὐτ. 995 περὶ ἧς ἔχει νὰ φροντίσῃ ὁ θάνατος. (Ἀντιθέτως λέγομεν ἡμεῖς περὶ τῆς γραίας σήμερον, ὅτι ἔχει νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ψυχήν της: «καλὴ ψυχή»). πάλαι μέλημά μοι λέγεις τὸ φρουρεῖν Σοφ. Φιλ. 150, ἴδ. μέλω. ἐκ τῶν ὑστάτων τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' (= φροντίδα στ. 456) ἀφαιρήσω μέγα Αἰσχ. Εὐμ. 447 ἐκ τοῦ τελευταίου μέρους τοῦ λόγου σου θὰ ἀφαιρέσω μέγαν ἐνδοιασμὸν (δι' ὃν φροντίζεις).

μελίγλωσσος 2: καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει Αἰσχ. Πρ. 185 καί με οὔτε διὰ μελιγλώσσων γοητειῶν πειστικῶν θὰ προσελκύσῃ.

μελισιδωνοφρυνιχήρατα (μέλι, Σιδών, Φρύνιχος, ἐρατός) μέλη (ἀρχαῖα) Ἀρφ. Σφ. 220 τοῦ Φρυνίχου μέλη περὶ τῆς Σιδῶνος γλυκύτατα ὡς μέλι. Ὁ Φρύνιχος τῷ 475ῳ ἔτει καθῆκε τὰς Φοινίσσας, χορηγοῦντος τοῦ Θεμιστοκλέους. Ἡ τραγῳδία αὕτη ἐδόξασε καὶ τὸν γέροντα ποιητὴν καὶ τὸν χορηγὸν Θεμιστοκλέα. Οἱ σύγχρονοι ἔβλεπον παριστανόμενα ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἡρωϊκώτερον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἔπραξαν. Ἡ τραγῳδία εἶχεν ἣν ὑπόθεσιν καὶ οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰσχύλου, ἔτυχε δὲ τοῦ α΄ βραβείου. Τὸ ᾆσμα, ὃ αἰνίττεται ἐνταῦθα, εἶχεν ἀρχήν: Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον.

μελιτόεις -εσσα -εν: ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν ἀέθλων γ' ἕνεκεν Πίνδ. Ὀ. 1, 100 ἔχει περὶ τὸν λοιπὸν βίον τερπνοτάτην εὐδίαν ὡς ἐκ τῶν ἀγώνων.

μέλλησις ἡ: τῇ μελλήσει ἀμυνόμενοι Θουκ. 1, 69 μὲ τὸ ὅτι μέλλετε νὰ πράξητε. διὰ τὴν ἐκείνων μέλλησιν τῶν ἐς ἡμᾶς δεινῶν 3, 12 = ὅτι ἐκεῖνοι ἀνεβάλλοντο τὰ ἐς ἡμᾶς δεινὰ (τὰ καθ' ἡμῶν βίαια μέτρα).

μελλίχιος Αἰολ. = μειλίχιος Ἀπ. Σαπφ. 100.

μέλλιχος = μείλιχος Μ. Ἐ. 582, 42.

μέλλω σκοπεύω, συλλογίζομαι, ὅθεν ἀναβάλλω (ῥ. μελπρβ. mora, morari. (Αὐξάνεται διὰ τοῦ ε καὶ η· διὰ μὲν τοῦ η τὸ πρῶτον παρ' Ἡσ. Θε. 478. 888. 898, οὐδέποτε π. Ὁμ. Ἡρ. Τραγ., σπανίως Ἀρφ., οὐδέποτε π. Θουκ. (τὴν διὰ τοῦ η αὔξησιν ἤδη ὁ Βέκκ. ἐξήλειψε), σπανίως ἐν τοῖς χ/φοις τοῦ Ξενοφ., διὰ τοῦ ε καὶ η παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. ἔμελλε Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κ. 25. ἔμελλον Ἀττ. ἐπιγρ.).— Πρτ ἔμελλον καὶ ἤμελλον (μέλλον Ρ 278). μελλήσω, ἐμέλλησα, σπαν. ἠμ- Θέογν. 906 (ἐν δὲ 259 ὀρθότερον κρίνει ὁ Blass τὸ δὴ μέλλησα), Δ. Γ. (πρὸς τῷ ἐμ-) Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 16, 26, οὐ μόνον ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἀναβάλλειν, ὡς Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 18. 7, 4, 16. 26. Κ. Π. 1, 3, 15 καλλ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ διανοεῖσθαι, πρβ. Θουκ. 1, 134. 3, 55. 92. 5, 116. 8, 23. Ἰσοκρ. 4, 97. 6, 44. Παθ. μέλλεται ἀναβάλλεται Θουκ. 5, 11. Δημ. 4, 37 μέλλοιτο Ξεν. Ἀν. 3, 1, 47. μεμελλημένος Γαλ. 8, 269. μελλητέον. μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 965, ἴδ. μέλω. τὸ μέλλον δ' ἐπεὶ γένοιτ' ἂν κλύοις· πρὸ χαιρέτω (Ahrens: προχαιρέτω) Ἀγ. 264 τὸ μέλλον (κακόν), ἀφ' οὗ γίνῃ, ἐμπορεῖς νὰ τὸ ἀκούσῃς· πρότερον (δηλ. νὰ τὸ ἀκούσῃς), ἂς πάῃ 'ς τὸ καλὸ (δὲν θέλω νὰ τὸ ἀκούσω). Δηλ. πρὸς τί νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ πρωτίτερα καὶ νὰ λυπῶμαι; Ὅπου τὸ πρὸ = προκλύειν. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ ἄρ' ὧδ' ἐξανύσσειν κακὰν μοῖραν Σοφ. Αἴ. 925, ἴδ. ἐξανύω. ὁρῶ, τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν Εὐρ. Ἑκ. 761 «τὸν βλέπω· μὰ τί θὰ βγῇ ἀπ' αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Παρ' Εὐρ. τὸ μέλλον = τὰ μετέπειτα, τὰ περαιτέρω, τὸ τέλος (Ῥῆσ. 332. Ἑλέν. 346), τὰ ἐπακόλουθα (Φοίν. 302), ἡ ἔκβασις (1305)» Δ. Βερν. ἔμελλον σ' ἄρα (= ἄρα, ὁμ. Σφ. 460. 839 καὶ συχν.) κινήσειν ἐγὼ αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν Ἀρφ. Νεφ. 1301 τέλος πάντων ἐπέπρωτο εἰς ἐμὲ (τὸ κατώρθωσα· κατ' ἄλλους: καλὰ τὸ ἤξευρα) νά σε ξεκινήσω (νά σε ξεκουμπίσω, ὅπως εἶσαι) μαζὶ μὲ τοὺς τροχούς σου καὶ τὰς συνωρίδας σου. ἄρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ Σφ. 460 τέλος πάντων ἐπέπρωτο μιὰ φορὰ νὰ σᾶς ἐκδιώξωμεν. Τὴν φράσιν ταύτην (καὶ Ἀχ. 347. Εὐρ. Κύκλ. 693, πρβ. ι 475) μεταχειρίζονται, ὁσάκις μετὰ πολλοῦ κόπου κατορθώνουσί τι. οὐκ ἄρα γ' οὐ δεῖ τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, ὅσοι τε μέλλουσ' Εὐρ. Ἱππ. 441, ἴδ. λύω. προυδήλου ἃ τῇ γνώμῃ ἔμελλε πράξειν Θουκ. 1, 130 προεδήλου ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κρύπτων ἐν τῷ βάθει τῆς διανοίας του ἐσκόπευε νὰ πράξῃ κατόπιν. τὸ σαφὲς τῶν μελλόντων τοιούτων ἔσεσθαι 1, 22 ἴδ. ἀρκούντως. μελλόντων χάριν Βακχυλ. Ἀπ. 11, ἴδ. παρά. παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον Σοφ. Ἀντ. 360 εἰς πάντα ἐξευρίσκων μηχανὰς ἀμήχανος πρὸς οὐδὲν ἔρχεται (κακόν), ὅπερ μέλλει νὰ συμβῇ εἰς αὐτὸν (ὅπερ φοβεῖται ἐν τῷ μέλλοντι). τί γὰρ βροτῶν ἂν .. θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι; Ἠλ. 1485, ἴδ. μείγνυμι. τέθνηχ' ὁ μέλλων, κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανὼν Εὐρ. Ἄλκ. 527 τ. ἔ. ὁ μέλλων (θνήσκειν). τὸ μέλλον τοῦ πολέμου Θουκ. 1, 42 τὸ ὅτι μέλλει γίγνεσθαι πόλεμον: τὸ ζήτημα εἰ γενήσεται πόλεμος ἢ μή. τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω

Εὐρ. Ὀρ. 426 τὸ μέλλειν (κυρ. τὸ ὅτι μέλλει, τὸ ἀναβάλλειν)λέγω ἴσον τῷ μηδὲν πράττειν. τὸ μέλλειν ἀγάθ' ἔχει τιν' ἡδονήν Ὀρ. 1182 τοῦτο, τὸ ὅτι ἀγαθὰ μέλλει ἔσεσθαι, παρέχει τινὰ ἡδονήν. ὄρνις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν Σοφ. Ο. Τ. 966 ὧν ὑφηγουμένων (καθ' ὧν τὴν ὁδηγίαν) ἔμελλον ἀποκτεῖναι (ἀποκτενεῖν) τὸν ἐμὸν πατέρα. Ὁμοίως συντ. μετ' ἀορ. ἀπρφ. Ἀρφ. Λυσ. 118. Ἀχ. 1159. Αἰσχ. Πρ. 652. Εὐρ. Ὀρ. 292 κἀλλ. σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον, τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον (ἐνν. καθορᾶν); Αἰσχ. Ἱκ. 1067 ἀλλὰ σὺ βεβαια δὲν γνωρίζεις τὸ μέλλον (καὶ ἡ ἀποφυγὴ λοιπὸν τοῦ γάμου εἶνε δυνατή). Καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ βλέπω καθαρὰ τὴν φρένα τοῦ Διός, δηλ. νὰ ῥίψω βλέμμα (φθάνον) εἰς τὰ ἀκαταμέτρητα βάθη (τῆς φρενὸς αὐτοῦ); Τὸ ὄψιν ἄβυσσον εἶνε ἐπεξήγ. τοῦ φρ. Δίαν καθορᾶν, ὅθεν κυρ. σύστοιχον ἀντικείμενον τοῦ ὑπονοουμένου πάλιν καθορᾶν. ἵνα . . . Ἀθηναίων τήν τε οὖσαν καὶ τὴν μέλλουσαν δύναμιν καθέλητε Θουκ. 6, 92 ἵνα καταβάλητε (καταστρέψητε) τῶν Ἀθ. καὶ ἣν νῦν δύναμιν ἔχουσι καὶ ἣν ἐλπίζουσιν (ἐκ τῆς κατακτήσεως τῆς Σικελίας)· ὄχι: τὴν παροῦσαν νῦν καὶ τὴν μέλλουσαν δύναμιν. οὕτω που Διῒ μέλλει φίλον εἶναι Ξ 69 τοιαύτη φαίνεται νὰ εἶνε ἡ θέλησις τοῦ Διός. μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι δ 377 «ἔοικα ἡμαρτηκέναι εἰς τοὺς θεούς» Σχ. πρέπει νὰ ἔκαμα καμμίαν ἁμαρτίαν εἰς τοὺς ἀθ. θεούς. τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν Ξ 125 «ταῦτα δὲ εἰκὸς ὑμᾶς ἀκηκοέναι» Σχ. ἤδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον (ἐνν. εἰδέναι); ἐμφανῆ γὰρ ἦν Σοφ. Ἀντ. 448 τὰ ἤξευρα· καὶ πῶς δὲν θὰ τὰ ἤξευρα (πῶς δὲν ἔμελλον νὰ τὰ ἠξεύρω); διότι ἦσαν προφανῆ. — κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν (ἐνν. ἔχειν) Τραχ. 952 «ἴσον ἐστὶ τὸ ἔχειν κακὰ καὶ τὸ προσδοκᾶν» Σχ. ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν Ἀρφ. Πλ. 255, ἴδ. καιρός. τοῖς Ἀθηναίοις μελλήσασι διὰ τοῦτο ἡ μονὴ ἐγεγένητο Θουκ. 7, 50 οἱ Ἀθηναῖοι, ἀφ' οὗ ἅπαξ ἀνέβαλον διὰ τοῦτον τὸν λόγον τὴν ἀναχώρησιν, εἶχαν ἀποφασίσῃ νὰ μείνωσιν ἀκόμη. ὑμῶν τὰ μὲν ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται 5, 111 ἴδ. ἐλπίζω.

μελλώ -οῦς ἡ: οἱ δὲ τῆς μελλοῦς (Hermann ἐκ τοῦ Τρύφωνος π. τρόπ. 3 σ. 196. Speng.: τῆς μελλούσης) κλέος πέδοι (ὁ αὐτ.: πέδον) πατοῦντες οὐ καθεύδουσιν χερί Αἰσχ. Ἀγ. 1355 ἐκεῖνοι δὲ ποδοπατοῦντες τὴν δόξαν τῆς ἀναβολῆς (τ. ἔ. τῶν ἀναβαλλόντων) δὲν κοιμῶνται, ἀλλ' ἐνεργοῦσι.

μέλος μέλος τοῦ σώματος· πρὸς πέδῳ τιθεῖσα γόνιμα μέλεα Εὐρ. Ἠλ. 1209 «ἡ Κλυτ., ὅπως γονυπετήσῃ πρὸς ἱκεσίαν, ἔθηκε κλίνουσα χαμαὶ τὰ μέλη, ἅτινα ὑπῆρξαν δι' αὐτὸν τὸν φονέα ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς» Δ. Βερν. Περιτταὶ αἱ διορθώσεις. ‖ ὕμνος, ᾠδή· ταὐτὸν γὰρ δὴ μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης Εὐρ. Ἰ. Α. 1279 «εἰς τὴν αὐτὴν τῆς τύχης (=συμφορᾶς) θρηνῳδίαν ἐμπεπτώκαμεν» Δ. Βερν. οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος φθεγγόμενον Εὐρ. Ἱππ. 879, ἴδ. φθέγγομαι. πὰρ μέλος ἔρχομαι ψάγιον ὄαρον ἐννέπων Πίνδ. Ν. 7, 69 πλημμελῶς, παραφώνως, ἀπρεπῶς συμπεριφέρομαι κακολογῶν.

μελοτυπέω: τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ μελοτυπεῖς ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις; Αἰσχ. Ἀγ. 1150 τὰ τρομερά σου μαντεύματα ᾄδεις ῥυθμικῶς δι' ἀπαισίας κλαγγῆς καὶ συγχρόνως ἐν νόμοις ὀρθίοις;

μέλπω ἐπ. ποιητ. ψάλλω, δοξολογῶ, μέλψω Εὐρ. Ἄλκ. 446 χορ. Ἀρφ. Θεσμ. 989 καὶ μτγν. ποιητ. ἔμελψα Αἰσχ. Ἀγαμ. 256. 1446. Ἀρφ. Θεσμ. 974 χορ. Μέσ. μέλπομαι Η 241. Π 182. Ἡσ. Θε. 66. Πίνδ. Π. 3, 78. Εὐρ. Φοίν. 788. Θεόκρ. 8, 83. ἐμέλπετο δ 17. Δωρ. ἐμελπόμαν Εὐρ. Τρ. 553 χορ. μέλποντο Ἀνδρ. 1039 χορ. μέλψομαι παθ. Ἀνθ. 9, 521. -ψάμενος 7, 19. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ μοῦσαν Εὐρ. Φοίν. 793 τραγῳδεῖς συμφώνως πρὸς τὰ ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ. ὅπου πεντήκοντα κορᾶν Νηρηΐδων χοροὶ μέλπουσιν ἐγκυκλίοις, πλησιστίοισι πνοαῖς Εὐρ. Ἰ. Τ. 427 «ὅπου (ἐφ' ὧν κυμάτων) οἱ χοροὶ πεντ. Νηρ. κορῶν μέλπουσι (=τέρπονται ᾄδουσαι) ἐν ἐγκυκλίοις χορείαις ἐπὶ ταῖς πλησιστίοις (τῆς νεὼς) πνοαῖς (ἃς δηλ. παιγνιωδῶς ἀπομιμοῦνται χορεύουσαι)» Δ. Βερν.

μέλω (κυρ. ῥ. μερ-, πρβ. μέριμνα, μερμαίρω, μερμηρίζω, μάρτυς· memor, mora. πρβ. μέλλω)· εἶμαι τὸ μέλημα, ἡ μέριμνα· συνήθως ἀπρόσ. μέλει μοί τινος, ἀλλὰ καὶ προσωπ. ι 20. Ἀνθ. 10, 10. Πλ. Νόμ. 835 Ε. Πλουτ. Σύλλ. 7. Ἐπιστ. Φαλ. 13. μεταμέλει μοί τινος μετανοῶ διά τι πρᾶγμα· (μέλω προσ.=μέλομαι ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 382. Σοφ. Ἠλ. 342. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 773). Ὑπ. μέλω Εὐρ. Ἀνδρ. 850. μεταμέλῃ Αἰσχ. Εὐμ. 774. -μέλοι Εὐρ. Ἱκ. 939. μελέτω Ω 152. γ' πλ. μελόντων Σ 463. ρ 594. μέλειν Σοφ. Ἠλ. 342. -έμεν σ 421. μέλων Ἀπ. Πινδ. 155. Εὐρ. Τρ. 842. -ουσα Σοφ. Ο. Κ. 1433. Πρτ. ἔμελεν Ἀρφ. Ἐκκλ. 459. Δημ. 5, 22. μέλε ε 6. μελήσεις Θέογν. 245. -ήσει Εὐρ. Ἠλ. 1342. Ἀρφ. Λυσ. 538. -ήσουσι Ε 228. ἐμέλησα Ἀριστείδ. 564. ἐμέλησε Ἀρφ. Λυσ. 102. Ἀνδοκ. 1, 23. Λουκ. Ὀργ. 27. μεμέληκε Πλ. Κρατ. 428 Β. μεμέληκας Ἀρισταίν. 1, 10. μέμηλεν μετὰ σημ. ἐνστ. Β 25. Ε 876. Ι 228. Ἡσ. Ἔργ. 238. μεμήλει Β 614. α 151. — μεμήλῃ Δ 353. μεμηλώς Ε 708. Ν 469. Πρβ. μέμηλας (ἐπενόησας) Ὕμν. Ἑρμ. 437. — Μέσ. μέλομαι φροντίζω, ποιητ., ἰδ. τραγ., παρ' ἐπ. ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐνεργ. ὡς μελέσθω κ 505. μελήσεται Α 523 καὶ μτγν. μελέσθω Αἰσχ. Εὐμ. 61. Εὐρ. Φοίν. 759. Παρομ. πρκ. μεμέληται μετὰ σημ. ἐνστ. Ὀππ. Κυν. 1, 436. -ήμεθα Ἀνθ. 10, 17. -ημένος 5, 153. Θεόκρ. 26, 36.

Χρησ. π. Ἀππ. Ἐμφ. 1, 97. μεμέλησο Ἀνθ. 5, 220. -ητο Θεόκρ. 17, 46. Παροιμ. ἐπ. πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. μέμβλεται Τ 343. Ἡσ. Θε. 61. Παρὰ μτγν. καὶ ἄλλοι τύποι, κλινόμενοι ὡς ὁ ἐνεστ. μέμβλεσθε Ἀπολλ. Ῥ. 2, 217. μέμβλονται Ὀππ. Ἁλ. 4, 77 (μέμβλεσθαι Ἡσ.). Ὑπρσ. μέμβλετο Φ 516. χ 12. μεληθῶ φροντίσω Σοφ. Αἴ. 1184, ἀλλὰ παθ. Ἀνθ. 5, 201. μελητέον. — Πεζ. σπαν. ποιητ., ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι, κατὰ Μοῖριν καὶ Θωμ. Μάγ. τὸ πρῶτον προτιμητέον τοῦ δευτέρου· παρὰ τοῖς δοκίμοις Θουκ. Ξεν. Πλάτ. καὶ τοῖς ῥήτορσι παραδίδονται ἀμφότεροι οἱ τύποι, παρ' Ἡροδ. μόνον ὁ πρῶτος, παρ' Ἱπποκρ. ἀμφότεροι, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὁ δεύτερος ἐν Εὐρ. Φοιν. 556 ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἐν ᾧ παρ' Ἀρφ. Σφ. 154 τὸ ἐπιμελου δύναται νὰ τονισθῇ καθ' ἑκάτερον τρόπον, τὸ δὲ ἐπεμελεῖσθε Πλ. 1117 εὐκόλως διορθοῦται. Ἐκ δὲ τῶν Ἐπιγραφ. φαίνεται, ὅτι ἀπὸ τοῦ 480οῦ ἔτους σχεδὸν μόνον το ἐπιμελοῦμαι εἶνε ἐν χρήσει, ἐν δὲ τοῖς προτέροις χρόνοις ὑπάρχει ἀμφιβολία ἕνεκα τῆς διπλῆς σημασίας τῶν σχετικῶν γραμμάτων (Ε=ε καὶ ει, Ο=ο καὶ ου). Παρ' Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. μόνον ἐν κεφ. 50, 2 παρεδόθη -λονται. Πρτ. ἐπεμελόμην καὶ -λούμην. Μέλλ. ἐνεστ. ἐπιμελήσομαι καὶ ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ., μέλλ. συντελ. ἐπιμεληθήσομαι δὲν εὑρίσκεται παρὰ δοκίμοις (Πλημ. Γ. ἐν Ξεν. Ἀπ. 2, 7, 8. Αἰσχίν. 3, 27). ἐπιμεμέλημαι Θουκ. 6, 41. ἐπεμελήθην (ἐπεμελησάμην μτγν.). ἐπιμελητέος. — Μεταμέλομαι μετανοῶ (-έομαι μτγν.) μόνον πεζ., μετεμελόμην. τὸ μεταμελησόμενον Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 23, ὅπου μᾶλλον ὤφειλε νὰ ῥηθῇ τὸ μεταμελῆσον. μεταμεμέλημαι Ἀλεξανδριν. μετεμελήθην Πολύβ. 8, 25 κάλλ. -ηθήσομαι Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 899 καὶ Παλ. Γρ. Σύνταξις: Ἡ προσωπικὴ σύντ. εἶνε ποιητική, σπανιώτερον δὲ πεζολογική, οὐ μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. Συνηθεστέρα εἶνε ἡ ἀπρόσ. κατὰ τὰ φροντιστικὰ σύνταξις. (μέλει μοί τινος, ἢ περί τινος). Ἄλλως συντάσσ. ἢ μετ' ἀπρφ., ἢ μετὰ τοῦ ὅτι, ὡς, ὥστε, μὴ κττ. μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι Κ 48 κυρ. ἐμὸν μέλημα ἔσονται οἱ ἵπποι: ἐγὼ θὰ φροντίσω περὶ τῶν ἵππων. θυσίαι καὶ ἑορταὶ καὶ χοροὶ πᾶσι μέλουσι Πλ. Νόμ. 835 Ε πᾶσίν εἰσι μέλημα. πᾶσι δόλοισι ἀνθρώποισι μέλω ι 20 διὰ τοὺς παντοίους δόλους μου εἶμαι τὸ μέλημα τῶν ἀνθρώπων. μέλε γάρ οἱ (Ὀδυσσεὺς) ἐὼν ἐν δώμασι Κίρκης ε 6 ὁ Ὀδυσσεὺς ὢν ἐν τοῖς δώμασι τῆς Κίρκης ἦν αὐτῇ μέλημα. οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς; Τ 343 οὐδόλως πλέον εἶνε μέλημά σου κατὰ διάνοιαν ὁ Ἀχιλλεύς; Καὶ μέσ. μή τί τοι ἡγεμόνος ποθὴ μελέσθω κ 505 ἂς μὴ σε μέλη διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἡγεμόνος. Πολλάκις τίθεται ὑποκ. οὐδ. ἀντων. ταῦτα μὲν οὖν θεῷ μελήσει Πλ. Φαῖδ. 238 D περὶ τούτων ὁ θεὸς θὰ φροντίσῃ. Πολ. 519 Ε. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἴσως ἄλλῳ μελήσει Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 27 περὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἴσως ἄλλος θὰ φροντίσῃ. πολλοῖσι μέλεις Ἀπ. Ἀνακρέ. 93 πολλῶν εἶ μέλημα: πολλοὶ ἐρῶσί σου. Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα Μ 70 ἡ πανύμνητος. σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή Εὐρ. Ἀλκ. 1034 πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης φροντίδα. βοᾷ βαρβάρῳ ἰαχὰν στενακτὰν μελομέναν νεκροῖς δάκρυσι θρηνήσω Φοίν. 1314 βαρβάρῳ βοῇ θρηνήσω θρῆνον στενακτὸν δακρύοις (στενάζων ἅμα καὶ δακρύων), οὗ μέλει τοῖς νεκροῖς (τὸν ποθητὸν τοῖς νεκροῖς). ᾄδοντες ἔπεσθε τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα Ἱππ. 58 «ᾗ μέλομεν» Σχ., ἥτις προστατεύει ἡμᾶς. ὄλβιος ὃς θείων πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον, δειλὸς δ' ᾧ σκοτόεσσα θεῶν πέρι δόξα μέμηλεν Ἐμπεδ. Ἀπ. 132 ὄλβιος ὃς ἐκτήσατο πλοῦτον θείων νοημάτων (ἐννοιῶν), δείλαιος δὲ ὃς φροντίζει σκοτεινῶς περὶ θεῶν δόξης. οἷς (Λακεδαιμονίοις) οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν, ὅ τι ἂν μαθόντες καὶ ἐπιτηδεύσαντες πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον Πλ. Λάχ. 182 Ε οἱ ὁποῖοι διὰ τίποτε ἄλλο δὲν φροντίζουν εἰς τὴν ζωὴν των παρὰ νὰ ζητῶσι τοῦτο καὶ νὰ ἐπιτηδεύωσι (συστηματικῶς νὰ γυμνάζωνται), τί ἂν ἤθελον μάθῃ καὶ ἐπιτηδεύσῃ, ἤθελον γίνῃ ἀνώτεροι τῶν ἄλλων εἰς τὸν πόλεμον. χοροὶ καὶ θαλίαι μέλουσι Θήβας ἱερὸν κατ' ἄστυ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 763 οἱ χοροὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις εἶνε τὸ μέλημα πάντων κατὰ τὸ ἱερὸν ἄστυ τῶν Θηβῶν. Ὅτι δὲ ἡ φράσις αὕτη δὲν ἦτο σπανία, φαίνεται ἐκ τοῦ ἑξῆς χωρίου. ἐν ᾗ πόλει θυσίαι καὶ ἑορταὶ πᾶσι μέλουσι Πλ. Νόμ. 835 Ε ἴδ. ἀνωτ. οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν Αἰσχ. Ἀγ. 381, ἴδ. ἀξιόω. οἷς τι μέλει τῆς αὐτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα πλάττοντες ζῶσι Πλ. Φαίδων 82 D, ἴδ. πλάττω. — οὐ τοῦ δοκεῖν μοι, τῆς δ' ἀληθείας μέλει Ἀπ. Ἀστυδάμ. 1 (σ. 778 Nauck). Παρόμοιόν τι ἐξέφρασεν ὁ Πλούτ. ἐν σ. 408 D: «πλέον ἀληθείας ἢ δόξης ἐκείνῃ μέλει». εἴ τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐήνῳ ἀποκρίνασθαι Πλ. Φαίδ. 60 D ἂν ἔχεις φροντίδα τινὰ τοῦ νὰ ἔχω (νὰ δύναμαι) ἐγὼ ν' ἀποκρίνωμαι πρὸς τὸν Εὔηνον. τὸ γὰρ ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 16 κατὰ λέξ. ὡς πρὸς τὸ νὰ μὴ ἀρρωστᾷ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ στράτευμα, περὶ τούτου πρέπει νὰ φροντίζῃς. μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι Αἰσχ. Χο. 776 φροντίζουσιν οἱ θεοὶ δι' ὅσα ἀνέλαβον τὴν φροντίδα. μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ (= τούτων ἅπερ) ἂν μέλλῃς τελεῖν Ἀγαμ. 965 εἴθε δὲ νὰ φροντίζῃς περὶ τούτων, τὰ ὁποῖα μέλλεις νὰ ἐκτελῇς· εἰς ἐμὲ ἀρέσκει μᾶλλον ἡ ὁριστ. μέλει δέ τοι φροντίζεις βέβαια. μέ-

λει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν Σοφ. Ἀντ. 1335 περὶ τουτων φροντίζουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες πρέπει νὰ φροντίζωσιν. ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων ποινά Αἰσχ. Χο. 945 ἔμολεν ἐκεῖνος (δηλ. ὁ Ἑρμῆς), ᾧ μελημά ἐστι ἡ δολιόφρων ποινὴ (ἡ ἀνταπόδοσις) τῆς κρυπταδιου μάχης. Ἄλλοι διορθ. ἢ ἑρμηνεύουσιν: ἔμολεν ἡ δολία ποινή, ἣ φροντίζει τῆς κρυπταδίου μάχης. Νομίζω ὅτι ὀρθότερον ὧδε: ἔμολεν ἡ δολία ποινὴ ἐκείνῳ (δηλ. τῷ Αἰγίσθῳ), ὃς φροντίζει περὶ δολίας μαχης. «τῷ ἀποκτείναντι δόλῳ τὸν Αἴγισθον» Σχ. τ. ἔ. ἐνέπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν βόθρον, ὃν ἄλλοις εἰργάσατο. μέλον πάλαι μέλημμί μοι λέγεις τὸ φρουρεῖν ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ (=συμφεροντι) Σοφ. Φιλ. 150 ὃ κελεύεις με, ἤγουν τὸ φρουρεῖν, ἐστὶ μέλον πάλαι μέλημά μοι. Ἀλλ' ἡ γρ. τῶν κωδ. εἶνε τὸ σὸν φρουρεῖν ὄμμ' κέ. οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα Ἠλ. 459 πολὺ νομίζω καὶ ἐκεῖνον ἐνδιαφερόμενον κάπως νὰ πέμψῃ πρὸς αὐτὴν τὰ φρικτὰ ταῦτα ὄνειρα. πόθεν; τί δ' αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς, τέκνον; Εὐρ. Ἠλ. 657 πόθεν δὲ δοκεῖς αὐτῇ (τῇ μητρὶ) μέλειν τί σου, τέκνον; πόθεν ὁρμωμένη νομίζεις, ὅτι ἡ μήτηρ σου ἔχει φροντίδα τινὰ περὶ σοῦ, τέκνον μου; ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς Τ 343 «ὄντως που οὐκέτι πάνυ σοι ἐν τῇ διανοίᾳ διὰ φροντίδος ἐστὶν ὁ Ἀχιλλεύς» Γαζῆς. μέλεσθέ θ' ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρήξατε Αἰσχ. Ἑπτ. 161 λαμβάνετε πρόνοιαν περὶ τῶν δημοσίων ἱερῶν, ὡς προνοοῦντες δὲ βοηθήσατε. πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας Ὕμν. Ἑρμ. 437 ταῦτα, ἃ ἐπενόησας, εἰσὶν ἀντάξια πεντ. βοῶν· ὅπου ἀξία σημειώσεως ἡ πρὸς αἰτ. (σύστοιχον;) σύνταξις. τὰ λοιπά μου μέλου («ἐπιμελοῦ» Σχ.) δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας Σοφ. Ὀ. Κ. 1137 ἔχε με ὑπὸ τὴν δικαίαν σου προστασίαν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ὅπως καὶ μέχρι τῆς σήμερον. σοὶ δ' ἤδη τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος Ἠλ. 73 σὺ δὲ τώρα πλέον φρόντισε, ἀφ' οὗ ἀπέλθῃς, νὰ ἐκτελέσῃς ὡς φρουρὸς τὸ χρέος σου. Τὸ μελέσθω ἐνταῦθα = μελέτω. Ὁμοίως 1436 τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί = μέλοι

μέμαα, μέμαθ', ἴδ. *μάω.

μεμακώς, ἴδ. μηκάομαι.

μεμαλώς, ἴδε μέλω.

μέμαμεν, μεμάότες, ἴδ. *μάω.

μεμάνημαι, ἴδ. μαίνω.

μεμάποιεν, ἴδ. μάρπτω.

μέμαρται, ἴδ. μείρομαι.

μέμαρπα, μέμαρπον, μεμαρπώς, ἴδ. μάρπτω.

μέμασαν, μέματον, μεμάτω, μεμαώς, ἴδ. *μάω.

μέμβλεσθε, μέμβλεται, ἴδ. μέλω.

μεμετιμένος = μεθειμένος, τοῦ μεθίημι.

μέμηκα, ἴδ. μηκάομαι.

μέμηλα, ἴδ. μέλω.

μέμηνα, ἴδ. μαίνομαι.

μεμναίατο, μεμνέῳτο, μέμνῃ, ἴδ. μιμνήσκω.

μέμονε, μεμονέναι, ἴδ. *μάω.

μεμόρηται, ἴδ. μείρομαι.

μεμορυγμένα, ἴδ. μορύσσω.

μεμπτός 3: εἴ τι τὠμῷ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ ληφθέντι μεμπτός εἰμι Σοφ. Τρ. 446 ἐὰν ἔχω παράπονόν τι ἐναντίον τοῦ ἀνδρός μου καταληφθέντος ὑπὸ ταύτης τῆς νόσου. ἐπαινούμενοι (ἐνν. κρινεῖτε) περὶ οὐδ' ἡμῶν μεμπτῶν (ἐνν. ὄντων) Θουκ. 3, 57 τ. ἔ. καὶ οἱ κρίνοντες ἐπαινούμενοί εἰσι καὶ οἱ κρινόμενοι οὐ μεμπτοί. καὶ νῦν ὡς ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τὸ πρῶτον καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε 7, 15 ἡ σύνταξις ἔχει κυρίως ὧδε: καὶ νῦν ἔχετε τὴν γνώμην οὕτω (περὶ) τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὡς (περὶ ἀνθρώπων) γεγενημένων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν (ἐν τούτοις), ἐφ' ἃ ἤλθομεν τὸ πρῶτον. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι τὸ ὡς... γεγενημένων ἐξηνέχθη ὡς γενικὴ ἀπόλυτος, καὶ οὕτω παρελείφθη ἡ πρόθ. περί. Τὸ νόημα εἶνε: ἔχετε ἀκράδαντον πεποίθησιν, ὅτι καὶ οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ἡγεμόνες ἐξετελέσαμεν ἀμέμπτως ἐκεῖνα, δι' ἃ ἤλθομεν τὸ πρῶτον, δηλ. τὸν πρὸς Συρακοσίους πόλεμον. Περὶ τῆς τοιαύτης χρήσεως τοῦ ὡς ἴδ. ὡς.

μέμφομαι, μέμψομαι, ἐμεμψάμην (σπάν. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ. τὸ ἐμέμφθην Πινδ. Ἰ. 2, 20. Εὐρ. Ἱππ. 1402. Ἑλ. 31. 463. 637. Ἡρ. 1, 77 κἀλλ. [ἀλλὰ 2, 24. 8, 106 ὁ μέσ. ἀόρ.] Θουκ. 4, 85 (ἀλλ. μέσ. ἀ.). καταμεμφθεὶς Πίνδ. Ν. 11, 30. ἀλλὰ παθ. Ἱπποκρ. 6, 466. Πλουτ. (Ἆγις 21). μεμφθήσομαι Ἀπ. Μεν. (ἐν γνώμαις Μενάν. καὶ Φιλιστ.) 4, 337 (Meineke). μεμπτὸς -τέος. Ἡ σύνταξις καθόλου ἔχει ὧδε: μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ. ὡς καὶ τὸ ἐπαινῶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ψέγω· μέμφομαί τί τινος (τὸ βραδὺ καὶ τὸ μέλλον, ὃ μέμφονται ἡμῶν Θουκ. 1, 84 ὅπου ἡ γεν. ἡμῶν (ἐφ' ἡμῶν) ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὅ· πρβ. 3,37). μέμφομαί τινι (προσ.) τινός (πργ.) ὅπου ἡ γεν. εἶνε τῆς αἰτίας (κατὰ τὰ ψυχικοῦ συναισθήματος σημαντικά). μέμφομαί τινα εἴς (κατά) τι ἢ ἐπί τινι (οὐδ.) (εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἐμέμφετο Ξεν. Ἀν. 2, 6, 30 ὡς πρὸς τὴν φιλίαν, ἀναφορικῶς εἰς τὴν φιλίαν). Μετὰ δοτ. προσ. (οὐ τοῖς ἄρχειν βουλομένοις μέμφομαι Θουκ. 4, 61 = οὐκ ἔχω (δὲν ἀποδίδω) μομφὴν τοῖς ἄρχειν βουλομένοις). Καὶ μέμφομαί τινί τι (τοῦτό μοι ἐμέμφου Ξεν. Οἰκ. 2, 15 μοὶ ἀπέδιδες μομφὴν διὰ τοῦτο). Τὸ κατ' αἰτ. ἀντικείμ. τοῦ πράγμ. δύναται νὰ ἐκτεθῇ καὶ διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς. καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι Αἰσχ. Εὐμ. 599 καὶ μέχρι τῆς σήμερον τοὐλάχιστον δὲν παραπονοῦμαι διὰ τὴν τύχην, τ. ἔ. ὅτι ἦτο τυχηρὸν (τῆς τύχης) νὰ γίνῃ ὅτι ἔγινεν τ. ἔ. δὲν με-

τανοῶ. τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι (=«φαῦλον ἡγοῦμαι» Σχ.) γένος Εὐρ. Ἑκ. 885 ἀλλ' ὅμως θεωρῶ ἀσθενὲς τὸ γυναικεῖον φῦλον. οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων μέμψῃ Αἰσχ. Ἑπτ. 638 οὐδέποτε θὰ δυνηθῇς νά με ψέξῃς δι' ὅσα σοὶ ἀνήγγειλα ὡς κῆρυξ. ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμφομένων ἂν καταφαίην (ὃ ἴδε) Σοφ. Ο. Τ. 504 ἀλλ' οὐδέποτε ἐγὼ τοὐλάχιστον, ὅταν ψέγουν (τὸν Οἰδίποδα), ἤθελον συναινέσῃ (εἰς τοὺς ψόγους αὐτῶν), πρὶν ἴδω ἐκπληρούμενον τὸν λόγον αὐτῶν (τῶν ψεγόντων). Καὶ μετ' ἀπαρφ. οὔτε τοὺς μεμφομένους μὴ πολλάκις περὶ τῶν μεγίστων βουλεύεσθαι ἐπαινῶ Θουκ. 3, 42 οὔτε ἐπαινῶ τούτους, οἱ μεμφόμενοι ἀξιοῦσιν οὐ δεῖν βουλεύεσθαι πολλάκις περὶ τῶν μεγίστων (ὃ νοητέον ὡς λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Διοδότου, ὄχι δὲ καὶ ὑπὸ τῶν μεμφομένων). Τὸ μέμφεσθαι συνήθως ἀναφ. εἰς τὸ παρελθόν, σπανίως δ' εἰς τὸ μέλλον, ὡς ἐνταῦθα.

μέν: ὡς βεβαιωτικὸν εἶνε κυρ. ἀσθενεστέρα ἐκφορὰ τοῦ μήν, ἐπὶ βεβαιώσεως, ἰσχυρίσεως, διαμαρτυρίας κττ., συχν. μὲν παρ' Ὁμ., ἔτι δὲ συχνότερον παρ' Ἡροδ. ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττ. συγγραφέων ὄχι ἀλλότριον. Ἡ χρῆσις τοῦ μὲν τούτου συμφωνεῖ καθ' ὅλου πρὸς τὴν τοῦ μήν. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα.. φύσει Α 234 τὸ ὁποῖον ἀληθῶς, τῷ ὄντι, «ἀλήθεια», δὲν θὰ βγάλῃ ποτὲ φύλλα. νῦν δὴ πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσιὰς ἐκκεκενωμένα Αἰσχ. Πέρ. 551 τώρα πλέον ἐρημωμένη στενάζει ἀληθῶς κτλ. Ξεν. Κ. Π. 1,6. 2. Ἰσαῖ. 1,1. Ἰδιάζουσαν δ' ἔννοιαν ἔχει ἐπὶ ἐρωτήσεων· παρεγένου μὲν τῇ μάχῃ; Πλ. Χαρμίδ. 153 C γιὰ πές μας (πρὸ παντὸς ἄλλου) παρευρέθης εἰς τὴν μάχην; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοὐ μαίνῃ, γύναι; Εὐρ. Μήδ. 1129 «φρονεῖς, εἰπέ μοι πρὸ παντὸς ἄλλου, φρονεῖς ὀρθὰ βέβαια κτλ.» Δ. Βερν. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ; 676 (πρὸ παντὸς ἄλλου βέβαια = μέν). «Ὁ μονήρης οὗτος μὲν ἀποκλίνει πρὸς τὴν βεβαιωτικὴν ἔννοιαν, τὴν καὶ ἀρχικήν, ἰσοδυναμῶν τῷ γέ, ἀκριβῶς διότι οὗτος μειωτικὸς ὢν ἀποβαίνει βεβαιωτικὸς (= εἰ μὴ ἕτερόν τι, ἀλλά γε), ὅπως ὁ μὲν ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς θέσεως καὶ περιοριζόμενος περιγραφικῶς εἰς αὐτήν, διὰ τῆς παραλείψεως τῆς ἄρσεως, τονίζει ἔτι μᾶλλον ἐκείνην» Δ. Βερν. Ὁμοίως Ἰκ. 529. ὑγιαίνεις μέν; Ἀρφ. Ὄρν. 1214 γιὰ πές μου, εἶσαι πρὸ παντὸς ἄλλου μὲ τὰ καλά σου βέβαια; — Ὁ μὲν ἰσοδυναμεῖ τῷ μὴν ἐν ταῖς ἑξῆς πλοκαῖς: ἦ μὲν παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρ. = ἦ μὴν ἐπὶ ὅρκων καὶ διαβεβαιώσεων, ξ 160 κἀλλ. Ἡρ. 4, 154 κἀλλ. οὐ μέν, μὴ μὲν = οὐ μήν, μὴ μήν παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρ. Β 233. Ἡρ. 2, 118 κἀλλ. καὶ μὲν = καὶ μὴν παρ' Ὁμ. Ω 488 κἀλλ. γὲ μὲν ἀρχ. καὶ νέον Ἰων. = γε μήν. ἀλλὰ μὲν = ἀλλὰ μὴν παρ' Ὁμ. καὶ Πλάτ. Λάχ. 182 D κἀλλ. μὲν δὴ παρ' Ὁμ. Τραγ. καὶ Πλάτ. κἀλλ. — γὲ μὲν δὴ τοὐλάχιστον ὁπωσδήποτε Αἰσχ. Ἀγ. 666. 878. Εὐμ. 422. Ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸν μὲν ἐλλείπει μάλιστα ἐπὶ τῶν προσωπ. καὶ τῶν δεικτ. ἀντων. (ἴδ. Ἡρ. 3, 3. Θουκ. 2, 74. Ξεν. Κ. Π. 2, 2. 20 κἀλλ.) καὶ ἐπὶ τῶν φράσεων οἶμαι μέν, ἡγοῦμαι μέν, δοκῶ μέν, οὐκ οἶδα μέν κττ. ὅπου ἀναντιρρήτως ἔχει βεβαιωτικὴν ἔννοιαν. — Περὶ δὲ τῆς χρήσεως τοῦ μὲν οὖν ἄξια σημειώσεως εἶνε τὰ ἑξῆς. Εἰς τὸ μὲν οὖν συνήθως παρέπεται δὲ ἢ ἀλλά. Τὸ μὲν οὖν ἀναφ. μὲν εἰς τὰ προηγούμενα, ἀλλ' ἅμα ἐνισχύει καὶ τὸν μέν· ἴδ. δ 780 κἀλλ. Πίνδ. Ὀ. 1, 111 καὶ συχν. Αἰσχ. Πρ. 853 κἀλλ. Σοφ. Ο. Τ. 843 κἀλλ. Θουκ. Ξεν. Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν εὕρηται καὶ ἄνευ ἀποδόσεως ὡς Σοφ. Ο. Τ. 587 ἐγὼ μὲν οὖν.. ἔφυν ἐγὼ τοὐλάχιστον. Διὰ τῆς τοιαύτης συχνῆς χρήσεως τὸ μὲν οὖν κατήντησε νὰ χρησιμεύῃ ὡς μεταβατικὸς εἰς τὰ ἑπόμενα σύνδεσμος. Πρβ. Εὐρ. Ἠλ. 1284 καὶ συχνάκ. πεζ. Ὅταν δὲ ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ μεταβῇ ἀπὸ μιᾶς ἐννοίας εἰς ἄλλην, μεταχειρίζεται τὸ μὲν οὖν, ἵνα ἐπιθέσῃ πέρας εἰς τὴν προηγ. ἔννοιαν, Θουκ. 1,15 κἀλλ. Ἐνίοτε δὲ πρὸς τὴν προηγ. ἔννοιαν ἀντιτάσσει βεβαιωτικῶς ἑτέραν· ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται (ὃ ἴδε) βροτοῖς ἀθάνατοι· τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν Πίνδ. Π. 3, 82 ἀλλὰ ταῦτα βεβαίως τὰ διπλᾶ κακὰ οἱ ἀνόητοι δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι κοσμίως. Πρὸς τούτοις τὸ μὲν οὖν ἐπιβεβαιοῖ, ἐνισχύει, καὶ ἰδίως ἐπανορθοῖ προηγ. ἔννοιαν (πρβ. τὸ Λατ. immo vero), καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀποκρίσεων, ὡς Αἰσχ. Εὐμ. 38 δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν, ἀντίπαις μὲν οὖν ὅταν μία γραῖα φοβηθῇ εἶνε τίποτε, ὄχι (ἀλλοι: ναί), εἶνε ἕνα παιδί· ἴδ. δίω. Ὅταν ὁ Παφλαγὼν παρ' Ἀρφ. Ἱππ. 910 λέγει πρὸς τὸν Δῆμον ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ (ὅταν βγάλῃς τὴν μύξα σου, νὰ σφογγίξῃς τὴν μύτη σου 'ς τὸ κεφάλι μου), ὁ Ἀλλαντοπώλης ἀνθαμιλλώμενος φωνάζει ἐμοῦ μὲν οὖν! ἐμοῦ μὲν οὖν: ὄχι, 'ς τὸ ἰδικό μου! 'ς τὸ ἰδικό μου! μάταιος ἄρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 1012 ἠλίθιος λοιπὸν ἤμην, τί λέγω ἠλίθιος; (μᾶλλον) χωρὶς διόλου μυαλό. ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον ὦ Σώκρατες. Ἐναργὲς μὲν οὖν Πλ. Κρίτων 44 B ὀρθότερον εἶνε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐναργές. καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη. Μισόθεον μὲν οὖν Αἰσχ. Ἀγ. 1074 ὄχι, μᾶλλον μισόθεος πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ στέγη τῶν Ἀτρειδῶν. ἦ δεῦρο προσστείχοντα κἀξορμώμενον; Καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα Σοφ. Ο. Κ. 30 τί λέγεις προσιόντα καὶ ἐξορμώμενον (ὃ ἴδε); Ἰδοὺ εἶνε παρὼν αὐτός. οἱ παρὰ σοὶ τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; Πάντα μὲν οὖν Ξεν. Ἀπ 2, 7, 5 τί λέγεις οὐδέν; Ὅλα γνωρίζουν νὰ τὰ κάμουν. Ὁμοίως καὶ ἀρνητικῶς· ληρεῖς, ὦ γύναι, κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις. Οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας, ὅτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἂν γνῶναί σ' ἔτι Ἀρφ Βάτρ. 555 ὄχι

(τ. ἔ. οὐ ληρῶ), ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενες, ὅτι ἤθελα πλέον σὲ γνωρίσῃ, ἐπειδὴ ἐφόρεις κοθόρνους. Πληρέστερον ἐν 1188. ἐγὼ σοὶ οὐκ ἂν δυναίμην ἀντιλέγειν, ἀλλ' οὕτως ἐχέτω, ὡς σὺ λέγεις. Οὐ μὲν οὖν τῇ ἀληθείᾳ δύνασαι ἀντιλέγειν Πλ. Συμπ. 201 C δὲν ἔχει ὅμως οὕτω τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ δὲν δύνασαι νὰ ἀντιλέγῃς. ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην; Μὴ μὲν οὖν ἄγειν Εὐρ. Ἰ. Α. 892 οὐ ξυγκελεύων ἄγειν, ἀλλὰ τοὐναντίον μὴ ἄγειν αὐτὴν θανουμένην.

μεναίχμης (μένω-αἰχμή), Δωρ. μεναίχμας, θηλ μεναίχμη ὁ ὑπομένων τὴν μάχην, ἐγκαρτερῶν ἐν τῇ μάχῃ· ὀρσόλοπος Ἄρης φιλέει μεναίχμαν Ἀνακρ. 60, ἴδ. ὀρσόλοπος.

μενεαίνω δεικνύω μένος, προθυμίαν, προθυμοῦμαι. Ε 606 κἀλλ. || πνέω μένος, ἐκδίκησιν ὀργίζομαι· ἔριδι μενεήναμεν Τ 58 ἐξ ἔριδος ἐγίναμεν ἐχθροί. κτεινόμενος μενέαινε Π 491 φονευόμενος ἦτο πλήρης ὀργῆς, ἔπνεεν ἐκδίκησιν.

μένος: ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων μένει Αἰσχ. Ἑπτ. 380 ὡς ἵππος δυνατὰ ἀσθμαίνων ἕνεκα τῆς βίας τῶν χαλινῶν (δι' ὧν ἀναχαιτίζεται ἡ ὁρμή του).

μένω. μενῶ (μενέω ἀρχ. καὶ νέον Ἰων.). ἔμεινα. μεμένηκα. μενετός, -τέον. Παρασχηματ. μίμνω (ἐκ τοῦ *μιμένω) ἐπ. ποιητ., μόνον ἐνεστ. καὶ πρτ. (μίμνε Ν 713. μίμν' Χ 92. μίμνον Θ 565), σπαν. μτγν. πεζ. Λουκ. Συρ. θ. 29. δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης Τ 308 «μέχρι ἡλίου δύντος ἐπιμενῶ καὶ καρτερήσω πάντως» Γαζῆς. Πρβ. μέν' εἰς σοφιστὴν ἐμὸν Ἀπ. Σοφ. 820 ὅπερ ἐννοῶ ὧδε: περίμενε ἕως ἔλθῃ ὁ ἐμὸς σοφιστής, τ. ἔ. ποιητὴς (Σχολ. Πινδ. Ἰ. 5, 36) ἢ κιθαρῳδὸς (Εὐστάθ. 1023, 13). Διορθοῦσι μένεις σοφιστὴν ἐσμὸν κτλ. ἐν οὐ δέοντι. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; Σοφ. Ἠλ. 958, ἴδ. ποῖ. πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν, ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν; Σοφ. Φιλ. 1274 ποῖον ἐκ τῶν δύο ἔχεις ἀποφασίσῃ νὰ ἐμμένῃς εἰς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην σου ἢ ν' ἀποπλέῃς μεθ' ἡμῶν; μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενὶ Αἰσχ. Ἀγ. 1068 ἡ μαντικὴ μένει καὶ ἐν δουλικῇ φρενί. μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες οὔτε πλοῦτος Σοφ. Τρ. 132 διότι οὔτε ἡ ποικίλη νὺξ παραμένει εἰς τοὺς θνητοὺς οὔτε αἱ δυστυχίαι οὔτε ὁ πλοῦτος. ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει μένουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους Ἀπ. Εὐρ. 501 ἡ δ' ὡρισμένη τῷ πεπρωμένῳ πόσει καὶ ἀσπούδαστος (καὶ ἣν μὴ πονήσῃ ἐκεῖνος) ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. ἐπὶ τοῖς σφετέροις αὐτῶν ἕκαστοι κατὰ χώραν μένουσι Θουκ. 8, 86 ἕκαστοι μένουσιν ἐπάνω εἰς τὰ ἰδικά των (κατέχουσι τὰ κτήματά των) ἥσυχοι καὶ ἀνενόχλητοι. αἱ σπονδαὶ μενόντων Ξεν. Ἀν. 2, 3, 24 ἂς διατηρῶνται αἱ μεταξὺ ἡμῶν σπονδαὶ (ἡ εἰρήνη). ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας.. προσφιλὴς μενεῖ Σοφ. Φιλ. 557, ἴδ. προσφιλής. μενῶ σ' ἐγὼ καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰς αἰεὶ βαρύς Τραχ. 1201 «διατελέσω ταῖς κατάραις καὶ καθ' Ἅιδου βαρῶν σε» Σχ. Κατά τινα προσωπικὴν σύνταξιν ἀντί: ἡ βαρεῖα ἀρὰ ἐμοῦ καὶ ἐν Ἅιδου ὄντος ἀναμενεῖ σε· ἴδ. ἀραῖος. τάδε δὲ μένομεν (ἐκ διορθ.: μέλλομεν, κατὰ τὸν Σχ. «ἐκδεχόμεθα») ἐπ' ἐλπίσιν Αὐτ. 951 ταῦτα δὲ (τὰ κακὰ) περιμένομεν ἐν ἀγωνίᾳ, κυρ. στηριζόμεναι εἰς (κακὰς) ἐλπίδας. μένω 'πὶ λεπταῖς ταῖσδέ γ' Εὐρίπου πνοαῖς Εὐρ. Ἰ. Α 813 «μένω νὰ φυλάγω τὰς κτλ. Λεπτὰς πνοὰς δ' Εὐρίπου ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἄμπωτιν καὶ παλίρροιαν τοῦ Εὐρίπου συχνὰς ἀλλ' ἐλαφρὰς καὶ ἀτάκτους ἀνέμου ῥιπάς» Δ. Βερν. μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν Ἰ. Α. 656 «νὰ κυτάζῃς τὰ τέκνα σου, ἤτοι: μὲ τὰ τέκνα σου» Δ. Βερν. οὐδὲ γὰρ δόρυ μᾶλλον βραχίων σθεναρὸς ἀσθενοῦς μένει Εὐρ. Ἠλ. 388 οὐδὲ τὸ δόρυ (τοῦ πολεμίου ἐν τῷ πολέμῳ) ὑπομένει μᾶλλον τοῦ ἀσθενοῦς ὁ σθεναρὸς βραχίων. ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους Ἀπ. Αἰσχ. 37 (Σχ. Πλάτ. σ. 904b 36: «ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει» κέ.) ὁ ἀγὼν οὐκ ἀναμένει τοὺς ἀπολελειμμένους (ὑστεροῦντας) ἄνδρας. Πρβ. ἀγων γὰρ οὐ μέλλοντος ἀθλητοῦ μένει ἀλκὴν Ἀπ. Ἀδ. 298 οὐκ ἀναμένει ἀλκὴν βραδύνοντος ἀθλητοῦ· πρβ. Ἡρ. 8, 59. ὡς μὴ μενοῦντι τἄλλα σοι λέγειν πάρα Εὐρ. Ἡρακλ. 693 ἐγὼ μὲν οὐ μενῶ, εὖ ἴσθι· σὺ δὲ περὶ τῶν ἄλλων λέγ' ὅτι βούλει. Καὶ ἀπροσ. οἵαν σε μένει πυθέσθαι παιδὸς δύσφορον ἄταν Σοφ. Αἴ. 641 = οἵαν ὑπολείπεταί σοι (πέπρωταί σοι) συμφορὰν τοῦ παιδὸς μαθεῖν. παισὶ μένει ἐκτίνειν ἀντίρροπον θέμιν Αἰσχ. Ἱκ. 443 ἴδ. ἀντίρροπος. μένει (Heimsöth: μίμνει) δὲ μίμνοντος ἐν θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα Ἀγ. 1562 ὑπολείπεται (ἑπόμενον εἶνε), ἐφ' ὅσον ἐν τῷ θρόνῳ διαμένει ὁ Ζεύς, νὰ πάθῃ ὁ δράστης. τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει Εὐρ. Ἀπ. 733 = ὥρισται, πέπρωται. Καὶ ἀπολ. ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 384: μένει γὰρ (ἐνν. ταῦθ' οὕτως ἔχειν) διότι τοῦτο (τὸ προηγούμενον) εἶνε ἑπόμενον· ἢ τοῦτο εἶνε μόνιμος νόμος. Ἄλλοι: (ὁ μεμιασμένος) ἀναμένει ἡμᾶς. Καὶ προσωπ. μετ' ἀπρφ. μένει δ' ἀκοῦσαι τί μου μέριμνα νυκτηρεφές Αἰσχ. Ἀγ. 465 ἡ ἀγωνία μου περιμένει ν' ἀκούσῃ νέον τι πλῆρες μυστηρίου (κυρ. νυκτοσκεπές). καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους Εὐμ. 675, ἴδ. στέργω. τίς δέ μοι τιμὴ μένει; Αὐτ. 895 τίς τιμὴ ἀπομένει εἰς ἐμὲ (ἵνα ἔχω αὐτήν); τ. ἔ. τίς τιμὴ ἔσται μοι; — ἐπεὶ μέν' ἕτερα Σοφ. Ο. Κ. 1452, ἴδ. παρά. Παρὰ Θουκ. εὕρηται καὶ τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἀντὶ τοῦ ἀφῃρημένου: τοῦ ὑπαπιέναι πλέον ἢ τοῦ μένοντος, ἐξ ὧν ἐμοὶ φαίνονται, τὴν διάνοιαν ἔχουσι Θουκ. 5, 9 διανοοῦνται, ὡς ἐμοὶ φαίνονται (κρίνοντι ἐξ ὧν ὁρῶ), μᾶλλον λανθάνειν ἀπιόντες ἢ μένειν. Ἐνταῦθα τὸ τοῦ μένοντος κεῖται ἐκ παραλλήλου

πρὸς τὸ τοῦ ὑπαπιέναι· ἰσοδυναμεῖ λοιπὸν πρὸς τὸ τοῦ μένειν, τῆς μονῆς. Πρβ. Εὐρ. Ὀρ. 426 ὅπου τὸ μέλλον = τὸ μέλλειν (ἴδ. μέλλω). Πλ. Φαίδων 72 Β τοῦ καθεύδοντος.

μερίζω διαιρῶ, διανέμω· τοὺς τόκους μερίζειν πρὸς τὸν πλοῦν, ὃν ἂν φήσωσι πεπλευκέναι Δημ. 56, 49 ὀλιγοστεύειν τοὺς τόκους ἀναλόγως τοῦ ταξιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ εἴπουν ὅτι ἔχουν κάμη. τῶν τοῦ ἀδελφοῦ ἐμερίσατο Ἰσ. 9, 24 ἔλαβε μέρος ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἄλλοι: ἐμοιράσθη μὲ αὐτὸν τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου. ἠρόμην αὐτόν, πότερα μεμερισμένος εἴη πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἢ κοινὴ ἡ οὐσία εἴη αὐτοῖς Δημ. 47, 34 τὸν ἠρώτησα, ἂν εἶχαν μοιράση (μοιρασθῆ) τὴν περιουσίαν μὲ τὸν ἀδελφὸν ἢ ἦτο ἀκόμη ἀδιανέμητος. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης σύνηθες τὸ νέμεσθαι. εἰ γιγνώσκων ἔκρινεν ἀδίκως, πλεονεκτεῖ καὶ αὐτὸς ἢ χάριτος ἢ τιμωρίας· ὥσπερ οὖν κἂν εἴ τις μερίσαιτο τοῦ ἀδικήματος, καὶ ὁ διὰ ταῦτα κρίνας ἀδίκως πλέον ἔχει Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5, 12 ἐὰν ἐν γνώσει ἔκρινεν ἀδίκως (ὁ δικαστής), ἔχει καὶ αὐτὸς πλέον ἢ εὐνοίας ἢ ἐκδικήσεως· ἐπίσης καὶ ἄν τις ἤθελε λάβη μέρος τοῦ ἀδίκου κτήματος, καὶ ὁ διὰ ταῦτα ἀδίκως κρίνας ἔχει πλέον. οὔ σ' ἐθέλω τὢμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον· ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὢνείρατα πάντα μερίζευ Θεόκρ. 21, 30 δὲν θέλω νὰ εἶσαι ἄμοιρος τοῦ ἐμοῦ φαντάσματος· ὅπως καὶ τὴν ἄγραν, οὕτω καὶ τὰ ὀνείρατα πάντα συμμερίζου, μέτεχε αὐτῶν.

μέριμνα ἡ: ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν Πίνδ. Π. 8, 91 ἡ μέριμνα, ἣν ἔχει, εἶνε νὰ νικήσῃ καὶ ἐν πάλῃ ἀνδρῶν· δὲν μεριμνᾷ δὲ περὶ τοῦ πλούτου, ὃν μᾶλλον δαπανᾷ. τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 354 ἴδ. τόξον. ἀφίκου ἐς μέριμναν Εὐρ. Ἴων 404 = ἐς καιρὸν μερίμνης: ἔφθασες εἰς καιρὸν ἀνησυχίας: καθ' ὃν χρόνον ἤρχισα ν' ἀνησυχῶ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις; Σοφ. Ο. Τ. 728, ἴδ. ὑποστρέφω. μέριμναν οὔποτ' ἐκλείπων (Blomfield: ἐκλιπών) πόνου Αἰσχ. Εὐμ. 132 ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν παύει νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸ ἐπίπονον ἔργον του. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας Σοφ. Ἀντ. 857, ἴδ. πότμος. εὐαίνετε Κηΐα μέριμνα Βακχυλ. 18, 11 ὦ πολυαίνετε Κεία μοῦσά μου· πρὸς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ μοῦσαν ἀποτείνει τὸν λόγον ὁ ποιητής.

μεριμνητής ὁ, ὁ μεριμνῶν, ἐξετάζων, συλλογιζόμενος· μεριμνητὴς λόγων Εὐρ. Μήδ. 1226 ποῦ ψιλοκοσκινίζει τὰ λόγια (οἷον σοφιστής τις).

μερίτης -ου ὁ, μέτοχος, ἔχων μέρος ἀπό τινος· τῆς ὠφελείας τούτους ποιῆσαι μερίτας Δημ. 32, 25 τῆς ὠφελείας τούτοις μεταδοῦναι.

μέρμηρα ἡ, μέριμνα, φροντίς· ἄμπαυμα μερμηράων Ἡσ. Θε. 55 ἀνάπαυσις (ἀνάπαυμα) ἀπὸ μεριμνῶν.

μέρος τό: ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὧτε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ, παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας Πίνδ. Π. 4, 64 ἀληθῶς βεβαίως μετὰ ταῦτα καὶ νῦν, ὅπως ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ φοιν. ἔαρος, εἰς τοὺς παῖδας τούτους (τοὺς ἀπὸ τοῦ Βάττου) ὡς ὄγδοον μέρος («μέλος») ἀναθάλλει ὁ Ἀρκεσ. τῶν ἐς πόλεμον ἀναλωμάτων τὰ μὲν δύο μέρη ὑμῖν ἀνέθηκεν, οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, τὸ δὲ τρίτον μέρος Θηβαίοις Αἰσχίν. 3, 143 ἐκ τῶν πολεμικῶν δαπανῶν μὲ τὰ δύο μὲν μέρη ἐπεφόρτισεν ὑμᾶς, δι' οὓς οἱ κίνδ. ἦσαν ἀπωτέρω, μὲ τὸ δὲ τρίτον μέρος τοὺς Θηβαίους. Ἐντεῦθεν εὐκόλως ἐννοεῖται, διατί τὰ δύο μέρη = τὰ $^{2}/_{3}$. Ὁμοίως τὰ τρία μέρη = τὰ $^{3}/_{4}$. Πρβ. ξυνῆσαν τὰ δύο μέρη Θουκ. 2, 10: «ἵνα ἑκάστη πόλις τὸ μὲν δίμοιρον στρατεύσῃ, τὸ δὲ τρίτον ἑαυτῆς κατάσχῃ πρὸς φυλακὴν» Σχ. Ὁμοίως ἐλέγετο (αἱ) δύο μοῖραι, ἴδ. μοῖρα. μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος Πινδ. Ν. 3, 74 ὁποία εἶνε ἑκάστοτε ἡ βαθμίς, ἣν κατέχομεν ὡς θνητὸν ἔθνος. ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων Αἰσχ. Χο. 823, ἴδ. ἐπαΰω. Καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ξύμπαντες, ὡς Θουκ. 6, 39: ταῦτα ὁμοίως καὶ κατὰ τὰ μέρη καὶ ξύμπαντα ἐν δημοκρατίᾳ ἰσομοιρεῖν ὅτι οὗτοι (αἱ τρεῖς αὗται τάξεις) ὁμοίως καὶ καθ' ἑκάστους καὶ σύμπαντες ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἔχουσιν ἴσα δικαιώματα· ἴδ. ἰσομοιρῶ. τῷ τοῦ Διὸς Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει παιδός Εὐρ. Ἡρ. Μ. 170 = τῷ μέρει, ὃ Ζεὺς ἔχει τοῦ παιδός, αὐτὸς ἀμυνέτω. ὁρῶντες μέγα μέρος Θουκ. 5, 32 διότι ἔβλεπον, ὅτι ἦτο σπουδαῖον χωρίον. οὕτω διέθηκας αὐτοὺς τὸ μέρος σύ Δημ. 19, 82 = τὸ σὸν μέρος, ὅσον διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ὅσον ἐξηρτᾶτο ἐκ σοῦ. κοὐ καμῇ τοὐμὸν μέρος Σοφ. Τρ. 1215, ἴδ. κάμνω ἐν Παρατήμ. οὕτω γὰρ (τ. ἔ. κερδανεῖν τι λέγων) καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος; Ἀντ. 1062 οὕτω δηλαδὴ ἤδη καὶ νομίζομαι ὑπὸ σοῦ (κυρ. ὅσον διὰ σέ, κατὰ τὴν γνώμην σου), ὅτι ὁμιλῶ χάριν κέρδους; ἔτι τοίνυν ἐπὶ τὸ τῶν διαμαρτυρούντων μέρος οὔτε δικαστήρια ἦν ἂν οὔτε ἀγῶνες ἐγίγνοντο Δημ. 44, 59 ἂν (κυρ. καθ' ὅσον) ἐξηρτᾶτο ἐκ τῶν διαμαρτυρούντων, οὔτε δικαστήρια θὰ ὑπῆρχον οὔτε ἀγῶνες δικαστικοί. Ὁ Cobet ἐξήλειψε τὴν ἐπί. πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον Αἰσχ. Ἀγ. 343 τ. ἔ. ἡ τύχη ὥριζε τὴν ἑνὸς ἑκάστου τάξιν (τὴν ἄλλως ὁριζομένην διὰ κλήρου). ἐκ τούτων (τῶν πεντακισχιλίων) ἐν μέρει, ᾗ ἂν τοῖς πεντακισχιλίοις δοκῇ, τοὺς τετρακοσίους ἔσεσθαι Θουκ. 8, 93 ἐκ τῶν πεντακισχιλίων θὰ γίνωνται (θὰ ἐκλέγωνται) οἱ 400, καθ' ἣν σειρὰν ἀποφασίζουν οἱ πεντακισχίλιοι. ὅτε τὰ μητρῷα πρὸς μέρος ἠξίους νέμεσθαι Δημ. 36, 32 ὅτε ἠξίους νὰ διανέμηται ἡ μητρικὴ κληρονομία εἰς ἀνάλογα μέρη (= μέρος πρὸς μέρος, κατ' ἴσα μέρη). τῇ ἐπικλήρῳ πρὸς μέρος ἐπιδιδόναι ἕκαστον 43, 54 ἕκαστος νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν ἐπίκληρον (διὰ τὴν

προῖκά της) ἀναλόγως τῆς περιουσίας του ὅσον ἐμπορεῖ. εἰ βούλεσθε κομίζεσθαι τὸ πρὸς μέρος τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου, δώσω ὑμῖν τοὺς εἰς Ῥόδον τόκους Δημ. 56, 12 ἐὰν θέλετε νὰ λάβητε μέρος τοῦ τόκου τὸ ἀνάλογον πρὸς τὸ μέχρι τοῦδε γενόμενον ταξίδιον, θὰ σᾶς δώσω τοὺς μέχρι τῆς Ῥόδου τόκους. ὡς ἕκαστος ἔν τῳ εὐδοκιμεῖ, οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται Θουκ. 2, 37 καθ' ὅσον ἕκαστος ἔν τινι κλάδῳ διακρίνεται, μᾶλλον ὡς ἐκ τῆς ἱκανότητός του ἢ ὡς ἐκ τῆς προνομιούχου τάξεώς του (= ἀπὸ μέρους) προτιμᾶται εἰς διοίκησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων. εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι αἰεὶ μηδὲ ἐς παιγνίην τὸ μέρος ἑωυτὸν ἀνιέναι, λάθοι ἂν ἤτοι μανεὶς ἢ ὅ γε ἀπόπληκτος γενόμενος Ἡρ. 2, 173 (οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος) ἐὰν θέλῃ ν' ἀσχολῆται πάντοτε μετὰ σπουδῆς (μετ' ἐντάσεως καὶ προσπαθείας) καὶ νὰ μὴ παραδίδῃ (κυρ. νὰ μὴ χαλαρώνῃ) ἑαυτὸν ἐναλλὰξ (κατὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον = τὸ μέρος) εἰς διασκέδασιν, ἐμπορεῖ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἢ νὰ τρελλαθῇ ἢ νὰ γίνῃ ἀπόπληκτος. ἡ Φαιδύμη... ἐπεί τε αὐτῆς μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίξιος παρὰ τὸν μάγον 3, 69 ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά της νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν μάγον.

μέσακτος 2 ὁ μεταξὺ (ἐν μέσῳ) δύο ἀκτῶν κείμενος· καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους Αἰσχ. Πέρ. 891 καὶ τῶν ἀγχιάλων (ὃ ἴδε) τῶν μεταξὺ δύο ἀκτῶν (τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας) κειμένων ἔγινε κύριος. Ὁ Weckl. ἔγρ. καὶ νηριτοτρόφους (ἐξ Ἀθηναί. 86 B) ἐκράτυνε μετάκτους. Ὤφειλε νὰ μεταβάλῃ καὶ τὸ ἐκράτυνε, ἵνα μὴ ἀφήσῃ μηδὲν ἴχνος τοῦ παραδεδομένου στίχου.

μεσ(σ)ήρης 2: ἐγγὺς... πλειάδος ᾄσσων ἔτι μεσσήρης; Εὐρ. Ἰ. Α. 7, ἴδ. πορθμεύω.

μεσολαβής 2 ὁ λαμβάνων τὸ μέσον ἢ ὁ μέσος λαμβανόμενος· ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολὸν ἔτυψε δίκην διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν Αἰσχ. Εὐμ. 157 ὄνειδος ἐλθόν μοι ἐξ ὀνείρων ἔτυψέ με ὥσπερ διφρηλάτης λαμβάνων τὸ κέντρον (κατὰ τὸ) μέσον (διὰ τὸ ἐντονώτερον τῆς πληγῆς). Τὰ ἐφεξῆς ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν (ὑπὸ τὴν καρδίαν, ὑπὸ τὸ ἧπαρ), συναπτέον μᾶλλον πρὸς τὰ ἑπόμενα· ἴδ. περίβαρυς.

μεσόμφαλος 2 ὁ ἐν μέσῳ τῷ ὀμφαλῷ ὤν· τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα Σοφ. Ο. Τ. 480 προσπαθῶν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς χρησμοὺς τοὺς ἐκπορευομένους ἐκ τοῦ μέσου ὀμφαλοῦ τῆς γῆς. ἑστίαν μεσόμφαλον ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1040 λέγει ἡ Κλυταιμνήστρα τὸν βωμὸν τὸν ἀναφθέντα ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου (τῆς αὐλῆς), ἴσως καθ' ὑπαινιγμὸν πρὸς τὴν ἐν Δελφοῖς μεσσόμφαλον ἑστίαν ἐν Εὐρ. Ἴωνι 462.

μέσοι ἢ ***μέσσοι*** ἐπίρρ. Αἰολ. ἐν Ἀπ. Ἀλκαί. 17 = ἐν μέσῳ.

μέσος 3, ἐπ. ποιητ. μέσσος (μέθjος), παραθ. μεσαίτερος, μεσαίτατος (πρβ. μεσαῖος), μτγν. ἐπ. μεσσότατος (ἐπ. μέσσατος)· μέσον ἔχειν τινά Ἀρφ. Νεφ. 1047 κρατεῖν τινα πιασμένον ἐκ τοῦ μέσου, ὥστε ὁ ἀντίπαλος δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐκφύγῃ, διότι λυγιζόμενος πίπτει κάτω· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν παλαιστῶν. Καὶ παθ. ἔχομαι μέσος Ἀχ. 571 = «ἥττημαι· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν τὰ μέσα ληφθέντων καὶ μὴ ἐχόντων εὐκόλως ἐκφυγεῖν τοὺς ἀντιπαλαίοντας» Σχ. Ὁμοίως Βατρ. 499 κἀλλ. πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν Πίνδ. Π. 9, 117 ἴδ. αἱρέω. ἐς μέσσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ Ψ 574 εἰς μέσον (ἀμερολήπτως) ἀμφοτέροις (δι' ἀμφοτέρους) δικάσατε καὶ μὴ χαρίζεσθε τῷ ἑτέρῳ (ἐπ' ἀρωγῇ, ὄχι μεροληπτικῶς). ὡς δὲ τῆς θοίνης ποιηθείσης ἦν πολλὸν τὸ μέσον Ἡρ. 9, 82 ἦτο μεγάλη ἡ διαφορὰ (μεταξὺ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Περσικοῦ δείπνου καὶ τοῦ Λακωνικοῦ). τὸ γὰρ μέσον οὐδὲν τῆς ἔχθρης ἐστί Ἡρ. 7, 11 ἐν τῇ ἔχθρᾳ ἡμῶν δὲν ὑπάρχει μέσον τι (ἀλλὰ δεῖ «ἢ τάδε πάντα ὑπὸ Ἕλλησι ἢ ἐκεῖνα πάντα ὑπὸ Πέρσῃσι γενέσθαι», μεταξὺ τῶν δύο τούτων μέσον τι δὲν ὑπάρχει). πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοποῦντι Θουκ. 1, 10 ἂν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὸν μέσον ὅρον ὡς πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας ναῦς. ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς καλῆς (Schütz: κακῆς) ἀρᾶς Αἰσχ. Χο. 145 ταῦτα τὰ κακὰ θέτω εἰς τὸ μέσον τῆς καλῆς εὐχῆς (ὥστε ἡ καλὴ εὐχὴ καὶ νὰ προηγῆται καὶ νὰ ἕπηται). μέσως Θουκ. 2, 60 μετρίως.

μεσόω: τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακόν Αἰσχ. Πέρ. 438 καλῶς γνώριζε ὅτι τὸ κακόν, ὃ ἤκουσας, δὲν εἶνε οὐδὲ τὸ ἥμισυ ἀκόμη. καὶ ἀρχομένοις καὶ μεσοῦσι Θουκ. 5, 20 ἴδ. ἐπιγίγνομαι. μεσοῦντα αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἔγραψε στεφανοῦν πρβ. Αἰσχίν. 3, 12 ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρχῆς ὄντα.

μεσ(σ)ηγυδορποχέστης ὁ μεσσηγὺ τοῦ δόρπου χέζων: «ὃς μεσοῦντος δείπνου πολλάκις ἀποπατεῖ, ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι» Εὐστάθ. 1837, 42. Ἡ λέξις εἶνε ἐξ ἀποσπάσματος τοῦ Ἀλκαίου. Τὸ ἕτερον σ ἐξεῖλεν ὁ Ronner.

μεστός 3: ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦν θυμούμενος Σοφ. Ο. Κ. 768 ὅτε πλέον ἤμην χορτασμένος ἀπὸ θυμὸν (κεκορεσμένος θυμοῦ). μεστὸς ἐγένετο ἀγανακτῶν Δημ. 48, 28 ἐπαύσατο ἀγανακτῶν, ἐξεθύμωσε (κυρ. ἐχόρτασεν ἀπὸ ἀγανάκτησιν).

μεστόω: πρὶν ὀργῆς καί με μεστῶσαι λέγων Σοφ. Ἀντ. 280 πρὶν καί με πληρώσῃς ὀργῆς διὰ τῶν λόγων σου.

μετά, Αἰολ. Βοιωτ. Κρητ. πεδά. Ἡ κυρ. σημ. εἶνε ἐν τῷ μέσῳ, μεταξύ. Ὅθεν καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ μετὰ πληθ. ἢ περιληπτικῶν ὀνομάτων σύνταξις πρὸς γεν. καὶ δοτ. (μετὰ στρατῷ). Ἡ πρὸς γεν. σύνταξις εἶνε νεωτέρα τῆς πρὸς δοτ., ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκράτησε. Τὸ μὲν μετὰ Τρωσίν σημ. ἐν τῷ μέσῳ, μεταξὺ

τῶν Τρώων· τὸ δὲ μετὰ Τρώων, ἐν τῇ περιοχῇ (μέσα εἰς τὴν περιοχὴν) τῶν Τρώων. Σημ. τὸ ὁμοῦ, τὸ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος (τινων)· εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα Σοφ. Ο. Τ. 267 εἴτε ἔχει πλείονας συνεταίρους. ἕπεσθαι μετά τινος (ὡς π. χ. Πλ. Πολ. 467 Ε σωθήσεται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἑπόμενος) κυρ. διάφορον τοῦ ἕπεσθαι μετά τινα καὶ σύν τινι. μετ' Ἀθηναίης Ὁμ.Ὕμν.19, 2 τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὑπέρβολον ἀποκτείνουσι μετὰ Χαρμίνου Θουκ. 8, 73 αὐτοῖς ξυμπράξαντος καὶ βοηθήσαντος. Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν μετὰ τῶν ξυμμάχων πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 1, 18 ἴδ. πολεμῶ. εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς γνῶναι Πλ. Φαίδων 66 Ε μετὰ τοῦ σώματος ὄντας. Πρβ. ἀγαθόν ἐστι μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα Ἀντιφ. 5, 71 νὰ βασανίζῃ τις τὰ πρ. οἷον σύμμαχον λαμβάνων τὸν χρόνον. μεθ' ὅπλων ἄνδρα Εὐρ. Ὀρ. 573 σχεδὸν = ἔνοπλον ἄνδρα, πρβ. Ἰ. Α. 65. Ἐπὶ συγχρόνων πράξεων· μετ' ἀνοκωχῆς οὐ βεβαίου ἔβλαπτον ἀλλήλους Θουκ. 5, 25 ἐν ᾧ διήρκει ἡ οὐ βέβαιος αὕτη ἀνακωχή. μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο Θουκ. 1, 6 ἅμα (συγχρόνως) τῷ γυμνάζεσθαι. ὅταν πλησιάζῃ μετὰ τοῦ ἅπτεσθαι ἐν γυμνασίοις Πλ. Φαῖδρ. 255 Β ὅταν τὸν πλησιάζῃ, ἐν ᾧ συγχρόνως τὸν ἐγγίζει. — στέγη πυρὸς μέτα Σοφ. Φιλ. 298 ἅμα πυρί, καὶ πῦρ ἅμα. ὀλοφυρμῷ μετὰ βοῆς ἐχρῶντο Θουκ. 7, 71 ὀλοφυρμῷ ἅμα καὶ βοῇ. ἡ ἐποποιΐα τῇ τραγῳδίᾳ μέχρι μόνου μέτρου μεγάλου μίμησις εἶναι σπουδαίων ἠκολούθησε Ἀριστοτ. Ποι. σ. 1449 b 10 ὅπου συνήθως ἐκ διορθ. γράφουσι πλημμελῶς μέχρι μὲν τοῦ [μέτρου μεγάλου], ἐν ᾧ, ἂν γράψωμεν μόνον μετὰ τοῦ ἀντὶ τοῦ μεγάλου, σῴζεται τὸ χωρίον· ἴδ. ἀκολουθῶ. μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι Θουκ. 1, 18 κινδύνοις συνδεδεμένας. οὐ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελίᾳ αἱ τοιαῦται ξύνοδοι ἦσαν, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ 3, 82 οἱ τοιοῦτοι συνεταιρισμοὶ ἐγίνοντο ὄχι συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους δι' ὠφέλειαν, ἀλλ' ἐναντίον τῶν ὑφισταμένων νόμων πρὸς πλεονεξίαν. γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός 2, 15 οὐ μόνον ξυνετὸς ἀλλὰ καὶ δυνατός: πρὸς τῷ ξυνετῷ καὶ δυνατός. μετὰ τῶν νόμων τῶν ὑμετέρων ἀπολέσαι Ἀντιφ. 5, 61 ἀπολέσαι αὐτὸν συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τοὺς ὑμετέρους. ἔθετο συνθήκας μετὰ τοῦ δήμου Δειν. 1, 86 = pactum fecit cum populo. Ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἂν τὸ μετὰ τοῦ δήμου ἐνταῦθα = πρὸς τὸν δῆμον. Μήποτε ἔχων τὴν συγκατάθεσιν τοῦ δήμου συνεφώνησε ; — ἀτρεμαῖα κέντρα καὶ σώφρονα πώλοισιν μετ' ἀφρόνων ἰθύνει Εὐρ. Φοίν. 177 ἐν τοῖς ἄφροσι (πάντων τῶν ἄλλων κεντρίσμασι μόνος ὁ Ἀμφιάραος) ηὔθυνε τοῖς πώλοις ἀτρ. κέντρα καὶ σώφρονα. μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆνα 1006 μὰ τὸν ἐν τοῖς ἄστροις Ζ. Μετὰ δοτ. (τοπικῶς) μόνον ποιητ., καὶ ἰδ. ἐπ. εἰς δήλωσιν τοῦ: μέσα εἰς, ἐν μέσῳ, μεταξύ. Συνήθως μετὰ πληθ., ἢ μεθ' ἑνικοῦ περιληπτικοῦ· μετ' Ἀχαιοῖς πολεμίζειν Ι 352 μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν. κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν Ο 118 μέσα εἰς τὸ αἷμα καὶ ταὶς σκόναις. μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω ε 224 ἐν τούτοις καὶ τόδε γενέσθω. δέσποινα δ' ἡ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν γυναιξί, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα Εὐρ. Ἑκ. 355 «ἀπόβλεπτος δὲ δέσποινα ἡ δύστηνος ἦν μετὰ ταῖς Ἰδαίαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις» Δ. Βερν. μεταξὺ τῶν Ἰδαίων γυναικῶν καὶ παρθένων. ὅς κεν ἐπ' ἤματι τόδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός Τ 110 μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς γυναικός. πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα γ 281 μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἐν ταῖς χερσί. μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο Ψ 367 ὁμοῦ μὲ τὰς πνοάς, ταχέως ὡς ὁ ἄνεμος. μετὰ στρατῷ Χ 49 μέσα εἰς τὸν στρατόν. μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ Τ 50 «ἐν τῷ πρώτῳ τῆς ἀγορᾶς τόπῳ» Γαζῆς. Μετ' αἰτ. εἰς δήλωσιν διευθύνσεως ἢ κινήσεως εἰς μέσον πλήθους τινός, μεταξὺ αὐτῶν· ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς Γ 264 ἦλθον εἰς τὸ μέσον τῶν Τρ. καὶ Ἀχαιῶν. μετὰ μῶλον Ἄρηος Η 147 μέσα εἰς τὴν τύρβην (τὸ ἀνακάτωμα) τῆς μάχης. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν, πᾶσι μετὰ πληθὺν Β 143 ἑνὸς δὲ ἑκάστου ἐξ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν διήγειρεν εἰς τὰ στήθη, εἰς ὅλους μέσα εἰς τὸ πλῆθος. Ἀλλ' ἐνταῦθα πρέπει νὰ φαντασθῶμεν τὴν διέγερσιν ταύτην προχωροῦσαν καὶ διαδιδομένην μέσα εἰς τὸ πλῆθος. σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον ζ 115 πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ ἀμφίπολος. αἴσσων ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας Ρ 460 εἰς τὸ μέσον (μεταξὺ) χηνῶν. ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους ζ 132 μέσα εἰς τὰς ἀγρίας ἐλάφους. μετὰ πάντας ὁμήλικας Ι 54 μεταξὺ πάντων τῶν ὁμηλίκων. Πρὸς δήλωσιν σκοποῦ· πλεῖν μετὰ χαλκόν α 184 διὰ (νὰ πάρω) χαλκόν. ἵνα θᾶσσον ἵκηαι . . . μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν β 308 ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρός. γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν Λ 227 ἅμα δὲ νυμφευθείς, ἐκ τοῦ (νυμφικοῦ) θαλάμου ἐξῆλθε κατόπιν τῆς φήμης (ἀκολουθῶν τὴν φήμην) περὶ τῶν Ἀχαιῶν (τ. ἔ. περὶ τῆς στρατείας τῶν Ἀχ. ἐναντίον τῆς Τροίας). ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; Ν 252 ἢ ἦλθες δι' ἐμὲ (τ. ἔ. ἵνα με καλέσῃς εἰς τὴν μάχην) ὡς ἄγγελός τινος (ἐκ τῶν ἀρχηγῶν); ὡπλίζοντο . . . νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην Η 417 παρεσκευάζοντο οἱ μέν, ἵνα ἄγωσι τοὺς νεκρούς, οἱ δὲ ἐπὶ τὴν ὕλην («ἐπὶ τὴν ξυλαγωγίαν» Γαζῆς). Ὅπου τὸ μεθ' ὕλην κεῖται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ τελικὸν ἀπρφ. ἀγέμεν. μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν Λ 357 κυρ. κατόπιν τῆς ὁρμῆς τοῦ δόρατος (διὰ νὰ τὸ πάρῃ πάλιν). μετὰ δόρυ ἤειν οἰσόμενος Ν 247

ἐπήγαινε κατόπιν τοῦ δόρατος, διὰ νὰ τὸ φέρῃ πάλιν. οἴχονται μετὰ δεῖπνον Τ 346 = ἵνα δειπνήσωσι. λαοὶ ἕπονθ', ὡς εἴτε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα Ν 492 ὅπως ἐὰν τὰ πρόβατα ἀκολουθοῦν κατόπιν τοῦ (προηγουμένου) κριοῦ. Θρῃκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα Εὐρ. Ἄλκ. 483 τ. ἔ. (πορεύομαι) μετὰ τὸ τέτρωρον ἅρμα (τέθριππον) Διομήδους Θρᾳκός· ἴδ. Ἀπολλοδ. 2, 5, 8. — Χρονικῶς· μετὰ τὴν δόξαν τῆς τῶν δώδεκα μερῶν διανομῆς Πλ. Νόμ. 746 D ἀφ' οὗ ἐσχηματίσαμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ πόλις πρέπει νὰ διανέμηται εἰς δώδεκα μέρη. γαμβρὸς ἢ πενθερός, οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν θ 582 ὕστερα ἀπὸ τὸ ἰδικόν των αἷμα καὶ τοὺς συγγενεῖς των. μετὰ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν διακρινέσθω ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων Πλ. Νόμ. 794 C ἀφ' οὗ τὰ παιδιά, ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά, περάσουν τὰ ἓξ χρόνια. μεθ' ἡμέραν κυρ. ἀφ' οὗ ξημερώσῃ, ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν νύκτα· ὡς Ξεν. Ἀπ. 3, 11, 8. Ἀν. 4, 6, 12. 7, 3, 37. οὔτε νυκτὸς οὔτε μεθ' ἡμέραν Πλ. Φαῖδρ. 251 E. Πρβ. αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ Ο 52 ἀναλόγως, συμφώνως πρὸς τὴν καρδίαν σοῦ καὶ ἐμοῦ. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα Σοφ. Αἴ. 950 = θεῶν μὴ μετασχόντων. θεοῦ θέλοντος μέτα (οὕτω γρ. ἀντὶ τοῦ μετὰ) πάντα γίγνεται Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 473, ἃ σαφῆ. οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσι φ 93 = μέτεστι. οὐδὲν μ' αὐτῷ τῶν ἐμῶν εἴργειν μέτα Σοφ. Ἀντ. 48 = μέτεστι. Ἀρφ. Ἐκκλ. 173. τί δ' ἡμῖν τοῦ ξένων δρασμοῦ μέτα; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1300 = μέτεστι. Περὶ δὲ τοῦ Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα ὄχημα Ἄλκ. 66 ἴδ. μεταπέμπω. ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα Σοφ. Φιλ. 1110, ἴδ. μετέρχομαι.

μεταβαίνω: ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει μ 312 εἶχον περάσῃ τὸ μεσουράνημα, εἶχον κλίνῃ πρὸς τὴν δύσιν. ἢ τὸ δίκαιον μεταβαίνει Αἰσχ. Χο. 307, ἴδ. τελευτῶ. ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον πήματος ἔξω πόδα τῶνδ' ἀπέχεις; Εὐρ. Ἱππ. 1292 «ἢ πτηνὸς τὸν ἄνω μεταβὰς βίοτον, ἔξω τοῦ τῶνδε πήματος (= τοῦ πήματος, ὅπερ εἰργάσατο ἡ Ἀφροδίτη) ἀπέχεις πόδα; Τὸ δὲ νόημα, ὅτι ὁ Θησεὺς ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὰ ἀδύνατα δυνατά, ἵνα ἐξέλθῃ καὶ ἀπαλλαγῇ τοῦ τῆς Ἀφρ. πήματος καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ μιάσματος («πήματος: τοῦ μιάσματος» Σχ.)» Δ. Βερν. φαεννὰς ἄστρων μετέβασ' ὁδοὺς Ζεύς Εὐρ. Ἠλ. 728 μετέβαλε (κυρ. μετεβίβασε).

μεταβάλλω: μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους Εὐρ. Ἰ. Α. 343 «μεταβαλὼν τοὺς τρόπους οὕτως, ὥστε εἶναι ἄλλους» Δ. Βερν. χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι Εὐρ. Μήδ. 121 κάπως δύσκολα ἀποβάλλουσι τὰς ὀργὰς αὐτῶν. καίν' ἐκ (Dobree: καινὰ) καινῶν μεταβάλλουσαι χθονὶ συντυχίαι Τρῳ. 1118 νέαι συμφοραὶ ἐπερχόμεναι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν μετὰ τὰς προσφάτους (εἰς διαδοχὴν τῶν προσφάτων ἔτι). τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων Σοφ. Ἠλ. 1260 τίς ἐν τοιαύτῃ περιστάσει (= ὧδε) ἤθελεν ἀνταλλάξῃ ἐπαξίως τὴν σιγὴν ἀντὶ τῶν λόγων. εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν Πλ. Πολ. 424 C νέον εἶδος μουσικῆς εἰσάγειν (μεταβάλλοντα τὸ πρότερον). χωλὸς δὲ καὶ ὁ τἀναντία τούτου μεταβεβληκὼς τὴν φιλοπονίαν Πλ. Πολ. 535 D χωλὸς δὲ εἶνε καὶ ἐκεῖνος, οὗ ἡ φιλοπονία ἔχει λάβῃ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν. ὁρᾶτε δὴ πότερον κρεῖττον ἰέναι ἐπὶ τοὺς ἄνδρας προβαλομένους τὰ ὅπλα ἢ μεταβαλομένους ὄπισθεν ἡμῶν ἐπιόντας τοὺς πολεμίους θεᾶσθαι Ξεν. Ἀν. 6, 5, 16 ποῖον ἐκ τῶν δύο εἶνε προτιμότερον νὰ προχωρῶμεν ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν προτείναντες τὰ ὅπλα (τὴν ἀσπίδα) ἡμῶν ἢ κρεμάσαντες αὐτὰ (κυρ. μεταβαλόντες τὴν ἐμπροσθίαν θέσιν τῆς ἀσπίδος εἰς ὀπισθίαν) ὄπισθεν ἡμῶν (καὶ δὴ φεύγοντες) νὰ βλέπωμεν (νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπωμεν, εἰρωνικῶς) τοὺς πολεμίους ἐπιφερομένους. ἐν γὰρ ἀνάγκαις οὐ κάμνεις σύντροφος ὢν μεταβάλλων δυσδαιμονίᾳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1118 «ἐν ταῖς ἀνάγκαις (ταῖς τοῦ βίου ταλαιπωρίαις) οὐ κάμνεις μεταβάλλων (= οὐ κάμνει τις μεταβαλλόμενος, ἤτοι: οὐ κάμνει τις ταῖς μεταβολαῖς, ταῖς ἐπὶ τὸ χεῖρον δηλ.), σύντροφος ὢν τῇ δυσδαιμονίᾳ (ἐπειδὴ τῇ δυστυχίᾳ συντέθραψαι)» Δ. Βερν. ἤνεσ' οὕνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσα Εὐρ. Ἴων. 1613 τ. ἔ. μεταβαλοῦσα γνώμην. ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε Θουκ. 2, 61 κυρ. = μεταβάλλετε ἑαυτούς, μεταβάλλεσθε, τ. ἔ. μεταβάλλετε γνώμην. ἐπελπίζων ὡς καὶ μεταβαλεῖται Θουκ. 8, 54 ὁ Δοῦκας ἐνν. ἡ ὀλιγαρχία, ἀλλ' ὀρθότερον νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπρόσ., ὅτι καὶ τὰ πράγματα θὰ μεταβληθῶσι.

μεταβιβάζω: τὸ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἔθος ἐπὶ τὰ ἴδια μεταβιβάζοντας ὁρῶσί τινας Δημ. 10, 44 ἴδ. ἀθάνατος.

μεταβολή: μεταβολὰ κακῶν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 734 = μετεβλήθη ἡ κακὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων. πολλὰς ἱεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων Ἰ. Α. 1101 ἐκβάλλουσα παντοῖα, πολλὰ καὶ διάφορα ὀδύρματα (θρήνους, γόους, στοναχὰς κττ.). ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ οὐκ ἀξυνετωτέρου Θουκ. 6, 76 ἴδ. καταδούλωσις. ἐπενεγκεῖν ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ διάφορον Θουκ. 7, 55 ἴδ. διάφορος. — ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ στρατιώτης ἢ ἔμπορος ἔχων ἔπλει Θουκ. 6, 31 ἐπὶ ἐμπορίᾳ (κυρ. ἐπ' ἀνταλλαγῇ).

μεταγιγνώσκω μετὰ (ταῦτα) γιγνώσκω, τ. ἔ. ἀργὰ γιγνώσκω· ἄταν δ' ἀπάτᾳ μεταγνοὺς Αἰσχ. Ἱκ. 117 ἀργὰ ἐννοήσας τὸν ὄλεθρον (τὸ σφάλμα του) ἕνεκα τῆς ἀπάτης τοῦ ἔρωτος. Ἄλλοι ἄλλως. ‖ μεταβάλλω γνώμην, μετανοῶ· τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω Ἀγ. 231 μεταβαλὼν γνώμην ἀπεφάσισε (νὰ ἐκτελέσῃ)

τὴν τολμηροτάτην βουλήν· φρονεῖν = ὥστε φρονεῖν· κυρίως λοιπόν: ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε τολμηρότατον νὰ φαντασθῇ τις. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα Εὐρ. Μήδ. 64 μετενόησα καὶ διὰ τὰ προειρημένα. ἢ μεταγνόντες τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε Θουκ. 6, 40 ἴδ. ἤ.

μεταγράφω: τἀναντία ταῖς διαθήκαις μεταγραφῆναι Ἰσ. 4, 13 νὰ σβεσθῶσι τὰ πρῴην γεγραμμένα καὶ νὰ γραφῶσιν εἰς τὰς διαθήκας τὰ ἐναντία. τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν Θουκ. 4, 50 φροντίσαντες, ὅπως ἡ ἐπιστολὴ μεταφρασθῇ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας γλώσσης, ἀνέγνωσαν αὐτήν. Ἀλλ' Ἀσσύρια γράμματα ἀναφ. ἐπίσης εἰς τὴν σφηνοειδῆ γραφήν, καὶ ὡς φαίνεται ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη εἰς Περσικὴν γλῶσσαν.

μεταδίομαι: μετά με δρόμοισι διόμενοι φυγάδα μάταισι πολυθρόοις βίαια δίζηνται λαβεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 826 οἱ Αἰγύπτου παῖδες (= Αἰγύπτιον γένος) μεταδιώκοντές με δρομαίως φυγοῦσαν βίᾳ (βιαίως) ζητοῦσι λαβεῖν ταραχώδεσι ζητήσεσιν.

μετάδρομος 2: κακῶν πανουργημάτων μετάδρομοι κύνες Σοφ. Ἠλ. 1387 αἱ μεταδιώκουσαι (κατόπιν τρέχουσαι) τὰ ἀνοσιουργήματα κύνες.

μετάθεσις ἡ: δίκαιον εἶναι πᾶσι τοῖς συμμάχοις γεγράφθαι τὴν μετάθεσιν Θουκ. 5, 29 δίκαιον ἦτο νὰ εἶνε γεγραμμένον δι' ὅλους τοὺς συμμάχους τὸ δικαίωμα τῆς μεταβολῆς (τοῦ προσθεῖναι καὶ ἀφελεῖν).

μεταίρω, Αἰολ. πεδαίρω· φυγῇ νωθεὶς πέδαιρε κῶλον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 818 διὰ φυγῆς (φεύγων) μετακίνει τὸν ὀκνηρὸν πόδα σου.

μεταίτιος 2 καὶ 3: τῇ μεταιτίᾳ τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος Σοφ. Τρ. 447 ἐναντίον τῆς γυναικός, ἥτις εἶνε αἰτία τοῦ οὐδόλως ἐπονειδίστου εἰς ἑαυτὴν καὶ οὐδόλως κακοῦ δι' ἐμὲ πράγματος.

μεταίχμιος 2, ὁ μεταξὺ δύο στρατῶν ἢ παρατάξεων (αἰχμῶν)· τὸ μεταίχμιον: ὁ μεταξὺ δύο αἰχμῶν (στρατῶν) τόπος. ἐν μεταιχμίῳ σκότου (ἐνν. καὶ φάους) Αἰσχ. Χο. 61, ἴδ. ῥοπή.

μετακλαίω: καὶ σοῦ μέν, μᾶτερ, δύστανον (Δ. Βερν.: δυσταν...) κλαίω πανδύρτοις θρήνοις, τὸν δ' ἐμὸν βίον, λώβαν λύμαν τ', οὐ μετακλαίομαι Εὐρ. Ἑκ. 211 «καὶ σοῦ μέν, μῆτερ, τὸν δύστανον (βίον, ἐκ τοῦ στ. 213) κλαίω πανδ. θρήνοις, τὸν ἐμὸν δὲ βίον... οὐ μετακλαίομαι (= τὸν δ' ἐμὸν αὐτῆς βίον οὐκέτι κλαίω)» Δ. Βερν., καθ' ὃν ἡ μετα- δηλοῖ ἐπανάληψιν, πρβ. μετακάνω, μεταλέγω, μετακλαίγω (= κλαίγω ξανά, ἄλλη μιὰ φορά)· τὰ δὲ κατὰ παράθεσιν ἐπιφερόμενα λώβαν λύμαν τ' κεῖνται ἀντ' ἐπιθέτων, ὡς καὶ ἐν τῷ δημώδει λόγῳ: «τί νὰ τὴν κλάψω τέτοια ζωή, ποῦ εἶνε πίκραις καὶ βάσανα»;

μετακοιμίζω: ποῖ καταλήξει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης Αἰσχ. Χο. 1073 ποῦ θὰ καταλήξῃ ἡ ἐν τῷ μεταξὺ (τῶν νῦν φόνων καὶ τῶν μελλόντων) (κατευνασθεῖσα) ὁρμὴ τῆς Ἄτης ἀποκοιμισθεῖσα· πρβ. μεταπαύομαι Ρ 373.

μετακύμιος: εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας, ὦ Παιάν, φανείης Εὐρ. Ἀλκ. 91 εἴθε φανείης, ὦ Παιάν, μεταξὺ τῶν κυμάτων τῆς ἄτης (καὶ οὕτω καταπαύσειας αὐτά).

μεταλαμβάνω: εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐς τὸ ὁμοῖον μεταλήψεσθε Θουκ. 6, 18 ἂν δὲν ἀλλάξητε καὶ τὴν διαγωγήν σας (τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ πράττειν) κατὰ τὸν ὅμοιον μὲ ἐκείνους τρόπον. Μᾶλλον: διὰ τὸ ὁμοιόμορφον. ταύτην οὖν τὴν κοινὴν (ἑτοίμην Steup) τῷ τε δεομένῳ καὶ ὑμῖν νῦν παροῦσαν ἀσφάλειαν μὴ ἀπώσησθε, ἀλλ' ἐξισώσαντες τοῖς ἄλλοις μεθ' ἡμῶν τοῖς Συρακοσίοις, ἀντὶ τοῦ αἰεὶ φυλάσσεσθαι αὐτούς, καὶ ἀντεπιβουλεῦσαί ποτε ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλάβετε 6, 87 ταύτην οὖν τὴν ἀσφάλειαν, ἡ πάρεστι κοινὴ τῷ τε δεομένῳ (τῶν ἄλλων Σικελιωτῶν) καὶ ὑμῖν, μὴ ἀπώσησθε ἡμᾶς, ἀλλ' ἐξισωθέντες τοῖς ἄλλοις (Σικελιώταις, τοῖς ἡμῖν συμμαχοῦσι: μιμηθέντες τὸ παράδειγμα αὐτῶν), ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι αὐτούς, (στάντες) μεθ' ἡμῶν ἐπιχειρήσατε καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι (κυρ. λάβετε ἀντὶ τοῦ φυλάσσ. τὸ ἀντεπιβουλεῦσαι) ποτὲ («μιὰ φορὰ» ἐπὶ τέλους) κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον (τὰ ἴσα ἀποδιδόντες) τοῖς Συρακοσίοις. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην καὶ ἡ διόρθ. ἑτοίμην περιττὴ καὶ αἱ ἄλλαι (ἀλλὰ ἐξ ἴσου στάντες ἢ ἀλλὰ ξυστάντες) οὐχ ἧττον περιτταί.

μεταλλαγή ἡ: ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ Σοφ. Φιλ. 1134 ἀλλὰ μεταλαβὸν ὡς κύριον τὸν πολυμήχανον ἄνδρα περιφέρεσαι (περὶ τοῦ τόξου). Μᾶλλον: ἀλλὰ στρέφεσαι (περιφέρεσαι), ἐν ᾧ μεταλλάσσεσαι ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα τοῦ πολυμηχάνου ἀνδρός (ὅστις σὲ ἔχει). μεταλλαγαὶ δακρύων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 765 = μετήλλακται τὰ δάκρυα: τὰ δάκρυα διεδέχθη ἡ χαρά.

μεταλλάσσω: εἴδεα θνητῶν ἀργαλέας βιότοιο μεταλλάσσοντα κελεύθους Ἀπ. Ἐμπ. 115, ἴδ. φύω. ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανον Ἀπ. Εὐρ. 282 μὴ συνηθίσαντες καλὰς συνηθείας σκληρῶς μεταπίπτουσιν εἰς τὴν ἀμηχανίαν. λήσει μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν Αἰσχίν. 1, 173 χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσητε, θ' ἀλλάξῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ θὰ μεταφέρῃ τὴν ἀκρόασίν σας εἰς ἀλλότρια τῆς ὑποθέσεως πράγματα. προῃροῦντο ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῆς τῶν ἀρχομένων σωτηρίας μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι τὴν χώραν Λυκ. κ. Λεωκ. § 86 «περιαιρετέον ἢ τὸ ἄρθρον τὴν ἢ τὸ ἑτέραν» Κοραῆς. Ἄλλοι ἄλλα. Νομίζω ὅτι ἀντὶ τοῦ τὴν χώραν πρέπει νὰ γράψωμεν γῆν, ὅπερ παραναγνωσθὲν ὡς τὴν προσείλκυσεν ἀναγκαίως ἔξωθεν τὸ χώραν. Καὶ

ἀμτβ. μεταλλάσσει κατὰ φύσιν Ἀπ. Ἐπιχάρ. 170 = μεταβάλλεται κατὰ φύσιν.

μεταλλατός : μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλίᾳ, εἰ μεταλλατόν τι Πίνδ. Π. 4, 164 «ἐμαντευσάμην δ' εἰς Δελφοὺς ἐλθών, εἰ ἐρευνητέον τι τούτων καὶ φροντιστέον (ὧν ὁ ὄνειρος καθ' ὕπνους ὑπέθετο)» Σχ.

μεταμείβω: ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ Πινδ. Ὀ. 12, 12 ἐντυχόντες τρικυμίαις μέγιστον ἀγαθὸν ἀντὶ κακοῦ μετήλλαξαν ἐν βραχεῖ χρόνῳ. γᾶν τέκνων τέκνοις μεταμείβει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 796 (τὸ γένος τῶν Σπαρτῶν) κατεχει τὴν γῆν (διοικεῖ τὴν χώραν) ταῖς διαδοχαῖς τῶν τεκνων. Μεσ. μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ Δὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας Πίνδ. Ν. 10, 55 ἀμφότεροι συνδιανύουσιν ἐναλλὰξ τὴν μὲν μίαν ἡμέραν παρὰ τῷ Διΐ, τὴν δ' ἄλλην ἐν τῷ τάφῳ. Διὸς χάριν ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων Π. 3, 96 ἐκ τῶν προτέρων καμάτων (κακῶν) μεταστάντες εἰς ἄλλην (κρείττονα) θέσιν. μυριάδας ἀγαθῶν ἑτέρας ἑτέροις μεταμειβομένα πόλις Εὐρ. Φοίν. 838 «μυρία ἀγαθὰ ἕτερα ἐξ ἑτέρων ἀμείβουσα, ἕτερα ἐφ' ἑτέροις (ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις) ἔχουσα (τέως). Ἡ φράσις ἐμφαίνει τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἀπέλαυεν ἡ πόλις τῶν Θηβαίων» Δ. Βερν.

μεταμέλομαι (-οῦμαι μτγν. ἴδ. μέλω): δύνανται δὲ... καὶ τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον προϊέναι Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 23 καὶ τὴν ὀργὴν νὰ ἐμποδίζωσιν, ὥστε νὰ προχωρῇ εἰς (ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ) τὴν μέλλουσαν μεταμέλειαν.

μεταμίσγω μεταμείγνυμι· δαΐδας μετέμισγον σ 310 ἔθετον ἀνάμεσα.

μεταμώνιος μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται β 98 νὰ μὴ πᾶν χαμένα. αἵ γε μὲν ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω, ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες Πίνδ. Ὀ. 12, 6 βεβαίως αἱ ἐλπίδες (προσδοκίαι) τῶν ἀνθρώπων πολλαχῶς κυλίονται ἄλλαι μὲν ἄνω, ἄλλαι δὲ πάλιν κάτω, κτίζουσαι πύργους καὶ παλάτια εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ πλοίου ἢ ἐκ τοῦ ἀέρος.

μεταναγιγνώσκω: εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη θυμῶν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων Σοφ. Αἴ. 715 «ὁπότε ἐξ ἀνελπίστων καὶ μεγάλων νεικέων, ὁ Αἴας μετεπείσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν τοῖς Ἀτρείδαις ἀπὸ τῆς ἔχθρας» Ἡσύχ.

μετανοέω: ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν Ξεν. Κ. Π. 1, 1, 3 ἠναγκαζόμεθα νὰ μεταβάλλωμεν γνώμην καὶ νὰ λέγωμεν, νὰ μὴ (τύχῃ καὶ) εἶνε τὸ ἄρχειν ἀνθρώπων καὶ δυνατὸν καὶ εὔκολον, ἂν προβαίνῃ τις εἰς τοῦτο ἐπισταμένως. Περὶ τῆς ὑποτακτ. ἴδ. μή.

μεταξύ: μεταξύ . . τείνει πύργος ἐν εὔρει Αἰσχ. Ἑπτ. 747, ἴδ. τείνω. Ἐνίοτε παραλειπομένου τοῦ πρώτου ἐκ τῶν δύο σημείων, ὧν μεταξὺ κεῖταί τι, τὸ μεταξὺ σημ. μέχρι· μεταξὺ τούτου Σοφ. Ο. Κ. 291 = μέχρι τούτου, κυρ. μεταξὺ τοῦ νῦν καὶ τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ παρέσται ὁ κύριος. ξίφους βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως Εὐρ. Ἑκ. 437 = βαίνω ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ ξίφους καὶ τῆς πυρᾶς τοῦ Ἀχιλλέως. νῦν δὲ (ἦν ὑπὲρ Φιλίππου) τὸ ὡς πλεῖστον τὸν μεταξὺ χρόνον διατριφθῆναι τοῦ τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν Δημ. 19, 164 τὸ ὅτι διετρίφθη ὡς πλεῖστος ὁ χρόνος ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἤθελον λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ὀφειλόμενον ὅρκον. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα· κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν, μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς Ἀρφ. Ἀχ. 432 τ. ἔ. μεταξὺ τῶν Θυεστείων ῥακῶν καὶ τῶν Ἰνοῦς. τὸν ἔσπλουν ἐς τὸ μεταξὺ τῆς νήσου (ἐνν. καὶ τῆς Νισαίας) ἐλευθερώσας Θουκ. 3, 51· πρβ. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς (ἐνν. καὶ οὐρανοῦ) Ἀρφ. Ὄρν. 187. Ὁμοίως ἐξηγητέον καὶ τὸ Πλ. Πολ. 498 Α νῦν μὲν οἱ καὶ ἁπτόμενοι (ἐνν. τοῦ ἐπιτηδεύματος) μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ πλησιάσαντες αὐτοῦ τῷ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι νῦν καὶ οἱ ἁπτόμενοι τῆς σπουδῆς ταύτης εἶνε μειράκια ἄρτι ἐξελθόντα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, οἵτινες, μέχρις ὅτου (ἢ πρὶν) ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ τὸν χρηματισμόν, πλησιάσαντες εἰς τὸ δυσχερέστατον μέρος τῆς σπουδῆς ταύτης, τὴν ἐγκαταλείπουσιν· οὗτοι δὲ θεωροῦνται ὡς οἱ φιλοσοφώτατοι.

μεταπέμπω: Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα ὄχημα Θρᾴκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων Εὐρ. Ἄλκ. 66 Εὐρυσθέως πέμψαντος αὐτὸν μέτα (= ἄξοντα) ἵππ. ὄχημα. Τὸ μεταπέμπω ἵππ. ὄχημα = στέλλω νὰ φέρῃ (-ρουν) τὸ ἵπ. ὄχ. νᾶες, αἵ ποτ' ἄμβατε (Δ. Βερν.: ἔμβ-) Τροίαν, τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς πέμπουσαι χοροὺς μέτα Νηρήδων Εὐρ. Ἠλ. 434 αἵ ποτε ἐξεπλεύσατε εἰς Τρ., τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς («μὲ τὰ ἀμέτρητά σας κουπιά») μεταπέμπουσαι (προσκαλοῦσαι) τοὺς χοροὺς τῶν Νηρ. Ταλθύβιος ἥκω... Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι μέτα Εὐρ. Ἑκ. 503 «πεμφθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἥκω, τοῦ ἥκω μέτα (μεθήκω) σημαίνοντος ἁπλῶς καὶ μόνον τὴν ἐξ ἑτέρου τόπου εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὁ λέγων ἵσταται, μετάβασιν. Σαφέστερον λέγεται ἔπειτα (509): ἥκω μεταστείχων σε» Δ. Βερν.

μεταπίπτω: εἰ γὰρ αἰσίως ἔλθοιμεν, ἅ τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν ἐς παῖδα τὸν σόν, μεταπέσοι βελτίονα Εὐρ. Ἴων. 412 εἴθε νὰ ἔχωμεν ἔλθῃ (κυρ. νὰ ἔλθωμεν) αἰσίως, καὶ ὅσαι εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο σχέσεις ἀναφορικῶς πρὸς τὸν υἱόν σου ὑπῆρχον, νὰ λάβωσι καλλιτέραν τροπὴν (ν' ἀνεύρω δηλ. τὸν υἱόν μου)· τ. ἔ. ὁ Ξοῦθος ἐννοεῖ ὅτι ἡ Κρέουσα εὔχεται, ὅπως ὁ Ἀπόλλων

δεχθῇ εὐμενέστερον τὰς νῦν προσφερομένας θυσίας ἢ τὰς πρότερον· ἡ δὲ Κρέουσα εὔχεται, ὅπως ἡ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος πρῴην σχέσις αὐτῆς ἀπολήξῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ υἱοῦ της. ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων Ἀρφ. Ὄρν. 627 κυρ. ὦ (σὺ ἐκ τῶν) πρεσβυτῶν, ὃς μεταπίπτεις ἐμοὶ πολὺ φίλτατος ἐξ ἐχθίστου· τὸ κατηγορ. φίλτατος καθ' ἕλξιν, προηγηθέν, μετέπεσεν εἰς κλητικήν. Ὁμοίως ὄλβιε κῶρε γένοιο Θεόκρ. 17, 66 = ὄλβιος, κῶρε, γένοιο. Παρομοίως Σοφ. Φιλ. 761. 828. Αἴ. 695. Περὶ τῆς ἄλλης συντάξεως πρβ. Λυκ. κ. Λε. 60: ἀνθρώπῳ ζῶντι ἐλπὶς ἐκ τοῦ κακῶς πρᾶξαι μεταπεσεῖν ἐν ὅσῳ ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μεταπέσῃ (γυρίσῃ) ἀπὸ τὴν δυστυχίαν εἰς τὴν εὐτυχίαν: νὰ μεταβάλῃ κατάστασιν. τὸν ὁμόθεν πεφυκότα στέργων μετέπεσον Εὐρ. Ἰ. Α. 501 «μετέπεσον ἀπὸ τῆς πρὶν γνώμης, μετέγνων» Δ. Βερν. ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν ἤθη μεταπεσεῖται ἐπὶ τὸ τρυφῶν καὶ μαλακόν Ἀρφ. Σφ. 1453, ἴδ. μαλακός. ὀστράκου μεταπεσόντος Πλ. Φαῖδρ. 241 Β ἴδ. ἀποστερέω. καὶ αὐτός τε (διορθοῦσι: δὲ ἤ γε) ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρι ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων, αἰτιαθεὶς ὡς ξυγκατέστησε, θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος Θουκ. 8, 68 καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, ἀφ' οὗ τὰ τῶν τετρακοσίων (κυρ. πράγματα, ὅθεν ἡ πολιτεία, ἐν ὑστ. χρόνῳ ἀνατραπέντα ὑπὸ τοῦ δήμου ὑφίσταντο (δηλ. οἱ περὶ τοὺς τετρακοσίους, τὸ κόμμα των) καταδιώξεις, ἐκ πάντων τῶν μέχρις ἐμοῦ (κατά τινας ἐνν. τὸν Σωκράτην) ἄριστα προφανῶς ἀπελογήθη, ἐν τῇ περὶ θανάτου δίκῃ, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων (τῶν πραγμάτων τῶν τετρακοσίων), κατηγορηθεὶς ὅτι συγκαθίδρυσεν αὐτὰ (ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο εἷς τῶν καθιδρυτῶν τῆς πολιτείας τῶν τετρακοσίων). Ὁ λόγος τοῦ Ἀντιφῶντος ἦτο περὶ τῆς μεταστάσεως. ταὐτό γ' ἔνι ζῶν καὶ τεθνηκὸς καὶ ταὐτὸ ἐγρηγορὸς καὶ καθεῦδον (ἐγώ: καὶ τὸ ἐγρηγορὸς καὶ καθεῦδον εἷς κῶδιξ) καὶ νέον καὶ γηραιόν· τάδε γὰρ μεταπεσόντα ἐκεῖνά ἐστι, κἀκεῖνα πάλιν μεταπεσόντα ταῦτα Ἀπ. Ἡρακλ. 88 (Πλουτ. 106 Ε) τ. ἔ. τὸ ἐν ἡμῖν εἶνε πάντοτε τὸ αὐτό, ζῶν καὶ τεθνηκὸς καὶ ἐγρηγορὸς καὶ καθεῦδον καὶ νέον καὶ γηραιόν· διότι ταῦτα μεταβάλλονται εἰς ἐκεῖνα καὶ τἀνάπαλιν.

μεταποιέω: βοηθεῖν ἢ μηδὲ κατορθοῦντας τῆς ξυνέσεως μεταποιεῖσθαι Θουκ. 1, 140 ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει καὶ νὰ μὴ ἰδιοποιῶνται, ἂν ἐπιτυγχάνωσι, τὸν ἔπαινον τῆς συνέσεως.

μεταπρέπω: μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν σ 2 διέπρεπεν ὡς πρὸς τὴν μάργην γαστέρα κατὰ τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν ἀδιαλείπτως.

μεταπτοιέω: ἔχθει μεταπτοιοῦσαν γάμων Αἰσχ. Ἱκ. 334 ἐκ πτοίας (φόβου) μεταχωροῦσαν διὰ τὸ μῖσος τῶν γάμων.

μετασπόμενος, μετασπών, ἴδ. μεθέπω.

μετάστασις: πλείστων δὴ χρόνων αὕτη... μετάστασις ξυνέμεινεν Θουκ. 4, 74, ἴδ. συμμένω. ἣ ἂν ἐκ βιαίου τις δουλείας ἐς ῥᾴω μετάστασιν χωροίη 6, 20 ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἀσμένως δύναταί τις ἐξ ἀναγκαστικῆς εἰς ὀλίγους ὑποταγῆς νὰ μεταστῇ (μεταβῇ) εἰς ἀνωτέραν κατάστασιν.

μεταστένω: οὐδ' (ὄπωπα) ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνον Αἰσχ. Εὐμ. 58 οὐδ' ἔχω ἰδῇ ποία γῆ καυχᾶται, ὅτι τρέφουσα ἀβλαβῶς τοῦτο τὸ γένος δὲν μετανοεῖ διὰ τὸν πόνον τῆς ἀνατροφῆς.

μεταστρέφω: μή τι μεταστρέψωσιν (θεοὶ) β 67 μήπως ἐπιφέρωσι μεταβολήν τινα. τούτου αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς περιαγωγῆς, τίνα τρόπον... μεταστραφήσεται Πλ. Πολ. 518 D, ἴδ. περιαγωγή.

μετατίθημι: ἐπὶ γὰρ ὑός τε καὶ ὄνου τὰς ἐπωνυμίας μετατιθεὶς αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε Ἡρ. 5, 68 διότι μεταβάλλων τὰς ἐπωνυμίας καὶ παράγων αὐτὰς ἐκ τοῦ χοίρου καὶ τοῦ ὄνου μόνον τὰς καταλήξεις προσέθηκε (Ὑᾶται, Ὀνεᾶται, Χοιρεᾶται ἦσαν τὰ νέα ὀνόματα). Τὸ μετατιθεὶς κατὰ βραχυλογίαν τ. ἔ. μετατιθεὶς καὶ μεταλαμβάνων. Ἡ δὲ ἐπὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῆς ἀπό. Μεσ. τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος μετατιθέμενος Σοφ. Φιλ. 511 «τὸ ἐκείνους λυποῦν τούτῳ κέρδος μεταποιῶν» Σχ. τὸ ὑπ' ἐκείνων γενόμενον κακὸν λογαριάζων ὡς κέρδος διὰ τοῦτον. ταχὺς μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν Εὐρ. Ὀρ. 254 ταχέως μετέστης εἰς μανίαν, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου ἐσωφρόνεις. βούλομαί σοι ἐνδειξάμενος... πεῖσαι μεταθέσθαι Πλ. Γοργ. 493 C, ἴδ. πείθω. πείθω τί σε καὶ μετατίθεσαι εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους; Αὐτόθι, ἴδ. πείθω. — ὕστερον γὰρ ἐξέσται ἡμῖν καὶ μεταθέσθαι, ἣν μή τι ἀρέσκῃ Θουκ. 8, 53 καὶ νὰ κάμωμεν μεταβολάς.

μετατίκτω: τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ Αἰσχ. Ἀγ. 755 τὸ δυσσεβὲς ἔργον γεννᾷ μετὰ ταῦτα (κατόπιν) πλείονα (δυσσεβῆ ἔργα ἢ τέκνα), ἐοικότα τῇ οἰκείᾳ ἀρχῇ: τέκνα ἐοικότα τοκεῦσιν. Εἰρωνικῶς.

μετατρέπω: πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν Πινδ. Ἀπ. 177 ἔκαμεν (ὁ Οἰδίπους) νὰ γυρίσῃ ὀπίσω ἡ πεπρωμένη μοῖρα.

μετατρέχω: οὔκουν παρ' Ἀθηναίων μεταθρέξῃ ταχύ; Ἀρφ. Εἰρ. 261, ἴδε παρά.

μετάτροπος 2: ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων Εὐρ. Ἠλ. 1147 ἀνταπόδοσις (τάδ' εἰσὶ) κακῶν· παλίντιτοι (ἔκδικοι) πνέουσιν αἱ πνοαὶ τῶν δόμων· «ὁ ἄνεμος σὰν νὰ ἐγύρισε (ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐκδικήσεως» Δ. Βερν. δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ μετάτροπος ἐπ' ἐμοὶ Αἰσχ. Πέρ. 944 ἡ τύχη αὕτη μεταβληθεῖσα πάλιν ἐτράπη ἐναντίον μου. κατέχει πολέμου

μετάτροπος αὔρα Ἀρφ. Εἰρ. 945 ἐπικρατεῖ ἄνεμος ἐναντίον τοῦ πολεμου ἐστραμμενος.

μεταφέρω : ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα σώφρονα πώλοις μεταφέρων ἰθύνει Εὐρ. Φοίν. 176 ἐν τοῖς ἄφρουσι (πάντων τῶν ἄλλων κεντρίσμασι μόνος ὁ Ἀμφιάραος) ηὔθυνε τοῖς πώλοις ἀτρεμαῖα κέντρα καὶ σώφρονα Δ. Βερναρ. «οἶδε γὰρ ὡς μάντις τὰ ἀποβησόμενα καὶ ὡς ἀποθανούμενος· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐσόβει τοῖς ἵπποις ὥσπερ οἱ ἄλλοι» Σχ. τὸν τόπον μετενεγκών Αἰσχίν. 3, 34 ἀλλάξας τὸν τόπον. κλέπτων καὶ μεταφέρων τὰ πράγματα 3, 142, ἴδ. κλέπτω. μετενήνεκται ὑμῖν τὰ τῆς πόλεως δίκαια 3, 193 ἡ τάξις τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως ἔχει ἀναστραφῇ (διαστραφῇ)

μεταφύομαι : ὅσον δ' ἀλλοῖοι μετέφυν, τόσον ἄρ σφισιν αἰεὶ καὶ τὸ φρονεῖν ἀλλοῖα παρίσταται Ἀπ. Ἐμπεδ. 108 καθ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι ἀλλοῖοι γίνονται (ἡμέρας), κατὰ τοσοῦτον ἐπέρχεται αὐτοῖς καὶ τὸ φρονεῖν ἀλλοῖα (νυκτός).

μεταχειρίζω : τὸν πόλεμον νομίσωσι μὴ καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι Θουκ. 4, 18, ἴδ. σύνειμι.

μετέησι, ἴδ. μέτειμι.

μέτειμι : οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι ξ 487 βεβαίως δὲν θὰ εἶμαι πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων. οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται Β 386 δὲν θὰ εἶνε ἐν τῷ μεταξὺ παῦσις. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας Ἀρφ. Βατρ. 1163 τὸ ἐλθεῖν εἰς γῆν εἶνε (λέγεται) δι' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔχει δικαιώματα εἰς τὴν πατρίδα (μετέχει τῆς πατρίδος: εἶνε πολίτης, ὄχι ἐξόριστος). μετέστί μοί τινος κυρ. μετουσία ἔστι μοί τινος· εἰ γὰρ αἱρεθήσεται πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι; Εὐρ. Ἀπ. 360, 39 τίς παίδων μετουσία μοι ὑπάρχει: τί με ὠφελοῦν τὰ παιδιά μου: τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος λέγε Αἰσχ. Εὐμ. 578 λέγε, τί σ' ἐνδιαφέρει ἡ ὑπόθεσις αὐτή; οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν Σοφ. Ἠλ. 536 κανὲν δικαίωμα δὲν εἶχον αὐτοὶ νὰ φονεύσωσι τὴν ἰδικήν μου τοὐλάχ. θυγατέρα. εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεστί σοι, μὴ 'μοὶ μετέστω· σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος Εὐρ. Ἰ. Α. 498 ἐὰν ἔχῃς καὶ σὺ δικαιώματά τινα ἢ καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις καὶ εὐθύνας, ἐγὼ ἂς μὴ ἔχω· σοὶ παραδίδω τὸ ἐμὸν μέρος τῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων Δ. Βερν. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου Θουκ. 1, 28 ἰσχυριζόμενοι, ὅτι οὐδὲν εἶχον δικαίωμα ἐπὶ τῆς Ἐπιδάμνου. μέτεστι κατὰ τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον Θουκ. 2, 37 πάντες κατὰ τοὺς νόμους ἔχουσιν ἴσα δικαιώματα ὡς πρὸς τὰς ἰδιωτικάς των διαφοράς. Καὶ κατά τινα σύστοιχον σύνταξιν: μέτεστί θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος Εὐρ. Ἰ. Τ. 1299 μετέχετέ τε τῶν πεπραγμένων: ἐνέχεσθέ τε τοῖς πεπραγμένοις Δ. Βερν. κατὰ τὴν πάντων μετουσίαν μετῆν καὶ τούτων τῷ πεπονθότι Δημ. 23, 40 = ἐπεὶ πάντες μετεῖχον, μετεῖχε τούτων (τῶν ἀγώνων) καὶ ὁ πεπονθώς. ἐθελήσει καὶ Εὔηνος καὶ πᾶς, ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν Πλ. Φαίδ. 61 C ὅστις ἐπαξίως μετέχει τοῦ τῆς φιλοσοφίας πράγματος (δηλ. τῆς φιλοσοφίας). σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν Εὐρ. Φοίν. 415 = τί κοινὸν σοὶ καὶ τῷ τῶν θηρῶν (κάπρου καὶ λέοντος) ὀνόματι;

μέτειμι μεταξὺ εἶμι, πρός τινα εἶμι, ἐφορμῶ, κατόπιν εἶμι, ἐπιδιώκω, καταδιώκω, ἐπιζητῶ· σὺν κακῷ μέτει πάλιν Σοφ. Ἠλ. 430 ἀφ' οὗ πάθῃς, θά με ζητήσῃς πάλιν. Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. ἐξ ὧν ἡ ἑτέρα σύστοιχος αἰτ. δίκας μέτειμι τόνδε φῶτα Αἰσχ. Εὐμ. 230 καταδιώκω αὐτὸν πρὸς τιμωρίαν (τὸ δίκας κυρ. σύστοιχον ἀντικ. τοῦ μέτειμι = καταδίωξιν ἐκδικητικήν). τῆς σῆς δ' ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον δίκην μέτειμι Εὐρ. Βάκχ. 345 τοῦτον δὲ τὸν διδάσκαλον τῆς σῆς ἀνοίας ὑπάγω (πορεύομαι), ἵνα τὸν τιμωρήσω. δίκη μέτεισιν οὐ μακροῦ χρόνου Σοφ. Ἠλ. 478 θ' ἀρχίσῃ τὴν καταδίωξιν ὄχι μετὰ πολὺν χρόνον. τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων μέτεισι Διόνυσός σε Εὐρ. Βάκ. 516 ὁ Δι. θά σε καταδιώξῃ, ἵνα σε τιμωρήσῃ (= ἄποινα) διὰ τὰς ὕβρεις ταύτας. Ὡς λέγεται μέτειμί τινα δίκην, οὕτω καὶ μέτειμί τινα ἄποινα. μετῇσαν στρώματα Ἀρφ. Ἱππ. 605 ἐζήτουν στρώματα. Καὶ μετ' ἀπρφ. τῶν στρατιωτῶν μετῄεσαν ἕνα ἕκαστον μὴ ἐπιτρέπειν Θουκ. 8, 73 ἐπήγαιναν εἰς ἕνα ἕκ. τῶν στρ. (καὶ τοὺς προέτρεπον) νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι.

μετείς Ἰων. = μεθείς, τοῦ μεθίημι

μετεισάμενος, ἴδ. μέτειμι.

μετείω τοῦ μέτειμι.

μετέρχομαι, Αἰολ. πεδέρχομαι, προσέρχομαι, ἔρχομαι πρός τινα, κατόπιν τινός, ζητῶ, καταδιώκω, ἐπιμελοῦμαι· πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἤν που ἀκούσω γ 83 κυρ. τρέχω κατόπιν τῆς περὶ τοῦ πατρός μου εὐρέως διαδεδομένης φήμης. μήπως ἀκούσω πουθενά. πηγὰς ποταμίας μετέρχομαι Εὐρ. Ἠλ. 56 πηγαίνω 'ς τὸν ποταμὸ γιὰ νερό. τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται Πίνδ. Ν. 7, 74 ἴδ. κατ. Ἀλλὰ μετέρχεται δόμους Εὐρ. Φοίν. 260 «ζητεῖ, ἀπαιτεῖ τοὺς δόμους τ. ἔ. τὴν βασιλείαν» Σχ. οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος Πελία μετῆλθον Μήδ. 5 ὑπῆγαν καὶ ἐζήτησαν τὸ πάγχρυσον δέρας διὰ τὸν Πελίαν. ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς Πίνδ. Ἰ. 7, 67 ἐπεζήτησε τὴν ἄλοχον, ἵνα γεννήσῃ τὸν Ἡρακλέα. μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιεύμενος Ἀπ. Ἀρχιλ. 44 ἔρχομαι πρός σε (ἐπισκέπτομαί σε), λαμβάνων σε ὡς καλὸν σημεῖον (οἰωνόν). ἦλθόν με νηῒ ποικιλοστόλῳ μέτα Σοφ. Φιλ. 343 ἦλθον πρὸς ἀναζήτησίν μου διὰ ποικιλοστόλου πλοίου. τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς μιάσματα Ἀπ. Εὐρ. 82 πῶς παρακολουθεῖ ὁ θεὸς

τὰ μιάσματα (τὰς ἁμαρτίας) τῶν γονέων. Πρβ. Ἀπ. 980. οὐχ ὧδε φαύλως αὔτ' ἐγὼ μετέρχομαι Εὐρ. Ἴων 1546 ὄχι τόσον προχείρως (εὐκόλως, εὐχερῶς) προσπαθῶ ἐγὼ νὰ ἐξακριβώσω αὐτά. μετῆλθεθ' ἁρπαγὰς Ἑλένης Ἰλίου πόλιν Κύκ. 280 ἤλθετε εἰς τὴν Τροίαν, διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆτε (τιμωρήσητε) διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί, πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο, οὓς ἐκβαλοῦσα τῶν παρεστώτων κακῶν μετῆλθες ἄλλων πημάτων κακὰς (καινὰς Musgrave) ὁδούς Ἴων 930 ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου κατὰ διάνοιαν ὑφαιρῶν ἐξήντλουν τὸ κῦμα τῶν κακῶν, ἐξόπισθεν ἄλλο κῦμά με σηκώνει (καὶ ἐκτινάσσει, ἐξορμῆσαν) ὑπὸ τῶν σῶν λόγων, οὓς λόγους ἐξαγαγοῦσα ἐκ τῶν παρεστ. σοι κακῶν (ἄλλοι: οὓς λόγους ἐκβαλοῦσα περὶ τῶν παρ. σοι κακῶν) ἠκολούθησας κακὰς ὁδοὺς εἰς ἄλλα δυστυχήματα ἀγούσας. τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον (ἐξεδικήθην) ἐνδίκως μόρον τῆς μητρός Αἰσχ. Χο. 986 δικαίως ἐγὼ ἐπεδίωξα τὸν φόνον τοῦτον τὸν τῆς μητρός. ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα ματέρος θεαί Εὐρ. Ὀρ. 423 πόσον ταχέως σὲ κατεδίωξαν αἱ θεαὶ διὰ τὴν χύσιν τοῦ αἵματος (τὸν φόνον) τῆς μητρός. τὰ ἐγκλήματα πολέμῳ μετελθεῖν Θουκ. 1, 34 διὰ τοῦ πολέμου νὰ ἐκδικήσωσι τὰ παράπονά των. μετέρχομαί σε τῶν θεῶν εἰπεῖν τὠληθές Ἡρ. 6, 68 (= τῷ ἀνωτέρω θεῶν καταπτόμενος ἱκετεύω σε) σὲ παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν (ἐπικαλούμενος ὡς μάρτυρας τοὺς θεοὺς) νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν. Τοὐναντίον δέ: ἡ Πυθίη μετέρχεται (αὐτὸν) τοισίδε τοῖσι ἔπεσι 6, 86 ἡ Πυθία ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ (κυρ. καταδιώκει αὐτὸν) διὰ τῶν ἑξῆς λόγων. ἀλλὰ θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέρχονται (ἐνν. αὐτὸν) ἀνὰ πᾶν ἔτος 4, 7 πλησιάζουσιν αὐτὸν ἐξιλεώνοντες διὰ μεγάλων θυσιῶν (ὅπου ἧττον ὀρθῶς συνδέουσιν ἄλλοι τὸ θυσίῃσι μὲ τὸ μετέρχονται τ. ἔ. προσέρχονται πρὸς αὐτὸν μὲ θυσίας πρβ. 1, 50). τὸν θεόν, τὸν νῦν ψέγεις, εὐχαῖσιν ἂν μετῆλθες Εὐρ. Βάκ. 713 ἤθελες προσκυνήσῃ τὸν θεὸν (κυρ. ἤθελες ἔλθῃ μὲ εὐχὰς κατόπιν τοῦ θεοῦ), ὃν νῦν ψέγεις. οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ μετῆλθον Ἀνδρ. 561, ἴδ. κληδών. τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους μετελθεῖν Αἰσχίν. 3, 107 μὲ ποίαν τιμωρίαν πρέπει νὰ καταδιώξωσι τοὺς ἀνθρώπους. ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο («ἔκριναν ποιῆσαι» Σχ.) καὶ μετῆλθον Ἀρφ. Λυσ. 268 ὅσαι ἀνέλαβον καὶ ἐπεδίωξαν τὸ πρᾶγμα τοῦτο. οἱ μὲν εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται Θουκ. 2, 39 εὐθὺς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐπιδιώκουσι τὴν ἀνδρείαν. μὴ μέλλετε... τῶν ἄλλων μετελθεῖν τὴν ἐλευθερίαν 1, 124 νὰ ἐπιδιώξητε τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἄλλων (τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων). σύμμαχός γέ σοι μόνος, ἢν ἀνσπάσωμαι γ' ὃν μετέρχομαι βόλον Εὐρ. Ἠλ. 582 σχεδόν: ἂν τραβήξω ἐπάνω τὸ ψάρι ποῦ κυνηγῶ. εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται Πίνδ. Ν. 7, 74 ἂν ἦτο κόπος (ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι), ἀλλὰ τὸ ἐπερχόμενον τερπνὸν εἶνε πλειότερον, μείζων ἡ ἐκ τῆς νίκης ἡδονή. ὅπως, εἴ τίς τι ἐπιλελησμένος εἴη, μετέλθοι Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 1 ἵνα ὑπάγῃ κατόπιν καὶ τὸ ζητήσῃ. ἀλλ' ὑπὲρ (Meineke: περὶ) ἀπαλῶ στύματός σε πεδέρχομαι ὀμνάσθην Θεόκρ. 29, 25 ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ἁπαλοῦ στόματός σε ἱκετεύω ἀναμνησθῆναι.

μετέσπον, ἴδ. μεθέπω.

μετέσσυτο, ἴδ. μετασσεύομαι.

μετεστεώς, = μεθεστώς.

μέτεστι, ἴδ. μέτειμι.

μετέστιχον, ἴδ. μεταστείχω.

μετεύαδε, ἴδ. μεθανδάνω.

μετέχω, Αἰολ. πεδέχω· εἰ τῆς ἀλλήλων ἀρετῆς μὴ μόνον τῇ φύσει μετάσχοιεν ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπαίνοις Δημ. 60, 10 ἐὰν ἤθελον μετάσχῃ τῆς ἀρετῆς ἀλλήλων ὄχι μόνον διὰ τῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἐπαίνων. τῶν πεντακισχιλίων ὅτι πάντες ἐν τῷ μέρει μεθέξουσιν Θουκ. 8, 86 πάντες ἐν τῷ μέρει ἐκ τῶν πεντακισχιλίων μεθέξουσι τῆς πόλεως (τῶν πραγμάτων), τ. ἔ. πάντες κατὰ σειρὰν θὰ ἔλθουν εἰς τὴν βουλὴν τῶν τετρακοσίων (ἴδ. κεφ. 91). Αὐτὸ δὲ τὸ μέρος τὸ ἐξ ὅλου τινὸς λαμβανόμενον τίθεται κατ' αἰτ. ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς Ἀρφ. Ἐκκλ. 582 ὅτι τὸ ταχύνειν μετέχει πλεῖστον χαρίτων παρὰ τοῖς θεαταῖς· πρβ. τὴν σημερινὴν παροιμίαν: τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει. Ὁμοίως Θουκ. 1, 84 καὶ συχν. Ὀρθῶς δὲ παρατηρεῖ ὁ Cobet ὅτι ἑλληνιστὶ λέγεται χάριν πλείστην ἔχειν, ἀλλὰ χαρίτων πλεῖστον (ὄχι πλείστων) μετέχειν. Ἐνίοτε δὲ προστίθεται καὶ τὸ μέρος, ὡς μετέχειν πλέον, πλεῖστον, ἐλάχιστον, οὐδέν, μέρος. Κατὰ ταῦτα ἐν Πλ. Συμπ. 196 C πρὸς δὲ τῇ δικαιοσύνῃ σωφροσύνης πλείστης μετέχει ἔγρ. πλεῖστον ἀντὶ τοῦ πλείστης, καὶ ἐν Φιλ. 56 C θῶμεν τοίνυν τὰς τέχνας τὰς μὲν ἔλαττον (ἀντὶ τοῦ ἐλάσσονος) ἀκριβείας μετεχούσας τὰς δὲ πλέον (ἀντὶ τοῦ πλείονος). Ἐν δὲ Ξενοφ. Ἱέρ. 2, 6 οἱ τύραννοι τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ἐλάχιστα μετέχουσι ἔγρ. ἐλάχιστον ἀντὶ τοῦ ἐλάχιστα, ὅπερ ὅμως ἴσως τηρητέον διὰ τὴν ἀντίθεσιν: τῶν δὲ μεγίστων κακῶν πλεῖστα κέκτηνται. Ὁ αὐτὸς δὲ παρατηρεῖ ὅτι εἰς τὸ πλεῖστον, ἐλάχιστον μετέχειν τὸ μέρος δυνατὸν καὶ νὰ ἐλλείπῃ καὶ νὰ ὑπάρχῃ. Πρβ. ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως Σοφ. Ο. Κ. 1482 εἴθε σε μετὰ τῆς μητρός γῆς νὰ εὕρω εὐνοϊκὸν καὶ ἰδὼν τοῦτον τὸν ἄθλιον ἄνδρα εἴθε νὰ μὴ λάβω κατόπιν βλαβεράν τινα ἀμοιβήν. Ὅπου τὸ μετάσχοιμι ἕνεκα τῆς ἰδιαζούσης σημασίας συντάσσ. πρὸς αἰτ. τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας μετέχουσι;

Εὐρ. Μηδ. 116 τί σου πταίουν τὰ παιδιά, ἂν ἔπταισεν ὁ πατέρας. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί Ἀρφ. Πλ. 1144 διότι δὲν ἔτρωγες ὅσο ξύλο ἔτρωγα ἐγώ. καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός Αἰσχ. Χο. 290 καὶ εἰς τοὺς τοιούτους δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε κρατῆρος νὰ λάβωσι μέρος οὔτε σπονδῆς τῆς συνήθως προσφερομένης. τῇ δ' (τε) οὖν ἐπὶ πολὺ κατὰ τὴν χώραν αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπειδὴ ξυνῳκίσθησαν, διὰ τὸ ἔθος ἐν τοῖς ἀγροῖς ὅμως οἱ πλείους τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ὕστερον μέχρι τοῦδε τοῦ πολέμου πανοικεσίᾳ γενόμενοί τε καὶ οἰκήσαντες οὐ ῥᾳδίως τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο Θουκ. 2, 16. Συνήθως ἐξαλείφουσι τὸ μετεῖχον καὶ οἱ μὲν συνδέουσι τὸ τῇ τε οἰκήσει καὶ τὸ διὰ τὸ ἔθος, θεωροῦσι δὲ τὸ γενόμενοι καὶ οἰκήσαντες ὡς ἐκ παραλλήλου τεθειμένα. Ὁ δὲ Steup τὸν καί, τὸν πρὸ τοῦ ἐπειδή, θεωρεῖ ἐπιδοτικὸν καὶ ἐξηγεῖ ὧδε: ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἕνεκα τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον αὐτονόμου (ἀνεξαρτήτου ἐκ κέντρου) οἰκήσεως, ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν συνοικισμὸν μέχρι τοῦδε τοῦ πολέμου ἐν ἀρχαιοτέροις καὶ ἐν ὑστέροις χρόνοις, ἐπειδὴ πρότερον συνήθεια ὑπῆρξε, κατὰ μέγιστον μέρος μὲ ὅλας των τὰς οἰκογενείας εἶχον γεννηθῆ καὶ κατοικήσῃ ἐν τοῖς ἀγροῖς, δὲν ἐξετέλουν εὐκόλως τὰς μεταναστάσεις. Ἐκ τῆς ἑρμηνείας ταύτης φαίνεται, ὅτι ἡ σύνταξις δὲν εἶνε καθαρὰ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἑρμηνευτοῦ. Καὶ ἵνα τὰ ἄλλα παραλίπωμεν, οὐδὲν ἴχνος φαίνεται τοῦ ὅμως ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ, ὅπερ εἶνε ἐπακολούθημα κυρίως τοῦ ἐπιδοτικοῦ καί· ἀλλ' ὁ ἐπιδοτικὸς οὗτος καί, ἵνα ἔχῃ τὸν τόπον του, πρέπει νὰ ἐξηγῇ σαφέστερον τὰ προηγούμενα. Καὶ ἄλλως δὲ δὲν ἑρμηνεύεται τὸ ὅμως. Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα νὰ ὑπάρχῃ ἐν ῥῆμα πρὸ τοῦ καί. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑπάρχον μετεῖχον εἶνε προφανῶς ἐφθαρμένον, δὲν δικαιούμεθα νὰ τὸ ἐξαλείψωμεν, διότι καὶ ἀναγκαῖον εἶνε ἓν ῥῆμα, ὡς ἀπεδείχθη, καὶ δὲν ἐξηγήθη ἀκόμη, πῶς παρεισέφρησεν, ὑπὸ τῶν ἐξαλειφόντων αὐτό. Πιθανῶς πρέπει ν' ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ ἀντεῖχον ἀπολύτως κειμένου. Οὕτω καὶ ἡ σύνταξις ἔχει καλῶς καὶ τὸ νόημα: Ἕνεκα τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον αὐτονόμου κατὰ τοὺς ἀγροὺς οἰκήσεως οἱ Ἀθηναῖοι δὲν μετεκινοῦντο (κυρ. «ἐβαστοῦσαν καλά, δὲν τὸ ἐκουνοῦσαν»), ἀκόμη καὶ ἀφ' οὗ συνῳκίσθησαν, (ἀκόμη καὶ) μετὰ τὸν συνοικισμόν, ὅμως ἕνεκα τῆς συνηθείας (τοῦ μένειν ἐν τοῖς ἀγροῖς) οἱ πλειότεροι τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν ὕστερον μέχρι τοῦδε τοῦ πολέμου, ἐπειδὴ εἶχον διατρίψῃ καὶ κατοικήσῃ πανοικεὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς, δὲν ἐμετανάστευον εὐκόλως. πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης; Ἀπ. Εὐρ. 787 ποῖον φρόνημα δύναμαι νὰ ἔχω ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἠδυνάμην εὐκόλως, ἐνηριθμημένος ἐν τοῖς πολλοῖς ἀνδράσι τοῦ στρατοῦ, νὰ ἀποκτήσω ἴσην πρὸς τὸν σοφώτατον τύχην; (ἄνευ δηλ. ἀγώνων καὶ κινδύνων, ἐν ᾧ νῦν κινδυνεύω ν' ἀπολέσω ταύτην τὴν καλὴν ὑπόληψιν). ἡγησάμενοι τούτου (Herw.: τοῦτο) μὲν ἂν καὶ ἴσον καὶ πλέον οἱ ἀγαθοὶ ὑμῶν ἤπερ τὸ τῆς πόλεως πλῆθος μετασχεῖν, εἰ δ' ἄλλα βουλήσεσθε, καὶ τοῦ παντὸς κινδυνεῦσαι στερηθῆναι Θουκ. 6, 40 νομίσαντες, ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ἐξ ὑμῶν ἤθελον λάβῃ «εἰς τὸ μερίδιόν των» καὶ ἴσον καὶ πλειότερον μέρος ἐκ τούτου (τ. ἔ. τοῦ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινοῦ) παρὰ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· ἐὰν δὲ ἄλλα θὰ θελήσατε, ἠθέλατε κινδυνεύσῃ νὰ τὰ χάσητε ὅλα (δι' ἐξορίας ἢ καὶ θανάτου). Τὸ τούτου, ὡς δηλοῦν τὸ ὅλον, ὀρθῶς ἔχει ἀντὶ τοῦ τῶν χ/φων τοῦτο. ὧν (μετεωρολόγων) ἀτηρὰ γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν οὐδὲν γνώμης μετέχουσα Ἀπ. Εὐρ. 913 ὧν ἡ ἀτ. γλῶσσα ἐκφέρει περὶ τῶν ἀφανῶν εἰκασίας ὅλως ἀσυνέτους (κυρ. οὐδόλως μετέχουσα συνέσεως). ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί Αἰσχ. Πρ. 346 νῦν θεωρῶ ὀρθῶς ἔχοντας τοὺς στίχους (ἴδ. αἰτία) καὶ οὐδεμιᾶς διορθ. χρῄζοντας, διότι ὑπάρχει ἀμοιβαία τις ἐπίδρασις εἰς τὴν σύνταξιν, ἐν ᾧ ἡ δοτ. ἐμοί ἐτέθη διὰ τὴν ἐκ τοῦ μετασχὼν συνυπονοουμένην καὶ εἰς τὸ τετολμηκώς ἔννοιαν τοῦ κοινῇ. Ὁμοίως Σοφ. Ἀντ. 537 καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας = καὶ φέρω μέρος τῆς αἰτίας, ὅπου τὸ μέρος ὑπονοεῖται ἐκ τοῦ συμμετίσχω. Ο. Τ. 347. Δημ. 2, 9, ἐν οἷς ἡ πρόθεσις ὑπονοεῖται καὶ εἰς τὸ δεύτερον ῥῆμα. Ὁ ἡμέτ. Σεμιτέλος ἀνάγει τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ διὰ μέσου σχῆμα. ὃν καὶ ὑμῶν ἴσασιν οἱ πολλοὶ κατηγοροῦντα τούτου ἐν τῷ δήμῳ, ὡς καὶ μεγάλα καὶ βλάβους εἴη τὴν πεντηκοστὴν μετέχων αὐτῆς Λυκ. κ. Λεωκρ. § 19 ὅπου πρῶτος ἐγὼ διώρθωσα καὶ μεγάλα κατεβλαβὼς εἴη: ὅτι κατηγόρει τοῦτον ἐνώπιον τοῦ δήμου, λέγων ὅτι καὶ μεγάλως εἶχε βλάψῃ τὴν πεντηκοστὴν μετέχων αὐτῆς. μάκαρες οἳ μετρίας θεοῦ μετά τε σωφροσύνας μετέσχον λέκτρων Ἀφροδίτας, γαλανείᾳ χρησάμενοι μαινομένων οἴστρων, ὅθι δὴ δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας τόξ' ἐντείνεται χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς Εὐρ. Ἰ. Α. 543 «μακάριοι, οἳ μετέσχον μετρίως τῆς θεοῦ, μετὰ σωφροσύνης τε τῶν Ἀφροδίτης λέκτρων (= εὐνῆς), γαληνίως χρησάμενοι τοῖς μαινομένοις (ἐρωτικοῖς) οἴστροις, ἐν οἷς ὁ χρυσοκ. Ἔρως δίδυμα τόξα χαρίτων (ἐρωτικῶν) ἐντείνει, τὸ μὲν ἐπ' εὐτυχίᾳ βίου, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτῆς» Δ. Βερν. τῆς ἀρχῆς τῆς ἡμετέρας οὐκ ἔλασσον κατὰ τὸ ὠφελεῖσθαι, ἔς τε τὸ φοβερὸν τοῖς ὑπηκόοις καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι πολὺ πλεῖον μετείχετε Θουκ. 7, 63 μετείχετε (ἦσθε κοινωνοὶ) τῆς ἡμ. ἀρχῆς ὄχι ὀλιγώτερον ὡς πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς ὠφέλειαν, καὶ πολὺ περισσότερον ὡς πρὸς τὸν φόβον τὸν ἐμπνεόμενον εἰς τοὺς ὑπηκόους καὶ ὡς

πρὸς τὴν ἀσφάλειαν ὑμῶν ἀπὸ πάσης ἀδικίας. Τὸ χωρίον διορθοῦται πολλαχῶς. Ἄλλοι μὲν ἐξαλείφουσι τὸ πολὺ πλεῖον, ἄλλοι δὲ τὸ οὐκ ἔλασσον· ἀμφότεροι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐς τὸ φοβερὸν — ἀδικεῖσθαι ὡς ἐπεξήγησιν εἰς τὸ κατὰ τὸ ὠφελεῖσθαι. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ σφάλμα τοῦ χωρίου ἔγκειται ἐν τῷ μή, ὅπερ πάντες σχεδὸν οἱ κώδικες παραλείπουσι πλὴν ἑνός, ἐν ᾧ τὸ μὴ θὰ προῆλθεν ἐκ διορθώσεως. Τούτου ἐκλιπόντος, ἵνα ὑπάρχῃ ἡ προσήκουσα συμμετρία, γρ. κατά (ἀντὶ τοῦ καὶ) τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ τότε τὸ νόημα εἶνε ἄμεμπτον: ἦσθε κοινωνοὶ τῆς ἡμ. ἀρχῆς ὄχι ὀλιγώτερον ὅτε ὠφελεῖσθε, καὶ πολὺ περισσότερον ὡς ἐκ τοῦ φόβου, ὃν ἐνεπνέετε εἰς τοὺς ὑπηκόους, καθ' ἣν περίστασιν ἐκινδυνεύετε νὰ ἀδικῆσθε.

μετεωρίζω: μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς Δημ. 13, 12 ἀφ' οὗ μᾶς ἐσήκωσεν ὑψηλὰ καὶ μᾶς ἐφούσκωσε. μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει Θουκ. 8, 16 «ἀφ' οὗ ἐβγῆκε 'ς τ' ἀνοικτά». τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου Ἀρφ. Ἱππ. 762, ἴδ. παραβάλλω.

μετήορος: ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα (τὰ ἅρματα) Ψ 369 ἐπετοῦσαν εἰς τὸν ἀέρα.

μετοικέω: ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς Αἰσχ. Ἱκ. 617 ὅπου τὸ μετοικεῖν μετὰ γεν., διότι = μετέχειν τῆς οἰκήσεως τῆσδε γῆς, ἴδ. πανδημία.

μέτοικος 2: μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν Αἰσχ. Χο. 969 «οἱ νῦν τοὺς δόμους (παρανόμως ξένοι ὄντες, ὡς ὁ Αἴγισθος) οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς πρώτης τύχης· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγε» Σχ. «θὰ πέσουν ἀνάποδα» λέγομεν ἡμεῖς. οὗτός ἐστι ἐνθάδε ξένος λόγῳ μέτοικος· εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος Σοφ. Ο. Τ. 451 ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶνε ἐδῶ λόγῳ μὲν ὢν ξένος κάτοικος τῆς πόλεως (κυρ. μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγχωρίων κατοικῶν), ἔπειτα δὲ θὰ ἀποδειχθῇ ἐγχώριος Θηβαῖος. μέτοικον ξένον θάπτειν Αἰσχ. Χο. 680, ἴδ. πᾶς.

μετρέω -ῶ: τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι Δημ. 34, 37 ἐν ᾧ ἔπαιρναν, ἐν ᾧ ἐμετροῦσαν καθ' ἡμίεκτον τὰ ἄλφιτα. εὖ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι Ἡσ. Ἔρ. 349 μὲ τὸ μέτρον νὰ δανείζεσαι ἀπὸ τὸν γείτονα, καὶ μὲ τὸ μέτρον πάλιν νὰ ἀποδώσῃς (ὅσα ἐδανείσθης). Παρομοίως ἡ κοινὴ παρ. «δανείσου, καλοπλέρωσε, νά σου ξαναδανείσουν». Καὶ «ποιὸς καλοδανείζεται; ὅποιος καλοπλερώνει». ἢ μετάδος ἢ μέτρησον ἢ τιμὴν λαβέ Ἀπ. Θεοπόμ. 26 «τὸ μέτρησον ἀντὶ τοῦ δάνεισον» Σχ. Ἀρφ. Ἀχ. 1021. πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου Σοφ. Αἴ. 5 κυρ. μετροῦντα ἐν ἑαυτῷ. θάλπεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δ' ἐμέ, ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν, ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος (πρίοντος Weckl.) ὀρθοῦται κανών Ἀπ. Σοφ. 433 ῥυθμίζων τὴν ὄψιν αὐτοῦ συμμέτρως πρὸς τὴν ἐμὴν (τ. ἔ. συμπάσχων, συγχαίρων καὶ συναλγῶν ἐμοί), ὅπως ὁ κανὼν τοῦ τέκτονος χωροῦντος ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν στάθμην γίνεται ὀρθός.

μέτρημα τό: εἰς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου μέτρημα πληρώσαντες εἶχον ἡδονήν Εὐρ. Ἰ. Τ. 953 εἰς δὲ ἀγγεῖον ἴδιον ἑκάστῳ, ἴσον ἅπασι μέτρον (ποσὸν) οἴνου (ἐγχέαντες καὶ) πληρώσαντες αὐτὸ (τὸ ἀγγεῖον), ἐτέρποντο πίνοντες.

μέτριος 3 καὶ παρ' Ἀττ. 2. μάκαρες οἳ μετρίας θεοῦ μετέσχον Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 543, ἴδ. μετέχω. σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν Ἡσ. Ἔρ. 306 ἡ σύνταξις: τὰ μέτρια ἔργα ἔστω σοι φίλα, (δηλ.) κοσμεῖν (αὐτά): τὰ μέτρια (τὰ ἐν ὀρθῷ μέτρῳ γινόμενα) ἔργα ἔστωσάν σοι προσφιλῆ, δηλ. κοσμίως νὰ ἐκτελῇς αὐτά. Ἄλλοι θεωροῦσι τὴν σύντ. ὡς προσωπικὴν ἀντὶ τῆς συνήθους ἀπροσ.: φίλον ἔστω σοι κοσμεῖν ἔργα μέτρια. μετρίᾳ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι ἐχρήσαντο Θουκ. 1, 6 ἁπλῆν ἐνδυμασίαν καὶ κατὰ τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι (οἱ Λακεδαιμόνιοι) μετεχειρίσθησαν. ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον ἄλγος... διόλλυσαι Σοφ. Ἠλ. 140 τὴν ἑρμ. ἴδε ἐν τῷ διόλλυμι. Ἐνταῦθα δὲ παρατηρῶ ὅτι μέτρια κακά, ἄλγη, εἶνε κατὰ τὴν γνώμην μου ὄχι τὰ τὸ ὀρθὸν μέτρον ἔχοντα, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ εὔφορα, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐφεξῆς δυσφόρων. τὰ μέτρια καὶ ἐπιθεραπεύειν Θουκ. 8, 84 ἴδ. ἐπιθεραπεύω. τὰ μέτρια δουλεύειν Αὐτ. κυρ. = δουλεύειν τὴν μετρίαν καὶ ἐπιεικῆ δουλείαν, οὐ τὴν χαλεπὴν καὶ ἄμετρον· ἴδ. ἐπιθεραπεύω. πρὸς τοὺς τὰ μέτρια διενεχθέντας 4, 19 τὰς μετρίας (οὐ τὰς χαλεπὰς καὶ ἀδιαλλάκτους) διαφορὰς «περὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μετρίων» Σχ. τῆς δὲ ὑπαρχούσης ἀκολασίας ἐπειρώμεθα μετριώτεροι ἐς τὰ πολιτικὰ εἶναι 6, 89 ἐν τοῖς πολιτικοῖς (ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ) ἐπειρ. εἶναι μετριώτεροι ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἀκολασίαν (ἢ ὥστε τῇ ὑπαρχ. ἀκολασίᾳ χρῆσθαι: παρὰ τὴν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ὑπάρχ. ἀκολασίαν). χαλεπὸν τὸ μετρίως εἰπεῖν 2, 35 εἶνε δύσκολον νὰ εὕρῃ τις τὸ ὀρθὸν μέτρον ἐν τῷ λόγῳ του. παρ' ἃ προσεδέχετο μετρίως 4, 19 μετριοπαθῶς παρὰ τὴν προσδοκίαν (τοῦ πολεμίου).

μετριότης ἡ: ἡμῖν δ' αἰσχρὸν βιάσασθαι τὴν τούτων μετριότητα Θουκ. 1, 38 θὰ ἦτο ἐπονείδιστον εἰς ἡμᾶς νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν ἐναντίον τῆς ἀνεξικακίας τούτων.

μέτρον τό: μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε Εὐρ. Φοίν. 544 «διὰ τὴν ἰσότητα καὶ μέτρα ἐτάχθησαν τοῖς ἀνθρώποις καὶ μέρη σταθμῶν (τὰ διάφορα βάρη, ζυγὰ) καὶ ἀριθμὸς» (ἵνα κανονίζωνται αἱ συναλλαγαί) Σχ. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει Πίνδ. Π. 4, 286 ἡ εὐνοϊκὴ στιγμὴ παρέχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐν βραχεῖ μέτρῳ (ὅθεν πρέπει νὰ ὠφελῆταί τις ταχέως). ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος Σόλ. 13, 52 τὴν τελείαν ποθητὴν σοφίαν. Ἄλλοι: διδασκόμενος παρὰ

τῆς ποιητῆς σοφίας τὸ ὀρθὸν μέτρον. ἕπεται ἐν ἑκάστῳ μέτρον Πινδ. Ὀ. 13, 48 ἐν ἑκάστῳ πράγματι ἐπακολουθεῖ τὸ μέτρον: ἕκαστον πρᾶγμα ἔχει τὸ μέτρον του. μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων Ἰ. 6, 71 τὰ προσήκοντα καὶ ἐνεργῶν καὶ πράττων τ. ἔ. περιορίζων τὰς εὐχάς του ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ δυνατοῦ. οὐκ οὖν τοσαῦτά γ' (ἐνν. ἔτλην ὅσα νῦν), εἰ μέτρῳ μοχθητέον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1251 ἐὰν πρόκειται νὰ ὑπομένῃ τις πόνους ἐν μέτρῳ, διότι δηλ. οἱ ἐμοὶ εἶνε ἀμέτρητοι. Ἀλλὰ τὸ χωρίον ἐφθαρμένον φαίνεται. ἡ ἐποποιΐα τῇ τραγῳδίᾳ μέχρι μόνου μέτρου μετὰ τοῦ (ἔγραψα ἀντὶ τοῦ μεγάλου) μίμησις εἶναι σπουδαίων ἠκολούθησε Ἀριστ. Ποιητ. κεφ. 5. Συνήθως διορθοῦσι μέχρι μὲν τοῦ μίμησις εἶναι, γράφοντες μὲν τοῦ ἀντὶ τοῦ μόνου καὶ ἐξαλείφοντες τὰς λέξεις μέτρου μεγάλου. Ἴδε τὴν ἐξήγησιν ἐν τῷ ἀκολουθῷ. — τί μέτρον κακότητος ἔφυ; Σοφ. Ἠλ. 236 τί μέτρον τῆς ἀθλιότητός μου ὑπάρχει; Κατὰ τὸν Kaibel τὸ κακότητος ἀναφ. εἰς τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμ. τ. ἔ. μὲ συμβουλεύετε νὰ μετριάζω, ἀλλὰ μετριάζουσιν ἐκεῖνοι; ταὔτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊξαι δέμας Εὐρ. Ἄλκ. 1063 ἴσθι ἔχουσα τὰ αὐτὰ πρὸς τὴν Ἄλκ. μέτρα τῆς μορφῆς, καὶ ὡμοίωσαι αὐτῇ τὸ σῶμα· «μέτρα μορφῆς ἐκδέχου ὄχι τὰ τῆς κατὰ τὴν ὄψιν μόνον, ἀλλά καὶ τὴν τῶν μελῶν πρὸς ἄλληλα συμμετρίαν, καὶ ἐν γένει τὴν ἰδέαν τοῦ ὅλου παραστήματος» Δ. Βερν. μέτρῳ καταίβαινε Πίνδ. Π. 8, 78 ἴδ. καταβαίνω. τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα . . ἐπέθηκε; Ὀ. 13, 20 τίς ἐπέθηκε μέτρα εἰς τὴν χαλίνωσιν τοῦ ἵππου μεταξὺ τῶν ἱππείων σκευῶν; τ. ἔ. τοὺς χαλινούς, οἵτινες εἶνε εἶδος τῶν ἱππείων σκευῶν, πρώτη ἐφεῦρεν ἡ Κόρινθος: «τὰ ἵππεια μέτρα τοῦ χαλινοῦ» Σχ.

μέχρι: καὶ μέχρι γε τοῦ τὰ γεγενημένα διεξελθεῖν καὶ αὐτὸς ἀρκούντως ἐρεῖν (πολλὰς ἐλπίδας ἔχω) Δημ. 27, 2 καὶ ὅσον διὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ γεγενημένα, ἐλπίζω, ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ ὁμιλήσω ἀρκούντως.

μὴ δηλοῖ ἀπόφασιν (ἄρνησιν) σχετικήν, ἐξαρτωμένην ἐκ τοῦ ὑποκειμένου, ἐκ τοῦ λέγοντος· οὗτος δηλ. φαντάζεται αὐτὴν ὡς οὐχ ὑπάρχουσαν. Τὸ δὲ οὐ ἐκφράζει ἄρνησιν ἀπόλυτον, τ. ἔ. δηλοῦταί τι ὡς αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ οὐχ ὑπάρχον. Ὅθεν ἡ διὰ τοῦ μή ἐκφραζομένη ἄρνησις εἶνε ἐξ ὑποκειμένου, ὑποθετικὴ καὶ ἀβεβαία καὶ ἐνδεχομένη· ἡ δὲ διὰ τοῦ οὐ ἄρνησις εἶνε ἐξ ἀντικειμένου, ἀπόλυτος καὶ ἀνεξάρτητος. Θὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα τὸ μὴ διχῶς, ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ, καὶ ἐν ἐξαρτήσει. Α') ἐν λόγῳ ἀνεξαρτήτῳ, κυρ. ἀπαγορευτικὸν μή. 1) ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, συντ. μετ' ἐνεστ. προστ., ἢ μετ' ἀορ. ὑποτ. μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας Σοφ. Φιλ. 1400, ἃ σαφῆ. σὺ μέντοι μὴ πάντα θυμῷ χρέο, μηδὲ πόλιν ἀρχαίην ἐξαναστήσῃς Ἡρ. 1, 155 κυρ. σὺ δ' ὅμως μὴ ἐν πᾶσι θυμοῦ (ὀργίζου), μηδὲ πόλιν ἀρχαίαν ἀνάστατον ποιήσῃς. Ἐν Πλ. Γοργ. 500 Ε αὐτὸ δέ μοι τοῦτο πρῶτον ἢ σύμφαθι ἢ μὴ συμφῇς ὀρθῶς ἔγραψαν: ἢ σύμφαθι ἢ μή· σύμφῃς; ὅπου ὁ Σωκράτης ζητεῖ ἐπιβεβαίωσιν τῶν λεγομένων. Τὰ δὲ πρδγ., ἐν οἷς τὸ μή συντάσσ. μετὰ γ' ἑν. προσ. ἐνστ. ὑποτ., ἐξηγητέα μᾶλλον ὡς φόβου δηλωτικά· μὴ τοίνυν τις τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεὶς οὕτως οἴηται καὶ τὰ ἄδικα ἐν αὐταῖσι ταύτῃ γίγνεσθαι διπλᾶ, τὰ μὲν ἑκούσια δή, τὰ δ' ἀκούσια Πλ. Νόμ. 861 Ε νὰ μὴ θεωρῇ τις λοιπόν, (τ. ἔ. ἂς προσέχωμεν) νὰ μὴ θεωρῇ τις πάσας τὰς βλάβας ἀδικίας καὶ οὕτω πιστεύῃ, ὅτι καὶ τὰ ἄδικα γίνονται διπλᾶ κτλ. Πρβ. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται Π 128 νὰ μὴ πάρουν τὰ πλοῖα καὶ ἔπειτα δὲν ἐμπορῇ πλέον νὰ φύγῃ κανείς. Ἂν γράψωμεν ἕλῃσι μετὰ τοῦ Weckl., τὸ νόημα κάλλιον: νὰ μὴ πάρῃ ἡ φωτιὰ τὰ πλοῖα κτλ. ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ, πορθεῖν ἃ μὴ χρή Αἰσχ. Ἀγ. 353 νὰ μὴ (δηλ. φοβοῦμαι νὰ μὴ) καταλαμβάνῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως (= πρότερον) ἐπιθυμία τις τὸν στρατόν, νὰ λεηλατῶσιν ὅσα δὲν πρέπει (δηλ. τοὺς ναούς). ὤ μοι ἐγώ, μὴ τίς μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὖτε ε 356 ἀλλήμων ὤ, νὰ μή μου πλέκῃ πάλιν (ὡς καὶ ἄλλοτε) κανένα δόλον κανεὶς τῶν ἀθανάτων. Ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας τὸ μή συντ. μὲ ἀόρ. ὑποτ. Β 195. ο 90. σ 12. χ 213 κἀλλ. Πρβ. ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ θάνατος ἢ τοῦτο; Πλ. Φαίδων 64 C ἆρά γε νὰ μὴ εἶνε ἄλλο τι παρὰ τοῦτο ὁ θάνατος; μὴ γὰρ οὐ λάβῃς ὅποι Ἀρφ. Ἐκκλ. 795 = δέδοικα μὴ οὐκ ἔχῃς ὅποι λάβῃς, δηλ. εἶνε φόβος μήπως δὲν τὸ ξαναεύρῃς. Τὸ μὴ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως εὕρηται ἐνίοτε συντεταγμένον καὶ πρὸς ἀόρ. προστ. τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ Δ 410. Ὁμοίως Σ 134. ω 248. μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος Ἀρφ. Θεσμ. 870 ἃ παρῳδεῖ ὁ Ἀρφ. ἐκ τοῦ Σοφοκλείου Πηλέως. ἴδ. Ἀπ. Σοφ. 453. Συνηθέστερον εἶνε τὸ γ' πρόσ. ὡς μηδ' ἡ βία σε νικησάτω Σοφ. Αἴ. 1334. Καὶ κατ' ἔλλειψιν· μὴ τριβὰς ἔτι Σοφ. Ἀντ. 577 ἐνν. ἐμβάλλετε. μή μοι μυρίους μηδὲ δισμυρίους ξένους, μηδὲ τὰς ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις Δημ. 4, 19 ἐνν. λέγε. οἱ ῥήτορες ἕξουσιν καὶ ἐν ἄλλοις ἐλάσσοσιν ἀγῶνα καὶ μή, ἐν ᾧ μὲν ἡ πόλις . . . ζημιώσεται Θουκ. 3, 40 καὶ μὴ ἐχέτωσαν. 2) Ἐπὶ προτροπῆς, ὅπως μὴ γίνῃ τι· μή οἱ χρήματ' ἔδωμεν π 389 ἂς μὴ τοῦ τρώγωμεν τὴν περιουσίαν του. Ἐπὶ ἀπορίας· πῶς λέγεις; μὴ ἀποκρίνωμαι ὧν προεῖπες μηδέν; Πλ. Πολ. 337 Β νὰ μὴ ἀποκριθῶ (νὰ μὴ ἀποκρίνωμαι) εἰς κανὲν ἐξ ὅσων προεῖπες; ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή; Σοφ. Αἴ. 668 διὰ τί ὄχι; διὰ τί νὰ μὴ ὑποχωρῇ τις; 3) Μετ' εὐκτ. ἐπὶ εὐχῆς ἢ ἀπευχῆς· εἴθε μήποτε

γνοίης ὃς εἶ Σοφ. Ὀ. Τ. 1068 εἴθε ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσῃς (νὰ μὴ μάθῃς) ποῖος εἶσαι. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, μήτ' ἐκμάθοις ποθοῦσα νῦν τ' ἄπειρος εἶ Σοφ. Τρ. 142 ἀλλὰ πῶς τήκεται ἡ καρδία μου, σοὶ εὔχομαι, ὅπως τώρα δὲν τὸ ἠξεύρεις, νὰ μὴ τὸ μάθῃς, ἀφ' οὗ τὸ πάθῃς. — εἴθ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μή 'λαβες (λάβες Δ. Βερν.) ποτέ Εὐρ. Ἀλκ. 1102 εἴθε νὰ μὴ ἐλάμβανες αὐτὴν ἐξ ἀγῶνος (ἀγωνισάμενος, μετὰ προηγ. ἀγῶνα). δῶρον, ὅ μή ποτ'... ἐπωφέλησα πόλεως ἐξελέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 540, ἴδ. ἐπωφελέω. Ἐπὶ ἐμπαθῶν ὅρκων, ἐν οἷς ὁρκίζεταί τις ὅτι δὲν θὰ συμβῇ τι, ἢ ὅτι δὲν γίνεταί τι ἢ δὲν ἔγινεν, ἡ διὰ τοῦ μή ἐπιφερομένη πρότασις παρατάσσεται ἀσυνδέτως· ὥστε μόνη αὐτὴ ἡ ἔννοια τοῦ μή, ὡς σχετικοῦ καὶ ἐξηρτημένου, παρέχει ἐπίφασίν τινα ἐξαρτήσεως· ἴστω νῦν Ζεύς, μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Κ 330 ἀληθῶς δὲν θὰ ἐπιβῇ ἄλλος ἀνὴρ τῶν ἵππων (πρβ. ἦ μὲν στ. 322). μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων πημαίνει Τρῶας Ο 41 ὄχι ἀπὸ ἰδικήν μου παρακίνησιν ὁ Ποσ. κακοποιεῖ τοὺς Τρῶας. Τὸ μή ἀναφ. μόνον εἰς τὸ δι' ἐμὴν ἰότητα, αἱ δὲ λέξεις Ποσ. πημαίνει Τρ. περιέχουσιν ὑπὸ τοῦ Διὸς παρατηρηθὲν γεγονός, ὅπερ ἡ Ἥρα οὔτε θέλει οὔτε δύναται ν' ἀποκρούσῃ. Ὁ διὰ τοῦ μή εἰσαγόμενος ὅρκος δὲν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πρὸ 4 στίχων ἴστω νῦν τόδε Γαῖα. μὰ τὴν Ἀφροδίτην... μὴ ἐγώ σ' ἀφήσω Ἀρφ. Ἐκκλ. 999 δὲν θά σε ἀφήσω ἐγώ. Καὶ μετ' ἀορ., ὅπου ἀνέμενέ τις μᾶλλον οὐ ἢ μή. Ἀλλ' καὶ ἐν τοιούτοις ὅρκοις ὁ Ἕλλην ἐκφράζει τὸ αἴσθημα τῆς ἀποστροφῆς, δι' οὗ ἀποκρούει τὴν καὶ ἐν τοιούτῳ ὅρκῳ ὑπάρχουσαν ἔννοιαν. Πρβ. τὸ ἡμέτερον «θεὸς φυλάξῃ», «νὰ μὴ φθάξω» κττ. ἴστω νῦν Ζεύς... μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπένεικα Τ 261. μὰ γῆν ...μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω Ἀρφ. Ὄρν 195 δὲν ἤκουσα ἐγὼ ἀκόμη κομψότερον νόημα. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ οὐ, ὡς ἐν Νεφ. 627 μὰ τὸν Ἀέρα, οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα δὲν εἶδα κανένα ἄλλον τόσον χωριάτην. Ὁμοίως καὶ τὰ ὅρκου σημαντικά, περιέχοντα τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπαγορεύσεως, συντάσσονται μετὰ τοῦ μή (ἢ τοῦ μὴ μήν, μὴ μέν) καὶ ἀορ. ἀπρφ., ἐνίοτε καὶ μέλλ. ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι Ψ 585 ὁρκίζου, ὅτι ἀληθῶς ὄχι ἑκουσίως ἐσταμάτησας διὰ δόλου τὸ ἅρμα μου. ἴστω νῦν τόδε Γαῖα — μήτι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο ε 187 ὅτι δὲν θὰ μελετήσω (διαβουλεύσω) κατὰ σοῦ ἄλλο τι κακόν. Β') ἐν ἐξαρτήσει λόγου· καὶ δὴ ἐπὶ τῶν ὑποθετικῶν (εἰ, ἐάν, μή, ἃ ἴδε), ἀναφορικῶν (ὅς μή, ὅστις μή, ὃς ἂν μή, οὗ, ὅπου μή κττ.), χρονικῶν (ὅτε, ὁπότε μή, ὅταν, ἐπάν, ἐπειδάν, ἕως ἂν μή —), τροπικῶν (ὡς, ὅπως μή, ὡς ἄν, ὅπως ἂν μή —), καθ' ὅσον ἐν αὐτοῖς περιέχεται ὑπόθεσίς τις· εἰ μὴ λέγεις, ἐὰν μὴ λέγῃς. λώβη τάδε γ' ἔσσεται —, εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν Η 97. Καὶ ἐν συμπτύξει: οὐκ ἔστι μὴ νικῶσι σωτηρία Ξεν. Ἀν. 6, 5, 18=ἢν μὴ νικῶμεν. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἄρνησις ἀναφέρεται εἰς μίαν μόνην λέξιν τῆς προτάσεως, τότε τίθεται οὐ: ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι Δ 300 ὅπου τὸ οὐκ ἐθέλων = ἄκων. εἰ μὲν οὖν οὐ πολλοὶ ἦσαν Λυσ. 13, 62 ὅπου τὸ οὐ πολλοὶ = ὀλίγοι. εἴ τις καὶ τότε ἐν τῷ πάσχειν οὐκ εἰκότως ὠργίζετό μοι Θουκ. 6, 89 ὅπου τὸ οὐκ εἰκότως = ἀπεικότως. Συνήθως μετὰ τοῦ φημὶ καὶ ἐάω: ἐάν τε. οὐ φῆτε ἐάν τε φῆτε Πλ. Ἀπολ. 25 Β = ἐάν τε ἀρνῆσθε, ἐάν τε ὁμολογῆτε. ἐὰν μὲν οὖν φάσκῃ Φρύνιχον ἀποκτεῖναι,.. τοῦτον τιμωρεῖσθε· ἐὰν δ' οὐ φάσκῃ, ἔρεσθε αὐτόν, δι' ὅ τι φησὶν Ἀθηναῖος ποιηθῆναι· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ ἀποδεῖξαι, τιμωρεῖσθε αὐτόν Λυσ. 13, 76 ὅπου τὸ οὐ φάσκῃ = ἀρνῆται. Λέγεται δὲ κατόπιν ἐὰν μὴ ἔχῃ ἀποδεῖξαι, διότι δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ. Ἀλλ' ἐν Εὐρ. Μηδ. 85: ἄρτι γιγνώσκεις τόδε, ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ; τώρα τὸ ξέρεις, πῶς κάθε ἕνας ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτόν του περισσότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον (τὸν πλησίον του), ἄλλοι μὲν δικαίως, ἄλλοι δὲ καὶ ἕνεκα ἰδιοτελείας, ἀφ' οὗ τὰ παιδιά του, διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς τὴν (νέαν) σύζυγόν του, δὲν ἀγαπᾷ ὁ πατήρ των; Ὅπου εἶνε προφανές, ὅτι μετεχειρίσθη ὁ ποιητὴς οὐ καὶ ὄχι μή, ὄχι διότι δῆθεν συναποτελεῖ μίαν ἔννοιαν μὲ τὸ στέργει (=μισεῖ), διότι τοῦτο δὲν εἶνε ὀρθόν, ἀλλὰ διότι τὸ εἰ ἐνταῦθα ἐμφαίνει ἰσχυρὰν αἰτιολογίαν. Πρβ. Ψ 296. Σοφ. Αἴ. 1266. Εὐρ. Ἴων 347. Θουκ. 1, 121. — αὐτὸ τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβεῖται, ὅστις μή... ἄνανδρός ἐστι Πλ. Γοργ. 522 Ε ὅπου τὸ ὅστις μή σχεδὸν = εἴ τις μή. στείχοιμ' ἄν· ὅ τι γὰρ μὴ χρεών, οὔτοι χρεὼν παθεῖν Εὐρ. Βάκ. 515 ὅ τι εἶνε τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ πρέπῃ νὰ τὸ πάθω, βεβαίως δὲν πρέπει νὰ τὸ πάθω. ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ πολλὰ μὲν ἔστι ἰδεῖν, τὰ μή τις ἐθέλει Ἡρ. 1, 32 τὰ ὁποῖα εἶνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ τις νὰ τὰ ἰδῇ. βουληθεὶς τοιοῦτον μνημεῖον καταλιπεῖν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς ἐστιν Ἰσοκρ. 4, 89 τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶνε τῆς ἀνθρ. φύσεως (τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύνανται νὰ κάμουν ἄνθρωποι). λέγων, περὶ ὧν μηδεὶς πρότερον εἴρηκεν αὐτ. 4, 10 περὶ πραγμάτων, περὶ τῶν ὁποίων κανεὶς νὰ μὴ ἔχῃ εἴπῃ προηγουμένως. ἀλλ οὐκ ἦν τότε ὃ νυνὶ ποιεῖν, ἐκ παλαιῶν χρόνων καὶ ψηφισμάτων πολλῶν ἐκλέξαντα, ἃ μήτε προήδει μηδεὶς μήτ' ἂν ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, διαβάλλειν Δημ. 18, 225 ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τότε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τώρα δὰ ἔκαμνεν, ἐκλέξας ἐκ... πολλῶν νὰ διαβάλλῃ

τοιαῦτα, ὁποῖα οὔτε προεγνώριζε κανείς, οὔτε θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἤθελον λεχθῇ σήμερον. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; Σοφ. Ο. Τ. 1334 διότι τί ἐχρειάζετο νὰ βλέπω ἐγώ, ποῦ καὶ ὅταν «γειά» ἔβλεπα, δὲν εἶχα κανὲν εὐχάριστον νὰ ἰδῶ; μὴ τοίνυν ἐμοὶ νείμητε τὸ ἄπορον τοῦτο, ἐν ᾧ μηδ' ἂν αὐτοὶ ηὐπορεῖτε Ἀντιφ. 5, 66 εἰς περίστασιν, καθ' ἣν καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν θὰ ηὐκολύνεσθε νὰ λύσητε τὴν ἀπορίαν. ὅπου τοίνυν μηδεὶς τετόλμηκε τῶν οἰκείων τούτῳ μαρτυρῆσαι.., πῶς οὐκ εἰκός ἐστιν ὑμᾶς ἡγεῖσθαί με τἀληθῆ λέγειν; Δημ. 49, 38 εἰς περίστασιν, καθ' ἥν κανεὶς ἐκ τῶν οἰκείων δὲν ἔχει τολμήση κτλ. Ὁμοίως ὁπότε μή 33, 30. 55,26. ἦ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι..., ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν Πλ. Φαίδων. 84 Ε ἀφ' οὗ τοὐλάχιστον καὶ σᾶς ἀκόμη δὲν δύναμαι νὰ πείθω. Ἀλλ' ἐν τῷ ὅτε γε ὑπάρχει τις ὑποθετικὴ ἔννοια (=si quidem). β′) Ἐπὶ τῶν τελικῶν προτάσεων, διὰ τοῦ ἵνα, ὅπως, ὡς ἐκφερομένων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν προτάσεων, ἐν αἷς τὸ ὅπως συντ. πρὸς μέλλ. ὁριστικῆς· λέγω, ἵνα μὴ ποιῇς. οἱ νόμοι ἐπιμέλονται, ὅπως μὴ οἱ πολῖται κακοὶ ἔσονται. Μόνον παρὰ μτγν. εὕρηται ὅπως οὐ. Ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ αἱ ἀναφορικαὶ προτάσεις, ἐν αἷς περιέχεται ἔννοιά τις σκοποῦ· μέλλουσι γάρ σε... ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μή ποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει Σοφ. Ἠλ. 379 ὅπου νὰ μὴ ἰδῇς ποτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁμοίως Αἴ. 659. Ο. Τ. 1412. 1437. κρύψασ' ἐμαυτήν, ἔνθα μή τις εἰσίδοι Τρ. 914 ἐκεῖ ὅπου κανεὶς νὰ μὴ ἤθελε μὲ ἰδῇ. Καὶ μόνον δὲ τὸ μή τίθεται ἀντὶ τοῦ ἵνα μή· πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῇς Αἰσχ. Ἀγ. 1624 ἵνα μὴ πταίσας ἀλγῇς. πέμψον, μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών Σοφ. Φιλ. 46 ἵνα μὴ καὶ λάθρᾳ μοι ἐπιπέσῃ. πέμψον τιν' ὅστις σημανεῖ... ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας, μὴ συναντῷεν φόνῳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1209 (ἴδ. Δ. Βερν.) ὅπου τίθεται εὐκτικὴ ἕνεκα τοῦ νοήματος, ὅπερ κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε: ἵνα μὴ προηγουμένως συναντήσωσι τοὺς φονεῖς (τὸν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην, καὶ κολλήσωσι μίασμά τι ἐξ ἐκείνων). Τοιαῦται δὲ ἀνωμαλίαι περὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐγκλίσεων εὕρηνται πολλαί, ἐξ ὧν ἀναφέρω ὀλίγας. ἐποίεε δὲ ἀμφότερα ταῦτα..., ὡς ὅ τε ποταμὸς βραδύτερος εἴη..., καὶ οἱ πλόοι ἔωσι σκολιοὶ ἐς τὴν Βαβυλῶνα Ἡρ. 1, 185 ὅπου ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἐγκλίσεων, διότι ἡ μὲν εὐκτ. εἴη εἶνε προτερόχρονος (πλησιεστέρα λοιπὸν χρονικῶς πρὸς τὸ ἐποίεε) ὡς πρὸς τὸ ἔωσι: ὅταν ὁ ποταμὸς ἦτο βραδύτερος, οἱ εἰς τὴν Βαβ. πλόοι θὰ ἦσαν σκολιοί. Ὁμοίως ἄλλο δέ τι ἐξευρήκασι γενέσθαι, ἵνα μὴ ἀδικέοιν αὐτὰς μηδ' ἐς ἑτέρην πόλιν ἄγωνται Ἡρ. 1,196 ὅπου ἡ ἀδικία τῶν παρθένων (ἀδικοῖεν) προηγεῖται τῆς εἰς ἑτέραν πόλιν ἀπαγωγῆς. ἑξακοσίους λογάδας τῶν πολιτῶν ἐξέκριναν..., ὅπως τῶν τε Ἐπιπολῶν εἶεν φύλακες καί, ἢν ἔς ἄλλο τι δέῃ..., παραγίγνωνται Θουκ. 6, 96 ἡ ἐν Ἐπιπολαῖς ἐγκατάστασις φυλάκων (εἶεν φύλακες) προϋποτίθεται τῶν ἐφεξῆς βοηθητικῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν (δέῃ, παραγίγνωνται). ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξαι καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὕστερον μέλλοντα ῥηθήσεσθαι, μὴ οὐδενός ἄξιοι εἶμεν κριταὶ ἢ καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἄπιστα ᾖ Πλ. Φαίδ. 88 C οἱ φίλοι τοῦ Σωκράτους ἐφοβοῦντο, μήπως δὲν ἦσαν ἁρμόδιοι κριταὶ καὶ τῶν προειρημένων λόγων, ἢ μήπως καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ εἶνε τόσον δυσδιάγνωστα, ὥστε καὶ ἡ ἐν τῷ μέλλοντι κρίσις αὐτῶν περὶ αὐτῶν νὰ εἶνε ἐπισφαλής. Ὥστε τὸ μὲν εἶμεν ἀναφ. εἰς τοὺς προειρημένους λόγους, τὸ δὲ ᾖ ἔχει μὲν γενικώτερόν τινα χαρακτῆρα, ἀλλ' ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἐπισφαλὴς ἡ μέλλουσα κρίσις καὶ τῶν ὕστερον μελλόντων ῥηθήσεσθαι. Ὁμοίως ἐν Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 1 δεινὸν ἐφαίνετο εἶναι, μή τινα... διαβολὴν σχοῖεν καὶ οἱ στρατιῶται δύσνοι.. ὦσιν ὅπου τὸ δεύτερον (ὦσιν) εἶνε συνέπεια τοῦ πρώτου (σχοῖεν). Διάφορα εἶνε ἄλλα τινά, ὡς παρανῖσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ πόλεως Πλαταιῆς... φρυκτούς..., ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ καὶ μὴ βοηθοῖεν Θουκ. 3, 22 ὅπου ἡ εὐκτ. καὶ μὴ βοηθοῖεν ἐκφράζει τὸ πορρωτέρω ἀποτέλεσμα τῆς ἀσαφείας τῶν φρυκτῶν, ὅπερ ἦτο μὲν ποθητὸν τοῖς Πλαταιεῦσιν ἀλλ' ἀνεξάρτητον αὐτῶν· ἐν ᾧ ἡ ὑποτ. ὅπως ᾖ ἐκφράζει προσδοκίαν ἀσφαλῆ. Ἐξηγητέον: ὥστε νὰ μὴ ἤθελον βοηθῇ, ἢ διὰ τοῦ ἴσως: καὶ ἴσως μὴ βοηθῶσι. Ὁμοίως ναῦς τε οἱ Κορίνθιοι... ἐπλήρουν, ὅπως ναυμαχίας τε ἀποπειράσωσι... καὶ τὰς ὁλκάδας αὐτῶν ἧσσον οἱ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι κωλύοιεν ἀπαίρειν 7, 17 διὰ τῆς ἀποπείρας τῆς ναυμαχίας ἐσκόπουν οἱ Κορίνθιοι νὰ φέρωσι περισπασμόν τινα εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ὥστε νὰ μὴ παρεμποδίσωσι τὸν ἀπόπλουν τῶν ὁλκάδων τῶν Κορινθίων. Οἱ Κορίνθιοι δηλ. ἐσκέπτοντο ὧδε: εἰ ναυμαχίας ἀποπειράσαιμεν, (ἴσως) Ἀθηναῖοι ἧσσον ἂν κωλύοιεν τὰς ὁλκάδας ἡμῶν ἀπαίρειν. ἐφοβεῖτο Θεμιστοκλῆς, μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὁπότε σαφῶς ἀκούσειαν, οὐκέτι ἀφῶσι Θουκ. 1, 91 μήπως, ἀφ' οὗ μάθουν τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοὺς ἀφήσουν πλέον. Ὅπου τὸ ὁπότε ἀκούσειαν (ἀντὶ τοῦ ὁπόταν ἀκούσωσι), διότι χρονικῶς προηγεῖται τοῦ οὐκέτι ἀφῶσιν. ταῦτά μοι μελαγχίτων φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ... μὴ πόλις πύθηται κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος, καὶ τὸ πόλισμ' ἀντίδουπον ἔσσεται (ᾄσεται Burney) Αἰσχ. Πέρ. 118 διὰ ταῦτα ἡ πενθήρης (μελανείμων) καρδία μου σπαράσσεται ὑπὸ φόβου, μήπως πόλις τις ἀκούσῃ ὅτι τὸ μέγα ἄστυ τῆς Σουσ. ἐκενώθη ἀνδρῶν, καὶ «ἀντηχήσει τοῖς θρήνοις· μὴ ἀντηχήσῃ θρῆνον»

Σχ. Ἴσως ὁ μέλλων, ἄλλως συγγενὴς τῇ ὑποτακτικῇ, ἐπισυνάπτεται χαλαρώτερον. Τὸ χωρίον διορθοῦται πολλαχῶς. — Προκειμένου δὲ περὶ τῆς συντάξεως τῶν φόβου σημαντικῶν ῥημάτων, παρατηρητέον ὅτι ὁ εἰς τὴν σύνδεσιν τῶν δύο προτάσεων χρησιμεύων μή δὲν ἦτο ἀρχῆθεν σύνδεσμος, ἀλλὰ κυρ. ἀπαγορευτικὸν μόριον· δείδω, μή τι πάθησιν Λ 470 σημ. κυρ. φοβοῦμαι: νὰ μὴ πάθῃ τίποτε. Ὁμοίως λέγομεν καὶ σήμερον: «πολὺ τὸν φοβοῦμαι» (καὶ μετ' ἐλαχίστην διακοπὴν προσθέτει ὁ αὐτὸς μετ' ἤθους): «νὰ μὴ πάθῃ τίποτε» (δηλ. νὰ μὴ ἀποθάνῃ, νὰ μὴ τὸν καταδιώξουν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον). Ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου τὸ μή κατήντησε νὰ εἶνε μόριον συνδετικόν, συνδέον τὰς δύο προτάσεις. Κατόπιν δὲ ἀνεπτύχθησαν τὰ ὅπως (ὡς, ἵνα) μή. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἀπαγορευτικὸν μή προσέλαβε συνδετικὴν ἔννοιαν, τότε τὰ φόβου σημαντικὰ συνετάχθησαν μετὰ τῆς ὁριστ. καὶ τῆς μετὰ τοῦ ἂν εὐκτικῆς (ἴδ. Gerth Syntax d. gr. Spr. II σ. 391). Ἐπίσης καὶ ἐν ἀνεξαρτήτῳ ἢ ἡμιανεξαρτήτῳ λόγῳ ἡ μὲν ὑποτακτ. εἶνε συνήθης, σπανιωτέρα δὲ ἡ ὁριστική· ὦ ξένε, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ, σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς Σοφ. Ο. Κ. 174 νὰ μὴ πάθω «θειός» τίποτε, ἀφ' οὗ ἔδωκα πίστιν εἰς σὲ καὶ ἀφῆκα τὸν τόπον ἐκεῖνον· πρβ. ο 90. ο 12. Β 195. ὀκνῶ μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται Δημ. 1, 18 μήπως ματαιωθῇ ἡ ἐκστρατεία. Ἄλλα πρβγ. ὑποτ. ἴδε κατωτ. — δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν ε 300 νὰ μὴ τὰ εἶπε ὅλα ἀλήθεια. ἀλλ' ἄρα μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σου τὴν παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν ἔσεσθαι, ἀλλ' οἵαπερ ἡ ... τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ κιθαριστοῦ Πλ. Πρωταγ. 312 Α ἀλλὰ βεβαίως δὲν ὑπολαμβάνεις (καὶ ἀκριβέστερον: ἀλλ' ἄρα ὅρα μὴ... ὑπολαμβάνεις), ὅτι ἡ παρὰ Πρ. μάθησίς σου θὰ εἶνε τοιαύτη (οἵα ἡ τοῦ σοφιστοῦ), ἀλλ' οἵα ἡ τοῦ γραμματιστοῦ κτλ. Ἂν δὲ ἐξελαμβάνομεν τὸν λόγον ὡς ἐρωτηματικόν, τότε τὸ νόημα θὰ ἦτο: ἀλλὰ βεβαίως δὲν ὑπολαμβάνεις διάφορον (= οὐ τοιαύτην), ἀλλ' οἵα κτλ. Ἡ δὲ ἀπόκρισις θὰ ἦτο οὔ. Ὅπερ ἐναντιοῦται εἰς τὸ νόημα (ἴδ. Aken Syntax. § 170). Οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἐκλαμβάνουσι τὸν λόγον ἐρωτηματικόν, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰρωνικόν· ὅρα μὴ ἄλλο τι τὸ γενναῖον ᾖ. Μὴ γὰρ τοῦτο μέν, τὸ ζῆν ὁπόσον δὴ χρόνον, τόν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἐατέον ἐστὶ καὶ οὐ φιλοψυχητέον Γοργ. 512 D τ. ἔ. ὅρα γὰρ μὴ τούτου, τοῦ ζῆν ὁπόσον δὴ (ὁποσονδήποτε) χρόνον, τῷ γε ὡς ἀληθῶς ἀνδρὶ οὐ φροντιστέον οὐδὲ φιλοψυχητέον. Πιθανὸν νὰ ὑπόκειται τοιαύτη τις ἀνεξάρτητος πρότασις καὶ ἐν τῇ ἀπὸ τῶν φόβου σημαντικῶν ῥημάτων ἐξαρτήσει. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐν τοῖς ἐφεξῆς, καὶ χάριν εὐκολίας, ὑπελάβομεν ὡς ἀντίστοιχον ἀνεξάρτητον πρότασιν τὴν διὰ τοῦ μή ἐρωτηματικήν, ὀλίγον διαφέρουσαν ἐκείνης. Ἐν τῇ συντάξει τῶν φόβου σημαντικῶν ἡ ἐξεύρεσις τῆς εὐθείας ἀνεξαρτήτου προτάσεως εἶνε τὸ κύριον γνώρισμα, δι' οὗ διακρίνεται ἡ ὁριστικὴ τοῦ ἐνεστῶτος ἀπὸ τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ ἐνεστῶτος. Ἂν μὲν ὑπόκειται ὡς βάσις ἡ εὐθεῖα ἐρώτησις «μή ἐστι τι;», πάντως ἀπαιτεῖται ὁριστικὴ ἐνεστῶτος, ἂν δὲ ὑπόκειται ὡς βάσις τὸ «μὴ ᾖ τι» (=νὰ μὴ εἶνε (γίνεταί) τι), τότε ἀπαιτεῖται ὑποτακτικὴ ἐνεστῶτος. Ἕτερον γνώρισμα εἶνε, ὅτι κατόπιν τοῦ μή ἡ μὲν ὑποτακτικὴ καὶ εὐκτικὴ παριστῶσι τὸ ἀγνοούμενον κακόν, δι' ὅ τις φοβεῖται, ὡς προσδοκώμενον καὶ ἑπομένως ὡς μέλλον, ἡ δὲ ὁριστικὴ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνεστῶτος παρίστησιν αὐτὸ ὡς παρόν, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων χρόνων ὡς παρελθὸν (ἴδ. Δ. Βερν. εἰς Εὐρ. Φοιν. σ. 240). Διὰ τῶν δύο τούτων γνωρισμάτων δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ἀσφαλῶς ἑκάστοτε, διατί π. χ. τίθεται μετὰ το μή ἐνεστὼς τῆς ὁριστικῆς ἢ ἐνεστὼς τῆς ὑποτακτ., ἥτις εἶνε ἡ κυρία δυσκολία· φοβεῖσθε, μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ Πλ. Φαίδων 84 Ε φοβεῖσθε μήπως ὀλιγώτερον εἶμαι εὐχαριστημένος τώρα μὲ τὸν ἑαυτόν μου παρὰ πρότερον. Ὅπου πρόκειται περὶ τοῦ παρόντος, ὡς ῥητῶς λέγεται, ἡ δ' εὐθεῖα ἐρώτησις εἶνε: μή... διάκειμαι δυσκολώτερόν τι; ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς, μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τίθης (τιθῇς) Σοφ. Ἠλ. 581 μήπως, ἐν ᾧ θέτεις τὸν νόμον τοῦτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, παρασκευάζεις εἰς σεαυτὴν κακὸν καὶ μετάνοιαν (ὁμοίως κατ. 584), τ. ἔ. φρονῶ ὅτι παρασκευάζεις σεαυτῇ κακόν — νῦν, ἐν τῷ παρόντι. Ἡ ὑποτακτ. θὰ ἐσήμαινε: πρόσεχε νὰ μὴ παρασκευάζῃς εἰς σεαυτὴν κακόν, ἐν τῷ μέλλοντι. Τότε δὲ θὰ μετεφράζομεν τὸ τιθεῖσα διὰ τοῦ: ὅταν θέτῃς. Πρβ. Ξεν. Κ. Π. 1, 1, 3 ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν (ὃ ἴδε), μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν, ἤν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράσσῃ, ὅπου ἐτέθη ὑποτακτικὴ καὶ διὰ τὸ ἄν τις ... πράττῃ, ὅπερ ἀναφ. εἰς τὸ μέλλον. Θὰ ἐτίθετο ὁριστική, ἂν ἦτο εἴ τις... πράττει. ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι Σοφ. Ἀντ. 278 «πάλαι ἡ σύννοιά μοι βουλεύεται καὶ οἴεται, μὴ καὶ θεήλατόν ἐστι τὸ πρᾶγμα» Σχολ. ὃς ὀρθῶς ἀνεπλήρωσεν ἐστι, διότι πρόκειται περὶ τοῦ πράγματος τοῦ νῦν δὴ γεγενημένου. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον (κἀκατάσχετον Musgr.) κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένῃ 1253 ἴσως ἐν τῇ θυμουμένῃ καρδίᾳ της σκεπάζει (νῦν) κρυφίως τι. Ἐνταῦθα ὑπόκειται ὡς βάσις τό: μή τι καλύπτει; ἴδ. καλύπτω. ἀλλ' ὁρῶμεν μὴ Νικίας οἴεταί τι λέγειν καὶ οὐ λόγου ἕνεκα ταῦτα λέγει Πλ. Λάχ. 196 C ὅπου ἐπίσης τίθεται ὁριστική, διότι πρόκειται περὶ ἐνεστῶτος πράγματος, ὑπάρχοντος ἤδη, ὄχι προσδοκωμένου μὴ ἐπέλθῃ. δεδιέναι τὸ τῶν παίδων, μή... ὁ ἄνε-

μος αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος διαφυσᾷ καὶ διασκεδάννυσιν Φαίδων 77 D μοὶ φαίνεσθε ὡς νὰ ἔχετε τὸν παιδαριώδη φόβον, μήπως ὁ ἄνεμος φυσῶν διασκορπίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν ψυχήν, ἐν ᾧ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σώματος· φοβοῦνται δηλ. μήπως ἀληθεύει καὶ ἰσχύει (νῦν καὶ πάντοτε) τὸ ἐνταῦθα περὶ τῆς ψυχῆς λεγόμενον· ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται (καλεῖται), τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ Σοφ.Τρ.550 ταῦτα λοιπὸν φοβοῦμαι, νὰ μὴ λέγηται μὲν σύζυγος ἐμοῦ νόμιμος ὁ Ἡρακλῆς, τῆς νεωτέρας δὲ ἀνὴρ (λέγηται). Ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ μέλλον, διότι ταῦτα φοβουμένη ἡ Δηάνειρα (μὴ γίνωσι), πέμπει τὸ θανάσιμον δῶρον εἰς τὸν Ἡρακλέα. Ἀντὶ τοῦ ἀνὴρ διορθοῦσιν ἄρ' ᾖ: ἐρᾷ. Ἐν τοῖς προηγ. πρδγ. ὑπόκειται ὡς βάσις μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι; μὴ τίθης; μή τι καὶ θεήλατον τοὔργον ἐστί; μή τι καλύπτει; μὴ οἴεταί τι λέγειν; μὴ ὁ ἄνεμος διαφυσᾷ τὴν ψυχήν; τὸ δὲ μὴ καλεῖται καὶ ὡς μέλλων δὲν ἁρμόζει· πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ὑποτακτική. δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ Σοφ. Ο. Τ. 747 νὰ μὴ (τύχῃ καὶ) βλέπῃ ὁ μάντις, πολὺ τὸ φοβοῦμαι (ἐν τῇ ἀθυμίᾳ μου). Ὅπου τίθεται ὑποτακτ., διότι ὑπόκειται ὁ εὐθὺς λόγος: μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ; νὰ μὴ (τύχῃ καὶ) βλέπῃ ὁ μάντις; Τὸ μὴ ἀγροικότερον ᾖ τἀληθὲς εἰπεῖν (νὰ μὴ εἶνε ὀλίγο χωριάτικο νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν) πλαγιαζόμενον θὰ γίνῃ: φοβοῦμαι μὴ ἀγροικότερον ᾖ. Τὸ δὲ μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιασταὶ διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; ἐξαρτώμενον θὰ γίνῃ: φοβοῦμαι μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους. Ἐν Ἀρφ. Νεφ. 493 δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέει (δέῃ), ἂν μὲν ὑπόκειται ὡς βάσις τὸ μὴ πληγῶν δέει; μήπως χρειάζεσαι (θέλεις) ξύλο; ἀπαιτεῖται καὶ ἐν τῇ ἐξαρτήσει ὁριστική· ἂν δὲ προϋπόκειται: μὴ πληγῶν δέῃ; (νὰ μὴ θέλῃς ξύλο;), ἀπαιτεῖται ὑποτακτική. Ἀλλ' ἀμφότερα δυνατά. Παρατηρητέον μόνον, ὅτι, ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ, ἐν ᾧ τὸ μή μεθ' ὁριστ. εἶνε ἐρωτηματικόν, τὸ μή μεθ' ὑποτ. εἶνε φόβου σημαντικόν, καὶ ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ λίαν περιωρισμένον. ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον, μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος ὡς δούλῳ ψόγος, σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ Εὐρ. Φοιν. 93 στάσου, γιὰ νὰ κυτάξω πρῶτα καλὰ τὸν δρόμο, μήπως φαίνεται 'ς τὸν δρόμον κανένας ἀπὸ τοὺς πολίτας, καὶ ἐγὼ μὲν (ἔπειτα, ἀκολούθως) ψεγαδιασθῶ ἄσχημα ὡς δοῦλος, σὺ δὲ ὡς βασίλισσα. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν ὀρρωδία μοι μή τι βουλεύσῃς κακόν Μηδ. 316 «ὁ φόβος τοῦ Κρέοντος εἶνε μὴ ἡ Μήδεια, ἐὰν τὴν ἀφήσῃ αὐτὸς νὰ μένῃ ἐν Κορίνθῳ, βουλεύσῃ τι κακὸν κατὰ τῆς θυγατρός του... Ἀλλὰ τὸ μὲν βουλεύῃς (ἡ διόρθωσις τοῦ Elmsl.) θὰ ἐσήμαινε τὸ πολλάκις καὶ κατ' ἐπανάληψιν, τὸ δὲ βουλεύσῃς τὸ ἅπαξ καὶ διὰ παντός, ἤτοι = μιὰ καὶ καλή. Ἀλλὰ μὴν Μήδεια, πολλάκις καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐν τῷ μέλλοντι βουλεύουσά τι κακὸν κατὰ τῆς Γλαύκης, εἶνε πρᾶγμα ὅλως ἀκίνδυνον.. · ὁ φόβος εἶνε σπουδαῖος, καὶ ἡ Μήδεια ἐπίφοβος, ἐὰν ἅπαξ μόνον, μιὰ καὶ καλή, βουλεύσῃ (καὶ ἐκτελέσῃ) κακόν τι. Διὰ τοῦτο καὶ ἀνωτέρω (37) τὸν αὐτὸν φόβον ἐκφράζουσα καὶ ἡ τροφὸς λέγει δέδοικα δ' αὐτὴν μή τι βουλεύσῃ νέον (= κακὸν)» Δ. Βερν. — Ὑπάρχει καὶ πληρεστέρα ἀλλὰ σπανιωτέρα σύνταξις τῶν φόβου σημαντικῶν ῥημ. μετὰ τοῦ ὅπως μὴ καὶ μέλλ. ὁριστ. δέδοιχ' ὅπως μὴ ἐκ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά Σοφ. Ο. Τ. 1074 κυρ. φοβοῦμαι (καὶ ἂς λάβωμεν τὰ μέτρα μας) νὰ μὴ ξεσπάσουν κακὰ ἐκ τῆς σιωπῆς ταύτης. τοῦ δαίμονος δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος Ἀρφ. Ἱππ. 111 φοβοῦμαι (καὶ διὰ τοῦτο προφυλάττομαι) νὰ μὴ εὕρω τὸν ἀγαθὸν δαίμονα (ὅστις σοι ἐνέπνευσε τὸ βούλευμα) κακοδαίμονα «'ς τὴ ῥάχι μου». δηλ. φοβοῦμαι νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ ὁ Κλέων καὶ μὲ δείρῃ. Εἰς ταῦτα ὑπόκειται ὡς βάσις ὁ πληρέστερος ἀνεξάρτητος (ἢ μᾶλλον ἡμιανεξάρτητος) τύπος: ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτε Αἰσχ. Πρ. 68 (κύταξε) νὰ μὴ στενάζῃς μιὰ μέρα διὰ τὸν ἑαυτόν σου. ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπαινεῖ ἡ διδάσκαλος Πλ.Μενέξ 236 C ἀλλὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ ἡ διδάσκ. Τοῦ πληρεστέρου τούτου τύπου εὕρηται καὶ ἐνστ. πρδ. ἀλλὰ μονῆρες: ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι Ἀρφ. Ἀχ. 343 νὰ μὴ μένωσι πουθενὰ μέσα εἰς τὰ ῥοῦχά σας πέτρες! Ἐνίοτε τίθεται καὶ ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν, κυρίως ἀπόδοσις οὖσα ὑποθέσεως· εἰ δέ τινες αὖ φοβοῦνται μὴ ματαία ἂν γένοιτο αὕτη ἡ κατασκευή, εἰ πόλεμος ἐγερθείη, ἐννοησάτω, ὅτι κέ. Ξεν. Πόρ. 4, 41 ὅπου τὸ ἂν γένοιτο εἶνε κυρ. ἀπόδοσις τῆς ὑποθέσεως εἰ-ἐγερθείη. Ὅμοιον εἶνε καὶ τὸ 4, 39 ὅπου ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Sauppe ὑπεργεμισθείη ἂν ἀντὶ τοῦ ὑπεργεμισθῇ ἄν. Ἐν δὲ Ξεν. Ἀν. 6, 1, 28 εἰ οὖν ταῦτα ὁρῶν ἐγὼ δοκοίην, ὅπου δυναίμην, ἐνταῦθα ἄκυρον ποιῶν τὸ ἐκείνων ἀξίωμα, ἐκεῖνο ἐννοῶ, μὴ λίαν ἂν ταχὺ σωφρονισθείην, ὅπου ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ ἂν σωφρονισθείην εἶνε: εἰ ταῦτα ὁρῶν ἐγὼ δοκοίην . . ἀξίωμα. δέδοικα γάρ, μὴ πρῴ λέγεις ἂν τὸν πόθου τὸν ἐξ ἐμοῦ, πρὶν εἰδέναι κἀκεῖθεν, εἰ ποθούμεθα Σοφ. Τρ. 630 διότι φοβοῦμαι, μήπως θὰ ἦτο πολὺ πρόωρον ἐκ μέρους μου, νὰ λέγῃς πόσον τὸν ἐπεθύμησα, πρὶν γνωρίζωμεν, ἂν μᾶς ἐπιθυμεῖ καὶ ἐκεῖνος (κἀκεῖθεν κυρ.=καὶ ἐξ ἐκείνου, οἷον τὸν ἐξ ἐκείνου πόθον). Ἐνταῦθα ἡ ὑπόθ. περιέχεται ἐν τῷ πρὶν εἰδέναι, τ. ἔ. εἰ μὴ εἰδείην. Τοιοῦτόν τι εἶνε καὶ τὸ ἐν Φιλ. 492 πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ, ὃν δὴ πάλαι ἂν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ μή μοι βεβήκοι (-ήκῃ) τ. ἔ. πάλαι (ἐστίν), ἐξ ὅτου δέδοικα μὴ ἂν (πατήρ) μοι βεβήκοι πολὺς

καιρὸς εἶνε, ἀφ' ὅτου φοβοῦμαι νὰ μή μου ἔχῃ ἀποθάνῃ ὁ πατήρ μου. Πολλάκις δὲ θὰ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Φιλοκτήτης φοβούμενος: μπορεῖ νὰ εἶνε ἀποθαμένος ὁ πατέρας μου, πολὺ τὸ φοβοῦμαι. Τὸ χωρίον λοιπὸν ὀρθῶς φαίνεται ὅτι παρεδόθη. μὴ μετ' ἀπρφ. μετὰ τὰ ἀποτροπῆς καὶ ἀρνήσεως σημαντικὰ ῥήματα. Ἀριστόδικος ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους Ἡρ. 1, 158 ἐμπόδισε τοὺς Κυμ. νὰ κάμουν ταῦτα. τῆς θαλάσσης εἶργον μὴ χρῆσθαι τοὺς Μυτιληναίους Θουκ. 3, 6 κυρ. ἀπέκλειον τῆς θαλ. τοὺς Μυτιληναίους, ὥστε δηλ. μὴ χρῆσθαι αὐτῇ. καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε; Σοφ. Ἀντ. 442 ἀρνεῖσαι ὅτι δὲν ἔχεις πράξῃ ταῦτα; Πῶς ἐξηγεῖται κυρίως τὸ πρὸ τῆς ἀπρφ. τῆς ἐκ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐξαρτωμένης μή, ἴδ. ἀπαυδάω. πᾶς ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι Ξεν. Ἀν. 3, 5, 11, ἴδ. ἔχω. (αἱ πρόπυργοι θυσίαι) ἄκος οὐδὲν ἐπήρκεσαν τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 1168 αἱ ὑπὲρ (τῶν πύργων) τῆς πόλεως θυσίαι οὐδεμίαν θεραπείαν ἐπήνεγκον, ὥστε ἡ πόλις νὰ μὴ ἀπολεσθῇ (κυρ. ὥστε ἡ πόλις νὰ μὴ πάθῃ, ὅπως πράγματι εἶχε πάθῃ). Διορθοῦνται πολλαχῶς ἢ 'ξομῇ τὸ μὴ εἰδέναι; Σοφ. Ἀντ. 535 ἢ μεθ' ὅρκου θὰ ἀπαρνηθῇς ὅτι δὲν ἠξεύρεις; Πρβ. μὴ οὐχ ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα λόγος οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ Πλ. Φίλ. 13 Α΄ οὐδεὶς λόγος ἀμφισβητῶν κωλύει τὰ ἡδέα μὴ εἶναι ἡδέα. Καὶ μετ' ἄλλων ῥημ. τίθεται τὸ ἄρθρον πρὸ τοῦ ἀπρφ. Περὶ δὲ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 235 τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον διότι ἔρχομαι προσκεκολλημένος («ἀπρὶξ ἐχόμενος») εἰς τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν ἤθελον πάθῃ ἄλλο πλὴν τὸ εἱμαρμένον μοι, παρατηρητέον ὅτι ἐτέθη τὸ μὴ παθεῖν (ἀντὶ τοῦ μὴ παθεῖν, ὡς εἰ προηγεῖτο ἐλπίζω. οἱ στρατιῶται ἐβόων μὴ ἀπολείπεσθαι, ἀλλὰ συνεκβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος Ξεν. Ἀν. 4, 3, 22 ἐφώναζον νὰ μὴ μένουν ὀπίσω τῶν ἱππέων (καὶ ἀπομακρύνωνται), ἀλλὰ ὅλοι ὁμοῦ νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὸ ὄρος. Κυρ. ἡ σύνταξις αὕτη προϋποθέτει τὴν εὐθεῖαν: μὴ ἀπολείπεσθε. Τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τῶν λεκτικῶν καὶ κελευστικῶν καθ' ὅλου. καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε, μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διός Εὐρ. Φοίν. 1175 ὁ Καπανεὺς κομπάζων εἶπεν, ὅτι (κατὰ τὴν γνώμην του: ὑπέθετεν ὅτι) οὐδὲ τὸ ἱερὸν πῦρ τοῦ Διὸς (ὁ κεραυνὸς) ἤθελε τὸν ἐμποδίσῃ· ἴδ. ἔρις. νομίσαντες μὴ ἂν ἔτι ἀπὸ τῆς παρούσης σφίσι δυνάμεως ἱκανοὶ γενέσθαι κωλῦσαι τὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τειχισμόν Θουκ. 6, 102 νομίσαντες ὅτι μὲ τὰς ὑπαρχούσας εἰς αὐτοὺς δυνάμεις δὲν ἦσαν πλέον ἱκανοὶ (καθ' ὅσον αὐτοὶ ἠδύναντο νὰ κρίνωσι· τοιοῦτόν τι ἐκφράζει τὸ μή) νὰ ἐμποδίσωσι τὸν ἐπὶ τὴν θάλασσαν τειχισμόν. Πρβ. 4, 18, 4. τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ δίκην Εὐρ. Ἱππ. 48, ἴδ. προτιμῶ. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς καὶ ἰδίως τῷ Αἰσχύλῳ τὸ τὸ μή εὕρηται μετ' ἀπαρεμφάτου = ὥστε μή, ὡς Αἰσχ. Πέρ. 294. Ἀγαμ. 1589. Πρ. 252. 891. Εὐμ. 220. 694. 941: τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων· ἴδ. ὀμματοστερής. μοῖραν ηὗρετ' ἀσφαλῆ, τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον αὐτός Ἀγ. 1589 εὗρων ἀσφάλειαν ὥστε νὰ μὴ φονευθῇ καὶ αἱματώσῃ τὸ πατρῷον ἔδαφος ὁ ἴδιος. Ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων ὑπάρχουσι καὶ παρεκτροπαί τινες, περὶ ὧν ἐφεξῆς ὁ λόγος. Ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ: σχολῇ γὰρ ἄν τι ἄλλο φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἴ γε τὸ ἀθάνατον ἀΐδιον ὂν φθορὰν δέξεται Πλ. Φαίδων 106 D ὅπου προσεδόκα τις μᾶλλον: οὐκ ἂν δέχοιτο. Ἀλλὰ τὸ μή ἀποφάσκει τὴν ἀπαρεμφ. ἔννοιαν τοῦ δέχεσθαι, καὶ ἄνευ βραχυλογίας ἡ φράσις ἰσοδυναμεῖ τῇ ἑξῆς: σχολῇ γὰρ ἄν τι ἄλλο λέγοιτο φθορὰν μὴ δέχεσθαι, εἰ. . . δέξεται δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἄλλο τι τὸ μὴ δέχεσθαι φθοράν, ἐὰν κέ. Ὁμοίως ἐν Πλάτ. Κρατ. 429 D: πῶς γὰρ ἂν λέγων γέ τις τοῦτο, ὃ λέγοι, μὴ τὸ ὂν λέγει; ὅπου τὸ μή, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐφεξῆς (τὸ μὴ τὰ ὄντα λέγειν) ἀνήκει εἰς τὸ τὸ ὄν. Εὕρηται δὲ ἐν λόγοις ἐρωτηματικοῖς διὰ τοῦ τίς καὶ πῶς εἰσαγομένοις τὸ μή εἰς δήλωσιν μείζονος ἀπορίας· πρβ. Θουκ. 6, 18. Ἡρ. 3, 127, καὶ ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσει Ξεν. Ἀπ. 3, 1, 10. Ἀρφ. Σφ. 965 κἀλλ. Διάφορον εἶνε οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Σοφ. Ἀντ. 686 ὅπου τὸ μήτε, διότι ἐκφράζεται ἀπευχή: οὔτε θὰ ἠδυνάμην νὰ λέγω οὔτε εὔχομαι νὰ τὸ ἠξεύρω. Ὁμοίως 500. Δημ. 19, 149. Ἐν δὲ Πινδ. Ὀ. 1, 7 μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν ἐτέθη μηδέ ἀντὶ τοῦ οὐδέ, διότι συνάπτεται στενῶς πρὸς τὸ προηγ. μηκέτι σκόπει. Ἐνίοτε τίθεται τὸ μή ἀντὶ τοῦ ὅπως μή, ὡς ταύτην φυλάξετε τὴν πίστιν πρὸς τοῦτον τὸν Θρᾶκα καὶ μὴ βουλήσεσθε εἰδέναι τίν' ἂν πρὸς ἡμᾶς σχοίη γνώμην Δημ. 23, 117 τοῦτο εἶνε τὸ εἶδος τῆς ἀσφαλείας (τῆς ἐγγυήσεως), τὸ ὁποῖον θὰ φυλάξητε πρὸς τοῦτον τὸν Θρᾷκα, καὶ νὰ μὴ θελήσητε νὰ γνωρίζητε ποίαν διάθεσιν, ποῖον φρόνημα, ἤθελεν ἔχῃ πρὸς ἡμᾶς. καὶ νυνὶ τοῦτο φανερὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσετε . . . καὶ μηδεμίαν αὐτοῖς ἄδειαν δώσετε τὰ ὑμέτερα αὐτῶν διαρπάζουσι καὶ κλέπτουσι Λυσ. 29, 13 καὶ νὰ μὴ ἀφήσετε αὐτοὺς νὰ διαρπάζωσι καὶ κλέπτωσιν ἀσφαλῶς τὰ ὑμέτερα. Περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀρφ. Πλ. 488 ἴδ. ἐνδίδωμι. Παρομοία χρῆσις ὑπάρχει καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς: οὐ σῖγ' ἀνέξῃ μηδὲ δειλίαν ἀρῇ; Σοφ. Αἴ. 75 δὲν θὰ σιωπήσῃς (κυρ. δὲν θὰ ὑπομένῃς σιωπῶν) καὶ νὰ μὴ φανῇς δειλός; Ἐνταῦθα τὸ μὲν οὐ σῖγ' ἀνέξῃ; = ἀνάσχου σῖγα, τὸ δὲ μηδὲ δειλίαν ἀρῇ; = καὶ ὅπως μὴ δειλίαν ἀρῇ; τ. ἔ. καὶ νὰ μὴ φανῇς δειλός; Ἀμφότερα δὲ συνδεθέντα συναπετέλεσαν τὴν περὶ ἧς ὁ λό-

γος φράσιν. Ὁμοίως οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Τρ. 1183 = τάχιστα ἔνεγκε τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ μὴ ἀπιστήσῃς ἐμοί (κυρ. καὶ νὰ μὴ δείξῃς ἀπείθειαν εἰς ἐμὲ = καὶ ὅπως μὴ ἀπιστήσεις ἐμοί). Ὁμοίως Ο. Τ. 637. Εὐρ. Ἱππ. 498. Ἑλ. 473. Ἀρφ. Ἐκκλ. 1144. Πλ. Συμπ. 175 Α. Πρβ. Μήδ. 1151. Ἱππ. 203. 606 κἀλλ. Ἐν πᾶσι τούτοις ἡ ἑτέρα πρότασις ἡ διὰ τοῦ μηδὲ ἢ διὰ τοῦ καὶ μὴ ἐπισυναπτομένη προῆλθε κατὰ τὴν γνώμην μου ἐκ τῆς πλήρους προτάσεως τῆς διὰ τοῦ ὅπως μὴ καὶ μέλλοντος οριστ. ἐκφερομένης· ὅπως δὲ ἡ πλήρης αὕτη πρότασις ἐκφέρεται καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ «(κύταξε) νὰ μή», οἷον: «(κύταξε) νὰ μὴ τὰ μάθῃ κανεὶς» (= ὅπως μηδεὶς πεύσεται Λυσ. 1, 24), οὕτω καὶ ἐν συνδέσει λόγου ἀνερωτήτου ἢ ἐρωτηματικοῦ μεταφράζεται παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ «νὰ μή — ». Ἀλλ' ἐν συνδέσει λόγου τὴν θέσιν τοῦ παραλειπομένου ὅπως ἐπέχει ὁλόκληρος ἡ προηγ. πρότασις· ἴδε μὴ μόνον τὰ ἀνωτέρω πρδγ. ἀλλὰ καὶ τὰ προηγ. Δημ. 23, 117. Λυσ. 29, 13. Ἄξιον παραβολῆς φαίνεται καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ξενοφ. Ἑλλ. 2, i, 22 προεῖπεν ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως μηδὲ ἀνάξοιτο, ὅπου ὑπόκειται ὡς βάσις τὸ τοῦ εὐθέος λόγου: ὅπως μηδεὶς κινήσεται μηδὲ ἀνάξεται, ὅπερ ἐπεισαχθὲν εἰς τὸν λόγον ἀπώλεσε πάλιν τὸ ὅπως. Παρομοίως πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι, κατὰ τὴν γνώμην μου, καὶ τὰ ἀντίστροφα τὴν τάξιν πρδγ. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί; Ἀρφ. Νεφ. 505 δὲν κυτάζεις νὰ μὴ φλυαρῇς, ἀλλὰ (καὶ) νὰ ἀκολουθῇς ἐμέ; κυρ. οὐχ ὁρᾷς ὅπως μὴ λαλήσεις; οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις, παύσῃ δὲ θυμοῦ; Εὐρ Μήδ. 1151 δὲν κυτάζεις νὰ μὴ εἶσαι δυσμενὴς πρὸς τοὺς φίλους σου καὶ νὰ καταπραΰνῃς τὴν ὀργήν σου; οὐ μὴ ἐξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον κἀκκινήσεις Σοφ. Τρ. 978 δὲν κυτάζεις νὰ μὴ ἐξυπνήσῃς τὸν ὑπὸ τοῦ ὕπνου κατεχόμενον καὶ νὰ μὴ διεγείρῃς τὴν νόσον; οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰών, μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Εὐρ. Βάκχ. 343 δὲν κυτάζεις νὰ μὴ βάλῃς ἐπάνω μου τὴν χεῖρά σου, ἀλλὰ νὰ πᾷς νὰ βακχεύῃς, καὶ νὰ μὴ κολλήσῃς καὶ εἰς ἐμὲ τὴν μωρίαν σου; ἴδ. ἐξομόργνυμι. οὐ μὴ φρενώσεις μ', ἀλλὰ δέσμιος (= ἐκ δεσμῶν) φυγὼν σώσῃ τόδ'; Βάκχ. 792 δὲν κυτάζεις νὰ μὴ μὲ βάζῃς γνῶσι, ἀλλ' ἀφ' οὗ μιὰ φορὰ ἀπηλλάγης ἐκ τῶν δεσμῶν νὰ διαφυλάξῃς τὴν ἐλευθερίαν σου ταύτην; Ὁμοίως Ἱππ. 213. 606. Ἰκ. 1066. Ἀνδρ. 757. Ἀρφ. Βάτρ. 202. 462. 524 καὶ συχν., διότι ἐπισημειωτέον, ὅτι ταῦτα πάντα εἶνε μᾶλλον τῆς δημώδους γλώσσης. Ἐν δ' Εὐρ. Ἠλ. 383 οὐ μὴ φρονήσεθ' κέ. ὁ Badham εὗρε τὴν ὀρθὴν γρ., ἥτις εἶνε ἡ μόνη ἁρμόζουσα εἰς τὸ νόημα: οὐ μὴ ἀφρονήσεθ', οἳ κενῶν δοξασμάτων πλήρεις πλανᾶσθε, τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς κρινεῖτε — ; δὲν κυτάζετε νὰ μὴ εἶσθε ἄφρονες —, ἀλλὰ νὰ κρίνετε — ; Ἐν τοῖς ἀνωτ. πρδγ. τὸ πλῆρες εἶνε οὐχ ὁρᾷς ὅπως μὴ λαλήσεις — ; οὐχ ὁρᾷς ὅπως μὴ δυσμενὴς ἔσῃ — ; κτλ. Ἡ βραχυλογία αὕτη ἐξηγεῖται οὐ μόνον ἐκ τοῦ ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος φράσεις εἶνε κοινόλεκτοι καὶ δημώδεις, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ ὅτι συχνάκις ἐν τούτοις (ἴδ. ἀνωτ. πρδ.) παραλείπεται τὸ ὅπως, ὡς καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ὁρᾶν καὶ φροντίζειν, οἷον Σοφ. Αἴ. 556: δεῖ σ' ὅπως δείξεις = δεῖ σε (ὁρᾶν, φροντίζειν) ὅπως δείξεις· ἴδ. ἄλλα πρδγ. ἐν τῷ δέω σ. 276 καὶ ἐν τῷ ὅπως. Ὅτι δὲ ἡ διὰ τοῦ οὐ μὴ ἐκφερομένη ἐρωτηματικὴ αὕτη φράσις εὕρηται μόνον κατὰ β' πρόσωπον, τοῦτο εἶνε μία ἔτι ἀπόδειξις τῆς ὀρθότητος τῆς ἀνωτ. ἑρμηνείας, ἐξηγούσης τὴν πρώτην ὡς εἰπεῖν ἀρχὴν τῆς φράσεως, ἥτις καὶ ἁπλῆ οὖσα εὕρηται συνήθως μὲν ἐν δευτέρῳ, ἐνίοτε δὲ ἐν τρίτῳ προσώπῳ. Οὕτω δὲ μεταβαίνομεν καὶ εἰς τὴν ἐξέτασιν ἀνωμαλιῶν τινων ἐν τῷ ἐξηρτημένῳ λόγῳ· ταῦτα σκοπεῖτε ὅτι μὴ προνοίᾳ μᾶλλον ἐγίγνετο ἢ τύχῃ Ἀντιφ. 5, 21 ὅπου τὸ νόημα κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε: διατὶ νὰ μὴ ἐγίνοντο ἐκ προνοίας μᾶλλον ἢ ἐκ τύχης: διατί νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν ἐγίνοντο ἐκ προνοίας μᾶλλον ἢ ἐκ τύχης. Γρ. λοιπὸν ὅ τι μή. θωμάζω τὸ αἴτιον . . . τὸ ἀναγκάζον τοὺς λέοντας τῇσι καμήλοισι ἐπιτίθεσθαι, τὸ μήτε πρότερον ὀπώπεσαν θηρίον μήτ' ἐπεπειρέατο αὐτοῦ Ἡρ. 7, 125 ὅπου ἴσως μετεχειρίσθη τὸ μήτε, ἵνα σημαίνῃ: ζῷον τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ τὸ εἶχαν ἰδῇ μηδὲ δοκιμάσῃ πρωτίτερα, τ. ἔ. τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν τὸ εἶχαν ἰδῇ πρότερον κτλ. Ἐν δὲ Σοφ. Φιλ. 1058: οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί νομίζω ὅτι οὐδόλως χειρότερον σοῦ δύναμαι νὰ χειρίζωμαι ταῦτα καὶ νὰ τὰ διευθύνω διὰ τῆς χειρός· ὁ Nauck ὀρθῶς ἔγρ. ἠδ' ἀντὶ τοῦ μηδ'. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε, οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε Εὐρ. Μήδ. 73 ὅπου ἴσως εἶνε βραχυλογία τις: βουλοίμην δ' ἂν λέγειν οὐκ εἶναι τόδε. ἄγετέ μ' ἐκποδὼν τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα Σοφ. Ἀντ. 1324 ὅστις δὲν ὑπάρχω περισσότερον τοῦ μηδενὸς («ἀπὸ ἕνα τιποτένιο, δηλ. ποῦ δὲν εἶνε τίποτε: ἀπὸ μίαν ἀνύπαρκτον σκιάν). μηδέν εἶνε «ἕνα τίποτε», μηδείς ἕνας τίποτε (-νιος), ὁ μηδεὶς ποῦ εἶνε τίποτε, ὁ μηδὲν καὶ ἰδίως τὸ μηδὲν τὸ τίποτε, ποῦ δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ τίποτε. Τὸ μηδὲν κατήντησε κατὰ μικρὸν ἄκλιτον, ὅθεν καὶ μένει ἀμετάβλητον καὶ ὡς κατηγορούμενον καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι. δέξαι με . . . τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδὲν Ἠλ. 1165 δέξου με... ποῦ εἶμαι τοιαύτη, ὥστε νὰ μὴ εἶμαι τίποτε, εἰς τὸ τίποτε (εἰς τὸ ἄγγος ποῦ περιέχει τὴν δῆθεν σποδὸν τοῦ Ὀρέστου, τὸ τίποτε). ὅτ' οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Αἴ. 1231 ἀφ' οὗ (σύ), ποῦ εἶσαι «ἕνα τίποτε» «μιὰ νοῦλλα» («διὰ τὴν δυσ-

γένειαν» Σχ.) ἀντεστάθης ὑπὲρ ἐκείνου, ποῦ εἶνε τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ εἶνε τίποτε (διότι εἶνε νεκρός). Ἐν πᾶσι τούτοις ἄξιον σημειώσεως εἶνε, ὅτι ἡ κοινὴ ἡμῶν γλῶσσα διετήρησε μέχρι τῆς σήμερον σπουδαιότατον κριτήριον τῆς χρήσεως τοῦ μή, τὸ μόριον νά, ὅπερ πανταχοῦ, ὅπου παρ' ἡμῖν συνοδεύει τὴν ἄρνησιν, ἐμφαίνει σαφῶς, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸ μή. Καὶ τούτου λοιπὸν ἕνεκα εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη, ὅπως τὸ πολύτιμον τοῦτο μόριον ἐξακολουθῇ νὰ διατηρῆται ἐν τῇ γραπτῇ ἡμῶν γλώσσῃ.

μὴ εἰ: ἐγὼ γὰρ λέγω, καθ' ὃ ἡδέα ἐστίν, ἆρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθά, μὴ εἴ τι ἀπ' αὐτῶν ἀποβήσεται ἄλλο; Πλ. Πρωταγ. 351 C διότι ἐγὼ ἐννοῶ, καθ' ὅσον ταῦτα (τὰ ἡδέα) εἶνε ἡδέα, ἆρά γε κατὰ τοῦτο (κατὰ τοσοῦτον) δὲν εἶνε ἀγαθὰ (ἄλλοι: δὲν καλεῖς αὐτὰ ἀγαθά), χωρὶς νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν, ἐὰν ἄλλο τι θὰ προέλθῃ ἐξ αὐτῶν; Ὁ Σωκράτης διακρίνει τὴν ἀεὶ ὡσαύτως ἔχουσαν οὐσίαν (τὰς ἐννοίας) τοῦ ἡδέος καὶ ἀνιαροῦ ἀπὸ τῶν τυχαίων ἐκφάνσεων τῶν ἐνίοτε παρακολουθουσῶν τὰς ἐννοίας ταύτας. Τὸ μὴ εἰ κυρ.= μὴ λέγε εἰ. Πρβ. μὴ ὅτι = μὴ λέγε (μὴ ὑπολάβῃς) ὅτι, καὶ μὴ ὅπως ὁμοίως = κυρ. μὴ λέγε ὅπως. Ὅταν μετὰ τὸ μὴ ἕπεται α, φαίνεται ὅτι ἡ κρᾶσις εἶνε προτιμητέα τῆς ἐκθλίψεως καὶ γρ. μἀλλά, ὅπερ εἶνε ἐλλειπτικόν, οἷον Α. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; Β. μἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι Ἀρφ. Βα. 103 τ. ἕ. μὴ λέγε ἐμὲ ταῦτα ἀρέσκειν ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι μὴ λέγε ὅτι ἀρέσκουν ταῦτα εἰς ἐμὲ (τοῦτο εἶν' ὀλίγον), ἀλλὰ περισσότερον παρὰ τρελλαίνομαι. Ἀντιστοιχεῖ τὸ τῆς συνηθείας «καλὲ τί λέγεις; τρελλαίνομαι καὶ κάτι περισσότερον.» Συχνάκις παρ' Ἀριστοφάνει. Πρβ. Πλ. Μέν. 75 Α. Παρὰ τοῖς Τραγ. οὐχ εὑρηται, πλὴν μόνον παρ' Αἰσχ. Χο. 917 μὴ ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας μὴ (αἰσχύνου) ἀλλ' εἰπὲ ὁμοίως καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς τὰς ἁμαρτίας (τὰ σφάλματα).

μηδαμοῦ: Ζεὺς τόνδε χρησμὸν ὤπασε, φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν; Αἰσχ. Εὐμ. 625 ὁ Ζεὺς σοὶ ἔδωκε τὸν χρησμὸν τοῦτον, ἵνα τὸν ἀνακοινώσῃς εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν Ὀρέστην, νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς καὶ (ἔπειτα) περὶ τῆς μητρός του διόλου νὰ μὴ φροντίζῃ; ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται Αὐτ. 426 ἐκεῖ ὅπου νομίζεται ὅτι δὲν ὑπάρχει (κυρ. νὰ μή-, ἢ σύνηθες εἶνε νὰ μὴ ὑπάρχῃ) καμμία χαρά. ὥστε μηδαμοῦ παρ' αὐτοῖς τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἑαυτόν Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 52 τ. ἕ. μηδενὸς ἀξίους αὐτοῖς εἶναι δοκεῖν πρὸς ἑαυτόν. Ὁμοίως Δημ. 57, 16 οὐδαμοῦ γενήσονται οἱ μετὰ τούτου συνεστηκότες «δὲν θὰ σταθοῦν καὶ δὲν θὰ βρεθοῦν πουθενά».

μηδέ: νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς ἔστω α 369 νῦν μὲν εὐωχούμενοι τερπώμεθα καὶ μὴ ἔστω βοή. Ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη ὑπάρχει μόνον παρὰ ποιηταῖς, σπανίως δὲ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐν ᾧ προηγουμένου μή, ἕπεται μηδέ, ὡς καὶ προηγουμένου οὐ ἕπεται οὐδέ. πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις, μηδ' (Dind.: μήτ') ἐνδεὴς τοῦδ' ἀπολέσαιμι τὴν χάριν; Εὐρ. Ἰ. Α. 978 «πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν τοῖς λόγοις, πῶς τε μή, ἐνδεὴς τοῦδε (τοῦ ἐπαινεῖν, τοῦ ἐπαίνου, οὖσα, ἢ, γενομένη) ἀπολέσαιμι τὴν χάριν (ὄχι: τὴν ἐκ τοῦ ἐπαίνου μοι παρὰ σοῦ, ἀλλά: τὴν παρ' ἐμοῦ σοι ὀφειλομένην χάριν, ἤτοι: εὐχαριστίαν);» Δ. Βερν. ὃ ἡμῖν καὶ Ἀθηναίοις οὐκ ἦν· μηδέ τῳ χείρους δόξωμεν εἶναι εἰ ἐν τῇ εἰρήνῃ τιμώμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐν τοῖς δεινοῖς ἀφιστάμεθα Θουκ. 3, 9. Προηγουμένως εἶπεν ὅτι οἱ δεξάμενοι τοὺς ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολείποντας νομίζοντες εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων χείρους ἡγοῦνται. Ἀλλ' ὅτι δὲν εἶνε χείρους, ἀποδεικνύει εὐθὺς ἐν τοῖς ἐφεξῆς: καὶ οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις... ὃ ἡμῖν καὶ Ἀθηναίοις οὐκ ἦν. Ὅθεν συμπεραίνων ὀφείλει νὰ εἴπῃ· μὴ δή τῳ χείρους δόξωμεν εἶναι, τεθείσης τελείας στιγμῆς μετὰ τὸ οὐκ ἦν. Ὁμοίως 2, 89, 4: μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν δείσητε. Περὶ δὲ τῶν φράσεων, οἷα ἡ οὐ σῖγ' ἀνέξῃ μηδὲ δειλίαν ἀρῇ; Σοφ. Αἴ. 75, ἴδ. μή.

μηδείς, μηδεμιᾶ, μηδέν. Τὸ μηδὲ εἷς, μηδὲ μία, μηδὲ ἓν πολὺ ἐντονώτερα, ὡς καὶ σήμερον «μηδὲ ἕνας» κτλ. Πρβ. οὐδείς. Συχνάκις δὲ καὶ παρεντιθεμένου μορίου ἢ προθέσεως, ὡς μηδ' ἂν ἕνα, μηδ' ἐν ἑτέροις, μηδ' ὑφ' ἑνός. Οἱ τύποι μηθείς, μηθέν (οὐθείς, οὐθέν) εἶνε μτγν., ἐν δὲ ταῖς Ἐπιγρ. ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 4ου αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ Σοφ. Αἴ. 1231, ἴδ. μὴ ἐν τέλει. δέξαι με τὴν μηδὲν (= τὴν μηδὲν οὖσαν) ἐς τὸ μηδέν Ἠλ. 1165, ἴδε μή. κἂν τὸ μηδὲν ὦ Σοφ. Τρ. 1107 καὶ τίποτε ἂν δὲν εἶμαι· κυρ. καὶ ἂν εἶμαι τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ εἶμαι τίποτε. κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει Εὐρ. Ἀπ. 532 κυρ. ἐκεῖνο ποῦ εἶνε τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ εἶνε τίποτε, μεταπίπτει (κυρ. κλίνει) εἰς ἐκεῖνο, ποῦ δὲν εἶνε τίποτε. Ἐν δὲ τῷ καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί; Σοφ. Ο. Τ. 1019 = τῷ μὴ φύσαντι (κυρ. τῷ μηδενὶ ὄντι κατά γε τὸ φῦναι Ellendt). Συχνάκις δὲ τὸ οὐδ. μηδέν λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς: μηδόλως, Πλ. Πολιτ. 280 Α. Θουκ. 2, 38. 40, 2. 43. 3, 39. 4, 16 κτλ.

μήδομαι μελετῶ, σχεδιάζω, φροντίζω, μέσ. ἀποθ. ἐπ. ποιητ. μήσομαι, ἐμησάμην· τί ποτε μήδεται; τί . . μήδεται; Αἰσχ. Ἀγ. 1085 αἰνίσσεται τὸ ὄνομα τῆς Κλυταιμήστρας, οἷον: οὐ κλυτὰ μήδεται ἡ Κλυταιμήστρα· πρβ. λ 429. πῶς ἐμήσατο πρὸς θανάτῳ θάνατον («τὸν ἑαυτῆς πρὸς τῷ Ἡρακλέους») ἀνύσασα μόνη; Σοφ. Τρ. 884 πῶς ἐβούλευσε (ἐμηχανήσατο)

τοῦτο, διπλοῦν θάνατον μόνη ἐργασαμένη; θεὸς τεαῖσι μήδεται μερίμναισιν Πινδ. Ὀ. 1,109 προνοεῖ διὰ τὰς σὰς μερίμνας. χάρις ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν ἔμμεναι Ὀ. 1, 32 κατώρθωσε τὸ ἄπιστον νὰ εἶνε πιστόν. ὥσπερ γὰρ ἄνθεσιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν ξανθὸν μέλι μηδομένην Πλουτ. 79 C (ἴδ. Σιμων. Ἀπ. 47) ὅπως ὁ Σιμωνίδης λέγει ὅτι ἡ μέλισσα ἐπισκέπτεται τὰ ἄνθη, παρασκευάζουσα τὸ ξανθὸν μέλι.

μῆδος τό: εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδεν λ 445 ἔχει ἐν τῇ διανοίᾳ του συνετὰ βουλεύματα.

μῆκος τό: γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει Αἰσχ. Ἱκ. 56 θ' ἀναγνωρίσῃ τις ταῦτα ὡς ἀληθῆ ἐν τῷ περαιτέρω λόγῳ, «προϊόντος τοῦ λόγου». μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου Αὐτόθι 742 οὐδὲν μῆκος χρόνου (βραχὺς χρόνος) ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ τ. ἔ. μεταξὺ τῶν νῦν χρόνων καὶ τῆς ἀφίξεως αὐτῶν. οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον Σοφ. Ο. Κ. 1139 οὔτ' εἴ τι πλέον ἐμήκυνας τοὺς λόγους. Παρ' Ἀρφ. Ὄρν. 1130 σημ. τὸ ὕψος.

μηκύνω : τίν' ἐς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 143 μέχρι τίνος χρόνου ζητεῖτε νὰ παρατείνητε τὴν ζωήν;

μήν, Δωρ. ἀρχ. ἐπ. μάν, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως· μετὰ προστακτ. ἐκφράζει σπουδήν τινα καὶ ἐπιτάχυνσιν, ἄγε μὴν ἔλα λοιπόν! ἄγρει μάν Ε 765 κἀλλ. ἐμπρὸς λοιπόν! — τί μήν; Πλ. Φαῖδρ. 229 Α τί μὲ τοῦτο; (ναί, τὴν βλέπω), πρβ. Αἰσχ. Εὐμ. 203. Καὶ μὴν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναγγέλλει νέον τι, ἢ νέον τι πρόσωπον (παρὰ τοῖς δραματικοῖς) ἐμφανιζόμενον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, νά, ἰδού. Σοφ. Ἀντ. 526. 1180 καὶ συχν. καὶ μὴν καί Θουκ. 1, 70 πρὸς τούτοις δὲ καὶ

μήνιμα τό, αἰτία, ἀφορμὴ μήνιος (ὀργῆς), χολιάσματος. τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μηνίματα (Lobeck: μειλίγματα) βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε τάσδε νῷν νόσους Αἰσχ. Χο. 277 τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὀργῆς τῶν ἐκ τοῦ Ἅδου δυσμενῶς τοῖς θνητοῖς διακειμένων προαναγγέλλων ἀνέφερε τὰς ἑξῆς δι' ἡμᾶς τοὺς δύο νόσους.

μῆνις ἡ, Δωρ. μᾶνις, γεν. μήνιος (μήνιδος μτγν.), ὀργὴ ἐπίμονος· ὅτου ποτὲ μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις Σοφ. Ο. Τ. 698, ἴδ. ἵστημι Ἁλιρρόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης, μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων Εὐρ. Ἠλ. 1261 ὅπου τὸ μῆνιν εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἔκτανε, τ. ἔ. μηνίσας (χολωθεὶς) ἕνεκα τῶν ἀνοσίων νυμφευμάτων τῆς θυγατρός·

μηνίω, Δωρ. μανίω Σιμωνίδ. Ἀπ. 50. Εὐρ. Ἱππ. 1146 χορ. ἔχω μῆνιν, ὀργίζομαι, ἐπ. ποιητ. (ῐ ἐνστ. καὶ πρτ. παρ' Ὁμ. καὶ Εὐρ. Ῥῆσ. 494, καὶ Σιμων. καὶ Εὐρ. Ἱππ. ἔνθ. ἀν., ῑ Β 769 ἐν τῇ ἄρσει, ὡς καὶ Αἰσχ. Εὐμ. 101). ἀπομηνίσει π 378. μηνιῶ Παλ. Δ. ἐμήνῖσα ἐπ. ποιητ. Ἡρ. 7, 229 καὶ μτγν. πζ. Μέσ. μηνίεται Αἰσχ. ἔνθ. ἀν. Παρασχημ. μηνιάω (πρβ. μητιάω, μητίω) Ἀπολλ. Ῥ. 2, 147 μηνιόωσι. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον, τάχ' ἄν τι μηνίουσιν ἐς γένος πάλαι Σοφ. Ο. Κ. 964 διότι οὕτως ἦτο ἀρεστὸν εἰς τοὺς θεούς, οἵτινες ἴσως ἐκ παλαιῶν χρόνων θὰ εἶχον ἀφορμήν τινα μνησικακίας ἐναντίον τοῦ γένους μου. Μέσ. οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται Αἰσχ. Εὐμ. 101 οὐδεὶς τῶν δαιμόνων ὀργίζεται (δὲν ζαλίζεται) ὑπὲρ ἐμοῦ.

μηνυτὴρ ὁ: ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς Αἰσχ. Εὐμ. 245 ἕπου ταῖς ἐνδείξεσι τοῦ ἀφώνου μηνυτοῦ (δηλ. τοῦ αἵματος).

μηνύω (Δωρ. μάν—), ῡ ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις, σπανιώτατα εἶνε ῠ, ὡς Ὕμν. Ἑρμ. 254 μήνῠε. Κυρ. σημ. ἄγω εἰς φῶς τὰ πρόσθεν κεκρυμμένα· τά τοι κακῶς ηὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται Σοφ. Ο. Κ. 1187 βεβαίως καὶ αἱ κακῶς ἐπινενοημέναι πράξεις ἀποκαλύπτονται διὰ τοῦ λόγου. ματέρι αὐδὰν μανύει Πίνδ. Ν. 9, 4 δίδει σημεῖον νὰ ἐκβάλωμεν φωνήν, νὰ ψάλωμεν τὴν μητέρα. τὸ δ' ἔργον οὐ λέγον σε μηνύει κακόν Εὐρ. Ἱππ. 1077, ἴδ. λέγω. δοκεῖ δέ μοι δηλοῦν ἀνδρὸς ἀρετὴν πρώτη τε μηνύουσα καὶ τελευταία βεβαιοῦσα ἡ νῦν τῶνδε καταστροφή Θουκ. 2, 42 μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ νῦν τῶν προκειμένων τελευτή, εἴτε εἶνε ἡ πρώτη ἀπόδειξις τῆς ἀνδρείας (διὰ τοὺς νέους) εἴτε εἶνε ἡ τελευταία ἐπισφράγισις αὐτῆς (διὰ τοὺς πρεσβυτέρους), δεικνύει τὴν ἀνδραγαθίαν. μηνύεται ἀπὸ μετοίκων τινῶν 6, 28 γίνεται μήνυσις προερχομένη ἔκ τινων μετοίκων.

μὴ οὐ 1) ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ· ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ᾖ χαλεπόν, ὦ ἄνδρες, θάνατον ἐκφυγεῖν, ἀλλὰ πολὺ χαλεπώτερον πονηρίαν Πλ. Ἀπολ. 39 Α ἀλλὰ (κυτάξετε) μὴ (τύχῃ καὶ) δὲν εἶνε τοῦτο δύσκολον νὰ ἀποφύγῃ τις τὸν θάνατον, ἀλλὰ μήπως (τύχῃ καὶ) εἶνε πολὺ δυσκολώτερον ν' ἀποφύγῃ τις τὴν πονηρίαν. ἡμῖν δ' ἐπειδὴ ὁ λόγος οὕτως αἱρεῖ, μὴ οὐδὲν ἄλλο σκεπτέον ᾖ ἢ ὅπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, πότερον δίκαια πράξομεν ... ἢ τῇ ἀληθείᾳ ἀδικήσομεν πάντα ταῦτα ποιοῦντες· κἂν φαινώμεθα ἄδικα αὐτὰ ἐργαζόμενοι, μὴ οὐ δέῃ ὑπολογίζεσθαι οὔτ' εἰ ἀποθνήσκειν δεῖ ... πρὸ τοῦ ἀδικεῖν Κρίτων 48 D ἡμεῖς δέ, ἐπειδὴ οὕτως ὁ λόγος πείθει, (φοβοῦμαι, κύταξε) μὴ (τύχῃ καὶ) δὲν ἔχωμεν ἄλλο τι νὰ σκεπτώμεθα παρὰ κέ...καὶ ἂν προφανῶς ἀδικοῦμεν ταῦτα ποιοῦντες, (κύταξε) μὴ (τύχῃ καὶ) δὲν πρέπῃ νὰ ὑπολογίζωμεν οὔτε ἂν πρόκειται ν' ἀποθάνωμεν οὔτε ἄλλο ὅ τι δήποτε νὰ πάσχωμεν ἀπέναντι (ἐνώπιον) τῆς ἀδικίας. ἀλλὰ μᾶλλον μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ χρηστήριον Ἡρ. 5, 79 ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ εἶνε (δὲν πρέπει νὰ εἶνε) τοῦτο τὸ νόημα τοῦ χρησμοῦ. Ἐν πᾶσι τούτοις τὸ μὴ οὐ δὲν ἀναφ. κυρίως εἰς τὸ παρόν, ἀλλ' εἰς τὸν χρόνον τὸν ἀπὸ

τοῦ παρόντος εἰς τὸ μέλλον παρατεινόμενον. 2) Ἐν ἐξαρτήσει· ὁρᾶτε μὴ οὐκ ἐμοὶ μάλιστα τῶν πολιτῶν προσήκει λόγον δοῦναι τῶν γεγενημένων Ἀνδοκ. 1, 103 μήπως δὲν ἁρμόζει εἰς ἐμὲ—νὰ δώσω λόγον. Μετεχειρίσθη ὁριστ. διότι τὸ μὴ ἀναφ. εἰς τὸ παρόν, εἰς τὸ νῦν γινόμενον. σκοπεῖν χρὴ μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται Πλ. Λάχ. 187 B (ἴδ. κινδυνεύω) πρέπει νὰ προσέχητε μὴ (τύχῃ νὰ) γίνωνται τὰ ἐπικίνδυνα ταῦτα πειράματα κέ. Ὅπου ὑπάρχει τάσις πρὸς τὸ μέλλον. Πολλάκις τὸ ἀπρφ. προσλαμβάνει διπλῆν ἄρνησιν (μὴ οὐ), ὅταν τὸ ῥῆμα, ἐξ οὗ ἐξαρτ. τὸ ἀπρφ., ἔχει ἀρνητικὴν ἔννοιαν, οἷον οὐ δύναμαι, οὐχ οἷός τ' εἰμί, οὐδεμία μηχανή ἐστιν, οὐκ ἐγχωρεῖ, οὐκ εἰκός ἐστιν, οὐ προσήκει μοι, οὐ συγχωρῶ, αἰσχύνομαι, αἰσχρόν ἐστι, ἀρνοῦμαι, ἀντιλέγω, κωλύω κττ. Ἡ φράσις ἐξηγεῖται κατά τινας ὧδε: Ὁ λέγων οὐ δύναμαί σε μὴ ἐπαινεῖν φέρει εἰς τὸν νοῦν του ἀσυνειδήτως καὶ ἀκουσίως τὴν ἰσοδύναμον, ἁπλουστέραν δέ: χρή σε ἐπαινεῖν· ὅθεν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἄρῃ τὴν ἐν τῇ ἀπρφ. ἄρνησιν μὴ δι' ἑτέρας ἀρνήσεως, τῆς οὔ, οὕτω δὲ γίνεται τὸ οὐ δύναμαί σε μὴ οὐκ ἐπαινεῖν. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς Σοφ. Ο. Τ. 1065 δὲν δύναμαι νὰ πεισθῶ, ὥστε νὰ μὴ ἐξερευνήσω ταῦτα ἀκριβῶς: ἐξ ἅπαντος πρέπει νὰ τὰ ἐξερευνήσω. ἐπεὶ οὔτε (προσδοκία οὐδεμία ἦν) ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τολμῆσαι ἂν καθ' ἡσυχίαν (ἐνν. ἐπιπλεῦσαι), οὔτ' εἰ διενοοῦντο (ἐνν. τολμῆσαι), μὴ οὐκ ἂν προαισθέσθαι Θουκ. 2, 93 ἐπειδὴ οὔτε ἐπερίμενάν ποτε, ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἤθελαν τολμήσῃ νὰ ἐπιπλεύσωσιν ἐκ τοῦ προφανοῦς μὲ τὴν ἡσυχίαν των, οὔτε ἂν διενοοῦντο τοιοῦτον τόλμημα, ὅτι δὲν ἤθελαν τὸ παρατηρήσῃ προηγουμένως. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι Σοφ. Ἀντ. 935, ἴδ. κατακυρόω. τὸ τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν καὶ μὴ προαφίστασθαι, πρὶν ἂν πανταχῇ σκοπῶν ἀπείπῃ τις, πάνυ μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός (ἐνν. ἐμοὶ δοκεῖ) Πλ. Φαίδων 85 C τὸ νὰ μὴ ἐξελέγχῃ τις τὰ περὶ αὐτῶν λεγόμενα μὲ κάθε τρόπον καὶ νὰ μὴ ἀφίσταται τούτου (τῆς ἐξελέγξεως) πρότερον, πρὶν ἀποκάμῃ τις ἐκ τῆς παντομεροῦς ἐξετάσεως, μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἄνανδρον (= πάνυ μαλθακοῦ ἀνδρός). Ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τοῦ α' μέρους εἶνε καταφατικὴ (πρέπει νὰ ἐξελέγχῃ τις), ἡ δὲ τοῦ β' ἀποφατικὴ (δὲν πρέπει ν' ἀφίσταταί τις τούτου), προσετέθη ὁ μὴ εἰς τὸ β' μέρος. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω... μὴ οὐ... ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν Σοφ. Ἠλ. 103, ἴδ. προφωνῶ. Καὶ κατὰ μετοχήν· οὐκ ὢν δίκαιον εἶναι (ἐνν. Δαρεῖον τὸν ἑωυτοῦ ἀνδριάντα) ἱστάναι ἔμπροσθε τῶν ἐκείνου ἀναθημάτων μὴ οὐκ ὑπερβαλλόμενον τοῖσι ἔργοισι Ἡρ. 2, 110 δὲν εἶνε δίκαιον νὰ στήσῃ ὁ Δαρεῖος τὸν ἀνδριάντα του ἔμπρ. τῶν ἀναθημάτων ἐκείνου, ἐκτὸς ἐὰν ὑπερτερῇ αὐτὸν κατὰ τὰ ἔργα. ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι Σοφ. Ο. Κ. 359 ὅπου ἡ ἀποφασκομένη μετοχὴ εἶνε γραφικωτέρα ἐπανάληψις τοῦ κενή: χωρὶς νὰ φέρῃς εἰς ἐμὲ δεῖμά τι (εἴδησίν τινα φόβου ποιητικήν)· ἐπειδὴ δὲ ἡ πρότασις εἶνε ἀρνητική, ἐτέθη κατόπιν τὸ μὴ οὐ. — οὔτε μὴ μεμνῆσθαι δύναμαι αὐτοῦ οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἐπαινεῖν Ξεν. Ἀπολ. 34 «οὔτε ἐμπορῶ νὰ μὴ τὸν ἐνθυμοῦμαι οὔτε, ὁσάκις τὸν ἐνθυμοῦμαι, ἐμπορῶ νὰ κάμνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἐπαινῶ» Δ. Βερν. Περὶ τοῦ τὸ μὴ οὐ μετ' ἀπαρφ. ἴδε μή. αἱ πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν αἱ τῶν Φωκέων, μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ Δημ. 19, 123 ἂν δὲν περάσῃ καιρὸς καὶ γίνῃ τακτικὴ πολιορκία. Τὸ χαλεπαὶ λαβεῖν = οὐκ εὐάλωτοι.

μήποτε: πολλοῦ γε δεῖ, μή ποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσηται Πλ. Γοργ. 517 Α βραχυλογία τῆς κοινῆς γλώσσης, ὡς φαίνεται: πολλοῦ γε δεῖ (δεδιέναι), μή ποτε κέ. Πρβ. τὰς ἄλλας κατὰ βραχυλογίαν συντάξεις.

μήπω: μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενὴ Σοφ. Ἠλ. 403 τόσον ἀνόητος εὔχομαι νὰ μὴν εἶμαι ἀκόμη («ἀκόμη δὲν ἐτρελλάθηκα»).

μήπως: καὶ οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, εἴ τις περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι, μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελήτου τοσαύτας δίκας φύγοιμι Πλ. Ἀπολ. 19 C καὶ λέγω ταῦτα ὄχι ὡς (ἄνθρωπος) περιφρονῶν τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, ἐάν τις προκειμένου περὶ τῶν τοιούτων εἶνε σοφός, (φοβηθείς, διότι ἐφοβήθην) μήπως ἐγὼ ὑποστῶ τοιαύτας δίκας ὑπὸ τοῦ Μελήτου. Οὕτως ἐξηγεῖ τὸ χωρίον ὁ Σπ. Μωραΐτης, παραβάλλων τὸ κ 341 περὶ τῆς εὐκτικῆς. Ἄλλοι ἐξηγοῦσιν ὡς ἀπευχὴν εἰρωνικήν: ὁ θεὸς φυλάξῃ νὰ ὑποστῶ ἐγὼ τόσας δίκας ἀπὸ τὸν Μέλητον.

μήρινθος ἡ, παρ. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε Ἀρφ. Θεσμ. 928 «δὲν ἔπιασε τὸ δόλωμα» ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων ἁλιέων· πρβ. Σφ. 176 κἀλλ.

μήτηρ ἡ: μητρὸς ἀγρίας ἄπο ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε Αἰσχ. Πέρ. 617, ἴδ. ἄγριος.

μητιάω (μῆτις) μελετῶ, βουλεύομαι· ἐπ. -ιόωσι, -όωσα κέ. μητιάασκον Ἀπολλ. Ῥ. 4, 7. Μέσ. μητιάασθε, -άασθαι. Παρατ. μητιόωντο Μ 17. Παρασχηματ. μητίομαι ἐπ. ποιητ. Πίνδ. Π. 2, 92. -ίσομαι Γ 416. Ο 349. ἐμητισάμην μ 373 κλ. μητισάμην Ἀπ. Παρμεν. 13. Ἐνεργ. μήτιον (ῑ ἐν τῇ ἄρσει) μτγν. Ὀρφ. Ἀργ. 1341.

μῆτις ἡ, γεν. -ιος, Ἀττ. ιδος· μήτιδι Χρησμ. π. Ἡροδ. 7, 14. ἐπ. μητῖ ἀντὶ τοῦ μήτιι, μῆτιν Ὁμ. Σοφ. Πλ. μητίεσσι Πίνδ. Ὀ. 1, 15. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπᾳ φύγοιμ' ἂν Αἰσχ. Πρ. 938 δὲν βλέπω

κατὰ ποῖον τρόπον ἐμπορῶ ν' ἀποφύγω τὴν (ἐρωτικὴν) ἐπιβουλὴν τοῦ Διός.

μητριάς -άδος ἡ: ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητριάσιν 'Ανθ. 9, 398 ἐν μητρικαῖς ἀγκάλαις.

μητρόδοκος 2: ματροδόκοις γοναῖς Πίνδ. Ν. 7, 84 διὰ σπέρματος, ὅπερ ἐδέξατο ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

μητρυιά ἡ: τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος (ὅ ἴδε), ἐχθρόξενος ναύταισι (ἄξενος τοῖς ναύταις, κυρ. ἐχθρῶς ξενίζουσα τους ναύτας), μητρυιὰ (ὀλεθρία, βλαβερὰ) νεῶν Αἰσχ. Πρ. 752 «μητρυιά· ἐκ μεταφ. τῶν μητρυιῶν τῶν κακῶς καὶ ἀπεχθῶς διακειμένων πρὸς τοὺς μεθ' ἑτέρας γυναικὸς τῶν οἰκείων ἀνδρῶν γόνους» Σχ.

μηχανάω (μῆχος, μηχανή βοηθητικὸν μέσον· πρβ. machinor). Ἐνεργ. σπάνιον, μόνον ἐνστ. μηχανόωντες σ 143. Σοφ. Αἴ. 1037. Μέσ. μηχανῶμαι ὁμαλ. (ἐπ. -όωνται, -άασθε, -άασθαι, ὑπ. -άαται Ἡσ. Ἔργ. 241. ἐμηχανόωντο, ἐμηχανέοντο Ἡρ. 8, 7. 52 (-ανῶντο 6, 133), πλημμελὲς εἶνε τὸ ἐμηχανέατο ἐν 5,63). μηχανήσομαι, ἐμηχανησάμην, μεμηχάνημαι, καὶ πολλ. παθ. ἰδ. ἡ μτχ. μηχανηθείς παθ. μτγν. μηχανητέον. πρὸς τὸ φενακίζειν ὑμᾶς εὖ μεμηχανημένοι Δημ. 22, 35 ἐπιτηδείως, τεχνικῶς παρεσκευασμένοι. πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί 'Αρφ. 'Αχ. 445 συνετῇ φρενὶ λεπτὰ διαβουλεύματα διαβουλεύῃ. Ἀπομιμεῖται ὁ κωμικὸς τὴν Εὐριπίδειον λέξιν.

μηχανή: ἐκ θεῶν μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς Πινδ. Π. 1, 42 ἐκ τῶν θεῶν παρέχεται πᾶσα ἐνεργὸς δύναμις εἰς τὰς ἀρετὰς τῶν ἀνθρώπων (ἐπεξηγ. διὰ τῶν ἐφεξῆς). τὰν ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν Π. 3, 62, ἴδ. ἀντλέω. ὠθουμένων περὶ τοῦ προσελθεῖν μηχανή τε πολλὴ καὶ μάχη ἦν Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 38 ἐπειδὴ ἔσπρωχναν ὁ εἷς τὸν ἄλλον διὰ νὰ πλησιάσουν, μετεχειρίζοντο πολλὰ μέσα πρὸς τοῦτο καὶ ἐγίνετο μάχη. πόλιν πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλημένην Αἰσχ. Ἱκ. 966, ἴδ. κλείω. μόνος ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς μαρτυρεῖ δεκάτην ἑστιᾶσαι τούτῳ τὸν ἐμὸν πατέρα Δημ. 40, 59 μόνος ὡσὰν ἐκ μηχανῆς θεατρικῆς παρουσιασθεὶς μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ πατήρ μου ἔδωκε συμπόσιον διὰ τοῦτον τὴν δεκάτην ἡμέραν.

μηχάνημα τό: λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Σοφ. Ο. Κ. 762, ἴδ. φέρω.

μηχανόεις -εσσα -εν: σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Σοφ. 'Αντ. 365 ἔχων τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα (κυρ. τὴν περὶ τὴν τέχνην δεξιότητα, εὐφυΐαν) παρὰ προσδοκίαν εἰς μέγαν βαθμὸν ἀνεπτυγμένον (κυρ. ὥς τι σοφόν).

μῆχος τό: μῆχος κακῶν Εὐρ. 'Ανδ. 537, ἴδ. ἐξανύω.

μιαίνω ὁμαλόν, ἐμίᾶνα Δωρ. καὶ 'Αττ. Πίνδ. Ν. 3, 16. Σοφ. 'Απ. 100. Εὐρ. Ἰ. Α. 1595. Ἑλ. 1000. Σόλων. 32. καὶ μτγν. πεζ. (ἀρχ. καὶ νέον Ἰων. ἐμίηνα Δ 141. Ἱπποκρ. 6, 112 καὶ μτγν.). μεμιαγκώς Πλουτ. Τ. Γρά. 21. ἐμιήνατο Νόνν. 45, 288. μεμίασμαι (μεμίαμμαι μτγν.). ἐμιάνθην. μιάνθην Δ 146 ἀντὶ τοῦ μίανθεν γ' πλ. ἐμιάνθησαν. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Δ 141 ὡς δὲ ὅταν διὰ χρώματος ἐρυθροῦ βάψῃ τις γυνὴ ὀστοῦν ἐλέφαντος. βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων Αἰσχ. Εὐμ. 665, ἴδ. ἐπιρροή. μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης Ἑπτ. 331 οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον σεβόμενος οὐδὲ φειδόμενος.

μιαρός 3: νῦν δὲ γύναικες μιαρῶνται 'Απ. 'Αλκαί. 39 ἀσελγέστατα.

μίασμα τό: ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸς (Paley: πρὸ) πόλεως φανὲν ἀμήχανον βόσκημα πημονῆς πέλειν Αἰσχ. Ἱκ. 626 λέγων ὅτι τὸ ἐκ τῆς πόλεως προελθὸν μίασμα, (ὅπερ διαπράττεται) ἐναντίον τῶν ξένων (ἱκετῶν) ἅμα καὶ ἀστῶν, εἶνε πηγὴ (τροφὴ) ἀμηχάνου συμφορᾶς. ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ Ζεὺς εἵσατ' ἔκ του δὴ χερῶν μιάσματος Εὐρ. Ἰ. Τ. 945 διότι ὑπάρχει (ἐν Ἀθήναις ἱερὸν δικαστήριον (= ὁσία ψῆφος), ὅπερ ἵδρυσέ ποτε ὁ Ζεύς, ἵνα κρίνῃ τὸν Ἄρην (κυρ. διὰ τὸν Ἄρην), ἔκ τινος μιάσματος χειροδικίας (ἔκ τινος φονικοῦ μιάσματος λαβὼν ἀφορμήν). χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα Μήδ. 1268, ἴδ. πίπτω.

μιάστωρ ὁ, μιαρός, ἐναγής, ἀλιτήριος· «ὁ διὰ τὸν παρ' ἑαυτῷ μιασμὸν καὶ τοὺς ἄλλους μιαίνων» (Σχ. Σοφ.) διὰ κακουργήματος. οἵδ' εἰσὶν οἵ μοι σῷ κάρα μιάστορες Εὐρ. Μήδ. 1371 οἵδε οἱ παῖδές εἰσιν οἱ (ἔσονταί) μοι σῷ κάρα μιάστορες: ὅτι οἱ παῖδες θέλουσι στρέψῃ τὸ μίασμα τῆς παιδοκτονίας κατὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς κεφαλῆς (Δ. Βερναρδ.).

μικρός 3: τῆς δ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς εἰς μικρὸν ἥκει Εὐρ. Ἠλ. 429, ἴδ. ἥκω.

μίγα ἐπίρρ. (πρβ. ἄμμιγα, σάφα, μάλα κττ.) μίγα κωκυτῷ γυναικῶν Πινδ. Π. 4, 113 ἀναμίξ, ἅμα μετὰ τοῦ κωκυτοῦ τῶν γυναικῶν.

μίκτο (ὀρθότ. μεῖκτο) ἴδ. μείγνυμι.

μῑμέομαι (μῖμος) μέσ. ἀποθ. ἐμιμήθην καὶ μιμηθήσομαι, πάντοτε παθ., πολλ. καὶ μεμίμημαι. μιμητέος.— ἀπείλει (ὁ ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύων), γόμφοις ἐμπρίων μιμούμενος, λυμεῶνι σώματος θαλάσσᾳ Τιμοθ. Περσ. 79 «ἠπείλει τῇ θαλάσσῃ τῇ τὸ σῶμα διαλυμαινομένῃ, διὰ μιμήσεως γοῦν τοῖς ὀδοῦσι καταπρίων (ἤγουν ὁ τῇ θαλάσσῃ καταπνιγόμενος ἐφαίνετο οἷον θηρίον ὀδὰξ ἐχόμενον τοῦ ἀντιστάντος)» Möllendorff, ὃς ἐν τῷ ὑπομνήματι ἐξηγεῖ τὸ μιμούμενος ὧδε: «μιμεῖται γὰρ τὸν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἀντίπαλον ἐμπρίοντα» πρὸς πολλοῖς ἄλλοις, ἐν οἷς ὅτι εἰς τὸ ἐμπρίων ἐνν. θάλασσαν. Πάντα ταῦτα ὀρθῶς κατενόησεν, ἀλλ' ἥμαρτε τοῦ νοήματος, διότι δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὸ γόμφοις (οἷον διατί ὄχι ὀδοῦσιν;) καὶ εἰς τὸ ἐμ- (διατί ὄχι τὸ

ἁπλοῦν πρίων;). Ὁ Πέρσης λοιπόν, ὁ ἐν θαλάσσῃ κινδυνεύων, ἐκ τῆς λύσσης του τρίζει τοὺς ὀδόντας καὶ δαγκάνει (τὴν θάλασσαν) καὶ θέλει νὰ τὴν φάγῃ, ἀλλ' ἐσωτερικῶς (=ἐμ-), διότι ἄλλως θὰ ἔπινε θάλασσαν· δὲν τρίζει δὲ τοὺς ὀδόντας ἀδιαφόρως πάντας, ἀλλὰ τοὺς γομφίους μόνον, διότι ἄλλως θὰ ἔπινε πάλιν τὴν ὀλεθρίαν αὐτῷ θάλασσαν· τρίζει δὲ τοὺς ὀδόντας, καὶ δαγκάνει, ὄχι ὅμως πραγματικῶς ἀλλὰ κατὰ μίμησιν, μιμούμενος, διότι ἄλλως θὰ ἔπινε πάλιν τὴν στυγερὰν θάλασσαν. Ἔχομεν λοιπὸν ἐνώπιόν μας εἰκόνα Πέρσου τρίζοντος μὲν τοὺς ὀδόντας καὶ μαινομένου, ἀλλ' ἔχοντος συνεσφιγμένον τὸ στόμα, καὶ κινοῦντος μιμητικῶς τὴν κεφαλήν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ καταφάγῃ καὶ διασπαράξῃ τὴν ἀπαισίαν θάλασσαν. διαφέρουσι δ' ἀλλήλων τρισίν· ἢ γὰρ (ἐνν. διαφέρουσι) τῷ ἐν ἑτέροις μιμεῖσθαι ἢ τῷ ἕτερα ἢ τῷ ἑτέρως Ἀριστοτ. Ποι. κ. 1 ἢ κατὰ τὸ ὅτι ἀπομιμοῦνται μὲ διάφορα μέσα (μεταχειριζόμεναι διάφορα μέσα) ἢ κατὰ τὸ ὅτι ἀπομιμοῦνται διάφορα πράγματα ἢ κατὰ τὸ ὅτι ἀπομιμοῦνται κατὰ διάφορον τρόπον. Πρβ. 1450 a 10. καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμεῖσθαι ἔστιν ὁτὲ μὲν ἀπαγγέλλοντα ἢ ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὥσπερ Ὅμηρος ποιεῖ, ἢ ὡς τὸν αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ἢ πάντας ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργοῦντας τοὺς μιμουμένους (παθ.) Αὐτ. κεφ. 3 διότι δύναταί τις ν' ἀπομιμῆται τὰ αὐτὰ πράγματα καὶ μὲ τὰ αὐτὰ μέσα ὁτὲ μὲν διηγούμενος τὰ πράγματα ἢ ὡς ἄλλος τις (κυρ. ἄλλο τι γιγνόμενος), ὅπως κάμνει ὁ Ὅμηρος, ἢ ὡς ὁ ἴδιος καὶ μὴ μεταβαλλόμενος· ἢ (δύναταί τις ν' ἀπομιμῆται) πάντας τοὺς παριστανομένους ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργοῦντας.

μίμημα τό: μυδροκτύπον μίμημα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 992 κατὰ μίμησιν σιδηρουργοῦ (κτυποῦντος πεπυρακτωμένον σίδηρον), ἴδ. καθίημι, βάλλω. ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα Εὐρ. Ἀπ. 25 συρόμεθα (ἐν τῷ βίῳ) ὡς ὁμοιώματα ὀνείρων (ὅμοιοι πρὸς ὄνειρα). μιμήματα πνέων Ἰ. Α. 578, ἴδ. πνέω.

μιμνησκω (τ. ἔ. μιμνῄσκω, ῥ. μαν-, πρβ. moneo, comminiscor), Αἰολ. μιμναίσκω Ἀν. Ὀξ. Ι. 196 (ὅπου εἶνε παραδεδομένον μναίσω) Ἡρωδιαν. II 79. 178. Δωρ. πάντως μιμνάσκω κατὰ τὸ θνάσκω. Ἁπλοῦν ποιητ., πλὴν τοῦ παθητ., πεζ. ἀναμιμνήσκω, ὑπο-. μνήσω ποιητ. ἀνα-, ὑπο- πεζ., ἔμνησα ἐπ. ποιητ. (Δωρ. -ασα Πίνδ. Π. 11, 13). πεζ. ἀν-, ὑπ-. μιμνήσκομαι παθ. (μέσ.) ἐνεστ. πρτ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ σπαν. ἁπλοῖ, Θουκ. 6, 60, 1. (ἐπ. καὶ μνάομαι, πρστ. μνώεο Ἀπ. Ῥ. 1, 896. μνωόμενος, ἐμνώοντο καὶ μνώοντο). μνήσομαι ἐπ. ποιητ. — ἐμνήσθην (Δωρ. -άσθην. ἐμνησάμην ποιητ. ἀπὸ τοῦ Ὁμ., σπαν. πεζ. Ἡρ. 7, 39. Τοῦ παθ. ἀορ. παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον τὸ μνησθῆναι δ 118. Οἱ Τραγ. ἔχουσιν ἀμφοτέρους τοὺς ἀορ. μνησάσκετο Λ 566). μνησθήσομαι. μέμνημαι (Δωρ. -ᾶμαι) ἐνθυμοῦμαι (β' πρ. μέμνηαι ἀντὶ μέμνησαι Φ 442 καὶ συνῃρ. μέμνῃ Ο 18. Θεόκρ. 21,41. καὶ μέμνᾳ, Δ. Γ. μέμνασ', 5, 116 κατὰ τὸ Ο 18). Πρστ. Δωρ. μέμνασο Ἀπ. Ἐπιχάρ. 250. μέμνεο (ἀντὶ μέμνησο) Ἡρ. 5, 105. Ἡρώνδ. 4, 89 καὶ μτγν. Γ' πλ. ὑπερσ. ἐμεμνέατο (ἀντὶ -νηντο) Ἡρ. 2, 104. Ὑπ. πρκ. μεμνῶμαι Δημ. προοίμ. 18. μεμνώμεθα ξ 168. Πλ. Φίλ. 31 Α. Πολιτ. 285 C. -εώμεθα Ἡρ. 7, 47 (-νώμεθα Stein κατ' Εὐστάθ.). Εὐκτ. μεμνήμην Ω 745. -ῇτο Ἀρφ. Πλ. 991. Πλ. Πολ. 518 Α. μεμνῇσθε Ἀνδοκ. 1, 142. ἀλλὰ μεμνῷτο Ξεν. Κ. Π. 1,6,3 (-έῳτο Ψ 361). μεμνῴμεθα Σοφ. Ο.Τ. 49. μέμνοιο Ξεν. Ἀν. 1,7,5 (διορθοῦσι μεμνῷο ἢ -ῇο). μεμναίατο (ἀντὶ -αιντο) Πίνδ. Ἀπ. 94 (Μ. Ἐ. 579, 1). μεμνήσομαι θὰ ἐνθυμοῦμαι, ἔσομαι μνήμων (μεμνησόμενος Λουκ. Ὑπ. Εἰκ. 9. Χάρ. 1). ἄμναστος Θεόκρ. 16,42. μνηστέον Ἱπποκρ. 6,124. ἐπι-. Ἀποθ. ἀπομιμνήσκομαι, μέλλ. (μτβ., λοιπὸν μέσ.) ἀπομνήσεσθαι Θουκ. 1, 137. ἀπεμνήσαντο Ω 428. Ἡσ. Θε. 503. Προστ. ἀπόμνησαι Εὐρ. Ἄλκ. 299. Παρασχημ. Ἰων. μνήσκεται Ἀπ. Ἀνακρέ. 94, 4. (ὑπομνήσκουσα Ὀρφ. Ὕμν. 77, 6). Πρβ. Ἰων. κλῄσκω, κικλήσκω. Σύνταξις μιμνήσκω τινὰ τινὸς (ἐπεὶ μ' ἔμνησας ὀϊζύος γ 103). μιμνήσκομαί τινος ἤ τι (ἐνίοτε περί τινος καὶ ἀμφί τινι), τί τινος, μετ' ἀπρφ. ἢ μτχ. λαοὺς δ' ἐπὶ ἔργον ἐγείρει μιμνήσκων βιότοιο Ἄρατ. 6 τοὺς δὲ λαοὺς ἐπὶ τὸ τῆς γεωργίας ἔργον ἐξεγείρει ἀναμιμνήσκων τοῦ βίου, τῆς βιοτῆς. ἔπεστι (Nauck: αἰτεῖς τί;) καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσῃ πατρός Εὐρ. Ἰ. Α. 666 καὶ σὺ ἔχεις νὰ κάμῃς ταξίδιον, ἐν ᾧ θὰ ἐνθυμῆσαι τὸν πατέρα σου. ὄκα μευ μεμναμένω, εἰ φιλέεις με Θεόκρ. 3, 28 «ὅτε σημεῖον θέλοντός μου λαβεῖν εἰ φιλεῖς» Σχ. ἐς ὅ ἐμέμνηντο Θουκ. 5, 66 ἕως ὅτου ἐνεθυμοῦντο. Μέσ. ἀναφέρω διὰ λέξεων, κάμνω μνείαν, μνημονεύω· εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι Θουκ. 2, 45 εἰ δέ με δεῖ καὶ τῆς γυναικῶν ἀρετῆς (οἵαν δὴ τὴν γυναικῶν ἀρετὴν εἶναι) μνείαν τινὰ ποιήσασθαι, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τί μου Εὐρ. Ἑκ. 992 ἂν ἐνθυμεῖται λιγάκι ἐμὲ ἐδῶ τὴν τεκοῦσαν. Τὸ τῆς τεκούσης τῆσδε εἶνε παράθεσις εἰς τὸ μου· περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. τί που Δ. Βερναρδ. ἄλλων γοῦν μεγέθους πέρι ἐν νεῶν καταλόγῳ οὐκ ἐμνήσθη Θουκ. 1, 10 ἀλλ' ὅσον διὰ τὸ μέγεθος τῶν ὑπολοίπων (=τῶν ἄλλων) τοὐλάχιστον δὲν ἔκαμε μνείαν (δὲν ἀνέφερε τίποτε) ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν. ἆρά μου μέμνησθ' ἔτι, οἷ' ἔργα δράσας ὑμίν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; Σοφ. Ο. Τ. 1401 ἆρά γε μὲ ἐνθυμεῖσθε ἀκόμη ὁποῖα ἔργα ἔκαμνα «ἐνώπιόν σας», καὶ ἔπειτα, ὅταν ἦλθα

ἐδῶ, ὁποῖα ἔκαμνα πάλιν; Τὸ ὑμῖν ἠθικὴ δοτική.

μιμνόντεσσι ποιητ. = μίμνουσι μτχ. τοῦ μίμνω.

μίμνω ἀντὶ μένω (ὅ ἴδε): μίμνει (Heimsöth: μένει) δὲ μίμνοντος ἐν θρόνῳ (Schütz: χρόνῳ) Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα Αἰσχ. Ἀγ. 1562 ἐφ' ὅσον μένει ὁ Ζεὺς ἐν τῷ θρόνῳ του, εἶνε πεπρωμένον νὰ πάθῃ ὁ δράστης. μίμνοντι καὶ πάθος ἀνθεῖ Χο. 1007 διὰ τὸν περιμένοντα (διὰ τὸν γνωρίζοντα νὰ περιμένῃ) καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως φθάνει. Παραπλησία εἶνε καὶ ἡ ἐν τῷ ἀνθῶ ἐξήγησις. αὐτὸς αἰεὶ μίμνε τὴν σαυτοῦ φύσιν σῴζων βεβαίως Ἀπ. Εὐρ. 963 ἐξακολούθει νὰ μένῃς πάντοτε ὁ ἴδιος, διατηρῶν σταθερῶς (ἀμετατρέπτως) τὴν ἰδίαν σου φύσιν. ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετόν Μ 133 ὑπομένουσι τὸν ἄνεμον καὶ τὸν ὑετόν. ἅς κλέος ἐν Κρήτᾳ μίμνεται ἀθάνατον Ἐπιγρ. Ἑλλ. 265 ἧς ἡ φήμη ἐν Κρήτῃ διασῴζεται ἀθάνατος.

μίν Ἰων. αἰτ. τῆς ἀντων. τοῦ γ' προσ. = αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, ἀείποτε ἐγκλιτικόν· ἴδ. οὗ.

μινύθω: περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν μ 46 πέριξ δὲ τὸ δέρμα ὀλιγοστεύει, μαζεύει. ἃ (φρὴν) κλαιομένας μου μινύθει Αἰσχ. Ἑπτ. 904, ἴδ. κλαίω. δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μάλ' ὑπ' αἰθέρι σεμναὶ τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι. Εὐμ. 369 ἡ φήμη τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ὑπερήφανος καὶ ἂν ὑψώνεται ἕως ὑπὸ τὸν αἰθέρα, διαλυομένη (καὶ πίπτουσα) κατὰ γῆς ἐξαφανίζεται ἄνευ τιμῆς. ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει Ἡσ. Ἔργ. 6 ῥαδίως τὸν περιφανῆ ἐλαττοῖ (μειοῖ) καὶ τὸν ἀφανῆ αὐξάνει.

μίνυνθα ἐπ. ἐπίρρ. χρον. ἐπὶ μικρὸν χρόνον· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ Α 416 ἐπειδὴ ἡ τῆς ζωῆς μοῖρα (ἡ προσμεμετρημένη) σοι ἐπ' ὀλίγον μόνον χρόνον ἐστί (τ. ἔ. ὑφίσταται, διαρκεῖ). Κατὰ τοῦτο καὶ ὁ Βακχυλίδ. 5,151: μίνυνθα δέ μοι ψυχὰ γλυκεῖα ὅπου πρέπει νὰ ὑπονοήσωμεν ὄχι ἐστί, ἀλλ' ἦν τ. ἔ. ἤρχισε δὲ ἡ γλυκεῖά μου ζωὴ νὰ ἐκλίπῃ. Ὅθεν διορθοῦσι μινύνθα = (ἐ)μινύνθη = ἐμινύθη. ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν χ 473 ὀλίγον χρόνον ὄχι πολύν.

μινυρός 3: μινυρὰ θρεομένας Αἰσχ. Ἀγ. 1164, ἴδ. δυσαλγής.

μιξόμβροτος (ὀρθότ. μειξ-) 2: βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερὲς μιξόμβροτον Αἰσχ. Ἱκ. 577 βλέποντες τὸ ἀποτρόπαιον μιξάνθρωπον τέρας (βόσκημα).

μισέω, μέλλ. ἐνστ. μισήσομαι Εὐρ. Τρ. 659. Ἴων. 597. 611. Μέλλ συντελ. -ηθήσομαι μτγν. Δίων Κάσ. 52,39 καὶ Παλ. Δ. μισητὸς -τέος. μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι Ρ 272 «μισητὸν δ' ἄρα ἡγήσατο γενέσθαι αὐτὸν ἐπίτευγμα καὶ σπάραγμα ταῖς τῶν πολεμίων κυσὶ ταῖς Τρωϊκαῖς» Γαζῆς. μίσει σάκον πρὸς ταῖν (τοῖν Dind.) γνάθοιν ἔχουσα Ἀρφ. Ἐκκλ. 502 μὴ ἀνέχου ἔχουσα πώγωνα πρὸς ταῖν γνάθοιν. κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸς αὐτόν Λὐτ. Σφ. 1026 (ἐάν τις ἐραστής) μισῶν τὸν ἐρώμενόν του ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν (τὸν ποιητὴν) διὰ νὰ διακωμῳδήσῃ αὐτὸν (τὸν ἐρώμενον). μισεῖς; ἐγὼ δὲ ῥᾳδίως μισήσομαι πρὸς κέρδος ἕλκων τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν Ἀπ. Τραγ. Ἀδ. 401 (Πλουτ. 750 F) μισεῖς; ἐγὼ δὲ εὐκόλως θὰ ὑποφέρω τὸ μῖσός σου, θεωρῶν τὴν ἀτιμίαν μου ταύτην ὡς κέρδος (παραβλέπων τὴν ἀτιμίαν μου ἀπέναντι τοῦ κέρδους). τὸ πρᾶγμα δὲ μαθόντα σ' ἣν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχῃς, στυγεῖν δίκαιον, εἰ δέ μή, τί δεῖ στυγεῖν; Εὐρ. Ἠλ. 1015 «ἀλλ' ἐπὰν μάθῃς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν καθ' αὑτήν, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς τῶν πολλῶν δόξης), ἣν μὲν ἔχῃς ἀξίως μισεῖν (ἀπολύτως: ὅν τινα ἢ ὅ τι ἂν ἔχῃς μισεῖν), στυγεῖν (σ' αὐτό, ἢ: αὐτὸν) δίκαιόν ἐστιν, εἰδὲ μὴ (ἔχεις ἀξίως μισεῖν), τί δεῖ στυγεῖν;» Δ. Βερν. Τὸ μὲν μισῶ (μῖσος, μίσημα κλ.) δηλοῖ τὴν ἐσωτερικὴν ἀντιπάθειαν ἡμῶν πρὸς πρόσωπα ἢ πράγματα, ἀσυμβίβαστα ἢ ἄλλως ἐναντιούμενα ἡμῖν· τὸ δ' ἔχθος, ἐχθαίρειν κττ. σημ. τὸ ἐχθρικὸν αἴσθημα ἡμῶν πρὸς τοὺς παρακωλύοντας ἡμᾶς (τὴν πρόοδον ἡμῶν). Τὸ δὲ στύγος, στυγεῖν, στυγνός, κττ. δηλοῖ τὸ καὶ ἐξωτερικῶς (οἷον ἐν τῷ προσώπῳ) ἐκδηλούμενον μῖσος ἡμῶν.

μισθός ὁ: κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ ἐπεύχεται Αἰσχ. Ἀγ. 1260, ἴδ. ἐντίθημι. καλὸν γένος κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτεῖσαι τέκνα Εὐρ. Ἰ. Α. 1169 λαμπρόν, ὡραῖον πρᾶγμα, ἡ συγγένεια («τὸ συγγενολόγι», ὡς λέγομεν ἡμεῖς, νὰ εἶνε καταδικασμένη) νὰ πληρώσῃ (τ. ἔ. νὰ θυσιάσῃ) τέκνα εἰς ἀπολύτρωσιν μιᾶς κακῆς γυναικός· τ.ἔ. δὲν ἀρκεῖ, ὅτι ἀπωλέσθη μία κακὴ γυνὴ ἀποπλανηθεῖσα, ἀλλ' εἴμεθα τώρα ἡμεῖς οἱ ἄλλοι συγγενεῖς καταδικασμένοι νὰ θυσιάζωμεν τὰ τέκνα μας χάριν μιᾶς τοιαύτης ἀθλίας γυναικός. Δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ πάῃ νὰ χαθῇ; Καὶ τὰ προηγ. καὶ τὰ ἐφεξῆς ἐπικυροῦσι τὴν ἔννοιαν ταύτην. Περιττὴ πᾶσα διόρθωσις. σώθητι καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν κούφων ἕκατι γραμμάτων σωτηρίαν Ἰ. Τ. 593 «σώθητι, μισθὸν καὐτὸς (= καὶ σὺ)οὐκ αἰσχρὸν («ὄχι ἄσχημον») λαβών, κούφων ἕκατι γραμμάτων, τὴν σὴν σωτηρίαν». Δ. Βερν αἱ τύχαι δέ με μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα σοφὴν ἔθηκαν Ἀπ. Εὐρ. 458 (Πλουτ. 90 Α: «ἕτεροι πράγμασιν ἀβουλήτοις περιπεσόντες διδάσκονται τὸ χρήσιμον, ὥσπερ Μερόπη φησὶν κἑ.») αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης λαβοῦσαι τὰ φίλτατα ἐκ τῶν ἐμῶν ὡς μισθὸν ἐποίησάν με σοφήν. εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων Εὐρ. Ἠλ. 231 τὸ μισθὸν εἶνε παράθεσις εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ εὐδαιμονοίης· νὰ ἔχῃς καλὸ γιὰ τὰ γλυκά σου λόγια (κυρ. ὡς ἀμοιβὴν τῶν ἡδ. λόγων). λόγων δίκαιον μισθὸν ἂν λόγους φέροις, ἔργον δ' ἐκεῖνος

ἔργον δ' ὃς παρέσχετο Ἀπ. Εὐρ. 890 δικαίαν ἀμοιβὴν λόγων λόγους ἂν κομίζοιο, ἔργον δ' ἂν κερδαίνοι (τ. ἔ. κέρδος τι ψηλαφητὸν ἤθελεν ἔχῃ) ὁ ἔργον παρασχόμενος. Λόγια δίδεις, λόγια παίρνεις· ἔργα δίδεις, ἔργα παίρνεις. Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην τῶν διορθώσεων. νὴ Δία καὶ πολύν γε μισθὸν φέροιτ' ἂν Ξεν. Οἰκ. 1, 1, 4 ὅπου ὁ Cobet γράφει φέροι ἄν, παρατηρῶν ὅτι τὸ μισθοφορῶ = μισθὸν φέρω, ὄχι φέρομαι. Ὀρθῶς, ὡς φαίνεται.

μισθόω: μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς τραπέζης Δημ. 36,6 ἐνοικιάζει τὴν ἐργασίαν τῆς τραπέζης, δηλ. πληρώνει ὡρισμένον ἐνοίκιον εἰς τὸν κύριον τῆς τραπέζης, δουλεύει αὐτὸς αὐτήν, ἐκτελεῖ αὐτὸς τὴν ἀργυραμοιβικὴν ἐργασίαν. θέρος μισθοῦμαι ἐκθερίσαι 53, 21 ἐνοικιάζω (ἀναλαμβάνω μὲ ἐνοίκιον) θέρος διὰ νὰ τὸ θερίσω.

μίσθωμα τό: τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα ὥσπερ ἂν ἄλλο τι τούτῳ Δημ. 19,125 ἐτελείωσε τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος μισθωθῆ, ὅπως θὰ ἐτελείωνε καὶ κάθε ἄλλο.

μίσθωσις ἡ: οἱ ἄλλοι τραπεζῖται μίσθωσιν οὐ φέροντες ἀλλ' αὐτοὶ αὑτοῖς ἐργαζόμενοι, ἀπώλοντο Δημ. 36, 51 οἱ ἄλλοι τραπεζῖται ἐν ᾧ δὲν ἐπλήρωναν ἐνοίκιον (δὲν εἶχον ἐνοικιασμένην ξένην τράπεζαν) ἀλλ' αὐτοὶ εἰργάζοντο μὲ τὰ ἰδικά των κεφάλαια, δι' ἴδιόν των λογαριασμόν, κατεστράφησαν.

μῖσος τό: ὦ μῖσος εἰς Ἕλληνας οὐκ ἐμοὶ μόνη Εὐρ. Ἰ. Τ. 525 «ὦ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι μισουμένη, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ» Δούκας. Οὕτως ἐξηγοῦσι πάντες. Ἀλλὰ τότε διατὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς συντάξεως; Νομίζω μᾶλλον ὧδε: ὦ γύναι μισητὴ εἰς (πάντας) τοὺς Ἕλληνας (ὥστε τὸ μῖσος σου νὰ εἶνε διαδεδομένον εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας), ὄχι κατὰ τὴν κρίσιν ἐμοῦ μόνης· ἤτοι οὐ μόνον ἐγὼ (ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι βεβαίως) κρίνουσί σε ὡς γύναιον ἄξιον μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (πάντων).

μίτρα ἡ: φέρων Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμέναν Πινδ. Ν. 8, 15 ἴδ. καναχηδά. μίτρα εἶνε τὸ στέμμα τῶν ἱκετευόντων, λεγομένη ἐνταῦθα Λυδία διότι αἱ πρὸς τὸν Αἰακὸν δεήσεις καὶ ὅλη ἡ ᾠδὴ ἦσαν γεγραμμέναι ἐν Λυδίᾳ ἁρμονίᾳ. Οὕτω δὲ τὸ κυρίως περὶ τῆς ᾠδῆς λεγόμενον μεταφέρεται εἰς τὴν μίτραν.

μιτώδης 2: βρόχῳ μιτώδει (μιτρώδει) σινδόνος καθημμένην Σοφ. Ἀντ. 1222, ἴδ. καθάπτω.

μνάομαι ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι. Ἐν Σοφ. Τρ. 1136 ἥμαρτε χρηστὰ μνωμένη: ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε μωμένη (ἴδ. μῶμαι). Τὸ ἁπλοῦν εἶνε ποιητικὸν συνήθως, τοῖς δὲ πεζογράφοις εὔχρηστον τὸ σύνθετον προμνῶμαι.

μνῆμα τό: τίς ἐστιν ὅστις ἂν εἰς τὰ πατρῷα μνήματα τοὺς μηδὲν ἐν γένει τιθέναι (τιθέντας) εἴασεν (ἐάσαι) Δημ. 57, 28 τίς εἶνε ἐκεῖνος ὅστις ἤθελεν ἀφήσῃ νὰ θέτωσι μέσα εἰς τὰ πατρῷα μνήματα τοὺς μηδεμίαν συγγένειαν ἔχοντας;

μνημεῖον: μνημεῖα κακῶν τε κἀγαθῶν ἀΐδια ξυγκατοικίσαντες Θουκ. 2, 41. ἴδ. συγκατοικίζω. μνημεῖα γ' ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ τάφῳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 821 = μνημεῖά γε τάφῳ ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ σώματος. τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον Πλ. Τιμ. 26 Β ὅσα μάθῃ τις παῖς ὢν μένουσιν ἀνεξάλειπτα ἐν τῇ μνήμῃ.

μνήμη ἡ: εἰς μνήμην εἶναι τὴν ἐμὴν Αἰσχίν. 2, 180 καθόσον ἐνθυμοῦμαι. ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Θουκ. 2, 29 «μεμνημένος τῆς ἀηδόνος» Σχ. ὅταν ἀναφέρουν τὴν ἀηδόνα. ἀνδρείαν μὴ ἔχουσα καὶ μνήμην (ἡ ἐπιστήμη) ἕξει ἐν τῷ δεινῷ ἐπιτυχεῖν ἃ ἔμαθε Θουκ. 2, 87 θὰ ἐνθυμῆται νὰ ἐπιτελῇ ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ κινδύνου ἃ ἔμαθε. Ἄλλοι: ὅταν μὲν ἔχῃ ἀνδρείαν, θὰ ἔχῃ καὶ μνήμην (τ. ἔ. δὲν θὰ τὰ χάσῃ) ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ κινδύνου, ὥστε νὰ ἐκτελῇ ὅσα ἔμαθε. Πρβ. «φόβος μνήμην ἐκπλήσσει». μνήμην δ' ἄρ' εἶχον πλησίον βεβηκότος Ἀγαμέμνονος τοῦδ' Εὐρ. Ἰ. Α. 1103 «καλὰ λοιπὸν ἐνθυμούμην, πῶς εἶχε περάσῃ ἀπ' ἐδῶ κοντὰ ὁ Ἀγαμέμνων» Δ. Βερν. ὧν ἠπίσταντο παρακέλευσιν τῆς μνήμης ἀγαθοῖς οὖσιν ἐποιοῦντο 5,69 ἴδ. παρακέλευσις.

Μνημοσύνη ἡ: κελαδεῖ Μναμοσύναν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 679 ψάλλει τὰ ὑπὸ τῆς μητέρος τῶν Μουσῶν (τῆς Μνήμης) ἐμπνεόμενα ᾄσματα.

μνημόσυνος 3: μνημόσυνα γράψομαι (ἐνν. τούτων) Ἀρφ. Σφ. 538 θὰ πάρω σημείωσιν.

μνηστεία ἡ ζήτησις γυναικὸς Πλουτ. Κάτ. 30. Λουκ. Θ. Διαλ. 20, 14. Μτφ. ἐν Πλ. Μενεξ. 239 C ὧν δὲ οὔτε ποιητής πω δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις λαβὼν ἔχει, ἔτι τ' ἐστὶν ἐν μνηστείᾳ, τούτων πέρι μοι δοκεῖ χρῆναι ἐπιμνησθῆναι, ἐπαινοῦντά τε καὶ προμνώμενον ἄλλοις ἐς ᾠδάς τε καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν αὐτὰ θεῖναι πρεπόντως τῶν πραξάντων ἐκείνων δέ, διὰ τα ὁποῖα οὔτε ποιητὴς ἀκόμη ἔχει λάβῃ δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις ποιήμασι καὶ ἀκόμη μνηστεύονται (παθητ. τ. ἔ. ἐπιδιώκονται ὑπὸ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ πραγματευθῶσιν αὐτά), περὶ τούτων νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κάμω μνείαν ἐπαινῶν καὶ «προξενεύων» αὐτὰ εἰς ἄλλους, ὅπως τὰ μεταχειρισθῶσιν εἰς ᾠδὰς καὶ εἰς τὰ ἄλλα εἴδη τῆς ποιήσεως προσηκόντως ἐκείνοις, οἵτινες ἔπραξαν αὐτά. Τὸν πομπώδη τοῦτον λόγον ἔχων ὑπ' ὄψιν ἴσως καὶ ὁ Πλούταρχος ἔγραψε τὰ ἑξῆς: ὀστᾶ γὰρ ἀναίσθητα καὶ νεῦρα καὶ σάρκες ὑγρῶν περίπλεαι καὶ βαρὺς ὁ ἐκ τούτων ὄγκος ἡσυχάζων καὶ κείμενος ἅμα τῷ τὴν ψυχὴν ἐν μνηστείᾳ τι (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ τῶν χ/φων: ἐν νηστείᾳ) βαλέσθαι καὶ πρὸς αὐτὸ κινῆσαι τὴν ὁρμήν, ὅλος ἀναστὰς φέρεται πρὸς τὴν πρᾶξιν Πλουτ. 589 εὐθὺς ποῦ ἡ ψυχὴ ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιδιώξῃ τι καὶ πρὸς αὐτὸ νὰ στρέψῃ τὴν ὁρμήν της, ὅλος (ἐκεῖνος ὁ ἀκίνητος καὶ ἡσυχάζων ὄγκος) ἀναστὰς φέρεται οἷον ἐπτερωμένος πρὸς τὴν πρᾶξιν.

μνηστεύω · τὸ ἐνεργ. μνηστεύω ἐπὶ ἀνδρὸς = ζητῶ γυναῖκα, τὸ δὲ μέσον μνηστεύομαι ἐπὶ γυναικὸς = ἀρραβωνίζομαι. Ὅθεν μνηστεύω τὴν θυγατέρα τινός ὀρθότερον τοῦ μνηστεύομαι τὴν θυγατέρα τινός.

μοῖρα : ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν Σοφ. Τρ. 1238, ἴδ. εἴκω. ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοίρᾳ πρόσκοπος βροτῶν Αἰσχ. Εὐμ. 105, ἴδ. πρόσκοπος. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων Σοφ. Ο. Τ. 863, ἴδ. σύνειμι. ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν Φιλ. 331, ἴδ. ἔχω. ἐπεί σ' ἐφηύρηκα μοίρᾳ οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν Ἠλ. 1093, ἴδ. φέρω. ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδε Εὐρ. Ἱππ. 988 «ἔχει δὲ καὶ τόδε (τὸ εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον) τὴν ἰδίαν (τῆς εὐχρηστίας) μοῖραν· τ. ἔ. ὑπάρχει καιρὸς καὶ τόπος, ὅπου καὶ αὐτὸ χρησιμεύει» Δ. Βερναρδ. Ἄλλοι ἄλλως. τὸ δοῦλον ὡς ἁπανταχῇ γένος πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός Εὐρ. Ἀπ. 218 πῶς εἰς τὸ γένος τῶν δούλων ἁπανταχοῦ προώρισεν ὁ θεὸς τὰ ταπεινότερα ἔργα (τὰς βαναύσους ἐργασίας). μὴ τοὺς θεοὺς μοίραις ποιεῖσθε μηδαμῶς (ἐν οὐδαμαῖς Wecklein, μᾶλλον ἐν μηδαμαῖς) Σοφ. Ο. Κ. 277 = μὴ τοὺς θεοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ ποιεῖσθε. ὦ τερπνὸν ὄμμα, τέσσαρας μοίρας ἔχον ἐμοί Αἰσχ. Χο. 237 ποῦ παρέχεις τέσσαρας ἀπόψεις (τέσσαρα καλὰ δι' ἐμέ). μοῖραν ἀνάγκης ἦγεν τὸ χρεών Εὐρ. Ἠλ. 1301 «τὴν μοῖραν αὐτῆς (Κλυταιμνήστρας) ἦγεν ἡ τῆς ἀνάγκης χρεία» Δ. Βερν. ἐχθρῶν ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν δαίμων δίδωσι Ἀνδρ. 1008, ἴδ. ἀναστροφή. ἕτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν Ἰ. Α. 1508, ἴδ. οἰκέω. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει πολλὰ μὲν ἁμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν Μήδ. 429 «ὁ μακρὸς χρόνος ἔχει νὰ 'πῇ πολλὰ ἀλήθεια (= μέν) γιὰ τὸ δικό μας τὸ μέρος καὶ τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν, ἤτοι: νὰ πῇ πολλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἄνδρας καὶ ἡμᾶς» Δ. Βερν. τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη Θουκ. 3, 82 ἴδ. ἔμπληκτος. εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλέον φέρειν, προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Αἰσχ. Ἀγ. 1010 ἐὰν δὲ ἡ ἐκ θεῶν ὡρισμένη θέσις (αὐτῶν ὡς βασιλέων) δὲν ἐμπόδιζε τὴν ἐκ θεῶν (ἐπίσης) ὡρισμένην θέσιν (ἐμοῦ ὡς ὑπηκόου) νὰ λαμβάνῃ τι δικαίωμα (ἔχῃ τι) περισσότερον, ἡ καρδία μου (ἀπὸ τὴν ὁρμήν της) θὰ ἐπρόφθανε τὴν γλῶσσαν καὶ θὰ ἔχυνεν ἔξω ὅλα (ὅσα ἠξεύρει). ‖ μέρος· παροίχωκεν δὲ πλέον νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται Κ 252 ἔχει δὲ παρέλθῃ τὸ μεγαλίτερον μέρος τῆς νυκτός, δηλ. ἡ (νὺξ) τῶν δύο μερῶν (τ. ἔ. τὰ δύο τρίτα τῆς νυκτός, διαιρουμένης συνήθως εἰς τρία μέρη), ἔχει δὲ ὑπολειφθῇ ἀκόμη τὸ τρίτον μέρος. Ἡ γεν. τῶν δύο μοιράων εἶνε κατὰ παράθεσιν. ναῦς μέν γε ἐς τὰς τετρακοσίας ὀλίγῳ ἐλάσσους τῶν δύο μοιρῶν (παρεσχόμεθα) Θουκ. 1, 74 ναῦς μάλιστα ἐκ τῶν τετρακοσίων (κυρ. εἰς συμπλήρωσιν τῶν τετρακοσίων) μικρόν τι ὀλιγωτέρας τῶν δύο τρίτων ἐδώσαμεν («ἐβάλαμεν»). Ὁ ῥήτωρ, ἐν ᾧ ἐπαυξάνει κατά τι τὸν ὅλον ἀριθμὸν τῶν πλοίων (διότι κυρ. ἦσαν 378), ἐπαυξάνει κατά τι (ἐπὶ τὸ ῥητορικώτερον) καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων, α ἔδωσαν οἱ Ἀθηναῖοι (ἔδωσαν δὲ μόνον 200), παριστάνων αὐτὸν ὡς ὀλίγον τι κατώτερον τῶν $^2/_3$. καίτοι Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοίρας νέμονται 1, 10 (πρβ. Ἀριστ. Πολιτ. 1, 6, 11)· κατὰ τὸν Σχολ. αἱ πέντε μοῖραι τῆς Πελοποννήσου εἶνε ἡ «Λακωνική, Ἀρκαδική, Ἀργολική, Μεσσηνιακὴ καὶ ἡ τῆς Ἤλιδος», αἱ δύο δὲ μοῖραι εἶνε, ἡ Λακωνικὴ καὶ ἡ Μεσσηνιακή. Παρομοίως παρεξέλαβε τὸ χωρίον καὶ ὁ Παυσαν. 5, 1, 1. Ὁ Θουκ. δὲν ἐννοεῖ ἐνταῦθα ἐπαρχιακὴν διαίρεσιν, ἀλλ' ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Ernst Curtius, ὁ Θουκ. διὰ τῶν δύο μοιρῶν (= $^2/_5$) ἠθέλησε μόνον νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπὶ τῆς Χερσονήσου ἔκτασιν τῆς Λακωνικῆς, οὐδαμῶς δ' ἐφαντάσθη ἕκαστον πέμπτον ὡς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Πελοποννήσου. ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σῳζομένης μοίρας εὐδαίμονες ὄντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 1490 «ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ, εὐδαίμονες ὅτι τῆς σῳζομένης μοίρας ἐστέ. Ὁ χορὸς λέγει ταῦτα στραφεὶς πρὸς τὴν θάλασσαν· σῳζομένην δὲ μοῖραν, ἤτοι: σῳζομένην μερίδα λέγει τοὺς περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἀποπλέοντας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἑαυτὸν εἰσέτι μένοντα παρὰ τοῖς Ταύροις, καὶ εὐδαιμονίζων ἐκείνους ὡς ἐλευθέρους καὶ οἴκαδε πλέοντας» Δ. Βερν.

μοιρίδιος 3 καὶ 2: μοιριδίῳ παλάμᾳ Πίνδ. Ὀ. 9, 38 «παρὰ μοιρῶν δεδομένῃ μοι» (Σχ.) τέχνῃ. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ἂν προπάθῃ τὸ τίνειν (= τὸ τίνειν ἃ ἂν προπάθῃ) Σοφ. Ο. Κ. 228 ἡ ἀπόδοσις τούτων ἅ τις προπάθῃ εἰς οὐδένα ἔρχεται ὡς τιμωρία ὀφειλομένη ὑπὸ τῆς μοίρας: οὐδεὶς τιμωρεῖται ἀποδίδων ὅσα προέπαθε.

μοίριος 3 Πινδ. Ἀπ. 52 (24): ἀμφιπόλοισι μαρνάμενος μοιριᾶν περὶ τιμᾶν (ἀνηρέθη) μαχόμενος περὶ τῶν ἐκ τῆς διανομῆς τοῦ κρέατος ὀφειλομένων («νομιζομένων») τιμῶν (ἐφονεύθη ὁ Νεοπτόλεμος).

μοῖτον ἀντὶ μοίτου Ἀπ. Σώφρ. 168, ὅπερ διώρθ. ὁ Huschke δικαιωθὲν παρὰ Οὐάρρωνι (de l. l. V 179) ὧδε: mutuum quod Siculi moeton; itaque scribit Sophron «moeton antimo et». Πρβ. Ἡσύχ. «μοῖτον ἀντὶ μοίτου (Kaibel: μοιτοὶ ἄντιμοι), παροιμία Σικελοῖς· ἡ γὰρ χάρις μοῖτον, οἷον χάριν ⟨ἀντὶ χάριτος⟩», ἃ εὐστόχως διώρθ. ὁ Wilamowitz ἀντὶ τῶν παρ' Ἡσυχίῳ φερομένων: ἡ γὰρ χάρις μοι τὸν οἰνόχαριν.

μόλις : θυραῖος ἔστω πόλεμος οὐ μόλις («οὐ μακράν» Σχ.) παρών, ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως Αἰσχ. Εὐμ. 866 ἐξωτερικὸς ἂς εἶνε ὁ πόλεμος, καὶ ἤδη ἐπ-

απειλεῖ ἡμᾶς ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ ἐνυπάρχῃ φοβερὸς (ἀκαταμάχητός) τις πρὸς εὐδοξίαν ἔρως. ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον Αἰσχ. Ἀγ. 1066 «οὐ μόλις, ἀλλὰ ταχέως» Τρικλίνιος. θέλουσαν οὐ μόλις (=προθύμως) καλεῖς Εὐρ. Ἑλ. 334.

μολπηδόν: ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν ηὐφήμησεν Αἰσχ. Πέρ. 391, ἴδ. ἠχή.

μομφή ἡ: ἕν σοι μομφὴν ἔχω Εὐρ. Ὀρ. 1069 = ἕν σοι μέμφομαι· ἴδ. ἔχω.

μοναχῇ: ἐν τοῖς στενοῖς ᾗπερ μοναχῇ εἴη πορεία Ξεν. Ἀν. 4, 4, 18 ἐν τοῖς στενοῖς, ἀπὸ ὅπου μόνον «ἕνας ἕνας» δύναται νὰ διέρχηται.

μονόζυξ ὁ, ἡ: λείπεται μονόζυξ Αἰσχ. Πέρ. 142, ἴδ. ἁβροπενθής.

μονόρρυθμος 3: πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμους Αἰσχ. Ἱκ. 972 εὔκολον εἶνε νὰ κατοικῆτε καὶ μόναι μετὰ τοῦ πατρός σας, νὰ ἔχητε μονοκατοικίαν.

μόνος 3, Αἰολ. καὶ μόννος, ἐπ. καὶ Ἰων. μοῦνος (καὶ Πίνδ. καὶ Σοφ., παρ' Αἰσχ. μόνον ἐν τῷ μουνώψ, παρὰ δ' Εὐρ. ἐν τῷ μούναρχος). Δωρ. μῶνος, μοῦνος μόνον παρὰ Θεοκρ. 2, 65. 20, 45. Ὑπερθ. μονώτατος. Ἐπίρρ. μόνως. οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει Σοφ. Ἀντ. 308 δὲν θ' ἀρκέσῃ εἰς ὑμᾶς ἁπλοῦς θάνατος (ἀλλὰ προηγουμένως θὰ βασανισθῆτε). πόλεως ἐκ πάσης μόνην Σοφ. Ἀντ. 656 = μόνην ἐκ πάντων τῶν πολιτῶν. Καὶ ἄνευ τῆς ἐκ (ἀπό)· σοῦ διοίσεται μόνος Σοφ. Αἴ. 511 μεμονωμένος· ἴδ. διαφέρω. μόνοι τῶν ἄλλων Δημ. 14, 178 = μόνοι ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων· πρβ. Λυκ. κ. Λε. 26. τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων. . . σθένος υἱῶν Πίνδ. Π. 9, 84 «ἐν ἑνὶ τόκῳ καὶ μιᾷ ὠδῖνι» Σχ. βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι Ἡρ. 9, 48 ὅπου ὀρθῶς ἀνεπληρώθη: βουλόμενοι μοῦνοι μούνοισι Πέρσ. μάχεσθαι. Εὐκόλως δὲ ἠδύνατο νὰ ἐκρυῇ τὸ μοῦνοι. Συχνὰ δὲ μόνος μόνοις Σοφ. Αἴ. 467. Ἀρφ. Σφ. 1272. μόνος μόνοισιν Εὐρ. Ἀνδρ. 1221 κἀλλ. Ὁμοίως ἐν Δημ. 19, 278 συμπληρωτέον μᾶλλον: οὐδαμοῦ ⟨μόνῳ⟩ μόνους ἐντυγχάνειν Φιλίππῳ ἤ: μόνους ⟨μόνῳ⟩, διότι τὸ μόνῳ ἠδύνατο νὰ ἐκπέσῃ εὐκόλως πρὸ τοῦ μόνους, δυσκόλως δὲ μετ' αὐτό. τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται μόνον καθ' αὑτὸν κοὐδέν' ἄλλον Σοφ. Ο. Τ. 62, ὅπου ἡ ἐπίτασις διὰ τῆς συσσωρεύσεως πολλῶν συνωνύμων γίνεται ἰσχυροτάτη, ἴδ. ἔρχομαι. ἐπεὶ δὲ ὑπελέλειπτο ὁ βουκόλος μοῦνος, μουνωθέντα τάδε αὐτὸν εἴρετο ὁ Ἀστυάγης Ἡρ. 1, 116 ὅπου ἡ Δ. Γ. μοῦνος μουνόθεν προῆλθεν ἐκ τούτου, ὅτι ἡ συλλαβὴ τα ἐγράφη ἅπαξ· ἄλλως δὲ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπαρκῶς διὰ τοῦ Ὁμηρ. οἶος οἰόθεν, τὸ μὲν διότι δὲν εὕρηται ἀλλαχοῦ τοῦ Ἡροδ., τὸ δὲ διότι ἡ ἑτέρα γρ. ἔχει ὀρθότατα: ἀφ' οὗ εἶπεν ὁ Ἡρ. ὑπελέλειπτο μοῦνος τ. ἔ. ἐμεμούνωτο, εἶτα ἐπανέλαβε τὴν ἔννοιαν ταύτην διὰ τοῦ μουνωθέντα = ὑπολειφθέντα μοῦνον.— Χαβρίας δ' αὐτὸς ἐτιμήθη παρ' ὑμῖν μόνος Δημ. 20, 84 αὐτὸς (ἄνευ ἄλλων προσώπων) ἐτιμήθη παρ' ὑμῖν μόνος ἐκ τῶν ἄλλων. Ἐν δὲ τῷ Πλάτ. Νόμ. 942 A αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τι κατὰ μόνας δρᾶν ὁ Βάδαμος ὀρθῶς ἐξήλειψε τὸ κατὰ μόνας ὡς ἐξήγημα.

μονόστολος 2 ὁ μόνος στελλόμενος· (ἔπτ' ἄνδρας ἔλωμαι) λόχων ἀνάσσειν ἢ μονοστόλου δορός; Εὐρ. Φοίν. 748 νὰ ἐκλέξω αὐτούς, διὰ νὰ διοικοῦν λόχους ἢ διὰ νὰ διοικῇ τὸ δόρυ του καθένας;

μονόφρουρος 2: τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας γαίας μονόφρουρον ἕρκος Αἰσχ. Ἀγ. 268, ἴδ. εὔπραξις.

μόριμος 2: μόριμον λάχος πιμπλάντων Αἰσχ. Χο. 360 ἴδ. πίμπλημι.

μόρος ὁ, μοῖρα. Πολλαχοῦ δὲ (παρ' Ἴωσι, Τραγ. καὶ ἐπ. καὶ Ἡροδ.) = θάνατος (mors)· πρβ. μόρσιμος καὶ μόριμος. τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι Αἰσχ. Ἑπτ. 406 τρέμω νὰ ἴδω αἱματοφόρους θανάτους ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης πεσόντων φίλων. Καὶ τοιοῦτοι ἦσαν συνηθέστατοι· πρβ. τοὺς ὑπὲρ Πατρόκλου ὀλομένου μόρους.

μόρσιμος 2 (μόρος) εἱμαρμένος, πεπρωμένος· ἥξεις, ἐπείγου μηδέν, εἰς τὸ μόρσιμον Ἀπ. Σοφ. 867 θὰ φθάσῃς, μηδόλως σπεῦδε, εἰς τὸ μοιραῖον τέλος. εὐνὴ μόρσιμος ὅρκου 'στὶ μείζων Αἰσχ. Εὐμ. 217, ἴδ. φρουρῶ. ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον Πρ. 965 = (ἐγώ) ᾧ οὐχ εἵμαρται (πέπρωται) θανεῖν. ‖ ὀλέθριος, θανατηφόρος· θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου («μόρον μοι ἐπάγοντος» Σχ.) βρόχου τυχεῖν ἐν ἀρτάναις (σαργάναις cod. Med. ὀρκάναις Weckl.) Αἰσχ. Ἱκ. 795 βουλοίμην δ' ἂν θανατηφόρου βρόχου τυχεῖν ἐν ἀγχόνῃ· «ἀρτάνη: ἡ διὰ καλῳδίων ἀγχόνη» Ἡσύχ.

μορφή ἡ: εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ, ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει θ 170 στολίζει (στεφανώνει) μὲ χάριν τοὺς λόγους του. σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί λ 367 σοὶ δ' ἔπεστι μὲν χάρις ἐν τοῖς λόγοις, ἔνεστι δὲ εὐγενὴς γνώμη, τ. ἔ. πρὸς τῇ χάριτι τοῦ λόγου ἔχεις καὶ εὐγενὲς φρόνημα. αἰδοία ποτιστάξει χάρις εὐκλέα μορφάν Πίνδ. Ὀ. 6, 76, ἴδ. προσστάζω. μορφῆς μέτρα Εὐρ. Ἀλκ. 1063 ἴδ. μέτρον. ἀνθρώποισι πᾶσιν αἱ τύχαι μορφὴν ἔχουσι, συντρέχει δ' εἰς ἓν τόδε Ἀπ. Εὐρ. 580 πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις αἱ εὐτυχίαι ἔχουσι μίαν μορφήν, ἀπολήγουσι δὲ εἰς ἓν (τ. ἔ. τὰ χρήματα) αὗται (τ. ἔ. αἱ εὐτυχίαι). Τὸ μίαν ἐνν. εἰς τὸ μορφὴν ἐκ τοῦ ἐφεξῆς εἰς ἕν. Οὕτως ἐννοῶ τὸ χωρίον. πάθεσι πάθεα δ' ἐξανύτουσ' εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφάς Εὐρ. Ἴων 1066 τελειώνουσα τὰ βάσανά της μὲ ἄλλα βάσανα θὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην φάσιν βίου, κατερχομένη εἰς τὸν Ἅιδην. Πρβ. Μήδ. 1039. πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ

μία Αἰσχ. Πρ. 226 ἡ γῆ ἔχει μίαν μορφὴν μὲ πολλὰ ὀνόματα. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Σοφ. Φιλ. 128, ἴδ. ναύκληρος. πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς Αἰσχ. Εὐμ. 192, ἴδ. ὑφηγοῦμαι. δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφήν Σοφ. Ἠλ. 199, ἴδ. προφυτεύω.

μόρφωμα τό, εἰκών, σχῆμα, ἀπεικόνισις, τὸ ἐκ τῆς ἀγωγῆς ἦθος τῆς ψυχῆς· ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν Αἰσχ. Ἀγ. 1217 παρεμφερεῖς μορφαῖς (φαντάσμασιν, εἰδώλοις) ὀνείρων, πρβ. Προμ. 464. ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι 864 ἅπαξ ἀποθανὼν δι' ἑκάστην μορφήν του.

μορφώτρια ἡ: συῶν μορφώτρια Κίρκη Εὐρ. Τρῳ. 437 ἡ μεταμορφοῦσα τοὺς ἄνδρας εἰς σύας (χοίρους).

μουνοπάλα θηλ. ἐν Βακχυλ. 11, 8 τάν τ' ἐν Νεμέᾳ γυιαλκέα μουνοπάλαν εἰς τὴν ἐν Νεμέᾳ νευρώδη μονοπάλην (τ. ἔ. τὴν μὴ ἀποτελοῦσαν μέρος τοῦ πεντάθλου καὶ παγκρατίου, ἐν ᾧ μετὰ τῆς πάλης ἐγίνετο καὶ πυγμαχία). Τὸ ἄρσεν. μουνοπάλης εὕρηται παρὰ Παυσαν. 7, 4, 6 καὶ Ἡσυχ. «μουνοπάλαι, οἱ μόνῃ πάλῃ νικῶντες». Ὁ Herwerden πρβ. ἐπικλινοπάλη.

μοῦσα ἡ, ᾠδή, ᾆσμα· καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαισιν εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος Πλουτ. Συμπ. 1, 5 (622 C=Ἀπ. Φιλοξέν. 7) ὁ Φιλόξ. λέγει ὅτι καὶ ὁ Κύκλωψ ἐθεράπευε τὸν ἔρωτά του διὰ καλλιφώνων ᾀσμάτων. θείας ἀντίλυρον Μούσης Σοφ. Τρ. 642, ἴδ. ἀντίλυρος. τίνα μοῦσαν ἐπέλθω; Εὐρ. Ἑλ. 165 ποίαν μουσικὴν (ᾠδὴν) ν' ἀρχίσω; κατὰ μοῦσαν ἰόντες Ἴων 1091 = τῇ μούσῃ ἀκολουθοῦντες, τῷ ποιητικῷ λόγῳ χρώμενοι. εὐφάμοις ἐπὶ κώμοις (Geel: βωμοῖς) μοῦσαν θεῖατ' (Hermann: μοῦσαι θεαί τ') ἀοιδοί Αἰσχ. Ἱκ. 703 ἐπὶ δὲ τοῖς φαιδροῖς κώμοις ἀκουέσθωσαν τὰ ᾄσματα τῶν ἀοιδῶν. μοῦσαν στυγερὰν ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν Εὐμ. 308 ἀπεφασίσαμεν νὰ παρουσιάσωμεν (νὰ ψάλωμεν, εἴπωμεν) φανερὰ τὸ φρικαλέον ᾆσμα. μούσῃσι πρὸς θύρῃσι ᾄδων Φοίνιξ π. Ἀθην. 360 A ψάλλων εἰς τὰς μούσας (ᾄσματα) πλησίον τῶν θυρῶν. κακῶν κατάρχεις τήνδε μοῦσαν εἰσάγων Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 395, ἴδ. ἐμέω. ἢν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεούς, ἕξετε χρῆσθαι (ἐνν. ἡμῖν) μάντεσι μούσαις Ἀρφ. Ὄρν. 725 = μουσομάντεσι, μουσικοῖς μάντεσι· «χρῆσθαι ἡμῖν καὶ εἰς μουσικὴν καὶ εἰς μαντείαν» Σχ. Διορθοῦσι μάντεσιν ὥρας ἢ μάντεσιν εὔνοις, ἐν οὐ δέοντι.

μουσεῖον τό, μουσῶν ναός, σχολεῖον· χελιδόνων μουσεῖον Εὐρ. Ἀπ. 88, ἴδ. εὐφυής. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα, χελιδόνων μουσεῖα Ἀρφ. Βάτρ. 92 ταῦτα (τὰ μειρακύλλια) εἶνε «τσάμπουρα» («ἐπανωστάφυλα», «βοτρύδιον μικρὸν ἐπὶ τέλει βλαστάνον» Ἡσύχ.) καὶ σκλιάρικα (τ. ἔ. φλύαρα παιδαρέλλια, ἴδ. στώμυλμα), βαρβαριζούσης παλυλογίας κατοικητήρια (δοχεῖα). πρβ. 683.

μουσικός 3: ἡ μουσικὴ μετὰ τῆς γυμναστικῆς συναπετέλει τὴν καθόλου παιδείαν· καὶ ἡ μὲν μουσικὴ ἀναφερομένη εἰς τὴν ψυχὴν περιελάμβανε τήν τε στοιχειώδη (μετὰ καὶ τῆς κυρίως μουσικῆς) καὶ τὴν ἀνωτέραν παίδευσιν· ἡ δὲ γυμναστικὴ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ σώματος· πρβ. μάλιστα Πλ. Πολ. 376 E.

μουσοποιός 2: ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων ἔσται μέριμνα Εὐρ. Ἱππ. 1428 «ὑμνητικὴ ἐν ᾠδαῖς μελέτη» Δ. Βερν.

μουσομήτωρ ἡ, ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν, ἡ γενέτειρα τῶν ἐπιστημῶν· γραμμάτων τε συνθέσεις (ἐξηῦρον), μνήμην ἁπάντων, μουσομήτορ' ἐργάνην Αἰσχ. Πρ. 477 ἡ γραφὴ διατηρεῖ τὴν μνήμην ὅλων τῶν πραγμάτων, ἡ δὲ μνήμη εἶνε ἐργάτις (τεχνικὴ) γενέτειρα ὅλων τῶν μουσῶν (ἐπιστημῶν).

μοχθέω: ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγὼ Σοφ. Τρ. 1046, ἴδ. θερμός. πῶς γὰρ οὐ φιλῶ ἄτικτον, ἀμόχθησα; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 281 ἃ διὰ πόνων ἀνέθρεψα; περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι Θουκ. 2, 39 ἴδ. προκάμνω. οὐδ' ἄλοχος, παρὰ βάκτροις ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει Εὐρ. Φοίν. 1549 ἡ παρὰ τῇ σῇ βακτηρίᾳ τὸν σὸν τυφλόπουν («ἡ σύνθεσις τοῦ ἐπιθέτου ποιητικῶς πλεοναστική» Δ. Βερναρ.) πόδα θεραπεύουσα ἀεὶ ἐμόχθει. τἆλλα μαθήματα μοχθοῦμεν Ἐκ. 814, ἴδ. σπουδάζω.

μοχθηρός 3: καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ Αἰσχ. Χο. 748, ἴδ. ἐκτρέφω. μοχθηρότερα λέγειν Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 13 ὁμιλεῖν κατώτερα: ἔχειν κατωτέραν εὐγλωττίαν.

μόχθος ὁ: τὸν ἄγε ἐς Τροΐαν, ἥρωσι μόχθον Πινδ. Ἰ. 6, 28 ἴδ. χαλκοχάρμης. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι μόχθων Εὐρ. Ἑκ. 1294 «τῶν παρὰ τοῖς δεσπόταις ὑμῶν, ἤτοι, τῶν δουλοσύνων μόχθων» Δ. Βερν.

μυδάω: μυδῶσα κηκὶς μηρίων Σοφ. Ἀντ. 1008 ἡ δίυγρος ἐκ τῶν μηρίων ἀνάβλυσις. μυδῶν σῶμα Αὐτ. 410 τὸ ἐν ἀποσυνθέσει εὑρισκόμενον (καὶ ἀποστάζον ἰχῶρα).

μυελός ὁ: χρῆν μετρίας φιλίας ἀνακίρνασθαι (ὃ ἴδε) καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς Εὐρ. Ἱππ. 255 «τροπικῶς δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ σώματος καὶ ὀστέου, τὸ βάθος τῆς ψυχῆς» Σχ.

μύζω (μῦ, πρβ. αἰάζω, ὄζω κττ.) κυρ. κάμνω μῦ μῦ (διὰ τῆς ῥινός), βογγῶ μὲ κλειστὰ χείλη, μουγκρίζω, στενάζω. Αἰσχ. Εὐμ. 118. 189. Ἀρφ. Θεσμ. 231. μύξω Διογ. Λ. 10, 118. ἔμυξα Ἀπ. Μεν. 81. ἐπ- Θ 457. μύζουσιν οἰκτισμὸν πολὺν ὑπὸ ῥάχιν παγέντες Αἰσχ. Εὐμ. 189 οἱ παγέντες, ἐπὰν παγῶσιν ὑπὸ ῥάχιν (ὅταν παλουκωθοῦν), μύζουσι μυγμὸν ποιοῦντα πολὺν οἰκτισμόν.

μυθόομαι μυθέομαι· σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι Αἰσχ. Ἀγ. 1367 ὅπου ὀρθῶς: θυμοῦσθαι ὁ Ahrens, τ. ἔ. πρῶτον πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ σαφῆ γνῶσιν τοῦ πράγματος καὶ ἔπειτα νὰ παραδίδηται εἰς ἀθυμίαν (θλῖψιν).

μῦθος ὁ: ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες Δ 25 κυρ. ποῖός ἐστιν ὁ μῦθος, ὃν εἶπες. τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπες λ 492 περὶ τοῦ παιδός μου τοῦ διαπρεποῦς εἰπὲ λόγον. αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον Τ 242 «μετὰ ταῦτα δὲ παραχρῆμα ὁμοῦ λόγος τε ἦν καὶ τὸ ἔργον ἐτελέσθη» Γαζῆς· ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Κατὰ παράταξιν συνδέονται αἱ προτάσεις, ἀλλὰ τὸ ἅμα δηλοῖ τὴν ἄμεσον ἐπακολούθησιν. ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ χθὼν σεσάλευται Αἰσχ. Πρ. 1113 δι' ἔργου πλέον καὶ ὄχι διὰ λόγου ἔχει σαλευθῆ ἡ γῆ. ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χέρα Εὐρ. Ῥῆ. 84 ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν εἷς λόγος ὑπάρχει, (δηλ.) νὰ ὁπλίζηταί τις. πάντα γὰρ ἀκούσῃ μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ (χρόνῳ) Αἰσχ. Πέρ. 715 ὅλην τὴν ἱστορίαν θὰ ἀκούσῃς διὰ βραχέος λόγου. αἰνῶ μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων Εὐμ. 1022 σᾶς εὐχαριστῶ (κυρ. ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω) τὰς ἐκφράσεις τῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπαγγελιῶν, ὑποσχέσεών σας: διὰ τὰ εὐγενῆ ὑπὲρ τῆς πόλεως αἰσθήματά σας. ἀγγελίαν, τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει Σοφ. Αἴ. 226 ἣν ἡ μεγάλη φήμη αὐξάνει.

μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι Αἰσχ. Ἑπτ. 451 πληρούμενοι πνευμάτων (φυσημάτων), ἅτινα διὰ τῶν μυκτήρων ἐκπεμπόμενα παράγουσιν ἦχον κομπώδη. Ἁπλούστερον μυκτηρόκομπα πνεύματα εἶνε τὰ κομπώδη (θορυβώδη) πνεύματα τῶν μυκτήρων. Περὶ τῆς συνταξεως πρβ. Πέρ. 137. Εὐρ. Ὀρ. 1362.

μυρηρός 3: χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί Αἰσχ. Ἀπ. 180 χωριστὰ ὀσμὴν μυρηρῶν ἀγγείων ἀποπέμπουσά μοι (ἡ οὐράνη).

μῦριᾰγωγός 2 = μυριοφόρος ναῦς Θουκ. 7, 25 = μυρία τάλαντα ἄγουσα (φέρουσα) = 4, 118, 5. Τὸ τάλαντον δηλ. ἦτο μέτρον χωρητικότητος (ὡς σήμερον ὁ τόννος) = 26 περίπου χιλιόγρ. Διὰ τοῦ ἐπιθέτου δηλοῦται πλοῖον μεγάλης χωρητικότητος.

μῦριοπληθής 2: μέγα τι θηρεύειν ἀρετάν, γυναιξὶν μὲν κατὰ Κύπριν κρυπτάν, ἐν ἀνδράσι δ' αὖ κόσμος, ἔνθεν ὁ μυριοπληθὴς μείζω πόλιν αὔξει Εὐρ. Ἰ. Α. 568 μέγα τι χρῆμα τὸ θηρεύειν τὴν ἀρετήν, ταῖς μὲν γυναιξὶ (κοινῶς: διὰ μὲν τὰς γυναῖκας, ἐν τοῖς) κατὰ τὴν κρυπτὴν Κύπριν (πράγμασιν), ἐν ἀνδράσι δὲ πάλιν (ἀπὸ κοινοῦ: τὸ θηρεύειν τὴν ἀρετὴν ἐν ἐκείνοις τοῖς πράγμασιν), ἐξ ὧν (ἔνθεν) ἡ μυριοπληθὴς πολιτικὴ τάξις αὔξει μείζω τὴν πόλιν (τὴν πολιτείαν, τὸ κράτος) Δ. Βερν.

μυριοτευχής 2: ὦ παῖ τοῦ τὰς Τροίας πύργους ἐλθόντος κλεινᾷ σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ μυριοτευχεῖ χειρί τ' Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν; Εὐρ. Ἰ. Τ. 139 ὦ παῖ τοῦ ἐπὶ τοὺς πύργους τῆς Τροίας ἐλθόντος σὺν τῷ κλεινῷ χιλιοναύτῃ στόλῳ (σὺν) μυρίᾳ τ' ἐνόπλῳ χειρὶ (= πλήθει, δυνάμει, ἤτοι: σὺν ἀπειραρίθμοις θ' ὁπλίταις) τῶν κλεινῶν Ἀτρειδῶν Δ. Βερν.

μυρμηκιά (-ία) ἡ, φωλεὰ μυρμήκων, καὶ μτφ. κακά μοι παρέχων ἅπαντας οὗτος, οὓς λέγω, παρελήλυθ', ἄγων ἐκτραπέλους μυρμηκιάς Ἀπ. Φερεκράτ. 145, 22 ἐξάγων (; πρβ. τὸ παρ' ἡμῖν «τραβῶν δοξαριές», διότι πρόκειται ὄχι περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας ἢ τῆς λύρας) ἐκτρεπομένους τοῦ συνήθους ἤχου, οἵτινες ποικίλως χρωματιζόμενοι καὶ ἀναβιβαζόμενοι καὶ καταβιβαζόμενοι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς «ποικίλας ἀτραποὺς καὶ ἑλιγμοὺς καὶ περιόδους τῶν μυρμήκων»· πρβ. Αἰλ. π. Ζ. 6, 43. μύρμηκος ἀτραπούς (= μυρμηκιάς) ἤ τί διαμινύρεται; Ἀρφ. Θεσμ. 100 προανακρούει τὰ μονοπάτια τοῦ μύρμηκος (ἀπομιμούμενος) ἢ τί ἄλλο ψάλλει μὲ σιγανὴν φωνήν; «ὡς λεπτὰ καὶ ἀγκύλα ἀνακρουομένου μέλη τοῦ Ἀγάθωνος· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μυρμήκων ὁδοί» Σχ.

μυρόχριστος λιπαρὸν βόστρυχον Κύκλ. 501 = μύρῳ κεχρισμένος τὸν λιπαρὸν βόστρυχον.

μῦς ὁ, μυός, μῦν, κλ. μῦ. Πλ. μύες καὶ μῦς, αἰτ. μύας καὶ μῦς. Ἡ δοτ. πλ. μυσί (καθ' Ἡρωδ. ΙΙ 642). ἀλλ' εἷς πονηρός, Κότταλλε, ὥστε καὶ περνάς οὐδείς σ' ἐπαινέσειεν, οὐδ' ὅκου (ὅκως) χώρης οἱ μῦς ὁμοίως τὸν σίδηρον τρώγουσιν Ἡρώνδ. 3, 74 ὥστε κανείς, οὐδὲ ὁ πωλῶν σε, δὲν ἤθελε σὲ ἐπαινέσῃ, οὐδὲ ἐκεῖ ὅπου οἱ μύες τρώγουν ὁμοίως (ὅπως πᾶν ἄλλο φαγητὸν) τὸν σίδηρον. Πρῶτον εἰς τὸ ἐπαινέσειεν παραλείπεται ὁ ἄν. Ἔπειτα ἡ πονηρία τοῦ Κοττάλου ἐξαίρεται διὰ δύο ὑπερβολικῶν παροιμιῶν. Πρβ. τὰς ἡμετέρας: «Θά σε κυνηγῶ, ὡς ποῦ νὰ βγάλῃ ὁ ἥλιος κέρατα» κττ. «Θά σε στείλω 'ς τὴ κόκκινη μηλιά». «Θὰ τὸ κάμω τὸν μῆνα ποῦ δὲν ἔχει σάββατο» κττ. Ἀλλ' ἡ πρώτη γραφὴ τοῦ παπύρου εἶνε ὅκως, τὸ ου προσέθηκεν ὕπερθεν νεωτέρα χείρ. πρός σοι βαλέω τὸν μῦν τάχ', ἢν πλέω γρύξῃς Ἡρώνδ. 3, 85 ὅπου τὸ τὸν μῦν ἐνν. τὸν κημὸν ἢ τὸν φιμόν. Ὁ Crusius πρβ. τὸ «μῦς (μύω) διὰ τὸ ἄφωνον» παρ' Εὐσταθ. 1282, 28 κἀλλ. καὶ τὸ «βοῦς ἐπὶ γλώσσης: ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι, διὰ τὸ ἄφωνον τοῦ ζῴου». κατηρτήσθω οὕτω κατὰ μυὸς ὥσπερ ἡ Δάου τιμή Ἡρώνδ. 5, 67 ἂς κρεμασθῇ οὕτως διὰ τοῦ κημοῦ (κυρ. κάτω ἀπὸ τὸν κημόν, ἔχων ὑψηλὰ τὴν κεφαλήν, ὡς τὰ ζῷα τὰ δενόμενα ὑψηλὰ μὲ τὸ καπίστρι) ὡς εἶνε ἡ τιμωρία τοῦ Δάου (τοῦ δούλου). ἀλλ' ἀπόλλυμαι κατὰ μυὸς ὄλεθρον Φιλήμ. Ἀπ. 211 «μυὸς ὄλεθρος· οἱ μύες ἀπορρεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν κατὰ βραχὺ φθείρονται» Append. Vat. 2,93· τὴν παρ. ἀναφ. καὶ ὁ Αἰλ. π. Ζ. 12, 10 καὶ οἱ παροιμιογράφοι.

μυσαρός 3: θέμις, οὐ μυσαραῖς τοῖσδε σφαγίοις Εὐρ. Ἠλ. 1294 «ἔστι θέμις ὑμῖν οὐ μυσαραῖς οὔσαις τοῖσδε σφαγίοις (=ἐκ τῶν σφαγῶν, ἤ: τῶν φόνων τῶνδε)» Δ. Βερν.

μύσαγμα τό: τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως Αἰσχ. Ἱκ. 1006 τὸ εἰπεῖν κατα τοῦ μετοίκου μυσαρόν τι εἶνε κάπως (δηλ. λίαν) εὔκολον.

μύσος τό: τέκνον ἐπεισφέρει δόμοις αἱμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος Αἰσχ. Χο. 646, ἴδ. τέκνον.

Μυσός ὁ: εἴ σοι Μυσόν γ' ἥδιον καλεῖν Πλ. Γοργ. 521 Β, ἴδ. καλῶ.

μυσπολέω περιφέρομαι, τριγυρίζω ὡς ποντικός· μυσπολεῖ τι καταδεδυκὼς Ἀρφ. Σφ. 140 ἀφ' οὗ ἐχώθη μέσα, σκαλίζει κάτι τι (ἢ τριγυρίζει) σὰν ποντικός.

μυχός ὁ: οἵ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε Αἰσχ. Χο. 796 (ὑμεῖς θεοὶ) οἵτινες ἐντὸς τοῦ οἴκου διοικεῖτε (κατέχετε, ἐξουσιάζετε) τὸν μυχὸν τὸν ἐπὶ τῷ πλούτῳ χαίροντα τ. ἔ. τὸν μυχόν, ἐν ᾧ κρύπτεται ὁ τὴν χαρὰν προξενῶν πλοῦτος. Μτφ. ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ ψυχή Σοφ. Φιλ. 1013 ἡ ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἐνέδρας (ἐν ᾗ εἶνε κεκρυμμένη) καὶ διὰ μέσου αὐτῆς βλέπουσα. οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχοὺς Εὐρ. Ἑκ. 1040, ἴδ. ἀναρρήγνυμι.

μύω κλείω τὰ χείλη ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς (τὸ υ ἂν εἶνε μακρὸν ἢ βραχύ, ἀμφίβολον ἐν Ἀπ. Σοφ. 706· ἀλλ' ῡ μτγν. ὡς Καλλίμ. Ἀρτ. 95. Νικ. Ἀπ. 2, 56 Schn. Ὀππ. Κυν. 2, 190 κἀλλ.). μύσω Λυκόφρ. 988. Νικηφ. 7, 15. ἔμυσα, μύσαν Ω 637. μύσας Σοφ. Ἀντ. 421. Εὐρ. Μήδ. 1183. Ἀρφ. Σφ. 988. ξυμμύσῃ Πλ. Τίμ. 45 Ε. κατα- Λουκ. Ἑτ. δι. 7, 2. Παρὰ μτγν. καὶ ῡ. Καλλίμ. Ἐπιγρ. 41, 5 (κἠπέμῡσ'). ἔμυσε Ἀνθ. 7, 630. 9, 558. μέμῡκα Ω 420. Ἱπποκρ. 8, 14. 64. καὶ μτγν. συμμεμυκὼς Πλ. Πολ. 529 Β συγκεκλεισμένον ἔχων τὸ στόμα. Φαῖδρ. 251 Β. Ἀντὶ τοῦ δοκίμου καταμύω πρῶτος ὁ Ἄλεξις ἐν Ἀπ. 319 μετεχειρίσθη τὸ καμμύω, ὅπερ συχνὸν τοῖς μτγν. καὶ Ἀλεξάνδρ. (καὶ ἀόρ. ἐκάμμυσα, κεκάμμυκα Ἀπολλων. Συντ. 326). ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος Εὐρ. Μήδ. 1183 ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦτο ἄναυδος καὶ μὲ κλειστὰ μάτια. μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον Σοφ. Ἀντ. 481, ἴδ. ἔχω. παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως Πλ. Γοργ. 480 C. Τὸ πλῆρες: παρέχειν (ἑαυτὸν τῷ δικαστῇ κολάζειν) μύσαντα (τ. ἔ. κλείσαντα τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα μὴ βλέπῃ τὴν ἐγχείρησιν τοῦ ἰατροῦ) καὶ ἀνδρείως. ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ Σοφ. Τρ. 1009 «ὅ τι ἂν ἡσυχάσῃ τοῦ κακοῦ, τοῦτο (πάλιν κινήσας) ἀνέτρεψας» Σχ. ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσιν Ἀνθ. 10,47 παραβλέψας (χωρὶς νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν) τὰ πένθη. Ἐν τῷ μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη Ἡσ. Ἔργ. 508 τὸ μέμυκε εἶνε τοῦ μυκάομαι. μύσας τῷ λογισμῷ Πλουτ. Πομπ. 60 λαβὼν σταθερὰν ἀπόφασιν (ἀφ' οὗ τρόπον τινὰ ἔκλεισε τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμούς του καὶ δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὸν κίνδυνον).

μῶμαι ζητῶ, Δωρ. ῥῆμα κατὰ τὰ εἰς -μι, Τραγ. ἐνίοτε καὶ ἄλλοι ποιητ., παρὰ Πλάτωνι μόνον ὡς γλῶσσα (Κρατ. 406 Α, πρβ. μαίομαι). μῶται Ἐπίχαρ. Ἡσύχ. μώμεθα Ἡσύχ. μῶνται Εὐφορίων (Φωτί. Βιβλ. σ. 531 a 4). Εὐκτ. μῷτο Διοτογ. π. Στοβ. Ἀνθ. 5, 69. Προστ. μῶσο (Ahrens) Ἐπίχ. παρὰ Ξεν. (ἴδ. κατ.). Ἀπρφ. μῶσθαι Θέογν. 769. — μώμενος Αἰσχ. Χο. 45. 441. Σοφ. Ο. Κ. 836. Ἀόρ. ἐμώσατο Ἡσύχ. (Τὸ ἐνεργ. μῶ ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν γραμματ. εἰς ἐξήγησιν τοῦ μοῦσα). μὴ τὰ μαλακὰ μῶσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 20 μὴ ζήτει τὰ μαλακά, ἵνα μὴ ἔχῃς τὰ σκληρά. χρὴ Μουσῶν θεράποντα... μὴ φθονερὸν τελέθειν, ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν Θέογν. 771 ἀλλὰ τὰ μὲν νὰ ἐρευνᾷ (νὰ ζητῇ νὰ εὕρῃ), ἄλλα δὲ νὰ δεικνύῃ, ἄλλα δὲ νὰ δημιουργῇ. σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου Σοφ. Ο. Κ. 836 σοῦ μὲν οὐκ εἴρξομαι, τάδε γε ζητοῦντος. ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη (Heath: μνωμένη, πρβ. Ο. Κ. 1075) Τρ. 1136 χρηστὰ ζητοῦσα. Πύρραν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα Μ. Ἐ. 589, 42, ὅπερ διορθοῦσι: Πύρραν γε μῶται Λευκαρίων· ἴδ. Ἀπ. Ἐπιχάρ. 117 (Μ. Ἐ. 589, 42). Ὁ ποιητὴς θὰ παρωνόμασεν ἐνταῦθα Λευκαρίωνα τὸν Δευκαλίωνα μετὰ τῆς ἑξῆς παρασημασίας: ὁ λευκὸς σύζυγος (ὁ Λευκαρίων) ζητεῖ τὴν πυρρὰν γυναῖκά του (Πύρραν), διὰ νὰ κοκκινίσῃ καὶ ἐκεῖνος κοντά της. Παρομοίως ὁ Wilam. μύρον κτίσαι μωμένα Αἰσχ. Χο. 440, ἴδ. κτίζω. τοιάνδε χάριν ἀχάριτον, ἀπότροπον κακῶν... μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά Αὐτ. 42 τοιαύτην χάριν ἄχαριν τοῖς νεκροῖς ἐπιζητοῦσα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κακῶν μὲ ἐξαποστέλλει ἡ θεομισὴς γυνή.

μωραίνω: πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν Αἰσχ. Πέρ. 721 ἔκαμε τὴν ἀνόητον ταύτην ἀπόπειραν.

μωρία ἡ: ἡ δ' ἀμήχανος γνώμῃ βραχεῖα μωρίαν ἀφῃρέθη Εὐρ. Ἱππ. 644 ἡ ἀπονήρευτη γυναῖκα μὲ τὸν κουτόν της νοῦν εἶνε ἐκτὸς (ἐξαιρεῖται) τοιούτων ἀνοησιῶν (δηλ. δὲν μοιχεύεται)· «μωρίαν τὴν πορνείαν· ὅθεν καὶ σινάμωρος ὁ πόρνος» Σχ.

μωρός: μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα Σοφ. Αἴ. 407, ἴδ. ἄγρα. ἀλλὰ (φήσεις) ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσι μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; Εὐρ. Ἱππ. 966 ἀλλὰ θὰ εἴπῃς ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἐπιθυμία δὲν ὑπάρχει μὲν εἰς τοὺς ἄνδρας, εἶνε δὲ φυσικὴ εἰς τὰς γυναῖκας; τὰ μῶρα πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς Τρ. 989, ἴδ. νοῦς.

N

νάεσσι Αἰολ. = ναυσί.

ναίω (κυρ. νάσjω) κατοικῶ· ἐπ. ποιητ., σπαν. κωμ. Ἀρφ. Βάτρ. 324 χορ. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 22. ναίεσκε Π 719. νάε ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ ναῖε ἐν Ζ 34. Ν 172, πρβ. ναέτης, ἐνναέτης ἀντὶ τοῦ ναιέτης. ἔνασσα ᾤκισα, ἔδωσα νὰ κατοικήσῃ (νάσσα δ 174) Ὕμν. 2, 120. Πίνδ. Π. 5, 76 κατ- Ἡσ. Θε. 329. Ἔργ. 168, ἀπονάσσωσιν Π 86. Παθ. (Μέσ.) ἱδρύομαι, ἀποκαθίσταμαι. νάσσεσθαι μτβ. κατοικεῖν Ἀπολλ. Ῥ. 2, 747. ἐννάσσονται 4, 1751.— νάσσατο Ἡσ. Ἔργ. 639. ἀπεν- Β 629. ο 254. Μτβ. οἰκίζειν, ἱδρύειν τινά: νάσσατο Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1356. 4, 275. 567. ἀπεν- Εὐρ. Ἰ. Τ. 1260 χορ. καταναςσαμένη Αἰσχ. Εὐμ. 930 (μτγν. ναιήσαντο Διον. Περ. 349). ἐνάσθην Ἀπ. Σοφ. 795 (Df.) ᾠκίσθην. νάσθην Ξ 119. ἀπεν- Εὐρ. Μήδ. 166 μελ. Ἰ. Τ. 175 μελ. κατ- Φοιν. 207 χορ. γ' πλ. κατένασθεν (ἀντὶ τοῦ -νάσθησαν) Ἀρφ. Σφ. 662. Ἐπεκτεταμένος τύπος ναιετάω, τὸ πλεῖστον ἐπ., οὐδέποτε πεζ., μόνον ἐνστ. καὶ πρτ., ἐπ. καὶ παρὰ Πινδ. ἐν τοῖς ἀσυναιρέτοις τύποις -άω, -άει, -άουσι, -άων, -άουσα Ὕμν. 18, 6 (καὶ Σοφ. Τρ. 635 χορ. παραναιετάοντες), ἀνωμάλ. -άωσα Γ 387 κ 404. εὐναιετ- Β 648. Ζ 415 (-όωσα Ἀρίσταρχ.). ναιετάασκον Β 841 κἀλλ. ναιετῶν Σοφ. Ἀντ. 1123 χορ. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων Σοφ. Αἴ. 596 σὺ μὲν βεβαίως πληττομένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατοικεῖς εὐδαίμων (προσωποποιΐα), «κατῳκισμένη ὑπάρχεις» Σχ. ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις Εὐρ. Ἠλ. 251 «ἐν τοῖσδε τοῖς ἐκείνου δόμοις ἀπῴκισμαι» Δ. Βερναρδ. καί κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔτευξα δ 174 καὶ ἤθελα δώσῃ αὐτῷ πρὸς κατοικίαν (ἄλλοι: ἤθελον τῷ ἱδρύσῃ πόλιν, ἀλλὰ πρβ. στ. 176) μίαν πόλιν ἐν τῷ Ἄργει καὶ ἤθελον κατασκευάσῃ εἰς αὐτὸν ἀνάκτορα. πολλοῦ γὰρ χρυσοῦ . . . κρείσσων πάτρα σώφρονι ναίειν Ἀπ. Εὐρ. 1046, ἴδ. κρείσσων. τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες Σοφ. Ο. Τ. 337, ἴδ. ὀργή. Μέσ. νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ Ἡσ. Ἔργ. 639 κατῴκησε πλησίον τοῦ Ἑλικ. ἐν ἀθλίᾳ κώμῃ.

νᾶμα (νάω) τό, κυρ. τὸ πηγαῖον ὕδωρ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ῥέον ὕδωρ (τῶν ποταμῶν).

ναμέρτεια ἡ (ναμερτής) Δωρ. βεβαιότης, ἀλήθεια· καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει Σοφ. Τρ. 173 καὶ ταῦτα (τὰ εἱμαρμένα) ἐπιβεβαιοῦνται ὡς ἀληθῆ.

νᾰπαῖος 3: Ἰσθμοῦ ναπαίας προσβαίνει πλάκας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 958 εἰσέρχεται εἰς τὴν δασώδη κοιλάδα τοῦ Ἰσθμοῦ.

ναρθηκοπλήρωτος 2: ναρθηκοπλήρωτον θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαίαν Αἰσχ. Πρ. 109 ἐπιζητῶ ἐντὸς νάρθηκος, ὃν ἐπλήρωσα (πυρός), πηγὴν τοῦ κλοπιμαίου πυρός· διότι ἡ ἐντεριώνη τοῦ νάρθηκος σπογγώδης οὖσα ἐχρησίμευε ξηρανθεῖσα ὡς ἄριστον ἔναυσμα, πηγὴ τοῦ πυρός.

νάρθηξ ὁ, καλαμῶδες φυτόν, οὗ τὸ κοῖλον στέλεχος πλῆρες ἐντεριώνης, «νάρθηκας» ἐν Λέσβῳ, Κύπρῳ κἀλλ. ὅθεν θήκη, πυξίς· ὁ Βακχεὺς ἔχων πυρσώδη φλόγα πεύκας ἐκ νάρθηκος ἀΐσσει Εὐρ. Βάκ. 145 ὁ Βακχεὺς ὁρμᾷ, ἐν ᾧ ἐκ νάρθηκος ἔχει πυρσώδη φλόγα πεύκης τ. ἔ. ἐντὸς τοῦ νάρθηκος διατηρῶν τὴν φλόγα ἐξάγει αὐτήν, ὁπόταν θέλῃ.

νάσθη ἀόρ. παθ. τοῦ ναίω.

νασμός ὁ, ῥεῦμα, ῥοή· δεῖ σ' ἐπιδεῖν τύμβου προπετῆ φοινισσομένην αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ Εὐρ. Ἑκ. 150 πρέπει νὰ ζήσῃς νὰ δῇς τὴν παρθένον κόρην σου προύμυτα κειμένην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου πλέουσαν μέσα εἰς τὸ κόκκινον αἷμά της φέρουσαν σειρὰν ἐκ ῥοῆς μαύρου αἵματος ἐκεῖ, ὅπου ἦτο προηγουμένως τὸ χρυσοφόρον περιδέραιον.

ναυᾱγία, Ἰων. ναυηγίη, ἡ ναυφθορία, καραβοτσάκισμα· «ναυαγία ἡ συντριβὴ τῆς νεώς» Θωμ. Μάγ.

ναυάγιον τό, Ἰων. ναυήγιον, σύντριμμα (λείψανον) πλοίου, καὶ συνήθ. ἐν πληθ. «ναυάγια δὲ πληθ. ἐπὶ οὐδετέρου τὰ ἐκ τῆς νεὼς ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβρασθέντα» (Θωμ. Μάγ.), συντρίμματα δηλ. Καὶ μτφ. πᾶν δ' ἐπίμπλατο ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον Σοφ. Ἠλ. 729 ὅλη δὲ ἡ Κρισαία πεδιὰς ἐπληροῦτο ἱππικῶν (τοῦ ἀνατραπέντος ἅρματος) ναυαγίων. Ὡς ἐν τῇ τρικυμίᾳ εἶνε διεσκορπισμένα τῇδε κἀκεῖσε τὰ συντρίμματα τοῦ πλοίου, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὰ συντρίμματα τοῦ ἅρματος (τὰ ἱππικά). Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι τῆς πόλεως Πλουτ. 803 Α λέγων ὅτι διαχειρίζεται τὰ ναυάγια (συντρίμματα, λείψανα) τῆς πόλεως.

ναυκληρία ἡ: οὐδὲ ναυκληρίαν ἔσθ' ὅποι τις αἶας στείλας . . . παραλύσαι ψυχάν Εὐρ. Ἄλκ. 112, ἴδ. παραλύω.

ναύκληρος 2 «ὁ τῆς νεὼς κύριος καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαβεῖν» Φώτ. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Σοφ. Φιλ. 128 διὰ τῆς ἐνδυμασίας

ναυκλήρου μετασχηματίσας τὴν μορφήν του. ξὺν φρονοῦντι δ' ἥκετε πιστῷ γέροντι τῷδε ναυκλήρῳ («κυβερνήτῃ καὶ ἄρχοντι» Σχ.) πατρί Αἰσχ. Ἱκ. 182 φρόνιμος ἀξιόπιστος γέρων εἶμαι ἐγὼ ὁ κυβερνήτης πατήρ σας, μεθ' οὗ ἤλθετε ἐνταῦθα.

ναύλοχος 2 (ναῦς λέχος, λόχος) κυρ. ὁ πρὸς ἀνάπαυσιν (πλαγιασμα) τῶν νεῶν χρήσιμος, καὶ ἰδίως ἀσφαλὴς κατὰ τοῦ ἀνέμου. Ὡς οὐσ. ναύλοχοι λιμένες ἢ ὡς ἐπίθ. ναύλοχα λουτρά παραθαλάσσια λουτρά· ἀλλὰ καὶ ὡς οὐσ. παρὰ Πλουτ. Ἠθ. 984 B τὰ ναύλοχα τῆς χώρας τ. ἔ. ὅρμους. Ὀρθότερον ἐκ τοῦ ναῦς καὶ λέγω (=*λέχω) τ. ἔ. ὁ κοιμίζων (ὅθεν ἐξασφαλίζων) τὰς ναῦς.

ναυπηγία ἡ: ναυπηγίαν ἁρμόζων Εὐρ. Κύκλ. 459, ὅταν προσαρμόζῃ τὰς χρησίμους εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πλοίου δοκούς.

ναῦς ἡ:

	Ἀττ.	νέ. Ἰων.	ἀρχ. Ἰων. καὶ ἐπ.
	ναῦς ,	νηῦς (νεύς) ,	νηῦς (νηῦς, νεῦς) ,
	νεώς :	νεός :	νηὸς νεός
	νηΐ :	νηΐ :	νηΐ
	ναῦν :	νέα :	νῆα νέα
Πληθ.	νῆες :	νέες :	νῆες νέες
	νεῶν :	νεῶν :	νηῶν νεῶν
	ναυσί :	νηυσὶ (νευσί) :	ναῦφι(ν), νηυσὶ (νευσί) νήεσσι νέεσσι
	ναῦς :	νέας	νῆας, νέας :
Δυϊ.	νεοῖν Θουκ. 4, 8.		

Δωρ.		Λεσβ.
ναῦς, νᾶς	:	ναῦς
νᾱός	:	νᾶος Ἀπ. Ἀλκ. 19
ναΐ, νᾷ	:	νᾶϊ » » 18
ναῦν (νᾶν)		
νᾶες		
νᾱῶν		
ναυσὶ νάεσσι		
νᾶας	:	νάεσσι Ἀπ. Ἀλκαί. 79

Οἱ Δωρ. τύποι νᾶς καὶ νᾶν, καὶ οἱ νέ. Ἰων. νεὺς καὶ νευσί μνημονεύονται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Ἡρωδιανοῦ I 328. I 229 κἀλλ. Πολλαχοῦ τοῦ Ἡροδ. εὕρηνται καὶ ἀρχ. Ἰων. τύποι: νηός, νῆα, νηῶν, νῆας, καὶ δὴ ἄνευ Δ.Γ. Αἱ ναῦς καὶ τὰς νῆας εἶνε μτγν. Οἱ τραγικοὶ μεταχειρίζονται ἐνίοτε, καὶ ἐκτὸς τῶν λυρικῶν χωρίων, τοὺς Δωρ. (ἐπ.) τύπους· ὡς γεν. νᾱός Αἰσχ. Ἑπτ. 62. Πέρσ. 316. Ἀγ. 888. Σοφ. Αἴ. 872. Ἀντ. 715. Εὐρ. Μήδ. 523. Τὸ ἐπ. νηός, συχνότερον εὑρισκόμενον, ἀπορρίπτεται. Ἡ δοτ. ναΐ μόνον ἐν λυρ. χωρίοις, ὡς Αἰσχ. Ἱκ. 847. 872. Σοφ. Αἴ. 250. Εὐρ. Ἰ. Τ. 884. Πλ. νᾶες μόνον ἐν λυρ. χωρίοις, ὡς Αἰσχ. Πέρσ. 562 τρίς. 682. Σοφ. Ἀντ. 953. Εὐρ. Ἰ. Α. 243. Ἀλλαχοῦ νῆες, ὡς Αἰσχ. Πέρσ. 420. Ἱκ. 742. Γεν. νᾱῶν συχν. παρ' Αἰσχ. ἐν λυρ. χωρίοις καὶ ἐν τῷ διαλόγῳ, ὡς Αἰσχ. Πέρσ. 19. 40. 343 κἀλλ. Ὁ Dind. καὶ ἄλλοι ἀνέχονται τὸ νᾱῶν μόνον ὅπου ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου· νηῶν (ἐν Πέρσ. 19 κατὰ τὸν κώδ. M) ὡς καὶ νηός ἀπορρίπτεται. Ὁμοίως τὸ νηυσίν (ἐν Πέρσ. 373 κατὰ τὸν κώδ. M). Ἡ αἰτ. νῆας μόνον ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 752 χορ. (νέας Mein.). Εὐρ. Ἰ. Α. 254. οἱά τε νῆυς Μόσχ. 2, 105 = ὥσπερ ναῦς· μεταγράφεται ὑπό τινων εἰς οἱά τ' ἐνηής καὶ συνάπτεται πρὸς τὰ ἑπόμενα. νῆες μακραί Θουκ. 1, 41 (ὡς καὶ κεφ. 14 πλοῖα μακρά) εἶνε πολεμικὰ πλοῖα (ὄχι τριήρεις ἴδ. κεφ. 14), ἅπερ ἦσαν μακρότερα τῶν ἐμπορικῶν, ἅτινα ἐκαλοῦντο πλοῖα στρογγύλα (Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 21) ἢ νῆες στρογγύλαι (Θουκ. 2, 97). ἥξει δὴ Σιμόεντα καὶ δίνας ἀργυροειδεῖς ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς ἀνά τε ναυσὶν καὶ σὺν ὅπλοις Ἴλιον ἐς τὸ Τροίας Φοιβήϊον δάπεδον Εὐρ. Ἰ. Α. 751 «ἥξει δὴ εἰς Σιμόεντα καὶ τὰς ἀργυροειδεῖς αὐτοῦ δίνας (τ. ἔ. τὰ ἀργυρᾶ ῥεῖθρα τοῦ κατὰ Τροίαν Σιμόεντος ποταμοῦ) ἡ τῆς τῶν Ἑλλ. στρ. ὁμήγυρις, ἀνά τε ναυσίν τε καὶ σὺν ὅπλοις (τ. ἔ. ναυβάτις ὁπλῖτις ἥξει: κατά τε ξηρὰν καὶ θάλασσαν πολεμοῦσα ἥξει) εἰς Ἴλιον, τὸ Φοίβειον (τ. ἔ. τὸ ἱερὸν) τῆς Τρ. δάπεδον Δ. Βερν.

ναυστολέω: ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; Σοφ. Ἀπ. 123 «ἱππότης ἥκεις ἢ διὰ πλοίου; Εὐστάθιος. ἀλλὰ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα Εὐρ. Ἱππ. 36 ἀποπλέει (τ. ἔ. ἀποπλεύσας ἔρχεται) εἰς ταύτην τὴν γῆν. ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες (συννεναυστοληκότες Dobree) Σοφ. Φιλ. 550 ἤκουσα ὅτι οἱ ναῦται πάντες οἱ πεπλευκότες (ἐκ Τροίας) σοὶ εἶεν. Ἐν ᾧ ἡ διόρθ. τοῦ Dobree: «ὅτι οἱ ναῦται πάντες συμπεπλευκότες σοι εἶεν» εἶνε ἄτοπος. παλαίφατος γενεά, ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια Ν. 6, 37 μὲ ἴδια (ἐπινίκια) ἐγκώμια φορτίζοντες τὸ πλοῖόν των. Τὸ γενεά ὡς περιληπτικὸν συντάσσεται κατὰ σύνεσιν πρὸς πληθ. ὁ ναυστολῶν γὰρ εἴμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς Εὐρ. Ἰ. Τ. 599 «διότι ὁ φορτωτὴς τῆς συμφορᾶς εἶμαι ἐγώ» (Δ. Βερν.). τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς; Ἀρφ. Ὄρν. 1229 γιὰ ποῦ ἑτοιμάζεις τὰ πτερά σου: ποῦ τὰ ἐπρύμνισες; ποῦ ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ὑπάγῃς; Παθ. καὶ τὰ ναυστολούμενα ἔσω δόμων σῴζουσι Ἀπ. Εὐρ. 492 ὅσα κερδίζουν μὲ τὰ ταξίδιά των (ὡς γελωτοποιοὶ) τὰ ἀποταμιεύουν μέσα εἰς τὰ σπίτια των.

ναύστολος 2 παθ. = ναυστολούμενος, ταξιδευόμενος, διαπλεόμενος, ναυσίπορος. ναύστολος θεωρίς Αἰσχ. Ἑπτ. 843 ἴδ. ἀμείβομαι.

ναύτης ὁ: ὅς σε πολλάκις δορὶ ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν Εὐρ. Ἀνδ. 457 ὁ ὁποῖος (Ἕκτωρ) πολλάκις διὰ τοῦ δόρατος (διώκων), ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἦσο ἄνθρωπος τῆς ξηρᾶς, σὲ ἔκαμε νὰ γίνῃς ναύτης (νὰ καταφύγῃς εἰς τὸ πλοῖον) ἀπὸ τὴν δειλίαν σου. — συμπο-

σίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται Διον. παρ' Ἀθην. 443 D οἱ συμπόται ὡς «ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντες τοῦ οἴνου» καὶ οἷον ἐμβαπτιζόμενοι ἐν αὐτῷ.

ναυτικός 3: ναυτικὰ ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα Λυσ. 32, 6 τ. ἔ. ἐκδεδανεισμένα ἐπ' ἐμπορίᾳ καὶ τόκῳ ναυτικῷ. μέτρια δ' ἔχων τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι Δημ. 33, 5 ὀλίγα δὲ χρήματα ἔχων προσπαθῶ νὰ τὰ δανείζω ἐπὶ ναυτικῷ τόκῳ: νὰ τὰ διαθέτω εἰς «θαλασσοδάνεια» ἢ «ναυτοδάνεια». Πρβ. ἑτερόπλους καὶ ἀμφοτερόπλους.

ναύφρακτος 2: ναύφρακτον (ναύφαρκτον γράφει ὁ Dindorf κατὰ Φώτιον) βλέπεις; Ἀρφ. Ἀχ. 95 πρβ. παράρτημα τῶν παροιμιῶν 4, 2: «ναύφρακτον βλέπει: ἐπὶ τῶν ὀργίλως καὶ πολεμικῶς προσχόντων». Κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύφρακτος καλεῖται» καὶ «ἔξεισι τερατώδης τις γελοίως ἐσκευασμένος καὶ ὀφθαλμὸν ἔχων ἕνα ἐπὶ παντὸς τοῦ προσώπου». Κατὰ ταῦτα τὸ νόημα εἶνε «βλέπεις ἐνώπιόν σου ναυτικὸν στρατόν; ἑτοιμάζεσαι νὰ κάμῃς ναυμαχίαν;» διότι ὁ Ψευδαρτάβας εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν βραδέως καὶ τὰ πάντα ὑπόπτως περισκοπῶν. Τοιαύτην δ' ἔννοιαν παρέχει καὶ ἓν σχόλιον: «πότερον ἐν ὀφθαλμοῖς τὸ ναυτικὸν ἔχων οὕτω βαδίζεις;»

νάω (ῥ. σνάϝ-, Αἰολ. ναύω, καθ' Ἡσ. «ναύει, ῥέει». πρβ. νᾶμα, ναρός, νασμός, ἀέναος) ῥέω, ἐπ. ποιητ. μόνον ἐνστ. καὶ πρτ. Τὸ α Φ 197. ζ 292. Ἐπίγρ. π. Πλ. Φαίδρ. 264 D. Μακρὸν τὸ α ἐν ι 222, ἔνθα ὅμως οἱ νεώτεροι ἐκδ. μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου γράφουσι ναῖον. Πρβ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1146. 3, 224 (ναῖον, νᾶον) Καλλιμ. Ἄρτ. 224 (νᾶεν). Παθ. νᾱομένην (Δ. Γ. ναιομ-) Νικ. Ἀλεξ. 515, πρβ. Ἀπ. 2, 58.

νάω; μᾶλλον νήω, συνηρ. νῶ (πρβ. ζῶ). Λατ. neo. νήθω, κλώθω. νεῖ (νῇ) Ἡσ. Ἔργ. 777. νῶσιν Πολυδ. 7, 32 10, 125. Ἀπρφ. νῆν (νεῖν χ/φα) Φώτιος. Πολυδ. 7,32 (νεῖν χ/φα παρὰ τῷ νῶσιν). μτχ. νῶσαι (νῆσαι Mein.) Ἀπ. Εὐπόλ. 319. νῶντα Ἡσύχ. Πρτ. ἔννη Αἰολ. Μ. Ἐ. 344, 1. παθ. νώμενος Φώτ. Μτγν. παρασχημ. νήθω (πρβ. κνῶ: κνήθω) Ἀπ. Κρατίν. 42. Πλ. Πολιτικ. 289 C. νήσω Ἀρφ. Λυσ. 519. Ἀπ. Μεν. 892. ἔνησα Ἀπ. Σοφ. 406. ἐπ- Υ 128. Ω 210. Μέσ. νήσαντο η 198. Παθ. νηθείς Πλ. Πολιτικ. 282 E. νένησμαι μτγν. ἐπι- (Λουκ.) Φιλοψ. 14. νητός. τῇ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην Ἀπ. Εὐπόλ. 319 διὰ τῆς χειρὸς νήθουσαι μαλθακωτάτην κρόκην. Ὅπου ὁ Meineke πλημμελῶς διώρθ. νῆσαι, ἐκλαβὼν τὸ παραδεδομένον νῶσαι ὡς ἀπρφ., ἐν ᾧ εἶνε μετοχή. τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης ἤματος ἐκ πλείου Ἡσ. Ἔργ. 777 ταύτῃ γάρ τοι τῇ ἡμέρᾳ (τῇ δωδεκάτῃ) νήθει τὰ νήματα ὁ ἐν τῷ ἀέρι πετόμενος ἀράχνης (= ἡ ἀράχνη) ἐκ πλήρους (τοῦ θέρους) ἡμέρας: ὅτε ἡ ἡμέρα μακροτάτη. πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς τ' ἐπενδύτας Ἀπ. Σοφ. 406 τ. ἔ. τῷ νῆν (τῷ νήθειν) παρασκευάσαι.

νεάζω νέος, νεανίας εἰμί· ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν βρότειον, οἵα (ἴσως οἵ' αὖ) νεάζει πυθμὴν δι' ἁμὸν γάμον τεθαλῶς δυσπαραβούλοισι φρεσίν Αἰσχ. Ἱκ. 110 ἂς ἀποβλέψῃ δὲ ὁ Ζεὺς εἰς τὴν ὕβριν τῶν θνητῶν, ὁποῖα νεανιεύματα κάμνει εἷς κορμὸς («ἕνα κούτσουρο», δηλ. ὁ Αἴγυπτος), ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας τοῦ γάμου μου ἀνεβλάστησε μὲ δυσπαραβούλους φρένας (δηλ. ἐξ οὗ ἀνεβλάστησαν νέοι βλαστοὶ ἔχοντες δυσπαραβούλους φρένας). Τὴν διόρθωσιν οἵα δὲν ἐπιτρέπει τὸ πυθμήν.

νεαίρετος 2: τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου Αἰσχ. Ἀγ. 1047 ὁ τρόπος της (τὸ ἦθος) ὅμως εἶνε ὡσὰν θηρίου νεωστὶ συλληφθέντος· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «εἶνε ἀγρίμι» ἐπὶ ἀνθρώπου δυσκόλως συναναστρεφομένου μετ' ἀγνώστων αὐτῷ ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλοντος νὰ φύγῃ.

νεακόνητος 2: νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων Σοφ. Ἠλ. 1395. Λέγουσιν οἱ νεώτεροι κριτικοί, ὅτι τὸ νεακόνητος παρεπλάνησε τὸν Ἡσύχιον νὰ δώσῃ εἰς τὸ αἷμα τὴν σημ. μάχαιραν· ἀλλὰ τί σημαίνει ὅμως δὲν εἶπον καὶ αὐτοί, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλο διώρθωσαν. Ἐκ τῶν διορθώσεων καλλιτέρα φαίνεται ἡ τοῦ Kaibel νεοκόμιστον: νέον κομιούμενος αἷμα, ἀλλ' ἡ σημ. αὕτη ἡ τοῦ μέλλοντος πόθεν; Μᾶλλον πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐνταῦθα ὁ Σοφ. κατά τινα ποιητικὴν ὡς εἰπεῖν πρόληψιν θεωρεῖ τὸν φόνον τόσον βέβαιον, ὥστε λέγει: ἔχων εἰς τὰς χεῖράς του τὴν νεακόνητον μάχαιραν ἔχει ἅμα καὶ τὸ αἷμα, ὅθεν: νεακόνητον αἷμα, δηλ. αἷμα προελευσόμενον ἀφεύκτως ἐκ τῆς νεακονήτου (τῆς νεωστὶ ἀκονηθείσης) μαχαίρας. Ἡ γρ. νεοκόνητον ὅλως ἀνελλήνιστος.

νεᾱνίᾱς ὁ: νεανίας εἰσιδεῖν Εὐρ. Φοίν. 146 νεανίας ὡς ἐκ τῆς ὄψεως. ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν Εὐρ. Ἰ. Α. 933 «πράγματα ποῦ εἶνε γιὰ νὰ γίνωνται ἀπὸ ἄνδρα μειρακιώδη, ἤτοι: παιδιακίσια (= κοῦφα, ἀνόητα) καμώματα» Δ. Βερν. Τὸ ἃ ἀναφ. εἰς τὸ προηγ. σχέτλια· ἴδε καταστέλλω. νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς Ἄλκ. 679 «παιδιακίσια λόγια», ὅ. ἐ. λόγους εἴτε φορτικούς (Σχ.) ἐξ ἀγροικίας, εἴτε αὐθάδεις ἐξ ὑπεροψίας. ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας Ἀρφ. Σφ. 1332 ἀλήθεια σὺ αὔριον θὰ τιμωρηθῇς δι' αὐτὰ ποῦ μᾶς κάμνεις, ὅσον πολὺ τολμηρὸς καὶ ἂν εἶσαι.

νεᾱνιεύομαι: ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδέν Δημ. 21, 69 τοιοῦτον νεανικὸν ἢ προπετὲς ἔπραξεν οὐδέν. νεανιευσαμένου τι τοιοῦτον 19, 194 εἰπόντος τι τοιοῦτον προπετέστερον, νεανικώτερον.

νεᾱνῐκός 3: εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος, ἄν τε τύπτειν βούληται, τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου, ἐπὶ κόρρης, ἐάν τε χρή-

ματα ἀφαιρεῖσθαι Πλ. Γοργ. 508 D εἶμαι δὲ ὑποχείριος τοῦ ἐπιθυμοῦντος, ὅπως οἱ ἐστερημένοι τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἶνε ἕρμαιον τοῦ θέλοντος, εἴτε νά με κτυπᾷ κατακέφαλα, διὰ νὰ ἐπαναλάβω δὰ τὴν τολμηρὰν («τὴν παλληκαράδικη») ἔκφρασίν σου, εἴτε νά μου παίρνῃ χρήματα κλπ. παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικός, πόθεν ποτ' εἴη φθόγγος Εὐρ. Ἱππ. 1204 παρ' ἡμῖν δὲ ἦτο φόβος ἰσχυρὸς («ἐφοβούμεθα 'ς τὰ γιερά»), ἀπὸ ποῦ νὰ ἦτο ἄρά γε ἡ βοή. ἔγῳδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον Ἀρφ. Σφ. 1205 ἐκεῖνο ἐκ τῶν νεανικῶν μου ἔργων εἶνε τολμηρότατον βέβαια. ἔστι δ' οὐδέποτε μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μικρὰ καὶ φαῦλα πράττοντας Δημ. 3, 32 μέγα καὶ γενναῖον φρόνημα, μεγαλοφροσύνην· κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ φαῦλα.

νεαρός 3: τὸ μέν τις οὔτε νεαρὸς οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει Σοφ. Ο. Κ. 703, ἴδ. σημαίνω.

νέας, νέες, νέεσσι, ἴδ. ναῦς.

νέηαι, ἴδ νέομαι.

νείκη ἡ: Αἰσχ. Ἀγ. 1376: ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι νείκης (Heath: νίκης) παλαιᾶς ἦλθε ὁ νῦν ἀγὼν εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς παλαιᾶς φιλονεικίας (περὶ τῆς Ἰφιγενείας), κατῆλθον δὲ εἰς αὐτὸν μετὰ μακρὰν καὶ ὥριμον σκέψιν. ὁποῖα νείκης (Herm.: νίκης) μὴ κακῆς ἐπίσκοπα Εὐμ. 904 ὁποῖα ἀποβλέπουσιν εἰς ὄχι κακὴν ἔριδα (ἅμιλλαν). Πρβ. ἀγαθῶν ἔρις 976.

νεῖκος τό: τί ἢ Λαβδακίδαις ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτο; Σοφ. Ο. Τ. 489 τίς ἔριδος ἀφορμὴ ὑπέκειτο (προϋπῆρχε, κυρ. ἦτο βαλμένη) ἢ εἰς τοὺς Λαβδακίδας ἢ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Πολύβου; Συνήθως: τίς ἔρις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν Λαβδ. καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πολύβου; Ἀλλ' οὕτως οὔτε τὸ ἔκειτο ἐξηγεῖται οὔτε τὸ ἢ . . ἤ. ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν Πίνδ. Ἰ. 7, 36 ὑπέμειναν τὸν ἀγῶνα τοῦ πολέμου (τὴν πολεμικὴν σύγκρουσιν) τὰ ἔσχατα (τὸν θάνατον) ἐλπίζοντες. νεῖκος κρεσσόνων ἀποθέσθαι Ὀ. 10, 40, ἴδ. ἀποτίθημι. ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων Σοφ. Ἀντ. 111, ἴδ. ἀμφίλογος. θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ Πίνδ. Π. 9, 31 ὁποῖον ἀγῶνα ὑπομένει διὰ τῆς ἀτρομήτου ψυχῆς.

νεῖρα ἢ νείρα ἡ: ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς νείρᾳ τρέφεται, πρὶν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ Αἰσχ. Ἀγ. 1479 διότι ἐκ τούτου (τοῦ ἀλάστορος) τρέφεται ἐν τῇ γαστρὶ ἔρως αἱματολοιχός, νέος ἰχώρ, πρὶν καταπαύσῃ ἡ παλαιὰ λύπη. Ὑπόκειται τῇ παρομοιώσει ὁ ὕδρωψ, πρὸς ὃν παραβάλλεται ὁ ἔρως τοῦ αἵματος.

νείσσομαι, ἴδ. νίσσομαι.

νείφω, κυρ. ἐν γ' προσ. νείφει (ῥ. νιφ-, νειφ, πρβ. νίφα, νιφάς κττ. Ἡ διὰ τοῦ Ι γρ. νίφει πλημμ. ἴδ. Ἡρῳδ. Ι 433. ΙΙ 554. 779) χιονίζει. νειφέμεν Μ 280. ἔνειφε Βάβρ. 45. ὑπένειφε Θουκ. 4, 103. νείφω (πρβ. λείψω) Ἀνών. ποιητ. ἐν Πλουτ. 949 κατα- Λουκ. Λεξ. 15. κατένειψε Ἀρφ. Ἀχ. 138. Διον. Ἀλ. 12, 8. Παθ. νείφεται Ἡρ. 4, 31. -όμενος Αἰσχ. Ἑπτ. 213. Ἀρφ. Ἀχ. 1075. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 3. ὑπονειφ- Θουκ. 3, 23.

νεκρός ὁ: χωρὶς ἱρὸν ὡς νεκρὸν θάψαι θέλεις; Εὐρ. Ἱκ. 935 θέλεις νὰ θάψῃς τὸν Καπανέα χωριστὰ ὡς νεκρὸν ἱερὸν (ὡς κεραυνόπληκτον). νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς Εὐρ. Ὀρ. 84 οὗτος εἶνε νεκρὸς ἕνεκα μικρᾶς πνοῆς (διότι μόλις ἀναπνέει).

νεμεσάω -σῶ (ἐκ τοῦ νέμεσις, ῥ. νεμ-, νέμω, κυρ. λοιπὸν ἀσκῶ νέμεσιν), ὀργίζομαι, ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., σπαν. Ἀττ. πεζ., ἐπ. -εσσάω ἐκ τοῦ νεμεσjάω, νεμετjάω (παρὰ τὸ ἀρχῆθεν *νέμετις). νεμεσήσω Ἀριστοτ. Ῥητ. 2, 9, 8. ἐνεμέσησα Δημ. 20, 161 καὶ μτγν. (νεμέσ- Δ 507. ρ 481. φ 285. Δωρ. -ᾶσα Πινδ. Ἰ. 1, 3. Παθ. νεμεσάομαι -ῶμαι ἐπ. καὶ μτγν. πεζ. -ήσομαι Κ 115. 129. α 158. ἐνεμεσήθην Πλουτ. Κατ. νεωτ. 38. (ἐπ. νεμεσσήθην Β 223 κέ. ἀλλὰ νεμεσσήσαιτο α 228). μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι Δᾶλος Πινδ. Ἰ. 1, 4 εἴθε νὰ μή μοι ὀργισθῇ ἡ πετρώδης Δῆλος.

νεμεσητός: νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη Γ 410 = ἐπίφθονον, ἀξιόμεμπτον. Κύπρι νεμεσσατά Θεόκρ. 1, 101 «ἀξία μέμψεως, ἀπεχθής» Σχ.

νέμεσις ἡ (νέμω), κυρ. ἀπονομὴ τοῦ πρέποντος, συνήθ. δικαία ἀγανάκτησις, μέμψις (ἐπὶ ἀναρμόστῳ ἀδικίᾳ). τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ; Αἰσχ. Ἑπτ. 221 τίς νέμεσις (φθόνος) δυσαρεστεῖται διὰ ταῦτα (δὲν θέλει νὰ γίνωνται ταῦτα); «οὐδεὶς ταῦτα ὁρῶν ἡμᾶς ποιούσας μισήσειεν ἄν» Σχ.

νέμω, νεμῶ Σοφ. Αἴ. 513. ἀπο- Πλ. Φίλ. 65 Β (νεμήσω μτγν.). ἔνειμα. διανενέμηκα (πρβ. τέτμηκα, δέδμηκα, κέκμηκα· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ νέμω τὸ φωνῆεν μεταξὺ τοῦ ν καὶ μ ἦτο ἀναγκαῖον). Μέσ. μοιράζομαι, κατέχω, καρποῦμαι, βόσκω. νεμοῦμαι (ἀνανεμέομαι Ἡρ. 1, 173. νεμήσομαι μτγν.). ἐνειμάμην (ἐνεμησάμην μτγν. ὑπονεμησαμένη (Πλ. Γρ. ἀντὶ τοῦ ὑπονησαμένη) Ἱπποκρ. 9, 192. τὰ κρέα νεμησάμενοι τοῦ Κλεάρ. παρ' Ἀθην. 541 Ε ὀρθῶς νῦν μεταγράφεται εἰς κρεανομησάμενοι) Πρκ. μέσ. καὶ παθ. νενέμημαι. ἐνεμήθην (ἐνεμέθην Πλ. γρ. Δημ. 36, 38. Αἰσχίν. 2, 175.) νεμηθήσομαι μτγν. διανεμητέον. αἱ δὲ μοναρχίαι πλεῖστον μὲν νέμουσι τῷ βελτίστῳ, δευτέρῳ δὲ τῷ μετ' ἐκεῖνον, τρίτῳ δὲ καὶ τετάρτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον Ἰσοκρ. 3, 15 αἱ μοναρχίαι νέμουσι πλεῖστον μὲν τῷ βελτίστῳ, τῷ δὲ δευτέρῳ τῷ μετ' ἐκεῖνον καὶ τῷ τρίτῳ καὶ τῷ τετάρτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νέμουσι κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Ἀλλὰ προτιμῶ

τὴν γρ. τοῦ Κοραῆ: δεύτερα δὲ τῷ μετ' ἐκεῖνον κέ. ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα Σοφ. Ἠλ. 176 εἰς ὃν (τὸν Δία) ἀναθέτουσα (ἀφίνουσα) τὴν ὑπέρμετρόν σου (κυρ. τὴν ἐξ ὑπερβολικοῦ ἄλγους προερχομένην) ὀργήν. σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος Εὐρ. Ἰ. Α. 498, ἴδ. μέτειμι. νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος, ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν Ἀπ. Εὐρ. 183 ἐνδιατρίβων (κυρ. ἀπονέμων εἰς τοῦτο) τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἡμέρας ἐν τούτῳ, ἐν ᾧ αὐτὸς τυγχάνει ὢν κράτιστος ἑαυτοῦ· τ. ἔ. ἐν τῷ ἔργῳ, ἐν ᾧ μάλιστα εὐδοκιμεῖ. ἣν τέκνοις μοῖραν πατρῴας γῆς διαιρετὸν νέμοι Σοφ. Τρ. 162 ποῖον μερίδιον ἐκ τῆς πατρῴας γῆς εἰς τὰ τέκνα του διανέμει (κυρ. ἠξεύρει διαμοιρασμένον). ἢ ποντοναῦται (καραβοτσακισμένοι) τῶν ταλαιπώρων βροτῶν, οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Ἀπ. Σοφ. 511 (Ἀνθ. Στοβ. 59,3) ἴσως: ἀληθῶς «καραβοτσακισμένοι», «θαλασσοπνιγμένοι», «θαλασσοδαρμένοι», εἶνε ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ταλαιπώρων θνητῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οὔτε δαίμων τις οὔτε τις ἐκ τῶν θεῶν ἀποδίδων ἀμοιβὴν πλούτου ἤθελέ ποτε ἀποδώσῃ ἀνταξίαν (ἀμοιβήν). Οὕτω συντασσόμενον καὶ ἐξηγούμενον τὸ χωρίον οὐδεμιᾶς χρήζει διορθώσεως. γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων Αἰσχ. Ἀγ. 690, ἴδ. τύχη. ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις 75 κινοῦντες (=νέμοντες, ὡς Ἑπτ. 577 ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων = κινῶν, νωμῶν) τὴν ἰσόπαιδα ἰσχὺν ἡμῶν (ὅτι ἔχομεν ἰσχὺν ἴσην τοῖς παισὶ) διὰ τῆς ἐπὶ τῶν σκήπτρων στηρίξεως ἡμῶν (=ἐπὶ σκήπτροις=σκήπτροις ἐρειδόμενοι) ὦ τᾶν πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων Σοφ. Ο. Τ. 200 ὦ διευθύνων τῶν πυρφόρων ἀστραπῶν τὰς δυνάμεις (τὴν δύναμιν)· πρβ. κράτη τε καὶ θρόνους νέμω 237, περὶ ὧν ἴδ. κράτος. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμεῖς; Σοφ. Τρ. 398 ἀποδώσεις μοι (τ. ἔ. ἐρεῖς μοι οἷον ὀφειλομένην) τὴν πιστὴν ἀλήθειαν; κεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειᾶν κυλίκων νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν. . . οὔτ' ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν Αἴ. 1199 ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων οὔτε βαθειῶν κυλίκων τέρψιν ἀπένειμεν ἐμοί, ὥστε ὁμιλεῖν (αὐτῇ τῇ τέρψει, ὥστε νὰ ἔχω σχέσεις μὲ αὐτήν), οὔτε ἐννυχίαν τέρψιν (ἀπένειμεν ἐμοί), ὥστε κοιμᾶσθαι. Τὰ ἀπρφ. εἶνε συμπληρωματικὰ τῆς ἐννοίας. ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνας ναύταις οὐκέθ' ὁδὸν νέμει Εὐρ. Ἱππ. 744 «ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τὸν πλοῦν τῆς θαλάσσης (=ὁδὸν πορφ. λίμνας) οὐκέτι δίδωσι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν (Νεμ. 4, 69)» Σχ. ἐπὶ τῷ μὴ λυπεῖν τε ἄλλους καὶ αὐτοὶ ἀμυνόμενοι μὴ βλάπτεσθαι τὸ ἴσον νέμετε Θουκ. 1,71 ἀπονέμετε τὸ ἴσον (ἀσκεῖτε δικαιοσύνην) μὲ τὴν συμφωνίαν μήτε τοὺς ἄλλους νὰ δυσαρεστῆτε μήτε ὑμεῖς αὐτοὶ ἀμυνόμενοι (ἀποκρούοντες τὴν ἀδικίαν) νὰ βλάπτησθε. ἐπὶ τῷ τὸ λοιπὸν νέμεσθαι Θουκ. 1, 74 ἵνα κατέχητε καὶ καρπῶσθε τὰς πόλεις ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ. οἴκτῳ πλέον νείμαντες 3, 48 κυρ. ἀποδώσαντες πλειοτέραν σημασίαν (δύναμιν) εἰς τὸν οἶκτον: μᾶλλον ἐνδόντες. ἵνα μηδὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἔλασσον δοκῶσι νεῖμαι (Valck.: δοκῶσιν εἶναι) Θουκ. 6, 88 ἵνα μηδὲ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους φαίνωνται ὅτι εἶνε ὀλιγώτερον εὐνοϊκοί. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ φθίνοντι μοῖραν Σοφ. Τρ. 1238 ὅδε ὁ ἀνήρ, ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ ἐμοὶ ἀποθνήσκοντι («φθειρομένῳ» Σχ.) τὰ προσήκοντα (οὐκ ἀποδώσει μοι τὰ ὀφειλόμενα). Τὸ ἀπρφ. νεμεῖν προῆλθεν ἐκ τοῦ ὡς ἔοικεν, καίτοι παρενθετικοῦ. Τοιαύτη μεῖξις συντάξεων κάλλ. Αἰσχ. Πέρσ. 191. Εὐρ. Ἰ. Τ. 50. Ἡρ. 3, 14. Πλ. Φίλ. 20 D. χωρίς τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί Αἰσχ. Πρ. 306 καὶ ἐκτὸς τῆς συγγενείας δὲν ὑπάρχει παρὰ σὲ ἄλλος τις, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἀποδίδω μεγαλιτέραν σημασίαν. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων τῆς εὖ διδούσης Σοφ. Ο. Τ. 1080 ἐγὼ δὲ θεωρῶν ἐμαυτὸν τέκνον τῆς Τύχης, τῆς ἀγαθὸν (εὐτυχίαν) διδούσης. ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὑτοῦ φύσιν, οὗτος σοφὸς πέφυκε πρὸς τὸ συμφέρον Ἀπ. Εὐρ. 634 ἴσως: ὅστις διευθύνει (χρησιμοποιεῖ) κάλλιστα τὰ φυσικά του προτερήματα, οὗτος εἶνε σοφὸς διὰ τὸ συμφέρον του (ξεύρει καλὰ τὸ συμφέρον του). εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις Τρ. 483 ἐὰν τοῦτο τὸ θεωρεῖς ὡς σφάλμα (περὶ τοῦ τι πρβ. Ἠλ. 1275). οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται Σιμωνίδ. 8, 3 (Πλ. Πρωτ. 339 Β) = οὐδέ μοι ἐμμελῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ τὸ Πιττακοῦ ἔπος (ὁ Πιττ. λόγος). ἀπεκρίνατο ὅτι νενεμημένος εἴη Δημ. 47, 35 = ὅτι μεμερισμένος εἴη πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅτι ἔχουν μοιράσῃ. Σημ. καὶ ἀναγινώσκω ἐν Ἀπ. Σοφ. 144 γραμμάτων πτυχὰς ἔχων νέμ' εἴ τις κρατῶν τὰ δίπτυχα, ἔγγραφα (κυρ. τὰ ἐγκλείοντα γράμματα) ἀναγίνωσκε κτλ. τὼς πόλεις εὖ νέμοιτο Ζῆνα μέγαν σεβόντων Αἰσχ. Ἱκ. 678 οὕτως ἡ πόλις εὖ κυβερνάσθω, αὐτῶν (δηλ. τῶν πολιτῶν) σεβόντων τὸν μέγαν Ζῆνα. νεμόμενοι τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν Θουκ. 1, 6 ἕκαστοι καρπούμενοι τὴν ἰδίαν χώραν μόνον ὅσον ν' ἀποζῶσι. Σημ. δὲ ὅτι παρὰ Θουκ. τὸ νέμεσθαι δὲν σημαίνει μόνον τὸ «λαμβάνειν πρόσοδον» κατὰ τὸν Φώτιον, ἀλλὰ καὶ τὸ κεκτῆσθαι κατέχειν· συνήθως δὲ μετὰ τῶν λέξεων γῆν, πόλιν, ἐμπόριον, μέταλλα. σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον Πινδ. Ὀ. 9, 26 σὺν τέχνῃ «παρὰ Μοιρῶν δεδομένῃ μοι» καλλιεργῶ τὸν ἐξαίρετον τῶν Χαρίτων κῆπον, «ὅτι οἶδεν ἑαυτὸν εὐφυῶς καὶ δυνατῶς γράφοντα». κραγέται κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται Ν. 3, 83 ταπεινὰ χωρία νέμονται. τά τε ἄλλα ἔνεμον κατὰ κράτος τὴν πόλιν Θουκ. 8, 70 καὶ κατὰ τὰ ἄλλα διῴκουν

αὐθαιρέτως τὴν πόλιν. χρὴ τοὺς ἡγεμόνας τὰ ἴδια ἐξ ἴσου νέμοντας τὰ κοινὰ προσκοπεῖν 1, 120 οἱ ἡγεμόνες ὀφείλουσι φροντίζοντες περὶ τῶν ἰδίων των ὑποθέσεων ἐξ ἴσου (ὡς καὶ οἱ ἄλλοι σύμμαχοι φροντίζουσι), περὶ τῶν κοινῶν νὰ φροντίζωσι περισσότερον τῶν ἄλλων. μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται 1, 5 πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος διαιτῶνται κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον. σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος ἔτι οὕτω νεμόμενα 1, 6, ἴδ. σημεῖον. δαίμονές τε καὶ βροτοὶ Παλλάδος πόλιν νέμοντες Αἰσχ. Εὐμ. 1017 διοικοῦντες, ἐπιμελούμενοι. ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν Εὐμ. 750 πάνυ γε· ἡμῖν γὰρ ἢ περιφθείρεσθαι (ἀτίμως) ἔστιν ἢ τοῦ λοιποῦ τιμᾶσθαι: βεβαίως· διότι δι' ἡμᾶς πρόκειται (κυρ. ὑπάρχει) ἢ νὰ πᾶμε 'ς τὸν διάβολον ἢ νὰ μᾶς ἀποδίδωσι τοῦ λοιποῦ οἱ ἄνθρωποι τιμάς. τὸν οἰνῶπα νέμουσα κισσόν Σοφ. Ο. Κ. 674 κατοικοῦσα (κατέχουσα) τὸν κισσόν. τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν Αἰσχ. Εὐμ. 626 νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς καὶ περὶ τῆς μητρὸς διόλου νὰ μὴ φροντίζῃ.

νένασμαι, ἴδ. ναίω.

νενέαται, ἴδ. νέω (σωρεύω).

νένηκα, ἴδ. νήθω.

νένησμαι, ἴδ. νέω.

νενώμεθα, νένωται, ἴδ. νοέω.

νεόκοπτος 2: ὁ νεωστί, πρὸ ὀλίγου, κοπείς, «νεοκατασκεύαστος» Σχ. πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον Ἀρφ. Σφ. 648 ἀπέναντι τοιαύτης καταστάσεως πραγμάτων καιρὸς εἶνε νὰ ζητῇς νὰ εὕρῃς μίαν μυλόπετραν καλὴν καὶ «νεοκομμένην».

νεόκοτος 2: ὁ Blomfield θεωρεῖ ἐν τοῖς ἐκ τοῦ κότος συνθέτοις τὸ κότος = φύσις, τρόπος, εἶδος· ὅθεν ἀλλόκοτος = ἄλλης φύσεως, ἄλλου εἴδους· νεόκοτος = νέου εἴδους· παλίγκοτος (Ἀγ. 854) ἐναντίας φύσεως, ἐναντίος. τί δ' ἔστι πρᾶγμα νεόκοτον πόλει πάλιν (Df.: πλέον); Αἰσχ. Ἑπτ. 788 τί δὲ νεοφανὲς (νεότροπον, τὸ ὁποῖον μᾶς διαθέτει μᾶλλον δυσαρέστως) πρᾶγμα συμβαίνει πάλιν εἰς τὴν πόλιν;

νεοκράς 2, ὡς οὐσ. κατ' ἔλλειψιν τοῦ κρατήρ, ὡς νεοκρᾶτα φίλον κομίζοι Αἰσχ. Χο. 344 «νεωστὶ κεκραμένον· λείπει κρατῆρα» Σχ.

νεολαία ἡ: οὐδὲ νεολαία δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν Εὐρ. Ἄλκ. 103 οὐδὲ δουπεῖ ἡ χεὶρ τῶν νέων γυναικῶν: οὐδὲ δουποῦσιν αἱ χεῖρες τῆς γυναικείας νεολαίας.

νέομαι (ρ. νεσ-, πρβ. νίσομαι, νόστος) συνήθ. = εἶμι, θὰ ὑπάγω, ὡς Γ 257. Σ 101. 136 καλλ. σπαν. πηγαίνω, ἔρχομαι, μ 188, ἀλλὰ συχνότερον ἐν ἀπρφ. Ὑποτ. κέ. πρβ. εἶμι· ἐπ. ποιητ. καὶ Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 11 νέονται κατὰ δύο χ/φα ἀντὶ τοῦ ἀναρμόστου ἔσονται, μόνον ἐνστ. (μέλλ.) καὶ πρτ., νείομαι Ψ 76 Δ. Γ. ἀντὶ τοῦ νίσομαι. νεῦμαι, νεύμεθα Σ 136. Ἐπιγρ. 15, 11 Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1153. Θεόκρ. 18, 56. β' πρόσ. νεῖαι λ 114. νεῖται μ 188. νέεσθε Ἀπολλ. Ῥ. 3, 306. νεῖσθε Εὐρ. Ἄλκ. 737. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 373. Ὑπ. νέηαι Α 32. Εὐκτ. νεοίατο Σ 377. Προστ. νεῖο Λεων. Ταρ. 70. νεῖσθε Ἐπιγραφ. νεόμενος Εὐρ. Ἠλ. 723 χορ. νέεσθαι, ἀπο- Β 84 καλλ. Ἡσ. Ἔργ. 554. νεῖσθαι παρ' Ὁμ. μόνον ο 88. Σοφ. Ἀντ. 33. νεόμην δ 585. ρ 148. νέοντο Ε 907. Πινδ. Ν. 4, 77. Θεόκρ. 25, 207. ἐνέοντο Ἀπολλ. Ῥ. 4, 315. Περὶ δὲ τῆς ἐφθ. γρ. νέουσα ἐν Ὕμν. Δημ. 395 ἴδ. κατ. ἔστι δ' ἐοικὸς Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι Πινδ. Ν. 2, 12 εἶνε δὲ φυσικὸν νὰ μὴ βαδίζῃ μακρὰν τῶν Πελειάδων ὁ Ὠρίων. μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν Π. 4, 247 μακρόν μοι ἐστι «κατὰ τὴν ὁδὸν ταύτην τὴν (μακρὰν καὶ πλατεῖαν) τῶν ἐγκωμίων τοῦ Ἰάσονος πορεύεσθαι καὶ λέγειν» Σχ. τ. ἕ. «μακρῶς λέγω τὰ ποιήματα καὶ ἐπεκτείνω» Σχ. οὐ γὰρ τῶδέ γ' εἰς ταὐτὸν στέγος νεῖσθ' Εὐρ. Ἄλκ. 737 «οὐ γὰρ ἔμοιγε (= τῶδέ γ') εἰς τὴν αὐτὴν στέγην (οἰκίαν) εἰσελεύσεσθε» Δ. Βερν. Περὶ τοῦ παρὰ Σώφρονι (Ἀθήν. 86 Α) νησοῦντι (νισοῦντι), ἴδ. νίσομαι. αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς, ὀψὲ κακῶς νεῖαι λ 114 σὺ δ' αὐτὸς ἐάν περ ἐκφύγῃς, ὀψὲ κακῶς ἐπανήξεις. εἴ τι φέρουσα νεῖαι πῖον ἔδεσμα Καλλίμ. Ἄρτ. 148 εἰ ἔρχῃ φέρουσά τι πῖον ἔδεσμα. ἐφ' ἵππων νέονται (Δ. Γ. ἔσονται) Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 11. Ὁ Cobet διώρθ. ὀχοῦνται· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ γνησία γραφὴ εἶνε νέονται, ὃ μετεχειρίσθη ὁ Ξεν. ὡς καὶ ἄλλας ποιητικὰς λέξεις. ὡς μὲν γάρ κε νέουσα π[αρὰ στυγεροῦ Ἀΐδαο] καὶ παρ' ἐμοὶ καὶ πατρί... ναιετάοις Ὕμν. Δήμ. 395 ὅπου καὶ ἡ συμπλήρωσις καὶ ἡ πιθανωτάτη διορθ. κ' ἀνιοῦσα ἀντὶ τοῦ κε νέουσα: εἶνε τοῦ Ilgen: οὕτω μὲν γὰρ ἂν ἀνιοῦσα (ἀνερχομένη, ἀναβαίνουσα)... οἰκοίης.

νεόπλουτος 2, Ἀριστοτ. 1391 a 17, περὶ οὗ ἴδε ἀπαιδευσία.

νεόρρυτος 2 = νεοσπαδής· ἀλλ' Αἰσχ. Ἀγ. 1350 μᾶλλον ἀπαιτεῖται σὺν νεορρύτῳ ξίφει = νεωστὶ ῥέοντι (ἐκ τοῦ αἵματος).

νέος, νέα, νέον, Ἰων. νέη, νέον· νέα νῆ (ἴδ. κατ.). «τὸν Ἀλκιβιάδην μεμφόμενος (Βίων) ἔλεγεν, ὡς νέος μὲν τοὺς ἄνδρας ἀπάγοι τῶν γυναικῶν, νεανίσκος δὲ γενόμενος τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν» Διογ. Λαερτ. 4, 7, 49 ἃ σαφῆ ἄλλως ὄντα μνημονεύω μόνον διὰ τὸν Σ. Βάσην, διορθώσαντα ἐν οὐ δέοντι τέως ἀντὶ τοῦ νέος (adolescens)· νέος λέγεται καὶ παῖς καὶ νεανίας καὶ ἀνὴρ (μέχρι τῶν 30 ἐτῶν), δὲν δηλοῖ λοιπὸν ἀκριβῶς ὡρισμένην ἡλικίαν Ἐν τοιαύτῃ δὲ σειρᾷ λόγου τὸ νεανίσκος δὲν δηλοῖ κατωτέραν ἡλικίαν παρὰ τὸ νέος· πρβ. καὶ Πολυδ. 2, 4. Ὀρθῶς λοιπὸν ἔχει τὸ χωρίον.

καί κ (Dindorf: καὶ) ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο καὶ ἐμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ νέος νέαν ὑπηρέτριαν («νειὸς νειά») ἐκ τοῦ Ἡρῳδ. I 405,10 καὶ ἀλλ., παρ' ᾧ προτάσσονται τοῦ Ἀπ. αἱ λέξεις: «καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν δινσίλλων (Δ. Γ. ἐν δ' συλλάβωι)», ἐξ ὧν ὁ μὲν Dindorf ἔγραφε: «παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι», ὁ δὲ Seidler «παρὰ Ξενοφάνει ἐν δ (ᾱ;) Σίλλων»· ἴδ. Ἀπ. Ξεν. 42. εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ Σοφ. Ο.Κ. 1299 ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ νεότης. Ἄλλοι παράγοντες τὸ παρῇ ἐκ τοῦ παρίημι ἐξηγοῦσιν: ὅταν (τις) παρέλθῃ τὴν νεότητα, παραβάλλοντες τὸ Πλάτ. Πολ. 460 Ε. ἐκ νέας (ἐνν. φυλῆς) Πλ. Πολ. 409 Α. νέας τροφῆς στερηθείς Σοφ. Αἴ. 510 στερηθεὶς τῆς ὑπὸ σοῦ κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν του ἀνατροφῆς. ὦ πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς Αἰσχ. Ἑπτ. 726 ὦ νέαι τῶν οἴκων συμφοραὶ μὲ τὰ παλαιὰ κακὰ ἀναμειχθεῖσαι. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Σοφ. Αἴ. 735, ἴδ. ἐγκαταζεύγνυμι. νέα ἐφ' ἡμέρῃ φρονέοντες Ἀπ. Δημοκρ. 158, ἴδ. φρονῶ. ἄν τι νέον τῳ ξυμβαίνῃ βέλτιον παρὰ τὸν λόγον Πλ. Πολιτικ. 294 C ἐάν τι νέον συμβαίνῃ τινὶ βέλτιον παρὰ τὰ παρηγγελμένα. κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον ἔν τε τῷ νέῳ τὸ μὴ δίκαιον ὅστις ἀνθρώπων ἔχει Εὐρ. Ἀνδ. 184 ἡ νεότης εἶνε βεβαίως κακὸν εἰς τοὺς θνητοὺς (παρὰ τοῖς θνητοῖς) δι' ἐκεῖνον τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅστις ἐκτὸς τῆς νεότητος (κυρ. ἐν τῇ νεότητι) ἔχει τὴν ἀδικίαν. Γρ. λοιπὸν γε ἀντὶ τοῦ τε. μωρίᾳ γε τοῦ νέου Ἴων 545 διὰ τὴν τῆς νεότητος ἀκράτειαν. τῷ νέῳ (=οἷα δὴ νέοι, σὰν παιδιὰ ποῦ εἶνε) ἐσφαλμένοι ζητοῦσι τὸν τεκόντα Ἡρ. Μ. 75 «σὰν παιδιὰ» ἠπατημένοι ζητοῦν τὸν γεννήτορα.

νεοσσός: ἵππου νεοσσός Αἰσχ. Ἀγ. 316 ὁ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ δουρείου ἵππου ἐξελθὼν νεοσσὸς ἦσαν ἔνοπλοι στρατιῶται. αὕτη γὰρ ὁπότ' ἦν νεοττὸς καὶ νέα Ἀπ. Ἐπικράτ. 3, 15 (Ἀθην. 270 C) ὅταν ἦτο «πουλάκι» ἀκόμη καὶ νέα, ἐπὶ κορασίου.

νεοχμός ἐπίθ. νέος: ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας . νεοχμὸς νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις χωρεῖ Σοφ. Ἀντ. 155 ἀλλ' ὅμως ἰδοὺ προσέρχεται ὁ Κρέων νεωστὶ γενόμενος βασιλεὺς τῆς χώρας κατόπιν (κατ' ἀκολουθίαν) τῶν νέων ἐκ τῶν θεῶν (τῶν ἀπροσδοκήτων) συντυχιῶν.

νεόω : νέωσον εὔφρον' αἶνον Αἰσχ. Ἱκ. 543 «ἀνανέωσον τὴν φήμην ὅτι σοῦ ἐσμεν» Σχ. ἀνανέωσον (ἐν τῇ μνήμῃ σου) τὴν εὐνοϊκὴν ἡμῖν φήμην, παράδοσιν.

νευρόω ἐντείνω τὰ νεῦρα· νενεύρωται μὲν ἤδε συμφορὰ δεινῶς τεθερμῶσθαί τε χεῖρον φαίνεται Ἀρφ. Λυσ. 1078 «τὴν ἔντασιν τοῦ αἰδοίου λέγει· νεῦρον γὰρ τὸ αἰδοῖον» Σχ. καὶ κατ. «χεῖρον φαίνεται: χεῖρον τῆς τάσεως τοῦ Ἑρμοῦ φαίνεται, τ. ἔ. χεῖρον τέταται τοῦ Ἑρμοῦ· ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς πριαπῶδες ἔχει τὸ αἰδοῖον καὶ ἐντέταται δεινῶς» Σχ. τὸ κακὸν τοῦτο ἔχει ἐντείνῃ φοβερὰ τὰ νεῦρά σας καὶ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ κακοῦ πηγαίνει εἰς τὸ χειρότερον. Κατὰ τὸν Meineke ὁ Σχ. εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοιαύτην τινα γραφήν: δεινῶς, τὸ δ' ἡρμῶσθαί (παρὰ τὸ Ἑρμῆς) γε χεῖρον φαίνεται. Ἄλλοι ἄλλα.

νεύω (Λατ. nuo, numen), νεύσω π 283 (Δωρ. νευσεῖς Θεόκρ. 7, 109). ἀνα-, ἀπο- νεύσω μτγν., ἀλλὰ κατανεύσομαι Α 524. Πλ. Πολ. 350 Ε. ἀνανεύσομαι Πλ. αὐτόθι· ἄλλως ὁμαλόν· καὶ πρκ. νένευκα ποιητ. καὶ μτγν., προ- Πλ. Εὐθύδ. 274 Β (νενεύκᾱσιν Ἀντίμαχ. π. Ἡρῳδ. II 16). οὕτω μνηστῆρες . . . νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι σ 237 εἴθε οὕτω νὰ κρεμάσωσι (κλίνωσι) τὰς κεφαλάς των οἱ μνηστῆρες φονευμένοι.

νεφέλη ἡ: κριμναμενᾶν νεφελᾶν Αἰσχ. Ἑπτ. 215, ἴδ. ὀρθόω. παῦροι δὲ βουλεῦσαι φόνου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας δυνατοί Πίνδ. Ν. 9,38 ὀλίγοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ εὕρωσι τὰ μέσα νὰ τρέψωσι πρὸς τὰς τάξεις τῶν πολεμίων τὸ νέφος τοῦ φόνου. ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν αἵματος ἀμύνεται Πίνδ. Ἰ. 7, 27, ἴδ. χάλαζα. φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα πλευρά Σοφ. Τρ. 831, ἴδ. δολοποιός.

νέφος τό: ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος Πίνδ. Ὀ. 7, 45 ἐπέρχεται ἀπροσδοκήτως καὶ λήθης νέφος τι.

νέω: «νεῖν καὶ νήχεσθαι Ἀττικοί, κολυμβᾶν Ἕλληνες» Μοῖρις. ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν Ἀρφ. Ἱππ. 321 «ἐκολυμβοῦσα, ἔπλεα μέσα εἰς» (ἢ «τὰ πόδια μου ἔπλεαν μέσα εἰς») τὰς ἐμβάδας.

νέω ἴδ. νάω.

νέω σωρεύω· ἐπινέουσι Ἡρ. 4, 62. περινέειν (Δ Γ. -νεῖν) 6, 80. ἀλλ' Ἀττ. «νῶντος σωρεύοντος» Φώτιος, ὅπερ ἄγει εἰς τὸ νάω.— νήσω Σουίδ. ἔνησα Εὐρ. Κύκ. 387. Ἡρ. Μ. 243. Ἀρφ. Λυσ. 269. 373. Θουκ. 2, 52. συν- Ἡρ. 1, 34 καλλ. Μέσ. σωρεύω δι' ἐμαυτόν. νησώμεθα Πολύαιν. 8, 65. ὑπονησαμένη Ἱπποκρ. 9, 192 (ὅπερ ἐξηγ. διὰ τοῦ ὑποσωρεύσασα, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ὑποκολυμβήσασα, καθ' ἣν σημ. ὤφειλε νὰ εἶνε ὑπονηξαμένη). ἐνήσθην Ἀρρ. Ἀν. 7, 3, 2. καὶ ἐπενήθην Ἡρῳδιαν. 4, 2, 10. νένημαι Ξεν. Ἀν. 5, 4, 27. Ἀρρ. Ἀν. 6, 26, 4. ξυν- Θουκ. 7, 87. νενημένην Ἡρώνδ. 4, 15. νένηται Φώτιος, καὶ νενησμένοι (Δ. Γ. νενασμ- παρὰ Σχ.) Ἀρφ. Νεφ. 1023. Λουκ. Περεγ. 35. ἐπι- Ἀρφ. Ἐκκλ. 838 (ἐπινενασμ- Δ. Γ. ἀλλὰ πρβ. Ἀ. Β. 13, 24 «ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα ἀντὶ τοῦ ἐπισεσώρευται, μεμέστωται»). Ἐν Ἀπ. Ἀλέξιδ. 245 ὁ μὲν Meineke ἔγρ. συννενησμένος (ὕστερον που συνηγμένος), ὁ δὲ Kock συνενηνεγμένος (τὰ χ/φα συνενηγμένος ἢ συνηνεγμένος). συννενέαται (=-νηνται) Ἡρ. 2, 135. 4, 62.

ἐνένηστο Αἰλ. π. 1. 5, 6. νητός β 338. Ἐπ. παρασχηματ. νηέω. πρτ. νήει Ψ 169. νήεον 139. 163. νήησαν τ 64. νηήσας Ι 358 (καὶ παρ' Ἡρ. 1,50 πλ. γρ. ἀντὶ νήσας). νηῆσαι ο 322. Μέσ. νηήσατο Ἀπολλ. Ῥ. 1, 364. Κ. Σμυρν. 5, 619. προστ. νηησάσθω Ι 137. νηήσασθαι 279. νηήσεται παθ. Ὀππ. Ἁλ. 2, 216.— νηνέω ἐπ. (μετ' ἀναδιπλασ.). μόνον ἐπενήνεον Η 428. 431. παρ- α 147. π 51 (-ἐνήνεον Bekk.). Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1123. Κ. Σμυρν. 4, 135. 10, 462. πῦρ εὖ νηῆσαι διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι ο 322 «ἐκ σπινθήρων σωρεῦσαι καὶ οὕτως ἄναμμα πυρὸς διὰ ξύλων ποιήσασθαι» Εὐστάθ. Μέσ. νῆα ἅλις χρυσοῦ νηησάσθω Ι 137 ἂς φορτώσῃ τὸ πλοῖόν του ἀρκετὰ μὲ χρυσόν. νενημένην χοῖρον πολλῆς φορίνης Ἡρώνδ. 4, 15 φορτωμένην μὲ πολὺ (παχὺ) δέρμα. ἀμφορῆς νενησμένοι Ἀρφ. Νεφ. 1203, ἴδ. κέρδος.

νεώρης, νεῶρες, οὕτως ὀρθότερον ἢ νεωρής, -ές (πρβ. αὐτώρης, κατώρης καὶ Ἡρωδιαν. Ι 72, 4) νεαρός, πρόσφατος. ἵν', εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζον φρενί, μή μοι νεῶρες προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι Ἀπ. Εὐρ. 964 (Πλουτ. 112 D) ἵνα, ἐὰν ἤθελον πάσχῃ τι ἐξ ὅσων ἐφανταζόμην, μή με λυπήσῃ τοῦτο ἐπελθόν μοι νεαρὸν καὶ αἰφνιδίως, τ. ἔ. διὰ νὰ εἶμαι προπαρεσκευασμένος, καὶ οὕτω λυπηθῶ ὀλιγώτερον. Ἀλλὰ τὸ νεῶρες ὀφείλεται εἰς τὸν Nauck, οὕτω μεταδιορθώσαντα τὸ νεωρές τοῦ Musgrave ἀντὶ τοῦ νεαρὸν ἢ νεαρές. Οὕτω γράφουσι καὶ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 475 οἰὸς νεώρους (νεαρᾶς τὰ χ/φα) νεοκόπῳ μαλλῷ λαβών τ. ἔ. (ἔρεψον κρᾶτα καὶ λαβὰς) μαλλῷ νεοπόκῳ οἰὸς νεαρᾶς.

νεωτερίζω νεώτερόν τι, νεωτερισμόν τινα, ποιῶ, καινοτομῶ· αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι τοὐναντίον μετοπωριναὶ καὶ ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον Θουκ. 7, 87 διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας προεκάλουν ἀσθενείας (κυρ. ἐπέφερον ἀποτέλεσμα καταλῆγον εἰς ἀσθένειαν). εἰς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον 2, 3 πρὸς οὐδένα οὐδὲν νεώτερον (δηλ. ἐχθρικόν) ἐποίουν. μὴ σφῶν πέρι νεωτερίζειν 1, 58 μεταβάλλειν τὸ πολίτευμα. φοβούμενοι μὴ καὶ ἐπὶ μακρότερον σφίσι τι νεωτερισθῇ τῶν κατὰ τὴν χώραν 4, 41 = φοβούμενοι μὴ σφίσι νεώτερόν τι γένηται» (κεφ. 55, 1), μήπως γίνῃ τοπικός τις νεωτερισμός, ὁ ὁποῖος νὰ λάβῃ μεγαλιτέραν ἐπέκτασιν. Κατὰ τὸ παθ. τοῦτο καὶ τὸ ἐνεργ. ἐν 1, 115 ἄνδρες ἰδιῶται νεωτερίσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν τ. ἔ. νὰ ἐπιφέρωσι νεωτερισμοὺς εἰς τὸ πολίτευμα. Ὁ Meineke ἔγρ. περὶ τὴν πολιτείαν, ὅπερ εἶνε συμφωνότερον πρὸς τὴν ἄλλην χρῆσιν τοῦ ῥήματος. ἐν τῇ Σάμῳ ἐνεωτερίζετο τὰ περὶ τὴν ὀλιγαρχίαν 8, 73 ἐγίνοντο οἱ ὀλιγαρχικοὶ νεωτερισμοί. μή τι πρὸς τὰ παρόντα τῆς Πύλου ἐχομένης νεωτερίσωσι 4, 80 μήπως προβῶσιν εἰς ταραχήν τινα κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις, ὅταν ἡ Πύλος κατείχετο.

νεώτερος 3, ἐπὶ κακοῦ, ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι, νεώτερόν τι ποιεῖν ἢ βουλεύειν, ἐπὶ καινοτομίας πολιτικῆς, ἀνατροπῆς καθεστῶτος πολιτεύματος. Ἐπὶ κακοῦ εὕρηται ἐνίοτε καὶ τὸ θετικόν, ὡς βουλεύειν τι νέον ἐν Σοφ. Φιλ. 1229. Εὐρ. Μήδ. 37. φοβούμενοι μὴ σφίσι νεώτερόν τι γένηται τῶν περὶ τὴν κατάστασιν (= τὸ καθεστὼς πολίτευμα) Θουκ. 4, 55 μήπως γίνῃ ἀνατροπή τις τοῦ πολιτεύματος.

νηέω, ἴδ. νέω, σωρεύω.

νηΐτης ὁ: οὐκ εἰκὸς νηΐτῃ γε αὐτοὺς τῷ ἐν Νισαίᾳ στρατῷ ἴσον πλῆθος ἐφ' ὑμᾶς ἀποστεῖλαι Θουκ. 4, 85 δὲν εἶνε πιθανὸν ν' ἀποστείλωσιν ἐναντίον ὑμῶν ἴσον πλῆθος (ἴσην δύναμιν) μὲ τὸν ἐν Νισαίᾳ στρατόν, ὅταν τοὐλάχιστον (ἡ δύναμις αὕτη ἀποσταλῇ) διὰ πλοίων (διὰ θαλάσσης).

νήνεμος 2 (νη- ἄνεμος) ἀνήνεμος· εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών Αἰσχ. Ἀγ. 570 ὁπόταν ἡ θάλασσα ἀκύμων κατέπιπτεν εἰς ὕπνον, οὐδόλως ταραττόμενον ὑπὸ τῶν ἀνέμων κατὰ τὴν μεσημβρίαν.

νηνέω, ἴδ. νέω σωρεύω.

νηπιέη ἡ, ἐπ. μόνον ἐν τοῖς τύποις νηπιέῃ, νηπιέῃσι καὶ νηπιάας, νηπιακή, παιδικὴ ἡλικία, νηπιότης, μωρία· νηπιάας ὀχέειν α 297 = νηπιαχεύειν, νὰ παιδιαρίζῃς.

νήπιος 2 καὶ 3, ἐπ. θηλ. νηπίη (συνήθως ἐκ τοῦ νη- ἔπος)· ἀνὴρ νήπιος ἤκουσε πρὸς δαίμονος ὅκωσπερ παῖς πρὸς ἀνδρός Ἀπ. Ἡρακλ. 79 (97) ὁ ἀνὴρ εἶνε παιδίον διὰ τὸν θεὸν (ὀνομάζεται παιδίον ὑπὸ τοῦ θεοῦ), ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ παιδίον διὰ τὸν ἄνδρα. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι Σοφ. Ο. Τ. 652 τὸν οὔτε πρὶν παιδαριώδη (ἀλλὰ συνετόν, ἴδ. 584 κέ.) καὶ νῦν ὡς ἐκ τοῦ ὅρκου μέγαν (ἰσχυρόν, διότι ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁρκίου Διὸς) σεβάσθητι. Ἡ ἐν δηλοῖ κυρ. μέγαν, ἅτε δὴ ἐνεχόμενον τῷ ὅρκῳ.

νησιωτικός 3: κατὰ τὸ νησιωτικόν (ἐνν. ἔθος) μᾶλλον κατειργόμενοι Θουκ. 7, 57 μᾶλλον δὲ ὡς νησιῶται ἀναγκαζόμενοι.

νῆστις: πνοαὶ νήστιδες Αἰσχ. Ἀγ. 203 νηστείαν φέρουσαι, νηστεύειν ποιοῦσαι· τοῦτο δὲ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κεναγγοῦς ἀπλοίας, ἣν ἀνωτ. (στ. 198) ἐμνημόνευσε. νῆστιν ὤλεσεν νόσον Αὐτ. 1003 κατέστρεψε τὸν λιμόν, ἴδ. ἀμφιλαφής. αἱ νήστιδες δύαι Αὐτ. 1621, ἴδ. ἔξοχος. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός Χο. 248 πιέζει νηστεία καὶ πεῖνα (ἡ ἐκ τῆς πείνης νηστεία).

νήω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ νέω, σωρεύω.

νηῶν, ἴδ. ναῦς.

νίζω, (ῥ. νιβ-, πρβ. χέρνιψ, -ιβος, ὅθεν τὸ νίζω ἐκ τοῦ νίγjω· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «νίβγω») πλύνω, νίπτω

(ὅπερ νίπτω εἶνε ἴδιον τῶν μτγν.). Ἀττ. σύνθ. ἀπονίζω, καὶ ἐκνίζω· νίψω, ἔνιψα (ἐκνίψειε Πλ. Ἐπιστ. 352). Μέσ. νίζομαι πλύνομαι· δια- Ἱπποκρ. 8, 204. περι- 8, 336 καὶ νίπτομαι 8, 116. ἀπονίζομαι σ 179. νίψομαι Ἀπολλ. Ῥ. 4, 541. ἀπονίψομαι Ἀρφ. Ὄρν. 1163. Ἀπ. Ἀντιφαν. 39. ἐκ- Δημ. 18, 140. ἐνιψάμην ἐπ. ποιητ. Ἱπποκρ. ἀπενιψάμην Πλ. Συμπ. 223 D. Παθ. κατενίφθην Ἱπποκρ. 9, 52. νιφήσομαι Παλ. Δ. νένιμμαι Θεόκρ. 15, 32. περι- Ω 419. ἀπο-, ἐκ-, κατα- νένιμμαι Κωμ. ἄνιπτος Ζ 266, ἀνθ' οὗ Ἀττ. ἀναπόνιπτος Ἀρφ. Ἱππ. 357. Θεόφρ. Χαρ. 19. δυσέκνιπτος Πλ. Πολ. 378 D. ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι καὶ (κἄν;) λάβοις τι Ἀπ. Ἐπιχάρ. 273 (Πλ. Ἀξ. 366 C Στοβ.) ἡ μία χεὶρ πλύνει τὴν ἄλλην (τ. ἔ. ὁ εἷς βοηθεῖ τὸν ἄλλον)· δός τι, καὶ δύνασαι νὰ λάβῃς τι. ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος Ἴων π. Ἀθην. 463 B ἐκ τῶν πολλῶν διορθ. ἀναφέρω τὴν τοῦ Bergk: ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔχων χέρσον νιζέτω ἧκ' ἔδαφος. Μᾶλλον γρ. ἑλὼν ἀντὶ τοῦ ἔχων, τ. ἔ. ἡ δὲ χρυσορανὶς (τῷ ὕδατι) ἐξελοῦσα τὸν οἶνον (ἐκ) τῶν χειρῶν ἀπονιζέτω (αὐτὸν) εἰς ἔδαφος.

νικάω, Ἰων. νικέων Ἡρόδ. 1, 59. Αἰολ. ἐνστ. νίκημι Θεόκρ. 7, 40. Δωρ. νικῇ (νίκη πρτ. Heyne) Πίνδ. Ν. 5, 5. νικασεῖν Θεόκρ. 8, 7. νικασεῖς 10. Περὶ τοῦ νικαξῇ 21, 32 ἴδ. κατ. Σύνταξις· ἀμτβ. νικῶ σημ. ὑπερισχύω, εἶμαι νικητής, ἔχω τὴν ὑπεροχὴν (ἴδ. πρβ. κατωτ.) Ἡρ. 6, 109. Ἐκ τῆς σημ. ταύτης παρέπεται ἡ ἀπρόσωπος σύνταξις ὡς ἐν Σοφ. Ἀντ. 233 (ἴδ. κατωτ.). Θουκ. 2, 54 κἀλλ. Μτβ. νικῶ τινα σύνηθες. Σύστοιχος σύνταξις: νικᾶν γνώμην (ἴδ. κατωτ.) νικᾶν δίκην (Εὐρ. Ἠλ. 955. Ἀρφ. Ἱππ. 93), Ὀλύμπια νικᾶν (Θουκ. 1, 126 = νικᾶν νίκην ἐν Ὀλυμπίοις). πᾶσαν ἀρετὴν νικᾶν Πλ. Νομ. 964 C λαμβάνειν τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐν πάσῃ ἀρετῇ. Διάφορος ἀντίληψις εἶνε ἐν τῷ νικᾶν μάχην κερδίζω μίαν μάχην (ὡς λέγουν σήμερον) καὶ ἐν τῷ νικῶ μάχῃ Ξεν. Ἀν. 2, 6 καὶ νικῶ μαχόμενος. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε καὶ σπουδαία. Ὁ Αἰσχίνης ἐν 3, 181 εἶπεν Μιλτιάδης ὁ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην τοὺς βαρβάρους νικήσας ἐν ᾧ προηγουμένως ἔγραψε: ὅτε τῇ Σαλαμῖνι (= τῇ ἐν Σαλαμῖνι) ναυμαχίᾳ τὸν Πέρσην ἐνικᾶτε. Καὶ ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας μετὰ γεν. ὡς νικᾶν τοῦ κλήρου (ἐνν. δίκην ἴδ. κατωτ.). Ἄλλως δὲ μετὰ γεν. συντάσσ. καὶ ὡς διαφορικὸν (ἴδ. πρβ. κατωτ.) καὶ μετὰ μτχ. ὡς νικᾶν εὖ ποιῶν τοὺς φίλους (Ξεν. Ἱέρ. 11, 14). οὔ τί με νικήσουσιν σ 319 δὲν θά με νικήσωσιν εἰς τὴν ἀγρυπνίαν. πρὸς τὸ ἐπιεικὲς καὶ ἀρετῇ αὐτὸν νικήσας Θουκ. 4, 19 ἴδ. ἐπιεικής. ἓν συντεμοῦσα πάντα νικήσω λόγον Εὐρ. Ἰ. Α. 1249 ἓν (τὸ ἑξῆς) συντόμως εἰποῦσα νικήσω πᾶν ὅ τι ἂν εἴπῃ τις. ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω Αἰσχ. Εὐμ. 435 λέγω νὰ μὴ νικῶσι (δηλ. ὅτι δὲν πρέπει νὰ νικῶσι) διὰ τῶν ὅρκων τὰ μὴ δίκαια: ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὅρκου δὲν πρέπει νὰ νικᾷ τὸ ἄδικον. μή μοι τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς, νικᾶν δοκείτω τὴν δίκην Εὐρ. Ἠλ. 954 ἄς μή μου θαρρῇ, πῶς, ἐὰν διέλθῃ καλῶς τὸ πρῶτον μέρος (τὸ πρῶτον ἥμισυ) τοῦ σταδίου, κερδίζει τὴν ὑπόθεσίν του. νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμὼν Αἰσχ. Ἀγ. 326 νικητὴς δ' ὁ πρῶτος δρομεὺς μέχρι τοῦ τελευταίου (ὡς ἐν τῇ λαμπαδηδρομίᾳ, ἐν ᾗ ὁλόκληρος σειρὰ ἐνίκα). νικᾶν τοῖς κριταῖς καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν Ἀρφ. Ὄρν. 445, ἴδ. ὄμνυμι. Παθ. οὐ γὰρ νικαξῇ (-κάξῃ. Διορθοῦσιν εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις: εἰ γὰρ κ' εἰκάξω) Θεόκρ. 21, 32 διότι δὲν θὰ νικηθῇς κατὰ τὸν νοῦν· ἔχεις ἀρκετὸν νοῦν διὰ νὰ κρίνῃς. Ὅθεν ἐπιφέρονται φυσικώτατα τά: οὗτος ἄριστος ἐστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς ὅστις ἔχει νοῦν, ἔχει τὸν καλλίτερον διδάσκαλον διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων. Οἱ διορθωταὶ παρεσύρθησαν εἰς διόρθωσιν ἐκ τοῦ Εὐριπιδείου (Ἀπ. 973) μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. Ἀλλὰ πολὺ ἀληθέστερον τούτου εἶνε, ὅτι: «νοῦς δ' ἐστὶ μάντις ἄριστος», ὅπερ λέγει ὁ Θεόκριτος. ἀνάγκη τῆς τε δίκης νικᾶσθαι παρὰ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ τε τοῦ ἀληθοῦς Ἀντιφ. 6 ἀνάγκη εἶνε νὰ ὑποκύπτῃ τις εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν δικαστῶν ἐναντίον τῆς ἀληθείας, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια νὰ ὑποχωρῇ. Ἀπροσ. ἐν δημοκρατίᾳ νικᾷ ζῆν Πλ. Πολιτικ. 303 B εἶνε καλλίτερον νὰ ζῇ τις ἐν δημοκρατίᾳ. ἐνίκησε... λοιμὸν εἰρῆσθαι Θουκ. 2, 54 ἐνίκησεν ἡ γνώμη, ὅτι εἴρηται λοιμός. τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν Σοφ. Ἀντ. 233 τὸ μολεῖν ὑποκ. τ. ἔ. ἡ γνώμη νὰ ἔλθω ἐδῶ ὑπερίσχυσεν. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον Σοφ. Ο. Κ. 1225 τὸ νὰ μὴ γεννηθῇ τις ὑπερβαίνει ὅ τι καὶ ἂν εἰπῇ τις (ἤ: ὅ τι καὶ ἂν σκεφθῇ τις), ὅθεν: εἶνε ἀναμφισβητήτως τὸ ἄριστον· ἅπας λόγος = λογισμός. οὔτοι νομίζω σοφόν, ὃς ἂν μέλλων θανεῖν οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοὐλέθρου νικᾶν θέλῃ Εὐρ. Ἰ. Τ. 485 ὅστις διὰ θρήνων καὶ ὀδυρμῶν (= οἴκτῳ) θέλῃ νὰ ἀναιρῇ (νὰ κυριεύῃ, νὰ καθυποτάσσῃ) τὸν φόβον τοῦ θανάτου. Πρβ. παθ. δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην Σοφ. Ἠλ. 1272 σὲ φοβοῦμαι, διότι παραφέρεσαι (κυρ. κυριεύεσαι) ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν. ἐνίκησε τοῦ κλήρου Δημ. 43, 32 ἐν τῇ περὶ κληρονομίας δίκῃ· ὅπου ἡ σύνταξις παραβλητέα πρὸς τὴν τοῦ ἐπιδικάζεσθαι, ὃ ἴδε. νόον νίκησε νεοίη Ψ 604 τὸν νοῦν ἐνίκησεν ἡ νεότης, ἡ νεανικὴ ὁρμή. Παροιμιώδης φράσις μετὰ παρηχήσεως. ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων νενίκανται («ἥττηνται» Σχ.) θύραι Πίνδ. Ν. 9, 2 τοσοῦτοι ξένοι (ξενιζόμενοι) προσέρχονται, ὥστε αἱ θύραι δὲν ἐπαρκοῦσι, «δὲν ἐμποροῦν νὰ τοὺς χωρέσουν». κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος Σοφ. Αἴ. 1353 ἄρχεις βεβαίως, ὅταν

νικᾶσθαι ὑπὸ τῶν φίλων: ἡ πρὸς τοὺς φίλους ὑποχώρησίς σου οὐδόλως περιορίζει τὴν ἀρχήν σου, τὸ ἀξίωμά σου ὡς ἄρχοντος. Ἡ σύνταξις κατὰ τὸ συνώνυμον ἥσσων ὤν. τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ Ἀρφ. Νεφ. 1087 ἐὰν ἐν τούτῳ ἥττων γένῃ ἐμοῦ: «ἐὰν εἰς τοῦτο νικηθῇς παρ' ἐμοῦ, ὅτι οὐδέν ἐστι κακὸν τὸ εἶναι εὐρύπρωκτον» Σχ. ἴσχε, μὴ φόβου νικῶ πολύ Αἰσχ. Χο. 1050 κράτει τὸν ἑαυτόν σου, μὴ νικᾶσαι πολὺ ἀπὸ τὸν φόβον. νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ Σοφ. Αἴ. 1357 ἡ ἀρετὴ (τοῦ Αἴαντος) ὑπερισχύει παρ' ἐμοὶ πολὺ περισσότερον τῆς πρὸς ἐμὲ ἔχθρας του· κυρ. ἡ ἀρετὴ πολὺ κρείσσων ἐστί μοι τῆς ἔχθρας. φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια. . νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ ἐπὶ τοῖς καλοῖς πλέον Ἀπ. Σοφ. 186, ἴδ. δύσκλεια. κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν Ἀρφ. Σφ. 594 καὶ ἐνώπιον (τῆς ἐκκλησίας) τοῦ δήμου οὐδείς ποτε μέχρι τῆς σήμερον ὑπερίσχυσεν εἰς τὴν γνώμην του. Βραχυλογία: οὐδεὶς εἰπὼν γνώμην ἐνίκησε (τὰς τῶν ἄλλων). τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν ἵππους ἄγεσθαι, τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια Εὐρ. Ἄλκ. 1030 τοῖς μὲν γὰρ νικῶσι τὰ κοῦφα ἀγωνίσματα (δρόμους, ἡνιοχείας κττ.) ἐξῆν ἄγεσθαι ἵππους (ἐδίδοντο ἵπποι ὡς βραβεῖον), τοῖς δ' αὖ νικῶσι τὰ μείζονα, πυγμὴν καὶ πάλην, ἐδίδοτο βουφόρβια. Ἀλλά: γνώμῃ δὲ νικᾶν τὴν Κύπριν πειρωμένη Ἱππ. 1304 κυρ. προσπαθοῦσα νὰ νικᾷ τὸν ἔρωτα διὰ τῆς σωφροσύνης («σώφρονι λογισμῷ» Δ. Βερν.), τ. ἔ. προσπαθοῦσα νὰ καθυποτάξῃ τὸ πάθος της διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια Ἰ. Τ. 967 ἴδ. πειρατήριον. οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων Πλ. Γοργ. 456 Α οἱ ὑπερισχύοντες ἐν ταῖς γνώμαις των καὶ νικῶντες τὰς τῶν ἐναντίων. Κατὰ ταῦτα: κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ Ἀρφ. Σφ. 581 καὶ ἄν τις αὐλητὴς κερδίζῃ δίκην. οὗτοι διδάσκουσι . . . λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα Νεφ. 98 λέγων τις (=λόγοις) νὰ νικᾷ καὶ εἰς τὰ δίκαια καὶ εἰς τὰ ἄδικα. Ἡ δὲ φράσις συχνοτάτη. νικᾷ ἕτερον ψήφισμα Φιλοκράτης Αἰσχίν. 3, 63 ὑπερισχύει εἰς μίαν πρότασίν του, εἰς ἓν νομοσχέδιόν του: «τὸ πέρασε», τὸ ἔκαμε νὰ περάσῃ. τοιαῦτα νικήσειε τῶν αὑτοῦ πέρι Εὐρ· Τρ. 724 εἴθε νὰ νικήσῃ τοιαύτην νίκην (προκειμένου) περὶ τῶν ἰδίων του τέκνων. ἐνίκησε τὴν ναυμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους Δείναρχ. 1, 75 ἐνίκησεν εἰς τὴν ναυμαχίαν τοὺς Λακεδαιμ. κατὰ τὸ νικᾶν μάχην. Παθ. οὐδὲ δίκαιον τῆς γνώμης τὸ μὴ κατὰ κράτος νικηθὲν . . . ἀμβλύνεσθαι Θουκ. 2, 87 ἴδ. κράτος.

νίκη ἡ: ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς Η 26, ἴδ. ἑτεραλκής. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός Αἰσχ. Ἑπτ. 703 ἀλλ' ὅμως νίκην καὶ ἄδοξον ἀκόμη (ἂν δηλ. ἐγὼ δὲν μετάσχω τῆς μάχης) τιμᾷ ὁ θεός. ταῦτα φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων Σοφ. Ἠλ. 85 κυρ. ταῦτα φέρουσιν εἰς τὸ μέρος ἡμῶν τὴν νίκην καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ὅσα πράττομεν. ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις; Αἰσχ. Ἀγ. 933 ἀληθῶς καὶ σὺ τοῦτο (δηλ. τὸ νικᾶσθαί με = τήνδε) τιμᾷς (πολὺ) θεωροῦσα αὐτὸ ὡς νίκην ἐν τῇ λογομαχίᾳ· τ. ἔ. ἂν τόσην ἀξίαν ἀποδίδεις εἰς τὴν ὑποχώρησίν μου, ὑποχωρῶ. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ Αἰσχ. Χο. 867. θεὸς ἁμετέραν τις ἄγει νίκαν Εὐρ. Ἠλ. 589 «θεός τις πρὸς ἡμῶν (ἁμετέραν κατηγορ.) τὴν νίκην ἄγει» Δ. Βερν.

νίκη Πινδ. Ν. 5, 5 = ἐνίκα.

νικηφορέω ὡς νίκην φέρω· Εὐρ. Βά. 1147: ἀνακαλοῦσα Βάκχιον . . . τὸν ξυνεργάτην ἄγρας, τὸν καλλίνικον ᾗ δάκρυα νικηφορεῖ διὰ τὴν ὁποίαν (ἄγραν, δηλ. τὴν κεφαλὴν τοῦ Πενθέως) φέρει ὡς σημεῖον τῆς νίκης δάκρυα, τ. ἔ. χύνει δάκρυα ἀπὸ τὴν χαράν της. Διορθοῦσιν ἣ τ. ἔ. ἐκείνη, ἡ νικηφορεῖ οὐ νικητήρια ἀλλὰ δάκρυα, ὃ ψευδές· διότι ἡ Ἀγαύη νῦν τοὐλάχιστον δὲν χύνει δάκρυα ὑπὸ λύπης· ἴσως ἐν τῷ μέλλοντι. Ἄλλοι διορθοῦσιν ᾧ τ. ἔ. πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου (Βακχίου) φέρει λείαν (τ. ἔ. τὴν κεφαλήν), ποῦ εἶνε (τ. ἔ. θὰ εἶνε) διὰ δάκρυα. Ἀλλὰ τὸ νικηφορεῖ δὲν σημαίνει ὅ τι ἐξηγοῦσι.

νικηφορία ἡ: χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατέρος Πινδ. Π. 1, 59 ἡ νίκη τοῦ πατρὸς εἶνε χαρὰ ὄχι ἀλλοτρία τοῦ υἱοῦ.

νικηφόρος 2: καὶ μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου Αἰσχ. Εὐμ. 480 καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχωσι τὴν νίκην (κυρ. νικηφόρον ἀποτέλεσμα). πάλαισμα (ὃ ἴδε) σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον Αὐτ 780 = δορὸς νίκην φέρον.

νικόβουλος: νικόβουλος ἐγενόμην Ἀρφ. Ἱππ. 615 «τὴν νίκην ἀπηνεγκάμην» (Σχ.) ἐν τῇ βουλῇ.

νίσομαι (Πλ. Γρ. νίσσομαι, ὡς ἐκ τοῦ νεσίομαι, πρβ. ἴσθι ἀντὶ τοῦ ἔσθι, καὶ νέομαι, οὗ ἡ ῥ. νεσ-. Ἀλλ' ἐν ἐπιγραφ. ὑπάρχει μόνον ἡ δι' ἑνὸς σ. γραφή)· πορεύομαι, ὑπάγω καὶ θὰ ὑπάγω. Τὸ ἐν Ἀπ. Σώφρ. 101 νισοῦντι ἴσως μεταγραπτέον κατὰ τὸν Blass εἰς νισοῦνται, ὅπερ καίτοι μέλλοντος τύπον ἔχον ἴσως θὰ προσέλαβε σημ. ἐνεστῶτος· νίσομαι (Δ. Γ. νείομαι) Ψ 76. νισόμενον (Δ. Γ. νεισ-, νισσ-) Ν 186. νισόμενος ἐν μετρικῇ Ἐπιγρ. Ἀστυπαλαίας (περὶ τὸν γ' αἰῶνα π. Χ.). νίσοντο (Δ. Γ. νείσ-, νίσσ-,) Μ 119. μετενίσσετο (Δ. Γ. -είσετο, -ίσετο) Μ 779. Ὅμοιος σάλος καὶ ἐν τῇ τῶν μτγν. παραδόσει, ἀλλ' ὅμως ἐπικρατεῖ ἡ δι' ἑνὸς σ γραφή: Ἡσ. Ἔργ. 237 Ἀσπ. 469. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1243. 4, 628. 817. Θέογν. 528. Πίνδ. Ὀ. 3, 10 (νίσοντ(αι), Δ. Γ. νίσσ-, νείσ-). 5, 99 ποτινισόμενον (-νεισσ- νεώτερα γ/φα). μετανίσεαι (Δ. Γ. -ίσσεαι) Π. 5, 8. ἐπινίσεται Σοφ. Ο. Κ. 689. νίσῃ (Δ. Γ. νίσσει) Εὐρ. Κύκλ. 43. νίσσεσθε Φοίν. 1234. Ἀόρ. ἐνισάμην εὕρηται π. τοῖς ἐσχάτως μτγν. (νίσηται Μανέθ.

3, 412 εἶνε ἐνεστως). Ἄλλοι ὅμως, ὡς ὁ Brugmann, προτιμῶσι τὴν διὰ δύο σσ γραφὴν τοῦ ῥήματος. τᾶς ἄπο (Πίσης) νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί Πίνδ. Ὀ. 3, 10 «ἀφ' ἧς δὴ Πίσης αἱ ᾠδαὶ ἐπὶ τους ἀνθρώπους παραγίνονται· ἀνθρώπους δὲ τοὺς νικῶντας» Σχ. μελαινίδες γάρ τοι νισοῦντι ἐμὶν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος Ἀπ. Σώφρ. 101 (παρ' Ἀθήν. 86 A) θά μου ἔλθουν ἢ μοῦ ἔρχονται;

νίφω, ἴδ. νείφω· ὅτ' ὀλοᾶς νειφομένας βρόμος ἐν πύλαις Αἰσχ. Ἑπτ. 297 ὅτε ὁ ὀλέθριος λιθοβολησμὸς ὁ κατὰ τῶν πυλῶν λιθοβολούμενος ἀντήχει. τηρεῖν νειφόμενον τὰς ἐσβολάς Ἀρφ. Ἀχ. 1075 νὰ φυλάττῃ καὶ παρατηρῇ τὰ στενὰ μὲ τὸ χιόνι (ἐν ᾧ θὰ χιονίζεται, θὰ προσβάλλεται ὑπὸ τῆς χιόνος). ὧς αὖτις πολιῷ γήραϊ νειφόμενον Ἀνθ. 6, 198 οὕτω πάλιν, ὅταν γηράσας ἔχῃ λευκὰς τρίχας (κυρ. ὅταν ἔχῃ χιόνια ἀπὸ τὸ πολιὸν γῆρας).

νοέω (νόος, κυρ. νόϝος, νοϝέω) ὁμαλόν. Ἐπὶ ὁμοίας σημ. νοοῦμαι Σοφ. Ο. Τ. 1487, ὡς τὸ πολὺ ἐν συνθέσει ἀπο-, δια-, ἐν-, μετα-, προ-, μετὰ παθ. ἀορ. -ενοήθην, ὡς προυνοήθην (σπαν. προυνοησάμην Εὐρ. Ἱππ. 399. 685 Ἀρφ. Ἱππ. 421. Ἀντιφ. 5, 43 καὶ μτγν.), διενοήθην (διενοήσατο Διόδ. Σικ. 20, 3), ἀπενοήθην (συναπονοήσασθαι ὁ αὐτ. 15, 40). Μέλλ. συντελ. διανοηθήσομαι Πλ. Νόμ. 837 A, ἀλλ' 890 B ὀρθότ. μέλλ. ἐνστ. -νοήσομαι, ὡς 793 D. Νέ. Ἰων. συναιρέσεις τοῦ οη εἰς ω παρ' Ἡρ. ἐννώσας 1, 68. 86. ἐννένωκα 3, 6. ἐννώσατο Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1409. νώσαιτο Δημόκρ. παρὰ Φιλοδ. περὶ Ὀργῆς κεφ. 29. νωσάμενος Θέογν. 1298. Καλλιμ. Ἀπ. 345. Θεόκρ. 25, 263. — νένωμαι, καὶ Σοφ. Ἀπ. 183 (νένωται). νενωμένος Ἀπ. Ἀνακρέ. 10. Ἡρ. 9, 53. ἐνένωτο 1, 77. ἐνένωντο 7, 206 ἐκ διορθ. Reiske ἀντὶ τοῦ ἐνενῶντο, ἐννενῶντο, ἐνενόωντο· ἀλλ' ἐπενοήθην (ἐπενόησα, διενοήθην) 3, 122. 6, 115. Ἀναφέρεται καὶ ἐκ τοῦ Δημοκρίτου νοῦνται ἐκ τοῦ νόονται. σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησε, ὅππως κέρδος ἔῃ K 224 ὅταν πηγαίνουν δύο μαζὶ (= σὺν ἐπιρρημ.), κατὰ φυσικὸν λόγον (= καὶ) ὁ εἷς πρὸ τοῦ ἄλλου παρατηρεῖ, πῶς νὰ γίνῃ τὸ καλλίτερον, κυρ. ἐν κέρδος: εὑρίσκει ἐπικερδές τι σχέδιον. Ὁ Πλ. ἐν Συμπ. 174 D μετέβαλεν ἀνακολούθως τὸ χωρίον ὧδε: σύν τε δύ' ἐρχομένω πρὸ ὁ τοῦ βουλευσόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν τ. ἔ. ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου βουλευσόμεθα κέ. τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ Σοφ. Ἀντ. 668 ἐννοεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν θέλησίν του εἰς τοὺς ἄρχοντας. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει Σοφ. Φιλ. 415 κυρ. φαντάζου ἐκεῖνον ὡς ἄνθρωπον ποῦ δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν ζωήν. νόει πρὸς ἀνδρὶ σῶμα πουλύπους ὅπως πέτρα τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Ἀπ. Σοφ. 286 ἔχε κατὰ νοῦν (διανοοῦ) νὰ προσκολληθῇς εἰς ἄνθρωπον ἔχοντα γνήσιον φρόνημα (καὶ νὰ χρωματισθῇς καὶ σὺ ἀναλόγως), ὅπως ὁ πολύπους προσκολλώμενος εἰς τὴν πέτραν λαμβάνει ἀνάλογον τροπὴν εἰς τὸ σῶμά του. Τοιοῦτον εἶνε τὸ νόημα. Πρβ. Θέογν. 215. Ὁ Bergk διώρθ. ἀντὶ τοῦ σῶμα χρῶμα, ὅπερ ὅμως δὲν ἐξηγεῖται. Ἐπίσης ἔχει καλῶς καὶ ἡ γεν. γνησίου φρονήματος, καίτοι σπανιωτέρα. εἶφ' ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη Ἀρφ. Εἰρ. 661 εἰπὲ πρὸς ἐμὲ τί φρονεῖς (τί ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου) δι' ἐκείνους· πρβ. 733. ἐπαινέσειε νοήσας Ἡσ. Ἔργ. 12 «δυνηθεὶς αὐτὴν τῷ νῷ θεωρῆσαι» Πρόκλος. νοήσατο μάστιγι ἑλέσθαι K 501 ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν νὰ λάβῃ τὴν μάστιγα. ἐκείνου ταῦτα νενωμένου Ἡρ. 9, 53 ἀφ' οὗ ἐκεῖνος εἶχε κάμῃ ταύτην τὴν ἀπόφασιν. ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος Ἀπ. Ἀνακρ. 10 ὁ δ' ὑψηλὰ φρονήματα ἔχων.

νόημα τό: θᾶττον νοήματος ὑπηρετοῦντα Ξεν. Ἀπ. 4, 3, 13 ὑπηρετοῦντα ταχύτερον παρ' ὅσον δύναταί τις νὰ νοήσῃ. τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; β 363 διατί, ἀγαπητόν μοι τέκνον, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν σου ἡ σκέψις αὕτη; Ἀντίλοχος . . νόημα τοῦτο φέρων Πίνδ. Π. 6, 28 φέρων τοῦτο τὸ φρόνημα (τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσέβειαν). πάντα γὰρ ἴσθι φρόνησιν ἔχειν καὶ νώματος αἶσαν Ἐμπεδ. Ἀπ. 110 γνώριζε, ὅτι πάντα ἔχουσι φρόνησιν καὶ μοῖραν νοήματος, τ. ἔ. ὅτι μετέχουσι φρονήσεως καὶ νοήσεως.

νομάς ὁ καὶ ἡ: ὄλοιθ' ὅστις ἦν, ὃς ἀγρίας πέδας νομάδος ἐπιποδίας ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου ἔρυτο κἀνέσωσεν Σοφ. Ο. Τ. 1349 «ἀπόλοιτο ὅστις ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς διανεμομένης τοὺς πόδας μου ἔλαβεν καὶ διέσωσέ με» καὶ «ἀπὸ ἀπηνοῦς δεσμοῦ ἐν νομαδικαίοις τόποις συνέχοντος τοὺς πόδας» Σχ. ἀπόλοιτο, ὅστις ἦν (ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο), ὃς ἔλαβέ με (τ. ἔ. ἔλυσέ με) ἀπὸ τῆς ἀγρίας πέδης τῆς ἐν τῷ νομαδικῷ τόπῳ ἐπὶ τῶν ποδῶν μου οὔσης καὶ ἀπήλλαξέ με τοῦ φόνου κτλ. Ἡ ἀπὸ ἐννοητέα καὶ εἰς τὸ προηγ. πέδας. Ὁ Elmsl. διώρθ. νομάδ', ὁ δὲ Bergk νομάς.

νομίζω (ἐκ τοῦ νόμος, ἴδ. νέμω), νομιῶ (-ίσω μτγν.), νομιεῦμεν Ἡρ. 2, 17. Παθ. μέλλ. ἐνστ. νομιοῦμαι Ἱπποκρ. 6, 352. Πλ. Σοφ. 240 E. Δημ. 54, 15. Πρκ. γ' πλ. νενομίδαται Δί. Κάσσ. 51, 23. Δωρ. νενομίχθαι Σθενίδ. π. Στοβ. 48, 63. νομιστέον. ἱπποτροφίας νομίζων Πίνδ. Ἰ. 2, 38 = ἱπποτροφίας ἀσκῶν: διατηρῶν (ἀνατρέφων) ἵππους. κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν Αἰσχ. Χο. 100 τρέφομεν, διατηροῦμεν, τ. ἔ. τὸ κοινὸν μῖσος, ὃ τρέφομεν, μᾶς συνδέει. ἀργυροστερῆ βίον νομίζων Αὐτ. 1000, ἴδ. ἀργυροστερής. οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νομόν Εὐρ. Ἠλ. 234 πολλὰς πόλεων χώρας πλανώμενος φθείρεται (Δ. Βερναρδ.). ὅπου τὸ χαίρειν μη-

δαμοῦ νομίζεται Εὐρ. 426 ὅπου θεωρεῖται ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία χαρά· ἢ σύνηθες (κακὸν) εἶνε νὰ μὴ ὑπάρχῃ καμμία χαρά. πένταθλ' ἃ νομίζεται Σοφ. Ἠλ. 691, ἴδ. πένταθλον. μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων χῶμα νομιζέσθω Εὐρ. Ἄλκ. 995, ἴδ. χῶμα. τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ Σοφ. Ἀπ. 83 ὅ τοι ἐνομίσθη (ἐπιστεύθη) ἐπικρατεῖ τῆς ἀληθείας. νομίζουσι Αἰγύπτιοι οὐδ' ἥρωσι οὐδέν Ἡρ. 2, 50 κυρ. οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἔχουν καμμίαν νόμιμον τιμὴν διὰ τοὺς ἥρωας: οὐδόλως τιμῶσι τοὺς ἥρωας. Περὶ τοῦ νομίζειν ἴδ. κατ. τὸ οὐδέν = οὐδόλως. ἀγῶσι μέν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες Θουκ. 2, 38 ἀγῶνας μέν γε καὶ ἑορτὰς (ἐν αἷς θυσίαι) διὰ παντὸς τοῦ ἔτους ἀγομένας τελοῦντες. Κυρ. τὸ νομίζειν ὡς θρησκευτικὸς ὅρος = χρῆσθαί τινι (ὡς) νομίμῳ, ἔχειν τι (ὡς) νόμιμον. εὐσεβείᾳ οὐδέτεροι ἐνόμιζον 3, 82 περὶ φόβου οὐδέτεροι ἐφρόντιζον. θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ τότ' ηὔχετο λιταῖσι Αἰσχ. Πέρ. 500 ἐν ᾧ δέ τις (κάποιος, τ. ἔ. πολλοὶ) πρότερον οὐδαμῶς (κυρ. ἐν οὐδεμιᾷ περιστάσει) ἐπίστευε θεούς, τότε τοὺς παρεκάλει θερμῶς. Καὶ μετὰ μτχ. νόμιζε δ', ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνῃς, δι' ἄνδρα δειλόν τε καὶ πονηρὸν ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνων Ξεν. Ἀν. 6, 6, 24 πίστευε ὅτι φονεύεις ἄνδρα ἀγαθὸν ἐξ αἰτίας ἀνδρὸς δειλοῦ καὶ πονηροῦ. τὸ θνήσκειν οὐ τάφοις νομίζεται; Εὐρ. Ἰ. Α. 1443 «τὸ θνήσκειν οὐκ εἴθισται (νόμῳ) ταφαῖς τιμᾶσθαι;» Δ. Βερνκρδ. τὰ νομιζόμενα ποιεῖν φράσις συχνὴ τοῖς ῥήτορσι λεγομένη περὶ τοῦ κληρονόμου, ὅστις εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ προσφέρῃ κατ' ἔτος ἐν ὡρισμέναις ἡμέραις τὰς ὑπὲρ τῶν νεκρῶν χοάς, ἐναγίσματα. Αὐτὸν δὲ τὸν τεθνεῶτα ἔλεγον τυχεῖν τῶν νομιζομένων Ἰσαῖ. 7,32. Δημ. 24, 107 = τυχεῖν τῶν νομίμων Δείν. 2,8. Λυκ. 97. οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ, δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς ὡς νομίζεται Εὐρ. Ἠλ. 1125 «οὐ γὰρ οἶδ' ἐγὼ ὡς (κοιν. πῶς) εἴθισται θύειν τῇ δεκάτῃ σελήνῃ τοῦ παιδός, ἤτοι: τῇ δεκάτῃ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδὸς νυκτί» Δ. Βερν. διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν Θουκ. 7, 86 ἴδ. ἐπιτήδευσις. δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφαῖς νομίζεται; Εὐρ. Ἴων 271 δίδει δὲ τὸ παιδίον, ὅπως συνήθως παριστάνεται εἰς τὰς εἰκόνας; νομίζω τὸν ἀγῶνα τὸν ἐκ τοῦ πολέμου ῥᾴδιον ἂν συμβάντα Δημ. 14, 9 ἴδ. πόλεμος. Παρὰ Πλάτ. Πολ. 529 Β ἐγὼ γὰρ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν ψυχὴν βλέπειν μάθημα ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ᾖ καὶ τὸ ἀόρατον ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ νομίσω ἄλλο τι μάθημα ποῦ κάμνει τὴν ψυχὴν νὰ βλέπῃ ἐπάνω κτλ. ἐν ᾧ τὸ νομίσαι ποιεῖν σημαίνει: νὰ νομίσω ὅτι κάμνει· πρβ. Ξεν. Πολ. Λακ. 1,6: τουτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. Παρὰ δὲ Θουκ. 7, 68 εὕρηται συντεταγμένον ἔνθεν μὲν μετ' ἀπρφ., ἔνθεν δὲ μετὰ μτχ. Τὸ χωρίον: καὶ νομίσωμεν ἅμα μὲν νομιμώτατον εἶναι, πρὸς τοὺς ἐναντίους οἳ ἂν ὡς ἐπὶ τιμωρίᾳ τοῦ προσπεσόντος δικαιώσωσιν ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον, ἅμα δὲ ἐχθροὺς ἀμύνασθαι ἐκγενησόμενον ἡμῖν, τὸ καὶ λεγόμενόν που ἥδιστον εἶναι Θουκ. 7, 68 καὶ ἂς νομίσωμεν, ὅτι ἅμα μὲν νομιμώτατα ποιοῦσιν, ὅσοι κρίνουσι δίκαιον, ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι πρόκειται περὶ τιμωρίας τοῦ ἐπιδρομέως, νὰ χορτάσωσι τὸν θυμὸν τῆς ψυχῆς των ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ἅμα δὲ ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ τιμωρήσωμεν τοὺς ἐχθρούς, ὅπερ λέγεται βεβαίως ὅτι εἶνε γλυκύτατον. Πρῶτον τὸ οἳ ἂν δὲν ἀναφ. εἰς τὸ ἐναντίους, ἀλλ' εἰς τὸ τούτοις, ὃ ἐνν. εἰς τὸ νομιμώτατον. Δεύτερον τὸ τὸ καὶ παρέχει εἷς κῶδιξ, ἕτερος μόνον τό, ὅπερ συνήθως δέχονται οἱ ἑρμηνευταί· πάντες δὲ οἱ ἄλλοι καὶ τό. Ἄλλοι δὲ συνάπτουσι τὸ πρὸς τοὺς ἐναντίους μὲ τὸ νομιμώτατον: ὅτι νομιμώτατα πράττουσιν ἀπέναντι τῶν ἐναντίων· ἴσως ὀρθῶς. Ἐν δὲ [Πλουτ.] 115 Β πρὸς τῷ μακαρίους καὶ εὐδαίμονας εἶναι τοὺς τετελευτηκότας νομίζομεν καὶ τὸ ψεύσασθαί τι κατ' αὐτῶν καὶ τὸ βλασφημεῖν οὐχ ὅσιον ὡς κατὰ βελτιόνων ἡγούμεθα ἵνα προβαίνῃ καλῶς ὁ λόγος, ἐξαλειπτέον τὸ νομίζομεν ὡς ἐξήγημα εἰς τὸ ἡγούμεθα.

νόμιμος: ὅπως δὲ ὡς κράτιστα κλέπτητε καὶ πειρᾶσθε λανθάνειν, νόμιμον παρ' ὑμῖν εστιν. . . μαστιγοῦσθαι Ξεν. Ἀν. 4,6,15, ἴδ. πειράω. νομίσωμεν νομιμώτατον εἶναι Θουκ. 7,68, ἴδ. νομίζω. καίτοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεδιήτημαι πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα Θουκ. 7, 77 καὶ ὅμως κατὰ τὸν βίον μου πολλὰ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς (καθιερωμένα θρησκευτικὰ) καθήκοντα ἐξεπλήρωσα («εἰς θεῶν τιμὴν ἐπετήδευσα» Σχ.), πολλὰ δὲ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίληπτα: καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπῆρξα εὐσεβής, καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δίκαιος καὶ ἄμεμπτος. Τὸ δὲ πολλά πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὴν ἀνάλογον παρ' ἡμῖν φράσιν: «ἔκαμα πολλὰ καλὰ εἰς τὴν ζωήν μου».

νόμισις -εως ἡ (νομίζω), τὰ νενομισμένα ἡ ἐξάσκησις τῶν νομίμων: οὐδὲν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν Θουκ. 5, 105 οὐδὲν ἀπαιτοῦμεν (κυρ. κρίνομεν δίκαιον) κείμενον ἐκτὸς ἢ τῶν περὶ τοὺς θεοὺς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων νομιζομένων ἢ τῆς πρὸς ἀλλήλους προαιρέσεως τῶν ἀνθρώπων.

νόμισμα κυρ. πᾶν τὸ νενομισμένον, πᾶν τὸ νομιζόμενον καὶ κῦρος ἔχον, συνήθεια· Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς Αἰσχ. Ἑπτ. 255 τὴν Ἑλληνικὴν συνήθειαν τῆς ἐν ταῖς θυσίαις γινομένης βοῆς. οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε Σοφ. Ἀντ. 295 οὐδεμία ἄλλη κακὴ συνήθεια ἀνεφάνη (εἰσήχθη, ἐγεννήθη) μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, οἷον τὸ ἀργύριον (ὅπως εἶνε τὸ ἀργύριον). θεοὶ ἡμῖν νόμισμ'

οὐκ ἔστι Ἀρφ. Νεφ. 247 ἡμεῖς θεοὺς οὐ νομίζομεν: εἰς ἡμᾶς οἱ θεοὶ δὲν ἔχουν πέρασιν.

νομός ὁ: εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νομοὺς (Δ. Βερν.: νόμους) ἀφιγμένην Εὐρ. Μήδ. 238 ἀφιγμένην εἰς καινὰ ἐνδιαιτήματα καὶ καινοὺς τόπους Δ. Βερν., καθ' ὃν «τὸ νόμος παρήχθη ἐκ τοῦ νομός, διότι ὁ νόμος ὡς κύριον ἔργον ἔσχε κατ' ἀρχὰς τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἑνὶ ἑκάστῳ οἰκείου νομοῦ, ἤτοι μέρους γῆς πρὸς νομήν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ δύο θεμελιώδεις βάσεις πάσης ἰδιοκτησίας εἶνε οἶκος καὶ ἡ οἰκεία αὐτῷ γῆ, ἤτοι ὁ νομός, διὰ τοῦτο καὶ ἡ φράσις ἤθεα καὶ νομοὶ εἶνε συνήθης.., οἷον Ζ 511. Ἀπ. Εὐρ. 636». οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νομόν (Δ. Βερν.: νόμον) Εὐρ. Ἠλ. 234 «οὐ μίαν πόλεως περίχωρον διερχόμενος φθείρεται, ἤτοι: πολλὰς πόλεων χώρας πλανώμενος (= ἀλήτης τῆδε κἀκεῖσε φερόμενος) φθείρεται» Δ. Βερν. ὃς πρβ. «νομοὺς δὲ λέγουσι τὰ μεγάλα χωρία» Ἡσύχ. «νομὸς καὶ ἡ βοσκὴ καὶ ὁ τόπος» Σουΐδ. Καὶ ἐν Ἡσ. Θεογ. 66 προτιμᾷ ὁ Δ. Β. τὴν γρ. νομοὺς καὶ ἤθεα· ἴδ. καὶ ἀνωτ. Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1061 «τῆς προβατευομένης ἐκ νεμήσεως· οἱ δὲ ἀπὸ Οἴης τοῦ (Meursius: οἱ δὲ ἀοιτοῦ) δήμου» Ἡσύχ., ἴδ. πελάζω. πρῶτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα ἐπέτονθ' ἕωθεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομὸν Ἀρφ. Ὄρν. 1286 μόλις ἐσηκώνοντο ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐπετοῦσαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν αὐγήν, ὅπως ἡμεῖς, εἰς τὴν βοσκὴν (κατά τινας ἐνορῶντας λογοπαίγνιον: εἰς τὴν βοσκὴν ἢ εἰς τὸν νόμον, δηλ. εἰς τὸ δικαστήριον). ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα Υ 249 τὸ στάδιον τῶν λόγων εἶνε εὐρὺ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν (ὅθεν εὐρύτατον).

νόμος ὁ: καινὰ ἤθη καὶ νόμους Εὐρ. Μήδ. 238, ἴδ. νομός. ὃν αὐτὸς ἕκαστος νόμον τῇ φύσει κατὰ πάντων ἔχει, τούτου τυγχάνειν παρ' ἑκάστου δίκαιός ἐστι Δημ. 25, 81 ὁποῖον νόμον ἕκαστος ἐφαρμόζει ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του ὁ ἴδιος καθ' ὅλων τῶν ἄλλων, τοῦτον εἶνε δίκαιον νὰ ἐφαρμόζῃ εἰς αὐτὸν καὶ ἕκαστος τῶν ἄλλων. τὴν δίκην ἣν ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ νόμῳ (= κατὰ τὸν Ὀλ. νόμον, κυρ. ἐντὸς τοῦ Ὀλ. νόμου) Ἠλεῖοι κατεδικάσαντο αὐτῶν Θουκ. 5, 49, ἴδε καταδικάζω. νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μὲν εἴσ' αὐθαίρετοι, αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ ἰώμεθ' αὐτάς Ἀπ. Εὐρ. 292 ὅπου ἴσως γρ. τῳ νόμῳ τ. ἔ. κατά τινα νόμον, κατά τι (πατροπαράδοτον) σύστημα, θεραπεύομεν αὐτάς. Ἴναχος τὸν ἀντίπλαστον νόμον ἔχει κεκμηκότων Ἀπ. Σοφ. 262, ἴδ. ἀντίπλαστος. ὁ μὲν οὖν τὸν νόμον κελεύων ἄρχειν δοκεῖ κελεύειν ἄρχειν τὸν θεὸν καὶ τὸν νοῦν μόνους, ὁ δ' ἄνθρωπον κελεύων (ἐνν. ἄρχειν) προστίθησι καὶ θηρίον· ἥ τε γὰρ ἐπιθυμία τοιοῦτον, καὶ ὁ θυμὸς ἄρχοντας καὶ τοὺς ἀρίστους ἄνδρας διαφθείρει. Διόπερ ἄνευ ὀρέξεως νοῦς ὁ νόμος ἐστίν Ἀριστ. Πολιτ. 1287 a 28 ὁ μὲν κελεύων τὸν νόμον ἄρχειν, δοκεῖ κελεύειν ἄρχειν τὸν θεὸν καὶ τὸν νοῦν (τὸν ὀρθὸν λόγον) μόνους· ὁ δὲ κελεύων τὸν ἄνθρ. ἄρχειν, προστίθησι καὶ (τὸ) θηρίον· ἥ τε γὰρ ἐπιθυμία ἐστὶ τοιοῦτον (τ. ἔ. θηριῶδες), καὶ ὁ θυμὸς (ἡ ἐμπάθεια) διαφθείρει καὶ τοὺς ἀρίστους ἄνδρας ὡς ἄρχοντας· διόπερ ὁ νόμος ἐστὶ νοῦς (ὀρθὸς λόγος) ἄνευ ὀρέξεως (ἄνευ πάθους, ἄνευ ἐμπαθείας). — Συχν. οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον καθ' ἁπλῆν δοτ. νόμῳ πόλεως, ἀνθρώπων νόμῳ, ἡ νόμῳ γαμετή κττ., καὶ κατὰ βραχυλογίαν εἶπεν ἐν Ἀπ. 1 ὁ Ἄμφις: ἡ μὲν νόμῳ γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει τ. ἔ. ἡ μὲν νόμῳ γαμετὴ ὑπερφρονοῦσα καὶ ὑπερηφανοῦσα οἰκουρεῖ (ἴδ. Cobet N. L. 317). νόμῳ δ' ἐπίφημι καὶ αὐτός Ἀπ. Ἐμπεδ. 9, ἴδ. ἐπίφημι. νόμῳ χροιή, νόμῳ γλυκύ, νόμῳ πικρόν, ἐτεῇ δ' ἄτομα καὶ κενόν Ἀπ. Δημοκρ. 125 κατὰ τὸ φαινόμενον εἶνε χρῶμα, κατὰ τὸ φαινόμενον γλυκύ, κατὰ τὸ φαινόμενον πικρόν, πράγματι δὲ μόνον ἄτομα καὶ κενόν. ὑπὸ αὐλητῶν νόμου Θουκ. 5, 70, ἴδ. ἐγκαθίστημι.

νόος-νοῦς, νόου-νοῦ. Οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὸν συνηρημένον τύπον, ὃν ἅπαξ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. Κ 240 ἐν ὀνομ., ὁ Πίνδ. ἐν Π. 3, 9 κατ' αἰτ. Τὸ νόος Σοφ. Φιλ. 1209 λυρ. νόον Αἰσχ. Πρ. 174 λυρ. Χο. 738 τρίμ. Οἱ τύποι οἱ πληθ. νοῖ, νοῦς (Ἀρφ. Ἀπ. 471) σπάνιοι τοῖς δοκίμοις. Παρὰ δὲ τοῖς μτγν. καὶ τοῖς ἐκκλ. εὕρηνται οἱ τριτόκλιτοι ἀσυναίρετοι τύποι τοῦ νοός, τῷ νοΐ, τὸν νόα, νόες, νόας. μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ, ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις Κ 226 μόνος δὲ καὶ ἂν σκεφθῇ τι, ὁ νοῦς (ἡ γνωστικὴ δύναμις) του εἶνε βραχύτερος («πειὸ κοντός», παρ' ὅταν εἶνε δύο), ἀσθενὴς δὲ ἡ βουλή. ὁ νοῦς τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ' ἔχει ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών Εὐρ. Ἑλ. 1014 ἡ ψυχὴ τῶν ἀποθανόντων δὲν ζῇ μὲν (ὡς πρότερον), ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐμπέσῃ εἰς (ἑνωθῇ μὲ) τὸν ἀθάνατον αἰθέρα (ἐξ οὗ προῆλθεν), ἔχει συνείδησιν ἀθάνατον· ἴδ. Ἱκέτ. 532. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω α 2 πολλῶν δ' ἀνθρώπων εἶδε τὰς οἰκήσεις καὶ ἔγνω τὸ φρόνημα (ὁ Ὁράτιος μετέφρασε: mores). καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει Σοφ. Ἀντ. 1089 καὶ μάθῃ τρέφειν (ἔχειν) τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν καὶ τὸν νοῦν τῶν φρενῶν (τὸν ἐν φρεσὶ νοῦν) ἀμείνω ἢ νῦν φέρει (ἐνν. αὐτά, τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν νοῦν). Ἄλλοι: τὸν νοῦν τε (φέρειν) ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὅπερ ἐξηγεῖται εἰδικώτερον διὰ τοῦ ἢ νῦν φέρει: παρ' ὅσον (ὅπως) δηλ. φέρει αὐτάς. εἰς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλλόμην Ἀπ. Εὐρ. 964, ἴδ. βάλλω. εἰ τεθήσεται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα Θουκ. 4, 120 ἐὰν τὰ πράγματα θὰ διευθετηθῶσι κατ' εὐχήν. ταῦτα δὴ λογιζόμενος ἄσμενος

εὑρηκέναι ἔφην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων κατὰ νοῦν ἐμαυτῷ, τὸν Ἀναξαγόραν, καί μοι φράσειν. . . πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη Πλ. Φαίδων 97 D ἐφανταζόμην ὅτι εἶχον εὕρῃ διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων κατὰ τὴν ἐμὴν ἔννοιαν (ὥσπερ διενοούμην), τὸν Ἀναξαγόραν, καὶ (ἐφανταζόμην) ὅτι θά μοι ἐξηγήσῃ, πότερον κτλ. Ὅπου ὑπαινίσσεται καὶ τὸν πολυθρύλητον νοῦν τοῦ Ἀναξαγ. ἤν τε κατὰ νόον πρήξωμεν εὑρόντες Σκύθας Ἡρ. 4, 97 ἐάν, ὅπως ἐπιθυμοῦμεν (ὅπως διανοούμεθα), ἐπιτύχωμεν νὰ εὕρωμεν τοὺς Σκύθας. ᾧ ἐπὶ νοῦν γένοιτο, καὶ θεῶν ψαύειν, ἠπείγετο Ἡρώνδ. 4, 75 ἴδ. ψαύω. νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην ζ 320, ἴδ. ἐπιβάλλω. νόῳ πλοῦτον ἄγει Πινδ. Π. 6, 47 ἴδ. ἄγω. εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν (=ὥστε σωφρονεῖν) Σοφ. Αἴ. 1264, ἴδ. γίγνομαι. «εἰ μὲν γάρ, ὥς φησιν Ἐπίχαρμος (ἐν Ἀπ. 249), νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει, τἄλλα δὲ κωφὰ καὶ τυφλά, τυγχάνει λόγου δεόμενα» (ἴσως γρ. μᾶλλον: δεόμενον) Πλουτ. 336 B τὸ νόημα, ὡς φαίνεται, εἶνε: ἐὰν ὁ νοῦς ὁρᾷ καὶ ὁ νοῦς ἀκούει, τὰ ἄλλα δὲ εἶνε κωφὰ καὶ τυφλά, τοῦτο χρήζει ἀποδείξεως (ἥτις ἐπιφέρεται ἐν τοῖς ἐφεξῆς). Οὕτως ἐξηγούμενον τὸ χωρίον δὲν ἔχει ἀνάγκην διορθ. τοῦ εἰ μέν. ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει Εὐρ. Ἰ. Α. 1139 «αὐτὸ τοῦτο τὸ νόημα (ἤτοι: τὸ ἐρωτᾶν ἐμὲ τί ὁ σὸς δαίμων σ' ἠδίκησε) οὐ τυγχάνει ἔχον νόημα· τ. ἔ. αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς νοῦς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει, ἤτοι: ἀνόητος τυγχάνει ὤν» Δ. Βερναρδ. μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε Ἀρφ. Βάτρ. 696 πράγματα φρόνιμα, «μὲ νοῦν», νοῦν ἐνέχοντα, συνετά. Ὁμοίως Εἰρ. 733. Ὅθεν καὶ νοῦν ἐχόντως Πλ. Νόμ. 686 E. ὁ σὸς δ' ἰδών νιν νοῦς ἐποιήθη Κύπρις· τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς Τρ. 988 ὁ σὸς δὲ νοῦς ἰδὼν αὐτὸν (τὸν ἐμὸν παῖδα) ἐποιήθη Κύπρις (χάριν δικαιολογίας· διότι ὅ τι ἀποδίδεις εἰς τὴν Κύπριν, ὀφείλεται κυρ. εἰς τὴν πρὸς τὸν υἱόν μου ἰδίαν σου ῥοπήν)· πᾶσαι γὰρ αἱ μωρίαι (αἱ εὐήθειαι) Ἀφροδίτη εἰσὶ τοῖς ἀνθρώποις (οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουν ὅλα των τὰ ἀνώμαλα πάθη ν' ἀποδίδουν εἰς τὴν Ἀφρ., καὶ τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς (Ἀφροδίτη) ὀρθῶς ἄρχει (ἔχει τὴν αὐτὴν ἀρχὴν) τοῦ ὀνόματος τῆς ἀφροσύνης.

νοσέω: σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης Σοφ. Φιλ. 1326 τήνδ' ἀλγεινὴν νόσον. Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 411 «ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς ἔκ τινος θεομηνίας (ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια «θεοῦ ὀργὴν» καλεῖ) συναφραίνει σοι» Δ. Βερν. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς; Σοφ. Ο. Κ. 598 τί ἐστι τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον (τὸ ὑπεράνθρωπον) νόσημα, ὃ νοσεῖς; μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ (τῷ πλουσίῳ) κἀπικρύψασθαι κακά Σοφ. Ἀπ. 85, ἴδ. ἐξουσία. Ἐνταῦθα δὲ προσθετέον ὅτι ἡ γρ. κἀπικρύψασθαι (ἐνν. τὴν διὰ τοῦ πλούτου ἐπικάλυψιν διαφόρων φυσικῶν ἐλαττωμάτων) εἶνε προτιμητέα τῆς γρ. κἀποκρύψασθαι καὶ ἔτι μᾶλλον τῆς διορθ. τοῦ Nauck κἀποκρύπτεσθαι. ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσσῃ καλῶς, νοσεῖν τίθησι τὰς ἀμεινόνων φρένας Ἀπ. Εὐρ. 644 = συννοσεῖν ποιεῖ: ἔχει ὀλεθρίαν ἐπενέργειαν καὶ εἰς τὰς φρένας τῶν ἀμεινόνων. ὅστις μὴ ἐξ ἀλαστόρων νοσοῖ Σοφ. Τρ. 1235, ἴδ. ὅστις. ἀπαντήσας τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν Πλ. Φαῖδρ. 228 B τ. ἔ. τῷ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς μάθησιν ἔχοντι. θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας Σοφ. Αἴ. 206, ἴδ. θολερός. — ὅπλοις ἀπαντῶν (ἐνν. διώλεσεν αὐτοὺς) ἢ νοσησάσης χθονὸς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 542 ἐν πολέμῳ ἢ στασιασάσης τῆς πόλεως; Ἡ πλήρης ἔκφρασις εἶνε στάσει νοσησάσης, διότι ἡ στάσις εἶνε ἡ νόσος τῆς πόλεως (ἴδ. Δημ. 3, 12 νοσοῦσι καὶ στασιάζουσι). Ἀλλὰ τὸ στάσει παρέλιπε, καὶ ἄλλως καὶ διότι ὑπάρχει ἐν τῇ ἀποκρίσει. στάσει νοσοῦσαν τήνδ' ἐπεσπεσὼν πόλιν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 34 εἰσορμήσας (ἐπιπεσὼν) κατὰ ταύτης ἐδῶ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ ἦτο διῃρημένη εἰς κόμματα. Τὸ τήνδ' ἐπεσπεσὼν πόλιν = ἐσπεσὼν ἐπὶ τήνδε πόλιν. Ἡ παρατήρησις τοῦ Wilam. ὅτι ἡ τυραννὶς εἶνε ἡ δευτέρα νόσος, ἡ προστίθεται τῇ στάσει, δεικνύει, ὅτι παρεξήγησε τὴν ἐπ(ί). τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ (σφιν) Σοφ. Ἠλ. 1070 «τὰ κατ' οἶκον οὐκ ἔστιν ὑγιῆ» Σχ. τὰ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν πράγματα εὑρίσκονται εἰς κακὴν κατάστασιν. ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά Ἀπ. Σοφ. 74 ἐν τῷδε μέντοι πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἔχει νόσον (σφάλλεται), ὅταν θέλωσιν (οἱ ἄνθρωποι) διὰ τῶν κακῶν θεραπεύειν τὰ κακά. μηδὲν κατεύχου· πάντα τἀκείνου νοσεῖ Εὐρ. Ἰ. Τ. 536 «μὴ τὸν καταρᾶσαι· ὅλα του εἶνε κακὰ καὶ ψυχρὰ» Δ. Βερν. τὸ τῆς τύχης δὲ καὶ τὸ τῆς θεοῦ νοσεῖ Εὐρ. Ἰ. Α. 1403. νοσεῖς δὲ χἄτερα Εὐρ. Τρῳ. 619 ἀλλ' ἔχεις καὶ ἄλλας δυστυχίας (ἐννοεῖ τὸν θάνατον τῆς Πολυξένης). ὡς νοσοῦσ' ηὗρον νόσους Ἴων 320 νοσοῦσα (τὴν νόσον τῆς ἀπαιδίας) εὗρον νόσους (ὁμοίας τῇ ἐμῇ).

νόσημα τό: σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματ' ἐς κρυπτοὺς γάμους Εὐρ. Ἴων 1523, ἴδ. σφάλλω.

νόσος ἡ: πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἐμόν; Αἰσχ. Πέρ. 752 = πῶς τάδ', ἃ εἶχε παῖδ' ἐμόν, οὐκ ἦν νόσος φρενῶν; δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον Σοφ. Ο. Κ. 544, ἴδ. παίω. οὐ φιλάνθρωπος τύχ' ἔσσ'· ἔχεις νόσον, χαίρεις διδούς Ἀπ. Ἐπιχάρ. 274 ταῦτα λέγονται πρὸς τὸν ἄσωτον τὸν ἀκρίτως καὶ εἰκῇ ἐκχέοντα τὰ ἑαυτοῦ (ἴδ. Πλουτ. 510 c): ἂν χαίρεις διασκορπίζων τὰ σεαυτοῦ ἀδιακρίτως πρὸς τὸν ἕνα καὶ πρὸς τὸν ἄλλον, τοῦτο προέρχεται

ὄχι ἐκ φιλανθρωπίας, ἀλλ' ἐκ νόσου: νόσον ἔχεις.

νοστέω -ῶ ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν πατρίδα μου· ἀλλὰ παρὰ τοῖς κωμ. σημ. καὶ φοιτῶ, ὡς ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν νοστῶν κάθημαι Ἀρφ. Ἀχ. 28 = φοιτῶν· πρβ. Ἀπ. Φερεκράτ. 82.

νόστιμος 2, ὁ ἀνήκων εἰς (τὸν) νόστον, ὁ ὢν τοῦ νόστου, τῆς ἐπιστροφῆς· νόστιμον ναῦς ἐκίνησε πόδα Εὐρ. Ἑκ. 940 αἱ νῆες παλινοστοῦσαι ἀπέπλευσαν.

νόστος ὁ (νέομαι): φορβῆς νόστον Σοφ. Φιλ. 43 κυρ. νόστον ἐπὶ (ἢ πρὸς) φορβήν, ἴδ. ἐξέρχομαι. ἐπιμαίεο νόστου γαίης Φαιήκων ε 344 τ. ἔ. νόστου εἰς τὴν γῆν τῶν Φαιάκων. γῆς πατρῴας νόστος Εὐρ. Ἰ. Τ. 1066 νόστος εἰς γῆν πατρῴαν. Ἐν οἷς τὸ νόστος σχεδὸν = πλοῦς. οὔ γ' οἵ (Δ. Βερν.: οὗτοι) μακρὸν μὲν ἤλθομεν κώπῃ πόρον, ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἀροῦμεν πάλιν Εὐρ. Ἰ. Τ. 117 «οὐχ (ἡμεῖς) γε (δειλοὶ πόνους τολμᾶν), οἱ μακρὸν μὲν πόρον ἤλθομεν κώπῃ (μακρὰν διὰ θαλάσσης κωπηλατοῦντες ὁδὸν ἐπορεύθημεν), μακρὸν δὲ πάλιν ἐκ τερμάτων (μετὰ τὸ τέρμα, ἤτοι τοῦ τέλους τοῦ ἡμετέρου πλοῦ τυχόντες) οἴκαδ' ἀνάπλουν ἀναληψόμεθα» Δ. Βερν. ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς νόστον βάρβαρον ἦλθον Ἰ. Τ. 1111 ἀντὶ πολλοῦ χρυσίου (πωληθεῖσα καὶ ἀγορασθεῖσα) ἦλθον εἰς βάρβαρον γῆν. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά Σοφ. Ἠλ. 194, ἴδ. ὁρμάω. ὤμοι ἐμῶν νόστων Αἴ. 900 ἐνν. τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφήν.

νοσφίζω: τί γὰρ γυναῖκας (ἐνν. ποιεῖτε), ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ; Αἰσχ. Εὐμ. 211 καὶ τί κάμνετε τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι πάρουν τὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των, μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης Χο. 489 δι' ὧν ἐφονεύθης. ‖ ἀπομακρύνεσθαι, χωρίζεσθαι, ἀποτρέπεσθαι· νοσφιζοίμεθα μᾶλλον Β 81 ἔτι περισσότερον ἠθέλομεν τὸν ἀποκρούσῃ, δὲν ἠθέλομεν τὸν παραδεχθῇ. εἴ σε νοσφίζομαι Σοφ. Ὀ. Τ. 691, ἴδ. ἄπορος. ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν ἅλας τε καὶ τράπεζαν Ἀπ. Ἀρχιλ. 96 κατεπάτησας τὸν μέγαν ὅρκον, «τὸ ψωμὶ καὶ ἀλάτι ποῦ ἔφαγες».

νοτίς ἡ: ταχεῖα γὰρ νοτὶς διώκει μ' ὀμμάτων ψαύσαντά σου Εὐρ. Ἰ. Α. 683 ἡ τῶν ὀμμάτων ὑγρότης (τὰ δάκρυα) καταδιώκει με ταχεῖα ψαύσαντά σου.

νουθετέω: νενουθέτηκεν αὐτὸν εἰς τὰ πράγμαθ' οἷς τότ' ἐπεμαίνετο Ἀρφ. Σφ. 743 ἔβαλε γνῶσι ὡς πρὸς τὰ πράγματα (ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς), διὰ τὰ ὁποῖα τότε ἐτρελλαίνετο. μὴ σὺ νουθέτει τά θ' Ἥρας κἀμὰ μηχανήματα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 855 δὲν εἶνε σὸν ἔργον νὰ δίδῃς συμβουλὰς περὶ τῶν σχεδίων τῆς Ἥρας καὶ ἐμοῦ.

νουθέτημα τό: ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτά Σοφ. Ἠλ. 343 ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς πρὸς ἐμὲ συμβουλάς σου ἐκείνη σοῦ τὰς ἔχει μάθῃ.

νοῦς ὁ, ἴδ. νόος.

νυκτερωπός 2: δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 111 φάσμα νυκτερινῶν ὀνείρων τὴν νύκτα φαινόμενον (ἢ νυκτὶ προσόμοιον). τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις τάσσει Αἰσχ. Ἀγ. 342 ἡ ἐκ τῆς μάχης ἀνησυχία καὶ ἐργασία τῆς νυκτὸς τοποθετεῖ αὐτοὺς νηστικοὺς πλησίον τῶν προγευμάτων, τὰ ὁποῖα περιέχει ἡ πόλις (τῆς Τροίας νυκτὸς ἁλούσης οἱ νικηταὶ πρῴ πρὸς ἀρίστοισιν ἐτάσσοντο). νυκτίπλαγκτον ἔνδροσον ἔχω εὐνὴν Αὐτ. 12, ἴδ. ἐπισκοπῶ. ἐκ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη Χο. 522 ἐκπεπληγμένη ἐκ νυκτοπλανήτων (ὅθεν: διαταραττόντων τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν) δειμάτων. νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων Αὐτ. 747 μεγαλοφώνων κελευσμάτων (τοῦ βρέφους) διαταραττόντων τὴν νυκτερινὴν ἡσυχίαν· ἴδ. ἐκτρέφω.

νυκτίσεμνος 2: ὁ ἐν νυκτὶ σεμνυνόμενος, ὁ ὡς ἐκ τῆς (ἱερότητος τῆς) νυκτὸς σεβαστός· νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον Αἰσχ. Εὐμ. 108 προσέφερον ὑμῖν νυκτίσεμνα δεῖπνα (εἰς θυσίαν) παρασκευαζόμενα ἐπὶ τῆς ἑστίας· ἴδ. ὥρα.

νυκτιφρούρητος 2, ὁ ἐν νυκτὶ φρουρῶν, φυλάττων· δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει Αἰσχ. Πρ. 886 δαμασθέντων (φονευθέντων) θρασύτητι νυκτὸς φρουρούσῃ (τῶν νυμφίων κοιμωμένων).

νυμφεῖος 3 καὶ 2, κόρης νυμφεῖον Ἅδου Σοφ. Ἀντ. 1204 τὸν νεκρικὸν θάλαμον τῆς κόρης.

νυμφεύω: εἰκότως δ' ἅμ' ἕσπετο θυγατρὶ νυμφεύουσα καὶ τα φίλτατα δώσουσ', ἵν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακούς Εὐρ. Ἰ. Α. 457 εὐλόγως δὲ συμπαρηκολούθησε τὴν θυγατέρα της ὡς νυμφαγωγὸς καὶ ἵνα ἐκδώσῃ (εἰς τὸν νυμφίον) τὸ προσφιλέστατον εἰς αὐτὴν ὂν (μᾶλλον οὕτως ἤ: ἵνα δῷ αὐτῇ, τῇ νύμφῃ, τὰ φίλτατα αὐτῇ, τ. ἔ. τὸν νυμφίον) ἐκεῖ ὅπου (εἰς περίστασιν καθ' ἣν) θ' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν. Ὁ ἐνστ. νυμφεύουσα, διότι ἡ μήτηρ ἐννοεῖ ἑαυτὴν ἀδιαλείπτως, ἀπὸ τῶν Μυκηνῶν μέχρι Αὐλίδος, νυμφεύουσαν.

νυμφικός 3: τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν Σοφ. Ἀντ. 1240 τὴν γαμήλιον τελετὴν λαχών. Κατὰ τὸν Πολυδ. 3, 38 «τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο», κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «τοὺς γαμοῦντας τελείους ἐκάλουν».

νυμφίδιος: ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν ἅψεται ἀμφὶ βρόχον λευκὰ καθαρμόζουσα δείρᾳ Εὐρ. Ἱππ. 769 «κρεμαστὸν ἀπὸ νυμφ. τεράμνων βρόχον ἀμφάψεται καθαρμόζουσα λευκᾷ δείρᾳ (= δέρῃ)» Δ. Βερν. Ἄλλοι: ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν (= ἀμφὶ ἐπιρρ.), ἧττον ὀρθῶς. νυμφιδία δ' ἀπόλωλε φυγᾷ σᾷ λέκτρων ἅμιλλα κούραις 1140 «ἡ δὲ ταῖς κούραις νυμφιδία λέκτρων ἅμιλλα (= νυμφιδίων λέκτρων ἅμιλλα, πρβ. Σοφ. Ἠλ. 492) ἀπόλωλεν ἕνεκα τῆς σῆς φυγῆς» Δ. Βερν.

νυμφόκλαυστος 2 κυρ. κλαυμένη ὡς νύμφη δηλ. ἧς ἀπόκτησις ὡς νύμφης ἔγινεν αἰτία κλαυθμῶν (δακρύων)· δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν, πομπᾷ Διὸς ξενίου, νυμφόκλαυτος Ἐρινύς Αἰσχ. Ἀγ. 745 κακὴ σύνοικος καὶ ἐπὶ κακῷ κοινωνήσασα τοῖς Πριαμίδαις ἐφ' οἷς ἐπῆλθε τῇ πομπῇ τοῦ ξενίου Διὸς ὡς Ἐρινὺς νύμφη, πολλῶν δακρύων αἰτία (ἐκείνοις) γενομένη.

νυμφοκόμος 2, ὁ κομῶν (στολίζων) τὴν νύμφην· (ὅθεν: νυμφοκομῶ), νυμφόκομος δὲ ἡ στολιζομένη (διὰ νὰ γίνῃ) νύμφη· οὐ σύριγγι τραφεῖσαν.. παρὰ δὲ ματέρι νυμφόκομον (Reiske: νυμφοκόμον) Ἰναχίδαις γάμον Εὐρ. Ἰ. Α. 1085 «(τραφεῖσαν) δὲ παρὰ τῇ μητρὶ γαμήλιον νυμφοκόμημα τῶν Ἰναχιδῶν (Ἀργείων) τινί» Δ. Βερν.

νυμφότιμον μέλος Αἰσχ. Ἀγ. 707, ἴδ. πράσσομαι.

νῦν (ἐκ τοῦ νέϜον, πρβ. Λατ. num καὶ nunc, ἴσως ἐκληπτέον ὡς αἰτ. = νέον χρόνον) δηλοῖ κυρ. τὸ παρόν, ἀλλ' εὕρηται συντεταγμένον οὐ μόνον μετ' ἐνεστ. ἀλλὰ καὶ μετὰ παρῳχημένου καὶ μέλλοντος, ὅταν ὁ λέγων συνδέῃ αὐτὸ πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθὸν ἢ τὸ μέλλον. Πρβ. Ἀ. Β. σ. 937 καὶ Γ 439. Ε 279. Πλ. Φαίδων 60 Α. Τὸ νυνί προῆλθεν ἐκ τοῦ νῦν καὶ τοῦ δεικτικοῦ ί, ὡς τὸ Λατ. nunc ἐκ τοῦ num καὶ τοῦ ce. Ἀσθενεστέρα ἐκφορὰ τοῦ νῦν εἶνε τὸ ἐγκλιτικὸν νύν, ἐξ οὗ προέκυψε σὺν τῷ χρόνῳ (μεθ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.) τὸ πασίχρηστον τοίνυν. Ἔτι δὲ ἀσθενεστέρα ἐκφορὰ εἶνε τὸ ἐγκλιτικὸν νυ. Τὸ ἐγκλιτ. νύν εἶνε μακρὸν ἢ βραχύ, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, παρὰ Τραγ., παρὰ δὲ τοῖς Κωμ. πάντοτε μακρόν, πλὴν ἐν Κρατίν. Ἀπ. 144. Ἀρφ. Εἰρ. 858. «τὰ νῦν τάδε: Ἀττικοὶ οὕτως ἔλεγον ἀντὶ τοῦ νῦν» Σχ. Ἀλλὰ μᾶλλον Ἰωνικὸν τὸ φρασίδιον, ἴδ. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 641. Ἰ. Α. 537. Ἡρ. Μ. 246.

νύξ ἡ: νυκτὸς ἤδη Θουκ. 3,106 ἐν ᾧ ἦτο πλέον νύξ. ἔτι πολλῆς νυκτός 8, 101 (πρβ. 2, 3) ἐν ᾧ ἀκόμη ἦτο «πολλὴ (ἢ μᾶλλον: «πολὺ») νύκτα» (βαθεῖα νύξ). Ὅπου σημ. ὅτι τὰ ἐπιρρ. ἤδη, ἔτι, διορίζουσιν ἀμέσως τὸ νύξ. ἔπειτά μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι Πλ. Πρωτ. 310 D μοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο πολὺ περασμένη ἡ νύξ· πρβ. πρωΐτερον (πρῳΐτερον) μέσων νυκτῶν Θουκ. 8, 101 πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. ἐποίησαν μὲν ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν Δημ. 54, 26 παρέτειναν τὰς συνεδριάσεις πέραν τοῦ μεσονυκτίου. εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι Αἰσχ. Ἑπτ. 390, ἴδ. ἐπώνυμος. νῷν δ' ὀλεθρία νὺξ ἐπ' ὄμμασι βέβηκεν Σοφ. Ο. Κ. 1683 ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τῶν δύο ἔχει ἐπέλθῃ (οἷον ἐπικαθίσῃ) ὀλεθρία νὺξ (οἷον μεγίστη τις συμφορά). ἄσκοπον δ' ἔπος λέγω (O. Müller: λέγων)· νύκτα πρό (τὴν πρό ἐξήλειψεν ὁ Weckl.) τ' ὀμμάτων σκότον φέρει, καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος Χο. 813 αἰνιγματώδη δὲ λόγον λέγω· τὴν μὲν νύκτα φέρει παῖς ὁ Μαίας τὸ σκότος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν δ' ἡμέραν οὐδόλως εἶνε φανερώτερος. Τὸ μὲν νύκτα εἶνε χρον. αἰτ. ὡς Ἡρ. 1, 181 (πρβ. ὥραν, χειμῶνα κττ.). Τὸ δὲ προὔμματων τῶν διορθωτῶν θὰ ἦτο καλόν, ἂν ἦτο δόκιμον. Ἀλλ' εἶνε; τάδε νυκτὶ ἔϊσκει υ 362 ταῦτα ἐδῶ (τὰ ἐδῶ πράγματα) παρομοιάζει μὲ νύκτα: τίποτε ἄλλο δὲν βλέπει ἐδῶ παρὰ νύκτα καὶ σκότος.

νύσσω, -ττω: γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι (ἡ ψυχή μου ζητεῖ) Ἀρφ. Νεφ. 322 καὶ διὰ γνωμιδίου γνώμην ἄλλου κεντήσασα «ἕτερον λόγον τῷ ἑτέρῳ ἀντιθεῖναι» Σχ. Κατὰ τὸν Leeuwen τὸ λόγῳ εἶνε δοτ. ὀργανική: δι' ἑτέρου συλλογισμοῦ ἀντιλογῆσαι.

νύχιος 3 καὶ 2 (νύξ) νυκτερινός, σκοτεινός· νυχίαν πλάκα κερσάμενος Αἰσχ. Πέρ. 955, ἴδ. κείρω. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος... ἐκτέταται νύχιος Σοφ. Φιλ. 855, ἴδ. ἐκτείνω. Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ Ἀρφ. Ὄρν. 698, ἴδ πτερόεις.

νώθητι Ἰων. = νοήθητι.

νωθρία (-ρεία) Ἀττ., νωθρίη Ἰων. νωθρότης· δούλης δ' ὦτα νωθρίη θλίβει Ἡρώνδ. 4, 53 τῆς δούλης τὰ ὦτα νωθρότης πιέζει: ὀκνηρία κατέλαβε τὰ ὦτα αὐτῆς· ὅθεν προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀκούει.

νῶμα τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ νόημα.

νωμάω (νέμω) ποιητ., σπαν. πεζ. (τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτόν Πλ. Κρατ. 411 D) διανέμω, κινῶ, διευθύνω· ἀνία ἀλλοτρίαις οὐ χερσί Πινδ. Ἰ. 1, 15 διευθύνω τὰ ἡνία ὄχι μὲ ξένας χεῖρας. ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων, ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας, ὁρῶντι (Schütz: ὁρῶντα) λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρῦν Αἰσχ. Χο. 283 προσέτι δὲ προέλεγεν ἄλλας προσβολὰς Ἐρινύων, αἵτινες (ἐκτελοῦνται) προέρχονται ἐκ τῶν αἱμάτων τοῦ πατρός, ἐναντίον ἐκείνου ὅστις βλέπει ὅτι ὁ πατὴρ κινεῖ ἐν τῷ σκότει τὴν ὀφρῦν του οὕτως, ὥστε νὰ βλέπῃ λαμπρὰ (: ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις, ἐν ᾧ βλέπει ὅτι ὁ πατήρ του ζῇ καὶ βασιλεύει ἐν Ἅιδου ζητῶν ἐκδίκησιν: «πάμψυχος ἀνάσσει», αὐτὸς δὲν σπεύδει εἰς ἐκδίκησιν). Τὴν διόρθωσιν τοῦ Schütz προτιμῶ πάσης ἄλλης, καὶ ἄλλως καὶ διότι αἰτιολογεῖταί πως ἐκ τῶν ἐφεξῆς. ὥρα νιν... φυγᾷ πόδα νωμᾶν Ο. Τ. 468 νὰ κινῇ τὸν πόδα διὰ τῆς φυγῆς. ἐμπύρους ἀκμὰς ῥήξεις τ' ἐνώμων Εὐρ. Φοίν. 1256 παρετήρουν τὴν πρὸς μάντευσιν κρίσιμον στιγμὴν τοῦ ἱερείου (= ἀκμὰς) καὶ τὰς ῥήξεις (τῆς χοληδόχου καὶ οὐροδόχου κύστεως) (κατὰ Δ. Βερν.).

νῶς Δωρ. = νοῦς, πρβ. Θεόκρ. 14, 21.

νωτίζω: Ἄρεα παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας ἄπουρον Σοφ. Ο. Τ. 192 νὰ φύγῃ (τρέξῃ) ὀπίσω καὶ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα μακρὰν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος. Εἰς μὲν τὸ νωτίσαι θὰ ὑπονοήσωμεν εἰς ἐξάρτησιν τὸ

δός (ὦ Παλλάς), τὸ δὲ παλλίσσυτον δράμημα εἶνε κυρίως σύστοιχος αἰτ., ὅθεν κυρ. δός, ὅπως ὁ Ἄρης νωτίσῃ παλινόρμητον δράμ., στρέψῃ τὰ νῶτα εἰς δρομαίαν πρὸς τὰ ὀπίσω φυγήν: «νὰ μᾶς δείξῃ τὴν ῥάχιν του». Ἡ δὲ γεν. πάτρας ἐκ τοῦ ἄπουρον. πόντον ὥστε νωτίσαι Αἰσχ. Ἀγ. 298, ἴδ. ὑπερτελής. κισσὸς ὃν περιστεφὴς ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος χλοηφόροισιν ἔρνεσι κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε Εὐρ. Φοίν. 655 ὅν τινα Διόνυσον κισσὸς πανταχόθεν περιστέψας, φύσιν ἔχων ἑλίσσεσθαι, εὐθὺς ἔτι βρέφος ὄντα μακάριον δείξας κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψε τοῖς θάλλουσι σκιὰν ἐμποιοῦσι τῇ πυκνότητι τῶν φύλλων ἔρνεσι. Οὕτως οἱ Σχ.

νῶτος ὁ καὶ τὸ νῶτον, ὁ δὲ πληθ. παρὰ τοῖς ἐνδόξοις πάντοτε τὰ νῶτα. πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ Αἰσχ. Ἱκ. 90 «ἀσφαλῶς πίπτει καὶ εὐσχημόνως· τὸ γὰρ ἐπὶ νώτῳ πίπτειν τοὺς παλαιστὰς ἄσχημόν ἐστιν» Σχ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μεταφορὰ αὕτη δὲν ἁρμόζει, φαίνεται ὅτι τὸ ἐπὶ νώτῳ δηλοῖ κακὴν πτῶσιν τοῦ κύβου· ἴδ. κορυφή. ἀμφὶ νῶτα Σοφ. Ἀντ. 124 ἐνν. τὰ νῶτα τοῦ δράκοντος· ὅθεν τὰ νῶτα, τὰ τείχη τῆς πόλεως· ἴδ. τείνω. κατὰ νώτου ἔμελλον ἔσεσθαι οἱ πολέμιοι Θουκ. 4, 32, ἴδ. ἄπορος. ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ Πλ. Φαῖδρ. 247 C ἐστάθησαν ἐπὶ τῶν νώτων (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸ νῶτον) τοῦ οὐρανοῦ.

Ξ

ξαίνω ὁμαλόν, κυρ. καὶ μτφ. ξαίνειν ἐς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας, καταμειγνύντας τούς τε μετοίκους κεἴ τις ξένος ἢ φίλος ἡμῖν, κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμεῖξαι Ἀρφ. Λυσ. 579 ἅπαντες νὰ ξαίνωμεν (καὶ τὰ ξάσματα νὰ ῥίπτωμεν) εἰς καλαθίσκον (διὰ νὰ συναποτελέσουν) κοινὴν εὔνοιαν, ἐν ᾧ θ' ἀνακατώνωμεν καὶ τοὺς μετοίκους καὶ ἐάν τις ξένος ἢ φίλος σας ὑπάρχει, καθὼς καὶ ἐάν τινες χρεωστοῦν εἰς τὸ δημόσιον, καὶ τούτους νὰ ἀνακατώσωμεν μέσα. Ἡ διόρθ. τοῦ Leeuwen ξυνάγειν ἀντὶ τοῦ ξαίνειν καὶ πρόωρος εἶνε, διότι κατόπιν (ἐν στ. 585) ἐπισυνάγεται τὸ δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἓν καὶ δὲν συμφωνεῖ οὔτε πρὸς τὰ ἡγούμενα οὔτε πρὸς τὰ ἑπόμενα, ἐν οἷς παρόμοιαι μεταφοραί, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς αὐτὴν τὴν φράσιν ἐν ᾗ ἡ διόρθ., διότι τὸ εἰς καλαθίσκον τί θὰ σημαίνῃ; στέμματα ξήνασα Εὐρ. Ὀρ. 12 ξήνασα (ἡ Κλωθὼ) τὰ ἔρια (τ. ἔ. τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του). νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ (Salmasius: ἵνα καταξανθῇ) στάχυς Αἰσχ. Ἀπ. 304 κατὰ δὲ τὸ νέον φθινόπωρον, ὅταν ἀλωνισθοῦν (τσακισθοῦν) τὰ στάχυα.

ξανθίζω: ὀπτᾶτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετε Ἀρφ. Ἀχ. 1047 «πυρρὰ τῇ ὀπτήσει ποιεῖτε» Σχ. οὐ πεφαρμακευμένον τυροῖσιν οὐδ' ἄνωθεν ἐξανθισμένον Φιλήμ. Ἀπ. 79 ἐκ διορθ. τοῦ Naber (τ. ἔ. ξανθόν, πυρρὸν τῇ ὀπτήσει πεποιημένον) ἀντὶ τοῦ ἐξηνθισμένον, ὃ ἴσως προτιμητέον, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἐκλελεπισμένον. Ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν ἐπικυροῦσι τὰ ἐφεξῆς. Μέχρι δὲ τῆς σήμερον πάντες σχεδὸν οἱ ἰχθύες παρ' ἡμῖν ἐκλεπίζονται, δὲν ἐκλεπίζονται αἱ τρίγλαι μόναι (τὰ «μπαρμπούνια»).

ξενίζω (πρβ. «ξενίζειν, τὸ ξένῃ διαλέκτῳ χρῆσθαι, καὶ τὸ ξένους δέχεσθαι, καὶ τὸ ἐκπλήττειν» Lex. Vind.). πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν, μήτηρ δ' ἐμὴ χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι, σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει Σοφ. Ἠλ. 95 ὃν ἐν μὲν τῇ βαρβάρῳ χώρᾳ δὲν ἐφιλοξένησεν ὁ φόνιος Ἄρης, ἀλλ' (ἐν τῇ πατρίῳ γῇ φιλοξενήσασα) ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ καὶ ὁ σύνευνος Αἴγισθος, ὅπως τὴν δρῦν οἱ ξυλοκόποι, οὕτω τὴν κεφαλήν του σχίζουσι διὰ φονικοῦ πελέκεως. Καλλιτέχνημα ἀμίμητον. Τὰ ξένια τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ προσφερόμενα δὲν προσήνεγκεν εἰς τὸν Ἀγαμ. ὁ Ἄρης, οὗ τὰ ξένια εἶνε ὁ φόνος καὶ τὰ τραύματα, ἀλλ' ἐν τῇ πατρίῳ γῇ ἐξένισεν ἡ σκληρὰ γυνὴ διὰ φόνου, ὃν δὲν εὗρεν ἐν τῇ βαρβάρῳ χώρᾳ, διὰ φόνου ἀτιμωτικοῦ· διότι ὅπως τὴν δρῦν οἱ ὑλοτόμοι, οὕτως ἐφόνευσεν ἡ γυνὴ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τὸν νόμιμον ἄνδρα διὰ πελέκεως φονίου, ὃν ὁ φόνιος Ἄρης δὲν μετεχειρίσθη. Ὁ φόνιος πέλεκυς τῆς ἀπίστου γυναικὸς εἶνε ἡ κατακλεὶς τῆς καλλιτεχνικῆς περιόδου, ὅπως ἡ ἀρχὴ αὐτῆς εἶνε ὁ φόνιος Ἄρης, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ κατακλεὶς ἐξαίρουσι τὴν ἀντίθεσιν. Ὁ ποιητὴς εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ λ 406. ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται Ἀρφ. Λυσ. 928 πάντως (=ἀλλ' ἤ, ὁμοίως Ἱππ. 953. Θεσμ. 97 κάλλ.) τὸ πέος τόδε ὡς Ἡρακλῆς τις (τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος) ξενίζεται. «Ἡρακλῆς ξενίζεται: παροιμία ἐπὶ τῶν βραδυνόντων· οἱ γὰρ ὑποδεχόμενοι τὸν Ἡρακλέα βραδύνουσιν· ἀδηφάγος γὰρ ὁ ἀνήρ» Σχ.

ξενιτείη βίον αὐτάρκειαν διδάσκει· μᾶζα γὰρ καὶ στιβὰς λιμοῦ καὶ κόπου γλυκύτατα ἰήματα Δημόκριτ. π. Στοβ. Ἀνθ. 40, 6 ἡ ξενιτεία διδ. αὐτάρκειαν βίου (νὰ εἶνέ τις αὐτάρκης ἐν τῷ βίῳ)· διότι μᾶζα καὶ στιβάς (τ. ἔ. ἡ εὐτελεστάτη τροφὴ καὶ κλίνη)

εἶνε γλυκύτατα ἰάματα τοῦ λιμοῦ καὶ τοῦ κόπου.

ξενόεντι θρόνῳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1282, ἴδ. τίθημι.

ξενόω ποιῶ τινα ξένον, ὑποδέχομαι αὐτόν, φιλοξενῶ φιλικῶς· οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας Αἰσχ. Ἱκ. 938 δὲν ὑπολαμβάνω ξένους (ἀλλ' ἱεροσύλους) τοὺς ἀσκοῦντας ἱεροσυλίαν. ‖ μέσ. = ἐπὶ ξένης εἰμί, λείπω εἰς τὰ ξένα· πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου Σοφ. Τρ. 65 ἐν ᾧ ὁ πατήρ σου εἶνε τόσον καιρὸν εἰς τὰ ξένα. ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος ἢ ξενώσεται Φιλ. 302 = καταχθήσεται ὡς ξένος. οὐκ ἀκούετε πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προυννέποντά με Εὐρ. Ἱππ. 1085 = δὲν τὸν ἀκοῦτε ποῦ με λέγει κατὰ πρόσωπον τόση ὥρα τώρα πῶς εἶνε ξένος (νόθος); Δ. Βερναρδ. ἐξενωμένον δέ τῳ Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν Ἴων 820 ἀφ' οὗ (ὁ παῖς ὁ γεννηθεὶς) ἀπεχωρίσθη (ἀπὸ τῆς μητρός του ἢ ἐστάλη ἐκτὸς τῆς χώρας), δίδει αὐτὸν εἴς τινα ἐκ τῶν Δελφῶν, ἵνα τὸν ἀνατρέφη. Διορθοῦσιν: ἐξενωμένων.

ξένωσις -εως ἡ, ξένισις, παράξενος διαγωγή, ἢ ἐπὶ ξένης ἀποπλάνησις (ὅπερ ἴσως ὀρθότερον)· τίς ὁ τρόπος ξενώσεως τῆσδ'; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 965 τί παράξενος εἶνε οὗτος ὁ τρόπος σου; Ἄλλοι: τίς ὁ τρόπος τῆς ἀποδημίας ταύτης;

ξεστός 3 (ξέω) ἐξεσμένος, λεῖος (διὰ ξέσεως)· ξεσταί θ' ἑπτάπυλοι πόλεως ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί Εὐρ. Ἡρ. Μ. 782 καὶ ὑμεῖς αἱ ξεσταί (ἐκ λίθων πελεκητῶν) ἑπτάπυλοι ἀγυιαὶ τῆς πόλεως ἀρχίσατε τὸν χορὸν (κυρ. χορεύσατε ἐπάνω, «τινάξατε χορὸν ἐπάνω, ὑψηλά»). Καὶ πρῶτον τὸ ἐπίθ. ξεσταί εἶνε κοσμητικὸν τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἐν Θήβαις ξεσταὶ ἀγυιαὶ δὲν ὑπῆρχον. Ὁ ποιητὴς ἔλαβε τὸ ἐνδόσιμον ἐξ Ἀθηνῶν. Ἥκιστα δ' ὀρθῶς διορθοῦσιν ἑπταπύλου, διότι ὁ ποιητὴς ἐπικοσμήσας ποιητικῶς τὴν περιγραφὴν τῶν ἀγυιῶν, ἃς θεωρεῖ ἐμψύχους, παρέστησεν ὅτι ἑκάστη αὐτῶν ἦγεν εἰς μίαν πύλην τῶν ἑπτὰ τῆς πόλεως. Τὸ δὲ ἀναχορεύσατε ἔτι μᾶλλον συντελεῖ εἰς τὴν ἔμψυχον παράστασιν τῶν ὁδῶν. Πρβ. καὶ τὰς σημερινὰς φράσεις: ὁ δρόμος πηγαίνει, γυρίζει, ἀνεβαίνει, κατεβαίνει, εἶνε ἄνω κάτω, ἑπομένως καὶ χορεύει. πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ ξεστὸν λόχον Ἀργείων Εὐρ. Τρῳ. 533 τὴν ἐν τῇ ὀρεινῇ πεύκῃ (τ. ἔ. ἐν τῷ κορμῷ, ξύλῳ, ὀρεινῆς πεύκης) κεκρυμμένην ἐνέδραν (κυρ. σκαλιστὴν ἐνέδραν = τῷ ἡμετέρῳ «χωσιά») Ἀργείων.

ξηρός 3: φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς μέλαιν' (Weil.: τελεῖ) ἀρὰ ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασι προσιζάνει Αἰσχ. Ἑπτ. 682 ναί, διότι τοῦ φίλου πατρὸς ἡ ἐχθρικὴ πρὸς ἐμὲ μαύρη κατάρα μὲ ξηροὺς ἀκλαύτους ὀφθαλμοὺς παρακάθηται πλησίον μου. Ἐν Ἀπ. Ἀρφ. 151 εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ ξηροὺς (Δ. Γ. λευκούς) ἅλας; ἂν δεχθῶμεν τὴν γρ. τῶν Σχ. ξηρούς, ἥτις φαίνεται ὀρθοτέρα, πρέπει νὰ διορθώσωμεν: ἢ ξήρ' εἰς ἅλας; ἢ ξηρὰ (καὶ ἀνάλατα) ὡς εἶνε τὰ λόγια (ῥήματα) τοῦ Σθενέλου νὰ τὰ βουτῶ μέσα ἰς τὸ ἁλάτι: ἴδ. ἐμβάπτω. τρόποι ξηροί Ἀρφ. Σφ. 1452 ἴσως ἐνν. την λιτότητα τοῦ βίου (πρβ. ξηροφαγία). τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνησεῖν πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ Θεόκρ. 1, 49, ἴδ. ἀκράτιστος. πολλάκις δέ τοι ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορᾷ, νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες Εὐρ. Ἀνδρ. 636 πολλάκις βεβαίως ξηρὰ γῆ εἶνε εὐκαρποτέρα τῆς παχείας γῆς (τ. ἔ. ὁ σπόρος εὐδοκιμεῖ καλλίτερον ἐν τῇ ξηρᾷ ἢ ἐν τῇ παχείᾳ γῇ), καὶ οἱ νόθοι κέ. αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν (τ. ἔ. δώροις, καρποῖς) ἐκτρέφει βροτούς Εὐρ. Βά. 277, ἴδ. εἰ ἐν τέλει.

ξιφοδήλητος 2: θάνατος ξιφοδήλητος Αἰσχ. Ἀγ. 1530 θάνατος διὰ ξίφους γινόμενος (κυρ. βλαπτόμενος, ὄχι βλάπτων, ὡς ὁ Dind. Προϋποτίθεται ἡ ἐνεργ. σύνταξις: βλάπτειν (= δηλέεσθαι) θάνατον Πρβ. τὰ Σοφ. δημόλευστος φόνος Ἀντ. 36. ῥιπτὸς μόρος Τρ. 357. λιθόλευστος Ἄρης Αἴ. 254). ἀγῶνες ξιφοδήλητοι Χο. 725 ἀγῶνες, ἐν οἷς ὁ φόνος γίνεται διὰ τοῦ ξίφους· ἴδ. ἐφοδεύω.

ξιφουλκός 2: (ἔκτεινα) ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμὼν Αἰσχ. Εὐμ. 595 ἐφόνευσα αὐτὴν μὲ χεῖρα κρατοῦσαν ξίφος γυμνόν, ἀφ' οὗ τὸ ἔβαλα κοντὰ εἰς τὸν λαιμόν της καὶ τὸν ἔκοψα. Οὐδεμιᾶς διορθώσεως ἀνάγκη. Τὸ πρὸς δέρην συνδέεται πρὸς τὸ ξιφουλκῷ (εἵλκυσα τὸ ξίφος πρὸς τὸν λαιμόν, δηλ. διευθύνας αὐτό), τὸ δὲ τεμὼν καθ' ἑαυτό. Ὁ στίχος εἶνε συμπεπυκνωμένος, τοῦ ποιητοῦ ἠναγκασμένου ν' ἀποκριθῇ δι' ἑνὸς στίχου. Περιγράφει δὲ καλῶς τὴν πρόοδον τῆς πράξεως: εἵλκυσε τὸ ξίφος, διηύθυνεν αὐτὸ πρὸς τὸν λαιμόν, ἔκοψεν αὐτόν.

ξύλον τό: στολὴν ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλῳ δραστήριος Ἀπ. Εὐρ. 688, ἴδ. δραστήριος. Ἰδίως δὲ ξύλον ἐλέγετο τὸ ξύλον (τουρκ. τουμπροῦκι), δι' οὗ ἐδέσμευον τοὺς δούλους θέτοντες ἐντὸς αὐτοῦ τὸν αὐχένα (ὅθεν εἰς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι τὸν αὐχένα Ἀρφ. Λυσ. 680), ἢ καὶ ἄλλως θέτοντες ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ τὴν κεφαλὴν τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὅθεν: ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ δῆσαι Ἱππ. 1049. Κυρίως δὲ τὸ ξύλον ἀρχῆθεν ἦτο ξύλινον ὄργανον, ἐν ᾧ ἐδεσμεύοντο μόνον οἱ πόδες, ὅθεν ὠνομάζετο ποδοκάκκη: «ἡ ποδοκάκκη αὕτη ἐστιν, ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι» Λυσ. 10, 16. Ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ κλοιός, δεσμεύων μόνον τράχηλον καὶ χεῖρας, ὠνομάζετο ξύλον Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 11. κἤν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου, ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε Ἀρφ. Βάτρ. 736 «παρὰ τὴν παροιμίαν· ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι: βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις ἢ τοῖς φαύλοις· κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν» Σχ. Καὶ ἂν πάθητέ τι (καὶ ἂν πρό-

κειται νὰ καταστραφῆτε), οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι θὰ ποῦν, ὅτι πάσχετε μὲν (καταστρέφεσθε), ἂν πάσχητέ τι, ἀλλὰ δὲν «ἐκρεμασθήκατε ἀπὸ σάπια σχοινιά».

ξυνέηκε ἴδ. ξυνίημι.

ξύνισαν ἴδ. σύνειμι.

ξυρέω (ξυράω μτγν.) ξυρίζω. -ήσω Παλ. Δ. ἐξύρησα Ἡρ. 5, 35. Διόδ. Σικ. 1, 83 καὶ (ὡς ἐκ τοῦ ξύρω) ἔξυρα, ξύρας Ἱπποκρ. 7, 118. Μέσ. ξυρέομαι Ἡρ. 2, 36 καὶ συχν. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 264. (ξυράομαι καὶ ξύρομαι μτγν.). -ήσομαι Παλ. Δ. Ἰώσηπ. Ἰουδ. 2, 15, 1. -ηθήσομαι Παλ. Δ. ἐξυράμην Πλουτ. 336 C (ἀποξύρηται Πλουτ. Ὄθ. κ. 2). Λουκ. Συρ. θ. 55 καὶ -ρησάμην Λουκ. Δ. Ἑτ. 12, 5 καὶ Και. Δ. ἐξύρημαι Ἀρφ. Θεσμ. 191. Λουκ. π. τ. ἐ. Μισθ. 1. Ἡρ. 2,36. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά Σοφ. Αἴ. 786 διότι τοῦτο (τ. ἔ. ἡ ἀγγελία, ἣν φέρει ὁ ἄγγελος) ἐγγίζει τὴν καρδίαν (κατάκαρδα), ὥστε νὰ μὴ χαίρῃ τις.

ξυρόν τό: νῦν γὰρ δὴ πάντεσσι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς ἢ ὄλεθρος ἠὲ βιῶναι Κ 173 διότι τώρα πλέον ἡ ζωή μας (ἢ ὁ θάνατος κυρίως δι' ὅλους τοὺς Ἀχαιοὺς) στέκει ἐπάνω εἰς τὸν αἰθέρα τοῦ ξυραφιοῦ: κρέμαται ἀπὸ μιὰ τρίχα. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Θέογν. 557 ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν σὲ ἐπαπειλεῖ κίνδυνος. ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι Ἡρ. 6, 11 κυρ. τὰ πράγματά μας, δηλ. νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ἢ δοῦλοι, στέκουν ἐπάνω εἰς τὸν αἰθέρα τοῦ ξυραφιοῦ: κρέμανται ἀπὸ μιὰ τρίχα. λεπτὴ γὰρ ἐλπὶς ἤδ' ἐπὶ ξυροῦ μ' ἔχει (οὕτως ἔγραψα: ηδηεπιξυρημενηι) μὴ παντὶ παῖδας (παντα παισας πάπυρος) ἐκχέω πρὸς ἕρματι (Blass: αιματει) Ἀπ. Αἰσχύλ. 99 ἡ ἐλπίς μου οἷον ἐπὶ λεπτῆς σανίδος ὀχουμένη κρέμαται ἐκ μιᾶς τριχός, ὥστε φοβοῦμαι νὰ μὴ εἶμαι ἠναγκασμένη εἰς κάθε κίνδυνον (σκόπελον) νὰ ῥίπτω καὶ ἀπὸ ἕνα παιδί μου εἰς τὴν θάλασσαν. Παρέφρασα οὕτω τοὺς στίχους, ἵν' ἀποδώσω ὁπωσοῦν τὰς ποικίλας καὶ δὴ λανθανούσας μεταφορὰς τοῦ ποιητοῦ. ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκην πεπληγμένος Αἰσχ. Χο. 882, ὅπου διορθοῦσιν ἐπιξήνου πέλας: ἐπὶ ξυροῦ πέρας. Νομίζω ὅτι αἱ διορθώσεις εἶνε περιτταί, ὅταν ἐξηγήσωμεν: τώρα πάλιν ταύτης ὁ αὐχὴν πρὸς ἱκανοποίησιν, κατὰ τὸ δίκαιον (ἄλλοι: δικαίως), κτυπηθεὶς φαίνεται ὅτι θὰ πέσῃ ἐπὶ ξυραφίου (ἐπὶ ἠκονημένου ξίφους) πλησίον (δηλ. τοῦ Αἰγίσθου). Ἐπὶ τῶν τοιούτων ὁ Αἰσχύλος ἐπιτηδεύει ἐκφράσεις ὄχι λίαν σαφεῖς. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης Σοφ. Ἀντ. 996 ἤξευρε ὅτι τώρα πάλιν εὑρίσκεσαι εἰς κρισιμωτάτην στιγμὴν (κυρ. ὅτι εὑρίσκεσαι εἰς τὴν τύχην τοῦ ἐπὶ ξυροῦ ἱσταμένου καὶ κινδυνεύοντος νὰ ἀποκλίνῃ ἐπὶ θάτερα).

ξύσιλος 2: τί μὰν ξύσιλος; τί γάρ; σῦφαρ ἀντ' ἀνδρός Ἀπ. Σώφρ. 55 Kaibel ἐκ τοῦ Μ. Ἐ. 737, 1, ὅπου προστίθενται τάδε: «τὸν ἀνακρινόμενον γέροντα ξύσιλον παίζων εἴρηκεν ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα». Ἑρμηνεύει ὀρθῶς ὁ Kaibel, παρατηρῶν ὅτι εἷς γέρων παίζων λέγει: ξύσιλος τύ γ' ἐσσί εἶσαι ἕνας ξυσιάρις· ὁ ἕτερος ἀποκρίνεται τί μὰν ξύσιλος; τότε ὁ πρῶτος: καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη; ξύσιλος θὰ εἴπῃ δέρμα (σῦφαρ), ὄχι ἀνήρ.

ξυσμά ἡ, ἐκ διορθ. Kaibel ἐν Ἡσυχ. «ξῦσμα· κνυφή, λέπρα», ἴδε κνύζομαι.

Ο

ὁ, ἡ, τό εἶνε ἐν χρήσει ὡς δεικτικόν, ὡς ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, καὶ ὡς κυρίως ἄρθρον. Οἱ τύποι καθόλου τοῦ ἄρθρου εἶνε:

Ἑνικός.

Ὀν. ὁ ἡ τό ἐν πάσαις ταῖς διαλέκτοις (ἀλλ' ὀ, ἀ Λέσϐ. Ἠλεῖ. καὶ ἄλλοι. Τὸ δὲ θηλ. ἡ μόνον Ἰων. καὶ Ἀττ., παρὰ τοῖς ἄλλοις ἁ).

Γεν. τῶ Λέσϐ. Βοιωτ., κυρ. Δωρ. τοῦ ὑπό τι Δωρ. ἔτι δ' ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. καὶ Ἀττ., τοῖο Ὅμ. τοῖ Θεσσ. τᾶς Αἰολ. Δωρ. (Τραγ. χορ.), τῆς ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. καὶ Ἀττ.

Δοτ. τῷ (Βοιωτ. τοῖ τῦ, τοῖ καὶ Ἀρκαδ. κἄ.). τᾷ Αἰολ. καὶ Δωρ. (Βοιωτ. ταῖ μτγν. τῆ, ταῖ καὶ Ἀρκάδ. κἄλλ.). τῇ ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. καὶ Ἀττ.

Αἰτ. τόν, τάν Αἰολ. καὶ Δωρ., τήν ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. καὶ Ἀττ., τό.

Πληθ.

Ὀν. τοὶ τύ Βοιωτ., τοί Δωρ. καὶ Ὅμ., οἱ οἱ Λέσϐ. Θεσσ. Ἀρκάδ. Κύπρ. Δωρ. ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. καὶ Ἀττ.— ταί μτγν. τή Βοιωτ. ταί Δωρ. καὶ Ὅμ. αἱ αἱ Λέσϐ. Ἀρκάδ. Δωρ. ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. καὶ Ἀττ., τά.

Γεν. τῶν (Θεσσ. τοῦν). θηλ. τᾶν Λέσϐ. Βοι. Θεσσ. Δωρ. κἄλλ. τάων Ὅμ. τῶν Ἀττ. Ἰων.

Δοτ. τοῖς καὶ ταῖς Λέσϐ. (ποιητ. καὶ ταῖσι ἐπὶ δεικτικῆς ἐννοίας), Θεσσ. Δωρ. κἄλλ. (ποιητ. καὶ τοῖσι(ν) ταῖσι(ν), τοῖς τῦς, θηλ. (ταῖς) τῆς Βοιωτ., τοῖσι(ν) τῇσι(ν) Ὅμ. Ἴων ἀρχ. Ἀττ., τοῖς ταῖς μτγν. Ἀττ.

Αἰτ. τώς Βοιωτ., κυρ. Δωρ., τούς ὑπό τι Δωρ., τός Κρητ. Κυρην. Θηρ., τόνς Κρῆτ. καὶ Ἀργ., τοίς Λέσϐ., τοίρ Ἠλεῖ. τούς Ὅμ. Ἰων. Ἀττ., θηλ. ἀναλόγως τάς, τάς, τάνς, ταίς. Οὐδ. τά.

Δυϊκ.

Τοῦ δυϊκοῦ ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Δωρ. διαλέκτου δὲν εὑρίσκονται πρδγ., παρ' Ὁμ. τὼ καὶ τοῖϊν, τὼ καὶ Ἠλεῖαι Ἐπιγρ.

Παρ' Ἀττικοῖς:

Ἐν. Ὀν. ὁ ἡ τό		Δυϊκ.	τὼ [τὰ] τὼ τώ
Γεν. τοῦ τῆς τοῦ			τοῖν [ταῖν] τοῖν τοῖν
Δοτ. τῷ τῇ τῷ			τοῖν [ταῖν] τοῖν τοῖν
Αἰτ. τὸν τὴν τό			τὼ [τὰ] τὼ τώ
	Πλ. οἱ αἱ τὰ		
	τῶν τῶν τῶν		
	τοῖς ταῖς τοῖς		
	τοὺς τὰς τά		

Ἡ Δωρικὴ διάλεκτος μεταχειρίζεται τοὺς τύπους τοί, ταί, οἵτινες εἶνε ἀρχαιότεροι, καὶ οἱ αἱ· οἱ καὶ αἱ (Κρητ. οἱ καὶ αἱ) παρέχουσιν αἱ ἀρχαῖαι Κρητ. καὶ αἱ πλεῖσται μετ' Ἀλέξανδρον ἐπιγραφαί. Τῆς Ἰων. διαλέκτου ὅλως ἀλλότριοι εἶνε οἱ τύποι τοί, ταί. Ἀντὶ τῶν οἱ μέν, οἱ δέ μεταχειρίζονται οἱ τραγικοὶ ἐνίοτε τοὶ μέν, τοὶ δέ, ἴδ. κατ. Τὰ θηλυκὰ τοῦ δυϊκοῦ τὰ καὶ ταῖν εἶνε καὶ ἐν τοῖς χ/φοις τῶν συγγραφέων σπάνια, ἰδίως δὲ τὸ τά, ἐν ᾧ οἱ τύποι τὼ καὶ τοῖν χρησιμεύουσι καὶ διὰ τὸ θηλυκὸν γενος. τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' Σοφ. Ἀντ. 769. Ἀρφ. Ἱππ. 424 καὶ 484. Συχνότερον εἶνε τὸ ταῖν Λυσ. 19, 17. Ἀνδοκ. 1,144. Πλ. Πολιτικ. 260 C κἄλλ. Ὁμοίως ταῖνδε Σοφ. Ἠλ. 1133. Ο. Κ. 445 (ἐκ ταῖνδε δ' οὔσαιν παρθένοιν) κἄλλ. Ὁμοίως ταύτα· πρὸς ταύτα (Δήμητρα καὶ Περσεφόνην, ἐκ διορθ. Reiske: πρὸς ταῦτα) καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους θεούς. Ἀλλὰ τὸ ταύταιν εἶνε συχνότερον Σοφ. Ο. Τ. 1504. Ο. Κ. 859 κἄλλ. Αἱ Ἀττ. Ἐπιγρ. παρέχουσιν ἀνεξαιρέτως τώ, τοῖν, τούτοιν, οἷν· ὅθεν οἱ ἐκδόται διορθοῦσι τὰ ἐν τοῖς συγγραφεῦσι σχετικὰ πρδγ. — Κατὰ τὸ ὁ, ἡ, τό κλίνεται καὶ τὸ ὅδε, ἥδε (ἅδε Αἰολ. καὶ Δωρ.), τόδε, γεν. τοῦδε, τῆσδε (τᾶσδε) κέ. Πλ. οἵδε Λέσϐ. κἄλλ. ἀρχ. καὶ νεον Ἰων. καὶ Ἀττ., τοίδε Δωρ., τοίδε τύδε Βοιωτ., αἵδε ταίδε Δωρ. τήδε Βοιωτ., τάδε. Δοτ. τοῖσδε καὶ Ὅμ. τοισίδε Ἡρ. Σοφ. Φιλ. 956. Εὐρ. Ἱππ. 399 κἄλλ. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ τονισμοῦ παρατηρητέον, ὅτι ἡμεῖς μεν θεωροῦμεν τὸ δε ὡς ἐγκλιτικόν, οἱ δὲ ἀρχαῖοι (ὡς Ἀρίσταρχος, Ἡρωδιανός) ἐθεώρουν τὸ ὅδε, ἥδε, τόδε ὡς μίαν λέξιν, ἑπομένως ἐτόνιζον ἧδε, τῆνδε, οἷδε, αἷδε, τοῦσδε, τᾶσδε (μόνον ἐν τῷ δυϊκ. τώδε). Ἀναλόγως καὶ ἐν τῷ τοιόσδε, τοσόσδε. Ὁ δε Blass καὶ εἰσήγαγε τὸν τονισμὸν τοῦτον εἰς τὴν νέαν ἔκδοσιν αὐτοῦ τῶν Χοηφόρων τοῦ Αἰσχύλου. 1) ὡς δεικτικὸν εἶνε κυρίως ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, Ἡσιόδῳ καὶ τοῖς ἐφεξῆς ἐπικοῖς. Εἶνε τὸ προτακτικὸν ἄρθρον τῶν ἀρχ. γραμματικῶν. οὐδ' ἐδύναντ' οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι οὔθ' ὁ τὸν ἄψ' ὤσασθαι Ο 417 «οὐδὲ ἠδύναντο οὔτε οὗτος τοῦτον ἀποδιῶξαι . . ., οὔτε οὗτος τοῦτον εἰς τοὐπίσω ἀπώσασθαι» Γαζῆς. τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα Α 11 ἐκεῖνον, τὸν γνωστόν, τὸν πολυθρύλητον Χρύσην· ἴδ. κατ. τῷ διὰ τοῦτο Α 418. Β 296. ϐ 281. η 25 κἄλλ. πρϐ. Β 373. Δ 290. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον Πλ. Σοφ. 230 Β. Θεαίτ. 179 D. — τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ Λ 520 ἐκεῖσε γὰρ ἰέναι (πέτεσθαι) φίλον ἦν αὐτοῖς (τῇ ψυχῇ αὐτῶν). τῇ δ' εἰς ᾗ σ' ἂν ἐγώ περ ἄγω Ἡσ. Ἔργ.

206 «ἐκεῖσε πορεύσῃ, ὅποι ἂν ἐγώ σε ἄγω» Μοσχόπουλ. Ὁμοίως τό: τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα Γ 176 διὰ τοῦτο. Ἢ καὶ ἀναφορικὸν εἴς τι ἑπόμενον: ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δ 655 ἀλλὰ ἐκεῖνο (τοῦτο) θαυμάζω, δηλ. τὸ ἑξῆς· παρομοίως Ε 564. Ο 207. Ἐνίοτε χρησιμεύει καὶ εἰς εἰσαγωγὴν τοῦ ἀπρφ., οὗ προτάσσεται: ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν υ 52 = ἀνίη καὶ τοῦτο, φυλάσσειν. Ὁμοίως ἐπεὶ τό γε (= τοῦτό γε) καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ α 370 ἐπεὶ τοῦτό γε καλόν ἐστίν, (δηλ.) ἀκούειν ἀοιδοῦ. ‖ τά τ' ἄποινα δέχεσθαι Α 20 τὰ ὁποῖα κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του. τὸν μῦθον ἐνισπήσω ε 98 τὸν ζητούμενον λόγον. τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε Η 412 τὸ γνωστὸν σκῆπτρόν του. ‖ οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο λ 519 οἷος ἦν Τηλεφίδης ἐκεῖνος, ὃν ἀνεῖλε. ‖ φθίσει σε τὸ σὸν μένος Ζ 407 αὐτὴ (ἡ γνωστὴ) ὁρμή σου. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα (ἐνν. μιν) ω 159 ὅτι οὗτος ἦτο ἐκεῖνος. ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρόν Πινδ. Ὀ. 2, 58, ἴδ. καιρός. φαντί γε μὰν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν θάλλοισαν εὐδαιμονίαν τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι Π. 7, 21 βεβαίως ὅμως λέγουσιν ὅτι οὕτως (τ. ἔ. ἂν ὁ φθόνος παρέπηται τοῖς καλοῖς ἔργοις) ἡ εὐδαιμονία ὡς σταθερὰ θάλλουσα ἤθελε φέρει μεθ' ἑαυτῆς παντὸς εἴδους ἀγαθά. Τὸ κεν εἰς τὸ φέρεσθαι. Ἀλλὰ τὸ οὕτω δυνατὸν ν' ἀναφέρηται καὶ εἰς τὸ παρμονίμαν: λέγουσιν, ὅτι εὐδαιμονία (οὕτως ὡς παρ' ὑμῖν) σταθερῶς θάλλουσα δύναται νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς καὶ καλὰ καὶ κακά. τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν Θέογν. 398 φέρειν καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα, καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι Δημ. 9, 68 τοῦτο καὶ ἐκεῖνο. «Τὸ καὶ τὸ» λέγομεν καὶ ἡμεῖς· «μοῦ εἶπε τὸ καὶ τό». Ὁμοίως τὸν καὶ τόν: καὶ ἀφικνοῦμαι ὡς τὸν καὶ τόν Λυσ. 1, 23 πρὸς τοῦτον καὶ πρὸς ἐκεῖνον. καὶ τὸν καὶ τήν, καὶ τοῖσι συχν. παρ' Ἡρ. Καὶ παρὰ Πλ. Συμπ. 174 Α καὶ τόν (= καὶ τοῦτον) εἰπεῖν. Ἀλλ' ἐν τῇ ὀνομ. λέγεται καὶ ὅς, καὶ ἥ = καὶ οὗτος, καὶ αὕτη. Πρβ. ἦ δ' ὅς = ἔφη δ' οὗτος, καὶ ἦ δ' ἥ Πλ. Συμπ. 205 C ἔφη δ' αὕτη. καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε Αἰσχ. Πρ. 250 τ. ἔ. καὶ τούτοις, τοῖς βουλεύμασιν. Ὁμοίως καὶ τόν Εὐμ. 174 = καὶ τοῦτον. ἐκ δὲ τοῦ, ἐκ δὲ τῆς αὐτ. 2 καὶ 787. ἡ γάρ Ἑπτ. 17 = αὕτη γάρ. τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις Ἱκ. 362 = τούτων γάρ. Καὶ συχν. παρ' Αἰσχ. καὶ Ἡρ. 1, 172. 2, 124 κἀλλ. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ καί, δέ, γάρ εὕρηνται παρ' Αἰσχ. ἀντὶ δεικτικῆς ἀντωνυμίας οἱ διὰ τοῦ τ ἀρχόμενοι τύποι τοῦ ἄρθρου, ὡς Ἱκ. 1058. Ἑπτ. 179. Εὐμ. 137 κἀλλ. συχν. Τὸ δ' ἐν Εὐμ. 7 δίδωσι δ' ἣ = δίδωσι δ' αὕτη εἶνε μοναδικὸν ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἄρθρου. Πρβ. ἦ δ' ἥ ἀνωτ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Τραγ. εὕρηται σποράδην ἡ χρῆσις αὕτη. τό μοι ἔννεπε τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν Σοφ. Φιλ. 142 διὰ τοῦτο εἰπέ μοι· ὅπου τὸ τό = τῷ, ὃ συνηθέστερον (πρβ. Ρ 404). τῆς γὰρ πέφυκα μητρός Ο. Τ. 1082 = ταύτης γάρ· πρβ. Ἠλ. 45. Τὰ τοιαῦτα συχν. καὶ παρ' Εὐρ. οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐμοί Εὐρ. Ἄλκ. 264 = ἐκ δὲ τούτων. ἐν τοῖς πρῶτοι Θουκ. 1, 6, ἴδ. ἐν σ. 423. ἔκ τε τοῦ Ἡρ. 6, 84 ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. πρὸ τοῦ 1, 103 Θουκ. 1, 118 ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ταῦτά τε δὴ ἔλεγε καὶ πρὸς τοῖσι τάδε Ἡρ. 5, 97 = πρὸς τούτοις. Ἐνίοτε, ἀλλὰ σπανίως, εὕρηται καὶ ὅ γε, τό γε. Πλ. Εὐθύδ. 271 C. 291 A. Πολιτικ. 305 C. Ἐν δὲ τῷ Ἡρ. 2, 173 λάθοι ἂν ἤτοι μανεὶς ἢ ὅγε ἀπόπληκτος γενόμενος ἐμπορεῖ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἢ νὰ τρελλαθῇ ἢ νὰ γίνῃ ἀπόπληκτος· τὸ ὅγε ἐπαναλαμβάνον τὸ ὑποκείμ. ἀναμιμνήσκει τὴν Ὁμηρικὴν χρῆσιν (πρβ. π. χ. 6, 326). τὸ δέ τίθεται ἐνίοτε ἐπιρρηματικῶς πρὸς εἰσαγωγὴν ἰσχυρᾶς ἀντιθέσεως· τὸ δ' οὐκ ἔστι τοιοῦτον Πλ. Ἀπολ. 37 Α ἀλλὰ τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε τοιοῦτον. Ὁμοίως Δημ. 18, 140. Πλ. Φαίδων 87 C. Πολιτ. 340 D καὶ συχν. Ἕνεκα δὲ τῆς συχνῆς ταύτης χρήσεως κατήντησε τὸ τὸ δέ ἐνιαχοῦ νὰ ἰσοδυναμῇ τῷ: ἀλλ' ὅμως, ὅμως δέ, τοὐναντίον. τὸ δὲ κινδυνεύει, ὦ ἄνδρες, τῷ ὄντι ὁ θεὸς σοφὸς εἶναι Πλ. Ἀπολ. 23 Α κυρ. ὡς πρὸς τοῦτο ὅμως κινδυνεύει κτλ. Ἄλλοι συμπληροῦσιν ὧδε: τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει (ἢ: τὸ δ' οὐκ ἔστιν ἀληθές), κινδυνεύει γὰρ κτλ. πρβ. καὶ πληθ. τὰ δὲ καὶ ἀπὸ θεραπείας — περιεγιγνόμεθα Θουκ. 3, 11 ἀφ' ἑτέρου δέ. Ἐνίοτε δὲ παρ' Ἡρ. τὸ ὁ δὲ ἐπαναλαμβάνει ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον τὸ προηγ. ὑποκ. Ἡρ. 5, 35. 6, 133 κἀλλ. πρβ. Θουκ. 1, 87. Συχνότατον δὲ εἶνε τὸ ὁ μέν . . ., ὁ δέ, οἱ μέν . . . οἱ δέ, τὸ μέν . . . τὸ δέ, τῇ μέν . . . τῇ δέ. Τινὲς γράφουσιν ὃ μὲν — ὃ δέ, καὶ οἳ μὲν — οἳ δὲ (ἴδ. Εὐστάθ. σελ. 23, 4 «ὃ γὰρ βασιλεῖ χολωθεὶς ἀντὶ τοῦ οὗτος· τοιοῦτον καὶ τὸ ὃ μὲν καὶ ὃ δέ· καὶ αὐτὰ γὰρ ὀξυφωνούμενα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν κεῖνται»)· ἀλλὰ δὲν φαίνεται ὀρθὸν αἱ μὲν ἄλλαι πτώσεις (τοῦ μέν, τοῦ δέ, τὸν μέν, τὸ δέ κέ.) νὰ εἶνε ἐκ τοῦ ἄρθρου, μόναι δὲ αἱ ὀνομαστικαὶ νὰ φαίνωνται ὡς ἐκ τῆς ἀναφορικ. ἀντωνυμίας. σύν τε δύ' ἐρχομένω καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε Κ 224 ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου· τ. ἔ. ὅταν πηγαίνουν δύο μαζί, ὅ τι δὲν βλέπει ὁ εἷς τὸ βλέπει ὁ ἄλλος· ἴδ. νοέω. αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς Α 409 μήπως («μπᾶς καὶ») θελήσῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Τρῶας, νὰ στριμώξουν δὲ (ὥστε νὰ στριμώξουν) ἐκείνους κατὰ τὰς πρύμνας καὶ περὶ τὴν θάλασσαν (μεταξὺ Σιγείου καὶ Ῥοιτείου), δηλ. τοὺς Ἀχαιούς. Ἡ ἐπὶ εἰς τὸ ἀρῆξαι = ἐπαρῆξαι, ἐπικουρῆσαι). Τὸ ἄρθρον (τ. ἔ. τὸ ὑπο-

τακτικὸν ἄρθρον) ὡς ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. Ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ τὸ ἄρθρον τονίζεται: ὅ, ἥ, τό (πρβ. τὸ Γερμαν. der, die, das). Ἡ ἀναφορικὴ αὕτη τοῦ ἄρθρου χρῆσις εἶνε συχνοτάτη ἐν τῇ ἀρχ. Ἰων. (Ὁμηρικῇ) διαλέκτῳ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ὅ συνηθέστερον εἶνε τὸ ὅς, καὶ ἀντὶ τοῦ τοί τὸ οἵ· παρομοίως ἐν τῇ Αἰολ. Δωρ. καὶ νεᾳ Ἰων. διαλέκτῳ, πλὴν ὅτι ἐν ἐκείνῃ μὲν εἶνε εὔχρηστοι οἱ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενοι τύποι (ἀλλ' ἐν τῷ ἑν. ὅς καὶ ἥ), ἐν δὲ τῇ Δωρ. καὶ τῇ Ἡροδοτείῳ ἐπίσης μόνον οἱ ἀπὸ τοῦ τ ἀρχόμενοι τύποι, ὡς καὶ ὅς, ἥ, ἀλλὰ καὶ οἵ, αἵ. Ἀλλὰ μετὰ τὰς προθέσεις, τὰς πασχούσας ἔκθλιψιν, εἶνε ἐν χρήσει οἱ συνήθεις ἀναφορικοὶ τύποι, ὡς καὶ ἐν ταῖς φράσεσιν ἐξ οὗ, ἐν ᾧ, ἐς ὅ. κλῦθί μευ, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ β 262 ἐπάκουσόν μου σὺ ὁ θεός, ὃς χθὲς ἦλθες παρ' ἡμᾶς. τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται Α 125 ἃ μὲν τῶν πόλεων ἐξείλομεν, πορθήσαντες αὐτάς, ταῦτα διανενέμηται. πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν Ζ 493 οἳ ἐν Ἰλίῳ ἐνοικοῦσι. τῶν φορτίων, τῶν σφι ἦν θυμὸς μάλιστα (ἐνν. ὠνέεσθαι) Ἡρ. 1, 1, ἐκ τῶν ὁποίων ἤρεσκον μάλιστα εἰς αὐτάς. Καὶ οἱ τραγικοὶ (ἀλλ' ὄχι οἱ κωμικοὶ) μεταχειρίζονται τὸ ἄρθρον ὡς ἀναφορικόν, συχνότατα μὲν ὁ Σοφοκλῆς, σπανιώτερον δὲ ὁ Αἰσχύλος (ἐν δὲ τῷ διαλόγῳ σπανιώτατα), συχνότερον δ' ἐν τοῖς μελικοῖς χωρίοις ὁ Εὐριπίδης. Ἐν τῷ διαλόγῳ μεταχειρίζονται μόνον τοὺς ἀπὸ τ ἀρχομένους τύπους, καὶ δὴ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας ἤ, σπανιώτερον, πρὸς μήκυνσιν βραχείας συλλαβῆς. Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον Αἰσχ. Ἀγ. 531 δι' ἧς ἔχει καταστραφῆ τὸ ἔδαφος, ἡ χώρα. σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ Σοφ. Φιλ. 14 δι' οὗ νομίζω ὅτι εὐθὺς θὰ συλλάβω αὐτόν. ἡμῖν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις τῶν ἃ δηλοῦμεν (ἀδηλοῦμεν) φράσαι Ο. Κ. 35 προσήκεις ἡμῖν αἴσιος σκοπὸς (φρουρός, παρατηρητής, ἐξεταστὴς τούτων, περὶ) ὧν ἀγνοοῦμεν, δηλ. φράσαι (ἢ ὥστε φράσαι). Ἐνταῦθα τὸ τῶν μετέγραψεν εἰς ὧν ὁ Elmsl., διότι τοὺς ἀπὸ τ ἀρχομένους τύπους ὁ Σοφ. μεταχειρίζεται μόνον πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας, τ. ἔ. μετὰ προηγ. φωνῆεν. Συχνότερα εἶνε ἡ χρῆσις τῶν τύπων τούτων ἐν τοῖς μελικοῖς χωρίοις· μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει Αἴ. 255 ὃν μοῖρα ἀπροσπέλαστος κατέχει. Παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς πεζογράφοις δὲν εὑρίσκονται οἱ τύποι οὗτοι. — Ἐκ τοῦ νὴ τὴν Ἥραν, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, κτλ. οὐδέποτε ἐλλείπει τὸ ἄρθρον, ἴσως ἵνα μὴ προέλθῃ χασμωδία· ἐν ᾧ συνήθως νὴ Δία, ἀλλὰ καὶ νὴ τὸν Δία, καὶ μὰ Δία καὶ μὰ τὸν Δία. Πρβ. ναὶ τὼ σιώ Λακων. = νὴ τὼ θεώ, τ. ἔ. τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκην, Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 10. ναὶ τὸν Ποτιδᾶν Ἀπ. Ἐπιχ. 81. Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον νὴ ἢ ναὶ μά.— Τὸ ἄρθρον, ὡς τοιοῦτον, ἀνεπτύχθη κυρίως ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, καὶ μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Τὰ συνήθη καὶ γνωστὰ ἄλλοθεν παραλείπομεν ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Συνήθως τὸ ὑποκείμενον εἶνε σύναρθρον, ἄναρθρον δὲ τὸ κατηγορούμενον· ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον, ὅταν ἀπαιτεῖ τὸ νόημα· τούς τε πρώτους ἀρίστους δεῖ τάττειν καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν μέσῳ δὲ τοὺς χειρίστους Ξεν. Ἀπ. 3, 1, 8 πρέπει νὰ τάττῃ τις τοὺς στρατιώτας οὕτως, ὥστε οἱ πρῶτοι καὶ οἱ τελευταῖοι νὰ εἶνε ἄριστοι, ἐν μέσῳ δὲ οἱ χείριστοι. Ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης φαίνεται, ὅτι τὰ σύναρθρα εἶνε τὰ ὑποκείμενα. ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ... ἐστὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο ἐκεῖ τὸν ἀέρα, ὃ δὲ ἡμῖν ὁ ἀήρ, ἐκείνοις τὸν αἰθέρα Πλ. Φαίδων 111 Α ὅπου τὰ σύναρθρα (τὸ ὕδωρ, τὸν ἀέρα κττ.) εἶνε τὰ ὑποκείμενα, αἱ δ' ἀντωνυμίαι (ὅπερ, τοῦτο, ὃ) τὰ κατηγορούμενα. οὐ γὰρ ἀπεκρινάμην, ὅτι (ἡ ῥητορικὴ) εἴη ἡ καλλίστη (τέχνη); Πλ. Γοργ. 448 Ε ἐνταῦθα κατηγορούμ. εἶνε τὸ ἡ καλλίστη, διότι ἀναφ. εἰς τὸ προηγ. «Γοργίας μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν». ὁ δὲ πρᾳότερός ἐστι τῶν καθαρμῶν ὁ τοιόσδε ἡμῖν Νόμ. 735 Ε, ὅπου τὸ μὲν ὁ πρᾳότερος εἶνε τὸ ὑποκ., τὸ δὲ ὁ τοιόσδε (ὡς ἐφεξῆς περιγράφεται) τὸ κατηγορούμενον. ὁ ἡγησόμενος (ὑποκ.) οὐδείς (κατηγ.) ἔσται Ξεν. Ἀν. 2, 4, 5. Καὶ καθ' ἕλξιν οὔτε πλῆθός ἐστιν οὔτε ἰσχὺς ἡ ἐν τῷ πολέμῳ τὰς νίκας ποιοῦσα 3, 1, 42 ἀντὶ τῶν: τὸ ἐν τῷ πολέμῳ τὰς νίκας ποιοῦν οὔτε πλῆθός ἐστιν οὔτε ἰσχύς. Ἀλλ' ἐν Πλ. Πολ. 608 Ε τὸ μὲν ἀπολλύον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σῷζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθόν αἱ μετοχαὶ εἶνε τὰ κατηγορούμενα, διότι περὶ αὐτῶν ἔγινε λόγος ἔμπροσθεν. τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες Θουκ. 2, 43, ἴδ. εὐδαίμων. Τὸ ἄρθρον τίθεται καὶ ὅτε δηλοῦται ἡ ἀπ' εὐθείας κλῆσις, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ ἐπὶ τῶν κλητικῶν καὶ λεκτικῶν ῥημάτων: τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ (= τοῦ ἐπιβεβουλευκότος τῷ στρατῷ) ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἴ. 726. Οἱ Ἀργεῖοι ἔλεγον «ὁ τοῦ μανέντος ξύναιμος» ἐν εὐθεῖ λόγῳ. πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν ὅστις ἂν θέλῃ λέξει Εὐρ. Ἡρακλ. 978. ἀνακαλοῦντες τὸν προδότην Ξεν. Ἀν. 6, 6, 7, ἴδ. ἀνακαλέω. προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθαι Αἰσχ. Πρ. 860. Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ ἐν Ἑπτ. 558 κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν, τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα κτλ. ὑβρίζει ἐπανειλημμένως τὸν Τυδέα ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀνδροφόντην. Σόλοικος εἶνε ἡ ἐξήγησις «λέγων ὁ ἀνδροφόντης». Τὴν ὀνομαστικὴν ἔλεγον ἐν εὐθεῖ λόγῳ, ὡς καὶ σήμερον λέγομεν ἐν εὐθεῖ λόγῳ: «ὁ παληάνθρωπος», «ὁ προδότης» κττ. ἀλλ' ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετεχειρίζοντο, ὡς καὶ σήμερον ἡμεῖς, τὴν αἰτιατικήν. Ἐπίσης τίθεται ὀνομαστικὴ ἐν παθη-

τικῇ συντάξει: ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλῇ ταύτην κτανών Εὐρ. Ὀρ. 1140 ὁ μητροκτόνος δ' οὐ καλῇ ταύτην ἀποκτείνας: οὐδείς σε καλεῖ (τ. ἔ. καλέσει) τὸν μητροκτόνον. Ἐνίοτε προτάσσεται τὸ ἄρθρον τῆς αἰτιατ. τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ἢ χάριν ἀναδείξεως τοῦ προσώπου ἤ, ὅπερ συχνότερον, κατ' ἀναφορὰν εἴς τι προηγ. πρόσωπον· καὶ ὃς εἶπε, τὸν αὐτὸν δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων ὁ συγγραφεύς Πλ. Φαῖδρ. 258 A κατὰ λέξ. καὶ οὗτος (ἀορίστως νῦν) εἶπεν, ἀναφέρων (ἐν τῇ θέσει ταύτῃ) τὸ ὄνομά του (κυρ. τὸν ὄντα ἑαυτόν, τ. ἔ. ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος εἶνε «ἑαυτός του», ἐπιτραπήτω ἡ ἔκφρασις, ἤτοι: τὸ ὄνομά του) καὶ ἐγκωμιάζων, δηλ. ὁ συγγραφεύς. τὸν μὲν δὴ σὲ καὶ ἐμὲ καὶ Γοργίαν καὶ Φίληβον χρὴ συχνὰ χαίρειν ἐᾶν Φίλ. 59 B τὸν ὄντα τοιοῦτον οἷος σὺ καὶ ἐγὼ καὶ Γοργίας καὶ Φίληβος. οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης .. γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξεν Θεαίτ. 166 A ἀπέδειξε γελοῖον τὸν ἐν τοῖς λόγοις τοιοῦτον ὄντα, οἷος ἐγώ. δεῦρο δή, ἦ δ' ὅς, εὐθὺ ἡμῶν... ποῖ, ἔφην ἐγώ, λέγεις, καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς; Πλ. Λύσ. 203 B καὶ τίνες εἰσὶν οὗτοι, οὓς λέγεις ἡμᾶς: ὅταν τις ἐμὲ φῇ Πρώταρχον ἕνα γεγονότα φύσει πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμὲ καὶ ἐναντίους ἀλλήλοις μέγαν καὶ σμικρὸν τιθέμενος Φιλ. 14 D ὅταν τις φῇ, ὅτι ἐγὼ Πρώταρχος εἷς γεγονὼς φύσει εἰμί (ἐσμέν) πολλοὶ πάλιν, τιθέμενος τοὺς ὄντας, οἷος ἐγὼ καὶ ἐναντίοι ἀλλήλοις, μέγας καὶ σμικρός. Ἀναλόγως πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ ἄρθρον τὸ προτασσόμενον τῶν ἐρωτημ. ἀντων. τίς, τί, ποῖος. ΔΗΙ. ἆρ' οἶσθ' ὡς ἔλειπέ μοι μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι; ΥΛΛ. τὰ ποῖα, μῆτερ; Σοφ. Τρ. 76 ἆρά γε γνωρίζεις ὅτι (κυρ. πῶς) ἀφῆκεν εἰς ἐμὲ ἀξιοπίστους χρησμοὺς περὶ τῆς χώρας ταύτης (τ. ἔ. περὶ τῆς ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην στρατείας): Ἀποκρίνεται ὁ Ὕλλος: τὰ ποῖα; ὅπερ, κατὰ τοὺς ἑρμηνευτάς, σχεδὸν = ποῖα ταῦτα; τ. ἔ. ποῖοι εἶνε οὗτοι οἱ χρησμοί. Ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἑρμηνείας εἶνε μᾶλλον ὑπεκφυγή, εἰ καὶ ἐπεκτείνεται δυστυχῶς εἰς πάντα τὰ ὅμοια χωρία. Ἡ δὲ πλημμέλεια τῆς ἑρμ. φαίνεται ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ ἔτι συχνοτέρου: τὰ ποῖα ταῦτα; Ο. Κ. 893. Ἀρφ. Νεφ. 1270. Τοῦτο πρὸς τί θὰ ἰσοδυναμῇ, ἔστω καὶ σχεδόν; Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τὸ τὰ ποῖα κυρ. = τὰ ὄντα ποῖα; ἅ ἐστι ποῖα; Τοῦτο λέγεται λοιπὸν κατὰ στενωτάτην πρὸς τὰ προηγ. (μαντεῖα) σύνδεσιν. Ἡ διαφορὰ φαίνεται κάλλιόν πως ἐν Ἀρφ. Ἀχ. 960: ΘΕΡ. ἐκέλευσε Λάμαχός σε... αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν. ΔΙΚ. ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος —; ΘΕΡ. ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος. Ἐνταῦθα τὸ μὲν ποῖος οὗτος θὰ ἐσήμαινε: ποῖός ἐστιν οὗτος ὁ Λ., ὃς ἐκέλευσε κτλ. Τὸ δὲ ὁποῖος οὗτος κέ. σημαίνει: ὁ ὢν ποῖος οὗτος ὁ Λ., ὃς κέ. τ. ἔ. ποῦ εἶνε ποιὸς αὐτὸς ὁ Λάμ. ποῦ ἐπρόσταξε κέ.; Ἀλλ' ἡ ἀρχαία φράσις εἶνε πολὺ πλέον συνεκτικὴ καὶ σφιγκτή, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς β' ἀποκρίσεως. Καὶ ἡμεῖς δὲ ἀπομιμούμενοι τὴν στενὴν ταύτην συνάφειαν, ἀποφεύγοντες δὲ καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα ποῦ, δυνάμεθα νὰ μεταφράσωμεν ὧδε: Καὶ εἶνε ποιὸς αὐτὸς ὁ Λάμαχος ποῦ ἐπρόσταξε κέ.; Ὁμοίως ἐξηγητέον τὸ ἐν Ἀρφ. Νεφ. 1233 τοὺς ποίους θεούς; κυρ. = τοὺς ὄντας ποίους θεούς, οὓς ἐθέλεις μοι ἀπομόσαι; ποῦ εἶνε ποιοὶ θεοί, ποῦ θέλεις κέ. Ἐν στ. 1270 τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ' ἐρωτᾷ ἀναιδῶς ὁ Στρεψιάδης: «ποῦ εἶνε ποιὰ αὐτὰ τὰ χρήματα, ποῦ ἔλαβεν ὁ υἱός μου;» Ἡ ἀπόκρισις λέγεται κατὰ στενωτάτην συνέχειαν πρὸς τὰ ἡγούμενα, εἶνε δὲ οὕτω λεγομένη πολὺ ἀναιδεστέρα τῆς: σὰν ποιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ χρήματα κτλ. Πλησιάζει μᾶλλον πρὸς τό: καὶ εἶνε ποιὰ αὐτὰ τὰ χρήματα κέ.; τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου; Αἰσχ. Πρ. 265 κυρ. εὑρὼν τὸ ὂν ποῖον φαρμ. κέ.; ποῦ εἶνε (σχεδὸν = καὶ εἶνε) ποιὸ τὸ ἰατρικὸ ποῦ εὗρηκε αὐτῆς τῆς ἀρρώστιας; Ἐν Ἀρφ. Εἰρ. 693 ὁ Ἑρμῆς θαυμάζων λέγει: οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου τί (ποῖα) πράγματα μὲ διέταξε νὰ ἐξετάσω καὶ νὰ μάθω! Ὁ δὲ Τρυγαῖος ἐρωτᾷ τὰ τί; Τὸ φρασίδιον τοῦτο, καίτοι ἀσφαλῶς παραδεδομένον, μετέγραψαν οἱ ἑρμηνευταὶ εἴς τινα ἐκ διορθώσεως τοῦ Ῥεϊσκίου. Καὶ ἀναφωνεῖ μὲν ὁ Blaydes μετὰ τοῦ Ὁρατίου, ὅτι ἡ χρῆσις εἶνε τὸ πᾶν ἐν τῇ γλώσσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς διορθοῖ ἢ τίνα ἢ τὸ τί (ὅπερ εἶνε κατωτ. 696). Ἀλλ' ἐνταῦθα ὤφειλε νὰ εἴπῃ τὰ τί; κυρ. τὰ ὄντα τί; καὶ εἶνε τί (αὐτὰ ποῦ σε διέταξε νὰ ἐξετάσῃς): διότι οἷα εἶπε πρότερον. Ὡς δὲ τὸ ἐν. μηδέν (οὐδέν) δύναται νὰ ἀναφ. εἰς πληθ. ὑποκ. (ἴδ. μηδείς), οὕτω καὶ τὸ τί. Κατωτ. λέγει ὁ Τρυγαῖος περὶ Σοφοκλέους: πάσχει δὲ θαυμαστόν. Ὁ δ' Ἑρμῆς ἐρωτᾷ τὸ τί; κυρ. = τὸ ὂν τί; τ. ἔ. καὶ εἶνε τί (τὸ θαυμαστὸν ποῦ πάσχει ὁ Σοφοκλῆς); ὅπου ἐτέθη ἐν. τί, διότι ἀναφ. εἰς τὸ ἐν. θαυμαστόν. Καὶ ἐν ἐξαρτήσει: οὐκοῦν τοιόνδε τι δεῖ ἡμᾶς ἐρέσθαι ἑαυτούς (= ἡμᾶς αὐτούς), τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν τοῦ διασκεδάννυσθαι Πλ. Φαίδων 78 B κυρ. τῷ ὄντι ποίῳ τινί τ. ἔ. τούτῳ, ὅ ἐστι ποῖόν τι προσήκει κέ. Ὅπου τὸ τῷ ποίῳ τινί ἀναφ. εἰς τὰ ἑπόμενα. Ἐν χωρίοις, οἷον τὸ Σοφ. Ο. Κ. 288 ὅταν ὁ κύριος παρῇ τις τὸ ἄρθρον ἀνήκει μόνον εἰς τὸ οὐσ., ὥστε ὁ κύριος τις σημαίνει: ὁ κύριος, ὅστις καὶ ἂν εἶνε (ὃν δὲν γνωρίζω). Ὁμοίως Ο. Τ. 107. Ἀντ. 252.— Τὸ ἄρθρον τὸ προτασσόμενον οἱασδήποτε λέξεως ἢ φράσεως παρίστησιν αὐτὴν ὡς μίαν ἔννοιαν· ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τὴν πόλιν λέγω Δημ. 18, 88 τοῦτο δὲ τὸ ὑμεῖς, ὅταν εἴπω. διόρισαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα,.. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ Πλ. Πολ. 341 B, ἴδ. εἶπον. τὸ δ' Ἐὰν μένητε παρ' ἐμοί, ἀποδώσω, εὖ ἴστε, ἔφη,

αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 21 τοῦτο δέ, τ. ἔ. τὸ ἐὰν μένητε-ἀποδώσω. τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἆμαρ ἔσται; Σοφ. Φιλ. 1089 τίς ποτε αὖ μοι ὁ καθ' ἡμέραν βίος (πρβ. Ο. Κ. 1364) ἔσται; πάτερ, σοὶ κατὰ γᾶς ἐννέπω γόους, οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ διέπομαι Εὐρ. Ἠλ. 144 «σοὶ λέγω γόους, ἐν οἷς διέπω ἀεὶ τὰ τοῦ ἐμοῦ καθ' ἡμέραν βίου» Δ. Βερν. Καὶ παρὰ πεζ. τὸ ποιητ. τὸ κατ' ἦμαρ λέγεται τὸ καθ' ἡμέραν· ὥστ' ἐπιπόνως ἐργαζομένους μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν Ἰσοκρ. 12, 179 «μόλις νὰ ἔχουν τὸ καθημερινόν των» θὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν Πλ. Πολ. 561 C διάγει τὸν καθ' ἡμέραν βίον. Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ Θουκυδ. 3, 82 ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν = τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ἀλλαχοῦ δ' ἐξηγεῖται μᾶλλον ἐπιρρηματικῶς ὡς αἰτ. χρον. ἥδομαι βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν Ἀρφ. Ἱπ. 1126 ὑποπίνων καθ' ἡμέραν. Ὁμοίως ἐν Εὐρ. Ἠλ. 181 δακρύων δέ μοι μέλει δειλαίᾳ τὸ κατ' ἆμαρ = καθ' ἡμέραν, πρβ. Εὐρ. Ἀπ. 835 καὶ Ἀπ. Ἀδ. τρ. 284 βίον ἔχων τοὐφ' ἡμέραν (Δ. Γ. ἐφήμερον) τ. ἔ. ζῶν μὲ ὅ τι ἤθελε κερδίσῃ ἑκάστην ἡμέραν. Πρβ. λατρεύων τὸ κατ' ἆμαρ Εὐρ. Ἴων 123 ὅπου ὅμως μᾶλλον = λατρεύων τὸ καθ' ἡμέραν λάτρευμα: ἐκτελῶν τὴν καθημερινήν μου ὑπηρεσίαν. — τῷ παρ' ἐλπίδα σφαλλέσθω Θουκ. 4, 62, ἴδ. σφάλλω. τῆς δοκήσεως προσγεγενημένης αὐτῷ (τ. ἔ. τῷ ὑπάρχοντι πρότερον), τὸ κρατίστους εἶναι, εἰ τοὺς κρατοῦντας ἐνικήσαμεν Θουκ. 7, 67 ἐπειδὴ ἔχει προστεθῇ (εἰς τὴν προτέραν δύναμιν) ἡ ἰδέα, ὅτι εἴμεθα κράτιστοι κέ. Ὅπου ὅμως τὸ τὸ φαίνεται μᾶλλον ἐξαλειπτέον ἢ μεταγραπτέον εἰς τοῦ, ἄλλως τὸ χωρίον εἶνε κακῶς συντεταγμένον. Περὶ τῶν δύο ἄλλων χωρίων 8, 87, ὅπου ἐδέχθην τὴν διόρθ. τοῦ ἀντὶ τοῦ τό καὶ 7, 36 (ὅπου ἐπίσης ἐκ διορθ. ἄλλων ἔγραψα τῷ ἀντὶ τοῦ τό)· ἴδε καταβοή καὶ ἀντίπρῳρος. Γίνεται δὲ καὶ ἔλξις, ὡς καὶ πρὸς φίλους δὲ καὶ ξένους καὶ πρὸς τὴν ἄλλην δίαιταν καλὴν ἔφη παραίνεσιν τὴν «καδ δύναμιν ἔρδειν» Ξεν. Ἀπ. 1, 3, 3 ὁ λόγος ἄνευ ἕλξεως θὰ εἶχεν ὧδε: καλὴν ἔφη παραίνεσιν (εἶναι) τὸ κατὰ δύναμιν ἔρδειν· ἴδ. δύναμις. τῆς γὰρ ἐμῆς, εἰ δή τις ἔστι σοφία καὶ οἵα, μάρτυρα ὑμῖν παρέξομαι τὸν θεόν Πλ. Ἀπ. 20 Ε περὶ τῆς ἐμῆς σοφίας, ἐὰν ὑπάρχει τις καὶ ὁποία, μάρτυρα κτλ. — Ἄλλως: τοῖς οἵοις ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 25 τοῖς οὖσιν οἷοι ἡμεῖς τε καὶ ὑμεῖς. ἅμα γὰρ τῷ Δημοσθένει καὶ ὁ χορηγὸς ὑβρίζετο, τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς πόλεως, καὶ τὸ ταύταις ταῖς ἡμέραις (ἐνν. ὑβρίζεσθαι), αἷς οὐκ ἐῶσιν οἱ νόμοι Δημ. 21, 34 καὶ τὸ ὅτι ὑβρίζετο κατὰ ταύτας τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἀπαγορεύουσιν οἱ νόμοι. πρὸς τῷ μὴ καλὸν (ἐνν. εἶναι) μηδὲ θεμιτὸν νομίζετε Αὐτ. 148 τ. ἔ. τοῦτο ὄχι μόνον ἔντιμον δὲν εἶνε ἀλλ' οὐδὲ θεμιτὸν (πρὸς πάντα καὶ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον ἐναντίον)· ὡς τοιοῦτον νομίζετέ το. ἡ ἰσομοιρία τῶν κακῶν ἔχουσά τινα ὅμως, τὸ μετὰ πολλῶν (ἐνν. εἶναι) κούφισιν Θουκ. 7, 75, ἴδ. κούφισις. ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον (ἐνν. πλεῖν) ἔπλει ἐς τὴν Καῦνον Θουκ. 8, 41 ἀφεὶς τὸν εἰς τὴν Χίον πλοῦν ἔπλει εἰς τὴν Καῦνον. τἀπὶ Θρᾴκης συχνὸν παρὰ Θουκ. ἐνν. χωρία· πρβ. Δημ. 8, 64. Περὶ τοῦ ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος Ἀρφ. Λυσ. 391, ἴδ. ὥρα. Περὶ δὲ τῶν κυρίων ὀνομάτων παρατηρητέον καθόλου, ὅτι ὡς οἴκοθεν ὡρισμένα συνήθως δὲν δέχονται τὸ ἄρθρον, εἰ μὴ μόνον ἐπὶ ἀναδείξεως ἢ δεικτικῆς ἀναπολήσεως· ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαι Πλ. Φαῖδρ. 229 Β ἐκεῖνος ὁ γνωστὸς Βορέας ἐκείνην τὴν γνωστὴν Ὠρείθυιαν. Ὁ Θουκ. ἐν 1, 126 λέγει: ἐγεγαμήκει δὲ θυγατέρα Θεαγένους Μεγαρέως ἀνδρός, ὃς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐτυράννει Μεγάρων· ἀφ' οὗ οὕτως ἐχαρακτήρισε τὸν Θεαγένην, προσθέτει κατόπιν: παρὰ τοῦ Θεαγένους δύναμιν λαβών τ. ἔ. παρὰ τούτου τοῦ Θεαγένους, ὃν παρέστησα τοῖς ἀναγνώσταις ὁποῖος ἦτο. Ὁμοίως 2, 80. Ἀρφ. Ἀχ. 519. Δημ. 20, 59 καὶ συχν. Ζεύς, ὅστις ὁ Ζεύς Εὐρ. Ἀπ. 480 ὁστισδήποτε εἶνε οὗτος ὁ Ζεύς. Παρὰ Θουκ. καὶ Πλάτ. καὶ ποιηταῖς εὕρηνται πολλαχοῦ ἐπιρρήματα ἢ ἐμπρόσθετοι διορισμοὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου συνδεόμενα πρὸς οὐσιαστικὰ (ὡς εἰ ταῦτα ἦσαν ῥήματα). Ἡ σύνταξις αὕτη ἴσως ἢ εἶνε λείψανον ἐξ ἐποχῆς, καθ' ἣν τὸ ἄρθρον δὲν ἦτο ἀνεπτυγμένον, ἢ ἀνήκει εἰς τὴν δημώδη γλῶσσαν. οὐρανίδη μέγ' ἄνακτι Ἡσ. Θε. 486, ὅπου τὸ μέγ' ἄναξ (πρβ. Verg. A. 1, 21 populus late rex) ἐλέχθη κατὰ τὸ μέγ' ἀνάσσω (Κ 33 κἀλλ.)· πρβ. Εὐρ. Ἑκ. 891. Δημ. 19, 141. ἐν τοιαύτῃ καταστάσει καὶ ἔτι ἀγνοίᾳ Δημ. 18, 62 ὅτι ἠγνόουν ἔτι. Ὁμοίως τὸ ἔτι διορίζει τὸ νύξ, ἡμέρα (ἃ ἴδε). ἡ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν Πλ. Πολ. 564 Α φαίνεται ὅτι μεταπίπτει εἰς πολὺ μεγάλην δουλείαν. Ἐνταῦθα τὸ ἄγαν δουλείαν διηυκολύνθη καὶ διὰ τοῦ προηγηθέντος ἡ ἄγαν ἐλευθερία, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον διὰ τῆς εἰς προθέσεως· πρβ. 434 C. καὶ Θουκ. 7, 81. 1, 122. ἔρυμα λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν 6, 66 = λίθοις ἐκλεκτοῖς. ἦν δὲ χιὼν πολλὴ καὶ ψῦχος οὕτως, ὥστε τὸ ὕδωρ ἐπήγνυτο Ξεν. Ἀν. 7, 4, 3 = καὶ τοιοῦτον ψῦχος· πρβ. Θουκ. 2, 47. ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον 8, 78, ἴδ. ὄνομα. Πλ. Θεαίτ. 176 D. ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν Πίνδ. Π. 1, 77 = τὴν πρὸ Κιθ. μάχην. ἐκ γῆς ἐφορμαῖς Θουκ. 6, 90 ἐφορμαῖς γινομέναις ἐκ γῆς. ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν (γῆς) Σοφ. Ο. Τ. 55 = ξὺν ἀνδράσιν οὔσης, ἀνδροπληθοῦς. Πρβ. Ἠλ. 61. Ο. Κ. 586. ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο Θουκ. 1, 6 ἀκριβέστερον θὰ ἦτο: τὴν μεθ'

ὅπλων δίαιταν. Ἄλλοι ἄλλως. μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον αὐτ. κατωτ. τ. ἔ. καὶ ὁμοίᾳ τῇ νῦν· καὶ συχν. Ἐπίσης παραλείπεται τὸ ἄρθρον καὶ ἐν τῇ μετοχῇ τῇ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ λαμβανομένῃ, ἥτις συνήθως ἐκφέρεται σύναρθρος· τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τι γέγωνε βοήσας ε 400 ὅσον ἀκούεται ἄνθρωπος ποῦ φωνάζῃ. Τοῦτο σημαίνει κυρίως, ὄχι δέ: ὅσον ἀκούεται ὁ βοήσας, οὐδὲ βοήσας τις. οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε... μητίσασθαι Κ 47 οὐδ' ἤκουσα εἰπόντος: ἀνθρώπου (ἢ τινός), ὅς εἶπε. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας Ἡσ. Ἔργ. 12 νοήσας τις: ἄνθρωπος στοχαστικός. γένοιτο μεντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον Σοφ. Ἀντ. 687, ἴδ. γίγνομαι. ὅταν δέ τις θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν Σοφ. Ἠλ. 696 δὲν δύναται οὐδὲ ἰσχύων τις (οὐδὲ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος, οὐδ' ὁ ἰσχυρὸς) ν' ἀποφύγῃ. ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται Εὐρ. Φοίν. 270 ἀνθρώποις τολμῶσι, τοῖς τολμῶσι. ἡ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει, καὶ δεόμενον θεραπείας ἐξετάσει ἡ ὄψις Ξεν. Οἰκ. 8, 10 ἡ χώρα αὐτὴ ποθήσει τὸ ἐλλεῖπον, καὶ ἡ ὄψις ἐξετάσει (ἀναζητήσει τι, ἢ πρᾶγμα) χρῇζον θεραπείας. Περιττὴ ἡ διόρθ. τὸ δεόμενον. ὅταν πολεμούντων πόλις ἁλῷ, τῶν ἑλόντων εἶναι τὰ σώματα Κ. Π. 7, 5, 73 ἀνθρώπων πολεμούντων Ὁμοίως 7, 4, 6. 8, 1, 2. Συνήθης δὲ ἡ τοιαύτη μετοχὴ μετὰ τοῦ πέμπειν. κατασκεψομένους ἔπεμπε 3, 1, 2 ἀνθρώπους κατασκεψομένους: ἀνθρώπους διὰ νὰ κατασκοπεύσουν.

ὀαρίζω: οὐκ ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὀαριζέμεναι Χ 126 δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὁμιλῇ τις λαμβάνων ἀφορμὴν (ἐξ οὐδενὸς λόγου ἀξίων πραγμάτων) ἐκ δρυὸς ἢ πέτρας, περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων. ‖ μετά τινος συνομιλῶ ἐρωτικῶς, «γλυκομιλῶ».

ὀαριστύς -ύος ἡ, ἡ ἐμπιστευτικὴ συνδιάλεξις, εἰλικρινὴς καὶ φιλικὴ συνομιλία συζύγων ἢ ἐρωμένων, «γλυκομιλήματα» Ξ 216. Πρβ. Ρ 228.

ὀβολός ὁ: ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν Δημ. 10, 234 ἐν τῷ τόπῳ τοῦ θεάτρου, ὅπου ὁ θεατὴς ἐπλήρωνε δύο ὀβολούς. τοῖσι πολλοῖς τοὐβολοῦ Ἀρφ. Ἱππ. 945 τοῖς πολλοῖς τοῦ ὀβολοῦ πωλουμένοις, τοῖς εὐώνοις.

ὀβρίκαλα: φιλομάστοις θηρῶν ὀβρικάλοισιν Αἰσχ. Ἀγ. 149, ἴδ. ἄεπτος.

ὅγε, ἥγε, τόγε, ἴδ. τὸ ἄρθρον ὁ. τόγε Ε 827 κατὰ ταύτην τὴν ἔποψιν.

ὄγκος ὁ: σοῦ βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων Σοφ. Ο. Κ. 1161 παρὰ σοῦ ζητεῖ σύντομόν τινα λόγον ὄχι πολὺ σημαντικόν. οὐπώποτ' ἐζήλωσα πολυτελῆ νεκρόν· εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ Ἀπ. Μεν. 394 τὸ ἄριστον σχόλιον εἶνε τὸ Σοφ. Ἠλ. 1142 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει περὶ τῆς σποδοῦ τοῦ Ὀρέστου τῆς ἐν σμικρῷ ἀγγείῳ τεθειμένης. Παρομοίως καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ: καὶ ὁ πολυτελὴς νεκρός, ὅταν γίνῃ κόνις (διὰ τῆς σήψεως) ἢ σποδὸς (διὰ τῆς καύσεως), θὰ συναποτελέσῃ τὸν ἴσον ὄγκον πρὸς τὸν εὐτελέστατον νεκρόν. Ἡ διόρθ. λοιπὸν τοῦ Bentley οἶκον ἀντὶ τοῦ ὄγκον δὲν εἶνε ὀρθή. ἀγνὼς δὲ πατρὶ γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον Εὐρ. Ἴων 15, ἴδ. διαφέρω. μεγάλης σχῆμα οἰκήσεως ἢ σμικρᾶς αὖ πόλεως ὄγκος μῶν τι πρὸς ἀρχὴν διοίσετον; Πλ. Πολιτικ. 259 Β μεγάλης κατοικίας (οἰκίας) ἐξωτερικὸν φαινόμενον ἢ μικρᾶς πάλιν πόλεως περιοχὴ (ἔκτασις) θὰ κάμουν διαφοράν τινα ὡς πρὸς τὴν ἀρχήν; ὦ πολὺς ὄγκος συστελλόμενος προγόνων Εὐρ. Τρ. 108, ἴδ. συστέλλω. βραχεῖ σὺν ὄγκῳ Σοφ. Ο. Κ. 1341 με ὀλίγον κόπον. ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον; Σοφ. Τρ. 817 τίς ἡ ἀνάγκη νὰ φέρῃ μάτην μετ' ἐπάρσεως τὸν ὄγκον τοῦ μητρικοῦ ὀνόματος; ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα Εὐρ. Φοίν. 724 ἔχει κάποιαν σημασίαν (βαρύτητα) τὸ Ἄργος ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων. ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἀνοίσει (Markl.: ἂν ὤσῃ) χρόνον· ἔχει δ' ὄγκον τινὰ Εὐρ. Ἰ. Α. 865 «ὁ λόγος ἀναχθήσεται (ἢ ἀνενεχθήσεται ἀπὸ τοῦ παρελθόντος τοῦ ἐν τῷ σῶσας) εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον· ἔχει δ' ὄγκον τινά (τοῦτο παιγνιωδῶς: τραγικὸν δηλ. κατὰ τὸ φαινόμενον· ἀλλὰ πράγματι δ' ὅμως: ἔχει ὄγκον βαρύτερον ἢ ὥστε ταχέως εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον ἀνακομίζεσθαι («ἔχει κάμποσον ὄγκον»)· τ. ἔ. ὁ λόγος προμηνύεται μακροσχοινής, καὶ λέγε (ἢ ἂς λέγῃ) σύντομα» Δ. Βερναρδ. μεῖζον' ὄγκον δορὸς ἔχοντες ἢ φρενῶν Τρῳ. 1158 ἐξηγοῦσιν: ὧν ἡ πολεμικὴ ἀνδρεία ἔχει μεῖζον βάρος ἢ ἡ σύνεσις.

ὀγκόω: δοκήσει δωμάτων ὠγκωμένος Εὐρ. Ἠλ. 381 «ἐπηρμένος ἀπὸ τοῦ ὄγκου τῆς ἀπὸ τοῦ γένους δόξης» Δ. Βερν. εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα καὶ ἀποσεμνυνούμεθα Ἀρφ. Βάτρ. 703, ἴδ. ἀποσεμνύνω.

ὀγμεύω: φορβῆς χρεία στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που Σοφ. Φιλ. 163 «ἐφεξῆς πορεύεται», ζευγαρίζει τὸν δρόμον (ὡς ὁ ζευγηλάτης στηρίζων τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἀρότρου με τὸν ἄλλον βαδίζει ὑποχωλαίνων).

ὄγμος κακοῦ (κακῶν Bergk) δὲ γήραος καθαιρεῖ Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 116 (Ἡφαιστίων. 30) ἡ πορεία τοῦ κακοῦ γήρατος καταλαμβάνει σε.

ὀδάξ ἐπίρρ. «μὲ τὰ δόντια»· ὀδὰξ ἔχει Ἀρφ. Σφ. 943 = ἀπρὶξ ἔχει, δὲν ξεκολλνᾷ ἀπ' ἐπάνω του.

ὀδάξω (ἐκ τοῦ δάκνω, πρβ. ὀδάξ) κυρ. δαγκάνω, ὅθ. αἰσθάνομαι δῆξιν, κνησμόν. Πρτ. ὤδαξον (Δ. Γ. -άξουν) ἀμτβ. Ξεν. Συμπ. 4, 28. Παθ. ὀδάξομαι Ἱπποκρ., ὀρθότερον ἀδάξομαι (ὡς ἀδαγμός), ἀδάξηται (ὑποτ.) 8, 34. Μέλλ. ἀδαξήσεται (Δ. Γ. ὀδ-) Αὐτ. Τοὐναντίον μτβ. ὠδαξάμην μτγν. Ἀνθ. 9, 86.

Νικ. Θηρ. 306 = ἔδακον. (παρ' Ἱπποκρ. 8, 336 ὁ Blass ἀναγινώσκει δάξεται, Ἰων. μέλλ. τοῦ δάκνω, ἀντὶ τοῦ ἀδάξηται ἢ ὀδάξεται). Παθ. ὠδαγμένος (= δεδηγμένος) Ἀπ. Σοφ. 1026 (νόθον κατὰ Dind.). Παρασχηματ. ὀδαξᾶται παθ. Ἱπποκρ. 8, 214. Αἰλ. π. Ζ. 7, 35. -ούμενος Διοσκορ. 2, 150.

***ὀδάω*:** ὀδῇ τὸ ῥύγχος τοῦ παντοέρκτεω τοῦτο Ἡρώνδ. 5, 41 τ. ἔ. (ὁ Πυρρίης) ὀδηγεῖ (πρὸς τὸν Ἕρμωνα) τοῦτο τὸ ῥύγχος («αὐτὴ τὴ μούρη, αὐτὸ τὸ μοῦτρο τὸ γουρουνίσιο») τοῦ παντοέρκτεω. Οὕτως ὁ Crusius. Ὁ Meister ἐκλαμβάνει τὸ ὀδῇ ὡς ἐπίρρ. (ὡς τὸ πῇ, κρυφῇ) τ. ἔ. ἐμπρὸς ἔξω.

ὅδε, ἥδε, τόδε οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἐδῶ· κλίνεται ὡς τὸ ἄρθρον (ὃ ἴδε). Ἐνταῦθα παρατηρητέον μόνον τοὺς διπλῆν κλίσιν ἔχοντας τύπους ὡς γεν. πλ. τωνδεων Ἀπ. Ἀλκαί. 126 ἀντὶ τοῦ τῶνδε. τοίσδεσι (κ 268. φ 93) ἢ τοισδεσι(ν) Κ 462. ϐ 17 κἀλλ. ἀντὶ τοῦ τοῖσδε. Ὁμοίως τοίσδεσσιν Ἱπποκρ. 8, 358. 268 κἀλλ. νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος α 185 ναῦς δέ μοι ἥδε (τὸ πλοῖον ἐδῶ, τὸ ἐν τῇ νήσῳ. Ἄλλοι: ἐκεῖ κάτω) ἵσταται (ὀρθὴ) ἐν ἀγρῷ μακρὰν τῆς πόλεως. ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ φ 207 ἐδῶ μέσα ἀληθινά, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος, ποῦ βλέπετε. ὅδ' εἰμί Αἰσχ. Χο. 218 αὐτὸς ποῦ ηὔχεσο εἶμαι (ἐγὼ) ἐδῶ. Ἐν τῷ διαλόγῳ τῶν Ἀττικῶν ποιητῶν τὸ ἀρσενικ. καὶ θηλυκ. τῆς ὅδε τίθεται ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον ἀντὶ τοῦ ἐγώ, ὡς ἀνὴρ ὅδε Σοφ. Ο. Τ. 534. 818 καὶ συχν. μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι Τρ. 305 μηδέ, εἴ τι τοιοῦτον ποιήσεις, ἐμοῦ γε ζώσης ἔτι ποιήσειας (ποιήσῃς). εἰ τὸν νεκρὸν σὺν τῇδε κουφιεῖς χερί Σοφ. Ἀντ. 43, ἴδ. κουφίζω. Τὸ ὅδε σπανίως τίθεται ἐπὶ β' προσώπου· ὅδε ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον... ἦλθες; Εὐρ. Ἡρακλ. 81 τ. ἔ. σὺ ἐδῶ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται Σοφ. Τραχ. 344, ἴδ. εἴργω. Καὶ ἐπιρρηματικῶς· ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ Σοφ. Ο. Κ. 1443 αὐτὰ εἶνε 'ς τοῦ θεοῦ τὸ χέρι, καὶ οὕτω νὰ γίνεται καὶ ἀλλέως. Οὕτως ὁμιλεῖ ὁ Πολυνείκης πρὸς παρηγορίαν τῶν ἀδελφῶν, εἰ καὶ δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καταρῶν. Καὶ διὰ τοῦ οὐδ. πλ. τάδε (πρβ. ταῦτα) ἐκφράζεται ἐπὶ τὸ γενικώτερον κυρ. μία ἔννοια· οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἔστιν α 226 αὐτὰ ἐδῶ ποῦ βλέπω (αὐταὶ αἱ ἑτοιμασίαι) δὲν εἶνε γεῦμα δι' ἐράνου. οὐ γὰρ ἔσθ' Ἕκτωρ τάδε Εὐρ. Ἀνδρ. 168 αὐτὰ ἐδῶ ποῦ βλέπεις δὲν εἶνε Ἕκτωρ. οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν οὐδ' Ἑλλησπόντιοι Θουκ. 6, 77 «αὐτὰ ἐδῶ (ποῦ βλέπετε) δὲν εἶνε Ἴωνες οὐδ' Ἑλλησπόντιοι» ἀντὶ τοῦ οἵδε, ἡμεῖς. Ἀλλὰ κυρ. τὸ τάδε = τάδε τὰ περὶ ἡμᾶς πράγματα. Ἦτο δὲ ὡς φαίνεται ἡ φράσις αὐτὴ κοινόλεκτος· πρβ. οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν Ἀρφ. Ἐκκλ. 943 αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶνε κεῖνα ποῦ ἤξευρες 'ς τὸν καιρὸ τῆς Χαριξένης· «εὐήθης καὶ μωρὰ ἡ Χαριξένη» Σχ. Παροιμιώδης ἡ φράσις.

***ὀδῇ*,** ἴδ. ὀδάω.

ὅδιος 3 ὁ εἰς τὴν ὁδὸν ἀνήκων· κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων Αἰσχ. Ἀγ. 104 «δυνατός εἰμι εἰπεῖν τὸ συμβὰν αὐτοῖς σημεῖον ἐξιοῦσι, τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὀφθέν» Σχ. Ἑρμηνεύω ὧδε: δύναμαι νὰ διηγῶμαι τὴν κατὰ τὴν ἐκστρατείαν αἰσίαν ἀρχιστρατηγίαν τῶν δύο ἀνδρῶν· ὥστε τὸ ἑξῆς ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος κέ. νὰ εἶνε ἐπεξήγησις. Τὸ ἐκτελέων ἀναγινώσκω ἐν δυσὶ λέξεσιν· ὥστε ἡ φράσις κράτος ἐκ τελέων νὰ σημαίνῃ πρώτην ἐξουσίαν ἐκ (μεταξὺ) τῶν ἄλλων ἀρχῶν: ἀρχιστρατηγίαν· πρβ. Ἱκέτ. 534: τελέων τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ (τῶν ἀρχῶν, τελῶν, τελειοτάτη δύναμις: ἀνώτατε ἄρχον). ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν Πινδ. Ν. 9, 18 ἤγαγον στρατὸν ἀνδρῶν εἰς ἑπτ. Θήβας οὐ κατ' εὐοιώνιστον ὁδόν, οὐκ αἰσίοις οἰωνοῖς χρησάμενοι.

ὅδισμα τό, ὁδός, πέρασμα, γέφυρα· πολύγομφον (ὃ ἴδε) ὅδισμα Αἰσχ. Περσ. 72 ἡ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκ πλοίων γέφυρα τοῦ Ξέρξου.

ὁδοιπορέω (ὁδοιπόρος)· ὡδοιπόρεις Σοφ. Αἴ. 1230. -εον Ἡρ. 4, 110. 116. διωδοιπορήκεσαν 8, 129. ὡδοιπόρηται Λουκ. Ἑρμότ. 2. ἀλλ' ὁδοιπεπορήκαμεν ἔγρ. ὁ Meineke ἐν Ἀπ. Φιλιππίδ. 13 (Πολυδ. 9, 38) χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ ὡδοιπορήκαμεν. Ἄλλοι: ὁδοιπορήσομεν: ὁδοπεποιήκαμεν, ὁ δὲ Dobree: ὁδωπορήκαμεν! ὑψήλ' ἐφώνεις κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις Σοφ. Αἴ. 1230, ἴδ. ἄκρος. ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὁδοιπεπορήκαμεν Ἀπ. Φιλιππ. 13 ὀρθῶς γε τὴν ῥύμην ὁδοιποροῦντες διεληλύθαμεν. Ὅπου τί θὰ σημαίνῃ τὸ ὁδοπεποιήκαμεν τοῦ Kock;

ὀδοντοφυής 2 ὁ ἐκ τῶν ὀδόντων φυείς· τὰν ἀπὸ δράκοντος γένναν ὀδοντοφυᾶ Εὐρ. Φοίν. 820 τ. ἔ. τοὺς Σπαρτούς.

ὁδοποιέω ποιῶ, κατασκευάζω, ἀνοίγω, ὁδόν· ὡδοποίουν Ξεν. Ἀν. 4, 8, 8. ὡδοπεποιήκειν Ἀρρ. Ἀν. 1, 26, 1. ὡδοπεποιημένος Ξεν. Ἀν. 5, 3, 1 (οὕτως ὁ κῶδ. Β, ἄλλοι κώδ. ὡδοποιημ-, ὡς 5, 4, 39). Ἀρρ. Ἀν. 3, 13, 2. προ- Ἀριστ. Πολ. 1270 a 4 (ὡς προωδοπεποίηκεν Προβ. σ. 954 b 12), ἀλλ' ὡδοποι- Ἀππ. Ἀννιβ. 52. προωδοποι- Λουκ. Λεξ. 22. Οὕτω καὶ Ἀριστοτ. σ. 650 b 28 κἀλλ. τρὶς ἐμβαλὸν τὸ ὕδωρ, τά τε χωρί' ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὡδοποίει Δημ. 55, 11 καὶ περισσότερον ἔκαμνεν, ἄνοιγε, δρόμον (διὰ νὰ περάσῃ). Καὶ μέσ. ἢ παθ. τὰ δὲ πληρωθέντα ῥεῖ διὰ τῶν ὀχετῶν καὶ διὰ τῆς γῆς, καὶ εἰς τοὺς τόπους ἕκαστα ἀφικνούμενα, εἰς οὓς ἑκάστους ὁδοποιεῖται Πλ. Φαίδων 112 C ὑποκ. θεωροῦσι τὰ πληρωθέντα: εἰς οὓς ἑκά-

στους (τόπους) σχηματίζουσι (δι' ἑαυτά) ὁδόν. Ἀλλὰ μᾶλλον εἶνε οὐδ. παθ.: εἰς οὓς ἑκάστους σχηματίζεται ὁδὸς (κυρ. ὁδοποίησις γίγνεται).

ὁδός ἡ: ὁδὸς ἱππηλασίη Η 340 διὰ τὰ ἅρματα· πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο Δ 382 κυρ. ἐχώρησαν ἐμπρὸς εἰς τὸν δρόμον. Τὸ ἐπίρρ. πρὸ ὁρίζεται ἀκριβέστερον διὰ τῆς γεν. ὁδοῦ. ποταμοῦ ὁδὸς Ξεν. Κ. Π. 7,5,16 ἐν τῇ κοίτῃ (:) τοῦ ποταμοῦ. σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλσος Σοφ. Ο. Κ. 113 ἔξω, μακρὰν τῆς ὁδοῦ. κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν εἴκειν ὁδοῦ, χαλῶντα τοῖς κακίοσιν Εὐρ. Ἴων 637 νὰ παραμερίζῃ τις ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀφίνων ἐλευθέραν δίοδον (ἐλεύθερον χῶρον) εἰς τοὺς χειροτέρους. ὁδῷ βαδίζει Δημ. 25,10=τὸ πρᾶγμα εἰς ὁδὸν καθίσταται Αὐτ. 14, 23 ἐμβαίνει 'ς τὸν δρόμον, εἰς τὴν κανονικὴν ὁδόν. ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο ο 219 ἵνα διαπερῶμεν τὴν ὁδόν. Τὸ ὁδοῖο κυρ. γεν. μεριστική. καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1505 καί τις ἐκ τῶν θεῶν εὐτυχίαν σοι ἔδωκε (προώρισε) διὰ τὸν δρόμον ποῦ ἔκαμες. οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ· Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν Πινδ. Ν. 7, 50 δὲν εἶνε ψευδὴς ὁ μάρτυς (δηλ. ὁ Νεοπτόλεμος), ὅστις ἐπιστατεῖ εἰς τὰ (μεγάλα) ἔργα τῶν ἐκ σοῦ καὶ τοῦ Διὸς ἀπογόνων· εἶμαι (ἀρκετὰ) τολμηρὸς ὥστε νὰ εἴπω, ὅτι τοῦτο (δηλ. τὸ ἐπιστατεῖν τὸν Νεοπτόλεμον τοῖς ἔργμασι τῶν ἐκγόνων) εἶνε ἡ κυρία ὁδὸς τῶν ὕμνων (τῆς δόξης) διὰ τὰς λαμπρὰς ἀρετὰς τῶν ἐκ τοῦ σοῦ οἴκου καταγομένων, τ. ἔ. τοῦτο ἐξασφαλίζει τοῖς Αἰγινήταις τὸν προσήκοντα ταῖς ἀρεταῖς αὐτῶν ἔπαινον. Συνήθως τὸ Αἴγινα-ἐκγόνων συνάπτουσι (πλημμελῶς) πρὸς τὰ ἑπόμενα. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων Ο. 1, 114 ἀφ' οὗ εὕρω ὁδόν, βοηθητικὴν τῶν λόγων (τῶν ᾠδῶν μου)· πρβ. «βοηθὸν τῶν ἐμαυτοῦ ποιημάτων εὑρίσκων τὴν σὴν νίκην» Σχ. δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς Σοφ. Ἠλ. 68 δεχθῆτέ με εὐτυχοῦντα κατὰ ταύτην τὴν ἐκστρατείαν (ἐπιχείρησίν) μου· «'ς αὐτες τὲς στράτες». καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι Ο. Τ. 1478 καὶ εἴθε ὁ θεὸς νὰ διαφυλάξῃ σε καλλίτερα ἀπὸ ἐμὲ δι' αὐτὸν τὸν δρόμον ποῦ ἔκαμες (καὶ μοῦ ἔφερες τὰ τέκνα μου). Ἡ γεν. ὁδοῦ εἶνε κυρ. ἐπέκτασις τῆς γεν. τοῦ τιμήματος (ἀντὶ τῆσδε τῆς ὁδοῦ)· πρβ. Ο. Κ. 1505 (ἰδ. ἀνωτ.). λέκτρα δ' ἀνδρῶν ὁδῷ (Oberdick: πόθῳ ἐκ τῶν Σχολ.) πίμπλαται δακρύμασι Αἰσχ. Πέρ. 136 αἱ κλῖναι διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀνδρῶν πληροῦνται δακρύων. γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκει Αἰσχ. Εὐμ. 989, ἰδ. φρονῶ. πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις Σοφ. Ο. Τ. 67, ἰδ. ἔρχομαι. φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδόν, ἥν σοι Ἀπόλλων ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων Ἀρφ. Ἱππ. 1015 παρατήρει τὴν ὁδὸν τῶν λογίων (τὴν πορείαν, ἣν ἀκολουθοῦσι τὰ λόγια· πρβ. Ὀμ. οἴμη, καὶ Εὐρ. Φοίν. 911 κἀλλ.), ἣν ἐφώνησέν σοι ἐκ τοῦ ἀδύτου διὰ τῶν ἄγαν τιμίων τριπόδων (τ. ἔ. διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθημένης Πυθίας). δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων Εὐρ. Ἰ. Τ. 887, ἰδ. στείχω. ὁδὸν παρ' αὐτήν Ἠλ. 636 «ἀκριβῶς δίπλα 'ς τὸν δρόμον» Δ. Βερν.

ὀδοὺς -όντος ὁ: καλῆθίν', ὥστε μηδ' ὀδόντα κινῆσαι Ἡρώνδ. 3, 49 καὶ εἶνε ἀληθινά, ὥστε μηδὲ νὰ κινήσῃ τὸ δόντι του πρὸς διάψευσιν (τ. ἔ. μηδὲ νὰ γρύξῃ) κανεὶς ἐμπορεῖ. χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας Εὐρ. Βά. 621 = δαγκάνων τὰ χείλη του.

ὁδόω: δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὥδωσα θνητούς Αἰσχ. Πρ. 513 εἰς δυσκατανόητον τέχνην (τὴν ἐμπυρομαντίαν) ὡδήγησα τοὺς θνητούς. τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα Ἀγ. 186 τὸν διδάξαντα (ὁδηγήσαντα) τοὺς βροτοὺς φρονεῖν. ὅδωσον δυσθανάτων κρατήρων πληρώμαθ', ἐφ' οἷσι πέμπει πότνι' ἐμά, Γοργοῦς λαιμοτόμων ἀπὸ σταλαγμῶν, τῷ τῶν δόμων ἐφαπτομένῳ Εὐρ. Ἴων 1050 (κατ)ευόδωσον τὴν πλήρωσιν τῶν δυσθανάτων κρατήρων ἀπὸ τῶν σταλαγμῶν (τοῦ αἵματος) τοῦ ἀποκοπέντος λαιμοῦ τῆς Γοργοῦς, ἐφ' οἷς ὅροις (δηλ. ἐπὶ θανάτῳ) πέμπει αὐτοὺς (κυρ. τοὺς δυσθανάτους κρατῆρας) ἡ ἐμὴ δέσποινα τῷ ἐφιεμένῳ τῶν οἴκων.

ὄεσσι ἰδ. ὄϊς.

ὄζω (ἐκ τοῦ ὄδjω, ῥ. ὀδ-, πρβ. odor), Αἰολ. ὄσδω ἔχω ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακήν), «μυρίζω». ὦζε (Porson: ὦ Ζεῦ) Ἀπ. Κράτητ. 2. ὀζήσω Ἀρφ. Σφ. 1059. (-έσω Ἱπποκρ. 8, 424. 488. Γεωπ. 12, 29). ὤζησα Ἀπ. Ἀρφ. 635 (-εσα Ἱπποκρ. 8, 488). ὄδωδα μετὰ σημ. ἐνεστ. Ἀνθ. 7, 30 καὶ μτγν. πεζ. (ὤζηκα Φώτ.). ὀδώδει ε 60. ι 210. Ἀππ. Ἰβηρ. 97. (ὠδώδειν) Ἀνθ. 13, 29 καὶ μτγν. πεζ.). ὀζόμενος=ὄζων Ἱπποκρ. 6, 298. ὀσδόμ- Ἀπ. Ξενοφάν. 1,6. κἂν ταῦτα ποιῆθ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων ὀζήσει δεξιότητος Ἀρφ. Σφ. 1059 ἐπὶ ἓν ἔτος θὰ ἐξέρχηται εὐωδία σοφίας ἐκ τῶν φορεμάτων σας. Πρβ. ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν Ἀρφ. Βατρ. 336 τί νόστιμη μυρωδιὰ χοιρίνου κρέατος μοῦ ἦλθε. ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου Πλοῦτ. 1020 καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ σῶμά (κυρ. τὸ δέρμα) μου βγάζει μιὰ εὔμορφη μυρωδιά. ὄζουσι χαὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων Ἀχ. 192 καὶ αὗται αἱ σπονδαὶ ἔχουσιν ὀξυτάτην ὀσμὴν («μιὰ πολὺ δυνατὴ μυρωδιά», ἄλλοι: «ξυνίλα») διαπρεσβεύσεων εἰς τὰς πόλεις καθὼς καὶ χρονοτριβῆς τῶν συμμάχων. Ἐὰν διαλυθῶσι νῦν οἱ σύμμαχοι καὶ μετὰ βραχὺν χρόνον προσκληθῶσι, θὰ προσέλθωσι λίαν ἀπρόθυμοι. Περὶ τοῦ διατριβῆς πρβ. Λυσιστρ. 943. ἰχὼρ κακὸν ὀζόμενος Ἱπποκρ. 6, 298 κάκοσμος.

ὁθούνεκα (ἐκ τοῦ ὅτου ἕνεκα, ὡς οὕνεκα ἐκ τοῦ οὗ ἕνεκα) κατήντησεν ἰσοδύναμον τῷ ὅτι, καθ' ὃν λόγον καὶ τὸ διότι· εἶνε δὲ εὔχρηστον μόνον τοῖς Τραγ. Αἰσχ. Πρ. 346. Σοφ. Φιλ. 634. Τρ. 813. Ο. Κ. 944. 853. Ἠλ. 47 κἀλλ.

οἷ εἰς ὃν τόπον ἐπὶ κινήσεως· ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις Σοφ. Ἠλ. 1035 ἀλλ' ὅμως τοὐλάχιστον γνώριζε, εἰς ποῖον σημεῖον ἀτιμίας (καθ' ὅσον, τὸ σὸν μέρος, μὲ παρεμποδίζεις νὰ ἐκτελέσω ἣν δικαιοῦμαι ἐκδίκησιν) μὲ φέρεις. τὸ γὰρ τῶν παίδων τέλος ἄδηλον οἷ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος Πλ. Συμπ. 181 E ἄδηλον γάρ ἐστι οἷ τὸ τελος τῶν παίδων τελευτᾷ περὶ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε καὶ σώματος· κυρ. εἶνε ἄδηλον εἰς ποῖον σημεῖον ὡς πρὸς τὴν κακίαν καὶ ἀρετὴν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος φθάνει τὸ τέλος τῶν παίδων. ἄσημα δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα Κύπριδος Εὐρ. Ἱππ. 371 «ἄσημον δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ φθίνει (=«ὅποι χωρεῖ καὶ τέλος ἴσχει, ἀποβαίνει» Σχ.) ἡ Κύπριδος τύχη, ἡ ἐκ Κύπριδος δυστυχία» Δ. Βερν.

οἷ, δοτ. τῆς τριτοπρ. ἀντων. (ἴδε τὴν γεν. οὗ).

οἴαξ -ακος ὁ, Ἰων. οἴηξ -ηκος, κυρ. τοῦ πηδαλίου ἡ λαβή, «τὸ δοιάκι»· οἷον πηδαλίων οἴακος ἀφέμενος Πλ. Πολιτικ. 272 E ἀφήσας (κυρ. ἀφεὶς ἑαυτὸν) τὴν λαβὴν (τὴν κυβέρνησιν) τοῦ πηδαλίου. εὖ πραπίδων οἴακα νέμων Αἰσχ. Ἀγ. 793 διευθύνων καλῶς τὸ πηδάλιον τῆς διανοίας του. ἕρπε νυν οἴαξ ποδός μοι Εὐρ. Ὀρ. 795 «βάδιζε νῦν (μᾶλλον: οὖν) πηδάλιον τῆς πορείας μου» Σχ. ἡγοῦ μοι τῆς ὁδοῦ· γίνου μοι ὁδηγός. ζυγὸν ἡμιόνειον . . . εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός Ω 268 «καλῶς τοῖς κρίκοις ἐφηρμοσμένον, δι' ὧν διείρονται αἱ ἡνίαι» Γαζῆς.

οἴγνυμι, ἀνοίγω, ποιητ. Ἀνθ. 9, 356 καὶ συνήθ. οἴγω ἐπ. ποιητ., πεζ. μόνον ἐν συνθ., ἰδ. ἀνοίγνυμι καὶ ἀνοίγω. Τοῦτο δὲ τὸ ἀνοίγω προτιμῶσι πάντοτε ὁ Θουκ. καὶ ὁ Ξεν., ἐπίσης δὲ οἴγω καὶ ἀνοίγω μόνον ὁ Αἰσχύλ. καὶ ὁ Σοφ., ἀλλ' ὁ Εὐρ. Ἴων 923 ἀνοίγνυται, ἀμφότερα δὲ αἱ Ἀττ. Ἐπιγρ. (οἱ δὲ μτγν. καὶ ἀνοιγνύω). Παλαιότερος τύπος Λεσβ. ὀείγω. Παρατ. ἀνέῳγον (ἐκ τοῦ ἀνέϜοιγον) Π 221. Ἀπ. Ἀμειψ. 14. Ἡρ. 1, 187 καὶ Ἀττ. πεζ. (ἀνῷγεν Ξ 168. ἄνοιγεν Nauck). ἤνοιγον μτγν. (τὸ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 2. 6, 21 διωρθώθη εἰς ἤνυτον, ὃ ἴδε). ἀναοίγεσκον (τ. ἕ. ἀνοείγεσκον) Ω 455. ἀνεῴγνυον Ἀππ. Ἀννιβ. 33. Ἐμφ. 4, 81 -εῴγνυ Μιθρ. 44. οἴξω Εὐρ. Κύκλ. 502. ἀνοίξω Ἀρφ. Εἰρ. 179. ᾦξα Ω 457. ὤιξα (γρ. ὤειξα ὁ Blass) Z 298. Ω 446. κ 436 κἀλλ. Θεόκρ. 23, 53. Ἱπποκρ. 5, 144 (ὤϊξα, ἀνέῳξα Ἐρωτιαν.). ἀνέῳξα, ἀνοῖξαι κέ. (τὸ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 13 ἤνοιξεν διωρθ. εἰς ἤνυσεν ὑπὸ τοῦ Riemann. Ἀλλὰ βέβαιον εἶνε ἀνῷξα π. Θεοκρ. 14, 15 καὶ ἐν Δωρ. Ἐπιγρ. ἄνοιξα Ἡρ. 4, 143. 9, 118 κἀλλ., ἀλλὰ καὶ ἀνῷξα 1, 68. μετὰ τριπλῆς αὐξ. ἠνέῳξα Ἰώσηπ. κ. Ἀπ. 2, 9. Παλ. Δ. (ἀνωῖξαι Κ. Σμυρν. 12, 331 ἐφθαρμ. κατὰ Blass). ἀνέῳχα; [Δημ.] 42, 30. ἀνέῳχας Ἀπ. Μέν. 229. Πρκ. β' ἀνέῳγα Δημ. ἔνθ. ἀν. (ἀλλὰ παρ' Ἀρισταιν. 2, 22 τὸ ἀνέῳγε εἶνε πρτ.). Ὁ Bamberg εἰκάζει ὅτι τὸ μὲν ἀνέῳγα εἶνε Ἀττ., τὸ δὲ ἀνέῳχα μτγν., κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ πέπραγα πέπραχα. Ὑπερσ. β' ἀνεῴγει Ἀπ. Φερεκρ. 86 ἐκ διορθ. τοῦ Πόρσωνος πλημμελοῦς ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς ἔχοντος πρτ. ἀνέῳγε. Παθ. ἀνέῳγα εἶμαι ἀνοικτὸς Ἱπποκρ. 7, 558 καὶ μτγν. ὡς Πλούτ. Πύρρ. 31. Λουκ. Ἀνάχ. 39. Δι. Νεκ. 4, 1 καὶ Δείναρχ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμέρ. 1, 52. Ἀνθ' οὗ Ἀττ. εἶνε τὸ ἀνέῳγμαι, -ῴγμην. Μέσ. ἀνοίγω ἐμαυτῷ σπαν., ἀνεῳγόμην, ἀνοιξάμεναι Ἀριστείδ. Τόμ. 2, 40 Jebb.— Παθ. ὑπανεῳγνύμην Ἀπ. Ἐφίπ. 8. (ὠΐγνυντο τ. ἕ. ὠείγν- B 809. Θ 58. οἰγόμην Ἀπολλ. Ῥ. 2, 574). ἀνεῳγόμην. Μέλλ. ἐνστ. ἀνοίξομαι Ἐπιγρ. οἰχθείς Πίνδ. Ν. 1, 41. ἀνεῴχθην -οιχθῆναι κέ. (ἀνῴχθη Εὐρ. Ἴων 1563, ὃ διωρθ. εἰς ἀνεῴχθη κατὰ συνίζησιν ἀναγνωστέον. ἠνοίχθην Παυσ. 2,35,4. καὶ Ἀγ. Γρ. ἠνεῴχθην Δί. Κάσ. 44, 17. Κ. Δ. Ἀόρ. β' ἠνοίγην μτγν. Κ. Δ.). ἀνοιχθήσομαι μτγν. ἀνοιγήσομαι Παλ. καὶ Κ. Δ. ἀνέῳγμαι, καὶ Ἐπιγρ. (ἀνῷκται Θεόκρ. 14, 47. ἤνοιγμαι Ἰώσηπ. κ. Ἀπ. 2, 9, μετὰ τριπλῆς αὐξ. ἠνέῳγμαι μτγν.). Ἰων. ὤϊκται (ὤεικται Blass) Ἡρώνδ. 4, 55. ἀνέῳκτο (διήνοικτο Ἡλιόδ. 7, 15). Μετ' ὀλ. μέλλ. ἀνεῴξομαι Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 14. ἀνοικτέον Εὐρ. Ἴων 1387. ὤϊξε οἶνον γ 392 ἄνοιξε τὸ κρασί. ἁπλῷ λόγῳ, ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα Αἰσχ. Πρ. 637 δι' ἁπλοῦ (σαφοῦς) λόγου, ὅπως εἶνε δίκαιον ν' ἀνοίξῃ τις τὸ στόμα του (ἀπευθυνόμενος) πρὸς φίλους.

οἶδα, ἴδ. εἴδω.

οἰδάνω ἐπ. ποιητ., -αίνω μτγν. ποιητ. καὶ πεζ.

οἰδέω ἀρχ. καὶ νέον Ἰων., καὶ Ἀπ. Σαπφ. (ἴδ. Bergk III σ. 704). Ἀττ. Ἀρφ. Βάτρ. 940. Πλ. Γοργ. 518 E. -άω Πλουτ. 734 F (ἴδ. ἐκδ. ἐμῆς I σ. LXXXIII). φουσκώνω. ᾤδεον ε 455. Ἱπποκρ. 5, 186. ᾤδουν Ἀπ. Μεν. 919. ᾤδησα 5. 76. 84. 168. Πλ. Φαῖδρ. 251 B. ᾤδηνα, -ἀν- μτγν. ᾤδηκα Θεόκρ. 1, 43 καὶ μτγν. πεζ., -ἐξ- Εὐρ. Κύκλ. 227. ἀν- Ἱπποκρ. 2, 256. Μέσ. ἀνοιδήσαντο Κ. Σμυρν. 9, 345 καὶ ἀνοιδήνασθαι 14, 470. οἰδάνεται κραδίη χόλῳ I 646 φουσκώνει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν θυμόν. ἅτε οἱ οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων Ἡρ. 3, 127 ἐπειδὴ τὰ πράγματά του ἦσαν ἀκόμη ἠρεθισμένα. ᾤδουν τ' ἐν ἐμαυτῷ Ἀπ. Μενάνδ. 919 (Ἡρῳδιαν. Ἑρμάννου σ. 317: ὁ Μένανδρος ἀπὸ τοῦ οἰδῶ τὸν παρατατικὸν μετέβαλεν εἰς τὸ ω (γρ. ωι), εἰπών Ὤιδουν τ' ἐν ἐμαυτῷ». Τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουσι καὶ ἄλλοι) «ἐφούσκωνα μέσα μου»,

« ὠργιζόμην, ἐν ἑαυτῷ ἠγανάκτουν » Ἡσύχ. Ἡ διόρθ. τοῦ Meineke φόδουν ἐπ' ἐμαυτῷ ἢ φόδουν ἐμαυτῷ ὅλως περιττή. ἔκ με καίεις οὐ θέλουσαν οἰδῆσαι Ἡρώνδ. 4, 49 ἐκκαίεις με οὐ θέλ. ὀργισθῆναι.

ὀΐζω, Ἀττ. οἴζω, ἀμέσως παραγόμενον ἀπὸ τοῦ οἴ ὡς τὸ οἰμώζω ἐκ τοῦ οἴμοι, φεύζω (φεῦ), αἰάζω (αἰαῖ) κτλ.

οἶκα, οἰκός, οἰκώς Ἰων. = ἔοικα, εἰκός, εἰκὼς (ἐοικώς).

οἴκᾰδε· πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε (=οἴκαδε φέρων) βότρυς Ἡσ. Ἔρ. 611 «γιὰ τὸ σπίτι σου». τὰς παρ' ἐκείνου δωρεὰς λαμβάνοντες οἴονται οἴκαδε λαμβάνειν, τὰ οἴκοι πωλοῦντες Δημ. 7, 17 φαντάζονται ὅτι τὰς λαμβάνουσιν εἰς τὸν οἶκόν των, ἐν ᾧ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ (τ. ἔ. τὴν πατρίδα των) πωλοῦσι. Τὸ οἶκος λέγεται καὶ περὶ πατρίδος. ἐκ ταύτης (τῆς θαλάσσης) βίος βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται Ἀπ. Εὐρ. 670 ἐκ ταύτης πορίζόμεθα τὰ τῆς οἰκίας ἐπιτήδεια, βρόχους καὶ πέδας ἱστάντες.

οἰκεῖος 3 καὶ 2, Ἰων. οἰκήϊος, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ (τοῦ οἴκου) ὤν, συγγενής, φίλος στενός, ἴδιος· χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς Αἰσχ. Ἀγ. 1220, ἴδ. βορά. τοὺς ναύτας φασὶ δεῖν οἰκείους εἶναι τῆς τριήρους τῆς ληψομένης τὸν στέφανον Δημ. 51. 17 λέγουσιν ὅτι ἡ τριήρης, ἥτις μέλλει νὰ λάβῃ τὸν στέφανον, πρέπει νὰ ἔχῃ ἰδικούς της τοὺς ναύτας. ἀλλοτρίοις ἱεροῖς ἐπελθόντας οἰκεῖα νῦν κεκτῆσθαι Θουκ. 4, 98 ἴδ. ἐπέρχομαι. οἰκεῖον τὸν φόνον κεκτημένοι Εὐρ. Ἰ. Τ. 1171 ἴδ. κτῶμαι. οἰκεῖα πάθη Σοφ. Αἴ. 260, ἴδ. παραπράσσω. Ἀθηναῖοι μὲν περί τε τῆς ἀλλοτρίας (ἐνν. μαχούμενοι) οἰκείαν σχεῖν Θουκ. 6, 69 ὥστε νὰ τὴν κάμωσιν ἰδικήν των. ἠνάγκασαν ἂν (τὰς ναῦς) καίπερ πολεμίας οὔσας τῇ ὀλιγαρχίᾳ τοῖς σφετέροις οἰκείοις βοηθῆσαι 8, 96 ἤθελον ἀναγκάσῃ τὰς ναῦς, καίπερ πολεμίας πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, νὰ βοηθήσωσι τοὺς οἰκείους των. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις (ἐνν. οὖσι τῆς πόλεως) ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται, τῇ γνώμῃ δὲ οἰκειοτάτῃ οὔσῃ (ἐνν. ἑαυτοῖς) ἐς τὸ πράσσειν τι ὑπὲρ αὐτῆς (χρῶνται ἵνα πράσσωσί τι ὑπὲρ αὐτῆς) 1, 70 τ. ἔ. ὑμεῖς μὲν καταβάλλετε ἀτρύτους πόνους, ἵνα φθάσητε εἰς τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι εὐκολώτατα καὶ οἷον οἴκοθεν κατορθώνουσι τὸ αὐτό. Οἱ Ἀθην. καὶ τὰ σώματα καὶ τὴν γνώμην προθύμως διαθέτουσιν ὑπὲρ τῆς πόλεως, ἂν καὶ δὲν ἔχουσι τοὺς νόμους τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ὤφειλον ν' ἀνήκωσι γνώμῃ τε καὶ σώματι (ψυχῇ καὶ σώματι) εἰς τὴν πολιτείαν. οἱ δ' ἐχώρουν Συρακόσιοι μὲν περί τε πατρίδος μαχούμενοι . ., τῶν δ' ἐναντίων Ἀθηναῖοι μὲν περί τε τῆς ἀλλοτρίας οἰκείαν σχεῖν καὶ τὴν οἰκείαν μὴ βλάψαι ἡσσώμενοι 6, 69 ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων οἱ μὲν Ἀθ. ἐχώρουν περί τε τῆς ἀλλοτρίας μαχούμενοι, ὥστε οἰκείαν σχεῖν, καὶ τὴν οἰκείαν μὴ βλάψαι ἡσσώμενοι (διὰ τῆς ἥττης των). τίμα ταῖς μὲν ἀρχαῖς τῶν φίλων τοὺς οἰκειοτάτους Ἰσοκ. 2, 20 ἴδ. τιμάω. νομίσῃ τε μηδεὶς οἰκεῖον κίνδυνον ἕξειν Θουκ. 3, 13 ὅτι θὰ κινδυνεύσῃ ὁ ἴδιος ἀτομικῶς. ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως Μυκήνας καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ οἰκεῖον Ἀτρεῖ 1, 9 ἀφ' οὗ ὁ Εὐρυσθεὺς ἐνεπιστεύθη τὰς Μυκήνας καὶ τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν συγγένειαν εἰς τὸν Ἀτρέα. — ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων τε ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια Θουκ. 2, 40 ἴδ. τρέπω. ζώειν τ' ἀπ' οἰκείων ἔχει Βακχυλ. 1, 167 κυρ. καὶ ἔχει νὰ ζῇ ἀπὸ τὰ ἰδικά του. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνεσμεν, ἐξ ὧν τ' ἂν ἐξηλεγχόμην Ἀρφ. Βατρ. 959 εἰσάγων (εἰς τὰς τραγῳδίας μου) πράγματα τοῦ κοινοῦ ἡμῶν βίου, τὰ ὁποῖα μεταχειριζόμεθα, μὲ τὰ ὁποῖα ζῶμεν, καὶ ὡς ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐξηλεγχόμην: οἱ θεαταὶ δηλ. θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξελέγξωσιν εὐκόλως τὸν Εὐριπίδην ἐν τοιούτοις πράγμασι τοῦ καθ' ἡμέραν κοινοῦ βίου. Καὶ τοιαύτη ἦτο ἀληθῶς ἡ ποίησις τοῦ Εὐριπίδου. οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς Σοφ. Ἠλ. 215, ἴδ ἐμπίπτω. ᾔδεσαν οἰκεῖον σφίσι τὸ κακὸν ἀναφανησόμενον Ἀντιφ. 1, 13 ἐγνώριζαν ὅτι ἤθελε φανερώνῃ ὅτι τὸ κακὸν εἶνε πλησίον αὐτῶν, συγγενικόν των. τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι Θουκ. 7, 44 ἴδ. προοράω. τὰ τῆς φύσεως οἰκεῖα ἀναιρεῖ Δημ. 45, 53 καταργεῖ, καταστρέφει τοὺς στενοὺς δεσμοὺς τῆς φύσεως. μόνος οὗτος τῶν πάντων ἀνθρώπων καὶ τὰ τῆς φύσεως οἰκεῖα καὶ ἀναγκαῖα προδέδωκεν Λυκ. κ. Λεωκρ. § 131 ἔχει προδώσῃ τοὺς φυσικοὺς δεσμοὺς τῆς οἰκειότητος καὶ συγγενείας. οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας Ἀρφ. Σφ. 1022 ἐκφράσας τὰς ἐμπνεύσεις του ὄχι διὰ ξένου ἀλλὰ διὰ τοῦ ἰδικοῦ του στόματος. φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος Εὐρ. Ἡρακλ. 634 ἐπῆλθέ μοι οἰκεία τις φροντὶς (λυπηρὰ σκέψις). οὐδεὶς παρῆν Ἀργεῖος, οἰκεία δὲ χείρ Ἠλ. 629 «οἰκετῶν δύναμις, πλῆθος» Δ. Βερν. οἰκεῖος Λίχας Σοφ. Τρ. 757 λέγεται ἴσως ὡς ἀνήκων εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἡρακλέους. Κατὰ τὸν Σχ. «ἐλέγετο ὁ Λίχας σύντροφος εἶναι Ὕλλου». ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον Σαλαμῖνος Αἴ. 859 ὦ ἱερὸν ἔδαφος τῆς πατρίου γῆς Σαλαμῖνος. ὑμῖν τὰ πράγματα οἰκεῖα ποιεῖ Δημ. 19, 74 διευθετεῖ τὰ πράγματα συμφώνως πρὸς τὸ συμφέρον σας. οὗτός ἐστιν ὁ τοὺς περὶ ἁπάντων. . λόγους οἰκείους καὶ ἀναγκαίους τῇ γραφῇ πεποιηκὼς 18, 59 οὗτος εἶνε ὅστις ἔχει καταστήσῃ τοὺς περὶ ὅλου μου τοῦ πολιτικοῦ βίου λόγους οἰκείους καὶ συγγενεῖς (ἀντιδιαστέλλεται τὸ ἀλλοτρίους, ὃ ἀνωτέρω ἐξέφρασε διὰ τοῦ ἀπαρτᾶν τὸν λόγον) πρὸς τὴν κατηγορίαν. μηδὲν οἰκειοτέρᾳ τῇ ἀπολαύσει Θουκ. 2, 38 ἴδ. ἀπόλαυσις. κατ' οἰκέην (Meister: κατοικειν) Ἡρώνδ. 6, 63 = κατ' οἰκείην, κατ' ἰδίαν. οὐκ ἂν ὁμοίως τι οἰκείως φράζοι Θουκ. 2, 60 δὲν ἤθελε συμβουλεύῃ τι τὴν πόλιν μὲ ὁμοίαν ἀφοσίωσιν. Εἰς τὸ ὁμοίως ἐνν. ὥσπερ εἰ φι-

λόπολις εἴη. Εἰς δὲ τὸ οἰκείως ἐνν. τῇ πόλει. Τὸ οἰκείως ἔχω πρός τινα εὑρίσκομαι εἰς οἰκείαν, φιλικήν, σχέσιν πρός τινα λέγεται ἐπί τε τοῦ φιλοῦντος καὶ τοῦ φιλουμένου, δηλ. καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς· ἴδ. ἔχω καὶ διάκειμαι.

οἰκειότης ἡ: τῆς οὐσίας τὴν οἰκειότητα οὐ τῶν ἀνδρῶν τῶν ποιησαμένων διετήρεις Δημ. 44, 27 ἐπροσπάθεις νὰ διαφυλάττῃς τὴν συγγένειαν ὄχι μὲ τοὺς υἱοθετήσαντάς σε ἀνθρώπους ἀλλὰ μὲ τὴν περιουσίαν. οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οἰκειότητας ἔφη βεβαιοῦν ἀλλὰ τὸ ταὐτὰ συμφέρειν 18, 35 αἱ λέξεις (δι' ὧν χαρακτηρίζει τίς τινα, οἷον φίλος, ἐχθρὸς κττ.) ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε ἀποδείξεις τῆς φιλίας ἀλλὰ τὸ κοινὸν συμφέρον.

οἰκειόω: (τὸ χωρίον) μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦταί τε καὶ πολεμοῦται Θουκ. 1, 36 μετὰ τῶν μεγίστων εὐκαιριῶν (πλεονεκτημάτων ἢ μειονεκτημάτων) γίνεται οἰκεῖον ἢ πολέμιον: τοῦ χωρίου ἡ φιλία ἢ ἡ ἔχθρα συνδέεται μὲ τὰ σπουδαιότατα ἐπακολουθήματα. ἐς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες 3, 65 συμφιλιώνοντες ὑμᾶς πρὸς τοὺς ὁμοφύλους σας (τοὺς ἄλλους Βοιωτούς).

οἰκετεύω: χαίρουσά μοι ἐν Ἀΐδα δόμοισιν τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις Εὐρ. Ἄλκ. 436 τ. ἔ. οἰκοῖς, παρὰ τὸ οἰκέτης, ὃ σημ. καὶ τοὺς οἰκείους· «οἰκέται, οἱ κατὰ τὸν οἶκον πάντες» Ἡσύχ.

οἰκέω (οἰκείω Ἡσ. Θε. 330, παρὰ τὸ οἶκος, Ϝοῖκος, vicus) ὁμαλόν· ᾤκουν, οἴκεον Ἡρ. 1, 57. ᾤκηκας Ἡρώνδ. 4, 2 σχεδὸν = οἰκεῖς· οὕτω καὶ κατῴκηκα Πλ. Νόμ. 666 Ε. Μέσ. οἰκήσομαι μτγν., ἀλλ' ὡς παθ. μέλλ. ἐνστ. δόκιμος παρ' Ἀττ. καὶ δι- μ. μέλλ. Δημ. 8, 13. ᾠκησάμην μτγν. ἀλλὰ διῳκησάμην Δημ. 18, 287. προδι- Αἰσχ. 1, 146. Παρκ. μέσ. ᾤκημαι = οἰκῶ (μτβ.), γ' πλ. οἰκέαται Ἡρ. 1, 142. οἰκημένος 1, 27. κατῳκημένος Θουκ. 1, 120. καὶ ἀμτβ. οἴκημαι Ἡρ. 7, 22 κἀλλ. Μέσ. διῴκημαι Δημ. 18, 178. κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις Σοφ. Ο. Κ. 92 ἀφ' οὗ κατοικήσω ἐπὶ κέρδει (ἐπ' ὠφελείᾳ) μὲν τῶν δεδεγμένων. τὸ τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκὺ Ο. Τ. 1390 τὸ τὴν φρένα (τὴν συνείδησιν) οἰκεῖν ἐκτὸς τῶν κακῶν γλυκύ ἐστι. καὶ εἴ που ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν (ἐνν. πόλιν) Θουκ. 2, 63 καὶ ἂν που κατὰ μόνας (χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων) ὡς αὐτόνομοι ἤθελον ἱδρύσῃ πόλιν. οὗτος νομὸς ἐν νήσῳ οἰκέει Ἡρ. 2, 166 οὗτος ὁ νομὸς ὑπάρχει ἐν νήσῳ. πῶς ποτ' ἂν πόλις ἄριστ' οἰκοίη Πλ. Νόμ. 702 Β πῶς ποτ' ἂν πόλις ἄριστα διοικοῖτο. Ἀλλὰ λέγεται οἰκεῖν, ὄχι διοικεῖσθαι, διότι διὰ τοῦ πόλις ἐνν. τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, οἱ πολῖται. Ὁμοίως· ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σωφρόνως Πολ. 423 Α ἕως ἂν ἡ πόλις σοι σωφρόνως διοικῆται (διακεκοσμημένη ᾖ). βλάπτουσιν οἱ πονηροὶ νόμοι καὶ τὰς ἀσφαλῶς οἰκεῖν οἰομένας πόλεις Δημ. 20, 49 καὶ τὰς πόλεις, αἵτινες νομίζουσιν, ὅτι ἀσφαλῶς διοικοῦνται, εἶναι διατεταγμέναι. Ὅπου καὶ ἐκ τοῦ οἰομένας φαίνεται ὅτι κυρ. τὸ πόλεις = πολίτας. Καὶ ἄνευ ἐπιρρ., ὡς τῶν ὑπὸ βασιλεῖ πρότερον ὄντων ἡγεμόνες καταστάντες οἰκοῦμεν = ζῶμεν Θουκ. 6, 82. Ἐν οὐ δέοντι διορθοῦσιν: ἠρκοῦμεν: οἰκειούμεθα· πρβ. 2, 63. Πλ. Συμπ. 182 Β. Λυσ. 31, 9. ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν (= ζῶμεν, διάγομεν) σύ τε κἀγὼ Σοφ. Ο. Κ. 1336. εἰ πόλιν ἑτέραν... ὅμορον οἰκήσαντες τὸν πόλεμον ποιοῖντο Θουκ. 6, 37, ἴδ. ἔρχομαι. ἕτερον αἰῶνα καὶ μοῖραν οἰκήσομεν Εὐρ. Ἰ. Α. 1507 ἄλλην ζωὴν καὶ τόπον οἰκήσομεν. «Τὸ μοῖραν ὄχι = τύχην, ἀλλὰ = χώραν, τόπον, καθ' ἃ καὶ ἡμεῖς κοινῶς τὸ μέρος, τὸ δ' οἰκήσομεν ἀνάφερε καὶ εἰς τὸ αἰῶνα («αἰών: ὁ χρόνος τῆς ζωῆς» Ἡσύχ.) κατὰ ζεῦγμα» Δ. Βερν. ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτείνει, φίλαι, ὡς μήποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἁλῶ, μὴ παῖδας οὓς ἔτικτον, ἀλλ' ἐλεύθεροι παρρησίᾳ θάλλοντες οἰκοῖεν πόλιν κλεινῶν Ἀθηνῶν Εὐρ. Ἱππ. 419 ἐγὼ γὰρ δι' αὐτὸ τοῦτο ἔγνων ἀποθανεῖν, ἵνα μήποτε ληφθείην τὸν ἐμὸν ἄνδρα καταισχύνασα (ἀτιμάσασα) μηδὲ τοὺς παῖδας, οὓς ἔτικτον, ἀλλ' ἵνα (οἱ παῖδες) ἐλεύθεροι παρρησίαν θάλλουσαν ἔχοντες (δυνάμενοι ἐλευθέρως νὰ ὁμιλῶσι) οἰκοῖεν κλεινὰς Ἀθήνας (ἐνν. εἰ μὴ ἁλοίην· ὅθεν καὶ ἡ εὐκτ. οἰκοῖεν). τοὺς δ' ἄλλους (πείθεσθέ μοι) ἐᾶν οἰκεῖν Θουκ. 3, 48 νὰ τοὺς ἀφίνετε νὰ ζῶσιν (ἡσύχως) εἰς τὰς οἰκίας των («νὰ κάθωνται 'ς τὰ σπίτια των»). τὰς πλείστας τῶν νήσων ᾤκη(ι)σαν 1, 8 κατῴκησαν ἢ ἵδρυσαν (ἴδ. οἰκίζω)· πρβ. Ἡρ. 1, 142: αἱ δύο (πόλεις) νήσους οἰκέαται (= ᾤκηνται) αἱ δύο κοινότητες εἶναι ἐγκαθιδρυμέναι εἰς νήσους. τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν Ἀρφ. Νεφ. 138 κατοικῶ μακρὰν (τῆς πόλεως), εἰς τὰ χωράφια (εἰς τὴν ἐξοχήν)· εἰς τὴν πόλιν μετῴκησε κατὰ (καὶ διὰ) τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου. τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι; Εὐρ. Ἰ. Α. 331 δὲν θά με ἀφήσουν (κυρ. δὲν θ' ἀφεθῶ) νὰ εἶμαι κύριος ἐντὸς τῆς οἰκίας μου: πρβ. Ἀνδρ. 581. Φοιν. 602. Ἴσως δὲ ὁ Εὐρ. εἶπέ που «μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν» (ἀντὶ τοῦ οἶκον). Ὅθεν καὶ ὁ Ἀρφ.: μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν Βατρ. 105 τοιοῦτόν τι περίπου: μὴ ἐπεμβαίνῃς εἰς τὰς σκέψεις μου· ἔχε τὰς ἰδικάς σου, νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικάς μου· ἢ «ἔχε τὰ σάλια σου, νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὲς μύξες μου». Παρόμοιόν τι νόημα ἔχει ὁ ἐν Ἀνδρ. 237 στίχος: ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι κυρ. εἴθε ὁ σὸς νοῦς μὴ οἰκοίη σὺν ἐμοί: δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ζῶ μὲ γυναῖκα σκεπτομένην, ὡς σύ. Ἴσως εἶχε καὶ ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ κωμικός. ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται Θουκ. 2, 37 ἡ πολιτεία ὀνομάζεται δημοκρατία, διότι ἡ διοίκησις αὐτῆς δὲν εἶνε εἰς ὀλίγους περιωρισμένη ἀλλ' εἰς πλείονας (ἐκ τῶν πολι-

τῶν). τούτους δὲ ξυγγράψαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητήν, καθ' ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται 8, 67 οὗτοι δὲ καθ' ὡρισμένην ἡμέραν νὰ παρουσιάσουν ἐνώπιον τοῦ δήμου ἔκθεσιν ἔγγραφον περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ διοικῆται ἄριστα ἡ πόλις. Καλλικρατίδας δὲ εἶπεν, ὅτι ἡ Σπάρτη οὐδὲν μὴ κάκιον οἰκεῖται αὐτοῦ ἀποθανόντος Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 32 ἐπειδὴ ἀπαιτεῖται μέλλων, διορθοῦσιν οἰκήσει, ὃ ἀπέχει τῆς παραδεδομένης γρ., ἢ οἰκιεῖται, ὅπερ ἀνάρμοστον. Ἴσ. οἰκήσεται, κυρ. οὐδεὶς φόβος μὴ κάκιον πράξει (διοικήσεται). σωφρόνως γε οἰκοῦσα εὖ ἂν οἰκοῖτο Πλ. Χαρμ. 162 Α σωφρόνως γε διοικουμένη πόλις καλῶς ἂν διοικοῖτο. Κατὰ τὸν Cobet ἐν ταῖς φράσεσιν εὖ (καλῶς), βέλτιον οἰκεῖν, κακῶς, χεῖρον οἰκεῖν, σωφρόνως οἰκεῖν τὸ οἰκεῖν = τὸν βίον διάγειν· πρβ. Αἰσχ. 3, 182. Πλ. Πολ. 599 D. Νόμ. 872 D. Ἡ δὲ φράσις ἡ πόλις εὖ, κακῶς, κάκιον οἰκεῖται (οἰκήσεται) σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ τῇ: ἡ πόλις εὖ, κακῶς, κάκιον πράττει.

οἰκῆας Ἰων. αἰτ. πλ. τοῦ οἰκεύς.

οἰκηϊεόμενος, οἰκηϊεῦνται, ἴδ. οἰκειοῦμαι.

οἰκήϊος Ἰων. = οἰκεῖος.

οἰκηϊόω Ἰων. ἴδ. οἰκειόω.

οἴκημα τό: καταθησόμενος (ἡμᾶς) εἰς τὸ οἴκημα Δημ. 56, 4 διὰ νὰ μᾶς βάλῃ εἰς τὴν φυλακήν.

οἴκησις ἡ: τῇ κατὰ τὴν χώραν αὐτονόμῳ οἰκήσει μετεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι Θουκ. 2, 16, ἴδ. μετέχω. τῶν τὴν μεσόγειαν ἐχόντων αὐτόνομοι οὖσαι καὶ πρότερον αἰεὶ (αἱ) οἰκήσεις πλὴν ὀλίγοι, μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἦσαν Θουκ. 6, 88 αἱ κῶμαι αἱ καὶ πρότερον ἀεὶ αὐτόνομοι τῶν κατοικούντων τὰ μεσόγεια, ἐκτὸς ὀλίγων ἦσαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων.

οἰκία τά· παρ' Ἡροδ. εὕρηται ἀντὶ τοῦ ἡ οἰκία ἴδ. 3, 16. 1, 199. 3, 24 κἀλλ.

οἰκίζω ποιῶ οἰκεῖν, ἐγκαθιδρύω, ἐγκαθιστῶ· ὁμαλόν, καὶ πρκ. συνῴκικα, Στράβ. 12. 3, 10. Μέσ. οἰκιούμεθα Εὐρ. Ἡρακλ. 46. μ. παθ. οἰκισθήσομαι Δημ. 5, 10. Ἀππ. Ἐμφ. 2, 139 (οἰκιεῖται Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 32 ἴδ. οἰκέω.— ᾤκισμαι (Ἰων. οἴκ-). τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε Εὐρ. Ἡρακλ. 613 κατέβασεν ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ εἰς τὰ χαμηλά. Ὁ Cobet διώρθ. ἔκτισε, ἀμφιβάλλω ἂν ὀρθῶς. τῷ μὲν ἐμῷ νυμφευτᾷ χάριν οὐ προλαβὼν παῖδ' εἰς οἴκους οἰκίζεις Εὐρ. Ἴων. 913 εἰς μὲν τὸν ἐμὸν σύζυγον, χωρὶς νὰ λάβῃς προηγουμένως καμμίαν χάριν παρ' αὐτοῦ, δίδεις (καὶ ἐγκαθιδρύεις) ἕνα υἱὸν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μέσ. ζητοῦσ' ὅπου γῆς πύργον οἰκιούμεθα Ἡρακλ. 46 εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς νὰ κάμωμεν τὴν κατοικίαν μας. ἵξεται μόνος πάτραν, οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας δεινὴ Χάρυβδις Εὐρ. Τρῳ. 435 ἀφίξεται μόνος οἴκαδε (εἰς τὴν πατρίδα, ἐκεῖθεν) ὅπου δὴ κατὰ τὸν στενὸν δίαυλον (τὸν μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Σικελίας), κατὰ τὰς πέτρας, δῆλον ὅτι, οἰκεῖ (ἐνίδρυται) ἡ δεινὴ Χάρ. Τινὲς ὑποθέτουσι χάσμα μεταξὺ τοῦ πάτραν καὶ τοῦ οὗ. Τὸ πέτρας, τὸ πολλαχῶς διορθούμενον, θεωρῶ ἀκριβεστέραν ἐπεξήγησιν εἰς τὸ δίαυλον. Ἀμτβ. Ἡρώνδ. 3, 12 ὅκου περ οἰκίζουσιν οἵ τε προὔνικοι κοἱ δρηπέται = οἰκοῦσιν. Παθ. τῶν πόλεων ὅσαι νεώτατα ᾠκίσθησαν (= ἱδρύθησαν) Θουκ. 1, 7. καὶ ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον ᾠκίσθησαν Αὐτόθι, ἐκτίσθησαν μακρὰν τῆς θαλάσσης.— Τὸ οἰκίζειν ὑποδηλοῖ τὴν πολιτικὴν τάξιν, τὴν σύμφωνον πρὸς τὰ καθιερωμένα ἔθιμα. Ὁμοίως οἰκιστής ἐλέγετο ὁ θεμελιῶν πόλιν συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα ταῦτα, καθ' ἃ ὁ οἰκιστὴς ὤφειλε ν' ἀνήκῃ εἰς παλαιὰν ὀνομαστὴν οἰκογένειαν, πρὸ παντὸς δ' ὤφειλε νὰ συνκαποκομίζῃ ἐκ τῆς μητροπόλεως πῦρ ἀνημμένον ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑστίας. Πρβ. Θουκ. 1, 24.

οἰκόπεδον τό, ὡς καὶ σήμερον. Ἀλλὰ παρὰ Θουκ. 4, 90 σημ. ὅ τι σήμερον λέγεται κοινῶς «χάλασμα, χαλάσματα» ἢ, κατ' ἄλλους, οἰκίας. Τὸ χωρίον: τάφρον μὲν κύκλῳ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν ἔσκαπτον, ἐκ δὲ τοῦ ὀρύγματος ἀνέβαλλον ἀντὶ τείχους τὸν χοῦν, καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες ἄμπελον κόπτοντες τὴν περὶ τὸ ἱερὸν ἐσέβαλλον καὶ λίθους ἅμα καὶ πλίνθον ἐκ τῶν οἰκοπέδων τῶν ἐγγὺς καθαιροῦντες ἐκ δὲ τοῦ ὀρύγματος ἔρριπτον ἐπάνω τὸ χῶμα, ἵνα χρησιμεύῃ ἀντὶ τείχους, καὶ σταυροὺς ἐμπήγοντες κατὰ μῆκος (ἴδ. 2, 75: φορμηδὸν ἀντὶ τοίχων τιθέντες) ἔρριπτον μέσα (= ἐσέβαλλον δηλ. ἐς τὸν χοῦν) τὴν περὶ τὸ ἱερὸν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν ἔκοπτον, καθὼς καὶ λίθους μαζὶ καὶ πλίνθους, τὰ ὁποῖα ἐλάμβανον ἐκ τῶν πλησίον χαλασμένων οἰκιῶν, κρημνίζοντες τοὺς τοίχους αὐτῶν. Ἀντικειμ. τοῦ ἐσέβαλλον εἶνε ἔνθεν μὲν τὸ ἄμπελον, ὅπερ ἔχει τὴν ἰδίαν του μετοχὴν κόπτοντες, ἔνθεν δὲ τὸ λίθους καὶ πλίνθον, ἃ ἐπίσης ὁρίζονται ἀκριβέστερον διὰ τῆς μετοχῆς των καθαιροῦντες.

οἴκοι: ἡ δ' οἴκοι πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν Σοφ. Ο. Κ. 759 ἡ δὲ οἰκεία πόλις πλέον δικαίως θὰ εἶνε σεβαστή. οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον (Stephanus: ἔσχομεν) ἐνθάδ' οὖσά περ Εὐρ. Ἴων 251 ἐν ᾧ εἶμαι ἐδῶ, ὑπῆγ' ὁ νοῦς μου εἰς τὴν πατρίδα μου.

οἰκονομέω: ἀσθενέστατον γὰρ ὂν φύσει μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν Ἀπ. Μενάνδ. 531 διορθοῦσι διαπονεῖται: μέγιστ' ἐξοικοδομεῖται πράγματα: μεγίστοις ἐξανεμοῦται πτώμασιν. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὰ ἐφεξῆς: ὅταν πέσῃ δέ, πλεῖστα συντρίβει καλά. Γράφω: μεγίστοις ὄγκον ὀχεῖται πράγμασιν. Ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐξεφράσθη ἐπ' ἴσης ἐν Ἀνθ. Στοβ. 105, 51: ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίγνεται μέγα. ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμους πατρός Σοφ. Ἠλ. 189 ὅπως ξένη τις ἐπείσακτος ἄνευ ἀξίας εὐτρεπίζω τοῦ πατρός μου τὰ δωμάτια.

οἰκοποιός ἔστι τις τροφή Σοφ. Φιλ. 32, ἴδ. τροφή.

οἶκος ὁ (ἴδ. οἰκέω), γενικώτερον τοῦ οἰκία, ἰδ. συμπεριλαμβάνει πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, πάντα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὰ εἰσοδήματα (= περιουσία) καὶ τοὺς ἀνθρώπους (= οἰκογένεια). οἰκία συνήθως εἶνε ἡ κατοικία, τὸ σπίτι, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἡ οἰκογένεια· πρβ. Ξεν. Οἰκ. 1, 5. Τὸ οἶκος μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ οἰκία οἱ ἐπικοί, λυρικοί, τραγικοί, ὁ Ἡρόδ., ἀλλ' ὄχι οἱ Ἀττικοί. τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην Ἀπ. Εὐρ. 884, ἴδ. ἐξιδρύω. οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς ἔχειν Αἰσχ. Ἀγ. 952 ὑπάρχει εἰς ἡμᾶς οἶκος ἐκ τούτων: (ἔχομεν) ἕνα σπίτι ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, διὰ νὰ ἔχωμεν (γιὰ πάντα) μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀναγκαία ἡ διόρθ. οἴκοις ἢ ὄλβοις.

οἰκουρέω: γνώσῃ δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν Αἰσχ. Ἀγ. 798 μὲ τὸν καιρὸν δὲ θὰ μάθῃς, ὅταν καλῶς ἐξετάζῃς ἐκ τῶν πολιτῶν καὶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δικαίως καὶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀκαίρως ἐν τῇ πόλει διαμένων ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν του. Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Σοφ. Φιλ. 1327 πελασθεὶς τοῦ Χρύσης φύλακος, τοῦ κρυφίου οἰκουροῦντος ὄφεως, ὃς φυλάσσει τὸν ἀκαλυφῆ σηκόν· πρβ. Ἡρ. 8, 41.

οἰκούρημα τό: πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς Εὐρ. Ἱππ. 787 «Οἱ μὲν ἔργον οἰκουροῦ, οἱ δὲ τὴν οἰκουρὸν αὐτήν. Κυρ. ἡ λέξις ἐμφαίνει τὸ πρῶτον, ἐνταῦθα δὲ αὐτὴν τὴν οἰκουρὸν γυναῖκα, ποιητικῶς, κατὰ συνεκδοχήν» Δ. Βερν. ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα Σοφ. Φιλ. 867, ἴδ. ἄπιστος.

οἰκούριος 2 καὶ 3: ἃ μὲν (Κυράνα) οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλησεν ὁδοὺς οὔτε δείπνων οὐκουριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας Πινδ. Π. 9, 18 ἡ μὲν οὔτε τῶν ἱστῶν τὰς «παλιμπορεύτους» (Σχ. «αἱ γὰρ ὀρθαὶ ὑφαίνουσαι προπορεύονται καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον καὶ ὑποστρέφουσιν Σχ.) ὁδοὺς ἐφίλησεν οὔτε τῶν δείπνων τὰς τέρψεις μετὰ τῶν οἰκουρουσῶν («τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν» Σχ. «τῶν ὡς ἐκ τῆς οἰκουρίας λευκοτέρων» ἐξηγοῦσιν ἄλλοι) ἑταιρῶν (φίλων ἢ θεραπαινῶν). Ἐπειδὴ ἡ προπαραλήγουσα τοῦ οἰκουριᾶν πρέπει νὰ εἶνε βραχεῖα, οἱ πλεῖστοι ἐπιδοκιμάζουσι τὴν γρ. τοῦ Μοσχοπούλου οἰκοριᾶν, πρὸς ὃ παραβάλλει ὁ Christ κοῦρος: κόρος, μοῦνος: μόνος, νοῦσος: νόσος, οὖρος: ὅρος. Ἄλλοι δὲ ἄλλως διορθοῦσιν.

οἰκτίρω (οἰκτείρω) «καὶ διὰ τοῦ ῑ γράφεται καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου. Ἔχουσι δὲ λόγον ἑκάτεροι· οἱ γὰρ διὰ τοῦ ῑ γράφοντες διὰ τὸ οἰκτιρμὸς γράφουσι· καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς οἰκτίρρω λέγουσι καὶ οὐχὶ οἰκτέρρω, Οἱ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν αὐτό, ἐπειδὴ οἰκτερῶ ἐστιν ὁ μέλλων». Χοιροβοσκός. Αἱ ἐπιγραφαὶ ἐπικυροῦσι μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν· μόνον ἐν μτγν. ἐπιγρ. (τοῦ β' αἰῶνος π. Χ.) εὕρηται ἡ διὰ τοῦ ει γραφή. Τὸ ἐν Ἀπ. Αἰσχ. 199 οἰκτερεῖ μεταγράφουσι νῦν εἰς οἰκτιρεῖ. ἀόρ. ᾤκτιρα (Ἐπιγρ.). Ἄλλοι τύποι ἐκ τῶν ἐνδόξων συγγρ. δὲν σῴζονται. Τὸ δε οἰκτειρήσω, ᾠκτείρησα. -ήθην εἶνε λίαν μτγν. κόπων οἴκτιρε μὴ ἀπολωλότας Αἰσχ. Ἱκ. 215 λυπήσου μας διὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς δυστυχίας μας, ἀλλὰ πρὶν χαθῶμεν, πρὶν ἐξαντληθῶμεν ὑπ' αὐτῶν.

οἰκτίζω, οἰκτιῶ, συνήθ. ποιητ., οἰκτίρω· ταὐτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς οἶκτον οἰκτίσαιτ' Αἰσχ. Εὐμ. 516 κυρ. ταῦτα τὰ οἰκτρὰ λόγια ἴσως ἢ πατὴρ ἢ μήτηρ νεωστὶ παθοῦσά (τι κακὸν) ἀναστενάζουσα (θρηνοῦσα, λέγουσα) ἤθελε κινήσῃ οἶκτον. γυναικείοις ἂν οἰκτισαίμεθα κουραῖσι καὶ θρήνοισι πρὸς τὸν ἀνόσιον Εὐρ. Ἑλ. 1054 ἐμποροῦμεν νά σε πενθήσωμεν μὲ γυναικείας κουρὰς καὶ θρήνους ἐνώπιον τοῦ ἀνοσίου τυράννου.

οἶκτος ὁ: οὐκ οἴκτου μέτα κατήνεσεν Σοφ. Ο. Κ. 1636 ὅπου ὀρθῶς ὁ Bothe ἔγρ. οὐκ ὄκνου μέτα, ἄνευ ὄκνου, ἄνευ ἀναβολῆς. οἴκτῳ σώφρονι λαβεῖν Θουκ. 3,59 ἴδ. λαμβάνω. ὁ δ' οἶκτος ὁ σὸς ἐμοὶ κρείσσων πάρα καὶ μητρὶ τὴμῇ Εὐρ. Ἴων 1276 ὁ οἶκτος, ὃν ζητεῖς σύ, ἀνήκει κατ' ἰσχυρότερον λόγον εἰς ἐμὲ καὶ τὴν μητέρα μου. κλύω τινὸς οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου Σοφ. Τρ. 863 ἀκούω οἰκτροῦ τινος θρήνου διὰ τῶν οἴκων ἀρτίως αἰρομένου (ἐγειρομένου)· «ὁ χορὸς τῆς τροφοῦ ἀκούων θρηνούσης ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῆς Δηϊανείρας φησὶ τοῦτο» Σχ. τόνδε κλύουσαν οἶκτον Αἰσχ. Χο. 410 ἀκούουσαν τὸν οἰκτρὸν τοῦτον θρῆνον. πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον Σοφ. Ἀντ. 858, ἴδ. πότμος.

οἰκτρός: οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά, οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις Σοφ. Ἠλ. 193 ἴδ. τὸ χωρίον ἐν τῷ ὁρμάω. οἴκτιστα θάνοιεν χ 472 οἰκτρότατον θάνατον νὰ λάβωσι.

οἰκτροχοέω φωνὴν Ἀρφ. Σφ. 555 οἰκτρὰν φωνὴν χέω, σχηματίζω οἰκτρὰν τὴν φωνήν μου.

οἶμα τό, οἴμημα (οἰμάω), ὅρμημα, ἔφοδος· ὀρθῶς δὲ ὁ Weil ἔγραψε παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. 610 ποδῶκες (ἐνν. ἐστὶν) οἶμα (ἀντὶ ὄμμα) ταχὺς τοὺς πόδας εἶνε, ὅταν πρόκειται νὰ ἐφορμήσῃ.

οἴμη ἡ (οἴω) κυρ. ἡ ὁδός, ὅθεν ἡ πορεία διηγήσεως τινος, ᾄσματος διήγησις, ᾠδή· ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν θ 74 τοῦ τραγουδιοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ δόξα ἔφθανε μέχρι οὐρανοῦ.

οἶμος ὁ, καὶ ἡ παρ' Ἀττ. καὶ μτγν. (οἴω ἴδε φέρω) ὁδὸς πορεία· ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν Πίνδ. Ὀ. 9, 47 «κίνησον, ὦ στόμα, χάριν αὐτῶν (τῶν Ὀπουντίων) ὁδὸν ἐπῶν ἐμμελῆ».

οἰμώζω (οἴμοι, πρβ. οἴζω ἐκ τοῦ οἴ, αἰάζω ἐκ τοῦ αἴ, φεύζω ἐκ τοῦ φεῦ κτλ.), οἰμώξομαι (οἰμώξω μτγν.) ᾤμωξα Π 125. Σ 35 καὶ Δραματ. Τὸ ἐν Εὐρ. Βάκ. 1285 οἰμωγμένον διωρθώθη ἀσφαλῶς εἰς ᾑμαγμένον ὑπὸ τοῦ Μουσούρου. οἰμωχθεὶς Θέογν. 1204. Τὸ δ' ἐν Ἀρφ. Ἀχ. 1195 οἰμωκτόν ὀρθῶς, κατὰ Blass, ἐξηλείφθη ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος. Μτγν. παρασχημ. οἰμώσσω -ττω. ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων (=κάκιστ' ἀπολουμένων) ἐλιχμῶντο Ἀρφ. Σφ. 1033 ἑκατὸν δὲ γύρῳ γύρῳ κεφαλαὶ ὀλεθριωτάτων κολάκων ἐγλείφοντο μὲ τὰς γλώσσας των περὶ τὴν κεφαλήν του. ᾤμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρουμένης Εὐρ. Ἠλ. 1168 ᾤμωξα κἀγὼ ἐπὶ τῇ χειρώσει τῆς Κλυτ. ὑπὸ τῶν τέκνων. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται; ἐγὼ βαδιοῦμαι Ἀρφ. Βάτρ. 178 πόσον ἀλαζονεύεται («μεγαλοπιάνεται: κάνει τὸν καμπόσο») ὁ κατάρατος· ἂς πάῃ 'ς τὸν διάβολον· ἐγὼ θὰ ὑπάγω μόνος μου (δηλ. μὲ τὰ πράγματά μου). «εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν («εἰ δύναμαι κρίνειν» Σχ.) βίον ἀνέρος» ἢ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰμώξεται, οὐ πολὺν κέ. (περὶ ὧν ἴδε κονία) Αὐτ. 706 κατὰ τὸν Σχολ. ὁ στ. εἰ δ' ἐγὼ-ἀνέρος « Ἴωνος (τοῦ Χίου) ἐστὶν ἐκ Φοίνικος ἢ Καινέως». Τὰ δὲ τελευταῖα: «ποῦ σὲ ὀλίγο θὰ πάῃ 'ς τὸ διάβολο» ἢ «θὰ σκάσῃ» ἢ «θὰ «ψοφήσῃ».

οἰμωξάρα, = οἰμώξῃ ἄρα.

οἰνόχῠτον πῶμα Σοφ. Φιλ. 714 = πῶμα ἐξ οἴνου χεομένου.

οἰνόω, παθ. οἰνωθέντες π 292 μεθυσθέντες.

οἰοβώτας ὁ (οἶος βόσκω): νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας Σοφ. Αἴ. 614 « αὐτὸς ἑαυτοῦ διάνοιαν βόσκων καὶ μηδενὶ πειθόμενος, μεμονωμένος τῷ λογισμῷ» Σχ. (πρβ. Ζ 202): βόσκων μόνος μὲ τὸν νοῦν του: ἔχων ἴδιον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι.

οἴομαι, ὀΐομαι (τὸ ῑ μακρόν, ἰδίως ὅταν ἕπωνται δύο βραχεῖαι· πρβ. κατ. οἴοιτο καὶ ὀΐω) σχεδὸν πάντοτε ἐπ. (ἀλλ' ὅμως οἴομαι κ 193). ὀΐεαι, ὀΐεται, ὀϊόμεθα, ὀΐεσθε, ὀϊόμενος, οἴοιτο ρ 580. χ 12, ὅπου δύναται νὰ γραφῇ ὀΐοιτο μετὰ βραχέος ῐ. Α' ἑν. οἶμαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ χρήσεως πρὸς τὸ οἴομαι συχν. παρ' Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ. (ἀλλ' ὄχι παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀείποτε παρ' Αἰσχ. πλὴν τοῦ Χο. 754, ἐπίσης πάντοτε παρὰ Σοφ. πλὴν τοῦ Ο. Κ. 28), καὶ Ἐπίχ. Ἀπ. 149. Β' πρ. οἴει (Δωρ. οἴῃ ἢ οἰῇ Ἀπ. Σώφρ. 57, τὸ δὲ οἴῃ πάντως εἶνε καὶ ἀρχ. Ἀττ. Β' πλ. οισθε ἐν παπύρῳ Ἰσοκρ. 8, 19 εἶνε γραφικὸν σφάλμα;). ᾠόμην, σπαν. παρὰ τοῖς δοκίμοις πεζ., καὶ συνήθως μετὰ τῆς Δ. Γ. ᾤμην, ὅπερ εἶνε ὁ συνήθης παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν πεζ. τύπος. ᾤμεθα Ἰσαῖ. 2, 30. Ξεν. Ἀν. 6, 3, 25. Ἀριστείδ. 1,741 Ddf. Ἐπιγρ. (οἴμενοι Δημ. 19, 51 ἡ πρώτη χεὶρ τοῦ S. πρβ. 51, 3). Ἐπ. ὠΐετο κ 248. ὀΐετο Ὕμν. 2. 164. οἰήσομαι συχν. Ἀττ. πεζ., ἀλλ' οὐχὶ ἐπικ. καὶ τραγ. (οἰηθήσομαι Γαλην. 1, 208), ᾠήθην, οἰηθῶ κέ. (οὐχὶ ἐπ. καὶ σπαν. Ἀττ. ποιητ. Ἀρφ. Ἱππ. 860. Εὐρ. Ἰ. Α. 986). ἐπ. ὀΐσατο α 323 κἀλλ., ὠΐσ- μτγν. ἐπ. καὶ ὀϊσσ- Ἀπ.Ρ. 142. ὀϊσάμενος ο 443. ᾠησάμην μτγν. ποιητ. (Ἀράτ. 896) καὶ πεζ., ὠΐσθην δ 453. π 475. -θη δ 453. ὀϊσθεὶς Ι 453 οἰητέον Ἀριστοτ. Πολ. 1, 8, 11 καὶ μτγν. — Ἐνεργ. οἴω Ε 252. Κ 105. Τ 71. Ἡσ. Ἀσπ. 111 καὶ συνήθ. ὀΐω (ῑ), καὶ μετὰ ῐ ἐνίοτε, ὡς Λ 609. Ν 153 κἀλλ. (οἰῶ Λακων. Ἀρφ. Λυσ. 81. 156 κἀλλ. ὅπερ παρενετίθετο συχν. ἐν τῷ κοινῷ λόγῳ τῶν Λακώνων). διωκέμεναι γὰρ ὀΐω ο 278 διότι νομίζω, «θαρρῶ», ὅτι με καταδιώκουν (ὅτι σκοπεύουν νὰ μὲ καταδιώξωσι). τρώσεσθαι ὀΐω Μ 66 νομίζω (πιστεύω) ὅτι θὰ γίνῃ ἧττα (εἰς τοὺς ἱππεῖς). Ἄλλοι: ὅτι οἱ ἱππεῖς θὰ ἡττηθῶσι, «θὰ τὴν πάθουν». Πρβ. μ 212 καὶ τρῶμα παρ' Ἡροδ. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω Α 296 διότι ἐγὼ πλέον θαρρῶ πῶς δὲν θὰ σε ὑπακούσω. Ἄλλοι: δὲν ἔχω κατὰ νοῦν νὰ σὲ ὑπακούσω. τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηός, ὀϊόμενός περ, ἀνάγκῃ ξ 298 τοῦτον ἠκολούθουν ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐξ ἀνάγκης (διότι ἤμην εἰς τὴν ἐξουσίαν του), ἂν καὶ ὑπώπτευον (προεμάντευον) τὰ ψεύδη του. ὅ τι ἕκαστος. . . οἴεται . . λαβών. . . οἰκήσειν ταῦτα ἑτοιμάζεται Θουκ. 6, 17 ἴδ. πείθω. -κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον β 351 ἐκεῖνον περιμένουσα τὸν δυστυχῆ (τὴν ἐπιστροφήν του). ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὡς ἔσεταί περ τ 312 οὕτω γίνεται προαίσθησις ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὑποψία ἀνέρχεται εἰς τὴν ψυχήν μου, οὕτως ἀκριβῶς ὅπως θὰ γίνῃ. μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος ρ 580 « ἅπερ ἂν καὶ ἄλλος ὑπονοήσειεν » Σχ. οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται ὥσπερ ἂν εἴη ρ 586 οὐκ ἄφρων ἐστὶν ὁ ξένος ὑπονοῶν (ὑποπτεύων): δὲν ὑποπτεύει ἀφρόνως ὁ ξένος, ὅπως ἀκριβῶς ἐμπορεῖ νὰ γίνῃ (τὸ πρᾶγμα): «ὥσπερ ἂν ἀποβαίη, ἵνα εἴπῃ ὑπό τινος τὸ μέλλον» Σχ. (ἴσως γρ.: ἵνα εἴπῃ ὅτι ὑπονοεῖ τὸ μέλλον). Ἡ συνήθης γρ. ὅσπερ ἂν εἴη, ὁποῖος καὶ ἂν εἶνε, σαφής. τὸ πρᾶγμα μεῖζον, εἴ τις οἴεται τόδε βροτὸς δικάζειν Αἰσχ. Εὐμ. 473 εἴ τις θνητὸς φαντάζεται ὅτι (δύναται νὰ) ἐκδικάζῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, (ἀπατᾶται, διότι) ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών του. τὸ τῶν οἰηθέντων Ἑλλήνων, εἰ πρόοινθ' ἡμᾶς, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάξειν, αὐτῶν ἄμεινον πράττειν, τῆς ἀγαθῆς τύχης τῆς πόλεως εἶναι τίθημι Δημ. 18,254 τὸ ὅτι εἴμεθα καλλίτερα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἐφαντάσθησαν ὅτι, ἂν ἤθελον ἐγκαταλείψῃ ἡμᾶς, θὰ διῆγον αὐτοὶ ἐν εὐδαιμονίᾳ, τοῦτο ἀποδίδω εἰς τὴν ἀγαθὴν τύχην τῆς πόλεως. Παθ. οὐ γὰρ δήπου τοῦτο μόνον οἴεται τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ Λυσ. 13, 87 διότι δὲν σημαίνει τοῦτο μόνον (δὲν ἔχει ταύτην μόνην τὴν σημασίαν) τὸ «ἐπ' αὐτοφώρῳ». μὴ οὖν οἰώμεθα-;

Πλ. Πολ. 552 Ε τὸ ἐναντίον: οἰώμεθα· ἴδ. ἐπιμέλεια. **οἷος**, οἵα (Ἰων. οἵη), οἷον· οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πολεμόνδε μέτεισιν Ν 298 ὁποῖος εἶνε ὁ βρ. Ἄρης, ὅταν πηγαίνει μέσα εἰς τὸν πόλεμον. οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης Η 208 ὁποῖος εἶνε ὁ πελ. Ἄρης, ὅταν πηγαίνει εἰς τὸν πόλ. οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα Σοφ. Ἠλ. 157 = οἵα Χρυσόθεμίς ἐστι καὶ Ἰφιάνασσα, αἳ ζῶσι. οἷον ὁδοῦ τέλος Ἄργους ἀφωρμήθημεν Ο. Κ. 1400 = οἷόν ἐστι τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ, ἣν ἀπ' Ἄργους ὡρμήθημεν. δαίμων δ', οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον Ἡσ. Ἔρ. 314 ἀνδρὶ δαήμονι (συνετῷ), οἷος ἦσθα (πρότερον, πρὶν ἐπιθυμήσῃς τῶν ἀλλοτρίων), τὸ ἐργάζεσθαί ἐστιν ἄμεινον. Ἂν δὲ γράψωμεν δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, ἑρμηνευτέον κατὰ τὸν Σχ. «ὁποῖος ἂν ἑκάστῳ τυγχάνῃ βίος ἀποδεδομένος» (τ. ἔ. εὐδαίμων ἢ κακοδαίμων). οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν Πλ. Γοργ. 447 C οὐδέν ἐστι τοιοῦτον οἷον τὸ ἐρωτᾶν αὐτόν: ἄριστόν ἐστιν τὸ ἐρωτᾶν αὐτόν: τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε νὰ τὸν ἐρωτᾷ τις. οὐδὲν γὰρ οἷον Ἀρφ. Λυσ. 135 = οὐδέν ἐστι τοιοῦτον οἷον (τὸ πέος), οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτό. γνόντες τοῖς οἵοις ἡμῖν τε καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν εἶναι δημοκρατίαν Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 25 γνόντες (κρίναντες, σχηματίσαντες τὴν γνώμην, τὴν ἰδέαν) δημοκρατίαν εἶναι πολιτείαν χαλεπὴν τοῖς οὖσι τοιούτοις, οἷοί ἐσμεν ἡμεῖς τε καὶ ὑμεῖς. πέμπετε δ' ἄνω ⟨τὸν Bothe⟩ οἷον οὔπω Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν Αἰσχ. Πέρ. 648 τὸν ἄνδρα, οἷον οὔπω (ὄχι ἀκόμη) Περσὶς γῆ ἐκάλυψεν. οἱ οἷοί περ ὑμεῖς ἄνδρες Ξεν. Κ. Π. 6,2,3 οἱ δὲ ὄντες τοιοῦτοι ἄνδρες, οἷοί περ ὑμεῖς ἐστε. οἵῳ γ' ἐμοὶ παντάπασιν ἄπορον Πλ. Σοφ. 237 C = τῷ τοιούτῳ ἄπορόν ἐστιν, οἷός γ' ἐγώ εἰμι. οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν οἵων περ αὐτὸς ὄντων εἶναι καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων οὐδὲ μεταστάσεως Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 16 ἔφασαν (τὸ) δεῖσθαι καινῶν (= νεωτέρων) πραγμάτων οὐκ εἶναι (ἴδιον) τῶν ὄντων οἵων περ αὐτός (= τοιούτων οἷός περ αὐτός ἐστι). νεανίας δ' οἵους σὺ διαδεδρακότας (ὁρῶν) Ἀρφ. Ἀχ. 601 = τοιούτους οἷος σὺ εἶ, ἴδ. διαδιδράσκω (ὅπου γρ. οἵους). Ἡ διόρθ. λοιπὸν οἷος περιττή. τρισμυρίους κιναίδους οἵους περ σύ Αἰσχ. 2, 151 = τοιούτους οἷός περ σὺ εἶ. οὐδ' οἵοις περ σὺ χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο Δημ. 24, 185 = τοιούτοις, οἷός περ σὺ εἶ. καὶ σῴζειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους προσήκει καὶ μισεῖν τοὺς οἵους περ οὗτος 22, 64 = τοὺς τοιούτους οἷός περ οὗτός ἐστι. συγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια Πλ. Εὐθ. 272 Α τοιούτους, οἷοι συγγράφονται εἰς τὰ δικαστήρια. πρὸς ἄνδρας τολμηρούς, οἵους καὶ Ἀθηναίους Θουκ. 7, 21 = οἷοί εἰσι καὶ Ἀθηναῖοι, καθ' ἕλξιν. καί ποτε ὄντος πάγου οἵου δεινοτάτου Πλ. Συμπ. 220 Β = τοιοῦτον, οἷός ἐστι δεινότατος. πολλῷ ἥδιόν ἐστι χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρὶ ἢ ἀπεχθόμενον ὠφελεῖσθαι Ξεν. Ἀπ. 2, 9, 3, ἴδ. ἔχθω. πρὸς οἷον δ' ἥξεις δαίμον' ὡς ἐρῶ τάχα Ἀπ. Σοφ. 703 ἴσως: οἷος δ' ἐστίν (οὗτος) πρὸς ὃν ἥξεις ὡς δαίμων, ἐρῶ τάχα. οὐδὲν ᾔδει οἵοις θηρίοις ἐπλησίαζε τοῖς ἀνθρώποις τούτοις Δημ. 35, 8 = οἷα θηρία ἦσαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οἷς ἐπλησίαζεν. αἰσχύνεσθαί μοι δοκῶ οἵους ἡμῖν γνώσεσθε τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ὄντας ἀνθρώπους Ξεν. Ἀν. 1, 7, 4, ἴδ. γιγνώσκω. ὑπάρχειν γὰρ (ἔφασαν) ἐκ τοῦ δήμου αὐτῷ (Ἀλκιβιάδῃ) μὲν τῶν τε ἡλικιωτῶν πλέον ἔχειν, τῶν τε πρεσβυτέρων μὴ ἐλαττοῦσθαι, τοῖς δὲ αὐτοῦ ἐχθροῖς (ὑπάρχειν) τοιούτοις δοκεῖν εἶναι οἵοις περ πρότερον, ὕστερον δὲ δυνασθεῖσιν ἀπολλύναι τοὺς βελτίστους· αὐτοὺς δὲ μόνους λειφθέντας δι' αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν (ἔφασαν), ὅτι ἑτέροις βελτίοσιν οὐχ εἶχον χρῆσθαι Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 16 διότι ὡς ἐκ τοῦ δήμου (ὡς ἐκ τῆς ἐξουσίας ἣν ἠρύετο ἐξ αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς εὐνοίας) δύναται καὶ τῶν συνηλικιωτῶν του νὰ εἶνε ἀνώτερος καὶ τῶν πρεσβυτέρων νὰ μὴ εἶνε κατώτερος· οἱ δὲ ἐχθροί του δύνανται (ὡς ἐκ τῆς δυσμενείας τοῦ δήμου) νὰ φαίνωνται ὅτι εἶναι τοιοῦτοι, ὁποῖοι ἀκριβῶς ἦσαν καὶ πρότερον (ὅτε ἐσυκοφάντουν καὶ κατεδίωκον τὸν Ἀλκιβ.), ὕστερον δὲ ἀφ' οὗ ἀποκτήσωσι δύναμιν, νὰ φονεύωσι τοὺς ἀρίστους τῶν πολιτῶν (ὡς καὶ πρότερον ἔπραξαν)· (ἔλεγον δὲ ὅτι) αὐτοὶ μόνοι ὑπολειφθέντες δι' αὐτὸ τοῦτο ἠγαπῶντο κέ. Ὅταν ἡ ἐξάρτησις γίνῃ, ὡς ἐσημείωσα ἐν τῷ κειμένῳ, μετὰ δὲ τὸ βελτίστους τεθῇ ἄνω στιγμή, οὐδεμία δυσκολία. σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων μ' ἀποκλῄεις καὶ κατερύκεις, ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν Ἀρ. Σφ. 602 = σκέψαι οἷά ἐστι τἀγαθά, ἀφ' ὧν μ' ἀποκλῄεις καὶ κατερύκεις, ἃ ἔφασκες ἀποδείξειν δουλείαν ὄντα χὐπηρεσίαν. κατοικτίρων τήν τε γυναῖκα οἵου ἀνδρὸς στέροιτο καὶ τὸν ἄνδρα οἵαν γυναῖκα οὐκέτ' ὄψοιτο Ξεν. Κ. Π. 7, 3, 14 καταλυπούμενος καὶ τὴν γυναῖκα, ὅτι ἔχασε ἕνα τοιοῦτον ἄνδρα καὶ τὸν ἄνδρα, ὅτι δὲν θὰ ἰδῇ πλέον μίαν τοιαύτην γυναῖκα. νόστον οὐκ ἀποίσεται, ἐνθάδ' οἷον εἰδόμαν ναΐον πόρευμα Εὐρ. Ἰ. Α. 298 «νόστον οὐκ ἀποίσ., ὡς ἐξ οὗ εἶδον ναΐου πορεύματος εἰκάσαι» Δ. Βερν. ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις Σ 95 «κατὰ τὰ λόγια ποῦ λέγεις: κατὰ ποῦ μιλεῖς». οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὔ σε μεθήσει ο 212 κατὰ τὴν βιαιότητα, ποῦ ἔχει ἐκεῖνος, δὲν θά σε ἀφήσῃ. τίς δὲ τολμήσει κλύων τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός, οἷ' ἐθέσπισεν Σοφ. Ο. Κ. 1428 τίς δὲ τολμήσει ἕπεσθαί σοι ἀκούων, οἷα οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐθέσπισεν. Ἀλλὰ κυρ. τὸ οἷ' ἐθέσπισεν εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ τὰ (λόγια) τοῦδε τἀνδρός. ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν Αἰσχ. Πρ. 939 = ὅτι τοιοῦτον γάμον κέ. ἢ: ὡς εἰκάσαι τῷ

γάμῳ, ὃν παρασκευάζεται γαμεῖν: ἂν συμπεράνῃ τις ἐκ τοῦ γάμου, ποῦ ἑτοιμάζεται νὰ κάμῃ. Δυνάμεθα καὶ ἐπιφωνηματικῶς νὰ ἐξηγήσωμεν, ἂν θέσωμεν ἄνω στιγμὴν μετὰ τὸ ταπεινός: ἕνα τέτοιον γάμον ἑτοιμάζεται νὰ κάμῃ! ἆρ᾽ ἐς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου, οἷον φάσμ᾽ ὑπὲρ δόμων ὁρῶ; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 816 ἆρά γε εἰς τὴν αὐτὴν συγκίνησιν τοῦ φόβου ἤλθομεν, ὡς ἐκ τοῦ φαντάσματος (ἂν κρίνῃ τις ἐκ τοῦ φαντ.), τὸ ὁποῖον βλέπω ὑπεράνω τοῦ οἴκου: Ὁμοίως Ἴων 796. αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς, οἵοις ἄρ᾽ ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον Ἀρφ. Ηλ. 774 ποῦ εἶχα νὰ κάμω μὲ τέτοιους ἀνθρώπους καὶ δὲν τὸ ἤξευρα! οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσαισθ᾽ ἔτι, οἷος ἐμοὶ τρέφεται τοῖσδ᾽ ἐνὶ δώμασι παῖς Νεφ. 1158 = ὅτι τοιοῦτος παῖς τρέφεται ἐμοὶ κέ. Ἄλλοι στίζοντες ἄνω στιγμὴν μετὰ τὸ ἔτι ἐκλαμβάνουσι τὰ ἐφεξῆς ἐπιφωνηματικῶς· ὁ δὲ Blaydes διορθ. καὶ τοῖος. αἱ Ἀργεῖαι (ἐμακάριζον) τὴν μητέρα, οἵων τέκνων ἐκύρησε Ἡρ. 1, 31 τὸ οἵων τέκνων ἐκ τοῦ ὀρθοῦ λόγου παρελήφθη. τῷ πολεμίῳ ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ᾽ οἵων κακοπαθεῖ Θουκ. 2, 41, ἴδ. ἔχω σελ. 620. ἰὼ δμῳαί, δυσθρηνήτοις ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοᾶν ἀλύροις ἐλέγοις, ἒ ἔ, ἐν κηδείοις οἴκτοις, αἵ μοι συμβαίνουσ᾽ ἆται, σύγγονον ἁμὸν κατακλαιομένᾳ, ζωᾶς, οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων νυκτός, τᾶς ἐξῆλθ᾽ ὄρφνα Εὐρ. Ἰ. Τ. 143 ὡς δυσθρηνήτοις θρήνοις τῆς οὐκ εὐμ. μολπῆς ἔγκειμαι, τοῦ βοᾶν (δηλ.) ἀλύροις ἐλέγοις, ἒ ἔ, ἐν κηδ. οἴκτοις, τὰς ἄτας αἵ μοι συμβαίνουσι τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν κατακλαιομένᾳ ἕνεκα τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὡς (ἔστιν εἰκάσαι) ἐξ ἧς εἶδον ὀπτασίας ὀνείρων νυκτός (= νύκτωρ), ἧς ἐξῆλθεν ἡ σκοτία (ἤτοι: ταύτης τῆς νυκτὸς) Δ. Βερν. ἆρά μου μέμνησθ᾽ ἔτι, οἷ᾽ ἔργα δράσας ὑμίν, εἶτα δεῦρ᾽ ἰὼν ὁποῖ᾽ ἔπρασσον αὖθις Σοφ. Ο. Τ. 1402 κυρ. ἆρά γέ με ἐνθυμεῖσθε ἀκόμη, ὁποῖα ἔργα πράξας ἐνώπιον ὑμῶν (ἴδ. δράω), ἔπειτα ὁποῖα ἔπραττον πάλιν; πρβ. Ἠλ. 751. ἡ δὲ ἄλλη αἰκία καὶ ἡ ἰσομοιρία τῶν κακῶν... οὐδ᾽ ὣς ῥᾳδία ἐδοξάζετο, ἄλλως τε (ἐνν. σκοποῦντι ἢ ἐνθυμουμένῳ) καὶ ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου ἐς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο (ἀφίκατο Badham) 7, 75 καὶ μάλιστα ὅταν ἀνελογίζετό τις ποία ἦτο ἡ πρώτη (κατ᾽ ἀρχὰς) λαμπρότης καὶ καύχησις καὶ ποῖον ἦτο τὸ τέλος καὶ ἡ ἐλεεινότης, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταντήσῃ· ἴδ. ἀφικνέομαι. οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων τὰ παρόντ᾽; Σοφ. Ἠλ. 214, ἴδ. ἐμπίπτω. οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας Εὐρ. Ὀρ. 1112 (ἔχει ὀπάονας τοιούτους), οἷοί εἰσιν ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάται. πεπλήγμεθ᾽ οἵᾳ δι᾽ αἰῶνος τύχᾳ Αἰσχ. Πέρ. 1011 = πεπλήγμεθα τύχῃ, οἵα δι᾽ αἰῶνός ἐστι: προσεβλήθημεν ὑπὸ δυστυχίας, ὁποίαν θὰ αἰσθανώμεθα αἰωνίως. τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα, οἵων ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων εἶναι, τοιοῦτον Πλ. Εὐθύδ. 282 D τὸ μὲν ἐμὸν ὑπόδειγμα περὶ τούτου, ὁποῖοι ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε οἱ προτρεπτικοὶ λόγοι, εἶνε τοιοῦτον. Ἀναφέρεται εἰς 278 D. πῶς δ᾽ οὐ χἀτέρας οἵας γ᾽ ἐμοῦ; Σοφ. Τρ. 444 πῶς δὲν ἐξουσιάζει τοιαύτην, ὁποία εἶμαι ἐγώ; Ὁμοίως Θουκ. 7, 21. Πλ. Συμπ. 220 B. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν οἷον, ἢν φράσω, γυναῖκες ὑμῖν θαῦμ᾽ ἀνέλπιστον λαβεῖν (μαθεῖν) Σοφ. Τρ. 672 τὸ πρᾶγμα ἔχει λάβῃ τοιαύτην ἔκβασιν, ὥστε, ἂν τὸ εἴπω, ὦ γυναῖκες, νὰ καταλάβῃ ὑμᾶς ἔκπληξις ἀπροσδόκητος. Κατ᾽ ἄλλους προτιμῶντας τὴν γρ. μαθεῖν, ὑποκ. εἶνε τὸ ὑμᾶς. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδάνειν Ξεν. Ἀπ. 2, 9, 4 οὐ γὰρ ἦν τοιοῦτος, ὥστε ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν ἀναγκάζεται (ἡ ψυχὴ) ὁμότροπος (τῷ σώματι) γίγνεσθαι καὶ οἵα μηδέποτε καθαρῶς εἰς Ἅιδου ἀφικέσθαι Πλ. Φαίδ. 83 D καὶ τοιαύτη, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς Ἅιδου καθαρῶς. Ἥλιος δοίη (σοι) βίον τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηρᾶναί ποτε (ἐνν. ἔδωκεν) Σοφ. Ο. Κ. 869 κυρ. νὰ σᾶς δώσῃ τοιαύτην ζωὴν νὰ γηράσητε (εἰς τὸ γῆράς σας), ὁποίαν ἔδωκε καὶ εἰς ἐμέ. μόνας (τὰς Ἀθήνας φασὶ) τὸν κακούμενον ξένον σῴζειν οἵας τε (ἐνν. εἶναι) καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 261 ὅτι μόναι αἱ Ἀθῆναι εἶνε εἰς θέσιν νὰ σῴζωσι τὸν βασανιζόμενον ξένον καὶ μόναι ἔχουν (τι) διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν. οὐκοῦν ἑκάστῃ τῶν τεχνῶν ἀποδέδοταί τι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔργον οἵᾳ τε εἶναι γιγνώσκειν; Πλ. Ἴων 537 C ὅπου τὸ οἵᾳ τε εἶναι δὲν εἶνε ὑποκ. τοῦ ἀποδέδοται, τὸ δὲ ἔργον τι ἀντικ. τοῦ γιγνώσκειν, ἀλλὰ τὸ μὲν ἔργον τι ὑποκ. τοῦ ἀποδέδοται, τὸ δὲ οἵᾳ τε εἶναι γιγνώσκειν (ἐνν. ἔργον τι) εἶνε ἐπεξηγηματικὴ συμπλήρωσις· τ. ἔ. κυρ. εἰς ἑκάστην τῶν τεχνῶν ἔχει ἀποδοθῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔργον τι, δηλ. ἡ δύναμις (κυρ. νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν) νὰ γνωρίζῃ αὐτό. φημὶ τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτόνατε Ἀπολ. 39 C βραχυλογία: ἢ τοιαύτην, οἵα ἐστὶν ἡ τιμωρία, ἣν ἐμὲ ἐτιμωρήσασθε ἀποκτείναντές με. καὶ τὸ πρᾶγμα μέγα εἶναι καὶ μὴ οἷον νεωτέρῳ βουλεύσασθαι Θουκ. 6, 12 ὅπου διορθοῦσι νεωτέρους ἢ νεωτέρων. Οὐδεμία ἀνάγκη, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Bernh. Gerth (ἴδ. Syntax II σ. 511)· διότι ἀντὶ τῆς αἰτ. τοῦ ὑποκ. τοῦ ἀπρφ., τοῦ ἐξαρτωμένου ἐκ τοῦ οἷος καὶ ὅσος, τίθεται ἐνίοτε δοτικὴ συμφωνοῦσα τῷ οἷος ἢ ὅσος: καὶ νομίσατε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε μέγα καὶ ὄχι διὰ νέον ἄνθρωπον (ὄχι ἁρμόδιον διὰ νέον: «δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια ἑνὸς νέου»), διὰ νὰ τὸ διασκεφθῇ καὶ τὸ διαχειρισθῇ. Παρόμοιον χωρίον, ἐν ᾧ ἀντὶ τοῦ οἷος ὑπάρχει ὁπόσος εἶνε τὸ τοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 719, ὅπερ ἴδε ἐν τῷ ὁπόσος. Διάφορον εἶνε τὸ Θουκ. 7, 14. δυοῖν γὰρ θάτερόν ἐστι τὸ τεθνάναι· ἢ γὰρ οἷον μηδὲν εἶναι κτλ. Πλ. Ἀπ. 40 C τὸ πλῆρες: ἢ γὰρ τὸ τεθνάναι ἐστὶ τοιοῦτον, οἷον (= ὥστε) μηδὲν εἶναι: ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ

τίποτε (μετὰ θάνατον). ἴθι δὴ οὖν, εἰ ὅτι μάλιστα δυνατὸν τοῦτο, τί μᾶλλον οἷόν τ' ἐστὶν εἰδέναι ἅ τέ τις οἶδε καὶ ἃ μή; Πλ. Χαρμ. 169 D ἔλα λοιπόν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τοῦτο εἶνε ὡς μάλιστα δυνατόν, διατί εἶνε περισσότερον δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις ὅσα γνωρίζει καὶ ὅσα ὄχι (καὶ ὅσα δὲν γνωρίζει). οὐχ οἷόν τε ὂν καὶ δυνατόν Κρίτ. 46 Α τὰ συνώνυμα πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ἐννοίας· πρβ. ἄκοντες καὶ βουλόμενοι κττ. Καὶ κατ' ἔλλειψιν· πάρεσμεν, οἵα δή γ' ἐμοῦ παρουσία Εὐρ. Ἡρ. 632 πάρεσμεν τοιαύτην παρουσίαν (κυρ. τοιαῦτα), οἵα δή ἐστιν ἥ γ' ἐμοῦ παρουσία: εἶμαι παρὼν οὕτως, ὅπως ἐγὼ τοὐλάχιστον (οὐδὲν ὤν) δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι εἶμαι παρών. οἷα δὴ εἶπας Ἡρ. 1,86 ἀφ' οὗ εἶπεν ὅ τι εἶπε (=εἶπας οἷα δὴ εἶπεν). Οὕτως ἐκφράζονται οἱ μὴ θέλοντες νὰ ἐπαναλάβωσι τὰ λεχθέντα. οἷα δὴ Ἀρφ. Ἀχ. 753 κυρ. (πράττομεν) οἷα δὴ πράττομεν, τ. ἔ. οἷα δύνανται πράττειν οἷοι ἡμεῖς, ἢ ὁποῖα δύναταί τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ ἀνθρώπους σὰν κι' ἐμᾶς. νομίσας οὐχ οἷόν τε εἶναι διατρίβειν οὐδὲ παθεῖν ὅπερ ὁ Νικίας ἔπαθεν Θουκ. 7, 42 νομίσας ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χάνῃ καιρὸν οὐδὲ νὰ πάθῃ κτλ. τούτων γὰρ ἕκαστος οἷός τ' ἐστίν, ἰὼν εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων, τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυνεῖναι ᾧ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολιπόντας σφίσι (τοῖς σοφισταῖς) ξυνεῖναι χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσειδέναι Πλ. Ἀπ. 19 Ε τὸ μὲν νόημα σαφές, ἀλλ' ἡ ἀνακολουθία ἐν τόσον μικρᾷ περιόδῳ δὲν δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ λέγων ἔχασε τὸν μίτον τοῦ λόγου. Ὅθεν οἱ πλεῖστοι ἐξαλείφουσι τὸ οἷός τ' ἐστίν, ὅπερ ὅμως εἶνε ἀναγκαῖον εἰς τὸν λόγον. Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι ἂν γράψωμεν «τούτους ΠΕΙΘ⟨ειν, ὥσπερ καὶ ΠΕΙΘ⟩ουσι», εὐκολώτατα μὲν αἴρεται ἡ ἀνακολουθία, καταφανῶς δὲ δηλοῦται ἡ αἰτία, ἐξ ἧς ἡ ἀνακολουθία προέκυψε. Τῶν τοιούτων δὲ παραλείψεων οὐδὲν συχνότερον ἐν τοῖς χ/φοις. Ἐν τέλει δὲ ἀντὶ τοῦ προσειδέναι γρ. πρὸς εἰδέναι. ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι χάριν ἤνυσας Σοφ. Τρ. 995, ἴδ. ἀνύω. σκέψαι δὲ οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ οἷος ὢν περὶ ἐμέ, ἔπειτά μοι μέμφῃ Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 29 σκέψου δὲ πῶς φέρομαι ἐγὼ πρὸς σὲ καὶ πῶς φέρεσαι σὺ πρὸς ἐμέ, καὶ ἔπειτα μὲ μέμφεσαι. οἷον τοιόνδε λέγω Πλ. Γοργ. 464 Α π. χ. λέγω τοιοῦτόν (τι), ὁποῖον εἶνε τὸ ἐφεξῆς. δεῖν τοὺς τοιούτους λόγους αὐτοῦ λέγεσθαι οἷον υἱεῖς γνησίους εἶναι Φαῖδρ. 278 Α πρέπει δὲ οἱ τοιοῦτοι λόγοι αὐτοῦ νὰ λέγωνται ὅτι εἶνε τρόπον τινὰ γνήσιοι υἱοί του. οἷα δὴ εἰς τὰ ἔργα σοφοῦ ἀνδρός (ἐνν. ὄντος) Πλ. Πολ. 600 Α, ἴδ. εὐμήχανος. Καὶ κατὰ πλεονασμὸν συνήθη τοῖς μτγν. οἷον ὡς, οἷον ὥσπερ, ὡς οἷον· τὴν ψυχὴν ἐποχουμένην λείως οἷον ὥσπερ ἐν γαλήνῃ τῷ φωτί Πλουτ. 563 Ε τὴν ψυχὴν ἐποχουμένην ἐν τῷ φωτὶ λείως ὥσπερ ἐν γαλήνῃ. Ἴδε ὅσα ἔγραψα περὶ τούτου ἐν τῷ προλόγῳ μου εἰς Πλουτ. ἐκδ. Ι σ. LX.

δῖος γεν. τοῦ ὄϊς· οἰός γεν. τοῦ οἶς.

οἰόφρων 2 μονόφρων, μονήρης· πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἄν . . . οἰόφρων κρεμὰς γυπιὰς πέτρα; Αἰσχ. Ἱκ. 802 εἴθε γένοιτό μοί ποθεν μονήρης, κρεμαστὴ (κατάντης), ὑπὸ γυπῶν οἰκουμένη πέτρα.

οἴσατο, ἴδ. οἴω.

οἶσε, ἴδ. φέρω.

ὀϊσθείς, ἴδ. οἴομαι.

οἰσπώτη ἡ: τὴν οἰσπώτην ἐκ τῆς πόλεως ἀπολέξαι Ἀρφ. Λυσ. 576, ἴδ. κλίνη.

ὀϊστοδέγμων 2 ὁ ὀϊστοὺς δεχόμενος, περιλαμβάνων· ὀϊστοδέγμονα θησαυρὸν βελέεσσιν Αἰσχ. Πέρ. 1022 τὴν ὀϊστοθήκην, τὴν θήκην τῶν βελῶν.

οἰστράω = μέμηνα· ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ', οἰστρήσας μόγῳ (Δ. Βερν.: μό. . . εἰς κωδ.: μόρῳ), ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται Εὐρ. Ἰ. Α. 77 «ὁ δὲ ἐκμανὴς γενόμενος ἐκ τῆς (ἐπὶ τῇ Ἑλένης ἁρπαγῇ) ὀδύνης, ἐπικαλεῖται καθ' Ἑλλάδα τὰς παλαιὰς (τῶν μνηστήρων) πρὸς τὸν Τυνδάρεων ὁρκωμοσίας εἰς μαρτυρίαν» Δ. Βερν.

οἰστρήλατος 2: τί ποτε. . . οἰστρηλάτῳ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις; Αἰσχ. Πρ. 603 διὰ τί διὰ τοῦ φοβήτρου τοῦ οἴστρου, μανίαν ἐμβάλλοντός μοι, ἐμὲ τὴν ἀθλίαν τὴν παράφρονα τόσον βασανίζεις;

οἴστρημα τὸ (οἰστράω), κέντημα, ἡ λύσσα, καὶ ἐνεργ. τὸ τὴν λύσσαν κινοῦν· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 1316 πῶς συγχρόνως μὲ διεπέρασε καὶ τὸ κέντημα («ἡ περιωδυνία» Σχ. «τὸ κάψιμο, τὸ σούβλισμα», ἡ ἀπὸ τῆς πηρώσεως ἀλγηδὼν) τούτων ἐδῶ τῶν περονῶν (ἃς κρατεῖ ἔτι) καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν κακῶν.

οἰστροδίνητος (οἶστρος δινέω) οἰστρήλατος, ὁ ὑπὸ οἴστρου καταδιωκόμενος, ἐν μανίᾳ στρεφόμενος· καὶ μτφ. ὁ ὑπὸ λύσσης καὶ σφοδροῦ πάθους κυριευόμενος· Αἰσχ. Πρ. 614.

οἶστρος ὁ ἔντομόν τι, ὅπερ διὰ τοῦ κεντήματός του ἐξερεθίζει πολὺ τὰ ζῷα, «βωδόμυια»· τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι παρὰ τὸ οὖς λέγουσι καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα Πλουτ. 55 C ὅτι τοῖς ταύροις ὁ οἶστρος ἐνδύεται (ἐμφύεται) παρὰ τὸ οὖς καὶ (ὥσπερ) τοῖς κυσὶν ὁ κρότων. Καὶ μτφ. μανία· κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ (=μανίᾳ) καὶ βεβαρβαρωμένῳ Σοφ. Ἀντ. 1001 «δέον εἰπεῖν κλαζόντων πρὸς τὸ ὀρνίθων, κλάζοντας εἶπε πρὸς τὸ σημαινόμενον» Τρικλίνιος. βεβαρβαρωμένῳ: «ἑρμηνευθῆναι μὴ δυναμένῳ, ἀλλ' ἀσαφεῖ» Σχ. «Ἡ φωνὴ δηλ. τῶν πτηνῶν συγκεχυμένη καὶ ἀκατάληπτος ἐφαίνετο τῷ μάντει, οἵα καὶ ἡ τῶν ἀλλοφύλων γλῶσσα ἐφαίνετο τοῖς Ἕλλησιν, ὅθεν καὶ βαρβάρους ἐκάλουν πάντας τοὺς μὴ τὴν Ἑλλάδα

φωνὴν ἱέντας, οἵτινες ἐφαίνοντο αὐτοῖς οὐδὲν ἄλλο λέγοντες ἢ τοὺς ἀκαταλήπτους φθόγγους βὰρ βάρ» Σεμιτέλος· ἴδ. βάρβαρος. οἶστρος σέ τις κινεῖ ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν ἀδικημάτων Πλ. Νόμ. 854 Β μανία τις κινεῖ σε ἐγγεννωμένη ἐκ παλαιῶν ἀδικημάτων. κεραυνοῦ οἶστρος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 862 εἶνε ἡ ὁρμὴ ἡ κατέχουσα τὸν κεραυνὸν καὶ μεταδίδουσα ἀστραπιαίαν ταχύτητα· ἴδ. ὠδίς.

οἴχομαι ἀπέρχομαι, πηγαίνω, συνήθως μετὰ σημ. πρκ. (ἔχω ἀπέλθῃ, ἔγινα ἄφαντος)· ᾠχόμην (οἰχ- νέον Ἰων.). οἰχήσομαι, οἴχωκα (οὕτως ὁ ἄριστος κῶδ., ᾤχ- ἄλλα χ/φα) Αἰσχ. Πέρσ. 13. Σοφ. Αἴ. 896. Ἀπ. Σοφ. 220. Ἡρώνδ. 2, 37. Ἀνθ. παράρτ. 34. Ἡρ. 8, 108. 9, 98. παρ- Κ 252 (τὸ εἰς τὸν Ἀρίσταρχον ἀποδιδόμενον παρῴχωκεν φαίνεται ὅτι εἶνε γραφικὸν σφάλμα ἀντὶ τοῦ παροίχωκεν), παρῴχηκεν τὰ χ/φα ἐν Κ 252 καὶ μτγν. Ὑπερσ. νέ. Ἰων. οἰχώκεε Ἡρ. 4, 127 κἀλλ. παρῳχήκει Πολύβ. 8, 29. οἴχημαι Ἀνθ. 7, 273. διοίχ- Ἡρ. 4, 136 (ἀλλ' ἡ πρώτη χεὶρ τοῦ Α εἶνε βεβαίως διοίχονται). παρῴχημαι [Ἱπποκρ. 6, 16, ἀλλ' ὀρθοτέρα Δ. Γ. παροιχόμενος. Καὶ ἐν Ξεν. Ἀν. 2, 4, 1 ὅμοιος σάλος], μτγν. Τὸν πρκ. οἴχωκα ὀρθῶς ἐξήγησεν ὁ Βουτμάννος ὡς προελθόντα ἐξ Ἀττικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ· διότι ἡ καλὴ παράδοσις, καὶ ἐν τῷ παπύρῳ τοῦ Ἡρώνδα, εἶνε ὑπὲρ τοῦ οἴχωκα, ὄχι τοῦ ᾤχωκα, ὡς ἔπρεπε νὰ εἶνε, ἂν προήρχετο ἐκ ῥ. οἰχο-· πρβ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡρώνδ. ᾤκηκας 4, 2. Ἴσως τὸ οἴχωκα θὰ ἦτο ὀρθότερον, ἀλλὰ προσγεγραμμένου ι ἐν τῇ β' συλλαβῇ οὐδὲν ἴχνος ὑπάρχει (ἴδ. Σχολ. Κ 252). Ἐπ. ποιητ. παρασχ. οἰχνέω. — οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἀγλαοί Πίνδ. Π. 4, 82 οὐδὲ οἱ λαμπροὶ πλόκαμοι τῆς κόμης αὐτοῦ καρθέντες ἐξηφανίσθησαν (ἀφιερωθέντες εἰς ποταμόν τινα ἢ θεόν). ᾤχοντο δ' ἐν τοῖς ὀχυροῖς Ξεν. Ἀν 4, 7, 17, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ᾤκουν δ' ἐν τοῖς ὀχυροῖς. τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν Αἰσχ. Πέρ. 255 τὸ ἄνθος (τοῦ στρατοῦ) τῶν Περσῶν πεσὸν ἀπόλωλεν, ἐξηφανίσθη. Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων Χο. 772 ὁ Ὀρέστης, ἡ ἐλπὶς τοῦ οἴκου, ἐχάθη. θεοστυγήτῳ δ' ἄγει βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος Αὐτ. 633 ἕνεκα δὲ τοῦ θεομισήτου ἀνοσιουργήματος τὸ γένος τοῦτο (τῶν Λημνιάδων) ἐξηφανίσθη μετ' ἀτιμίας ἐκ τοῦ μέσου τῶν ἀνθρώπων. ἀπαιτέειν Ἑλένην τε καὶ τὰ χρήματα, τά οἱ οἴχετο κλέψας Ἀλέξανδρος Ἡρ. 2, 118 ἀπήτουν τὴν Ἑλένην καὶ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τοῦ (τοῦ Μενελάου) ἔκλεψε καὶ ἔφυγε. ἀλλ' ἀναπτερώσας αὐτὴν οἴχεαι ἔχων ἐκκλέψας 2, 115 ἀφ' οὗ τὴν ἐσήκωσες 'ς τὸ φτερὸ (τῆς ἔβαλες ἀέρα 'ς τὰ μυαλά της), τὴν ἔκλεψες καὶ ἔφυγες μαζί της (τὴν πῆρες καὶ ἔφυγες = οἴχεαι ἔχων). Ἐκ τῆς μεταφράσεως ταύτης φαίνεται ὅτι οὐδεμία λέξις (οὔτε τὸ ἔχων οὔτε τὸ ἐκκλέψας) περιττή. Περιτταὶ λοιπὸν αἱ διορθώσεις.

οἰωνοθέτης ὁ κυρ. «ὁ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθείς, ἤγουν διατάττων καὶ εὐκρινῶν, τ. ἔ. ὁ διδάσκαλος τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν» Σχ. Σοφ. Ο. Τ. 484.

οἰωνόθροος 2 Αἰσχ. Ἀγ. 56. Τὸ χωρίον: οἰωνόθροον γόον ὀξυβόαν τὸν ὑπὸ τῶν οἰωνῶν θροούμενον ὀξυβόαν γόον.

οἰωνός ὁ (κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ οἶος, μόνος, πρβ. υἱωνός ἐκ τοῦ υἱός, κοινωνός ἐκ τοῦ κοινός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκ τῆς ῥ. οFι = ἀFι, avis), ὄρνεον, ὡς γύψ, ἀετὸς κττ., ἅτινα ὄχι ἀγεληδόν, ἀλλὰ μόνα πετοῦν· πρὸς γάρ τινος οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακόν Εὐρ. Ἱππ. 872 «κακὸν γάρ, ὥστε μάντις, οἰωνὸν εἰσορῶ (ὄντα) πρός τινος (= ἀπὸ τὸ μέρος τινός, ἀπὸ τὸ μέρος κάποιου, ὄχι: μὲ τὸ μέρος τινός, οὐδαμῶς δ' ὑπέρ τινος). Ὁ ἀκροατὴς ἐννοεῖ ὅτι τὸ πρός τινος ἐνταῦθα σημ. πρὸς Ἱππολύτου, ὅτι δηλ. ὁ κακὸς οἰωνὸς εἶνε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἱππολ., ἤτοι: κατὰ τοῦ Ἱππολύτου» Δ. Βερν. τίς θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον ἐπέθηκε; Πίνδ. Ὀ. 13,21 τίς ἐπέθηκεν εἰς τοὺς ναοὺς διπλοῦν ἀετὸν (διπλοῦν ἀέτωμα, τὸ πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον); περὶ τῷ δέρματι δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν Ἀρφ. Ἱππ. 27, ἴδ. περί. τὰ πρῶτα μὲν δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς Σοφ. Ο. Κ. 1314 πρῶτος δὲ ὢν (πρωτεύων) ἐν τῇ οἰωνιστικῇ τέχνῃ.

ὀκλάζω καμπτόμενος κάθημαι εἰς τὰ γόνατα, ὡς ἐν τῷ ἀποπατεῖν· λέχριος γ' ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας Σοφ. Ο. Κ. 195 ναί, πρὸς τὰ πλάγια (ἀπὸ τὸ πλάγι, ὅπου δηλ. εἶνε ὁ λίθος, ὃν ὁ τυφλὸς δὲν βλέπει), ἀφ' οὗ σταθῇς «ἀνακκούρκουδα» καὶ συμμαζευτὰ (καὶ συμμαζεύσῃς τὰ γόνατά σου = βραχὺς) ἐπάνω 'ς τὴν ἄκρη τῆς πέτρας (θὰ καθίσῃς). Αὕτη εἶνε ἡ ἀπάντησις τοῦ χοροῦ πρὸς τὸ ἦ (ἕ)σθῶ; τοῦ Οἰδίποδος, ὅπερ φαίνεται καλῶς ἔχον. Ἡ ἐν τοῖς σχολίοις γρ. ἢ διόρθ. ἦ στῶ δὲν ἁρμόζει, ἔτι δ' ὀλιγώτερον ἡ διόρθ. τοῦ Nauck ἑστῶ συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἀπόκρισιν. Οἱ δὲ γραμματικοὶ οἱ ἀποκηρύττοντες τὸ ἐκαθέσθην καὶ καθεσθήσομαι ὡς ἔκφυλα καὶ βάρβαρα ἴσως δὲν ἐπρόσεξαν ἢ δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν τύπον τοῦτον (ἦ 'σθῶ;), ὅστις καὶ μόνος ἁρμόζει εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ χοροῦ, εἰς ἣν δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἄλλο τι ἢ τὸ καθεσθήσῃ (= Ἀττ. καθεδῇ) τ. ἔ. ἀφ' οὗ λάβῃς τὴν ὀκλαδὸν θέσιν, ἔπειτα θὰ καθίσῃς ἐπὶ τοῦ ἄκρου λίθου. Ταῦτα δὲ συνετῶς παραινεῖ ὁ χορός, διότι, τοῦ λίθου ὄντος χαμηλοῦ (ὡς φαίνεται), ἂν ἐπεχείρει ὁ Οἰδ. νὰ καθίσῃ ἀμέσως, θὰ κατέπιπτεν. Ἐνν. ὅτι εἰς πάσας τὰς θέσεις ταύτας θὰ ἐβοηθεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης. Καὶ ἔπειτα πῶς ἤθελε νὰ εἴπῃ ἐνταῦθα τὸν ἀόρ. τῆς ὑποτ., διὰ τοῦ ἕζωμαι; πῶς; οὐ σῆς κραδίης ὑψαύχενος ὤκλασεν ὄγκος Ἀνθ. Πλ. 5, 251 τῆς

ὑψαύχενος καρδίας σου ἡ ἔπαρσις (ἡ ἀλαζονεία) δὲν κατέπεσεν, δὲν ἠλαττώθη.

ὀκνέω: φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα Σοφ. Ἠλ. 320 διότι ἀγαπᾷ ν' ἀναβάλλῃ ὁ ἐπιχειρῶν πρᾶγμα μέγα.

ὄκνος ὁ: νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον Σοφ. Τρ. 7 κατελήφθην ἐξ ὀδυνηροτάτου φόβου διὰ τὸν γάμον. εἰς ὄκνον μοι μῦθος ὃν κεύθω φέρει Εὐρ. Ἱκ. 295 ὁ λόγος, ὃν κρύπτω, ἀπολήγει δι' ἐμὲ εἰς ὄκνον: διστάζω νὰ ἐκφρασθῶ. Ὄκνος εἰκὼν τοῦ Πολυγνώτου, περὶ ἧς ἴδ. κατ. Παυσ. 10, 29, 2· πρβ. Πλουτ. 473 D καὶ Φωτ. καὶ Σουΐδ. ἐν λ. ὄνου πόκαι. Κατὰ Παυσανίαν ὁ Ὄκνος παρίσταται ἐν ἀλληγορικῇ τοῦ Πολυγνώτου εἰκόνι ὡς ἄνθρωπος «πλέκων σχοινίον, παρέστηκε δὲ θήλεια ὄνος ὑπεσθίουσα τὸ πεπλεγμένον ἀεὶ τοῦ σχοινίου. Τοῦτον εἶναι τὸν Ὄκνον φίλεργόν φασιν ἄνθρωπον, γυναῖκα δ' ἔχειν δαπανηράν... Ταῦτα οὖν ἐς τοῦ Ὄκνου τὴν γυναῖκα ἐθέλουσιν αἰνίξασθαι τὸν Πολύγνωτον. Οἶδα δὲ καὶ ὑπὸ Ἰώνων, ὁπότε ἴδοιέν τινα πονοῦντα ἐπὶ οὐδενὶ ὄνησιν φέροντι, ὑπὸ τούτων εἰρημένον, ὡς ὁ ἀνὴρ οὗτος συνάγει τοῦ Ὄκνου τὴν θώμιγγα» Παυσ. 10, 29, 2.

ὀκόθεν Ἰων. = ὁπόθεν.

ὀκοῖος Ἰων. = ὁποῖος.

ὀκόσος Ἰων. = ὁπόσος.

ὄκου, ὀκότε, Ἰων. = ὅπου, ὁπότε.

ὀκότερος Ἰων. = ὁπότερος.

ὀκρὶς -ίδος, ὡς ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ ὀκριόεσσα ἐν τῷ ὀκρίδα φάραγγα Αἰσχ. Πρ. 1048 = τραχεῖαν φάραγγα.

ὀλβίζω: ἐνεγκὼν ταπινίκια ὠλβίζετο Σοφ. Ἠλ. 693 ἀπεκαλεῖτο ὄλβιος μακάριος. οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι Εὐρ. Ἰ. Α. 51 οἱ ἐν τοῖς πρώτοις, οἱ ἐν τοῖς μάλιστα μακαριστοί. βρέφος... ὀλβίσας ἐνώτισεν Φοίν. 657, ἴδ. νωτίζω. Τὸ μὲν ὀλβίζω = ὄλβιον ποιῶ, τὸ δὲ πλουτίζω = πλούσιον ποιῶ.

ὄλβιος 3 καὶ 2: τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζωέμεναι η 148 οἱ θεοὶ νὰ δώσουν εἰς αὐτοὺς εὐτυχίαν (εὐλογίαν) καθ' ὅλην των τὴν ζωὴν (κυρ. ἵνα ζῶσιν). ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον Σοφ. Τρ. 284, ἴδ. ἄζηλος. (εἰ λογίζεσθαι θέλοις) τοὺς ἐκ μέγιστον ὀλβίας τυραννίδος τὸ μηδὲν ὄντας Ἀπ. Εὐρ. 332 ὅτι τὸ μηδὲν εἶσιν οἱ ἐξ ὀλβιωτάτης (= ἐκ μέγιστον ὀλβίας) τυραννίδος: οἱ πρώην ὀλβιωτάτην τυραννίδα ἔχοντες. φιλοῦσι γάρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ σοφοὺς τίθεσθαι (Valcken.: ἡγεῖσθαι) τοὺς λόγους Ἀπ. Εὐρ. 327 τῶν ὀλβίων τοὺς λόγους σοφοὺς ἡγεῖσθαι.

ὄλβος ὁ, εὐδαιμονία, εὐπραγία, μετὰ τοῦ πλούτου συνδεδεμένη, ἄνετος βίος, εὐημερία καὶ ἀφθονία ἀγαθῶν. Παρ' Αἰσχ. Πέρ. 166: μὴ μέγας πλοῦτος... ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον, ὄλβος εἶνε ἡ ἐπὶ τοῦ πλούτου στηριζομένη εὐτυχία· ἴδ. κονίω. φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ' ἐπὶ πήμασι βροτῶν ἄπληστον ἀνθρώποις ὄλβου βάρος οἳ φέρονται πλάνητες ἐπ' οἶδμα πόλεις τε βαρβάρους περῶντες κεινᾷ δόξᾳ· γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει Εὐρ. Ἰ. Τ. 414 «ἡ φίλη γὰρ ἐλπὶς (ἤτοι: τῆς φιλοπλούτου ἐν οἴκοις ἁμίλλης) ἐπὶ βλάβῃ τῶν θνητῶν ἐγένετο ἄπληστον βάρος ὄλβου τοῖς ἀνθρώποις, οἳ φέρονται πλάνητες ἐπὶ τὰ κύματα πόλεις τε βαρβάρους περῶντες ἐκ κενοδοξίας· ἡ δὲ φιλόπλουτος διάθεσις (γνώμα ὄλβου) τοῖς μὲν ἄμετρος, τοῖς δὲ μετρία» Δ. Βερν. οὔτ' ἄν νιν ὄλβος (Erfurdt: ὄμβρος) οὔτ' Ἄρης, οὐ πύργος οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν Σοφ. Ἀντ. 952 τὴν δύναμιν ταύτην (= νιν = μοιριδίαν δύνασιν) οὔτε ὁ πλοῦτος οὔτε ὁ Ἄρης, ὄχι πύργος, ὄχι θαλασσόδαρτα μαῦρα πλοῖα δύνανται ν' ἀποφύγωσι. Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ παραδεδομένον ὄμβρος ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ «θύελλα» ἢ μᾶλλον «τὸ στοιχεῖον τοῦ ὕδατος» (πρβ. Ο. Τ. 1420) παρέχει καλὸν νόημα. ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέου φαεννὰν ἀκτῖνα δαίμων διδοίη πάρος σοφίας ἢ τυραννίδα Ἀπ. Ἀδέσπ. τρ. 130 εἴθ' ἐμοὶ μὴ διδοίη ὁ δαίμων χρυσοῦ ὄλβου φαεινὴν ἀκτῖνα (χρυσοῦν ἀκτινοβόλον ὄλβον) ἢ τυραννίδα μᾶλλον τῆς σοφίας, τ. ἔ. εὔχομαι (πρὸς) τὸν δαίμονα μᾶλλον σοφίαν ἢ πλοῦτον καὶ τυραννίδα διδόναι μοι. Τοῦ Εὐριπίδου φαίνονται ὅτι εἶνε. ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε... χρόνῳ... ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις Ἀπ. Σοφ. 588, ἴδ. δόσις.

ὀλβοφόρος 2 εὐτυχίαν φέρων· θεοί γ' οἱ κρείσσους οἵ τ' ὀλβοφόροι τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι θνατῶν Εὐρ. Ἰ. Α. 596 θεοὶ βέβαια εἶνε οἱ ἀνώτεροι (τῶν κοινῶν θνητῶν) καὶ οἱ ὀλβοφόροι διὰ τοὺς οὐκ εὐδαίμονας τῶν θνητῶν.

ὀλεῖ, ἴδ. ὄλλυμι.

ὀλιγοδρανία ἡ, ἀσθένεια, ἀδυναμία· οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν Αἰσχ. Πρ. 565 οὐδὲ παρετήρησας τὴν ἀσθενεστάτην ἀδυναμίαν (τῶν ἀνθρώπων).

ὀλίγος 3 (ὀλίος Ταραντῖνοι). Τὸ συγκρ. ὀλιγώτερος εὑρηται παρ' Ἱπποκρ. καὶ Αἰλ. π. Ζ. 2, 2, 42. 6, 51. Μᾶλλον δὲ εἰς τὸ μικρός ἀνήκουσι τὸ ἥσσων, ἐλάσσων, μείων. Τὸ δὲ ὀλίζων παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, ὀλιζότερος μτγν. ποιητ. Ὑπερθ. ὀλίγιστος. κατ' ἀνάγκην ἐς ὀλίγους κατεχομένης Θουκ. 8, 38 «ἀναγκαζομένης ὀλιγαρχεῖσθαι» Σχ. ἐς ὀλίγους τὰς ἀρχὰς ποιήσομεν 8, 53 θὰ περιορίσωμεν τὸ ἀξίωμα εἰς χεῖρας ὀλίγων. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο Λ 801 ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, πάντοτε εἶνε παῦσις τοῦ πολέμου: ὀλίγος χρόνος ἀρκεῖ, ἵν' ἀναπαυθῇ τις ἀπὸ τὸν πόλεμον. ὀλίγον οὐδὲν ἐς οὐδὲν ἐπενόουν Θουκ. 7, 59, ἴδ. ἐπινοέω. μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὔρει Αἰσχ. Ἑπτ. 747, ἴδ. τείνω. ὀλίγου ἐς χιλίους Θουκ. 4, 124 σχεδὸν ἕως χίλιοι. τὸ κατ' ὀλίγον καὶ μὴ ἅπαντας κινδυνεύειν Θουκ. 5, 9, ἴδ. ἐνδεής. ἐν ὀλίγῳ Πλ. Ἀπ. 22 Β ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

δι' ὀλίγου καὶ ἐς ὀλίγον Θουκ. 7, 36, ἴδ. ἀνάκρουσις. ἡ δι' ὀλίγου μελέτη ἀντιτίθ. τῷ ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπειρία Θουκ. 2, 85. Πρβ. τῆς οὐ δι' ὀλίγου πόνου κεκτημένης θαλάσσης 7, 70 ὅπου τὸ πόνου προσετέθη ἐξ ἑνὸς κώδ. καὶ κατέστησεν ἐμφαντικωτέραν τὴν φράσιν. Καὶ τοπικῶς· καταπλαγέντες τῇ ἐξ ὀλίγου αἰφνιδίῳ αὐτῶν ἀναχωρήσει 5, 65 καταπλαγέντες διὰ τὴν ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως αἰφνίδιον αὐτῶν ἀναχώρησιν. ἐξ ὀλίγου τὰ πολλὰ καὶ δι' ὀργῆς αἱ ἐπιχειρήσεις γίγνονται Θουκ. 2, 11 αἰφνιδίως (κυρ. δι' ὀλίγου χρόνου) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐν ἐξάψει αἱ προσβολαὶ (ἐπιθέσεις) γίνονται. ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι 4, 108 καθ' ὅσον ἦτο δυνατὸν (νὰ γίνῃ τοῦτο ἐξ Ἀθηνῶν) ἐν βραχεῖ χρόνῳ καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος. — ἔνιοι μὲν αὐτῶν παρ' ὀλίγον (περὶ ὀλίγου Πανταζίδης) ἐποιοῦντο τὸν Κλέανδρον Ξεν. Ἀν. 6, 6, 11 τινὲς μὲν ἐξ αὐτῶν ὀλίγην σημασίαν ἀπέδιδον εἰς τὸν Κλ. (τ. ἔ. εἰς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Κλεάνδρου). Παρατηρεῖ δὲ ὁ κ. Πανταζίδης, ὅτι συχνότατα μὲν λέγεται παρ' ὀλίγον, παρὰ πολύ, παρ' οὐδὲν ποιοῦμαι ἢ ἡγοῦμαι ἢ τίθεμαί τι, οὐχὶ δὲ τινά. Αἱ ἐξαιρέσεις ἀληθῶς εἶνε σπάνιαι καὶ δὴ παρὰ μτγν. πρβ. παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην Λουκ. περὶ Θυσ. 3. τοὺς τιμίους παρ' οὐδὲν τιθέμενοι Σχ. Εὐρ. Ὀρ. 944. ἡμᾶς... παρ' οὐδὲν ποιήσεσθε Πολύβ. 21, 21, 4.

ὀλισθαίνω ἢ **ὀλισθάνω** (πρβ. λιτός, Λατ. glittus, καὶ γλίσχρος ἐκ τοῦ γλίτχρος, καὶ τὸ ἡμέτ. «γλιστρῶ» = ὀλισθαίνω), ὡς ἁπλοῦν μόνον μτγν., ἀλλὰ διολισθαίνω Πλ. Λυσ. 216 C. Ἱπποκρ. 6,290. ἀπ- 2, 262, ἀλλαχοῦ -άνω Ἱπποκρ. ὀλισθήσω Παλ. Δ. Νόνν. 36, 458. ὤλισθον κέ. ποιητ. (καὶ Κωμ.), νέον Ἰων. (Ἱπποκρ.) καὶ μτγν., ὄλισθε ἐπ. ὠλίσθησα ὡς ἁπλοῦν μτγν., ἀλλὰ δι- Ἱπποκρ. 4, 274 (ὠλίσθηκα Νικ. Ἀλεξ. 89, ἀλλ' ὀλισθῆναι, -ᾶναι, -άναι, -ανεῖν Ξεν. Ἀν. 3, 5, 11 προῆλθον ἐκ φθορᾶς τοῦ ὀλισθάνειν, ὅπερ ἀποκατέστησεν ὁ Πόρσων. ὠλίσθηκα Ἱπποκρ. 4, 246 κἀλλ. Διόδ. Σ. 4, 79. κἀξ ἀντύγων ὤλισθε Σοφ. Ἠλ. 746 καὶ ὀλισθήσας ἔπεσεν ἐκ τῶν ἀντύγων.

ὀλκή ἡ: ὁλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται (Pauw: οὐ δαμάζεται) Αἰσχ. Ἱκ. 895 ἡ ἕλκυσις οὐδαμῶς σέβεται τὸν πλόκαμον: θά σε σύρωμεν ἀπὸ τὰ μαλλιά. παιδεία μὲν ἔσθ' ἡ παίδων ὁλκὴ Πλ. Νόμ. 659 D, ἴδ. ἀγωγή. τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὁλκὴν Φιλ. 57 D κυρ. περὶ τὸ ἕλκειν τοὺς λόγους τῇδε κἀκεῖσε, ὅθεν: περὶ τὴν διαστροφὴν τῶν λόγων.

ὁλκός ὁ, οὐ μόνον τὸ ἕλκειν, ἡ ἕλξις, ὡς ἐνέργεια ἢ πρᾶξις· ἀλλὰ καὶ τὸ δι' οὗ ἕλκει τίς τι, ὡς ὁλκοῖς τμητοῖς ἐγκῦρσαι Σοφ. Ἠλ. 863 ὅπου ὁλκοὶ τμητοὶ εἶνε ἱμάντες τμητοί, ἴδ. χάλαργος. καὶ ὁλκοὺς παρεσκεύαζον τῶν νεῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ ὡς ὑπεροίσοντες (ἐνν. τὰς ναῦς) ἐκ τῆς Κορίνθου ἐς τὴν πρὸς Ἀθήνας θάλασσαν Θουκ. 3, 15 καὶ μηχανὰς («ὁλκούς: ὄργανα, οἷς αἱ νῆες ἕλκονται» Σχ. πρβ. τὰς σημερινὰς σιδηροδρομικὰς ὁδούς) προητοίμαζον τῶν πλοίων ἐν τῷ Ἰσθμῷ, ἵνα διαβιβάσωσιν αὐτὰ ἐκ τῆς Κορίνθου εἰς τὴν πρὸς Ἀθ. θάλασσαν. ἀλλὰ προσμείξω νεῶν ὁλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατῷ (στρατόν) Εὐρ. Ῥῆσ. 145 ἐκ τῶν πολλῶν διορθ. ἀναφέρω τὴν τοῦ Bothe γράφοντος ἔτ' ἀντὶ τοῦ ἐπ' καὶ συντάσσοντος: «προσμείξω στρατὸν ὁλκοῖσιν Ἀργείων νεῶν, νυκτὸς τῆσδ' ἔτι», ἃ σαφῆ ἀλλ' ἀδύνατα ὡς ἐκ τῆς θέσεως τῶν λέξεων. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἐνταῦθα ὁ Ἕκτωρ οὐδὲν ἄλλο λέγει ἢ ὅ τι καὶ πρότερον: «φεύγοντας αὐτοὺς κἀπιθρῴσκοντας νεῶν λόγχῃ καθέξω κἀπικείσομαι βαρύς». Ἐξηγητέον λοιπὸν καὶ τὰ ἐνταῦθα ὧδε: θὰ εὑρεθῶ (θὰ εἶμαι) ἐκεῖ, ἐν ᾧ θὰ σύρουν τὰ πλοῖά των εἰς τὴν θάλασσαν (ἵνα φύγωσι), κατὰ τὴν παροῦσαν νύκτα, ἐναντίον τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀργείων (ἵνα δηλ. ἐπιτεθῶ ἐναντίον αὐτῶν). Τὸ προσμείξω ὁλκοῖς σημ. κυρίως: θὰ πλησιάσω εἰς τὸ τράβηγμα τῶν πλοίων· τὸ δὲ ἐπ' Ἀργείων στρατόν ἐπιφέρεται ὡς συμπληρωματικὴ ἐπεξήγησις. χρυσοκόλλητον δέπας μεστόν... ἕλκουσι γνάθοις (-θοιν Mein.) ὁλκοῖς ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένον τἄνω κάτω δεικνύντες Ἀπ. Ἀντιφάν. 237 ἕλκουσι τὸ δέπας διὰ τῆς ἀπαύστου συσπάσεως τῶν γνάθων, ἀφ' οὗ δὲ ἐκπίωσιν ὅλον τὸν οἶνον, ἀνατετραμμένον δεικνύουσιν αὐτὸ (ὡς καὶ σήμερον ποιοῦσιν οἱ θέλοντες νὰ δείξωσιν, ὅτι οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον οἴνου εναπελείφθη ἐν τῷ ποτηρίῳ). ‖ Παθ. ἡ ἐναπολειπομένη αὖλαξ, τὸ ἴχνος, τὸ τῶν ὄφεων σύρμα κττ. ἀστὴρ ὣς φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησιν Ἀπολ. Ῥ. 141 βάλλει (ἄγει, ἀφίνει) λαμπρὰν διὰ τοῦ ἀέρος αὔλακα: «ὁλκόν νῦν τὴν διαδρομὴν τοῦ ἀστέρος λέγει» Σχ. δέξασθε σμίλης ὁλκούς Ἀρφ. Θεσμ. 779 δέχθητε τὰς διαχαράξεις («τὰ χαράκια») τῆς σμίλης μου. Παθ. ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους δάφνας ὁλκοῖς Εὐρ. Ἴων 144 κυρ. ἀλλ' (ἐάσω ταῦτα: ἐῶμεν ταῦτα), ἐκπαύσω γὰρ τοὺς μόχθους τοὺς ἐκ τῶν ὁλκῶν τῆς δάφνης: οὓς ἔχω σύρων ἐπὶ τῆς γῆς τὴν δάφνην (τὸ ἐκ δάφνης σάρωθρον).

ὄλλυμι, (ἐκ τοῦ ὄλ-νυμι) ποιητ., παρ' Ὁμ. μόνον μτχ. ὀλλύς (ὀλλύω μόνον ἐνστ. ποιητ. καὶ σπάν. Ἀρχιλ. Ἀπ. 27. Ἀπ. Ἀνων. Κωμ. 4, 687 (Mein.). πρστ. ὄλλυε Ἀπ. Ἀρχιλ. 22). Πεζ. ἀπόλλυμι (ἐξ-, δι-όλλυμι), γ' πλ. ἀπολλῦσι Ἡρ. 4, 69. Πλ. Νόμ. 706 C. ἀλλ' ἀπολλύασι Πολ. 421 A. Ἐνίοτε καὶ ἀπολλύω Θουκ. 4, 25. Πλ. Πολ. 608 E καὶ ἄλλ. Ἀττ., προσαπ- Ἡρ. 1, 207. 6, 138. Πρτ. ὤλλυν, -ῦσαν ποιητ., ἀλλ' ὄχι παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀπώλλυν καὶ -ώλλυον πεζ. (ὀλέεσκεν, ἐκ τῆς ῥ. ὀλε- Τ 135 μετὰ τῆς Δ. Γ. ὀλέκεσκεν, ἣν ἐδέξατο ὁ Βεκκ., ἐκ τοῦ ὀλέκω, ὃ ἴδε κατ., καὶ ὤλεσκεν. μτγν. ὀλέεσκες Κ. Σμυρν. 2, 414.

ὤλεσκον μτγν. Χρ. Σιβ. 1, 108). ὀλέσ(σ)ω ἐπ., ὀλέσεις (ὀλεῖς Bergk.) Ἀρφ. Ὄρν. 1506. ἀπολέσω Ἀπ. Πλατ. 24 (ὃ μετέγρ. εἰς ἀποκλύσω ὁ Kock) καὶ 49 (ἀπολέσαι ὁ Mein. ἀντὶ τοῦ ἀπολέσω), συχν. μτγν.— ὀλέω Ἡρ. 1,34 κἀλλ. ἀπολεῦντες (Δ. Γ. -λέοντες) 9, 18. ὀλῶ Ἀττ. ποιητ., ἀπολῶ, διολῶ πεζ. ὤλεσα ἐπ. ποιητ., καὶ μτγν. πεζ. ὄλεσ(σ)α λ 318. ν 431 κἀλλ., καὶ Σοφ. Αἴ. 390 χορ., ἀπώλεσα πεζ. Παρὰ δὲ Νόννῳ 47, 245 καὶ β' ἀόρ. μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ὤλολε). ἀπολώλεκα μτβ. Ἀττ. πεζ., ὄλωλα ἀμτβ. ἐπ. ποιητ. ἀπόλωλα πεζ., ὀλώλει Κ 187. πεζ. ἀπωλώλειν Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 2. Ἀντιφ. 5, 70. Αἰσχίν. 1, 95. 2, 92. Δημ. 18, 49. 19, 125, 39, 33. Παθ. ὄλλῠμαι ἐπ. ποιητ., ἀπόλλυμαι πεζ., ὠλλύμην Τραγ. (Δωρ. -ύμᾱν Εὐρ. Ἑκ. 914 χορ.). ἀπ- πεζ. — Μέλλ. ὀλέομαι, -έεσθε, -έεσθαι ἐπ., ἀπολέομαι Ἡρ. 1, 38 κἀλλ. ἀπολεόμενοι 7, 209 καὶ 218, -λεύμενοι 7, 146. ὀλοῦμαι, -εῖται Β 325 καὶ Ἀττ. ποιητ., ἀπολοῦμαι, δι- πεζ., ὠλόμην ἐπ. ποιητ. (ἀπωλόμην πεζ.). ὀλ- α 7. λ 197 κἀλλ. ἀπολέσκετο λ 586. ὀλόμενος καὶ συχν. μετ' ἐπιθ. σημ. ὀλέθριος Εὐρ. Μηδ. 1253 χορ. Ἡρ. Μ. 1061 χορ. Φοίν. 1029 χορ. οὐλόμενος (ὃ ἴδε, χάριν τοῦ μέτρου;) συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Τραγ. χορ., Αἰσχ. Πρ. 413. Εὐρ. Φοίν. 1527 λυρ. (τὸ ὀλώλεσμαι, ἀπωλέσθην καὶ ἀπολεσθησόμενος εἶνε τῶν μτγν. ἴδια· τὰ δόκιμα εἶνε ὄλωλα, ἀπωλόμην, ἀπολούμενος. Ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1602 ὀρθῶς νῦν ἀναγινώσκεται ὀλέσθαι ἀντὶ τοῦ ὀλέσθη). Παρασχημ. ὀλέκω μόνον ἐνστ. καὶ πρτ. ἐπ. ποιητ. Ἀπ. Ἐμπεδ. 17. Σοφ. Ἀντ. 1285 χορ. Πρτ. ὄλεκον Λ 150. Θεόκρ. 22, 108. Παθ. ὀλέκομαι Π 17. Αἰσχ. Πρ. 584. ὠλεκόμᾱν Δωρ. Σοφ. Τρ. 1013 χορ. ὀλέκοντο Α 10. οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων Δ 451 θρῆνός τε καὶ ἐπαύχησις (ἀγαλλίασις) ἦν ἀνδρῶν ἀπολλύντων τε καὶ ἀπολλυμένων. Τὸ μὲν οἰμωγή εἰς τὸ ὀλλυμένων, τὸ δ' εὐχωλή εἰς τὸ ὀλλύντων, κατὰ σχῆμα χιαστόν. τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1428, ἴδ. μέγας. ἃ δ' ηὐτύχησεν Ἑλλάς, ὠλόμην ἐγώ Τρ. 935 ὅτι ὑπῆρξεν εὐτυχία διὰ τὴν Ἑλλάδα, δι' ἐμὲ ἦτο καταστροφή. ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην δ 667 ἀλλ' αὐτοῦ μᾶλλον (ἢ τῶν μνηστήρων) τὴν δύναμιν (τὴν ὁρμὴν) εἴθε νὰ καταστρέψῃ ὁ Ζεύς. αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος Ρ 616 αὐτὸς δὲ ἀπώλεσε τὴν ψυχὴν («ἔχασε τὴν ζωήν του»: ἐφονεύθη) ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ Πλουτ. 239 F ἡ φιλοχρηματία ἀπολεῖ τὴν Σπάρτην. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς Σοφ. Ο. Τ. 448, ἴδ. εἰμί. ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Σήμαινε καί σφεας ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις Ἀπ. Ἀρχιλ. 27 τοὺς μὲν αἰτίους ὑποδείκνυ καὶ αὐτοὺς ἀπόλλυ ὥσπερ ἀπόλλυς. Κατά τινα ἐτυμολογίαν, περὶ ἧς πρβ. Macrob. Sat. 1, 17, ἐξ οὗ τὸ ἀπόσπ. ὀλῆ· τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει Εὐρ. Ἱππ. 329 «ὀλεῖ (ἐξ αἰσχύνης, κοιν. θὰ χαλάσῃς τὸν κόσμον γιὰ κεῖνα, ποῦ θ' ἀκούσῃς), τὸ μέντοι πρᾶγμα (ἤτοι: ἡ ἐν οἷς πεύσει κακοῖς ἐμὴ βουλὴ καὶ γνώμη) τιμὴν ἐμοὶ φέρει. Ἡ Φαίδρα μὴ τολμῶσα ἐξ αἰδοῦς νὰ ἐξομολογηθῇ θέλει νὰ προκαταλάβῃ τὴν τροφὸν καὶ τὸν χορὸν ὑπὲρ ἑαυτῆς» Δ. Βερν.

ὅλμος ὁ: χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας ἀπό τ' αὐχένα κόψας ὅλμον ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου Λ 147 ἀποτεμὼν μὲν τὰς χεῖρας, ἀποκόψας δὲ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει ὥσπερ κύλινδρον (ὅλμον) ἐκίνησε κυλινδεῖσθαι διὰ τοῦ πυκνοῦ πλήθους. ‖ ξύλινον ἰγδίον (ἄλλοι: ὕπερος) Ἀρφ. Σφ. 238.

ὀλολύζω, ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς Αἰσχ. Εὐμ. 1044 (πρὸς τὸν λαόν): ὀλολύξατε νῦν (ἀποκρινόμενοι) πρὸς τὰ ἡμέτερα ᾄσματα.

ὀλόμενος, ἴδ. οὐλόμενος.

ὅλος 3: ὅλην καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν Πλ. Νομ. 808 Α ὁλόκληρον καθ' ὅλου καὶ ἐν μέρει τὴν οἰκίαν. ὅλον δὲ οὐ ταὐτὸν τοῦτο ἔσται, οὗ ἂν μηδαμῇ μηδὲν ἀποστατῇ; οὗ δ' ἂν ἀποστατῇ, οὔτε ὅλον οὔτε πᾶν; Θεαίτ. 205 Α τὸ ὅλον (τὸ ὁλόκληρον) δὲ δὲν θὰ εἶνε τὸ αὐτὸ τοῦτο, ἐξ οὗ μὲ κανένα τρόπον νὰ μὴ λείπῃ τίποτε; ἐκεῖνο δέ, ἐξ οὗ ἤθελε λείπῃ τι, δὲν εἶνε οὔτε ὅλον (ὁλόκληρον) οὔτε πᾶν; οὐκοῦν ἐλέγομεν, ὅτι οὗ ἂν μέρη ᾖ, τὸ ὅλον τε καὶ πᾶν τὰ πάντα μέρη ἔσται; Αὐτ. λοιπὸν ἐλέγομεν ὅτι, ὅπου εἶνε μέρη, τὰ πάντα μέρη θὰ εἶνε (θὰ συναποτελῶσι) τὸ ὅλον καὶ πᾶν; Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρότερον (204 Α) ἐλέχθη περὶ τοῦ ὅλου, νῦν ἀποδεικνύεται καὶ λέγεται καὶ περὶ τοῦ παντός· ὅθεν τὸ ὅλον τε καὶ πᾶν. τό γε μεμερισμένον πάθος μὲν τοῦ ἑνὸς ἔχειν ἐπὶ τοῖς μέρεσι πᾶσιν οὐδὲν ἀποκωλύει, καὶ ταύτῃ δὴ πᾶν τε ὂν καὶ ὅλον ἓν εἶναι Σοφ. 245 Α οὐδὲν ἀποκωλύει, ὅπως τὸ μεμερισμένον ἔχῃ τὸ πάθος τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τῶν μερῶν πάντων (εἰς ἓν συνηνωμένων καὶ συνειλημμένων), καὶ οὕτω δὴ ἓν ᾖ ὡς πᾶν τε καὶ ὅλον. ὅλῳ καὶ παντί Πλ. Φαίδ. 79 Ε ἐν παντὶ καὶ ἑκάστῳ (καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν): ὅλως διόλου, παντελῶς. Ὁμοίως ὅλῳ καὶ παντί, ἔφη, διαφέρει τὸ φείδεσθαι Πλ. Πολ. 469 C «ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρειν παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ διαφερόντων λεγομένη, παρ' ὅσον τὰ πράγματα καὶ ὅλα τυγχάνει ὄντα, καθ' ὃ συνεχῆ ἐστιν ἑαυτοῖς, καὶ μέρη ἔχει, καθ' ὃ καὶ διωρισμένα τούτοις πᾶσίν ἐστι. Τὸ οὖν πάντῃ διαφέρον τινός, ἅτε δὴ καὶ καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος τοῦδε πᾶν διενεγκόν, ὅλῳ καὶ παντί λέγεται διαφέρειν» Σχ. τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμμένος τε γεωμετρίας καὶ μή Αὐτ. 527 C θὰ ὑπάρχῃ μεγίστη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀσχοληθέντος εἰς τὴν γεωμετρίαν καὶ τοῦ μὴ τοιούτου. — ὅλων στρατηγός Σοφ. Αἴ. 1105 κυρ. στρατηγὸς τῶν ὅλων (πραγμάτων, ἐξ ὀνομ. τὰ ὅλα = summa re-

rum), ἀρχιστράτηγος. χρὴ οὖν .. καὶ τὸν μῦθον, ἐπεὶ πράξεώς μίμησίς ἐστι, μιᾶς τε εἶναι καὶ ταύτης ὅλης, καὶ τὰ μέρη συνεστάναι τῶν πραγμάτων οὕτως, ὥστε μετατιθεμένου τινὸς μέρους ἢ ἀφαιρουμένου διαφέρεσθαι καὶ κινεῖσθαι τὸ ὅλον· ὃ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προσὸν μηδὲν ποιεῖ ἐπίδηλον, οὐδὲν μόριον τοῦ ὅλου ἐστίν Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 8 (1451 ᵃ 28) πρέπει λοιπόν... καὶ ὁ μῦθος, ἐπειδὴ εἶνε μίμησις πράξεως, νὰ εἶνε μίμησις μιᾶς πράξεως καὶ ταύτης ὅλης (ἀρτίας καὶ αὐτοτελοῦς), καὶ τὰ μέρη τῶν πραγμάτων τοῦ μύθου νὰ εἶνε οὕτω συνηρμολογημένα, ὥστε ἅμα τῇ μεταθέσει ἢ ἀφαιρέσει ἑνὸς μέρους νὰ διασπᾶται καὶ μετακινῆται τὸ ὅλον· διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπάρχον ἢ μὴ ὑπάρχον οὐδὲν σημεῖον τούτου (τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ ὑπάρξεώς του) παρέχει, οὐδὲν μέρος τοῦ ὅλου εἶνε.

ὀλοφύρομαι (κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ ὀλόπτω, τίλλω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς) ὁμαλόν, -ύροῦμαι, ὠλοφυράμην καὶ ἀν-· ἀνθ' οὗ ὀλοφυρθείς Θουκ. 6, 78. πῶς δὴ νῦν .. ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; χ 232 ἀπέναντι τῶν (ἀπολέμων) μνηστήρων θρηνῶν (θρηνεῖς καὶ) συλλογίζεσαι (διστάζεις) νὰ δείξῃς τὴν ἀνδρείαν σου; τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθείς Θουκ. 6, 78 θρηνήσας (ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς: θρηνηθείς, ἀξιοθρήνητος γενόμενος) διὰ τὰς δυστυχίας του.

ὁμαγερής 2: ἐπίνομον ἡρωΐδων στρατὸν ὁμαγερέα καλεῖ συνίμεν Πίνδ. Π. 11,8 ἡ Μελία καλεῖ τὸν ἐπίνομον στρατὸν τῶν ἡρωΐδων νὰ συνέλθῃ ὁμηγερής, νὰ συναθροισθῇ.

ὅμαιμος 2: δόμων ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν ἔκ τε μητρός, ἐντάφια χεροῖν φέρουσαν Σοφ. Ἠλ. 324 ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον (κατὰ τὴν) φύσιν ἐκ ταὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς φέρουσαν ἐντάφια χεροῖν.

ὁμαίμων 2 = ὅμαιμος: εἴτ' ἀδελφῆς εἴθ' ὁμαιμονεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἑρκείου κυρεῖ Σοφ. Ἀντ. 486, ἴδ. ἑρκεῖος.

ὁμαρτέω συναντῶμαι, συμπράττω, συνοδεύω, ἀκολουθῶ· μιξοβόαν πρέπει διθύραμβον ὁμαρτεῖν σύγκωμον (Tyrwhitt: σύγκοινον) Διονύσῳ Ἀπ. Αἰσχ. 355 (Πλουτ. 389 A) τὸν μιξοβόαν διθύραμβον προσήκει παρακολουθεῖν (ὡς) σύγκωμον τῷ Διονύσῳ. τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσι μάταιοι, τοῖς ὁμαρτεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 339, ἴδ. αὐτουργία. ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὡμάρτει τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους Πρ. 705 ὀργίλος (ἀνήμερος) ἠκολούθει τὰ ἴχνη μου.

ὀμβρόκτυπος 2 ὁ ὄμβρῳ κτυπούμενος· ὀμβρ. ζάλη (ὅ ἴδε) Αἰσχ. Ἀγ. 661.

ὅμηρος· τῆς ἀδικίας οὐκ ἔλαβον τὸ σῶμα ὅμηρον Λυκ. § 117 δὲν ἔλαβον τὸ σῶμα (τοῦ ἀδικοῦντος) ὡς ἐνέχυρον τῆς ἀδικίας, ὡς ἐγγύησιν, ὅτι θὰ ὑποστῇ τὴν ἐπιβληθησομένην ποινήν.

ὁμιλέω κοινωνῶ, ἀναστρέφομαι, σύνειμι, συγγίγνομαι, χρῶμαι, συνάπτω μάχην κττ. πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ Ἐρεχθέος ἀστῶν Πίνδ. Π. 7, 9 ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι φιλοχωρεῖ λόγος (γίνεται λόγος) περὶ τῶν Ἀθηναίων: ὁ περὶ τῶν Ἀθηναίων λόγος εἶνέ τι σύνηθες. πλαγίαις φρένεσσιν (ὄλβος) οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ Ἰ. 3, 6 τοῖς σκολιόφροσι (τοῖς ἀσεβέσιν) οὐχ ὁμοίως θαλερὸς ὁ ὄλβος παραμένει. πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ Βακχυλ. 1, 161 σύνεστι, παραμένει. βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν Αἰσχ. Εὐμ. 723 βαρεῖα θὰ ἐπισκεφθῶ τὴν χώραν ταύτην. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων Πίνδ. Ν. 10, 73, ἴδ. ἔρις. τὰ δ' οὐδὲν εἰ μὴ βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον Εὐρ. Ἠλ. 940 «τὰ δ' οὐδέν ἐστιν, εἰ μὴ τοιοῦτόν τι, οἵῳ ἢ ὥστε αὐτῷ βραχὺν χρόνον ὁμιλῆσαι» (Seidler). καὶ ταῦτα ἡ ἐμὴ νεότης καὶ ἄνοια παρὰ φύσιν δοκοῦσα εἶναι ἐς τὴν Πελοποννησίων δύναμιν λόγοις πρέπουσιν ὡμίλησε Θουκ. 6, 17 καὶ ταῦτα ἡ ἐμὴ νεότης καὶ ἀφροσύνη ἡ φαινομένη (ὅτι εἶνε) ἔκτακτος κατώρθωσεν ὡς πρὸς τὴν (ὅθεν: ἀπέναντι, ἐναντίον τῆς δυν.) δύναμιν τῶν Πελοποννησίων διὰ λόγων ἁρμοδίων. πρὸς χάριν ὁμιλεῖν Ἰσοκρ. 2, 4 κάλλ. ἴδ. χάρις. ἐν ᾧ οὐ πρότερον ξυνεχῶς ὡμιλήκει τῇ ἀρχῇ 6, 55 καθ' ἣν περίπτωσιν (ὡς νεώτερος ἀδελφὸς) δὲν εἶχε λάβῃ προηγουμένως συνεχῆ πεῖραν (οἰκειότητα) τῆς ἀρχῆς. ἐλάχιστα πολέμῳ ὡμιληκόσι 6,70, ἴδ. συνεπιλαμβάνω. Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς Ε 85 κυρ. τὸν δὲ Τυδεΐδην δὲν ἤθελες διακρίνῃ μεταξὺ ποίων ἐκ τῶν δύο ἦτο, ἂν μεταξὺ τῶν Τρώων ἀνεστρέφετο ἢ ἂν μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν. πείθομαι καὶ σὺν Λαπίθαισί σε Κενταύρων ὁμιλῆσαι δορὶ κλεινοτάτῳ Εὐρ. Ἀνδρ. 791 πείθομαι, ὅτι καὶ τοῖς Λαπίθαις συμμαχῶν ἐπολέμησας τοῖς ἐνδοξοτάτοις Κενταύροις (κυρ. ἐνέτυχες τῷ κλεινοτάτῳ δόρατι τῶν Κενταύρων). Ἀλλ' ἴσως προτιμητέα ἡ γρ. Κενταύροις τ. ἔ. ἐπολέμησας τοῖς Κενταύροις χρώμενος τῷ κλεινοτάτῳ δόρατι (τῇ Πηλιάδι).

ὁμιλία ἡ, κοινωνία, ἀναστροφή, ἐπιμειξία, συνουσία, ἐπίσκεψις, διάλεξις (μτγν.)· ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν Αἰσχ. Ἑπτ. 586 εἰς πᾶσαν δὲ πρᾶξιν δὲν ὑπάρχει τι χειρότερον τῆς κακῆς συναναστροφῆς. τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία Πρ. 39 ἡ συγγένεια βεβαίως εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα (τ. ἔ. ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν οἶκτον) καὶ ἡ συνήθεια, οἰκειότης. τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας Εὐμ. 57, ἴδ. φῦλον. μακρὰν δὲ λείποις ῥαδίως ὁμιλίαν Εὐρ. Ἱππ. 1441 «εἴθε δὲ ῥᾳδίως λείποις (ἐν τῷ μέλλοντι, καί: κατὰ μικρὸν τὴν) μακρὰν ὁμιλίαν» Δ. Βερν. καὶ νῦν (καινὴν Canter) δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονός Αἰσχ. Εὐμ. 409 καὶ νῦν (τὴν νέαν) δὲ ταύτην ἐπίσκεψιν τῆς χώρας μου βλέπουσα.

καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι 714 ἀλλ' ὅμως σᾶς συμβουλεύω διόλου νὰ μὴ περιφρονήσητε τὴν ὑπ' ἐμοῦ ἐπίσκεψιν τῆς χώρας σας, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ βλαβερά. καθ' ἑκάστους ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας Θουκ. 1, 3 ἕκαστοι πλέον χωριστά, ὅσον περισσότερον ἤρχοντο εἰς συνεπαφὴν (μὲ τοὺς περὶ τὸν Ἕλληνα), τόσον περισσότερον ἤρχισαν νὰ ὀνομάζωνται Ἕλληνες. Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλῶν εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός Εὐρ. Φοίν. 147 «εἰσήγαγε τὸ Θεσσαλῶν σόφισμα εἰς τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου» Δ. Βερν.

ὅμιλος ὁ, Αἰολ. ὅμιλλος, πλῆθος, ἄθροισμα, ὄχλος· ὁ πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης Θουκ. 6, 24 = τὸ πολὺ καὶ στρατιωτικὸν πλῆθος· πρβ. ὅμιλος δημότης, αὐλητής κττ.

ὁμίχλη ἡ: δνοφερά δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίχλα προσῆξε πλήρης δακρύων, σὸν δέμας εἰσιδοῦσαν πέτραις προσαυαινόμενον Αἰσχ. Πρ. 150 σκοτεινὴ δ' ὁμίχλη ἐπῆλθεν (ἐπεπεσε) τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πλήρης δακρύων, ἅμα ἰδούσης τὸ σὸν σῶμα πρὸς ταῖς πέτραις αὐαινόμενον.

ὄμμα τό: μή μ' (= μοι), ἄναξ, ἔθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὄμμ' ἔχων (ἐμμένων Reiske) κακὰν φάτιν ἄρῃ Σοφ. Αἴ. 192 μή, σὲ παρακαλῶ, ἔχων πλέον οὕτως τὸ ὄμμα σου (προσηλωμένον) εἰς τὰς ναυτικὰς σκηνὰς λάβῃς κακὴν φήμην. Τὰ ἐφεξῆς σαφηνίζουσι τοὺς στίχους. δὸς πατρῴοις δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 600 δὸς τῷ πατρῴῳ οἴκῳ τὴν σὴν ὄψιν προσιδεῖν. θέλγει ὄμματος ἕδραν ὕπνος Ῥῆσ. 554, ἴδ. θέλγω. νύκτωρ σ' ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν; Βά. 469 ὑπνώττοντά σε (καθ' ὕπνους) ἢ ἐγρηγορότα (ὁρῶν ὁρῶντα) ἠνάγκασε (τελετὰς ἄγειν εἰς Ἑλλάδα); πρόσωθεν ὄμματος Αἰσχ. Ἀγ. 938, ἴδ. ἁλουργής. σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται Σοφ. Τρ. 615, ἴδ. ἕρκος. καλοῖς βλέπουσίν γ' ὄμμασι Εὐρ. Φοίν. 400 σὲ βλέπουν μὲ καλὸ μάτι, σὲ εὐνοοῦσι. τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα Αὐτ. 1130 τὰ μὲν βλέποντα ὄμματα κρύπτοντα (τὸν Πανόπτην) σὺν ταῖς τῶν ἄστρων ἐπιτολαῖς, τὰ δὲ μετὰ δυνόντων (= ἅμα τῇ δύσει τῶν ἄστρων). πατροφόνῳ χερὶ τῶν κρεισσοτέκνων δ' ἀπ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη Αἰσχ. Ἑπτ. 768 γενόμενος δὲ ἀπὸ τῶν κρεισσοτέκνων ὀμμάτων (τ. ἔ. στερήσας ἑαυτὸν τῶν ὀμμάτων τῶν ἐχόντων ἀξίαν ἀνωτέραν τῆς τῶν τέκνων) διὰ πατροφόνου χειρὸς ἀπῆλθεν ἀλήτης. ὀμμάτων δ' ἄπο κόρας στρέφουσαν Εὐρ. Μήδ. 1174 στρέφουσαν τὰς κόρας χωρὶς νὰ βλέπῃ. ὀμμάτων δ' ἄπο προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα Φοιν. 1440 ἴσως: χωρὶς δὲ νὰ βλέπῃ ἐχαιρέτισε διὰ δακρύων, ὥστε νὰ ὑποδηλώσῃ διάθεσιν προσφιλῆ. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με Σοφ. Ο. Κ. 319, ἴδ. σαίνω. ὡς ἀπ' ὀμμάτων Σοφ. Ο. Κ. 15 καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ κρίνῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του. οἶδα πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο τοὺς δ' ἐν θυραίοις Εὐρ. Μήδ. 215 «οἶδα πολλοὺς βροτῶν ὑπερηφάνους δοκοῦντας τοὺς μὲν ἀθεάτους (καὶ οἰκουροῦντας) τοὺς δὲ ἔξω τοῦ οἴκου ἀναστρεφομένους» Δ. Βερναρδ. κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων Αἰσχ. Ἱκ. 960 φύγε γρήγορα (ἀπ' ἐμπρός) ἀπὸ τὰ μάτια μου (νὰ μή σε βλέπω). ἔτ' εἰσορᾶν σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ Εὐρ. Ἱκ. 1154 ἀκόμη μοὶ φαίνεται πῶς σε βλέπω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου. τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ λόγοις τοιούτοις Σοφ. Ἀντ. 690, ἴδ. δεινός ἐν Παραρτήματι. αὐτὸς ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι πατρὸς δεδορκώς Σοφ. Τρ. 746 ἐγὼ ὁ ἴδιος μέσα 'ς τὰ μάτια μου εἶδα τὴν συμφοράν. Πρβ. ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα ὁρᾶν Θουκ. 2, 11 (περὶ οὗ ἴδ. προσπίπτω). ὡς κατ' ὄμματ' («ὑπ' ὀφθαλμοὺς» Σχ.) αὐτίκα παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ Σοφ. Ἀντ. 760 ἵνα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του παρευθὺς ἀποθνήσκῃ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ πλησίον τοῦ νυμφίου. ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς Σοφ. Αἴ. 1004, ἴδ. δυσθέατος. ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς Θησῇδος ἐξίκοιτ' ἂν εὐκλεὴς λόχος παίδων Αἰσχ. Εὐμ. 1026 ἑρμηνεύω: τὸ ἄνθος πάσης τῆς χώρας τοῦ Θησέως δύναται νὰ ἔλθῃ (συνοδεῦον) μέχρι τέλους (μέχρι τῆς κατοικίας ἡμῶν)· ἡμεῖς δὲ ὁ εὐκλεὴς ὅμιλος τῶν γυναικῶν καὶ παίδων... τιμᾶτε (τὰς Εὐμενίδας κτλ.). Ὥστε μετὰ τὸ ἐξίκοιτ' ἂν διαστικτέον διὰ τελείας στιγμῆς. Πρβ. εὔανδρος. νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει Χο. 813 «νύκτα καὶ σκότον πρὸ τοῦ προσώπου φέρει» Σχ. Τὸ νόημα ἀπαιτεῖ μᾶλλον: ἐν καιρῷ μὲν νυκτὸς φέρει σκότον πρὸ τοῦ προσώπου, τὴν δ' ἡμέραν κέ. δὸς πατρῴοις ὄμμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 600 ἂς ἴδῃ ὁ πατρικὸς οἶκός σου τὸ πρόσωπόν σου. ἢ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα (ὄνομα Fröhlich, πιθανὴ διόρθωσις) καὶ φύσιν Σοφ. Τρ. 379 βεβαίως εἶνε ἐπίσημος καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὀνόματος καὶ ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς. αἰχμὴν μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθὼς ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον Αἰσχ. Ἑπτ. 516 τολμῶν νὰ σέβηται τὸ δόρυ του μᾶλλον τοῦ θεοῦ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὰ μάτια του. ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ σύνηθες ὄμμα Σοφ. Ἠλ. 902, ἴδ. ἐμπαίω. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει Τρ. 527 τὸ δὲ περιμάχητον ὄμμα τῆς νύμφης βαθέως διεγεῖρον τὸν οἶκτον ἡμῶν ἀναμένει· «ἀμφιν. ὄμμα νύμφας: ἀντὶ ἡ περιμάχητος νύμφη περιφραστικῶς· ἀπὸ δὲ τοῦ καλλιστεύοντος αὐτὴν εἶπε μέρους» Σχ. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα Σοφ. Τρ. 203 διότι ἀπολαύομεν τώρα τὸ (εὐάρεστον) φῶς τῆς εἰδήσεως ταύτης, τὸ ὁποῖον ἀνελπίστως ἀνέτειλεν εἰς ἐμέ. ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ, ἐς ἓν ξυνελθὼν ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ, ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν, κακῶν δὲ τῶν πρὶν μη-

δενὸς μνείαν ἔχειν Εὐρ. Φοιν. 462 ὅταν φίλος τις θυμωθεὶς (πρότερον) μὲ φίλον, συναντηθεὶς μὲ αὐτόν, ῥίπτῃ τὰ ὄμματά του ἐπάνω εἰς τὰ ὄμματα ἐκείνου (ὁ ἕνας βλέπῃ τὸν ἄλλον), πρέπει ἐκεῖνα μόνον νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν, διὰ τὰ ὁποῖα ἦλθε, κανὲν δὲ ἐκ τῶν προηγουμένων κακῶν νὰ μὴ φέρῃ εἰς τὴν μνήμην του.

ὀμματοστερής 2: φλογμὸς ὀμματοστερὴς φυτῶν (ἐνν. μὴ πνέοι) τὸ μὴ (ὁ ἴδε) περᾶν ὅρον τόπων Αἰσχ. Εὐμ. 941 ὁ φλογμὸς ὁ στερῶν τὰ ὄμματα τῶν φυτῶν νὰ μὴ πνέῃ, ὥστε νὰ μὴ (σχεδὸν=φθάνει νὰ μὴ) περνᾷ τὰ ὅρια τῆς χώρας ταύτης. πρέσβυς ὀμματοστερής Εὐρ. Φοίν. 329, ἴδ. ὀμόπτερος.

ὀμματόω: ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον Αἰσχ. Ἱκ. 476 ἄνοιξα τὰ μάτια σου γιὰ νὰ βλέπῃς καλλίτερα. οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην Χο. 853 βεβαίως δὲν δύναται ν' ἀπατήσῃ διάνοιαν ὀξυδερκῆ (ἄνθρωπον ἀνοικτομμάτην: μὲ τετρακόσια).

ὀμνήσθην Αἰολ.=ἀναμνησθῆναι Θεόκρ. 29, 26.

ὄμνυμι (οὕτω πάντοτε οἱ τραγ.) ὁρκίζομαι, καὶ ὀμνύω Ἀπ. Φερεκρ. 143. Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθ. 3, 3 καὶ Δωρ. Κρητ. Ἐπιγρ. (ὀμοῦντες Ἡρ. 1, 153. ὀμνύντες Βέκκ. ὡς 2, 118). προστ. ὄμνυθι Ψ 585. Ἀττ. ὄμνυ Σοφ. Τρ. 1185. Εὐρ. Ἰ. Τ. 743. ὄμνυε Θεόκρ. 27, 35. -έτω Τ 175. ὀμνύς, -ύντος, ὀμνύναι. ὤμνυν καὶ ὤμνυον, καὶ Δωρ. ὤμνυε Ἀπ. Ἐπιχ. 100.— Μέλλ. ὀμοῦμαι Ἀρφ. Νεφ. 247. Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 11 (Δωρ. α' πλ. ὀμιώμεθα Ἀρφ. Λυσ. 183. ὀμόσω μτγν. ἐπομόσομαι [Λουκ.] Φιλόπατρ. 5). ὤμοσα (ὄμ- Ξ 280. β 378. κ 346, ἐπ. καὶ -οσσα κέ.), ὀμώμοκα, ὠμωμόκειν. Μέσ. ἴδ. ἐν συνθ., ὡς διόμνυμαι, διομοῦμαι, διωμοσάμην, ἀντ-, ὑπ-, ἀνθ' οὗ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀόρ. β' ἐπωμέσθαι Ἀπ. Ἀλκμ. 23, 44 (;), πρβ. ὄρνυμι, ὠρόμην Παθ. ὠμόθην Ἰσαῖ. 2, 40. ὑπ- Δημ. 48, 25 καὶ ὠμόσθην (ὠμόθην Dind.) Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 10. ὑπ- Ἀπ. Ὑπερείδ. 204 (233). ὀμοσθήσομαι Ἀνδοκ. 3, 34. ὀμώμοται Αἰσχ. Ἀγ. 1283, ἀνθ' οὗ ἄραρε γὰρ Dind. ἐξ ἀρχ. Λεξικογράφων. Δημ. 20, 159. ξυν- Ἀρφ. Λυσ. 1007 καὶ ὀμώμοσται Εὐρ. Ῥῆσ. 816. Ἀριστοτ. Ῥητ. 1377ª 11. γ' πλ. ὀμώμονται Ἀνδοκ. 1, 98 ἐν νόμῳ, ἀλλὰ μτχ. μετὰ τοῦ σ ὀμωμοσμένος Δημ. 7, 10. 22, 4. Ἀριστοτ. Ῥητ. αὐτ. ὠμοσμένος μτγν. ἀπώμοτος Σοφ. Ἀντ. 388. 394. ὄμνυμι ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν Ἀρφ. Ὄρν. 445 ὁρκίζομαι μὲ ταύτην τὴν συμφωνίαν, δηλ. νὰ λάβω τὸ πρῶτον βραβεῖον ὁμοψήφως (μὲ τὴν ψῆφον ὅλων τῶν κριτῶν καὶ τῶν θεατῶν). Τὸ ἐπὶ τούτοις ἐφ' ᾗς ἐννοίας τὸ ἐφ' ᾧτε. ὄμνυμι θεῶν πίστεις Θουκ. 5, 30 «θεῶν ὅρκους ἐπὶ πίστει» Σχ. ἴδ. εὐορκῶ. ὤμνυε κατ' ἐξωλείας μηδὲν εἰρηκέναι περὶ αὐτοῦ φαῦλον Δημ. 21, 119 ὡρκίζετο κατ' ἐξωλείας (ἴδ. τὴν λέξιν) ὅτι δὲν εἶπε κανὲν κακὸν περὶ αὐτοῦ. ἀξιοπιστότερος τοῦ κατὰ τῶν παίδων ὀμνύντος καὶ διὰ τοῦ πυρός Δημ. 54, 40 εἶνε ἀξιοπιστότερος ἐκείνου, ὅστις ὁρκίζεται ἔχων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τέκνων του καὶ βαδίζων διὰ τοῦ πυρός· ἴδ. Σοφ. Ἀντ. 265. καθ' ἱερῶν ὀμνύναι Ἀρφ. Βατρ. 101, ἴδ. κατά (σελ. 685 α' στ.). εἰ μὴ σαφῶς ᾔδει τὰ εὔορκα ὀμουμένη Δημ. 29, 26, ἴδ. κατά (ἔνθ' ἀν.).

ὁμόθεν: θάμνοι ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτες ε 477 δύο ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης (κορμοῦ) φυτρώσαντες θάμνοι. σοῖς τε κασιγνήτοις, οἵ τοι ὁμόθεν γεγάασιν Ὕμν. Ἀφρ. 135 οἵ σοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους (ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων) γεγόνασι. Ἀλλὰ τὸ Ἡσ. Ἔργ. 108 ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι δυσκόλως ἐπιδέχεται τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν. Κατὰ τὸν Sittl ὁ Ἡσίοδος οὐδὲν ἄλλο ἔχει ἐν νῷ εἰ μὴ τὸ θεοειδές, τ. ἔ. «ὁμοίως εἶχον». οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος Σοφ. Ἠλ. 156 μὲ τοὺς ὁποίους εἶσαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ ἔχεις τὸ αὐτὸ αἷμα ἐκ γεννήσεως. Ὅθεν οἱ ἀδελφοὶ λέγονται ὁμόθεν γεγονότες ἢ ὄντες σχεδὸν=ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες ἢ ὄντες (Cobet N. L. 99)· πρβ. Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 501 τὸν ὁμόθεν πεφυκότα στέργων μετέπεσον τ. ἔ. τὸν ὁμόθεν γεγονότα (τον ἀδελφόν) φιλῶν μετέγνων. μηδαμόθεν πρότερον ἄρχου ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμόθεν γενομένου Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 14 ἢ ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ.

ὁμοιοπρεπής 2: ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς Αἰσχ. Ἀγ. 784, ἴδ. ἀγέλαστος.

ὅμοιος (ὁμοῖος π. Ὁμ. Ἴωσι καὶ τῇ ἀρχ. Ἀτθίδι, πρβ. ἑτοῖμος, ἐρῆμος. Παρ' ἐπ. καὶ ὁμοίϊος) 3 καὶ 2. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον ρ 218 ὅπως πάντοτε ὁ θεὸς φέρει τὸν ὅμοιον πρὸς τὸν ὅμοιόν του. Εἶνε γενική τις ἐξήγησις εἰς τὸ προηγ. κακὸς κακὸν ἡγηλάζει. Τὸ δὲ δεύτερον ὡς, ἀντὶ τῆς προθ. πρός, μόνον ἐνταῦθα εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ. γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι Θουκ. 1, 136, ἴδ. γενναῖος. ὁμοῖόν τι ἢ ἴσον ἐς τὸ κοινὸν βουλεύεσθαι 1, 91, ἴδ. κοινός. ἦ πάνθ' ὁμοῖα· πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ Σοφ. Αἴ. 1366 ἀληθῶς ὅλα εἶνε ὅμοια (ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὁμοιάζουν μεταξύ των)· κάθε ἕνας κοπιάζει διὰ τὸν ἑαυτόν του (τὸ ἴδιόν του συμφέρον κυτάζει). πολλά τε καὶ ὅμοια ἑαυταῖς (φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν) Πλ. Πολ. 549 D πολλὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὰς σκέψεις των συνηθίζουν νὰ «ψάλλουν» αἱ γυναῖκες περὶ τούτων. τοῖς πρώτοις ἀγῶσι σφαλέντες ἔπειτα διὰ παντὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς ἔχουσι Θουκ. 7, 61 «προσδοκῶσιν ὁμοίως ταῖς γεγενημέναις συμφοραῖς τὰ μέλλοντα» Σχ. ἔχουσι την προσδοκίαν τοῦ φόβου (ἣν ὁ φόβος ἐμπνέει εἰς αὐτούς) ὁμοίαν ταῖς δυστυχίαις, ἃς ἔπαθον: φοβοῦνται νὰ μὴ πάθωσι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὁμοίαν πρὸς τὰς παρελθούσας δυστυχίαν.

ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὁμοῖα τῇ πίστει καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται 1, 120 ἄλλα κανεὶς συλλογίζεται μὲ τὴν ἰδέαν του καὶ ἄλλα ἐκτελεῖ ἐμπράκτως. πρὸς τοὺς ὁμοίως τε καὶ οὐδὲν ἧσσον πολεμίους ὑπολειπομένους 3, 40, ἴδ. ὑπολείπω. ἔργα ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα Πινδ. Ὀ. 7, 52, ἴδ. ἕρπω. νῦν οὐδ' ὅμοιον οὐδὲν οὔτ' ἴσον βροτοῖς πλὴν ὀνομάσαι Εὐρ. Φοίν. 501 «νῦν δὲ οὔτε ὅμοιον οὐδέν ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οὔτε ἴσον πλὴν ὀνομάσαι, πλὴν ὀνόματι μόνον» Σχ. «Ἡ ἰσότης εἶνε κατὰ τὸν Εὐριπίδην ψιλὸν ὄνομα, ἤτοι ψιλὴ λέξις καὶ οὐδὲν πλέον» Δ. Βερν. Βραχυλογία ἐν τῷ κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι Ρ 51 = ὁμοῖαι ταῖς τῶν Χαρίτων. περιφρονοῦντες δὲ αὐτοὺς καὶ χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁμοῖα (ὁμοίᾳ) τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις καὶ τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ δυνατώτεροι Θουκ. 1, 25 ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῶν χρημάτων δύναμιν ἦσαν ὁμοίως ὥσπερ οἱ τῶν Ἑλλήνων πλουσιώτατοι καὶ κατὰ τὴν ἐς πόλεμον παρασκευὴν δυνατώτεροι. Ὥστε τὸ χρημάτων δυνάμει ὄντες ὁμοῖα = χρημάτων δυνάμει ὄντες ὅμοιοι. Κυρίως δὲ τὸ ὁμοῖα τοῖς πλουσιωτάτοις = ὁμοίως ὥσπερ οἱ πλουσιώτατοι. Ἐπιρρηματικῶς ἐπίσης ἐν Ἡρ. 3, 57· πρβ. Θουκ. 7, 29 καὶ Ἡρ. 9, 8. Αὕτη ἡ ἐξήγησις φαίνεταί μοι ὀρθοτέρα. Πολλαχῶς διορθοῦται ἢ ἐξηγεῖται τὸ χωρίον. ὅδ' ἀνήρ . . . ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται Ἀπ. Σοφ. 138, ἴδ. ἐργάζομαι. τὸ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν ὁμοῖα τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ φονικώτατόν ἐστι Θουκ. 7, 29, ἴδ. μάλιστα (μάλα). ἐθεῶντο καὶ ὅμοιοι ἦσαν θαυμάζειν Ξεν. Ἀν. 3, 5, 13 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε θαυμάζουσιν τ. ἔ. ὅμοιοι ἦσαν πρὸς θαυμάζοντας. ὁμοῖος θάνατος γ 236 θάνατος ἐξομοιῶν, ἐξισῶν, ὅθ. κοινὸς πᾶσι. ὁμοίη μοῖρα Σ 120 ἡ πάντας εὑρίσκουσα. οὐκ ἐν γῇ στρατὸς ἔστιν ἐκ τοῦ ὁμοίου μείζων Θουκ. 4, 10 δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτοὺς κατὰ ξηρὰν στρατὸς μεγαλίτερος, ὁρμώμενος ἐξ ὁμοίας μὲ ἡμᾶς θέσεως. καὶ ἀντιμελλῆσαί τι ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις εἶναι 3, 12, ἴδ. ἀντιμέλλω. πράξας μὲν εὖ θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ, κακῶς δὲ πράξας οὐχ ὑπεύθυνος πόλει, σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός Αἰσχ. Πέρ. 215 ἂν μὲν ἐπιτύχῃ, θ' ἀποκτήσῃ θαυμαστὴν δόξαν, ἂν δὲ δυστυχήσῃ, δὲν θὰ εἶνε ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῆς πόλεως· ἂν δὲ σωθῇ, ὁμοίως ἀνεύθυνος θὰ κυβερνήσῃ ταύτην τὴν χώραν. Ἄλλοι ἄλλως. ἔχουσί τε ὁμοίως καὶ ἐλπίζουσιν Θουκ. 1, 70 ἅμα ἐλπίσαντες εὐθὺς ἔχουσιν ὃ ἤλπισαν: ἅμα ἐλπὶς ἅμα κτῆσις.

ὁμοιότροπος 2 ὁ ὅμοιον τρόπον ἔχων, ὅμοια φρονήματα καὶ αἰσθήματα· ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον Θουκ. 1, 6, ἴδ. διαιτάω.

ὁμοιόω: ὁ πόλεμος ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν . . . πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ Θουκ. 3, 82 ὁ πόλεμος ἀφαιρέσας τὴν εὐμάρειαν τοῦ καθημερινοῦ βίου ῥυθμίζει πρὸς τὰ παρόντα πράγματα τὰς διαθέσεις (τὰ αἰσθήματα) τοῦ πλήθους· «τοῖς παροῦσιν ἐξομοιοῖ τὰς γνώμας· νῦν γὰρ ὀργὰς τὰς γνώμας καὶ τοὺς τρόπους ἐκάλεσεν» Σχ. Τὸ τοῦ καθ' ἡμέραν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἢ τοῦ βίου τοῦ καθ' ἡμέραν ἴδ. τὸ ἄρθρον ὁ καὶ τὴν λέξιν εὐπορία. Μέσ. οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς Εὐρ. Μήδ. 890 ὅμοιόν σε γίγνεσθαι τοῖς κακοῖς (τ. ἔ. ταῖς γυναιξὶν ἡμῖν). οὐ μὴν οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν . . . ἄλλοις ὁμοιοῦνται Θουκ. 2, 97, ἴδ. πάρειμι.

ὁμολογέω: ἀνδραπόδων πόλις ὡμολογεῖτε εἶναι Δημ. 22, 68 ὡμολογεῖτε ὅτι εἶσθε πόλις ἀνδραπόδων. ὁμολογηθεισῶν (τῶν χιλίων δραχμῶν) ἀπολαβεῖν (ἐμέ), ὅταν ἐκεῖνος ἀποθάνῃ 41, 5 ἐπειδὴ εἶχε συμφωνηθῇ μεταξύ μας νὰ πληρωθῶ τὰς ὀφειλομένας μοι 1000 δραχμάς, ὅταν ἐκεῖνος ἀποθάνῃ. πότερον ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῳ δίκαια ὄντα ποιητέον ἢ ἐξαπατητέον; Πλ. Κρίτ. 49 Ε τὸ δίκαια ὄντα δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὁμολογήσῃ συντασσομένου πρὸς ἀπρφ., ἀλλὰ συναπτέον πρὸς τὸ ποιητέον κέ., ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ, ἐπεὶ δίκαιά ἐστιν, ποιητέον ἢ ἐξαπατητέον; καὶ ὁ λόγος . . . ὁμολογεῖ σοι Πλ. Γοργ. 487 Ε ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀναίδειάν σου. Θάσιοι τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις τεῖχός τε καθελόντες καὶ ναῦς παραδόντες Θουκ. 1, 101 ἐσυνθηκολόγησαν μὲ τοὺς Ἀθηναίους, ἐν ᾧ ἐκρήμνισαν τὸ τεῖχος καὶ παρέδωκαν τὰς ναῦς. Αἱ μετοχαὶ καθελόντες καὶ παραδόντες δηλοῦσι τὸ σύγχρονον· ὡς τοιοῦτόν τι παρίστανται αἱ μετοχαὶ αὗται, ἐν ᾧ εἶνε κυρ. οἱ ὅροι, ἐφ' οἷς ὡμολόγησαν. Δὲν ἰσοδυναμοῦσι δὲ τελείως καὶ πρὸς τὸ ἐφ' ᾧτε ἢ ὥστε καθελεῖν κτλ., καὶ ἄλλως καὶ διότι ὁ Θουκ. ἠθέλησε νὰ δηλώσῃ ὅτι: ἅμα τῇ ὁμολογίᾳ τεῖχος τε καθῃρέθη κέ. διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων (ἐνν. λόγων) ἐπορεύετο Ξεν. Ἀπ. 4, 6, 15 μετεχειρίζετο ὡς ἀπόδειξιν τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος τὰ μάλιστα ὁμολογούμενα ἐπιχειρήματα.

ὁμολογία ἡ: τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίᾳ κατεστήσαντο Θουκ. 1, 114 τὰ μὲν ἄλλα μέρη διὰ συνθήκης ἐτακτοποίησαν συμφώνως πρὸς τὰ συμφέροντά των.

ὁμόπτερος 2: ὅμοια πτερὰ ἔχων, ὁμοίως ἐπτερωμένος· «ὁμόπτεροι, ὅμοιοι, ὁμότριχοι, ὁμόχρονοι, ἀδελφοί, ἥλικες, ὁμοῦ ηὐξημένοι» Ἡσύχ. ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων ἵζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ Αἰσχ. Ἱκ. 229 ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ (τῷ βωμῷ) καθήσθε ὡς ἑσμὸς περιστερῶν ἐκ φόβου τῶν συγγενῶν ὑμῖν κίρκων, τ. ἔ. ὅπως αἱ περιστεραὶ φοβοῦνται τοὺς συγγενεῖς κίρκους, οὕτω καὶ ὑμεῖς φοβεῖσθε καὶ τρέμετε τοὺς ἐξαδέλφους ὑμῶν. ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερὴς ἀπήνας ὁμοπτέρου τᾶς ἀποζυγεί-

σας δόμων, πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων, ἀνῇξε μὲν ξίφους ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγάν, ὑπὲρ τέραμνά τ' ἀγχόνας, στενάζων ἀρὰς τέκνοις Εὐρ. Φοίν. 329 ἡ συνθήκη τῶν λέξεων: ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερής (ἐστερημένος τῶν ὀμμάτων Οἰδίπους) κατέχων (ἔχων ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας) ἀεὶ ἀμφιδάκρυτον τὸν πόθον τῆς ὁμοπτέρου («ἀδελφικῆς, συγγενοῦς» Σχ.) ἀπήνης («ἀπήνας ὁμοπτέρου: συζυγίας. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην ἀπήνην εἶπεν, ἥτις ἐκ δύο βοῶν ἕλκεται» Σχ. Ὁμοίως ἐν στ. 1623 εὔτεκνον ξυνωρίδα λέγει ὁ ποιητὴς τοὺς δύο ἀδελφούς. Ὅπως δὲ συνωρὶς εἶνε κυρ. οἱ δύο συνάοροι (συνεζευγμένοι) ἵπποι, ὅθεν καὶ τὸ ὄχημα τὸ ὑπὸ δύο ἵππων συρόμενον, τὸ ζεῦγος· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀπήνη ὁμόπτερος, τὴν μὲν ἔννοιαν τοῦ ζεύγους τοῦ ἀδελφικοῦ, τῆς συζυγίας τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐκφράζει τὸ ὁμόπτερος, τὴν δ' ἔννοιαν τοῦ ἅρματος δηλοῖ ἡ ἀπήνη), ἀνῇξε μὲν ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὴν ξίφους, (ἐπ') ἀγχόνας θ' ὑπὲρ τέραμνα («τὰ ὑψηλὰ οἰκήματα,.. τὰ τέγη, τὰ ὀροφώματα» Σχ., οἱ σύνδ. τε-τε συνδέουσι τὸ σφαγὴν καὶ τὸ ἀγχόνας) στενάζων ἀρὰς τέκνοις (= μετὰ στεναγμῶν ἐκφέρων ἀρὰς τοῖς τέκνοις. Ἡ δοτ. τέκνοις διὰ τὸ ἀράς· ὅπως ἀρῶμαι τέκνοις, οὕτω καὶ ἀρὰς τέκνοις Δ. Βερν. Ὁ ὀμματοστερὴς Οἰδίπους ποθῶν πάντοτε ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας του τοὺς δύο υἱούς του κλαίει καὶ ὀδύρεται, ὅτι οἱ πρώην ἐν ὁμονοίᾳ καὶ συμπνοίᾳ διατελοῦντες ἀδελφοὶ οἷον εἰς τὸ αὐτὸ ἅρμα συνεζευγμένοι (οἷον ζεῦγος ἵππων συμπνέον καὶ συμφυσῶν κατὰ Πλάτ. Νόμ. 708 D), νῦν διχονοήσαντες καὶ διαστάντες ἀπεζύγησαν ἀπὸ τῶν οἴκων καὶ ἀπεχωρίσθησαν· μάλιστα δὲ λυπεῖται φοβούμενος μὴ αὐτὸς ἔγινεν αἴτιος τῆς διχοστασίας ταύτης διὰ τῶν δεινῶν ἐναντίον αὐτῶν ἀρῶν· διὰ τοῦτο ὥρμησεν ἐπὶ ξίφους σφαγὴν καὶ ἐπ' ἀγχόνας.

ὅμορος 2: εἰ... ὅμορον οἰκήσαντες τὸν πόλεμον ποιοῖντο Θουκ. 6, 37, ἴδ. ἔρχομαι.

ὁμός 3 (πρβ. ἀμός, ἁμῇ, ἅμα κττ.) ὅμοιος, ὁ αὐτός, ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη Ν 354 «ὄντως δὴ ἑκατέρῳ ὅμοιον τὸ γένος καὶ μία πατρὶς» Γαζῆς. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς Δ 437 οὐ γὰρ πάντων ἦν ὁμοία φωνὴ οὐδὲ μία γλῶσσα. διδυμάονε γείνατο παῖδε, οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε Ἡσ. Ἀσπ. 49 ἐγέννησε διδύμους παῖδας, οἵτινες δὲν εἶχον πλέον ὅμοια φρονήματα· ἡ ὁμοιότης των περιωρίζετο μόνον εἰς τὸ ὅτι ἦσαν δίδυμοι ἀδελφοί: τὸν τρόπον οὐκέθ' ὁμοίω Θεόκρ. 23, 2. τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν, ἑτέρων δ' ἴχνεα μὴ καθ' ὁμὰ Ἀπ. Καλλιμ. 293 (Ὀλυμπιοδ. Σχ. εἰς Πλ. Φαίδων. 66 B: «καὶ Πυθαγόρειον ἦν παράγγελμα φεύγειν τὰς λεωφόρους, ὥσπερ τὸ τὰ μὴ πατέουσιν» κέ. Εὐστάθ. 1317, 18 κἀλλ.) ἴσως ὧδε: τὰ ἴχνη, ἃ μὴ πατοῦσιν ἅμαξαι, ταῦτα πατεῖν, ἑτέρων δ' ἴχνη μὴ πατεῖν (στείβειν) κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Τινὲς γράφουσι: κάθομα, ἀλλ' ὀρθοτέρα φαίνεται ἡ κατὰ διάστασιν γραφή. θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μύε δοιώ, οὐ καθ' ὁμὰ ζώοντες Βάβριος παρὰ Σουίδᾳ. Ὁ Cobet ἀναγινώσκει ἀλλήλοιϊν, ὃ πιθανόν, καὶ κάθομα, ὅπερ δὲν φαίνεται πιθανόν. Ἐνταῦθα τὸ καθ' ὁμά σημαίνει, ὡς φαίνεται, κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον. — ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε καὶ εἰς ὁμὰ παιδὶ κάθευδε Θεόκρ. 20, 38 καὶ συνεκοιμᾶτο (ἡ Σελήνη) τῷ παιδί. Ἀλλὰ τὸ καὶ εἰς ὁμά εἶνε διόρθωσις, τῶν κωδ. παρεχόντων κεἰς ἐμά (καὶ εἰς ἐά). Ὁ δὲ Wilamow. ἀπιθάνως διώρθ. καὶ εἰς ἑὰ παιδικὰ νεῦσε.

ὁμόσε πρὸς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον· τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη Ν 337 κυρ. τούτων ἡ μάχη εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἦλθε, τ. ἔ. οἱ μαχόμενοι συνεπλάκησαν. χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων Εὐρ. Ὀρ. 921 ἕτοιμος νὰ πολεμήσῃ (παλαίσῃ) ἐκ τοῦ συστάδην διὰ τῶν λόγων. τὼ δὲ ἀνδρειότατα ὁμόσε ᾔτην τοῖς ἐρωτήμασιν, ὁμολογοῦντες εἰδέναι, ὥσπερ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμόσε ὠθούμενοι Πλ. Εὐθύδ. 294 D οὗτοι δὲ μετὰ πολλῆς ἀνδρείας ἀντεπεξήρχοντο ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς τὰ ἐρωτήματα, ὁμολογοῦντες ὅτι ὅλα τὰ ἠξεύρουν, ὅπως οἱ κάπροι, οἵτινες μετὰ σθένους ἐπιφέρονται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν πληγὴν (ῥίχνονται κατεπάνω ἐκείνων ποῦ τοὺς ἐκτύπησαν). εἰ δ' αὖ ἐς δασὺ χωρίον βιάζοιτο ὁμόσε ἰέναι Θουκ. 4, 29, ἴδ. βιάζω. ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι 2, 62, ἴδ. φρόνημα. οἱ δὲ ὁπλῖται ὁμόσε ἐχώρουν οἱ πλεῖστοι τῷ ἔργῳ 8, 92, 10 ἐχώρουν κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ τὸ ἔργον (ὥστε ἐγγὺς γενέσθαι), «ἐβούλοντο συμπλακῆναι τῇ πράξει» Σχ. Ἐν δὲ Δημ. 56, 14 οὗτος δ' ὡς ἑώρα ἡμᾶς ὁμόσε πορευομένους = ἐνδιδόντας, ὑποχωροῦντας, συμφωνοῦντας (κυρ. εἰς ταὐτὸ πορευομένους).

ὁμόστολος 2: μορφῆς δ' οὐχ' ὁμόστολος φύσις Αἰσχ. Ἱκ. 525 «οὐχ ὅμοιοι (δηλ. τὴν στολὴν) τοῖς ἐγχωρίοις ἐσμέν, ὥστε λαθεῖν» Σχ.

ὁμότοιχος 2: νόσος γὰρ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει Αἰσχ. Ἀγ. 991, ἴδ. ἐρείδω.

ὁμότροφος 2 ὁ ὁμοῦ τρεφόμενος, ὁ ὁμοῦ τεθραμμένος· ὁμότροφα τοῖσιν ἀνθρώποισι θηρία Ἡρ. 2, 66 ὁμοῦ τοῖς ἀνθρώποις τρεφόμενα. ὃς γὰρ φίλος ἦν ὁμότροφά θ' ἡμῖν ἐνέμετο πεδία Ἀρφ. Ὄρν. 329 = καὶ ἐνέμετο πεδία, ἐν οἷς ὁμοῦ ἐτρεφόμεθα καὶ ἡμεῖς. Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνα Πινδ. Ὀ. 13, 7 «ἡ εὐνομία καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ὁμότροφος Εἰρήνη» Σχ.

ὁμοῦ: οἴκτιρε θῆλυν ἀρσενός θ' ὁμοῦ γόνον Αἰσχ. Χο. 502, ἴδ. ἄρρην. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ στείχων ἂν ἦ σοι τῆς ἐμῆς Σοφ. Φιλ. 1218 ἐγὼ μὲν ἔστειχον ἂν ἤδη καὶ πάλαι καὶ ἐγγὺς (= ὁμοῦ) ἂν ἦν τῆς ἐμῆς νεώς. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην

ὁμοῦ Σοφ. Ἀντ. 1180 = ἐγγύς· «ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος» Φώτιος. Τὸ Ἀπ. τοῦ Μενάνδ. 851 γράφεται νῦν ὧδε: ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν γὰρ ἐγένεθ' (Mein.: παρεγένεθ') ἡ κόρη ἐγένετο ἐγγὺς τῷ τίκτειν. ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων Ἀρφ. Ἱππ. 245 ὁ κονιορτὸς δηλοῖ ὡς εἰ ἐγγὺς ἐπίκεινται (ἐπίκσι). «Τὸ ὁμοῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ (513) καὶ μὴν ὁμοῦστιν ἤδη» Σχ. οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ Σοφ. Ο. Τ. 1007 οὐδέποτε θὰ συναντηθῶ μὲ τὴν μητέρα μου τοὐλάχιστον. Τὸ εἶμι . . . ὁμοῦ κατὰ βραχυλογίαν = εἶμι ὁμόσε καὶ ἔσομαι ὁμοῦ· πρβ. ἀνωτ. Φιλ. 1218. ἴυζε μέλος ὁμοῦ (ἐνν. ἐμοί) τιθείς Αἰσχ. Πρ. 1043 θρήνει συνάπτων τὸ (θρηνητικὸν) μέλος σου τῷ ἐμῷ. εἰ μὲν ἕν τι τοῦθ' ὁμοῦ γενήσεται Εὐρ. Ἰ. Τ. 999 «εἰ μὲν τοῦτο (τὸ πρᾶγμα: τὸ διπλοῦν τοῦτο ἔργον) ἕν τι ὁμοῦ γενήσεται, τ. ἔ. εἰ ἄγαλμά τ' οἴσεις κέ.» Δ. Βερναρδ.

ὁμοφρονέω: ὁμοφρονέοντε νοήμασιν ζ 183 ἔχοντες τὰ αὐτὰ φρονήματα, μίαν ψυχὴν καὶ καρδίαν.

ὁμόφρων 2: θῆκέ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς Πινδ. Ὀ. 7, 6, ἴδ. ζηλωτός.

ὀμφαλός ὁ, κυρ. λίθος λευκὸς στρογγύλος κείμενος ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Δελφικοῦ ναοῦ καὶ νομιζόμενος ὀμφαλὸς τῆς γῆς. Αἰσχ. Εὐμ. 40. 166. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων Σοφ. Ο. Τ. 898 δὲν θὰ πορευθῶ πλέον εἰς τὸν ἄθικτον ὀμφαλὸν τῆς γῆς ἐκ σεβασμοῦ.

ὄμφαξ ἡ καὶ ὁ: ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς γ' ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς οἶνον Αἰσχ. Ἀγ. 963, ἴδ. ἐπιστρωφάω. «ὄμφακας βλέπει» οἷον αὐστηρὸν καὶ δριμύ· ἐπὶ τῶν δριμὺ βλεπόντων καὶ ὀργιζομένων» Ἀ. Β. 56.

ὀμώμοκα, ἴδ. ὄμνυμι.

ὁμῶς ὁμοίως, ποιητ. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν Ι 312 ὁμοίως ταῖς πύλαις τοῦ Ἅιδου· ἴσα τῷ θανάτῳ, ἐν ᾧ τις εἰσέρχεται εἰς Ἅιδου. ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς ὅμως ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις, ὁμῶς δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἰδοῦμαι πόλει Αἰσχ. Εὐμ. 476 καὶ ἄλλως καὶ διότι σὺ μὲν καίτοι τελείως ἐξηγνισμένος, ὁμοίως προσῆλθες εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς ἱκέτης καθαρὸς ἀβλαβής, ὁμοίως δὲ ἄμεμπτον ὄντα σὲ δέχεται ἡ πόλις μου (κυρ. σὲ δέχομαι ἐν τῇ πόλει). Ὥστε τὸ ὅμως — ὁμῶς δὲ συναποτελοῦσιν εἶδός τι ἐπαναφορᾶς· ὁ δὲ μὲν ἀποδίδεται διὰ τοῦ δέ τοῦ μετὰ τὸ αὔται. ὁμῶς δ', οἴμαι, βασιλεύει πάντων τῶν περὶ δαῖτα καὶ ἡδονῇ ἡγεμονεύει ἔγχελυς Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 298 F ὅπου τὸ ὁμῶς εἶνε διόρθ. τοῦ Κοραῆ (ἀντὶ τοῦ ὅμως) τ. ἔ. ὁμῶς πάντων = ἁπαξαπάντων. Ὁμοίως πάντας ὁμῶς P 421.

ὅμως (παρὰ τὸ ὁμῶς τ. ἔ. ὁμοίως, πρβ. τὸ σημερινὸν οὐχ ἧττον) τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ, μάτην μὲν ἀλλ' ὅμως Εὐρ. Ἰ. Α. 904 τ. ἔ. μάτην μὲν ἀλλ' ὅμως (λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ). ῥηθεισῶν δὲ τῶν γνωμῶν τούτων μάλιστα ἀντιπάλων πρὸς ἀλλήλας, οἱ Ἀθηναῖοι ἦλθον μὲν ἐς ἀγῶνα ὅμως τῆς δόξης καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι Θουκ. 3, 49 ἀφ' οὗ δὲ ἐλέχθησαν αἱ γνῶμαι αὗται, ὥστε νὰ εἶνε κατὰ μεγίστην προσέγγισιν ἰσοβαρεῖς (ἰσόπαλοι) πρὸς ἀλλήλας, οἱ Ἀθ. (παρὰ πᾶσαν τὴν διὰ τὸ προηγούμενον ψήφισμα μετάνοιάν των) ἦλθον ὅμως εἰς ἀγῶνα (ἅμιλλαν) περὶ τῆς ἀποφάσεως (ἣν ὤφειλον νὰ λάβουν καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειρ. σχεδὸν ἴσαι, ἐξ ἴσου ἰσχυραί). Τὸ ὅμως λοιπὸν δὲν ἀναφ. εἰς τὸ ῥηθεισῶν κέ., ἀλλ' εἰς τὴν μετάνοιαν τῶν Ἀθην. διὰ τὸ προηγ. ψήφισμα. ἀνθ' ὧν ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θρασεῖα τοῦ μέλλοντος 7, 77 ἀπέναντι τούτων (δηλ. διὰ τὰ κακὰ ποῦ ἔπαθα εἰς τὴν ζωήν μου, ἴδ. νόμιμος), ὅμως (ἤτοι: παρὰ πᾶσαν τὴν ἀπελπιστικὴν θέσιν ἡμῶν: μ' ὅλα ταῦτα) ἡ εἰς τὸ μέλλον ἐλπίς μου εἶνε θαρραλέα, πλήρης θάρρους. σιγὴν παρασχών, κλῦθί μου νοσῶν ὅμως Σοφ. Τρ. 1115 καίπερ νοσῶν, ὅμως κλῦθι. ἀνόνηθ'· ὅμως γοῦν (διορθοῦσι: δ' οὖν) τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην Εὐρ. Ἠλ. 508 ἀνωφελῆ· «οὐδὲν τοίνυν ἧττον (οὐχ ἧττον διὰ τοῦτο, οὐχ ἧττον λοιπὸν) τοῦτο γιὰ (τοῦτο κἄν, τοῦτο τοὐλάχιστον) δὲν τὸ ἐβάσταξα» Δ. Βερν. Καὶ κατ' ἔλλειψιν· ἀλλ' ὅμως Ἀρφ. Ἀχ. 402 ἐνν. ἐκκαλῶ (μέλλ.) αὐτόν· πρβ. 956. Λυσ. 144. Εὐρ. Ἑκ. 843 κἀλλ.

ὄναρ τό: ἅλις ἐλθὼν κἂν ὄναρ (Wil.: ἱκανὸν ἂν) γένοιο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 495 σὺ καὶ ὡς ὄνειρον ἐλθὼν θὰ εἶσαι ἱκανός. Καὶ ἐπιρρ. ὡς μήποτ' ὤφελόν γε μηδ' ἰδὼν ὄναρ Εὐρ. Ἰ. Τ. 518 εἴθε ποτὲ νὰ μὴ τὴν ἐγνώριζα μηδὲ εἰς τὸν ὕπνον μου νὰ τὴν ἔβλεπα.

ὀνείδειος 2: ὀνειδείοις ἐπέεσσι σ 336 καὶ ἄνευ τοῦ ἐπέεσσι ἐν Χ 497 = λόγοι ὑβριστικοί. «νείδεια».

ὄνειδος τό: κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος Σοφ. Τραχ. 461 καὶ οὐδεμία ἐξ αὐτῶν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἤκουσε κανένα κακὸν λόγον οὐδὲ ὄνειδος. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην Ο. Τ. 1035 «ἐκ σπαργάνων (ἐκ νηπιώδους ἡλικίας) χαλεπὴν αἰσχύνην διὰ τὴν τῶν ἄρθρων βλάβην» (Σχ.) ἐκομισάμην (κυρ. ἐπῆρα ἐπάνω μου, μαζί μου). καθ' αὑτὸν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν Ο. Κ. 966 οὐδὲν ὄνειδος ἁμαρτίας ἐξεύροις ἂν (ἐν) ἐμοὶ καθ' ἑαυτόν (θεωρουμένῳ). μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος Φιλ. 968 μὴ ἐπιτρέψῃς τοῖς ἀνθρώποις αἰσχρὰν περὶ σεαυτοῦ φήμην (νὰ σὲ ὀνειδίζουν οἱ ἄνθρωποι). κακῶν χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν Σοφ. Ο. Τ. 796 τὰ ὀνείδη (τὰ προαγγελλόμενα) ὑπὸ τῶν κακῶν χρησμῶν τῶν δοθέντων εἰς ἐμέ.

Καὶ κατὰ λιτότητα· εὐκλεεστάτας πατρίδος οὐκ ὀνείδη Εὐρ. Ἡρ. Μ. 129 ἐνδοξοτάτης πατρίδος ἐγκαυχήματα· ὅπου ἐνν. κατὰ τὸν Wilamow. οἱ δὲ νῦν νεανίαι δυσκλεοῦς πατρίδος αἶσχη. ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν Ἡρ. 7, 160, ἴδ. κάτειμι. ἡδὺ μὲν γὰρ αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν, ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρὸν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων Εὐρ. Ἀνδρ. 781 «καὶ τῷ μὲν χρόνῳ αὐτὸ (τὸ νικᾶν οἱῳδήποτε τρόπῳ) μαραίνεται, τ. ἔ. ἡ ἐπ' αὐτῷ ἡδονή· τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ ὄνειδος τοῖς οἴκοις παραμένει» Σχ. (ἔγραψα ἀντὶ τοῦ περιμένει). σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν Σοφ. Φιλ. 477 ὅταν παραλίπῃς (δὲν εἰσακούσῃς) τὴν παράκλησίν μου ταύτην, θὰ εἶνε (τοῦτο) ὄχι ὡραία φήμη διὰ σέ.

ὀνειρόμαντις ὁ, ὁ ἐκ τῶν ὀνείρων μαντευόμενος Αἰσχ. Χο. 33. Τὸ χωρίον: τορὸς γὰρ (δὲ Lachmann) Φοῖβος ὀρθόθριξ δόμων ὀνειρόμαντις ἐξ ὕπνου κότον πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων: ἀληθινὸς (σαφὴς) Φοῖβος (προφήτης), ὅστις κοιμηθεὶς ἵνα ἴδῃ μαντικὸν διὰ τοὺς οἴκους ὄνειρον ἐξυπνᾷ ὀρθόθριξ, ἐν ᾧ ἐκ τοιούτου ὕπνου ἐξυπνήσας ἀποπνέει ὀργὴν ἀπὸ τὸν φόβον του ἐν τῷ βάθει τῆς νυκτὸς ἐπέταξε δυνατὴν φωνὴν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας, ἐν ᾧ βαρὺς ἔπιπτε μέσα εἰς τὰ δώματα τῶν γυναικῶν (περὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἥτις ἐσηκώθη κατατρομαγμένη). Ἐνταῦθα κυρ. ὑποκείμενον εἶνε ἡ Κλυταιμνήστρα, τὸ δὲ τορὸς Φοῖβος κέ. εἶνε κατηγορηματικὴ παράθεσις τ. ἔ. ἡ Κλυταιμνήστρα ἐπέταξε δυνατὴν φωνὴν — ἀληθινὸς Φοῖβος κτλ. Ἄλλοι ἄλλως.

ὄνειρος ὁ, ὄνειρον τὸ (δ 841. Ἡρ. [ἀλλ' ὄνειρος 7, 16] καὶ Ἀττ. ποιητ.), πλ. ὄνειρα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 518. Ἀνθ. 9, 234. Συχνότεροι οἱ μετάπλαστοι (ὡς ἐξ ὀνομ. ὄνειραρ Μ. Ἐ. 47, 53) τύποι, γεν. ὀνείρατος συχν. π. Πλάτ., ὀνείρατι Αἰσχ. Χο. 529. Χάρης παρ' Ἀθην. 575 Α. ὀνείρατα υ 87. ὀνειράτων Ἡρ. 1, 120. Ἀττ. ποι. καὶ πεζ. ὀνείρασι π. χ. Ξεν. Ἱππαρχ. 9, 9. Εὕρηται καὶ τὸ ὄναρ, ὃ εὔχρηστον κατ' ὀν. καὶ αἰτ. ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου· θέρμετε δ' ὕδωρ (β 426), ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω Ἀρφ. Βατρ. 1340 «ἀποδιοπομπεῖσθαι εἰώθασι τοὺς χαλεπωτάτους τῶν ὀνείρων» (Σχ.) καθαιρόμενοι ποταμίῳ ἢ θαλασσίῳ ὕδατι. οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον Σοφ. Ἠλ. 1389 τὸ ὄνειρον, ὅπερ ὠνειροπόλουν, δὲν θὰ μείνῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον μετέωρον καὶ ἐκκρεμές.

ὄνησα, ὀνήσει, ἴδ. ὀνίνημι.

ὄνησις ἡ (ὀνίνημι), Αἰολ. καὶ Δωρ. ὄνᾱσις, ὠφέλεια, κέρδος, ἀπόλαυσις· αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι φ 402 κυρ. ἄμποτε νὰ ἔχῃ τόσο καλὸ (εἰρωνικῶς), καθὼς (ὅσον) οὗτος θὰ ἐμπορέσῃ ποτὲ νὰ τεντώσῃ τοῦτο τὸ τόξον. πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν εἱλόμην Αἰσχ. Ἀγ. 362 διότι πολλῶν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ἐξέλεξα δι' ἐμαυτήν· ἴσως ἐνν. ἂν μὲν φονευθῇ ὁ Ἀγαμέμνων, θὰ ἐξασφαλίσω ἐμαυτῇ ταῦτα τὰ ἀγαθὰ (καὶ δὴ τὴν μετὰ τοῦ Αἰγίσθου συνοίκησιν)· εἰ δὲ μή, θὰ τὰ στερηθῶ. (οὐκ ἄξιος) βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων Σοφ. Αἴ. 400 ν' ἀποβλέπω εἰς τὴν βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων. (λόγους) ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας οὐδ' ἀγαθῶν κτῆσιν οὐδενός Δημ. 18, 308 λόγους, οἳ φέρουσιν ὠφέλειαν μὲν οὐδεμίαν οὐδὲ κτῆσιν οὐδενὸς ἀγαθῶν. βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων συνουσία Εὐρ. Μήδ. 254 ἀπόλαυσις τοῦ βίου καὶ συναναστροφὴ μετὰ τῶν φίλων. ὁ πλοῦτος καὶ τὸ τάχος καὶ ἡ ἰσχὺς . . αὐτάρκεις ἔχει τὰς ὀνήσεις τοῖς κεκτημένοις Δημ. 60, 14 παρέχουσι τὰς ὠφελείας τοῖς κεκτημένοις αὐτὰ αὐτάρκη (ὥστε νὰ μὴ ἔχωσιν ἀνάγκην τῆς βοηθείας ἄλλων). ὦ λευκόπτερε Κρησία πορθμίς, ἃ διὰ πόντιον κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν, ὀλβίων ἀπ' οἴκων κακονυμφοτάταν ὄνασιν Εὐρ. Ἱππ. 753 ὦ λευκὰ πτερὰ (ἱστία) ἔχουσα Κρησία πορθμίς, ἡ διὰ τοῦ ἁλικτύπου ποντίου κύματος τῆς θαλάσσης διεπόρευσας τὴν ἐμὴν ἄνασσαν, κακονυμφότατον ὄφελος ἐξ ὀλβίων οἴκων. Συνήθως τὸ κακ. ὄνασιν ἀποδίδουσιν εἰς τὸ προηγ., ὁ δὲ Δ. Βερν. ἀποδίδει εἰς τὰ ἑπόμενα, παρατηρῶν: «ἀντιτίθεται ὀρθῶς καὶ προσφυέστατα εἰς τὴν κακ. ὄνασιν (= τὸ κακονυμφότατον κέρδος καὶ ὄφελος, ἤτοι, ἄνευ τῆς εἰρωνικῆς ἀντιφράσεως, εἰς τὴν ἀνόνητον κακογαμίαν), ὡς τέλος καὶ ἀποτέλεσμα, ἡ ὀλβιότης τῶν δύο ἐξ ἐπιγαμίας συγγενῶν οἴκων τῆς Φαίδρας καὶ τοῦ Θησέως, ὡς ἀρχὴ καὶ ἀφετηρία». τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; Σοφ. Ἠλ. 1058 διατί, ἐν ᾧ εὐαρέστως βλέπομεν τὰ ἐν τῷ ἀέρι νοημονέστατα πτηνὰ (ἐνν. πρὸ πάντων τοὺς πελαργούς, πρβ. Ἀρφ. Ὄρν. 1353. Ἀριστοτ. 615 b 23) φροντίζοντα περὶ διατροφῆς ἐκείνων, ἀφ' ὧν γεννηθῶσιν καὶ ὑφ' ὧν ἀνατραφῶσιν, ταῦτα δὲν ἐκτελοῦμεν ἐπ' ἴσης;

ὀνίνημι (τὸ μὲν ι τῆς συλλαβῆς τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ κατέλαβε τὴν συλλαβὴν τῆς ῥίζης, τὸ δὲ ο τῆς ῥίζης τὴν πρώτην συλλαβήν· πρβ. ὀπιπεύω, ἀτιτάλλω) ὠφελῶ· ὀνίνης, ὀνίνησι κέ., ὀνινᾶσα Πλ. Φιλ. 58 C, ὀνινάναι ἴδ. κατ. ἀόρ. β'. Ἀντὶ τοῦ πρτ. ὠνίνην εἶνε ἐν χρήσει τὸ ὠφέλουν. ὀνήσω (Δωρ. -ασῶ Θεόκρ. 7, 36). ὤνησα, Δωρ. -ᾱσα Σιμων. Κ. Ἀπ. 55. Θεόκρ. 5, 69. ὄν- Α 403. (ἀπρφ. ἀορ. β' ὀνῆναι, ὡς στῆναι, βῆναι Πλ. Πολ. 600 D, Δ. Γ. ὀνεῖναι, ὀνῆσαι, ὀνῖναι, ὀνίναι· τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον ἔχει ὁ Παρισ. Α, ἀνθ' οὗ ὁ Ματθιαῖος πιθανῶς προέτεινεν ὀνινάναι, ὁ δὲ

Σνείδερος ἐδέξατο τὸ ὀνῆναι). Παθ. ὀνίναμαι ὠφελοῦμαι. ὠνινάμην, ὀνήσομαι. Ἀόρ. ὠνήμην Θέογν. 1380. Εὐρ. Ἄλκ. 335. Ἀπ. Μεν. 532 (ὅπου ὁ Kock μετὰ τοῦ Hirschig ἔγρ. ὠνούμεθα ἀντὶ τοῦ ὠνήμεθα). Πλ. Μεν. 84 C. Λουκ. Προμ. 20. ἀπώνητο Ἡρ. 1, 168. ἀπόν- λ 324. π 120. ρ 293. Προστ. ὄνησο τ 68. ὀναίμην συχν., καὶ δόκιμον πεζ. ὀνήμενος β 33, ἀπω 30 ἢ ὠνάμην συχν. μτγν., ἀλλὰ τοῦτο κατὰ τὸν Φρυν. δὲν εἶνε Ἀττικόν· ὅθεν διορθωτέον τὸ ὤνασθε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1368, ὄνασθαι Μήδ. 1025, Ἱππ. 517. 718. Πλ. Πολ. 528 Α. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ὠνήθην, ὀνηθῆναι Ξεν. Ἀν. 5, 5, 2 (Δωρ. ὠνάθην Θεόκρ. 15, 55. τὸ δὲ ὀνήσασθαι Γαλ. 2, 381 καὶ ὠνάσατο Ἀνθ. 7, 484 εἶνε τῶν μτγν. ἀνόνητος Σοφ. Αἴ. 758. Ἀντὶ τοῦ παρὰ Μανέθ. 2, 200 ὄνοιντο (οἴοιντο) ὁ Rigler διωρθ. ὄναιντο. Τὸ δὲ ὀνεῖται Στοβ. 68, 36 = ὀνίναται. ὀνούμενος [Λουκ.] Φιλόπ. 26. αὐτή τ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα Εὐρ. Ἱππ. 718 καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ ὠφεληθῶ ὡς ἐκ τῶν νῦν συμπεσόντων δεινῶν. βιότου κέ σε μᾶλλον ὤνασα (ὄνασα Schneidewin) πρότερος ἐλθών Ἀπ. Σιμων. Κ. 55 ἂν ἠρχόμην πρότερον, θά σοι παρεῖχον ὠφέλειαν ἀνωτέραν τῆς ζωῆς. οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει Ἀχαιούς, καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται Η 173 θὰ ὠφελήσῃ τοὺς Ἀχ. (διότι θὰ ἐπιθέσῃ τέλος εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν), καὶ ὁ ἴδιος δὲ θὰ εὐχαριστηθῇ εἰς τὴν καρδίαν του. τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ; Π 31 τίς (ἐκτὸς σοῦ) ἄλλος θὰ ὠφεληθῇ ἐκ σοῦ (ἐκ τῆς ἀνδρείας σου) ἀκόμη καὶ μεταγενέστερος: τοσόνδ' ὀνήσῃ τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ, πορθμῶν Σοφ. Τρ. 570 τόσον μόνον θὰ ὠφεληθῇς, ἐάν με ἀκούσῃς ἀπὸ τὸ πέρασμά μου (ἐκ τῆς ἐμῆς πορθμείας). ὄναισθε μύθων καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες Εὐρ. Ἰ. Τ. 1078 σᾶς εὐχαριστῶ («καλὸν νὰ ἔχητε») διὰ τοὺς λόγους σας καὶ εἴθε νὰ εὐδαιμονήσητε. ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος (ἐνν. εἴη) β 33 αὐτός μοι φαίνεται ἐσθλός, ἂς εἶνε εὐλογημένος, ἴδ. οὐλόμενος. τί γὰρ ὄφελος σώματί γε κάμνοντι . . . σιτία πολλὰ διδόναι καὶ τὰ ἥδιστα ἢ ποτὰ ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν, ὃ μὴ ὀνήσει αὐτὸ ἔσθ' ὅτε πλέον ἢ τοὐναντίον κατά γε τὸν δίκαιον λόγον καὶ ἔλαττον; Πλ. Γοργ. 504 Ε τὸ τοὐναντίον ἑρμηνεύει ὁ Κοραῆς ὧδε: «ἢ ἄλλο τι ἐναντίον τῷ ἡδίστῳ ποτῷ ἢ σιτίῳ ἢ καὶ ἡ παντελὴς ἀσιτία». Ὅλον τὸ χωρίον ἴσως ἑρμηνευτέον ὧδε: ἢ ἄλλο ὁτιοῦν ἀνωφελές (= ὃ μὴ ὀνήσει) ἔσθ' ὅτε πλέον ἢ (διαζευκτ.) τοὐναντίον (= μὴ πλέον), δηλ. κατά γε τὸν δίκαιον λόγον (= ἴσον, πρέπον, δίκαιον) καὶ ἔλαττον· τ. ἔ. τὸ τοὐναντίον τοῦ πλέον εἶνε τὸ οὐ πλέον, ὅπερ πάλιν εἶνε ἴσον καὶ ἔλαττον. Τὰ δὲ ἐπίθετα σημαίνουσι τὰς διαφόρους δόσεις. ὄναιο μεντἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε Ἀρφ. Πλ. 1062 ὠφεληθείη μεντἄν τις, εἰ ἐκπλύνειε σε (ῥυπῶσαν καὶ κάκιστον ὄζουσαν). Δεν φαίνεται ὀρθὴ ἡ παρατήρησις τοῦ Σχ. «κακεμφάτως (ἐπὶ συνουσίας) εἶπε τὸ ἐκπλύνειέ σε». ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί Ἀρφ. Νεφ. 1237 ὅταν τριφθῇ καλὰ μὲ ἁλάτι οὗτος ἐδῶ (δηλ. ὁ ἀσκός, δεικνύει τὴν κοιλίαν τοῦ Πασίου), θὰ ὠφεληθῇ· ὅπως δηλ. αἱ βύρσαι, ἁλσὶ διασμηχθεῖσαι, διατηροῦνται πολὺν χρόνον, οὕτω καὶ σύ, ὅστις τώρα εἶσαι ἀρκετὰ ἀνάλατος, ἀπαιτῶν με χρήματα· πρβ. τὴν παρ. «νά σ' ἁλατίσω, νὰ μὴ βρωμήσῃς». Αὕτη ἡ ἐξήγησις φαίνεται ὅτι εἶνε ὀρθοτέρα πάσης ἄλλης. ὄναιο συνεχῶς δυστυχοῦντας ὠφελῶν Εὐρ. Ἰ. Α. 1008 «νὰ ἔχῃς καλό», ποῦ συνεχῶς ἐξυπηρετεῖς (βοηθεῖς, χρησιμεύεις) τοὺς δυστυχοῦντας. οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου Ἀνθ. 7, 516 ἐκεῖνοι δέ, οἱ ὁποῖοί με ἔθεσαν ὑποκάτω τῆς γῆς (μὲ ἔθαψαν), νὰ χαροῦν τὴν ζωήν των.

ὄνομα τό: ὄνομα κέκληται δημοκρατία Θουκ. 2, 37 τὸ ὄνομα εἶνε σύστοιχος αἰτ. εἰς τὸ κέκληται. Ὁμοίως κἀλλ. (4, 64, 3. 6, 4, 5), ἴδ. οἰκέω. Ἐν δὲ τῷ τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται Εὐρ. Ἑκ. 1271 «ἡ σύνταξις ὡς ἐὰν ἀντὶ τοῦ καλεῖν ἔκειτο τιθέναι, ἤτοι: τῷ δὲ σῷ τύμβῳ ἔσται τεθειμένον ὄνομα κτλ. Πρβ. Πλάτ. Πολιτικ. 279 Ε. Κρατύλ. 419 Ε. Πολιτ. 471 D» Δ. Βερν. φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι Σοφ. Ο. Κ. 60 πάντες οἱ δημόται φέρουσι τὸ ὄνομα τὸ τοῦδε (τοῦ ἱππότου Κολωνοῦ) κοινὸν ὠνομασμένοι (αὐτό). Τοὔνομα ἀπὸ κοινοῦ εἴς τε τὸ φέρουσι καὶ τὸ ὠνομασμένοι. ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Αἴ. 431, ἴδ. ἐπώνυμος. οἱ δὲ κατὰ ἕν τι εἶδος ἰόντες τε καὶ ἐσπουδακότες τὸ τοῦ ὅλου ὄνομα ἴσχουσιν, ἔρωτά τε καὶ ἐρᾶν καὶ ἐρασταί Πλ. Συμπ. 205 D οἱ δὲ κατὰ μίαν τινὰ μορφὴν (τ. ἔ. «οὐ κατὰ χρηματισμὸν ἢ κατὰ φιλογυμναστίαν ἢ κατὰ φιλοσοφίαν») τρεπόμενοι ἐπὶ τὸν ἔρωτα καὶ ἐπιδιώκοντες αὐτὸν λαμβάνουσι τὸ ὄνομα τοῦ ὅλου, δηλ. ἔρωτα (τ. ἔ. ὅτι ἔχουσιν ἔρωτα) καὶ ὅτι ἐρῶσι καὶ ὅτι εἶνε ἐρασταί. Παρατηρητέα ἡ ποικίλη σύνταξις τοῦ ὄνομα ἴσχειν (ὀνομάζειν), πρὸς αἰτ., ἀπρφ. καὶ ὀνομ., διότι κατὰ πάντας τοὺς τρόπους τούτους δύναται νὰ συνταχθῇ τὸ ῥῆμα· ἴδ. ὀνομάζω. ὄνομα δὲ τοῦτο λέγεσθαι σοφὸς εἶναι Πλ. Ἀπολ. 23 Α νὰ ὀνομάζωμαι δὲ μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, «σοφός» (κυρ. ὅτι εἶμαι σοφός· πρβ. Πρωτ. 311 Ε). Τὸ σοφὸς ἐτέθη κατ' ὀνομ. ἴσως κατὰ τὸ νοούμενον. Ἡ σύνταξις ἀπῄτει μᾶλλον αἰτ. τί ἔχουσι τοὔνομα κήρυκες Εὐρ. Τρῳ. 424, ἴδ. ἀπέχθημα. ὄγκον ὀνόματος . . . μητρῷον Σοφ. Τρ. 817, ἴδ. ὄγκος. οὐ πολλοῦ γ' ἕνεκα χρόνου ὄνομα ἕξετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν πόλιν λοιδορεῖν, ὡς Σωκράτη ἀπεκτόνατε Πλ. Ἀπ. 38 C ἕνεκα ὀλίγου βεβαίως χρόνου (διότι ὀλίγα ἔτη θὰ εἶχε νὰ ζήσῃ ἀκόμη ὁ περίπου 70ούτης Σωκράτης) θὰ ἀποκτήσητε κακὸν

ὄνομα καὶ θὰ κατηγορηθῆτε ὑπὸ τῶν βουλομένων κέ. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἥδιστόν τ' ἔχων τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν Εὐρ. Ὀρ. 1045 «ὁ ἀδελφῆς ἔχων ὄνομα ἀδελφὸς ἂν καλοῖτο» καὶ «ἡ γὰρ τῆς ἀδελφότητος κλῆσις πρὸς ἀλλήλους ἀντιστρέφει» Σχ. τοῦτο ἀκριβῶς τὸ νόημα, τὸ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀδελφότητος, ἐκφράζει τὸ τῆς σῆς ἀδελφῆς, ὅπερ ἐν οὐ δέοντι διορθοῦται, τ. ἔ. ἔχων ὅπερ ὄνομα ἔχει ἡ ἀδελφή σου, δηλ. ἀδελφός, ἔχεις γλυκύτατον ὄνομα. κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις Εὐρ. Ἑκ. 380, ἴδ. μέγας. αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν Ἀρφ. Πλ. 159, ἴδ. περιπέσσω. Κύρῳ δὲ μεγάλην τινὰ δοκῶ ἡμᾶς χάριν ὀφείλειν, ὅτι με.. οὔτε ὡς δούλην ἠξίωσε κεκτῆσθαι οὔτε ὡς ἐλευθέραν ἐν ἀτίμῳ ὀνόματι Ξεν. Κ. Π. 6, 4, 7 εἰς τὸν Κῦρον δὲ φρονῶ ὅτι ὀφείλομεν μεγάλην τινὰ χάριν, ὅτι οὔτε ὡς δούλην ἔκρινεν ἄξιον νά μ' ἔχῃ εἰς τὴν κατοχήν του οὔτε ὡς ἐλευθέραν μὲ ἄτιμον ὄνομα (τ. ἔ. τῆς παλλακῆς, ὅπερ αἰσχύνεται νὰ εἴπῃ). ἐγὼ μέν εἰμι ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου Δημ. 39, 21, ἴδ. ἐπί. ὄνομα κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ πρᾶγμα ἐν Παρμεν. Ἀπ. 8, 38. τῷ πάντ' ὄνομα ἔσται, ὅσσα βροτοὶ κατέθεντο πεποιθότες εἶναι ἀληθῆ, γίγνεσθαί τε καὶ ὄλλυσθαι, εἶναί τε καὶ οὐχί, καὶ τόπον ἀλλάσσειν διά τε χρόα φανὸν ἀμείβειν διὰ τοῦτο ὅλα εἶνε ὄνομα μόνον (καὶ ὄχι πρᾶγμα, δηλ. κενὸς ἦχος), ὅσα οἱ θνητοὶ κατέθεσαν (ἐστερέωσαν) εἰς τὴν γλῶσσάν των, πεπεισμένοι ὅτι εἶνε ἀληθῆ, δηλ. τὸ γίγνεσθαι καὶ τὸ ὄλλυσθαι, καὶ τὸ εἶναι καὶ οὐκ εἶναι, καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ τόπου καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ λαμπροῦ χρώματος. τὰς παρὰ Τισσαφέρνους Φοινίσσας ναῦς μένοντες, ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον, κινδυνεύσειν διατριβῆναι Θουκ. 8, 78 περιμένοντες τὰ παρὰ Τ. Φοινικικὰ πλοῖα, οὐδὲν ἄλλο ἢ κενὸν λόγον καὶ ὄχι πραγματικόν τι, θὰ κινδυνεύσωσι νὰ ἐξαντληθῶσιν. ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων Πλ. Θεαίτ. 168 Β κατὰ τὴν συνήθη χρῆσιν τῶν ῥημ. καὶ ὀνομάτων. Ῥήματα δὲ καὶ ὀνόματα εἶνε ὁ σύνολος θησαυρὸς τῆς γλώσσης, καθ' ὅσον ἢ ὀνομάζουσιν ἢ κατηγοροῦσί τί τινος, καὶ ἑπομένως δηλοῦσιν ἄλλοτε μὲν τὰ ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα, ἄλλοτε δὲ τὰ ὑποκείμενα καὶ κατηγορούμενα, ἄλλοτε δὲ τὰς λέξεις καὶ προτάσεις. Ἐνταῦθα δὲ θὰ ἤρκει καὶ μόνον τὸ ὀνόματα (H. Schmidt). κεκαλλιεπημένους λόγους ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι Ἀπ. 17 C, ἴδ. καλλιεπῶ. ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος Αἰσχ. 3, 229, ἴδ. σύγκειμαι. ἐκ τῶν ὀνομάτων μᾶλλον ἢ τῶν πραγμάτων τὸν ἄγοντ' εἰρήνην ἢ πολεμοῦνθ' ἑαυτῷ σκέψαιτ' ἄν; Δημ. 9, 15 (ἀλλ' ὑπάρχει τις, ὅστις ὑγιεῖς ἔχων τὰς φρένας) ἐκ τῶν ὀνομ. μᾶλλον ἢ ἐκ τῶν πραγμάτων ὁρμώμενος ἤθελε κρίνῃ τὸν ἄγοντα εἰρήνην ἢ πολεμοῦντα πρὸς ἑαυτόν; προσειποῦσα αὐτὰς ὀνόματι θυγατέρας Δημ. 59, 19 ἐν ᾧ δηλ. πράγματι δὲν ἦσαν. — συλλαβόντες ὡς λῃστὴν τῶν πραγμάτων, ἐπ' ὀνομάτων διὰ τῆς πολιτείας πλέοντα Αἰσχ. 3, 253 συλλαβόντες ὡς λῃστὴν τῶν πραγμάτων τὸν Δημοσθένην, ὅστις στηριζόμενος, ἐποχούμενος ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, πλέει διὰ τῶν ὀγκουμένων κυμάτων τῆς πολιτείας. τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης πράξεως ἐνθυμηθῆναι καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι (τὰς πράξεις) Ἰσοκ. 4, 9 καταλλήλως ἐκφράσαι διὰ λέξεων τὰς πράξεις.

ὀνομάζω (παρὰ τὸ ὄνομα) ὁμαλόν· προσονυμάσεσθαι Ἐπιγρ. ὀνύμαξε Δωρ. Πίνδ. Π. 2, 44. 11, 6 καὶ ὀνομάξομαι Π. 7, 5. γ' πλ. παθ. πρκ. ὠνομάδαται Δί. Κάσσ. 37, 16. Μέσ. ὀνομάζω τι ὡς ἐμόν, σπαν. Σοφ. Ο. Τ. 1021 ὠνομάζετο. ἐξωνομάσαντο Χρ. Σιβ. 3, 141. ὀνομασθήσομαι μτγν., ὀνομαστός, -τέος. Παρασχημ. ὀνομαίνω, ἐνστ. ἐπ. Ὕμν. Ἀφρ. 290, ἄλλως μόνον ἀόρ., οὐδέποτε Ἀττ. ποιητ., σπαν. πεζ. Μέλλ. ὀνομανέω (οὐν-) Ἡρ. 4, 47. ὠνόμηνα Ἰσαῖ. 3, 33. ὀνόμ- ἐπ. ὀνομαίνομαι Αἰολ. καὶ Δωρ. Τιμ. Λοκρ. 100. 102. ὠνούμηνεν Κορίνν. Ἀπ. 2. τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως... τὰν δορίγαμβρον Ἑλέναν Αἰσχ. Ἀγ. 686, ἴδ. ἐτητύμως. ὦ θαῦμα, πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1321 «ὦ θαῦμα, τί μεῖζον ὄνομα ὀνομάσας σε τύχω (τοῦ ὀρθοῦ);» Δ. Βερν. Καὶ μέσ. ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο; Σοφ. Ο. Τ. 1021 τίνος ἕνεκα ὠνόμαζέ με παῖδα ἑαυτοῦ; τοῦ πάθους τῇ δυστυχίᾳ ὀνομασθείς Θουκ. 6, 55 γενόμενος ὀνομαστὸς διὰ τὸ δυστυχὲς πάθος του, διὰ τὴν ἐρωτικὴν ἀποτυχίαν του, «διὰ τὴν συμπεσοῦσαν δυστυχίαν» Σχ. παρανομίαν ἐπὶ τοῖς μὴ ἀνάγκῃ κακοῖς ὀνομασθῆναι καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τῶν ξυμφορῶν τι τολμήσασιν 4, 98 ἡ παρανομία ἐφηρμόσθη εἰς τοὺς ἄνευ ἀνάγκης κακοὺς ὄχι εἰς τοὺς τολμήσαντάς τι ἕνεκα τῶν ξυμφορῶν. ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος Σοφ. Τρ. 1105 ἐνν. ἢ τὸ γόνος ἐκ τῶν ἐφεξῆς ἢ μᾶλλον τὸ παῖς πρὸς ἐξάρτησιν τῆς γενικῆς. Κυρίως δὲ εἶνε γενικὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ὑπονοουμένου εἶναι· πρβ. καλοῦμαι. Ὁμοίως τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς οὐκ ὠνόμασται Εὐρ. Ἠλ. 934 ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἄρσενος πατρὸς οὐ κέκληται. ὄνομα ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει; Εὐρ. Ἴων 800 τὸ ποῖον ὄνομα σύστοιχον ἀντικείμ. — ἀναφαίνω σε Θήβαις τόδ' ὀνομάζειν Βάκ. 527, ἴδ. ἀναφαίνω. Κατὰ τοῦτο καὶ τὸ Ἀριστοτ. Ποι. 1: οὐδὲν γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνομάσαι κοινὸν τοὺς — μίμους καὶ τοὺς — λόγους κανὲν κοινὸν ὄνομα δὲν ἔχομεν, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ὀνομάσωμεν τοὺς μίμους καὶ τοὺς λόγους (ὅθεν καὶ ἐν τοῖς προηγουμένοις γραπτέον: ⟨οὐδενὸς τῶν κοινῶν ὀνομάτων⟩ τυγχάνουσα. λόγοισι γὰρ (τἀνθυμήματα) οὐκ ὠνόμασται βραχέσι Σοφ. Ο. Κ. 293

διότι ἔχουν ἐκφρασθῆ δι' ὄχι ἀσημάντων λόγων.

ὄνομαι, ψέγω, μέμφομαι, ὀνειδίζω (ῥ. ὀνο-), β' πρ. ὄνοσαι ρ 378. οὔνεσθ' Ω 241 (μετὰ μετρικῆς ἐκτάσεως, ἀλλ' ὁ 'Αρίσταρχος: ὀνόσασθ', ὁ δὲ Βουτμάννος οὔνοσθ'). ὄνονται φ 427. 'Ηρ. 2, 167. κατώνοντο (Δ. Γ. -όνοντο) 2, 172. ὄνοιτο Ν 287. Θ 239. ὀνόσσομαι Ι 55. ε 379. ὠνοσάμην Ρ 173, -όσσ- ἐπ., ὀνόσαιτο Δ 539. Ν 127. Ρ 399. Θεόκρ. 26, 38. -οσσάμενος Ω 439. -όσασθαι 'Απολλ. 'Ρ. 1, 205. Κ. Σμυρν. 6, 92 καὶ ὤνατο Ρ 25, ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. προτείνει ὤνοτο. 'Επὶ ὁμοίας σημ. ἀόρ. παθ. κατονοσθῇς 'Ηρ. 2, 136. ὀνοστός Ι 164. -οτός Πίνδ. Ι. 3,68 καὶ μτγν. οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος ε 379 ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχῃς παράπονα (νὰ παραπονεθῇς) διὰ τὴν δυστυχίαν σου. Σαρκαστικῶς, τ. ἔ. ἀρκετὰ θὰ εὕρῃς αὐτὰ ποῦ ἔπαθες.

ὄνος ὁ καὶ ἡ: τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών; 'Αρφ. Νεφ. 1273 ἴσως: τί μωρολογεῖς, ὡς ἂν ἄνθρωπος ζαλισμένος (διότι μόνον τοιοῦτος δύναται νὰ πέσῃ ἀπὸ τοῦ ὄνου); ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι 'Απ. Κηφισοδ. 1, ἴδ. ὕω. νὴ τὸν Δί' ἐγὼ γοῦν ὄνος (ἐνν. εἰμὶ) ἄγων μυστήρια 'Αρφ. Βατρ. 159 τὸ γοῦν σημ. ἐκεῖνοι εἶνε οἱ μεμυημένοι (στ. 158), ἐγὼ τοὐλάχιστον εἶμαι ὄνος ἄγων μυστήρια. «Ὄνος ἄγων μυστήρια παροιμία ἐπὶ τῶν ἑτέροις κακοπαθούντων» Φώτιος. Οἱ μὲν ἄλλοι ἄγουσι (τ. ἔ. ἑορτάζουσι) Διονύσια, Παναθήναια, ὡς ἐνταῦθα τὰ 'Ελευσίνια μυστήρια· ὁ δὲ ὄνος ἄγει (τ. ἔ. ἑορτάζει) αὐτά, ἄγων (τ. ἔ. φέρων) τὰ εἰς τὰ μυστήρια χρήσιμα σκεύη εἰς 'Ελευσῖνα· ἑτέροις λοιπὸν κακοπαθεῖ. 'Ενταῦθα δ' ὄνος εἶνε ὁ Ξανθίας. «ὄνου πόκαι: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν 'Αττικῶν, ὥσπερ... πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν... 'Αριστοφάνης (Naber: 'Αρίσταρχος) δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Ἅιδου τινὰ σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα, οἷον ἀποκείροντα» Φώτιος, Σουΐδας· ἴδ. 'Απ. Κρατίν. 348 καὶ 'Αρφ. Βάτρ. 186. Ἴδε καὶ τὰ περὶ τοῦ Ὄκνου, εἰκόνος τοῦ Πολυγνώτου, ἐν Παυσ. 10, 29 (ἐν λέξ. ὄκνος). Κατὰ ταῦτα, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τοῦ Ὄκνου πλέκοντος σχοινίον, ἡ δὲ λέξις πόκαι καὶ ἄλλως εἶνε ἀμφίβολος, διώρθωσαν ἐν 'Αρφ. Βάτρ. 186 Ὄκνου πλοκάς ἀντὶ τοῦ ὄνου πόκας· πρβ. καὶ Πλουτ. 473 C. ὄνους ἀλέτας Ξεν. 'Αν. 1, 5, 5 «κατὰ τὸν 'Ησύχιον καὶ τὸν Σουΐδαν εἶνε «ὁ ἀνώτερος λίθος τοῦ μύλου»· κατὰ δὲ τὸν παρὰ Φωτίῳ 'Ελλάδιον 533, 10 ὁ κατώτερος. Τοῦτο εἶνε ἀπίθανον. Τὸ ἐνεργ. ῥημ. ἀλέτης τὸ παρὰ Ξεν. καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. 7, 19 καὶ 1, 112 «ὄνος ἀλέτων», ἔτι δὲ τὸ παρ' 'Αριστοτ. Προβλ. 8,35,3 ὄνου λίθον ἀλοῦντος ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὄνος εἶνε ὁ ἀνώτερος λίθος ὁ κινούμενος καὶ ἐπομένως ἀλέθων· ὁ δὲ κατώτερος καὶ κατὰ τὸν Σουΐδαν μύλη ἐλέγετο καὶ κατὰ τὸν Πολυδ., ὅστις ἐξ ἰδίων ὀνομάζει αὐτὸν τράπεζαν, οὐδέποτε δὲ λίθος, ὡς φρονεῖ ὁ λεξικογράφος Πάσσωυ ἐκ παρερμηνείας... Ὁ 'Αριστοτέλης ἀναφέρων παράδ. δυσαρέστου εἴς τινας ἤχου, τὸν τοῦ «ὄνου τοῦ λίθον ἀλοῦντος», δὲν ἐννοεῖ τὸν ἦχον τὸν παραγόμενον ἐκ τοῦ ἀνωτέρου λίθου τοῦ στρεφομένου ἐντὸς τῆς μύλης τῆς κενῆς σίτου, διότι τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τοῦ ὄνος ἀλεῖ λίθον δηλ. μύλην, οὐδὲ παράγεται ἐκ τούτου ἰδιαίτερός τις ἦχος δυσάρεστος, ἀλλὰ ὑποθέτει ὄνον ἀλέτην ἀλοῦντα ἐντὸς τῆς μύλης λίθον ἀντὶ σίτου, τρίβοντα δηλ. λιθάρια καὶ μεταβάλλοντα ταῦτα εἰς κόνιν· τότε δὲ τῷ ὄντι παράγεται ἦχος δυσάρεστος» 'Ι. Πανταζίδης.

ὄνυξ -υχος ὁ: προσαρμόττουσιν ἕκαστον, ὑπέρευ (R: ὑπὲρ οὗ) τὸν Πολύκλειτον οἰόμενοι λέγειν ὡς ἔστι χαλεπώτατον τὸ ἔργον, οἷς ἂν εἰς ὄνυχα ὁ πηλὸς ἀφίκηται Πλουτ. 86 A καὶ ᾗ Πολύκλειτος ὁ πλάστης εἶπε χαλεπώτατον εἶναι τὸ ἔργον, ὅταν ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς γένηται 636 C ὅπου ἡ φράσις ὁ πηλὸς ἀφικνεῖται εἰς ὄνυχα, ἢ ἐν ὄνυχι γίγνεται σημ. κυρίως ὁ πηλὸς (ἐν τῷ προπλάσματι) καταντᾷ «σὰν ἕνα νύχι» λεπτός, ὅτε τὸ ἔργον εἶνε δυσκολώτατον, διότι τότε ἀπαιτεῖται ἡ λεπτοτάτη ἐπεξεργασία. Ἄλλοι: τὸ ἔργον εἶνε δυσκολώτατον, ὅταν πλέον ὁ τεχνίτης διὰ τοῦ ὄνυχος ἐξετάζει, ἂν πάντα εἶνε ἀκριβῶς καὶ ὁμαλῶς ἐπεξειργασμένα, ἢ ἂν πάντα καὶ δὴ τὰ λεπτότατα (οἷον τρίχες, ὄνυχες κττ.) εἶνε μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας ἐξωμαλισμένα, καὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐξωνυχισμένα. τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα Διον. 'Αλ. περὶ Δημ. 13 ἔχει παραλάβῃ (ἐκφράσῃ, ἀντιγράψῃ) τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα μέχρι τῶν λεπτοτάτων ἀποχρώσεων (ἄλλοι: ὥστε νὰ μὴ παρουσιάζεται καμμία τραχύτης εἰς τὴν διὰ τοῦ ὄνυχος ἐπαφήν). ἡ ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη δίαιτα Πλουτ. 128 E ἡ ἀκριβεστάτη καὶ ἐπιμελεστάτη δίαιτα, ἐξωνυχισμένη.

ὀξυβελής 2: ὀξυβελεῖς χαῖται 'Απ. 'Εμπεδ. 83, ἴδ. ἐπιφρίσσω.

ὀξύθηκτος 3: μέλεον ἃ πόσιν... ὀξυθήκτῳ βέλει κατέκαν' αὐτόχειρ Εὐρ. 'Ηλ. 1156 ἣ τὸν ἄθλιον πόσιν αὐτόχειρ ἀπέκτεινεν ὀξυθήκτου σιδήρου πλήγματι Δ. Βερν.

ὀξυθυμέω εἶμαι ὀξύθυμος· ὀξυθυμηθεῖσά μοι 'Αρφ. Σφ. 501 ἐξοργισθεῖσα (καταληφθεῖσα ὑπὸ θυμοῦ) ἐναντίον μου.

ὀξύθυμος 2 ὀξὺς (ταχὺς) εἰς θυμόν, θυμώδης. 'Αλλὰ ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 708 βουλευτήριον αἰδοῖον, ὀξύθυμον σημ. βουλ. σεβάσμιον (ἐλεῆμον) ὀξύνουν.

ὀξυκώκυτος 2, ὁ μὲ φωνὴν ὀξεῖαν θρηνούμενος· ὀξυκώκυτον πάθος Σοφ. 'Αντ. 1316 «τὸ ὀξέος καὶ μεγάλου θρήνου δεόμενον» Τρικλίνιος.

ὀξυμήνιτος φόνος, ὁ γινόμενος ἐν ὀξείᾳ μήνι (μήνιδι) ὀργῇ. Αἰσχ. Εὐμ. 474: οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις φόνους (φόνου Robortello) διαιρεῖν ὀξυμηνίτους (Pearson -του) δίκας «ἐφ' οἷς ταχέως μηνίσουσιν Ἐρινύες» Σχ. Ὅθεν σήμερον γράφεται φόνου ὀξυμηνίτους δίκας τ. ἕ. ἀλλὰ καὶ εἰς ἐμὲ δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον («οὐχ ὅσιον» Σχ.) νὰ δικάζω περὶ φόνου δίκας, ἐφ' αἷς οἱ διάδικοι ὀξέως μηνίουσιν ἀλλήλοις. Ἀλλ' ὁ Σχ. ἀνέγνω φόνους ὀξυμηνίτους· καὶ τότε γραπτέον καὶ δίκαις τ. ἕ. νὰ διεκδικάζω (νὰ διακρίνω δικαστικῶς) φόνους, ἐξ ὧν ὀξεῖα μῆνις ἐπέρχεται.

ὀξυπαραύδητος 2, ἴδ. παράκοπος.

ὀξυπευκής 2: ὁ πικρὰν ἔχων ὀξύτητα· ξίφος ὀξυπευκές Αἰσχ. Χο. 637, ἴδ. διανταῖος.

ὀξυρεπής 2: φῶτας ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις Πίνδ. 9,91: καταδαμάσας αὐτοὺς διὰ δόλου (τέχνης) ταχεῖαν μὲν ῥοπὴν φέροντος (τοῖς ἀντιπάλοις), ἑαυτὸν δὲ ἄπτωτον διατηροῦντος. Ἡ δὲ γραφὴ ἀπτωτί = χωρὶς αὐτὸς νὰ πέσῃ.

ὀξύς 3: σὺ δ', ὦ Διός, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας ὀξυτάτας (ὀξυτάταιν) χεροῖν, Ἑκάτα Ἀρφ. Βάτρ. 1363 σὺ δ', ὦ κόρη τοῦ Διός Ἑκάτη (Ἄρτεμι), κρατοῦσα ὑψηλὰ εἰς τὰς χεῖράς σου «διττὰς» (τ. ἕ. ἀνὰ μίαν ἐν ἑκατέρᾳ χειρὶ) λαμπροτάτας δᾷδας. Οἱ προτιμῶντες τὴν γρ. ὀξυτάταιν ἑρμηνεύουσι (κατὰ τὸ ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ Αἰσχ. Χο. 23, ὃ ἴδε) διὰ τῆς πυκνοτάτης (ταχυτάτης) ἀνακινήσεως τῶν χειρῶν. Σημειοῦ δὲ ὅτι αἱ ὀξύτ. λαμπάδες, ἃς ἡ Ἑκάτη ὡς φωσφόρος χειροῖν ἀνέχει, χρησιμεύουσιν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀλεκτρυόνος (ἴδ. στ. 1343). ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας Σοφ. Αἴ. 998 ἡ περὶ σοῦ φήμη ὡς ἐκ θεοῦ τινος (διαδοθεῖσα) ὀξεῖα (ταχέως) διῆλθε πάντας τοὺς Ἀχαιούς. ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς Ἠλ. 30 προσπαθῶν ν' ἀντιληφθῇς ταχέως τοὺς λόγους μου. ὄψις ὀξυτάτη Πλ. Φαῖδρ. 250 D, ἴδ. ἔρχομαι. μάλα τοι γῆρας τοὐμὸν ἄϋπνον καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν Εὐρ. Ἰ. Α. 5 «τὰ μάτια του ἀδιάκοπα τὸν τσούζουν» Δ. Βερνκρ. ὀξὺ δ' ἐπ' ὀξὺ ἔβη Ἀπ. Ἐμπεδ. 90 ὀξὺ δὲ μετέβη εἰς ὀξύ. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπῆς ἄξας ὀξὺς νότος ὣς λήγει Σοφ. Αἴ. 256 διότι καταλήγει (παύεται ἡ μανία τοῦ Αἴαντος), ὅπως ὁρμητικὸς νότος ὁρμήσας (ἐγερθεὶς) ἄνευ λαμπρᾶς ἀστραπῆς. Πρβ. Ἀπ. Ἰβύκ. 1, 7 (ἐν τῷ ἀζαλέος). οἳ δ' ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς, . . ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ὀξεῖς ἐνδείκνυνται Θουκ. 4, 126, ἴδ. ἐνδείκνυμι. δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη Θέογν. 366 ὀξυτέρους (σφοδροτέρους, ταχυτέρους) παλμοὺς ἔχει τῶν δειλῶν ἡ καρδία. Ἀλλ' ἴσως γνησιώτερος εἶνε ὁ ἐν 1030 στ. δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη. ὄζουσι χαὖται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων Ἀρφ. Ἀχ. 193 καὶ αὗται (αἱ δεκέτεις σπονδαὶ) ἔχουσιν ὀσμὴν ὀξυτάτην πρεσβεύσεων εἰς τὰς πόλεις (τῶν συμμάχων), ὅπως καὶ ἀναβολῆς τῶν συμμάχων. Τὸ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων ἐνν. κυρίως τὴν ματαίαν τοῦ χρόνου τριβήν, τὸ ἡμέτερον «χασομέρι» τῶν συμμάχων, ἐπιζήμιον εἰς αὐτούς· διότι ὅταν ἀπολυθῶσι μὲν νῦν, προσκληθῶσι δὲ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς πόλεμον, καὶ ἡ προθυμία αὐτῶν θὰ χαλαρωθῇ καὶ ὁ χρόνος θ' ἀπολεσθῇ ἀδίκως ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ Πλ. Πολ. 460 Ε, ἴδ. ἀκμή. κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγήν Αἰσχ. Ἀγ. 1388, ἴδ. σφαγή. Ἐνταῦθα καὶ ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 1238 τὸ ὀξεῖαν ἀναπαρίστησι τὴν λεπτὴν ἅμα καὶ ὁρμητικὴν ἐκ τῆς πληγῆς ἀναδρομὴν τοῦ αἵματος, οἵα εἶνε ἡ ἔκ τινος κλωστῆρος ἢ σύριγγος. ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Αὐτ. 108, ἴδ. πρόδρομος.

ὀξύστομος 2: ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας γρῦπας φύλαξαι Αἰσχ. Πρ. 829 ἀπὸ τοὺς γρῦπας τοὺς ἔχοντας ὀξὺ (ἀετῶδες) στόμα, τοὺς ὀξυχόλους κύνας (φύλακας, ἢ μᾶλλον ὑπηρέτας) τοῦ Διός, φυλάξου· ἴδ. ἀκραγής.

ὀξύχειρ 2: ὀξύχειρι σὺν κόπῳ Αἰσχ. Χο. 23 σὺν κοπετῷ ταχείας χειρός.

ὄο = οὗ.

ὀπαδός, συντ. μετὰ δοτ. κατὰ τὸ ἕπομαι, ὡς βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις Αἰσχ. Ἀγ. 434, ἴδ. παραλλάττω.

ὀπάζω: πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν Ι 483 κυρ. ἔδωκε δέ μοι ἕπεσθαι πολὺν λαὸν (στρατόν). πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν Πίνδ. Ὀ. 9, 66 = ἵνα διαιτᾷ, διοικῇ τὴν πόλιν καὶ τὸν λαόν. αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε τέχναν πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν Ὀ. 7, 50 αὐτὴ δὲ ἡ Γλαυκῶπις ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς παντὸς εἴδους τέχνην, ὥστε νὰ ὑπερέχωσι τῶν ἐπὶ γῆς θνητῶν δι' ἀριστοπόνων χειρῶν. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδί Χ 51 ἔδωκε πολλὰ ὡς προῖκα εἰς τὴν θυγατέρα του. τούτῳ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει Θ 141 παρέχει αὐτῷ δόξαν (ἵνα παρακολουθῇ). Ζεὺς τόνδε χρησμὸν ὤπασε φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε Αἰσχ. Εὐμ. 625 ὁ Ζεὺς ἔδωκέ (σοι) τὸν χρησμὸν τοῦτον, ἵνα τὸν λέγῃς εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν Ὀρέστην τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν Ζ 156 κυρ. ἔδωκαν αὐτῷ κάλλος καὶ ἠν. ἐρ. ἕπεσθαι (διὰ νὰ τὸν παρακολουθοῦν πάντοτε). φόνια δ' ὤπασας λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος Εὐρ. Ἠλ. 1192 «φονικὰς δὲ κοίτας παρέσχες μακρὰν τῆς Ἑλλ. γῆς» Δ. Βερν. τᾶς (ἀοιδᾶς) ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἁμᾶς ἄπο Πίνδ. Ν. 3, 9 «ταύτης τῆς ᾠδῆς ἀφθονίαν δίδου ἀπὸ τῆς ἐμῆς διανοίας» Σχ. ὔμμιν... νικαφόρον ἀγλαΐαν ὤπασαν ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις Ὀ. 13, 14 αἱ ὧραι παρέσχον ὑμῖν νικηφόρον ἀγλαΐαν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δι' ἐξόχων ἀρετῶν ἐνίκησαν ἐν τοῖς

ἱεροῖς ἀγῶσιν. ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι Αἰσχ. Ἑπτ. 479 κυρίως: παρακολουθεῖν ἐποίησεν αὐτῷ πρὸς τῇ ἀσπίδι (ἐκτὸς τῆς ἀσπίδος) τὸ ἐφεξῆς ἔργον. γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος 242 ὁποῖαι εἶνε αἱ γυναῖκες ποῦ μᾶς ἔδωκες! Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς Θ 341 = ἑπόμενος ἐδίωκε, «ἔβαζε μπροστά». κήρυκά τ' ὀπασσάμενος (= λαβὼν μετ' ἐμαυτοῦ) καὶ ἑταῖρον κ 59.

ὀπανίκα Δωρ. = ὁπηνίκα.

ὀπάων -ονος ὁ, νέ. Ἰων. ὀπέων -έωνος, ἀκόλουθος, θεράπων· ἄγχιστον ὀπάονα μήλων Πινδ. Π. 9, 64 πλησιέστατον (πρόθυμον παριστάμενον) ὁδηγὸν (ὀπαδὸν) τῶν προβάτων.

ὀπῃ, ἀναφ. τοῦ πῇ (ὅ ἴδε)· οὐδ' ἔχω ὅπᾳ πρὸς πότερον ἴδω, πᾷ κλιθῶ (Schneidew.: παῖ καὶ θῶ, ἀνθ' οὗ καὶ κλιθῶ Σεμιτελος) Σοφ. Ἀντ. 1342, ἴδ. κλίνω. ἴδεθ' ὅπῃ προνέμεται Ἠλ. 1384, ἴδ. προνέμω. σὺ προξένησον, ὡς τύχω μαντευμάτων, ὅπῃ νεὼς στείλαιμ' ἂν οὔριον πτερὸν ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον Εὐρ. Ἑλ. 146 ἵνα τύχω μαντεύματος (ἵνα διὰ τοῦ μαντεύματος μάθω), διὰ ποίας ὁδοῦ (= ὅπῃ) ἤθελον πλεύσῃ μὲ οὔριον ἄνεμον (κυρ. ἤθελον παρασκευάσῃ τὸ ἱστίον τοῦ πλοίου μου οὔριον) εἰς τὴν νῆσον Κύπρον. ἀλλ' ἄγε (ὀρθότερον ἀλλὰ λέγε μετ' ἄλλων χ/φων) ὅπῃ ἐθέλεις Πλ. Θεαίτ. 169 C τὸ ὅπῃ = καθ' ὃν τρόπον. ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον Πολ. 394 D = ἐφ' (δι') ἧς ἂν ὁδοῦ ὁ λόγος ὥσπερ πν. φέρῃ ἡμᾶς, ἐπὶ ταύτης πορευτέον. σήμηνον ὅπῃ (ἐνταῦθα τὰ χ/φα ἔχουσιν ὅποι) γῆς πεπλάνημαι Αἰσχ. Πρ. 585 εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς. Πρβ. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1245 γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ ἔνθα τὰ μὲν χ/φα τοῦ Εὐρ. ἔχουσιν ὅπῃ, ὁ δὲ Λογγῖνος ὅποι, ὁ δὲ Πλούτ. ὅπου, ὅπερ καὶ προτιμητέον. ἐγὼν δὲ καρυξῶ Δικαιόπολιν ὅπᾳ (ἐνν. ἐστί) Ἀρφ. Ἀχ. 748. ἀπορεῖν ὅπῃ ποτ' ἔτι διαδύσεται τὸν λόγον Πλ. Σοφ. 231 C κατὰ ποῖον τρόπον (οἵᾳ ὁδῷ) θὰ διαφύγῃ τὸν ἡμέτερον λόγον. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπᾳ φύγοιμ' ἂν Αἰσχ. Προμ. 937 οὐ γὰρ ὁρῶ, ὅπῃ (κυρ. διὰ ποίας ὁδοῦ, πῶς) φύγοιμ' ἂν μῆτιν (τὴν ἐρωτικὴν ἐπιβουλὴν) Διός. τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅπῃ τελεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 646 ὅπου γρ. ὅποι (ἴδ. τελῶ). οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μέθεξις εἴτε παρουσίᾳ εἴτε κοινωνίᾳ (G. Schneider: παρουσία εἴτε κοινωνία) εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη Πλ. Φαίδων 100 D ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μέθεξις προσγενομένη εἴτε παρουσίᾳ εἴτε κοινωνίᾳ εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως (εἴτε καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον). Ὁ Πλάτων ἀφίνει ἄλυτον τὸ ζήτημα, ἂν τὰ αἰσθητὰ μετέχουσιν ἐκείνου τοῦ καλοῦ διὰ τῆς πραγματικῆς παρουσίας τῆς ἰδέας ἢ διὰ τῆς κοινωνίας τῶν αἰσθητῶν πρὸς τὰς ἰδέας ἢ ἄλλως πως. Παραμοίως εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως Πλ. Πολ. 612 A εἴτε ἔχει οὕτως ἢ ἄλλως: καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον. τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς ὅπῃ μοίρας διεξέρχεται Ἀπ. Εὐρ. 152, ἴδ. διεξέρχομαι. εἶθ' ὅπῃ τε καὶ ὅπως Νόμ. 899, ἴδ. ὅπως. ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει Εὐρ. Μήδ. 533 ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ὠφέλησας, τοῦτο ἔχει καλῶς. ἔς τε τὴν Πελοπόννησον ἔπρασσεν ὅπῃ ὠφελία τις γενήσεται Θουκ. 1, 65 διενήργει διὰ ποίου τρόπου (διὰ ποίας ὁδοῦ) νὰ ἔλθῃ βοήθειά τις εἰς τὴν Πελοπόννησον.

ὀπίας ὁ, τυρὸς διὰ τοῦ ὀποῦ πηχθείς. Ἀλλ' ὁ Ἀρφ. ἐν Σφ. 353 παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ὀπή: ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι δὲν ἐμπορῶ νὰ γίνω ποντικὸς διὰ νὰ τρυπώσω.

ὀπίζομαι θεωρῶ μετὰ σεβασμοῦ, φοβοῦμαι· ὠπίσατο Κ. Σμυρ. 6, 218. ζώει μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων Πινδ. Ἰ. 3, 5 τῶν σεβομένων σε, τῶν εὐσεβούντων. ἄγει δὲ χάρις φίλων ποί τινος (ποίνιμος Spiegel, ὁ ἐξηγ. «ἀμειπτική» Σχ.) ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα Π. 2, 18 ἄγει δὲ ἑαυτὴν ἡ χάρις πρὸς ἀμοιβήν, τινὸς ὑποστρεφομένη τῶν προϋπαρξάντων ἀσφαλεστάτων (προσφιλεστάτων Bergk) ἔργων» Σχ. ἡ χάρις (ἣν ἔλαβέ τις) ἐντρεπομένη τινὰ τῶν φίλων διὰ τὰ ἔργα του (τὰς εὐεργεσίας του) ἄγει εἰς ἀνταμοιβήν. Ἄλλοι ἄλλως.

ὀπιθόμβροτος: ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας Πίνδ. Π. 1, 93 ἡ καύχησις (μεταβ.) τῆς φήμης ἡ ὄπισθεν τῶν βροτῶν ἐρχομένη, ἡ τοῖς βροτοῖς ἐφεπομένη (ἡ ὑστεροφημία).

ὄπις ἡ, γ. -ιδος αἰτ. ὄπιν (Ὅμ. Ἡσί.) καὶ ὄπιδα (Ὀδ. καὶ ἄλλ. ποι.), δοτ. ὄπι (Πίνδ.) ἐκδίκησις, σεβασμός, φόβος· θεῶν ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω ὑμετέραις τύχαις Πινδ. Π. 8, 71 ἄφθαρτον σεβασμὸν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀπαιτῶ διὰ τὰς τύχας σας· τ. ἔ. πρέπει πάντοτε νὰ σέβησθε τοὺς θεούς, ἂν θέλετε νὰ εὐτυχήσητε.

ὀπλή: ταῖς ὀπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῇσαν στρώματα Ἀρφ. Ἱππ. 605, ἴδ. μέτειμι.

ὀπλέω παρασκευάζω, ὁπλίζω· μόνον ὤπλεον (ἅρμα) ζ 73 καὶ μέσ. ὅπλεσθαι (κάλλιον ὀπλεῖσθαι κατὰ Blass) ἑαυτῷ παρασκευάζειν Τ 172. Ψ 159. Τὸ δὲ

ὁπλίζω, ποιητ. καὶ πεζ., ὁμαλόν, ὥπλισα (ὥπλισσα Λ 641. β 289). ὥπλικα καὶ -ίκειν μτγν. Παθ. (Μέσ.) ὁπλίζω ἐμαυτόν, παρασκευάζω ἐμαυτόν, ἢ ἐμαυτῷ (ἐμαυτοῦ) τι. ἐφοπλίσομαι Ἀνθ. 9, 39 (-ιοῦμαι Σχολ. Ν 29). ὡπλισάμην (ἐπ. καὶ ὡπλισσ-, ἀλλὰ ὁπλισάμεσθα δ 429. 574) = ὡπλίσθην Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 21 (ὁ Blass εἰκάζει ὅτι ἴσ. γρ. ὁπλισάμενοι καὶ ἱππέας καὶ ὁπλίτας). ὡπλίσθην (γ' πλ. ἐπ. ὅπλισθεν Ψ 143). ὥπλισμαι· ὁπλιστέον. δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι Τ 172 = νὰ ἑτοιμάζωσι δι' ἑαυτούς. ἐπεισελθὼν δόμοις, οὗ δαῖθ' ὁπλίζει Εὐρ. Ἴων 851 ὅπου παρασκευάζει τὴν δαῖτα (ὁ παῖς). φλέγει δὲ λαμπὰς

διὰ χερῶν ὡπλισμένη Αἰσχ. Ἑπτ. 419 ἐκπέμπει δὲ φλόγα ἡ λαμπὰς κραδαινομένη ὡς ὅπλον διὰ τῶν χειρῶν (περιττὴ ἡ διόρθ. ὡπλισμένῳ).

ὅπλον τό, συνήθ. πλ. ὅπλα, (παρὰ τὸ ἕπω), ἐργαλεῖον, τὰ σκεύη τοῦ πλοίου, ἐξάρτια, τὰ ἐργαλεῖα τοῦ σιδηρουργοῦ· τὰ πολεμικὰ ὅπλα, ὁπλισμός, πανοπλία. ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον ἀλλὰ δαπάνης Θουκ. 1, 83 ὁ πόλεμος ἐξαρτᾶται ὄχι τόσον ἐκ τῶν ὅπλων ἀλλ' ἐκ τῆς δαπάνης. οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι Εὐρ. Ἑκ. 14 «ὅπλα· ἐνταῦθα τὰ πολεμικὰ τεύχη, σκεύη τε καὶ ἐνδύματα. Τὸ δὲ νέῳ βραχίονι κυρ. διὰ τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα. Ἤτοι: οὔτε γὰρ ὅπλα οὔτ' ἔγχος ἦν φέρειν νέ. βρ.» Δ. Βερν. ἥκοντες ἐν τοῖς ἑαυτῶν ὅπλοις Θουκ. 8, 69 μὲ τὰ ὅπλα των ὡπλισμένοι. ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι Ἀρφ. Λυσ. 633, ἴδ. ἑξῆς. εἴρητο μὴ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις ἀλλ' ἄπωθεν περιμένειν 8, 69 νὰ μὴ περιμένωσιν εἰς τὰς θέσεις των (ὅπου εἶχαν τὰ ὅπλα των) ἀλλὰ μακράν. παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα Ξεν. Ἀν. 1, 5, 13, ἴδ. κατ. εἴσω τῶν ὅπλων κατεκέκλειντο 3, 3, 7 ἦσαν κεκλεισμένοι ἐντὸς τῶν (παρατεταγμένων) ὁπλιτῶν. εὐθὺς οὖν εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων ἄγων ἔθετο τὰ ὅπλα Ξεν. Ἀν. 1, 5, 14 ἔθεσε κατὰ γῆς τὰ ὅπλα διὰ ν' ἀναπαυθῇ. «Εἶνε στρατιωτικὸς ὅρος ἡ φράσις τίθεμαι τὰ ὅπλα, καὶ σημ. τὰ ὅπλα (τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπάνω μου) θέτω (κατὰ γῆς) ἢ καταθέτω, οἷον Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 12 «Θρασύβουλος τοὺς μετ' αὐτοῦ θέσθαι κελεύσας τὰς ἀσπίδας καὶ αὐτὸς θέμενος, τὰ δ' ἄλλα ὅπλα ἔχων κατὰ μέσον στὰς ἔλεξεν»· 4, 5, 8 θέσθαι τὰ ὅπλα ἐκέλευσε 5, 4, 8. 3, 18. 7, 5, 22. Ὅθεν συχν. σημαίνει τὴν στάσιν τοῦ ἐν πορείᾳ στρατεύματος πρὸς ἀνάπαυσιν, ὅτε φυσικῷ τῷ λόγῳ καταθέτονται τὰ ἐν χερσὶν ὅπλα, οἷον ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ἀν. 1, 5, 14. 1, 10, 16. 4, 2, 16. 3, 17. 5, 2, 18. 6, 5, 3 κἀλλ. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν καὶ τὸ 1, 5, 17 κατὰ χώραν ἔθεντο τὰ ὅπλα ἦλθον εἰς τὴν προτέραν θέσιν των καὶ κατέθεσαν τὰ ὅπλα, δ. ἔ. ἐστάθησαν, ὅπως πληρέστερον καὶ σαφέστερον ἐκφράζεται ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐν Ἑλλ. 6, 4, 14 ἔθεντο τὰ ὅπλα κατὰ χώραν ἔνθεν ὥρμηντο. Τὴν αὐτὴν φράσιν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι καὶ ὅταν στρατός τις ἔνοπλος παρατάσσεταί που εἰς φυλακήν, ἢ περιμένων περαιτέρας διαταγάς, οἷον Ξεν. Ἀν. 1, 6, 4. Ἐνίοτε δὲ πρὸς ἀκριβεστέραν ἔννοιαν τῆς παρατάξεως προστίθεται καὶ τὸ ἐν τάξει ἢ εἰς τάξιν, οἷον 2, 2, 8 καὶ ἐν τάξει θέμενοι τὰ ὅπλα καὶ 7, 1, 22 καὶ 7, 1, 24 ἐπεὶ δ' ἔκειτο τὰ ὅπλα, 2, 2, 21 παρήγγειλεν ὁ Κλέαρχος εἰς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι τοὺς Ἕλληνας, ὡς ταραχθέντας τὴν νύκτα. Διάφορον τούτου εἶνε τὸ κατατίθεσθαι τὰ ὅπλα, ὅπερ σημ. ὅτι ἀφίνω κατὰ γῆς τὰ ὅπλα καὶ ἄνευ αὐτῶν ἀπέρχομαι, οἷον 5, 2, 15 «Ἀγασίας καὶ Φιλόξενος καταθέμενοι τὰ ὅπλα ἐν χιτῶνι μόνον ἀνέβησαν». Τὸ δὲ ἐνεργ. κατατίθημι τὰ ὅπλα σημ. καταθέτω κατὰ γῆς ὄχι τὰ ἐμαυτοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἄλλων ἢ ὑπὲρ ἄλλων, οἷον Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 14» Ἰ. Πανταζίδης. Ὁμοίως Θουκ. 2, 2. 4, 90 κἀλλ.

ὁπλότερος καὶ ὁπλότατος 3 (παρὰ τὸ ὅπλον) νεώτερος· ὁπλότερος γενεῇ Β 707 «νεώτερος τῇ ἡλικίᾳ». κυρ. σημαίνει: ὁ ἱκανώτερος νὰ φέρῃ ὅπλα, ὅθεν ῥωμαλεώτερος. ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν... ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν Πίνδ. Π. 6, 41 καὶ ἐνομίσθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀνδρῶν (κυρ. τῶν δυναμένων φέρειν ὅπλα) τῆς παλαιοτέρας ἐποχῆς ὅτι, ἐπιτελέσας τὸ πελώριον ἐκεῖνο ἔργον, ἦτο ὁ πρῶτος κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσέβειαν.

ὅποι: δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύνεται Αἰσχ. Ἱκ. 612 πῶς γράφεται ὀρθότερον τὸ χωρίον, ἴδε πληθύνω. ὅποι δίκην προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει Αἰσχ. Ἀγ. 1512, ἴδ. βιάζω. ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; Ἀρφ. Ὄρν. 20 κυρ. ὑπάρχει τι μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ὁδηγήσῃς ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὰς πέτρας; τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅποι τελεῖ Ἑπτ. 646 «ποῦ θὰ βγῇ», ποῖον τέλος θὰ ἔχῃ. Ὁμοίως Χο. 1019. Πρβ. Ἱκ. 611. πάντες δὴ ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅποι (οὕτω τὰ ἄριστα χ/φα ἀντὶ τοῦ ὅπῃ) ἐδύνατο ἕκαστος τῆς πόλεως Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 4 ὅποι τῆς πόλεως ἕκαστος ἠδύνατο: πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πόλεως, πρὸς τὸ ὁποῖον ἕκαστος ἠδύνατο. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Σοφ. Φιλ. 897, ἴδ. τρέπω. ὅποι καθέσταμεν Σοφ. Ο. Κ. 23=ὅποι ἐλθόντες ἀναπεπαύμεθα. ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν Αὐτ. 383, ἴδ. κατοικτίζω. γένοιτο δὲ πλοῦς... ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ Φιλ. 780 εἰς ὅποιον μέρος ὁ θεὸς κρίνει δίκαιον.

ὁποῖος 3, ἐπ. ὁππoῖος, -η, -ον, Ἰων. ὁκοῖος, -η, -ον· οὐδὲν οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἄτης ἄτερ... ὁποῖον οὐ τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν Σοφ. Ἀντ. 5. Ἐκ τῶν διορθ. μνημονεύω τὴν τοῦ Κοραῆ ἄγης ἄτερ, ἥτις δὲν παρέχει ἀκριβῶς τὸ ἀπαιτούμενον νόημα, καὶ ἑτέραν ἄλλων, τὴν ἄτης ἅπερ τ. ἔ. ἅπερ εἰσὶ τῆς ἄτης, τὰ τῆς ἄτης ἐχόμενα· ἥτις διόρθωσις εἶνε κατὰ τοῦτο κυρίως ἐλλιπής, ὅτι παραθέτει ὁλόκληρον πρότασιν ἀντὶ ἑνὸς ἐπιθέτου. Αἱ ἄλλαι διορθ. εἶνε ἱκανῶς ἀπίθανοι. Ὁ Σοφ. ἴσως θὰ ἠδύνατο δι' ἑνὸς ἐπιθέτου νὰ ἐκφράσῃ, ἣν ἔννοιαν ἤθελεν, ἀλλ' ὄχι τόσον ἐμφαντικῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξάρῃ τὴν ἔννοιαν τῆς ἄτης, τῆς προεξαρχούσης ἐν τοῖς κακοῖς τῆς οἰκογενείας· προέκειτο λοιπὸν εἰς αὐτὸν νὰ συνάψῃ διὰ τοῦ οὔτε τοιοῦτον ἐπίθετον ἢ μᾶλλον τοιαύτην ἔννοιαν ἐπιθετικήν, ἐν ᾗ νὰ ἐμφαίνηται ἡ ἄτη· ἐπειδὴ δὲ τὸ οὔτε ἦτο ἀρ-

νητικόν, ὤφειλε νὰ ἐπισυνάψῃ ἐπίσης ἀρνητικῶς τὴν ἄτην, ἵνα συναποτελῆται ἐμφαντικῶς ἡ θετικὴ ἔννοια τοῦ ἀτηρός. Ὅθεν προσέθηκεν εἰς τὸ οὔτε τὸ ἄτης ἄτερ τ. ἔ. ἀτηρότατον, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι προηγεῖτο καὶ ἄλλη ἄρνησις, ἥτις παρεῖχε τὴν ἐναντίαν ἔννοιαν. Τοῦτο εἶνε εὐεξήγητον σφάλμα τοῦ ποιητοῦ, τόσον εὐεξήγητον, ὥστε καὶ ἡμεῖς τὸ πρῶτον ἀναγινώσκοντες τὸν στίχον εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀτηρόν λεληθότως φθάνομεν. Τὴν ἐκ τοῦ πλεονασμοῦ τῆς ἀρνήσεως ἀπάτην τοῦ ποιητοῦ, εἰς ἣν καὶ νεώτεροι ποιηταὶ ὑπέπεσον, παρετήρησεν ἤδη ὁ παλαιὸς Δίδυμος: «Δίδυμός φησιν, ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἄτης ἄτερ ἐναντίως συντέτακται τοῖς συμφραζομένοις· λέγει γὰρ οὕτως· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὔτε ἀλγεινὸν οὔτε ἀτηρόν, οὔτε αἰσχρόν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς· ἄτης ἄτερ δέ ἐστι τὸ ἀγαθόν. Περισσὸν δέ ἐστι καὶ τὸ ἕτερον οὐ, ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι· σύνηθες δὲ τοῦτο τραγικοῖς». δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ Ο. Κ. 560 κυρ. διότι δυσκατόρθωτόν τινα πρᾶξιν ἤθελες τύχῃ νὰ εἴπῃς, ὁποίας ἤθελον ἀποστῇ ἐγώ· τ. ἔ. μόνον δυσκατόρθωτόν τινα πρᾶξιν (δηλ. εὐχὴν ὅπως σοι ἐκτελέσω δυσκατόρθωτόν τινα πρᾶξιν) ἂν ἤθελες εἴπῃ, μόνον τότε ἤθελον σοῦ ἀπαρνηθῇ αὐτήν. ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ Ἀντ. 71, ἴδ. δοκῶ σελ. 311 α' στήλ. οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ Ἀντ. 1156 «οὐκ ἔστι βίος τοιοῦτος, ὥστ' ἐπαινέσαιμ' ἂν στάντα ὁποιονοῦν» Σχ. Ὀρθὴ φαίνεταί μοι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Σχ., ἀλλ' ἡ σύνταξις συνεπτυγμένη δυσδιακρίτως· ὤφειλε νὰ εἴπῃ ὧδε: οὐκ ἔσθ' ὅπως (= οὐδαμῶς) ἐπαινέσαιμ' ἂν ἢ μεμψαίμην ἀνθρώπου βίον στάντ' ἂν ὁποιονοῦν τ. ἔ. ὁποιανδήποτε στάσιν καὶ ἂν ἤθελε λάβῃ ὁ ἀνθρώπινος βίος, οὐδαμῶς ἤθελον ἢ ἐπαινέσῃ ἢ ψέξῃ αὐτόν. Τὸ ἀναφ. ὁποῖον τελεῖ διπλοῦν ἔργον, διότι προταχθέν, ἐν ᾧ εἶνε κυρίως κατηγορ. τοῦ στάντα, χρησιμεύει καὶ εἰς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας τοῦ οὐκ ἔσθ'. Ἐν τούτῳ ἔγκειται τὸ σκολιὸν τῆς συντάξεως. Τὸ δὲ ὁποῖον = ὁποιονοῦν, πρβ. Ξεν. Οἰκ. 8, 19 κἀλλ. Διορθώσεις καὶ ἑρμηνεῖαι πολλαί. ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω Σοφ. Ο. Τ. 1076, ἴδ. ῥήγνυμι. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι Εὐρ. Ἑκ. 398 (ἴσθι) ὅπως (= ὡς) ἕξομαι τῆσδ', ὅπως κισσὸς (ἔχεται) δρυὸς Δ. Βερναρ. παραβάλλων τὸ Φοιν. 628 (ὡς τάχ'... ἀργήσει = ἴσθι ὡς τάχ'... ἀργήσει, καὶ 726 κἀλλ.). Ἡ θέσις τῶν λέξεων ὁμοία πρὸς τὴν Ἀρφ. Νεφ. 257 ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε = (ὁρᾶτε) ὅπως μή με θύσετε ὥσπερ τὸν Ἀθάμ.

ὀπός ὁ: τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν Ἀρφ. Εἰρ. 1184 διὰ τὸ κακὸν (τὸ προσγιγνόμενον αὐτῷ) βλέπων δριμὺ («πικρίαν καὶ δριμύτητα» Σχ.).

ὁπόσος 3 ἐπ. καὶ ὁππόσος, ὁπόσσος, Ἰων. ὁκόσος. Τὸ ὁπόσος συντ. καὶ μετ' ἀπρφ., ὡς καὶ τὸ ὅσος (τ. ἔ. τοσοῦτος ὥστε)· χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν καὶ φθιμένοισιν κατέχειν Αἰσχ. Ἑπτ. 719 ὁρίσας διὰ κλήρου εἰς αὐτοὺς νὰ κατοικῶσι τόσον μέρος γῆς, ὅσον ἀρκεῖ εἰς αὐτοὺς καὶ ἀποθνῄσκοντες νὰ κατέχωσι· πρβ. οἷος (Θουκ. 6, 12).

ὁποσοσοῦν: εἰ καὶ ὁποσοιοῦν τολμήσειαν Θουκ. 6, 56 ὅσον ὀλίγοι καὶ ἂν ἤθελον τολμήσῃ.

ὅπου: οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς Σοφ. Ο. Τ. 448, ἴδ. εἰμί σελ. 347, β' στήλ. — ἴδεθ' ὅπου (οὕτως ὁ L, ἓν μόνον ἀντίγραφον ὅπη) προνέμεται... Ἄρης Ἠλ. 1384, ἴδ. προνέμω. οὐκ ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός Αἴ. 1103, ἴδ. κοσμέω. τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου Ο. Κ. 1218 ἐνν. ἔστι. Σπαν. ἔχει σημ. αἰτιολογικήν· εἴπερ εἶδες τόπερ ἐγώ, κάρτα ἂν ἐθωύμαζες, ὅκου νῦν οὕτω τυγχάνεις θωῦμα ποιεύμενος τὴν ἐργασίην τοῦ σιδήρου Ἡρ. 1, 68 βεβαίως, ἐὰν ἔβλεπες ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶδον ἐγώ, θὰ ἐθαύμαζες πολύ, ἀφ' οὗ τώρα τόσον θαυμαστὸν πρᾶγμα θεωρεῖς τὴν κατεργασίαν τοῦ σιδήρου. εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῶσα συμφορᾶς ἔχεις Εὐρ. Ἠλ. 238 «(μὲ εἶπε νὰ ἐρωτήσω καὶ νὰ μάθω) ἂν ζῇς, καὶ ἂν ζῇς, σὲ τί τύχῃ (σὲ τί χάλια) εὑρίσκεσαι, τ. ἔ. τί λογῆς εἶνε ἡ τύχη σου. Ἐν ἄλλαις λέξεσι: τί κάμνεις καὶ πῶς εἶσαι» Δ. Βερν. τῆς ὅπου βούλεσθε ὀλιγαρχίας οὗτος ἀσελγέστερος γέγονε Δημ. 22, 52 = οὗτος γέγονεν ἀσελγέστερος παρὰ ἐν οἱαδήποτε, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται, ὀλιγαρχίᾳ.

ὅπως, ἐπ. ὅππως, Ἰων. ὅκως, ἀνταποδοτικὸν τοῦ πῶς· ἐπὶ πλαγ. ἐρωτήσεως κατὰ τίνα τρόπον, κατὰ ποῖον τρόπον· φράζεο ὅππως κε πόλιν σαώσεις Ρ 144 πῶς νὰ σώσῃς τὴν πόλιν. φράζεο, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ ι 251 πῶς θ' ἀποκρούσῃς· ἴδ. καὶ κατωτ. εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις Σοφ. Ο. Τ. 979, ἴδ. ἐπεί. ἀλλ' εἰ βούλει, ἔφη, ὦ πάππε, ἡδέως με θηρᾶν, ἄφες τοὺς κατ' ἐμὲ πάντας διώκειν καὶ διαγωνίζεσθαι, ὅπως ἕκαστος κράτιστα δύναιτο Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 14 ὅπου ἡ εὐκτικὴ ἐξηγεῖται διὰ τῆς μεταβάσεως τοῦ εὐθέος λόγου εἰς τὸν πλάγιον, ὃν τότε (ἐν τῷ παρελθόντι) ἔλεγε πρὸς τὸν πάππον ὁ Κῦρος. Ὁμοίως 3, 2, 30. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης Πλ. Γοργ. 470 Ε πῶς ἔχει κατὰ τὴν παιδείαν (μόρφωσιν) καὶ τὴν δικαιοσύνην. ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίζῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχει Δημ. 23, 174 ἡ πρὸς ὑμᾶς εὔνοιά του εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν δύναμιν, ἣν ἤθελε νομίσῃ ὅτι ἔχετε. ὅπως ἂν καὶ παραστῶσιν τύχαι Εὐρ. Μήδ. 331 «κατὰ ποῦ τύχῃ κι' ὅλα»: τοῦτο δηλ. ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν περιστάσεων. παραγγείλας κατὰ τὠυτὸ ἰέναι πάντας, τῇ ἂν αὐτὸς ἐξηγέηται, ὅκως ἂν αὐτὸν ὁρέωσι σπουδῆς ἔχοντα Ἡρ. 9, 66 παραγγεί-

λας νὰ πορεύωνται πάντες ἐκεῖ, ὅπου αὐτὸς τοὺς ὁδηγεῖ, μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα (μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα), μὲ τὴν ὁποίαν βλέπουσιν αὐτὸν προπορευόμενον (κυρ. σπεύδοντα). Τὸ ὅκως ἄν . . ὀρέωσι ἐπεξηγεῖ τὸ κατὰ τωὐτό. λεκτέον, ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί. . νομοθετεῖν Πλ. Νόμ. 934 C καθ' ὅσον ἂν συγχωρῶσιν ἡμῖν οἱ θεοὶ νομοθετεῖν. οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Β 252 οὐδόλως γνωρίζομεν ἀκόμη σαφῶς, πῶς θ' ἀποβῶσι ταῦτα τὰ ἔργα (ποῦ ἐπεχειρήσαμεν). γέγραφεν,.. ὅπως ἄν τις ἀποκτείνῃ, τὴν τιμωρίαν Δημ. 23, 53 μὲ ὅποιον τρόπον καὶ ἂν φονεύσῃ τις. φράζεσθαί σε ἄνωγεν ὅππως κεν νῆας σόῃς Ι 681 σὲ παραγγέλλει νὰ σκέπτεσαι πῶς νὰ (νὰ ἐξεύρῃς τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα νὰ) σώζῃς τὰ πλοῖα. σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα ὅππως κε μνηστῆρας ἀπώσεαι α 270 πῶς νὰ ἀποδιώξῃς τοὺς μνηστῆρας. Οὕτω δὲ εὕρηται τὸ ὅπως μετὰ μέλλ. ὁριστικῆς συχνότατα ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῶν σπουδῆς, δράσεως καὶ φροντίδος σημαντικῶν· ποίεε, ὅκως ἐκείνην θεήσεαι γυμνήν Ἡρ. 1, 8 κάμνε τρόπον πῶς θὰ τὴν ἴδῃς γυμνήν. βουλεύεται ὅπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ Ξεν. Ἀν. 1, 1, 4 διαλογίζεται πῶς νὰ μὴ εἶνε ποτὲ πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του. λέξον τὸ θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις, παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται (Wakef.: συγκαθήσεται) Εὐρ. Ἴων. 405 κατὰ ποῖον τρόπον θὰ συναρμοσθῇ τὸ σπέρμα ἀμφοτέρων ἡμῶν εἰς γέννησιν παίδων (πρβ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 10, 6, 15: ὅταν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ὡς δεῖ συναρμοσθῇ). Ὑπὸ σπουδῆς ἡ Κρέουσα τὰς ἰδέας της ἐκφέρει ἀσυνδέτους. ἀθρῷ μελέτῃ (= φροντίδι) κατατρυχομένους. . . πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι (Brunck: θρέψωσι) καλῶς βίοτον θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις Εὐρ. Μήδ. 1099 παρατηρῶ ὅτι (οὗτοι) κατατρύχονται διὰ (διηνεκῶν) φροντίδων πρῶτον μὲν πῶς θὰ θρέψουν καλῶς τὰ τέκνα των καὶ ἀπὸ ποῦ θ' ἀφήσουν τὰ τοῦ βίου εἰς αὐτά. ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν Σοφ. Ἀντ. 685, ὅπου ἐτέθη τὸ μή, διότι ἐξαρτ. ἐκ τοῦ «μήτ' ἐπιστ. λέγειν», ἴδ. μή. ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται δ 109 ἐγὼ δ' ἔχω πάντοτε βαθυτάτην λύπην δι' ἐκεῖνον, πῶς τόσον χρόνον εἶνε μακράν, «λείπει». τὰ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς ἂν ἀμφισβητοίην. . ., ὅπως οὐ πάντα ἐγὼ ἐπίσταμαι Πλ. Εὐθύδ. 296 Ε τὰ ἄλλα δὲν ἔχω πῶς νὰ διαμφισβητῶ πρὸς ὑμᾶς, πῶς ἐγὼ δὲν τὰ γνωρίζω ὅλα. Πρβ. ὅπως. . . ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μηδ' ὑπονοεῖτε Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 20 παρομοίως καὶ ἡμεῖς: νὰ μὴ περνᾷ ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν σας, πῶς ἐγὼ δὲν σᾶς τρέφω μὲ εὐχαρίστησίν μου. ὅπως εἰδότες ἀμφοτέρας πρὸς ταῦτα βουλευώμεθα, ὅπως ἂν ἄριστα ἀγωνιζοίμεθα Αὐτ. 2, 1, 4 ἵνα ἀμφοτέρας τὰς δυνάμεις γνωρίζοντες ἀπέναντι τούτων σκεπτώμεθα, πῶς (ἐμποροῦμεν) ν' ἀγωνιζώμεθα ἄριστα. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν Σοφ. Αἴ. 377, ἴδ. γίγνομαι. Καὶ μετὰ τοῦ ἂν καὶ εὐκτ. οὐκ ἔσθ' ὅπως μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο Ἀρφ. Νεφ. 1182 δὲν ὑπάρχει τρόπος αἱ δύο ἡμέραι (ἕνη καὶ νέα) νὰ γίνουν μία. Πρβ. Δημ. 21, 86 κέ. οὔκουν ὅπως μνησθῆναι ἄν τις ἐτόλμησε πρός τινα περὶ Κύρου φλαῦρόν τι, ἀλλ' ὡς ἐν ὀφθαλμοῖς πᾶσι καὶ ὠσὶ βασιλέως τοῖς ἀεὶ παροῦσιν οὕτως ἕκαστος διέκειτο Ξεν. Κ. Π. 8, 2, 12 λοιπὸν ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐτόλμα τις νὰ εἴπῃ τι κακὸν (ἐπίψογον) πρός τινα περὶ τοῦ Κύρου, ἀλλ' ἕκαστος εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην θέσιν μεταξὺ τῶν ἑκάστοτε παρόντων, ὡς ἂν οὗτοι δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα τοῦ βασιλέως. οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς σύμπαντας ἡγεῖσθαι, καὶ προσήκει τούτους οὐχ ὅπως ὧν ἡ πόλις δίδωσιν ἀφελέσθαι τι, ἀλλ' εἰ καὶ μηδὲν ἦν τούτων, ἄλλοθεν σκοπεῖν κέ. Δημ. 10, 41 οὕτω τοὺς σύμπαντας πολίτας πρέπει νὰ θεωρῶμεν κοινοὺς γονεῖς συμπάσης τῆς πόλεως, καὶ προσῆκον εἶνε ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀφαιρέσωμέν τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ πόλις δίδει εἰς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τίποτε ἐξ αὐτῶν ἂν δὲν ὑπῆρχεν, νὰ κυτάζωμεν νὰ εὕρωμεν ἄλλοθεν πῶς νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε ἐξ ἡμετέρας ἀμελείας. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅπτεταί ποτε Ἀπ. Σοφ. 236, ἴδ. ἅπτω. Παρόμοια εὕρηνται καὶ ἐν Σοφ. Ἠλ. 1479. καὶ Ἀρφ. Πλ. 51 καὶ 871. Νεφ. 1275. Πλ. Ἀπολ. 40 Ε. σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Σοφ. Φιλ. 627, ἴδ. συμφέρω. σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν Αἰσχ. Ἱκ. 849 ὁρμᾶτε (ἴτε) ἐπὶ τὸ πλοῖον ὡς ἔχετε ποδῶν («ὅσο γρήγορα ἐμπορεῖτε», πρβ. Ἡρ. 6, 16. Πλ. Γοργ. 507 D). καὶ ὑπωπτεύετο τὸ νῦν ὄντως δεδογμένον, ὅσοι τῆς ἀκριβείας αὐτῶν ἥπτοντο, ὅπως μήποτ' ἂν ἄψυχα ὄντα οὕτως εἰς ἀκρίβειαν θαυμαστοῖς λογισμοῖς ἂν ἐχρῆτο, νοῦν μὴ κεκτημένα Πλ. Νόμ. 967 Β καὶ τὸ νῦν ὄντως δεδογμένον ὑπωπτεύετο (ὑπὸ πάντων), ὅσοι ἥπτοντο τῆς ἀκριβείας αὐτῶν, πῶς, ἂν ἦσαν ἄψυχα (τὰ ἄστρα), ποτὲ δὲν θὰ μετεχειρίζοντο τόσον θαυμαστοὺς ὡς πρὸς τὴν ἀκρίβειαν ὑπολογισμούς, ἂν δὲν ἦσαν προικισμένα μὲ νοῦν. ἐμισθώσατο μὲν τοῦτον εὐθέως, ὅπως συνερεῖ καὶ συναγωνιεῖται τῷ μιαρῷ Φιλοκράτει Δημ. 19, 316 τ. ἔ. ἐμισθώσατο, μηχανώμενος ὅπως συνερεῖ κέ. καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν. . . εἰπεῖν ὅτι πίστιν ἂν οἴεται γενέσθαι μόνην, εἰ δείξειαν, ὅπως, ἂν ἀδικεῖν βούλωνται, μὴ δυνήσονται Δημ. 23, 117 εἶπεν ὅτι μόνη ἀσφάλεια (ἐγγύησις) νομίζει ὅτι δύναται νὰ γίνῃ, ἂν ἤθελον ἀποδείξῃ, πῶς, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ κάμουν ἀδικίαν, νὰ μὴ ἐμποροῦν. τ. ἔ. ποῖα εἶνε τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων νὰ μὴ ἐμποροῦν: τὰ ὁποῖα εἶνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ ἐμποροῦν.

Ἡ μετάφρασις: «πῶς δὲν θὰ ἐμποροῦν» εἶνε ἐσφαλμενη. ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως τὸν παῖδα τόνδε Τελαμῶνι δείξει... καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήτε λυμεὼν ἐμός Σοφ. Αἴ. 567 ἀναγγείλατε εἰς ἐκεῖνον τὴν ἐντολήν μου, νὰ κυτάξῃ (νὰ προσπαθήσῃ) νὰ δείξῃ τὸν παῖδα τοῦτον εἰς τὸν Τελαμῶνα... καὶ τὰ ὅπλα μήτε ἀγωνάρχαι τινὲς νὰ ἐκθέσωσιν εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς (ὡς βραβεῖον) μήτε ὁ ἐμὸς λυμεών. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι, ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ Ἀρφ. Βατρ. 1119 ἰδοὺ θὰ ἐξετάσω αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου (καὶ θὰ κυτάξω, θὰ προσπαθήσω) νὰ βασανίσω πρώτιστον τὸ πρῶτον μέρος τῆς τραγῳδίας αὐτοῦ τοῦ «μεγαλοφυοῦς» (τοῦ Αἰσχύλου). Πολλαχῶς δὲ πρὸ τοῦ ὅπως παραλείπεται ἢ ἐννοεῖται ῥῆμά τι, ὡς ὁρᾶν, φροντίζειν κττ. (ἴδ. μή σελ. 817). δεῖ σ' ὅπως δείξεις Σοφ. Αἴ. 556, ἴδ. δεῖ (δέω). Εὕρηται δὲ ἡ σύνταξις αὕτη καὶ κατ' ἐνεστῶτα ἐν Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 21 καὶ ὅπως γε μηδὲ τὸ χωρίον ἡδέως ὁρῶσιν, ἔνθα ἀπέκτειναν ἡμῶν τοὺς συμμάχους τ. ἕ. καὶ ἴδωμεν (φροντίσωμεν) ὅπως μηδὲ κέ.: ἂς κυτάξωμεν μηδὲ τὸν τόπον νὰ βλέπουν εὐχαρίστως, ὅπου ἐφόνευσαν τοὺς συμμάχους μας. ἀπομυκτέον δὲ σοί γ', ὅπως λήψῃ πιεῖν Εὐρ. Κύκ. 561 ὅπου τὸ ὅπως λήψῃ ἐξαρτᾶται ἔκ τινος φροντιστικοῦ ῥήμ., ὡς φροντιστέον: ὅσο γιὰ σένα (= σοί γ') πρέπει νὰ συλλογισθῇς καὶ νὰ κυτάξῃς πῶς νὰ τὸ λάβῃς διὰ νὰ τὸ πίῃς. Πρβ. ἐποίκτιρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην πῶς ἀνάξομεν δόμοις, Αἰσχ. Χο. 130, ἴδ. πῶς. θέλγει ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται α 57 διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν Ἰθάκην. ἄπιστα μυθεῖσθε, ὅπως τόδ' ὑμῖν ἔστιν Αἰσχ. Ἰκ. 283, ἴδ. ἄπιστος. Ἐπὶ τῶν τοιούτων ῥημ. ἐναλλάσσεται ἐνίοτε ἡ ὑποτακτικὴ μὲ τὴν ὁριστικήν, ὡς Πλ. Ἀλκιβ. 138 Β οὔκουν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας προσδεῖσθαι, ὅπως μὴ λήσει τις αὑτὸν εὐχόμενος μεγάλα κακα... οἱ δὲ θεοὶ τύχωσιν κτλ. καὶ 148 Β πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσει τις... ἔπειτα παλινῳδῇ. Ἐκ τοῦ ἐφεξῆς πρδ. καταφαίνεται πῶς γίνεται εὐκόλως ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς ὁριστ. εἰς τὴν ὑποτακτικήν. σιγᾶθ' ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα, γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε πρὸς τοὺς κρατοῦντας Αἰσχ. Χο. 264 σιωπᾶτε καὶ προσέχετε νὰ μὴ σᾶς ἀκούσῃ κανείς, καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γλῶσσάν του μεταδώσῃ πάντα ταῦτα πρὸς τοὺς ἄρχοντας· ὅπου οὐδεμία ἀνάγκη νὰ γράψωμεν ἀπαγγελεῖ μετὰ τοῦ Πόρσωνος. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ... τὸν πόλεμον ἐκζωπυρήσετε; Ἀρφ. Εἰρ. 309 δὲν θὰ σιωπήσετε (καὶ νὰ κυτάξετε) νὰ μὴ ἀνάψετε τὸν πόλεμον; Μετὰ τὰ φόβου σημ. (μὴ δείσῃς, μὴ φοβοῦ) καὶ ὁμοίας ἄλλας ἀπαγορεύσεις τίθεται τὸ ὅπως ἢ ὡς μετὰ μέλλ. ὁριστ. εἰς δήλωσιν τούτου, ὅ τις φοβεῖται· ταῦτ' (τὸ πλῆρες: ταῦτα δρῶ ἢ δράσω)· ἀτὰρ τοῦ δαίμονος δέδοιχ', ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος Ἀρφ. Ἱππ. 112 θὰ τὸ κάμω (τὰ ἐφεξῆς λέγει καθ' ἑαυτόν)· ἀλλὰ φοβοῦμαι (καὶ πρέπει νὰ προσέχω) μήπως ὁ ἰδικός σου ἀγαθὸς δαίμων (ὁ ἐμπνεύσας σοι τὸ βούλευμα τοῦτο ἴδ. στ. 108) γίνῃ 'ς τὴ ῥάχι μου (ἐὰν δηλ. ἐξυπνήσῃ ὁ Κλέων) δαίμων κακός: φοβοῦμαι νὰ μὴ βρῶ τὸν διάβολό μου. δέδοιχ' ὅπως μὴ .. ἀναρρήξει κακά Σοφ. Ο. Τ. 1074, ἴδ. ἀναρρήγνυμι. πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι δ 545 προσπάθει πῶς νὰ ἐπανέλθῃς τώρα πλέον εἰς τὴν πατρίδα σου. φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς, ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε Αἰσχ. Χο. 577 ἵνα κατὰ τὸ δυνατὸν (τὸ ἂν = εἰ δυνατὸν) ἀκριβῶς σύμφωνα πρὸς τὰ σχέδια ἡμῶν συμβαίνωσι ταῦτα. ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ Σοφ. Ἠλ. 41 ὅπως ἐν γνώσει ἀναγγείλῃς εἰς ἡμᾶς, κατὰ τὸ δυνατόν, καθαρὰ πράγματα. Τὸ ὅπως, μετὰ παρατ. καὶ ἀόρ. ὁριστ., τίθεται εἰς δήλωσιν τοῦ μὴ πραγματικοῦ· τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας, ὅπως πέδοι σκήψασα τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην; Αἰσχ. Πρ. 748 καὶ δὲν ἔρριψα ταχέως ἐμαυτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς τραχείας πέτρας, ἵνα πεσοῦσα κατὰ γῆς... ἀπηλλάγην; τ. ἕ. διότι οὕτω ποιήσασα ἤθελον ἀπαλλαγῇ τῶν πάντων πόνων. εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀπορρήτων ἀκούειν (φῄμην δεῖν) ὡς ὀλιγίστους.., ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκοῦσαι Πλ. Πολ. 378 Α διὰ νὰ συνέβαινε νὰ τὰ ἀκούσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτεροι. οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν Εὐρ. Ἰ. Τ. 385 «ἀδύνατον ἡ Λητὼ νὰ ἐγέννησε τόσον μωρὸν τέκνον: τέτοιο ἀνόητο πρᾶμμα, τέτοιο κούτσουρο. Τὸ μόριον (ἂν) εἶνε γνήσιον ὡς ἀπαραίτητον εἰς τὸ νόημα, διότι παριστᾷ τὸ ἔτεκεν ὡς ἀπόδοσιν ἀδυνάτου ὑποθέσεως, ἐμπεριεχομένης ἐν τῷ τοσαύτην ἀμαθίαν, ὅπερ ἀντιτίθεται αἶρον ὡς ἀδύνατον τὸ ἔτεκεν» Δ. Βερν. Τέλος τὸ ὅπως τίθεται ἀνεξαρτήτως καὶ ἀπολύτως μετὰ μέλλ. ὁριστ. ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις Πλ. Ἱππ. μ. 286 Β κύτταξε νὰ παρευρεθῇς καὶ σὺ ὁ ἴδιος καὶ ἄλλους νὰ φέρῃς. — ὅπως ἐπέξει τῷ μιαρῷ καὶ μὴ διαλύσῃ Δημ. 21, 216 κύταξε νὰ τὸν καταδιώξῃς καὶ νὰ μὴ συμβιβασθῇς. ἐν χύτρᾳ δέ μοι ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδένʹ ὄψομαι Ἀπ. Ἀντιφ. 177 (Ἀθην. 123 Β) νὰ μὴν ἰδῶ κανένα νὰ βράζῃ νερὸ μέσα σὲ τσουκάλι! Ἐνίοτε τοῦ ὅπως προτάσσεται τὸ οὕτως ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον· οὕτω δ' ὅπως ἐρεῖτον ἀστεῖα Ἀρφ. Βάτ. 905 ἔτσι νὰ σᾶς δῶ, νὰ λέγετε ἀστεῖα. Συνήθως ὑπονοοῦσιν ἐκ τῶν προηγ. εἰς τὸ οὕτω δὲ τὸ χρὴ λέγειν· οὕτως δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ ἐπιγνώσεται Σοφ. Ἠλ. 1296 (ἔτσι) νὰ

σὲ δῶ, κύταξε νὰ μή σε καταλάβῃ (νὰ μή σε γνωρίσῃ ἀπὸ τὸ φαιδρόν σου πρόσωπον) ἡ μήτηρ σου. Ἐνταῦθα ἄλλοι μὲν ὑπονοοῦσι σήμαινε ἐκ τῶν προηγ., ἄλλοι δὲ δὲ στέναζε ἐκ τῶν ἐφεξῆς. Πρβ. Ἀρφ. Ἀχ. 929. ἔμβα χὤπως ἀρεῖς τὴν Σώτειραν Ἀρφ. Βάτρ. 378 ἔμβα εἰς τὸν χορὸν («χόρευε») καὶ κύταζε νὰ σηκώνῃς μὲ τοὺς ἐπαίνους («ὑψώσεις τοῖς ἐπαίνοις» Σχ.) τὴν Σώτειραν (τὴν Κόρην). ὅπως δὲ χὤπῃ (ἐνν. λύσει μὲ Ἡρακλῆς), ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου εἰπεῖν Αἰσχ. Πρ. 901 κατὰ τίνα τρόπον καὶ διὰ τίνων μέσων, (ἄλλοι: πῶς καὶ ποῦ), ταῦτα χρειάζονται μακρὸν λόγον διὰ νὰ τὰ εἴπῃ τις· ἴδ. ὅπῃ. Ἡ φράσις αὕτη περιλαμβάνει πάσας τὰς δυνατὰς περιπτώσεις. Οὕτω πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ Εὐρ. Ἀπ. 910: καθορῶν φύσεως κόσμον ἀγήρων, πῇ τε συνέστη καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως ὅπου τὸ καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως ἐκφράζει τοιόνδε τι: «καὶ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τὸ πρᾶγμα τοῦτο (τὴν σύστασιν τοῦ κόσμου)» «καὶ ὅ τι ἄλλο δύναταί τις νὰ φαντασθῇ περὶ τῆς συστάσεως τοῦ κόσμου». Ὅθεν οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία εἴτε κοινωνία εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη Πλ. Φαίδων 100 D. Περὶ τῆς ὀρθῆς γρ. καὶ ἑρμηνείας τοῦ χωρίου, ἴδ. ὅπῃ. θεοὺς αὐτὰς εἶναι φήσομεν, εἴτε ἐν σώμασιν ἐνοῦσαι.. κοσμοῦσι πάντα οὐρανὸν εἴτε ὅπῃ τε καὶ ὅπως; Νόμ. 899 B εἴτε καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον δύναταί τις νὰ φαντασθῇ.

ὁπωσοῦν τὰ τῆς πόλεως ἔχειν Θουκ. 8, 91 καθ' οἱονδήποτε τρόπον (καίτοι ἐξηρτημένοι ἐκ τῆς Σπάρτης) νὰ κατέχωσι τὰ πράγματα τῆς πόλεως.

ὅπως ποτέ: οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν οὐδὲ προαχθήσομαι, ἀλλ' ὅπως ποθ' ὑπείλημμαι (=ὁποίαν ποτὲ περὶ ἐμοῦ ὑπόληψιν ἔχετε) περὶ τούτων, ἀρκεῖ μοι Δημ. 18,269 δὲν θὰ πράξω λοιπὸν οὐδὲν τοιοῦτον οὐδὲ θὰ παρασυρθῶ, ἀλλ' ἀρκοῦμαι εἰς τὴν οἱανδήποτε ὑπόληψιν (ἰδέαν), ἣν ἔχετε περὶ ἐμοῦ.

ὁράω (κυρ. Fορ, Λατ. ver -eor), ὁρόω καὶ ἑξ. ἐπ., ὁρέω, -έομεν κέ. νέον Ἰων. οὕτω καὶ Ἱπποκρ. ὁρέοντος ὁρῇ 8,604, συχν. Ἡρώνδας, ὡς ὁρεῦσα 4,44, ὁρῇς 4,23. 5,58, ὅρη προστ. 4,27. 3,50 κέ. ὅρημι Αἰολ. Σαπφ. 2,11. ποθόρ- Θεόκρ. 6,8. 22. 25. μτγ. ὅρεις [Πιττακ.] παρὰ Διογ. Λ. 1,181. ὁρεῦντι Θεόκρ. 9,35 δὲν εἶνε κριτικῶς ἀσφαλές· ἑώρων (ἐκ τοῦ ἐFόρων), κατὰ δὲ τὸν Φώτιον «ὥρων ἄνευ τοῦ ε οἱ νεώτεροι» (ὥρων σπαν. ὥρεον Ἡρ., σπανιώτατα μετὰ συλλ. αὐξήσεως, ὡς ἑωρῶμεν 1,120 μετὰ τῆς Δ. Γ. ἑορ-, ἐνωρῶμεν Lhardy. ἐνεώρα 1,123. 3,53 ἄνευ Δ. Γ. βεβαίως ἐφθαρμένον· πρβ. ἐνώρων 7,212. 8, 140. Παρ' Ὁμ. ἡ αὔξησις ἀείποτε ἐλλείπει, ὅρα Ο 616. Π 646. ὁρῶμεν κ 99. Δωρ. ἑώρη ἐν Ἐπιδαυρ. Ἐπιγρ., ὡς καὶ πρκ. ὡρακυῖαν. Ἐκ τῆς ῥ. ὀπ- (ὀκ-, ἴδ. ὄσσομαι) μέλλ. ὄψομαι, β' πρ. ὄψει, ἀρχαιότερον ὄψῃ (ὄψεαι Ὁμ. καὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 1225 μελ. Τὸ δὲ ὄψει μ 101 πάντως πλημμελές. Παρ' Ὁμ. διακρίνονται κατὰ τὴν σημ. τὸ ἐπόψομαι = θὰ ἐπιβλέπω, θὰ ἐπίδω Ξ 145. η 324, καὶ ἐπιόψομαι θὰ ἐκλέξω Ι 167. β 294. Πρβ. κατ. ἐπιώψατο. Τὸ ἐκ τῆς ῥ. Fιδ- εἶδον ἴδ. ἐν τῷ εἴδω (Ἀόρ. α' εὐκτ. ἐσορήσαις Ἀπ. Ὀρφ. 6, 16: ἐσαθρήσαις Lobeck). — ἑόρακα (πρβ. ἑάλωκα πρὸς τῷ ἑάλων)· ἐν Ἀρφ. Θεσμ. 32. 33 τὸ ἑόρακας εἶνε μετρικῶς ἀναγκαῖον, ὁμοίως Πλούτ. 98 καὶ ἐν Μάχων. (Ἀθήν. 244 D) παρεόρακεν καὶ ἑόρ- (ἀλλὰ τὰ χ/φα: ἑω-. Ἀλλ' ἑο- εἶνε παραδεδομένον καὶ ἐν Ἀρφ. Πλούτ. 1045. Ὄρν. 1573. Πρβ. Ἀπ. Δαμοξέν. 3 καὶ Ἀπ. Βάτων. 5. Παρὰ Δημ. παραδέδοται καὶ ἑο- καὶ ἑω-, ὅπερ φαίνεται ἐνίοτε ἀναγκαῖον πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τριβράχεος, ὡς ἐν Προοιμ. 46,1. Ὁ δὲ τύπος περιωρακυῖα παραδίδεται ἐν Δημ. 18,64 ὑπὸ τοῦ κωδ. Σ καὶ ἴσως εἶνε ἀναγκαῖος χάριν τῆς εὐφωνίας. ἑωρακέναι Πάπυρ. Ὑπερείδ. Εὐξεν. κ. 19,25. Καὶ παρὰ Πλάτ. Ἰσοκρ. παραδέδοται τὸ ἑω-, ὁμοίως παρὰ Φιλοδήμῳ). Ὁ Ὑπερσ. μόνον ἑωράκη ἑωράκειν, νέον Ἰων. ὤρηκα μόνον Ἡρώνδ. 4, 40, καὶ πλεονάκις ὁρώρηκα, ὡς 6, 19. ὄπωπα ἐπ. ποιητ., ἀείποτε Τραγ., καὶ Δωρ. Ἀρφ. Λυσ. 1157. 1225, νέον Ἰων. καὶ μτγν. πεζ. Ὑπερσ. ὀπώπει φ 123. ψ 226. ὀπώπεε καὶ -πεσαν νέον Ἰων. Μέσ. ὁράομαι, -ῶμαι ἐπ. Τραγ. καὶ Ἀπ. Κρατῖν. 138 καὶ μτγν. πεζ., β. πρ. ὅρηαι ξ 343, ὡς ἐκ τοῦ ὅρημαι· ἀλλὰ προ-, ὑφ-, περι-ορῶμαι Ἀττ. πεζ. ὁρώμην Α 56· ἀλλὰ προεωρώμην Ἀττ. πεζ. Δημ. 19,154. 181 (προ- ωρ- Κ. Δ.). εἰδόμην ἴδ. ἐν τῷ εἴδω. Ἀόρ. α' ἐπιώψατο Ἀπ. Πλάτ. 2,623; (Mein.) ἐξέλεξε, ἐπιόψωνται (Buttm.: ἐπόψωνται) Πλ. Νόμ. 947 C ἐκλέξωσι, ἐπιώψατο Ἀττ. Ἐπιγρ., καὶ Παθ. ἀόρ. ἐπιώφθην ἴδ. κατ. ἀλλὰ ἐπόψατο Ἀπ. Πινδ. 88 εἶδε (πρβ. τὸ Ὁμ. ἐπιόψομαι, ἐπόψ-). Ἀντὶ τοῦ ἐν Ω 704 ὄψεσθε ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκεν ὄψασθε. Παρ. μέσ. μτγν. προεωρᾶσθαι Διόδ. Σ. 20,102. ὤφθην (ἑωράθην ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ ἐφεξ.). ἐπιοφθέντας Ἐπιγρ. (πρβ. ἐπιώψατο ἀνωτ.). ὀφθήσομαι, μτγν. ὁραθήσομαι Γαλην. 3,820.822. ἑώραμαι τὸ πρῶτον Ἰσοκρ. 15,110. Εἶτα Δημ. 45,66. 54,16. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 9,6. 8,15. προ- Δημ. 54,19. Ἀριστοτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2, 1. καὶ ὦμμαι, ὦψαι, ὦπται κέ. Αἰσχ. Πρ. 1030. Δημ. 18,263. 24,66. κατ- Πλ. Πολ. 432 B. περιῶφθαι Δημ. 19,66. ὁρατός, ὑφορατέον Πλουτ. 50 B. ὀπτέον μτγν., ἀλλὰ περιοπτέον δόκιμον. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν, ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; Σοφ. Ο. Τ. 1334 διότι τί μ' ἐχρειάζετο νὰ βλέπω, ποῦ καὶ ἂν ἔβλεπα «γειά», δὲν εἶχα τίποτε εὐχάριστον νὰ ἰδῶ; τεῖχος παρὰ πᾶν τὸ πρὸς τὰς Ἐπιπολὰς ὁρῶν Θουκ. 6,95 τεῖχος κατὰ

μῆκος ὅλου ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ βλέποντος πρὸς τὰς Ἐπιπολάς. καθ' ὅσον πρὸς τὴν πόλιν αὐτοῦ ἑώρα 7, 37 κατὰ τὸ μέρος αὐτοῦ (τοῦ τείχους) τὸ ἀποβλέπον πρὸς τὴν πόλιν. καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ Σοφ. Αἴ. 3, ἴδ. ἔσχατος. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾶν μέτρον Πινδ. Π. 2, 34 πρέπει νὰ θεωρῇ τις τὸ μέτρον ἑκάστου πράγματος (κατὰ πόσον δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ) πάντοτε κατ' ἀναφορὰν πρὸς ἑαυτὸν (πρὸς τὰς δυνάμεις του). Οἱ Ἀττικοὶ θὰ ἔλεγον ἐνταῦθα καθ' αὑτόν. ἀπὸ κουριδίης, ἧς οὔτε χάριν ἴδε Λ 243 μακρὰν τῆς νομίμου συζύγου του, ἧς δὲν ἀπέλαυσε διόλου τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐχάρη διόλου. Τὸ ὁρᾷς (ὁρᾶτε) εὕρηται πολλαχοῦ παρενθετικῶς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐρωτηματικῶς· καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες Ἀρφ. Νεφ. 354 καὶ τώρα, ἐπειδὴ εἶδον τὸν Κλ., βλέπεις, διὰ τοῦτο ἔγιναν γυναῖκες. Ὁμοίως Ἱππ. 92. Θεσμ. 490 (496.556). Ἐκκλ. 104. Εἰρ. 331. Ἀπ. Ἀναξανδρ. 17, 4. Ἀπ. Ἀμφιδ. 38. Ἀπ. Ἀλέξ. 9, 8. Ἀπ. Ξενάρχ. 2, 5. Πλ. Πρωταγ. 336 Β. Εὐρ. Βάκχ. 319. Ὀρεστ. 588. Ξεν. Κ. Π. 4,5,45. Ἱέρ. 1,16. Ἐρωτηματικῶς δὲ Ἀρφ. Νεφ. 206. Σοφ. Ἠλ. 628. Εὐρ. Ὀρ. 591. Ἀρφ. Σφ. 45. Ἱππ. 1164. Νεφ. 691. Δημ. 18, 232. Ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι τὸ ὁρᾷς κεῖται ἐρωτηματικῶς, ὅταν ὁ ἐρωτῶν θέλῃ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος οὐ μόνον δεικνύων, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀναφέρων τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἢ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα. Τὸ δὲ παρενθετικὸν ὁρᾷς ὑποδεικνύει τι ὡς ἀναντιρρήτως ἐπιδοκιμαζόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος. Ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις ὑπάρχουσί τινα, ἐν οἷς τὸ ὁρᾷς ἐκφέρεται ἐρωτηματικῶς ὑπό τινων ἐκδοτῶν, ὡς τὸ Ἀρφ. Νεφ. 355. Ἡ διαφορὰ ἐδηλώθη ἀνωτέρω, ἐνιαχοῦ δὲ εἶνε δυσδιάκριτος. Ἀλλὰ τὰ ἀνωτ. πρβγ. εἶνε πάντα τοῦ εὐθέος λόγου, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλα ἐξηρτημένου πλαγίου λόγου: «τὴν δὲ παῖδα πρὸς τὴν μητέρα φράσαι τὴν ἑαυτῆς ὅτι, ὦ μαμμίδιον, ὁρᾷς; οὐ μίγνυταί μοι κατὰ νόμον Πεισίστρατος» Πλουτ. 858 C ὅπου τὸ ὁρᾷς ἐγὼ ἐν τῇ ἐκδόσει ἔγραψα ἐρωτηματικῶς. Τὸ ἀνερώτητον παρενθετικὸν ὁρᾷς (ὅπερ ἐπιδοκιμάζει μὲν ὁ Κόντος, ἀλλ' ἄνευ ἀποδείξεως, διότι οὐδὲ ἓν πρβγ. πλαγίου λόγου ἀνέφερε) ἀποκρούεται οὐ μόνον ἐκ τοῦ νοήματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας χρήσεως, ὡς Θεοφράστ. Χαρ. Κολακ. Β: «ἐπιγελάσας δὲ εἰπεῖν· ὁρᾷς; ὅτι δυοῖν σοι ἡμερῶν οὐκ ἐντετύχηκα, πολιῶν ἔσχηκας τὸν πώγωνα μεστόν». Ἐνταῦθα τὸ ἀνερώτητον ὁρᾷς θὰ ἦτο ὅλως ἀνάρμοστον. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς λέγομεν. «Χθὲς συνωμιλοῦσα μὲ τὸν δεῖνα καί μου εἶπεν ὅτι, βλέπεις; νά τα κεῖνα ποῦ σοῦ ἔλεγα γιὰ τὸ ὑπουργεῖον, ὅτι θὰ πέσῃ». Ἐνταῦθα δυσκόλως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν: «καί μου εἶπεν ὅτι, βλέπεις, νά τα ἐκεῖνα ποῦ σοῦ ἔλεγα γιὰ τὸ ὑπουργεῖον, ὅτι θὰ πέσῃ». «Θαυμάζω δὲ καὶ Ἐράτωνα τουτονί... βδελυττόμενον καὶ κατηγοροῦντα τοῦ καλοῦ Ἀγάθωνος... αὐτὸς δ' ἡμῖν ὡς ὁρᾶτε ποικίλων χρωμάτων καὶ ἀνθηρῶν τὸ συμπόσιον ἐμπέπληκε» Πλουτ. 645 D.E ὅπου ἀποκατέστησα τὴν σύνταξιν, διορθώσας: αὐτός δ' ἡμῖν ὁρᾶτε ὡς ποικίλην κέ., μάτην ἀντιτείνοντος τοῦ Κόντου, ὅτι τοιαύτη σύνταξις εὕρηται καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλ' οὐδὲν παράδειγμα ἐπενεγκόντος. παρῆν δ' ὁρᾶν οὐ ταὐτὰ μορφῆς σχήματα Εὐρ. Ἰ. Τ. 291, ἴδ. πάρειμι. τοῖς τε ἐπιχειρήμασιν ἑώρων οὐ κατορθοῦντες καὶ τοὺς στρατιώτας ἀχθομένους τῇ μονῇ Θουκ. 7, 47 καὶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των ἔβλεπον ὅτι δὲν ἐπετύγχανον καὶ ὅτι οἱ στρατιῶται ἐβαρύνοντο νὰ διαμένουν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. εὑρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὡς ἴδεμεν (δίιμεν Christ) Πινδ. Ὀ. 13, 113 ἐρευνῶν θὰ εὕρῃς πλείονα ἢ ὅσα δύναται νὰ περιλάβῃ ὁ ὀφθαλμός. ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ Θεόκρ. 15, 2 κύταξε ἐν κάθισμα (νὰ φέρῃς) δι' αὐτήν. ἔδοξε βουλεύειν παραχρῆμα ὁρῶντας ὅ τι ἂν δοκῇ Θουκ. 4, 15, ἴδ. βουλεύω. πόσους δοκεῖς... νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα μὴ δοκεῖν ὁρᾶν; Εὐρ. Ἱππ. 463, ἴδ. δοκέω. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπᾳ φύγοιμ' ἂν Αἰσχ. Ἱκ. 937, ἴδ. ὅπῃ. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις Ἀρφ. Ὄρν. 1333 ἔπειτα δὲ κύταξε νὰ πτερώσῃς (νὰ δώσῃς πτερὰ εἰς) ἕκαστον φρονίμως (συνετῶς) ἀποβλέπων εἰς τὴν φύσιν ἑνὸς ἑκάστου. τοῦθ' ὁρᾷ καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται, ὅκως τιν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν Σιμων. 7, 80 τοῦτο βλέπει καὶ τοῦτο ὅλην τὴν ἡμέραν σκέπτεται, πῶς νὰ κάμῃ εἰς κανένα ὅσον τὸ δυνατὸν μέγα κακόν. νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε καὶ εἰ Δ 347 μὲ εὐχαρίστησίν σας θὰ ἐβλέπατε, καὶ ἂν—. ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ', ὧδ' ὁρᾷ πάλιν Σοφ. Φιλ. 935 ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἔχει σκοπὸν ν' ἀφήσῃ τὰ τόξα ἀπὸ τὰ χέρια του, οὕτως ἀποστρέφει τὸ πρόσωπόν του. ὅσ' ἂν λέγωμεν, πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν Ο. Κ. 74 οἱ λόγοι μου θὰ εἶνε λόγοι ἀνθρώπου ὁρῶντος (νοερῶς): θὰ εἶνε σαφεῖς καὶ λογικοί· πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 1177. Χο. 843. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ, τὸ φατιζόμενον Σοφ. Ο. Κ. 138 ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι ἐκεῖνος (ὃν ζητεῖτε), διότι ἀπὸ τὴν φωνήν σας βλέπω (καταλαμβάνω ποῦ εἶσθε), καθὼς λέγει ὁ λόγος. πολύθυτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρτέμιδος ἤλυθον ὀρομέναν φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ Εὐρ. Ἰ. Α. 185 διῆλθον τὸν πολύθυτον (ὡς τυγχάνον πολλάκις ἀνθρωποθυσιῶν) ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος αἰσχύνῃ νεοθαλεῖ φοινίσσουσα τὰς ὁρωμένας ἐμὰς παρειάς, τ. ἔ. ἐρυθαίνουσα ἐξ αἰδοῦς τὰς ἀσκεπεῖς μου παρειὰς Δ. Βερν. φάσμ', οὗ γε μηδ' ὁρωμένου πίστις παρῆν Ἰ. Α. 1586 «ὅ γε καὶ ὁρώμενον ἠπιστεῖτο: ὁποῦ καὶ νὰ τὸ ἔβλεπε κανεὶς δὲν θὰ

τὸ ἐπίστευε» Δ. Βερν. σέ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς Σοφ. 'Αντ. 1126 σὲ δὲ ὑπεράνω τοῦ διλόφου βράχου (τοῦ δικορύφου ὄρους) βλέπει ἡ ἀστραπηβόλος καπνώδης φλόξ. γαίῃ μὲν γὰρ γαῖαν ὀπώπαμεν, ὕδατι δ' ὕδωρ 'Απ. 'Εμπεδ. 109 διὰ τοῦ γηΐνου στοιχείου (τῆς ψυχῆς) βλέπομεν τὴν γῆν, διὰ τοῦ ὑδατώδους τὸ ὕδωρ. τῇσι καμήλοισι ἐπιτίθεσθαι, τὸ μήτε πρότερον ὀπώπεσαν θηρίον κέ. 'Ηρ. 7, 125, ἴδ. μή (σελ. 817 b).

ὀργάνη ἡ, ἐπών. 'Αθηνᾶς = 'Εργάνη ἀπὸ τῶν ἔργων. κυρ. ἐπίθ. = ἐργάτις, ὡς τίνος οὕνεκ' ἄτιμον ὀργάναν χέρα τεκτοσύνας 'Ενυαλίῳ δοριμήστορι προσθέντες τάλαιναν μεθεῖτε Τροίαν; Εὐρ. 'Ανδ. 1017 τίνος ἕνεκα τὴν χεῖρα τὴν ἐργασμένην τὴν οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν προσθέντες βοηθὸν τῷ δοριμήστορι Ἄρει ἀπελίπετε τὴν ἀθλίαν Τροίαν ἐστερημένην πάσης τιμῆς;

ὀργάω ἐπιθυμητικῶς ἔχω, αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν· διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα Θουκ. 8, 2 διότι ἔκρινον τὰ πράγματα ἐμπαθῶς, μετὰ πάθους.

ὀργή ἡ: ὀργὰν κνίζον λόγοι Πίνδ. Ν. 5, 32, ἴδ. κνίζω. οὐδέν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη Θέογν. 1223 οὐδὲν ἀδικώτερον τῆς ὀργῆς, ἥτις τὸν κατεχόμενον ὑπ' αὐτῆς βλάπτει, ἀθλίαν χάριν (ὑπηρεσίαν) παρέχουσα εἰς τὴν θυμουμένην ψυχήν. ὀργὴν ἄκρος 'Ηρ. 1, 73, ὅθεν ἀκράχολος, ὃ ἴδε. εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων Πίνδ. Π. 1, 89 μένων σταθερὸς ἐν τῷ εὐγενεῖ σου τρόπῳ. ὀργῆς τραχυτῆτα μὴ 'πίπλησσέ μοι Αἰσχ. Πρ. 80 τὴν τραχύτητα τοῦ τρόπου μὴ ὀνείδιζέ μοι. μὴ γένῃ ὀργὴν ὁμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ Αὐτ. 'Επτ. 664 μὴ δείξῃς ἐμπάθειαν ὁμοίαν μὲ τὸν κάκιστον ὄνομ' ἔχοντα. (δέομαι) μὴ τοῖς ἐχθροῖς αὐτοὺς μηδ' ἀνάνδρῳ καὶ γυναικείῳ τὴν ὀργὴν παραδοῦναι Αἰσχίν. 2, 179 νὰ μὴ παραδώσητε αὐτοὺς εἰς τοὺς ἐχθροὺς μηδὲ εἰς ἄνθρωπον ἄνανδρον καὶ γυναικεῖον κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. τὴν ἐμπάθειαν, ὅθεν μνησίκακον). ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι Θουκ. 3, 84, ἴδ. ἐκφέρω. ἀλλ' 'Ηρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν 'Αρφ. Σφ. 1030 ἀλλ' ἔχων 'Ηράκλειόν τι φρόνημα ἐπετίθετο ἐναντίον τῶν μεγίστων. ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων ὄργαν 'Απ. Σαπφ. 72 ἀλλὰ δὲν εἶμαί τις ἐκ τῶν μνησικάκων τὴν διάθεσιν. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν· τὴν σὴν δ' ὁμοῦ ναίουσαν οὐ κατεῖδες Σοφ. Ο. Τ. 337 ἐμέμψω τὸ ἐμὸν ἦθος (διάθεσιν, τὴν ἐπιμονήν μου ἀρνουμένου πᾶσαν διασάφησιν), τὴν σὴν δὲ σύνοικον (διάθεσιν, ἢ μᾶλλον γυναῖκα, τ. ἔ. 'Ιοκάστην) οὐ κατεῖδες: «δὲν ἄνοιξες τὰ μάτια σου νὰ τὴν ἰδῇς». ὃς οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Σοφ. Αἴ. 640, ἴδ. ἔμπεδος. ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο 'Αντ. 355, ἴδ. διδάσκω. 'Οργὴ δὲν εἶνε μόνον ἡ κατάστασις τοῦ ὀργιζομένου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς δυσθυμίας, ἡ ἔξαψις· οὐ λάθει μ' ὀργά 'Ηλ. 222 δέν με διαφεύγει ἡ σφοδρότης τοῦ χαρακτῆρός μου (μᾶλλον: ὁ ἐρεθισμός μου). 'Εν δὲ στ. 1282 ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσ' ἁ (Wilam.: κλύουσα) τάλαινα κατελήφθην ὑπὸ ὀργῆς ἀναύδου καὶ χωρὶς νὰ ἐκβάλω βοήν, ὅταν ἤκουσα (τὴν ἀπαισίαν εἴδησιν) ἡ δυστυχής. Οἱ δ' ἐκλαμβάνοντες τὸ προηγ. αὐδάν ὡς φωνὴν τοῦ ἀδελφοῦ ἐπανελθόντος, καὶ ὄχι ὡς ἀπαισίαν εἴδησιν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ (ἴδ ἐλπίζω ἐν Παραρτ.), ἐξηγοῦσι καὶ τὸ ὀργάν ὡς ὁρμήν, «τρόπον» Σχ. τὴν μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσιν 'Απ. Κρατίν. 230, ἴδ. ἐπιφέρω. ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον Πινδ. Π. 4, 141 ἀλλ' εἰς ἐμὲ καὶ σὲ ἁρμόζει, κανονίσαντες κατὰ τὸ δίκαιον τὰς ἐπιθυμίας ἡμῶν νὰ ἐξυφαίνωμεν (παρασκευάζωμεν) τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν. αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι ὀργῇ τὸν ἄνθρωπον... ἐξάγουσιν εἰς τοὺς κινδύνους Θουκ. 3, 45, ἴδ. ἐξάγω. οὐκ ἔσθ' ὅτου ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ Σοφ. Φιλ. 1308 δὲν ὑπάρχει λόγος, δι' ὃν ἤθελες ἔχῃ ὀργὴν οὐδὲ μομφὴν ἐναντίον μου. ὁ πόλεμος πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ Θουκ. 3, 82 «πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν ἐξομοιοῖ τὰς γνώμας» Σχ. ἴδ. ὁμοιόω. οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας Εὐρ. 'Ιππ. 1416. ἡ ἐμὴ νεότης... ὀργῇ πίστιν παρασχομένη ἔπεισεν Θουκ. 6,17, ἴδ. παρέχω. δι' ὀργῆς αἱ ἐπιχειρήσεις γίγνονται 2, 11, ἴδ. ὀλίγος. προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γεγένηται 2, 60, ἴδ. προσδέχομαι. ἀπερισκέπτως προσπεσόντες καὶ ὡς ἂν μάλιστα δι' ὀργῆς Θουκ. 6, 57 ἀπερισκέπτως ἐπιπεσόντες καὶ μάλιστα μὲ ὅσον περισσοτέραν ὀργὴν δύναταί τις. πρὸς ὀργὴν τῆς ξυμφορᾶς 8, 27 ἐξ ἀγανακτήσεως διὰ τὸ δυστύχημά των.

ὄρεγμα τό: προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα (Hermann: ὀρεγομένα) Αἰσχ. 'Αγ. 1097 ἡ μία χεὶρ μετὰ τὴν ἄλλην (τῶν θεραπαινίδων) ἁπλώνει καὶ δίδει διάφορα πράγματα (εἰς τὴν Κλυταιμήστραν)· ἀλλ' ἴδε χείρ. ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα Χο. 795, ἴδ. σῴζω. σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην τύμβου 'πὶ κρηπῖδα Εὐρ. 'Ελ. 546 σέ, ἡ ὁποία ἔχεις κάμῃ μίαν ἀπελπιστικὴν προσπάθειαν διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν βάσιν τοῦ τύμβου (κυρ. ἓν ἀπελπιστικὸν τέντωμα πρὸς τὴν βάσιν τοῦ τύμβου).

ὀρέγω ἐκτείνω, ἁπλώνω (πρβ. porrigo, τὸ ο εὐφωνικόν), ἐνεργ. ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., σπαν. 'Αττ. πεζ. ἀπ- 'Ιπποκρ. 3, 412. 'Εκ δὲ τοῦ ὀρέγνυμνι μόνον -νύς Α 351. Χ 37. ὀρέξω. ὤρεξα ἐπ. ποιητ. καὶ 'Αττ. πεζ. (Πλ. Φαίδων 117 Β). «ὀρωρεχότες, ὀρέγον-

γοντες» Σουΐδας. Παθ. (μέσ.) ὀρέγομαι κυρ. ἐκτείνω ἐμαυτὸν πρός τι, ἐφίεμαι, ποιητ. καὶ πεζ. (ὀρεγνύμενος Μόσχ. 2, 112. Ἀνθ. 7, 506). ὀρέξομαι, ὠρεξάμην ἐπ. ποιητ. (ὀρέξατο Ζ 466. Ν 20), σπαν. πεζ. Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 15. Ἀττ. πεζ. συνήθ. (ὄχι Ὅμ. καὶ Ἡσ.) ὠρέχθην Αὐτ. 1, 2, 16. Συμπ. 8, 35. Ἀγησ. 1, 4. Ὁ Εὐρ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους. Πρκ. γ' πλ. ὀρωρέχαται Π 834. ὀρωρεγμένος Ἰωσήπ. Ἀρχ. 18, 6, 5 (ὤρεγμαι Ἱπποκρ. 9, 192). ὀρωρέχατο Λ 26. ὀρεκτός Β 543. Παρασχηματ. ὀριγνάομαι Εὐρ. Βάκχ. 1255. ὀριγνῶνται Ἡρώνδ. 7, 37. ὠριγνᾶτο Θεοκρ. 24, 44. -ῶντο Ἡσ. Ἀσπ. 190. ὀριγνήσομαι Δί. Κ. 41, 53. ὀριγνηθῆναι Ἰσοκρ. 6, 9. Ἀντιφῶν σοφ. Ἀπ. 91 (109). οὐδ' ἔχω εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε Πινδ. Ν. 7, 58 οὐδὲ δύναμαι νὰ εἴπω εἰς τίνα ἔδωκεν ἡ Μοῖρα σταθερὸν τὸ τέλειον τοῦτο, τὴν τελείαν ταύτην εὐδαιμονίαν (εὐδαιμονίαν ἅπασαν). ὠρέξατο χερσί Ψ 99 κυρ. ἐξέτεινεν ἑαυτὸν μὲ τὰς χεῖράς του: «ἅπλωσε τὰ χέρια του». ὁππότε γὰρ πάσησιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσιν Ἀπ. Ἐμπεδ. 129 ἴδ. αἰών. ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου Ἡσ. Ἀσπ. 456 ἐκτείνασα ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ δίφρου. τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν Ἀπολλ. Ῥ. 2, 878 «ὄρεξιν ἔλαβε καὶ πρόθυμος ἐγένετο» Σχ. ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν Π 834 τρέχουσι μὲ ἐκτεταμένους τοὺς πόδας, ἐκτείνονται διὰ τῶν ποδῶν, ἵνα πολεμῶσιν. ὀρέξατ' ἰὼν Ν 20 ἐξέτεινεν, ἤνοιξε τὰ σκέλη του βαδίζων ὀρωρέχατο ποτὶ δειρήν Λ 26 ἐξετείνοντο (κυρ. εἶχον ἐκταθῆ, ἀπὸ τῶν ὤμων) πρὸς τὸν λαιμόν. οὗ παιδὸς ὠρέξατο Ζ 466 ἐξέτεινεν ἑαυτὸν (τὰς χεῖράς του) πρὸς τὸν παῖδά του. Ἡ γεν. κατὰ τὰ ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας σημαντικά. φόνιον αἰώρημα (ὃ ἴδε) διὰ δέρης ὀρέξομαι Εὐρ. Ἑλ. 353 ἐκτείνασα ἐμαυτὴν καὶ κρεμασθεῖσα διὰ τοῦ λαιμοῦ ἔσομαι αἰώρημα θανάσιμον. ἔτλην ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι Ω 506 κατήντησα (ἀπεφάσισα) νὰ ἁπλώσω τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸ στόμα (γένειον) τοῦ παιδοφόνου.

ὄρη, ὄρηαι, ὄρημι, ἴδ. ὁράω.

ὄρηται ἴδ. ὄρνυμι.

ὁρῆτο ἴδ. ὁράω.

ὀρθιάζω: ὀρθιάζοντες ψυχαγωγοῖς γόοις Αἰσχ. Πέρ. 689, ἴδ. ψυχαγωγός.

ὄρθιος 3: τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται, μεγάλα μεγαληγόρων κλύων ἀνοσίων ἀνδρῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 551 αἱ δὲ τρίχες τῆς κόμης μου ἀνορθοῦνται, ὅταν ἀκούω τοὺς μεγάλους τῶν μεγαληγόρων ἀνδρῶν ἀνοσίους λόγους. ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε ὄρθι' Λ 11 «ἐκεῖ στᾶσα ἡ θεὰ ἐβόησε μεγάλως τε καὶ φοβερῶς καὶ ἀνατεταμένως καὶ ἐξακούστως» (Γαζῆς). «Τὸ δὲ ὄρθια εἴρηται μὲν Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὄρθιον.., ἑρμηνεύεται δὲ ἀπὸ τοῦ μέγα τε δεινόν τε· τοιοῦτος γὰρ ὁ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ᾄσας τοσούτου τὸν Ἀλέξανδρον Ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι» Εὐστάθ. ὄρθια κηρύγματα Σοφ. Ἠλ. 683 μεγαλόφωνα κηρύγματα. γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων Πινδ. Π. 10, 36 ἴδ. ὕβρις ὄρθιον δ' ἅμα ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἠχώ Αἰσχ. Πέρ. 392 ἡ ἠχὼ μεγαλοφώνως ἀντήχησεν ἐκ τῶν βράχων τῆς νήσου. νόμος ὄρθιος κατ' ἀρχὰς μελῳδία Βακχική, ὅθεν νόμος αὐλῳδικός, διότι ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ Βάκχου τὸ κύριον ὄργανον εἶνε ὁ αὐλός. Πρῶτος δὲ ὁ Ἀρίων φαίνεται ὅτι μεθήρμοσεν εἰς τὴν κιθάραν τὸν κυρίως αὐλῳδικὸν νόμον. Ἐν τῇ μελῳδίᾳ ταύτῃ ἡ φωνὴ ἀνέβαινεν ὄρθιον («τὸν ἀνήφορον») τ. ἔ. εἰς μέγα ὕψος. Μεγάλην δὲ φήμην εἶχεν ὁ ὑπὸ Τερπάνδρου εὑρεθεὶς ὄρθιος νόμος, συγκείμενος ἐκ στίχων, ὧν ὁ κύριος ῥυθμὸς ἦτο ὄρθιος: «ὄρθιος ἐκ τετραμέτρου καὶ ὀκτασήμου θέσεως» Ἀριστείδ. Κυντιλ. Πλείονα ἴδε ἐν Μετρικῇ Σεμιτέλου. προσβάλλειν ὀρθίοις λόχοις Ξεν. Ἀν. 4, 2, 11 «ἔχοντες τοὺς (100) ἄνδρας τοῦ λόχου τεταγμένους τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἀφίνοντες διαλείμματα μεταξὺ τῶν λόχων. Κατ' ἄλλους δὲ οἱ ὄρθιοι λόχοι εἶνε παρατεταγμένοι εἰς 6 ἀνδρῶν μέτωπον καὶ 16 βάθος. Ἴδε τὴν περιγραφὴν καὶ χρησιμότητα τῶν ὀρθίων λόχων ἐν τοῖς ἑξῆς 4, 8, 10 ἑξ. πρβ. καὶ 5, 4, 22» Πανταζίδης. ὀρθιάδε νομίζων.. πολὺ μὲν ῥᾷον ἂν ὀρθιάδε βαίνειν Ξεν. Πολ. Λακ. 2, 3 ὅτι πολὺ εὐκολώτερον ἤθελον βαδίζῃ τὸν ἀνήφορον (= πρὸς ὄρθιον). Πρβ. φύγαδε, πολεμόνδε, Ἀϊδόσδε κλ. οὐκέτι τῶν βίων ἐν ἤθεσιν ὀρθίοις καὶ καθαροῖς μενόντων, ἀλλ' ἐγκεκλικότων Πλουτ. Σύλλ. 1, ἴδ. ἐγκλίνω.

ὀρθοδαής 2 ὁ ὀρθῶς εἰδώς, εἰδήμων, ἔμπειρος. Αἰσχ. Ἀγ. 1008: οὐδὲ (εὖ δὲ Wecklein) τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἂν ἄγειν (ἔγραψα: ἀνάγειν) Ζεὺς ἀπέπαυσεν (Hartung: αὖτ' ἔπαυσ') ἐπ' εὐλαβείᾳ (ἀβλαβείᾳ) οὐδὲ τὸν ὀρθῶς εἰδότα (Ἀσκληπιὸν) ἐκ νεκρῶν ἀνάγειν (ἀνιστάναι τοὺς ἀνθρώπους) Ζεὺς ἂν ἀπέπαυσε (τοῦτο ποιοῦντα) ἐπ' εὐλαβείᾳ (τ. ἔ. ἵνα καὶ ἕτερος εὐλαβούμενος μὴ ταῦτα ποιήσῃ). Τὸν Ἀσκληπιὸν γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον, ὥστε μὴ ἕτερον βλαβῆναι» Σχ. Πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 3 καὶ 127.

ὀρθόθριξ -τριχος Φοῖβος Αἰσχ. Χο. 32, ἴδ. ὀνειρόμαντις.

ὀρθόκρανος 2: τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονός Σοφ. Ἀντ. 1203 τάφον ὑψηλὸν ἐκ τῆς πατρῴας γῆς.

ὀρθόπολις 2 ὁ ὀρθῶν τὴν πόλιν, ὀρθῶς διοικῶν τὴν πόλιν.

ὀρθόπους, οδος, -ουν ὁ καὶ ἡ, κυρ. ὁ ὀρθὸς τοῖς ποσὶν (ἐπὶ τῶν ποδῶν) βαίνων, ἀπόκρημνος· τηλεπόροις δ'

ἐν ἄντροις τράφη θυέλλαισεν ἐν πατρῴαις Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου, θεῶν παῖς Σοφ. Ἀντ. 983 ἐν εὐρυχώροις δὲ ἄντροις ἀνετράφη μεταξὺ τῶν πατρῴων θυελλῶν ἐπάνω εἰς βράχον ὄρθιον (ὀρθίους ἔχοντα τοὺς πόδας) ἡ πρὸς ἵππους ἰσοταχὴς Βορεάς, ἡ κόρη τῶν θεῶν. ὅθεν ὀρθόπους πάγος εἶνε κυρ. πέτρα, ὀρθίους ἔχουσα τοὺς πόδας, ἐφ' ἣν ἡ ὁδὸς ὀρθία ἐστί.

ὀρθός 3: ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος Ἀπ. Ἀρχιλ. 54 περὶ δὲ τὰ ἄκρα (τὰς κορυφὰς) τῶν Γυρῶν (τῶν Γυραίων πετρῶν) ἐγείρεται (ὑψοῦται) ὀρθὸν νέφος. οὔτοι ποτε . τόν γε Λαΐου φόνον φανεῖ δικαίως ὀρθόν Σοφ. Ο. Τ. 852 οὐδέποτε βεβαίως θ' ἀποδείξῃ τὸν φόνον τοὐλάχ. τοῦ Λαΐου σύμφωνον μὲ τὸν χρησμόν, ὡς εἶνε δίκαιον. ἵν' ἔστι τουτὶ τοὐρθὸν (τ' ὀρθὸν Seidler) ἐξανιστάναι μαστοῦ τε δραγμὸς καὶ παρεσκευασμένου ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος ὀρχηστύς θ' ἅμα κακῶν τε λῆστις Εὐρ. Κύκλ. 169 ἐν ᾧ (τ. ἔ. ἐν τῷ πίνειν) ἔξεστι τουτὶ τὸ ὀρθὸν καλῶς ἀνιστάναι καὶ μαστοῦ δράξασθαι καὶ ἑτοίμου λειμῶνος (ἐνν. τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν) ψαῦσαι τοῖν χεροῖν καὶ ὀρχήσασθαι ἅμα καὶ κακῶν ἐπιλαθέσθαι. ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς Σοφ. Ἀπ. 325 ὅστις δὲ μετὰ τόλμης ἔρχεται πρὸς τὸν κίνδυνον, τούτου ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶ (τ. ἔ. οὐ σφάλλεται ἀλλ' ὀρθῶς καὶ προσηκόντως διαλέγεται), ἀσφ. δὲ ὁ νοῦς. τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δήσας Σοφ. Αἴ. 240 τὸν δὲ (κριόν, ὃν ἐξελάμβανεν ὡς Ὀδυσσέα) ὀρθὸν δέσας ὑψηλὰ εἰς κίονα. Τὸ κίονι δήσας = προσδήσας κίονι. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς (ἐνν. ὁδοῦ) τήνδ' ἐναυκλήρεις (Valckenaer: τήνδε ναυκληρεῖς) πόλιν Σοφ. Ἀντ. 994 οὕτως ἄρα (διὰ τοῦτο) ὀρθῶς (εὐτυχῶς) ἐκυβέρνας τὴν πόλιν. μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν παραγιγνόμεναι Αἰσχ. Εὐμ. 319 παρερχόμεναι ὑπὲρ τῶν φονευθέντων ὡς μάρτυρες ὀρθαὶ (ὧν δηλ. ἡ μαρτυρία δὲν πίπτει, ἀλλ' ἔχει κῦρος). μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ Σοφ. Αἴ. 350 ἐμμένοντες τῇ πίστει (= τῇ ὀρθότητι, τῇ ἀφοσιώσει, τῷ ὀρθῷ νόμῳ). αἰσθάνῃ δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν οὖσαν ἐφ' οἷς σὺ τυγχάνεις εἰσηγούμενος Ἰσοκ. 5, 70 αἰσθάνῃ ὅτι ἡ Ἑλλὰς πᾶσα ἐπῆρται (πρβ. Θουκ. 2, 11, ὀρθὴ καὶ μετέωρός ἐστι: μετ' ἀνυπομονησίας προσδοκᾷ) ἐπὶ ταῖς σαῖς εἰσηγήσεσιν. ὀρθὴν παρ' οἶμον Εὐρ Ἄλκ. 838 «παρὰ τὴν κορυφὴν τῆς οἴμου» Δ. Βερν., ὅστις ὁμοίως ἐξηγεῖ πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου Ἑκ. 221 πρὸς τὸ ἄνω ἄκρον, ἤτοι τὴν κορυφὴν τοῦ χώματος. ὀρθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται Ἀρφ. Ὄρν. 1 πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς ὁδοῦ κελεύεις ἰέναι, ᾗ κτλ., ἰσχυριζόμενος ὅτι τὴν ἰδιωματικὴν ταύτην χρῆσιν ἔχει κοινὴν τὸ ἐπίθετον ὀρθὸς καὶ ὄρθιος πρὸς τὸ ἄκρος, μέσος, κτλ. πρβ. Φοιν. 1112 καὶ Ἀνδρ. 10. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει (ἀμετάβ., ἡ διόρθ. ἐκφέρεις περιττή) μαντεύματα; Σοφ. Ο. Κ. 1424, ἴδ. ἐκφέρω. ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν δὲ κἀξ ὀρθῆς φρενός Ο. Τ. 528, ἴδ. ἐπίκλημα. οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ Εὐρ. Ἰ. Α. 851 δὲν ἐμπορῶ νὰ σηκώσω πλέον τὰ μάτια μου νά σε ἰδῶ. εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις Σοφ. Ο. Τ. 903 = εἴπερ ὀρθῶς καλῇ. δίκης ἐς ὀρθὸν Σοφ. Τρ. 347 = εἰς ὀρθὴν δίκην: συμφώνως μὲ τὸ ὀρθὸν δίκαιον (μὲ τὴν εὐθύτητα, τὴν ἀλήθειαν). τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας Ἀντ. 1178 πόσον λοιπὸν ὀρθὸν ἐξήνεγκας τὸ μάντευμα. πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος Ο. Τ. 503, ἴδ. μέμφομαι. ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον Αἰσχ. Ἑπτ. 392 ἴδε ἐπώνυμος. οὐκ ὀρθῶς ἂν ἀπαρέσκοιμεν Θουκ. 1, 38 = οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι, εἰ ἀπαρέσκοιμεν. Ὁμοίως 2, 87: ταῖς γνώμαις τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ ἀνδρείους ὀρθῶς εἶναι (ἐκ τοῦ νομίσαι) = ὀρθῶς ἔχειν αἰεὶ τοὺς αὐτούς... εἶναι, ὅτι πρέπει ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ αὐτοὶ ἄνδρες νὰ διαμένωσιν ἀνδρεῖοι.

ὀρθόστατος 2 ὁ ὀρθὸς ἱστάμενος: οὐ τἄρ' ἔτ' ὀρθῶς Καπανέως κεραύνιον δέμας καπνοῦται κλιμάκων ὀρθοστάτων Εὐρ. Ἱκ. 496 ὄχι βέβαια ὀρθῶς τὸ σῶμα τοῦ Καπανέως βληθὲν ὑπὸ κεραυνοῦ ἀχνίζει ἀκόμη ἀπὸ καπνὸν (οὕτως ἐξηγῶ τὸ καπνοῦται, πρβ. καὶ Τρῳ. 8) ἀπὸ τῶν ὀρθῶν ἱσταμένων κλιμάκων (πεσόν). Σημ. τὴν παρετυμολόγησιν: Καπανεὺς καὶ καπνοῦται.

ὀρθοτόμος 2: δόξης ὀρθοτόνου ταμίης καὶ ὑπέρμαχος ἐσθλός Ἐπιγρ. Ἑλλ. 1062 ὅπου ἀπορῶ, διατί ὁ εὐπαίδευτος ἐκδότης προετίμησε τὴν πλημμελῆ διόρθ. ὀρθοτόνου τῆς μόνης ὀρθῆς γρ. ὀρθοτόμου τ. ἔ. τῆς ὀρθοτομούσης τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

ὀρθόω (ἴδ. ἀνορθόω): ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον Πίνδ. Ὀ. 3, 3 ἴδ. ἄωτον. πολλάκι δ' ἐν κακοῖσιν τὸν ἀμήχανον καὶ χαλεπᾶς δύας ὕπερθ' ὀμμάτων κριμναμενᾶν νεφελᾶν ὀρθοῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 213 πολλάκις δὲ ἐν τοῖς δεινοῖς κρατεῖ (διατηρεῖ) ὀρθὸν τὸν ἐν ἀμηχανίᾳ εὑρισκόμενον, ἂν καὶ νεφέλαι βαρυσύμφοροι ἐπικρέμανται ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν του. τὰ δ' ἄλλα τούτῳ (τῷ Ἀπόλλωνι) δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω, ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι Χο. 581 ὅστις ὑπέδειξέ μοι ὀρθῶς τὸν διὰ τοῦ ξίφους ἀγῶνα. Ἀλλ' ὀρθότερον τὸ τούτῳ ν' ἀναφέρηται τῷ Ἀγαμέμνονι (διότι καὶ 487: ἐποπτεῦσαι μάχην περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος), καὶ τότε γρ. ὀρθώσοντι = τὰ δ' ἄλλα λέγω τούτῳ ἐλθεῖν δεῦρο ἐποπτεῦσαί μοι (ἢ μᾶλλον: ἐλθόντα δεῦρο ἐποπτεῦσαί μοι), ὅπως ὀρθώσω τοὺς ξιφηφόρους ἀγῶνας, τ. ἔ. τὰ δὲ λοιπὰ παρακαλῶ τοῦτον νὰ ἔλθῃ καὶ ἐπιστατήσῃ, ὅπως εὐτυχῶς διεξαγάγω τοὺς διὰ τοῦ ξίφους ἀγῶνας. τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν Εὐμ. 898 τῷ σέβοντι ἡμεῖς θὰ ἀνορθῶμεν τὰς (βιοτικὰς) ἐπιχειρήσεις (κυρ. τὰς τύχας). καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους

ὀρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων Σοφ. Ἠλ. 742 καὶ ὅλους μὲν τοὺς ἄλλους δρόμους διήρχετο εὐτυχῶς καὶ ἀσφαλῶς ὁ δυστυχὴς ὄρθιος ἐπὶ ὀρθίου δίφρου. κατένευσέν τέ οἱ χαίταις ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς Πινδ. Ν. 1, 14 καὶ κατένευσεν εἰς αὐτὴν διὰ τῶν χαιτῶν του, ὅτι θ' ἀνορθώσῃ τὴν ἀρίστην πάσης εὐκάρπου γῆς παχεῖαν Σικ. διὰ πλουσίων κορυφῶν πόλεων (ἅτε δὴ ἐκτισμένων ἐπὶ λόφων). κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ, ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθόν, ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν Ἰ. 1, 45 κούφη δόσις εἰς ἄνδρα σοφὸν (ποιητὴν) εἶνε, εἰπὼν ἀντὶ παντοίων μόχθων λόγον καλόν, ν' ἀνορθώσῃ τὸ κοινὸν ἀγαθόν. καὶ πόλλ' ἁμαρτὼν οὐδὲν ὤρθωσας φρενί Αἰσχ. Ἰκ. 926 καίπερ πολλὰ ἁμαρτὼν οὐδὲν ὀρθὸν ἐποίησας. εὖ ἔρδοντα καὶ θεὸς ὀρθοῖ Βακχυλ. 13 (14), 16 τὸν καλῶς πράττοντα καὶ ὁ θεὸς ὑποστηρίζει. Ἀντίθετον τοῦ σφάλλεσθαι· ἐγὼ ἡγοῦμαι πόλιν πλείω ξύμπασαν ὀρθουμένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην Θουκ. 2, 60 νομίζω ὅτι μία πόλις, ὅταν εὐτυχῇ σύμπασα, περισσότερον ὠφελεῖ τοὺς ἰδιώτας, παρὰ ὅταν εὐτυχῇ μὲν καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν (ἰδιωτικῶς), σύμπασα (γενικῶς) δὲ δυστυχῇ. τῶν δ' ὀρθουμένων σῴζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία Σοφ. Ἀντ. 675 «τῶν ὀρθῶς ἀρχομένων», Σχ. τῶν πειθομένων τοῖς ἄρχουσι, ὥσπερ ὀρθόν ἐστιν. Ἄλλοι: τῶν ὀρθῶν μενόντων ἐν τῇ τάξει. Ἄλλοι ὡς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος: τῶν σῳζομένων ἐκ τοῦ κινδύνου. ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον Ο. Τ. 828 ἆρά γε δὲν ἤθελέ τις ὀρθῶς ἐφαρμόσῃ τὸν λόγον του εἰς ἐμὲ (δὲν ἤθελεν ἐπιτύχῃ τὸ ὀρθόν), κρίνων ὅτι ταῦτα προέρχονται ἐκ σκληροῦ δαίμονος; μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων Αἴ. 160 μετὰ τῶν μεγάλων ὁ μικρὸς ἄριστα δύναται νὰ στηρίζηται, ὅπως καὶ ὁ μέγας δύναται νὰ ὑποστηρίζηται ὑπὸ τῶν μικροτέρων. νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην Αἰσχ. Ἀγ. 1476 νῦν εἶπας (ἔβγαλες ἀπὸ τὸ στόμα σου) ὀρθὴν γνώμην. ὀρθοῦνται τὰ πλείω Θουκ. 3, 37 ἐπιτυγχάνουσιν εἰς τὰ περισσότερα. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος (Σχολ. Ἰλ. Ο 207: ὀρθούσῃ φρενὶ) Αἰσχ. Χο. 769 ἐκ τοῦ ἀγγέλου ἐξαρτᾶται ἡ ὄρθωσις (ἐπιτυχία) κρυπτοῦ λόγου (κεκρυμμένου σκοποῦ). οὕτω μὲν ὀρθοῖτ' ἂν ὁ λόγος Ἡρ. 7, 103 = ὀρθὸς (ἀληθὴς) ἂν εἴη ὁ λόγος. τοτὲ μὲν τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντ' ἀνέτρεψε βίον, τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν Εὐρ. Ἰ. Α. 24 ἄλλοτε μὲν ἡ μὴ πλήρωσις τῶν τοῖς θεοῖς ὀφειλομένων (εὐχῶν, πρβ. Ἰ. Τ. 20 κέ.) ἀνατρέπει τὸν βίον (τοῦ ἐν τιμαῖς ὄντος), ἄλλοτε δὲ αἱ διάφοροι γνῶμαι καὶ δυσάρεστοι τῶν ἀνθρ. διακναίουσι τὸν βίον. εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης εὐνῆς γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε Μήδ. 569 ἐφθάσατε σεῖς αἱ γυναῖκες εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ὅταν περνᾶτε («'ς τὸ κρεββάτι») καλὰ μὲ τὸν ἄνδρα σας («ὑγιοῦς οὔσης, ὀρθῶς προχωρούσης τῆς εὐνῆς» Σχ.), νομίζετε ὅτι τὰ ἔχετε ὅλα. ὀρθουμένων δέ Αἰσχ. Εὐμ. 775 ἀπολ. παθ. οὐδ. = ὀρθῶν δὲ ὄντων (κατὰ τὸ Θουκυδ. πλοϊμωτέρων ὄντων). Συνήθως ἐννοεῖται ἐν οὐ δέοντι τῶν πραγμάτων ἢ τῶν ὁρκωμάτων : ὅταν ὁ ὅρκος τηρῆται πιστῶς. τὸ ὀρθοῦσθαι γνώμην ὀδυνᾷ, τὸ δὲ μαινόμενον κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι Εὐρ. Ἱππ. 247 ἡ ἀνόρθωσις τῆς συνειδήσεώς μου (ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν) παρέχει ὀδύνην, ἡ δὲ μανία εἶνε κακὸν πρᾶγμα· ἀλλὰ προτιμότερον εἶνε (κρατεῖ = κρεῖσσόν ἐστι) ν' ἀπολεσθῇ τις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ κακὸν τοῦτο. ὃ εἴ τις φυλάσσοιτο . . πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο Θουκ. 3, 30, ἴδ. ἐνοράω. διὰ τὸ μὴ τῷ ὀρθουμένῳ αὐτοῦ (τοῦ πολέμου) πιστεύοντες ἐπαίρεσθαι Θουκ. 4, 18 διότι δὲν ἐπαίρονται ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν ἐν τῷ πολέμῳ εὐτυχίαν των.

ὀρθρεύω: ὀρθρεύου σὰν ψυχάν Εὐρ. Τρῳ. 182 «ἔπαιρε τὴν σαυτοῦ ψυχήν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὄρθρου ἐγειρομένων» Σχ. γόοισιν ὀρθρευομένα Ἰκ. 977 σηκωνομένη τὸ πρωὶ μὲ τοὺς γόους.

ὄρθρος ὁ: δι' ὄρθρων γ' οὔποτ' ἐξελίμπανον θρυλοῦσ' ἅ γ' εἰπεῖν ἤθελον κατ' ὄμμα σόν Εὐρ. Ἠλ. 909 ὅλην τὴν αὐγὴν ποτὲ δὲν ἔλειπα νὰ ψιθυρίζω ὅσα (παράπονα) ἤθελα νὰ σοῦ εἴπω κατὰ πρόσωπον.

ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαίπωροι τρόποι Ἀρφ. Σφ. 505 τρόποι, καθ' οὓς εἶνέ τις ὑποχρεωμένος νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴν αὐγὴν καὶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ νὰ συκοφαντῇ καὶ νὰ δικάζῃ καὶ νὰ ταλαιπωρῆ.

ὀρθώνυμος 2 Αἰσχ. Ἀγ. 702. Τὸ χωρίον: Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων μῆνις ἤλασεν ἡ μῆνις (τῶν θεῶν) ἡ τὰ βουλεύματα αὐτῆς ἐκτελοῦσα ἐπήνεγκε τῷ Ἰλίῳ κῆδος ἀληθινὸν (ὀρθῶς ὀνομαζόμενον ὄχι κῆδος, κηδεστίαν, ἀλλὰ κῆδος, πένθος). Μᾶλλον ὧδε: ἡ τελεσσ. μῆνις τῶν θεῶν κατεδίωξε τὸ κῆδος (= τὴν κηδεστίαν «τὸ συμπεθερειό»), ἥτις κυριολεκτικῶς ἀπέβη κῆδος (τ. ἔ. πένθος) εἰς τὸ Ἴλιον.

ὁρίζω: ὅροις ὑγροῖσιν ὡρισμένη Εὐρ. Ἴων 295 διὰ τῶν ὑγρῶν ὁρίων τῆς θαλάσσης ἀποχωρισμένη. μέχρι τοῦδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδυτής Θουκ. 1, 71 ὅριον ἐχέτω, ἂς περιορισθῇ. πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σ' ὁρίζει μόρον Αἰσχ. Χο. 926 ἡ μοῖρα τοῦ πατρός μου (ἀνόμως δολοφονηθέντος) σοὶ προορίζει τοῦτον τὸν θάνατον· ὅπου ἀντὶ τοῦ σ' ὁρίζει (=σοὶ ὁρίζει) μάτην ὁ Elmsley ἔγραψε σοὶ ὁρίζει καὶ ἄλλοι διώρθωσαν ἄλλως· τὸ σ' ἐνταῦθα = σοι. ἔνθα πατρῴῳ Διῒ βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα Σοφ. Τρ. 754 ὅπου εἰς τὸν Δία,

τὸν θεὸν τῶν πατέρων, ἐκχωρίζει βωμοὺς καὶ τέμενος· πολύφυλλον· πρβ. Πινδ. Ὀ. 7, 47. γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζῃ Εὐρ. Ἴων. 1459 διὰ γόων δὲ (τῆς μητρὸς) ἀποχωρίζεσαι ἐκ τῶν χειρῶν τῆς μητρός. ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι Εὐρ. Ἑκ. 801 ζῶμεν κατὰ τὸν (ἐκ θεῶν) νόμον ἔχοντες ὡρισμένα ἡμῖν αὐτοῖς τὰ ἄδικα καὶ τὰ δίκαια. δισχιλίων ὡρισμένος τὴν οἰκίαν Δημ. 31, 5 οἱ ὅροι οἱ προσηρτημένοι εἰς τὴν οἰκίαν (τ. ἔ. τὰ πινάκια) ἐδήλουν, ὅτι ἡ οἰκία ἦτο ὑποθηκευμένη διὰ 2000 δραχμάς. Ὁμοίως ὁ Πολυδ. 9, 9 ὡρισμένον χωρίον λέγει ὅτι εἶνε τὸ ὑπόχρεων· ἴδ. ὅρος.

ὅρισμα τό, ὁροθέσιον· ἀλλ' ἐν τῷ ἕως γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα Εὐρ. Ἑκ. 16 σημ. μᾶλλον τὸν περίβολον τῶν τειχῶν, αὐτὰ τὰ τείχη. χωρὶς γὰρ τὰ φιλοσόφων καὶ ἰατρῶν ὥσπερ τινῶν Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα Πλουτ. 122 C χωριστὰ εἶνε τὰ ὅρια τῶν φιλοσόφων καὶ ἰατρῶν, ὡσὰν ὅρια Μυσῶν τινων καὶ Φρυγῶν· διότι ἐλέγετο καὶ παροιμιωδῶς χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα, ἧς παροιμίας ἡ ἀρχὴ (κατὰ Σχολ. Γρηγ. Ναζιανζ.) εἶνε ὅτι «Ἕλληνες ἐπὶ τὴν Τροίαν ἀναπλέοντες ἐπλανήθησαν καὶ Φρυγίαν καταλιπόντες τῇ Μυσίᾳ προσέβαλον. Τήλεφος δὲ ὁ τοῦ Ἡρακλέους παῖς τούτους διώκων ἔλεγε: κεχώρισται τῶν Φρυγῶν καὶ τῶν Μυσῶν τὰ ὅρια».

ὀρκάνη ἡ περίφραγμα πυργοειδές, πύργοι πολιορκητικοὶ ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 333: ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνα πυργῶτις ἐναντίον δὲ (τῶν τειχῶν) τῆς πόλεως στήνονται πύργοι πολιορκητικοί.

ὅρκιον τό, κυρ. οὐδ. τοῦ ὅρκιος σπαν. ἑν. (Δ 158), συνήθως πληθ. τὰ ὅρκια οἱ ὅρκοι, τὰ θύματα (τὰ εἰς πίστωσιν τῶν συνθηκῶν θυόμενα), ἡ ἔνορκος συνθήκη· ὅρκια πιστὰ ταμόντες Β 124 συνάψαντες συνθήκην ἀσφαλῆ (διὰ σφαγῆς τῶν ἱερείων). φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες Γ 73 φιλίαν καὶ συνθήκην ἀσφαλῆ συνάψαντες. Ἐν Γ 245 ἐπεξηγοῦνται τὰ ὅρκια πιστά. κήρυκες ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον Γ 269 συνῆγον τὰ θύματα τὰ πρὸς σύναψιν ἀσφαλοῦς συνθήκης χρησιμεύοντα. θάνατον νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον Δ 155 πρὸς θάνατόν σου συνῆπτον (τ. ἔ. ἐπέπρωτό μοι νὰ συνάπτω) συμφωνίαν περὶ τῆς μονομαχίας. μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται Γ 107 ἵνα μή τις ὑπὸ ἀνοσιουργίας παραβῇ, καταπατήσῃ, τὴν ἐν ὀνόματι τοῦ Διὸς (συνημμένην) συνθήκην. οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον Δ 158 οὐδαμῶς μάταιος ἀποβαίνει ὁ ὅρκος (ὁ γινόμενος διὰ τῆς σφαγῆς τοῦ θύματος). ὕμνοι τέλλεται. . . πιστὸν ὅρκιον ἀρεταῖς Πινδ. Ὀ. 11, 6 οἱ ὕμνοι γίνονται οἷον ἔνορκοι μάρτυρες τῶν κατορθωμάτων τοῦ νικητοῦ. φόνων δικαστὰς ὁρκίων αἰδουμένους (Prien: αἱρουμένους) θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον Αἰσχ. Εὐμ. 486 ἐγὼ θὰ βάλω δικαστὰς φόνων σεβομένους τὸν θεσμὸν τῶν ὅρκων τὸν διὰ πάντα τὸν χρόνον (προωρισμένον). ὁρκίοισι ζυγεὶς ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ Εὐρ. Μήδ. 735 ἐὰν δεθῇς μὲ ὅρκους, δὲν ἤθελες παραδώσῃ (κυρ. ἀφήσῃ) ἐμὲ εἰς τοὺς προσπαθοῦντας (τοὺς περὶ τὸν Κρέοντα) νὰ μὲ ἀπαγάγωσιν ἐκ τῆς χώρας σου (ἴδ. ἐπικηρυκεύομαι). ἐκ τούτου (τοῦ χρόνου) μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια Ἀρφ. Νεφ. 533 ἔκτοτε ὑπάρχουσι παρ' ὑμῖν ἀσφαλῆ ἐχέγγυα τῆς παρ' ὑμῖν ἀποκειμένης ὑμετέρας καλῆς πρός με διαθέσεως. Ἀντὶ τοῦ παρ' ὑμῖν ὁ Sauppe ἔγραψε παρ' ὑμῶν, διότι κατὰ τούτους ὁ ποιητὴς λέγει ὅτι ἔλαβεν, ὄχι ὅτι ἔδωκε, πιστὰ (ἐνέχυρον). Τὴν δὲ διόρθ. ταύτην ἀπεδέχθησαν οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἀδίκως. Νομίζω ὅτι γίνεται παρερμηνεία· ὁ ποιητὴς θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι καλὴ διάθεσις πρὸς αὐτὸν ὑπάρχει παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἀποτεταμιευμένη (τ. ἔ. παρ' ὑμῖν), δείγματα δὲ ταύτης ἔχει ὁ ποιητὴς (ὅπερ δηλοῦται καὶ διὰ τοῦ μοι).

ὅρκος ὁ (πρβ. ἕρκος, ὀρκάνη· ἴδ. ὅρκιον, ἐπίορκος). Κυρ. καὶ ἀρχῆθεν δὲν εἶνε μόνον ὁ ὅρκος αὐτός, πρᾶξις τοῦ ὁρκίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖόν τις ὁρκίζεται καὶ διὰ τοῦ ὁποίου θεωρεῖ τις ἑαυτὸν δεδεμένον, ὡς π. χ. ἡ Στύξ, εἰς ἣν ὁρκίζονται οἱ θεοί, εἶνε ὁ ὅρκος αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ θεότης, εἰς ἣν τις ὁρκίζεται, θὰ ὀνομάζεται ὅρκος, καὶ οὕτως ἐπροσωποποιήθη ὁ ὅρκος καὶ ἐγενεαλογήθη, ὡς υἱὸς τῆς Ἔριδος καὶ ὡς τιμωρὸς τῶν ἐπιόρκων. Πρβ. Ἡσ. Θεογ. 330. Σοφ. Ο. Κ. 1767 κἀλλ. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι μή τι κατακρύψειν Χ 119 ἐν δὲ τῇ συνελεύσει τῶν Τρώων (κυρ. εἰς τοὺς Τρῶας) λάβω ἀφ' ἑτέρου δι' ἔπειτα (δι' ὕστερον, δηλ. ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὴν πόλιν) ὅρκον γερούσιον (τὸν ὁποῖον οἱ γέροντες θὰ δώσωσι διὰ τὸν λαόν), ὅτι δὲν θ' ἀποκρύψωσι τίποτε. ὤμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον τ 396 καὶ ἐτελείωσε τὸν ὅρκον τ. ἔ. εἶπεν ὅλον τὸν τύπον τοῦ ὅρκου (ὅλας τὰς ἐν τῷ ὅρκῳ περιεχομένας λέξεις). ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν Πινδ. Ν. 11, 24 «ἐνταῦθα ὄνομα οὐ πρόκειται· ἰδίως γὰρ οἱ παλαιοὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον, ὡς καὶ Ἡσίοδος» Σχ. (Θεογ. 230) ναὶ μὰ τὸν ὅρκον μου, ναὶ μὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν, ἴσως ὀρθότερον, τὸ ἐμὰν δόξαν = κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν (πρβ. ἐμοὶ δοκεῖν). ἁλίσκεται χὠ δεινὸς ὅρκος Σοφ. Αἴ. 648, ἴδ. ἁλίσκομαι. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος Ἀντ. 394, ἴδ. ἀπώμοτος. ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων Ἀπ. Σοφ. 846 βεβαίως διὰ τῶν ὅρκων καὶ ἡ γυνὴ ἀποφεύγει τὴν πικρὰν ὠδ. τῶν παίδων, τ. ἔ. ὁρκίζεται, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ πλησιάσῃ τῷ ἀνδρὶ δελεασθεῖσα ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, ὥστε νὰ γεννήσῃ ἐκ νέου. οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ Ἀπ. Αἰσχ. 394, ἴδ. πίστις. ἡγεῖται, ὅταν τι ψεύδηται, τῶν λόγων ὅρκος κατὰ τῶν ἀναισχύντων ὀφθαλμῶν Αἰσχ. 2,

153 ὅταν λέγῃ τι ψεῦμα, προηγεῖται τῶν λόγων του ὅρκος κατὰ τῶν ἀνασχισμένων ὀφθαλμῶν (δηλ. λέγει «νὰ στραβωθῶ», ἂν λέγῃ ψεῦδος). Ἄλλοι ἄλλως.

ὁρμαίνω (ἴδ. ὁρμάω): βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων Αἰσχ. Ἑπτ. 381 τὴν τῆς σάλπιγγος βοὴν ἀναμένων φέρεται μεθ' ὁρμῆς πρόσω (ἐπιθυμεῖ νὰ προχωρήσῃ). Περιττὴ ἡ διόρθ. ὀργᾶ μένων.

ὁρμάω (παρὰ τὸ ὁρμή) συνήθ. ἀμτβ., ἀλλὰ καὶ μτβ. παρορμῶ. (Παρ' Ὁμ. ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἀόρ.). ὁρμήσω (Δωρ. -άσω). ὥρμησα (Δωρ. -ασα). Προστ. ὅρμαον Ἀρφ. Λυσ. 1247 χορ. ἀντὶ τοῦ ὅρμησον. ὥρμηκα. Παθ. (μεσ.) ὁρμάομαι, -ήσομαι. ὡρμησάμην Θ 511. Φ 595. ἐφ- Ἡσ. Ἀσπ. 127 (πεζ. μόνον ἐξ- Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 20, ὅπου διόρθ. ἐξώρμητο Dind.), καὶ συνήθ. ὡρμήθην (Δωρ. -άθην) ποιητ. (καὶ τὸ πλεῖστον Ὅμηρ.) καὶ πεζ. ὥρμημαι (ὁρμέαται Ἡρ. 5, 121). ὡρμήμην (ὁρμέατο Ἡρ. 1, 83 κἀλλ.). Ἐπ. ποιητ. παρασχηματ. ὁρμαίνω, ὥρμαινον, ὥρμηνα (ὁ μετ' αὐξ. ἀείποτε παρ' Ὁμ.), καὶ πλέον οὔ. θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ Πίνδ. Ὀ. 10, 20 ἀνήρ τις παροξύνας τὸν πρὸς ἀρετὴν (ἵνα διακρίνηται τῶν ἄλλων: πρὸς νίκην) γεννηθέντα τῇ βοηθείᾳ τοῦ θεοῦ δύναται νὰ παρορμήσῃ πρὸς πελώριον κλέος. συμφορῆς δ' ἤδη ὁρμᾷ ἐπὶ μέζον Ἡρώνδ. 3, 7 τὸ κακὸν ὁλονὲν γίνεται μεγαλίτερον. οἱ δὲ ἀκούοντες ἐπὶ τοὺς τὴν ὀλιγαρχίαν μάλιστα ποιήσαντας ὥρμησαν βάλλειν Θουκ. 8, 75 ὅπου τὸ ἐπὶ τούς.. ποιήσαντας ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὥρμησαν, τὸ δὲ βάλλειν προστίθεται ὡς συμπληρωματικὴ ἐπεξήγησις = ἵνα βάλλωσιν αὐτούς. Σαφέστερον ἐν 8, 84: ὥρμησαν ὥστε βάλλειν. σέβοι τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ Αἰσχ. Εὐμ. 92, ἴδ. εὔπομπος. Καὶ μετ' ἀπρφ. νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Σοφ. Ἀντ. 133 ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο ν' ἀλαλάξῃ νίκην (ἴδ. ῥίπτω). Μτβ. Καδμείαν μέριμναν ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον Εὐρ. Φοίν. 1071 παρορμήσασα τὴν Κάδμου φρένα ἐπὶ τὸ ἔργον. Καὶ κατὰ σύστ. σύνταξιν· πήδημ' ἐς Ἅιδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι Εὐρ. Ἱππ. 829 καὶ ὥρμησες μὲ ταχὺ πέταγμα εἰς τὸν Ἅιδην πρὸς δυστυχίαν μου· κατὰ τὸ πηδῶ πήδημα ἢ ὁρμῶ ὁρμήν. Παθ. ὁρμηθεὶς θεοῦ θ 499 κινηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ· πρβ. πρὸς θεῶν ὡρμημένος Σοφ. Ἠλ. 70 ἀπεσταλμένος ὑπὸ τῶν θεῶν. κλύω τινὸς οἴκτου.. ὁρμωμένου Σοφ. Τρ. 863, ἴδ. οἶκτος. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην Αἰσχ. Χο. 527 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ὁρμίσαι, ὃ ἴδε. ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων Εὐρ. Ἑκ. 141 ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθῃ ὁ Ὀδ. ἵνα ἀποσπάσῃ τὸν πῶλον (τὴν θυγατέρα τῆς Ἑκάβης Πολυξένην) ἐκ τῶν μαστῶν σου καὶ ἐξορμήσῃ (ἐκκινήσῃ, «τῆς δώσῃ δρόμον») αὐτὴν ἐκ τῆς γερ. σου χειρός. Ὅπου τὸ ὁρμήσων = ἐξορμήσων. ἧμιν ὥρμηντο Θουκ. 2, 67 ὅπως ἀκριβῶς εἶχον σκοπόν. οὕτως ὡς ἕκαστος ὥρμητο 5, 1 ὡς ἕκαστος διενοεῖτο, ὄχι δηλ. ὡς μεταβαίνουσιν οἱ ἄποικοι πάντες ὁμοῦ. οἱ πολλοὶ ὥρμηντο πρὸς τοὺς Ἀργείους καὶ αὐτοὶ ἕκαστοι ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι 5, 29 οἱ περισσότεροι ἔσπευδον (προεθυμοῦντο) νὰ κάμουν καὶ αὐτοὶ συμμαχίαν μὲ τοὺς Ἀργείους. πολὺ δὲ μᾶλλον ὥρμηντο καὶ τοὐναντίον περιέστη 6, 24 ἀπέκτησαν πολὺ περισσοτέραν ὄρεξιν (ὁρμὴν) καὶ κατέληξαν εἰς τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα. ἐπὶ ταῦτα ὡρμήσθε 6, 78 ἔχετε δείξῃ ζῆλον (ὁρμήν), προθυμίαν, διὰ ταῦτα· πρβ. 2, 65. 7, 21. 8, 40. οὔτε ῥᾴδιά ἐστι κατασχεῖν ταῦτα, ἐφ' ἃ ὥρμησθε 6, 9 οὔτε εὔκολον εἶνε νὰ κατακτήσητε ταῦτα, πρὸς τὰ ὁποῖα σπεύδετε. ὁρμᾶν τινα ποτὶ κλέος Πινδ. Ὀ. 10, 20 ἴδ. ἀνωτ. οὐ γὰρ ἄδικον εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλον ὁρμᾷ Εὐρ. Φοιν. 258 οὐ γὰρ ἄδικός ἐστιν ὅδ' ἔνοπλος ἀγών, εἰς ὃν ὁρμᾷ. ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα Ξεν. Ἀπ. 3, 7, 9 = τετραμμένοι. κινδυνεύει ἐκ τῆς παιδείας ὅποι ἄν τις ὁρμήσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἑπόμενα εἶναι Πλ. Πολ. 425 B ὁποῖον δρόμον πάρῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν παιδικήν του ἀνατροφήν, τοιοῦτον δρόμον ἐπάνω κάτω θ' ἀκολουθήσῃ καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα πράξεις του. Ἀντὶ τοῦ ὅποι γράφουσιν ὁποῖ': ὁποίας: ὁποῖος, ἃ περιττά. πράττοντες βασιλέως πάνθ' ὅσ' ὥρμηκε Δημ. 15, 11 ἐὰν ὅλαι αἱ ὑποθέσεις τοῦ βασιλέως βαίνωσι συμφώνως μὲ τὰ σχέδιά των. Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' Ἀγήνορος Φ 595 ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀγήνορος. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά, οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις, ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά Σοφ. Ἠλ. 195 ἡ σύνταξις: οἰκτρὰ μὲν αὐδὰ (ἦν Ἀγαμέμνονος) ὅτε ἐν νόστοις, οἰκτρὰ δέ, ὅτε ἐν κοίταις πατρ. πλαγὰ ἀνταία ὡρμήθη αὐτῷ· ἴδ. ἀνταῖος. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ Εὐρ. Μήδ. 906 κατὰ λέξ. καὶ εἰς ἐμὲ κάτω τῶν ὀφθαλμῶν ἐχύθησαν ἄφθονα δάκρυα: «ἐβούρκωσαν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὰ δάκρυα». ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως Αἰσχ. Πέρ. 153 ἰδοὺ προσέρχεται ἡ μήτηρ τοῦ βασιλέως (οὖσα) φῶς ἴσον τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν θεῶν. ὁρμᾶται κατὰ ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις Σοφ. Ο. Κ. 1067 ἴδ. κατά. ἐπολέμει ἐκ Χερρονήσου ὁρμώμενος Ξεν. Ἀν. 1, 1, 9 ἔχων ὁρμητήριον τῶν πολεμικῶν αὐτοῦ ἐνεργειῶν τὴν Χερσόνησον. μήπως φεύγειν ὁρμήσωνται Θ 511 μήπως φεύγειν ὁρμήσωσιν (ὁρμηθῶσιν): μήπως ἐπιχειρήσωσι νὰ φεύγωσιν. ὁρμᾶται θέμεν αἶνον Πινδ. Ν. 1, 5 ἔχει τὴν ὁρμὴν ὥστε νὰ ἐπαινέσῃ, ἀρχίζει νὰ ἐπαινέσῃ. τὸν (λόγον) ὥρμητο λέγειν Ἡρ. 5, 50 τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ λέγῃ. Λάκωνος ὁρμᾶσθαι λόγου Ἀπ. Σοφ. 178 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. ὀσμᾶσθαι, ὃ ἴδε. καὶ τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρὸς

Αἰσχ. Εὐμ. 1030 καὶ ἂς ξεκινήσουν αἱ φωτοβόλοι λαμπάδες. τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὁρμωμένης προθύμως τι πρᾶξαι Θουκ. 3, 45 ἐν ᾧ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις αἰσθάνεται τὴν ὁρμὴν (κινεῖται, ὠθεῖται ἔνδοθεν) νὰ πράξῃ τι προθύμως. πένθος μεγάλως ὁρμᾶται Εὐρ. Μήδ. 183 μεγάλῃ ὁρμῇ φέρεται. ἰδού, βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος Ἑκ. 1041 «ἰδού, ὁρμᾶται (= ὁρμῇ καταφέρεται) ἡ τῆς βαρείας χειρὸς βολὴ = ἰδού, ὁρμῇ βάλλει τῇ βαρείᾳ χειρί. Τὸ δὲ βαλλόμενον εἶνε ἡ θύρα τῆς σκηνῆς» Δ. Βερν. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀτάρβητος ὁρμᾶται Σοφ. Αἴ. 197 ἄνευ φόβου προχωρεῖ μεθ' ὁρμῆς. ὁρμάσθω ταχύς Φιλ. 526 ἂς ἑτοιμάζεται ταχέως: ἂς κάμῃ γρήγορα. ὡς φάτις ὥρμηται Ἡρ. 7, 189 καθὼς ἡ φήμη (ὁ λόγος) ἔχει διαδοθῇ (κυρ. «ἐβγῆκε»). Ἀλλὰ παρ' Ἡρ. συνήθως ἐν τῇ φράσει ταύτῃ προστίθεται τὸ λέγεσθαι, ὡς 4, 16 ὅδε ὁ λόγος ὥρμηται λέγεσθαι κυρ. ἔχει λάβει τὴν ἀρχὴν («ἐβγῆκε») νὰ λέγηται. 6,86 τέλ. καὶ 3,56. Τὸ τελευταῖον τοῦτο χωρίον ἔχει ὧδε: ὡς δὲ ὁ ματαιότερος λόγος ὥρμηται λέγεται Πολυκράτεα ἐπιχώριον νόμισμα κόψαντα πολλὸν μολύβδου καταχρυσώσαντα δοῦναί σφι, ὅπου ἄλλοι μὲν ἐξαλείφουσι τὸ λέγεται, ἄλλοι δὲ μεταγράφουσιν εἰς λέγεσθαι. Κατὰ τὴν γνώμην μου πολὺ ἁπλούστερον εἶνε νὰ γράψωμεν ὥρμηται λέγεσθαι, λέγεται, ὅπου τὸ λέγεσθαι ἀπερροφήθη, κατὰ τὴν παλαιογραφικὴν ἔκφρασιν, ὑπὸ τοῦ λέγεται. Οὐδὲν δὲ τούτου συχνότερον ἐν τοῖς χ/φοις. Εὕρηται καὶ μετὰ μετοχῆς. ὁ στρατὸς ἐκ τῶν Σαρδίων ὡρμᾶτο ἐλέων (Ἀττ. ἐλῶν) εἰς Ἄβυδον Ἡρ. 7, 37 = ἵνα ἐλάσῃ ἐς Ἄβυδον.

ὄρμενος ἴδ. ὄρνυμι.

ὁρμέω εἶμαι προσωρμισμένος. Κατ' ἔννοιαν εἶνε ὁ παθ. παρακ. τοῦ ὁρμίζω· ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραιν ὁρμεῖν αὐτοὺς ἐᾶτε Δημ. 56, 44 ἴδ. ἄγκυρα. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην Αἰσχ. Χο 527 ἡ ὀρθὴ γρ. γρ. ὁρμίσαι, ὃ ἴδε. οὐ γὰρ ἂν ἀλλοτρίοις ὄμμασιν εἷρπον κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν Σοφ. Ο Κ. 146 δὲν θὰ ὡδοιπόρουν μὲ ξένα μάτια καὶ δὲν θὰ ἠγκυροβόλουν μέγας ὢν ἐπὶ ἀσθενοῦς στηρίγματος (τῆς θυγατρός του) στηριζόμενος. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ (ἐνν. ἀγκύρας) τοῖς πολλοῖς Δημ. 18, 281 ἴδ. ἄγκυρα οὔκουν οὐδὲ τῆς ἀσφαλείας ἔχει τὴν αὐτὴν προσδοκίαν Δημ. 18, 281 τ. ἔ. χωρίζει τὴν τύχην του ἀπὸ τὴν τῆς πόλεως.

ὁρμὴ ἡ: ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν Κ 123 περιμένων τὴν ἐμὴν ἔναρξιν («ξεκίνημα: νὰ κάμω πρῶτος ἐγὼ τὴν ἀρχήν»). ταῦτα δὴ . . . οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν Σοφ. Φιλ. 565 μὲ τοιοῦτον ζῆλον πράττουσι ταῦτα χάριν τῶν Ἀτρειδῶν. μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ Ἀντ. 135, ἴδ. μαίνομαι δέδοκται ταὐτῇ σὺν ὁρμῇ (Δ. Γ. ὀργῇ) συνθανεῖν ἅμα Τρ. 720 ἔχω ἀπόφασιν μὲ τὴν ἴδια φόρα καὶ ἐγὼ νὰ ἀποθάνω μαζί. Ὁμοίως Ξεν. Ἀγησ. 2, 29. δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθὲν Σοφ. Ἠλ. 1509, ἴδ. τελειόω.

ὁρμίζω (παρὰ τὸ ὅρμος, πρβ. ὁρμάω) φέρω εἰς ὅρμον Μέσ. (παθ.) ἀγκυροβολῶ, ὁμαλόν. ὡρμισάμην, σπανιώτερον—ίσθην. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν δ 785 ὑψηλὰ δὲ (τ. ἔ. «ἐν βάθει τοῦ ὕδατος» Σχ. «'ς τὰ βαθειὰ») ἐν τῇ θαλάσσῃ («ἐν τῷ διύγρῳ») τὸ πλοῖον προσώρμισαν (ἐκράτησαν στερεά, τὸ μὲν διὰ τῶν λίθων, τῶν εὐνάων, τῶν ἀπὸ τῆς πρῴρας ῥιπτομένων εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ διὰ τῶν κάλων τῶν (ἐκ τῆς πρύμνης) προσδεδεμένων εἰς τὴν ξηράν). Τὸ ὑψοῦ ἐν νοτίῳ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοισι. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην Αἰσχ. Χο. 527 (λόγος ἐστὶ) ὅτι ἐξήπλωσε τὸν δράκοντα ἐντὸς τῶν σπαργάνων ὡσὰν μικρὸν παιδίον· πρβ. «ὅρμισον: δῆσον, ἀνάπαυσον» Ἡσύχ. τύχῃ πρὸς ταὐτὸν ὁρμισθεὶς πέδον Σοφ. Φιλ. 546 κατὰ τύχην προσορμισθεὶς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. σῴζειν τὸ σῶμα μὴ ἐκ τύχης ὡρμισμένον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 203 νὰ σώζῃ τὸ σῶμά του χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης.

ὅρμος ὁ, ἔλιγμα, πλέγμα· ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι Πινδ. Ὀ. 2, 82 ἴδ. ἀναπλέκω ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν Αἰσχ. Ἀγ. 670 τὸ ἐν ὅρμῳ ἐνταῦθα ἄτοπον ὂν διώρθ. διὰ τοῦ ἐν ἁρμῷ ὁ Weckl.: ἐν ταῖς (χαλαρωθείσαις) συναρμογαῖς τοῦ πλοίου. Ἀλλὰ τὰ ἄλλα δὲν εὐαρμοστοῦσιν. Ἐγὼ γράφω ἐν ὁρμῇ τ. ἔ. ὥστε μήτε ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ κύματος νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τρικυμίαν. βίου πλεύσαντα πρὸς ὅρμον Ἐπιγρ. Ἑλλ. 67 πρὸς τὸ τέρμα τοῦ βίου.

ὀρνίθειος 3 καὶ 2: κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν Ἀρφ. Νεφ. 339 κρέα ὀρνίθων καὶ κιχλῶν γε (Ellendt). Μᾶλλον: κρέα κιχλῶν, διότι τὸ ὀρνίθεια προσετέθη διὰ τὴν ἀντίθ. πρὸς τὸ προηγ. κεστρᾶν.

ὀρνιθοτυφλότης ἡ, ἐν Μυτιλήνῃ: «ὀρθοφλιὰ» ἐκ τοῦ ὀρνιθοτυφλία.

ὄρνιξ ἡ, ἴδε τὸ ἑξῆς.

ὄρνῑς ὁ καὶ ἡ πτηνόν, πουλί, ὄρνῑθος κέ. ὄρνῑθα Ἀπ. Κρατίν 107 καὶ ὄρνῑν Ἀρφ. Ὄρν. 73. Πληθ. ὄρνῑθες, ὄρνῑσι, ὄρνιθας (Ἀπ. Μενάνδρ. 167) καὶ ὄρνῑς Αὐτ. 168. ὄρνῑς (Πλημ. Γρ. -εις) καὶ Ἀπ. Εὐπ. 99. Σοφ Ο. Τ. 966. Εὐρ. Ἱππ. 1059. Ἀρφ. Ὄρν. 411. 717. 1250. 1610. Προσέτι ὀν. ἑν. ὄρνῐς, αἰτ. ὄρνῐν Ω 219 (;). Σοφ. Ἀντ 1021. Ἠλ. 149. Ἀθήν. σ. 373. Ἡ γεν. πλ. ὀρνέων προέρχεται ἐξ ὀν. τὸ ὄρνεον, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ τονισθῇ ὀρνέων (ὡς πόλεων). Ἀλλ' ἡ ὀν. πλ. ὄρνῑς ἐν Ἀπ. Ἀλκμ. 28 κεῖται ἀντὶ τοῦ ὄρνιες καὶ ὀρθῶς παραβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδ. II 761 πρὸς τὸ μάντῑς μάντιες. Ἄλλως Δωρ. ὀν. ἑν. ὄρνῑς Ἀπ. Ἀλκμ. 26. Πίνδ. Π. 4, 19. ὄρνιν Αὐτ. 216. ὄρνῑχος, ὄρνῑχα, -χες, -χων, ὄρνιξι καὶ ὀρνίχεσσι παρ' Ἀλκμ.

Πινδ. Θεοκρ. Ἡ ὀν. ὄρνιξ παρ' Ἀθην. 354 D (ἴδ. Ἡρωδιαν. I 44, 7) ἴσως ἐπλάσθη κατὰ τούτους τοὺς τύπους. Παρ' Ἡροδότ. ὄρνιθος, ὄρνιθα, καὶ ὄρνιν, ὄρνιθες, ὀρνίθων, ὄρνιοι, ὄρνιθας. οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἔμ' ἐκγεννᾶν τέκνα, ὄρνεις θ' ὁμοίους τοὺς νεοττοὺς τῷ πατρί; Ἀπ. Εὐπόλ. 99, ἴδ. κριός. ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει κέ. Ἀρφ. Ὄρν. 719 «ὄρνιθες ἰδίως οἱ εἰς μαντείαν συντελοῦντες ὄρνιθες, ἀφ' οὗ καὶ πᾶν τὸ εἰς μαντείαν συντεῖνον ὄρνιν ἔλεγον, οἷον πταρμὸν ἢ παλμὸν ἤ τι τοιοῦτον· καὶ τὴν ἁπλῶς δὲ μαντείαν ὄρνιν ἐκάλουν» Θωμ. Μάγ. Μαντεία δὲ πολλ. ἡ προφητεία, ἡ πρόρρησις τοῦ μέλλοντος, οὐ μόνον ἡ ἐξ ἀνθρώπων. Διορθοῦσιν ὁπόσων πέρι μαντεία διακρίνει: ὅσα περ τῆς μαντείας διακρίνειν. Ἴσως ἐξηγητέον: καὶ θεωρεῖτε οἰωνὸν πάντα ἐκεῖνα, ὅσα φέρουν ἐξήγησίν τινα (=διακρίνει, ποιεῖται διάκρισιν) ὡς πρὸς τὰς προφητείας (=περὶ μαντείας). μηδέ μοι αὐτὴ ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλει Ω 219 μηδὲ σύ μοι αὐτὴ (ἀποτρέπουσά με) ἴσθι (ἔσο) ἀπαίσιος οἰωνὸς ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ (ἔνδον, οὐκ ἔξω). ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα τὸ σόν τε χρηστὸν καὶ λόγων εὐφημίαν Εὐρ. Ἰ. Α. 607 «τόδε (=τόνδε) μέν, τήν τε (δηλ.) σὴν χρηστότητα καὶ τὸ τῶν λόγων εὔφημον, οἰωνὸν αἴσιον ἡγούμεθα» Δ. Βερν. ὄρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν γάμοις... ἐμὴ παῖς Εὐρ. Ἰ. Α. 988 (ἀπαίσιος) οἰωνός. ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις Ἡρ. Μ. 596 ἐπειδὴ εἶδον πτηνόν τι εἰς τόπον ὄχι αἴσιον· ὅθεν ἔξεδρος χώρα Ἀρφ. 275. Ἀπ. Σοφ. 593. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστάτοις Αἰσχ. Ἑπτ. 584 φεῦ τῆς τύχης, ἥτις συγχρωτίζει δίκαιον ἄνδρα πρὸς τοὺς ἀσεβεστάτους ἐκ τῶν θνητῶν. ὄρνιθος οὕνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον Εὐρ. Ἡρακλ. 730 χάριν (πρὸς ἀποφυγὴν) τοῦ οἰωνοῦ πρέπει νὰ πορευώμεθα ἀσφαλῶς. εἰς τοὺς ὄρνεις εἰσιών Δημ. 19, 245 εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν πτηνῶν· ἀλλ' ἴσως ἐνν. μᾶλλον τὸ «κυβεῖον οὗ ἡ τηλία τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι» Αἰσχ. 1, 51—59. ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ Ἀπ. Αἰσχ. 95 τ. ἔ. οὐ ποιῶ σε ὄρνιθα (τ. ἔ. οἰωνὸν αἴσιον ἢ ἀπαίσιον) τῆς ἐμῆς ὁδοῦ.

ὄρνιχες, ὄρνιχι, ὄρνιχος Δωρ. ἀντὶ ὄρνιθες, -θι, -θος.

ὄρνυμι (ἴδ. κατ. ὀρνύω, ῥ. ὀρ-, orior) ἐγείρω, ἐπ. ποιητ., Προστ. ὄρνυθι Ζ 363 κἀλλ. Ἀπρφ. ἐπ. -νύμεναι, -νύμεν Ρ 546. Ι 353 (ὀρνύω, ὤρνυον ἐπ. καὶ Πινδ. Ὀ. 13, 12. Π. 4, 170). ὄρσω, ὦρσα (ὄρσασκε Ρ. 423). Ἀόρ. β'. ὤρορον Β 146 κἀλλ., καὶ ἀμτβ. ὤρορε, προῆλθεν, ἤρχισε Ν 78. Θ 539, ὅπερ ὅμως φαίνεται ὅτι εἶνε μᾶλλον πρκ. ἀντὶ τοῦ ὄρωρε. Πρκ. ὄρωρα ἔχω ἐγερθῇ Μ 348. Ν 78. Θέογν. 909. Ἀπ. Ῥ. 3, 59. ὀρώρῃ Ι 610. ὀρώρει Β 810. Θ 59. Ἡσ. Θε. 70 κἀλλ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 457 καὶ ὠρώρει Σ 498. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1698. Αἰσχ. Ἀγ. 658. Ο. Κ. 1622. Παθ. ὄρνυμαι ἐγείρω ἐμαυτόν, σπεύδω· ὠρνύμην Π 63 κἀλλ. Μέλλ. ὀρεῖται Υ 140. Ἐπίγραμ. π. Παυσαν. 9, 38, 4. Ἀόρ. ὦρτο Ε 590. Ἡσ. Ἔργ. 568. Αἰσχ. Ἀγ. 977 χορ. Προστ. ὄρσ', ὄρσο Δ 204. Ε 109. Πίνδ. Ὀ. 6, 62. ὄρσεο Γ 250. Π 126. ὄρσευ Δ 264. Τ 139. Ἀπρφ. ὄρθαι Θ 474. ὄρμενος Λ 572 κἀλλ. Αἰσχ. Ἱκ. 428 χορ. Ἀγ. 1408 χορ. Σοφ. Ο. Τ. 176 χορ., σπανιώτερον ὠρόμην Μ 279. Χ 102. ὄροιτο ξ 522. Ὑπ. ὄρηται Ἡσ. Θε. 782. ὀρόμενος Τραγ. Πρκ. ὀρώρεται (ἀντὶ τοῦ ὄρωρται) τ 377. Ὑπ. -ηται Ν 271. θέορτος Αἰσχ. Πρ. 791. παλίνορτος Ἀγ. 161 Παρασχηματ. ὀρέομαι ἐπ. ποιητ. σπεύδω, ὁρμῶ, μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ., ὀρέοντο Β 368. Ψ 212. [ὄρω ἐγείρω, ὄροντε(ς) Ὀρφ. Λιθ. 113 ἐκ διορθ. Tyrwhitt ἀντὶ τοῦ ὀρῶντες, πρβ. 373]. ὀρίνω ἐπ. ποιητ. ἐγείρω, ὤρῖνα (ὄρινα) ἐπ., ὀρίνας Θεόκρ. 26, 37. ὠρίνθη ἐπ. Θεόκρ. 22, 89. Ἀπ. Ἐπικράτ. 11, 36. ὀροθύνω ἐπ. ποιητ. ἐγείρω. ὀρόθυνον ἐπ., ὠρόθῦνα ἐπ. καὶ Λυκόφρ. 693. Παθ. ὠροθύνετο Αἰσχ. Πρ. 216, πρβ. ὀρούω. ἀμφὶ γέλως γλυκὺς ὦρσε χάριν Πινδ. Π. 8, 86 γέλως γλυκὺς πέριξ (ἐπιρρημ. πρβ. Ἰλ. Κ 535) ἐκίνησε τέρψιν, χαράν. ἀπομνύω μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν Ν. 7, 71 ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐκίνησα ταχεῖαν γλῶσσαν ὑπερβὰς τὸ ὅριον, ὡς (ῥίπτουσι) τὸ χαλκοπάρειον ἀκόντιον. τηλέφαντον ὄρσαι γέρας Ἀπ. Πινδ. 5, 1 ἴδ. τηλέφαντος. οἵαν σοι λώβαν ἐχθίσταν ἀρρήταν τ' ὦρσέν τις δαίμων Εὐρ. Ἑκ. 201 οἵαν συμφορὰν ἐπήγειρεν (ἐπήνεγκέ) σοι ἐχθίστην ἅμα καὶ ἄρρητον δαίμων τις! ἐξ οὗ δορπέομέν τε ὤρορε θεῖος ἀοιδός θ 539 ἀφ' ὅτου δειπνοῦμεν καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ὁ θεῖος ἀοιδός. ὄρσο κέων η, 342 σηκώσου νὰ ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῇς. εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν Σοφ. Ο. Τ. 165, ἴδ. ὑπερόρνυμαι. χλιδᾶς ἁβροπλούτοιο εἰς ἔριν ὀρνυμένα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1148, ἴδ. συσκιάζω. ἀμφὶ δὲ λευκὸς ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο. Ἡσ. Θε. 191 πέριξ δὲ λευκὸς ἀφρὸς ἐσχηματίζετο (κυρ. ἐσηκώνετο, ἐξηγείρετο) ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου σώματος. εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε Ἀρφ. Βατρ. 1529 δότε καλὸν κατευόδιον τῷ ποιητῇ ἀπιόντι εἰς τὸ φῶς (τοῦ κόσμου), ἐν ᾧ ἐγείρεται (ἵνα ἀπέλθῃ). κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον Αἰσχ. Ἑπτ. 109 κῦμα περὶ τὴν πόλιν ἀνδρῶν, ὧν οἱ λόφοι ταχέως κινοῦνται, ἐξεγερθὲν διὰ τῶν πνοῶν τοῦ Ἄρεως ἀφρίζει.

ὅρος ὁ: εἷς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται Θουκ. 4, 92 ἴδ. πήγνυμι. ἐγὼ δὲ τούτων ὥσπερ ἐν μεταιχμίῳ ὅρος

κατέστην Σόλ. ἐν Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. 12 τέλ. ἐγὼ δὲ ἐστάθην μεταξὺ τούτων (τῶν δύο μερίδων) στερεὰ (πεπηγὼς) ὡσὰν ὅριον ἐν μέσῳ δύο (διαφιλονεικουμένων μεθορίων) χωρῶν. Σικελιώτας οἵσπερ νῦν χρωμένους ὅροις πρὸς ἡμᾶς, οὐ μεμπτοῖς Θουκ. 6, 13 χρωμένους τοῖς ὅροις οἵσπερ νῦν χρῶνται πρὸς ἡμᾶς, οὐ μεμπτοῖς οὖσι: «διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἔχομεν παράπονα», μετ' εἰρωνείας. πιθανῶς ἄγων ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται Αἰσχ. Ἀγ. 491 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. ἔρος· ἴδ. ἐπινέμω. ἀριστοκρατίας μὲν ὅρος ἀρετή, ὀλιγαρχίας δὲ πλοῦτος Ἀριστοτ. 1294a 10 ἡ ἀρχὴ (τὸ μέτρον) τῆς ἀριστ. εἶνε ἡ ἱκανότης, τῆς δὲ ὀλιγαρχίας ὁ πλοῦτος, τῆς δὲ δημοκρατίας ἡ ἐλευθερία. Ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ ἵνα ἀνέλθῃ τις π. χ. εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα πρέπει νὰ ἔχῃ ἱκανότητα κἑ. ἁπάντων τούτων ὅρος καὶ λύσις τοῖς παθοῦσι τέτακται τοῦ παθόντος ἀφεῖναι Δημ. 37, 58 ὅλων τούτων τῶν καταδιώξεων ὅριον καὶ κατάπαυσις εἶνε ὡρισμένον διὰ τοὺς παθόντας τὸ ἂν δώσωσιν ἄφεσιν, συγχώρησιν, παθόντες· τ. ἔ. μετὰ τὴν ἄφεσιν παύει πλέον πᾶσα καταδίωξις. εἷς ὅρος, μία βροτοῖσίν ἐστιν εὐτυχίας ὁδός, θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ δύναται διατελεῖν βίον Ἀπ. Βακχυλ. 11 εἷς κανὼν (γνώμων), μία ὁδός, εὐτυχίας ὑπάρχει βροτοῖς, εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ ψυχὴν δύναται διάγειν τὸν βίον. Ἐπισημειωτέον δὲ ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν χωρίων τοὐλάχιστον ὅροι ἦσαν στῆλαι, ἐφ' ὧν ἦτο ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη τοῦ χωρίου· ἴδ. Corpus Inscr. Α' ἀρ. 530. Β' 2264 καὶ ἀλλ. ἴδ. καὶ ὁρίζω.

ὀροτύπος: δίκαν ὕδατος ὀροτύπου Αἰσχ. Ἑπτ. 85 «τοῦ καὶ ὄρη ῥηγνύντος» Σχ. τοῦ τύπτοντος τὰς πέτρας τῶν ὀρέων καὶ ἀντηχοῦντος. «ὀροτύπους τοὺς γίγαντας ὅτι ταῖς τῶν ὀρῶν κορυφαῖς ἔβαλλον» Φώτ. πρβ. ὀρειτύπος καὶ ὀροιτύπος.

ὀρούω (πρβ. ὄρνυμι) ὁρμῶ, σπεύδω, ἐφορμῶ, ἐπ. ποιητ. Ἱπποκρ. καὶ μτγν. πεζ. ὀρούσω Ὕμν. 2, 239. ὤρουσα, ὀροῦσαι κἑ. ἐπ. ποιητ. Ἱπποκρ. 8, 98. Πλουτ. Βροῦτ. 8. 34. Κάτ. πρεσβ. 13 κἀλλ. (ὄρ- Β 310. Ν 505. Ἡσ. Ἀσπ. 412. 436). πολλοὶ δὲ διδακταῖς ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὤρουσαν ἀρέσθαι Πίνδ. Ὀ. 9, 100 πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων διὰ διδακτῶν ἀρετῶν ὥρμησαν νὰ λάβωσι δόξαν. τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει τυχὼν Π. 10, 61 ἴδ. φροντίς. ὕβρις... ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν Σοφ. Ο. Τ. 876, ἴδ. εἰσαναβαίνω.

ὄρπετον Αἰολ. = ἑρπετόν.

ὀρσολοπεύω καὶ ὀρσολοπέω (ἴδ. ὀρσόλοπος) κυρ. ἀνορθῶ (σηκώνω) τὰς τρίχας, τὴν χαίτην, ἐναντίον τινός· ὅθεν ἐξεγείρομαι ἐναντίον τινός, καθάπτομαί τινος. Μετ' αἰτ. ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις; Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 308 ἦ με τῶν βοῶν ἕνεκα οὕτως ὀργιζόμενος ταράττεις (διαπολεμεῖς, σύρεις τῇδε κἀκεῖσε); Παθ. ἐν τῷ χωρίῳ: ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν Αἰσχ. Πέρσ. 10 περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ βασιλέως καὶ τῆς πολυχρύσου στρατιᾶς κακὰ ἡ ψυχή μου μαντευομένη ταράττεται ἔσωθεν (πρβ. «ἀνατριχιάζει»). «ὀρσολοπεῖται· διαπολεμεῖται, ταράσσεται, Αἰσχύλος» Ἡσύχ.

ὀρσόλοπος 2 (ὀρσός=ὀρθός, καὶ λόφος=λοφιὰ ἀλεκτρυόνος κττ.) ὁ ὀρθὴν τὴν λοφιὰν (χαίτην) ἔχων, ἑτοιμοπόλεμος· ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν Ἀνακρ. 70 (Bergk) ὁ ὀρσόλοπος Ἄρης ἀγαπᾷ τὸν ἐν τῇ μάχῃ καρτερικόν.

ὀρύσσω, Ἀττ. ὀρύττω (ῥ. ὀρυχ-, πρβ. ὀρυχήσομαι, ὀρυχή· τὰ διὰ τοῦ γ ὠρύγην, ὀρυγήσομαι κττ. εἶνε μτγν., ὡς διῶρυξ, γεν. μτγν. διώρυγος) σκάπτω. -ύξω Η 341, κατορύξω πεζ. ὤρυξα Ἡρ. 3, 39 (ὄρ- ἐπ.) καὶ Ἀττ., ὡς καὶ κατ-, δι- (Ἀόρ. β' ὤρυγον Φιλοστρ. Ἀπολλ. 1, 25. Φώτ. Ὑποτ. ὀρύγη ὡς ἐκ τοῦ Σόλωνος δῆθεν ἐν νόμοις). κατορώρυχα Ἀπ. Φερεκρ. 145, 19. ὠρωρύχειν Ἀππ. Ἐμφ. 4, 107. ὠρυξάμην Ἡρ. 2, 186. 3, 9 καὶ μτγν. Παθ. ὠρύχθην (ὠρύγην μτγν.). κατορυχθήσομαι (κατορυχησόμεσθα Ἀρφ. Ὄρν. 394. ὀρυγήσομαι μτγν.). ὀρώρυγμαι Ἡρ. 3, 60. 4, 195. Ξεν. Οἰκ. 19, 7. κατ-, δι- (πλημμελῶς ὤρυγμαι, Δ. Γ. ὄρ , Ἡρ. 2, 158. κατώρ- Ἀντιφῶν 3, γ 12, ὑποκατ- Ἀπ. Σώφρ. 3, δι- Λουκ. Τίμ. 53. Διόδ. Σικ. 4, 43). ὀρωρύγμην Ἡρ. 1, 186. διωρώρυκτο Ξεν. Ἀν. 7, 8, 14. (ὠρύγμην Ἡρ. 1, 185. ὀρωρ- Bekk.). ὀρυκτός. κρύψω τόδ' ἔγχος... γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται Σοφ. Αἴ. 658 εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς γῆς, ὅπου κανεὶς νὰ μὴ τὸ ἴδῃ. ὁπόσον βάθος ὀρύττειν δεῖ τὸ φυτὸν Ξεν. Οἰκ. 19, 2 πόσον βαθειὰ πρέπει (νὰ σκάπτῃ τις καὶ) νὰ φυτεύῃ τὸ φυτόν. Πρβ. Ψευδηρωδ. Ἐπιμερ. 204: «τὰ παρὰ τοῦ ὀρύσσω, εἰ μὲν ἔχουσι τὸ Χ, διὰ τοῦ Ω μεγάλου γράφονται, οἷον τυμβωρύχος, φρεωρύχος, γεωρύχος, καὶ τὰ τούτων ῥήματα, τυμβωρυχῶ, φρεωρυχῶ καὶ τὰ ὅμοια· ὅσα δὲ ἔχουσι ΚΤ διὰ τοῦ Ο μικροῦ γράφονται, τυμβορύκτης, τοιχορύκτης, φρεορύκτης, καὶ τὰ ὅμοια».

ὀρφᾰνίζω: ὀρφανιζομένῳ Πηλείδᾳ παραινεῖν Πίνδ. Ι. 6, 22 τῷ Πηλείδῃ, ὅτε ἔζη χωριστὰ τῶν γονέων του. ὀρφανίζει κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός 4, 283 «τὴν κακὴν γλῶσσαν τῆς φανερᾶς φωνῆς ὀρφανὴν ποιεῖ» Σχ. ἄφωνον ποιεῖ.

ὄρφνη ἡ: τᾶς (νυκτὸς) ἐξῆλθ' ὄρφνα Εὐρ. Ἰ. Τ. 150 ἴδ. οἷος.

ὀρφᾰνός 3: κελαδωνᾶς ὀρφανὸς ὕβρεως Πίνδ. Ἰ. 3, 26 ἐλεύθερος (ἀπηλλαγμένος) τῆς κομπώδους ὕβρεως. ἐπεὶ δέ τις λαβὼν ἄγει πολυβώτων Κελαινᾶν οἰκήτορα, ὀρφανὸν μαχᾶν σιδαρόκωπος Ἕλλαν Τιμοθ. Πέρσ. 152 ὁπότε δέ τις σιδηρόκωπος (σιδήρῳ ὡπλισμένος, ξιφηφόρος) Ἕλλην λαβὼν ἀπάγει οἰκήτορα πολυβ. Κελαινῶν, ἀπόμαχον γενόμενον. ὀρφανὴ βίου Ἠρίνδ. 3, 39 ἄπορος, πτωχή.

ὀρχήστρα κατὰ τὸν Φώτιον «ὀρχήστρα πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμικύκλιον», κατὰ δὲ τὸν Τίμαιον «τὸ τοῦ θεάτρου μέσον χωρίον καὶ τόπος ἐπιφανὴς εἰς πανήγυριν, ἔνθα Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνες». Κατὰ ταῦτα δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τὸ ἐν τῇ Πλάτ. Ἀπολ. 26 Ε χωρίον: καὶ οἱ νέοι ταῦτα παρ' ἐμοῦ μανθάνουσιν, ἃ ἔξεστιν ἐνίοτε, εἰ πάνυ πολλοῦ, δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις Σωκράτους καταγελᾶν τὰ ὁποῖα δύναταί τις ἐνίοτε, ἐὰν ἄλλως εἶνε πολὺ ἀκριβά, ν' ἀγοράσῃ ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας (τ. ἔ. τοῦ μέρους τῆς ἀγορᾶς, ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ βιβλία) καὶ νὰ καταγελᾷ τοῦ Σωκράτους.

ὀρχηστρικὸς (ὀρχηστρίς) 3.

ὀρχηστρὶς ἡ: ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαὶ Ἀρφ. Ἀχ. 1093 «ὑπερβατόν ἐστιν· ὀρχηστρίδες πάρεισι καλαί, καὶ τὰ φίλτατα τοῦ Ἁρμοδίου. τ. ἔ. τὰ εἰς Ἁρμόδιον σκολιὰ ᾄσματα» Σχ. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ ὀρχηστρίδες (καὶ αὐλητρίδες) εἰσήγοντο κατὰ τὸ τέλος τοῦ συμποσίου. Διὰ τὸ «ὑπερβατὸν» ἔγιναν πολλαὶ διορθ., ὧν οὐδεμία εὔστοχος.

ὄρωρα, ὄρωρε, ἴδ. ὄρνυμι.

ὀρώρεγμαι ἴδ. ὀρέγω.

ὀρώρει, ὀρώρεται ἴδ. ὄρνυμι.

ὀρωρέχατο ἴδ. ὀρέγω.

ὀρώρομαι, ὄρωρον ἴδ. ὄρνυμι.

ὀρώρυχα ἴδ. ὀρύσσω.

ὀρώρω ἴδ. ὄρνυμι.

ὅς, ἥ, ὅ. Παρὰ τοῖς Λεσβίοις ποιηταῖς εὕρηνται οἱ ἑξῆς τύποι· ὅ Ἀπ. Ἀλκαί. 5, 49, τό Ἀπ. Σαπφ. 2, 5. τᾶς 85, τᾶν Ἀλκαί. 15, τά 83, ταίς 85. Οἱ Δωριεῖς συχν. μεταχειρίζονται τὸ ἄρθρον ὡς ἀναφορικόν, π. χ. παρ' Ἐπιχάρμῳ εὕρηνται τόν, τοί, τάς, τά πρὸς τοῖς ὅν, ἅν, ὅ, οἵ, ὧν, αἵτε, ἅπερ. Παρ' Ὁμήρῳ εὕρηνται ὃ ἣ τὸ καὶ ὃς ἣ ὃ (γεν. ὅου Β 325. α 70) καὶ θηλ. ἕης ἀντὶ τοῦ ἧς Π 208). Δεικτικὴν δ' ἔννοιαν ἔχει τὸ ὃς ἐν τοῖς οὐδ' ὅς, καὶ ὅς, ὃς γὰρ παρ' Ὁμ. καὶ ὃ γὰρ ἀντὶ τοῦ τὸ γὰρ Μ 357. Ψ 9. ω 190. Ἡ δεικτικὴ ἔννοια ὑπάρχει καὶ ἐν τοῖς πεζ. καὶ ὅς, καὶ ἥ, ἦ δ' ὅς, μάλιστα παρὰ Πλάτ. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται ἐν μὲν ταῖς εὐθείαις ἀείποτε ὅς, ἥ, τό, οἵ, αἵ, τά, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις ἄλλοτε μὲν τοὺς ἄνευ τ, ἄλλοτε δὲ τοὺς ἀπὸ τ ἀρχομένους τύπους. Ὅταν δὲν προηγῆται πρόθεσις, εἶνε συνήθως ἐν χρήσει οἱ ἀπὸ τ ἀρχόμενοι τύποι· ὅταν δὲ προηγῆται πρόθεσις, εἶνε συνήθως ἐν χρήσει οἱ ἄνευ τοῦ τ τύποι ἐπὶ τῶν ἐκθλιβομένων προθέσεων, οἷον ἀντ' ὧν, ἀπ' οὗ, δι' οὗ, ἐπ' ἧς, κατ' ἃ (συνήθως: κατά, κατάπερ), μετ' ἧς, παρ' ὅν, ὑπ' ὧν κτλ. Ἐπὶ δὲ τῶν προθέσεων τῶν μὴ ἐκθλιβομένων, τίθενται οἱ ἀπὸ τ ἀρχόμενοι τύποι: τῆς πέρι, σὺν τοῖσι, ἐν τῇσι (ἀλλὰ εὕρηται καὶ ἐν ᾗ, ἐν ᾧ), ἐς τούς, ἐς τὸ (ἀλλὰ καὶ ἐς οὓς καὶ ἐς ὅ), ἐκ τοῦ, τῆς, τῶν (καὶ ἐξ οὗ, ἧς, ὧν). Καὶ ἀείποτε μέχρι οὗ καὶ ἄχρι οὗ. Ὅ τι ἐλέχθη περὶ τοῦ ὅς, ῥητέον καὶ περὶ τοῦ ὅσπερ, ἀλλ' ὄχι καὶ περὶ τοῦ ὅστις, ὅπερ ἀείποτε ὅστις λέγεται. Ἐν τοῖς Ἀποσπ. τῶν Ἰώνων φιλοσόφων καὶ ἐν ταῖς Ἰων. ἐπιγραφαῖς εἶνε ἐν χρήσει οἱ Ἀττικοὶ τύποι. Παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσι ποιηταῖς εὕρηνται καὶ οἱ Ἰωνικοί. Παρὰ δὲ τῷ Ἱπποκράτει ἐπικρατεῖ συνήθως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις. Ἀναφέρεται δ' οὐ μόνον εἴς τινα δεικτ. ἀντωνυμίαν τιθεμένην ἢ νοουμένην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς προσωπ. ἀντωνυμίας, ὡς: ᾧ προσῆκε τεθνάναι, σὺ παρεγράψω Δημ. 45, 81=σύ, ᾧ προσῆκε τεθνάναι, παρεγράψω. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ Σοφ. Αἴ. 1050 (εἶπον λόγον) ἀρέσκοντα μὲν ἐμοί, ἀρέσκοντα δὲ τῷ ἄρχοντι τοῦ στρατοῦ (Ἀγαμέμνονι). φόβον τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου, ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μητ' ἀφῆτ' ἔπος κακὸν Ο. Κ. 730 ὅπου τὸ ὃν ἀναφ. εἰς τὸ ἐμοῦ (τὸ ἐν τῷ ἐμῆς ὑπάρχον), ἴδ. λαμβάνω. τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν ἐς ὕστερον ψεῦσται φανούμεθα Ἀντ. 1194, ἴδ. μαλθάσσω. δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην, ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζει Αἴ. 234 ὅπου τὸ ὧν ἀναφέρ. εἰς τὸ περιληπτικὸν ποίμνην = ποίμνια, ἢ βοσκήματα. τυραννίδα θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται Ο. Τ. 542 πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποκτᾶται διὰ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ χρημάτων. νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς ὑπεξέπεμψεν Εὐρ. Ἑκ. 13. Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ παρὰ Θουκ. ὅπερ = τῷ παρ' ἡμῖν: πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τὸ γενικώτερον· ἴδ. Θουκ. 1. 33. 2, 59. 5, 35. 5, 50 κἀλλ. διὰ τὴν πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν Πλ. Πολ. 359 C πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πᾶσα φύσις κτλ. οὐκ ἄμορφος εἶ, ξένε, ὡς ἐς γυναῖκας, ἐφ' ὅπερ εἰς Θήβας πάρει Εὐρ. Βάκ. 453 ὅσον διὰ γυναῖκας (ὅσον διὰ νὰ κάμῃς ἐντύπωσιν εἰς γυναῖκας), διὰ τὸ ὁποῖον πρᾶγμα ἀκριβῶς ἦλθες εἰς Θήβας. Ἐνίοτε τὸ οὐδ. ὃ εὕρηται ἀντὶ τοῦ δι' ὅ, καὶ μάλιστα παρὰ Τραγ., ὡς Εὐρ. Φοίν. 155. 263 κἀλλ., ἐμιμήθη δὲ καὶ Ἀρφ. ἐν Ἐκκλ. 338 ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον=δι' ὃ καὶ δέδοικα. Ὡς δ' αἰτ. τοῦ κατά τι (ἢ ὡς σύστοιχος αἰτ.) κατήντησεν ἐνιαχοῦ νὰ προσλάβῃ ἐπιρρημ. σημ. ἀνάλογον πρὸς τὸ τὸ δὲ (ἴδ. τὸ ἄρθρον τό, πρβ. quod, καὶ ὅτι), ὡς ἐν τῷ: ὃ τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει Θουκ. 2, 40 ἴδ. θράσος. Διάφορον εἶνε τὸ Ἀρφ Βατρ. 771 ἐπεδείκνυτο (τ. ἔ. ἐπιδείξεις ἐποιεῖτο) τοῖς λωποδύταις. . . καὶ τοιχωρύχοις, ὅπερ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλῆθος = ὧνπερ ἔστιν ἐν Ἅιδου πλῆθος. ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες ἀποδείξειν Ἀρφ. Σφ. 602 = ἃ δουλείαν ὄντα κτλ. ἴδ. οἷος. Συχνάκις δὲ τὸ ἀναφορικὸν ἑλκόμενον ὑπὸ τοῦ δεικτικοῦ (ἢ ὑπὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ, εἰς ὃ ἀναφέρεται) ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτό, ὅπερ λέγεται ἕλξις· ἐκ τῶν

παρόντων καὶ ὧν δρᾶτε Θουκ. 5, 87 καὶ τούτων, ἃ δρᾶτε. ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας ἧς κέκτησθε Ξεν. Ἀν. 1, 7, 3 ἀντὶ τοῦ ἣν κέκτησθε. ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς αἷσιν ἡμεῖς ἥγομεν Ἀρφ. Θεσμ. 835 ἀντὶ τῶν ἃς ἡμεῖς ἥγομεν. ὧν ἔλαβεν ἅπασι μετέδωκεν Ἰσοκρ. 4, 29 ἀντί: τούτων ἃ ἔλαβεν. δεῖταί σου τοῦτον ἐκπιεῖν σὺν οἷς μάλιστα φιλεῖς Ξεν. Ἀν. 1, 9, 25 = σὺν τούτοις, οὓς μάλιστα φιλεῖς. Ἕλξις γίνεται καὶ ἐν ἐλλειπτικαῖς προτάσεσιν· ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὔ σοι πρέπον; Σοφ. Φιλ. 1227 = τούτων ἃ οὔ σοι πρᾶξαι πρέπον; μὴ ὑποκειμένων οἵων δεῖ θεμελίων Ξεν. π. Ἱππ. 1, 2 θεμελίων τοιούτων, οἷα δεῖ ὑποκεῖσθαι. ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι Ἀπομν. 4, 1, 4 τούτων, ἃ ἂν ἐξεργάζεσθαι ἐγχειρῶσι. Ἐνταῦθα ἐξεταστέα καὶ ἡ περίπτωσις ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ ἀναφορικὴ ἀντων. (συνήθως γεν. πληθ.) ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐν τῷ ῥήματι ὑπάρχουσαν ἔννοιαν π. χ. προσήκει δήπου πλείω χάριν αὐτοὺς ἔχειν ὧν ἐσώθησαν ὑφ' ἡμῶν Δημ. 16,. 13 = τούτων ἃ ἡμεῖς ἐποιήσαμεν ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας. ἀξίως ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν Ἀρφ. Λυ. 677 = ἃ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ἐπράξαμεν, ἀξίως τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ κατορθωμάτων μας. οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε... ἀκροῶνται ὑμῶν ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν περιγένησθε Θουκ. 3, 37 ἀκροῶνται ὑμῶν ὄχι ἕνεκα τῶν εὐεργεσιῶν, τὰς ὁποίας κάμνετε εἰς αὐτοὺς μὲ τὴν ἰδίαν σας βλάβην, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς, τὴν ὁποίαν ἠθέλετε ἀποκτήσῃ διὰ τῆς ἰσχύος σας μᾶλλον παρὰ διὰ τῆς καλῆς πρὸς ὑμᾶς διαθέσεως. ἐξ ὧν τοὺς ὑβρίζοντας ἠμύναντο εὐδοκίμησαν Ἰσοκ. 6, 42 = εὐδοκίμησαν ἐκ τούτων, ἃ ἐποίησαν ἀμυνόμενοι τοὺς ὑβρίζοντας. Ἐνίοτε δὲ γίνεται ἕλξις ἐπαναλαμβανομένης ἅμα τῆς προθέσεως· ἀφ' ὧν ἐγένεσθε ἀγαθοί, ἀπὸ τούτων ὠφελεῖσθαι Θουκ. 3, 64 ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τούτων, ἐν οἷς ἐδείχθητε γενναῖοι. Ἐνταῦθα ἠδύνατο ἢ τὸ ἀπὸ τούτων νὰ ἐλλίπῃ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀφ' ὧν νὰ τεθῇ ἃ μόνον. ἀπ' αὐτῶν μὲν οὖν ἔγωγε, ἀφ' ὧν μέλλω λέγειν, οὐδέν τι ἀξιῶ θαυμάζεσθαι Ξεν. Πόρ 4, 13 ἀντὶ τῶν: ἀπ' αὐτῶν.. ἃ μέλλω λέγειν. οὐκ ἐκ τούτων δίκαιόν ἐστι σκοπεῖν τὴν βασιλέως δύναμιν, ἐξ ὧν μεθ' ἑκατέρων γέγονεν, ἀλλ' ἐξ ὧν αὐτὸς ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολέμηκεν Ἰσοκρ. 4, 140 τ. ἔ. ἐκ τούτων, ἃ πεποίηκε μεθ' ἑκατέρων ὤν, ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων, οὓς αὐτὸς ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολέμηκεν· πρβ. 10, 47. Ἀλλ' ἐν τῷ: εἰς αὐτὸ τοῦτο τὴν τιμωρίαν τάξαντες, εἰς ὃ μάλιστα φοβούμενοι τυγχάνουσι Λυκ. κ. Λεωκρ. § 129 κυρ. καὶ ὥρισαν τὴν τιμωρίαν ἀποβλέποντες εἰς αὐτὸ τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποβλέποντες μάλιστα φοβοῦνται (ὅσοι δὲν θέλουν νὰ κινδυνεύσουν ὑπὲρ τῆς πατρίδος), ἡ εἰς δηλοῖ ἀναφορὰν (πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 980). Ἐν δὲ Ἡροδ. 3, 31 οἱ δὲ βασιλήϊοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων, ἐς ὃ ἀποθάνωσι ἤ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον, μέχρι τούτου τὸ ἐς ὃ = ἔστ' ἂν ἢ ἕως ἂν (ὁμοίως 8, 108 ἄνευ τοῦ ἄν). Ὅθεν = μέχρι τούτου, μέχρι οὗ, ἢ ἕως ἄν. Παρομοία τις σύνταξις μεθ' ἕλξεως γίνεται οὐ μόνον ἐπὶ μτβ. ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀμεταβάτων· δηλοῖς δὲ καὶ ἐξ ὧν ζῇς καὶ ποιεῖς Δημ. 18, 198 καὶ ἐκ τοῦ βίου καὶ ἐκ τῶν πράξεών σου. Κακῶς δὲ ὑπό τινων τὸ ἐξ ὧν ζῇς ἀναλύεται εἰς τὸ ἐκ τούτων ἃ ζῇς, πρβ. 18,130. ἀπὸ παιδεύσιος τῆς (=ἧς) ἐπεπαίδευτο Ἡρ. 4, 78 ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνατραφῇ. Ἐν δὲ τῷ οὐδέ σε λήθω τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς Ψ 648 δὲν λησμονεῖς τὴν τιμὴν (κυρ. δέν σε λανθάνω ὡς πρὸς τὴν τιμήν), μὲ τὴν ὁποίαν ἁρμόζει νὰ τιμῶμαι μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν. Ἡ γεν. ἧς εἶνε γεν. τοῦ τιμήματος (πρβ. ἄξιός τινος) εἰς τὸ τετιμῆσθαι. Τινὲς δὲ τὸ τιμῆς συνάπτουσι μὲ τὰ ἐφεξῆς, τ. ἔ. δέν σε λανθάνω μὲ ποίαν τιμὴν κτλ. Σπανίως γίνεται ἕλξις ἐπὶ ὀνομαστικῆς καὶ δοτικῆς. οὐδέν κω εἰδότες τῶν ἦν περὶ Σάρδις Ἡρ. 1, 78 οὐδέν πω εἰδότες τούτων, ἃ ἦν περὶ Σάρδεις. πολλαὶ (νῆες) ῥᾶσται ἐς τὸ βλάπτεσθαι ἀφ' ὧν ἡμῖν παρεσκεύασται Θουκ. 7, 67=ἀπὸ τούτων ἃ ἡμῖν παρεσκεύασται ἤγετο καὶ τῶν ἑαυτοῦ τῶν τε πιστῶν οἷς ἥδετο καὶ ὧν ἠπίστει πολλούς Ξεν. Κ. II. 5, 4, 39 καὶ πολλοὺς τούτων οἷς ἠπίστει. — Τῷ ἀναφορικῷ συνεφέλκονται καὶ τὰ πρὸς αὐτὸ συνημμένα οὐσιαστικὰ ἢ ἐπίθετα· οὐκ ἄν μοι δοκῶ ὑπό γε τούτων ὧν σὺ δεσποινῶν καλεῖς κωλύεσθαι Ξεν. Οἰκ. 2, 1 κωλύεσθαι ὑπό γε τούτων, ἃς σὺ δεσποίνας καλεῖς. ἆρα οὐ δοκεῖ σοι (ἡ τριὰς) τῷ τε αὑτῆς ὀνόματι ἀεὶ προσαγορευτέα εἶναι καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος οὐχ οὗπερ τῆς τριάδος; Πλ. Φαίδων 104 A ὅπου ὀρθῶς ὁ Heindorf ἔτρεψε τὸ ὅπερ εἰς οὗπερ τ. ἔ. ὅ ἐστι (=ὄντος) οὐχ ὅπερ (ἐστὶν) ἡ τριάς. Τὸ ὅπερ θὰ εἶχε καλῶς μόνον, ἂν ἀντὶ τοῦ τῆς τριάδος ὑπῆρχεν ἡ τριάς. οἷς οὖσιν ὑμετέροις ἔχει, τούτοις πάντα τἆλλα ἀσφαλῶς κέκτηται Δημ. 6, 17 τούτοις, ἃ ὑμέτερα ὄντα ἔχει, πάντα τἆλλα ἀσφαλῶς κέκτηται. — Καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτων γίνεται ἕλξις, ὡς: διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας Θουκ. 1, 89 ὅπου τὸ ὅθεν=ἐντεῦθεν οἷ. Πρβ. βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει Σοφ. Ο. Κ. 1226 ὅπου τὸ κεῖθεν=κεῖσε. Ὁμοίως λέγομεν καὶ ἡμεῖς: «νὰ πᾷς ἀπὸ 'κεῖ ποῦ 'λθες». Βραχυλογία ὑπάρχει ἐν τοῖς ἐφεξῆς: τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν οἷσπερ ἔοικεν Πλ. Πολ. 349 D, ὅπου τὸ οἷσπερ ἔοικεν=οἷοί εἰσιν οὗτοι οἷσπερ ἔοικεν. ὡμολογοῦμεν, ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι Αὐτ. 350 C=τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι οἷός ἐστιν οὗτος, ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη. Κατὰ ταῦτα ἐξηγητέον καὶ τὸ ἐν Ἀπ. Εὐρ. 812 τοιοῦτός ἐστιν οἷσπερ ἥδεται ξυνών=τοιοῦτός ἐστιν, οἷοί εἰσιν (οὗτοι), οἷσπερ ἥδεται ξυνών. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη διορθώσεως.

ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 334 σὺν τῷ μόνῳ πιστῷ τῶν οἰκετῶν, ὅνπερ εἶχον. Ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὸ ἐντὸς τῆς ἀναφορικῆς προτ. μετατιθέμενον οὐσιαστικὸν χάνει τὸ ἄρθρον, ἀλλ' ὅμως εὑρηνται καὶ ἄλλα παραδείγματα, ἐν οἷς τὸ εἰς ὃ ἀναφ. ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, καίτοι ἐντὸς τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως ὑπάρχον, φυλάττει τὸ ἄρθρον· ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν ἀπεῖπας Ἀντ. 404 = θάπτουσαν τὸν νεκρόν, ὃν σὺ ἀπεῖπας. Κατ' ἄλλους τὸ τὸν νεκρὸν εἶνε παράθεσις τ. ἔ. ὃν ἀπεῖπας, τὸν νεκρόν. οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν.. ἁρμοσθήσεται Ο. Κ. 907 = ἁρμοσθήσεται τούτοισι τοῖς νόμοις, οὕσπερ αὐτὸς εἰσῆλθ' ἔχων· ἴδ. ἁρμόζω. ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα, ἀνὴρ ἄκομπος Αἰσχ. Ἑπτ. 540 = καὶ τῷδε τῷ Ἀρκάδι, ὃν λεγεις, ἔστιν (τ. ἔ. ἀντιτέτακται) ἀνὴρ ἄκομπος· ὑπάρχει δὲ καὶ διὰ τοῦτον τὸν Ἀρκάδα, ὃν λέγεις, ἀνὴρ ἄνευ κομπορρημοσύνης· πρβ. Πλ. Πολ. 402 C. Φαίδων 61 B. ψυχήν γ' ἄριστος, πλήν γ' ὅτι οὐκ ἦν ἄρ' οὗπέρ φησιν εἶναι τοῦ πατρὸς Ἀρφ. Εἰρ. 676 = οὐκ ἦν ἄρα τοῦ πατρός, οὗπέρ φησιν εἶναι: «οὔτε γνήσιος ἦν τῷ πατρί, ἀλλὰ καὶ ῥίψασπις ἦν Σχ. Ἐνίοτε τὸ οὐσ., εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ ἀναφορ. ἀντων., ἀφομοιοῦται κατὰ πτῶσιν πρὸς τὴν ἀντων., ὡς τὴν δύναμιν, ἣν ὑμεῖς φατε ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι ἀντὶ τῆς δυνάμεως Ἀρφ. Πλ. 200. Ὁμοίως Λυσ. 408. λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοί, στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην Σοφ. Ο. Κ. 1150 ἀντὶ τοῦ λόγῳ δ' ὃς κἑ. πρόσσχες τὸν νοῦν τῷ λόγῳ, ὃς ἐμπέπτωκεν κλπ. τίς; οὐ γὰρ ὅν γ' ἐγῷδα τῶν εὐδαιμόνων Εὐρ. Ἰ. Τ. 544 = (ὁ στρατηγὸς) ὅν γ' ἐγὼ οἶδα οὐκ (ἔστι) τῶν εὐδαιμόνων. ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξηύρηκέ πω Ἀνδ. 271 οὐδεὶς ἐξηύρηκε τὰ φάρμακα γυναικός, ἅ ἐστι περαιτέρω ἐχίδνης καὶ πυρός. ὧν δ' εἵνεχ' ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε; Ἱκ. 754 = κομίζετε νεκρούς, ὧν οὕνεχ' ἀγὼν ἦν; Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαληφῆ σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις Σοφ. Φιλ. 1327 = πελασθεὶς τοῦ Χρύσης φύλακος, τοῦ οἰκουροῦντος κρυφίου ὄφεως, ὃς φυλάσσει τὸν ἀκαληφῆ σηκόν. πρβ. α 70. δ 11. ζώει ὃν γᾶ δέξεται Ὀρέσταν Σοφ. Ἠλ. 163 Ὀρέστης, ὃν γᾶ δέξεται. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε πολυμήστωρ χθονὸς Εὐρ. Ἑκ. 771 πρὸς ἄνδρα Πολυμήστορα, ὃς ἄρχει τῆσδε χθονός. Ὁμοίως Ἱππ. 101. Ἐνίοτε παραλαμβάνεται καὶ ἡ κλητικὴ ἐντὸς τῆς αναφορ. προτάσεως, πρὸς ἧς τὴν σύνταξιν καὶ ἀφομοιοῦται· κλῦθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες β 262 ἀντί: ὦ θεέ, ὃς χθιζὸς ἤλυθες. Πρβ. ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους, ὅσοις δικαστῶν (=ὑμεῖς τῶν δικαστῶν, ὅσοις) τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 745 ἐκβάλλετε ὡς τάχιστα τὰς ψήφους ἐκ τῶν ἀγγείων, ὅσοι ἐκ τῶν δικαστῶν ἔχετε ἀνελάβη τοῦτο τὸ ἔργον. Ἕλξις βεβαίως εἶνε καὶ ἐν τῷ Ζ 396 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος, Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ, ὅπου τὸ Ἠετίων ἀντιστρόφως συνεφώνησε πρὸς τὸ ἀναφορ. ὅς. Ἡ ἀντίστροφος αὕτη ἕλξις εἶνε συνήθης ἐν τῷ οὐδεὶς ὅστις οὐ Πλ. Πρωτ. 317 C. Μέν. 70 C. Δημ. 18, 200. Πρβ. Ἡρ. 7, 145: τὰ δὲ Γέλωνος πρήγματα μεγάλα ἐλέγετο εἶναι, οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν (ὧν) οὐ πολλὸν μέζω, ὅπου τὸ οὐδαμῶν Ἑλλ. τῶν οὐ συναποτελεῖ μίαν ἔννοιαν = πάντων τῶν Ἑλληνικῶν πολὺ μείζω. Ἢ ἂν ἄλλως τρέψωμεν τὴν φράσιν: οὐδαμὰ Ἑλληνικὰ πράγματά ἐστιν, ὧν οὐ τὰ Γέλωνος πολλὸν μέζω ἦν. Ὁ Cobet διώρθ. «οὐδαμῶν ὅτων οὐ πολλὸν μέζω· πρβ. Πλ. Πρωτ. 317 C. Ἐνίοτε ἡ ἀναφορ. ἀντωνυμία δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ ῥῆμα τῆς ἀναφορ. προτάσεως, ἀλλὰ πρὸς τὴν πληρεστέραν δευτερεύουσαν πρότασιν· μὴ βούλεσθε.. ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σῴζεσθαι.. , ἐπὶ τὰς ἀφανεῖς ἐλπίδας καθίστανται Θουκ. 5, 103 ἀντὶ τῶν: οἵ, παρὸν αὐτοῖς ἀνθρ. ἔτι σῴζεσθαι, ἐπὶ τὰς ἀφ. ἐλπ. καθίστανται. ἀνόητον δ' ἐπὶ τοιούτους ἰέναι, ὧν κρατήσας.. μὴ κατασχήσει τις 6, 11 ὅπου τὸ ἀναφορικὸν συνεφώνησε πρὸς τὸ πλησιέστερον κρατήσας, ἀντὶ τῶν: οὕς, ἐπειδὰν αὐτῶν κρατήσῃ τις, μὴ κατασχήσει. ἴδ. 3, 105. Πλ. Πολ. 466 A κἀλλ. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀναφορικὸν ἁρμόζει μόνον εἰς τὴν πλησιεστέραν πρότασιν, δὲν δύναται δὲ οὐδὲ ὡς δεικτικὸν ν' ἀναπληρωθῇ ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσει· συνέβη κυρίαν ἑκατέραν εἶναι τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ θάλατταν, ἥν, ὁπότεροι ἂν κατάσχωσιν, ὑπηκόους ἔχουσι τὰς πλείστας τῶν πόλεων Ἰσοκρ. 12, 53 ὅπου τὸ ἥν ἁρμόζει μὲν εἰς τὸ πλησιέστερον κατάσχωσιν, ὄχι δὲ καὶ εἰς τὸ ἔχουσι. Ἵνα γίνῃ ὁμαλωτέρα ἡ σύνταξις, πρέπει ν' ἀρθῇ τὸ ἀναφορικόν, ὧδέ πως: ὁπότεροι δ' ἂν κατάσχωσι τὴν ἀρχὴν ταύτην, οὗτοι ὑπηκόους ἔχουσι. Ὁμοίως Πλ. Θεαίτ. 202 D. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς συντάξεως εἶνε συνηθέστερον ἐν τῇ Λατινικῇ ἢ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Αἱ ἀναφορικαὶ προτάσεις ἐκφέρονται δι' ὁριστικῆς, δι' ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἂν συνήθως, καὶ τρίτον δι' εὐκτικῆς ἄνευ τοῦ ἂν συνήθως. 1) Ἡ ἀναφορ. ἀντων. συντάσσ. μεθ' ὁριστικῆς Α'. εἰς δήλωσιν αἰτίας, ὅτε ἡ ἄρνησις γίνεται διὰ τοῦ οὐ· πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; Σοφ. Φιλ. 250 ἄνθρωπον ποῦ δὲν εἶδα ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου; πρβ. Πλ. Συμπ. 204 B ὃν δὲ σὺ ᾠήθης Ἔρωτα εἶναι, θαυμαστὸν οὐδὲν ἔπαθες σχεδὸν = ὅτι δὲ τοῦτον (τοῦτο) σὺ ᾠήθης Ἔρωτα εἶναι κἑ. Κυρ. ὡς δὲ πρὸς τοῦτο, τὸ ὁποῖον σὺ ἐφαντάσθης ὅτι εἶνε ὁ Ἔρως, οὐδὲν θαυμαστὸν (παράδοξον, ἀκατανόητον) ἔπαθες. B' ἐπὶ ἀκολουθίας, ὅπου ἡ ἄρνησις ἐπίσης γίνεται διὰ τοῦ οὐ· θαυμάζω.., εἴ τίς ἐστι πρόφασις.. , δι' ἥν.. δίκην οὐ δώσει Δημ. 54, 17. Γ' εἰς δήλωσιν σκοποῦ,

ὅτε ἡ ἄρνησις γίνεται διὰ τοῦ μή, ὁ δὲ συνήθης χρόνος εἶνε ὁ μέλλων τῆς ὁριστικῆς· παῖδες οὔπω εἰσὶν οἵ με θεραπεύσουσιν Λυσ. 24, 6 οἱ ὁποῖοι νά με περιποιηθοῦν. Πρβ. τὰ Ὁμηρικά, ἐν οἷς τίθεται ἡ ὁριστ. τοῦ μέλλ. μετὰ τοῦ κε(ν) (ἄν): παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι Α 175 οἱ ὁποῖοι νὰ μὲ τιμήσουν. Ὁμοίως Β 229. Ψ 675. κ 423 καὶ συχν. Παρόμοια εἶνε καὶ τὰ τοιάδε: δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατός ἐστ' ἀναγκάσαι Εὐρ. Ἱππ. 921 ὁ ὁποῖος νὰ ἐμπορῇ νὰ ἀναγκάσῃ νὰ φρονῶσι καλῶς οἱ μὴ φρονοῦντες. ζητεῖν μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι τὸ καλὸν ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖται Πλ. Ἱππ. 1, 291 D μοὶ φαίνεσαι ὅτι ζητεῖς ν' ἀποκριθῇς, ὅτι τὸ καλὸν εἶνε τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον ποτὲ νὰ μὴ φαίνεται ἄσχημον εἰς καμμίαν περίστασιν εἰς κανένα. Δ' εἰς δήλωσιν ὑποθέσεως· ἃ μὴ οἶδα, οὐδὲ οἴομαι εἰδέναι Πλ. Ἀπολ. 21 D = εἴ τινα μὴ οἶδα. παρ' ἐμοὶ οὐδεὶς μισθοφορεῖ, ὅστις μὴ ἱκανός ἐστιν ἐμοὶ ἴσα ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 5 = εἴ τις μὴ ἱκανός ἐστιν. Ἡ ὁριστικὴ τῶν ἱστορικῶν χρόνων μετὰ τοῦ ἂν τίθεται ὅπως καὶ ἐν ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ. 2) Τὰ ἀναφορικὰ συντ. πρὸς ὑποτακτικὴν μετὰ τοῦ ἂν ἐπὶ προσδοκωμένης καὶ μελλούσης πράξεως ἢ ἐπὶ ἀορίστου ἐπαναλήψεως. Ἡ ἄρνησις ἐν τῇ δευτερευούσῃ προτάσει εἶνε μή, ἐν δὲ τῇ κυρίᾳ προτάσει τίθεται ἐνεστώς, καὶ συνήθως μέλλων· ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς Λ 409 ὃς δ' ἂν ἀριστεύῃ ἐν τῇ μάχῃ, τοῦτόν γε πάνυ δεῖ ἑστάναι κρατερῶς. ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω, αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι Ο 348 ὃν δ' ἂν ἐγὼ μακρὰν τῶν νεῶν ἀλλαχοῦ ἴδω, ἐκεῖ αὐτῷ θάνατον βουλεύσομαι, ἐπὶ ἐπαναλήψεως. καταφρόνησις δὲ (ἐγγίγνεται τούτῳ), ὃς ἂν καὶ γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν Θουκ. 2, 62 ὅστις καὶ ἐν καθαρᾷ ἐπιγνώσει ἔχει πεποίθησιν, ὅτι ὑπερέχει τῶν ἐναντίων. ἐμοὶ μὴ λαμβάνοντι (ἀργύριον) οὐκ ἀνάγκη διαλέγεσθαι, ᾧ ἂν μὴ βούλωμαι Ξεν. Ἀπ. 1, 6, 5 σχεδὸν = ἐὰν μὴ βούλωμαι. Ὡς δ' ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικὴν ἄνευ τοῦ ἂν (ὡς Ε 407. λ 428. α 415 καὶ συχν.), οὕτω πολλάκις καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ Αἰσχ. Ἑπτ. 244. 803. Εὐμ. 211. 325. Ἱκ. 96. Σοφ. Φιλ. 1360. Αἴ. 761. 1160 καὶ συχν. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1064. Μηδ. 516. Ἄλκ. 76 κάλλ. Ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ὁ ἂν συνήθως ὑπάρχει. 3) Τὰ ἀναφορικὰ συντάσσ. πρὸς εὐκτικὴν ἄνευ τοῦ ἂν εἰς δήλωσιν ἀορίστου ἐπαναλήψεως, ἀναφερομένης εἰς τὸ παρελθόν. Ὅθεν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τίθεται παρατατικὸς ἢ καὶ ὁ λεγόμενος θαμιστικὸς ἀόριστος. Ἡ ἄρνησις εἶνε μή· ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν νείκεον, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν Μ 268 ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον σκληροῖς λόγοις ὠνείδιζον, ὅν τινα πάνυ ἀμελοῦντα τῆς μάχης ἴδοιεν. Πρβ. Ο 743. Β 188. Κ 489 καὶ συχν. ὁ Σάκας ἐτύγχανε τιμὴν ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους καὶ ἀποκωλύειν, οὓς μὴ καιρὸς αὐτῷ δοκοίη εἶναι προσάγειν Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 8 ὁ Σ. εἶχε τὸ ἀξίωμα νὰ ἄγῃ πρὸς τὸν Ἀστυάγην τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτοῦ (νὰ τὸν ὁμιλήσουν) καὶ νὰ ἐμποδίζῃ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς νὰ ἄγῃ πρὸς αὐτόν. βοῇ χρώμενος ἔτι μᾶλλον ἑκάστοις καθ' οὓς γίγνοιτο Θουκ. 7, 76 ἴδ. χρῶμαι. Ἡ εὐκτικὴ εὕρηται ἐνίοτε ἄνευ τοῦ ἄν, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς κυρίας προτάσεως, α) ἐπὶ δυνητικῆς ἐννοίας, β) ἐπὶ ὑποθετικῆς ἐννοίας (= εἰ μετ' εὐκτ.), καὶ γ) κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς προηγ. εὐκτικήν. α) οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι Χ 348 σχεδὸν = ὃς ἂν ἀποδιώξειεν (ἀπαμύνειεν) σῆς γε κεφαλῆς τοὺς κύνας. μέγα ἔργον ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν Ε 303 σχεδὸν = ὃ οὐκ ἂν φέροιεν. Ἡ χρῆσις αὕτη σπανία καὶ ποιητική. ἴδ. ἂν σελ. 114 στ. 1. β) κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη, ὅντινά γ' ὕπνος ἕλοι τ 511 = εἴ τινά γ' ὕπνος ἕλοι. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνος Σοφ. Ο. Τ. 315 ἴδ. δύναμαι. ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν Ἀντ. 666 σχεδὸν = εἴ τινα π. στήσειε· ἴδ. ἐπεί. Ἐνίοτε καὶ παρὰ πεζ. ὡς Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 19. Πλ. Νόμ. 927 C. Λυσ. 12, 84. γ) ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι α 47 καθὼς εἴθε νὰ χαθῇ καὶ πᾶς ἄλλος, ὅστις πράττει (ἤθελε πράττῃ) τοιαῦτα. Ὅπου ἡ εὐκτ. ῥέζοι ἐτέθη καθ' ἕλξιν τινὰ πρὸς τὴν προηγουμ. εὐκτικήν. ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην Ἀρφ. Σφ. 1431 ο καθεὶς πρέπει νὰ κάμνῃ τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν γνωρίζει. ὀκνοίην ἂν εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, ἃ ἡμῖν δοίη Ξεν. Ἀν. 1, 3, 17 ὅπου κατ' ἄλλους τὸ ἃ ἡμῖν δοίη = εἴ τινα ἡμῖν δοίη· ἀνάγεται δηλ. εἰς τὴν προηγ. περίπτωσιν. — Ἐνίοτε δὲ ἡ εὐκτικὴ (ἄνευ τοῦ ἂν) διαδέχεται τὴν ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἄν· δοκεῖ γάρ μοι, ἔφη, πάντας μὲν οὓς ἄν τις βούληται ἀγαθοὺς συνεργοὺς ποιεῖσθαι ὁποιουτινοσοῦν πράγματος, ἥδιον εἶναι εὖ τε λέγοντα καὶ εὖ ποιοῦντα παρορμᾶν μᾶλλον ἢ λυποῦντα καὶ ἀναγκάζοντα· οὓς δὲ δὴ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων ποιήσασθαί τις βούλοιτο συνεργοὺς προθύμους, τούτους παντάπασιν ἔμοιγε δοκεῖ ἀγαθοῖς θηρατέον εἶναι καὶ λόγοις καὶ ἔργοις Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 10 ἐνταῦθα ἀμφότερα τὰ κῶλα ἐκφράζουσιν γενικήν τινα ἔννοιαν· ἀλλὰ κυρίως τὸ μὲν πρῶτον, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ ὁποιουδήποτε (ὁποιουτινοσοῦν) πράγματος, ἐκφράζει γενικωτάτην ἔννοιαν ὑποπίπτουσαν εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν οἱουδήποτε· τὸ δὲ δεύτερον, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ πολεμικῶν ἔργων, ἐκφράζει καὶ ἐξ ὑποκειμένου τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ Κύρου, ἐφαρμοζομένην εἰς μίαν εἰδικὴν πε-

ρίπτωσιν (τὰ πολεμικά), ἴδ. Gerth II σ. 430. Πρβ. Πλ. Εὐθύδ. 302 Α. Ἐν τῇ ἀναφορ. προτάσει δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἡ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, καθ' ὃν λόγον καὶ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὅταν ἐκφράζεται τὸ δυνατὸν γενέσθαι· οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα ι 126 οἱ ὁποῖοι νὰ (ἐμποροῦν νὰ) κατασκευάζουν πλοῖα, τὰ ὁποῖα νὰ (ἐμποροῦν νὰ) ἐκτελοῦν ἓν ἕκαστον ἔργον. τὸν δὲ πόλεμον, δι' ὅπερ χρήσιμοι ἂν εἴημεν, εἴ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι, γνώμης ἁμαρτάνει Θουκ. 1, 33 διὰ τὸν ὁποῖον (κυρ. πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον) δυνάμεθα νὰ εἴμεθα (ἠθέλομεν εἶσθαι) χρήσιμοι. Καὶ συχν. καὶ ἐπὶ ὑποθετικῆς ἐννοίας· ὅστις δὲ μὴ ἰατρὸς ἂν γένοιτο κακῶς πράξας, δῆλον ὅτι οὐδὲ κακὸς ἰατρός Πλ. Πρωταγ. 345 Β ὅπου τὸ ὅστις μὴ ἂν γένοιτο ἐλέχθη κατ' ἀναφ. πρὸς τὸ προηγούμενον: οὐκ ἄν ποτε γενοίμεθα κακῶς πράξαντες οὔτε ἰατροὶ οὔτε τέκτονες. Καὶ κατ' ἐπαναφοράν, ὡς: δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα Αἰσχ. Ἑπτ. 887, ἴδ. βαίνω. πρβ. Ἡσ. Ἔργ. 327. Καὶ κατ' ἐπανάληψιν· τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι (ἐνν. ἔοικε), τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου, τῆς βολῆς περὶ τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν Πλ. Πολ. 479 C μὲ τί καὶ ἐπάνω εἰς τί (καθημένην) ὑπονοοῦσιν ὅτι αὐτὸς ἐκτύπησεν αὐτήν. Ἡ σύνταξις εἶνε χαλαρά πως. Ἐπὶ ἀντιθέσεως, ἔνθα συχν. ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ ἄρθρον· Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ Φωκυλίδ. 1 ὄχι ὁ ἕνας ναί, καὶ ὁ ἄλλος ὄχι, ἀλλὰ πάντες (εἶνε κακοί). Φίλιππος ἃς μὲν κατείληφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ Δημ. 18, 164 ἀντὶ τοῦ τινὰς μέν, τινὰς δέ. ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός Ἀπ. Ἐπιχάρ. 258 = τισὶ δὲ κακός. Συχνὴ δὲ εἶνε ἡ χρῆσις αὕτη παρὰ μτγν.

ὅς, ἥ, ὅν, καὶ ἑός, ἑή, ἑὸν κτητ. ἀντων. τοῦ γ´ ἑν. προσ. ϝϝός Λέσβ. ἐϝός Βοιωτ. ϝός Δωρ. (τὰ ϝὰ κάδεα Ἀπ. Ἀλκμᾶν. 99). ἑὸς (συχν. Πίνδ.) καὶ ὅς. σφός καὶ σφεός Ἀπ. Ἀλκμᾶν. 56, 31. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται καὶ τὴν ὃς καὶ τὴν ἑὸς (καὶ κατ' ἐπίτασιν: ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες δ 643, πρβ. κ 204), ὁ δ' Ἡρόδ. τὴν ὅς, καὶ δὴ μόνον ἐν 1, 205 ἐθέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν νὰ τὴν ἔχῃ γυναῖκά του, ὁ Δημόκρ. ἐν τῷ ἃ = ἴδια (Φώτ.). Εὕρηται δ' ἐνίοτε ἡ ὃς καὶ παρὰ Τραγ. ὡς: καλεῖ πατρῴας γῆς ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Αἰσχ. Ἑπτ. 627 ἐπικαλεῖται τοὺς ἐγχωρίους θεοὺς τῆς πατρ. γῆς νὰ γίνωσι κατὰ πάντα λόγον ἐπόπται καὶ ἐκτελεσταὶ τῶν δεήσεών του. λέσχας ἃς Εὐμ. 367 χορ. τὸν ὃν ἀκοίταν Σοφ. Τρ. 525. τῶν ὧν τέκνων 266. τοῖς οἷσιν Ο. Τ. 1248. τῶν ὧν Αἴ. 442. ἐκγόνοισιν οἷς Εὐρ. Μήδ. 955. πρβ. καὶ Ἑλ. 1134, ὅπου ὁ Ματθιαῖος ἔγρ. ὧν ἀντὶ τοῦ τῶν χάριν τοῦ μέτρου. Οἱ Ἀττικοὶ πεζ. ἀντὶ τῆς κτητ. ταύτης ἀντων. μεταχειρίζονται τὴν αὐτοπαθῆ ἑαυτοῦ (μόνον ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. 394 Α ἐν παραφράσει Ὁμηρ. χωρίου λέγει τὰ ἃ δάκρυα). Τὸ δὲ ἑὸς ἐπὶ πληθ. ἀντὶ τοῦ σφὸς παρ' Ἡσ. Ἔργ. 58 καὶ παρὰ Καλλιμ. Ἀπ. 420 καὶ Ἀπ. 11 ψέγει ὁ Ἀπολλών. Περὶ Ἀντων. 143 Β.

ὅσιος 3 (2) ὁ σύμφωνος πρὸς τὸν θεῖον νόμον, ὁ ὑπὸ τοῦ θείου νόμου συγκεχωρημένος, θεμιτός, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ εὐσεβής, «θεοφοβούμενος»· φθέγμα ὅσιον (= εὔφημον) εὔχομεν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 926 = εὔφημον εὔχομεν στόμα: ἐξ εὐλαβείας εὔχομεν κλειστὸν τὸ στόμα μας (ἀφ' οὗ δηλ. ὁ Ἡρακλῆς εἶπεν εὐφημεῖτε). τὸ δ' ὅσιον δώσω φόνῳ Ι. Τ. 1037 «τὸ δ' ὅσιον (ὄν, ἢ ἐσόμενον, ἤτοι ὅτι δ' ὅσιόν ἐστιν, ἢ ἔσται ἐκ τοῦ ἐναγοῦς, ἁγνισθέντος δηλ.) φόνῳ (= εἰς θυσίαν) δώσω (ἤτοι: τοῦτο θύσω)» Δ. Βερν. κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος (ἐνν. εἶναι) Ἀφ. Πλ. 682 = νομίσας ὅτι εἶνε θεμιτὸν νὰ πράττῃ τις τοιαῦτα. ἱερῶν πατρῴων ὅσιος ὢν (= ὡς πρὸς τὰ πατρῷα ἱερὰ ὢν ἁγνός, ὄχι ἐναγής, ὡς ὁ Πολυνείκης) μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν οὗπερ τοῖς νέοις θνῄσκειν καλὸν Αἰσχ. Ἑπτ. 1000 ἁγνὸς δὲ ὢν ὡς πρὸς τὰ ἱερὰ τῆς πατρίδος ἀμέμπτως ἔπεσεν ἐκεῖ, ὅπου εἶνε ἔντιμον εἰς τοὺς νέους νὰ πίπτωσι. τῶν δὲ κρατούντων χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων Χο. 376 τῶν δὲ ἐχόντων τὴν ἐξουσίαν αἱ χεῖρες δὲν εἶνε καθαραί, οἵτινες εἶνε μισητοὶ εἰς τοῦτον· ἴδ. γίγνομαι. τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων τοὺς θεούς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ Δημ. 24,9, ὅπου ἱερὰ μὲν εἶνε χωριστὴ ἰδιοκτησία τῶν θεῶν, ὅσια δὲ τὰ ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενα. Διὰ τοῦτο ὅσια ἐλέγοντο καὶ τὰ μὴ καθιερωμένα εἰς τοὺς θεούς, ὧν ἐπετρέπετο ἡ χρῆσις, ὡς καὶ οἱ τόποι, εἰς οὓς ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ τις· ὁ δ' Ἁρποκρατίων ἐξηγῶν τὰ ὅσια διὰ τοῦ δημόσια ἐννοεῖ = ὧν ἡ χρῆσις ἐπετρέπετο εἰς τὸ δημόσιον· ἐπεξηγεῖ δὲ διὰ τοῦ ἐν § 120 χωρίου: «τὰ μὲν ἱερά, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότες καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι αὐτοὶ ἔχοντες, τὰ δ' ὅσια, ἃ ἐγίγνεθ' ὑμέτερα (τ. ἔ. δημόσια), κεκλοφότες», δι' οὗ διακρίνονται σαφῶς τὰ ἱερὰ ἀπὸ τῶν ὁσίων, πρβ. Πλάτ. Πολ. 344 Α. λέγεταί γε συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι Πλ. Θεάγ. 122 Β «τὸ γὰρ ἱερὸν οὐδενὸς ἴδιον, ἀλλὰ τῶν χρωμένων ἐστὶ κοινόν» Σχ. ὁσίου γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὢν ἐτύγχανον Εὐρ. Ἄλκ. 10 «προσυπακουστέον τὸ λάτρις ἢ τὸ θής» Σχ. ἃς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος οὐχ ὁσίας Ἕλλησι διδοῦσι φαίνειν Εὐρ. Ι. Τ. 465, ἴδ. φαίνω. ἐφ' ᾧ θ' ὁσίης πλέον εἰπεῖν θαρσεῖ Ἀπ. Ἐμπεδ. 4, ἴδ. θαρσέω. ἀπέπτυσ' ὁσίᾳ γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε Εὐρ. Ι. Τ. 1161 «σύγγνωθί μοι τοῦτο (τὸ ἀπέπτυσα) λεγούσῃ· ὁσίας γὰρ χάριν λέγω (ὅ ἔ. καθ' ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον χρέος ὤφειλεν εἰπεῖν τοῦτο)» Δ. Βερν. Ἐκ τοῦ ἐφεξῆς ἔπος φαίνεται ὅτι δὲν εἶπε

μόνον «φτοῦ φτοῦ», ἀλλ' ἴσως προσέθεσε καὶ τὴν λέξιν: «ἔξ' ἀπὸ δῶ» ἢ τοιοῦτόν τι· τὸ δὲ ἑξῆς: διότι τοῦτο λέγω (τοῦτον τὸν λόγον ἐκφέρω, τὸ ἀπέπτυσα) ἐκ θρησκευτικοῦ καθήκοντος. αἷμά τ' ἐξανιέτω ὁσίας ἕκατι θεά θ' ὅπως τιμὰς ἔχῃ 1461 (ἂς πλησιάζῃ τὸ ξίφος εἰς τὸν λαιμὸν ἀνθρώπου) καὶ ἂς ἐκβάλλῃ αἷμα, ἵνα ἐκτελῆται ὁ θρησκευτικὸς τύπος καὶ ἡ θεὰ ἔχῃ τιμάς.

ὁσιόω ποιῶ ὅσιον· ἐς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυροῖ, φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή Εὐρ. 'Ορ. 513 εἰς τὸν ὄντα ἔνοχον αἵματος δὲν συνεχώρουν νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιον αὐτῶν οὐδὲ νὰ τοὺς συναντᾷ, ἀλλὰ δι' ἐξορίας ἔκριναν καλὸν νὰ ἐξαγνίζωσιν αὐτὸν καὶ ὄχι διὰ φόνου (δηλ. ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸν φόνον ἀντὶ φόνου). Εἰς τὸ ὁσιοῦν θὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ἐδικαίουν ἐκ τοῦ οὐκ εἴων. ἀμφὶ νάρθηκας ὑβριστὰς ὁσιοῦσθε Εὐρ. Βάκ. 114 γίνεσθε ὅσιαι περὶ τοὺς νάρθηκας, ὥστε νὰ εἶνε ὑβρισταί, τ. ἔ. ὁσίως χειριζόμεναι τοὺς νάρθηκας ὑβρίζετε δι' αὐτῶν. ἐπεὶ ὡσιώθησαν αἱ ἡμέραι Ξεν. 'Ελλ. 3, 3, 1 «ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτῳ τινός, οἷον μὴ ἱερὰς ἀλλ' ὁσίας νομισθῆναι» Σουΐδας, ἴδ. 'Ηρ. 6, 58.

ὀσμάομαι: αἱ ψυχαὶ ὀσμῶνται καθ' Ἅιδην 'Απ. 'Ηρακλ. 98 (Πλουτ. 787 C) «μυρίζουν», ὀσφραίνονται ἐν τῷ Ἅδῃ. ‖ παρατηρῶ, ὀσφραίνομαι Σοφ. 'Απ. 178 (Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 301): καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς (Herm.: αὑτὸς) ἐν γλώσσῃ τί με προηγορεῖ (οὕτως ἔγραψα: προσηγορεῖ ἢ παρηγορεῖ) Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου διότι ὁ αὐτὸς χαρακτὴρ ὑπάρχων ἐν τῇ γλώσσῃ προυπαγορεύει μοι νὰ ὀσφραίνωμαί τι Λακωνικοῦ λόγου: «εἰ γὰρ καὶ 'Ελληνικῶς ἐλάλουν (αἱ Φοίνισσαι), ἀλλ' οὖν γε καὶ πάτριον ἔσῳζον ἀπήχησιν τῆς φωνῆς» Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 301.

ὀσμὴ ἡ: ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ Αἰσχ. Εὐμ. 253, ἴδ. προσγελῶ.

ὅσος 3: βόθρον ὄρυξ' ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα λ 25 βόθρον ὤρυξεν ἑνὸς πήχεος περίπου κατὰ μῆκος καὶ πλάτος. τιμίαν ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις 'Ερεχθέως τεύξῃ παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων, ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν Αἰσχ. Εὐμ. 856 ἔντιμον ἕδραν ἔχουσα πλησίον τῶν ἀνακτόρων τοῦ 'Ερ. θὰ ἀπολαύῃς παρὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ παρὰ τῶν γυναικείων ὁμίλων τοσούτων ἀγαθῶν, ὅσα δὲν ἤθελες ἔχῃ ποτὲ παρ' ἄλλων ἀνθρώπων. ὅσοι μῆνες Δημ. 24, 142 καθ' ἕκαστον μῆνα. ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται 'Αρφ. 'Αχ. 150 ὅσον ἐστὶ τὸ χρῆμα τῶν παρνόπων, ὃ προσέρχεται. φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπου σ' ὅσων στένω Εὐρ. Φοίν. 1425 = ὅσα ἐστὶ τὰ κακά, ἐφ' οἷς σε στένω. Τὸ ὅσον ἀντὶ τοῦ ὡς εἶνε ἀνελλήνιστον. τὸ μὲν.. ἄμμες εἴσκομεν εἰσορόωντες, ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο ι 321 κατὰ βραχυλογίαν συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἀντικείμ. τῆς κυρίας προτάσεως, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τοιοῦτόν τινα τύπον: ὅσος ἐστὶν ἱστὸς νεὼς ἐεικ. ἐπὶ μισθῷ ὅσῳ δή 'Ηρ. 1, 160 ἐπὶ ὁσῳδήποτε μισθῷ. 'Ομοίως καὶ εἰς τὰ ἀναφορ. οἷος, ὅσος προστιθέμενον τὸ δὴ παρέχει ἐπιθετικήν τινα σημ. ἴδ. 3, 52. 1, 86. ὅσα μὴ δι' αὑτῶν (ἐνν. ἐστὶ) οὐδενὸς μάρτυρος καθ' ἡμῶν εὐπορήσουσι Δημ. 54, 36 ἐκτὸς ἐκείνων, ὅσα ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτῶν (ὅσα τελειώνουν μεταξύ των), εἰς ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν κανένα μάρτυρα ἐναντίον ἡμῶν. χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ 'Αττικῇ, ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια Θουκ. 2, 23 ἴδ. ἐμμένω. ἡ μὲν ἔφθασε τοσοῦτον ὅσον, Πάχητα ἀνεγνωκέναι τὸ ψήφισμα 3, 49 ἡ μὲν προέλαβε τόσον, ὥστε ὁ Πάχης νὰ ἔχῃ ἀναγνώσῃ τὸ ψήφ., κυρ. ὅσον ἤρκει διὰ νὰ ἔχῃ ἀναγνώσῃ: ὅσον ποῦ εἶχε ἀναγνώσῃ τὸ ψήφ. Καὶ μετὰ μετοχῆς κατ' ἔλλειψιν: τῆς γῆς ἐκράτουν ὅσα μὴ προϊόντες πολύ Θουκ. 1, 111, περὶ οὗ ἴδ. κατωτ. 'Ομοίως τίθεται καὶ τὸ ὅσον, πρβ. 4. 16 Σοφ. Ο.Τ. 347. 'Αργείων κελευόντων ὅσον σχόντας μόνον.. εἰς τὴν Λακωνικήν.. ἀπελθεῖν οὐκ ἤθελον Θουκ. 6, 105 ἂν καὶ οἱ 'Αργ. προέτρεπον αὐτοὺς μόνον νὰ προσεγγίσουν (τόσον ἀρκεῖ) εἰς τὴν Λακ, καὶ ἔπειτα πάλιν ν' ἀπέλθουν, δὲν ἤθελον· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα 8, 92 ἴδ. ἀπό. Περὶ τοῦ ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὡραῖα Ξεν. 'Αν. 5, 3, 12 ἴδ. τρωκτός. ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, οὔποθ' ἓν ἱρεύουσ' ἱερήϊον ξ 93, πρβ. τὸ κοινόλεκτον «ὅσες ἡμέρες ἔχει ὁ χρόνος». «Ἐν τῷ ὅσσαι νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν περιττῶς κεῖται καὶ ἀφελῶς τὸ νύκτες. Τὸ δὲ ὅλον περίφρασίς ἐστι τοῦ αἰεὶ καὶ τοῦ ὁσημέραι» Εὐστάθιος· «ὁσημέραι λέγε· ὅσαι δὲ ὧραι» Θωμ. Μάγ. διαλελυμένως. Εὕρηται δὲ καὶ ὁσέτη ἀντὶ τοῦ ὅσα ἔτη (τ. ἔ. ἀνὰ πᾶν ἔτος). Τὸ δὲ ὁσῶραι μόνον παρὰ μτγν. Διαλελυμένως δὲ λέγεται καὶ ὅσοι μῆνες. μέτα νυν δὸς ἐμοὶ σᾶς δανοίας, μετάδος δ' ὅσσον ἐπαλγῶ μελέα τῶν φθιμένων οὓς ἔτεκον Εὐρ. 'Ικ. 56 δὸς εἰς ἐμὲ μέρος τῆς (μητρικῆς) συμπαθείας σου, δὸς δὲ τόσον μέρος, ὅσον λυποῦμαι ἡ ἀθλία (διὰ) τοὺς νεκρούς, οὓς ἐγέννησα. Τόσῳ μᾶλλον λυπεῖται, ὅσῳ μεγαλιτέραν ἀνάγκην ἔχει τῆς συμπαθείας αὐτῆς ὡς μητρός. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβης Θεόκρ. 4, 39 = ὅσον φίλαι, τόσον ἀπέσβης (φίλα)· πρβ. Λόγγ. 3, 21: ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο (τ. ἔ. ὅσον βράδιον ἤρξατο). καὶ τόσον (Reiske: καὶ κόσσον) ὀφθαλμοὶ πάρ' (O. Schneider: γὰρ) ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουὴ εἰδυλίς Καλλιμ. 'Απ. 451 καὶ τοσοῦτον οἱ ὀφθαλμοὶ πάρεισιν ἀπευθεῖς (ἄπυστοι, ἄπειροι), ὅσον ἡ ἀκοὴ εἰδήμων (πάρεστι)· περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐπιθυμοῦντες νὰ παραδώσωσι τοῖς ἄλλοις τὰ παλαιὰ πράγματα οὐ-

δεμίαν μὲν ἐπικουρίαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσι, μόνην δὲ τὴν ἐκ τῶν ὤτων βοήθειαν, δι' ὧν ἀκούουσι τὰς περὶ τῶν παλαιῶν πραγμάτων διηγήσεις τῶν ἄλλων. πρόβατα ὅσον θύματα Ξεν. 'Αν. 7, 8, 19 πρόβατα ὅσον διὰ θύματα: ὅσα ἤρκουν διὰ θύματα. Πρβ. πλεῖστοι ὅσοι, καὶ Εὐρ. Φοιν 1382: πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς εὐχῆς ὅσοις = πλείστοις δ' (= πολλοῖς ὅσοις) ἐπῄει δακρύειν ἐπὶ τῇ εὐχῇ. πολλοὺς ἐραστὰς καλὸ θηλειῶν ὅσας ἔχων 'Ιχ. 899 τ. ἕ. καὶ ἀπὸ θηλειῶν πολλὰς ὅσας (=πλείστας) ἔχων "Αλλοι εἰς τὸ ὅσας ἐνν. εἶχεν. τῇ θαλάσσῃ χρωμένους ὅσα ἂν (ἐνν. χρῷντο) κατὰ τὴν ἑαυτῶν καὶ κατὰ τὴν ξυμμαχίαν Θουκ. 1, 118 ὅση βρέχει τὴν χώραν αὐτῶν καὶ τὴν τῶν ξυμμάχων των. τῆς γῆς ἐκράτουν ὅσα μὴ προϊόντες πολὺ 1, 111=ὅσον (ἠδύναντο κρατεῖν) μὴ προϊόντες: ὅσον ἦτο δυνατὸν χωρὶς νὰ προχωρῶσι: μόνον ποῦ δὲν ἐπροχώρουν ἐκτὸς τοῦ στρατοπέδου. Ὁμοίως μετὰ μετοχῆς, Σοφ. Ο. Τ. 347: εἰργάσθαι θ' ὅσον μὴ χερσὶ καίνων «χωρὶς τῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνεργείας» Σχ. μόνον ποῦ δὲν ἐφόνευσας διὰ τῶν χειρῶν. νῦν δὲ μόνον ὅσοι τινὰ τύπον... ἐπεξέλθωμεν Πλ. Νόμ. 778C ἴδ. ἐπεξέρχομαι. ἐγὼ δ' οὐδὲν ἐπίσταμαι πλέον πλὴν βραχέος ὅσον λόγον παρ' ἑτέρου σοφοῦ λαβεῖν καὶ ἀποδέξασθαι μετρίως Πλ. Θεαίτ. 161Β ἐγὼ δὲ τίποτε δὲν γνωρίζω περιπλέον, παρὰ ὀλίγον μόνον, δηλ. τόσον, ὅσον (μὲ χρειάζεται) διὰ νὰ λάβω (ἐννοήσω) τὸν ἐξ ἄλλου σοφοῦ προερχόμενον λόγον καὶ ἀποδεχθῶ αὐτὸν προσηκόντως (εἰς περαιτέρω ἐπεξεργασίαν) πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν, ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι Πλ. Πολ. 467C οἱ πατέρες αὐτῶν, καθ' ὅσον εἶνε δυνατὸν εἰς ἀνθρώπους, δὲν θὰ εἶνε ἀμαθεῖς (ἄπειροι), ἀλλὰ ἔμπειροι τῶν στρατειῶν (ἀλλὰ θὰ ἠξεύρουν νὰ διακρίνουν καλῶς τὰς ἐκστρατείας), πόσαι εἶνε ἐπικίνδυνοι καὶ πόσαι δὲν εἶνε. ὅσα γε τἀνθρώπεια Κρίτ. 46Ε καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς πορείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων: κατὰ τὰ συνήθως παρ' ἀνθρώποις γινόμενα. Ὁμοίως Ζ' Ἐπιστ. 350Ε. ἣν ('Αφροδίτην) οὐδὲ μετρήσειας ἂν ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται Εὐρ. 'Απ. 898 πόσον μεγάλη εἶνε ἐκ φύσεως ἡ δύναμις αὐτῆς καὶ εἰς πόσην ἔκτασιν φθάνει. πλὴν καθ' ὅσον εἰ (ἴσ. γρ. πλὴν ᾗ πρβ. Σχ.) τὴν Σικελίαν ᾤοντο αὐτοὺς δουλώσεσθαι Θουκ. 6, 88 πλὴν καθ' ὅσον ἐνόμιζον ὅτι οἱ 'Αθηναῖοι θὰ ὑποδουλώσουν τὴν Σικελίαν.

ὅστις, ἥτις, ὅ τι. Τὰ τῆς κλίσεως τῆς ἀντων. ταύτης παραλείπω, ὡς γνωστά. Οἱ τύποι οὗτινος καὶ ᾧτινι δὲν εὑρίσκονται οὔτε ἐν ἐπιγρ. οὔτε παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς. Διαλεκτικοὶ τύποι· ὅ τις Ὅμ. ὄστις Λέσβ. ἅ τις Δωρ. ὅττι Ὅμ. ὄττι Σαπφ. 'Αλκ. Ἐπιγρ. Γεν. ὅτευ ἀρχ. καὶ νέον 'Ιων. ὅττεο α 124. χ 377. ὅττευ ρ 121. Δοτ. ὅτινι ἐν Δωρ. ψηφίσμ., 'Αρκαδ., ὅτεῳ ἀρχ. καὶ νέον 'Ιων. Αἰτ. ὅττινα Αἰολ. ὅτινα Χ 450. θ 204. Πλ. ὀν. οἵτινες 'Απ. 'Αλκαί. 96. γεν. ὅτεων, δοτ. ὁτέοισι καὶ αἰτ. οὕστινας ἀρχ. καὶ νέα 'Ιων. ὥστινας Βοιωτ. ὅτινας Ο 492. ὄττινας 'Απ. Σαπφ. 12. ἅστινας ἀρχ. καὶ νέ 'Ιων. ὅτιν' (Δ. Γ' ὅτι) Χ 450. Οἱ βραχύτεροι τύποι τῆς ὅστις σπανίως εὕρηνται παρ' 'Αττ. πεζ. ὅτου Ξεν. 'Αν. 3, 1, 20. 5, 1, 6. ὅτων Ξεν. Οἰκ. 3, 2. 'Αν. 7, 6, 24 (ὅταν ἢ ὅτου χ/φα). ὅτοισι 'Ανδοκ. 3, 16. Τοὐναντίον δὲ συχνοὶ εἶνε οἱ τύποι οὗτοι παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιηταῖς, ἐν ᾧ οἱ μακρότεροι τύποι σπανίως εὑρίσκονται παρ' αὐτοῖς. Ἐπίσης καὶ ἐν 'Αττ. ἐπιγρ. εὕρηνται οἱ βραχύτεροι τύποι ὅτου, ὅτῳ, ἅττα. Ἡ ὅστις διαφέρει τῆς ὅς, ὅτι αὕτη μὲν ἀναφ. εἰς ὡρισμένον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὅστις, ἐκφράζουσα ἀόριστόν τινα γενικότητα, συνήθως δὲν ἀναφ. εἰς ὡρισμένον τι πρόσ. ἢ πρᾶγμα, ἀλλ' ὅμως ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὅμ. εὕρηται ἀναφερομένη καὶ εἰς ὡρισμένον τι, ὡς Ψ 43. πρβ. ρ 52. Σοφ. Ο. Τ. 1054. Ἡρ. 1, 7. Θουκ. 6, 3 κάλλ. τίς γὰρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη μεταίτιος, σοὶ δ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν, τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, ἕλοιτο; Σοφ. Τρ. 1233 «πῶς ἂν ἐγὼ ἑλοίμην γῆμαι αὐτὴν τὴν τῶν κακῶν αἰτίαν οὖσαν, τίς ἂν ταῦτα πράττειν ἕλοιτο ἐκτὸς ὧν μανίας καὶ θεηλασίας;» Σχ. τίς γὰρ ἄν ποτε γαμεῖν ἕλοιτο ταύτην, ἢ τοῦ μὲν μητρὸς θανάτου μόνη μοι αἰτία ἐγένετο. σοὶ δ' αὖθις τὰ ἔσχατα πάσχειν κακὰ (=ὡς ἔχεις ἔχειν), τίς ἂν τὴν τοσοῦτον κακῶν αἰτίαν (κυρ. ταῦτα = ταῦτα τὰ κακά, τ. ἕ. τὴν 'Ιόλην) ἕλοιτο, εἰ μὴ ὁ ἐξ ἀλαστόρων (τιμωρῶν δαιμόνων) νοσῶν; ἴδε ἀλάστωρ. τί ταῦτ' ὀδύρῃ, κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷν κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι; Εὐρ. 'Ι. Τ. 482 «τί ταῦτ' ὀδύρῃ καὶ πρὸς τοῖς μέλλουσιν («κοντὰ εἰς», ἢ «ὕστερα ἀπὸ τὰ κακὰ» κτλ.) ἡμῶν κακοῖς λυπεῖν θέλεις, ἥτις δήποτ' εἶ («ὁποία καὶ ἂν εἶσαι»), ὦ γύναι; Τὸ τίνα λυπεῖς, ἡμᾶς ἢ σαυτήν; δὲν λέγεται· ἐκ τῆς παρασιωπήσεως δὲ ταύτης πηγάζει ἀνέκφραστός τις ἁβρότης αἰσθήματος Δ. Βερν. οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς Σοφ Φιλ. 249 = οὐ γὰρ οἶσθα τίς (ὅστις) εἰμι ἐγώ, ὃν εἰσορᾷς. Κατὰ πρόληψιν τὸ με ἐτέθη ὡς ἀντικείμ. τοῦ εἰσορᾶς, τὸ δὲ ὅντινα ὡς κατηγορούμενον. Καὶ τἀνάπαλιν· τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; Αἴ. 1044 = τίς δ' ἐστὶν ἀνὴρ στρατοῦ, ὅντινα προσλεύσσεις; Διορθοῦσι τίς δ' ἐστι; μῶν τιν' ἄνδρα κέ. 'Αλλὰ πρβ. Σοφ. 'Ηλ. 163. ὅ τι περ πρὸς ἔκφρασιν ὑπερθετικῆς ἐννοίας μεταχειρίζονται οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ μεταγενέστεροι μετά τινων οὐσιαστ. οἷον ὅ τι περ κεφάλαιον (ὃ ἴδε), ὅ τι περ ὄφελος, ὅ τι περ ἄνθος: οἱ πολέμιοι ἄλλος ἄλλοσε διώκοντες παμπληθεῖς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους καὶ ὅ τι περ ὄφελος ἦν τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 6 καὶ πάντας

ὅσοι ἦσαν ἱκανοὶ καὶ ἀξιόμαχοι ἄνδρες: τὸ κράτιστον μέρος τοῦ στρατεύματος. Ὁμοίως Ἀρφ. Ἐκκλ. 53. Παρόμοιον εἶνε καὶ τὸ Πλ. Πολ. 492 Α ἢ καὶ σὺ ἡγῇ διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δέ τινας σοφιστὰς ἰδιωτικοὺς ὅ τι καὶ ἄξιον λόγου; τ. ἔ. διαφθείροντας διαφθοράν, ἥτις νὰ ἀξίζῃ κάπως νὰ μνημονευθῇ. οὔτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν, πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά Σοφ. Ἠλ. 153 ἑρμηνεύω: δὲν ἐπαρουσιάσθη εἰς σὲ μόνην ἐκ τῶν θνητῶν, ὦ τέκνον μου, λύπη, ὅ τι λύπη καὶ ἂν εἶνε αὕτη, πρὸς ἣν σὺ δεικνύεις περισσοτέραν εὐαισθησίαν παρὰ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ (ἀδελφούς σου). Τὴν συνήθη ἑρμ. ἴδ. ἐν τῷ περισσός. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν Αἰσχ. Χο. 181 δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ, ὅστις ἤθελε κόψῃ (κουρεύσῃ) ἐκ τῆς κεφαλῆς του αὐτὸν (τὸν πλόκαμον)· ὅπου σημείωσαι ὅτι παραλείπεται ὁ ἄν· διότι παρὰ τοῖς δραματικοῖς μετὰ τὸ οὐκ ἔστιν ὅστις, οὐκ ἔσθ' ὅπως, ἤ τίς ἐστιν ὅς; ἔσθ' ὅπως; ἡ εὐκτικὴ εὑρηται ἄνευ τοῦ ἄν· πρβ Ηρ 307. Ἀγ. 625 Σοφ. Ο. Κ. 1172. Εὐρ. Ἀλκ. 52 (ἴδ. Κρυγέρ. II. § 54, 3, 8). ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις Ἀρφ. Βάτρ 39 ἐνν. ἦν· ἴδ. ἐνάλλομαι. καθ' ὅ τι ἴδ. κατά. Μαγνήτων... μήτε κάπηλος ἑκὼν μηδ' ἄκων μηδεὶς γιγνέσθω μήτ' ἔμπορος μήτε διακονίαν μηδ' ἥντινα κεκτημένος ἰδιώταις τοῖς μὴ ἐξ ἴσου ἑαυτῷ Πλ. Νόμ. 919 D ἐκ τῶν Μαγνήτων μηδεὶς μήτε ἑκὼν μήτε ἄκων ἂς μὴ γίνεται μήτε κάπηλος μήτε ἔμπορος μήτε ἂς ἀναλαμβάνῃ οἱανδήποτε διακονίαν δι' ἰδιώτας, οἵτινες δὲν ἀναλαμβάνουσιν ἐπίσης παρομοίαν διακονίαν δι' αὐτόν. εἰ ῥητόν, φράσον. Τί δ' ὅντιν'; Αἰσχ. Πρ. 792 τὸ πλῆρες: τί δ' (ἐρωτᾷς) ὅντινα (γάμον γαμεῖ); ἡγεμόνα αἰτεῖν, ὅστις διὰ φιλίας χώρας ἀπάξει Ξεν. Ἀν. 1, 3, 14 νὰ τὸν ζητοῦν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος νὰ τοὺς περάσῃ (τ. ἔ. διὰ νὰ τοὺς περάσῃ) διὰ φιλικῆς χώρας. Ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ὅστις ἔχει τελικὴν ἔννοιαν. ναυτικὸν παρεσκεύαζον ὅ τι πέμψουσιν εἰς τὴν Λέσβον Θουκ. 3, 16 τὸ ὁποῖον νὰ πέμψωσιν εἰς τὴν Λ. Τὸ ὅστις μετὰ μέλλ. ὁριστ. πρέπει οὕτως νὰ μεταφράζηται ἕνεκα τῆς τελικῆς αὐτοῦ ἐννοίας. τὰ τοῦ πολέμου ... ἐν ὅτῳ ἐστὶν εἰσομένους Θουκ. 6, 6 διὰ νὰ μάθωσιν εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκονται τὰ τοῦ πολέμου. οὐκ ἄλλο οὐδ' ὁτιοῦν ἀγαθόν Δημ. 25, 5 οὐδὲν ἄλλο ὅ τιδήποτε ἀγαθόν. δεινόν ἐστιν, εἰ καὶ καθ' ὅτου τις οὖν τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖ 45, 53 εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα, ἂν ψευδομαρτυρεῖ τις (ἔστω) καὶ καθ' οἱουδήποτε. ᾗ τινι δὴ γνώμῃ ὁ Τισσαφέρνης ἀφικνεῖται Θουκ. 8, 87 φθάνει μὲ ἕνα οἱονδήποτε σκοπόν. Καὶ μετὰ γεν. ὅ τι πρόσσχοιτο πηλοῦ τῷ κοντῷ Ἡρ. 2, 136 ὅσον μέρος (κυρ. ὅ τι μέρος) τοῦ πηλοῦ ἤθελε κολλήσῃ εἰς τὸν κοντόν. ποιήσας ὅ τι πλέον ἦν αὐτῶν ἢ ἔλασσον' ἀν' ὀγδώκοντα ἄνδρας ἐνεῖναι 7, 184 ὑποθέσας ὅ τι ὑπῆρχεν ἐν ἑκάστῃ (πεντηκοντόρῳ) ἀνὰ ὀγδοήκοντα ἄνδρας, ἄν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν (ὑπολογίσῃ) ὅ τι ἐν αὐταῖς ὑπῆρχε περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον (δηλ. ἄν τις ὑπολογίσῃ τὸν μέσον ὅρον). Τὸ ὅ τι (εἴ τι) ἠδυνάμεθα νὰ συμπληρώσωμεν: λογιζομένῳ ὅ τι κέ. ἄθεος ἄφιλος ὅ τι πύματον ὀλοίμαν Σοφ. Ο. Τ 664 «φθαρείην ὅπερ ἔσχατον, ἤγουν ἀπώλειαν, ἥτις ἐσχάτη» Σχ. συμφοιτέουσι ὅ τι ἀνὴρ καὶ γυνή ἐστι πλὴν παιδίων Ἡρ. 2, 60 ὅσοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὑπάρχουσιν ἐκτὸς τῶν παιδίων. Τὸ ὅ τι περιληπτικόν. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ' ὅ τι καὶ πείσεις Αἰσχ. Πρ. 1096 ἄλλο τι λέγε καὶ δίδε μοι συμβουλάς, αἱ ὁποῖαι νὰ εἶνε (κάπως) καὶ πειστικαί. ὅ τι ἂν τούτων παραβαίνωσιν ἑκάτεροι καὶ ὁτιοῦν Θουκ. 4, 16 ὅ τι τούτων παραβαίνουσιν ἑκάτεροι ἀκόμη καὶ εἰς τὸ πλέον παραμικρὸν πρᾶγμα. Οὕτω συνήθως, ὡς αἰτ. τοῦ κατά τι, ἐκλαμβάνουσι τὸ ὁτιοῦν. Ὅθεν ἐὰν καὶ ὁτιοῦν παραβαθῇ 4, 23 = ἐὰν γένηται παράβασις καὶ εἰς τὸ παραμικρόν. οὐδὲν εἴη αὐτῶν ὅ τι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη Θουκ. 6, 28 τὸ ὁποῖον δὲν ἐπράχθη τῇ συνεργείᾳ ἐκείνου. ἆρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον (= ὁποῖον ὂν) οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Σοφ. Ἀντ. 2 ἆρά γε ἠξεύρεις τί ἐκ τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν, ὁποίας λογῆς καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἐκτελεῖ ἐφ' ἡμῶν ὁ Ζεύς, ἐν ᾧ ἀκόμη ζῶμεν; Κατὰ τὸν Σχ. = ἆρ' οἶσθ' ὅ τι ἐστὶ τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν ὁποῖον οὐχὶ ὁ Ζεὺς τελεῖ νῷν ἔτι ζώσαιν; ὦ φῶς τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν, ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν Σοφ. Ο. Τ. 1184 ὦ φῶς, εἴθε διὰ τελευταίαν φορὰν νά σε ἴδω τώρα, διότι ἔχω ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐγεννήθην ἐξ ὧν δὲν ἔπρεπεν. Αἰολ. ὄττινας γὰρ εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίνονται Ἀπ. Σαπφ. 12 οὓς ἂν εὖ ποιήσω, ἐκεῖνοί με μάλιστα βλάπτουσι. ἔγω δὲ κῆν' ὄττω τις ἔραται Ἀπ. Σαπφ. 13 ἐγὼ δ' ἐκεῖνο (ἐλλείπει τὸ ῥῆμα), ὅτου τις ἐρᾷ. Τὸ ἀπόσπασμα διεσώθη παρ' Ἀπολλων. περὶ Συντάξ. 291, 25 παρατηροῦντος: «τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο».

ὄστρᾰκον τό: ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις αὕτη κροτοῦσα Μοῦσ' Εὐριπίδου; Ἀρφ. Βάτρ. 1305 «ἐπὶ τῆς Εὐριπίδου μελοποιίας, ὅτι οὐχὶ γνησίου οὐδὲ γνήσια τὰ μέλη, ἀλλ' οἷα πρὸς ὄστρακα ᾄδεσθαι, δῆλον ποιοῦντος τοῦ κωμῳδοῦ, ὅτι τὰ ἐκλελυμένα τῶν μελῶν καὶ ἀδόκιμα πρὸς τὰ ὄστρακα ᾖδον» Ἀ. Β. 45, 30. ὀστράκου μεταπεσόντος Πλ. Φαῖδρ. 241 Β, ἴδ. ἀποστερέω. ἢ τὸ ὄστρακον ἀγνοεῖς πῶς ἂν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ ἄνω καταθείης; Ξεν. Οἰκ. 19, 64 ἢ ἀγνοεῖς πῶς νὰ θέσῃς ἐπάνω εἰς τὸν πηλὸν τὸ κεραμίδι (δηλ. ἵνα διατηρηθῇ ὁ πηλὸς καὶ μὴ ἀποπέσῃ); ἴδ. περὶ

τούτου Θεόφρ. Λ. Φ. 3, 5, 5. Τοῦτο δὲ καὶ σήμερον πολλαχοῦ γίνεται ἐπὶ τῶν ἐμβολίων.

ὀσφὺς ἡ: κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακρὰν ὀσφὺν πυρώσας δυστέκμαρτον εἰς τέχνην ὥδωσα θνητούς Αἰσχ. Πρ. 512 πυρώσας (καύσας) τὰ διὰ τῆς κνίσης καλῶς κεκαλυμμένα κῶλα καὶ τὴν μακρὰν κέρκον (ἄλλοι: ῥαχοκόκκαλον) ὡδήγησα τοὺς θνητοὺς εἰς τὴν δυσκατανόητον τέχνην (τὴν ἐμπυρομαντίαν). Πρβ. Σχολ. Φοιν. 1257: «καμπτομένη (ἡ οὐρὰ τοῦ ἱερείου) ὑπὸ τοῦ πυρὸς δυσχέρειαν ἐδήλου τοῦ πολέμου, ἁπλουμένη δὲ καὶ κάτω νεύουσα ἧτταν, ἀνατεινομένη δ' εἰς ὕψος νίκην».

ὄτα Αἰολ. = ὅτε πρβ ἄλλοτα, ὄπποτα, ἑτέρωτα.

ὅτε: οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν ἄλλως τε πάντως χὥτε δεόμενος τύχοι; Αἰσχ. Εὐμ. 729. Ἐνταῦθα ἡ εὐκτική, διότι μετὰ τὴν ἀπαρεμφ. (= νὰ εὐεργετῇ τις) παρίσταται διὰ τῆς εὐκτικῆς γενική τις ἔννοια· ἴδε ἐπεί. οὔτε τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διῒ πατρί Π 227 οὔτε τῳ θεῶν ἔσπενδε, πλὴν εἰ Διῒ πατρί. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα Β 394 κυρ. ἐνν. ἰάχει. Ἄλλοι δὲ ἐν τῷ ὡς ὅτε ἐκλαμβάνουσι τὸ ὅτε ὡς ἐπίρρ. τι ἀόριστον (= ποτέ), ὥστε = ὥς ποτε, ὡσάν. Ἐν δὲ τῷ: μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ὣς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν Δ 318 θὰ συμπληρώσωμεν: ὡς (ἦν), ὅτε ἀπέκτεινα Ἐρευθ.

ὀτέοισιν, ὅτων, ὅτεῳ, ὅτεων, ἴδ. ὅστις.

ὀτῆμος (ὅτ' ἦμος) Ἡρώνδ. 3, 55: κοὐδ' ὕπνος νιν αἱρεῖται νοεῦνθ' ὀτῆμος παιγνίων ἀγινῆτε (-νεῖτε διώρθ. Büchl.) καὶ δὲν τὸν πιάνει («δὲν τὸν κολλᾷ) ὕπνος, σκεπτόμενον, ὅταν ἔχετε ἑορτήν. Ἀλλὰ τὸ ὀτῆμος διορθοῦται: ὀτῆμος: ὅ (= ὅτι) τῆμος. Ἴσως πρέπει νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὸ ὅτ' ἦμος, διότι, ὅπως εὕρηνται παρὰ ἐπ μτγν. ἦμος ὅτε ἡνωμένα, οὕτω καὶ τἀνάπαλιν θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ: ὅτ' ἦμος· πρβ. ὡς οἷον, ὥσπερ οἷον, οἷον ὥσπερ κττ.

ὅτι, ἐπ. ὅττι. Ἡ ἀρχὴ τοῦ συνδέσμου τούτου εἶνε κυρ. τὸ οὐδ. ὅ τι τῆς ὅστις. Ὅπως δὲ τὸ ὅ (οὐδ. τῆς ὅς, ὃ ἴδε) ἀναφαίνεται παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ κείμενον ἀντὶ τοῦ ὅτι, οὕτω καὶ τὸ ὅ τι ἤδη ἐκ παλαιῶν χρόνων ἔγινεν ὅτι. Ἐν ᾧ τὸ ὅ κατ' ἀρχὰς ἦτο αἰτ. τοῦ κατά τι ἢ σύστοιχος αἰτ., κατόπιν κατήντησε νὰ γίνῃ σύνδεσμος χρήσιμος εἰς σύνδεσιν τῶν προτάσεων. εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις Φ 488 ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ δοκιμάσῃς τὸν πόλεμον (ἐνν. ὡς ἀπόδοσις ἔστω· ἢ μᾶλλον τοιόνδε τι: ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω!), διὰ νὰ γνωρίζῃς καλῶς πόσον ἐγὼ εἶμαι ἰσχυροτέρα σου, διότι (τ. ἔ. τοῦτο δὲ θὰ κάμω, διότι) ἀντιπαραβάλλεσαι μὲ ἐμέ. τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσων, ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο λέσχην Σοφ. Ἀντ. 159 τίνα δὴ βουλὴν (σχέδιον) ἀνακινῶν, διότι συνεκάλεσε (συνεκρότησε) τὸ συνέδριον τοῦτο τῶν γερόντων. ὡς γὰρ ἐγὼ ἀπὸ ταὐτομάτου ἤκουσά τινος, ὅτι Κλέανδρος μέλλει ἥξειν Ξεν. Ἀν. 6, 4, 18 καθὼς τυχαίως ἤκουσα παρά τινος, ὁ Κλέανδρος μέλλει νὰ ἔλθῃ. Ὀρθῶς λοιπὸν ὁ Cobet ἐξήλειψε τὸ ὅτι προελθὸν ἐκ παρανοήσεως τοῦ χωρίου. Ὁμοίως ἐν τῷ ἀκούω γὰρ ὅτι καὶ συνθηρευτάς τινας τῶν παίδων σοι γενέσθαι αὐτοῦ Κ. Π. 2, 4, 15 τὸ ὅτι παρέγγραπτον ὃν ὀρθῶς ποιοῦντες ἐξήλειψαν οἱ νεώτεροι ἐκδόται. Τὸ ὅτι παρέλκει ἐν τῷ ἀντὶ τούτου ἕλωμαι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων Πλ. Ἀπ. 37 Β, ἴδ. εἴδω. ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν μηδὲν ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη Πλ. Φαίδ. 67 Α εἰ μὴ ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ. Τὸ ι βραχύ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. μακρὸν ἐν ἄρσει· καίτοι δὲ βραχὺ οὐδέποτε ἐκθλίβεται παρ' Ἀττ. ἴσως, ἵνα μὴ συγχέηται πρὸς τὸ ὅτε.

ὅ τι περ ἴδ. ὅστις.

ὄτλος ὁ, κακοπάθεια· ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον Αἰσχ. Ἑπτ. 18, ἴδ. πανδοκέω.

ὀτρύνω παρορμῶ, παρακινῶ· βοὰν ὤτρυνε λαῶν Βακχυλ. 8(9), 35 ἔκαμνε τοὺς ἀνθρώπους νὰ φωνάζουν (ἐκ θαυμασμοῦ): ἐξήγειρε τὴν βοὴν τῶν ἀνθρώπων. ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χαρίζεσθαι πυρός Αἰσχ. Ἀγ. 316. Διορθοῦται νῦν ὧδε: ὤτρυνεν ἑσμὸν μηχανήσασθαι πυρός παρεκίνησεν ὥστε νὰ μηχανευθῶσι πλῆθος (τρόπον τινὰ) πυρός.

ὄττις, ὄττι, Αἰολ. = ὅστις, ὅ τι, ἴδ. ὅστις.

οὐ. Διὰ μὲν τοῦ οὐ ἀποφάσκεταί τι ἁπλῶς, τ. ἔ. δηλοῦταί τι, ὡς οὐκ ὂν καθ' ἑαυτό· διὰ δὲ τοῦ μὴ ἀποφάσκεταί τι ὡς ἐκ τοῦ ὁμιλοῦντος ὑποκειμένου, τ. ἔ δηλοῦταί τι ὡς οὐκ ὂν ἐν τῇ βουλήσει ἢ ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ λέγοντος. Διὰ μὲν τοῦ οὐ αἴρεται τὸ ἐξ ἀντικειμένου ὄν, διὰ δὲ τοῦ μὴ ἐκφράζεται ἡ γνώμη ἢ ἡ βούλησις τοῦ λέγοντος.— Ἐπὶ ὅρκου ἐπισήμου τὸ οὐ τίθεται ἐνίοτε ἄνευ ῥήματος, ἀντὶ τοῦ οὐ μά· οὐ τῶν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἅλιον Σοφ. Ο. Τ. 660 ὄχι μὰ τὸν θεὸν Ἥλιον τὸν πρῶτον πάντων τῶν θεῶν· πρβ. 1088. Ἠλ. 1062. 1239. Ἀντ. 758. οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε Θουκ. 1, 122 δὲν ἀπεφύγετε τὰ τρία ταῦτα σφάλματα (τὰ προηγούμενα) καὶ ἔπειτα προέβητε εἰς τὴν καταφρόνησιν τῶν ἐναντίων, ἥτις πλείστους ἀναντιρρήτως ἔβλαψεν· ὅπου τὸ οὐ ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ πεφευγότες. ἡ τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσις Θουκ. 1, 137· τὸ χωρίον πλῆρες ἔχει ὧδε: γράψας τὴν ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν . . τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν, ὅπου ἡ χρῆσις τῶν ἀφῃρημένων καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ οὐ εἰς αὐτά, ὡς εἰ ἦσαν ῥήματα, καθιστᾷ πυκνότερον καὶ συνεκτικώτερον τὸν λόγον, ὅστις ἄλλως θὰ εἶχεν ὧδέ πως: «γράψας ὅτι ἐκ Σαλαμ. προ-

ἤγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἀναχωρεῖν ἔδει, καὶ ὅτι αἱ γέφυραι τότε δι' αὐτὸν οὐ διελύθησαν». Ὁμοίως ἡ οὐ περιτείχισις 3, 95. κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως 5, 50 ἴδ. ἐξουσία. Τὸ οὐ τίθεται δὶς ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει πρὸς ἐντονωτέραν ἄρνησιν· οὐ γὰρ οἴω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι γ 27 διότι δὲν πιστεύω, ὄχι, ὅτι ἐγεννήθης παρὰ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν. οὐδὲν γὰρ ὅτι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι πάσχειν, εἴπερ, μηδὲν διαφέρων, οὕτω μεγάλας ποιοῦμαι τὰς ὑποσχέσεις Ἰσοκ. 4, 43 D κυρ. οὐδὲν ὑπάρχει ἐκ τῶν τοιούτων τὸ ὁποῖον δὲν (τ. ἔ. πάντα τὰ τοιαῦτα) εἶμαι ἄξιος νὰ πάσχω, ἐν ᾧ οὐδόλως διακρίνομαι τῶν ἄλλων (ἐν τῷ λέγειν)· τόσαι εἶνε μεγάλαι αἱ ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας κάμνω. μὰ Δί' οὔμενουν (οὐδὲν οὖν Reiske) ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδ' ἑνὸς (οὐδενὸς Scaliger), κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα Ἀρφ. Πλ. 870 πάντως οὐδεὶς ὑμῶν ἔχει τι ὑγιὲς (ὀρθὸν καὶ ἀληθές), καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ἔχητε (ἐξ ἅπαντος ἔχετε) τὰ χρήματά μου. οὐκ οἶμαι, οὐδ' ἐάν τις ὑμᾶς ὡς μάλιστα ἄκων μεγάλα κακὰ ἐργάσηται, ὧν μὴ οἷόν τε γενέσθαι ἐστὶν ὑπερβολήν, τούτου ἕνεκα οὐ δεῖν ὑμᾶς ἀμύνεσθαι Λυσ. 13, 52 νομίζω, ὅτι, καὶ ἄν τις πράξῃ πρὸς ὑμᾶς ὅσον θέλει ἀκουσίως μεγάλα κακά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ μὴ ἐμποροῦν νὰ γίνουν μεγαλίτερα, ἐκ τούτου δὲν ἕπεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀμυντικὴν θέσιν. οὐ νῦν ἐκεῖνοι παιόμενοι.. οὐδὲ ἀποθανεῖν δύνανται; Ξεν. Ἀν. 3, 1, 29 ὅπου τὸ πρῶτον οὐ εἰσάγει τὴν ἐρώτησιν, τὸ δὲ οὐδὲ ἀνήκει εἰς τὸ ἀποθανεῖν = οὐδὲ νὰ ἀποθάνωσι δύνανται. οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι Δ 224 οὐδὲ παρὰ τὴν θέλησίν του μαχόμενον: οὐδὲ ἀποφεύγοντα τὴν μάχην. μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον θεοῖο Α 28 νὰ μὴ τύχῃ καὶ δὲν σε ὠφελῇ διόλου τὸ σκῆπτρον τοῦ θεοῦ. οὐ σῖγ' ἀνέξῃ μηδὲ δειλίαν ἀρῇ; Σοφ. Αἴ. 75 ἴδ. ἀνέχομαι καὶ μή. οὐδ' εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ οὐ κήπιον καὶ ἐγκαλλώπισμα πλούτου πρὸς ταύτην νομίσαντας ὀλιγωρῆσαι Θουκ. 2, 62 ἴδ. μᾶλλον. πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους 3, 36 ἴδ. μᾶλλον. καὶ μὴν καὶ χρυσοῖς στεφάνοις ἐστεφανοῦτε, οὐκ ἄν, εἴ γ' ἐχθρὸν ἡγεῖσθε Δημ. 23, 118 ἴδ. ἂν (ἐν τέλει).

***οὐ** γὰρ ἀλλά*: μὴ σκῶπτέ μ' οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς Ἀρφ. Βάτρ. 58 ἐλλειπτικὴ ἡ φράσις: «οὐ γὰρ τούτου ἐπιθυμῶ, ὃ λέγεις, ἀλλὰ κακῶς ἔχω» Σχ. Ἄλλοι: οὐ γὰρ ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἔχω κακῶς. ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν; οὐ γάρ, μὰ Δί', ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι Λυσ. 54 «οὐ μετὰ βραδυτῆτος ἥκειν ἔδει ἀλλὰ πετομένας» Σχ. Κυρ. οὐ γὰρ παρεῖναι ἔδει, ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε Εὐρ. Βάκ. 785 οὐ γὰρ ἀνεκτὰ τάδ' ἐστί, ἀλλ' ὑπερβάλλει τὸ μέτρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος Ἀρφ. Νεφ. 232, ἴδ. ἕλκω.

***οὐ** μὴ* συντ. μεθ' ὑποτ. ἀορ., σπανιώτερον ἐνεστῶτος, ἢ μεθ' ὁριστικῆς μέλλοντος. Ἡ πλοκὴ αὕτη ἀναπτυχθεῖσα μεθ' Ὅμηρον προῆλθε κυρ. ἐξ ἐλλείψεως φόβου σημαντικῆς λέξεως. Ὅθεν οὐ μὴ γένηται (γενήσεται) τοῦτο κυρ.=οὐ δέος μὴ γένηται (γενήσεται) τοῦτο. Εὕρηται δὲ ἐνιαχοῦ καὶ ἡ πληρεστέρα ἔκφρασις, ὡς οὐδὲν δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ ἡ διαβολή Πλ. Ἀπ. 28 B κανένας φόβος δὲν ὑπάρχει, μήπως σταματήσῃ εἰς ἐμὲ ἡ διαβολή. Πρβ. Γοργ. 520 D. Φαίδων 84 B Πολ. 465 B. Ξεν. Ἀπομ. 2, 1, 25 οὐ φόβος μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ ταῦτα πορίζεσθαι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μή σε καταφέρω νὰ πορίζεσαι ταῦτα (διὰ κόπων). Καὶ κατὰ προσωπ. σύνταξιν: οὐδὲν δεινοὶ ἔσονταί τοι, μή.. βωθέωσι ταύτῃ Ἡρ. 7, 235 τίποτε δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς, μήπως βοηθῶσι ταύτην. Ἀλλὰ κατὰ μικρὸν τόσον ἐλησμονήθη καὶ δὴ ἐξηφανίσθη ἡ ἔννοια τοῦ φόβου, ὥστε τὸ οὐ μὴ ἀπέβη ἰσοδύναμον πρὸς ἰσχυρὰν ἄρνησιν (οὐδόλως, οὐδαμῶς)· ὥστε οὐ μὴ γένηται κατήντησε νὰ σημαίνῃ: οὐδόλως, δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο. Οὕτω δὲ ἐκ τῆς μελλοντικῆς ταύτης ἐννοίας ὑπεισῆλθεν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ὁ μέλλων τῆς ὁριστικῆς· ὅθεν οὐ μὴ γενήσεται ἀντὶ τοῦ οὐ μὴ γένηται. οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ Αἰσχ. Ἑπτ. 38 οὐδεὶς φόβος μήπως προκαταληφθῶ διὰ δόλου ὑπὸ τῶν πολεμίων. Σοφ. Ο. Κ. 450. οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν Ἠλ. 42 διότι ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ ἀπὸ τὸν πολὺν καιρὸν ποῦ ἐπέρασε δὲν θά σε ἀναγνωρίσωσιν οὐδὲ θά σε ὑποπτεύσωσι. Πρβ. Ο. Κ. 408. Αἴ. 83. Φιλ. 418. Τρ. 621 κάλλ. ἀλλ' εἴσιθ'· οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε Ἠλ. 1052 ποτὲ δὲν θὰ ἔλθω κατόπιν σου νά σε ζητήσω. οὔ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων, ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει Ο. Κ. 176 οὐδεὶς βεβαίως φόβος ὑπάρχει νὰ μή σε ἀπαγάγῃ (νὰ μή σε βγάλῃ) ποτέ τις ἐκ τούτων τῶν ἑδρῶν ἄκοντα. οὐκέτι μὴ δύνηται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν Ξεν. Ἀν. 2, 2, 12 δὲν θὰ ἐμπορῇ πλέον ὁ βασιλεὺς νὰ μᾶς φθάσῃ. Ἀλλὰ οὐ μὴ δυνήσεται Κῦρος εὑρεῖν Κ. Π. 8, 1, 5 οὐδόλως θὰ δυνηθῇ ὁ Κ. νὰ εὕρῃ. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ' ὡς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά Σοφ. Ο. Τ. 328 τὸ χωρίον εἶνε ὁμολογουμένως ἐφθαρμένον· ὅθεν ἴσ. γρ. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τὰν ὄσσαν εἴπω κἐ. ἐγὼ δὲ οὐδέποτε θὰ εἴπω τὴν (ἐμοὶ γνωστὴν) προφητείαν, ἵνα μὴ κἐ. πεῖραν ἔχων ὅτι τῶν πρὸς ὑμᾶς οὐδὲν μὴ δυνηθῇ λῦσαι Δημ. 23, 179 πεῖραν ἔχων ὅτι οὐδὲν μέρος τῆς πρὸς ὑμᾶς συνθήκης θὰ δυνηθῇ (κυρ. δὲν ὑπάρχει φόβος μὴ δυνηθῇ) νὰ παραβιάσῃ. οὔτε ἐφυτεύθησαν οὔτε μὴ φυῶσιν Πλ. Πολ. 597 C, ἴδ. φύω. Καὶ ἐν πλαγίῳ λόγῳ καὶ εὐκτ. (ἐθέσπισεν) τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' ὡς οὐ μήποτε πέρ-

σοιεν Σοφ. Φιλ. 611 ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κυριεύσωσι τὴν ἀκρόπολιν τῆς Τροίας. Ὁ ὀρθὸς λόγος εἶνε οὐ μή ποτε πέρσοιτε. Καὶ κατ' ἀπρφ. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1590. Καὶ μετὰ τὸ ἐρωτηματ. οὐκοῦν: οὐκοῦν ἡ ψυχὴ τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεὶ οὐ μή ποτε δέξηται; Πλ. Φαίδων 105 D ἡ ψυχὴ λοιπὸν οὐδέποτε βεβαίως θὰ δεχθῇ τὸ ἐναντίον πρὸς τοῦτο, ὃ αὐτὴ ἐπιφέρει; Διάφορον καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἔννοιαν εἶνε τὸ οὐ μὴ δράσεις τοῦτο; ἐπὶ ἐντόνου προσταγῆς κείμενον = μηδαμῶς δράσῃς τοῦτο. οὐ μὴ λαλήσεις; Ἀρφ. Νεφ. 505 = μὴ λαλήσῃς, ἤ: μὴ λάλει. Περὶ τῆς χρήσεως ταύτης ἴδε μή.

οὐ μήν: οὐ μὴν οὐδ' ὑπαρχόντων τούτων ἁπάντων, ἤδη πόλις Ἀριστοτ. Πολ. 3, 6 = οὐ μὴν πόλις ἐστίν, οὐδ' ἐὰν ὑπάρχῃ ἅπαντα ταῦτα.

οὗ γεν. τῆς προσωπικῆς ἀντων. τοῦ γ' προσώπου. Ἡ ὀνομ. ἵ (κυρ. σϜε. Πρβλ. ἴγνητες Ῥόδ. = αὐθιγενεῖς) εὕρηται μόνον ἐν Ἀπ. Σοφ. 430 (ἴδ. κατ.). «τινὲς δὲ καὶ τὸ Ὁμηρ. (Χ 410) ὡσεὶ διὰ τοῦ ι γράφουσι καὶ δασύνουσιν (τ. ἔ. ὡς ἵ), ἀντωνυμίαν ἐκδεχόμενοι γ' προσ. ἀντὶ τοῦ ὡς αὐτή» Σχ. Ὁ δὲ Ἀπολλών. π. Ἀντ. σ. 71 Α παρατηρεῖ, ὅτι «ἡ μετὰ δασέος βραχεῖα ἐκφορὰ τοῦ ι ἐλλιπῆ αὐτὴν κατέστησε κατὰ τὴν χρῆσιν».

Ἡ κλίσις τῆς ἀντων. ταύτης ἔχει ὧδε:

	Ἀττικ.	Νέ. Ἰων.	Ἀρχ. Ἰων.
ὀν.	ἵ		
γεν.	οὗ	εὗ	εἷο, ἕο, ἑοῦ, ἑοῖο, εὗ, ἕθεν
δοτ.	οἷ	οἷ	ἑοῖ, οἷ
αἰτ.	ἕ	μίν	ἑέ, ἕ, μιν
Πλ. ὀν.	σφεῖς, οὐδ. σφέα	σφεῖς	
γεν.	σφῶν	σφέων	σφείων, σφέων, σφῶν
δοτ.	σφίσι(ν)	σφίσι	σφίσι(ν) σφι(ν)
αἰτ.	σφᾶς, οὐδ. σφέα	σφέας (σφέα οὐδ.)	σφέας, σφάς, (σφᾶς, σφὲ)

Δυ. ὀν. αἰτ. σφώ, γεν. δο. σφῷν

	Δωρ.	Αἰολ. Βοιωτ.	Αἰολ. Λεσβ. Θεσσ.
γεν.	ἑοῦ οὗ, ἕθεν	ἑοῦς	Ϝέθεν
δοτ.	Ϝίν (ἵν), οἷ	(ὗ, ἑΐν)	Ϝοῖ (οἵ)
αἰτ.	ἕ, νίν		Ϝὲ
Πλ. γεν.	σφείων, ψέων	πλ. ὀν. σφεῖς, γεν. σφείων	
δοτ.	σφῖ(ν), ψίν		ἄσφι
αἰτ.	σφέ, νίν		ἄσφε

Ἄλλας λεπτομερείας περὶ τῶν τύπων τούτων ἴδ. Γραμματ. Kühner—Blass I σ. 580 κέ. ἡ μὲν ὡς ἵ θάσσονα ἡ δ' ὡς ἵ τέτοκε παῖδα Ἀπ. Σοφ. 430 (Ἀπολλών. π. Ἀντων. 70 Β) ἡ μὲν (τῶν δύο πιθανῶς ἐριζουσῶν γυναικῶν ἰσχυρίζετο) ὅτι αὐτὴ ἐγέννησε ταχύτερον υἱόν, ἡ δὲ ὅτι αὐτή.

οὐδαμοί ὀνομ. πλ. παρ' Ἴωσιν = Ἀττ. οὐδένες. Ὁμοίως μηδαμοί Ἰων. = Ἀττ. μηδένες. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἴωνες ἐν τῷ ἑνικῷ ἔλεγον μόνον οὐδεὶς καὶ μηδεὶς (ὄχι οὐδαμὸς καὶ μηδαμός)· διέδεξαν ὅτι οὐδένες ἄρα ἐόντες ἐν οὐδαμοῖσι ἐοῦσι Ἕλλησι ἐναπεδεικνύατο Ἡρ. 9, 58, ὅπου ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ οὐδένες γράφει οὐδαμοί. Ἀλλ' ἴσως χάριν ποικιλίας μετεχειρίσθη τὸν Ἀττ. τύπον ἐνταῦθα ὁ Ἡρόδοτος· ἴδ. οὐδείς. τὰ δὲ Γέλωνος πρήγματα μεγάλα ἐλέγετο εἶναι οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω 7, 145 ἴδ. ὅς.

οὐδαμοῦ: τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Σοφ. Ἀντ. 183 = οὐδενὸς ἄξιον λέγω. τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τίθης; Εὐρ. Ἀνδ. 210 τὴν δὲ Σκῦρον δὲν λογαριάζεις γιὰ τίποτε; οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἰατρόν Πλ. Γοργ. 456 C ὁ ἰατρὸς θὰ γίνῃ ἄφαντος: δὲν θὰ φανῇ πουθενά. οὐδαμοῦ γὰρ ἂν φανῆναι καθ' αὑτὸν ἐκεῖνον Δημ. 19, 116 διόλου δὲν θὰ ἐλογαριάζετο: κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἐλογάριαζε γιὰ τίποτε, ἂν δὲν κτλ. Τὸ οὐδαμοῦ κυρ. = ἐν οὐδεμιᾷ τάξει. ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονώς, οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος κέ. 18, 310 μεταξὺ τῶν ὁποίων σὺ δὲν θὰ φανερωθῇς πουθενὰ κτλ. Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις καὶ ἐν τοῖς τῶν τραγικῶν (οὐδαμοῦ λέγειν, τιθέναι, νομίζειν) τὸ οὐδαμοῦ = ἐν οὐδεμιᾷ τάξει, ἐν οὐδενὶ λόγῳ, οὐδενὸς ἄξιον· ἢ κατά τινας ὡς γεν. τοῦ τιμήματος (ἐξ ὀν. οὐδαμὸς) = οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον.

οὖδας τό, τὸ ἔδαφος, γεν. οὔδεος, δοτ. οὔδεϊ οὔδει (πρβ. βρέτας κῶας)· εὖτ' ἂν εἰσίδω... κατὰ στέγας αὐχμηρὸν οὖδας Εὐρ. Ἄλκ. 945 ὅταν ἴδω (παρατηρήσω) κατὰ τὴν οἰκίαν τὸ ξηρὸν («τὸ ἔρημον καὶ σκοτεινὸν») ἔδαφος. «ξηρὸν ἔδαφος καλεῖ ὁ Ἄδμητος ἐνταῦθα τὸν οἶκόν του, καθ' ὃν λόγον ἡ καθ' ἡμᾶς συνήθεια λέγει: ξηρὸν ψωμί, ξηρὸν σπίτι κττ. ἤτοι: ἄρτον ἄνευ ὄψου, οἶκον εἴτε ἄνευ οἰκητόρων εἴτε ἄνευ ἐπίπλων καὶ τῶν λοιπῶν χρειωδῶν» Δ. Βερν. ἦ σε μάλ' οἴω πολλάκις ἀντιτοροῦντα δόμους εὖ ναιετάοντας ἔννυχον οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι, σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, οἷ' ἀγορεύεις Ὕμν. Ἑρμ. 283 ἀναμφιβόλως (=μάλ' οἴω) πολλάκις διατρυπῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς οἴκους εὐπόρους (κυρ. καλῶς κατῳκημένους, εὐμοιροῦντας πάντων) θὰ ἐξεγύμνωσες (τ. ἔ. θὰ ἐστέρησας τῶν ὑπαρχόντων: «θὰ τὸν ἄφησες μὲ τὸ ὑποκάμισο») ὄχι ἕνα μόνον ἄνθρωπον (ἀλλὰ πολλούς), συγυρίζων (τ. ἔ. κλέπτων) ὅλα τὰ πράγματα τῆς οἰκίας του, σὰν νοικοκύρις) ἀθορύβως, (ἂν κρίνῃ τις) ἀπὸ αὐτὰ ποῦ λέγεις· πρβ. ἀκράτιστος.

οὐδέ· πολλάκις παρὰ ποιηταῖς μάλιστα καὶ τῷ Ἡροδότῳ τίθεται τὸ οὐδέ, οὐδεμιᾶς ἀρνήσεως προηγουμένης: ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα

καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα Α 95 ὅπου ὁ ποιητὴς εἶπε καὶ οὐκ, ὄχι οὐδέ, διότι τὸ οὐκ ἀνήκει μόνον εἰς τὸ ἀπεδέξατο τ. ἔ. καὶ ἀπέκρουσε. καὶ αὐτοὶ πρὸς ἔργα τρεψόμεθα οὐδὲ ὑπ' ἀνομίης ἀνάστατοι ἐσόμεθα Ἡρ. 1, 97 ὅπου πεζογράφος τις ἄλλος θὰ ἔλεγε: «καὶ οὐχ ὑπ' ἀνομίας ἀνάστ. ἐσόμεθα». ἐγώ σφε θάψω. . οὐδ' αἰσχύνομαι Αἰσχ. Ἑπτ. 1019, καὶ συχν. Τοῦτο δὲν συμβαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, παρ' οἷς μόνον, ὅταν προηγεῖται οὐ, ἕπεται τὸ οὐδέ, ἄλλως τὸ ἀλλ' οὐ ἢ καὶ οὐ ἤ τι τοιοῦτον. Αἱ ἐξαιρέσεις σπάνιαι. οὐκ ἔγωγε αὐτοὺς διώξω οὐδ' ἐρεῖ οὐδείς, ὡς ἐγὼ αὐτοὺς κακῶς ποιῶ Ξεν. Ἀν. 1, 4, 8. Θουκ. 5, 47. Αἰσχ. Πρ. 389 καὶ συχν. — οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἁπάντων Ἀρφ. Νεφ. 425 οὐδὲ νὰ ὁμιλήσω κἂν τοὺς ἄλλους καταδέχομαι, ὄχι νὰ ὑπάγω νὰ τοὺς εὕρω (τ. ἔ. πολὺ ὀλιγώτερον θὰ ὑπάγω εἰς ἀναζήτησίν των) καὶ ὁμιλήσω. Ἡ φράσις οὐδὲ διαλέγομαι σχεδὸν παροιμιώδης, πρβ. Λυσ. 3, 31. Ἰσαῖ. 1, 34.

οὐδείς, οὐδεμία, οὐδέν: τῶν ὁρώντων οὐδεὶς οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου Ξεν. Συμπ. 1, 9 ὅπου ὁ Ἀθήναιος (σ. 188 Α) παρέχει: τῶν παρόντων οὐδεὶς ἦν ὃς οὐκ ἔπασχέ τι κέ., ὁ δὲ Cobet προτείνει: οὐδεὶς ὅστις οὐκ. Μᾶλλον οὐδεὶς ἦν ὅστις, ἐν οἷς ἡ κατάληξις-ις τοῦ ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὴν παράλειψιν τοῦ ἦν ὅστις, τ. ἔ. πάντες οἱ ὁρῶντες ἐπαθαίνοντό τι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἐκείνου. φύσις οὐδενός ἐστιν ἁπάντων θνητῶν Ἀπ. Ἐμπεδ. 8 γέννησις οὐδενὸς (ἐν οὐδενὶ ἐξ) ἁπάντων τῶν θνητῶν (πραγμάτων) ὑπάρχει. ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει Ἀρφ. Ὄρν. 799 ἐν ᾧ δὲν ἦτο τίποτε, τώρα εἶνε μέγας καὶ πολύς. οὐδένες ἐόντες ἐν οὐδαμοῖσι ἐοῦσι Ἕλλησι ἐναπεδεικνύατο Ἡρ. 9, 58 (οἱ Λακεδαιμόνιοι) οὐδένες ὄντες (οὐδενὸς ἄξιοι ὄντες) ἐπεδείκνυντο τὴν ἀρετὴν (ἔκαμνον ἐπίδειξιν τῆς ἀνδρείας των) ἐν Ἕλλησιν, οἳ οὐδένες (οὐδενὸς ἄξιοι) εἰσί. Ἀντὶ τοῦ οὐδένες μεταχειρίζεται ὁ Ἡρ. καὶ τὸν συχνὸν Ἰων. τύπον οὐδαμοί. ὡς οὐδὲ μετ' οὐδένων ἂν ἥδιον ἢ μεθ' ὑμῶν σωθείημεν Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 8 ὅπου διορθοῦσιν: οὐδὲ μεθ' ἕνων ἄν. πρβ. «οὐδ' ὑφ' ἕνων: Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑπ' οὐδένων λέγουσιν ὑπερβιβάζοντες» Φώτιος. Ὅθεν ὁ Cobet μετὰ τοῦ Dobree ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 1 Λακεδαιμόνιοι οὐδ' ὑφ' ἑνὸς τῶν πώποτε ἀνθρώπων κρατηθέντες γράφει: οὐδ' ὑφ' ἕνων, διότι οἱ ἀντίπαλοι τῶν Λακεδαιμονίων ἦσαν πολλοί, ὄχι εἷς ἄνθρωπος. — τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἤστην (τοῦ οἶδα) οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν Ἀρφ. Ὄρν. 19 τίποτε ἄλλο δὲν ἤξευραν παρὰ νὰ δαγκάνουν. Ὁμοίως Ἀπ. Ἀμφιδ. 13. Εὐβούλ. 41. Ἀλέξιδ. 214. ξύμμαχόν τε οὐδένα βουλόμενοι. . οὔτε μάρτυρα ἔχειν οὔτε παρακαλοῦντες αἰσχύνεσθαι Θουκ. 1, 37 ἴδ. αἰσχύνω. τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων, τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα, βροτῶν οὐδὲν μακαρίζω Σοφ. Ο. Τ. 1192 κυρ. οὐδὲν ἐκ τῶν βροτῶν = οὐδὲν βρότειον (709). Ὅθεν ἐντονώτερον τοῦ οὐδένα βροτῶν· πρβ. Ὕμν. Ἀφρ. 34. ἀκούσας τοῦ ἰατροῦ ὅτι οὐδὲν ἔτι εἴη ἡ ἄνθρωπος Δημ. 47, 67 ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἦτο πλέον διὰ ζωήν. ζῆτε τερπνῶς οὐδὲν ἐνθυμούμενοι Ἀπ. Πλάτ. 106 χωρὶς τίποτε (διόλου) νὰ συλλογίζεσθε. Ἡ φράσις οὐδὲν ἐνθυμεῖσθαι σχεδὸν παροιμιώδης ἐπὶ τῶν ἀμέριμνον βίον διαγόντων. Συνήθως εὑρίσκεται ἐπιρρηματικῶς = διόλου, οὐδόλως· φείδοντο κέντρων οὐδὲν Σοφ. Ἠλ. 716 οὐδόλως ἐφείδοντο (τῶν) κέντρων: ἀφειδῶς ἐχρῶντο τοῖς κέντροις: «ἐκεντοῦσαν ἀλύπητα» τοὺς ἵππους. οὐδὲν ἐντρέπῃ ἐμοῦ γε 519 διόλου δὲν λογαριάζεις ἐμὲ τοὐλάχιστον. οὐδὲν ἤχθετο Ξεν. Ἀν. 1, 1, 8 οὐδόλως δυσηρεστεῖτο. οὐδὲν τούτων ὑπήκουον Θουκ. 1, 29 οὐδόλως εἰς ταῦτα ὑπήκουον. ἐδήλουν οὐδὲν (=οὐδόλως) ὅτι ἴσασι τὰ πρασσόμενα 4, 68. — οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει 5, 55 οὐδόλως πλέον εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν. ἡ παρ' ἐλπίδας χαρὰ ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ Σοφ. Ἀντ. 392 οὐδόλως ὁμοιάζει κατὰ τὸ μέγεθος μὲ ἄλλην ἡδονήν. οὐδὲν ὀλίγον ἐς οὐδὲν κακοπαθήσαντες Θουκ. 7, 87 οὐδὲν μικρὸν κατ' οὐδεμίαν ἔποψιν κακοπαθήσαντες, ἴδ. ἐπινοῶ. Σημειωτέον δὲ καὶ τὸ συχνότατον τοῖς Ἀττικοῖς οὐδὲν (=οὐδόλως) παύεσθαι ὡς Ξεν. Ἀν. 4, 2, 4: οὐδὲν ἐπαύσαντο—κυλίνδοντες τοὺς λίθους διόλου δὲν ἔπαυσαν νὰ κυλίουν τοὺς λίθους· ἴδ. παύομαι. πρβ. Λυσ. 16, 20 τῶν προγόνων ἐνθυμούμενος, ὅτι οὐδὲν πέπαυνται τῶν τῆς πόλεως πράττοντες ὅπου ἄριστα διώρθ. τὰ τῆς πόλεως ὁ Dobree, παραφθαρὲν εἰς τὸ τῶν τῆς πόλεως ὑπὸ ἀμαθοῦς τινος θέλοντος νὰ δημιουργήσῃ γενικήν, ἐξαρτωμένην ἐκ τοῦ οὐδέν. Ἐν τῷ τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς Σοφ. Φιλ. 66 κυρ. ἡ σύνταξις εἶνε σύστοιχος: οὐδὲν (ἐκ) τούτων (τῶν κακῶν) ἀλγυνεῖς με: μὲ κανὲν ἀπὸ αὐτὰ τὰ κακὰ δὲν θὰ μὲ λυπήσῃς. Βεβαίως ὁμαλώτερον θὰ ἦτο τὸ: τούτῳ (ἢ τούτων) γὰρ οὐδὲν ἀλγυνεῖς με. τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν. . διοίσει γλῶσσαν Τρ. 322, ἴδ. διαφέρω. θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι Αἴ. 590, ἴδ. ὀφειλέτης. ὅτ' οὐδὲν (=οὐδόλως) ἡ χάρις χάριν φέρει Σοφ. Ο. Κ. 779. οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένων Ἀρφ. Ὄρν. 170 κυρ. οὐδόλως οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ μένων. Παροιμ. φράσις περὶ τῶν ἀεικινήτων καὶ δραστηρίων. Ἄλλοι συνάπτουσι τὸ οὐδὲν πρὸς τὸ προηγ. ἀτέκμαρτος. οὐδὲν προσῆκον μᾶλλόν τι Θουκ. 6, 82 ἴδ. προσήκω. Σημειωτέα ἡ φράσις ἓν οὐδὲν (καὶ παρὰ Θουκ. 2, 51, ἐπὶ τὸ ἐντονώτερον ἓν οὐδὲ ἕν, ἴδ. καθίστημι):, ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἓν οὐδὲν αὔταρκές ἐστι Ἡρ. 1, 32 οὕτω δὲ καὶ ἄνθρωπος «καὶ ἕνας καὶ μόνος» δὲν (ὅθεν: οὐδείς) εἶνε αὐτάρκης. ἓν οὐδὲν οὕτω δύναμιν ἔχει παίδειον μάθημα μεγάλην ὡς ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβή Πλ. Νομ. 747 Β

καὶ ἓν μόνον παιδικὸν μάθημα μὲν ἔχει τόσον μεγάλην δύναμιν κἑ. Ἀθηναῖοί φασιν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους Θουκ. 2, 73 ὅτι ἐν οὐδενὶ πράγματι (κατ' ἄλλους: ἐν οὐδενὶ χρόνῳ) ἐγκατέλειψαν ἡμᾶς ἀδικουμένους. δῆλον ὡς ἀνὴρ παρ' οὐδὲν ἔσθ' ὁ μὴ φθονούμενος Ἀπ. Ἐπιχ. 285, ἴδ. παρά.

οὐδέπω: ἐξ οὗ καὶ περιγενόμενοι τῇ μάχῃ οὐδέπω καὶ νῦν βεβαίως θαρσοῦσι Θουκ. 6, 16 ἔκτοτε (κυρ. ἐξ οὗ χρόνου) καίτοι ὑπερισχύσαντες ἐν τῇ μάχῃ (ἂν καὶ παρῆλθον τρία ἔτη ἀπὸ τῆς μάχης γενομένης τῷ 418) μέχρι τῆς σήμερον καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἔλαβον ἀσφαλὲς θάρρος.

οὐδεπώποτε: πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε Σοφ. Φιλ. 250 τὸν ὁποῖον δὲν εἶδα ἀκόμη ἕως τώρα εἰς τὴν ζωήν μου;

οὐδὸς ὁ, ὁ Ἀττ. τύπος εἶνε ὁ ὀδός: ἐπὶ γήραος οὐδῷ χ 60 κυρ. ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ γήρατος, τῆς γεροντικῆς ἡλικίας, τ. ἔ. εἰς τὰ ἔσχατα (τὴν ἔξοδον) τοῦ γήρατος, ὅτε, κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν, τὸ ἕνα πόδι μας εἶνε 'ς τὸν λάκκον μέσα. Ἄλλως ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὡς ο 246: οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν, ὅπου γήραος οὐδὸς εἶνε τὸ κατώφλιον δι' οὗ εἰσέρχεταί τις εἰς τὸ γῆρας. ἐπὶ γήραος οὐδῷ Ἡρ. 3, 14 εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ γήρατος. ὃ δὴ ἐπι γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί Πλ. Πολ. 328 Ε, ἴδ. οὗτος.

οὐθείς, οὐθὲν ἔλεγον οἱ μτγν. ἀντὶ τοῦ οὐδείς, οὐδέν (ἀλλ' ὄχι καὶ οὐθεμία). Εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ δ εἰς θ ἐπέδρασεν ὡς φαίνεται ἡ δασεῖα τοῦ εἷς. Ἐν Ἐπιγραφ. εὑρηνται οἱ διὰ τοῦ θ τύποι ἤδη ἀπὸ τοῦ 4^ου^ αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Ὁ Ζηνόβιος ἐν τῷ Μ. Ἐ. 639 παράγει τὸ οὐδείς ἐκ τοῦ οὐ καὶ τοῦ Αἰολ. δείς, ἐν ᾧ τῇ ἀληθείᾳ τὸ δεὶς τοῦ Ἀλκαίου καὶ Δημοκρίτου (Πλουτ. 1109 Α) ἐγένετο ἐκ τοῦ οὐδείς: καί κ' οὐδὲν ἐκ δένος γένοιτο Ἀπ. Ἀλκαί. 76 καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ οὐδενὸς γένοιτο.

οὐλόμενος 3 μτχ. ἀορ. τοῦ ὄλλυμι, ἀντὶ ὀλόμενος ἐνεστὼς μετοχῆς τοῦ ὄλλομαι (=ὄλλυμαι) κατὰ τὸν Κούρτιον, καθ' ὃν ἔχει ἐνεργ. σημ.=ὀλέθριος· ὃ δύσκολον καὶ ἄλλως καὶ ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει ἀμετάβατον συνήθως σημ. ‖ θεοκατάρατος, κυρ. «ποῦ νὰ πᾷ νὰ χαθῇ» (περὶ οὗ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ἢ εἶπεν ὄλοιο· πρβ. ὀνήμενος κατὰ τὸ ὄναιο)· δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἔπλησε διὰ τὸν ὀλόμενον Ἰδαῖον Πάριν Εὐρ. Ὀρ. 1363: «γιὰ τὸν χαμένον τὸν Πάριν», τὸν ἄξιον ὀλέθρου. ὀλόμενον σκάφος συναρμόσας ὁ Πριαμίδας Εὐρ. Ἑλ. 231 ἐπικατάρατον. ‖ ὅθεν ὀλέθρου ἄξιος, ἄθλιος, ἐλεεινός· στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας Αἰσχ. Πρ. 413=τῆς ἀθλίας τύχης (πρβ. ὀλοὰς τύχας 572. Εὐρ. Φοίν. 1537). ἵετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον ὀλομένῳ δεσπότᾳ Αἰσχ. Χο 152: χύνετε δάκρυα ἠχητικὰ («σὺν στεναγμοῖς» Δούκας») πένθιμα διὰ τὸν πενθούμενον (κυρ. φονευθέντα) δεσπότην. Ἡ ἑρμην. τοῦ Wilamowitz «τὰ δάκρυα καναχίζοντα ἅμα ἀπόλλυται» εἶνε γελοία. μῆνιν οὐλομένην Α 2 ἐπικατάρατον. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἐνεργ. = ὀλεθρίαν. γάμος οὐλομένης, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα σ 273 τῆς ἐπικαταράτου (κυρ. ἐφ' ἧς ἐξεπληρώθη ἡ κατάρα ὄλοιο), ἧς «ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν ἀθάνατοι» σ 251 Καὶ ἐν γένει πάντα τὰ χωρία δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι καθ' ὅμοιον τρόπον. πρβ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ' ὀλοίμην Σοφ. Ο. Τ. 644 ἴδ. ἀραῖος. γῆρας οὐλόμενον Ὕμν. Ἀφρ. 247=ὃ ὄλοιτο, «ποῦ νὰ πᾷ νὰ χαθῇ». γαστέρος οὐλομένης ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν Ρ 474 πρὸς ὃ πρβ. τὸ Εὐρ. Ἀπ. 915 νικᾷ δὲ χρεία (ἡ ἀπορία) μ' ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη (ἡ ἐπικατάρατος: ποῦ νὰ πᾷ νὰ χαθῇ) γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά. Οἱ καταρώμενοι μεταχειρίζονται καὶ τὸν μέλλ. (ἀπ)ολούμενος (πρβ. Ἀρφ. Θεσμ. 887: κακὴ κακῶς τἄρ' ἐξόλοιο κἀξολῇ 'ς τὸν διάβολο λοιπὸν νὰ πᾷς καὶ νὰ πηγαίνῃς ἀκόμη). Κύκλωπος τοῦ κακῶς ὀλουμένου Εὐρ. Κύκ. 474 ὅπου μᾶλλον = ποῦ νὰ πᾷ νὰ χαθῇ, ἢ = ὃς κακῶς ὀλεῖται Ὁμοίως τοῖς ἰχθυοπώλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις Ἀντιφάν. Ἀπ. 161 θριδακίναις ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις Ἀμφ. Ἀπ. 20. Καὶ κατὰ κλητικήν: οὐκ ἀπολιβάξεις («συντόνως ἀναχωρήσεις» Σχ.), ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος; Ἀρφ. Ὄρν. 1467. πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη; Ἐκκλ. 1052 ἀπὸ ποῦ ξεπρόβαλες, ποῦ νὰ πᾷς 'ς τὸν διάβολο; ὑπὸ τῶν κάκιστ' ἀπολουμένων ἀνθρώπων πάντα τὰ πράγματα ἀπώλετο Δημ. 19, 325 ὑπὸ τῶν ἐξωλεστάτων ἀνθρώπων, κυρ. «ποῦ νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν καὶ νὰ μὴ βρεθοῦν». Τέλος παραθέτω ἐνταῦθα τὸ Αἰσχ. Ἑπτ. 406 χωρίον: τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι, περὶ ὧν ἴδ. μόρος. Ὁ μακαρίτης Πανταζίδης ἐν τῷ Ὁμηρ. Λεξικῷ παραβάλλει τὰ ἡμέτερα θεοσκοτωμένος, παλουκωμένος, τ. ἔ. ὁ ἄξιος νὰ παλουκωθῇ κτλ. περὶ ἐκείνων λεγόμενα, δι' οὓς τόσον ἐπιθυμοῦμεν νὰ πάθωσι ταῦτα (νὰ παλουκωθῶσι κτλ.), ὥστε θεωροῦμεν αὐτὸν παθόντα ταῦτα. Ἀλλὰ πολὺ πλησιέστερον εἶνε τὸ χαμένος.

οὕνεκα, ἴδ. ἕνεκα καὶ ὁθούνεκα.

οὔπω ὄχι ἀκόμη· οὕτω γρ. καὶ ἐν Ξεν. Ἀν. 2, 3, 13 ὑποπτεύω οὔπω (οὕτω C: μὴ αἰεὶ οὕτω τὰ λοιπὰ χ/φα) πλήρεις εἶναι τὰς τάφρους ὕδατος, ἴδ. ὑποπτεύω. Τὸ μὲν οὔπω σημαίνει ὄχι ἀκόμη, τὸ δὲ οὐκέτι ὄχι πλέον. Τὴν διαφορὰν δεικνύει σαφῶς τὸ ἐφεξῆς ἀνέκδοτον (Πλουτ. 654 Β): «Θαλῆς ὁ σοφὸς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐνοχλούμενος γῆμαι κελευούσης, παρήγαγε λέγων πρὸς ταύτην ἐν ἀρχῇ μὲν οὔπω καιρός, ὦ μῆτερ, ὕστερον δ' οὐκέτι καιρός, ὦ μῆτερ.

οὐράνιος 3 καὶ 2: οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν

Σοφ. Ο. Κ. 1466 διότι εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ ἀστραπὴ φεγγοβολεῖ πάλιν. ῥῖπτε σκέλος οὐράνιον Ἀρφ. Σφ. 1530 τίναξε τὸ σκέλος ὑψηλὰ ἕως εἰς τὸν οὐρανόν. ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσσαι Εὐρ. Ἄλκ. 228 «ἄξια τάδε καὶ σφαγῆναι καὶ πλέον ἢ τὴν δέρην οὐρ. βρόχῳ πελάσαι: αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ σκοτωθῇ κανεὶς καὶ κάτι περισσότερον παρὰ νὰ βάλῃ κανεὶς τὸν λαιμόν του σὲ φοῦρκα, ποῦ νὰ φθάνῃ ὡς τὸν οὐρανόν» Δ. Βερν. βαρὺ δ' ἀμβόασον οὐράνι' ἄχη Αἰσχ. Ικ. 575 μὲ ἦχον δὲ βαρὺν φώναξε δυνατὰ τὴν σφοδρὰν (κυρ. τὴν μέχρις οὐρανοῦ φθάνουσαν) λύπην σου. Ἧττον ὀρθῶς: «ἕως τοῦ οὐρανοῦ βόησον τὰ ἄχη» Σχ. οὐράνιαί τε δῖναι νεφέλας δρομαίου Εὐρ. Ἄλκ. 245 «ἀντὶ τοῦ οὐράνιαί τε νεφέλαι διὰ δίνης δρομαίου, τῆς ἀειδινήτου περιφορᾶς» Σχ. τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος Σοφ. Ἀντ. 417 μία ἀνεμοζάλη ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν γῆν ἕνα σίφωνα, θεϊκὸν κακόν. ἅταν οὐρανίαν φλέγων Αἴ. 196, ἴδ. φλέγω.

οὐρανόθι ἐν τῷ οὐρανῷ· οὐρανόθι πρὸ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐμπρός.

οὐρανόνικος 2 ὁ νικῶν τὸν οὐρανόν (τοὺς οὐρανίους θεοὺς) κατὰ τὴν δύναμιν· κοννῶ δ' ἄγαν (Bamberger: ἅταν) γαμετᾶς οὐρανόνικον Αἰσχ. Ἱκ. 170 ἀναγνωρίζω τὴν ζηλοτυπίαν τῆς συζύγου σου τὴν νικῶσαν τοὺς οὐρανίους θεούς.

οὐρανός ὁ: ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν (τὸ Καδμεῖον πέδον) Σοφ. Ο. Κ. 381 ἢ (διὰ τῆς ἥττης του) θὰ ἐξυψώσῃ τὰς Θήβας μέχρι τοῦ οὐρανοῦ (θὰ δοξάσῃ αὐτάς). οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας ἐξαρκέσειεν Ἀπ. Εὐρ. 506 εἰ Ζεὺς γράφοι (ἐν οὐρανῷ) τὰς βροτῶν ἁμαρτίας, οὐδ' ὁ πᾶς οὐρανὸς ἐξαρκέσειεν ἂν (αὐτῷ γράφοντι).

οὐρέω (παρὰ τὸ οὖρον, ἀρχῆθεν Ϝουρέω, Βοιωτ. ὠρέω, πρβ. Ὠρίων). ἐούρουν Λουκ. Συμπ. 35. προσ-. Δημ. 54, 4. ἐνεούρησα Ἀπ. Εὐπόλ. 45. ἐνεούρηκα Ἀρφ. Λυσ. 402 (νέον Ἰων. ἄνευ αὐξήσ. οὔρεον Ἱπποκρ. 2, 692. οὔρησα 2, 696. 5, 354 [καὶ Ἀριστ. Ζ. Ἱ. 6, 20]. οὐρήκει 5, 354. οὐρήθην 5, 716). οὐρήσω Ἱπποκρ. 8, 16 καὶ -ήσομαι Ἀρφ. Εἰρ. 1266 (οὐρήσω Σφ. 394 ὑπ.).

οὐρίζω κυρ. ποιῶ οὔριον, διευθύνω τι μὲ οὔριον ἄνεμον (πρβ. δυσούριστος)· τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχ Αἰσχ. Πέρ. 605. Διορθοῦσι τύχας ἢ τύχην, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δαίμον' φαίνεται ὅτι εἶνε γλώσσημα, ὁ Wecklein ἔγραψε τὸν αὐτὸν αἰεὶ πνεύματ' οὐριεῖν τύχης ὅτι ὁ αὐτὸς (δαίμων) θὰ ποιῇ πάντοτε οὔρια τὰ πνεύματα (τὰς πνοάς) τῆς τύχης. τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἂν ἔκαθεν οὐρίσας («πόρρωθέν σου ἀφοριζόμενος» Σχ.) ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί; Χο. 315 τίνα λόγον εἰπών σοι ἢ τί ἔργον πράξας ἤθελον ἐπιτύχῃ νὰ κατευθύνω μακρόθεν αὐτὸ (οἷόν τι πλοῖον) δι' οὐρίου ἀνέμου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος (τοῦ Ἅιδου), ὅπου ἀναπαύεσαι;

οὔριος 3 καὶ 2: ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτ' ἂν (Elmsley: ποτὲ) ἐξ οὐρίων (ἐνν. πνευμάτων) δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν Σοφ. Αἴ. 1082 νόμιζε ὅτι αὕτη ἡ πόλις ἐν ᾧ ἐξεκίνησεν (ὡς πλοῖόν τι) μὲ οὔριον ἄνεμον, θὰ πέσῃ ποτὲ μὲ τὸν καιρὸν εἰς τὸν βυθὸν (θὰ καταβυθισθῇ). «ὁ ἐξ οὐρίας πλοῦς, καὶ πληθυντικῶς ἐξ οὐρίων, ἤγουν πνευμάτων» Εὐστάθιος. πρᾶξιν οὐρίαν θέλων Αἰσχ. Χο. 810 διότι θέλει νὰ ἐπιτύχῃ ἡ πρᾶξις. γένοιτ' ἂν οὔριος δρόμος ἐκ τῶν παρόντων κακῶν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 95 ἐκ τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα τώρα ἔχομεν, δύναται νὰ φανῇ ἐλπίς τις σωτηρίας. τὸ πᾶν μῆχαρ οὔριος Ζεύς Αἰσχ. Ἱκ. 602, ἴδ. παλαιόφρων.

οὐριοστάτης ὁ, ὁ οὐρίως εὐτυχῶς, ἱστάμενος, αἰνίττεται τὴν χοροστασίαν, ἣν ἦγον οἱ χοροστάται Αἰσχ. Χο. 817. Τὸ χωρίον: καὶ τότ' ἤδη (Blomf.: τότε δή) πότον (ἔγραψα: πλοῦτον) δειμάτων (Ahrens: δωμάτων) λυτήριον, θῆλυν οὐριοστάταν, ὁμοῦ κρεκτὸν γοήταν νόμον μεθήσομεν πόλει. Ἡ βάσις τοῦ νοήματος εἶνε: «πιοτό, χορὸ καὶ τραγοῦδι»: καὶ τότε πλέον θ' ἀφήσωμεν τοὺς πολίτας νὰ τραβήξουν φαγοπότι, ἐλεύθεροι πλέον ἀπὸ φόβους (κυρ. τὸ ἐλευθερῶνον ἀπὸ φόβους), χορόν, τὸν ὁποῖον νὰ σέρνουν αἱ γυναῖκες, μαζὶ δὲ νὰ παίζουν οἱ τραγουδισταὶ τὴν κιθάραν («νὰ τραβοῦν δοξαριές») καὶ νὰ τραγουδοῦν (πρβ. τοὺς σημερινοὺς τραγουδιστὰς τοὺς ᾄδοντας ἅμα τῇ κιθάρᾳ). Ὅθεν ἴσ. γρ. χορειοστάταν. Συνήθως ἐν κακῇ σημασίᾳ κεῖται τὸ γόης· πρβ. Σχ. «γοήτων· τὸν (τὸν νόμον τόν;) τῶν γοήτων, οἳ ὡς (οἵως;) ᾄδουσι περιιόντες τὴν πόλιν».

οὖρον τὸ (ὄρνυμι), ἡ ἔκτασις, τὸ διάστημα, τὸ ὑπό τινος διανυόμενον, μόνον ἐν Ψ 431: ὅσα δὲ δίσκου οὖρα πέλονται ὅσον εἶνε τὸ διάστημα, ὅπερ διανύει ὁ δίσκος ῥιπτόμενος (πρβ. δίσκουρα). καὶ ἐν θ 124: ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιϊν ὅσον εἶνε τὸ μῆκος τῆς αὔλακος, ἣν ἐν ἀγρῷ χέρσῳ διασχίζει ζεῦγος ἡμιόνων. καὶ Κ 351 ὅσον τ' ἐπὶ οὖρα πέλονται ἡμιόνων ὅσον εἶνε τὸ μῆκος τῶν αὐλάκων· τὸ δὲ μῆκος τοῦτο εἶνε μεγαλίτερον τοῦ τῶν βοῶν, ὡς δεικνύει ἡ ἐφεξῆς αἰτιολογία: αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἴδ. καὶ τὸν Σχ. εἰς τὸ χωρίον τοῦτο. Τὸ διάστημα τοῦτο, τὸ οὖρον ἡμιόνων «ὅσον ἀροτριῶσα ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπογράφειν δύναται» (Σχ.) δὲν εἶνε 100 Ἑλλ. πόδες, 40 βήματα περίπου, ἀλλὰ περὶ τὰ 60 βήματα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέχρι τῆς σήμερον, διασωθέντος ἐθίμου τῶν ζευγηλατῶν, οἵτινες καὶ σήμερον ὅταν ἔχωσι ν' ἀρόσωσιν ἐκτεταμένον τινὰ ἀγρόν, διαιροῦσιν αὐτὸν εἰς τμήματα, ὧν ἡ πλευρὰ (τ. ἔ. τὸ μῆκος τῶν αὐλάκων) νὰ εἶνε περὶ τὰ 60 βήματα. Ταῦτα δὲ ὀνομά-

ζονται οιάσεις· ἡ δὲ ἀρχαία αὕτη ὀνομασία ἐξηγεῖ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ὑποδιαιρέσεως τοῦ ἀγροῦ· διότι δηλ. οἱ βόες οιάσεις τινὰς ποιούμενοι, καθ' ἃς ὁ ζευγηλάτης ἀνασηκώνει τὸ ἄροτρον, ἕως νὰ τὸ περάσῃ εἰς τὴν ἑτέραν αὔλακα τὴν παράλληλον ἀλλὰ βουστροφηδὸν φερομένην, ἀναπαύονται. Αἱ στάσεις λοιπὸν αὗται εἶναι ἀναγκαῖαι εἰς ἀνάπαυσιν τῶν ζῴων.

οὖρος ὁ: αὔξῃς οὖρον ἀνέμων Πινδ. Ι. 4, 3 τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσιν (ᾠδὴν) ὕμνων. ἴτω κατ' οὖρον κῦμα Κωκυτοῦ λαχὸν Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος Αἰσχ. Ἑπτ. 677 πᾶν τὸ γένος τοῦ Λαΐου ἂς ὑπάγῃ κατ' εὐθεῖαν (μὲ οὔριον ἄνεμον) εἰς τὸν Ἅιδην, ὑπὸ τοῦ Φοίβου μισηθέν, ἀφ' οὗ εἶνε προωρισμένον διὰ τὰ κύματα τοῦ Κωκυτοῦ. κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγὴν Πέρ. 484 πρὸς τὸν οὔριον ἄνεμον τρέπονται εἰς ἄτακτον φυγήν· πρβ. τό 'βαλα 'ς τὰ πανιά». γόων κατ' οὖρον ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον Αἰσχ. Ἑπτ. 839, ἴδ. πίτυλος. ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Τρ. 468 = χαιρέτω, χαίρειν ἐάσωμεν, «ὁ περὶ τούτων λόγος ἐρρίφθω εἰς τὸν ἀέρα» Σχ. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλὸς Σοφ. Τρ. 815 τῆς εὔχομαι οὔριον ἄνεμον, φθάνει μόνον ταχέως ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

οὖς τό, κυρ. Δωρ. ὦς Θεόκρ. 11, 32. ὤαθ' (νῦν ὤϝαθ' Bergk: ὦτά θ') ἑταίρων Ἀπ. Ἀλκμ. 41, πρβ. Δωρ. ὠατωθησῶ Ἡσύχ. = ἀκούσομαι, ὤασιν, ὤατα, ἐξωβάδια (= ἐνώτια) Ἡσύχ. ὑπό τι Δωρ. οὔατα Ἐπιχ. Ἀπ. 21. «ἆτα, ὦτα Ταραντῖνοι» Ἡσύχ. (πρβ. πρὰν ἐκ τοῦ πρόαν, πρᾶτος ἐκ τοῦ πρόατος). Οὕτως ὁ Wackern., ὁ δὲ Blass παράγει τὸ ἆτα ἐκ τοῦ αὖ(σ)ατα, ἄϝατα καὶ πρβ. auris, ausculto, παραύα (παρῴα, Ἀττ. παρειά) ἐκ τοῦ παραυ(σί)α τ. ἔ. τὸ παρ' ὠτί. Ὁ δ' Ἡρῳδ. (ΙΙ 921) γνωρίζει καὶ τὴν κλίσιν (ὄας) ὄατος. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τοὺς ἑξῆς τύπους: ὀν. οὖς, δ. πλ. ὠσὶ μ 200. γεν. οὔατος, πλ. οὔατα, οὔασι μ 442. Νέον Ἰων. καὶ Ἀττ. οὖς, ὠτός, ὠτί, ὦτα, ὤτων, ὠσί(ν) (μτγν. ὤτοις). Ἡ δ' ἐν Ἐπιγρ. ὀν. ὦς ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ὠτός. Παρ' Ἱπποκρ. ὑπάρχει διπλῆ κλίσις οὔατος κέ. καὶ ὠτὸς κέ., οἷον οὐάτων, ὠσίν, οὔατα καὶ ὦτα. σέβας δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον νῦν ἀφίσταται Αἰσχ. Χο. 54 ὁ σεβασμὸς ὁ πρότερον εἰσχωρῶν εἰς τὰ ὦτα καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ δήμου (ὁ πρότερον καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ τοῦ φρονήματος δεικνύμενος) νῦν ὑποχωρεῖ (ἐλαττοῦται). τοῦτο διαμπερὲς οὖς (Schütz: ὡς) ἵκεθ' ἅπερ τι βέλος Αἰσχ. Χο 381 τοῦτο (οὗτος ὁ λόγος) διῆλθε πέρα πέρα τὸ οὖς μου ὡσάν τι βέλος. γλῶσσα μισητῆς κυνός, λείξασα κἀκτείνασα φαιδρὸν οὖς Ἀγ. 1227, ἴδ. φαιδρός. ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων Ἀπ. Αἰσχ. 126 ἄκουε δ' ἀνέχων τὸ οὖς τ. ἔ. «ἄνω τὸ οὖς ἔχων» Σχ. Σοφ. Ο. Κ. 674. Ὁμοίως Θέογν. 887. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός Σοφ. Ο. Τ. 1386 ἐὰν ἀκόμη ὑπῆρχε φραγμὸς (ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ φράξῃ τὴν -) τῆς διὰ τῶν ὤτων ἀκουούσης πηγῆς τ. ἔ. τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς· ἀλλ' ἡ ἀκοὴ παρίσταται ὡς πηγή, εἰς ἣν εἰσρέουσιν οἱ ἦχοι. οἴμοι τὸ κακὸν τῆς εὐτυχίας ὡς μᾶλλον ἐς οὖς φέρεται θνητῶν Ἀπ. ἀδ. Τρ. 386 οἴμοι ὡς τὸ κακὸν μᾶλλον τῆς εὐτυχίας (περισσότερον τὰ κακὰ παρὰ τὰ καλά) φέρεται ἐς οὖς θνητῶν. εἰς οὖς αὐδὰν καρύξω Εὐρ. Ἴων. 911, ἴδ. κληρόω

οὐσία ἡ: αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας Σοφ. Τρ 910. Ἐν νῷ εἶχεν ἡ Δηάνειρα (συν)ουσίας, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τεθνεῶτος τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλὰ μόνον οὐσίας τ. ἔ. κοιμήσεις, πλαγιάσματα, ποῦ θὰ κάμω μόνη μου. Ἐκ τούτου προῆλθε, κατὰ τὴν γνώμην μου, τὸ οὐσίας. ἀφανὴς οὐσία καὶ φανερά· ἀφανὴς μὲν ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι (ἐνν. τοὺς δούλους), φανερὰ δὲ ἡ ἔγγειος» Ἁρποκρατίων· τ. ἔ. κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία. ἀλλ' ἐγενόμεθα, πατρὸς δ' οὐσίαν λέγω Εὐρ. Ἴων. 1288 ἴσως: ἐγενόμεθα (τοῦ Ἀπόλλωνος) ἐσμὲν δὲ τοῦ πατρὸς (κυρ. λέγομεν εἶναι τοῦ πατρός). αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι Πλ. Φαίδ. 78 C, ἴδ. λόγος. λέγω δὲ περὶ πάντων οἷον μεγέθους πέρι, ὑγιείας, ἰσχύος καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ λόγῳ ἁπάντων τῆς οὐσίας ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὂν Πλ. Φαίδων 65 D τ. ἔ. καὶ περὶ τῆς οὐσίας τῶν ἄλλων ἑνὶ λόγῳ (εἰπεῖν) ἁπάντων, δηλ. ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον (τί) εἶνε ἓν ἕκαστον. Τὸ ὃ—ὂν ἐπεξηγεῖ τὸ τῆς οὐσίας.

οὐτάω τιτρώσκω, τραυματίζω, ἐπ. (καὶ Αἰσχ. Χο. 638: οὐτᾷ), προστ. οὔταε Χ 356. Παρατ. οὔτασκε Ο 745. οὐτήσω Νόνν. 21, 37. οὔτησα Δ 469. Λ. 260.—σασκε Ο 745. Χ 375. Ἀορ. β' ἐπ. γ' πρ. οὖτα Ε 376 κάλλ. (ᾰ, ὡς ἐν τῷ ἔκτάν).—άμεναι καὶ—άμεν Φ 68. 397. ι 301. τ 449. Ε 132. 821. Ἡσ. Ἀσπ. 335. Ἀορ. β' παθ. οὐτάμενος τρωθείς Λ 659 κάλλ. πρὸς τῷ οὐτηθείς Θ 537. νεούτᾰτος Σ 536. ἀνούτᾰτος Δ 540. Παρασχημ. οὐτάζω ἐπ. καὶ τραγ. —άσω Εὐρ. Ῥῆ. 255 χορ. οὔτᾰσα Ε 336 κάλλ. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 199. οὐτασθεὶς Λυκόφρ. 242. οὔτασται Λ 661. —ασμένος λ 536. Αἰσχ. Ἀγ. 1343. λίαν ἄχθομαι ἕλκος, ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ Ε 361 πολὺ ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τὴν πληγήν, τὴν ὁποίαν μὲ ἐπλήγωσε θνητὸς ἄνθρωπος. Σύστοιχος σύνταξις. οὐταμένη ὠτειλή Ξ 518 ἡ (νεωστὶ) πληγωμένη πληγή, ἡ ἀνοικτὴ πληγή.

οὐτιδανὸς 3 καὶ Ἀττ. 2: γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται Αἰσχ. Ἑπτ. 347, ἴδ. ῥόθιος.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο. Εἰς τὴν δεικτικὴν ταύτην ἀντων. προστίθεται ὁ ἀχώριστος δεικτικὸς προσχηματισμὸς ί (ἤδη ἀπὸ τῶν Ἀττ. χρόνων, ὅλως ἀλλότριος τῶν Δωριέων) πρὸς ἔμφασιν, ὥστε οὑτοσί = ὅδε). Ἀείποτε ὀξύ-

νεται καὶ καταπίνει μὲν τὸ εὐθὺς προηγούμενον βραχὺ φωνῆεν, βραχύνει δὲ τὰ προηγ. μακρὰ φωνήεντα καὶ τὰς διφθόγγους (τουτουΐ, τουτῳΐ, ταυτηΐ, οὑτοιΐ αὑταιΐ. Ἐνίοτε εὕρηνται ἔν τισιν ἀντιγράφοις οἱ τύποι οὑτοσίν, ἐκεινοσίν, οὑτωσίν, καὶ δὴ καὶ νυνίν, ἀλλὰ δὲν ἐπικυροῦνται ἐπαρκῶς ὑπὸ τῶν ἀντιγράφων. Διαλεκτικά. Κρητ. ὄϜτος = οὗτος. Βοιωτ. ἐν. αἰτ. οὗτον, οὗτο, γεν. οὕτω, γεν. πλ. οὕτων, αἰτ. πλ. οὕτως, οὗτα. Δωρ. ὀν. πλ. τοῦτοι (οὕτω καὶ σήμερον) καὶ ταῦται, τοῦτα μτγν. (καὶ σήμερον). γεν. πλ. ταυτᾶν.— Αμφίλου οὗτος ὅδ' ἐστὶ τύπος Ἑλλ. Ἐπιγρ 273 Α (Addend.) οὗτος ἐδῶ (θὰ εἴπωμεν σήμερον). Ἐνίοτε ἡ ἀντων. οὑτοσὶ κεῖται ἄνευ οὐσιαστικοῦ, δι' αὐτῆς μόνης δεικνύοντος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ὑποκριτοῦ ἄλλοτε μὲν κόφινον (λάρκον), ὡς ἐγὼ γὰρ τουτονὶ (τ. ἔ. τὸν λάρκον) διαφθερῶ Ἀρφ Ἀχ 331, ἄλλοτε δὲ βάκτρον: πρὸς τουτουὶ 111, ἄλλοτε τὴν χύτραν: ταυτηνὶ λαβὼν 465, ἄλλοτε τὸν χοᾶ: ὁρᾶτε τουτονὶ κενὸν 1227 καὶ συχν. ἀλλ. Ἐν Ξεν. Συμπ. 4,37 ὁ Cobet ἔγρ. Καλλίου τουτουῒ (ἀντὶ τούτου) τοῦ πλουσιωτάτου, παρατηρῶν, ὅτι ἐπὶ δείξεως τῷ δακτύλῳ ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένης τίθεται ἡ ἀντων. οὑτοσὶ μετὰ κυρίου ὀνόματος ἀνάρθρου, ὅθεν οὔτε Καλλίας οὗτος οὔτε ὁ Καλλίας οὑτοσὶ εἶνε ὀρθόν, ἀλλὰ μόνον τὸ Καλλίας οὑτοσί. Τὰ δὲ ἐναντιούμενα χωρία διορθοῖ, ὡς 4, 43. 4, 61 Ἰσαῖ. 9, 2. Λυσ. 20, 1 κάλλ. κίνησις αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο Θουκ. 1, 1 αὕτη (ἢ τοῦτο) ὑπῆρξε μεγίστη προφανῶς ἀναστάτωσις μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. παρασκευὴ γὰρ αὕτη πρώτη ἐκπλεύσασα μιᾶς πόλεως δυνάμει Ἑλληνικῇ πολυτελεστάτη δὴ καὶ εὐπρεπεστάτη τῶν ἐς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο 6,31 διότι αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη πολυτελεστάτη προφανῶς καὶ μεγαλοπρεπεστάτη παρασκευὴ στόλου ἐκ πασῶν τῶν μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου γενομένων, ἥτις ἐξέπλευσε μὲ δύναμιν Ἑλληνικὴν ἐκ μιᾶς πόλεως Μετέφρασα ὡς εἰ ἦτο ἡ πρώτη, ἄλλοι δὲ ἐξαλείφουσι τὸ πρώτη. καὶ ξυμφορὰ τῇ πόλει. ἀδόκητός τε ἐπέπεσεν αὕτη καὶ δεινή 7, 29 ἴδ. μάλα. Ὁμοίως γρ. ἀληθεστάτη αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι αὕτη μελέτη (ἀντὶ τοῦ ἡ μελέτη) τῶν πρὸς τὸν πόλεμον Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 10 (πρβλ. 8, 1, 34). Περὶ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 990 τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει ἴδ. ἐκ. στρατόπεδον γὰρ δὴ τοῦτο κάλλιστον . . . ξυνῆλθε Θουκ. 5, 60 τοῦτο ὑπῆρξε τὸ κάλλιστον ἀναντιρρήτως ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλ. στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα συνῆλθον μέχρι τοῦδε. αὕτη, ὡς ἔοικεν, αὐτῷ ὁδός ἐστιν, εὐθὺς ἐκ νέου . . . δεσπότη Πλ. Γοργ. 510 D κυρ. τοῦτο εἶνε εἰς αὐτὸν ὁ δρόμος (ποῦ ἔχει ν' ἀκολουθήσῃ), δηλ. νὰ συνηθίσῃ τὸν ἑαυτόν του, κτλ. νομίζων εἰ ξύμμαχα ταῦτα ἔχοι ὅμορα ὄντα χωρία Θουκ. 1, 57 ἀντὶ τοῦ «εἰ ξυμμάχους τούτους ἔχοι ὁμόρους ὄντας» ἅπερ . . δεόμενοι ἂν ἐπεκαλεῖσθε, ταῦτα. παρακελευομένους . . φαίνεσθαι Θουκ. 6, 78 ἴδ. φαίνομαι. ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται Εὐρ. Ἰ. Α. 1594 ἴδ. μάλα. οὐκ ἔστιν οὗτος ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα Ἀπ. Σοφ. 620, ἴδ. εἷς. πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦθ' ὑπάρχον ἐν βίῳ κέ. Ἀπ. Εὐρ. 15, ἴδ. ἀξίωσις. τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς . ., οὗτός ἐστιν ἐνθάδε Σοφ. Ο. Τ. 449 ὅπου ἐτέθη τὸ τοῦτον καθ' ἕλξιν πρὸς τὸ ὅν, ἴδε ὅς. ὅστις . . φρονεῖν δοκεῖ ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος . . ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί Ἀντ. 707 ὅπου τὸ οὗτος ἀναφ. εἰς τὸ περιληπτικὸν ὅστις . . . δοκεῖ. Ὁμοίως Εὐρ. Ἀνδρ. 179. Ἑκ. 359. Καὶ τἀνάπαλιν ἐν Σοφ. Ἀντ. 1167 τὸ τοῦτον ἀναφ. εἰς τὸ πληθ. ἄνδρες, ὡς εἰ προηγεῖτο: ὃς ἂν προδῷ. Ἐν δὲ Σοφ. Ἠλ. 1366 τὸ ταῦτα ἐπαναλαμβάνει τὸ προηγ. λόγους· ἴδ. κυκλέω. Τὸ τοῦτο συντάσσ. καὶ μετὰ μεριστ. γεν. ὡς σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην, ὅ τι σοι φαίνεται τοῦτο, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί, πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις Πλ. Πολ. 328 Ε τί σοι φαίνεται τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου, ὃ οἱ ποιηταὶ λέγουσιν «ἐπὶ γήραος οὐδῷ», ποῖον ἐκ τῶν δύο χαλεπὸν ἢ πῶς σὺ ἀναγγέλλεις αὐτὸ ἐκεῖθεν ἐξερχόμενος. τοῦτο καὶ ταῦτα πολλάκις εὕρηνται ἀντὶ τοῦ: διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα· καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' (=διὰ τοῦτο) ἀφικόμην, ὅπως . . εὖ πράξαιμί τι Σοφ. Ο. Τ. 1005 ἴδ. πράττω. Ὁμοίως ταῦτ' ἄρα, ταῦτ' οὖν Ἀρφ. Εἰρ. 414. 617 καὶ συχν. Εὐρ. Ἰ. Τ. 932 ταυταγὶ τἀντευθενί Ἀρφ. Λυσ. 92 κατά γε ταῦτα (τὰ μέρη) ἅ ἐστιν ἐντευθενί. Δεικτικῶς λέγει ταῦτα. Περὶ τοῦ πρὸς ταῦτα ἴδ. πρός. ἐμὲ τουτονί Ἀρφ. Πλ. 868 (νὰ) ἐμένα ἐδῶ ποῦ βλέπεις.

οὕτως σύνηθες πρὸ φωνήεντος καὶ οὕτω πρὸ συμφώνου. Ἀλλ' εὕρηται ἐνίοτε τὸ οὕτως καὶ πρὸ συμφώνου, ὡς Πλ. Πρωταγ. 351 Β. Γοργ. 522 C. Σπανίως δὲ εὕρηται τὸ οὕτω πρὸ φωνήεντος. Παρ' Ἡροδ. τὸ οὕτω συνήθως εὕρηται καὶ πρὸ φωνήεντος (ἀλλὰ πρβ. 1, 5. 11. 56. 117 κάλλ.) καὶ πρὸ συμφώνου. μή δῆτ' ἔμοιγ', οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών Ἀρφ. Βατρ. 625 μὴ δῆτ' ἔμοιγε καταθῇς τἀργύριον, ἀλλ' οὕτως (τ. ἔ. «ἄνευ τιμῆς» Σχ.) βασάνιζε αὐτὸν ἀπαγαγών. ἁπλῶς οὕτως Πλ. Γοργ. 468 C ἔτσι μοναχά, ἄνευ ἄλλου τινὸς λόγου. νῦν δ' ἐπεὶ οὐχ οὕτω τρόπου μόνον (οὕτως ἡ ἔκδ. τοῦ Ἄλδου: ἐπεὶ οὐχ οὕτω τρόπον μόνον ἢ ἐπεὶ οὖν τρόπῳ μόνῳ οἱ κώδικες) ἔχεις (ἄρχεις Hug) ἀλλὰ καὶ ἄλλως (G. Herm: ἄλλους) ἀνακτᾶσθαι δύνασαι οὓς καιρὸς εἴη, ἤδη καὶ οἰκίας σε τυχεῖν ἄξιον Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 56 ἐκ τῶν πολλῶν διορ. ἀναφέρω τὴν τοῦ Hug: ἐπεὶ οὐ τούτῳ τῷ τρόπῳ μόνον ἄρχεις, ἀλλὰ καὶ ἄλλως, ἃ ἐπιδοκιμάζω πλὴν τοῦ ἄρχεις ἀντὶ τοῦ ἔχεις, εἰς ὃ ἐνν. εὐκόλως τὸ ἀνα-

κιῶσθαι, τὸ δ' ἄλλως ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ οὐ τούτῳ τῷ τρόπῳ μόνον, ὅπερ ἐνν. τὸν τρόπον, ὃν εἶχεν ὁ Κῦρος, τοῦ συμπονεῖν, τοῦ συγκινδυνεύειν, τοῦ ἐν φανερῷ εἶναι. ἔχει δὲ καὶ οὕτως Θουκ. 6, 82 ἴδ. ὑπακούω. Ἐνίοτε τὸ οὕτως ἐπεξηγεῖται διὰ μετοχῆς· ὅταν μὲν γὰρ ἴδω παιδίον, ᾧ ἔτι προσήκει διαλέγεσθαι οὕτω, ψελλιζόμενον Πλ. Γοργ. 485 B=οὕτω δηλ. ψελλιζόμενον. ‖ οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ Ἀρφ. Σφ. 1181 μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, σὰν καλὴ ὥρα τώρα, ἦταν ἕνας ποντικὸς καὶ μιὰ γάτα. Καὶ ὡς εὐκτικὸν μόριον, ὡς τὸ «ἔτσι»: οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος γένοιτο παίδων Εὐρ. Μήδ. 714. ἔτσι (με τὸ καλὸ) νὰ ἐκπληρωθῇ ὑπὸ τῶν θεῶν ὁ πόθος σου (ἀποκτήσεως) τέκνων.

ούτωσί: ὁρῶν ὥσπερ ἂν ἄλλον τινὰ (ἐνν. ὁρῴη τις) οὑτωσί Δημ. 39, 27 βλέπων αὐτὸν ὅπως πάντα ἄλλον ἀδιαφόρως. ταῦτα. . .δέδεται . σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις, ὡς γοῦν ἂν δόξειεν οὑτωσί Πλ. Γοργ. 509 A εἶνε δεδεμένα διὰ σιδηρῶν καὶ ἀδαμαντίνων ἐπιχειρημάτων, ὡς τοὐλάχιστον ἤθελον φανῇ ἐκ πρώτης ὄψεως.

ὀφειλέτης ὁ: οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; Σοφ. Αἴ. 589 δὲν γνωρίζεις ὅτι δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ βοηθῶ τίποτε κανένα (οὐδὲν ἀρκεῖν τινι, τ. ἔ. σοί, ἀφ' οὗ οἱ θεοὶ οὐδὲν ἀρκοῦσιν ἐμοί). Ματαίως λοιπὸν ἐπικαλεῖσαι τοὺς θεούς. Ἄλλοι εἰς τὸ ἀρκεῖν ἐνν. τοῖς θεοῖς: «ὑπηρετεῖν τοῖς θεοῖς» Σχ.

ὀφείλημα τό: ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος (ψυχρότερος) εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων Θουκ. 2, 40 ὅτι ἀποδώσει τὴν εὐεργεσίαν οὐχὶ ἵνα χάρις αὐτῷ ὀφείληται (=ἐς χάριν), ἀλλὰ πρὸς ἀπότεισιν χρέους.

ὀφείλω (ἐκ τοῦ ὀφέλjω), ἐπ. συνήθως (κατὰ Λεσβίους) ὀφέλλω, σπαν. καὶ μόνον ἐν Ιλιάδι ὀφείλω. (Κρητ. ὀφήλω). ὤφειλον Ἡρ. 3, 71 (ὄφειλον Δ. Γ. ὄφελλον Λ 688. ὤφελλον καὶ ὄφ- ἐπὶ εὐχῆς, ἴδ. κατ.). ὀφειλήσω. ὠφείλησα Ἀρφ. Ὀρν. 115 Δημ. 30, 16 καὶ 18. ἐπ- Θουκ. 8, 5. ὠφειλήκειν Δημ. 45, 33. ἀόρ. β' ὤφελον, ες, ε ἐπὶ εὐχῆς μὴ ἐκπληρουμένης, προηγουμένου συνήθως τοῦ ὡς, αἴθε, εἴθε, εἰ γάρ, μετ' ἀπρφ. Γ 428 (καὶ β' πλ. ὠφέλετε Ω 254). Αἰσχ. Πρ. 48. Σοφ. Ἠλ. 1021. Φιλ. 969 Εὐρ. Ἴων 286. Ἡρακλ. 247. Ἀρφ. Θεσμ. 865. Εἰρ. 1069. Νεφ. 42 καὶ ἀείποτε Ἀττ πεζ., καὶ ὄφελον, ες, ε Γ 40. Ζ 345. Ι 698, Λ 548. Τραγ. ἐν χορ. καὶ αναπ. Αἰσχ. Πέρσ. 917. Σοφ. Αἴ 1192. Εὐρ. Μήδ. 1413. Ἡρ. 1, 111. 3, 65. καὶ ὁ πρτ. ὤφελλον Ζ 350. Η 390. Ξ 84. Ω 764 καὶ ὄφελλον Α 353. Τ 200. Θ 312. Ἡσ. Ἀπ. 172 G=178 K. Ἔργ. 174 κατὰ παπύρ ἀντίγραφον (Δ. Γ. -ειλον). Παρὰ τοῖς μτγν. τὸ ὤφελε, ὄφελον ἐνίοτε εὕρηται ἀντὶ εὐκτικοῦ μορίου, ὡς: ὤφελε μηθ' ἐγένοντο θοαὶ νέες Καλλιμ. Ἐπ. 18 = εἴθε μὴ ἐγένοντο. ὄφελον Κ. Δ. Γαλην. 5, 12. ὀφειληθείς Θουκ. 3, 63. ὀφείλει Πασίων ἐπὶ τὴν τράπεζαν Δημ. 45, 31 ὁ Π. ὀφείλει νὰ μετρήσῃ (ἀφ' οὗ φέρῃ) ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν. ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά Εὐρ. Ἡρ. Μ. 287 διότι ὀφείλομεν εἰς τὸν οἶκόν μας (ἑστίαν) εὐγνωμοσύνην διὰ πολλὰ καλά. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας ἐν ταῖς φράσεσιν: ὀφείλω τὴν ζημίαν (ὡς Λυσ. 9, 10 κἀλλ.), διπλῆν τὴν βλάβην (1, 32 κἀλλ.) κττ. σημ. κυρ. καταδικάζομαι, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐν δικαστηρίῳ καταδικαζόμενος εἰς πρόστιμον ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς καταδίκης ἐθεωρεῖτο ὀφειλέτης τοῦ δημοσίου, καὶ μέχρι τῆς ἀποτείσεως τοῦ ὀφειλήματος ἦτο ἄτιμος. Παρομοίως ὀφείλω τὴν δίκην σημ. καταδικάζομαι ἐν δίκῃ· ὅπου ἀρχῆθεν ἡ δίκη ἔχει ἣν σημασίαν ἐν τῷ δίκην διδόναι καὶ λαμβάνειν, τ. ἔ. δίκαιον. Καὶ πληρέστερον: ὀφείλω τινὶ τὴν δίκην συχν. παρὰ Δημ. 30, 2. 8 33, 25. κἀλλ. Ἐν δὲ Ἰσαί. 7, 6. Δημ. 21, 88. (29, 15) δίκη (ἐν τῇ φράσει: δίκην ὀφείλειν, ὀφλεῖν) σημ. τὸ πρόστιμον, τὸ ὀφείλημα, τὸ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀποφασισθέν. Παρομοίως: ὀφείλειν γραφάς, τὴν δίαιταν, εὐθύνην κττ. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Παρὰ δὲ Ἀνδοκίδ. 1, 78 ἐξούλας ὦφλον = δίκας ἐξούλης. Ἐν δὲ τῇ φράσει ὀφείλω κλοπῆς, ἀστρατείας, ἀποστασίου (ἴδ. Δημ. 24, 103) ἡ γεν. ἐξηγητέα κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἁλίσκεσθαι, ἢ ἐνν. δίκην κλοπῆς κέ., τ. ἔ. καταδικάζομαι ἐπὶ κλοπῇ, ἐπὶ ἀστρατείᾳ κλ.- Τὸ ὤφελον (ὄφ-) ἐπὶ εὐχῆς μὴ ἐκπληρουμένης συντάσσ. πρὸς ἀπρφ. (ἴδ. ἀνωτ. ἐν τοῖς τύποις) προσωπικὴν σύνταξιν, ἀλλ' ἐνίοτε εὕρηται συντεταγμένον καὶ ἀπροσ. οἷον Λουκ. π. Συρ. Θε. 25 ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελεν, ἃ σαφῆ. Κατ' ἀπρόσ. σύνταξιν διορθοῦσι καὶ τὸ Ἀπ. Τιμοκρέ 8 ὤφελέν σ' (ἀντὶ τοῦ ὤφελες), ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάσσῃ φανῆμεν (Bergk: φανήμεναι). Ὁμοίως ἀπρόσ. σύνταξις ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. παρὰ Πινδ. Ν. 2. 6: ὀφείλει («=ὀφειλόμενον, ἀναγκαῖον, ἐστί» Ἀρίσταρχος) δ' ἔτι . . θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον ἐν Πυθίοισί τε νικᾶν Τιμονόου παῖδ' ἀναγκαῖον δ' ἔτι ἐστὶ τὸν Τιμ. παῖδα δρέπεσθαι μὲν θαμὰ τὸ κάλλιστον ἄνθος τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων, νικᾶν δὲ καὶ ἐν Πυθίοις. Τὸ δὲ ὡς οὐκ ὤφελον καὶ ὡς μὴ ὤφελον καὶ ἃ μὴ ὤφελε κττ. τίθενται κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀπρφ., ὅπερ εὐκόλως ἀναπληροῦται ἐκ τῶν συμφραζομένων· μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ καὶ τοῦτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς οὐδὲ γιγνώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον Δημ. 21, 78 ἐνν. γιγνώσκειν. ἐπειδὴ δὲ ἃ μήποτ' ὤφελε συνέβη 18, 320 ἐνν. συμβῆναι.

ὄφελος τό: πολυδρόμου φυγὰς ὄφελος εἴ τί μοι Αἰσχ. Ἱκ. 745 εἴ τίς μοι ὠφέλειά ἐστιν (ἐκ) τῆς πολυδρόμου

(ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ Ἄργος) φυγῆς. οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε, εἰ οἴει δεῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι ἄνδρα, ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστιν Πλ. Ἀπ. 28 B δὲν ὁμιλεῖς καλά, ὦ ἄνθρωπε, ἐὰν φρονεῖς, ὅτι πρέπει νὰ λογαριάζῃ κίνδυνον τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ μικράν τινα ἀξίαν (κυρ. ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ μικρά τις ὠφέλεια ὑπάρχει). Τὸ ἢ τεθνάναι κατ' ἄλλους = ἢ θάνατον.

ὀφθαλμός ὁ: ὅταν ἀναγκασθῇ περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι Πλ. Θεαίτ. 174 C ὅταν ἀναγκασθῇ νὰ ὁμιλῇ τις περὶ τῶν πραγμάτων τῶν πλησίον τῶν ποδῶν του καὶ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του κειμένων. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ Ἀρφ. Βάτ. 626 τὸ πλῆρες: οὐ βασανιῶ αὐτὸν ἀπαγαγών, ἀλλ' αὐτοῦ (τ. ἔ. ἐνταῦθα βασανιῶ αὐτόν, ὄχι: εὐθύς, ὡς ἄλλοι), ἵνα ἐνώπιόν σου λέγῃ. τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν Ξεν. Ἱερ. 1, 14 νὰ κατηγορῇ τύραννον ἐνώπιόν του. (εἰ) μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι μ' ὡς κατ' ὀφθαλμοὺς (= ἐνώπιόν του, ὁρῶν ὁρῶντα) βαλῶ πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν Αἰσχ. Χο. 571 ἐὰν ἐλθὼν ἔπειτα θά μοι ὁμιλήσῃ κατὰ πρόσωπον, καλῶς γνώριζε, ὅτι ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του θὰ τὸν κτυπήσω, πρὶν αὐτὸς εἴπῃ κτλ. Ἄλλοι ἄλλως. τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει Ἀπ. Εὐρ. 410 ὅπου γρ. μετὰ τοῦ Dobree ἐρεῖ, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ προηγ. οὐ σιγήσεται, καὶ ἐκ τοῦ ἀνωτ. χωρίου τοῦ Αἰσχύλου: θὰ λέγῃ ἐνώπιόν της: «ἐμπρὸς 'ς τὰ μάτια της». οὔτ' οὐδαμᾶ τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν Σοφ. Ἀντ. 764 καὶ σὺ οὐδαμῶς πλησίον σου θὰ ἴδῃς τὸ πρόσωπόν μου βλέπων αὐτὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ συσσώρευσις τῶν συνωνύμων ἐμφάσεως χάριν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμοῦ αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός Ἡρ. 815, ἴδ. οὖρος. καὶ μὴν μέγας ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι Ο. Τ. 987 «ὄψις καὶ τεκμήριον τοῦ μὴ κατὰ τὴν μητέρα ἀποβήσεσθαι (ἐστὶν) ἡ πατρὸς τελευτή» Σχ. οἱ τάφοι τοῦ πατρὸς δύνανται νὰ χρησιμεύσωσί σοι ὥς τις μέγας ὀφθαλμός, δι' οὗ νὰ ἴδῃς καθαρὰ τὰ πράγματα. συγγενὴς ὀφθαλμός Πινδ. Π. 5, 18 ἴδ. μείγνυμι. ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς (ὀφθαλμῷ Heimsoeth) φόβος Αἰσχ. Πέρ. 171 φόβος δὲ περὶ τῷ Ξέρξῃ ὑπάρχει μοι. ὡς ὀφθαλμὸν οἴκων ἐν Χο. 933 καλεῖ ὁ ποιητὴς τὸν Ὀρέστην: τοὔθ' ὅμως αἱρούμεθα, ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν εὐχαριστούμεθα ὅμως, ὅτι τὸ στήριγμα (ἡ παρηγορία, ἡ ἐλπίς, τὸ τιμιώτατον) τοῦ οἴκου δὲν ἀπωλέσθη (ὥστε νὰ ἐπέλθῃ πανωλεθρία). Ἀλλὰ δυνάμεθα καὶ ὧδε: προαιρούμεθα (προτιμῶμεν) ὅμως τοῦτο, ὅτι κτλ. Τὸ ὅμως ἔχει τὴν ἑξῆς ἔννοιαν: ἐπειδὴ ὁ Ὀρέστης ἔθηκε τὸν κολοφῶνα εἰς τὰς αἱματοχυσίας, (φοβούμεθα δι' αὐτόν, ἀλλ' ὅμως δὲν ἀποκρύπτομεν, ὅτι προτιμῶμεν) τοῦτο ὅτι δὲν συναπωλέσθη. Οὕτως ἔχει ὁ λόγος ἐκ τοῦ πλήρους. εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπός, ὀφθαλμὸς βίου (ἡ παρηγορία τῆς ζωῆς μου) Εὐρ. Ἀνδ. 406.

ὄφις -εως, Ἰων. ιος, ὁ: ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται Αἰσχ. Ἑπτ. 482, ἴδ. προσεδαφίζω. λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν Εὐμ. 181 «ὄφιν εἶπε τὸ βέλος διὰ τὸν ἰόν, πτηνὸν δὲ διὰ τὸ ἐπτερῶσθαι» Σχ. νόμος τίς ἐστιν ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις τρέφειν τέκνα Εὐρ. Ἴων 25 τρέφειν τὰ τέκνα ὄφεις χρυσηλάτους (τ. ἔ. εἰκόνας ὄφεων) ἐξάπτοντας.

ὀφλισκάνω ὀφείλω, ὀφλήσω. Ἀόρ. ὦφλον, ὄφλω, ὄφλοιμι, ὀφλεῖν, ὀφλών (συχν. ἐν τοῖς χ/φοις ὄφλειν, πρβ. Φωτίου Λεξ. ἐκδ. Pors., ὄφλων ὡς ἐνεστώς, ὡς εὕρηται καὶ παρὰ μτγν. ὄφλουσι Δίων Χρυσ. 31, 642). ὤφλεε (Πλ. Γρ. ἀντὶ τοῦ ὦφλε) Ἡρ. 8, 26. σπάν. καὶ ἀδόκιμ. ὤφλησα Λυσ. 13, 65 (ὃ χωρίον νοθεύει ὁ Scheibe), [Ἱπποκρ.] 3, 849 καὶ λίαν μτγν. ὤφληκα. ὠφλημένος Δημ. 29, 55. Σύνταξις: ὀφλισκάνω (ὦφλον) δίκην (χάνω, ἔχασα τὴν δίκην). ὀφλισκάνω τί (ὡς ζημίαν, χρήματα, χιλίας δραχμάς) τινός (ὡς φόνου, κλοπῆς) καταδικάζομαι εἰς τιμωρίαν τινὰ ἕνεκα φόνου, κλοπῆς. ὀφλισκάνω θανάτου (δίκην) καταδικάζομαι εἰς θάνατον. ὀφλισκάνω μωρίαν, γέλωτα, ἀδικίαν κτλ. κρίνομαι ἔνοχος μωρίας γέλωτος, ἀδικίας. αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει Σοφ. Ἀντ. 1028 κυρ. δίκην (αἰτίαν) σκαιότητος ὀφλισκάνει, τ. ἔ. καθίσταται ἔνοχος σκαιότητος, ἐπισπᾶται μομφὴν ἐπὶ σκαιότητι. Ὁμοίως καὶ τὰ ἑξῆς: μωρίαν ὀφλισκάνει θνήσκει θ' ὁμοίως Εὐρ. Ι. Τ. 488, ἴδ. συνάπτω. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις Εὐρ. Μήδ. 404 δὲν πρέπει νὰ γίνῃ καταγέλαστος εἰς τοὺς παληοκορινθίους καὶ εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ Ἰάσονος. πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει, ὄψιν τυφλώσας Εὐρ. Φοίν. 769 ὁ δὲ πατὴρ τυφλώσας ἑαυτὸν ἐφέρθη ἀνόητα πρὸς τὸν ἑαυτόν του. τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε Δημ. 2, 3 τόσον περισσότερον πρέπει νὰ ἐντρέπησθε. σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν, σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω Σοφ. Ἀντ. 470 εἰς σὲ δὲ ἂν φαίνομαι νῦν ὡς μωρὰ πράττουσα, ἐπάνω κάτω ὑπὸ μωροῦ ἐπὶ μωρίᾳ καταδικάζομαι. πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει Εὐρ. Μήδ. 581 εἶνε ἄξιος (ὑπεύθυνος) πλείστης ζημίας. τῷ ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν Σοφ. Ο. Τ. 511 διὰ τοῦτο κατὰ τὴν κρίσιν ἐμοῦ οὐδέποτε θὰ εἶνε ἔνοχος κακίας. πῶς ἦν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ; πόθεν ἐκτείσει ταύτην; Ἀρφ. Ἐκκλ. 655 πῶς (θὰ κάμῃ), ἐὰν τις καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων νὰ πληρώσῃ εἴς τινα πρόστιμον; πόθεν θὰ πληρώσῃ τοῦτο; ἐγὼ μὲν ἄπειμι ὑφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὀφλών, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν Πλ. Ἀπ. 39 B ἐγὼ μὲν ἀπέρχομαι κατα-

δικασθεὶς ὑφ' ὑμῶν εἰς θάνατον, οὗτοι δὲ (ἀπέρχονται) καταδικασθέντες ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὡς μοχθηροὶ καὶ ἄδικοι. Ἀπολὺτ. μέλλων ὀφλήσειν Ἀρφ. Νεφ. 777, ἴδ. ἀποστρέφω. ὀφλόντων δ' αὐτῶν Θουκ. 3, 70 καταδικασθέντων δ' αὐτῶν.

ὀφρὺς -ύος, αἰτ. ὀφρύν (ὀφρύα μτγν. ποιητ.), αἰτ. πλ. ὀφρύας (ἐν τῷ δ' ποδὶ) ι 389, ἀλλ' ὀφρῦς (ἐν τῷ γ') Π 470. Τὸ υ ἐν ὀν. καὶ αἰτ., ὅθεν καὶ ὀφρῦς -ῦν γράφονται ὑπὸ Ἡρῳδιανοῦ, ἀλλ' ἐν τοῖς συνθ. εὔοφρυς, λεύκοφρυς κττ. τὸ ὔ. κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Α 528, ἴδ. ἐπινεύω. ἀγανὰ γελάσαις ὀφρύι Πινδ. Π. 9, 39 εὐμενεῖ, χαριέσσῃ ὀφρύι, οὐ σκυθρωπῷ βλέμματι γελάσας. νωμῶν τ' ὀφρύν Αἰσχ. Χο. 285 ἐν ᾧ κινεῖ τῇδε κἀκεῖσε τὴν ὀφρύν του. τὰς ὀφρῦς συνήγομεν κἀποιοῦμεν δεινά Ἀρφ. Νεφ. 582 τ. ἔ. ἐσκυθρωπάζομεν (πρβ. Πλοῦτ. 756) καὶ ἠγανακτοῦμεν. μισῶν πλοῦτον ἄνουν κολάκων τροφόν, οὐδὲ παρ' ὀφρὺν στήσομαι Ἀνθ. 9, 43 κυρ. οὐδὲ θὰ σταθῶ πλησίον (ὑπερηφάνου) ὀφρύος, περιμένων δηλ. (ὡς δοῦλος) πότε θὰ ἐπινεύσῃ ὁ κύριος διὰ τῆς ὀφρύος του. πρβ. Λουκ. Τίμων 5. μέθες νῦν ὀφρῦν Εὐρ. Ἰ. Α. 648, ἴδ. μεθίημι. σύ θ' ἡδίων γενοῦ στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα καὶ γνώμης ὁδόν Ἱππ. 290 διαλύσασα τὴν σκυθρωπότητα καὶ (ἀνοίξασα, φανερώσασα) τὸν τρόπον καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν σκέψεών σου, τὸ τί καὶ πῶς σκέπτεσαι. Κατὰ τὸν Δ. Βερναρ. τὸ λύω δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ληφθῇ κατὰ ζεῦγμα. ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα Ἀρφ. Βατρ. 924 τ. ἔ. σεμνά.

ὀχέω: φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω Αἰσχ. Πρ 149 ὑπομενῶ φρουρὰν ἀνεπίφθονον, ἀθλίαν. ἄγκυρα δ' ἥ μου τὰς τύχας ὤχει μόνη Εὐρ. Ἑλ. 277 ἡ δὲ ἄγκυρα ἡ ὁποία μοῦ ὑπεβάσταζε τὰς τύχας μου. πῶς φέρεις γὰρ ὅς γ' ὀχῇ; Ἀρφ. Βάτρ. 25 πῶς γὰρ φέρεις τὸ βάρος σύ γε, ὃς ἐπὶ ὀχήματος φέρῃ; Δηλ. ἔφερε μὲν ὁ Ξανθίας τὸ βάρος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀλλ' αὐτὸς σὺν τῷ βάρει ὠχεῖτο ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ ὄνου. τά γ' ἄλλα ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης ὀχούμεθα Εὐρ. Ὀρ. 69 «κατὰ τὰ ἄλλα ἐπ' ἀσθενοῦς δυνάμεως φερόμεθα (κρεμάμεθα)· ἤγουν οὐδεὶς ἕτερος ἔστιν ὁ βοηθήσων ἡμᾶς, ἐὰν μὴ παρὰ τοῦ Μενελάου σωθῶμεν» Σχ. Πρβ. Ἡρακλ. 648. Διορθοῦσι ῥιπῆς ἀντὶ τοῦ ῥώμης· καὶ πρβ. Ἱππ. 1163. Θουκ. 5, 103.

ὄχλος ὁ: ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων Αἰσχ. Πρ. 853 τὰς πλείστας λεπτομερείας (κυρ. τὴν πλείστην ἀφθονίαν τῶν λόγων) θὰ παραλείψω. σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ, σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν Ἀπ. Εὐρ. 200 ἓν βούλευμα σοφὸν νικᾷ τὰς πολλὰς χεῖρας (τοὺς πολλοὺς βραχίονας), ἡ δ' ἀμάθεια (ἡ ἀσύνετος βουλὴ) ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἐστὶ πλεῖστον κακόν. Οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως.

ὀχλώδης 2 τὸ ὀχλῶδες τῆς παρασκευῆς Θουκ. 6, 24 = τὸ πλῆθος τῶν πραγμάτων, τὸ ὀχληρὸν πλῆθος τῶν πραγμάτων τῆς παρασκευῆς.

ὀχμάζω: τόνδε πρὸς πέτραις ὀχμάσαι Αἰσχ. Πρ. 5 = προσπῆξαι. μέσον μ' ὀχμάζεις Εὐρ. Ὀρ. 265 μέσον με κατέχεις, μὲ κρατεῖς ἐκ τοῦ μέσου (ἀπὸ τὴν μέσην).

ὄχος ὁ σημ. καὶ ὄχησις: τέκνον καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ; Εὐρ. Ἰ. Α. 623 «καταπονηθεὶς τῇ πωλικῇ (βιαίᾳ) ὀχήσει»; Δ. Βερν.

ὀχυρῶς: ἔμοιγ' οὖν εἰ μὴ μεγάλως ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν Εὐρ. Μήδ. 123 = ἔμοιγ' οὖν εἴθ' (= εἰ) εἴη μετρίως (= μὴ μεγάλως) ἀσφαλῶς τε καταγηράσκειν (Δ. Βερν.)

ὄψ ὀπός ἡ, φωνή· ὡς ἤκουσαν ὑστέραν ὄπα μεθῆκαν οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος Εὐρ. Ἑκ. 555 τ. ἔ. ὡς ἤκουσαν ὑστέραν τὴν ὄπα (ἐκείνου), οὗπερ καὶ ἦν μέγιστον κράτος, μεθῆκαν τὴν παρθένον.

ὄψ ὀπός ἡ, ὄψις, ὀφθαλμός· μία γίγνεται ἀμφοτέρων ὄψ Ἀπ. Ἐμπεδ. 88 μία ὄψις γίγνεται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν.

ὀψίκοιτος 3 ὁ ἀργὰ κοιμώμενος Αἰσχ. Ἀγ. 880. Τὸ χωρίον: ἐν ὀψικοίτοις ὄμμασιν βλάβας ἔχω ἐπειδὴ ἀγρυπνῶ μέχρι βαθείας νυκτός, ἐβλάφθησαν τὰ ὄμματά μου.

ὄψις -εως ἡ: ὄψις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων Πλ. Φαῖδρ. 250 D, ἴδ. ἔρχομαι. οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός Εὐρ. Ἡρακλ. 684 ἐν τῷ ὁρᾶν σε μόνον τοὺς ἐχθροὺς οὐκ ἔστι τραῦμα, ἣν μὴ ἐργάζηται ἡ χείρ. ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν Ἀπ. Εὐρ. 52, ἴδ. ἐκπαιδεύω. ἀδήλως τῇ ὄψει πλασάμενος πρὸς τὴν ξυμφοράν Θουκ. 6, 58 ἀπέναντι τῆς συμφορᾶς πλάσας (σχηματίσας) τὸ πρόσωπόν του οὕτως, ὥστε κανεὶς δὲν τὸ παρετήρησε· «ἀσύγχυτον τὴν ἑαυτοῦ ὄψιν τηρήσας καὶ μὴ (μᾶλλον: καὶ μηδὲν) ὑπεμφαίνουσαν τεκμήριον τοῦ πάθους» Σχ. τῇ ὄψει τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες Θουκ. 4, 34 ἴδ. πολλαπλάσιος. τὴν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν Θουκ. 7, 44 ἴδ. οἰκεῖος. ἀποκεκλημένοι τῇ ὄψει τοῦ προορᾶν 4, 34 ἴδ. ἀποκλείω. ὄψιν... παρείχετο 6, 46 ἴδ. δύναμις. οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων Εὐρ. Ἰ. Τ. 150, ἴδ. οἷος. κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον Σοφ. Αἴ. 876. Ἐπειδὴ οἱ ἐνταῦθα διαλεγόμενοι ὡς ναῦται συχνάκις μεταχειρίζονται ναυτικὰς φράσεις καὶ μεταφοράς, ἐξηγητέον: δὲν πλέει τίποτε διὰ νὰ τὸ ἰδῶ (ὥστε νὰ τὸ ἰδῶ) = τίποτε δὲν φαίνεται. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη μεταβολῆς. Τὸ πλέον λοιπὸν εἶνε μετοχὴ τοῦ πλέω. ἐπειδὰν οὖν ὄμμα καὶ ἄλλο τι τῶν τούτῳ συμμέτρων πλησιάσαν γεννήσῃ τὴν λευκότητά τε καὶ αἴσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον, ἃ οὐκ ἄν ποτε ἐγένετο, ἑκατέρου ἐκείνων πρὸς ἄλλο ἐλθόντος, τότε δὴ

μεταξὺ φερομένων τῆς μὲν ὄψεως πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς δὲ λευκότητος πρὸς τοῦ συναποτίκτοντος τὸ χρῶμα, ὁ μὲν ὀφθαλμὸς ἄρα ὄψεως ἔμπλεως ἐγένετο καὶ ὁρᾷ δὴ τότε καὶ ἐγένετο οὔ τι ὄψις ἀλλ' ὀφθαλμὸς ὁρῶν, τὸ δὲ ξυγγεννῆσαν τὸ χρῶμα λευκότητος περιεπλήσθη καὶ ἐγένετο οὐ λευκότης αὖ ἀλλὰ λευκόν, εἴτε ξύλον εἴτε λίθος εἴτε ὁτιοῦν ξυνέβη χρῆμα χρωσθῆναι τῷ τοιούτῳ χρώματι Πλ. Θεαίτ. 156 D ὅταν λοιπὸν ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἄλλο τι τῶν ἀναλόγων πρὸς τοῦτον πλησιάσωσι καὶ γεννήσωσι (παραγάγωσι) τὴν λευκότητα καὶ τὴν πρὸς ταύτην συμφυῆ (ἀνάλογον) αἴσθησιν, τά ὁποῖα ποτὲ δὲν θὰ ἐγίνοντο, ἂν τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἤθελεν ἔλθῃ πρὸς ἄλλο τι, τότε πλέον, ἐν ᾧ ἐν τῷ μεταξὺ χώρῳ φέρονται πρὸς ἄλληλα, ἡ μὲν ὄψις (ἡ ὀπτικὴ δύναμις τοῦ ὀφθαλμοῦ) ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν (ἐξερχομένη) ἡ δὲ λευκότης ἐκ τοῦ συναποτελοῦντος τὸ χρῶμα (ὁρωμένου) πράγματος, ὁ μὲν ὀφθαλμὸς ὡς φαίνεται γίνεται ἔμπλεως ὄψεως καὶ βλέπει πλέον τότε καὶ γίνεται οὐδόλως ὄψις, ἀλλ' ὀφθαλμὸς βλέπων, τὸ δὲ πρᾶγμα τὸ συγγεννῆσαν τὸ χρῶμα πληροῦται λευκότητος καὶ γίνεται ὄχι πάλιν λευκότης, ἀλλὰ λευκὸν πρᾶγμα, εἴτε ξύλον εἶνε εἴτε λίθος εἴτε ὅ,τιδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον συνέβη νὰ χρωματισθῇ μὲ τοιοῦτον χρῶμα. ὄψις Ἀριστ. Ποι. 1450a 10 ὁ σκηνικὸς διάκοσμος, τὰ σκηνικά· καὶ πληρέστερον: ὁ τῆς ὄψεως κόσμος Αὐτ. 1449b 32.

Π

πᾶ παρὰ Συρακοσ. πατήρ, ἴδ. μᾶ.

παγγλωσία ἡ: μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ Πινδ. Ὀ. 2, 157 ἴδ. λάβρος.

πάγη ἡ, παγίς Αἰσχ. Ἀγ. 813: ταγάς (M. Schmidt ἐπιβεβλημένα χρηματικὰ ποσά: πάγας ποσά) ὑπερκόπους (Heath: ὑπερκότους) ἐπραξάμεσθα (διορθοῦσιν ἐφραξάμεσθα: ἐπλεξάμεσθα) ὑπέρμετρον πολεμικὴν ἀποζημίωσιν εἰσεπράξαμεν.

παγκαίνιστος 2 πάντοτε (πάντῃ) ἀνανεούμενος, πάντοτε νέος· πορφύρας κηκῖδα παγκαίνιστον Αἰσχ. Ἀγ. 950 τ. ἔ. τοσαύτη πορφύρας ἀφθονία ὑπάρχει, ὥστε δύναταί τις νὰ μεταχειρίζηται πάντοτε καινὴν (πορφύραν)· ἴδ. κηκίς.

πάγκαρπος 2: πάγκαρπα θύματα Σοφ. Ἠλ. 635 (ἡ παγκαρπία) τ. ἔ. πάντων τῶν καρπῶν, ὅσους αἱ ὧραι φέρουσιν.

πάγκλαυστος ἢ ὀρθότ. πάγκλαυτος 2: πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος Αἰσχ. Πέρ. 824, ἴδ. ἐξαμάω. πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἵλου Σοφ. Ἠλ. 1085, ἴδ. καθοπλίζω. τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις δειράδας Ἀντ. 830 ὑποκάτω δὲ τῶν ὀφρύων τρέχουν αἰωνίως τὰ δάκρυα καὶ βρέχουν τὰ λαιμά της. πάγκλαυτος ὤλλυτο Τρ. 652 «ἔλυωνε 'ς τὰ δάκρυα»: ἀδιαλείπτως κλαίουσα ἐφθείρετο.

παγκληρία ἡ: Αἰσχ. Χο. 484. Τὸ χωρίον: κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους κἀγὼ προσοίσω σοι χοὰς γαμηλίους (ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἐμῶν γάμων) ἐκ σύμπαντος τοῦ κλήρου τοῦ ἐκ (ὃν θὰ λάβω ἐκ) τοῦ πατρικοῦ οἴκου.

πάγκοινος τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις; Σοφ. Ἀντ. 1049 τί πρᾶγμα; ποῖον εἶνε τὸ πάγκοινον τοῦτο (ἡ πάγκοινος αὕτη γνώμη), τὸ ὁποῖον λέγεις;

παγκοίτης ὁ, ὁ πάντας κοιμίζων, καθησυχάζων· παγκοίτας Ἅιδης Σοφ. Ἀντ. 809 ὁ Ἅιδης, ἐν ᾧ πάντες κοιμίζονται. τὸν παγκοίταν θάλαμον 804 ἐν ᾧ πάντες κοιμίζονται, ἢ κατὰ τὸν Σχ. «τὸν πάντας κοιμίζοντα».

παγκόνιτος 2 κεκαλυμμένος πανταχόθεν ὑπὸ κόνεως· τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων; Σοφ. Τρ. 505 τίνες διεξῆλθον ἐπιπόνους ἀγῶνας πλήρεις πληγῶν καὶ κόνεως; Τὸ μὲν πάμπληκτα ἀναφ. εἰς τὴν πυγμαχίαν, τὸ δὲ παγκόνιτα (πρβ. ἀκονιτί) εἰς τὴν πάλην.

παγκρότως μὲ τὸν κρότον ὅλων τῶν κωπῶν Αἰσχ. Ἱκ. 731. Τὸ χωρίον: (ἡ ναῦς) ὑπὸ χθόνα παγκρότως ἐρέσσεται προσεγγίζει εἰς τὴν γῆν (ἥτις ἦτο ὑψηλή, ὅθεν ὑπὸ χθόνα) μὲ τὸν κρότον ὅλων τῶν κωπῶν (ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ κῶπαι κροτοῦσαι ἐρέσσονται).

πάγχριστος 2: τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς ἐπὶ προφάνσει θηρὸς Σοφ. Τρ. 661 ἀφ' οὗ ἐφαρμόσας συγκολλήσῃ ἐπάνω του τὸν ὁλόχριστον πέπλον τῆς πειθοῦς κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ θηρίου (Κενταύρου). Πᾶσα δυσκολία ἐκλείπει, ἅμα τοῦ παγχρίστῳ («λείπει τὸ πέπλῳ» Σχ.) ἐκληφθέντος οὐσιαστικῶς· ὅπερ εἶνε εὔλογον, διότι καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκ τοῦ χρίω σύνθετα ὁμοίως οὕτω λαμβάνονται, οἷον ἐπίχριστον (Πλουτ. 102 A), περίχριστον, τὰ ἔγχριστα, διάχριστα (φάρμακα). Ἡ δὲ τοῦ πάγχριστον ὡς οὐσιαστικοῦ ἐκδοχὴ θὰ ηὐκολύνθη ὑπὸ τῆς συχνῆς τῶν ἐπιχρίστων (φαρμάκων) χρήσεως. Πάγχριστον δὲ θὰ εἶνε μέγα τι ἔμπλαστρον ἐπικολλώμενον τῷ σώματι.

πάθη ἡ: ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι λόγον 'Οδυσσέως ἢ πάθαν (πάθεν Τρικλίνιος) διὰ τὸν ἁδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον Πινδ. Ν. 7, 20 ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι ἡ φήμη τοῦ 'Οδυσσέως ἔγινε μεγαλιτέρα ἢ τοῦτο, ὃ ἔπαθεν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἡδυεποῦς 'Ομήρου.

πάθημα τό: πάθημα τῆς ψυχῆς Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 17 τὶ, ὃ πάσχει ἡ ψυχή, διάθεσις τῆς ψυχῆς. 'Αντίθ. μάθημα, ὅπερ ἀποκτᾷ τις διὰ σπουδῆς ἢ ἀσκήσεως.

παθοίσας 'Απ. 'Αλκ. 42 = παθούσας.

πάθος τό: «πάθος λέγεται ἕνα μὲν τρόπον ποιότης, καθ' ἣν ἀλλοιοῦσθαι ἐνδέχεται, οἷον τὸ λευκὸν καὶ μέλαν, καὶ γλυκὺ καὶ πικρόν, καὶ βαρύτης καὶ κουφότης, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα· ἕνα δὲ αἱ τούτων ἐνέργειαι καὶ ἀλλοιώσεις ἤδη. Ἔτι τούτων μᾶλλον αἱ βλαβεραὶ ἀλλοιώσεις καὶ κινήσεις, καὶ μάλιστα αἱ λυπηραὶ βλάβαι. Ἔτι τὰ μεγέθη τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν πάθη λέγεται» 'Αριστοτ. Μετὰ τὰ φυσ. 1022 b 15. Καὶ ἐν Ποι. 1452 b 12 πάθος = πάθημα, φθαρτικὸν κακὸν (σωματικόν, οἷον θάνατος, τρῶσις κτλ.). πάθει χρησαμένων Θουκ. 7, 30 ἴδ. χρῶμα. διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν 3, 84 ἐμπαθῶς, διὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας. 'Αλλ' ἡ σημ. αὕτη τῆς λέξεως (ἐν τῷ νοθευομένῳ τούτῳ κεφ.) δὲν ὑπάρχει πρὸ τοῦ 'Αριστοτέλους. παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας Αἰσχ. Χο. 151 ὕμνον πρὸς τὸν θανόντα φανερῶς ᾀδούσας.

παιανίζω: ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον Αἰσχ. Ἑπτ. 254 ἀνάμελψον μετ' ὀλολυγμοῦ ἱερὸν ἐξευμενιστικὸν ᾆσμα πρὸς τοὺς θεούς.

παιγνίη Ἰων. = 'Αττ. παιδιά.

παιδεία ἡ, ἀνατροφὴ καὶ διδασκαλία παιδός· ἡ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ, ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον Αἰσχ. Ἑπτ. 17, ἴδ. εὐμενής. παιδεία μὲν ἔσθ' ἡ παίδων ὁλκή τε καὶ ἀγωγὴ πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον Πλ. Νόμ. 659 D παιδεία μέν ἐστι τὸ ἕλκειν καὶ ἄγειν τοὺς παῖδας πρὸς τοῦτο, ὃ λόγος ὀρθὸς εἴρηται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἔστι δέ που (παιδεία) ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δὲ ἐπὶ ψυχῇ μουσική Πολ. 376 Ε εἶνε δὲ βεβαίως ἡ μὲν ἀναφερομένη εἰς τὰ σώματα γυμναστική, ἡ δὲ ἀναφερομένη εἰς τὴν ψυχὴν μουσική. νῦν τῆς ἡδονῆς χάριν οἱ πλεῖστοι μετέχουσι τῆς μουσικῆς, οἱ δ' ἐξ ἀρχῆς ἔταξαν ἐν παιδείᾳ 'Αριστοτ. Πολ. 1337 b 29 νῦν δὲ χάριν τῆς ἡδονῆς οἱ πλεῖστοι ἀσκοῦσι τὴν μουσικήν, ἐκεῖνοι δὲ ἐξ ἀρχῆς κατέταξαν αὐτὴν εἰς τὴν παιδείαν (τὴν ἀγωγήν). ἠκολούθει παιδείας (=πεπαιδευμένων) λιπαρὴς ὄχλος Λουκ. Ἔρωτ. 6 ἠκολούθουν πολλοὶ λόγιοι πρόθυμοι (φίλοι ἡμῶν). ἐκ παιδείας φίλος Λυσ. 20, 11 ἐκ τοῦ σχολείου, σχολικός, φίλος. Ἐν τῷ πληθ. παρὰ Θουκ. 2, 39 σημ. τὴν παιδαγωγικὴν μέθοδον, τὰ πρὸς παίδευσιν μέσα, πλεκτὴ Αἰγύπτου παιδεία Εὐρ. Τρῳ. 128 «Αἰγύπτου δὲ παιδείαν τὰ σχοινία, καθ' ὃ ἡ Αἴγυπτος τὴν βίβλον τρέφει» Σχ. ἴδ. ἐξαρτάω.

παίδειος 2: οἱ πάλαι . . . παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους Πινδ. Ι. 2, 3 οἱ παλαιοὶ ἐτόξευον γλυκυφώνους ὕμνους ἀναφερομένους εἰς παῖδας.

παίδευμα: Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα Εὐρ. Ἱππ. 11 ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγνοῦ Πιτθέως· ὁ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑν παίδευμα ἐπὶ τὸ μεγαλορρημονέστερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον.

παίδευσις ἡ: τήν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι Θουκ. 2, 41 σχολεῖον διηνεκοῦς μορφώσεως.

παιδεύω. Ἡ σύνταξις: παιδεύω τινὰ τινί (ὡς: μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ Πλ. Πολ. 430 Α). Καὶ μετὰ τῆς ἐν προθ. ὡς: οἱ νόμοι παραγγέλλουσι τῷ πατρὶ τῷ σῷ παιδεύειν σε ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ. 'Αντὶ τῆς προθέσεως ἐν δύναται νὰ τεθῇ ἡ εἰς, πρός, περί, ἐπί, ὡς: παιδεύω τινὰ εἰς ἀρετήν, πρὸς ἀρετήν, ἐπ' ἀρετήν, περὶ τέχνην. Μετὰ διπλῆς αἰτ. παιδεύω τινά τι, μετ' ἀπαρφ. παιδεύω τινὰ κιθαρίζειν· τὸ δ' ἀπρφ. εἶναι δύναται καὶ ἐνταῦθα νὰ παραλειφθῇ, ὡς γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε (εἶναι) Εὐρ. 'Ανδρ. 601. καίτοι σε Θῆβαι οὐκ ἐπαίδευσαν κακὸν (ἐνν. εἶναι) Σοφ. Ο. Κ. 919 σὲ ἀνέθρεψαν ὥστε νὰ εἶσαι κακός. Ὁμοίως οὔτοι με ξένον οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταὶ Θῆβαι Πινδ. 'Απ. 198 αἱ Θῆβαι οὐδόλως μὲ ἐξεπαίδευσαν οὕτως, ὥστε νὰ εἶμαι ἄπειρος τῶν Μουσῶν· ἴδ. διδάσκω. μωρά μοι δοκεῖς φρονεῖν, εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς Εὐρ. Αἴ. 594 ἐὰν ἐννοεῖς τώρα πλέον (=ἄρτι: «ἐξικμάσαντος τοῦ καιροῦ» Σχ.) νὰ μορφώνῃς τὸν χαρακτῆρά μου. Πρβ. Μεν. Μονόστ. 104: γύμναζε παῖδας· οὐ γὰρ ἄνδρας γυμνάσεις πρὸς τὴν χυδαίαν παρ. «σαράντα χρονῶν γάδαρος περπατησιὰ δὲν μανθάνει». εὔβουλοι δὲ ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστερον Θουκ. 1, 84 εὔβουλοι δὲ γιγνόμεθα, διότι δὲν λαμβάνομεν τόσον ὑψηλὴν παίδευσιν, ὥστε νὰ θεωρῶμεν ἑαυτοὺς σοφωτέρους τῶν νόμων, καὶ διότι μετὰ τῆς σκληραγωγίας ἀνατρεφόμεθα σωφρονέστερον ἢ ὥστε κτλ. ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις παιδεύεται 1, 84 ἴδ. ἀναγκαῖος. ὡς οἶδά γ' αὐτὸς (ὁ Ddf. διόρθ. ὃς οἶδα καὐτὸς) ὡς ἐπαιδεύθην ξένος Σοφ. Ο. Κ. 562 διότι γνωρίζω τοὐλάχιστον ὁ ἴδιος ὅτι ἀνετράφην ἐν ξένῃ γῇ. οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον Πλ. Πολ. 492 Ε οὔτε γίνεται οὔτε ἔχει γίνῃ οὐδὲ φόβος ὑπάρχει, ὡς φαίνεται, μήπως γίνῃ χαρακτὴρ διάφορος (τοῦ τῶν πολλῶν) ὡς πρὸς τὴν ἀρετήν, πεπαιδευ-

μένος (μορφωμένος) μὲ ἀρχὰς διαφόρους πρὸς τὰς ἀρχὰς ἀνατροφῆς τοῦ πλήθους, ἀληθῶς ἀνθρώπινος χαρακτήρ. τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι μέγα φέρουσιν εἰς ἀρετήν Εὐρ. Ἰ. Α. 561, ἴδε μέγας. Μέσ. ἀεί τι καινὸν ἡμέρα παιδεύεται Ἀπ. Εὐρ. 945 πάντοτε νέον τι φέρει εἰς διδασκαλίαν ἡμῶν ἡ ἡμέρα. Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἔννοιαν ἐξέφρασεν ὁ κωμ. Ποσείδιππος ἐν Ἀπ. 20: ἡ δ' ἡμέρα ἀεί τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει. Μελανίππη ἐπαιδεύθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία Διον. Ἁλ. Ῥητ. σ. 356, 4 τ. ἔ. ναὶ μὲν ἐπαιδεύθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀλλ' (ἐκ τῆς παιδείας ταύτης) ἔχουν γίνῃ εἰς αὐτὴν παιδία. Παίζει μὲ τὴν λέξιν. Περιτταὶ αἱ διορθ. οἷς γὰρ ἂν ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακούς (ἐνν. εἶναι) Σοφ. Φιλ. 1361 οἷς γὰρ ἂν ἡ γνώμη γένηται αἰτία κακῶν, τούτους διδάσκει εἶναι κακοὺς τἄλλα (κυρ. ἀνατρέφει οὕτως, ὥστε νὰ εἶνε κακοὶ κατὰ τὰ ἄλλα). γεγενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως συμβέβηκεν αὐτοῖς Δημ. 60, 3 συνέβη εἰς αὐτοὺς νὰ κατάγωνται ἐκ καλῶν γονέων καὶ νὰ ἔχωσι τύχῃ σώφρονος παιδεύσεως, μορφώσεως, ἀνατροφῆς. πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ῥῖγος Ξεν. Ἀπ. 2, 3, 13 εἶνε μαθημένος εἰς τὸ ῥ. οὓς ἡγεμόνας πόλεως ἐπαιδεύσασθε (ἐνν. εἶναι) Πλ. Πολ. 546 Β τοὺς ὁποίους ἐξεπαιδεύσατε, ὥστε νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἡγεμόνες τῆς πόλεως.

παιδικός 3: ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικῶν (παιδικοῦ Valck. Μᾶλλον: παιδικόν, ἥτις εἶνε καὶ γρ. τριῶν καλῶν κωδ.) προσῇ (Δ. Γ. πρόσεστι: προσῆν, ἰδ. Πλουτ. 77 Β) Ἀπ. Σοφ. 754 ὅποιος εἶνε ἐρωτευμένος μὲ παιδί.

παιδοβόρος 2: Αἰσχ. Χο. 1066 ἴδ. παιδόμορος.

παιδογόνος 2: Ζεῦ τὰς παλαιομάτορος παιδογόνε πόριος Ἰνάχου Εὐρ. Ἴκ. 628 γεννήσας παῖδας ἐκ τῆς παλαιομήτορος δαμάλεως (τῆς Ἰοῦς, τῆς κόρης) τοῦ Ἰνάχου.

παιδομαθής πρὸς αὐτὸ τὴν διάνοιαν ἦν Ἀπ. Ἀντιδότ. 2, ἴδε καταπίνω.

παιδόμορος ἐν Αἰσχ. Χο. 1066: παιδόμοροι (παιδοβόροι Auratus) μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τάλανος (Auratus: τάλανες) τε Θυέστου τῶν παίδων φονευομένων πρῶτον ἔκαμαν τὴν ἀρχὴν τὰ βάσκανα καὶ τοῦ ἀθλίου Θυέστου· ἀλλὰ καὶ οὕτω ἡ διὰ τοῦ τε σύνδεσις δὲν εἶνε ἀποχρῶσα. Ἀνεκτοτέρα πως ἡ διόρ. γε καὶ ἡ ἑρμηνεία: πρῶτον ἔκαμαν τὴν ἀρχὴν οἱ ἀγῶνες τῆς βρώσεως (οἱ περὶ τὴν βρῶσιν) τῶν παίδων τοῦ ἀθλίου ἀληθῶς Θυέστου. Ὁ Blass ἀκολουθῶν τῷ Ἑρμάννῳ γράφει παιδοβόροι καὶ ἐξαλείφει τὸ τε Θυέστου, ὥστε ν' ἀντιδιαστέλλωνται οἱ παιδοβόροι μόχθοι πρὸς τὰ ἀνδρὸς βασίλεια (= βασιλέως) πάθη.

παιδοποιέω -ῶ ποιῶ παῖδας, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός: καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ Ἀρφ. Ἐκκλ. 614 κυρ. ὅπως (οἱ ἄνδρες) συγκατακέωνται αὐταῖς καὶ (ὁ βουλόμενος) παιδοποιῇ (ἐξ αὐτῶν), τ. ἔ. ἐξέσται τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι αὐταῖς καὶ τῷ βουλομένῳ παιδοποιεῖν ἐξ αὐτῶν (κυρ. «νὰ κάμῃ, παράγῃ, παιδιὰ» ἐξ αὐτῶν). Μέχρι τοῦδε οἱ Ἀθηναῖοι ἐρχόμενοι εἰς γάμον ἐπαιδοποιοῦντο (μέσ.) = ἐγέννων παῖδας (ἰδίους), νῦν δὲ κατὰ τὴν ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις πολιτείαν παιδοποιήσουσι μόνον. Ὅθεν οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος Λουκ. Πένθ. κ. 13. Τὸ ἀναλελυμένον παῖδας ποιοῦμαι = παιδοποιοῦμαι (τεκνοποιοῦμαι, γεννῶ παῖδας) ὡς Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 19 κἀλλ., ἀλλὰ καὶ = υἱοθετῶ ὡς Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 2 κἀλλ. Ὅθεν ὁ Wyttenbach ἐν Πλουτ. 1000 D «ὁ μὴ τεκὼν παιδοποιεῖται τὸν ἄριστον» ἔγρ. παῖδα ποιεῖται.

παιδοτρόφος ὁ παῖδας τρέφων· γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας Σοφ. Ο. Κ. 701: «ἔθος γὰρ ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι πρὸ τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν ἔρια διὰ ταλασίαν» Ἡσύχ. Ἀλλὰ τὸ ἐπίθ. τοῦτο ὑπομιμνήσκει μᾶλλον τὰς ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἀσκήσεις, τὰς ληκύθους, καὶ τὴν συνήθειαν, ἣν εἶχον ν' ἀλείφωνται ἐλαίῳ· οὕτω δὲ ἐννοοῦμεν πληρέστατα τὴν ἐλαίαν ὡς παιδοτρόφον. Ἡ διόρθ. τοῦ Nauck κουροτρόφου περιττή.

παιδότρωτος 2: πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα πάθεα προσμενεῖ (ἔγραψα: προσμένει, ὁ Weil προσνεμεῖ) τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ Αἰσχ. Εὐμ. 499 πολλὰ δὲ παθήματα ἀληθινὰ (ὄχι πλαστὰ) ὑπὸ τῶν παίδων τρωθέντα (τ. ἔ. διὰ τρώσεως ἐπενεχθέντα) ἔχουν νὰ περιμένουν οἱ γονεῖς (ἐπαπειλοῦσι τοὺς γονεῖς, κατὰ λέξ. θὰ μένωσιν αἰωνίως πλησίον τῶν γονέων) πάλιν ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ.

παιδοφόνος 2: αἷμα παιδοφόνον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1201 κυρ. τὸ αἷμα τὸ ἐκ τοῦ φόνου τῶν παίδων.

παίζω (παῖς, παιδός. Αἰολ. παίσδω), παιξοῦμαι ὁ Συρακόσ. ἐν Ξεν. Συμπ. 9, 2. Ἀττ. πάντως παίσομαι (-ξομαι Ἀνθ. 12, 46. συμ- Λουκ. Δι. θ. 4, 3. παίξω Ἀνακρεόντεια 38, 3. Ἀνθ. 12, 211). ἔπαισα (ἔπαιξα μτγν. καὶ Πλ. Εὐθύδ. 278 C κατὰ τοὺς πλείστους καὶ ἀρίστους κώδ., ἄλλως ἀείποτε ἔπαισα). πέπαικα Ἀπ. Μεν. 923 (ὅπου πιθανῶς ὁ Mein.: παραινέσας πέπωκεν). πέπαιχα μτγν. ἐπαίχθην μτγν. πέπεισμαι (πέπαιγμαι μτγν.). παιστέον Ἀπ. Πλάτ. 46. Οἱ οὐρανισκόφωνοι τύποι εἶνε κυρίως Δωρικοί· ἀλλὰ πρβ. φιλοπαίγμων Ψ 134. Ἀρφ. Βατρ. 335 χορ.

παῖς ὁ, γεν. πλ. παίδων (Δωρ. παιδῶν), δοτ. πλ. παισί, ἐπ. παίδεσσι. Παρ' Ὁμ. ἡ ὀνομ. παῖς ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου μόνον Η 44. Ξ 346. Φ 216. τ. 86. δ 817. η 300. σ 175, 216. τ 530 καὶ κλητ. παῖ λ 553 (πάϊ ω 192). Ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις χωρίοις γράφουσί τινες πάϊς. Ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι ἡ δίφθογγος αι εἶνε σταθερά. Γεν. παῖδος Λουκ. Συμπ. 41. δοτ. παῖδ(ι) Ἀπ. Ἀνακρ. 17 (ἴδ. κατ.). Αἰτ.

παῖν 'Απ. 'Ρ. Δ 697 κἀλλ. ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης Ι 57 ἐμποροῦσες νὰ εἶσαι καὶ ἰδικόν μου παιδί. τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ 'Απ. 'Ανακρ. 17 κωμάζων ὑπὲρ τῆς φίλης ἁβρᾶς παιδός. 'Αλλ' ἡ παραδεδομένη γρ εἶνε παιδὶ (ποδί), ἀνθ' ἧς γράφουσι παῖδ', παϊδί, ἄλλοι δὲ φρονοῦσιν ὅτι ἄλλο τι λανθάνει δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, κείνου λελῆσθαι Σοφ. 'Ηλ. 341 εἶνε βέβαια φοβερὸν πρᾶγμα, ἐν ᾧ κατάγεσαι ἐκ πατρός, τοῦ ὁποίου σὺ ἐκ φύσεως εἶσαι θυγάτηρ, ἐκεῖνον νὰ λησμονῇς. Πρβ. Εὐρ. 'Ανδρ. 184. Ἄλλοι ἄλλως. ξὺν παιδὶ καὶ γυναικί Τρ. 257 μὲ ὅλην του τὴν οἰκογένειαν. Τὸ παιδὶ περιληπτικῶς. Εὕρηται καὶ ἐπιθετ. παῖς κόρη: 'Αρφ. Λυσ. 595 παῖδα κόρην γεγάμηκεν ὅπου ἐνν. πιθανῶς: εἰς παιδικὴν ἡλικίαν εὑρισκομένην κόρην, καὶ Δημ. 21, 79. Ὁμοίως λέγει ὁ Ἰσαῖος 8, 15 οἷα γὰρ εἰκὸς παίδων υἱέων ἐξ ἑαυτοῦ θυγατρός, οὐδεπώποτε θυσίαν ἄνευ ἡμῶν ἐποίησεν καθὼς δὲ ἦτο ἑπόμενον ἐπὶ μικρᾶς ἡλικίας (= παίδων υἱῶν (γεννηθέντων) ἐκ τῆς θυγατρός του κτλ. πρβ. καὶ τὴν φράσιν «ὁ υἱὸς παῖς ἔτι ὤν», ὅπου φαίνεται καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ υἱὸς καὶ παῖς. — ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται Πλ. Φαίδ. 77 Ε ἴσως ὑπάρχει τις καὶ μεταξὺ ἡμῶν (τ. ἔ. τῶν παρόντων) παῖς, ὅστις φοβεῖται τὰ τοιαῦτα, δηλ. μὴ ὁ ἄνεμος τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος διαφυσᾷ καὶ διασκεδάννυσιν. ὃ οὐχὶ κἂν παῖς εἴποι Πλ. Λυσ. 205 Β τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελεν εἴπῃ καὶ παῖς («καὶ ἕνα παιδί»). στόματος μαρμαροφεγγεῖς παῖδες Τιμοθ. Πέρσ. 104, ἴδ. ἐξάλλομαι. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν συνωνύμων πρβ. τὰ τοῦ 'Αμμωνίου: «βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως, παιδίον δὲ τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ, παιδάριον δὲ τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον, παιδίσκος δ' ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ, παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν οἱ μὲν πάλληκα, οἱ δὲ βούπαιδα, οἱ δ' ἀντίπαιδα, οἱ δὲ μελλέφηβον καλοῦσιν. Ὁ δὲ μετὰ ταῦτα ἔφηβος». Τὸ παῖς λέγεται κατ' ἀναφορὰν καὶ εἰς τὴν καταγωγὴν (πρβ. υἱός, θυγάτηρ) καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν. Τὸ δὲ τέκνον εἶνε σύμφωνον πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν (τεκεῖν), καὶ κατ' ἀναφ. εἰς αὐτὴν λέγεται καὶ ὡς τρυφερὰ προσαγόρευσις (τέκνον ἐμόν, φίλε τέκνον συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Τραγ.)· πρβ. ἄτεκνος καὶ ἄπαις. Ὅταν παῖς καὶ παιδίον συμπαρατίθενται ἐν τῷ λόγῳ, ἀμφότερα μὲν δύνανται νὰ λέγωνται ἐν σχέσει πρὸς τοὺς γονεῖς, ἀλλ', ὡς εἰκός, παιδίον εἶνε τὸ ἔχον τὴν τρυφερωτέραν ἡλικίαν· ἴδ. Δημ. 19, 310. 57, 54. Αἰσχίν. 2, 28.

παίω (πρβ. pavio pavimentum) τύπτω, κτυπῶ· παίσω, καὶ μέλλ. ἐνεστ. παιήσω 'Αρφ. Νεφ. 1125. Λυσ. 459. ἔπαισα, πέπαικα Παλ. Δ., ἀλλὰ ὑπερπέπαικα 'Αρφ. 'Εκκλ. 1118. Δημ. 50, 34. (πεπαίηκα Κλήμ. 'Αλεξ. Στρωμ. 7 σ. 846). Μέσ. μτβ. παίω ἐμαυτῷ· ἐπαισάμην Ξεν. Κ. Π. 7, 3, 6. — 'Εμπέπαισμαι μτγν., ἁπλοῦν δόκιμον πέπληγμαι. ἐπαίσθην Αἰσχ. Χο. 183. συνήθ. ἐπλήγην ὡς Λυσ. 4, 6 (πληγεὶς ἢ παιόμενος). δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον Σοφ. Ο. Κ. 544 μοῦ ἔκαμες πληγὴν ἐπάνω εἰς τὴν πληγήν: μὲ ἐκτύπησες ἐκεῖ ποῦ πονῶ. θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' (ὀρθότ. πταίουσ') εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης Αἰσχ. Πρ. 911, ἴδ. θολερός. πότμος εὐθυπορῶν ἀνδρὸς ἔπαισεν ἄφαντον ἕρμα Αἰσχ. Αγ. 993 πότμος ἀνδρὸς εὐθυπ. προσκρούει εἰς ἀφανῆ σκόπελον (κυρ. ἐκτύπησεν ἀφανῆ σκόπελον)· πρβ. Σοφ. 'Ηλ. 744 στήλην ἄκραν παίσας κτυπήσας τὸ ἄκρον τῆς στήλης. ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις ἀλλ' ἐγὼ τλάμων Ο. Τ. 1331 ἐκτύπησε δὲ αὐτοὺς (τοὺς ὀφθαλμοὺς) μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας κανεὶς ἄλλος, ἀλλ' ἐγὼ ὁ ἄθλιος. Περὶ τῆς συντάξεως παρατηρητέον, ὅτι εὕρηται μὲν ἡ διπλῆ αἰτ. ὡς λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον — 'Αρφ. Ὄρν. 497, πρβ. Εὐρ. 'Ρῆσ. 794 κἀλλ., ἀλλὰ συχνάκις ἡ αἰτ. ἡ δηλοῦσα τὸ μέρος, εἰς ὅ τι παίεταί τις, ἐκφέρεται καὶ διὰ τῆς εἰς προθέσεως, ὡς παίειν τινὰ εἰς τὴν γαστέρα, εἰς τὸν μηρόν, εἰς τὸν ὦμον, εἰς τὰ στέρνα κττ. Ξεν. Κ. Π. 7, 1. 37. 'Αρφ. Νεφ. 549. 'Ηρ. 3, 78. Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 5. 4, 6, 4. Ὅπου ἡ εἰς σημ. κυρ. τὴν κατεύθυνσιν τῆς πληγῆς, ἴδ. πατάσσω.

πάλαι: φεῦ τῆς ἀνοίας, ὥς σ' ἐποικτίρω πάλαι Σοφ. 'Ηλ. 920 φεῦ διὰ τὴν μωρίαν σου, πόσον σὲ ἐλεεινολογῶ, ἀφ' ὅτου σὲ ἀκούω (= πάλαι). Τὸ πάλαι τίθεται ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρτι παρελθόντος, ὡς ἐς ταὐτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος Αἰσχ. Πρ. 871 ἐπανελθὼν εἰς τὸν πρότερον λόγον (τὰ πρὸ ὀλίγου λεχθέντα), πρβ. 'Αγ. 592. οἱ γὰρ ἡμῶν κρατήσαντες ἐκείνου γε πάλαι κρείττους ὑπάρχουσιν Δημ. 14, 32 οἱ νικήσαντες ἡμᾶς οἴκοθεν ἕπεται (κυρ. εἶνε παληὰ δουλειὰ = πάλαι) ὅτι εἶνε ἀνώτεροι ἐκείνου.

πάλαιμι Αἰολ. = παλαίω.

παλαιός 3, Αἰολ. πάλαιος, Βοιωτ. πάληος, ἀλλὰ παλαός 'Ελλ. 'Επιγρ. 992. Περὶ τοῦ 'Αρφ. Λυσ. 988 ἴδ. κατ. Παραθετ. παλαιότερος, παλαιότατος, καὶ συνηθέστ. παλαίτερος, παλαίτατος. Ἡ παραλήγουσα τοῦ παλαιὸς εἶνε ἐνίοτε βραχεῖα παρὰ ποιηταῖς. Ἐν δὲ Τιμοθ. Πέρσ. 90 καὶ 120 εἶνε παραδεδομένον παλεομίσημα καὶ παλεονυμφαγόνον. παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ προσεννέπω Εὐρ. 'Ρῆσ. 389 χρόνιος (μετὰ πολὺν χρόνον) προσαγορεύω (προσφωνῶ)σε. παλαιᾷ μὲν ἔντροφος (σύντροφος Nauck) ἁμέρᾳ Σοφ. Αἴ. 622, ἴδ. ἔντροφος. πεσοῦσαι (ἴδ. πίπτω) δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι, γραῖαι παλαιαὶ παῖδες Αἰσχ. Εὐμ. 68 περὶ

μὲν τῆς συντάξεως ἴδ. πίπτω, τὴν δὲ τελευταίαν φράσιν πολλαχῶς διορθοῦσι: γραῖαι πέλειαι Wieseler. νυκτὸς πέλειαι Valcken. Ἴσως: αἱ βδελυραὶ παρθένοι, τὰ ἑκατοχρονίτικα κοριτσάκια (παιδάκια, πρβ καὶ τὸ Ὁμ. γρηῦς παλαιή «παλήγορηα» = γραῖα παλαιά). Πρβ. τὸ Σχόλ. «γραῖαι παλαιαί, πολιαὶ γάρ· παῖδες διὰ τὸ νέον· ἢ ἐπειδὴ ἄγαμοι καὶ παρθένοι εἰσι. Τὸ ἀλλόκοτον δὲ τῆς φύσεως διὰ τῶν ἐναντίων τραγικώτερον διασύρει». κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον Λυσ 6, 51 Περὶ τῆς διαφορᾶς παρατηρεῖ ὁ Ῥεΐσκιος τὰ ἑξῆς: «δύναταί τι νὰ εἶνε παλαιόν, ὅπερ τούτου ἕνεκα νὰ μὴ εἶνε ἐπίσης ἀρχαῖον, καὶ πάλιν ἀρχαῖον, ὅπερ νὰ μὴ εἶνε παλαιόν. Τὸ παλαιὸν εἶνε τὸ ἐν προτέρῳ καὶ ἐν παλαιῷ χρόνῳ ὂν ἢ γινόμενον, ἐν ᾧ θεωρεῖται μόνον ὁ χρόνος. Ἀρχαῖον δὲ εἶνε ὅ τι ἐξ ἀρχῆς τῶν πραγμάτων ἢ πολιτείας τινὸς πάντοτε οὕτως ἐγίνετο καὶ ἐξηκολούθει νὰ γίνηται, ὅπως ἅπαξ ἐγένετο πάλαι ποτέ Ἤδη δὲ ἐὰν πολιτεία τις δὲν εἶνε πάνυ ἀρχαία (πολυχρόνιος), δύναται νόμιμόν τι νὰ εἶνε μὲν ἀρχαῖον, ὅπερ νὰ μὴ εἶνε διὰ τοῦτο καὶ παλαιόν. Τοὐναντίον ἐν πολιτείᾳ πάνυ ἀρχαίᾳ δύναταί τι νὰ εἶνε μὲν παλαιόν, ἀλλ' ὄχι τὸ αὐτὸ καὶ ἀρχαῖον, ἐὰν δηλ. ἄλλα νόμιμα προγενέστερα προηγήθησαν, διὰ τούτου ἀποκυρωθέντα». ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ θηρός Σοφ. Τρ 555, ἴδ. ἀρχαῖος· παλαιὰς δαίμονας. . ἀρχαίας θεὰς Αἰσχ. Εὐμ. 730, ἴδ. ἀρχαῖος. Ἐν Ἀρφ. Λυσ. 988 διόρθ. ὁ Ddf: παλαιόρ γα (πάλαι ὄργα οἱ κώδ.: παλεός γα Σχολ.), ναὶ τὸν Κάστορα, ἄνθρωπος λῆρος καὶ μάταιός ἐστι νὴ τὸν Κάστορα ὁ ἄνθρωπος κατὰ τον Σχολ., ὅστις παρατηρεῖ, ὅτι «πλεονάζει τὸ π» ὅθεν ἄλλοι διώρθωσαν Ϝαλεὸς (ἀλεὸς = ἐπ. ἠλεός) γα ναὶ τὸν Κάστορα, κέ. τ. ἕ. μωρός. Ὁ δὲ Herw. προτιμᾷ τὸ παλεός. ἀποχρώντως ὡς παλαιὰ εἶναι Θουκ. 1, 21 ἴδ. εὑρίσκω. Μίνως παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν ναυτικὸν ἐκτήσατο Θουκ. 1, 4 παλαιότατα μεταξὺ πάντων, ὅσους ἐξ ἀκοῆς γνωρίζομεν, ἀπέκτησε ναυτικόν.

παλαιόφρων 2 ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ, ἐμὲ παλαιόφρονα Αἰσχ. Εὐμ. 841 ἐγὼ νὰ πάθω ταῦτα ἐδῶ, φεῦ, ἐγὼ ἡ παλαιᾶς ἰδέας ἔχουσα. αὐτὸς ὁ πατὴρ φυτουργὸς αὐτόχειρ ἄναξ γένους παλαιόφρων μέγας τέκτων, τὸ πᾶν μῆχαρ οὔριος Ζεύς Αἰσχ. Ἱκ. 600 αὐτός ἐστιν ὁ πατὴρ ὁ τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ φυτευτὴς (τὴν φυτείαν ἐργαζόμενος) κύριος ὁ παλαιὰ φρονῶν (τ. ἕ. ὁ ἔκπαλαι διανοηθεὶς τὴν δημιουργίαν τοῦ γένους) μέγας ποιητὴς (δημιουργὸς) τοῦ γένους ἡμῶν ὁ τὰ πάντα μηχανώμενος («ἡ πάντων μηχανή» Σχ.) εὐμενὴς Ζεύς. Τὸ αὐτὸς ὁ προσετέθη ἐκ τοῦ Σχολ.

πάλαισμα τό: ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων Αἰσχ. Εὐμ. 592 τ. ἕ. διὰ τῆς ὁμολογίας σου ταύτης ἔχασες τὸ ἓν τρίτον τῆς ὑποθέσεώς σου, διότι «ἡ μεταφορά ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν» Σχ. (ἴδ. τρεῖς, τριακτήρ, ἀποτριάζω Αἰσχ. Ἀγ. 181. πρβ. Ὁμ. Ψ 735. Σοφ. Ἀπ. 855. Ἀνθολ. 2, 1, 11). ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλῶν ὥσπερ πάλαισμα ὥρμα ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον Πλ. Εὐθύδ. 277 C ὁ Εὐθύδημος ὥρμα ἐπὶ τὸ τρίτον ὥσπερ («= ὡσὰν» ὡς εἰπεῖν) πάλαισμα, ἵνα καταβάλῃ τὸν νεανίσκον. Φαῖδρ. 256 B. καὶ χαῖρε καὶ σὺ καὶ πολισσοῦχος λεώς· πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον Αἰσχ. Εὐμ. 778 καὶ (τέλος) χαῖρε καὶ σὺ καὶ ὁ πολιοῦχος λαός· (στρεφόμενος πρὸς τὸν λαὸν) εἴθε νὰ ἔχῃς (ἐν ἐμοί: νὰ εὕρῃς ἐν ἐμοί) πάλαισμα ἀκαταγώνιστον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν (κυρ. ὃ οὐκ ἂν φύγοιεν οἱ ἐναντίοι), φέρον σωτηρίαν καὶ νίκην τῶν ὅπλων σου. παλαίσμαθ' ὑμῶν ὁ βίος Εὐρ. Ἱκ. 550 ἀπαλαισιές (πάλη) εἶνε ἡ ζωὴ ἡμῶν (σήμερον εἶνε ὁ ἕνας κάτω, αὔριον ὁ ἄλλος). Πρβ. τὸ σημερ. «βιοπάλη». τὸ καλῶς δ' ἔχον πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι Σοφ. Ο. Τ. 879 παρακαλῶ δὲ τὸν θεὸν νὰ μὴ παύσῃ ποτὲ τὸ συμφέρον τῇ πόλει ἀγώνισμα (τ. ἕ. τὴν ζήτησιν τοῦ φόνου τοῦ Λαΐου).

παλαίφατος 2 (φα-φημί) ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου λεχθείς, προφητευθείς· παλαίφατα θέσφατα ι 507 «ἐκ παλαιοῦ χρόνου πεφατισμένα, ὅ ἐ. μεμαντευμένα» Ἡσύχ. χρησθὲν παλαίφατον Πίνδ. Ὀ. 2, 44 «τὸ πάλαι πεφατισμένον καὶ ῥηθὲν Λαΐῳ» Σχ. παλαίφατοι ἀραί Αἰσχ. Ἑπτ. 751 κυρ. αἱ πάλαι πεφατισμέναι· ἴδ. καταλλαγή. παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος τέτυκται Ἀγ. 749 παλαιὸς λόγος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει πάλαι ῥηθείς. τοὔπος τὸ θεοπρόπον τᾶς παλαιφάτου προνοίας Σοφ. Τρ. 822 ὁ χρησμὸς τῆς ἐκ παλαιοῦ χρόνου εἰρημένης προφητείας (ὀλίγον διάφορον ἑρμην. ἴδ. ἐν λ. προσμείγνυμι). συννοῶν τε τἀξ ἐμοῦ παλαίφατα (μαντεῖα) Σοφ. Ο. Κ. 453 καὶ συγχρόνως ἔχων ὑπ' ὄψιν (λογιζόμενος) τοὺς πάλαι εἰρημένους ἐξ ἐμῆς ἀφορμῆς χρησμούς, ὧν τὴν ἐκπλήρωσιν προεφήτευσέ μοί ποτε ὁ Φ. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐστι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης τ 163 «τῆς πάλαι φατιζομένης, περὶ ἧς παλαιὰ μυθεύεται. Οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι. . Τινὲς δὲ παλαιφάγου, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐβαλανοφάγουν» Σχ. παλαίφατον ἁμέτερον γένος φιλίας προγόνου γυναικός Αἰσχ. Ἱκ. 541 τὸ παλαιύμνητον γένος ἡμῶν ἐκ τῆς ἀγαπητῆς σοι προγόνου ἡμῶν γυναικός. εἴπερ ἔστιν ἡ παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις Σοφ. Ο. Κ. 1381 εἴπερ ἀληθῶς ὑπάρχει ἡ παλαι-

ὑμνητος (ἄλλοι: ἡ διὰ τοῦ στόματος τῶν Ὀλυμπίων θεῶν προηγγελμένη) Δίκη, ἡ συνεδρεύουσα τοῖς ἀρχαίοις (τοῖς ἔκπαλαι κρατοῦσι, τοῖς αἰωνίοις) νόμοις Διός (ἄλλοι: τοῖς ὀρθοῦσι καὶ διασῴζουσι τοὺς αἰωνίους θεσμοὺς τοῦ Διός). Ἀχαρναὶ δὲ παλαίφατον εὐάνορες Πινδ. Ν. 2, 16 «αἱ Ἀχαρναί, ὅθεν ὑπάρχεις, ἀπ' ἀρχῆς ὡς εὔανδροι ὑμνοῦνται» Σχ.

παλαίω (πάλη), ὁμαλόν· ἀλλὰ πεπάλαισμαι Ἀνθ. 9. 411. Λουκ. Λούκ. ἢ ὄν. 10 καὶ ἐπαλαίσθην Εὐρ. Ἠλ. 686. δυσπάλαιστος Αἰσχ. Ἱκ. 477. Χο. 688. τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρίς (= ἕως τρεῖς φορές, «ὡς τὴ τρίτη καὶ καλλίτερη», ἴδ. πάλαισμα) ἐκβάλλει θεῶν; Ἀπ. Σοφ. 813, ἴδ. ἐκβάλλω. αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει Ἡσ. Ἔρ. 411 ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον ἀνὴρ ἔχει νὰ παλαίῃ πάντοτε μὲ δυσκολίας. δεινὸς γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρύς Εὐρ. Κύκλ. 678 ὁ γὰρ οἶνος δεινὸς (τ. ἔ. δυνατὸς) καὶ δυσκαταπάλαιστός ἐστι, τ. ἔ. εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ παλαίσῃ τις μὲ αὐτόν. Τὸ παθ. οἶνος παλαίεται ἔχει ἀντίστοιχον ἐνεργ. μᾶλλον τὸ καταπαλαίειν τὸν οἶνον ἢ τὸ παλαίειν οἴνῳ.

παλάμη ἡ: ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ; Σοφ. Φιλ. 1206 ἵνα τί δὴ ἔργον διαπράξῃ ποτέ; εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν Πινδ. Π. 1, 48 «σὺν τῇ τῶν θεῶν τιμῇ ἀνεκτῶντο τὴν βασιλείαν» Σχ. θεοῦ σὺν παλάμᾳ Ὀ. 10, 22 σὺν τῇ βοηθῷ χειρὶ τοῦ θεοῦ: τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν. τὸ καλὸν οὐ καλόν, τοκέων πυριγενεῖ («τῷ ξίφει, ἐπεὶ ὑπὸ πυρὸς παλαμᾶται» Σχ.) τεμεῖν παλάμᾳ χρόα Εὐρ. Ὀρ. 818 τὸ νομιζόμενον καλὸν (ὡς καθῆκον πρὸς τὸν δολοφονηθέντα πατέρα) δὲν εἶνε καλὸν (διότι θὰ διαπράξῃ τις φρικῶδες ἀνοσιούργημα φονεύων τὴν μητέρα του), δηλ. νὰ κόψῃ τις τὸ σῶμα τῶν γονέων του χειρὶ ὡπλισμένῃ διὰ πυριγενοῦς σιδήρου (τοῦ ξίφους). ὦ παλάμαι θεῶν Σοφ. Φιλ. 176 ὦ συντυχίαι τῶν θεῶν, περιπέτειαι τῆς τύχης: ἅ μοι θεὸς ἤνυσέ ποτε. οἷα (ἀπάται) ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ βροτῶν Πίνδ. Π. 2, 75 ἀπάται παρέπονται πάντοτε εἰς τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ψιθύρων. δεῖ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας Ἀρφ. Σφ. 644 πρέπει πολλὰ καὶ διάφορα νὰ μηχανευθῇς διὰ ν' ἀποφύγῃς τὴν καταδίκην. ‖ μτφ. στεινωποὶ μὲν γὰρ παλάμαι κατὰ γυῖα κέχυνται Ἀπ. Ἐμπεδ. 2 περιωρισμένα εἶνε τὰ αἰσθητήρια ὄργανα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐξηπλωμένα εἰς τὰ μέλη τῶν ἀνθρώπων. ἄθρει πάσῃ παλάμῃ, πῇ δῆλον ἕκαστον Ἀπ. 4 θεώρει ἕκαστον διὰ πάσης αἰσθήσεως, πῶς εἶνε φανερόν.

παλάσσω μολύνω, μιαίνω· πεπάλακτο κεραυνῷ Καλλ. Δῆλ. 78 κυρ. εἶχε μολυνθῆ ἐκ τοῦ κεραυνοῦ, τ. ἔ. ἔγινε θολερός, διότι πρόκειται περὶ τοῦ Ἀσωποῦ. Ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ἐπέπληκτο. ‖ πάλλω· κλήρῳ πεπάλαχθε Η 171 ὁρίσατε (ἀποφασίσατε) διὰ κλήρου, κυρ. ἀνασείσατε τοὺς (ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ ἢ ἄλλῳ τινὶ ἀγγείῳ) κλήρους, ἕως ὅτου πεταχθῇ ἐκτὸς (τῆς περικεφαλαίας) εἷς κλῆρος. αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάσθαι (-λάχθαι) ἄνωγον, ὅστις τολμήσειεν κέ. ι 331 τοὺς δὲ ἄλλους διέταττον νὰ ῥίψουν κλῆρον καὶ ν' ἀποφασίσουν, ὅποιος ἤθελε τολμήσῃ κέ.

παλίγγλωσσος 2: Πινδ. Ν. 1, 58 παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν οἱ ἀθάνατοι τὴν ῥῆσιν τῶν ἀγγέλων μετέστρεψαν εἰς τὸ ἐναντίον, τ. ἔ. ἀνήγγειλαν ὄχι ὅτι οἱ ὄφεις ἔπνιξαν τοὺς παῖδας, ἀλλ' ὅτι οἱ παῖδες ἔπνιξαν τοὺς ὄφεις.

παλιγκαπηλεύω μονοπωλῶ προαγοράζων, ἴδ. συνίστημι.

παλίγκοτος 2 ὁ πάλιν ἐπιστρέφων εἰς τὸν ἀρχαῖον κότον, αὖθις θυμούμενος, κοτέων, θυμώδης, «ποῦ 'ξανακυλᾷ» (ἐπὶ πληγῆς, νόσου)· πρβ. νεόκοτος. ἐσλῶν ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνᾴσκει παλίγκοτον δαμασθέν Πινδ. Ὀ. 2, 21 κακὸν αἰωνίως ἀνανεούμενον (οἷον πληγή τις), ἀφ' οὗ δαμασθῇ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τέρψεων, ἀποθνήσκει. τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου; Αἰσχ. Ἀγ. 576 ὁ ζῶν πρέπει νὰ λυπῆται διὰ τὴν αἰωνίως (κυρ. πάλιν πάντοτε) ἐχθρικὴν τύχην; ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις Ἱκ. 381 ἂς πέσῃ τὸ ἄγος εἰς τοὺς ἐχθρούς μου. πολλὰς κλύουσαν ἡδονὰς (κλῄδονας Auratus) παλιγκότους Ἀγ. 854 ἀκούουσαν πολλὰ φιλοφρονήματα, τὰ ὁποῖα ἐπιστρέφουν εἰς ἴδιον αὐτῆς κακόν. Ἡ δὲ διόρθ. θὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὸ ἐν στ. 685 τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων ἕνεκα τοιούτων δυσμενῶν φημῶν. ἄγριος εἶ πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης; Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω Θεόκρ. 22, 58 εἶσαι ἀγροῖκος πρὸς πάντα ἀσυμβίβαστος, ἢ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών; Τοιοῦτος εἶμαι, ὁποῖον μὲ βλέπεις· τὴν χώραν σου δὲν πατῶ βέβαια (δὲν ἦλθον νὰ πατήσω τὴν χώραν σου): «δὲν ἐπάτησα τὰ ἀμπελοχώραφά σου». ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων ὄργαν Ἀπ. Σαπφ. 72 ἀλλὰ δὲν εἶμαί τις ἐκ τῶν μνησικάκων τὴν διάθεσιν, κυρ. τῶν ἐπιστρεφουσῶν εἰς τὸν ἀρχαῖον κότον. μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν Ἀρφ. Εἰρ. 390 «ἀντὶ τοῦ ἐναντίος· μὴ ἐξ ὑποστροφῆς ὀργισθῇς πάλιν καὶ μετανοήσῃς ἐφ' οἷς ἡμᾶς εὐεργετῆσαι προθυμῇ τε καὶ διανοῇ» Σχ. μετὰ δὲ αὐτῷ τε τούτῳ καὶ τοῖσι ἄλλοισι Θηραίοισι συνεφέρετο παλιγκότως Ἡρ. 4, 156 μετὰ δὲ ταῦτα καὶ εἰς αὐτὸν τοῦτον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Θηραίους ἡ συμφορά των (ὁ αὐχμὸς) ἐπανήρχετο πάλιν ὡς ἔκ τινος μνησικακίας: ἡ συμφορὴ ἐγίνετο παλίγκοτος.

παλίμπλαγκτος 2: παλιμπλάγκτοισι χειμάζῃ δρόμοις Αἰσχ. Πρ. 864 «εἰς τοὐπίσω (ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν) στρεφομένη κλυδωνίζῃ» Σχ.

παλίμποινος 2: τὸ παλίμποινον = ἀνταπόδοσις, εὐχαριστία Αἰσχ. Χο. 788: δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει πρόθυμος θὰ ἀποδώσῃ διπλῆν καὶ τριπλῆν

ἀνταμοιβήν. Δύναταί τις καὶ παθ.: ὅταν θέλῃς, θ' ἀμειφθῇς (= ἀμείψῃ) διπλῆν καὶ τριπλῆν ἀμοιβήν, ὃ ἧττον ὀρθόν.

παλίμφημος 2: ὁ ἀναιρῶν τὸν λόγον, παλινῳδῶν· παλίμφαμος ἀοιδὰ καὶ μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων Εὐρ. Ἴων 1096 προκειμένου περὶ λέκτρων ἡ ᾠδὴ παλινῳδοῦσα καὶ ἡ μοῦσα κακολογοῦσα ἃς ἔλθῃ εἰς τοὺς ἄνδρας (ἃς προσβάλῃ τοὺς ἄνδρας).

παλίμψηστος 2: «χειρόγραφον παλίμψηστον ὀνομάζεται ἐκεῖνο, οὗ ἡ πρώτη γραφὴ ἀπεσβέσθη, ὅπως τὰ φύλλα παρασκευασθῶσι πρὸς ὑποδοχὴν νέας γραφῆς. Ἐνίοτε δὲ ἡ ἀπόσβεσις τῶν γεγραμμένων ἐπανελαμβάνετο καὶ πάλιν, καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων ἐπεγράφετο τέλος τρίτη γραφή, τοῦ χειρογράφου ὄντος ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι δὶς παλιμψήστου» (Ἐγχειρίδιον Ἑλλ. καὶ Λατ. παλαιογραφίας ὑπὸ Θόμψωνος, κατὰ μτφρ. Σ. Λάμπρου, σελ 139). «εὗρε Διονύσιον ὥσπερ βιβλίον παλίμψηστον (παλίψηστον οἱ κώδ., ἀλλ' ἐν τῷ ἑτέρῳ χωρίῳ τοῦ Πλουτ. 504 D διαλάμπει ἐν ἑνὶ κώδ., τῷ ἀρίστῳ, ἡ ὀρθὴ γρ.) ἤδη μολυσμῶν ἀνάπλεων καὶ τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυτον» Πλουτ. 779C ἤδη πλήρη κηλίδων καὶ τοιοῦτον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλειφθῇ ἐξ αὐτοῦ ἡ βαφὴ τῆς τυρανν., ἥτις ὡς ἐκ τοῦ μακροῦ χρόνου εἶχε βαθέως εἰσχωρήσῃ καὶ κατήντα δυσέκπλυτος.

πάλιν: πάλιν αὖτις Ρ 533. Β 276. ξ 356. «Τὸ πάλιν εἰς τοὐπίσω, τὸ δὲ αὖτις χρονικόν, ἐξ ὑστέρου» Σχ. «πάλιν καὶ αὖθις καὶ αὖτις· ταῦτα τὰ τρία ταὐτὸν σημαίνει· ὥστε καὶ ἐκ παραλλήλου χρῶνται ἀμφοῖν, αὖτις πάλιν, πάλιν αὖτις λέγοντες» Φώτιος. οὐ πάλιν ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει; Σοφ. Ο. Τ. 430, ἴδ. ἀποστρέφω. πάλιν ἐλθέμεν τ 533 νὰ ὑπάγῃ ὀπίσω (εἰς τὴν πατρίδα πρὸς τὸν Ἰκάριον). ἦ δεινὰ λέξαι - πάλιν μ' ἔπεμψεν Αἰσχ. Εὐμ. 34, ἴδ. πέμπω. χρόνου γὰρ οὐδεὶς ἔτλα τὸ πάλιν εἰσορᾶν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 777 κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ ἴδῃ τὸ γύρισμα (τὸ κατόπιν) τοῦ χρόνου, δηλ. τί φέρει ἀπ' ὀπίσω ὁ χρόνος, τί ἔρχεται κατόπιν. Ὁ Wilamow. λίαν ἀστόχως μετέγραψε τὸ τὸ πάλιν εἰς ῥόπαλον. ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν (Τρικλίνιος: τοὔμπαλιν ἤδη) Πινδ. Ὀ. 10, 86 ὥσπερ παῖς ἐκ νομίμου γυναικὸς ποθεινός ἐστι πατρὶ ἰόντι (ἐρχομένῳ) εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος, τ. ἔ. τὸ γῆρας.

παλιναίρετος 2. Περὶ τῆς λέξεως σημειοῦται ὁ Ἁρποκρατίων τάδε: «παλιναίρετος· Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. Μήποτε παλιναίρετον λέγει ὁ ῥήτωρ τὸν Πολύευκτον, ἐπειδήπερ συκοφαντῶν τινας, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα τούτοις αὐτοῖς ἐβοήθει, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δείκνυται. Ἢ ὅτι συκοφάντης ἁλοὺς ἐζημιοῦτο, καὶ διὰ τοῦτ' ἐκωλύετο λέγειν, πρὶν ἀποτεῖσαι τὴν ζημίαν, ἣν ὤφειλεν· ἔπειτα ἀποτείσας τὴν ζημίαν πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. Ὅτι γὰρ τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναιρέτους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὔπολίς τε ἐν Βάπταις δηλοῖ καὶ Ἄρχιππος ἐν Ἰχθύσι (Ἀπ. 14): αἱρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας ἀποδοκιμάζειν, ⟨εἶτα δοκιμάζειν προσέθηκεν ὁ Πόρσων⟩ πάλιν. Ἦν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν ἁπαξάπαντας γενομένους παλιναιρέτους» τοιαύτη εἶνε ἡ ἀδιάλειπτος ἐπιδοκιμασία τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, ὥστε κινδυνεύουσι πάντες οἱ Ἀθηναῖοι νὰ γίνωσι παλιναίρετοι.

παλίνορτος 2 πάλιν ὡρμημένος· μίμνει γὰρ φοβερὰ (δυσφερὰ Weckl.) παλίνορτος οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος Αἰσχ. Ἀγ. 161 ἡ μνήμων μῆνις ἡ τῶν τέκνων τιμωρὸς (δηλ. ἡ ὁποία θὰ λάβῃ ἐκδίκησιν διὰ τὸν φόνον τῶν τέκνων, τῆς Ἰφιγενείας) μένει ἐν τῷ οἴκῳ (ἐν ᾧ ὁ ἀνὴρ ἀπῆλθεν εἰς στρατείαν) ὡς οἰκονόμος δολία (ὄχι πιστή), ἵνα κατόπιν ἐφορμήσῃ φοβερά.

παλινστομέω δυσφημῶ, βλασφημῶ· Αἰσχ. Ἑπτ. 244 πρβ. παλίμφημος.

παλίντονος 2 πρὸς τὰ ὀπίσω τεινόμενος· τὰ τόξα παλίντονα Ἡρ. 7, 69 κυρ. εἰς τὰ ὀπίσω τεταμένα, ἕτοιμα εἰς ἐκτόξευσιν. Κατά τινας τὰ τόξα ταῦτα ἦσαν τόσον ἐλαστικά, ὥστε ἀπαλλαττόμενα τῆς νευρᾶς δὲν ἐγίνοντο εὐθύτονα, ἀλλ' ἐπανήρχοντο εἰς ἀντίθετον θέσιν, ἴδ. Ἀγάθων. Ἀπ. 4 (ἐν λέξ. τρίτος). παλίντονος γὰρ ἁρμονίη κόσμου ὅκωσπερ λύρης καὶ τόξου Πλουτ. 369 Β ὁ κόσμος (κυρ. ἡ ἁρμονία τοῦ κόσμου) εἶνε ἀκριβῶς ὅπως ἡ λύρα καὶ τὸ τόξον, τὰ ὁποῖα, ἵνα ἐνεργήσωσι πρὸς τὰ ἐμπρός, πρέπει νὰ τεντώσῃ τις πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα Δ. Γ. ὑπῆρχε παλίντροπος (ὡς ἐν σ. 1026 Β), ὃ ἴδε.

παλιντράπελος 2 ὀπίσω ἐστραμμένος· Μοῖρα θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ Πινδ. Ὀ. 2. 41 ἡ Μοῖρα μετὰ θεοπέμπτου ὄλβου ἐπιφέρει καί τι κακὸν ἐπαναληφθὲν ἐν ἄλλῳ χρόνῳ.

παλιντριβὴς 2 ὁ συνεχῶς τριβόμενος, τυπτόμενος, ἔθ. ἀναίσθητος, ἐπίμονος, σκληροτράχηλος· τὴν δ' (γυναῖκα ἐποίησεν) ἐκ σποδείης (Bekk.: σποδιῆς) καὶ παλιντριβέος ὄνου, ἣ σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῇσιν μόγις ἔστερξεν ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο ἀρεστά Σιμωνίδ. Ἀμ. 7, 43 ἄλλην δὲ γυναῖκα ἐποίησεν ἐκ φαιᾶς καὶ ἐπιμόνου (πείσμονος) ὄνου, ἥτις μὲ τὴν βίαν καὶ μὲ τὰς ἀπειλὰς μόλις ἐπὶ τέλους ἐπείσθη καὶ τὰ ἔκαμεν ὅλα συμφώνως μὲ τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου της. ‖ ἐπίτριπτος, πανοῦργος, δόλιος· καί πως τὰ

μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου Σοφ. Φιλ. 448 καὶ πως πᾶν ὅ τι εἶνε πανοῦργον καὶ δόλιον (τ. ἔ. πάντας τοὺς πανούργους καὶ δολίους) μετὰ χαρᾶς ἐπαναφέρουσιν ἐκ τοῦ Ἅιδου.

παλίντροπος 2 ὁ πάλιν τρεπόμενος, ὀπισθόρμητος· ἥντιν' αὖ παλίντροπος κέλευθον ἕρπεις; Σοφ. Φιλ. 1222 διατί ἐπιστρέφεις ὀπίσω; πάντων δὲ παλίντροπός ἐστι κέλευθος Ἀπ. Παρμ. 6 δι' ὅλα ὑπάρχει μία ὁδὸς ἀντίθετος. παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται Εὐρ. Ἡρ. Μ 1069 θέλων νὰ σηκωθῇ γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. παλιντρόποις ὄμμασι Αἰσχ. Ἀγ. 770, ἴδ. ἕδεθλον. ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν Αἰσχ. Ἱκ. 178 ἀποστρέφων (γυρίζων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος) τὸ πρόσωπον ἐν ταῖς δεήσεσιν ἡμῶν. οὐ ξυνιᾶσιν ὅκως διαφερόμενον ἑωυτῷ ὁμολογέει· παλίντροπος ἁρμονίη ὅκωσπερ τόξου καὶ λύρης Ἡρακλ. Ἀπ. 51(45) δὲν ἐννοοῦν πῶς τὸ φερόμενον ἀντιθέτως (τὸ ἀποχωριζόμενον) συνέρχεται (πάλιν) εἰς ἑαυτό (κυρ.) ἡ ἁρμονία ὅπως τοῦ τόξου οὕτω καὶ τῆς λύρας εἶνε ὀπισθόρμητος· ἴδ. παλίντονος. παρὰ Βακχυλ. 10(11), 54: στήθεσι παλίντροπον ἔμβαλεν νόημα (θεὰ) σημ. ἐνέβαλεν αὐταῖς παραφροσύνην. ὅταν δὲ δαίμων... πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ἀπ. Σοφ. 666, ἴδ. ἐρείδω.

παλιντυχής 2 ὁ ἀπὸ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν μεταπίπτων· Αἰσχ. Ἀγ. 469: Ἐρινύες τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχῆ (-χεῖ Scaliger) τριβᾷ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν αἱ Ἐρινύες τὸν ἄνθρωπον τὸν παρὰ τὸ δίκαιον τυχηρόν, ὅταν ἐν τῇ διατριβῇ (διανύσει) τοῦ βίου του μεταστραφῇ (γυρίσῃ) ἡ τύχη του, καθιστῶσιν ἀμαυρὸν (ἀφανῆ).

παλίνωρος 2: ταῦτά κε θηήσαιο παρερχομένων ἐνιαυτῶν ἑξείης παλίνωρα (παλίνορσα Grotius) Ἄρατ. 451 «ἀντὶ τοῦ πάλιν τὰς ὥρας ἔχοντα τὰς αὐτάς, ἢ πάλιν κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας τὰς ἰδίας ἀνατέλλοντα καὶ δύνοντα καὶ πάλιν τὴν οἰκείαν κίνησιν καὶ τάξιν διὰ τῆς τῶν αὐτῶν ὡρῶν συμπληρώσεως ἀποφαίνοντα κατὰ περίοδον χρονικήν» Σχ.

παλιρρόθιος 2 ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ῥοθῶν, εἰς τὰ ὀπίσω ῥέων, παλίρρους.

παλίρροθος 2: παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις Αἰσχ. Ἀγ. 200 τοῖς ὑπὸ τῶν παλιρρόων κυμάτων πληττομένοις. Ὁ Ahrens χάριν τοῦ μέτρου διώρθ. παλιρρόχθοις: τοῖς ἀντηχοῦσιν ἐκ τῶν κυμάτων τῶν παλιρρόων.

παλίρροος 2 ὁ ἐπὶ τὰ ὀπίσω ῥέων, ἐπὶ θαλάσσης «ποῦ τρέχει ὀπίσω»· ἐς δὲ γῆν πάλιν κλύδων παλίρρους ἦγε ναῦν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1397 ὁ κλύδων πρὸς τὰ ὀπίσω (δηλ. πρὸς τὴν γῆν) ῥέων ἦγε πάλιν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. θεῶν παλίρρους πότμος Ἡρ. Μ. 739 = ἡ παλίνδρομος τύχη ἐκ τῶν θεῶν, ἡ μεταβολὴ τῆς τύχης (παλίνστροφος). παλίρρους δὲ τάνδ' ἐπάγεται δίκαν διαδρόμου λέχους Εὐρ. Ἠλ. 1155 «παλίνστροφος δ' (ὁ διαρρεύσας χρόνος) ἐπάγει μεθ' ἑαυτοῦ (ἤτοι: συνεπάγεται = ἐπάγεται) τὴν τιμωρίαν ταύτην τῆς ἀκολάστου γυναικὸς (= διαδρόμου λέχους)» Δ. Βερν., ἴδ. καὶ διάδρομος.

παλίρροπος 2: πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ Εὐρ. Ἠλ. 491 «διπλῆν μὲν λέγει τὴν ἄκανθαν διὰ τὴν κύρτωσιν, ἤ, κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν συνήθειαν, διπλωμένην· παλίρροπον δὲ τὸ γόνυ, ὡς ὀπίσω πρὸς τὴν κάμψιν, ἢ τὴν δίπλωσιν καθ' ἡμᾶς, ἢ δίπλαν, ῥέπον» Δ. Βερν.

παλίρρυτος 2: παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες Σοφ. Ἠλ. 1420 οἱ πάλαι ἀποθανόντες κρυφίως (ἀπροσδοκήτως) ἀφαιροῦσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων πρὸς ἀποζημίωσίν των (κυρ. ὥστε νὰ ῥεύσῃ ὀπίσω): παίρνουν τὸ αἷμά των πίσω: αἷμα ἀντὶ αἵματος.

πάλλω (ποιητ. ἐνίοτε καὶ ἀμεταβ. Σοφ. Ο. Τ. 153. Εὐρ. Ἠλ. 435. Ἀρφ. Λυσ. 1304) ἐπ. ποιητ., ἔπηλα ἐπ. καὶ τραγ., πεπηλότι Νόνν. 14, 152. Ἀόρ. ἀμπεπαλὼν Γ 355. Μέσ. πάλλω ἐμαυτόν, ὡς Ἡρ. 1,141 καὶ πάλλω ἐμαυτῷ, κληρόω Ω 400. πήλασθαι Καλλ εἰς Δία 64. πάλτο Ο 645. ἐκ- Ψ 483. κατεπ- Τ 351. ἀν- Υ 424. (ἀντὶ τοῦ ἵππων κατεπάλμενος Λ 94 ὁ Ahrens προτιμᾷ τὸ καταπάλμενος τοῦ Σχολ., διότι ἡ ἐπὶ δὲν ἐξηγεῖται ὀρθῶς). ἀναπαλεὶς Στρ. 8, 6, 21. πέπαλμαι Αἰσχ. Χο. 409. 522. νὺξ ὄχημ' ἔπαλλεν Εὐρ. Ἴων. 1151 κυρ. πάλλουσα τὴν μάστιγα ἤλαυνεν, ὅθεν ταχέως ἐκίνει. στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ βραβῆς κλήροις ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους Σοφ. Ἠλ 710 σταθέντες δὲ ἐκεῖ ὅπου οἱ ἐπιμεληταὶ τοῦ ἀγῶνος διὰ κλήρου ἔταξαν αὐτοὺς καὶ ἐτοποθέτησαν τὰς δίφρους των. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων Ο. Τ. 153, ἴδ. ἐκτείνω. χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν Φιλ. 1125 χειρὶ πάλλων (τὸ τόξον), ὅ ἐστιν ἡ τροφὴ ἐμοῦ τοῦ μελέου. στήθεσιν πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα Χ 452 ἡ καρδία μου κτυπᾷ εἰς τὰ στήθη (καὶ πετιέται, φθάνει) εἰς τὸ στόμα ἐπάνω. χλωρῷ δείματι θυμὸν πάλλοιτο ὄψιν ἀήθη Αἰσχ. Ἱκ. 575 ἐκ τοῦ χλωροῦ φόβου ἔτρεμον διὰ τὸ ἀσύνηθες θέαμα. (ἐκ) νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη Χο. 522, ἴδε νυκτίπλαγκτος. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε πήλασθαι Καλλίμ. εἰς Δία 64 «ὁ κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ» Σχ. ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο Ο 645 προσέκρουσεν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος.

παλτός 3 «παλτὸν πῦρ» Σοφ. Ἀντ. 131 «ὁ κεραυνὸς ὁ ἄνωθεν παλθεὶς Σχ.

παμπησία ἡ: διέλαχον κτημάτων παμπησίαν Αἰσχ. Ἑπτ. 801 διεμοιράσθησαν ὅλην τὴν τῶν κτημάτων περιουσίαν.

πάμπληκτα πλήρη πληγῶν· τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων; Σοφ. Τρ. 505 τίνες διεξῆλθον ἐπιπόνους ἀγῶνας πλήρεις πληγῶν καὶ κόνεως;

πάμπολις 2: οὐδὲν ἕρπει θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας Σοφ. Ἀντ. 614 «οὐδείς ἐστι νόμος ἐν πάσαις ταῖς πόλεσιν, ὥστε φεύγειν τοὺς ἀνθρώπους τὸ συμβησόμενον» Σχ. ἢ «ὁ δὲ νόμος ὁ πάντων τῶν ἀνθρώπων κοινὸς τοῦτο ἔχει, μηδένα ζῆν ἄνευ λύπης» Σχ. Τὸ χωρίον μένει ἀνεξήγητον ἢ μᾶλλον ἀδιόρθωτον μέχρι σήμερον. Ἐκ πασῶν τῶν διορθ. ἐπιδοκιμάζω τὴν τοῦ Bergk παμπαδίς (ἀντὶ τοῦ πάμπολις), ὅπερ εἶνε διάφορος τύπος τοῦ παμπηδίς, παμπήδην, πάμπαδον. Εἰς τὴν αὐτὴν διόρθ. ἐνέπεσον καὶ ἐγώ. Ὁ ἀντιγραφεὺς τὸ δεύτερον α, ἀφανὲς ἢ καὶ ἀμυδρὸν ὄν, παραναγνοὺς παρήγαγε τὸ πάμπολις.

πάμπρεπτος 2: παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν Αἰσχ. Ἀγ. 120 ἐν πανταχόθεν (μακρόθεν) βλεπομένοις βράχοις.

παμπρόσθη Αἰσχ. Ἀγ. 715: πάμπροσθ' ἢ Blomfield: παντελῶς πρόσθε, ὅπως ἀναφέρηται εἰς τὴν ἐπὶ μακρὸν χρόνον περατωθεῖσαν πολιορκίαν τῆς Τροίας· ἴδ. ἀνατλῆναι.

παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπαί Σοφ. Ἠλ. 105 αἱ ὁλόφωτοι λάμψεις τῶν ἄστρων· ἴδ. προφωνῶ.

πάμφθαρτος 2 Αἰσχ. Χο. 295. Τὸ χωρίον: κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ ἐπὰν κακῶς ἀποξηρανθῇ μοίρᾳ φθαρτικωτάτῃ (=μόρῳ, ᾧ τις πᾶς (παντάπασι) φθείρεται)· ἴδ. ταριχεύω.

πάμψυχος 2 ὅλως διόλου ζωντανός, ὁλοζώντανος· ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει Σοφ. Ἠλ. 841 ὑποκάτω τῆς γῆς ὁλοζώντανος βασιλεύει, ζῇ καὶ βασιλεύει· «διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν» Σχ. πρβ. τὸ Ὁμηρ. «οἶος πέπνυται».

παναισχής: 2 ὁ τὴν ἰδέαν παναίσχης ἢ δυσγενὴς ἢ μονώτης Ἀριστοτ. 1099b, 4 ὅπου πλημμελῶς γράφεται παναίσχης καὶ ὑπὸ ἄλλων καὶ ὑπὸ Κόντου, ἀντιγράφοντος τὸ χωρίον (ἐν Ἀθηνᾶς 1, 93). Ὁμοίως ἀναισχής, ἐπαισχής. Πρβ. καὶ Πολυδ. 6, 163 παναισχές. Τὸ παναίσχης τοῦ Κόντου μάχεται πρὸς τὴν ἀναλογίαν.

πανάλωτος 2 ὁ πάντας ἢ πάντα αἱρῶν, συλλαμβάνων. -ἄτη Αἰσχ. Ἀγ. 373· ἴδ. ὑπερτελῶ.

παναρκέτας νόσου γεν. τοῦ θηλ. παναρκέτη (ἐκ τοῦ πανάρκετος). Αἰσχ. Χο. 67 παναρκέτας νόσου βρύειν ὥστε νὰ εἶνε πλήρης τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης αὐτῷ» (Σχ.) νόσου.

παναρκής 2 εἰς πάντα ἀρκῶν, παντοδύναμος. Αἰσχ. Ἑπτ. 151.

πανδημία ἡ: Αἰσχ. Ἱκ. 615. Τὸ χωρίον: πανδημίᾳ (-μίας Voss) γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις ἔφριξεν αἰθὴρ τόνδε κραινόντων λόγον, ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους ἐκ τῆς πανδήμου ἀναστάσεως τῶν δεξιωνύμων (δεξιὸν καὶ αἴσιον ὄνομα ἐχουσῶν) χειρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐπεκύρουν τοῦτον τὸν λόγον, ἐπληρώθη (κυρ. ἀνετρίχιασεν) ὁ αἰθήρ, νὰ εἴμεθα δηλ. μέτοικοι ταύτης τῆς χώρας ἐλεύθεροι (ὄχι δοῦλοι). Κατὰ λέξιν: ἀπὸ ὅλον τὸ πλῆθος, (δηλ.) ἀπὸ τὰς δεξιὰς χεῖρας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπεκύρουν τοῦτον τὸν λόγον, ἀνετριχίασεν ὁ αἰθήρ, δηλ. νὰ εἴμεθα μέτοικοι ἐλεύθεροι ταύτης τῆς χώρας. Τὸ ἀπρφ. μετοικεῖν (=εἶναι μετοίκους) ἐξαρτ. μᾶλλον ἐκ τοῦ κραινόντων.

πάνδημος 2: πάνδαμος πόλις Σοφ. Ἀντ. 1141 = πᾶς ὁ δῆμος τῆς πόλεως· πρβ. Ἠλ. 982.

πάνδικος 2: γᾶ βοῦνι, πάνδικον σέβας (Dindorf: βουνῖτι ἔνδικον) Αἰσχ. Ἱκ. 784 γῆ «ὀρεινή, δικαία σέβεσθαι, ἣν πάντες τιμῶσι» Σχ., δικαιότατα («μὲ ὅλα τὰ δίκαια») σεβαστή. ἢ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη Ἑπτ. 657 εἰ δὲ μὴ θὰ ἦτο βεβαίως κατὰ δικαιότατον λόγον ἀναξία τοῦ ὀνόματός της Δίκη. πανδίκως στελεῖν χιτῶνι τῷδε Σοφ. Τρ. 611 μὲ ὅλα μου τὰ δίκαια («ἀνενδοιάστως» Σχ.) νὰ τὸν ἐνδύσω μὲ τοῦτον ἐδῶ τον χιτῶνα. κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτὰς (παρθένων) Αἰσχ. Ἑπτ. 156 εἰσακούετε τὰς παρακλήσεις τῶν παρθένων, αἵτινες δικαιότατα (μὲ ὅλα των τὰ δίκαια) ἀνύψωσαν τὰς χεῖράς των πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐγὼ γὰρ πανδίκως ὑπίσχομαι Εὐρ. 807 ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ (δικαιοσύνῃ) ὑπισχνοῦμαι. πρὸς τοὺς τεκόντας πανδίκως μεμνημμένος τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ Χο. 677 εὐσυνειδήτως ἐνθυμούμενος εἰπὲ πρὸς τοὺς γονεῖς του, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ὀρέστης.

πανδοκεύτρια ἡ, «πάντα δεχομένη» (καὶ καταπίνουσα)· τούτοις τοῖς προβάτοις μου ἐδόκει δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια Ἀρφ. Σφ. 35 μέσα εἰς ταῦτα τὰ πρόβατα μοῦ ἐφαίνετο πῶς ὡμιλοῦσε μία φάλαινα, ἡ ὁποία ἔπαιρνε ὅ τι τῆς ἔδιδε κανείς. Πρβ. Πλοῦτ. 426. Βάτρ. 114.

πανδοκέω: ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον Αἰσχ. Ἑπτ. 18 «πάντα πόνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας (μᾶλλον: παιδεύσεως) ὑποδεχομένη» Σχ. (κυρ. ἀναδεχομένη ὡς πανδόκος γῆ).

πανδόκος 2: θεωρίδα, τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι, τὰν ἀνάλιον, πανδόκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον Αἰσχ. Ἑπτ. 843 τὴν θεωρικὴν (πανηγυρικὴν) ὁδόν, τὴν ἀπάτητον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν ἀνήλιον, τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν πάντας δεχομένην σκοτεινὴν χώραν· ἴδ. ἀμείβω. ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων Χο. 658 εἶνε δὲ ὥρα νὰ ῥίπτωσιν οἱ ὁδοιπόροι τὴν ἄγκυραν εἰς τὰ πανδοχεῖα τῶν ξένων

πανήγυρις ἡ: κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει βουλευσόμεθα Αἰσχ. Ἀγ. 836, ἴδ. ἀγών.

πανημερεύω: ἆρά ποτ' αὖθις ἁ παλαιὰ Τροία τοὺς προπότας παναμερεύσει θιάσους ἐρώτων ψαλμοῖσι καὶ κυλίκων οἰνοπλανήτοις ἐπιδεξίαις ἁμίλλαις; Εὐρ. Ῥῆ.

360 θὰ γε πάλιν καμμίαν φορὰν ἡ παλαιὰ Τροία θὰ ἴδῃ τούς ὑπὲρ ὑγείας προπίνοντας ἐρωτικοὺς ὁμίλους νὰ περνοῦν ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τραγούδια καὶ μὲ τὰ πλήρη οἴνου ποτήρια, τὰ ὁποῖα ἐξ ἁμίλλης πηγαίνουν καὶ ἔρχονται πρὸς τὰ δεξιὰ (τῶν συμποτῶν);

πανήμερος 2, Δωρ. πανάμερος, ἴδ. πάγχριστος.

πάνθυτος 2 μὲ ὅλας τὰς θυσίας ἑωρτασμένος, πάνσεπτος· πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε Σοφ. Αἴ. 712, ἴδ. ἐξανύω.

πανσαγία ἡ: βάντα πανσαγίᾳ Σοφ. Ἀντ. 106 ἐπελθόντα σὺν πανοπλίᾳ.

πανουρτος 2: πανούρτῳ παμμήνῳ πολλῶν δεινῶν στυγνῶν τ' ἀρχαίων (ἄλλοι γράφ. ἀχέων) Σοφ. Ἠλ. 851 διὰ τὸ ὅτι τὰ πολλὰ καὶ ἀρχαῖα δεινὰ καὶ στυγνὰ ὅλα συνεσωρεύθησαν καὶ παραμένουσι καθ' ὅλον τὸν χρόνον διηνεκῶς πλησίον ἡμῶν. Η σύνταξις: διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ πάμμηνον τῶν δεινῶν «καθ' ὃ πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη» Σχ. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη προτιμητέα τῆς ἐνεργ. «τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά». Πρβ. Τραχ. 117 βιότου πολύπονον = πολύπονος βίοτος. Ἀντιγ. 1029. Αἴ. 1044.

πανταχῇ (πανταχῆ): εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι Αἰσχ. Πέρ. 227 περὶ δὲ τούτων κρίνομεν, ὅτι θ' ἀποβῶσι σοι καλῶς κατὰ πάντα. πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω Εὐμ. 472 ὅταν κριθῶ (κυρ. ὅταν πράξω, ἐνν. τὴν δίκην, ἐνώπιόν σου: ὅταν διενεργήσω ἐνώπιόν σου τὴν δίκην) ἐνώπιον σοῦ (δικαζούσης), ὅπως καὶ ἂν κριθῶ (= πανταχῇ), θὰ ἐπιδοκιμάσω τὴν κρίσιν σου, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος· τὸ πανταχῇ ἀναφ. εἰς τὸ αἰνέσω. ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες (= ὁπωσδήποτε ἂν πράττωμεν) φίλοι (ἐνν. ἐσμέν); Σοφ. Ἀντ. 634. ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσῃ Αἴ. 1369 ὅπως ἂν ποιήσῃς, κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, θὰ εἶσαι τίμιος ἀνήρ· ὅπου τὸ πανταχῇ ἐπαναλαμβάνει δίκην δεικτικ. ἀντων. τὸ ἰσοδύναμον ὡς ἂν ποιήσῃς. πανταχῇ δύσποτμα Αἰσχ. Πρ. 214 κατὰ πᾶσαν ἔποψιν δύσμοιρα, δυσχερῆ. κακῶς πέπρακται πανταχῇ Εὐρ. Μήδ. 366 = πανταχοῦ τὴν ἐπάθαμεν.

παντελής (τέλος) 2: παντελῆ σάγην ἔχων Αἰσχ. Χο. 558 τελείαν περιβολὴν ἔχων ξένου. παντελῆ ψηφίσματα Ἱκ. 609 πλήρες κῦρος ἔχοντα. παντελὴς δάμαρ Σοφ. Ο. Τ. 930 ἡ πληρέστατα κεκτημένη δικαιώματα σύζυγος, νόμιμος. Κατ' ἄλλους παντελὴς ἐνταῦθα λέγεται ἡ Ἰοκάστη, διότι ὁ γάμος αὐτῆς ὑπῆρξεν εὐλογημένος: γόνιμος πολλῶν τέκνων· ἀντίθ. γάμος ἀτελὴς ὁ ἄτεκνος. παντελεῖς ἐσχάραι Ἀντ. 1016 ἅπασαι (πέρα-περοῦ). θεοῖσι γέρα τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν; Αἰσχ. Πρ. 455 εἰς τοὺς θεοὺς τίς ἄλλος ἀπένειμε τιμὰς ἢ ἐγὼ τελείως («ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος» Weckl.); ὦ Ζεῦ πάτερ παντελές Ἐπτ. 111 «πάντων ἔχων τέλος». παναλὴς χρόνος Χο. 965, ἴδ. ἀμείβω.

πάντιμος 2: νίκης πάντιμον γέρας Σοφ. Ἠλ. 687 τὸ ἐντιμότατον βραβεῖον τῆς νίκης.

παντοπόρος 2 ὁ εἰς πάντα πόρους (μηχανὰς) εὑρίσκων, πολυμήχανος, φρόνιμος· ἀντίθ. τῷ ἄπορος.

πάντοσε: ἀσπίδα πάντοσ' εἴσην Γ 347 κἀλλ. καθ' ὅλα τὰ μέρη κυκλοτερῆ.

πάντροπος 2 ὁ πάντας τρέπων (συνήθως εἰς φυγήν), παντελῶς (εἰς φυγὴν) τετραμμένος· τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους Αἰσχ. Ἐπτ. 936 τετραμμένου τοῦ γένους εἰς παντελῆ φυγὴν (κυρ. διὰ παντελοῦς φυγῆς), προτροπάδην φεύγοντος: πάντροπον τροπὴν τετραμμένου.

πάνυ: δοκεῖ δέ μοι καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη Θουκ. 1, 3 μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλως διόλου δὲν ὑπάρχει ἡ ὀνομασία αὕτη. (μέλλουσι) πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός Αἰσχ. Χο. 860 νὰ συμπληρώσωσι διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τὸν ὄλεθρον τοῦ οἴκου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Τοῦ δὲ πάνυ τι (πλημμελὲς τὸ πάνυ τοι) προηγεῖται συνήθως ἄρνησις: οὐ πάνυ τι, οὐδεὶς πάνυ τι κττ. Ἐλέγετο δὲ καὶ οὐδὲν πάνυ, ὡς Ἀρφ. Νεφ. 733: ἔχεις τι; Μὰ δῆτ', οὐκ ἔγωγε. Οὐδὲν πάνυ; ὅπου τὸ οὐδὲν πάνυ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον: «τίποτε, τίποτε»:

πανώλεθρος 2: μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν (πρέμνοθεν Valcken., ἀλλὰ πρβ. πρυμνός) πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε δηάλωτον Αἰσχ. Ἐπτ. 71 μὴ ἄρδην καταστρέψαντες ἐκριζώσητε (= πρυμνόθεν ἐκθαμνίσητε) καὶ παραδώσητε λείαν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τὴν πατρίδα μου. πανώλεθρος δ' οὔποτ' ἂν γένοιτο Εὐμ. 555 οὐδέποτε δὲ θὰ καταστραφῇ ἐξ ὁλοκλήρου. Ἐνεργ. ὁ ἐντελῶς ἐξολοθρεύων, ὡς: τὸν πανώλεθρον θεόν, ἀλάστορα Ἱκ. 419. Ἐπτ. 917.

πάνωρος: 2 πάνωρον φέρμα Αἰσχ. Ἱκ. 696, ἴδ. καρποτελής.

πάομαι (ρ. πα-, πρβ. πόσις, σύζυγος, δεσπότης, potis, potens) κτῶμαι, κυρ. γίνομαι κύριός τινος. Τὸ ῥῆμα εἶνε Δωρ. = κτάομαι, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ποιητ., σπαν. πεζ. (Ξενοφ.). πάσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 178 ἐπασάμην Ἀπ. Αἰσχ. 215. πασάμενος Θέογν. 146. Ἐπίγρ. παρ' Ἀθην. 465 D. Θεόκρ. 15, 90. πέπαμαι Πίνδ. Π. 8, 73. Ἀπ. 105. Εὐρ. Ἴων 675. Ἀρφ. Ὄρν. 943 (κατὰ Πίνδ.) Ξεν. Ἀν. 3, 3, 18. 7, 6, 41. πεπαμένος Αἰσχ. Χο. 190. Ἀγ. 826 Ξεν. Ἀν. 6, 1, 22· πεπᾶσθαι Εὐρ. Ἀνδ. 641. Ἡρ. Μ. 1426. Θεόκρ. 10, 32. ἐπεπάμην Ξεν. Ἀν. 1, 9, 19. πεπάσομαι Πέμπελ. Πυθαγ. π. Στοβ. 79, 52. ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμένῳ νόσον Αἰσχ. Ἀγ. 826, ἴδ. διπλοΐζω. ποτιτρόπαιος ὢν ... μιάστορα ... πάσεται Εὐμ. 177, ἴδ. προστρόπαιος.

παπταίνω: αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω Πίνδ. Π. 3, 22 ἐξευτελίζων τὰ ἐπιχώρια ἀποβλέπει εἰς τὰ μακράν.

παρά, ἐπ. παραί. Η κυρία σημ. τῆς προθέσ. εἶνε ἡ τοῦ πλησίον. 1) Μετὰ γεν. κυρ. τοπικῶς ἐπὶ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, ὡς ἐλθεῖν παρά τινος ἀπὸ κοντά τινος, ἀπὸ πλησίον (de chez quelqu'un). ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυτο Λ 1 ἐσηκώνετο ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὸν Τιθωνόν, ἀπὸ τὸ πλάγι τοῦ Τιθ. πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη Δ 468 «τὰ ὁποῖα, ὅταν ἔσκυψε, τοῦ ἐβγῆκαν εἰς τὸ φανερὸν ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὴν ἀσπίδα». ἴδ ἀσπίς. πρβ. παρὰ δὲ Κυανέων πελαγίων (πελαγέων πετρῶν τὰ χ/φα) Σοφ. Ἀντ. 966 ὄχι μακρὰν (κυρ. ὕστερα ἀπὸ τοὺς Κυανοῦς βράχους κέ.) τῶν Κυανῶν (βράχων) τῶν ἐν τῷ πελάγει εὑρισκομένων. Θήβαν ναιετῶν παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥείθρων 1123 κατοικῶν τὰς Θήβας ἀπὸ τὸ μέρος (ὄχι μακρὰν) τῶν ὑγρῶν ῥείθρων τοῦ Ἰσμηνοῦ. φροντίδα τὰν πὰρ ποδός Πινδ. Π. 10, 62 κυρ. τὴν φροντίδα τὴν ὁρμωμένην ἐκ τοῦ παρὰ πόδας ὄντος, ἐκ τοῦ παρόντος, ἴδ. φροντίς. ἀφ' ἱστῶν παρὰ κερκίδων τ' οἰστρηθεὶς Διονύσῳ Εὐρ. Βάκχ. 118 οἰστρηλατηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διονύσου, (ὥστε ν' ἀπομακρυνθῇ) ἀπὸ τῶν ἱστῶν καὶ «ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ» τὰς κερκίδας. δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου Πλ. Πολ. 461 Ε νὰ τὸ βεβαιωθῶμεν ἀπὸ τὴν συζήτησιν· ὅπου τὸ παρὰ τοῦ λόγου πρωσοποποιεῖται, οἷον παρὰ τῶν λεγόντων. πρβ. ἵνα βεβαιώσωμαι ἤδη παρὰ σοῦ Γοργ. 489 Α τὸ βεβαιωθῶ παρὰ σοῦ, λάβω παρὰ σοῦ τὴν βεβαίωσιν. Παρομοίως ταῦτα οἱ Ἕλληνες πυνθάνοννονται παρὰ πυρσῶν Ἡρ. 7, 182 ὅπου ὁ συγγραφεὺς εἶχε κατὰ νοῦν: παρὰ τῶν πυρσευόντων. ἐν οἷς αὐτῷ ἐξουσία ἦν σαφῶς εἰδέναι παρὰ τῆς βασάνου Ἀντιφ. 1, 6 ὅπου τρόπον τινὰ ἡ βάσανος πρωσοποποιεῖται, διότι δηλ. ἡ βάσανος ἤθελε τὴν ἐξαναγκάσῃ νὰ ὁμιλήσῃ. περὶ ὧν ἂν ἐγὼ λέγω τὰ μὲν ἔργα παρ' ὑμῶν αὐτῶν ζητεῖτε, τὰ δὲ βέλτιστα ἐπιστήμῃ λέγειν παρὰ τοῦ παριόντος Δημ. 8, 75 προκειμένου περὶ τῶν ὑπ' ἐμοῦ λεγομένων τὴν μὲν ἐκτέλεσιν αὐτῶν ζητεῖτε παρ' ὑμῶν αὐτῶν, παρὰ δὲ τοῦ ῥήτορος (κυρ. παρὰ τοῦ ἐνώπιον ὑμῶν παρουσιαζομένου ζητεῖτε) νὰ λέγῃ τὰ βέλτιστα, καθ' ὅσον τὰ γνωρίζει. τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν Θουκ. 2, 41 τὸν αὐτὸν ἄνδρα ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν λαμβανόμενον, ἑπομ. τὸν γνήσιον Ἀθηναῖον· πρβ. Δημ. 4, 27. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος Σοφ. Ο. Κ. 1500, ἴδ. ἐμφανής. — παρ' αὐτῶν εὑρόντες Λυκ. κ. Λεωκ. § 80 «ἀπὸ τὸν ἑαυτόν τους», ἐξ ἰδίας ἐπινοήσεως. τοῦτ' αὖ παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω Ξεν. Κ. 5, 5, 20 ἂς ἀποδεικνύηται δι' ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀντλήσῃς οἴκοθεν (θὰ εὕρῃς μόνος σου). Καὶ βραχυλογ. οὔκουν παρ' Ἀθηναίων μεταθρέξῃ ταχύ; Ἀρφ. Εἰρ. 261 δὲν θὰ τρέξῃς γρήγορα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, διὰ νὰ ζητήσῃς παρ' αὐτῶν ἀλετρίβανον; 2) Μετὰ δοτικῆς, εἰς δήλωσιν ἠρέμου διαμονῆς πλησίον προσώπου τινός· ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔρις καὶ ταραχή· ταῦτα δ' ὁρῶν ὁ Φίλιππος τοῖς παρ' ἑκάστοις προδόταις χρήματ' ἀναλίσκων πάντας συνέκρουε Δημ. 18, 19 ἁ σαφῆ. παρὰ τῷ ἐντυχόντι αἰεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ Θουκ. 2, 43 ὅπου τὸ καιρῷ δὲν εἶνε ὑποκείμ. τοῦ ἐντυχόντι ἀλλ' ἀντικείμενον· ἴδ. ἐντυγχάνω. Σπανίως ἐπὶ πραγμάτων. παρ' οἴνῳ Σοφ. Ο. Τ. 780 = ἐν οἴνῳ· πρβ. παρ' οἶνον, παρὰ πότον, παρὰ τὴν πόσιν Ἡρ. 2, 121, 4. παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται Σοφ. Φιλ. 139, ἴδ. ἀνάσσω. τἀδικήματα, ἕως μὲν ἂν ᾖ ἄκριτα, παρὰ τοῖς πράξασίν ἐστιν, ἐπειδὰν δὲ κρίσις γένηται παρὰ τοῖς μὴ δικαίως ἐπεξελθοῦσιν Λυκ. κ. Λεωκ. § 147 τἀδικήματα, ἕως ὅτου εἶνε ἄκριτα, ἐπιβαρύνουσι τοὺς πράξαντας αὐτά, μετὰ δὲ τὴν κρίσιν, ἐπιβαρύνουσι τοὺς μὴ δικαίως τιμωρήσαντας αὐτά. ἃ δὴ κατέγνωσται μὲν παρὰ τῷ δικαιοτάτῳ συνεδρίῳ. . ., ὁμολογεῖται δὲ παρὰ τῷ δήμῳ τῆς μεγίστης ἄξια εἶναι τιμωρίας, τούτοις ὑμεῖς ἐναντία ψηφιεῖσθε; Αὐτ. § 54 ψηφιεῖσθε ὑμεῖς ἐναντία τούτοις, ἃ κατέγνωσται (ἔχουν καταδικασθῆ) μὲν παρὰ τῷ δ. συνεδρίῳ (πλησίον τοῦ δ. συνεδρίου), ὁμολογεῖται δὲ παρὰ τῷ δήμῳ (πλησίον, κατὰ τὴν κρίσιν, τοῦ δήμου) εἶναι ἄξια τῆς μεγίστης τιμωρίας; Ἐπὶ τῶν παθητ. ῥημάτων, ὡς ἐνταῦθα, δύναται νὰ τεθῇ καὶ ἡ ὑπὸ μετὰ γεν., ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ διαφορά, ὅτι διὰ τῆς παρὰ μετὰ δοτ. δὲν ἐκφράζεται ὅτι ἡ πρᾶξις ἐκτελεῖται ὑπό τινος, ὡς διὰ τῆς ὑπὸ μετὰ γεν., ἀλλὰ μόνον ὅτι πλησίον αὐτοῦ γίνεται. 3) Μετ' αἰτ. εἰς δήλωσιν τῆς πρός τι, καὶ ἰδίως πρὸς πρόσωπον, κινήσεως. Ἐπὶ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων κττ. ἐλθέ. . . Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον α 285. ἀπικόμενοι παρὰ Κροῖσον Ἡρ 1, 36. καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 191 = τὸ σωφρονεῖν ἔρχεται παρ' αὐτοὺς καὶ ἄκοντας: «θέλουν δὲν θέλουν βάζουν γνῶσι». Ἀλλὰ καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων ἕς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον — δ 51 (ὑπῆγαν καὶ) ἐκάθισαν εἰς θρόνους πλησίον τοῦ Μενελάου. ν 122. Λ 109. Πλάτ. Τίμ. 88 Ε. — ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών Σοφ. Ἀπ. 433, ἴδ. ὀρθόω. Ἐνταῦθα κυρίως ἀνάγονται καὶ αἱ φράσεις παρ' οὐδὲν (κυρ. κοντὰ εἰς τὸ τίποτε, κατὰ παραβολὴν πρὸς τὸ οὐδὲν) τίθεσθαι, παρὰ μικρὸν τίθεσθαι (ἡγεῖσθαι), ποιεῖσθαι κτ., αἵτινες συνήθως συντάσσονται πρὸς αἰτ. πράγματος, σπανίως δὲ πρὸς αἰτ. προσ. Περὶ τούτου ἴδε τὸ ὀλίγος ἐν τέλει (Ξεν. Ἀν. 6, 6, 11). ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ ἀπονοστήσας χθονὸς θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς Εὐρ. Ἰ. Τ. 731 ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι

μὴ ἐκ τῆσδε τῆς χώρας (τῆς Ταυρικῆς) ἀποπλεύσας οἴκαδε ὀλιγωρήσῃ τῶν ἐμῶν ἐντολῶν. καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν Σοφ. Ἀντ. 34, ἴδ. ἄγω (σελ. 36 b) ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει Ο. Τ. 983 ἀλλ' ὅστις ταῦτα οὐδόλως λαμβάνει ὑπ' ὄψιν («δὲν τὰ λογαριάζει γιὰ τίποτε»), διάγει εὐκολώτατα τὸν βίον του. δῆλον ὡς ἀνὴρ παρ' οὐδὲν ἔσθ' ὁ μὴ φθονούμενος Ἀπ. Ἐπιχ. 285 ὁ μὴ φθον. εἶνε ἄνθρωπος «γιὰ νὰ μὴ τὸν λογαριάζῃ κανεὶς γιὰ τίποτε». οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν παρ' οὐδὲν ἄλγος Ἀντ. 465 οὕτως (=κατὰ ταῦτα) τὸ τυχεῖν (με) τοῦδε τοῦ μόρου ἐστὶν ἔμοιγε ἄλγος παρ' οὐδὲν (=ἴσον τῷ οὐδενί, ὡς οὐδέν: οὐδόλως ἀλγῶ ἐπὶ τούτῳ). παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθε Ἠλ. 1327 οὐδόλως τοῦ βίου φροντίζετε. Ἐν τούτοις τὸ παρ' οὐδὲν δηλοῖ κυρ. παραβολήν τινα, τὸ τίμημα, ὅπερ παρὰ τὸ πρᾶγμα (τὸ ἀγορασθησόμενον) τιθέμενον εὑρίσκεται ἰσάξιον· πρβ. οὐ γὰρ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν, ἀλλὰ τοσοῦτον τὰς τύχας ἑκατέρων μετήλλαξαν, ὥστε κτλ. Ἰσοκρ. 4, 59 «οὐ παρὰ μικρόν, ἀλλὰ παρὰ τοσοῦτον, τ. ἔ οὕτω τελείως μετήλλαξαν ἑκατέρωθεν τὰς τύχας, ὥστε κτλ». Κοραῆς, ὅστις παρατηρεῖ: «παρὰ μικρόν τι ποιεῖν, μικροῦ δεῖν ποιεῖν τί ἐστι, τ. ἔ. οὐ τελείως καὶ ἀπηρτισμένως τι ποιεῖν, ἀλλὰ καταλείπειν μικρὸν αὐτοῦ μέρος ἀποίητον. Ἔστι παράδειγμα: τὴν γὰρ πολιτείαν σαλεῦσαι καὶ λυθῆναι παρὰ μικρὸν ἐποίησεν (Ἰσοκρ. 8, 95) ἐπὶ τοσοῦτον ἐχάλασε τοὺς θεσμοὺς αὐτῆς, ὡς ἐγγὺς τοῦ λυθῆναι παντάπασι γενέσθαι». πρβ. οὐκ ἄν ποτε ἐπεχείρησαν ἡσσηθέντες παρὰ πολὺ αὖθις ναυμαχεῖν Θουκ. 2, 89 μετὰ μεγάλης διαφορᾶς. Ὁμοίως ἐνίκησαν οἱ Κερκυραῖοι παρὰ πολύ 1, 29 «διαφερόντως» Σχ. κατὰ μεγάλην διαφοράν. πρβ. 3, 36 δεινότατον ἔργον παρὰ πολύ Ἀρφ. Ἠλ. 445 τ. ἔ. διαφερόντως δεινότατον. Κατὰ ταῦτα καὶ τὸ ἡμέτερον «πάρα πολύ». Τὴν ἔννοιαν τῆς διαφορᾶς ἔχει ἡ παρὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω Θουκ. 6, 37 τόσον διαφόρως κρίνω τὰ πράγματα. παρὰ τοσοῦτον μὲν ἦλθεν ἡ Μυτιλήνη κινδύνου 3, 49 εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κινδύνου προῆλθεν ἡ Μυτ.: τόσον ἐπλησίασεν εἰς τὸν κίνδυνον. παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος ἀφελέσθαι 8, 76, πολλὰ ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ κρ. τῶν Ἀθ. ‖ ἐπὶ συγκρίσεως: χειμὼν μείζων παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν ἐπίεσε τὸ στράτευμα Θουκ. 4, 6 χειμὼν μείζων ἢ ὅσον προσεδόκα τις ὡς ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ὥρας τοῦ ἔτους (ἔαρος). Παρομοίως 1, 23 κἀλλ. Χρονικῶς, εἰς δήλωσιν τῆς ἐν τῷ χρόνῳ ἐκτάσεως, οἷον κατὰ μῆκος τοῦ χρόνου· παρ' ἡμέραν Δημ. 23, 182, ἐν χρόνῳ μιᾶς ἡμέρας, οἷον κατὰ μῆκος τῆς ἡμέρας, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· οἱ τῆς παρ' ἡμέραν χάριτος τὰ μέγιστα τῆς πόλεως ἀπολωλεκότες, 8, 70 οἱ ἀντὶ τῆς ἡμερησίας χάριτος τὰ μέγ. τῆς π. ἀπολωλ. Ἀλλὰ τὸ παρ' ἡμέραν (ἢ ἡμέραν παρ' ἡμέραν) σημ. ὅ τι καὶ σήμερον: «παρ' ἡμέραν» ἢ «κάθε δύο ἡμέραις», ὅτε δηλ. μία ἡμέρα ἀφίνεται ἐν τῷ μεταξύ. Ὁμοίως παρ' ἡμέρας ὀλίγας Πλουτ. 508 F τ. ἔ. «κάθε λίγο», δηλ. ὁσάκις περνοῦν ὀλίγαι ἡμέραι. πρβ. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει κέ. Σοφ. Αἴ. 474 «ἡμέρα παρ' ἡμέραν θεωρουμένη. . . ἡ ἀπαράλλακτος τῶν ἡμερῶν ἐπαλληλία» Lobeck, ἴδ. ἀνατίθημι. Ἐν δὲ τῷ: τὸ μὲν παρ' ἆμαρ ἕδραισι Θεράπνας, τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου Πίνδ. Π. 11, 63 τ. ἔ. οἰκέοντας παρ' ἆμαρ τὸ μὲν ἕδραις Θερ., τὸ δὲ ἔνδον Ὀλ., δηλ. κατοικοῦντας παρ' ἡμέραν ὁτὲ μὲν (τ. ἔ. τὴν μὲν μίαν ἡμέραν) ἐν ἕδραις Θερ., ὁτὲ δὲ (τ. ἔ. τὴν δὲ ἄλλην ἡμέραν) ἔνδον Ὀλ. Ἡ σύνταξις, ἣν ὁ Κόντος ποιεῖται: «τὸ μὲν παρ' ἆμαρ (=τὸν μὲν ἡμερήσιον χρόνον) ἕδρ. Θερ., τὸ δὲ παρ' ἆμαρ (=τὸν δ' ἕτερον ἡμερήσιον χρόνον) οἰκέοντας ἔνδ. Ὀλ.» εἶνε ἱκανῶς ἀνεξήγητος. Ἠπατήθη ἐκ τοῦ Πινδ. Ὀ. 1, 102 ὅπερ εἶνε διάφορον (ἴδ. παρήμερος). Ἀλλὰ πρβ. ὃς δὲ μυρία μὲν ἀμφιπολεῖ φρενί, τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν αἰὲν ἰάπτεται κέαρ, ἄκαρπον ἔχει πόνον Βακχυλίδ. Ἀπ. 11(19) ἀλλὰ ἡμέραν καὶ νύκτα χάριν τῶν μελλόντων καταπονεῖ (καταθλίβει, κατατρώγει) πάντοτε τὴν καρδίαν του, ἔχει ἄκαρπον πόνον. Ἐπίσης καὶ ἐνταῦθα τὸ δὲ παρ' ἆμαρ τε καὶ (τὸ δὲ παρόμαρτε χ/φον) εἶνε ἀμφίβολος διόρθ. τοῦ Γροτίου. ὁρᾷ, ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω Σοφ. Ο. Κ. 1454 «ἐπειδὴ ὁρᾷ ταῦτ' ἀεὶ χρόνος, ἕτερα μὲν αὔξων ἄνω τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις, ὅ ἐστιν εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων τὰ ἤδη αὐξηθέντα» Σχ. Ἐκ τοῦ σχολίου τούτου προκύπτει, ὅτι ὁ Σχολ. ἀνεγίνωσκεν ἀκριβῶς ὅπως ἡμεῖς· διότι παρερμηνεύων ἔταξεν ἐν τῇ φυσικῇ σειρᾷ τῶν λέξεων, ἣν ἐπεχείρησε («τὸ ἑξῆς»), τὸ ἐπειδὴ (=ἐπεὶ) πρὸ τοῦ ὁρᾷ, οὕτω δὲ τὸ ὑπολειφθὲν ἕτερα ἀπέδωκεν εἰς τὸ αὔξων, τὸ δὲ τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις ἔλαβε διὰ μέσου, καὶ ἐξήγησε διὰ τοῦ «ὅ ἐστιν. . . αὐξηθέντα». Αἱ διορθώσεις λοιπὸν τρέπων καὶ στρέφων, ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ καὶ εἴ τις ἄλλη, ἐκ τῶν σχολίων δῆθεν λαμβανόμεναι, εἶνε ἁπλαῖ εἰκοτολογίαι· ἐπίσης δὲν ἀρέσκουσι καὶ αἱ διορθώσεις ἐπέχων καὶ ἐφείς. Ἴσως γρ. μέν' (ἀντὶ τοῦ μὲν) τ. ἔ. ἔμενε, ἐπαναλαμβανομένου δὲ τοῦ ἕτερα διὰ τοῦ τὰ δ' (τ. ἔ. ταῦτα δ' ἐπὶ τὸ ἐντονώτερον ἀντὶ τοῦ ταῦτα), ἔχομεν τὸ νόημα: Ταῦτα ὁρᾷ ἀεὶ ὁ χρόνος, αὔξων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ (ἢ μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἡμέρας) αὖθις ἄνω (τὰ) ἕτερα, ἃ (ἢ ἐπεὶ) ἔμενεν (ἀναύξητα, ὃ ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἑξῆς αὔξων). παρά τε Βρόμιον παρά τε Χέλυος μολπάν. . . οὔπω καταπαύσομεν Μούσας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 684, ἴδ. ἑπτάτονος. θαρ-

σαλέα δὲ παρὰ κρατῆρι φωνὰ γίνεται Πίνδ. Ν. 9, 49 ἡ φωνὴ παρὰ τὸν κρατῆρα γίγνεται θαρσαλέα: «παρὰ τὸν κρατῆρα, ὃς ἵσταται διὰ τὸ τέλος τῆς νίκης, θαρσαλεωτέρα ἡ φωνὴ γίνεται, καὶ δύναταί τις θαρρῶν. .μετὰ παρρησίας τὸν ὕμνον ᾄδειν τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ» Σχ. καιρὸς. .πολὺ παρὰ πόδας κράτος ἄρνυται Σοφ. Φιλ. 838, ἴδ. ἄρνυμαι. παρὰ τὴν ζόην Ἡρ. 7, 46 ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ζωῆς. παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχὴν Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 2 ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἄρχει (ἄλλοι: διὰ τὴν ἀρχὴν ἐκείνου). παρ' αὐτὰ τἀδικήματα Δημ. 18, 13 ἀκριβῶς ἐν ᾧ χρόνῳ ἐγίνοντο τὰ ἀδικήματα: ἅμα τῷ ἑκάστοτε ἀδικήματι. παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα 18, 15. 226 κυρ. ἐν ᾧ χρόνῳ ἀκριβῶς γίνονται τὰ πράγματα ταῦτα. μεγάλη γὰρ ῥοπή, μᾶλλον δὲ ὅλον ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα 222 διότι μεγάλην ἐπιρροὴν ἔχει ἡ (τύχη), ἵνα δὲ εἴπω ὀρθότερον, ἡ τύχη εἶνε τὸ πᾶν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῶν ἀνθρ. (κυρ. ἐν ᾧ χρόνῳ γίνονται τὰ πράγμ. τῶν ἀνθρ.). Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ ὅλως. παρ' αὐτὰ δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ Ἀπ. Εὐρ. 1079 (Στοβ. Ἀνθ. 113, 5) ὅπου ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτὰ δ' ὀρθῶς ἔγρ. παραυτίχ' ὁ Γέσνερος. τί δὴ συμβαίνει παραυτὰ (παρ' αὐτά), ὅθεν ἐξηλέγχθη τὸ πρᾶγμ' ἐπ' αὐτοφώρῳ; Δημ. 23, 157 τί λοιπὸν συμβαίνει παρευθύς, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηλέγχθη κέ; πάραυτα δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας Αἰσχ. Ἀγ. 738 ὅπου τὸ πάραυτα πρέπει νὰ σημαίνῃ: ὁμοίως, ἐπίσης· ἴδ. φρόνημα. παρὰ τὸν καιρόν Δημ. 4, 33 εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν. παρὰ τὴν ὀργὴν ὑμῶν 26, 17 ἐν ᾧ χρόνῳ ὀργίζεσθε, εἶσθε ὠργισμένοι. παρ' εὐτυχῆ σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ' ἄλγος Εὐρ. Ἄλκ. 926 «εὐτυχοῦντί σοι τοῦτο (τὸ ἄλγος συμβέβηκε» Σχ. καὶ οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταί, πλὴν τοῦ Δ. Βερν. ἑρμηνεύοντος: « παρὰ (τὸν τέως) εὐτυχῆ πότμον ἦλθέ σοι (τῷ) ἀπειροκάκῳ (ἢ καί: ἦλθέ σοι ἀπειροκάκῳ ὄντι) τόδε τὸ ἄλγος», καὶ παραβάλλοντος παρὰ μοῖραν, παρ' αἶσαν κττ. ‖ Ἐκ τῆς τοπικῆς ἐννοίας ἀνεπτύχθη ἡ τοῦ ἐναντίον π. χ. τὸ παρὰ μοῖραν ξ 509 σημ. κυρ. ὅταν τις πλησίον τοῦ προσήκοντος παρέρχεται, χωρὶς νὰ τὸ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν, ἑπομένως: ἐναντίον τοῦ προσήκοντος. Ὁμοίως παρὰ γνώμην, παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ τὸ εἰκός, παρὰ τοὺς νόμους κττ. ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ἡμετέραν ἐφάνησαν (ἐνν. πλουτοῦντες) Λυσ. 19, 45 ἐθεωροῦντο πλούσιοι, ἀποθανόντες δὲ ἀπεδείχθησαν πλουτοῦντες πολὺ ἐναντίον τῆς ἡμετέρας προσδοκίας, τ. ἔ. πλουτοῦντες ὀλιγώτερον (ἑπομ. πτωχότεροι) παρ' ὅσον ἐνομίζομεν. παρὰ δύναμιν τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ Θουκ. 1, 70 πέρα τοῦ μέτρου τῆς ἰδίας δυνάμεως τολμηροί, καὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον κινδυνευταί. ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδα χαρά Σοφ. Ἀντ. 392. ἴδ. ἐκτός. Ἐν τῷ ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην Αἰσχ. Ἀγ. 1029 τί σημ. ἡ παρὰ ἴδ. στάθμη. (Μᾶρκος) θηρίον εἶ παρὰ γράμμα Ἀνθ. 11,231 τ. ἔ. εἶσαι θηρίον (δηλ. ἄρκος), ἀφαιρουμένου ἑνὸς γράμματος (τοῦ Μ). ‖ Αἰτιολογικῶς καὶ μτφ. οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν Δημ. 4, 11 ἕνεκα, ἐξ αἰτίας τῆς ἰσχύος του, ἀπὸ τὴν δύναμίν του τόσον, ὅσον κτλ. Ἀλλ' ἡ παρὰ σημ. κυρίως: ἡ αὔξησις αὐτοῦ βαίνει ἐκ παραλλήλου ὄχι τόσον πρὸς τὴν ῥώμην αὐτοῦ, ὅσον πρὸς τὴν ἡμ. ἀμέλειαν ‖ εἰς δήλωσιν τῆς ἔκ τινος ἐξαρτήσεως· ὡμολογεῖτο παρὰ τοῦτον γενέσθαι τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς Ἰσοκρ. 6, 52 ὅτι ἐκ τούτου ἐξηρτήθη ἡ σωτηρία. οὐδὲν ἂν παρὰ ἕνα ἄνθρωπον ἐγένετο τούτων Λυκ. κ. Λεωκ. § 63 οὐδὲν ἐκ τούτων θὰ ἐγίνετο ἐξ αἰτίας ἑνὸς ἀνθρώπου. τὴν Ἠιόνα παρὰ νύκτα ἐγένετο λαβεῖν Θουκ. 4, 106 ἡ κατάληψις τῆς Ἠιόνος ἐξηρτήθη ἀπὸ μίαν νύκτα.

πᾰραβαίνω κυρ. βαίνω παρά τινι· παρβεβαὼς = παρά τινι βεβηκὼς (ἑστὼς) Λ 522. Γ 262. Ἐπὶ θεατρικῆς ἐννοίας παραβαίνειν λέγεται, ὅταν ὁ χορὸς παρέρχεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ὁμιλεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ ποιητοῦ, ὡς παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων Ἀρφ. Ἀχ. 629 = παρῆλθεν ἵνα ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς θεατάς. Ὁμοίως Ἱππ. 508. Εἰρ. 734. Ὅπου τὸ πρὸς τὸ θέατρον δὲν πρέπει νὰ συνταχθῇ μετὰ τοῦ παραβαίνειν, ἀλλὰ μετὰ τοῦ λέγειν, ὡς φαίνεται καὶ ἄλλως καὶ ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος (Ἀπ. 92): οὐκ ἂν παρέβην εἰς λέξιν τοιάνδ' ἐπῶν (= λέξων τοιάδ' ἔπη). ἔστιν ἃ Ἀθηναῖοι παραβαίνουσι τὰς σπονδάς Θουκ. 4, 123 εἴς τινα ἄρθρα παραβαίνουσι τὰς σπονδάς. Παθ. οὐδ. ἀπροσ. παραβαινομένων δὲ τῷ χρόνῳ Θουκ. 3, 45 ἐπειδὴ μὲ τὸν καιρὸν γίνονται παραβάσεις (οὐδ. παθητ.). καὶ τοῦτο παραβαίνεται αὐτόθι = καὶ ἡ παράβασις αὕτη γίνεται.

παραβάλλω: παραβάλλοντες τὰ ὦτα Πλ. Πολ. 531 Α καὶ ἡμεῖς λέγομεν: βάλε κοντὰ τ' αὐτί σου (δηλ. διὰ ν' ἀκούσῃς καλά). βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλεις Ἀρφ. Νεφ. 362 βαδίζεις ἀλαζονικῶς ἐν τοῖς ὁδοῖς καὶ ῥίπτεις τὰ βλέμματά σου ὑπεροπτικῶς ἐκ τοῦ πλαγίου (= παρα-), τ. ἔ. βλέπεις τοὺς ἀνθρώπους πλαγίως (χωρὶς νὰ στρέψῃς πρὸς αὐτοὺς καὶ τὸ σῶμά σου, ἀλλὰ μόνον τοὺς ὀφθαλμούς)· ὅθεν: ὑπερορᾷς καὶ καταφρονεῖς αὐτῶν, σχεδὸν «στραβοκυτάζεις». Ὁ Πλάτων ἀναφέρων τὸ χωρίον ἐν Συμπ. 221 Β περιφράζει αὐτὸ (ἐπὶ τὸ ἠπιώτερον καὶ συμφώνως πρὸς τὸν σκοπόν του) διὰ τοῦ: «ἠρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φιλίους καὶ τοὺς πολεμίους». ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ Σφ. 497 ἡ λαχανόπωλις τὸν στραβοκυτάζει μὲ τὸν ἄλλον ὀφθαλμὸν καὶ

τοῦ λέγει τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην Ἀπ. Αἰσχ. 308 μὲ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν «στραβοκυτάζχς» ὡς θύννος, «ὡς τοῦ θύννου τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος» (Ἀθήν. 303 C) ἢ «ἀμβλυώττοντος» κατὰ Πλούτ. 979 E. Διότι οὕτω παραβάλλουσι τὸ ὄμμα καὶ οἱ ἀμβλυώττοντες, τ. ἔ. ῥίπτουσι μὲν πλαγίως τὸ βλέμμα, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰ ἐπάνω ἀνοίγοντες τὸν ὀφθαλμόν, ὅθεν καὶ παραβλῶπες. αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν Ι 322 κυρ. διακινδυνεύων, διακυβεύων πάντοτε τὴν ζωήν μου, ἵνα πολεμῶ. κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει Πινδ. Π. 9, 87 ἴδ. στόμα. πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος Ἀρφ. Πλοῦτ. 243 «ἐκδεδομένος» Σχ., παραδεδομένος, ἐκτεθειμένος· κυρ. ἐρριμμένος πλησίον. Λακεδαιμονίοις καὶ τύχῃ καὶ ἐλπίσι πλεῖστον δὴ παραβεβλημένοι καὶ πιστεύσαντες πλεῖστον καὶ σφαλήσεσθε Θουκ. 5, 113 = «ἐπιτρέψαντες παραβόλως» Σχ. (πρβ. Ἡρ. 7, 10, 8). Πλημμελῶς δὲ ὁ Κλάσσεν, ὅστις ἐξηγεῖ «παρακεκινδυνευκότες», ἐξαλείφων τὸν καὶ θεωρεῖ τὸ πιστεύσαντες (ἐξ οὗ ἐξαρτᾷ τὰς δοτικὰς) ὡς αἰτιολογοῦν τὸ παραβεβλημ. Ὀρθῶς δὲ παρατηρεῖ ὁ vLeeuwen ὅτι οἱ τοιοῦτοι εἶνε παράβολοι, ἔργον δὲ παράβολον εἶνε τὸ παρακεκινδυνευμένον. οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσον τε ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι οἳ ἂν μὴ καὶ παῖδας παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσιν Θουκ. 2, 44 διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σκέπτωνται περὶ τῶν κοινῶν ἐπίσης ὀρθῶς καὶ δικαίως (οἱ ἔχοντες παῖδας) καὶ ὅσοι δεν κινδυνεύουσι καὶ παῖδας ὁμοίως (ὡς καὶ ἄλλα, κτήματα κττ.) θυσιάζοντες, διακυβεύοντες αὐτούς. Τὸ παραβάλλεσθαι (ὡς καὶ τὸ παρατίθεσθαι) κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν κυβευόντων κυρ. = τὸ θέμα τιθέναι, βάλλειν παρ' ἑαυτῷ· ὅθεν διακυβεύειν. ‖ παραβάλλομαι: ἐξαπατῶ (Ἡσύχ. πρβ. παρακρούομαι), κυρ. βάλλω κατὰ μέρος, παραρρίπτω πρῆγμα, τὸ ἄν τοι προσθέω, μηδαμὰ παραχρήσῃ μηδὲ ἐμέ τε παραβάλῃ καὶ ἄλλους ἑλόμενος ἐξ ὑστέρης σεωυτῷ περιπέσῃς Ἡρ. 1, 108 τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν θά σοι ἀναθέσω, μὴ τὴν μεταχειρισθῇς διόλου ὥς τι δευτερεῦον μηδὲ ἐμὲ ἐξαπατήσῃς καὶ ἄλλων τὰ συμφέροντα προτιμήσας ὕστερον σὺ ὁ ἴδιος γίνῃς αἴτιος τῆς δυστυχίας σου. ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων παραβαλλόμεναι Εὐρ. Ἀνδ. 289 «ἐπαγγελίαις λόγων βλαπτόντων αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ ἀπατῶσαι καὶ ἐφελκόμεναι» ἢ «παραβάλλουσαι τὰ κάλλη ἀλλήλων καὶ συγκρίνουσαι ἐν φιλονεικίᾳ» Σχ. Ἡ δευτέρα ἑρμηνεία (διαγωνιζόμεναι) φαίνεται προτιμητέα. ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο Θουκ. 1, 133 (παρεπονεῖτο) ὅτι εἰς τίποτε μέχρι τῆς σήμερον δὲν τὸν ἐξηπάτησε (κυρ. δὲν τὸν ἔβαλε κατὰ μέρος, προτιμήσας ἴδιά του συμφέροντα) ἐν ταῖς πρὸς τὸν βασ. ὑπηρεσίαις. Συνήθως ἑρμηνεύουσι: δὲν τὸν ἐξέθεσε· «παραβόλως κατηγορήσειεν ἢ ὑπόπτως διακονήσειε» Σχ. Ἀλλὰ προφανῶς ὁ Θουκ. καὶ ἐνταῦθα (ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἄλλας λέξεις) μετεχειρίσθη τὸ ἤδη ἐν χρήσει ὂν Ἰωνικὸν ῥῆμα. ἀπάτα δ' ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα Σοφ. Ο. Κ. 231, ἴδ. ἕτερος. οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον Θουκ. 6, 99 λίθους συμφοροῦντες συνεσώρευον (ἐκ τῶν πλαγίων) πρὸς τὸ μέρος τὸ καλούμενον Τρωγίλον. Καὶ παθ. τῷ δὲ ἄλλῳ τοῦ κύκλου πρὸς τὴν ἑτέραν θάλασσαν λίθοι τε παραβεβλημένοι τῷ πλέονι ἤδη ἦσαν Θουκ. 7, 2 διὰ δὲ τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ κύκλου πρὸς τὴν ἑτέραν θάλασσαν διὰ τὸ μεγαλίτερον μέρος ἦσαν ἤδη ἐρριμμένοι ἐκ τῶν πλαγίων λίθοι. ἐγώ σοι παραβάλλομαι θρήνους Εὐρ. Ἰ. Τ. 1094 «κοινῶς ἑρμηνεύεται τὸ σοὶ = σοῖς (θρήνοις), ἀγνοῶ κατὰ τίνα λόγον· τὸ δὲ παραβάλλομαι θρήνους οἱ μέν: συγκρίνω, οἱ δέ: συμμίγνυμι τοὺς ἐμοὺς θρήνους τοῖς σοῖς. Καθ' ἡμᾶς ἡ ῥῆσις = ἐγώ σοι ὁμοιῶ ἐμαυτὴν (κατὰ) τοὺς θρήνους» Δ. Βερν. παραβαλοῦ τὸ θυρίον τοῦ λόγου Πλουτ. 940 F κλεῖσον τὸ θυρίδιον τοῦ λόγου σου. Πρβ. τὸ γραφικόν: «θοῦ φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου». ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἐν ὁδῶν πορείαις Πλάτ. Πολ. 556 C ὅταν συναντῶσιν, συντυγχάνωσιν ἀλλήλοις. πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλῃ (περι-) εἴτε βούλονται εἴτε μή, πόλεως ἐπιμεληθῆναι 499 B ἕως ὅτου τοὺς φιλοσόφους ἐκείνους καταλάβῃ (κυρ. πλησιάσῃ, προσπέσῃ) ἐκ τύχης ἀνάγκη τις, νὰ ἐπιμεληθῶσι τῆς πόλεως. παραβαλοῦ Ἀρφ. Βατρ. 180 «ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ναῦν», πλησίασε εἰς τὴν ξηράν. παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ Αὐτ. 269 μὲ τὸ κωπὶ πλησίασε εἰς τὴν ξηράν. τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου Ἱππ. 762 κυρίως βάλλε πλησίον σου, τ. ἔ. κατέβαζε τὴν ἄκατον πλησίον τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ νὰ σωθῇς ἐντὸς αὐτῆς. Κατ' ἄλλους ἡ παραβολὴ αὕτη τῆς ἀκάτου ἐχρησίμευεν, ἵνα ὑπομείνασα ἐξαδυνατίσῃ τὴν ἔφοδον τῆς ἐχθρικῆς πρῴρας· ἴδ. παράβλημα. Τὴν δὲ φράσιν τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου ἑρμηνευτέον κατὰ τὸν Σχ. «εἰς ὕψος αἶρε σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολίβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον· τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο». πρβ. Ἀπ. Φερεκράτ. 12. Ὁ δὲ vLeeuwen καὶ τὴν ἑτέραν φράσιν τὴν ἄκατον παραβάλλου ἐξηγεῖ ἄλλως, ἐκλαμβάνων τὴν ἄκατον ὡς κεραίαν, τ. ἔ. καθ' ὃν χρόνον ἐπλησίαζεν ἡ ἐχθρικὴ ναῦς, οἱ κατακρεμάμενοι ἐκ τῆς κεραίας, στρεφομένης καὶ ὑπερεχούσης ὑπεράνω τῆς πρῴρας, δελφῖνες κατεκρημνίζοντο εἰς τὴν ἐχθρικὴν ναῦν, καὶ οὕτω κατεβύθιζον αὐτήν. ἐλπίδα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον μήποτε

Ἀθηναίων τῆς θαλάσσης κρατούντων ναῦς Πελοποννησίων ἐς Ἰωνίαν παραβαλεῖν Θουκ. 3, 32 ὅτι, ἐν ᾧ ἐθαλασσοκράτουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἤθελόν ποτε περάσῃ (διαπεραιωθῇ) εἰς τὴν Ἰωνίαν νῆες Πελοποννησίων Ὁμοίως Δημ. 12, 16 κάλλ. Ἡ συνήθης ἑρμηνεία εἶνε: ὅτι ἤθελόν ποτε τολμήσῃ (κινδυνεύσῃ) νὰ περάσουν, κατὰ τὴν προδηλωθεῖσαν χρῆσιν τοῦ παραβάλλειν καὶ -εσθαι (πρβ. 3,36). Τὸ παραβαλεῖν εἶνε μέλλων· τὸ δὲ μὴ ἐν τῷ μήποτε ἕνεκα τοῦ οὐδέ. Ὁμοίως ἀλλαχοῦ μετὰ τὸ ἀνέλπιστον (3, 46), μετὰ τὸ προσδοκία (2, 93), μετὰ τὸ ἀπιστεῖν κττ.

παραβατός 3: κράτος ὅτῳ μέλει παραβατὸν οὐδαμᾷ πέλει Σοφ. Ἀντ. 874 τὸ κράτος τούτου, ᾧτινι μέλει τὸ κράτος (= τοῦ κρατοῦντος, τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ἀρχήν), οὐδένα τρόπον παραβαθῆναι δύναται.

παραβοηθέω ἔρχομαι εἰς βοήθειαν πρός τινα· οἷς ἐτέτακτο παραβοηθεῖν Θουκ. 3, 22 ὅπου ἡ παρὰ σημ. κατὰ τὸ μῆκος τοῦ τείχους· πρβ. Αὐτ. 23 παραβοηθῶν παρὰ τὸ τεῖχος. ἦσαν τοῖς Κορινθίοις πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες 1, 47 πολλοὶ ἐκ τῶν βαρβάρων εἶχον καταβῆ εἰς τοὺς Κορινθίους (κατὰ μῆκος τῆς παραλίας) εἰς βοήθειαν.

παραβώμιος: ἀκτὰν παραβώμιον Σοφ. Ο. Τ. 183, ἴδ. βώμιος καὶ Παράρτημα.

παραγγέλλω: πεύκη σέλας παραγγείλασα (διαβιβάσασα εἰς) Μακίστου σκοπὰς Αἰσχ. Ἀγ. 300, ἴδ. ὑπερτελής. οἳ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω 306 διεβίβασαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὴν λάμψιν. ἀνδρὸς παραγγείλαντος (τοῦτο τὸ σύμβολον) ἐκ Τροίας ἐμοὶ 328 «τοῦτό μοι παρήγγειλεν ὁ Ἀγαμέμνων σύμβολον ἐκ Τροίας εἶναι τοῦ τέλους αὐτῆς» Σχ. ὅσῳ πλείοσιν ἠνώχληκε καὶ παρήγγελκεν (ἧττον ὀρθὸν τὸ περιήγγελκεν) Δημ. 21, 4 ὅσον περισσοτέρους ἐξ ὑμῶν ἔχει ἐνοχλήσῃ μὲ τὰς ἀπαιτήσεις (ῥᾳδιουργίας) του. τιμᾶν πόλιν τήνδ', ἐκ τέκνων ἀεὶ τέκνοις μνήμην παραγγέλλοντας ὧν ἐκύρσατε Εὐρ. Ἱκ. 1172 νὰ τιμῶσι ταύτην ἐδῶ τὴν πόλιν, διαδίδοντες πάντοτε (μεταδίδοντες) τὴν μνήμην τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς ἐλάβετε, ἀπὸ τέκνων εἰς τέκνα (ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν). ἐκ μειρακίων εἰς ἄνδρας παραγγείλας Πολυδ. 2, 10 μεταβὰς ἐκ τῆς τῶν μειρακίων ἡλικίας εἰς τὴν ἀνδρικήν.

παραγίγνομαι: Σοφοκλεῖ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ Πλ. Πολ. 329 Β κυρ. εὑρέθην κοντὰ εἰς τὸν Σοφοκλέα, ὅτε ἠρωτᾶτο: ἤμην παρών, ὅτε ὁ Σοφ. ἠρωτᾶτο. παρεγένου τῇ συνουσίᾳ Συμπ. 172 C παρευρέθης εἰς τὸ συμπόσιον. Κατωτ. (173 b) παρεγεγόνει ἐν τῇ συνουσίᾳ εἶχε παρευρεθῆ (ἦτο παρών), καθ' ὃν χρόνον ἐγίνετο τὸ συμπόσιον. κατὰ γῆν δὲ πόλεμος, ὅθεν τις καὶ δύναμις παρεγένετο οὐδεὶς ξυνέβη Θουκ. 1, 15 κατὰ ξηρὰν δὲ πόλεμος, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ συναθροισθῇ κάποια (σημαντικὴ) δύναμις, οὐδεὶς συνεκροτήθη. Ὁ Tournier διώρθ. περιεγένετο = περιεποιήθη, προσεπορίσθη· ὅπερ πιθανόν. δεῖ δὴ τὴν παιδείαν μηδαμοῦ ἀτιμάζειν, ὡς πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνόμενον Πλ. Νόμ. 644 Β μηδαμοῦ πρέπει νὰ περιφρονῇ τις τὴν παιδείαν, διότι αὕτη εἶνε τὸ πρῶτον ἐκ τῶν καλλίστων ἀγαθῶν, τὸ ὁποῖον μεταδίδεται εἰς τοὺς ἀρίστους ἄνδρας. ἦ μήποτ' Ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην Ἀρφ. Ἱππ. 410 ἢ (ἄλλως) ποτὲ νὰ μὴ παρευρεθῶ εἰς τὴν θυσίαν τοῦ ἀγ. Διὸς (καὶ μετάσχω αὐτῆς), τ. ἔ. ἢ ποτὲ νὰ μὴ τραφῶ δημοσίᾳ δαπάνῃ (ἐν τῷ πρυτανείῳ). καί σφι ὁ κύκλος τῶν ὡρέων ἐς τὠυτὸ περιιὼν παραγίνεται Ἡρ. 2, 4 καὶ παρ' αὐτοῖς ὁ κύκλος τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους περιφερόμενος φθάνει (ἐπανέρχεται) εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν σημεῖον (πρβ. 1, 32), τ. ἔ. ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ τροπικοῦ ἔτους συμπίπτει μὲ τὴν πρώτην τοῦ πολιτικοῦ. Ἐν τῷ κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακάριός τις εἶναι, ἀρετὴ γοῦν, εἴτε διδακτὸν εἴθ' ὅτῳ τρόπῳ παραγίγνεται εἰδέναι Πλ. Μένων 71 Α τὸ παραγίγνεται δὲν λαμβάνεται ἀπροσώπως, ὡς νομίζουσί τινες (ἴδ. Λεξ. Liddell and Scott). Τὸ ὑποκ. τοῦ παραγίγνεται εἶνε τὸ ἀρετή, ὅπερ κατὰ πρόληψιν ἐτέθη ὡς ἀντικ. τοῦ εἰδέναι. Κατὰ λέξ. κινδυνεύω νά σοι φαίνωμαι ὅτι εἶμαι μακάριός τις, νὰ ἠξεύρω ἂν ἡ ἀρετὴ εἶνε διδακτὸν ἢ κατὰ τίνα τρόπον ἀποκτᾶται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· τ. ἔ. μὲ θεωρεῖς μακάριον, ἂν ἤξευρα νά σου εἰπῶ, ἂν ἡ ἀρετὴ εἶνε διδακτὸν ἢ ἄλλως κτητόν.

παραγκάλισμα τό, ὅ τι ἔχει τις ἀγκαλιασμένον κοντά του· ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις Σοφ. Ἀντ. 650 κυρ. ἕνα κακὸ καὶ ψυχρὸ πρᾶγμα νὰ ἔχῃς κοντὰ εἰς τὴν ἀγκαλιά σου μέσα εἶνε μία κακὴ σύζυγος.

παραγράφω: ἀξιῶ σε πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν Δημ. 39, 31 ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ νὰ γράφῃς τὸ ὄνομά σου πλησίον τοῦ ὀνόματος ἄλλου πατρός (ἢ ὡς ἡμεῖς: νὰ γράψῃς τὸ ὄνομα ἄλλου πατρὸς πλησίον εἰς τὸ ὄνομά σου). παραγεγραμμένοι νόμοι 18, 111 νόμοι γεγραμμένοι ἐπὶ σανιδίου καὶ προκείμενοι τοῖς δικασταῖς εἰς ὄψιν (ἴδ. Αἰσχ. 3, 200). δεινόν ἐστιν παραγραψάμενον σαφῶς τοὺς νόμους κωλύειν τὸ πρᾶγμα Δημ. 58, 46 ἀφ' οὗ φροντίσῃ νὰ γραφῶσιν ἐν σανιδίῳ αὐταῖς λέξεσιν οἱ νόμοι, νὰ ἐμποδίζῃ τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ πρόκειται. Μειδίας ἔπειθεν ἡμᾶς Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι Δημ. 21, 107 προσεπάθει νὰ μᾶς καταπείσῃ, ὅπως στρέψωμεν τὴν ἐπὶ φόνῳ κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ Δημοσθένους. οὐ γὰρ τὸ προσκροῦσαι τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεσκότησεν, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι μετὰ τοῦτο πᾶσαν παρεγράψατο («συνεκρύψατο») τὴν συμφοράν Ἀριστείδ. 2 σελ. 246, 16.

παράγω: πάραγε (Scaliger: παρά τε) πτέρυγας Εὐρ. Ἴων 166 κυρ. πλησίον (τῆς γῆς) πετῶν μετάφερε τὰς

πτερυγας σου ἄλλου: ἄνοιγε σιγὰ σιγὰ τὰ πτερά σου καὶ φεῦγε. παρ' ἀσπίδα παραγαγόντες τὴν ἐνωμοτίαν ἐπὶ φάλαγγος Ξεν. 'Αν. 4, 3, 26 «τῆς κλίσεως ἐπὶ δόρυ μὲν καλεῖται ἡ εἰς δεξιά, ἵνα περ τὸ δόρυ ἐστὶ τῷ ὁπλίτῃ, ἐπ' ἀσπίδα δὲ ἡ ἐπὶ τὰ λαιά, ἵνα φέρει τὴν ἀσπίδα» 'Αρρ. Τακτ. σ. 54. παράγω = «ἄγω στρατιώτας τεταγμένους ἐκ τῶν ὄπισθεν εἰς τὰ πλάγια ἄλλων· οἷον ἐνταῦθα ἑκάστη τῶν τριῶν ὄπισθεν ἐνωμοτιῶν κινεῖται πρὸς τὰ ἀριστερά, καὶ παρατάσσεται εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς προηγουμένης. Ἡ κίνησις αὕτη λέγεται παραγωγή» Πανταζίδης. ἄναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε 'Αρφ. Ὄρν. 1720 ὑποχώρει, ἀραίωνε τὰς τάξεις, παράτασσε (καθ' ὃν τρόπον ἀνωτ.), πάρεχε τόπον (εἰς τοὺς πλησιάζοντας μνηστῆρας). τοῦτο (τ. ἔ. τὸ μέρος τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ αἱ ἐπιθυμίαι) ἄρα τις κομψὸς ἀνήρ... παράγων τῷ ὀνόματι διὰ τὸ πιθανόν τι καὶ πιστικόν, ὠνόμασε πίθον Πλ. Γοργ. 493 τοῦτο τὸ μέρος, ὡς φαίνεται, εὐφυής τις ἀνήρ, προσεγγίζων (φέρων πλησίον τὸ ἓν μὲ τὸ ἄλλο) διὰ τῆς ὀνομασίας, ἐπειδὴ εὐκόλως καταπείθεται (διὰ τὴν εὐπιστίαν του), ὠνόμασε πίθον. παρήγαγον ἐν τρισὶν ἡμέραις Ξεν. 'Αν. 4, 8, 8 διήγαγον (διεβίβασαν) αὐτοὺς συνοδεύοντες (παρ' αὐτοῖς ὄντες). ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε Σοφ. 'Αντ. 294 καλῶς γνωρίζω, ὅτι οὗτοι παρασυρθέντες ὑπὸ τούτων διὰ χρημάτων ἔπραξαν ταῦτα (τ. ἔ. ἔθαψαν τὸν νεκρόν). σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις Πινδ. Ν. 7, 28, ἴδ. κλέπτω. ἑτέρῳ λέγει δαμαζομέναν ἔννυχοι πάραγον κοῖται Π. 11, 25 αἱ νυκτεριναὶ (μετὰ τοῦ μοιχοῦ) συνουσίαι παρέσυραν αὐτήν, ἐκμαυλιζομένην δι' ἑτέρας εὐνῆς. τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται Θουκ. 3, 38 ἴδ. ἐκπονέω. μή με νυν, μηκέτι παραγάγῃς, ἵν' οὐ πάρεισιν.. ἀρωγαί Σοφ. 'Ηλ. 855 μὴ λοιπόν, μή με παρασύρῃς πλέον ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι πλέον βοήθειαι· ἴδ. εὐπατρίδης. παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας 1391 διὰ δολίου ποδὸς ὑπεισέρχεται εἰς τὴν στέγην ὁ βοηθὸς τῶν νεκρῶν (ὁ 'Ορέστης). Οὕτως (ὡς μέσον) κάλλιον, ἢ ὡς παθητ. ἐπεισάγεται κρυφίως (ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ). χερὸς λαβὼν παρῆγεν ἡμᾶς Εὐρ. 'Ηλ 788 μᾶς ἔκαμνε τόπον νὰ περάσωμεν (εἰς τὸν οἶκον), μᾶς ὡδήγει ἐντὸς τοῦ οἴκου (πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «περάσ(α)τε ἀπ' ἐδῶ»). ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθὲς Εὐρ. 'Ι.Τ. 478 συνηθίζει ν' ἀποκρύπτῃ (τὰ πράγματα) εἰς τὸ σκότος· κυρ. νὰ παραμερίζῃ τὰ πράγματα ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἐμπορεῖ νὰ καταλάβῃ τις. ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς 'Ανακρεόντεια 34, ὅπου ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε παρεῖχε: εἴ γε ἀντὶ χρυσοῦ παρεῖχε τὸ ζῆν τοῖς θνητοῖς. Τὸ παράγω ὡς δικανικὸς ὅρος σημ. εἰσάγω (παρουσιάζω) εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλήν, εἰς τὸ κοινὸν κττ. Ἴδ. 'Αντιφ. 4 α 5. Λυσ. 9, 18. 13, 32. 55. Δημ. 26, 17.

παραδέχομαι: παρεδέξατο Χαρίνῳ τῷ προδότῃ ταὐτὰ πράττειν Δημ. 58, 38 παρεδέχθη, ἀνέλαβε νὰ πράξῃ τὰ αὐτὰ μὲ τὸν Χαρῖνον.

παραδίδωμι: ἡ ἀρχὴ παρέδωκε τοὺς ὀφείλοντας τὰ σκεύη τῇ πόλει Δημ. 47, 21 ἐνν. τοῖς εἰσπράκτορσι παρέδωκε τὰ ὀνόματα τῶν ὀφειλόντων τὰ σκεύη. ἠθέλησαν τἀνδράποδα παραδοῦναι 'Αντιφ. 1, 11 ἐνν. εἰς βάσανον. τάχ' ἂν ἔλεγχόν τις παραδοίη τῷ ἀντιδίκῳ Πλ. Φαῖδρ. 273 C ἴσως ἤθελε δώσῃ ἐπιχειρήματά τινα εἰς τὸν ἀντίπαλον, ἵνα τὸν ἐξελέγξῃ. σοὶ μὲν 'Αργεῖ' ὀνείδη ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμι Εὐρ. Τρ. 418, ἴδ. ἐπαίνεσις. πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν Εὐρ. Φοίν. 1402 «ἰδὼν τὸν πόδα πρὸς τὸ πλήσσεσθαι ἐπιτήδειον, ηὐτρεπισμένον τὸ σκέλος πρὸς τὸ τρωθῆναι ἰδών» Σχ. 'Απολύτ. τοῦ θεοῦ παραδιδόντος Ἡρ. 7, 18 = ἢν ὁ θεὸς παραδιδῷ (ἐπιτρέπῃ πρβ. Ξεν. 'Αν. 6, 4, 34). Περὶ τοῦ Πλουτ. 440 Α ἴδ. παραδράω.

παραδοξολογία ἡ: εἰς παραδοξολογίαν τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις ἔφυμεν Αἰσχίν. 3, 132 ἐγεννήθημεν, ἵνα οἱ μεθ' ἡμᾶς ἐσόμενοι (οἱ μεταγενέστεροι) διηγῶνται περὶ ἡμῶν παράδοξα πράγματα.

παραδοχή ἡ: πατρίους παραδοχὰς ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ κεκτήμεθα οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος Εὐρ. Βά. 201 τὰς παραδόσεις ὅσας ἔχομεν πατροπαραδότους καὶ ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων (κυρ. ὁμήλικας μὲ τὸν χρόνον), πάντα ταῦτα οὐδεὶς λογισμὸς θὰ καταβάλῃ.

παραδράω· τὸ ῥῆμα τοῦτο ὑπολανθάνει καὶ ἐν Πλουτ. 440 Α ἐκεῖνοι μὲν γάρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκέτας ἐκτυφλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Ἐν τούτοις πολλὰ πράγματα παρέσχε τὸ παραδῶσιν, ὅπερ ἄλλοι μὲν (ὡς ὁ Canter) μεταγράφουσιν εἰς τὸ παραμένουσιν ἢ τὸ γάλα δονῶσιν, ὁ δὲ Γ. Παπαβασιλείου εἰς τὸ παραζῶσιν. Οὐδὲν τούτων ἀληθές. Γρ. παραδρῶσιν τ. ἔ. ὑπηρετῶσι· πρβ. Ὀμ. ο 324. Συχνάκις ὁ Πλούταρχος καὶ Ὁμηρικὰς λέξεις μεταχειρίζεται, ὅταν χρησιμεύωσιν εἰς τὸν σκοπόν του.

παραθάλπω, παρηγορῶ, «ζεσταίνω»· ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν παραθαλπομένα φρένα μύθοις Εὐρ. Μήδ. 141 ἡ δὲ δέσποινα, ἐν τοῖς θαλάμοις τήκεται (φθείρει τὴν ζωήν της), τοῖς λόγοις οὐδενὸς τῶν φίλων οὐδαμῶς παραμυθουμένη τὴν φρένα.

παραιθύσσω: εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει (ἐνν. γλῶσσα), μέγα τοι φέρεται πὰρ σέθεν Πινδ. Π. 1, 87 ὅσον μικρὸν πρᾶγμα καὶ ἂν ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν γλῶσσάν σου (κυρ. ὅσον μικρὸν πρᾶγμα καὶ ἂν ἐκβάλῃ ἡ γλῶσσά σου), τοῦτο θεωρεῖται μέγα ὡς προερχόμενον ἐκ σοῦ. συμμαχία θόρυβον παραίθυξε μέγαν 'Ο.

10, 73 οἱ (παρεστῶτες αὐτῷ) σύμμαχοι μεγάλην θορυβώδη βοὴν (ἐπιδοκιμασίας) ἤγειραν: ἀνεβόησαν.

παραινέω -ῶ: ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν Σοφ. Τρ. 670 ὥστε ποτὲ δὲν ἤθελα συμβουλεύσῃ κανένα νὰ ἐπιχειρήσῃ μετὰ ζήλου ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει κυρ. ὥστε νὰ μὴ ἤθελά ποτε συμβουλεύσῃ κέ.

παραίνεσις ἡ: παραίνεσιν καὶ ἀξίωσιν χάριτος (ἔχομεν) τοιάνδε Θουκ. 1, 41 = παραινοῦμεν καὶ ἀξιοῦμεν ὑμᾶς χάριν ἡμῖν ἀντιδοῦναι τοιάνδε γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο 1, 92 ἵνα συστήσωσι δῆθεν τὴν γνώμην των εἰς τὸ κοινόν, ἔπεμψαν πρέσβεις

παραιπεπιθῆσι, -πιθών, ἴδ. παραπείθω.

παραίρεσις ἡ: μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων Θουκ. 1, 122 ἡ ὁποία πρὸ πάντων ἀφαιρεῖ (κατὰ μέρος) τὰς προσόδους ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

παραιρέω ἀπὸ πλησίον τινὸς ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ ἐν μέρος, ἁρπάζω· θεὸς τῶν ἀδίκων παραιρῶν φρονήματος αἰεί Εὐρ. Ἡρακλ. 908 περιστέλλων (μετριάζων) πάντοτε τὴν ὑπερηφανίαν τῶν ἀδίκων· πρβ. τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον Ἀπ. Ὑπερείδ. ἐν Ἀνθ Στοβ. 124, 36· ἴδ. ἐνδέχομαι. τοῦ φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε (ἡ ἐπίκλυσις) Θουκ. 3, 89 «μέρος παρέκοψε» Σχ., παρέσυρεν ἓν μέρος. μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήματα λύπας παραιρεῖ Εὐρ. Ἱππ. 1104 ἡ πρόνοια τῶν θεῶν μέγα μέρος τῆς λύπης ἀφαιρεῖ ἀνεπαισθήτως. βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι Ξεν. Ἀπ. 1, 6, 1 ν' ἀποσπάσῃ (διὰ τὸν ἑαυτόν του) τοὺς μαθητάς του. τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν εἰς ταὐτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο Ἀπ. Εὐρ. 258 ὁ συμβιβασμὸς τῆς μαλακότητος μὲ τὴν βιαιότητα καὶ ἀγριότητα ἀποσπᾷ ἓν μέρος ἐκ τοῦ ἄγαν: μετριάζει τὸ ἄγαν. πρβ. τὸ ἀνωτ. Ἀπ. ἐκ τοῦ Στοβ. περὶ τῆς συντάξεως. εὐποροῦντες δ' ὄχλου κατὰ μικρὸν παραιροῦνται τοὺς ἐκ δούλου πρῶτον ἢ δούλης Ἀριστ. Πολ. 1278^a 32 ὅταν δ' εὐπορῶσιν ὄχλου (ὅταν ὑπάρχῃ ἱκανὸς πληθυσμὸς ἀνθρώπων), κατὰ μικρὸν στεροῦσι πρῶτον τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων τοὺς γεννηθέντας ἐκ δούλου πατρὸς ἢ ἐκ δούλης μητρός. φάσκων αὐτοὺς (Ἀθηναίους) τὰ ἐφόδια τοῦ πολέμου παρῃρῆσθαι Ἀριστοτ. Ῥητορ. 1411^a 12 ὁ Ἰφικράτης ἔλεγεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἀφήρεσαν τὰ ἐφόδια τοῦ πολέμου, συνάψαντες εἰρήνην μὲ τὴν Ἐπίδαυρον καὶ τὴν παραλίαν (ἐξ ὧν ἐλάμβανον οἱ Ἀθηναῖοι στρατηγοί, στρατεύοντες, τὰ ἐφόδιά των). Ἄλλοι: ὅτι ἐστέρησαν ἑαυτοὺς τῶν ἐφοδίων. παρῃρημένοι τὰ ὅπλα Δημ. 19, 81 ἀφῃρημένοι (ὑπ' αὐτῶν) τὰ ὅπλα των.

παραίρημα τό, λωρὶς σχισθεῖσα ἐξ ἱματίου ἐκ κλινῶν τινων τοῖς σπάρτοις καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποιοῦντες ἀπαγχόμενοι Θουκ. 4, 48 ἀπαγχόμενοι διὰ τῶν σχοινίων, τὰ ὁποῖα ἔβγαζαν ἔκ τινων κλινῶν, καὶ διὰ τῶν λωρίδων, τὰς ὁποίας ἔκαμναν σχίζοντες τὰ ἱμάτιά των· ἴδ. καί.

παραΐσσω μὲ ὁρμὴν (περνῶ) τρέχω πλησίον τινός· ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Θ 98 ἔτρεξε πλησίον τῶν κοίλων πλοίων. μύσας παρᾷξον (γρ. πάραξον) κἀπόλυσον Ἀρφ. Σφ. 988 κλείσας τοὺς ὀφθαλμοὺς παράτρεξε (τὸν κύριον κάδον) καὶ ἀπόλυσε τὸν κατηγορούμενον (ῥίψας τὴν ψῆφον εἰς τὸν ἄκυρον κάδον).

παραιτέομαι αἰτοῦμαι παρά τινός τι. Σύνταξις: παραιτοῦμαί τι, παραιτοῦμαί τινα ἢ τινός, παραιτ. τινά τι, ἀντὶ δὲ τῆς αἰτ. τοῦ πράγμ. δύναται νὰ τεθῇ ἀπρφ. παραιτ. τινά τινος ζητῶ τὴν ἀπαλλαγήν τινος ἀπό τινος (τιμωρίας). οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλμαν παραιτεῖται χάριν Πινδ. Ν. 10, 30 ἐξαιτεῖται τὴν παρὰ σοῦ εὐμένειαν (ὄχι εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ') ἐν ᾧ πρὸς φιλοπονωτάτῃ καρδίᾳ προσφέρει (εἰς τὸν ἀγῶνα) τόλμην. ἐγχωρίους λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν (= τυχεῖν ὧν σ' ἔρως ἔχει, τυχεῖν ὧν ἐρᾷς) Αἰσχ. Ἱκ. 530. σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε, εἰ κατῳκτίσθην ἄγαν Εὐρ. Ἰ. Α. 685 σὲ παρακαλῶ νά με συγχωρῇς διὰ ταύτην τὴν ὑπερβολικὴν συγκίνησίν μου. παραιτοῦμαί σε τὴν μίαν ταύτην ἁμαρτίαν Ἡρώνδ. 5, 72 σὲ παρακαλῶ νὰ τοῦ συγχωρέσῃς τὸ ἓν τοῦτο σφάλμα. παραιτήσῃ πατρὸς φυγὰς ἀφεῖναι παισί Εὐρ. Μηδ. 1154 = αἰτήσῃς παρὰ τοῦ πατρὸς ἀφεῖναι τοῖς παισὶ τὰς φυγὰς (νὰ μὴ τοὺς ἐξορίσῃ). Ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 302 ἤδη δ' εἰσῆλθέ μ' εἰ παραιτησαίμεθα φυγὰς τέκνων = μοὶ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ δοκιμάσωμεν, μήπως διὰ παρακλήσεων ἐπιτύχωμεν τὴν ἐξορίαν τῶν τέκνων. τὸν δὲ συνιέντα τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα μέν σφι προϊέντα ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον Ἡρ. 1, 24 παρακαλοῦντα νὰ τοῦ χαρίσουν τὴν ζωήν

παραίτησις: ἡ παραιτήσεως ἕνεκα Θουκ. 1, 73 = ὅπως παραιτησώμεθα, ἵνα δικαιολογηθῶμεν.

παραιφάμενος τοῦ παράφημι.

παρακάββαλε = παρακατέβαλε.

παρακαθίζω: καθίσας αὐτὸν καὶ παρακαθισάμενος εἶπεν ὧδε Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 7 ἴδ. καθίζω. ἕνα δ' ἑκάτερος παρεκαθίσατο (πάρεδρον, διαιτητὴν) Δημ. 33, 14 ἑκάτερος συνεφώνησε νὰ καθίσῃ πλησίον τοῦ κοινοῦ διαιτητοῦ εἷς πάρεδρος.

παρακαλέω καλῶ πλησίον (= παρ' ἐμαυτόν), προσκαλῶ· τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει Αἰσχ. Πέρ. 383, ἴδ. τάξις. οὔτε παρακαλοῦντες αἰσχύνεσθαι Θουκ. 1, 37 ἴδ. αἰσχύνομαι. παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος Θουκ. 1, 118 προσκαλούμενος καὶ ἀπρόσκλητος. εἰ οὖν παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους δημοσίᾳ πράξαντες (-ξοντες) τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά. ., πότερον ἔδει ἂν ἡμᾶς σκέψασθαι κέ. Πλ. Γοργ. 514 Α. Καὶ πρῶτον τὰ τῆς γραφῆς· ὁ ἀόρ. εἶνε ὁ μόνος ὀρθός,

ὡς φαίνεται ἐκ τῶν κατωτ. οἱ ἐπιχειρήσαντες δημοσίᾳ τιν παρακαλοῦμεν ἀλλήλους, ἅτινα εἶνε προφανῶς ἐπανάληψις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίου, καὶ ἐκ τούτου ὅτι οὐδαμοῦ εὕρηται τὸ ῥ. συντεταγμένον πρὸς μέλλ. μετοχῆς, διότι δὲν εἶνε, ἐνταῦθα τοὐλάχιστον, κινήσεως σημαντικόν. Τὰ ἐκ τοῦ 521 Α πρβλ. δὲν ἀποδεικνύουσιν, ὅτι τὸ παρακαλῶ συντ. πρὸς μέλλ. μετοχῆς, διότι ἡ ἐν τοῖς πρβλ. τούτοις μετοχὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὡς. Ἐὰν λοιπόν, ἀφ' οὗ δημοσίᾳ ἐπράξαμέν τινα τῶν πολιτ. πραγμάτων, παρωρμῶμεν ἀλλήλους ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά, πότερον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσωμεν κτλ. Ἡ γεν. τῶν πολιτικῶν πραγμάτων εἶνε μεριστική, κατ' ἀνάγκην, διότι τὸ τὰ οἰκοδομικά θεωρεῖται ὡς μέρος τῶν πολιτικῶν. πλοῦτον καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 23 τὰ ὁποῖα προκαλοῦσι πολλ. φλόγα. ‖ Τὸ παρακαλῶ καὶ ὡς δικανικὸς ὅρος σημ. προσκαλῶ (ὡς κατήγορος ἢ κατηγορούμενος) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον ὡς βοηθὸν καὶ συνήγορον· ἴδ. Ἰσαί. 1, 7. Ὑπερείδ. 3, 41. Αἰσχίν. 2, 20. 3, 200 κἀλλ., ὅθεν καὶ οἱ παράκλητοι οἱ προσκεκλημένοι ὡς βοηθοὶ καὶ συνήγοροι (Δημ. 19, 1) Παθ. τὰ παρακαλούμενα Δημ. 18, 166 τὰ προτεινόμενα, αἱ προτάσεις.

παρακαταβάλλω: παρακαταβάλλω (ἐνν. χάριν) τοῦ κλήρου Δημ. 43, 5 διαμφισβητῶν πρός τινα κληρονομίαν τινά, καταθέτω ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ ποσότητα χρημάτων, ὡς ἐνέχυρον, ἣν χάνω ἐὰν δὲν ἀποδείξω τὸ δίκαιόν μου. ἑαυτῷ κατὰ δόσιν παρακατέβαλε Ἰσαῖ. 4, 10 δι' ἑαυτὸν κατέθεσε χρήματα, τὰ ὁποῖα ἔχανεν, ἂν δὲν ἀπεδείκνυεν, ὅτι ἡ κληρονομία ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν κατὰ δόσιν, τ. ἔ. ἕνεκα δωρεᾶς ἀναγεγραμμένης ἐν τῇ διαθήκῃ.

παρακαταβολή ἡ, χρηματικὴ κατάθεσις· ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς Δημ. 37, 41 ἐσήκωσε τὸ κατατεθὲν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ποσόν.

παρακατατίθημι: τὰ σώματα παρακαταθέμενοι Αἰσχίν. 3, 180 διακυβεύσαντες τὴν ζωήν των, κυρίως καὶ κατὰ λέξιν: «ἀφ' οὗ βάλουν κάτω (καὶ πλησίον των) τὰ σώματά των ὡς στοίχημα». Κατ' ἄλλους ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀθλητῶν, οἵτινες προβάλλουσι τὰ σώματά των καὶ προκαλοῦσι τοὺς ἀντιπάλους. τὰ ἴδια τοῖς ἐκ τῶν παρελθόντων χρόνων οὖσιν ἐπιεικέσι παρακατατίθεσθαι (=ἐπιτρέπειν), τὰ δὲ κοινὰ τοῖς ὁμολογουμένως ἐξεληλεγμένοις οὖσι φαύλοις ἐπιτρέπειν Δημ. 26, 22 τὰ ἴδια ἐμπιστεύεσθαι εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐκ τοῦ παρελθόντος χρόνου εἶνε γνωστοὶ ὡς τίμιοι, τὰ δὲ κοινὰ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐξελεγχθέντες ὁμολογουμένως ἀπεδείχθησαν ὅτι εἶνε φαῦλοι. μὴ κτήσασθαί τιν' (Blass : τὴν) ἔξωθεν φιλίαν λυσιτελέστερον δείκνυτε ἢ τὸ τῷ δήμῳ παρακαταθέσθαι ἑαυτόν 1480, 27 δεικνύετε ὅτι εἶνε ὠφελιμώτερον ν' ἀποκτήσῃ τις τὴν ἔξωθεν φιλίαν παρὰ νὰ ἐμπιστευθῇ τις ἑαυτὸν εἰς τὸν δῆμον. οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν καὶ τὴν πολιτείαν διαπιστεύσαντες Αἰσχίν. 3, 8 οἱ συμπολῖται ὑμῶν εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν παρακαταθέσαντες τὴν πόλιν καὶ ἐμπιστευθέντες τὸ πολίτευμα. ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν ὥσπερ παρακαταθεμένοις θεοῖς Πλουτ. 116 Β, ἴδ. κατατίθημι.

παρακατέχω: αὐτοὺς ἡσυχάζειν καὶ τοὺς ἄλλους παρακατέχειν Θουκ. 8, 93 καὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἡσυχάζωσι καὶ τοὺς ἄλλους νὰ κρατῶσιν ἡσύχους (ἐν ἡσυχίᾳ παρ' ἑαυτοῖς)

παράκειμαι: φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον Πίνδ. Ν 3, 76 διδάσκει φροντίζειν περὶ τοῦ παρόντος.

παρακελεύομαι: παρακελευσάμενος ἀνθρώπους δούλους καὶ κατασκευάσας ὡς Κυρηναῖοι εἴησαν Δημ. 59, 9 διεγείρας, παρακινήσας, ἀνθρώπους δούλους καὶ παρασκευάσας αὐτοὺς οὕτως, ὥστε νὰ φαίνωνται ὅτι εἶνε Κυρηναῖοι. παρακελευομένους, ὅπως μηδὲν ἐνδώσομεν φαίνεσθαι Θουκ. 6, 78 ἴδ. φαίνομαι.

παρακέλευσις: ἡ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἑκάστους τε καὶ μετὰ τῶν πολεμικῶν νόμων ἐν σφίσιν αὐτοῖς ὧν ἠπίσταντο τὴν παρακέλευσιν τῆς μνήμης ἀγαθοῖς οὖσιν ἐποιοῦντο Θουκ. 5, 69 οἱ Λακεδ. καὶ καθ' ἕκαστα τὰ μέρη (τοῦ ὑπ' αὐτῶν διοικουμένου Πελοποννησ. στρατοῦ, καὶ ὅταν ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ μετὰ τῶν ἄλλων Πελοποννησ.) καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν πολεμικῶν ᾀσμάτων μεταξὺ ἑαυτῶν προέτρεπον ἀλλήλους, ὅπως ἀνδρεῖοι ὄντες ἐνθυμῶνται ὅσα καλῶς ἐγνώριζον. Ἀλλὰ τὸ χωρίον δεῖται ἐπανορθώσεως.

παρακελευστός 3, ὀρθότ. παρακέλευστος=παρακεκελευσμένος (παθητ.) «παρακεκλημένος» Σχ. πρβ. παράκλητος, προσποίητος κττ. οὓς ὁρῶν τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ παρακελεύστους καθημένους φοβοῦμαι Θουκ. 6, 13 = φοβοῦμαι ὁρῶν, ὅτι οὗτοι κάθηνται (ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ τῆς ἐκκλησίας, ὡς καὶ νῦν οἱ ὁμόφρονες) προσκεκλημένοι (εἰς βοήθειαν) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Ἀλκιβιάδου). Ἑπομ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ κόμμα, συστασιώτης.

παρακινδυνεύω. Ἡ πρόθεσις σημ. ὅ τι καὶ ἐν τῷ παραβάλλομαι, παράβολος· ὅθεν κυρίως τὸ πλησίον, καὶ πιθανὸν νὰ προῆλθε τὸ παρακινδυνεύω ἐκ τοῦ παραβαλλόμενος (διακυβεύων τι, τὴν ζωήν μου) κινδυνεύω (ἴδ. Θουκ. 2, 44. 3, 14). τοῖς ἑαυτοῦ παρακινδυνεύει χρήμασί τε καὶ σώμασι Ἀνδοκ. 2, 18 κινδυνεύει μὲ θυσίαν, διακυβεύων τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωήν του. Ὁμοίως αὐτ. 11. δοκοῦμεν κατορθοῦν καὶ παρακινδυνεύειν εἰς τὴν πολιτείαν Αἰσχίν. 3, 234 μοὶ φαίνεται ὅτι παίζομεν μὲ τὴν ζωὴν ἢ μὲ τὸν θάνατον τῆς πολιτείας. καὶ τοὺς θεοὺς ἂν ἔδεισας παρακινδυνεύειν, μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσοις, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ᾐσχύνθης Πλ. Εὐθύφ. 15 D κατὰ λέξιν: καὶ τοὺς θεοὺς θὰ ἐφοβεῖσο νὰ διατρέχῃς τὸν κίνδυνον (τοῦτον),

δηλ. μήπως πλημμελῶς θὰ κάμῃς αὐτό, καὶ τοὺς ἀνθρώπους θὰ ἐντρέπεσο Παθ. ὅστις φθέγξεται τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον Ἀρφ. Βά. 98 ὁ ὁποῖος νὰ εἴπῃ τοιαύτην τινὰ (ὡς τὴν ἑξῆς) τολμηρὰν ἔκφρασιν. πρβ. Ἱππ. 1054.

παρακινέω: βασανιστέοι εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε ἤ τι καὶ παρακινήσουσι Πλ. Πολ. 540 Α ἐὰν θὰ ἐμμείνωσι περισπώμενοι περὶ παντοῖα ἔργα ἢ καὶ θὰ παρεκτραπῶσιν (παρεκκλίνωσι) ἔν τινι.

παράκλησις ἡ: οἱ ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι Δημ. 18, 143 ἴδ. ἐκ. πρβ. καὶ παρακέλευστος. ὁ δὲ δεύτερος ἔστι μοι λόγος παράκλησις τῶν πολιτῶν πρὸς ἀρετήν Αἰσχίν. 1, 117 τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου μου εἶνε προτροπὴ τῶν πολιτῶν πρὸς ἀρετήν. τὴν τῆς σωφροσύνης παράκλησιν διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως παρακέκληκα 2, 180 ἴδ. ἀείμνηστος. οὐ παράκλησιν εὑρόντες ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες μέλλομέν σοι συμβουλεύειν Ἰσοκ. 1, 5 ὄχι προτροπήν τινα (μετὰ κόπου) ἐξευρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν (συμβουλὰς) γράψαντες (ἀφροντίστως καὶ τυχαίως ἐπὶ τοῦ χάρτου ῥίψαντες) μέλλομεν νά σε συμβουλεύωμεν. Ἡ ἀντίθεσις ὑπάρχει μᾶλλον μεταξὺ τοῦ εὑρόντες (ὅπερ προϋποθέτει κόπον τινὰ καὶ σπουδὴν) καὶ τοῦ γράψαντες (ὄχι συγγράψαντες) ἢ μεταξὺ τοῦ παράκλησιν καὶ τοῦ παραίνεσιν, ἅπερ δὲν ἀντιδιαστέλλονται πάντοτε.

παρακλίνω (ῑ): καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι τῆς αὐλείας (αὐλείου Cobet) προκύπτουσι Ἀρφ. Εἰρ. 981 διότι καὶ ἐκεῖναι (αἱ μοιχευόμεναι γυναῖκες) ὀλίγον ἀνοίξασαι (κυρ. πλαγίως ἀνοίξασαι, «παρανοίξασαι» Σχ.) τὴν θύραν τῆς αὐλῆς κύπτουσιν ὀλίγον (πλαγίως, καὶ κρυφίως ἔξω, ἵνα ἴδωσι τὸν ἐραστήν). ἄλλη παρακλίνουσι δίκας Ἡσ Ἔρ. 264 πρὸς ἄλλο μέρος (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν) παρεκτρέπουσι τὸ δίκαιον: διαστρέφουσι τὸ δίκαιον. παρακλίνασ' ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς Αἰσχ. Ἀγ. 743 παρεκτραπεῖσα δὲ (ἀλλάξασα τὸν πρώην χαρακτῆρά της) ἔδωκεν εἰς τὸν γάμον πικρὸν τέλος (ἔκαμε νὰ βγῇ ὁ γάμος πικρός). τὸ μὲν γὰρ πρῶτον παρακέκλιται ἡ διάνοια Ἀριστοτ. 1147 a 7, ὅπου ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε παρακέκληται.

παρακομίζω: γέρων γέροντα παρακόμιζε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 125 γέρων βοήθει ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ὁδήγει τὸν γέροντα ἐκεῖνον κτλ. παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν Θουκ. 6, 44 = παρέπλεον: «παραπλέοντες ἐκομίζοντο» Σχ. Καὶ ἀλλ. ὡς 6, 94.

παρακονάω: ὁ λόγχην ἀκονῶν καὶ τὴν ψυχήν τι παρακονᾷ Ξεν. Κ. Π. 6, 2, 33 = παρὰ ταύτῃ ἀκονᾷ. αἱ φύσεις ἄλλως κράτισται, νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται Ἀρφ. Βά. 1115 «παρωξυμμένοι εἰσὶν οἱ θεαταί» Σχ.

παρακοπή ἡ: ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος, παρακοπά, παραφορὰ φρενοδαλής, ὕμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς Αἰσχ. Εὐμ. 329 «ἐπὶ Ὀρέστῃ δὲ μέλλοντι θύεσθαι λεχθήσεται ὕμνος ἐξ ἡμῶν, ὃς αὐτοῦ τὰς φρένας παρακόψει» Σχ. ἐπάνω δὲ εἰς τοῦτον (διότι ὁ Ὀρέστης εἶνε καταπεπτωκὼς ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιχορευουσῶν Ἐρινύων), ὅστις ὡς θῦμα εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὸν θάνατον, λέγεται τὸ ᾆσμα τοῦτο εἰς ἀποπλάνησιν καὶ παραφορὰν βλαβερὰν τῶν φρενῶν του, ὁ ὕμνος ὁ ἐξ Ἐρινύων, ὁ δεσμεύων τὰς φρένας, ὁ ἄλυρος, ὁ ἀποξηραίνων τοὺς θνητούς. βροτούς (Spanheim: βροτοῖς) θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων Ἀγ. 232 τοὺς θνητοὺς θρασεῖς ποιεῖ ἡ αἰσχρόβουλος (αἰσχρὰ βουλευομένη) τολμηρὰ παραφροσύνη ἡ πρώτη τὸ κακὸν ποιήσασα (ἡ ἄρξασα τοῦ κακοῦ).

παράκοπος 2 Αἰσχ. Πρ. 604, ὅπου τὸ παράκοπον ἐξηγ. Σχ. «παρακεκομμένην μέρος τοῦ νοῦ». ὀξυπαραυδήτῳ φωνᾷ παρακόπῳ τε δόξᾳ φρενῶν κατακορῆς ἀπείλει Τιμοθ. Πέρ. 76 «παραληρῶν τῇ τε φωνῇ τῇ ἐπὶ τὸ ὀξύφθογγον παραβαινούσῃ καὶ τῇ παραφόρῳ τῆς γνώμης ἐλπίδι ἠπείλει τῇ θαλάσσῃ» Wilamow.

παρακόπτω παραχαράττω, καὶ μτφ. διαστρέφω τὸν νοῦν (ἀλλ' ἴδ. κατ.)· ἀνδράρια μοχθηρὰ παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα Ἀρφ. Ἀχ. 517 ἀνθρωπάρια ἐλεεινὰ (ἐνν. τοὺς συκοφάντας), παρακεχαραγμένα (κίβδηλα, «ἀπὸ μεταφ. τῶν ἀδοκίμων νομισμάτων» τοῦ πονηροῦ κόμματος. τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει τὸ παράσημα· ἀντιδιαστέλλονται οἱ πολῖται οἱ ὀρθῶς κοπέντες καὶ κεκωδωνισμένοι, περὶ ὧν ἴδε τὸ χωρίον τῶν Βατρ. 723 ἐν τῷ κόπτω. Ὅθεν τὸ τοῦ Λουκ. π. Ἀπαίδ. 2: κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα. ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ Ἀρφ. Νεφ. 640: «ἐζημιώθην, ἠπατήθην: ἐπλάνησέ με τῇ μέτρων ποσότητι δύο χοίνικας» Σχ. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης συνώνυμον τὸ παρακρούομαι, ὅθεν παρακρουσιχοίνικος (Πολυδ. 4, 169) «ὁ παρακρουόμενος ἐν τῷ μετρεῖν» Φώτιος. τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς, ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ Εὐρ. Ἱππ. 236 τόδε μαντείας ἄξιον πολλῆς, τίς θεῶν σε ἕλκει πρὸς τὰ ὀπίσω (ἢ: ἀνορούειν ποιεῖ) καὶ (ὑπ' αὐτοῦ, τῶν θεῶν τινος) τῶν φρενῶν ἐξίστασαι» Δ. Βερν., καθ' ὃν τὸ παρακόπτει εἶνε παθ. = παρακόπτῃ, ἡ δὲ σημασιολογικὴ βάσις τοῦ παρακόπτω (παρακοπή, παράκοπος) δὲν εἶνε ἡ νομισματικὴ παραχάραξις, ἀλλ' ἡ κοινὴ ἔννοια τοῦ κόπτειν, ὡς ἀποδεικνύει ἔνθεν μὲν τὸ Αἰσχ. Ἀγ. 485 φρενῶν κεκομμένος, ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ Βλόμφειλδ παραβληθὲν πρὸς τὸ Θεόγν. 223 νόου βεβλαμμένος = βλαψίφρων, φρενοβλαβής, ἔνθεν δὲ τὰ συνώνυμα παραπαίω, παρακρούω, παραπλήσσω, παράπληκτος, παράπαιστος, παράκρουστος, ἅτινα ὁμοίως μὲ τὸ παρακόπτω καὶ παράκοπος συνηθέστατα κεῖνται ἄνευ τοῦ

φρένες.., διότι ἅπασαι αὗται αἱ λέξεις καὶ μόναι διὰ τῆς ἁπλῆς αὐτῶν τροπικῆς μεταλήψεως δηλοῦσιν ἐπαρκῶς τὴν τῶν φρενῶν βλάβην. πρβ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ πετριά (= πληγὴ διὰ λίθου, καὶ τροπικῶς: μονομανὴς οἴησις). ἦ κάρτα τἄρα παρεκόπης (= παρεσφάλης, Hartung: ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις) χρησμῶν ἐμῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1251 ἀληθῶς λοιπόν, ἐσφάλης, ὡς βλέπω, εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν χρησμῶν μου: παρεξήγησας τοὺς χρησμούς μου, φαντασθεὶς ἄνδρα ὡς φονέα· ἴδ. παρασκοπέω.

παρακούω: παρακούω δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσι Ἀρφ. Βά. 750 ἀκούω κρυφίως βάζων τ' αὐτί μου πλησίον (τοῦ τοίχου, τῆς θύρας κττ.). Συνήθως: κακῶς ἀκούω, κακῶς ἐννοῶ· παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα Πλ. Θεαίτ. 195 Α, ἃ σαφῆ.

παρακρούω κυρ. κρούω πλαγίως, ὅθεν πλημμελῶς κρούω, ἐξαπατῶ, ὑποσκελίζω τὸν ἀντίπαλον κτλ. ὁ ἱστὸς ὤρθωται καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται Λουκ. Κατάπλ. 1 «εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον, ὑφάνθη» Σχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ ἑτέρα ἐξήγησις: «οὕτω φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν Ἀθηναῖοι». Μτφ. «μετῆκται ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν» Ἁρποκρ., ὅθεν κτυπῶ ὀλίγον τὴν ζυγαριὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος (πλαγίως), καὶ οὕτως: ἐξαπατῶ εἰς τὸ ζύγι. οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορὰ Πλ. Κρίτ. 47 Α δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σε ἀποπλανήσῃ ἡ παροῦσα συμφορὰ (ὥστε νὰ μὴ κρίνῃς ὀρθῶς). Φίλιππος δ' οὐκ ἀγνοεῖ ταῦτ' οὐ δίκαια λέγων, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος ἐπιστάμενος παρακρουσθῆναι ἂν ὑμᾶς οἴεται ὑπὸ τῶν τἀνταῦθα διοικήσειν, ὡς ἂν αὐτὸς ἐκεῖνος βούληται, καὶ πρὶν ὑπεσχημένων καὶ νῦν δὲ πραττόντων Δημ. 7, 5 Φίλ. δ' οὐκ ἀγνοεῖ, ὅτι οὐ δίκαια ταῦτα λέγει, ἀλλ' εἰ καὶ ἐπίσταται, εἴπερ τις καὶ ἄλλος (ὑπὲρ πάντα ἄλλον), ὅτι οὐ δίκαια ταῦτα λέγει, ἐξαπατηθῆναι ἂν ὑμᾶς οἴεται ὑπὸ τούτων, οἳ καὶ πρὶν ὑπέσχηνται διοικήσειν τἀνταῦθα, ὡς ἂν ἐκεῖνος βούληται, καὶ νῦν δὲ πράττουσιν (ἐνν. ὅπως διοικήσουσιν). Καὶ κατά τινα σύστοιχον σύνταξιν· τὰ σφάλματα, ἃ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν προτέρων συνουσιῶν παρεκέκρουστο Πλ. Θεαίτ. 168 Α τὰ σφ., εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε παρασυρθῇ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν προτέρων συνομιλιῶν. παρακεκροῦσθαι τῶν φρενῶν ἢ τοῦ νοῦ: οἷον παραπεπαῖσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι· ἡ μτφ. ἀπὸ τῶν κεκρουμένων μέτρων καὶ δεδολωμένων» Ἀ. Β. 59, 27. «παρακέκρουνται τῶν φρενῶν: ἠλλάττοντο» Ἡσύχ. παρηλλάττοντο Meineke. Ἴσ. ἠλάττωνται.

παρακύπτω πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως σκύφτω· διεστράφην ἰδών, ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον Ἀρφ. Ἀχ. 15 «ξεπρόβαλε» διὰ νὰ ψάλῃ τὸν ὄρθιον νόμον· πρβ. τὰ ξενικὰ παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον Δημ. 4, 24 ἀφ' οὗ ῥίψωσι παρέργως ἓν βλέμμα ἐπιπόλαιον εἰς τὸν πόλεμον τῆς πόλεως κτλ.

παραλαμβάνω λαμβάνω τι παρά τινος· ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν Εὐρ. Ἴων 814 καὶ σύμπαντα τὸν σὸν κλῆρον (κληρονομίαν) παραλαβών. Καὶ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ἐπικτᾶσθαι· πότερον ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες ἢ ἐπεκτήσω Πλ. Πολ. 330 Α, ἴδ. ἐπικτῶμαι. ἠθέλησα παραλαβεῖν τἀνδράποδα Ἀντιφ. 1, 11 ἐνν. εἰς βάσανον. πρὸς ὧν τὴν ὄψιν ταύτην τόν τε γάμον τοι τοῦτον ἔσπευσα καὶ ἐπὶ τὰ παραλαμβανόμενα οὐκ ἀποπέμπω Ἡρ. 1, 38 ἀποβλέπων λοιπὸν εἰς τὸ ὄνειρον τοῦτο, ποῦ εἶδον, καὶ τὸν γάμον σου τοῦτον ἐπέσπευσα καὶ εἰς ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦνται, (τ. ἔ. τὸ κυνήγιον) δὲν σε ἀποστέλλω. Οὕτως ἐξηγεῖται συνήθως τὸ παραλαμβανόμενα (ὡς ἰσοδύναμον τῷ ἀναλαμβανόμενα)· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶνε ὅλως ἀστήρικτος, ἴσως ἑρμηνευτέον: εἰς ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἀκούω: τὰ ὁποῖα μανθάνω περὶ τοῦ συός, τοῦ διαφθείροντος τὰ ἔργα τῶν Μυσῶν· ἑπομένως: εἰς τὸ κυνήγιον. Εὕρηται δὲ συχνάκις ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης τὸ παραλαμβάνω (ἀκοῇ). οὐδέτεροι δυνάμενοι ἄξιόν τι λόγου παραλαβεῖν Θουκ. 7, 38 «κτήσασθαί τι ἀξιόλογον» Σχ., πλεονεκτῆσαί τι.

παραλλαγή ἐναλλαγή, διαδοχή, διαδοχικὴ μετάδοσις· τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς Αἰσχ. Ἀγ. 494 ταχέως θὰ μάθωμεν τὰς διαδοχὰς τῶν φωσφόρων λαμπ. καὶ τῶν φρυκτωριῶν καὶ τοῦ πυρός. Ἡ διόρθ. φρυκτωρίας περιττή. οὐκοῦν ἄλλ' ὁτιοῦν δεῖ ἀποφαίνειν τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν ἢ διανοίας πρὸς αἴσθησιν παραλλαγὴν Πλ. Θεαίτ. 196 C ἄλλο λοιπὸν ὁ τιδήποτε πρέπει νὰ εἴπῃ τις ὅτι εἶνε ἡ ψευδὴς παράστασις (ἡ ψευδὴς δόξα) ἢ ἐναλλαγὴ τῆς διανοίας (τούτου, ὃ διανοεῖταί τις) ὡς πρὸς τὴν αἴσθησιν.

παραλλάσσω ἐναλλάσσω τι πλησίον (ὂν) μὲ ἄλλο, μεταβάλλω, παρέρχομαι, διαφέρω· παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις Αἰσχ. Ἀγ. 432 ἡ ὀπτασία διαφυγοῦσα διὰ μέσου τῶν χειρῶν χάνεται πάραυτα διὰ τῶν πτερῶν, τὰ ὁποῖα συνοδεύουν τοὺς δρόμους τοῦ ὕπνου, τ. ἔ. μὲ τὸν ὕπνον χάνεται καὶ τὸ ὄνειρον. Τὸ ὀπαδὸς μετὰ δοτ. κατὰ τὸ ἕπομαι. ὑποδήματα παρηλλαγμένα Σάτυρος π. Ἀθην. 534 C ἁρμόζοντα εἰς ἑκάτερον πόδα. οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, ἀλλὰ δοξάζουσιν ἀληθῆ Πλ. Θεαίτ. 194 C δὲν ἐναλλάσσουσι (δὲν συγχέουσι) τὰς ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἀποτυπώσεις, ἀλλ' ἔχουσιν ὀρθὰς παραστάσεις. σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 935 «ἐκπέπληγμαί τοι (= ἐξέστηκα ἀπορῶν, τά 'χω χαμένα)· οἱ γὰρ σοὶ παραλλάσσοντες (ἀλλήλων καὶ διαφέροντες, ἤτοι: ἀνακόλουθοι) ἀλλόκοτοι (= ἔξεδροι)

λόγοι ἐξιστᾶσί με τοῦ φρονεῖν (= ἐκπλήσσουσί με φρενῶν, ἤτοι: συγχέοντές μου τὰς φρένας κωλύουσί με τοῦ νοεῖν ὅ τι καὶ λέγεις)» Δ. Βερναρδ. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι συντάσσουσι τὸ φρενῶν ὄχι πρὸς τὸ ἐκπλήσσουσι, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔξεδροι, ἤτοι: οἱ τὸν ἀκούοντα ποιοῦντες ἔξω τῶν φρενῶν. Καὶ μετ' ἀπρφ. τόδε παραλλάττει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματα ἵστασθαι βροτῶν Σοφ. 'Αντ. 298, ἴδ. ἵστημι. οὐ γάρ τι σμικρὸν παραλλάττει οὕτως ἔχον ἢ ἄλλως Πλ. Θεαίτ. 169 Ε οὔ τι σμικρὸν διαφέρει (δὲν ὑπάρχει μικρὰ διαφορά), εἰ τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει ἢ ἄλλως.

παράλογος ὁ: τὸν παράλογον τοσοῦτον ποιῆσαι τοῖς Ἕλλησι τῆς δυνάμεως καὶ τόλμης, ὅσον κτλ. Θουκ. 7, 28 τόσον ἐξηπατήθησαν οἱ Ἕλληνες περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τόλμης ὥστε κτλ. ὁ παράλογος αὐτοῖς μέγας ἦν 7, 55 ἡ διάψευσις τῶν ἐλπίδων των ἦτο μεγάλη. ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν 8, 24 ἠπατήθησαν ἐν τοῖς ἀπροσδοκήτοις περιστατικοῖς, οἷα συμβαίνουσιν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ.

παραλύω κυρ. πλαγίως (ἐκ τοῦ πλαγίου) λύω, ἀπαλλάττω, ἀφαιρῶ· τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν Πινδ. 'Ο. 2, 57 τὸ νὰ ἐπιτύχῃ τις ἀγωνιζόμενος, τοῦτο ἀπαλλάττει τῆς λύπης. ἐπειρᾶτο τοὺς 'Αθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν Θουκ. 2, 65 τῆς κατ' αὐτοῦ ὀργῆς ἀπελευθεροῦν, ἀπαλλάττειν. τοὺς δούλους παρέλυσε τοὺς φεύγοντας καὶ ἐξαπατῶντας 'Αρφ. Εἰρ. 742 τ. ἔ. τοὺς δούλους τοὺς καταφεύγοντας εἰς τὴν σκηνὴν ἐστέρησε τοῦ προνομίου τούτου, ὅπερ εἶχον ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς ἀναξίους ὄντας οἱ κακοὶ οὗτοι ποιηταί. τὴν τοῦ παιδίου ἀμφισβήτησιν παρέλυσε 'Ισαῖ. 4, 10 τὴν ἐκ μέρους τοῦ παιδίου ἀντιποίησιν τῆς κληρονομίας ἐγκατέλειψε. οὐδὲ ναυκληρίαν ἔσθ' ὅποι τις αἴας στείλας ἢ Λυκίας εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους 'Αμμωνιάδας ἕδρας δυστάνου παραλύσαι ψυχάν Εὐρ. Ἄλκ. 117 «ἀλλ' οὐδὲ πλοῦν ἔστιν ὅποι γῆς στείλας τις ἢ (ἐπὶ τὰς) Λυκίας εἴτε ἐπὶ τὰς ἀνύδρους 'Αμμωνιάδας ἕδρας (= ἱερά, ναοὺς) ἀπαλλάξειε τὴν τῆς δυστήνου ('Αλκήστιδος) ψυχὰν (τοῦ θανάτου, ὅπερ ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ ἑπομένου μόρος)» Δ. Βερν. πολλοῖς ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτος 931 «πολλοῖς ἤδη παρέλυσεν (= ἐξέλυσε, διέλυσε τὴν φιλίαν ὅπερ ἐνν. ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ στ. 930) ὁ τῆς δάμαρτος θάνατος» Δ. Βερν.

παραμείβω παραλλάσσω, παρέρχομαι, ὑπερβάλλω· θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβεαι; Πίνδ. Ν. 3, 26 πρὸς τί ἀλλοδαπὸν ἀκρωτήριον κατευθύνεις τὸν δρόμον σου, παραλιπὼν τὸν ἐμὸν πλοῦν, τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ ἐγὼ πλέω; σοφίαν σοφίᾳ δ' ἂν παραμείψειεν ἀνήρ Σοφ. Ο. Τ. 501 διὰ τῆς σοφίας (ὄχι διὰ τῆς μαντικῆς) δύναται εἷς ἄνθρωπος νὰ ὑπερβάλῃ τὴν σοφίαν ἄλλου. φυλάσσων μή τοί σε λάθῃ τροχαλοῖσιν ὄχοις παραμειψαμένη παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη Εὐρ. 'Ι. Α. 145 μή τοι ἡ τὴν παῖδα κομίζουσα ἐνθάδε ἀπήνη λάθῃ σε παρελθοῦσα (σὲ προσπεράσῃ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς) τοῖς ταχέως ἐλαύνουσιν ὀχήμασιν.

παραμελέω: οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' 'Αθηναίας σθένος ῥύσαιτ' ἄν, ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον ἔρρειν, τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν, ἀναίματον βόσκημα δαιμόνων σκιάν Αἰσχ. Εὐμ. 300 κυρ. βεβαίως οὔτε ὁ 'Απόλλων οὔτε ἡ ἰσχυρὰ 'Αθηνᾶ δύναται νά σε λυτρώσῃ, ὥστε νὰ μὴ πλανᾶσαι παρημελημένος, χωρὶς νὰ μάθῃς εἰς ποῖον μέρος τῆς καρδίας σου κατοικεῖ ἡ χαρά, ὡς ἔρημον ζῷον κέ.

παραμένω: παραμεῖναι πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου Θουκ. 1, 75 ὑπομεῖναι μέχρι τέλους, ἵνα συντελέσητε τὰ ὑπόλοιπα (τ. ἔ. ἵνα καταστρέψητε τὴν ὑπόλοιπον δύναμιν τῶν βαρβάρων). ἡ μὲν γὰρ (φύσις) ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κακά Εὐρ. 'Ηλ. 942 ἀφαιρεῖ (ἐκποδὼν ποιεῖ, ἐξαφανίζει) τὰ κακὰ (Δ. Βερν.). Περιτταὶ αἱ διορθώσεις. τίνα θροεῖς αὐδὰν πότνια; παραμένει γὰρ ἔτι σοι τόδ' ἐν Δαναϊδῶν πόλει 'Ορ. 1249 τίνα λόγον λέγεις (ἤτοι: τί βούλει λέγειν), δέσποινα (πρβ. 'Ανδρομ. 56); τὸ γὰρ ὄνομα τῆς δεσποίνης (= τόδε) παραμένει σοι ἔτι (τ. ἔ. ἂν καὶ εἶσαι καταδικασμένη εἰς θάνατον) ἐν τῇ πόλει τῶν 'Αργείων (= Δαναϊδῶν, ὡς ἀπογόνων τοῦ Δαναοῦ).

παράμουσος 2 ὁ παρὰ τὰς μούσας, ἢ τῇ μουσικῇ ἀσυμφώνως, ᾄδων, παράφωνος, ἀπᾴδων· ὦ... παράμουσος ἄτας αἱματόεσσα πλαγά Αἰσχ. Χο. 465 ὦ παράφωνον ἀπαίσιον πλῆρες αἱμάτων κτύπημα. Πρβ. ἄχορος, ἀκίθαρις, ἀφόρμιγκτος (δυσφόρμιγξ), ἀνυμέναιος, ἄλυρος.

παραμῦθέομαι: παρεμυθούμην, παρεμυθησάμην, παραμεμύθημαι (Στράβ. 1, 2, 30) κυρ. ὁμιλῶ πρός τινα καθήμενος πλησίον, ὅθεν συμβουλεύω, παρηγορῶ. Συνώνυμα παρηγορέω, παραυδάω, παραινέω· πρβ. πάρφασις, παραρρητός. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ' ὅ τι καὶ πείσεις Αἰσχ. Πρ. 1096 ἄλλο τι λέγε καὶ συμβούλευέ με ὅ τι (ὅ τι θέλεις) εἶνε ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ θὰ μὲ πείσῃς. ἡ φιλοσοφία τὴν ψυχὴν ἠρέμα παραμυθεῖται Πλ. Φαίδων 83 Α = διὰ λόγων πείθει. σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν ἴσχναινε παραμυθοῦ τε Εὐρ 'Ορ. 298, ἴδ. ἰσχναίνω. τοῦ λόγου τούτου παραμυθούμενοι τὸ μυθῶδες Πλουτ. 248 Β θέλοντες νὰ κολάσωσι (νὰ δικαιολογήσωσι) τὸ μυθῶδες τοῦ λόγου τούτου. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι Σοφ. 'Αντ. 935 «οὐδαμῶς παραμυθούμενός σε δίδωμι ἐλπίζειν, ὅτι οὐκ ἐπικυροῦνται ταῦτα (δηλ. τὸ θανεῖν τὴν 'Αντιγόνην) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον» Σεμιτέλος.

παραμῦθία ἡ, παραίνεσις, παρηγορία, προτροπή, κατά-

πεισις· τοῦτο παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως Πλ. Φαιδ. 70B ἔχει ἀνάγκην πειθοῦς (ἀποδείξεως διὰ μαρτυριῶν) καὶ βεβαιώσεως.

παραμυκάομαι πλησίον τινὸς μυκῶμαι, Αἰσχ. Πρ. 1116 ἐπὶ βροντῆς· ἴδ. βρύχιος.

παρανέω, Ἰων. παρανήω, ἐπισωρεύω (ἴδ. νέω : νηνέω)· σῖτον παρενήνεον ἐν κανέοισιν κ 147 «παρεσώρευον» Σχ.

παρανοέω: εἰ μή τι παρανοοῦσα καινουργεῖς λόγον Εὐρ. Ἰ. Α. 838 «= εἰ μή τινα παράνοιαν πάσχουσα, καινὰ (καὶ ἀνήκουστα ἢ παράδοξα) λέγεις. Ὅπως τὰ παρὰ τὸ νοέω σύνθετα ἐκ προθέσεως (ἀπο-, δια-, ἐν-, ἐπι- μετα-, περι-, προ-, συν-, ὑπο)νοέω ὀνόματα: ἀπό-(διά-, ἔν. . ., ὑπό)νοια ἔχουσι τὴν αὐτὴν καὶ τὸ ῥῆμα σημασίαν, οὕτω καὶ τὸ παράνοια οὐδέποτε σημαίνει ἄλλο τι εἰμή : παραφροσύνη κτλ., καὶ τὸ παρανοέω οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ εἰ μὴ παραφρονῶ. Ἀλλ' ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀχιλλέως. . ἐφάνη ἀπρεπὴς εἰς τοὺς κριτικούς. . . Διὰ τοῦτο ὁ Μαρκλ. διώρθ. περινοοῦσα (ἤτοι: μηχανήν τινα ἐν τῷ νῷ ἀναζητοῦσα), ὅπερ εἶνε ὕβρις εἰς τὴν βασίλισσαν πολλῷ χείρων τῆς πρώτης. . Ὁ Ἀχιλλεὺς θέλων νὰ διακόψῃ ἀποτόμως καὶ διὰ μιᾶς τὴν ἐρωτολογίαν τῆς παραδόξου γυναικὸς εἶπεν : Τί γάμους μοῦ λέγεις αὐτοῦ ; ἐγὼ δεν ἠξεύρω τί νὰ πῶ, γυναῖκα, ἐκτὸς ἂν τάχῃς χαμένα καὶ μοῦ λὲς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Ἀλλ' ὅμως, διὰ ν' ἀπαλλάξωσι τὸν ποιητὴν τῆς κατ' αὐτοὺς ἀπρεπείας τῆς γλώσσης τοῦ ἥρωός των, μετέφρασαν τὸ παρανοοῦσα, οὐκ ὀρθῶς συνιεῖσα, ἤτοι παρεννοοῦσα, ὅπως λέγομεν σήμερον. Οὕτως εἰσήχθη εἰς τὰ λεξικὰ μία νέα σημ. τοῦ παρανοῶ, στηριζομένη εἰς τὸ ἡμέτερον χωρίον, πρὸς ὃ παραβάλλουσι τὸ Πλάτ. Θεαίτ. 195 A: ὅταν γάρ τι ὁρῶσιν ἢ ἀκούωσιν ἢ ἐπινοῶσιν, ἕκαστα ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι βραδεῖς τέ εἰσι καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα ». Δ. Βερν. Παρόμοια ἀποφαίνεται καὶ ὁ Weil : παρανοεῖν ne peut guère signifier «par méprise». Παρανοεῖν, ainsi que παράνοια, désigne toujours l'égarement de l'esprit. Ἄλλος ὁ λόγος περὶ μτγν. Τὸ χωρίον τοῦ Πλάτωνος ἑρμηνεύω ὧδε: ὅταν τι βλέπωσιν ἢ ἀκούωσιν ἢ αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς (ἐλευθέρως) διανοῶνται, ἀδυνατοῦντες ν' ἀπονέμωσι ταχέως ἕκαστα (τὰ ὁρώμενα ἢ ἀκουόμενα ἢ ἐπινοούμενα) εἰς ἀλλότρια σημεῖα (εἰς ἀλλοτρίας, ὄχι τὰς οἰκείας, ἀποτυπώσεις), παρορῶσι (τ. ἔ. πλημμελῶς ὁρῶσι) καὶ παρακούουσι (= πλημμελῶς ἀκούουσι) καὶ παραλογίζονται (= πλημμελῶς νοοῦσι, «παρακινοῦσι τοῖς λογισμοῖς» Πλουτ. σ. 1083 F) ἐν τοῖς πλείστοις.

παρανομέω (ἐκ τοῦ παράνομος) πράττω παρὰ τὸν νόμον. παρηνόμουν (ἐκ τοῦ παρ-ανομέω) Λυσ. 3, 17 καὶ μτγν. καὶ παρενόμουν Αἰσχίν. 3, 77 (Δ. Γ. παρηνόμουν). [Δημ.] 17, 22. Λουκ. Ἀπολ. 7. παρηνόμησα Θουκ. 3, 67 (παρενόμ. οἱ νεώτεροι) καὶ μτγν. καὶ παρεν- Ἡρ. 7, 238. Λουκ. Ἔρ. 20. παρανενόμηκα (παρηνομηκόσι Διόδ. Σ. 16, 61). παρανενομήκεσαν (πλημμελ. ἀντὶ τοῦ παρεν-) Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 31 καὶ μτγν. παρηνομήκει Δίων Κάσ. 39, 59. παρηνομήθην Ἰωσήπ. Ἀρχ. 15, 4, 1. παρανενόμημαι (παρηνομημένου Ἐπιγραφ.) Οἱ διὰ τοῦ Η ἐκφερόμενοι τύποι φαίνονται ἀλλότριοι τῶν Ἀττικῶν. τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦμεν Θουκ. 2, 37 ἐν τοῖς δημοσίοις (ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ) δὲν παραβαίνομεν τοὺς νόμους (ἀποφεύγομεν τὰς παρανομίας). ἐὰν ἠδικῆσθαι καὶ παρανενομῆσθαι δοκῶ, βοηθῆσαί μοι τὰ δίκαια (δέομαι) Δημ. 54, 2 ἐὰν νομίζητε ὅτι ἔχω ἀδικηθῇ καὶ παρανόμως κακωθῇ, σᾶς παρακαλῶ νά με βοηθήσητε νὰ λάβω τὸ δίκαιόν μου. οἶμαι γὰρ περὶ κλήρου ἀγῶνα μηδένας ἄλλους παρανενομῆσθαι τοιαῦτα, οἷα ἡμᾶς Δημ. 44, 31 νομίζω ὅτι προκειμένου περὶ κληρονομικοῦ ἀγῶνος δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι νὰ ἔχουν ὑποστῇ τοιαύτας παρανομίας, ὁποίας ἡμεῖς. Καὶ ἐνταῦθα λοιπὸν εἶνε παθητ. ὄχι μέσον ἴσον τῷ ἐνεργ., ὡς νομίζει ὁ Pape. Πρβ. ὡς διὰ τὴν ἐκείνου κάθοδον παρανομηθεῖσαν ταῦτα ξυμβαίνοι Θουκ. 5, 16 ἴδ. ἐνθυμία.

παρανομία ἡ· ὑποψίας δὲ πολλὰς παρεῖχε τῇ παρανομίᾳ Θουκ. 1, 132 = τῷ ἐκδιαιτᾶσθαι τῶν καθεστώτων νομίμων. φοβηθέντες τὸ μέγεθος τῆς κατὰ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα παρανομίας ἐς τὴν δίαιταν 6, 15 φοβηθέντες τὴν ἔκτακτον πολυτέλειαν, ἣν μετεχειρίζετο εἰς τὸ σῶμά του (εἰς τὸ ἄτομόν του) ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν. ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν 6, 28 ἀναφέροντες ἐκτὸς τούτων ὡς ἀποδείξεις τὴν λοιπὴν αὐτοῦ ἀντιδημοκρατικὴν παρεκτροπὴν ἐκτὸς τοῦ συνήθους μέτρου ἐν τῷ καθημερινῷ βίῳ· ἴδ. 6, 15.

παράνομος 2 : λύσει τὸ παράνομον Αἰσχίν. 3, 205 θὰ διαλύσῃ τὸ θέμα τῆς κατηγορίας, ὅτι τὸ ψήφισμά του ἀντιβαίνει εἰς τοὺς ὑπάρχοντας νόμους. μὴ ἐᾶτε αὐτὸν ἔξω τοῦ παρανόμου περιίστασθαι Αὐτ. 206 μὴ ἀφίνετε αὐτὸν νὰ τριγυρίζῃ (ν' ἀπομακρύνεται) ἐκτὸς τοῦ θέματος τῆς κατηγορίας.

παραπέμπω: παραπέμψατε ἐφ' ἕνδεκα κώπαις θόρυβον χρηστὸν Ληναΐτην Ἀρφ. Ἱππ. 546 : « ἀξιοῖ οὖν τὸν νῦν ἔπαινον μέχρι πολλοῦ παραπέμψαι. ἕνδεκα κώπαις : κέλευσμα ναυτικὸν λέγεται ἐφ' ἕνδεκα κωπηλασίαις ἐκτεινομένη(;)» Σχ.«ἐφ' ἕνδεκα κώπαις κέλευσμά ἐστι ναυτικὸν οὕτω λεγόμενον» Σουΐδας. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἐν σ. 1540 παρατηρεῖ : «ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα παυσάμενοι ἅπαξ ἀνεφώνουν ὡς ἐκ συνθήματος, ὡς καὶ νῦν ποτε γίνεται· καὶ ἔστι τοιοῦτον παρ' Ἀριστοφάνει τὸ αἴρεσθε αὐτῷ πολὺ

τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις, τ. ἔ. εὐφημήσαντες τὸν δεῖνα ῥοθιάζοντες ναυτικῶς». Δυστυχῶς καὶ οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταὶ οὐδὲν σαφέστερα τούτου λέγουσι. Μεγίστην δυσκολίαν παρέχει τὸ ἕνδεκα· διατὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος; Παραβάλλουσι τὸ ἑνδεκάκλινος κεφαλὴ τοῦ Περικλέους ('Απ.Τηλεκλείδ.44) καὶ τὸ δωδεκάκρουνον στόμα τοῦ Κρατίνου ('Απ.186). Ἔπειτα τὸ ἕνδεκα δὲν ἁρμόζει καὶ εἰς τὸ κώπαις, ἂν κυριολεκτεῖται· ὅθεν ἐκληπτέον ἀντὶ τοῦ κωπηλασίαις κατὰ τὸν Σχ. Ἴσως λοιπὸν ἐννοητέον ὧδε: παραπέμψατε ἐφ' ἕνδεκα κώπαις (τὸν ποιητὴν) παραπομπὴν θορυβώδη χρηστήν, οἵα ἐν Ληναίοις γίνεται, ὅταν οἱ ποιηταὶ νικῶσι, τ. ἔ. ὅπως οἱ πραπέμποντες ἐν θαλάσσῃ ἐκεῖνον, ὃν θέλουσι νὰ τιμήσωσι, ἐφ' ἕνδεκα κώπαις παραπέμπουσι, δηλ. εἰς κάθε ἕνδεκα κωπηλασίας ἐφίστανται καὶ ἐπευφημοῦσι τὸν παραπεμπόμενον, ἀναλόγως ἐπευφημήσατε καὶ ἐμέ.

παραπίπτω: ὅταν παραπεπτωκὼς (=ὑποπεπτωκώς 'Αρποκρ.) θαυμάζῃ τούτους, ὑφ' ὧν αὐτῷ θαυμάζεσθαι προσῆκε Δημ. 45, 84 ὅταν ἔχῃ ἐκπέσῃ τόσον, ὥστε νὰ θαυμάζῃ (τιμᾷ) ἐκείνους, ὑπὸ τῶν ὁποίων αὐτὸς νὰ θαυμάζηται ἥρμοζε.

παραπλάζω: παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ἰός Ο 464 τοῦ παρεξετράπη (ἀπὸ τοῦ σκοποῦ) πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν τὸ βέλος. οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη Πίνδ. Ν. 10, 6 οὐδ' ἡ Ὑπερμν. ἐσφάλη, ἀπεπλανήθη.

παραπληξία ἡ, παράλυσις, νέκρωσις, ἀκινησία μέρους τοῦ σώματος. Ἡ μὲν ἀποπληξία ἐπὶ τοῦ σώματος ὅλου, ἡ δὲ παραπληξία ἐπὶ ἑνὸς μέρους αὐτοῦ.

παραπνέω: ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ κ 24 διὰ νὰ μὴ ξεφυσήσῃ (κυρ. φυσήσῃ πλησίον τοῦ δεσίματος) μηδὲ τὸ παραμικρόν.

παραπόλλῡμι, συνήθ. μέσ. ἀδίκως (κατ' ἄλλους: ἀπροσδοκήτως) χάνομαι· παραπολῇ βοώμενος 'Αρφ. Σφ. 1228 θὰ χαθῇς κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα (= παρὰ) ἀπὸ τὰς φωνάς. ὁ μὲν ἠτίμωται καὶ παραπόλωλεν Δημ. 21, 91 καὶ κοντὰ εἰς αὐτὰ (τὴν ἀτιμίαν) ἐχάθη.

παραπράσσω: τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει Σοφ. Αἴ. 260 τὸ νὰ βλέπῃ τις πάθη οἴκοθεν προελθόντα, χωρὶς ἄλλος τις νὰ συμπράξῃ (οἷον ἐκ παραλλήλου), τοῦτο προξενεῖ μεγάλας ὀδύνας. παραπτομένα Σοφ. Ο. Κ. 716 δὲν εἶνε τοῦ παραπέτομαι, ἀλλὰ τοῦ παράπτομαι· ἴδ. παράπτω.

παράπτω: ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρῴσκει Σοφ. Ο. Κ. 716 ἡ δ' εὐήρετμος ναῦς εἰς τὰς χεῖρας προσαρμοζομένη ἐκ τῶν πλαγίων (διευθυνομένη ἑκατέρωθεν διὰ τῶν χειρῶν), θαυμασίως πηδᾷ διὰ τῆς θαλάσσης.

παραρρέω: ἣν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ.. ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει..., μαίνεταί τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σῷ λόγῳ Εὐπόλιδ. 'Απ. 357, ὅπου ὁ Kock: παρεκρεῖ τῶν φρενῶν ὁ σῶς λόγος. Ἴσως γρ.μᾶλλον: παρεκρεῖ τῶν φρενῶν τρισσῷ λόγῳ, διότι τρία συνώνυμα εἶπε, περὶ ὧν ἴδε πάσχω.

παραρρήγνυμι: μέλαινα τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς αἱμορραγὴς φλέψ Σοφ. Φιλ. 824 καὶ μέλαινά τις φλὲψ ἔχει σπάσῃ (κυρ. διαρραγῇ) κοντὰ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποδός του, ὥστε νὰ τρέχῃ αἷμα. παρερρήγνυντο ἤδη καὶ ἐφ' ἑκάτερα Θουκ. 5, 73 ἀπεσπῶντο ἤδη ἀπὸ τοῦ λοιποῦ στρατεύματος καὶ (διευθύνοντο) πρὸς τὰς δύο πτέρυγας. παρερρήγνυτο ἤδη καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα τῶν Συρακοσίων 6, 70 τότε πλέον ἀπεσπᾶτο (ἀπὸ τῶν συντεταγμένων) καὶ τὸ ὑπόλοιπον στράτευμα τῶν Συρακοσίων.

παραρρίπτω: τίς παραρρίψει τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων; Σοφ. Ο. Τ. 1493 ὁ παλ. Σχολ. «συζεύξει», ἴσως ἀποβλέπων εἰς τὸ ὅλον νόημα, ἀλλ' ἀσαφῶς Ὁ δὲ νεώτ. Σχολ. «τίς λαμβάνων ὑμᾶς εἰς γυναῖκας παρόψεται τοιαῦτα ὀνείδη, ἃ κέ.» Ὀρθότερον: τίς παρακινδυνεύσει (= παραρρίψει ἐνν. κύβον) λαμβάνων τοιαῦτα ὀνείδη; ἤτοι: τίς θὰ διακινδυνεύσῃ νὰ λαμβάνῃ κέ. ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες Σοφ. 'Απ. 511· ἴδ. ἐμπολή.

παράρρυσις ἡ: παραρρύσεις νεὼς Αἰσχ. Ἱκ. 723 παραπετάσματα δερμάτων καὶ σχοινίων ἐφ' ἑκατέρας πλευρᾶς πρὸς σκέπην αὐτοῦ ἀπὸ τῶν βελῶν.

παρασαίνω: Αἰσχ. Πέρ. 98, ὅπου εἰσήγαγε τὸ ῥῆμα ὁ Seidler ἐκ διορθ. ἀναγκαίας διὰ τὸ μέτρον. Τὸ χωρίον: φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτόν (Seidler: σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει), ἴδ. ἀρκύστατος.

παράσημος 2· δύναμιν οὐ σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ Αἰσχ. 'Αγ. 771 τῷ ἐπαίνῳ κεκιβδηλευμένην, ἤτοι: τὴν δύναμιν τοῦ πλούτου, τὴν τῷ ἐπαίνῳ τῶν ἀνθρώπων παρακεχαραγμένην (παρασεσημασμένην), οὐ σέβει ἡ Δίκη. Ἡ δύναμις αὕτη τοῦ πλούτου εἶνε κίβδηλον νόμισμα, πολύτιμον μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον ὡς ἐκ τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸ ὑπὸ τῶν ἀνθρ. τιμῆς, πράγματι δὲ οὐδενὸς ἄξιον (Weckl.). ἐν τοῖς γεγραμμένοις παράσημα ποιοῦνται 'Αριστοτ. 177b 6 θέτουν σημεῖα (π. χ. ψιλὴν ἀντὶ δασείας) πρὸς διάκρισιν τῶν λέξεων. ἀνδράρια παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα 'Αρφ. 'Αχ. 517, ἴδ. παρακόπτω.

παρασκευάζω, παρασκευάσω, γ' πλ. Ἰων. ὑπερσ. παρεσκευάδατο, ὡς Δ. Γ. ἐν Ἡρ. 3, 150. 5, 34. Τὸ μὲν παρασκευάζω κυρ. σημ. ἑτοιμάζω τι (ὅπερ δὲν εἶχον), πορίζόμενος τὰ πρὸς τοῦτο χρήσιμα· τί δὲ σημαίνουσι τὸ διασκευάζω, τὸ κατασκευάζω καὶ τὸ ἐπισκευάζω, ἴδε τὰς λέξεις· ὡς ἀναμενοῦντος, ἔφη, καὶ οὐκ ἀποθανουμένου, οὕτω παρασκευάζου Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 27 ἑτοιμάζου (ἑτοίμαζε τὸ δῶρον), διότι ἐγὼ ἔχω σκοπὸν νὰ περιμείνω καὶ νὰ μὴ ἀποθάνω· πρβ. «ζῆσε μαῦρε γάδαρε

νὰ φῇς τὸν Μά(ιον) τριφύλλι». χρήματα παρασκευαζόμενοι καὶ φίλους καὶ ὅπως ἂν ὦσιν ὡς πιθανώτατοι λέγειν Πλ. Γοργ. 479C «νοητέον ὡς γ´ ἀντικείμ. καὶ ἑαυτούς: καὶ χρήματα παρασκευαζόμενοι καὶ φίλους καὶ ἑαυτούς, ὅπως ἂν ὦσιν κτλ.» Σπ. Μωραΐτης. Γραμματικῶς δὲν δύναται νὰ νοηθῇ τὸ ἑαυτούς· πόθεν καὶ πῶς; Τὸ ὅπως ἂν ὦσιν κέ. εἶνε τὸ γ´ ἀντικείμενον, τ. ἔ. τρία τινὰ προσπαθοῦσι νὰ πορίζωνται, χρήματα καὶ φίλους καὶ τὴν δύναμιν τοῦ πιθανώτατα λέγειν (κυρ. καὶ τὰ μέσα πῶς νὰ εἶνε πιθανώτατοι λέγειν). ἐν τρόπῳ τινὶ ἀφανεῖ ὡς οὐ διὰ τοῦτο δὴ παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν Θουκ. 6, 54 προητοιμάζετο μὲ κρύφιόν τινα τρόπον νὰ τὸν προσβάλῃ ὡσὰν δι᾽ ἄλλην τινὰ αἰτίαν. Καὶ πρὸς αἰτ. ἐπιρρηματικήν· ἀντίπαλον παρασκευασάμενοι 6, 23 = ἀντιπάλως, ἰσοπάλως παρασκευασθέντες (ἴδ. πλήν). τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι 1, 142 ταύτην μὲν (τ.ἔ. τὴν ἐπιτείχισιν, ἄλλοι: ὡς πρὸς τὴν ἐπιτείχισιν) εἶνε δύσκολον νὰ παρασκευάσῃ τις, καὶ μάλιστα ἐν εἰρήνῃ, ὡς πόλιν ἀντίπαλον (ὥστε νὰ εἶνε ἀντίπαλος πρὸς τὰς Ἀθήνας). βουλόμενος τὰ ἐπὶ τούτοις παρασκευάζειν καὶ ὅπως τὰ ἔξωθεν ἕξει ὡς ἄριστα 1, 65 νὰ προετοιμάζῃ τὰ περαιτέρω καὶ (νὰ φροντίζῃ), πῶς τὰ ἔξωθεν προσδοκώμενα νὰ εἶνε εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιτέραν κατάστασιν. ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο 1, 46 = παρασκευὴ ἐγεγένητο. Μία ἐκ τῶν συνήθων παθ. ἀπροσ. ἐκφράσεων, ἴδ. 1, 48. 3, 22. 3, 107, 4, 67 7, 75. Ὀρθῶς δὲ ὁ Reiske διώρθ. παρεσκεύαστο (ἀντὶ τοῦ παρασκευάσατο) τοῖσι Ἕλλησι Ἡρ 9, 100. παρασκευασάμενός τινας τῶν δημοτῶν Δημ. 44, 39 τινὰς ἐκ τῶν δημοτῶν προπαρασκευάσας διὰ τὸν σκοπόν του, ὥστε δηλ. νὰ λέγωσι καὶ νὰ πράττωσιν ὅ τι αὐτὸς ἤθελεν. ἐν δὲ τούτοις ἦσαν ἅπαντες οἱ τούτῳ παρεσκευασμένοι 57, 10 οἱ ὑπὸ τούτου πρὸς τὸν σκοπόν του καταλλήλως προητοιμασμένοι. παρεσκευασμένου ψαῦσαι λειμῶνος Εὐρ. Κύ. 170 τ. ἔ. ἑτοίμου. Ἀλλ᾽ ἴσως γρ. παρεσκιασμένου ἐνν. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

παρασκευή ἡ, ἑτοιμασία, ἰδίως ὁπλισμός τις πρὸς πόλεμον· παρασκευῇ ἀπὸ τῶν εἰκότων ἀσφαλής Θουκ. 6, 23 θέλω νὰ ἐκπλεύσω ἀσφαλής, καθ᾽ ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ περιμένῃ ἄνθρωπος, ὡς ἐκ τῆς παρασκευῆς. οὔτε μεγέθει πόλεων ἴσχυον οὔτε τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ 1, 2 δὲν ἦσαν ἰσχυροὶ οὔτε κατὰ τὸν πληθυσμὸν τῶν πόλεων οὔτε κατὰ τὰ ἄλλα πολεμικὰ μέσα. Ἐνιαχοῦ δὲ ἔχει εὐρυτέραν σημ. ὡς ἐν Θουκ. 6, 68 αὐτὴ (μόνη, ἄνευ παραινέσεως) ἡ παρασκευὴ ἀναφ. οὐ μόνον εἰς τὸν ὁπλισμόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκλογήν, ἄσκησιν, μισθοδοσίαν καὶ σιτισμὸν τοῦ στρατοῦ. παρασκευὴ αὕτη πρώτη ἐκπλεύσασα μιᾶς πόλεως δυνάμει Ἑλληνικῇ 6, 31, ἴδ. εἷς. ἐκ παρασκευῆς μηνύειν Λυσ. 13, 22 κατὰ προηγουμένην συμφωνίαν, ἐκ συνεννοήσεως. οὐκ ἀπὸ ἴσης παρασκευῆς ἐγώ τε τοῦτον ἐλέγξω καὶ οὗτος ἐπεχείρησε πονηρὸς εἶναι 31, 3 τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτω ἐγὼ πρὸς ἐξέλεγξιν τούτου, εἶνε πολὺ μικρότερα παρ᾽ ὅσα ἔχει οὗτος πρὸς διαφθορὰν τῶν δικαστῶν καὶ παραβίασιν τῶν νόμων. ἀγαθοὶ προθυμοῦνται γίγνεσθαι ἐκ παρασκευῆς Αὐτ. 30 ἐκ προμελέτης, κατὰ προδιαγεγραμμένον σύστημα. λευκὴν χροιὰν εἰς παρασκευὴν ἔχεις Εὐρ. Βά. 457 ἔχεις λευκ. χροιὰν μέχρι παρασκευῆς, τ. ἔ. δεικνύει προηγουμένην προετοιμασίαν διὰ ψιμυθίων κττ

παρασκηνόω : φᾶρος παρεσκήνωσεν Αἰσχ. Εὐμ. 637, ἴδ. περισκηνόω.

παρασκοπέω πλημμελῶς σκοπῶ· ἦ κάρτ᾽ ἄρ᾽ ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1251 ὅπου καὶ ἂν διορθώσωμεν κάρτα τἄρα παρεσκόπεις, οὔτε ἡ πρὸς γεν. σύνταξις τοῦ παρασκοπεῖν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ παρασφάλλεσθαι ἐξηγεῖται εὐκόλως, οὔτε ὁ παρατατικός. Ὅθεν ὀρθὴ φαίνεται ἡ διόρθωσις τοῦ Hartung παρεκόπης, περὶ οὗ ἴδε παρακόπτω.

παρασπάω σπῶ πλαγίως, κατὰ μέρος, παρασύρω, παράγω· σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ Σοφ. Ἀντ. 791 καὶ τῶν δικαίων τὰς φρένας παράγεις (παρασύρεις) πρὸς ὕβριν, ὥστε ἀδίκους γίγνεσθαι. Ὁ Σχ. ὧδε: σὺ καὶ δικαίους διαφθείρεις, ὥστε τὰς φρένας αὐτῶν ἀδίκους γίγνεσθαι. Ἧττον ὀρθῶς τινὲς τὸ ἐπὶ λώβᾳ ἑρμην. διὰ τοῦ: πρὸς δυστυχίαν των. ἡνιοστρόφος ἔξω (ἐνν. τῶν ἐν μέσῳ) παρασπᾷ Σοφ. Ἠλ. 732 ἀμεταβ. τραβᾷ κατὰ μέρος, παράμερα (εὐκόλως ὑπονοεῖται τὸ ἅρμα του)· πρβ. παράγω, ὅπου ἡ παρὰ ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν.

παρασταδόν : κύκλῳ παρασταδὸν δείξατε Αἰσχ. Χο. 981 προσερχόμενοι (παριστάμενοι) εἰς ἕνα ἕκαστον γύρῳ γύρῳ δείξατε αὐτό.

παραστείχω κυρ. περῶ (στείχω) πλησίον, ἀλλὰ καὶ εἰσέρχομαι· μενοῦμεν οὕτως, ὥστ᾽ ἐπεικάζειν τινὰ δόμους (Boissonade: δόμοις) παραστείχοντα καὶ τάδ᾽ ἐννέπειν Αἰσχ. Χο. 565 θὰ μένωμεν οὕτως, ὥστε περνῶν τις ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκον νὰ συμπεραίνῃ τοῦτο ἐκ τῆς στάσεώς μας (κυρ. ἐφ᾽ ἡμῶν) καὶ νὰ λέγῃ τὰ ἑξῆς. ὄχους παραστείχοντα τηρήσας Σοφ. Ο. Τ. 808 παραφυλάξας με περνῶντα πλησίον τῆς ἀπήνης. δόμους παραστείχοντες Σοφ. Ἀντ. 1255 εἰσερχόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν. ἤν τι τούτων ὧν λέγω παραστείξῃς Ἡρώνδ. 5, 50 ἄν τι παραβῇς τι (παραστρατήσῃς) τούτων.

παραστορέννυμι : ἐγώ σε, νὴ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ Ἀρφ. Ἱππ. 481 «ἐκτενῶ», Σχ. θά σε ἐξαπλώσω κατὰ γῆς. Ἐκ τῆς παλαίστρας, ὡς φαίνεται, ἡ μεταφορά.

παρασυγγραφέω = παρὰ τὴν συγγραφὴν πράττω· οὓς παρασυγγεγράφηκας Δημ. 56, 28 οὓς παρὰ τὴν συγγραφὴν ἠδίκηκας.

παρασυλλέγομαι: οἱ παρασυλλεγέντες ὑπὸ τὴν λεύκην Ἀνδοκ. 1, 133 οἱ κρύφα, ἰδίᾳ, συναθροισθέντες ὑπὸ τὴν λεύκην.

παρασύρω (ῡ): (Κρατῖνος) πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ, διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει καὶ τῆς στάσεως παρασύρων ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους Ἀρφ. Ἱππ. 527, ἴδε ῥέω. οὐ γὰρ δή που τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος Αἰσχ. Πρ. 1098 διότι βεβαίως, ὡς νομίζω, δὲν εἶνε ὑποφερτὸς (δὲν ὑποφέρεται) αὐτὸς ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἀπ' ἀλλοῦ (ποῦ ἔχει ἴσως τὸν τόπον του: ἄλλα ἔχων κατὰ νοῦν) ἔφερες ἐδῶ · (διὰ τῆς βίας): ἀτόπως ἐξέφρασας.

παρασφάλλω: οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν θυμὸς ἄτολμος ἐών Πίνδ. Ν. 1, 31 «τῶν προσόντων καλῶν σφαλῆναι πεποίηκεν ἡ ψυχὴ ἄτολμος οὖσα» Σχ.

παρασχέμεν ἀόρ. τοῦ παρέχω.

παρατάσσω: πρὸς ἅπαντας Πελοποννησίους παρετάξατο Δημ. 20, 76 ἀντιπαρετάχθη ἐναντίον ὅλων τῶν Πελοπον. τοῖς περὶ Αἰόλου λεγομένοις αὐτὸν παρατάξωμεν; Ἰσοκ. 11, 7 νὰ παραβάλωμεν αὐτὸν πρὸς τὰ περὶ Αἰόλου λεγόμενα; παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ Πλ. Πολ. 556 D = ταχθεὶς παρὰ πλουσίῳ ἐν μάχῃ. καί μοι ὁ Πρωταγόρας ἐδόκει τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν καὶ παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνεσθαι Πρωτ. 333 E καί μοι ἐφαίνετο ὁ Πρ. ὅτι εἶχεν ἐκτραχυνθῇ καὶ ἐπεθύμει νὰ ἀγωνισθῇ καὶ ἦτο ἕτοιμος (οἷον πρὸς μάχην παρατεταγμένος) πρὸς τὰς ἀποκρίσεις.

παρατείνω τραβῶ εἰς μάκρος· ἕως παρατείναιμι τοῦτον Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 11 ἕως ὅτου νὰ τὸν κουράσω (νὰ τοῦ βγάλω τὴν ψυχήν του κάμνοντάς τον νὰ περιμένῃ). τὸν λιμένα παρατείνουσα Θουκ. 4, 8 ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος τοῦ λιμένος. ἡ δὲ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ Ἀρφ. Νεφ. 212, πρὸς ἃ ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ διὰ λογοπαιγνίου: οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη «ἐξετρυχώθη καὶ κατεπονήθη» (διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν φόρων) Σχ. τῷ λιμῷ παρατεινόμενα Πλ. Συμπ. 207 B ἀποθνήσκοντα (ἐν ᾧ βασανίζονται) ἀπὸ τὴν πεῖναν. γελῶντε παρετάθησαν Εὐθύδ. 303 B «ἔσκασαν ἀπὸ τὰ γέλοια». παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς Ξεν. Ἀπ. 3, 13, 6 ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν μακρὰν πορείαν. παρατεινόμενος πόθῳ Πλουτ. Σόλ. κεφ. 7 βασανιζόμενος ἀπὸ τὸν πόθον: μὴ ὑποφέρων τὴν στέρησίν του. ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων Ἀρφ. Ἀπ. 506, ὅπου τὸ παρατέταμαι ὁ Σουΐδας ἐξηγεῖ: «ἐξώγκωμαι» πρβ. «παραφούσκωσα». τίνα οἴεσθε, ἥν τινα οὐ πολιορκίᾳ παρατενεῖσθαι εἰς τοὔσχατον; Θουκ. 3, 46 τίς πόλις νομίζετε ὅτι δὲν θὰ προτιμήσῃ νὰ παρατείνῃ διὰ τῆς πολιορκίας τὸν χρόνον μέχρι τῆς ἐσχάτης ἐξαντλήσεως; ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα; Φιλόστρ. σ. 202 ἕως πότε θὰ ἐξακολουθῇς νὰ φοβῆσαι ταῦτα;

παρατεκταίνομαι: αἶψά κε καὶ σύ, γεραιέ, ἔπος παρατεκτήναιο ξ 131 εὐκόλως καὶ σὺ δύνασαι νὰ πλάσῃς (ἐπινοήσῃς) ἱστορίαν τινά, «παρὰ τὴν ἀλήθειαν κατασκευάσειας» Σχ. οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς παρατεκτήναιτο Ξ 54 «παρὰ τὰ ὄντα κατασκευάσειεν» Ἡσύχ.

παρατίθημι: τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι Πλ. Φαίδ. 65 E θέτων πλησίον του ὡς βοηθὸν τὴν ὄψιν. παρατίθημι ἑκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι Θεαίτ. 157 C βάλλω πλησίον σου ν' ἀπογευθῇς ἑκάστου εἴδους σοφίας. Ἡ γεν. ἠδύνατο νὰ ἐξαρτηθῇ (κατ' αἰτ.) ἁπλούστερον ἐκ τοῦ παρατίθημι: παρατίθημι ἕκαστα τὰ σοφὰ (ὥστε) ἀπογεύσασθαι (αὐτῶν). κεφαλὰς (ψυχὰς γ 74) παρθέμενοι β 237 πρβ. «βάζω κάτω (ῥιψοκινδυνεύω) τὸ κεφάλι μου».

παρτίλλω τίλλω τὰς τρίχας τῶν πλησίων μερῶν (μᾶλλον: ἐκ τοῦ πλησίον, ὅθεν: μετὰ προσοχῆς, μίαν μίαν), οἷον τῆς μασχάλης, τῶν μυκτήρων καὶ τῶν ἄλλων κατωτέρων μερῶν τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον αἱ τρυφηλαὶ γυναῖκες καὶ οἱ φιλήδονοι πολλάκις. τὰς βλεφαρίδας σου παρατιλῶ Ἀρφ. Ἱππ. 373 θά σου μαδήσω (ἢ μᾶλλον: θά σου βγάλω μία μία) τὰς βλεφαρίδας «τῶν γὰρ βυρσοδεψῶν (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ τῶν γὰρ βυρσῶν) ἐστιν ἔργον τῶν δερμάτων ἀπομαδίζειν τὰς τρίχας» Σχ. ὀρχηστρίδες ἄρτι παρατετιλμέναι Ἀρφ. Βάτ. 516 ἐνν. τὰς τῶν αἰδοίων τρίχας. Ἐπὶ παρομοίας ἐννοίας καὶ τὸ μύρτων πινακίσκος χειρὶ παραρατετιλμένων Πλάτ. Κωμικ. Ἀπ. 174 διότι μύρτον σημαίνει κατὰ τὸν Φώτιον καὶ τὸ «σχῆμα τοῦ γυναικείου αἰδοίου». ὁ δ' ἁλούς γε μοιχὸς διὰ σέ (τὸν πλοῦτον) που παρατίλλεται Ἀρφ. Πλοῦτ. 168 «τὰς τρίχας τοῦ πρωκτοῦ τίλλεται· αὕτη γὰρ ὥριστο δίκη τοῖς μοιχοῖς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιλμός· οἱ γὰρ πλούσιοι χρήματα παρέχοντες ἀπελύοντο» Σχ.

παρατρέφω: ἐν χορηγίαις ἀλλοτρίαις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενος Δημ. 19, 200 ἄλλων χορηγούντων τρεφόμενος ὡς παράσιτος (= παρὰ) μὲ εὐχαρίστησίν σου (δηλ. ἐθεώρεις σεαυτὸν εὐτυχῆ διὰ τοῦτο), διὰ νὰ εἶσαι πρωταγωνιστής.

παρατρέχω: παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου Ἀρφ. Σφ. 1432 πήγαινε τοίχου τοίχου (ὡς ποιοῦσιν οἱ προφυλαττόμενοι) εἰς τοῦ (ἰατροῦ) Πιττάλου.

παράτροπος: χρωτὸς δὲ παράτροπον ἄνθος ἀμέρσαι Ὀππ. Ἀλ 4, 18 «παρηλλαγμένον» Σχ. Ἐνεργ.: παρατρέπων· τί δ' ἐγὼ μόρου παράτροπον μέλος εὕρω; Εὐρ. Ἀνδρ. 526 «παρατροπικόν» Σχ. τὸ ὁποῖον ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοῦ θανάτου.

παρατυγχάνω: πρὸς τὸ παρατυγχάνον Θουκ. 1, 122 = κατὰ τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις. παρατυχὸν ἐν καλῷ σφίσι ξυμβαλεῖν 5, 60 ἐν ᾧ ἐπαρουσιάσθη εὐνοϊκὴ εὐκαιρία εἰς αὐτοὺς νὰ συνάψωσι μάχην. παρατυ-

χὸν 1, 76 περιστάσεως τυχούσης, εὐκαιρίας δοθείσης. ὤμοσαν ἀλλήλοις ἦ μὴν ἐν τῷ παρατυχόντι ἀμυνεῖν τῷ δεομένῳ 5, 38 νὰ ὁρκισθῶσι πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ἀληθῶς ἐν ἐνδεχομένῃ περιπτώσει θὰ βοηθήσωσι τὸν χρήζοντα βοηθείας.

παραυδάω (ἴδ. παραμυθοῦμαι)· μή μοι θάνατόν γε παραύδα λ 488 μή με παρηγόρει διὰ τὸν θάνατον. μὴ ταῦτα παραύδα κηδομένη περ, χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι σ 178 μή με συμβουλεύῃς ταῦτα, ὅσον καὶ ἂν φροντίζεις ὑπὲρ ἐμοῦ (ἂν καὶ ἀναγνωρίζω τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ μέριμνάν σου), δηλ. νὰ ἀπονίπτω τὸ σῶμά μου.

πάραυλος 2: ἥκεις ἔμ' ἄξων οὐχ ἵν' εἰς δόμους ἄγῃς, ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς Σοφ. Ο. Κ. 785 πλησίον σου, ἐν τῇ γειτονίᾳ σου· ὁ δὲ Σχ. «ἐν ἀγροῖς». Πρβ. Αἴ. 892: τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; «ἐγγὺς παρὰ τὴν αὐλὴν ἢ θρηνητικὴ παρὰ τοὺς αὐλούς» Σχ. Ὅθεν σχεδὸν = ἐκ τοῦ γειτονικοῦ νάπους.

πάραυτα, ἴδ. παρά.

παραφαίνω: σὺ δ', ὦ.. Ἑκάτα, παράφηνον εἰς Γλύκης, ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω Ἀρφ. Βατρ. 1362 φέξε μου ἐκ τοῦ πλαγίου, ἵνα ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Γλ. καὶ εἰσελθοῦσα ἐρευνήσω (εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος ἀλεκτρυόνος)· ἴδ. ὀξύς, περὶ δὲ τοῦ φωρᾶν ἴδ. Πλάτ. Νόμ. 954Α. πάρφαινε τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιόμεθα Ἀρφ. Λυσ. 183 ὑπαγόρευε τὸν ὅρκον, ὅπως (ὅτῳ τρόπῳ) ὀμούμεθα.

παράφασις ἡ παράπεισις, ἀπάτη, ξελόγιασμα, ἀποπλάνησις· ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν Πινδ. Ν. 8, 32 καὶ τότε, ὡς φαίνεται, ὑπῆρχεν ἡ μισητὴ παράπεισις, διαβολή, διαστροφή.

παραφέρω: αἰσχύνομαι δὲ παραφέρουσ' οἰκτροὺς λόγους Εὐρ. Ἰ. Α. 981 «ἀτόπως ἢ παρὰ τὸ πρέπον φέρουσα τῇδε κἀκεῖσε τοὺς οἰκτρούς μου ἐπὶ τοῖς ἰδίοις παθήμασι λόγους, ὅπως ὡς ἐπαῖτις προκαλέσω τὸν ἀλλότριον οἶκτον». Δ. Βερν. τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται Πλ. Πολ. 354 Β ἀπογεύονται ἐκ τοῦ ἑκάστοτε πλησίον (τῶν συνδαιτυμόνων) φερομένου φαγητοῦ. ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθόντε Σοφ. Ο. Κ. 1675 θὰ ἔχωμεν νὰ διηγώμεθα ἀνεξιχνίαστα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἴδομεν καὶ ἐπάθομεν (τ. ἔ. ἐζήσαμεν καὶ εἴδομεν) εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του τὰς ὥρας παρηνέγκατε τῆς θυσίας Δημ. 21, 53 ἀφήσατε νὰ περάσουν αἱ ὧραι (μετεθέσατε τὰς ὥρας Weil) τῆς θυσίας. τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος Θουκ. 4, 135 ἴδ. κώδων, κωδωνοφορῶ. τὸ βλέμμα παρενήνεκται Ἀ. Β. 65 ἔχει τὸ βλέμμα διάστροφον, παράφορον. παρενεγκουσῶν ἡμερῶν ὀλίγων ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἡ εἰσβολή... ἐγένετο Θουκ. 5, 20 ἀφ' οὗ ὀλίγαι ἡμέραι ἐπέρασαν ἐπὶ πλέον ἢ ὅτε τὸ πρῶτον ἔγινεν ἡ εἰσβολὴ κτλ.

παράφημι παρηγορῶ, παραινῶ, συμβουλεύω· παρφάμενος ἐπέεσσιν Μ 249. ἐπ. παραιφάμενος Ω 771 καλοπιάνων μὲ λόγια Συνήθ. μετὰ τῆς παρασημασίας τοῦ δολίως πείθειν ἤτοι ἀπατᾶν. θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν Πίνδ. Ὀ. 7, 65 νὰ μὴ παραβῇ τὸν μέγαν ὅρκον τῶν θεῶν. πολλά νιν παρφαμένα λιτάνευεν Ν. 5, 32 πολλὰ παρεκάλει αὐτόν, ἐν ᾧ προσεπάθει νὰ τὸν παραπείσῃ (ἀποπλανήσῃ). σὲ ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον Π. 9, 43 σὲ ἐκίνησεν ἡ φαιδρὰ διάθεσίς σου νὰ εἴπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους («κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα») τοῦτον τὸν λόγον (δηλ. νὰ κάμῃς αὐτὸν τὸν ἀστεϊσμόν). Σημαίνει λοιπὸν τὸ ῥῆμα ἢ καταπείθω (παραινῶν πείθω) ἢ παραπείθω, παραλογίζομαι, ἀπατῶ.

παραφθέγγομαι: τοῦτο παρεφθέγγετο Ἰσαῖ. 8, 23 κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα λόγια ἔλεγε καὶ τοῦτο (ὡς ἄκων), τοῦ ἐξέφευγε καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὅτι κτλ.

παραχαλάω: ἐάν τι παραχαλᾷ (ἐνν. ἡ ναῦς), τὴν ἀντλίαν φυλάξω Ἀρφ. Ἱππ. 434. ἐὰν κάμνῃ νερά, θὰ φυλάξω (σταθῶ εἰς) τὴν ἀντλίαν (διὰ νὰ ἐβγάλω τὸ νερό).

παραχορήγημα τό, πᾶν ὅ τι παρέχει ὁ χορηγὸς ὑπερβαῖνον τὰς ἐκ τοῦ νόμου ὑποχρεώσεις του, οἷον δεύτερον χορὸν πρὸς τῷ συνήθει κυρίῳ χορῷ, ὑπεράριθμον ὑποκριτήν, καὶ τὰ ἀπαιτούμενα παιδία πρὸς παράστασιν παιδικῶν προσώπων Ἀρφ. Εἰρ. 114. Σφ. 248. Βατρ. 263. Πολυδ. 4, 110.

παραχωρέω: δοκεῖτ' αὐτοὶ τῶν ἔργων τούτων παραχωρεῖν τῶν τιμῶν ταῖς ὑπερβολαῖς αἷς δεδώκατ' ἐπ' αὐτοῖς ἑκάστῳ τούτων Δημ. 13, 22 φαίνεσθε ὅτι σεῖς οἱ ἴδιοι ἐκχωρεῖτε εἰς αὐτοὺς τὰ κατορθώματα ταῦτα διὰ τῶν ὑπερβολικῶν τιμῶν, τὰς ὁποίας ἔχετε δώσῃ δι' αὐτὰ εἰς ἕκαστον τούτων. ἐνταῦθα δὲ παραχωρεῖ Πλουτ. 365 C εἰς τοῦτο πλέον κατεντᾷ, ἅπερ ὀρθῶς μετέγραψεν ὁ Madvig: ἐνταῦθα δὴ περιχωρεῖ.

πάρεδρος 2 παρακαθήμενος· (ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας) τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν Σοφ. Ἀντ. 796 (ὁ ἔρως, ὁ πόθος, τῆς καλὸν λέκτρον ἐχούσης νύμφης) ὁ συμπάρεδρος τῶν σεβαστῶν θεσμῶν ἐν τῇ διοικήσει τοῦ κόσμου. Μεταξὺ τῶν θεσμῶν τῶν διοικούντων τὸν κόσμον σπουδαίαν θέσιν κατέχει καὶ ὁ ἔρως. Ἀλλὰ μετρικῶς τὸ πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ φύξιμος οὐδεὶς (στ. 787). Καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν πολλαὶ διορθώσεις, ἐξ ὧν ἐγὼ μάλιστα ἐπιδοκιμάζω τὴν τοῦ Meineke ἀρχιπάρεδρος, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς. Οἱ δὲ διορθοῦντες τῶν μεγάλων ἐκτὸς ὁμιλῶν θεσμῶν μετὰ τοῦ Dindorf παρεξηγοῦσι τὰ ἐφεξῆς: νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι ἐν οἷς ὁ καὶ (ἐν τῷ καὐτὸς) δὲν ἔχει τὴν ἐπίδοσιν πρὸς τὸ πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐφεξῆς τ. ἔ. ὅταν βλέπω τὴν Ἀντιγόνην καταδικαζομένην, φέρομαι καὶ ἐγὼ αὐ-

τός ἐκτὸς τῶν θεσμῶν. Ὀρθῶς λοιπὸν παρετήρησεν ἤδη ὁ Σχ. «οἷον δυνάμει παρακούομεν τοῦ ἄρχοντος, δακρύοντες τὴν Ἀντιγόνην, ἣν αὐτὸς κατεδίκασεν».

παρεθείς, ἴδ. παρίημι.

παρείην, ἴδ. πάρειμι.

παρείθην, παρεῖκα, ἴδ. παρίημι.

παρείκω: κατὰ τὸ ἀεὶ παρεῖκον («ἐνδιδὸν καὶ ἀνάβασιν παρέχον» Σχ.) τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου Θουκ. 4, 36 κατὰ τὸ ἑκάστοτε ἐπιβατὸν (μέρος, παρέχον ἐπίβασιν) τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου: καθ' ὅσον ἑκάστοτε παρεῖχεν ἐπίβασιν τὸ κρημνῶδες τῆς νήσου. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη, εἴ μοι παρείκοι Σοφ. Φιλ. 1047 «εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι» Σχ. καθ' ὅσον παρείκει Πλ. Συμπ. 187 E = καθ' ὅσον ἐγχωρεῖ, καθ' ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ. ὅμως δὲ οὐκ ἀποδειλιατέον, ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ Πολ. 375 A ὅσον ἐπιτρέπει ἡ δύναμις ἡμῶν. Πρβ. Θεαίτ. 150 D. Ὁ Herw. ἐξαλείφει τὸ δύναμις. ἐὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικάθῃ (Boeckh: παρεικασθῇ) τὸ μὴ ὂν λέγουσιν ὡς ἔστιν ὄντως μὴ ὂν ἀθῴοις ἀπαλλάττειν Πλ. Σοφ. 254 C ἐὰν ἴσως κατά τινα τρόπον συμβῇ εἰς ἡμᾶς (ἐὰν ἴσως ἐπιτύχωμεν), λέγοντες ὅτι τὸ μὴ ὂν εἶνε ὄντως μὴ ὄν, ν' ἀποχωρῶμεν ἀτιμώρητοι (ἀβλαβεῖς καὶ ἀζήμιοι). Κατὰ τὸν Cobet τὸ παρεικάθῃ εἶνε πάντως ἀόριστος· ἴδ. εἴκω.

παρεῖμαι, ἴδ. παρίημι

πάρειμι εἶμαι παρά τινι· χαριζομένη παρεόντων (=ἔνδον ἐόντων) α 140 διδοῦσα (προσφέρουσα) εὐχαρίστως «ἀπὸ τὰ εὑρισκόμενα». καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε Σοφ. Ἠλ. 1422 ἰδοὺ αὐτοὶ ἐδῶ εἶνε. τοὔργον παρέσται φανερόν Σοφ. Φιλ. 1291 τὸ πρᾶγμα θὰ γίνῃ φανερὸν καὶ θὰ τὸ ἰδῇς μὲ τὰ μάτια σου. (=παρ-). τάδε δ' ἀεὶ πάρεσθ' ὁμοῖα διά τε τῶν αὐτῶν ἀεί Ἀπ. Ἐπιχάρ. 170 τὰ δ' ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ γινόμενα πάντοτε γίνονται κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν δυνάμεων πάντοτε. καιροῦ πρὸς τοῦτο πάρεστι Φιλίππῳ τὰ πράγματα Δημ. 2, 8 εἰς τοῦτο τὸ κρίσιμον σημεῖον διὰ τὸν Φίλιππον ἔχουν φθάσει τὰ πράγματα. Τὸ καιροῦ προηγήθη ἐμφάσεως χάριν. Ὅταν δὲ τὸ πάρειμι συντάσσηται μετὰ τῆς προθ. εἰς, ἐπί, πρὸς καὶ αἰτ. ἢ μεθ' ἁπλῆς αἰτ (ὡς Εὐρ. Κύκλ 95) ἢ μετ' ἐπιρρ. κινήσεως σημαντικοῦ, προϋποδηλοῦται κίνησις· ὅθεν ὑπονοεῖται τὸ παραλειπόμενον ῥῆμα κινήσεως σημαντικόν. Ἀρφ. Ἱππ. 751. ἀλλ' ἐξ αἰτίας οὔ που (Δ. Βερν.: οὔπω) τινος πάρεισιν εἴς μ' εἴσω δόμων, ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς; Εὐρ. Ἰ. Τ. 56 «ἀλλὰ μῶν (=οὔ που) ἐξ αἰτίας τινὸς πάρεισι (μολοῦσαι) πρός με ἔνδον τὸν δόμων, ἐν οἷς ναίω, ἤτοι τῶνδ' ἀνακτόρων τῆς θεᾶς (τοῦ ναοῦ); ἤτοι: μπᾶς κ' ἦλθαν σὲ μένα καὶ εὑρίσκονται μέσα σ' τοὺς δόμους ὅπου κατοικῶ, σ' τἀνάκτορα (δηλ.) ταύτης τῆς θεᾶς;» Δ. Βερν. δύναμιν γὰρ ἔχων εὐθὺς ἑκασταχόσε δεινὸς παρῆν Θουκ. 8, 5 διότι μετὰ δυνάμεως εὐθὺς ἦτο παρὼν (μετέβαινεν) εἰς ἕκαστον μέρος ἐμπνέων σεβασμόν (φόβον). ἀπὼν ἐκεῖνος, οὐ παρὼν ἡμῖν φίλος Εὐρ. Ἠλ. 245 «μὲ τὴν ἀπουσίαν του μᾶς ἀγαπᾷ ἐκεῖνος, ὄχι μὲ τὴν παρουσίαν του» Δ. Βερν. ὁρῶ γὰρ ἅπαντας πρὸς τὴν παροῦσαν δύναμιν τῶν δικαίων ἀξιουμένους Δημ. 15, 28 βλέπω, ὅτι ἅπαντες λαμβάνουσι τὰ δίκαιά των (κρίνονται ἄξιοι νὰ λάβωσι τὰ δίκαιά των) ἀναλόγως τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν. ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος Σοφ. Ἠλ. 1254 ὁλόκληρος ὁ χρόνος, ὁ ἐμοὶ παρὼν (ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν διάθεσίν μου), δικαίως θ' ἁρμόζῃ νὰ ὁμιλῇ περὶ τούτων. παρέσται δ' ἐν πόσει θοίνην ἔπι Εὐρ. Ἠλ. 641 θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν θοίνην (τὴν ἐπὶ τῇ θυσίᾳ) ἐν τῇ πόσει (παρὰ πότον) Δ. Βερν. εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ Σοφ. Ο. Κ. 1229 ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ νεότης. Ἄλλοι τὸ παρῇ παράγουσιν ἐκ τοῦ παρίημι καὶ ἐξηγοῦσι παραμείψηται, παρέλθῃ· ἀλλ' ἴδε πλάζω. ἐν τῷ παρόντι Θουκ 1, 95 κατὰ τὴν τότε παροῦσαν περίστασιν. τοὐκ θεοῦ παρὸν (πτερὸν Matthiae) Σοφ. Ο. Κ. 1540 τὸ ἐκ θεοῦ ὑποδηλωθέν μοι. ἔχοντες παραδείγματα τῶν τ' ἐκεῖ Ἑλλήνων ὡς ἐδουλώθησαν.. καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς ταὐτὰ παρόντα σοφίσματα Θουκ. 6, 77 ἂν καὶ βλέπομεν (ὡς εἰ προηγεῖτο τὸ ὁρῶντες ἀντὶ τοῦ ἔχοντες), ὅτι καὶ νῦν ἐναντίον ἡμῶν παρουσιάζονται τὰ αὐτὰ τεχνάσματα (φενακισμοί). ὡς ἐκ τῶν παρόντων Θουκ. 6, 70 καθ' ὅσον τὸ ἐπέτρεπον αἱ παροῦσαι περιστάσεις. ἀπὸ τῶν παρόντων 7, 56 ὡς ἐκ τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν πραγμάτων (κυρ. ἄν τις ὁρμᾶται ἐκ τῶν παρόντων). οὐ μὴν οὐδ' ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν καὶ ξύνεσιν περὶ τῶν παρόντων ἐς τὸν βίον τοῖς ἄλλοις ὁμοιοῦνται Θουκ. 2, 97 ἀλλ' ὅμως οὐδ' ὡς πρὸς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν καὶ σύνεσιν περὶ τῶν παρουσιαζομένων βιοτικῶν ἀναγκῶν εἶνε ὅμοιοι πρὸς τοὺς ἄλλους λαούς. τοῖς παροῦσιν ἕπεσθαι 6, 89 νὰ συμμορφωνώμεθα πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. τὸ δ' οὐ πάρεστιν Αἰσχ. Εὐμ. 261 ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε δυνατὸν (αἰτιολογεῖται ἐφεξῆς). Καὶ ἀπροσώπως· μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ Ἀπ. Σοφ. 85, ἴδ. νοσῶ τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ Αἰσχ. Εὐμ. 867 τοιαῦτά σοι εἶνε εὔκολον νὰ δεχθῇς ἐξ ἐμοῦ. παρῆν δ' ὁρᾶν οὐ ταῦτα μορφῆς σχήματ', ἀλλ' ἠλλάσσετο φθογγάς τε μόσχων καὶ κυνῶν ὑλάγματα, ἅς φάσ' Ἐρινῦς ἱέναι μιμήματα Εὐρ. Ἰ. Τ. 291 «Τὸ μὲν παρῆν ὄχι ἐνικῶς καὶ ἀπροσώπως = ἐξῆν, ὅπως ἑρμηνεύεται τὸ ῥῆμα κακῶς, ἀλλὰ πληθ. καὶ προσωπικῶς = παρῆσαν, τ. ἔ. παρῆσαν δ' ὁρᾶν (ἔργῳ) οὐ ταῦτα (τὰ ἐν 285–90) μορφῆς σχήματα, ἀλλ' ἤλλασσε καθ' ἑαυτὸν τάς τε φθογ-

γὰς τῶν μόσχων καὶ τὰ τῶν κυνῶν (ἴδ. 255 καὶ 261) ὑλάγματα, ἃς (φθογγὰς καὶ ὑλάγματα. .) φασὶ τὰς Ἐρινῦς ἴεναι μιμήματα (κατηγορ. τ. ἔ. ἅς φασιν Ἐρινῦς ἴεναι μιμουμένας)» Δ. Βερν. Ταῦτα ἐπικρίνων ὁ Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. 19φ σ. 114 κέ. λέγει πρὸς τοῖς ἄλλοις τάδε: «οὐδείς ποτε σωφρονῶν ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ὑπολάβῃ ὅτι τὸ ἐν τῇ Εὐριπιδείῳ (;) ῥήσει κείμενον παρῆν δὲν εἶνε ἑνικὸν καὶ ἀπρόσωπον, ἀλλὰ πληθ. καὶ προσωπικόν, τ. ἔ. ὅτι τὸ παρῆν δὲν εἶνε παρῆν ἀλλὰ παρῆσαν. Αἰσχυνόμεθα τῇ ἀληθείᾳ καταγελαστότατα σφάλματα τοῦ Βερναρδάκη ἐλέγχοντες κτλ.». Ἀλλ' ὁ κ. Δ Βερν. σαφέστατα ἐδήλωσεν, ὅτι ἐκδέχεται τὸ παρῆν ὄχι ἑνικῶς καὶ ἀπροσώπως, ὡς συνήθως ἑρμηνεύεται, ἀλλὰ πληθυντικῶς καὶ προσωπικῶς = παρῆσαν· τὴν δ' ἐκδοχήν του ταύτην καὶ ἐξήγησε σαφέστατα. Ἐπίσης, προκειμένης εἰς ἐξήγησιν τῆς φράσεως τὰ παιδία παίζει, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, καὶ λέγουσι πάντες (πῶς ἄλλως;), ὅτι ἐνταῦθα τὸ παίζει = παίζουσι. Τί ἐν τούτοις τὸ καταγέλαστον, καὶ δὴ τὸ καταγελαστότατον; Καὶ ὅμως ὁ κ. Κόντος, ἀντὶ νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ χωρίον καὶ ἀντιτάξῃ τὴν ὀρθοτέραν ἑρμηνείαν του πρὸς τὴν πλημμελεστάτην τοῦ Δ. Βερν., παρέταξε πρδγ τῆς ἀπροσώπου συντάξεως ἐν ἑπτὰ σελίσιν, ἀπέκρυψε δὲ ἐπιμελῶς καὶ ἀπεσιώπησε τὰ τῆς προσωπικῆς συντάξεως Ἀλλ' ἰδού τινα πρδγ. ἐκ τοῦ προχείρου συνειλεγμένα. πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι Ι 227=«πάρεισι γὰρ πολλὰ προσηνῆ εὐωχεῖσθαι» Γαζῆς. Ἐπίσης καὶ οἱ νεώτεροι ἐκλαμβάνουσι τὸ μενοεικέα πολλὰ ὡς ὑποκ., περιπίπτοντες καὶ οὗτοι εἰς τὸ κατὰ Κόντον καταγελαστότατον σφάλμα, εἰς ὃ «οὐδεὶς σωφρονῶν ἄνθρωπος» δύναται νὰ ὑποπέσῃ. τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα; Αἰσχ. Ἑπτ. 343 τί (κυρ. τίνα πράγματα) νὰ εἰκάσῃ τις ἐκ τούτων εἶνε λογικόν. Ὅπου οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ φράσαι πάρεστιν οὔτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ Σοφ Ο Κ. 1581 οὔτε ὁ μῦθος πάρεστιν, ὥστε ἐν βραχεῖ φράσαι (ἃ ἦν τὰ πραχθέντα) οὔτε τὰ ἔργα ὅσα ἦν ἐκεῖ (πάρεστιν ἐν βραχεῖ φράσαι). Τόσον φανερὰ εἶνε ἡ προσωπικὴ σύνταξις, ὥστε οὐδείς ποτε ἐξέφρασεν ἀμφιβολίαν περὶ αὐτῆς· τινὲς μάλιστα τρέπουσι τὴν προσωπικὴν σύντ. εἰς ἀπρόσωπον: οὔτε τὸν μῦθον, τίνα ἦν τὰ πραχθέντα, πάρεστι φράσαι ἐν βραχεῖ, οὔτε τὰ ἔργα ὅσα ἦν ἐκεῖ. Καὶ κατὰ μετοχήν: σίτου δ' ἐπιλελοιπότος, οἴνου δὲ μηδ' ὀσφραίνεσθαι παρόντος (Δ. Γ. παρόν), ὑπὸ δὲ πόνου πολλῶν ἀπαγορευόντων Ξεν. Ἀν. 5, 8, 3 ὅπου τὴν γρ. παρόντος ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ ἔννοια: δὲν ὑπῆρχε δὲν εὑρίσκετο οἶνος «οὔτε γιὰ μυρωδιά». Τὴν δ' ἔννοιαν ταύτην ὑποδεικνύει καὶ τὸ προηγ. ἐπιλελοιπότος. Πρβ. καὶ Ἀπ. Ἀλέξιδ. 167 γυναιξὶ δ' ἀρκεῖ πάντ', ἐὰν οἶνος παρῇ πίνειν διαρκὴς ἐὰν ὑπάρχῃ ἐπαρκὴς οἶνος εἰς πόσιν. οὐ γὰρ ἂν δήπου τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων παρόντων ἀμφοῖν ὁμοίως ἐγκαλῶν, τὸν μὲν εἴασε, τῷ δ' ἐδικάζετο Δημ. 37, 18 ὅπου ὁ μὲν Blass ἔγρ τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων παρόντοιν ἀμφοῖν ὁμοίως ἐγκαλῶν, ὁ δὲ Naber παρὸν ἀμφοῖν ὁμοίως ἐγκαλεῖν, ἐν ᾧ εὐκολωτέρα καὶ ἀληθεστέρα εἶνε μόνη ἡ διόρθ. ἐγκαλεῖν, τ. ἔ. εἰ τὰ αὐτὰ ἀδικήματα (ὀνομαστ.) παρῆν (τ. ἔ. παρῆσαν αὐτῷ, τῷ Πανταινέτῳ, ὥστε) ἀμφοῖν ἐγκαλεῖν: εἰ εἶχε (Πανταίνετος) τὰ αὐτὰ ἀδικήματα ἐγκαλεῖν ἀμφοτέροις ἡμῖν. Ἡ σύνταξις τοῦ χωρίου εἶνε ὁμοιοτάτη πρὸς τὴν τοῦ Σοφοκλείου (ἴδ. ἀνωτ.). Ὁ κ. Κόντος οὐδὲ ἓν τῶν ἀνωτ πρδγ οὔτε ἡρμήνευσεν (οὔτε ἠδύνατο νὰ ἑρμηνεύσῃ) οὔτε ἐμνημόνευσεν, ἀλλ' ἀπέκρυψεν ἐπιμελέστατα (διατί;). Ἀλλὰ ταῦτα κανονίζονται ὄχι διὰ τῆς παραθέσεως καὶ συσσωρεύσεως ἐξ ἀντιγραφῆς παραδειγμάτων ἀπροσώπου συντάξεως, ἣν οὐδεὶς ἀρνεῖται, ἀλλὰ διὰ τῆς ὀρθῆς ἑκάστοτε ἑρμηνείας. Ὁ ὀρθὸς λόγος ἀποφασίζει, ποτέρα τῶν δύο συντάξεων εἶνε ἑκάστοτε προτιμητέα. Ἂν δὲ ὁ κ. Κόντος ἀρνεῖται μὲν τὴν προσωπικὴν σύνταξιν, ἀλλ' ἀποκρύπτει ἐπιμελῶς καὶ ἀποσιωπᾷ τὰ ὑπάρχοντα πρδγ. προσωπικῆς συντάξεως ἀναμφισβήτητα, τί ἄλλο ἀποδεικνύει ἢ κακὴν πίστιν καὶ ἀμάθειαν; ἀχάριστος ὅλοιθ' (=ὅλοιτο ὁ ἀχάριστος), ὅτῳ πάρεστιν μὴ φίλους τιμᾶν Εὐρ. Μήδ. 659 ποῦ δὲν τὸ ἔχει τίποτε νὰ μὴ τιμᾷ τοὺς φίλους του. ἡδὺ γὰρ φίλους κἂν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν' ἂν παρῇ χρόνον Εὐρ. Ἄλκ. 355=«πάνθ' ὃν ἂν παρῇ ὁρᾶν αὐτοὺς χρόνον, ἤτοι: κάθε φορὰ ὅπου μπορεῖ τις νὰ τοὺς βλέπῃ μπροστά του» Δ. Βερν. ἀλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι κἀγγὺς ὢν φίλος Εὐρ. Ἱππ. 1001 «ἀλλ' ὁ αὐτὸς ὢν φίλος (τοῖς ὁμιλοῦσιν, ὅπερ ἀπὸ κοινοῦ) ἀποῦσιν (=οὐ παροῦσι) κἀγγὺς (οὖσι=παροῦσι)» Δ. Βερν. τοῖς παροῦσιν ἕκαστος ἀφθόνως χρῆται Δημ. 1473, 19 ἕκαστος ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ δι' ὅσα κατὰ τὸ παρὸν (ἑκάστοτε) σκέπτεται. πάντα δὲ σκοπῶν ηὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν, τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν Σοφ. Φιλ. 283 πάντα δὲ ἀνασκοπῶν οὐδὲν ἄλλο εὕρισκον ὑπάρχον πλὴν τοῦ ἀνιᾶσθαι (πλὴν τῆς λύπης), τούτου δὲ πολλὴν ἀφθονίαν. κοὐδέν γ' ἄχρηστον οὐδὲ χρήσιμον παρόν Εὐρ. Ἰ. Α 521 «καὶ (κακὸν) οὐδόλως τοὐλάχ. τοιοῦτον, οἷον μὴ χρῆσθαι αὐτῷ, οὐδ' ἣν παρῇ χρήσιμον: κακὸν τοιοῦτον, ὥστε οὔτε νὰ τὸ ἀφήσῃς τοὐλάχ. κατὰ μέρος δύνασαι (ἤτοι: κακὸν ἀπαραίτητον) οὔτε παρὸν εἶνε χρήσιμον. πὰρ καὶ πάρα ποιητ. = πάρεστι, πάρεισι, Ι 227. Ψ 479. Ἡρ. 7, 12. ὑμές, ὅσοι. . . Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα Ἀρφ. Ἀχ. 862 = «πάρεστε· ἐσπούδαζον γὰρ οἱ Θηβαῖοι περὶ τὸν αὐλὸν» Σχ. Ἡ μτχ. παρὼν προστίθεται ἐνίοτε εἰς ἀπαρτισμὸν τοῦ στίχου ἐν τέλει, ἀλλ' ὄχι καὶ ἄνευ ἐννοίας· ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ

τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών Σοφ. Αἴ. 337 ὅπου τὸ παρών σημ. κυρίως: νοερῶς εὑρισκόμενος πλησίον αὐτῶν, διότι, ὅτε ξυνῆσαν τὰ νοσήματα (ἡ μανία), ὁ ἀνὴρ (Αἴας) ἦτο ἀπών. Ἐνίοτε δέ, καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπιπροστίθενται ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον πολλαὶ συνώνυμοι ἐκφράσεις, ὡς: οὗτος παρὰ σοὶ μάλα πλησίον ἀεὶ πάρεστιν Πλ. Φαῖδρ. 243 Ε.

πάρειμι (εἶμι), παριέναι, παρέρχομαι, εἶμι, πορεύομαι πλησίον τινός· (τὸ) σύνθημα παρῄει Ξεν.'Αν 6.5,25 διήρχετο (τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, μεταδιδόμενον ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον μέχρι τοῦ τελευταίου). ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος. . ὅς σε παύσει («καταπαύσει σε, παρευδοκιμήσει» Σχ) καὶ πάρεισι («ὑπερβαλεῖ σε, παραδραμεῖται, νικήσει σε» Σχ.) πανουργίᾳ τε καὶ θράσει 'Αρφ. Ἱππ. 328 θά σε περάσῃ εἰς τὴν πανουργίαν καὶ τὴν θρασύτητα. Συχν. δὲ παρὰ τοῖς ῥήτορσι τὸ παριέναι ἢ τὴν πάροδον ποιεῖσθαι ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα. εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἷοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ πάντα ἡγῇ ἂν τὰ παριόντα (Δ. Γ. παρόντα) αὐτοὺς νομίζειν ὀνομάζειν, ἅπερ ὁρῷεν; Πλ. Πολ. 515 Β. Τὸ νόημα εἶνε προφανές, τοιόνδε τι: ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ σπηλαίου ἐκλαμβάνουσι τὰς παρερχομένας σκιὰς ὡς αὐτὰ τὰ πράγματα (τὰ διὰ τῶν σκιῶν εἰκονιζόμενα), καὶ ἑπομένως ἀποδίδουσιν εἰς τὰς σκιας τὸ ὄνομα τῶν πραγμάτων αὐτῶν. Ἑρμηνευτέον λοιπὸν τὸ χωρίον ὧδε: ἐὰν λοιπὸν ἠδύναντο νὰ ὁμιλῶσι πρὸς ἀλλήλους, δὲν νομίζεις ὅτι ἤθελον πιστεύῃ (οἱ κάτοικοι τοῦ σπηλαίου) ὅτι ὀνομάζουσιν (ἀποδίδουσιν ὄνομα εἰς) τὰ παρερχόμενα (=τῷ ἀνωτ. παραφερόμενα) πράγματα, τὰ ὁποῖα βλέπουν ἑκάστοτε ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ σπηλαίου (δηλ. τὰς παρερχομένας σκιάς, οὐχὶ δὲ αὐτὰ τὰ πράγματα); 'Αποδίδουσι δηλ. τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων αὐτῶν εἰς τὰς σκιὰς τῶν πραγμάτων, νομίζοντες ὅτι βλέπουσιν αὐτὰ τὰ πράγματα, ὄχι δὲ τὰς σκιὰς αὐτῶν. Ταύτην θεωρῶ τὴν ἁπλουστάτην ἑρμηνείαν. Οὕτως ὁ James Adam. Ἄλλοι ἄλλως. Ὁ δὲ Cobet ἐξαλείψας τὸ ὀνομάζειν ἔγρ. ταὐτὰ ἀντὶ τοῦ ταῦτα.

παρείρω: νόμους παρείρων χθονός Σοφ. 'Αντ. 368 Συνήθως ἐπιδοκιμάζεται ἡ διόρθ. τοῦ Reiske γεραίρων, προτιμῶ τὴν τοῦ Schäfer: γὰρ αἴρων (ἀνυψῶν) καὶ διὰ τὸ ὑψίπολις

παρείς, ἴδ. παρίημι.

παρεῖσα, ἴδ. παρίζω.

παρεισενηνεγμένος, παρεισενήνοχα, ἴδ. παρεισφέρω.

παρεισίτω, παρεισιών, ἴδ. παρείσειμι.

παρεκρεῖ τῶν φρενῶν 'Απ. Εὐπόλ. 357 ἴδ. παραρρέω.

παρελαύνω: ἐναντίω δύο ἅρματε ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην 'Αρφ. Ὄρν. 1129 θὰ ἠδύναντο νὰ παρελάσωσι δύο ἅρματα ἐναντία ἀλλήλων ἕνεκα τοῦ πλάτους τοῦ τείχους. ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χεῖρον παρὰ τοῖς σοφοῖς νενόμισται, εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν 'Αρφ. Σφ. 1049 ἀλλ' ὁ ποιητὴς οὐδόλως θεωρεῖται κατώτερος παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις, ἐὰν ὑπερτερῶν («ξεπερνῶν») τοὺς ἀντιπάλους του κατέστρεψε τὸ σχέδιόν του (νὰ καθαρίσῃ τὴν 'Αττικὴν) ἐς τιμάς τ' ἀνόρουσε (νεῖκος) τελειομένου χρόνοιο, ὅς σφιν ἀμοιβαῖος πλατέος παρελήλαται ὅρκου 'Απ. Ἐμπεδ. 30 καὶ ἀνῆλθεν εἰς τιμάς, ὅτε ἐπληροῦτο ὁ χρόνος (ἡ προθεσμία), ὅστις ἀμοιβαίως εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη ἔχει ὁρισθῇ παρὰ τοῦ εὐρεῖαν ἔκτασιν ἔχοντος ὅρκου (κυρ. ἐλήλαται παρ' ὅρκου). Ἄλλοι ἄλλως ἐξαρτῶσι τὴν γενικήν.

παρέλκω: μὴ κενὰς παρέλκειν 'Αρφ. Εἰρ. 1305 κυρ. ἐνν. τὰς κώπας: «ἀπὸ μεταφ. τῶν ἐρεττόντων μὴ βαπτόντων τὰς κώπας, ἀλλὰ τῷ δοκεῖν κενὰς παραφερόντων· παρακελεύεται δὲ τοῖς ἐπὶ δεῖπνον ἥκουσι γενναίως ἐσθίειν» Σχ νὰ μὴ ἔχητε μετεώρους τὰς κώπας κινοῦντες αὐτὰς παραπλεύρως τοῦ πλοίου εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ νὰ ἐμβάλλητε αὐτὰς εἰς τὸ ὕδωρ. καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν ἔξω φρενῶν Πίνδ. Ὀ. 7, 46 (ἡ λήθη) ἀποσπᾷ (παρασύρει) τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῶν πράξεων ἐκτὸς τῆς ψυχῆς (ὥστε ἡ ψυχὴ οὔτε νὰ ἴδῃ οὔτε νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴν δύναται): «ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ προσήκοντος τίθησι (τοὺς ἀνθρώπους)» Σχ. Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστος (Cobet: πρώτιστον) παρείλκυσεν 'Αρφ. Νεφ. 553 ὁ Εὔπ. πρῶτος πάντων τὸν Μαρικᾶν (διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ ὀνόματος δηλοῖ τὸν Ὑπέρβολον) ἔσυρεν οἱονεὶ διὰ τῆς βίας (ὡς δοῦλον) ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν, ἤτοι ἐδίδαξεν.

παρεμβλέπω κυττάζω τινὰ ἤ τι πλαγίως· - εἰς κέρας Εὐρ. Ἑλ. 1558 περὶ τοῦ ταύρου, ὅστις ἐμβλέπει πλαγίως πρὸς τὸ κέρας του, ὅταν θέλῃ νὰ προσβάλῃ τινά.

παρεμβολή ἡ: σαφῶς τούτων διωρισμένων, πολλαὶ παρεμβολαὶ λόγων ὑπὸ Δημοσθένους εὑρεθήσονται Αἰσχίν. 1, 166 ἂν καὶ ταῦτα εἶνε καθαρῶς ὡρισμένα, θὰ ἐπινοηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους πολλαὶ παρεμβολαὶ λόγων (ἵνα παρεμβληθεῖσαι ὡς σφῆνες τὰ ἐξαδυνατίσωσι). Στρατιωτικὴ μεταφορὰ κατὰ τὸν Σχ.

παρεμπολάω: εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει Εὐρ. Μηδ, 910 ὅπως ἔχει τὸ κείμενον ἑρμηνευτέον ὧδέ πως: διότι εἶνε φυσικὸν τὸ γυναικεῖον φῦλον νὰ ὀργίζηται ἐναντίον συζύγου, ὅταν παρεμπορεύεται ἄλλους γάμους παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. 'Αλλ' ἔπρεπε νὰ λεχθῇ ἢ παρεμπολῶντος -πόσιος ἢ παρεμπολῶντι -πόσει. Πρβ Ἑλ. 57. Ξεν. 2, 4, 24. Κ. Π. 4, 5, 19. Διορθώσεις πολλαί. Ἐγὼ εἶχον εἰκάσῃ ἄλλοτε: παρεμπολῶντι καλλίους, ὁ δὲ Δημ. Βερν. παρατηρῶν, ὅτι τὸ ἑνικὸν πόσει εἶνε ἀνάρμοστον

προς τὸ θῆλυ γένος, διώρθωσε γάμους παρεμπολῶντας ἀλλοίους πόσεις, τῆς κίτ. πόσεις ἐξαρτωμένης ἐκ τοῦ ὀργὰς ποιεῖσθαι· τῆς δὲ συντάξεως ταύτης παραληφθείσης, διὰ τὸ σπάνιον, προῆλθεν ἐκ διορθώσεως ἡ παραδεδομένη γραφή. Ἄλλοι ἄλλως.

παρενήνεον, ἴδ. παρανέω (παρανηνέω).

παρενήνοθε, ἴδ. ἐνήνοθε.

παρενήνοχα παρκ. τοῦ παραφέρω.

παρενεθεῖν Δωρ. ἀντὶ τοῦ παρελθεῖν.

παρεντείνω: παρενέτεινε πολλαχοῦ τὸν Ἀναξαγόραν Πλουτ. Περ. 8 ὡς μουσικὸν ὄργανον δι' ἐντάσεως τῶν χορδῶν ἐντείνεται (χορδίζεται) ἰσχυρότερον, οὕτω καὶ ὁ Περικλῆς παρεμβάλλων τὰς διδασκαλίας τοῦ Ἀναξαγόρου εἰς τὸν λόγον του ἔδιδεν εἰς αὐτὸν περισσοτέραν δύναμιν καὶ τόνον (Fuhr).

παρεξαυλέω: νοῦς παρεξηυλημένος Ἀρφ. Ἀχ. 681 «διεφθαρμένος καὶ ἀμυδρὸς ὑπὸ γήρως· οἱ γὰρ κατατετριμμένοι αὐλοὶ ἐξηυλῆσθαι λέγονται» Σουΐδας. Ὁμοίως ἐξηγητέον τὸ παρεξηυλημένος τὸν νοῦν.

παρέξειμι: οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί Αἰσχ. Πρ. 569 οὐδέποτε τὴν ἁρμονικὴν διακόσμησιν τοῦ Διὸς (τ. ἔ. τοῦ κόσμου τοῦ ὑπὸ τοῦ Διὸς κυβερνωμένου) παρεκβαίνουσιν αἱ βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων.

παρεξῄε, ἴδ. παρέξειμι.

παρεξελήλακε, ἴδ. παρεξελαύνω.

παρεξίμεν, ἴδ. παρέξειμι

παρεργάτης ὁ, ὁ εἰς πάρεργα, δευτερεύοντα πράγματα (ἐκτὸς τοῦ κύκλου του) ἐνασχολούμενος. παρεργάτης λόγων Εὐρ. Ἱκ. 426 = παρέργοις (περισσοῖς) λόγοις χρώμενος: ἐν παρέργῳ ἀσκῶν καὶ τὴν ῥητορικὴν (εἰρωνικῶς).

πάρεργον τό, 1) πάρεργον, οὐχὶ κύριον ἔργον, δευτερεῦον, προσθήκη, παράρτημα· 2) τι ἐκτὸς κείμενον, ἀσύνηθες, ἀντισήκωμα· πάρεργα τάδ' ἔστ' ἐμῶν κακῶν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1340 ταῦτα κεῖνται ἐκτὸς τῆς κακῆς μου τύχης: δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν κακήν μου τύχην τὴν ἀθλίαν ἐμὲ ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης Εὐρ. Ἑλ 931 παρέχουσά μοι τοῦτο (ταύτην τὴν εὔνοιαν) τὸ ἀσύνηθες εἰς τὴν (κακὴν) τύχην μου. πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων Ἠλ. 63 κυρ. ὡς πράγματα μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν οἶκον, ὅθεν = νόθους· πρβ. «πάρεργον, νόθον ὡς μικρόν τι τῶν ἀναγκαίων» Ἡσύχ. «Καὶ σήμερον ἔτι ὁ λαὸς διὰ τοῦ ἰσοδυνάμου Ἰταλογραικικοῦ ὀνόματος παριστᾷ τὴν θέσιν τῶν ἀδίκως παρορωμένων τέκνων» Δ. Βερ. καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων, ὧν εἵνεκ' ἦλθον θυγατρὶ κοσμήσων τάφον Εὐρ. Ὀρ. 610 θὰ μεταχειρισθῶ αὐτὸ ὡς ὡραῖον συμπλήρωμα τῶν πόνων, ὧν ἕνεκα κέ. τ. ἔ. τὸ κύριον ἔργον, οὗ ἕνεκα ἦλθεν, εἶνε ἡ κόσμησις τάφου τῇ θυγατρί, καλὸν δὲ πάρεργον εἶνε ἡ τιμωρία τῶν φονέων (λεύσιμον δοῦναι δίκην). ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον πάρεργ' ὁδοῦ Ἠλ. 509 «αἰτιατικὴ τροπικὴ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς φράσιν ὡς ἐπιρρηματικήν: ὡς ἐν παρόδῳ, ὡς ἐν παρέργῳ, κττ.» Δ. Βερν. ἐν παρέργῳ θοῦ με Σοφ. Φιλ. 473 «οἷον οὐκ ἐν τετιμημένῳ μέρει τῆς νεὼς ἀλλ' ὅποι βούλει» Σχ. μεταχειρίσου με ὡς πάρεργον, ὡς δευτερεῦόν τι πρᾶγμα. ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας; Εὐρ. Ἰ. Τ. 514 «τὸ ἐν παρέργῳ (=«γιὰ μεζελίκι», hors d' oeuvre) τῆς δυστυχίας μου;» Δ. Βερν. ὃς ἔστιξε δι' ἐρωτηματικοῦ, διότι «ὁ Ὀρέστης φυσικώτατον ἦτο νὰ ἐρεθισθῇ ἐκ τῆς ἰδιοτελοῦς προσπαθείας τῆς Ἰφιγενείας.., ἀφροντίστου καὶ ἀστόργου πρὸς τὸν ἑστῶτα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου νεανίαν. Ἡ ἐρώτησις εἶνε δηκτικωτάτη χλεύη»

παρέρχομαι: πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν Αἰσχ. Ἱκ. 1015, ἴδ. χλιδή. ἤδη γὰρ καὶ ὅσον οὐ παρεληλύθει τὴν τῶν Ἀθηναίων τοῦ τείχους τελευτὴν ἡ ἐκείνων τείχισις, καὶ εἰ παρέλθοι ταὐτὸν ἤδη ἐποίει αὐτοῖς νικᾶν τε μαχομένοις διὰ παντὸς καὶ μηδὲ μάχεσθαι Θουκ. 7, 6 τότε πλέον ἐπλησίαζε νὰ ξεπεράσῃ τὸ τέλος τοῦ τείχους τὸ τείχισμα ἐκείνων (χωροῦν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ τεῖχος τῶν Ἀθηναίων), καὶ ἂν ἤθελε ξεπεράσῃ, «τὸ ἴδιο πλέον τοὺς ἔκανε» (τοῖς ἦτο ἀδιάφορον) καὶ νὰ νικῶσι πάντοτε ἐν τῇ μάχῃ καὶ νὰ μὴ μάχωνται κἄν. Μόνον ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ τείχους τοῦ περικλείοντος τὴν πόλιν ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως. τὰ ἔργα τοὺς λόγους παρέρχεται Δημ. 10, 3 τὰ ἔργα «ξεπερνοῦν», ὑπερνικῶσι, τοὺς λόγους, τοὺς ἀφίνουν ὀπίσω· εἶνε ὡς εἰ ἔλεγε: ὑμεῖς, ὦ Ἀθηναῖοι, ὑστερεῖτε τῶν ἔργων». Παραπλησίως ἐξηγητέον τό: τὸ ψυχρὸν τοὔτ' ὄνομα (δηλ. ὅτι εὖ ποιεῖν βούλεται ὑμᾶς) τὸ ἄχρι κόρου παρελήλυθ' ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς 19, 187 τὴν ψυχρὰν ἐκείνην φράσιν (ὅτι θέλει νὰ εἶνε εὐεργέτης ὑμῶν) ἔχει ξεπεράσῃ ἐκεῖνος (ὥστε κανεὶς πλέον δὲν τὴν συλλογίζεται) διὰ τῶν προσφάτων αὐτοῦ φενακισμῶν (περὶ ὧν πάντες νῦν ὁμιλοῦσι). Οἱ νῦν φενακισμοὶ αὐτοῦ εἶνε τοιοῦτοι, ὥστε ἔκαμαν νὰ λησμονηθῶσι τὰ εὐεργετικὰ αὐτοῦ σχέδια. ἶσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ᾐόνι κύματα μετρεῖν (κύματ' ἀμιθρεῖν Warton)... καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν (παραινεῖν Bergk) Θεόκρ. 16, 63 ἑρμηνεύω: καὶ νὰ περάσῃ τις πλησίον ἀπὸ ἄνθρωπον ἀποτετυφλωμένον ὑπὸ τῆς φιλοκερδείας, ἵνα δηλ. τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ βοήθειαν. Ἄλλοι ἄλλως ἢ ἑρμηνεύουσιν ἢ διορθοῦσι. Κῦρος τὰς ναῦς μετεπέμψατο, ὅπως ὁπλίτας ἀποβιβάσειεν εἴσω καὶ ἔξω τῶν πυλῶν, ὡς βιασόμενος (οὕτως ἔγραψα: καὶ βιασάμενοι) τοὺς πολεμίους Ξεν. Ἀν. 1, 4, 5 μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐκβιάσῃ τοὺς πολεμίους.

πάρεσαν, ἴδ. πάρειμι.

παρεσκευάδαται, παρεσκευάδατο, ἴδε παρασκευάζω.

παρετέον ῥημ. ἐπίθ. τοῦ παρίημι, «σιωπητέον, παραλειπτέον» Ἡσύχ.

παρευθύνω : πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς, χεροῖν παρευθύνοντες Σοφ. Αἴ. 1069 «ἐκτρέποντες (ἐνν. τοὺς περὶ τὸν Τεῦκρον, τοὺς ἄγοντας τὸν νεκρὸν εἰς ταφήν, ὄχι δὲ τὸν Αἴαντα)· ἀπὸ τῶν μὴ ἐώντων τινὰς βαδίζειν τὴν ἑαυτῶν ὁδὸν ἀλλὰ παρεκκλινόντων» Νέ. Σχ. Ὁ Nauck ἐννοῶν ὡς ἀντικείμ. τοῦ παρευθύνοντες τὸν Αἴαντα, ὑποπίπτει, ὡς εἰκός, εἰς ἀτόπους σκέψεις.

παρευτρεπίζω : παρευτρεπίζετε τἄνδον μολόντες τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῇ Εὐρ. Ἰ. Τ. 725 εὐτρεπίζετε τὰ ἔνδον παρα(βοηθοῦντες) τοῖς ἐφεστῶσι τῇ σφαγῇ (τοῖς ἐπὶ τῆς σφαγῆς). παρηυτρέπισται δὲ (δαλὸς) οὐδὲν ἄλλο πλὴν πυροῦν Κύκλωπος ὄψιν Κύκλ. 594 ἔχει προετοιμασθῇ κάπου ἐκεῖ δὰ (παρ- : παράμερα) ὁ δαυλὸς δι' οὐδὲν ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ καύσῃ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Κύκλωπος.

παρέχω: ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω θ 39 ἐγὼ δὲ ἀφθόνως (πλουσιοπαρόχως) πᾶσι παρέξω δαῖτα. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει Ψ 835 διότι βεβαίως οὔτε ὁ ποιμὴν οὔτε ὁ ἀροτὴρ αὐτοῦ στερούμενος σιδήρου θὰ πορεύηται εἰς τὴν πόλιν (ἵν' ἀγοράσῃ σίδηρον), ἀλλὰ (αὐτὸς) θὰ παρέχῃ εἰς αὐτοὺς σίδηρον. τὸ δ' ἀσφαλές, καὶ μένειν, ἤν τι προχωρῇ, καὶ ἀπελθεῖν αἱ νῆες παρέξουσι Θουκ. 6, 18 κυρ. τὴν δὲ ἀσφάλειαν, δηλ. καὶ νὰ μένωμεν, ἂν τὰ πράγματα βαίνωσί πως κατ' εὐχήν, καὶ ν' ἀπέλθωμεν (ἂν τοὐναντίον), αἱ νῆες θὰ παρέχωσι. Δὲν εἶνε χρεία τῆς διορθώσ. τὸ δ' ἀσφαλῶς καὶ μένειν κτλ. ὅποι δίκαν προβαίνων πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει Αἰσχ. Ἀγ. 1512, ἴδ. βιάζω. τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθνηκότι (=διὰ τὸν τεθνηκότα); Εὐρ. Ἑλ. 1248. ΟΙΔ. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ κτανόντος ἔσχετε; ΚΡ. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν Σοφ. Ο. Τ. 566 τ. ἔ. παρέσχομεν (ἐποιησάμεθα) τὴν ὀφειλομένην ἔρευναν. βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος σὲ ποτὶ πάντα λόγον ἐπαινεῖν παρέχοντι Πινδ. Π. 2, 67 αἱ συνεταὶ συμβουλαί σου παρέχουσί μοι ἀκίνδυνον τὸν λόγον, μὲ ἐξασφαλίζουσιν ἀπέναντι τῆς ὑποψίας τοῦ ψεύδους, ὥστε νὰ δύναμαι νά σε ἐπαινῶ κατὰ πάντα λόγον. τοιαῦτά σοι τῆς μακρᾶς ἀπουσίας πρᾶξαι (ἴσ. πράξας) παρέξω Εὐρ. Ῥῆ. 467 τοιαύτας ὑπηρεσίας θά σοι παράσχω πρὸς ἀποζημίωσιν τῆς μακρᾶς ἀπουσίας μου. δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος ἡ φύσις θ' ἅμα παρεῖχε τῷ θεῷ Ἴων 643 ὁ νόμος καὶ ἡ φύσις συγχρόνως μὲ ὑπεχρέωναν νὰ εἶμαι δίκαιος πρὸς τὸν θεόν. ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν οὐ πάνυ δέδοκται Πλ. Φαῖδρ. 228 Ε παρέχειν ἐμαυτόν σοι, ὥστε σε ἐν ἐμοὶ μελετᾶν: δὲν εἶμαι πολὺ ἀποφασισμένος νά σοι παρέχω ἐμαυτόν, ὥστε νὰ γυμνάζησαι εἰς βάρος μου: νά με μεταχειρίζεσαι ὡς ὄργανον ἀσκήσεώς σου. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει τὸ κατωτ. ἐγγυμνασόμενος. παρέχειν ἰατρῷ Γοργ. 456 Β = παρέχειν ἑαυτὸν τῷ ἰατρῷ· ὅπερ συχνάκις λέγεται περὶ τοῦ παραδιδόντος ἑαυτὸν (τὸ σῶμά του) εἰς τὸν ἰατρόν, ἵνα τὸν κόψῃ ἢ τὸν καύσῃ ἢ οἱανδήποτε ἄλλην θεραπείαν μεταχειρισθῇ. Ὁ δ' Ἀρφ. ἐν Νεφ. 440 ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν λέγει τὸ σῶμα. πάρεχ' (ἐνν. σεαυτὸν) ἐκποδὼν Ἀρφ. Σφ. 949 φεῦγε (ἔβγα) ἀπ' αὐτοῦ. Διάφορον εἶνε τὸ ἐν Ὄρν. 1720 ἄναγε, δίεχε, πάρεχε, περὶ ὧν ἴδ. παράγω. πρβ. οὐδὲν ἄλλο γ' (ἐνν. ἐποίει) ἢ πτήξας δέμας (=ἑαυτὸν) παρεῖχε Αἰσχ. Πέρ. 212 ἐζάρωσε καὶ ἄφινε τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ κίρκου. Συχνάκις ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. παραδίδομαι («τὸ δίνω»), ὁπότε ἐνν. ἑαυτὸν ἢ ἑαυτήν· πρβ. Ἀρφ. Λυσ. 227: κακῶς παρέξω («συνουσιάσαι αὐτῷ» Σχ.) κοὐχὶ προσκινήσομαι = κακῶς παρέξω ἐμαυτὴν αὐτῷ κοὐχὶ κινήσομαι κἀγὼ πρὸς αὐτῷ κινοῦντί με. Αὐτ. 162: παρέχειν χρὴ κακῶς «συνουσιάζειν δηλ., τ. ἔ. οὐκ ἐκ προαιρέσεως ἀλλ' ἄνευ ἡδονῆς» Σχ. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης εὕρηται καὶ τὸ διδόναι παρὰ Θεόγν. 1329 καὶ τὸ χαρίζεσθαι. παρέσχε δὲ λόγον καὶ ἐπὶ τοὺς τῶν Ἀθηναίων πολεμίους Ἕλληνας, μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀγόμενοι καὶ ἐπὶ σφᾶς χωρήσωσι Θουκ. 2, 101 ἔδωκε δὲ ὁ Σιτάλκης ἀφορμὴν σκέψεως ἕως καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἀθην. Ἕλληνας, μήπως ὑπ' αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) ὁδηγούμενοι οἱ περὶ τὸν Σιτάλκην προχωρήσωσι καὶ ἐναντίον αὐτῶν. λόγων δίκαιον μισθὸν ἂν λόγους φέροις, ἔργον δ' ἐκεῖνος ἔργον ὃς παρέσχετο Ἀπ. Εὐρ. 890, ἴδ. μισθός. Ὁμοίως: ἄγειν μὲν τὸν Ἀγόρατον οὐκ ἔφασαν προήσεσθαι, ἀφῃροῦντο δὲ καὶ ἠγγυῶντο καὶ ὡμολόγουν παρέξειν εἰς τὴν βουλήν Λυσ. 13, 23 ἔλεγον (φανερὰ) ὅτι δὲν θ' ἀφήσωσι ν' ἀπαγάγωσι τὸν Ἀγ. (καὶ φυλακίσωσιν), ἀλλὰ τὸν ἀφήρουν (παρὰ τῶν ἀγόντων: «τοὺς τὸν ἔπαιρναν») καὶ ἔδιδον ἐγγύησιν καὶ ὡμολόγουν νὰ τὸν φέρουν ἐνώπιον τῆς βουλῆς (εἰς ἀνάκρισιν). παρέχειν τινὰ εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλήν, εἰς τὸ κοινόν, εἰς κρίσιν, εἰς ἀγοράν λέγεται περὶ τοῦ ὑποδίκου, ὅστις φέρεται (παρουσιάζεται) ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἵνα ἀπολογηθῇ ἀνακρινόμενος, εἴτε ἐνώπιον τοῦ δήμου, εἴτε ἐνώπιον τῆς βουλῆς, εἴτε ἐνώπιον τῶν δικαστῶν γίνεται ἡ δίκη. Ὁμοίως λέγει ὁ Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 38 ὅτι ἡ πόλις ἐγγυῷτο ἦ μὴν παρέξειν εἰς τὸ κοινόν, καὶ Πλάτ. Νόμ. 871 Ε. Ἀλλὰ π. Λυσ. 13, 32 καὶ 55 φέρεται παράγειν εἰς τὸν δῆμον (ὅπερ ἠθέλησαν τινες νὰ γράψωσι καὶ ἐν § 23), ὅπερ λέγεται περὶ τῶν πρέσβεων ἢ τῶν μηνυτῶν, οἵτινες παρουσιάζονται ἐνώπιον τοῦ δήμου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ (Cobet). ἡ μὲν πενία ἀνάγκῃ τὴν τόλμαν παρέχουσα Θουκ. 3, 45, ἴδ. ἐξάγω. Συντάσσεται κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ πρὸς αἰτ. καὶ

ἀπρφ. Θουκ. 3, 62 καὶ 1, 37 = δίδω τινὶ ἐξουσίαν: ἡ πόλις παρέχει αὐτοὺς δικαστὰς ὧν βλάπτουσί τινα μᾶλλον ἢ κατὰ ξυνθήκας γίγνεσθαι 1, 37 ἡ πόλις καθιστᾷ δυνατὸν (διευκολύνει αὐτοὺς) νὰ γίνωνται αὐτοὶ μᾶλλον δικασταὶ τῶν εἰς ἄλλους διαπραττομένων ἀδικημάτων παρὰ νὰ εἰσέρχωνται εἰς συνθήκας μετ' ἄλλων πόλεων, τ. ἔ. προτιμῶσι νὰ εἶνε αὐθαίρετοι δικασταὶ μᾶλλον παρὰ σύμμαχοι ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις. Ἀλλὰ κυρίως τὸ αὐτοὺς εἶνε κατηγορ. τοῦ ὑποκ. τοῦ γίγνεσθαι (Κερκυραίους): ἡ πόλις παρέχει (Κερκυραίοις) γίγνεσθαι (ὑποκ. τὸ Κερκυραίους) αὐτοὺς μᾶλλον κτλ. Καὶ ἀπροσ. τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει Πινδ. Ἰ. 8, 69 τοῦτον ἐπαινεῖν ἀγαθῷ (ποιητῇ) προσήκει (εὐκαιρία ὑπάρχει) καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι Εὐρ. Ἠλ 1080 «εὐκαίρως παρῆν σοι καλῶς γε σωφρονεῖν» Δ. Βερν. νομίζοντες κἀκεῖνοι μὴ ἂν σφίσι ποτὲ κάλλιον παρασχὸν Λακεδαιμονίους διαπεφευγέναι Θουκ. 5, 60 νομίζοντες καὶ ἐκεῖνοι, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶχον διαφύγῃ εἰς περίστασιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐμποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ εὐνοϊκωτέρα δι' αὐτοὺς (κυρ. ἐν ᾧ δὲν ἐμποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ κέ.). Μέσ. κυρ. = παρέχειν τι ἐκ τῶν ἑαυτοῦ· ὄργανα μὴ ἔχων παρέχεσθαι ὑπὸ πενίας Πλ. Πολ. 421 D, ἴδ. διδάσκω. κατὰ ἔθνη δὲ ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπὶ πλεῖστον ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι Θουκ. 1, 3 ἔθνη δὲ χωριστὰ καὶ ἄλλα καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπὶ μεγίστην ἔκτασιν παρεῖχον τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν ἐπωνυμίαν εἰς τὴν χώραν· ὅπου τὸ κατὰ ἔθνη εἶνε ὑποκ. τότε καὶ τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης παρέσχοντο (= παρέσχον ἐκ τῶν ἰδίων) 1, 39 τότε καὶ τὸ εὐσχημον (τὸ πρόσχημα) τῆς δίκης προεβάλοντο: «ἔβγαλαν 'ς τὴ μέση». ἔστιν ἃ παρεχόμενον τά τ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Πλαταιῶν ἀπάξειν Πελοποννησίους 3, 36 ὑποσχόμενόν τινα ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ὅτι θὰ ἀπομακρύνῃ τοὺς Πελοποννησίους ἀπὸ τῶν Πλαταιῶν. Ἀθηναῖοι ἀρχαιότατον ἔθνος παρεχόμενοι Ἡρ. 7, 161 οἱ Ἀθηναῖοι πολὺ ὑπερηφανεύοντο διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνοικήσεώς των, ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες, καὶ οὐχὶ μετανάσται· πρβ. Θουκ. 2, 36. Εὐριπ. Ἀπ. 360 Ἰσοκρ. 4, 24. κτλ. ὀργῇ πίστιν παρασχομένη ἔπεισεν Θουκ. 6, 17 κατέπεισεν αὐτοὺς διὰ προθυμίας, ἥτις ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην. αὐτῶν λόγους μόνον παρασχομένους Θουκ. 6, 12 ἐν ᾧ ἐξ ἑαυτῶν, ἐξ ἰδίων των, λόγους μόνον κατέβαλον. τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην Ἀρφ. Θεσμ. 147 τοὺς ἐκ τοῦ φθόνου προερχομένους ψεκτικοὺς λόγους ἤκουσα, ἀλλὰ τὴν ἐξ αὐτῶν λυπηρὰν ἐντύπωσιν δὲν ἄφησα νά με κυριεύσῃ (παρεσχόμην κυρ. = παρέσχον ἐμαυτῷ). Νομικῶς καὶ ἐπὶ μαρτύρων: παρέχομαι μάρτυρας Δημ. 43, 70. 41, 6. Λυσ. Ἰσαῖ. κλ. παρουσιάζω μάρτυρας εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς τὸ συμφέρον μου. Καὶ μτφ. ἱκανὸν παρέχομαι τὸν μάρτυρα τὴν πενίαν Πλ. Ἀπολ. 31C ἱκανός ἐστιν ὁ μάρτυς, ὃν παρέχομαι, ἡ πενία. οἱ δὲ λόγοι ἦσαν αὐτοῖς, ὡς αἰσχρὸν εἴη ἄρχειν Ἀθηναῖον Πελοποννησίων καὶ Λακεδαιμόνιον (Madvig: καὶ Λακεδαιμονίων), μηδεμίαν δύναμιν παρεχόμενον εἰς τὴν στρατιάν Ξεν. Ἀν. 6, 2, 10 «τὸ παρεχόμενον (παρεχομένους Hug) ἔχει καλῶς ἀναφερόμενον μόνον εἰς τὸν Λακεδαιμόνιον Χειρίσοφον..., διότι ἡ ὑπ' αὐτὸν ἐλθοῦσα εἰς τὸν Κῦρον δύναμις (700 ὁπλῖται) μηδαμινὴ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων καὶ Ἀχαιῶν... Περὶ τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις οὐδὲ ἕνα στρατιώτην μεθ' ἑαυτοῦ ἤγαγεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦτο περιττὸν νὰ εἴπῃ, ὅτι οὐδεμίαν παρείχετο δύναμιν· εἶπε μόνον ὅτι ἦτο Ἀθηναῖος (ὄνομα μισητὸν τοῖς Πελοποννησίοις). Περὶ δὲ τοῦ Χειρισόφου δὲν ἤρκει μόνον τὸ Λακεδαιμόνιος.., εἶπε δὲ ὅτι ἡ μετ' αὐτοῦ δύναμις ἦτο μηδαμινή, καὶ διὰ τοῦτο αἰσχρὸν ἦτο νὰ ἄρχῃ Ἀρκάδων καὶ Ἀχαιῶν, τῶν ἀποτελούντων τὴν κυριωτάτην δύναμιν τοῦ στρατοῦ» Πανταζίδης.

παρεών Ἰων. = παρών.

παρηβάω: παρήβησεν Αἰσχ. Ἀγ. 975, ἴδ. συνεμβολή.

παρηγορέω: καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου Σφ. Ἀπ. 178 ἴσως ὧδε: καὶ γὰρ ὁ αὐτὸς χαρακτὴρ ἐν τῇ γλώσσῃ ὑπάρχων πείθει μέ πως, ὅτι ὀσφραίνομαι Λακωνικοῦ λόγου. Ἴδ. καὶ ὀσμῶμαι. παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας Εὐρ. Ἑκ. 288 «ἀγόρευσον παρ' ἃ ἤδη ἠγόρευσας πείθων τοὺς Ἀχαιοὺς (παραίνεσον λέγων), ὡς φθόνος κτλ.» Δ. Βερν. ἄκεα δ' οὐ βέβαια τλάμων μάτην παρηγορεῖ Αἰσχ. Εὐμ. 509 ἐκεῖνος δέ, ὅστις ὁ ἴδιος πάσχει, ματαίαν παρηγορίαν καὶ ἀνωφελῆ θεραπείαν παρέχει· τὸ ἄκεα εἶνε κυρ. σύστοιχος αἰτ. τοῦ παρηγορεῖ. ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν Πρ. 1033 εἶσαι ὀχληρός, μάτην ὡσὰν κῦμα (πρὸς ὃ ματαίως τις ὁμιλεῖ) προσπαθῶν νά με πείσῃς.

παρήμερος 2 (παρ' ἡμέραν), Δωρ. παράμερος: τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ Πινδ. Ὀ. 1, 99 (102) τὸ δὲ ἀεὶ ἡμερήσιον, τὸ ἀδιαλείπτως καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑπάρχον ἀγαθόν, ἔρχεται (σχεδὸν = ἔστιν, ὑπάρχει) παντὶ ἀνθρώπῳ ὑπέρτατον.

παρηρέθη τοῦ παραιρέω.

παρηΐα, παρήϊον, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ παρῇα, παρήειν.

παρήϊξα ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. παρῇξα (παραΐσσω).

παρῆκα ἀόρ. ά τοῦ παρίημι.

παρῆκον παρατ. τοῦ παρήκω.

παρήκω: τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ ἔξω παρήκειν Σοφ. Αἴ. 742 τ. ἔ. ἐκέλευε τὸν ἄνδρα ἔνδον στέγης μένειν. Αἱ πολλαὶ ἀρνήσεις δηλοῦσι τὸ ἔντονον τῆς ἀπαγορεύσεως. Τὸ δὲ παρήκειν σημ.

κυρ. ἥκειν παρὰ τοὺς οἰκείους τοὺς φυλάττοντας τὸν Αἴαντα· πρβ. παριέναι. εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου Πλ. 'Αλκ. 2, 148 C μέχρι τοῦ παρόντος χρόνου.

παρῆμεν Δωρ. = παρεῖναι, ἴδ. πάρειμι.

πάρηξις,—εως ἡ (Αἰσχ. 'Αγ. 561) τὰ στενὰ περάσματα τῶν καταστρωμάτων τῶν πλοίων πλησίον τῶν κωπηλατῶν (ἑκατέρωθεν), «παραδρομαὶ» κατὰ τὸν Σχ. ἢ πάροδοι κατὰ τὸν 'Αθήν. 203 F. Τὸ χωρίον τοῦ Αἰσχ. εἶνε: σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους τ. ἔ. αἱ πάροδοι αὗται παρεῖχον ὀλίγον (στενὸν) τόπον διὰ πλάγιασμα καὶ κακὴν στρωμνήν. Ἡ διόρθ. τοῦ Wecklein παρίξεις οὐδένα λόγον ἔχει.

παρήορος 2 παραιωρούμενος πλαγίως, πλησίον κρεμάμενος· ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας κεῖται Αἰσχ. Πρ. 363 καὶ νῦν ἄχρηστον καὶ ἀδυνατισμένον («ἐκλελυμένον» Σχ.) σῶμα κεῖται. ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά, καὶ βίου χρήμη πλάναι τε καὶ νόος (Schömann: πλανᾶται καὶ νόου) παρήορος 'Απ. 'Αρχιλόχ. 56 καὶ βίου χρεία (ἐπαιτεία) καὶ περιπλανήσεις καὶ τεταραγμένος νοῦς.

παρήπαφε γ' ἑν. ἀορ. α' τοῦ παραπαφίσκω.

παρῆσθα, ἴδ. πάρειμι.

παρῄσθευ = παρῄσθου, τοῦ παραισθάνομαι.

παρήσω, ἴδ. παρίημι.

παρθείω, ἴδ παρατίθημι.

παρθενεύω: θυγάτηρ ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται Εὐρ. 'Ελ. 283 ἄσπρισε καὶ εἶνε παρθένος ἀκόμη· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «γεροντοκόριτσον».

παρθένος ἡ: παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος 'Ηλέκτρα χρόνου Εὐρ. 'Ορ. 72 'Ηλέκτρα, παρθένε ἐπὶ μακρὸν ἤδη μῆκος χρόνου: «γεροντοκόριτσο». παρθένος εὐδοκίμων γάμων 'Ι. Τ. 1144, ἴδ. συσκιάζω. ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων λέκτρων 'Απ. Αἰσχ. 242, ἴδ. ῥέπω.

παρίημι 1) κατεβάζω, ἀφίνω νὰ (προσ)περάσῃ τι ἤ τις (—ἕνδεκα ἡμέρας,—τοὺς βαρβάρους εἰς τὴν 'Ελλάδα), παρατρέχω, παραλείπω, παραμελῶ (οὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας), ἐπιτρέπω (κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι Εὐρ.), παραδίδω (—τὴν ἀρχήν τινι)· ξετεντώνω, χαλαρώνω (κόπου δ' ὕπο παρεῖται Εὐρ. εἶνε χαλαρωμένος ἀπὸ τὸν κόπον).—2) ἀφίνω τινὰ νὰ ἔλθῃ πλησίον μου, δέχομαί τινα πλησίον μου (οὓς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται Δημ. ἔχουν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς ἀκροπόλεις των), ζητῶ νὰ φέρω τινὰ μὲ τὸ μέρος μου, παρακαλῶ: τοῦτο ὑμᾶς δέομαι καὶ παρίεμαι Πλ. ἴδ. κατ.). τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρεικότος Κλέαρχ. π. 'Αθην. 257 A ἀφ' οὗ εἶχε κρεμάσῃ τὴν χεῖρα κάτω καὶ πλησίον του (=παρ—). παρῆκαν τὰς ἀσπίδας Θουκ. 4, 38 ἀφῆκαν τὰς ἀσπίδας νὰ πέσουν κάτω. πλευρὰν παρεὶς Σοφ. Τρ. 939 = πλευρὰν ἐκτείνας πέλας Εὐρ. 'Αλκ. 366. τῇδε πρὸς πύλῃ παρεῖσ' ἐμαυτὴν Σοφ. 'Ηλ. 818 κυρ. ἀφ' οὗ ἀφήσω τὸν ἑαυτόν μου νὰ πέσῃ κάτω, καὶ ἂς γίνῃ ὅ τι θέλει. πρβ. Εὐρ. Βάκ. 683 ηὗδον πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι, ὅπου μᾶλλον σημ. ἀποκαμωμέναι σωματικῶς. καὶ δὴ παρεῖται (= μεθεῖται) σῶμα σοὶ μὲν οὐ φίλον, ἡμῖν δὲ καὶ τῷ ξυμπυρουμένῳ πόσει Εὐρ. Ἱκ. 1070 καὶ ἰδοὺ ἔχει ἀφεθῇ τὸ σῶμά μου (ἐξαπολυθῇ, ἵνα πέσῃ κάτω) εἰς σὲ μὲν οὐ φίλον, εἰς ἡμᾶς δὲ καὶ τὸν συγκαιόμενον σύζυγόν μου. ταῖσι δὲ (ταῖς περιστεραῖς) ψῦχρος μὲν ἔγεντο (Böckh.: ἐγένετο) θῦμος, παρ' δ' ἴεισι τὰ πτέρα 'Απ. Σαπφ. 16 ἐκρύωσε ἡ καρδία των καὶ ῥίπτουν τὰ πτερά των κάτω (δηλ. κρέμανται χαλαρά). Τὸ ἴεισι εἶνε γ' πληθ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ πᾶς τε Καδμεῖος λεὼς Ἄδραστον ἐς γῆν τήνδε μὴ παριέναι Εὐρ. Ἱκ. 468 ἀπαγορεύω νὰ δεχθῇς (κυρ. νὰ ἀφήσῃς νὰ περάσῃ) τὸν Ἄδραστον εἰς ταύτην τὴν γῆν. «'Ελλειπτικῶς λέγουσι τὸν δημόσιον, παρέντες τὸν οἰκέτην» 'Α. Β. 234, 18 τ. ἔ. λέγουσι τὸν δημόσιον, κατ' ἔλλειψιν (ὑπονοουμένου) τοῦ τὸν οἰκέτην. μητρὸς τάσδε συνδίκους παρεὶς (Weckl.: δρῶν, ὃ ἔχει καλῶς) Αἰσχ Εὐμ. 764 ἀφήσας κατὰ μέρος τὰς συνδ. τῆς μητρός. ὁ δ' οὔτι μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ νικώμενος παρῆκεν ἀγγέλου μέρος 'Αγ. 303 ὁ δὲ (ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μακίστου φύλαξ) οὐδόλως βραδύνων οὐδ' ἀσυνέτως νικώμενος ὑπὸ τοῦ ὕπνου παρημέλησε (κυρ. δὲν παρημέλησε, διότι καὶ ἐνταῦθα ἐνν. ἡ ἄρνησις) νὰ κάμνῃ τὸ μέρος του ὡς ἄγγελος. εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον ἔχεις γεγώνειν τῆς πολυφθόρου πλάνης Πρ. 845 ἐάν τι ἐκ τῆς πολυφθόρου πλάνης ὑπολειπόμενον εἰς ταύτην ἢ παρημελημένον ἔχεις νὰ φανερώσῃς. ἐγὼ γὰρ ὢν ὁ θήρ με Κένταυρος... προυδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδὲν Σοφ. Τρ. 682 ἐγὼ δηλ. ἀπὸ ὅλας τὰς ὁδηγίας, ὅσας τὸ θηρίον ὁ Κένταυρος... μὲ ὡδήγησεν ἀπὸ πρωτίτερα, τίποτε δὲν παρέλειψα. ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἔσω στόμα Εὐρ. Τρῳ. 695 καὶ παραλείψασα αὐτὰ τὰ κακὰ δὲν τὰ ἐκφράζω. μηδαμῇ παρεθῆναι Δημ. 21, 105 μὲ κανένα τρόπον νὰ μὴ ἀφεθῇ ἀκαταδίωκτος (νὰ μή τον ἀφήσουν νὰ «παρασκελεύσῃ»). ὅστις τοῦ πλείονος μέρους χρῄζει τοῦ μετρίου παρεὶς (ἐνν. χρῄζειν) ζώειν Σοφ. 'Ο. Κ. 1212 κατὰ λέξ. ὅστις ἐπιθυμεῖ τὸ περισσότερον μέρος διὰ νὰ ζῇ δηλ. (τ. ἔ. ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ζῇ περισσότερον χρόνον) παραμελήσας νὰ ἐπιθυμῇ τὸ μέτριον (τ. ἔ. μετρίαν διάρκειαν ζωῆς). μὴ παρίωμεν εἰς τὴν ψυχήν, ὡς τῶν λόγων κινδυνεύει οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι Πλ. Φαίδ. 90E ἂς μὴ ἀφήσωμεν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἡ ἰδέα, ὅτι κτλ. εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ Σοφ. Ο. Κ. 1229, ἴδ. πάρειμι. ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ Πλ. Πολ. 460E ἀφ' οὗ ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ βίου περάσῃ ἐκείνην τὴν ἡλικίαν, ἐν ᾗ τὰ πάθη

είναι ὀξύτατα. ἀνδρὶ δ' οὐ θέμις, πολιὸν παρέντα (= παρελθόντα), θάλειαν ἀγκομίσσαι ἥβαν Βακχυλίδ. 3, 88 ὅπου ἄλλοι γράφουσι προέντα, ὃ ἴδε ἐν τῷ ἀνακομίζω. ἀλλ' οὐδ' ὅσ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν Σοφ. Ο.Κ. 591 μὲ ἄφιναν, μοὶ ἐπέτρεπον νὰ μένω ἐν τῇ πατρίδι. τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκεν, ὥστε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι 569 ἡ γενναιοφροσύνη σου διὰ βραχέος λόγου μοὶ ἐπέτρεψεν, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη εἰς ἐμὲ νὰ εἴπω ὀλίγα μόνον· ἴδ. δέω. πάρες ὑπερβῶ κρηναῖα νάπη Ἀπ. Εὐρ. 308 (Σχόλ. Ἀρφ. Σφ. 757) ἄφες, ἐπίτρεψον νὰ ὑπερβῶ κτέ. πάρες μοι Ἀγάθωνα μίκρ' ἄττα ἐρέσθαι Πλ. Συμπ. 199Β ἐπίτρεψόν μοι νὰ ἐρωτήσω τὸν Ἀγάθωνα ὀλίγα τινά. ἄλλῳ δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχέειν Ἡρ. 7, 161 εἰς κανένα δὲ ἄλλον δὲν θὰ παραχωρήσωμεν τὴν ναυαρχίαν. πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε Σοφ. Φιλ. 132 ἀφ' οὗ σοὶ ἐμπιστευθῶ ταῦτα. παρεῖται σῶμα Εὐρ. Ἰκ. 1070 ἔχει ἐξαπολυθῇ τὸ σῶμά μου (ἵνα πέσῃ κάτω). ἴδ. ἀν. τοῦ ποδὸς παρίει Ἀρφ. Ἱππ. 436 χαλάρωνε ὀλίγον τὸ σχοινίον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἱστίου (σκότα). κόπῳ παρεῖμαι Εὐρ. Φοίν. 860 εἶμαι ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸν κόπον. Καὶ ἀντ' οὐσ. ἀφηρ. ἐν Ὀρ. 210 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ (οὐδ.) διὰ τὴν πολὺ μεγάλην κόπωσιν. νόμον παρέμενος Ἡρ. Μ. 779 = παραβὰς τὸν νόμον. τῷ πατρὶ τῶν παίδων πόθος παρεῖτο Σοφ. Ἠλ. 544 ὁ πατὴρ εἶχε χαλαρωμένην τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰ τέκνα. φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ, παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος Εὐρ. Ἄλκ. 203 «τὴν ἰσχὺν τῆς χειρὸς παραλελυμένη» Σχ. «παρειμένη (= ἐκλελυμένη καὶ ἄτονος) δὲ (τῆς Ἀδμήτου) χειρὸς (ἤτοι: τῶν Ἀδμήτου χειρῶν) ἄθλιον (ἤτοι: οὐδαμινὸν ἐκ τῆς ἀτονίας καὶ φθίσεως οὖσα) βάρος» Δ. Βερν. τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ Σοφ. Ο. Τ. 688 ἐν ᾧ σὺ ἐκλύεις καὶ μαλθακώνεις (διὰ τῶν παρακλήσεών σου) τὴν καρδίαν μου. (Ἄλλοι: ἐν ᾧ ἀφίνεις κατὰ μέρος τὸ συμφέρον μου καὶ χαλαρώνεις τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου). τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρείς Ἀντιφ. 5, 96 παραμελήσας, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑμετέραν εὐορκίαν, τὴν ὑμετέραν εὐσυνειδησίαν. τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι εὐκλεῶς πρᾶξαι (τ. ἔ. κατθανεῖν), παρεῖσα γ' ἐκποδὼν τὸ δυσγενὲς Εὐρ. Ἰ. Α. 1376 «βούλομαι κατθανεῖν, ἐπειδὰν παρῶ τὸ δυσγενές, ἤτοι: ἀφ' οὗ ἀφήσω τὴν δυσγένειαν (τὴν δυσγενῆ ἀναξιοπρέπειαν)» Δ. Βερν. βαρβάροις καὶ δούλοις, οὓς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται, δουλεύουσιν Δημ. 15, 15 δουλεύουσι βαρβάροις καὶ δούλοις, οὓς ἔχουν παραδεχθῇ εἰς τὰς ἀκροπόλεις των. παρέμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω Πλ. Νόμ. 742Β αἰτησάμενος παρὰ τῶν ἀρχόντων παρεῖναι αὐτῷ τοῦτο, παρακαλέσας τοὺς ἄρχοντας νὰ τοῦ δώσουν τὴν ἄδειαν, ἂς ἀποδημῇ. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, οὐκ ἂν παρείμην, οἷοι μὴ δοκῶ φρονεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1666 ἐὰν δὲ φαίνωμαι ὅτι δὲν ὁμιλῶ φρόνιμα, δὲν θέλω νὰ χάνω τὰ λόγια μου (κυρ. δὲν θέλω νὰ ἔλθουν πρὸς τὸ μέρος μου ἐκεῖνοι) δι' ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους φαίνομαι ὅτι δὲν σκέπτομαι καλῶς. Οὕτω συνήθως ἐξηγοῦσιν. Ἀλλ' ὀρθότερ. ὧδε: οὐκ ἂν βουλοίμην τούτους, οἷς μὴ δοκῶ φρονεῖν, παριέναι μοι τοῦτο: δὲν θέλω συγγνώμην παρ' αὐτῶν· ἂς μὴ πιστεύουν! παριέμεσθα καί φαμεν κακῶς φρονεῖν Εὐρ. Μήδ. 892 δὲν ἀντιτείνομεν (κυρ. παρίεμεν ἡμᾶς αὐτούς, παραιτούμεθα πάσης ἀντιστάσεως) καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι κακῶς σκεπτόμεθα. οὐδέν σου παρίεμαι Πλ. Πολ. 341 (δὲν ζητῶ τὴν ἐπιείκειάν σου, τὴν συγγνώμην σου. τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι Ἀπολ. 17C καὶ ζητῶ νά μοι συγχωρηθῇ (τ. ἔ. βούλομαι ὑμᾶς παρεῖναί μοι τοῦτο = παρ' ὑμῶν αἰτοῦμαι τοῦτο, παραιτοῦμαι).

παρίστημι: παρίστημί τί τινι: ἵστημί τι, ἤ τινα, παρά τι, ἢ παρά τινι (δελφινά μοι παράστησον Λουκ. παρέστησέν τινα τῶν οἰκετῶν φυλάττειν Δημ. ἔβαλε κοντὰ ἕνα τῶν οἰκετῶν διὰ νὰ φυλάττῃ). Καὶ μέσ. ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη Ὅμ. ἔστη πλησίον. παιδία παραστήσεται (ἴδ. κατωτ.) θὰ βάλῃ κοντά του τὰ παιδιά του. Καὶ διὰ τῆς βίας φέρω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου: παρίστασθαί τινα βίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 916. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ πρὸς ἀπαρφ. σύνταξις, ἴδ. κατ. καὶ Ἡρ. 4, 136: τόν... δεσπότην ἡμεῖς παραστησόμεθα οὕτω, ὥστε ἐπὶ μηδαμοὺς ἔτι ἀνθρώπους αὐτὸν στρατεύσεσθαι τὸν δεσπότην ὑμῶν ἡμεῖς θὰ διαθέσωμεν (κυρ. θὰ ὑποτάξωμεν εἰς τὴν θέλησίν μας, θὰ ἀναγκάσωμεν) οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐκστρατεύσῃ πλέον ἐναντίον κανενὸς ἄλλου ἔθνους. Ὁμοίως τὰ παρεστῶτα = τὰ παρόντα πράγματα. ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου, Φορμίωνί τε φίλτατ' ἐκ τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθηναίοις πρὸς τὸ παρεστώς Ἀρφ. Ἱππ. 562 ὃς εἶ Φορμίωνι φίλτατος καὶ Ἀθηναίοις, πλέον τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν τῇ νυνὶ παρεστώσῃ ξυμφορᾷ· ἐν εἰρήνῃ γὰρ ἐτίμων μὲν καὶ Ποσειδῶνα, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Ἀθηνᾶν (v. Leeuwen). Ὅθεν καὶ «παραστέκομαι» βοηθῶ: Ὀδυσσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει Ψ 783. οὐ παρέστη οὐδ' ἐβοήθησε Δημ. 45, 64. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ ἀορ. δεῦρο παρέστης Γ 405 = παρεγένου. Ὁμοίως συντάσσεται καὶ ὅτε σημαίνει: παρουσιάζω τι νοερῶς, ἐνώπιον τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τινος, ὅθεν παρέχω, παραδίδω, ἐμπνέω, σαφηνίζω κττ. τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν Δημ. 18, 1 τοῦτο νὰ βάλουν εἰς τὸν νοῦν σας οἱ θεοί. παριστάναι τινί (ἐμβάλλειν, διεγείρειν) ἐλπίδας, ὀργήν, φόβον, θάρρος. Ἀντὶ δὲ τοῦ κατ' αἰτ. ἀντικειμ. δύναται νὰ τεθῇ ἀπρφ., ὡς παριστάναι τινὶ γνῶναι (Δημ. 18, 8) παρέχειν εἴς τινα εὐκαιρίαν νὰ ἀποφασίσῃ. παριστάναι (περι-) τινὶ θαρρεῖν Αἰσχίν. 1, 174 ἐμποιεῖν θάρρος. καὶ παριστάναι τινί, ὅτι ἢ ὡς

Ξεν. Οἰκ. 13, 1. Πλ. Πολ. 600 D. Καὶ παθ. καὶ μέσ. ἔκπληξις παρέστη, δόξα παρεστάθη (ἴδ. κατωτ.), θαῦμα μέγιστον παρέστη (Ἡρ.). δεῖ ἐκείνῳ τοῦτ' ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆσαι Δημ. 4, 17 πρέπει νὰ τοῦ ἐμβάλῃ κανεὶς εἰς τὸν νοῦν του τὴν ἰδέαν ταύτην, ὅτι κτλ. χαῖρε, Διογενὲς τέκνον, ὡς εὖ παρέστης Σοφ. Αἴ. 91 διότι (ἧττον ὀρθῶς: πόσον) εὐμενῶς μοὶ παρεστάθης (μὲ ἐβοήθησες). κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι Αἰσχ. Πρ. 232 τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν παρόντων τότε (ἐν τῇ τότε περιστάσει) ἐφαίνετό μοι, ὅτι εἶνε. ἐς ὃ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν ἐς τῶν Περσέων τὴν γνώμην Ἡρ. 6, 99 ἕως ὅτου καὶ οἱ Καρ. ὑπετάχθησαν (ὑπέκυψαν) εἰς τὸ θέλημα τῶν Περσῶν. οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν, πρὶν τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἀπώλετο Δημ. 22, 15 πρότερον ἀπωλέσθη τὸ ναυτικὸν αὐτῶν καὶ ἔπειτα ἐνικήθησαν εἰς τὸν πόλεμον. ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο; Σοφ. Αἴ. 48 ἀληθῶς καὶ ἐπλησίασεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα; Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρέστα μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ ἀγλαόκωμον Πινδ. Ὀ. 3, 4 ἡ Μοῦσα δὲ οὕτω (τὸ οὕτω ἀναφ. εἰς τὰ ἡγούμενα καὶ δηλοῖ τὴν συνένωσιν εἰς ἓν ὅλον ἐπινικίου καὶ θρησκευτικῆς ᾠδῆς, κατὰ Βοίκχιον) δήπου ἔστη παρ' ἐμοί, νέον ἅμα καὶ λαμπρὸν εὑρόντι τρόπον (καὶ τὸ τρόπον ἀναφ. εἰς τὴν σύνδεσιν ἐπινικίου καὶ θρησκ. ᾠδῆς), ὅπως ἐν Δωρίῳ ῥυθμῷ ἁρμόσω τὴν ἀγλαόκωμον ᾠδήν μου (τὸν ὕμνον τοῦ Θήρωνος). δόξα μοι παρεστάθη ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων Σοφ. Ο. Τ. 911 = δόξα μοι παρέστη (πεζ.). Τὸ παρεστάθη ἀντὶ τοῦ παρέστη ποιητικόν. Τὸ ἐνεργ. εἶνε δόξαν παριστάναι τινί, ὡς φιλοσοφία. διὰ πάντων ἀνθρώπων . λάμψασ' ἂν ἱκανῶς δόξαν παρέστησε πᾶσι τὴν ἀληθῆ Πλ. Ἐπιστ. 335D ἡ φιλοσοφία διαλάμψασα ἱκανῶς διὰ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἤθελε πείσῃ πάντας περὶ τῆς ἀληθείας τῆς δόξης, ὅτι κέ. παραστήτω δέ τινι καὶ τόδε Θουκ. 6, 68 ἂς ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν ἑνὸς ἑκάστου ἐξ ἡμῶν καὶ τὸ ἑξῆς· ὅπου τὸ τόδε ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ἐφεξῆς ἀπρφ. Ἂν δὲ ἔλειπε τὸ τόδε, τότε ἡ σύνταξ. θὰ ἦτο ἀπρόσωπος ὅπως ἂν καὶ παραστῶσιν τύχαι Εὐρ. Μήδ. 331, ἴδ. ὅπως ἄν. οὐχὶ ταὐτὰ παρίσταταί μοι γιγνώσκειν Δημ. 3, 1 κατὰ λέξ. δὲν μοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν τὰ ἴδια νὰ σκέπτωμαι. παρεστηκὸς ῥᾷον Θουκ. 4, 133 ἐπειδὴ τοῦτο ἦλθεν εἰς αὐτοὺς (ἐφάνη εἰς αὐτοὺς) εὐκολώτερον· «ἐξεγένετο δὲ αὐτοῖς ῥᾳδίως περιελεῖν τὸ τεῖχος» Σχ. Μέσ. = παρ' ἐμαυτῷ ἵστημί τι· ἄγεις ἃ χρήζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 916 ἀπάγεις ὅσα ἐπιθυμεῖς καὶ ὑποδουλώνεις διὰ τῆς βίας: «καταδουλοῖς καὶ ὑποχείριον ποιεῖς» Σχ. Ὄλυνθον παραστήσεται Δημ. 1, 18 θὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὄλυνθον. παραστησάμενος δύο ἱερεῖα ἐθύετο Ξεν. Ἀν. 6, 1, 22 διατάξας νὰ στήσωσι (φέρωσι) πλησίον του δύο ἱερεῖα, ἐθύετο. παρεστήσατο τὸν Εὐκλείδην 7, 8, 3 προσεκάλεσεν, ἵνα σταθῇ πλησίον του. παιδία παραστήσεται καὶ κλαήσει καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται Δημ. 21, 99 θὰ σᾶς παρουσιάσῃ (κυρ. θὰ φέρῃ, θὰ στήσῃ πλησίον του) τὰ παιδία του καὶ θὰ κλαύσῃ καὶ χάριν τούτων θὰ ζητήσῃ παρ' ὑμῶν τὴν σωτηρίαν του. Ἀλλ' ἐν Δημ. 29, 54 καὶ Λυσ. 32, 13, ὅπου περὶ ὅρκου ὁ λόγος, ὁ ὁρκιζόμενος βάλλει πλησίον τὰ παιδία του καὶ θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὰς χεῖράς του, ἵνα ὑποδηλώσῃ ὅτι, ἂν ἐπιορκήσῃ, ἡ ἐπιορκία θὰ πέσῃ εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων του· ἴδ. κατά. ἵνα παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν Πλ. Πολ. 555 B ἵνα στήσωμεν (φέρωμεν) αὐτὸν πλησίον μας καὶ τὸν κρίνωμεν. καὶ ὁ οἶνος τότε μάλιστα παρίσταται καὶ ὀσμὴν λαμβάνει, ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες αὐτοῦ Θεοφρ. Φ. Αἰτ. 6, 14, 10 ὅπου τὸ παρίσταται = γίνεται κατάλληλος εἰς πόσιν, φθάνει εἰς τὴν ἀκμήν του. Ἀντίθετον τὸ ἐξίσταται. τὰ τοιαῦτα τὸν οἶνον εὔποτον παρίστησι ταχέως, ἐξαιροῦντα τῇ θερμότητι τοῦ οἴνου τὸ νεαρὸν καὶ ὑδατῶδες Πλουτ. 676C τὰ τοιαῦτα φέρουσι τὸν οἶνον εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ εἶνε εὔποτος.

παρίσχω, παρισχέμεν Δ 229 νὰ τοὺς κρατῇ ἑτοίμους (κοντά).

παριτέον 3 ρ. ἐπίθ. τοῦ πάρειμι (εἶμι).

παριτητέος 3 ὁμοίως.

παροίγνυμι ἢ παροίγω, ὀλίγον (κυρ. πλαγίως) ἀνοίγω, «μισοανοίγω»· σκέψομαι τῃδὶ παροίξας τῆς θύρας Ἀρφ. Εἰρ. 30 «ὀλίγον διανοίξας τὴν θύραν, ὥστε ἰδεῖν μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα, μὴ ὁραθῆναι δὲ ὑπ' αὐτοῦ» Σχ. Παρατηρεῖ δὲ ὁ Μοῖρις καὶ ὁ Θωμᾶς Μάγ «παροίξας τῆς θύρας Ἀττικοί, παρανοίξας τὴν θύραν Ἕλληνες». Παθ. Φρύνιχος ἐν Α. Β. σ. 60, 20: «παρεῳγμένης τῆς θύρας· οἱ ἰδιῶται παρανεῳγμένης. Ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν». Ὅθεν ὁ Cobet μετέγρ τὸ ἐν Δημ. 25, 28 παρανοίξειεν ἄν τις εἰς παροίξειεν ἄν τις.

πάροιθε (ᾰ), καὶ πάροιθεν πρὸ φωνήεντος. Πρὸς τοῖς ἄλλοις = πάρος ἐπὶ τῆς σημ. ὑπέρ, πρό τινος, ὡς γένοιθ' ὑμῖν ὅσων ἡμὴ πάροιθε καρδία σφαγήσεται Εὐρ. Ἡρακλ. 582 γένοιτο ὑμῖν πάντα, ὑπὲρ ὅσων (ὅσων ἕνεκα) ἡ ἐμὴ καρδία σφαγήσεται.

παροινέω (πάροινος, ὃ ἴδε), ἐπαρῴνουν Δημ. 23, 114. 54, 4 (παρῴνουν Blass). ἐπαροίνει Δί.Κάσ. 45, 28. ἐπαρῴνησα Ξεν. Ἀν, 5, 8, 4. Φιλόδ. π. ἐργ. στήλ. 15. Λουκ. Συμπ. 2. Ἀπ. Ἡνιόχ. 5, 16. Αἰσχίν. 2, 154. παρῴνηκα Φιλόδ. π. Θαν. (Mekler) σ. 49, 3 πρβ. «πεπαρῴνηκεν Ἀττικοί, παροίνηκεν Ἕλληνες», Μοῖρις (ὅπου ὁ Herwerden μετέγρ. τὸ παροίνηκεν εἰς παρῴνηκεν). ἐπαρῳνήθην Δημ. 22, 63. (παρῳν- S). πεπαρῴνημαι Λουκ. Ζ. Τραγ. 14.

πάροινος = ὁ παρ' οἶνον λυπῶν τοὺς συνόντας (πρβ. Ξεν. Συμπ. 6, 2).

παροίχομαι: παροίχεται πόνος, παροίχεται δὲ τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν Αἰσχ. Ἀγ. 572 παρῆλθε διὰ τοὺς νεκροὺς καὶ ἡ μέριμνα περὶ ἀναστάσεως. παρῴχηκεν δὲ πλέον νὺξ τῶν δύο μοιράων Κ 252 ἔχει δὲ παρέλθῃ τὸ μεγαλίτερον μέρος τῶν ²/₃ τῆς νυκτός, σχεδὸν τὰ ²/₃. πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι παροίχομαι δείματι Αἰσχ. Ἱκ. 745 χάνομαι (πηγαίνω) ἀπὸ τὸν φόβον μου (ἴδ. πολύδρομος). ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι Ἱκ. 461 ἢ πολὺ ἀπατῶμαι ἐγὼ (εἰς τὴν κρίσιν) περὶ τῆς φιλονεικίας ταύτης. δύστανε μοίρας ὅσον παροίχῃ Εὐρ. Μήδ. 995 πόσον μακρὰν εἶσαι τοῦ νὰ φαντασθῇς τὴν ἐπικειμένην σοι συμφοράν.

παρόμοιος Ἰων. 2 καὶ 3: πρὸς τοὺς Πελοποννησίους καὶ τοὺς ἀστυγείτονας παρόμοιος ἡμῶν ἡ ἀλκή Θουκ. 1, 80 ἡ δύναμις ἡμῶν παραβαλλομένη πρὸς τοὺς Πελοποννησίους καὶ τοὺς ἀστυγείτονας (τ. ἔ. πρὸς τὴν τῶν Πελοπον. καὶ τῶν ἀστυγειτόνων) εἶνε ὁμοία.

πάρος: ἀδελφῶν πάρος (= πρό, ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν) θέλει θανεῖν Εὐρ. Ἡρακλ. 536.

παρουσία ἡ: τὰ τῆς τύχης ὀξείας ἔχει τὰς μεταβολὰς καὶ κοινὰς ἀμφοτέρας τὰς παρουσίας Δημ. 1447, 27 τὰ πράγματα τῆς τύχης ταχέως μεταβάλλονται καὶ ἐξ ἴσου εἶνε ἄλλοτε μὲ τὸ ἓν μέρος καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ ἄλλο. δικαίων ὀμμάτων παρουσία (πάρεστι) Αἰσχ. Χο. 666 «δίκαιοι ἄνθρωποι» Σχ. ἄνθρωποι ποῦ βλέπουν τοὺς ξένους εὐμενῶς (εἰλικρινῶς): πλησίον ὑμῶν εἰλικρινεῖς ὀφθαλμοί. ὅταν παρουσία φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών Σοφ. Ἠλ. 1252 ὅταν (παρουσιασθῇ) ἡ εὐκαιρία καὶ μᾶς ὑπενθυμίζῃ ταῦτα, τότε κτλ. Τὸ πλῆρες κατὰ τὸν Kaibel εἶνε: ὅταν παρουσία καιροῦ φράζῃ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀποκρίσεως τῆς Ἠλέκτρας («ὁ πᾶς.. παρών . χρόνος»). Μᾶλλον εἶνε βραχυλογία, ἀναγκαία ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων: ὅταν παρουσία τούτων (Αἰγίσθου καὶ Κλυτ.) ἢ (καὶ ὁ καιρὸς καλῇ ἡμᾶς ἐπὶ τὸ ἔργον), τότε κτλ. Οὕτω δὲ περίπου ὁ Σχ. Βυζάντιον ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ Θουκ. 1, 128 = κατὰ τὴν προτέραν αὐτοῦ παρουσίαν, ὅτε πρότερον παρῆν. οὐ στρατοπέδῳ, πόλει δὲ μείζονι τῆς ἡμετέρας παρουσίας ἐποικοῦντες ὑμῖν 6, 86 ἐφεδρεύοντες ὑμῖν (παραμονεύοντες ὑμᾶς) διὰ πόλεως μεγαλιτέρας τῆς παρούσης ἡμῶν δυνάμεως, ἐπιβουλεύονται ἡμᾶς. Τὸ ὑμῖν ἀπὸ κοινοῦ, ἡ δὲ διορθ. παρούσῃ τε ἀντὶ τοῦ παρουσίας, ἢ οὐ στρατοπέδου παρουσίᾳ, πόλει δὲ μείζονι τῆς ἡμετέρας παροικ. δὲν εἶνε ὀρθαί, διότι τὸ πόλει μείζονι τῆς ἡμετέρας παρουσίας σημ. πόλει μείζονι (κατὰ) τὴν δύναμιν τῆς παρούσης ἡμῖν δυνάμεως· ὥστε συγκρίνεται πάλιν δύναμις πρὸς δύναμιν· πρβ. τὸ ἀνωτ. δυνάμει μείζονι πρὸς τὴν τῶνδε ἰσχὺν πάρεσμεν. ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας Ἀπ. Κωμ. Πλ. 177 «παρουσία. Λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας». Φώτιος. ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρουσία Εὐρ. Ἀλκ. 606 ἄνδρες Φεραῖοι, οἱ εὐμενῶς παρόντες.

παροχετεύω: τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας εὖ κοὐδὲν λέγων Εὐρ. Βάκ. 479 τοῦτο πάλιν καλὰ τὸ διώρθωσες (τὸ ἐμβάλλωσες) καὶ χωρὶς νὰ λέγῃς τίποτε.

παροχὴ ἡ: νεῶν παροχῇ αὐτονόμους Θουκ. 6, 85 = ὥστε οὐχ ὑποτελεῖς εἶναι φόρου ναῦς παρέχοντας. Ἀλλὰ διορθοῦσι παροκωχῇ κατὰ τὸ ἀνοκωχὴ καὶ παροκωχή καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φωτίου. Ἴδ. ἐξηγοῦμαι.

παροψωνέω «λάθρᾳ ὀψωνῶ», παραγοράζω, ὀψωνίζω καὶ δεύτερόν τι φαγητὸν ἡδυντικόν, ὀρεκτικόν. Ἀρφ. Ἐκκλ. 226.

παροψώνημα τό, παρόψημα, ἡδυντικόν, δεύτερον φαγητόν, ἐπιδόρπιον· ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς Αἰσχ. Ἀγ. 1447 εἰς ἐμὲ δ' ἐπήγαγεν ἰδιαίτερον ἥδυσμα τῆς ἐμῆς ἀπολαύσεως ὡς ἐκ τῆς (παρὰ τῷ Ἀγαμ.) εὐνῆς της. Σαφέστερον θὰ ἦτο εὐνῇ ἢ εὐνῇ.

παρπεπιθών ἀόρ. β' μτχ. τοῦ παραπείθω.

παρσταίη, παρστήετον, ἴδ. παρίστημι.

παρτιθεῖ, ἴδ. παρατίθημι.

παρῳδὸς 2: ἀνακαλύψω γὰρ λόγους κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασι Εὐρ. Ἰ Α. 1147 τὴν ἀλήθειαν γελοίως διαστρέφουσιν ὑπαινιγμοῖς (Δ. Βερν.)

παρωθέω: τἄνδον παρώσας λέκτρα Εὐρ. Ἠλ. 1037 παραγκωνίσας τὴν νόμιμον σύζυγον. ὃν (Ἔρωτα) παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει Σοφ. Τρ. 358 ὃν ἀφήσας κατὰ μέρος οὗτος λέγει τἀναντία.

παρῴχηκε, ἴδ. παροίχομαι.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν. γεν. παντός, πάσης, παντός. γεν. πλ ἀρσ. καὶ οὐδ. πάντων, θηλ. πασῶν, πασέων (ὡς δισύλλ.) ἐπ. καὶ Ἰων. (πασάων ἐπ. ζ 107). δοτ. πληθ. ἀρσ. καὶ οὐδ. πᾶσι, πρὸς τούτῳ πάντεσσι Ὅμ. καὶ Ἡσί. Τὸ ᾰ, πλὴν ἐν τῷ οὐδ. τῶν συνθέτων πάμπᾰν, πρόπᾰν, σύμπᾰν, ἅπᾰν. πᾶν δεῖμα Σοφ. Φιλ. 927 αὐτόχρημα τρόμος = πᾶς ὢν δεῖμα, «ἀπὸ πάνω ὡς κάτω εἶσαι γιὰ νὰ σὲ φοβᾶται κανένας». ἡ πᾶσα βλάβη Αὐτ. 623 = ὁ πᾶς ὢν βλάβη, ὁ πάντ' ὄλεθρος οὗτος. ἢ πᾶσαν ἵῃς γλῶσσαν Ἠλ. 596, ἴδ. ἵημι. ὁ πᾶς. παρὼν .. χρόνος 1254, ἴδ. πρέπω. ἀσπάζεται πάντας ᾧ ἂν περιτυγχάνῃ Πλ.Πολ.566D χαιρετᾷ ὅλους ὅσους συναντᾷ. Ἀλλὰ τὸ ἐν. ᾧ ἂν ὡς περιληπτικὸν ἀναφ. εἰς τὸ πάντας. Πρβ. 426C, καὶ περὶ τοῦ νοήματος Εὐρ. Ἰ. Α 339 κέ. γίγνονται πάνθ' ὅτι βούλονται Ἀρφ. Νεφ. 348. Ὁ Ἑρμάννος δογματίζει ὅτι ὀρθὸν εἶνε ἢ πάνθ' ὅσα ἢ πᾶν ὅτι. Ἀλλ' ὅμως ὅμοια εὑρήνται ἐν Εὐρ. Ἴων. 233. Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 16 καὶ ἀνωτ. ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλάτ. Ὁ Bentley ἐν οὐ δέοντι διώρθ. πάνθ' ἂν βούλωνται. δῆλον δ' ἐποίουν παντὶ

τεφ Ἡρ. 7, 210 = παντί τῳ, παντί τινι. Ὁμοίως 7, 8, 4. πᾶς τέ τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνεσθαι Θουκ. 7, 70 καὶ ἐν συντόμῳ (τε) πᾶς τις ἐν τῇ θέσει, ἐν ᾗ εἶχε προσταχθῇ νὰ μένῃ, προεθυμεῖτο ὁ ἴδιος (προσωπικῶς) νὰ φαίνηται πρῶτος. ἐννέα πάντες 0 258 ὅλοι ὅλοι ἐννέα, τὸ ὅλον ἐννέα. ἐννέα πάντ' ἔτεα Ἡσ. Θε. 803 ἐννέα ὅλα (σωστὰ) ἔτη Παυσανίῃ δὲ πάντα δέκα ἐξαιρέθη Ἡρ. 9, 81 δέκα ἀπὸ ὅλα, δέκα ἀπὸ κάθε εἶδος (ὃ ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς). τὸν ἀρχιτέκτονα. . ἐδωρήσατο πᾶσι δέκα (δοτ.) 4, 88 εἰς τὸν ἀρχιτ. ἐχάρισε δέκα ἀπὸ κάθε εἶδος. Παροιμιώδης ἡ ἔκφρασις πρὸς ἔνδειξιν τοῦ πλήθους, ὡς καὶ ἡ ὑπισχνεόμενοι πάντα οἱ μύρια δώσειν 3, 74 ὅτι θὰ τοῦ δώσουν ἄπειρα ἀπὸ κάθε εἶδος. ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρή Πλ. Ἐπιστ. σ. 323C (ὅλοι σας) καὶ οἱ τρεῖς (tous trois) πρέπει νὰ τὴν ἀναγνώσητε. λέγε τὸν μετὰ ταῦτα νόμον· ἢ οὗτοι πάντες εἰσί; Δημ. 23, 87 ἢ οὗτοι εἶνε ὅλοι ὅλοι, (δηλ. δὲν ὑπάρχει ἄλλος); πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε Εὐρ. Ὀρ. 1192 = πάντες οἵδε οἱ φίλοι ἕν ἐσμεν, τ. ἔ. πάντες ὑμεῖς ἐδῶ οἱ φίλοι εἴμεθα ἓν (πρόσωπον), συναποτελοῦμεν ἓν σῶμα καὶ μίαν ψυχήν. πάσας ἀρετᾶς λάφυρ' ἔχων Σοφ. Τρ. 645 ἔχων λάφυρα μεγίστης (κυρ. πάσης φανταστῆς) ἀρετῆς. ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων Αἴ. 436 παντὸς εἴδους εὔκλειαν. παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν Ο. Κ. 1604, ἴδ. δρῶ. πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων Σοφ. Φιλ. 386 ἴδ. εἰμί σελ. 348, στήλ. Β'. πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορή Ἡρ. 1, 32 παντελῶς ὁ ἄνθρωπος εἶνε παίγνιον τῆς τύχης: πᾶν ὅ τι εἶνε, ἔχει καὶ πράττει ὁ ἄνθρωπος, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τύχης. τούτων γὰρ ἔχω πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ Σοφ. Τρ. 338 κατὰ τὸν Nauck δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν: τούτων ἐπιστήμην ἔχω καὶ πάντα ἐπιστήμην ἔχω, παραβάλλοντα τὸ ἐν Ο. Κ. 583 τὰ δ' ἐν μέσῳ. . λῆστιν ἴσχεις (= ἐπιλανθάνῃ), ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ τούτων πάντα ἐπιστήμην ἔχω. Ἡ γνώμη αὕτη δὲν εἶνε ὀρθή, διότι παρὰ Σοφ. τὸ πάντα πολλάκις εὕρηται ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα, λοιπὸν καὶ ἐπίρρημα, καὶ μετ' ἐπιθέτων καὶ μετὰ μετοχῶν καὶ μετὰ ῥημάτων, οἷον ὁ πάντ' ἄναλκις Ἠλ. 301. Ἀντ. 640. Φιλ. 99, πρβ. καὶ Ἀντιγ. 721 φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων, ὅπου τὸ πάντα ὡς ἐπίρρ. συντάσσ. πρὸς τὸ ἐπιστ. πλέων. Ὡς ἐπίρρ. δὲ παρέμεινε ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ πάντοτε. Ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ μὲν τούτων ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἐπιστήμην, τὸ δὲ πάντα εἶνε ἐπιρρημ. διορισμός. δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἥν σοι Εὐρ. Ἱππ. 181 οὐ διέλειπες λέγουσα: «ἔλεγες ὅλον ἕνα» (Δ. Βερν.) νὰ ἔλθῃς ἐδῶ. ὅλος καὶ πᾶς (ἴδ. ὅλος). πρβ. Πλουτ. 886 C: οἱ Στωϊκοὶ διαφέρειν τὸ πᾶν καὶ τὸ ὅλον· πᾶν μὲν γὰρ εἶναι τὸ σὺν κενῷ τῷ ἀπείρῳ, ὅλον δὲ χωρὶς τοῦ κενοῦ τὸν κόσμον. ἐν παντὶ ἀθυμίας ἦσαν Θουκ. 7, 55 ἐν ἐσχάτῃ ἀθυμίᾳ ἦσαν. εἰς πᾶν μοχθηρίας προελήλυθε τὰ παρόντα Δημ., 3, 3 εἰς ἐσχάτην μοχθηρίαν. Πρβ. Ἡρ. 7, 118 ἐς πᾶν κακοῦ ἀπίκατο, τ. ἔ. ἀφίκοντο εἰς ἔσχατον κακὸν (ἢ κακοῦ). Ὁμοίως 9, 118, πρβ. 8, 52. ἔτι ἂν μᾶλλον ἐν παντὶ κακοῦ εἴη Πλ. Πολ. 579 Β ἐν ἐσχάτῳ κακῷ. Ὁμοίως Αἰσχίν. 1, 62, κἀλλ. Ἀλλὰ ἐν παντὶ κακῷ γενέσθαι διὰ φόβον Πλουτ. 568 Α ὅπου ἴσως γρ. ἐν παντὶ κακοῦ. Ὁμοίως ἔλεγον: ἐν παντὶ ἀπορίας, δέους, κινδύνου. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ οὐσ. οἶδα δ' ὑφ' οἵας δυνάμεως καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης καὶ τῆς μετ' Ἀγησιλάου εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς Ξεν. Ἑλλ, 6, 1, 12 οἶδα δὲ οἵα ἦν ἡ μετὰ Κύρου ἀναβᾶσα δύναμις καὶ οἵα ἡ μετ' Ἀγησιλάου, ὑφ' ἧς εἰς ἔσχατον κίνδυνον ἀφίκετο βασιλεύς. Ὁμοίως Δημ. 54, 13. καὶ μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης Πλ. Συμπ. 194 Α καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ. Ὁμοίως Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 29. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀνάλογα εὕρηνται καὶ ἐν τῷ πληθ. ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ πάντ' ἔνεστιν σοφίας Εὐρ. Ἄλκ. 602 «ἐν τοῖς ἀγαθοῖς (ἀνδράσι) πᾶν σοφίας εἶδος (εἴτε: πᾶσα σοφία) ἔνεστι. Πᾶσα σοφία δ' ἐνταῦθα οὐ μόνον πᾶσα μάθησις καὶ παίδευσις, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πᾶσα χρηστότης καὶ ἀρετή» Δ. Βερν. πάντα γάρ. . λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσιν ποικίλων ἐσθημάτων Αἰσχ. Πέρσ. 836, ἴδ. λακίς. ἆρ' οὐκ ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἰέναι; Πλ. Πολ. 562 Ε νὰ φθάσῃ ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐνθουσιασμὸς (τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας) εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν; ἐτάξαντο παρὰ πᾶν Θουκ 4, 35 ἴδ. τάσσω. παντὸς εἵνεκα Αἰσχ. Ἱκ. 194 διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. διὰ πάσης Θουκ. 1, 14 = πέρα πέρα· ὅπου δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ὡρισμένον τι οὐσ. ἀγὼν γυμνικὸς διὰ πάσης ἀγωνίας ἔχων Ἡρ. 2, 91 κυρ. διὰ πάσης ἀγωνίας διήκων (ἐκτεινόμενος), περιλαμβάνων παντὸς εἴδους ἀγῶνα, τ. ἔ. τὸ πένταθλον, ἤτοι: «ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην» (Σιμωνίδου πεντάμετρ.). «διὰ πάντων ἀγών λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατῖνος Πανόπταις» (Ἀπ. 157) Ἀ. Β. 91, 10 ἐν τῷ σταδίῳ καὶ τῷ διαύλῳ καὶ αἱ τρεῖς ἡλικίαι ὁμοῦ διαγωνίζονται ἐν τῷ δρόμῳ, ἀφ' οὗ προηγουμένως διηγωνίσθη ἑκάστη αὐτῶν (δηλ. ἡ πρώτη τ. ἔ. ἡ νεωτάτη, ἡ δευτέρα, καὶ ἡ τρίτη: οἱ ἀγένειοι). Ὁ νικήσας ἐν τῷ τελευταίῳ διαγωνισμῷ τῶν τριῶν ὁμοῦ ἡλικιῶν, ἐλέγετο νικητὴς ἐκ πάντων, διὰ πάντων, κατὰ πάντων. Κατὰ ταῦτα ὁ διὰ πάντων κριτής (Πλάτ. Πολ. 580 Α) θὰ εἶνε: «ὁ κριτὴς τοῦ διὰ πάντων ἀγῶνος», ὁ κριτὴς τοῦ τελευταίου (τοῦ «ἐσχάτου»), τοῦ ὁριστικοῦ ἀγῶνος, τοῦ γενομένου μεταξὺ τῶν ἐν τοῖς προκαταρκτικοῖς (προκριματικοῖς) ἀγῶσι νικητῶν. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἁρμόζει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ εἰς τὴν πάλην καὶ εἰς τοὺς μου-

σικοὺς καὶ δραματικοὺς ἀγῶνας. Πρβ. τὰ τοῦ Ἡσυχίου: «διὰ πάντων κριτής. Βοηθός φησιν ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐκέλευσε τοῖς κρίνουσι γράφειν τὰ κεφάλαια ἕκαστον». Περὶ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κριτῶν σημειωτέον, ὅτι ὀλίγον τινὰ χρόνον πρὸ τῶν Διονυσίων οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ χορηγοὶ ἐξέλεγον ἐκ τῶν δεκα φυλῶν διπλάσιον ἀριθμὸν κριτῶν ἢ ὅσοι ἀγῶνες ἔμελλον νὰ τελεσθῶσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Τὰ ὀνόματα τῶν κριτῶν ἐρρίπτοντο εἰς ἰδίαν ὑδρίαν δι' ἑκάστην φυλήν. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς παραστάσεως, συμπάντων τῶν κριτῶν τούτων ἐμφανιζομένων ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ ἄρχων ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑδριῶν ἐξάγων ἓν ὄνομα ἐξ ἑκάστης συναπετέλει τὸ συνέδριον τῶν δέκα κριτῶν, οἵτινες μετὰ προσοχῆς ὤφειλον νὰ παρακολουθῶσι τὰς παραστάσεις. Τέλος διὰ δευτέρας κληρώσεως ἐκ τῶν δέκα τούτων ἀπεχωρίζοντο πέντε κριταί, οἵτινες ἐξέδιδον τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν, κρίνοντες τὸν διὰ πάντων ἀγῶνα. Πρβ. Alb. Müller, Griech. Bühnenalterthümer σ. 369-372. διὰ πασῶν (ἐνν. χορδῶν) τ. ἔ. διὰ πασῶν τῶν χορδῶν συμφωνία. δαίδαλα πάντα Ε 60 παντὸς εἴδους τεχνουργήματα. πάντα γιγνόμενος πειρήσεται (ἐνν. ἀλύξαι) δ 417 θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποφύγῃ λαμβάνων παντοίας μορφάς πᾶν ἂν ποιοίην Ἀρφ. Σφ. 348 ὅλα ἐμπορῶ νὰ τὰ κάμνω. Ὁμοίως Πλ. Δημ. πάντ' ἔχεις Ἀρφ. Ὄρν. 1460 κυρ. πάντα κατέχεις, τ. ἔ. πᾶσαν τὴν διάνοιάν μου συνέλαβες (κατέλαβες): ἄριστα κατενόησας πᾶν ὅ τι λέγω. Πρβ. πάντ' ἐπίστασαι Σοφ. Ἀντ. 402. πάντ' ἀκήκοας λόγον Αἴ. 480 Τρ. 484. ἐς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω Αἰσχ. Εὐμ. 541 καθ' ὅλου (ἅπαξ διὰ παντὸς) σοὶ λέγω. ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως (ὃ ἴδ.) Ἀγαμ. 687. εἴτ' οὖν μέτοικον ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον θάπτειν Χο. 680 εἴτε νὰ θάπτωσιν αὐτὸν ὡς ξένον ἐν ξένῃ χώρᾳ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. ὅπως γένοιτο πιστὸς εἰς τὸ πᾶν χρόνου Εὐμ. 673 ὅπως σοι εἶνε πιστῶς ἀφωσιωμένος διὰ πάντα τὸν χρόνον. πόλεος ὀλομένας τὸ πᾶν Αἰσχ. Ἀγ. 1166 ἐξ ὁλοκλήρου καταστραφείσης παντὸς μᾶλλον Πλ. Κρίτ. 49 Β περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, παντελῶς. Καὶ καθ' ἕλξιν: καὶ πᾶσά τις ταραχὴ δήλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ Πλ. Πολ. 602 D ὅπου πρὸς τῇ ἕλξει ὑπάρχει καὶ σπανία σύνταξις, τ. ἔ. καὶ δῆλον ὅτι πᾶν τοῦτό ἐστί τις ταραχὴ ἐνοῦσα ἡμῖν ἐν τῇ ψυχῇ. Τὸ ταραχή τις εἶνε κυρ. εἶδος κατηγορουμένου (ὡς ταραχή τις) εἰς τὸ δήλη. πρβ. Εὐρ. Βάκχ. 22: ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς, ὅπου τὸ δαίμων = ὡς δαίμων (πρβ. στ. 42).

πάσομαι, ἴδ. τὸ ἄχρ. πάομαι.

πασσαλεύω, Ἀττ. πατταλεύω: τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευμένος Αἰσχ. Πρ. 112 τοιούτων ἁμαρτημάτων ποινὰς ἀποτίνω ὑπαιθρίοις δεσμοῖς δεσμούμενος. Κατὰ τὸ νόημα τοῦτο ἴσως γρ. πασσαλούμενος (πασσαλόω)· ὁ δὲ Weckl. ἔγρ. προυσελούμενος ὑβριζόμενος. λάφυρα δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γένος Ἀγ. 583, ἴδ. ἀρχαῖος.

πάσσαλος, Ἀττ. πάτταλος, ὁ: καδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα θ 67 ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ πασσάλου πρὸς τὰ κάτω.

πασσάμενος, πάσσασθαι, τοῦ πατέομαι.

πᾰσάμενος μετοχ. τοῦ ἄχρ. πάομαι.

παστήριος: οὐχ ὅπως παστηρίαν (παστήρια Nauck) θοινασόμεσθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ', ἀπορρῆξαι χέλυν; Εὐρ. Ἠλ. 835 «σὰν θὰ φᾶμε, ποῦ θὰ φᾶμε, κουκουρέτσι, δὲν θὰ μᾶς φέρῃ κανεὶς μιὰ Φθιωτικὴ κοπίδα, ἀντὶς αὐτὴν τὴν Δωρική, νὰ σπάσω τὸ στῆθος;» Δ. Βερν.

πάσχω (ἐκ τοῦ πάθσκω, πρβ. μίσγω ἀντὶ τοῦ μίσγκω), μέλλ. πείσομαι (ἐκ τοῦ πένθσομαι, πρβ. τὸ ῥημ. οὐσ. πεῖσις Ἱπποκρ. 6, 278). ἔπᾰθον, πέπονθα (Δωρ. πεπόνθεις Θεόκρ. 7, 82 ἀντὶ -ας, ἐπ. πέποσθε = πεπόνθατε, πεπᾰθυίῃ ρ 555. Δωρ. πέποσχα Ἐπιχάρ. Ἀπ. 11). ἐπεπόνθειν, παθητός μτγν. δράσαντι παθεῖν τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ Αἰσχ. Χο. 312 παμπάλαιος λόγος λέγει τάδε, ὅτι τῷ δράσαντι παθεῖν ὀφείλεται (κυρ. νὰ πάσχῃ νὰ τιμωρῆται ὁ δράσας). εἰ δὲ μὴ ἐδόκεις γέρων εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς Σοφ. Ο. Τ. 403 ἐὰν δὲ δὲν ἐφαίνεσο ὅτι εἶσαι γέρων, παθὼν ἀκριβῶς τοιαῦτα ὁποῖα φρονεῖς (δηλ. παθὼν κακά), θὰ ἐσωφρονίζεσο («θὰ ἔβαζες γνῶσι»). ὦ μακάριε τῆς τύχης, οἷον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα Ἀρφ. Ἱππ. 186 «οἷον πλεονέκτημα ἔχεις» (Σχ.) εἰς τὸ πράττειν τὰ τῆς πόλεως. τί πάθω; Λ 404 τί νὰ κάμω; (κυρ. τί ἐκ τῶν ὑπαρχόντων κακῶν νὰ προτιμήσω;). τί γὰρ πάθω; Εὐρ. Ἑκ. 614 «γιατί τί νὰ κάμω;» Δ. Βερν. τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς; Λ 313 τί ἐπάθαμεν καὶ ἐλησμονήσαμεν τὴν ὁρμητικὴν δύναμιν (ἀνδρείαν μας); τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε; ω 106 κατὰ λέξ. τί ἐπάθετε καὶ ἐχώθητε ὑποκάτω ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν γῆν (τ. ἔ. κατέβητε εἰς τὸν ᾅδην); Περὶ τῆς φράσεως τί παθών; (τί μαθών;) ἴδ. μανθάνω. εὐθὺς γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολογήσομαι, ὅ τι παθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σοφούς, ἢν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μηδὲ ἓν χεῖρον φρονῶν ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, μαίνεταί τε καὶ παρεκρεῖ (Bergk: παραρρεῖ) τῶν φρενῶν τῷ σῷ (ἴσ. τρισσῷ) λόγῳ Ἀπ. Εὐπόλ. 357, ἴδ. μανθάνω ἢ κἂν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζει, χαίρειν δὲ μόνον ποιεῖ, ὅμως δ' ἂν κακὰ εἴη (ἦν) ὅ τι παθόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὁπηοῦν; Πλ. Πρωταγ. 353 D καὶ ἂν ἐκ τούτων οὐδὲν παρασκευάζουσι κατόπιν, χαρὰν δὲ μόνον ἐμποιοῦσιν, ὅμως θὰ ἦσαν κακά, ποῦ (δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ)

τί ἔπαθαν καὶ ἐμποιοῦσι (τ. ἔ. διατί ἐμποιοῦσι) χαρὰν καὶ κατὰ τίνα τρόπον Ὀρθὴ εἶνε ἡ γρ. παθόντα, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἀναφ. εἰς πρᾶγμα. πρβ. Σοφ. Ο. Κ. 267. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἡ διὰ τοῦ ὅ τι παθὼν καὶ ὅ τι μαθὼν (ὃ ἴδε) σύνδεσις εἶνε χαλαρά· ἐκ τούτου αἱ πολλαὶ διορθώσεις, περιτταὶ πᾶσαι οὖσαι   καὶ οἰόμεθα τοῦ ἄπωθεν ξυνοίκου προαπολλυμένου οὐ καὶ ἐς αὐτόν τινα ἥξειν τὸ δεινόν, πρὸ δὲ αὐτοῦ μᾶλλον τὸν πάσχοντα (χάριν ἐμφάσεως ἀντὶ τοῦ: μᾶλλον δὲ τὸν πρὸ αὐτοῦ πάσχοντα) καθ' αὑτὸν δυστυχεῖν Θουκ. 6, 77 καὶ φανταζόμεθα, ὅτι, προαπολλυμένου τοῦ μακρὰν ὄντος συνοίκου ἡμῶν, ὁ κίνδυνος ἐκεῖθεν δὲν θὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅστις καὶ ἂν εἶνε, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον ὁ πάσχων πρὸ αὐτοῦ τοῦ οἱουδήποτε εἶνε αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, μόνος, δυστυχής.   οὕτω δὴ ὁ μῦθος, ὅ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ, τοῦτο πείσεται Πλ. Φαῖδρ. 241Ε θὰ πάθῃ ὁ μῦθος, ὅ τι προσήκει αὐτῷ νὰ πάθῃ, τ. ἔ. ἐπιτεθήσεται αὐτῷ τὸ προσῆκον πέρας: θὰ τελειώσῃ. Οὕτω πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ἡ πολλαχῶς παρεξηγουμένη φράσις.   χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν Πινδ. Π. 3, 104 ὀφείλει τις, ὅταν τυγχάνῃ ἀγαθοῦ τινος παρὰ τῶν θεῶν, νὰ ἀπολαύῃ αὐτοῦ, νὰ τὸ ἀποδέχηται εὐχαρίστως. Ἄλλοι: ὀφείλει τις τὴν ἐκ τῶν θεῶν τύχην (καλὴν ἢ κακὴν) νὰ ὑποφέρῃ καλῶς. Τὸ εὖ ἀπὸ κοινοῦ.   τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν Θέογν. 1008 τῶν αὐτοῦ ἀγαθῶν ἀπολαύειν: «νὰ χαίρεται τὰ καλά του».   γένωμαι; (Γρ. γελῶμαι μετ' ἄλλων)· δύσοιστα πολίταις ἔπαθον Αἰσχ. Εὐμ. 792 ἔπαθον πάθος, διὰ τὸ ὁποῖον ἔχουν νὰ ὑποφέρωσιν οἱ πολῖται.   παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα Σοφ. Φιλ. 503, ἴδ. ἐπικινδύνως   αὐτοὶ ἐκ τοῦ εὖ εἰπεῖν τὸ παθεῖν εὖ ἀντιλήψονται Θουκ. 3, 40 ἴδ. ἀντιλαμβάνω.   ἄξια τούτων ἐνόμιζον εὖ πάσχειν Δημ. 20, 47 ἐνόμιζαν ὅτι εὐεργετοῦνται ἀξίως τῶν ὑπηρεσιῶν των.   τὰ εὖ πεπονθότα Αἰσχίν. 79 (;) αἱ εὐεργεσίαι, ἃς ἔχει τις λάβῃ· πρβ. κατ. Σοφ. Ο. Κ 267   πράγματ' αἴσχιστ' ἂν ἐπάθομεν Δημ. 21, 17 (ἴδ. Cobet N. L. 577) ἠθέλομεν πάθῃ τὰ πλέον ἐπονείδιστα πράγματα (τὴν πλέον ἐπονείδ. ἀποτυχίαν). Ὁμοίως λέγεται δεινά, οἰκτρά, ὅμοια πάσχειν καὶ τερπνὰ παθεῖν καὶ ἐν τῷ ἐν. τερπνόν τι παθεῖν· πτωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε καὶ πέπονθα κἄτι πείσομαι Εὐρ. Τρ.467 αὐτὰ ποῦ ὑποφέρω καὶ ὑπέφερα καὶ θὰ ὑποφέρω ἀκόμη εἶνε γιὰ νὰ κοίτωμαι (πεσμένη) κατὰ γῆς.   τά γ' ἔργα μου πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα Σοφ. Ο. Κ. 267 τὰ ἔργα μου τοὐλάχιστον εἶνε παθήματα μᾶλλον ἢ πράξεις (δράσεις).   εὖ παθόντα δ' ἡμέρα φθάνει Ἀπ. Σοφ. 401 ὅπου γραπτέον μετὰ τοῦ F. Schmidt εὐπαθοῦντα: τὸν δ' εὐπαθοῦντα καταλαμβάνει (κοιμώμενον) ἡ ἡμέρα, τ. ἔ. οὐ μόνον κοιμᾶται ὅλην τὴν νύκτα ἀλλὰ καὶ μέρος ὅλης τῆς ἡμέρας.

ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας Πλ. Γοργ. 485Β ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλ. καὶ παίζοντας, τ. ἔ. ὅταν ἔχω ἀπέναντί μου φιλοσοφοῦντας, καθὼς καὶ ὅταν ἔχω ἀπέναντί μου ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ψελλίζουν καὶ παίζουν ὡς τὰ παιδία.   μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα Εὐρ. Ἰ. Α. 366 «μυρίοι δέ τοι πεπόνθασιν αὐτὸ (ὅπερ δηλ. καὶ σύ) πρὸς τὰ κοινὰ (= πράγματα)» Δ. Βερν. Ἕπεται ἡ ἐπεξήγησις. πρβ. Ἐπικτήτ. Διατρ. 2, 15.

πατάσσω: πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα Σοφ. Φιλ. 748 ἐάν σοι εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας πρόχειρόν τι ξίφος, κτύπησέ (με) διευθύνας τὸ κτύπημα (= εἰς) εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποδός. Περὶ τοῦ πλεοναστικοῦ πρόχειρον - χεροῖν πρβ. Εὐρ. Ἑκ. 527. Ἑλ. 696.   ἀντιστάντα δὲ ἄτῃ πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα Σοφ. Ἀντ. 1096, ἴδ. ἀνθίστημι.

πᾰτέω, Αἰολ. ματέω (μάτεισαι Ἀπ. Σαπφ. 54 = πατοῦσαι)· ποῖ δὴ πατεῖς δωμάτων πύλας; Αἰσχ. Χο. 728 = ποῖ σπεύδουσα (κυρ. γιὰ ποῦ; γιὰ νὰ πᾷς ποῦ) πατεῖς τοῦ οἴκου τὰς πύλας (= δωμάτων ἔξω περᾷς); εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον (διώρθ. θρόνον Ἀθ. Ῥουσόπουλος) πατεῖν Πίνδ. Ὀ. 1, 118 «εἴη δέ σε τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν» Σχ.   ‖ πόλιν . . τῶν Ἑλληνίδων τὴν πρώτην πατήσαντες Ἡλιοδ. Αἰθ. σ. 168 «σημείωσαι τὸ τῆς κοινῆς συνηθείας· φαμὲν γάρ, οἱ κλέπται ἐπάτησαν τὴν πόλιν, τὸ χωρίον κτλ.» Κοραῆς.

πάτος ὁ, ἡ πεπατημένη ὁδός· πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων Ζ 202 ἀποφεύγων τὰ πατήματα τῶν ἀνθρώπων (τὸν δρόμον ὅπου πατοῦν οἱ ἄνθρωποι).

πατρίς: οὐδ' ἐπὶ πατρίδα οὖσαν (= ἐπὶ πόλιν, ἣ πατρίς ἐστι) ἡγοῦμαι νῦν ἰέναι, πολὺ δὲ μᾶλλον τὴν οὐκ οὖσαν ἀνακτᾶσθαι Θουκ. 6, 92 τ. ἔ. οὐδὲ θεωρῶ πατρίδα τὴν πόλιν, καθ' ἧς νῦν θὰ ἐπέλθω, πολὺ δὲ μᾶλλον νομίζω ὅτι μέλλω ν' ἀναλάβω ὡς πατρίδα τὴν νῦν οὐκ οὖσαν τοιαύτην. Τὸ δι' ἑτέρων ζητεῖν τὴν κάθοδον (Ἰσοκρ. 9, 28) δὲν ἦτό τι ἀσύνηθες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν.   οἱ μὲν γὰρ (παρακελεύονται) ὅτι περὶ πατρίδος ἔσται ὁ ἀγών, ἐγὼ δέ (ὑπομιμνήσκω) ὅτι οὐκ ἐν πατρίδι Θουκ. 6, 68 = ἐν γῇ οὐ πατρίδι οὔσῃ, τ. ἔ. ἐν πολεμίᾳ.

πατροῦχος 2: «πατροῦχος παρθένος Ἡρ. 6, 57 κυρ. = ἔχουσα τὰ τοῦ πατρός, τὰ πατρῷα», ἐπίκληρος, Δωρ. ἐπιπάμων ἢ ἐπιπαματίς· ἴδ. Abicht καὶ Gilbert σ. 16. Ἡ διόρθ. τοῦ Cobet (ἴδ. N. L. σ. 720) παμοῦχος δὲν φαίνεται πιθανή. Τὴν ἐξήγησιν τοῦ χωρίου τοῦ Ἡροδ. 6, 57 ἴδ. ἐν τῷ ἱκνέομαι. Πρβ. Σουΐδαν: «πατρούχου παρθένου τῆς ὀρφανῆς καὶ ἐπικλήρου, ἣ

προσήκει τὰ τοῦ πατρὸς ἔχειν». Παρ' Ἡροδ. ὁ Roehl ἤκασε παιρφούχου παρθένου, ὃ ἀπεδέξατο ὁ Herwerden.

παιρῷος: καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν παιρῷον Ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ Σοφ. Ο. Κ. 1389 ἐπικαλοῦμαι τὸ μισητὸν τοῦ Ταρ. παιρῷον (ἐν ᾧ δηλ. κεῖται, κρύπτεται, καὶ ὁ πατήρ μου Λάϊος καὶ πάντες οἱ πρόγονοι) Ἔρ., ὅπως σε παραλάβῃ (ἐντεῦθεν ἀπομακρυνθέντα).

παιρωνύμιος 2 Αἰσχ. Πέρ. 148: τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον ὁ ἀπογονος (ὁ ἔχων τὸ γένος ἐξ) ἐκείνου (τοῦ Περσέως), ἐξ οὗ ἡμεῖς ἔχομεν τὸ ὄνομα.

παῦλα: οὐκ ἐν παύλῃ ἐφαίνετο (ἐνν. τὸ πρᾶγμα) Θουκ. 6, 60 τὸ πρᾶγμα δὲν ἐφαίνετο «γιὰ νὰ τελειώσῃ».

παυρολόγος 2: παυρολόγοι πολιαί, τοῦ γήραος ἄνθεα θνητοῖς Ἤριννα π. Στοβ. Ἀνθ. 115, 13 ὀλιγολόγοι εἶνε αἱ πολιαί, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄνθη τοῦ γήρατος εἰς τοὺς θνητούς.

παύσυβριν δίκην πυρός Ἀπ. Αἰσχ. 360 ἐκ τοῦ Πλουτ. σ. 950 Ε, ὅπου ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς: «οὐ γὰρ εἰς τοὐναντίον ἀλλ' ὑπὸ τοὐναντίου φθείρεται τῶν ἀπολλυμένων ἕκαστον, ὥσπερ τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ γὰρ ὕδωρ ὁ μὲν Αἰσχύλος, εἰ καὶ τραγικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς εἶπε· παῦε ὕβριν δίκην πυρὸς ἢ παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός. Ὁποτέρως καὶ ἂν γραφῇ ὁ στίχος τοῦ Αἰσχύλου, ζητεῖται ποῦ ἔγκειται τὸ τραγικὸν αὐτοῦ. Ὁ κ. F. W. Schmidt λέγει περὶ τοῦ ἀποσπάσματος τούτου ὅτι ὁ ποιητὴς ἔγραψε πάντως ἢ «ἔπαυσ' ὕδωρ αὐγὴν πυρός» ἢ «ὕδωρ ἔπαυσ' αὐγὴν πυρός», ἂν καὶ πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον ἀντιφάσκει πως ἡ ἔλλογος ἀμφιβολία τοῦ ἀνδρός, ἂν ὁ ποιητὴς ἐπανέλαβε τὴν λέξιν ὕδωρ μετὰ τὸ προηγούμενον τὸ ὕδωρ. Ἐγὼ δὲ προστίθημι καὶ τόδε· ἐκεῖνο τὸ φρασίδιον εἰ καὶ τραγικῶς, πρὸς ὃ πάντως ἔδωκεν ἀφορμὴν ὁ στίχος τοῦ Αἰσχύλου, ὑποδεικνύει ὅτι ὑπολανθάνει ἐν τῷ στίχῳ τι τὸ τραγικὸν καὶ ὀγκηρόν· ἄλλως ἡ φράσις τοῦ Πλουτάρχου μένει ἀνεξήγητος. Καὶ ἵνα συντόμως εἴπω, τὰ πάντα ἔρρωνται καὶ ἔχουσι κάλλιστα, ἂν γράψωμεν ἐν μιᾷ λέξει σχεδὸν ἄνευ μεταβολῆς (διότι Є = C), ὧδε: «τὸ γὰρ ὕδωρ ὁ μὲν Αἰσχύλος, εἰ καὶ τραγικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς εἶπε

« Παύσυβριν δίκην πυρός ».

Ὅτι διὰ τῆς διορθώσεως ταύτης αἴρονται πάντες οἱ προρρηθέντες ἐνδοιασμοί, οὐδεὶς πιστεύω ν' ἀρνηθῇ· ἂν δὲ ἔχει τις ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τῆς λέξεως, ἃς παραβάλῃ τὸ φίλυβρις, ἡδύπολις, ὀνησίπολις, ὑψίπολις κτλ. καὶ ἃς ἐνθυμηθῇ, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ὕβρις κεῖται ὡς ἐπίθετον παρ' Ἡσιόδῳ λέγοντι «ὕβριν ἀνέρα» (Ἔργ. 191). Ὅτι δὲ τὸ ὕδωρ παύει ἤτοι φθείρει καὶ κολάζει τὴν ὕβριν τοῦ πυρός, ἐλέχθη κατωτέρω κατὰ πεζὸν τρόπον: «τῷ πυρὶ τὸ ὕδωρ πολέμιόν ἐστι, καὶ ὑπὸ τούτου φθείρεται καὶ κολάζεται σβεννύμενον». Ὅθεν προσθετέον τοῖς λεξικοῖς τὸ παύσυβρις. Ἡ δὲ γραφὴ τῶν ἄλλων κωδίκων προῆλθε κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀρχῆθεν ἦτο γεγραμμένον, ὡς εἴδομεν, παύσυβριν δίκην, ὅπερ θελήσας τις νὰ ἐξηγήσῃ ἔγραψεν ὑπεράνω ὕδωρ. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ παύσυβριν παραναγνωσθὲν ἐγένετο παῦε ὕβριν, κατέλαβε καὶ τὸ ὕδωρ τὴν θέσιν τοῦ ἀσαφεστέρου ὕβριν. Περὶ τῆς συντάξεως πρβ. παυσίπονος δουλείας, νικηφόρος μάχης κττ.

παύω μτβ. κάμνω τι νὰ παύσῃ (παῦε ποιητ. ἐνίοτε ἀμτβ. μετὰ γεν. Ἡσ. Ἀσπ. 449, ἄνευ προσθήκης Σοφ. Φιλ. 1275. Ἀρφ Βάτρ. 843. Σφ. 1208 κἀλλ. καὶ Πλ. Φαῖδρ. 228 Ε καὶ μτγν.). παύεσκον χ 315. Σοφ. Ἀντ 962 χορ. παύσω, ἔπαυσα (ἀμτβ. δ 659 Ὕμν. Δήμ. 351). πέπαυκα. Μέσ. παύομαι, παύσομαι, ἐπαυσάμην, πέπαυμαι (ἐνίοτε Δ. Γ' πέπαυσμαι). πεπαύσομαι Σοφ. Τρ. 587. Ἀντ. 91. Ἱπποκρ. 6, 238 καὶ μτγν. παθ. ἐπαύθην Ἡσ. Θε. 533. Θουκ. 2, 77, 6. 5, 91 κἀλλ. Ἀνδοκ. 2, 8. Παρ' Ἡρ. ὑπάρχουσιν ἐνιαχοῦ ἀμφότεραι αἱ γρ. ἐπαύθην καὶ -σθην, ὡς 1, 130. 5, 94. 6, 71. ἀλλὰ 6, 66 ἐπαύσθη ἄνευ Δ. Γ., ἐπαύσθην καὶ οἱ μτγν. Σπαν. παυθήσομαι Θουκ. 1, 81, 6 (ἀναπαήσομαι Κ. Δ.). παυστέον, ἄπαυστος, (ἄπαυτος καθ' Ἡρῳδιαν. 1, 224). Λακ. πάζω ἀντὶ παύω, «ἀμπάξαι, ἀναπαῦσαι, Λάκωνες· ἀμπάζονται ἀναπαύονται» Ἡσύχ. Σύνταξις: παύω τι ἢ τινὰ (ὡς πόλεμον, ὀδύνας, τυραννίδα, ἄγριον ἄνδρα κττ.), παύω τινά τινος (σπαν. ἔκ τινος), ὡς τινὰ κακῶν, τῆς ἀρχῆς κττ. Εὕρηται συντεταγμένον καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου, καὶ συνηθέστερον μετὰ μετοχῆς· βουλόμενοι τῆς ἔξω ξυμμαχίας ὑμᾶς παῦσαι Θουκ. 3, 65 ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποσπάσωμεν ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς συμμαχίας (τ. ἔ. τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους) ἢ δοκεῖτε... οὐχ ἡσυχία μᾶλλον ἢ πόλεμος τὸ μὲν παῦσαι ἂν ἑκατέρῳ, τὸ δὲ ξυνδιασῶσαι 4, 62 ἴδ. δοκέω (σελ. 310, στ. Β). εἰ μή τις παύσει τὰ σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων Πλ. Γοργ. 481 Ε ἐὰν τις δὲν θὰ ἀποτρέψῃ τὸν ἐρώμενόν σου ἀπὸ τούτων τῶν λόγων. Καὶ μετ' ἀπρφ. παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι Ἀρφ. Ἀχ. 634 καταπαύσας τὴν ἐξαπάτησιν ὑμῶν διὰ τῶν ἀπὸ τῶν ξένων (πρέσβεων) λόγων. Ταῦτα ἀναφέρει ὁ Βέργκιος εἰς τὸν Γοργίαν, ὅστις ἀποσταλεὶς ἐκ Λεοντίνων πρέσβυς πρὸς Ἀθηναίους κατέπεισεν αὐτοὺς νὰ δεχθῶσι τὴν συμμαχίαν· ἴδ. Διόδ. Σικ. 13, 53. Ἡ πρὸς ἀπρφ. σύνταξις εὕρηται καὶ Αἰσχ. Προμ. 248, πρβ. Ἡρ. 5, 67. 7, 54 καὶ Θωμ. Μάγ., ἀποδοκιμάζοντα τὴν πρὸς ἀπρφ. σύνταξιν τοῦ παύεσθαι. πεπαύμεθα ἡμεῖς οὐχ ὅπως σε παύσομεν Σοφ. Ἠλ. 796 ἡ εὐτυχία ἡμῶν διεκόπη (κατεστράφη), ὄχι νὰ διακόψωμεν (καταπαύσωμεν) τὴν ἰδικήν σου. οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι, παύομαι Θ 293 «οὐ μὲν δὴ κατὰ τὴν παροῦσάν μοι δύναμιν ἀποπαύομαι»

Γαζῆς. οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ ἢ ὅσον καταθεὶς οὗτος παύσεται τῆς ὕβρεως Δημ. 21, 152 οὐδὲ ὑπολαμβάνω, ὅτι θὰ καταδικάσητε αὐτὸν εἰς μικρότερον πρόστιμον, ἢ ὅσον καταθέσας οὗτος θὰ παύσῃ τὴν ὕβριν (ὑπεροψίαν) του. λεχὼ νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη Εὐρ. Ἠλ. 1108 «= λεχὼ ἀρτιτόκος. Τὸ δὲ νεογνῶν τόκων ποιητ. ἀντὶ τοῦ νεογνοῦ τόκου = ἀρτιγεννήτου ἢ ἀρτιγενοῦς τόκου. Συχνάκις δὲ εὕρηται τὸ οὐδὲν (οὐ) παύομαι μετὰ μτχ. ὡς Ἀρφ. Σφ 1478 ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται τἀρχαῖα διόλου δὲν παύει νὰ χορεύῃ τὴν νύκτα τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους. Ξεν. Ἀν. 4, 2, 4. Κατὰ ταῦτα ὁ Dobree διώρθ. τὸ Λυσ. 16, 20 τῶν προγόνων ἐνθυμούμενος ὅτι οὐδὲν πέπαυνται τῶν τῆς πόλεως πράττοντες, ἀποκαταστήσας τὸ ὀρθὸν τὰ τῆς πόλεως πράττοντες. οἱ δ' αὐτοσχέδιοι τῶν λόγων πολλῆς εὐχερείας καὶ ῥᾳδιουργίας εἰσὶ πλήρεις, οὔθ' ὅθεν ἀρκτέον οὔθ' ὅποι παυστέον ἐστὶν εἰδότων [Πλουτ.] 6 C. Ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὅποι ἔγραψα ὅπου, διότι δηλοῦται στάσις, τὸ τέρμα καὶ ἡ λῆξις τῆς κινήσεως. Ὁμοίως: ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο ω 17. ἐν τῷ σοι παύω πιστὸν λόγον ἠδὲ νόημα Ἀπ. Παρμενίδ. 8, 50. Ὅμοια πρβ. καὶ ἐκ τοῦ Πλουτ. (ἡ ψυχὴ) ὥσπερ ἐν ἄκρῳ τῷ πέμπτῳ καταπέπαυται Πλουτ. 390 F. οὐ γὰρ ἐπιλείψει δήπουθεν προϊὸν οὐδὲ παύσεται ἐν τῷ μείζονι τοὔλαττον 1078 D. ἐν γηρῶσιν ἐνίους ἀναπαυόμενος Πλουτ. Ἀπ. 26, 4. Ἐν δὲ βίῳ Τίτου κεφ. 17 ῥητῶς φέρεται: ἐν λόγῳ παυόμενος. Ὁμοίως καὶ Γαληνὸς ἐν τόμ. ε' σ. 477: δοκῶ μοι καταπαύσειν ἤδη τὸν ἐνεστῶτα λόγον ἐν τῷδε. Ἄλλα πρβ. μετ' ἐπιρρήματος στάσεως σημαντικοῦ, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ· τὸν λόγον ἐπιστήσας (= παύσας, καταπαύσας) ἐνταῦθά που Πλουτ. Ἄρατ. 25. ποῦ δὲ ἔστιν ἄνεσις; Πλουτ. 1088 A ποῦ δ' ἂν λήξειε τὸ πραττόμενον; 1082 C. ὅπου λήγει 1078 D. Ἐν δ' Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 7 ὑπάρχει ὁμοιότατον χωρίον, τόδε: «δεῖ τοὺς μύθους μήθ' ὁπόθεν ἔτυχεν ἄρχεσθαι μήθ' ὅπου ἔτυχε τελευτᾶν». Ταῦτα ἔγραψα, διότι ὁ κ. Κόντος ἰσχυρίζεται, ὅτι ὀρθῶς λέγεται παύεσθαί ποι ἢ εἴς τι, ὄχι δὲ παύεσθαί που ἢ ἔν τινι Κατὰ μὲν τὴν ἐμὴν γνώμην ἀμφότερα λέγονται, ἀλλὰ μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι τὸ μὲν παύεσθαι (λήγειν, ἢ καταλήγειν, τελευτᾶν κττ.) ποι ἢ εἴς τι λέγεται ἢ δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτε προϋποτίθεται κίνησις, τὸ δὲ παύεσθαι (λήγειν, τελευτᾶν κττ.) που ἢ ἔν τινι ἐπὶ στάσεως. Ὁ δὲ κ. Κόντος εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του οὐδὲ ἓν παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ παύομαί ποι ἢ εἴς τι ἐξ ἀρχαίου συγγραφέως, προγενεστέρου τοῦ Πλουτάρχου, ἠδυνήθη ν' ἀναφέρῃ, τινὰ δὲ μόνον ἐκ μεταγενεστέρων συγγραφέων. Περίεργον δέ μοι φαίνεται, πῶς ἐξελέγχει τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ι 97. Ἰδοὺ τί γράφει: «Ἀλλ' ἐν Ἰλιάδος Ι 97 φέρεται «ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι», περὶ οὗ ποιεῖται λόγον ὁ Εὐστάθιος γράφων «δηλοῖ δὲ προεκθετικῶς, ὅτι ἀπὸ σοῦ ἄρξομαι δημηγορῶν καὶ εἰς σὲ καταλήξω — ἀρξάμενος τῆς συμβουλῆς ἐκ τοῦ βασιλέως καὶ εἰς αὐτὸν περάνας αὐτήν». Ἡ παρ' Εὐσταθίῳ λοιπὸν χρῆσις («εἰς σὲ καταλήξω» καὶ «εἰς αὐτὸν περάνας») ἐξελέγχει τὴν Ὁμηρικήν. Ἐν ἴσῃ μοίρᾳ ὁ Εὐστάθιος πρὸς τὸν Ὅμηρον!! Ἀφ' οὗ λοιπὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναφέρῃ πρβ. αὐτοῦ τοῦ παύομαί ποι ἢ εἴς τι ἐξ ἀρχαίων συγγραφέων, προγενεστέρων τοῦ Πλουτ., ἀναφέρει πρβ. τινα ἐκ τοῦ Φιλοστράτου, Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζ., καὶ ἄλλων μτγν., καὶ δὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Εὐσταθίου. Γνωστὸν δ' ὅμως, ὅτι ἡ πρόθεσις εἰς ἐν μτγν. χρόνοις ἤρξατο τελοῦσα τὰ τῆς ἐν, καὶ δὴ οὕτως, ὥστε σήμερον οὐδὲ ἴχνος τῆς ἐν ἀπέμεινεν. Ἐκ τῶν μτγν. λοιπὸν συγγραφέων, καὶ δὴ τῶν μετὰ τὸν Πλούταρχον, οὐδεμία ἀποδεικτικὴ δύναμις προκύπτει, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἤρξατο ἤδη ἡ πρόθεσις ἐν ὑποχωροῦσα εἰς τὴν εἰς. (Καὶ παρὰ Πλουτ. δὲ εὕρηται π. χ. ἐκεῖ ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε). Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (περὶ ὧν πρόκειται), ἐξ ὧν οὐδὲ ἓν παράδειγμα ἠδυνήθη ν' ἀναφέρῃ αὐτοῦ τοῦ παύομαι εἴς τι ὁ κ. Κόντος. Ἐν τῇ χρήσει τῶν ἀρχαίων τούτων ὑπάρχει διαφορά, ἣν θ' ἀναπτύξω καὶ διά τινων παραδειγμάτων. Τώρα δύναται ν' ἀναχθῇ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος (ὅποι παυστέον) εἰς τὰ ἐκ τῶν μτγν. πρβγ.; Δὲν πιστεύω, οὐ μόνον διότι ὁ Πλούτ. εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς προγενεστέρους, συντάσσοντας αὐτὸ τὸ παύομαι μετὰ τῆς ἐν, ἀλλὰ κυρίως καὶ διὰ τὸ νόημα, ὅπερ εἶνε: δὲν ἠξεύρουν ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσουν καὶ ποῦ θὰ τελειώσουν. Ὁ συγγραφεὺς δηλ. οὐδὲν ἄλλο ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ἐνταῦθα παρὰ τὴν ἀφετηρίαν τῆς κινήσεως, τὸ ἐξ οὗ, καὶ τὸ τέρμα, τὴν λῆξιν αὐτῆς. Οὐδὲν ἄλλο. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μεταφέρεται ὁ νοῦς εἰς τὸ τέλος. Ὁ νοῦς ἀπὸ τοῦ πρώτου μεταφέρεται εὐθύς, παρατρέχων τὰ ἐν τῷ μεταξύ, εἰς τὸ τέλος. Τὰ δύο τέρματα τῆς σκέψεως εἶνε ὡρισμένα καὶ σταθερά. Εἴδομεν δὲ ἀνωτέρω καὶ τὸ ὁμοιότατον ἐκ τῆς ποιητ. τοῦ Ἀριστοτέλους παράδειγμα. — ὅποι λήξει ἡ τοιαύτη ἀναισχυντία [Αἰσχίν.] Ἐπ. 10, 684 = ὅποι προβήσεται καὶ λήξει (Ausf. Gramm. Kühner-Gerth I σελ. 545). αἱ μὲν (τῶν ἐλπίδων) τελευτῶσιν ἐν ὄλβῳ βροτοῖς Εὐρ. Βάκχ. 908 ἐκ τῶν ἐλπίδων αἱ μὲν καταλήγουσιν ἐν τῷ ὄλβῳ. ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Αἰσχ. Χο. 526 εἰς ποῖον τέλος φθάνει καὶ συγκεφαλαιοῦται ὁ λόγος; πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; Αἰσχ. Πέρ. 737 καὶ εἰς ποῖον τέλος λέγουν ὅτι ἔφθασε; Καὶ μεταβατικῶς· ἵν' εἰδῇς οἷ τελευτήσω λόγον Εὐρ. Τρ. 1029 διὰ νὰ ἠξεύρῃς εἰς ποῖον σημεῖον προβάντα τὸν λόγον μου θ' ἀποπερατώσω: εἰς ποῖον ἀποτέλεσμα ἔφθασεν ὁ λόγος μου, ὃν θ' ἀποπερατώσω. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή Σοφ. Ο. Κ. 476. κυρ. τὰ δ' ἐντεῦθεν εἰς ποῖον τέ-

λος πρέπει νὰ φέρω; ἀπὸ ἐδῶ καὶ ὕστερα τί πρέπει νὰ κάμω; ποῖ τελευτήσω βίον; Εὐρ. Ἑκ. 419 «ποῦ θὰ καταντήσω, ὡς τὰ ὕστερα;» κυρ. πρὸς ποῖον βίου τέρμ' ἀφίξομαι» Δ. Βερν. πρβ. ποῖ καὶ ὅποι. Παρομοίως ἐς Ἅιδην καταλύσουσ' ἔμμοχθον βίοτον αἰῶνός τε πόνους Εὐρ. Ἰκ. 1003 κατὰ λέξ. ἵνα καταβᾶσα εἰς Ἅιδην καταπαύσω ἐκεῖ τὸν ἔμμοχθον βίον καὶ τοῦ βίου τοὺς πόνους: ὁ Ἅιδης θὰ εἶνε τὸ τέρμα τοῦ πολυμόχθου βίου μου. εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον Εὐρ. Ἀπ. 984, ἴδ. καταλύω. Ἀλλὰ τί σημαίνει ἐν τούτοις ὁ συντακτικὸς ὅρος ὁ τὴν πρός τι κίνησιν δηλῶν; Οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ τέρμα, τὴν τελευτὴν τῆς προϋπονοουμένης κινήσεως. Πάντα ταῦτα τὰ χωρία οὐ μόνον οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ καὶ οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ καὶ σχολιασταὶ οὕτως ἐξηγοῦντο· π. χ. ἄσημα δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ φθίνει Κύπριδος τύχα Εὐρ. Ἱππ. 371 ἄσημον δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ χωρήσασα τελευτᾷ (παύεται) ἡ ἐκ Κύπριδος τύχη, δυστυχία. Οὕτω καὶ ὁ Σχ. «οἷ φθίνει: ὅποι χωρεῖ καὶ τέλος ἴσχει». Ἰδίως ἐπὶ ἐνστ. προστ. τὸ παῦε εἶνε σύνηθες, σπάνιον δὲ τὸ παύου (παύου φυσῶν Ἀπ. Ἐφίππ. 5, 20). παῦ' ἐς κόρακας Ἀρφ. Ἀχ. 864 κυρ. πήγαινε 'ς τὸν διάβολο καὶ σώπα: ἢ σώπα νὰ πᾷς 'ς τὸ διάβολο» (πρβ. ἔρρ' ἐς κόρακας) Σπανίως τὸ ἐνεργ. παῦε συντάσσ. πρὸς μετοχὴν (ὡς Ἱππ. 919. Εἰρ. 326. Σφ. 517) ἢ πρὸς γενικ. (ὡς Ὄρν. 1243. Βάτρ. 580). Ἐν τούτοις σύνηθες εἶνε τὸ παῦσαι (οὐδέποτε παύου). παῦ' ὦ οὗτος (Bentley διὰ τὸ μέτρον: παῦ' οὑτοσί) Ἀρφ. Ἱππ. 821. παῦ' ὕδωρ (ὕβριν) δίκην πυρός Ἀπ. Αἰσχ. 360, ἴδ. παύσυβρις.

παχνόω μτβ. καλύπτω τι μὲ πάχνην ἐν γέν. πήζω, παγώνω, καὶ μτφ. στενοχωρῶ (σφίγγω) τὴν καρδιάν τινος μὲ λύπην, λυπῶ τινα· τοῦ (λέοντος) δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται Ρ 111 παγώνει, κρυώνει ἡ ἀνδρεία καρδία του, ἐκλείπει τὸ θάρρος του. ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ Ἡσ. Ἔρ. 358 ψυχραίνει τὴν καρδίαν του. κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη Αἰσχ. Χο. 82 σφίγγουσα τὴν καρδίαν μου (στενοχωρουμένη) ἀπὸ τὴν κρυφὴν θλῖψιν. λύπῃ παχνωθεῖσα Εὐρ. Ἱππ. 803 στενοχωρηθεῖσα ἀπὸ λύπην.

παχύνω, πεπάχυσμαι Ἀριστοτ. ἱκεσίου Ζηνὸς κότον μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνον πόλιν παχῦναι Αἰσχ. Ἱκ. 624 παραινῶν μεγαλοφώνως νὰ μὴ αὐξήσῃ (παχῦναι, ὥστε μέγαν γενέσθαι) ἡ πόλις ἐν τῷ κατόπιν χρόνῳ τὸν κότον τοῦ ἱκεσίου Διός.

πᾰχύς, παχεῖα, παχύ. Συγκρ. παχίων Ἄρατ. 785. πάσσων συχν. ἐν Ὀδυσσείᾳ. ὑπερθ. πάχιστος Π 314. ἄλλως πᾰχύτερος, παχύτατος. παχεῖα δραχμή: «τὴν Αἰγιναίαν δραχμὴν μείζω τῆς Ἀττικῆς οὖσαν (δέκα γὰρ ὀβολοὺς Ἀττικοὺς ἴσχυεν) Ἀθηναῖοι παχεῖαν δραχμὴν ἐκάλουν, μίσει τῶν Αἰγινητῶν Αἰγιναίαν καλεῖν μὴ θέλοντες» Πολυδ. 9, 76.

πεδάασκον ἴδ. πεδάω.

πεδαίρω ἀντὶ τοῦ μεταίρω.

πεδαίχμιος = μεταίχμιος Αἰσχ. Χο. 586 μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ἴδ. πεδάμαρος.

πεδάμαρος Η. Γ. ἐν Αἰσχ. Χο. 588, ἀνθ' ἧς ὁ Blass ἔγρ. (κατὰ τὰ Σχόλια) πεδάμερος = μεθήμερος, «καθημερινός» Σχ. Τὸ χωρίον εἶνε: πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ [καὶ] δειμάτων ἄχη (ἴδ. ἄχος), πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων ἀνταίων βροτοῖσι πλάθουσι, βλαστοῦσι τε καὶ πεδαίχμιοι λαμπάδες πεδάμεροι πτηνά τε καὶ πεδοβάμον' ἂν (τὸν ἂν προσέθ. Franz) ἀνεμοέντων αἰγίδων φράσαι κότον πολλὰ μὲν ἡ γῆ τρέφει φοβερὰ καὶ ἀντιπαθητικὰ φόβητρα (καθὼς ἐπίσης) καὶ αἱ ἀγκάλαι τοῦ πόντου περιέχουσι (γεννῶσι πολλὰ φοβερὰ) τέρατα ἐναντία (καὶ βλαβερὰ) εἰς τοὺς θνητούς, βλάπτουσι δὲ καὶ αἱ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας λαμπάδες (αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοί), τὰ δὲ πτερωτὰ ζῷα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζοντα δύνανται νὰ διηγηθῶσι τὴν μανίαν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν τρικυμιῶν. Πρὸς τὸ πολλὰ μὲν γᾶ ἀπόδοσις εἶνε (593) ἀλλ' ὑπέρτολμον κέ. Τὸ κνωδάλων ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πολλὰ δεινὰ ἄχη, ἔνθα ὑπονοητέον ἐκ τοῦ τρέφει τὸ «γεννῶσι καὶ αὔξουσι» τοῦ Σχολ. Τὸ πλάθουσι ὑποληπτέον ἢ ὡς διάφ. γρ. τοῦ βλαστοῦσι ἢ μᾶλλον ὡς συμπλήρωμα, ἐξ οὗ νὰ ἐξαρτ. τὸ κνωδάλων. Ἑπομένως ἐν τῷ ἐφεξῆς βλαστοῦσι λανθάνει ἡ ἀληθὴς γραφὴ βλάπτουσι, εἰς ἣν προσήρτησα τὸν τέ, ὃν ἀνεπλήρωσεν ὁ Blass. Τοιοῦτον δὲ ῥῆμα ἀπαιτεῖται ἐνταῦθα καὶ ὑπόκειται ὡς βάσις τοῦ ὅλου νοήματος: δεινὰ καὶ ὀλέθρια καὶ βλαπτικὰ εἶνε τὰ φοβερὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, τῆς γῆς, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ἀέρος· ἀλλὰ δεινότερα τούτων εἶνε τὸ παράτολμον φρόνημα τοῦ ἀνδρὸς καὶ οἱ πάντολμοι ἔρωτες τῶν γυναικῶν.

πεδάω: Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν Χ 5 τὸν Ἕκτορα ἠνάγκασε νὰ μείνῃ, κυρ. τὸν ἔδεσεν ἡ Μ. (ὥστε) νὰ μείνῃ. ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾷ καὶ ἔδησε κελεύθου δ 380 μὲ ἔχει δεσμευμένην (ἐν πέδαις) καὶ μὲ ἐμπόδισεν ἀπὸ τὸ ταξίδιον (κυρ. ἀπὸ τὸν δρόμον). δόλῳ νιν πεδᾶσαι ἤθελε Πίνδ. Ν. 5, 26 ἤθελε νὰ δεσμεύσῃ αὐτὸν διὰ δόλου («ἀνελεῖν» Σχ.). τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη Ἀπ. 135 = ἐφονεύθη. ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ Αἰσχ. Εὐμ. 638 ἐν δὲ τῷ ἀδιεξόδῳ τούτῳ ποικίλῳ πέπλῳ δεσμεύσασα τὸν ἄνδρα κατακόπτει αὐτόν. καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν Πλ. Τίμ. 71 Ε καθ' ὕπνον, ἐν ᾧ ἡ δύναμις τοῦ φρονεῖν (ἡ νοητικὴ δύναμις) ἐδεσμεύθη. Ἡ αἰτ. εἶνε κυρ. τοῦ κατά τι.

πεδέρχομαι: εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται Πίνδ. Ν. 7, 75 «εἰ καὶ κάματος ἦν ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μείζων ἡ ἐκ τῆς νίκης ἡδονή» Σχ. κυρ.

πλεῖον ἐπακολουθεῖ τὸ τερπνόν.

πέδιλον τό: Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ Πινδ. Ὀ. 3, 5 ἐφαρμόσαι τὸν ὕμνον εἰς τὴν Δώριον ἁρμονίαν· ἴδ. παρίστημι. ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων Πινδ. Ὀ. 6, 8 ἂς γνωρίζῃ ὅτι ἐν τούτῳ τῷ πεδίλῳ (τῇ καταστάσει, ἣν εἶπον) προσφυέστατα ἁρμόζει ὁ πούς αὐτοῦ (πρβ. Θεοφρ. Χαρ. Δ' περὶ πόδα εἶναι. Ἀθην. 698D): γνώριζε, ὅτι τοῦτο ἁρμόζει προσφυῶς εἰς σέ. Ἴσως παροιμιώδης ἡ ἔκφρασις.

πεδιονόμος 2 ἐν πεδίοις κατοικῶν (νεμόμενος)· πεδιονόμοι θεοί Αἰσχ. Ἑπτ. 258 κυρ. οἱ νεμόμενοι τὸ πεδίον, οἱ ἐν τῷ πεδίῳ οἰκοῦντες.

πεδόθεν ἐπίρ. πολιᾶς εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας αὐξομέναν πεδόθεν πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι Πίνδ. Ὀ. 7, 62 εἶπεν ὅτι ἐντὸς τῆς πολιᾶς θαλάσσης ὁρᾷ γαῖάν τινα αὐξομένην (ἐγειρομένην, ἀναδυομένην) ἐκ τοῦ πυθμένος (τῆς θαλάσσης) πολύβοσκον τοῖς ἀνθρώποις (ἐσομένην). ἔλα νῦν μοι πεδόθεν Ἰ. 4, 38 «ἀπ' εὐθείας ὁδοῦ καὶ δι' ὁμαλοῦ» Σχ. ἢ «πρόαγε εἰς τοὔμπροσθεν ἀρξάμενος ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς» Σχ. ἢ «λέγε μοι τὰ περὶ αὐτοὺς ἐκ ῥιζῶν» Σχ. Κατ' ἄλλους: ἀνάβα τώρα ἐπάνω ἐκ τῆς γῆς, ὑψώθητι ὀλίγον ὑπεράνω τῆς γῆς (μεταφορ.). οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν ν 295 οἵτινες σοὶ εἶνε ἀγαπητοὶ ἐκ βάθους ψυχῆς (κυρ. ἐκ ῥιζῶν, ἐκ θεμελίων). Ἄλλοι: ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παίδων.

πέδοι (πεδοῖ): πέδοι δὲ βᾶσαι Αἰσχ. Πρ. 288 κατελθοῦσαι εἰς τὴν γῆν. Τὸν τονισμὸν (πέδοι ἀντὶ τοῦ πεδοῖ) εἰσήγαγεν ὁ Df κατὰ τὰ Τον. παραγγ. (Ἰω. Ἀλεξ.) σελ. 36, 8: «τὰ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνεται, ἔξω, ἔξοι, πέδον, πέδοι· πέδοι δὲ βᾶσαι Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ». Ὁμοίως μετέγραψε καὶ τὸ πέδῳ εἰς πέδοι ἐν Ἑπτ 416. Προμ. 775 καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ Αἰσχύλου, ἔτι δ' ἐν Σοφ. Ἠλ. 747. Εὐρ. Ὀρ. 1433 καὶ 1440. Ὁ δὲ Herm. διώρθ. πέδοι ἀντὶ τοῦ πέδον ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1356. Χο. 640.

πεδορραντήριον τό: Αἰσχ. Ἀγ. 1077 τόπος, ὅπου τὸ ἔδαφος ῥαντίζεται διὰ τοῦ αἵματος.

πεδοστιβής 2: φεῦγε μήτε ναΐαν λιποῦσ' ἀπήνην μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ Εὐρ. Μήδ. 1123 φεῦγε χωρὶς ν' ἀφήσῃς μήτε θαλασσινὸν ἁμάξι μήτε χερσαῖον ὄχημα· ὅ τι καὶ ἂν εὕρῃς, παῖρνέ το γρήγορα καὶ φεῦγε.

πεδωριστός Δωρ. 3: Συρακούσσαις πεδωριστᾷ πόλει Θεοκρ. Ἐπιγρ. 18, 5 ἐκ διορθ. ἀλλ' ἴδ. πέλωρος

πειθαρχέω: ἔγνωσαν κερδαλεώτερον εἶναι Κύρῳ καλῶς πειθαρχεῖν ἢ τὸ κατὰ μῆνα κέρδος Ξεν. Ἀν. 1, 9, 17. Τὴν γρ. καλῶς πειθαρχεῖν πάντων σχεδὸν τῶν χ/φων ἐπιδοκιμάζει ὁ Πανταζίδης παραβάλλων τὸ τοῦ Εὐπόλιδος (Ἀπ. 232) περὶ τῆς Χίου λεγόμενον: «καὶ τἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος». Μόνον τὸ Ca παρέχει: κα.....χειν, ἀνθ' ὧν εἰκάζουσι καλῶς ἄρχειν ἢ καλῶς εἰκάζειν, ἅτινα δυσκόλως ἑρμηνεύονται. Ἴσ. καλῶς ὑπάρχειν μετὰ τοῦ Hug.

πειθήμων, -ονος 2 πείθων, πειστικός· ὀνειρόφαντοι δὲ πειθήμονες (Housman: πενθήμονες) πάρεισι δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν Αἰσχ. Ἀγ. 429 πάρεισιν αὐτῷ (Μενελάῳ) ὀπτασίαι ὄναρ φαινόμεναι πειστικαί, φέρουσαι ματαίαν χάριν (εὐχαρίστησιν).

πειθώ ἡ: πειθὼ γὰρ εἶχον τήνδε πρὸς δάμαρτ' ἐμήν, ψευδῆ συνάψας ἀντὶ παρθένου γάμον Εὐρ. Ἰ. Α. 104 ἴδ. συνάπτω.

πείθω (ῥ πιθ-, πρβ. fido). πείσω (πιθήσω = πείσομαι φ 369, ὡς ἂν ἐκ τοῦ πιθέω, ἀλλὰ πεπιθήσω χ 223 θὰ καταπείσω). ἔπεισα (πιθήσας Δ 398 Ἡσ. Ἔργ. 359. Πινδ. Π. 4, 109. Αἰσχ. Χο. 616 χορ. καὶ μτγν.). Ἀόρ. β' ποιητ. πίθον Πίνδ. Π. 3, 65, -θοιμι, -θοι, -θεῖν, -θών δραματ., ἀλλ' ὄχι ὁ Σοφ. -θοιμεν Θεοκρ. 22, 64. ἐπ. ὁριστ. πέπιθον Ὕμν. Ἀπόλλ. 275. Ἀπ. Ῥ. 1, 964. Ἡ ὁρ. δὲν εὑρήται ἔτι παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀλλὰ πεπίθωμεν Ι 112. πεπίθοιμι Α 100. Ψ 40. πεπιθεῖν Ι 184. πεπιθοῦσα Ο 26, καὶ πεπιθών Πίνδ. Ἰ 3, 90. -πέπεικα ἔχω καταπείσῃ, ἀλλὰ πρκ. β' πέποιθα ἀνήκει εἰς τὸ πείθομαι, Δ 325 κἀλλ. Πινδ. Ὀ. 1, 103 καὶ δραματ., σπανιώτερον Ἀττ. πεζ. Θουκ. 2, 42. Πλ. Μενέξ 248 Α. Ἐπινομ. 974 Β, συχν. μτγν. πεζ. - Ὑπ. πεποίθῃς Α 524. -ομεν = ωμεν κ 335. προστ. πέπεισθε (κάλλιον πέπισθι) Αἰσχ. Εὐμ. 602. πεποιθὼς Ε 299 κἀλλ. Τραγ.—ἐπεποίθειν Π 171. Ἡρ. 9, 88. Ἀρρ. Ἀν. 3, 17, 5 (πεποίθεα δ 434. θ 181). ἐπέπιθμεν (=ἐπεποίθεμεν) Β 341. Δ 159. Ξ 55. πεποιθοίη (=-οίθοι) Ἀρφ Ἀχ. 940 -Παθ. καταπείθομαι, πιστεύω, ὑπακούω, μέλλ. ἐνστ. πείσομαι (τ. ἔ. θὰ πείθωμαι). ἀόρ. ἐπιθόμην, πίθωμαι, -οίμην, πιθοῦ, έσθαι, -όμενος ἐπ. ποιητ. καὶ Ἀττ. ἐπιγρ. πεπίθοντο ἐπείσθησαν Κ. Σμυρν. 12, 84. πεπίθωνται 12, 40. πεπίθοιτο Κ 204. πεπιθέσθαι Κ. Σμυρν. 8, 459. Ἀνθ. 14, 75. πιθοῦ καὶ Πλ. Φαίδων 117Α. Τὸν ἀόρ. ἐπιθόμην ὁ Cobet εἰσάγει πολλαχοῦ τῶν πεζῶν, ἀλλὰ διορθῶν τὸ κείμενον. Ἀντὶ τούτου συνήθως οἱ Ἀττ. ἔλεγον ἐπείσθην. Μέλλ. συντελ. πεισθήσομαι (θὰ πεισθῶ) Σοφ Φιλ. 624. Ξεν. Κ. Π 5, 1, 8. Ἰσοκρ. 17, 7. Πλ. Σοφ. 248 Ε. πέπεισμαι, πιστός, πειστέον. α) γυρίζω τινὰ εἰς τὸ θέλημά μου, τοῦ κάμνω τὴν γνώμην, β) δωροδοκῶ, γ) διεγείρω. Μέσ. πείθομαι, ὑπακούω, ἔχω ἐμπιστοσύνην. Σύνταξις: πρὸς αἰτ. πράγμ. (-φρένας, θυμόν), πρὸς αἰτ. προσ. (πείθω σε), πρὸς διπλῆν αἰτ. (ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω, καὶ παθητ.), πρὸς ἀπαρμφ. (πείθει Ὀρέστην μητέρα κτεῖναι), καὶ μετὰ τοῦ ὥστε, μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ. (ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι), μετὰ διπλῆς δοτ. παρ' Ὁμήρ. Συχνάκις παρ' Ὁμ. πείθω φρένας, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ι 184. η 258 «τοῦ γυρίζω τὴν γνώμην». συμβόλοισι

τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν Εὐρ. Ἠλ. 577 εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα, τὰ ὁποῖα σὺ εἶπες, ἔχει πεισθῇ ἡ καρδία μου. οὐκ' ἔνεστ' εἰπεῖν οὐδ' αἰτιάσασθαι ὡς ἢ πεπεισμένα ἢ χαριζόμενά τῳ ἔστι τοιαῦτα Δημ. 19,120 δὲν δύναταί τις νὰ εἴπῃ περὶ τῶν πραγμάτων (ὡς ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ π. χ. περὶ τῶν μαρτύρων) ὅτι εἶνε τοιαῦτα, ἢ διότι ἔχουσι παραπεισθῇ ἢ διότι χαρίζονται εἴς τινα. ταῦτα ἐπιεικῶς μέν ἐστιν ὑπό τι ἄτοπα, δηλοῖ μὴν ὃ ἐγὼ βούλομαί σοι ἐνδειξάμενος, ἐάν πως οἷός τε ὦ, πεῖσαι μεταθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου τὸν κοσμίως καὶ τοῖς ἀεὶ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον ἑλέσθαι. Ἀλλὰ πότερον πείθω τί σε μετατίθεσθαι εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων ἤ.. οὐδέν τι μᾶλλον μεταθήσῃ; Πλ. Γοργ. 493C ταῦτα μὲν εἶνε ἱκανῶς ὑπάτοπα, διασαφοῦσιν ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θέλω (νά σοι παραστήσω, καὶ) ἀφ' οὗ τὸ παραστήσω νά σε πείσω, ἂν ὑπάρχει τρόπος τις δυνατὸς νὰ ἀλλάξῃς γνώμην, δηλ. νὰ ἐκλέξῃς ἀντὶ τοῦ ἀπλήστου καὶ ἀκολάστου βίου τὸν κόσμιον καὶ τὸν πάντοτε αὐτάρκη καὶ ἐξαρκοῦντα· ἀλλὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο σὲ πείθει ν' ἀλλάξῃς γνώμην (καὶ νὰ ὁμολογήσῃς) ὅτι εἶνε εὐδαιμονέστεροι οἱ κόσμιοι τῶν ἀκολάστων ἢ οὐδόλως θὰ μεταπεισθῇς; ἀλλ' ὑμᾶς τουτο οὐ πείθω Πλ. Ἀπολ. 37A. Καὶ παθ. τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο Αἰσχ. Ἑπτ. 1057 τίς ἂν οὖν πεισθείη τούτοις (τοῖς προστάγμασι τῆς πόλεως); Ὁμοίως τί οὖν πίθωμαι δῆτά σοι; Ἀρφ. Νεφ. 87 τί (ἐν τίνι, περὶ τίνος) λοιπὸν νὰ πεισθῶ εἰς σέ; Ἡ αὐτὴ σύνταξις αὐτ. 1000. Ὀρν. 661. Θεσμ. 592. ἀλλ' εἶμι καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις Αἰσχ. Χο. 777 ἀλλὰ πηγαίνω καὶ ὡς πρὸς ταῦτα θὰ πεισθῶ εἰς τοὺς λόγους σου. ὀργῇ πίστιν παρασχομένῃ ἔπεισε Θουκ. 6, 17 ἴδ. παρέχω εἰ γὰρ τὸ χρῇζον ἐπίθετ', οὐ τοὐμὸν χρεὼν χωρεῖν Εὐρ. Ἰ. Α. 1017 «πρῶτον ἡ Κλυτ. πρέπει νὰ ὑπάγῃ νὰ ἱκετεύσῃ τὸν Ἀγαμ., καὶ ἂν ἐκεῖνος ἀντιτείνῃ, νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα· διότι, ἐπιλέγει οὗτος, ἐὰν ὁ Ἀγαμ. ἐπείσθη (εἴτε ἐκ τῶν προτέρων ἱκεσιῶν τῆς Κλυτ. εἴτε καὶ οἴκοθεν), δὲν εἶνε χρεία νὰ ἐπέμβῃ αὐτός» Δ. Βερν. τούτοις δ' ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ, λόγοις δὲ συμβὰς οὐ θεῶν ἀνώμοτος φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύματα οὐκ ἂν πίθοιο; Εὐρ. Μήδ. 737 «τούτοις δὲ (τῷ δόμῳ Πελίου καὶ Κρέοντι, ἤτοι: τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς) ἐὰν μὲν ζυγῇς ὅρκοις, ἄγειν ἐμὲ πειρωμένοις, οὐκ ἂν ἐκ τῆς σῆς χώρας ἐμὲ μεθείης· ἐὰν δὲ λόγοις (μοι μόνον) συμβῇς, οὔ, θεῶν ἀνώμοτος ὤν, φίλος ἂν (γένοιο) καὶ οὐκ ἂν (τούτοις) πίθοιο τὰ ἐπικηρυκεύματα (= ἃ ἄν σοι οὗτοι διὰ κηρύκων ἐπιπρεσβεύοιντο); Δ. Βερν. διὸ δὴ καὶ ἡ φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης, δόξαντι χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν Θουκ. 2, 21 διότι ἐθεωρήθη ὅτι διὰ χρημάτων ἐπείσθη ν' ἀναχωρήσῃ. Τὸ νόημα οὐδεμίαν παρέχει δυσκολίαν, ἀλλ' ἡ σύνταξις, διότι συνήθως συντάσσ. πρὸς αἰτ. οὐδ. ἀντων. (ἴδ. π. χ. 3, 42, 2. 43, 2. 1, 35, 3. 7, 73, 2. συχν. δὲ καὶ παρ' ἄλλοις) ὄχι δὲ πρὸς αἰτ. οὐσ. Ἀλλ' ὁμοίως εὕρηται συντεταγμένον τὸ δύνασθαι (τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν 1, 141. πρβ. καὶ 3, 42, 2 προκατηγοροῦντες ἐπίδειξίν τινα). Ἐν Πλάτ. Νόμ. 714B τὸ τὸν λόγον δὲν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πεισόμεθα, ἀλλὰ κατὰ πρόληψιν ἐκ τοῦ σκοπεῖν· ἴδ. κατ. Ἀντὶ τῆς αἰτ. τοῦ πράγμ. δύναται νὰ τεθῇ ἀπαρέμφατον· ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι πεῖσαί σε ταῦτα πράττειν, ἀλλὰ μὴ ἄκοντος Πλ. Κρίτ. 48E ἡ δυσκολία ἔγκειται ἐν τῇ γεν. ἄκοντος, ἥτις ἔχει ὀρθῶς, διότι διορίζει τὸ πράττειν, οὐ ὑποκ. τὸ ἐγὼ τ. ἔ. νά σε πείσω να πράττω ταῦτα, ἀλλὰ μὲ τὴν θέλησίν σου. Παρόμοιον εἶνε τὸ ἐν Θουκ. 3, 59 αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε σᾶς παρακαλοῦμεν, τοὺς ὁμοβ. καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλ. θεοὺς ἐπικαλούμενοι, νὰ σᾶς πείσωμεν ταῦτα (δηλ. νὰ πεισθῆτε εἰς ταῦτα). Κατ' ἄλλους: τοὺς θεοὺς ἐπικαλούμενοι, ὅπως σᾶς πείσωσι ταῦτα. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ πεῖσαι δὲν ἐξαρτ. μόνον ἐκ τοῦ ἐπιβοώμενοι (πρβ. κατ. τὸ ἐπικαλούμεθα), ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ αἰτούμεθα, ἢ τοὐλάχ. ὑπονοεῖται καὶ εἰς αὐτό. Παρὰ Θουκ. 5, 76 πολλῷ μᾶλλον ἐδύναντο πείθειν τοὺς πολλοὺς ἐς τὴν ὁμολογίαν πληρέστερον θὰ εἶχεν ὧδε: τοὺς πολλοὺς χωρεῖν εἰς τὴν ὁμολογ. κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον Ἀρφ. Βάτρ. 68 καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δύναται νά με πείσῃ νὰ μὴ ὑπάγω δι' ἐκεῖνον (τ. ἔ. νὰ μὴ ὑπάγω νὰ τὸν πάρω ἀπὸ τὸν Ἅιδην). Εὕρηται καὶ μετὰ μετοχῆς παρὰ Θουκ. 4, 17 ἔπεμψαν ἡμᾶς πράξοντας ὅ τι ἂν ὑμῖν ὠφέλιμον ὂν πείθωμεν ἵνα διενεργήσωμεν πᾶν ὅ τι ἠθέλομεν πείσῃ ὅτι εἶνε ὠφέλιμον εἰς ὑμᾶς. ὅ τι ἕκαστος ἢ ἐκ τοῦ λέγων πείθειν οἴεται ἢ στασιάζων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ λαβὼν ἄλλην γῆν οἰκήσειν, ταῦτα ἑτοιμάζεται Θουκ. 6, 17 ὅ τι ἕκαστος ἢ διὰ τῆς πειθοῦς ἢ διὰ στάσεως λαβὼν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ νομίζει ὅτι (μὲ αὐτὸ) δύναται νὰ μετοικήσῃ εἰς ἄλλην χώραν, εἰς ταῦτα καταγίνεται. Καὶ μετ' εἰδικοῦ ἀπρφ. ὡς καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν Εὐρ. Φοίν. 31 = καὶ πείθει τὸν πόσιν ὅτι (αὐτὴ) ἔτεκεν. — ἰδὼν δὲ τὰ ἱερὰ ὁ Εὐκλείδης εἶπεν, ὅτι πείθοιτο αὐτῷ μὴ εἶναι χρήματα Ξεν. Ἀν. 7, 8, 3 ὅτι δὲν ὑπάρχουν χρήματα· τὸ δὲ πείθομαί σοι μὴ ἔχειν χρήματα = πείθομαί σοι, ὅτι οὐκ ἔχεις χρήματα. οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς Εὐρ. Ἱππ. 950 δὲν δύναμαι ἐγὼ πεισθεὶς εἰς τὰς κομπολογίας σου νὰ παραδεχθῶ, ὅτι οἱ θεοὶ σκέπτονται κακῶς, προσάψας εἰς τοὺς θεοὺς ἀμάθειαν. οὐκ' ἂν πιθοίμην εὖ μεμαντεῦσθαι τάδε Εὐρ. Ἠλ. 981

δὲν δύναμαι νὰ πεισθῶ, ὅτι καλῶς ἔχει τὸ μάντευμα τοῦτο. Μετὰ τελικοῦ ἀπρφ. μᾶλλον θεοῦ σέβειν πεποιθὼς Αἰσχ. Ἑπτ. 516 τολμῶν νὰ σέβηται τὸ δόρυ του περισσότερον ἀπὸ τὸν θεόν. εἰ Κλυταιμνήστρα δ' ἐμοὶ μάλιστ' ἐπείσθη θυγατέρ' ἐκδοῦναι πόσει, ἔδωκα τἂν Ἕλλησιν, εἰ πρὸς Ἴλιον ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος Εὐρ. Ἰ. Α. 964 «εἰ (=ἐπεί, κοινῶς: «ἀφ' οὗ») Κλυτ. δ' ἐμοὶ μάλιστα (πάντων) εἰς γάμον (=πόσει, ὅπερ κατηγορηρμ.=ὥστε πόσει εἶναι) ἐπείσθη (ὑπ' Ἀγαμ.) τὴν θυγατέρα ἐκδοῦναι, ἔδωκα τἂν (=τοι ἄν, τοῖς) Ἕλλησιν (ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ 962: αἰτηθεὶς τοὐμὸν ὄνομα), εἰ ὁ πρὸς Ἴλιον νόστος (ἐνταῦθα=πλοῦς) ἐν τῷδε (τῷ κατὰ τὴν θυσίαν τῆς παιδὸς δηλ. ἐλλείμματι) ἐνόσει (=ἔκαμνεν, ἤτοι: ἐὰν τοῦτο ἦτο κώλυμα). Κατὰ ταῦτα τὸ ἔδωκα τἂν εἶνε ἀπόδοσις ὄχι τοῦ εἰ. . .ἐπείσθη, ἀλλὰ τῆς ἀπὸ κοινοῦ ὑπακουομένης ὑποθετικῆς μτχ. αἰτηθείς» Δ.Βερν. γνώμην πιθών Πίνδ. Π. 3, 28 ἴδ. τόσσαις. εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι Εὐρ. Ἱππ. 507, ἴδε χρή τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον Ο 26 ὃν σύ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Βορρᾶ πείσασα τὰς θυέλλας, ἔπεμψας ἐπὶ τὸν ἀτρ. πόντον. εἶτα ταῦθ' οὗτοι πεισθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν σε ποιεῖν Δημ. 22, 64 ἔπειτα νὰ (=πρέπει νὰ) πεισθῶσιν οὗτοι ὅτι ταῦτα ποιεῖς ὑπὲρ ἑαυτῶν; σημαίνειν, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι δΐω Α 289 εἰς τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν πιστεύω νὰ πεισθῇ. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; Ἀρφ. Θεσμ. 592 τὸν πιστεύετε εἰς αὐτὰ ποῦ λέγει; πάντα μᾶλλον ἐλπίζειν ἂν σφῶν πείθεσθαι αὐτοὺς ἢ ὅπλα λαβόντες ἐξελθεῖν Θουκ. 7, 73 ἐπίστευον ὅτι πᾶσαν ἄλλην διαταγὴν αὐτῶν (=σφῶν) ἤθελον ἀκούσῃ μᾶλλον ἢ λαβόντες ὅπλα νὰ ἐξέλθωσιν. Ὅπου τὸ σφῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πάντα. τὸ ταὐτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι (δὲν σὲ πιστεύω εἰς αὐτὰ ποῦ λέγεις) συχνὸν παρὰ Πλάτωνι. πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα Θουκ. 1, 35 ἂν ὑμεῖς πεισθῆτε εἰς ὅσα ζητοῦμεν. πείθεσθε οὖν μάλιστα μὲν ταῦτα τολμήσαντες, εἰ δὲ μή, ὅτι τάχιστα τἆλλα ἐς τὸν πόλεμον ἑτοιμάζειν 6, 34 πείθεσθε οὖν μοι μάλιστα μὲν ταῦτα (=ἃ ἐγὼ παραινῶ) ποιεῖν (διότι πείθομαι ταῦτα κατ' οὐσίαν=πείθομαι ποιεῖν ταῦτα· πρβ. πείθω τινά τι), τολμηρῶς ἀναλαβόντες αὐτά· εἰ δὲ μὴ (τολμᾶτε ταῦτα), ὅτι τάχιστα τἆλλα (ἃ ὑμεῖς ἂν ἐποιήσατε καὶ μὴ ἀπαντήσαντες τοῖς Ἀθηναίοις) ἐς τὸν πόλεμον ἑτοιμάζειν. ἔργῳ περὶ τοῦ ἤδη ὁρωμένου σφίσιν αὐτοῖς ἀξιοῦντες πεποιθέναι 2, 42 ἐμπράκτως νομίζοντες (ἔχοντες τὴν ἀξίωσιν), ὅτι πρέπει νὰ ἔχωσι πεποίθησιν εἰς ἑαυτοὺς περὶ τοῦ ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν προκειμένου κινδύνου. σκοπεῖν δὴ τοῦτον τὸν λόγον ἡμᾶς, πότερον αὐτῷ πεισόμεθα ἢ πῶς δράσομεν Πλ. Νόμ. 714 Β πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν τοῦτον (τὸν προρρηθέντα) λόγον πότερον θὰ πειθώμεθα εἰς αὐτὸν (τὸν λόγον) κέ. Ἄλλοι συντ. πεισόμεθα αὐτῷ τὸν λόγον. Μετὰ τοῦ ὥστε: καὶ τοὺς στρατηγοὺς τῶν πόλεων ἐδίδασκεν, [ὥστε] δόντα χρήματα αὐτὸν πεῖσαι ὥστε ξυγχωρῆσαι ταῦτα ἑαυτῷ Θουκ. 8, 45 καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἐσυμβούλευεν, ἀφ' οὗ δώσῃ εἰς αὐτοὺς χρήματα, νὰ τοὺς πείσῃ, ὥστε νὰ ἐπιστρέψωσι ταῦτα εἰς αὐτόν. πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ Θ 502 παύσωμεν τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας καὶ ἂς ἀναπαυθῶμεν. ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν Αἰσχ. Εὐμ. 797 ἐμοὶ πείσθητε νὰ μὴ φέρητε τὰ πράγματα βαρέως καὶ στενάζουσαι: μὴ τὸ παίρνετε κατάκαρδα· κυρ. (ὥστε) νὰ μὴ φέρητε κέ. Περὶ τοῦ χρήμασι πεισθῆναι τὴν ἀναχώρησιν Θουκ. 2, 21 ὅτι χρήμασιν ἐπείσθη ἀναχωρῆσαι, ἴδ. ἀνωτ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ,' ἄναξ Σοφ. Ο. Τ. 650 κυρ. πείσθητι, ἀφ' οὗ θελήσῃς (ἀποφασίσῃς) καὶ καλῶς σκεφθῇς. Ἀλλ' ἐν Τρ. 470 πείθου λεγούσῃ χρηστά «πείσθητι. . ὁρᾷς γάρ, ὅτι φιλανθρώπως ὁμιλεῖ» Σχ. ὅπου ὁ Df ἔγρ. πειθοῦ, ὡς καὶ ἐν Ἠλ. 1015. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὀρθῶς ἔχει ὁ ἐνεστώς, ὅταν προηγεῖται μακρὸς λόγος, ὡς ἀνωτ., ὅταν δὲ σύντομος φράσις, τότε μόνον, ἀλλ' ὄχι καὶ πάντοτε, ὁ ἀόριστος. Διότι τὸ πείθεσθαι, ὡς τὸ ἀκούειν κττ., νοεῖται ὡς ἐκ παραλλήλου γινόμενον καὶ οἷον ἐνεργοῦν πρὸς τὰ πολλὰ ὑπ' ἄλλου λεγόμενα: Ἡ ἀκοὴ πρέπει νὰ ἐνεργῇ τρόπον τινὰ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν λόγον, καὶ ἑπομένως, ἂν εἶνε μακρός, πρέπει καὶ ἡ ἀκοὴ νὰ παρίσταται ὡς διακοῦσα. Ἡμεῖς ἐν τούτοις ἔχομεν βοηθὸν τὴν ἡμετ. γλῶσσαν καὶ γνώμονα: «ἄκουε αὐτὰ ποῦ σε λέγει» λέγομεν, ὅταν προηγήθη μακρὸς λόγος, ἢ ὅταν προηγήθη καὶ σύντομος ἀλλ' ἐπανελήφθη ἂν ὅμως ἐλέχθη προηγουμένως μία φράσις ἢ ὀλίγα τινά, τότε λέγομεν: «ἄκουσε τί σου εἶπε»· ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, πειστέον χωρεῖν ἄκρων ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας Εὐρ. Ἰ. Τ. 118 «ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, πειστέον σοι χωρεῖν (ἐκεῖσε τῶν τῆς) γῆς ἄκρων, ὅπου λήσομεν κρύψαντες ἄμφω (τὸ ἡμέτερον) σῶμα» Δ. Βερν. Ἐν Ξεν. Ἀν. 1, 4, 15 ὑμῖν δὲ ὡς μόνοις πειθομένοις πιστοτάτοις χρήσεται ὁ Πανταζίδης μετ' ἄλλων κρίνει τὸ πιστοτάτοις παρέγγραπτον, τ. ἔ. ὑμᾶς δὲ ὡς μόνους εὐπειθεῖς θὰ μεταχειρίζηται καὶ εἰς φρούρια καὶ εἰς λοχαγίας· πρβ. 2, 6, 13 καὶ Κ. Π. 1, 1, 1. 2, 2, 23. Ἀπομν. 1, 2, 3 κἀλλ.

πειθώ, -όος, -θοῦς ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, τὸ πείθειν, π. Θουκ. 3, 53 τὸ πεῖσαι ὑμᾶς· οὐκ ἔστιν πελάσασθαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτὸς ἡμετέροις ἢ χερσὶ λαβεῖν, ἧπερ (ἥπερ Karsten) τε μεγίστης πειθοῦς ἀνθρώποισιν ἁμαξιτὸς εἰς φρένα πίπτει Ἀπ. Ἐμπεδ. 133 δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πλησιάσωμεν (τὸν θεὸν) μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας ἢ νὰ τὸν λάβωμεν μὲ τὰς χεῖράς μας, ὅπερ (κυρ. ἥτις) μεγίστη οὖσα ὁδὸς πειθοῦς διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν αὐ-

τῶν. Κατὰ τὴν γρ. ἧπερ: ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου εἰσέρχεται.

πεῖν ἴδ. πίνω.

πεινάω -ῶ: εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν ἐντεῦθεν οἰόμενοι τἀγαθὸν δεῖν ἁρπάζειν, οὐκ ἔστι Πλ. Πολ. 521Α ἐὰν δὲ πτωχοὶ ὄντες καὶ πειναλέοι (ἐνδεεῖς) δι' ἔλλειψιν ἰδίων ἀγαθῶν (ἄλλοι: καὶ πεινῶντες, τ. ἔ σκεπτόμενοι περὶ ἰδίων ὠφελημάτων: πῶς νὰ ἐκμεταλλευθῶσι πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν τὰ δημόσια) ἔρχονται εἰς τὰ δημόσια ἀξιώματα, νομίζοντες ὅτι ἐντεῦθεν πρέπει ν' ἁρπάξωσι τὸ ἀγαθὸν (ὅπερ ἐπιδιώκουσι), δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν γίνεται· πρβ. Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 39.

πεῖρα, Ἰων. πείρη, ἡ: πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω Σοφ. Τρ. 591 δὲν ἔκαμα ἀκόμη καμμίαν δοκιμήν. μόνη τῶν νῦν ἀκοῆς κρείσσων ἐς πεῖραν ἔρχεται Θουκ. 2, 41 = εἰς πεῖραν ἐρχομένη (δοκιμαζομένη) ἀποδείκνυται κρείσσων. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται Πινδ. Ν. 3, 70 ἐν δὲ τῇ δοκιμασίᾳ δεικνύεται ἡ τελειοποίησις, δηλ. τίνων τις εἶνε ἐξοχώτερος, ἂν μεταξὺ τῶν παίδων ὡς παῖς κτλ. Κατ' ἄλλους τὸ ὧν οὐδέτ.: διὰ τῆς δοκιμασίας ἀποδεικνύεται εἰς ποῖα πράγματα ὑπερέχει, μεταξὺ τῶν παίδων ὡς παῖς κτλ. οὐκ ἄξιον εἰπεῖν ἅ γε μηδὲ πεῖραν ἔδωκε θεῶν τινος εὐνοίᾳ καὶ τῷ προβαλέσθαι τὴν πόλιν ταύτην τὴν συμμαχίαν Δημ. 18, 195 καλλίτερον εἶνε νὰ μὴ ὁμιλήσῃ τις περὶ αὐτῶν, διὰ τὸ νὰ μὴ ἐπραγματοποιήθησαν ἕνεκα εὐνοίας θεοῦ τινος καὶ διότι ἡ πόλις ἐνισχύθη μὲ τὴν συμμαχίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν σὺ κατηγορεῖς. ἔδωκας σαυτοῦ πεῖραν ἀρετῆς, ἣν χρὴ διδόναι τὸν μέλλοντα δικαίως δώσειν Πλ. Λάχ. 189Β ἔδωκας πεῖραν (δοκίμιον, δεῖγμα) τῆς ἀνδρείας σου, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ δίδῃ, ὅστις πρόκειται νὰ δώσῃ αὐτήν, ὡς εἶνε δίκαιον. Κυρίως καὶ αἱ δύο γενικαὶ (σαυτοῦ καὶ ἀρετῆς) ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πεῖραν, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Πρωταγ. 342Α εἰ βούλει λαβεῖν μου πεῖραν ὅπως ἔχω περὶ ἐπῶν, ὅπου ἡ πλαγία ἐρωτημ. πρότασις ἐπέχει τὸν τύπον τῆς ἑτέρας γενικῆς.

πειρά ἡ: μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων Αἰσχ. Χο. 899 ἀκμαὶ τῶν ἀνδροφόνων κοπτερῶν ξιφῶν.

πειραίνω: πάντα πεπείρανται μ 37 «τετελείωνται» Εὐστάθ. δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε Πινδ.'Ι. 8(7), 24 καὶ εἰς τοὺς θεοὺς διέλυε (διεπέραινε) τὰς διαφορὰς του. πεπείρανται τάδε Σοφ. Τρ. 581 «κατείργασται» Σχ. ταῦτα εἶνε τελειωμένα.

πεῖραρ,-ᾰτος κυρ. σχοινίον, καλῴδιον· τέλος· ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι Σ 501 ἀμφότεροι δ' ἐβάδιζον νὰ τελειώσωσι τὸ πρᾶγμα (νὰ λάβωσι τὴν ἀπόφασιν τῆς δίκης) διὰ μάρτυρος διαιτητοῦ. ὕπερθεν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν Η 102 κυρ. τὰ σχοινία τῆς νίκης κρατοῦνται ὑπεράνω (ἄνωθεν) εἰς τὰς χεῖρας τῶν θεῶν, τ. ἔ. ἐκ τῶν θεῶν ἐξαρτᾶται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης· τοῦτο δὲ παρίσταται εἰκονικῶς διὰ σχοινίου, οὗ ἕλκουσι μὲν τὰ δύο ἄκρα οἱ ἐναντίοι, ἀλλὰ τὸ μέσον καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ὅλου σχοινίου εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν θεῶν. Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται Η 402 τὰ σχοινία (τὰ δίκτυα) τοῦ ὀλέθρου εἶνε ἡπλωμένα (δεδεμένα) διὰ τοὺς Τρῶας. πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν Ν 359 διηύθυναν τὴν μάχην ἐναλλὰξ πρὸς ὄλεθρον ὁτὲ μὲν τούτων, ὁτὲ δὲ τῶν ἄλλων (ἀμφοτέρων).

πειρᾱτήριον τό, πεῖρα, δοκιμασία· νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια Εὐρ. Ἰ. Τ. 967 «νικῶν δὲ τὸν περὶ φόνου ἀγῶνα (ἤ: δίκην) ἀπῆλθον (=ἀπῆρα)» Δ. Βερν.

πειράω δοκιμάζω, πειρᾱ́σω Ἀττ. (-ήσω ἐπ. ἐπείρᾱσα (-ησα ἐπ.). πεπείρᾱκα Λουκ. Ἔρωτ. 26. Συχνότερον τὸ ἀποθ. πειράομαι, -ᾱ́σομαι Ἀττ. (-ασοῦμαι Δωρ. Ἀρφ. Ἀχ. 743, -ήσομαι ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων.). ἐπειρᾱσάμην (-ησάμην ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων.) Θουκ. 2, 44. 4, 114. 117. Πλ. μόνον Γοργ. 474Α συχνότερον ἐπειράθην Θουκ. 2, 5. 33. 6, 92. Πλ. ἀείποτε σχεδὸν ὡς καὶ οἱ πλεῖστοι Ἀττ. (παθ. Θουκ. 6, 54. -ήθην ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων.). πειραθήσομαι μτγν. πεπείρᾱμαι (παθ. Ἀρφ. Σφ. 1129. -ημαι ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. ἐπεπειρέατο Ἡρ. 7, 125 = -ρηντο). πειρατέον. Τὰ σύνθετα εἶνε ἀποθετ. μετὰ παθ. ἀορ., ὡς: διαπειράομαι, διεπειράθην, ὁμοίως ἀπεπειράθ., ἐξεπειρ. Παρασχηματ. πειράζω ἰδί. ἐπ., καὶ Ἱπποκρ. καὶ μτγν. ψ 114. Λουκ. Τραγ. 149. Παρατ. πείραζε Ἀπολλ. Ῥ. 3, 10. Μέσ. -αζόμενος Ἱπποκρ. 7, 546 (ἀλλὰ -ασαμένων Corny Littré). Παθ. πειράζεται Πλουτ. 230 Β. πειρητίζω Ο 615. Προτ. πειρήτιζον Μ 257. Σύνταξις. Μετὰ γεν. πράγμ. πειρᾶν πόλιος, τειχῶν. πειράσαντες τοῦ χωρίου Θουκ 1, 61 ἀποπειραθέντες νὰ κυριεύσωσι τὸ χωρίον. Μετὰ γεν. προσ. μή μευ πειράτω Ι 345 μή μου πεῖραν λαμβανέτω (ὅπως με καταπείσῃ). Μετ' αἰτ. πειρᾷ μὲν ἴσως σε Ἀρφ. Πλ. 1067: «πειρᾶν τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ» Φώτιος. Μετὰ δοτ. πράγμ. ἔπεσι, μύθοις, ἐγχείῃ, ποσί, σφαίρᾳ κττ. πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι Β 73. Καὶ μετὰ τῆς ἐν Τ 384. Καὶ μετὰ δοτ. προσ. Ἕκτορι πειρηθῆναι ἀντιβίην Φ 225. Μετ' αἰτ. πράγμ. πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες Θουκ. 2, 19. Καὶ μετ' αἰτ. προσ. Πινδ. Π. 2, 62. Μετ' ἀπρφ. ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν Σοφ. Ο. Τ. 399. Ο. Κ. 1276. Μετὰ τοῦ ὡς, ὅπως, ἐάν, εἰ (μή)· πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω β 316. πειρώμενος ἂν ἄρα δύνωμαι... δηλοῦν Πλ. Νόμ. 638Ε. Ἁρμόδιος πειραθεὶς ὑπὸ Ἱππάρχου Θουκ. 6, 54 ἀφ' οὗ ὁ Ἵππαρχος ἐδοκίμασε νὰ ξεμαυλίσῃ, νὰ διαφθείρῃ τὸν Ἁρμόδιον. — Συνηθέστερον τὸ μέσον· πολὺ κρεῖττον τοῦ ἐρήμου ὄρους καὶ κλέ-

ψαι τι πειρᾶσθαι λαθόντας καὶ ἁρπάσαι φθάσαντας, εἰ δυναίμεθα, μᾶλλον ἢ πρὸς ἰσχυρὰ χωρία καὶ ἀνθρώπους παρεσκευασμένους μάχεσθαι Ξεν. Ἀν. 4, 6, 11· «Ἡ ἔννοια εἶνε φανερά. Δύο περιστάσεις εἶνε αἱ παραβαλλόμεναι· ἔνθεν μὲν τὸ πειρᾶσθαι κλέψαι τι τοῦ ὄρους λαθόντας (νὰ καταλάβωσί τι τοῦ ὄρους λαθραίως, χωρὶς νὰ ἐννοηθῶσι) καὶ ἁρπάσαι φθάσαντας (καθὼς καὶ νὰ προφθάσωσι φανερὰ διὰ τῆς ταχύτητος νὰ τὸ καταλάβωσι), ἔνθεν δὲ τὸ πρὸς ἰσχυρὰ χωρία (ἤδη κατειλημμένα) καὶ πρὸς ἀνθρώπους παρεσκευασμένους μάχεσθαι. Τούτων δὲ τῶν περιστάσεων προτιμοτέρα ἡ πρώτη..Ὅπως δὲ ἡ πρώτη εἶνε σύνθετος (κλέψαι λαθόντας καὶ ἁρπάσαι φθάσ.), οὕτω καὶ ἡ δευτέρα (ἰσχ. χωρία καὶ ἀνθρ. παρεσκευασμένους)» Πανταζίδης. ὅπως δὲ ὡς κράτιστα κλέπτητε καὶ πειρᾶσθε λανθάνειν, νόμιμον παρ' (Gemoll : ἆρα) ὑμῖν ἐστιν, ἐὰν ληφθῆτε κλέπτοντες, μαστιγοῦσθαι 4, 6, 15 ὅπου ὁ Πανταζίδης ἔγρ. κλέπτητε, πειρᾶσθε λανθάνειν· νόμιμον γὰρ κἑ. πάντα γιγνόμενος πειρήσεται δ 417, ἴδ. πᾶς. πειράσομαι ἐὰν δύνωμαι (μήπως, «μπᾶς καί», ἐμπορέσω) τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων Αἰσχ. Πρ. 314. ἀλλὰ τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους, σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν τὸν (Casaubonus: ἁμαρτῆτον) κρατοῦντ' ⟨οὐ χρὴ φέρειν Karsten⟩ Ἀγ. 1662 δὲν εἶνε ὑποφερτὸν οὗτοι νὰ ἐπιρρίψωσιν ἐναντίον μου ὅλα τὰ ἄνθη ἀκολάστου γλώσσης καὶ ἐκστομίσωσι τοιούτους λόγους, ὅπως (ἀφ' ἑτέρου πάλιν) δὲν εἶνε ὑποφερτὸν ὁ κρατῶν νὰ παρεκτραπῇ τῆς σώφρονος γνώμης (καὶ ν' ἀντεπεξέλθῃ βίᾳ ἐναντίον τῶν κρατουμένων). Προετίμησα τῶν πλείστων ἄλλων τὴν διόρθ. τοῦ Karsten, δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ διότι κατὰ τὴν διόρθ. ταύτην μόνην ἐξηγεῖται πῶς ἐξερρύησαν αἱ συμπληρούμεναι λέξεις (δηλ. ἕνεκα τῆς ὁμοίας ἀρχῆς, ὡς ἀλλ. ἕνεκα τοῦ ὁμοίου τέλους). Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἐφήρμοζον πάντες οἱ διορθοῦντες τὰ ἀρχαῖα κείμενα τὸν ψυχολογικὸν τοῦτον νόμον, ὅστις ἐπικυροῦται διὰ πάντων τῶν αἰώνων.Καὶ τὰ ἀρχαῖα χ/φα καὶ τὰ σημερινὰ καὶ τὰ πάντων τῶν αἰώνων δεικνύουσιν, ὅτι αἱ παραλείψεις κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον σχεδὸν πάντοτε γίνονται. Ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ καὶ τὸν κρατοῦντα γ'οὐ πρέπει, ἀλλὰ τὸ γ', καίτοι ὀρθὸν κατὰ νόημα, παρεμποδίζει ἄλλως.—λύπη οὐχ ὧν ἄν τις μὴ πειρασάμενος ἀγαθῶν στερίσκηται Θουκ. 2, 44 λυπεῖταί τις οὐκ ἐπ' ἀγαθοῖς, ὧν ἂν μὴ πειρασάμενος στερίσκηται: τὰ ὁποῖα στερεῖταί τις, χωρὶς νὰ τὰ δοκιμάσῃ. οὐδ' ἂν σφῶν πειρασαμένους αὐτοὺς τῶν Λακεδαιμονίων δοκεῖν ἧσσον ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον, ὅσῳ δικαιότερα πράσσουσιν, εὔνους ἂν σφίσι γενέσθαι Θουκ. 4,114 καὶ ἂν αὐτοὶ ἤθελον δοκιμάσῃ αὐτούς, δηλ. τοὺς Λακεδ., νομίζει ὅτι ὄχι ὀλιγώτερον ἀλλὰ πολὺ περισσότερον, καθ' ὅσον καὶ αἱ πράξεις των εἶνε δικαιότεραι, ἤθελον γίνῃ εὐνοϊκοὶ πρὸς αὐτούς. οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί Ἀπ. Εὐρ. 402, ἴδ. ἑρματίζω. εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης Ἀπ. Σοφ. 525 ἐὰν δὲν ἔχεις δοκιμάσῃ τὴν ξενιτείαν. τῇ δὲ αὐτῇ ἰδέᾳ ἐκεῖνά τε ἔσχον καὶ τὰ ἐνθάδε νῦν πειρῶνται (ἐνν. σχεῖν) Θουκ. 6, 76 τῷ δ' αὐτῷ τρόπῳ ἐκεῖνά τε (τὰ ἐκεῖ, τὰ ἐν τῇ κυρίως Ἑλλάδι) κατέσχον (ἔλαβον εἰς τὴν ἐξουσίαν των) καὶ τὰ ἐνθάδε νῦν πειρῶνται κατασχεῖν. πότερον ὑπ' ἄτης ἢ θανεῖν πειρωμένη; Εὐρ. Ἱππ. 276 «πότερον ὑπ' ἄτης (ἀσιτεῖ) ἢ θανεῖν πειρωμένη; Τὸ ὑπ' ἄτης = ὑπὸ θεόθεν ἐπισκηψάσης αὐτῇ βλάβης... ἤτοι: τῆς θεόθεν παραφροσύνης της· ὥστε... τὰ δύο αἴτια τῆς ἀσιτίας εἶνε 1) ἂν ἡ Φαίδρα ἀσιτεῖ ὡς πάσχουσα τὰς φρένας καὶ μὴ ἔχουσα ἐπίγνωσιν τῶν πράξεών της, καὶ 2) ἂν ἀσιτεῖ ἔμφρων καὶ ἐν ἐπιγνώσει, διότι θέλει ν' ἀποθάνῃ αὐτοκτονοῦσα» Δ. Βερν. ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι Β 73 θὰ τοὺς δοκιμάσω μὲ λόγια. πεπείραμαι μύθοισιν γ 23 εἶμαι δεδοκιμασμένος ἐν λόγοις. τούτων καὶ πεπειραμένοις ἄν τι γένοιτο καὶ ὑμῖν Θουκ. 5, 111. ἴδ. γίγνομαι. Ἐν τῷ ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται μ 37 τὸ πεπείρανται («τετελείωνται» Εὐστάθ.) εἶνε τοῦ πειραίνω. Τὸ δ' ἐπεπειρέατο παρ' Ἡροδ. = ἐπεπειρ̂αντο. ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο δ 119 καὶ νὰ κάμῃ κάθε ἀπόπειραν (ἵνα βεβαιωθῇ).

πείρω (ῥ. περ—, πρβ. περόνη) διατρυπῶ, ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. ἔπειρα Α 465. Στρβ. 13, 1, 38. διαπείρας Εὐρ. Φοιν. 26. ἀνα— Ἡρ. 4, 103. ἀμπ— Β 426. Παθ. περιεπάρην Λουκ. Ἀλ. 51. ἀναπαρῆναι Μάχ. παρ' Ἀθην. 349 C. ἀναπᾰρείς Ἡρ. 4, 94. ἐμπαρείς Πλουτ. 298 A (ὅπερ δὲν εἶνε τοῦ ἐμπαρίημι, ὡς τινες νομίζουσι, διότι καὶ εἰς τὸ νόημα δὲν ἁρμόζει, ἀλλὰ τοῦ ἐμπείρω). — πέπαρμαι Λουκ. Τραγ. 298.-μένος ἐπ., Ἀρχιλ. Ἀπ. 84. ἀμπ— ὁ Μεγαρεὺς παρ' Ἀρφ. Ἀχ. 796. πέπαρτο Ὕμν. Ἀπόλλ. 1, 92. Μτφ. ὀδύνῃσι πεπαρμένος Ε 399 ὑπὸ πόνων διαπεπερασμένος,ὑπὸ διαπεραστικοῦ πόνου κατεχόμενος. χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσι ἕκητι πεπαρμένος δι' ὀστέων Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 84 τῇ βουλήσει τῶν θεῶν χαλεπαῖς ὀδύναις μέχρι ὀστέων πεπαρμένος.

πεῖσα ἡ (πείθω) πειθώ, εὐπείθεια· τῷ δ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε υ 23 ἡ καρδία του ἔμεινεν ἐν ὑπακοῇ, ἥσυχος. Εἰς τοῦτον τὸν στ. ἀναφέρεται τὸ χωρίον τοῦ Πλουτ. 453 C: Ἔρωτι γὰρ οὐδ' αὐτῷ πολλάκις ἔχοντι κατὰ χώραν, ἐν τῇ Ὁμηρικῇ πείσῃ, μένοντα τὸν θυμόν οὐδ' αὐτῷ γὰρ Ἔρωτι ἔχοντι πολλάκις τὸν θυμὸν μένοντα κατὰ χώραν, ἐν τῇ Ὁμηρικῇ πείσῃ, τ. ἔ. ὁ θυμὸς τοῦ Ἔρωτος δὲν μένει πολλάκις κατὰ χώραν, δηλ. ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ὑπακοῇ, ἥσυχος καὶ ἀτάραχος. Τὸ ἐν τῇ Ὁμηρ. πείσῃ εἶνε εἰδικωτέρα ἐπεξή-

γησις του κατὰ χώραν, ὅπερ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ὀβελισθῇ. Ὁ Γ. Παπαβασιλείου διόρθ. ἐν τῇ Ὁμηρικῇ ποιήσει πείση(!), παρεκλαβὼν τὸ πείση ὡς ῥῆμα ἐν οὐ δέοντι.

πεῖσμα τό: οὐδὲ πεῖσμα τῶν σωτηρίων (ἔγραψα: πεισμάτων σωτηρίων, ἢ -ίου) ἐς γῆν ἐνεγκεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 773 οὐδὲ ταχὺ (ῥᾴδιον) ἐνεγκεῖν εἰς γῆν πεῖσμα ἐκ τῶν σωτηρίων.

πελάγιος 3, καὶ 2 Ἀττ., σπαν. πελάγειος· πλοῦν καὶ πολὺν καὶ πελάγιον Δημ. 50, 20 πλοῦν καὶ μακρυνὸν καὶ διὰ μέσου τοῦ πελάγους (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀκτοπλοΐαν).

πέλαγος -εος τό. Καὶ μτφ. κακῶν πέλαγος ἐς τόδ' ἤγαγες (ἐνν. παῖδα) Εὐρ. Ἡρ. Μ 1087 = ἤγαγες τὸν παῖδα εἰς τόδε πέλαγος κακῶν. κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα Αἰσχ. Πέρ. 436, ἴδ. ῥήγνυμι.

πελάζω (πέλας) πλησιάζω, ποιητ. καὶ φέρω πλησίον ὡς πάντοτε σχεδὸν Ὅμ., ποιητ., σπαν. Ἡρ., -άσω Εὐρ. Ἠλ. 1332, χορ. κάλλ., καὶ πελῶ Σοφ. Φιλ. 1150. Ο. Κ. 1060. Αἰσχ. Πρ. 298 κάλλ. ἐπέλασα ἐπ. ποιητ. καὶ Ἡρ. 2, 19 κάλλ. (ἐπέλασσε Φ 93). Μέσ. μτβ. πελασαίατο Ρ 341. ἐπελάσσατο Ὀππ. Κυνηγ. 1, 213. Παθ. πελάζομαι πλησιάζω ἐπ. καὶ τραγ. πελάσθην Ε 282. γ' πλ. πέλασθεν Μ 420. -ασθῆναι, -ασθείς Σοφ. Ο. Τ. 213. Φιλ. 1327. ἐπλάθην Τραγ. Αἰσχ. Πρ. 925. Εὐρ. Ῥ. 347 χορ. 920. Ἀνδρ. 25. Τρ. 203 χορ. ἀόρ. β' ἔπλητο, πλῆτο, ἔπληντο, πλῆντο ἐπ. Πρκ. πέπλημαι μ 108. Σιμων. Ἀμ. Ἀπ. 31 (πεπλέαται Bergk τρισυλλάβως = πέπληνται, ἀντὶ τοῦ πεπλήαται). Δωρ. πέπλᾱμαι. Ῥημ. ἐπ. ἄπλᾱτος Σοφ. Τρ. 1093, ἀλλὰ πλαστός ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 53 πρόσπλαστος Πρ. 742 (πλατός, πρόσπλατος Elmsl.). Παρασχηματ. πελάω μτβ. καὶ ἀμτβ. πελάει Ὀππ. Κυνηγ. 1, 515. Ἄρατ. 74. ἐπ. πελάαν Ὕμν. Ὁμ. 7, 44. προστ. πέλᾱ ποιητ. ἀνών. παρὰ Πλουτ. 457 C. — πελάθω ἀμτβ. μόνον ἐνεστ., δραμ. (ὅπερ δὲν δέχεται ὁ Nauck, πανταχοῦ διορθῶν πλάθειν, ὅπερ ὅμως δὲν ἁρμόζει εἰς Ἀρφ. Βατρ. 1265), καὶ πλάθω τραγ. — πλάθεται Ἐπίγρ. Πλουτ. Ἀράτ. 14. — πίλνημι (πιλνάω) μτβ. καὶ ἀμτβ. πιλνᾷ Ἡσ. Ἔργ. 510. πιλνᾷς Ὕμν. Δήμ. 115 (ὃ διορθοῦται). πίλναμαι Τ 94. ἐπι-ζ 44. πίλνατο Ψ 368. Ἡσ. Θε. 703. προσεπ-ν 95. — πεζ. πλησιάζω (πλησίον, ῥ. πλα—) ἀμτβ. (μτβ. Ξεν. Ἱππικ. 2, 5), ὁμαλόν —άσω, ἐπλησίασα, πεπλησίακα, πλησιασθείην ἀμτβ. Εὐρ. Ἠλ. 634. νῦν πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος θοᾶν ὠκυάλων νεῶν Σοφ. Αἴ. 710 «ἐγγίσαι τῶν νεῶν» Σχ. τώρα εἶνε δυνατὸν (εὔκολον) τὸ λευκὸν λαμπρὸν φῶς (πρβ. τὸ ἡμέτ. «ἄσπρη ἡμέρα») νὰ πλησιάσῃ τὰ πλοῖα. πάντας πέλασε χθονί Θ 277 τοὺς ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν, τ. ἔ. τοὺς ἔρριψε κατὰ γῆς. ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί Ξ 435 τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ἅρμα καὶ τὸν ἔβαλαν κατὰ γῆς. βαῖνε λάξ, ἐπὶ τραχήλου βαῖνε, καὶ πέλα χθονί Ἀπ. Ἀδ. Λυρ. Bergk 3 σ. 695 (Πλουτ. 457 C) «καὶ τρίβε τὴ μούρη του κατὰ γῆς» («κάμε τον νὰ φάγῃ χῶμα»). πρβ. παῖδ' ἐν χθονὶ καλλιχόρῳ ποικίλαις τέχναις πέλασσεν (ἐνν. χθονί) Βακχυλίδ. 10, 32 ἃ οὕτως ἐξηγῶ: ἐν τῇ καλλιχόρῳ χθονὶ διὰ δολίων τεχνῶν (πανουργιῶν) τὸν ἐπλησίασεν εἰς τὴν γῆν: «τὸν ἔκαμε νὰ φάγῃ χῶμα», τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς. ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασσα θαλάσσῃ στῆθος ξ 350 καταβὰς (κάτω ἀπὸ τὸ) λεῖον (καλῶς ἐξεσμένον) ἐφόλκαιον ἐπλησίασα τὸ στῆθός μου εἰς τὴν θάλασσαν (διὰ νὰ μὴ κάμω κρότον). αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν Εὐρ. Ἑλ. 361, ἴδε λαιμόρρυτος. πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει ἡμῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας Σοφ. Ἠλ. 496, ἴδ. ἔχω. κράτει δὲ πέλασον Πινδ. Ὀ. 1, 78 «τῇ νίκῃ δὲ πέλασον· ἵνα κρατήσω αὐτοῦ» Σχ., δός μοι τὴν νίκην. δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως πελάσας Αἰσχ. Πρ. 164 δέσας με ἀγρίως δι' ἀλύτων δεσμῶν (ἀλύσεων). ἔπος ἐρέω, ἀδάμαντι πελάσσας Ἡρ. 7, 141 πλησιάσας αὐτὸ εἰς τὸν ἀδάμαντα, τ. ἔ. ὁ λόγος μου θὰ εἶνε τόσον σταθερὸς καὶ βέβαιος, ὅσον ὁ ἀδάμας: ἀδαμαντόδετον. Τὸ πελάσσας, διότι κυρ. ὁμιλεῖ ὁ Ἀπόλλων. φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων πελᾶτε Σοφ. Φιλ. 1149 «οὐκέτι φεύξεσθέ με, οὐκέτι μετὰ φυγῆς καὶ φόβου προσπελάσετέ μοι» Σχ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασσον εὐνοίᾳ πάσῃ πελάταν Σοφ. Φιλ. 1163 ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν, ἐὰν πως σέβεσαι τὸν ξένον (δηλ. ἐμέ, τὸν χορόν), πλησίασον τὸν μετὰ πάσης εὐνοίας πλησιάζοντά σε, τ. ἔ. ὅπως φέρομαι ἐγὼ πρὸς σέ, οὕτω φέρου καὶ σὺ πρὸς ἐμέ. ἤ που τὸν εἰρέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶσ' (περῶσ' Hartung) Οἰάτιδος εἰς νομὸν (ὁ αὐτ.: ἐκ νομοῦ) πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις Ο. Κ. 1059 βεβαίως θὰ πλησιάζωσιν εἰς τὸν δυτικὸν νομὸν τῆς Οἰάτιδος νιφάδος πέτρας («τὴν καλουμένην λείαν πέτραν ἢ τὸν Αἰγάλεων» Σχ.) διὰ τῶν πώλων ἢ διὰ τῶν ἁμιλλωμένων ταχέων ἁρμάτων φεύγοντες. οὐκοῦν πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκραίρῳ βοΐ; Αἰσχ. Ἱκ. 304 πελάζων ἐποχεύει τῇ βοΐ; Ὁ Schütz διόρθ. ἐπ' εὐκραίρῳ βοΐ. λιταῖσί σε θεοκλύτοις ἀπύουσαι πελαζόμεσθα Ἑπτ. 129 διὰ τῶν ἱκετευτικῶν τῶν θεῶν ἐπικλήσεων πλησιάζομεν πρὸς σέ. ἀσπίδες ἔπληντ' ἀλλήλῃσι Δ 449 ἐπλησίασαν, συνεκρούσθησαν πρὸς ἀλλήλας. αὐταὶ δ' αἰθέριαι πλῆνται μεγάλοισι θυρέτροις Ἀπ. Παρμενίδ. 1, 13. ἴδ. πίμπλημι. ὅτε μοι γυμνὴ γλυκεροῖς μελέεσσι πέπλησαι Ἀνθ. 5, 47 ὅτε γυμνὴ ἔχεις πλησιάσῃ εἰς τὰ γλυκερὰ μέλη μου. τὰ δ' ἄλλα πεπλέαται ξύλα Ἀπ. Σιμων. Ἀμ. 31 Α = πέπληνται (ἴδ. τοὺς τύπους τοῦ ῥήμ.). μηδὲ πλασθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ Αἰσχ. Πρ. 925 μηδὲ πελασθείην (πλησιάσαιμι: νὰ μὴ

γίνῃ σύνευνος) τινὶ τῶν οὐρανιώνων ὡς γαμέτη. πελάσας δ' ἐς τὸν ἀριθμόν Ἡρ.2, 19 ὅταν πλησιάσῃ εἰς τὸν ἀριθμόν. τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν Σοφ Ἠλ. 220, ἴδ. ἐριστός. Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; Ἀρφ. Βατρ. 1265 τίποτε ἀκούων τὸν κόπον (τὸν ἀγῶνα), ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες σφάζονται, οὐ πλησιάζεις εἰς βοήθειαν; Ἐκ τῶν Μυρμιδόνων τοῦ Αἰσχύλου. τίς σε τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων κορᾶν (Blaydes: ἆρα) Πανὸς ὀρεσσιβάτα πατρὸς πελασθεῖσ' (Lachmann: προσπελασθεῖσα) ἢ σέ γ' εὐνάτειρα (Arndt: γε θυγάτηρ) Λοξίου; Σοφ. Ο. Τ. 1099 τίς σε, τίς τῶν μακροβίων Νυμφῶν σε ἐγέννα ἐλθοῦσα εἰς στενὰς σχέσεις (=μιγεῖσα, πρβ. Τραχ. 17) μὲ τὸν ὀρειβάτην Πᾶνα, ὥστε νὰ γίνῃ πατήρ σου, ἢ σε ἐγέννα σύνευνός τις τοῦ Λοξίου; Πρβ. Εὐρ. Ῥῆσ. 911. 920.

πέλᾰνος ὁ, «Ἀττικοὶ λέγουσι πέλανον πᾶν τὸ πεπηγός» Μ. Ἐ. 695, 15. ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον Αἰσχ Εὐμ. 264= δεῖ σε ἀντιδοῦναι (ἡμῖν) ἐρυθρὸν πέλανον ῥοφεῖν (ἵνα ῥοφῶμεν) ἀπὸ ζῶντος ἐκ τῶν μελῶν: ὀφείλεις νὰ μᾶς δώσῃς εἰς ἀποζημίωσιν ἐρυθρὸν αἷμα πηκτόν, ἵνα τὸ ῥοφῶμεν ἀπὸ σοῦ ζῶντος ἐκ τῶν μελῶν σου. πρβ.Πέρ. 818 πέλανος αἱματοσφαγὴς = πέλανος ἐκ τῆς σφαγῆς τοῦ αἵματος (τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ). ἐκ δ' ὄμορξον ἀφρώδη πέλανον Εὐρ. Ὀρ. 220 «τὸν περιπεπηγότα τῷ στόματι ἀφρὸν» Ἡσύχιος.

πέλᾰς ἐπίρ πλησίον, καὶ τοπικῶς καὶ χρονικῶς καὶ ἐπὶ συγγενείας· ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας (ἐνν. οὔσης) Σοφ. Ὀ. Κ. 83. καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας Εὐρ. Ἡρακλ. 246, ἴδ. ἀγχόνη. σχεδὸν τύχα πέλας φόνου Φοίν. 1304 τ.ἔ. ἡ τύχη τοῦ φόνου σχεδὸν πέλας ἐστίν, «ὁ εἱμαρμένος τοῖς ἀδελφοῖς φόνος ἄντικρυς πλησίον ἐστί» Σχ. ὁ πέλας (οἱ πέλας) ὁ ἄλλος, οἱ ἄλλοι, καὶ μάλιστα παρὰ Θουκ. καὶ Τραγ. πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Αἰσχ. Πρ. 351 «κατὰ πολὺ ἐγεννήθης κρείττων καὶ βελτίων εἰς τὸ φρονίμους ποιεῖν καὶ σωφρονίζειν ἑτέρους παρὰ σεαυτόν» Νέ. Σχολ. σῶσόν νυν αὐτὸν μηδ' ἔρα τοῦ τῶν πέλας Εὐρ. Ἑκ. 996 οὕτω διώρθ. τὴν γρ. τῶν πλησίον ἢ τοῦ πλησίον ὁ Δ. Βερν. τ. ἔ. σῶσον τοίνυν αὐτὸν (τὸν χρυσόν), μηδ' ἔρα τοῦ (χρυσοῦ) τῶν πέλας· ἴδε πλησίον. δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη Θουκ. 1, 141, ἴδ. ἐπιτάσσω.

πελταστής ὁ: πεντακισχιλίους τῶν ναυτῶν πελταστὰς ποιησάμενος, ὡς ἅμα καὶ πελτασταῖς ἐσομένοις Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 1 ἐν οὐ δέοντι ὀβελίζονται αἱ λέξεις ὡς.. ἐσομένοις, ὡς τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνουσαι, διότι φαίνεται ὀρθὴ ἡ διόρθ. τοῦ Madvig: πεντακισχιλίοις τῶν ναυτῶν πέλτας ποιησάμενος, ὡς ἅμα καὶ πελτασταῖς ἐσομένοις.

πέλω εἶμαι (ἀρχῆθεν: στρέφω, κινῶ, ἐμαυτόν, πρβ πωλέομαι) ἐπ. ποιητ. (παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόνον ἐνεστ. καὶ πρτ., παρὰ Τραγ. μόνον ἐνεστ., παρὰ δ' Ἀρφ. μόνον ἅπαξ παρατ. Ἀπρφ. πέλεναι Παρμενίδ. παρὰ Πλάτ. Σοφ. 244Ε), σπανιώτατα πεζ.: [Πιττακ.] παρὰ Διογ. Λα.1, 4, 10. Ἀρεταῖ. 81,20. Πέμπελ. π. Στοβ. 79, 52. Μέσ. μόνον Ἀρχύτ π. Στοβ. 1, 71. πέλῃ, πέλοις, πέλοι, πέλε, πέλειν ἰδίως Τραγ.καὶ ἄλλ. ποιητ. πέλουσα Αἰσχ. Πρ. 924. ἔπελες Πίνδ. Ὀ. 1, 46, συνήθ. πέλον ἐπ., Θεόκρ. 21, 11. Ἀρφ. Εἰρ. 1276 ἐξάμ. ἔπλε (Δ. Γ. ἦεν) Μ 11. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ τὸ πέλομαι, πέληται, -ώμεθα, -ωνται ἐπ., πέλοιτο Χ 443. Αἰσχ. Ἀγ. 267.προστ. πέλευ Ω 219. πέλεσθαι Ἀπ. Ῥ. 1,160 κἀλλ., πελόμενος Αἰσχ. Ἱκ. 129.818 χορ. πλόμενος Ἀπ. Εὐφορί. 55. ἐπι- (προσερχόμενος) η 261 κἀλλ. Σοφ. Ο. Τ. 1314, περι-(περικινούμενος) Ψ 833 κἀλλ. ἐπέλοντο Ι 526. Ἀπ. Σιμων. Κ. 36. πελέσκεο Χ 433, -σκεο Ἡσ. Ἀπ.31 (Κ.).Κατὰ συγκοπὴν ἔπλεο καὶ ἔπλευ ἔπλετο ἐπ., ἀνθ' οὗ λέγεται πέλεν ἀναύξητον. Ἰσχυρὸς παρασχηματισμ. πωλέομαι (ὃ ἴδ.) ἐπ. ποιητ. καὶ Σόλ. ἐν Νόμ. παρὰ Λυσ. 10, 19. (Ἧττον ὀρθὸν τὸ παραδεδομένον πολοῦνται). συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν Ο 237 ἡνωμένη ἐὰν εἶνε προέρχεται καὶ ἐκ πολὺ ἐλεεινῶν ἀνδρῶν ἡ ἀνδρεία: καὶ πολὺ ἐλεεινοὶ ἄνθρωποι, ὅταν εἶνε ἡνωμένοι, δύνανται νὰ κατορθώσωσί τι. ἀλλὰ κακοῖς μὲν κάρτα πέλει κρατέουσιν ἀπιστεῖν Ἐμπεδ. Ἀπ. 5 ἄγομαι νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ κάρτα πέλει ἔχει καλῶς, τ. ἔ. σφόδρα ὑπάρχει: ἀλλὰ τοῖς κακοῖς σφόδρα ὑπάρχει (ἤτοι: τοῖς κακοῖς ἔθος ἐστὶ μάλιστα) τοῖς ἐπικρατοῦσιν (τ. ἔ. ταῖς κρατούσαις δόξαις) ἀπιστεῖν· ἴδ. ἀπιστῶ· ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄστρων ναύταις ἀριθμὸς πέλει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 668, ἴδ. ἀριθμός. ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ψ 69 κυρ. ἐμοῦ ἐπιλελησμένος ἐγένου: ἐμὲ ἐλησμόνησες. τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται ν 60 τὰ ὁποῖα εἶνε ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπαπειλοῦσι τοὺς ἀνθ. κακῶς ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ Ι 324 αὐτὴ ἡ ἰδία κακῶς ἔχει, στερεῖται τροφῆς. κἀκ τῶνδέ μοι λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει Σοφ. Ἠλ. 264 καὶ ἐκ τούτων ἐξαρτᾶται ἐπίσης νὰ λάβω καὶ νὰ στερῶμαι. τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται Αἰσχ. Ἑπτ. 753 τὰ δὲ ὀλέθρια (κύματα) ἐπερχόμενα δὲν παρέρχονται (ἀβλαβῆ)· ἴδ. πρόπρυμνος. Ἡ διόρθ. πενομένους παρέρχεται προέρχεται ἐκ παρανοήσεως. αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλῃ Αἰσχ. Εὐμ. 199 σὺ αὐτὸς δὲν εἶσαι (κυρ. δὲν ἀναστρέφεσαι ὡς) συνένοχος εἰς ταῦτα. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Σοφ. Ἀντ. 990, ἴδ. ἐκ.

πελώριος 3: τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ Αἰσχ. Πρ. 160 τὰς πρὶν μεγάλας ἐξουσίας («τοὺς Τιτᾶνας καὶ τοὺς τούτων νόμους» Σχ.) νῦν ἐξαφανίζει (ὁ Ζεύς).

πέλωρος 3. Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ Wilamowitz τὸ ὑπερθ. ἐν Θεοκρ. Ἐπιγρ. 18,5 τοὶ Συρακούσσαις ἐνίδρυνται, πελωρίστᾳ (Wilamow.: πέλωρις τῇ) πόλει οἳ ἐν Συρακούσαις ἐνίδρυνται, τῇ μεγίστῃ πόλει.

πεμπαστής ὁ: ἦ καὶ τὸν Περσᾶν αὐτοῦ τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν μυρία πεμπαστὰν... ἔλιπες; Αἰσχ. Πέρ. 982 αὐτοῦ ἆρά γε κατέλιπες καὶ τὸν κατὰ πάντα πιστόν σου ὀφθαλμὸν (δηλ. ἔφορον, ἐπόπτην) τὸν ἀριθμοῦντα (πεμπάζοντα) μυριάδας Περσῶν;

πεμπταῖος 3: πεμπταῖα λογίζομαι τὰ παρ' ὑμῶν ἐν τοῖς Φωκεῦσι γενέσθαι Δημ. 19, 59 λογαριάζω, ὅτι ἡ εἴδησις τῶν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ ἐκκλησίᾳ γενομένων ἔφθασεν εἰς τοὺς Φωκεῖς ὕστερον ἀπὸ πέντε ἡμέρας.

πέμπω, πέμψω, ἔπεμψα, πέπομφα, ἐπεπόμφειν. Μέσ. ἁπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλὰ ἀπο-, ἐκ-, προ-, μετα- πέμπομαι, -πέμψομαι, -επεμψάμην ὁμαλ. Παθ ἐπέμφθην, πεμφθήσομαι μτγν. πέπεμμαι, πεμπτός, -τέος. Ὁ Ὅμ. ἐκ μὲν τοῦ μέσου τύπου ἔχει μόνον τὸ ἐκπέμψασθε (υ 361), ἐκ δὲ τοῦ παθ. οὐδέν. Ὁ δ' Ἡσί. οὔτε μέσον ἔχει οὔτε παθ. Ἐκ τῶν διαφόρων συντάξεων, αἵτινες ἄλλως οὐδεμίαν δυσκολίαν παρέχουσιν, ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ πρὸς ἀπρφ. σύνταξις, ἥτις εἶνε καὶ ἀρχαιοτέρα τῆς πρὸς μέλλ. μετοχῆς. πέμπω τινὰ φέρειν (Γ 116), ἄγειν (Ω 419), πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς (Σοφ. Ἠλ. 406), καὶ πέμπω τινὰ ἐροῦντα, μαντευσόμενον κττ. τὴν σὺν νηῒ Ἀχαιοὶ ἐς Χρύσην πέμπουσιν Α 390 στέλλουσι (κατ' ἄλλους: συνοδεύουσι). μῶν τί μοι νέα πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακά; Σοφ. Φιλ. 1266 ὅπου τὸ πέμποντες = διὰ τῶν πλοίων φέροντες (φέροντες ἐξ ἄλλου μέρους). ‖ συνοδεύω, παραπέμπω, διαβιβάζω τινὰ πέραν, ὡς ἑταῖροι, οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης δ 560 οἱ ὁποῖοι ἤθελον συνοδεύση αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὰ εὐρέα νῶτα τῆς θαλ. ὄφρα σε πέμψω πατρὸς πρὸς δῶμα ζ 255 ἵνα σε συνοδεύσω εἰς τὸ δῶμα τοῦ πατρός Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν λ 626 ὁ Ἑρμῆς μὲ συνώδευσεν (ὅθεν καὶ πομπός, ψυχοπομπός). Οὕτως ἑρμηνευτέον τὸ Σοφ. Φιλ. 496 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμους ἀφ' οὗ αὐτὸς παρασκευάσας πλοῖον μὲ συνοδεύση, νὰ μὲ ὁδηγήσῃ σῶον εἰς τὴν πατρίδα. Τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ἐπιβάλλει τὸ κατωτ. πομπόν, ὅπερ προϋποθέτει πως τὸ πέμψαντα. Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων Αὐτ. 133=ὁ συνοδεύων· πρβ. πομπαῖος, καὶ 913 λυπηρῶς δὲ μὴ πέμπω σε μᾶλλον τοῦτ' ἀνιῶμαι «ὅτι λυπηρῶς καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν» Σχ. πέμπετέ μ' εἰς ὄρος Εὐρ. Ἱππ. 215 ἀκολουθεῖτέ με 'ς τὸ βουνό. ὀθούνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ Σοφ. Τραχ. 571 διότι τελευταίαν σὲ διεβίβασα ἐγώ. ἕταρον πέμπ' Ἀϊδόσδε Ψ 137 συνώδευεν εἰς τὸν Ἅιδην. εἵματα πέμψω καὶ σῖτον π 83 θὰ δώσω μαζί σου ἐνδύματα καὶ τρόφιμα. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν ο 74 τ.ἔ. πέμπειν ὅποι ἂν βούληται, ἐξαποστέλλειν. τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται Πινδ. Π. 2, 67 τοῦτο τὸ μέλος ὡς Φοινικικὸν ἐμπόρευμα πέμπεταί σοι ὑπὲρ τῆς λευκῆς θαλάσσης. βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν πέμπων ἔπεμψεν Σοφ. Αἴ. 738 ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔστελλε (διὰ νὰ κάμωμεν) τοῦτον τὸν δρόμον, βραδέως ἔστειλεν ἡμᾶς. Καὶ παθητ. δεινοτάτας πεμφθεὶς κελεύθους Ἠλ. 1163 πεμφθεὶς (ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς) δυστυχεστάτας ὁδούς. κοινῷ κηρύγματι πέμψας Ἀντ. 162 προσκαλέσας αὐτοὺς (=μεταπεμψάμενος τὴν λέσχην τῶν γερόντων) διὰ κοινοῦ κηρύγματος. Ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης καὶ μέσον· τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; Εὐρ. Ἑκ. 977 κυρ. «τί μετεπέμψω τὴν ἐμὴν ἐκ τῶν δόμων ἔλευσιν; ἤτοι: τί μ' ἐκ δόμων μετεκαλέσω», Δ. Βερν. καθ' ὃν τὸ τί χρῆμα ἐντονώτερον τοῦ ἁπλοῦ τί, διατί; πρβ. τὸ ἡμέτ. «τί πρᾶγμα-»; ἐς αἰθέρα νιν πεμφθεῖσαν (Ῥόδον) ἐᾷ κεφαλᾷ ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι Πινδ. Ὀ. 7, 68 ὅταν ἡ νῆσος ἀναδοθῇ εἰς τὸν αἰθέρα (ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς), θὰ εἶνε ἐν τῷ μέλλοντι γέρας εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, δηλ. εἰς τὸν Ἥλιον. κἀπογυμνάζων στόμα χαρᾷ ματαίᾳ θνητὸς ὢν ἐς οὐρανὸν πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη Αἰσχ. Ἑπτ. 428 καὶ γυμνάζων τὴν γλῶσσάν του μετὰ χαρᾶς ἀνοσίου, ἐν ᾧ εἶνε θνητός, πέμπει εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸν Δία μεγαλόφωνα πομφολυγώδη ῥήματα. πρβ. ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις, βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν Σοφ. Φιλ. 845 ἃ δ' ἂν βούλῃ ἀποκρίνεσθαί μοι, μὴ φώνει μέγα, ἀλλ' ἠρέμα καὶ ἡσύχως διαλέγου. πρβ. ἐς οὓς ἀεὶ πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον Εὐρ. Ὀρ. 617 ἑκάστοτε διαβιβάζουσα εἰς τὴν ἀκοήν σου λόγους, οἱ ὁποῖοι νά σε διαθέτουν ἐχθρικώτερον. ἢ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου Αἰσχ. Εὐμ. 34 ἀληθῶς δεινὰ μὲν εἰπεῖν δεινὰ δ' ἰδεῖν ἠνάγκασάν με ἐξελθεῖν («μὲ ἐγύρισαν ὀπίσω») ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἀπόλλωνος· «τὰ δεινὰ ἐξέπεμψέ με τοῦ μαντείου· ἰδοῦσα γὰρ Ὀρέστην ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ τὰς Ἐρινύας κοιμωμένας ἔξεισι τεταραγμένη» Σχ. ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι (Heath: πέμψαι) Αἰσχ. Εὐμ. 203 ἐχρησμοδότησα τιμωρίαν διὰ τὸν πατέρα, πέμψας αὐτὸν (Ὀρέστην). μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς Σοφ. Ἠλ. 406 διὰ νὰ προσφέρω χοὰς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρός μου. γράψας ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην Εὐρ. Ἰ. Α. 99 ἔστειλα πρὸς τὴν σύζυγόν μου νά μοι στείλῃ τὴν θυγατέρα μου ὡς μέλλουσαν νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ τὸν Ἀχιλλέα. ἐψηφίσαντο ναῦς ἑξήκοντα πέμπειν εἰς Σικελίαν καὶ στρατηγοὺς αὐτοκράτορας... βοηθοὺς μὲν Ἐγεσταίοις πρὸς Σελινουν-

τίους, ξυγκατοικίσαι δὲ καὶ Λεοντίνους Θουκ. 6, 8 ὅπου τὸ βοηθοὺς εἶνε κατηγορ. εἰς τὸ ναῦς καὶ στρατηγούς, ἐν ᾧ τὸ ἐκ παραλλήλου κείμενον ξυγκατοικίσαι ἀναφέρ. μόνον εἰς τὸ στρατηγούς (ὡς ὑποκ.). Ἴσως διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐξήνεγκεν αὐτὰ ὁμοίως, τ. ἔ. βοηθῆσαι καὶ ξυγκατοικίσαι. καί σε Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος πέμπει.. Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς Σοφ. Ἀντ. 1130 καί σε ἀποστέλλουσι τῶν Ν. ὀρέων οἱ κισσ. λόφοι καὶ ἡ χλοερὰ πολυστάφυλος ἀκτή. , ὁσάκις ἐπισκέπτεσαι τὰς ἀγυιὰς τῶν Θηβῶν. Συχνὸν δὲ εἶνε τὸ πέμπειν τὴν πομπήν, ὡς Ἡρ. 5, 56. Ἀρφ. Ὄρν. 849 κἀλλ. Λυσ. 13, 80 κλ. Καὶ ἄνευ τοῦ πομπὴν Ἀρφ. Βάτρ. 1037= πομπεύειν. Καὶ ἐν Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 18 οὐ γὰρ ἔπεμπον τότε (ἔγραψα: ἐπέμποντο, τ. ἔ. ἐπόμπευον) μεθ' ὅπλων. κἂν καλλιερῆτε, γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε Ἀπ. Πλάτ. 51 τ. ἔ. ἀναπέμπετε φαιδρὰν ἐπιφώνησιν (εὐφημίαν) κατὰ τὸν Kock.

πένθεια ἡ: Αἰσχ. Ἀγ. 438. Τὸ χωρίον: τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος (Ἕλλανος Bamberger διὰ τὸ μέτρον) αἴας συνορμένοις πένθεια τλησικάρδιος (τηξικάρδιος Auratus, ἀτλησικάρδιος Headlam) δόμων ἑκάστου πρέπει καθ' ὅλου δὲ παρὰ τούτοις, οἱ ὁμοῦ ἀπῆραν (ἐξεστράτευσαν) ἐξ Ἑλληνικῆς γῆς, πένθος καρτερικὸν τοῦ οἴκου ἑκάστων διαπρέπει (διακρίνεται)· τ. ἔ. ἐν τῷ οἴκῳ ἑνὸς ἑκάστου τῶν εἰς Τροίαν στρατευσάντων δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ βαθὺ πένθος.

πενθέω: οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νεκρόν Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 331 κατὰ τὸ Ὁμηρ. (Τ 225): γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς οἱ Ἀχαιοὶ δὲν δύνανται νὰ πενθήσωσι τὸν νεκρὸν διὰ τῆς γαστρός, τ.ἔ. πεινῶντες καὶ νηστεύοντες, διότι οἱ πολεμισταὶ πρέπει νὰ φάγουν, διὰ νὰ πολεμήσουν. τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε Ἀπ.Αἰσχ. 207 (Πλουτ. 86F) ὁ στίχος εἶνε ἐκ τοῦ ἀπολωλότος δράματος Προμηθέως Πυρκαέως· παριστάνει Σάτυρον, ὅστις τόσον ἐνθουσιάσθη ἐκ τοῦ τὸ πρῶτον ὀφθέντος πυρός, ὥστε ὥρμησε νὰ φιλήσῃ καὶ ἀσπασθῇ τὸ πῦρ, ἀλλ' ἀπεκωλύθη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως, σοβαρῶς εἰπόντος πρὸς αὐτόν: τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε τ.ἔ. πρόσεχε τράγε (ἤγουν Σάτυρε), διότι θὰ καύσῃς τὸ γένειόν σου καὶ θὰ τὸ πενθήσῃς ὕστερον. Πιθανῶς δὲ ὠνομάζοντο τράγοι, διότι ἐφόρουν τραγᾶς, τ. ἔ. δέρματα τράγων.

πενθήμων -ονος 2 πλήρης πένθους, λύπης· πενθήμονες δόξαι Αἰσχ. Ἀγ. 429 ὅπου γράφουσι πειθήμονες, ὃ ἴδε.

πένθιμος 2 καὶ 3: δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ Αἰσχ. Ἱκ. 586, ἴδ. ἀποστάζω.

πένομαι: πάντως δὲ τὴν μὲν πόλιν πένεσθαι (Markl.: γενέσθαι), τὴν δ' ἀρχὴν δεῖσθαι χρημάτων Λυσ. 12, 6 τ. ἔ. ἔλεγον ὅτι ἡ μὲν πόλις πένεται, ἡ δὲ ἀρχὴ ἔχει ἀνάγκην χρημάτων.

πένταθλον, Ἰων. πεντάεθλον, τό: δρόμων, διαύλων πεντάεθλ' ἃ νομίζεται Σοφ. Ἠλ. 691 = οἳ νομίζονται πεντάεθλα: οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ πένταθλον· ἴδ. εἰσκηρύττω.

πεπαίνω (πέπων, πρβ. πέπτω, coquo), ἐπέπανα, πεπᾶναι Ἀρφ. Σφ. 646 ἐπεπάνθην Εὐρ. Ἡρακλ. 159. Ἱπποκρ. 2, 140. πεπανθήσομαι Ξεν. Κ. Π. 4, 5,21. πεπάνθαι Ἀριστ. Προβλ. 20, 20. τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶναι χαλεπὸν ⟨μάλ' ἐστὶ τῷ Herw.⟩ μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι Ἀρφ. Σφ. 647 διότι εἶνε δύσκολον νὰ καταπραΰνῃ τις τὸν θυμόν μου, ἂν δὲν λέγῃ σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην μου. καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο Θεόκρ. 2, 140 καὶ ταχέως τὸ ἓν δέρμα ἐθερμαίνετο ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο. ἤ τ' ἄγνος ἀνθεῖ χὠ βότρυς πεπαίνεται Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 396, ἴδ. ἄγνος.

πεπαίτερος: πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος Αἰσχ. Ἀγ. 1364 (ὁ θάνατος) εἶνε τύχη γλυκυτέρα τῆς τυραννίδος: κάλλιον ν' ἀποθάνωμεν ἢ νὰ ὑποδουλωθῶμεν εἰς ἕνα τύραννον.

πεπαλαγμένος, πεπαλάχθαι, πεπάλαχθε, πεπάλακτο, ἴδ. παλάσσω.

πεπαλών, ἴδ. πάλλω.

πέπᾱμαι, ἴδ. πάομαι.

πεπαρῴνηκα, ἴδ. παροινέω.

πέπασμαι, ἴδ. πατέομαι.

πεπείρανται, ἴδ. πειράω.

πέπειρος 2: ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἐξ ἑκουσίας ὀργὴ πέπειρα Σοφ. Τρ. 727 δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔσφαλαν ὄχι ἐκ κακῆς προθέσεως, ἐπέρχεται ἐλαφρὰ (ξεθυμασμένη) ἡ ὀργή.

πέπεμμαι, ἴδ. πέσσω.

πεπέρακα, ἴδ. περάω.

πέπλος ὁ: πέπλον κρούω Εὐρ. Κύκ. 327 συνήθως ἐξηγοῦσι πέρδομαι. Ἴσως κυρ. σημ. κτυπῶ τὴν κοιλίαν μου, ἵνα ἀποπέρδωμαι.

πέπνυμαι, ἴδ. πνέω.

πέποιθα, ἴδ. πείθω.

πεπονέαται, ἴδ. πονέω.

πέπονθα, ἴδ. πάσχω.

πεπορεῖν, ἴδ. πόρω.

πέποσθε, πέποσχα, ἴδ. πάσχω.

πεποτήαται, ἴδ. ποτάομαι.

πέπραγα, ἴδ. πράσσω.

πέπρησμαι, ἴδ. πίμπρημι.

πέπρωμαι, ἴδ. πόρω.

πέπταμαι, ἴδ. πετάννυμι.

πεπτεῶτα, ἴδ. πίπτω.

πεπτηώς, ἴδ. πτήσσω.

πέπων -ονος 2 μαλακός: ἂν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν (μαστίγου μ' Madvig) ὅλον Ἀπ. Κωμ. Ἀδ. 125 (Πλουτ. 62E) ἂν μὴ ποιήσω σε μαλακὸν ὅλον διὰ

τῆς μαστιγώσεως. Καὶ σήμερον λέγουσιν οἱ ἀπειλοῦντές τινα, ὅτι θὰ μαστιγώσωσιν ἀνηλεῶς: «θὰ τὰ κάμω τὰ πλευρά σου μαλακὰ σὰν τὴ κοιλιά σου». καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων Αἰσχ. Εὐμ. 65 καὶ μακράν σου δὲ ὅταν εἶμαι, δὲν θὰ γίνω μαλακὸς πρὸς τοὺς ἐχθρούς σου· ἴδ. ἀποστατέω. ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων Σοφ. Ο. Κ. 438 ὅτε ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἀναβρασμός μου εἶχε καταπραϋνθῆ. σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων Ἀρφ. Ἱππ. 260· «ὥσπερ ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐκ μὲν τῶν πεπανθέντων ἔστι δρέψασθαι καὶ φαγεῖν, ἐκ δὲ τῶν ἀώρων καὶ ὠμῶν οὐκέτι, οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο καὶ διέκρινε, τίς ἐπιτήδειος διασεισθῆναι καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυσκαταμάχητος» Σχ. Τὸ ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων φαίνεται ὅτι εἶνε σαφεστέρα ἐξήγησις τοῦ ὠμός. Ἀντὶ τοῦ ἢ μὴ πέπων ὁ vLeeuwen ἔγρ. καὶ μαλθακός, ὁ δὲ Kock ἢ μηδέπω.

πέρα ἡ, ἡ γῆ· ἐκ πέρας Ναυπακτίας Αἰσχ. Ἱκ. 268 «πέρα γὰρ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν, ὅθεν ἡ περαία παράγεται, ἐξ ἧς ἡ αἰτιατικὴ πέραν» Εὐστάθ. 306, 23. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσωμεν: «ἐκ περαίας Ναυπακτίας» μετὰ τοῦ Wecklein. Ἀλλ' ἐν Ἀγ. 200 Χαλκίδος πέραν ἔχων (λεώς): κατέχων τὴν περαίαν (= τὴν ἀντικρὺ κειμένην Αὐλίδα) τῆς Χαλκίδος, διατρίβων ἐν αὐτῇ.

πέρᾳ: οἵ τοι πέρᾳ στέρξαντες οἵδε καὶ πέρᾳ μισοῦσιν Ἀπ. Τρ. Ἀδ. 78 (Ἀριστοτ. Πολιτ. σ 1328a 16) οἱ πέρα τοῦ δέοντος φιλήσαντες οὗτοι καὶ πέρα τοῦ δέοντος μισοῦσιν. μή τι πέρᾳ χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς Σοφ. Ο. Κ. 236, ἴδ. προσάπτω. ἐξεῖπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρᾳ δίκης ἄρχω Ἠλ. 521 δημοσίᾳ εἶπες, ὅτι εἶμαι θρασεῖα καὶ παρανόμως ἄρχω. τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου Ο. Τ. 74 κυρ. διότι ἀπουσιάζει πλέον παρ' ὅ τι ἦτο εὔλογον (φυσικόν), περισσότερον τοῦ ὡρισμένου χρόνου. Ἴσ. τὸ πλείω τοῦ καθ. χρόνου εἶνε εἰδικωτέρα τις ἐπεξήγησις. ὅτι μὲν γάρ, ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποίησιν ἤ τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους αὑτοῦ ποιῶν τοὺς πολλοὺς πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη (ἐνν. ἐστὶ) ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν Πλ. Πολ. 493D ἐάν τις συναναστρέφηται μὲ τούτους (τοὺς πολλοὺς) ἐπιδεικνύων εἰς αὐτοὺς ἢ ποιητικὸν ἢ ἄλλο τι δημιουργικὸν (τεχνικὸν) ἔργον ἢ πολιτικὴν ὑπηρεσίαν, ποιῶν οὕτω τοὺς πολλοὺς κυρίους ἑαυτοῦ περισσότερον παρ' ὅσον εἶνε ἀναγκαῖον, ὑπάρχει εἰς αὐτὸν ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη, ὅπως ποιῇ ταῦτα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπιδοκιμάζωσι. Τὸ ὅτι δὲν ἔχει ῥῆμά τι εἰς ὃ ν' ἀναφέρηται· ἴσως ἐξερρύη τὸ δῆλον. Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς μεταγράφουσι τὸ ὅτι εἷς ἐστιν. Πρβ. Σχ. Ἀρφ. 1029: «Διομήδεια: ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες, ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶπεν». ὅς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρᾳ Σοφ. Φιλ. 666 «ὅς ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν, ὄντα αὐτῶν ἐλάττονα» Σχ. Πρβ. Ἠλ. 1090. οὔκουν πέρᾳ γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις Ο. Κ. 651 (καὶ δι' ὅρκου) οὐδὲν περισσότερον ἤθελες κερδήσῃ ἢ διὰ τοῦ (ἁπλοῦ) λόγου μου. καὶ πέρᾳ γ' ἴσθ' ἢ λέγω Φιλ. 1277 καὶ πέρα γ' ἴσθι δεδογμένον: ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε σταθερωτέρα παρ' ὅσον λέγω (παρ' ὅσον δύναμαι διὰ λόγου νὰ ἐκφράσω). δεινὸν καὶ πέρᾳ δεινοῦ Δημ. 45, 73 φοβερὸν καὶ πλέον ἢ φοβερόν. ὦ πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι Ἀπ. Σοφ. 187 καί (τι) περιπλέον, περισσότερον. Ὁ Nauck: ὦ δεινὰ σὺ τολμ. καὶ δεινῶν πέρα, ἐξαλείφων τὸ γύναι. ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν Ἀρφ. Ὀρν. 416 = ἄπιστα κλύειν (νὰ τὰ ἀκούῃ τις) καὶ πέρα (τῶν ἀπίστων). Εὕρηται καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου· τοῦτ' ἐκεῖνο, ὦ Φαῖδρε, οὐκέτ' ἂν τὸ πέρα ἀκούσαις ἐμοῦ λέγοντος Πλ. Φαῖδρ. 241 D τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο, ποῦ σοῦ ἔλεγα, ὦ Φ., τίποτε περισσότερον δὲν θ' ἀκούσῃς πλέον ἀπὸ ἐμὲ νὰ σοῦ λέγω. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ πέρα καὶ πέραν ἴδ. πέραν. Περὶ δὲ τῆς γραφῆς παρατηρητέον, ὅτι ὀρθότερον γράφεται διὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου ι (πέρᾳ) ὡς δοτικοφανὲς ἐπίρρ., πρβ. περαιτέρω, ὅπερ δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραγάγῃ ἐκ τοῦ περαῖος (περαίτερος).

περαίνω, Ἰων. καὶ ἐπ. πειραίνω (πέρας, πεῖρας, -ατος, πρβ. ὀνομαίνω παρὰ τὸ ὄνομα), περᾶνῶ (-ανέω νέον Ἰων). ἐπέρᾱνα (ἐπείρηνα ἐπ.). Μέσ. διαπερανοῦμαι, διεπερᾱνάμην. Παθ. ἐπεράνθην. περανθήσομαι Γαλην. 3, 296. 4, 383. πεπέρασμαι, γ΄ ἑν. -ανται Πλ. Πολ. 502 E (πεπείρ- μ 37. Σοφ. Τρ. 581). πεπεράνθω Πλ. Νόμ. 736 B. πεπεράνθαι Γοργ. 472 B. Μέν. 75 E. μτχ. -ασμένος Πλ. Παρμενίδ. 144A κλλ. ἀπέραντος, περαντέον Γαλην. 7, 765. διαπεραντέον. περαίνεται δὴ τοὔργον κοὐ ματᾷ τόδε Αἰσχ. Πρ. 57 «ἰδοὺ πράττεται τὸ προστεταγμένον καὶ οὐκ ἀναβάλλεταί μοι τόδε τὸ ἔργον» Νέ. Σχολ. «ματᾷ: διατρίβει, χρονίζει» Ἡσύχ. εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται Ἀρφ. Λυσ. 135, ἴδ. δεῦρο. σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε χ 175 «περατώσαντες, ἐκδήσαντες», ἐξαρτήσαντες ἐκ τοῦ σώματός του. καὶ πεπείρανται τάδε Σοφ. Τρ. 581 «κατείργασται, τετελείωται καὶ ἤνυσται» Σχ. Ὁμηρικὸς ὁ τύπος (ἴδ. ἀνωτ. ὅπου καὶ ὁ Ἀττ. τύπος πεπέρανται Πλ. Πολ. 502E). ‖ περαίνω πρᾶγμα καὶ χρησμοὺς θεῷ Εὐρ. Ἴων 1569 κυρ. τελειώνω τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοὺς χρησμοὺς εἰς τὸν θεόν. οὕτως ἂν ὀρθῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν Πλ. Πολ. 451C ὅπου εἶνε πιθανὴ ἡ γνώμη, ὅτι ἐνταῦθα ὑπαι-

νίσσεται τὰς ἀνδρείους καὶ γυναικείους μίμους τοῦ Σώφρονος, οἵτινες ὀνομάζονται καὶ δράματα (Δημήτρ. π. Ἑρμην. 156)· ὅθεν ἐνταῦθα, ἀφ' οὗ διεπεράνθη τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα, ὀρθὸν εἶνε νὰ περανθῇ καὶ τὸ γυναικεῖον. λέγε, ὦγαθέ, αὐτὸς καὶ πέραινε Πλ. Γοργ. 506C «λέγε τα μόνος σου, βρὲ ἀδελφέ, καὶ τελείωνε». πέραινε τοίνυν ὅ τι λέγεις ἀνύσας ποτέ Ἀρφ. Πλ. 648 τελείωνε μίαν ὥραν πρωτίτερα ὅ τι λέγεις. οὗτος αὐτός ἐστιν ὁ νόμος, οὗ τὸ διαλέγεσθαι περαίνει Πλ. Πολ. 532A οὗ ἡ διαλεκτική ἐστι τὸ πέρας (τὸ τέλος, ἡ τελείωσις). δι' ἐλαίου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν Ἀριστοτ. Ποι. 1449b26, ἴδ. τραγῳδία. χρησμὸς Λοξίου περαίνεται Εὐρ. 1708 βγαίνει, ἐκπληροῦται. ὅρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται Ἀρφ. Σφ. 799 κύτταξε τὸ πρᾶγμα (ποῦ συμβαίνει)· πῶς βγαίνουν οἱ χρησμοί. Παθ. τοῖς ἐμπειροτέροις τὰ γιγνόμενα καὶ ὥρᾳ ἔτους περαίνεσθαι δοκεῖν Θουκ. 6, 70 εἰς τοὺς ἐμπειροτέρους τὰ γιγνόμενα αὐτὰ (τὰ φαινόμενα) ἐφαίνοντο ὅτι τελοῦνται μὲ τὸν καιρόν των (κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους). ὅτε οὐδὲν ἔτι περανεῖ παραγενόμενον 6, 86 ὅτε οὐδὲν ἔτι ὠφελήσει παραγενόμενον ὑμῖν (βιαζομένοις ὑπὸ Συρακοσίων). Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ῥήτορος ἡ βοήθεια αὕτη οὐδὲν πλέον θὰ ὠφελήσῃ, ὅτε ἡ Σικελία θὰ εἶνε ὑποτεταγμένη ὑπὸ τῶν Συρακοσίων. σέβας δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον Αἰσχ. Χο. 25, ἴδ. οὓς ἀποδόντες τὰ τρία τάλαντα περαίνετε (ἐνν. τὴν δίκην) Δημ. 38, 24. περαίνει πρὸς ἔσχατον πλόον Πίνδ. Π. 10, 28 (τὸ βρ. ἔθνος) φθάνει ἕως εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τοῦ πλοῦ (οἷον τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους). ἓν οἶδα, τέκνον, ὅτι περαίνει Λουκ. Δημών. 15 ὅπου γίνεται λογοπαίγνιον διὰ τοῦ περαίνει, ἐννοουμένου ὡς: ὁ συλλογισμὸς περαίνει καὶ ὡς: (σὺ) περαίνει (=περαίνῃ), τ. ἔ. περαίνεσαι. εἰς δ' ἀνάστασιν δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε Ἀπ. Εὐρ. 340 τὰ τοιαῦτα καταλήγουσι (καταντῶσι) πολλάκις εἰς ἀναστάτωσιν τοῦ οἴκου.

περαιόω (παρὰ τὸ πέρα, περαῖος) ὁμαλόν· Ὅμ. μόνον ω 437. Μέλλ. ἐνεστ. παθ. περαιώσομαι Θουκ. 1,10 ἐπεραιώθην (ἀνθ' οὗ διαπεραιώσασθαι πελάγη [Πλ.] Ἀξιόχ. 370B) μ. συντελ. περαιωθήσομαι Ἀρφ. Βάτρ. 138.

περαιτέρω (ἴδ. πέρα): ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων Σοφ. Τρ. 663 πόσον φοβοῦμαι νὰ μὴ ἔχω προχωρήσῃ πλέον τοῦ δέοντος εἰς ὅλα, ὅσα πρὸ ὀλίγου ἔπραττον. αὕτη ἐστὶν ἡ ποιοῦσα τουτονὶ περαιτέρω (ἐνν. τοῦ δέοντος) μαίνεσθαι Δημ. 48, 53.

περαΐτης ὁ Σχολ. Ἀρφ. Ὄρν. 823, ἴδ. καπνός.

πέραν· τὸ μὲν πέραν κυριολεκτικῶς (=trans), πέραν ποταμοῦ, πέραν θαλάσσης· τὸ δὲ πέρα (-ᾳ) μεταφορικῶς, πέρα τοῦ δέοντος, πέρα τοῦ μέτρου κττ.

πέρας -ατος τό: πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου, καὶ οὗ ἔξω μηδὲν ἔστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ ἔσω πάντα πρώτου Ἀριστοτ. Μετὰ τὰ φυσ. 4, 17 (1022a 17) πέρας (ὅριον) λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου πράγματος, καὶ τοῦτο, ἐκτὸς (ἔξω) τοῦ ὁποίου τίποτε δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ ἐκ τοῦ πρώτου (τοῦ προειρημένου πράγματος), καὶ (τοῦτο) ἐντὸς τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ εὕρῃ πάντα ἐκ τοῦ πρώτου (τοῦ προειρημένου πράγματος). πέρας ἔχω συνών. τῷ τέλος ἔλαβον Ἰσοκ. 4, 5, οὗ τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: τότε γὰρ χρὴ παύεσθαι λέγοντας, ὅταν ἢ τὰ πράγματα λάβῃ τέλος καὶ μηκέτι δέῃ βουλεύεσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ τὸν λόγον ἴδῃ τις ἔχοντα πέρας, ὥστε μηδεμίαν λελεῖφθαι τοῖς ἄλλοις ὑπερβολήν· ἢ ὅταν τις ἴδῃ τὸν λόγον ἔχοντα πέρας, τ. ἔ. ὅταν τις ἴδῃ ὅτι δὲν ἔχει πλέον νὰ εἴπῃ τι περισσότερον: ὅτι τὰ εἶπε τόσον καλά, ὥστε νὰ μὴ ἐμπορῇ κανεὶς νὰ τὰ εἴπῃ καλλίτερα. πρβ. 5, 141. ἐκεῖνοι τελευτήσαντες τὸν βίον πέρας ἔχουσι τῆς παρὰ τῶν ἐχθρῶν τιμωρίας Λυσ. 12, 88 δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς ἐχθρούς των. Ἄλλοι: ἔχουσι δοκιμάσῃ τὸ ἀνώτατον μέτρον τῆς παρὰ τῶν ἐχθρῶν των ἐκδικήσεως = τὰ ἔσχατα (τὸν θάνατον) πεπόνθασι παρὰ τῶν ἐχθρῶν. πέρας ἔχοντες τῶν ἐν τῇ πόλει δικαίων ἀτιμώρητον ἀφήσετε τὸν δωροδόκον; Δειν. 3, 16 ἐν ᾧ ἔχετε εἰς χεῖράς σας τὸν τελευταῖον βαθμὸν τῆς ἐν τῇ πόλει δικαιοδοσίας (δηλ. δὲν δύναται πλέον νὰ γίνῃ ἔφεσις εἰς ἄλλο δικαστήριον), θ' ἀφήσετε ἀτιμώρητον τὸν δωροδόκον; πέρας λέγεται καὶ τὸ ἔσχατον ἑκάστου πράγματος, τὸ ἀνώτατον ὅριον, εἰς ὃ δύναταί τις νὰ φθάσῃ, οὗ πέραν δὲν δύναταί τις νὰ προχωρήσῃ. Ὅθεν παρὰ τοῖς κωμ. τὸ πέρας τῆς τέχνης: τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς.. εὑρηκέναι νόμιζε μόνον ἐμέ Ἀπ. Ἡγησίπ. 1.

περάω (πρβ. πέρα, πέραν). Ἁπλοῦν μόνον παρὰ Ξενοφ. ἐκ τῶν Ἀττ., ἀλλὰ διαπεράω καὶ παρ' ἄλλοις· -άσω (-ήσω ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων.). ἐπέρᾱσα ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. διεπέρᾱσα Πλ. Σοφ. 261 A. Τίμ. 85 E (ἐπέρησα Ε 291 κλλ.). πεπέρακα. Πρβ. πέρνημι. τέλος δωδεκάμηνον περᾶσαι Πινδ. Ν. 11, 10 = διελθεῖν τὸν 12μηνον χρόνον τῆς ἀρχῆς, τοῦ κυβερνητικοῦ ὑπουργήματος (πρβ. οἱ ἐν τέλει). ὅρκον περῶντας μηδέν Αἰσχ. Εὐμ. 492 μηδὲν τῶν ὅρκων παραβαίνοντας. περῶντι λουτρὰ τἀπὶ τέρματι (οὕτως ἔγραψα: κἀπὶ τέρματι) φᾶρος παρεσκήνωσεν Εὐμ. 636 ἐν ᾧ ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ τελευταῖα λουτρὰ (τ. ἔ. τὸ τελευταῖον ὕδωρ, τὸ ἐπιχυνόμενον τοῖς λουομένοις πρὸς τέλειον καθαρισμόν) περιέβαλεν αὐτὸν μὲ εὐρύχωρον φᾶρος· πρβ. περέβαλον Ἀγ. 1144. πόλεις βαρβάρους περῶντες κεινᾷ δόξᾳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 418· ἴδ. ὄλβος. ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο περήσῃ ἀνέρος, ὄντε θαμειαὶ

ἐπιστρωφῶσι μέριμναι Ὕμν. Ἑρμ. 43 ὡς δ' ὁπόταν ταχὺ νόημα διέλθῃ διὰ στήθους ἀνδρός, ἐφ' ὃν ἐπέρχονται συχναὶ μέριμναι. ἀγχιτέρμων γαῖά μοι, Σκύθης λεώς, μέλλοντι νόστον τὸν πρὸς Ἴλιον περᾶν ξυνῆψε πόλεμον Εὐρ. Ῥῆσ. 426 γειτονική μοι χώρα, Σκυθικὸς λαός, συνῆψε πόλεμον πρὸς ἐμέ, ἐν ᾧ ἔμελλον νὰ περάσω τὴν πρὸς Ἴλιον ὁδόν. Ἁπλούστερον ἐν πεζῷ λόγῳ: γείτονες Σκύθαι μέλλοντί μοι τὴν ἐπ' Ἴλιον τρέπεσθαι ὁδὸν πόλεμον ξυνῆψαν. ὃς ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ Σοφ. Ο. Τ. 531 = ἐξέρχεται ἐκ τῆς οἰκίας. ὅταν θυμοῦ περάσῃς 674, ἴδ. βαρύς. εὐδαίμων, Κροῖσε, περάσεις Ξεν Κ. Π. 7, 2, 20 θὰ περάσῃς εὐτυχῶς («εὐτυχισμένα»). περᾷς γάρ, περᾷς Σοφ. Ο. Κ. 155 διότι προχωρεῖς, προχωρεῖς (πλέον τοῦ δέοντος).

πέρθω ἐπ. ποιητ. (μόνον Πλ. ἐκπέρσῃ Πρωτ. 340Α). πέρσω, ἔπερσα (καὶ πέρσα ἐπ.). ἀόρ. β' ἔπραθον Ὁμ. Πίνδ. Ἀόρ. ἀπρφ. πέρθαι (ἐκ τοῦ πέρθσθαι) Π 708. οἰκτρὸν πόλιν Ὠγυγίαν Ἀίδᾳ προϊάψαι . . ψαφαρᾷ σποδῷ ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν περθομέναν ἀτίμως. Αἰσχ. Ἑπτ. 310 ἐρημουμένην ἀδόξως τῇ βουλήσει τῶν θεῶν ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχ. δι' εὐθρύπτου σποδοῦ (δηλ. διὰ φλογῶν, αἵτινες θ' ἀποτεφρώσωσι τὴν πόλιν).

περί (Αἰολ. πέρ) σημ. κυρ. τὸ πέριξ, κύκλῳ· 1) Μετὰ γεν. τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα ε 130 ἐν ᾧ ἦτο «καβάλλα 'ς τὴν καρίνα ἐπάνω», ὡς ἱππεὺς ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον. Ἐν δὲ τῷ κάλοι δέ σ' ἆγον ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς Ἀπ. Σαπφ. 1, 10 ἡ περί κεῖται ἀντὶ τῆς ὑπέρ, τ. ἔ. καλοὶ δὲ ταχεῖς στρουθοὶ ἦγόν σε ὑπὲρ γῆς. Σημαίνει καὶ τὴν αἰτίαν, ἀφορμήν, κττ. εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι κάλλιστον ἀδικεῖν Εὐρ. Φοίν. 525 τ. ἔ. προκειμένου περὶ τυραννίδος, ἵνα κατέχῃ τις τὴν τυραννίδα, κάλλιστόν ἐστιν ἀδικεῖν. Κατὰ τὸ χωρίον τοῦτο ἐξηγητέον, ὡς νομίζω, καὶ τὸ Ἀπ. Εὐρ. 850 ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν, ἧς φυλακτέον πέρι περὶ ἧς (τυραννίδος) προκειμένου πρέπει νὰ προφυλαχθῶμεν. Ὁ Valcken. ἤκασεν: οὗς (ὅ σε Gomperz) φυλακτέον, πάτερ. περὶ πότου γοῦν ἔστι σοι; Ἀρφ. Ἱππ. 87 περὶ πότου γοῦν πρόκειταί σοι; Πολλάκις δὲ σημ. τὸ ὅσον ἀφορᾷ —, τὸ ὡς πρὸς —: περὶ μὲν οὖν τοῦ χρηστηρίου τὰ γιγνόμενα ἤκαζον ὁμοῖα (ἐνν. τῷ χρηστηρίῳ, κατὰ Classen: τοῖς εἰρημένοις) εἶναι Θουκ. 2, 54 ὅσον μὲν λοιπὸν διὰ τὸν χρησμόν, ἤκαζον, ὅτι ὅσα ἐγίνοντο ἦσαν σύμφωνα μὲ αὐτόν. Τίθεται εἰς δήλωσιν τῆς ἐκτιμήσεως, τῆς ὑπεροχῆς, προτιμήσεως κττ. περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων Α 287 νὰ εἶνε ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους: νὰ ἐξέχῃ πάντων τῶν ἄλλων (πέριξ αὐτῶν ὤν). Ἐνταῦθα ἀνάγονται αἱ παρ' Ἡροδότῳ καὶ Ἀττικοῖς συχνόταται φράσεις: περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος, περὶ πλείστου, περὶ ὀλίγου, περὶ ἐλάττονος, περὶ ἐλαχίστου, περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι ἢ ἡγοῦμαι τι ἐκτιμῶ τι περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον, Ξεν. Ἀπ. 1, 1, 18. πρβ. Πλάτ. Λῦσ. 219 D καὶ Ε. 2) Μετὰ δοτ. τοπικῶς σημ. ἐπίσης τὸ πέριξ, κύκλῳ, ἐπὶ στάσεως· Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 13. Β 416. Ἡρ. 7, 61. Τροπικῶς: ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσιν ρ 471 μαχόμενος περὶ τῶν κτημάτων του, ἐν ᾧ τρόπον τινὰ ἵσταται πέριξ αὐτῶν, ὑπερασπίζων αὐτά. δεδιότες περὶ τῷ χωρίῳ Θουκ. 1, 60 φοβούμενοι περὶ τοῦ χωρίου. Ἀλλ' ἡ περί μετὰ δοτ. ὑποδεικνύει τὴν διαρκῆ αὐτῶν περὶ τοῦ χωρίου μέριμναν, οἷον πέριξ αὐτοῦ νοερῶς εὑρισκομένων. περὶ πλέγματι γαθεῖ Θεόκρ. 1, 54 ὅπερ χαίρει βλέπων, οἷον πέριξ αὐτοῦ ἱστάμενος· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν Ἀρφ. Ἱππ. 28 μόνον διὰ τὸ δέρμα μου μὲ κάμνει νὰ φοβοῦμαι ὁ οἰωνὸς οὗτος. Ὅπου διὰ τοῦ δέρμα αἰνίττεται τοὺς ῥαβδισμοὺς τοὺς καταξεσχίζοντας τὸ δέρμα, ἀλλὰ δέρμα σημ. καὶ τὴν ἀκροποσθίαν. δρεπόμην (ἄνθεα) περὶ χάρματι Ὕμν. Δήμ. 429 ἀπὸ τὴν χαράν μου. μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ Αἰσχ. Χο. 35 ἀπὸ τὸν φόβον του (κυρ. περικυκλωμένος ἀπὸ φόβον) ἐπέταξε δυνατὴν φωνὴν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας. Ὁμοίως περὶ τάρβει Αἰσχ. Πέρ. 698. περὶ δείματι Πίνδ. Π. 5, 58 ἀπὸ τὸν φόβον του. περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει Ρ 22 ἐπαίρεται ἐπὶ τῇ δυνάμει του (ἥτις τρόπον τινὰ περιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐπάρσεως). Κατ' ἄλλους ἡ περί σημ. τὸ περισσῶς, ὑπερμέτρως. Ὁπωσδήποτε ἡ φράσις εἶνε ἐντονωτέρα τῆς ἁπλουστέρας σθένεϊ βλεμεαίνει. ἀρρωδίη μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλάς Ἡρ. 9, 101 τ. ἔ μήπως ὁ Μαρδ. εἶνε ὁ σκόπελος, περὶ ὃν προσκόψασα ναυαγήσῃ ἡ Ἑλλάς. τὸν βάρβαρον αὐτὸν περὶ αὑτῷ τὰ πλείω σφαλέντα Θουκ. 1, 69, ἴδ. σφάλλω. ὅρα μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς Πλ. Πρωτ. 314 Α ὅπου ἡ περί μετὰ δοτ. ἐκφράζει τὴν στοργὴν τοῦ κινδυνεύοντος, ὅστις τρόπον τινὰ ἵσταται πέριξ τῶν φιλτάτων αὐτοῦ, προστατεύων αὐτά. 3) Μετ' αἰτιατ. ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω δύναμαι τέμενος γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει Σοφ. Ο. Κ. 135 τὸν ὁποῖον ἐγὼ κυτάζων νὰ ἴδω γύρῳ εἰς ὅλον τὸ τέμενος, δὲν δύναμαι ἀκόμη νὰ ἐξιχνιάσω ποῦ ἆρά γε νά μου εἶνε. πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται περί τε Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας καὶ Αἰτωλοὺς καὶ Ἀκαρνᾶνας Θουκ. 1, 5 πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλ. διαιτῶνται κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον καὶ ἐν τῇ χώρᾳ (ἤ, ὅπως σήμερον: καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ) τῶν Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν καὶ τῶν Αἰτωλῶν κέ. Πρβ. Πλ. Νόμ. 707Β. Ἀλλὰ τῇ τοιαύτῃ χρήσει τῆς περὶ φιληδοῦσι μάλιστα οἱ μτγν

περιαγγέλλω: περιαγγέλλουσι βοηθεῖν Θουκ. 1, 116 ἀναγγέλλουσι πέριξ νὰ στέλλωσι βοήθειαν.

περιαγείρω: ἵνα καὶ ὑμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς, αὐτοῦ τε μένοντες ἐνθάδε καί, ἐπειδὰν τὰ ἆθλα

αὐτῆς (τῆς δικαιοσύνης) κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιετεῖ πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν Πλ. Πολ. 621D «περιαγειρόμενοι νικηφόροι : οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιϊόντες»· πρβ. ἀγείρω, ἐπαγείρω, ἐξ οὗ τὸ ἐπαγερμός· «ἀγύρτης:.. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ ἢ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν(;)» Ἀ. Β. 331. Τὸ μέσ. περιαγειρόμενοι σημ. κυρ. τῷ περιιέναι (περιιόντες) ἀγείροντες ἡμῖν ἑαυτοῖς, ὡς καὶ σήμερον γίνεται πολλαχοῦ τοῦτο (ἴδ. ἀγείρω). Τὸ χωρίον ἑρμηνευτέον ὧδε: ἵνα ὦμεν καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι καὶ τοῖς θεοῖς, καὶ ὅτε μένομεν ἐνθάδε αὐτοῦ καί, ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς φερώμεθα, ἀγείροντες ἡμῖν αὐτοῖς αὐτὰ τῷ περιιέναι ὥσπερ οἱ νικηφόροι, καὶ (ἵνα οὕτως) ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλ. πορείᾳ.. εὖ πράττωμεν. Τὸ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἐνθάδε αὐτοῦ (ἐν τῷ παρόντι βίῳ), οἷον ἂν εἴποι τις τὸ «ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ», ἐκφέρει ὁ Πλάτων ὄχι διὰ μιᾶς λέξεως, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐπειδάν.. περιαγειρόμενοι.

περιάγω: οὔ μοι δοκεῖς εἰδέναι, ὅτι, ὃς ἂν πλησιάζῃ διαλεγόμενος (Σωκράτει), ἀνάγκη αὐτῷ... μὴ παύεσθαι ὑπὸ τούτου περιαγόμενον τῷ λόγῳ, πρὶν ἂν ἐμπέσῃ εἰς τὸ διδόναι περὶ αὑτοῦ λόγον Πλ. Λάχ. 187E μοὶ φαίνεσαι ὅτι δὲν εἰξεύρεις, ὅτι, ὅστις εἰσέρχεται εἰς ὁμιλίαν μὲ τὸν Σωκράτην, ἀναγκάζεται νὰ ἐξακολουθῇ νὰ περιάγηται διὰ τοῦ λόγου ὑπὸ τοῦ Σωκρ. (ἐπὶ τόσον χρόνον), ἕως ὅτου εἰσέλθῃ εἰς τὸν περὶ ἑαυτοῦ λόγον. Τὸ περιάγειν δηλοῖ, ὅτι ὁ Σωκράτης τὸν γυρίζει, τὸν γυρίζει μὲ τὸν λόγον ἐπὶ τόσον χρόνον, ἕως ὅτου κτλ. ὅπου δηλοῦται ἅμα καὶ ἡ περὶ τὸν χειρισμὸν τοῦ λόγου δεξιότης τοῦ Σωκράτους· ἴδ. λόγος. περιαγαγὼν τὴν ἐσχατιάν Δημ. 42, 5 περιελθὼν τὴν ἐσχατιάν· ἀλλὰ δυνατὸν νὰ ἐννοῇ καί : ἀγαγὼν τοὺς φίλους περὶ τὴν ἐσχατιάν. Τὸ μέσον περιάγομαί τινα δηλοῖ, ὅτι περιάγω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ (πρὸς ὠφέλειαν καὶ χρείαν ἐμαυτοῦ), ὡς ὁ τύραννος περιάγεται τοὺς δορυφόρους, οἱ αὐληταὶ ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται Ξεν. Ἀπ. 1, 7, 2. Ὅθεν ὁ Cobet καὶ ἐν Κ. Π. 2, 2, 28 ἔγρ. καὶ σὺ κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, ὅτι καλόν ἐστι, περιάγει (τ. ἔ. περιάγῃ, ἀντὶ τοῦ περιάγεις) τοῦτο τὸ μειράκιον. Ὁμοίως ἐν Δημ. 36, 45. Ὀρθῶς δὲ λέγεται ἐν Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 3 ὅτι ὁ Ἀστυάγης τὸν Κῦρον ἐφ' ἵππου χρυσοχαλίνου περιῆγεν, διότι ἡ περιαγωγὴ αὕτη ἐγίνετο ὄχι πρὸς χρείαν ἢ ὠφέλειάν τινα τοῦ Ἀστυάγους, ἀλλὰ πρὸς χάριν τοῦ Κύρου.

περιαγωγή ἡ: τούτου αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη τῆς περιαγωγῆς..., οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὁρᾶν, ἀλλά... διαμηχανήσασθαι Πλ. Πολ. 518D τ. ἔ. (ἡ παιδεία) εἴη ἂν τέχνη τῆς περιαγωγῆς (= τοῦ περιάγειν) αὐτοῦ τούτου (δηλ. τοῦ ὀργάνου τῆς ψυχῆς, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος) —, οὐ (τέχνη) τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὁρᾶν, ἀλλὰ (τέχνη) τοῦ διαμηχανήσασθαι τοῦτο (δηλ. τὸ βλέπειν οὗ δεῖ).

περιαιρέω: αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελόντες Πλ. Σοφ. 264E ἀφ' οὗ ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτοῦ πάντα τὰ πρὸς ἄλλους κοινά. περιελῶ σ' ἀλαζονείας Ἀρφ. Ἱππ. 290 «ἀποδύσω σε καὶ παύσω τῶν ἀλαζονευμάτων» Σχ. τῶν βιβλίων ἓν ἕκαστον περιαιρεόμενος Ἡρ. 3, 128 ἀφαιρῶν ἀφ' ἑνὸς ἑκάστου τῶν βιβλίων (τῶν ἐπιστολῶν) τὸν περιδεδεμένον καὶ ἐσφραγισμένον δεσμόν. τὸν Πειραιᾶ περιεῖλον Λυσ. 12, 40 = τὰ τείχη τοῦ Πειραιῶς περιεῖλον. τοῦ ἄλλου περιῃρημένου Θουκ. 3, 11 = τῶν ἄλλων πέριξ δεδουλωμένων. περιαιρεθεὶς τὰ ὄντα Δημ. 21, 138 ἀπογυμνωθεὶς (οἷον ἱμάτιον) τὴν περιουσίαν.

περιαλγέω: ἐρωτικῶς περιαλγήσας Θουκ. 6, 54 «περιπαθὴς γεγονὼς ἐπὶ τῷ ἔρωτι» Σχ.

περιβαίνω: τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον Σοφ. Ἀντ. 1209 ὅσῳ περισσότερον ἐπλησίαζε, τόσῳ μᾶλλον εὐδιάκριτος περιήχει τὰ ὦτά του ὁ ἦχος τῆς ἀθλίας φωνῆς τοῦ Αἵμονος. Κατὰ ταῦτα γρ. εὔσημα. κακόν τι περιβαίνει με Ἀρφ. Σφ. 974 κακόν τι (συγκίνησίς τις) μὲ καταλαμβάνει πανταχόθεν.

περιβάλλω· ἡ σύνταξις: μετ' αἰτ. πράγμ. περίβαλε χέρας Ἀρφ. Θεσ. 914. Μετ' αἰτ. προσ. ἰδόντες περιβεβληκότας ἀλλήλους Ξεν. Συμπ. 9, 7 ὅτι εἶχαν ἀγκαλιασθῆ: εἶχαν ἀγκαλιάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. ἤδη με περιβάλλει σκότος Σοφ. Φιλ. 1467 μὲ περικαλύπτει σκότος. Μετ' αἰτ. καὶ δοτ. περιβαλὼν τὼ χεῖρε τούτῳ τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῷ Πλ. Συμπ. 219 B ἀφ' οὗ περιέβαλον μὲ τὰς χεῖράς μου τὸν ἀληθῶς δαιμόνιον καὶ θαυμαστὸν τοῦτον ἄνδρα. Καὶ τἀνάπαλιν: ἐκπεπληγμένος ὅμως σ' ἀπίστῳ περιβαλὼν βραχίονι εἰς τέρψιν εἶμι Εὐρ. Ἰ. Τ. 795 «καίπερ ἐκπεπληγμένος ὅμως σ' ἀπειθεῖ περιβαλὼν βραχίονι ἀπολαύσω τῆς τέρψεως. Ταῦτα λέγων ἐναγκαλίζεται ὁ Ὀρέστης τὴν Ἰφιγένειαν. Ὁ δὲ βραχίων ἀπειθὴς εἰς πάντα ἄλλον λογισμὸν ἀκολουθεῖ τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας» Δ. Βερν. ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις ξ 528 ἔβαλε περὶ τοὺς στιβαρούς του ὤμους. τάφρον περιεβάλοντο Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 26 ἔσκαψαν περὶ ἑαυτοὺς (περὶ τὸ στρατόπεδόν των) τάφρον. Καὶ παθητ. πολὺς τόπος περιβεβλημένος (ἐνν. τῷ μνήματι) Δημ. 43, 79 πολὺς τόπος περιπεφραγμένος, ἐγκεκλεισμένος διὰ περιβόλου. Ὁμοίως Ἡρ. 2, 91. Παρομοία χρῆσις εἶνε καὶ ἅπαντα περιεβάλοντο τὸν τόπον Ἰσοκρ. 4, 36 κυρ. περιέβαλον ἑαυτοῖς ἅπ. τὸν τόπον, ὅθεν: ἐκράτησαν ἅπαντος τοῦ τόπου. Ὁμοίως Ἡρ. 6, 24. Ἡ μεταφορὰ φαίνεται κάλλιον ἐν Ἰσοκρ. 4, 184 οὐκ (εἰκὸς φθονεῖν) τοῖς μείζους μὲν τὰς δυναστείας ἢ κατ' ἀνθρώπους περιβεβλημένοις: «οὐχ ἁ-

πλῶς κεκτημένοις, ἀλλ' ὡς ἐσθῆτα ἠμφιεσμένοις τὴν δυναστείαν καὶ πανταχόθεν ὑπ' αὐτῆς σκεπομένοις» Κοραῆς. Ἴδε καὶ κατωτ. πλοκάμους περιβαλλομένα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1150, ἴδ. ουσκιάζω. Ἀλλὰ καὶ περιβαλέσθαι τεῖχος τὴν πόλιν Ἡρ. 1, 163. πρβ. 1, 147. 7, 191= Ἀττ. τεῖχος περιβαλ. τῇ πόλει. καιιδὼν δέ τινα λόφον ὁ Ἀρχίδαμος, δι' οὗ τὸ ἔξω σταύρωμα περιεβέβληντο (=περιεβεβλήκεσαν ἑαυτοῖς) οἱ Ἀρκάδες κέ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 22 τὸ μὲν ἔσω σταύρωμα περιέβαλλεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πόλιν, τὸ δὲ ἔξω σταύρωμα, θὰ ἔφθανε πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ὃν ἤθελε νὰ καταλάβῃ ὁ Ἀρχίδαμος, ἢ θὰ προεχώρει καὶ πέραν τῆς κορυφῆς· ἂν δὲ ἤθελε κυριεύσῃ τοῦτον τὸν λόφον ὁ Ἀρχίδαμος, οἱ μεταξὺ τῶν σταυρωμάτων Ἀρκάδες δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μένωσιν ὑπὸ τοῦτον (τὸν λόφον) καὶ πολιορκῶσι τὴν πόλιν. — Μετὰ δοτ. πράγ. καὶ αἰτ. προσ. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε τὸν αὐχένα Ἡρ. 4, 60 = περιέβαλεν οὖν τὸν αὐχένα βρόχῳ. πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι Εὐρ. Ὀρ. 25 περιβαλοῦσα τὸν πόσιν ὑφάσματι οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἔκδυσιν ἔχοντι (κυρ. οὐκ ἔχοντι πέρας, ἀτέρμονι). πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 1381. Καὶ ἠθικῶς: περιβάλλειν τινὰ συμφοραῖς (Ἰσοκ. 4, 127), κακοῖς (Εὐρ. Ὀρ. 905 κἀλλ.), ὀνείδεσι, πένθει (Δημ. Λυσ. κλ.) καθόλου σημ. ἐμβάλλειν τινὰ συμφοραῖς κέ., μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἐν τοῖς προκειμένοις πρβγ. τὸ συμφοραῖς, κακοῖς, ὀνείδεσι φαντάζεταί τις ὡς περιβόλαιόν τι. Καὶ τἀνάπαλιν καθ' ὁμοίαν μτφ. μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγ. μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν Εὐρ. Ὀρ. 1031 μὴ ἐμβάλῃς μοι ἀνανδρίαν. ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον, πενίᾳ ξὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν (ἐνν. αὐτοῖς) σωτηρίαν Ἡρ. Μ. 304 ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶνε ἐλεεινόν, δηλ. νὰ παρασκευάσῃ τις εἰς αὐτὰ (τὰ τέκνα) σωτηρίαν συνοδευομένην μὲ ἀξιοθρήνητον πενίαν.Φοίν. 189. περιεβάλοντο γάρ οἱ (περέβαλον γάρ οἱ Weckl.) πτεροφόρον δέμας θεοὶ γλυκύν τ' ἀγῶνα κλαυμάτων ἄτερ (διαί Weil) Αἰσχ. Ἀγ. 1144 οἱ θεοὶ περιέβαλον αὐτὴν (τὴν ἀηδόνα) μὲ πτεροφόρον σῶμα καὶ τῆς ἔδωκαν γλυκεῖαν ἀγωνίαν (τοῦ θανάτου, δηλ. θάνατον) ἄνευ δακρύων: ἐν ᾧ ἐμὲ περιμένει «σχισμὸς ἀμφήκει δορί». νεκρὸν θήσω ποδώκει περιβαλὼν (περικυκλώσας ὡς διὰ δικτύου) χαλκεύματι Χο. 574 θὰ τὸν ρίψω νεκρόν, ἀφ' οὗ τὸν περικυκλώσω διὰ τοῦ γοργοῦ ξίφους μου. κύκλονδε (Δ. Βερν.: κύκλον δὲ) περιβαλὼν χεροῖν ἐμαῖν Εὐρ. Ἄλκ. 847 περιβαλὼν κυκλόσε (=κύκλονδε) ταῖς ἐμαῖς χερσίν. κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ περιβάλλει Πινδ. Π. 9, 87 «ἀπαίδευτος ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ, ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα» Σχ. ἴδ. στόμα. δεινὸν ἦν προσπλεῦσαι, μὴ οὐ προϊδών τις ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν Θουκ. 7, 25 ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ προσπλεύσῃ τις, ἵνα μή τις ἀπρόσεκτος (κυρ. ἐπειδὴ δὲν προεῖδε τὸν σταυρόν) κτυπήσῃ πέριξ τὸ πλοῖόν του εἰς αὐτὸν ὡσὰν εἰς βράχον. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μεταχειρίζεται ὁ Ἡρ. 7, 183 τὸ ἐπελαύνειν. Τὸ οὐ ἀνήκει μόνον εἰς τὸ προϊδών. φόβος γάρ ἐς τὸ δεῖμα περιβαλών μ' ἄγει Εὐρ. Ἑλ. 312 φόβος περικυκλώσας (κυριεύσας) μὲ φέρει εἰς τὸ (ἔσχατον) δεινόν. Μέσ. πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο Ξεν. Ἀν. 6, 3, 3 κυρ. = περιέβαλον ἑαυτοῖς. ἐκέλευε περιβαλομένους ὅτῳ τις ἐπιτυγχάνοι ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 17 διέταττεν, ἀφ' οὗ λαφυραγωγήσῃ τις ὅ τι εὑρίσκει, νὰ σπεύδῃ πρὸς ἑαυτόν. τοὺς μείζω περιβαλλομένους ὧν οἷοί τ' εἰσὶ κατασχεῖν Ἰσοκρ. 2, 25 κυρ.=περιβάλλοντας ἑαυτοῖς. δύναμιν περιεβάλετο 5, 65 = περιέβαλεν ἑαυτῷ. χρὴ δὲ τοὺς μείζονος δόξης τῶν ἄλλων ἐπιθυμοῦντας περιβάλλεσθαι μὲν τῇ διανοίᾳ τὰς πράξεις, δυνατὰς μέν, εὐχῇ δ' ὁμοίας, ἐξεργάζεσθαι δὲ ζητεῖν αὐτάς, ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν 5, 118 πρέπει δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες μείζονα παρὰ τοὺς ἄλλους δόξαν νὰ περιλαμβάνωσι μὲν κατὰ διάνοιαν τὰς πράξεις (τ.ἔ. νὰ ἀναμετρῶσι κατὰ διάνοιαν τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτῶν), αἵτινες εἶνε μὲν δυναταί, ὅμοιαι δὲ πρὸς εὐχήν, νὰ ζητῶσι δὲ νὰ ἐκτελῶσιν αὐτάς, ὅπως ἂν αἱ εὐκαιρίαι παρέχωσιν αὐτὰς εἰς αὐτούς. πολὺ κρεῖττόν ἐστιν ἓν καλῶς μεμαθηκέναι ἢ πολλὰ φαύλως περιβεβλῆσθαι πράγματα (γράμματα Kock) Ἀπ. Μενάν. 683 πολὺ προτιμότερον εἶνε νὰ ἔχῃ μάθῃ τις καλῶς ἓν παρὰ νὰ εἶνε φορτωμένος μὲ πολλὰ καὶ νὰ μὴ ἠξεύρῃ κανὲν καλῶς. Καὶ κατὰ τμῆσιν: περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα Εὐρ. Φοίν. 165 εἴθε νὰ ἐναγκαλισθῶ (κυρ. νὰ ρίψω τὰς ὠλένας μου) τέλος πάντων τὸν φυγάδα περὶ τὸν φίλτατον τράχηλον. τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι Βάκχ. 619 περιέβαλε τῷδε βρόχους γόνασι. Πρῶτον τὸ ὅλον καὶ εἶτα τὰ μέρη.

περίβαρυς 2 Αἰσχ. Εὐμ. 159: ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβὸν πάρεστι μαστίκτορος δαΐου δαμίου βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν εἶνε σὰν νὰ ἔχω (σὰν νὰ αἰσθάνωμαι) ὑπὸ τὴν καρδίαν ὑπὸ τὸ ἧπαρ βαρὺ τὸ περισσῶς βαρὺ κρύος («ἀνατριχίλα») τοῦ ἐχθρικοῦ μαστίκτ. δημίου.

περιβιῶναι, ἴδ. περιβιόω.

περιβόητος, Ἰων. περίβωτος, 2 περιβεβοημένος, «ξακουσμένος» καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἄρης περιβόητος Σοφ. Ο. Τ. 191 περιβοώμενος, περὶ ὃν ἕκαστος τῶν προσβαλλομένων βοᾷ (ὑπὸ τῆς ὀδύνης).

περιβόλαιον τό: θανάτου περιβόλαι' ἀνήμμεθα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 549, ἴδ. ἀνάπτω. ἐπεὶ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην ἡβῶντα 1269 ἀφ' οὗ περιεβλήθην μὲ σάρκας (ἀκμαίας) δυνατάς: ἀφ' οὗ ἀνεπτύχθη τὸ μυϊκόν μου σύστημα.

περιβολή ἡ: περιβολαὶ σφραγισμάτων Εὐρ. Ἱππ. 864,

ἴδ. ἐξελίσσω. Ἅιδου περιβολαὶ κόμης Ἡρ. Μ. 562 αἱ νεκρικαὶ περιβολαὶ κόμης. φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος Φοιν. 276, ἴδ. μεθίημι.

περιβρύχιος : 2 περιβρυχίοισιν περῶν ὑπ' οἴδμασιν Σοφ. Ἀντ. 336 ὑπὸ τοῖς περικλύζουσι τὴν ναῦν κύμασιν, ὑπὸ τὰ καλύπτοντα τὸ πλοῖον κύματα.

περίβωτος Ἰων. συνήρ. 2 = περιβόητος.

περιγίγνομαι, ἀντίθ. ἀπολείπω καὶ ἐλλείπω. Ἡ σύνταξις εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ περιεῖναι, ὃ ἴδε· γίγνομαι, εἶμαι, ὑπεράνω τινός, ἀνώτερος, ὑπερτερῶ. βραχύ τι εἶναι καὶ οὐδενὸς ἄξιον, ᾧ πρὸς τὸ περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων ἡ πόλις σφίσι χρήσιμος ἦν καὶ οὐδὲν ἀπολωλεκέναι, οἵ γε κτλ. Θουκ. 8, 76 καὶ μικρόν τι πρᾶγμα ἦτο καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἐκεῖνο, δι' οὗ ἡ πόλις ἦτο χρήσιμος εἰς αὐτοὺς ὡς πρὸς τὸ νὰ ὑπερισχύωσι τῶν πολεμίων, καὶ τίποτε δὲν εἶχαν χάσῃ (οἱ ἐν Σάμῳ), ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι τοὐλάχιστον κέ. ἡ Κέρκυρα περιγίγνεται τῷ πολέμῳ τῶν Κορινθίων 1, 55 ὑπερισχύει τῶν Κορ. διὰ τοῦ πολέμου. πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτῶν περιγεγενήμεθα 1, 69 ἀπέναντι τῶν Ἀθην. ἔχομεν ὑπερισχύσῃ ἐν πολλοῖς ἕνεκα τῶν σφαλμάτων αὐτῶν. διὰ τὸ παρὰ γνώμην αὐτῶν πρὸς ἃ ἐφοβεῖσθε τὸ πρῶτον περιγεγενῆσθαι καταφρονήσαντες 6, 11 καταφρονήσαντες αὐτοὺς διὰ τὸ ὅτι ἀνελπίστως ὑπερισχύσατε αὐτῶν παρὰ (κυρ. ἐν συγκρίσει πρὸς) τοὺς προηγουμένους φόβους σας. ἀλλ' (ἀκροῶνται ὑμῶν) ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον ἢ τῇ ἐκείνων εὐνοίᾳ περιγένησθε 3, 37 πείθονται ὑμῖν μᾶλλον ὡς ἐκ τῆς ἐν ἰσχύϊ ὑπεροχῆς ὑμῶν ἢ ὡς ἐκ τῆς καλῆς αὐτῶν πρὸς ὑμᾶς διαθέσεως. τῶν αἰεὶ λεγομένων ἐς τὸ κοινὸν περιγίγνεσθαι 3, 37 νὰ ὑπερισχύωσι τῶν ἑκάστοτε λεγομένων εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν, τ.ἔ. νὰ ἐπικρατῇ πάντοτε ἡ ἀτομική των γνώμη. ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μήποτε οὔτε [εἰ] ἄλλος ἀτυχὴς γενόμενος ἐπεύξηται περιγενέσθαι θεῶν Πλ. Νόμ. 905Α ταύτην τὴν δίκην τῶν θεῶν οὔτε σύ ποτε οὔτε ἄλλος τις ἀτυχὴς γενόμενος θὰ καυχηθῇ ὅτι διέφυγεν. Τὸ εἰ φαίνεται ὕποπτον, καὶ ὀρθῶς ὀβελίζεται. ἀμαχεὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον Θουκ. 4, 73 ἀμαχητὶ ἤθελον κερδήσῃ ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἦλθον. ἄλλως τε καὶ νησιῶται ναυκρατόρων καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες εἰ μὴ περιγένοισθε 5, 97 καὶ μάλιστα ἂν δὲν ἠθέλετε ὑπερισχύσῃ ἡμῶν, ὄντων ναυκρατόρων, ὑμεῖς οἵτινες εἶσθε νησιῶται καὶ μάλιστα (νησιῶται) ἀσθενέστεροι ἄλλων. ξυγκατοικίσαι δὲ καὶ Λεοντίνους, ἥν τι περιγίγνηται αὐτοῖς τοῦ πολέμου 6, 8 νὰ βοηθήσωσι δὲ καὶ εἰς τὴν νέαν ἀποκατάστασιν τῶν Λεοντίνων, ἐὰν ὑπάρχῃ τις ὠφέλεια εἰς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πολέμου τούτου. (Ἄλλοι: ἐὰν ὁ ὑπὲρ τῆς Ἐγέστης πόλεμος ἀφήσῃ εἰς αὐτοὺς ὑπόλοιπον καιρόν). Ὁ δὲ Steup (διορθῶν περιγένηται): ἐὰν μέρος τι ἐκ τούτων ἤθελεν ὑπομένῃ τὸν ἐναντίον τῶν Συρακοσ. πόλεμον. καὶ Συρακοσίους εὖ εἰδέναι ἔφη τῷ τολμῆσαι ἀπροσδοκήτως... ἀντιστῆναι πλέον τι, διὰ τὸ τοιοῦτον ἐκπλαγέντων αὐτῶν, περιγενησομένους ἢ Ἀθηναίους τῇ ἐπιστήμῃ τὴν Συρακοσίων ἀπειρίαν βλάψοντας 7, 21 καλῶς γνωρίζει ὅτι οἱ Συρ., ἂν ἤθελον τολμήσῃ ν' ἀντισταθῶσιν ἀπροσδοκήτως πρὸς τὸ ναυτικὸν τῶν Ἀθηναίων, ἤθελον ἀποκτήσῃ μεγαλιτέραν ὠφέλειαν ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης καταπλήξεως τῶν Ἀθην. παρὰ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν ἤθελον προξενήσῃ διὰ τῆς ἐμπειρίας των οἱ Ἀθην. εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν Συρ. ἀηδὴς δόξα καὶ μὴ προσήκουσα τῇ πόλει παρὰ τοῖς πολλοῖς περιγίγνεται Δημ. 14 33, 23 ἀηδὴς ἰδέα καὶ ἀνάρμοστος εἰς τὴν πόλιν διασῴζεται παρὰ τοῖς πολλοῖς. ἀναφανήσῃ πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου Ἀρφ. Σφ. 604. Ἡ σύνταξις: ἀναφανήσῃ περιγιγνόμενος τῆς ἀρχῆς ὡς πρωκτὸς περιγίγνεται λουτροῦ. τ. ἔ. θὰ ἀναφανῇς ὅτι ὠφελεῖσαι ἐκ τῆς περισέμνου ἀρχῆς, ὡς ὁ πρωκτὸς ὠφελεῖται ἐκ τοῦ λουτροῦ. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν Θουκ. 2, 39 ἴδ. προκάμνω. Μετὰ γεν. μεριστικῆς ἐν Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 3 ὁπότε περιγένοιτο τῆς προσόδου ἀπελάμβανεν, ἴδ. ἐνδέω. Ὁμοίως 2, 3, 8.

περιγραπτός 3 ἀναχωρήσεις καὶ ἐπίπλους οὐκ ἐκ βραχέος καὶ περιγράπτου ὁρμώμενοί τε καὶ καταίροντες ἕξουσι Θουκ. 7, 49 θὰ ἔχωσιν (ἀφορμὴν) νὰ κάμνωσι τὰς ὑποχωρήσεις καὶ τοὺς ἐπίπλους ὄχι ἐκ στενοῦ καὶ περιωρισμένου χώρου ὁρμώμενοι καὶ (εἰς στενὸν) προσορμιζόμενοι.

περιδεής 2 περίφοβος· τὸ περιδεὲς οὐσ. ὡς ἡ ἀλόγιστος τόλμα ἐκ τοῦ παραχρῆμα περιδεοῦς Ἁρμοδίῳ καὶ Ἀριστογείτονι ἐγένετο Θουκ. 6, 59 τὸ ἀπερίσκεπτον τόλμημα ἐπράχθη ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστ. ὁρμηθέντων ἐκ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου φόβου (περὶ μηνύσεως τῆς ἐπιβουλῆς).

περιδίδωμι: ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι Ἀρφ. Ἱππ. 791 νὰ στοιχηματίσω μὲ τὴν κεφαλήν μου, νὰ βάλω ἐνέχυρον τὴν κεφαλήν μου περίδου μοι περὶ θυμιτιδᾶν (Δωρ. ἀντὶ θυμιτιδῶν) ἁλῶν Ἀχ. 772, ἴδε θυμίτης (θυμιτίδης). περίδου νῦν ἐμοὶ Νεφ. 644 «περίδου: συνθοῦ ... οὕτω Δίφιλος ... περιδώμεθα: συνθώμεθα» Φώτιος.

περίδου μέσ. ἀόρ. β'. προστ. τοῦ περιδίδωμι.

περίδρομος: 2 ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον (= περιτρέχουσαν τῇδε κἀκεῖσε) Αἰσχ. Ἱκ. 352. Κωκυτοῦ περίδρομοι κύνες Ἀρφ. Βά. 472 αἱ τῇδε κἀκεῖσε περιτρέχουσαι (περιφερόμεναι, περιπλανώμεναι) κύνες (τ. ἔ. Ἐρινύες· πρβ. Αἰσχ. Χο. 924. Σοφ. Ἠλ 1388 κάλλ.) τοῦ Κωκυτοῦ, αἵτινες ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ αἵματος προσελκυόμεναι, ὡς καὶ αἱ θηρευτικαὶ κύνες,

ἀνευρίσκουσι τὰ ἴχνη τῶν κακούργων καὶ τιμωροῦσιν αὐτούς. περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ Εὐρ. Ἠλ. 458, ἴδ. φυή.

περιδιώσομαι, περιδώμεθον, ἴδ. περιδίδωμι.

περίειμι 1) εἶμαι πέριξ, κύκλῳ τινός· μετὰ δοτ. τειχίον περιῆν τῷ χωρίῳ Θουκ. ἦτο γύρῳ γύρῳ. 2) εἶμαι ὑπέρτερος (περὶ = ὑπέρ), ὑπερτερῶ τινος· ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης συντάσσ. μετὰ γεν., ἡ δ' ἔννοια τοῦ κατά τι ἐκφέρεται ἢ κατ' αἰτ. ἢ κατὰ δοτ. γυναικῶν περίειμι νόον, εἶδος Ὅμ. ὑπερτερῶ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν νοῦν, τὴν μορφήν. ἡ δύναμις αὐτοῦ περιέσεται τῆς βασιλῆος Ἡρ. θὰ ὑπερισχύσῃ. ναυσὶ πολὺ περιεῖναι Θουκ. ὑπερτερεῖν πολὺ κατὰ τὸ ναυτικόν. 3) ἐπιζῶ, σῴζομαι, ὑπολείπομαι· πυνθάνεται περιόντα τὸν πατέρα Ἡρ. ὅτι ζῇ ἀκόμη ὁ πατήρ. ὀλίγαι (οἰκίαι) περιῆσαν Θουκ. = εἱστήκεσαν, διετηροῦντο. ἡ περιοῦσα κατασκευὴ Θουκ. τὰ περιλειπόμενα ἔπιπλα. ἀναχωροῦσι τῷ περιόντι τοῦ στρατοῦ Αὐτ. μὲ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ στρατοῦ. πολλῷ τῷ περιόντι τοῦ ἀσφαλοῦς (= πολλῇ τῇ περιουσίᾳ τῆς ἀσφαλείας) κατεκράτησε Θουκ. 6, 55 (ἴδ. κατακρατῶ) ἐπεὶ πολλὴ ἦν ἡ περιουσία τῆς ἀσφαλείας, κατεκράτησεν· ἐπειδὴ ἡ περίσσεια τῆς ἀσφαλείας ἦτο πολλή, διετήρησε τὴν ἐξουσίαν, διετηρήθη ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. φάσκων ἐκ περιόντος ἀγωνιεῖσθαι Θουκ. 8, 46 ὅτι θὰ ἀγωνισθῇ «ἐκ περιουσίας» (Σχ. ἐξ ὑπερβαλλούσης, ἐξ ὑπερτέρας δυνάμεως), ἐκ περισσείας δυνάμεως. τὸ δ' ἐκ τοῦ δικαίου ἡμῖν μᾶλλον νῦν περιέσται, εἴπερ καὶ τούτοις ἐν ἐκείνῳ Θουκ. 2, 89 τοῦτο δὲ (τ. ἔ. τὸ κατορθοῦν ἐν τῷ ναυτικῷ) κατὰ δίκαιον λόγον (ἐκ τοῦ εἰκότος) ἡμῖν μᾶλλον νῦν ἔσται (ὡς) πλεονέκτημα (ἐκ περιουσίας), εἴπερ καὶ τούτοις τοῖς Λακεδαιμ. ἐν ἐκείνῳ (τ. ἔ. τῷ πεζῷ, ἐνν. περίεστι), τ. ἔ. δίκαιοι δ' ἐσμὲν ἡμεῖς μᾶλλον νῦν πλέον ἔχειν ἐν τῷ ναυτικῷ, εἴπερ καὶ ἐκεῖνοι ἐν τῷ πεζῷ. τούτοις τοῖς αἰσχροῖς ἁπάντων τῶν τῆς πόλεως καλῶν περίεισι Δημ. 25, 9 διὰ τούτων τῶν αἰσχροτήτων ὑπερισχύουσι πάντων τῶν καλῶν τῆς πόλεως. πάντων κρατοῦμεν καὶ περίεσμεν τῷ λόγῳ 10, 3 ὑπερισχύομεν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου. ἃ δὲ νῦν περιόντ' αὐτὸν ὑβρίζειν ἐπαίρει, περιαιρεθήτω 21, 211 τὰ δὲ περισσεύοντα (χρήματα) ἅτινα παρασύρουσιν αὐτὸν εἰς ὕβρεις, ἂς περικοπῶσιν, ἂς ἀφαιρεθῶσιν. τὰ περιόντα χρήματα τῆς διοικήσεως 59, 4 τὰ περισσεύοντα χρήματα ἐκ τῶν δημοσίων δαπανῶν δηλ. μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν δημ. δαπανῶν. περίεστί μοι τοιαῦτα, οἷα τοῖς κακόν τι νοοῦσιν ὑμῖν περιγένοιτο 1483, 18 ἔχω τοιαύτην περίσσειαν, ὁποίαν εἴθε νὰ ἀποκτήσουν οἱ κακόν τι διανοούμενοι περὶ ὑμῶν. εἰ δέ τῳ παρέστηκεν ὡς πολύ μοι περίεστι τῶν ἐμαυτοῦ πραγμάτων 1483, 10 ἐὰν ἔρχεται εἴς τινος τὸν νοῦν, ὅτι μοῦ περισσεύει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὰς ἰδικάς μου ὑποθέσεις. τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι τοῦ πρὸς ἐμὲ μίσους 12, 7 τοιαύτη περιουσία ὑμῖν ἔστι, τόσην ἀφθονίαν ἔχετε, τοῦ πρὸς ἐμὲ μίσους. τούτοις δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε τοὺς ἠδικημένους προσσυκοφαντοῦσι 55, 29 τόσον τὸ ἔχουν πάρῃ ἐπάνω των (ἄλλοι ἐνν. ὕβρεως: τόσην περίσσειαν ὕβρεως ἔχουσι· ἴδ. 21, 17), ὥστε ἀκόμη (προσέτι=πρὸς) συκοφαντοῦσι. τοῖς δ' ἀπολειφθεῖσι (παιδείας) τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν οὐ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι περίεστιν 18, 128 οἱ δὲ ὑστερήσαντες ἐν τῇ παιδείᾳ κανὲν ἄλλο κέρδος δὲν ἔχουν παρὰ νὰ ἐνοχλῶσι τοὺς ἀκροατάς (ὅταν ὁμιλῶσιν), ὄχι νὰ φαίνωνται ὅτι εἶνε τοιοῦτοι (δηλ. πεπαιδευμένοι). ἐκ τοῦ περιόντος ταῦτα ποιῶ Δημ. 1483, 15 ἀπὸ τὸν πολὺν καιρὸν ποῦ ἔχω, διὰ νὰ περάσω (σκοτώσω) τὸν καιρόν μου, διὰ νὰ διασκεδάσω (ἴδ. ἀνωτ. περίεστι). περιόντι τῷ θέρει Θουκ. 1, 30 «ἐνισταμένῳ» Σχ. τ. ἔ. κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ θέρους.

περιελαύνω: αἳ κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον (= περιεληλαμέναι πύργον, αἷς πύργος περιελήλαται) τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον Αἰσχ. Πέρ. 875 αἱ (πόλεις) κατὰ γῆν τείχεσι κεκυκλωμέναι τοῦδε τοῦ βασιλέως ὑπήκοοι ἦσαν. περιελῶ σε ἀλαζονείας Ἀρφ. Ἱππ. 290, ἴδ. περιαιρέω. Παθ. περικυκλοῦμαι, περιέρχομαι εἰς στενοχωρίαν· περιελαυνόμενος τῇ στάσι Ἡρ. 1, 60 στενοχωρούμενος ὑπὸ τῶν στασιωτῶν.

περιέλκω: εἰ τοῦτον ἴδοιμι καταλευσθέντα καὶ δόντα δίκην ὧν ἡμᾶς περιεῖλκε, καὶ τὸν μισθὸν ἄν μοι δοκῶ ἔχειν Ξεν. Ἀν. 7, 6, 10 ἐὰν ἤθελον ἴδη αὐτόν, ὅτι ἐλιθοβολήθη καὶ ἐτιμωρήθη δι' ὅσα μᾶς ἔκαμνε νὰ ὑποφέρωμεν, ἐν ᾧ μᾶς ἐτραβοῦσεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ τὸν μισθόν μου θὰ εἶχον. ἀτεχνῶς διανοούμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης ὥσπερ περὶ ἀνδραπόδου περιελκομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων Πλ. Πρωταγ. 352 Β ὅλως διόλου ὡς ἀνδράποδον θεωροῦντες τὴν ἐπιστήμην, ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ ἄλλαι δυνάμεις (τῆς ψυχῆς) τὴν τραβοῦν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἀναφ. ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἠθικ. Νικομ. 8,3. πάλαι με περιέλκεις κύκλῳ, ἀποκρυπτόμενος ὅτι οὐ τὸ ἐπιστημόνως ἦν ζῆν τὸ εὖ πράττειν τε καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦν, οὐδὲ ξυμπασῶν τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ἀλλὰ μιᾶς οὔσης ταύτης μόνον τῆς περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ κακόν Πλ. Χαρμ. 174Β πάλαι με περιάγεις κύκλῳ, ἀποκρυπτόμενος, ὅτι οὐ τὸ ἐπιστημόνως ζῆν ἦν τὸ εὖ πράττειν καὶ εὐδ. ποιοῦν, οὐδὲ (τὸ ἐπιστημόνως ζῆν) ξυμπασῶν τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ μόνης τῆς περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ κακὸν ἐπιστήμης.

περιελῶ, ἴδ. ἐλαύνω.

περιενέγκας, ἴδ. περιφέρω.

περιέπω: ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα . . ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν Ἡρ. 1, 115 νὰ μεταχειρισθῇς τὸν παῖδα μὲ τοιαύτην ἀνάρμοστον μαστίγωσιν.

περιέρχομαι. Περὶ τῆς χρήσεως ἴδ. ἔρχομαι. Ἐν τῷ Ἀρφ. Θεσμ. 504 ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι' ὠνούμενος ὀρθοτέρα ὡς φαίνεται εἶνε ἡ διόρθ. τοῦ Herw. περιέρχετ'. Κύκλωπα περὶ φρένα ἤλυθε οἶνος ι 362 τὸν ἐκτύπησε (γύρῳ) 'ς τὸ κεφάλι, τὸν ἐζάλισε.

περιέσσασθαι, ἴδ. ἕννυμι.

περιέχω: τὸ δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων ἐκυκλοῦτο τῷ περιέχοντι σφῶν τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 5, 73 τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Λακ. περιεκύκλωνε διὰ τῆς προεκτάσεώς του τοὺς Ἀθηναίους.

περιζώννυμι: ἀλλὰ νῦν ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο Ἀρφ. Εἰρ. 685 μετεχειρίσθη τὸν ἄνδρα τοῦτον ὡς περίζωμα, «ποδιάν», διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν γυμνότητά του.

περιήκω: περιήκει εἰς τὸν φονέα ἡ ἀρχὴ Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 6 περιῆλθε (μετέβη κατὰ σειράν) ἡ ἀρχὴ εἰς τὸν φονέα. περίθετος κεφαλὴ Ἀρφ. Θεσμ. 258 φενάκη τις γυναικεία φέρουσα μακρὰν κόμην, ὥστε ὁ φέρων αὐτὴν νὰ φαίνηται ὡς γυνή, «καὶ τοῦτο δὲ εἰς μαλακίαν, ἵνα λανθάνῃ νυκτὸς καὶ ὡς γυνὴ πάσχῃ» Σχ.

περιίστημι· ἡ σύνταξις: ἵστημί τι πέριξ τινός·μετὰ δοτ. ἢ μετ' ἐμπροθέτου διορισμοῦ (συνήθως μετὰ τῆς περί: λαβὼν αὐτὸ περιέστησε τῷ πλασθέντι ζῴῳ Πλ. Τίμ. 78C κυρ.=ἔστησε περὶ τῷ ζῴῳ. πρβ. περιίστημι στράτευμα περὶ πόλιν Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 1). Μετ. αἰτ. ἐπικρατούσης τῆς τοῦ ὅλου συνθέτου ἐννοίας=περικυκλῶ· πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος Σ 603 πολὺς ὅμιλος ἵστατο περὶ τὸν χορόν πολὺς ὑμᾶς ὄχλος περιειστήκει Πλ. Εὐθύδ. 271 = εἱστήκει περὶ ὑμᾶς. περιίσταται τὸν λόφον Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 5 ἵσταται περὶ τὸν λόφον, περικυκλώνει τὸν λόφ. Ὅθεν 2) μτφ. περικυκλώνω, καταλαμβάνω· φόβος περιέστη τὴν Σπάρτην Θουκ. 3, 55 κυρ. ἔστη περὶ τὴν Σπάρτην, ὅθεν: περιεκύκλωσε, κατέλαβε. Ἀμτβ. καταντῶ (μετὰ πολλὰς περιπετείας), γυρίζω γυρίζω καὶ εἰς τὸ τέλος καταντῶ. οἶμαι τουτονί. . ἐπιχειρήσειν τῇ τόλμῃ καὶ τῇ θρασύτητι πιστεύοντα περιιστάναι τὰς ἑαυτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμὲ Δημ. 40, 20 θὰ ἐπιχειρήσῃ, πεποιθὼς εἰς τὴν τόλμην καὶ τὴν θρασύτητά του, νὰ ῥίψῃ ἐπάνω μου τὰς συμφοράς. τιθασεύειν καὶ περιίστασθαι τὸ χρήσιμον Πλουτ. 451 D τ. ἔ. ἵστασθαι περὶ τὸ χρήσιμον ὥσπερ περὶ τὸ τιθασευόμενον ζῷον. τὸ περιεστὼς ἡμᾶς δεινὸν Θουκ. 4, 10 κυρ. τὸ περὶ ἡμᾶς ἑστὼς δεινόν. τοῖς κυβερνήταις τῶν μὲν φυλακὴν τῶν δ' ἐπιβουλήν, μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν περιεστάναι Θουκ. 7, 70 οἱ κυβερνῆται νὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι ὄχι εἰς ἓν μόνον σημεῖον χωριστόν, ἀλλ' εἰς πολλὰ πανταχόθεν, ἀπὸ ἄλλους μὲν νὰ προφυλάττωνται, ἄλλους δὲ νὰ ἐπιβουλεύωνται (νὰ προσβάλλωσι). Ἡ σύνταξ. φυλακὴ καὶ ἐπιβουλὴ περιεστᾶσι τοῖς κυβ. ἀνάγκη περιίστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι Δημ. 19, 212 ἀνάγκη πανταχόθεν κατελάμβανε καὶ αὐτὸν (κυρ. περιεκύκλωνε) νὰ εἰσέλθῃ. ἐς τοῦτο περιέστη ἡ τύχη Θουκ. 4, 12 μέχρι τούτου τοῦ σημείου μετεβλήθη. ἡμῖν ἀδοξία περιέστη 1, 76 = ἀδοξίαν προσελάβομεν. μηκυνόμενος (ὁ πόλεμος) φιλεῖ ἐς τύχας τὰ πολλὰ περιίστασθαι 1, 78 συνηθίζει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ καταντᾷ εἰς ἀδήλους περιπετείας. νομίσαντες τὸ παρανόμημα. . αὖθις ἐς τοὺς Ἀθηναίους τὸ αὐτὸ περιεστάναι 7, 18 νομίσαντες, ὅτι τώρα πάλιν οἱ Ἀθην. περιέπεσον εἰς τὸ αὐτὸ παρανόμημα. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη. . . νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη 1, 32 καὶ οὕτως ἡ πρότερον νομιζομένη συνετὴ ἀποχὴ ἡμῶν κατήντησε (κυρ. γύρισε γύρισε καὶ εἰς τὸ τέλος κατήντησε) σήμερον ἀπερισκεψία καὶ ἀσθένεια φανερά. Ἡ σύνταξ. τοῦ περιέστηκε μετὰ κατηγορ. (ἀβουλία φαινομένη) πρωτοφανής, ἴσως κατὰ τὸ τυγχάνω ἢ τὸ διατελῶ. Τὸ χωρίον ἀπεμιμήθη καὶ Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 6, 43. νῦν δὲ περιέστηκεν εἰς τοῦτο Λυκ. κ. Λε. § 3 τὸ πρᾶγμα ἔχει καταντήσῃ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον. τὸ ἐναντίον περιέστηκεν Πλ. Μέν. 70B=Λυσ. 12, 64. Θουκ. 6, 24. περιειστήκει τῆς βοηθείας δεήσεσθαι δοκοῦσιν ἀφ' ὧν ἔπραττον οὗτοι, αὐτοὺς βοηθεῖν ἑτέροις Δημ. 18, 218 τὰ πράγματα εἶχον λάβῃ τοιαύτην τροπὴν δι' ἐκείνους, οἵτινες ὡς ἐκ τῶν ῥᾳδιουργιῶν τούτων ἐνομίζοντο, ὅτι θὰ ἔχωσιν ἀνάγκην βοηθείας, ὥστε αὐτοὶ νὰ βοηθῶσιν ἄλλους. ἡμῖν δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος οὐκ εἰκότως περιέστη Θουκ. 1, 76 ἡμεῖς δὲ καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιεικίας ἡμῶν κατηντήσαμεν νὰ προσλάβωμεν ὄχι παραλόγως ἀδοξίαν μᾶλλον ἢ ἔπαινον. Κυρ. ἀδοξία περιεκύκλωσεν ἡμᾶς. περιίστασθαι ἔξω τοῦ παρανόμου Αἰσχίν. 3, 206, ἴδ. παράνομος.

περιίσχω: καὶ περιίσχουσι κατὰ τὸ τῶν ἐναντίον ἀνώνυμον ἀμφότεροι τῷ δεξιῷ Θουκ. 5, 71 καὶ προέχουσι (προεκτείνονται) ἀπέναντι τοῦ εὐωνύμου τῶν ἐναντίων ἀμφότεροι μὲ τὸ δεξιὸν κέρας.

περιιτέον, ἴδ. περίειμι.

περικάββαλεν, ἴδ. περικαταβάλλω.

περικάρδιος 2: αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα Ἀπ. Ἐμπεδ. 105 τὸ περὶ τὴν καρδίαν αἷμά ἐστι τοῖς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.

περικαταρρήγνυμι μέσ. περικατερρήξατο τὸν ἄνωθεν (= τὸν ἄνω πέπλον ἄνωθεν) πέπλον Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 6 κυρ. ἔσχισε γύρῳ ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω τὸν πέπλον της. Ὅτι δὲ τοῦτο δηλοῖ ἡ κατα-, ὑποδεικνύει καὶ τὸ ἄνωθεν, ὅπερ οὐκ ὀρθῶς ἐννοήσας ὁ Cobet διώρθ. περιερρήξατο. Ὁμοίως πλημμελῶς διώρθ. τὸ Αἰσχ. 1, 183 καταρρηγνύναι τὰ ἱμάτια, ἤτοι κυρ. νὰ σχίζῃ πρὸς τὰ κάτω (καὶ νὰ τὰ τραβᾷ κάτω), γράψας περιρρηγνύναι. Ὁμοίως Δημ. 21, 63.

περίκειμαι: οὐδέ τί μοι περίκειται Ι 321 = οὐδέ μοι περίεστί τι, δὲν μοῦ μένει τίποτε (κέρδος).

περικήδομαι: ὅτι ῥά οἱ βιότου περικήδετο ξ 527 ἐφρόντιζε διὰ τὴν περιουσίαν του.

περίκομμα τό: περικόμματ' ἔκ σου σκευάσω Ἀρφ. Ἱππ. 372 «κατὰ μέρος σου κόψω τὸ σῶμα· ὡς μάγειρος δὲ λέγει» Σχ., θὰ σὲ κάμω «κιϊμᾶ» (Τουρκ.), θὰ σὲ κομματιάσω.

περικόπτω: τοῦτο μέντοι τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθὺς κοπτόμενον περιεκόπη τὰς τῆς γενέσεως ξυγγενεῖς ὥσπερ μολυβδίδας..., καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύτατα ἑώρα, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται Πλ. Πολ. 519 Α ἡ δύναμις ὅμως τῆς τοιαύτης φύσεως (σχεδὸν = ἡ τοιαύτη φύσις, ἡ οὕτως ἔχουσα φύσις) ἐὰν εὐθὺς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας περιοριζομένη (κυρ. περικοπτομένη) περιεκόπτετο (περιῃρεῖτο) τὰς συγγενεῖς τῆς γενέσεως (εἰς τὸ γίγνεσθαι ἀνηκούσας, ἴδ. ἀνωτ. σ. 518C) οἷον μολυβδίδας..., τότε καὶ ἐκεῖνα ἡ αὐτὴ αὐτὴ δύναμις τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων θὰ ἔβλεπεν ὀξύτατα, ὡς καὶ ταῦτα, εἰς ἃ νῦν εἶνε τετραμμένη. Κατώτερα χ/φα παρέχουσι τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ, ὅπερ εἶνε εὐκολώτερον, ἀλλὰ δὲν συμφωνεῖ τὸ ἐφεξῆς αἵ. Ἡ δὲ γρ. τῶν ἀρίστων τὰς τῆς γεν. ξυγγενεῖς εἶνε δυσεξήγητος, διότι εἶνε ἐπίθετον, στερούμενον μὲν τοῦ οἰκείου οὐσιαστικοῦ, συμφωνοῦν δὲ τῷ οὐσιαστικῷ (μολυβδίδας), τῷ ἐξομοιουμένῳ πρὸς τὸ παραλειπόμενον (διὰ τοῦ ὥσπερ). Ἀπεμιμήθην καὶ ἐγὼ τὴν ἔκφρασιν ἐν τῇ μεταφράσει. Ἀλλὰ θὰ προετίμων τοιάνδε τινὰ γραφὴν «περιεκόπη τὰς τῆς γενέσ. ξυγγενεῖς ὥσπερ μολυβδίδας ⟨ἐπιθυμίας⟩». Ἡ δὲ διόρθ. αὐτὴ καθίσταται πιθανὴ ὡς ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. 4, 4 (σ. 570 P) «οὐδὲ καθαρὰν ἀπολύουσι τὴν ψυχήν, ἀλλ' ὥσπερ μολυβδίδας τὰς ἐπιθυμίας μεθ' ἑαυτῆς φερομένην», ὅπου πάντως εἶχεν ὁ Κλήμης πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ Πλατωνικὸν χωρίον. Πρβ. πολεμῶ ἐν τέλει.

περιλείπω: ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται Τ 230 μείνωσιν ὑπόλοιποι (ἐπιζήσωσιν) ἐκ τοῦ πολέμου.

περινίσσομαι: Σπάρτᾳ κύκλος ἁνίκα Καρνείου περινίσσεται ὥρας Εὐρ. Ἄλκ. 449 «ὅτε (ὁ ἐννεαήμερος) κύκλος τοῦ Καρνείου μηνὸς περιέρχεται τὰς ὥρας» Δ. Βερν.

περίνοια ἡ: διὰ τὰς περινοίας Θουκ. 3, 43 ἐνν. τὰς πολλὰς (περισσὰς) καὶ σοφὰς ἐξηγήσεις.

πέριξ: βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 243 πέριξ τοῦ βωμοῦ σωρεύσαντες τὰ ξύλα καὶ στοιβάξαντες αὐτά. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ λύει κελαινὰ βλέφαρα Σοφ. Ἀντ. 1301 αὐτὴ δὲ δι' ὅπλου ὀξέος (ὀξέως ἠκονημένου) πληγεῖσα παρὰ τὸν βωμὸν πέριξ αὐτοῦ παραλύει (χαλαρώνει) τοὺς ὀφθαλμούς, ὥστε νὰ μένωσιν ἐν τῷ σκότει. Τὸ χωρίον παρέχει δυσκολίας· καὶ πρῶτον δυσκρεστεῖ τὸ ἡ δ', ἐπιφερομένου μάλιστα τοῦ ἥδε, διότι δὲν γίνεται ἀντίθεσις, ἀφ' οὗ προηγουμένως περὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Εὐρυδίκης ὡμίλησε καὶ ὁ Κρέων. Καὶ ἂν δὲ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ ἀντίθεσις γίνεται μεταξὺ τοῦ νεκροῦ τῆς Εὐρυδίκης, καὶ ταύτης ζώσης, πάλιν δὲν αἴρεται παντελῶς ἡ δυσκολία· ἂν δὲ διορθώσωμεν μετ' ἄλλων ἥδε, πάλιν δὲν ἐξηγεῖται καλῶς, ἀφ' οὗ ἐπακολουθεῖ καὶ ἕτερον ἥδε. Ὅθεν ὀρθότερον φαίνεται νὰ γράψωμεν ἴδ' μετὰ τοῦ Seyffert. Τὸ πέριξ ὁρίζει ἀκριβέστερον τὸ ἀόριστον βωμία. Τὸ δὲ λύει ἐνταῦθα ἐτέθη κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ Ὁμηρ. λῦσε γυῖα, γούνατα, γίνεται δὲ σαφεστέρα ἡ ἔννοια αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐπιφερομένου κελαινά (= ὥστε κελαινὰ εἶναι). Διορθώσεις πολλαί· ἥδ' ὀξυθήκτῳ βωμία περὶ ξίφει λύει: ἥδ' ὀξυθήκτῳ σφαγίδι βωμίᾳ πέρι μύει κλ. ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες Εὐρ. Ἀνδ. 449, ἴδ. ἑλικτός.

περιοδικός 3: «περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιτεινόμενα· οἷον τριταίους καὶ τεταρταίους· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῶν ἀνέσεων ἡμέραις μηδὲν νοσεῖν ἀλλ' ὑγιεῖς εἶναι. — Ἐν ταῖς περιοδικαῖς νόσοις λέγεταί τις καταβολὴ διὰ τὸ ἐν ἀποδεδειγμένῳ προϊέναι χρόνῳ, καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς καταβολὰς ποιοῦνται τῶν χρημάτων» Ἁρποκρατίων.

περίοδος ἡ: ἐπεὶ ὅτι γε ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ ἢ ἄλλου τινὸς κακοῦ, καὶ τῷ πάνυ πόρρω δοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι προσέρχεται, οὐδεὶς ἀγνοεῖ δήπου Δημ. 9, 29 ἐπεὶ οὐδεὶς ἀγνοεῖ δήπου, ὅτι Φίλιππος, ὥσπερ περιοδικὴ λῆψις (περιοδικὸς παροξυσμὸς) ἢ κατάληψις (προσβολὴ) πυρετοῦ, προσέρχεται καὶ τῷ δοκοῦντι νῦν ἀφεστάναι πάνυ πόρρω· ἴδ. περιοδικός. αὕτη μὲν δὴ ἡ περίοδος τῶν λόγων ἀπετελέσθη Ξεν. Συμπ. 4, 64 ἕκαστος τῶν συνδαιτυμόνων ἔλαβε κατὰ σειρὰν τὸν λόγον: ὁ λόγος ἔλαβε τέλος, ἀφ' οὗ περιῆλθεν ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνας. τὴν ἐγνωσμένην ὑπὸ πάντων γῆς περίοδον εἰργασμένην ψηφιεῖσθε ἀστὴν εἶναι; Δημ. 59, 108 τὴν ὑπὸ πάντων ἐγνωσμένην, ὅτι ἔχει γυρίσῃ ὅλον τὸν κόσμον, θὰ ψηφίσητε ὅτι εἶνε ἀστή;

περιοίσω, ἴδ. περιφέρω.

περιοπτέος 3: σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι τοῦτο μάλιστα ὅπως μὴ στασιάσωσι Θουκ. 8, 48 αὐτοὶ δὲ τοῦτο ἔπρεπε πρὸ πάντων νὰ προσέξωσι, πῶς νὰ μὴ διαιρεθῶσιν εἰς κόμματα.

περιοράω: μή σφε περιίδης (Dawes: παρίδης) πτωχὰς ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς, ἀλωμένας Σοφ. Ο. Τ. 1505. = περιπλανωμένας τούτους περιορᾷ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις ὄντας ἔχων καὶ πλουτῶν Δημ. 45, 73 παραβλέπει, ἐγκαταλείπει ἔχων χρήματα καὶ πλούσιος ὢν αὐ-

τοὺς ὄντας ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις. ἐδόκει τὸ μέλλον περιιδεῖν Θουκ. 4, 71 νὰ περιμένωσι νὰ ἴδωσι τὸ μέλλον. Βοιωτοί . . ἡσύχαζον περιορώμενοι ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων 5, 31 θεραπευόμενοι ὑπὸ τῶν Λακ. Κατ' ἄλλους: περιμένοντες νὰ ἴδωσι τὸ ἀποτέλεσμα (πρβ. 4, 71), ἐξαλείφοντας τὸ ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. μέλλοντες ἔτι καὶ περιορώμενοι 6, 93 ἀναβάλλοντες ἔτι καὶ περιμένοντες νὰ ἴδωσι τὸ ἀποτέλεσμα. 'Αλλά: Βρασίδας τῆς τε Μένδης περιορώμενος («εὐλαβούμενος περὶ αὐτῆς, κηδόμενος» Σχ.), μὴ τῶν 'Αθηναίων πρότερον ἐπιπλευσάντων τι πάθῃ, καὶ ἅμα τῶν 'Ιλλυριῶν οὐ παρόντων, οὐ πρόθυμος («προιέναι» Σχ.) ἦν 4, 124 ὁ δὲ Βρασίδας ἐπειδὴ καὶ διὰ τὴν Μένδην εἶχε φόβους (πρβ. τὸ κοινόλεκτον «ἔβλεπε τὰ πλάγια του»), μήπως πάθῃ τι (δηλ. καταληφθῇ), ἂν οἱ 'Αθηναῖοι ἐπιπλεύσωσι πρότερον (δηλ. πρὸ τῆς ἐπανόδου του εἰς τὴν παραλίαν), καὶ ἐπειδὴ συγχρόνως οἱ 'Ιλλυριοὶ δὲν ἦσαν παρόντες, δὲν ἦτο πρόθυμος. Οἱ σύνδεσμοι τε-καὶ συνδέουσι τὰ ἀνόμοια μὲν γραμματικῶς, λογικῶς δὲ ὅμοια περιορώμενοι καὶ παρόντων. Ἡ δὲ γεν. τῆς Μένδης κατὰ πρόληψιν συντάσσεται πρὸς τὸ περιορώμενος (ὡς συνώνυμον ἐνταῦθα πρὸς τὸ κηδόμενος). Ὁμοίαν πρόληψιν παρέχει τὸ ὅμοιον χωρίον ἐν 1, 52: τοῦ οἴκαδε πλοῦ διεσκόπουν ὅπῃ κομισθήσονται, περὶ οὗ ἴδε διασκοπῶ.

περιοργής 2: Αἰσχ. 'Αγ. 225. Τὸ χωρίον: παυσανέμου γὰρ θυσίας τοῦ παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιοργῶς (Blomf.: περιόργως, ὁ ex ω facto) ἐπιθυμεῖν θέμις. Ἴσως ὧδε: θέμις (ἐστὶ τὴν Ἄρτεμιν) ὑπὸ σφοδροτάτης ὀργῆς κατεχομένην ἐπιθυμεῖν παυσανέμου θυσίας καὶ παρθενίου αἵματος. Κατὰ ταῦτα ἴσ. διορθωτέον περιόργῳ σφ' (= αὐτήν, τὴν Ἄρτεμιν) ἐπιθυμεῖν.

περιουσία ἡ: περιουσίας ἔχειν χρημάτων Θουκ. 1, 7 ἔχειν περισσὰ χρήματα καὶ κτήματα· ἴδ. πλοῖμος. ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι 1, 123 «νὰ στερηθῆτε ἐξ αἰτίας τοῦ πλούτου ὅσα ἀπέκτησαν οἱ πατέρες διὰ τῆς πτωχείας» Δούκας. ἐκ περιουσίας ὑβρίζοντες 8, 45 ἐκ τῆς ἀφθονίας τῶν χρημάτων ἀκολασταίνοντες ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ Δημ. 18, 3 ἐν ᾧ ἔχει πολλὰ πλεονεκτήματα ἀπέναντί μου· διότι αὐτὸς μὲν νὰ χάσῃ τίποτε δὲν ἔχει, πολλὰ δὲ ἐγώ. Κατ' ἄλλους: ἐκ προπετείας, ὕβρεως. Ὁ 'Αρποκρατίων ὧδε: «ἐκ περιουσίας: βέλτιον οὕτως ἀκούειν, ὅτι «ἐγὼ μὲν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύω, οὗτος δὲ ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος μου κατηγορεῖ, οὐ περὶ χρημάτων, ὡς οἴονταί τινες». οἱ ἐκ περιουσίας πονηροί 45, 67 τ. ἔ. οἱ ἐξ εὐπορίας ὄχι ἐξ ἐνδείας πονηροί, ἑπομ. οἱ ἐξ ὕβρεως πονηροί.

περιπατέω-ῶ: περιπατῶν ἀπ' ἐργαστηρίου 'Αρφ. Ἱππ. 744 περ. μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας (Leeuwen). Ἄλλοι τὸ ἀπ' ἐργ. συνάπτουσι πρὸς τὸ ὑφειλόμην.

περίπατος: οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου 'Αρφ. Βατρ. 953 κάλλιστα ποιήσας δὲν ἔκαμες παρέκβασιν περὶ τούτου τοὐλάχιστον, τ. ἔ. τὰ δημοκρατικά φρονήματά σου εἶνε ὀλίγον ἀμφίβολα, διότι δηλ. καὶ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ 'Αρχελάου διέτριψε καὶ ἄλλως φίλος τῶν ὀλιγαρχικῶν ἦτο.

περιπέλομαι: περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν α 16 ἐν ᾧ παρήρχοντο τὰ ἔτη, 'ς τὸ γυρισμὸ (γύρισμα) τῶν χρόνων.

περίπεμπτος 2: τίνος ἀγγελίας πειθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς (Turn.: θυοσκινεῖς); Αἰσχ. 'Αγ. 87 τίνι ἀγγελίᾳ πειθομένη (ποίαν ἀγγελίαν μαθοῦσα) στέλλεις πανταχοῦ εἰς τοὺς ναοὺς θυσίας;

περιπέσσω: ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν 'Αρφ. Πλ. 159 μὲ ἄλλα ὀνόματα περικαλύπτουσι τὴν κακίαν, τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀργυρίου. ὅσα περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων ὅσοις τε περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις 'Απ. 'Αρφ. 321 ἐκ τοῦ Σχ. 'Αρφ. Πλ. 159: «περιπέττουσι· διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ». Τὸ ὅσοις δὲν ἀναφ. μόνον εἰς τὴν πρόσθετον κόμην, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα· δὲν εἶνε λοιπὸν ἀναγκαία ἡ διόρθ. ὅσαις. λόγοισι ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα Πλ. Νόμ. 886E διὰ λόγων ταῦτα συγκεκαλυμμένα μὲ κάποιον εὔμορφον τρόπον, ὥστε νὰ φαίνωνται πιθανά.

περιπέτεια ἡ: «ἔστι δὲ περιπέτεια ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή» 'Αριστοτ. Ποι. κεφ. 11 εἰσὶ γὰρ αἱ μὲν πίστεως ἕνεκα ἀτεχνότεραι καὶ αἱ τοιαῦται πᾶσαι, αἱ δ' ἐκ περιπετείας... βελτίους Αὐτ. Κεφ. 16 = 1454 b 28 διότι αἱ μὲν πρὸς πίστωσιν γινόμεναι εἶνε ἀτεχνότεραι καὶ πᾶσαι αἱ τοιαῦται, αἱ δὲ ἐξ ἰδιαιτέρας τινὸς (τυχαίας, ἀπροσδοκήτου) περιστάσεως γινόμεναι εἶνε καλλίτεραι. Αὕτη εἶνε ἀναγνώρισις ἐκ περιπετείας.

περιπετής 2: ἐν γάρ οἱ χθονὶ πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετές (= ᾧ περιπέπτωκε) κατηγορεῖ Σοφ. Αἴ. 906 τὸ ἐν τῇ γῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐμπεπηγὸς τόδε ξίφος, ᾧ περιπέπτωκε, σημαίνει τόδε (ὅτι αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ ἀπέθανε). πέπλοισι περιπετῆ Αἰσχ. 'Αγ. 243 «περιεσκεπασμένην» Σχ. ἴδ. προνωπής. ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας Εὐρ. 'Ανδ. 983 κυρ. ἐπειδὴ ἔχεις τύχας εὐεπιφόρους εἰς τοὐναντίον: ἐπειδὴ περιέπεσες εἰς δυστυχίαν. περιπετέα ἐποιήσαντο σφίσι αὐτοῖσι τὰ πρήγματα Ἡρ. 8, 20 ἔφεραν τὰ πράγματα εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ μετατραποῦν εἰς δυστυχίαν των.

περιπίπτω: πολεμίῳ τῷ τούτου βέλει περιπεσὼν 'Αντιφ. Τετραλ. Βγ 6 περιπεσὼν τῷ τούτῳ βέλει, ὃ πολέμιον ἦν (ἢ ὥστε πολέμιον εἶναι). πρβ. πεπτῶτα περὶ ξίφει Σοφ. Αἴ. 828. περιπίπτοντες ἀδίκοισι γνώμῃσι Ἡρ. 1, 96 περιπ. εἰς ἀδίκους ἀποφάσεις. οὐ

πρότερον ἐνέδοσαν ἢ αὐτοὶ ἐν σφίσι κατὰ τὰς ἰδίας διαφορὰς περιπεσόντες ἐσφάλησαν Θουκ. 2, 65 δὲν ὑπεχώρησαν παρὰ ἀφ' οὗ οἱ ἴδιοι, συγκρουσθέντες πρὸς ἀλλήλους ἕνεκα τῶν ἰδίων των διαφορῶν, ἐδυστύχησαν. ὡς ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω Αἰσχίν. 2, 144 περιπίπτω εἰς ἀντίφασιν πρὸς τοὺς ἰδίους μου λόγους. οἱ δὲ διασπασθέντες πολλάκις καὶ περιπίπτουσιν ἀλλήλοις Ξεν. 'Αν. 7, 3, 38 «πέφτουν ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον», ἐμπίπτουσιν ἀλλήλοις. μηδ' ἐμέ τε παραβάλῃ καὶ ἄλλους ἑλόμενος. σεωυτῷ περιπέσῃς 'Ηρ. 1, 108 ἴδ. παραβάλλω.

περιπίτνω: κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος Αἰσχ. 'Επτ. 819 κακόν τι κρύος περιβάλλει τὴν καρδίαν μου: φοβερὰ ἐκρύωσεν ἡ καρδία μου: κρυερός τις φόβος καταλαμβάνει τὴν καρδίαν μου

περιπλανάω: δέρμα με περιπλανᾶται θηρός Πίνδ. 'Ι. 5, 47 κυρ. τὸ δέρμα τοῦ θηρὸς πλανᾶται περὶ ἐμέ, τ. ἔ. περιλαμβάνει με, εἶμαι ἐνδεδυμένος μὲ τὸ δέρμα τοῦ θηρίου: « ἀντὶ τοῦ παρακινεῖται (γρ. περικινεῖται) ἢ περιλαμβάνει» Σχ.

περιπλεύρῳ δὲ κύτει πυρπνόος ἔσπευδε λέαινα Εὐρ. 'Ηλ. 472, ἴδ. πυρπνόος.

περιπλίσσομαι, ἴδ. πλίσσομαι.

περίπλοος, συνηρ. περίπλους 2: αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξυντομώτατα τεσσάρων ἡμερῶν Θουκ. 2, 97 αὕτη ἡ γῆ ἔχει περίπλουν διὰ τῆς συντομωτάτης ὁδοῦ τεσσάρων ἡμερῶν.

περιποιέω: τῶν προσόδων περιποιεῖ 'Ισαῖ. 6, 38 ἀφίνει ὑπόλοιπον, κατὰ μέρος βάλλει τι ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του. τὸν κλῆρον πάντα εἰς ἑαυτὸν περιεποίησε Αὐτ. 7, 6 τὴν κληρονομίαν ὅλην οἰκειοποιήθη. οὐ μόνον ἀρκεῖ ταῦτα (τὰ ὀλίγα), ἀλλὰ καὶ περιποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν Ξεν. 'Απ. 4, 2, 38 ἀλλὰ κάμνουν καὶ οἰκονομίας ἐξ αὐτῶν: ἔχουν καὶ περισσεύματα: βάλλουν κατὰ μέρος ὀλίγα. 'Επὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη τὸ ἐνεργ. ἐν τῷ Οἰκ. 2, 10. εἰς τὸν ἴδιον οἶκον αὐτὰς (τὰς λειτουργίας) περιποιησάμενοι Λυκ. § 139 ἐν ᾧ ἐξώδευσαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λειτουργιῶν οὕτως, ὥστε τὴν ἐξ αὐτῶν δόξαν νὰ ἀπολαύσῃ μόνη ἡ οἰκογένειά των.

περιπτίσσω πτίσσων περικαθαίρω, ξεφλουδίζω τι ὁλόγυρα, ἁλωνίζω καὶ καθαρίζω σῖτον ἀπὸ τὰ ἄχυρα. Θεοφρ. 'Ι. Φ. 4, 4, 10. 9, 17 Μτφ. ἐσμὲν περιεπτισμένοι· τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω 'Αρφ. 'Αχ. 507 «οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί» Σχ., περικεκαθαρμένοι.

περιπτυχὴ τειχέων Εὐρ. Φοίν. 1369 = τειχῶν περίβολος. 'Αχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί 'Εκ. 1015 «οἱ περίβολοι, ἐν οἷς ναυλοχοῦσιν οἱ 'Αχαιοί, τ. ἔ. ἐν οἷς κατεσκηνωμένοι φυλάσσουσι τὰς ναυλοχούσας αὐτῶν νῆας οἱ 'Αχαιοί, ἤτοι: τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον τῶν 'Αχαιῶν» Δ. Βερν.

περιπτυχής 2: κεῖται κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής Σοφ. Αἴ. 899 (πρβ. περιπετής) «περικεκυλισμένος φασγάνῳ εἰσδεδυκότι εἰς τὸ σῶμα» Σχ.

περιρραντήριον τό: μηδ' ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς τῶν περιρραντηρίων πορευέσθω Αἰσχίν. 1, 21 μηδὲ νὰ πορεύηται ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς ἀγορᾶς τοῦ περιλαμβανομένου ὑπὸ τῶν περιρραντηρίων. 'Αλλὰ τὸ τῆς ἀγορᾶς ὀρθῶς ὀβελίζεται· πρβ. 'Αριστείδ. 1 σ. 755 (Df).

περιρρέω: ἡ ἀσπὶς περιερρύη ἐς τὴν θάλασσαν Θουκ. 4, 12 ἡ ἀσπίς του ἐγλίστρησεν ὁλόγυρα ἀπὸ τὸν βραχίονά του (ἐξ οὗ ἐκρέματο διὰ τοῦ πόρπακος) καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. σοὶ δὲ πλουσία τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος Σοφ. 'Ηλ. 362 καὶ ἂς εἶνε τὰ τοῦ βίου σου ἀφθονώτατα.

περίσεπτος 2 καὶ 3: (βᾶτε) γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοις, ὡς τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα τύχητε (Kirchhoff: περισέπται τύχαι τε) Αἰσχ. Εὐμ. 1039 χωρήσατε ὑπὸ τὰ ὠγύγια σπήλαια τῆς γῆς, ἵνα διὰ τιμῶν καὶ θυσιῶν ἀπολαύσητε τύχης πολυσεβάστου.

περισκελής 2 «περιεσκληκώς» Σχ., πολὺ σκληρός· τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις Σοφ. 'Αντ. 474 τὸν ἰσχυρότατον (στερεώτατον) σίδηρον, ἀφ' οὗ ὀπτηθῇ διὰ τοῦ πυρός, ὥστε νὰ γίνῃ ὡς ἐκ τοῦ πυρὸς πολὺ σκληρός, δύνασαι νὰ ἴδῃς πλειστάκις θραυσθέντα καὶ διαρραγέντα. 'Ορθῶς ὁ Πάλλης συνάπτει τὸ ἐκ πυρὸς πρὸς τὸ περισκελῆ, καὶ πρβ. 'Ηρ. 4, 73 λίθους ἐκ πυρὸς (ὡς ἐκ τοῦ πυρὸς) διαφανέας. Συνήθως συνδ. μετὰ τοῦ ὀπτόν.

περισκηνόω περιβάλλω τι ὡς σκηνήν: περῶντι λουτρὰ... φᾶρος περεσκήνωσεν Αἰσχ. Εὐμ. 637 «παρεσκήνησεν πρὸς (τ. ἔ. τὸ Χ πρὸς) τὴν συναλοιφὴν τῆς περὶ καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος» Σχ., ἴδ. περάω.

περισκοπέω: τὸ αὐτίκα περισκοπῶν Θουκ. 1, 36 ἀποβλέπων (μετὰ φόβου) εἰς τὴν παροῦσαν στιγμήν.

περισοφίζομαι μέσ. ἀποθ. κυρ. περιγίγνομαι σοφιζόμενος, ἐξαπατῶ τινα· οἴμοι τάλας, οἷόν σε περισοφίζεται 'Αρφ. "Ορν. 1646: πῶς σε ἐξαπατᾷ!

περισπερχής 2: περισπερχὲς πάθος Σοφ. Αἴ. 982 «βαρύ, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον» Σχ. διότι θὰ ἐσῴζετο ὁ Αἴας, ἐὰν δὲν ἔσπευδε τόσον πολύ.

περισσεύω: τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε ἀφ' ὧν αὐτὸς προέγνω καὶ πάνυ ἂν ῥαδίως περιγενέσθαι τῶν Πελοποννησίων αὐτῶν τῷ πολέμῳ Θουκ. 2, 65 τόσον περισσαὶ ἀφορμαὶ ὑπῆρχον εἰς τὸν Περικλέα τότε (ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου), ἐξ ὧν ὁρμώμενος προεῖδεν αὐτός, ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπερισχύσῃ καὶ πολὺ εὐκόλως μάλιστα τῶν Πελοπονν. μόνον διὰ τοῦ πολέμου.

περισσός, 'Αττ. περιττός: αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί Αἰσχ. 'Επτ. 1034 καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω νὰ μὴ

κηρύττης πράγματα ἐκτὸς τῶν καθηκόντων σου εὑρισκόμενα. πρὸς ὅ τι (ἄχος) σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά Σοφ. Ἠλ. 154 ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν (λύπην) σὺ δεικνύεις εὐαισθησίαν περισσοτέραν παρὰ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἴδ. ὅστις. περισσὰ πράσσειν Ἀντ. 68 ὑπερβαίνοντα τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως. περισσὸν οὐδὲν οὐδ' ἔξω λόγου πέπονθας Εὐρ. Ἱππ. 437 «δὲν ἔπαθες τίποτε παραπάνω ἀπ' ὅ τι καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι» Δ. Βερν. τόδε μὲν οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι, περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν αἰεί Σοφ. Ἠλ. 1241 οὐδέποτε κρινῶ ἄξιον φόβου τόδε, τὸ περισσὸν βάρος τῶν ἀεὶ οἰκουρουσῶν γυναικῶν. Ἄλλοι συνδέουσι τὸ αἰεὶ πρὸς τὸ περισσόν. βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι Ἀπ. Σοφ. 859 ἀναστρεφόμενοι ὡς βάρος περιττὸν τῆς γῆς πρβ. ἄχθος ἀρούρης.

περιστέλλω: γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν, τολμᾷ πανουργεῖν Εὐρ. Μηδ. 582 διότι καυχώμενος, ὅτι διὰ τῆς εὐγλωττίας του θὰ σκεπάσῃ τὰ ἄδικα, τολμᾷ νὰ πράττῃ ἔργα πανούργου. ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ (ἐνν. τὸν σφαγέα) Σοφ. Αἴ. 821 ἐνέπηξα δ' αὐτὸν (ἐν τῇ γῇ) καλῶς στερεώσας («εὐτρεπίσας, περισφίγξας ἐν τῇ γῇ» Σχ.). ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ (τὰ κακὰ) δαίμονες Φιλ. 447 «περικαλύπτουσιν» (Σχ.) αὐτὰ τὰ κακά, μετά τινος εὐνοίας καὶ ἀγάπης. Καὶ μέσ. τὴν θεὸν ἐάσας τὰ σὰ περιστέλλου κακά Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1129 ἄφησε τὴν θεὰν καὶ κύταξε νὰ σκεπάσῃς τὰ ἰδικά σου κακά.

περιστεφής 2 στεφανωμένος ὁλόγυρα· ὁρῶ περιστεφῆ κύκλῳ πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός Σοφ. Ἠλ. 895 ὅτι ὁ τάφος τοῦ πατρὸς ἦτο γύρω γύρω στεφανωμένος μὲ ὅλα τὰ ἄνθη, ὅσα ὑπάρχουν.

περιστέφω: οὔ οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν θ 175 κυρ. εἰς τοὺς λόγους του δὲν ὑπάρχει περιτεθειμένη ἡ χάρις ὡς στέφανός τις: τοὺς λόγους δὲν περικοσμεῖ ἡ χάρις.

περιστιχίζω: ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1381 περιβάλλω αὐτὸν μὲ ἀδιέξοδον ἀμφίβληστρον (περιβόλαιον), ὡς τὸ τῶν ἰχθύων, πλούσιον μὲν (δηλ. εὐρύχωρον καὶ πολύπτυχον, ἄλλοι: πολυτελές), ἀλλ' ὀλέθριον πέπλον.

περισχήσω. ἴδ. περιέχω.

περιτείχισις -εως ἡ: οὐκ ἐγίγνετο σφῶν περιτείχισις Θουκ. 4, 131 δὲν κατωρθοῦτο νὰ περιτειχισθῇ ἡ πόλις.

περιτέλλομαι: περιτελλομένων ἐνιαυτῶν Β 551 κατὰ τὴν περιοδικὴν ἐπάνοδον τῶν ἐτῶν. πίνωμεν· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται Ἀπ. Ἀλκαί. 40 διότι ἀνατέλλει ὁ Σείριος (ἀρχίζουν τὰ κυνικὰ καύματα). τί μοι ἢ νέον ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος Σοφ. Ο. Τ. 155 τί καθῆκον ἢ νέον ἢ ἐν τῇ περιοδικῇ ἐπανόδῳ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους («'ς τὸ γύρισμα» τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους) θά μοι ἐπιβάλῃς, ἵνα ἐκτελέσω.

περιτίθημι: σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ' (Seidler: παρθεσθ') ἐράταις (ἐράτοις Fick) φόβαισιν, ὄρπακας ἀνήτοιο συνέρραισ' (Bergk: αννητωι συνέρραις) ἀπάλαισι (Casaubonns: ἀπαλαγίσῃ) χέρσιν Ἀπ. Σαπφ. 78 σὺ δέ, Δίκη, στεφάνους περιθέσθαι (ἀντὶ προστ.) ταῖς ἐραταῖς φόβαις, ὄρπακας ἀνήτου συνείρουσα ταῖς ἁπαλαῖς χερσίν.

περιτοξεύω: περιετόξευσεν (ὑπερετόξ- Blaydes) δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς Ἀρφ. Ἀχ. 712 θὰ κατετόξευε δὲ πέριξ (αὐτὸς μένων ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ θέσει) τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Εὐάθλου) τοὺς συγγενεῖς (τοὺς Σκύθας, οἵτινες ἦσαν ἔμπειροι τοξόται). Κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Blaydes: θὰ ἐξεπερνοῦσε εἰς τὸ τόξον ὅλους τοὺς συγγενεῖς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

περιτρέπω |ἀμτβ. = περιΐσταμαι, ἐκκλίνω· τὴν δ' ἵππος ἀβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο, ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει Σιμωνίδ. Ἀμ. 7, 57 μίαν δ' ἄλλην ἵππος ἀβρὰ χαιτήεσσα ἐγέννησεν, ἥτις ἀποφεύγει (κυρ. δὲν ἔρχεται εἰς-, τὸ στρίβει ἀπὸ) τὰ δουλικὰ ἔργα καὶ τὴν στενοχωρίαν. Περιτταὶ αἱ διορθώσεις.

περιτρώγω: μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει Ἀρφ. Σφ. 596 μόνον ἀπὸ ἡμᾶς δὲν τρώγει (δηλ. δὲν τρώγει ἀπὸ τὸν μισθὸν ἡμῶν). σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων 672, ἴδ. ἀργέλοφος.

περίφαντος 2: πᾶσιν περίφαντος αἰεί Σοφ. Αἴ. 599 πάντοτε παρὰ πᾶσι περιβόητος. περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται 228 περιφανῶς, προδήλως (ἤ: ἀνακαλυφθείς, φανερωθεὶς) θ' ἀποθάνῃ. Ἄλλοι: περιφανὴς ὢν ὁ ἀνὴρ κέ. Ἄλλοι συνάπτουσι τὸ παραπλήκτῳ χερὶ πρὸς τὸ θανεῖται.

περιφερής: 2 βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός Εὐρ. Ἴων 743 τὸ νόημα εἶνε: στηρίζου εἰς τὴν ῥάβδον σου, ἐν ᾧ θὰ περιφέρῃς αὐτὴν (διὰ νὰ τὴν ἀκουμβᾷς) ἄλλοτε εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ ἄλλοτε εἰς ἐκεῖνο. Οὕτω συνήθως· ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ ἀκριβῶς τὸ χωρίον, ἴδ. ἐρείδω.

περιφέρω: μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς Πλ. Πολ. 600D, ἴδ. κεφαλή. οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τούτων τῶν ὑμεῖς λέγετε Ἡρ. 6, 86 οὔτε τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐνθυμοῦμαι οὔτε οὐδὲν ἐκ τούτων, τὰ ὁποῖα ὑμεῖς λέγετε, μοῦ φέρει αὐτὸ (τὸ πρᾶγμα) εἰς τὸν νοῦν μου (κυρ. ἐν ᾧ μὲ γυρίζει, μὲ φέρει εἰς αὐτὸ διὰ νὰ τὸ ἠξεύρω). Τὸ οὐδὲν τούτων εἶνε ὑποκείμ. τοῦ περιφέρει. περιφέρει τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων· τὰ γὰρ μειράκια τάδε... ἐπιμέμνηνται Σωκράτους Πλ. Λάχ. 180E κατὰ λέξ. ἐν ᾧ δὲ οὗτοι ἐδῶ τώρα ὁμιλοῦσι, καὶ μία ἀνάμνησις μὲ τριγυρίζει: μοῦ φέρει κάπου τὸν νοῦν μου. Τὸ τὰ γὰρ μειράκια κέ. εἶνε ἐπεξήγησις τῆς ἀναμνήσεως. κατ' ἀρχὰς τοῦ πολέμου οἱ μὲν ἐνιαυτόν, οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τριῶν γε ἐτῶν,

οὐδεὶς πλείω χρόνον ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτούς Θουκ. 7, 28 κατ' ἀρχὰς τοῦ πολέμου ἐνόμιζον, ὅτι θὰ βαστάξουν οἱ μὲν ἕνα ἐνιαυτόν, οἱ δὲ δύο ἐτῶν χρόνον... οὐδεὶς δὲ περισσότερον χρόνον. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις (ἤτοι: ἐπὶ τούτοις τοῖς ὅροις) τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν (ἐνν. δίφρον) καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὃς περιοίσει (Richards: ὅσπερ οἴσει) τόνδε σοι 'Αρφ. 'Ιππ. 1384 ὁ ὁποῖος νά σου (τ. ἔ. πρὸς χρῆσίν σου) περιφέρῃ τοῦτον τὸν δίφρον.

περιφρονέω ἐξετάζω πανταχόθεν, ἐπιμελῶς, περισκοπῶ, περιφρονῶ· περιφρονεῖν ἱστορίᾳ τὸν δῆμον Αἰσχίν. 1, 141 περιφρονεῖν τὸν δῆμον ὡς ἐκ τῆς ὑπερτέρας μαθήσεως ("Αλλη γρ. ἀλλὰ χείρων ὑπερφρονεῖν, ὅπερ ἴδ.).

περίφρων -ονος 2: περίφρονες δ' ἄγαν, ἀνιέρῳ μένει μεμαργωμένοι Αἰσχ. 'Ικ. 765 εἰσὶ δ' ἀλαζόνες ἄγαν, μιαρᾷ (ἀνάγνῳ) ὁρμῇ μεμηνότες.

περιχορεύω χορεύω κύκλῳ τινός· πῶς ἅπαντα καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι πολυέλικτον ἁδονὰν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα τέρψιν παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν; Εὐρ. Φοίν. 314 πῶς κατὰ πάντα τρόπον καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ πανηγυρίζουσα τὴν ἡδονὴν διὰ χοροῦ πολυελίκτου τῇδε κἀκεῖσε φερομένου ἀπολαύσω τὴν τέρψιν παλαιᾶς (ἧς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου στεροῦμαι) χαρᾶς.

περιωθέω: καὶ μὴ τοῖς τῶνδε λόγοις περιωσθῶμεν ἐν ὑμῖν Θουκ. 3, 67 καὶ μὴ διὰ τῶν λόγων τούτων ἀπωσθῶμεν περιυβρισμένοι ἐνώπιον ὑμῶν. περιεώσμεθα ἐκ πάντων Πλαταιῆς ἐρῆμοι καὶ ἀτιμώρητοι 3, 57 μετὰ πολλὰς προσβολὰς τῆς τύχης (= περι-) κατηντήσαμεν τέλος ἐκ πάντων τῶν 'Ελλήνων ἡμεῖς οἱ Πλαταιεῖς ἔρημοι καὶ ἀβοήθητοι.

πέρνημι (πρβ. περάω) περνῶ πέραν, «'ς τὴν πέρα μεριά», ὅθεν πωλῶ. ἐπ. ποιητ., πιπράσκω μτγν. πεζ. (πιπρήσκω 'Απ. Καλλιμ. 85. ἀντὶ τούτου δόκιμον εἶνε πωλέω, ἀποδίδομαι). γ' πλ. περνᾶσι Θέογν. 1215. 'Απ. 'Ιππών. 46. περνάς Χ 45. 'Απ. 'Ιππών. 52 (περνᾷς Bergk). 'Ηρώνδ. 3, 74. Εὐρ. Κύκ. 271. πέρνασκε Ω 752. ἐπίπρασκον Πλουτ. 178C 'Απρφ. μέλλ. ἐπ. περᾰαν = -άσειν Φ 454 (ἀνθ' οὗ 'Αττ. εἶνε τὸ πωλήσω, ἀποδώσομαι). ἐπέρασσα, πέρασσα, περᾰσα, περάσητε, -ᾰσειε "Ομ., -ᾰσαι, "Υμν. Δήμ. 132. ἀπεπέρασαν 'Ιων. 'Επιγ. ('Αττ. ἐπώλησα ἀπεδόμην). πέπρᾱκα. Μέσ. περναμένοισι 'Ιπποκρ. 9, 8. παθ. πέρνᾰται 'Αρφ. 'Ιππ. 176. -άμενος Σ 292. ἐπέρναντο Πίνδ. 'Ι. 2, 7. πιπράσκεται Λυσ. 18, 20. -όμενα Πλ. Φαίδων 69 Β. ἐπράθην (-ήθην 'Ηρ.). πραθήσομαι μτγν. πεπρᾶμαι, -ᾶσθαι (ῆσθαι) 'Ηρ. 2, 56. πεπερημένος Φ 58. Νόνν. 3, 369. ἐπέπρᾱτο 'Αρφ. 'Αχ. 522. Παυσ. 2, 8, 3. Μετ' ὀλίγ. μέλ. πεπράσομαι 'Αρφ. Σφ. 179. Ξεν. 'Αν. 7, 1, 36. πρβ. Μοῖριν σ. 294. πρατός Σοφ. Τρ. 276. -έος.

περόωσι, ἴδ. περάω.

περρέχω Αἰολ. (ἐκ τοῦ περιέχω) = ὑπερέχω.

πέρροχος Αἰολ. 2 (ἐκ τοῦ περίοχος) = ὑπέροχος. 'Απ. Σαπφ. 92.

περῶ (;), ἴδ. πείρω.

περῶ περῶν, ἴδ. περάω.

πεσέειν, πεσεέσθαι, ἴδ. πίπτω.

πέσημα τό: οὗ πεσήματα πλεῖσθ' 'Ελλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν Εὐρ. 'Ανδ. 653 ὅπου πλεῖστα πεσήματα 'Ελλήνων νεκρῶν ἔχουσι πέσῃ δορίπληκτα. ἔκβλητον ἢ πέσημα φοινίου δορὸς ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ; 'Εκ. 699 «ἀποπνιγέντα ὑπὸ θαλάσσης καὶ ἐκβεβλημένον ἢ ἀναιρεθέντα ξίφει» Σχ. ἐν τῇ λευρᾷ «ὁμαλῇ πλατείᾳ» Σχ. ἄμμῳ; τ. ἔ. ἀποπνιγεὶς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐρρίφθη ἔξω εἰς τὴν ἄμμον ἢ περιτυχὼν ἐκεῖ που ἐφονεύθη καὶ ἔπεσεν ἐν τῇ ἄμμῳ; Καὶ ἐγὼ λοιπὸν συμφωνῶ τοῖς συνάπτουσι τὸ ἐν ψαμάθῳ οὐ μόνον τῷ ἔκβλητον ἀλλὰ καὶ τῷ πέσημα.

πέσος τό Εὐρ. Φοίν. 1299, ἴδ. αἱμάσσω.

πεσσός, 'Αττ. πεττός, ὁ: πόλεις πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι 'Απ. Εὐρ. 360, ἴδ. διαφορά. πεσσοὺς προσελθὼν ἔνθα δὴ παλαίτατοι θάσσουσι Εὐρ. Μηδ. 68 τὸ πεσσοὺς ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ προσελθὼν (τ. ἔ. ἐλθὼν πρὸς τοὺς πεσσούς) = τόπον, ἐν ᾧ παίζουσι πεσσούς· πρβ. εἰς τὸν χλωρὸν τυρόν, εἰς τὰ μύρα, ἐν τοῖς ἰχθύσιν. Κατὰ τὸν Δ. Βερναρδ. τὸ πεσσοὺς σημ. τὸ τῆς συνηθείας πεζούλας ἢ πεζούλια.

πέσσω, 'Αττ. πέττω, (ἐκ τοῦ πέκjω, ῥ. πεκ, ἴδε πεπαίνω. πέπτω 'Ιπποκρ. 9, 22 καὶ ἐνίοτε μτγν. ἀπὸ τοῦ 'Αριστοτ. 259 b 12). πέψω (Fritzsche: πέμψω) 'Απ. 'Αρφ. 202. ἔπεψα, πέψαντες Πλ. Πολ. 372 Β. καταπέψῃ Α 81. -πέψαι Πίνδ. 'Ο. 1, 55. Μέσ. πεσσομένης 'Ηγήμ. παρ' 'Αθην. 698 F. ἐπέσσετο 'Ηρ. 1, 160. ἐπεψάμην 'Ηγήμ. παρ' 'Αθην. ἔνθ' ἀνωτ. παθ. ἐπέφθην 'Ιπποκρ. 2, 523 καὶ μτγν. περιπεφθείς 'Αρφ. Σφ. 668. πεφθήσομαι 'Αριστοτ. προβλ. 21. 8. Γαλην. 1, 634. 10, 906. πέπεμμαι 'Αρφ. Εἰρ. 869. 'Ιππ. 8, 548. καὶ μτγν περιπεπεμμένος Πλ. Νόμ. 886 Ε. πεπτός 'Απ. Εὐρ. 467 καὶ μτγν. πεζ. ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει Ω 617 ἔνθα, καίπερ λίθος οὖσα, τὰς ἐκ τῶν θεῶν λύπας πεπαίνει (χωνεύει, τρέφει ἐν ἑαυτῇ, εἶνε παραδεδομένη εἰς αὐτάς). τόνδε δ' ἐῶμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν Β 237 νὰ χωνεύῃ τὰ δῶρά του, εἰρωνικῶς: νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς πλεονεξίας του, διότι στερηθεὶς τῆς βοηθείας ἡμῶν οὐδὲν θὰ δύναται νὰ πράξῃ. ἀκίνδυνον αἰῶνα πέσσω Πινδ. Π. 4, 186 διάγω τὴν ζωήν μου ἐν ἀναπαύσει.

πέταλον τό: νεικέων πέταλα ἐγγυαλιζέτω ἄμμιν Πινδ. 'Ι. 8, 43 ἂς ἐγχειρίζῃ ἡμῖν ψήφους (τοιαῦτα ἦσαν τὰ φύλλα, οἷον τὰ ἐλαίας) διὰ τὰς (θορυβώδεις) φιλονεικίας (οἷαι τότε ἦσαν αἱ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος·

πρβ. πεταλισμός, ἐκφυλλοφορέω κττ.). ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον 'Αρφ. Βάτρ. 682 πολλαχῶς διορθοῦνται ταῦτα· ἀλλ' ὡς φαίνεταί μοι ἐνταῦθα παίζει πρὸς τὸ πέταλον ὁ κωμικός, ὑποδηλῶν ὅτι τὸ φύλλον, ἐφ' οὗ κάθηται ἡ χελιδών, εἶνε ἡ εὐκίνητος γλῶσσα τοῦ Κλεοφῶντος, οὗ τὴν βάρβαρον γλῶσσαν προφανῶς αἰνίττεται. Αἱ διορθώσεις λοιπὸν περιτταί.

πετάννῡμι (ἐξ)ἁπλώνω, 'Αττ. ὡς τὸ πολὺ σύνθ. ὡς ἀνα- (-νύω, ἀναπεταννύουσι Ξεν. 'Αν. 7, 1, 17 [Δ. Γ. -άννυσι, ὡς δείκνυσι 6, 2,2 ὡς Δ. Γ.]. περιπεταννύουσα Ξεν. Οἰκ. 19, 18. ἐνεπετάννυες Κ. Π. 1, 6, 40. 'Οψιαίτερος παρασχηματισμὸς ἀναπετάω Λουκ.). πετάσω Χρ. Σιβ. 4, 113. ἐκ- Εὐρ. 'Ι. Τ. 1135 χορ. καὶ ἀναπετῶ 'Απ. Μεν. 26. 458, κατεπέτᾰσα 'Αρφ. Πλ. 731. περι- Αἰσχίν. 3, 76 (πέτᾰσα, -ασσα, -άσειε, άσσας ἐπ.). προστ. ἀμπέτᾰσον Εὐρ. Φοίν. 297 χορ. κατα. . πετάσατε Ἑλ. 1459. ἀναπετάσας Πλ. Φίλ. 62 C. διαπεπέτακα Διόδ. 17, 115. Μέσ. πετάσαντο Νόνν. Δ. 2,704. Παθ. πετάσθην φ 50. -ασθεὶς Φ 538. ἐκ- Εὐρ. Κύκλ. 497 χορ. Λουκ. Προμ. 1. 'Αλλὰ Παρμενίδ. 'Απ. 1, 18 ἀναπτάμεναι κατὰ τὰ εἰς -μι. Πρκ. πέπταμαι, πεζ. ἀνα-, γ' πλ. ἀναπέπτανται (-τέαται 'Ηρ. 9, 9). πεπέτασμαι 'Ανθ. 9, 656. 'Αππ. Λιβ. 8, 120. δια- Διοδ.17, 10. ἀλλ' ἐκ- χρ. παρ' 'Ηρ. 1, 62. Παρασχημ. πίτνημι, πίτνᾰτε 'Ανθ. 10, 6, μτχ. πιτνάς λ 392. Παρατ. πίτνα Φ 7. γ' πλ. πίτνᾰν Πίνδ. Ν. 5, 11. παθ. πίτνατο 'Ανθ. 7, 711. -αντο Χ 402. ἐπίτναντο Εὐρ. 'Ηλ. 713 χορ.—Τοῦ πίτνω μόνον πρτ. ἔπιτνον (Δ. Γ. ἔπιπλον) 'Ησ. 'Ασπ. 291; πιτνάντες (Herw. πίτνοντες) θοὰν κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπὺν Πινδ. 'Απ. 162 τείνοντες (ἐξαπλώνοντες) κλίμακα, ἵνα φθάσωσιν εἰς τὸν ὑψηλὸν οὐρανόν. ὅπως πετάσειε θυμὸν μνηστήρων σ 160 διὰ νὰ «ἀνοίξῃ» τὴν καρδίαν τῶν μνηστήρων: ἵνα φαιδρύνῃ αὐτούς.

πέτομαι (πέτᾰται Πίνδ. Π. 8, 90. Ν. 6, 50. Εὐρ. "Ιων. 90. 'Αρφ. "Ορν. 573, 574. 'Απ. Εὐβούλ. 107, 18 [ἀλλὰ κατ. πέτεται] καὶ μτγν. ποιητ. καὶ πεζ.). πετήσομαι 'Αρφ. Εἰρ. 77. ἀπο- 1126 καὶ μτγν. πεζ., καὶ πτήσομαι 'Ανθ. 5, 9. 12, 18. ἐκ- 'Αρφ. Σφ. 208. ἐπιπτήσομαι 'Ηρ 7, 15. ἀνα- 'Αττ. Αἰσχίν. 3, 209. Πλ. Νόμ. 905 Α. ἀόρ. ἀνεπτόμην 'Αρφ. "Ορν. 35. ἐπεπτόμεσθα 1471 (Δωρ. -όμᾱν Σοφ. Αἴ. 693 χορ.), πρόσπτηται Ξεν. 'Απ. 3, 11, 5 Ddf. ἀνάπτωνται 'Αρφ. Λυσ. 774. ἀνάπτοιτο Πλ. Φαίδων 109 Ε. ἐπιπτόμενος, δια-, ἀνα-πτέσθαι 'Αττ. ποιητ. καὶ πεζ., ἁπλ. πτέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 17, καὶ "Ομ. ἐπιπτέσθαι Δ 126 καὶ ἐπτάμην Ν 592. Εὐρ. 'Ελ. 18.ἐπ- Ν 821. ο 160. 525. ἐσ- 'Ηρ. 9, 100, 101 πτάτο Ψ 880. ὑπὲρ- Χ 275. προσέπτατο Σοφ. Αἴ. 282. (δι- Πλ. Νόμ. 686 Α καὶ ἐξ- Τιμ. 81 D χρῄζουσι διορθώσεως· ἐπικρατεῖ δὲ παρὰ Πλάτ. ὁ 'Αττ. τύπος τοῦ ἀόρ. 'Επίσης διορθωτέα εἶνε 'πέπτατο 'Αρφ. "Ορν. 48, πρβ. 90, 278, 789, 791, 795, 1173. Σφ. 1086. προσέπταντο 'Αρφ. 'Αχ. 865). 'Υπ. πτῆται Ο 170. ἀναπτῆσθε 'Ηρ. 4, 132. διαπτάσθαι Εὐρ. Μηδ. 1. ἀπο- 'Ηρ. 7, 13. πτάμενος Χ 362. Εὐρ. Βάκ. 90 χορ. 'Ι. Α. 796 χορ. "Ιων 467 χορ. Κ. Σμυρν. 1, 617. ἀπο- Β 71. ὑπερ- 'Απ. 'Αλκμ. 28. ἀμ- Λακων. 'Αρφ. Λυσ. 106. Εὐρ. 'Ανδρ. 1219 χορ. ἀνα- (Δ. Γ. -πτομ-) 'Ηρ. 2, 55. καταπταμ- (-πτομ-) 3, 111.ἐπι-(;) 'Απ.'Αλκαί. 39. Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 19. -όμενος Ddf. κατα- 'Αρφ. Σφ. 16 (διορθωτέον), πρβ. Πλ. Πολ. 469 D (Συμπ. 183 Ε κατὰ Β 70). 'Αόρ. ἐνεργ. ἔπτην, ποιητ. μεθομηρ. καὶ μτγν. πεζ., ἐξέπτην 'Ησ. "Εργ. 98. 'Απ. 'Εμπεδ. 65 (St.), ἐπ- Λουκ. 'Αλ. 'Ιστ. 1, 28. (Δωρ. ἔπτᾱν Τραγ. ἐν χορ.: προσ- Αἰσχ. Πρ. 116. 574. ἀν- Σοφ. 'Αντ. 1307. Εὐρ. Μήδ. 440. ὑπερ- Σοφ. 'Αντ. 113 (ἀπέπτα Ξεν 'Αν. 1, 5, 3, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἀπέσπα). καταπτῇ Λουκ. Προμ. 4. ἀποπταίην 'Ανθ. 5, 152. ἀμ- Εὐρ. "Ιων 796, δια- Λουκ. Πένθ. 3. ἀπόπτηθι Φιλοστρ. 'Επιστ. 11. πτῆναι 'Ανθ. Πλαν. 108. ἀπο- 'Ανθ. 5, 212. ἐπι- 'Αρρ. 'Αν. 2, 3, 3. ἀνα- 'Ηρώνδ. 7, 109. ἐπιπτάς 'Ανθ. 11, 407, κατα- Αἰλ. Ζ. 'Ι. 17, 37 (περιπτήσασα Χρ. Σιβ. 1, 245). Παρασχηματ. ποτάομαι καὶ -έομαι, ἐπ. ποιητ. (Δωρ. γ' πρ. ποτῆται 'Απ. 'Αλκμᾶν. 26 Β, Λεσβ. πότημαι, ὅθεν β' πρ. πότῃ 'Απ. Σαπφ. 41. μτχ. ποτήμενα Θεόκρ. 29, 30). -ήσομαι Μόσχ. 2, 145. ἐξεποτήθην Κ. Σμυρν. 4, 443 Δωρ. ποτᾱθείην 'Απ. Σοφ. ἐν 'Αρφ. "Ορν. 1338 χορ.). πεπότημαι λ 222. 'Αρφ. Νεφ. 319, γ' πλ. -ήαται Β 90. -ῆσθαι 'Αρφ. "Ορν. 1445, -ημένος 'Απολλ. 'Ρ. 2, 1043. (Δωρ. καὶ Λεσβ. -ᾶμαι, Τραγ. ἐν χορ , ἐκ- Θεόκρ. 2, 19. Σαπφ. 'Απ. 68). πεπότητο 'Ησ. 'Ασπ. 148 ποτητός μ 62.—πωτάομαι ἐπ. ποιητ. (ἀλλ' ὄχι 'Αττ) ἐνεστ. καὶ παρατ., Δωρ. μ. πωτάομαι (πωταΐομαι Ahrens) 'Αρφ. Λυσ. 1013. ἐπωτήθην 'Ανθ. 7, 699. ἐξ- Βάβρ. 12, 1. Τὸ δὲ ἵπταμαι κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. εἶνε εὔχρηστον τοῖς μτγν. ἀπὸ τοῦ 'Αριστοτ. πρβ. ἀφίπτατο Εὐρ.'Ι. Α.1608 ἐν τοῖς νοθευομένοις. Κατὰ τὸν Cobet 'Αττικοὶ εἶνε οἱ τύποι πέτομαι, πτήσομαι (πετήσομαι), ἐπτόμην, πτέσθαι, πτόμενος. Οἱ δὲ τραγικοὶ ἐκ τοῦ 'Ομήρου παρέλαβον ἔπτην, πταίην, πτῆναι, πτάς, καὶ ἐπτάμην, πτάσθαι, πτάμενος. Πετῶ καὶ μεταφ. φέρομαι ὁρμητικῶς, πετῶ (μὲ τὸν νοῦν μου) εἰς τὸν ἀέρα, ὡς: νῦν γὰρ πέτῃ τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς Εὐρ. Βά. 332 διότι τώρα πετᾷς εἰς τὸν ἀέρα (μὲ τὸν νοῦν σου: ἀεροβατεῖς, σχεδὸν: μαίνεσαι) καὶ ἐν ᾧ νομίζεις ὅτι σκέπτεσαι ὀρθά, δὲν σκέπτεσαι διόλου. ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι νόημα ποττὰν 'Αφροδίταν Πινδ. 'Απ. 122 πετάξασαι μὲ τὸν νοῦν σας πρὸς τὴν μητέρα τῶν ἐρώτων τὴν οὐρανίαν 'Αφροδίτην. ἐκεῖ ὁ νοῦς πέτεται 'Αρφ. Σφ. 93

ἐκεῖ πετᾷ ὁ νοῦς του. οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες Σοφ. Ο. Τ. 17 ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νεοσσῶν, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ πετάξουν μακράν. ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν ἁβρότατος ἔπι μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται (πέτεται Schröder) ὑποπτέροις ἀνορέαις Πίνδ. Π. 8, 90 ὁ δὲ λαχὼν νέαν τινὰ (ὡς παῖς) νίκην ὁρμώμενος ἐξ ἐλπίδος στηριζομένης ἐπὶ μεγάλης εὐδαιμονίας ὑψοῦται, φέρεται μετέωρος, ἐπαίρεται πρὸς τὰς ὑποπτέρους ἀνδρικὰς ἀρετὰς (τ. ἔ. φαντάζεται ὅτι καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν ἀνδρῶν θὰ νικήσῃ ποτέ). πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω Σοφ. Ο. Τ. 487 εἶμαι δὲ μετέωρος καὶ ἀμφίβολος ἐν ταῖς προσδοκίαις μου, διότι δὲν βλέπω τι οὔτε ἐν τῷ παρόντι οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι. ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι πταμένας Διὸς βροντᾶς Εὐρ. Βάκ. 89, ἴδ. ὠδίς. οἴκει μεθ' ἡμῶν, μὴ θύραζε τῶν νόμων· νῦν γὰρ πέτῃ τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς Αὐτ. 331 κατοίκει μεθ' ἡμῶν (ἐντὸς τῶν νόμων), μὴ ἐξέρχου ἐκτὸς τῶν νόμων· διότι νῦν μαίνεσαι (τὰ μυαλά σου εἶνε 'ς τὸν ἀέρα: τὰ ἔχεις χαμένα· πρβ. Θέογν. 1053) καὶ ἡ φρόνησίς σου οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ παραφροσύνη. ὄρνις πετόμενος 'Αρφ.῞Ορν. 169, ἴδ. ἀτέκμαρτος.

πετόντεσσι Αἰολ. δοτ. πλ. μτχ. ἀορ. τοῦ πίπτω.

πετραῖος 3: τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς πετραία βλάστα δάμασεν Σοφ. 'Αντ. 825 ἣν ὡς κισσὸς στερεὸς (στερεῶς ἀντεχόμενος αὐτῆς) ἡ περὶ αὐτὴν βλάστησις τῆς πέτρας ἐδάμασεν· καὶ ἁπλούστερον: πέριξ τῆς ὁποίας ὡς κισσὸς στερεὰ προσκεκολλημένος ἐφύτρωσεν ὁ βράχος καὶ τὴν κατεδάμασεν.

πετρίνοις χαλινοῖς Αἰσχ. Πρ. 583, ἴδ. χαλινός.

πεύθομαι: οὐδὲν ἀγγέλων σθένος, ὡς αὐτὸν αὐτῶν (αὐτὸς αὐτὸν χ/φον) ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι Αἰσχ. Χο. 848 οὐδεὶς ἄγγελος τοσοῦτον σθένει, ὅσον τὸ ἐρωτᾶν αὐτὸν τὸν ἄνδρα περὶ αὐτῶν (πρβ. Πλ. Γοργ. 447 C).

πευκήεις 3: πευκάενθ' ῞Ηφαιστον Σοφ. 'Αντ. 122 τὸ πῦρ τῶν πευκίνων δᾳδῶν. πευκήεντ' ὀλολυγμὸν Αἰσχ. Χο. 386, ὅπου ὁ Dindorf τοῦ μέτρου χάριν διώρθ. πυκάεντ' τ. ἔ. λαμπρόν, πανηγυρικόν», ὁ δὲ Θεόγνωστος (Καν. σ. 23, 12) ἐξηγεῖ τὸ πυκάεν (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ πυκάες) διὰ τοῦ ἰσχυρόν.

πεύσομαι, ἴδ. πυνθάνομαι.

πέφανται, ἴδ. φαίνω.

πεφάσθαι, ἴδ. πέφνον.

πέφαται τοῦ φημὶ π. 'Απολλ. 'Ρ. 2, 500 καὶ 'Αθην. 684 D.

πέφηνα, ἴδ. φαίνω.

πεφήσεται, ἴδ. φαίνω καὶ πέφνον.

πεφιδέσθαι καὶ πεφιδήσομαι, ἴδ. πέφνον.

πέφνον καὶ ἔπεφνον, ἐφόνευσα, ἐπ. ποιητ. ἀόρ. τοῦ *φένω, φεν-, ῥ. φεν- (ἐξ ἧς φον-, φόνος, φονεύς) καὶ φα- (πρβ. γεν-: γα κτλ.), συχν. ῞Ομ. καὶ Πίνδ., σπαν. Τραγ. Σοφ. Ο. Τ. 1497. Εὐρ. 'Ανδρ. 655. 'Υπ. πέφνῃς, -ῃ χ 346. Υ 172. λ 135. Προστ. πέφνε λ 453. πεφνέμεν Ζ 180. πέφνοντα Π 827 μετὰ σημ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ -όντα (κατ' 'Αρίσταρχον). καταπέφνων Ρ 589 (ἀντὶ τοῦ πεφνών Nauck). Παθ. πρκ. πέφαται Ρ 164. 689. χ 54. γ' πλ. -ανται Ε 531. Ο 563. -άσθαι Ν 447. Ξ 471. Ω 254. πεφασμένος Λυκόφρ. 269. 1374. 'Οππ. 'Αλ. 5, 122. πεφήσομαι Ν 829. Ο 140. χ 217. 'Ενεστ. ἐξ ἀορ. ἐσχηματισμένος πέφνουσι ἐν 'Οππ. 'Αλ. 2, 133. 5, 390. 'Επ. ῥημ. φατός φονευμένος, 'Ησύχ. 'Αρηΐφατος ῞Ομ.

πεφοβήατο, ἴδ. φοβέω.

πεφύασι, ἴδ. φύω.

πεφυζότες, ἴδ. φεύγω.

πῇ (κυρ. πῇ): πῇ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι (=μακρὰν πλανῶσαι) πλάναι; Αἰσχ. Πρ. 599 ὀρθότ. ποῖ, ὅπερ ἀποκατεστάθη ἤδη ἐξ ἄλλων χ/φων χειρόνων. 'Ομοίως ἐν Χο. 408 γρ. ποῖ, ἴδ. τρέπω· (ἀλλὰ πρβ. ὅπῃ τράπωμαι 'Αγ. 1533). οὐδ' ἔχω.. πᾷ καὶ θῶ Σοφ.'Αντ. 1343 γρ. πᾷ κλιθῶ ἐκ διορθ. τοῦ Musgrave, κυρ. κατὰ ποῖον μέρος, ἐπὶ ποίου μέρους νὰ γείρω, νὰ στηριχθῶ. ῎Αλλως δὲ καὶ ἀμφίβολον τὸ χωρίον. πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; Τρ. 965 πῶς δὲ (τ. ἔ. μὲ πόσην προφύλαξιν) φέρουσιν αὐτόν; πῇ ποτε μόχθων χρή τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; Αἰσχ. Πρ. 99 ἐν τῷ πρδγ. τούτῳ τὸ πῇ = πῶς· ἀνήκει λοιπὸν εἰς τὸ β), ἴδ. ἐπιτέλλω. 'Ενταῦθα ἰσχύει τὸ τοῦ 'Απολλ. 131, 8 «τοῦ ποῖ τῶν 'Αττικῶν ὄντος ἰδίου, τὸ πῇ 'Ιακὸν καὶ 'Ομήρῳ σύνηθες». Καὶ τῷ ὄντι παρ' 'Ομ. ποῖ δὲν ὑπάρχει. β) τίνι τρόπῳ. καθορῶν φύσεως κόσμον ἀγήρων, πῇ τε συνέστη καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως 'Απ. Εὐρ. 910, ἴδ. ὅπως (σελ. 886). Πρβ. 'Αμμών. «πῶς καὶ ποῖ καὶ πεῖ καὶ πῶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Τὸ μὲν γὰρ πῶς καὶ ποῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ, τὸ δὲ πῶ τὴν ἐκ τόπου· ὥσθ' οἱ δωρίζοντες καὶ λέγοντες «πεῖ πορεύῃ» ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ πῦς πορεύῃ· τὸ γὰρ πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων: πεῖ γὰρ ἄσφαλτος (ἁ ἄσφαλτος Kaibel ἐξ 'Απολλ. 'Επιρρ. σ. 542 κἀλλ.), ποῖος εἰλισκοπεῖται (πῦς, Θεστυλί, σκοπῇ τύ; Kaibel πρβ. Θεοκρ. 2, 18) ἀντὶ τοῦ ποῦ. "Οταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ «πῦς ἐς μυχὸν κατάδύῃ;» ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα μυχόν».

πηγή, Δωρ. παγά, ἡ: πηγαὶ τροφῆς Πλ. Μενέξ. 237 Ε εἶνε τὸ γάλα· ὅθεν τὸ μέρος (τόπος), ἐξ οὗ ἀναβλύζει τι ἀφθόνως· νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηὑρῆσθαι φίλοις Αἰσχ. Πέρ. 745 τώρα φαίνεται ὅτι ἔχει εὑρεθῇ (ἀέναος) πηγὴ κακῶν δι' ὅλους τοὺς φίλους. 2) σπονδή, χοή· ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους πηγὰς γάλακτος Σοφ. 'Ηλ. 894 βλέπω ὅτι εἶχαν πρὸ ὀλίγου χυθῇ καὶ ῥεύσῃ χοαὶ γάλακτος ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς κολώνης. 'Ομοίως Ο. Κ. 479. Κατ' ἄλλ. τὸ πηγαὶ ἐν τῷ πληθ.

σημ. ῥοαί, ὕδατα, δάκρυα (ἴδ. κατωτ.) ὡς Αἰσχ. Πέρ. 311. Ψ 148. πηγὰς ἀμπαύει δροσερὰς κέ. Εὐρ. Ἑλ. 1335, ἴδ. ἀναπαύω. πυρὸς ἁγνόταται παγαί Πίνδ. Π. 1, 41 ἴδ. ἁγνός. ἐπὶ τῶν δακρύων· παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς Αἰσχ. Πρ. 416 «ὑγροῖς ἔβρεξα ῥεύμασι δακρύων» Σχ. νέ. ἴδ. δακρυσίστακτος. κλαυμάτων πηγαὶ κατεσβήκασιν Ἀγ. 878. Σοφ. Ἀντ 803 ἃ σαφῆ. ἐξ ὀμμάτων πηγαὶ κατερρώγασιν Εὐρ. Ἄλκ. 1067, ἴδ. καταρρήγνυμι. εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν πηγῆς δι' ὤτων φραγμός Σοφ. Ο. Τ. 1386 ἂν ἦτο ἀκόμη δυνατὸν νὰ φράξω τὴν διὰ μέσου τῶν ὤτων ἀκούουσαν πηγὴν (τ. ἔ. τὴν ἀκοήν, ἥτις διὰ τῶν ὤτων δέχεται τοὺς εἰσρέοντας ἤχους). βέβηκα πηγὰς εἰς ἐμάς Ἐπιγρ. Ἑλλ. 463 ἔχω ἐπανέλθῃ εἰς τὰς πηγὰς τῆς ὑπάρξεώς μου.

πῆγμα τό: ὁ χυμὸς οὔθ' ὅπως ἀφῇ θέλει οὔτ' ἐν χεροῖν τὸ πῆγμα σύμφορον μένειν Ἀπ. Σοφ. 153, ἴδ. ἀφίημι. πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα (Auratus: ὅρκος πῆμα) γενναίως παγὲν παιώνιον γένοιτο; Αἰσχ. Ἀγ. 1197 πῶς ἔνορκος συμφωνία, ὅσον εἰλικρινῶς καὶ ἂν συμφωνηθῇ, δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακόν;

πήγνυμι (ῥ. παγ-, πρβ. paciscor, pax pacis), ἐμπήγω, συνάπτω, ποιῶ τι πηκτὸν (πήζω), στερεώνω. -νύω Ἡρ. 4, 72. Ἱπποκρ. 6, 574. Ξεν. Κυν. 6, 7 καὶ μτγν). πήξω χ 283. Ἀριστοτ. π. Ζῳ. μορ. 2, 7, 19 (Δωρ. πάξω Πίνδ. Ὀ. 6, 3). ἔπηξα (Δωρ. -ᾶξα) (πέπηχα μτβ. ἐμπεπήχεσαν Δί. Κάσσ. 40, 40). Πρκ. β' ἀμτβ., διὰ τὸ παθ. πέπηγα (Δωρ. -ᾱγα), ἐπεπήγειν (Δωρ. εὐκτ. πεπᾱγοίην). πήξομαι Γαλην. 10, 388. ἐπηξάμην μτγ. συν- Ἀπ. Κριτίου 1, 10. ἐπαξ- Ἀπ. Πινδ. 163. προστ. πῆξαι Ε 163, λ 77. -άμενος Ἡρ. 5, 83. 6, 12 καὶ μτγν. -ασθαι Ἡσ. Ἔργ. 455. παρα- [Πλ.] Ἀξίοχ. 370C. Παθ. ἀορ. γ' πλ. πῆχθεν Θ 298. Δωρ. ὑπ. παχθῇ Θεόκρ. 23, 31. πηχθείς Εὐρ. Κύκ. 302. κατα- καὶ συμ- Ἀρρ. 5, 8, 24. 7, 19. Ἀόρ. β' παθ. πάγκοινος ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ἐπάγην. παγήσομαι. Ἀορ. κατὰ τὰ εἰς -μι κατέπηκτο Λ 378. Πρκ. πέπηγμαι, συμ-, κατα- μτγν. πηκτός ποιητ. Παρασχημ. μτγν. πήττω ἢ πήσσω. πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν Πλ. Πολ. 530 D εἰς τὴν ἀστρον. εἶνε προσηλωμένα τὰ ὄμματά του. ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέπηγεν 605 Α ἡ σοφία αὐτοῦ πεποίηται, ἵνα ἀρέσκῃ τούτῳ (James Adam). Περιτταὶ αἱ διορθώσεις. ἐν φρασὶ πάξαιτο Ν 3, 63 νὰ τὸ καρφώσῃ καλὰ εἰς τὸν νοῦν του. Παθ. πρὶν δὲ πάγεν τε βροτοὶ καὶ ⟨ἐπεὶ⟩ λύθεν, οὐδὲν ἄρ' εἰσίν Ἀπ. Ἐμπεδ. 15 πρὶν δὲ νὰ συναρμοσθῶσιν (ἐκ τῶν στοιχείων) οἱ βροτοὶ καὶ ἀφ' οὗ διελύθησαν (εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν), δὲν εἶνε τίποτε. μύζουσιν οἰκτισμὸν πολὺν ὑπὸ ῥάχιν παγέντες Αἰσχ. Εὐμ. 189, ἴδ. μύζω. λωτὸς ἐν πλευροῖσιν ἄψυχος παγεὶς ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν Ἀπ. Σωπάτρ. 10 ἴδ. ἀνίημι. τίτας φόνος πέπηγεν Χο. 65, ἴδ. τίτας. ταῦτα τὰ καλῶς οὕτω πεπηγότα τῇ φύσει καὶ τοῖς ἤθεσι τοῖς ὑμετέροις κινεῖ Δημ. 25, 90 κινεῖ ταῦτα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τόσον ὡραῖα εἶνε ζυμωμένα (στερεὰ συνδεδεμένα) μαζὶ μὲ τὴν φύσιν καὶ τὰ ἤθη σας. ἡμῖν ἐς πᾶσαν ἣν νικηθῶμεν, εἷς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται Θουκ. 4, 92 ἐπὶ πᾶσαν τὴν χώραν ἡμῶν εἷς ὅρος παγήσεται ἀναμφισβήτητος· διότι δηλ. ὅλη ἡ Βοιωτία θὰ συγχωνευθῇ εἰς τὴν Ἀττικήν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ὅρος ἀμφισβητήσιμος. ἄρθρα πέπηγέ μου Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1395 δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ. μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα Δημ. 4, 8 μὴ νομίζετε ὅτι ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶνε δι' ἐκεῖνον, ὡς νὰ ἦτο θεός, τόσον στερεά, ὥστε νὰ εἶνε ἀθάνατος.

πηδάλιον τό: κατὰ πηδαλίων διδύμα πραπίδων γνῶμα Εὐρ. Ἀνδ. 480 «δύο κυβερνῆται ἐν μιᾷ νηὶ διχοστατοῦντες κατὰ τῶν πηδαλίων γίνονται, οὐχ ὑπὲρ τῶν πηδαλίων» Σχ.

πηδάω: ἧς (τυραννίδος) μακραὶ λόγχαι πέρι πηδῶσ' ἔρωτι σώματ' ἐς εὐδαίμονα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 65 περὶ ἧς μακραὶ λόγχαι ἐξ ἔρωτος πρὸς αὐτὴν ῥίπτονται ἐναντίον τῶν εὐτυχῶν θνητῶν τῶν κατόχων αὐτῆς. τίς ὁ πηδήσας μείζονα (πηδήματα) δαίμων τῶν μακίστων πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ; Σοφ. Ο. Τ. 1300 κυρ. τίς εἶνε ὁ (κακὸς) δαίμων, ὅστις ἐπήδησεν (ἐπάνω σου) μεγαλίτερα πηδήματα τῶν μεγίστων κοντὰ εἰς τὴν ἄλλην κακοδαιμονίαν σου (τ. ἔ. ὅστις προσέθεσεν εἰς τὴν ἄλλην δυστυχίαν σου ἔτι μεγαλίτερα παθήματα); κατά τ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος Εὐρ. Ἱππ. 1353 κυρ. ὁ σπασμὸς πηδᾷ κατὰ τὸν ἐγκέφαλόν μου: κάμνει τὸν ἐγκέφαλόν μου νὰ πηδᾷ· «σφάκελος σπαραγμός, ὁ μετὰ ὀδύνης σπασμός» Σχ. εἰς τἀπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ Εὐρ. Ἀπ. 294 ὁ φθόνος συνήθως προσβάλλει τοὺς ἐπισήμους. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν ὅ τι λέξει Ἀρφ. Νεφ. 1391 ὅτι αἱ καρδίαι τῶν νεωτέρων πηδῶσι (πάλλονται ἐξ ἀνυπομονησίας) δι' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ εἴπῃ (ὁ Φειδιππίδης).

πήδημα τό: τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει Εὐρ. Βά. 1288 τὸ μέλλον παρέχει εἰς τὴν καρδίαν παλμούς, τ. ἔ. ἡ καρδία μου πετᾷ ἀπὸ τὸν φόβον ἐκείνου ποῦ θ' ἀκούσω = ἡ καρδία φοβεῖται τὸ μέλλον· ἴδ. καὶ ἔχω.

πῆλε ἀντὶ ἔπηλε, ἴδ. πάλλω.

πῆμα τό: μὴ πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει Σοφ. Αἴ. 362 μὴ ἐπαύξανε τὸ κακὸν τὸ ἐκ τῆς ἄτης (τῆς μανίας) τοῦ Αἴαντος· πρβ. γ 152. Σοφ. Φιλ. 765. Καὶ ἀντιστρόφως: τὴν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν ἆται πημάτων μεταλλάσσουσιν Ἀπ. Σοφ. 534 ὅπου φαίνεται, ὅτι αἱ ἆται γεννῶσι τὰ πήματα. τὰν βροτοῖς δὲ πήματ'

ἀκούσατε Αἰσχ. Πρ. 458 τὰς ἐν ἀνθρώποις ἀθλιότητας. ἐλπὶς ἐγένετ' ἐπὶ πήμασι βροτῶν ἄπληστος ἀνθρώποις, ὄλβου βάρος Εὐρ. Ἰ. Τ. 414, ἴδ. ὄλβος.

πημαίνω· Ἀχιλλεύς μ' ὧδ' ἐπέτελλε... οὐ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς Ω 781 ὅτι δὲν θ' ἀρχίσῃ τὰς ἐχθροπραξίας, πρὶν κτλ. πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ Αἰσχ. Πρ. 350 περισκόπει δὲ μή τι αὐτὸς βλαβῇς ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ πορείᾳ σου. εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος Σοφ. Αἴ. 1115 βλαβησόμενος.

πηνίκα ἐπίρρ. ἐρωτ. χρον. παρ' Ἀττ. ἐπὶ ὥρας, τ. ἔ. ὡρισμένου χρόνου τῆς ἡμέρας, πρωΐας, γεύματος, ἑσπέρας, ὡς νῦν: τί ὥρα; πόσον εἶνε ἡ ὥρα; Πληρέστερον: πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; Ἀρφ. Ὄρν. 1498 «ποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας· τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ ὥρας ἐξήταζον, οὐ καιρούς» Σχ. Εἰς τὸ πηνίκα ἐπιφέρεται καὶ τὸ ἄττα (ὃ ἴδε): πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο 1514 = πότε περίπου, ἐπάνω κάτω· περὶ οὗ ὁ Σχ. «οὐκ Ἀττικὸν τὸ πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐδὲ ἀρχαϊκὸν οὐδὲ ἀκριβές. Ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα· παρέλκει γὰρ τὰ ἄττα». πυθοῦ χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται Ἀπ. Χιωνίδ. 8 πληροφορήσου πότε ἐπάνω κάτω (τ. ἔ. κατὰ ποίαν ὥραν τοῦ ἔτους) φαίνεται ἡ χελιδών. Κατὰ τὸν Haupt ἐκ τοῦ πυθοῦ χελιδόνος ἔπλασεν ὁ κωμικὸς ὀνομαστ. πυθοῦ χελιδών, τ. ἔ. ἐκεῖνο τὸ πυθοῦ χελιδὼν πότε φαίνεται· παρέβαλε δὲ τὸ βακχέβακχος. Ἅπερ ὅλως ἀπίθανα. πηνίκα μάλιστα (= ὡς ἔγγιστα); Πλ. Κρίτ. 43 Α (ποίαν ὥραν) ἐπάνω κάτω;

πῑαίνω (παρὰ τὸ πίων, ῥ. πι-) λιπαίνω, παχύνω τι· ἐπίᾱνα Αἰσχ. Ἀγ. 288. Ἱπποκρ. 8, 106. -ηνα μτγν. Διογ. Λ. 1, 83. παθ. πιαινόμενος Πλ. Νόμ. 807 Α. πεπίασμαι Αἰλ. π. Ζῴ. 13, 14, 25. κατα- Πλ. Νόμ. 807 Α. ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα Αἰσχ. Ἑπτ. 574 ταύτην τὴν χώραν θὰ παχύνω διὰ τοῦ λιπάσματός μου, «θὰ κοπρίσω», τ. ἔ. θὰ χρησιμεύσω αὐτῇ ὡς κόπρος. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώμασι πίαναν καπνόν Πίνδ. Ν. 9, 22 ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰσ. περὶ τοῦ γλυκέος νόστου ἀγωνισάμενοι (ἄλλοι: ἀποφυγόντες, ἀπολέσαντες τὸν γλ. νόστον: «τὴν οἴκοι ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο» Σχ.) ἐπάχυναν τὸν λευκανθῆ καπνὸν τοῖς σώμασι. Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν πιαινόμενον Πίνδ. Π. 2, 55 παχυνόμενον δι' ἐχθῶν, ἐκ βαρέων λόγων προερχομένων. Εἰρωνικῶς, διότι ἐκ τῶν πικρῶν καὶ ὑβριστικῶν λόγων του δὲν ἐπαχύνετο (δὲν ηὐπόρει), ἀλλ' ἐπένετο. ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; Αἰσχ. Ἀγ. 288 μή σ' ἐχαροποίησέ τις φήμη ἀδέσποτος; πρᾶσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα Ἀγ. 1669 κάμε γρήγορα (μὴ χάνῃς καιρόν), παχύνου, μιαίνων τὴν δίκην (οὐδὲν ὅσιον οὐδ' ἱερὸν ἔχων), ἐπειδὴ ἔχεις (τώρα) τὴν (πρὸς τοῦτο) ἐξουσίαν. οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως Ξενοφάν. Κολοφ. Ἐλεγ. 2 παρ' Ἀθήν. 413 F διότι ταῦτα δὲν παχύνουν τοὺς μυχοὺς τῆς πόλεως: δὲν γεμίζουν τὰ ταμεῖα τῆς πόλεως. Πρόκειται περὶ τοῦ γένους τῶν ἀθλητῶν, ὅπερ χαρακτηρίζει ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελές. πιαίνων ἐς ἄεθλα μέλος αὐδῆς Ὀππ. Ἀλ. 5, 620 παρασκευάζων διὰ τοὺς ἀγῶνας τὸ μέλος τῆς φωνῆς.

πιέζω, -ιέσω Ἀπ. Διφίλ. 18. Γεωπ. 20, 44. ἐπίεσα, ἐπιέσθην (ἐπιέχθην Ἱπποκρ. 3, 434 κἀλλ. συμπιεχθῶσιν 6, 292. ἀλλὰ -έσθην 6, 368). πιεσθήσομαι Ὀρειβάσ. 10, 19. δια- Γαλην. 11, 317. πεπίεσμαι Ἱπποκρ. 5, 196 κἀλλ. (καὶ Ἀριστοτ.) καὶ πεπίεγμαι 3, 432. -έχθαι 432. 436. πιεστός μτγν. -τέον Ἱπποκρ. 3, 500. Παρασχημ. πιεζέω: πιέζευν μ. 174. 196 (πίεζον Bekk.), ἐπιέζευν Θεόκρ. 25, 268. πιεζεύμενος παρ' Ἡρ. 3, 146 κἀλλ. πιστοῦται διὰ τῶν πλείστων καὶ ἀρίστων χ/φων, εἰ καὶ τὸ πιεζόμενος (ἔτι δὲ ἐπίεζε, πιέζεται) εὕρηται ἐν 10 χωρίοις. πιεζεῦντα Ἱπποκρ. 3, 334 (πιέζει αὐτόθι), ἐνίοτε καὶ μτγν. πιεζούμενος Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8 (Δ. Γ. -ζόμενος). ἐπιεζοῦντο Πολύβ. 11, 33. Πολλάκις δ' εὕρηται παρὰ Πλουτ. τὸ πιεζῶ, ἀλλὰ πλεονάκις τὸ πιέζω. Παρασχημ. πιάζω Δωρ., ἐπίαζεν Ἀπ. Ἀλκμ. 44. πιάξας Θεόκρ. 4, 35. ἀμφεπίαξε Ἐπιγρ. 6. ἐπίᾰσα, ἐπιάσθην, πεπίασμαι, πιασθήσεται Ἀλεξανδ. Κ. καὶ Π. Δ. ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον Πίνδ. Ὀ. 6, 37 κρύψας ἐν τῇ ψυχῇ του τὴν ὀργήν. τὸ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς Ν. 1, 53 τὸ ἴδιον κακὸν θλίβει, στενοχωρεῖ, πάντα ὁμοίως. τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν, ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν Ἀρφ. Νεφ. 1120 ὥστε νὰ μὴ ὑποφέρουν μήτε ἀπὸ ξηρασίαν μήτε ἀπὸ πολλὰς (ὑπερβολικὰς) βροχάς. ἢ χρηστὰ λέκτρα πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς λαβὼν πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές Εὐρ. Ἱππ. 636 «πειρᾶται πιέζειν («νὰ καταστέλλῃ, καταπνίγῃ») τῷ ἀγαθῷ (ἤτοι τοῖς καλοῖς γαμβροῖς ἢ τοῖς χρηστοῖς λέκτροις) τὸ δυστυχές (ἤτοι: τὸ πικρὸν λέχος ἢ τοὺς ἀνωφελεῖς γαμβρούς)» Δ. Βερν. τοῦτο τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν Πλ. Κρατ. 409 Α φαίνεται ὅτι ἐξελέγχει τὸν Ἀναξ.

πιθανός (πείθω) 3 καταπείθων, πειστικός· πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος (ἔρος) ἐπινέμεται ταχύπορος Αἰσχ. Ἀγ. 491, ἴδ. ἐπινέμω. ‖ εὔπειστος· πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι Εὐρ. Ὀρ. 906 ἄνθρωπος διὰ τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι θὰ περιβάλῃ ἀκόμη αὐτοὺς μὲ δυστυχίαν τινά.

πίθος (ῐ) ὁ: πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος ψ 305 ἠντλεῖτο ἐκ τῶν πίθων. ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία γιγνομένη Πλ. Λάχ. 187 Β παροιμ. = ἡ κεραμευτικὴ τέχνη ἀρχομένη διδάσκεσθαι ἀπὸ τῆς κατασκευῆς πίθου, περὶ

ἐκείνων, οἵτινες ὄχι ἀπὸ τῶν ἁπλῶν ἄρχονται ἀλλ' ἀπὸ τῶν πολυπλόκων καὶ δυσκόλων ἔργου τινός (ἴδ. λέγω ἐν τέλει): «ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μὲν μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δ' εὐθέως τῶν μειζόνων· ὡς εἴ τις μανθάνων (ἔγραψα: μανθάνει) κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν (ἔγραψα: πράττειν) πίθον ἐγχειροίη ποιεῖν» Σχολ. Πλ. Γοργ. 514Ε. ἐκ πίθου ἀντλεῖς Θεόκρ. 10, 13 «παροιμία ἐπὶ τῶν ἄφθονα ἐχόντων τὰ πράγματα» Σχ. «τηλία· ἤτοι κυβευτικὰ ὄργανα ἢ τραχηπίθου, ἐν ᾧ τοὺς ὄρτυγας ἔβαλλον μάχεσθαι». Λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ὑπὸ Σακκελίωνος ἐν Δελτίῳ Ἑλλ. Ἀλλ. 1877. Ἐνταῦθα ὁ Κόντος διώρθ. τετράγωνον πῆγμα ἀντὶ τοῦ τραχηπίθου, ἐν ᾧ ἡ μικρὰ δυσκολία προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἐξηφανίσθη μικρὸν γράμμα ὕπερθεν γεγραμμένον, τ. ἔ. ἀρχῆθεν ἦτο γεγραμμένον τραχηλπίθου, δηλ. τράχηλος πίθου, ἐν ᾧ ἠδύναντο βεβαίως μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας νὰ διεξάγωσι τὸν πρὸς ἀλλήλους ἀγῶνα οἱ ὄρτυγες, ὡς καὶ ἐν παντὶ παρομοίῳ κατασκευάσματι, οἷον ἐντὸς γύρου κοσκίνου, ἐντὸς ἐπικαλύμματος καπνοδόχης κττ., διότι ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ μὴ δύνανται εὐκόλως νὰ ἐξέρχωνται οἱ ὄρτυγες. Τράχηλος δὲ πίθου εἶνε ἡ καθιερωμένη ἔκφρασις ἐν τῇ κεραμευτικῇ. τετρημένος πίθος Πλ. Γοργ. 493 Β, ἴδ. τετραίνω.

πίθων -ωνος ὁ, Πίνδ. Π. 2, 72: «καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός» παραινεῖ ὁ ποιητὴς ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ τις τοῖς κόλαξι καὶ νὰ χαίρῃ ὡς ὁ πίθηκος, ἀκούων αἰεὶ παρὰ παισὶ τὸ καλός, ὅθεν καὶ καλλίας, ὅπερ ἴδε.

πικρόκαρπος 2 Αἰσχ. Ἑπτ. 680, ἴδ. ὠμοδακής.

πικρός 3 καὶ 2: ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς Σοφ. Αἴ. 1004, ἴδ. δυσθέατος. πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι Σοφ. Ἠλ. 470 ἔσεσθαί μοι πικρὰν ἔτι (τ. ἔ. ἐν τῷ μέλλοντι) τήνδε τὴν πεῖραν (τ. ἔ. ἀπόπειραν), ἣν τολμήσω: «θὰ μοῦ βγῇ πικρό, ξινό» κττ. Τὸ ἔτι εἶνε τὸ ἀπειλητικόν, ἐν μέρει δὲ καὶ τὸ πικράν. Πρβ. Ἀρφ. Θεσμ. 853. Εὐρ. Ἰ. Α. 955. τὰ πραχθέντα πικρῶς (=μετ' ἀγανακτήσεως) ἤκουσάν μου Αἰσχ. Ἱκ. 995, ἴδ. πράσσω. οἱ πνέοντες μεγάλα τοὺς κρείσσους λόγους πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο Εὐρ. Ἀνδ. 189 οἱ μέγα φρονοῦντες πικρῶς φέρουσι νουθετούμενοι ὑπὸ τῶν ἐλασσόνων.

πίλνᾰμαι, ἴδ. πελάζω (περὶ τῶν τύπων). οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται Τ 93 δὲν ἐγγίζει τὸ ἔδαφος· «οὐ γὰρ προσπελάζει τῇ γῇ» Σχ. (Βορέας) δρῦς πιλνᾷ χθονὶ Ἡσ. Ἔρ. 510 κυρ. τὰς κάμνει νὰ ἐγγίζουν εἰς τὴν γῆν: ἐξαπλώνει κατὰ γῆς. χαῖται κυάνεαι πίλναντο Χ 402 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε πίτναντο «ἐξεπετάννυντο καὶ πρὸς γῆν ἥπλωντο» Σχ. Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνανθ' Ἡσί. Θεογ. 703 κυρ. ἡ Γ. καὶ ὁ Οὐρ. ἀπ' ἐπάνω ἐπλησίαζον, ἐπὶ ἐγγιζούσης θυέλλης.

πίμπλημι (ρ. πλα- καὶ πλε-, πρβ. Λατ. impleo ὡς ἐκ τῆς ρ. πλε ἀόρ. Δωρ. ἔπλησα, ὄχι ἔπλασα, διαλεκτ. καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. ἴδ. κατ. Δωρ. πί(μ)πλημι, ἀπρφ. πι(μ)πλέμεν, ὡς κί(γ)χρημι, κι(γ)χρέμεν). γ' πλ. πιμπλᾶσι Φ 23. Ἡρ. 2, 40. πιμπλάναι, πιμπλάς, ἐμπίμπλημι. προστ. ἐμπίπληθι Φ 311, Δωρ. καὶ Ἀττ. πίμπλη Ἀπ. Σώφρ. 18. ἐμπίμπλη Ἀρφ. Ὄρν. 1310, πίμπλα Ἀπ. Ξενάρχ. 3. ἐμπιμπλάς -ᾶσα, ἀλλ' ἐμπιμπλείς (ἐκ τῆς ρ. πλε) Ἱπποκρ. 7, 26· πρβ. ἐμπι(μ)πλεῖ 7, 18, 20. ἐμπιπλέει (Δ. Γ. -πλεῖ, ἐμπίπλα: ἐμπιπλᾷ, ὁ Blass: ἐμπίμπλει) Ἡρ. 7, 39. ἐπίμπλην, ἐνεπίμπλην, γ' πλ. -πλᾰσαν, -πλήσω, πεζ. ἐμπλήσω. Μέσ. πληρῶ ἐμαυτῷ, πίμπλᾰμαι ποιητ., ἐμπίμπλᾰμαι πεζ. — ἐμπλήσομαι σπαν. μτγν. (παθ. Ἄρατ. 1121). ἐπλησάμην ποιητ., ἐνεπλησάμην πεζ. (ἐμπλήσατο Χ 312. ι 296. πλησάμενος Νικ. Θηρ. 176=ἑαυτὸν ἐμπλήσας. Παθ. ἀόρ. β' ἐπ. ποιητ. πλῆτο Ξ 438 κἀλλ. Ἡσ. Ἀσπ. 146, ἔμ- Φ 607, πλῆντο θ 57. Ἡσ. Θε. 688. ἔμ- θ 16. ἐνέπλητο Ἀρφ. Σφ. 911. 1304. Εὐκτ. ἐμπλήμην Ἀχ. 236, -ῆτο Λυσ. 235. 236. προστ. ἔμπλησο Σφ. 603, -πλήμενος 424 κἀλλ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. τὸ ἐπλήσθην, ἐνεπλήσθην, δι-, περι-. πλησθήσομαι μτγν. ἀλλὰ ἐμπλησθήσομαι Εὐρ. Ἱππ. 664. Ἰσοκρ. 6, 69. πρκ. πέπλησμαι Βάβρ. 60 καὶ μτγν. πεζ., καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἡ παράδοσις ἔχει τὸ σ, ἐμπέπλησται Πλ. Πολ. 518 Β, διαπεπλησμένος Ἀνδοκ. 1, 125. ἀλλὰ πέπληνται Ἱππ. 6, 112 [ἐνεπέπληντο Λυσ. 28, 6, ὀρθῶς ἐνέπληντο ὁ Cobet]. πεπλήσομαι Πορφύρ. Ἀποχ. 1, 16. ἐμπληστέος. Τὸ σύνθ. ἐμπίπλημι, ὡς καὶ τὸ ἐμπίπρημι, ἀποβάλλει κατὰ τὴν παράδοσιν πολλάκις τὸ δεύτερον μ, ἀλλὰ συχν. ὅμως εὕρηται καὶ τὸ δεύτερον μ γεγραμμένον, συχνάκις δὲ παρὰ ποιηταῖς ἀπαιτεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ μέτρου. — Παρασχημ. πιμπλάνω, μόνον -άνεται Ι 679. — πιμπλέω, μόνον πιμπλεῦσαι (Δ. Γ. ὀρθοτέρα -εῖσαι) Ἡσ. Θε. 880· πρβ. τὸ ἀνωτ. ἐμπιπλεῖ. — πιμπλάω, μόνον πιμπλῶσαι Ἱπποκρ. 5, 344. πιμπλῶνται 6, 202. πιμπλῶντα (Δ. Γ. -άντα) 7, 20. — Συγγενὲς τὸ πλήθω (καὶ Δωρ. διὰ τοῦ Η) ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. (Ἀττ. πεζ. μόνον πλήθουσα ἀγορά), παρὰ μτγν. ἐνίοτε καὶ μτβ. (ὅθεν πλήθομαι παθ. παρὰ μτγν.). Παρατ. πλῆθεν Θ 24. πέπληθα Ἀπ. Φερεκρ. 29 (ἀγορὰν πεπληθέναι). Θεόκρ. 22, 38. Ἀντιμ. Θηβ. Ἀπ. 12. Ἄρατ. 774. Ἡρῳδ. 7, 841. ἐπεπλήθει Ἀπολλ. Ῥ. 3, 271. — πληθύω (πρβ. πληθύς) ποιητ. καὶ πεζ. (ἀλλὰ συμ- Ἡρ. 4, 49. 50), μόνον παρατ. καὶ ἀόρ. πληθύσῃ Πλ. Τίμ. 83 Ε. μτβ. συνεπλήθυσα μτγν. Παθ. μόνον -ύεσθαι (Δ. Γ. πλήθεσθαι) Ἡρ. 2, 93. πληθύνω Κ.Δ. Συνήθ. παθ. ἐνεστ. Αἰσχ. Ἀγ. 1369. Ἱκ. 612. πεπλήθυμμαι Ἀγ. Γρ. — Τοῦ δὲ πληρόω τὸ ἐπληροῦσαν Εὐρ. Ἑκ. 574 ἀντὶ τοῦ ἐπλήρουν, εἶνε ὡς τὸ Ἀλεξανδ. εἴχοσαν ἀντὶ τοῦ εἶχον. βασιλεὺς γὰρ ἦν, ὄφρ' ἔζη (Hermann: ἔζης), μόρ-

σιμον λάχος πιμπλάντων χεροῖς πεισίβροτόν τε βάκτρον Αἰσχ. Χο. 360 ἦτο βασιλεύς, ἐφ' ὅσον ἔζη, (μεταξὺ) ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῶν χειρῶν ἐκπληροῦσι τὴν ἀνατεθειμένην αὐτοῖς ὑπὸ τῆς μοίρας ἐντολὴν (δηλ. διευθύνουσι τὰ τοῦ πολέμου) καὶ (κρατοῦσι: ἔχουσι, κατὰ ζεῦγμα) τὸ πεῖθον τοὺς βροτοὺς σκῆπτρον (τ. ἔ. διευθύνουσι τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου). Περὶ τοῦ πιμπλάναι ὅτι δὲν ἔχει δῆθεν τὸν τόπον του ἐνταῦθα (ἴδε Wilamow. Χοηφ. στ. 360) πρβ. Ἑπτ. 464 θανὼν τροφεῖα (ὀφειλόμενα) πληρώσει χθονί.— τὰν γυναικεῖον ὄψιν ὀμμάτων ὡς πλήσαιμι, μείλινον ἁδονὰν Εὐρ. Ἰ. Α. 233 ἵνα κορέσαιμι θεαμάτων τὴν γυναικείαν ὄψιν, ἥ ἐστι μελιτώδης ἡδονή. πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναι Σοφ. Ἀντ. 121 πρὸ τοῦ νὰ χορτάσῃ (γεμίσῃ) τὸ στόμα του μὲ τὰ αἵματά μας. ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ Φιλ. 520 = ὅταν δὲ κορεσθῇς τοῦ ξυνεῖναι τῇ νόσῳ. ἦ ματρόθεν δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω; Ο. Κ. 528 ἆρά γε ἐκ μητρὸς κατέστησας τὴν σὴν κλίνην δυσώνυμον, τ. ἔ. ἐκ τοῦ ὅτι τὴν μητέρα ἐδέξω εἰς τὴν σὴν κλίνην (κυρ. ὅτι τῆς μητρὸς ἀνέπλησας τὴν σὴν κλίνην), κατέστησας αὐτὴν δυσώνυμον; Οὕτως ἑρμηνεύουσι. Μᾶλλον ὧδε: ἦ τοῦ ἐκ μητρὸς μολυσμοῦ ἀνέπλησας τὰ λέκτρα, ὥστε δυσώνυμα ποιῆσαι; Γνωστὸν δὲ τὸ ἀναπίμπλημι ἐπὶ μολυσμοῦ. Ἡ διόρθ. τοῦ Nauck ἐπάσω = ἐκτήσω, περιττή. διφθέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα, ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10 «τὰς διφθέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα (αἵτινες ἦσαν 4—5 μέτρων τοὐλάχ., ἅτε χρησιμεύουσαι ὡς στεγάσματα σκηνῶν καὶ συγκείμεναι ἐκ πολλῶν συνερραμμένων δερμάτων βοῶν ἢ προβάτων) ἥπλωνον κατὰ γῆς καὶ ἐσώρευον ἐπ' αὐτῶν κοῦφον χόρτον, ἔπειτα συνῆγον, δηλ. συνέστελλον πρὸς τὸ κέντρον τὰ ἄκρα τῶν διφθερῶν, ὥστε νὰ περιλαμβάνηται ἐντὸς αὐτῶν ἡ κάρφη, καὶ συνέσπων, συνέσφιγγον (βεβαίως διὰ σχοινίων). Οὕτως ἀπετελεῖτο σχεδία τις ἱκανῶς μεγάλη, ἧς ἡ μὲν περιφέρεια ἐπροφυλάττετο ὑπὸ τῶν διφθερῶν, ὥστε νὰ μὴ βρέχηται ἡ κάρφη, τὸ δὲ μέσον ἦτο ἀσκεπὲς καὶ παρεῖχεν ἀσφαλὲς ἔδαφος εἴς τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ὑποζύγια καὶ τὰ πράγματα τὰ περαιούμενα. Τοιαύτας δὲ σχεδίας, εἴτε συνηρτημένας εἴτε ἀσυναρτήτους, ἔρριπτον εἰς τὸν ποταμὸν ἑκάστοτε τόσας, ὅσων σκηνῶν τὰ στεγάσματα πρὸς τοῦτο μετεχειρίζοντο» Πανταζίδης. οὐδὲ τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες Πλ. Πολ. 586 B, ἴδ. στέγω. οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι κέ. Ἀπ. Εὐρ. 899, ἴδ. ἐπαντλῶ. εἰ ἐνθυμοῖο, ὅτι τὸ βίᾳ κατεχόμενον τότε ἐν ταῖς οἰκείαις ξυμφοραῖς καὶ πεπεινηκὸς τοῦ δακρῦσαί τε καὶ ἀποδύρασθαι ἱκανῶς. . ., τότ' ἐστὶν τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον Πλ. Πολ 606A τότε (εἰς ἐκείνας τὰς περιστάσεις) τὸ μέρος τῆς φύσεως ἡμῶν, τὸ ὁποῖον οἱ ποιηταὶ (ἴδ. ἀνωτ. 605D) ἱκανοποιοῦσι («χορταίνουν») καὶ εὐχαριστοῦσιν εἶνε τοῦτο (δηλ. τὸ βίᾳ κατεχόμενον τὸ διὰ τῆς βίας συγκρατούμενον, περιοριζόμενον, νὰ μὴ δακρύῃ καὶ νὰ μὴ θρηνῇ). Τὸ τοῦτο λοιπὸν εἶνε τὸ ὑποκείμενον, ἐπαναλαμβάνον τὸ προηγ. τὸ βίᾳ κατεχόμενον, τὸ δὲ τὸ ὑπὸ τῶν ποι. πιμπλ. καὶ χαῖρον εἶνε τὸ κατηγορούμενον αὐταὶ δ' αἰθέριαι πλῆνται μεγάλοισι θυρέτροις Ἀπ. Παρμενίδ. 1, 13 αὐταὶ δὲ αἱ πύλαι ἐν τῷ αἰθέρι(;) εἶνε πεπληρωμέναι (γεμισμέναι) διὰ μεγάλων θυρέτρων. Διορθώσεις πολλαί. Ἴσ. αἰθέρι διπλοῦνται γίνονται διπλαῖ (κλειόμεναι) διὰ μεγ. θυρέτρων.

πίμπρημι (ρ. πρα καὶ πρε, πρβ. πίμπλημι· π. Δωρ οἱ χρόνοι διὰ τοῦ η, ὄχι διὰ τοῦ ᾱ: ἐπέπρητο ἴδ. κατ. Καὶ ἐνεστ Δωρ. πίμπρημι, ἀπρφ. -έμεν; ἀλλ' ὅμως Ἀττ. Ἰων. πρα, πρη, ὡς στα, στη) καίω, πεζ. συνήθ. ἐμπίμπρημι (πρβ. ἐμπίμπλημι), γ' πλ. πιμπρᾶσι Εὐρ. Τρ. 299. ἐμπιμπρᾶσι Θουκ. 3, 74. Ὑπ. ὑποπίμπρησι Ἀρφ. Λυσ. 348 χορ. (κατ' ἐπικὸν πρότυπον, ἢ -πίμπρησιν; Blass). Προστ. πίμπρη Εὐρ. Ἴων 974. πιμπράναι, πεζ. ἐμπιμπράναι, πιμπράς καὶ ἐμπιμπράς (ἐμπιπρῶν Πολύβ. 1, 53, 4). ἐνεπίμπρην, γ' πλ. ἐπίμπρασαν (ἐπίμπρας [-ης Nauck] Εὐρ. Ἴων 1293. ἐνεπίμπρην Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 22 πρὸς τῷ —ασαν 6, 5, 32). πρήσω Αἰσχ. Ἑπτ. 421. ἐμπρήσω I 242 καὶ πεζ., ἔπρησα ἐπ. ποιητ., ἐνέπρησα πεζ. (ἔπρεσε Ἡσ. Θε. 856 μετὰ τῆς Δ. Γ. ἔπρεε ρ. πρε). ἐμπέπρηκα Ἀλκίφρ. 1 32. κατα- Δί. Κάσσ. 59, 16. ὑπο- [Ἱπποκρ.] 3, 308 K. Μέσ. σπάν. καὶ μτγν. ἐνεπρήσαντο Κ. Σμυρν. 5, 485. Παθ. ἐπρήσθην Ἀπ Ἀμφιδ. 30. Ἱπποκρ. 7, 324 L. ἐνεπρήσθην Ἡρ. 5, 102. 6, 25 καὶ Ἀττ. πέπρησμαι Αἰλ. π. Ζ. 2, 17. Προστ. πέπρησο Ἀπ. Φερεκρ. 80. ἐμπεπρῆσθαι Ἀρφ. Λυσ. 322. ἐμπεπρησμένος Ἡρ, 8, 144 μετὰ τῆς Δ. Γ. -πρημ- καὶ μτγν. (ἐμπεπρημένος Ἀρφ. Σφ. 36. Δωρ. ἐπέπρητο Ἐπιγρ.). ἐμπεπρήσεται (Δ. Γ. ἐμπρήσεται) Ἡρ. 6, 9. (πρησθήσομαι Παλ. Δ. ἐμπρήσομαι παθ. Παυσ. 4, 7, 10. ἐνι- Κ. Σμυρν. 1, 494). Παρασχημ. πιμπράω, ἴδ. ἀνωτ. ἐνέπρηθον I 589.

πῖν ἢ πεῖν κωμ. ἀντὶ πιεῖν, ἴδ. πίνω.

πινακηδόν ἐπίρρ. πίνακος (πλοίου) δίκην, 'σὰν πίνακα· ῥήματα γομφοπαγῆ (ὃ ἴδε) πινακηδὸν ἀποσπῶν Ἀρφ. Βάτρ. 823 ἀποσπᾷ ἡ τρικυμία μετὰ κρότου.

πίνω (ρ. πι- καὶ πο-, πρβ. Λατ. pôtus, pôtare, bibo). Αἰολ. πώνω Ἀπ. Ἀλκαί. 52. πώνειν (πονεῖν χ/φα) 20. Μέλ. πίομαι (τὸ ῑ ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου, σπανίως ῐ, Ἴων 2, 10. Ἀπ. Πλάτ. 163. ἐκπίομ- Ἀπ. 9. Ἀπ. Ἀμειψ. 22. ἐμπίομ- Θέογν. 1129 καὶ Θεόκρ. 7, 69 καὶ μτγν., πρβ. Ἀθήν. 446D. E. πίομαι ὡς ἐνεστ. Πίνδ. Ὀ. 6, 68; καὶ Ἀπ. Ἰβύκ. 17 πιόμενοι;), καὶ πιοῦμαι Ξεν. Συμπ. 4, 7 καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ἀόρ.

ἔπῑον (ἔπῑον Ἀνακρεόντεια 5, 5: ἔπινον Brunck. πῖεν Στησιχ. 7 πλημμελῶς ἀντὶ τοῦ πί', πῖνεν ὁ Bergk), ἐπ. ὡς τὸ πολὺ πίον, προστ. πίε ι 347. Ἀπ. Μεν. 151. Λουκ. Δι. Νεκ. 13, 6. ἔκ- Εὐρ. Κύκ 563 καὶ ἴδ. κωμ. πῖθι Ἀρφ. Σφ. 1489. Ἀπ. Κρατῖν. 141. Ἀμειψ. 18. Ἀντιφάν. 163. Μεν. 69. Διφίλ. 20. Ἡρώνδ. 1,82 καὶ Λουκ.Λεξ.20. ἔκπῑθι Εὐρ.Κύκ.570, ἐπὶ Ἀττικῶν ἀγγείων πίει, Λεσβ.(ἐκ τῆς ῥ.πο-) πῶθι, σύμπωθι Ἀπ. Ἀλκαί. 54, καὶ κατὰ συστολὴν πῶ αὐτόθι. Ὑπ. πίω (πίῃσθα Ζ 260), ἀπρφ. πιεῖν (πιέμεν ο 378, ἀλλὰ πῑέμεν ἐν τῇ ἄρσει Π 825. π 143. σ 3. πιέειν Δ 263 κἀλλ.). Παρὰ δὲ μτγν. τὸ πιεῖν συνῃρέθη εἰς πεῖν (πῖν) Ἀνθ. 11, 140. Μετ. πιών (πιέουσα Ἱπποκρ. 5, 386. πιεῦσα Ἡρώνδ. 6, 90). Πρκ. (ἐκ τῆς ῥ. πο-) πέπωκα. Μέσ. πίνομαι σπαν. Ἀπ. Ἑρμίππ. 25; (πρβ. πεινάω) καὶ μτγν. Παθ. πινομένοιο υ 312. πινεύμενος ἀντὶ -όμ- Ἱπποκρ. 2, 38. πίνετο ι 45. ἐπόθην, ἐκποθείς Αἰσχύλ. Χο. 66. κατα- Πλ. Κριτί. 111D. καταποθήσομαι Ἀρφ. Σφ. 1502. Διόδ. Σικ. 16, 81. ἐκ- Πλουτ. 240E. πέπομαι Θέογν. 477. ἐκ- χ 56. Ἡρ. 4, 199. προ- Δημ. 3, 22. ποτός, -τέος, πιστός Αἰσχ. Πρ. 496. Παράγωγα πότης, πότιμος, ποτίζω κττ. διὰ τοῦ ο, ἀλλὰ διὰ τοῦ ω ἄμπωτις, αἱματοπώτης Ἀρφ. Ἱππ. 198. Ἀττ. ὑδροπώτης· ὁμοίως πῶμα, ἔκπωμα Ἀττ. μέτρον μὲν οὖν τι τοῦ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι πιεῖν, τοὺς δὲ φρονήσει μὴ σῳζομένους πλέον πίνειν τοῦ μέτρου, τὸν δὲ ἀεὶ πιόντα πάντων ἐπιλανθάνεσθαι Πλ. Πολ. 621A εἰς πάντας εἶνε ἀναγκαῖον νὰ πίωσι μέτρον τι τοῦ ὕδατος, οἱ δὲ διὰ τῆς φρονήσεως μὴ δυνάμενοι νὰ προφυλαχθῶσι (κυρ. νὰ φυλάξωσι, νὰ συγκρατήσωσιν ἑαυτούς) πίνουσι πλέον τοῦ μέτρου· ὁ δὲ ἑκάστοτε πλειότερον πίνων λησμονεῖ πάντα. Ἴσ. γρ. ἀεὶ πίνοντα ἢ ἄγαν πιόντα ἀντὶ τοῦ ἀεὶ πιόντα. πῖν' ἐπὶ ξυμφοραῖς Ἀρφ. Ἱππ. 406 κυρ. πῖνε χαίρων ἐπὶ ταῖς ἀγαθαῖς συμφοραῖς. Τὸ ξυμφοραῖς ἐπὶ καλοῦ, ἴδ. συμφορά. ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν Αἰσχ. Χο. 576 τρίτην φορὰν ἤδη θὰ πίῃ καθαρὸν αἷμα. Ἡ μὲν πρώτη πόσις αἵματος ἦτο ἐκ τοῦ φόνου τῶν παίδων τοῦ Θυέστου, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἡ τρίτη ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου. ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον Ἀπ. Ἐπιχάρ. 34, ἴδ. ἄμυστις. βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ Ἑπτ. 806 τῶν δὲ ὁμοσπόρων βασιλέων τὸ αἷμα τὸ ἐκ τοῦ ἀμοιβαίου φόνου χυθὲν ἔπιεν ἡ γῆ. καὶ πεπωκότων, οἶμαι, καὶ μικρῶν ὄντων τῶν παροξυνόντων Δημ. 19, 197 καὶ ἐπειδή, ἀφ' οὗ πίῃ τις, καὶ μικρὰ ἀφορμὴ παρασύρει εἰς θυμόν. οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου Ἀρφ. Ἱππ. 1289 οὐδέποτε θὰ γίνῃ ὁμόσπονδος μεθ' ἡμῶν, οὐδέποτε θὰ συμπράξῃ μεθ' ἡμῶν (πρβ. Σοφ. Ἀντ. 372). οἱ δ' ἐκ μιᾶς τῶδ' (Ἐπικούρῳ) οἰνοχόης πεπωκότες Ἀπ. Ἀδέσπ. κωμ. 465 (Πλουτ. 1089A) ἔπιον ἀπὸ τὸ ἴδιον μὲ τὸν Ἐπίκουρον ποτήριον. ἀλλ' ἐκλέληθαι καὶ πέπωκεν ἐκ καινῆς (ἐνν. κύλικος) Ἡρώνδ. 1, 25 κυρ. ἔχει λησμονήσῃ καὶ πίῃ ἀπὸ καινούριο ποτήρι, τ.ἔ. ἔκαμε καινούρια ἀγάπη. Καὶ σήμερον ἐν τῇ τελετῇ τοῦ γάμου ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη πίνουσιν ἐκ τῆς αὐτῆς κύλικος τὸν οἶνον. Καὶ ἄνευ τῆς ἐκ: καί νιν εὑρήσειν δοκῶ πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων Εὐρ. Ἄλκ. 845 πλησίον τύμβου πίνοντα (τ.ἔ. πίνοντα αἷμα) ἐκ τῶν προσφ. Ἀλλ' ἐν τῷ: ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα πιόμεν' ἐκ βοτάνης Ν 492 σημ. ὅπως ἐὰν κατόπιν τοῦ κριοῦ ἀκολουθοῦν τὰ πρόβατα, διὰ νὰ πίουν, ὕστερ' ἀπὸ τὸ χόρτον (ἀφ' οὗ ἔφαγαν χόρτον). χαῖρε καὶ πίει(ς) Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγγείων. Ἴσως: χαῖρε καὶ θὰ πίνῃς. Ὁ Herw. παραβάλλει τὸ Δωρ. ἄγει ἀντὶ τοῦ ἄγρει. χαῖρε καὶ πῶ τάνδε Ἀπ. Ἀλκαί. 54 A. B χαῖρε καὶ πῖθι τάνδε τὴν κύλικα. νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν πώνην (Ahrens: πονεῖν) Ἀλκαί. Ἀπ. 20 νῦν χρὴ μεθυσθῆναι καί τινα πρὸς βίαν πίνειν («καὶ κάποιος νὰ πίνῃ θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας»). πυκινὰς πέμφιγας πιόμενοι Ἀπ. Ἰβύκ. 17 (ἐκ τοῦ Γαληνοῦ 17P. I 881: «ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι πέμφιξ»). Περὶ δὲ τοῦ Ἀπ. τοῦ Ἰβύκου παρατηρεῖ: «τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας». Ἡμεῖς λέγομεν ὄχι «θὰ πίῃ», ἀλλὰ «θὰ φάγῃ πολλὴ βροχή».

πιπίσκω: πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ Πίνδ. Ἰ. 6 (5), 74 θὰ ποτίσω αὐτοὺς τὸ ἁγνὸν ὕδωρ τῆς Δίρκης· «τῷ ποιήματι ποτιῶ αὐτούς» Σχ.

πιπράσκω, ἴδ. πέρνημι.

πίπτω (ῐ, ἐκ τοῦ πιπέτω, πρβ. τίκτω, ῥ. πετ-. Τὴν μακρότητα τοῦ ι μαρτυρεῖ ὁ Ἡρῳδιαν. II 10, πρβ. καὶ τὴν γρ. πείπτω ἐν παπύροις (πίπτῃσι ἀντὶ τοῦ πίπτῃ Ἀπ. Πλάτ. 153 ἐν ἀναπ.)· πρτ. πῖπτον Ψ 120. -πεσοῦμαι (πεσέομαι ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων., -εῖται Ἡρ. 5, 92 χρησμ. πέσομαι Χρ. Σιβ. 3, 83 κἀλλ.). ἀόρ. ἔπεσον (ἀντὶ τοῦ ἔπετον). πέσον Ξ 460. Πίνδ. Ἰ. 3, 41. Ὑπ. πέσω -ῃς κέ. πέσοιμι, πεσών, πεσεῖν (πεσέειν Ζ 82. 307). Αἰολ. καὶ Δωρ. ἔπετον Ἀπ. Ἀλκαί. 60. ἔμπετες Πίνδ. Π. 8, 81. κάπετον (ἀντὶ κατέπ-) Ὀ. 8, 38. ἔμπετες Π. 8, 85. μτχ. πετοῖσαι Ὀ 7, 69. = πεσοῦσαι. πετόντεσσι (= πεσοῦσι) Π. 5, 51. Εὕρηται δ' ὅμως καὶ ἔπεσε, πέσε, πέσωμεν, πεσὼν παρὰ Πινδ. Ὁ ἀόρ. α' ἔπεσα Ἀλεξανδρ., πολλάκις δὲ καὶ ἐν Ἁγ. Γρ. Ἐν δ' Εὐρ. Ἀλκ. 464 καὶ Τρ. 291 ἐκ χ/φων νῦν γράφεται πέσοι ἀντὶ τοῦ πέσειε, καὶ προσέπεσον ἀντὶ τοῦ προσέπεσα. διεξεπέσατο Πολύαιν. 4, 2, 14 εἶνε Πλ. Γρ. ἀντὶ τοῦ διεξεπαίσατο· ὁμοίως 7, 48. Ἐκ τῆς ῥ. πτε (προελθούσης κατὰ μετάθεσιν ἐκ τῆς πετ, πρβ. ἔπετον), πτο, ὁ πρκ. πέπτωκα. Μτχ. πεπτώς -ῶτος (ἀντὶ τοῦ πεπτωκώς) Σοφ. Αἴ. 828. Ἀντ. 697. 1018.

πέπτηκα μτγν. 'Ανθ. 7, 427, ἀλλὰ πεπτηώς ξ 354 474. χ 362. -ηυῖα 'Απ. 'Ρ. 2, 535, ποτι- ν 98. -ηῶτος 'Απ. 'Ρ 3, 321, -ηότος 4, 1298. Ἱπποκρ. 3, 146 καὶ -εώς. Φ 503. χ 384. — Παρασχηματ. πίτνω (ἀντὶ τοῦ πέτνω, πρβ. πίτνημι κττ.), τραγ. μόνον ἐνεστ. καὶ πρτ., πίτνω Εὐρ. Ἱκ. 285. προσπίτνομεν Σοφ. Ο. Κ. 1754 (μετὰ τῆς Δ. Γ. -νοῦμεν), πίτνων, πίτνειν, ἔπιτνον, -ε. Ἀδίκως τινὲς τὸ μὲν πιτνῶ -εῖς -εῖ ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἐνεστ., τὸ δὲ ἔπιτνον ὡς ἀόρ., ὡς στυγέω ἔστυγον κττ, διότι τὸ ν προφανῶς εἶνε μόνον τοῦ ἐνεστ. προσθήκη, ὡς π. χ. ἐν τῷ δάκνω. δεμνίοις πέπτωκε Εὐρ. 'Ορ. 88 = πεσὼν ἐν δεμνίοις κεῖται (αὐτ. 35). Μτφ. ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις Σοφ. 'Αντ. 782, ἴδ. κτῆμα. ἔγνων πόνον τιν' ἐς δόμους πεπτωκότα Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 597 ἔγνων συμφοράν τινα τῷ οἴκῳ ἐμπεπτωκυῖαν. οὐκ ἔχω ποῖ γνώμης πέσω Σοφ. Τρ. 705 δὲν ἠξεύρω ποῦ νὰ ὑπάγῃ ὁ νοῦς μου (τί νὰ φαντασθῶ). ἐν τοῖς τοιούτοις δ' ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσω, σκοπῶ τὰ χρήμαθ' ὡς ἔχει μέγα σθένος, φίλοις τε δοῦναι σῶμά τ' εἰς νόσον πεσὸν δαπάναισι σῶσαι Εὐρ. 'Ηλ. 426 ἡνίκα δ' ἂν τῇ γνώμῃ (= τῷ νῷ, τῇ διανοίᾳ) εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπέσω (ὅταν τύχῃ καὶ πέσω μὲ τὸν λογισμόν μου μέσα σ' αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια πράγματα), ὁρῶ τῇ διανοίᾳ, ὅσον (ὡς μέγα) δύναται (ἰσχύει) τὰ χρήματα, ὅπως καὶ φίλοις ἀποροῦσιν ἐπικουρήσῃ τις καὶ σῶμα νόσῳ ἐμπεσὸν δαπανήσας σώσῃ. Κυρ. τὰ ἀπρφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἔχει σθένος, τ. ἔ. ἰσχύει εἰς τὸ δοῦναι καὶ σῶσαι. Ταῦτα κατὰ Δ. Βερν. ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ δέοντος (θέλοντος χ/φα) Σοφ. Ο. Κ. 1219 ὅταν τις καταντήσῃ εἰς ἀνωτέραν τοῦ δέοντος ἡλικίαν· ἀλλ' ἴδ. θέλω (ἐν Παραρτήματι). πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις Εὐρ. Ἄλκ. 1101 πείσθητι, ἴσως γὰρ ἂν ἐν καιρῷ γένοιτο ἡ χάρις. οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα δεῖ πεσεῖν Ἱππ. 41 «οὕτως ἀποβῆναι, ταύτην τὴν ἔκβασιν σχεῖν» Δ. Βερν. τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου Σοφ. 'Αντ. 1018 τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδίποδος τοῦ πεπτωκότος ἀθλίου (κατηγορ). ἐκ θυμοῦ πεσέειν Ψ 595 νὰ ἔβγω ἀπὸ τὴν καρδιά σου ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν Αἰσχ. Εὐμ. 147 ἐξελήλυθε τοῦ δικτύου τῆς πλεκτάνης. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα, ὃς ἢν κακοῖς τις (Velsen : ποῦ) περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ, πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος 'Αρφ. Βάτρ. 968. Τὸ νόημα καθόλου εἶνε φανερόν: ἐάν τις περιπέσῃ κακοῖς, αὐτὸς δὲ (ὁ Θηραμένης εὑρεθῇ πλησίον, (ὁ Θηραμένης) εὐκόλως σῴζεται καὶ ἀπαλλάττεται παντὸς κινδύνου. Ταῦτα δὲ προφανῶς ἀναφέρ. εἰς τὴν ἐν 'Αργινούσαις ναυμαχίαν καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν δίκην, ἐν ᾗ, τῶν ἄλλων στρατηγῶν καταδικασθέντων, μόνος αὐτὸς σῶος καὶ ἀβλαβὴς διέφυγε τὸν κίνδυνον. Δυσκολίαν παρέχουσιν αἱ λέξεις οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος, ἃς ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦσι. Τὸ δὲ πέπτωκεν μετεχειρίσθη ὁ κωμικὸς κατὰ μτφ. ἐκ τῶν κύβων: «ὅτι οὐδέποτε κακοβολεῖ ὁ Θηραμένης ὡς ἐν ἀστραγάλοις, ἀλλ' ἐπιτυγχάνει. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι δύναται καὶ τῆς παροιμίας μεμνῆσθαι Οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῖος (τὴν γρ. Κῖος παρέχουσι καὶ κώδικες), παρ' ὅσον ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοὺς καιρούς, πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν» Σχ. «Τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος Κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ τὸ ἓν Χῖος, ὅθεν καί τις παροιμία «Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐάσω», ἧς μέμνηται Στράττις ἐν τῷ «Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν» ('Απ. Στράττ. 23). Ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ, «πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος ἀλλὰ Κεῖος, καὶ νοητέον ὡς ἢ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ Κεῖος (ἀντὶ δηλ. τοῦ Κῷος, ὃ παρέχει καὶ ὁ Σχολ.) ἢ ἄλλα παρῴδηται ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ» Εὐστάθ. 1397. Τῶν νεωτέρων ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν ἐκ τοῦ ὅτι ἡ μὲν πόλις τῶν Χίων ἔχαιρε κακὴν φήμην (ἴδ. 'Αρφ. Εἰρήν. 171), ἡ δὲ τῶν Κείων ἐφημίζετο ἐπὶ χρηστότητι καὶ τιμιότητι, καὶ ἄλλως ἦτο ἔνδοξος. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ ἀρχαίου Σχολ. νομίζουσιν, ὅτι ὁ κωμικὸς παρ' ὑπόνοιαν εἶπεν ἐνταῦθα Κεῖος (ἀντὶ τοῦ Κῷος), ἵνα πειράζῃ τὸν Θηραμένην ὡς Κεῖον (ἴδ. Πλουτ. Νικ. κεφ. 2: «εἰς δυσγένειαν ὡς ξένος ἐκ Κέω λελοιδόρηται», ἴδ. καὶ Σχολ.). Ὁ δὲ vLeeuwen ἐπιδοκιμάζων τὴν γρ. Κῷος, νομίζει ὅτι διὰ τοῦ Χῖος ὁ κωμικὸς ἀναφ. εἰς τὸ παρωνύμιον Κόθορνος τοῦ Θηραμένους. Ἄλλοι δὲ ἄλλα. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἡ γνησία γραφὴ εἶνε Κῖος (ὅπερ ὀρθογραφηθὲν δῆθεν παρήγαγε τὸ Κεῖος), δι' ἧς θέλει νὰ δείξῃ ὁ κωμικός, ὅτι ὁ Θηραμένης κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀναλόγως τῶν συμφερόντων του, ἄλλοτε μὲν ἦτο Χῖος καὶ ἄλλοτε Κῖος, πλὴν ὅτι ἐνταῦθα τὸ Χῖος, διὰ τὴν ἐκ τῶν κύβων μτφ. τοῦ πέπτωκεν ὑποδηλεῖ καὶ τὸν βόλον τὸν ἓν δυνάμενον. Πρβ. τὸ σημερινόν: «ὄχι Παπᾶ χατζῆς, ἀλλὰ χατζῆ Παπᾶς», ὅπερ λέγομεν, ὅταν θέλωμεν νὰ δείξωμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει, τοὐλάχιστον σπουδαία, διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐννοιῶν. Τοῦτο δὲ δὲν ἀπᾴδει καὶ τῆς προσωνυμίας τοῦ Κοθόρνου. Ἐξῆλθε, λέγει, (οἷον διὰ τῆς ῥίψεως τῶν κύβων) ἐκτὸς τῶν κακῶν (πρβ. τὸ σημερινόν: «ἐβγῆκεν ἐπανωλᾳδιά»), ὄχι ὡς Χῖος ἀλλὰ ὡς Κῖος· τ. ἔ. διὰ μικρᾶς μεταβολῆς τῶν πραγμάτων, δι' ἐλαχίστης μεταστροφῆς, ὁ ἀγχίστροφος Θηραμένης κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ ὅ τι ἤθελε. Τοιοῦτόν τι ἔκαμεν ἐν τῇ περιφήμῳ δίκῃ, τοιαῦτα δὲ ἦσαν καὶ πάντοτε τὰ ἔργα του. — οἷς γὰρ ἦν ποτε (ὁ πλοῦτος), ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ Εὐρ. 'Απ. 420, ἴδ. ἐλπίς. Βορέαο πεσόντος ξ 475 ἀφ' οὗ ἔπεσε (κατέπεσεν, ἐκόπασεν) ὁ Βορρᾶς· ἀλλὰ Βορέαο πεσόντος παρ' Ἡσ. Ἔργ. 547 σημ. ὅταν ἐμ-

πέση, φυσήση («πάρη») Βορρᾶς. πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα Αἰσχ. Ἑπτ. 779 κατέπεσον τῶν γενναίων ἀνδρῶν οἱ κομπασμοί. ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα Σοφ. Ἀντ. 474 ἤξευρε βέβαια, ὅτι τὰ ὑπερμέτρως ἄκαμπτα φρονήματα καταπίπτουσιν (καταβάλλονται) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν Ο.Τ. 1211, ἴδ. θαλαμηπόλος. ἔμοιγε δοκεῖ ἡδονή σοι πεπτωκέναι καθαπερεὶ πληγεῖσ' ὑπὸ τῶν νῦν δὴ λόγων Πλ. Φιλ. 22Ε εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον φαίνεται, ὅτι ἡ ἡδονὴ ἔχει πέση κατὰ γῆς, ὡσὰν νὰ ἐκτυπήθη (καὶ ἐνικήθη) ὑπὸ τούτων τῶν λόγων σου. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός, εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω Σοφ. Ἠλ. 1467 βλέπω θέαμα (ἐνν. τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου, ὅθεν πεπτωκός, ἐν ᾧ εἶνε τὸ κεκαλυμμένον σῶμα τῆς Κλυταιμν.), τὸ ὁποῖον ἄνευ φθόνου μὲν (τῶν θεῶν) δὲν ἔχει πέση (οἱ θεοὶ δηλ. ἐπήνεγκον τὸν ὄλεθρον τοῦ Ὀρέστου φθονήσαντες τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ), ἂν δὲ ἐκτὸς τοῦ φθόνου ὑπάρχει νέμεσις (τιμωρία, δηλ. ἂν οἱ θεοὶ ἐπίστευον ὅτι ὁ Ὀρέστης ἦτο παρ' ἀξίαν εὐτυχής), δὲν λέγω (δὲν δύναμαι νὰ ἀποφασίσω). Αὕτη εἶνε ἡ ἑρμηνεία τοῦ Kaibel. Ἀλλ' ἴσως τὸ β' μέρος ἐξηγητέον μᾶλλον ὧδε: ἀλλ' ἂν ὑπάρχει νέμεσις (ἐπὶ τῷ ἐπιχαιρεκάκῳ λόγῳ μου τούτῳ, ὅτι οὕτως ἢ ἄλλως ἔδοξε τοῖς θεοῖς), ἀνακαλῶ τὸν λόγον μου. αὑτή τ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα Εὐρ. Ἱππ. 718, ἴδ. ὀνίνημι. τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 32, ἴδ. τίθημι. ἐξ ἀγεννήτων μῦθοι καλῶς πίπτουσι Σοφ. Τρ. 62 ἐξ ἀνθρώπων ταπεινῆς καταγωγῆς ἐξέρχονται καλοὶ λόγοι. χρηστήριον πέπτωκε Εὐρ. Ἴων 419, ἴδ. χρηστήριον. ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα Πλ. Πολ. 604 C ἀπαράλλακτα ὅπως ἐν τῇ ῥίψει τῶν κύβων νὰ κανονίζῃ τις τὰ πράγματά του συμφώνως πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν (πρὸς ὅ τι ἔρριψαν οἱ κύβοι). ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι Ἀπ. Σοφ. 809, ἴδ. κύβος. οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ, τὰ τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς Εὐρ. Ὀρ. 603 εἰς ὅσους δὲ οἱ γάμοι «δὲν βγαίνουν καλοί, σὲ καλό» («ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κύβων» Σχ.), καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας εἶνε δυστυχεῖς, καὶ ἐκτὸς αὐτῆς (ὅταν ἐξέρχωνται, οὗ ἕνεκα καὶ τὸ θύραζε κατὰ τὸν Weckl., ἀλλὰ πρβ. Βάκχ. 331). τοὐντεῦθεν πρὸς τὸ πῖπτον αὐτὸς ἐννόει Ἠλ. 639 διὰ τὰ λοιπὰ (κυρ. ἀπὸ 'δῶ καὶ ὕστερα) σκέπτου (καὶ κάμνε) ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Καὶ κατὰ σύστ. σύνταξ. οὖσαν μὲν Ἠπειρῶτιν, οὗ πεσήματα πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν, τοῦ σοῦ δὲ παιδὸς αἵματος κοινουμένην Ἀνδ. 652 οὖσαν μὲν ἐκ τῆς Ἠπείρου (τῆς Ἀσίας), ὅπου πλεῖστοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἔχουσι πέσει νεκροὶ διὰ τοῦ δόρατος, συνένοχοι δὲ τοῦ φόνου τοῦ υἱοῦ σου. Ὅπου παρατηρητέον ὅτι ἡ σύστοιχος σύντ. εἶνε διπλῆ: 1) πέπτωκε πεσήματα καὶ 2) πεσήματα δοριπετῆ τ. ἔ. πεσήματα διὰ τοῦ δόρατος πεπτωκότα. πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι. . ὅμως δὲ φεῦγε Αἰσχ. Εὐμ. 68 ἐν τῷ δυσκόλῳ τούτῳ χωρίῳ, ὁ ποιητὴς μετεχειρίσθη ὀνομαστικὴν ἀπόλυτον κατὰ τὴν γνώμην μου, δέον εἰπεῖν: πεσοῦσαι — ὅμως διώξονταί σε, ἤ: εἰ καὶ ἔπεσον — φεῦγε δ' ὅμως. Ὁμοίως Ἑπτ. 668. Χο. 518. Ἐπὶ λόγου: τὰ μέλλοντα εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζε Ἀρφ. Σφ. 1013, ἴδ. λέγω. Ὁμοίως Πλ. Εὐθύφ. 14D, καὶ παροιμία «οὐ μὴ χαμαὶ πέσῃ: ἐπὶ τῶν διὰ κενῆς οὐδὲν λεγόντων». Ὅθεν καὶ λόγος (ἔπος) χαμαιπετής. Καὶ σήμερον λέγομεν «ὁ λόγος του δὲν πέφτει κάτω. καὶ πάρος ἀπέφυγε τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς Σοφ. Ο. Κ. 1739 κυρ. τὰ πράγματα ὑμῶν τῶν δύο καὶ προηγουμένως ἀπέφυγον (τ. ἔ. εὗρον διέξοδον), ὥστε νὰ μὴ ἀποβῶσι κακῶς («νὰ βγοῦν σὲ καλό»). οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται πεσεῖν ἄκραντον θέσφατον Εὐρ. Ἰ. Τ. 120 ὡς πρὸς τὸν θεὸν τοὐλάχιστον οὗτος δὲν θὰ γίνῃ αἰτία νὰ πέσῃ ἄχρηστος ὁ χρησμός του. θεοῦ δ' αἷμά τι πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων Μήδ. 1256 «φόβος δὲ πίπτειν ὑπὸ ἀνθρώπων ἔκγονόν τι τοῦ θεοῦ (Ἡλίου), τ. ἔ. ἐὰν ἡ Μήδεια φονεύσῃ τὰ τέκνα της, τότε καὶ αὐτὴ θὰ τιμωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν Κορινθίων, φονευομένη, οὕτω δέ, ἐν τῇ ἀλληλοκτονίᾳ ταύτῃ τοῦ ἐξ Ἡλίου γένους, εἶνε φόβος νὰ πέσῃ (νὰ φονευθῇ) ὑπ' ἀνθρώπων αἷμά τι (ἔκγονόν τι) τοῦ θεοῦ (ἤτοι ἡ Μήδεια)» Δ. Βερν. ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακά, δέλτος διαιρεῖ Ἀπ. Εὐρ. 578, ἴδ. διαιρῶ. τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ τόξον μερίμνης, εἰς ὃ βούλεται, πέσῃ Ἀπ. ἀδ. Τρ. 354, ἴδ. τόξον. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνὼν Πίνδ. Ν. 5, 42 πεσὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Νίκης. ἀδυπνόῳ τε νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ χρυσέας ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας Ἰ. 2, 25 «καὶ τῇ ἡδείᾳ αὐτῶν φωνῇ ἠσπάζοντο τὸν Ξενοκράτην, τῆς τιμίας Νίκης τοῖς γόνασι προσελθόντα, ἐκ δὲ τούτου νικῶντα» Σχ. κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει, τὸ μὲν πίτνον, ἄλλα δ' ἀείρει τρίχαλον Αἰσχ. Ἑπτ. 743 ὡσὰν θάλασσα κακῶν κυλίει τὰ κύματα, ἐν ᾧ καταπίπτει τὸ ἕν, ὑψοῦται ἄλλο τρικέφαλον (κυρ. τρίσχιστον, πρβ. τρικυμία)· «τὰ κακὰ ὥσπερ θαλάσσῃ ἔοικεν, καὶ τὰ μὲν ἐπὶ Λαΐου γέγονε, τὰ δὲ ἐπὶ Οἰδίποδος, τὰ δὲ νῦν, ἅτινα βρέμει περὶ τὸ ἄκρον τῆς πόλεως» Σχ. πρβ. πέλαγος κακῶν. Συντάσσεται καὶ ὡς παθητ. θεῶν ἀνέστησεν μόνος τιμὰς πιτνούσας (= καταβαλλομένας) ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 853 μόνος ἀνεστήλωσεν ὀρθὰς τὰς τιμὰς τῶν θεῶν, αἱ ὁποῖαι κατέπιπτον ὑπὸ ἀνδρῶν ἀσεβῶν. πένθος δὲ πιτνεῖ βαρὺ κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν Πίνδ. Ὀ. 2, 26 τὸ δὲ βαρὺ πένθος ἡττᾶται

ὑπὸ τῶν κρεισσόνων ἀγαθῶν. Τὸ δὲ ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 291 ἔπιπτον ἀλωήν διορθοῦται ἢ ἔπιπλον (τ. ἔ. ἐπλήρουν, ἴδ. πίμπλημι), ἥτις εἶνε καὶ κωδίκων γραφή, πρβ. Θεόκρ. 7, 34· ἢ ἔπιτναν παρὰ τὸ πίτνημι (=πετάννυμι) ἢ ἔπιμπλαν. εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πίτνων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 73 ἐν ᾧ ἄλλος ἀπ' ἄλλο μέρος ἔρχεται καὶ μ' ἐξετάζει. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη Εὐρ. Μήδ. 1268 «ἡ συνθήκη τῶν λέξεων: τὰ γὰρ ἐπὶ γαῖαν χαλεπὰ τοῖς βροτοῖς (διὰ τοὺς βροτούς) πίτνοντα (ὅπερ ἀπὸ κοινοῦ) ὁμογενῆ μιάσματα (=ἐξ ὁμογενῶν εἰς ὁμογενεῖς μιαιφονίαι) χαλεπὰ τοῖς βροτοῖς (ὄντα), ξυνῳδά (εἰσιν) ἄχη τοῖς αὐτοφόνταις, θεόθεν ἐπὶ δόμοις πίτνοντα (ἡ δοτ. δόμοις διὰ τὴν ἐπὶ τοῖς δόμοις καὶ μετὰ τὴν ἐπ' αὐτοὺς πτῶσιν ἐμμονήν), ἤτοι: ἐὰν διὰ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον εἶνε χαλεπὰ (μόνον) τὰ ἐκ συγγενικῆς μιαιφονίας ἐπὶ τὴν γῆν πίπτοντα μιάσματα τοῦ αἵματος, διὰ τοὺς αὐτουργοὺς τῆς μιαιφονίας εἶνε συνῳδά (σύμφωνα καὶ ἀνάλογα τούτοις, τοῖς μιάσμασι) ἄχη, θεόθεν πίπτοντα εἰς τοὺς οἴκους τῶν μιαιφόνων» Δ. Βερν.

πισεύς ὁ, ὁ κάτοικος τοῦ πίσους (τῶν πισῶν) Θεόκρ. 25, 201 ἴδ. ἐπικλύζω.

πίσσα, Ἀττ. πίττα, ἡ: τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον Δ 277, ἴδ. μέλας.

πίστευμα τό, τὸ δι' οὗ πιστεύεταί τις. Αἰσχ. Ἀγ. 869: ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος (Ὀρέστης) πιστευμάτων ὁ ἐπίσημος (πληρεξούσιος) ἀντιπρόσωπος τῆς ἀμοιβαίας ἡμῶν ἐμπιστοσύνης (ἀγάπης).

πιστεύω ἔχω, δίδω, πίστιν εἴς τι, εἴς τινα. Μετὰ δοτ. πιστεύειν τινί, τῷ λόγῳ· θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις Σοφ. Φιλ. 1374 παρασχόντα πίστιν. Μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. γυναιξὶ πιστεύω βραχύ Εὐρ. Ὀρ 1103. μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν Μενάνδ. μονόστ.· γυναικὶ μὴ πίστευε . . . τὸν βίον Αὐτ. μὴ ἐμπιστεύεσαι τὴν ζωήν σου εἰς γυναῖκα. Καὶ παθ. ἐπιστεύοντο ἃ περὶ ἀλλήλων ἔλεγον Δημ. 32, 4 τοὺς ἐπίστευον, δι' ὅσα ἔλεγον περὶ ἀλλήλων· τὴν ἀρχὴν πιστεύομαι = μοῦ ἐμπιστεύεται τὴν ἀρχήν Πλ. Ἐπιστ. 309Α. Ἐκ τοῦ ἐνεργ. πιστεύω τινὶ τὴν ἀρχήν ἐμπιστεύομαι εἴς τινα τὴν ἀρχήν. || πιστεύω ὅτι, ἔχω πεποίθησιν ὅτι. Μετ' ἀπαρφ. ἢ μετὰ τοῦ ὅτι· πιστεύω ἀληθῆ εἶναι Πλ. Γοργ. 524Α = ὅτι ἀληθῆ ἐστι. Παθ. πιστεύομαι ἀληθεύσειν Ξεν. Ἀν. 7, 7, 25. Μετὰ δοτ. καὶ ἀπρφ. τοῖσι ἐπίστευε σιγᾶν ἐς πᾶσαν βάσανον ἀπικνεομένοισι Ἡρ. 8, 110 εἰς ὧν τὴν ἐχεμυθίαν εἶχεν ἐμπιστοσύνην: ἐπίστευεν, ὅτι ἤθελον κρατήσῃ αὐτὸ μυστικά, εἰς οἱανδήποτε βάσανον καὶ ἂν ὑπεβάλλοντο. λόγοις ἐμοῖσι πίστευσον τάδε Εὐρ. Ἑλ. 710 ἐμοὶ λέγοντι πίστευσον τάδε. Ἡμεῖς λέγομεν: πίστευσε αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Σοφ. Τρ. 1228 ἐὰν ὑπακούσας (πεισθεὶς) εἰς ἐμὲ ἐν τοῖς μεγάλοις, ἔπειτα ἀπειθεῖς (δὲν ὑπακούεις) ἐν τοῖς μικροῖς πράγμασι, τοῦτο ἀναιρεῖ (καταστρέφει) τὴν προηγουμένην χάριν. ἢν Ἀθηναίοις πιστεύσῃ, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς Θουκ. 8, 81 φθάνει μόνον ν' ἀποκτήσῃ ὁ Τισσαφέρνης ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτοὺς (νὰ κερδήσουν οἱ Ἀθην. τὴν ἐμπιστοσύνην του), δὲν θ' ἀπορήσουν κτλ. ἐκ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει Θουκ. 1, 1 ἴδ συμβαίνω. χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι 1, 20, ἴδ χαλεπός. τῇ πόλει δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντοιν, πλούτου καὶ τοῦ πρὸς ἅπαντας πιστεύεσθαι, ἐστὶ τὸ τῆς πίστεως ὑπάρχον Δημ. 20, 25 ἐν ᾧ δύο εἶνε ἀγαθά, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πάγκοινος (κυρ. ἐνώπιον πάντων) πίστις, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὴν πόλιν εἶνε ἡ πίστις. εἰπόντι πιστευθῆναι Θουκ. 2, 35 ἴδ κινδυνεύω. ποιεῖ καὶ τὸ πιστεύειν δοκεῖν πιστεύεσθαι καὶ τὸ φιλεῖν φιλεῖσθαι Πλουτ. 143C κυρ. καὶ τὸ νὰ φαίνεταί τις, ὅτι πιστεύει, ἐμποιεῖ ἐμπιστοσύνην καὶ τὸ τὸ νὰ φαίνεταί τις, ὅτι ἀγαπᾷ, γεννᾷ ἀγάπην. οἱ ναῦται πιστεύοντες αὐτοῖς ἐπὶ τῷ δύνασθαι ἐλαύνειν Δημ. 50, 16 οἱ ναῦται ἔχοντες πεποίθησιν εἰς ἑαυτοὺς (σχεδὸν = μέγα φρονοῦντες, ὅθεν καὶ ἡ σύνταξ. μετὰ τῆς ἐπὶ) διὰ τὴν περὶ τὴν κωπηλασίαν ἱκανότητά των. ἐλπίδι ἧσσον πιστεύει, . . γνώμῃ δὲ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἧς βεβαιοτέρα ἡ πρόνοια Θουκ. 2, 62 (ἡ σύνεσις) δὲν στηρίζεται τόσον εἰς τὴν (ἀβέβαιον) ἐλπίδα, ἧς ἡ δύναμις φαίνεται ἐν ταῖς ἀμηχανίαις, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων μέσων ὀρθὴν σκέψιν, ἥτις δύναται νὰ προνοήσῃ ἀσφαλέστερον περὶ τοῦ μέλλοντος. Ὁ Steup εἰς τὸ πιστεύει ἐνν. ὡς ὑποκ. τὸ τόλμα διὰ τὸ ἑπόμενον γνώμῃ, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θουκ. εἶπεν ἤδη γνώμης ξυνέσεως ἐν 1, 75. μηδὲν ὧν ἠδίκησθε ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενοι Δημ. 18, 100 χωρὶς νὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν κανὲν τῶν ἐξ αὐτῶν πρὸς ὑμᾶς ἀδικημάτων, ἀφ' οὗ (ἅπαξ) ἔδειξαν ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς. Παρομοίως λέγει καὶ ὁ Αἰσχίνης 3, 85: οὐχ ἡγούμενοι δίκαιον εἶναι τὴν ὀργὴν ἀπομνημονεύειν ἐν τῷ πιστευθῆναι (=ἐν οἷς ἐπιστεύθητε). ἕνεκά γε τοῦ πιστεύειν ἐμοί τε μηδὲν ἐξημαρτῆσθαι καὶ ὑμᾶς γνώσεσθαι τὰ δίκαια Ἀντιφ. 5, 8 διότι ἔχω πεποίθησιν, ὅτι καὶ ἐγὼ οὐδὲν ἁμάρτημα ἔχω διαπράξῃ καὶ ὑμεῖς θ' ἀποφασίσητε τὰ δίκαια.

πίστις -εως ἡ: μαστεύει τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πίστιν Πίνδ. Ν. 8, 44 ἡ τέρψις ζητεῖ νὰ θέσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν (τῶν ἄλλων) τὴν ἀπόδειξιν: ζητεῖ κοινωνίαν χαρᾶς. Ἄλλοι ἄλλως. εἴ τις ἔστι πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις Σοφ. Τρ. 588 ἐὰν ὑπάρχει πεποίθησίς τις (ἐκ μέρους σου) εἰς τὰ ὑπὸ σοῦ πραττόμενα οὐ-

τως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν ἔνεστι Αὐτ. 590 ὡς πρὸς τὴν πεποίθησιν τοὐλάχιστον τὸ πρᾶγμα εἶνε ὡς ἑξῆς· ἔχω μὲν τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ κτλ. δίδωμι εἰς πίστιν Δημ. 32, 16 δίδω εἴς τινα χρήματα ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει (ἐπὶ λόγῳ τιμῆς). προσθεὶς ἑαυτὸν εἰς πίστιν Θουκ. 8, 46 ἴδ. προστίθημι. εἶδον αὐτὸν μείζω τῆς πρὸς αὐτοὺς πίστεως γιγνόμενον Δημ. 23, 108 εἶδον ὅτι ἐγίνετο μεγαλίτερος ἢ ὥστε νὰ ἔχωσι πίστιν πρὸς αὐτὸν (τ.ἔ. ἐγίνετο ἐπίφοβος). πίστιν αὐτοῖς δίδωσιν 53, 14 δίδει εἰς αὐτοὺς ἔνορκον διαβεβαίωσιν. πίστιν διδόντες αὐτοῖς Θουκ. 8, 73 θέλοντες νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς δεῖγμα ἀφοσιώσεως. τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις ἐκρατύνοντο Θουκ. 3, 82 ἴδ. κρατύνω. δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν Σοφ.Ο.Κ. 1632, ἴδ. ἀρχαῖος. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν Φιλ. 813, ἴδ. ἐμβάλλω. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Τρ. 1182, ἴδ.ἐπιστρέφω. λόγων πίστις Τρ. 623, ἴδ. ἐφαρμόζω. πρὸς τῇ μαρρίᾳ καὶ πίστιν ἠθέλησα ἐπιθεῖναι Δημ. 49, 42 εἰς τὴν μαρτυρίαν ἠθέλησα νὰ προσθέσω καὶ ἔνορκον διαβεβαίωσιν. φόβων πίστις ἅδε πρώτα Εὐρ. Ἰκ. 627 τοῦτο (τὸ ἀνακαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς) εἶνε ἡ πρώτη (καὶ κυρία) ἐγγύησις (ἐξασφάλισις) διὰ τοὺς φόβους μας· δηλ. ἡ ἐπίκλησις τῶν θεῶν εἶνε ἡ μόνη ἐλπὶς ἡμῶν. τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; Σοφ. Ο. Τ. 1420 κυρ. τίς πίστις θὰ δειχθῇ (ὑπὸ τοῦ Κρέοντος) πρός με δικαίως; πῶς δύναμαι νὰ ἐλπίζω, ὅτι ὁ Κρέων θὰ δείξῃ δικαίως ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ; τίν' ἰδοῦσα πίστιν (πιστεύεις); Ἠλ. 887 τί ἰδοῦσα, τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε ἄξιον πίστεως; καλόν τοι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις παρῇ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1064 ὡραῖον πρᾶγμα εἶνε βέβαια ἡ γλῶσσα, εἰς ὅποιον ὑπάρχει (ἐν τῇ καρδίᾳ του) ἡ πίστις: ἐμπορεῖ τις νὰ ἐμπιστεύηται εἰς τοὺς λόγους ἀνθρώπου ἔχοντος πίστιν ἐν τῇ καρδίᾳ του (τιμίου). οὔ γε μηδ' ὁρωμένου πίστις παρῆν Εὐρ. Ἰ. Α. 1586 «ὅπου καὶ νὰ τὸ ἔβλεπε κανείς, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε» Δ.Βερν. ποιησάμενοι πρὸς Ἀθηναίους πίστιν καὶ βεβαιότητα ἐκ τῶν δυνατῶν μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύσειν Θουκ. 4, 51 ἀφ' οὗ κατώρθωσαν να λάβωσι παρὰ τῶν Ἀθην. ὅσον τὸ δυνατὸν ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις, ὅτι δὲν θὰ ἀποφασίσωσι νεώτερόν τι βλαβερὸν εἰς αὐτούς. εἵλετο τὴν τοῦ τεθνεῶτος πίστιν μᾶλλον ἢ τὴν σωτηρίαν Αἰσχίν. 1, 145 προετίμησε νὰ φυλάξῃ μᾶλλον τὸν λόγον, ὃν ἔδωκε πρὸς τὸν τεθνεῶτα, παρὰ τὴν ἰδίαν του σωτηρίαν. οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ Ἀπ. Αἰσχύλ. 394 οὐχ οἱ ὅρκοι εἰσὶ πίστις τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ ἐστι πίστις τῶν ὅρκων. τῶν μὴ γενομένων πίστιν ἐθέλειν ἐπιθεῖναι ἢ μὴν εἰδέναι γενόμενα Ἰσαῖ. 9, 19 νὰ θέλῃ ἐνόρκως νὰ διαβεβαιώσῃ περὶ τῶν μὴ γενομένων, ὅτι ἀληθῶς γνωρίζει ὅτι ἔγιναν.
πιστός 3: πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί Πίνδ. Π. 1, 88 ἀξιόπιστοι καὶ διὰ τὰ δύο (καλὰ καὶ κακά). εἴ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλῳ Αἰσχ. Ἰκ. 470 ἂν δὲν θὰ ὑποβάλῃς εἰς ἡμᾶς (κυρ. εἰς τὸν παρόντα ὅμιλον ἡμῶν) βεβαίαν τινὰ ὑπόσχεσιν. οὐ τὸ δρασθὲν πιστότερον ὄψει λαβόντες ἢ τὸ ἀκουσθὲν Θουκ. 3, 38. Συνήθως ἑρμηνεύουσιν: ὑπολαβόντες πιστότερον οὐ τὸ πραχθὲν κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν, ἀλλὰ τὸ ἀκουσθέν. Ἀλλ' ἂν τὸ ὄψει ἀναφέρεται εἰς τὸ δρασθέν, διατί μετετέθη καὶ πῶς δύναται νὰ σημαίνῃ «κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ὀφθαλμῶν» ἢ «weil es in den Bereich des Sehens fällt κατὰ τὸν Steup; Νομίζω ὅτι τὸ ὄψει πρέπει νὰ συνταχθῇ πρὸς τὸ «πιστότερον λαβόντες» = μᾶλλον πιστεύσαντες, τ. ἔ. οὐ περὶ τοῦ δρασθέντος (ὑφ' ὑμῶν) μᾶλλον τῇ ὄψει πιστεύσαντες ἢ περὶ τοῦ ἀκουσθέντος: πιστεύσαντες τῇ ὄψει μᾶλλον περὶ τοῦ ἀκουσθέντος ἢ περὶ τοῦ δρασθέντος. οὔκουν δεῖ προθεῖναι ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν οὔτε χρήμασιν ὠνητήν 3, 40 δὲν πρέπει νὰ προβάλωμεν εἰς αὐτοὺς ἐλπίδα, ὅτι δύνανται εἴτε εἰς λόγον (πειστικὸν) νὰ στηρίζωνται εἴτε διὰ χρημάτων νὰ ἐξαγοράσωσιν ἡμᾶς. ὑμῖν δ' ὡς μόνοις πειθομένοις πιστοτάτοις χρήσεται Ξεν.Ἀν.1,4, 15, ἴδ. πείθω τέλ. παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν Πίνδ. Ν. 10, 78 ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων διαμένουσι πιστοὶ ἐν τῷ κινδύνῳ, ὥστε νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς αὐτόν. μάτηρ ὡσεί τις πιστά Σοφ. Ἠλ. 234 ὡσὰν καμμία ἀφωσιωμένη μήτηρ. Καὶ οὐδ. τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται Αἰσχ.Πέρ.1 ἡμεῖς ἐδῶ (οὓς βλέπετε) εἴμεθα οἱ πιστοὶ καλούμενοι τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπελθόντων Περσῶν. τὴν αἰτίαν πιστὴν ἀποδεικνύναι Θουκ 4, 85 ἴδ. δοκέω. τὰ πιστὰ (πίστις) εἶνε πᾶν ὅ τι ποιεῖ τις ἢ δίδει εἰς ἀπόδειξιν τῆς φιλαληθείας ἢ εὐορκίας του, ὡς ὅρκος, προσφορὰ τῆς δεξιᾶς, ὅμηροι κττ. τὸ πιστὸν τῆς καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς πολιτείας καὶ ὁμιλίας Θουκ. 1, 68 ἡ καλὴ πίστις, ἡ ἐμπιστοσύνη, ἣν ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς ὁ πολιτικὸς καὶ ἰδιωτικὸς βίος ἡμῶν. τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ 2, 40 διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ ἐλευθερία. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί Σοφ.Ο.Κ. 1488, ἴδ. ἐμφύω. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμεῖς; Τρ.398, ἴδ. νέμω. στέργειν τὰ πιστά Αἰσχ. Εὐμ. 676, ἴδ. στέργω. ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ, τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι Εὐρ. Φοιν. 267 κυρ. θὰ παράσχω εἰς ἐμαυτὸν τὴν ἀπαιτουμένην ἀσφάλειαν διὰ τὴν τόλμην μου. πιστὰ γένοιτο χώρᾳ Αἰσχ. Χο.397 εἴθε νὰ δοθῇ πιστόν τι ἐχέγγυον (διὰ τοῦ φόνου τῶν φονέων) εἰς τὴν χώραν· πρβ. Ξεν. Κ. Π. 7, 4, 3. ἀρνουμένων τῶν Χίων, τὸ πιστὸν ναῦς σφίσι ξυμπέμπειν ἐκέλευον ἐς τὸ ξυμμαχικόν Θουκ. 8, 9 ἐπειδὴ οἱ Χῖοι ἠρνοῦντο, διέταττον αὐτοὺς νὰ στείλωσι πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν

συμμαχικὴν ὑποχρέωσιν (ἄλλοι: διὰ τὸν συμμαχικὸν στόλον) ναῦς πρὸς πίστιν, πρὸς ἐγγύησιν. Ἴσως τὸ πιστὸν = κατὰ τὸ πιστόν, ἢ ὡς παράθεσις, ἢ μᾶλλον ἴσ. γρ. διὰ τὸ πιστόν. οἷσι πιστὸν οὐδὲν εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι Ἀρφ. Λυσ. 629 εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐμπιστεύομαι παρὰ ὅσον εἰς λύκον ἔχοντα τὸ στόμ' ἀνοικτόν. τῆς ἐκείνου μαρτυρίας τὸ πρὸς τοῦ ἀποστεροῦντος πιστῶς ἀκούσεσθε Δημ. 34, 49 ἐκ τῆς μαρτυρίας ἐκείνου τὸ μέρος τὸ εὐνοϊκὸν πρὸς τὸν ὀφειλέτην τὸν θέλοντα νὰ φάγῃ τὰ χρήματα θὰ τὸ πιστεύσητε (κυρ. θὰ τὸ ἀκούσητε οὕτως, ὥστε νὰ τὸ πιστεύσητε). πιστῶς τοῦ ἀκολούθου μαρτυροῦντος Ἀντιφ. 1 γ 10 μαρτυροῦντος οὕτως, ὥστε ἡ μαρτυρία του νὰ εἶνε πιστευτή. (ἡ ἀκρίβεια τῶν λόγων) πιστότερον ἢ ἀληθέστερον σύγκειται 2 γ 4 εἶνε συντεθειμένη μᾶλλον πειστικῶς παρὰ ἀληθῶς.

πιστόω: χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο Ζ 233 ἔδωσαν ἀμοιβαίαν πίστιν. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι Σοφ. Ο. Κ. 650 δὲν θὰ σὲ δέσω βέβαια (δὲν θὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ μένῃς πιστὸς) δι' ὅρκου ὡς κακόν τινα ἄνθρωπον.

πίστωμα τό, Αἰσχ. Εὐμ. 213: ἦ κάρτ' ἄτιμα (ἐνν. ἐστι) καὶ παρ' οὐδὲν ἤρκεσεν Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα βεβαίως ἀνάξιος τιμῆς εἶνε καὶ ὅλως ἄκυρος (κυρ. ἄνευ ἰσχύος) ἐκρίθη ὁ δεσμὸς τῶν γάμων, ὃν συνάπτουσιν ἡ γαμηλία Ἥρα καὶ ὁ Ζεύς. ὡς δὲ παρ' ἡμετέρης κέλεται πιστώματα Μούσης Ἐμπεδ. Ἀπ. 5, ἴδ. διατέμνω.

πίσω μέλλ. τοῦ πιπίσκω.

πιτνάω, πίτνημι, ἴδ. πετάννυμι.

πίτνω, ἴδ. πίπτω.

πιτυλεύω: πολλὰ μὲν ἐν γῇ πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας Ἀρφ. Σφ. 678 πολλοὺς μὲν κατὰ ξηράν, πολλοὺς δὲ κατὰ θάλασσαν ἀγῶνας ὑποστάς.

πίτυλος ὁ, ἡ ταχεῖα καὶ κανονικὴ τῶν χειρῶν κίνησις ἐν τῇ κωπηλασίᾳ (κατὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ κελευστοῦ), ἢ ὁ ἦχος (ψόφος) τοῦ ὑπὸ τῆς κώπης πληττομένου ὕδατος, ἐν γεν. κωπηλασία· νεὼς πίτυλος εὐήρης πάρα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1050 τὰ εὐμεταχείριστα κωπία τοῦ πλοίου εἶνε ἕτοιμα (δηλ. νὰ κτυπήσωσι ῥυθμικῶς τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης). ὁρῶμεν νεὼς σκάφος, ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον Αὐτ. 1346 σκάφος, κωπία ἐπτερωμένα μὲ τὰ πτερὰ τοῦ ἑτοίμου ταρσοῦ (δηλ. τὰ πτερὰ ἦσαν ὁ ἕτοιμος εἰς πλῆξιν τοῦ ὕδατος ταρσός). Κατὰ Δ. Βερν. κυρ. «πίτυλος ἐνταῦθα = ἐρετικὴ συσκευή· ἡ δὲ δοτ. ταρσῷ κατήρει τὸ ὄργανον, ᾧ ἐπτέρωται ὁ πίτυλος· καὶ τὸ κατήρης = τελείως ἀραρώς, κατηρτισμένος (πρβ. Ἡρ. 8, 21). Τὸ νεὼς σκάφος ἄρα ἐν τῇ κατὰ παράθεσιν εἰκόνι ταύτῃ παριστᾶται ὡς (νεὼς) πίτυλος, ἤτοι συσκευὴ ἐρετικὴ πτερωτή, πτερὰ ἔχουσα τὰ κατήρη ταρσά της». νεὼς πίτυλος εἷς Τρῳ. 1123 = μία ναῦς. οἱ δ' εἰς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἤπειγον δορός Ἀπ. Εὐρ. 495, 11 οἱ δὲ ὥρμων ῥυθμικῶς πάντες συγχρόνως διὰ τοῦ δόρατος. πάντες ἑνὶ πιτύλῳ («μιᾷ πτώσει καὶ πληγῇ» Σχ.) τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ Αἰσχ. Πέρ. 980 πάντες διὰ μιᾶς πληγῆς κτυπηθέντες οἱ δυστυχεῖς ἀσπαίρουσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. γόων κατ' οὖρον ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον Ἑπτ. 839 συμφώνως μὲ τὴν οὐρίαν πνοὴν τῶν γόων κτυπᾶτε περὶ τὴν κεφαλήν σας ῥυθμικὸν τῶν χειρῶν κτύπημα προπέμπον (τοὺς νεκρούς). πίτυλος σκύφου Εὐρ. Ἄλκ. 798, ἴδ. μεθορμίζω. || «συστροφὴ τῆς χειρός, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται» Ἡσύχιος· πρβ. Πολυδ. 2, 147, καὶ δὴ τὰ ἀλλεπάλληλα τῶν πυκτῶν κτυπήματα, περὶ ὧν ὁ Θεόκρ. 22, 127: αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον ἀεὶ δ' ὀξυτέρᾳ ἀναδιπλώσει πληγῶν ἔβλαπτε τὸ πρόσωπον. || σφοδρὰ ἐκ τῆς μανίας παραζάλη («παραδαρμός»), σφοδρὸν πάθος, σφοδρὰ συγκίνησις· μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεὶς (ἐνν. ἔκανε) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1189 προσβληθεὶς (ἀποπλανηθεὶς) ὑπὸ τῶν σφοδρῶν κτυπημάτων τῆς μανίας, ἴδ. βαφή. πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεὶς στάζων ἀφρῷ γένειον Ἰ. Τ. 307 ἀφ' οὗ δὲ κατέπεσεν ὁ ἐκ τῆς μανίας ῥιπτασμός (κυρ. ἀφ' οὗ δὲ ἄφησε νὰ καταπέσῃ ὁ ἐκ τῆς μανίας παραδαρμός), πίπτει κτλ. τοῦ νῦν σκυθρωποῦ.... φρενῶν μεθορμιεῖν σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου Ἄλκ. 798, ἴδ. ἐμπίπτω.

πιφαύσκω (ῥ. φαϜ, πρβ. φαῦος Αἰολ. = φάος, φῶς) δηλῶ, δεικνύω, ἐπ. καὶ Αἰσχύλ., μόνον ἐνστ. καὶ πρτ. πίφαυσκον ἐπ. Μέσ. μόνον ἐπ. πιφαύσκομαι (Δ. Γ. πιφάσκεται ἐν Ἡσ. Θε. 655 καὶ ἐν Ἰλ.). Προστ. -σκεο, -σκόμενος (τὸ ῐ καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ πρώτῳ ἡμίσει τοῦ ἑξαμέτρου, ὡς Κ 478. 502). ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός, ἡμερήσιον φάος πιφαύσκων Αἰσχ. Ἀγ. 22 ὦ χαῖρε λαμπτὴρ τῆς νυκτὸς (ἐνν. τὸν πυρσόν), δεικνύων ἡμῖν φῶς ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς ἡμέρας. Ὁ Σχ. ἑρμηνεύων: «ἐκ νυκτὸς ἡμέραν ἡμῖν διδούς» συνάπτει πιθανῶς τὸ νυκτὸς πρὸς τὰ ἐφεξῆς. τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει μαθεῖν, βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' (Αἰολ. = ὑμῖν) ἐπισπέσθαι πατρός Εὐμ. 622 σᾶς προτρέπω νὰ μάθητε, πόσην δύναμιν ἔχει ἡ δικαιολογία αὕτη (ὅτι δηλ. δικαίως ἔγινεν ὁ φόνος), καὶ νὰ ἀκολουθήσητε τὴν βουλὴν (ἀπόφασιν) τοῦ πατρός. Μέσ. πιφαυσκόμενος (ὁ Ζεύς) τὰ ἃ (= ἑά) κῆλα Μ 280 ὅταν θέλῃ νὰ δείξῃ, νὰ φανερώσῃ, ταῦτα τὰ βέλη του. τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε τάσδε νῷν νόσους Αἰσχ. Χο 277 διότι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὀργῆς τῶν ἐκ τοῦ Ἅιδου δυσμενῶς τοῖς θνητοῖς διακειμένων προαναγγέλλων ἀνέφερε τὰς ἑξῆς δι' ἡμᾶς τοὺς δύο νόσους.

πίφρημι; σύνθ. εἰσπιφράναι; ἐντιθέναι, ἐμβάλλειν,

εἰσιέναι τι, μόνον παρ' Ἀριστοτ.541b 11 (εἰστιτράναι διώρθ. Nauck), παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ. Τὸ ἁπλοῦν καθ' ὅλου δὲν μαρτυρεῖται (ἐν δὲ Κωμ. ἀνων Ἀπ. Mein. Τόμ. Δ' σ. 651 ὁ Blass νομίζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ εἴσφρες). Τὸ σύνθ. εὕρηται πρῶτον παρ' Ἀττ. Οἱ τύποι, κατὰ τὸ πλεῖστον, συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ἐκ τοῦ προΐημι παραγωγήν, ὅπου ἀπολεσθέντος τοῦ ο, τὸ δασὺ πνεῦμα ἐκ τοῦ π παρήγαγε τὸ φ. Πρτ. ἐξεφρίεμεν Ἀρφ. Σφ. 125, οἷον: ἐξεπροΐεμεν (: ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρίεμεν ἀπὸ τότε πλέον δὲν τὸν ἀφίναμεν νὰ ἐξέρχεται. Τὰ χ/φα: -είομεν ἢ -ίομεν). Μέλλ. ἐκφρήσω (πρβ. ἥσω) Αὐτ. 156. εἰσ- 892. δια- Ὄρν. 193. Θουκ. 7, 32. Ἀόρ. ἐπεισέφρησα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1267 (-ηκα Nauck, πρβ. ἧκα, καὶ οὕτως εὕρηται ἐν Ἠλ. 1033, πρβ. Ἡσύχ. «εἰσέφρηκεν, ἐξέφρηκεν»). πληθ. ἀπέφρησαν («ἀφῆκαν» Ἡσύχ.) Ἀπ. Κρατίν. 78 (-εισαν ἢ -ηκαν Nauck, -εσαν Rutherf.). Ὑπ. εἰσφρήσῃ Ἡσύχ. ἐπεσφρῶ (πρβ. προῶ) Εὐρ. Ἄλκ. 1056. ἐκφρῶσι Φοίν. 264 (πρβ. εἰσφρήσωσιν Ἀριστοτ. 831b 11). Προστ. ἔκφρες (πρβ. πρόες) Ἀρφ. Σφ. 162, εἴσφρες (ἴδ. ἀνωτ.). Μτχ. ἐπεισφρείς (πρβ. προείς) Ἀπ. Εὐρ. 781, 50. Ἀπρφ. εἰσφρῆναι Ἡσύχ. (-εῖναι Nauck, πρβ. προεῖναι). Μέσ. πρτ. εἰσεφρούμην Εὐρ. Τρ. 652 (-ϊέμην Nauck). μέλλ. εἰσφρήσεσθαι Δημ. 8, 14. ἀόρ. (εἰσφρήσασθαι Ἡσύχ.). ἐπεισφρέσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 43 (οὕτως ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς τῶν χ/φων -φέρεσθαι). Ὁ Cobet παραδέχεται ἐνεστ. φρέω, ὃν μαρτυρεῖ τὸ Δημ. 20, 53 εἰσέφρουν (-οῦντο Cobet: -εντο Nauck). Ὁ Κούρτιος σχετίζει τὸ ῥ. πρὸς τὸ φέρω, ὁ δὲ v Leeuwen παράγει τὸ ῥ. ἐκ τοῦ παρίημι.

***πίων* -ονος** ὁ καὶ ἡ, τὸ πῖον (ῑ)· παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς εὕρηται ἡ πίων (6 56), καὶ συχνότατα ἡ πίειρα (πρβ. πέπειρα), ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς γῆ πίειρα Πλ. Κριτί. 111B. γῆς πιείρας αὐτ.C καὶ Θεοφρ. Φ Ἱ. 8, 6, 2. Ἱπποκρ. 2, 76. 90. 7. 516 κἀλλ. Τὸ οὐσ. τὸ πῖαρ χρησιμεύει καὶ ὡς οὐδ. ἐπίθ. ι 135; πρβ. Ἀπ. Σόλων. 36,21. συνθνήσκουσα σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς Αἰσχ. Ἀγ. 810 ἡ σποδός, ἐν ᾧ συναποθνήσκει, ἐκπέμπει παχὺν καπνὸν ἐκ τοῦ καιομένου πλούτου (ἐκ τῶν καιομένων θησαυρῶν).

πλαγείς Δωρ. ἀντὶ πληγείς, ἴδ. πλήσσω.

πλαγκτός 3 καὶ 2 πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἄστατος· πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων ἀΐσσω Εὐρ. Ἰκ. 961 ὡς τις ἄστατος νεφέλη ὑπὸ δυσχίμων ἀνέμων ὠθουμένη φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε. λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην Αἰσχ. Ἀγ. 598 διὰ τοιούτων λόγων ἀπεδεικνυόμην πλανωμένη (σφαλλομένη). πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν Πέρ. 280, ἴδ. δίπλαξ.

πλάζω πλανῶ (ῥ. πλαγγ-), ἐπ. ποιητ., ὁμαλὸν (προσπλάζειν ἀμτβ. προσπλήττειν, ν 583. Λ 285, ἴδ. πλήσσω). Συχνότερον τὸ παθ. ἐπ. νέ. Ἰων καὶ μτγν. Ἀττ. πλάγξομαι ο 312. ἐπλάγχθην ἐπ. ποιητ. Ἀνθ' οὗ μ. ἀόρ. πλάγξασθαι Ἀπ. Ῥ. 3, 261. πλαγκτὸς ποιητ. Διακριτέον τὸ Αἰολ. πλάζω=πλήσσω, ὃ ἴδε. ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ, κούφας ἀφροσύνας φέρον, τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἔνι; Σοφ. Ο. Κ. 1228 διότι, ὅταν εἶνε παροῦσα (ἢ φθάσῃ) ἡ νεότης ἡ κούφας ἀφροσύνας φέρουσα, τίς τῶν πολυμόχθων βροτῶν ἐπλανήθη ἐκτὸς τῶν μόχθων; Παρομοίως ἄλλοι μετὰ μικρῶν διαφορῶν. Ἄλλοι δὲ ἀνάγοντες τὸ παρῇ εἰς τὸ παρίημι ἐξηγοῦσι: διότι, ὅταν τις περάσῃ (ἴδ. παρίημι) τὴν νεότητα .., τίς κέ. Ἀμφότεραι αἱ ἑρμηνεῖαι ἔχουσι καὶ ἄλλα μὲν τὰ τρωτά, ἀλλὰ μάλιστα τὸ πλάγχθη καὶ τὸ ἔξω (εἰς ὃ ἄλλοι ἄλλην γεν. ὑπονοοῦσιν). Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἑρμηνείᾳ τὸ τίς δυσκόλως δύναται νὰ ὑπονοηθῇ. Ἄλλοι δὲ καὶ διορθοῦσι πλαγὰ ἀντὶ τοῦ πλάγχθη. Καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι χρειάζεται διόρθωσις, καὶ δὴ γράφω: ὕσπλαγξ ἡ πολύμοχθος ἔξω κέ. ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ νεότης, ἡ φέρουσα κούφας ἀφροσύνας, ἡ ὕσπλαγξ ἡ πολύμοχθος εἶνε ἔξω, μακράν: ἡ ὕσπληγξ, ἡ εἰσάγουσα εἰς τὴν παλαίστραν τῶν παθῶν καὶ συμφερόντων, εἶνε μακρὰν ἀκόμη. Ἐπέρχονται δὲ τὰ ἐφεξῆς ὡς ἐπεξήγησις καὶ ἀνάπτυξις τῆς ἰδέας ταύτης, ἥτις καὶ ἄριστα αἰτιολογεῖ καὶ σαφηνίζει τὰ ἡγούμενα. δαρὸν (= δηρὸν) ἐκ Τροίας χρόνον ἄλαισι πλαγχθεὶς Εὐρ. Ὀρ. 56 κυρ. μακρὸν χρόνον ἐκ Τροίας πλάναις πλανηθεὶς (περιπλανηθείς). πλαγχθεὶς πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτοῦ Ῥῆσ. 283, ἴδ. ἁμαξιτός.

πλαθείην, ἴδ. πελάζω.

πλάθω (α), ἴδ. πελάζω· παθ. ἀόρ. ἐπλάθην ἀμτβ. Σοφ. Εὐρ. καὶ ἅπαξ Αἰσχ. Πρ. 925.

πλανάω: καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον Πινδ. Ν. 8, 4 νὰ μὴ χάσῃ τις τὴν κατάλληλον δι' ἕκαστον ἔργον εὐκαιρίαν. πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι Σοφ. Ο. Κ. 303 συνηθίζουν νὰ διαδίδωνται πολλούς τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι Ξεν. Κ. Π. 1, 3,4 ἐπειδὴ (ἐν ᾧ) περιφερόμενοι κάμνετε πολλούς τινας ἑλιγμοὺς ἐπάνω καὶ κάτω. χρῆν γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας μηδὲν δύνασθαι, ταμφανῆ δ' ὑψηλ' ἄγειν Ἀπ. Εὐρ. 1048, ἴδ. ἐμφανής. ὁρῶ τῶν ἀπίστων ματαίους καὶ ἀδυνάτους καὶ ἀτίμους τοὺς λόγους πλανωμένους Ξεν. Ἀν. 7, 7, 24 ὁρῶ, ὅτι οἱ λόγοι τῶν ἀπίστων περιφέρονται τῇδε κἀκεῖσε (ἀποτυγχάνοντες τοῦ σκοποῦ) μάταιοι καὶ ἀδύνατοι καὶ ἄτιμοι

πλάνημα τό: οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν Σοφ. Ο. Τ. 727 οἷα κατέχει με, ἀρτίως ἀκούσαντα, ταραχὴ τῆς ψυχῆς καὶ ἐξέγερσις (ἔξαψις) τῶν φρενῶν.

πλάνης -ητος ὁ: ἐπὶ θητείᾳ πλάνης Σοφ. Ο. Τ. 1029

ἐπὶ μισθῷ πλάνης. φέρονται πλάνητες ἐπ' οἶδμα Εὐρ. Ἰ. Τ. 416, ἴδ. ὄλβος. Τὸ δ' ἐν Βάκ. 148 πλανάτας ἐρεθίζων εἶνε μᾶλλον ὀνομ. (= πλανήτης): ἐρεθίζων (τὰς Βάκχας), ἐν ᾧ περιπλανᾶται, ἐν τῇ περιπλανήσει του.

πλάνος 3 καὶ 2: Σοφ. Ο. Κ. 1114. Τὸ χωρίον: κἀναπαύσατον τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου καὶ ἀναπαύθητε ἐκ τῆς προηγουμένης ἐρήμου (μοναχικῆς, ἄνευ ἐμοῦ) ταύτης δυστυχοῦς περιπλανήσεώς σας. κερκίδος ἐμᾶς πλάνους Εὐρ. Ἴων 1491, ἴδ. ἐνσίττω. πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις Σοφ. Ο. Τ. 67, ἴδ. ἔρχομαι. πλάνοις ἴσως ὡς ἐξεπλήσθη Φιλ. 758, ἴδ. ἐκπίμπλημι.

πλάξ -κκός ἡ, πᾶν ἐπίπεδον καὶ πλατὺ χωρίον, ἐπιφάνεια, καὶ καθόλου πᾶς τόπος ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, καὶ αὐτός ὁ ᾅδης· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ Πινδ. Π. 1, 24 «ἀλλ' ἐν νυκτὶ ἡ ξανθὴ τοῦ πυρὸς φλὸξ ἐκρήγνυσι τοῦ ὄρους τὰς πέτρας καὶ εἰσκυλίει τῇ παρακειμένῃ θαλάσσῃ» Σχ. βαθεῖαν δὲ πλάκα λέγει, διότι ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης εἶνε βαθεῖα (τ. ἔ. ἀπέχει πολὺ) ὡς πρὸς τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος τοῦ ἐξερευγομένου τὰς πέτρας. ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι Ἀπ. Εὐρ. 578 ὥστε, καὶ χωρὶς νὰ εἶνε τις παρών, γνωρίζει καλῶς τὰ ἐν τῇ πατρίδι του συμβαίνοντα ἐκ τῶν γραμμάτων τῶν στελλομένων διὰ θαλάσσης (ὑπὲρ ποντίας πλακός). ὃς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα σπείρει Εὐρ. Ἑκ. 8 «σπείρει (νέμεται) τὴν ἀρίστην (πασῶν) κατὰ τὴν (Θρακικὴν) χερσόνησον πεδιάδα» Δ. Βερν. «πλάκας δέ φησι πάντα τὰ πλατέα· ὅθεν καὶ τὸ πέμμα ὁ πλακόεις καὶ ἐν συναιρέσει πλακοῦς· διὸ οὐδ' ἐξ ἀνάγκης λιθώδεις πᾶσαι πλάκες κατὰ τό, ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου, ἀλλὰ καὶ ἑτέρως πλατεῖαι καὶ γόνιμοι, ὁποία καὶ ἡ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ σπειρομένη ἀρίστη Χερρονησία πλάξ» Εὐστάθιος. κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα Αἰσχ. Πέρ. 718 ἐκκενώσας πᾶσαν τὴν χώραν τῆς ἠπείρου: «τὴν γῆν τῶν Περσῶν φησι πᾶσαν» Σχ. ἐξανύσαι τὰν παγκευθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα Σοφ. Ο. Κ. 1562, ἴδ. ἐξανύω. τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακὸς Τρ. 272 τότε, ἐν ᾧ αὐτὸς εἰς ἄλλο μέρος εἶχε τὸ μάτι του, εἰς ἄλλο δὲ μέρος τὸν νοῦν του, ἔρριψεν αὐτὸν κάτω ἀπὸ τοῦ ἄκρου ὑψηλοῦ πύργου. Καὶ ὁ αἰθὴρ δὲ ὀνομάζεται παρ' Εὐρ. Ἠλ. 1349 αἰθερία πλάξ. ὃν . . . ἄσκοποι πλάκες ἔμαρψαν Σοφ. Ο. Κ. 1681, ἴδ. μάρπτω. πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα Ἀρφ. Βάτ. 1438 ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. πηδῶντα (Διόνυσον) σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα Εὐρ. Βάκ. 307 πηδῶντα μετὰ δᾴδων ἐπὶ τοῦ δικορύφου ὀροπεδίου.

πλάσσω, Ἀττ. -ττω, ἀναπλάσω Ἱπποκρ. 4, 346. ἔπλᾰσα (-ασσα Θεόκρ. 24, 107. πλάσσα Ἡσ. Ἔργ. 70). πέπλᾰκα μτγν. Μέσ. ἐπινοῶ, προσποιοῦμαι. -άσομαι Ἀλκίφρ. 1, 37. παρα- Σέξτ. Ἐμπ. 462, 23. ἐπλασάμην πέπλασμαι (μέσ. καὶ παθ.). παθ. ἐπλάσθην. διαπλασθήσομαι Γαλην. 4, 619. πλαστός, -τέος Γεωπ. 6, 2, 4. οὕνεκέν ἐσσι πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος Θεόκρ. 7, 44 «ὅτι φιλαλήθης πέφυκας» Σχ. Μᾶλλον ὧδε: ὅτι εἶ βλαστὸς πᾶς ἐκ τοῦ Διὸς πεπλασμένος, ἵνα τὴν ἀλήθειαν λέγῃς. οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους Δημ. 4, 26 ἴδ. ἀγορά. ἐκεῖνοι, οἷς τι μέλει τῆς αὐτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα (σώματι τῶν ἀρίστων ἡ γρ.) πλάττοντες ζῶσι Πλ. Φαίδων 82D. Ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ ἀντὶ τοῦ πλάττοντες ἄλλο τι, ὡς θεραπεύοντες (καί τι ἰσχυρότερον)· ὅθεν διορθοῦσι λατρεύοντες ἢ κώματι πελατεύοντες. Ἴσως πρέπει νὰ γρ. σῶμα ἀτιτάλλοντες τ. ἔ. μετὰ στοργῆς περιποιούμενοι τὸ σῶμά των. Ἀλλ' ὅμως ἡ παραδεδομένη γρ. φαίνεται καλῶς ἔχουσα, ὡς καὶ ὁ πληθ. σώματα. Παρομοίως λέγει καὶ ἡ συνήθεια: «τρέφω κορμί, τρέφει κόλους» κττ. Πρβ. καὶ Εὐρ. Ἠλ. 387. καὶ Πλ. Πολ. 377C. ἣν δὴ βροτοὶ εἰδότες οὐδὲν πλάττονται Ἀπ. Παρμενίδ. 6 ὅπου τὸ πλάττονται ἀντὶ τοῦ πλάζονται, ὃ προτιμητέον. μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος (τύπον Richards), ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ Πλ. Πολ. 377 Β, ἴδ. ἐνσημαίνω. ἀδήλως τῇ ὄψει πλασάμενος πρὸς τὴν ξυμφοράν Θουκ. 6, 58 ἀπέναντι τῆς συμφορᾶς ὑποκριθεὶς πρόσωπον τοιοῦτον (σχηματίσας οὕτω τὸ πρόσωπόν του), ὥστε νὰ μὴ τὸν καταλαμβάνῃ (ὑποπτεύῃ) κανείς.

πλάστιγξ -ιγγος, ἡ, Ἰων. πλήστιγξ, ὁ δίσκος (τὸ πινάκιον) τοῦ ζυγοῦ· ὅταν δὲ δαίμων. πλάστιγγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον Ἀπ. Σοφ. 666, ἴδ. ἐρείδω. ‖ μάστιξ· χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας Αἰσχ. Χο. 289 σῶμα μαστιγωθὲν διὰ χαλκηλ. πλάστιγγος· πρβ. πλήστιγγας νάρθηκας ἀπὸ τοῦ πλήσσειν ἐν Ἱπποκρ. Λεξ. Τὸ δὲ χαλκήλατον ἐννοεῖ ὅτι ἔχει λαβὴν χαλκῆν (σιδηρᾶν), ὡς καὶ σήμερον, ἢ ἀκόμη ὅτι εἶνε περασμένον διὰ χαλκοῦ. Ἄλλοι ἀναφ. τὸ χαλκήλατον εἰς χαλκᾶ κέντρα προσηρμοσμένα τῷ τέρματι τῆς μάστιγος.

πλαστός 3: καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί Σοφ. Ο. Τ. 780 = καλεῖ με πλαστὸν εἶναι: ὀνειδίζων μοι λέγει, ὅτι εἶμαι ὑπόβλητος (νόθος) υἱὸς τοῦ πατρός. Ἐν δὲ τῷ ῥέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασιν Αἰσχ. Εὐμ. 53 ἔγρ. ὁ μὲν Elmsley δ' οὐ πλατοῖσι (πρβ. ἄπλατος: ῥοχαλίζουσι δὲ διὰ φυσημάτων ἀπροσπελάστων), ὁ δὲ Weckl. δ' ἀπλάτοισι.

πλάτη, Δωρ. πλάτα, ἡ, πλάξ, λεία, πλατεῖα, ἐπιφάνεια σώματος, κυρ. τὸ κάτω πλατὺ μέρος τῆς κώπης· ὅθεν πλοῖον, λέμβος· ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Σοφ.

Αἴ. 359 κυρ. ὃς ἐπέβης τῆς νεώς, στρέφων θαλασσίαν (τ. ἔ. ἐν τῇ θαλάσσῃ) τὴν κώπην τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ κατέσχετε; Φιλ. 220 τίνες ποτὲ ὄντες κατέσχετε (προσωρμίσθητε) ναυτίλῳ πλάτῃ (τ. ἔ. νηΐ) ἐς γῆν τήνδε; λιμένα... ἐκπληρῶν πλάτῃ ἀκταῖσιν ὁρμεῖ Εὐρ. Ὀρ. 54, ἴδ. ἐκπληρῶ.

πλατύς -εῖα (Ἰων. πλατέα Ἡρ. 2, 156), οὐδ. πλατύ· αἰπόλια πλατέα αἰγῶν Β 474 ἐκτεταμένα, διότι βόσκουσι διεσπαρμένα ἐν εὐρεῖ τόπῳ. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι Σοφ. Αἴ. 1250 οἱ ἔχοντες πλατεῖς ὤμους. πλατὺς κατάγελως Ἀρφ. Ἀχ. 1125 περιγέλασμα μὲ ἀνοικτὸ στόμα. Πρβ. τὸ Θεοκρ. 15, 88 πλατειάζειν τ. ἔ. διερρυηκόσι χείλεσι γελᾶν. τελειομένοιο χρόνοιο, ὅς σφιν ἀμοιβαῖος πλατέος παρελήλαται ὅρκου Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 30 συμπληρουμένου τοῦ χρόνου, ὅστις ἀμοιβαῖος ἔχει παρέλθῃ εἰς αὐτοὺς παραχωρηθεὶς δι' ὅρκου, εἰς πλάτος (μῆκος) ἐξικνουμένου. καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ Ἀρφ. Εἰρ. 815, ἴδ. συμπαίζω. τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις Βατρ. 1096 ἐνν. χερσί. Παροιμιώδεις εἶνε αἱ Κεραμεικαὶ πληγαί. πλατυτέροισι ἐχρέοντο τοῖσι πώμασι, ἐκ φρεάτων χρεόμενοι (ἐνν. πώμασι) Ἡρ. 2, 108 μετεχειρίζοντο ὑφάλμυρα (γλιφὰ) ὕδατα, μεταχειριζόμενοι ὕδατα φρεατιαῖα.

πλάτυσμα τό Ἡρώνδ. 3, 46 = πλάξ, κεραμίς, ἴδ τίνω.

πλειάς -άδος ἡ, Ἰων. πληιάς, κυρ. πληθ. Πλειάδες, αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, αἱ ἀποτελέσασαι τὸν γνωστὸν ἀστερισμόν, νῦν Πούλια. ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν Αἰσχ. Ἀγ. 817 περὶ τὸ μεσονύκτιον. Ἄλλοι: περὶ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου (καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος).

πλεῖν Ἀττ. ἀντὶ πλέον.

πλειστήρης 2: τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον ὁρκωμοτήσας Αἰσχ. Εὐμ. 766 καὶ τοῦ λοιποῦ, κατὰ τὸν λοιπὸν (μέλλοντα) χρόνον, ὅσον μακρὸς (πολλαπλάσιος) καὶ ἂν εἶνε.

πλειστηρίζομαι « καυχῶμαι » Σχ. καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι τὸν Λοξίαν Αἰσχ. Χο. 1027 τὸν Λοξίαν κρίνω (θεωρῶ) ὡς ἐμπνεύσαντά μοι ἔρωτα πρὸς τὸ τόλμημα τοῦτο. Ἄλλοι: πλείστην σημασίαν ἀποδίδω εἰς τὸ ὅτι ὁ Λοξ. μὲ κατέπεισε νὰ ἐπιχειρήσω τὸ τόλμημα.

πλεῖστος 3: ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην Σοφ. Ο. Τ. 1125 πρβ. πλεῖστα = πλειστάκις, ἐν ἀρχῇ τοῦ Πλ. Ἱππ. Μείζ. σίδηρον.. ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις Σοφ. Ἀντ. 476, ἴδ. περισκελής. ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον Ἀρφ. Σφ. 260 ἐντὸς τεσσάρων τὸ πολὺ πολὺ ἡμερῶν. ἐν νόῳ ἔχοντες ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο καταστρέφεσθαι τῶν Ἑλληνίδων πολίων Ἡρ. 6, 44 ἔχοντες κατὰ νοῦν νὰ ὑποτάττωσιν ὅσον περισσοτέρας πόλεις ἐκ τῶν Ἑλλην. ἠδύναντο. αὐτῷ ἡ πλείστη γνώμη ἦν ἐς Μύρκινον ἀπάγειν (ἐνν. ἐς ἀποικίαν) Ἡρ. 5, 126 αὐτοῦ ἡ γνώμη ἔκλινε περισσότερον (καλλίτερον ἔκρινε) νὰ ὑπάγῃ εἰς Μύρ. (ἵνα ἱδρύσῃ ἀποικίαν). Ὁμοίως ταύτῃ πλεῖστος τῇ γνώμῃ εἰμί 1, 120 κἀλλ. τῶν μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής Θουκ. 1, 138 τῶν μελλόντων ἐν εὐρυτάτῃ ἐκτάσει ἄριστος εἰκαστής. ὡς ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων 7, 76 ἴδ. χρῶμαι. ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον 1, 2 ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Τὸ ἐπὶ πλεῖστον ἐξέπεσεν εἰς ὅλως ἐπιρρημ. σημασίαν, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου (τοῦ) προσέλαβε δύναμιν οὐσιαστ. Πρβ. τὸ Θουκυδ. ἐν τῷ πρὸ τοῦ, καὶ τὰ Ξενοφ. οἱ ἐκ τοῦ ἐπ' ἐκεῖνα, ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα. ταύτῃ διὰ πλείστου ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἐγίγνετο Θουκ. 2, 97 πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐξετείνετο ἡ μεγαλιτέρα ἀπόστασις ἀπὸ τῆς θαλάσσης. τὰ διὰ πλείστου (= τὰ ἀπωτάτω ὄντα) πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα 6, 11. περὶ πλείστου καὶ διὰ πλείστου δόξαν ἀρετῆς μελετῶσι Αὐτ. ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα καὶ ἐν πλείστῳ χρόνῳ ἐπιδιώκουσι δόξαν ἀρετῆς. ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' εἰς πλεῖστον πόλεως Σοφ. Ο. Κ. 738 εἰς πλεῖστον τῶν (ἄλλων) πολιτῶν. Ἡ δὲ εἰς σημ. κυρ. τὸ ὅριον, οἷον: μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ· ἴδ. ἥκω. Μουσαῖόν τε, σὸν σεμνὸν πολίτην κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἕνα ἐλθόντα, Φοῖβος σύγγονοί τ' ἠσκήσαμεν Εὐρ. Ῥῆσ. 946 τὸν σὸν σεμνὸν πολίτην καὶ ἐπὶ πλεῖστον (πόρρω) σοφίας, εἴπερ τις ἄλλος, προελθόντα (ἐληλακότα) Φοῖβος καὶ αἱ ἀδελφαὶ ἐπαιδεύσαμεν ἡμεῖς. ἐν τοῖς πλεῖσται Θουκ. 3, 17 ἴδ. ἐν.

πλείων -ονος 2: παρῴχηκεν πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων Κ 252, ἴδ παροίχομαι. πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη Ἡσ. Ἔρ. 378, ἴδ. ἐπιθήκη. ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι Θουκ. 1, 36 θὰ ἀγωνίζησθε ἐναντίον αὐτῶν ἔχοντες ναυτικὸν ἐπηυξημένον διὰ τοῦ ἡμετέρου. τῆς ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες 1, 124 τῆς ἀπὸ (ἕνεκα) τοῦ πολέμου προσδοκωμένης μακροχρονιωτέρας εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες. τί οὖν ποιοῦμεν πλέον; Α. οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει ὥσπερ τὰ δένδρα τοῦτο καρπὸν τὸ δάκρυον Ἀπ. Φιλήμ. 73 (Πλουτ. 105F. Στοβ. Ἀνθ. 108, 1 ὅπου πο(ι)εῖς ἀντὶ τοῦ ποιοῦμεν). Ὁ Cobet ἐξαλείφει τὸ οὐδέν. Ἐξαλειπτέον μᾶλλον τὸ πλέον, ὅπερ εἶνε γλώσσημα εἰς τὸ τί. ἐς πλειόνων Ἀνθ. 11, 42 = ἐς Ἅιδου. ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων Ἀρφ. Ἐκκλ. 1073 ἡ ὁποία ἔχει ἀναστηθῇ ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς (κυρ. ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ εἶνε οἱ περισσότεροι). Πρβ. Καλλιμ. Ἐπίγρ. 4. χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 23 διότι μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ εἴμεθα ἐγκεκλεισμένοι ἐντὸς τῶν πύρ-

γων, καλῶς κατὰ τὸ πλεῖστον προβαίνει ὁ πόλεμος ἐκ μέρους τῶν θεῶν. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι Σοφ. Ἠλ. 201 ἡ σύνταξις: ὦ κεινα ἁμέρα ἐλθοῦσά μοι ἐχθίστα δὴ πλέον πασᾶν· ὅπου τὸ πλέον (ἐχθρὰ) πασᾶν ὑπό τινων θεωρεῖται ὡς ἐπεξήγησίς τις εἰς τὸ ἐχθίστα, ὅπερ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν δηλοῖ τὸ ἀπολύτως ἔχθιστον, δύναται νὰ ἐπιταθῇ διὰ προσθέτων λέξεων, ὡς πλεῖστον, μέγιστον, μάλιστα (πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 790. Μήδ. 1323. Ἡρ. 1, 171), ὡς καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ πλέον πασᾶν· ἴδ. ἔρχομαι. παρεσκευάσαντο τό τε ἄλλο ναυτικὸν ὡς ἐκ τῆς προτέρας ναυμαχίας τι πλέον ἐνεῖδον σχήσοντες Θουκ. 7, 36 παρεσκεύασαν καὶ τὸ λοιπὸν ναυτικόν των οὕτως,ὅπως παρετήρησαν ἐκ τῆς προτέρας ναυμαχίας, ὅτι θὰ ἔχωσι μεγαλιτέραν τινὰ ἀσφάλειαν. Πρβ. πλεῖστον γὰρ ἐν αὐτῷ σχήσειν Αὐτ. μέγιστον κέρδος θὰ ἔχωσιν ἐν αὐτῷ. πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι τὴν Ἑλλάδα Ἡρ. 8, 100 ἡ γνώμη του ἔκλινε περισσότερον (μᾶλλον ἤλπιζε) νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα. ἐς τὸ πλεῖον («εἰς τὸ περαιτέρω» Σχ.) οὐκέτι προελθὼν Θουκ. 2, 21 χωρὶς πλέον νὰ προχωρήσῃ παρέκει. καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν (ἔσται Porson) τούτων πάντων ἀποροῦντι; Ἀρφ. Πλ. 531 καὶ ὅμως τί ὠφελεῖ νὰ πλουτῇ τις, ὅταν ἀπορῇ πάντων τούτων; τὸ (Musgrave: τί) δὲ πλέον, ἦλθον Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν Εὐρ. Ἱκ. 158 καὶ τὸ χειρότερον (κυρ. τὸ δὲ περισσότερον), ἀπῆλθον παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Ἀμφιαράου. μαρτυριῶν πλέον ἢ πάνυ πολλῶν ἀναγνωσθεισῶν Δημ. 29, 7 ἐν ᾧ ἀνεγνώσθησαν μαρτυρίαι περισσότεραι παρὰ πλείστας (τ.ἔ. πάρα πολλαί). Ὑπερβολικὴ ἔκφρασις· πρβ. Ἀρφ. Νεφ. 1065: Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ εἴληφε διὰ πονηρίαν Ὑπέρβ. δὲ ὁ λυχνοπώλης (κυρ. ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ πωλοῦν τοὺς λύχνους) ἔλαβεν ὄχι πολλά, ἀλλὰ πάρα πολλὰ (κυρ. περισσότερα ἀπὸ πολλὰ) τάλαντα διὰ πονηρίαν (ὅτι ἀνεμείγνυεν εἰς τὸν χαλκὸν καὶ μόλιβδον, διὰ νὰ εἶνε βαρύτεροι οἱ λύχνοι του). Ὁ vLeeuwen διώρθ. πλεῖν ἢ ἑκατὸν (=HH) τάλαντα, ἐξαλείψας τὸ πολλὰ ὡς παρέγγραπτον. οὐδὲν γὰρ δεῖ πλείω τῶν ἀναγκαίων αὐτὸν ἐξετάζεσθαι Δημ. 23, 213 δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν αὐτὸν περισσότερον ἀφ' ὅ τι εἶνε ἀναγκαῖον. εἰ γὰρ ὁτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον γίγνοιτο, οἶσθ' ὅτι ἐκ τοῦ θνητοῦ ἂν γίγνοιτο καὶ πάντα ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα Πλ. Πολ. 611A ἐὰν ὁ τιδήποτε ἐκ τῶν ἀθανάτων θὰ ἐγίνετο περισσότερον (θὰ ἐπηυξάνετο), ἠξεύρεις ὅτι τοῦτο (ἡ ἐπαύξησις αὕτη) θὰ προήρχετο ἐκ τῶν θνητῶν, καὶ ἐπὶ τέλους πάντα θὰ ἦσαν ἀθάνατα (ἐξαντληθέντων τῶν θνητῶν, ἴδ. Φαίδων 70C, καὶ ἰδίως 72B). εἰ μὲν ἐπὶ πλέον δυνηθῆναι τῆς ἐκείνων κρατῆσαι, τοῦτ' ἂν ἔχειν Θουκ. 4, 98 ἐὰν ἤθελον δυνηθῇ νὰ γίνωσι κύριοι μεγαλιτέρου μέρους τῆς χώρας ἐκείνων, θὰ τὸ κατεῖχον. τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο Μοίσας Θεόκρ. 1, 20 «σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης» Σχ. ἔφθασες εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς βουκ. Μούσης. οὐδεμία, ἔφη, τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστὶν ἢ ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι Πλ. Εὐθύδ. 290B οὐδεμία ἄλλη τέχνη προχωρεῖ πλέον τῆς κυρίως (=αὐτῆς) θηρευτικῆς ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται, ἵνα θηρεύσῃ καὶ λάβῃ ὑποχείριον τὸ θήραμα. Ὡς ἡρμήνευσα, οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως ὑπάρχει, διότι ἀντὶ τοῦ αὐτῆς προτείνουσιν αὐτή: δύναμις: ἁπάσης: ἄσκησις: ἱκανότης: αὐτῆς χρεία, ὁ δὲ Thompson οὐδὲν ἀντὶ τοῦ οὐδεμία. πέφυκε τὸ ἀδίκημα τοῦτο ἐπὶ πλεῖον ἐλθὸν μέγα βλάπτειν τοὺς ἀνθρώπους. Λυκ. 1, 66 τὸ ἀδίκημα τοῦτο ἐκ φύσεως εἶνε τοιοῦτον, ὥστε ἐπεκταθὲν νὰ προξενῇ μεγάλην βλάβην εἰς τοὺς ἀνθρώπους. ἐκ πλείονος (ἐνν. χρόνου) ἐβοήθησαν ἐς Ἰσθμὸν Θουκ. 4, 42 ἀπὸ πολὺ πρωτίτερα ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν εἰς τὸν Ἰσθμόν. ἄλλῃ ἐφόδῳ ἐκ πλείονος 4, 129 δι' ἄλλης ὁδοῦ μακροτέρας (κυρ. ἐκ μακροτέρας ἀποστάσεως). Λακεδαιμόνιοι, ἕως μὲν αὐτοὺς μετεπέμποντο οἱ φίλοι, οὐκ ἦλθον ἐκ πλείονος 5, 82 δὲν ἦλθον, ἂν καὶ πολὺ πρωτίτερα προσεκαλοῦντο· ὅταν ὅμως μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν γυμνοπαιδιῶν ἔμαθον τὴν σύγκρουσιν, τότε ἦλθον. τῆς ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ πολέμου) διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες 1, 124 τῆς ἐκ τοῦ πολέμου διὰ μακρότερον χρόνον προερχομένης εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες. εἰδὼς ἐκ πλείονος τὴν Τισσαφέρνους γνώμην 8, 88 ἐπειδή, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ἐγνώριζεν ἀπὸ πολὺ πρωτίτερα τὸ φρόνημα (τὸν σκοπὸν) τοῦ Τισσαφ. μὴ κοιμῶ πρὶν ἂν ἐμέσῃς πλέον ἔλαττον Ἀθην. 484 B, ὅπου νῦν ἡ ὀρθοτέρα γρ. πλέον ἢ ἔλαττον. Ἀλλὰ συνήθως παραλείπεται τὸ ἢ ἐν ἄλλαις φράσεσιν, ὡς πλεῖν ἑξακοσίους Ἀρφ. Ὄρν. 1251. ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα Πλ. Ἀπ. 17D. δέκα πλείοσιν ἔτεσι Νόμ. 932 C ἀντὶ πλέον ἢ δέκα ἔτεσι. Παρὰ δὲ Ξεν Ἑλλ. 2, 2, 16 τρεῖς μῆνας καὶ πλείω ὁ Franke διώρθ. καὶ πλέον. Ἐπὶ ὁμοίας ἐννοίας εὑρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (ἐν τῷ δημώδει, κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμμ., λόγῳ) καὶ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον (πρβ. «πλεῖν ἢ μύριοι Ἀττικοί, πλέονες ἢ μύριοι Ἕλληνες» Μοῖρις). οὔκουν ἔτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια, τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα; Ἀρφ. Βάτρ. 89, «πλέον ἢ σταδίῳ Εὐριπίδου φλυαρότερα» Σχ. «τὸν περνοῦν πολλὰ μίλλια εἰς τὴν φλυαρίαν». Συχν. παρ' Ἀρφ. ὡς Ὄρν. 1305. Νεφ. 1041. Ἱππ 444. Λυσ. 589 κἀλλ. Ἀλλ' ἐν ἅπασι σχεδὸν τοῖς χωρίοις εἰς τὸ πλεῖν ἢ ἕπεται ἀριθμητικόν· μόνον ἔν τισιν ἐπιφέρεται ῥῆμα, ὡς ἐν τῷ μὴ ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι Ἀρφ. Βάτρ. 103 καὶ 751, ἴδ. μὴ εἰ. Ὁμοίως Ἀρφ. Βατρ. 18.

Παρὰ Δημ. 19, 230 μόνον ὁ κῶδ. S παρέχει πλεῖν (ἀντὶ τοῦ πλέον ἢ πλείους) ἢ μυρίους. Ἐν δὲ Πλάτ. Μενεξ. 235 B καί μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς (πλείω τρεῖς Priscianus) ὁ Cobet ἔγρ. πλεῖν ἢ τρεῖς. — πλέες, πλέας ἐπ B 129. Λ 395. Τὸ συνῃρ. πλεῖς εὑρέθη ἐν Δωρ. Ἐπιγρ. Ὁ Blass μετὰ τοῦ Βουττμάννου θεωρεῖ τοὺς τύπους ὄχι ὡς συγκριτικοὺς (ἐκ τοῦ πλέονες, πλέονας), ἀλλ' ὡς θετικοὺς (ἐκ τῆς ῥ. πλε-)· ἡ δὲ συγκριτικὴ σημ. εὐκόλως παρέπεται εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ πολλοῦ ἢ ὀλίγου.

πλεκτός 3: ἄνθη τε πλεκτά Αἰσχ. Πέρ. 621 πλεκτοὶ ἐξ ἀνθέων στέφανοι πουλύπους ἁλοὺς βρόχων πλεκταῖς ἀνάγκαις Ἀπ. Ξενάρχ. 1 ἐκ τοῦ Βουταλίωνος, ἴδ. ἀνάγκη. ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχάς Εὐρ. Ἱππ. 762, ἴδ. ἐκδέω.

πλέκω (πρβ. Λατ. plecto, Γερμ. flechte). πλέξω Ἀνθ. 5, 147. ἔπλεξα. διαπέπλοχα καὶ ἐμπ- Ἱπποκρ. 9, 190. οὕτω καὶ Ἀττ., κοινῶς διὰ τοῦ ε, Ἡρῳδ. II 356. Μέσ. πλέκω ἐμαυτῷ· -έξομαι Περικτ. π. Στοβ. 85,19. ἐπλεξάμην ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. Παθ. ἐπλέχθην, ἐπ., Αἰσχ. Εὐμ. 259. Πλ. Πολιτικ. 283 A. συμπλεχθείς Πλ. Τίμ. 80 C. Ἀόρ. β' ἐπλάκην Ἱπποκρ. 9, 100. συμπλακῇ Δημ. 2, 21. -πλακείς Σοφ. Ἀπ. 561. Ἀρφ. Ἀχ. 704. Ἡρ. 8, 84. Πλ. Πολιτικ. 311 B. Θεαίτ 202 B.δια- Τίμ.36 E.ἐμ- Νόμ..814 E. Εὐρ. Ἱππ. 1236 («καταπλεκεῖσι συνδεθεῖσι» Ἡσύχ. συνεπλέκησαν Πολύβ. 21, 17). ἐμπλεχθήσομαι Αἰσχ. Πρ. 1113 (πλακήσομαι μτγν). πέπλεγμαι. πλεκτός. παντοίας πλέκειν παλάμας (=μηχανὰς) Ἀρφ. Σφ. 644 = παντοῖα μηχανᾶσθαι. ὅδ' αὖτε γοῦν ἀλκὰν ἔχων περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου Αἰσχ. Εὐμ. 258 ἰδοὺ αὐτὸς ἀντλῶν δύναμιν ἐκ τοῦ ὅτι περιεπλέχθη, ἐνηγκαλίσθη τὸ ἄγαλμα τῆς ἀθανάτου θεᾶς. Τί δὲ λέγεται πεπλεγμένη πρᾶξις ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἴδ. ἁπλοῦς.

πλέον οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ πλέω ἐν Σοφ. Αἴ. 876 κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον = κοὐδὲν ἐπιπλέον, ὥστε νὰ τὸ βλέπῃ τις.

πλεονάζω ὅ τε ξυνειδὼς καὶ εὔνους ἀκροατὴς τάχ' ἄν τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἃ βούλεταί τε καὶ ἐπίσταται νομίσειε δηλοῦσθαι, ὅ τε ἄπειρος ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι, διὰ φθόνον, εἴ τι ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀκούοι Θουκ. 2, 35 ὅ τε συνειδὼς (σὺν τῷ ῥήτορι εἰδὼς τὰς τῶν ἐπαινουμένων ἀρετάς) καὶ (διὰ τοῦτο) εὐμενὴς ἴσως ἂν νομίσειε δηλοῦσθαί τι ἐνδεεστέρως (ἐλλιπέστερον, ἐν συγκρίσει) πρὸς ἃ βούλεταί τε (ἐνν. δηλοῦσθαι) καὶ ἐπίσταται, ὅ τε ἄπειρος (ἴσως ἂν νομίσειεν) ἔνια καὶ πλεονάζεσθαι (= καθ' ὑπερβολὴν λέγεσθαι, δηλοῦσθαι) διὰ φθόνον, εἴ τι ἀκούοι ὑπερβάλλον τὴν ἑαυτοῦ φύσιν (τ. ἔ. ὁσάκις, ἐν τῷ λόγῳ τοῦ ῥήτορος, ἤθελεν ἀκούῃ τι ὑπερβαῖνον τὰς δυνάμεις του).

πλεονεκτέω: τῶν ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν (ξύμπαντ' Herwerden) ἀφελομένη ἔχει Θουκ. 6, 39 (ἡ ὀλιγαρχία) οὐ μόνον ἐκ τῶν ὠφελίμων (τῶν κερδῶν) ἔχει πλεῖον μέρος, ἀλλὰ καὶ ὅλα ὁμοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀφαιρέσῃ καὶ τὰ πάρῃ, κατέχει. τἆλλα τε τῆς ὑμετέρας πλεονεκτοῦσιν εὐηθείας ἅπαντες καὶ τοῦτο νῦν οὗτοι Δημ. 1434, 26 καὶ τἆλλα πλεονεκτήματα (κέρδη) λαμβάνουσιν ἅπαντες ἐκ τῆς ὑμετέρας εὐηθείας καὶ τοῦτο νῦν οὗτοι. ἂν φάσκῃ πλεονεκτεῖσθαι ταῖς χιλίαις δραχμαῖς Δημ. 41, 25 ἂν διαβεβαιώνῃ ὅτι τὸν ζημιώνουν χιλίας δραχμάς. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἴσου δοκεῖ πλεονεκτεῖσθαι, τὸ δ' ἀπὸ τοῦ κρείσσονος καταναγκάζεσθαι Θουκ. 1, 77 διότι ἐκεῖνο μὲν θεωρεῖται πλεονεξία προερχομένη ἐκ τοῦ ἴσου (ὡς ἀρσ., κατ' ἄλλους οὐδ. = ἀπὸ τῆς ἴσης θέσεως), τοῦτο δὲ ἀνάγκη ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου (ἄλλοι: ἀπὸ τῆς ἰσχυροτέρας θέσεως, ὡς οὐδέτ.).

πλεῦν, πλεῦνος, πλεῦνες, Ἰων. ἀντὶ πλέον, πλέονος, πλέονες.

πλεύνως Ἰων. ἀντὶ πλεόνως.

πλευρά (ἡ) καὶ τὸ πλευρόν: μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς; Εὐρ. Ἀπ. 682, ἴδ. κρυμός. ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον Σοφ. Ο. Κ. 1112 ὥστε μοι ἀμφιδέξιον γενέσθαι τὸ πλευρὸν ὑμῶν (Schneidew.).

πλέω (ἀρχῆθεν (πλέϝω, ῥ. πλυ, πρβ. Λατ. pluit), ἐπ. καὶ πλείω ο 34 π 368. ἔπλεον (ἐπ. καὶ ἀπέπλειον θ 501). πλεύσομαι καὶ -σοῦμαι, μόνον ἐκεῖνο Ὅμ. μ 25 καὶ Ἡρ., ἀμφότερα δὲ ὁ Θουκ. ἐσπλεύσομαι Θουκ. 2, 89. ἐκ- 7, 60. πλευσοῦμαι 1, 143, 4. 4, 13 8, 1. Οὕτω καὶ Δημ. (ἀλλὰ κατὰ τὸν S ἐπικρατεῖ ὁ -σομαι). Ὁ δὲ Ξεν. σχεδὸν πάντοτε -σοῦμαι. συνεκπλευσεῖσθαι Λυσ. 13, 25. ἀποπλευσοῦμαι Πλ. Ἱππ. Ἐλ. 370D. 371B. πλευσοῦμαι καὶ Ἰσοκρ. κατὰ τὸν κώδ. Γ. (πλεύσω Ἀπ. Φιλήμ. 116, ἐν Ἀττ. ὅρκῳ Πολυδ. 8, 106, ἀνθ' οὗ πλείω ὁ Blass, καὶ μτγν., καταπλεύσειν Δείναρχ. 3, 1 ἀνθ' οὗ -εῦσαι ὁ Bekk.). ἔπλευσα, πέπλευκα. Παθ. πεπλευσμένος. ἐπλεύσθην μτγν. περιπλευσθήσεται Ἀρρ. Ἀν 5, 26, 2. πλευστέα Ἀρφ. Λυσ. 411. Ἐπ. ποιητ. καὶ νέ. Ἰων. παρασχηματ. πλώω (ἀείποτε παρ' Ἀπολλ. Ῥ., παρ' Ἡρ. πρὸς τῷ πλέω). ἀποπλώσομαι Ἡρ. 8, 5. Ἡρῳνδ. 2, 59 (-ώσω μτγν.). ἔπλωσα Ἡρ. ἀναπλῶσαι Ἱπποκρ. 3, 494. 510. ἐπιπλώσας Γ 47. Ἀόρ. β' ἔπλων ποιητ. Ἀνθ. 9, 219 11, 42. ἐπ- Ἡσ. Ἔργ. 648. ἐπέπλως γ 15. ἀπέπλω ξ 339. παρ- μ 59. ἐπέπλωμεν Ἀπ. Ῥ. 2, 152. ἐξ- 647, ἐπιπλώς Ζ 291. Χρησμ. π. Ἡροδ. 2, 116. πέπλωκα Εὐρ. Ἑλ. 532. Ἀρφ. Θεσμ. 878, ὅπου ὅμως παρῳδεῖται τὸ Εὐριπίδειον πέπλωκα. παρα- Ἡρ. 4, 99. ἐκ- Ἱπποκρ. 9, 194. πλωτός κ 3. Ἡρ. 2, 156. πλωΐζω, Ἀττ. πλῴζω, Ἡρῳδιαν. I 444. Πλ. Πολ. 388 A. ἔπλῳζον Θουκ 1, 13 (πλωΐζεσκε Ἡσ. Ἔργ. 634). Μέσ. πλωΐζομαι Λουκ. Β. Πρᾶσ.

26. Ἱστ. 62. πλοΐζομαι μτγν. ἀπὸ τοῦ Πολυβίου. πλέοντες τὰ ἐπ' ἐκεῖνα τῆς Σικελίας Θουκ. 6, 63 πλέοντες κατὰ τὰς ἐπέκεινα (πέραν) τῆς Σικελ. παραλίας. πῶς θεοῖς ἔξεστ', ἐμοῦ πλεύσαντος, αἴθειν ἱερά, πῶς σπένδειν ἔτι; Σοφ. Φιλ. 1032. Ταῦτα λέγει ὁ Φιλοκτήτης κατ' ἀναφορὰν πρὸς ὅσα πρότερον ἔλεγεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε τὸν ἐξέβαλεν εἰς τὴν Λῆμνον: πῶς νῦν ἐπιτρέπεται νὰ προσφέρητε θυσίας εἰς τοὺς θεούς, ἐὰν ἐγὼ πλεύσω μεθ' ὑμῶν; διότι καὶ νῦν, ἀφ' οὗ δὲν ἐθεραπεύθην, θὰ στενάζω καὶ θὰ βλασφημῶ: νῦν ἔξεστί μοι πλεῖν, πρότερον δ' οὐκ ἐξῆν; ταύτης ἔπι πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα Ἀντ. 190 ἐπὶ ταύτης (οἷον νεώς) ὀρθῆς οὔσης πλέοντες κτώμεθα τοὺς φίλους. «πλέοντες, πορευόμενοι ἀπὸ τῶν νεῶν ἡ μεταφορά» Σχ. Καθ' ὁμοίαν μτφ. καὶ ὁ Πλάτ. Νόμ. 813D: εὖ μὲν τραφέντων καὶ τρεφομένων τῶν νέων πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ «ὅλα μας πηγαίνουν πρίμα». Ὁμοίως οὐδ' ὅπως ὀρθὴ πλεύσεται, προείδετο, ἀλλ' ἀνέτρεψε καὶ κατέδυσε τὸ καθ' αὑτὸν Δημ. 19, 250 οὐδὲ πῶς νὰ πλεύσῃ ὀρθὴ (ἡ πατρίς, οἷον ναῦς), προέβλεψε, ἀλλ' ἀνέτρεψε καὶ κατεβύθισεν αὐτήν, ὅσον ἐξηρτᾶτο ἐξ αὐτοῦ. ἐν κακοῖσι μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ Σοφ. Ἠλ. 335, ἴδ. ὑφίημι. οὔποτ ἂν στόλον ἐπλεύσατε τόνδε Φιλ. 1037 οὐδέποτε ἠθέλατε ἐπιχειρήσῃ τοῦτον τὸν πλοῦν. Σχεδὸν τὸ πλεῖν στόλον = πλοῦν στέλλειν Σοφ. Φιλ. 911 καὶ Αἴ. 1045. τὰ μὲν τῶν Ἀθηναίων (σκῦλα) πλέοντα ἑάλω Θουκ. 3, 114 ἐλήφθησαν, ἐκυριεύθησαν κατὰ τὸν πλοῦν. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πλέουσι μὲν ἀεί, τὸ δὲ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκειότερον τοῦ ἀπλεύστου καταλείπουσιν Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 16 πλέουν μὲν πάντοτε, ἀλλὰ τὸ πεπλευσμένον μέρος τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀφίνουν ὄπισθέν των, οὐδόλως εἶνε περισσότερον ἰδικόν των παρὰ τὸ ἄπλευστον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν διέπλευσαν.

πλέῳ ὀνομ. πλ. τοῦ πλέως ὃ ἴδε.

πλέως, πλέα, πλέων. γεν. πλέω, πλέας, πλέω. πληθ. πλέῳ, πλέαι, πλέα. ἑν. αἰτ. πλέαν (Σοφ. Ἠλ. 607). Ὁ δὲ Ἡρῳδιαν. (Ι 405, 7 κἀλλ.) μνημονεύει καὶ ἑν. ὀνομ. συνῃρ. πλῆ (πρβ. νῆ). Τὸ δὲ πλέως(;) ὡς ὀνομ. θηλ. εὕρηται ἐν Ἀπ. Κρατίν. 9, ἀνθ' οὗ ὁ Meineke ἔγρ. πλέως (δοτ. πλ.). Ἰων. πλέος, πλέη, πλέον. Ἐπ. πλεῖος. φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων Σοφ. Ἀντ. 721, ἴδ. πᾶς. ῥάκη βαρείας του νοσηλείας πλέα Φιλ. 39 πλήρη βαρείας τινὸς ἐκ νόσου ἀκαθαρσίας. πλέῳ ἤματι Ἡσ. Ἔργ. 792 καὶ ἤματας ἐκ πλείου 778 ἐνν. ἴσ. πλήρη (μακρὰν) ἡμέραν, τ. ἔ. θερινὴν ἡμέραν. πρβ. δέκα πλείους (ὅλους, ὁλοκλήρους) ἐνιαυτούς Θε. 636. οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Σοφ. Αἴ. 1112 εἶνε οἱ ἀεὶ μοχθοῦντες (καὶ οὐδέποτε ἀναπαυόμενοι) Λακεδαιμόνιοι. πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ λ 358 «γεμούσῃ καὶ μὴ ὑποκένῳ, ἀλλὰ πεπληρωμένῃ» Σχ. πλέαις (πλήαις Fick) κακ κειράλας Ἀπ. Ἀλκαί. 41, ἴδε κεφαλή.

πλῆθ' = πλῆτο, ἴδ. πίμπλημι.

πλῆθος τό: πλήθει παρόντες Θουκ. 8, 22 ἐμφανιζόμενοι μεθ' ὑπερτέρας δυνάμεως. Ὅλον τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: οἱ Χῖοι οὐδὲν ἀπολείποντες προθυμίας ἄνευ τε Πελοποννησίων πλήθει παρόντες ἀποστῆσαι τὰς πόλεις καὶ βουλόμενοι ἅμα ὡς πλείστους σφίσι ξυγκινδυνεύειν οὐδὲν εἶδος προθυμίας παραλείποντες (πάντα ποιοῦντες), ὅπως ἀποστήσωσι τὰς πόλεις, ἐν ᾧ (μόνοι) ἄνευ τῶν Πελ. ἐνεφανίζοντο μεθ' ὑπερτέρας δυνάμεως (πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον: τὸ ἀποστῆσαι τὰς πόλεις) καὶ ἐν ᾧ συγχρόνως ἐπεθύμουν νὰ συγκινδυνεύωσιν ὡς πλεῖστοι μετ' αὐτῶν (τῶν Χίων). Τὸ προθυμίας ἐξαρτ. ἐκ τοῦ οὐδέν, ἐκ δὲ τοῦ προθυμίας τὸ ἀποστῆσαι, ὅπερ ὑπονοεῖται καὶ εἰς τὸ παρόντες, τοῦτο δὲ ἐπεξηγεῖται σαφέστερον διὰ τοῦ ἐφεξῆς στρατεύονται αὐτοί τε κέ., τὸ δὲ βουλόμενοι. . ξυγκινδυνεύειν διὰ τοῦ καὶ ὁ πεζὸς ἅμα κέ. Ὁ Hude διώρθ. ἅμα τε Πελ. πλήθει πειρῶντες, ὀρθότερον θὰ διώρθου: ἄνευ τε Πελ. πλήθει πειρῶντες. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη διορθώσεως. (μέλλομεν ἰέναι ἐπὶ πόλεις) τὸ πλῆθος, ὡς ἐν μιᾷ νήσῳ πολλὰς τὰς Ἑλληνίδας 6, 20 μέλλομεν νὰ ἐκστρατεύσωμεν κατὰ πόλεων, αἵτινες, ὅσον διὰ μίαν νῆσον, εἶνε πολλαὶ κατὰ τὸ πλῆθος, ἐννοῶ τὰς Ἑλληνίδας. Τὸ τὰς Ἑλληνίδας, χάριν ἐμφάσεως ἐπιτεταγμένον, εἶνε ἀκριβεστέρα ἐπεξήγησις τοῦ πολλὰς (πόλεις), ἀντιτίθεται δὲ τῷ ὄχλοις ξυμμείκτοις τοῦ Ἀλκιβιάδου (6,17). ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον Σοφ. Ἀντ. 585 οὐδεμία συμφορὰ ἐλλείπει ἐρχομένη ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ γένους. σωφροσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ τοιάδε μέγιστα—; Πλ. Πολ. 389D ὅσον διὰ τὸ πλῆθος, τὰ τοιαῦτα (οἷα τὰ ἐφεξῆς) σημεῖα τῆς σωφροσύνης δὲν εἶνε μέγιστα—; τὴν τοιαύτην ὑγρότητα μετὰ τὴν καρπογονίαν λαμβάνουσιν, ὥς γε κατὰ πλῆθος εἰπεῖν (οὕτω διορθοῦσιν: ὥστε γε καὶ πλῆθος εἰπεῖν) Θεοφ. Αἰ. Φ. 6, 11, 9 ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. πρβ. ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος Πλ. Φαῖδρ. 275 Β ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἄρχει τις αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῷ πλήθει λόγος; Σοφ. Ο. Κ. 66, ἴδ. ἐπὶ σελ. 497. τὰ δ' ἐς τὸ πλῆθος ἄνωγε φέρειν τὸ κράτος, γνώμης τῆς ἀρίστης ἡμάρτηκε Ἡρ. 3, 81 ἃ δὲ εἶπε κελεύων (=ἄνωγε) φέρειν τὸ κράτος ἐς τὸ πλῆθος, (ἐν τούτοις) γνώμης τῆς ἀρ. ἡμάρτηκε. τὸ μὲν γὰρ Λακεδαιμονίων πλῆθος διὰ τῆς πολιτείας τὸ κρυπτὸν(«διὰ τὸ ἔθος εἶναι Λακεδαιμονίοις πάντα κρύφα πράττειν» Σχ.)ἠγνοεῖτο, τῶν δ' αὖ διὰ τὸ ἀνθρώπειον κομπῶδες ἐς τὰ οἰκεῖα πλήθη ἠπιστεῖτο Θουκ.5,68ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἄλλων (Ἑλλήνων) τὸ πλῆθος ἠπιστεῖτο ἕνεκα τῆς (φυσικῆς) τῶν ἀνθρώπων κομπορρημοσύνης ὡς πρὸς (τῆς ἀναφερομένης εἰς) τὰς οἰκείας δυνάμεις: «διὰ τὸ περὶ τῶν οἰκείων καὶ μάλιστα περὶ τοῦ ἰδίου πλήθους κομπάζειν τοὺς ἀνθρώ-

πους»Σχ. ἀπὸ ἐλάσσονος πλήθους Θουκ.1,49ἴδ.ἀπό.

πληθύνω: δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅση πληθύνεται (χειροπληθύεται χ/φον) Αἰσχ. Ἱκ. 612 πόσον (πολλαὶ) εἶνε αἱ ὑπερισχύουσαι χεῖρες τοῦ δήμου (διότι διὰ χειροτονίας ἐγίνετο ἡ ἀπόφασις), τ.ἔ.πόσον μεγάλη εἶνε ἡ πλειονοψηφία. Ἄλλοι γράφουσι: χείρ θ' ὅπη πληθύνεται: «πότερον πλείους οἱ συμμαχοῦντες ἡμῖν ἢ ὀλίγοι» Σχ. Κατὰ τὴν διόρθ. ταύτην τὸ νόημα: κατὰ ποῖον μέρος εἶνε πλείων ἡ κρατοῦσα τοῦ δήμου χείρ. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως Ἀγ. 1369 ταύτην (τὴν γνώμην) νὰ ἐπιδοκιμάζω, πανταχόθεν ὑποστηρίζομαι (κυρ. πολλαπλασιάζομαι, διότι κοντὰ εἰς ἐμέ, τὸν ἕνα, ἔρχονται καὶ πολλοὶ ἄλλοι· πρβ. τὸ κοινόλεκτον «γίνομαι χίλια κομμάτια»), δηλ. νὰ μάθωμεν σαφῶς πῶς ἔχει ὁ Ἀτρείδης. Ὅπου τὸ κυροῦνθ' ὅπως ἐκλαμβάνουσιν =ὅπως κυρεῖ, διὰ τὸ μέτρον, ἢ=κυροῦντα ὅπως (κυρεῖ, ἤ, ὅπως ἂν κυρῇ), ὅπερ φαίνεταί μοι ὀρθότερον.

πληθύω: ὁ πληθύων χρόνος Σοφ. Ο. Κ. 930 ὁ πολὺς χρόνος, τὰ πολλὰ χρόνια. ὡς ἐπλήθυον λόγοι Αἰσχ. Ἀγ. 860 ὁσάκις τοῦτο ἐλέγετο.

πλήθω: χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς Αἰσχ. Ἀγ. 1219, ἴδ. βορά.

πλήν, Δωρ. πλάν. Μετὰ γεν. ὡς πρόθεσις, ἄλλως ὡς ἐπίρρημα. μηδενὸς ἀξίων πλὴν τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι Πλ. Γοργ. 489 C, ἴδ. ἰσχυρίζομαι. ταύτας διαρπάσαι τοῖς Ἕλλησιν ἐπέτρεψε πλὴν ἀνδραπόδων Ξεν. Ἀν. 2, 4, 27 «πλὴν ἀνδραπόδων: ἡ ἀπαγόρευσις ἀπέβλεπεν ὄχι εἰς τὰ ἐν ταῖς κώμαις ὑπάρχοντα τυχὸν ἀνδράποδα, ἀλλ' εἰς τὴν διαρπαγὴν κατοίκων ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ» Πανταζίδης. πλὴν ὅσων ἐκ τριῶν νεῶν οὓς ἐζώγρησαν Θουκ. 7, 23 = πλὴν ὅσον πλήρωμα ἀνδρῶν ἦν ἐκ τριῶν νεῶν, οὓς ἐζώγρησαν. τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; Αἰσχ. Εὐμ. 125 τί ἄλλο ἔχεις κάμη παρὰ νὰ προξενήσῃς κακά; ἴση θεοῖσι πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον Εὐρ. Ἑκ. 356 πλὴν μόνον κατὰ τὸ κατθανεῖν: πλὴν μόνον ὅτι ὤφειλον ν' ἀποθάνω. τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα πλὴν γάμου τυχεῖν ἅπαντι θυμῷ Αἰσχ. Εὐμ.740 τὸ δ' ἄρρεν ἐπιδοκιμάζω κατὰ πάντα πλὴν κατὰ τὴν σύναψιν γάμου,ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου. οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός Ἀριστοτ. 981ª 18 οὐ γὰρ τὸν ἄνθρ.ὑγιῆ ποιεῖ ὁ ἰατρεύων, εἰ μὴ μόνον κατὰ συμβ. ἀναβλέψαντα δὲ συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας, τῶν ἐπειρήθη, πλὴν ἢ τῆς τῷ οὔρῳ νιψάμενος ἀνέβλεψε, ἐς μίαν πόλιν Ἡρ. 2, 111 λέγουσι δὲ ὅτι ἀναβλέψας εἰς μίαν πόλιν συνήγαγε τὰς γυναῖκας, ὧν ἐπειράθη, πλὴν ἢ ταύτην (τ. ἔ. πλὴν ταύτης), ἧς τῷ οὔρῳ νιψ. ἀνέβλεψε. ἦν ἄψαυστον (ὕδωρ) πλὴν πρὸς τὰ ἱερά Θουκ. 4, 97 ἴδ. ἄψαυστος. πλὴν ὀνομάσαι Εὐρ.Φοίν. 505 = πλὴν ὀνόματι, τ. ἔ. ἡ ἰσότης ὑπάρχει ὀνόματι μόνον. πλήν γε πρὸς τὸ μάχιμον αὐτῶν τὸ ὁπλιτικόν Θουκ.6,23 πλὴν (ἐξαιρουμένης) τοὐλάχιστον τῆς δυνάμεως τῆς ἀπαιτουμένης ν' ἀντιπαραταχθῇ πρὸς τὸ μάχιμον αὐτῶν, δηλ.τὸ ὁπλιτικόν.

πλῆντο ἴδ. πίμπλημι ἢ πελάζω

πλήρης 2: βωμοὶ πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς τοῦ Οἰδίπου γόνου Σοφ. Ἀντ. 1017 οἱ βωμοί εἰσι πλήρεις τοῦ ὑπ' οἰωνῶν καὶ κυνῶν σπαραγμοῦ (τῶν σπαραγμάτων) τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰδίποδος. Ἄλλοι: πλήρεις (τῶν μελῶν τοῦ δυστυχοῦς) υἱοῦ τοῦ Οἰδίποδος ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν οἰωνῶν καὶ κυνῶν βορᾶς αὐτοῦ· ἴδ. βωμός. Καὶ μετὰ δοτ. (Ἀσία) μιγάσιν Ἕλλησι βαρβάροις θ' ὁμοῦ πλήρεις ἔχουσα καλλιπυργώτους πόλεις Εὐρ. Βάκ. 18 διὰ μιγάδων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ὁμοῦ ἔχουσα πεπληρωμένας τὰς καλλιπύργους πόλεις. Ὅπου τίθεται δοτική, διότι ἐκλαμβάνεται ὡς δοτ. τοῦ ὀργάνου. πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήζεις Σοφ.Ο. Κ. 778 εἰ δὲ ἔχεις τὸν θυμὸν πεπληρωμένον τούτων, ὧν χρήζεις. πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας πάγχρυσον αἴρει παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι· χειρὶ σημαίνει (Δ. Βερν.: αἴρει χειρί.. θανόντι πατρί· σημαίνει) Εὐρ Ἑκ. 527 «ἡ συνθήκη: πλῆρες δὲ δέπας πάγχ. λαβὼν ἐν χεροῖν αἴρει ὁ Ἀχ. παῖς, χοὰς τῷ θανόντι πατρί. Ὅπως οἱ πίνοντες ὑψοῦσι τὸ ποτήριον, προπίνοντες καὶ λαλοῦντες πρὶν πίωσιν, οὕτω ποιεῖ καὶ ὁ Νεοπτόλεμος αἴρων τὸ ποτήριον Διὰ τοῦτο καὶ τὸ χοὰς τῷ θανόντι κατὰ παράθεσιν εἰς τὸ δέπας κείμενον = ἐπὶ χοαῖς τῷ θανόντι, ἃς καὶ μετ' ὀλίγον χέει» Δ. Βερν. πλήρει γὰρ ὄγκῳ γαστρὸς αὔξεται Κύπρις Ἀπ. ἀδέσπ.186 ἅμα τῷ ὄγκῳ τῆς γαστρὸς πλήρει ὄντι (πεπληρωμενῳ) συναύξεται Κύπρις. Τὸ αὐτὸ νόημα καὶ ἐν Ἀπ. Εὐρ. 895. Ὅθεν ὀρθῶς εἰκάζεται, ὅτι καὶ ἐκεῖνο εἶνε τοῦ Εὐριπίδου.

πληρόω: ἡ δὲ ἐς Ἡλίου πόλιν ἀπὸ θαλάσσης πληροῖ ἐς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Ἡρ. 2. 7 ἡ δὲ εἰς Ἡλ. πόλιν ἀπὸ θαλ. ὁδὸς πληροῖ τὰ στάδια ταῦτα μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τούτου. ἴσον ἅπασι βακχίου μέτρημα πληρώσαντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 954, ἴδ. μέτρημα. φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον, μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι Αἰσχ. Ἑπτ. 450 οἱ δὲ φιμοὶ συρίζουσι κατὰ βαρβαρικὸν τρόπον, ἐν ᾧ πληροῦνται διὰ θορυβωδῶν φυσημάτων τῶν μυκτήρων. τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσῄει χειρὸς (προσείει χεῖρας Margoliouth) οὐ πληρουμένῳ Ἀγ. 807 εἰς δὲ τὸ ἐναντίον ἀγγεῖον (δηλ. τὸν ἀπολύοντα κάδον) προσήρχετο ἐλπὶς ψήφων (δηλ. ὁ κάδος ἐπερίμενε ψήφους), ἀλλὰ δὲν ἐγέμιζε ἀπὸ χέρια (φέροντα ψῆφον) πέντε τριήρεις παρ' αὐτοῦ πληρώσας Δημ. 45, 85 ἐξ ἑαυτοῦ, ἰδίᾳ δαπάνῃ, ἐξοπλίσας. ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι Αἰσχ. Ἀγ. 325, ἴδε διαδοχή. πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 306κυρ. ἐν βραχεῖ χρόνῳ πληρωθέντες (τ. ἔ. συμπληρωθέντος τοῦ

ἀριθμοῦ ἡμῶν) ἐγενόμεθα πολλοί. εἰ ἄρα τὸ πληροῦσθαι τῶν φύσει προσηκόντων ἡδύ ἐστι, τὸ τῷ ὄντι (= ὄντως) καὶ τῶν ὄντων πληρούμενον μᾶλλον ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως χαίρειν ἂν ποιοῖ ἡδονῇ ἀληθεῖ Πλ. Πολ. 585D εἰ τὸ πληρ. τῶν φύσει προσηκ. ἐστὶν ἡδύ, τὸ πληρούμενον μᾶλλον ὄντως καὶ τῶν ὄντων, ποιοῖ ἂν χαίρειν ἡδονῇ ἀληθεῖ μᾶλλον ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως. θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε Σοφ. Φιλ. 324 «εἴθε γένοιτό μοι ὠργισμένῳ ὅρμησις κατ' αὐτῶν καὶ τὴν δύναμιν ἐνδείξασθαι» Σχ. Ὁ Brunck διώρθ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι εἴθε νὰ δυνηθῶ ποτε νὰ κορέσω τὴν ὀργήν μου διὰ τῆς χειρός μου· καὶ τὴν διόρθωσιν ταύτην ἀποδέχονται οἱ πλεῖστοι. Καὶ ὅμως ἡ γρ. ἡ παραδεδομένη φαίνεται ὀρθή: ἄμποτε νὰ ἐμπορέσω (κυρ. νὰ ἐμπορέσῃ ἡ καρδιά μου), τ. ἔ. ἄχ, νὰ ἐμποροῦσα νὰ χορτάσω μιὰ φορὰ τὸ χέρι μου.

πλήρωμα τό: τῶν φίλων πλήρωμ' ἀθροίσας Εὐρ. Ἴων. 664, ἴδ. βούθυτος. τὸ παρὸν ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν Μήδ. 203 ἡ παροῦσα (τοῖς βροτοῖς) ἀφθονία τῆς δαιτὸς παρέχει ἀφ' ἑαυτῆς τέρψιν τοῖς βροτοῖς. Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων πλήρωμα Τρῳ. 824 ἔχεις ἔργον τὴν πλήρωσιν τῶν κυλίκων τοῦ Διὸς (εἶσαι οἰνοχόος). τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται Ἀρφ. Σφ. 660 τὸ ἐκ τούτων ὁλικὸν ποσὸν ἀναβαίνει κατὰ προσέγγισιν εἰς δισχίλια τάλαντα. ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν ἀφθόνου πληρώματος Εὐρ. Ὀρ. 1642 ἵν' ἀφαιρῶσιν ἀπὸ τῆς γῆς πᾶν τὸ ὑβριστικὸν (τοὺς ὑβριστὰς ἐκ) τοῦ ὑπερπλεονάζοντος πληθυσμοῦ τῶν θνητῶν. εἴ γ' οἱ τεχνῖται πάντες δημόσιοι ἔσονται καὶ μὴ πλήρωμά τι παρέξονται τῆς πόλεως Ἀριστ. 1267b 15 ἐπειδὴ οἱ τεχν. πάντες θὰ εἶνε δημόσιοι (ὑπάλληλοι, ξένοι ἢ δοῦλοι) καὶ δὲν θὰ ἀποτελῶσι συμπλήρωμά τι (συμπληρωματικόν τι μέρος) τῆς πόλεως· πρβ. Πλ. Πολ. 371 E.

πλησιάζω: οἵοις θηρίοις ἐπλησίαζε τοῖς ἀνθρώποις τούτοις Δημ. 35, 8 (ἴδ. οἷος) = οἷα θηρία ἦσαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, οἷς ἐπλησίαζε.

πλησίον: σῶσόν νυν αὐτὸν μηδ' ἔρα τῶν (ἢ τοῦ) πλησίον Εὐρ. Ἑκ. 996 σῶσον οὖν αὐτὸν (τὸν χρυσὸν) μηδ' ἔρα «τῶν (πραγμάτων) τοῦ πλησίον». Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐκδοχαὶ αὗται καὶ αἱ παρόμοιαι εἶνε δύσκολοι, ὁ Δ. Βερν. διώρ. τοῦ τῶν πέλας (ὃ ἴδε).

πλησίστιος 2: μέλπουσιν ἐγκύκλιοι πλησιστίοισι πνοαῖς Εὐρ. Ἰ. Τ. 429, ἴδ. μέλπω.

πλησμονή ἡ: εἰς πλησμονὴν θηρώμενοι Εὐρ. Τρῳ. 1211 μέχρι κόρου ἐπιδιώκοντες αὐτά.

πλήσσω, πλήττω (ῥ. πλακ-, πληκ-, καὶ κατ' ἀσθενεστέραν ἐκφορὰν πλαγ-, πληγ-, πρβ. plâga, plango). Ἐνεστ. καὶ παρατ. ὡς ἁπλ. μτγν., ἀνθ' ὧν Ἀττ. τύπτω, παίω, ἀλλ' ἐκ γάρ με πλήσσουσι σ 231. ἐκπλήττω, ἐπιπλήττω δόκιμα Ἀττ. πλήξω σπάν. καὶ ποιητ. Αἰσχύλ. Ἀπ. 275, ἀνθ' οὗ Ἀττ. πεζ. παίσω, δόκιμον πεζ. ἐκ-, κατα-. Ἀόρ. ἔπληξα μτγν. πεζ., ἀνθ' οὗ Ἀττ. πεζ. ἐπάταξα, ἔπαισα· ἀλλ' ἐξ-, ἐπ-, κατ-έπληξα δόκιμα Ἀττ. (ἐπ. ἀείποτε πλῆξα, Δωρ. πλᾶξα Θεόκρ. 22, 124). Ὑπ. πλήξω Ἡρ. 3, 78. πλήξειε Εὐρ. Ἰ. Α. 1579. Πρκ. πέπληγα, ὑπ. πεπλήγῃ, (ἔχω κτυπήσῃ), Ἀρφ. Ὄρν. 1350. -γώς Β 264 κἀλλ., -γέναι Ξεν. Ἀν. 6, 1, 5 (παρὰ μτγν. ἔχει καὶ παθ. σημ.). κατεπεπλήγεσαν Λουκ. Μισθ. συν. 13, 2. Ἀππ. Ἰβηρ. 23. πεπλήγοντες Καλλιμ. εἰς Δί. 53 ἐπὶ σημ. ἐνεστ. Παρομοίως καὶ τὰ Ὁμ. ἐπέπληγον, πέπληγον, πεπληγέμεν ἔχουσι σημ. παρατ. (ἐνεστ.). Μέσ. πλήσσομαι πλήττω ἐμαυτὸν (ὑπὸ λύπης) (ἐκπλήγνυσθαι Θουκ. 4, 125). πλήξομαι μτγν. ἐπληξάμην Ἡρ. 3, 14 καὶ μτγν. (πλήξατο Ὁμ. Ὕμν. 5, 245. -άμενος Π 125). κατ- μτγν. -επ. πεπλήγετο (ὡς παρατ. τοῦ πέπληγα) Μ 162. ν 198. -γοντο Σ 31. 51. Παθ. πλήσσομαι, ἀνθ' οὗ Ἀττ. τύπτομαι (ἀλλὰ δόκιμον Ἀττ. ἐκπλήττομαι), πέπληγμαι (Δωρ. -αγμαι Αἰσχ. Ἑπτ. 879 χορ.). ἐπλήχθην μτγν. (ἀλλὰ σπαν. ὡς Πλουτ. 901D). ἐκπληχθεῖσα Εὐρ. Τρ. 183. Ἀόρ. β' ἐπλήγην (Δωρ. πλαγείς Ἀπ. Ἐπιγ. 159 Ahr. Θεόκρ. 22, 105. 198. Καλλιμ. εἰς Δήμ. 40). ἀλλ' ἐν συνθ. ἐξεπλάγην, κατ- (ἀλλὰ κατεπλήγην Γ 31. πρβ. ἐκ. . . πλήγη φρένας Ν 394. Π 403. ἔκπληγεν = ἐξεπλήγησαν Σ 225. ἐκπληγέντες Ὁμ. Ὕμν. 7, 50). πληγήσομαι, ἀλλὰ ἐκπλἄγήσομαι, πεπλήξομαι, πληκτέον Ἡσύχ. κατα-. πρβ. πατάσσω. Παρασχηματ. πλάζω (ἀ) Αἰολ. Ἡρῳδ. II 14. 378. 929. ἐπιπλάζοντ' Ἀπ. Σαπφ. 17. Τὴν σημ. ταύτην ἔχει κατὰ Blass καὶ τὸ ἐν Φ 269 πλάζ' (πλᾶξ' Lobeck. πρβ. προσέπλαζε λ 583. πρόσπλαζον Μ 285. Ἄλλως ὁ Nauck). πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν θ 264 πλήττοντες διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος ἐχόρευον (ἔσυρον) τὸν θεῖον χορόν. κονίσαλον ἐς οὐρανὸν ἐπέπληγον πόδες ἵππων Ε 504 οἱ πόδες τῶν ἵππων πλήττοντες τὸ ἔδαφος ὕψωνον τὸν κονιορτὸν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ. ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν Π 728 νὰ κτυπᾷ τοὺς ἵππους καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃ εἰς τὸν πόλεμον. παίσαντές τε καὶ πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι Σοφ. Ἀντ. 171, ἴδ. αὐτόχειρ. ὁ πληγεὶς δ' εἴσω δὴ τιτρώσκεται Ἀπ. Μενάν. 541, ἴδ. τιτρώσκω. Κύπριος χαρακτὴρ ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων Αἰσχ. Ἱκ. 288 Κύπριος χαρακτὴρ ἐν γυναικείοις τύποις ὅμοιος πρὸς τὸν ὑμέτερον εἶνε ἐντετυπωμένος ὑπὸ ἀρρένων τεκτόνων (χαρακτῶν). πέπληγμαι. . δυσαλγεῖ τύχᾳ Ἀγ. 1163, ἴδ. δυσαλγής. στρατὸν τοσοῦτον πέπληγμαι Πέρ. 1017 «κόπτομαι καὶ θρηνῶ τοσοῦτον στρατὸν ὀλέσας» Σχ. ἀπεστέρημαι τοσοῦτον στρατὸν Wecklein. διανταίαν λέγεις δώμασι καὶ σώμασι πεπληγμένους Ἑπτ. 878, ἴδ. διανταῖος. ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον πλη-

γεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα Εὐρ. Ὀρ. 497 ὅπου πάντως ἀντὶ τῆς ὑπὲρ ἔκειτο ἀρχῆθεν ἡ πρόθ. ὑπό, ἐν τῷ τύπῳ ὑπαί (ἴδ. Weckl.).

πλίγμα (πλίσσομαι) τό: «πλίγμα: βῆμα ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες (Cobet: παραβάντες) τοῖς σκέλεσι κατέχωσι (κατατρέχωσι Heinsius)» Ἡσύχιος. Τοῦτο λανθάνει καὶ ἐν ἑτέρῳ χωρίῳ τοῦ Ἡσυχίου ἐφθαρμένῳ: «καταπληγκμήσει: τὸ βῆμα καταπλῆγμα λέγουσι. Τὸ οὖν καταθῆσαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων οὕτως φασὶ κατακρατηθεῖ». Ὅπου ὁ Cobet διώρθ. «καταπλιγήσει: κατακρατηθήσει· τὸ βῆμα γὰρ πλίγμα λέγουσι. Τὸ οὖν καταπαλαῖσαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατεχόντων οὕτως φασίν». Ἀλλ' ὅτι δὲν εἶνε εὔστοχος ἡ διόρθ. τοῦ ἐπιφανοῦς κριτικοῦ, δεικνύουσι πολλά τινα· α') τὸ καταπληγμ(α) ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ἐφθαρμένῃ γλώσσῃ καὶ ἐν τῇ ἐφεξῆς ἑρμηνείᾳ· β') ἑρμηνεύων τὸ πλίγμα ὁ Ἡσύχιος μεταχειρίζεται τὰς αὐτὰς λέξεις, ἃς καὶ ἐν τῇ ἐφθαρμένῃ γλώσσῃ. Πάντως λοιπὸν θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῷ διορθουμένῳ χωρίῳ τοῦ Ἡσυχίου ἡ λέξις αὕτη. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων τὸ ἐπιφερόμενον οὖν («τὸ οὖν καταθῆσαι») δὲν ἔχει καλῶς οὔτε πρὸς τὰ ἡγούμενα οὔτε πρὸς τὰ ἐφεξῆς, ἐν οἷς ἐπαναλαμβάνονται σχεδὸν ὅσα καὶ ἐν τῷ πλίγμα.Κατὰ ταῦτα ἴσ. διορθωτέον ὧδε: «κατὰ πλίγμα κείσῃ: τὸ βῆμα ⟨γὰρ πλίγμα καὶ τὸ κατὰ βῆμα⟩ κατὰ πλίγμα λέγουσι. Τὸ οὖν κατὰ ⟨πλίγμα κατα⟩θήσῃ (=κείσῃ, κατακείσῃ) μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων οὕτως φασίν: κατακρατηθήσῃ». Τὴν διόρθ.τοῦ Cobet κατεχόντων δὲν ἐπιδοκιμάζω, διότι ἐν τῇ πάλῃ οἱ περιβαίνοντες δὲν ἔχουσι τοὺς πόδας ἀκινήτους, ἀλλὰ τοὺς διευθετοῦσιν ἑκάστοτε οὕτως, ὥστε ἐμποδίζουσι τοὺς πόδας τοῦ ἀντιπάλου νὰ λαμβάνωσι θέσιν ἐπιβλαβῆ ἑαυτοῖς (περιβαίνουσι)· τρόπον τινὰ λοιπὸν ὁ περιβὰς κατατρέχει διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν τοὺς πόδας τοῦ ἀντιπάλου. Τοῦτο δύνανται νὰ μαρτυρήσωσι πάντες οἱ ἰδόντες παλαιστὰς κυλιομένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

πλίνθους ἐπιτιθείς Ἀρφ. Βάτρ. 621 ἐπὶ βασάνου· ἑρμηνεύουσι: πλίνθους βαρείας ἢ θερμάς. Προτιμῶ τὸ δεύτερον.

πλίσσω βαδίζω ἀνοίγων τὰ σκέλη, ἀδρασκελῶ. Τὸ ἐνεργ. ἀποκατεστάθη ἐκ διορθώσεως ἐν Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Ἄρτ. 243: ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλίσσωσιν (πλήσσωσιν τὰ χ/φα) ὁμαρτῇ αἱ δὲ ὀξύφωνοι σύριγγες ὑπήχησαν (ἐξέβαλον) ἦχον λεπτόν, ἵνα ὁμοῦ πᾶσαι (αἱ Ἀμαζονίδες) κινῶσι τοὺς πόδας (ἐν τῷ χορεύειν). καὶ παρ' Ἡσυχίῳ «πλίξαντα. .διαβάντα». Ἐν δὲ Ἀντων. Λιβεράλ. κεφ. 31: ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον ἢ πλεῖστον ἐπέδωκαν εἰς κάλλος τὸ ἢ πλεῖστον δὲν πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς ἔπλισσον ἢ ἐπλίσσοντο μετὰ τοῦ Jacobs, ἀλλὰ νὰ ἐξαλειφθῇ, διότι οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ διάφορος γραφὴ τοῦ πᾶν ὅσον (ἴσως ἐξ ἄλλου χ/φου εἰλημμένη)· ὀρθῶς δὲ ἔγρ. ἐντὸς ἀγκυλῶν ὁ Westermann. Τὸ δὲ νόημα εἶνε: πάντα τὰ τῶν νυμφῶν βήματα ἐν τῷ χορῷ ἐπέδωκαν εἰς κάλλος. Τὸ παλαιότατον πρδγμ. εἶνε τὸ τοῦ Ὁμήρου (ἴδ.κατ.). Ἀλλὰ σύνθετον διαπλίσσω μτγν. διαπεπλιχός Ἱπποκρ.8, 346.ἀμφιπλίσσειν Πολυδ.2, 172 (πρβ. ἀμφιπλίξ ἐν Ἀπ. Σοφ. 539). εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι ξ 318 καλῶς ἤνοιγον τοὺς πόδας ἐν τῷ πορεύεσθαι, «καλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβαινον». «Τὸ δὲ πλίσσοντο λέξις μέν ἐστιν Ἰωνική, κατὰ δὲ τοὺς πλείονας Δωρική· δηλοῖ δὲ τὸ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος· ὅθεν καὶ πλίξ τὸ βῆμα, τὸ δ' αὐτὸ καὶ πλίγμα, καὶ πλίξας ὁ βηματίσας, καὶ περιπεπλιγμένον τὸ περιβεβηκός, καὶ ἀπεπλίξατο τὸ ἀπέβη παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν Ἀχαρνεῦσι (217).Καὶ Ἱπποκράτης δέ, φασί, πλίγμα λέγει τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα· ὅθεν διαπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας» Εὐστάθ. 1564, 48. Ἕτερον χωρίον τοῦ Εὐστ. ἴδε ἐν τῷ πλιχάς. Παθ. διαπεπλιγμένος (=διαβεβηκώς) ἐν Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 58 καὶ συχν. παρ' Ἱπποκρ. ὡς καὶ τὸ ἐκπεπλιγμένος. Ὁμοίως ἐκπεπλίχθω (Ἱπποκρ. 9, 54) καὶ περιπεπλιγμένος Πολυδ. 2, 173. τὰ θυγάτρια περὶ τὴν λεκάνην ἅπαντα περιπεπλιγμένα Ἀπ. Στράττιδ. 63 «τ. ἔ. διηχότα (περιηχότα Kock. Μᾶλλον: διηλλαχότα) τὰ σκέλη» Πολυδ. τὼ πόδε ἐναλλὰξ ἔχοντα, ὡς λέγει καὶ Ἀρφ. Νεφ. 983. πρβ. «περιπεπλίχθαι διηλλαχέναι τὰ σκέλη ἀσχημόνως» Ἡσύχ. περιεπλιγμένα Ἐπιγρ. Ἀττ. πρβ. περιπλίγδην, περιπλίξ. Ἴσως δὲ καὶ παρὰ Θεοκρ. 18, 8 προτιμητέα ἡ γρ. ποσσὶ περιπλίκτοις (=περιπεπλιγμέναι, ἀντὶ τοῦ περιπλέκτοις). Καὶ παθ. μέλλ. καταπλιγήσομαι (καταπλιγήσῃ Ἀπ. Ἀρφ. 198, ὃ ἴδε). ἀπεπλίξατο Ἀρφ. Ἀχ. 217 «ἀπεσείσατο, ἀπέφυγεν» Σχ.

πλιχάς -άδος ἡ, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῶν αἰδοίων τοῦ σώματος μέρος· «ἅπαν τὸ μεταξὺ τῶν βουβόνων ἑκατέρου σκέλους» Γαληνός Καὶ ἐν τῷ πληθ. πλιχάδες. Συχνὸν Ἱπποκρ. καὶ Γαληνῷ. Τὸ δὲ πλίχος ἐν Εὐσταθ. 319, 19: «πλίσσοντο διέβαινον· πλίχος γὰρ τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα δέρμα, ὃ δεῖται διαβαινόντων· πλίσσεσθαι γὰρ τὸ βάδην διαβαίνειν, καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν» ἴσως εἶνε παρεφθαρμένον ἐκ τοῦ πλιχάς. Ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου δεῖται, (ὅπερ διορθοῦσιν εἰς τείνεται) γρ. δίεται, τ. ἔ. ὑγραίνεται (πρβ. Εὐστάθ. 1312, 8: «ῥῆμα δίω, ἀφ' οὗπερ οὐ μόνον τὸ διαίνω. . ἀλλὰ καὶ δίημι»· ἀδιάφορον νῦν ἂν τὰ ὑπὸ Εὐσταθίου λεγόμενα εἶνε ὀρθὰ ἢ ἐσφαλμένα). Ὑπάρχει δὲ καὶ ὑποκοριστικὸν πλιχάδιον ὅπερ λανθάνει ἐν τῷ τοῦ Ἐρωτιανοῦ (σελ. 109,12): «πιχέδεον: τὸν ταῦρον, οἱ δὲ τὸ περίνεον, Βακχεῖος δὲ διάβασίν τινα».

πλόϊμος ? ὀρθοτέρα γραφὴ παρὰ τὸ πλέω, πρβ. πόμπιμος (πέμπω), τρόφιμος (τρέφω), μόνιμος (μένω) κλ. Τὸ πλώϊμος ἐκ τοῦ Ἰων. πλώω· ἄπεχέ μ', ἀχί μοι κατὰ πλόϊμον Ἕλλαν εὐπαγῆ στέγην ἔδειμε τῆλε τηλεοπόρον ἐμὸς δεσπότης Τιμοθ. Πέρσ. 125 «πόρρω μ' ἄπεχε τούτων (ἐκεῖ δέ με κατάθες), ὅπου ὁ δεσπότης μου κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον εὖ κατεσκευασμένον (μᾶλλον: εὖ πεπηγός, εὔπηκτον, στερεὸν) στέγασμα ᾠκοδόμησεν, μακρὰν πορεῦον μετ' ἀσφαλείας (ὥστε τελεῖν τὴν πορείαν)» Wilamow., ὡς πλημμελῶς ἀπέδωκε τὸ τῆλε τηλεοπόρον εἰς τὸ στέγην, δέον εἰς τὸ πλόϊμον Ἕλλαν· ὁ γὰρ Ἑλλήσποντος ὁ πλόϊμος «τῆλε ἂν πορεύοι» τοὺς πλέοντας, ὥστε τελεῖν τὴν πορείαν, οὐ μὰ Δί' ἡ εὐπαγὴς στέγη (πόθεν καὶ πῶς;). Ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ ἐφεξῆς: οὐ γὰρ ἂν Τμῶλον.. λιπὼν ἦλθον Ἕλλαν ἀπέρξων μόνον οὐ φωνὴν ἀφίησιν, ὅτι ὁ Ἑλλήσποντός ἐστιν ὁ «τῆλε τηλεοπόρος», οὐχ ἡ στέγη ἡ εὐπαγής. νεώτατα καὶ ἤδη πλοϊμωτέρων ὄντων Θουκ. 1, 7 ἐν χρόνοις νεωτάτοις καὶ ὅτε ὁ πλοῦς (ἡ κατὰ θάλασσαν συγκοινωνία) ἦτο εὐκολώτερος, ἡ κατὰ θάλασσαν ἀσφάλεια μεγαλιτέρα. Ὁ Steup μετὰ τοῦ Krüger συνδέει τὸ νεώτατα πρὸς τὸ κατ. ἔχουσαι, παρατηρῶν ὅτι ἡ σύνδεσις αὕτη εἶνε ὀρθοτέρα, διότι τὸ περιουσίας.. ἔχουσαι εἶνε ἐπακολούθημα τοῦ πλοϊμωτέρων ὄντων καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐν κεφ. 8, 2 παρατηρήσεως (ἴδ. κατ. τὸ χωρίον). Ἀλλὰ τὸ περιουσίας... ἔχουσαι, καὶ ἂν μετὰ τῶν ἑπομένων συνταχθῇ, δὲν παύει νὰ εἶνε μὲν ἐπακολούθημα τοῦ πλοϊμωτέρων ὄντων, νὰ ἔχῃ δὲ ὡς ἐπακολούθημα τὸ ἐπ' αὐτοῖς τοῖς αἰγ. τείχεσιν ἐκτίζοντο. Πρὸς δὲ τὸ δεύτερον παρατηρῶ, ὅτι οὐδαμῶς παράδοξος πρέπει νὰ ὑπολαμβάνηται ἡ συνήθης σύνδεσις, διότι ἀφ' οὗ ἐπὶ Μίνωος ἡ κατὰ θάλ. συγκοινωνία διηυκολύνθη, ἕπεται ὅτι ἐν νεωτέροις χρόνοις ἔτι μᾶλλον θὰ ἐξησφαλίσθη. Ὁμοίως πλοϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλους Αὐτ. 8 ηὐκολύνθη πλειότερον ἡ διὰ θαλάσσης συγκοινωνία.

πλόος, συνηρ. πλοῦς, ὁ: ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν Σοφ. Αἴ. 1045 διὰ τὸν ὁποῖον δὰ ἐπεχειρήσαμεν (παρεσκευάσαμεν) τοῦτον τὸν πλοῦν. ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν; Πίνδ. Π. 11, 39 «ἢ ἄνεμός με τοῦ πλοῦ παρέσφηλεν;» Σχ. πλῷ χρησάμενος Θουκ. 3, 3 = εὐπλοίᾳ. Πασίγνωστον δὲ ὅτι τὸ πλοῦς σημ. εὔπλοιαν, οὔριον ἄνεμον, καὶ ἀλλ. ὡς Θουκ. 1,137. Εὐρ. Ἑκ. 899. Ἰ. Α. 92. Ξεν. Ἀν. 6, 1, 33. Ἀντιφ. 5, 24. Ἀριστείδ. Α' τόμ. σ. 512 καὶ Πλουτ. Λουκ. κεφ. 3. Παραδιώρθωσε λοιπὸν ὁ Κόντος τὸ Πλουτ. Καμιλ. κεφ. 4 πλῷ τε χρησάμενος καὶ τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ τυχόντες, παρεμβαλὼν πρὸ τοῦ χρησάμενοι τὸ χρηστῷ, τ. ἔ. πλῷ τε χρηστῷ χρησάμενοι κέ., ἅπερ καὶ ἄλλως ὅλως ἀνελλήνιστα. καλὸν μὲν τὸ ξύμπαντα γιγνώσκειν τῷ σώφρονι, δεύτερος δ' εἶναι πλοῦς δοκεῖ μὴ λανθάνειν αὐτὸν αὑτόν Πλ. Φιλ. 19 C λαμπρὸν μὲν εἶνε διὰ τὸν φρόνιμον νὰ γνωρίζῃ ὅλα, ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ καλλίτερον φαίνεται ὅτι εἶνε νὰ μὴ ἀπατᾷ αὐτὸς ἑαυτὸν (περὶ τοῦ τί δύναται νὰ πράξῃ). δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅταν ἀποτύχῃ τις εἰς τὸν πρῶτον πλοῦν καὶ πρέπῃ νὰ δοκιμάσῃ δεύτερον· «δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅταν ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλέῃ» Εὐστάθιος: τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι ἐπίδειξιν ποιήσωμαι; Φαίδ. 99 D ἐπιθυμεῖς νά σοι ἐπιδείξω πῶς ἐπεχείρησα (ἐνησχολήθην εἰς) τὸ δεύτερον ταξίδι διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῆς αἰτίας; διὰ ταῦτα δὴ τοῖς περὶ ὁτουοῦν νόμους καὶ συγγράμματα τιθεμένοις δεύτερος πλοῦς τὸ παρὰ ταῦτα μηθ' ἕνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτ' ἐᾶν δρᾶν μηδ' ὁτιοῦν Πολιτικ. 300 Β δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι περὶ οἱουδήποτε πράγματος δίδουν νόμους καὶ παραγγέλματα, τὸ δεύτερον μετὰ ταῦτα πρᾶγμα τὸ καλλίτερον, ποῦ ἔχουν νὰ κάμουν, εἶνε νὰ μὴ ἀφίνουν κανένα νὰ πράττῃ ὁ τιδήποτε ἐναντίον τούτων. ἐνθυμούμενοι ὅσον πλοῦν ἐκ τῆς σφετέρας ἀπεστέλλοντο Θουκ. 6, 30 συλλογιζόμενοι εἰς πόσον μακρυνὸν ἐκ τῆς πατρίδος των ταξίδιον ἀπεστέλλοντο (ἀπήρχοντο). Τὸ ὅσον πλοῦν εἶνε αἰτ. τοῦ μέτρου. Ἐν δὲ τῷ Ἀπ. Ἀρφ. 142 ἀπέπλεις τεόν (ἐνν. πλοῦν) ἐπὶ τὸν νυμφίον κέ. ἔγρ. ὁ Bergk ἀποπλευστέ' οὖν ἐπὶ τὸν νυμφίον, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον, ἃ λέγει, ὡς εἰκάζεται, ἡ νέα μνηστὴ τοῦ γέροντος ἐκείνου, ὅστις εἶχεν ἐκδιώξῃ τὴν προτέραν σύζυγον (ἴδ Ἀπ. 132). μέσσου ὅ γ' ἐκ νώτου βαιὸν πλόον αἰὲν ὀκέλλει Νικ. Θηρ. 295 ἐκ τοῦ μέσου νώτου βραχεῖαν προάγει τὴν πορείαν.

πλουτέω: οἱ καθ' ὑμῶν πεπλουτηκότες Δημ. 17, 11 ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν πλουτήσῃ, ἵνα ἐνεργῶσιν ἐναντίον ὑμῶν. τὸ πλουτεῖν σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον Πινδ. Π. 2, 56 «τὸ εὐπορεῖν σοφίας σὺν εὐτυχίᾳ ἄριστον» Σχ. τὸ πλουτεῖν σοφίας ἅμα καὶ εὐδαιμονίας ἄριστον. Κατ' ἄλλους τύχα πότμου εἶνε ὄλβος, ἀλλ' ἐνταῦθα μᾶλλον = πότμος εὐδαίμων Ὀ. 2, 20.

πλουτίζω κατὰ τμῆσιν: σὺν δὲ πλουτίζειν (ταῦτα) ἐμὲ (εἰκὸς) Αἰσχ. Ἀγ. 591 «μεταδιδόναι μοι τῆς χαρᾶς» Τρικλίνιος. Μᾶλλον: συγχρόνως δὲ νὰ μὲ κάμνωσι (ταῦτα) πλούσιον καὶ εὐτυχῆ. ἄλλην τιν' ἄτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε 1267 αἱ γενόμεναι ἑρμηνεῖαι δὲν εἶνε ἐπαρκεῖς: ποιεῖτε πλουσίαν ἄλλην τινά, τὴν ἄτην, ἐν ᾧ ἐμὲ ἀπολείπετε καὶ πλουτίζετε τὴν πραγματικὴν ἄτην (Schneidewin)· πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 30. Ἀλλὰ τί σημαίνουσι ταῦτα; Ἄλλοι: περικοσμεῖτε ἄλλην τινὰ μὲ τὴν ἄτην σας (ἥτις σᾶς παρακολουθεῖ). Ἀλλὰ πῶς δικαιολογεῖται ἡ σύνταξις; Ὅθεν ἡ διόρθ. ἄτης, καὶ ἄλλαι πολλαί. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἐνταῦθα λανθάνει τὸ ἀστήν, τ. ἔ. ἄφετε ἐμὲ τὴν ξένην, ἥτις δι' ὑμῶν πλου-

τίζομαι, καὶ δότε τὰ πλούτη σας εἰς ἄλλην τινὰ ἀστήν. Τὸ πικρὸν τοῦτο παράπονον τῆς ἀτυχοῦς Κασάνδρας ἐπεξηγεῖται καὶ διὰ τῶν ἐφεξῆς: καλουμένη δὲ φοιτὰς ὥς ἀγύρτρια πτωχὸς τάλαινα λιμοθνὴς ἠνεσχόμην, ὧν τὸ νόημα εἶνε: ἐν ᾧ ἐγὼ ἡ τάλαινα ἀπέθνησκον τῆς πείνης, ἀπεκαλούμην ὡς μία ἀγύρτρια περιφερομένη τῆδε κἀκεῖσε πρὸς χρηματισμόν, μιὰ παληοζητιάνα. Πρβ. καὶ στ 1194 (ψευδόμαντις θυροκόπος) καὶ ἀγύρτρια. τούτοις γὰρ πλουτιζόμενος ὑπὸ σοῦ καὶ μᾶλλον αἰσθάνομαι οἷς πενέστερος γίγνομαι Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 27 διὰ τούτων πλουτιζ. ὑπὸ σοῦ καὶ περισσότερον αἰσθάνομαι, κατὰ τί γίνομαι πτωχότερος.

πλουτογαθής Δωρ. 2 πλουτογηθής, τῷ πλούτῳ χαίρων. Αἰσχ. Χο. 796, ἴδ. μυχός.

πλοῦτος ὁ: οὐδέ σ' ὀΐω ἐνθάδ', ἄτιμος ἐών, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν Α 171 οὐδὲ διανοοῦμαι (ἔχω κατὰ νοῦν), ἐν ᾧ εἶμαι ἐνταῦθα ἄμοιρος πάσης τιμῆς, νὰ συσσωρεύω (κυρ. ν' ἀντλῶ) χάριν σοῦ (= σ' = σοι) περιουσίαν καὶ πλοῦτον (περισσὸν πλοῦτον). πλούτῳ ἔργου μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα Θουκ. 2, 40 μεταχειριζόμεθα τὸν πλοῦτον μᾶλλον ὡς εὐκαιρίαν πρὸς ἔργον τι ἢ πρὸς κομπορρημοσύνην. πλούτῳ ἀρετὰν κατεργάσασθαι 'Απ. Εὐρ. 960, ἴδ. τείνω. πλούτῳ γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι Εὐρ. Ἑλ. 69, ἴδ. προσεικάζω. δεινός γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα καὶ πρὸς τὰ βατά 'Απ. Σοφ. 85, ἴδ. ἄβατος. οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν 'Απ. Σοφ. 511, ἴδ. νέμω.

πλουτόχθων -ονος ὁ, ἡ: γόνος ⟨δὲ γᾶς προσέθ. Herm.⟩ πλουτόχθων ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν τίοι Αἰσχ. Εὐμ. 947 ἡ πλουσία ἐκ τῆς γῆς πρόσοδος τῶν ἀργυρείων (ὁ ἐκ γῆς πλουτίζων καρπὸς) τιμάτω (ἂς ἀποδίδῃ μεγάλην ἀξίαν εἰς) τὸ τῇ ἀγαθῇ τύχῃ ὀφειλόμενον δῶρον τῶν θεῶν. 'Αλλ' ἴσως ἐνν. μᾶλλον: οἱ δὲ αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς 'Αττικῆς οἱ ἐκ τῆς χθονὸς τὸν πλοῦτον ἀρυόμενοι τιμάτωσαν τὴν ἑρμ. τῶν θεῶν δωρεάν.

πλύνω (ῥ. πλυ-, ἴδ. πλέω), μέλλ. πλυνῶ (-έω ξ 31). ἔπλῡνα (πλῦναν ξ 93). περι- Πλουτ. 69C ἐκπλύνειε 'Αρφ. Πλ. 1062. πλύνας 'Απ. 'Αλέξιδ. 133. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 11, 9. περι- Δημ. 54, 9. Μέσ. πλύνω τι ἐμαυτοῦ, πλυνοῦμαι, πλυνάμενος Π. Δ., ἐκπλυνάμενος Ἡρ. 4, 73. παθ. ἐπλύθην Ἱπποκρ. 8, 42. κατ- Θεοφρ. Αἰ. Φ. 4, 8, 4. Πλουτ. Σωκρ. Δαιμ. κεφ. 5. Μέλλ. συντελ. πλυνθήσομαι Ἡσύχ. (-υθ. Meineke, 'Απ. Κωμ. 4, 647). πέπλυμαι 'Απ. Σωσιπάτ. 1. Ἱπποκρ. 2, 520. 6, 544 πεπλύσθαι Θεόκρ. 1, 150. κατα- Αἰσχίν. 3, 178. Μέλλ. ἐνεστ. ἐκπλυνοῦμαι 'Αρφ. Πλ. 1064. πλυτός Ἱπποκρ., -τέος 'Απ. 'Αλέξιδ. 186. Μετὰ τοῦ ν πλυντήρια. ἀλλήλους πλυνοῦμεν Δημ. 39, 11 θὰ περιυβρίσωμεν ἀλλήλους· πρβ. «πλυμένα καὶ ἄπλυτα». λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας ἑαυτοὺς τὰ ἀπόρρητα 58, 40 καὶ ἐξυβρίζοντας ἀλλήλους τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγορευομένας ὕβρεις (ὡς προδότης, ῥίψασπις, πατραλοίας)· πρβ. Δημ. 18, 123 κακῶς τἀπόρρητα λέγωμεν ἀλλήλους κακολογῶμεν ἀλλήλους τὰς ἀπηγορευμένας κακολογίας. οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά 'Αρφ. 'Απ. 200 ἐξονειδίζων (ἐξυβρίζων) αὐτὸν δι' ὅλων τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα ἠξεύρω δι' αὐτόν. Σημειωτέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ τὸν τάριχον τουτ. ἐνν. οὐτιδανὸν ἄνθρωπον. Οἱ τάριχοι ἦσαν ἐκ τῶν εὐτελεστάτων τροφῶν· πρβ. 'Αθην. 121 C «πάντας δὲ χρὴ τοὺς ταρίχους πλύνειν, ἄχρι οὗ τὸ ὕδωρ ἄνοσμον γένηται» πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς 'Απ. Διοκλ. 2 θὰ σᾶς λούσῃ μὲ τὰ ἔσχατα τῶν κακῶν. Περὶ τοῦ τὰ κακὰ τῶν κακῶν πρβ. 'Απ. Φερεκράτ. 108 τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο τὰ καλὰ τῶν καλῶν (τ. ἔ. τὰ κάλλιστα) ἰδεῖν. Αἰσχ. Πέρσ. 683. Σοφ. Ο. Κ. 1238. Ο. Τ. 465 κἀλλ.

πλώϊμος (πλώω), πλόϊμος (πλέω) 2, ἥτις γραφὴ προτιμητέα. ζεύξαντες τὰς παλαιάς ὥστε πλωΐμους εἶναι Θουκ. 1, 29 ἴδ. ζεύγνυμι. Περὶ τῶν ἄλλων χωρίων ἴδ. πλόϊμος.

πνεῦμα τό: συθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν Αἰσχ. Ἑπτ. 970 ἐλθὼν δὲ (κυρ. κινηθεὶς) ἀπώλεσε τὴν ζωήν του. δέξαιθ' ἱκέτην τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίῳ πνεύματι χώρας Ἱκ. 27 δέξαιθ' ἱκέτην τὸν γυναικεῖον ὅμιλον δι' εὐμενοῦς (πρὸς τὰς γυναῖκας) διαθέσεως τῆς χώρας (ἐμπνέων εἰς τὴν χώραν εὐμενῆ διάθεσιν): «αἰδῶ ἐπιπνεύσας τοῖς ἡμᾶς δεχομένοις 'Αργείοις» Σχ. πνεῦμα ταὐτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει Σοφ. Ο. Κ. 612 ἡ αὐτὴ φιλικὴ διάθεσις οὐδέποτε διατηρεῖται οὔτε μεταξὺ φίλων ἀνδρῶν οὔτε μεταξὺ πόλεων. τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1317 «τί ἄνεμος ἐφύσηξε καὶ ἐπῆρε τέτοιον ἀέρα τὸ κεφάλι της;» (Δ. Βερν.). πνεῦμα δ' ἠρεθισμένον δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν Εὐρ. Μήδ. 1119 τὸ ἆσθμα (= πνεῦμα ἠρεθ.) δεικνύει, ὅτι θ' ἀναγγείλῃ νέον τι κακόν. Καὶ ἁπλῶς: πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν Ἱκ. 554 φοβούμενος μὴ τὸν ἐγκαταλίπῃ (κυρ. νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ) ὁ οὔριος ἄνεμος τῆς τύχης. πνεῦμ' ἄθροισον Φοίν. 851, ἴδ. ἀθροίζω. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ μοῦσαν Αὐτ 794 σοῦ ψάλλουν (κυρ. ψάλλεσαι) ᾠδὴν κατὰ τοὺς ἤχους τοῦ αὐλοῦ («ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ» Σχ.). γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω 'Απ. Σωσικράτ. 1, ἴδ. ἄνω. τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω 'Απ. Μενάνδρ. 23 «ἐν δυσπνοίᾳ συσχεθείς» ('Αθην. 549 Β). ὅταν θεοῦ σοι πνεῦμα μεταβαλὸν τύχῃ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 216 ὅταν ἐκ θεοῦ σοι μεταβολὴ ἐπέλθῃ: ὅταν μεταβληθῇ ἡ πρὸς σὲ εὔνοια τοῦ θεοῦ. ἀδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι Βά. 128 μὲ τὸ ἡδύφωνον πνεῦμα (πνοὴν) τῶν Φρ. αὐ-

λῶν. Ὅπου σημειωτέον τὸ μονοκατάληκτον τοῦ ἐπιθέτου· ἴδ. σύντονος.

πνεύμων -ονος (πνέω) ὁ. Μτφ. ἐπὶ τῶν σπλάγχνων· διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο Σοφ. Τρ. 778, ἴδε διώδυνος. πλεύμονος ἀρτηρίας ῥοφεῖ Αὐτ. 1054, ἴδ. ἀρτηρία.

πνέω (ἀρχῆθεν πνέϜω, ῥ. πνυ-), πνείω Γ 8 κἀλλ. Ἡσ. Ἀσπ. 24. Τυρταί. 10, 24 (πνέον Πινδ Π. 4, 225 = ἔπνεον, τ.ἔ. πνεῦν). πνευσοῦμαι Ἀρφ. Βατρ. 1221 καὶ μτγν. καὶ ἐμπνεύσομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 555. ἐκ- Ἡρ. Μ. 886 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Elmsley). παρα- Ἱπποκρ. 8, 284. (πνεύσω μτγν. συμπνευσόντων Δημ. 18, 168 πλημμελῶς ἀντὶ τοῦ -σάντων). ἔπνευσα Εὐρ. Ἀνδρ. 327. Ἱπποκρ. 5, 100. ἐν- Ρ 456. ἀν- Σοφ. Αἴ. 274. Πλ. Τίμ. 91 Β. ἐπ- [Πλ.] Ἀξίοχ 371 C. ὑπ. πνεύσω Εὐρ. Ἰ. Α. 761. πνεύσειε Ἀπ. Ἀλέξιδ. 46. ἐκπνεῦσαι Θουκ. 2, 84. πνεύσας Ἡσ Ἔργ. 506. Αἰσχ. Χο. 1067. Σοφ. Ἀπ. 62. Ἱπποκρ. 5, 100. πνεῦσαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1324. ἐμ- Πλ. Συμπ. 179Β. συμ- Νόμ. 708D. ἀνα- Εὐθύδ. 276C. ἐπιπέπνευκα Πλ. Φαῖδρ. 262D. ἐκ- Εὐρ. Φοίν. 1151. ἀνα- μτγν. Παθ. διεπνεύσθην, ἐπ-, εἰσ-. διαπνευσθήσομαι μτγν. ἐμπέπνευσμαι μτγν. Ἰουστῖν. Μάρτ. 36 Β. (-πέπνευμαι Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 4, 1381). ἄπνευστος ε 456. Ἐκ τῆς ῥ. πνυ- (πρβ. πινύσκω) ἀόρ. β' προστ. ἄμπνῠε χ 222 (κατ' ἄλλους τινὰς ἐνεστώς), ἀνθ' οὗ ὁ Cobet ἔγρ ἄμπνυο, εἰς τὸ ἄμπνυτο ἀνάγων αὐτό. ἄμπνυεν Κ. Σμυρν. 9, 470 καὶ μετὰ τοῦ ῠ ἐν τῇ ἄρσει, ἀνθ' οὗ ὀρθῶς ἔγρ. ἄμπνειεν ὁ Köchly, διότι εἶνε παρατ. Ἄλλως ἐν ἄλλοις χωρίοις. Ἐπὶ ὁμοίας σημ. τὸ παθ. ἀμπνύνθη Ε 697. Ξ 436. -υνθῆναι Θεόκρ. 25, 263, καὶ ἄμπνῡτο Λ 359 κἀλλ. Παθ. πρκ. πέπνῡμαι εἰμὶ συνετὸς (πρβ. πινυτός, πινύσκω, ἐπ. πέπνυσαι Ω 377. προστ. πέπνῠσο Θέογν. 29 (πέπνῠο Bergk). πεπνῦσθαι Ψ 440 (Πλ. Πολ. 386D καθ' Ὅμ.), πεπνῡμένος Γ 203 κἀλλ. Ἡσ. Ἔργ. 781 (καὶ Πλουτ. Νουμ. 4, 2 τὰ θεῖα πεπνυμένος τῶν θείων εἰδήμων. Παρὰ Πολυβ. 6. 47, 9. 53, 10 = πνέων). Ὑπερσ. πέπνῡσο ἧς συνετός ψ 210. πνυθείης Νικ. Ἀλ. 13 = γνοίης. οἷον πνεῖς ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας Ἀρφ. Εἰρ. 525 τί ὡραία μυρωδιὰ ποῦ βγάζεις, τί γλυκειά, μέσα 'ς τὴν καρδιά μου κατεβαίνει! Φρυγίων αὐλῶν Ὀλύμπου καλάμοις μιμήματα πνέων Εὐρ. Ἰ. Α. 576 φυσῶν (παίζων) εἰς τοὺς καλάμους (σύριγγα) ἀπομιμήσεις τῶν Φρ. αὐλημάτων τοῦ Ὀλ. ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν Θεόκρ. 29, 19, ἴδ. ὑπερηνορέω. οὐδὲ πνεῖν ἐῶ Εὐρ. Κύκ. 625 καὶ νὰ ἀναπνέετε σᾶς ἀπαγορεύω: «τσιμουδιὰ νὰ μὴ βγάλετε». ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρός Δημ. 25, 57 ὅτε εἶχε μεγίστην δύναμιν παρ' ὑμῖν· ὅτε ἦτο μέγας καὶ πολὺς παρ' ὑμῖν (σημ. δὲ ὅτι οἱ ἐπαιρόμενοι φυσῶσι· ὅθεν μέγα φυσᾶν). ὑφέσθαι (ὃ ἴδε) μοι δοκεῖ· τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολύ Ἀρφ. Βάτρ. 1221 φαίνεταί μοι καλὸν νὰ τὰ μαζεύσῃς (νὰ κατεβάσῃς τὰ πανιά)· διότι τὸ ληκύθιον τοῦτο θὰ φυσήσῃ δυνατὰ (κατά τινας μετὰ τῆς παρασημασίας: θὰ βγάλῃ δυνατὴ μυρωδιά), τ. ἔ. πράγματα παρέξει σοι. κενεὰ πνεύσαις Πινδ Ὀ. 10, 93 μάταια μοχθήσας, μάτην ζήσας, μοχθήσας. ἄλλοτ' ἄλλα πνέων Ν. 3, 42 ἄλλοτε ἐπὶ ἄλλα σπεύδων, ἄλλων ἐφιέμενος. ὑπὲρ σακέων πνείοντες Ἡσ. Ἀσπ. 24 «οὐ κρύπτοντες τὴν ὄψιν ἀλλ' ἄντικρυς μαχόμενοι» Σχ. πνέοντες ὑπεράνω τῶν ἀσπίδων, μάχεσθαι ἐπιθυμοῦντες, φιλοπόλεμοι. σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων ἔπνει Αἰσχ. Ἑπτ. 53, ἴδ. φλέγω. κεραυνοῦ οἶστρος ὠδῖνας πνέων Εὐρ Ἡρ. Μ. 862, ἴδ. ὠδίς. τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσσομέναν χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόους αὔρας Εὐρ. Μήδ. 838 = κλῄζουσί τε τὴν Κύπριν πνεῦσαι μετρίας ἀνέμων ἡδυπνόους αὔρας κατὰ (τὴν) ἀπὸ τοῦ καλλ. Κηφισοῦ ῥοὰς ἀφυσσομένην (=ἀρυομένην) χώραν τῶν Ἐρεχθειδῶν (Δ.Βερν.). ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων Ἀρφ Ὄρν. 1121 «οὕτω συντόνως τρέχει ὡσεὶ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος· ὁ δὲ Δίδυμος παρὰ τὸ Πινδάρου (Ν. 1, 1) ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ» Σχ. κυρ. οὑτοσί τις τρέχει πνέων πνεῦμα, οἷον πνέουσιν οἱ παρὰ τὸν Ἀλφειὸν σταδιοδρομοῦντες. ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον Εὐρ. Ἰ.Τ. 288, ἴδ. ἐπεμβάλλω. ὁρῶ μένος πνέουσαν Σοφ. Ἠλ. 610 βλέπω τὴν παῖδα μένεα πνέουσαν. Αἱ λέξεις αὗται τοῦ χοροῦ ἀναφ. κατὰ τὴν γνώμην μου μᾶλλον εἰς τὴν Ἠλέκτραν ἢ εἰς τὴν Κλυταιμνήστραν, διότι ἡ εἰς τὴν Κλυτ. ἀναφορὰ θὰ ἦτο προσβλητική πως. Ἀληθῶς δὲ ὁ λόγος τῆς Ἠλέκτρας ἤρχισε μὲν μετριοπαθῶς, ἀλλὰ κατέληξεν εἰς μομφὰς καὶ δὴ εἰς ὕβρεις προφανεῖς. ἦν παλαιστὴς κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν Αἰσχ. Ἀγ. 1205 ἐμπνέων εἰς ἐμὲ πολλὴν (κυρ. ἰσχυρῶς) ἀγάπην. ἄσπονδον Ἄρη φίλοις πνέουσαν Αὐτ. 1234 ἐμπνέουσαν ἄσπονδον πόλεμον εἰς τοὺς οἰκείους. ὀλέθριον πνέουσ' ἐπ' (Schütz : ἐν) ἐχθροῖς κότον Χο. 951 πνέουσα ὀλεθρίαν ὀργὴν (ἐξ ὀργῆς πν. ὄλεθρ.) ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ἐχθρῶν ὕπερ φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον . . τριχὸς νοσφίσασ' ἀπροβούλως πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ Αὐτ. 613 χάριν τῶν ἐχθρῶν ἐθυσίασεν ἀγαπητὸν ἄνδρα στερήσασα αὐτὸν ἐκ προμελέτης τῆς ἀθανάτου τριχὸς ἡ ἀναιδεστάτη, ἐν ᾧ (μέσα) εἰς τὸν ὕπνον του ἀνέπνεεν ἡσύχως ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος Ἀργείων ὀρέων ποτὲ κληδὼν ἐν πολιαῖσι μένει φάμαις εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον πνέοντ' ἀγρῶν ταμίαν, χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι Εὐρ. Ἠλ. 699 «ἡ συνθήκη: κληδὼν μένει ἐν πολιαῖς (= παλαιαῖς) φήμαις, Πᾶνά ποτε τὸν ἀγρῶν ταμίαν (φύλακα καὶ προστάτην), πνέοντα μοῦσαν ἡδύθροον (=μέλος γλυκύφωνον) ἐν εὐαρμόστοις κα-

λάμοις (ποιητ. περίφρ. τοῦ σύριγγι), ὑποκάτωθεν ἀταλᾶς (ἁπαλῆς) μητρός, τῶν Ἀργείων ὀρέων χρυσῆν ἄρνα καλλιπλ. ἀπαγαγεῖν (=πορεῦσαι)» Δ. Βερν περὶ δ' ἐμῷ κάρα πληγεῖσ' (ἡ οὐράνη) ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη, χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί Ἀπ. Αἰσχύλ. 180 (ῥιφθεῖσα δὲ καὶ) κτυπήσασα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὑπέστη ναυαγίαν συντριβομένη εἰς τεμάχια, ἀποπνέουσά μοι ὀσμὴν διάφορον τῆς τῶν μυρηρῶν ἀγγείων. πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Σοφ. Ἀντ. 1146, ἴδ χορηγός. οὗτος ἤδη καικίας ἢ συκοφαντίας πνεῖ Ἀρφ. Ἱππ. 437 κυρ. τώρα πλέον φυσᾷ (ὡς) καικίας (ἄνεμος βορειανατολικός) ἢ συκοφαντικός. Τὸ συκοφαντίας (ὀνομ.) ἐνν. ἄνεμος ἔπλασεν ὁ κωμικὸς κατὰ τὸ καικίας, περὶ οὗ καὶ ὁ παροιμιώδης στίχος «κακὰ ἕλκων ἐφ' αὑτὸν ὡς ὁ καικίας νέφος (νέφη)» τ. ἔ. ἐπισπώμενος ἑαυτῷ κακά, ὡς ὁ καικίας τὰ νέφη (πρβ. καὶ Πλουτ. 88 E), διότι, ὅταν πνέῃ ὁ ἄνεμος οὗτος, ὁ οὐρανὸς σκεπάζεται μὲ νέφη, ὥστε προσελκύει πρὸς ἑαυτὸν τὰ νέφη. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο προετιμήθη ἐνταῦθα ὁ ἄνεμος οὗτος. Πρὸς τὸ πεπλασμένον ὄνομα συκοφαντίας δύναταί τις νὰ παραβάλῃ τὸ ὀρνιθίας Ἀρφ. Ἀχ. 877. ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος Καλλ. Ἐπιγρ. 9, 3 ᾧ δ' ἂν σὺ μὴ εὐμενὴς ἐπιπνεύσῃς: ᾧ δ' ἂν σὺ μὴ εὔνοιαν παράσχῃς. ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Σοφ. Τρ. 1160 ὑπὸ μηδενὸς τῶν ζώντων ἀποθανεῖν (καὶ Σχ.). Ὁ Erfurdt διώρθ. τῶν ἐμπνεόντων ἀντὶ τοῦ πρὸς τῶν πν., διότι τὸ ἐμπνεῖν εἶνε ἐν χρήσει παρὰ Τραγ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ζῆν, καὶ διὰ τὴν διπλῆν πρόθ. (πρός... ὕπο). Ὁ Weckl.: πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς χρῆναι θανεῖν. Τὸ πρὸς (=πατρὸς) φαίνεται ἐκ διττογραφίας προϊόν.

πνίγω (τὸ ι ἴδ. Ἀπ. Ἀντιφάν. 118, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ξ τὸ ι συστελλόμενον βραχύνεται). ἀποπνίξω Ἀπ. Πλ. 198. Ἀντιφάν. 171. Λουκ. Χάρ. 23 καὶ ἀποπνίξομαι λίαν μτγν. Εὐνάπ. σ. 24 Boiss. (Δωρ. πνιξεῖσθε Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 155) ἔπνιξα, πνίξαι Ἀπολλόδ. 2, 5, 1. ἀπέπνιξα Ἡρ. 3, 150 καὶ δόκιμον Ἀττ. Παθ. ἐπνίγην Βατραχ. 148. πνιγείς Σωτάδ. ἐν Ἀνθ Στοβ. 98, 9, 14. ἀπεπνίγην Πλ. Γοργ. 512 A. ἀπεπνίγη Ἀπ. Φερεκρ. 159 (μτγν. -ίχθην). πνῑγήσομαι Γαλην 2, 72. ἀλλ' ἀποπνῑγήσομαι Ἀρφ. Νεφ. 1504. Ἱπποκρ. 7, 126. Λουκ. Ἐν. Δι. 6, 3. πέπνιγμαι Ἀπ. Μεταγέν. 6. Ἀρφ. Σφ. 511. ἀποπεπνίξεσθαι Εὐνάπ. β. Σοφ. σ. 38. πνίγω, ἀποπνίγω, στραγγαλίζω. Ἐπὶ δὲ παρασκευῆς φαγητῶν: χρίω τὸ ἀγγεῖον, ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχηται ἀὴρ (πρβ. τὸ σημερινὸν στουφφάδο, καπαμᾶς κττ.), ἀλλὰ νὰ βράζῃ μὲ τὸ ζουμί του. ἥδιον ἂν δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πεπνιγμένον Ἀρφ. Σφ. 511 καλλίτερα θὰ εἶχα νὰ φάγω (νὰ πνίξω) μόνος μου μίαν μικρὰν δίκην «καμωμένην καπαμᾶ» ἐντὸς μικροῦ ἀγγείου, δηλ. νὰ πορισθῶ μόνος μου τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη.

πνοή, ἐπ. καὶ Ἰων. πνοιή, Δωρ. πνοιά, πνοά: καί τό γ' Ἀθήνη πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε Υ 439 καὶ τοῦτό γε ἡ Ἀθηνᾶ τῇ πνοῇ ἀπέτρεψεν ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ Σοφ. Ἀντ. 1238, ἴδ φυσιάω. σὺ δέ.. φράξαι πόλισμα πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως Αἰσχ. Ἑπτ. 63 σὺ δ' ἀσφάλισον τὴν πόλιν ἀντιτάσσων δίκην φραγμοῦ ἄνδρας, πρὶν ἂν αἱ τοῦ πολέμου πνοαὶ ἐπισκήψωσι σφοδρῶς. συνθνῄσκουσα δὲ σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς Ἀγ. 810 συναποθνήσκουσα δὲ ἡ σποδὸς ἐκπέμπει (κυρ. πέμπει πρόσω, πρὸς τὰ ἐπάνω) παχεῖαν λιγνὺν ἐκ τῶν πλουσίων καιομένων (κειμηλίων καὶ ἄλλων τιμίων) πραγμάτων. ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς Πρ. 826 θὰ ἔχῃ ζωὴν (θὰ ἐμπορῇ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του, δηλ. θ' ἀποθάνῃ): «λιθοῦται γὰρ αὐτίκα» νέ Σχ. πόσον χρόνον ματρὸς οἴχονται πνοαί; Εὐρ. Ὀρ. 421 ἀπὸ πόσου χρόνου ἀπέθανεν ἡ μήτηρ; δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα, ὅτου πνοαὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι Ἰ. Α. 69 «οὕτινος φίλαι ἀφροδίσιαι πνοαὶ φέροιεν (αὐτήν, ἤτοι τὴν θυγατέρα, ἐνν. ἑλέσθαι αὐτόν), τ. ἔ. οὕτινος ἔρως ἐπιπνεύσας (αὐτὴν) φέροι (ἑλέσθαι)» Δ. Βερν.

πόα, Ἰων. πόη καὶ ποίη, Δωρ. ποία, ἡ: παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδᾶδι μίμνων χειμῶνι πόᾳ τε μηνῶν (Schneidewin: Ἰδαίᾳ μίμνων λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων) ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι (idem: εὐνόμαι) πόνῳ (χρόνῳ) τρυχόμενος Σοφ. Αἰ. 600 πολὺς χρονος εἶνε ἀφ' ὅτου μένων ἐν τῇ Ἰδαίᾳ γῇ (Ἰδηΐς -ίδος) θέρους τε καὶ χειμῶνος ἐπὶ ἀναριθμήτους μῆνας πάντοτε κατακλίνομαι κατατρυχόμενος ὑπὸ τοῦ πόνου. Ἡ γρ. τῶν χ/φων ἐξηγεῖται σχεδὸν μόνον διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ μήλων εἰς μηνῶν καὶ ἄλλων τινῶν ἐπουσιωδῶν, ἀλλὰ μετρικῶς δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸν στ. 614 τῆς ἀντιστροφῆς Διορθ. πλεῖσται, ὧν σχετικῶς καλλιτέρα, καίτοι καὶ αὐτὴ ἀβεβαία, ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα.

ποδαρκέω = ἐπαρκῶ τοῖς ποσί· μόν μτχ. Πινδ. Π. 5, 31: ἀκηράτοις ἁνίαις ποδαρκέων (ποταρκέων Schneider, ἀλλὰ τὸ ποδαρκέω γίνεται κανονικῶς ἐκ τοῦ ποδαρκής) δωδεκάδρομον (δώδεκ' ἀνδρόμων Thiersch: δωδεκαδρόμων) τέμενος ἀφθάρτοις ἡνίαις διατρέξας τὸ στάδιον τῶν 12 δρόμων· ἴδ. τέμενος.

ποδένδῡτος 2 εἰς τοὺς πόδας ἐνδυόμενος (ἐνδεδυμένος), τοὺς πόδας ἐνδύων: νεκροῦ ποδένδυτον δροίτης κατασκήνωμα Αἰσχ. Χο. 996, ἴδ. κατασκήνωμα,

ποδιστήρ -ῆρος ὁ: ποδιστῆρες πέπλοι Αἰσχ. Χο. 998 πέπλοι δεσμεύοντες τοὺς πόδας (πεδικλώνοντες): δεσμευταὶ τῶν ποδῶν.

ποδουχέω κρατῶν τὸν πόδα (τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστίου) διευθύνω τὸ πλοῖον· στρατὸν εὖ ποδουχεῖ (Df: ὑπε-

δώκει, ὁ μετέγρ. εἰς τὸ ὑποδώκει (β' χείρ) Αἰσχ. Πέρ. 659 «ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει» Σχ., καλῶς ἐποδηγέτει, ὡδήγει, ἐκυβέρνα τὸν στρατόν. Πρβ. Πολυδ. 1, 98 «ὁ κυβερνήτης ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, ὁ τῆς νεὼς ἡγεμών, . καὶ κατ' Ἀντιφῶντα ὁ ποδοχῶν» (-ουχῶν DΓ). ἴδε καὶ Ἀ. Β. σ. 297. πρβ. πηδαλιουχῶ, ῥαβδουχῶ κττ.

ποδώκης 2: ποδώκει χαλκεύματι Αἰσχ. Χο. 574, ἴδ. χάλκευμα.

ποθεινός 3: οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων θανὼν ποθεινός, τὰ δὲ γυναικὸς ἀσθενῆ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1005 «οὐ γὰρ (ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα), ἀλλ' ἀνὴρ μὲν θανὼν ἐκτὸς τῶν δόμων, ἐν τῇ ξένῃ, ποθεινός ἐστι τοῖς ἐν δόμοις, τὰ δὲ τῆς γυναικὸς (ποθεινά, ἤ: ποθήματα) ἀσθενῆ» Δ. Βερν. ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά Μήδ. 1221 «ποθεινὴ τοῖς δακρύοις (ἤτοι: τοῖς δακρυχαρέσι καὶ φιλοθρήνοις) συμφορά. Ταῦτα δὲ κατὰ παράθεσιν γενικὴν εἰς τὸ κεῖνται πέλας» Δ. Βερν.

πόθεν, ἐπ. κόθεν: πόθεν ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; Αἰσχ. Χο. 255 πόθεν θὰ ἔχῃς τιμὰς ὁμοίως ἐλευθερίου χειρὸς παρεχομένας σοι διὰ πολυτελῶν θυσιῶν; πόθεν γάρ ἄν ποτ' ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν; Σοφ. Τρ. 708 «ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ» ἤθελε δείξῃ εὔνοιαν πρὸς ἐμέ; πόθεν ἔστ', ὦ πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες; 1010 ἐρωτᾷ ὁ Ἡρακλῆς πόθεν ἐστέ, διότι ξένοι ὄντες (ἴδ. 954) οἱ φέροντες δὲν γνωρίζει πόθεν εἶνε· ἀδικωτάτους (ἀγνωμονεστάτους) δὲ ὀνειδίζει, διότι ἀντὶ τῶν εἰς αὐτοὺς τοσούτων εὐεργεσιῶν οὐδεὶς ἀνθυπουργεῖ αὐτῷ. πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος; Αἰσχ. Ἱκ. 800 εἴθε γένοιτό μοί ποθεν αἰθ. θρ.: εἴθε νὰ ἐμποροῦσα νὰ πάγω ἀπὸ πουθενὰ νὰ καθίσω εἰς τὸν αἰθέρα. τοῦ ποτε τεύξομαι σιτονόμου πόθεν ἐλπίδος; Σοφ. Φιλ. 1090 διπλῆ ἐρώτησις: τίνος (=τοῦ) ποτε (καὶ) πόθεν τεύξομαι σιτονόμου ἐλπίδος;

ποθέρπω Δωρ. ἀντὶ προσέρπω.

ποθέω (πόθος). ἀπρφ. ποθήμεναι μ 110 -έσομαι (-ήσομαι Scheibe) Λυσ. 8, 18. ποθεσόμενος Πλ. Φαίδων 98 Α (Δ. Γ. ὑποθέμενος, καὶ ἄλλαι πολλαί). -ήσω Ξεν. Ἀπ. 3, 11, 3. Οἰκ. 8, 10. ἐπι- Ἡρ. 5, 93. ἐπόθεσα ἐπ. Θεόκρ. 10, 8. Ἡρ. 9, 22 (ἀλλὰ -ησα 3, 36). Ἰσοκρ. 4, 122. 19, 7 (Δ. Γ διὰ τοῦ Η). Δημ. 25, 42 (διὰ τοῦ Η ἡ παράδοσις, διὰ τοῦ Ε ὁ Blass). πεπόθηκα μτγν. Μέσ. ποθοῦμαι σπαν. Σοφ. Τρ. 103 χορ. Παθ. προποθηθείσης Γαλην. 5, 859. πεποθημένος μτγν. ποθητός μτγν. τριπόθητος Βίων 1, 58. ἡ γὰρ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει Ξεν. Οἰκ. 8, 10 αὐτὴ ἡ (κενὴ) χώρα (ἡ κενωθεῖσα θέσις) θὰ ἐπιζητῇ τὸ πρᾶγμά της, τὸ ὁποῖον λείπει. τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων οὐκ ἂν μεθεῖτο Σοφ. Τρ. 196 ἕκαστος ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ καλῶς (τὰ συμβαίνοντα) δὲν δύναται ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ πόθου τούτου, πρὶν κτλ. πρβ. τὸ δεδιός, τὸ μελετῶν, τὸ ἐπιθυμοῦν, τὸ θέλον (ἐν Παραρτήμ.) οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι Θεόκρ. 12, 2 οἱ δὲ ποθοῦντες (οἱ ἐρῶντες) ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι, τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες» Σχ. ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ, ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι Σοφ. Ἠλ. 171 διότι πάντοτε μὲν ἔχει πόθον (κυρ. φησὶ ποθεῖν, ἀλλὰ τὸ ποθεῖ ζωηρότερον, διότι ἡ Ἠλ. μετατίθεται νοερῶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ὀρέστου, οὗ καὶ τὰς λέξεις ἐπαναλαμβάνει), ἐν ᾧ δὲ ποθεῖ, δὲν κρίνει ἄξιον νὰ φανῇ. Παρὰ Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 4: ἵνα ἧττον τὰ οἴκαδε ποθοίη, ἀντὶ τὰ οἴκοι, διότι ἐν τῷ ποθεῖν ἐνυπάρχει ἔννοιά τις κινήσεως. εἰ δ' ἔστι τοῦτο οὕτως ἔχον, ἆρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι ψυχὴν ταὐτὸν ὂν (=ψυχὴν ταὐτὸν οὖσαν); Πλ. Νόμ. 896 Α ἆρά γε ἐπιποθοῦμέν τι (εἰς συμπλήρωσιν, νομίζοντες) ὅτι δὲν ἔχει ἱκανῶς ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε τὸ αὐτὸ κέ; τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα Σοφ. Τρ. 632, ἴδ. ἐκεῖθεν. ποθουμένᾳ φρενὶ πυνθάνομαι . Δηϊάνειραν . οὔποτ' εὐνάζειν (ὁ ἴδε) ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον 103 μὲ τρέμουσαν καρδίαν πληροφοροῦμαι, ὅτι ἡ Δ. οὐδέποτε καθησυχάζει τὸν πόθον τῶν ὀφθαλμῶν της· τὸ ποθουμένα ἑρμηνεύει ὁ Σχ. διὰ τοῦ «ποθούσῃ». Διορθοῦσι πτοουμένα: φόβου πλέᾳ κλ. Καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ πόθον ὑποδεικνύει, ὅτι δὲν προηγήθη ποθουμένᾳ

ποθήκω Δωρ. ἀντὶ προσήκω.

ποθήμεναι, ἴδ. ποθέω.

ποθίζω Δωρ. = προσίζω.

πόθος ὁ: ὃ δ' ἦξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος Εὐρ. Ἴων. 572 ἐφ' ὃ δ' ὀρθῶς ὥρμησας, τοῦτο κἀγὼ ποθῶ. Τὸ ἔχει πόθος συντ. καὶ πρὸς αἰτ. πρᾶγμ., διότι = ποθῶ ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου Ἱππ. 234, ἴδ. στέλλω. οὐδὲ γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς Ὀρ. 189 δὲν ἔχει ὄρεξιν (νὰ φάγῃ). τῆς (γρ. γῆς) ἀπούσης πόθῳ ὄψεως καὶ θεωρίας Θουκ. 6, 24 ἐκ πόθου νὰ ἴδωσι καὶ θεωρήσωσι χώραν ἀπομεμακρυσμένην. ὡς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις Σοφ. Ο. Κ. 1678 οὕτω (βέβηκεν), ὡς βῆναι μάλιστ' ἂν ποθήσειας (εὔξαιο): ὅπως μάλιστα ἤθελες ἐπιθυμήσῃ ν' ἀποθάνῃς. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα 419 προετίμησαν τὴν τυραννίδα (πλέον) τοῦ ἐμοῦ πόθου (πλέον ἢ ἐμὲ ἐπόθησαν)

ποῖ: ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; Αἰσχ. Ἑπτ. 142 ποῖον τέλος ἑτοιμάζει ἀκόμη ὁ θεός; ποῖ Κλυταιμήστρα; Χο. 881 ποῦ ὑπῆγεν ἡ Κλ. ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 74 κυρ. = ποῖ γῆς ἀπελθὼν ἄπεστι; Πρβ. Ἀρφ. Ὄρν. 9 ἀλλ' οὐδὲ ποῖ γῆς ἐσμεν οἶδα=ποῖ ἐλθόντες ἐσμέν. ποῖ δὴ πατεῖς δωμάτων πύλας; Αἰσχ. Χο. 728, ἴδ. πατέω. ποῖ δεῖ χορεύειν, ποῖ (ποῦ Weckl.) καθιστάναι πόδα καὶ κρᾶτα σεῖσαι πολιόν; Εὐρ. Βά. 184 ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγωμεν διὰ νὰ χορεύωμεν, ποῦ νὰ τοποθετήσωμεν τὸν πόδα μας καὶ νὰ σείσωμεν τὴν πολιὰν κεφαλήν μας; Ὁ Weckl. πρβ. Σοφ. Φιλ. 833. Εὐρ. Ἄλκ. 863. οἱ δ' αὐθό-

μαιμοι ποῖ νεανίαι πονεῖν Σοφ. Ο. Κ. 335 τὸ ποῖ ὀρθῶς ἀποκατεστάθη διὰ τοῦ ποῦ, ὡς δεικνύει ἡ ἀπόκρισις (εἴσ' οὗπερ εἰσί), τ. ἔ.: οἱ δὲ αὐθόμ. νεανίαι ποῦ εἰσιν, ἵνα πονῶσιν (ἵνα ὑπὲρ ὑμῶν τὸν πόνον τοῦτον ἀναλάβωσιν); Ὁμοίως Εὐρ. Ὀρ. 1474 τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; Σοφ. Ο. Κ. 476, ἴδ. παύω. Μεταφορικῶς σημ. καὶ χρόνον: πότε, ἕως πότε (κυρ. μέχρι τίνος σημείου), ὡς ἐν Ἀρφ. Λυσ. 526 ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι; ἕως πότε ἔπρεπε νὰ περιμείνωμεν; ποῖ μενεῖς ῥᾴθυμος; Σοφ. Ἠλ. 958 «μέχρι τίνος» Σχ. (Ἄλλοι: εἰς τί ἀποβλέψασα, ὥστε νὰ ἐπεξηγῆται διὰ τῶν ἑξῆς). ποῖ ἀναδυόμεθα; Δημ. 8, 50 ἕως ποῦ (πότε) ὀπισθοχωροῦμεν; ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; Σοφ. Ο. Κ. 227, ἴδ. κατατίθημι. Πρβ. τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν 384, περὶ οὗ ἴδε κατοικτίζω.

ποιῶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον «κάμνω» σχεδὸν καθ' ὅλας τὰς σημασίας· 1) κατασκευάζω τι διὰ τῶν χειρῶν, παράγω, δημιουργῶ, οἰκοδομῶ κττ., συνθέτω ποίημα· ὅθεν ποιῶ τεῖχος Υ 147. ἑκάστῳ δῶμα ποίησεν Ἥφαιστος Α 608 ὅπου ἡ δοτικὴ χαριστική: δι' ἕκαστον τῶν θεῶν. σοὶ βωμὸν ποιήσω (οἰκοδομήσω) Ὕμν. Ἀφρ. 101. ‖ ποιῶ κριθάς, οἶνον κττ. κάμνω κριθάρι, κρασί. πολὺν καὶ σῖτον καὶ οἶνον ποιοῦσι Δημ. 42, 31 κάμνουν πολὺ καὶ σιτάρι καὶ κρασί. Ὁμοίως Ἀρφ. Εἰρ. 1322. Δημ. 42, 29 κἀλλ. ‖ ποιῶ τί τινος (ἔκ τινος) ἢ ἀπό τινος· ποιῶ νηὸν λίθου πωρίνου Ἡρ. 5, 62. ἔρυμα λίθων πεποιημένον Θουκ. 4, 31. 2) ὅταν ἔχει ἔννοιαν δοτικὴν (= πορίζω, παρέχω, προσφέρω), συντ. μὲ αἰτ. τοῦ πράγμ. καὶ δοτ. τοῦ προσ., ὡς τὰ δοτικά· λόγος ἀργύριον τῷ λέγοντι ποιεῖ Δημ. 10, 76 παρέχει. Ἀλκιβιάδῃ ἄδειάν τε καὶ κάθοδον ποιεῖν Θουκ. 8, 76 χορηγεῖν, παρέχειν. μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει ποιοῦσι Ἰσοκ. 7, 54 περιποιοῦσι, παρέχουσι. τὸ δὲ καὶ τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι οὐ ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις; Ξεν. Ἀπ. 3, 10, 8 τὸ ἀπομιμεῖσθαι τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμ. οὐκ ἐμποιεῖ (παρέχει) τινὰ τέρψιν τοῖς θεωμ.; λόγος ἀργύριον τῷ λέγοντι ποιήσων Δημ. 10, 76 περιποιήσων, οἴσων. τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, οὐχ ἵν' εἰς λοιδορίαν ἐμπεσών, ἐμαυτῷ μὲν ἐξ ἴσου λόγον παρ' ὑμῖν ποιήσω, τοῖς δ' ἐμοὶ προσκρούσασιν ἐξ ἀρχῆς καινὴν παράσχω πρόφασιν τοῦ πάλιν τι λαβεῖν παρὰ Φιλίππου Δημ. 6, 32 ὄχι ἵνα παρεκτραπεὶς εἰς ὕβρεις (κατὰ τῶν ἀντιπάλων) εἰς ἐμαυτὸν μὲν περιποιήσω εὐκαιρίαν τοῦ λέγειν παρ' ὑμῖν ἐξ ἴσου πρὸς αὐτοὺς (τοὺς ἀντιπάλους, τ. ἔ. ἐγὼ μὲν μηδὲν ἄλλο κερδήσω ἢ νὰ λάβω τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλήσω ἐνώπιον ὑμῶν, ἣν ἄδειαν ἐπίσης παρέχετε καὶ εἰς τοὺς ἀντιπάλους), εἰς δὲ τοὺς πρὸς ἐμὲ προσκρούσαντας παράσχω νέαν πρόφασιν τοῦ νὰ λάβωσί τι πάλιν παρὰ τοῦ Φ. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖτ' αὐτὰρ σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο β 126 μεγάλην μὲν δόξαν ἑαυτῇ παρασκευάζει, σοὶ δέ γε πόθον πολλῆς οὐσίας (δαπανωμένης). Μτφ. Ζεὺς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα ποίησεν ξ 273 ἐνέβαλεν εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἀκόλουθον (κυρ. ὡς ἑξῆς) σκέψιν. (Ἐν Ν 55 τὸ αὐτὸ νόημα ἐκφράζεται δι' ἀπρφ.) ‖ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία Πλ. Φαίδων 61Β πρῶτον μὲν ἔκαμα ποίημα εἰς τὸν θεόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκεν ἡ παροῦσα θυσία. Καὶ κατ. οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, τούτους ἐποίησα, οἷς πρώτοις ἐνέτυχον: τοὺς μύθους τοὺς Αἰσ., οὓς εἶχον προχείρους καὶ ἠπιστάμην, τούτους ἐποίησα (= ἐνέτεινα εἰς ἔπος, ἴδ. 60D), δῆλον ὅτι τούτους, οἷς πρώτοις ἐνέτυχον. Τὸ οἷς πρ. ἐνέτυχον εἶνε περαιτέρω ἐπεξήγησις. κἀς τὴν πόλιν ἀπελθὼν ποιήσω τοιαδί Ἀρφ. Ὄρν. 949 καὶ ἀπελθὼν θὰ κάμω τοιοῦτον (οἷον τὸ ἑξῆς) ποίημα εἰς τὴν πόλιν. Πρβ. συγχωρεῖς ἄρα τοῦτον δεύτερον τύπον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ; Πλ. Πολ. 383Α παραδέχεσαι λοιπόν, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ δεύτερος τύπος, καθ' ὃν πρέπει καὶ νὰ λέγωμεν περὶ τῶν θεῶν καὶ νὰ παριστάνωμεν αὐτοὺς ὡς μήτε αὐτοὺς ὄντας γόητας (τ. ἔ. ὡς τοιούτους, οἱ ὁποῖοι μήτε αὐτοὶ νὰ εἶνε γόητες) διὰ τοῦ ὅτι μεταβάλλουσιν ἑαυτοὺς μήτε ὅτι παρασύρουσιν ἡμᾶς διὰ ψευδῶν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ; Προσεπάθησα νὰ μεταφράσω συμφώνως πρὸς τὴν ἔκφρασιν τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἀντὶ τοῦ παράγοντας μετεχειρίσθη τὸ παράγειν, παραχθείς, ὡς φαίνεται, ἐκ τοῦ προηγ. λέγειν, ἐξ οὗ καὶ ἐξαρτ. τὸ παράγειν. ‖ Μετὰ προθέσ. ποιεῖν τι ἐπί τινι ἐξαρτᾶν τι ἔκ τινος (ἴδ. πρβγ. κατωτ.). τοὺς ἱππέας ἔξω βελῶν ἐποίησαν τοὺς ἔβαλαν εἰς μέρος, ὅπου δὲν ἔφθαναν τὰ βέλη. τοὺς ἄνδρας ἐς φυλακὴν ἐποιήσαντο Θουκ. 3, 3 τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν. Σαμίους ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποιήσαντο Ἡρ. 9, 106 κατέταξαν, συγκατέλεξαν μεταξὺ τῶν συμμάχων. Περὶ τῶν φράσεων: ἐν ἀδείᾳ, ἐν αἰσχύνῃ, ποιοῦμαί τι κττ. ἴδ. κατωτ. ἐς ὀλίγους μᾶλλον τὰς ἀρχὰς ποιήσομεν Θουκ. 8, 53 = εἰς ὀλίγους μ. τὰς ἀρχὰς (τὰ ἀξιώματα τῆς πόλεως) καταστήσομεν ὑφ' ἑαυτῷ ποιεῖσθαι ὑποτάσσειν. ‖ Μετ' ἀπρφ. θεοί σε ποίησαν ἱκέσθαι ἐς οἶκον Ψ 258 σὲ ἔκαμαν νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸν οἶκόν σου. ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεὶ Ἀρφ. Πλ. 1140 ἐγὼ σὲ ἐσκέπαζα πάντοτε (κυρ. ἔκαμνα νὰ μὴ φαίνεσαι). ὁ Πηνειὸς ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιέει εἶναι Ἡρ. 7, 129 κυρ. τοὺς κάμνει νὰ εἶνε ἀνώνυμοι. Ὁμοίως Ψ 258. Ἀρφ. Πλ. 459 κἀλλ. Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 48. 6, 2, 29. Καὶ μετὰ τοῦ ὥστε καὶ ἀπρφ., (Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 29), μετὰ τοῦ ὅπως καὶ μέλλ. ὁρ., μετὰ τοῦ ὡς ἂν καὶ ὑποτ. ποίεε ὅκως ἐκείνην θεή-

σεαι γυμνήν Ἡρ. 1, 8 κάμε πῶς (κάμε τρόπον) νὰ τὴν ἰδῇς γυμνήν. ποιέειν χρεών ἐστι ὑμέας, ὁκότερα ἂν δὴ τούτων ἕλησθε, ὅκως τὸ κατ' ὑμέας ἔσται ἥ τε Ἰωνίη καὶ ἡ Κύπρος ἐλευθέρη Ἡρ. 5, 109 κυρ. ὅ τι ἐκ τῶν δύο τούτων καὶ ἂν ἐκλέξητε, πρέπει νὰ κάμητε, πῶς (νὰ εὕρητε τρόπον) νὰ ἐλευθερωθῇ, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ὑμῶν, καὶ ἡ Ἰωνία καὶ ἡ Κύπρος ὡς ἂν ἀσφαλέστατά γ' εἰδείην ὁπόσον τὸ στράτευμά ἐστιν, ἐποίουν Ξεν. Κ Π. 6, 3, 18 προσεπάθουν (μὲ κάθε τρόπον) νὰ μάθω ὅσον τὸ δυνατὸν ἀσφαλῶς, πόσον εἶνε τὸ στράτευμα αὐτῶν. ‖ Μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐξ ὧν ἡ μὲν εἶνε ἀντικείμ., ἡ δὲ κατηγορούμ. θεοὶ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι (τινά) Ψ 12 νὰ κάμουν τινὰ ἄφρονα. μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν Σοφ. Ο. Κ 1033 μηδὲ νὰ κάμω τὴν πόλιν ταύτην ἀσθενεστέραν ἑνὸς ἀνδρός. Ὁμοίως Δαρεῖον βασιλέα ἐποίησε. λαοὺς λίθους ποίησε Ω 611 τοὺς ἔκαμε πέτρας. Καὶ παθ. ὁ σὸς νοῦς ἐποιήθη Κύπρις Εὐρ. Τρ. 988, ἴδε νοῦς. Καὶ ἐπὶ πραγμ. δῶρα, τά μοι θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν ν 42 τὰ ὁποῖα εἴθε νά μου τὰ εὐλογήσουν (κυρ. νὰ μὲ ἀξιώσουν νὰ τὰ χαρῶ) οἱ θεοί. Καὶ παθ. τῶν τὰ κέρεα τοῖσι φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται Ἡρ. 4, 192 κατὰ λέξ. ὧν τὰ κέρατα ποιοῦνται (κατεργάζονται, ὥστε εἶναι) οἱ πήχεις τοῖς φοίνιξι (τ. ἔ. τοῖς ἐγχόρδοις ὀργάνοις, οὕτω καλουμένοις, ἢ ὅτι ὑπὸ Φοινίκων εὑρέθη, ἢ ὅτι φοίνικος ἐποιεῖτο). καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς Ἀρφ. Σφ. 697 καὶ μὲ κάμνεις νὰ προσέχω περισσότερον καὶ δὲν ἠξεύρω πῶς μὲ διαθέτεις. ‖ Ὁμοίως συντάσσ. καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ παριστάνειν τινὰ ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον· ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά, τὸν δὲ Μενέλαον μαλθακὸν αἰχμητήν (ἴδ. Φ 587), θυσίαν ποιουμένου καὶ ἑστιῶντος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλαον ἐπὶ τὴν θοίνην (ἴδ. Β 408) χείρω ὄντα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνονος Πλ. Συμπ. 174 Β παραστήσας τὸν Ἀγ. ὡς διαφ. ἀγαθόν... τὸν δὲ Μεν. ὡς μ. αἰχμητήν.., παρέστησεν αὐτὸν ὡς ἐλθόντα (τὸν ἔκαμε νὰ ἔλθῃ, ἤ: τὸν ἄφησε νὰ ἔλθῃ) ἀπρόσκλητον κτλ. Ἀλλὰ πρβ. Ἀθήν. 178 Α. Ἐν τοιαύτῃ ἐννοίᾳ τὸ κατηγορούμ. δύναται νὰ ἐκφράζηται καὶ διὰ μετοχῆς, ὡς ἐνταῦθα. πεποίηκε τὰς μὲν Βοιωτῶν ναῦς εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀνδρῶν, τὰς δὲ Φιλοκτήτου πεντήκοντα Θουκ 1, 10 ἔχει παραστήσει τὰς μὲν τῶν Β. συγκειμένας ἐξ 120 ἀνδρῶν, τὰς δὲ τοῦ Φιλ. ἐκ 50. ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δοκοῦντα εἶναι, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ σκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσιν; Πλ. Πολ. 601 Α ὁ ζωγράφος θὰ παραστήσῃ σκυτοτόμον κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅταν καὶ αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ ἀπὸ σκυτοτομίαν καὶ διὰ τοὺς μὴ ἐννοοῦντας, ἀλλ' ἐκ τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων κρίνοντας. Διὰ τοῦτο ὁ Cobet ἐν Ξεν. Συμπ. 8, 31 Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ πεποίηται. .τιμωρῆσαι ἔγρ. τιμωρήσας· πρβ. Πλ. Γοργ. 525 D ‖ κάμνω εἴς τινα καλὸν ἢ κακόν: εὖ ποιῶ, κακῶς ποιῶ, τινά. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης συντ. καὶ μὲ διπλῆν αἰτ. ὡς ἐποίησε πολλὰ ἀγαθὰ τὴν πόλιν. Ἀλλ' ἐνίοτε εὕρηται ἀντὶ αἰτ. ἡ δοτ., περὶ ἧς ἴδε κατωτ. ‖ καὶ ἀμτβ. ὡς εὖ ἐποίησας ἀναμνήσας με Πλ. Φαίδ. 60 C καλὰ ἔκαμες καὶ μὲ τὸ ἐνθύμισες. εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρός σ' ἐποίησας Εὐρ. Ἰ. Α. 642 καλὰ ἔκαμες καὶ μ' ἔφερες κοντά σου. Ὁμοίως καλῶς ποιῶ, ὧδε ποίησον κττ. εὖ ποιοῦν Δημ. 23, 143 ἴδ. εὖ. ἦ σοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον Ζ 56 βέβαια σοῦ ἔχουν κάμῃ πολὺ ὡραῖα πράγματα 'ς τὸ σπίτι σου. ‖ ἐποίει ἢ ἐποίησεν (ὁ δεῖνα) συνήθης ἐπιγραφὴ ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς τέχνης. Ὁ Λετρόννιος ἐπιμελῶς ἐξετάσας τὴν χρῆσιν ταύτην παρατηρεῖ, ὅτι οἱ ἀρχαιότεροι μετεχειρίζοντο τὸν ἀόριστον, ἀπὸ δὲ τῶν περὶ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον χρόνων ἤρχισαν οἱ τεχνῖται νὰ μεταχειρίζωνται τὸν παρατατικὸν κατὰ προτίμησιν· καὶ ὅτι ὁ μὲν ἀόρ. ἐκφράζει συνείδησίν τινα τελειότητος τοῦ ἔργου, μετριοφροσύνην δὲ ὁ παρατατικός. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ πρᾶγμα καὶ ἄλλως, τοὐλάχιστον διὰ τὸν ἀόριστον, ὅτι ὁ τεχνίτης ἢ ὁ συγγραφεὺς νοερῶς μετατίθεται εἰς τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ ἐξετασθῇ τὸ ἔργον του· πρβ. ἀνέθηκε, ξυνέγραψε, ἱδρύσατο κττ. ‖ Περὶ τοῦ παῖδας ποιοῦμαι ἴδ. παιδοποιῶ. ‖ τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς; Σοφ. Φιλ. 752 ἕνεκα τοῦ ὁποίου τόσον στεναγμὸν «βγάζεις ἀπὸ μέσα σου»; τί οὖν ποιοῦμεν πλέον; οὐδὲν Ἀπ. Φιλήμ. 73, ἴδ. πλείων. ‖ ξυνοίκια ἐξ ἐκείνου τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι Θουκ. 2, 15 ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ἑορτάζουσι δημοσίᾳ δαπάνῃ ἑορτὴν συνοίκια. ‖ Διὰ τοῦ ποιοῦμαι καὶ αἰτ. ἀντιστοίχου οὐσιαστ. περιφράζονται πολλὰ ῥήματα ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον, ὡς ἀναβολήν, βουλήν, εἰρήνην, εἰσαγγελίαν, κατηγορίαν, λόγον, μάθησιν, ὀργήν, πλοῦν, πόλεμον, σπονδάς, σπουδήν, ποιοῦμαι = ἀναβάλλομαι, βουλεύομαι, εἰρηνεύω, εἰσαγγέλλω, κατηγορῶ, λέγω, μανθάνω, ὀργίζομαι, πλέω, πολεμῶ, σπένδομαι, σπουδάζω. Ἀλλὰ τὸ πόλεμον ποιῶ σημ. προξενῶ πόλεμον, γίνομαι αἴτιος πολέμου: λόγον ἐν τῷ δήμῳ παρέσχε, μὴ πόλεμον ἡμῖν ἀντ' εἰρήνης ἐκεῖνος πρὸς Λακεδαιμονίους ποιήσειε Ἰσαῖ. 11, 48 ἔδωκεν ἀφορμὴν συζητήσεως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου, μήπως ἐκεῖνος γίνῃ αἴτιος ἡμῖν πολέμου ἀντὶ εἰρήνης πρὸς τοὺς Λακεδ. ποιῆσαι ἁρπαγήν Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 12 ἐπιτρέψαι διαρπαγήν. Τὸ δὲ ποιοῦμαι ἁρπαγήν = ἁρπάζω. θηρῶ = θήραν ποιοῦμαι, ἀλλὰ θήραν ποιῶ = παρα-

σκευάζω θήραν. Ὁμοίως λόγον ποιῶ = παρέχω, δίδωμι λόγον (Δημ. 6, 32 κἀλλ.). πρβ. Θουκ. 1, 77 παρ' ἡμῖν αὐτοῖς . . ποιήσαντες τὰς κρίσεις ἀφ' οὗ εἰσηγάγομεν τὰς δίκας (ἀφ' οὗ διετάξαμεν νὰ γίνωνται αἱ δίκαι) εἰς τὰ παρ' ἡμῖν δικαστήρια. Ὁμοίως κρίσεις ποιήσαντες 6, 60 ἀφ' οὗ συνέστησαν δικαστήρια πρὸς τοῦτο. Ὁμοίως ἐκκλησίαν ποιεῖν 1, 139 ἐκκλ. συγκαλεῖν. ξενηλασίαν ποιεῖν 1, 144 κελεύειν, θεσπίζειν ξεν. σπονδὰς ποιεῖ (τ. ἔ. παρασκευάζει) ὁ τραπεζοποιός, οἱ δὲ συνδαιτυμόνες σπονδὰς ποιοῦνται τ. ἔ. σπένδουσι. Μτφ. δὲ σπονδὰς ποιεῖ ὁ κατορθῶν, ὅπως γίνῃ ἡ συνθήκη (v Leeuwen ἐν Ἀρφ. Ἀχ. 52). || ἐποίησαν ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν Δημ. 1265, 3 ἔκαμαν νὰ περάσῃ τὸ μεσονύκτιον. || ὅσιον αὐτοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν Πλ. Φαίδων 62 Α, ἴδ. ἁπλοῦς. || τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες ἆθλα ἐποιοῦντο Θουκ. 3, 82,8 ἴδ. ἆθλον. || τωὐτὸ τοῦτο καὶ Εὐβοέας τοὺς ἐν Σικελίᾳ ἐποίησε διακρίνας Ἡρ. 7, 156 αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ εἰς τοὺς ἐν Σικ. Εὐβοεῖς ξεχωρίσας αὐτοὺς (τ ἔ. διακρίνας τοὺς παχέας ἀπὸ τοῦ δήμου). ἀργύριον τωὐτὸ τοῦτο ἐποίεε 4,166 αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔκαμε εἰς τὸν ἄργυρον. Καθ' ὅλου δὲ εἶνε γνωστόν, ὅτι τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα λέγειν ἢ ποιεῖν κακόν τι ἢ ἀγαθὸν συντ. πρὸς διπλῆν αἰτ. ἴδ. ἀνωτ. Ἐνίοτε δ' εὕρηται καὶ ἡ δοτ. τοῦ προσ. ἀντὶ τῆς αἰτ., ἀλλὰ συνήθως λανθάνει ἔννοιά τις περιποιητικὴ ἢ ἀντιπεριποιητική, ὡς λέγουσι. Ξ 289. Εὐρ. Ὀρ. 748. Ξεν. Κ. Π. 1,6, 42. Ἀν. 4,2,23. Δημ. 42, 21. ταῦτα καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω Πλ. Ἀπολ. 30 Α σχεδόν: καὶ διὰ νεώτερον καὶ διὰ πρεσβύτερον. οὐκ ἂν ἔχοιμεν ὅ τι ποιοῖμέν σοι Χαρμίδ. 157 C «τί νὰ κάμωμεν μὲ σένα». οὐδὲν πώποτε τουτοισὶ πεποίηκας Δημ. 42, 21 ποτὲ μέχρι τῆς σήμερον δὲν ἔκαμες τίποτε δι' αὐτούς, εὐχάριστον εἰς αὐτούς. ταῦτα καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω Πλ. Ἀπ. 30Α ταῦτα θὰ κάμνω καὶ μὲ (ἢ διὰ) νεώτερον καὶ πρεσβύτερον. τί σοι ποιήσωσιν οἱ μάρτυρες; Δημ. 29, 37 τί νὰ σου κάμουν οἱ μάρτυρες; Καὶ παθ. ἐν Σοφ. Ο.Τ. 1373, περὶ οὗ ἴδε ἀγχόνη, ἴδ. κκὶ κατ. || παραινῶ μὴ ποιεῖν τὴν τῶν ἀναλίσκειν ἐθελόντων φιλοτιμίαν ἐπὶ τῇ τῶν λεγόντων πλεονεξίᾳ Δημ. 51, 22 νὰ μὴ ἐξαρτᾶτε τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἀναλ. ἐθελόντων ἐκ τῆς πλεονεξίας τῶν λεγόντων καλὸν μήτε τοὺς νόμους μήθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ἐπὶ τοῖς λέγουσι ποιεῖν 58, 61 τακτικὸν εἶνε μήτε τοὺς νόμους μήτε ὑμᾶς αὐτοὺς νὰ ἐξαρτᾶτε ἐκ τῶν λεγόντων, νὰ παραδίδητε εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν λεγόντων. ἥν γε (ξυμμαχίαν) οὐκ ἐπὶ τοῖς φίλοις ἐποιήσασθε Θουκ. 6, 79 ἀλλὰ ταύτην βεβαίως δὲν ἐκάματε ἐναντίον τῶν φίλων (ὅπως τοὺς φίλους βλάπτητε). || ὁ νόμος τοῖς ἀδελφοῖς πεποίηκε τὴν κληρονομίαν Ἰσαῖ. 11, 1 = ἀποδέδωκεν, ἐπιδικάζει. || οὕτως αὐτὸ ποιήσει Φαίδ. 117 Β οὕτω θὰ ἐνεργήσῃ μόνον του (οἴκοθεν). || ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους Θουκ. 2, 8 ἔκλινε μᾶλλον ὑπὲρ τῶν Λακ. ἐπὶ πολὺ ἐποίει τῆς δόξης ἐν τῷ τότε τοῖς μὲν . . εἶναι τὰ πεζὰ κρατίστοις 4, 12 ἡ ἐπικρατοῦσα φήμη κατὰ τὸν τότε χρόνον ἦτο διὰ μὲν τοὺς Λακεδ. ὅτι ἦσαν κράτιστοι διὰ τὰ πεζὰ (τὸν κατὰ ξηρὰν πόλεμον). || ταὐτὸν ἤδη ἐποίει αὐτοῖς νικᾶν τε μαχομένοις διὰ παντὸς καὶ μηδὲ μάχεσθαι 7, 6 «τὸ ἴδιον τοὺς ἔκαμνε», ἦτο ἀδιάφορον εἰς αὐτούς, καὶ νὰ νικῶσι μαχόμενοι διὰ παντὸς καὶ μηδὲ νὰ μάχωνται || ἐξήγαγεν ἔξω (= προήγαγε) τὴν αἱμασιὰν (ἴδ.), ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω Δημ. 55, 22 διὰ νὰ βάλῃ μέσα τὰ δένδρα τοῦ δρόμου. || Τὸ μέσ. σημ. καὶ φροντίζω νὰ γίνῃ τι δι' ἄλλου πρὸς ὠφέλειάν μου· πρὸ τοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν ποιησαμέναισι δακτύλιον («σφραγίδιον παραπλήσιον, ᾧ ἐσφράγιζεν ὁ ἀνήρ» Σχ.) τριωβόλου Ἀρφ. Θεσμ. 424 πρωτίτερα μὲν λοιπὸν ἠμπορούσαμεν τοὐλάχιστον νὰ ἀνοίξωμεν κρυφὰ τὴν θύραν μὲ δακτυλίδι, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδίδαμεν τρεῖς ὀβολούς. ε 255. Ἡσ. Ἔργ. 503. Ἀρφ. Εἰρ. 69. 288. Ἡρ. 1, 50. 2, 86 κτλ. μᾶλλον τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι Θουκ 1, 8 προσπαθοῦντες νὰ ἐπαυξήσωσι τὰς περιουσίας των. || Κάμνω τινὰ φίλον μου, ξένον κττ. Ἑλληνιστὶ ἐκφράζεται διὰ τοῦ μέσου (ὄχι τοῦ ἐνεργητικοῦ) ποιεῖσθαι, ὡς Ξεν. Ἀν. 5, 5, 12. 5, 6, 3. 5, 5, 22. Ἐν δὲ Ἡρ. 7, 29 ξεῖνόν τέ σε ποιεῦμαι ἐμόν ὁ Cobet ἐξαλείφει τὸ ἐμὸν ὡς περιττόν. ποιοῦμαί τινα παῖδα Ι 495, ὁ δὲ Ἡρόδ. εἶπε, κατά τινα πλεονασμόν, θετὸν παῖδα ποιέεσθαι Ἡρ. 6, 57. Ἀλλὰ καὶ ἄν[ευ] τοῦ υἱὸν (παῖδα): ζῶν καὶ εὖ φρονῶν ἐποιήσατο Ἰσαῖ. 7, 1 ζῶν καὶ καλῶς ἔχων τὰς φρένας υἱοθέτησε. τὸν ἐμὲ ποιησάμενον 7, 5 τὸν υἱοθετήσαντα ἐμέ. ἐπειδὴ οὐκ ἦσαν αὐτῷ παῖδες ἄρρενες, ποιεῖται Λεωκράτη Δημ. 41, 3 υἱοθετεῖ τὸν Λ. Καὶ παθ. εἴ τις καὶ ἄλλος ἐποιήθη ὑπό τινος Ἰσαῖ. 2, 1 υἱοθετήθη. || κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοῦμαί τι· μηδ' ἃ μὴ ἔθιγες ποιοῦ σεαυτῆς Σοφ. Ἀντ. 547 μηδὲ ὅσα δὲν ἤγγισες, κάμνε τα ἰδικά σου. || Ἔν τισι φράσεσι τὸ μέσ ποιοῦμαι = ἡγοῦμαι· ὡς ὁρέουσα τοὺς γονέας συμφορὴν τὸ εἶδος αὐτῆς ποιευμένους Ἡρ. 6, 61 ὁρῶσα ὅτι οἱ γονεῖς ἡγοῦντο συμφορὰν τὴν (δυσειδῆ) μορφὴν αὐτῆς. καὶ μή, θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τοὺς θεοὺς μοίραις ποιεῖσθε μηδαμῶς Σοφ. Ο. Κ. 278, ἴδ. μοῖρα. ὁ μὲν δὴ ἁλιεὺς μέγα ποιεύμενος ταῦτα ἤιε ἐς τὰ οἰκία Ἡρ. 3, 42 περὶ πολλοῦ ποιούμενος ταῦτα. μέγα ποιεῦμαι ἀξιεύμενος θυγατρὸς τῆς σῆς 9, 111 περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, ὅτι ἀξιοῦμαι. Ἀλλ' ἐν 1, 119 μεγάλα ποιησάμενος, ὅπερ ἴσως μεταγρ. μετὰ τοῦ Cobet εἰς μέγα ποιησάμενος. γέλωτα δή με ποιοῦν-

ται κόροι Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 458 μὲ περιγελῶσι, μὲ ἐμπαίζουσι. Παρ' Ἡρ καὶἄλλοις δεινόν τι ποιεῦμαι (ἀλλὰ καὶ δεινὸν ποιοῦμαι ὡς 4, 147), καὶ δεινὰ ποιοῦμαι. ὁ δὲ δεινόν τι ποιησάμενος ἐκέλευσε τοὺς δορυφόρους . . τὸν ἄρχοντα. . δῆσαι Ἡρ. 5, 33 χαλεπῶς ἐνεγκών: ἀγανακτήσας σφόδρα. Ἐνταῦθα ὁ Naber ἐξαλείφει τὸ τι, διότι καὶ κατ. φέρεται δεινὸν ἐποιήσατο. Σπαρτιῆται δὲ πρῶτα μὲν ἀκούσαντες δεινὰ ἐποιεῦντο καὶ μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης 9, 33 ἠγανάκτουν καὶ παρῃτοῦντο ἀπὸ τὸ ζητούμενον (ἀπέσυρον τὴν αἴτησίν των). Ἀλλὰ δεινὰ ποιῶ=ταράττω, ἐνοχλῶ (Ἀρφ. Νεφ. 388. Βατρ. 1093 κἀλλ.). ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν τὸν φόνον (ἀνακρίνειν τὰ τοῦ φόνου)ἐποιοῦντο Πλουτ. 162 E ὅπου περιττὴ πᾶσα διόρθωσις. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ ἔφοροι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποιήσαντο τὸ παραυτίκα Ἡρ. 6, 63 ἀλλὰ δὲν ἀπέδωκαν καμμίαν σημασίαν πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ πρᾶγμα. οἱ Ἀθηναῖοι. . ἐπισχεῖν ἐκέλευον τοὺς στρατηγοὺς ἐνθύμιον ποιούμενοι Θουκ. 7, 50 ἴδ. ἐνθύμιος. τοὺς ἄνδρας περὶ πλείονος ἐποιοῦντο κομίσασθαι, ἕως ἔτι Βρασίδας ηὐτύχει Θουκ. 4, 117 οἱ Λακεδ. ἀπέδιδον μεγαλιτέραν ἀξίαν εἰς τὸ νὰ λάβωσιν ὀπίσω τοὺς (αἰχμαλώτους) ἄνδρας, ἕως ἔτι κτλ. ‖ ὑποθέτω: ποιώμεθα τὸν φιλόσοφον νομίζειν Πλ. Πολ. 581 D = τιθώμεθα. . νομίζειν. Καὶ παθ. πεποιήσθω δή Θεαίτ. 197 E ὑποτεθείσθω λοιπόν. Καὶ ἐν Πολ. 498 A: οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι οἱ κρινόμενοι (ὑπολαμβανόμενοι) φιλοσοφώτατοι, ἴδ. μεταξύ. Σημειωτέον δὲ ὅτι παρὰ Πλάτ. εὑρηται καὶ παθ. τὸ ποιοῦμαι = νομίζομαι, ὑπολαμβάνομαι, κρίνομαι, ὡς Πολ. 498 A. 538C. 573 B. 574 D. ἔς τε τὴν ἄλλην Σικελίαν πέμπωμεν πρέσβεις. . . καὶ ἐς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως ἢ ξυμμαχίαν ποιώμεθα ἡμῖν ἢ μὴ δέχωνται Ἀθηναίους Θουκ. 6, 34 πολλαχῶς διορθοῦται τὸ χωρίον. Ὁ Στέφανος διώρθ. ξυμμαχίαν ποιῶνται ὑμῖν, ὁ Stahl καὶ ἄλλοι: ξυμμαχίαν ποιῶνται [ἡμῖν], ἀλλ' ἐλλείπει ἡ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀναγκαία ἀναφορά· ὁ δὲ Κοραῆς: ξυμμαχίδα ποιῶνται ὑμῖν, ἣν διόρθωσιν ἐδέχθη ὁ Steup· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ φράσις αὕτη δὲν εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ τοῦ Θουκ., καὶ δεύτερον ὅτι, ἀφ' οὗ εἰς τὸ ξυμμαχίδα ἐνν. τὴν Ἰταλίαν, δὲν ὑπάρχει λόγος, δι' ὃν ἐπιφέρεται: ἢ μὴ δέχωνται Ἀθηναίους δηλ. οἱ Ἰταλιῶται. Καὶ τρίτον ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας πολὺ εὐκολώτερον ἦτο νὰ γράψῃ τις ξυμμάχους ποιῶνται ἡμῖν (δηλ. τοὺς Ἰταλιώτας), ὅπερ συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ ἐφεξῆς. Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω μᾶλλον, ὅτι ὀρθῶς ἔχει ἡ παραδεδομένη γραφή, διότι ὑπονοεῖται: ἐκεῖ, ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, διότι βεβαίως δὲν πρόκειται περὶ ὅλης τῆς Ἰταλίας, τ.ἔ. ὅπως ἢ εὕρωμεν, πορίσωμεν ἡμῖν ἐκεῖ συμμαχίαν· τὸ δὲ ἡμῖν (ἀντὶ τοῦ ἡμῖν αὐτοῖς πρβ. 2, 71. 2, 4, 28, 5) χάριν ἀντιθέσεως πρὸς τὸ Ἀθηναίους.

ποιητής ὁ: τὰ σπουδαῖα μάλιστα ποιητὴς Ὅμηρος ἦν Ἀριστοτ. Ποι. κεφ. 4 εἰς τὴν σπουδαίαν ποίησιν ποιητὴς κατ' ἐξοχὴν ἦτο ὁ Ὅμηρος· πρβ. τὰ μετέωρα φροντιστής τ. ἔ. ἡ σύστοιχος σύνταξις ἐφαρμοζομένη καὶ εἰς τὰ ῥήματ. οὐσιαστικά.

ποικίλλω, ἐποίκιλα, πεποίκιλκα, πεποίκιλμαι, ποικιλίαν ἀπεργάζομαι, ποιῶ τι ποικίλως, κεντῶ· ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε Σ 590 ἐγκατεσκεύαζε τεχνηέντως χορόν: «ποικίλῃ τορνεύσει ἐποίει» Σχ. πώλους. . . ποικίλλουσ' ἐν ἀνθοκρόκοισι πήναις Εὐρ. Ἑκ. 470, ἴδ. ἀνθόκροκος. ‖ ποικίλῳ, καλλιεπεῖ λόγῳ, χρῶμαι· ὡς βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν ἀκοὰ σοφοῖς Πίνδ. Π. 9, 77 τὸ νὰ λέγῃ τις καλῶς ὀλίγα (ὀλίγα καὶ καλὰ) ἐν πολλῇ ὕλῃ λόγων, τοῦτο εἶνε ἀκρόαμα διὰ σοφοὺς (εἰς σοφοὺς ἁρμόδιον). οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι Σοφ. Τρ. 1121 οὐδὲν ἐννοῶ ἐκ τῶν ποικίλων (αἰνιγματωδῶν) λόγων, οὓς ἀπὸ πολλοῦ λέγεις (κυρ. τίποτε δὲν ἐννοῶ ἀπ' αὐτὰ ποῦ στριφογυρίζεις τόση ὥρα)· τ. ἔ. ἄφες τοὺς ποικίλους καὶ αἰνιγματώδεις λόγους καὶ εἰπὲ φανερὰ ὅ τι θέλεις. Τὸ κωτίλλεις τοῦ Nauck ἀνάρμοστον. τί ποτε ποικίλας ἔχεις; αὐτ. 412 τί στριφογυρίζεις τὸν λόγον τοῦτον; ἴδ. κωτίλλω.

ποίκιλμα τό: ἀστέρων ποικίλματα Εὐρ. Ἑλ. 1096 παρομοίως ὁ Πλάτων: τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλματα Πολ. 529C τὰ πλουμίδια (στολίδια, παρδαλίδια) τοῦ οὐρανοῦ.

ποικιλόμουσος 2: πρῶτος ποικιλόμουσον Ὀρφεὺς χέλυν ἐτέκνωσεν Τιμοθ. Πέρσ. 234 «τὴν πολύχορδον κιθαρῳδίαν πρῶτος ηὗρεν Ὀρφεύς» Wilamow.

ποικίλος ὁ, πλουμιστὸς (πρβ. «ποιτσ(ι)λός» ἐν Λέσβῳ). Οὐσ. τὰ ποικίλα = ποικίλματα Αἰσχ. Ἀγ. 917: χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀϋτεῖ καὶ ἄνευ τῶν ποδοψήστρων καὶ τῶν ποικίλων ταπήτων ἀντηχεῖ ἡ φήμη μου. ἐν ποικίλοις (=ἁλουργέσι πρβ. στ. 937) ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ Ἀγ. 927 ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἤθελε πατήσῃ (πορευθῇ) ἐπὶ ποικίλων ταπήτων = ἐμβῆναι ποικίλοις (πρβ. στ. 937)· πρβ. «ποικίλον· ἱμάτιον ζωγραφητὸν Ἡσύχ. «ποικίλον· τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον» Φώτιος· πρβ. ἁλουργής. κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Σοφ. Ο. Κ. 761, ἴδ. φέρω. ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοῆσαι ῥᾴδιος· ἁπλῶς γὰρ ὥρισται (= ἁπλῶς νενομοθέτηται). ὁ δ' ἐνθάδε καὶ ἐν Λακεδαίμονι ποικίλος Πλ. Συμπ. 182A τὸ ἔθιμον τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν ἔρωτα ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἶνε εὔληπτον, διότι ὁ περὶ τούτου ὁρισμὸς εἶνε ἁπλοῦς· τὸ δ' ἐνταῦθα καὶ ἐν Λακεδαίμονι εἶνε περίπλοκον («μπερδεμένον»). ‖ πολύτροπος, εὔστροφος, πανοῦργος, συνών. τῷ αἰολόμητις, εὐφυὴς (ἀλλ' ἄνευ ἠθικῆς ὑποστάσεως)· καὶ παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ Αἰσχ.

Πρ. 323 «συνετῷ» Σχ., εὐφυεῖ, πολυτρόπῳ· πρβ. Ἡσ. Θε. 521. Ἔργ. 48. ποικίλως αὐδωμένου Σοφ. Φιλ. 130 πανούργως ὁμιλοῦντος.

ποιμαίνω: δύο ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ Πίνδ. Ἰ. 5(4), 12 δύο μόνα πράγματα συνηνωμένα τῷ εὐανθεῖ ὄλβῳ («ἀνθηρᾷ σὺν εὐδαιμονίᾳ» Σχ.) διατρέφουσι (διατηροῦσι, «παραθάλπουσι» Σχ.) τὸ ἥδιστον ἄνθος τῆς ζωῆς (τὴν ὑψίστην εὐδαιμονίαν). χθονὸς πᾶς πεποίμανται τόπος Αἰσχ. Εὐμ. 240 τῆς γῆς πᾶς τόπος διεπεράσθη ἀπὸ τὴν ἀγέλην ἡμῶν (ἴδ. στ. 196). Μέσ. εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων Μόσχ. 2, 5 ὅτε καὶ βόσκεται τῶν ἀληθινῶν ὀνείρων τὸ ἔθνος.

ποιμανόριον τό: Αἰσχ. Πέρ. 75. Τὸ χωρίον εἶνε: ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει διχόθεν, πεζονόμον τ' ἔκ τε θαλάσσης ἐπάγει ἐπὶ πᾶσαν γῆν (τὴν Εὐρώπην) τὸ ἀπειράριθμον αὐτοῦ ποίμνιον (στράτευμα) ἐκ τῶν δύο μερῶν, τό τε ἐκ τῆς ξηρᾶς καὶ τὸ ἐκ τῆς θαλάσσης. Περὶ τῆς γρ. τῶν χ/φων ἴδ. στυφελός.

ποιμήν -ένος ὁ: πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον θνάσκοντι στυγερώτατος Πίνδ. Ὀ. 10, 88 πλοῦτος ὁ λαχὼν εἰς ἐπείσακτον κληρονόμον ξένον εἶνε στυγερώτατος εἰς τὸν θνήσκοντα (τ. ἔ. τὸν κεκτημένον).

ποινή, Δωρ. ποινά, ἐκ τοῦ τίνω (ἀρχ. τείνω, τείσω). τοιῶνδε (οὕτω χείρονα χ/φα ἀντὶ τοῦ τοιάσδε) ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω Αἰσχ. Πρ. 112 τοιούτων ἁμαρτημάτων (οἷα εἶνε αἱ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εὐεργεσίαι αὐτοῦ) ποινὰς ἀποτίνω (λέγει μετὰ πικρίας ὁ Προμηθεύς). Ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀρίστου κώδ. γραφὴ ἐξηγεῖται: τοιαῦται εἶνε αἱ ποιναί, ἃς ἀποτίνω διὰ τὰ ἁμαρτήματά μου. Καὶ ἄνευ τοῦ τίνων (ἢ τοῦ λαμβάνων) τίθεται τὸ ποινὰς (ὡς τὸ χάριν, δίκην), δηλοῦν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως, ὡς εἰς τὴν ὅλην πρότασιν παράθεσις, ὡς ἐν Αἰσχ. Πρ. 584: τίνος ἀμπλακίας ποινὰς ὀλέκῃ; τίνος ἁμαρτίας ποινὰς τίνων ἀπόλλυσαι; Σοφ. Ἠλ. 564: ἐροῦ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι = τίνος δίκην λαμβάνουσα τοὺς πολλοὺς ἀνέμους ἐπέσχεν (ἐμπόδισεν) ἐν Αὐλίδι· πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 236. κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο Αἰσχ. Πρ. 239 μὲ τὰς παρούσας κακὰς ἀνταποδόσεις (χάριτας) μὲ ἀντήμειψε. κελαδῆσαι πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων Πίνδ. Π. 1, 58 πείσθητί μοι νὰ ἐξυμνήσῃς τὴν ὀφειλομένην τιμὴν (τὸ βραβεῖον καὶ τὴν νίκην) τῶν τεθρίππων. ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν ποινάν Αἰσχ. Εὐμ. 323, ἴδ. ἀλαός.

ποίνιμος 2: οἷς θεὸς ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι Σοφ. Ἠλ. 210 εἰς τοὺς ὁποίους ὁ θεὸς εἴθε νὰ δώσῃ νὰ πάθωσι τὰ ἀντίποινα τῶν πράξεών των. ποίνιμος χάρις Πίνδ. Π. 2, 17 «χάρις ἀμειπτική» Σχ.

ποῖος, ποία ἐπ. ποίη, ποῖον, Ἰων. κοῖος, κοίη, κοῖον· αἱ προμνήστριαι πάσσοφοί εἰσι περὶ τοῦ γνῶναι, ποίαν χρὴ ποίῳ ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστους παῖδας τίκτειν Πλ. Θεαίτ. 149D ποίαν μὲν χρὴ εἶναι τὴν γυναῖκα ποῖον δὲ τὸν ἄνδρα, οἱ συνόντες ἀρίστους παῖδας τέξονται; Μετ' ἀπαρφ. ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν; φ 195 ποίαν τινὰ βοήθειαν θὰ εἴχετε τὴν διάθεσιν νὰ δώσετε εἰς τὸν Ὀδυσσέα· κυρίως: ποῖοί τινες θὰ εἶσθε εἰς τὸ νὰ βοηθήσητε; Μετὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας συναποτελεῖ βραχυλογίαν· ποίου δὲ τούτου πλὴν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς; Σοφ. Φιλ. 441 = ποῖος δ' οὗτός ἐστιν, περὶ οὗ ἐρεῖς, εἰ μὴ Ὀδυσσεύς;

ποιός 3: ἀνάγκη ποιούς τινας εἶναι (τοὺς πράττοντας) κατά τε τὸ ἦθος καὶ τὴν διάνοιαν Ἀριστοτ. Ποι. 1449b 37 εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε τοιοῦτοί τινες ἢ τοιοῦτοι κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διάνοιαν.

ποιπνύω: ἐμὰν ποιπνύων χάριν Πίνδ. Π. 10, 64 ἐνθέρμως ἐπιθυμῶν τὴν ἐμὴν χαρίεσσαν ᾠδήν.

πόκος (πέκω) ὁ: εἰς ὄνου πόκας Ἀρφ. Βάτρ. 186 «παρόσον ἀπὸ ὄνου πόκοι οὐ γίνονται» Σχ. πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «'ς τοῦ διαβόλου τὴ μάνα». Ὁ Meineke ἔγρ. ἢ προετίμησε τὴν γρ. Ὄκνου πλοκάς, περὶ οὗ ἴδε ὄκνος καὶ ὄνος. Καὶ παροιμία ὄνου πόκας ζητεῖς «ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων» (Ζηνόβ. 5, 38). Παρὰ δὲ Σουΐδᾳ: «ὄνου πόκαι ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ μὴ ὄντων». Ἐν Σχ. Ἀρφ. ὡς ὀνομαστ. φέρεται αἱ πόκες.

πόλεε, ἴδ. πόλις.

πολέες = πολλοί.

πολεμέω πολεμῶ, κάμνω πόλεμον, ὁτὲ μὲν ἄνευ ἀντικ. κατ' ἀντίθ. τῷ εἰρήνην ἄγω, ὁτὲ δὲ μετὰ δοτ. ἢ μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ., τ. ἔ. πολεμῶ τινι (ἢ πρός τινα) πολεμῶ ἐναντίον τινός· τὸ δὲ πολεμῶ μετά τινος (ἢ σύν τινι) σημ. πολεμῶ ἔχων σύμμαχόν τινα. Καὶ πολεμῶ τινι (ἢ πρός τινα) μετά τινος (ἢ σύν τινι) σημ. πολεμῶ ἐναντίον τινὸς ἔχων ἄλλον τινὰ σύμμαχον, ὡς διενεχθέντες οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν μετὰ τῶν ξυμμάχων πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 1, 18 περιελθόντες εἰς διαφορὰν οἱ Λακ. καὶ οἱ Ἀθ. ἐπολέμησαν ἐναντίον ἀλλήλων ἔχοντες (ἑκάτεροι μεθ' ἑαυτῶν) τοὺς ἰδίους συμμάχους. δέδια μὴ τούτοις μετ' ἐκείνου πολεμεῖν ἀναγκασθῶμεν Δημ. 14, 4 μὴ ἀναγκασθῶμεν πολεμεῖν πρὸς τούτους, σύμμαχον ἔχοντες ἐκεῖνον. Ἡ δὲ σύνταξις πολεμῶ μετά τινος ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας = ἐναντίον τινός, εἶνε μτγν. (ὡς ἐν Ἀποκαλύψ. 13, 4). καὶ τὰ περὶ Μυτιλήνην οὕτως ἐπολεμεῖτο Θουκ. 3, 6 ὁ περὶ Μ. πόλεμος ἐπολεμεῖτο, ἐγίγνετο· ἐπέκτασις τῆς ἐτυμολογικῆς συντάξεως. τὰ παρ' ὑμῶν νομίσαντες ἤδη κατὰ κράτος πολεμεῖσθαι 6, 91 = τὸν παρ' ὑμῶν πόλεμον. . πολεμεῖσθαι: νομίσαντες ὅτι ὁ ἐκ μέρους ὑμῶν πόλεμος συντόνως διεξάγεται. κατ' ἀλλήλους ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες ἐπολέμουν 1, 15 μεταξύ των μόνοι πρὸς μόνους ἐπολέμουν χωριστὰ οἱ

γείτονες. πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν ἀδύνατοι 1, 141 ἀδύνατοι δὲ πολεμεῖν, μὴ πολεμοῦντες (= ἐὰν μὴ πολεμῶσι) πρὸς ὁμ. ἀντιπαρασκευήν. Κατ' ἄλλους τὸ μὴ πρὸς ὁμοίαν = πρὸς μὴ ὁμοίαν. καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν Σοφ. Ο. Κ 191 καὶ ἂς μὴ πολεμῶμεν μὲ τὴν ἀνάγκην, ἐναντίον τῆς ἀνάγκης. Ὁμοία ἔννοια ἐν Ἀντ. 1106. ὀκνῶ δὲ μὴ τοῦτο ᾖ τὰ ἀκίνητα κινεῖν καὶ πολεμεῖν οὐ τῷ πολλῷ χρόνῳ κατὰ Σιμωνίδην (ἴδ. Ἀπ. 193), πολλοῖς δ' ἀνθρώπων ἔθνεσι καὶ γένεσι κτλ. Πλουτ. 359F πολεμεῖν οὐ τῇ ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐπικρατούσῃ γνώμῃ κτλ. δύο λόγω φέρων ἐς τὸ Ἄργος, τὸν μὲν καθ' ὅ τι εἰ βούλονται πολεμεῖν, τὸν δὲ ὡς εἰρήνην ἄγειν Θουκ. 5, 76 τὸ πλῆρες εἶνε: τὸν μὲν καθ' ὅτι πολεμήσουσιν, εἰ βούλονται πολεμεῖν, τὸν δ' ὡς εἰρήνην ἄξουσιν, εἰ εἰρήνην ἄγειν βούλονται. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν: μισοῦσι δ' ἄλληλα καὶ ἀπεχθάνονται καὶ πολεμοῦσιν ὥσπερ ἀσπείστους τινὰς πολέμους ἀετοὶ καὶ δράκοντες κτλ. Πλουτ. 537B πολέμους ἀδιαλλάκτους, οὐκ ἐπιδεχομένους σπονδάς. Παρομοίαν τινὰ σύνταξιν ἴδ. ἐν Πλ. Πολ. 519A, ὃ χωρίον ζήτει ἐν τῷ περικόπτω.

πολεμικός 3: τὰ πολεμικὰ Θουκ. 2, 39 = τὰ τοῦ πολέμου, ἡ πολεμικὴ τέχνη· ἀλλὰ καὶ τὰ πολέμια, ὡς Θουκ. 1, 18 εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια (= τὰ πολεμικά) καλῶς προητοίμασαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ πολεμικά. Δὲν φαίνεται δὲ ἀναγκαία ἡ διόρθ. τοῦ Herw. τὰ πολεμικά. Ἐν δὲ 4, 80 ὅσοι ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς πολεμίοις σφίσι γεγενῆσθαι ἄριστοι = ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ὄχι ἀπέναντι τῶν πολεμίων (ἴδ. ἄριστος). Ὁμοίως 4, 126. 6, 8. Ξεν. Ἀν. 1, 6, 1. Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθην. κεφ. 3 καὶ 23.

πολέμιος 2 καὶ 3 ὁ εἰς τὸν πόλεμον ἀνήκων, ἐχθρικός· ἄνδρα πολέμιον ἐχθρόν τε Σοφ. Φιλ. 1302 ἄνδρα πολέμιον καὶ μισητόν. Περὶ τῆς διαφορᾶς ἴδ. ἐχθρός. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις ἐχθρὰ καθέστηχ', οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα πολεμίους ἔχω Εὐρ. Μήδ. 507 τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις (τοῖς οἰκείοις, τοῖς συγγενέσι) μισητὴ γεγένημαι (ἀπήχθημαι), οὓς δέ μ' οὐκ ἔδει κακῶς ποιεῖν, σοὶ χαριζομένη δυσμενεῖς (πρὸς ἐμαυτὴν) ἔχω. τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον Σοφ. Αἴ. 1013, ἴδ. δόρυ. τῷ αὐτίκα χρησίμῳ ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων πολεμίῳ τὸ δίκαιον λήψεσθε Θουκ. 3, 56 ἴδ. χρήσιμος. τὰ πολέμια (ἄνευ τοῦ ἔργα) Ἡρ. 3, 4. Θουκ. 1, 18 κἀλλ. = τὰ τοῦ πολέμου, τὰ εἰς (πρός, κατά) τὸν πόλεμον, ἴδ. τὰ πολεμικά. ἐν τοῖς πολεμίοις Θουκ. 4, 80 ἴδ. πολεμικός. Ἄλλως: φαίνω πολέμια ταῦτα Ἀρφ. Ἀχ. 912 καταγγέλλω (καταμηνύω) ταῦτα ὡς ἀνήκοντα τοῖς πολεμίοις· ἴδ. φαίνω. Ἐπισημειωτέον ὅτι τὸ πολέμιος καθ' ὅλου παλαιότερον (πρβ. τὸ ἐπ. καὶ Ἰων. πολεμήϊος) τοῦ πολεμικός· παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ τοῖς ὕστερον τὸ πολέμιος συνήθως σημ. ἐχθρικός, τὸ δὲ πολεμικός (ὃ ἴδε) ἐπιτήδειος εἰς πόλεμον.

πολεμόκραντος 2 πόλεμον κραίνων, μάχην ἀποφασίζων· ὅθεν πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος ἐν μάχᾳ Αἰσχ. Ἑπτ. 148 ἐξ οὗ (Διὸς) ἀποφασίζεται ἐν τῇ μάχῃ τοῦ πολέμου τὸ καθαρὸν (ἀμίαντον: «ἐπεὶ οὐ μικρὸς ὁ ἐν πολέμῳ φόνος» Σχ.) τέλος.

πόλεμος ὁ, ἐπ. πτόλεμος: σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ ψυχᾷ πολέμους Σοφ. Ἠλ. 218, ἴδ. τίκτω. οὗ πόλεμόν γε ἐπαγγέλλεις Πλ. Νόμ. 702D παροιμία «ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων» Σχ. νομίζω τὸν μὲν πόλεμον τὸν πρὸς βασιλέα χαλεπὸν τῇ πόλει, τὸν δ' ἀγῶνα τὸν ἐκ τοῦ πολέμου ῥᾴδιον ἂν συμβάντα Δημ. 14, 9 νομίζω ὅτι ὁ μὲν πόλεμος (τ. ἔ. ὁ διαρκής, ὁ συνεπιφέρων συνεισφοράς, ἀποδημίας, πορείας, πολιορκίας κττ.) εἶνε ἐπίπονος, ἡ δὲ διὰ τῆς μάχης κρίσις τοῦ πολέμου ταχεῖα καὶ εὔκολος· κυρ. ὁ ἀγὼν ὁ ἐκ τοῦ πολ. ῥᾴδιος ἂν συμβαίη.

πολεύω: ἱππείῳ γένει πολεύων Σοφ. Ἀντ. 342 στρέφων (ἀροτριῶν) αὐτὴν διὰ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων.

πολέω: θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ Αἰσχ. Πέρ. 310 ἴσως: περιφέρεται περὶ (περιπολεῖ) τὴν θαλασσόπλ. νῆσον τοῦ Αἴαντος. ὄψεις ἔννυχοι πολεύμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς Πρ. 648 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε πωλεύμεναι, ὃ ἴδ. ἐν τῷ πωλέω. ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται ἅπαντα διὰ τούτου, καλεῖται νῦν πόλος Ἀρφ. Ὄρν. 181 «πόλον οἱ παλαιοὶ οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, ἀλλὰ τὸ περιέχον ἅπαν, ὡς αὐτοῦ τε περιπολουμένου καὶ δι' αὐτοῦ πάντων ἐρχομένων» Σχ. ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνο (ὁ πόλος) περιστρέφεται (κατ' ἄλλους παθ. συχνάζεται) καὶ πάντα διὰ τούτου διέρχονται, διὰ τοῦτο νῦν ὀνομάζεται πόλος (κενὸς χῶρος κατὰ Kock). ὅσαι πεφασμένως πολοῦνται (ὀρθοτέρα γρ. πωλοῦνται) Λυσ. 10, 19 ἴδ. πωλέομαι.

πόλεων, πολέων, πόληες, ἴδ. πόλις.

πολιαίνω (πολιός) Αἰσχ. Πέρ. 111: ἔμαθον δ' εὐρυπόροιο θαλάσσης πολιαινομένης πνεύματι λάβρῳ ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος ἔμαθον νὰ προβλέπω τὴν ποντίαν πεδιάδα (ἐπιφάνειαν) τῆς εὐρεῖς πόρους (περάσματα) ἐχούσης θαλάσσης τῆς λευκαινομένης (ἀφριζούσης) διὰ τοῦ βιαίου ἀνέμου.

πόλιας, ἴδ. πόλις.

πολιάτας Δωρ., πολιήτης Ἰων. = πολίτης Ἀττ..

πολιός 3 καὶ 2: ὃς (Ζεὺς) πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ Αἰσχ. Ἱκ. 681 κατὰ παλαιὸν νόμον τὴν μοῖραν διευθύνει, κυβερνᾷ. τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός; Πίνδ. Π. 4, 98 τίς ἐκ τῶν χαμαὶ (ἐπὶ γῆς) γεννηθέντων ἀνθρώπων προήγαγέ σε ἐκ πολιᾶς γαστρός; «πολιᾶς δὲ νῦν λέγει τῆς τιμίας παρὰ τὸ τοῦ γήρως ἔντιμον» Σχ. Κατ' ἄλλους πολιᾶς = γε-

ροντικῆς· καὶ ἄλλοι ἄλλα. θανόντος ἀνδρὸς πᾶσα πολιὰ ποτ' ἀνθρώπων χάρις Στοβ. Ἀνθ. 126, 5 πᾶσα ἡ ἐκ τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀποθανόντα ἄνδρα χάρις πολιά, τ. ἔ. γεγηρακυῖα, ἐστί. Τὴν γραφὴν ταύτην παρέχει ὁ κῶδ. Vindob. (κατὰ τὸν Wilam.) ἀντὶ τῆς συνήθως φερομένης: θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ἀπόλλυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις. παιᾶνα κύκνος ὡς γέρων ἀοιδὸς πολιᾶν ἐκ γενύων κελαδήσω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 691 παιᾶνα (καὶ ἐγὼ) ὁ γέρων ψάλτης ὡς κύκνος θὰ ψάλω ἐκ τῶν λευκοτρίχων μου σιαγόνων.

πόλις γεν. πόλεως (δισύλλ. παρ' Ἀτ. ποιηταῖς, παρ' οἷς ἐνίοτε καὶ πόλεος χάριν τοῦ μέτρου Αἰσχ. Ἑπτ. 200 (πόλεως χ/φα). Ἀγ. 1166 Σοφ. Ἀντ. 163 (τρίμ.) Εὐρ. Ὀρ. 897). Δωρ. Ἰων. Λεσβ. πόλιος (καὶ πτόλιος) Ὅμ. τὸ πόλιος δισύλλ. Β 811. πόλευς Θέογν. 776. 1043. πόλει (Ἀττ. καὶ Ἰων. πόλῃι, ὃ συμφωνεῖ πρὸς τὴν γεν. *πόλῃος). πόλῑ Λεσβ. πόλιν (πόληα Ἡσ. Ἀσπ. 105). Κλητ. πόλῐ Εὐρ. Ἀνδρ. 1176. Ἀρφ. Ἀχ. 971. Καὶ πόλις Σοφ. Ο. Τ. 629 (ἴδ. καὶ Ἡρωδ. ΙΙ 628). — πόλεις, πόλιες Ο 412. Δωρ. (Θουκ. 5, 79). πόλεων, πολίων Δωρ. (Θουκ. 5, 79). πόλεσι, πολίεσσι Δωρ. (Θουκ. 5, 77 καὶ 79. Πίνδ. Π, 7, 9). ἐπ. ω 355. πόλεις, πόλιας (τρισύλλ. Δ 308. δισύλλ. θ 560), πόληας ρ 486. πόλῆας ἐν Ἐπιγράμμ. Ἰων. πόλεας (πόλιας) Δ 308. Δυϊκ. πόλει (πόλη), πολέοιν. Ὁ ἐπ. τύπος πτόλις, πτόλιν χάριν τοῦ μέτρου καὶ παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπ. — «πόλις ἡ γενῶν καὶ κωμῶν κοινωνία ζωῆς τελείας καὶ αὐτάρκους» Ἀριστοτ. Πολιτ. 3, 9, 14 (1280b 40) πόλις εἶνε ἡ συνένωσις γενῶν καὶ (προτέρων) κωμῶν χάριν ζωῆς τελείας καὶ αὐτάρκους. Εἰς τὸ αὐτάρκους προσθέτουσι χάριν ἢ ἕνεκεν πρὸς ἐξάρτησιν τῆς γεν. Ἀλλ' ἴσως ἐξαρτ. ἐκ τοῦ κοινωνία, τ. ἔ. γένη καὶ κῶμαι κοινωνοῦσαι ζωῆς τελείας καὶ αὐτάρκους εἰσὶ πόλις. ἑκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων Πλ. Πολ. 422Ε «πόλεις παίζειν εἶδός ἐστι πεττευτικῆς παιδιᾶς· μετῆκται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν» Σχ. «πόλεις παίζειν· μέμνηται ταύτης Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν (ἴδ. κατ.)· ἡ δὲ πόλις εἶδός ἐστι παιδιᾶς πεττευτικῆς, καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων, ταῖς λεγομέναις νῦν μὲν χώραις, τότε δὲ πόλεσι» Ζηνόβ. 5, 67. «ἡ δὲ διὰ πολλῶν ψήφων παιδιὰ πλινθίον ἐστὶ χώρας ἐν γραμμαῖς ἔχον διακειμένας. Καὶ τὸ μὲν πλινθίον καλεῖται πόλις, τῶν δὲ ψήφων ἑκάστη κύων. Διῃρημένων δ' εἰς δύο τῶν ψήφων κατὰ τὰς χρόας, ἡ τέχνη τῆς παιδιᾶς ἐστι, περιλήψει τῶν δύο ψήφων ὁμοχρόων τὴν ἑτερόχρουν ἀναιρεῖν, ὅθεν καὶ Κρατίνῳ πέπαικται: Πανδιονίδα πόλεως βασιλεῦ τῆς ἐριβώλακος, οἶσθ' ἣν λέγομεν, καὶ κύνα καὶ πόλιν ἣν παίζουσιν (Ἀπ. Κρατίν. 56)» Πολυδ. 9, 98, ὅπου ὁ Kock ἀντὶ τοῦ Πανδιονίδα γρ. Πανδιονίδος, καὶ ἐρωτηματικὸν μετὰ τὸ λέγομεν. Ὑπονοεῖται δὲ ἐνταῦθα ὁ Περικλῆς, ἁρμοδίως καλούμενος βασιλεὺς τῆς Πανδιονίδος πόλεως: ἠξεύρεις ἐκείνην, ἣν λέγομεν, καθὼς καὶ τὴν κύνα καὶ τὴν πόλιν ἣν παίζουσι· τ. ἔ. ὅ τι εἶνε ἡ παιδιὰ πόλις, τοιαύτη κατήντησε καὶ ἡ ἐριβῶλαξ πόλις ὑπὸ τὴν διοίκησίν σου. Ἐν δὲ τῷ Πλατων. χωρίῳ (Πολ. 422Ε) ὁ Πλάτων παίζει μὲ τὴν λέξιν πόλις ὧδε: ἑκάστη αὐτῶν (τῶν πόλεων, περὶ ὧν ὁ λόγος) εἰσὶ πάμπολλαι πόλεις (ὅπου τὸ πόλεις ἔχει ἣν ἔννοιαν καὶ αἱ πόλεις τῆς παιδιᾶς, τ. ἔ. αἱ πολλαὶ χῶραι, εἰς ἃς εἶναι διῃρημένος ὁ ἄβακος τῆς πεττείας), ἀλλ' οὐ πόλις (ἀλλὰ δὲν εἶνε πόλις, ἅτε δὴ ἔρημος οὖσα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κατοίκων) τὸ τῶν παιζόντων (ἵνα μεταχειρισθῶ τὴν ἔκφρασιν τῶν παιζόντων τὴν παιδιὰν ταύτην). Ἴσως τοιοῦτόν τι εἶνε τὸ νόημα. ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι ἄχη τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους οὐκ ἀξιώσειν Σοφ. Ἀντ. 1246 τρέφομαι δὲ ὑπὸ τῶν ἐλπίδων, ὅτι ἀκούουσα τὴν συμφορὰν τοῦ τέκνου της δὲν θὰ κρίνῃ ἀξιοπρεπὲς νὰ διαδώσῃ (ἐπεκτείνῃ) ἔξω εἰς τὴν πόλιν τοὺς θρήνους της. φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς Ρ 144 σκόπει νῦν, ὅπως ἂν τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν πόλιν σώσῃς. ἀπήγγελλεν ὡς τὸ μὲν ἄστυ τῆς πόλεως ἑαλωκὸς καταλίποι, τὸν δὲ Πειραιᾶ πολιορκούμενον Λυκ. κ. Λεωκ. § 18· περὶ τῆς διαφορᾶς ἴδ. ἄστυ. ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πόλιν ἐκ πόλεως φέρων ἐβλήστριζον Ἀπ. Ξενοφάν. 45 ἐγὼ δὲ φέρων ἐμαυτὸν ἐκ πόλεως εἰς πόλιν ἐρρίπταζον. Διὰ τοῦ «ἐρριπταζόμην» ἐξηγεῖ καὶ ὁ διασώσας τὸ Ἀπ Ἐρωτιανός. πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος Ἀπ. Σοφ. 377 τ. ἔ. ἡ χώρα δὲ τῶν Μυσῶν Μυσία προσαγορεύεται. Ὁμοίως· ἐν πόλει Φρυγῶν Εὐρ. Βάκ. 58 ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Φρυγῶν. Εὔβοι' Ἀθήναις ἔστι τις γείτων πόλις Ἴων 294. Ἴδ. Στράβ. 8, 356. Πρβ. καὶ Σχολ. Ἀρφ. Εἰρ. 251: «πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν, νῆσον οὖσαν, καὶ Ὅμηρος πολλάκις τὰς νήσους πόλεις καλεῖ». τὸν . . Φοῖβος ἀμνάσει. . . νάεσσι πολεῖς ἀγαγέν Πίνδ. Π. 4, 53, ἴδ. ἀναμιμνήσκω. Γνωστὸν δ' ὅτι ἡ ἀκρόπολις πολλάκις ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πόλις, διότι κατὰ Θουκ. 2, 15 «ἡ ἀκρόπολις (καλεῖται) μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις,» πρβ. Ἀρφ. Λυσ. 487. 302. 912. Νεφ. 69. Ἱππ. 267 καὶ συχν.

πολίσσαμεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπολίσαμεν τοῦ πολίζω.

πολισσονόμος 2 (ἐκ τοῦ θηλ. * πόλισσα, ἴδ. Τσερέπη Τὰ σύνθετα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης σ. 49). ἀρχὰς πολισσονόμους ἔξει Αἰσχ. Χο. 863 θ' ἀναλάβῃ τὴν κυβέρνησιν τῆς πόλεως. πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν Πέρ. 855 ἐπετύχομεν πολιτικοῦ βίου (πολιτείας).

πολίτευμα τό: τὰ πολιτεύματα Δημ. 22, 47 αἱ δημόσιαι πράξεις, ὁ πολιτικὸς βίος.

πολιτεύω εἶμαι πολίτης (πρβ. βουλεύω, στρατεύω). Μέσ. διαχειρίζομαι τὰ τῆς πολιτείας, πολιτεύομαι (ὡς

παρ' ἡμῖν) ἐπολιτευσάμην Δημ. 18, 207. παθ. σημ. κυρ. ζῶ ἐν πολιτείᾳ, ὡς πολίτης, ὡς πολιτευόμενος· ἐπολιτεύθην Θουκ. 6, 92. Λυσ. 26, 5. Ἰσοκρ. 7, 15. Αἰσχίν. 2, 176. Ξεν. Ἀπ. 4, 4, 16. Πλ. Νόμ. 693 Ε. ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν Θουκ. 2, 37 μετ' ἐλευθερίας ζῶμεν, διάγομεν, ἐν ταῖς πρὸς τὸ κοινὸν σχέσεσιν ἡμῶν (ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ). οἱ δὲ ταῦτά τε πάντα ἐς τοὐναντίον ἔπραξαν, καὶ ἄλλα ἔξω τοῦ πολέμου δοκοῦντα εἶναι κατὰ τὰς ἰδίας φιλοτιμίας καὶ ἴδια κέρδη κακῶς ἔς τε σφᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐπολίτευσαν 2, 65 οἱ δὲ καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξαν ἀντιστρόφως καὶ ἄλλα ἄσχετα φαινόμενα πρὸς τὸν πόλεμον (πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πολέμου) διὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν φιλοδοξίας καὶ τὰ ἴδια κέρδη διεχειρίσθησαν ἐπιβλαβῶς καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τοὺς συμμάχους. τὸν πρῶτον χρόνον ἐπὶ γ' ἐμοῦ Ἀθηναῖοι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες 8, 97 πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου (τῶν χρόνων μου) τοὐλάχιστον οἱ Ἀθην. προφανῶς διεταξαν καλῶς τὰ τῆς πόλεως των. πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι Αἰσχίν. 2, 177 πολιτευόμενοι οὕτω (φατριαστικῶς), ὥστε νὰ προέρχηται ἐκ πολέμου πόλεμος, ὁ εἷς πόλεμος νὰ διαδέχηται τὸν ἄλλον. ἐπὶ τῶν καιρῶν καὶ τοῦ συμφέροντος πολιτεύεται 3, 520 πολιτεύεται, ὅτε τὸ ἀπαιτοῦσιν αἱ περιστάσεις καὶ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως. ἀσφαλῶς ἐπολιτεύθην Θουκ. 6, 92 ἴδ. φιλόπολις. ἃ καὶ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι Δημ. 18, 4 ὅσα καὶ ἄλλως ἔχω πράξῃ καὶ μάλιστα ὡς πολιτευόμενος (ἴδ. βαδίζω). εἰ γὰρ ὡς οὐ τὰ βέλτιστα ἐμοῦ πολιτευσαμένου τουδὶ καταψηφιεῖσθε Δημ. 18, 207 ἐὰν θὰ καταδικάσητε διὰ τῆς ψήφου σας τοῦτον, φρονοῦντες ὅτι ἐγὼ ὡς πολιτευόμενος δὲν συνεβούλευσα τὰ βέλτιστα ὑμῖν.

πολλᾷ Δωρ. = πολλῇ.

πολλαπλάσιος, Ἰων. πολλαπλήσιος: καὶ αὐτοὶ τῇ ὄψει τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες πολλαπλάσιοι φαινόμενοι Θουκ. 4, 34 διὰ τῆς ὄψεως ἔχοντες ἀναλάβῃ τὸ πλεῖστον θάρρος, διότι ἐφαίνοντο πολλαπλάσιοι.

πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1282, ἴδ. τίθημι.

πολύβᾰτος 2: ὁ πολύβατός τ' ἀγὼν βροτῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 759 ἡ πολυπάτητος ἀγορὰ τῶν θνητῶν, κυρ. ὁ τόπος ἐν ᾧ συναθροίζονται.

πολυβαφής 2 ἁλίδονα σώματα πολυβαφῆ Αἰσχ. Πέρ. 278 πολλάκις βουτημένα καὶ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιφερόμενα τῇδε κἀκεῖσε· ἴδ δίπλαξ.

πολύγλωσσος, Ἀττ. -ττος 2, κυρ. ἐκ πολλῶν γλωσσῶν ἀποτελούμενος· ἃ (μαντεῖα) τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός Σοφ Τρ. 1168 ἃ ἐγὼ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἄλσος τῶν δρ. καὶ χαμ. Σελλῶν εἰσέγραψα εἰς τὴν ἐμὴν δέλτον (ἀκούσας αὐτὰ) παρὰ τῆς πατρῴας (ὡς ἐξαγγελλούσης τὴν βούλησιν τοῦ πατρὸς Διὸς) καὶ πολυγλώσσου (ὡς ἐκ τοῦ ποικίλου θροῦ τῶν φύλλων μαντευομένης) δρυός. πολύγλωσσος βοή Σοφ. Ἠλ. 641 798. πολυλάλος, πολυλόγος, στομαλγία, φλυαρία μεγαλόφωνος, λαλιά.

πολύγομφος 2 πολλοὺς γόμφους (ἢ μᾶλλον πολλὰς γομφώσεις: συνδέσεις τῶν ἐπὶ τῶν κάλων δοκῶν, ἐγκαρσίων ξύλων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν σανιδωμάτων) ἔχων, πολυσύνδετος πολύγομφον ὅδισμα τ.ἔ. ὁδόν, γέφυραν πέραμα πολυσύνδετον ἀποκαλεῖ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου σταθεῖσαν γέφυραν τοῦ Ξέρξου Αἰσχ. Πέρ. 72 Τὸ ὅλον χωρίον εἶνε: πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου περιβαλὼν τῷ αὐχένι τῆς θαλάσσης ὡς ζυγὸν τὴν πολυσύνδετον γέφυραν.

πολύδρομος 2 Αἰσχ. Ἱκ. 745: πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι εἴ τι ὄφελος ὑπάρχει μοι ἐκ τῆς φυγῆς τῆς διὰ πολλοῦ δρόμου (ἀπὸ Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Ἄργους) γενομένης.

πολυειδής 2: πολυειδῆ φθέγγομαι Θουκ. 7, 71 πολλὰ εἴδη φθεγμάτων φθέγγομαι (οἷα οἱ ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ).

πολυέλικτος 2 πολυγύριστος, πολλάκις ἑλισσόμενος, ἐν γέν. ποικίλος, παντοειδής· πολυέλικτος ἡδονή Εὐρ. Φοίν. 319, ἴδ. περιχορεύω.

πολυεπής 2 πολυλόγος, πολλοῖς λόγοις χρώμενος Αἰσχ. Ἀγ. 1125: κακῶν γὰρ διὰ (διορθοῦσι κακῶν. . διαὶ ἢ κακῶν . δυᾶν) πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν φόβον φέρουσιν μαθεῖν «διὰ τὰ προσόντα κακὰ τοῖς εἰσερχομένοις καὶ τὰ λεγόμενα φοβερά» Σχ. αἱ πολλοὺς (καὶ ποικίλους) λόγους ἔχουσαι τέχναι (τῶν μάντεων) διὰ τῶν (ὑπαρχόντων) κακῶν (χωροῦσαι τ. ἔ. ὁρμώμεναι ἐκ τῶν προϋπαρχόντων κακῶν) φέρουσιν εἰς γνῶσιν (ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους) μαντικὸν φόβον (σεβασμὸν πρὸς τοὺς μάντεις)

πολυζήλωτος 2: τὸ κάλλιστον, ἐσθλῶν (-λὸν) ἄνδρα πολλῶν ὑπ' ἀνθρώπων πολυζήλωτον εἶναι Βακχυλ, 9 (10), 47 τὸ ὡραιότατον πρᾶγμα εἶνε νὰ εἶνέ τις (ἀνὴρ) ἕνεκα πολλῶν ἀρετῶν πολυζήλωτος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

πολύθῦτος 2: μέλλοντι πολυθύτους τεύχειν σφαγάς Σοφ. Τρ. 756 ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ προσφέρῃ θυσίας πολλῶν σφακτῶν.

πολύϊδρις -ιος, Ἀττ.-εως, ὁ, ἡ, πολλὰ εἰδώς, «πολύξερος», πολυμαθής, συνετός, πανοῦργος. Ἡ δοτικὴ πολυΐδριδι μνημονεύεται ὡς εὑρισκομένη παρὰ Σαπφοῖ ἐν Σχολ Γ 219 καὶ Μ. Ἐ. 42, 20.

πλῠκᾰνής (καίνω) 2 θυσίαι πατρὸς πολυκανεῖς βοτῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1167 θυσίαι πατρὸς φονεύσαντος πολλὰ βοσκήματα.

πολύκοινος 2 -ἀγγελία Πίνδ. Π. 2, 43, ἴδ. ἀγγελία.

πολύμνηστος 2 πολυενθύμητος, καλῶς ἐνθυμούμενος· τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν τίνειν Αἰσχ.

Ἀγ. 812 τούτων χρὴ πολὺ μεμνημένους ἀποδιδόναι χάριν τοῖς θεοῖς. ‖ συνών. τῷ πολυμνημόνευτος, πολυύμνητος· νῦν δὲ τελείαν (λίαν Weckl. ἴσ. τέλος τὰν) πολύμναστον ἀπηνθίσω (Casaubonus: ἐπηνθίσω) δι' αἷμ' ἄνιπτον, ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοισι ἔρις ἐρίδματος, ἀνδρὸς οἰζύς Ἀγ. 1459 νῦν δὲ τέλος ἀπέδρεψας, οἷον κορωνίδα ἐπιθεῖσα, τὴν πολυμνημόνευτον (ἀείμνηστον) ψυχὴν (τοῦ Ἀγαμέμν.) δι' αἷμα ἀνεξιλέωτον (τὸ τῆς Ἰφιγενείας), ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο τότε ἐν τῷ οἴκῳ ἡ στερεὰν βάσιν ἔχουσα ἔρις, ἡ δυστυχία τοῦ ἀνδρὸς (δηλ. ἡ καταλήξασα εἰς τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνδρός)· πρβ. ἐπανθίζω.

πολυμνήστωρ -ορος ὁ, πολυμνήμων. Αἰσχ. Ἰκ. 544. Τὸ χωρίον εἶνε: γενοῦ πολυμνᾶστορ (-ήστωρ χ/φον) ἔφαπτορ Ἰοῦς γενοῦ πολυμνήμων (σὺ) ὁ ἐφαψάμενός (ποτε) τῆς Ἰοῦς (ἐρωτικῶς).

πολύμυθος 2: ἀρεταὶ πολύμυθοι Πίνδ. Π. 9, 76 πολλὴν ὕλην εἰς λόγον παρέχουσαι. ‖ ἐποποιϊκὸν δὲ λέγω τὸ πολύμυθον, οἷον εἴ τις τὸν τῆς Ἰλιάδος ὅλον ποιοῖ μῦθον Ἀριστοτ. Ποι. κεφ. 18 ἐποποιϊκὸν δὲ λέγω τὸ περιέχον πολὺν μῦθον, π. χ. ἐάν τις ὁλόκληρον τὸν μῦθον τῆς Ἰλιάδος ἤθελε μεταχειρισθῇ ἐν τῷ δραματικῷ αὐτοῦ ποιήματι.

πολυνεφέλας Δωρ. ὁ: ἄρχε δ', οὐρανῷ παλυνεφέλα κρέοντι θύγατερ, δόκιμον ὕμνον Πινδ. Ν. 3, 10 ἄρχε δὲ ὕμνον δόκιμον (εὐάρεστον, ἢ ἰσάξιον) τῷ ἄρχοντι τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ.

πολυπάλακτα ὀρέγματα χερός Αἰσχ. Χο. 424, ἴδ. ἀπριγδόπληκτος.

πολύπλαγκτος (πλάζω) 2 παθ. πολυπλάνητος, καὶ ἐνεργ. ὁ πολὺ πλανῶν (πλάζων) τινά· πολύπλαγκτος ἐλπίς Σοφ. Ἀντ. 615 ἀβέβαιος. πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός Αἴ. 1185, ἴδ. λήγω.

πολυπλάνητος 2: πολυπλάνητα χερὸς ὀρέγματα Αἰσχ. Χο. 424 ὀρθοτέρα γρ. πολυπάλακτος (ἴδ. ἀπριγδόπληκτος)

πολύπλοκος 2: Τυφῶνος πολυπλοκώτερον θηρίον Πλ. Φαῖδ. 230Α. Κατὰ τὸν Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 367 ὁ «Τυφῶν (ἦν) Γῆς καὶ Ταρτάρου υἱός, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμιγὲς ἀνδρὸς καὶ θηρίων». Ἀλλὰ τὸ πολυπλοκ. ἐξηγεῖται κάλλιον ὑπ' ἄλλων ἐκ τοῦ Ἡσ. Θε. 823: «ἐκ δέ οἱ ὤμων ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος» κέ. Ἦτο λοιπὸν ἀληθῶς πολύπλοκος ἡ μορφή του· ἴδ. καὶ ἐπιτύφομαι.

πολύπονος 2: Πέλοπος πολύπονος ἱππεία Σοφ. Ἠλ. 505 πολύπονος ἱππηλασία (διφρηλασία) τοῦ Πέλοπος. Κατὰ τὸν Kaibel ἐνν. ὁ πλοῦς ὁ πολύπονος ὁ γενόμενος διὰ τῶν χρυσῶν τοῦ Ποσειδῶνος ἵππων· πολύπονος δέ, διότι ἔρριψεν ὁ Πέλοψ τὸν Μυρτίλον εἰς τὴν θάλασσαν. ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματρὸς πολυπόνῳ μοίρᾳ Εὐρ. Φοίν. 160 «κακομοιρίᾳ» Σχ.» Ἴσως τὸ πολυπόνῳ ἐλέχθη ὄχι ἀσχέτως πρὸς τὸ ὄνομα Πολυνείκης» Δ. Βερν. χάρις γόων πολύπονος (πλήρης πόνων, ὀδυνηρά) Ἰκ. 80, ἴδ. ἐξάγω. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον Σοφ. Τρ. 116 οὕτω δὲ ὁ πολύπονος βίος ἄλλοτε μὲν τρέφει, ἄλλοτε δὲ μεγαλώνει τὸν Καδμογενῆ Ἡρακλέα. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ (τὰ τόξα) Φιλ. 777 «ἱλάσκου τὸν φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύστονα (πολύπονα Nauck), πικρὰ καὶ αἴτια κακῶν» Σχ. Κυρ. μή σοι γενέσθαι αἴτια πολλῶν πόνων. τίς ὁ πολύπονος ἄγῃ; Σοφ. Ο. Κ. 205 τίς ὢν ὁ πολύπονος ὁδηγεῖσαι;

πολύπους ὁ καὶ ἡ, οὐδ. -πουν, αἰτ. ἀρσ. πολύποδα, πλ. οὐδ. πολύποδα, ὁ πολλοὺς πόδας ἔχων: ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς Σοφ. Ἠλ. 489 θὰ ἔλθῃ καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἡ ἐν φοβερᾷ ἐνέδρᾳ κρυπτομένη χαλκόπους («σιδεροπόδαρη», τ. ἔ. ἀκαταπόνητος καὶ ἀκατάβλητος ἐν τῇ καταδιώξει τοῦ φονέως· πρβ. Θ 41). Αἱ ἐνέδραι, ἐν αἷς ἐλλοχᾷ ἡ Ἐρινύς, εἶνε δειναί· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν δύναται νὰ προβάλῃ ἐκεῖθεν, ἵνα ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ φονέως. Ἔχει δὲ ἡ Ἐρινὺς πολλοὺς πόδας (οἷον «πολυποδαροῦσα», ὡς λέγομεν σήμερον), μετερχομένη πολλὰς ὁδούς, ἔχει δὲ καὶ πολλὰς χεῖρας (οἷον «πολυχειροῦσα», πρβ. «τριχειροῦσα Παναγία» ἐν Λέσβῳ), τ. ἔ. πολλὰ μέσα, δι' ὧν πάντων θὰ καταφθάσῃ καὶ συλλάβῃ τὸν φονέα. Πρβ. Αἰσχίν. 2, 115.

πολύπους ὁ (ὁ θαλάσσιος πολύπους, «ὀκταπόδι») ἢ μᾶλλον πουλύπους, -ποδος, ἡ αἰτ. πουλύπουν (πολύποδα Λουκ. ἐν β. Πράσει 10), αἰτ. πλ. πολύποδας καὶ ἐνίοτε πολύπους (Ἀριστοτ. 534a 25). Καὶ ἰσοσυλλάβως παρὰ ποιητ. ἐξ ὀν. πολύπος (πρβ. ἀελλόπος), γεν πολύπου, γεν. πλ. πουλύπων, αἰτ. πλ. πουλύπους (Ἀρφ. Ἀπ. 189). Δωρ ὀν. πλ. πωλύποι (ἑν. ὀν. πῶλυψ), αἰτ. πλ. πωλύπους. Ἡ λέξις αὕτη λανθάνει ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Σουΐδα (ἐν λ. Εὐρύβατος): «Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδάλῳ (Ἀπ. Ἀρφ. 184) ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα καὶ πλουτοῦντα (ὅπου γρ. ὡς πολύπουν τινά. Διώρθουν πολυπραγμονοῦντα Kock, πλάττοντα Headlam, προδιδόντα Hermann) καὶ πανουργοῦντα».

πολύρροθος 2 πολυθόρυβος· φροίμια πολύρροθα Αἰσχ. Ἑπτ. 7 ὑπὸ πολλῶν ἐπαναλαμβανόμενα· ἴδ. ὑμνῶ.

πολύς, πολλή, πολύ. Οἱ διαλεκτικοὶ τύποι εἶνε οἱ ἑξῆς

Ἐπικοί

Ὀν.	πολλὸς	πολλὴ	πολλόν.	πολύς (ἀρσ., πουλύς Θ 109. πολύ οὐδ. πουλύ τ 387).
Γεν.		πολλῆς		πολέος
Δοτ.	πολλῷ	πολλῇ		
Αἰτ.	πολλὸν	πολλὴν	πολλόν.	πολὺν (πουλὺν καὶ ὡς θηλ. δ 709).

'Ον. πολλοὶ πολλαὶ πολλὰ πολέες, πολεῖς |(Λ708.)
Γεν. πολλῶν πολλάων (Β117 πολλῶν πολέων |24) πολλέων
Δοτ. πολλοῖσι(ν),πολλῇσι(ν) πολέσ(σ)ι(ν), |πολέσσ', πολέεσσι(ν), πολέεσσ'
Αἰτ. πολλοὺς πολλὰς πολλὰ πολέας (πολεῖς).

Ἡ συνῃρημένη αἰτ. πλ. πολεῖς εἶνε λίαν ἀμφίβολος, διότι ἡ εἰς -έας αἰτ. πλ., ἀσυναίρετος ἄλλως οὖσα, δύναται, ὅπου τὸ μέτρον ἀντὶ δύο βραχειῶν ἀπαιτεῖ μίαν μακράν, ν' ἀπαγγελθῇ δισυλλάβως κατὰ συνίζησιν. Ὅθεν ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι πανταχοῦ ἀναγινώσκεται νῦν, κατ' Ἀρίσταρχον, πολέας ἀντὶ τοῦ πολεῖς. Πρβ. Λ 559. Β 4. Ν 734. Ο 66. Υ 313. Φ 59. 131. γ 262. δ 170. Ἡ νέα Ἰων. διάλεκτος κλίνει ὁμαλῶς πολλός, πολλή, πολλόν. Σπανίως δὲ μεταχειρίζεται ὁ Ἡρόδ. τοὺς ἑτέρους τύπους πολύς, πολύν, πολύ, οὓς καὶ μετατρέπουσι τῶν ἐκδοτῶν τινες εἰς τοὺς συνήθεις. Οἱ ἐπ. τύποι πουλύς, πουλὺ εἶνε ἀβέβαιοι κριτικῶς παρ' Ἡροδ. Παρὰ δ' Ἱπποκρ. πρὸς τῷ πολλὸς καὶ τῷ ὑπόπτῳ πουλὺς εὕρηνται καὶ οἱ κακόζηλοι τύποι πουλλῆς, πουλλὴν κλ., πάντως μεταγραπτέοι εἰς τοὺς συνήθεις πολλῆς, πολλὴν κλ. Καὶ ὁ Πίνδαρος μεταχειρίζεται πολλὸς καὶ πολύς, πολλὸν καὶ πολύ, γεν. πλ. πολλᾶν, ἀρσ. πολλῶν, δοτ. πολέσιν καὶ πολλοῖσιν, πολλοῖς, αἰτ. πολεῖς. Ὁμοίως ὁ Θεόκριτος. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς εὕρηνται ἐνίοτε ἐπ. τύποι, ὡς πολέα οὐδ. πλ. (ὅπερ ὅμως δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐπικῇ γλώσσῃ) Αἰσχ. Ἀγ. 724 χορ., πολέων Ἀπ. Σοφ. 221. Εὐρ. Ἑλ. 1332 χορ. πολέσιν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1264. πολλὸν οὐδ. Σοφ. Ἀντ. 86. Τρ. 1196. πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις νεοτρόφου τέκνου δίκαν Αἰσχ. Ἀγ. 724 πολλὰ δὲ (φαγητά, τροφάς) ἔλαβεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις δίκην νεοτρ. τέκνου. Ἡ σύνδεσις τοῦ ἐν ἀγκάλαις μετὰ τοῦ νεοτρόφου, τ. ἔ. δίκην νεοτρόφου ἐνηγκαλισμένου (παθ.) τέκνου, μοὶ φαίνεται δύσκολος. Ἄλλοι ἐξηγοῦσι: «πολλάκις δὲ ἔσχεν (ὁ ἀνὴρ) ἐν ταῖς ἀγκάλαις» διορθοῦντες ὧδε τὸ ἀντικείμ. «φαιδρωπῶς ποτὶ χεῖρα σαίνοντα» (τὸν λεοντιδέα). Ὁ δὲ Casaubonus ἔγρ. ἔσκ' = ἦν, καὶ τότε ἡ σύνταξις εἶνε εὔκολος. πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ Εὐρ. Ἰ. Τ. 759 πολλὰ (κακὰ) ἐκ πολλῶν (κακῶν) συμβαίνουν (πρβ. συμβάλλω). ῥεῖ πολὺς ὅδε λαὸς πρόδρομος ἱππότας Αἰσχ. Ἑπτ. 80 οὗτος ὁ λαὸς τρέχων ἐμπρὸς μὲ τοὺς ἵππους ἐγέμισε τὴν πεδιάδα. ὅταν ὁ θεὸς εἰς τὸ σῶμ' ἔλθῃ πολύς, λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μεμηνότας ποιεῖ Εὐρ. Βάκ. 300 δὲν ἐνν. ἀκριβῶς, ὅτι ὁ μεμηνὼς ὑπὸ τοῦ οἴνου (τ. ἔ. τοῦ θεοῦ Βάκχου) ἔχει μαντικὴν δύναμιν· ἀλλὰ μᾶλλον ὁ θεὸς ὑποδηλοῖ τὸ «μαντικὸν ῥεῦμα καὶ πνεῦμα», ἴδ. Πλουτ. 433Ε. Κύπρις γὰρ οὐ φορητός, ἢν πολλὴ ῥυῇ Εὐρ. Ἱππ. 443, ἴδ. ῥέω. Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις Αἰσχ. Ἑπτ. 6 ὁ Ἐτ. εἷς ὢν πολὺ θὰ κακολογῆται κατὰ τὴν πόλιν ὑπὸ τῶν ἀστῶν διὰ πολυθορύβων προοιμίων. τὸν τερασκόπον ἐν ποικίλαισι νεβρίσι Τειρεσίαν ὁρῶ πατέρα τε μητρὸς τῆς ἐμῆς, πολὺν γέλων, νάρθηκι βακχεύοντα Εὐρ. Βάκ. 249 βλέπω τὸν τερασκ. Τειρεσίαν φοροῦντα ποικιλοστίκτους νεβρίδας καὶ τὸν πατέρα τῆς μητρός μου, (ποῦ εἶνε) γιὰ γέλοια (τ. ἔ. ποῦ γίνεται καταγέλαστος), βακχεύοντα διὰ τοῦ θύρσου. πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι Κύπρις οὐρανοῦ τ' ἔσω Εὐρ. Ἱππ. 1 «Κύπρις κέκλημαι, πολλὴ κοὐκ ἀνών. θεὰ ἐν βροτοῖς οὐρ. τ' ἔσω (= ἔν τε τοῖς οὐρανίοις θεοῖς), τῶν πολλή.. ἔσω κατὰ παράθεσιν εἰς τὸ κέκλημαι κειμένων. «πολλή, μεγάλη, ἔνδοξος, θαυμαστή. ἰσχυρά, μεγάλη» Σχ. ἀλλὰ κυρ. πολύς ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ εἶνε ὁ πολλοῦ λόγου ὤν, ἤτοι: ὃν περὶ πολλοῦ ποιοῦνται οἱ παρ' οἷς πολύς ἐστι» Δ. Βερν. ὁ Δηϊόκης ἦν πολλὸς ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς καὶ προβαλλόμενος καὶ αἰνεόμενος Ἡρ. 1, 98 τὸ ὄνομα τοῦ Δηϊόκου κατ' ἐπανάληψιν καὶ προετείνετο καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ πάντων. ὡς δὲ πολλὸς ἦν λισσόμενος 9, 91 ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενε πολὺ εἰς τὰς παρακλήσεις του. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς (ἐνν. ἐστί) μ 45 πολὺς δὲ πέριξ (ἐπὶ τοῦ λειμῶνος) σωρὸς ὀστέων εἶνε. πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς εὐφυὴς κλάδος Ἀπ. Εὐρ. 88, ἴδ. εὐφυής. πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα Η 156 κείμενος κατεῖχε πολλὴν ἔκτασιν: ἦτο ἐξηπλωμένος φαρδὺς πλατύς. λίμνη μεγάλη τε καὶ πολλή Ἡρ. 4, 109 μεγάλη καὶ βαθεῖα. σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται Ἀπ. Σοφ. 835, ἴδ. διόλλυμι. πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο τἀναντί' ἔγνων Ἀπ. Εὐρ. 812, ἴδ. ἁμιλλάομαι. ὅ τοι θρασὺς πρὸς ἔργον ἐκ πολλοῦ κακὸς (διορθοῦσιν ἐκπονεῖ κακῶς: ἐκπονεῖν κακὸς) Ἀπ. Τρ. Ἀδ. 449. Τὸ ἐκ πολλοῦ εἴτε τοπικῶς (μακρόθεν ἐκ πολλῆς ἀποστάσεως) εἴτε χρονικῶς (ἐκ πολλοῦ χρόνου) ἐκληφθὲν παρέχει ἐπαρκὲς καὶ δὴ κάλλιστον νόημα: ὁ θρασὺς «βλέπει» (ἢ «ἀκούει») «τὴ δουλειὰ μιὰν ὥραν μακρυὰ καὶ φεύγει». Ἀδίκως λοιπὸν νοθεύεται στίχος ἔχων τοιοῦτον ἦθος ἐκ πολλοῦ καθιερωμένον. ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκὴν Θουκ. 4, 32 ἴδ. ἀλκή. ἔτι πολλῆς νυκτὸς Θουκ. 8, 101 = ἔτι πολλῆς νυκτὸς οὔσης. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακα χρόνου Ἀρφ. Πλ. 98 τ. ἔ. ἐκ πολλοῦ χρόνου οὐχ ἑώρακα αὐτούς τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα Αἰσχ. Ἀγ. 990, ἴδ. ἀκόρεστος. ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι Σοφ. Ἠλ. 563 ἐρώτησε δὲ τὴν κυνηγὸν Ἄρτεμιν, διὰ ποίαν τιμωρίαν ἐμπόδισε τοὺς πολλοὺς ἀνέμους της ἐν τῇ Αὐλίδι. Τὸ τίνος ποινὰς εἶνε παράθεσις εἰς ὅλην τὴν πρότασιν τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχεν· πρβ. Αἴ. 599. ὡς

καὶ μέγας καὶ πολλὸς ἐγένεο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, οὕτω καὶ ταπεινὸς ὀπίσω κατὰ τάχος ἔσεαι Ἡρ. 7, 14 ὥσπερ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγένου καὶ μέγας καὶ πολύς, οὕτω καὶ ταπεινὸς πάλιν ταχέως ἔσῃ. Τὸ χωρίον τοῦτο παρῳδήθη (κατὰ τὸν H. Stein) ὑπὸ τοῦ Ἀρφ. Ὄρν. 488. ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς (ἐπὶ Cobet) τὸν ἄνδρα Ἀρφ. Ἱππ. 760 «διὰ ταῦτα φρόντιζε ὅπως ἐπεξελεύσῃ καὶ λαμπρὸς δόξῃς εἶναι» Σχ. κύταξε πῶς ν' ἀντεπεξέλθῃς κατὰ τοῦ ἀνδρὸς σφοδρὸς καὶ τοιοῦτος, ὥστε νὰ δοξασθῇς (νὰ διαλάμψῃς· κυρ. ἐκ τοῦ ἀνέμου ἡ μεταφορά). Πρβ. ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς 430, ἴδ. καθίημι. ὡς πολὺς παρ' ὑμῶν ἔπνει καὶ λαμπρός Δημ. 25, 57 κυρ. ὅτε (ἐπανελθὼν) εἶχε πνοὴν δυνατὴν καὶ δροσεράν: «εἶχε μεγάλα καὶ δυνατὰ φούμαρα». Κλέων δ' ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο Θουκ. 4, 22 ὁ δὲ Κλέων τότε πλέον μετὰ πολλῆς σφοδρότητος καὶ ἐπιμονῆς ἐπετίθετο (ἐπίεζε καὶ ἐστενοχώρει ἐκ τοῦ πλησίον). τοῦ γὰρ δὴ παλαιστέω Μίλωνος ἦν οὔνομα πολλὸν παρὰ βασιλέϊ Ἡρ. 3, 137 συχνόν: περὶ τοῦ παλαιστοῦ Μίλ. συχνάκις ἦν λόγος παρὰ βασιλεῖ. πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους Εὐρ. Ἱκ. 573 καὶ ἄλλους πολλοὺς πόνους διαφόρου εἴδους (τ. ἔ. μεγαλιτέρους) ὑπέμεινα· ἴδ. ἕτερος. πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω Σοφ. Ἠλ. 217 διότι πολλά τινα δυστυχήματα περισσότερα τοῦ δέοντος ἐφορτώθης: πολύ τι ὄχι ἀκριβῶς ὡρισμένον μέρος κακῶν, ὑπερεκτήσω = ὑπὲρ τὸ δέον ἐκτήσω. πολλὰ κέλευθος ἐρατύει Σοφ. Ο.Κ. 163, ἴδ. κέλευθος. καὶ μεῖζον μὲν ἀεὶ καὶ πλεῖον πρὸς ἔλαττον, μέγα δὲ καὶ μικρὸν καὶ πολὺ καὶ ὀλίγον πρὸς τὸ τῶν πολλῶν μέγεθος Ἀριστοτ. Ῥητορ. 1, 7, 2 (1363b 10) καὶ τὸ μεῖζον καὶ τὸ πλεῖον ἀναφέρονται πάντοτε πρός τι ἔλαττον, τὸ δὲ μέγα καὶ τὸ μικρὸν καὶ τὸ πολὺ καὶ τὸ ὀλίγον ἀναφέρονται εἰς τὸ μέγεθος τῶν πολλῶν πραγμάτων (τοῦ πλήθους τῶν πραγμάτων). πολὺς γάρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος Δημ. 40, 53 πολὺ δυνατός, πολὺ ἐπικίνδυνος, ἢ μᾶλλον: πολυμήχανος καὶ τολμηρὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος. ἢν πολὺς παρῇ Εὐρ. Ὀρ. 1200 = ἢν σφοδρὸς ἔλθῃ τῇ ὀργῇ» Σχ. τοῦτο δ' ἐβούλετο δηλοῦν, ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας, πρὸς ὅ τις πέφυκεν, πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον δεῖ κομίζειν, ὅπως ἂν ἓν τὸ αὑτοῦ ἐπιτηδεύων ἕκαστος μὴ πολλοί, ἀλλ' εἷς γίγνηται, καὶ οὕτω δὴ ξύμπασα ἡ πόλις μία φύηται, ἀλλὰ μὴ πολλαί Πλ. Πολ. 423 D τοῦτο δὲ ἤθελε νὰ ὑποδηλοῖ, ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς πολίτας πρέπει νὰ μεταχειρίζηταί τις πρὸς ἐκεῖνο τὸ ἔργον, πρὸς τὸ ὁποῖον εἶνέ τις ἐκ φύσεως προωρισμένος, ἕνα (ἕκαστον) πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον, ὅπως εἷς ἕκαστος ἐπιτηδεύων ἓν τὸ οἰκεῖον ἑαυτοῦ ἔργον μὴ πολλοὶ ἀλλ' εἷς γίγνηται, καὶ οὕτω δὴ σύμπασα ἡ πόλις ἀποβαίνῃ μία, ἀλλὰ μὴ πολλαί. Ἡ πρόθ. πρός ἐπαναλαμβάνεται, διότι τὸ πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον εἶνε εἰδικωτέρα ἐπεξήγησις τοῦ πρὸς τοῦτο, ὅπως τὸ ἕνα (ἕκαστον) τοῦ τοὺς ἄλλους πολίτας. οὕτω γὰρ μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥᾳδίως οὔτε ἐν Ἕλλησιν οὔτ' ἐν βαρβάροις εὑρήσεις, δοκούσας δὲ πολλὰς καὶ πολλαπλασίας τῆς τηλικαύτης Αὐτ. 423 B τόσον μεγάλην πόλιν μίαν δὲν θὰ εὕρῃς εὐκόλως οὔτε μεταξὺ τῶν Ἑλλ. οὔτε μεταξὺ τῶν βαρβάρων, πολλὰς δέ, αἵτινες φαίνονται (κατὰ τὸ φαινόμενον εἶνε) καὶ πολλαπλάσιαι ἀκόμη παρὰ τὴν τόσον μεγάλην. Ὅπου τὸ πολλὰς ὑποκείμ. τὸ δὲ πολλαπλασίας κατηγορ., ὁ δὲ καὶ ἐπιδοτικός. πολέος ἄξιος θ 405, ἴδ. ἄξιος. καὶ ἐμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ ὀβολοῦ Ἀρφ. Ἱππ. 943 «τοῖς εὐώνοις, τοῖς Ἀθηναίοις· οὕτω γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν πολλῶν ὠνίων τοῦ ὀβολοῦ πωλουμένων» Σχ. ὁποῖος ἄνθρωπος οὐδεὶς κανεὶς μέχρι τῆς σήμερον «ἀπὸ δῶ καὶ χρόνια» (κυρ. «ἀπὸ καιρόν, ἀντὶ τοῦ συνήθ. πολλοῦ χρόνου, ἴδ. ἀνωτ.) δὲν ἔχει γεννηθῇ ἀνάμεσα εἰς τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους «τῆς πεντάρας», «τῆς ἀράδας». Ὁμοίως δὲ ἐλέγετο καὶ οὐδ. τὰ πολλὰ τοῦ ὀβολοῦ τ. ἔ. τὰ εὔωνα, τὰ ἔχοντα ἀξίαν «μιᾶς πεντάρας». Παρόμοια πολλὰ λέγονται καὶ σήμερον. περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τι, ἴδ. ποιέω. || ὡς ἐπίθετον συνδεόμενον μετ' ἄλλου διὰ τοῦ τὲ καὶ ἢ καί· πολέες τε καὶ ἐσθλοί Ζ 452. ξ 284, ἴδ. καί. λέγων ἔοικα πολλὰ κἄλλ' ἐρεῖν μάτην Αἰσχ. Πρ. 1039 μοῦ φαίνεται ὅτι, ὅσα καὶ ἂν εἰπῶ (κυρ. λέγων καὶ ἄλλα πολλά), θὰ τὰ εἰπῶ τοῦ κάκου. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει Πίνδ. Ὀ. 8,23 ἴδ. ῥέπω. πολλὰ πολλᾷ λέλεκται Ν. 8, 20 πολλὰ πράγματα ἔχουσι παρασταθῇ κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἐνταῦθα σημειωτέον, ὅτι πολλάκις τὸ οὐδ. πληθ. τοῦ πολύς συνδέεται μὲ ἄλλο ἐπίθετον συνήθως μὲν διὰ τοῦ συνδέσμου καὶ ἢ τὲ καί, σπανιώτερον δὲ διὰ τοῦ τὲ μόνου, ἀλλὰ καὶ ὅλως ἐλλείπει ὁ σύνδεσμος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· διὰ πολλῶν τε καὶ δεινῶν πραγμάτων σεσῳσμένοι πάρεστε Ξεν. Ἀν. 5, 5, 8 πάρεστε σεσῳσμένοι, ἐπεὶ πολλά τε καὶ δεινὰ πράγματα διήλθετε: ἀφ' οὗ ἐπεράσατε. πολλά τε γὰρ καὶ κακὰ πάσχειν ὑπ' αὐτοῦ Ἡρ. 4,167 πολλὰ κακὰ πάσχουσιν ὑπ' αὐτοῦ. πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονεν Πλ. Πολ. 416 E πολλὰ ἀνόσια γέγονε περὶ τὸ κοινὸν νόμισμα. αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τείσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά Αἰσχ. Χο. 275, ἴδ. ἀποχρήματος. τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ πολλὰ κακά Ἀρφ. Ἐκκλ 435 διὰ μὲν τὰς γυναῖκας λέγων πολλὰ καλά, διὰ σὲ δὲ πολλὰ κακά. Σημειωτέα δὲ καὶ ἡ διὰ μόνου τοῦ τὲ σπανιωτέρα ποιητικὴ σύνδεσις, ὡς πολλὰ γὰρ.. δυστυχῆ τε πράσσει (πόλις) Αἰσχ.

Ἑπτ.325 «πολλὰς δυστυχίας ὑποφέρει ἡ πόλις» λέγομεν ἡμεῖς, οἱ δὲ ἀρχαῖοι πολλὰ καὶ δυστυχῆ, σπαν. πολλά τε δυστυχῆ. Ὁμοίως πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ' ἀνὴρ πένης Σοφ. Φιλ. 584 πολλὰ ἐγὼ «ὑπ' ἐκείνων εὐεργετούμενος ἀντευεργετῶ αὐτούς, ὡς δύναται πένης εὐεργετεῖν, δηλ. ὑπηρετῶν» Σχ. Τὸ πολλὰ χρηστά τε ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου πολλὰ καὶ χρηστά. Ἐν πᾶσι τούτοις ἐνίοτε παραλείπεται ὁ σύνδεσμος, καὶ ἡμεῖς δὲ μεταφράζοντες παραλείπομεν τὸν σύνδ. Ἴδ. πρβγ. ἀνωτέρω, οἷς προσθετέον καὶ τὸ ἐφεξῆς: πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη Αἰσχ. Χο. 585, ἴδ. πεδάμαρος. πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν Ἀρφ. Βατρ. 1484 ἐκ πολλῶν τεκμηρίων μαθεῖν. Τὸ παρ' Ἀθην.515 F «ὀργίζομαί σοι, ὅτι πολλὰς ἔχεις» ἔχει διπλῆν ἔννοιαν: ὁ μὲν μαστιγίας ἐννόει πολλὰς ἔχεις (γυναῖκας), ἡ δὲ Φρύνη πολλὰς ἔχεις (πληγάς). χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας Ἀρφ. Ἀχ. 200 εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ κλάειν μακρά. Πρβ. Εὐρ. Ἱππ. 113. Σοφ. Ἠλ. 1456. τὰ πολλὰ πάντα Ἡρ. 1, 203 ἐπιρρημ. κατὰ μέγα μέρος πάντα (ἐν πᾶσι). Τὸ τὰ πολλὰ ἐνισχύει καὶ ἐπιτείνει τὸ πάντα. Παρομοίως 2, 35. Ἀργεῖοί τε καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέαται (=ὑμνῆνται) 5, 67 οἱ Ἀρ. καὶ τὸ Ἄρ. ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς μέρεσι (τῶν Ὁμηρ. ἐπῶν: σχεδὸν πανταχοῦ) ἐξυμνοῦνται (ἐν αὐτοῖς). ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη α 2 κυρ. μάλα πολλὰς πλάνας ἐπλανήθη, σχεδόν: πολλάκις ἐπλανήθη. πρβ. πολλὰ κάμπτονται Πλ. Θεαίτ.173A κυρ. πολλὰς καμπὰς (κάμψεις) κάμπτονται. βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς Σοφ. Ἠλ. 575 ἀφ' οὗ πολλὰ ἐβιάσθη καὶ πολλὰ ἀντεστάθη. πολλὰ τοῖς ἱγμένοις ἔστελλον αὐτόν Φιλ. 494, ἴδ. ἱκνέομαι (ἵκω). ἥ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προύστην χερί Ἠλ. 1377, ἴδ. ἔχω. τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ ἐπὶ πολλοῖς ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου Ἀρφ. Ἱππ. 411 ἐπανειλημμένως, συχνότατα· πρβ.Σφ. 1046. Διάφορον δ' ὡς φαίνεται εἶνε τὸ Εὐρ. Μηδ. 579 ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν: «τοῦ πολλοῖς βροτῶν ἡ γεν. μεριστική, καὶ ἡ δοτική, διότι τὸ διάφορός εἰμι = διαφέρομαι, διαφωνῶ» Δ. Βερν. τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ Πλ. Πολ. 576C «πολλὰ δοκεῖ: ἀντὶ τοῦ ψευδῆ· τὸ γὰρ ψεῦδος πολύχουν, ἁπλοῦς δ' ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ (Εὐρ. Φοιν. 469)» Σχ. πράσσειν πολλὰ = πολυπραγμονεῖν. ὦ πολλὰ πράττων Ἀρφ. Βάτρ. 228 «ὦ πολυπραγμονῶν». Συχνὴ ἡ φράσις: Εἰρ. 1058. Ἡρ. 5, 33. Εὐρ. Ἱππ. 785 κἄλλ. Ἰσοκρ. 15, 151. Ἐκ τούτου τὸ πολυπράγμων, πολυπραγμονεῖν. Ἀντιδιαστέλλεται τὸ ἀπράγμων· πρβ. καὶ Σοφ. Ἠλ. 678. Πρβ. καὶ παθ. πολλὰ γὰρ ὑμῖν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πέπρακται Δημ. 13, 35 διότι ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων εἶσθε ἀναμεμειγμένοι εἰς πολλὰς ὑποθέσεις. πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας ἥ τε σὴ πόλις Εὐρ. Ἱκ. 576 ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ πολυπραγμονῇς (τ. ἔ. ν' ἀναμειγνύεσαι πολὺ εἰς ξένας ὑποθέσεις) σὺ καὶ ἡ ἡ σὴ πόλις. πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν (καὶ τώρα ἀκόμη) ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων Ἀρφ. Ἱππ. 822 «ἐλάνθανές με ῥᾳδιουργῶν περὶ τὴν πόλιν· ἀπὸ δὲ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου μετήνεγκεν, οἷον λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων σεαυτόν» Σχ. Τὸ δὲ πολλοῦ πολὺν ἐξηγοῦσιν σφόδρα πολύν, πλεῖστον, ὃ δὲν εἶνε ἀκριβές. Τὸ πολλοῦ, ὡς φαίνεται ἐπαρκῶς ἐκ τοῦ χωρίου τῶν Βατρ. 1046 (ὃ ἴδε ἐν τῷ ἐπικάθημαι), ἔχει τὴν πρώτην ἀρχὴν ἐκ τοῦ ἐκ πολλοῦ (δηλ. χρόνου), καὶ εἶνε, ὡς φαίνεται, τῆς δημώδους γλώσσης, ἐν ᾗ ὡς ἐκ τῆς συχνῆς χρήσεως ἀφαιρεθὲν τὴν ἐν ἀρχῇ πρόθεσιν μετέστη καὶ εἰς ἁπλῶς ἐπιτατικήν τινα σημασίαν, ὡς ἐν τῷ θρασὺς εἶ πολλοῦ Ἀρφ. Νεφ. 915 κυρ. ἐκ πολλοῦ χρόνου, τ. ἔ. ἡ θρασύτης σου ἀπό τινος χρόνου δὲν ἔχει ὅρια. πρβ. πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια ναὶ μὰ τὰς κράμβας Ἀπ. Εὔπολ. 74 κυρ. ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἔπρεπε νὰ πάθῃς αὐτὰ ποὺ ἔπαθες: σοῦ ἄξιζαν. Παρὰ Kühner-Gerth (Ausf. Grammat. I σ. 387, 3) ὁμοίως ἐξηγεῖται καὶ τὸ ὀλίγου, ὡς Θουκ.8,35.Πρβ.καὶ ἀνωτ. Ἀρφ. Πλ.98, καὶ κατ. τὸ Ἱππ.943. νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ Σοφ. Αἴ. 1357, ἴδ. νικῶ. τὰ πολλὰ = ἐπιρρημ. ὡς τὸ πολύ. ἐνίκησαν οἱ Κερκυραῖοι παρὰ πολὺ (= μὲ μεγάλην διαφοράν) Θουκ. 1, 29. Ὁμοίως 2,89: οὐκ ἂν ἡγοῦνται μὴ μέλλοντάς τι ἄξιον τοῦ παρὰ πολὺ (ἐνν. πραχθέντος) πράξειν ἀνθίστασθαι ὑμᾶς νομίζουσιν ὅτι δὲν ἠθέλετε ἀντισταθῆ, ἂν δὲν ἐμέλλετε νὰ πράξητέ τι ἀντάξιον τῆς προηγηθείσης ἐξόχου νίκης· ἴδ. παρά. ὑλώδους ἐπὶ τὸ πολύ 4,29 κατὰ τὸ μεγαλίτερον μέρος. οἷα δὴ τὰ πολλά, ἀεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἕπονται Πλ. Μενέξ. 235B ὡς τὸ πολύ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυμαχίαν, οὐκ ἐν πολλῷ πολλαῖς ναυσὶν οὖσαν, πρὸς ἑαυτῶν ἔσεσθαι Θουκ. 7, 36 ἐνόμισαν τὴν ἐν τῷ μεγ. λιμένι ναυμαχίαν, ἐν στενῷ (ἐν οὐ πολλῷ) χώρῳ πολλαῖς ναυσὶν (μεταξὺ πολλῶν πλοίων) γινομένην, ὑπὲρ ἑαυτῶν ἔσεσθαι. τοῖς κυβερνήταις τῶν μὲν φυλακήν, τῶν δ' ἐπιβουλὴν... κατὰ πολλὰ πανταχόθεν περιεστάναι 7, 70 ἴδ.περιίστημι. ἐπὶ πολλῷ γεγένηται ἡμῖν (τοῦτο) Δημ. 8, 53 μᾶς ἔχει κωστίση πολὺ ἀκριβά.

πολυστεφής 2: οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης Σοφ. Ο.Τ. 83 (εἰ μὴ ἡδὺς ἦν, τ.ἔ. εἰ μὴ ἡδεῖς λόγους ἔφερεν), οὐκ ἂν ἐπορεύετο οὕτω κατεστεμμένος τὴν κεφαλὴν (κυρ. καταστεφὴς τὴν κεφαλὴν) παγκάρπῳ (πολυκάρπῳ, ἢ πεπληρωμένῃ καρποῦ) δάφνῃ. ἐγὼ μὲν ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν Αἰσχ. Εὐμ. 39 ὁ μυχός, πρὸς ὃν ἐβάδιζεν ἡ Πυθία, καλεῖται πολυστεφὴς τ. ἔ. ἔχων πολλὰ στέμματα, ἤτοι ταινίας ἐκ μαλλίου

λευκοῦ, διότι ἐν τῷ ὀμφαλῷ τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ὡς καὶ ἐν τῷ οἰωνοσκοπείῳ τοῦ Τειρεσίου τοῦ ἐν Θήβαις, ὑπῆρχον κρεμάμενα (καὶ ἐπὶ κιόνων) τὰ στέμματα ταῦτα· πρβ. Εὐρ. Βάκχ. 350. Ἴων. 225: μέσον ὀμφαλόν... στέμμασιν ἐνδυτόν. Καὶ σήμερον δὲ πολλαχοῦ ἐπὶ τῶν δένδρων ἐξωκκλησίων ἀναρτῶνται τεμάχια ὑφασμάτων. Γνωστὸν δὲ εἶνε ἐν Μυτιλήνῃ καὶ ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγ. Θεράποντος, ὅστις ἐπικαλεῖται «τζαντζαλιάρις» οἷον ῥακένδυτος. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ἂν τὰ ῥάκη ταῦτα τὰ λευκὰ ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ ἀρχαῖα στέμματα· πρβ. Ἀρφ. Πλοῦτ. 39, περὶ οὗ ἴδ. στέμμα.

πολυστομέω Αἰσχ. Ἱκ. 511. Τὸ χωρίον εἶνε· καὶ ξυμβολοῦσιν (Valcken.: ξυμβόλοισιν «τοῖς συντυγχάνουσιν» Σχ.) οὐ πολυστομεῖν (= πολυλογεῖν) χρεών, ἴδ. σύμβολος.

πολυτελής 2: πολυτελὴς ἦν ἡ Νικαρέτη τοῖς ἐπιτάγμασιν Δημ. 59, 29 ἡ Ν. ἦτο πολυέξοδος μὲ τὰς ἀπαιτήσεις της.

πολυφθόρος 2 πολὺ φθείρων, πολλὴν φθορὰν ποιῶν. Πίνδ. Ἰ. 4, 55. Αἰσχ. Πρ. 636. 2) πολύφθορος πολὺ ἐφθαρμένος· ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας, ξένων τ' ἐπακτῶν στίχας πολυφθόρους ἐν δαΐ Ἑπτ. 907 πολλὰ μὲν ἔπραξαν πρὸς τοὺς συμπολίτας, πολλὰ δὲ πρὸς τὰς τάξεις τῶν ἔξωθεν προσκληθέντων ἀνδρῶν, ὥστε νὰ φονευθῶσι πολλοὶ ἐν τῇ μάχῃ. Σοφ. Τρ. 477, Ἠλ. 10.

πολύχωστος 2 πολὺ ὑψηλά, λόφου δίκην, κεχωσμένος, χώματι περικεχυμένος· -τάφος Αἰσχ. Χο. 351 «ζηλωτὸς ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένος» Σχ. ἴδ. εὐφόρητος, πρβ. ω 80.

πομπαῖος 3: μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων πρύμνας ἅδ' Αὐλὶς δέξασθαι τούσδ' εἰς ὅρμους εἰς Τροίαν ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν, μηδ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν Ζεύς, μειλίσσων αὔραν ἄλλοις ἄλλαν θνατῶν λαίφεσι χαίρειν, τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ' ἀνάγκαν, τοῖς δ' ἐξορμᾶν, τοῖς δὲ στέλλειν τοῖσι δὲ μέλλειν Εὐρ. Ἰ. Α. 1319 «εἴθε μή μοι (= ἐπ' ἐμῷ ὀλέθρῳ) Αὐλὶς ἥδ' ὤφελε τὰς τῶν χαλκεμβ. ναῶν πρύμνας (ποιητ. τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ἤτοι: χαλκεμβολάδας νῆας) στόλον πομπὸν εἰς Τροίαν (= εἰς Τροίαν - ἐλάταν πομπαίαν, ὅπερ κατὰ παράθεσιν εἰς τὸ χαλκ. νεῶν πρύμνας) εἰς τούσδ' ὅρμους δέξασθαι, μήτε Ζεὺς (ἀπὸ κοινοῦ ἐνν. τὸ ὤφελε) ἐναντίον (= ἀνταῖον) Εὐρίπῳ ἄνεμον (πομπὰν) πνεῦσαι κατευνάζων (= μειλίσσων, καταπραΰνων τὴν) αὔραν (οὕτως, ὥστε) ἄλλην ἄλλοις θνητῶν λαίφεσιν (= ἀρμένοις, ἤτοι: πλοίοις) χαίρειν (εἶναι), τοῖς δὲ λύπην (ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἶναι, ἤτοι: λυπεῖσθαι), τοῖς δ' ἀνάγκην (= ἀμηχανεῖν ἐξ ἀνάγκης) τοῖς δ' ἐξορμᾶν (= τὰ ἱστία τείνουσι), τοῖς δὲ μέλλειν (= ὀκνεῖν περὶ τοῦ πρακτέου)» Δ. Βερν.

πομπεύω: εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην βέβαιον Σοφ. Τρ. 620 ἐὰν εἶνε ἀσφαλὴς ἡ τέχνη αὕτη τοῦ Ἑρμοῦ, ἣν ὡς πομπὸς (κῆρυξ) ἐξασκῶ.

πομπή ἡ: τείνω πομπὴν Αἰσχ. Ἑπτ. 600. Τὸ ὅλον χωρίον: εὐσεβὴς ἀνὴρ ἀνοσίοισι συμμιγεὶς θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν βίᾳ φρενῶν τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν, Διὸς θέλοντος ξυγκαθελκυσθήσεσεται εὐσεβὴς ἀνὴρ συνκαναμειχθεὶς (συγχρωτισθεὶς) μὲ ἀνοσίους θρασυσ. ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς βίας («καλὰ καὶ σώνει») προσπαθοῦν διὰ παντὸς τρόπου νὰ πᾶν καὶ νὰ γυρίσουν τὸ μακρυνοτάξιδο πανηγῦρι (τοῦ εἰς τὸν ᾅδην ἄγοντος πολέμου), τῇ θελήσει τοῦ Διὸς θὰ συμπαρασυρθῇ καὶ αὐτὸς κάτω μετὰ τῶν ἄλλων (εἰς τὸν ᾅδην, οἷον ἐν πλάστιγγι). βᾶτε δόμῳ, μεγάλαι φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες, ὑπ' εὔφρονι (Burney: εὐθύφρονι) πομπᾷ Αἰσχ. Εὐμ. 1034 χωρήσατε εἰς τὸν οἶκον ὑμῶν, μεγάλαι φιλότιμοι, τῆς Νυκτὸς παῖδες, ὄχι πλέον παῖδες (ἀλλὰ γεραιαί), τῇ συνοδείᾳ τῆς εὐμενοῦς πομπῆς. ἀνταίαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν Ζεύς Εὐρ. Ἰ. Α. 1323, ἴδ. πομπαῖος. εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμὸν ἀνύτει [Πλ.] Ἀξ. 369D εἰς πομπώδη ἐπίδειξιν καὶ ῥημάτων καλλωπισμὸν (καλλιέπειαν) ἀνύσιμά ἐστι.

πόμπιμος 3 καὶ 2 πέμπων, στέλλων, ἀποστέλλων τινά· ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος Πίνδ. Ν. 3, 24 ἐκεῖ ὅπου κατέβαινεν (ἀπὸ τοῦ πλοίου) εἰς τὸ τέρμα (τοῦ ταξιδίου του) τὸ παρέχον ἐπιστροφήν. σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 358 μετὰ σπουδῆς κινῶν τὰ προχωρητικὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον 837, ἴδ. πίτυλος. βροτοὺς ἐπόρευε χερσίν, οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων οὔτε λαίφεσι νεώς Σοφ. Τρ. 560 διεβίβαζε τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς χεῖράς του οὔτε μὲ περαστικὰς κώπας, ἐν ᾧ δηλ. ἐκωπηλάτει, οὔτε μὲ πανία πλοίου. πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις ἢ φίλων πόμπιμός σε χώρα τὰν παιδολέτειραν ἕξει; Εὐρ. Μήδ. 848 = πῶς οὖν ἡ τῶν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις ἢ χώρα (ἢ αἱ Ἀθῆναι ἢ ἡ Ἀττική), πρὸς ἣν ὑπὸ τῶν φίλων πεμφθῇς (ἀλλὰ διατί ὄχι: ἡ πέμπουσα τοὺς φίλους, τὸν Αἰγέα) ἕξει σε τὴν παιδολέτειραν; (Δ. Βερν.) πόμπιμος ὁ δαίμων Φοίν. 992 τ. ἔ. πόμπιμος ὁ δαίμων ἔσται σοι: θά σε ὁδηγήσῃ (φωτίσῃ) ὁ θεός. σὺ παρὰ κλῇθρα· σοὶ μέλει πομπίμα φάτις δωμάτων Εὐρ. Ἱππ. 577 «σὺ παρὰ κλῇθρα ἵστασο· σοὶ γὰρ μέλει (ἐν φροντίδι ἔσται) ἡ ἐκ τῶν οἴκων πεμπομένη βοή» Σχ. ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον Σοφ. Τρ. 871 μεγίστων ἄρα (ὡς νῦν ὁρῶ) κακῶν αἴτιον ἐγένετο ἡμῖν τὸ δῶρον τὸ Ἡρακλεῖ πεμφθέν. Τὸ ὡς κατ' ἐπιφώνησιν: πόσον.

πομπός ὁ: αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὔφρονας

εἶναι κατὰ γαίας Αἰσχ. Περ. 629 θὰ παρακαλέσωμεν τοὺς πομποὺς τῶν τεθνεώτων (νεκροπομποὺς) νὰ εἶνε κάτω τῆς γῆς εὐμενεῖς πρὸς τὸν Δαρεῖον (ὥστε νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς αὐτὸν ν' ἀνέλθῃ πρὸς ἡμᾶς). ἐδάη λαγοδαίτας πομπούς τ' ἀρχᾶς (Rauchenstein: ἀρχάς) Ἀγχμ. 126 ἀνεγνώρισε τοὺς ἀετοὺς τοὺς λαγοδαίτας καὶ συνοδοὺς τῆς ἀρχῆς, τῶν ἀρχόντων (πρβ. δίθρονον κράτος πέμπει 113). ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με χωρεῖν Σοφ. Ο.Κ. 1019 ἐνν. προστάσσω σοι, ἀλλὰ τὸ πομπὸν δέ με χωρεῖν ἀφωμοιώθη πρὸς τὸ προηγ. ὁδοῦ κατάρχειν, ἀντὶ τοῦ: ἐγὼ δὲ πομπὸς χωρήσω. Ὅμοιον πρδγ. ἐν Γ 88.

πομφολύζω: πομφόλυξαν δάκρυα ἐκ γλεφάρων Πινδ. Π. 4, 121 ἐκ δὲ τῶν βλεφαρων αὐτοῦ δάκρυα ἀνέβλυσαν, «ἐβούρκωσαν τὰ μάτια του».

πονέω (πόνος) κοπιάζω, πάσχω. -ήσω, ἐπόνησα (-εσα Ἱπποκρ. 6,146.164.176.184. ἀλλὰ -ησα κατὰ Θ, καὶ μτγν. Τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Χοιροβοσκοῦ λεγόμενον (ἴδ. Ἡρῳδιαν. II σ. 807): «εἰ μὲν σωματικῶς (πονεῖ τις), διὰ τοῦ ε πονέσω δεῖ λέγειν, εἰ δὲ ψυχικῶς, πονήσω διὰ τοῦ η» ἀποδοκιμάζει ὁ Blass. Δωρ. -ᾱσα, ἀλλ' ἡ παράδοσις δὲν εἶνε λίαν ἀσφαλής. ἐξεπόνησ' παρέχουσι τὰ χ/φα ἐν Πινδ. Π. 4, 236, ἀλλὰ ποναθῇ ἐν Ὀ. 6, 11. πεποναμένον Π. 9, 93). πεπόνηκα, ἐπεπονήκειν. Μέσ. πονέομαι, (ὅπερ καὶ μόνον ὑπάρχει παρ' Ὁμ. Ἡσ. Ἡροδ.). -ήσομαι υ 377. Ἱπποκρ. 8, 26. μτβ. κατα- Διοδ. Σ. 11, 15 (πονέσομαι Λουκ. Λούκ. ἢ ὄν. 9). πονήσατο ἐπ. καὶ -ησάμενος. πονήσομαι χ 377 = -σωμαι· ἀλλὰ διεπονησάμην Ἀττ. πεζ. (ἀμφεπονήθην Ἀπ. Ἀρχιλ. 12). Πρκ. μέσ. καὶ παθ. πεπόνημαι (-έαται Ἡρ. 2, 63. -είαται Ἄρατ. 82). Δωρ. -ᾱμαι ἴδ. ἀνωτ. πεπόνητο Ο 447, γ' πλ. -ήατο Ἀπ. Ῥ. 2, 263. -είατο Ὀρφ. Ἀργ. 770. 1160. Παθ. ἐπονήθην μτγν. (Δωρ. ποναθῇ Πίνδ. Ὀ. 6, 11 ἴδ. ἀν.), ἀλλ' ἐξεπονήθην Θουκ. 6, 31. διεπονήθην Ἰσοκρ. 15,267. Παρὰ Πλουτ. Περικλ. κεφ. 4 τὸ διαπονηθῆναι μουσικὴν εἶνε μᾶλλον μέσον. πονητέον. νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι λισσόμενος Κ 117 τώρα ὤφειλε νὰ κοπιάζῃ (πορευόμενος) πρὸς πάντας τοὺς ἀριστεῖς καὶ νὰ τοὺς παρακαλῇ. πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην Ε 84 ἠγωνίζοντο κατὰ τὴν κραταιὰν μάχην. ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο π 13 μὲ τὰ ὁποῖα ἐνησχολεῖτο. ὅπλα, τοῖς ἐπονεῖτο Σ 413 δι' ὧν εἰργάζετο. σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα ι 250 μετὰ σπουδῆς ἐπονήσατο, ἐξετέλεσε, τὰ ἑαυτοῦ ἔργα. ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὄττεό με χρή χ 377 ἕως ὅτου ἐγὼ κατὰ τὸν οἶκον ἐκτελέσω ὅ τι μοι χρειάζεται. | τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην Αἰσχ. Πρ. 44 μὴ κοπιάζῃς ματαίως διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δέν σε ὠφελοῦν διόλου. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν; Σοφ. Ο.Κ. 335 ποῦ εἶνε οἱ αὐθόμαιμοι νεανίαι, διὰ νὰ κοπιάζουν; τίς δ' ἐπιτύμβιος αἶνος (-βιον αἶνον Voss. ἐπιτυμβίδιος λίν' Wecklein) ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ σὺν δακρύοις ἰάπτων ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει; Αἰσχ. Ἀγ. 1547 τίς δ' ἐπιτύμβιος ἔπαινος ἐπὶ τῷ θείῳ ἀνδρὶ μετὰ δακρύων ἐξιὼν (προϊών, οἷον προχεόμενος) ἐν ἀληθείᾳ καὶ πίστει πενθήσει; Ἂν δὲ διορθώσωμεν ἐπιτύμβιος αἶνον, θὰ ἑρμηνεύσωμεν: τίς δ' ἐπὶ τοῦ τύμβου ἱστάμενος ἔπαινον ἐν ἀληθείᾳ καὶ πίστει φιλοπονήσει ἐπὶ τῷ θείῳ ἀνδρὶ δάκρυα προχέων; τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος Ἀπ. Αἰσχ. 315 τῷ πονοῦντι ὀφείλεται ἐκ θεῶν κλέος, ὅ ἐστι τέκνωμα τοῦ πόνου. ὁ ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον Σοφ. Ο. Κ. 1412 ὃν κομίζετε παρὰ τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ πατρὸς) ἐφ' οἷς (ἢ δι' ὧν) πονεῖτε. χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν Ξεν. Ἀν. 7, 6, 41 τὰ ὁποῖα ἡμεῖς μὲ τὸν κόπον μας ἐκάμαμεν, ἐκερδήσαμεν: «πονήσαντες ἐπορίσαμεν» Πανταζίδης. κοὔ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν, ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος Πινδ. Π. 4, 151 ὀρθῶς ὁ Σχ. «οὐκ ἀλγύνει με ταῦτα τὸν σὸν οἶκον αὔξοντα, ἀλλὰ τὸ σκῆπτρον τὸ τῆς μοναρχίας καὶ ὁ θρόνος (ἀλγύνει με)». ὁ πονήσαις νόῳ καὶ προμάθειαν φέρει Ι. 1, 40 ἴδ. προμήθεια. ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν πρὸς ἅρμα τέτρωρον ἑλίσσων περὶ νίκας Εὐρ. Ἰ. Α. 212 «ἤσκει δὲ πόδας ἁμιλλώμενος (ἤτοι: ἠσκεῖτο δ' ἁμιλλώμενος δρόμῳ) περὶ νίκης πρὸς ἅρμα τέθριππον ἑλίσσων (ἤτοι: ἐγύριζε τρέχοντας ἐπάνω καὶ κάτω, τ. ἔ. «συνδρονίζοντας» μὲ τὸ τέθριππον)» Δ. Βερν. πονῶν πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι Σοφ. Τρ. 680 ὅταν ἐπόνει τὸ πλευρόν του ἀπὸ τὸ πικρὸν βέλος. πεπόνηκα τὼ σκέλει Ἀρφ. Εἰρ. 820 μοῦ εἶνε ἀποκαμωμένα τὰ σκέλη μου. ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων Εὐρ. Μηδ. 333 «καί μ' ἀπάλλαξον τῶν κόπων (ὄχι λυπῶν)» Δ. Βερν. πρὸς ἃ ἀποκρίνεται ἡ Μήδεια: πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα = «πονῶ ἐγὼ κοὐ χρῄζω τῶν ἑτέρου πόνων: κοπιάζω ἐγὼ (τὸν κόπον νὰ φύγω τὸν κάμνω ἐγὼ) καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κοπιάσῃς σὺ δι' ἐμέ. Οὗτοι οἱ λόγοι ἀφίνουσιν ἀνοικτὴν τὴν θύραν πρὸς τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ἡ Μήδεια πονεῖ οὐ πρὸς φυγήν, ὅπως φαίνεται κατὰ πρῶτον λέγουσα, ἀλλὰ πρὸς κατόρθωσιν ὧν βουλεύει» ὁ αὐτ. οἷς εἴρητο, ᾗ ἂν τοῦ στρατεύματός τι πονῇ μάλιστα, ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι Θουκ. 6, 67 οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν διαταγήν, ἐπιβλέποντες (παρατηροῦντες), ὅπου μέρος τι τοῦ στρατοῦ μάλιστα ὑποφέρει, ἐκεῖ νὰ προσέρχωνται εἰς βοήθειαν. Παθ. ἀπροσ. οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται Πλ. Φαῖδρ. 232 Α κυρ. οὐ μάτην αὐτοῖς ὁ πόνος γεγένηται: οὐ μάτην πεπονήκασι.

πονηρός 3: ὦ πόνῳ πονηρέ Ἀρφ. Σφ. 466 ὦ ἐκ προμελέτης πονηρέ, πονηρότατε. ἃ πονηρῶς ἔχει τῶν πραγμάτων Λυσ. 14, 35 ὅσα ἐκ τῶν πραγμάτων ἔχουσι

κακῶς ἐν τῇ πόλει, τὰ κακῶς ἔχοντα. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρα ἑκὼν αἱρεῖ πονηρόν Σοφ. Φιλ. 436, ἴδ. αἱρέω σελ.61ª. «καθάπερ οὖν ἐπὶ τῶν δανείων οἱ μὲν ὀφείλοντες βούλονται μὴ εἶναι (τούτους), οἷς ὀφείλουσιν, οἱ δανείσαντες δὲ καὶ ἐπιμελοῦνται τῆς τῶν ὀφειλόντων σωτηρίας, οὕτω καὶ τοὺς εὐεργετήσαντας βούλεσθαι εἶναι τοὺς παθόντας, ὡς κομιουμένους τὰς χάριτας (οἱ εὐεργετήσαντες ἐπιθυμοῦσι νὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῇ ζωῇ οἱ εὐεργετηθέντες, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ λάβωσι τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν εὐεργεσιῶν), τοῖς δ' (τ. ἔ. τοῖς δ' εὖ παθοῦσι) οὐκ εἶναι ἐπιμελὲς τὸ ἀνταποδοῦναι. Ἐπίχαρμος μὲν οὖν τάχ' ἂν φαίη ταῦτα λέγειν αὐτοὺς ἐκ πονηροῦ θαμένους (ἀντὶ τοῦ θεωμένους), ἔοικε δ' ἀνθρωπικῷ» Ἀριστοτέλ. 1167ᵇ 20 ὁ Ἐπίχ. ἀμέσως ἤθελεν εἴπῃ (εἰς ταύτην τὴν περίστασιν) ὅτι ταῦτα λέγουσιν αὐτοί, «βλέποντες μὲ πονηρὸν ὀφθαλμὸν (μὲ κακὸ μάτι),» ἀλλ' (ἡ διαγωγὴ ὅμως αὕτη) ὁμοιάζει μὲ ἀνθρώπινον πάθημα, ἔγκειται ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου. Ἴδ. Ἀπ. Ἐπιχ. 146. ἠσθένησε καὶ πάνυ πονηρῶς διετέθη Δημ. 59,55 καὶ κατήντησεν εἰς πολὺ κακὴν κατάστασιν.

πόνος ὁ: πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον Φ 524 πάντας ἐνέβαλεν εἰς στενοχωρίαν, εἰς φροντίδας. ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι Β 291, ἴδ. ἀνιάω. πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα Εὐρ. Μήδ. 334, ἴδ. πονῶ. γυμνάσιά τε δονακόεντος Εὐρώτα, νεανιᾶν (Lenting: νεανίαν) πόνον Εὐρ. Ἑλ. 209 πόνον τῶν νεανιῶν, ἁρμόζοντα τοῖς νεανίαις. Ἀλλὰ καὶ τὸ νεανίαν δύναται, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ λεχθῇ=νεανικὸν (ἴδ. νεανίας). τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Φοιν. 30, ἴδ. ὠδίς. οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ Σοφ. Αἴ. 1112, ἴδ. πλέως. τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων 888, ἴδ. ἀλήτης. ἀπάτα...πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν Ο. Κ. 232, ἴδ. ἕτερος. κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε, σημεῖον πόνου Αἰσχ. Ἱκ. 515 σημεῖον ὅτι ἡ ἱκεσία του δὲν εἰσηκούσθη, καὶ ἑπομένως διάκειται ταλαιπώρως. πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος Σοφ. Φιλ. 864, ἴδ. ἁλώσιμος. οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος (πόρος Köhler), οὗτος ὁ πλοῦτος Θεόκρ. 21,14 αὐτὰ ἦσαν ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης του, ὅλος του ὁ πλοῦτος. δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή Αἰσχ. Πέρ. 754 μὴ ὁ διὰ πολλοῦ πόνου ἐμοῦ κτηθεὶς πλοῦτος γίνῃ διὰ τοὺς ἀνθρώπους (παρὰ τοῖς ἀνθρώποις) ἁρπαγὴ (ἕρμαιον) τοῦ πρώτου τυχόντος (προφθάσαντος). τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει Ξεν. Ἀν 7,6,9 ἔχει (ἔφαγε) τοὺς κόπους μας (δηλ. τοὺς μισθούς μας). ἰώ..δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς Σοφ. Φιλ. 760 ὅστις ἀληθῶς ἐφάνης δύστηνος διὰ μέσου παντοίων ταλαιπωριῶν. Τὸ δύστηνε, καίτοι κατηγορούμενον τοῦ φανείς, καθ' ἕλξιν συνεφώνησε πρὸς τὴν προηγουμένην κλητικήν. οἱ δ' ὑπερκόπως ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα Αἰσχ. Χο. 136, ἴδ. χλίω. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ ὅταν τε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ Εὐρ. Ἰ. Τ. 729 οὐδείς ἐστιν ὁ αὐτὸς ἀνήρ, ὅταν ἐν πόνοις (ἐν κινδύνοις) ἢ καὶ ὅταν μεταπέσῃ ἐκ τοῦ φόβου πρὸς τὸ θάρσος (ἤτοι: φοβούμενος τέως ἀναθαρρήσῃ). Ταῦτα κατὰ Δ. Βερν. πόνοι καὶ πόνων ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται Ἑκ. 638 κακοπάθειαι («ὀδύναι» Σχ.) καὶ τῶν κακοπαθειῶν τούτων χείρονες (χαλεπώτεραι) αἱ ἀνάγκαι (τῆς δουλείας) περικυκλοῦσιν ἡμᾶς. ἄλλων πόνον εἰσπεσών Ἰων. 1088 ἀφ' οὗ πέσῃ μέσα εἰς τὰ ἀγαθά (ἀφ' οὗ γίνῃ κύριος τῶν ἀγαθῶν), τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων μετὰ κόπου ἀποκτηθέντα. γλυκεῖα δὲ φρὴν καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον Πίνδ. Π. 6,52 ἡ δὲ φρὴν αὐτοῦ γλυκεῖα οὖσα κατὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπότας ὁμιλίαν (κυρ. γλυκεῖα ὥστε ὁμιλεῖν) ὑπερβάλλει (παραλλάσσει) πολύτρητον μελίκηρον τῶν μελισσῶν, τὸ σὺν πόνῳ παρασκευαζόμενον («τὴν μελόπητταν»). χαρίεντα δ' ἕξει πόνον χώρας ἄγαλμα Ν. 3,12 ἡ Αἴγινα, τὸ ἄγαλμα τῆς χώρας (ἐφ' ᾗ ἡ χώρα ἀγάλλεται), θὰ ἔχῃ τὸν ἐμὸν χαρίεντα πόνον (δηλ. τοῦτον τὸν ὕμνον). Ἄλλοι ἄλλως. ὑψηλὸν ἡβήσασα τεκτόνων πόνον Αἰσχ. Ἀπ. 357, ἴδ. ἡβάω. δεμνιστήρη πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες Ἀγαμ. 53 «δεμνιοτήρη, καθ' ὅσον οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν, ὡς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι, πόνον δὲ τὰ περὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν» Ἡσύχ. Κυρ. ἀπολέσαντες τὸν περὶ τοὺς νεοσσοὺς πόνον, τὸν τηροῦντα τὰ δέμνια, ἤτοι ἀπολέσαντες τὸν καρπὸν τῶν πόνων, οὓς παρεῖχεν ἡ θεραπεία καὶ φύλαξις τῶν ἐν ταῖς φωλεαῖς ἔτι νεοσσῶν. τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον Εὐρ. Φοιν. 30 «πόνος ἐνταῦθα τὸ πόνημα, ἤτοι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πονεῖν, ὁ καρπὸς τοῦ κόπου· ὅθεν καὶ ὠδίνων πόνος τὸ ὠδίνημα, ὁ καρπὸς τῶν ὠδίνων, ἢ τὸ λόχευμα» Δ. Βερν.

πόντιος 3 καὶ 2 ὁ ἐκ τοῦ πόντου, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης, θαλάσσιος· ᾄδην πόντιον πεφευγότες Αἰσχ. Ἀγ. 672 τὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ θάνατον (τὸν πνιγμόν). ἱκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους Εὐρ. Κύκ. 300 ὑποστάντας φθορὰν ἐν τῇ θαλάσσῃ· πρβ. «καραβοτσακισμένους» ‖ ἐκ τοῦ Πόντου· πικρὸς λυτὴρ νεικέων ὁ Πόντιος ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος Αἰσχ. Ἑπτ. 924 πικρὸς διαλλακτὴς (διαλυτὴς νεικῶν) ἐστὶν ὁ ἐκ Πόντου ξένος (ὁ χάλυψ), ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξελθών, ὁ ἠκονημένος σίδηρος (τὸ ξίφος).

πόντος ὁ: τί γάρ; ὅτῳ μήτ' Ἄρης μήτε πόντος ἀντέκυρσεν Σοφ. Ο. Κ. 1680 καὶ πῶς ὄχι; ἀφ' οὗ οὔτε πόλεμος οὔτε θάλασσα (ναυαγία τις ἐν θαλάσσῃ) ἐπῆλθεν ἐναντίον αὐτοῦ. Ὁ Σχ. ἑρμηνεύων: «ᾧ τινι μήτε

πόλεμος μήτε νόσος ἐπῆλθεν» θὰ εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν γρ πόνος ἢ νοῦ

ποντοχάρυβδις -ιος ἡ, ἐν Ἀπ. Ἱππών.85 (Ἀθήν. 698 Β). Τὸ χωρίον εἶνε: Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν, τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον, ὅπου τὸ μὲν ποντοχάρυβδιν σημ. «ποῦ τρώγει τὸν ἅδη μὲ τὰ λείψανα» ὡς λέγομεν σήμερον παροιμιωδῶς περὶ λαιμάργου τινὸς καὶ τὰ πάντα καταβροχθίζοντος: καταβόθραν ποῦ καταπίνει ὅλα· πρβ. Εὐστάθ. «ὥσπερ ἀπλήστου σκῶμμα ὁ γάστρις, οὕτω καὶ. . . ὁ παντοφάρυγξ (ποντοφάρυγξ Bergk).» Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη τῆς διορθ. παντοχάρυβδιν. Τὸ δ' ἐγγαστριμάχαιραν («τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν» Ἡσ.) σημ. ὅτι ἔχει ἐν γαστρὶ μάχαιραν, ἥτις κατακόπτει καὶ μιστύλλει πάντα, καὶ οὕτω χωνεύει εὔκολα. Ἡ δ' αἰτ. Εὐρυμεδοντιάδεα εἶνε κατὰ τὸ δεσπότεα.

πόρευμα τό, ὁ τόπος ἐν ᾧ πορεύεταί τις, Αἰσχ. Εὐμ. 239. ὁδοιπορία, ταξίδιον· οἷον εἰδόμαν ναΐον πόρευμα Εὐρ. Ἰ. Α. 300 «κατὰ (ἤ: μὲ) τὸν στόλον ποῦ εἶδα· ἤ: τέτοιον στόλον ὅπου εἶδα» Δ. Βερν., ἴδ. οἷος.

πορευτός 3 καὶ 2: ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος Αἰσχ. Ἀγ. 299, ἴδ. ὑπερτελής.

πορεύω (παρὰ τὸ πόρος, ῥ. περ-, ἴδ. περάω) κυρ. φέρω εἰς τὴν ὁδὸν (τὸν πόρον), διαπορεύω, διαπερῶ, διαβιβάζω· ἐνεργ. σπάν., ἰδίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πορεύσω Εὐρ. Φοίν. 985. Ἀρφ. Εἰρ. 126. Θουκ. 4, 132. ἐπόρευσα Σοφ. Ο. Κ. 1602. Εὐρ. Μήδ. 363. Πλ. Φαίδων 107Ε. Μέσ. πορεύομαι, ὁδοιπορῶ. Μέλλ. ἐνεστ. -εύσομαι, ἐπορεύθην (μτγν. προεπορευσάμην). Μέλλ. ἀόρ. πορευθήσομαι Ἐπιγρ., πεπόρευμαι, πορευτὸς ποιητ., -τέος. Τὸ ἐμπορεύομαι γίνεται παρὰ τὸ ἔμπορος, ἐνεπορευσάμην Πλάτ. Ἐπιστ. 2.313D. ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ ἐπόρευε χερσίν Σοφ. Τρ. 559 ὅστις μὲ χρήματα (ἀντὶ χρημάτων) διεβίβαζε διὰ τοῦ βαθέος ῥεύματος τοῦ ποταμοῦ Εὐήνου τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς χεῖράς του. Ἡ αὐτὴ σύνταξις ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 442. στρατιὰν μέλλων πεζῇ πορεύσειν ὡς Βρασίδαν Θουκ. 4, 132 μέλλων νὰ διαβιβάσῃ (νὰ φέρῃ) διὰ ξηρᾶς στράτευμα εἰς τὸν Βρασ. πορεύων (ὁ δελφὶς περιληπτικῶς) τὸν τᾶς Θέτιδος κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλῆ σὺν Ἀγαμέμνονι Τρωΐας ἐπὶ Σιμουντίδας ἀκτάς Εὐρ. Ἠλ. 438 «πορεύειν (ἤτοι: προπέμπειν) θέλοντες σὺν Ἀγαμ. ἐπὶ τὰς Σιμουντ. τῆς Τροίας ἀκτὰς τὸν τῆς Θέτιδος υἱὸν τὸν κατὰ τὸ ἅλμα τῶν ποδῶν κοῦφον (ποιητ. περίφρασις τοῦ ποδώκης) Ἀχιλλέα» Δ. Βερν. χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι Αὐτ. 705, ἴδ. πνέω. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ πέμπειν: τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ ταχεῖ πόρευσαν ξὺν χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 1602 κυρ. ἐξετέλεσαν ταχέως εἰς τὸν πατέρα των ταύτας τὰς διαταγάς· πρβ. Ἠλ. 800. Ἀμτβ. εὕρηται (;) π. Πινδ. Ὀ. 3, 25 ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμα Ἰστρίαν νιν ἡ καρδία του τὸν παρεκίνει νὰ πορεύηται εἰς τὴν Ἰστρίαν γῆν. Παθ. μέγας πλευρὰ βοῦς ὑπὸ μικρᾶς μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται Σοφ. Αἴ. 1254 μέγας τὰς πλευρὰς βοῦς ὑπὸ μικρᾶς μάστιγος ἐλαύνεται: ὁδηγεῖται, ἀναγκάζεται νὰ πορεύηται κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν δρόμον. πρὸς βίαν πορεύομαι Ο. Κ. 844 διὰ τῆς βίας ἀπάγομαι (ἀναγκάζομαι νὰ πορεύωμαι). Μέσ. τὰς νέας ἀπῆγον. . . διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλεῖ Ἡρ. 8, 107 ἵνα διαφυλάξωσι τὰς σχεδίας τῷ βασιλεῖ, ὅπως πορευθῇ (περάσῃ) δι' αὐτῶν. Μτφ. διὰ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν πορευομένη Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 24 πορευομ. διὰ τῶν εὐκόλων (προχείρων) ἡδονῶν, ἐπιζητοῦσα αὐτάς. ὁπότε δ' αὐτός τι τῷ λόγῳ διεξίοι, διὰ τῶν μάλιστα ὁμολογουμένων ἐπορεύετο Ἀπομ. 4, 6, 15 ὁσάκις δὲ αὐτὸς συνεζήτει θέμα τι, προέβαινε διὰ τῶν ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένων ἀρχῶν (μεταχειριζόμενος τὰς ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένας ἀρχάς).

πορθέω: αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα Αἰσχ. Ἑπτ. 177 τοὐναντίον αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἰδίων ἔσωθεν πολιορκούμεθα. οἲ ἐγώ, κατ' ἄκρας ἔνπας ὡς πορθούμεθα Χο. 687 πῶς ὅμως καταστρεφόμεθα ἐξ ὁλοκλήρου. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι, ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος Ἀρφ. Ἀχ. 164 χάνομαι, διότι οἱ Ὀδόμαντοι μοῦ λεηλατοῦν τὰ σκόροδα (ἃ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἶχε φέρῃ ὁ Δικαιόπολις· «ἀρέσκονται δὲ τοῖς σκορόδοις οἱ Θρᾷκες, ψυχρὰν χώραν νεμόμενοι» Σχ.). Περὶ δὲ τοῦ πορθεῖσθαι κυριολεκτουμένου ἐπὶ τῆς γῆς πρβ. καταπεπυρπολημένος Θεσμ. 243.

πορθμεύω: τί ποτ' (Θέων Σμυρν. σ.147 Hill.: τίς ποτ') ἄρ' (Bergk: ἂρ') ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει σείριος, ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου Πλειάδος ᾄσσων ἔτι μεσσήρης; Εὐρ. Ἰ. Α. 6 «σὰν τί τάχατες» φέρει ὁ λαμπρὸς (=σείριος, ὡς ἐπίθετον) οὗτος ἀστήρ, ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου (ὡς ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων συνεστώσης) Πλ. φερόμενος ἔτι ὅλως μέσος (τ. ἔ. «καταμεσῆς ὤν)»; Δ. Βερναρδ.

πορίζω: πόριζε δὴ πόριζε Εὐρ. Ἀλκ. 222 «ἐξεύρισκε πόρον ἀπαλλαγῆς τοῦ κακοῦ» Δ. Βερν. τί πάσχω, θεῶν πορισόντων καλῶς; Μήδ. 879 οἷον: θεῶν καλῶς διδόντων (πόρον σωτηρίας); ἀφ' οὗ οἱ θεοὶ καλῶς διευκολύνουσι τὰ καθ' ἡμᾶς; ὅτι δὲ μέλλετε (ἐνν. πράσσειν), ἅμα τῷ ἦρι εὐθὺς καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς (καὶ ἄνευ ἀναβολῆς) πράσσετε, ὡς τῶν πολεμίων τὰ μὲν ἐν Σικελίᾳ δι' ὀλίγου ποριουμένων, τὰ δ' ἐκ Πελοποννήσου σχολαίτερον μέν, ὅμως δ', ἢν μὴ προσέχητε τὴν γνώμην, τὰ μὲν λήσουσιν ὑμᾶς, ὥσπερ καὶ πρότερον, τὰ δὲ φθήσονται Θουκ. 7, 15 φρονοῦντες, ὅτι οἱ πολέμιοι τὰς μὲν ἐν Σικελίᾳ ἐπικουρίας των ἐντὸς ὀλίγου χρόνου θὰ πορισθῶσι, τὰς δ' ἐκ τῆς Πε-

λοπονν. (προσδοκωμένας) βραδύτερον μὲν (θὰ πορισθῶσιν), ἀλλ' ὅμως, ἂν δὲν εἶσθε προσεκτικοί, τὰς μὲν ἐξ αὐτῶν θὰ πορισθῶσι, χωρὶς ὑμεῖς νὰ πάρητε εἴδησιν, ὅπως καὶ πρότερον, ἄλλας δὲ (ἐπικουρίας θὰ πορισθῶσι), πρὶν προφθάσητε νὰ τὰς ἐμποδίσητε. Εἰς τὸ λήσουσιν καὶ φθήσονται, ὧν ὑποκ. ἐνν. οἱ πολέμιοι, θὰ ὑπονοηθῇ ὄχι τὸ ποριούμενοι, ὃ σόλοικον, ἀλλὰ τὸ ποριζόμενοι ἢ πορισάμενοι. εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν (Dind.: ἐπῶρσεν ἢ ἐπόρσεν) ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα Σοφ. Ἠλ. 1269 ἐὰν ὁ θεός σε ὡδήγησε πρὸς ἡμᾶς· πρβλ. «ἐπόρησεν: διεπέρασεν» Ἡσύχ.

πόριμος (πόρος) 2 καὶ μὲ αἰτ. ἄπορα πόριμος (ὁ πόλεμος) Αἰσχ. Πρ. 935=ἄπορα παρέχων. πορισμώτερος ἐς πάντα Θουκ. 8, 76 ἔχων εἰς πάντα ἀφθονωτέρους πόρους (μέσα).

πόρος (περάω) κυρ. τὸ ποσὶ διαβατὸν μέρος ποταμοῦ, πέρασμα· («πέραμα» συνήθως λέγουσι τὸ δι' οὗ περᾷ τις, πλοῖον, καὶ πληθ. «περάματα»): «πόρος, ὁδός, τρίβος· ἢ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα, οἱ δὲ τὴν διάβασιν αὐτοῦ· οἱ δὲ τὰς γεφύρας· καὶ ἀφορμή» Ἡσύχ. διαβὰς πόρον (στενόν) Ὠκεανοῖο Ἡσ.Θε. 292. μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν ὥστ' ἔχειν πόρον Αἰσχ.Πέρ.724=ὥστε περᾶν. πόροι ἁλίρροθοι πάραλά τ' ἄντρα Σοφ. Αἴ. 412 «ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες» Σουΐδας. ἐλίσσων βίου πόρον Πινδ.Ἰ.7,15 ἴδ. ἐπικρέμαμαι. εἷρπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρεια ὑπάρχει πόρου Σοφ. Φιλ. 701 ἐμποροῦσε νὰ σύρεται μετὰ κόπου κυλιόμενος, ὡς παῖς ἄνευ τῆς φίλης τροφοῦ, ἐκεῖ, ὁπόθεν ἤθελεν ὑπάρχῃ εὐκολία τῆς βαδίσεως, τοῦ πορεύεσθαι (ὅθεν: ἀνακούφισις τῆς νόσου). Ἄλλοι: ἐκεῖ ὅπου ἠδύνατο νὰ εὕρῃ βοτάνας ἰαματικάς. Ὁ δὲ Σχολ. «ὅπου εὐμαρές ἐστιν ἀπιέναι». (προλιποῦσα) αἰθέρα ἁγνόν, πόρον οἰωνῶν Αἰσχ.Πρ.296 «ἐν ᾧ τὴν πορείαν ποιοῦνται τὰ ὄρνεα» Σχ., τὸ πέρασμα τῶν πτηνῶν. παρ' Ὠκεανοῦ ἄσβεστον πόρον 547, ἴδ. προσνίσσομαι. ‖ ποταμός, ὡς Αἰσχ. Ἑπτ. 365. Πρ. 832. ῥυτοῖς πόροις Εὐμ. 455 κυρ. ῥέουσι ποταμοῖς· ὅθεν ῥέουσιν ὕδασι, ποταμίοις ὕδασι· ἴδ. ἀφιερόω. ‖ πέρασμα, τόπος δι' οὗ θὰ περάσῃ τις (ἀποβιβαζόμενος ἀπὸ τοῦ πλοίου ἢ κατερχόμενος ἐκ τῆς μεσογαίας, ἵν' ἀποπλεύσῃ)· τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους Θουκ. 1, 120 ἐκεῖνοι δὲ ποῦ εἶνε κατοικημένοι (ἀποκαταστημένοι) μᾶλλον εἰς τὰ μεσόγεια παρὰ εἰς τὰς παραλίας, ὅπου προσορμίζονται τὰ πλοῖα (ὡς ἡ Κόρινθος). ἐν πόρῳ καὶ προσβολῇ τῆς Σικελίας 6,48 ἴδ. προσβολή. μακρᾶς κελεύθου πόρον Αἰσχ. Ἑπτ. 533 μακρᾶς ὁδοῦ πορείαν. ὥστε ὁδόν τε καὶ πόρον μηδαμῇ ἔτι εἶναί μοι εὐθαρσεῖν Ἀνδοκ. 2, 16 κυρ. ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ δι' ἐμὲ πλέον πουθενὰ ὁδός τις καὶ μέσον (διέξοδος), ὥστε νὰ εἶμαι εὐθαρσής. ἔχεις ἐλπίδα χρηστήν τινα νῷν ἢ πόρον Ἕλλας ἱερὸν εἰπεῖν; Ἀρφ. Σφ. 306 ἔχεις τι καλόν, ἐξ οὗ νὰ ἐλπίζωμεν ἡμεῖς οἱ δύο, ἢ μέσον τι διατροφῆς; Παρῳδία. Πρβ. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 80: νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας ἐξευμαρίζεις (παρασκευάζεις ἐν νῷ); Ἐκ τοῦ στίχου τούτου ὁρμώμενος ἐπεξέτεινε τὸ πόρον κατὰ τὸ Πινδ. Ἀπ. (189): πανδείματοι μὲν (πανδαμὶ τοὶ μὲν Bergk., τὰν δείματο τοὶ μὲν ἄλλοι, τ. ἔ. ταύτην, τὴν γέφυραν, ἐδείμαντο οὗτοι) ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱρὸν (ἱερόν). Ὅτι δὲ κατὰ τὸ Πινδ. ἐπεξέτεινεν ὁ κωμικὸς τὸ πόρον, φαίνεται ἐκ τούτου, ὅτι ἐνταῦθα ὁ πόρος Ἕλλας οὐδὲν ἄλλο σημ. ἢ ὁδόν, ἔξοδον ἢ «πορισμὸν» (Σχ.) Πρβ. καὶ Τιμοθ. Πέρσ. 124. Ὁ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ Προμηθεὺς λέγεται δεινὸς εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. Δυνάμεθα δὲ νὰ παραλίπωμεν τὴν προσθήκην τοῦ Herm. εἰπεῖν ἢ εὑρεῖν, ἂν παραλίπωμεν τὸ ἐν τῇ στροφῇ ὦ παῖ. ἡ διδάσκαλος τέχνης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος Αἰσχ. Πρ. 111 ἡ μεγάλη ἀφορμὴ εἰς πορισμὸν τοῦ ζῆν. — τίς ἂν πῶς πᾷ πόρος κακῶν γένοιτο; Εὐρ. Ἄλκ. 213, ἴδ. τίς.

πόρρω: οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἥκει Ἀρφ. Ἀχ. 646 κλέος περὶ τῆς τόλμης αὐτοῦ ἥκει ἤδη οὕτω πόρρω (ὥστε ἔφθασε μέχρι τῆς αὐλῆς τοῦ Ἀρταξέρξου, μέχρι τῶν Σούσων καὶ Ἐκβατάνων v Leeuwen). πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης Ἀρφ. Σφ. 192 «οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς πονηρὸς εἶ οὐδ' ἀπὸ μελέτης, ἀλλὰ φύσει» Σχ. πρβ. ἀτεχνῶς. Μᾶλλον: ὑπὲρ πᾶσαν τέχνην, κυρ. πόρρω τέχνης ἐληλακώς: πόρρω προκεχωρηκὼς ἐν τῇ τέχνῃ (ἐν τῷ τεχνάζειν). Ἡ γεν. εἶνε μεριστική. Ὁμοίως πόρρω σοφίας ἐλαύνειν, πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφεῖν, διελεγόμην πόρρω τῶν νυκτῶν, προβαίνειν πόρρω μοχθηρίας κττ.

πόρρωθεν: οὐκ ἀβούλως, ἀλλὰ πόρρωθεν κατεσκευασμέναι αὔθ', ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκποθῇ Φερεκρ. π Ἀθην. 481 B ὄχι ἀπρονοήτως ἀλλ' ἐκ μακρυνῆς σκέψεως (ἀπὸ πολὺ πρωτίτερα) ἔχουσαι προπαρασκευάσῃ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ οὕτως, ὥστε νὰ ἐκποθῇ πλεῖστος οἶνος ἀνεξελέγκτως. πόρρωθεν ἀχάριστος Αἰσχίν. 2, 150 ἐκ πολλοῦ χρόνου ἀχάριστος. θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην Σοφ. Τρ. 1003 μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας: τὸ θαῦμα (τοῦτο μόνον) ἀπὸ μακρὰν ἐμπορῶ νὰ τὸ ἴδω (ὄχι ἐκ τοῦ πλησίον)· ὅθεν οὐδέποτε θὰ τὸ ἴδω· πρβ. Πλάτ. Πολ. 499 A. Ἐν τούτοις ἡ ἔμφασις πίπτει ἐπὶ τὸ πόρρωθεν, ἀντιδιαστελλόμενον πρὸς τὸ ἐγγύθεν, τ. ἔ. μόνον ἀπὸ μακράν, ὄχι ἀπὸ πλησίον.

πόρσιον, πόρσιστα, ἴδ. πόρσω.

πορσύνω: μοῖρα δ' ἑτέραν ἐπόρσυν' ὁδὸν Βακχυλ. 16 (17), 89 ἄλλον δρόμον ἡτοίμαζεν: ἄλλως διηύθυνε τὰ πράγματα. τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυν' Πίνδ. Π. 4, 278 «τῶν δὲ Ὁμήρου (πρβ. Ὁ.

207) καὶ τόδε σύνες τὸ ῥῆμα, οἷον κατὰ μνήμην ἔχε καὶ τίμα» Σχ. Παθ. ὅποι ποτὲ θεὸς δικαιοῖ χὠ στόλος πορσύνεται Σοφ. Φιλ. 781, πρβ. «πορσύνεται: ὁδεύεται, ἀπὸ τοῦ πόρου» Φώτιος· ἴδ. εὐσταλής. ζώη τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων Ἀπ. Σοφ. 536 ἂς φροντίζῃ τις νὰ διάγῃ ὡς ἥδιστα τὸν καθ' ἡμέραν βίον. ὡς τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο Ξεν. Κ. II. 7, 5, 17 ὡς ὁ ποταμὸς οὕτως παρεσκευάζετο. τ. ἕ. ὡς ἡ διὰ τῆς πόλεως τοῦ ποταμοῦ ὁδὸς πορεύσιμος ἀνθρώποις ἐγίγνετο. τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω καὶ μαρτυρεῖν μέλε' ὡς (ἢ ὡς μέλε' Herm.: μοι μενέλεως) ἐπορσύνθη κακά Αἰσχ. Χο. 1038 ἐν τῷ ἁρμοδίῳ χρόνῳ προσκαλῶ πάντας τοὺς Ἀργείους καὶ μαρτυρίαν νὰ δώσωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ περὶ τοῦ πῶς διεπράχθησαν οἱ σκληροὶ φόνοι. Τὸ μέλεως εὔκολον ἦτο νὰ παραγνωσθῇ ὡς: μενέλεως. κέλευε δ' αὐτόν, τῶνδ' ἀφιγμένων, δόμους ἐλθεῖν, ξένων τ' εἰς δαῖτα πορσῦναί τι νῷν (Ph. Schmidt: τινά) Εὐρ. Ἠλ. 414 «κέλευε δ' αὐτόν, τῶνδ' ἀφιγμένων, ἐλθεῖν εἰς δόμους, πορίσαι τέ τι ἡμῖν (Ἠλέκτρα καὶ Αὐτουργῷ = νῷν), εἰς τροφὴν (= δαῖτα) τῶν ξένων» Δ. Βερν.

πορφυρέᾳ βαφῇ ἀμείβων χρῶτα Αἰσχ. Πέρ. 320, ἴδ. τέγγω.

πόρω εὔχρηστον μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' ἔπορον καὶ πόρον, ὑπ. πόρω, πόροιμι, προστ. πόρε, πορών, πορεῖν, (πεπορεῖν Πίνδ. Π. 2, 57 μετὰ τῆς Δ. Γ. πεπαρεῖν· πρβ. Ἡσύχ. «πεπαρεῖν: ἐνδεῖξαι, σημῆναι»). Ἀόρ. α' ἔπρωσεν ἐμοίρασε Σουΐδ. Πρκ. παθ. πέπρωται εἶνε ὡρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας Σ 329. Αἰσχ. Πρ. 535. 841. Εὐρ. Ἄλκ. 21 καὶ μτγν. πεζ., ὡς προσωπ. ἐν Αἰσχ. Πρ. 528. πεπρωμένος ἐπ. ποιητ. καὶ πεζ. ἡ πεπρωμένη (ἐνν. αἶσα) Αὐτ. 103. 534. καὶ τὸ πεπρωμένον Ἀγ. 68. 689 καὶ ἄλλ. πέπρωτο Ἡσ. Θε. 464. ἐπέπρωτο μτγν. πεζ. ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο Σοφ. Ἠλ. 126 κατὰ λέξ. «ἔτσι νὰ χαθῇ ἐκεῖνος ποῦ ἔφερε αὐτὰ 'ς αὐτὸν τὸν δρόμον: κεῖνος ποῦ τὰ βόλεψε». Διότι τὸ ῥῆμα σημ. κυρ. φέρω τι εἰς τὸν δρόμον (πόρον). οἷς θεὸς ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι Σοφ. Ἠλ. 210 εἰς τοὺς ὁποίους ὁ θεὸς εἴθε νὰ δώσῃ νὰ πάθωσι τὰ ἀντίποινα τῶν πράξεών των. πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος, τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι; Ο. Κ. 1458 πῶς εἶνε δυνατόν, ἐὰν ὑπάρχει τις ἐντόπιος (κατ' ἄλλους = εἰ ἐν τόπῳ τούτῳ πάρεστι), νά μου φέρῃ ἐδῶ τὸν κατὰ πάντα ἄριστον Θησέα; ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοάς, ποροῦσα πᾶν τι (Δ. Βερν.: ποροῦσα παντί. Ἄλλοι: παροῦσ' ἀπόντι) Εὐρ. Ἰ. Τ. 61 «ἐκπορίσασα πᾶν ὅ τι τύχοι (πρὸς παρασκευὴν δηλ. τῶν χοῶν), κοινῶς κάθε τι, ἤ: τὸ εὑρισκόμενον» Δ. Βερν. χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν ἀρετὰν τελέσει Πίνδ. Ν. 4, 43 ὁ χρόνος προχωρῶν θὰ φέρῃ τὴν ἀρετήν μου εἰς τὴν πεπρωμένην τελειότητα· «ἣν δὲ ἔχω παρὰ θεοῦ δύναμιν ποιητικήν, κατὰ τὴν πεπρωμένην ὁ χρόνος ἐκτελέσει (ἤ: πληρώσει εὔμοιρον καὶ καλήν)» Σχ. τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν; Αἰσχ. Πρ. 535 τί εἶνε πεπρωμένον εἰς τὸν Δία εἰ μὴ νὰ ἄρχῃ (νὰ βασιλεύῃ) πάντοτε; Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ προσωπ. ὡς οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος κρᾶναι πέπρωται Αἰσχ. Πρ. 527 = οὔπω Μοῖρα τελεσφόρος (= τέλος φέρουσα, ἡ πληρωτικὴ) πέπρωται, (ὥστε) ταῦτα ταύτῃ κρᾶναι (ἀμεταβ. = κρανθῆναι) = ἡ τελεσ. Μοῖρα ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισε τὴν τοιαύτην τούτων ἐκτέλεσιν. τὴν πεπρωμένην χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα Αὐτ. 103 σαφές. Ἡ ἰδέα κοινή. πρβ. Εὐρ. Ἴων. 1387 κἄλλ. πεπρωμένης οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή Σοφ. Ἀντ. 1337 οἱ θνητοὶ οὐ δύνανται ἀπαλλαγῆναι τῆς πεπρωμένης συμφορᾶς. εἰς ἄρ' Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόστος ἦν πεπρωμένος; Εὐρ. Ἰ. Α. 882 διὰ τὴν Ἰφιγ. λοιπὸν (διὰ τὴν κακὴν τύχην τῆς Ἰφιγενείας) ἦτο πεπρωμένη ἡ ἐπάνοδος τῆς Ἑλένης; ἡ ἐπάνοδος τῆς Ἑλ. μοιραίως ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὴν ἀπώλειαν τῆς Ἰφιγ.;

πόσις ὁ: πόσιν (Δ. Βερν.: πόσις) ὅ τί ποτε, τὰν τάλαιναν ἔσχεν κακόν Εὐρ. Ἠλ. 1161 «ὅ τί ποτε τὸν πόσιν (Ἀγαμέμνονα, τοῦτο νῦν) τὴν τάλαιναν (Κλυτ.) ἔσχε κακόν» Δ. Βερν. μὴ πόσις μέν.. ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ Σοφ. Τρ. 550, ἴδ. μή. ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει μένουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους Ἀπ. Εὐρ. 501, ἴδ. χρεών.

πόσις -σεως, Ἰων. -ιος, ἡ: παρέσται δ' ἐν πόσει θοίνην ἔπι Εὐρ. Ἠλ. 641 θὰ παρουσιασθῇ (παρευρεθῇ) εἰς τὴν εὐωχίαν παρὰ τὸν πότον, τ. ἕ. εἰς τὰ τέλη τοῦ συμποσίου.

ποτανός Δωρ. 3: ποτανοῖσι πεδίλοισι Εὐρ. Ἠλ. 460, ἴδ. φυή.

ποτάομαι ἐπ. καὶ Ἀττ. ποι. ἀντὶ πέτομαι (ὃ ἴδε): κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν Θεόκρ. 29, 30 καὶ ἡμεῖς βραδύτεροί ἐσμεν, ἢ ὥστε τὰ πετόμενα («τὰ πετάμενα», τὰ πτηνὰ) συλλαβεῖν. ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται λ 222 ἡ δὲ ψυχή, ὥσπερ ὄνειρος, ἐπεὶ ἀπέπτετο (ἐπέταξε καὶ ἔφυγε), πτερυγίζει (τῇδε κἀκεῖσε). ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις (ἡμῖν) Αἰσχ. Ἀγ. 580 ὥστε εἶνε εὔλογον νὰ καυχηθῶμεν διὰ τοῦτο ἐδῶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (ὅτι δηλ. ζῶμεν), ἐν ᾧ πετῶμεν (ἐλευθέρως σὰν πουλιά) ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ γῆν. (Ἄλλοι: ἐν ᾧ ἡ φήμη ἡμῶν διαδίδεται πανταχόσε). τοῖον ἐπὶ κνέφας... πεπόταται Εὐμ. 380, ἴδ. ἐπιποτάομαι. δεῖμα προστατήριον καρδίας ποτᾶται Ἀγ. 967, ἴδ. προστατήριος. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις θυμὸν πεπόταμαι Εὐρ. Ἠλ. 175, ἴδ. ἀγλαΐα. τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἔμπας

ποτᾶται Αἰσχ. Χο. 385, ἴδ. κεύθω. ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας Ἀρφ. Ὄρν. 1445 ἄλλος δέ τις λέγει, ὅτι ὁ ἰδικός του υἱός εἶνε σηκωμένος 'ς τὸ φτερὸ διὰ (νὰ γράψῃ) τραγῳδίαν καὶ εἶνε κατενθουσιασμένος (μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν: τὰ μυαλά του πῆραν ἀέρα)· ἴδ. ἀναπτερόω.

ποταυδάω Δωρ. = προσαυδάω.

ποταυλέω Δωρ. = προσαυλέω.

ποτᾶφος Δωρ. = προσηῷος.

ποτεῖδον, ποτιδών, ποτιδεῖν Δωρ. = προσεῖδον, προσιδών, προσιδεῖν.

ποτέοικα Δωρ. = προσέοικα.

ποτερίσδω Δωρ. = προσερίζω.

ποτέχω Δωρ. = προσέχω.

ποτηνός, Δωρ. ποτᾱνός (πέτομαι), 3, πτηνός, πετούμενος, πτερωτός· ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας Πίνδ. Π. 5, 115 ἔν τε ταῖς Μουσῶν τέχναις πτηνὸς ἦν ἐκ παιδὸς (ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, οἷον ἐκ τοῦ κόλπου τῆς φίλης μητρός): «οὐχ ὑπὸ μητρὸς ἐδιδάσκετο, ἀλλὰ φύσει τέλειος ἦν κατ' ἀρετήν, οὐ νεοσσός, ἀλλὰ πτηνός, τ. ἔ. οὐ τῶν διδασκόντων ἔχρῃζεν» Σχ. ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ σεμνὸν ἔπεστί τι Ν. 7, 22 ἐπειδὴ σεμνότης τις προσκολλᾶται εἰς αὐτὸν διὰ τῶν ψευδῶν πλασμάτων καὶ τῆς ποιητικῆς τέχνης (τοῦ Ὁμήρου). τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν, ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ Π. 8, 33 τὸ δὲ πρόχειρον (πλησιέστατόν μοι), δηλ. τὸ σὸν ἔργον, ἐπειδὴ εἶνε τὸ νεώσατον τῶν κοσμημάτων (τῆς Αἰγίνης), ἃς διαδίδεται (κυρ. ἃς πηγαίνῃ πετῶν) διὰ τῆς τέχνης μου.

ποτί Δωρ. καὶ ποι. = πρός· κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, ποτὶ πτόλιν δ' ὁρκάνα πυργῶτις Αἰσχ. Ἑπτ. 332 θόρυβοι δὲ ἀνὰ τὰ διάφορα μέρη τῆς πόλεως, ἐναντίον δὲ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως στήνονται πύργοι πολιορκητικοί.

ποτίθες Δωρ. = πρόσθες.

ποτιθύμιος Δωρ. = προσθύμιος.

ποτικέκλιται Δωρ. = προσκέκλιται.

ποτίκολλον ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ Ἀπ. Πινδ. 241 (280) ὡς ξύλον ξύλῳ προσκεκολλημένον.

ποτιμάσσω Δωρ. = προσμάσσω.

ποτιμάστιος Δωρ. = προσμάστιος.

ποτιμῡθέομαι Δωρ. = προσμῡθέομαι.

ποτινίσσομαι Δωρ. = προσνίσσομαι.

ποτιπεπτηυῖα, ἴδ. προσπτήσσω.

ποτιστάζω, ἴδ. προσστάζω.

πότμος (ΠΕΤ, πίπτω), ὁ, κυρ. ὅ τι πίπτει, ἢ ὅ τι πέσῃ εἴς τινα· ὅθεν τύχη, μοῖρα, συνήθ. δυστυχία· πότμον ἀναπλήσαντες Λ 263 ἐκπληρώσαντες τὴν πεπρωμένην μοῖραν. πότμος σε δαιμόνων τάδ' κέ Σοφ. Φιλ. 1117 ἴδ. ἔχω (σελ. 619). ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας πατρὸς τριπόλιστον οἶτον (οἶκτον) τοῦ τε πρόπαντος ἁμετέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν Ἀντ. 857 ἔθιξας ὀδυνηροτάτην εἰς ἐμὲ μέριμναν διὰ τὴν πολυθρύλητον μοῖραν τοῦ πατρός μου καὶ (ὑπέμνησας) σύμπασαν τὴν ἡμετέραν (τὴν οἰκογενειακήν, τῆς οἰκογενείας ἡμῶν) τύχην τὴν λαχοῦσαν εἰς τοὺς ἐνδόξους Λαβδακίδας. Τὸ οἶτον ἐξαρτ. ἐκ τοῦ μερίμνας (ὡς μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος τὸν ἀμφιτειχῆ λεών Αἰσχ. Ἑπτ. 276, ὅπου τὸ λεὼν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ τάρβος, ὃ ἴδε. Ὁμοίως Εὐρ. Βάκχ. 1288. Δημ. 4, 45). Τὸ δὲ πότμου πρὸς δοτ. ὡς ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ ἐννοίας τοῦ πίπτειν, ἐπιλαγχάνειν. Παρομοίως κατωτέρω κοιμήματα πατρί. πότμος ἄναξ Πινδ. Ν. 4, 42 ἡ βασίλισσα μοῖρα, ἡ δύναμις τῆς πεπρωμένης. πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον Ν. 10, 57 «ὁμοίαν καὶ ἴσην ἐκπληροῦντες τύχην» Σχ. ἐπὶ τῶν Διοσκόρων, ζώντων ἡμέραν παρ' ἡμέραν. ὡς ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ Εὐρ. Ἰ. Α. 1523 ὅπως (ἵνα) γένηται ταῦτα τύχῃ ἀγαθῇ: ἵνα ἡ τύχη ἡμῶν ᾖ εὐμενής.

ποτόν (πίνω) τό: κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ Σοφ. Τρ. 14, ἴδ. διαρραίνω. γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου Τρ. 703 ὥσπερ ὅταν παχὺ ποτὸν (γλεῦκος) (ἐκπιεσθὲν ἐκ) γλαυκῆς ὀπώρας (κεκομμένης) ἀπὸ Β. ἀμπέλου χυθῇ εἰς γῆν. κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Ο. Κ. 159, ἴδ. συντρέχω.

ποτόσδω Λακων. = προσόζω.

ποττά, ποττᾷ, ποττάν, ποττάς, ποττό, ποττῷ, ποττόν, ποττὸς καὶ ποττώς ἀντὶ τῶν πρὸς τά, πρὸς τᾷ, πρὸς τάν, πρὸς τάς, πρὸς τό, πρὸς τῷ, πρὸς τόν, πρὸς τούς.

ποῦ, Ἰων. κοῦ: ὦ σχέτλι', ὡς οὐκ οἶσθα ποῦ ποτ' εἶ λόγων Εὐρ. Βάκ. 358 κυρ. ὦ δυστυχῆ, ποῦ (διότι) δὲν ἠξεύρεις εἰς ποῖον σημεῖον τῶν λόγων σου εὑρίσκεσαι, ὅθεν: δὲν ἠξεύρεις τί λέγεις: δὲν ἠξεύρεις πόσον παρεξετράπης. ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν τὰ θεῖ' ἐρευνῶν (ἐπαινῶν Schneidewin) τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς; Σοφ. Φιλ. 451 πῶς πρέπει νὰ θεωρῶ (κυρ. ἐν τίνι ψήφῳ, ἐν τίνι λόγῳ χρὴ τίθεσθαι) ταῦτα, πῶς (ἐν τίνι σημείῳ, ἐν τίνι δικαιώματι) δὲ νὰ ἐπιδοκιμάζω ταῦτα, ὅταν τὰ θεῖα (πράγματα, ἔργα) ἐπαινῶν εὕρω τοὺς θεοὺς κακούς; ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; Αἴ. 1100 κατὰ ποῖον λόγον, πῶς—; ποῦ εὑρέθης σὺ νὰ εἶσαι στρατηγὸς τούτου; ποῦ τόδε Εὐρ. Ἄλκ. 1075 πῶς τοῦτο εἶνε δυνατόν; δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς; Εὐρ. Ἰ. Α. 406 ἐν ποίᾳ περιστάσει; «Ὅπως τὸ ἵνα (ἴδ. εἰς 349) οὕτω καὶ τὸ ποῦ ἐνταῦθα = ἐν τίνι, ἐν τίσιν, ἤτοι: ἐν τίνι, εἰ μὴ ἐν τῷ φίλα πράττειν, ἀδελφὸς ὤν, τῷ σῷ ἀδελφῷ;.. Καὶ ἐνταῦθα τὸ ποῦ ἀντὶ τοῦ πῶς, ἤτοι: δείξεις δὲ πῶς μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς, εἰ μὴ φίλα πράτ-

των, ἀδελφὸς ὤν, τῷ σῷ ἀδελφῷ;» Δ. Βερν. ποῦ δὲ παιδείας σοὶ θέμις μνησθῆναι; Δημ. 18, 128 ἐν ποίᾳ ἀφορμῇ, ἤ: ἐκ ποίας ἀφορμῆς· ὅθεν ὀλίγον διάφορον τοῦ πῶς ἢ πόθεν. Παρομοίως καὶ ἡμεῖς λέγομεν: «ποῦ τὸ ἐνθυμήθηκες τώρα αὐτό;» τ. ἔ. ποίας ἀφορμῆς δοθείσης, κατὰ ποῖον συνειρμὸν ἐννοιῶν· ἤ: ποῦ πῆγε ὁ νοῦς σου καὶ τὸ ἐνθυμήθηκες; ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; Σοφ. Ο.Τ. 355, ἴδε φεύγω. Θόας ἄναξ γῆς τῆσδε ποῦ κυρεῖ βεβώς; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1285 «κακῶς ὁ Ἕλμσλ. ποῖ· πρβ. Σοφ. Τρ. 40. Εἰς τὴν φύσει ἐν τῇ κατηγορίᾳ τοῦ πρκ. (βεβώς) ὑπάρχουσαν ἔννοιαν τῆς στάσεως προστίθεται καὶ τὸ φύσει στάσιμον κυρεῖ· πρβ. Εὐρ. Ἠλ. 777: κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταρρύτοις βεβώς» Δ. Βερν. ἐρωτᾷς ποῦ ἂν ἀπὸ σοῦ πόρος προσγένοιτο Ξεν. Κ. ΙΙ. 1, 6, 10 εἰς ποίαν περίστασιν. ποῦ δ᾽ εἰς πέτρας ἀερθῶ, ἢ κατὰ πόντον ἢ καθ᾽ ὕλαν ὀρέων. Εὐρ. Ἀνδρ. 849 κυρ. ποῦ εὕρω τὰς πέτρας, ἵνα ἀρθῶ εἰς αὐτάς, κατὰ πόντον ἢ καθ᾽ ὕλην ὀρέων —;

ποῦ, Ἰων. κοῦ: εἴ μοι εἶπες, ὅτι ὁ τὰ ζῷα γράφων, ἆρ᾽ οὐκ ἂν δικαίως σε ἠρόμην ὁ τὰ ποῖα τῶν ζῴων γράφων καὶ ποῦ Πλ. Γοργ. 453C τὸ ποῦ διαφόρως διορθοῦσι: πῇ: πόσου: ποῖ᾽ οὔ: ποίως. Πασῶν τῶν διορθώσεων κρατίστη εἶνε ἡ παραδεδομένη γρ. καὶ ποῦ, ἥτις πρέπει ν᾽ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὴν ἀντίστοιχον ἐρώτησιν ποίας πειθοῦς (454 A), ἣν ἐπεξηγῶν ὁ Γοργίας ἀποκρίνεται: «ταύτης τοίνυν τῆς πειθοῦς... τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄχλοις κέ». Ἡ ἀπόκρισις αὕτη λύει τὸ ζήτημα, διδάσκουσα ὅτι ὀρθῶς ἔχει τὸ ποῦ, τ. ἔ. ἂν ἐν τοίχοις, ἢ κεράμοις ἢ σανίσι (κατὰ τὸν Van Stegeren). Τοῦτο δὲ τὸ ποῦ περιέχει κατ᾽ οὐσίαν καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ πῶς, διότι ἄλλως ἐζωγράφουν ἐν κεράμοις καὶ ἄλλως ἐν τοίχοις.

πούς (ὀρθοτέρα ἡ γρ. πούς ἢ ποῦς): καὶ παῖδ᾽ Ὀρέστην (αἰτοῦ) ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς (ὁρμώμενον ἐξ ὑπερτέρας δυνάμεως) ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ᾽ ἐπεμβῆναι ποδί Σοφ. Ἠλ. 455, ἴδ. ἐπεμβαίνω. ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί Εὐρ. Ἡρακλ. 836, ἴδ. ἐπαλλάσσω. ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί Σοφ. Αἴ. 1281, ἴδ. συμβαίνω. τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ᾽ ἕψεται (ἐνν. λόγῳ) Αὐτ. 814 διότι συγχρόνως θὰ ἐπακολουθήσῃ ταχύτης ἐνεργείας (ἔργου, ὃ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ λόγῳ) καὶ ποδῶν. ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι 246, ἴδ. αἴρω (ἄρνυμι) σελ. 64. σύ μ᾽ ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ᾽ ἄλσος Ο. Κ. 113 κρύψε τὸν πόδα μου (σχῆμα καθ᾽ ὅλον καὶ μέρος) εἰς κανὲν μέρος τοῦ ἄλσους ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον (διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι). Διορθοῦσιν ἐκποδὼν ὁδοῦ (μακρὰν τῆς ὁδοῦ) καὶ ἔτι ἁπλούστερον τόδε (ἀντὶ τοῦ πόδα). μολεῖν καθαρσίῳ ποδί Σοφ. Ἀντ. 1144 «ἀντὶ τοῦ καθάρσιος, ἵνα δηλ. καθάρῃς τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς νόσου καὶ τοῦ μιάσματος, ὑφ᾽ οὗ ἔτι διατελεῖ κατεχομένη» Σεμιτέλος. καθ᾽ ἡδονὴν ποδός Ο. Κ. 890, ἴδ. ἡδονή. οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Ο. Τ. 878, ἴδ. χρήσιμος. ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ᾽ ἐρῶ Ἀρφ. Πλ. 650, ἴδ. κεφαλή. ἅμιλλαν ἐπόνει ποδοῖν Εὐρ. Ἰ. Α. 212 ἴδ. πονέω. ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων Πίνδ. Ν. 8,47 ἕνεκα τῶν ἐνδόξων νικῶν, ἃς διὰ τῶν ποδῶν ἤραντο. γνόντα τὸ πὰρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἴσας Πινδ. Π. 3, 60 ἐννοήσαντα τὸ παρὰ τοὺς πόδας ἡμῶν ὑπάρχον, δηλ. ποία μοῖρα εἶνε πεπρωμένη ἡμῖν. φροντίδα τὰν πὰρ ποδός 10,62 τὴν παροῦσαν, τὴν παραυτίκα, φροντίδα· ἴδ. φροντίς. πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός Ο 280 κυρ. εἰς πάντας κατέπεσεν εἰς τοὺς πόδας των ἡ τόλμη: ὅλοι ἀπέβαλον τὸ θάρρος. βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά Σοφ. Ἀντ. 1328 τὰ ἐν ποσὶν (τὰ παρόντα) κακὰ (ὄντα) βράχιστα κράτιστα (ἐστί), κατὰ προσωπ. σύνταξιν (ὡς ἐν Αἴ. 635) ἀντὶ τῆς ἀπροσώπου: κράτιστόν ἐστι τὰ ἐν ποσὶ κακὰ εἶναι βράχιστα. ὅταν παραστῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδὸς Εὐρ. Ἰων. 612 ὅταν (σταθῶ πλησίον σου καὶ) καθίσω κοντὰ εἰς τὰ πόδια σου. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ σκοπεῖν (τὸ σκοπεῖν ἀνεπλήρωσεν ὁ Thiersch ἐκ τῶν Σχ.) χρῆμα πᾶν Πινδ. Ἴ. 8, 13 εἶνε πάντοτε καλλίτερον νὰ ἔχῃ τις ὑπ᾽ ὄψιν τὸ ἑκάστοτε πρὸ τῶν ποδῶν κείμενον πρᾶγμα. ἐλαφρὸν ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς πράσσοντα Αἰσχ. Πρ. 279 εὔκολον εἶνε, ὅστις ἔχει τὸ πόδι του ἔξω τῶν κακῶν («ἔξω ἀπ᾽ τὸ χορό»), νὰ συμβουλεύῃ τὸν δυστυχοῦντα· πρβ. «ὅποιος εἶν᾽ ἔξω ἀπ᾽ τὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια ξεύρει». ἦν γὰρ εὐβούλως ἔχων ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα Χο. 693 διότι καλὰ ἔκαμεν (ὁ Ὀρέστης: καλὰ ἐσκέφθη) καὶ ἐξῆλθεν («ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ λάσπη») ἐκ τοῦ κινδύνου (ἐκ τῆς ἐπικινδύνου θέσεως τῶν πραγμάτων). «ἐκτὸς πηλοῦ πόδα ἔχειν ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνων καθεστώτων» Ζηνόβ. 3, 62. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα Σοφ. Φιλ. 1260 θὰ εἶσαι μακρὰν παντὸς κινδύνου (βλάβης). τί χρῆμ᾽ ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα; Εὐρ. Ἑκ. 977 = τί μ᾽ ἐκ δόμων μετεπέμψω; σὺν πατρὸς μολὼν ποδί Ἱππ. 661 «συνεπιστὰς τῷ πατρί» Σχ. κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνου πόδα καὶ θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον Εὐρ. Βάκ. 888 διὰ ποικίλων (πολλῶν καὶ δολίων) τρόπων ἐνεδρεύουσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον (κυρ. κατὰ τὸν πολυχρόνιον βηματισμὸν τοῦ χρόνου: ἐν ᾧ ὁ χρόνος ἐπὶ μακρὸν προβαίνει) καὶ θηρῶσι τὸν ἀσεβῆ. Ἡ αὐτὴ μεταφορὰ ἐν τῷ Ἀπ. Εὐρ. 42 (Σχολ. Ἀρφ. Βατρ. 180) καὶ χρόνου προύβαινε πούς, ἣν ἔκφρασιν χαρακτηρίζει ὁ Ἀρφ. (ἴδ. ἀνωτ.) ὡς παρακεκινδυνευμένην. τὸ δ᾽ ἐν ποσί μοι τράχον Πίνδ. Π. 8, 32 ἴδ. ποτανός. τὴν δ᾽ ἐν ποσὶν (κώμην) αἰεὶ πειρᾶσθαι αἱρεῖν (ἐκέ-

λευον) Θουκ. 3, 97 τὴν ἐγγύτατα κειμένην, «ποῦ εἶνε μέσα 'ς τὰ πόδια των». τὰν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά Εὐρ. 'Ανδ. 398, ἴδ. ἐξικμάζω. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην ὁδὸν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός Σοφ. Τρ. 875 «βέβηκεν ἡ Δηϊάνειρα εἰς Ἅιδου οὐ τοῖς ποσὶ βεβηκυῖα» Σχ. χωρὶς νὰ κινήσῃ τὸν πόδα της, ἢ μᾶλλον: «ἀκούνητα», «μὲ τὸ κατ' εὐθεῖαν», ὡς λέγομεν σήμερον μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἤθους, μεθ' οὗ λέγει ταῦτα καὶ ἡ τροφός· διότι ἡ φράσις δημώδης. οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν Εὐρ. Μήδ. 217 «οὗτοι δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς (= ἀφ' ἡσύχου βίου καὶ τρόπου, ἤτοι: 'ς τὰ καλὰ καθούμενα) δύσκλειαν (= φήμην κακήν, τὴν τῆς σεμνότητος) ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν (= ῥαθυμίας δόξαν)... Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ λέγῃ τοῦτο: ἐὰν εἶσαι φιλησύχου χαρακτῆρος ἄνθρωπος, δὲν ἐξεύρεις πῶς νὰ φερθῇς μὲ τοὺς συμπολίτας σου. Ἐὰν οἰκουρῇς καὶ ἀπέχῃς τῆς ἀγορᾶς, παρεξηγεῖσαι ὡς ἀλαζών, καὶ γίνεσαι ἀντιδημοτικός. Ἐὰν πάλιν φαίνεσαι εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀναστρέφεσαι ἐν τῷ δήμῳ, τὸ φιλήσυχόν σου ἦθος παρεξηγεῖται ὡς νωθρότης ἢ καὶ ἠλιθιότης» Δ. Βερν. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται Σοφ. Φιλ. 91 οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ὁρμώμενοι (συνυπονοεῖται καί: εἷς μόνος ὤν) ἡμᾶς τοσούσδε (αναφ. καὶ εἰς τοὺς ναύτας) ὄντας βίᾳ ὑποχειρίους ποιήσεται. Τὸ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἀναφ. εἰς τὴν χωλότητα τοῦ Φιλοκτήτου καὶ ἀντιδιαστέλλ. πρὸς τὸ τοσούσδε. Χάλκωνος, Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε (ἄνυσε) κράναν εὖ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ Θεόκρ. 7. 6 «ὁ Χάλκων οὗτος ἵσταται ἐν Κῷ ἀνδριὰς καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐκρέει πηγή» Σχ. Τὸν ἀνδριάντα τοῦτον εἶχεν ἐνταῦθα πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ Θεόκριτος. Ὁ Χάλκων ἐνετύπωσε τὸν πόδα εἰς τὴν γῆν, στηρίξας τὸ γόνυ εἰς τὸν παρακείμενον βράχον, ἵνα αὐτὸς ὁ πούς (τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς) ἔχῃ μείζονα δύναμιν (Ed. Hiller). ἤνυσε κράναν: «κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε τὴν κρήνην: κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν» Σχ. λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόχυτα μέλεα Nauck 'Απ.'Αδ. Τρ. 136 (ἴδ. καὶ Bergk. ἐν 'Αδεσπ. 'Απ. 112). Ἴσως ἐνν. τὸν ἐν τῇ μετρικῇ ποδισμὸν τοῦ στίχου, τὸ μετρεῖν κατὰ πόδα, τ. ἔ. λέγε | δὲ σὺ | κατὰ | πόδα κτλ. ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας 'Απ. Εὐπόλ. 94, ἴδ. αἱρέω. ἐπὶ πόδ' ἀνάγειν Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 69 ἴδ. ἀνάγω. ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα Ἑλλ. 2, 4, 3 ὠπισθοχώρουν (ἀλλ' ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τοὺς πολεμίους). 'Αν. 5, 2, 32. Κ. Π. 3, 6, 9 κἀλλ. τὸ ἀναχωρεῖν ἐπὶ πόδα = «χωρεῖν ἐπὶ σκέλος: τὸ ὀπίσω ἀναχωρεῖν μὴ δόντα τοῖς ὑπεναντίοις τὰ νῶτα» 'Α. Β. 72, 31 «πισόκωλα», ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἐχθρόν. ὥς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα Πλ. Κωμ. 'Απ. 197 «περὶ πόδα: οἷον ἁρμόττον σφόδρα, ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί» Φώτιος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ καὶ περὶ πόδα τῇ ἱστορίᾳ Λουκ. Π. δ ἱστ. συγγ. 14 ἡ ἁρμόζουσα τῇ ἱστορίᾳ (ὡς ὑπόδημα περὶ τὸν πόδα). ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα ἐβώθεον Ἡρ. 6, 116 μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν, ἔτρεχον τάχιστα εἰς βοήθειαν. Ὁμοίως Πλ. Γοργ. 507Β κἀλλ. Τοῦτο ἐξέφρασεν ὁ Αἰσχύλος βραχύτατα διὰ τοῦ ὅπως ποδῶν Ἱκ. 849 «ὡς ἔχετε τάχος ποδῶν» Σχ. βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις Πίνδ. Ν. 7, 67 πᾶν βίαιον ἀπομακρύνας ἐξ ἐμαυτοῦ. βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ καὶ χερὶ καὶ ποδὶ καὶ φωνῇ καὶ πάσῃ δυνάμει (= καὶ πᾶσιν οἷς δύναμαι § 120) Αἰσχίν. 3, 109 ἵνα δηλώσῃ, ὅτι ἐκ παντὸς τρόπου θὰ βοηθήσῃ τὸν θεὸν καὶ τὴν γῆν τὴν ἱεράν. Τὴν φράσιν ἀπεμιμήθησαν καὶ μτγν. συγγραφεῖς. ὑστέρῳ ποδὶ ἐλειπόμεσθα Εὐρ. Ἱππ. 1243 = «ὑστεροῦντες τῷ δρόμῳ (ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐπροφθάναμεν) ἐλειπόμεθα τοῦ βουλήματος (δὲν κατωρθώναμεν ἐκεῖνο ποῦ θέλαμεν)» Δ. Βερν. οὐκ ἂν ἔφασαν ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα Δειν. 1, 82 ἴδ. ἐξέρχομαι. ἐγὼ ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον 'Αρφ. Ἐκκλ. 161 ἐγὼ οὐδὲ τὸν ἕνα μου πόδα ἤθελον κινήσῃ, ἵνα ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν (εἰς τὴν Πνύκα) καιρός..πολύ τι παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται Σοφ. Φιλ. 838, ἴδ. ἄρνυμι. παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας ματρὸς ἡλίκων θιάσους Εὐρ. Ἰ. Τ. 1145, ἴδ. συσκιάζω. ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν 'Αρφ. Ὄρν. 35. «Τὸ μὲν ἀνεπτόμεθα ἀπὸ μτφ. τῶν ὀρνέων, τὸ δὲ ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν ἀντὶ τοῦ ἀμφοῖν τοῖν πτεροῖν (ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἱ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν)· ὁ δὲ νοῦς· παντὶ σθένει» Σχ. σύντεινε ποδὸς ὁρμάν Εὐρ. Ἠλ. 112, ἴδ. συντείνω. περᾷ γὰρ ἤδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδ' 'Αγαμέμνονος Εὐρ. Ἑκ. 53 «ἡ Ἑκάβη θέλουσα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς σκηνῆς ἀνασηκώνει τὸ κάτω ἄκρον, ἤτοι τὸν ποδεῶνα (τὴν ποδιὰν) τῆν σκηνῆς (= σκηνῆς πόδα), ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς θύρα» Δ. Βερν. ναῦς ἐνταθεῖσα ποδί Ὀρ. 706, ἴδ. ἐντείνω. ἐκ τοῦ ποδὸς παρίει 'Αρφ. Ἱππ. 436, ἴδ. παρίημι. τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον κυμάτων λέγεται δονεῖν θυμόν Πινδ. Ν. 6, 55 τὸ ἐκ τῶν κυμάτων ἑλισσόμενον παρὰ τὸ πηδάλιον (τὴν πρῷραν ὁ Χρίστ) λέγεται ὅτι ταράττει τὸν θυμόν. πόδες ναὸς ὠκυπόμπου Εὐρ. Ἰ. Τ. 1135, ἴδ. ἐκπετάννυμι. νεῶν λῦσαι πόδα Ἑκ. 1019 ὅπου πόδα ἐνν. τὰ ἀπόγεια σχοινία. μικρὸν δέον (ἔγραψα: δὲ) ποδὸς χαλάσαι μεγάλη κύματος ἀλκῇ 'Απ. ἀδέσπ. 413 (Πλουτ. 818Α) ἐν ᾧ πρέπει νὰ χαλαρώσῃ ὀλίγον τὸ καλῴδιον (τὸ ἄκρον τοῦ ἱστίου) ἀπέναντι τῆς μεγάλης τοῦ κύματος ὁρμῆς· πρβ. Εὐρ. 'Ορ. 707. τὸ πὰρ ποδὸς Πίνδ. Π. 3, 60 τὰ παρόντα· ἴδ. ἀν. οὐχ ἃς πόδας (Valcken.: ἀσσποδᾶς) κ' ἔχωντι ταὶ τριήρεις καὶ

ἀργύριον τὤβυσσον ἡ πὰρ τᾷ σιῷ Ἀρφ Λυσ. 173 οὐχ ἕως ἂν πόδας ἔχωσιν αἱ τριήρεις (τ. ἕ. «ἕως ἂν θαλασσοκρατῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι» Σχ.) «καὶ τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον (τὸ ἀμέτρητον) ἡ παρὰ τῇ θεῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει» Σχ. αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων κ 32 διότι πάντοτε ἐκίνουν (ἐπιδεξίως) τὸ καλῴδιον τὸ κατὰ τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ἱστίου (τὴν «σκότα»). ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα Εὐρ. Μήδ. 679 νὰ μὴ λύσω τὸν προέχοντα πόδα (τὸ μόριον) τοῦ ἀσκοῦ (τῆς γαστρός): «ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρός, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρ' ὅσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει» Σχ.

πρᾶγμα, Ἰων. πρῆγμα: τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά; Αἰσχ. Εὐμ. 125, ἴδ. πράσσω. παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδόν Πινδ. Ὀ. 7, 46 ἴδε παρέλκω. ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτε τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον Εὐρ. Ἑκ. 1188 οἱ λόγοι δὲν ἔπρεπέ ποτε νὰ ἰσχύωσι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις πλέον τῶν πραγμάτων (αὐτῶν). ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; Σοφ. Τρ. 375 εἰς ποίαν δύσκολον θέσιν περιῆλθον; κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε Αἴ. 314 εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκετο: τί ἔπαθε: τί τοῦ συνέβη. ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα Εὐρ. Μήδ. 451 (αὐτὸ) δὲν μὲ πειράζει διόλου. Ὁμοίως Ἀρφ. Βά. 1215. πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω Ἀρφ. Ἱππ. 614 πῶς ἠγ. τὸν ἐν τῷ πράγματι ἀγῶνα: ποίαν ἔκβασιν ἔλαβεν ἡ ὑπόθεσις. τῇ δ' ἐν γονεῦσι καὶ φίλοις τὰ πράγματα Εὐρ. Ἀνδρ. 676 ταύτης δ' ἡ σωτηρία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν γονέων καὶ τῶν φίλων. ἐν ταῖς ναυσὶ τὰ πράγματα ἐγένετο Θουκ. 1, 74 ἡ σωτηρία τῶν ὅλων ἐξηρτήθη ἐκ τῶν πλοίων. τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη ἓξ ἔτη πολεμήσαντα Θουκ. 1, 110 δέον: οἱ Ἕλληνες ἐφθάρησαν πολεμήσαντες· πρβ. Ἡρ. 7, 9. μὴ προδῷς τὰ πράγματα Ἀρφ. Ἱππ. 241 τ. ἕ. τὰ πράγματα τῆς πόλεως, τὴν πόλιν. || πράγματα παρέχω τινί = προξενῶ εἴς τινα κόπους, ἐνοχλήσεις. Ἀρφ. Ὄρν. 931. Ἡρ. 7, 239. Πλ. Φαίδ. 115Α καὶ συχν. τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα Ἀρφ. Ὄρν. 931, ὅπου τὸ κακὸν ἐπὶ κακοῦ ἀνθρώπου. εἰς τὸ πρᾶγμ' εἶναι Δημ. 36, 54 λυσιτελεῖν, εἶναι χρήσιμον εἰς τὴν ὑπόθεσιν. ἐτύγχανέ μοι πράγματα ὄντα πρὸς αὐτὸν Ἀντιφ. 6, 12 ἔτυχε νὰ ἔχω διαφορὰς μὲ αὐτόν. τὸ γὰρ νέον ὄντα τοσοῦτον πρᾶγμα ἐγνωκέναι οὐ φαῦλόν ἐστι Πλ. Εὐθύφ. 2C διότι νέος ὢν νὰ ἔχῃ ἐννοήσῃ τόσον μέγα πρᾶγμα, δὲν εἶνε μικρόν τι (ἀσήμαντον). τοῦ δεδεμένου .. ἠμέλει ὡς ἀνδροφόνου καὶ οὐδὲν ὂν πρᾶγμα, εἰ καὶ ἀποθάνοι 4 D ἠμέλει τοῦ δεδ. ὡς ἀνδροφόνου καὶ διότι ἐφρόνει, ὅτι δὲν ἦτο καὶ σπουδαῖον (ἔκτακτον) πρᾶγμα, καὶ ἂν ἀπέθνησκε. Τὸ ὡς ἐνν. καὶ εἰς τὸ ὄν. πρβλ. Πολ. 604Β. διομνύμενος μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα Δημ. 18, 283 μηδὲν εἶναι κοινὸν πρᾶγμα σοὶ καὶ Φιλίππῳ: ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία σχέσις μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Φιλίππου. ταῦτα ἀκούσαντας Ἀργείους λέγεται πρῆγμα ποιήσασθαι Ἡρ. 7, 150 λέγεται ὅτι οἱ Ἀργεῖοι ταῦτα ἀκούσαντες ἐθεώρησαν σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. ἔξω αὐτῆς δ' οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ πράγματος Δημ. 19, 198 ἔξω ἑαυτῆς οὖσα ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἀπὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ πρᾶγμα. εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πάντα λέγει 57, 7 ὁμιλεῖ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ δὲν ἐξέρχεται ἐκτὸς αὐτῆς· κυρ. ἅπαντα, ὅσα λέγει, ἀναφέρονται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. ἐρῶ δὲ εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα Αὐτ. 60 δὲν θὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ προκειμένου. Ἀντίθ. ἔξω τοῦ πράγματος λέγω ὁμιλῶ ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως. βοηθῆσαι τοῖς ἐμοῖς πράγμασιν ἀνηλωμένοις 50, 60 (ἡ μήτηρ μου δὲν ἠδύνατο) νὰ βοηθήσῃ, νὰ ἀνορθώσῃ, τὴν κατεστραμμένην μου περιουσίαν. πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέγα φρέατος ἔνδον ψυχρότερον Ἀραρότος Ἀπ. Ἀλέξ. 179 ὅπου ὁ Bergk χρῆμα ἀντὶ τοῦ πρᾶγμα· ἔχω μέσα ἕνα μεγάλο πηγάδι ψυχρότερον τοῦ Ἀρ. (ὃν ἐμπαίζει). ἦν μέγιστον πρῆγμα Δημοκήδης παρὰ βασιλεῖ Ἡρ. 3, 132 εἶχε μεγίστην δύναμιν παρὰ τῷ βασιλεῖ. Τὸ ἀφηρ. πρῆγμα ἀντὶ συγκεκριμένου. Ἡ φράσις φαίνεται δημώδης, πρβ. Ἀπ. Ἀντιφάν. 7 ῥαγδαῖος, ἄμαχος, πρᾶγμα μεῖζον ἢ δοκεῖς πολὺ σπουδαιότερος (δυνατώτερος) παρ' ὅσον νομίζεις. Καὶ ἐν τῷ πληθ. Ἡρ. 3, 137 τὰ Περσικὰ πράγματα = τὴν Περσ. δύναμιν. καὶ οὐκ οἴει ἄσχημον ἂν φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; Πλ. Κρίτων 53C κυρ. αὐτὸ τὸ κάμωμα (τὸ φέρσιμον) τοῦ Σωκρ., ὅθεν ἡ διαγωγή, ὄχι «τὰ καμώματα, τὰ φερσίματα». οὐκ ἤκουσας οἷ προβαίνει τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; Ἀρφ. Ἀχ. 836. ὅπου τὸ πρ. τοῦ βουλεύματος σχεδὸν = τὸ βούλευμα, τὸ σχέδιον. τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα; Πλ. Ἀπολ. 20C «αὐτὸ πάλιν τὸ δικό σου (πρᾶγμα) τί εἶνε»; οὐ τοῦτο λογιεῖσθε, εἰ εἷς ἐστι μόνος ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' εἰς τὸ πρᾶγμα Λυκ. κ. Λεωκρ. 67 ἀλλ' ὀφείλετε νὰ ῥυθμίσητε τὸν λογισμόν σας ἀποβλέποντες εἰς τὸ πρᾶγμα (εἰς τὴν φύσιν τῆς πράξεως). Ἄλλοι διορθ. ἀλλ' εἰ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἄλλοι ἄλλως. ἐνόμισαν σφίσιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα περιγενέσθαι Θουκ. 8, 106 ἐνόμισαν ὅτι εἶνε δυνατὸν εἰς αὐτοὺς ἀκόμη νὰ ὑπερισχύσωσι τὰ ἰδικά των πράγματα (δηλ. νὰ ὑπερισχύσωσιν αὐτοί). Ὁμοίως 3, 86. τοῖς πράγμασιν ἐπανέστησαν Δειν. 1, 19 ἐσηκώθησαν ἐναντίον τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν πραγμάτων ἀπηλλάχθαι πραγμάτων Πλ. Ἀπ. 41D, ἴδ. ἀπαλλάττω. τέρας γὰρ ὁ βίος (δ' ὁ βίοτος Kirchhoff) καὶ τὰ πράγματα ἐστί μοι Εὐρ. Ἑλ. 260 ὁ βίος καὶ τὰ τοῦ βίου μου πράγματα (ἡ ἐμὴ τύχη) θαυμάζειν ἐστὶν ἄξια εἴ τις ἐξ ἀρχῆς τὰ πράγματα φυόμενα βλέψειεν Ἀριστοτ. Πολ. 1, 2, 1 (1252ᵃ 24) ἐάν τις ἐξ ἀρχῆς ἤθελε παρατηρήσῃ τὰ πράγματα ἐν τῇ ἀναπτύξει (ἐξε-

λίξει) αὐτῶν: καθ' ὅσον προβαίνουσιν ἀναπτυσσόμενα.

πραγματεία ἡ: Σωκράτης ἥσθη τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ Πλ. Φαίδ 62 Ε=τῇ φιλοσοφικῇ ἐρεύνῃ τοῦ Κέβ.

πραγματεύομαι: οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί; Πλ. 'Απολ. 20 C διότι βέβαια, ἀφ' οὗ σὺ οὐδέν τι περισσότερον τῶν ἄλλων ἔπραττες, ἔπειτα πῶς ἔχει διαδοθῇ τοσαύτη κακὴ φήμη καὶ λόγος περὶ σοῦ, ἐὰν δὲν ἔπραττές τι ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί; Οὕτως ἑρμηνευομένου τοῦ χωρίου, δὲν εἶνε ἀνάγκη ἐκβολῆς τῆς τελευταίας προτάσεως ὡς παρεγγράπτου. πεπραγματευμέναι μεταφοραὶ ὀνομάτων Αἰσχίν. 1, 167 μεταφοραὶ ὀνομάτων μετὰ κόπου ἐπινενοημέναι.

πράκτωρ -ορος (πράσσω) ὁ, 'Ιων. πρηκτήρ· τοῦ λόγου οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ Σοφ. Τρ. 251 πρέπει νὰ διηγῶμαι προθύμως πᾶν ὅ τι ὁ Ζεὺς φανερὰ διενήργησε (ἴδ. φθόνος). ‖ κυρ. εἰσπράκτωρ χρέους ὀφειλομένου (αἵματος ἢ χρημάτων· ἀνάλογον πρὸς τὸ δίκην, χρέος, πράττειν), ὅθεν ἐκδικητής· Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορ' ἐπίσκοπον (Paley: πράκτορά τε σκοπόν) Αἰσχ. 'Ικ 654 ἀποβλέψαντες εἰς τὸν ἐφ' ἑαυτῶν ἐκ μέρους τοῦ Διὸς ἐπιτηρητὴν τιμωρὸν (ἀλάστορα ἴδ. στ. 419). πράκτορες αἵματος αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν Εὐμ. 320 ἐκδικήτριαι τοῦ αἵματος (κυρ. εἰσπράκτορες τοῦ ὀφειλομένου αἵματος) εἰς αὐτὸν μέχρι τέλους παρουσιαζόμεθα: ζητοῦμεν νὰ πάρωμεν ἀπ' αὐτὸν ὀπίσω τὸ αἷμα (τὸ ὁποῖον ἔχυσεν). πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι Αἰσχ. 'Αγ. 111 καὶ χειρὶ τιμωρῷ: «τῷ δίκην εἰσπραξομένῳ» Σχ. φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός Σοφ. 'Ηλ. 953 ὅτι θὰ ἔλθῃ μίαν ἡμέραν αὐτὸς ἐκδικητὴς τοῦ φόνου τοῦ πατρός. πράκτορες ἐλέγοντο δημόσιοι ὑπάλληλοι (οἰκονομικοὶ ἔφοροι), οἵτινες εἰσέπραττον τὰ χρέη καὶ τὰ πρόστιμα, τοὺς φόρους καὶ τὰ τέλη.

πρᾶν Δωρ. (Θεόκρ.)=πρῴην

πρᾶξις -εως, 'Ιων. καὶ 'Ομ. πρῆξις (ἐκ τοῦ μτβ. πράσσειν τι)· ὅθεν ἀντιτίθ. πρὸς τὸ πάθος Πλ. Νόμ. 876 D ἢ πρὸς τὸ ἕξις (ὃ ἴδ.). Πολ. 433 Ε καὶ ταύτῃ ἄρα πη ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο καὶ κατὰ τοῦτον ἄρα τὸν τρόπον τὸ ἔχειν τε καὶ πράττειν τὸ οἰκεῖόν τε καὶ τὸ ἑαυτοῦ ὁμολογοῖτο ἂν τρόπον τινὰ (=πη) δικαιοσύνη εἶναι. Τὸ ἑαυτοῦ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ τοῦ, ἡ δὲ ὀνομαστικὴ εἶνε τὸ ἑαυτοῦ. Ἴδ. Πλάτ. Χαρμίδ. 163 Β. Ε. ἐπεὶ διαφέρει ἡ ποίησις εἴδει καὶ ἡ πρᾶξις, καὶ δέονται ἀμφότεραι ὀργάνων, ἀνάγκη καὶ ταῦτα τὴν αὐτὴν ἔχειν διαφοράν· ὁ δὲ βίος πρᾶξις οὐ ποίησίς ἐστιν· διὸ καὶ ὁ δοῦλος ὑπηρέτης τῶν πρὸς τὴν πρᾶξιν 'Αριστοτ. 1254ª 5 ἐπειδὴ ἡ ποίησις (τὸ ποιεῖν, τ. ἔ. ἡ παραγωγὸς καὶ τεχνικὴ ἐνέργεια, ὡς λέγουσι σήμερον) καὶ ἡ πρᾶξις (τὸ πράττειν, τ. ἔ. ἡ πρακτικὴ ἐνέργεια, ποῦ κάμνει χρῆσιν μόνον καὶ πρᾶξιν) διαφέρουσι κατὰ τὸ εἶδος, καὶ δέονται ἀμφ ὀργάνων, εἶνε ἀνάγκη καὶ ταῦτα νὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν διαφοράν· ὁ δὲ βίος εἶνε πρᾶξις καὶ οὐ ποίησις (καθ' ἣν ἔννοιαν εἴπομεν ἀνωτέρω)· διὸ καὶ ὁ δοῦλος εἶνε ὑπηρέτης τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν πρακτικὴν ἐνέργειαν. ῥηιδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος Θέογν. 1027 ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἡ πρᾶξις τοῦ κακοῦ ῥᾳδία ἐστί. ἤ τι κατὰ πρῆξιν γ 72, ἴδ. κατά. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο Ω 524 διότι καμμία ὠφέλεια δὲν προέρχεται ἐκ τοῦ κρ. θρήνου: ἀπὸ τὸν κρ. θρῆνον δὲν βγαίνει τίποτε. μετὰ τοῦτο ἄλλος ἀνέστη.. ἐπιδεικνύς, ὡς εὔηθες εἴη ἡγεμόνα αἰτεῖν παρὰ τούτου, ᾧ λυμαινόμεθα τὴν πρᾶξιν Ξεν. 'Αν. 1, 3, 16 θέλων ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶνε ἀνόητον νὰ ζητῇ τις ὁδηγὸν παρὰ τούτου, τοῦ ὁποίου (κυρ εἰς τὸν ὁποῖον) καταστρέφομεν (παραβλάπτομεν) τὴν ἐπιχείρησιν Σημειῶσαι τὴν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ πλαγίου εἰς τὸν εὐθὺν λόγον. πρᾶξιν οὐρίαν θέλων Αἰσχ. Χο. 810, ἴδ. συλλαμβάνω. τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι Πινδ. 'Ο. 1, 87 σὺ δὲ δίδου «ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ. Πρᾶξις γὰρ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τῆς ἐνεργείας» Σχ. ἀμάρτυρον τὴν πρὸς τούτους πρᾶξιν γεγενῆσθαι προσποιούμενος Δημ. 30, 38 προσποιούμενος ὅτι ἡ μετὰ τούτων διαπραγμάτευσις ἔχει γίνῃ ἄνευ μαρτύρων. ‖ εἴσπραξις (ἐκ τοῦ πράττειν -εσθαι= εἰσπράττειν)· ὅθεν ἐκδίκησις· παρὰ 'Αρτέμωνος καὶ 'Απολλοδώρου ἔστω ἡ πρᾶξις τοῖς δανείσασι Δημ. 35, 12 ἂς εἰσπράξωσι ταῦτα (δι' ἀγωγῆς) οἱ δανείσαντες παρὰ τοῦ 'Αρτ. καὶ τοῦ 'Απολλ. πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι Εὐρ. 'Ι. 'Α. 272 ἵνα λάβῃ ἐκδίκησιν ἡ Ἑλλάς. ‖ (ἐκ τοῦ ἀμτβ. εὖ, κακῶς πράττειν) καλὴ ἢ κακὴ κατάστασις, τύχη, συμφορά· τοὔδ' εἰσάκουε τἀνδρός, ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ Σοφ. Αἴ. 789 πῶς ἦλθε φέρων (ἀγγέλλων) ἡμῖν συμφορὰν (τύχην) τοῦ Αἴαντος, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐλυπήθην. Ἡ σημ. αὐτὴ εὐκόλως ἐξηγεῖται, ἂν ἐνθυμηθῶμεν τὸ ἀμτβ. πράττειν. Ὁμοίως 792. Τραχ. 152. 294. πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν 'Ιοῦς Αἰσχ. Πρ. 721 τὴν (οἰκτρὰν) τύχην, κατάστασιν τῆς 'Ιοῦς. λοίσθιον σοὶ δὲ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Σοφ. 'Αντ. 1305 τελευταῖον δὲ κατὰ σοῦ τοῦ παιδοκτόνου δυστυχίας (νὰ δυστυχήσῃς) καταρασθεῖσα. σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν (θανεῖν αὐτήν φημι) Τρ. 879 «σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν (κυρ. τὸ κακῶς πρᾶξαι)» Σχ. μὲ τρόπον φρικώδη ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ φόνου (ἄλλοι). Ἕνεκα τοῦ πλημμελοῦς ἀναπαίστου τοῦ β' πο-

δὸς διορθοῦσι σχετλίως τὰ πρός γε πρᾶξιν: σχέτλι' ὡς τάδ' ἐξέπραξεν: σχετλιωτάτην γε πρᾶξιν. ἀλλ' εἴ τί σοι, Λαμπρίσκε, καὶ βίου πρῆξιν ἐσθλὴν τελοῖεν αἵδε κἀγαθῶν κύρσαις, μῆλασσον αὐτῷ Ἡρώνδ. 3, 56 ἀλλ' ἔτσι νὰ σοῦ δίδουν αὐταὶ ἐδῶ (αἱ Μοῦσαι) καλὸν εἰς τὴν ζωήν σου καὶ ν' ἀπολαύσῃς (ὅλα) τὰ ἀγαθά, νὰ μὴ τοῦ δώσῃς ὀλιγώτεραις . Ὅπου παρατηρητέον ὅτι τὸ εἴ τί (σοι) καὶ ἐνταῦθα = ἔτσι (ἐπὶ εὐχῆς). Μὴ τοῦτο προῆλθεν ἐξ ἐκείνου; Πᾶθ ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις Αἰσχ. Πέρ. 741 ἡ ἐκπλήρωσις τῶν χρησμῶν (τῶν ἀποτρεπόντων τὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατείαν).

πράσσω (ἐκ τοῦ περάσσω κατὰ συγκοπήν; Blass, ἴδ. πέρνημι) Θουκ., Ἀντιφῶν, Τραγ., πράττω Ἀττ., πρήσσω ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. πράξω (πρήξω), ἔπραξα (ἔπρηξα). Πρκ. πέπραγα (πέπρηγα), ὁ ἀρχαιότερος τύπος οὐ μόνον ἐπὶ ἀμεταβ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μτβ. ἐννοίας, ὡς πάντα πέπραγας Ἀρφ. Ἱππ. 683 χορ. ὅλα τὰ ἔχεις ἐπιτύχῃ. εἰ πέπραγέ τις ἢ μὴ πέπραγε Ἀριστ. Ποιητ. 11 σ. 1452a 35. πρβ. Ῥητορ. σ. 1367b 32. Ῥητορ. Ἀλέξ. σ. 1440b 12. Ἠθ. Νικομ. σ. 1168b 35. Οἰκον. 2, 1, 10. πεπραγότες εἶεν Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 2 = διαπεπραγμένοι εἶεν. ἐπεπράγη Θουκ. 2, 4 τέλ. 7, 24, 1. — πέπρᾶχα, ἐπεπράχειν μτγν. τύποι, Πλάτ. Ἀπ. 187, ἀμτβ. Ἀπ. Μεν. 619. Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 15 κάλλ. Δειν. 3, 21. [Δημ. 19, 17, ὅπου ὀρθῶς πεπρακότων ὁ Λ) κάλλ. Μέσ. ἐνεργῶ δι' ἐμαυτόν, εἰσπράττω δι' ἐμαυτόν, -ᾶξομαι (ἐκπρήξ- Ἡρ. 2, 126. 5, 84). ἐπραξάμην (διεπρηξ- Ἡρ.). Πρκ. μέσ. καὶ παθ. πέπρᾶγμαι (πέπρηγμαι), πεπρᾶχθαι κτλ. Παθ. μέλ. ἐνεστ. πράξομαι Πλ. Πολ. 452Α. ἐπράχθην (ἐπρήχθ- Ἡρ.). πραχθήσομαι, πεπράξομαι, πρακτέος. τάδ' ἐγὼ προφρόνως . . . . πράσσω Αἰσχ. Εὐμ. 928, ἴδ. καταναίω. πρήσσοντε κέλευθον Ξ 282 διανύοντες, διαπορευόμενοι, τὴν ὁδόν. ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο Ω 264 ἵνα διαπεράσωμεν τὴν ὁδόν. Κατὰ τὸν Ἰ. Πανταζίδην ἡ γεν. δὲν εἶνε μεριστικὴ (μέρος τῆς ὁδοῦ), ἀλλὰ τοπική, παραβάλλοντα τὰ τῆς συνηθείας «τοῦ πελάγου, τῆς στερεᾶς, τοίχου - τοίχου, τοῦ κάμπου». ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν Αἰσχ. Πρ. 49 ὅλα κατωρθώθησαν (διὰ τοὺς ἄλλους) μόνον διὰ τοὺς θεοὺς (δὲν κατωρθώθη) νὰ εἶνε αὐτεξούσιοι (κοίρανοι)· ὅθεν ὀρθῶς ἐπιφέρεται: ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός. Οὕτως ἑρμηνεύω τὸ πολυθρύλητον χωρίον, ὅπερ ἔτυχε πλείστων διορθώσ. Ἄλλην ἔννοιαν ἔχει τὸ ἐν Εὐμ. 125 τί σοι πέπρακται (πέπρωται Bentley· πρβ. Προμ. 535) πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακόν; τί ἄλλο εἶνε τὸ ἔργον σου παρὰ νὰ κάμνῃς κακόν; δοκῶ ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς πεπρᾶχθαι παισὶν τοῖσιν Οἰδίπου Εὐρ. Φοίν. 1343 νομίζω ὅτι ὁ περὶ ψυχῆς ἀγὼν μεταξὺ τῶν παίδων τοῦ Οἰδ. εἶχε τελειώσῃ. οἱ ἐπιεικέστατοι . . . ἡγήσονται αὐτὰ οὕτω πεπρᾶχθαι, ὥσπερ ἂν πραχθῇ Πλ. Κρίτων 44C οἱ χρηστότατοι τῶν πολιτῶν θὰ νομίσωσιν ὅτι αὐτὰ ἔχουσι πραχθῇ οὕτως, ὅπως ἂν πραχθῶσι: καλῶς μὲν ἂν καλῶς πραχθῶσιν· κακῶς, ἂν κακῶς (Σπ. Μωραΐτης). τὰ ἔργα τῶν πραχθέντων Θουκ. 1, 22, ἴδε ἔργον. ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδὲν ἐς τὴν βοήθειαν τὴν ἐπὶ τὴν Χίον 8, 15 οὐδεμία μικρὰ παρασκευὴ ἐγένετο διὰ τὴν ἐναντίον τῆς Χίου ἐκστρατείαν. οἱ μὴ τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες 3, 56, ἴδ. ἀσφάλεια. εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρεὶς καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς Πίνδ. Ι. 6 (5), 10 εἴ τις μήτε δαπάνης μήτε πόνου φεισθεὶς ἐπιτελεῖ θείας (οἷον θεοκτίστους) ἀρετάς, ἤτοι: πειρᾶται τυχεῖν τῆς ἐκ καλῶν κατορθωμάτων δόξης μάχᾳ λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φόνον κάπρους τ' ἔναιρε Ν. 3, 44 ἐποίει φόνον ἐν τῇ μάχῃ τοῖς ἀγρίοις λέουσι, καὶ κάπρους ἀνήρει. ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε Ν 9, 3 διανύετε (ἐκτελεῖτε καλῶς) τὸν ὕμνον τοῦ μύθου (= ἐπέων). ἔπραξε δεσμόν Π. 2, 41 «ἤνυσε καὶ κατειργάσατο» Σχ. ὥστε τινὰ Νηρεΐδων πράξειν (ἐνν. αὐτῷ) ἄκοιτιν Ν. 5, 36 διὰ νὰ τοῦ προξενεύσῃ, τοῦ εὕρῃ σύζυγον καμμίαν ἐκ τῶν Νηρ. πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, βουλαῖσι δὲ φρὴν ἐσσόμενον προϊδεῖν Ν 1, 27 «συνεργεῖ τοῖς μὲν ἔργοις ἡ ἀνδρεία, τοῖς δὲ βουλεύμασιν ὁ νοῦς, ὥστε τὸ μέλλον προγνῶναι» Σχ. τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια πράξας (= τεύξας, παρασκευάσας) Αἰσχ. Ἱκ. 274, ἴδ. τομαῖος. βίᾳ δ' ἔπραξας χάριτας ἢ πείσας κόρην; Ἀπ. Ἀδέσπ. 402 βιασάμενος ἢ πείσας τὴν κόρην ἐποίησας (ἔπεισας) αὐτὴν χαρίσασθαί σοι; ὅστις δὲ τοῖς φίλοισι πάντα πρὸς χάριν πράσσων ὁμιλεῖ, τὴν παραυτίχ' ἡδονὴν ἔχθραν καθίστησ' εἰς τὸν ὕστερον χρόνον Ἀπ. Κριτί. 3 (σ. 774 Nauck) ὅστις δὲ τοῖς φίλοις πάντα χαριζόμενος συναναστρέφεται, τὴν παροῦσαν ἡδονὴν ἔχθραν μέλλουσαν καθίστησι. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε Σοφ. Ἠλ. 678 δὲν σημ. ἐνταῦθα: κύταζε τὴ δουλειά σου (ἀντίθ. περισσὰ πράσσειν), ἀλλὰ μᾶλλον: κάμνε ὅ τι θέλεις, δέν σε ἐμποδίζω. ἐλθὼν δὲ τᾶξω πρᾶσσε, τἂν δόμοις δ' ἐγώ, ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένοις Εὐρ. Ἰ. Α. 740 «μόνον (= δέ) ἄμε (= ἐλθὼν) καὶ κοίταξε τὰ ἔξω, τὰ δ' ἐν δόμοις, τί (δηλ.) καὶ τί χρειάζεται νὰ εἶνε 'ς τὸν τόπον του (= ἃ χρὴ παρεῖναι) νυμφίοισι παρθένοις (= διὰ μελλούσας νυμφεύεσθαι παρθένους, θὰ κοιτάξω, ὅπερ ἀπὸ κοινοῦ) ἐγώ» Δ. Βερν. τὸ ὑμέτερον πράττειν Πλ. Ἀπ. 31Β ἐπιδιώκειν τὸ ὑμέτερον συμφέρον. πράττοντας ἀνθρώπους μιμεῖται ἡ μιμητικὴ βιαίους ἢ ἑκουσίας πράξεις, καὶ ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς πεπραγέναι καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἢ λυπουμένους ἢ χαίροντας Πλ. Πολ. 603C ἡ μιμητικὴ μιμεῖται ἀνθρ. πράττοντας

βιαίας ἢ ἑκουσίας πράξεις καὶ οἰομένους ἢ εὖ ἢ κακῶς πεπραγέναι ἐκ τοῦ πράττειν (ὅτι ἐκ τῆς πράξεως ταύτης ἢ εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς ἔχουν γίνῃ) καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἢ λυπουμένους ἢ χαίροντας. Πρβ. τὸν ὁρισμὸν τῆς Ἀριστοτέλους τραγῳδίας (1449b 24). ἴδ. τραγῳδία. μεθ' ἡμῶν ἔπραττεν Ἰσαῖ. 5, 14 συνέπραττεν, ἦτο μὲ τὸ μέρος μας. περὶ τῶν χρημάτων καὶ τῶν δώρων πρὸς τούτους ἦσαν οἱ πράττοντες Λυσ. 27, 4 οἱ ὁποῖοι διεπραγματεύοντο μὲ τούτους περὶ τῶν χρημάτων καὶ τῶν δώρων. Συχνάκις παρὰ Θουκ. πράσσειν πρός τινα=διαπραγματεύεσθαι μέ τινα. ‖ μελετῶ, σπουδάζω γραμματικῶς· «οὐδαμοῦ τοῦτο εἶπεν ὁ Ἡσίοδος ἐν τοῖς πραττομένοις» Σχολ. Νικ. Θηρ. 11 ἐν τούτοις, ἃ σπουδάζομεν, πραγματευόμεθα γραμματικῶς: ἐν τοῖς ἀναγινωσκομένοις· «ἅπερ δὲ πεπράγαμεν Ἀριστοφάνους δράματα, ταῦτα, Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι κτλ.» Σουΐδας (ἐν λ. Ἀριστοφάνης) ἅπερ δὲ ἀνεγνώκαμεν, ἐσπουδάκαμεν κτλ. Μεταγενεστέρων ἡ χρῆσις. ‖ Μετὰ τῶν ἐπιρρ.εὖ, κακῶς ἢ μετ' ἄλλων ἐπιρρηματικ. διορισμῶν, ὡς πράσσει δ' ὀλίγιστον χρόνον ἐκτὸς ἄτας Σοφ. Ἀντ. 625 ὀλίγιστον χρόνον διατελεῖ ἐκτὸς συμφορᾶς. ὁρᾶτε ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράξωμεν Θουκ. 1, 82 προσέχετε πῶς νὰ μὴ περιέλθωμεν εἰς αἰσχροτέραν καὶ ἀμηχανωτέραν διὰ τὴν Πελοπ. θέσιν. Ἄλλοι: πῶς νὰ μὴ πράξωμεν αἰσχρότερόν τι καὶ ἀμηχανώτερον διὰ τὴν Πελοπ. προσδόκα κακόν τι πράξειν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 727 ὅτι θὰ πάθῃς κακόν τι. Περὶ τοῦ πράττειν κατὰ νοῦν ἴδ. νοῦς. ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει Ἀρφ Ὄρν. 800 ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦταν ἕνας τίποτε (ἕνας τιποτένιος) ἔγινε τώρα μέγας καὶ πολὺς (πρβ. Ἱππ. 158 αὖ νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας). «λέγει δὲ ὅτι ἀρτίως μέγας ὄρνις γέγονε καὶ οὐχὶ ὁ τυχών» Σχ. τὸ δὲ τὸν Κῦρον οὕτω μεγάλα πράττοντα, εἴ τι ἡδὺ δόξειε λαβεῖν, μηδὲν τούτων μόνον καταδαπανᾶν, ἀλλὰ ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν τοὺς παρόντας Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 6 ἐνν. τοῦτο αὐτῷ θαυμαστὸν ἐδόκει εἶναι, τ.ἔ. ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν θαυμαστόν,ὁ Κῦρος, ἔχων τόσον μεγάλην ἐξουσίαν (ὢν μέγας καὶ πολύς), ὁσάκις ἤθελε νομίσῃ ὅτι ἔλαβε νόστιμόν τι πρᾶγμα, τίποτε ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ καταδαπανᾷ μόνος, ἀλλὰ νὰ φροντίζῃ νὰ παρακαλῇ, ὅπως οἱ παρόντες κοινωνῶσι τούτου. ὦ μεγάλα πράσσων αἰτίας μικρᾶς πέρι Εὐρ. Ἀνδ. 387 ὦ μεγάλα ἔργα πράττων. ἢν τὰ ἄριστα (ὑπερθετ. τοῦ εὖ) ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως πράξητε Θουκ. 5, 9 ἂν ἔχητε τὴν ἀρίστην τύχην καὶ δὲν ἀνδραποδισθῆτε ἢ θανατωθῆτε. ἂν δέ σοι μὴ δοκῶσιν ἱκανῶς βοηθεῖν οὐκ ἤδη ἀνέγκλητος ἂν δικαίως εἴης, εἰ (Madvig: ἐν) τῇ πατρίδι, ᾗ σε τιμᾷ, καὶ σὺ πράττοις τὰ κράτιστα Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 13 εἰ πράττοις καὶ σὺ τὰ ὠφελιμώτατα τῇ πατρίδι, ἥ σε τιμᾷ, τ. ἔ. ἂν ἤθελες συννεννοηθῇ μετ' ἐμοῦ. «ὡς γὰρ ὁ θυμός, κατὰ τὸν Μελάνθιον, τὰ δεινὰ πράσσει, τὰς φρένας μετοικίσας (Ἀπ Μελανθ. 1 σ. 760 παρὰ Nauck), οὕτω καὶ ὁ λογισμὸς τὰ δίκαια πράττει καὶ μέτρια, τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν ἐκποδὼν θέμενος» Πλουτ. 551 A: πράττει τὰς δεινὰς (ἐκείνας) πράξεις, ἐπὰν μετοικίσῃ (ἐκτοπίσῃ, «βγάλῃ ἀπὸ τὸν τόπον των», ἐκποδὼν θῆται) τὰς φρένας. Ὁ δὲ Nauck φρονεῖ ὅτι πλῆρες τὸ Ἀπόσπ. εἶνε: πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω (Ἀπ. Ἀδέσπ. 390) τὰ δεινὰ πράσσει, τὰς φρένας μετοικίσας. νῦν δ' ἔχει αὐτόματα πράξας τἀγάθ' εὐτυχέστατα Εὐρ. Ἑλ. 719 τ. ἔ. ἔχει τὰ ἀγαθὰ αὐτόματα πράξας εὐτυχέστατα: κατὰ μεγίστην εὐτυχίαν του ἔχει νῦν τὰ ἀγαθὰ μόνα των (ἄνευ ἰδίας προσπαθείας του). Χάριν τοῦ μέτρου διέσπασε τὰς λέξεις. τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ' οὐ κακῶς ἔχει, πράσσονθ', ἃ πράσσω πρὸς θεῶν, λύσειν βίον Εὐρ.Ἰ.Τ.691 ὅσον δι' ἐμὲ δὲν εἶνε κακὸν νὰ καταστρέψω τὸν βίον ἔχων οἵαν τύχην ἔχω ἐκ μέρους τῶν θεῶν. ὦ παῖ Φέρητος, οἷ' ἔπραξας δάμαρτος σῆς στερείς Εὐρ.Ἄλκ.227 κυρ. οἵαν τύχην ἔλαβες, στερηθεὶς τῆς συζύγου σου. νῦν δὲ πράσσομεν οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια 803 τὰ ἡμέτερα πράγματα οὐ τοιαῦτά ἐστιν, ὥστε κώμου καὶ γέλ. ἄξια εἶναι: δὲν εἴμεθα γιὰ κώμους καὶ γέλοια. ἀκούοντες καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παρὰ Κύρῳ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ πράττειν Ξεν. Ἀν. 6, 4, 8 ὅτι ἀπολαύουσι πολλῶν ἀγαθῶν: ὅτι ἔχουν πολλὰ καλά. θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν Ἀρφ. Βάτ. 302 ὅλα πηγαίνουν λαμπρά. Σημειωτέον ὅτι ὁ β' παρκ. εὕρηται καὶ μτβ. (ἴδ.ἀνωτ. τοὺς τύπους)·Λακεδαιμόνιοι πάντων ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως Ξεν. Ἑλλ. 1,4,2 ἴδ. κατ. ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες Ὄρν.1706 ὦ κατὰ πάντα εὐτυχοῦντες. ἣν γὰρ ὁ βέλτιστα πράττειν νομίζων καὶ ἀρίστην ἔχειν οἰόμενος οὐκ οἶδεν εἰ μενεῖ τοιαύτη μέχρι τῆς ἑσπέρας, πῶς χρὴ περὶ ταύτης λέγειν, ἢ πῶς ὀνειδίζειν ἑτέρῳ; Δημ. 18, 252 τ. ἔ. πῶς γὰρ χρὴ περὶ τύχης λέγειν, ἢ πῶς ὀνειδίζειν ἑτέρῳ ταύτην (τὴν τύχην), ἣν ὁ βέλτιστα πράττειν (=τὰ μάλιστα εὐτυχεῖν) νομίζων καὶ οἰόμενος ἔχειν ἀρίστην, οὐκ οἶδεν εἰ μενεῖ (αὐτή, ἡ τύχη) μέχρι τῆς ἑσπέρας; Ὅπου τὸ βέλτιστα πράττειν κεῖται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἀρίστην ἔχειν τύχην. Ἀλλὰ κυρ. ἐν μὲν τῷ εὖ ἢ κακῶς πράττειν ἡ εὐτυχία ἢ ἡ κακοτυχία θεωρεῖται ὡς ἀποτέλεσμα μᾶλλον τοῦ πράττειν (ἀμτβ.), ἐν δὲ τῷ εὐτυχεῖν ἢ δυστυχεῖν μᾶλλον τῆς τύχης. Κατὰ δὲ τὸν Classen (ἔχοντα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ χωρίον τοῦ Θουκ. 6, 16: ὥσπερ δυστυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα, ἐν τῷ ὁμοίῳ τις ἀνεχέσθω καὶ ὑπὸ τῶν εὐπραγούντων ὑπερφρονούμενος, ὃ χωρίον ἴδε ἐν τῷ προσαγορεύω

τὸ μὲν δυστυχεῖν δηλοῖ διαρκῆ καταδρομὴν τῆς τύχης, τὸ δὲ εὖ πράττειν (=εὐπραγεῖν) παροδικήν. Ἀλλ' ἐν τῷ ἀνωτ. χωρίῳ ὁ Θουκ. προφανῶς χάριν ποικιλίας τοῦ λόγου μετεχειρίσθη τὰ δύο ῥήματα εἰς οὐδεμίαν διάκρισιν ἀποβλέπων. Καὶ μὲ δύο ἐπίρρ. ὡς ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς Εὐρ. Ὀρ. 1599 ὑπόφερε ἀγογγύστως δικαίαν δυστυχίαν. καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν πράσσειν κάκιον, ἔστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τόδε κέ. Εὐρ. Ἱππ. 377 «τὸ ζήτημα εἶνε τοῦτο: πῶς καὶ διατί δυστυχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. . . Τὸν λόγον δὲ τοῦτον εὑρίσκει ὄχι ἐν τῇ τῆς γνώμης τῶν θνητῶν φύσει. . ., ἀλλ' ἐν τῇ ὑπὸ διαφόρων κακῶν παθῶν παρακωλύσει τῆς τῶν καλῶν ἐκπονήσεως. Ἀλλὰ διατί ὁ ποιητὴς εἶπε πράσσειν κάκιον, καὶ ὄχι κακῶς; Διὰ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλ. ἡ τοῦ τῶν θνητῶν βίου διαφθορὰ δὲν εἶνε ἀπόλυτος, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐν αὐτοῖς δυσπραγία εἶνε μείζων τῆς εὐπραγίας (πράσσειν κάκιον=πράσσειν κακῶς μᾶλλον ἢ καλῶς). Ὅπως δ' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ κακοπραγία αὕτη δὲν εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τοῦ γνωστικοῦ τῶν θνητῶν φύσεως, ὡς ἂν ἀνικάνου οὔσης νὰ κάμῃ διάγνωσιν τοῦ καλοῦ. ., ἐπάγει ὅτι, ὅσον διὰ τὸ εὖ φρονεῖν, τὸ ἀπαραίτητον εἰς τὴν διάγνωσιν ταύτην, ἂν μὴ πάντες οἱ θνητοί, ἀλλά γε οἱ πλεῖστοι αὐτῶν ἔχουσι τοῦτο» Δ. Βερν. οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει Σοφ. Αἴ 1419 οὐδεὶς εἶνε μάντις τῶν μελλ. (οὐδεὶς δύναται νὰ μαντεύσῃ τὰ μέλλ.), δηλ. τί θὰ κάμῃ (πῶς θὰ περάσῃ). Ὁμοίως τί πράττεις; Εὐρ. Ὀρ. 732=πῶς ἔχεις; εἰ δ' αὖ τι πράξαιτ' (Bekk.: πράξαιντ') ἀγαθὸν ἀττικωνικοί Ἀρφ. Εἰρ. 215 «ἐὰν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι νικήσωσι» Σχ. Σημειωτέον δὲ τὸ Ἀττικωνικοί, ὃ ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἀνωτ. Λακωνικοί· «πρὸς τὸ Λακωνικοί ἔπαιξεν» Σχ. Ὁμοίως ἐν Πλ. 341 χρηστόν τι πράττων=τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ χρώμενος, σχεδόν: εὖ πράττων. Ὀρθῶς δὲ ἐν τῷ περὶ Εἰρήν.. τοῦ Ἰσοκρ. § 125 ἀποκατεστάθη ἐξ ἀρίστου κώδικος τὸ ὀρθὸν χεῖρον πράττοντα ἀντὶ τοῦ χείρω. Ἐξ ὧν βλέπομεν, ὅτι τὸ πράσσω, εἴτε πρὸς ἐπίρρ. φέρεται εἴτε πρὸς οὐδ.ἑν. ἢ καὶ πληθ. ἐπίθετον (ἀντων.), ἔχει παρομοίαν τινὰ σημ. Ἀλλὰ κυρ. τὸ μὲν ἀγαθὰ πράττω=πράττω ἀγαθὰ πράγματα, ἀπολαύω ἀγαθῶν, τὸ δ' εὖ πράττω=εὐπραγῶ, εὐτυχῶ. αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράττουσαι πόλεις σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι Εὐρ. Ἱκ. 324=αἱ δ' ἀφανῶς ἀπρακτοῦσαι πόλεις ἀφανῶς καὶ διάγουσιν (Δ. Βερν.). ἡ περίβλεπτος βροτοῖς ὀνομαστὰ πράσσων Ἡρ. Μ. 508 ἤμην περίβλεπτος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰς ὀνομαστὰς πράξεις μου. εὐδαίμονα πράσσει Ἠλ. 1359=εὐδαιμονεῖ. κοινὰ πράσσουσ', Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς Ἰ. Τ. 668 «ταὐτὰ τῷ Ἄργει, εἰ καλῶς πράσσει, πάσχουσα» Δ. Βερν. οὗ ἴδε τὴν μακρὰν σημ. ἐν Ἱππολ. 377 κέ. πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, νοστήσαιμι γάρ, δίδωμι τήνδε σοῖσι προσπολεῖν δόμοις Εὐρ. Ἄλκ. 1023 «ἐὰν δὲ συμβῇ μοι ἀποθανεῖν, ὅπερ μὴ γένοιτο, δίδωμί σοι ταύτην δούλην» Σχ. ἐὰν δὲ πάθω τι (τ. ἔ. ἀποθάνω), ὃ μὴ γένοιτό μοι, εἴθε γὰρ νοστήσαιμι (διότι εὔχομαι νὰ ἐπανέλθω), δίδωμί σοι ταύτην, ἵνα σοι διακονῇ. πάντα πράξας ὧν (=τούτων ἃ) σε δεῖ Ἑκ. 1021 «πρὸς μὲν τὴν ὑπόληψιν τοῦ Πολυμήστορος μεταβ.=πάντα πράξας τὰ εἰς παραλαβὴν καὶ διάσωσιν τοῦ χρυσοῦ χρειώδη· πρὸς δὲ τὴν ἰδίαν τῆς Ἑκάβης ἀμτβ. ἤτοι: παθὼν πάντα ὧν σε δεῖ» Δ. Βερν. Ἀλλ' ἐνίοτε τὸ καλῶς πράττω=πράττω ὀρθῶς, πράττω τὸ καθῆκόν μου· εἰ πατρὸς νέμοι (γρ. νέμει) τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν Σοφ. Τρ. 56 ἐὰν ἔχει φροντίδα τινὰ τοῦ πατρός, ὥστε νὰ φαίνεται (εἰς τὸν κόσμον) ὅτι πράττει ὀρθῶς τὸ καθῆκόν του (τοῦ δοκεῖν=ἵνα δοκῇ). Ὁμοίως στ. 230 καλῶς πράσσοντα=ὀρθῶς πράσσοντα· πρβ. ἦπου κρεῖσσον τῆς εὐγενίας τὸ καλῶς πράσσειν Ἀπ. Εὐρ. 9 τὸ εὐδαιμονεῖν κρεῖσσον τῆς εὐγενείας: ἐκ τοῦ ὅτι τις εἶνε εὐγενὴς δὲν ἕπεται ὅτι εἶνε καὶ εὐδαίμων. ὅστις καλῶς (=ὀρθῶς) πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει (=εὐδαιμονεῖ); Πλ. Ἀλκ. 1,116 Β. τό γ' εὖ πράσσειν. . κέρδος ἐμπολᾷ Σοφ. Τρ. 93, ἴδ. ἐμπολάω. ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς Εὐρ. Ἰ. Α 541=«ἵν' ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις δυσπραγῶ, ἤτοι: διὰ νὰ πληρώνω μὲ ἐλάχιστα δάκρυα τὴν δυσπραγίαν μου». Δ. Βερν. ὅπως σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι Σοφ. Ο. Τ. 1006 ὅπως σοῦ οἴκαδε ἐλθόντος ἀπολαύσαιμί τι. τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρασσόμεν' ὀρθῶς τοῖς πράσσουσιν κακὸν ἦλθεν Ἀπ. Εὐρ. 264 τὰ οὐκ ὀρθῶς πραττόμενα ὀρθῶς ἔβλαψε (κυρ. «βγῆκαν σὲ κακὸ») τοὺς πράττοντας αὐτά. εἰ δ' εὐσεβὴς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις εἰς ταὔτ' ἔπρασσον, πῶς τάδ' ἂν καλῶς ἔχοι; Ἀπ. Εὐρ. 832 εἰ δὲ εὐσεβὴς ὢν τὴν αὐτὴν τοῖς δυσσεβεστάτοις τύχην εἶχον (κυρ. ἔπραττον ὁμοίως τοῖς δυσσεβ.), πῶς ἂν κέ; Τὸ εἰς ταὔτ' ἐπιρρηματικῶς. τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν; Ο. Κ. 391 τίς δ' ἂν ὑπὸ τοιούτου ἀνδρὸς (οἷος ἐγὼ) εὖ πάθοι (εὐεργετηθείη); Περὶ τοῦ οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην (διορθοῦσιν ἐπράξαμεν: εἰάσαμεν) Σοφ. Ο. Τ. 278 ἴδ. ἀργός. ‖ ἔπρασσε δ' ἅπερ νιν ὧδε θάπτει Αἰσχ. Χο. 439=ὥσπερ (=ἅπερ) ἐποίει αὐτόν, οὕτω θάπτει: ὅπως τὸν ἔκαμε (διότι τὸν ἠκρωτηρίασε), ἔτσι τὸν θάπτει (δηλ. ἠκρωτηριασμένον). τὸ δ' ἤδη. . . ὡς ἐπὶ κινδύνου πράσσειν χρησιμώτατον ἂν ξυμβῆναι Θουκ. 6,34 ἴδ. κίνδυνος. ‖ στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος Πινδ. Ὀ. 3, 7 οἱ στέφανοι ἀπαιτοῦσι παρ' ἐμοῦ τοῦτο τὸ θεόδ. χρέος. ἐμὲ δ' ὧν τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκειόμενον πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι καὶ τεῶν (ἐῶν Μοσχόπουλος) δόξαν προγόνων Π. 9, 104, ἴδ.

ἀκέομαι. οἱ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον (ἐνν. τὰ ὀφειλόμενα) Θουκ. 1, 99 αὐστηρῶς εἰσέπραττον τὰ ὀφειλόμενα. τραπέζας ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ καὶ ξυνεστίου Διὸς πρασσομένα τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας (= τιμῶντας) ὑμέναιον Αἰσχ. Ἀγ. 705 (ἡ μῆνις τῶν θεῶν) ἐκδικοῦσα (κυρ. εἰσπράττουσα παρά τινος) διὰ τὴν ἀτίμωσιν τῆς τραπέζης καὶ τοῦ συνεστίου Διὸς τοὺς μετὰ τιμῆς ψάλλοντας μεγαλοφώνως (ἄλλοι: ἐμφαντικῶς) τὸ τιμῶν τὴν νύμφην μέλος, τὸν ὑμέναιον. (θεοὺς) μεταιτίους νόστου δικαίων (= δίκης) θ' ὧν ἐπραξάμην πόλιν Πριάμου Αἰσχ. Ἀγ. 803 «τῆς τιμωρίας ἣν ἐτιμωρησάμην (ἀπήτησα) αὐτὴν» Τρικλίνιος. ὡς Αὐγέαν λάτριον μισθὸν ὑπέρβιον πράσσοιτο Πινδ. Ὀ. 10, 28 ἵνα εἰσπράττῃ παρὰ τοῦ Αὐγέου τὸν λάτριον (ὃ ἴδ.) μισθὸν τὸν ὑπερβολῇ μέγαν. οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν Εὐρ. Φοίν. 1656 (οὐ δικαίως)· ἡ γὰρ δίκη, ἣν πράσσεσθέ νιν (ἣν ἐπιβάλλετε εἰς αὐτόν), οὐκ ἔννομός ἐστι. τοὐφειλόμενον πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀϋτεῖ Αἰσχ. Χο. 310 ἡ Δίκη μέγα φωνεῖ εἰσπράττουσα τὸ ὀφειλόμενον: μεγαλοφώνως εἰσπράττει τὸ ὀφειλόμενον. ἀντίποινα πράξειν Πέρ. 479, ἴδ. ἐπισπάω τὸν πατρὸς φόνον πράξαντα Εὐμ. 627 «ἐκδικήσαντα» κυρ. εἰσπράξαντα τὸν φόνον ὡς χρέος τι (ἴδ. πράκτωρ). δάμαρτι σῇ φόνον ὁμοσπόρων ἔμελλες πράξειν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1077 ἔμελλες νὰ ἐκδικηθῇς τὴν σύζυγόν σου διὰ τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν της. κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν Ὀρ. 1139 ὅτι «ἐξεχέαμεν» τὸ αἷμα, «εἰργασάμεθα» τὸν φόνον κακῆς γυναικός. Κυρ. εἰσεπράξαμεν ὡς (ὀφειλόμενον ἡμῶν) χρέος τὸ αἷμά της, οἷον: ἐπήραμεν ὀπίσω τὸ αἷμά μας, φονεύσαντες αὐτήν. ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν δίκην (= τὰ παρ' ὑμῖν γνωσθέντα) Δημ. 29, 2 κυρ. εἶχον εἰσπράξῃ παρ' αὐτοῦ ὅ τι εἶχεν ἀποφασισθῇ· εἶχον ἀναγκάσῃ αὐτὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν ὑμῶν. Παθ. Τισσαφέρνης ὑπὸ βασιλέως ἐτύγχανε πεπραγμένος («ἀπῃτημένος» Σχ.) τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δι' Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος πράσσεσθαι ἐπωφείλησε Θουκ. 8, 5 ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Τισσαφ. τοὺς ἐκ τῆς ἐπαρχίας του (καθυστερουμένους) φόρους, οὓς ἐξ αἰτίας τῶν Ἀθ. ἀδυνατῶν νὰ εἰσπράξῃ παρὰ τῶν Ἑλλ. πόλεων ἐπωφείλησε (=«βασιλεῖ ὠφείλησε, ὀφειλέτης ἐγένετο» Σχ.), ἔμεινε χρεώστης. Ἀλλ' ἡ ἐπ- σημ. τὴν συσσώρευσιν τῶν χρεῶν, οἷον: ὠφείλησεν ἄλλους (νεωτέρους φόρους) ἐπ' ἄλλοις (παλαιοτέροις). Τὸ δὲ πράσσομαι εἶνε παθ. ἐκ τοῦ μέσου πράττομαί σε ἀργύριον, φόρους κττ. (=τῷ παθητ. πράττομαι ὑπὸ σοῦ ἀργύριον κττ.) Ὁμοίως δέ, ὡς ἐνταῦθα, λέγεται φόρους πράσσεσθαι ἐκ τῆς πόλεως 8, 37. Ἄλλαι χρήσεις: κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ χειρῶν κτύπον κατὰ στέγας ἢ γόον ὡς πεπραγμένων; Εὐρ. Ἄλκ. 86 ἀκούει τις κατὰ τὴν οἰκίαν ἢ στεναγμὸν ἢ χειρῶν κτύπον ἢ γόον ὡς «συντετελεσμένων ἢ γεγονότων ⟨τῶν⟩ κατὰ τὴν Ἄλκηστιν»; Σχ. ἔλεγον ὅτι Λακεδαιμόνιοι πάντων (πάνθ' Df.) ὧν δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 1 ὅτι οἱ Λακ. εἶχον ἐπιτύχῃ, εἶχον κατορθώσῃ (νὰ λάβωσι), παρὰ τοῦ βασιλέως πάντα ὅσα χρειάζονται. Ὅπου παρατηρητέον ὅτι τὸ πεπραγότες εἶνε ὀλίγον τι μόνον δραστικώτερον τοῦ πεπραχότες. τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην (= ἐνθύμιον ποιουμένην), τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν Αἰσχ. Εὐμ. 222 τὰ μὲν (τὴν πρᾶξιν τοῦ Ὀρ.) πολὺ τὰ ἔχεις 'ς τὴν ψυχήν σου ἐπάνω, τὰ δὲ ἄλλα (τ. ἔ. τὴν πρᾶξιν τῆς Κλ.) προφανῶς μεταχειρίζεσαι ἡσυχωτέρα. τὰ πεπραγμένα λῦσαι Δημ. 24, 76 τὰ γεγενημένα, τὰ κεκυρωμένα, καταργῆσαι, ἀκυρῶσαι. Θηβαίοις πρὸς τὸ τὴν χώραν κεκομίσθαι πέπρακταί τι 5, 21 ἔχουν κάμῃ κάτι τι οἱ Θηβαῖοι ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἀνέκτησαν τὴν χώραν πράξει ταῦτα καὶ ποιήσει 19, 102 θὰ ἐνεργήσῃ ταῦτα καὶ θὰ τὰ κάμῃ. τοῖς Ἕλλησιν εἰρήνην καὶ ἐλευθερίαν πράττετε Ἀνδ. 3, 17=περιποιεῖτε, παρασκευάζετε. νῦν δ' αὔτ' (τὰ ὅπλα) Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν Σοφ. Αἴ. 446 νῦν δὲ περιεποίησαν (δολίως) αὐτὰ ἀνδρὶ παντουργῷ: «πάντα πράττοντι καὶ μηδὲν ὑποστελλομένῳ, πανούργῳ καὶ ἀναιδεῖ» Σχ. ἀγαθόν τι πρᾶξαι τῇ πόλει Λυσ. 13, 48= ὑπὲρ τῆς πόλεως. οἱ τοῖς Λακεδαιμονίοις πράσσοντες Θουκ. 5, 76 οἱ ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων ἐνεργοῦντες. Τὸ παθ. εὕρηται μετὰ δοτ. ὡς παθητ. αἰτίου συντεταγμένον, ὡς καί μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς φίλους πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίοις Αἰσχ. Ἱκ. 994 καὶ τὰ μὲν ὑπὸ τῶν αὐτανεψίων (= αὐτανεψίοις) πραχθέντα πρὸς τοὺς συγγενεῖς φίλους (δηλ. πρὸς ἡμᾶς) μετ' ἀγανακτήσεως ἤκουσαν παρ' ἐμοῦ. οἱ πράττοντες τὰ πράγματα Λυσ. 13, 60 οἱ διοικοῦντες τὰ πράγματα τῆς πόλεως ὀλιγαρχικοί. τὰ πρὸς τοὺς Σικελοὺς ἔπρασσον Θουκ. 6, 88 ἐνήργουν τὰς μετὰ τῶν Σ. διαπραγματεύσεις. ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον 1, 17 οὐδὲν ἔργον ἄξιον λόγου ἐπράχθη δι' αὐτῶν (κυρ. ἀπ' αὐτῶν προερχόμενον). τὰ μυστικά... ἀπ' ἐκείνου ἐδόκει πραχθῆναι Θουκ. 6, 61 ἴδ. λόγος. οἱ πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως 4, 114 οἱ διαπραγματευθέντες μὲ αὐτὸν τὴν λ. τῆς πόλεως αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πρὸς τοὺς ξυνεπιθησομένους τῷ ἔργῳ ἐπέπρακτο 6, 56 ὑπ' αὐτῶν εἶχαν γίνῃ αἱ λοιπαὶ συνεννοήσεις μετ' ἐκείνων, οἵτινες ἔμελλον νὰ συνεκτελέσωσι τὴν πρᾶξιν. ἔς τε τὴν Πελοπόννησον ἔπρασσεν ὅπῃ ὠφελία τις γενήσεται 1, 65 ἴδ. ὅπῃ. Καὶ ἀπολ. πράσσει ἔργῳ σθένος Πινδ. Ν. 1, 26 ἴδ. ἕπομαι. καί τι αὐτῷ καὶ ἐπράσσετο ἐς τὰς πόλεις ταύτας προδοσίας πέρι Θουκ. 4, 121 ἐγίνετο δὲ ὑπ' αὐτοῦ καὶ κάποια

ἐνέργεια μὲ τὰς πόλεις περὶ προδοσίας. Ἀλλὰ κυρ. ἡ ἐξ ὑποδήλοι τὴν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὰς πόλεις ἀποστολὴν ἐπιτηδείων πρὸς τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἀνθρώπων. εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε Σοφ. Ο. Τ. 125 ἐὰν δὲν ἐγίνετο ἐντεῦθεν ἐνέργειά τις διὰ χρημάτων. ὑπῆρχε δέ τι αὐτοῖς καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν πρασσόμενον Θουκ. 5, 83 ὑπῆρχε δέ τι διενεργούμενον κατ' αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτοῦ.

πρεπτός 3 ἔνδοξος, ἔξοχος Αἰσχ. Εὐμ. 915 πρεπτῶν ἀγώνων, ἐν οἷς δύναταί τις νὰ διακριθῇ· ἴδ. ἀρείφατος·

πρέπω: οἶμαι βοὴν ἄμεικτον ἐν πόλει πρέπειν Αἰσχ. Ἀγ. 333 φαντάζομαι ὅτι ἄμεικτος (ἥτις δὲν δύναται νὰ μειχθῇ, νὰ συνενωθῇ) «ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων» βοὴ διακρίνεται ἐν τῇ πόλει. πρέπει δέ, φῶς αἰνολαμπές, σίνος Ἀγαμ. 399 διακρίνεται δὲ ἡ βλάβη ὡς φῶς αἰνολ. τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χειρὸς αὐτοῖς πρέπει Αἰσχ. Πέρ. 242 τὸ βέλος τοῦ ἐντείνοντος τὸ τόξον (τοξότου) διακρίνεται εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. πρέπει παρηῒς φοινίοις ἀμυγμοῖς ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ Χο. 24 ἡ παρειὰ διακρίνεται διὰ τῶν φοιν. ἀμυγμῶν τῶν (γενομένων) διὰ τῆς αὔλακος, ἣν νεωστὶ ἐχάραξεν ὁ ὄνυξ. ὅπως ἂν ὁμιλία εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ Εὐμ. 1032, ἴδ. εὔανδρος. ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει Ἀγ. 30 ἀναγγέλλει τρανῶς, σαφῶς, εὐδιακρίτως. πρέψετε διάγοντες Εὐμ. 996, ἴδ. διάγω. τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν Πέρ. 250 ὁ δρόμος τούτου τοῦ ἀνδρὸς φαίνεται («κτυπᾷ 'ς τὰ μάτια») σὰν Περσικός, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ τὸν καταλάβῃ, διακρίνῃ (εἰς τὴν κατάληψιν). ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος Σοφ. Ἠλ. 1254 ὁ ὅλος εἰς τὴν διάθεσίν μου εὑρισκόμενος χρόνος (ἑπομένως καὶ πᾶσα στιγμὴ τοῦ χρόνου), καὶ ὅλος ὁ χρόνος θὰ εἶνε δικαίως ἁρμόδιος νὰ ὁμιλῇ περὶ τούτων. πρέπουσι δ' ἄνδρες ναΐοι μελαγχίμοις γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 727 κτυποῦν 'ς τὰ μάτια (εἶνε καταφανεῖς) ἄνδρες ναυτικοὶ μὲ τὰ μέλανα μέλη των, ὅταν θέλῃ τις νὰ τοὺς ἰδῇ (ὥστε νὰ τοὺς ἰδῇ τις) ἐκ τῶν (ὁρμώμενος ἐκ τῶν) λευκῶν πεπλωμάτων αὐτῶν. χεῖρας κρεῶν πλήθοντες. . . πρέπουσ' ἔχοντες Ἀγ. 1221, ἴδ. βορά. πρέπει γὰρ ὥστε θηρὸς ἀγραύλου φόβη Εὐρ. Βά. 1188 πρέπει γὰρ φόβη ὥσπερ (φόβη) θηρὸς ἀγραύλου. τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; Εὐρ Ἄλκ. 512 διὰ τί ἡ κουρὰ αὕτη ἡ πένθος ἐμφαίνουσα (κυρ. ἡ πενθίμως διακρίνουσά σε ἀπὸ τῶν ἄλλων); πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν Σοφ. Ἠλ. 664 κτυπᾷ 'ς τὰ μάτια σὰν βασίλισσα, ὅταν τὴν βλέπῃ τις. οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν Εὐρ. Ἱκ. 1056 ὅταν σὲ βλέπῃ τις, δὲν ὁμοιάζεις μὲ γυναῖκα πενθοῦσαν τὸν ἄνδρα της. Ἄπολλον, ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει Ἑλ. 1204 πόσον κτυπᾷ 'ς τὰ μάτια μὲ τὴν ἄσχημη (κουρελλιασμένη) φορεσιά του. νέα γάρ, ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει Ἄλκ. 1050 «καὶ γὰρ νέα φαίνεται ὡς ἐκ τῆς ἐσθῆτος· ἦν γὰρ περικεκαλυμμένη» Σχ. πρέπουσα δ' ὡς ἐν γραφαῖς Αἰσχ. Ἀγ. 252 διαπρέπουσα ἐπὶ κάλλει (κυρ. ἐκτύπα 'ς τὰ μάτια») ὅπως εἰς τὰς ζωγραφίας. λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος εὖ πρέπει Αὐτ. 1429 ἡ κηλὶς αἵματος ἐπὶ τῶν ὀμμάτων σου (ἐπὶ τοῦ μετώπου σου) καλῶς σοι ἁρμόζει. παρ' ἱεροῖς γὰρ οὐ πρέπει Εὐρ. Ἰ. Α. 1490 «παρὰ τοῖς θύμασιν (ἤτοι: ἐν ταῖς θυσίαις) γὰρ οὐ πρέπει (δακρύειν)» Δ. Βερν. πρέποντες στρατοῦ δορυσσόοις σαγαῖς Αἰσχ. Ἑπτ. 117 ἐξέχοντες (διακρινόμενοι) ἐκ τοῦ στρατοῦ δοριπάλτοις (ἐν αἷς τὸ δόρυ πάλλεται) ὁπλίσεσι. πρέπον γε τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε Σοφ. Αἴ. 534 «ἔπρεπε τῇ παρούσῃ μου τύχῃ τὸ καὶ αὐτόχειρά με τοῦ παιδὸς κατασκευάσαι» Σχ. Συντ. δὲ τὸ πρέπον μετὰ γεν. κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἄξιον, πρβ. Πλ. Μενέξ. 239 C. τὰ μὴ πρέποντα κομίζεσθαι Θουκ 4. 98 ἴδ. κομίζω. εἰ δ' ἦν πρεπόντων, ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ Αἰσχ. Ἀγ. 1394 ἐὰν ἦτο πρέπον (κυρ. ἐκ τῶν πρεπόντων), ὥστε νὰ προσφέρῃ τις σπονδὴν ἐπὶ νεκρῷ.

πρεσβεία ἡ: κατὰ πρεσβείαν Αἰσχ. Πέρ. 4 λόγῳ πρεσβείων, ἀναλόγως τοῦ ἀξιώματος τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

πρεσβεῖον, Ἰων. καὶ ἐπ. πρεσβήϊον, τό: οὐ τῷ χρόνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ πρεσβεῖον ἔχοιμ' ἂν ἐγὼ τοὔνομα τοῦτ' εἰκότως Δημ. 39, 29 ὄχι μόνον ὡς ἐκ τοῦ χρόνου (τῆς γεννήσεώς μου), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τοῦ δικαίου εὐλόγως ἤθελον ἔχῃ ἐγὼ τὸ ὄνομα τοῦτο ὡς προνόμιον ὀφειλόμενον εἰς τὸν πρωτότοκον.

πρέσβευμα τό: ἐλθεῖν ἔτλησαν. . πρεσβεύματα Εὐρ Ἱκ. 173 = πρεσβευόμεναι (θεωροί).

πρεσβεύω: διὰ τὸ πρεσβεύειν ἀπ' αὐτοῦ Θουκ. 6, 55 διότι μετ' αὐτὸν ἦτο ὁ πρεσβύτερος. πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν Αἰσχ. Εὐμ. 1 πρῶτον μὲν ἐκ τῶν θεῶν διὰ τῆς προσευχῆς ταύτης τιμῶ τὴν πρωτόμαντιν (πρώτην μαντευσαμένην) Γαῖαν. πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον Αἰσχ. Χο. 486 πάντων δὲ πρῶτον θὰ τιμήσω τὸν παρόντα τάφον. Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται Εὐμ. 21 Παλλὰς ἡ προναία ἐν τοῖς λόγοις (τῆς προσκυνήσεως) κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ Χο. 629 τὸ Λήμνιον κακὸν θεωρεῖται ὡς τὸ μέγιστον ἐν τῷ λόγῳ (ἐν τῇ παροιμίᾳ· ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ παραδόσεως). ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται Ἀγ. 1299 τοὐλάχιστον τὸ ἔσχατον τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς θεωρεῖται πολλοῦ ἄξιον, τ. ἔ. ἡ ἀναβολὴ τοῦ θανάτου θεωρεῖται συνήθως μέγα κέρδος. οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους Εὐρ. Ἡρακλ. 489 χωρὶς νὰ ἔχω καμμίαν ἐπίσημον

ἀποστολὴν ἐκ τῆς οἰκογενείας μου, χωρὶς ν' ἀντιπροσωπεύω ἐπισήμως τὴν οἰκογένειάν μου.

πρέσβις -ιος ποι. (ἴδ. πρέσβυς) ἡ, πρεσβεία, πρεσβυτικὴ ἡλικία· τοὺς δὲ κατὰ πρέσβιν τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος. . ἐγέραιρεν Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 431 κατὰ τὰ πρεσβεῖα, ἀναλόγως τοῦ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας ἀξιώματος καὶ ὅπως ἐγεννήθη ἕκαστος, ἐτίμα αὐτούς. ὁ δικαστὴς ἑξῆς κατὰ πρέσβιν ἱζέσθω Πλ. Νόμ. 855 D = κατὰ πρεσβείαν (ὃ ἴδε) Αἰσχ. Πέρ. 4.

πρέσβος τό: πρέσβος Πέρσαις Αἰσχ. Πέρ. 626 «τιμία παρὰ Πέρσαις» Σχ.

πρέσβυς ὁ (ἐκ τοῦ πρέσγυς, Κρητ. πρεῖσγυς, Βοιωτ. πρισγύς, πρβ. Λατ. priscus) γέρων (μετὰ τῆς παρασημ.) σεβάσμιος, τίμιος. Λέξ. ποιητ., κυρ. ἐπίθ., μόνον ὀνομ. (συχν. π. Σοφ.). αἰτ. πρέσβυν (ἐπίθ. ἐν Σοφ. Φιλ. 665). κλ. πρέσβυ (Αἰσχ. Ἱκ. 610 καὶ συχν. π. Σοφ.). Πλ. πρέσβεις Αἰσχ. Πέρσ. 842. Σοφ. Ο. Τ. 1111. ἀλλὰ πρεσβῆες Ἡσ. Ἀσπ. 245 (ὡς ἐκ τοῦ πρεσβεύς), οὕτω πρεσβεῦσι Λυκόφρ. 1056. Δυϊ. πρέσβη (κατὰ δὲ τὸν Χοιροβοσκὸν [ἴδ. Ἡρῳδ. II σ. 324]: «τὼ πρέσβη παρὰ τοῖς ῥήτορσι βαρυτόνως ἀναγινώσκεται. ., παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει περισπωμένως: ἥκετον πρεσβῆ δύο [Ἀπ. 495 Df] ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ πρεσβεύς»). πρβ. Βοιωτ. πρισγεῖες, Αἰολ. πρέσβεια· ἐν οἷς σημ. ἀπεσταλμένος, πρεσβευτής Ἀττ. Ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. συχνότερον πρέσβεις, ἢ πρεσβευταὶ ὅπερ ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. εὕρηται μετὰ τὸ 250ον ἔτος π. Χ. Ἀλλ' ὅμως ὁ Ἀνδοκίδ. ἐν 3, 41 λέγει: «πρεσβευτὰς οὖν πάντας ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ πρέσβεις ποιοῦμεν· ὁ γὰρ τὴν χεῖρα μέλλων ὑμῶν αἴρειν, οὗτος ὁ πρεσβεύων ἐστίν». Ἐν Θουκ. 8, 77 καὶ 86 ἀμφισβητεῖται, Δημ. 18,77 εὕρηται ἐν ἐπιστολῇ νοθευομένῃ, ὁμοίως πρεσβευτῶν 166· ἀλλ' ἐν Δεινάρχ. 1, 20 ἔχει καλῶς. Τοὐναντίον πρέσβεων Θουκ. 4, 50. Ξεν. Κ. II. 2,1,31. τοὺς πρέσβεις Αἰσχ. 2, 61. τοῖς πρέσβεσιν 3, 63. Ἑνικ. πρέσβεως (Δ. Γ. πρεσβέως) Ἀρφ. Ἀχ. 93 τοῦ ἀπεσταλμένου. Ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 735· ἡ γρ. τοῦ ἀρίστου κώδ. M εἶνε πρεσβη (πρέσβυς κοινῶς, πρέσβις Df.), ὅπερ εὕρηται καὶ ἐν Ἡρῳδ. I 265, 3 (=πρέσβεια). κατὰ πρέσβην Ὕμν. Ἑρμ. 431=κατὰ πρεσβείαν (ὃ ἴδ.) Αἰσχ. Πέρσ. 4. Ἐν Πλ. Νόμ. 855 D. 924 C φέρεται κατὰ πρέσβιν, ὡς καὶ παρὰ Πολυδ. 2, 12, ἐν ᾧ ὁ Φώτιος παρέχει κατὰ πρέσβην. Ἡ συναίρεσις πρέσβε(ι)α εἰς πρέσβη ἔχει ἀνάλογα, ὡς βασίλη ἐκ τοῦ βασίλεια, πλῆ ἐκ τοῦ πλέη, νῆ ἐκ τοῦ νέη κττ. Ὁ Ἡρῳδ. II 707 μαρτυρεῖ ὡς Ἀττικὰ τὸ τὸν πρέσβιν καὶ ὁ πρέσβις, ἐν ᾧ ὁ πρέσβυς (ἀπεσταλμένος) δὲν εὑρίσκεται. Καὶ τὸ Ἀρφ. Ἀχ. 93 πρέσβεως παρῆγόν τινες ἐκ τοῦ πρέσβις. Ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὁ γέρων τὸ πρεσβύτης εἶνε ποιητ. καὶ πεζ., θηλυκὰ εἶνε καὶ πρέσβα (Ὁμ.), πρέσβειρα Ὕμν. Ἀφρ. 32 καὶ ποιητ. πρεσβηΐς -ίδος Ὕμν. 29, 3. Παραθ. πρεσβύτερος, πρεσβύτατος (πρέσβιστος Ὕμν. Ὁμ. 30, 2 καὶ ποιητ.) (Blass). οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες Θουκ. 1,6 οἱ πρεσβύτεροι παρ' αὐτοῖς ἐκ τῶν πλουσίων δὲν εἶνε πολὺς καιρός, ἀφ' ὅτου ἔπαυσαν φοροῦντες λινοῦς χιτῶνας. Ὅπου σημειωτέα ἡ δοτ. αὐτοῖς, σημαίνουσα κατὰ τὸν Krüger μέθεξιν, κατὰ δὲ τὸν Classen προηγήθη, διότι ἔχει ἐλευθερωτέραν σχέσιν πρὸς τὰ ἐφεξῆς = παρ' αὐτοῖς, πρβ. 1,48, 4 Κορινθίοις = παρὰ Κορινθίοις. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ δοτ. αὕτη, ὡς καὶ ἄλλαι παρὰ Θουκ., εἶνε λείψανα τῆς παλαιοτέρας χρήσεως, τῆς διασωθείσης παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, τῆς ἀπροθέτου τοπικῆς δοτικῆς· πρβ. Θουκ. 1, 48, 4. 3, 98, 1. Αὐτ. κατ. (ὁ ἡγεμὼν αὐτοῖς τῶν ὁδῶν). 8, 104, 3. Σοφ. Ἠλ. 174. 313. Ο. Κ. 313. Ο. Τ. 20. 1266. Ὁ δὲ Nauck παραβάλλει τὸ ἐν Ἠλ. 174 μέγας οὐρανῷ Ζεύς πρὸς τὸ Πλ. Φαῖδρ. 246 E ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεύς. μηδὲ τοῦτό τις πρεσβύτατον ἥκει κρίνας Θουκ. 4, 61 καὶ ὅστις δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα κρίνας, ὅτι τοῦτο (τὸ εὖ θέσθαι) εἶνε τὸ σπουδαιότατον. ἐμοὶ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι Πλ. Συμπ. 218 D ἐμοὶ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον τοῦ ἐμὲ γενέσθαι ὡς ὅτι βέλτιστον: οὐδὲν προὐργιαίτερον ποιοῦμαι τοῦ γενέσθαι ὡς ὅτι βέλτιστος. διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης, τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας, ἠμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι Πολ. 548 C διὰ τὸ ὅτι ἠμελήκασι τῆς ἀληθινῆς Μούσης (παιδεύσεως), τῆς ἐν λόγοις τε καὶ φιλοσοφίᾳ οὔσης, καὶ περὶ πλείονος πεποίηνται τὴν γυμναστικὴν τῆς μουσικῆς (τὴν ἄσκησιν τοῦ σώματος μᾶλλον ἢ τοῦ πνεύματος). μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε πρᾶξιν Πινδ. Ἀπ. 127 μὴ ἐπιδίωκε πρᾶξιν ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας σου· ἴσ. ἀριθμοῦ ἐνν. ἐτέων, τ. ἔ. τῆς ἡλικίας σου.

πρεσβυτοδόκος 2 πρεσβύτας (γέροντας) δεχόμενος Αἰσχ. Ἱκ. 675. Τὸ χωρίον· γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι (προβούλοις προσέθ. ὁ Hermann ἀντὶ τοῦ γεμόντων, ὅπερ εἶνε παρέγγραπτον εἰς τὸ φλεόντων) φλεόντων (Hermann: φλεγόντων) αἱ δεχόμεναι τοὺς γέροντας στοαὶ πληρούσθωσαν γεραρῶν προβούλων.

πρευμενής 2: πρευμενῆ (πρευμενῶς) δ' αἰτοῦ τάδε σὸν πόσιν Δαρεῖον. . ἐσθλά σοι πέμπειν Αἰσχ. Πέρ. 223 παρακάλει τὸν Δ. ὅπως εὐμενὴς (-ῶς) πέμπῃ σοι ταῦτα τὰ ἀγαθά. «πρευμενὴς ἀπὸ τοῦ πραῢ μένος ἔχειν» Μ. Ἐτ. ἀντὶ πρηϋμενής, ὅπερ εὕρηται ἐν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 618, 40: πρηϋμενῆ δ' ἕξεις Ζηνὸς νόον.

πρίασθαι (πρβ. πέρνημι) ἀόρ. ἐπριάμην ἠγόρασα. β' πρ. ἐπρίω Ἀρφ. Σφ. 1440 καὶ μτγν. πεζ. (Δωρ. ἐπρία Ἡρῳδιαν. II 251. ἐμπρίατο Ἐπιγρ. Κερκυρ. μετὰ ἐρρίνου, τοῦ ν). Ὑπ. πρίωμαι Ἀρφ. Ἀχ. 812. Δημ. 18, 47 καὶ 247 καὶ μτγν. πεζ. Προστ. πρίασο ὁ

Βοιωτὸς ἐν Ἀρφ. Ἀχ. 870 καὶ πρίω αὐτ. 34. Κηφισόδ. παρ' Ἀθην. 553A. ἀπο- Ἀρφ. Βάτ. 1257 (Δωρ. πρίχ Ἀπ. Ἐπιχάρ. 137). πριαίμην, πρίασθαι, πριάμενος. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ ὠνέομαι. πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν ξ 452 ἠγόρασε δ' αὐτόν παρὰ τῶν Ταφίων διὰ τῶν ἰδίων του κτημάτων. πρίατο θανάτοιο κομιδὰν πατρός Πινδ. Π. 6, 39 ἐξηγόρασε διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου τὴν σωτηρίαν τοῦ πατρός. οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Σοφ. Αἴ. 477 ἀντὶ οὐδεμιᾶς τιμῆς δὲν ἤθελον ἀγοράσῃ τὸν ἄνδρα, ὅστις διὰ κακῶν ἐλπίδων θερμαίνεται. τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν Ἀντ. 1170, ἴδε καπνός. τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου Εὐρ. Ἰ. Α. 342 προσπαθῶν μὲ τοὺς καλούς σου τρόπους νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν περιζήτητον ἀρχήν, ἥτις (ὡς βραβεῖον) προέκειτο πᾶσι κοινῇ ἐν τῷ μέσῳ. πριάμενοι παρὰ Λακεδαιμονίων μὴ δοῦναι τούτων δίκην Ἀνδ. 3, 38 οἷον: ἐξαγοράσαντες παρὰ τῶν Λακεδ. ἀτιμωρησίαν διὰ ταῦτα. τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἂν πρίαιτο ὥστε μή με δουλεύειν Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 41 καὶ τὴν ζωήν του ἤθελε δώσῃ (καί με ἀγοράσῃ), ὥστε νὰ μὴ εἶμαι δούλη.

πρίν (Λατ. prius) κυρ. ἐπίρρ. χρονικόν, ὡς καὶ σήμερον, κατόπιν ἀπέβη σύνδεσμος χρονικός. Ἐνταῦθα ἀξίαν σημειώσεως κρίνω τὴν μεθ' ὑπερθετικοῦ σύνταξιν· ὀνομαστότατα τῶν πρίν Θουκ. 1, 11 = τῶν προγεγενημένων. ἔκπληξις μεγίστη δὴ τῶν πρίν 8, 96 = τῶν προγεγενημένων. Ὁμοίως μέγιστον δὲ τῶν πρὶν κίνδυνον 6, 13. Γνωστὸν δὲ τὸ πόλεμον ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων 1, 1 καὶ τὸ κάλλιστον τῶν προτέρων φάος Σοφ. Ἀντ. 100. ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων Φιλ. 1171. Παρόμοια δὲ παραδείγματα ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγα. Ἡ φράσις συνήθως ἐξηγεῖται ὡς προελθοῦσα ἐκ τῆς μείξεως δύο συντάξεων, π. χ. ἐν Θουκ. 1, 1 α') ἀξιολογώτατον πάντων, καὶ β') ἀξιολογώτερον τῶν προγεγενημένων. Ἡ ἀνάμειξις αὕτη φαίνεται κάλλιον, ἂν νοήσωμεν τὸν πόλεμον συγκρινόμενον α') πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν προγεγενημένων (ὅθεν: ἀξιολογώτερον ἑνὸς ἑκάστου τῶν προγεγενημένων)· καὶ β') πρὸς πάντας συλλήβδην τοὺς προγεγενημένους πολέμους, ὅθεν: ἀξιολογώτατον πάντων. Οὕτω δὲ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων = ἀξιολογώτερον πάντων (συλλήβδην καὶ ἑνὸς ἑκάστου) τῶν προγεγενημένων. Ἄλλα τινὰ πρβγ. σαφηνίζουσι τὸ πρᾶγμα: Β 673 Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, τ. ἔ. ὁ Ν. συγκρινόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους Δαναοὺς εὑρίσκεται καὶ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν καὶ πάντων συλλήβδην κάλλιστος μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. παρασκευὴ αὕτη . . . πολυτελεστάτη . . τῶν ἐς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο Θουκ. 6, 31 τ. ἔ. ἂν συγκρίνωμεν τὴν παρασκευὴν ταύτην πρὸς τὰς μέχρι ἐκείνου τοῦ χρόνου γενομένας, θὰ εὕρωμεν ὅτι ἐγένετο πολυτελεστέρα καὶ μιᾶς ἑκάστης αὐτῶν καὶ πασῶν συλλήβδην. Ἡ δὲ ῥηματικὴ σύνταξις τοῦ πρίν ὡς ἐν τύπῳ ἔχει ὧδε: διττὴ εἶνε ἡ σύνταξις τοῦ πρίν, ἢ πρὸς ἀπρφ. ἢ πρὸς παρεμφατικὴν ἔγκλισιν. Ἡ ἀπρφ. σύνταξις εἶνε ἡ παρ' Ὁμήρῳ (καὶ Ἡσιόδῳ) ἐπικρατοῦσα, ἡ δὲ πρὸς παρεμφατικὴν ἔγκλισιν (ὁριστικήν, ὑποτακτ. καὶ εὐκτ.) ἡ κατόπιν παρὰ τοῖς ὕστερον ἀναπτυχθεῖσα. Καὶ εἴ που δὲ παρ' Ὁμήρῳ εὑρίσκεται ἡ πρὸς παρεμφατικὴν ἔγκλισιν σύνταξις, αὕτη εἶνε ἡ κατὰ παράταξιν. Οὐσιώδης διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο συντάξεων εἶνε, ὅτι παρ' Ὁμήρῳ τὸ πρὶν διασῴζει σχεδὸν πάντοτε τὴν ἐπιρρηματικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν, ἐν ᾧ κατόπιν παρὰ τοῖς ὕστερον μόνον ἀπέβη σύνδεσμος, προσλαμβάνων, ὅτε δεῖ, καὶ τὸν ἄν (κεν). Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλη διαφορά, ὅτι ἐν τῇ πρὸς ἀπρφ. συντάξει (οὐ μόνον τῇ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ τῇ ὀψιαιτέρᾳ) ἡ διὰ τοῦ πρὶν εἰσαγομένη φράσις εἶνε χρονικός τις διορισμὸς τῆς κυρίας προτάσεως, ἥτις εἶνε ἡ προτερόχρονος (ναῖε δὲ Πήδαιον, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν Ν 172 πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τοὺς Ἀχαιούς. Ἄλλα πρβγ. ἴδε κατ.)· ἐν ᾧ ἐν τῇ πρὸς παρεμφατικὴν ἔγκλισιν συντάξει τοῦ πρίν συμβαίνει τοὐναντίον, τ. ἔ. ἡ διὰ τοῦ πρίν εἰσαγομένη πρότασις (ἡ ἀπόδοσις) προηγεῖται χρονικῶς, εἶνε ἡ προτερόχρονος, ἡ δὲ κυρία πρότασις εἶνε ἡ ὑστερόχρονος: ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος, πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι Σ 134 τ. ἔ. πρῶτον θά με ἴδῃς καὶ ἔπειτα θὰ κατέλθῃς εἰς τὴν μάχην. Αὕτη δὲ εἶνε ἡ αἰτία, δι' ἣν ἐν τῇ πρὸς παρεμφατ. ἔγκλισιν συντάξει τοῦ πρίν ἡ κυρία πρότασις εἶνε συνήθως ἀποφατική. Ὅταν λέγωμεν «οὐκ ἐσθίω πρὶν ἂν πεινήσω» (δὲν τρώγω παρὰ ἀφ' οὗ πεινάσω), χρονικῶς ἐννοοῦμεν τὴν φράσιν ὧδε: πρῶτον πεινῶ καὶ ὕστερον τρώγω, ἑπομένως: δὲν τρώγω παρὰ ἀφ' οὗ πεινάσω· τ. ἔ. τὸ χρονικὸν ὅριον, ἀφ' οὗ ἄρχεταί τι, συνάπτεται μᾶλλον πρός τι οὐ γινόμενον ἢ πρός τι γινόμενον. — Ἐν τῇ ἀπαρεμφατικῇ τοῦ πρίν συντάξει τὸ ἀπρφ. εἶνε κυρίως αἰτ. τοῦ κατά τι εἰς τὸ πρίν· ὅθεν πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν κυρ. σημαίνει: πρότερον ὡς πρὸς τὸ ἐλθεῖν, κατὰ τὸ μέγας ἰδεῖν, καὶ ἔτι μᾶλλον κατὰ τὸ ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο δόρπον ἐποίχεσθαι ν 33 ὅπου τὸ ἐποίχεσθαι διορίζει τὸ ἀσπασίως, κυρ. ἀσπασίως κατὰ τὸ ἐποίχεσθαι, ὅλη δὲ ἡ τροπικὴ φράσις ἀσπασίως δόρπον ἐποίχεσθαι διορίζει τὸ κατέδυ φάος ἠελίοιο. Ὁμοίως πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι α 21 σημ. πάρος ὡς πρὸς τὸ ἱκέσθαι, πρὸ τοῦ ἱκέσθαι. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ λέγωμεν, ὅτι ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ τὸ πρὶν εἶνε εἶδός τι προθέσεως, ὥστε = πρὶν (= πρὸ) τοῦ ἐλθεῖν, καὶ ἄλλως καὶ διότι τὸ πρίν ὡς πρόθεσις δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ. οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι Η 481 οὐδέ τις

ὑπέμεινε πιεῖν πρότερον, πρὶν σπεῖσαι (κυρ. πρὶν ὡς πρὸς τὸ σπεῖσαι), τ. ἔ. οὐδ' ἔπιέ τις πρὶν ἔσπεισε. ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι, πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι β 373 ὅπου παρατηρητέον ὅτι τὸ ὅτ' ἄν.. γένηται καὶ τὸ ποθέσαι διορίζουσιν ὡς ἰσοδύναμα τὸ πρίν· ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: πρίν γ' ἑνδεκάτην.. γενέσθαι ἢ αὐτὴν ποθέσαι, ἤ: πρὶν γ' ὅταν.. γένηται ἢ αὐτὴ ποθέσῃ. Οὕτω δὲ λέγει ἐν δ 746 ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον μὴ πρίν σοι ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι ἤ σ' αὐτὴν ποθέσαι· πρβ. Ρ 504. πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων Σοφ. Αἴ. 1419 πρὸ τοῦ ἰδεῖν. στρατόν.. φόβος διεπτόησε πρὶν λόγχης θιγεῖν Εὐρ. Βάκ. 304 φόβος διεσκόρπισε, πρὶν ἐγγίσῃ τὴν λόγχην. τίς μ' εἶσιν ἄξων πρὶν σπαράξεσθαι (-άσσεθαι Elmsl.) κόμης; Εὐρ. Ἰ. Α. 1458 «ποιὸς θὰ ἔλθῃ νά με πάγῃ (εἰς τὸν βωμὸν δηλ.) πρὸ τοῦ νὰ σπαρταρῶ σ' τὰ χέρια κεινοῦ, ποῦ θὰ μὲ σέρνῃ ἀπ' τὰ μαλλιὰ (πρὸς σφαγήν)»; Δ. Βερν. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν Α 29 ἡ σύνταξις εἶνε κυρ. κατὰ παράταξιν· πρότερον θὰ καταλάβῃ αὐτὴν τὸ γῆρας ἀκόμη, ὅθεν: πρὶν καταλάβῃ. οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα Ω 551 κυρ πρότερον καὶ κακὸν ἄλλο πείσῃ. οὐδ' εἰ.. ἐξερέοις.. πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο γ 117=πρότερον ἂν οἴκαδε ἀφίκοιο. — Ἡ δὲ μετάβασις τοῦ πρὶν εἰς τὴν συνδεσμικὴν ἔννοιαν φαίνεται ἐν τῷ Φ 100: πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον καταλαβεῖν τὴν πεπρωμένην ἡμέραν (τὸν θάνατον), ἥδιον ἦν μοι φείσασθαι Τρώων. Ἐνταῦθα τὸ πρὶν σχεδὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ ἕως (: ἕως μὲν ἔζη Πάτροκλος) διὰ τὸ ἐφεξῆς τόφρα. ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε, πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκεν Μ 436 ἡ μάχη ἀμφεταλαντεύετο, ἕως ὅτου ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Ἕκτορα τὴν νίκην. Ὁμοίως Ι 588. ψ 43. δ 180. πρβ. β 374. δ 477. Ι 488. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ πρίν γ' ὅτε ὡς προελθὸν ἐξ ἐλλείψεως, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς βραχυλογίαν, ὡς ἐν Δημ. 21, 119 τῇ προτεραίᾳ ὅτε = πρότερον ὅτε, πρὸ τοῦ χρόνου ὅτε. Τὸ δὲ πρὶν ἢ εὕρηται μόνον ἐν Ε 288 (= χ 266), ἄλλως συχνάκις παρ' Ἡροδ.—Τὸ πρὶν (πρὶν ἤ, πρότερον ἤ) συντάσσεται μεθ' ὁριστ. ἱστορικοῦ χρόνου ἢ ἱστορικοῦ ἐνεστῶτος, ἐπὶ παρελθούσης, πραγματικῶς γενομένης πράξεως. Ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ἥτις εἶνε συνήθως ἀποφατική, τίθεται ἱστορικὸς χρόνος· φέρεσκέ μιν αἴσιμον ἦμαρ, πρίν γέ οἱ ἰὸν ἐφῆκεν.. Ἀπόλλων Ὕμν. Ἀπόλ. Πυθ. 356 ἕως ὅτου ἔρριψε κατ' αὐτοῦ βέλος ὁ Ἀπόλλων. ἡγόμην (ἐνομιζόμην, ἐθεωρούμην) δ' ἀνὴρ ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη Σοφ. Ο. Τ. 776 ἕως ὅτου μοῦ ἐπαρουσιάσθη τοιαύτη τύχη. οἴει οὖν ἂν αὐλὸν πρότερον ἐπιχειρῆσαι ζητεῖν...πρὶν εἰς ἀπορίαν κατέπεσεν; Πλ. Μέν. 84C. Κατ' ἔννοιαν = οὐκ ἂν ἐπεχείρησε ζητεῖν, πρὶν κέ. ἐπὶ πολὺ διῆγον τῆς ἡμέρας πειρώμενοι ἀλλήλων, πρὶν δὴ Ἀρίστων.. πείθει Θουκ. 7,39 ὅπου τὸ πείθει εἶνε ἱστορικὸς ἐνεστώς, ὡς Εὐρ. Ἑκ. 133. ἔδοξεν αὐτοῖς μὴ κινεῖν τοὺς στρατιώτας, πρίν.. ἀνήγαγον πελταστάς Ξεν. Ἀν. 3,4,28 ὅπου τὸ «πρὶν ἀνήγαγον=εἰ μὴ ἀφ' οὗ πρότερον ἀνήγαγον· διότι μετὰ τὸ ἔδοξε μὴ κινεῖν τοὺς στρατιώτας ὑπονοεῖται τὸ οὐκ ἐκίνησαν τοὺς στρ., εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ χρον. πρότασις πρίν. ἀνήγαγον» Πανταζίδης. οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον οὐδ' ἐπαύσατο, πρὶν ἀνταράξας (Sidgwick: ἂν ταράξας) πῦαρ ἐξελεῖν γάλα Ἀπ. Σόλων. 36, 20 τ. ἔ. πρὶν ἀνταράξας τὸ γάλα ἐξελεῖν τὸ πῦαρ: παρὰ ἀφ' οὗ ἀνταράξας τὸ γάλα ἤθελεν ἀφαιρέσῃ τὸ π. Τὸ ἐξελεῖν διορθοῦσι συνήθως εἰς ἐξεῖλεν, ἀλλὰ τὸ ἀπρφ. δύναται νὰ ἔχῃ καλῶς, κατ' ἀρχαιοτέραν χρῆσιν, ὡς ἄλλοι παρετήρησαν, παραβαλόντες τὸ Εὐρ. Ἄλκ. 360 καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον: παρὰ ἀφ' οὗ ἤθελον σὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωήν. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ πῦαρ (πῖαρ) ὡς ἐπίθετον τοῦ γάλα. κἀμέ τοι, πρὶν ᾐσθόμην δεσμῶν ἀραγμὸν ἱππικῶν, ἔδυ φόβος Εὐρ. Ῥῆ. 568 καὶ ἐμὲ βεβαίως, πρὶν ἐννοήσω, ὅτι ὁ κρότος ἦτο ἐκ τῶν ἱππ. δεσμῶν, κατέλαβε φόβος. Ἴσως χάριν τοῦ μέτρου μετεχειρίσθη ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸ ᾐσθόμην καὶ τὸ ἔδυ, πρβ. Ἀπ. Ἐμπεδοκλ. 15, ὃ ἴδε ἐν τῷ πήγνυμι. Τὸ πρίν, πρὶν ἄν, παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, συντάσσεται μεθ' ὑποτακτ. (συνήθως μὲν ἀορ., σπανιώτερον δ' ἐνεστῶτος) εἰς δήλωσιν προσδοκωμένης ἢ ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι πράξεως. Ἡ κυρία πρότασις, ἥτις εἶνε συνηθέστατα ἀποφατική, ἐκφέρεται κατ' ἐνεστ., μέλλ., πρκ. ἢ ἀόρ. (ἔχοντα σημ. ἐνεστ.). Ὅταν δ' ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχει χρόνος ἱστορικός, τὸ πρὶν συντάσσεται μετ' εὐκτικῆς ἄνευ τοῦ ἄν. Ἀλλ' ἡ χρῆσις τῆς εὐκτ. εἶνε περιωρισμένη· νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος Αἰσχ. Πρ. 781 νῦν δ' οὐδὲν τέρμα καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν μόχθων πρόκειταί μοι, πρὶν ἂν Ζ. ἐκπέσῃ, κυρ.: παρὰ ἀφ' οὗ ἐκθρονισθῇ ὁ Ζεύς. πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις Ἀρφ. Σφ. 725 πρὶν καὶ τῶν δύο τὸν λόγον ἀκούσῃς, δὲν εἰμπορεῖς νὰ δικάσῃς. οὐδέ τί σε χρή, πρὶν ὥρη (ἐνν. ᾖ), καταλέχθαι ο 394 καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη, πρὸ τῆς ὥρας, νὰ κατακλιθῇς (πλαγιάσῃς). φυλάξομαι (ἐνν. καταθεῖναι, τ. ἔ. οὐ καταθήσω) πρὶν ἂν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται Ἀρφ. Ἐκκλ.

770 πρὶν τοὐλάχιστον ἴδω, τί σκέπτονται οἱ πολλοί. αἰσχρὸν δ' ἡγοῦμαι πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἂν ὑμεῖς. ψηφίσησθε Λυσ. 22,4 ὅπου τὸ αἰσχρόν = οὐ καλόν. οὐδεὶς πώποτε ἐπέθετο πρότερον τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, πριν ἂν μεῖζον τῶν δικαστηρίων ἰσχύσῃ Αἰσχίν. 3, 235 οὐδείς ποτε μέχρι τῆς σήμερον ἐπεχείρησε νὰ καταλύσῃ τὴν δημοκρατίαν, παρὰ ἀφ' οὗ ἔλαβεν (ἀπέκτησεν) ἰσχὺν ἀνωτέραν, ἔγινε καθυπέρτερος, τῶν δικαστηρίων. Πρὸς τὴν ἔννοιαν δὲν ἁρμόζει τὸ πρὶν ἂν — ἰσχύσῃ, ὅθεν ὁ Cobet διόρθ. πρὶν — ἰσχῦσαι, ἐξαλείψας τὸν ἄν. Ἀλλὰ διατί ὄχι πρίν — ἴσχυσε; ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι Σοφ. Φιλ. 551 μοὶ ἐφάνη καλὸν νὰ μὴ ἀποπλεύσω ἐν σιωπῇ, πρίν σοι ὁμιλήσω. Ἐν Τρ. 657 καὶ Ο. Τ. 505 ἡ εὐκτικὴ προῆλθεν ἐξ ἀφομοιώσεως. Πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 48 ὅπου ὀρθῶς ἐξήλειψε τὸν ἂν ὁ Df. οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτῃ τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη, πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος Σοφ. Φιλ. 196, ἴδ. μελέτη. Ἀλλ' ἐπὶ ἀοριστολογίας καὶ ἐπαναλήψεως δὲν εὑρηται ἡ εὐκτική, ἀλλὰ τὸ απρφ. οὐδαμόθεν ἀφίεσαν (αὐτούς) πρὶν παραθεῖναι αὐτοῖς ἄριστον Ξεν. Ἀν. 4, 5, 30 ὅπου παραθεῖναι παρέχουσι τὰ ἄριστα τῶν ἀντιγράφων, παραθεῖεν δὲ τὰ χείριστα.

πρινώδης 2 πρίνῳ ὅμοιος, σκληρός, ἀκαταπόνητος· πρινώδης θυμός Ἀρφ. Σφ. 383 ἴδ. καλῶ.

πρίω πριονίζω, δένω δυνατὰ (παρασχηματ. πρίζω [Πλ.] Θεάγ. 124 A). ἔπρῖσα (ἀπεπρῖσα ἐκ τοῦ πρίζω Ἀνθολ. 11, 14). ἐμπεπρικώς Διόδ. 17,92. ἐπρίσθην Σοφ. Αἴ 1030. Ἱπποκρ. 5, 150. 214. πρισθήσεται Αἰν. Τακτ. 19. πέπρῖσμαι Ἱπποκρ. 3,242. ἐκ- Ἀρφ. Εἰρ. 1135. δια- Πλ. Συμπ. 193 A. πριστός ποιητ. καὶ μτγν. πεζ. ζωστῆρι πρισθεὶς («ἐξαφθείς, δεσμευθείς» Σχ.) ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Σοφ. Αἴ. 1030 διὰ τοῦ ζωστῆρος δεθεὶς σφικτὰ ἐκ τῶν ἀντύγων τοῦ ἅρματος. ἔνδοθεν δὲ πρίεται Ἀπ. Μενάνδ. 902 «ἀπὸ μέσα του τρυπανίζεται», θυμώνει, εἶνε σφόδρα παρωργισμένος. Ὁμοίως Ἀνθ. 9, 77. παῦε, μὴ πρίου Βαβρ. 28,18 μὴ θυμοῦ, μὴ ὀργίζου.

πρίων -ονος ὁ: μορφῇ μάλιστ' εἰκαστόν, ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου Σοφ. Τρ. 699 ὁμοιάζον κατὰ τὴν μορφὴν ὡς ἔγγιστα, ὡς ἂν ἤθελες ἴδῃ «πριονίδια», ἐν ᾧ κόπτεται ξύλον. Ἴδ. ἔκβρωμα. οὐδ' ᾔδει πρίω, ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χὠ πρίων ἀπῆν Ἀρφ. Ἀχ. 36 λογοπαίγνιον ἔνθεν μὲν σημ. τὸ ὄργανον, ἔνθεν δὲ τό: «καὶ ὁ πρίω λέγων ἀπῆν», διότι προηγεῖται οὐδ' ᾔδει πρίω. καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ, ἤν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε ἐσπουδάκατον, κᾆθ' ὡς πρίονθ' (Reisig: πρίον(ες): πρίων) ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε Ἀρφ. Σφ. 694 καὶ συνεταιριζόμενος μετ' ἄλλου τινος τῶν ἀρχόντων τῶν συναδέλφων του, ἄν τις ἐκ τῶν κατηγορουμένων δίδῃ τι, ἐκ συνεννοήσεως καὶ οἱ δύο ἐργάζονται σπουδαίως διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ ἔπειτα, ὅπως οἱ πριονίζοντες, ὁ μὲν εἷς σύρει τὸν πρίονα, ὁ δὲ ἄλλος ὑποχωρεῖ

πρό (Σανσκρ. prá, Λατ. pro). Α'. Πρόθεσις μετὰ γεν. 1) τοπικῶς, ἐμπρός, ἐμπροστά· πρὸ πυλάων Ζ 80 κυρ. ἐμπρὸς ἀπὸ τὰς πύλας. Μινῴα ἡ νῆσος κεῖται πρὸ Μεγάρων Θουκ. 3, 51 ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ Μέγαρα. ὅπως τὰ ὅπλα ἔχοιεν πρὸ τῶν τοξευμάτων Ξεν. Ἀν. 7,8,18 ἀντικείμενα, ἐναντία τοῖς τοξεύμασι (κυρ. ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ τοξεύματα). οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων. .οἴχνεσκον Ε 789 ἐμπρὸς εἰς τὰς πύλας. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι Αἰσχ. Πρ. 709, ἴδ. ἐλαύνω σελ. 393. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο Δ 382 ἡ γεν. ἐκλαμβάνεται ὡς μεριστική, οἷον: πρόσω τῆς ὁδοῦ ἐγένοντο (Πανταζίδης), πρβ. πόρρω σοφίας ἐλαύνειν, ἴδε ὁδός. 2) τροπικῶς, ὡς μάχεσθαι πρό τινος κυρ. ἐμπρός τινος, εἰς ὑπεράσπισίν του. ὀλέσθαι πρὸ πόληος Χ 110 ὑπὲρ τῆς πόλεως. ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε δορός τ' ἐπακτοῦ. . τιθῇ Σοφ. Ο. Κ. 1524, ἴδ. ἀλκή. Ἀθηναίοις θυσαμένοις πρὸ τοῦ λοιμοῦ δεκέτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου Πλ. Συμπ. 201 D διὰ νὰ μὴ πλησιάσῃ ὁ λοιμός, εἰς ἀπόκρουσιν τοῦ λοιμοῦ. ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε Σοφ. Ο. Κ. 811 ἐν ὀνόματι τούτων. Περὶ τοῦ πρὸ τῶνδε τοί μ' ἔχει Ἠλ. 495, ἴδ. ἔχω. 3) χρονικῶς· πρὸ πολλοῦ ἐνν. χρόνου. δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸ δίκης (=πρὶν δικάσασθαι) τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη Θουκ. 1,141 ἴδ. ἐπιτάσσω. πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν Κ 224, ἴδ. νοέω καὶ ὁ. 4) ἐπὶ προτιμήσεως, συγκρίσεως κττ., ὡς πρὸ πολλοῦ ποιοῦμαι Ἰσοκρ. 5,14 κἀλλ., ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. ἣν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων. .ἐτιμήσασθε δύναμιν ὑμῖν προσγενέσθαι Θουκ. 1, 33 ἡ δύναμις, ἧς τὴν ἀπόκτησιν ἠθέλετε προτιμήσῃ ἀντὶ πολλῶν χρημάτων. πρὸ δὲ δὴ ἐχθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων θές Αἰσχ. Χο. 785 τὸν ἔσω τοῦ οἴκου ὄντα (Ὀρέστην) θὲς ὑπεράνω τῶν ἐχθρῶν: δὸς αὐτῷ νίκην. μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου Πλ. Κρίτ. 54 B «μπροστὰ 'ς τὸ δίκαιον». πᾶν δὴ βουλόμενοί σφι εἶναι πρὸ τῆς παρεούσης λύπης Ἡρ. 7, 152 κυρ. ἐπιθυμοῦντες (προκρίνοντες) ὅ τιδήποτε ἄλλο νὰ ὑπάρχῃ εἰς αὐτοὺς παρὰ (κατὰ λέξιν: «μπροστὰ 'ς») τὴν παροῦσαν θλῖψιν (ταπείνωσίν των). εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη Σοφ. Ο. Κ. 1141 εἰ πρὸ τοῦ ἐμοῦ (ἔπους) προὔκρινας (προυτίμησας) τὰ ἔπη τῶνδε. Ὅπου ἡ πρό δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ χρονικῶς. πρὸ τοῦ καλοῦ ζῆν παῖδας εἵλοντο Ἀπ. Εὐρ. 360, 30 πρὸ τῆς τιμῆς, παρὰ τὴν τιμήν, προετίμησαν νὰ ζῶσιν οἱ παῖδές των.

περὶ γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν Ρ 666 περισσῶς γὰρ ἐφοβεῖτο, μὴ οἱ Ἀχαιοὶ ὑπὸ τοῦ χαλεποῦ φόβου (κυρ. «μπροστὰ 'ς τὸν φόβον», ὑφ' οὗ τρόπον τινὰ κατεδιώκοντο) σπάραγμα τοῖς πολεμίοις καταλίποιεν. Β'. Ἐπίρρημα· πυρὰ φαίνετο Ἰλιόθι πρό Θ 561 μπροστὰ 'ς τὸ Ἴλιον. οὐρανόθι πρό Γ 3 μπροστὰ 'ς τὸν οὐρανόν. πρβ. τὸ ἐν Λέσβῳ «μπρομερόθι» (οἷον: πρὸ ἡμερόθι, πρὸ ἡμερῶν). ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε Π 188 «προεξήγαγεν εἰς τὸ φῶς, ἔβγαλεν ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς» Πανταζίδης.

προάγω ἄγω πρόσω, προωθῶ, προβιβάζω, παρακινῶ, ἐξάγω (ὃ κυρ. σημ. ὠθῶ ἐπὶ τὰ ἔξω, ἐκτὸς τῶν ὁρίων). προῆγεν αὐτὸν ὁ χρόνος σὺν τῷ μεγέθει εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 4 προϊόντος τοῦ χρόνου ἐμεγάλωνε καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Κατὰ λέξ. ὁ χρόνος προῆγεν αὐτόν, μετὰ τοῦ ἀναστήματος, εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ γίνῃ πρόσηβος. ὡς πρέπον ἡμῖν καὶ ὡς ἡ χρεία προάγει Θουκ. 3, 59 ὡς εἶνε πρέπον εἰς ἡμᾶς καὶ ὅπως ἡ χρεία μᾶς προωθεῖ (παρακινεῖ, ἀναγκάζει). ἂν προαχθῆτε ὑμεῖς ἐπαγγείλασθαί τι Δημ. 19, 41 ἂν παρακινηθῆτε, ἂν ξεγελασθῆτε, ἐσεῖς νὰ ζητήσητέ τι. βουλόμενοι... προαγαγέσθαι (Δ. Γ. προσαγαγέσθαι ἧττον ὀρθή) τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τὸ διαναυμαχεῖν Ἰσοκ. Πανηγ. § 91 ἐπιθυμοῦντες νὰ παροτρύνωσι τοὺς Ἑλλ. εἰς τὴν ναυμαχίαν. νῦν δὲ κινδύνους ἀναρριπτέοντες ἐς τοῦτο σφέα προηγάγοντο Ἡρ. 7, 50 νῦν δὲ ἀφειδῶς διακινδυνεύοντες προήγαγον αὐτὰ εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον. ἀδοκήτως γὰρ ἔστιν ὅτε παρισταμένη καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν τινὰ προάγει Θουκ. 3, 45 ἀπροσδοκήτως γὰρ ἐνίοτε παρισταμένη (ἡ τύχη) παρακινεῖ τινα κινδυνεύειν καὶ ἐξ ἐλάσσονος παρασκευῆς (δυνάμεως) ὁρμώμενον. εἴωθε γὰρ (τὸ πλῆθος) ὕστερον μισεῖν τούς τι προαγαγόντας (Blass: προσαγαγόντας) ποιεῖν αὐτοὺς τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 28 μισεῖ τοὺς παρακινήσαντας αὐτοὺς ποιεῖν τι τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων. Ὅπως δ' ἐνταῦθα, οὕτω καὶ πολλαχοῦ συγχέεται τὸ προσάγειν -εσθαι πρὸς τὸ προάγειν -εσθαι, ὡς καὶ ἐν Πλουτ. 115D προσηγάγετο φθέγξασθαί τι πρὸς αὐτόν, ὅπου ὀρθῶς διώρθωσέ τις προηγάγετο. οὔτ' ἐλπὶς οὔτε φόβος οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐπῆρεν (ἐμὲ) οὐδὲ προηγάγετο, ὧν ἔκρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πατρίδι, οὐδὲν προδοῦναι Δημ. 18, 298 οὔτε ἄλλο τι ἐπῆρεν (παρέσυρεν) ἐμὲ οὐδὲ προηγάγετο προδοῦναι οὐδὲν ὧν ἔκρινα κτλ. Ὅπου τὸ ἐπῆρεν εἶνε συνώνυμον τῷ προηγάγετο. οὕτω τοὺς ἑαυτοῦ προῆκται παῖδας, ὥστ' ἐναντίον ἐξαμαρτάνοντας ἑαυτοῦ.. μήτε φοβεῖσθαι μήτ' αἰσχύνεσθαι Δημ. 54, 23 τοιαύτην ἀγωγὴν (ἀνατροφὴν) ἔχει δώσῃ εἰς τοὺς παῖδάς του, ὥστε ἐνώπιον αὐτοῦ ἁμαρτάνοντες μήτε νὰ φοβῶνται μήτε νὰ αἰσχύνωνται. οἱ ἐπιεικῶς τοῖς ἔθεσι προηγμένοι Ἀριστοτ. Ἠ. Ν. 1180a 8 εἶνε οἱ διὰ τῆς συνηθείας ἱκανῶς προκεχωρηκότες εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καλόν ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προῆγε Ἡρ. 9, 92 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε προσῆγε ἐνν. τῷ λόγῳ τ.ἔ. προσετίθει τῷ λόγῳ. στρέψας κάρα δάκρυα προῆγεν (προῆκεν Dind.) Εὐρ. Ἰ. Α. 1550 προέχεε δάκρυα. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὠμότητι Δημ. 18, 181 προχωρεῖ ἐπὶ πολὺ διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ὠμότητος (ὁλονὲν γίνεται βιαιότερος καὶ ὠμότερος).

προαγωγή ἡ: ἐκ προαγωγῆς φίλος Δημ. 23, 174 ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ὁ δ' Ἁρποκρ. ἑρμηνεύων: «ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην καὶ οὐκ ἐκ φύσεως οὐδ' ἁπλοϊκῶς» εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν γρ ἐκ προσαγωγῆς (ὄχι δ' ἐκ προαγωγῆς ὃ νῦν φέρεται). Τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: εἶθ' ὃν ὁρᾶτ' ἐκ προσαγωγῆς ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα, τοῦτον οἴεσθε δεῖν ἰσχυρόν ποτ' ἐᾶσαι γενέσθαι καὶ ταῦτα δι' ὑμῶν; εἶτα τοῦτον, ὃν ὁρᾶτε ἐκ προσαγωγῆς (ἐξ ἀνάγκης ὄντα) φίλον καὶ οὕτως εὐνοίας ἔχοντα πρὸς ὑμᾶς (οὕτω ῥυθμίζοντα τὴν πρὸς ὑμᾶς εὔνοιάν του), οἴεσθε δεῖν κτλ.; πρβ. Αἰσχ. Ἱκ. 450 (ἴδ. προσάγω).

προάγων -ωνος ὁ, ὁ πρὸ τοῦ ἀγών, προάσκησις τοῦ κυρ. ἀγῶνος· δικαν. προάγωνες εἶνε «οἱ πρὸ τῆς δίκης εἰωθότες λέγεσθαι λόγοι παρὰ τοῦ κατηγορουμένου».

προαιδέομαί τι τινι = προοφείλω τινὶ χάριν· ἐνταῦθα ἤγειρον δωτίνας ἐκ τῶν πολίων, αἵτινές σφι προαιδέατό κού τι Ἡρ. 1, 61 τότε συνῆγον συνδρομὰς (χρηματικὰς) ἐκ τῶν πόλεων, αἵτινες εἶχον λάβῃ εὐεργεσίαν τινὰ παρ' αὐτῶν (κυρ. εἶχον ἐντροπήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἕνεκα προηγουμένης εὐεργεσίας). Καὶ σήμερον λέγουσι κοινῶς: «δὲν τὸν ἐντρέπομαι», τ. ἔ. δὲν τὸν ἐντρέπομαι ἕνεκα προηγ. εὐεργεσίας: δὲν ἔχω καμμίαν ὑποχρέωσιν πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ἡ γρ. προαιδέατο (ὡς ὑπερσυντ.) εἶνε πλημμελὴς οὐ μόνον κατὰ τύπον (διότι ὁ ὑπερσ. ὤφειλε νὰ εἶνε μᾶλλον προῃδέσμην), ἀλλὰ καὶ κατ' ἔννοιαν, διότι ἡ ἔννοια εἶνε: αἱ πόλεις δὲν τὸν ἐντρέποντο (ὄχι: δὲν τὸν εἶχον ἐντραπῇ) ἕνεκα προηγουμένης εὐεργεσίας. Γρ. λοιπὸν μετ' ἄλλων προαιδέοντο. τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, τῷ ἐγὼ προαιδέομαι; 3, 140 τίς ἐκ τῶν Ἑλλ. εἶνε εὐεργέτης, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐντρέπομαι διὰ προηγ. εὐεργεσίαν;

προαίρεσις -εως ἡ: προαίρεσις πονηρίας ἐν τῇ πόλει ἰσχύει Δημ. 1478, 28 σπουδή, τάσις πρὸς πονηρίαν ἰσχύει ἐν τῇ πόλει. τὴν τοῦ γενναίου καὶ τοῦ πρωτείου προαίρεσιν διαφυλάττειν Δημ. 18, 321 ἴδ. διαφυλάττω. πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας τὴν περὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἱλόμην ἐγώ 18,59 ἐκ τῶν πολλῶν πολιτικῶν συστημάτων (εἰδῶν, κλάδων) ἐγὼ ἐξέλεξα τὸ τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς Ἑλλάδος. τὰς κοινὰς προαιρέσεις κρίνειν εἴς τὰ τῶν

προγόνων ἀξιώματα ἀποβλέποντας 18, 210 ἴδ. συμβόλαιον. τὴν πρὸς τὰς ὀλιγαρχίας ὑπὲρ αὐτῆς τῆς προαιρέσεως ἔχθραν 13, 8 τὴν πρός τὰς ὀλιγαρχίας ἔχθραν ἕνεκα αὐτῶν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, ἕνεκα αὐτῆς τῆς δημοκρατίας. οὐκ ἔχουσιν οἱ μαθηματικοὶ λόγοι ἤθη, ὅτι οὐδὲ προαίρεσιν (ἐνν. ἔχουσι)· τὸ γὰρ οὗ ἕνεκα οὐκ ἔχουσιν Ἀριστοτ. Ῥητ. 1417ᵃ 20 οἱ μαθ. λόγοι δὲν ἔχουν ἀτομικόν τινα χαρακτῆρα, διότι δὲν ἔχουν προαίρεσιν (τὸ οὗ ἕνεκα). Ἐκ μαθηματικοῦ λόγου δὲν δύναταί τις π. χ. νὰ εἰκάσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λέγοντος. καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγειν, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως Αὐτ. 1417ᵃ 24 καὶ νὰ μὴ ὁμιλῇ ὁ ῥήτωρ τὴν γλῶσσαν (ὑπολογιζούσης) διανοίας, ὅπως οἱ νῦν, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν ἠθικῶν ἀρχῶν. Ἕπονται παραδείγματα. μελαγχολᾶν δοκῶν τῇ προαιρέσει τοῦ βίου Δημ. 48, 56 νομιζόμενος ὡς παράφρων ἕνεκα τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ὃν ἐξέλεξε.

προαιρέω: ἐντεῦθεν προαιροῦντας πωλεῖν Θουκ. 8, 90 νὰ τὸν παίρνουν ἀπὸ αὐτοῦ (ἐκ τῆς στοᾶς) καὶ νὰ τὸν πωλοῦν. συγχωρήσατέ μοι, ὡς πέφυκα καὶ προῄρημαι διαλεχθῆναι Δημ. 25, 14 ὡς φύσεως ἔχω καὶ προαιρέσεως, καθ' ἣν φύσιν καὶ προαίρεσιν ἔχω. Καὶ ἄνευ ἀπρφ. πλὴν ὧν ἐγὼ προειλόμην Δημ. 18,190 πλὴν τούτων, ἃ ἐγὼ προειλόμην πρᾶξαι.

προαισθάνομαι: οἱ δὲ καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι Θουκ. 3, 83 ἴδ. καταφρονῶ.

προᾱμύνομαι (ῠ): τὸν γὰρ ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρὴ Θουκ. 6, 38 πρέπει νὰ προφυλάττηταί τις ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν ὄχι μόνον ὡς πρός τὰ ἔργα του, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ διανοήματά του.

προᾰναλίσκω: φειδώ τέ τις ἐγίγνετο ἐπ' εὐπραγίᾳ ἤδη σαφεῖ μὴ προαναλωθῆναί τῳ καὶ ἐνόμιζον καὶ ὥς ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ καταδαμασάμενοι λήψεσθαι αὐτούς Θουκ. 7, 81 ἐφείδοντό πως ἑαυτῶν στηριζόμενοι εἰς τὴν φανερὰν πλέον εὐμένειαν τῆς τύχης, ἵνα μὴ προδαπανηθῶσι (προ- = πρὸ τοῦ καταδαμάσασθαι αὐτοὺς) καὶ ἐνόμιζον ὅτι καὶ οὕτως (τ. ἔ. χωρὶς τοῦ προαναλωθῆναι) διὰ τούτου τοῦ τρόπου τῆς μάχης (τ. ἔ. τῇ οὐ ξυσταδὸν μάχῃ) καταδαμάσαντες θὰ λάβωσιν αὐτούς.

προαπεχθάνομαι: προαπεχθησόμεθα Δημ. 14, 4 θὰ τὰ χαλάσωμεν πρωτίτερα μὲ τὸν βασιλέα.

προβαίνω (ἴδ. βαίνω): ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου (πόνου Nauck) προύβαινέ μοι Σοφ. Φιλ. 285 ἐν ᾧ ἡ μία ἡμέρα διεδέχετο τὴν ἄλλην· πρβ. καὶ χρόνου προύβαινε πούς Εὐρ. Ἀπ.42 ἴσ. καὶ ὁ πούς τοῦ χρόνου προέβαινε· διὸ τὴν ἔκφρασιν ὀνομάζει «παρακεκινδυνευμένην» Ἀρφ. Βατ. 100. Καὶ μετὰ κατηγορ. τοῦ πολέμου μῆκος μέγα προύβη Θουκ. 1, 23 τοῦ πολέμου ἡ διάρκεια πολὺ ἐπεξετάθη. δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ Τρηχῖνος προβέβηκε Ἡσ. Ἀσπ. 355 ὑπερέχει διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ (ὑπολήψεως) τῶν Τραχινίων (πάντων). προσμένουσα τὴν τύχην καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται Εὐρ. Μήδ. 1116 προσμένουσα (νὰ δῶ) ὡς ποῦ θὰ προχωρήσῃ τὸ κακὸν (ἡ (συμφορά), καραδοκῶ τὰ ἐκεῖθεν (ἀγγελθησόμενα). ἴσως γὰρ ἂν μόλις προβαίνουσ' ἡ τύχη σταίη καλῶς Εὐρ. Ἠλ. 402 ἴσως γὰρ ἂν ἡ τύχη τελευτῶσα (= μόλις προβαίνουσα, ἤτοι ἐν τέλει) λάβοι καλὴν στάσιν» Δ. Βερν. καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν Μήδ. 907 καὶ εἴθε μὴ προβαίη τὸ κακὸν μεῖζον ἢ τὸ νῦν (κακὸν τῶν δακρύων). προέβαινε τὸ ἔθνος ἄρχον τε καὶ ἐπιτροπεῦον Ἡρ 1,134 τ. ἔ. ἐν προβαινούσῃ διαβαθμίσει (βαθμιαίως) ἐξήσκει τὸ ἔθνος (τ. ἔ. οἱ Μῆδοι) τὴν ἀρχήν του ἀμέσως (ἄρχον), εἶτα δὲ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐμμέσως (ἐπιτροπεῦον), τ. ἔ. καθ' ὅσον ἀπεμακρύνοντο τὰ ἐξηρτημένα ἔθνη, κατὰ τοσοῦτο ἐγίνετο καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν Μήδων ἐμμεσωτέρα καὶ ἁπλῶς ἐπιτροπευτική (Heinr. Stein). Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ἔθνος=ἕκαστον ἔθνος, τὰ ἔθνεα: ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐπιτροπεία τῶν ἐθνῶν προέβαινε βαθμιαίως, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως. τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει Πινδ. Ὀ. 8,63 θὰ προβιβάσῃ, θὰ τὸν κάμῃ νὰ κινηθῇ ἐμπρός. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς Εὐρ. Ὀρ. 1470 τὸ Μυκηναϊκὸν ὑπόδημα θέσας ἐμπρός, ἤτοι: τὸν ἐν Μυκηναίῳ ὑποδήματι πόδα προβαλών. προβὰς κῶλον δεξιόν Φοίν. 1424 προβιβάσας τὸν δεξιὸν πόδα. οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Ἀρφ. Ἐκκλ. 161, ἴδ. πούς.

προβάλλω: τοὔνομα τὸ τῆς εἰρήνης ὑμῖν προβάλλει Δημ. 9, 8 ῥίπτει ἐμπρός σας ὡς δόλωμα. ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες Λ 529 ἀρξάμενοι κακῆς (ὀλεθρίας) ἔριδος. ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος Εὐρ. Ῥῆσ. 183, ἴδ. κύβος. προαίρεσις τῆς πολιτείας προβεβλημένη καὶ ἄπιστος Δημ. 19,27 προπεφυλαγμένη, προφυλακτικὴ (εὐλαβής, ἐπιφυλακτική, κατὰ μτφ. ἐκ τοῦ προβάλλεσθαι τὴν ἀσπίδα) καὶ δύσπιστος: σύστημα ἀμύνης ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες (προύλαβες) Σοφ. Τρ. 810 «σὺ προτέρα τὴν θέμιν ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες». ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, αἷς με σὺ προύβαλες ἐκ προνοίας, ἐνθουσιάσω; Πλ. Φαῖδρ. 241 Ε θὰ ἐνθουσιασθῶ ὑπὸ τῶν Ν., εἰς τῶν ὁποίων σὺ τὴν διάκρισιν μὲ παρέδωσες ἐκ προνοίας; τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων Σοφ. Ἠλ. 740 ἐν ᾧ ἄλλοτε μὲν ὁ εἷς, ἄλλοτε δὲ ὁ ἄλλος ἐ(μ)πρόβαλλε τὴν κεφαλήν του πρὸ τοῦ ἅρματος. θειμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρὴν ψ 255 καὶ τὰ θεμέλια προκατέβαλον («ἔρριψαν», «ἔβαλαν») περὶ τὴν πυράν. τὰ δὲ Μηδικά, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις (ἐνν. ἡμῖν), ἀνάγκη λέγειν Θουκ. 1,73 ἀνάγκη λέγειν τὰ Μ., εἰ καὶ ταῦτα μᾶλλον ἡμῖν ἔσται

ὀχληρά, ὅταν ἀεὶ προκαλυπτώμεθα δι' αὐτῶν (ὅταν ἀεὶ καταφεύγωμεν εἰς αὐτά). εἰς εὐθυμίαν προβαλλόμενος 5,16 ἴδ. ἐνθυμία. Ἀλλ' ἐν 6, 92 γνόντας τοῦτον δὴ τὸν ὑφ' ἁπάντων προβαλλόμενον λόγον σημ. τὸν ἀναφερόμενον (κυρ. τὸν ῥιπτόμενον εἰς τὸ μέσον, ἐμπρός), προτεινόμενον, λόγον. ὅμως πρό γε τῆς αἰσχύνης προβάλλονταί τι καὶ συγκλείουσι τὰς θύρας Αἰσχίν. 1,74 ἀλλ' ὅμως προκαλύπτουσι κατά τινα τρόπον τὴν αἰσχύνην των καὶ συγκλείουσι τὰς θ. Ὁμοίως 3,11. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην πολλόν Τ 218 «νοήματι δὲ καὶ βουλῇ ἐγὼ περιγενοίμην ἄν σου πολλῷ» Γαζῆς. ὁ προβαλλόμενος Δημ. 21, 179 ὁ κατήγορος ἐν ἀγωγῇ, ἥτις ἐκαλεῖτο προβολή. Παθ. προυβλήθησαν δὲ καὶ ἄλλοι τέτταρες Ξεν. Ἑλλ. 1,7,35 κατηγγέλθησαν, κατηγορήθησαν.

προβατογνώμων 2 μτφ. ὁ καλῶς γνωρίζων καὶ διακρίνων τὰ ἤθη καὶ τὸν νοῦν τῶν πολιτῶν, οἷον ποιμὴν λαῶν· ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων, (τοῦτον) οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός Αἰσχ. Ἀγ. 786 ὅστις ποιμὴν λαῶν καλῶς γνωρίζει τὴν ποίμνην του, τοῦτον δὲν δύνανται νὰ διαλάθωσι τὰ ὄμματα ἀνθρώπου κτλ. ἴδε ὑδαρής, πρβ. ἱππογνώμων.

πρόβλημα τό: ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου πρόβλημ' ἁλίκλυστον Σοφ. Αἴ. 1219, ἴδ. ἔπειμι. οἴ' αὖ μ' ὑπῆλθες. . λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί Σοφ. Φιλ. 1007 πῶς πάλιν με ἐξηπάτησας, ἀφ' οὗ ἔβαλες ἐμπρός σου (διὰ νὰ μὴ φαίνεσαι) τὸν παῖδα τοῦτον τὸν ἄγνωστον εἰς ἐμέ. μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων Αἴ. 1076 ἂν δὲν ἔχῃ κανένα φόβον μηδὲ σεβασμὸν ὡς προπύργιόν του (εἰς προστασίαν του ἐναντίον τῆς ὕβρεως)· ἴδε δέος. φέρ' ὡς τάχος κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα Αἰσχ. Ἑπτ. 662 φέρε τάχιστα τὰς περικνημῖδάς μου, τὰ προφυλακτήρια ἀπὸ τῶν δοράτων καὶ τῶν πετρῶν. οὐδὲν ἄλλο ἢ πρόβλημα τοῦ τρόπου τὸ σχῆμα τοῦτ' ἐστί Δημ. 45, 69 τὸ σχῆμα τοῦτο τὸ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ προκάλυμμα (σκέπασμα, προσωπεῖον) τοῦ κακοῦ του τρόπου.

προβλής -ῆτος ὡς ἐπίθετον μὲν = προβεβλημένος, προέχων· προβλῆτι σκοπέλῳ Β 396 «τῷ προβεβλημένῳ φυσικῶς εἰς θάλασσαν» Ἀπολλ. Ὡς δὲ οὐσ. = προβεβλημένος τόπος, προέχουσα εἰς θάλασσαν βραχώδης ἄκρα, προβολή. Ὡς οὐσ. συνήθως ἐν τῷ πληθ. ἀριθμῷ. κτύπος ἄρσην πόντου προβλής Σοφ Φιλ. 1455, ὅπου ἀντὶ τοῦ προβλής διορθοῦσι προβολῆς, ἤτοι: κτύπος ἰσχυρὸς τῆς θαλάσσης κατὰ τῆς προβολῆς (οἷον: ὁ πόντος κτυπεῖ ἰσχυρῶς τὴν προβολήν). Ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ προβλής γράφουσι προβλής θ' ὡς οὐσ. Τῷ δὲ προβλῆτι τούτῳ μόνῳ (!) ἐνησμένιζεν, ὡς ἔοικε, Φιλοκτήτης ἐπικαθήμενος. Ἀλλὰ πρβ. 936. Ὁ δ' Ellendt ἐν τῷ λεξικῷ ἰσοδύναμον ἡγεῖται τὴν φράσιν τῇ κτύπος ἄρσην προβλήτων πόντου, ἤτοι: ἦχος τῆς θαλάσσης θραυομένης κατὰ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς, ὡς ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν. Ἀλλὰ τὸ ἰσοδύναμον τοῦτο δυσαπόδεικτον. Μᾶλλον ὧδε: κτύπος ἄρσην πόντου προβεβλημένος (προβαλλόμενος), ἤτοι: βαλλόμενος (βεβλημένος) ἔξω (= προ-, τ.ἔ. ἐπὶ τῶν βράχων τῆς ἀκτῆς. Ὁ πόντος γάρ ἐστι τὸ ἐξ οὗ ἡ θεωρία γίγνεται): «κτύπος δυνατὸς τῆς θαλάσσης ποῦ κτυπιέται ἔξω (ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους). Ἡ δ' εἰκὼν αὕτη καὶ πληρεστέρα καὶ ἀληθεστέρα. Ὅτι δ' ὀρθῶς ἡρμήνευται, σκόπει μοι τὰ ἀνάλογα τάδε: ῥιπτὸς (ὃ ἴδε) Ἰφίτου μόρος Τρ. 357, οὗ προϋπόκειται τὸ ῥίπτεται μόρος καὶ ῥίπτω μόρον φόνος δημόλευστος (ὃ ἴδε) Ἀντ. 36 τ. ἔ. φόνος λεύεται (λεύειν φόνον). λιθόλευστον (ὃ ἴδε) Ἄρη τυπείς Αἴ 254 ὑποστὰς τὸν ἐκ λιθοβολίας θάνατον, ὅθεν λιθόλευστος Ἄρης σχεδὸν = τῷ ἡμετ. πετροπόλεμος. Τὸ δὲ δημορριφεῖς ἀραί τοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 1615 (ἴδ. δημορριφής) διαλευκαίνεται ἄριστα ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος μέχρις ἡμῶν διασωθέντος. Ἡ φράσις σημ. αἱ ἅμα τῇ λιθοβολίᾳ ῥιπτόμεναι κατάραι· ὅθεν ῥίπτω ἀράν, ἤτοι: ῥίπτω λίθον, ἐπιλέγων ἀρὰν («ἀνάθεμα»). Οὕτω δὲ τὴν Αἰσχύλου φράσιν σαφηνίζει τὸ μέχρι ἡμῶν ἔθος, ὃ φαίνεται παλαιότατον ὄν. Ἀλλὰ μὴν καὶ ῥηματικαὶ φράσεις εὕρηνται, ὧν μνημονεύω μόνον τὰς Σοφοκλείους· τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται (ὃ ἴδε) κτύπος Ο. Κ. 1500, καὶ ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὅδε διόβολος 1462 ἴδε μέγας ἀπερίγραπτος οὗτος ἐδῶ κτύπος (ὁ κεραυνὸς) κατακρημνίζεται ὑπὸ τοῦ Διὸς ῥιφθείς. Ὥσπερ δ' ἐνταῦθα λέγεται κτύπος διόβολος κτύπος ὑπὸ Διὸς βεβλημένος, οὕτως εἴρηται καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ κτύπος προβλής.

προβουλόπαις - παιδος πρόβουλος παῖς· προβουλόπαις ἄφερτος ἄτης Αἰσχ. Ἀγ. 396 ἡ ἀκατάσχετος ὑπουργὸς (θεράπαινα) τῶν προβουλευμάτων τῆς Ἄτης. Δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς διορθ. προβούλου παῖς (πρβ. περὶ τῆς μτφ. Θουκ. 3, 45).

προβούλως Αἰσχ. Χο. 620 ἐκ προμελέτης· ἴδ. πνέω.

προβύω βγάζω τὸ φτίλι πάρα ἔξω, ὅθεν Ἀρφ. Σφ. 250: δοκῶ μοι τὸν λύχνον προβύσειν μὲ τὸν δάκτυλόν μου σκοπεύω νὰ βγάλω τὸ φτίλι πάρα ἔξω· ἴδ. προμύσσω.

προγράφω: ἐξήλθομεν εἰς Πάνακτον φρουρᾶς ἡμῖν προγραφείσης Δημ. 54, 3 ἐξήλθομεν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μετέβημεν εἰς Πάνακτον, ὅπου εἴχομεν προηγουμένως διαταχθῇ νὰ μένωμεν ὡς φρουρά.

προδείκνυμι: τυφλὸς καὶ πτωχὸς σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται Σοφ. Ο. Τ. 456, ἴδ. ἐμπορεύομαι. τὸν ζωστῆρα προδέξαντα παραδοῦναι τὸ τόξον τε καὶ τὸν ζωστῆρα Ἡρ. 4, 10 ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔδειξε τὴν ζῶσιν τοῦ ζωστῆρος (πῶς νὰ τὸν ζώνεται), παρέδωκε καὶ τὸ τόξον καὶ τὸν ζωστῆρα. πρόδειξον (ἐνν.

τὼ δύω λόγω) αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου Αἰσχ Πρ. 805 δεῖξον (εἰπὲ) πρότερον τοὺς δύο λόγους καὶ ἄφινε εἰς ἐμὲ τὴν ἐκλογὴν (νὰ ἐκλέξω ὅποιον ἐκ τῶν δύο θέλω). ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν Σοφ. Ο. Τ. 624 (θὰ ἀποθάνω: θανοῦμαι), ὅταν προηγουμένως δείξῃς ὁποῖός τις εἶνε (εἰς τί συνίσταται) ὁ (πρὸς σὲ) φθόνος μου. προδειξάντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν κεῖσθαι Θουκ 3.47 ἀφ' οὗ προηγουμένως (κατ' ἄλλους: προφανῶς) ἐδείξατε κτλ. τὸν μὲν ἄναξ (Πολυδεύκης) ἐτάρασσεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς πάντοθεν Θεόκρ. 22, 102 προτείνων τὰς χεῖρας ψευδῶς (κατὰ προσποίησιν. ὡς διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ) πανταχόθεν.

προδέρκομαι: θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον Αἰσχ. Πρ. 264 ἔπαυσα τοὺς θνητοὺς νὰ (τ. ἔ. ἐποίησα αὐτοὺς νὰ μὴ) ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον.

προδήλως θανεῖν μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός Σοφ. Αἴ. 1311, ἴδ. σός.

προδιαγιγνώσκω: οἰόμενοι τὴν βουλὴν... οὐκ ἄλλα ψηφιεῖσθαι ἢ ἃ σφίσι προδιαγνόντες παραινοῦσιν Θουκ. 5, 38 φανταζόμενοι, ὅτι ἡ βουλὴ δὲν θὰ ψηφίσῃ ἄλλα παρὰ ὅσα συμβουλεύουσιν εἰς αὐτοὺς (τοὺς βουλευτὰς) μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν (ἐξέτασιν).

προδιδάσκω: οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους τούτων γνώμας προδιδάσκειν Σοφ. Αἴ. 163, ἴδ. γνώμη. Μέσ. ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος προυδιδάξατο Σοφ. Τρ. 681 ἀπὸ ὅλας τὰς ὁδηγίας, ὅσας τὸ θηρίον ὁ Κέντ. μὲ ὡδήγησεν («ἐδασκάλεψεν») ἀπὸ πρωτίτερα. ἀλλὰ μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν Θουκ. 2, 40 ἀλλὰ μᾶλλον βλάβην ἡγούμενοι τὸ νὰ μὴ προδιδαχθῶμεν διὰ λόγου πρότερον, πρὶν ἔλθωμεν ἐμπράκτως εἰς ὅσα πρέπει νὰ κάμωμεν.

προδίδωμι: τοῦ λόγου προδοὺς Εὐρ. Ἰκ. 350 = πρότερον δοὺς αὐτοῖς μέρος τι τοῦ λόγου. Ἴσως παρομοίως ἐξηγ. τὸ ἐν Κύκλ. 361 μή μοι μὴ προδίδου, δηλ. μὴ δίδῃς πρότερον εἰς ἐμὲ μέρος ἐκ τῶν κρεάτων τούτων (λέγει τις πρὸς τὸν κομίζοντα τὰ κρέατα εἰς τὸν Κύκλωπα). Ὁ Madvig διώρθ. προσδίδου, ὅπερ ἐξηγεῖ: δίδου μέρος, ἴδ. σκάφος. τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας (διαγιγνώσκων) Ἀρφ. Ἱππ. 519 διαγιγνώσκων, ὅτι ἀπολείπετε τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα γηράσαντας («ἐπὶ γήρως οὐδῷ» Σχ.)· «οἷον τοῖς νέοις χαίροντας ἀεὶ τῶν ποιητῶν καὶ μὴ τοῖς ἀρχαίοις καὶ εἰς τὴν θυμέλην παριοῦσι πρῶτον» Σχ. ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας Αἰσχ. Πρ. 38 ὅστις παρέδωκε (=«κλέψας ὤπασεν» στ. 8) εἰς τοὺς θνητοὺς τὸ σοὶ πρὸς τιμὴν δοθὲν πῦρ. σὲ τὸν θανόντ' οὔποτ' ἐμὰ προδοῦσα ψυχὰ κατὰ γᾶς Εὐρ. Ἰκ. 1023 τὸ νόημα εἶνε: ἐπεὶ σὺ ἀπέθανες, οὐδέποτε ἡ ἐμὴ ψυχὴ προδώσει σε, ὥστε κατὰ γῆς εἶναί σε μόνον. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν συντομώτερον ἐξέφρασεν ἐν Ἀπ. 655 οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον. δεινὸν ἡγοῦντο προδοῦναι τὴν ἐκείνου προαίρεσιν Δημ. 60, 28 ἐθεώρουν φοβερὸν πρᾶγμα νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ σύστημα ἐκείνου. μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων.. προύδωκε Εὐρ. Ὀρ. 574 ἄνδρα μεθ' ὅπλων (ὅθεν: ἐν τῷ πολέμῳ) ἀπόντα προέδωκεν, ἅτε δὴ οὐ φυλάξασα τὴν πρὸς αὐτὸν πίστιν. τῷ ἐλλείποντι αὐτῆς (τῆς ἐπιστήμης) καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προυδίδοσαν Θουκ. 6, 69 ὅπου ἡ πολεμικὴ ἐμπειρία ἔλειπεν, ἄκοντες παρήκουον εἰς (παρημέλουν) τὴν ἀγαθήν των θέλησιν. μόνος οὗτος τὰ τῆς φύσεως οἰκεῖα καὶ ἀναγκαῖα προδέδωκεν Λυκ. κ. Λε. 131 ἔχει προδώσῃ τοὺς φυσικοὺς δεσμοὺς τῆς οἰκειότητος καὶ συγγενείας. οὗτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς χρησμός Αἰσχ. Χο. 268 δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ βεβαίως ὁ μεγαλοδύναμος χρησμὸς τοῦ Λοξίου. ἡ χάρις προδοῦσ' ἁλίσκεται Σοφ. Αἴ. 1267 ὅπου ἡ Χάρις θεωρεῖται ὡς προδότις τοῦ θανόντος, ἴδ. ἁλίσκομαι· πρὸς ὃ πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 202 καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ μὴ τὸν προδώσῃ (δηλ. νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλίπῃ). ἢ (ἀδελφὴ) φόνον τὸν Αὐλίδι ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται Εὐρ. Ἰ. Τ. 1418 «ἡ τὸν ἐν Αὐλίδι φόνον ἀμνημόνευτον (λήθῃ) προδοῦσα ἀχάριστος εἰς τὴν θεὰν φωρᾶται». Δ. Βερν. βρεχομένων τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 5 ἐπειδὴ αἱ κάτω πλίνθοι ἐβρέχοντο καὶ ἄφινον τὰς ἐπάνω εἰς τὴν τύχην των, δὲν τὰς ὑπεστήριζον πλέον· διότι κατὰ Παυσαν. 8, 8, 7 ἦτο τὸ τεῖχος ὠμῆς ᾠκοδομημένον τῆς πλίνθου. Πολλάκις δὲ μετεχειρίζοντο εἰς τὰ τείχη ὄχι ὀπτὰς ἀλλ' ὠμὰς πλίνθους, αἵτινες διὰ τοῦ ὕδατος διελύοντο καὶ διέρρεον. τοῦ φράγματος προδεδωκότος Ἡρ. 8, 52 ἂν καὶ τὸ φράγμα τοὺς εἶχε προδώσῃ, διότι δὲν ἀντεῖχε πλέον. Ὁμοίως 7, 187 προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, ὅπου τὸ προδοῦναι = ἐπιλιπεῖν (κεφ. 21). ἐπειδὴ ᾔσθετο τὸν πατέρα μόλις εἰς ἄστυ ἀναβαίνοντα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν προδιδόντα, λαγχάνει αὐτῷ δίκην Δημ. 52, 13 ἐπειδὴ παρετήρησεν, ὅτι ὁ πατὴρ μόλις ἀναβαίνει εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅτι ὁ ὀφθαλμός του τὸν ἐγκαταλείπει (τ. ἔ. δὲν τὸν βοηθεῖ, δὲν βλέπει πλέον), κινεῖ ἐναντίον του ἀγωγήν. οὐ μὴν ἀπεῖπεν οὐδὲ προύδωκε τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν Πλουτ. Περ. 36 ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπέκαμεν οὐδὲ ἐταπείνωσε (κατέκλασε) τὸ φρόνημα κέ. τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν Σοφ. Ἀντ. 1165 διότι, ὅταν οἱ ἄνδρες παραιτήσωσι τὰς ἡδονάς, δὲν θεωρῶ ἐγὼ τοῦτον ὅτι ζῇ, ἀλλὰ τὸν νομίζω ζωντανὸν νεκρόν. Μόνη αὕτη ἡ γρ. εἶνε ὀρθή, ἄλλαι δὲ γρ. ἀνδρός, ἄνδρα, ἢ καὶ διορθώσεις εἶνε πλημμελεῖς. Τὴν ὀρθὴν γρ. παρέδωκεν ὁ Ἀθήν. 280Β, ὅστις καὶ διέσωσε τὸν στ. 1167. Τὸ προδῶσι σημ. κυρίως, ὅτι προδίδωσιν ἑαυτὸν ὁ

τὰς ἡδονὰς ἀποκρούων. Πρὸς δὲ τὸ περιληπτικὸν τοῦτον πρβ. 709. 1022 κἀλλ. Καὶ μετ' ἀπρφ. θανεῖν προὔδωκά σε Εὐρ. Ἄλκ. 659 σὲ ἀφῆκα νὰ ἀποθάνῃς. θάνοιμ' ἐκείνην καίπερ οὐκ οὖσαν προδοὺς 1096 εἴθε ἀποθάνοιμι, ἣν προδῶ ἐκείνην καίπερ οὐκ οὖσαν.

πρόδικος 2: ἐθέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐκ τῶν φίλων τῶν σῶν ἑνί Ἀρφ. Ἀπ. 267 ἀποφασίζω νὰ ὑποβληθῶ εἰς διαιτησίαν ἐνώπιον ἑνὸς τῶν φίλων σου. «πρόδικον δίκην: τὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῶν» Φώτιος. Μτφ. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις Ἀτρείδαις Αἰσχ. Ἀγ. 457 ἀνεπαισθήτως κυριεύει ἀγανάκτησις τὴν καρδίαν αὐτῶν ἐναντίον τῶν Ἀτρειδῶν, τῶν ἡγεμόνων τοῦ κατὰ τῆς Τροίας ἀγῶνος (κυρ. τῆς κατὰ τῆς Τροίας δίκης).

πρόδοτος 2: αἵ (χεῖρες) τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον Σοφ. Ἠλ. 207 αἵτινες (τ. ἔ. αἱ δύο φονικαὶ χεῖρες τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυτ.) ἔλαβον (κυρ. ἔπιασαν) τὴν ζωήν μου καὶ τὴν ἐπρόδωκαν εἰς τοὺς ἐχθρούς. Καὶ ἐνταῦθα προσωποποιεῖται ὁ βίος. Τὸ δὲ πρόδοτον κατηγορούμενον.

πρόδουλος 2 τὰ τοῦ δούλου τελῶν, χρησιμεύων ἀντὶ δούλου, Αἰσχ. Ἀγ. 936· ἴδ. ἔμβασις.

πρόδρομος 2 προτρέχων, πρόσω ἀεὶ σπεύδων, ὅθεν προτροπάδην φερόμενος (ἀνεπιστρεπτεί)· τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν φῶτα βάντα πανσαγίᾳ φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Σοφ. Ἀντ. 106 ποιήσασα τοὺς ἐξ Ἄργους λευκάσπιδας ἄνδρας, πανόπλους ἐλθόντας φεύγειν προτροπάδην σὺν (= χρησαμένους) ταχυτέρῳ χαλινῷ ἅτε δὴ (ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου). Τὸ δὲ πρόδρομον ἀναφ. εἰς τὸ φυγάδα.

προεδεσθείς, ἴδ. προεσθίω.

προεδρία ἡ: νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία, οὔ μαχεῖσθαί φασιν Ἀρφ. Ἱππ. 575 ἐὰν μὴ τυγχάνωσιν (ἀξιῶνται) τῆς πρώτης ἕδρας (ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν θεάτροις) καὶ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, «ἀπειλοῦσι μὴ μαχεῖσθαι» (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι») Σχ.

προέηκα, προεθῇ, ἴδ. προΐημι.

προεθίζω: ὁ τῶν δικαίων... κερδῶν πολλάκις ἀφιστὰς ἑαυτὸν ἑκουσίως, ἀσκεῖ καὶ προεθίζεται (ἔγραψα ἀντὶ τοῦ προσεθίζεται) μακρὰν εἶναι παντὸς ἀδίκου καὶ παρανόμου λήμματος Πλουτ. 585 B ὁ λόγος περὶ ἀσκήσεως πρὸς φιλοπλουτίαν καὶ φιλαργυρίαν. Ἀσκεῖται δὲ πρὸς τοῦτο ὄχι ὅστις δὲν κλέπτει ἢ δὲν λωποδυτεῖ τὰ τῶν ἄλλων· ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις πολλάκις πρότερον συνήθισεν ἑαυτὸν ν' ἀπέχηται καὶ τῶν δικαίων καὶ συγκεχωρημένων καὶ νομίμων κερδῶν, οὗτος ἀσκεῖται καὶ προεθίζεται (τ. ἔ. συνηθίζει ἀπὸ πρωτίτερα) νὰ εἶνε μακρὰν ἀπὸ παντὸς ἀδίκου καὶ παρανόμου κέρδους. Τὰς αὐτὰς σκέψεις ἐφαρμόζει καὶ εἰς τὰς ἡδονάς, καὶ τέλος συμπεραίνει λέγων, ὅτι, ὅστις πόρρωθεν καὶ ἐκ τῶν προτέρων δὲν ἔχει κεκολασμένην καὶ περιωρισμένην τὴν φιλοκέρδειαν, ἀλλ' ἀνέδην ἀνατεθραμμένην καὶ προειθισμένην εἰς τὰ θεμιτὰ κέρδη, οὗτος ἀκάθεκτος καὶ ἀκατάσχετος φέρεται καὶ πρὸς τὰ ἄδικα καὶ ἀθέμιτα κέρδη καὶ λήμματα. Ἡ διόρθ. λοιπὸν προεθίζεται εἶνε ἀναγκαία. Ἐπὶ παρομοίας ἐννοίας μετεχειρίσθη ὁ Πλούταρχος τὸ αὐτὸ ῥῆμα καὶ ἐν 531 D. 522 F.

προεῖνται, ἴδε προΐημι.

προεισφορά ἡ: ἂν προεισφορὰν μὴ κομίζηται Δημ. 37, 37 ἂν δὲν ἐμπορῇ νὰ λάβῃ ὀπίσω τὴν ὑπέρ τινος τρίτου προκαταβολὴν εἰσφορᾶς.

προεκθορόντα ἀόρ. β' μτχ. τοῦ προεκθρῴσκω.

προελόμενος, ἴδ. προαιρέω.

προεννέπω, Ἀττ. προυννέπω· προυννέπω δ' ὑμῖν ὅτι Αἰσχ. Εὐμ. 98 κηρύττω ἐπισήμως (ἐντόνως) ὅτι. χαίρειν τὸν κήρυκα προυννέπω Σοφ. Τρ. 227 λέγω προκαταρκτικῶς εἰς τὸν κήρυκα τὸ «καλῶς ὥρισε».

προεργάζομαι: προειργασμένη δόξα Ξεν. Ἀν. 5, 9, 21 οἷον: προκεκτημένη δόξα. λόγος ἐκ τοῦ φανεροῦ προείργαστο αὐτοῖς Θουκ. 8, 65 λόγος τις προπαρεσκευασμένος ἐλέγετο ὑπ' αὐτῶν ἐν τῷ φανερῷ.

προέρχομαι: εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας Δημ. 3, 3 τὰ πράγματα ἔχουν προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἐλεεινότητα.

πρόες, προέτω, ἴδ. προΐημι.

προέχω: εὐπρεπείᾳ ἡ ναῦς προέξει Θουκ. 6, 31 ἴδ. προθυμοῦμαι. τῷ μὴ προέχων ἂν ἐπελθεῖν ἀποτρέπεται Θουκ. 3, 11 ἐκ τοῦ ὅτι ἤθελεν ἐπέλθῃ (ἐπιχειρήσῃ τὴν προσβολήν) ἰσοδύναμος ὢν (χωρὶς νὰ ὑπερτερῇ κατὰ τὴν δύναμιν). Σημειωτέον δὲ ὅτι ὡς λέγεται οὐδέν, τι, πολύ, διαφέρω (ὃ ἴδε), οὕτω καὶ προέχω τι, πολύ, ὀλίγον, τοσοῦτον κττ. Ὅθεν ὁ Cobet ἐν Ξεν. Ἀν. 3, 2, 19 ἑνὶ δὲ μόνῳ προέχουσιν οἱ ἱππεῖς ἡμῶν· φεύγειν αὐτοῖς ἀσφαλέστερόν ἐστιν ἢ ἡμῖν διώρθ. ἓν δὲ μόνον (πρβ. Κ. Π. 2, 1, 16). Ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρετήρησεν ὁ ἡμέτ. Πανταζίδης, ὅτι τὸ ἑνὶ μόνῳ εἶνε ὀρθόν, διότι ὁ συγγραφεὺς εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἴπῃ: «ἑνὶ δὲ μόνῳ, τῷ φεύγειν, προέχουσιν ἡμῶν». Ἀλλὰ δύναταί τις νὰ προσθέσῃ, ὅτι ἡ δοτ. εἶνε δοτ. τοῦ μέτρου ἕνεκα τῆς συγκριτικῆς τοῦ προέχουσιν ἐννοίας· ὁμοίως εἶπεν ὁ Θουκ. 7, 80 πολλῷ προύλαβε (ὃ ἴδε).

προηγητής ὁ: τοῖς τυφλοῖσι γὰρ αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει Σοφ. Ἀντ. 990, ἴδ. ἐκ.

προηδέατο Ἰων., ἴδ. προαιδέομαι.

προήλωκα, προήλων, ἴδ. προαλίσκομαι.

προῇν, ἴδ. πρόειμι.

προῇσθε, ἴδ. προΐημι.

προῆχα, ἴδ. προάγω.

προθέουσι, (ἐν Α 291), ἴδ. προτίθημι.

προθυμέομαι τῶν ξυγχέαι σπευδόντων τὰς σπονδὰς προθυμουμένων τὰ ἐς Βοιωτούς Θουκ. 5, 39 ἐπειδὴ οἱ ἐπισπεύδοντες τὴν διάλυσιν τῶν σπονδῶν προθύμως διενήργουν τὴν μετὰ τῶν Βοιωτῶν σύνδεσιν. Ξενοφῶν Κλεάνορος ἐδεήθη προθυμεῖσθαι, εἴ τι ἐν τούτῳ εἴη Ξεν. Ἀν. 6, 4, 22 «νὰ προθυμηθῇ (ἵνα ἴδῃ), ἂν ἐξαρτᾶταί τι ἐκ τούτου, ἂν βγαίνῃ τίποτε ἀπὸ τοῦτο (τὴν θυσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσιν οἱ στρατιῶται)» Πανταζίδης. ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι Θουκ. 4, 9 ἴδ. ἐπισπάω. ἐς τὰ μακρότατα προθυμηθέντος ἑνὸς ἑκάστου ὅπως αὐτῷ τινι εὐπρεπείᾳ τε ἡ ναῦς μάλιστα προέξει καὶ τῷ ταχυναυτεῖν 6, 31 ἐν ᾧ εἷς ἕκαστος ἐπὶ μακρότατον χρόνον (ἄλλοι: τὰ μέγιστα) προσεπάθησε, πῶς τὸ πλοῖον του ἰδίᾳ νὰ διακρίνηται καὶ διὰ τὴν ἐξωτερικὴν διακόσμησιν καὶ διὰ τὴν ταχύτητα.

πρόθυμος 2: κἂν μὴ τἀμά σοι πρόθυμά γ' ᾖ Εὐρ. Τρῳ. 355 κἂν ἐγὼ μὴ σοι φαίνωμαι πρόθυμος γ' εἶναι. πάλαι φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ Σοφ. Αἴ. 37 πρὸ πολλοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδόν σου ὡς πρόθυμος προστάτις (καὶ βοηθὸς) εἰς τὸ κυνήγιόν σου.

προθυμία: πεφασμένου δέ, τίς ποθ' ἡ προθυμία; Σοφ. Ο. Τ. 838 κυρ. ἦν δὲ (ὁ βοτὴρ) πεφασμένος ᾖ, τί ποτε προθυμῇ ποιεῖν; ἦν δὲ φανερὸς γένηται, τίποτε διανοῇ ποιεῖν (τί ἐλπίζεις); βοῇ χρώμενος ἑκάστοις καθ' οὓς γίγνοιτο ὑπὸ προθυμίας Θουκ. 7,76 ἴδ. χρῶμαι. μάλιστά γ', ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν Σοφ. Τρ. 669 ναὶ μάλιστα, ὥστε ποτὲ δὲν ἤθελα συμβουλεύσῃ κανένα νὰ ἐπιχειρήσῃ μετὰ ζήλου ἔργον, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει ἐκ πείρας. οὐ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ μετῆλθον Εὐρ. Ἀνδρ. 562, ἴδ. κληδών. πόνων μετέσχετε, σὺ μὲν λόγοισιν, ὁ δὲ δορὸς προθυμίᾳ Ἑλ. 716 σὺ μὲν δυσφημουμένη, ὁ δὲ προθυμίαν ἐν τῷ πολέμῳ ἐπιδεικνύμενος. κρεῖσσον ὕψος τῆς προθυμίας ἔχων Βάκ. 1101 κατέχων τόπον ὑψηλόν, κρείσσονα ἢ ὥστε τὰς Βάκχας καίπερ προθυμουμένας ἐφικέσθαι. τὸ μὲν πρόθυμον, πρίν σε δεῦρ' ἐλθεῖν, ἔχω Ἄργει γενέσθαι καὶ σέ, σύγγον', εἰσιδεῖν Εὐρ. Ἰ. Τ. 989 τὴν μὲν προθυμίαν ἔχω νὰ ἔλθω εἰς Ἄργος κτλ. ὢν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί Σοφ. Ἠλ. 3 ἡ πρὸς γεν. σύνταξις δὲν εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ, πρβλ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 615 καὶ τροφῆς ἄοκνον Σοφ. Αἴ. 563. Τρ. 840.

προϊεῖν, προϊέμεν, ἴδε προΐημι.

προΐημι (ἴδ. ἵημι, πρβ. φρίημι)· πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη Α 195 ἔστειλεν αὐτὴν ἐμπρὸς ἡ θεά, ἡ λευκ. Ἥρα. τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες; δ 691 διὰ τί σε ἀπέστειλαν (ἐμπρὸς) οἱ μνηστῆρες; ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας μ 253 ῥίπτει ἐμπρὸς εἰς τὸ πέλαγος τὸ (παρὰ τὸ ἄγκιστρον) κέρας. φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν υ 105 ἡ δὲ γυνὴ ἐξέβαλεν (ἐκ τοῦ στόματός της) ἐκ τῆς οἰκίας (τ. ἔ. μέσα ἀπὸ τὴν οἰκίαν) φωνὴν εὐνοϊκὴν (τ. ἔ. ἀγαθόν τι προσημαίνουσαν). (οἶνος) ἔπος προέηκεν ξ 466 προκαλεῖ, ἀναγκάζει, νὰ εἴπῃ τις λόγον ἀκούσιον. τήνδε θεῷ πρόες Λ 127 ἄφες αὐτὴν (ἐλευθέραν) χάριν τοῦ θεοῦ. πόδα προέηκε φέρεσθαι τ 468 ἄφησε (ἐμπρὸς) τὸν πόδα (τοῦ Ὀδυσσέως, ὃν ἐκράτει ἡ γραῖα) νὰ καταπέσῃ. ἐμοὶ πνοιὴν ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι κ 25 ἔπεμψεν ἐμοὶ (ἐμπρὸς) πνοὴν ζεφύρου, ἵνα πνέῃ· τὸ ἀπρφ. συμπληρωματικὸν τῆς ἐννοίας. καί τοι . . βασιλευέμεν ὄμνυμι προήσειν Πινδ. Π. 4, 166 καὶ ὁρκίζομαι ὅτι θά σοι παραχωρήσω τὴν βασιλείαν. χρήματα προϊέντα σφι Ἡρ. 1, 24 ἀφίνοντα εἰς αὐτοὺς τὰ χρήματα. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι; Ἀρφ. Νεφ. 1214 ἔπειτα (ὕστερ' ἀπὸ αὐτὰ) πρέπει κανεὶς νὰ πετᾷ (νὰ ῥίπτῃ) τὰ χρήματά του 'ς τὸν δρόμον; Ὁμοίως χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον Ἡρ. 1, 24 ἴδ. παραιτέομαι. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης εἶνε σύνηθες τὸ μέσον, ὅπερ δηλοῖ: τὰ ἐμαυτοῦ προΐημι τὰ ἰδικά μου (ἢ τὸ ἰδικόν μου) ἀφίνω εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλου, δὲν φροντίζω περὶ αὐτοῦ. οὐδ' ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτοὺς (δεῖ) Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 76 καὶ νὰ μὴ πέφτουν μὲ τὰ μοῦτρα εἰς τὴν προσωρινὴν ἡδονήν. ἐθύετο, εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοὶ πειρᾶσθαι πρὸς Σεύθην ἄγειν τὸ στράτευμα Ἀν. 7, 2, 15 ἐμαντεύετο (διὰ θυσίας), ἂν ἐπέτρεπον εἰς αὐτὸν οἱ θεοὶ νὰ προσπαθῇ κἑ. Ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε παρεῖεν. τίς ἐθελήσει τὰ ἑαυτοῦ προέσθαι; Δημ. 56,50 τίς θ' ἀποφασίσῃ νὰ παραχωρήσῃ (νὰ διαθέσῃ εἰς ἄλλους) τὰ κεφάλαιά του; τῶν σφετέρων οὐδὲν εἰς ταῦτα προεῖνται 51, 5 ἀπὸ τὰ ἰδικά των δὲν ἔχουν βάλῃ τίποτε εἰς αὐτὰ (τὰ σκεύη). τῆς ἐμῆς κάκης τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους Εὐρ. Μήδ. 1052, ἴδ. κάκη. ὅτι σοι δόξει ἀποδοῦναι, πιστεύω καὶ τὸν χρόνον διδάξειν σε καὶ αὐτόν γέ σε οὐχὶ ἀνέξεσθαι τοὺς σοὶ προεμένους εὐεργεσίαν ὁρῶντά σοι ἐγκαλοῦντας Ξεν. Ἀν. 7, 7, 47 ὅτι θὰ ἐγκρίνῃς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων, πιστεύω ὅτι καὶ ὁ χρόνος θὰ σὲ διδάξῃ τοῦτο, καὶ σὺ βεβαίως αὐτὸς δὲν θὰ ἀνεχθῇς νὰ βλέπῃς, ὅτι σ' ἐγκαλοῦσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσην ἀφιλοκέρδειαν σὲ εὐεργέτησαν. Ὅτι δὲ τοῦτο σημ. τὸ προέσθαι εὐεργεσίαν φαίνεται ἐκ τοῦ ἐφεξῆς χωρίου τοῦ Πλάτ. Γοργ. 520C καὶ προέσθαι γε δήπου τὴν εὐεργεσίαν ἄνευ μισθοῦ, μόνοις τούτοις ἐνεχώρει . . · ἄλλην μὲν γὰρ εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς, οἷον ταχὺς γενόμενος διὰ παιδοτρίβην, ἴσως ἂν ἀποστερήσειε τὴν χάριν, εἰ προοῖτο αὐτῷ ὁ παιδοτρίβης καὶ μὴ συνθέμενος αὐτῷ μισθὸν ὅτι μάλιστα ἅμα μεταδιδοὺς τοῦ τάχους λαμβάνοι τὸ ἀργύριον: καὶ εἰς μόνους τούτους ἐπετρέπετο βεβαίως νὰ παράσχωσι τὴν εὐεργεσίαν των ἄνευ συμπεφωνημένου μισθοῦ· διότι

ἂν τις ἤθελε λάβῃ ἄλλην τινὰ εὐεργεσίαν, οἷον ἂν ἤθελε γίνῃ ταχὺς ἐξ αἰτίας παιδοτρίβου, ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποστερήσῃ τὴν ὀφειλομένην ἀμοιβήν, ἐὰν ὁ παιδοτρίβης τοῦ ἔκαμνεν ἀφιλοκερδῶς (τὴν εὐεργεσίαν ταύτην) καὶ δὲν ἐλάμβανε τὸ (συμπεφωνημένον) ἀργύριον, ἐπειδὴ δὲν εἶχε συμφωνήσῃ νὰ λαμβάνῃ μισθὸν ὅσον τὸ δυνατὸν συγχρόνως μὲ τὴν μετάδοσιν τῆς ταχύτητος (καθ' ὅσον μετέδιδεν εἰς αὐτὸν ταχύτητα, καὶ ἐλαχίστην, κατὰ τοσοῦτο καὶ συγχρόνως νὰ δίδῃ εἰς αὐτὸν καὶ χρήματα). Τὸ ἄνευ μισθοῦ προσετέθη ὡς ἐκ περισσοῦ ἐπὶ τὸ σαφέστερον. Εἰς τὸ προοῖτο ἄλλοι ὑπονοοῦσι τὸ τάχος. Εὐκολώτερον μοὶ φαίνεται νὰ ὑπονοηθῇ τὸ τὴν εὐεργεσίαν (χάριν), ὅπερ δὶς ἐπανελήφθη προηγουμένως, εἶνε δὲ καὶ τὸ καθιερωμένον ὡς εἰπεῖν ἀντικείμ. τοῦ προέσθαι. κάλλιστον ἔρανον τῇ πόλει προϊέμενοι Θουκ. 2, 43 τὴν καλλίστην συνεισφορὰν προσφέροντες εἰς σωτηρίαν τῆς πατρίδος. ἀδύνατον δὲ προεμένῳ Θουκ. 6,78 ἴδ. προσλαμβάνω. ἐφ' οἷς ἀπὸ τῶν ἰδίων προεῖτο (=τῷ κατ. ἐπέδωκε), πολλάκις ἐστεφάνωται Δημ. 18, 114 πολλ. ἐστεφάνωται ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς, ἃς ἀπὸ τῶν ἰδίων προσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς πόλεως. Ἀθηναῖοί φασιν ἐν οὐδενὶ ἡμᾶς προέσθαι ἀδικουμένους οὔτε νῦν περιόψεσθαι (ἐνν. ἀδικουμένους) Θουκ. 2, 73 λέγουσιν ὅτι εἰς οὐδεμίαν περίστασιν (ἄλλοι : ἐν οὐδενὶ χρόνῳ) μᾶς ἀφῆκαν ν' ἀδικώμεθα οὔτε νῦν θὰ ἀνεχθῶσι τοῦτο. πολλῷ μᾶλλον προΐεντο σφᾶς αὐτοὺς καὶ οὐκ ἀντεῖχον 2, 51 πολὺ περισσότερον ἐγκατέλειπον ἑαυτοὺς (παρῃτοῦντο πάσης περιποιήσεως, ἀφίνοντο εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ) καὶ δὲν ἀντεῖχον (ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας). ἔλεγεν ὅτι οὐκ ἂν ποτε πρόοιτο, ἐπεὶ ἅπαξ φίλος αὐτοῖς ἐγένετο Ξεν. Ἀν.1,9,10 ἔλεγεν, ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελε τοὺς ἀφήσῃ ἀπὸ κοντά του (τοὺς ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλων). οὔκουν πρόοιντ' ἂν αὑτοὺς εἰς τοῦτο, μὴ κοινῆς οὔσης τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς αἰτίας τοῦ πολέμου Δημ. 5,15 δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἐμπέσωσι (κυρ. νὰ ῥίψουν ἑαυτοὺς) εἰς τοιοῦτον σφάλμα (δηλ. νὰ πολεμήσωσιν), ἂν δὲν εἶνε κοινὴ ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία τοῦ πολέμου. τὸ παρὸν ἀεὶ προϊέμενοι 1, 9 τοῦ παρόντος ἑκάστοτε ὀλιγωροῦντες. Ἕνεκα δὲ τῆς ἐννοίας ταύτης τοῦ ὀλιγωρεῖν, συνετάχθη τὸ ῥῆμα πρὸς γεν. ἐν 2, 2 πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι προϊεμένους =ὅτι προϊέμεθα, κυρ. ἀφίνομεν νὰ φεύγουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας αἱ πόλεις καὶ οἱ τόποι. εἰ δ' οὗτοι χρήματ' ἔχοντες μὴ πρόοιντ' ἄν, πῶς ὑμῖν καλὸν τὸν ὅρκον προέσθαι; Δημ. 21,212 ἐὰν δὲ οὗτοι ἔχοντες χρήματα δὲν δύνανται νὰ θυσιάσουν (νὰ τὰ προσφέρουν ὑπὲρ τοῦ Μειδίου), πῶς εἶνε ἔντιμον εἰς ὑμᾶς νὰ θυσιάσητε (δηλ. νὰ μὴ τηρήσητε) τὸν ὅρκον σας; Καὶ μετ' ἀπρφ. τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἵμερος δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προΐεται Ἀπ. Σοφ. 153 ὁ αὐτὸς ἵμερος προάγεται (πρβ «προΐενται, προάγονται» Ἡσύχ.) πολλάκις τοὺς ἐρῶντας δρᾶν τε καὶ μὴ δρᾶν. Ὁ Meineke διώρθ. προσίεται. τὰ προειμένα πόρρω Δημ. 25, 10 τὰ ἐν μεγάλῃ ἐκτάσει παρημελημένα.

προΐξ, Ἀττ. προίξ, ἡ: ἀργαλέον ἕνα προικὸς χαρίσασθαι ν 15 εἶνε δύσκολον (βαρὺ) εἷς μόνος νὰ κάμῃ τοιοῦτον δῶρον, δωρεάν, ἄνευ ἀποζημιώσεως. Οἱ μὲν ἀρχαῖοι Σχ. ἐκλαμβάνουσι τὴν γεν. ὡς ἐπίρρ. «ἀντὶ τοῦ προῖκα, δωρεάν». Οἱ δὲ νεώτεροι ὡς γεν. τοῦ τιμήματος. ἔμελλεν... προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν ρ 413 νὰ γευθῇ τὴν δωρεὰν τῶν Ἀχαιῶν. σκεύη ἐν τῇ προικὶ τετιμημένα Δημ. 47, 57 σκεύη ἐκτιμημένα τοῖς μετρητοῖς καὶ λογαριασμένα ὡς ἀποτελοῦντα μέρος τῆς προικός. παῖς δ' οὖν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται Σοφ. Ἀπ. 1019 ἠξεύρει νὰ πράττῃ κακόν τι οἴκοθεν, ἄνευ διδασκάλου. σπουδάζουσι δὲ μᾶλλον ἢ προῖκ' ἄν τις ὑμῶν πράττων Δημ. 51, 18 δεικνύουσι δὲ περισσότερον ζῆλον παρ' ὅσον τις ἐξ ὑμῶν ἤθελε δείξῃ ἀμισθὶ ἐνεργῶν (ὅστις δὲν ἤθελε πωλήσῃ τὸν λόγον του). προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην Ἀνθ. 11, 199 δωρεὰν δ' ἔχει πολλὴν ἐκ θαλάσσης ἀφθονίαν τροφῆς.

προΐσσομαι (πρβ. προΐκτης ἐπαίτης, κυρ. ὁ αἰτῶν προῖκα, δῶρον) αἰτῶ δῶρον (προῖκα), ἐπαιτῶ. Ἁπλ. μόνον ἐνεστ. Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 130. Ἡρ.3, 36 καὶ συχν. Ἀττ. -οΐξομαι Ἀρφ. Σφ. 1366. Ἱππ.435. Θεσμ. 566. Ἀπ. Ἀρχ. 92 κατεπροΐξατο Πλουτ. 10C. ἴδ καταπροΐξομαι. προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι Ἀπ. Ἀρχιλ. 130. Τινὲς ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἐν Ἐτ. Taurin. CLXV 54 παρατηρήσεως: «ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἴσσω, ἤγουν προτείνω τὴν χεῖρα» ὀβελίζουσιν ἢ ὅλον τὸ ἀπόσπασμα ἢ μόνον τὸ προτείνω χεῖρα καί. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ προΐσσομαι ἐξηγεῖται διὰ τοῦ «προτείνω τὴν χεῖρα».

προΐσμεν, ἴδ. πρόοιδα.

προΐστημι κυρ. ἵστημί τινα πρό τινος, ὅθεν προΐστημι τινα (πρό) τινος. Μέσ. προΐσταμαί τινος (πράγμ.) τινὶ (ἀπέναντί τινος), ἴδ. κατ. προΐσταται ὁ θεός, προστατεύει (ὅθ. προστατήριος), καὶ προΐσταταί τις τὸν θεὸν (ἴδ. Σοφ. Ἠλ. 1378 κατ.) τ. ἐ. ἵσταταί τις πρὸ τοῦ θεοῦ ἱκετεύων αὐτόν (ὅθ. καὶ θεοῦ προστάτης, τ. ἐ. ἱκέτης Ο. Κ. 1278). ἀχθόμενοι (αὐτῷ) ἐμποδὼν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι Θουκ. 6, 28 διότι τοὺς ἐμπόδιζε νὰ προΐστανται καὶ αὐτοὶ ἀδιαταράκτως τοῦ δήμου. φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης Σοφ Αἴ.803 «προστάται καὶ ἐπίκουροι γένεσθε τῆς κατεπειγούσης συντυχίας» Σχ. ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ ψυχῆς ἀφειδήσαντε προυστήτην φόνου Ἠλ. 980 αἵτινες (δύο ἀδελφαὶ) ἀψηφήσασαι τὴν ζωήν των ἐπεμελήθησαν τοῦ (ἀναγκαίου) φόνου (ἀνέλαβον τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ) τῶν ἐχθρῶν τῶν ἀκ-

μαίων ποτὲ καὶ ἰσχυρῶν. Η δοτ. τοῖσιν ἐχθροῖς ἐξαρτ. ἐκ τοῦ μίαν ἔννοιαν συναποτελοῦντος προυστήτην φόνον. ἤ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προύστη ποτέ; Αἴ. 1133 ἀληθῶς ὁ Αἴας ἐστάθη ποτὲ πολέμιος ἀπέναντί σου (προελθὼν ἐκ τῆς τάξεως); ἥ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προύστην χερί Ἠλ. 1377 ἡ πολλὰς ἤδη ἱκεσίας ἱκέτευσά σε (στᾶσα πρὸ σοῦ), δαψιλεῖ χειρὶ διδοῦσα ἀφ' ὧν εἶχον ἑκάστοτε. Οὕτως ἐπὶ τὸ ἀναλυτικώτερον. Ὅθεν ἡ πρὸς αἰτ. σύνταξις. προὐστημεν καλῶς Εὐρ. Ἀνδ. 221: «καλῶς περιστέλλομεν τὴν νόσον: οὐ φανεροὶ γιγνόμεθα» Σχ. «τὰ σκεπάζομεν». προστάντες τοῦ πράγματος Δημ. 30, 18 ἀναλαβόντες ὑπὸ τὴν προστασίαν των τὴν ὑπόθεσιν. Παθ. ἀρωγὰ προσταθέντα Σοφ. Ο. Τ. 206 κυρ. σταθέντα ἐμπρὸς (προστατευτικῶς) πρὸς βοήθειαν, ὅθεν: προστατευτικά. Μέσ. προΐσταται Στέφανον τουτονὶ αὑτῆς Δημ. 59, 37 λαμβάνει ὡς προστάτην ἑαυτῆς τοῦτον ἐδῶ τὸν Στέφανον. ἀλλὰ προστησάμενος τούτους 46, 9 ἀφ' οὗ προέστησεν, ἔβαλεν ἐμπρὸς ἑαυτοῦ, ἐκρύβη ὄπισθεν αὐτῶν. τὰ μειράκια προϊστάμενα τοῖς ἀνδράσι Ἀπ. Εὐπόλ. 310 ὅπου διορθοῦσι προσιστάμενα Meineke, παριστάμενα Kock, προανιστάμεν' ἐν τοῖς ἀνδράσι Hermann. Οὐδεμιᾶς διορθώσεως ἀνάγκη ἐπ' αἰσχρᾶς ἐννοίας, ὅτι: τὰ μειράκια ἵστανται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄνδρας. τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων δόγματα προστησάμενοι Δημ. 5, 19 προφασισάμενοι. τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται 18, 15= προβάλλεται, προφασίζεται. τί τάδε προυστήσω λόγῳ Εὐρ. Κύκλ. 319 διὰ τί ταῦτα (τὰ ἐπιχειρήματα) προέταξας ἐν τῷ λόγῳ σου ὡς ὅπλα, ὡς ἂν ἤθελες νά μοι δείξῃς τὴν δύναμίν σου; προΐσταμαι τὴν ἀτυχίαν τῆς κακουργίας Ἀντιφ. 2 γ 1 προφασίζομαι τὴν ἀτυχίαν ὡς αἰτίαν τῆς κακουργίας. προστῆναι μέσην τράπεζαν Ἀπ. Σοφ. 599 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. προσστῆναι, ὃ ἴδε ἐν τῷ προσίστημι.

προϊών, ἴδ. πρόειμι.

προκαθεῖναι, ἴδ. προκαθίημι.

προκαθίημι. Μτφ. παραινῶ· εἰς τὴν ταραχὴν τὴν πόλιν μὴ προκαθεῖναι Δημ. 14, 5 νὰ μὴ ῥίψητε προώρως εἰς τὴν ταραχὴν ταύτην τὴν πόλιν.

προκαλέω κυρ. καλῶ τινα (νὰ ἔβγῃ) ἔξω (ἐμπρός), προκαλῶ· συνήθως δὲ τὸ μέσον: προκαλῶ τινα εἰς μάχην (κυρ. πρὸς ἐμαυτόν, εἰς, ἐπὶ, πρὸς ἀγῶνα, καὶ χερσὶ εἰς πυγμαχίαν, χάρμῃ ἢ μαχέσασθαι)· προτρέπω, προσκαλῶ τινα (εἴς, ἐπί, πρός τι καὶ τινά τι ἢ μετ' ἀπρφ.)· κάμνω προτάσεις, προτείνω (τὶ, ἢ τινά τι ἢ μετ' ἀπρφ.). διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται Ἀρφ. Ἀχ. 652 οἱ Λακεδ. προκαλοῦσιν ὑμᾶς εἰς τὴν εἰρήνην. αἱ πρεσβεῖαι τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται Ἱππ. 796 αἱ πρ. προκαλοῦσιν ὑμᾶς εἰς εἰρήνην: προτείνουσιν ὑμῖν εἰρήνην. πρέσβεις παρῆσαν τὰ εἰρημένα προκαλούμενοι Θουκ. 5, 37 παρακινοῦντες (προσκαλοῦντες) αὐτοὺς εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὅσων εἶχαν ὁμιλήσῃ. ἅπερ καὶ πρότερον ἤδη προυκαλεσάμεθα Θουκ. 2, 72 εἰς ἅπερ καὶ προηγουμένως προσεκαλέσαμεν ὑμᾶς: ἅπερ καὶ πρότερον ἤδη προετείναμεν. δίκας τῶν Φλιασίων προκαλουμένων οὐκ ἐδίδοσαν Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 11 ἐν ᾧ οἱ Φλιάσιοι προέτεινον εἰς αὐτοὺς διαιτησίαν, ἐκεῖνοι δὲν παρεδέχοντο. Ἀλλὰ παρὰ Λυσ. 21, 19 τοιοῦτον παρασχεῖν ἑαυτόν, ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν μήτε μέμψασθαι μήτε δίκην τολμῆσαι προκαλέσασθαι (προσκαλ-) ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε προσκαλέσασθαι, ἴδ. προσκαλῶ, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς διαφορᾶς. Ἀλλὰ συχνοτέρα εἶνε ἡ σύνταξις προκαλεῖσθαί τινα εἴς τι, ὡς Λακεδαιμόνιοι ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς Θουκ. 4, 19 οἱ Λακ. προσκαλοῦσιν ὑμᾶς εἰς σπονδάς: προτείνουσιν ὑμῖν σπονδάς. ἐς δίκας προκαλουμένων τῶν Ἀθηναίων 7, 18 ἐν ᾧ οἱ Ἀθηναῖοι προσεκάλουν αὐτοὺς (προέτεινον εἰς αὐτοὺς) νὰ δικασθῶσι. κελεύων ὡς τάχιστα ἐπὶ τὴν ξυμμαχίαν προκαλουμένους ἥκειν 5, 43 νὰ ἔλθωσι μετὰ τῶν Μαντινέων καὶ Ἠλείων ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ἵνα προσκαλέσωσι τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὴν συμμαχίαν. Ἰδίως ὅταν μία πόλις θέλει νὰ λύσῃ τὰς πρὸς ἄλλην διαφοράς της διὰ τοῦ δικαίου καὶ ὄχι διὰ πολέμου, λέγεται ὅτι προκαλεῖται (εἰς) δίκας, ἡ δὲ δεχομένη τὴν πρότασιν ταύτην πόλις δίκας ἐθέλει διδόναι· ὅθεν καὶ δωσίδικος. ἥν γε (τὴν δίκην) οὐ τὸν προύχοντα καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς προκαλούμενον λέγειν τι δοκεῖν δεῖ Θουκ. 1, 39 ὅταν προκαλῇ εἰς δίκην ὁ ὑπερέχων καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς θέσεως ὁρμώμενος, δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται, ὅτι λέγει τι σπουδαῖον. Καὶ μετ' ἀπρφ., ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν αἰτ. τοῦ πράγμ. προκαλούμεθα ὑμᾶς φίλοι εἶναι . . καὶ ἐκ τῆς γῆς ἡμῶν ἀναχωρῆσαι Θουκ. 5, 112 σᾶς προτείνομεν νὰ εἴμεθα φίλοι ὑμῶν καὶ ν' ἀποχωρήσητε ἐκ τῆς γῆς ἡμῶν. Ἐν τῷ πολλὰ προκαλουμένου, πῖνε κατάκεισο Ἀρφ. Ἀχ. 984 τὸ πῖνε καὶ κατάκεισο εἶνε ἐπεξήγ. εἰς τὸ πολλά· «ἐν τῷ πίνειν πολλὰ ἐμοῦ προκαλουμένου αὐτὸν καὶ λέγοντος, Πῖνε κἀνάκεισο ἥσυχος, οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τὰ πράγματα συνέστρεψε καὶ ἠφάνιζε τὰς χάρακας καὶ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων» Σχ. προκαλούμεθα εὐγένειαν σέθεν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 308 κάμνομεν ἔκκλησιν εἰς τὴν εὐγενῆ καταγωγήν σου. Κατὰ τὸ Ἀττ. δίκαιον προτείνω εἰς τὸν ἀντίδικον νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ἐκτὸς τοῦ δικαστηρίου (ἐξωδίκως) ἀποδείξεις εἰς διάγνωσιν τοῦ διαμφισβητουμένου δικαίου, π. χ. διαιτησίαν, βάσανον δούλων, παράστασιν μαρτύρων κτλ. τὴν ἐμὴν μητέρα τὸν αὐτὸν ὅρκον ὀμόσαι προυκαλούμην Δημ. 55, 27 προσεκάλεσα τὴν μητέρα μου νὰ ὁρκισθῇ τὸν ἴδιον ὅρκον. τὴν ἄνθρωπον οὐ παραδιδόασιν, ἣν αὐτοὶ ἔφασαν προκαλέσασθαι 47,

40 τὴν ὁποίαν ἰσχυρίζοντο ὅτι μόνοι των προσέφεραν (εἰς βάσανον). προκαλοῦνται ἐπὶ διακρούσει 54, 27 προσφέρουσι τοὺς δούλους των εἰς βάσανον, ἵνα κερδήσωσι καιρόν. ἂν πρὸς τῷ διαιτητῇ προκαλῆται αὐτὴν ὁ πατήρ μου ὀμόσαι ἢ μὴν τοὺς παῖδας ἐξ αὐτοῦ γεγονέναι, οὐ δέξεσθαι (ὡμολόγησε) τὴν πρόκλησιν 40, 10 ἂν ὁ πατήρ μου προκαλῇ αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ διαιτητοῦ νὰ ὁρκισθῇ, ὅτι ἀληθῶς τὰ παιδία εἶνε ἐξ αὐτοῦ, ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ δεχθῇ τὴν πρόκλησιν. βουλόμενος αὐτὸν ἐξελέγξαι προκαλοῦμαι κατὰ Δήμωνος εἰς μαρτυρίαν 29, 20 προκαλῶ αὐτὸν νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον τοῦ Δήμωνος. Τὸ παρὰ Λουκ.Τιμ.46 προκαλοῦμαί σε τραύματος διορθοῦται προσκαλοῦμαι, ὅπερ ἴδε.

προκάλυμμα τό, πᾶν τὸ εἰς σκέπην ἢ περικάλυψιν σώματός τινος χρήσιμον, τὸ παρὰ τῇ κλίνῃ παραπέτασμα, σκέπασμα, περικάλυμμα· Αἰσχ. Ἀγ. 692: πρεπόντως ἑλέναυς. . . ἐκ τῶν ἁβροτίμων προκαλυμμάτων ἔπλευσεν ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ συμφώνως (εὐαρμόστως) μὲ τὸ ὄνομά της ὡς ὀλέτειρα πλοίων (ἐξελθοῦσα) ἐκ τῶν ἀβροτίμων παραπετασμάτων (τῶν θαλάμων της: δηλ. καταλιποῦσα τὸν νυμφικὸν θάλαμόν της) ἔπλευσε δι' αὔρας ἰσχυροτάτου ζεφύρου.

προκάμνω: περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν Θουκ. 2, 39 ἔχομεν τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ ἀποκάμνωμεν, νὰ μὴ καταπονώμεθα, διὰ τὰ μέλλοντα δεινὰ ἐκ τῶν προτέρων (τ. ἔ. πρὶν ἐπέλθωσι). μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον Αἰσχ. Εὐμ. 78, ἴδ. βουκολέω. Ἐνταῦθα δὲ προσθετέον καὶ τήνδε τὴν ἑρμηνείαν· μὴ προώρως ἀπόκαμνε βουκολούμενος (περιπλανώμενος) τὴν ἐκ τοῦδε τοῦ πόνου βουκόλησιν (περιπλάνησιν). μὴ προκάμητε πόδα βαρύ τε κῶλον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 119 μὴ προώρως καταπονήσητε τοὺς πόδας καὶ τὰ βεβαρυμμένα μέλη σας.

προκαταγιγνώσκω ὑμῶν ἄδικόν τι Ἀντιφ. 5, 4 ἐκ τῶν προτέρων καταδικάζω ὑμᾶς ὡς ἀδίκους, διαμφισβητῶ τὴν ὑμετέραν δικαιοσύνην. δέδιμεν οὐχὶ μὴ προκαταγνόντες ἡμῶν τὰς ἀρετὰς ἥσσους εἶναι τῶν ὑμετέρων ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε Θουκ. 3, 53 φοβούμεθα οὐχὶ μήπως προκαταδικάσαντες τὰς ἐκδουλεύσεις ἡμῶν ὡς κατωτέρας τῶν ὑμετέρων θεωρῆτε αὐτὸ ὡς ἔγκλημα ἡμῶν.

προκαταλαμβάνω: προκαταλαμβάνουσιν ἡμᾶς ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν Θουκ. 1, 33 θέλουσι νὰ ὑποτάξωσι προηγουμένως ἡμᾶς, ἵνα κατόπιν ἐπιτεθῶσι καθ' ὑμῶν (ἵνα ἐπιχειρήσωσιν ὑμῖν). Παθ. μτφ. ἐπέδειξ' αἴτιον γεγενημένον τοῦ μὴ θέλειν ὑμᾶς ἀκούειν ἐμοῦ τἀληθῆ, ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου καταληφθέντας Δημ. 19, 178 ἐπέδειξα αὐτόν, ὅτι αἴτιος ἐγεγένητο τοῦ μὴ θέλειν ὑμᾶς ἀκούειν ἐμοῦ, ὅτι (ἐπεὶ) προκατελήφθητε ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ ταῖς ψευδέσιν ἐπαγγελίαις τούτου. φθάνειν ἂν τοῖς σταυροῖς προκαταλαμβάνοντες τὰς ἐφόδους Θουκ. 6, 99 ἤθελον προφθάνῃ νὰ προκαταλάβωσι διὰ τῶν σταυρῶν τὰ βατὰ μέρη.

προκατάρχω: οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν Θουκ. 1, 25 οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ πρώτῳ τὰς ἀπαρχὰς τῶν θυμάτων ἀπονέμοντες, ὅπως αὐτὸς καύσῃ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῶν θεῶν· οὔτε ὑπὲρ Κορινθίου ἀνδρὸς (δηλ. ἐν ὀνόματι αὐτοῦ) ἀρχόμενοι τῶν θυσιῶν, τ. ἔ. αἱ προηγούμεναι τῆς θυσίας πράξεις ἦσαν ἡ δι' ἡγιασμένου ὕδατος ῥάντισις τοῦ θύματος, ἡ ἀποκοπὴ τριχῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ διανομὴ αὐτῶν καὶ ἡ ἐπίκλησις τοῦ θεοῦ· τὰς πράξεις ταύτας μόνον ὁ πολίτης τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ὁ ξένος ἤθελε νὰ προσφέρῃ θυσίαν, ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ ὑπὲρ τοῦ ξένου.

πρόκειμαι (ἴδε κεῖμαι)· νομίζετε δὴ τὸν παῖδα τουτονὶ ἱκετηρίαν ὑμῖν προκεῖσθαι ὑπὲρ τῶν τετελευτηκότων Δημ. 43, 83 νομίζετε, ὅτι ὁ παῖς οὗτος πρόκειται ἐνώπιον ὑμῶν, ἵνα σᾶς ἱκετεύσῃ ἐν ὀνόματι τῶν ἀποθανόντων κτλ. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν προὔκειτο Σοφ. Τρ. 701 ἐκ δὲ τῆς γῆς, ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ῥιφθὲν εἶχε πέσῃ. πρόκεισαι κατακτάς Αἰσχ. Ἑπτ. 949 κεῖσαι ἐνώπιον ἡμῶν φονεύσας. ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ' ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην θανόντες ἂν προυκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ Σοφ. Αἴ. 1059 ἡμεῖς μὲν ἀποθανόντες τὸν θάνατον, ὃν ὅδ' εἴληχεν (ἢ λαχόντες ἣν τύχην ὅδ' εἴληχεν) προεκείμεθ' ἂν (νεκροὶ) αἰσχίστῃ τελευτῇ (θὰ ἐκείμεθα ἐξαπλωμένοι νεκροὶ μὲ ἐπονείδιστον τέλος). ψόχου καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον Ἀρφ. Ἐκκλ. 537 ψόχου καταλιποῦσά με ὥσπερ προκείμενον νεκρόν: ὥσπερ εἰ προεκείμην νεκρός. Ὅθεν καὶ πρόθεσις. Ὁμοίως Ὀρν. 474. λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾗ (Wakef.: ᾧ) χρυσήλατος προὔκειτο μαστῶν περονίς Σοφ. Τρ.924 λύει τὸν πέπλον της ἐκεῖ (εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν), ὅπου πρὸ τῶν μαστῶν της ἦτο τεθειμένη χρυσήλ. περονίς: «πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες» Σχ. Ἡ παραδεδομένη γρ. θὰ ἐσήμαινεν: ἐν ᾧ (πέπλῳ) ἔκειτο πρὸ τῶν μαστῶν κτλ. γνῶμαι τρεῖς αὗται προεκέατο (= προὔκειντο) Ἡρ 3, 83 αὗται ἦσαν αἱ τρεῖς προκείμεναι γνῶμαι. καθαρὴ (γλῶσσα) τῶν προκειμένων σημηΐων 2,38 τῶν προδιαγεγραμμένων, ὡρισμένων σημείων. ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων Σοφ. Ο.Κ. 1512 οὐδὲν τῶν (ὑπὸ τοῦ Φοίβου) πρότερον ὡρισμένων σημείων διαψεύδοντες, ἀφίνοντες ἀνεκπλήρωτον. πᾶσιν στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον Αἰσχ. Πέρ. 374 ἦτο ὡρισμένον (κανονισμένον διὰ νόμου) εἰς πάντας (τοὺς ναυάρχους) νὰ στερηθῶσι τῆς κεφαλῆς των. τὰ νῦν ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι Σοφ. Αἴ.427 νῦν δ' ἄτιμος ἐδῶ κεῖμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὰ ὄμματα πάντων. καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου Ἀρφ. Ἐκκλ. 401 καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ σωτηρίας. Οὕτω γράφομεν σή-

μερον καὶ ἡμεῖς. ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα Πλ. Πολ. 514Β ὥσπερ οἱ θαυματοποιοὶ προτιθέασι πρὸ τῶν ἀνθρ. τὰ παραφρ.: ὅπως οἱ θαυματοποιοὶ τοποθετοῦν πρὸ τῶν ἀνθρώπων (διὰ νὰ μὴ τοὺς βλέπουν) τὰ παραφράγματά των.

προκήδομαι μετὰ γεν. μή μου προκήδου μᾶσσον, ὡς ἐμοὶ γλυκύ Αἰσχ. Ἱκ. 656 ὡς ἐμοὶ γλυκὺ (ἀρεστόν) ἐστι, μὴ φρόντιζε πλέον περὶ ἐμοῦ.

προκηρύσσω, Ἀττ. -ττω: ἤσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων δρόμον προκηρύξαντος Σοφ. Ἠλ. 683 ἀντελήφθη (ἤκουσε) τῶν μεγαλοφώνων κηρυγμάτων τοῦ ἀνδρὸς τοῦ προκηρύξαντος τὸν δρόμον, ἴδ. κρίσις.

πρόκλησις -εως, Ἰων. -ιος, λέγεται κατὰ τὸ Ἀττ. δίκαιον, ὅταν τις ἐπισήμως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ζητεῖ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ὅρκον δέξασθαι, τὸν ἑαυτοῦ δοῦλον παραδοῦναι τοῖς βασανισταῖς πρὸς ἀπόδειξιν διαμφισβητήματός τινος, ἢ ὅταν οἴκοθέν τις προσφέρεται νὰ παραδώσῃ αὐτὸν πρός τοιοῦτόν τι, ἢ ὅταν τις προσκαλεῖ τινα εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μὴ θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ. πρόκλησιν αὐτὸν προυκαλεσάμην Δημ. 59, 120 ἔκαμα πρὸς αὐτὸν τὴν ἑξῆς πρόκλησιν. ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστι τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εὑρέθησαν 45, 15 αἱ προκλήσεις ἐπενοήθησαν δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ὅσα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παρουσιάσῃ τις ἐνώπιον ὑμῶν.

προκόπτω κυρ. κόπτων προάγω τι, κτυπῶν ἐκτείνω τι, ὡς ὁ χαλκεὺς τὸ μέταλλον διὰ τῆς σφύρας, ὅθεν κάμνω τι νὰ προκόψῃ, προοδεύσῃ· ἡ δὲ γνώμη τοῦ Κοραῆ εἶνε: «κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν πρό τινος κοπτόντων τὰς ἀνοδίαν ποιούσας ὕλας καὶ ὁδοποιούντων τοῖς πρόσω βαίνειν βουλομένοις, οἷα μάλιστα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν τοῖς πορευομένοις στρατοπέδοις· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ἔργου· ὁ γὰρ τὰ κωλύοντα τὸ ἔργον ἐκ τοῦ μέσου ποιῶν, καὶ τοῦ ἔργου τὴν ἄνυσιν εὐχερεστέραν προπαρασκευάζων, εἰκότως ἂν προκόπτειν λέγοιτο»· πρβ. κελευθοποιός. καὶ τῆς ἀρχῆς προκοπτόντων ἐκείνοις Θουκ. 4, 60 διευκολυνόντων εἰς ἐκείνους τὴν ἀρχήν. τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες 7, 56 κατὰ μέγα μέρος προκόψαντες ἐν τῷ ναυτικῷ. Παθ. ἀνωτέρω οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων Ἡρ. 1, 190 = τῶν πρηγ. οὐδὲν προχωρούντων ἐς τὸ πρόσω: ἐπειδὴ τὰ πράγματα διόλου δὲν ἐπήγαιναν ἐμπρὸς (δὲν προώδευον). Ὁμοίως 3, 56. τὰ πολλὰ δὲ πάλαι προκόψασ' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ Εὐρ. Ἱππ. 23 ἐπεὶ δὲ τὰ πολλὰ ἐκ πολλοῦ χρόνου προητυτρέπισα, προῳκονόμησα («προδιέθεσα καλῶς»), οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. Ἡ ὀνομ. ἀπόλυτος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ θρηνεῖν προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν; Ἑκ. 961 «ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ κακὰ κατὰ τί δεῖ θρηνεῖν (ἐμὲ) οὐδαμῶς προκόπτοντα καὶ προερχόμενον εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῶν κακῶν, ὅ. ἐ. οὐ κατόπιν ἐῶντα τὰ κακά»; Κοραῆς. «Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ θρηνεῖν προκόπτοντ' οὐδὲν (= οὐδεμίαν προκοπὴν ἔχοντα, οὐδὲν ἀνύοντα) εἰς τὰ πρόσθεν τῶν κακῶν (= εἰς τὰ πρὶν κακά»); Δ. Βερν. Πρβ. πάντα γὰρ ταῦτα προκόπτει τι (= ἔχει τινὰ προκοπήν, ἀνύει τι) εἰς τὸ μὴ καταφρονεῖσθαι Ξεν. Ἱππαρχ. 6, 5. τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ στένειν; Εὐρ. Ἄλκ. 1079 «τί δ' ἂν ὄφελος εἴη σοι, ὅτι θέλεις ἀεὶ στένειν; τί προκοπή, ἤ: τί ὄφελος εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃς, ἂν θέλεις νὰ στενάζῃς κάθε λίγο καὶ λιγάκι;» Δ. Βερν.

πρόκροον Λακων. = προύκρουον, ἐν Ἀρφ. Λυσ. 1252. Διορθοῦσι πρώκροον: πρώκρωον. Τὸ χωρίον: ὅκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ πρώκροον σείκελοι ποττὰ κᾶλα τὼς Μήδως τ' ἐνίκαν = ὅτε οἱ μὲν (Ἀθηναῖοι) ἐπ' Ἀρτεμισίῳ θεοῖς ὅμοιοι (θεοείκελοι) προσέβαλον πρὸς τὰ πλοῖα (τῶν πολεμίων: ἐπετίθεντο τοῖς πλοίοις) καὶ τοὺς Μήδους ἐνίκων.

προλάζυμαι: προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς Εὐρ. Ἴων. 1027 τοὐλάχιστον προαπολαύω ἐκ τῶν προτέρων τῆς ἡδονῆς.

προλαμβάνω: ἐκ γὰρ οἴκων προύλαβον μόγις πόδα μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἴων. 1253 «ἔφθασα πόδα ὑπεξάγουσα, ὥστε μὴ θανεῖν» Paley. εἰ πρὸ τοὐμοῦ προύλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη Σοφ. Ο. Κ. 1141, ἴδε πρό. προλαμβάνοντες ῥᾳδίως τῆς φυγῆς χωρίων τε χαλεπότητι καὶ ὑπὸ τῆς πρὶν ἐρημίας τραχέων ὄντων Θουκ. 4, 33 εὐκόλως προφθάνοντες νὰ φεύγωσι καὶ διὰ τὴν δυσκολίαν (ἀνωμαλίαν) τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον ἦτο τραχύ, καὶ ἕνεκα τῆς προηγουμένης ἐρημίας (ἀκατοικησίας). τὸ μὲν Νικίου στράτευμα.. ξυνέμενέ τε καὶ προύλαβε πολλῷ 7, 80 ἔμενε συνηνωμένον καὶ προέλαβε κατὰ πολὺ (τὸ τοῦ Δημοσθένους, ἐπέρασε πολὺ ἐμπρός). Τὸ πολλῷ εἶνε δοτ. τοῦ μέτρου ἕνεκα τῆς συγκριτικῆς ἐννοίας τοῦ προύλαβε. πρίν τι τούτων προλαβεῖν Δημ. 18,224 χωρὶς νὰ λάβητε, χωρὶς νὰ ἔχητε ἓν τοιοῦτον (εὐνοϊκὸν) προηγούμενον.

προλείπω φεύγω ἐμπρὸς καὶ ἀφίνω τινὰ ἤ τι ὀπίσω μου· οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε, μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρα Σοφ. Ἠλ. 132 ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ παραλείψω τὸ καθῆκόν μου, τὸ νὰ θρηνῶ τὸν πατέρα μου. πενίη, τί μένεις (μ' ὀκνεῖς Hartung, πρβ. Σοφ. Φιλ. 836) προλιποῦσα παρ' ἄλλον ἄνδρ' ἰέναι; Θέογν. 351 τί ἀναμένεις καὶ οὐ προλιποῦσά με ἄπει παρ' ἄλλον ἄνδρα; ἔοικε (τὰ τῶν ποιητῶν) τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ Πλ. Πολ. 601 Β ὅμοιά ἐστι τοῖς τῶν ὡραίων (ἀκμαίων, νεανικῶν) προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα φαίνεται, ὅταν ἀπανθήσῃ. τί

δρᾷς; προλείπεις; Εὐρ. Ἄλκ. 391 μᾶς ἀφίνεις (καὶ φεύγεις); τ. ἕ. ἀποθνήσκεις; Ὁμοίως προλείπω, λύεται δέ μου μέλη Ἑκ. 438 «χάνω τὸν κόσμον», αἰσθάνομαι λιποθυμίαν. Περὶ τοῦ Ὀρ. 304 ἴδ. προσεδρεία. εἴ τῳ προλίποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα Θουκ. 7, 75 ἐάν τινα ἤθελεν ἐγκαταλίπῃ ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς καὶ τὸ σῶμά του (καθ' ὅσον ἐδοκίμαζε νὰ πορεύηται ἐμπρός).

πρόλεσχος 2 πρόλαλος, ἀκαιρολόγος, προπετής· ἀντίθετον τῷ ἐφολκός· καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ Αἰσχ. Ἱκ. 206 «μήτε προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει» Σχ.

προμανθάνω: ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον (ἐγκαίρως, ἐνωρὶς τὸ ἔμαθον) στέργειν κακὰ Σοφ. Φιλ. 538 ἐγὼ δ' ἐξ ἀνάγκης ἔμαθον ἐν καιρῷ ὑπομένειν τὰ κακά.

πρόμαντις -εως, Ἰων.—ιος, ὁ καὶ ἡ· τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ', οἴομαι, ψευσθεῖσα Αἰσχ. Χο. 754 δηλ. τὰς ἀνάγκας ταύτης προεμάντευον, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἠπατήθην. εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα Σοφ Ἠλ. 475 ἔρχεται ἡ προάγγελος (τῆς Ἐρινύος) Δίκη.

προμήθεια, Ἀττ. -ία (ὃς τύπος προκρίνεται νῦν ἐν τῷ κειμένῳ τῶν Τραγικῶν καὶ ὡς ἐκ τοῦ μέτρου), Δωρ. προμάθεια, Ἰων. προμηθίη: ὁ πονήσαις νόῳ καὶ προμάθειαν φέρει Πινδ. Ἰ. 1, 40 ὁ κοπιάσας (ὁ ἀγωνισθεὶς) καὶ ταλαιπωρηθείς (: «ὁ παθών» Σχ.) φέρει (ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὠφελείας) καὶ προμήθειαν εἰς τὸν νοῦν του: «προμηθὴς γίνεται» Σχ. καὶ (εἰκὸς) μὴ ἐκείνην τὴν προμηθίαν δοκεῖν τῳ (Duker: τῷ) ἡμῖν μὲν ἴσην εἶναι, ὑμῖν δὲ ἀσφαλῆ Θουκ. 6, 80 καὶ εἶνε εὔλογον ἐκείνη ἡ γνωστὴ (ἡ περιβόητος πρόνοια (προφύλαξις) τῆς οὐδετερότητος (δηλ. τὸ μηδετέροις βοηθεῖν) δι' ἡμᾶς μὲν νὰ μὴ εἶνε δικαία (κατ' ἄλλους: ἀδιάφορος εἰς ἡμᾶς ὡς ἰσχυρούς), δι' ὑμᾶς δὲ ἀσφαλής. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι (Δ. Γ. ἐν λόγοις), προμηθίαν Εὐρ. Μήδ. 741, ἴδ. λέγω. ἐγὼ δὲ σοῦ προμηθίαν ἔχω Ἄλκ. 1054 «ἐγὼ δὲ σοῦ (τ. ἕ. τὴν σήν, ἤτοι: τὴν τῆς σῆς γυναικὸς) κηδεμονίαν ἔχω» Δ. Βερν.

προμηθεύς -έως, Δωρ. προμᾱθεὺς -έος, ὁ: αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως Αἰσχ. Πρ. 86 διότι σὺ ὁ ἴδιος ἔχεις ἀνάγκην ἀνθρώπου προνοοῦντος, τίνι τρόπῳ κτλ. φυλάσσοι τ' ἀτιμίας (τ' ἀτρεμαίας Canter: εὖ τ' ἔταισι Weckl.) τιμὰς τὸ δήμιον, τὸ πόλιν κρατύνει προμαθεὺς (προμαθὶς Hermann) εὐκοινόμητις ἀρχά Ἱκ. 708 ἡ δημοσία ἐξουσία, ἡ τὴν πόλιν κυβερνᾷ, φυλασσέτω ἀπὸ (πάσης) ἀτιμίας τὰς τιμὰς (μὴ διδότω αὐτὰς τοῖς πάσης τιμῆς ἀναξίοις: «ἀμετακίνητοι εἶεν αὐτοῖς αἱ τιμαί» Σχ.), ἡ προνοητικὴ εὖ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένη ἀρχή: «ἡ γὰρ ἀρχή, ὑπὲρ τῶν κοινῶν προνοουμένη τήν τε πόλιν καὶ τὸ κοινὸν αὔξει» Σχ. ἐν δ' ἀρετὰν ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώποισι προμαθέος (Προμαθέος) αἰδώς Πινδ. Ὀ. 7, 43 ἡ εὐσυνείδητος εἰς τὸ καθῆκον προσήλωσις ἡ ἐκ τῆς προβλέψεως γεννηθεῖσα (μᾶλλον κατ' ἄλλους: ἡ ἐκ τοῦ Προμηθέως πηγάζουσα πρόνοια) ἐμβάλλει μεγάλην ἀξίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ χαράν. Τὸ Προμηθεὺς ἀντὶ τοῦ πρόνοια μοὶ φαίνεται δύσκολον.

προμνάομαι: ἔρις ἔριν τίκτουσα προμνᾶται τ. ἕ. προκαλεῖ, οὕτω γρ. ὁ Ἐμστερρούσιος ἀντὶ τοῦ προσμνᾶται (ὅπερ ὅμως δύναται νὰ σημαίνῃ: κοντὰ εἰς τὸν ἕνα λόγον ἐνθυμεῖται ἄλλον) Σουΐδας· ἴδ. ἔρις. προμνᾶται (Nauck: προμᾶται) τί μοι γνώμα τάχ' ἐνδώσειν τᾶν δεινὰ τλασᾶν πάθη Σοφ. Ο. Κ. 1075 ἡ ψυχή μου προαισθάνεται κάτι τι, ὅτι ταχέως θὰ παύσωσι (χαλαρωθῶσι) τὰ παθήματα κτλ. ἐπαινοῦντά τε καὶ προμνώμενον ἄλλοις ἐς ᾠδάς τε καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν αὐτὰ θεῖναι Πλ. Μενέξ. 239C, ἴδ. μνηστεία.

προμολεῖν, προμολών, ἴδ. προβλώσκω

προμοχθέω: ἄξια ἡμῖν προμεμοχθήκασι σέβεσθαι Εὐρ. Ἱκ. 1233 προμεμοχθήκασι ἄξια μοχθήματα, ὥστε (ἡμᾶς) σέβεσθαι (αὐτούς).

προμύσσω, Ἀττ. -ττω, καθαρίζω ἐμπρὸς τὸ φτίλι = ξεφτιλίζω τὸ λυχνάρι· κάρφος χαμᾶθεν λαβὼν τὸν λύχνον πρόμυξον (πρόβυσον) Ἀρφ. Σφ. 249 πᾶρε ἀπὸ χάμου ἕνα ξυλαράκι καὶ καθάρισε ἐμπρὸς τὸν λύχνον. κρέσσον σῳζομένοισιν ὀνειδίζειν ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν Ἱπποκρ. 9, 256L εἶνε προτιμότερον νὰ ὀνειδίζῃ τις ἀνθρώπους σῳζομένους (οὓς σῴζει τις) παρὰ νὰ ἐκμεταλλεύηται (νὰ τοὺς μαδᾷ, κυρ: νὰ λέγῃ πάντοτε: δός δός) ἀνθρώπους ἐν κινδύνῳ ὄντας. Ἡ διόρθ. τοῦ Κοραῆ προσνύσσειν ἀτυχής.

προνέμω: Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν Πίνδ. Ἰ. 8 (7), 17 εἰς τὴν Αἴγιναν ν' ἀπονέμῃ τις κατὰ προτίμησιν τὸ ᾆσμα τῶν Χαρίτων. τοὺς μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντας οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν Αἰσχ. Εὐμ. 313 τοὺς μὲν καθαρὰς χεῖρας ὀρέγοντας οὐδεμία ὀργὴ ἐξ ἡμῶν καταδιώκει. ἴδεθ' ὅποι προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης Σοφ. Ἠλ. 1385 ἴδετε ποῦ προχωρεῖ βόσκων (διότι ὁλονὲν πλησιάζει εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς) ὁ Ἄρης ὁ πνέων φόνον προερχόμενον ἐξ ὀλεθρίας ἔριδος. Τὸ ὅποι ἔγρ. ὁ Dind., ὁ L ἔχει ὅπου τ. ἕ. ποῦ βόσκει προχωρῶν.

πρόνεως 2, Ἰων. προνήϊος, ἴδ. πρόναος.

προνοέω: προνοοῦντες (ἐνν. ἡμῶν) ὅτι ἑκόντας ἐλάβετε Θουκ. 3, 58 προνοοῦντες περὶ ἡμῶν κτλ. (ἄλλοι: ἂν πρὶν ἀποφασίσητε, λάβητε ὑπ' ὄψιν). Οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται συχνάκις τὸ μέσον προνοοῦμαι, προυνοήθην (=προυνόησα) καὶ προυνοησάμην (ἴδ. νοέω). ὃς ἂν καὶ τοῦ σώματός τι καὶ τῆς οὐσίας προνοῆται Θουκ. 6, 9 ὃς ἂν λαμβάνῃ πρόνοιάν τινα καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς περιουσίας. τὸ δεύτερον δὲ τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προυνοησάμην Εὐρ. Ἱππ. 398 εἶτα δὲ καλῶς φέρειν τὴν ἀφροσύνην (ἤτοι: τὸν

ἔρωτα) προυνοησάμην, κατανικῶσα αὐτὴν τῇ σωφροσύνῃ.

πρόνοια, Ἰων. προνοίη: γνώμη ἧς βεβαιοτέρα ἡ πρόνοια Θουκ. 2, 62 ἴδ. πιστεύω. προνοίαισι τοῦ πεπρωμένου Αἰσχ. Ἀγ. 688 προβλέπων τὸ πεπρωμένον. θάρσει προνοίας οὕνεκα Σοφ. Φιλ. 774 ὅσον διὰ τὴν περὶ τούτου πρόνοιάν μου, ἔχε θάρρος. οὐδὲν ἐπωλεῖτο ἀπὸ προνοίας τῶν Ἐρετριῶν Θουκ. 8, 95 κατὰ σχέδιον τῶν Ἐρετριέων (ὀλέθριον τοῖς Ἀθηναίοις).

προνομή ἡ: σὺν προνομαῖς λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Ἀν. 5, 1, 7. ὁμοίως Ἑλλ. 4, 1, 16, ἐν οἷς προνομαί εἶνε ἐκδρομαὶ συντεταγμένου στρατοῦ πρὸς συλλογὴν ἢ προμήθειαν φορβῆς· ὅθεν ἐκστρατεία τακτική, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς μονομερεῖς λεηλασίας.

πρόνομος 2 Αἰσχ. Ἱκ. 699: πρόνομα δὲ βοτὰ τοῖς (Weckl.: βρότατος) πολύγονα τελέθοι τὰ δὲ πρόβατα (=πρόνομα βοτά) εἴη πολύγονα τοῖς (Ἀργείοις). Τὰ πρόνομα βοτὰ ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τοὺς ὀπισθονόμους βόας Ἡρ. 4, 183 (Weckl.).

προοιμιάζομαι (προοίμιον), -άσομαι, πρκ. πεπροιμίασμαι Λουκ. Νιγρ. 10. Παρ' Εὐσταθ. (1404, 35) κἀλλ. προοιμιάζετο, καὶ (723, 59 κἀλλ.) προοιμιάσατο, ἀλλὰ καὶ ἐπροοιμιάζετο ἐν Σχολ. Θεοκρ. 6, 20. Παρὰ Τραγ. φροιμιάζομαι, καὶ ἀπὸ Ἀριστοτ πεφροιμίασμαι, ἐφροιμιασάμην.

προοίμιον, Ἀττ. φροίμιον, τό: δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος, ὅτι τοιαῦτα ἦν ἐν τοῖς ἔπεσι τοῖσδε, ἅ ἐστιν ἐκ προοιμίου Ἀπόλλωνος Θουκ. 3, 104 ὅτι δὲ ταῦτα τοιαῦτα ἦν, μαρτυρεῖ μάλιστα Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑξῆς στίχοις, οἵ εἰσιν ἐξ ὕμνου Ἀπόλλωνος: «τοὺς γὰρ ὕμνους προοίμια ἐκάλουν» (Σχ.), ὡς προοιμιαζόμενα ἄλλας ᾠδάς. οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους, εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν (Turnebus: μηδ' ἐπῶν) προοιμίοις Αἰσχ. Πρ. 766 αὐτὰ ποῦ ἤκουσες δὲν εἶνε τίποτε: ἀκόμη δὲν εἶσαι 's τὴν ἀρχή.

πρόοιντο, ἴδ. προΐημι.

προόμνυμι : ἐκμαρτύρησον προυμόσας τὸ ἔμ' εἰδέναι Αἰσχ. Ἀγ. 1195, ἴδ. ἐκμαρτυρέω.

προοράω, Ἰων. προορέω: τὸ εὐνοέειν τε καὶ προορᾶν ἄγαμαί σευ Ἡρ. 9, 79 σχεδὸν = τὴν εὔνοιάν τε καὶ πρόνοιαν ἄγαμαί σου· πρβ. 8, 144. ἑώρων δ' οὕτως ἀλλήλους, ὡς ἐν σελήνῃ εἰκός, τὴν μὲν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν τὴν δὲ γνῶσιν τοῦ οἰκείου ἀπιστεῖσθαι Θουκ. 7, 44 ἔβλεπον δὲ οὕτως ἀλλ., ὅπως ἦτο φυσικὸν μὲ τὴν σελήνην, δηλ. ἔβλεπον μὲν πρὸ ἑαυτῶν τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, ἀλλ' ἦτον ἀμφίβολος ἡ γνῶσις τοῦ φίλου (ἢ τοῦ ἐχθροῦ): δὲν ἦσαν βέβαιοι, ἂν ὁ προορώμενος ἦτο φίλος ἢ ἐχθρός. Τὸ τὴν μὲν ὄψιν... ἀπιστεῖσθαι εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ εἰκός. ἀποκεκλημένοι τῇ ὄψει τοῦ προορᾶν 4, 34 ἴδ. ἀποκλείω. τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι ἔς τε τὸ σῶμα καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν δι' ἀσφαλείας ὅσον ἐδύναντο μάλιστα 1, 17 τὸ ἴδιον μόνον συμφέρον ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν, δηλ. ὡς πρὸς τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἀτόμου αὐτῶν καὶ τὴν αὔξησιν τῆς ἰδίας περιουσίας δι' ὅσων ἠδύναντο ἀσφαλεστάτων μέσων. Τὸ ἔς τε τὸ σῶμα ἐκληπτέον καθ' ἑαυτό: «ὅσον διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ σώματος». Τοῦτο εἶνε τὸ ἓν μέρος τοῦ τὸ ἐφ' ἑαυτῶν, τὸ ἕτερον εἶνε: ἐς τὸ αὔξειν τὸν ἴδιον οἶκον· πρβ. 136, 4, περὶ οὗ χωρίου ἴδ. σῴζω. ἀξιῶ προϊδόμενος αὐτῶν ξυγχωρεῖν 4,64, ἴδ. συγχωρῶ. τὸ φαυλότατον τὸ τῆς λοιδορίας πρὸ τοῦ τελευταίου καὶ δεινοτάτου προεώραται, τοῦ μὴ φόνον γίγνεσθαι Δημ. 54, 19 τὸ πλέον ἀσήμαντον, τὸ τῆς λοιδορίας, ἔχει προβλεφθῇ (ἔχει προβλέψῃ ὁ νόμος) πρὸ τοῦ τελευταίου καὶ δεινοτάτου, ἵνα μὴ γίνηται ὁ φόνος.

προοῦ μ. ἀόρ. β' τοῦ προΐημι.

προνωπής 2: φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχὰν δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ πέπλοισι περιπετῆ παντὶ θυμῷ προνωπῆ λαβεῖν (ἴσως βαλεῖν) ἀέρδην Αἰσχ. Ἀγ. 241 ἔφρασεν ὁ πατὴρ τοῖς διακόνοις, ἐπεὶ ηὔξατο, τὴν παρθένον ἀραμένους παντὶ σθένει εὖ μὲν περιεσταλμένην τοῖς πέπλοις, προνενευκυῖαν δὲ καταθεῖναι δίκην χιμαίρας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. «προνωπῆ: προνενευκυῖαν» Σχ. ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρῃ Εὐρ. Ἀνδ. 729 μεθ' ὑπερβολικῆς προθυμίας καταφέρεσαι εἰς τὰς λοιδορίας· «προνωπής: εὐκατάφορος, ἕτοιμος, πρόχειρος, εὐχερής, προπετής, καὶ ὁ εἰς τοὔμπροσθεν φερόμενος καὶ ἀναιδής» Σχ.

προξενέω : αἳ (χεῖρες) τοῦ φυτουργοῦ («τοῦ φύσαντος ὑμᾶς» νέ. Σχ.) πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν τὰ πρόσθε λαμπρὰ προυξένησαν (διορθοῦσι προυσέλησαν τ. ἔ. ὕβρισαν) ὄμματα Σοφ. Ο. Τ. 1483 τὸ ἑξῆς: «αἵτινες χεῖρες τὰ πρόσθεν λαμπρὰ ὄμματα τοῦ ὑμετέρου πατρὸς ὧδ' ὁρᾶν προυξένησαν» Σχ. προὐξένησαν: «περιεποίησαν» Σχ. «εἰργάσαντο, αἴτιοι ἐγένοντο» νέ. Σχ. αἵτινες χεῖρες τὰ πρῴην λαμπρὰ ὄμματα τοῦ φυτ. πατρὸς «περιεποίησαν» (τ. ἔ. ἐσυγύρισαν) οὕτως, ὥστε ὧδε ὁρᾶν, ἤγουν: ὥστε τυφλώττειν. ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει Ο. Κ. 465 ὑφηγοῦ μοι (πάρεχέ μοι ὁδηγίας), ὡς (ἀνθρώπῳ) παρεσκευασμένῳ πάντα ποιεῖν. Τὸ τελοῦντι μέλλων. Ἰδίᾳ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εἰσαγόντων τοὺς ξένους παρὰ τὸν προφήτην (Ἀπόλλωνα), ὡς Εὐρ. Ἴων 335. Ἑλέν. 146 κἀλλ.

πρόοδος 2 προπορευόμενος, οἱ πρόοδοι οἱ προπορευόμενοι εἰς ἐξερεύνησιν τῶν χωρίων Ξεν. Ἱππαρ. 4, 5: ἢν δὲ δι' ἐπικινδύνων ἐλαύνητέ που (μᾶλλον ποι), φρονίμου ἱππάρχου τὸ τῶν προόδων ἄλλους προόδους διερευνωμένους προηγεῖσθαι· ἐὰν δὲ δι' ἐπικινδύνων χωρίων προάγητε εἴς τινα τόπον, ἔργον φρονίμου ἱππάρχου ἐστὶ τὸ τῶν προόδων προηγεῖσθαι ἄλλους προόδους διερευνωμένους (τὰ τῶν πολεμίων).

πρόοδος ἡ: ὡς δ' ὅτε τις πρόοδον νοέων ὡπλίσσατο λύχνον χειμερίην διὰ νύκτα Ἀπ. Ἐμπεδ. 84 καθὼς ὅταν τις σκεπτόμενος νὰ κάμῃ δρόμον (νὰ ἐξέλθῃ) ἐν καιρῷ χειμερινῆς νυκτὸς προετοιμάζει λύχνον.

προφείλω: κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προυφείλεις μέγα Ἀρφ. Σφ. 3 κυρ. μέγα οὖν ἐστι κακόν τι, ὃ ταῖς πλευραῖς προοφείλεις: φαίνεται λοιπὸν πῶς χρεωστεῖς ἀπὸ πρωτίτερα μέγα τι κακὸν εἰς τὰ πλευρά σου. Οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. ἡ ἔχθρη ἡ προοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους Ἡρ.5,82 ἡ ἔχθρα, ἡ προωφείλετο ἐς Ἀθηναίους ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν (ἀδικηθέντων καὶ οὔπω τὸ ἀδίκημα ἀποδόντων)· «τοῖς μὲν γὰρ ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός, τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλειαν» λέγει οἷον εὐαγγελιζόμενος Πλάτων ἐν Πολ. 335E καὶ 332 B. μήτε εὐεργεσίας μεγάλης μήτε ξυμμαχίας προυφειλομένης Θουκ. 1, 32 χωρὶς ἐκ τῶν προτέρων νὰ ὑπάρχῃ ὑποχρέωσίς τις ἢ ἐξ εὐεργεσίας ἢ ἐκ συμμαχίας. κἀμοὶ γάρ τι προυφείλει κακόν Εὐρ. Ἰ. Τ.523 καὶ μαζί μου ἔχει ἀνεξόφλητον κάποιον παλαιὸν λ/σμὸν (Δ. Βερν.). μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος, ὃ αὐτῷ προωφείλετο Δημ. 21, 77 «εἰ μὴ προηδίκητο μείζονα» Σχ. ἐὰν δὲν ὑπῆρχε μέγα τι κακόν, ὅπερ προεχρεωστεῖτο ὑπ' αὐτοῦ (=ὅπερ ἐχρεώστει ν' ἀποδώσῃ). Ἐνταῦθα λοιπὸν τὸ προοφείλεσθαι παθ. ὡς συνήθως.

πρόοψις -εως ἡ: οὐκ ἂν ἡγεῖτο μᾶλλον περιγενέσθαι ἢ ἄνευ προόψεώς τε αὐτῶν καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ ὄντος καταφρονήσεως Θουκ. 5, 8 ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο ὀλιγώτερον νὰ ὑπερισχύσῃ, παρὰ ἂν πρότερον δὲν ἤθελαν ἴδῃ αὐτὰ (δηλ. τὸ πλῆθος καὶ τὴν πενιχρὰν ὅπλισιν) καὶ σχηματίσῃ ἐκ τῶν πραγμάτων ταπεινὴν γνώμην περὶ αὐτῶν.

πρόπαρ: πρόπαρ θανούσας (ἐμοῦ) Ἀΐδας ἀνάσσοι Αἰσχ. Ἱκ. 799 εἴθε ὁ Ἅιδης πρότερόν μου ἀποθανούσης γένοιτο κύριος (ἄρχων): εἴθε ὁ Ἅιδης μᾶλλον ἢ τῶν Αἰγυπτιαδῶν τις νὰ γίνῃ κύριός μου. τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἅπαξ θανάσιμον πρόπαρ ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; Ἀγ. 1004 τὸ ἅπαξ ἐπὶ τὴν γῆν πεσὸν θανάσιμον αἷμα πρὸ τοῦ ἀνθρώπου (πρὶν πέσῃ ὁ ἄνθρωπος) τίς δύναται δι' ἐπῳδῶν ν' ἀνακαλέσῃ ὀπίσω;

προπαρίστημι. Μέσ. τέκεσιν ἂν προπαρέσταν ἀλκᾷ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 439 ἤθελον παρασταθῆ εἰς τὰ τέκνα ὡς προστάτης πεποιθὼς εἰς τὴν δύναμίν μου.

πρόπας: πρόπας δόμος Αἰσχ. Ἀγ. 998 «πέρα περοῦ» ὁ οἶκος.

προπάσχω: εἴπερ καὶ μὴ προφυλαξάμενός τις προπείσεται Θουκ.6, 38 ἐπειδή, καὶ ἂν δὲν προφυλαχθῇ τις, θὰ προπάθῃ. ὁ γὰρ ἀδίκως τι καθ' ἑτέρου ζητῶν κακὸν αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν Ἀπ. Μενάνδρ. 696 αὐτὸς προπάσχει (νοερῶς) τὸ ἐκβησόμενον κακόν. τίσις ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν Σοφ. Ο.Κ. 228, ἴδ. ἔρχομαι.

προπείσομαι, ἴδ. προπάσχω.

προπέμπω: προπέπεμπται δ' ὡς αὐτοὺς καὶ ἀπαντᾶν εἰρημένον καὶ σιτία ἄλλα κομίζειν Θουκ. 7, 77 ἔχει δὲ προαποσταλῆ ἄγγελος πρὸς αὐτοὺς μὲ τὴν διαταγὴν νὰ ἐξέλθωσιν (οἱ Σικελοὶ) εἰς ἀπάντησιν ἡμῶν καὶ νέα σιτία νὰ κομίζωσι. Τὸ προπέπεμπται κυρ. εἶνε οὐδ. παθ. ἀπρόσ. Τὸ δὲ εἰρημένον αἰτ. ἀπόλ.: ἐν ᾧ ἔχει δοθῆ εἰς αὐτὸν διαταγή. Ἀντὶ τοῦ ἄλλα ὁ Reiske ἔγρ. ἄρα, ἀλλ' ἡ διόρθ. δὲν εἶνε ἀναγκαία.

προπέπταμαι, ἴδ. προπετάννυμι.

προπετής 2 προπίπτων, προπεπτωκώς, καὶ μτφ. αὐθάδης, τολμηρός, εὐχερής· τοιόνδε κεῖται προπετὲς («ἐρριμμένον καὶ προπεσὸν χαμαί» Σχ.) Σοφ. Τρ. 701 σὰν τέτοιο (δηλ. σὰν πριονίδια) εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κεῖται χάμου. ζῇ γὰρ προπετὴς Αὐτ. 976 ζῇ βυθισμένος εἰς ὕπνον («κατὰ πρόσωπον κοιμώμενος») Σχ. κλᾶρος προπετὴς Πίνδ.Ν.6,107 κλῆρος τυχαῖος, ὃς ἐκθορὼν (πρβ. ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης Η 182) ἀπέκλεισεν ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος τοὺς δύο νεανίας. τύμβῳ προπετῆ παρθένον Εὐρ. Ἑκ. 162 προκεκλιμένην, ἕτοιμον πρὸ τοῦ τύμβου· (ὀρθότ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου, ἴδ. νασμός). πολιὰς ἐπὶ χαίτας ἤδη προπετὴς ὢν βιότου τε πόρσω Ἄλκ. 910 «ἤδη προνενευκὼς ἐπὶ τὰς πολιὰς χαίτας καὶ πρόσω τοῦ βίου ὤν, ὅ ἐ. ἤδη προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ» Σχ. στρατεία δ' οὐ φέρει περιουσίαν οὐδεμί', ἐφήμερον δὲ καὶ προπετῆ βίον Ἀπ. Μενάνδρ. 382 βίον πλήρη κινδύνων. τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσιν ὁμοίως προσπίπτειν, οὐκέθ' ὁμοίως προπετὲς εἶχεν Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 4 ὅπου ἐν οὐ δέοντι ἐξαλείφει τὸ προπετές, ὡς παρέγγραπτον εἰς τὸ σκυλακῶδες, ὁ Cobet. Τὸ νόημα: τὸν τρόπον τῶν σκυλάκων (τὸν θωπευτικὸν καὶ κολακικόν), τὸ προσπίπτειν πᾶσιν ἀνεξαιρέτως, οὐκέτι ὁμοίως (ὥσπερ πρότερον) πρόχειρον (ἕτοιμον) εἶχε. προπετεῖς εἶναι τὰς ἁρμονίας Διον. Ἁλ. Δημοσθ. κ. 40, ἴδ. συναλείφω.

προπέφανται γ' ἑν. πρ. πρκ. τοῦ προφαίνω.

προπεφραδμένος, ἴδ. προφράζω.

προπηλακίζω κυρ. βάλλω τινὰ πηλῷ, ἐπιχρίω τινὰ πηλῷ, διασύρω, ἐξυβρίζω·—τινά Θουκ. 6,54 ἴδ. παρασκευάζομαι. γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι προπηλακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν Πλ. Πολ. 613E κυρ. ἐν τῇ γεροντικῇ ἡλικίᾳ των προπηλακίζονται ὡς ἄθλιοι καὶ ἐλεεινοί.

προπίνω (ῑ) πίνω πρῶτος καὶ εἶτα δίδω τὸ ποτήριον τῷ φίλῳ ἢ συμπότῃ, ὅπως καὶ οὗτος πίῃ εἰς ὑγείαν· πίνω εἰς ὑγείαν τινός· φιλοτησίας προὔπινε Δημ. 19, 128 ἔπινεν εἰς ὑγείαν του. φιάλαν νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν Πίνδ. Ὀ. 7, 1 τὴν φιάλην τῷ νεανίᾳ γαμβρῷ ἅμα τῷ πιεῖν ὁ (πενθερὸς) χαριζόμενος, ὥστε τὸν γαμβρὸν ἐνεγκεῖν τὴν φιάλην ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ πενθεροῦ εἰς τὴν ἑαυτοῦ·

Ἕλλησιν ἡμᾶς προύπιες Εὐρ. Ῥῆσ. 405 οἷον προπιὼν ἐδωρήσω (προὔδωκας;) ἡμᾶς τοῖς Ἕλλ. «προπίνειν ἐστὶ κυρίως τὸ ἅμα τῷ κράματι (πόματι;) τὸ ἀγγεῖον χαρίζεσθαι· Ἀνακρέων: Ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινούς, ὦ φίλε, μηρούς ἀντὶ τοῦ χαρίζου» Σχ. Πινδ. Ὀ. 7,4. τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νῦν δ' Ἀλεξάνδρῳ Δημ. 18, 296 προδεδωκότες (οἷον ἐν τῷ πίνειν) τὴν ἐλευθερίαν· ἔθος γὰρ ἦν τοὺς προπίνοντάς τινι δωρεῖσθαι αὐτῷ ἢ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα ἢ ἄλλα τινά, ὡς καὶ ἐν 19,139: ἄλλα τε δὴ πόλλ' οἷον αἰχμάλωτα καὶ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν ἐκπώματ' ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προύπινεν αὐτοῖς. προπέποται τῆς αὐτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα 3, 22 τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως χάριν στιγμιαίας ἡδονῆς καὶ εὐνοίας τοῦ δήμου ἔχουν παραδοθῆ, θυσιασθῆ, χαρισθῆ (ὡς ἐν ταῖς προπόσεσιν, ὡς ἐν μέθῃ καὶ κραιπάλῃ). ‖ εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα ἀπνευστὶ ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι Ἀνθ. 5,171 εἴθε ὑποθεῖσα νῦν τὰ (αὐτῆς) χείλη τοῖς ἐμοῖς προπίοι ἀπνευστὶ τὴν ἐν ἐμοὶ ψυχήν. ὦ Θεόδωρε, δέχου τήνδε προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν Ἐλεγ. Διονυσ. Χαλκ. 1 (παρὰ Bergk) δέχου τάδε τὰ ἀπ' ἐμοῦ ποιήματα ὡς πρόποσίν τινα.

προπίπτω: ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει ποιάεντι, κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει . . . μετάσταθι Σοφ. Ο. Κ. 155 ἵνα μὴ ἐντὸς τούτου τοῦ ἀφώνου (σιωπηλοῦ, «ποῦ φωνὴ δὲν ἀκούεται») καταφύτου νάπους (εὑρισκόμενος) μὴ προχωρῇς ἀπροσέκτως (προπετῶς. Ἀλλὰ τὸ προπέσῃς δύναται καὶ νὰ ἑρμηνευθῇ: «πέσῃς προύμυτα, μὲ τὰ μοῦτρα», ἴσως διότι τὸ ἔδαφος ἐκεῖ ἦτο ἀπόκρημνον καὶ ὀλισθηρόν, δὲν ἐφαίνετο δὲ ὡς κατάφυτον) ἐκεῖ ὅπου (οὗ = ἐκεῖσε οὗ) πλήρης ὕδατος κρατὴρ τρέχει μαζὶ μὲ τὸ ῥεῦμα τῶν μειλιχίων ποτῶν (πρβ. Σχ. «ὅπου κρατὴρ ὕδατος πλήρης συγκιρνᾶται ῥεύματι γλυκέων ποτῶν»), τ.ἔ. ἐκεῖσε ὅπου χύνονται ἑκάστοτε ἐκ τοῦ κρατῆρος (ὃν φέρουσιν οἱ σπένδοντες) αἱ ἐξ ὕδατος καὶ μέλιτος σπονδαί· πρβ. Ἀ. Β. 112: «προπεσεῖν προπετῶς τι ποιῆσαι. Ὑπερείδης». Λέγει δὲ ἐν νάπει καὶ ὄχι εἰς νάπος, διότι ὁ Οἰδίπους εὑρίσκετο ἤδη ἐντὸς τοῦ νάπους, ὁ δὲ χορὸς ἀπαγορεύει εἰς αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω. ὁσίως οὐχ, ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτουσα προσαιτοῦσ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν θυμέλας Εὐρ. Ἱκ. 63 ὄχι ὑπὸ θρησκευτικοῦ καθήκοντος, ὑπ' ἀνάγκης δὲ γονυπετὴς ἱκετεύουσά σε ἦλθον εἰς τὰς δεξιπύρους τῶν θεῶν θυμέλας. προπεσόντες ἔρεσσον ι 490 «κλίναντες ἐμπρὸς ἤρχισαν νὰ κωπηλατῶσι, «ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα εἰς τὰ κουπιά», ὅ. ἐ. μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐκωπηλάτουν» Πανταζίδης. τοὺς προστιθεμένους τῇ ἑτέρᾳ καὶ μὴ ἐπέχοντας ἁμαρτάνειν λέγουσι (Στωϊκοί), ἂν μὲν ἀδήλοις εἴκωσι, προπίπτοντας, ἂν δὲ ψευδέσι διαψευδομένους Πλουτ. 1056F οἱ Στ. λέγουσιν, ὅτι οἱ προστιθέμενοι τῇ ἑτέρᾳ φαντασίᾳ (παραστάσει) καὶ μὴ ἐπέχοντες (ἀλλὰ συγκατατιθέμενοι) ἁμαρτάνουσι, καὶ δὴ προπετῶς μὲν ποιοῦσιν, ἂν ὑπείκωσιν ἀδήλοις φαντασίαις, ἂν δὲ ψευδέσι, διαψεύδονται.

προποθείς, ἴδ. προπίνω.

πρόπολος ὁ, ἡ: πρόπολος ὑδάτων Εὐρ. Τρ. 206, ἴδ. ὑδρεύω. πάτραν ἵν' ἀκούωμεν τὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς πρόπολον ἔμμεναι Πινδ. Ν. 4, 78 ὅπου ἀκούομεν ὅτι ἡ σὴ οἰκογένεια (τὸ σὸν γένος) εἶνε θεράπαινα διὰ τὰς ἐπινικίους ᾠδάς: θεραπεύει τὰς ἐπινικίους ᾠδὰς (χορηγοῦσα τὴν δαπάνην χοροῦ). πρόπολος τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων Αἰσχ. Χο. 357 πρῶτος θεράπων (πάρεδρος) τῶν μεγίστων καταχθονίων ἐν ᾅδῃ βασιλέων (τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης).

προπομπός 2: χοὰς προπομπός Αἰσχ. Χο. 23 = χοὰς προπέμπουσα· ἴδ. ὀξύχειρ. καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα (εἶτα;) τάσδε λοιδορεῖς; Εὐμ. 206 καὶ ἔπειτα λοιδορεῖς ἡμᾶς, αἵτινες ὀφείλομεν νὰ συνοδεύωμεν αὐτόν; Πρβ. Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 2.

προπράσσω ἐν Αἰσχ. Χο. 829: Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχέθων, τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων χάριτος ὀργᾶς λυπρᾶς ἔνδοθεν φοινίαν ἄταν τίθει, τὸν αἴτιον δ' ἐξαπόλλυ τοῦ μόρου (ἔγραψα: ἐξαπολλὺς μόρου) ἔχων δ' ἐν ταῖς στήθεσι τὴν καρδίαν τοῦ Περσέως, προσπαθῶν καὶ τοὺς ἐπὶ γῆς καὶ τοὺς ὑπὸ γῆς φίλους νὰ εὐχαριστῇς, ἀντὶ νὰ ἐπισύρῃς τὴν ὀλεθρίαν (ἢ λυπηρὰν) ὀργήν των, ἐντὸς τοῦ οἴκου ἐκτέλει τὴν φονικὴν συμφοράν, φόνευε δὲ τὸν αἴτιον τοῦ φόνου.

πρόπρυμνα: πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ὄλβος Αἰσχ. Ἑπτ. 754, ἴδ. ἐκβολή.

πρόρριζος 2: Μυρτίλος δυστάνοις αἰκίαις πρόρριζος ἐκριφθεὶς Σοφ. Ἠλ. 510 ῥιφθεὶς κατακέφαλα ἐκτὸς τῶν δίφρων δι' ὀλεθρίου ἀνοσιουργήματος.

πρός (ἐπ. προτί, καὶ ποτί· Βοιωτ. Θεσσαλ. Δωρ. ποτί, Ἀρκαδ. καὶ Κυπρ. πός) Ἡ πρόθεσις αὕτη συντάσσ. μετὰ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. Θεμελιώδης σημασία τῆς πρὸς γεν. συντάξεως εἶνε τὸ «ἀπὸ τὸ μέρος τινός» τῆς καθομιλουμένης (ἴδ. Δημ. Βερν. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 872 κέ. καὶ Πανταζίδ. εἰς Ξεν. Ἀν. σελ. 524 κέ.), θεωρουμένου τούτου τοῦ τινός εἴτε ὡς ἀφετηρίας μιᾶς τινος κινήσεως, εἴτε ὡς σημείου, πρὸς ὃ γίνεται μία τις στάσις, διεύθυνσις, ἢ κίνησις. 1) Εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀφετηρίας· πρὸς Διός εἰσι ξεῖνοί τε πτωχοί τε ζ 207 ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Διὸς προέρχονται, ἐξ αὐτοῦ ὁρμῶνται (ὅθεν καί: προστατεύονται). οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται Α 239, ἴδ. ἔρυμαι (εἴρυμαι). τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς Αἰσχ. Ἀγ. 1636 ἡ δόλωσις προφανῶς ἥρμοζεν εἰς τὴν γυναῖκα (κυρ. ἦτό τι

προερχόμενον ἐκ τῆς φύσεως τῆς γυναικός). οὐκ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι Ξεν. Ἀν. 1, 2, 11 δὲν ἦτό τι προερχόμενον ἐκ (δὲν ἦτο ἴδιον) τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Κύρου νὰ ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ἀποδίδῃ. ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον Σοφ. Ἀντ. 1037 τὸν ἐκ τῶν Σάρδεων προερχόμενον ἤλεκτρον. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὀρθῶς γράφουσι τἀπὸ (=τὸ ἀπὸ) Σάρδεων. φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν, ἠμὲν πρὸς νηῶν Ο 669 καὶ ἐκ μέρους τῶν πλοίων. τὸν μὲν πρὸς βορέω ἑστεῶτα καλέουσι θέρος, τὸν δὲ πρὸς νότον χειμῶνα Ἡρ. 2,121 ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ. τὰ πρὸς σφῷν Σοφ. Ο.Τ 668, ἴδ. προσάπτω. τἀπρὸς τέκνων Ἠλ. 1071, ἴδε ἐξισόω. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος (πρὸς ἅπαντος Valcken.) ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρηΐης Ἡρ. 7,153 ἡγοῦμαι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἔργα ποιεῖσθαι οὐχ ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς ἀλλ' ὑπὸ ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρείας. πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους. ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν Σοφ. Αἴ. 319, ἴδ. ἐξηγοῦμαι. πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο Σοφ. Τρ. 1160, ἴδ. πνέω. ἵνα φανῇ πρὸς Δαρείου ἐὼν καὶ ἐν τῇ ἑωυτοῦ δόκιμος Ἡρ. 3, 137 ἵνα φανῇ ὑπὸ (ἐκ μέρους) Δαρείου ὢν δόκιμος καὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ. πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους Αἰσχ. Πρ. 980 ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἐκεῖνος ἐκπίπτει τῆς ἐξουσίας. τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι Λ 831 ἅ σέ φασι παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως δεδιδάχθαι. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ Σοφ. Ἀντ. 1177 ἴδ. αὐτός. πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη Σοφ. Τρ. 150 ἔχουσα φόβους ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀνδρὸς ἢ τῶν τέκνων. Ὁμοίως Ἠλ. 784. οὐ λέγεται πρὸς οὐδαμῶν Ἡρ. 1, 47 ὑπ' οὐδένων. στρατηλάτεε ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἵνα λόγος σε ἔχῃ πρὸς ἀνθρώπων ἀγαθός 7, 5 ἵνα ἐπαινῆσαι ὑπὸ τῶν ἀνθρ. πρβ. α 95. ἐλίπετ' ἀθάνατον μνήμην πρὸς Ἑλλησποντίων 4,144 ἄφησε μν. ἀθάνατον παρὰ τοῖς Ἑλλησποντίοις (κυρ. ἐκ μέρους τῶν Ἑλλ.). ἔρημος πρὸς φίλων Σοφ. Ἀντ. 919 ἔρημος ἀπολειφθεῖσα ὑπὸ τῶν φίλων. τὰ περισσὰ . . σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις Αἴ. 759 βαρείαις δυσπραγίαις ὑπὸ θεῶν ἐπιβεβλημέναις. γνώμην ἐπίφθονον πρὸς τῶν πλεόνων ἀνθρώπων Ἡρ. 7,139 κυρ. ἐκ μέρους τῶν περισσοτέρων ἀνθρ. πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις ξ 456 «ὑπ' ἄλλης κελευομένη» Σχ. οὔκουν τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν; Αἰσχ. Ἑπτ. 203 δὲν θὰ γίνῃ λοιπὸν τοῦτο ἐκ μέρους τῶν θεῶν; πρὸς γάρ τινος οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακόν Εὐρ. Ἱππ. 873 ἀπὸ τὸ μέρος κάποιου (κάποιας ψυχῆς, ἐνν. τὸν Ἱππόλυτον) ὡσὰν μάντις βλέπω ἕνα κακὸν οἰωνόν. «Ὁ χορὸς λέγει ἀσαφέστερον καὶ ἀορίστως, ἀλλ' ὁ ἀκροατὴς ἐννοεῖ, ὅτι ὁ κακὸς οἰωνὸς εἶνε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἱππολύτου, ἤτοι: κατὰ τοῦ Ἱππολ.» Δ. Βερν. δρῶμεν ἂν ἄδικον οὐδὲν οὔτε πρὸς θεῶν . . . οὔτε πρὸς ἀνθρώπων Θουκ. 1, 71 «τῶν ὑφ' ἡμῶν δρωμένων οὐδὲν ἂν εἴη ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρ., ὅ ἐ. οὐκ ἂν νομίζοιτο ἄδικον οὔτε ὑπὸ θεῶν οὔτε ὑπ' ἀνθρ.» Πανταζίδης. μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός Ξεν. Ἀν. 2, 5, 20 μόνος μὲν ἂν νομίζοιτο ἀσεβὴς ὑπὸ τῶν θεῶν (κυρ. ἐκ μέρους τῶν θεῶν), μόνος δ' αἰσχρὸς ὑπὸ τῶν ἀνθρ. κινδυνεύοιμ' ἂν πρὸς ἐκείνου ἥδιον ἢ ἀκίνδυνος ζῴην Ξεν. Συμπ. 4,14 μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν θὰ ἐκινδύνευον ὑπὲρ ἐκείνου ἢ θὰ ἔζων ἄνευ κινδύνου. Διορθοῦσι πρὸ κινδύνου πιθανῶς. οἱ πρὸς αἵματος Σοφ. Αἴ. 1305 οἱ συγγενεῖς. ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ᾖ Πλ. Γοργ. 459 C «ἐὰν ἡμῖν χρήσιμον ᾖ τὸ ὑπὲρ λόγου ζητεῖν» Ὀλυμπιόδ. ἐὰν παρέχῃ ὠφέλειάν τινα εἰς τὴν συζήτησιν ἡμῶν. τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος Πλ. Φαῖδρ. 252 D ἕκαστος ἄνθρωπος ἐκλέγει δι' ἑαυτὸν τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρός του (κυρ. ἐκ τοῦ τρόπου ὁρμώμενος). δύο μὲν τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια, δύο δ' αὖ τὰ πρὸς θεῶν, θεῖα. Πλ. Σοφ. 266A δύο μὲν ἀπὸ (μὲ) τὸ μέρος ἡμῶν, ἀνθρώπινα, δύο δὲ πάλιν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν θεῶν, θεῖα.

2) Εἰς ἔκφρασιν τῆς διευθύνσεως· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί Χ 198 ἀπὸ τὸ μέρος (δηλ. πρὸς τὸ μέρος) τῆς πόλεως ἐπετοῦσε πάντοτε. πρὸς ἡμέων γίνεσθε Ἡρ. 8, 22 ἔρχεσθε μὲ τὸ μέρος μας. ἡ δόξα τῶν πραχθέντων πρὸς τῶν λέγειν δυναμένων ἐστίν Ἀντιφ. Τετραλ. Β,β,2 ἀπὸ τὸ μέρος (τ.ἔ. πρὸς τὸ μέρος) τῶν λέγειν δυναμένων. πρὸς τῶν ἐχόντων τὸν νόμον τίθης Εὐρ. Ἀλκ. 57 πρὸς τὸ μέρος (πρὸς ὠφέλειαν) τῶν πλουσίων. τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ Πλ. Πολ. 440 Ε πρὸς τὸ μέρος (τ.ἔ. ὑπὲρ) τοῦ λογιστικοῦ. τὰ πλείω ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα Θουκ. 4,10 «ἡμῖν σύμμαχα καὶ ὠφέλιμα ὄντα» Σχ. Ὁμοίως Ἡρ. 8, 60 τὸ ἐν στεινῷ ναυμαχέειν πρὸς ἡμέων ἐστί = ἡμῖν συμφέρει, ὠφέλιμόν ἐστι. ἡ Μιλησία . . ἐκφεύγει γυμνὴ πρὸς τῶν Ἑλλήνων Ξεν. Ἀν. 1,10,3 «τοὺς ξεφεύγει (καὶ πάγει) ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων» Δ.Βερν. παρήγγειλε πρὸς τῶν Καρδούχων ἰέναι 4,3,26 νὰ πάγουν ἀπὸ τὸ μέρος (τ. ἔ. ἐναντίον) τῶν Καρδ. τὸ τεῖχος εἶχε δύο τοὺς περιβόλους, πρός τε Πλαταιῶν, καὶ εἴ τις ἔξωθεν ἀπ' Ἀθηνῶν ἐπίοι Θουκ. 3, 21 καὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν Πλαταιῶν, καὶ ἂν τις ἔξωθεν ἀπὸ τῶν Ἀθ. ἤθελεν ἐπέλθῃ. πρὸς ὅτου . . ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμι Σοφ. Ο.Τ. 494, ἴδ. βάσανος. πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς ὄψεις ἀράξας Σοφ. Ἀντ. 51 ἕνεκα (ἐξ) ἁμαρτημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ἀνεκάλυψεν, ἐκσπάσας τοὺς δύο ὀφθαλμούς του. ἔχει δέ μοι πρὸς δίκας τι Ο.Κ. 545 ὁ φόνος ἔχει μοί τι (δικαιολογίαν τινὰ) ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐκ μέρους τοῦ δικαίου. Ἐπὶ ἐξορκισμῶν, οἵτινες

παριστανται ὑπὸ τοῦ λέγοντος ὡς γενόμενοι ἐκ μέρους ὡς εἰπεῖν τοῦ ἐξορκιζομένου, ὅθεν τὸ πρὸς Διός σημ. κυρ. ἐκ μερους τοῦ Διός, καὶ ἐκφράζεται ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τῶν φράσεων: «δι' ὄνομα (δι' ἀγάπην) τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας» κττ. οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος Τ 188 οὐδὲ θὰ ἐπιορκήσω ἐν ὀνόματι Θεοῦ. πρός νύν σε πατρὸς πρός τε μητρός.. πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλὲς ἱκέτης ἱκνοῦμαι Σοφ. Φιλ. 467 ἐν ὀνόματι (δι' ἀγάπην) τοῦ πατρός σου, τῆς μητρός σου, παντὸς ὅ τι σοι εἶνε προσφιλὲς ἐν τῷ οἴκῳ σου, ἱκέτης ἔρχομαι πρὸς σέ· σχεδόν = πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι Ο. Κ. 250 ἄντομαι (ἱκετεύω) σε πρὸς τούτου, ὅ τι σοι φίλον ἐστίν ἐκ σοῦ = ἐκ σέθεν, ἀνθ' οὗ ὁ Elmsl. ἔγρ. οἴκοθεν. Ἀλλὰ τὸ ἐκ σέθεν ὀρθῶς εἴρηται διὰ τὸ ἐφεξῆς τέκνον, συναπτέον δὲ πρὸς τὸ ὅ τι. — Μετὰ δοτικῆς συναπτομένη ἡ πρὸς δηλοῖ κυρ. τὸ πλησίον ἐπὶ στάσεως, τὴν πλησίον τινὸς διατριβὴν καὶ ἐμμονήν· μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ ποτὶ πέτρῃ ε 415 μήπως μὲ κτυπήσῃ καί με κολλήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν. φόβος πρὸς πύλαις κομπάζεται Αἰσχ. Ἑπτ. 487 πλησίον τῶν πυλῶν, ἴδ. κομπάζω. ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων ἀγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί Σοφ. Τρ. 371 ταῦτα πολλοὶ ἐκ τῶν Τρ., καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐγώ, ἱστάμενοι πλησίον τοῦ κέντρου τῆς συνελεύσεως ἤκουον μακρόθεν ὅλοι ὁμοῦ. Τὸ πρὸς μέσῃ, διότι ἐν μέσῃ μὲν τῇ συνελεύσει ἦτο ὁ Λίχας ἀγορεύων, πέριξ δὲ τοῦ ἐσωτερικοῦ κύκλου ὁ πολὺς ὄχλος, ἐν ᾧ καὶ ὁ ἄγγελος. Τοῦτο δὲ ὑποδηλοῖ καὶ τὸ συνεξήκουον, τῆς ἐξ- δηλούσης τὸ μακρόθεν. Οὐκ ὀρθῶς λοιπὸν ὁ Nauck ἀπαιτεῖ ἐν μέσῃ, ὡς ἐν στ. 423, ἔνθα ὅμως οὐδὲ συνεξήκουον ὑπάρχει, ἀλλ' εἰσήκουσ' ὄχλος. νόει πρὸς ἀνδρί...τραπέσθαι γνησίου φρονήματος Ἀπ Σοφ. 286, ἴδ. νοέω. μὴ πάντα παιδὸς ἐκχέω πρὸς ἕρματι Ἀπ. Αἰσχ. 99, ἴδ. ξυρόν. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα Αἰσχ. Πρ. 268 πρὸς τούτοις (ἐκτὸς τούτων) μέντοι ἐγὼ ἔδωκα αὐτοῖς πῦρ. νέος μὲν οὖν ἐστι, πρὸς δὲ τῷ νέῳ καὶ ἁπαλός Πλ. Συμπ. 195 C = πρὸς δὲ τῷ νέος εἶναι ἐστὶ καὶ ἁπαλός. ὃ (τὸ ὑψηλόνουν καὶ τελεσιουργόν) καὶ Περικλῆς πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι ἐκτήσατο Φαῖδρ. 270 A ἃ σαφῆ. Ὁμοίως πρὸς τῷ γελοῖα εἶναι θυμὸν ἂν ἐγείραι πολλοῖς Νόμ. 773 C ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι γελοῖα. Ἠδύνατο νὰ εἴπῃ καὶ πρὸς τῷ γελοίῳ. Περὶ δὲ τοῦ πρὸς τῷ μακαρίους καὶ εὐδαίμονας εἶναι Πλουτ. 115 B ἴδ. νομίζω. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν τρόπων τούτων τῆς συντάξεως τῆς πρὸς ὑπάρχει καὶ ἕτερος, καθ' ὃν παραλείπεται μὲν τὸ ἀπρφ. εἶναι, τίθεται δὲ μόνον τὸ ἄρθρον κατὰ δοτ. τὸ γὰρ ἀπροθύμως ἐπαινεῖν τοῦ ψέγοντα χαίρειν οὐκ ἐπιεικέστερον, ἀλλὰ πρὸς τῷ μὴ ἐπιεικέστερον (πρὸς τῷ μὴ ἐπιεικεστέρῳ πλημμελῶς ὁ Κόντος) ἴσως καὶ χεῖρον Πλουτ. 855 E ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶνε ἐπιεικέστερον ἴσως εἶνε καὶ χεῖρον. Ὁμοίως παραδιώρθωσεν ὁ Κόντος καὶ τὸ τοῦ Θεοφράστου (περὶ Πυρὸς 54) τοῦτο μὲν οὖν πρὸς τῷ μὴ ἀληθὲς οὐδ' ἄγαν συνετὸν μεταγράψας: πρὸς τῷ μὴ ἀληθεῖ. Ἀλλ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ὅτι ὑπονοεῖται τὸ εἶναι: «πρὸς τῷ μὴ ἐπιεικέστερον (εἶναι), πρὸς τῷ μὴ ἀληθές (εἶναι)», δῆλον καὶ οἴκοθεν καὶ ἐξ ἄλλων χωρίων. Ὁμοίως· μὴ τοίνυν πρὸς τῷ μὴ καλὸν (ἐνν. εἶναι) μηδὲ θεμιτὸν νομίζετε μηδ' ὅσιον εἶναι Δημ. κατὰ Μειδ. § 148, ὅπου τὸ πρὸς τῷ μὴ καλὸν ἔχει ὀρθῶς, διότι ὑπονοεῖται τὸ εἶναι. ἐὰν δὲ ἐλεύθερόν (τις δίκῃ παραγενέσθαι κωλύσῃ βίᾳ), πρὸς τῷ ἀτελῆ δεθῆναι μὲν ἐνιαυτόν Πλ Νόμ. 955 A ὅπου ἐνν. πρὸς τῷ ἀτελῆ εἶναι τὴν δίκην, ὥστε ἡ διόρθ. τοῦ Badham πρὸς τῷ ἀτελεῖ καὶ ἀδιανόητος καὶ πλημμελής. Ὅμοιον εἶνε τὸ τοῦ Λιβανίου πρὸς τῷ μὴ δίκαιον οὐδ' εὐσεβές, ὅπου τὸ πλῆρες: πρὸς τῷ μὴ δίκαιον εἶναι, οὐδ' εὐσεβές ἐστι. ἵνα πρὸς τῷ ταχὺ καὶ μεγαλοπρεπῶς δηλώσαιμεν τὸ τῆς ἔμπροσθεν ἁμάρτημα διεξόδου Πλ. Πολιτικ. 277 B ἵνα μὴ μόνον ταχέως ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπῶς δηλώσαιμεν τὸ ἁμάρτ. τῆς ἔμπρ. διεξ. Ἡ ἄλλη ἔκφρασις, ἡ πρὸς δοτικήν, προῆλθεν ἐξ ἀφομοιώσεώς τινος καὶ βραχυλογίας· πρβ. Πλ. Θεαίτ. 185 E: καλὸς γὰρ εἶ, ὦ Θεαίτητε ..,πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐποίησάς με = πρὸς δὲ τῷ καλὸς εἶναι εὖ κέ. Ὁμοίως καὶ ἐν ἄλλαις προθέσεσιν ἡ αὐτὴ βραχυλογία: γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός Θουκ. 2, 15 κυρ. μετὰ τοῦ ξυνετὸς εἶναι. — Μετ' αἰτ. ἐκφράζει διεύθυνσιν πρός τι καὶ τοπικῶς καὶ τροπικῶς· πλεῖς ὡς πρὸς οἶκον Σοφ. Φιλ. 58 τὸ ὡς ἐκφράζει τὸν σκοπὸν τοῦ πλέοντος, τὴν πρᾶξιν σκοπουμένην, ὅθεν = πλεῖς ὡς (πλέων) πρὸς οἶκον: πλέεις μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πλεύσῃς εἰς τὴν πατρίδα σου. διεκρίθησαν πρός τε Ἀθηναίους καὶ Λακεδαιμονίους οἱ Ἕλληνες Θουκ. 1, 18 διαχωρισθέντες οἱ Ἕλληνες ἐτάχθησαν οἱ μὲν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, οἱ δὲ μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων. τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν ἐπέβη Σοφ. Φιλ. 193, ἴδ. ἐπιβαίνω. μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Σοφ. Τρ. 304 εἴθε ποτὲ νὰ μὴ σε ἴδω οὕτω προχωρήσαντα ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐμῶν τέκνων. Τὸ ποι κυρ. κατά τινα διεύθυνσιν, τ.ἔ. πρός τινα τῶν οἰκείων μου, ὁποιος καὶ ἂν εἶνε. Ἡ διόρθ. τοῦ Weckl. που δὲν μοι φαίνεται ὀρθή. πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Φιλ. 148, ἴδ. προχωρῶ. πρὸς τὸ πῦρ Πλ. Πολ. 372 D, ἴδ. ὑποπίνω. ἐχόντων αὐτῶν τε ἰσχὺν καὶ πρὸς ὅ τι χρὴ στῆναι Θουκ. 3, 11 ἐχόντων καὶ αὐτῶν ἰδίας δυνάμεις καὶ ἄλλους, μεθ' ὧν ἂν στῆναι δύναιντο. πρὸς τὴν ἐκείνων γνώμην αἰεὶ ἔστασαν 4, 56 = προσεχώρουν ἀεὶ τῇ γνώμῃ ἐκείνων, «ὁμόφρονες καὶ φίλοι τοῖς Λακεδαιμονίοις ὄντες» Σχ. Ἡ δ' αἰτ. τίθεται, διότι ὑπονοεῖται

προηγουμένη κίνησις, ἤτοι: χωρήσαντες ἔστασαν, τ. ἔ. προσεχώρουν. Διάφορον τὸ ὅσιοι πρὸς οὗ δικαίους ἱστάμεθα 5, 104 ἀπέναντι οὐ δικαίων. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην Αἰσχ. Χο. 925 φαίνομαι, ὅτι μάτην θρηνῶ ζωντανὴ ἀπέναντι τάφου. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα Σοφ. Ἠλ. 931 ἀπορῶ ἐκ τίνος ἆρά γε προήρχοντο αἱ πολλαὶ πρὸς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς (κομισθεῖσαι) προσφοραί. Κατὰ τὸν Kaibel ἡ γεν. τοῦ ἀπαιτεῖ τὸ πρὸς τάφον, τ. ἔ. ἀπὸ τίνα προήρχοντο τὰ κτερίσματα κέ. ἐλθόντες πρὸς τὰ ἱερά Ξεν. Κ. Π. 6, 4, 19 πρὸς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὰ ἱερά. βουλόμεθα διασωθῆναι πρὸς τὴν Ἑλλάδα Ἀν. 5, 4, 5 = πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ὅπως τὸ λέγω πρός τινα σημ. ὁμιλῶ ἐνώπιόν τινος (παρόντος καὶ ἀκούοντος· ἐν ᾧ ἐν τῷ λέγω εἴς τινα ἡ εἰς σημ. ἁπλῆν ἀναφοράν), οὕτω καὶ λόγος πρός τινα καὶ λόγος εἴς τινα. Ὁμοίως καὶ τὸ θρηνῶ πρός τινα καὶ θρῆνος πρός τινα. Δικαστικῶς δὲ διαφέρει ὁ πρός τινα λόγος καὶ ὁ κατά τινος λόγος, π. χ. ὁ πρὸς Λεπτίνην λόγος καὶ ὁ κατὰ Λεπτίνου λόγος. Ὁ Βάθιππος εἶχε κινήσῃ γραφὴν ἐναντίον τοῦ Λεπτίνου, ὅτι παρανόμως εἰσήνεγκε νόμον, ἀλλ' ἀποθανόντος ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ Βαθίππου, ἡ κατὰ τοῦ Λεπτίνου γραφὴ (ὅθεν ὁ κατὰ Λεπτίνου λόγος) διεκόπη. Μετὰ ἓν ἔτος, ὅτε ὁ Λεπτίνης δὲν ἦτο πλέον ὑπεύθυνος, ἐκινήθη ἐκ νέου ἡ γραφή, ὅθεν ὁ λόγος ἐπιγράφεται πρὸς Λεπτίνην. Πρβ. τὴν Β' ὑπόθεσιν: «ὁ πρὸς Λεπτίνην λόγος ἐπιγραφὴν ἔχει τοιαύτην, ἐπειδήπερ παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ὑπεύθυνος ἦν κρίσει καὶ τιμωρίᾳ γράφων τις νόμον, ἐφαίνετο Λεπτίνης ἀκίνδυνος· ὅθεν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' οὐ κατ' αὐτοῦ ὁ λόγος». ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, ὅν κε θεὸς τιμᾷ Ρ 98 ὁπόταν ἀνὴρ ἐθέλῃ, ἄκοντος τοῦ θείου, ἄλλῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι, ὃν ἂν θεὸς τιμᾷ. Τὸ πρὸς δαίμονα, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς θεότητος, ἀντιδιαστέλλεται τῷ σὺν δαίμονι. τὰς δίκας εἶναι περὶ τούτων πρὸς τοὺς ἄρχοντας Δημ. 43, 71 ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων. φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν Σοφ. Ἠλ. 972 διότι ἕκαστος ἀγαπᾷ ν' ἀποβλέπῃ πρὸς τοὺς εὐγενεῖς. ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν Ἀπ. Εὐρ. 689, ἴδ. ἐμβολή. μὴ θαύμαζε πρὸς τὸ λιπαρές Ο.Κ. 1119, ἴδ. λιπαρής. μέτεστι πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον Θουκ. 2, 37 ἴδ. μέτειμι. πρὸς κέρδος ἕλκων τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 401, ἴδ. ἕλκω. πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω Αἰσχ. Πρ. 917 = τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀπέναντι τοιαύτης καταστάσεως πραγμάτων. Συνήθως συντ. μὲ προστακτικήν. ὅ τι δ' ἂν πρὸς ταῦτα λέγῃ, ἀναγγεῖλαι δεῦρο· ἡμᾶς δ' ἀκούσαντας πρὸς ταῦτα βουλεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 1, 3, 19 ὅπου τὸ μὲν πρῶτον πρὸς ταῦτα συναπτέον τῷ λέγῃ, τὸ δὲ δεύτερον τῷ βουλεύεσθαι. τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελείψεσθαι Θουκ. 5, 105 ἴδ. εὐμένεια. Καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον ἐν Αἰσχ. Πέρ. 173 πρὸς τάδ', ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε ἀπέναντι ταύτης τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι οὕτως ἔχουσι ταῦτα· ἴδ. ὡς. πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένειν Αὐτ. 732 ὥστε τούτων οὕτως ἐχόντων πᾶν τὸ Σούσων ἄστυ στενάζειν (θρηνεῖν) τὴν κενανδρίαν. Ἡ διόρθ. στένειν (ἀντὶ τοῦ στένει) ὀφείλεται εἰς τὸν Paley, τὸ δὲ συμπερασμ. ὡς παρ' Αἰσχύλῳ εὕρηται μόνον μετ' ἀπρφ. συντεταγμένον. ταὐτὸν τἀναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταὐτόν γε καὶ πρὸς ταὐτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα Πλ. Πολ. 436Β ταὐτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα τἀναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταὐτόν γε (ἐν τῷ αὐτῷ μέρει ἑαυτοῦ) καὶ πρὸς ταὐτὸν (καὶ ὡς πρὸς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἄλλο παρὰ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως). Εἶνε ἡ παλαιοτάτη διατύπωσις τοῦ ἀξιώματος τῆς ἀντιφάσεως (Adam). συνάγοντες τοῖς λόγοις εἰς ταὐτὸν τιθέασι παρ' ἀλλήλας, τιθέντες δὲ ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς αὐταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ ταὐτὰ ἐναντίας Σοφ. 230Β συνάγοντες τοῖς λόγοις εἰς ταὐτὸν τὰς δόξας (τὰς παραστάσεις) παραβάλλουσιν αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας καὶ παραβάλλοντες ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς ἐναντίας αὐταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτά (ὡς πρὸς τὰ αὐτά· ὁ αὐτὸς γὰρ πρὸς ἄλλους παρεξεταζόμενος καὶ μέγας ἂν καὶ βραχὺς καλοῖτο, κατὰ Apelt, πρβ. Φαίδων. 102Β) κατὰ τὰ αὐτά (κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τῶν λέξεων δυνάμεως· ὁ αὐτὸς γὰρ δύναται μέγας τὸν νοῦν εἶναι βραχὺς δὲ τὴν ἰδέαν, κατὰ τὸν αὐτόν). ληρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν Ἀρφ. Λυσ. 860 ὅλα τὰ ἄλλα (τ. ἔ. ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνδρες) εἶνε τίποτε ἐμπρὸς εἰς (παραβαλλόμενα μὲ) τὸν Κινησίαν. κοῖός τις ἀνὴρ δοκέοι εἶναι πρὸς τὸν πατέρα; Ἡρ. 3, 34 συγκρινόμενος πρὸς τὸν πατέρα; ἐν ταύτῃ χρήματ' ἔνεστι πρὸς ἁπάσας τὰς ἄλλας πόλεις Δημ. 14, 25 δυνάμενα νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰ χρήματα ἁπασῶν τῶν ἄλλων πόλεων. ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν Θουκ. 4, 39 ἴδ. ἐξουσία. σιτοποιούς . . πρὸς μέρος ἠναγκασμένους 6, 22 ἴδ. ἀναγκάζω. πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας ναῦς τὸ μέσον σκοπεῖν Θουκ. 1, 10 ἴδ. μέσος. πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως . . πρὸς τὸ κλέος εἶναι Αὐτ. ἴδ. ἀπιστία. θῶμά μοι καὶ τοῦτο γέγονε πρὸς τὰ πυνθάνομαι, κατεργάσασθαι Τηλίνην ἔργον τοσοῦτο Ἡρ. 7, 153 βλέποντί μοι πρὸς ταῦτα, ἃ πυνθάνομαι, γέγονε θαυμαστὸν καὶ τοῦτο, ὅτι Τηλίνης κατειργάσατο ἔργον τοσοῦτον. οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις Θουκ. 3, 37 οἱ ἀμαθέστεροι («οἱ ἁπλούστεροι») τῶν ἀνθρ. συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς συνετωτέρους ἄμεινον διοικοῦσι (κυβερ-

νῶσι) τὰς πόλεις. — τῶν Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἀγαθῶν γενομένων πρὸς τὸν κίνδυνον Λυκ. κ. Λεωκρ. § 82 ἀπέναντι τοῦ κινδύνου. τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν Αἰσχ. Πρ. 1031 συμφώνως πρὸς τὰς παρούσας συμφοράς. τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφοράς Σοφ. Φιλ. 885, ἴδ. συμβόλαιον. χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς πόλεμον ἀντιάξει μελέων Πινδ. Ὀ. 10, 84 ἡ μολπὴ τῶν μελῶν τρυφῶσα, ἐναβρυνομένη, ὁμοδρομήσει, συμφωνήσει τῷ αὐλῷ, κατὰ τὸν Σχ. πρὸς ἰσχύος κράτος Σοφ Φιλ. 594 πρὸς βίαν, ἰσχύι κρατήσαντες, κυρ. συμφώνως πρὸς τὴν (καθ') ὑπεροχὴν τῆς δυνάμεώς των· ἴδ. κράτος. οὐδὲν αὐτῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐστί Δημ. 21, 44 δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὴν πόλιν. αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃν, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον Ἡσ. Ἔργ. 319 αἰδὼς πρόσεστι τῇ πενίᾳ, θάρσος (ὕβρις) δὲ τῷ πλούτῳ. Ὀρθὴ λοιπὸν γραφὴ εἶνε ἀνολβίῃ καὶ ὄλβῳ. πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος Σοφ. Αἴ. 1018, ἴδ. εἰς (σελ. 356b). πρὸς ἄριστον καταλύω Ξεν. Ἀν. 1, 10, 19 καθίζω, ἵνα προγευθῶ. πρὸς χαρὰν λόγων Σοφ. Τρ. 179, ἴδ. χαρά. πρὸς χάριν βορᾶς Ἀντ. 30, ἴδ. χάρις. ἐνίοτε προστιθέασιν ἀνθ' οὗ λέγει πρὸς ὅ ἐστι Ἀριστοτ. Ποι. κ. 21 (1257b 20) ἐνίοτε προσθέτουσιν ἀντὶ ἐκείνου, ὃ λέγει (ὁ λέγων), ἐκεῖνο, πρὸς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει λόγος τις (δηλ. τὸ ἀνάλογον). Ἡ ἑρμηνεία τοῦ Vahlen: «προστιθέασι τοῦτο πρὸς ὅ ἐστιν ἐκεῖνο, ἀνθ' οὗ λέγει τὴν μεταφοράν» δέν μοι φαίνεται ὀρθή. Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ, πρὸς ἅλας ἠγορασμένος Ἀπ. Μενάνδρ. 828 π. Ζηνοβ. 2, 12. Πολυδ. 7, 14: «ἁλώνητοι ἐκαλοῦντο οἱ μηδενὸς ἄξιοι τῶν οἰκετῶν, ὅτι τῶν Θρακῶν οἱ μεσόγειοι ἁλῶν ἀντικατηλλάττοντο τοὺς οἰκέτας». Ὁμοίως Ἀ. Β. 380, 16. Ἡ πρὸς λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίρρημα ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (καὶ ποτὶ δέ Κ 108. Π 86) Ε 307. Ν 678 κἀλλ. Θουκ. 3, 58. Ξεν. Ἀν. 3, 2, 2, Πλ. Πρωτ. 321D. Δημ. 20, 112, Αἰσχ. Εὐμ. 239. Εὐρ. Ὀρ. 622. κἀλλ. περὶ τοῦ Ἰ. Α 815 ἴδ. στόλος. πρὸς Τυδεΐδην.. τεύχε' ἄμειβεν, χρύσεα χαλκείων Ζ 235 ἀντήλλαττε τὰ ὅπλα πρὸς τὸν Τυδέως (Διομήδη), χρυσᾶ ἀντὶ χαλκῶν. πρὸς εὐάνθεμον φυὰν λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον Πινδ. Ὀ. 1, 68 «πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν αἱ τρίχες αὐτοῦ ἔστεφον τὸ γένειον» Σχ. Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος.

προσαγῆλαι, ἴδ. προσαγάλλω.

προσαγορεύω λέγω (ἀγορεύω) τι πρός τινα· χαῖρε, ὦ δέσποτα, τοῦτο γὰρ ἡ τύχη καὶ ἔχειν τὸ ἀπὸ τοῦδε δίδωσί σοι καὶ ἐμοὶ προσαγορεύειν Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 9 χαῖρε, ὦ δέσποτα, διότι τοῦτο τὸ ὄνομα (τὸ τοῦ δεσπότου) ἡ τύχη καὶ εἰς σὲ δίδει, ἵνα τὸ ἔχῃς ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, καὶ εἰς ἐμὲ νὰ τὸ λέγω πρὸς σέ. Τὸ **τοῦτο** ἀναφέρ. εἰς τὸ δέσποτα, διότι = τοῦτο τὸ τοῦ δεσπότου ὄνομα· πρβ. Εὐρ. Φοίν. 12. ὁ θεὸς προσαγορεύει τοὺς εἰσιόντας διάφορόν τι ἢ οἱ ἄνθρωποι Πλ. Χαρμ. 164E ἀποτείνει πρὸς τοὺς εἰσιόντας διάφορόν τινα προσηγορίαν (δηλ. λέγων ὄχι χαῖρε, ἀλλὰ γνῶθι σαυτόν) ἢ οἱ ἄνθρωποι· ἴδ. προσεῖπον. βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ πρόσειπε Εὐρ. Ἴων 665, ἴδ. βούθυτος. Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς Αἰσχ. Χο. 948 ἐπονομάζομεν (χαιρετίζομεν) ἡμεῖς οἱ θνητοὶ αὐτὴν Δίκην (οἷον Διὸς κόρην) ἐπιτυχόντες τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα. τὸν φυγάδα τὸ τῆς πόλεως οὐ προσεῖπεν ὄνομα Δημ. 23, 41 τὸν φυγάδα δὲν προσηγόρευσε μὲ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως. τὸ τοῦ δεσπότου δ' ἑκάστη προσαγορεύεται κράτος Πλ. Πολ. 713A, ἴδ. ἐπονομάζω. ὑφ' ὧν σὺ .. προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ μέλλουσ' ἔσεσθαι Αἰσχ. Προμ. 860 ἡ μέλλουσα ἔσεσθαι κλεινὴ δάμαρ Διός. ὥσπερ δυστυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα (δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐννοήσωμεν: ὑπὸ τῶν οὐ δυστυχούντων), ἐν τῷ ὁμοίῳ τις ἀνεχέσθω καὶ ὑπὸ τῶν εὐπραγούντων ὑπερφρονούμενος Θουκ. 6, 16 ὅπως, ὅταν δυστυχῶμεν, κανεὶς δὲν μᾶς χαιρετᾷ (κυρ. δὲν μᾶς χαιρετοῦν), καθ' ὅμοιον τρόπον ἂς ὑπομένῃ τις καὶ ὑπὸ τῶν εὐτυχούντων περιφρονούμενος (νὰ τὸν περιφρονοῦν οἱ εὐτυχοῦντες). Κατὰ τὸν Classen τὸ μὲν δυστυχεῖν δηλοῖ διαρκῆ καταδρομὴν τῆς τύχης, τὸ δὲ κακῶς πράσσειν παροδικὴν δυστυχίαν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀληθεύει τοῦτο ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα προφανῶς ὁ Θουκ. χάριν ποικιλίας ἀνωτέρω μὲν μετεχειρίσθη τὸ κακῶς πράττειν, ἐνταῦθα δὲ τὸ δυστυχεῖν· ἴδ. πράσσω. τὰ δ' ἄλλα ἐπιτηδεύματα καὶ πρὸς ἄλλα τείνοντα τῶν ἀγαθῶν λεγομένων χαίρειν χρὴ προσαγορεύειν Πλ. Νόμ. 771A πρὸς δὲ τὰ ἄλλα ἐπιτηδεύματα τὰ ἀναφερόμενα πρὸς ἄλλα τῶν λεγομένων ἀγαθῶν χρὴ χαίρειν λέγειν: πρέπει νὰ τὰ ἀποχαιρετῶμεν: νὰ τὰ λέγωμεν νὰ πᾶν 'ς τὸ καλό. χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν Ἀρφ. Πλοῦτ. 323 ἀπηρχαιωμένον εἶνε πλέον νὰ σᾶς χαιρετᾷ τις διὰ τοῦ χαῖρε (χαίρειν). Συνήθως χαίρειν κελεύω· ἴδ. προσεῖπον. τοῖαί νιν προσεροῦσι φᾶμαι Εὐρ. Ἄλκ. 1005 «τοιαῦται αὐτὴν προσφωνήσουσιν εὐφημίαι» Δ. Βερν. ‖ ἐπονομάζω: τοῦ ἕνεκεν Ὅμηρον οἴει τὸν Ἀγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαῶν; Ξεν. Ἀπ. 3, 2, 1 τίνος ἕνεκα νομίζεις, ὅτι ὁ Ὅμηρος προσηγόρευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν; ἡμῖν ἐπῆλθέ τι τοιοῦτον, ἐπειδὴ ἄπειροι τὸ πλῆθος αἱ δυνάμεις ἐφαίνοντο, πειραθῆναι συλλαβεῖν εἰς ἕν, ὅτῳ πάσας ταύτας προσαγορεύσομεν τὰς δυνάμεις Πλ. Θεαίτ. 147E εἰς ἡμᾶς ἐπῆλθε τοιαύτη τις ἰδέα, ἐπειδὴ αἱ δυνάμεις (κατὰ τὴν μαθηματικὴν ἔννοιαν, ἐνταῦθα δὲ ἰδίως τὰ τετράγωνα τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς γραμμῆς) ἐφαίνοντο ἄπειροι κατὰ τὸ πλῆθος, ν' ἀποπειραθῶμεν νὰ εὕρωμεν περιληπτικήν τινα ἔν-

νοιαν (ἔκφρασιν), δι' ἧς νὰ ὀνομάσωμεν πάσας ταύτας τὰς δυνάμεις.

προσάγω: εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν ὀφθαλμόν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ Εὐρ. Φοίν. 1386 μετὰ προσοχῆς προσήρμοζον τὸν ὀφθαλμὸν τοῖς κεγχρώμασι (ταῖς κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος μικραῖς ὀπαῖς) τῶν ἀσπίδων, ὥστε τὸ δόρυ γίγνεσθαι ἀργόν, «ὡς μὴ δύνασθαι τρῶσαι» Σχ. διὰ τοῦτο δεῖ παιδιὰς εἰσάγεσθαι, καιροφυλακοῦντας τὴν χρῆσιν, ὡς προσάγοντας φαρμακείας χάριν Ἀριστοτ. Πολ. 1337^b 41 διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἰσάγωμεν παιδιάς, τηροῦντες μετὰ προσοχῆς τὸν κατάλληλον πρὸς χρῆσιν αὐτῶν χρόνον, ὡς ἐφαρμόζοντες αὐτὰς χάριν θεραπείας. Μέσ. μετ' ἀπρφ. κυρ. ἄγω πρὸς ἐμαυτόν, ὅθεν ἀναγκάζω· ἡ Σφὶγξ τὸ πρὸς ποσὶν σκοπεῖν μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο Σοφ. Ο. Τ. 131 ἠνάγκαζεν ἡμᾶς, μεθέντας τἀφανῆ (ν' ἀφήσωμεν τὰ ἀφανῆ καὶ νά-), τὸ πρὸς ποσὶ (τὸν πρὸ ποδῶν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς Σφιγγὸς) σκοπεῖν. χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι δάμαρτ' ἐᾶν σε σκῆπτρα τἄμ' ἔχειν Εὐρ. Ἴων. 659 μὲ τὸν καιρὸν εὑρίσκων κατάλληλον εὐκαιρίαν θὰ «καταφέρω» τὴν σύζυγόν μου νά σε ἀφήσῃ νὰ ἔχῃς τὰ σκῆπτρά μου. οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα Εὐρ. Ὀρ. 714, ἴδ. μαλθακός. γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον Αἰσχ. Ἱκ. 441 τὸ νόημα τοῦ πολυθρυλήτου χωρίου εἶνε: ἔχω πλέον λάβῃ σταθερὰν καὶ ὁριστικὴν ἀπόφασιν. Ἀλλὰ πρὸς ἔκφρασιν τοῦ νοήματος τούτου μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴν μεταφορὰν πάλιν ναυτικήν: τὸ σκάφος* ἔχει συνδεθῇ διὰ γόμφων (τ. ἔ. ἔχει πλέον ἐξασφαλισθῇ), διότι διὰ τῶν ναυτικῶν στρεβλῶν ἔχει προσαρμοσθῇ, ἤτοι: τὰ ξύλα τοῦ σκάφους ἔχουν προσαρμοσθῇ διὰ τῶν μηχανῶν τούτων. Περὶ τούτων ὁ Ἡσύχιος (ἔχων πάντως πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἡμέτερον χωρίον) λέγει τὰ ἑξῆς: «στρέβλαι ναυτικαί· τὰ ξύλα τῶν νεῶν ἐν οἷς διασφηνοῦνται (διορθοῦσιν: ἀνασφηνοῦνται ἢ δόρατα σφηνοῦνται) γομφούμενα (-μεναι Stanley)» Ἡσύχ. Τὸ χωρίον τοῦ Ἡσυχίου ἴσ. διορθωτέον ὧδε: «στρέβλαι ναυτικαί: ⟨τὰ μηχανήματα, ἐν οἷς⟩ τὰ ξύλα τῶν νεῶν διασφηνοῦνται γομφούμενα». Δυστυχῶς οἱ ἑρμηνευταὶ πειθόμενοι τῷ Ἑρμάννῳ γνωματεύσαντι, ὅτι τὸ ῥῆμα προσηγμένον εἶνε ἀνάρμοστον ἐνταῦθα, διορθοῦσιν ἐξ ἁμίλλης τὴν λέξιν. Ἐκ τῶν διορθ. ἀναφέρω τὴν τοῦ Weckl. ναυτικαῖσι προσπεπηγμένον (ἐν ᾧ τὸ πέπηγμαι εἶνε τῶν μτγν. ἴδιον) καὶ τὴν τοῦ Σκαλιγέρου προσηρμένον, ἣν ἐπιδοκιμάζει ἐνταῦθα ὁ Ἑρμ. Καὶ ὅμως τὸ πάντων ἁρμοδιώτατον ῥῆμα ἐνταῦθα εἶνε τὸ προσηγμένον, εὔχρηστον μάλιστα περὶ μηχανῶν, περὶ ὧν καὶ πρόκειται ἐνταῦθα. Ὡς λέγεται προσάγω μηχανὰς τῇ πόλει (ἴδ. π.χ. Θουκ. 2, 76) κυρ. φέρω μηχανὰς πλησίον τῆς πόλεως (διὰ νὰ τὴν κυριεύσω), οὕτω καὶ σκάφος προσηγμένον στρέβλαις ναυτικαῖς, ἤτοι: σκάφος, τοῦ ὁποίου τὰ ξύλα ὑπῆγαν (κυρ. ἐφέρθησαν) εἰς τὴν θέσιν των διὰ τῶν στρεβλῶν. Παρομοίαν δὲ φράσιν καὶ σήμερον μεταχειρίζονται οἱ τεχνῖται ἐπὶ τῶν τοιούτων: «τὸ ἔφερα εἰς τὴν θέσιν του, 'ς τὸν λογαριασμόν του» λέγοντες. οἷς οὐδ' ἐγώ (ἐνν. ὡς οὐδ' ὁ Κλέων) ἐῶ προσάγεσθαι (παθ., ὑποκ. ὑμᾶς) Θουκ. 3, 48 ἀπὸ τὰ ὁποῖα οὐδὲ ἐγὼ ἀξιῶ (κυρ. ἀφίνω) νὰ παρασύρεσθε. ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσῆγε Ἡρ. 9, 92 τὸ πλῆρες: καὶ τὸ ἔργον προσῆγε τῷ λόγῳ καὶ ἐφήρμοζε τὸν λόγον· πρβ. «ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον». εὑρίσκω τὴν ἡμετέραν εὐήθειαν τῷ τὴν Ἀμφίπολιν φάσκειν παραδώσειν προσαγαγόμενον Δημ. 2, 6 εὑρίσκω ὅτι ἐδελέασε τὴν ἡμετέραν ἁπλότητα μὲ τὸ ὅτι ἐβεβαίωνεν, ὅτι θὰ παραδώσῃ τὴν Ἀμφίπολιν. μὴ θεομάχει μηδὲ προσάγου τῷ πράγματι χειμῶνας ἑτέρους, τοὺς δ' ἀναγκαίους φέρε Ἀπ. Μενάνδ. 187 μετέφρασεν ὁ Τερέντιος (1. 1, 31) ὧδε: neque praeterquam quas ipse amor molestias habet addas, et illas quas habet recte feras.

προσαγωγή: ἐκ προσαγωγῆς Δημ. 23, 174 ἴδ. προαγωγή.

προσαγωγίδης, Δωρ. ποταγωγίδης, ἴδ. ὑπόφατις· ἴδ. Ἀριστοτ. Πολ. 1313^b B, πρβ. καὶ Πλουτ. 522F.

προσαγωγός 2: ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον ξυνέθεσαν Θουκ. 1, 21 παρέστησαν αὐτὰ μᾶλλον ἵνα τέρψωσι τοὺς ἀκροατάς, παρὰ ἵνα εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν.

προσαιθρίζω: προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα (Αἰσχ. Ἀγ. 313) παρ' Ἡσυχ. «ποιοῦσα τὴν φλόγα, ὥστε ἄνω πέμπεσθαι πρὸς τὸν αἰθέρα». Διὰ τοῦ παρ' Ἡσυχίῳ τούτου στίχου ἀντικατέστησεν ὁ Dindorf τὸν παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 313 ἱκανῶς πεζόν: πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων.

προσαιτέω ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ζητεῖν ἐπιμόνως ἐλεημοσύνην εἶνε ἀντίστοιχον τῷ προσδίδωμι· πρβ. προσαίτης.

προσαμβάσεις πιθανῶς τὰ διάφορα κομμάτια (μέρη) κλίμακος, ἅτινα προσαρμόζοντες μικρὸν κατὰ μικρὸν πρὸς τοὺς τοίχους καὶ πρὸς ἄλληλα ἀνέβαινον· ἀνέβασμα. ἀνὴρ ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον Αἰσχ. Ἑπτ. 453 ἀνὴρ ὁπλίτης ἀναβαίνων βαθμῖδα πρὸς βαθμῖδα κλίμακα πορεύεται πρὸς πύργον ἐχθρῶν. Ἡ αἰτιατ. εἶνε κατὰ τὸ θρῴσκειν πεδίον. μήτε προσφέρειν πύργοισι πηκτῶν κλικων προσαμβάσεις Εὐρ. Φοίν. 492 μήτε νὰ φέρῃ πλησίον τῶν πύργων τὰ διάφορα κομμάτια τῶν πηκτῶν (κομματιαστῶν, ὡς ἐκ πολλῶν μερῶν συγκειμένων) κλιμάκων. Ὁμοίως Βάκχ. 1213: αἱρέσθω λαβὼν (Πενθεύς) πηκτῶν πρὸς οἴκους κλιμάκων προσαμβάσεις ἃς σηκώσῃ ἐπάνω του, ἀφ' οὗ λάβῃ, καὶ ἃς στήσῃ ἐπάνω εἰς τὸν οἶκον τὰς προσαμβάσεις τῶν παλαιῶν κλιμάκων. Ὁμοίως Φοίν. 1187.

προσαναγκάζω: φάσκοντες πρότερον κοινῇ τοὺς μὴ δεχομένους τὰς σπονδὰς προσαναγκάσειν Θουκ. 5, 42 ἐν ᾧ πρότερον ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἀπὸ κοινοῦ ἤθελον ἀναγκάσῃ πρὸς τοῦτο τοὺς μὴ δεχομένους τὰς σπονδάς. ἐπειδὴ προσηναγκάζοντο, προσεχώρησαν πρὸς Ἀθηναίους 3, 61 κυρ. ἐπειδὴ ἠναγκάζοντο πρὸς τὸ μὴ παραβαίνειν τὰ πάτρια, προσεχώρησαν τοῖς Ἀθηναίοις.

προσανατέλλω: τί πρῶτον εἴπω, πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν Εὐρ. Ἱκ. 687 ποῖον ἐκ τῶν δύο, πόσον ἄφθονος ὁ κονιορτὸς ὑπῆρχεν ὁ ὑψούμενος ἑκάστοτε πρὸς τὸν οὐρανόν.

προσανατίθημι: δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι τό, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο, ἀλλὰ προσαναθέσθαι (=ἐπὶ τῷ πρώτῳ ἄχθει καὶ τόδε ἄρασθαι) τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πορίζειν Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 8 φαίνεται ὅτι εἶνε ἴδιον ἄφρονος ἀνθρώπου τὸ ἑξῆς, ἐν ᾧ εἶνε μέγα ἔργον τὸ παρασκευάζειν ἑαυτῷ τὰ δέοντα, νὰ μὴ ἀρκῆται εἰς τοῦτο, ἀλλὰ νὰ ἐπιφορτίζεται πρὸς τούτῳ καὶ τὸ πορίζειν εἰς τοὺς ἄλλους πολίτας, ὅσα χρειάζονται.

προσάπτω, Δωρ. καὶ ἐπ. προτιάπτω: καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι Ἀπ. Σοφ. 349 Δωτιεὺς ἀνὴρ ὁ Ἔλ. ἐκόλλησε κοντὰ (εἰς τὸ ἰδικόν μου σημάδι) τὸν δίσκον ἐν τῇ ῥίψει αὐτοῦ. Ἡ αἰτ. τὸν δίσκον ὑπονοεῖται καὶ ἐκ τοῦ τρίτου ῥίπτοντι. μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς Σοφ. Ο. Κ. 235 κυρ. διὰ νὰ μὴ προσκολλήσῃς νέαν τινὰ ὀφειλὴν (δηλ. πρὸς τῇ ἀπαιτουμένῃ ἐκ τῆς βεβηλώσεως τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἐρινύων ἐξιλεώσει) εἰς τὴν πόλιν μου: «διὰ νὰ μὴ μᾶς βάλῃς κανένα καινούργιο «μπελᾶ» 'ς τὸ κεφάλι μας. προσάψαι κοινὸν αἷμα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 831 νὰ τοῦ κολλήσῃ μίασμα ἐκ φόνου (μιαιφονίαν). θανὼν ὡς παισὶ κλέος, μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω Πινδ. Ν. 8, 36 κυρ. ὅπως ἀποθανὼν τοῖς παισὶ κλέος, μὴ τὸ δύσφημον (κλέος) προσάψω: ἵνα μὴ τοῖς παισὶ κακὴν φήμην καταλίπω· πρβ. τὸ κοινὸν «τοῦ ἐκόλλησε πολλὰ 'νείδια». δυοῖν παρόντοιν πραγμάτοιν πρὸς θάτερον γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μέθες Ἀπ. Εὐρ. 362 προκειμένου περὶ δύο (ἐναντίων) πραγμάτων, ἀποφαινόμενος γνώμην ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου, τὴν ἐναντίαν γνώμην ἀπόρριψον. γῇ τῇδε Σισύφου σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομαι ἀντὶ . . φόνου Εὐρ. Μήδ. 1382 ἐν δὲ τῇ γῇ ταύτῃ τοῦ Σισύφου (τῇ Κορίνθῳ) θὰ τελῶσιν ἐξ αἰτίας μου (οὕτως ἐξηγῶ τὸ μέσον, τ. ἔ. θὰ ἀποδώσωσιν εἰς ἐμὲ ὡς αἰτίαν τὴν τέλεσιν ἑορτῆς) σεμνὴν (πένθιμον) ἑορτὴν καὶ μυστήρια ἀντὶ τοῦ δυσσεβοῦς φόνου. ἀλλά μοι δυσμόρῳ γᾶ φθίνουσα τρύχει ψυχάν, τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν (πρόσφατα Nauck) Σοφ. Ο. Τ. 665 ἀλλ' ἐμοὶ τῷ δυσμοίρῳ ἡ γῆ φθειρομένη λυπεῖ (κατατρύχει) τὴν ψυχήν, εἰ τάδε τὰ πρὸς σφῷν (τὰ ἐξ ὑμῶν τῶν δύο) κακὰ συναφθήσονται τοῖς πάλαι κακοῖς. ὅθεν ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον συμβέβηκεν αὐτῷ, ὅτου ἂν προσάψηται, ἢ ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ δυνάστου ἢ πόλεως δημοκρατουμένης, τούτων ἑκάστους ἀνιάτοις συμφοραῖς περιβάλλειν Αἰσχίν. 3, 114 ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον συμβέβηκεν αὐτῷ τόδε, ὅτι, ὅτου ἂν προσάψηται Δημοσθένης (μὲ ὅποιον καὶ ἂν συναναστραφῇ, κυρ. ὅποιον καὶ ἂν ἐγγίσῃ), ἢ ἀνδρός. . ., τούτων ἑκάστους περιβάλλει συμφοραῖς ἀνιάτοις.

προσάρηρα, προσαρήρεται· ἴδ. προσαραρίσκω.

προσάρχομαι κατὰ τοῦτο ἐξηγοῦσί τινες καὶ τὸ Θουκ. 4, 121: ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ (τῷ Βρασίδᾳ) τ. ἔ. προσέφερον ἀπαρχάς, ἄνθη καὶ στεφάνους. Συνήθως ἐκλαμβάνουσιν ὡς παρατ. τοῦ προσέρχομαι· πρβ. Πολυβ. 3, 152: Ξενοφῶν γὰρ εἴρηκεν· ἐταινίουν τε καὶ προσήεσαν ὥσπερ ἀθλητῇ.

προσαύω: πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ Σοφ. Ἀντ. 619 πρίν τις προσκαύσῃ διὰ θερμοῦ πυρὸς τὸν πόδα: «πρὶν ζεματισθῇ», κυρ. καὶ μτφ.

προσβαίνω: δι' ἀμφιτρῆτος προσβαίνων ποδί Εὐρ. Κύκλ. 707 λέγει ὁ τυφλωθεὶς Κύκλωψ· ὅθεν προσβαίνων = βαδίζων βῆμα πρὸς βῆμα, ὡς ποιοῦσιν οἱ τυφλοί. Ἡ σημ. αὐτὴ φαίνεται κάλλιον ἐν τοῖς ἑξῆς· κατὰ τὸ αἰεὶ παρεῖκον τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου προσβαίνων καὶ ᾗ οἱ Λακεδαιμόνιοι χωρίου ἰσχύι πιστεύσαντες οὐκ ἐφύλασσον, χαλεπῶς τε καὶ μόλις περιελθὼν ἔλαθε. Θουκ. 4, 36. Πάντες οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἀντὶ τοῦ προσβαίνων προτιμῶσι τὴν γραφὴν ἑνὸς κώδικος προβαίνων. Ὁ δὲ Κλάσσεν καὶ παρατηρεῖ, ὅτι εἰς τὸ δυσχερὲς ἐγχείρημα τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων ἁρμόζει κάλλιον τὸ προβαίνων. Ἐγὼ δὲ νομίζω ὅτι καὶ ἐνταῦθα αἰτία τῆς προτιμήσεως εἶνε, ὅτι δὲν ἐξηρευνήθη δεόντως ἡ σημασία τοῦ ῥήμ. προσβαίνειν. Τὸ ῥῆμα τοῦτο σημαίνει: βαίνω βῆμα πρὸς βῆμα, μετὰ δυσκολίας καὶ προσοχῆς, οὐ μόνον παρὰ Θουκυδ. ἐν πᾶσι τοῖς χωρίοις, ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Λέγεται δὲ συνήθως ἐπὶ προσβάσεως δυσαναβάτων ὀρέων, ἀτραπῶν, καὶ ἄλλως ἐπὶ δυσκόλου βαδίσεως. Ἐξετάζομεν πρῶτον τὰ χωρία τοῦ Θουκ. Τὸ νόημα τοῦ ἐνταῦθα χωρίου εἶνε: «βαίνων βῆμα πρὸς βῆμα κατὰ τὸ ἑκάστοτε ἐπιβατὸν (παρέχον ἐπίβασιν) μέρος τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου». Ἐν τοιούτῳ δὲ τόπῳ δὲν ἠδύναντο ἄλλως νὰ βαδίσωσιν. Ἐν 3, 22 περιγράφεται ἡ ἐκ τοῦ τείχους, «ᾧ περιεφρουροῦντο», ἔξοδος τῶν Πλαταιέων, περὶ ὧν πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει: ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετὰ τούτους ξὺν δορατίοις ἐχώρουν, οἷς ἕτεροι κατόπιν τὰς ἀσπίδας ἔφερον, ὅπως ἐκεῖνοι ῥᾷον προσβαίνοιεν, ὅπου ἐπίσης πρόκειται περὶ προσεκτικῆς διὰ τῶν κλιμάκων (βῆμα πρὸς βῆμα) ἀναβάσεως εἰς τὸ τεῖχος. Ἐν 4,129

οἱ Μενδαῖοι εἶνε ἐστρατοπεδευμένοι ἐπὶ λόφου καρτεροῦ, ὁ δὲ Νικίας δι' ἀτραποῦ τινος βαδίζων βῆμα πρὸς βῆμα προσεπάθησε νὰ πλησιάσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· κατὰ ἀτραπόν τινα τοῦ λόφου πειρώμενος προσβῆναι. . οὐκ ἐδυνήθη βιάσασθαι. Αὐτ. ἐν κεφ. 135 πρόκειται περὶ τῆς κοπιώδους διὰ κλίμακος ἀναβάσεως εἰς τὸ τεῖχος τῆς Ποτειδαίας, ἀλλά, πρὶν ἀναβῶσιν, ἐννοηθέντες ἀπεχώρησαν: εὐθὺς αἰσθομένων, πρὶν προσβῆναι, ἀπήγαγε πάλιν κατὰ τάχος τὴν στρατιάν. Ὁμοίως ἐν 7, 43: λανθάνουσί τε τοὺς φύλακας τῶν Συρακοσίων καὶ προσβάντες τὸ τείχισμα, ὃ ἦν αὐτόθι, αἱροῦσι καὶ ἄνδρας τῶν φυλάκων ἀποκτείνουσιν. Ἐκ τῶν χωρίων τούτων τοῦ Θ. καταφαίνεται ἡ σταθερὰ χρῆσις τοῦ ῥήματος, ἣν ἀνωτέρω ἐδήλωσα. Πρβ. καὶ Σοφ. Φιλ. 42: πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; ὅπου διορθοῦσι προστείχοι ἢ καὶ βαίη ἀντὶ τοῦ ὀρθότατα ἔχοντος προσβαίη, ἐπὶ βαδίσματος ἐπιπόνου καὶ προσεκτικοῦ, οἷον ὅταν προσθέτῃ τις ἓν βῆμα εἰς ἄλλο· οὕτω δὲ μόνον ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ ὁ χωλαίνων Φιλοκτήτης. ταύρειος δὲ ποὺς οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα Εὐρ. Ἑλ. 1556 τ.ἔ. ὁ ταῦρος δὲν ἤθελεν (ἀλλ' ἐφοβεῖτο) πατῶν ἐπὶ τῆς σανίδος (μετὰ προσοχῆς) νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ πλοῖον. Πρβ. τὸ προσβατὸς καὶ μάλιστα τὸ πρόσβασις, ἐν ᾧ φαίνεται καθαρωτέρα καὶ μᾶλλον καθωρισμένη ἡ προδηλωθεῖσα χρῆσις. φιλία γὰρ ἅδε τάξις πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις προσέβα τόνδε πάγον Αἰσχ. Πρ. 130 ἥδε γὰρ ἡ τάξις (ὅδε ὁ ὅμιλος ἡμῶν) φιλία (οὖσα) ἔβη πρὸς τόνδε πάγον ταῖς ταχείαις πτέρυξιν ἁμιλλωμένη. ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει ῥυσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί Εὐρ. Ἠλ. 489 «ὡς ἀνάντη προσχωρῆσαι τοῖς ποσὶ τὴν τῶνδε τῶν οἴκων πρόσοδον ἐμοὶ («δι' ἐμὲ τὸν») ῥικνῷ γέροντι ἔχει (Ἠλέκτρα). Ταῦτα δὲ λέγει ὁ Πρέσβυς κάτωθεν τῆς κλίμακος, ἥτις ἀναφέρει ἀπὸ τῆς ὀρχήστρας εἰς τὴν σκηνήν· Τὸ ὡς ἐπιρρημ. κατ' ἐπιφώνησιν = πόσον. Τὸ ἀπρφ. προσβῆναι ἀναφ. εἰς τὸ ὀρθίαν, τῆς δοτ. γέροντι τῷδε ἐμφαινούσης τὸ πρόσωπον, ᾧ ἡ πρόσβ. ὀρθία» Δ. Βερν. πρὸς τὸ κάτω τοῦ τόξου τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προσβαίνοντες Ξεν. Ἀν. 4, 2, 28 «ἐπειδὴ τὸ τόξον εἶνε ἀνδρόμηκες, δὲν δύνανται νὰ τανύσωσιν αὐτὸ ὑπεράνω τῆς γῆς μόνον διὰ τῶν χειρῶν ἀλλ' ἐρείδοντες τὸ ἕτερον ἄκρον εἰς τὴν γῆν καὶ προσβαίνοντες (πατοῦντες) πρὸς τὰ κάτω αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἕλκουσι τὴν νευρὰν διὰ τῆς μιᾶς χειρός, κρατοῦντες διὰ τῆς ἄλλης τὸ βέλος, ὅπερ εἶνε ὡσαύτως μακρόν. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ τοξότης ὑποτίθεται ἱστάμενος. Κατ' ἄλλην δὲ θεωρίαν τὸ τόξον ἦτο εἶδος βαλίστρας (arbalète), τοῦ ὁποίου τὸν αὐλακωτὸν κανόνα τὸν δεχόμενον τὸ βέλος ἀνεπλήρωνεν ὁ τεταμένος ποὺς τοῦ καθημένου τοξότου» Πανταζίδης. Μτφ. συντ. πρὸς αἰτ., διότι τὸ σύνθ. προσβαίνειν κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἐνιαχῶν τι: πλήττειν, παίειν, καταλαμβάνειν· τίς σε προσέβα μανία; Σοφ. Ο. Τ. 1300 τίς μανία κατέλαβέ σε; ἄλλαις δ' ἄλλα προσέβα χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα Εὐρ. Ἰ. Τ. 194 «πρὸς δὲ ταῖς ἄλλαις ὀδύναις ἄλλη ὀδύνη ἔβη (=ἔμολε) τοῖς (πατρῴοις) μελάθροις, φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχη ἐπ' ἄχεσιν (κατὰ παράθεσιν ἐπεξηγηματικήν)» Δ. Βερν.

προσβάλλω, Δωρ. καὶ ἐπ. ποτιβάλλω. Σύνταξις· προσβάλλω τί τινι (κλίμακας πύλαις, ὄμματα τέκνοις). Καὶ ἄλλως προσβάλλω (=ἐπάγω) τινὶ ὅρκον, ἀλλὰ καὶ προσβ. τι πρός τι. Μετ' αἰτ. τοῦ προσ. ὡς ὀσμή με προσέβαλε. — προσβάλλω πρός τι (πρὸς τὴν πόλιν, πρὸς τὸ τεῖχος, ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τῇ πόλει, τῷ τείχει). ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προσέβαλε Ἡρ. 6, 70 ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Ὀλυμπιακὴν νίκην (= Ὀλύμπια νικήσας) ἀνελόμενος περιεποίησεν αὐτοῖς (τ. ἔ. τὴν ἐξ αὐτῆς δόξαν). μηδέ μοι διπλᾶς ὁδοὺς προσβάλῃς Αἰσχ. Πρ. 982 μηδέ μοι ἐπιβάλῃς διπλᾶς ὁδούς, τ. ἔ. μηδέ μ' ἀναγκάσῃς νὰ κάμω διπλοῦν δρόμον. Παθ. ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις Αἰσχ. Ἀπ. 185 ἐφ' ὧν εἶνε προσηρμοσμένα στόμια χρυσᾶ. μαλακὰν χέρα προσβ. τρώμαν Πίνδ. Π. 4, 271 νὰ βάλλῃς πλησίον εἰς τὴν πληγὴν μαλακὰ τὴν χεῖρά σου. φθόνῳ τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ Εὐρ. Ἄλκ. 307 «θὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω 'ς τὰ δικά σου καὶ τὰ δικά μου παιδιά». μελέταν σοφισταῖς πρόσβαλον Πινδ. Ἰ. 5(4), 28· ἴδ. μελέτη. μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργάς. . θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις προσβάλοι δεινὰ Κύπρις Εὐρ. Μήδ. 638 μηδέ ποτε δεινὰ Κύπρις προσβάλοι (μοι) ἀμφιλόγους (ὃ ἴδε) ὀργάς, ἐκπλήξασα θυμὸν ἐπὶ λέκτροις ἑτέροις: εἴθε ἡ φοβερὰ Κ. νὰ μὴ ἐξεγείρῃ ποτὲ ἐναντίον μου (κυρ. νὰ μὴ ῥίψῃ ποτὲ κατεπάνω μου) ἀμφιλόγους ὀργάς, ἀφ' οὗ με κάμῃ νὰ τὰ χάσω δι' ἄλλον ἄνδρα. ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας προσβαλὼν ἀποίχεται Σοφ. Τρ. 42 ἀφ' οὗ μοι ἐπροξένησε (κυρ. ἔβαλε κοντά μου) πικροὺς πόνους. ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν Αὐτ. 254, ἴδ. διόμνυμι. Συνήθως προσβάλλειν τινὶ συμφοράν, ἄλγος, ὄνειδος, ἐπὶ κακοῦ, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ καλοῦ: λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί; Ἠλ. 973 οὐχ ὁρᾷς ὅσην εὔκλειαν λόγῳ περιποιήσεις σαυτῇ τε κἀμοί, πεισθεῖσ' ἐμοί; πρὸς δὲ τούτοις δὲν βλέπεις πόσην εὐδοξίαν θὰ περιποιήσῃς διὰ τοῦ λόγου τῶν ἀνθρ. καὶ εἰς σὲ αὐτὴν καὶ εἰς ἐμέ, ὅταν πεισθῇς εἰς ἐμέ; Πάντες θὰ λέγωσιν ὅσα ἐφεξῆς λέγονται: ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω κτλ. Τοῦτο λοιπὸν σημαίνει τὸ λόγῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄλλα ἔργῳ ὠφελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκ τοῦ φόνου τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς γάμους καὶ τὴν πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφὸν εὐσέβειαν. τί τοῦτο μητρὶ

προσβάλλει φόνον; Εὐρ. Ἠλ. 655 «τί σχέσιν ἔχει τοῦτο μὲ τὸν φόνον τῆς μητρός;» Δ. Βερν. τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα ποῦ νῦν ἄπεστι; Εὐρ. Ἡρ. 661 διὰ τί ἔβαλε τὸν πόδα του εἰς (ἐπάτησε) ταύτην τὴν χώραν καὶ ποῦ εἶνε τώρα ἀπών; προσβάλω τὴν ἑκατέρου ὄψιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημεῖον Πλ. Θεαίτ. 193C, ἴδ. ἐμβιβάζω. ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας μέσην πρὸς μέσην ἑκατέραν ἀλλήλαις οἷον χῖ προσβαλὼν Τίμ. 36B ἡ σύνταξις ἔχει ὧδε: σχίσας ταύτην τὴν ξύστ. πᾶσαν διπλῆν (εἰς δύο μέρη) κατὰ μῆκος, προσβαλὼν (αὐτάς, δηλ. τὰς μοίρας, τὰ δύο μέρη), ἑκατέραν μίαν πρὸς μίαν, ἀλλήλαις, οἷον τὸ X ἐστι. Τ. ἔ. τὸ μέσην πρὸς μέσην ἑκατέραν εἶνε παράθεσις εἰς τὸ ὑπονοούμενον αὐτὰς (τὰς δύο μοίρας). δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις Αἰσχ. Ἑπτ. 602 νομίζω μὲν λοιπόν, ὅτι οὐδὲ θὰ προσβάλῃ τὰς πύλας. πολλῷ γὰρ ἂν στρατοπέδῳ ἀποβάντι ἐξ ἀφανοῦς χωρίου προσβάλλοντας αὐτοὺς βλάπτειν Θουκ. 4, 29 διότι οἱ πολέμιοι (=αὐτοὺς) προσβάλλοντες ἐξ ἀφανοῦς χωρίου πολυάριθμον στρατὸν ἀποβάντα δύνανται νὰ τὸν βλάπτωσι. Μτφ. πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; Ἀρφ. Εἰρ 180 «ἀντὶ τοῦ αἴσθησις ἀνθρώπου εἰσελήλυθεν, ἢ ὀσμὴ ἢ φωνή, ἐλλειπτικῶς» Σχ. Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν, διότι εἶδεν αἴφνης τὸν Τρυγαῖον. Πρβ. τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' Αἰσχ. Πρ. 115. Καὶ σήμερον λέγομεν: (μοῦ) μυρίζει ἀνθρώπου κρέας. Κατὰ τὸν vLeeuwen ἐνν. μᾶλλον φωνή. μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1178 μή με ἀναγκάσῃς (κυρ. μή με ῥίψῃς ἐπάνω εἰς τὴν ἀνάγκην, μεταφορικῶς ἐκ τοῦ πλοίου τοῦ ῥιπτομένου ἐπὶ σκοπέλου) νὰ ὑποκύψω εἰς ταῦτα. δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον ἕρματι προσβαλὼν δίκας ὤλετ' ἄκλαυστος Αἰσχ. Εὐμ. 566 τὸν δὲ πρότερον ὄλβον ἑαυτοῦ προσκρούσας εἰς τὸν ὑποβρύχιον σκόπελον τῆς δίκης ἀπώλετο διὰ παντός, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν κλαύσῃ. χιτῶνα ἔβαψα, προσβαλοῦσα ὅσα ζῶν κεῖνος εἶπε Σοφ. Τρ. 580 ἔχρισα τὸν χιτῶνα, ἀφ' οὗ προσέθεσα (ἔβαλα κοντά, ἀνέμειξα) ὅσα ἐκεῖνος διέταξεν. Ἀλλ' ἐν στ. 844 τὰ μὲν αὐτὰ προσέβαλεν σημ. μᾶλλον: ἄλλα μὲν μόνη της ἐστοχάσθη. καὶ τὰ κρέα τῶν θρεμμάτων ἰχθύων προσβάλλει Στράβ. σ. 720 (Βιβλ. 15, κεφ. Β') καὶ τὰ κρέατα τῶν θρεμμάτων ἐκπέμπουσιν (ἐκβάλλουσιν) ἰχθύων ὀσμήν, ἰχθυηρὰν ὀσμήν: «ἔχουν ψαριά». πρὸς δέ τι καὶ προσεβάλετο φίλος ἐὼν 〈 Ἰώνων〉 Ἀριαράμνης. . τούτου τοῦ Φοινικηΐου πάθεος Ἡρ. 8, 90 προσέτι (=πρὸς) δὲ καὶ συνεβάλετό τι. . τούτου τοῦ πάθους: συνετέλεσέ τι εἰς τοῦτο τὸ πάθημα τῶν Φοινίκων. Πρβ. Εὐρ Μήδ. 284 ξυμβάλλεται (ὁ ἴδε) δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος. ταύτην οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι («ἐπιπλήττεις» Εὐστάθ.) οὔτε τι ἔργῳ Ε 879 ταύτην οὐδόλως οὔτε διὰ λόγου προσβάλλεις οὔτε δι' ἔργου. κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον (μικρὸν) ἰχθὺν Ὀππ. Ἀλ. 5, 98 λαμβάνει σύντροφον, προσεταιρίζεται.

προσβάσις -εως ἡ: προσβάσεις πύργων Εὐρ. Φοίν. 187 τὰ μέρη τῶν πύργων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δύναταί τις ν' ἀναβῇ. πρόσβασιν ὀρθίαν οἴκων ἔχει Ἠλ. 489, ἴδ. προσβαίνω.

προσβιάζομαι: καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν Θουκ. 1, 106 καί τι μέρος αὐτῶν βιασθὲν ὄχι ὀλίγον πρὸς τὸ ὑποχωρεῖν.

προσβιβάζω προσάγω, κάμνω τινὰ νὰ πλησιάσῃ, καταπείθω (τ. ἔ. φέρω τινὰ κατὰ μικρὸν εἰς τὴν γνώμην μου). «προσβιβάζειν τὸ κατ' ὀλίγον πείθειν» Σχ. Ἀρφ. Ὄρν. 425. τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων Ἀρφ. Ὄρν. 425. ἴδ ἐκεῖσε. αἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ κατὰ τὸ εἰκὸς ἕκαστον, πολλῆς αὐτῷ σχολῆς δεήσει Πλ. Φαῖδρ. 229Ε πρὸς ἃς (τερατολόγους φύσεις, Γοργόνας καὶ Πηγάσους κττ.) ἐάν τις ἀπιστῶν θελήσῃ νὰ συμβιβάσῃ ἕκαστον (τῶν λεγομένων ἀτόπων, κυρ νὰ φέρῃ ἕκαστον πρὸς ὅ τι αὐτὸς βούλεται, νὰ συμβιβάσῃ ἕκαστον πρὸς τὴν ἰδίαν του γνώμην) κατὰ τὸ πιθανόν, κατὰ τοὺς λόγους τῆς πιθανότητος, θὰ χρειασθῇ πολλὴν εὐκαιρίαν. Πληρέστερον ἐν τῷ πάντας τοὺς διδάσκοντας ὁρῶ αὐτοὺς δεικνύντας τε τοῖς μανθάνουσιν, ᾗπερ αὐτοὶ ποιοῦσιν ἃ διδάσκουσι, καὶ τῷ λόγῳ προσβιβάζοντας Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 16 ὁρῶ ὅτι πάντες οἱ διδάσκοντες δεικνύουσί τε ἑαυτοὺς (ὡς παράδειγμα) τοῖς μανθ., ὅπως (τίνι τρόπῳ) αὐτοὶ ποιοῦσιν ἃ διδάσκουσι, καὶ διὰ τοῦ λόγου προσάγουσι (τ. ἔ. ἄγουσιν αὐτοὺς πρὸς τὴν κατανόησιν τῶν διδασκομένων). Οὕτω δὲ τὸ τῷ λόγῳ προσβιβάζειν=τῷ λόγῳ πείθειν, ὡς ἐν Αἰσχίν. 3, 93, καὶ ἁπλῶς τὸ προσβιβάζειν (ἄνευ τοῦ τῷ λόγῳ)=πείθειν. εὖ προσβιβάζεις μ' Ἀρφ. Ἱππ. 35 κυρ. καλῶς προσάγεις με εἰς τὴν γνώμην σου, τ. ἔ. σιγὰ σιγὰ (=προσ-) μὲ φέρεις εἰς τὴν γνώμην σου, ὅθεν=πείθεις.

προσβολή (ἐκ τοῦ ἐνεργ. προσβάλλω): δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτοιν Αἰσχ. Εὐμ. 603 εἶχε κηλιδώσεις (ἐκ προστρίψεως) δύο μιασμάτων. φίλιαι προσβολαὶ προσώπων Εὐρ. Ἰκ. 1138 ἡ πρὸς περίπτυξιν συνάφεια τῶν σωμάτων, συνεπαφή. βραδεῖα (βαρεῖα Herw.) μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου Ἀπ Σοφ. 774 ἡ ἐκ τῶν λόγων βαρεῖα προσβολὴ (ἐντύπωσις ἐπὶ τῆς ἀκοῆς) μόλις διαπερᾷ τὸ οὖς. Ἀλλ' ἡ φράσις ἔρχεται τρυπωμένου εἶνε ἐφθαρμένη, μάτην ὑποστᾶσα πολλὰς διορθώσεις. Τὸ χωρίον διορθοῦται, ἂν γράψωμεν: δι' ὠτὸς ἔσχετ' ἐρρυπωμένου τ. ἔ. ἡ βαρεῖα διὰ λόγων γενομένη προσβολὴ τῆς ἀκοῆς (ἤτοι: ὁ βαρύηχος λόγος προσβάλλων τὴν ἀκοὴν) δυσκόλως ἐμποδίζεται νὰ διέλθῃ καὶ δι' ἐρρυπωμένου ὠτός. πύλαι (ἴδ. Πολυδ. 2, 215) δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας

κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς Εὐρ. Ἠλ. 828 ἐδήλουν οὖσας πέλας τῷ σκοποῦντι (τῷ ἀθροῦντι τὰ σπλάγχνα Αἰγίσθῳ) προσβολὰς κακῶν: προκνήγγελλον προσεγγίζουσαν δυστυχίαν. Παρ' Ἀριστοτ. Ποι. κ. 20 (= 1456ᵇ 26) ἔστιν δὲ φωνῆεν μὲν τὸ ἄνευ προσβολῆς = ἄνευ προσεγγίσεως (τῆς γλώσσης δηλ. εἰς τὰ ἀντίστοιχα μέρη τοῦ στόματος) κέ. Καὶ ἐπὶ πλοίων προσβολή εἶνε ἡ τυχαία σύγκρουσις αὐτῶν· ἴδ. Θουκ. 7, 70. Ἄλλως: ἦν γὰρ αὐτοῖς τῶν τε ἀπ' Αἰγύπτου καὶ Λιβύης ὁλκάδων προσβολή Θουκ. 4, 53 διότι ἐχρησίμευεν εἰς αὐτοὺς ὡς ὁρμητήριον (κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ: προσορμιστήριον, δηλ. παρὰ τὸ ὁρμεῖν, σταθμὸς παραθαλάσσιος, ἐν ᾧ προσορμίζονται τὰ πλοῖα) τῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Λ. (προερχομένων ὁλκάδων). ὁρῶντες προσβολὴν ἔχον τὸ χωρίον τῆς Σικελίας 4, 1 βλέποντες ὅτι ὁ τόπος παρεῖχεν ὁρμητήριον ἐναντίον τῆς Σικελίας, «προσόρμισιν καὶ ἔφοδον πρὸς τὴν Σικελίαν» Σχ. ἐν πόρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας 6, 48 διότι εἶνε εἰς τὸ πέρασμα καὶ εἰς τὸν ἐναντίον τῆς Σικελίας σταθμόν. προσβολαὶ θεῖαι Ἀντιφ. 3 γ 8 δὲν εἶνε αἱ ἐκ θεοῦ πεμπόμεναι τύχαι, ὡς μεταφράζουσί τινες, ἀλλὰ μᾶλλον αἱ ἐκ θεοῦ γινόμεναι πληγαί, καὶ ἴδ. προσβολαὶ κηλῖδος, οἷον κηλιδώσεις (στιγματισμοὶ) ἐκ θεοῦ προερχόμεναι· διότι τὸ χωρίον ὁλόκληρον εἶνε: εἰ δὲ θεία κηλὶς τῷ δράσαντι προσπίπτει ἀσεβοῦντι, οὐ δίκαιον τὰς θείας προσβολὰς διακωλύειν γίγνεσθαι. Πρβ. τὸ Αἰσχ. Εὐμ. 603 προσβολὰς μιασμάτοιν, ὃ ἴδε ἀνωτ.

προσβωθέω Ἰων. = προσβοηθέω.

προσγελάω: ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ Αἰσχ. Εὐμ. 253 ὀσμὴ ἀνθρωπίνων αἱμάτων διεγείρει ἐν ἐμοὶ εὐάρεστον αἴσθημα, μὲ διαθέτει εὐαρέστως (πρβ. προσπνέω καὶ προσσαίνω). ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος Εὐρ. Μήδ. 1162 γελῶσα (μειδιῶσα) πρὸς τὴν (ἐν τῷ κατόπτρῳ) ἄψυχον εἰκόνα τοῦ σώματος αὐτῆς. σὲ τά τ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα Ἀρφ. Εἰρ. 597 καὶ τὰ ἀμπέλια καὶ αἱ νεαραὶ μικραὶ συκαῖ καὶ τὰ ἄλλα φυτά, ὅσα ὑπάρχουν, θά σε δεχθοῦν μὲ χαρὰν καὶ θά σοι προσμειδιάσουν, ἤτοι: θά σε δεχθοῦν μὲ γέλοια καὶ μὲ χαραίς.

προσγίγνομαι: τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται Σοφ. Τρ. 1173 οὐδεὶς μόχθος προσγίγνεται (πρόσεστι, προστίθεται) τοῖς ἀποθανοῦσι· πρβλ. Ο. Κ. 955 θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται. γνώσῃ κακοῦ θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται Ο. Κ. 1198 γνώσῃ ὡς (= ὅσον) κακὴ ἀποβαίνει ἡ τελευτὴ κακοῦ θυμοῦ: θὰ κατανοήσῃς, πόσον ἄσχημα τελειώνει ὁ κακὸς θυμός. Ἐννοεῖ τὴν τύφλωσιν τοῦ Οἰδίποδος. οὐκ ἀνέμειναν ἀτολμίᾳ ἀνάγκην σφίσι προσγενέσθαι Θουκ. 4, 120 δὲν ἀνέμειναν ἐξ ἀτολμίας νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατ' αὐτῶν καὶ βίαια μέσα. κατ' ἀνάγκην ἤδη τοῦ ναυτικοῦ προσγεγενημένου 8, 2 ἐπειδὴ ἡ ναυτική των δύναμις ἐξ ἀνάγκης εἶχε πλέον ἀναπτυχθῇ. Οὕτως ὁ Κλάσσεν. Μᾶλλον: ἐπειδὴ τὸ (ἐκ τῆς Σικελίας) ναυτικὸν κατ' ἀνάγκην εἶχε πλέον προστεθῇ μὲ αὐτούς. ἐγὼ γὰρ χρήματα μὲν προσγενέσθαι ἔτι ἂν βουλοίμην ἡμῖν Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 28 ἐγὼ μὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ μᾶς ἔλθουν καὶ ἄλλα ἀκόμη χρήματα. ἆρ' οὖν σοι δοκεῖ ἔτι τούτου προσδεῖσθαι ὁ φυλακικὸς ἐσόμενος, πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἔτι προσγενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν; Πλ. Πολ. 375 Ε ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ προσγενέσθαι ἔγρ. γενέσθαι ὁ Herw., μᾶλλον ἴσως πρέπει νὰ γράψωμεν πρὸς γενέσθαι (νὰ γίνῃ προσέτι), ὡς καὶ ἐν 521 D γρ. καὶ τοῦτο πρὸς ἔχειν τὸ μάθημα, καὶ ἐν 607 Β πρὸς δ' εἴπωμεν αὐτῇ, καὶ εἴ που ἀλλαχοῦ.

προσδεῖ ἀπρος., ἀλλ' ἐνίοτε καὶ προσωπ., ὡς ἐν τῷ λύπης τι προσδεῖς (Musgr.: προσδεῖ σ') ἢ φιλεῖς οὕτω φάος; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 90 ἔχεις ἀνάγκην νέας (= προσ-) τινὸς λύπης ἢ τόσον ἀγαπᾷς τὴν ζωήν; διδασκαλίας ἂν προσέδει Θουκ. 1, 68 θὰ εἴχετε ἀνάγκην καὶ ἄλλης (= προσ-) διδασκαλίας. ἀνδρῶν προσδεῖ ἡμῖν Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 7 ἔχομεν ἀνάγκην καὶ ἄλλων ἀνδρῶν. — προσδεῖν γὰρ ἔφη (ἐνν. αὐτῷ ἀργυρίου) πρὸς τὸν μισθὸν τοῖς πελτασταῖς Λυσ. 19, 22 διότι εἶπεν ὅτι χρειάζεται καὶ ἄλλα χρήματα διὰ τὸν μισθὸν τὸν ὀφειλόμενον εἰς τοὺς πελταστάς. οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου, εἰ δὲ μή, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου Δημ. 1, 19 κανενὸς ἄλλου (= προσ-) πόρου δὲν ἔχετε ἀνάγκην, εἰ δὲ μὴ (ἐνν. ἀποδώσετε), ἔχετε ἀνάγκην καὶ ἄλλου πόρου, μᾶλλον δὲ σᾶς λείπει ὁλόκληρος ὁ πόρος.

προσδέομαι. Συνήθως προσδέομαί τι (οὐδέν) τινος, ἢ δ' αἰτ. τοῦ πράγμ. δύναται νὰ τεθῇ καὶ κατ' ἀπρφ. Ἀλλ' εὑρηται ἐνίοτε καὶ ἡ πρὸς διπλῆν γεν. σύνταξις ὡς: γυναικὸς μὲν τῆς ἔχεις οὐ προσδεόμεθά σευ τῆς ἐξέσιος Ἡρ. 5, 40 δὲν σε ζητοῦμεν πλέον (= προσ-) τὴν ἀπόπεμψιν τῆς γυναικός, ἣν ἔχεις. Τὸ γυναικὸς ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἐξέσιος. Ὁμαλώτερον θὰ ἦτο: γυναῖκα μὲν ἣν ἔχεις οὐ προσδεόμεθά σου ἀποπέμψαι. Ἐν δὲ τῷ 8, 144 οὐδὲν ποιήσομεν τῶν ἐκεῖνος ἡμέων προσεδέετο τὸ τῶν δὲν εἶνε = τούτων ὧν, ἀλλ' = τούτων ἅ, διότι τὸ οὐδέτ. τοιαύτης ἀντωνυμίας ἐπὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων τίθεται κατ' αἰτ., ἐν ᾧ τὸ ἀντικείμ. τοῦ πράγματος, ὅταν εἶνε ἄλλο τι οὐσιαστικόν, τίθεται κατὰ γεν.

προσδέρκομαι, Δωρ. ποτιδέρκομαι: μηδὲ κρεισσόνων θεῶν ἔρως ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με Αἰσχ. Πρ. 933 καὶ εἴθε ὁ ἔρως τῶν ἰσχυροτέρων θεῶν νὰ μὴ ῥίψῃ πρὸς ἐμὲ βλέμμα ἄφυκτον.

προσδέχομαι καὶ Ἰων. πεζ. προσδέκομαι, δέχομαι, ὑπο-

δέχομαί τινα φιλικῶς, ἀποδέχομαί τι εὐμενῶς· ἀλλὰ κυρ. τὸ προσδέχομαι σημ. δέχομαί τι πρός ἐμαυτόν. ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται; Αἰσχ. Εὐμ. 659 ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων θὰ ὑποδεχθῇ αὐτοὺς (εἰσερχομένους εἰς τὸ μέσον τοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου); δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι Σοφ. Τρ. 233 ἐὰν ζῶντα θὰ ἀποδεχθῶ (κυρ. θὰ δεχθῶ κοντά μου) τὸν Ἡρακλέα. μή με σκαιὸν ἡγησάμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο Πλ. Εὐθύδ. 295D διὰ νὰ μή με νομίσῃ σκ. φοιτητὴν καὶ δὲν μὲ δέχεται κοντά του. προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γεγένηται Θουκ. 2, 60 τὰ ἀποτελέσματα, ἡ ἐκδήλωσις, τῆς ἐναντίον ἐμοῦ ὀργῆς ὑμῶν ἔχει γίνῃ ὄχι παρὰ προσδοκίαν μου (κυρ. ἐν ᾧ τὴν ἐπερίμενα). τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη Σοφ. Τρ. 15 προσμένουσα. ἀλλ' ἦν, παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι πρὸς τὸ ἐπιεικές, καὶ ἀρετῇ αὐτὸν νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο μετρίως ξυναλλαγῇ Θουκ. 4, 19 οἱ οὕτω γράφοντες ἑρμηνεύουσιν: ἀλλ' ἐάν, δυνάμενος νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ (δηλ. ἀσφαλῆ εἰρήνην) καὶ διὰ τῆς ἐπιεικείας, νικήσας καὶ κατὰ τὴν μεγαλοφροσύνην αὐτὸν (τὸν ἐναντίον) συνδιαλλαγῇ μετριοπαθῶς παρὰ τὴν προσδοκίαν του (τοῦ ἐναντίου). Ἀλλ' ἵνα τἄλλα παραλίπω, τὸ μὲν τὸ αὐτὸ ἀναφ. ὄχι εἰς τὸ ξυμβῆναι, ἀλλ' εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ ἴσου ξυμβῆναι, τὸ δὲ πρὸς τὸ ἐπιεικὲς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ κατ' ἀνάγκην. Πῶς πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ χωρίον, ἴδ. ἐπιεικής. Τὸ παθ. εὕρηται ἐν Ἀριστοτ. Προβ. 30,11 (956b 25) ὅταν τις ἢ ἐκκριθῇ ἢ προσδεχθῇ εἴς τι τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἀθλημάτων, ὅπου τὸ ἐκκριθῇ ἀντίθ. τῷ προσδεχθῇ.

προσδίδωμι δίδω τινί τι ὡς ἐλεημοσύνην· σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν ὧν ἐλάμβανεν Ἀρφ. Ἱππ. 1222 εἰς σὲ μὲν ἔδιδεν ὀλίγον τι (ὡς ἐλεημοσύνην) ἐξ ὧν ἐλάμβανεν. οὐ χρή μ' ἀδελφοῖς προσδοῦναι ποτοῦ; Εὐρ. Κύκ. 531 νὰ τοὺς δώσω ὀλίγον ποτόν; τοῦ λόγου προσδούς Ἱκ. 351 = δοὺς προσέτι αὐτοῖς μέρος τοῦ λόγου. Ἀλλ' ὀρθοτέρα ἡ γρ. τῶν κωδίκων προδούς (ἴδ. προδίδωμι). Τὸ προσδίδωμι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ προσαιτῶ (ὡς τὸ ἐπιδίδωμι τῷ ἐπαιτῶ κατὰ Herw.). κἀμοὶ πρόσδος ἔτι (Blaydes: πρόσδοτε) τῆς ἡδονῆς Ἑλ. 700 καὶ ἐμοὶ δὸς ἔτι (ἓν) μέρος τῆς ἡδονῆς. Ἀλλ' ἡ εἰκασία ἀμφίβολος, ὡς καὶ αἱ ἄλλαι. τἄλλα Νοσσίδι χρῆσαι, τῇ μή, δοκέω, — μέζον μὲν ἢ γυνὴ γρύξω, λάθοιμι δ', Ἀδρήστεια —, χιλίων εὔντων ἕνα οὐκ ἂν ὅστις λεπρός ἐστι προσδώσω Ἡρώνδ. 6, 33 ἔπειτα (κόπιασε) νὰ δανείσῃς εἰς τὴν Νοσσίδα (τέτοια πράγματα, μετὰ θυμοῦ), εἰς τὴν ὁποίαν, μοῦ φαίνεται, θὰ εἴπω μεγάλο λόγο, καὶ ὁ θεὸς νά με συγχωρέσῃ, καὶ χίλιους (βαυβῶνας) νὰ ἔχω, ἕνα, καὶ λεπρὸν ἀκόμη, δὲν θὰ τῆς δώσω.

προσδοκητός: 2 πάντα προσδοκητά μοι Αἰσχ. Πρ. 967 ὅλα ἐμπορῶ νὰ τὰ περιμένω.

προσδρακεῖν, ἴδ. προσδέρκομαι.

προσδραμών, ἴδ. προστρέχω.

προσεδαφίζω προσερείδω, προσαρμόζω τι εἰς τὸ ἔδαφος· ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος προσηδάφισται («προσπέπλεκται, ὑπέστρωται» Σχ.) κοιλογάστορος κύκλου Αἰσχ. Ἑπτ. 482 τὸ κούφωμα τοῦ κοιλογάστορος κύκλου (τῆς ἀσπίδος) γύρῳ γύρῳ (ἐν ᾧ τρέχει γύρῳ γύρῳ = περίδρομον) εἶνε προσηρμοσμένον μὲ τὸ ἔδαφος διὰ πλεκτανῶν ὄφεων.

προσεδρεία ἡ (προσεδρεύω): εἰ γὰρ προλείψεις μ' ἢ προσεδρείᾳ νόσον κτήσῃ τινά, οἰχόμεσθα Εὐρ. Ὀρ. 304 ἐάν με ἀπολίπῃς (ἐάν με «ἀφήσῃς, ἐὰν ἀποθάνῃς» Σχ.) ἢ τῷ προσεδρεύειν νόσον κτήσῃ τινά, ἀπολλύμεθα (κἀγὼ ἀπόλλυμαι). Τὴν ὑπὸ τοῦ Paley ἐξάλειψιν τοῦ μ' παραδέχεται καὶ ὁ Weckl., διότι, λέγουσι, ἐνταῦθα σημαίνεται: ἐὰν θ' ἀποκάμῃς, θὰ λιποψυχήσῃς. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ συνεχείᾳ λόγου δὲν εὐαρμοστεῖ τοιοῦτον νόημα, ἀλλὰ μᾶλλον τό: «ἐὰν θά με ἀφήσῃς» εὐφημότερον τοῦ «ἐὰν ἀποθάνῃς» (ἴδ. προλείπω), τὸ δὲ νόημα τοῦτο ἐπικυροῦσι καὶ τὰ ἐφεξῆς.

πρόσεδρος 2, προσκαθήμενος· προσέδρου λιγνύος Σοφ. Τρ. 794 τοῦ προσκειμένου (καὶ περικεχυμένου) καπνοῦ ἐκ τῆς θυσίας.

πρόσει, ἴδ. πρόσειμι.

προσεῖδον, ἴδ. προσοράω.

προσείδω: μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται Αἰσχ. Χο. 176 τὰ μάλιστα ὁμοιάζει μὲ τοὺς βοστρύχους ἐκείνου. Τοῦ δὲ προσειδέναι τὸ πρόσοιδα εὕρηται ἐν Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. 20A καὶ χάριν προσειδέναι, καὶ ἐν Ἀρφ. Σφ. 1420 δίκην δίδωμί σοι, ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι, ὅπου κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Df παρατήρησιν γρ. ἐν διαστάσει: πρὸς εἰδέναι καὶ πρὸς εἴσομαι σοὶ δίδω δι' αὐτὸν ὁποιανδήποτε ἱκανοποίησιν ὁρίσῃς σύ, καὶ χάριν (προσέτι) μάλιστα θά σοι γνωρίζω.

προσεῖκα Ἀττ. ἀντὶ προσέοικα.

προσεικάζω: κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε Αἰσχ. Ἀγ. 1123 κυρ. ταῦτα παρομοιῶ πρός τι κακόν, τ. ἔ. ἐν τούτοις ὑποπτεύω (ὑπολανθάνον) τι κακόν. ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω (ἐνν. τόδε); Χο. 12 μὲ ποίαν συμφορὰν νὰ παρομοιάσω τοῦτο; οὐκ ἔχω προσεικάσαι (ἐνν. αὐτῷ), πάντ' ἐπισταθμώμενος πλὴν Διός Ἀγ. 173 μὲ αὐτὸν δὲν ἔχω νὰ παρομοιάζω ἄλλον πλὴν τοῦ Διός (τὸν Δία μὲ τὸν Δία δύναμαι νὰ συγκρίνω), ὅλα ζυγίζων καλῶς. Πλούτου γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι Εὐρ. Ἑλ. 69 τ. ἔ. ὁ οἶκός ἐστιν ἄξιος προσεικάσαι (εἶναι) Πλούτου (ἤ: οἴκῳ Πλούτου)· πρβ. δ 74.

προσειλέω, Δωρ. προτιειλέω: μὴ προσείλει χεῖρα μηδ' ὤθει βίᾳ Εὐρ. Ἑλ. 445. Τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: «μὴ βάζῃς κοντά μου τὸ χέρι σου» ἤ τι τοιοῦτον· ὅθεν ἡ λέξις διορθοῦται (: πρόσειε).

προσείληφα, ἴδ. προσλαμβάνω.

προσείληχα, ἴδ. προσλαγχάνω.

πρόσειμι: καὶ οἷς ἂν ἐπίω ἧσσόν τις ἐμοὶ πρόσεισι Θουκ. 4, 85 τούτων, πρὸς οὓς ἂν ἴω (πορεύωμαι), ἧσσόν τις (σχεδὸν = οὐδεὶς) ἐμοὶ προσχωρήσει. Μετ' αἰτ. Αἰσχ. Εὐμ. 233. Εὐρ. Κύκλ. 40. ἐπειδὰν προσίω πρὸς τὸ δικαστήριον Αἰσχίν. 1, 77 ὅπου ὁ Blass: προσστῶ, πρβ. § 117. Ἀπολύτ. προσήει ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι Ἀνδοκ. 1, 111 ἀνέφερε πρὸς τοὺς πρυτάνεις περὶ τῶν γεγενημένων. λόγισαι φαύλως. . τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα Ἀρφ. Σφ. 657 λογάριασε ἐκ τοῦ προχείρου ὅλον ἐν συντόμῳ τὸν φόρον, τὸν ὁποῖον εἰσοδιάζομεν ἐκ τῶν πόλεων. τὰ προσιόντα τῇ πόλει πάντα Δημ. 13, 4 ὅλαι αἱ πρόσοδοι τῆς πόλεως. προσιόντων ἑξακοσίων ταλάντων φόρου Θουκ. 2, 13 ὅτι πρόσεισι ἑξακόσια τάλαντα φόρου («ἀπὸ φόρου», ἢ φόρος)· διότι ὑπάρχει πρόσοδος ἑξακοσίων ταλ. ἐκ φόρου. τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι Ἡσ. Ἔργ. 353 οἱ μὲν παράγοντες τὸ προσεῖναι ἐκ τοῦ εἰμί, ὄχι δ' ἐκ τοῦ εἶμι, ἑρμηνεύουσι: τὸν φιλοῦντα φιλεῖν καὶ τῷ βοηθοῦντι (ἤτοι: τῷ προσιόντι σοι εἰς βοήθειαν) βοηθεῖν (ἤτοι: παρίστασθαι)· οἱ δ' ἐκ τοῦ εἶμι, διατείνονται ὅτι ἐνταῦθα χάριν τῆς μετρικῆς εὐκολίας μετεχειρίσθη ὁ ποιητὴς τὸ προσεῖναι ἀντὶ τοῦ προσιέναι, καὶ παραβάλλουσι τὸ Ἀρφ. Ἱππ. 751 παρεῖναι εἰς τὴν Πύκνα. Ξεν. Ἀν. 1, 10, 16. 6, 2, 15, ἅτινα δὲν εἶνε ἐκ τοῦ εἶμι, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἰμί.

πρόσειμι: τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν (ἐνν. ἡμῖν) πλέον στύγος Αἰσχ. Ἀγ. 563 ἐν δὲ γῇ αὖ καὶ πλείω κακὰ προσῆν ἡμῖν. Τὸ τὰ δ' αὖτε χέρσῳ κυρ. ὡς αἰτ. τοῦ κατά τι: κατὰ τὰ ἐν χέρσῳ. Ἄλλοι δὲ στίζοντες κόμμα μετὰ τὸ προσῆν, ἐκλαμβάνουσιν τὸ τὰ ὡς αναφορ. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι Σοφ. Τρ. 250, ἴδε φθόνος. ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προσῇ Ἀπ. Σοφ. 757, ἴδ. παιδικός. ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή Τραχ. 454, ἴδ. κήρ. (τέκνων) ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστι Ἠλ. 653 μετὰ τῶν τέκνων, ὅσων δυσμένεια ἐναντίον μου δὲν ὑπάρχει (πρὸς αὐτοῖς). ἡ δ' εὐσέβεια τίς πρόσεστι σῷ πόσει; Εὐρ. Ἠλ 254 «κατηγορηματικῶς: τίς δ' (οὖσα ἡ) εὐσέβεια πρόσεστι τῷ σῷ πόσει; τίς δ' ἔστιν ἡ προσοῦσα τῷ σῷ πόσει εὐσέβεια;» Δ. Βερν. Καὶ μετ' ἀπρφ. οὐ γὰρ πρόσεστι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἴδωλα τίκτειν, ἔστι δ' ὅτε ἀληθινά, τοῦτο δὲ μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαγνῶναι Πλ. Θεαίτ. 150 Λ διότι δὲν συμβαίνει εἰς τὰς γυναῖκας (κυρ. αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσι τὸ προσὸν) ἐνίοτε μὲν νὰ γεννῶσιν εἴδωλα, ἐνίοτε δὲ γνήσια τέκνα, τοῦτο δὲ νὰ μὴ εἶνε εὔκολον νὰ διακρίνῃ τις. ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω ὑμῖν πρόσεισι Θουκ. 1, 40 ἴδ. ἐλάσσων. κρεῖττον ᾧ μὴ πρόσεστι τὸ παθητικὸν ὅλως ἢ ᾧ συμφυές Ἀριστ. 1286ᵃ 17 κρεῖττόν ἐστι τοῦτο (ὡς ὁ νόμος), ᾧ μὴ πρόσεστιν ὅλως τὸ παθητικὸν (ἡ ἐμπάθεια), ἢ τοῦτο (ὡς ὁ ἄνθρωπος), ᾧ (τὸ παθητικόν ἐστι) συμφυές. δεῖ τοῖς ἐπὶ τῶν λόγων εὐδοκιμοῦσι συμφέροντός τινος ἔργου πρᾶξιν προσεῖναι Δημ. 1425, 5 οἱ ἐπὶ τῶν λόγων εὐδοκιμοῦντες πρέπει νὰ ἔχωσι τὸ προσόν, ὅτι ἔπραξάν τι ἔργον συμφέρον εἰς τὴν πόλιν. δοῦναι τὰς τρισχιλίας καὶ τὸ προσόν Δημ. 36, 15 νὰ δώσῃ δωρεὰν τὰς τρισχιλίας δρ. καὶ περιπλέον τὰς ὑπὸ ἐκείνης δοθείσας (τοῖς παιδίοις) δισχιλίας. καὶ τοῦτο μεῖζον τῆς ἀληθείας κακόν, ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά Εὐρ. Ἑλ. 271 ὅστις ἔχει εἰς βάρος του τὰ μὴ ὑπάρχοντα εἰς αὐτὸν (τ. ἔ. φαντασιώδη) κακά, τοῦτο εἶνε κακὸν μεγαλίτερον ἢ ἂν ἀληθῶς εἶχεν αὐτά.

προσεῖπον μετὰ διπλῆς αἰτ. ἐξ ὧν ἡ ἑτέρα σύστοιχος· θεοὺς προσειπεῖν εὖ (= δι' εὐλογίας ὑμνῆσαι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 355) παρασκευάζομαι Αἰσχ. Ἀγ. 365 ἑτοιμάζομαι νὰ δοξολογήσω τοὺς θεούς. τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν; Αἰσχ. Χο. 995 τί ὄνομα νὰ δώσω εἰς αὐτό, μὲ ὅσην φειδὼ (ἐπιφύλαξιν) καὶ ἂν ὁμιλήσω; ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ Πλ. Γοργ. 467Β εἰρωνικῶς: ἵνα σε προσαγορεύσω κατὰ τὴν συνήθειάν σου (κατὰ σέ), δηλ. μεταχειριζόμενος παρίσωσιν (:λῷστε Πῶλε). Τὸ «εἶπον πρός τινα χαῖρε», ἐχαιρέτισά τινα, λέγεται διὰ τοῦ προσεῖπόν τινα χαίρειν, ὡς Ξεν. Ἀπ. 3, 13, 1.

προσείρηκα, ἴδ. προσαγορεύω.

προσεῖτο, ἴδ προσίημι.

προσεκέετο, ἴδ. πρόσκειμαι.

προσεκχλευάζω: καὶ γὰρ ὑβριστικῶς προσεκκεχλευακὼς ὑμᾶς φανήσεται Δημ. 24, 15 καὶ γὰρ γενήσεται φανερός, ὅτι πρὸς τούτοις ἐπεκεχλευάκει ὑμᾶς ὑβριστικῶς (θρασέως).

προσέλα, ἴδ. προσελάω.

προσελέω, ὀρθότερον προυσελέω, ὃ ἴδε.

προσεμβάλλω: βαλβὶς (ὃ ἴδε) διακέχωσται μικρὰ καὶ ἀποχρῶσα ἑνὶ ἑστῶτι, ἣ δὴ τὸ κατόπιν καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος ἀνέχουσα πρανῆ τὰ ἔμπροσθεν ἐργάζεται καὶ κουφίζουσα θάτερον τοῖν σκελοῖν, ὃ χρὴ συναναπάλλεσθαι καὶ συμπορεύεσθαι τῇ δεξιᾷ. Τὸ δὲ σχῆμα τοῦ δίσκον ἀνέχοντος ἐξαλλάξαντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ δεξιὰ χρὴ κυρτοῦσθαι τοσοῦτον, ὅσον ὑποβλέψαι τὰ πλευρὰ καὶ ῥιπτεῖν, οἷον ἀνιμῶντα καὶ προσεμβάλλοντα τοῖς δεξιοῖς πᾶσι Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 799 (ἴδ. πρότασιν Γ. Μαυράκη ἐν Ἁρμονίᾳ 1901 σ. 550 κέ.) βαλβὶς ἐξέχουσα ὀλίγον τοῦ ἐδάφους (=δια-) εἶνε κεχωσμένη μικρὰ καὶ ἐπαρκὴς εἰς ἕνα ἱστάμενον, ἥτις κρατοῦσα ὑψηλὰ τὸ ἀριστερὸν καὶ τὸ δεξιὸν σκέλος καθιστᾷ τὰ ἔμπροσθεν κατωφερῆ, καὶ μάλιστα διότι ανασηκώνεται (κυρ. διότι καθιστᾷ κοῦφον, ἐλαφρόν, διότι ἀνασηκώνει) τὸ ἕτερον (τὸ ἀριστε-

ρόν) τῶν σκελῶν, τὸ ὁποῖον πρέπει ταυτοχρόνως μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ νὰ πάλληται καὶ νὰ κινῆται. Τὸ δὲ σχῆμα (ἡ δὲ στάσις) τοῦ κρατοῦντος ὑψηλὰ τὸν δίσκον εἶνε ἡ ἑξῆς· ἀφ' οὗ γυρίσῃ τὴν κεφαλήν του πρὸς τὰ δεξιά, πρέπει νὰ κυρτώνεται τόσον, ὅσον νὰ ἴδῃ ὑποκάτω τὰ πλευρά του καὶ νὰ ρίπτῃ (τὸν δίσκον: νὰ γυμνάζηται εἰς τὴν ῥῖψιν τοῦ δίσκου), ἐν ᾧ τρόπον τινὰ ἀνασύρει ὕδωρ καὶ ὁρμᾷ πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ ὅλα του τὰ δεξιὰ μέρη. Προσεπάθησα νὰ μεταφράσω ἀκριβῶς καὶ κατὰ λέξιν· ἀλλ' ἵνα τις καλῶς κατανοήσῃ τὰ λεγόμενα, πρέπει νὰ φαντασθῇ τὴν εἰκόνα τοῦ τοιούτου δισκοβόλου.

προσεμφερής 2: τὸ τρίτον τόξῳ προσεμφερές Ἀγάθ. Ἀπ. 4, ἴδ. τρίτος.

προσεννέπω προσαγορεύω: ὥς ὄντ' Ὀρέστην τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω; Αἰσχ. Χο. 224 ν' ἀποτείνω πρὸς σὲ ὡς Ὀρέστην ταύτην τὴν προσηγορίαν; Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ, τοῦτό νιν προσεννέπω Ἀγαμ. 170 ὅστις δήποτε εἶνε ὁ Ζεύς, ἐὰν τοῦτο τὸ ὄνομα εἶνε ἀρεστὸν εἰς αὐτόν, μὲ τοῦτο τὸν ὀνομάζω. ὅρα μή . . φαιδρῷ σε προσεννέπῃ προσώπῳ Ἀπ. Σόλ. 42, ἴδ. μέλας. οὐ γάρ τί μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν Εὐρ. Ἱππ. 792 οὐδαμῶς γὰρ (= οὐ γάρ τι, οὔτι = οὐδέν) ὁ δόμος ἀξιοῖ ἀνοίξας πύλας προσαγορεύειν με ὡς θεωρόν.

προσεπιτίθημι: οὐκ ἀπολείποντος τὸ σῶμα τοῦ γήρως, ἀλλὰ καὶ προσεπιθέντος ἢ προσεπιχώσαντος Πλουτ. 1058 A «προσεπιταθέντος καὶ προσεπιχωσθέντος» διώρθ. Wyttenbach. Τὸ νόημα νομίζεται ὅτι εἶνε: ἐν ᾧ τὸ γῆρας οὐκ ἀπολείπει τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ ἄλλα φορτία καὶ βάρη προσέθηκε. Ἀλλ' ἴσως ὑπολανθάνει ὑπερβολική τις ἔκφρασις ἐξ ἐκείνων, αἵτινες καὶ πάλαι καὶ νῦν εἶνε συνήθεις, κατὰ τοιαύτην τινὰ σειρὰν νοημάτων: ἐν ᾧ τὸ γῆρας δὲν ἀπολείπει τὸ σῶμα (τοῦ σοφοῦ τῶν Στωϊκῶν), ἀλλὰ τὸ φέρει πλησίον εἰς τὸν τάφον, καὶ μάλιστα ἐπιθέτει μνημεῖα (τὰ εἰς ἀνάμνησιν χρήσιμα) καὶ ἀνεγείρει ἐπ' αὐτοῦ καὶ τύμβον, ἐκεῖνος «μ' ὅλα ταῦτα» ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὡραῖος καὶ εὔμορφος· ὥστε τὸ προσεπιθέντος καὶ προσεπιχώσαντος ἔχει καλῶς· πρβ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 702: τύμβον τε χῶσον κἀπίθες μνημεῖά μοι (περὶ ὧν ἴδ. ἐπιτίθημι).

προσερέω, ἴδ. προσαγορεύω.

προσεσηρώς μτχ. πρκμ. τοῦ προσαίρω.

προσέσθαι, ἴδ. προσίημι.

προσευπορέω. Παθ. τὰ χρήματα οὗτος ἔσθ' ὁ νόμος ὁ ποιῶν προσευπορεῖσθαι Δημ. 24, 97 ὅστις κάμνει νὰ προμηθεύωνται τὰ ἄλλα χρήματα.

προσέχω: τί σ' (Wakef.: τίς σ'), ὦ τέκνον, προσέσχε («προσορμίσαι ἐποίησε» Σχ.), τίς προσήγαγεν χρεία; Σοφ. Φιλ. 236 τί σε ἔκαμε νὰ προσορμισθῇς ἐδῶ, τίς χρεία σε ἔφερε πρὸς ἡμᾶς; τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; Αὐτ. 244 ἐκ ποίας ἀφορμῆς πλοῦ (= τίνι στόλῳ) προσωρμίσθης εἰς ταύτην τὴν γῆν; χρονίζοντος πατρὸς παῖδες προσέσχον (ἐνν. αὐτῷ) ὄμμα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 931 ἐπειδὴ ἐβράδυνεν ὁ πατήρ, οἱ παῖδες ἐπέστησαν τὴν προσοχήν των εἰς αὐτόν. φασὶ γοῦν τὸν Κόδρον παραγγείλαντα τοῖς Ἀθηναίοις προσέχειν, ὅταν τελευτήσῃ τὸν βίον Λυκ. κ. Λεωκρ. § 86 ὁ Κόδρος παρήγγειλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους νὰ προσέχωσιν, ὅταν ἀποθάνῃ: νὰ εἶνε προσεκτικοί, διὰ νὰ κάμουν ὅ τι ἐχρειάζετο. Οὐδεμιᾶς διορθώσεως χρεία. Λέγεται προσέχω τὸν νοῦν (τὴν γνώμην, τὴν διάνοιαν) τινὶ κυρ. ἔχω τὸν νοῦν μου πρός τι ἢ πρός τινα, ἕνεκα δὲ τῆς συχνῆς χρήσεως, παραλειφθείσης τῆς αἰτ., ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, λέγεται καὶ ἁπλῶς προσέχω τινί· πρόσεχ' οἷς φράζω Ἀπ. Μνησιμάχ. 4,21 πρόσεχε εἰς ὅσα λέγω. προσέχων ἀκουσάτω Δημ. 21, 8 ἂς ἀκούσῃ μὲ προσοχήν. οὐ προσέχει τὰ πράγματα Ἀπ. Φιλήμ. 73 τὰ πράγμ. δὲν δίδουν προσοχὴν εἰς ταῦτα. ὑμεῖς δ' ἡμῖν πρόσσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις Ἀρφ. Ἱππ. 503 προσέξατε εἰς τοὺς ἀναπαίστους ἡμῶν. Ἀλλὰ χάριν τοῦ μέτρου ἄλλοι μὲν γράφουσι συμπληροῦντες χαίροντες τοῖς ἀναπαίστοις, ἄλλοι δὲ τοῖς ἡμετέροις ἀναπ., ἄλλοι δὲ τοῖς ἀναπαίστοις ἐπιοῦσιν, καὶ ἄλλοι ἄλλα. μάλα ἁδόντι νόῳ προσέχεται Πίνδ. Π. 6, 51 μετὰ περιχαροῦς καρδίας εἶνε ἀφωσιωμένος εἰς σέ. ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι Ἀρφ. Σφ. 105 κολλημένος ἐπάνω εἰς τὸν στῦλον σὰν στρεῖδι. Ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν γρ. προσισχόμενος εὗρεν ὁ Hirschig· πρβ. Πλοῦτ. 1096. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ προσσχεῖν, προσσχὼν κττ. τοῦ προσέχω γράφονται διὰ δύο σσ, δι' ἑνὸς γεγραμμένα εἶνε τοῦ προέχω.

προσήγορος 2: Παλλάδος θεᾶς ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος Σοφ. Ἀντ. 1185 ὅπως ἱκοίμην εὐξομένη (κυρ. εὐχὰς προσαγορεύσουσα, προσεροῦσα, προσφωνήσουσα) τῇ Παλλάδι θεᾷ. προσήγοροι δρύες Αἰσχ. Πρ. 858 ὀνομάζονται αἱ χρησμῳδοῦσαι δρύες τῆς Δωδώνης «αἱ προσαγορεύουσαι καὶ μαντευόμεναι δρύες, αἱ ἔμφωνοι» Σχ. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν ἢ προσήγορον ἔτ' ἔστ' ἀκούειν, ἁδονᾷ, φίλοι; Σοφ. Ο. Τ. 1338 συνήθως εἰς τὸ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν ὑπονοοῦσι τὸ ἐστι, πρὸ δὲ τοῦ προσήγορον τὸ τί, τὸ δὲ ἔστ' τοῦ ἐφεξῆς στίχου θεωροῦσιν ἰσοδύναμον τῷ ἔξεστι. Τὸ δὲ ἁδονᾷ ἐνν. καὶ εἰς τὸ βλεπτὸν ἢ στερκτόν· ἤτοι: τί λοιπὸν μὲ εὐχαρίστησίν μου ἔχω πλέον νὰ βλέπω ἢ τί ν' ἀγαπῶ ἢ τίνα προσηγορίαν ἐμοῦ (κυρ. τί προσαγορευτικὸν ἐμοῦ, τοῦ προσήγορον ἔχοντος ἐνεργ. σημ.) δύναμαι ν' ἀκούω; Κατὰ τὸν Τρικλίνιον (ᾧ ἀκολουθεῖ ὁ Nauck): «τί βλεπτὸν ἔστιν ἐμοὶ ὁρᾶν σὺν ἡδονῇ ἢ τί στερκτὸν ἔστιν ἐμοὶ ἀγαπᾶν (στέργειν) σὺν ἡδονῇ ἢ τί προσαγορευτικὸν ἀπὸ τοῦ νῦν ἔστιν ἐμοὶ ἀκούειν

σὺν ἡδονῇ;» Ἤτοι ἐκ τοῦ ἀκούειν ἐνν. καὶ εἰς τὸ βλεπτὸν ἢ στερκτὸν τὸ βλέπειν καὶ στέργειν. Ἡ δὲ σύνταξις αὕτη προτιμητέα. Παθ. τῷ προσήγορος; Φιλ. 1353 «τίς με προσαγορεύσει»; Σχ. κυρ. ὑπὸ τίνος προσαγορευθήσομαι, προσρηθήσομαι; πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος Ἀπ. Σοφ. 377 ἡ χώρα δὲ τῶν Μυσῶν ἐπονομάζεται Μυσία. Ἄλλοι: ὑπὸ Μυσῶν προσηγορεῖται Μυσία.

προσήϊκται, -ήϊξαι, ἴδ. προσέοικα.

προσηκάμην τοῦ προσίημι.

προσήκω, Δωρ. ποθήκω· ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν Εὐρ. Ὀρ. 693 μέχρι ταύτης τῆς ἐλπίδος (εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς ἐλπίδος) φθάνομεν. ἐν τούτῳ προσήκετε ἡμῖν τὰ μέγιστα Θουκ. 6, 84 ἐν τούτῳ συνδέεσθε τὰ μέγιστα μὲ ἡμᾶς, τὸ συμφέρον σας συνδέεται στενότατα μὲ τὸ ἰδικόν μας. οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος Ἡρ. 8, 100 τὸ πάθημα τοῦτο δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τοὺς Πέρσας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι ξυγγενὲς Σοφ. Ο. Τ. 814 ἐὰν δὲ εἰς τὸν ξένον τοῦτον ἀνήκει συγγένειά τις οἱαδήποτε μὲ τὸν Λάϊον: ἐὰν μέχρι τοῦ ξένου τούτου φθάνει συγγένειά τις οἱαδήποτε μὲ τὸν Λάϊον. χρεία δὲ προσήκει Αἰσχ. Πέρ. 146 ἡ ἀνάγκη δὲ ἀπαιτεῖ τοῦτο. νομίσας ἑαυτῷ τι προσήκειν Ὀλύμπια νενικηκότι Θουκ. 1, 126 νομίσας ὅτι (ἡ ἑορτὴ αὕτη) ἔχει σχέσιν τινὰ μὲ αὐτὸν Ὀλύμπια νενικηκότα. ἅ ποτε χρηστοὶ ἐγένεσθε οὐ προσήκοντα νῦν ἐπεδείξατε 3, 64 ἀπεδείξατε ὅτι ἡ χρηστότης, ἥν ποτε ἐδείξατε, δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν ἀληθινόν σας χαρακτῆρα. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε Εὐρ. Ὀρ. 771 = οὐ προσήκει τοῖσδε κολάζειν ἡμᾶς· κυρ. οὐ προσήκοντες τούτοις ἐσμέν, ὥστε (τούτους) κολάζειν ἡμᾶς. Προσωπ. σύνταξις (πρβ. δίκαιοί ἐσμεν). ἐχθροὶ γάρ, οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί Αἰσχ. Χο. 172 βέβαια, διότι ἐκεῖνοι, οἵτινες ὤφειλον νὰ ἐκφράσωσι τὸ πένθος των δι' ἀποκοπῆς πλοκάμου, εἶνε ἐχθροί. αὐτὸς ἦγε (τὸ πλῆθος), διὰ τὸ μὴ κτώμενος ἐξ οὐ προσηκόντων τὴν δύναμιν πρὸς ἡδονήν τι λέγειν, ἀλλ' ἔχων ἐπ' ἀξιώσει καὶ πρὸς ὀργήν τι ἀντειπεῖν Θουκ. 2, 65 διότι, μὴ ἀντλῶν τὴν δύναμίν του ἐξ ἀθεμίτων πηγῶν, ἀλλὰ δυνάμενος ἕνεκα τῆς ὑπολήψεως, ἣν εἶχε, νὰ ἀντείπῃ τι καὶ μετ' ὀργῆς, δὲν συνήθιζε νὰ λέγῃ τι πρὸς εὐχαρίστησιν (κολακείαν τοῦ πλήθους). Οἱ ἐξαρτῶντες τὸ ἀντειπεῖν ἐκ τοῦ διὰ τὸ πλὴν ἄλλων ἐξηγοῦσιν αὐτὸ ὡς παρατατικόν. προσήκει μοι τῆς πόλεως Δημ. 57, 2 σχεδὸν = μέτεστί μοι τῆς πόλεως, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶμαι πολίτης. οὐδὲν προσῆκον μᾶλλόν τι (= ἐπεὶ οὐδέν τι μᾶλλον προσῆκεν) ἐκείνους ἡμῖν ἢ καὶ ἡμᾶς ἐκείνοις ἐπιτάσσειν Θουκ. 6, 82 ἐπειδὴ οὐδὲν οὐδαμῶς (οὐδὲν ἀπολύτως = οὐδέν τι) δικαίωμα μεγαλίτερον εἶχον ἐκεῖνοι νὰ δίδωσι διαταγὰς εἰς ἡμᾶς ἢ καὶ ἡμεῖς εἰς ἐκείνους. Τό τι ἀνήκει εἰς τὸ οὐδέν, ὄχι εἰς τὸ προσῆκον μᾶλλον, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τὸ μᾶλλόν τι εἰς τὸ ἐπιτάσσειν. εἰ δὲ τυγχάνω τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων, οὐκ οἶδα Αἰσχ. Χο. 684 ἂν δὲ λέγω ταῦτα πρὸς τοὺς ἁρμοδίους συγγενεῖς αὐτοῦ, δὲν γνωρίζω. μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει Εὐρ. Μηδ. 1304 «ἵνα μή μοι δράσωσί τι οἱ συγγενεῖς (τῶν τυράννων), ὄχι καθ' ὑπάκουσιν τοῦ αὐτούς... Ἡ ἠθικὴ δοτ. μοι εἶνε ἀρκούντως ἐκφραστική» Δ. Βερν. ὑπόκειται γὰρ ἡ ὀργὴ τῆς ὀλιγωρίας πρὸς τοὺς μὴ προσήκοντας (ἐνν. ὀλιγωρίας τυγχάνειν), προσήκει δὲ τοῖς ἥττοσι μὴ ὀλιγωρεῖν Ἀριστ. Ῥητ. 1379b 11 διότι ἔχει προϋποτεθῆ (ὁρισθῆ προηγουμένως, ἐν 1379a 3 κέ.) ἡ ὀργὴ (ὅτι ὀργίζεταί τις) ἐπὶ τῇ ὀλιγωρίᾳ ἐκείνων, οἵτινες δὲν πρέπει νὰ ὀλιγωρῶνται κέ. ἃ δ' ἐκ τῶν νόμων οὐκέτι μοι προσῆκεν, ἡσυχίαν εἶχον Δημ. 47,71 δι' ὅσα ὡς ἐκ τῶν νόμων δὲν μοι ἀνῆκον (δὲν με ἀπέβλεπον), ἡσύχαζον. ἁμαρτία εἰς τοὺς οὐ προσήκοντας Ἀντιφ. 3 γ 10 εἰς οὓς οὐ προσῆκεν ἁμαρτίαν γίγνεσθαι. μὴ εἰργόμενοι τῶν προσηκόντων 3 γ 11 = εἰ μὴ εἴργοιντο τῶν τόπων, ὧν προσῆκεν εἴργεσθαι. προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα Πλ. Πολ. 496A τ. ἔ. προσήκοντα νὰ τὰ ἀκούσῃ τις. Ἡ αὐτὴ σύνταξις καὶ ἐν Νόμ. 811 D.

πρόσημαι: δύσφρων ἰὸς καρδίαν προσήμενος ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμένῳ νόσον Αἰσχ. Ἀγ. 825 ὁ ἰὸς τῆς δυσμενείας (τοῦ φθόνου) καθήμενος πλησίον τῆς καρδίας διπλασιάζει τὸ βάρος εἰς τὸν ἔχοντα τὴν νόσον ταύτην (τοῦ φθόνου).

προσῆξα, ἴδ. προσαΐσσω.

πρόσθᾰ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ πρόσθεν.

προσθακέω: τίς ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν (ἐνν. τῷ βωμῷ) ἕδραν; Σοφ. Ο. Κ. 1166 τίς νὰ εἶνε οὗτος ὁ πλησίον τοῦ βωμοῦ καθήμενος ἱκέτης (κυρ. ὁ καθήμενος πλησίον τοῦ βωμοῦ τοῦτο τὸ κάθισμα);

πρόσθεν: τὰ δὲ Κασσάνδρας λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης Εὐρ. Ἑκ. 127 εἶπαν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ προτιμήσωσι τῆς λόγχης (τῆς ἐν τῷ πολέμῳ δράσεως) τοῦ Ἀχιλλέως τὰ λέκτρα τῆς Κασσάνδρας. πρόσθεν εἴληχας φόνου Ἠλ. 668, ἴδ. λαγχάνω.

προσθήκη ἡ: εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι Αἰσχ. Ἀγ. 496 εἴθε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καλῶς (ὁ κήρυξ) τὰ διὰ τῶν φρυκτωριῶν καλῶς διαμηνυθέντα.

πρόσθημα τό: παρ' ἐμοῦ χρῆσαι πολύπηνα φάρεα δῦναι χρύσεά τε χάρισι προσθήματ' ἀγλαΐας Εὐρ. Ἠλ. 191 «δανείσου ἀπὸ μένα πλούσια φορέματα νὰ ἐνδυθῇς καὶ χρυσᾶ στολίδια πρὸς ἐπαύξησιν τῶν χαρίτων τῆς ἑορτασίμου λαμπρότητος» Δ. Βερν.

προσθροέω Αἰσχ. Πρ. 619. Τὸ χωρίον: τίς ὤν.. τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς; τὴν ταλαίπω-

ρον (ἐμὲ) οὕτως εὐστόχως προσφωνεῖς (προσαγορεύεις);

προσιζάνω: ταὐτά τοι πλανωμένη πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει Αἰσχ. Πρ. 291 κατὰ τὸν αὐτὸν βέβαια τρόπον πλανωμένη ἡ δυστυχία ἄλλοτε πρὸς ἄλλον προσκολλᾶται.

προσίζω: σεμνὰν προσίζουσ' οὐκ ἤνυσ' Ἄρτεμιν ἁ τλάμων Εὐρ. Ἑκ. 935 ἱκετεύουσα (ὅθεν καὶ πρὸς αἰτ., κυρ. καθίζουσα πλησίον αὐτῆς ὡς ἱκέτις) τὴν σεμνὴν Ἄρτ. οὐδὲν κατώρθωσα ἡ δυστυχής.

προσίημι: οἱ δὲ ὑπηρέται ὡς ἐδύναντο διακρίναντες (-ντας χ/φα) προσίεσαν Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 39 ἀφ' οὗ τοὺς ἐξεχώριζαν, ὅπως ἐμποροῦσαν, τοὺς ἄφιναν νὰ πλησιάζουν. ἐμοὶ δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μὴ προσίεσθαι εἰς ταὐτὸν ἡμῖν αὐτοῖς Ἀν. 3,1, 30 εἰς ἐμὲ φαίνεται καλὸν εἰς τὸν ἄνθρ. τοῦτον νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν νὰ ἔρχηται εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἡμᾶς μέρος. ἥ τε ἡλικία καὶ τὸ χρεὼν ἤγαγεν εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν Πλ. Φαῖδρ. 255 Α τὸν ἔφεραν εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς συναναστροφὴν (νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν συναναστρέφηται). ἓν δ' οὐ προσίεταί με τῶν πραγμάτων Ἀρφ. Ἱππ. 359 ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἓν δέν μοι ἀρέσκει, δέν μου ἔρχεται. Τοὐναντίον προσίσταταί μοι (ὃ ἴδε) μὲ κάμνει νὰ ἀηδιάσω. τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι Σφ. 742 κυρ. τοῦτο δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νά με προσελκύσῃ, δέν μοι ἀρέσκει.

προσικνέομαι: δῆγμα δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται Αἰσχ. Ἀγ. 783 οὐδεμία λύπη φθάνει μέχρι τῆς καρδίας αὐτῶν, ὥστε νὰ δάκνῃ αὐτήν. τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων (ἐνν. τῆς ζημίας) προσίξεται (ἐφίξεται Schütz) Χο. 1031 «τοσαύτη ἐστὶν (ἡ ζημία) ὡς μηδὲ τοξότην ἐφικέσθαι τοῦ μήκους» Σχ. μὲ τὸ τόξον οὐδεὶς θὰ πλησιάσῃ ἐκεῖνα τὰ κακά· τόσον θὰ εἶνε τὸ μέγεθος (τὸ ὕψος) αὐτῶν. Περιττὴ ἡ διόρθ. ἐφίξεται, ἡ δὲ ἐπανάληψις προσίξομαι μετὰ δύο στίχους οὐδὲν σημαίνει, διότι ὁ Αἰσχύλος δὲν ἀποφεύγει τὴν ἐπανάληψιν ταύτην. πρὶν ἐκεῖνον προσικέσθαι σου Ἀρφ. Ἱππ. 761 ὅπου τὸ προσικέσθαι εἶνε Δ. Γ. ἀντὶ τοῦ προσκεῖσθαι, ὃ ἴδε.

προσίκτωρ -ορος ὁ, ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 119: φίλοις γάρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς προσίκτορες ἐν σχήματι λόγου μεταχειρίζεται πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ: (οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος «οἱ λεγάμενοι», δηλ. ὁ Ὀρέστης) εἶνε ἱκέται εἰς φίλους (ἀληθινούς, δηλ. εἰς τὸν Ἀπόλλωνα) ὄχι εἰς τοὺς ἐμοὺς φίλους (δηλ. τὰς Ἐρινύας): κατέφυγεν εἰς τὴν προστασίαν φίλων ἀληθινῶν ὄχι ὁμοίων πρὸς τοὺς ἐμούς. σεμνὸς προσίκτωρ ἐν τρόποις Ἰξίονος 444 «ὃν τρόπον κἀκεῖνος προσεκάθητο (ἱκέτης) τῷ ναῷ τοῦ Διὸς καθαρισθησόμενος· πρῶτος γὰρ Ἰξίων φόνον ποιήσας ἐκαθαρίσθη ὑπὸ Διός» Σχ.

προσίστημι: μηδὲ προσίστη πρῷραν βιότου πρὸς κῦμα Εὐρ. Τρῳ. 103 καὶ μὴ βάζῃς τὴ πλώρη (τῆς βαρκούλας) σου (ἴδ. πρῷρα) ἀντικρὺ εἰς τὸ κῦμα. προσέστηκεν φακῇ ῥοφεῖν Ἀρφ Σφ. 811 πλησίον (ἵσταται) εὑρίσκεται φακῆ, διὰ νὰ ῥοφᾷς. μὴ προσίστα τοῦτό μοι τοὔστουν Μάχων (Ἀθήν. 243F) μή μου ζυγιάζῃς μαζὶ τοῦτο τὸ κόκκαλο. Παρ' Ἀντιφ. 3 β 4 τοῦ γὰρ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος καὶ τὸ σῶμα προσστήσαντος ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε προστήσαντος (κυρ. στήσαντος πρὸ τῆς φορᾶς τοῦ ἀκοντίου). προσστάντος αὐτῷ τοῦ πνεύματος Σχολ. Ἀρφ. Βάτ. 305 ἐπιλιπόντος αὐτὸν τοῦ πνεύματος. Συχνὴ δὲ τῷ Ἀριστοτ. ἡ φράσις προσιστάναι (κωλύειν, ἐμποδίζειν) τὸ πνεῦμα 870a 32. 38 κἀλλ. κἀμοὶ προσέστη καρδίᾳ κλυδώνιον χολῆς Αἰσχ. Χο. 182, ἴδ. χολή. ὀργαὶ γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο δειναί, πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται Ἀπ. Εὐρ. 1038 ἴσως: φοβεραὶ εἶνε εἰς τοὺς ἀνθρώπους αἱ ἕνεκα συμφορῶν ὀργαί, καὶ ταραχὴ καταλαμβάνει τὴν καρδίαν. τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν Ἀρφ. Ἀχ. 683 γογγύζοντες ὑπὸ γήρως ἱστάμεθα (ἔσταμεν) πρὸς τῷ βήματι (τῷ ἐν Πυκνὶ λίθῳ). βωμὸν προσέστην Αἰσχ. Πέρ. 206 (ἐλθοῦσα) πρὸς τὸν βωμὸν ἔστην. Ὁμοίως προσστῆναι (Schweighäuser: προστῆναι) μέσην τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια Ἀπ. Σοφ. 599 ὅπου ἀπορῶ πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἠγνοήθη ἡ πάντως ὀρθῶς ἔχουσα διόρθωσις προσστῆναι, ἐξηγησαμένου Ἀθηναίου ἐν 475 Α: «πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων Σοφοκλῆς προσεληλυθέναι (ἤτοι: πρὸς τὴν τράπεζαν στῆναι) τοὺς δράκοντας καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια». Ὥσπερ δὲ προσίσταταί τις βωμόν, οὕτω προσίσταται καὶ τράπεζαν· τράπεζα γάρ τις καὶ ὁ βωμός (νῦν: «ἁγία τράπεζα»). Ὁ Blass ἐν Αἰσχίν. 1,77 ἔγραφε προσστῶ πρὸς τὸ δικαστήριον (ἴδ. προσιέναι) κυρ. ἐλθὼν πρὸς τὸ δικαστήριον στῶ· ἐν ᾧ ἐν § 117: ὁρῶ πολλοὺς προσεστηκότας πρὸς τῷ δικαστηρίῳ κυρ. προσελθόντας καὶ ἑστηκότας πρὸς τῷ δικαστηρίῳ (καὶ ἕνεκα τοῦ πρκμ.). οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς Πλ. Θεαίτ. 173D οὐδὲ εἰς τὸν ὕπνον νὰ τὰ κάμνωσιν ἐπέρχεται εἰς αὐτούς: οὐδὲ τὰ ὀνειρεύονται. προσιστώμεθα δὴ καθάπερ ἀθληταὶ πρὸς τοῦτον τὸν λόγον Φιλ. 41Β προσίωμεν δὴ καθ. ἀθλ. πρὸς τοῦτον τὸν λόγον: κυρ. ἱστώμεθα πρὸς τοῦτον τὸν λόγον. Ἀλλὰ καὶ κατ' αἰτ. ὡς ἄρα μιν προσστῆναι τοῦτο Ἡρ. 1, 86 καθὼς τοῦ ἦλθε τοῦτο εἰς τὸν νοῦν. δέσποινα, ὅσον σοι ῥᾳδίως προσίσταται, τοσόνδε πείθου τῇδε συμβῆναι λόγοις Εὐρ. Ἀνδ. 232 ὅσον σοῦ ἔρχεται εὔκολα (ὅσον τὸ δέχεσαι εὔκολα: ὅσον δύνασαι εὔκολα νὰ χωνεύσῃς), τόσον προσπάθησε νὰ συμβιβασθῇς διὰ λόγων μὲ ταύτην. καὶ φιλότιμον (Markl.: καὶ τὸ φιλότιμον=καὶ ἡ φιλοτιμία, αἱ τιμαί) γλυκὺ μέν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον Ἰ. Α. 23 ἀλλὰ λυπηρὸν πρὸς τὰ ἐναντία συγ-

κρουόμενον, προσκροῦον. κἂν ὑπερβάλῃ τις τῷ λέγειν καλῶς, προσέστη τοῖς ἀκούουσι Δημ. 60, 14 καὶ ἂν καλλίτερα ἀπὸ πάντα ἄλλον ὁμιλήσῃ, γίνεται ὀχληρὸς εἰς τοὺς ἀκούοντας. προσίσταταί μοι πρὸς τὸ βῆμα Μαντίας Ἀπ. Πλάτ. 185 μοῦ κινεῖ τὴν ἀηδίαν ὁ Μαντίας, πλησιάζων εἰς τὸ βῆμα· κατὰ βραχυλογίαν καὶ λογοπαίγνιον: προσιὼν πρὸς τὸ βῆμα προσίσταταί μοι («μοῦ κάθεται 'ς τὸ στομάχι»), ἤτοι: ὅταν βλέπω τὸν Μαντίαν πλησιάζοντα πρὸς τὸ βῆμα, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀηδίας. ὁ πηλὸς ἄχρις ἰγνύων προσέστηκεν Ἡρώνδ. 1, 14 εἶνε ἕνα γόνατο ὑψηλός (παχύς). προσίστανται ὑμῖν αἱ τοιαῦται εἰσαγγελίαι Ὑπερείδ. ὑπ. Εὐξεν. 18 ὀχληραὶ ὑμῖν εἰσιν αἱ τ. εἰσαγγ. ὁ τῶν σχημάτων κόσμος πολύς ἐστι παρ' αὐτῷ. . προσιστάμενος ταῖς ἀκοαῖς Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 12 ἐνοχλῶν, λυπῶν τὰς ἀκοὰς (τὰ ὦτα).

προσκαθεζόμενοι πολιορκίᾳ Θουκ. 1,12 ἴδ. Παράρτ.

προσκαθίζω: προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα Εὐρ. Ἑλ. 895 καὶ προσέτι καθίζω τὸ (ἱκετευτικὸν τοῦτο) κάθισμα τὸ δυστυχέστατον. τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τοῖς τέκνοις Σχ. Σοφ. Ο. Κ. 1118, ἴδ. λιπαρής.

προσκαλέω: προσκαλοῦμαί σ' ὕβρεως Ἀρφ. Σφ. 1417 σὲ προσκαλῶ εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ αἰκισμῷ. προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων 1406 σὲ προσκαλῶ, ὅστις καὶ ἂν εἶσαι, εἰς δίκην πρὸς τοὺς ἀγορανόμους διὰ βλάβην τῶν ἐμπορευμάτων μου. ἐπιτεμὼν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προσεκαλέσατο Δημ. 40,32 κτυπήσας (τσουγγρανίσας) ὀλίγον τὴν κεφαλήν του μὲ προσεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου πάγου, (κατηγορῶν με) ἐπὶ τραυματισμῷ. Ὅθεν ὀρθῶς μεταγράφουσι τὸ ἐν Λουκ. Τίμ. 46 προκαλοῦμαι εἰς προσκαλοῦμαί σε τραύματος. προσεκλήθη ξενίας Δημ. 39, 18 προσεκλήθη εἰς τὸ δικαστήριον κατηγορούμενος ὡς ξένος, δηλ. ὅτι, ἐν ᾧ εἶνε ξένος, θέλει νὰ περάσῃ ὡς πολίτης. πολλὰς ἑτέρας (ἐνν. γραφὰς) προσκαλεσάμενος καὶ γραψάμενος καθυφῆκε Δημ. 58, 34 προσκαλέσας εἰς τὸ δικαστήριον πολλοὺς ἄλλους καὶ κατηγορήσας αὐτοὺς ἐγκατέλειψεν (ἀπέσυρε) τὰς κατηγορίας. κλητῆρας ἔχων προσεκαλεσάμην αὐτόν 34, 14 ἐκλήτευσα αὐτόν, ἐκάλεσα αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον. Ἀλλὰ τὸ προσκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον ὡς μὴ θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ, λέγεται ὄχι προσκαλοῦμαι, ἀλλὰ προκαλοῦμαι (καὶ πρόκλησις)· ὅθεν ἐν τῷ προσκαλοῦμαι κατὰ Δήμωνος εἰς μαρτυρίαν 29, 20 προσκαλῶ αὐτὸν ὡς μάρτυρα ἐναντίον τοῦ Δήμωνος, ὀρθῶς ἐγράφη προκαλοῦμαι, διότι περὶ μαρτυρίας ὁ λόγος. Ὁμοίως παρὰ Πλ. Νόμ. 936Ε ἐάν τις ἑκὼν μὴ θέλῃ μαρτυρεῖν προσκαλεῖσθαι τὸν δεόμενον, ὁ δὲ προσκληθεὶς ἀπαντάτω πρὸς τὴν δίκην γρ. μετὰ τοῦ Cobet προκαλεῖσθαι καὶ προκληθείς, διότι πρόκειται περὶ προκλήσεως (ὃ ἴδε), τὸ δὲ προκαλεῖσθαι εἶνε ὁ γενικώτερος ὅρος περὶ τῶν τοιούτων. Λοιπόν: ἂς κάμῃ πρόκλησιν ὁ δεόμενος τῆς μαρτυρίας, ὁ δὲ προκληθεὶς ἂς ἐμφανίζηται εἰς τὸ δικαστήριον. Ὁμοίως ἐν Ἡρ. 4, 201 ἐς λόγους προσεκαλέετο τοὺς Βαρκαίους ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε προεκαλέετο (ὃ ἴδε). Τοὐναντίον παρὰ Διον. Ἁλ. Ῥ. Ἀρχ. σελ. 1410.1515 κάλλ. τὸ προκαλεῖσθαι ἐπὶ (εἰς) δίκην ὀρθῶς μετέγρ. ὁ Cobet εἰς προσκαλεῖσθαι. προσεκαλέσαντο τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄρχοντα εἰς διαδικασίαν τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου Δημ. 43,7 προσεκάλεσαν τὴν γυναῖκα ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντος, ἵνα διαμφισβητήσωσι τὴν κληρονομίαν τοῦ Ἁγνίου (ἵνα δικασθῶσι καὶ ἀποδειχθῇ εἰς ποῖον ἀνήκει ἡ κληρονομία). φάσκοντες τὸν νόμον κελεύειν παρὰ τοῦ ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον προσκαλεῖσθαι, ἐάν τις βούληται ἀμφισβητεῖν Αὐτόθι: διαβεβαιοῦντες ὅτι ὁ νόμος διατάττει, ὅπως ὁ βουλόμενος νὰ διαμφισβητῇ τὴν κληρονομίαν προσκαλῇ εἰς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει ἐπιδικασθῇ ἡ κληρονομία καὶ κατέχει αὐτήν. Πρβ. 43, 16: ἀνάγνωθι τὸν νόμον, καθ' ὃν ἡ πρόσκλησις (ὃ ἴδε) ἐστὶ παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸν κλῆρον. τὸν δὲ Καλλίξενον προσεκαλέσαντο (προσεκάλεσαν εἰς τὸ δικαστήριον· ὅθεν ἡ γρ. προεκαλέσαντο πλημμελὴς) παράνομα φάσκοντες συγγεγραφέναι (γεγραφέναι Cobet, ὃ συνηθέστερον) Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 12. Ὁμοίως 7, 4, 38 (ὃ χωρίον ἴδ. ἐν τῷ ἐπαγγέλλω). τοιοῦτον παρασχεῖν ἑαυτόν, ὥστε μηδένα τῶν πολιτῶν μήτε μέμψασθαι μήτε δίκην τολμῆσαι προσκαλέσασθαι Λυσ. 21, 19 τοιαύτην διαγωγὴν νὰ δείξῃ, ὥστε κανεὶς ἐκ τῶν πολιτῶν μήτε νὰ τὸν μεμφθῇ μήτε νὰ τολμήσῃ νὰ προσκαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον (νὰ τὸν καταγγείλῃ). φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρατον ὑπομεῖναί ποτε προσκληθέντα δίκην εἰς Ἄρειον πάγον Ἀριστοτ. Πολιτ. 5, 12, 2 (1315^b 21) λέγουσι δέ, ὅτι καὶ ὁ Πεισ. ποτὲ προσκληθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου πάγου, ἵνα δικασθῇ, ἐτόλμησε καὶ ἐνεφανίσθη. Ἐκ τῶν εἰρημένων καταφαίνεται ἡ διαφορὰ τοῦ προσκαλεῖσθαι καὶ προκαλεῖσθαι (ὃ ἴδε) ὡς ὅρων δικανικῶν. Κατὰ τὸν Cobet καλεῖσθαι, προσκαλεῖσθαι, κλῆσις καὶ πρόσκλησις, λέγονται περὶ ἐκείνων, οἵτινες ὁρίζουσί τινι ἡμέραν καὶ προσκαλοῦσιν αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον. Τοὐναντίον δὲ τὸ προκαλοῦμαί τινα σημ. κάμνω εἴς τινα προτάσεις περί τινος, προτείνω τι εἰς αὐτόν. Συχνάκις δὲ ἡ πόλις, ἡ δικαίῳ μᾶλλον ἢ πολέμῳ ἐπιθυμοῦσα νὰ λύσῃ τὰς διαφοράς, λέγεται ὅτι προκαλεῖται εἰς τοῦτο τοὺς ἐναντίους· οὗτοι δὲ δεχόμενοι τὴν πρότασιν λέγονται ὅτι δίκας ἐθέλουσι διδόναι (ἴδ. Θουκ. 1,28. 85. 144). ὅθεν καὶ δωσίδικος. Παραδείγματα ἴδε ἐν τῷ προκαλῶ. Ἄλλαι δέ τινες λεπτομέρειαι ἐν τῇ χρήσει ἐξηγήθησαν ἐν αὐτοῖς τοῖς πρδγ.

προσκαταλείπω: ἀντὶ τοῦ πλέον ἔχειν προσκαταλιπεῖν (= προσαπολέσαι) τὰ αὑτῶν ξυνέβη Θουκ. 4, 62.

προσκατηγορέω: προσκατηγοροῦντες (ὀρθότ. προκατηγοροῦντες) ἐπίδειξίν τινα Θουκ. 3, 42 ἴδ. ἐπίδειξις.

πρόσκειμαι (Ἰων. προσκέομαι): οὔατα δ' οὔ πω δαιδάλεα προσέκειτο Σ 379 δὲν ἦσαν ἀκόμη προστεθειμένα ὦτα ποικίλα (χερούλια). σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο Ἀρφ. Σφ. 142 σὺ δὲ στάσου κοντὰ εἰς τὴν θύραν. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον Σοφ. Ἠλ. 722 ἀφ' οὗ δὲ ἐχαλάρωνε τὸν δεξιὸν σειραῖον ἵππον, ἐκράτει σφιγκτὰ τὸν εὑρισκόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς στήλης. Οἱ δύο ἐν τῷ μέσῳ ἵπποι οἱ φέροντες τὸν ζυγὸν ἐκαλοῦντο ζύγιοι, οἱ δὲ δύο ἐξωτερικοὶ ὠνομάζοντο σειραῖοι, ὡς προσδεδεμένοι διὰ σειρῶν εἰς τὴν ἄντυγα τοῦ ἅρματος. Προσκείμενον δὲ (ἐνν. τῷ καμπτῆρι) λέγει τὸν ἀριστερόν, λεγόμενον οὕτω, κατὰ Kaibel, διότι σχεδὸν ἦτο ἀκίνητος, ὅτε ἔχριμπτε τὴν στήλην. ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον (κατείδομεν) Ἀντ. 1223 ἐκεῖνον δὲ (τὸν Αἵμονα εἴδομεν) ἐκεῖ πλησίον κείμενον ἔχοντα ἐνηγκαλισμένην αὐτὴν εἰς τὸ μέσον. Περιπετῆ κυρ. = περιπεπτωκότα. χἠ χάρις προσκείσεται Ο. Τ. 232 καὶ ἡ χάρις προσέτι θὰ ὑπάρχῃ: καὶ προσέτι θὰ τῷ γνωρίζω χάριν. βραχεῖ λόγῳ δὲ πολλὰ πρόσκειται σοφά Ἀπ. Σοφ. 98 ἐν δὲ βραχεῖ (κυρ. πρὸς δὲ βραχεῖ) λόγῳ πολλὰ ἔγκειται σοφά. τῷ πρόσκειμαι δούλα τλάμων; Εὐρ. Τρῳ. 185 τίνι εἶμαι ἠναγκασμένη ν' ἀκολουθήσω ὡς δούλη ἡ δυστυχής; ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσῃ δίκῃ Σοφ. Ἀντ 94 δικαίως δὲ θὰ γίνῃς ἐχθρὰ μὲ τὸν ἀποθανόντα. Κυρ. τὸ προσκείσῃ = (ἐχθρὰ) κείσῃ πρὸς τῷ θανόντι, ἐν ᾧ ἡ Ἀντιγόνη κείσεται φίλη μετ' αὐτοῦ (στ. 73). Ὀρθῶς δὲ ὁ Σχ. «καλῶς δὲ τὸ κείσῃ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατον αὐτῇ προσγενησομένην τιμωρίαν αἰνίξηται». ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους· ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος, μέλει δέ μοι μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς πέρι, θέλω πυθέσθαι μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα Εὐρ. Ἡρακλ. 479 ἐξῆλθον, χωρὶς νὰ ἔχω ἐντολὴν ν' ἀντιπροσωπεύσω τὴν οἰκογένειαν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι κάπως ἁρμοδία πρὸς τοῦτο, ἐνδιαφέρομαι δὲ μάλιστα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς, θέλω νὰ πληροφορηθῶ, (φοβουμένη) μήπως νέον τι κακὸν προστεθὲν εἰς τὰ παλαιὰ λυπεῖ τὴν καρδίαν σου. Ἐκ τῶν ἑρμηνευτῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐνν. τὸ πρεσβεύειν εἰς τὸ πρόσφορος, ἄλλοι δὲ τὸ πυθέσθαι. Στίζουσι δὲ κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ὁ δὲ Weckl. γράφει: γένους. Ἀλλ' εἰμὶ γὰρ πρόσφορος μέλει τ' ἐμοὶ μάλιστ' ἀδελφῶν, τῶνδε κἀμαυτῆς πέρι θέλω πυθέσθαι κέ. κυάθους προσκείμεναι (αἱ πόλεις) Ἀρφ. Εἰρ. 542 «γεμίζουσι γὰρ κύαθον θερμοῦ καὶ προσκολλῶσι τοῖς οἰδήμασι καὶ θεραπεύεται» Σχ. (εἰς Λυσ. 444). Ὡς λέγεται προστίθεμαι (= προστίθημι ἐμαυτῷ) κυάθους, οὕτω καὶ παθ. πρόσκειμαι κυάθους τ. ἔ. ἔχω προσκειμένους (προστεθειμένους, ἐφηρμοσμένους) κυάθους. Ἡ δοτ. κυάθοις εἶνε πλημμ. γραφή. ἐς ὃ τῷ τὸ ἐλάχιστον ὑπισταμένῳ προσεκέετο (ἡ παρθένος) Ἡρ. 1, 196 ἕως οὗ ἡ παρθένος κατεκυροῦτο (= κυρ. προσετέθειτο) τούτῳ, ὅς ὑφίστατο (ὑπισχνεῖτο) τὸ ἐλάχιστον (ἀργύριον λαβὼν συνοικήσειν). μώραις ἄγραις προσκείμεθα Σοφ. Αἴ. 406, ἴδ. ἄγρα. ὁ δέ γε φιλόσοφος τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέᾳ, διὰ τὸ λαμπρὸν αὖ τῆς χώρας οὐδαμῶς εὐπετὴς ὀφθῆναι. Πλ. Σοφ. 254Α ὁ δέ γε φιλ. προσανακείμενος (οἷον ἔκδοτος) ἀεὶ κατὰ διάνοιαν τῇ τοῦ ὄντος ἰδέᾳ, διὰ τὸ λαμπρὸν αὖ τοῦ τόπου οὐδαμῶς εὐπετὴς ὀφθῆναι. προσκείμενος ἐδίδασκε Θουκ. 7, 18 μετ' ἐπιμονῆς ἐδίδασκε. ταῖς ναυσὶ προσέκειτο Θουκ. 1, 93 ἦτο ἀφωσιωμένος (προσεῖχεν) εἰς τὰς ναῦς. εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ Σοφ. Ἠλ. 240 ἂν ἔχω καὶ ἐγὼ (κυρ. ἂν εἶμαι ἀφωσιωμένη εἰς) κανὲν καλόν. κατ' ἰδίας φιλοτιμίας τῷ τοιούτῳ προσέκειντο Θουκ. 8, 89 ἕνεκα προσωπικῶν φιλοδοξιῶν ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τοιαύτην τάξιν (οἵα ἡ ἑξῆς). Καὶ ἐπὶ ἐχθρ. σημ. στενοχωρῶ τινα, ἐκ τοῦ πλησίον καταδιώκω· τοὺς ψιλούς, ᾗ μάλιστα αὐτοῖς προσθέοντες προσκέοιντο, ἔτρεπον 4, 33 τοὺς ψιλοὺς ἔτρεπον εἰς φυγὴν παντοῦ, ὅπου τρέχοντες ἐναντίον αὐτῶν (τῶν Λακεδαιμονίων) ἤθελαν τοὺς πλησιάσῃ πολὺ καταδιώκοντες αὐτούς. αἱ νῆες ὑπ' ἀμφοτέρων, τοῦ τε ἀνέμου τῶν τε πλοίων, ἅμα προσκειμένων ἐταράσσοντο 2, 84 ἐταράσσοντο ὑπ' ἀμφοτέρων ἅμα πιεζόντων (στενοχωρούντων) αὐτούς. πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι Ἀρφ. Ἱππ. 761 προτοῦ νὰ σὲ στενοχωρήσῃ (κυρ. νὰ σὲ ἔχῃ στενοχωρήσῃ) ἐκ τοῦ πλησίον. Ἡ γρ. προσικέσθαι σου φαίνεται πλημμελής. Τὴν συνέχειαν τοῦ χωρίου ἴδε ἐν τῷ παραβάλλω. τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον Εὐρ. Ἱππ. 970 «ἐν τῷ ἁμαρτάνειν τὰ τοιαῦτα οἱ ἄνδρες πλεονεκτοῦσι τῶν γυναικῶν. Δὲν εἶνε δὲ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ἕν, . . , ἀλλὰ πολλά, ἅτινα . . γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος. Τὸ δὲ προσκείμενον (κατὰ τὸ «πρόσκειται: ἐκ προσθήκης κεῖται» Ἡσύχ.) = προσόν.» Δ. Βερν. ἐὰν γὰρ ἐμὲ ἀποκτείνητε, οὐ ῥᾳδίως ἄλλον τοιοῦτον εὑρήσετε, ἀτεχνῶς . . προσκείμενον τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πλ. Ἀπολ. 30Ε τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐπιβεβλημένον, κυρ. προστεθειμένον, ὅθεν κατ. καὶ τὸ ἐνεργ. δοκεῖ ὁ θεὸς ἐμὲ τῇ πόλει προστεθεικέναι. τοῦτο πρόσκειται (= προστέτακται) Εὐρ. Ἑλ. 443.

πρόσκλησις -εως ἡ, κλῆσις ἐπὶ δίκην, ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις· κατὰ τὸν νόμον ἡ πρόσκλησίς ἐστι παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸν κλῆρον Δημ. 43,16 κατὰ τὸν ν. ὁ κατέχων τὸν κλ. προσκαλεῖται εἰς τὸ δικαστήριον, ἴδ. προσκαλῶ.

προσκοπέω: σοῦ πέφυκα πάντα προσκοπεῖν Σοφ. 'Αντ. 688 εἶνε φυσικόν νὰ προεξετάζω διὰ σὲ πάντα, ὅσα κέ. ἐξῆλθον οἴκων προσκοπουμένη πόσιν Εὐρ. 'Ι. Α. 1098 «ἐβγῆκα, διότι ἐκοίταζα τὸν ἄνδρα μου (νὰ περπατῇ) ἐμπρὸς εἰς τὴν οἰκίαν» (Δ. Βερναρ.). μὴ παθεῖν μᾶλλον προεσκόπουν Θουκ. 3, 83 ἴδ. λογισμός. τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προύσκεπτο (Bauer: προυσκέπτετο) 8, 66 τὰ ῥηθησόμενα προελελόγιστο πρότερον ὑπ' αὐτῶν. Ἡ διόρθ. κυρ. διότι ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. τοῦ σκέπτεσθαι εἶνε σπάνιοι παρ' 'Αττ. 'Αλλ' ἡ ἔννοια ὅμως ἀπαιτεῖ μᾶλλον παρατ. προυσκοπεῖτο.

πρόσκοπος 2: ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρα πρόσκοπος βροτῶν Αἰσχ. Εὐμ. 105 ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τὸ μέρος τοῦτο (δηλ. τὰ ὄμματα) βλέπει πρὸ τῶν ἀνθρώπων, δηλ. φροντίζει νὰ βλέπῃ ἐμπρὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς ὁδηγῇ (δὲν δύναται λοιπὸν νὰ βλέπῃ μακρὰν ὡς ἐν τῷ ὕπνῳ). Ἴσως κυρ. μοῖρα φρενός (τ. ἔ. μέρος τῆς ψυχῆς) εἶνε προωρισμένη νὰ βλέπῃ πρὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς ὁδηγῇ (διὰ τῶν ὀμμάτων).

προσκυνέω (ἴδ. κυνέω) κυρ. φιλῶ πλησίον, δηλ. φέρων τὴν χεῖρα πλησίον τοῦ στόματός μου (ὡς ἵνα τὴν φιλήσω), χαιρετῶ τινα. Γνωστὸν δὲ ὅτι οἱ 'Οθωμανοί, ἐν ᾧ ἐπιθέτουν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός των καὶ ἔπειτα ἐπὶ τοῦ μετώπου των, χαιρετοῦν· ὅπερ ἴσως ἐποίουν καὶ οἱ Ἕλληνες· ἣν δὲ πολλῷ ᾖ οὕτερος ἀγενέστερος προσπίπτων προσκυνέει τὸν ἕτερον Ἡρ. 1, 134 πίπτων πρὸς τὴν γῆν φιλεῖ αὐτήν, καὶ οὕτω δεικνύει τὸν σεβασμόν του πρὸς τὸν ἀνώτερόν του. οἱ προσκυνοῦντες τὴν 'Αδράστειαν (= Νέμεσιν) σοφοί Αἰσχ. Πρ. 968 οἱ ἀποφεύγοντες τοὺς μεγάλους καὶ ὑπερηφάνους λόγους εἶνε σοφοί· «θεὰ γὰρ ἦν ἡ 'Αδράστεια τοὺς ὑπερηφάνους τιμωροῦσα» Σχ. ἴωμεν προσκύσαντε τὴν (γρ. γῆν) ἔσω ἄοικον εἰς οἴκησιν Σοφ. Φιλ. 533 ἀφ' οὗ προσκυνήσωμεν (τὴν γῆν), ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἔσω ἄοικον οἴκησιν, πρβ. 1408: στεῖχε προσκύσας χθόνα· ἴδ. ἄοικος. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά Αὐτ. 776, ἴδε πολύπονος. ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ, κἀγὼ προσέκυσα 'Αρφ. Ἱππ. 639 τὴν ἐκ δεξιᾶς ἀστραπὴν καὶ βροντὴν ἐθεώρουν ὡς αἴσια σημεῖα. 'Ενταῦθα δὲ τῆς βροντῆς τὸν τόπον ἐπέχει ἡ πορδή, ὅθεν προσέκυσα, τ. ἔ. (ὡς ἂν εἴποι τις σήμερον) ἔκαμα τὸν σταυρόν μου. Τοῦτο μὲ ἐνθυμίζει τὸ γινόμενον καὶ σήμερον ἔτι πολλαχοῦ ὑπὸ τῶν γραϊδίων παρεξηγούντων τὸ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ: καὶ κλάσας τὸν ἄρτον ἔδωκε κέ. καὶ ἅμα τῷ ἀκούσματι σταυροκοπουμένων καὶ λεγόντων: «προσκυνῶ καὶ τὸ πορδέλλ(ι) σ', Χριστέ μ'».

προσκῠρέω (ἴδ. κυρέω) προστυγχάνω, προσεγγίζω, συναντῶ. Συνήθως μετὰ δοτ., ἀλλ' εὕρηται καὶ μετ' αἰτ. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1298: ὦ δεινότατον πάντων, ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη ὦ φοβερώτατον πάντων, ὅσα ἐγὼ ἔτυχε νὰ ἴδω μέχρι τῆς σήμερον. Περὶ τῆς συντάξεως πρβ. Εὐρ. 'Εκ. 698. 'Ρῆσ. 113.

προσλαγχάνω: ἡμῖν δίκην προσείληχε Δημ. 32, 9 δὲν ἠρκέσθη εἰς τὰ προηγούμενα, ἀλλὰ προσέτι ἐκίνησεν ἀγωγὴν καθ' ἡμῶν.

προσλάζυμαι = προσλαμβάνομαι: λάβετε φέρετε πέμπετ' ἀείρετέ μου γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι Εὐρ. 'Εκ. 62 αἴρετέ (με) προσλαμβανόμεναί μου ἐκ τῆς γερ. χειρὸς (Δ. Βερν.).

προσλαμβάνω: ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε Θουκ. 3, 82 ἐλάμβανε πρὸς τῇ ἀσφαλείᾳ τὸ βραβεῖον τῆς συνέσεως. ἀδύνατον δὲ προεμένῳ καὶ μὴ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων ἀλλὰ περὶ τῶν ἔργων, ἐθελήσαντι προσλαβεῖν Θουκ. 6,78 εἶνε δὲ ἀδύνατον εἰς αὐτὸν τοῦτο (δηλ. τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς αὖθίς ποτε φθονῆσαι), ἂν ἐγκαταλείψῃ ἐμὲ (τὸν Συρακούσιον) καὶ δὲν ἀποφασίσῃ νὰ προσλάβῃ (ἀναλάβῃ) τοὺς αὐτοὺς κινδύνους χάριν ὄχι τούτου, ὅπερ λέγεται (ἐπεξηγεῖται δ' εὐθὺς κατωτέρω διὰ τοῦ λόγῳ μέν κέ), ἀλλὰ χάριν τούτου, περὶ οὗ πρόκειται. παιδεύματα προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεί 'Απ. Σοφ. 1019 προσκτᾶσθαι. (ὁ δέ γε ἴσως οἴοιτ' ἂν ἡμᾶς) καὶ περὶ ἁμάξης ἡμᾶς μὲν ὀρθὴν ἔχειν δόξαν, τὸν δὲ διὰ τῶν ἑκατὸν ἐκείνων (ἴδ. Ἡσ. Ἔργ. 455) δυνάμενον διελθεῖν αὐτῆς τὴν οὐσίαν, προσλαβόντα τοῦτο, λόγον τε προσειληφέναι τῇ ἀληθεῖ δόξῃ καὶ ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικόν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἁμάξης οὐσίας γεγονέναι, διὰ στοιχείων τὸ ὅλον περάναντα Πλ. Θεαίτ. 207 C κατὰ τὴν γνώμην ἐκείνου καὶ περὶ ἁμάξης ἡμεῖς μὲν ἔχομεν ὀρθὴν δόξαν, ὁ δὲ διὰ τῶν ἑκατὸν ἐκείνων δοράτων (ξύλων τῆς ἁμάξης) δυνάμενος διελθεῖν τὴν οὐσίαν αὐτῆς (ὁ δυνάμενος νὰ εἴπῃ τί εἶνε ἡ ἅμαξα διὰ τῆς λεπτομεροῦς περιγραφῆς ὅλων τῶν μερῶν αὐτῆς), προσλαβὼν τοῦτο (τὴν γνῶσιν ταύτην) εἴληφε πρὸς τῇ ἀληθεῖ δόξῃ καὶ τὸν λόγον αὐτῆς καὶ ἀντὶ δοξαστικοῦ γέγονε τεχνικός τε καὶ ἐπιστήμων περὶ οὐσίας αὐτῆς, περάνας τὸ ὅλον διὰ στοιχείων (διὰ τῶν συστατικῶν αὐτοῦ μερῶν). πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα, προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον 'Απ. Στράττ. 52 ἀφ' οὗ πιάσῃς πειὸ κοντὰ τὸν ἀγωγέα («τὸν ἱμάντα τοῦ ἵππου» 'Α. Β. 22, 21). τᾳδέ με πρόσλαβε κουφίσας Σοφ. Τρ. 1024 ἀπὸ ἐδῶ πιάσε με καὶ ἀνασήκωσέ με (ἐλαφρά). διὸ καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον τὰ νῦν προσλαμβάνειν Πλ. Νόμ. 897 D δίκαιον καὶ ἐμὲ προσλαμβάνειν (= συλλαμβάνειν) ὑμῖν τῆς ἀποκρίσεως: βοηθεῖν ὑμῖν ἐν τῷ ἀποκρίνεσθαι· πρβ. Ξεν. 'Αν. 2, 3, 11. ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης, εἰ προσλαβών γ' ἂν ἀργύριον πάνυ πολὺ μετὰ τούτων ἐπρέσβευσα Δημ. 19,172 ἴδ. προώλης. προσελάβετο πάθεος Ἡρ. 8, 90 οὕτω

διώρθ. ὁ Reisko τὸ προσεβάλετο, ὃ ἴδε. ἐμοῦ δέ γε σφὼ τοῦ πέους ἄμφω μέσου προσλάβεσθ', ὦ φίλαι Ἀρφ. Ἀχ. 1216 ἐμοῦ προσλάβεσθε ἐκ τοῦ πέους μέσου. σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν Πλ. Πολ. 556 Ε, ἴδ. ῥοπή.

προσμείγνυμι καὶ **-*μειγνύω***: οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμεῖξαι θρασύ; Σοφ. Φιλ. 106, ἴδ. θρασύς. οἷον προσέμειξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν τῆς παλαιφάτου προνοίας Τρ. 821 πόσον ταχέως ἐξεπληρώθη εἰς ἡμᾶς ὁ χρησμὸς ὁ προφητευθεὶς πάλαι ποτὲ ὑπὸ τοῦ προγνωστικοῦ θεοῦ. Καὶ ἀμεταβ. ὡς ἕκαστός πῃ τοῖς πλείοσι προσμείξειε, καθίσταντο Θουκ. 6, 69 ὅπως ἕκαστος ἤθελεν ἑνωθῇ που μὲ τοὺς περισσοτέρους, κατελάμβανον θέσιν ἐν τῇ παρατάξει. εἰ βούλοιντο ἀθρόοι ἐκ τοῦ τείχους προσπεσεῖν πῃ, ὅπῃ προσμείξαιεν, πολὺ ἂν ἐρρωμενέστερον συμμειγνύοιεν τῶν παριόντων Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 46 ἐὰν ἤθελον βουληθῇ ἀθρόοι ἐκ τοῦ τείχους νὰ ἐπιπέσωσιν εἰς κανὲν μέρος, ὅπου ἤθελον συναντηθῇ μὲ τοὺς ἐναντίους, ἤθελον συμπλακῇ μὲ πολὺ περισσοτέραν ῥώμην παρὰ οἱ παριόντες (οἱ παράγοντες τὸ στράτευμα, ἴδ. παράγω).

προσμένω: πάθεα προσμένει τοκεῦσιν Αἰσχ. Εὐμ. 499, ἴδ. παιδότρωτος.

προσμηχᾰνάομαι. Παθ. Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα Αἰσχ. Ἑπτ. 528 ἐκίνει Σφίγγα αἱμοβόρον τεχνηέντως (=μηχανῇ) προσηλωμένην (διὰ γόμφων προσηρμοσμένην ἐπὶ τῆς ἀσπίδος).

προσμισθόω: οὐ φανήσεται προσμεμισθωκὼς ἰδίαν ἀφορμὴν Δημ. 36, 12 δὲν θὰ γίνῃ φανερόν, ὅτι ἔχει δώσῃ ἐπὶ τόκῳ ἴδιον κεφάλαιον.

προσνίσσομαι ἐλλιπ. ἀποθ., Δωρ. ποτινίσσομαι, πρόσειμι, προσέρχομαι· μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον Αἰσχ. Πρ. 545 μηδὲ παυσαίμην προσιοῦσα τοῖς θεοῖς μεθ' ὁσίων βουθυσιῶν παρὰ τὸν ἄενaον πόρον (τ. ἔ. θαλασσίαν ὁδὸν) τοῦ Ὠκεανοῦ. καί σφας ἐσιδὼν ῥεύματι πολλῷ προσνισσομένους Σοφ. Ἀντ. 128, ἴδ. ῥεῦμα.

προσνωμάω: λεύσσων δ' εἴ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ ἀεὶ προσενώμα Σοφ. Φιλ. 716 ὅπου διὰ τῆς παρατηρήσεως ἤθελεν ἀνακαλύψῃ στατὸν ὕδωρ, πάντοτε (ἑκάστοτε) διηύθυνε πρὸς αὐτὸ τὰ βήματά του.

πρόσοδος, Δωρ. πόθοδος (κατ' ἔννοιαν εἶνε τὸ ῥημ. οὐσ. ἀφηρ. τοῦ προσιέναι), προσέλευσις· πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι νᾶσον... κοσμεῖν Πίνδ. Ν. 6, 45 πλατεῖαι πανταχόθεν ὑπάρχουσι τοῖς λογίοις ὁδοὶ πρὸς τὸ ἐξυμνεῖν τὴν νῆσον. πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον Ξεν. Ἀν. 5, 2, 3 μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦτο δύσκολον νὰ πλησιάσῃ τις εἰς τὸ χωρίον. πρόσοδον γράφεσθαι πρὸς τὴν βουλὴν Δημ. 24, 48 ζητεῖν ἐγγράφως τὴν ἄδειαν τοῦ ἐλθεῖν πρὸς τὴν βουλήν, ἐμφανισθῆναι ἐνώπιον αὐτῆς. ἐν τῇσι προσόδοισι τῆς μάχης Ἡρ. 7, 212 ἐν ταῖς ἐπιθέσεσιν, ἐν ταῖς ἐφόδοις, ἐν ταῖς προσβολαῖς. «πρόσοδος... κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ προσελθεῖν πρὸς τὸν δῆμον ἢ πρὸς ἄλλον τινά» Ἀ. Β. σ. 298, 7. ὑπὲρ ἧς (πολιτείας) ἐγὼ καὶ τοὺς λόγους μέλλω ποιεῖσθαι καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην Ἰσοκ. Ἀρεοπ. § 15 καὶ ἐδήλωσα ἐν τῷ προγράμματι, ὅτι θὰ ὁμιλήσω περὶ ταύτης. περὶ σωτηρίας τὴν πρόσοδον ἐποιησάμην Λυτ. § 1 περὶ σωτ. ἐδήλωσα ὅτι θέλω νὰ ὁμιλήσω. Ἡ δήλωσις αὕτη ἐγίνετο ἐγγράφως πρὸς τοὺς πρυτάνεις, οἵτινες διὰ δημοσίου προγράμματος ἐγνωστοποίουν, ὅτι ἐν τῇ προσεχεῖ ἐκκλησίᾳ θὰ γίνῃ λόγος περὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς ὑποθέσεως, ὥστε ἕκαστος ἐγίνωσκεν ἐκ τῶν προτέρων, περὶ τίνος ἔμελλε νὰ εἶνε ὁ λόγος. πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται Ἀρφ. Νεφ. 307 πρόσοδοι (πανηγυρικαὶ πομπαὶ) πρὸς τοὺς μάκαρας (πρὸς τοὺς ναοὺς τῶν μακάρων) ἱερώταται. Ἡ ἐπισημοτάτη ἦν ἡ τῶν Παναθηναίων. Πρβ. Εἰρ. 397. Δημ. 18, 86.

πρόσοιδα, ἴδ. προσείδω.

προσοικοδομέω: τῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ (βωμῷ) προσοικοδομήσας μεῖζον μῆκος Θουκ. 6, 54 τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ βωμὸν ἐπεκτείνας.

προσοῖσω, ἴδ. προσφέρω.

προσομῑλέω: ἔστι μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ σοφίας ἕνεκεν Εὐρ. Μήδ. 1085 ἡ ὁποία συναναστρέφεται (μὲ ἡμᾶς) πρὸς σοφισμὸν ἡμῶν. ἀνεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες Θουκ. 2, 37 ἀνεπ. ἀναστρεφόμενοι ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ. πείρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω Σοφ. Τρ. 591 ἀκόμη δὲν ἐδοκίμασα, εἰς δοκιμὴν ἀκόμη δὲν τὸ ἔβαλα.

προσορίζω, Ἰων. καὶ ποι. προσουρίζω· προσωρίσατο δισχιλίων οἰκίαν Δημ. 31, 4 ὡς ἐκ περισσοῦ ἐδήλωσεν ἐν τοῖς ὅροις (ὃ ἴδε), ὅτι ἡ οἰκία εἶνε ὑποθηκευμένη διὰ δισχιλίων δραχμῶν.

πρόσορος, Ἰων. πρόσουρος 2: αὐτὸς πρόσουρος Σοφ. Φιλ. 691, ἴδ. πρόσουρος.

προσόσσομαι, ἴδ. προτιόσσομαι.

προσουρέω: ἃ (μειρακύλλια) φροῦδα («ἀφανῆ ὑπὸ τῆς χαρᾶς» Σχ.) θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ, ἅπαξ προσουρήσαντα («βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ» Σχ.) τῇ τραγῳδίᾳ Ἀρφ. Βατρ. 94 ἐκ τῶν ἄλλων ἑρμηνειῶν μόνον ἡ: «ἐπὰν ἅπαξ βραχύν τινα χρόνον προσδιατρίψωσι τῇ τραγῳδίᾳ» εἶνε ὀρθή.

πρόσουρος Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρόσορος 2: ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος Σοφ. Φιλ. 691 ὅπου αὐτὸς ἑαυτῷ ἦν γείτων καὶ ὅμορος (πρβ. ἄπουρος, τηλουρός), ὅπως ἀκριβῶς λέγει καὶ ὁ Λουκ. (Τίμ. 43): θεοῖς θυέτω καὶ εὐωχείτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἔχων πάντως πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ προκείμενον χωρίον. Τὸ αὐτὸς ἐνταῦθα ἰσοδυ-

ναμεῖ τῷ μόνος, αὐτὸς ἑαυτῷ. Πολλαὶ διορθώσεις· ἡ πιθανωτάτη ἡ τοῦ Bothe: ἵν' αὐτὸς ἦν, πρόσουρον οὐκ ἔχων βάσιν οὐκ ἔχων πρόσοδον πρός τινα γείτονα (ὅμορον). Ἀλλ' οὐδ' αὐτῆς ὑπάρχει ἀνάγκη.

προσοφείλω: πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανῇ Ἀρφ. Βάτρ. 1134 πρὸς τοῖς τρισὶν ἐκείνοις ἰαμβικοῖς στίχοις σου (τοῖς ἐπικριθεῖσι) θὰ φανῇς ὀφειλέτης καὶ δι' ἄλλους ἀκόμη, τ. ἔ. καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔτι στίχοι σου θὰ ἐπικριθῶσιν. Ὁ Kock διώρθ. πρὸς τρισὶν ἰάμβοισιν προσοφλὼν γέλων φανεῖ. Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας (πρὸς ὀφείλοντας Foerster, πρβ. 868) ἡμᾶς ἐνέγραψε Δημ. 27, 38 μᾶς ἐπέρασεν εἰς τὰ βιβλία ἀκόμη καὶ ὡς ὀφειλέτας του. οἱ δὲ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα δύνανται πορίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσιν Ξεν. Οἰκ. 20, 1 ἀλλὰ καὶ χρεώνονται περισσότερον. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἡ ἔχθρη ἡ προσοφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων Ἡρ. 5, 82, ἡ ἐν 81 καλεῖται ἡ παλαιὴ ἔχθρη, ὀρθῶς ἔγραψαν προοφειλομένη, περὶ οὗ ἴδε προοφείλω.

προσοφλισκάνω: ὥστε προσοφλεῖν τὸν λεγόμενον ἰχθύων βίον Πολύβ. 15, 20, 3 ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ παροιμιῶδες, ὅτι ζῶσι τὸν βίον τῶν ἰχθύων (ὅτι δηλ. «τὸ μεγάλο ψάρι τρώγει τὸ μικρό»).

πρόσοψις -εως ἡ: τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος Πίνδ. Π. 4, 29 «τηνικαῦτα δὲ ὁ μόνος ἀναστρεφόμενος θεὸς παρεγένετο, ἀνδρὸς αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς φαιδρὰν καὶ εὐπρεπῆ ὄψιν ἑαυτῷ περιθείς, ὅ ἐ. ὁ Τρίτων Εὐρυπύλῳ ὁμοιούμενος, Κυρήνης βασιλεῖ» Σχ. οὐκ οὔσης τῆς προσόψεως (ἄλλοι: προόψεως), ᾗ χρῆν ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν Θουκ. 4, 29 ἐπειδὴ δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ παρατηρήσωσιν, εἰς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ στέλλωσι βοήθειαν. Ὁμοίως μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ (ἄλλοι: πρόοψιν) 2, 89 οὐ δυνάμενος προσορᾶν (ἤτοι: νὰ παρατηρῇ ἀπροσκόπτως καὶ ἀδιακόπως) τοὺς πολεμίους ἐκ πολλοῦ διαστήματος, τόπου (πόρρωθεν). Κατὰ τὸν Classen πρόσοψις μὲν ἡ ἀνεπικώλυτος καὶ ἀπρόσκοπτος θεωρία (παρατήρησις), πρόοψις δὲ ἡ προτέρα (χρονικῶς) ὄψις, θεωρία, ἤτοι: ὅταν τις βλέπῃ τι πρότερον ἐπί τινα χρόνον.

πρόσπαιος 2: εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά Αἰσχ. Ἀγ. 359, ἴδ. ἀναμπλάκητος.

προσπαλαίω: Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει Πίνδ. Π. 4, 289 κυρίως πλησίον ὢν τοῦ οὐρανοῦ παλαίει πρὸς αὐτόν: βαστάζει αὐτόν.

προσπαρέχω ἐν Θουκ. 1, 9: φαίνεται ναυσί τε πλείσταις αὐτὸς ἀφικόμενος καὶ Ἀρκάσι προσπαρασχὼν εἶνε φανερὸν ὅτι καὶ αὐτὸς ἦλθε μὲ πλείστας ναῦς καὶ εἰς τοὺς Ἀρκάδας ἀκόμη ἄλλας παρέσχεν. Ὁ Herwerden διώρθ. πρὸς παρασχών: ὅτι προσέτι παρέσχε ναῦς Ἀρκάσιν, οὐ κεκτημένοις ἄλλας.

προσπάσχω ἔχω πάθος, σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρός τινα ἢ πρός τι· οὐδ' ἐρᾶν ὑμᾶς ἔγωγέ φημι τοὺς γυναιξὶ προσπεπονθότας ἢ παρθένοις Πλουτ. 750 D ὅπου ὁ Herw. διώρθ. τοὺς γυναιξί τι προσπεπονθότας, ἀλλ' ἡ διόρθ. δὲν εἶνε ὀρθή, πρβ. 514 A ὁ μᾶλλον ἑτέρων ἑτέροις προσπεπονθώς, καὶ βί. Σερτωρ. κεφ. 26 τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον προσπεπονθός. Ἄλλως δὲ τὸ ῥῆμα τοῦτο συχνὸν τοῖς μτγν., ἔχον ὡς φαίνεται τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ πάσχειν (τι) πρός τι (πρβ. 749 D ἔπαθε πρὸς τὸ μειράκιον = προσέπαθε τῷ μειρακίῳ). Καὶ ἡμεῖς δὲ σήμερον λέλομεν ἀπολύτως «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔπαθε», τ. ἔ. ἔπαθέ τι πάθος. Ἐκ δὲ τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ προσπάσχω προῆλθε βεβαίως καὶ τὸ προσπαθής, προσπάθεια, προσπαθῶ. Αὐτὸ δὲ τὸ προσπάσχω εἶνε ἰσοδύναμον τῷ προσπαθῶς ἔχω, πρός τι εἶμαι μετὰ πάθους (θερμῶς) ἀφωσιωμένος εἴς τι (εἴς τινα), οἷον διά τινος προσπαθείας· πρβ. Κικέρ. Ἐπιστολ. π. Ἀττ. 2, 19: ego fortasse τυφλώττω et nimium τῷ καλῷ προσπέπονθα. τῶν ἄλλων.. τυχεῖν μόνον βουλόμεθα, περαιτέρω δὲ περὶ αὐτῶν οὐδὲν τῇ ψυχῇ προσπεπόνθαμεν Ἰσοκ. 10, 55 οὐδὲν δὲ ἰδιαίτερον (πρόσθετον) πάθος ἐν τῇ ψυχῇ πάσχομεν.

προσπελάζω: τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε.. Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσ'; Σοφ. Ο.Τ. 1101 ὅπου τὴν ὀρθὴν γρ. πατρὸς πελασθεῖσ' ἀντὶ τοῦ προσπελασθεῖσ' (διότι πρός = πατρός) ἀνεῦρεν ὁ Lachmann· ἴδ. πελάζω.

προσπεριγίγνομαι μέσ. ἀποθ. μένω ὑπόλοιπος· ὥστε πεντεκαίδεκα τάλαντα προσπεριγενέσθαι Δημ. 20, 33 ὥστε νὰ περισσεύσουν ἀκόμη, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων, 15 τάλαντα.

προσπετής 2 κυρ. προσπίπτων· μτφ. προσπετεῖς ἁρμονίαι Διον. Ἀλ. π. Δημ. 26, ἴδ. προπετής.

προσπέτομαι: τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; Αἰσχ. Πρ. 115 κυρ. τίς ἠχώ, τίς ὀδμὴ ἀφεγγὴς ἔπτη πρὸς ἐμὲ (προσέβαλέ με ἀπροσδοκήτως); Τὸ μὲν ἀχὼ ἀναφ. εἰς τὸν ἦχον τοῦ πτερωτοῦ ἅρματος τῶν Ὠκεανίδων, περὶ δὲ τοῦ ὀδμὴ ὁ Σχ. παρατηρεῖ: «ἴσως ὡς Ὠκεανίδες εὐωδίας ἔπνεον· αἰσθητὴ δὲ ἡ ὀσμή, οὐχὶ ὁρατή, διὸ ἀφεγγής φησι». τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα τόδ' 573 κυρ. τὸ διαμφίδιον (τὸ διάφορον: «διὰ παντὸς κεχωρισμένον, ἐναντίον τοῖς νῦν· τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ᾔδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρῆνον» Σχ.) τόδε (ὃ νῦν ᾄδω) μέλος προσέπτα μοι (ἐπῆλθέ μοι, προσέπεσεν εἰς τὰ ὦτά μου). καὶ λέγουσ' ὀδύρομαι... διαφθορὰν μορφῆς, ὅθεν μοι προσέπτατο Αὐτ. 670 πόθεν ἐπῆλθέ μοι τῇ ἀθλίᾳ ἡ διαφθορὰ τῆς μορφῆς (ἡ μεταμόρφωσις). τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Σοφ. Αἴ. 282 «προσέβαλε» Σχ. ἐπῆλθε, προσέπεσε;

προσπίπτω κυρ. πίπτω πρός τινι ἢ πρός τινα, τυχαίως καὶ ἀκουσίως, ἢ ἐχθρικῶς, ὅτε = ἐπιπίπτω· διελόντες τοῦ τείχους ᾗ προσέπιπτε τὸ χῶμα, ἐσεφόρουν τὴν γῆν Θουκ. 2, 75 ἀφ' οὗ ἐχάλασαν μέρος τοῦ τείχους ἐκεῖ, ὅπου ῥιπτόμενον ἔπιπτε τὸ χῶμα, ἔφερον μέσα (=ἐφόρουν εἰς τὴν πόλιν) τὴν γῆν (τὸ χῶμα). προσπεσὼν ἔχου Σοφ. Αἴ. 1181 κυρ. πεσὼν πρὸς αὐτῷ (τῷ νεκρῷ πατρὶ) ἔχου αὐτοῦ. πρόσπιπτε οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ καὶ πεῖθε Εὐρ. Ἑκ. 339 πῖπτε οἰκτρῶς (ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεος) πρὸς τοῖς Ὀδ. γόνασι καὶ πειρῶ πείθειν. οὐκ ἐπαιδεσθήσομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ, θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτα Εὐρ. Ἰ. Α. 900 «αἰδώς γέ μ' ἐπὶ τούτοις (ἤτοι: ταῦτα πάσχουσαν) οὐ κωλύσει μὴ προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ· τὸ δὲ γεγῶτα εἶνε κατὰ σύνεσιν, διότι τὸ προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ = γουνάσασθαί σε = πρὸς τῶν γονάτων ἱκετεῦσαί σε» Δ. Βερν. μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας (ἐνν. παρθένῳ) Ἱππ. 19 ἀφοσιωθεὶς εἰς αὐτὴν μὲ τὰς συνεντεύξεις του περισσότερον παρ' ὅσον ἁρμόζει εἰς ἄνθρωπον· μὲ ἀφοσίωσιν ἀνωτέραν τῆς συνήθους εἰς τοὺς πλησιάζοντας αὐτὴν θνητούς. Ἀλλὰ καὶ πᾶς ἀνίστησιν πόδα, ὡς πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ Ἡρ. Μ. 78 ἕκαστος σηκώνεται ἐπάνω, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προσπέσουν εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρός. μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσὼν Σοφ. Φιλ. 46 διὰ νὰ μὴ καὶ πέσῃ ἐπάνω μου, συναντήσῃ με (κατ' ἄλλους ἐπιτεθῇ), χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσω. πᾶσι γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα ὁρᾶν πάσχοντάς τι ἄηθες ὀργὴ προσπίπτει Θουκ. 2, 11 τ. ἔ. ὀργὴ προσπίπτει πᾶσι ὁρᾶν πάσχοντάς τι ἄηθες ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ ἐν τῷ παραυτίκα· πάντας καταλαμβάνει ὀργὴ νὰ βλέπωσιν (=ὅταν βλέπωσιν), ὅτι πάσχουσί τι ἄηθες μέσα εἰς τὰ μάτια των καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν· πρβ. 2, 7. 7, 47 κτλ. οἷς ἂν πρὸς τῇ δόξῃ τῇ θεῶν ἔρημα εἶναι πάντα ἀκράτειαί τε ἡδονῶν καὶ λυπῶν προσπέσωσι, τὸ μὲν μὴ νομίζειν θεοὺς ἀμφοῖν ἂν ἓν ὑπάρχοι κοινὸν πάθος, τῇ δὲ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων λώβῃ τὸ μὲν ἔλαττω, τὸ δὲ πλείω κακὰ ἐργάζοιτ' ἂν Πλ. Νόμ. 908C οἷς δ' ἂν πρὸς τῇ δόξῃ (ἣν ἔχουσιν), ὅτι πάντα ἐστὶν ἔρημα θεῶν, προσγένωνται ἀκράτειαί τε ἡδονῶν καὶ λυπῶν, καὶ τούτοις καὶ τοῖς ἑτέροις (τοῖς νομίζουσι μὲν μὴ εἶναι θεούς, ἀλλ' ἦθος ἔχουσι δίκαιον = ἀμφοῖν) ἓν ἂν κοινὸν ὑπάρχοι πάθος (τὸ μὴ νομίζειν εἶναι θεούς), κατὰ δὲ τὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων βλάβην τὸ μὲν πάθος ἐκείνων (οἷς πρόσεστι δίκαιον ἦθος) ἔλαττω κακά, τὸ δὲ πάθος τῶν ἑτέρων πλείω ἂν ἀπεργάζοιτο. ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῆς ζητήσεως αὕτη, πότερον συμφέρει μᾶλλον ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς ἄρχεσθαι ἢ ὑπὸ τῶν ἀρίστων νόμων· δοκεῖ δὴ τοῖς νομίζουσι συμφέρειν βουλεύεσθαι τὸ καθόλου μόνον ὁ νόμος λέγειν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν Ἀριστοτ. Πολιτ. 1286^{a} 11 οἱ νομίζοντες λοιπὸν ὅτι συμφέρει (τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς ἄρχεσθαι καὶ ἑπομένως) τὸ βασιλεύεσθαι ἀξιοῦσιν, ὅτι ὁ νόμος λέγει μόνον τὸ καθόλου, ἀλλὰ δὲν δίδει ὡρισμένας ὁδηγίας ὡς πρὸς τὰ ἑκάστοτε συμβαίνοντα. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολὺν (ἴσως ποδὶ ἢ ποδοῖν) Σοφ. Ἀντ. 855 προβᾶσα ἕως εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς θρασύτητος προσέκρουσας διὰ τῶν ποδῶν σου εἰς τὸν ὑψηλὸν θρόνον τῆς Δίκης.

προσπίτνω: προσπίτνω σε γόνασι Σοφ. Φιλ. 485 ἱκετεύω σε προσπίπτων σοῖς γόνασι. γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σε Εὐρ. Φοίν. 293. «Ἡ αἰτ. ἕδρας εἶνε τροπική «ἀντὶ τοῦ γονυπετῆ προσκύνησιν προσκυνῶ σε» Σχ. Ἕδρα λέγεται καὶ τὸ κάθισμα· ἐπειδὴ δὲ παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς λαοῖς τὸ μετὰ σεβασμοῦ κάθισμα γίνεται γονυπετές, διὰ τοῦτο εἶπεν ὁ ποιητὴς «γονυπετεῖς ἕδρας», ἤτοι: γονυπετῆ καθίσματα. Ἀλλὰ τὸ ἕδρας ὡς αἰτ. τοῦ προσπίτνω συνυποδηλοῖ καὶ πτώσεις ἢ προσπτώσεις, ἢ ἀκριβέστερον ἑδραίας προσπτώσεις, ὅ ἐ. ἑδραίας προσκυνήσεις, ἤτοι καθίσματα προσκυνητικά, ἤ: καθιστὰ προσκυνήματα. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ προσπίτνων, ἐπειδὴ ἐνταῦθα σημ. προσπίπτων προσκυνῶ, φέρεται πρὸς αἰτ. τὸ «σέ» Δ. Βερν. ἥψω τῆς ἐμῆς χειρὸς καὶ τῆσδε γραίας (Valcken.: γεραιᾶς) προσπίτνων (προσπιτνῶν) παρηΐδος Ἑκ. 274 προσπίπτων ἥψω τῆς ἐμῆς χειρὸς καὶ τῆσδε πρεσβυτικῆς παρειᾶς. ἱκετεύομεν ἀμφὶ σὰν γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χέρα προσπίτνων Ἡρ. Μ. 1207 ὅπου ὁ Wilam. ἔγρ. προπίτνων, ὅπερ δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ἀμφὶ σὰν γενειάδα κέ., διότι προπίτνω ἀμφὶ σὰν γενειάδα κέ. δὲν σημαίνει προσπίπτω ἁπτόμενος τῆς σῆς γενειάδος καὶ τοῦ γόνατος κέ. Καὶ ἡ ἑτέρα παρατήρησις τοῦ Wilam., ὅτι τὸ προσπίτνω σημ. ὅ τι καὶ τὸ ἱκετεύω, δὲν εἶνε ἀληθής, διότι τὸ προσπίπτειν εἶνε εἶδός τι ἱκεσίας, γραφικώτατον, ἀλλὰ τῆς ἱκεσίας ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα εἴδη. Ἄλλως τὸ χωρίον, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοὐλάχιστον, δὲν παρέχει δυσκολίας. Περὶ τοῦ ἐν. προσπίτνων πρβ. 858.

πρόσπλατος 2: ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι (Elmsley: πρόσπλαστοι) ξένοις Αἰσχ. Πρ. 742 καὶ ἀπρόσιτοι, ἀπροσπέλαστοι.

προσπνέω: ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν Ἀρφ. Βατρ. 338 νόστιμη μυρωδιὰ μοῦ ἦλθε (μοῦ μύρισε) ἀπὸ χοίρινο κρέας.

προσποιέω: σὲ προσποιούμεθα εὔνουν κρατεῖν τε στόματος Εὐρ. Ἑλ. 1387 σὲ (ἐνν. τὸν χορὸν) προσποιοῦμεν ἡμῖν αὐτοῖς εὔνουν καὶ (ἱκετεύομεν) κρατεῖν στόματος. Ὁ Rauchenstein διώρθ. σὲ προσπίτνω μένειν, ὁ δὲ Ἑρμ. γε ἀντὶ τοῦ τε (τοὐλάχιστον ὅσον διὰ νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε). Ἀλλὰ περιττὴ πᾶσα διόρθ. Τὸ κρατεῖν τε εὔνουν ἐπιφερόμενον εἶνε σαφές, καὶ ἄλλως

καὶ διότι τὸ σὲ προσποιούμεθα εὔνουν οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἤ: ἐπικαλούμεθα τὴν εὔνοιάν σου, ἐν τῇ ἐκφράσει δὲ ταύτῃ ἔγκειται ἡ ἔννοια τῆς ἱκεσίας. προσποιησάμενος ξύλινον πόδα Ἡρ. 9, 37 προσθέμενος (προσάψας). τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιοῦ Ἀρφ. Ἱππ. 215 κυρ. προσποίει σαυτῷ, ἤτοι προσπάθει νὰ ἔχῃς τὴν εὔνοιαν τοῦ δήμου· πρβ. Ἡρ. 1, 6. Ξεν. Πόρ. 6, 3. ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν . . . προσποιεῖται Θουκ. 2, 101 ἴδ. ἐπί. τοῦτο δὲ (τὸ πειρᾶσθαι τῶν φίλων) ποιήσεις, ἐὰν μὴ δεόμενος τὸ δεῖσθαι προσποιῇ Ἰσοκρ. 1, 24 ἐὰν προσποιῆσαι ὅτι ἔχεις ἀνάγκην, ἐν ᾧ δὲν ἔχεις. τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψευδῶς προσεποιήσατο, τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν Θουκ. 1,137 ἣν ψευδῶς προσεποίησεν (ἀπέδωκεν) ἑαυτῷ· ἴδ. οὐ. τοῖς δὲ ἀπολειφθεῖσι (παιδείας) προσποιουμένοις δὲ (ἐνν. τετυχηκέναι παιδείας) ὑπ' ἀναισθησίας τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν, ὅταν λέγωσιν, οὐ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι περίεστιν Δημ. 18,128, ἴδ. περίειμι. δεῖ δὲ καὶ εἰ ἠδίκησαν μὴ προσποιεῖσθαι Θουκ. 3, 47 μὴ (ἀδικῆσαι αὐτοὺς) προσποιεῖσθαι : νὰ ὑποκρινώμεθα τὸ ὄχι, τ. ἔ. ὅτι δὲν ἠδίκησαν. οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ Ἀπ. Μενάνδ. 179 τ. ἔ. ἣν μὴ (πεπονθέναι) προσποιῇ.

προσποίησις -εως ἡ, τὸ προσποιεῖσθαι, ἀξίωσις· οἶδα τοὺς τοιούτους. . . τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τισὶ καὶ μὴ οὖσαν καταλιπόντες Θουκ. 6, 16 γνωρίζω ὅτι οἱ τοιοῦτοι κατέλιπον εἴς τινας τῶν μεταγενεστέρων ἀξιώσεις (ἀντιποίησιν) συγγενείας καὶ μάλιστα μὴ πραγματικάς. τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει καὶ σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσποιήσει 3, 82 πρὸς βλάβην τῶν ἐναντίων καὶ πρὸς ἰδίαν αὐτῶν ἀσφάλειαν· ἴδ. ἐπαγωγή. οὐδ' ἂν νῦν ἐχρησάμην (τῷδε) ἔχοντι κομπωδεστέραν τὴν προσποίησιν 2, 62 ἐπειδὴ ἔχει τὴν «ἐπαγγελίαν» (οὕτω διορθωτέον τὸ ἀπαγγελίαν τοῦ Σχ.) ὀλίγον κομπώδη: ἐπειδὴ ἐπαγγέλλεται, ἀντιποιεῖται κομπολογίας τινός. εἰρωνεία προσποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων Θεοφρ. Χαρ. 1 εἰρωνεία ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ ἔλαττον προσποίησις (ἡ ἐπίπλαστος χειροτέρευσις, ἢ ἐλάττωσις) τῶν πράξεων καὶ τῶν λόγων, πρβ. Ἀριστοτ. 1193a 31 «ὁ. . εἴρων. . καὶ ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων προποιούμενος αὐτῷ εἶναι καὶ ἃ οἶδε μὴ φάσκων (εἰδέναι), ἀλλ' ἐπικρυπτόμενος τὸ εἰδέναι»· ἴδ. εἰρωνεία. τιμὴν καὶ προσποίησιν ἀλαζονείας Πλουτ. Νικ. 11 ὁ ἐξοστρακισμὸς παρεῖχε τῷ Ὑπερβόλῳ τιμὴν καὶ προσεποίει ἀλαζονείαν, τ. ἔ. παρεῖχεν εὐκαιρίαν πρὸς μεγαλαυχίαν.

προσπολεμέω : ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; Ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ ἐν τῷ ξυμμαχεῖν ἔμοιγε δοκεῖ Πλ. Πολ. 332Ε ὅπου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διορθώσωμεν προπολεμεῖν (ὅπερ δὲν θ' ἀναφ. καὶ εἰς τὸ ἐχθροὺς βλάπτειν). Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ προσπολεμεῖν ἐνταῦθα σημ. πρὸς τοῖς φίλοις (ἤτοι: σὺν τοῖς φίλοις) πολεμεῖν (τοῖς ἐχθροῖς).

προσπολέομαι: ὧδε προσπολουμένας Σοφ. Ο. Κ. 1098 ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν παρακολουθουμένας.

πρόσπολος 2 κυρ. πρός τινι πολούμενος, κινούμενος, ἐνασχολούμενος· ὅθεν ὑπηρέτης· τίνα μοι δύστανον ὄνειρον πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς Ἀΐδα πρόσπολον (ὀρθότ. πρόπολον) Ἀρφ. Βάτρ. 1333, ἴδ. πρόπολος.

προσπτύσσομαι: προσπτύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος. . . χιτὼν Σοφ. Τρ. 768, ἴδ. ἀρτίκολλος. ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται Ἀντ.1236, ἴδ. ἀγκών. φιλίου χρῄζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι Εὐρ. Μήδ. 1400 ὁ τάλας χρῄζω τοῦ φιλίου στόματος τῶν παίδων, ὅπως δηλ. προσπτύξωμαι αὐτό. Τὸ προσπτύξασθαι προσετέθη εἰς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν. προσπτύσσομαι μύθῳ β 77 ἐκλιπαρῶ τινα, «γίνομαι κολλητσίδα». θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας Πίνδ. Ἰ. 2, 39 εὐλαβῶς προσανέκειτο ταῖς θυσίαις: ἐσπούδαζε περὶ τὰς θυσίας τῶν θεῶν.

προσσαίνω : τῶνδε προσσαίνει σέ τι; Αἰσχ. Πρ. 861 ἐκ τούτων τι ἀνακαλεῖ (διεγείρει) ἐν σοὶ ἡδεῖάν τινα ἀνάμνησιν; φῶτα προσσαίνειν κακόν Ἀγ. 1665 κολακεύειν, θωπεύειν. τύποι σφενδόνης τῆσδε προσσαίνουσί με Εὐρ. Ἱππ. 862 προσβάλλουσί με θωπευτικῶς, ἀνακαλοῦσιν ἐν ἐμοὶ ἡδεῖαν ἀνάμνησιν (ὡς γνωστοί).

προσσαίρω: μελιλώτινον λαλῶν καὶ ῥόδα προσσεσηρώς Ἀπ. Φερεκράτ. 131 γλυκὰ καὶ ἐράσμια λόγια λαλῶν καὶ μειδιῶν μειδίαμα ἐφάμιλλον πρὸς τὸ τῶν ῥόδων: «ὅπου γελᾷ καὶ πέφτουν τὰ ῥόδα 'ς τὴν ποδιά της» Τραγούδ. Ῥωμ. (Λεξ. Ἑλλ. Γλ. Ἀ. Σακελλαρίου ἐν λ.).

προσσέβω σέβω πρός τινι, τιμῶ τινα προσέτι, ἔτι πλέον· ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν Αἰσχ. Ἑπτ. 1014 πρὸς τούτῳ (τ. ἔ. πρὸς τῷ ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα) σέβειν αὐτὸν ὀξυφώνοις θρήνοις.

προσστάζω, Δωρ. ποτιστάζω· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν Πίνδ. Ὀ. 6, 74 «ψόγος ἐκ τῶν ἄλλων τῶν φθονούντων ἐπικρέμαται τούτοις, οἷς ἄν ποτε (κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν) περὶ τὸν δωδεκάκυκλον δρόμον ἀγωνισαμένοις (καὶ νικήσασιν) ἡ ἐκ τῆς νίκης Χάρις ἔνδοξον τὴν ὄψιν παράσχῃ» Σχ. τ. ἔ. ὁ φθόνος τῶν συμπολιτῶν εἶνε ἀπόδειξις τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ· διότι ὁ φθόνος εἶνε ὁ κλῆρος πάντων τῶν νικητῶν. Ἄξιον σημειώσεως καὶ τὸ Σχολ. «οἱ νικῶντες δοκοῦσιν εὐειδεῖς εἶναι». μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον Πίνδ. Π. 4,137 καὶ διὰ μαλακῆς φωνῆς ἐπιστάζων λόγον (ἐκ τοῦ στόματος): ἀφίνων ἐλευθέραν τὴν ἐκ τοῦ στόματος ῥοὴν τῶν λόγων του.

προστάτης ὁ: μηδὲν ἂν χρυσοῦ ἕκατι προστάτην θείμην χθονὸς κέ. Εὐρ. Ἰ. Α. 373 «κατὰ τὸν Μενέλαον δὲν πρέπει νὰ ἐκλέγηται οὔτε προστάτης χθονὸς (=πόλεως) οὔτε ὅπλων ἄρχων (στρατηλάτης) ὁ πλουσιώτερος, ἀλλ' ὁ νουνεχέστερος» Δ. Βερν.

προσστέλλω: καὶ αὕτη μὲν προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία Πλ. Γοργ. 511D εἶνε περιεσταλμένη «συμμαζευμένη» καὶ κοσμία τὸ ἦθος (εὐπρεπής: μετρία).

προσσυμβάλλομαι: προσξυνεβάλετο οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς αἱ Πελοποννησίων νῆες... παρακινδυνεῦσαι. Θουκ. 3, 36 ὑποκ. λαμβάνεται τὸ ἐφεξῆς αἱ Πελοποννησίων νῆες... παρακινδυνεῦσαι. Ὁ συγγραφεὺς εἶχεν ἐν νῷ ἓν ὅλον ἰσοδύναμον πρὸς τόδε: τὸ ὅτι αἱ Πελοποννησίων νῆες ἐς Ἰωνίαν ἐκείνοις βοηθοὶ ἐτόλμησαν παρακινδυνεῦσαι, (τοῦτο) προσξυνεβάλετο οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς: συνετέλεσεν οὐχ ἥκιστα προσέτι εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῆς ὁρμῆς. Ἀλλὰ κυρ. τὸ οὐκ ἐλάχιστον τῆς ὁρμῆς εἶνε ἀντικείμ.=οὐκ ἐλαχίστην μοῖραν τῆς ὁρμῆς. Τὸ χωρίον ἀπεμιμήθη ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ἀθην. Πολιτ. κ. 19, πρβ. Λυσ. 30,16.

πρόσταξις -εως ἡ: Λακεδαιμόνιοι τὴν πρόσταξιν ταῖς πόλεσιν ἑκατὸν νεῶν τῆς ναυπηγίας ἐποιοῦντο Θουκ. 8, 3 προσέτασσον τὰς πόλεις νὰ τοῖς ναυπηγήσωσιν ἑκατὸν πολεμικὰ πλοῖα.

προστάσσω, Ἀττ. -ττω: οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ τὰς ἐς τὴν Μυτιλήνην δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα (ἄρχοντα Stephanus) Ἀλκίδαν, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες Θουκ. 3, 26. Τινὲς ὀβελίζουσιν οὐ μόνον τὸ δύο καί, διότι πρότερον ἐμνημονεύθησαν 40 νῆες (ὡς ἐν 3,16), ἀλλὰ καὶ τὸ ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, περιττὸν ἀληθῶς μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς διορθ. ἄρχοντα. Ἀλλ', ὡς φαίνεται, καλῶς ἔχει τὸ ἔχοντα, μόνον δὲ ἡ τάξις τῶν λέξεων ἐγένετο ὀλίγον ἀσυνήθης, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐφεπομένου διορισμοῦ εἰς τὸ Ἀλκίδαν. Ἡ σύνταξις τοιάδε τις: ἐπειδὴ οἱ Πελ. προστάξαντες Ἀλκίδαν (τὸν) ναύαρχον (=ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος) ἀπέστειλαν αὐτὸν ἔχοντα τάς...ναῦς. Καὶ ἔτι κανονικώτερον: προστάξαντες ναύαρχον Ἀλκίδαν ταῖς. τεσσαράκοντα ναυσὶν ἀπέστειλαν αὐτόν. Ὁμοίως δὲ λέγει 3,16: ναύαρχον προσέταξαν Ἀλκίδαν, καὶ ἀλλ. ἄρχοντα προστάξαι. Ἡ διόρθ. λοιπὸν ἄρχοντα μᾶλλον ταράττει τὴν συντακτικὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐννοιῶν. Τὸ δὲ προστάξαντες (διορίσαντες) κυρ.= τάξαντες ἐπὶ (πρὸς) ταῖς ναυσί. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω, πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις Αἰσχ. Ἑπτ. 514 λέγω δὲ πάλιν τὸν πέμπτον, ὅστις ἐτάχθη πλησίον εἰς τὰς πέμπτας Βορραίας πύλας. καταστήσας δὲ τὰς ἀρχὰς καὶ ἄρχοντας ἐπιστήσας ἐτάξατο φόρους οἱ προσιέναι κατὰ ἔθνεά τε καὶ πρὸς τοῖσι ἔθνεσι τοὺς πλησιοχώρους προστάσσων, καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προσεχέας, τὰ ἑκαστέρω ἄλλοισι ἄλλα ἔθνεα νέμων Ἡρ. 3, 89 ὥρισε νὰ προσέρχωνται εἰς αὐτὸν οἱ φόροι κατὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα συνυπῆγε καὶ τοὺς πλησιοχώρους, καὶ ὑπερβαίνων (ἐνίοτε) τοὺς πλησιεστέρους συνήνωνε τὰ ἀπομεμακρυσμένα ἔθνη ἄλλα μὲ ἄλλους. Οἱ σύνδ. τὲ καὶ συνδέουσι κυρ. τὸ κατὰ ἔθνεα καὶ τὸ προστάσσων, ἀνόμοια μὲν γραμματικῶς λογικῶς δὲ ὅμοια, ὡς καὶ ἀλλ. Ὁ δὲ (πρὸ τοῦ ὑπερβαίνων) καὶ συνδέει τὸ προστάσσων καὶ τὸ συνώνυμον νέμων, ὃ ὁρίζεται διὰ τοῦ ὑπερβαίνων. ἐπὶ τῇ μένειν λαγχανούσῃ τῶν μοιρέων ἑωυτὸν τὸν βασιλέα προστάσσειν 1,94 ὁ βασιλεὺς προσέτασσεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ ἑτέρᾳ (κυρ. ἐπὶ ταύτῃ) τῶν μοιρῶν, ἣ ἐλάγχανε μένειν: ὁ βασιλεὺς ἔτασσεν ἑαυτὸν νὰ εἶνε ἀρχηγὸς (ἐπὶ) τῆς ἑτέρας ἐκ τῶν μοιρῶν, εἰς ἣν ἔπιπτεν ὁ κλῆρος νὰ μένῃ ἐν τῇ χώρᾳ. στρατηγῷ προστεταγμένοι Θουκ. 6, 42= στρατηγῷ προσνενεμημένοι· πρβ. 8, 26, 1: Θηραμένει ξυναμφότεραι ὡς Ἀστύοχον προσταχθεῖσαι κομίσαι ἐμπιστευθεῖσαι (παραδοθεῖσαι) εἰς τὸν Θηραμένην, ἵνα τὰς φέρῃ εἰς τὸν Ἀστύοχον. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον Αἰσχ. Εὐμ. 208 ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔργον (τὸ προπέμπειν τοὺς μητροκτόνους: ἡ προπομπὴ αὐτὴ) εἶνε ἀνατεθειμένον εἰς ἡμᾶς. δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην Σοφ. Ἀντ 670 καὶ ἐν τῇ τρικυμίᾳ (ἐν τῷ κινδύνῳ) τῆς μάχης, ὅπου ἂν ταχθῇ (κυρ. τεταγμένος πρός τινι, ὅθεν καὶ κατ. παραστάτης), θὰ μένῃ πιστὸς καὶ ἀνδρεῖος παραστάτης. τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ', ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην δούλη Εὐρ. Ἑκ. 100 προλιποῦσα τὰς σκηνὰς τῶν δεσποτῶν, οἷς (=ἵνα) ἐκληρώθην (κλήρῳ ἔλαχον) καὶ ὡρίσθην (κυρ. ἐτάχθην πρὸς αὐτοῖς) εἶναι δούλη. συνέβη πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη (κυρ. περὶ τούτου, πρὸς ᾧ τις ἕκ. ἐτάχθη) Θουκ. 6, 31 συνέβη καὶ ἀναμεταξύ των νὰ γίνῃ συγχρόνως ἔρις δι' ὅ τι ἔργον κάθε ἕνας, ὅποιος καὶ ἂν ἦτο, προσδιωρίσθη. Ἐν Σοφ. Ο. Τ. 206 ἡ ὀρθὴ γρ. δὲν εἶνε προσταχθέντα, ἀλλὰ προσταθέντα, ὃ ἴδε ἐν τῷ προΐστημι.

προστατέω: ὁ προστατῶν χρόνος Σοφ. Ἠλ. 781, ἴδε διάγω.

προστατήριος 3: τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως δεῖμα (Scaliger: δεῖγμα) προστατήριον καρδίας τερασκόπου ποτᾶται; Αἰσχ. Ἀγ. 966 διατί σταθερῶς πετᾷ ἐνώπιόν μου τοῦτο τὸ πρὸ τῆς τερατοσκόπου ψυχῆς μου αἰωρούμενον φόβητρον (φοβερὸν φάντασμα);

προστέλλω προωθῶ τι, ἵνα τὸ προφυλάξω· διὰ τὸ φοβουμένους προστέλλειν (ἄλλοι γρ. προσστέλλειν=προσωθεῖν) τὰ γυμνὰ ἕκαστον τῇ τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου ἀσπίδι Θουκ. 5, 71 διότι φοβούμενος ἕκαστος τὰ γυμνά του μέρη προωθεῖ (ἵνα σκεπάσῃ) αὐτὰ πρὸς τὴν ἀσπίδα τοῦ ἐν δεξιᾷ παρατεταγμένου στρα-

τιώτου. Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ Αἰσχ. Ἑπτ. 402 ἡ Δίκη ἡ ἐφορῶσα τὰ δίκαια τῶν ὁμαιμόνων (τὰ καθήκοντα, ἃ ἔχουσιν οἱ πολῖται πρὸς τὴν πατρίδα. Ἄλλοι ἄλλως.) ἐπιτακτικῶς (=κάρτα) ἐκπέμπει αὐτὸν (ἀφ' ἑαυτοῦ, οἴκοθεν), ὅπως ἀποκρούσῃ ἀπὸ τῆς μητρὸς τὸ πολέμιον δόρυ. Ἴσως καὶ ἐν Σοφ. Φιλ. 449 τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρηστὰ ἀποστέλλουσ' αἰεὶ (κατὰ τὸ πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων) τ. ἔ. ὥσπερ τὰ πανοῦργα καὶ παλιντρ. χαίρουσιν ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, οὕτω τὰ δίκαια καὶ χρηστὰ (τ. ἔ. τοὺς δικαίους καὶ χρηστοὺς) προπέμπουσιν εἰς Ἅιδου ἀεί. μακρὰν γὰρ ὥς γέροντι προυστάλης ὁδόν Σοφ. Ο. Κ. 20 «προῆλθες μακροτέραν ὁδὸν ἢ ὡς ἥρμοζε γέροντι» Σχ. προεχώρησας.

προστήκω: προστετακὼς φάσματι Σοφ. Τρ. 836, ἴδ. φάσμα.

προστίθημι: θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει Αἰσχ. Πρ. 82 συλῶν τὰ θεῶν γέρα, προστίθει (αὐτὰ) ἐφημέροις (θνητοῖς). οὐκ ἔστι, τῇ σῇ δ' ἡδὺ προσθήσω φρενί Εὐρ. Ἠλ 1059 «οὐκ ἔσθ' (ὅπως ἔρξω κακῶς), ἡδέως δὲ προσδέξομαι τὴν σὴν γνώμην» Δ. Βερν. πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ Εὐρ. Φοίν. 1699 «πρόσθες, ἐπίθες» Σχ. βάλε κοντὰ τὴν τυφλήν μου χεῖρα ἐπάνω εἰς τὰ δυστυχῆ πρόσωπά των (διὰ νὰ τὰ ψαύσω). ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθείς Σοφ. Ἠλ. 47 = ἄγγελλε δ' ὅρκῳ, προστιθεὶς αὐτόν. τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; Αἴ. 475, ἴδ. ἀνατίθημι. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει («τῇ συστάσει ἡμῶν» Σχ.); Αἰσχ. Χο. 113 τίνα λοιπὸν ἄλλον ἀκόμη νὰ προσθέσω εἰς τὴν μερίδα μας; οἳ δ' ἡδονὴν προσθέντες (Δ. Βερν. : προθέντες) ἀντὶ τοῦ καλοῦ Εὐρ. Ἱππ. 382, ἴδε προστίθημι. κελεύεις δὴ ἡμᾶς προσθεῖναι τῷ δικαίῳ ἤ... Πλ. Πολ. 335A ἀπολύτ νὰ κάμωμεν προσθήκην εἰς τὸ δίκαιον ἢ (ἐν ἄλλαις λέξεσι)...κέ. ταύτην ἐμοῦ θανόντος.. προσθοῦ δάμαρτα Σοφ. Τρ. 1224 «γυναῖκα ποίησον» Σχ. πρόσθεν οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν (=ἐπιχαρίσασθαι, κυρ. προσθεῖναι ἀπὸ σαυτοῦ χάριν· πρβ. τίθεσθαι, κατατίθεσθαι, χάριν) Ο. Κ. 767 πρότερον δὲν ἤθελες νὰ κάμῃς εἰς ἐμὲ θέλοντα ταύτην τὴν χάριν. ἀνάγκην προσθέσθαι Θουκ. 4, 98 ἴδ. κινῶ. τί δ'.. ἐγὼ λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα (εἴθ' ἅπτουσα Porson) προσθείμην πλέον; Σοφ. Ἀντ. 40, ἴδε ἐφάπτω. οὐκ ἄν σφι Σπαρτιήτας μῆνιν οὐδεμίαν προσθέσθαι Ἡρ. 7, 229 οἱ Σπαρτ. οὐδόλως ἤθελον ὀργισθῇ ἐναντίον αὐτῶν. ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἄν Εὐρ. Ἑκ. 742 κυρ. = προσθεῖμεν ἂν ἡμῖν αὐταῖς, ἤτοι: προσθείην ἂν ἐμαυτῇ. προσθεὶς ἑαυτὸν ἐς πίστιν τήν τε τροφὴν κακῶς ἐπόριζε Θουκ. 8, 46 παραδοὺς ἑαυτὸν (εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην) οὕτως, ὥστε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, καὶ τὴν τροφὴν κτλ. Ἀλλὰ τὸ ἐς πίστιν δυνάμεθα νὰ συνάψωμεν μᾶλλον πρὸς τὰ ἑξῆς: εἰς ἀπόδειξιν καὶ τὴν τροφὴν κακῶς ἐπόριζε κτλ. τῷ θεῷ προστίθης τὴν αἰτίαν Εὐρ. Ἴων 1525, ἴδ. σφάλλω. ἥκεις δὲ ποίαν (Porson: δ' ὁποίαν) προστιθεὶς (ἐνν. ἡμῖν) σπουδὴν λόγου; Βάκχ. 663 ἥκεις δὲ ποῖον σπουδαῖον λόγον (ἀγγελίαν) φέρων (οἷον: προσφέρων) ἡμῖν; Πρβ. Ἡρ Μ. 710. Ἄλλοι εἰς τὸ προστιθεὶς ἐνν. πρὸς τὸ ἥκειν (μᾶλλον: τῷ ἥκειν). τοσῷδε μᾶλλον τὸν ὑποθέντα τὰς τέχνας γυναιξὶ τόνδε τῇ δίκῃ προσθήσομεν Βάκχ. 675 τόσον περισσότερον (αὐστηρότερον) θὰ τιμωρήσωμεν (κυρ. θὰ παραδώσωμεν εἰς τὴν δίκην) τὸν ὑποβαλόντα εἰς τὰς γυναῖκας (τὸν διδάξαντα τὰς γυναῖκας) τὰς τέχνας ταύτας. ἀπληστίαν λέχους πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν ηὑρέθης Ἀνδρ. 218 ἤθελες εὑρεθῇ, ὅτι προσάπτεις ἀπληστίαν λέχους εἰς πάσας τὰς γυναῖκας, τ. ἔ. ἐξ αἰτίας σου ἤθελαν κακολογηθῆ ὅλαι αἱ γυναῖκες ὡς ἄπληστοι λέχους (ἀκόλαστοι). σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον Αἰσχ. Χο. 228 ἐξέτασον τὸν πλόκαμον, ἀφ' οὗ ἐφαρμόσῃς αὐτὸν ἐκεῖ ὅπου ἐκόπη, τὸν πλόκαμον τοῦ ἀδελφοῦ σου τὸν σύμφωνον πρὸς τοὺς πλοκάμους τῆς σῆς κεφαλῆς. οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος Σοφ. Ο. Κ. 1332 τὰ χρηστήρια ἔφασκεν εἶναι κράτος τοῖσδε, οἷς ἂν σὺ προσθῇ (εἰς ἐκείνους, μὲ τοὺς ὁποίους ἤθελες προστεθῇ). Ἐν δὲ τῷ θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθῆτε Εὐρ. Ἡρακλ. 474 δὲν συντάσσ. μὲ διπλῆν δοτ., διότι τὸ ἐξόδοις εἶνε δοτ. τῆς αἰτίας, τ. ἔ. θράσος μηδὲν ἀποδῶτέ μοι τῶν ἐμῶν ἐξόδων ἕνεκα. μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθαι ἑκάτερον Θουκ. 1, 20 = ἑκάτερον προστιθέναι (τοῖς ἄλλοις) ἑαυτὸν μιᾷ ψήφῳ, ψηφίζεσθαι μετὰ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ 1, 40 ψῆφον προσεθέμεθα ἐναντίαν ὑμῖν = ψῆφον ἡμῶν αὐτῶν προσέθεμεν (τοῖς ἄλλοις) ἐναντίαν ὑμῖν. ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 738 τὴν ψῆφον δὲ ταύτην ἐγὼ θὰ προσθέσω ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου: «ἐγὼ προσθήσω τὴν ἐσχάτην ψῆφον, ἥ, ὅταν ἴσαι γένωνται, νικᾷ ὁ κατηγορούμενος» Σχ πατρὸς στέρνα προσθέσθαι θέλω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1408 θέλω προσθεῖναι τὰ ἐμὰ πατρικὰ στέρνα τοῖς τέκνοις (τ. ἔ. τοῖς τῶν τέκνων στέρνοις). Παθ. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη Θουκ. 3, 82 ἴδ. ἐμπλήκτως. ἵνα τούτοις προσθῆσθε Δημ. 6, 6 ἵνα προστεθῆτε μὲ αὐτούς, μὲ τὴν γνώμην αὐτῶν. ἐπειρωτᾷ, εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας καὶ εἴ τινα στρατὸν ἀνδρῶν προσθέοιτο σύμμαχον Ἡρ. 1, 53 σᾶς ἐρωτᾷ, ἂν πρέπει νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Περσῶν καὶ ἂν ἴσως πρέπει νὰ προσλάβῃ συμμάχους. Ἡ εὐκτ. ἐκφράζει τὸ «ἴσως». Ὁμοίως καὶ ἐν 1, 47. Διότι ἐν τούτοις ὑπο-

λανθάνει κυρ. βραχυλογία τις τοιάδε: εἰ δὲ στρατεύοιτο (ἤ: εἰ δὲ στρατεύεσθαι θέλοι) ἐπὶ Πέρσας, (ἐπερωτᾷ) εἰ προσθεῖτο, ἤτοι: καθ' ἣν δὲ περίστασιν ἤθελεν ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Περσῶν, ἐπερωτᾷ ἂν πρέπει νὰ προσλάβῃ συμμάχους. Λοιπὸν τὸ εἰ-προσθέοιτο εἶνε κυρίως ἀποτέλεσμα περαιτέρω σκέψεως, περὶ ἧς ὑπάρχει ἀμφιβολία. μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες οἰκεῖον πόνον προσθῆσθε Θουκ. 1, 78 μὴ πεισθέντες εἰς ἀλλοτρίας (τὰς τῶν Κορινθίων) γνώμας καὶ παράπονα ἀναλάβητε οἰκεῖον πόνον. προσεθέμεθα αὐτούς Θουκ. 6, 18 κυρ. προσέθεμεν αὐτοὺς ἡμῖν αὐτοῖς, τ. ἔ. «ξυμμάχους ἐποιησάμεθα αὐτούς» Σχ. λυπηρὰς τῇ ὄψει ἀχθηδόνας προστιθέμενοι 2, 37 ἴδ. ἀχθηδών. Καὶ μετὰ τῆς ἐπί· καλῶς τελευτᾷς («καλῶς τὸν λόγον ἐπεραίωσας» Σχ. Πρβ. 1135: δεινοῦ λόγου κατῆρξας)· κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν ταχεῖαν πρόσθες Σοφ. Τρ. 1253 καὶ κατόπιν τούτων (τ. ἔ. μετὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου) ἐκτέλεσον ταχέως τὴν χάριν. Παρὰ Θουκ. 3, 40 καὶ 36 ἀντὶ τοῦ προσθεῖναι ὀρθῶς νῦν γράφεται προθεῖναι. ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ προσθήσεις τάσδ' ἀράς Σοφ. Ο. Κ. 151 ἀλλὰ βεβαίως, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ τοὐλάχιστον, δὲν θὰ προσθέσῃς (εἰς τὰ πρότερα δεινά σου) ταύτην ἐδῶ τὴν κατάραν (ἣν ἔχει ὁ ἐπιβαίνων τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀβάτου ἄλσους). τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, φυγεῖν μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ... Αἰσχ. Χο. 479 «ὥστε φυγεῖν τὰς ἐπιβουλὰς Αἰγίσθου τιμωρησαμένην αὐτόν». Σχ. Πολλοὶ τῶν ἑρμηνευτῶν συμπληροῦσιν ἐν τέλει μόρον καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἐγὼ προτιμῶ τὸ δόλον, ὃ συμφωνότερον τῷ Σχ.

προστρέπω: ἓν δὲ προστρέπουσ' ἐγὼ εὕρημα τῆσδε συμφορᾶς ἔχω Εὐρ. Ἱππ. 715, ἴδ. εὕρημα. τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην Πλ. Νόμ. 866B κυρ. τοῦ παθόντος τρεπομένου πρὸς τὸν ἐγγυτάτω τοῦ γένους καὶ δεομένου δίκης τυχεῖν ἐπὶ τῷ παθήματι. καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους Αἰσχ. Εὐμ. 205 ἀκόμη καὶ παρήγγελλον αὐτὸν νὰ καταφύγῃ ὡς ἱκέτης εἰς τοῦτον ἐδῶ τὸν ναόν. Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε Ἀπ. Σοφ. 760, ἴδ. στατός. Ἰαολκὸν πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν Πίνδ. Ν. 4, 55 ἐπὶ τὴν Ἰωλκὸν τραπόμενος διὰ πολεμίας δυνάμεως. Ἀλλ' ὁ Σχ. ἑρμηνεύων πορθήσας εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν γραφὴν προτραπών, ἣν καί τινες ἐδέχθησαν. μή μ' ἀτιμάσῃς — ὧν σε προστρέπω φράσαι Σοφ. Ο. Κ. 49, ἴδ. ἀτιμάζω. τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω Αἴ. 831 τοσαῦτά σε ἱκετεύω («ἱκετευτικῶς λέγω» Σχ.). σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προστρέψομαι Ο. Τ. 1446 εἰς σὲ (μόνον) δίδω τὴν (τελευταίαν ταύτην) παραγγελίαν καὶ θά σε παρακαλέσω θερμῶς (= ἱκετεύσω σε, προστρόπαιός σοι γενήσομαι)· ἴδε ἐπισκήπτω.

προστρέφω. Παθ. ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη Αἰσχ. Ἀγ. 736 κατὰ θείαν δὲ πρόνοιαν ἀνετράφη πρὸς τοῖς ἄλλοις (ἐνοίκοις) ἐν τῷ οἴκῳ ὡς ἱερεύς τις ὀλέθρου.

προστρίβω: δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα, οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα, ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν Αἰσχ. Εὐμ. 236 δέχου εὐμενῶς τὸν πολυπλάνητον ἁμαρτωλόν, ὅστις κατέφυγον πρὸς σέ, ὄχι ἵνα καθαρθῶ οὐδ' εἶμαι ἀκάθαρτος τὰς χεῖρας, ἀλλὰ ποῦ εἶμαι τώρα πλέον ἀπημβλυμμένος (ἐκ τῆς συχνῆς τριβῆς, ὡς ἐξ ἧς τὸ μίασμά μου ἀπέβαλε πλέον τὴν πρώτην ὀξύτητά του) καὶ ἀποτετριμμένος τὸ μίασμα διὰ τῆς προστριβῆς μου πρὸς ἄλλους οἴκους καὶ πρὸς τὰ μέρη, ὅπου πορεύονται οἱ βροτοί. Ὁ Σχ. ἐξηγεῖ ὡς μέσον: «ἄλλοις προστριψάμενον τὸ μύσος». Παθ. γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται Πρ. 345 γλώσσῃ λαβροστόμῳ ἐπιβάλλεται ζημία. Μέσ. πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις Ἀρφ. Ἱππ. 5 γίνεται αἴτιος πληγῶν εἰς τοὺς οἰκέτας (ὑπὸ τῶν κυρίων των, εἰς οὓς τοὺς διαβάλλει): κάμνει νὰ τοὺς δέρνουν (οἱ κύριοί των). ἐκπώματα δ' ἢ θυμιατήρια, ἐὰν μὲν ὑπερβάλλῃ τῷ πλήθει, πλούτου τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις Δημ. 22, 75 προσάπτουσιν εἰς τοὺς κατόχους αὐτῶν τὴν δόξαν, ὅτι εἶνε πλούσιοι. προστρίβομαί τινι ῥύπον προστρίβω τινὰ (μολύνω τινὰ) διὰ τοῦ ἐμοῦ ῥύπου, καὶ προστρίβομαι ῥύπον = προστρίβω ἐμαυτῷ ῥύπον.

πρόστριμμα τό: πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς Αἰσχ. Ἀγ 405 (προσκολλήσας) ἐμβαλὼν εἰς τὴν πόλιν (διὰ τῆς συνεπαφῆς του) κηλῖδα ἀνυπόφορον. προστρίμματα (Δ. Γ. ἀποτρίμματα) ἐνδιεσπαρμένα ταῖς χρείαις περὶ τὸν βίον Πλουτ. 99C μόρια (ἀποτετριμμένα ἢ προστετριμμένα) φρονήσεως ἐνδιεσπ. ταῖς τοῦ βίου χρείαις.

προστρόπαιος, Δωρ. ποτιτρόπαιος 2· 1) ὁ πρός τινα τρεπόμενος καὶ ἐξαγνισμοῦ δεόμενος, ᾧ ἄν τις προστρέποιτο δεόμενος· ποτιτρόπαιος ὢν δ' ἕτερον ἐν κάρᾳ μιάστορ' ἐκείνου πάσεται Αἰσχ. Εὐμ. 177 «ὢν ἐναγὴς (κυρ. ἱκέτης δι' αἵματος μεμολυσμένος) ἐν τῷ κάρᾳ ἑαυτοῦ ἕτερον μιάστορα (= ἀλάστορα, ἐκδικητὴν) λήψεται καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ δίκας ἡμῖν δώσουσι» Σχ. Τὸ ἐκείνου ποικίλως διορθοῦται. δέχου... οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα Αἰσχ. Εὐμ. 236, ἴδ. προστρίβω. ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ ἄνδρα θεομυσῆ ἕδραν ἔχοντα προστρόπαιον Αἰσχ. Εὐμ. 40 βλέπω δὲ ἐπάνω εἰς τὸν ὀμφαλὸν (ὃ ἴδε) καθήμενον ἱκετευτικῶς ἄνδρα μεμιασμένον ἐξ ἁμαρτίας πρὸς τὸν θεόν. θάκει δὲ προστρόπαιος Σοφ. Αἴ. 1173 «προστετραμμένος αὐτῷ ἢ ἱκετεύων» Σχ. σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων αὐτὸς τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν Ο. Κ. 1309 ἔχων ν' ἀποτείνω πρὸς σὲ ἱκετευτικὰς παρακλήσεις καὶ ἐγὼ

ὁ ἴδιος ἐξ ἐμαυτοῦ καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐμῶν συμμάχων. προστρόπαιον αἷμα θήσεις Εὐρ. Ἴων 1260 μίασμα φόνου, μιαιφονίαν προσάψεις. Ὁμοίως Ἡρ. Μ. 1161. 2) ὁ τρεπόμενος πρός τινα καὶ δεόμενος δίκης τυχεῖν, ὁ διηνεκῶς ἐπικαλούμενος ἐκδίκησιν παρά τινος· καὶ τοιοῦτος εἶνε ὁ δαίμων τοῦ φονευθέντος, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων, καὶ λύσσα καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος κινεῖ, ταράσσει Αἰσχ. Χο. 285 καὶ ἡ λύσσα καὶ ὁ μάταιος νυκτερινὸς φόβος προκαλεῖ τὸ σκοτεινὸν τῶν ἐν τῷ Ἅιδῃ βέλος ὁρμώμενον ἐκ συγγενῶν, οἵτινες φονευθέντες ζητοῦν ἐκδίκησιν. ἡμῖν μὲν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται Ἀντιφ. 2 γ 10 παρ' ἡμῶν ὁ φονευθεὶς (ἡ ψυχὴ τοῦ φονευθέντος) δὲν θὰ ζητῇ πλέον ἐκδίκησιν, εἰς ὑμᾶς δ' ὅμως θὰ παρέχῃ τύψεις συνειδήσεως. τοῦ μὴ διδάξαντος καὶ οὐχ ὑμέτερον τὸν προστρόπαιον τοῦ ἀποθανόντος καταστήσω 4 6 8 θὰ κάμω, ὥστε ὁ ἐκδικητικὸς δαίμων τοῦ φονευθέντος νὰ καταδιώκῃ τὸν μὴ διδάξαντα καὶ ὄχι ὑμᾶς. δεινοὺς ἀλιτηρίους ἕξομεν τοὺς τῶν ἀποθανόντων προστροπαίους 4 α 4 φοβεροὺς διώκτας θὰ ἔχωμεν τοὺς ἐκδικητὰς δαίμονας τῶν φονευθέντων. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐάσετε αὐτόν, τὸ τοιοῦτον αὐτοῦ προστρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεώς γε, ἐν ὑμῖν ἀναστρέφεσθαι; Αἰσχίν. 2,158 τὸ τοιοῦτον ἄγος, μίασμα, ἑαυτοῦ, διότι ἀπεύχομαι νὰ εἶνε καὶ τῆς πόλεως. οὐδενὶ οὐδὲν προστρόπαιον καταλείψει Ἀντιφ. 3 δ 9 εἰς οὐδένα οὐδεμίαν ἐκδικητικὴν ἐντολήν, δέησιν, θὰ καταλίπῃ.

προστροπή ἡ, δεητικὴ πρόσοδος, προσφυγή, ἀποστροφή, δέησις κττ. ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ πομποὶ Αἰσχ. Πέρ. 84 ἐπειδὴ εἴσθε παροῦσαι καὶ με συνοδεύετε εἰς ταύτην τὴν ἱκεσίαν μου. τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων Σοφ. Ο. Κ 558 τίνα αἴτησιν (παράκλησιν) παρὰ τῆς πόλεως καὶ ἐμοῦ ἔχων ἐπέστης. θεᾶς τῆσδε προστροπὴν ἔχω Εὐρ. Ἰ.Τ. 618 πρὸς ταύτην τὴν θεὰν προσεύχομαι: πρὸς ταύτην ἀποτείνω τὰς ἱκεσίας μου: ταύτης εἶμαι ἱέρεια. ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει ξένων προστροπάν Ἡρακλ. 108 ἄθεον εἶνε ν' ἀπορρίψωμεν τὴν ἱκετευτικὴν ὑπὸ τῶν ξένων ἐπίκλησιν τῆς πόλεως («τὴν ἱκετήριον τῶν ξένων τῇ πόλει προσφυγήν» Δ. Βερν). θεοὺς προστροπαῖς ἱκνουμένη Αἰσχ. Πέρ. 219 ἀφικνουμένη πρὸς τοὺς θεοὺς ἐφ' ἱκεσίαις· καταφεύγουσα πρὸς τοὺς θεοὺς ὡς ἱκέτις. βωμοὺς κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς Εὐρ. Ἄλκ. 1156, ἴδ. κνισάω.

προστυγχάνω κυρ. τυγχάνω τινὸς πρός τινι, μεταλαμβάνω, συναντῶ· Πελοποννησίων τοὺς αἰεὶ προστυγχάνοντας ἐν ἑκάστῳ Θουκ. 1, 97 ἐκ τῶν Πελοποννησίων τοὺς ἑκάστοτε ἐπιπροσθοῦντας (παρέχοντας ἐμπόδια) αὐτοῖς ἐν ἑκάστῳ πράγματι. προστυχόντι τῶν ἴσων Σοφ. Φιλ. 552 ἀφ' οὗ λάβω τὴν προσήκουσαν ἀμοιβὴν (ἄλλοι: ἀφ' οὗ ἔλαβον τὴν αὐτὴν μὲ σὲ τύχην, δηλ. νὰ προσορμισθῶ εἰς Λῆμνον).

προσυπέχω: τῆς δὲ τύχης (ἐνν. λόγον) προσυποσχεῖν ἕν τι τῶν ἀδυνάτων. Δημ. προοίμ. 25 νὰ δώσῃ δέ τις λόγον καὶ διὰ τὰ τυχαῖα συμβεβηκότα εἶνε ἕν τι τῶν ἀδυνάτων.

πρόσφαγμα τό = πρόθυμα, θῦμα. Αἰσχ. Ἀγ. 1277, ἴδ. ἐπίξηνον· ὅπου ἴσως γρ. προσσφάγματι. θεᾷ φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον Εὐρ. Ἰ. Τ. 243 «κοινῶς τὸ θυτήριον = θῦμα. . . Καθ' ἡμᾶς τὸ θυτήριον εἶνε ἐπίθετον: θεᾷ Ἀρτέμιδι φίλον καὶ θυτήριον (= θυτικόν) πρόσφαγμα (= σφάγιον)» Δ Βερν

προσφερής 2: ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν Αἰσχ. Ἀγ. 1217, ἴδ. μόρφωμα. ἴδετε, πατέρος ὡς γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς ὀμμάτων αὐγαί Εὐρ. Ἡρ. Μ. 130 ἴδετε πόσον ὁμοιάζουν μὲ τὸν πατέρα (τ. ἔ. μὲ τὰς τοῦ πατρὸς) αἱ φοβεραὶ αὗται λάμψεις τῶν ὀφθαλμῶν.

προσφέρω: ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν (ὃ ἴδε) θεοὶ προσήνεγκαν Αἰσχ. Χο. 74 ἐπειδὴ οἱ θεοὶ μὲ κατηνάγκασαν νὰ ἔχω δύο πατρίδας. προσφέρων καρδίαν τόλμα Πινδ. Ν. 10, 30 ἴδ. παραιτοῦμαι. προσοίσω τὸ φάρμακον τῇ κεφαλῇ Πλ. Χαρμ. 157C θὰ ἐφαρμόσω τὸ φάρμακον εἰς τὴν κεφαλήν σου. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν νέον παλαιῷ Εὐρ. Μήδ. 78 = προσθήσομεν. Συχνὴ δὲ ἡ φράσις προσφέρειν (= προτείνειν) λόγον τινί Ἡρ. 3, 134. Θουκ. 3, 109. Δημ. 48, 6 κἀλλ. ἕκαστος οὐκ εἰκῇ ἐκλεγόμενος προσφέρει ἃ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ Πλ. Γοργ. 503E, ἴδ. ἔργον. κατὰ τὸ ἰσχυρότατον προσηνέχθησαν καὶ τούτων ἐκράτησαν Ἡρ. 9, 71 ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ἰσχυροτάτων (τῶν Περσῶν, καὶ ἰδίως τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Μαρδονίου) καὶ τοὺς ἐνίκησαν. Τὸ οὐδ. περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ἀρσεν. ὡς 9, 63 κἀλλ. προσφέρεσθαι ἄποροι 9, 49 ἦτο δύσκολον νὰ ἐπιτεθῇ τις ἐναντίον αὐτῶν ἐκ τοῦ συστάδην. Ἀλλ' ἐν Πλ. Λυσ. 223B ἄποροι εἶναι προσφέρεσθαι ἦτο δύσκολον νὰ ἔλθῃ τις εἰς ὁμιλίαν, εἰς διαπραγματεύσεις μὲ αὐτούς. ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο Θουκ. 4,18 πρὸς τὰς δυστυχίας οἱ αὐτοὶ θὰ ἐφέροντο μετὰ μείζονος συνέσεως. Ἐνν. εἰ αἱ ξυμφοραὶ ἐντυγχάνοιεν. Συνήθως δὲ ἡ πρότασις αὕτη τίθεται ἐν παρενθέσει. αἵρεσιν ὑμῖν δίδομεν ὁκοτέροις βούλεσθε προσφέρεσθαι, ἢ Πέρσῃσι ἢ Φοίνιξι Ἡρ. 5,109 σᾶς ἀφίνομεν νὰ ἐκλέξητε, ἐναντίον ποίων ἐκ τῶν δύο θέλετε νὰ ἐπιτίθεσθε, ἐναντίον τῶν Περσῶν ἢ ἐναντίον τῶν Φοινίκων. οὗτός τε χρησμῳδέων προσεφέρετο (ἐνν. βασιλεῖ = προσέκειτο) Ἡρ. 7, 6 διὰ χρησμῶν παρεκίνει αὐτόν. Ἄλλοι: ἐπλησίαζε, προσήρχετο αὐτῷ. Παρομοίως: πάντα τἀναντία εὐ-

θὺς ἐξ ἀρχῆς πράττων προσηνέχθην τῷ Ἀπόλλωνι Ξεν. Κ. Π. 7, 2, 16 ἐφέρθην πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα (μὲ πολὺ διάφορον τρόπον), ἐν ᾧ δηλ. ἔπραττον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅλα τὰ ἐναντία. ὁ δ' αὖ Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 44 πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ἔδωκε τὴν ἑξῆς ἀπόκρισιν (κυρ. πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ἐφέρθη μὲ τὸν ἑξῆς τρόπον, ἤτοι ἀπεκρίνατο ὧδε). ‖ Εἰμὶ προσφερής, ἐμφερής, ὅμοιος· ὁ χαρακτὴρ (τοῦ παιδὸς) προσφέρεσθαι ἐδόκεε ἐς ἑωυτόν Ἡρ. 1,116 τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο παρεμφερὴς μὲ τὸν ἑαυτόν του (ἤτοι: μὲ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ χαρακτῆρα). προσφέρομεν νόον ἤ τοι φύσιν ἀθανάτοις Πινδ. Ν. 6, 4 ἐσμὲν προσφερεῖς, ὁμοιάζομεν κατὰ τὸν νοῦν ἢ τὴν φύσιν μὲ τοὺς ἀθανάτους. ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων Ἀπ. 43 ἀφομοιῶν τὸν νοῦν σου μάλιστα πρὸς τὸ δέρμα (χρῶμα) τοῦ ποντίου θηρός. κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι Πλ. Πολ. 563 D καὶ τὴν ἐλαχίστην δουλείαν ἂν θελήσῃ τις νὰ ἐπιβάλῃ εἰς αὐτούς, νὰ ἀγανακτῶσι καὶ νὰ μὴ τὴν ἀνέχωνται. Ὅπου ὀρθὴ ἡ διόρθ. προσφέρῃ, ἡ δὲ γρ. προσφέρηται θὰ προῆλθεν ἢ ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς προσεχοῦς συλλαβῆς ΑΓ, ἢ γρ. προσφέρῃ, καὶ τὰ προσφερόμενα εἶνε ἡ προσφερομένη τροφή, ὡς Ξεν. Κυν. 6, 2, ἢ τὰ προσφερόμενα φάρμακα ὡς παρ' Ἱπποκράτει· πρβ. προσφορά.

προσφθέγγομαι, Δωρ. ποτιφθέγγομαι, μέσ. ἀποθ. πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο Πινδ. Ὀ. 10, 50 = τὸν πάγον προσεφθέγξατο (ἐπωνόμασε) πάγον Κρόνου (Κρόνιον).

πρόσφθεγμα τό: οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν Αἰσχ. Χο. 875 οἴμοι καὶ πάλιν οἴμοι φωνάζω ἐκ τρίτου. χρόνια τἀμά σοι προσφθέγματα Τροίηθεν ἔσται· καὶ γένοιτό σοι καλῶς Εὐρ. Ἰ. Α. 1625 «διὰ μακροῦ χρόνου ἔσται σοι τἀμὰ Τροίηθεν (ἐπανήκοντος) προσφθέγματα· καὶ γένοιτό σοι (ταῦτα, τὰ προσφθέγματα) καλῶς, ἤτοι: μὲ τὸ καλὸ ν' ἀνταμωθοῦμε πάλι, καλὴν ἀντάμωσιν» Δ. Βερν. ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς; προσφθεγμάτων Ἑκ. 1160 «ἐκεῖ στὰ καλὰ καθούμενα, καὶ στὰ γλυκοκουβεντιάσματα, νά σου καὶ κτλ. Τὸ δὲ πῶς δοκεῖς; «πῶς σοῦ φαίνεται;» Δ. Βερν.

πρόσφθογγος 2: προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν Αἰσχ. Πέρ. 156 ἐν προσηγόροις λόγοις χρὴ πάντας αὐτὴν προσφωνεῖν.

προσφίλεια ἡ, φιλικὴ σχέσις, εὐμένεια πρός τινα· τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων Αἰσχ. Ἑπτ. 502 συμφωνῶ τῷ Weckl. μετατιθέντι μετὰ τὸν στίχον τοῦτον τὸν στ. 506: εἰκός γε πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας, τοῦ ὧδε προφανῶς ἀναφερομένου εἰς τὸ τοιάδε: τοιαύτη μέντοι ἡ τῶν δαιμόνων οἰκείωσις· εἰκὸς δὲ πράξειν οὕτως τοὺς ἀντιπάλους ἄνδρας, ἤτοι: ἀφ' οὗ τοιαύτη εἶνε ἡ φιλικὴ τῶν θεῶν σχέσις, εἶνε φυσικὸν ὅτι θὰ πράξωσιν ἀναλόγως καὶ οἱ δύο πρὸς ἀλλήλους ἀντιπαρατεταγμένοι ἀντίπαλοι.

προσφιλής 2: ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Σοφ. Φιλ. 532 πόσον μὲ ὑπεχρεώσατε· πόσον σᾶς εἶμαι ὑποχρεωμένος. ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ Αὐτ. 558 ἡ μὲν εὐγνωμοσύνη μου διὰ τὴν πρόνοιάν σου, ἐὰν δὲν εἶμαι φύσει ἀγενής, θὰ μείνῃ προσφιλὴς εἰς ἐμέ. Ὅπου τὸ προσφιλὴς εἶνε ἱκανῶς ἀσαφές· ὅθεν εἰκάζω: εἰ μὴ κακὸς πέφυκα πρὸς φίλους, μενεῖ: ἡ εὐχαριστία μου πρὸς σέ, ἐὰν δὲν εἶμαι φύσει κακὸς (ἀχάριστος) πρὸς τοὺς φίλους, θὰ εἶνε μόνιμος (=μενεῖ), σταθερὰ καὶ αἰωνία: θὰ μὲ ἔχῃς διὰ παντὸς φίλον.

προσφορά ἡ, αὔξησις, προσθήκη τινός· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι Σοφ. Ο. Κ. 1270 δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιφέρῃ (νὰ προσθέσῃ) πλέον καὶ ἄλλα. ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται; 581, ἴδ. δηλόω.

πρόσφορος, Δωρ. ποτίφορος, ὠφέλιμος, χρήσιμος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις ἀοιδὰ πρόσφορος Πινδ. Ν. 9,7 συνήθως συντάσσουσιν: ἀοιδὰ θεσπεσία ἐπέων πρόσφορος καύχαις: ἡ θεία ᾠδὴ (παλαιῶν) λόγων ἐστὶ πρόσφορος ταῖς καυχήσεσι (τ. ἔ. τοῖς ἐνδόξοις κατορθώμασι, ἤτοι: εἰς ἐξύμνησιν τῶν ἐνδ. κατορθωμάτων). Ἀλλ' ὀρθοτέρα ὅμως φαίνεται ἡ σύνταξις: θεσπεσία ἀοιδὰ καύχας ἐπέων ἐστὶ πρόσφορος (ἐνν. τούτοις, τοῖς ἐσλοῖς οὐδ.), ἤτοι: ἡ θεσπεσία ᾠδὴ τῶν ἐπῶν ἡ καυχητική, ἡ ἐπαινετική, ἐστὶ πρόσφορος τοῖς ἐσθλοῖς ἔργοις. Σημειωτέον δὲ ὅτι καύχας εἶνε ἡ παραδεδεγμένη γρ., καύχαις δὲ εἶνε διόρθωσις. πρόσφορος κόσμος 3, 31 ἴδ. κόσμος. οὐχὶ πρόσφορος ἁμερίῳ γέννᾳ Εὐρ. Φοίν. 129 «τῇ τῶν ἀνθρώπων γενέσει καὶ φύσει» Σχ. οὐχὶ προσφερὴς τῇ τῶν ἀνθρώπων γενεᾷ. τίνι γὰρ ποτ' ἂν πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος Σοφ. Ἠλ. 228, ἴδ. ἀκούω. μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα Αἰσχ. Χο. 707, ὅπου ἡ γεν. κελεύθου φαίνεται ὅτι ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πρόσφορα (ἴδ. ἡμερεύω). Ὁμοίως Εὐρ. Ἑλ. 509 τὰ πρόσφορα τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι θὰ ζητήσω ὅ τι εἶνε κατάλληλον (ἁρμόδιον) εἰς τὴν παροῦσαν συμφοράν. κυρούντων σώμασι τὰ πρόσφορα Αἰσχ. Χο. 710 ἂς ἔχωσι (τ. ἔ. νὰ τοὺς δώσητε) ὅσα τοὺς χρειάζονται διὰ τὰ σώματά των. οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν Εὐμ. 207 διότι δὲν εἶνε χρήσιμον (σύμφορον) νὰ ἔλθητε εἰς τοῦτον τὸν οἶκον. πρόσφορον κόμπον ἱείς Πινδ. Ν. 8, 48 ἴδ. κόμπος. πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε Εὐρ. Ἱππ. 1361 αἴρετέ με «ἐπιτηδείως, ὁμόσε πάντες ἅμα συντείνοντες («μὴ ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω

Σχ.)» Δ. Βερν. μίαν ἄμφω λῆξιν τήνδε τὴν χώραν εἰλήχατον ὡς οἰκείαν καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ φρονήσει πεφυκυῖαν Πλ. Κριτί. 109C ἕνα ἀμφότεροι (Ἥφαιστος καὶ Ἀθηνᾶ) κλῆρον τήνδε τὴν χώραν εἰλήφασιν (κεκλήρωνται) ὡς φύσει οὖσαν οἰκείαν (αὐτοῖς) καὶ ἐπιτηδείαν εἰς ἀρετὴν καὶ φρόνησιν.

προσφύω: ταῦτ' ἀληθῆ παντὶ (Schütz: πάντα) προσφύσω λόγῳ Αἰσχ. Ἱκ. 282 ὅτι ταῦτα εἶνε ἀληθῆ, θά σοι παραστήσω διὰ πάσης ἀποδείξεως (κυρ. θὰ συνδέσω μὲ πᾶσαν ἀπόδειξιν). Ἀλλ' ἴσ. προτιμητέα ἡ παραδεδομένη γρ. πάντα: ταῦτα πάντα θὰ προσαρμόσω εἰς τὸν λόγον, ὥστε νὰ (φανῇ ὅτι) εἶνε ἀληθῆ. τοῦτό γέ τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας Ἀρφ. Νεφ. 372 «καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας» Σχ. τοῦτο βεβαίως τὸ ἐπιχείρημα καλῶς προσήρμοσας («καλὰ τὸ ἑταίριασες, τὸ ἐκόλλησες») εἰς τὴν νῦν συζήτησιν (vLeeuwen). καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἡγεῖσθαι δοκεῖς καὶ σῷ κέρατα κρατὶ προσπεφυκέναι Εὐρ. Βάκχ. 919 καὶ προπορευόμενος (ἵνα μᾶς ὁδηγῇς) φαίνεσαι εἰς ἡμᾶς ὡς ταῦρος καὶ ὅτι εἶνε εἰς τὴν κεφαλήν σου κέρατα προσηρμοσμένα. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἐσθέμεναι προσφῦσα Ω 213 «οὗ ἐγὼ εἴθε ἔχοιμι τὸ μέσον τοῦ ἥπατος ἐσθίειν, προσβαλοῦσα τὸ στόμα» Γαζῆς.

προσφωνέω συντάσσ. πρὸς αἰτ. τοῦ προσώπου (προσεφώνεέ μιν Ὅμ.) ἢ τοῦ πράγματος (ὕφασμα προσφωνῶν τόδε Αἰσχ. Χο. 1013), ἢ πρὸς διπλῆν αἰτ. ἢ καὶ ἀπολ. (παριστάμενοι προσεφώνεον κ 109). οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν Σοφ. Ἠλ. 1213 = οὔ σοι προσήκει τοῦτο τὸ ὄνομα (τ. ἔ. θανόντα) προσαγορεύειν αὐτόν. Μετὰ διπλῆς αἰτ. τοῦδε γὰρ προοίμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους Εὐρ. Μήδ. 664 μὲ καλλίτερον προοίμιον κανεὶς δὲν γνωρίζει νὰ προσφωνῇ τοὺς φίλους. Μετὰ δοτ. προσφωνῶ τινι (ἐνν. βιβλίον) = ἀνατίθημι, ἀφιερῶ τινι βιβλίον, σύγγραμμα Δ. Λαέρτ. Πλούτ. καὶ ἄλλοι. Ἐν δὲ τοῖς Ὁμηρ., ὡς τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε (Δ. Γ. μετεφώνεε) χ 69 (= εἰς τούτους, μεταξὺ τούτων, ὁ Εὐρύμαχος προσεφώνει), ἡ δοτ. εἶνε τοπική.

προσχάσκω: μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοὶ Αἰσχ. Ἀγ. 910 μηδὲ ὡς βάρβαρος ν' ἀνοίξῃς πρὸς τούτοις τὸ στόμα σου καὶ νά με προσφωνήσῃς ἀπὸ τῆς γῆς κάτω (κυλιόμενος κατὰ γῆς).

πρόσχημα (προέχω· μᾶλλον πρὸ καὶ σχῆμα· πρβ. σχῆμα γῆς Ἀσιάτιδος Εὐρ. Ἀνδ. 1. Σοφ. Ἀντ. 1169), λαμπρὸν ἐξωτερικὸν φαινόμενον, καλλώπισμα· Ἑλλάδος πρόσχημ' ἀγῶνος Σοφ. Ἠλ. 681 τὸν ἐξωτερικῶς λαμπρὸν ἀγῶνα, τὸν λαμπρῶς διακεκοσμημένον ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος (ἐνν. τὸν Πυθικόν). ἡ Μίλητος τῆς Ἰωνίας ἦν πρόσχημα Ἡρ. 5, 28 τὸ προέχον σχῆμα κατὰ τὸν Ἑνρ. Στέφανον, μᾶλλον τὸ προβεβλημένον τῆς Ἰωνίας κόσμημα, οἷον τὸ τηλαυγὲς πρόσωπον («τὸ στολίδι») τῆς Ἰωνίας. Καμβύσου Ξέρξου τε καὶ Δαρείου πρόσχημα Ἀριστοτ. 398 a, 11 ἡ ἐξωτερικὴ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια. ὡς ἐπὶ προσχήματός τινος οὖσα Δημ. 59, 41 ὡς εὑρισκομένη εἰς ἐξωτερικῶς λαμπρὰν ὁπωσδήποτε θέσιν. μετὰ προσχήματος ἀξίου τῆς πόλεως 18, 178 μετ' εὐπρεπείας ἀξίας τῆς πόλεως, μετ' ἀξιοπρεπείας. ‖ οἷον προϊσχόμενον, προδεικνύμενον, πρόφασις, προσποίησις, προκάλυμμα, ψευδὲς φαινόμενον· Σοφ. Ἠλ. 525. Ἡρ. 6, 44. 7, 157. 9, 87.

προσχωρέω: οὕτω σφίσιν ἀσφαλεστέρως ἔχειν, οἷς τις εἴη εὔνους, κρατήσασι προσχωρῆσαι Θουκ. 4, 71 οὕτως εἶνε ἀσφαλέστερον εἰς αὐτούς, νὰ ἔλθωσι μὲ τὸ μέρος ἐκείνων, πρὸς οὓς διάκεινται εὐνοϊκῶς, ἂν οὗτοι ὑπερισχύσωσιν. ἤν τι προσχωρῇ 6, 78 ἥν τινες προσχωρῶσιν ἡμῖν. Ἀλλ' ὀρθοτέρα γρ. φαίνεται: ἤν τι προχωρῇ (ὃ ἴδε). προσκεχωρήκασι γλῶσσαν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος Ἡρ. 1, 172 = κατὰ τὴν γλῶσσαν.

πρόσω, ποι. πρόσσω, Ἰων. καὶ Ἀττ. πόρσω, πόρρω· ἐγγὺς παρεστὼς καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν Αἰσχ. Εὐμ. 65, ἴδ. ἀποστατέω. φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω Εὐρ. Ἑκ. 958 ἀναμειγνύουσι (συγχέουσι) τὰ πράγματα οἱ θεοὶ ὀπίσω τε καὶ πρόσω (ἐμπρός, φέροντες αὐτά). πρόσω τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν Ἀνδ. 249 «περαιτέρω μοι θέλεις ὀνειδίσαι» Σχ. τὸ πρόσω γ' ἐμοὶ Αἰσχ. Ἑπτ. 989 = πρὸ πάντων ἐμοί. πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω Σοφ. Ο. Κ. 14 οἱ μὲν πύργοι, οἱ ὁποῖοι προστατεύουσι τὴν πόλιν, εἶνε, καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ κρίνῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μακράν. κάρτα γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμέονται Ἡρ. 3, 154 ἐν τοῖς Πέρσαις αἱ ἀγαθοεργίαι (ἀνδραγαθίαι) σφόδρα τιμῶνται, ὥστε συμβάλλεσθαι εἰς ἐπαύξησιν τοῦ μεγέθους (τῆς δόξης) αὐτῶν. Πρβ. ἐς τὸ πρόσω τοῦ λόγου 1, 5 εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς διηγήσεως. ἐς τὸ πρόσω τῶν πρηγμάτων 3, 56 εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιχειρήσεως· ἴδ. προκόπτω. ἡβάσκει ὑπήνης πρόσω Φιλοστρ. Εἰκ. 2, σ. 350, 30 (Kays.) κυρ. εἶνε ἔφηβος, οὕτως, ὥστε ἡ ὑπήνη νὰ εἶνε προχωρημένη, ἤτοι: εἶνε πολὺ προχωρημένος εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν. «Ἐν τῇ φράσει ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω νοέω, λεύσσω, ὁράω Α 343, Γ 109, Σ 250, ω 452 ἥν τινες μὲν ἑρμηνεύουσιν: εἰς τὸ μέλλον καὶ παρελθὸν ἀποβλέπω, ἄλλοι δέ: ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, τ. ἔ. εἰς τὸ προκείμενον (παρὸν ἢ μετ' ὀλίγον μέλλον) καὶ εἰς τὸ κατόπιν ἐρχόμενον μέλλον, ὑπόκειται μὲν ἀρχῆθεν ἡ τοπικὴ ἔννοια: βλέπω ἐμπρός μου καὶ ὀπίσω μου τροπικῶς δὲ σημαίνει τὴν περιεσκεμμένην φρόνησιν, τὴν σύνεσιν, τὴν πρόνοιαν, ἥτις ἐκ δεδομένων γεγονότων καὶ σχέσεων δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ἐξ αὐτῶν δυ-

νάμενον ἢ μέλλον νὰ προκύψῃ» Ἰ. Πανταζίδης. τὸν στρατηγὸν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων δρῶντα Πλουτ. 788D τ. ἔ. ὅτι ὁ στρατηγὸς πρέπει νὰ βλέπῃ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἤτοι νὰ ἐξετάζῃ πάντα τὰ πράγματα λεπτομερῶς καὶ κατὰ βάθος, καὶ πάντα νὰ λαμβάνῃ πρὸ ὀφθαλμῶν. ἡμῖν γὰρ ἔρρειν ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν Αἰσχ. Εὐμ. 750 βεβαίως, διότι δι' ἡμᾶς πρόκειται ἢ νὰ πᾶμε εἰς τὸν διάβολον ἢ νὰ μᾶς ἀποδίδωσι τοῦ λοιποῦ οἱ ἄνθρωποι τιμάς. λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω Σοφ. Αἴ. 731, ἴδ. τρέχω.

πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος Εὐρ. Ἱππ. 831 «πόρρωθεν δέ ποθεν ἐξ ἁμαρτιῶν τινος τῶν προτοῦ (ἤτοι: τῶν προγόνων) ἀνακομίζομαι (σηκώνω, φορτώνομαι, χωρὶς τὸ βάρος ν' ἀνήκῃ εἰς ἐμὲ) τὴν ὑπὸ δαιμόνων ἐπιβληθεῖσαν συμφοράν» Δ. Βερν.

πρόσωπον τό. Μτφ. ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγές Πινδ. Ὀ. 6, 4 «παντὸς ἔργου ἀρχομένου περίβλεπτον καὶ ἐξαίρετον δεῖ ποιεῖν τὸ τῆς προσόψεως, ἤτοι τὴν εἰσβολὴν καὶ τὴν ἀρχὴν λαμπρὰν καὶ ἐπίσημον» Σχ. ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαί Ἰ. 2, 8 ἴδ. ἀργυρόω. τοσόνδ' ἔχεις τόλμης πρόσωπον; Σοφ. Ο. Τ. 533 οὕτω θρασὺς καὶ ἀναιδὴς εἶ; τὸ στυγνὸν τότε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς προσώποις ἔφασαν φαίνεσθαι Ξεν. Ἀν. 2, 6, 11 ἴδ. φαιδρός. ὁ Μένανδρος πρὸς τὸν κελεύοντα ταῖς λοπάσι περιφράττειν ** (χάσμα 3 - 5 γραμμάτων) ωπον δεινῶς ** (= 3 - 5) οὐ πρᾶγμα νύμφης λέγεις Πλουτ. 666F. Τὰ ὑπ' ἄλλων ἄλλως συμπληρούμενα χάσματα συμπληρωτέα κατὰ τὴν γνώμην μου ὧδε: περιφράττειν ⟨τὸ πρόσ- ἢ τὸ νύμφης πρόσ⟩ωπον. « Δεινῶς ⟨ἐδούσης⟩ σὺ φράγμ' οὐ νύμφης λέγεις», ἥτις εἶνε ἀπόκρισις πρὸς τὴν τοῦ ἑτέρου προσώπου παρατήρησιν τοιάνδε: «νύμφης πρόσωπον ταῖς λοπάσι φράττειν (ἢ λοπάσι περιφράττειν) σε δεῖ».

προσωφέλημα τό: εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῆς φυγῇ προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν, λέγε Εὐρ. Μήδ. 610 «εἰ βούλει λαβεῖν τῶν ἐμῶν χρημάτων (μέρος), (ὡς) προσωφέλημά τι τοῖς παισὶν ἢ τῇ σαυτῆς φυγῇ, λέγε. Τὸ δὲ προσωφέλημα = ἐκ προσθήκης ὠφέλημα, καὶ τοῦτο ἐξ ἀστυκότητος, ὡς ἂν ἐχούσης τῆς Μηδείας οἴκοθεν τὰ τοῖς παισὶ καὶ τῇ αὑτῆς φυγῇ χρειώδη» Δ. Βερν.

προτάσσω ἢ -ττω: γᾶς ἄναξ προτάσσου Αἰσχ. Ἱκ. 848 «πρὸ ἡμῶν παράταξαι» Σχ. τάσσου πρὸ ἡμῶν. χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνος ἡνίκα χώρας ἀπείη κἀνιαύσιος βεβώς, τότ' ἢ θανεῖν χρείη... ἢ... ζῆν Σοφ. Τρ. 164 προτ. χρόνον, ὡς χρείη σφε ἢ θανεῖν ἢ ζῆν, ἡνίκ' ἀπείη χώρας τρίμηνος κἀνιαύσιος βεβώς: ὁρίσας προηγουμένως τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὤφειλεν αὐτὸς ἢ ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ ζῇ, ὁπόταν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἤθελεν εἶνε ἀπὼν τρεῖς μῆνας καὶ ἓν ἔτος. Μέσ. εἴ τις... ἐκ τούτου τὸ ζῆν προυτάξατο Πλ. Σοφ. 224D εἴ τις ἐκ τοιαύτης τινὸς ἐργασίας ζῆν (πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια) προέθετο.

προτείνω: καὶ δὴ προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ Εὐρ. Ἄλκ. 1118 καὶ δὴ προτείνω χεῖρα (τῇ ξένῃ). ὡς Γοργόνι καρατόμῳ· «τῆς Γοργόνος (Μεδούσης) ἡ κεφαλὴ καὶ ὁρωμένη ἐνέπνεε τοιαύτην φρίκην, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀτενίσῃ, διὸ καὶ αὐτὸς ὁ Περσεὺς ὁ καρατομήσας ἔπραξε τοῦτο ἀποστρέψας τὸ πρόσωπον. Εἰς τοιοῦτον ἄρα νόημα, προφανὲς ὅτι ἡ γραφὴ τῆς παραδόσεως ἁρμόζει κάλλιστα, οὐδεμία δὲ τῶν διορθ. Πρβ. (περὶ τῆς σπανίας ἐκθλίψεως τοῦ ι τῆς δοτ.) Ἀπ. Εὐρ. 21. Σοφ. Ο. Κ. 1436» Δ. Βερν. μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ Ἀπ. Εὐρ. 131, ἴδ. ἐξάγω.

προτέλειος 2: ἔτλα θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός, γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν καὶ προτέλεια ναῶν Αἰσχ. Ἀγ. 234 ἐτόλμησε νὰ θυσιάσῃ τὴν θυγατέρα του (Ἰφιγένειαν) εἰς διευκόλυνσιν (κυρ. βοήθειαν) τοῦ γυναικοποίνου πολέμου καὶ ὡς προκαταρκτικὴν θυσίαν (κυρ. τελετὴν) διὰ τὰ πλοῖα (τ. ἔ. διὰ τὸν ἀκώλυτον ἀπόπλουν τῶν πλοίων, πρβ. Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 433). Αἱ αἰτιατ. εἶνε παράθεσις εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς κυρίας προτάσεως. διακναιομένης ἐν προτελείοις κάμακος Αὐτ. 65, ἴδ. διακναίω. ἐν βιότου προτετελείοις 721 ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ βίου.

προτερέω: οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες Δημ. 18, 39 οὐδὲν ἄλλο θὰ κερδήσετε ἐκτὸς τοῦ ὅτι μὲ ἔχετε προλάβῃ εἰς τὰς ἀδικίας (εἰς τὸ ὅτι παρέβητε τὰς συνθήκας). μὴ αὐτοὶ διαφθαρῆναι ὑπ' ἐκείνων ἐν ὑστέρῳ, ἀλλὰ προποιῆσαι Θουκ. 3, 13 ὅπου ὁ μὲν Βάδαμος εἴκασε προαπολέσαι, ὁ δὲ Κόβητος προτερῆσαι. Ἀλλὰ τὸ προποιῆσαι κυρ. = πρὸ (τοῦ διαφθαρῆναι) ποιῆσαι (τὸ διαφθεῖραι), ἤτοι = προδιαφθεῖραι.

προτίθημι: φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθεὶς Σοφ. Ἀντ. 775, ἴδ. ἄγος. ὃς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδὸν Ἠλ. 1198 σὺ γὰρ προέθηκας σποδὸν (τούτου), ὃς ἦν μοι. κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην' ὅταν τύχῃ, προθεὶς κάτοπτρον ὥστε παρθένῳ νέᾳ χρόνος Εὐρ. Ἱππ. 429 τοὺς δὲ κακοὺς ἐκ τῶν θνητῶν («τοὺς κακὰ μὲν αὐτοῖς ξυνειδότας, δικαίους δὲ κἀγαθοὺς δοκοῦντας» ἴδ. 424 κέ) ἐξελέγχει (φανερώνει, «ξεσκεπάζει») ὁ χρόνος, ἀφ' οὗ θέσῃ πρὸ αὐτῶν κάτοπτρον ὡς εἰς παρθένον νέαν. Φρυγῶν δ' ἐς ἀλκὴν προυτέθην (Musgrave: προὐτέμην)... ἆθλον Ἕλλησιν δορὸς Εὐρ. Ἑλ. 42 διὰ τὴν δύναμιν τῶν Φρ. (ἤτοι: ἵνα οἱ Φρύγες δείξωσι τὴν δύναμίν των) προετέθην ὡς ἆθλον τοῖς Ἕλλησι μαχομένοις. Ἄλλοι: εἰς τὴν Τρωϊκὴν μάχην ἐξετέθην ὡς βραβεῖον εἰς τὰ Ἑλλήνων ὅπλα. Καὶ ἄλλοι ἄλλως.

σπεύσω βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα («προβιβάζουσα» Σχ.) Ἑκ. 67 «σπεύσω τὴν βραδύπουν πορείαν (=ἤλυσιν) τῶν ἐμῶν ποδῶν, προτιθεῖσα τὸν σκίπωνα» Δ. Βερν. προθέντων λέγειν (συνήθως λόγον) Θουκ. 3, 38 περὶ τῶν ἀρχόντων τῶν διδόντων τὴν ἐξουσίαν τοῦ λέγειν. θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος Αἰσχ. Πρ. 255 οἰκτίρας πρότερον (ἐπιδείξας πρότερον οἶκτον πρὸς) τοὺς θνητούς. πένθος μέγα προεθήκαντο Ἡρ. 6, 21 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. προσεθήκαντο κυρ.=πένθος μέγα προσέθεσαν ἑαυτοῖς. οὐ μέντοι περαιτέρω γ' ὧν προτίθεσαι οἷός τ' ἔσομαι παρασχεῖν ἐμαυτόν σοι Πλ. Θεαίτ. 169C οὐ μέντοι δυνήσομαι παρασχεῖν σοι ἐμαυτὸν (νὰ παραδώσω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν διάθεσίν σου) περαιτέρω τούτων, ἃ προέθου. οὐ προυτέθη σφίσι λόγος Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 5 δὲν ἐπετράπη εἰς αὐτοὺς νὰ ὁμιλήσωσι Τὸ σφίσι (Ἰων.) ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς. Ἐκ τοῦ ἐνεργητ. προτιθέναι λόγον (καὶ προτιθέναι λέγειν). Σημειωτέον δὲ τὸ Ἡρ. 8, 59 πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδην προθεῖναι τὸν λόγον τῶν εἵνεκεν συνήγαγε τοὺς στρατηγούς, ὅπου ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ τὸν λόγον ἔγρ. λόγον, ἀλλ' ὀρθῶς ἔχει τὸ σύναρθρον τὸν λόγον, διότι ἡ ἐφεξῆς τῶν εἵνεκεν συνήγαγε εἶνε ἐπεξήγησις. Ὁμοίως ἐν 3, 48 πυθόμενοι.. τὸν λόγον, ἐπ' οἷσι ἀγοίατο, ὅπου πάλιν τὸ ἐπ' οἷσι ἀγοίατο εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ τὸν λόγον. πρβ. τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὖθις Θουκ. 3, 42 «εἰς μέσον θέντας τὴν δευτέραν διάσκεψιν» Σχ. Ἐν δὲ Αἰσχ. 2, 66: λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑστέραν ἐκκλησίαν, τῶν δὲ προέδρων κωλυόντων, οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν διώρθ. ὁ Cobet: λόγον γὰρ μὴ προτιθέντων εἰς τὴν ὑστ. ἐκκλησίαν τῶν προέδρων, οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν. καὶ σύ, ὦ πρύτανι,... ἐπιψήφιζε καὶ γνώμας προτίθει αὖθις Ἀθηναίοις Θουκ. 6, 14 ὑπόβαλε ταύτας τὰς προτάσεις πάλιν εἰς ψηφοφορίαν. Κατὰ ταῦτα διορθοῦσι καὶ ἐν Ἀρφ. Ἐκκλ. 396 ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας γνώμας καθεῖναι (ὃ ἴδε) τῆς πόλεως, μεταγράφοντες τὸ καθεῖναι εἰς προθεῖναι, ἀλλ' ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ἐννοῶ, διατί τάχα οἱ ἀντιγραφεῖς ἤθελον συμφωνήσῃ νὰ μεταγράψωσι τὸ πασίγνωστον προθεῖναι εἰς τὸ ἀσαφέστερον καθεῖναι· διὸ νομίζω ὅτι μᾶλλον πρέπει νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸ καθεῖναι κατὰ τὸ Σφ. 174 (ὃ ἴδε ἐν τῷ καθίημι) καὶ τὸ Δημ. 29, 46 τοῦτον τὸν λόγον καθεῖκεν ἔρριψε τοῦτον τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον, ἐσοφίσθη τοῦτον τὸν λ. Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίῳ: κατέβηκεν εἰς τοὺς πρυτάνεις νὰ ῥίψουν εἰς τὸ μέσον γνώμας (προκαλοῦντες αὐτάς, ἤτοι: πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον σπανίως κάμνουν) περὶ σωτηρίας δῆθεν τῆς πόλεως. νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες Σοφ. Ἀντ. 216 εἰς νεώτερόν τινα ἀνάθεσε νὰ σηκώνῃ τὸ βάρος τοῦτο (ἀναφ. εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κρέοντος ἐν 215). ὡς δέ τῳ σάφ' εἰδέναι τάδε προθῶμεν, αὐτὸν τὸν θανόντα σοι φέρω Εὐρ. Ἠλ. 894 «ὅπως δὲ προθῶμεν τῳ (=τινί, ἤτοι: ἑκάστῳ ἢ παντί τινι) σαφῶς εἰδέναι τάδε (ὅτι δηλ. οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις Αἴγισθον ἐκτάνομεν), αὐτὸν τὸν θανόντα σοι φέρω» Δ. Βερν. ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων προὔθετο (=προέγραψε) λέσχην Σοφ. Ἀντ. 160 συνεκάλεσεν ἔκτακτον ἐκκλησίαν. μῆνιν οὐδεμίαν προθέσθαι Ἡρ. 7, 229 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. προσθέσθαι, ὃ ἴδε. εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγὼ Σοφ. Ἠλ. 1334, ἴδ. εὐλάβεια ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ ἀνδραγαθίαν προὔθεσθε Θουκ. 3, 64 ἐπὶ τῇ ἐκείνων βλάβῃ ἀρετὴν ἐπεδείξασθε. τοῖς τἄλλα χείροσι δίκαιον τὴν ἐς τοὺς πολέμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν προτίθεσθαι 2, 42 καὶ γὰρ οἱ τὰ ἄλλα χείρονες (ἧττον ἐπαινετοὶ) δίκαιοί εἰσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν προτιθέναι (προβάλλειν δίκην ἀσπίδος) τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀνδραγαθίαν. χρόνους προὔθεντο 5, 35 «ἔταξαν». οὐ τυχὼν (ἐνν. χρημάτων) τὴν ἔχθραν οἱ προθοῖτο 8, 85 ἐπειδὴ δὲν ἔλαβεν, ἔκτοτε ἔδειξε (προέβαλε, συνέλαβεν, ἐκήρυξεν) εἰς αὐτὸν τὴν ἔχθραν του. πάρος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα Σοφ. Ο. Κ. 419, ἴδε ἐμός. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος (ἵν' αὐτῶν προσέμενος Weil) κτάνῃς τινά; Εὐρ. Ἰ. Α. 1192 «τίς δὲ παίδων καὶ προσβλέψεταί σ', ἐὰν προθέμενος (=κατὰ πρόθεσιν, ἐκ προβουλῆς) κτάνῃς τινὰ τούτων;» Δ. Βερν. προθεῖναι ἐλπίδα Θουκ. 3, 40 «δοῦναι ἐλπίδα» Σχ. Ἧττον ὀρθὴ ἡ γρ. προσθεῖναι. οὐ γὰρ ἂν προυτίθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι Θουκ. 3, 84 ἴδ. ἰσχύς. τῇδ' ἀθρητέον τόδε· τὰ χρήστ' ἐπιστάμεθα.. οἱ μὲν ἀργίας ὕπο, οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες («προτιμήσαντες» Σχ., ἀνθ' οὗ προσθέντες Δ. Βερν.) ἀντὶ τοῦ καλοῦ ἄλλην τιν'· εἰσὶ δ' ἡδοναί... τερπνὸν κακόν Εὐρ. Ἱππ. 379 «ὧδε σκοπητέον τόδε (τὸ πρᾶγμα)· τὰ χρηστὰ (ἤτοι: τὸ καλόν 382) ἐπιστάμεθα καὶ γιγνώσκομεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δ' οἱ μὲν ὑπὸ ἀργίας, οἱ δ' ὅτι (=διότι) προσέθεμεν (ἐνν. τῇ ἀργίᾳ, ἤδη καὐτῇ οὔσῃ κακῇ) ἀντὶ τοῦ καλοῦ (=τῶν χρηστῶν 380) ἄλλο τι κακὸν (=ἄλλην τινά), τὴν ἡδονήν· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου· μακραί τε λέσχαι καὶ σχολὴ αἰδώς τε τερπνὸν κακὸν (εἰσί). Τ. ἔ. αἵ τε μακραὶ λέσχαι καὶ ἡ σχολὴ ἥ τε αἰδὼς (=τό τε μακρὰ λεσχηνεύειν σχολάζοντα, τό τε (τὴν κατὰ λέσχας αἰδῶ) αἰδεῖσθαι τερπνὸν (μὲν) κακὸν (ἀλλὰ κακόν). Τὸ πάγκοινον γνωμικὸν «ἡ ἀργία μήτηρ πάσης κακίας» εἶνε καὶ τῆς ἡμετέρας ῥήσεως ἡ βάσις. Ὁ ἀργὸς εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐκπονήσῃ τὸ καλόν, ἢ ἕνεκα αὐτοῦ τούτου τοῦ κακοῦ, ὑφ' οὗ πάσχει, τῆς ἀργίας (=τῆς ῥαθυμίας), ἢ διότι, ἂν τυχὸν μὴ ῥάθυμος μὲν φύσει, ἀλλ' ἀργός, θελήσῃ ν' ἀποτινάξῃ τὴν πιέζουσαν αὐτὸν ἀργίαν, ἀντὶ νὰ τραπῇ πρὸς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ

καλοῦ, ταύτης μὲν ἀπέχει ὡς οὐ τερπνῆς, τρέπεται δὲ πρὸς τὴν ἡδονήν, εἰς τὸ ὑπάρχον κακόν, τὴν ἀργίαν, ἕτερον τοῦτο κακὸν προστιθείς· ἔχει δὲ πολλὰς ὁ βίος ἡδονάς, ἃς παρασιωπᾷ ἡ ἡρωὶς ὡς πασιγνώστους· παρατηρεῖ δὲ μόνον, ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ ἀθῷαι κατὰ τὸ φαινόμενον τέρψεις, ἤτοι τὸ σχολάζοντα μετ' ἄλλων λεσχηνεύειν, τ. ἔ. τὸ διατρίβειν μετ' ἄλλων λεσχηνεύοντα, καὶ αὐτὴ ἡ αἰδὼς (ἴδ. κατ. πρβ. Ω 44. Ἡσ. Ἔργ. 318) εἶνε κακά» Δ. Βερν.

προτιμάω Ἡ σύνταξις: προτιμῶ τινα ἢ τί τινος, καὶ ἀντί τινος ἢ πρό τινος, πλέον τινός, μᾶλλον ἤ, μετ' ἀπρφ. πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον Αἰσχ. Εὐμ. 643 ὁ Ζεὺς προτιμᾷ τὴν μοῖραν τοῦ πατρός: τιμᾷ περισσότερον τὸν πατέρα. οὐδὲν προτιμῶ σου Ἀρφ. Πλ. 883 «οὐ φροντίζω σου· ἡ φράσις Ἀττική» Σχ. εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν Ἀρφ. Ἀχ. 26 οὐδὲν φροντίζουσιν ὅπως ἔσται εἰρήνη. ὁπότερον νῷν ἴδης. . προτιμήσαντά τι τυπτόμενον Βατρ. 638 «φροντίσαντα τῶν πληγῶν ἢ αἴσθησιν λαβόντα, ἢ ἐπιστραφέντα τοῦ δακρῦσαι» Σχ. πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις πόσιν προτιμῶσ' ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν; Εὐρ. Ἀλκ. 154 πῶς δ' ἂν μ. ἐνδείξαιτό τις, ὅτι πόσιν προτιμᾷ, ἢ τῷ θέλειν θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ; Ὁμοίως Βάτρ. 655. Ἀχ. 27. Δημ. 7,16. Οὕτω συνήθως μετ' ἀρνήσεως· ἀλλὰ πρβ. Εὐρ. Ἡρακλ. 883 τὸ σὸν προτιμῶν = σοῦ φροντίζων, τὸ σὸν προσκοπῶν. ὃς οὐ προτιμῶν, ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον, μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν (μήλοις καὶ νομευμάτων Schütz) ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα Αἰσχ. Ἀγ. 1415 ὃς οὐ φροντίζων (οὐδένα λόγον ποιούμενος, τοῦ μόρου τῆς παιδός), ὥσπερ εἰ προέκειτο περὶ μόρου βοσκήματος (ἀλλὰ τιμῶν ἴσα καὶ μόρον βοσκήματος), ἐν ᾧ (ἤτοι: ἐν ποίμνῃ, ἐν ᾗ) τὰ μῆλα ἔβριθον εὐπ. βοσκήμασιν, ἔθυσε τὴν αὑτοῦ παῖδα. τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ δίκην τοσαύτην, ὥστ' ἐμοὶ καλῶς ἔχειν Εὐρ. Ἱππ. 48 δὲν θὰ φροντίσω περὶ τοῦ κακοῦ τῆς Φαίδρας οὕτως, ὥστε νὰ μὴ τιμωρηθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ οἱ ἐχθροί μου τόσον, ὥστε νὰ εἶμαι ἱκανοποιημένος. Ἀλλ' ἴσως εἶνε προτιμητέα ἡ γρ. τοῦ μὴ οὐ τ. ἔ. τὸν τῆς Φαίδρας ὄλεθρον οὐ προτιμήσω τῆς ἀτιμωρησίας τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν. πατὴρ οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις Μήδ. 343 δὲν ἐννοιάζεται νὰ λάβῃ φροντίδα τινὰ διὰ τὰ τέκνα Παθ. προτιμηθείη ἐν ἴσῳ τοῖς πολλοῖς τῶν διακόνων ἀποθανεῖν Θουκ. 1, 133 ἐκρίθη ἄξιος τῆς μεγάλης τιμῆς νὰ φονευθῇ ὁμοίως μὲ τοὺς συνήθεις τῶν ὑπηρετῶν. οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινά ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται 2, 37, ἴδ. μέρος. Καὶ μὲ γεν. πράγμ. μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων Αἰσχ. Ἀγ. 1672 = μὴ φροντίσῃς τῶν ματαίων τῶνδε ὑλαγμάτων. Ὁμοίως· τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν οὐδὲν προτιμῶν Εὐρ. Ἄλκ. 761 οὐδόλως φροντίζων τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν. Μετὰ μτχ. προτιμήσαντά τι τυπτόμενον Ἀρφ.Βάτρ. 638, ἴδ. ἀνωτ. Ἐν δὲ Ξεν. Ἀπ. 2, 5, 3 τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην ἄλλον δέ τινα (φίλον) οὐδὲ ἀντὶ ἡμισείας μνᾶς ἤθελον προτιμήσῃ (δηλ. νὰ ἔχω φίλον) ὁ Cobet μετ' ἄλλων διορθοῦσι προτιμήσαιμ' ἄν, πρὸ μιᾶς λέξεως ὑπάρχοντος ἄλλου ἄν. Εὐκολώτερον εἶνε: προτιμήσαιμεν. Τὸ μέσον ἐνταῦθα δὲν ἔχει λόγον.

προτίμησις ἡ: οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες μετ' ὀνόματος ἑκάτεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς καὶ ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμήσει Θουκ. 3, 82 τὸ εὐπρεπὲς ὄνομα ἑκατέρων τῶν ἀρχηγῶν ἦτο, ὅτι οἱ μὲν ἔδιδον τὴν προτίμησιν εἰς τὴν πολιτικὴν ἰσονομίαν τοῦ πλήθους (ἵν' ἀποφύγωσι τὴν δημοκρατίαν), οἱ δὲ εἰς τὴν σώφρονα ἀριστοκρατίαν (πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ὀνόματος τῆς ὀλιγαρχίας).

πρότιμος 2: οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη οὔτ' εἰ πενταθλεῖν οὔτε παλαισμοσύνην, οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τόπερ ἐστὶ πρότιμον ῥώμης, ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει, τοὔνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη Ξενοφάν. Ἐλεγ. 2 (Ἀθην. 413F) διότι οὔτε ἐὰν πύκτης ἀγαθὸς (ἱκανὸς) ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οὔτε ἐὰν ἄλλος ἱκανὸς (ὑπάρχει) εἰς τὸ πένταθλον ἢ εἰς τὴν πάλην, οὐδὲ ἀκόμη ἐάν (τις ὑπερέχει) εἰς τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγαλιτέραν τιμὴν μεταξὺ πάντων τῶν δοκιμίων (ἀγωνισμάτων) τῆς ῥώμης τῶν ἀνδρῶν, ὅσα ἐν τῷ ἀγῶνι φαίνονται, τούτου ἕνεκα ἡ πόλις θὰ ἔχῃ περισσοτέραν πλέον εὐνομίαν.

προτίω: πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι προτίουσι Αἰσχ. Ἀγ. 779 ἐνν. τοῦ ἀληθῶς εἶναι. πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων. . . ἔστω Εὐμ. 549 συμφώνως πρὸς ταῦτα πᾶς τις ἂς ἀποδίδῃ κατὰ προτίμησιν εἰς τοὺς γονεῖς του τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν.

πρότονος: ἀέρι δ' ἱστία πρότονοι. . ἐκπετάσουσι πόδα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1134, ἴδ. ἐκπετάννυμι.

προτρέπω: τίς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν; Σοφ. Ἠλ. 1193 τίς ἀνάγκη βροτῶν (βροτοὶ ἀναγκάζοντες) σὲ φέρει εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον; προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν Ε 700 «προτροπάδην ἔφευγον» Σχ. ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται λ 18 ὅταν ὀπίσω ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν γῆν ἀποκλίνῃ (ὑποστρέψῃ, γυρίσῃ). ἤθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι Ζ 336 νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν λύπην. σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι Σοφ. Ο. Τ. 1446 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε προστρέψομαι, ὃ ἴδε.

προτροπάδην, Δωρ. -τροπάδαν, ἐπίρρ. πρόσω τετραμμένος, πρὸς τὰ ἔμπρὸς γυρισμένος· προτροπάδην φοβέοντο Π 304 ἔφευγον ἀνεπιστρεπτεί, χωρὶς νὰ βλέπουν ὀπίσω των. προτροπάδαν ἵκετο σπεύδων Πίνδ. Π.

4, 94 κυρ. μετὰ σπουδῆς ἀφίκετο εἰς τοὔμπροσθεν τετραμμένος.

προτυγχάνω 1) = τυγχάνω ἐμπρός· τοπικῶς· δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι Πίνδ. Π. 4,35 ἐζήτησε νὰ δώσῃ τὸ ξένιον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἔτυχεν ἐμπρὸς εἰς τὴν δεξιάν του, τὸ πρόχειρον. 2) τυγχάνω πρότερον, λαμβάνω τι προηγουμένως Δί. Κ. 47, 34.

προτύπτω: Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες Ν 136 ἀθρόοι προενέβαλον, ἐφώρμησαν (πρὸς τὰ ἐμπρός). ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε ω 319 ἀνὰ δὲ τὰς ῥῖνας προενέπεσεν αὐτῷ δριμεῖά τις ὁρμὴ (τοῦ κλαίειν: «δριμεῖα ἀναφορὰ» κατὰ Δίδυμον). Ὁ ποιητὴς περιγράφει φυσικῶς τὸν δριμὺν κνησμὸν τῆς ῥινός, τὸν προαγγέλλοντα τὴν ἐξόρμησιν τῶν δακρύων. ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1397 «προῆλθον ἢ προέσχον ὑπὲρ τῆς γῆς» Σχ.

προὔβαλε, προὔβη, ἴδ. προβάλλω καὶ προβαίνω.

προυννέπω, ἴδ. προεννέπω.

προυξεφίεσο, ἴδ. προεξεφίημι.

προϋπάρχω: τὰ ἐκ τῆς πόλεως δοκοῦντα προϋπάρχειν οὐ προυχώρησεν ἔτι Θουκ. 5, 83 ὅσα ἐφαίνοντο, ὅτι ἦσαν προπαρασκευασμένα ἐν τῇ πόλει (αἱ δῆθεν ἐν τῇ πόλει συνεννοήσεις), δὲν προεχώρησαν περαιτέρω.

προὔπτος: προὔπτος ἀγγέλου λόγος Αἰσχ. Ἑπτ. 833 ὅ τι ὁ ἄγγελος εἶπε, βλέπομεν ἐνώπιον ἡμῶν

προὔργου: ὡς δ' ἐσείδομεν προὔργου πεσόντα Εὐρ. Ἰ. Τ. 309 ἐπικαίρως πεσόντα.

προυσελέω (Π. Γ. προσελέω) ὑβρίζω, προπηλακίζω· ἐνεστ. μόνον προυσελοῦμεν Ἀρφ. Βάτρ. 730 (Δ. Γ. προσελοῦμεν: προυγελοῦμεν Ἀνθ. Στοβ. 43, 28· πρβ. καὶ Ἡσύχ. «προυγελεῖν: προπηλακίζειν ὑβρίζειν») καὶ παθ. μτχ. προυσελούμενος (Askew: προσηλούμενον). Πρβ. Ἐ. Μ. σ. 690, 12 «προσέληνοι: προσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ οἱ Ἀρκάδες ⟨προσέληνοι Weckl.⟩, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμώτου». Ἡ παραγωγὴ τοῦ ῥ. ἄδηλος. Οἱ μὲν ἐκ τοῦ Ὁμηρ. προσειλεῖν (προσϜέλλειν), ἄλλοι δὲ γράφουσι προσέλοῦμεν ἢ μᾶλλον προζελοῦμεν (κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἀρκάδων), ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸ σύνθετον ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἕλος (Ϝέλος, ὅθεν τὸ Λατ. solum), καὶ ἄλλοι ἄλλως. Ἐμοὶ ἀρέσκει μᾶλλον ἡ ὑπ' ἄλλων ἐκ τοῦ σφέλας προταθεῖσα παραγωγή. Καὶ ὁ μὲν Weckl. γρ. ἐν Αἰσχ. Πρ. 113 προυσελούμενος ἀντὶ τοῦ πασσαλεύμενος, ὁ δὲ Nauck ἀποκαθιστᾷ αὐτὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 450 καὶ μετ' ἄλλων ἐν Τραχ. 810. Ο. Τ. 1483.

προφαίνω: οὐδὲ προφαίνετ' ἰδέσθαι ι 143 οὐδὲ ἔφεγγεν ἐμπρός, ὥστε νὰ ἴδωμεν· ἀπροσ. οὐδὲ σελήνη οὐρανόθε προὔφαινε αὐτ. ἀμτβ. οὐδ' ἡ σελήνη ἔφεγγεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· κυρ. δὲν ἔφεγγεν ἐμπρός, τ. ἔ. δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ σύννεφα, ὥστε νὰ φέγγῃ. ἢ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς γηθήσει προφανέντε Θ 377 θὰ χαρῇ δι' ἡμᾶς, ὅταν φανῶμεν ἐμπρός. οὐρανῷ σκέλη προφαίνων Σοφ. Ἠλ. 752 ἐν ᾧ ἐσήκωνε τὰ σκέλη του καὶ ἐδείκνυεν (ἤτοι: ἐφαίνετο ὡς νὰ τὰ ἐδείκνυε) πρὸς τὸν οὐρανόν. ἥτις οὐδαμὰ προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα Τρ. 324 ἥτις οὐδαμῶς οὔτε περισσότερα οὔτε ὀλιγώτερα λόγια ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ στόματός της. προυφάνη κτύπος Φιλ. 202 ἠκούσθη ἐμπρὸς ἦχος. τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι Ο. Τ. 163 καὶ οἱ τρεῖς προβάλετέ μοι ὡς ἀλεξιθάνατοι. ὥς τις ἀφ' αἵματος ὑμετέρου προφανεῖσα Ο. Κ. 245 κυρ. ὥς τις ἡ ὁποία νὰ κατήγετο, ἤτοι: ὡς εἰ κατηγόμην ἐξ ὑμετέρου αἵματος. ἄλλα δ' ἄθλια καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προυφάνη λέγων Ο. Τ. 790 ἀπὸ πρωτίτερα ἐφάνη ὅτι ἔλεγε Δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς διορθώσ. τοῦ Herwerden προὔφηνεν. προυφάνης δὲ φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν, ἃς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν Σοφ. Ἠλ. 1285 προέβαλες (ἐνεφανίσθης) καὶ εἶδον τὴν ἀγαπητήν μοι μορφήν σου, τὴν ὁποίαν ἐγὼ οὐδὲ ἐν δυστυχίᾳ (ἐν ἀποτυχίᾳ τοῦ σχεδίου) θὰ λησμονήσω. Τὸ ἔχων σημ. αὐτὸ τοῦτο, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν διὰ τοῦ παρέχων (Kaibel). ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν Ἀπ. Πινδ. 42 (171) δὲν πρέπει νὰ φανερώνωμεν εἰς τοὺς ἄλλους τὰς συμβαινούσας ἡμῖν ταλαιπωρίας. τὰς ἄλλας θυσίας τοῖς ἐφ' ἑκάστης μαντείας προφαινομένοις θεοῖς προστάττουσι θύειν Δημ. 21, 54 (τὰ μαντεῖα, ἢ οἱ προφῆται) προστάττουσι θύειν τὰς ἄλλας θυσίας τοῖς ἐφ' ἑκάστης μαντείας προδηλουμένοις (ἀποκαλυπτομένοις, προφερομένοις) θεοῖς.

προφασίζομαι: οὐ γὰρ ὥσπερ τὰς ἄλλας τέχνας τοῖς μὴ ἐργαζομένοις ἔστι προφασίσασθαι ὅτι οὐκ ἐπίστανται Ξεν. Οἰκ. 20, 14 οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς μὴ ἐργαζομένοις τὰς ἄλλας τέχνας, οὕτω καὶ τοῖς μὴ ἐργαζομένοις τὴν γῆν ἔστι (=ἔξεστι) προφασίσασθαι, ὅτι οὐκ ἐπίστανται. ηὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθέν Θουκ. 8, 33 εὗρον ὅτι ἅπαν ἐπροφασίσθη (ὅλα ταῦτα ἐπλάσθησαν, ἦσαν πλασταὶ προφάσεις), ὅπως οἱ ἐν τῇ Σάμῳ ὄντες ἄνθρωποι (αἰχμάλωτοι) σωθῶσιν (ἀπολυθῶσι).

πρόφᾰσις -εως (προφαίνω ἢ πρόφημι) ἡ, κυρ. ὁ προφαινόμενος (προλεγόμενος) λόγος, ἡ εἰς τὸ φανερὸν λεγομένη (Θουκ. 1, 23) αἰτία, δικαιολογία, συνήθως μὲν ψευδὴς καὶ πλαστή, ἐνίοτε δὲ ἀληθής· τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον Ἀπ. Πινδ. 228 ὅταν τίθενται ἀγῶνες (κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων) πρόφασίς τις (μία ὑπεκφυγή) ῥίπτει τὴν ἀρετὴν εἰς βαθὺ σκότος. μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπένεικα, οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου Τ 262 νὰ μὴ σᾶς (καὶ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα) περνᾷ καμμία ἰδέα, ὅτι ἐγὼ ἔβαλα χέρι ἐπάνω

εἰς τὴν Βρισηΐδα οὔτε κατὰ πρόφασιν εὐνῆς ἔχων χρείαν αὐτῆς οὔτε τινὸς ἄλλου. Ἀλλὰ κυρ. τὸ πρόφασιν ἐπιρρηματικῶς, τὸ δὲ εὐνῆς καὶ τὸ τευ ἄλλου ἐξαρτ. ἐκ τοῦ κεχρημένος. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη 302 «ἐπεστέναζον δὲ αἱ γυναῖκες προφάσει μὲν καὶ ἀφορμῇ διὰ τὸν Πάτροκλον, τῇ ἀληθείᾳ δὲ πᾶσαι (μᾶλλον: ἑκάστη) διὰ τὰς ἑαυτῶν συμφορὰς καὶ λύπας» Γαζῆς. ὁ δὲ γάμος τίν' εἶχε πρόφασιν, ἤ μ' ἐκόμισεν ἐκ δόμων; Εὐρ. Ἰ. Α. 884 ὁ δὲ γάμος τίνα (κατηγορούμ.) εἶχε τὴν πρόφασιν, ἤ μ' ἐκόμισεν ἐκ δόμων; Μετ' ἀγανακτήσεως, ὅτι ἓν ψεῦδος ἐκρίθη ἱκανὸν νὰ τὴν ἐκκομίσῃ τῆς οἰκίας, ὡς ἂν εἰ ἦτο κτῆνος (κατὰ Δ. Βερν.). πρόφασιν οὐδεμίαν δίδωσιν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης δεῖ ποιεῖν Δημ. 43, 53 οὐδεμίαν πρόφασιν ὑπεκφυγῆς δίδει εἰς αὐτούς, ἀλλὰ πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ τὸ κάμωσιν. οἱ νόμοι τὰς ἀναγκαίας προφάσεις, ὅπως μὴ μείζους γίγνωνται, προείδοντο 54, 17 προέβλεψαν ὅλας τὰς ἀναγκαίας εἰς ἑκάστην πρᾶξιν προτροπὰς καὶ δικαιολογίας αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ γίνωνται μεγαλίτεραι. οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι Πλ.Κρατ. 421D παροιμιώδης ἡ φράσις: «ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων· μέμνηται δ' αὐτῆς Πλάτων καὶ ἐν Νόμων ἕκτῳ (751 D)» κτλ. Σχ. τῇ δ' ἐμοὶ προφάσει τὴν ἐκείνου φιλίαν βεβαιώσασθαι Θουκ. 6, 78 ἴδ. κολάζω. προφάσιος δὲ τῆσδε (εἵνεκεν κατελείποντο οἱ ἀσθενέες) αὐτὸς μὲν σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ ἐπιθήσεσθαι μέλλοι τοῖσι Σκύθῃσι, οὗτοι δὲ τὸ στρατόπεδον τοῦτον τὸν χρόνον ῥυοίατο Ἡρ. 4, 135 πῶς αὐτὸς δηλαδὴ μὲ τὸ καθαρὸν (οὐκ ἀχρεῖον) μέρος τοῦ στρατεύματος μέλλει νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν Σκυθῶν, οὗτοι δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον διασῴζουσι τὸ στρατόπεδον. Αἱ εὐκτικαὶ εἶνε τοῦ πλαγίου λόγου, πρβ. 6, 3. Ἄλλοι δὲ πρὸ τοῦ αὐτὸς παρενθέτουσιν ὡς. ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι (ναῦς) τῆς οἰκειότητος προφάσει Θουκ. 3, 86 ἐπὶ προφάσει συγγενείας. οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται 7, 13 διορθοῦσι πολλαχῶς: αὐτομαχίας, αὐτοτολμίας, ἀσχολίας, αἰχμαλωτίας, ἀργυρολογίας, ἀντιβολίας, προτείνουσι δ' οὐκ ὀλίγας ἑρμηνείας: μὲ σκοπὸν ν' αὐτομολήσωσι πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀπέρχονται· οἱ δέ: δοθείσης τῆς εὐκαιρίας ν' αὐτομολήσωσι πρὸς τοὺς ἐχθ. ἀπέρχονται, παρεκλαμβάνοντες τὸ προφάσει. Ἴσως: ἐπὶ τῇ προφάσει ν' ἀνεύρωσι καὶ συλλάβωσι τοὺς αὐτομόλους ἀπέρχονται. εἰ δὲ φύσει μαλακὸς (εἶ), μή με πίῃς πρόφασιν Ἀνθ. 9, 38 μή με πίῃς ὡς (κατὰ) πρόφασιν τῆς μαλθακότητός σου: καὶ εὕρῃς ὡς πρόφασιν τῆς μαλθακότητός σου τὸ ὅτι ἔπιές με· πρβ. Στράβ. 970A «ἡ Σαλμακὶς κρήνη διαβεβλημένη . ὡς μαλακίζουσα τοὺς πιόντας ἀπ' αὐτῆς». πρόφασιν μὲν ὡς δὴ Μαινάδας θυοσκόους Εὐρ. Βάκ. 224, ἴδ. πτώσσω. || ἐπὶ προφάσει (προφάνσει DΓ) θηρός Σοφ. Τρ. 662, ἴδ. πάγχριστος.

προφέρω φέρω τι ἐμπρός, εἰς τὸ μέσον, ἀναφέρω, ὀνειδίζω, φανερώνω, προάγω τι· ὑπερέχω. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν μάστακ' Ι 323 ὥσπερ δὲ ὄρνις τοῖς ἀπτέροις νεοσσοῖς κομίζει τῷ ῥάμφει (κυρ. φέρουσα ἐμπρὸς εἰς τὸ ῥάμφος της) τροφήν. μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης Γ 64 μή μοι ὀνείδιζε τὰ ἐρατὰ δῶρα τῆς χρ. Ἀφροδίτης: «μή μου ἀποκτυπᾷς: μή μου τὰ κτυπᾷς 'ς τὰ μοῦτρα». τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν Πίνδ. Ἰ. 5(4), 43 «οἷς ὁ λόγος τὴν Αἴγιναν πατρίδα δίδωσι» Σχ. ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ στόμα προφέρει ὡς πατρίδα των τὴν Αἴγιναν (λέγει ὅτι πατρίς των εἶνε ἡ Αἴγινα). δόμοισι προυνεχθέντος (τοῦ πατησμοῦ) ἐν χρηστηρίοις ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένης (ἐνν. ἐμοῦ, μηχανωμένη Herwerden). Αἰσχ. Ἀγ. 955 ἂν ἤθελεν ἐπιβληθῇ ὑπὸ τῶν μαντείων τοιαύτη θυσία (πατησμὸς εἱμάτων) εἰς τὸν οἶκον, ὅτε ἐγὼ ἐμηχανώμην (ἐζήτουν νὰ προσφέρω) ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ζωῆς ταύτης (ὅτε δηλ. ἠρώτων τὸ μαντεῖον, ποίαν θυσίαν ἔπρεπε νὰ ὑποστῶ, ἵνα ἐπιτύχω τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀνδρός μου). ὅστις ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει Δημ. 18, 252 = ὀνειδίζει. ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων θ 210 ὅστις τὸν φιλοξενοῦντα αὐτὸν προκαλεῖ εἰς διαγωνισμόν· κυρ. δεικνύει διάθεσιν νὰ διαγωνισθῇ· πρβ. «κρεμνᾷ τὸ ζωνάρι του γιὰ καβγᾶ». ἐγὼ οὖν καὶ τούτων (τῶν νόμων) προφέρων ἔνια καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους ἀπεργάζεσθαι τοὺς οἰκέτας Ξεν. Οἰκ. 14, 6 καὶ ἐκ τούτων τῶν νόμων φέρων τινὰ εἰς τὸ μέσον (προβάλλων) καὶ ἄλλα τινὰ ἐκ τῶν βασιλικῶν (τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν) νόμων φροντίζων νὰ προβάλλωνται, προσπαθῶ νὰ κάμνω αὐτοὺς δικαίους. Ἀλλ' ὡς φαίνεται τὸ μὲν προφέρων ἐξαλειπτέον μετ' ἄλλων, εἶτα δὲ γρ. προσφερόμενος, ἤτοι: «φροντίζων νὰ ἐφαρμόζωνται». ἄλλα τε λέγων ὅσα ἐν τῷ τοιούτῳ ἤδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν (ὃ ἴδε) φυλαξάμενοι εἴποιεν ἄν, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων παραπλήσια ἔς τε γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ θεοὺς πατρῴους προφερόμενα, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει ὠφέλιμα νομίζοντες ἐπιβοῶνται Θουκ. 7, 69 καὶ ἄλλα λέγων, ὅσα ἐν τῇ τοιαύτῃ θέσει εὑρισκόμενοι ἄνθρωποι . . ἤθελον εἴπῃ, τὰ ὁποῖα (ἄλλως) καὶ καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις παρομοίως μνημονεύονται ἀναφορικῶς εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς π. καὶ τοὺς πατρῴους θεούς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει νομίζουσι τὰ τοιαῦτα ὠφέλιμα, τὰ ἐπικαλοῦνται. Τὸ καὶ ὑπὲρ ἁπάντων . προφερόμενα εἶνε παράθεσις εἰς τὸ ὅσα, ἐν εἴδει παρενθέσεως. Ἀλλὰ τὸ παρέχον δυσκολίας εἰς τὴν σύνταξιν καὶ ὅλως περιττὸν ἐπιβοῶνται φαίνεται ἐπείσακτον καὶ ἄλλως καὶ ἐκ τῆς

ἀναλύσεως τοῦ Σχολ. τῆσδε: «ἡ δὲ διάνοια· ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν τῇ τοιαύτῃ περιστάσει καθεστῶτες ἄνθρ. λέξαιεν ἄν, καὶ παραπλήσια ὑπέρ τε τῶν ἄλλων πάντων, καὶ γυναικῶν καὶ παίδων καὶ θεῶν, οὐ φυλαττόμενοι τι αὐτῶν εἰπεῖν, μὴ δόξωσι τοῖς ἀκροαταῖς ἀρχαιολογεῖν, ἀλλὰ ὠφέλιμα πρὸς τὴν παροῦσαν περίστασιν νομίζοντες». Νομίζω λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ ἐπιβοῶνται. Παθ. ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς Λουκ. Παράσ. 2 τὸ νόημα φανερόν: «ὅταν σκέπτωμαι ἐκεῖνο, γελῶ μὲ τὴν καρδιά μου» ἤ τι τοιοῦτον, ἀλλ' ἡ παραδεδομένη γρ. προοῖσται προφανῶς πλημμελής. Διορθοῦσι προῶσται καὶ προῶπται (τ. ἔ. προεώρακα πολὺν γέλωτα ἐσόμενον), ἀλλ' ἡ ἑτέρα διόρθ. προῶσται, ἣν ἀπεδοκίμασε μὲν ὁ Cobet ἀλλὰ καὶ δὲν ἀντικατέστησε, φαίνεταί μοι προτιμοτέρα: ἐγέλασα (γελῶ) χωρὶς νὰ θέλω. προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου Ἡσ. Ἔργ. 581 φέρει πρόσω μὲν τῆς ὁδοῦ, πρόσω δὲ τοῦ ἔργου: φέρει προκοπὴν (πρόοδον) μὲν εἰς τὴν ὁδόν, προκοπὴν δὲ εἰς τὸ ἔργον. ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει Πίνδ. Π. 2, 86 ὁ εὐθυρρήμων καὶ παρρησιαστικὸς κρείττων ἐστὶν (ὑπερέχει) ἐν πάσῃ πολιτείᾳ: «ἔν τε βασιλείᾳ καὶ ἐν δημοκρατίᾳ καὶ ὅταν τὴν πόλιν οἱ σοφοὶ καὶ ἄριστοι διοικῶσι» Σχ. εὐψυχίᾳ οὐδὲν προφέρουσι Θουκ. 2, 89 εὐψυχίᾳ οὐδὲν διαφέρουσιν (ὑπερέχουσι, κρείττονές εἰσιν) ἡμῶν. αὐτοὺς ναυτικοὺς γεγενημένους μέγα προφέρειν ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν 1, 93 ἐπειδὴ ἔγιναν ναυτικοί, ἔχουσι μέγα πλεονέκτημα ἵν' ἀποκτήσωσι δύναμιν, ἵνα γίνωσι δυνατώτεροι.

προφήτης ὁ: δόμων προφῆται Αἰσχ. Ἀγ. 418 εἶνε οἱ γνωρίζοντες τὰ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐξηγοῦντες αὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπεὶ σὺ φέγγος, Τειρεσία, τόδ' οὐχ ὁρᾷς, ἐγὼ προφήτης σοι λόγων γενήσομαι Εὐρ. Βάκ. 210 ἐγὼ θά σοι προείπω, ὅτι ἔχομεν λόγους ν' ἀκούσωμεν. Ἀλλ' ὀρθότερον μετὰ τοῦ Wecklein: ἐγὼ θά σοι ἀνακοινῶ ὅ τι εἶνε ἄξιον ἀνακοινώσεως· διότι τὸ λόγος σημ. πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ πρᾶγμα, ὃ ἀνακοινοῦταί τις· πρβ. πάντ' ἐπίστασαι λόγον, ἴδ. καὶ λόγος. δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη Ἀπ. Ἀντιφάν 217, 23 (Ἀθήν. 623C) προκαλοῦσα τὴν προάγγελον τοῦ δείπνου πεῖναν.

προφθάνω: προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Αἰσχ. Ἀγ. 1013, ἴδ. ἐκχέω.

πρόφρων -ονος 2 = πρόθυμος· εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει Ω 140 εἰ δὴ σπουδαίως, σπουδῇ (ἄλλοι: ἀμετακλήτως) κελεύει. πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην ξ 406 εἰρωνικῶς: μετὰ πάσης χαρᾶς (ἐξ ὅλης καρδίας) ἔπειτα θὰ παρεκάλουν τὸν (ξένιον) Δία. καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι Αἰσχ. Χο. 1061, ἴδ. φυλάσσω.

προφυτεύω: δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες μορφὰν Σοφ. Ἠλ. 198. Τὸ φυτεύω σημ. ὅ τι καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ δὴ καὶ «γεννῶ», ὅθεν ὁ φυτεύσας πατήρ, οἱ φυτεύσαντες κττ. Τὸ προφυτεύσαντες ἑρμηνεύει ὁ Σχ. διὰ τοῦ «προσκεψάμενοι». Μᾶλλον: προεπινοήσαντες, καὶ ἔτι ὀρθότερον: προγεννήσαντες, παραγαγόντες· τ. ἔ. ὁ δόλος καὶ ὁ ἔρως συζευχθέντες προεπενόησαν καὶ ἐγέννησαν πρότερον τερατώδη μορφήν, ἣν εἶχεν ὁ μετὰ ταῦτα ἐκτελεσθεὶς φόνος. Ἐν ἄλλαις λέξεσι πρῶτον ἐσχεδίασαν τὸν φόνον, πῶς καὶ ποῦ καὶ πόθεν νὰ κτυπήσουν τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ ἔπειτα τὸν ἐξετέλεσαν· πρβ. Θουκ. 3, 45. Κατὰ τὸν Kaibel μορφὴ δὲν εἶνε ἡ αἱματηρὰ μορφὴ τοῦ φονευθέντος, ἀλλὰ τὸ φρικαλέον φάσμα τοῦ φόνου, ἡ Ἐρινύς. Δὲν πιστεύω.

προφωνέω: πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον Αἰσχ. Πέρ. 366 γνωστοποιεῖ (προκηρύττει) τὴν ἀκόλουθον διαταγήν. προφωνῶν τὰ τῶν πέλας κακά Εὐμ. 506 ἀνακοινῶν τὰ ἐκ τῶν ἄλλων κακὰ (ἃ πάσχει). ἀμφίλεκτα πήματα ἐμοὶ προφωνῶν Ἀγ. 872 θέτων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν διπλᾶ κακά. ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ Εὐμ. 469 μεγαλοφώνως προλέγων τὰ δεινὰ (ὅσα ἤθελον πάθῃ), ἅτινα ἐξηρέθιζον τὴν καρδίαν μου (κυρ. ὡς κέντρον ἐχρησίμευον εἰς τὴν καρδίαν μου). καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν Σοφ. Αἴ 1089 καί σε κελεύω (μεγάλῃ τῇ φωνῇ) τόνδε μὴ θάπτειν. καί σοι προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον θανεῖν Εὐρ. Ἠλ. 685 «καί σοι φωνῶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ πρὸς τούτοις (= πρὸς) τάδε: ν' ἀποθάνῃ ὁ Αἴγισθος (θάνατον εἰς τὸν Αἴγισθον)» Δ. Βερν. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων, ἔστ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ, μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν· ὦ δῶμ' Ἅιδου καὶ Περσεφόνης Σοφ. Ἠλ. 103 ἀλλ' οὐδαμῶς βεβαίως θὰ παύσω νὰ θρηνῶ καὶ νὰ κλαίω γοερῶς, ἐφ' ὅσον βλέπω τὰς ὁλοφώτους λάμψεις τῶν ἄστρων καὶ τοῦτο ἐδῶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὥστε νὰ μὴ φωνάζω δυνατὰ («νὰ μὴ ξεφωνίζω, νὰ μὴ βγάζω ξεφωνητά»), ἵνα κλαίω (τ. ἔ. ἵνα ἀκούῃ ὅλος ὁ κόσμος πῶς κλαίω· καὶ τοῦτο δηλωτικὸν τοῦ θράσους τῆς Ἠλέκτρας. Συνήθως: ἐν θρήνοις, μετὰ θρήνων) ὡς ἀηδών, ἡ ὁποία ἔχασε τὰ τέκνα της, ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν τούτων τοῦ πατρός μου (πατρῴων, καὶ τοῦτο μετ' ἐμφάσεως, τ. ἔ. κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μ' ἐκδιώξῃ ἐντεῦθεν), ὥστε ἡ φωνή μου ἀντιλαλοῦσα νὰ φωνάζῃ πρὸς ὅλους: ὦ κατοικία τοῦ Ἅιδου κτλ. Τὸ ἠχὼ πᾶσι ἐκληπτέον ὡς παράθεσις εἰς τὸ ἐφεξῆς (ὦ δῶμ' Ἅιδου κέ.), ἀντικείμ. τοῦ προφωνεῖν, τ. ἔ. ὡς ἀντήχησιν, ὡς ἀντίλαλον δι' ὅλους. Θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὀνομαστική· νὰ φωνάζω δυνατὰ ὡς ἠχὼ πρὸς ὅλους τὰ ἑξῆς, ὥστε τὸ ἠχὼ νὰ λέγηται διὰ τὴν ἐπανάληψιν. Ἀλλ' ἡ ἐκδοχὴ αὕτη

καὶ ἄλλως καὶ διὰ τὸ προηγ. ὥς τις ἀηδών δὲν εἶνε προτιμητέα.

προχαίρω: τὸ μέλλον δ' ἐπεὶ γένοιτ' ἂν κλύοις· προχαιρέτω (πρὸ χαιρέτω Ahrens τ. ἐ. πρότερον κλύειν, χαιρέτω: χαίρειν κελεύω) Αἰσχ. Ἀγ. 264. ἴδ. μέλλω.

προχαλκεύω Αἰσχ. Χο. 644: προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός (ἐπὶ δὲ τοῦ πυθμένος) χαλκεύει ἐκ τῶν προτέρων (τὸ ξίφος) ἡ φασγανουργὸς Μοῖρα.

προχάνη (προχαίνω) Καλλ. Δήμ. 74 καὶ Ἀπ. 26 (ἐν Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 79), περὶ οὗ ἴδε ἄγραδε.

προχωρέω: πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν Σοφ. Φιλ. 148 κατευθυνόμενος (ἤτοι: συμμορφούμενος) πρὸς τὸ σημεῖον τὸ ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς ἐμῆς χειρὸς διδόμενον· τ. ἐ. περίμενε πάντοτε τὰς ὑποδείξεις μου, ἵνα πράττῃς ἀναλόγως. οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις Εὐρ. Φοίν. 1279 ἡ ἐκ τῶν θεῶν (δημιουργηθεῖσα ἡμῖν) κατάστασις πραγμάτων δὲν σοὶ ἐπιτρέπει (κυρ. δὲν σου ἔρχεται: δὲν σου πάγει) νὰ εἶσαι μέσα σὲ χοροὺς καὶ σὲ κοπελουδοδουλειές (πρβ. Δ. Βερν.) οὕτως ὠμὴ ἡ στάσις προυχώρησε Θουκ. 3, 82 «εἰς ὠμότητα πολλὴν ἡ στάσις προεχώρησε» Σχ. Ἀκριβέστερον: εἰς τοσαύτην ὠμότητα προέβη ἡ στάσις· τὸ ὠμὴ λοιπὸν εἶνε κατηγορούμ., ὀρθῶς δὲ παρενετέθη ἐκ διορθώσεως τὸ ἡ. νομισθῆναι τύχῃ καὶ τὰ νῦν προχωρήσαντα κρατῆσαι Θουκ. 4, 18 νὰ νομισθῆτε, ὅτι καὶ τὰς νῦν ἐπιτυχίας κατὰ τύχην ἐπετύχετε. οὐ γὰρ ἐπίστευον τοῖς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων προχωρήσειν Θουκ. 3,4 κατὰ λέξιν: δὲν ἤλπιζον εἰς τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων προσδοκώμενα («τοῖς πράγμασιν, ἅπερ ἤλπιζον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων λήψεσθαι» Σχ.). ἐν τῇ Κύρου ἀρχῇ ἐγένετο καὶ Ἕλληνι καὶ βαρβάρῳ . . πορεύεσθαι, ὅποι τις ἤθελεν, ἔχοντι ὅ τι προχωροίη Ξεν. Ἀν. 1, 9, 13 ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Κύρου ἠδυνήθη καὶ Ἕλλην καὶ βάρβαρος νὰ πορεύηται, ὅπου ἤθελε, ἔχων ὅ τι τοῦ ἦτο εὔκολον, «βολετό». ἢν αὐτῷ πέμψῃς ὁπόσα σοι προχωρεῖ Κ. Π. 3, 2, 29 ἐὰν στείλῃς πρὸς αὐτὸν ὅσα (χρήματα) εὐκολύνεσαι. ἢν ἄρα μὴ προχωρήσῃ ἴσον ἑκάστῳ ἔχοντι ἀπελθεῖν Θουκ. 4, 59 ἂν τυχὸν δὲν ἐπιτύχῃ ἕκαστος νὰ λάβῃ τὸ δίκαιόν του καὶ νὰ ἀπέλθῃ. πάντα προυχώρει αὐτοῖς εἰς ἐλπίδας 6,103 πάντα ἔβαινον εἰς αὐτοὺς καλῶς, ὥστε νὰ παρέχωσιν ἐλπίδας καλάς. Καὶ ἀπροσ. οὐ προυχώρει ᾗ προσεδέχοντο 3, 18 τὰ πράγματα δὲν προεχώρουν καθ' ὃν τρόπον περιέμενον. Ὁμοίως 2,56. 1, 109. ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 4 ὁπόταν εἶνε εὔκολον εἰς ἕκαστον. προκεχωρηκότων δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὥστε κέ. Ἑλλ. 5, 3, 27 ἀφ' οὗ δὲ τὰ πράγματα εἶχαν προχωρήσει (κατ' εὐχὴν) εἰς τοὺς Λακεδ. οὕτως, ὥστε κέ. καὶ Ἴωσι προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων Θουκ. 1, 16 ἀφ' οὗ τὰ πράγματα (ἡ δύναμις αὐτῶν, τῶν Ἰώνων) εἶχον προχωρήσῃ, προέλθῃ εἰς μέγαν βαθμόν. πρέσβεις . . ἀπεστάλησαν, ὅπως στρατιὰ ἔτι περαιωθῇ τρόπῳ ᾧ ἄν, ἐν ὁλκάσιν ἢ πλοίοις ἢ ἄλλως ὅπως ἄν, προχωρῇ 7, 7 ὅπως στρατιὰ ἀκόμη διαβιβασθῇ μὲ ὁποῖον τρόπον, ἐντὸς ὁλκάδων ἢ πλοίων ἢ δι' οἱωνδήποτε ἄλλων μέσων, εἶνε εὔκολον. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τὸ ὅπως ἂν ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ὅπως δὴ (ὁπωσδήποτε). Οὕτω δὲ τὸ ἐν ὁλκάσιν . ὅπως ἂν εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ τρόπῳ ᾧ ἂν (ἃ ἄλλοι ὡς παρέγγραπτα ἐξαλείφουσιν)· ἄλλοι δὲ πάλιν ἐξαλείφουσι μόνον τὸ τρόπῳ ᾧ ἄν.

προωθέω: καὶ πρώσας πρόσπεσε καὶ κάτεχε Ἀνθολ. 12, 206 καὶ προωθήσας πέσε πλησίον καὶ κράτει σφικτά. Οὕτω γρ. καὶ τὸ ἐν Ἀπ. Αἰσχ. 44 ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς πρῶσαι (ἀντὶ τοῦ τρῶσαι) χθόνα. Ἡ δὲ ἀντίληψις αὕτη ἐκ τούτου, ὅτι, ὅταν βρέχει, χαμηλώνει ὁ οὐρανός. Ὅτι δὲ αὕτη εἶνε ἡ ὀρθὴ διόρθωσις, ὑποδεικνύει καὶ ἡ τοῦ Ἀθηναίου (σ. 600B) τοῦ παραδιδόντος τὸ ἀπόσπασμα φράσις: «καὶ ὁ σεμνότατος δ' Αἰσχύλος ἐν ταῖς Δαναΐσιν αὐτὴν παράγει τὴν Ἀφροδίτην λέγουσαν» κέ.

προώλης: ἰδίᾳ δ' ἐξομοσάμενον οὐ πάνυ καλὸν οὐδ' ἀσφαλὲς ἦν ἐκεῖσε πλανᾶσθαι· ἐπεί, εἰ μὴ διὰ τὸ τούτους βούλεσθαι σῶσαι, ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης, εἰ προσλαβὼν γ' ἂν ἀργύριον πάνυ πολὺ μετὰ τούτων ἐπρέσβευσα Δημ. 19, 172 δὲν ἦτο δὲ πολὺ ὡραῖον οὐδὲ ἀσφαλές, ἀφ' οὗ ἐνόρκως ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου, νὰ πλανῶμαι ὡς ἰδιώτης (= ἰδίᾳ) εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη· ἐπειδή, ἂν δὲν ἔγινε τοῦτο διὰ τὸ ὅτι ἐπεθύμουν νὰ σώσω τούτους (τοὺς αἰχμαλώτους), εἴθε νὰ χαθῶ ἐξώλης (οἷον ἐκτὸς τῶν ὅρων τῆς πατρίδος, ὡς ἐξόριστος. Οὕτω συνήθως) καὶ προώλης («ὁ πρὸ τῆς εἱμαρμένης τελευτῶν» Σχ.), ἂν ἤθελον δεχθῇ τοιαύτην πρέσβευσιν μετὰ τοιούτων συμπρέσβεων, ὅσα χρήματα καὶ ἂν ἤθελον λάβῃ.

προῶμαι, ἴδ. προΐημι.

πρύμνα, Ἰων. καὶ Ἐπ. πρύμνη (ὃς τύπος ἦν εὔχρηστος καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου). ἢν ἀεὶ κατὰ πρύμναν ἱστῆται τὸ πνεῦμα Θουκ. 2, 97 ἐὰν ὁ ἄνεμος πνέῃ πάντοτε κατὰ τὴν πρύμναν (εὐνοϊκῶς). χρυσέαις δ' εἰκόσιν κατ' ἄκρα Νηρῇδες ἕστασαν θεαί, πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλείου στρατοῦ Εὐρ. Ἰ. Α. 239 κατὰ τὰ ἄκρα κόρυμβα τῶν νεῶν παρίσταντο αἱ Νηρ. θεαὶ διὰ τῶν χρυσῶν εἰκόνων των, σῆμα τοῦ Ἀχ. στρατοῦ διὰ τὰς πρύμνας: «ἐν τῇ πρύμνῃ ἐτοποθετοῦντο τὰ σήματα τῶν πλοίων, ὅπως καὶ σήμερον αἱ σημαῖαι» Δ. Βερν. Ἀλλ' ἐν Αἰσχ. Ἰκ. 347 αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ὧδ' ἐστεμμένην ἐνν. τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν τοὺς κεκοσμημένους τοῖς ἱκετηρίοις κλάδοις.

πρύμνηθεν: ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας (ὁρῶμεν) ἐλευ-

θέρους πρύμνηθεν ἑστῶτας νεὼς Εὐρ. Ἰ. Τ. 1348 βλέπομεν, ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦσαν δέσμιοι, νὰ στέκουν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου.

πρυμνήσια: δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης νεὼς ὤθει πάλιν πρυμνήσια Εὐρ. Ἰ. Τ. 1395 «δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης ὤθει εἰς τοὐπίσω, ἤτοι: πρὸς τὰ πρυμνήσια (τὰ τῆς πρύμνης) μέρη τῆς νεώς, καὶ ἁπλούστερον· πρὸς τὴν πρύμναν τῆς νεώς». Δ. Βερν.

πρῷος 3 πρώϊος Ἀρφ.Εἰρ. 1163 «πρῷον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν πρώιμον» Ἀ. Β. σ. 61, 17.

πρυμνόθεν: μὴ πόλιν πρυμνόθεν (πρέμνοθεν Blomfield· ἀλλὰ πρβ. πρυμνός) πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε Αἰσχ. Ἑπτ. 71, ἴδ. πανώλεθρος.

πρωκτός ὁ «κόλος», «παρὰ τὸ προωθεῖν τὰ τῆς γαστρός» Σουΐδας· πρβ. πρῶσαι, πρώσας· κἀκφανήσῃ πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος Ἀρφ. Σφ 604, ἴδ. περιγίγνομαι.

πρῷμος Ἀττ. 2 πρώϊμος· καρπὸς πρῷμος Ἀρφ. Ἀπ. 340 ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

πρῷρα αὕτη ἡ ὀρθὴ γραφὴ καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικοὺς καὶ κατὰ τὰς ἐπιγραφάς, Ἰων. καὶ ἐπ. πρῴρη· πάροιθεν πρῴρας Αἰσχ Χο. 390, ἴδ. ἄημι. ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ Σοφ. Φιλ. 639, ἴδ. ἀνίημι. Μτφ. πρῷρα βιότου Εὐρ. Τρῳ. 103 «τὴν πλῴρη τῆς βαρκούλας σου» ἐν ᾗ ζῇς καὶ ὑπάρχεις· ἴδ. προσίστημι.

πρωτοκτόνος 2 Αἰσχ Εὐμ. 720: ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος; ὄντως καὶ ὁ πατήρ μου ἐσφάλη τι ἐν τοῖς βουλεύμασι δεξάμενος τὰς ἱκεσίας τοῦ πρώτου φονέως Ἰξίονος;

πρωτόλειος 2: τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω ἱκέτης Εὐρ. Ὀρ. 382 τῶν σῶν γονάτων πρώτην ἱκεσίαν θιγγάνω = διὰ πρώτην φορὰν ἐγγίζω ὡς ἱκέτης τὰ γόνατά σου.

πρωτόμορος 2 Αἰσχ. Πέρ. 571: πρωτομόροιο ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας καταληφθέντες ὑπὸ τῆς ἀναγκαίας μοίρας τοῦ πρώτου (κλήρου τοῦ) θανάτου (ἐν Σαλαμῖνι).

πρωτοπήμων -ονος ὁ, ἡ, ὁ πρῶτος ποιῶν τὸ κακόν. Αἰσχ. Ἀγ. 232, ἴδ. παρακοπή.

πρῶτος 3: ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής (Μεταγένης Zedel) Ἀπ. Μενάνδ. 154 εἴθε νὰ χαθῇ καὶ νὰ μὴ βρεθῇ (ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος) ἐκεῖνος ὁ ὁστισδήποτε, ὅστις πρῶτος ἐνυμφεύθη κέ. Ὁμοίαν ἔννοιαν ἐξέφρασεν καὶ ὁ Εὔβουλος ἐν Ἀπ. 116. ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα Ἀρφ.Ἱππ. 135 ἃ σαφῆ. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ Σοφ. Αἴ. 430, ἴδ. ἀριστεύω. ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας 1300, ἴδ. ἀριστεύω. Συχνὸν δὲ τὰ πρῶτα (τὰ δεύτερα) φέρομαι λαμβάνω τὸ πρῶτον (δεύτερον) βραβεῖον. φρενῶν ἐς τὰ ἐμεωυτοῦ πρῶτα οὔκω ἀνήκω Ἡρ. 7, 13 ἀκόμη δὲν ἔχω φθάσῃ εἰς τὰ πρῶτά μου, τ. ἔ. εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς σκέψεως οὔ εἰμαι ἐπιδεκτικός: εἰς τὴν ἀνωτάτην πνευματικὴν ἀκμήν μου. πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ Φρυγῶν· ἁπάντων (Δ. Βερν.: Φρυγῶν ἁπάντων) τοῦτό μοι πρῶτον βίου Εὐρ. Ἑκ. 350 «τοῦτο (ὅτι δηλ. πατήρ μου ἦν ὁ Φρυγῶν ἄναξ) ἁπάντων τῶν τοῦ βίου πρῶτόν μοι, τ. ἔ. τοῦτό μοι πάμπρωτον τῶν τοῦ βίου» Δ. Βερν. δύο γάρ, ὦ νεανία, τὰ πρῶτ' ἐν ἀνθρώποισι Εὐρ. Βάκ. 274 δύο θεότητες εἶνε, ὦ νεανία, αἵτινες κατέχουσι τὴν πρώτην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τάξιν. κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας Ἀρφ. Βάτρ. 421 καὶ εἶνε τὸ πρότυπον τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· «ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δημαγωγίας ἢ πολιτείας μοχθηρίας εἶπε» Σχ. (παρὰ προσδοκίαν). ἅπασι γὰρ πρώτοισι χρήσασθαι πάρα Εὐρ. Ἰ. Α. 1125 «ἅπασι γὰρ πρώτοις πανταχοῦ πάρεστι χρήσασθαι» Δ. Βερν. Εἰς τὸ πανταχοῦ ἕπεται ἐφεξῆς ἡ ἐπεξήγησις: κἂν ὑστάτοισι καὶ μέσοισι. αἴπερ (Elmsley: εἴπερ) ἵξεῖτ' οἴκαδις τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμῶ κακῶς Ἀρφ.Ἀχ. 742 «ἐκ δευτέρου εἰς τὸν οἶκον εἰ ἀφίξεσθε, τῆς πρώτης (ἄκρας) πειραθήσεσθε λιμοῦ. Δωριεῖς δὲ θῆλυ λέγουσι τὴν λιμόν» Σχ. Ὁ Ahrens διώρθ. ἄπρατα ἀντὶ τοῦ τὰ πρᾶτα, τ. ἔ. εἰ ἀφίξεσθε οἴκαδε ἄπρατα (ἀπώλητα). Ἀλλ' ἴσως τὸ τὰ πρᾶτα ἐνν. ὧδε: εἶσθε τὰ πρῶτα, ποῦ θὰ δοκιμάσετε τὴν πεῖναν ἄσχημα. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης Σοφ Ο. Κ. 144 «οὐ πάνυ μοίρας εἰμὶ πρώτης εἰς τὸ εὐδαιμονίσαι» Σχ. Ἀλλὰ φαίνεται ὀρθοτέρα ἡ γρ., ἣν ἐκ διορθ. εὗρεν ὁ Vauvilliers: πρωτῆς, ἤτοι: ὁ γέρων δὲν εἶνε διὰ νὰ τὸν καλοτυχίσῃ τις πολὺ διὰ τὴν μοῖράν του (κυρ. διὰ τὴν πεπρωμένην μοῖράν του). Σημείωσαι τὴν ἐνεργ. ἀπρφ. πρβ. 461. Τὸ πρωτῆς = πεπρωμένης πρβ. Εὐρ. Ἠλ. 1290. Ἡρ. 1, 91. Αἰσχ. Πρ. 103. ἐνίους δὲ καὶ τῆς πρώτης τάττειν Ἰσοκρ. 12,180 τινὰς δ' ἐξ αὐτῶν τάττουσιν καὶ ἐν τῇ πρώτῃ φάλαγγι οὕτως ὁ ἄριστος κῶδιξ, οἱ δὲ ἄλλοι ἔχουσι τὴν διεσκευασμένην ἐξήγησιν: τῆς πρώτης φάλαγγος ἠροῦντο προτάττειν. πέπεισμαι τοῦθ' ἱκανὸν προλαβεῖν ἡμῖν εἶναι τὴν πρώτην Δημ. 3,2 πέπεισμαι ὅτι ἱκανόν ἐστιν ἡμῖν προλαβεῖν τὴν πρώτην (τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον) τοῦτο (τὸ ἑξῆς) Εἰς τὸ τὴν πρώτην ὑπενοεῖτο ἀρχῆθεν οὐσιαστικόν τι, ὅπερ εἶτα ἐλησμονήθη. Ὁ παλ. Σχολ. ἐνν. «τὴν πρώτην ἀρχήν». Ἐκ ταύτης δὲ τῆς σημειώσεως καὶ ἐξ ὁμοίας ἑτέρας τοῦ ἐφεξῆς χωρίου (Δημ. 19, 94): Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν ἀρχὴν τὴν πρώτην (τὸ τὴν ἀρχὴν παρέλιπεν ἐν τῷ κειμένῳ ὁ ἄριστος κῶδ S μετ' ἄλλων καὶ παρέθηκεν ἐν τῇ ᾤᾳ: «γρ. τὴν ἀρχήν») ἔφερον τοῦ φενακισμοῦ, ὁ Blass διώρθ. τὴν πρώτην, ἐξαλείψας τὸ τὴν ἀρχήν, ὁ δὲ Cobet πρότερον ἔγρ. τὰ πρῶτα ἐφέ-

ροντο τοῦ φενακισμοῦ, ἀμφότεροι πλημμελῶς κατὰ τὴν γνώμην μου, διότι τὸ μὲν τὴν πρώτην τοῦ Blass εὕρηται μόνον ἐπιρρηματικῶς, ὄχι δὲ ὡς οὐσιαστ., ὡς ἐνταῦθα· ἡ δὲ διόρθ. τοῦ Cobet δὲν παρέχει ἐνταῦθα ἐπαρκὲς νόημα, ὅπερ εἶνε: ὅτι ὁ Κτησιφῶν καὶ ὁ Ἀριστόδημος ἦσαν οἱ πρῶτοι φενακισταὶ ἡμῶν, οἱ πρῶτοι ἐξαπατήσαντες ἡμᾶς· κατὰ λέξιν: ἔφερον εἰς Ἀθήνας τὴν πρώτην ἀρχὴν τοῦ φενακ. Κατὰ ταῦτα ἢ πρέπει ν' ἀφήσωμεν ἄθικτον τὸ τὴν ἀρχὴν τὴν πρώτην, ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐξαλείψωμεν τὸ τὴν πρώτην. χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω Σοφ. Ο. Κ. 477, ἴδ. ἕως. Περὶ τῆς φράσεως ἐν τοῖς πρῶτοι, τῆς συχνῆς μάλιστα παρὰ Θουκ., ἴδ. ἐν. πρῶτον ὑπηνήτης Ω 348 «τὴν ἀπαρχὴν ἔχων γενειάδος» Ἡσύχ. τὸ πρώτως ψυχρόν παρὰ μτγν. φιλοσόφοις: ἡ πρώτη αἰτία τοῦ ψύχους. Παρὰ Πλουτ. 945F ἡ ἐπιγραφὴ ἐν τοῖς κώδιξιν εἶνε: «περὶ τοῦ πρώτου ψυχροῦ», ὅπου πρώτως διόρθ. ὁ Meziriac.

πτάζω Αἰολ. (=πτήσσω) ἐν Ἀπ. Ἀλκαί. 27.

πταίω, πταίσω, ἔπταισα, ἔπταικα Ἀριστοτ. 1425b 5. Ἀπ. Μεν. 675. Ἀπ. Βάτων. 1. Ἀρρ. Ἀν. 4,9. προσ-Ἰσοκρ. 6, 82. ἐπταίσθην Πλουτ. Δί. καὶ Βρ. σύγκρ. 3. Λουκ. Δημών. 7 εὔπταιστος Ἱπποκρ. ἄπταιστος (πταῖσμα). ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει Πινδ. Ἀπ. 205 μὴ προσκρούσῃς τὴν ἐμὴν ἐπῶν σύνθεσιν πρὸς τραχεῖ ψεύδει. θολεροὶ λόγοι παίουσ' εἰκῇ πρὸς κύμασιν ἄτης Αἰσχ. Πρ. 911, ἴδ. θολερός. πταίσας τῷδε πρὸς κακῷ Πρ. 958 προσκρούσας εἰς τοῦτο τὸ κακὸν (δηλ. ἐκβληθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου). μὴ πταίσας μογῇς Ἀγ. 1624 ἵνα μὴ προσκρούσας (σφαλεὶς) πονῇς. ἤ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας βοᾷ Σοφ. Φιλ. 215 ἢ κάπου προσκρούων («σκοντάπτων») φωνάζει ἀπὸ τὸν πόνον. ἀρρωδίη μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς Ἡρ. 9, 101 μήπως ἡ Ἑλλὰς προσκρούσασα εἰς τὸν Μαρδόνιον (ὡς εἴς τινα σκόπελον) ὑποστῇ ναυάγιόν τι. Σημειοῦ ὅτι ἡ μὲν Ἑλλὰς κατὰ μτφ. θεωρεῖται ὥς τις ναῦς, ὁ δὲ Μαρδόνιος ὥς τις σκόπελος. Περὶ τῆς μτφ. πρβ. Πλ. Πολ. 553A.

πτάμενος, πτάτο, ἴδ. πέτομαι.

πτερόεις -εσσα -εν: ἔπεα πτερόεντα Ὅμ. καὶ Ἡσ. πρβ. «πέταξε ἕνα λόγο». Καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα ὡς ἔμψυχα φαντάζονται ἢ προσωποποιοῦσιν οἱ ποιηταί· πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 151. Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ Ἀρφ. Ὄρν. 698 ἑνωθεὶς μὲ τὸ πτερωτὸν σκοτεινὸν Χάος. Εἰκάζουσιν ἀερόεντι ἢ εὐρώεντι, καὶ νύχιος ἢ νύχιον. Ὅπως δὲ οἱ θεοὶ εἶνε πτερόεντες, οὕτω καὶ τὸ Χάος, ἐν τῇ τῶν πτηνῶν γενεαλογίᾳ (vLeeuwen).

πτερόν τό: τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς ἁλισκόμεσθα Ἀπ. Αἰσχ. 139 κυρ. τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων γίγνεται, ἀλλὰ λαμβανόμεθα τοῖς ἰδίοις ἡμῶν πτεροῖς. Παροιμιώδης ἡ φράσις ἐπὶ ἀτράκτου τοξικοῦ ἔχοντος πτερά. πολλὰ πτερὰ δέξατο νικᾶν Πινδ. Π. 9, 125 πολλὰς ταινίας στεφάνων ἐδέξατο. τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετο Τ 386 «τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ κοῦφα καὶ ἁρμόδια τὰ ὅπλα ἐγίγνοντο ὡσεὶ πτερά» Σχ. μηδὲ τὸ παρθένειον πτερόν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν (ἐνν. ὤφελε) πένθεα γαίας Σφιγγὸς ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς Εὐρ. Φοίν. 813 ἄμποτε νὰ μὴν ἤρχετο μὲ κακὰ καὶ ψυχρὰ τραγούδια ἡ πτερωτὴ παρθένος Σφίγξ, τὸ τέρας τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, πρὸς πένθος τῆς χώρας. πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερόν Αἰσχ. Ἱκ. 331 οὐδαμοῦ δύνασαι νὰ ἴδῃς τὴν αὐτὴν μορφὴν (οἷον τὸ αὐτὸ πτέρωμα) τοῦ πόνου, τῆς δυστυχίας: ἡ δυστυχία εἶνε ποικίλη· πρβ. ὁμόπτερος. Μτφ. ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν Πινδ. Ὀ. 14, 23 ἐστεφάνωσε τὴν κόμην μὲ στεφάνους (=πτεροῖς, διὰ τὰς ἑκατέρωθεν κρεμαμένας ταινίας) ἐνδόξων ἀγώνων. Ἄλλως ὁ Σχ. «πτεροῖς, ἤτοι στεφάνοις, ἐπαίρουσι τοὺς στεφανουμένους». ἔγνωκα μὲν νῦν, ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν (=οἰωνὸς) ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος Σοφ. Ο. Κ. 97, ἴδ. ἐξάγω. Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατήρ Αἰσχ. Εὐμ. 1002 ὅταν δὲ εἶσθε ὑπὸ τὰ πτερὰ τῆς Παλλάδος, σᾶς σέβεται ὁ πατὴρ αὐτῆς Ζεύς. ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται λ 125 «πτερὰ νηὸς τὰς κώπας λέγει, κρεῖττον ἤπερ ὁ Λυκόφρων τὰ ἱστία· εἰσὶ γὰρ καὶ τάχους αἴτια τῇ νηῒ τὰ ἱστία, καθὰ καὶ αἱ κῶπαι, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κῶπαι σῴζουσιν ἤπερ τὰ λαίφεα» Εὐστάθιος. Ὁ δὲ Πολυδεύκης πτερὰ λέγει «τὸ τελευταῖον τῆς κώπης, τὸν ταρσόν». εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο Ἡσ. Ἔργ. 627 καὶ ἐνταῦθα πτερὰ οἱ μὲν τὰς κώπας λέγουσιν, οἱ δὲ τὰ ἱστία: «πάλιν παραινεῖ τὸ μὴ ἀπορρίπτειν ἀτάκτως εἰς οἱανδήποτε γωνίαν ἀλλὰ συστέλλειν, συμπτύσσειν τὰ ἱστία. Ταῦτα γὰρ βούλεται τὸ νηὸς πτερά, εἰ καὶ αἱ κῶπαι ἐπίσης διὰ ταύτης μτφ. κοσμοῦνται» Sittl.

πτερόω: νεὼς σκάφος ταρσῷ κατήρει (ταρσῷ κατήρες Nauck) πίτυλον ἐπτερωμένον Εὐρ. Ἰ. Τ. 1346, ἴδε πίτυλος. σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον Ἀρφ. Βατρ. 1388 ὃ δὲ σὺ ἔθηκας εἰς τὴν πλάστιγγα ἔπος (στίχον), ἦν ἐπτερωμένον· ἤτοι τὸ πτερωτὸν σκάφος, ᾧ πτερά ἐστι ἱστία (πρβ. λ 125), διότι ὁ Εὐριπ. (Μηδ. 1) εἶπε τὸν στίχον: εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα Ἀρφ. Βατρ. 1437 οἱ στίχοι νοθεύονται ὑπὸ Ἀριστάρχου καὶ Ἀπολλωνίου ὡς ἀνάρμοστοι καὶ ἀσυνάρμοστοι πρὸς τὴν συνέχειαν: «ὁ Κινησίας λεπτὸς ἦν, ὁ δὲ Κλεόκριτος μοχθηρός· φησὶν οὖν ὅτι, εἴ τις ἀντὶ πτερῶν Κλεοκρίτῳ Κινησίαν παραβάλοι, ὥστε φέρεσθαι μεταρσίους, συμβήσεται αὐ-

τοὺς ὀλέσθαι αὐροφορήτους γενομένους». Τό τις πτερώσας (ὀνομ. ἀπόλυτ.) ἀντὶ τινὸς πτερώσαντος. ἐπτέρωταί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ Ἀχ. 988, ἴδ. φρονῶ.

πτερυγωκής 2: τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων Αἰσχ. Πρ. 302 τὸν ταχύπτερον τοῦτον οἰωνὸν (πτερωτὸν ἵππον τοῦ Ὠκεανοῦ) διὰ μόνης τῆς διανοίας μου ἄνευ χαλινῶν διευθύνων· πρβ. ποδώκης.

πτέρυξ -υγος ἡ: λευκῆς χιόνος πτέρυγι Σοφ. Ἀντ. 114 = χιονολεύκῳ πτέρυγι. πτέρυγι δὲ καπνὸς ὥς τις οὐρανίᾳ (οὐράνια χ/φα) πεσοῦσα δουρὶ καταφθίνει γᾶ Εὐρ. Τρ. 1298 ἡ γῆ καταφθίνει πεσοῦσα, ὥς τις καπνὸς καταφθίνει πτέρυγι οὐρανίᾳ (καθὼς καπνός τις χάνεται, ὅταν πετάξῃ ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν). ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας γόων Σφ. Ἠλ. 242, ἴδ. ἔκτιμος. εἴη νιν εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλααῖς Πιερίδων ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα, τιμὰν ἑπταπύλοις Θήβαισι τεύχοντ' Πινδ. Ἰ. 1,64 εἴη αὐτὸν (Ἡρόδοτον, τ. ἔ. γένοιτο αὐτῷ) ἀρθέντα ταῖς ἀγλααῖς πτέρυξι (τ. ἔ. ταῖς ἐπινικίοις ᾠδαῖς) τῶν καλλιφώνων Πιερίδων (Μουσῶν), περιφράξαι ἔτι τὴν χεῖρα τοῖς ἐξαιρέτοις ἔρνεσι («τοῖς ἐξαιρέτοις στεφάνοις πληρῶσαι τὴν χεῖρα» Σχ., ἴδ. φράσσω) τοῖς ἐκ τῆς Πυθοῦς καὶ ἐξ Ὀλυμπίας τοῦ Ἀλφειοῦ, τιμὴν ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις παρασκευάζοντα.

πτερωτός 3 καὶ 2: οὔτοι πτερωτῶν ἁρπάγαις σ' (οὕτως ἔγραψα· ἅρπαγες χ/φον: ἁρπαγαῖς σ' Porson) ἐκδώσομεν Αἰσχ. Ἱκ. 519 δὲν θά σε παραδώσωμεν εἰς τὰ νύχια «πτερωτῶν δρακόντων» (Σχ.), πτερωτῶν τεράτων, ὥστε νά σε ἁρπάσουν καὶ φύγουν. τόνδ' αὖ θέλεις τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρων νέον σκοπεῖν πτερωτούς (τ. ἔ. οἰωνούς) κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν; Εὐρ. Βάκ. 255 τοῦτον τὸν νέον θεὸν εἰσάγων εἰς τοὺς ἀνθρώπους θέλεις πάλιν νὰ (λαμβάνῃς ἀφορμὴν νὰ) παρατηρῇς τοὺς οἰωνοὺς καὶ ν' ἀργυρολογῇς («νὰ τραβᾷς μισθοὺς») διὰ τὰς ἐμπύρους θυσίας σου;

πτῆναι, ἴδ. πέτομαι.

πτήσσω (ἐκ τοῦ πτήκjω, ῥ. πτακ-, καὶ Ἀττ. διὰ δύο σσ, πρβ. πτύσσω. Αἰολ. πτάζω, πρβ. πλάζω ἀντὶ τοῦ πλήσσω Ἡρῳδ. II 929. Ἀπ. Ἀλκαί. 27) συστέλλομαι, «ζαρώνω». -ήξω μτγν. ἔπτηξα Θέογν. 1015 (Δωρ. -αξα Πίνδ. Π. 4, 57. μτβ. πτῆξε (Δ. Γ. πῆξε) Ξ 40. ἐξέπταξας Εὐρ. Ἑκ. 180 χορ.). ἔπτηχα (-κα μτγν.). κατεπτηχυῖα Ὑπερείδ. Ἐπιτ. στ. 4 (5), 38, ὑποπεπτηχότων (Δ. Γ. ὑπεπτηχ-) Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. κ. 13. ἐπ. πεπτηώς (ῥ. πτα-) ξ 354. χ 362, -ηῶτες ξ 474, ὑπο- Β 312, -ηυῖα Ἀπολλ. Ῥ. 2, 535, ποτι- ν 98. Ἀόρ. β' καταπτακών Αἰσχ. Εὐμ. 257. ἐπ. ἀόρ. β' κατὰ τὰ εἰς μι γ' δυϊ. καταπτήτην Θ 136. παθ. πτήσσομαι Ἀνθ. 7, 626. Παρασχηματ. πτώσσω (ῥ. πτωκ-) ἐπ. Τραγ. καὶ Ἡρ. 9,48 μτγν. καὶ πτώξω καὶ ἔπτωξα. πτωσκάζω μόνον Δ 372. πόλις πρὸς πόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα Εὐρ. Ἱκ. 269 πόλις δὲ καταφεύγει (ὑπὸ φόβου) πρὸς πόλιν, προσβληθεῖσα ὑπὸ τρικυμίας. Καὶ ἄνευ προθέσ. ἐν Ἴωνι 1280: βωμὸν ἔπτηξε θυμοῦ κατέφυγε πρὸς τὸν βωμὸν (συσταλεῖσα) τοῦ θεοῦ. κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτίρειέ νιν πτήσσουσαν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην Ἀπ. Σοφ. 598 καὶ ἀνοικτίρμων τις ἤθελε λυπηθῇ αὐτὴν (τὴν θήλειαν ἵππον) συστελλομένην ὑπ' αἰσχύνης, (ἂν κρίνῃ τις) ἐκ τοῦ μανιώδους (σφοδροῦ) πένθους καὶ ἐκ τῶν κλαυθμῶν διὰ τὴν στέρησιν τῆς χαίτης. οὐδ' οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν ἡττῆσθαι τοὺς ταῖς διανοίαις μὴ πτήξαντας τὸν τῶν ἐπιόντων φόβον Λυκ. κ. Λεωκρ. § 49 κυρ. τοὺς ἐν ταῖς ψυχαῖς μὴ αἰσθανθέντας φόβον πρὸς τὸν ἐκ τῶν ἐπερχομένων ἐχθρῶν φόβον. Ὁμαλὸν θὰ ἦτο: πτήξαντας πρὸς τὸν φόβον. πρβ. ἀπειλὰς πτήξας Αἰσχ. Πρ. 187 = πτήξας πρὸς τὰς ἀπειλάς. ἔπτησσ' ὑπείκων μᾶλλον, εἰ μᾶλλον θέλοι Ἀπ. Εὐρ. 309, ἴδε μᾶλλον (σελ. 779 a).

πτῆται, ἴδ. πέτομαι.

πτοέω: ἐπτοημένοι φρένας Αἰσχ. Πρ. 882 τεταραγμένοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης Εὐρ. Ἰ. Α. 586 «ἔρωτι δὲ σὺ αὐτὸς ἐξεπλάγης: τά 'χασες ἀπὸ τὸν ἔρωτά της» Δ. Βερν. ὡς ἐπτόηται Βάκχ. 214 πόσον εἶνε τεταραγμένος! τὸ δὲ πτοηθὲν τόδ' ἔτι σοι ψυχῇ πάρα; 1268 κυρ. ἡ δὲ πτόησις (ἡ ταραχὴ) ἤδε ἔτι σοι πάρεστιν ἐν τῇ ψυχῇ; ἡ διάνοιά σου ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀκόμη τεταραγμένη; κουρότερος ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται Ἡσ. Ἔργ. 447 νεώτερος ἀνὴρ χάσκων πρὸς (ἄλλους) ὁμήλικας ἀποβλέπει (ζητεῖ νὰ ἴδῃ ἢ νὰ εὕρῃ ἄλλους ὁμήλικας)· «ὡσανεὶ ῥέμβεται ὁ νοῦς τοῦ τοιούτου ἐπὶ τοὺς ὁμήλικας» Πρόκλος. βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ Ἀπ. Ἡρακλείτ. 87 (117) εἰς κάθε λόγον ποῦ ἀκούει μένει κεχηνὼς (μὲ ἀνοικτὸ στόμα ἐκπεπληγμένος). εἴρξει γάρ νιν ἐπτοημένας δεινοῖς δράκουσιν, ὥστε μὴ ψαύειν σέθεν Εὐρ. Ἠλ. 1255 «ἡ συνθήκη τῶν λέξεων: τὸν γὰρ γοργῶπα (= γοργωπόν, γοργόφθαλμον κύκλον ἤτοι: τὴν γοργωπὸν αἰγίδα) ὑπερτείνουσα (Παλλάς) σου κάρᾳ, εἴρξει νιν (αὐτάς: τὰς Ἐρινύας) ἐπτοημένας (οὕτως), ὥστε μὴ (τολμᾶν) ψαύειν σοῦ τοῖς δεινοῖς αὐτῶν δράκουσι (= τοῖς δρακοντείοις τῆς κόμης αὐτῶν πλοκάμοις)» Δ. Βερν.

πτυχή ἡ. Μτφ. κλυταῖσι ὕμνων πτυχαῖς Πίνδ. Ὀ. 1, 108 ταῖς ἐντέχνοις στροφαῖς καὶ καμπαῖς τῶν ᾀσμάτων, τῇ ποικίλῃ μετρικῇ, μουσικῇ καὶ ὀρχηστικῇ τέχνῃ τῶν ὕμνων· ἴδ. δαιδαλόω. γραμμάτων πτυχὰς ἔχων νέμ' εἴ τις οὐ πάρεστιν Ἀπ. Σοφ. 144, ἴδ. νέμω.

πτύω (ἀρχῆθεν ῥ. σπυ-, πρβ. spuo. Τὸ ῡ μακρὸν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ὡς καὶ ἐμπτύοι Ἡρώνδ. 5, 76, ἀλλὰ βραχὺ τὸ υ παρὰ μτγν. πτύσω Ἱπποκρ. 9, 70 καὶ μτγν. καὶ πτύσομαι 2, 396. 6, 198, 8, 98. 100. ἐκ- Ἀνθ. 5,197. προσ- Λουκ. Δι. Νεκρ. 20, 2. ἔπτυσα ποιητ. Ἱπποκρ. 4, 218, σπαν. μτγν. πεζ., ἐξ- ε 322, ἀπ- Δραματ., κατ- Ἀρφ. ἔπτυκα μτγν. πεζ. Παθ. ἐπτύσθην Ἱπποκρ. 6,194. 198. ἀπ- μτγν. (ἀόρ. β' πτυέντα Ἱπποκρ. 5,106 Π. Γ. ἀντὶ τοῦ ἔπτυεν). ἀναπτυσθήσομαι μτγν. πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ Σοφ. Ἀντ. 653 = ἀποπτύσας (ἀποστραφεὶς) ὡς δυσμενῆ. εἰς τὸν κόλπον πτύω Λουκ. Πλοῖ. 15. Ὁμοίως Θεόκρ. 6,39. Καλλιμ. Ἀπ. 235. Τοῦτο δὲ ἐγίνετο πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος. Καὶ σήμερον τὸ «φτύνω (ἤ: φτῶ) εἰς τὸν κόρφον μου» ἔχει ὁμοίαν σημ. Ἴδ. ἀποπτύω. Ἐν δὲ Θεοφρ. Χαρ. 16 μαινόμενον δὲ ἰδὼν (ὁ δεισιδαίμων) ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι διορθοῦσι: φρίξας τρὶς ἢ μεταγράφουσι τὸ φρίξας εἰς τρίς, οὐδὲν δέον, διότι τὸ μὲν φρίττειν (καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ δεισιδαίμονος φρίκης) εἶνε χαρακτηριστικὸν τοῦ δεισιδαίμονος (πρβ. Πλουτ. 26 Β: «μηδ' ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν ἱερῷ φρίττειν ἅπαντα καὶ προσκυνεῖν»), τὸ δὲ τρὶς δὲν εἶνε τοιοῦτον. ἐπεὶ δὲ δόλιχον τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει.., ἰδεῖν μὲν αὐτὴν ῥᾴδιόν ἐστι καὶ πτύσαι (καὶ κύσαι Jacobs: ἢ πτύσαι Herw.) Ἀπ. Ἐπικράτ. 3 ἀφ' οὗ δὲ πλέον προεχώρησεν εἰς τὴν ἡλικίαν, εἶνε εὐκολώτερον (ἢ πρότερον) νὰ τὴν ἴδῃ τις καὶ νὰ τὴν πτύσῃ ἀκόμη, δηλ. «νὰ μὴ βασκαθῇ», ἐν ᾧ συγχρόνως γίνεται λογοπαίγνιον, προσλαμβανομένης τῆς συνήθους ἐννοίας τοῦ πτύειν. Οὕτως ἐξηγούμενον τὸ χωρίον δὲν ἔχει ἀνάγκην διορθώσεων.

πτῶμα τό, πτῶσις, πέσημα: μηδ' ἐπιχωρίοις πτώμασιν ⟨στάσις Bamberger⟩ αἱματίσαι πέδον γᾶς Αἰσχ. Ἱκ. 669 καὶ εἴθε ἡ στάσις νὰ μὴ αἱματώσῃ δι' ἐγχωρίων πτώσεων (διὰ πτώσεως πολιτῶν) τὸ πεδίον τῆς γῆς». «πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν, οἱ δ' ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν ἢ οἴκων» Φρύνιχος. οὐδέν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά (= ἀφόρητα, ἀνυπόφορα). Πρ. 950 ταῦτα (αἱ βρονταὶ καὶ ὁ κεραυνὸς) γὰρ οὐδὲν ἐπαρκέσει αὐτῷ (οὐδόλως θὰ τοῦ χρησιμεύσουν), ὥστε μὴ πεσεῖν ἀτίμως πτῶσιν ἀνυπόφορον. ὅστις εὐγενὴς βροτῶν, φέρει τὰ θεῶν γε πτώματα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1228 ὅστις βροτῶν εὐγενής ἐστι, φέρει (ὑπομένει) τὰ ἐκ θεῶν γε (γιγνόμενα) πτώματα, τὰς ἐκ θεῶν τύχας. πτωμάτων ἄξια πάσχω Εὐρ. Τρ. 467, ἴδ. πάσχω.

πτώσιμος 2 εὔπτωτος· στρατὸς πτώσιμος Αἰσχ. Ἀγ. 644, ἴδ. ἐξαγίζω. καιρία πτώσιμος Αὐτ. 1111, ἴδ. συνανύτω.

πτώσσω (ἴδ. πτήσσω)· ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν; Εὐρ. Ἑκ. 1066 ποῦ ἐτρύπωσαν καὶ ζαρώνουν ἀπὸ τὸν φόβο τους; (Δ. Βερν.) μήπως τὰ μέταζε χατίζων πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους Ἡσ. Ἔργ. 393 «μήπως μὴ ἔχων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καιροῦ, πτώσσῃς, πτωχεύῃς ἢ δίκην πτωκὸς γυμνὸς καὶ περιδεὴς πορεύῃ πρὸς τοὺς ἀλλοτρίους οἴκους» (Τζέτζ.). ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες (= ψιλοί), ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις Τυρταί. 11, 35 ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος συστελλόμενοι, κρυπτόμενοι, βάλλετε (τοὺς πολεμίους) μεγάλοις χειροπληθέσι λίθοις. ἄλλην δ' ἄλλοσ' εἰς ἐρημίαν πτώσσουσαν εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν πρόφασιν μὲν ὡς δὴ Μαινάδας θυοσκόους, τὴν δ' Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου Εὐρ. Βάκ. 222 ἄλλη δ' εἰς ἄλλο μέρος τῆς ἐρημίας καταφεύγουσα καὶ κρυπτομένη (κυρ. «πηγαίνει καὶ χώνεται κρυφά» καὶ) συνευρίσκεται μὲ ἄνδρας, μὲ τὴν πρόφασιν μέν, ὅτι εἶνε Μαινάδες θεόπνευστοι (ὀργιάζουσαι), ἀλλὰ (πράγματι) τὴν Ἀφροδίτην προτιμῶσι τοῦ Βακχίου. Κυρίως ὤφειλε νὰ εἴπῃ πρόσθ' ἀγούσας.

πτωχός (πτώσσω) 3 καὶ 2, πρβ. «πτωχός, ἐπαίτης» Σουΐδας. Παρ' Ἀρφ. Πλούτ. 552 ἀντίθ. τὸ πένης = ὁ ἀπὸ τῆς ἐργασίας τὰ ἐπιτήδεια ποριζόμενος καὶ φειδομένως ζῶν: πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν, νὰ μὴ τοῦ περισσεύῃ τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ τοῦ λείπῃ καὶ τίποτε. Παραθετ. πτωχότερος Ἀπ. Τιμοκλ. 6. πτωχότατος Ἀνθ. 10, 50 καὶ τὸ ἀνώμ. πτωχίστερος Ἀρφ. Ἀχ. 425.

πυγίδιον τό, ὑποκορ. τοῦ πυγή· ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε Ἀρφ. Ἀχ. 638 «εἰώθασιν οἱ ἐπαίνων εἰς ἑαυτοὺς γινομένων ἀκούοντες τὴν πυγὴν τῆς καθέδρας ἐξαίρειν» Σχ. Δὲν ἐμπορούσατε νὰ καθίσετε ἀπὸ τὴν χαράν σας, ἀλλ' ἀδιαλείπτως ἀνεσηκώνεσθε, διὰ ν' ἀκούσητε τὰ χαρμόσυνα λόγια τῶν πρέσβεων. Ἡ ἀντιπαραβολὴ τοῦ Σχ. πρὸς τὸ παροιμιῶδες ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων καὶ τὸ Σοφ. Αἴ. 1230 ὑψήλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις εἶνε ἀλλοτρία τῆς ἐννοίας τοῦ χωρίου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπαναλαμβάνεται καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων, προστιθέντων εἰς παραβολὴν καὶ τὸ ἀδέσπ. κωμικὸν ὀρθοπυγιᾶν (Ἀπ. ἀδέσπ. 1095), ὅπερ καὶ τῶν τοῦ Σχ. ἀλλοτριώτερον.

πύελος ἡ (*πλύελος ἐκ τοῦ πλύνω, ὡς ἔκπαγλος ἐκ τοῦ ἐκπλαγῆναι) 1) «σκάφη, ἐν ᾗ οἱ πυροὶ ἐπλύνοντο» Ἡσύχ. 2) σκάφη βαλανείου, μάκτρα, δεξαμενή· πύελοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο Ἀθήν. 519Ε. ἀλλ' ἄθρει, κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ ἐκδύσεται Ἀρφ. Σφ. 141 ἀλλὰ κύταξε νὰ μὴ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ πλύστου. Πύελος κατὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς εἶνε σκάφη (πρβ. Εἰρ. 843. Θεσμ. 562) ἐν τῷ λουτρῶνι, ἧς τὸ τρῆμα ἦγεν εἰς τὸ μαγει-

ρεῖον. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχ. «αἱ πύελοι τρώγλας εἶχον ἐπὶ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ὕδωρ ἐξέρχεσθαι». Ἴσ. λοιπὸν εἶνε μᾶλλον ὁ ἐν τῷ μαγειρείῳ νεροχύτης (ὁ πλύστης) λεγόμενος, ὅστις εἶχεν ὀπὴν (τρῆμα) ἐξερχομένην εἰς τὴν ὁδόν.

πυθέσθαι, ἴδ. πυνθάνομαι.

πύθεσκε, ἴδ. πύθω.

πυθμήν -ένος ὁ: χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι Αἰσχ. Πρ. 1078 τὴν δὲ γῆν ἐκ θεμελίων διασειέτω σὺν αὐταῖς ῥίζαις τὸ πνεῦμα (ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου). δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν Ἀπ. Αἰσχ. 27 δασεῖα δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος βάθος (θεμέλιον). ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα Σοφ. Ο. Τ. 1261, ἴδ. κλίνω. Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν Αἰσχ. Χο. 643 ἡ κρηπὶς (ὁ ἄκμων) τῆς Δ. στηρίζεται (στερεώνεται). σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν Χο. 204 ἐκ σμικροῦ σπέρματος δύναται νὰ γεννηθῇ μέγας κορμὸς (πρέμνον, ῥίζα)· «εἰ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ πλόκαμος, γένοιτ' ἂν ἐκ μικρᾶς προφάσεως μέγα ἀγαθόν» Σχ. ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμήν Χο. 259, ἴδ. ἀρήγω. παῦρον ἐπεὶ τυτθόν τε καὶ ἐν χθονὶ πυθμένα τείνει Νικ. Θηρ. 639 «οὐδὲ τοὺς κλάδους εἰς πάχος αἰρομένους ἔχει, ἡ μέντοι ῥίζα (=πυθμήν) ἐκτέταται καὶ ἐπὶ πολὺ διήκει κατὰ τῆς γῆς κάτω» Εὐτεκνίου Παράφρ. πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν Ἐλ. Σόλων. 13,10 ὁ πλοῦτος, ὃν ἂν δῶσι θεοί, παραμένει τοῖς ἀνθρώποις βέβαιος (σταθερός) ἐκ τοῦ κατωτάτου πυθμένος μέχρι τῆς κορυφῆς. τόθεν γὰρ πυθμένες θάλλουσιν ἐσθλῶν (οὐδέτ.) Βακχυλ. 5,198 ἐντεῦθεν (ἐκ τοῦ ἀληθοῦς καὶ δικαίου ἐπαίνου τοῦ ποιητοῦ) ἀναθάλλουσιν οἱ πυθμένες (τὰ πρέμνα, τὰ στελέχη) τῶν καλῶν: ἐντεῦθεν γίγνεται τὰ καλὰ ἔργα. Λοιπὸν ὁ ἔπαινος τοῦ ποιητοῦ γεννᾷ καὶ προάγει τὰ καλὰ καὶ ἔνδοξα ἔργα. Ὁμοία ἔννοια ἐν Πινδ. Ν. 8, 40 κέ.

πυθόχρηστος 2 ὁ Πυθοῖ χρησθείς, ὁ διὰ τοῦ Πυθικοῦ χρησμοῦ ὑποδειχθείς· πυθόχρηστα μαντεύματα Αἰσχ. Χο. 900. πρβ. 939, ἴδ. λοιπός.

πυκάεις -εντος 2, ἴδ. πευκήεις.

πυκάζω: πύκαζε θᾶσσον (δῶμα) Σοφ. Αἴ. 581 κλεῖε ταχέως (κυρ. μίαν ὥραν πρωτίτερα). Πρβ. μ. 225. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο Θ 124 Ἕκτορα δὲ δεινὴ λύπη κατέλαβεν (κυρ. περιεκάλυψεν) ἐπὶ τῷ ἡνιόχῳ. Ὅπου τὸ ἄχος παρίσταται ὡς νεφέλη τις καταλαμβάνουσα τὰς φρένας. Ἡ δὲ γεν. ἡνιόχοιο εἰς τὸ ἄχος. πρὶν . . ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ λ 320 πρὶν οἱ ἴουλοι ἀνθήσουν καὶ σκεπάσουν τὰς παρειὰς μὲ εὐανθῆ λάχνην. τόξον εὖ πυκάζου Αἰσχ. Ἑπτ. 134 ἑτοίμαζε καλῶς τὸ τόξον σου· ἴδ. εὐτυκάζομαι. νόον πεπυκασμένος Ἡσ. Ἔργ. 793 πυκινόφρων, συνετός, πρβ. πυκνός, πυκιμηδής. ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε Ψ 503 ἐπικεκαλυμμένα, κεκοσμημένα χρυσῷ καὶ κασσ. ἅρματα εὖ πεπυκασμένα Β 777 ἐπιμελῶς ἐσκεπασμένα (διὰ νὰ μὴ σκονίζωνται). Ἄλλοι=πύκα ποιητά. πεπυκάδμενον ᾤιον Ἀπ. Σαπφ. 56, ἴδ. ᾠόν.

πυκνόπτερος 2: πυκνόπτεροι ἀηδόνες Σοφ. Ο. Κ. 17 πυκναί, συχναί, πολυπληθεῖς πτερωταὶ ἀηδόνες.

πυκνός 3: οὑμὸς αἰεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν Ἀπ. Σοφ. 787 ἡ μοῖρά μου (ἡ τύχη μου) πάντοτε κυκλεῖται (γυρίζει) ἐν τροχῷ θεοῦ πυκνὰ ἀναστρεφομένῳ καὶ (ἑπομένως) μεταβάλλει φύσιν.

πυλαῖος 3: ταυτὶ μὲν παντάπασιν ἐκ πίνακος καὶ πυλαίας Πλουτ. 386Β ταῦτα μὲν εἶνε ὅλως διόλου πλαστὰ καὶ ἐκ τῶν τριόδων εἰλημμένα. Πλάνητες δηλ. ἀοιδοὶ καὶ θαυματοποιοὶ ἐπιδεικνύοντες εἰς τὰς πανηγύρεις πίνακα ἐφλυάρουν πολλὰ τοιαῦτα· πρβ. 924C: θαυματοποιοῦ τινος ἀποσκευὴν καὶ πυλαίαν κατανωτισάμενοι κρεμάσαντες ἀπὸ τῶν νώτων αὐτῶν ὁλόκληρον ἀποθήκην προπαρεσκευασμένων φλυαριῶν. Ὁμοίως μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν Πλουτ. Ἀρτοξ. 1 ἤτοι: παντοδαπὸν συρφετόν. Κατὰ ταῦτα, ἵνα παραλίπω ἄλλα, διώρθωσα τὸ ἐν 508C: τοὺς ἀπορρήτους καὶ κεκρυμμένους τῶν λόγων . . ἀνερευνῶσιν, ὥσπερ ὕλην πυλαίαν τινὰ φορυτῶν (οὕτως ἔγραψα: παλαιάν τινα φορτίων) τῇ φλυαρίᾳ παρατιθέμενοι, ἤτοι: συρφετόν τινα σκυβάλων καὶ καθαρμάτων.

πυλᾶτις -ιδος ἡ: πυλάτιδες ἀγοραί Σοφ. Τρ. 638=πυλαῖαι σύνοδοι (ἴδ. Πυλαία), αἱ εἰς Θερμοπύλας γινόμεναι σύνοδοι τῶν Ἀμφικτυόνων: «ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει» Σουΐδας.

πύματος 3: ὅ τι πύματον ὀλοίμαν Σοφ. Ο. Τ. 662 ἀπολοίμην ἐσχάτην ἀπώλειαν. πύματον κατὰ σῶμα Ἀπ. Ἐμπεδ. 100, 2 ἴδ. τείνω.

πυνθάνομαι (ῥ. πυθ-), ἐπ. ποιητ. καὶ πεύθομαι. πεύσομαι (Δωρ. -σοῦμαι Θεόκρ. 3, 51, καὶ -σεῖσθαι Αἰσχ. Πρ. 1020 κατὰ τὸν ἄριστον κώδ. Med. (τὰ ἄλλα χ/φα -σεσθαι). ἐπυθόμην (γ' πλ. εὐκτ. πυθοίατο Α 257. Σοφ. Ο.Κ. 921. πεπύθωνται Ἡσύχ. πεπύθοιτο Ζ 50 κἀλλ.). Προστ. Ἀττ. πυθοῦ Ἀπ. Μεν. 869. πυθεῦ (πύθευ) Ἡρ. 3, 68. πέπυσμαι, β' πρ. -πυσαι (ἐπ. -υσσαι λ 494). ἀνάπυστος λ 274. πευστέον Πλ. Σοφ. 244Β. Σύνταξις: μετὰ γεν. προσ. πυνθάνομαί τινος (πληροφοροῦμαι, ζητῶ πληροφορίας παρά τινος). μετὰ γεν. ἢ αἰτ. τοῦ πράγ. πυνθ. τινός ἤ τι ἀκούω ἢ μανθάνω τι ἢ περί τινος. – πυνθάνομαί τινά τινος, τί τινος, τὶ παρά τινος, τὶ περὶ (ὑπέρ) τινος. Μετὰ γεν. μτχ., μετ' αἰτ. μετ., μετ' αἰτ. καὶ ἀπρφ. Μετὰ τοῦ

δαι ἢ ἄλλης ἐξηρτ. προτάσεως. αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι Β 119 διότι ἐπονείδιστον εἶνε τοῦτο τοὐλάχιστον (εἰ μή τι ἄλλο) καὶ διὰ τοὺς μεταγενεστέρους νὰ τὸ μάθωσιν. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος Λ 21 διότι ἐμάνθανεν εἰς (ἕως εἰς) τὴν Κύπρον τὴν μεγάλην φήμην (περὶ τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας). Ἡ φήμη δηλ. ἔφθανεν ἕως εἰς τὴν Κύπρον. Πρβ. Π 515. Δ 455. τἀμὰ (Reiske: τἄλλα) μὴ ἐξ ἄλλων πύθῃ Σοφ. Ο. Κ. 1266 τὰ ἐμὰ πράγματα (παθήματα) μὴ μάθῃς παρ' ἄλλων (ἐγὼ ἑκὼν μηνύω σοι αὐτά). Πρβλ. Ἠλ 1225. πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον; Εὐρ. Ἀνδ 70 = τὸν ἐμὸν γόνον ἔκθετον (ὄντα); ἔρχεο πευσόμενος πατρός α 281 ὕπαγε διὰ νὰ πληροφορηθῇς (λάβῃς πληροφορίας) περὶ τοῦ πατρός σου. Καὶ παρὰ Τραγ. πεύθου μολοῦσα τἀνδρός Σοφ. Τρ. 387 ὅπου ὁ Nauck διώρθ. πυθοῦ, ἀλλ' ἐνεστὼς ἀπαιτεῖται: πήγαινε καὶ ἐρώτα τὸν ἄνθρωπον. Καὶ μετ' ἀπρφ. ἐν Ἀπ. Ἐμπεδ. 112: οἱ δ' ἐπὶ νούσων παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα βάξιν ἄλλοι δὲ ἐπὶ παντοίων νόσων ἐζήτησαν πληροφορίας, διὰ ν' ἀκούσωσιν ἕνα λόγον σωτήριον.

πύξ ἐπίρρ. φοβερὸν πὺξ ἐρεθίζειν Θεόκρ. 22, 2 ἴδ. ἐπιζεύγνυμι.

πῦρ, πυρός τό (πύϊρ δισυλλάβως παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ ἰαμβογράφῳ: τοῦτο γὰρ μάλιστα φῆρες ἔστυγον πύϊρ θῆρες ἐμίσησαν πῦρ· ἴδ. Ἡρῳδ. I σ. 399). Τὸ υ εἶνε μακρὸν μόνον ἐν τῇ ὀνομ., ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι καὶ ἐν τοῖς παραγώγοις εἶνε βραχύ, πλὴν ἐν τῷ πῡραύστης. Ἐν τῷ πληθ. τὰ πυρὰ κατὰ τὴν β' κλίσιν. Τὸ ἐν Αἰσχ. Χο. 483 ἐν πυροῖσι ὀρθῶς μετεγράφη εἰς ἐμπύροισι. παύσυβριν (ἐξ ἐμῆς διορθ.: παῦε ὕβριν: παῦ' ὕδωρ) δίκην πυρός Ἀπ. Αἰσχ. 360, ἴδ παύσυβρις. αὐτὸς αἰεὶ μίμνε τὴν σαυτοῦ φύσιν σῴζων βεβαίως ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί Ἀπ. Εὐρ. 963 διατέλει ὁ αὐτὸς ὢν ἀεὶ διασῴζων τὴν σεαυτοῦ φύσιν ἀσφαλῶς, ὥσπερ χρυσὸς ἐν τῷ πυρὶ (διασῴζει τὴν ἑαυτοῦ φύσιν). πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων Πινδ. Ὀ. 7, 71 ἀρχὸς (ἡγεμὼν) τῶν πῦρ πνεόντων ἵππων: ποῦ βγάζουν φωτιὰ ἀπὸ τὸ στόμα των. πῦρ πνέοντα ἄστρα Σοφ. Ἀντ. 1146, ἴδ. πνέω. ἐκ πυρὸς συθεὶς σίδαρος Αἰσχ. Ἑπτ. 925, ἴδ. πόντιος. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ Σοφ. Ἀντ. 619 «πρίν τις προσκαύσῃ τὸν πόδα διὰ θερμοῦ πυρός. Ἡ εἰκονικὴ αὕτη φράσις ἰσοδυναμεῖ τῇ τῆς συνηθείας πρὶν ζεματισθῇ = πρὶν δεινόν τι πάθῃ καὶ οὕτω σωφρονισθῇ» Σεμιτέλος. «ἐν πυρὶ βέβηκας: τοῦτο ἐπιλέγειν χρὴ τοῖς ἐν ἐπισφαλέσι καὶ ἐπικινδύνοις πράγμασιν ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλουσιν, ὅτι χρὴ τὸν ἐν πυρὶ ταχέως ἐκβαίνειν» Σουΐδας. διὰ πυρὸς ἦλθ' ἑτέρῳ λέχει Εὐρ. Ἀνδ. 487 ἐξεμάνη (ἐξεκάη ὡς πῦρ) ἐναντίον τῆς ἀντιζήλου της. θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί Σοφ. Ἠλ. 888, ἴδ. ἀνήκεστος. κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ Ο. Τ. 177 ταχύτερον τοῦ ἀκατανικήτου πυρὸς ὁρμῶντα πρὸς τὴν ἀκτὴν τοῦ πρὸς ἑσπέραν (δυσμὰς) θεοῦ (τοῦ Ἅιδου). διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαινα ματρὶ τᾷδ' Εὐρ Ἠλ. 1183 «τὸ διὰ πυρὸς ἔμολον τροπικῶς ἀντὶ τοῦ: εἰς ἄκρον βίας ἤλασε καὶ ὠμότητος, τοῦ πυρὸς λαμβανομένου καὶ ἐν ἄλλαις παρομοίαις φράσεσιν εἰς δήλωσιν τοῦ ἄκρου κινδύνου, ἢ ἄκρας ὀργῆς, βιαιότητος, σκληρότητος κλπ.» Δ. Βερν. πρβ. Ἀνδρ 487. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερὰ γνάθος Αἰσχ. Χο. 322 τὸ φρόνημα τοῦ ἀποθανόντος δὲν καταδαμάζει ἡ διαβρωτικὴ ὁρμὴ τοῦ πυρός. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα Σοφ. Φιλ. 927, ἴδ δεῖμα. εἰς πῦρ ξαίνειν Πλ. Νόμ. 780C «ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραττόντων μάτην ἢ λεγόντων ἢ κακοπαθούντων» Σχ. τίς πυρὶ πῦρ καὶ δόλον εἷλε δόλῳ; Ἀνθ. Πλ. 197 τίς τὸ πῦρ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τὸν δόλον διὰ τοῦ δόλου ἔλαβεν (ἐνίκησεν); πρόκειται περὶ τοῦ ἔρωτος. πῦρ ἐπὶ πῦρ. Ἐπειδὴ ἡ παροιμιώδης αὕτη φράσις εἶνε συχνοτάτη, ὡς θὰ ἴδωμεν κατ., τὴν δὲ σύνταξιν αὐτῆς διημφισβήτησαν παρερμηνεύσαντες οἱ περὶ τὸν Κόντον, οὐδεὶς δ' ἄλλος διέλαβε περὶ τῆς φράσεως ταύτης, λίαν ἀξίας σπουδῆς, ἐπισυνάπτω ἐνταῦθα ὅσα καὶ ἄλλοτε ἔγραψα. Καὶ πρῶτον ἐν Πλουτ. 143F ἵνα μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ γένηται παρατηροῦσιν (οἱ περὶ τὸν Κόντον, ἐν Ἀθην. 2, 167): «Ἵνα εἶνε Ἑλληνικὴ ἡ σύνταξις γρ. πῦρ ἐπὶ πυρὶ γένηται». Ὁμοίως καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Ἡ παλαιὰ καὶ ὀρθὴ ἐκφορὰ τῆς παροιμίας εἶνε πῦρ ἐπὶ πῦρ, οὐχὶ πῦρ ἐπὶ πυρί, ὅπως ἀποφαίνεται ὁ κ. Κόντος. Τὴν παλαιοτέραν μαρτυρίαν παρέχει τὸ παρ' Ἡσυχίῳ ἐκ τοῦ Κρατίνου πυρπερέγχει, ὅπερ ὁ μὲν Μεϊνέκιος διώρθωσε γράψας πῦρ ἐπὶ πῦρ ἔγχει, ὁ δὲ Κόκκιος πυρὶ πῦρ ἐπέγχει. Ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Leutsch ἐν τοῖς Παροιμιογράφοις 2 σελ. 206: Apud veteres constans atque legitima forma πῦρ ἐπὶ πῦρ erat. Μετὰ τὸν Κρατῖνον ἔρχεται ὁ Ἀριστοφάνης γράψας ἐν Ἀποσπ. 453 «ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἥκειν ἄγων». Ὁ δὲ Πλάτων ἐν Νόμ. σ. 666A εἶπεν «οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν», ἅπερ ἀμάρτυρα ἀντέγραψεν ὁ Εὐστάθιος Ὀδυσ. φ 293 «οὐ γὰρ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν». ἀπεμιμήθη δ' ὁ Ἰουλιαν. ἐν Ἐπιστ. 52 «καὶ τὸ λεγόμενον πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύουσι», μετεποίησε δὲ Κλήμης ὁ Ἀλεξ. σ. 179 Pott. «πῦρ ἐποχετεύοντας πυρί» (ἴσως κατὰ τὸ πυρὶ πῦρ ἐπάγειν). Πρβλ. καὶ σελ. 936, 5 Pott. «πῦρ ἐπὶ πῦρ μετοχετεύοντας». Φιλοστρ. Γυμναστ. κεφ. 58 «ὡς μὴ πυρὶ πῦρ ἐπαντλοῖτο». Ἐπιγραμμ. ἐν Ἀνεκδότοις Boissonade 2, 56 «καὶ μὴ πυρὶ πῦρ ἔπαγε» (Ἀνθολ. Παλατ. 9, 749). Φίλ. Ἰουδ. Τόμ. 6, σελ. 113 ἔκδ. στερεότ. «καὶ πῦρ ἐπιφέρων πυρί». Schenkl Flor. Α' τεῦχ. σ. 31 κ. 110 «πῦρ ἐπὶ πυρί». Ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐσέβιος μνημονεύει τοῦ

Πλάτωνος ἀναφέρων τὴν παροιμίαν ἐν Προπ. Εὐαγγ. ια', σελ. 510 «ἐγένετο πῦρ ἐπὶ πυρὶ καθάπερ αὐτὸς ἔφη Πλάτων» ὅπου διορθ. πῦρ ἐπὶ πῦρ, διότι οὕτως εἶπεν, ὡς εἴδομεν, ὁ Πλάτων. Καὶ παρὰ Φωτίῳ καὶ παρὰ Σουΐδᾳ διορθωτέον πῦρ ἐπὶ πῦρ, διὰ τὴν παρ' ἀμφοτέροις μνείαν τοῦ Πλάτωνος. Ὀρθῶς δὲ ὁ Ἡσύχιος ἔγραψε πῦρ ἐπὶ πῦρ, ἔχων καὶ αὐτὸς τὸ Πλατωνικὸν ἐν νῷ. Τούτοις παραθετέον καὶ τοὺς παροιμιογράφους Ἀποστόλ. 15, 15 καὶ Ἀρσέν. σελ. 415 «πῦρ ἐπὶ πυρί: κακὸν ἐπὶ κακῷ: ταύτης μέμνηται καὶ Πλάτων καὶ Λιβάνιος (Τόμ. 4, 146 Reisk.): πῦρ ἐπὶ πῦρ ᾐσθόμην» (ἴδ. Παροιμιογρ. Leutsch 2, σ. 631), παρ' οἷς διορθωτέον πῦρ ἐπὶ πῦρ καὶ διὰ τὸν Πλάτωνα καὶ διὰ τὸν Λιβάνιον. Ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν ἐκφορὰν τῆς παροιμίας πῦρ ἐπὶ πῦρ παρέχουσι καὶ οἱ παροιμιογράφοι πολλαχοῦ, οἷον Μακάρ. 7, 48. Ζηνόβ. 5,69. Γρηγ. Κύπρ. Λ. 2, 74· «μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ» παρὰ Μ. 4, 34. Μακαρ. 5, 93. Διογεν. 6, 71. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τῶν ἀρχαίων μετεχειρίσθησαν τὴν παροιμίαν, οἷον ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Μετεωρολ. 3, 4 (σελ. 375 a 20): «ὥσπερ οὖν πῦρ ἐπὶ πῦρ, μέλαν παρὰ μέλαν ποιεῖ τὸ ἠρέμα λευκὸν παντελῶς φαίνεσθαι λευκόν». Περὶ ἀναπν. 4 ἐν τέλει (σελ. 472 b 5) «τὸ λεγόμενον ποιεῖ πῦρ ἐπὶ πῦρ». Προβλ. 4, 28 (σελ. 880 a 21) «συμβαίνει γὰρ πῦρ ἐπὶ πῦρ φέρειν» (ὅθεν τὸ φρασίδιον τῶν μεταγεν. «πῦρ ἐπιφέρειν πυρί»). Προβλ. 22, 12 (σελ. 931 a 19) «ἢ ὅτι καὶ τὸ γλεῦκος θερμόν· ὥσπερ οὖν πῦρ γίνεται ἐπὶ πῦρ». Κατὰ ταῦτα διορθωτέον προβλ. 1, 12 (σελ. 860 b 17) «ὥσπερ πῦρ ἐπὶ πυρὶ (γρ. ἐπὶ πῦρ) γίνεται». Καὶ προβλ. 1, 17 (σελ. 861 a 31) «αὐτοῖς—γίνεται οἷον πῦρ ἐπὶ πυρὶ (γρ. ἐπὶ πῦρ) ὁ χειμών».—Τούτοις παράβαλε καὶ Αἰλιανοῦ Ἐπιστ. 8 «ὀπώραν δὲ ὀπώρᾳ ἀποστέλλειν αὐτόχρημα πῦρ ἐπὶ πῦρ φέρειν ἐστί». Παρὰ δὲ Ἀκομιν. 1, 79, 21 εὕρηται «ἐπὶ πυρὶ πῦρ». Περὶ δὲ τοῦ παρὰ Φιλοστ. Ἐπιστ. 4 (37) «τοῦτο ἂν ἦν ἄλλο πῦρ ἐπὶ πυρὶ καὶ δαλὸς ἐπ' ἐκείνῳ διπλοῦς» ἔπιθι τὰς σημειώσ. τοῦ Boissonade καὶ τοὺς Παροιμιογρ. τοῦ Leutsch· πρβ. καὶ τὴν παροιμίαν «πῦρ ἐπὶ δαλὸν (δαλῷ Leutsch. 2 σελ. 769) ἐλθόν» (Leutsch. 2 σελ. 128). Ἐπὶ δὲ τούτοις σημειωτέον, ὅτι ὁ Θησαυρὸς τοῦ Στεφάνου ἐν λ. γίγνομαι (σελ. 624) ἀναφέρει ὡς ἐκ τοῦ Θεοφράστου (De caus. plant. 3) «γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ». Ἐπανέλθωμεν νῦν εἰς τὸν Πλούταρχον. Ὅτι καὶ οὗτος ἔγραψε πῦρ ἐπὶ πῦρ, καὶ ὄχι πῦρ ἐπὶ πυρί, φαίνεται ἐκ τῆς σελ. 61A «πάρεστιν εὐθὺς — ἡ κολακεία πῦρ ἐπὶ πῦρ εἰσφέρουσα», ἐκ τοῦ προμνημονευθέντος χωρίου σελ. 143E «ἵνα μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ γένηται», 610C «πῦρ ἐπὶ πῦρ φερούσαις», 919D «ὅταν οὖν ἔξωθεν οἴνῳ βρέχηται, γίγνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ τῇ ἀμπέλῳ», καὶ πάντων μάλιστα ἐκ τοῦ ἐν β. Ἀρτοξ. κεφ. 28 «πῦρ ἐπὶ πῦρ ἐγένετο τῷ νεανίσκῳ προσκείμενος ὁ Τιρίβαζος». Τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε ἀποδεικτικώτατον τῆς ὀρθῆς παρὰ Πλουτάρχῳ ἐκφορᾶς τῆς παροιμίας, διότι, ἂν θελήσωμεν νὰ διορθώσωμεν ἐπὶ πυρί, θὰ προέλθῃ χασμωδία, ἥτις δὲν συγχωρεῖται παρὰ Πλουτάρχῳ. Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν σελ. 123F διορθωτέον πῦρ ἐπὶ πῦρ κατὰ παλαιοτέραν διόρθωσιν, ὡς διδάσκει καὶ ἡ ὀρθὴ σύνταξις, ἥτις εἶνε: «ἵνα μὴ πλησμονή τις ἐπὶ πλησμονῇ καὶ ἄκρατος ἐπ' ἀκράτῳ γένηται πῦρ ἐπὶ πῦρ». ἀλλ' ὁ μηδ' εὔορκον μηδὲν ἂν ὀμόσας, κατὰ δὲ δὴ παίδων ὧν μὴ νομίζεται (Γρ. ὡς μὴ νομίζεται) μηδ' ἂν μελλήσας, ἀλλὰ κἂν ὁτιοῦν παθὼν πρότερον, εἰ δ' ἄρ' ἀναγκαῖον, ὀμνύων ὡς νόμιμον, [κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ γένους καὶ οἰκίας], ἀξιοπιστότερος τοῦ κατὰ τῶν παίδων ὀμνύντος καὶ διὰ τοῦ πυρός Δημ. 54, 40 ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις οὐδὲ μετὰ χρηστοῦ τοῦ συνειδότος ἤθελε πάρῃ ὅρκον (ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ κατόπιν τύψεις συνειδήσεως) καὶ ὅστις νὰ πάρῃ ὅρκον θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τέκνων του, ὡς δὲν εἶνε νόμιμον, οὐδὲ ἤθελε διανοηθῇ, ἀλλὰ καὶ ὁτιδήποτε μᾶλλον ἤθελε πάθῃ πρὸ τούτου, ἐὰν δὲ εἶνε ἀναγκαῖον, ὁρκίζεται, ὡς εἶνε νόμιμον (κατ' ἐξωλείας κτλ.), οὗτος εἶνε ἀξιοπιστότερος τοῦ ὁρκιζομένου εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν τέκνων του καὶ ἐκτείνοντος (πρὸς πίστωσιν) τὴν χεῖρά του εἰς τὸ πῦρ τοῦ βωμοῦ. Ἀλλὰ τὸ διὰ πυρός ἐνταῦθα θὰ σημαίνῃ μᾶλλον: καὶ ἑτοίμου νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πυρός· πρβ. Σοφ. Ἀντ. 264 καὶ τὸ Σχόλ. «καὶ τὸ πῦρ δὲ διαπορευόμενοι ὤμνυον». Ὅτι δὲ πρέπει νὰ γραφῇ ὡς νομίζεται, φαίνεται ἐκ τοῦ ἰσοδυνάμου ὡς νόμιμον. Αἱ δὲ λέξεις κατ' ἐξωλείας. . . οἰκίας, ἃς ἄλλοθεν παρέλαβεν ὁ Blass, καὶ ἂν ἐπεξηγῶσι τὸ ὡς νόμιμον, εἶνε παρέγγραπτοι.

πυργηρέω φυλάττω τοὺς πύργους (τὰ τείχη), περικυκλῶ, ἀποκλείω τινὰ ἐν τοῖς αὐτοῦ πύργοις, ὀχυρώμασι. Παθ. περικυκλοῦμαι, εἶμαι κεκλεισμένος ἐν τοῖς πύργοις (τῶν τειχῶν), πολιορκοῦμαι· χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 22 διότι μέχρι τοῦδε τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ εἴμεθα ἐγκεκλεισμένοι ἐντὸς τῶν πύργων, καλῶς κέ. (ἴδ. κυρέω).

πυργοδάϊκτος (δαΐζω) 2 πύργους δαΐζων, κατασυντρίβων, καταστρέφων Αἰσχ. Πέρσ. 105. Τὸ χωρίον: ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαΐκτους διέπειν ἐπέβαλε δὲ εἰς τοὺς Πέρσας νὰ διεξάγωσι πολέμους πυργολέτας: «οἳ τοὺς πύργους κατερείπουσι».

πύργος ὁ: θανάτων ἐμᾷ χώρᾳ πύργος ἀνέστα Σοφ. Ο. Τ. 1201 (ὁ Οἰδίπους) ἀνέστη εἰς (διὰ) τὴν ἐμὴν χώραν ὡς προπύργιον ἐναντίον τῶν θανάτων. πόλιν πύργων βαθεία μηχανῇ κεκλημένην Αἰσχ. Ἱκ. 967, ἴδ. μηχανή.

πυργόω: τριπτύχοις τυραννίσι πατὴρ ἐπύργου Εὐρ. Ἡρ. Μ. 475 τρεῖς ὄντας ὑμᾶς μὲ τρία βασίλεια σᾶς ἐμεγάλωνε, σᾶς ἠσφάλιζε. ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων

πυργώσας ῥήματα σεμνὰ καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον Ἀρφ. Βάτρ. 1004 ὦ(σύ), ὃς πρῶτος τῶν Ἑλλ. ἐξῆρας τὰ ῥήματα, ὥστε μεγαλοπρεπῆ φαίνεσθαι (ἄλλοι: συσσωρεύσας ὡς πύργους κομπώδεις) καὶ διακοσμήσας τὸν τραγικὸν λῆρον τέχνην (τραγικὴν) ἀπειργάσω. ὁ τραγικὸν φρόνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν πυργώσας («ὑψώσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαγών» Σουΐδας) στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ Ἀντίπατρ. Θεσσ. ἐν Ἀνθ. 7, 39 σύ, ὃς πρῶτος ἐν στιβαρᾷ εὐεπείᾳ ἐμεγάλυνας τὴν τραγικὴν λέξιν καὶ τὴν ὑπεροπτικὴν ᾠδήν. ἁνίκ' αἰνογάμων (Haupt: ἁνίκα) γάμων τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους ἀοιδαῖς (Musgr.: ἀοιδὰς) εὐδαιμονίας (-ίαν Kirchh.) ἐπύργωσε καὶ γαμέτα χαλκεοτευχοῦς Καπανέως Εὐρ. Ἱκ. 998 ὅτε ἡ πόλις τοῦ Ἄργους ἐμεγάλυνεν (ἐξῆρε) ταῖς ᾠδαῖς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν δυστυχῶν γάμων ἐμοῦ καὶ τοῦ γαμέτου, τοῦ χαλκ. Καπανέως. χῇ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ Αἰσχ. Πέρ. 195 ἐπήρετο, ἐμεγαλύνετο ἐπὶ τῇ στολῇ ταύτῃ (τῇ ἐκ τῶν χαλινῶν καὶ φαλάρων κλ.). σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς οἷς πεπύργωσαι λόγοις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 238 σὺ μὲν κακολόγει ἡμᾶς διὰ τῶν λόγων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπαίρεσαι. Ὁμοίως ἐν Ὀρ. 1568 τὸ πεπύργωσαι ὁ Σχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ ἐπῆρσαι.

πυργῶτις -ιδος θηλ. τοῦ πυργωτός· ὀρκάνα πυργῶτις Αἰσχ. Ἑπτ. 352 περίφραγμα πυργοειδές, ἴδ. ὀρκάνα.

πυρδαής (δαίω): δαεὶς τὰν ἁ Θεστιὰς μήσατο πυρδαῆ τινα (πυρδαῆτιν Herm.) πρόνοιαν Αἰσχ. Χο. 602 ἀφ' οὗ μάθῃ τὴν περὶ ἐξαφανίσεως διὰ πυρὸς πρόνοιαν, ἣν διεβουλεύθη ἡ Θεστιάς.

πυριγενέτης ὁ: ἱππικῶν τ' ἀγρύπνων (ἀΰπνων χ/φα) πηδαλίων διὰ στόμια (στόμα χ/φα) πυριγενετᾶν χαλινῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 189 καὶ τὰ στόμια τῶν ἐν πυρὶ κεχαλκευμένων χαλινῶν (ἐνν. ἔκλαγξαν) ἡνιοχουμένων τῶν ἵππων.

πῡρίφᾰτος 2 (ῥίζ. φεν, πέφαμαι) πυρὶ ἀνηλωμένος, κατεστραμμένος, ἠρημωμένος· μήποτε πυρίφατον τάνδε Πελασγίαν (Klausen: τὰν πελασγίαν πόλιν) τῶν ἀχόρων (Wecklein: ἄχορον) βοᾶν κτίσαι μάχλον Ἄρη Αἰσχ. Ἱκ. 641 εἴθε ὁ ἄπληστος ἀχόρων βοῶν Ἄρης μὴ ποιήσειε τὴν Πελασγίαν ταύτην πόλιν παρανάλωμα τοῦ πυρός.

πῡρορραγής 2: ψοφεῖ λάλον τι καὶ πυρορραγές Ἀρφ. Ἀχ. 933 ὑπηχεῖ (φθέγγεται) σαθρόν τι καὶ πυρορραγές. Ὁ Blaydes ἔγρ. σαθρὸν ἀντὶ τοῦ λάλον. Καὶ σήμερον λέγουσιν ἐπὶ τῶν σαθρῶν: βροντᾷ (κτυπᾷ) σὰν καλάμι (σπασμένο) ἢ σὰν γαλιά.' Ὁ δὲ Σχολ.: «πυρορραγῆ κεράμια καλεῖται ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυνται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι· ὁ δὲ κέραμος πυρροραγὴς γενόμενος σαθρὸν ἠχεῖ». Ἴσως πυρορραγὲς κακῶς τ' ὠπτημένον Ἀπ. Κρατίν. 253 ἐπὶ ἀγγείου ἐν τῷ πυρὶ διερρωγότος.

πυρόω: πυρωθὲν ψῆγμα Αἰσχ. Ἀγ. 447, ἴδ. ταλαντοῦχος. τίς ὧδε φρενῶν κεκομμένος (ὥστε) φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρωθέντα καρδίαν ἔπειτ' ἐν ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν; Ἀγ. 485 τίς οὕτω παρακεκομμένος τὰς φρένας, ὥστε τοῖς τῆς φλογὸς παραγγέλμασι θερμανθεὶς τὴν καρδίαν, ἔπειτ' ἀποκαμεῖν (μεταλγῆσαι) τοῦ λόγου ψευδοῦς ἐλεγχθέντος; Ἔδει εἰπεῖν πυρωθείς. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ Θεόκρ. 24, 94 καθαρίσατε δὲ τὸν οἶκον, καπνίσαντες αὐτὸν μὲ καθαρὸν θεῖον.

πυρπάλαμος 2: πυρπάλαμον βέλος Πινδ. Ὀ. 10, 80 βέλος πῦρ ἐξακοντίζον· ἄλλοι: βέλος ἐκ πυρφόρου χειρὸς ἀκοντιζόμενον.

πυρπνόος 2: τοῖς πεδαρσίοις κτύποις πιστὸς τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος Αἰσχ. Πρ. 948 τοῖς μεταρσίοις κτύποις («τῇ βροντῇ καὶ τῷ κεραυνῷ» Σχ.) πεποιθὼς καὶ τινάσσων ἐν χεροῖν πυρίπνουν (πῦρ ἀκοντίζον) βέλος. Πρὸς τὸ πύρπνουν ὁ Wecklein πρβ. θηλύνους 1035. δημόθρους Ἀγ. 874. ἔμπνουν Εὐρ. Ἑλ. 34 καὶ ἄλλα. περιπλεύρῳ δὲ κύτει πυρπνόος ἔσπευδε δρόμῳ λέαινα χαλαῖς Πειρηναῖον θορῶσα πῶλον Εὐρ. Ἠλ. 473 «ἐπὶ δὲ τῷ θώρακι (= περιπλεύρῳ κύτει) ἡ πυρπνόος (κακῶς γράφεται κοινῶς: πύρπνοος) λέαινα (ἤτοι: χίμαιρα) δρομαία ἔσπευδε ταῖς χηλαῖς («μὲ τὰ νύχια της») ἐπὶ τὸν Πειρηναῖον πῶλον θορεῖν ὁρμῶσα» Δ. Βερν., ὅστις περὶ τῆς παραδεδομένης γρ. τῶν χ/φων θορῶσα παρατηρεῖ: «τοῦ ῥήμ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρ' Ἡσυχ. τύπος «θορᾷ: κατεπήδησε». Παρὰ τὸ ἔτυμον θορ- ἔχομεν οὐ μόνον ἔθορον, θρῴσκω, θόρνυμι, θορή, θορός, θοραῖος, ἀλλὰ καὶ θουραῖος, θούρης, θουρήεις, ἅπαντα συνώνυμα, καὶ δὴ καὶ θουράω = θόρνυμαι, θρῴσκω· ὅθεν τὸ θοράω εἶνε ἡ συνέτυμος μὲν καὶ ταυτόσημος, ἀρχαιοτέρα δὲ μόνον ἐκφορὰ τοῦ θουράω, ὅπως τόσων ἄλλων».

πυρρός, Δωρ. καὶ ποι. πυρσός· πυρρὰν (πυρσὴν) γενειάδα Αἰσχ. Πέρ. 319, ἴδ. τέγγω.

πυρσεύω ἀνάπτω, ἀγγέλλω διὰ πυρσῶν· πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφιρύταν Εὔβοιαν Εὐρ. Ἑλ. 1126 ἀνάψας φλογερὸν σέλας ἐπάνω εἰς τὴν Εὔβοιαν (φωτίσας τὴν Εὔβοιαν μὲ φλογερὸν σέλας)· τὸ σέλας φαίνεται ὅτι εἶνε σύστοιχον ἀντικείμ. ἴδ. λάμπω. εὖ πυρσεύετε κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε Ἠλ. 694 «σημαίνετέ μοι πυρσεύουσαι (οἷον εἰπεῖν σήμερον: ἀναγγέλλετέ μοι τηλεγραφικῶς) τὴν τοῦ ἀγῶνος τούτου κραυγήν, ἤτοι: τὸν ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ Ὀρέστου καὶ τοῦ Αἰγίσθου πάλης ταύτης ἐγερθησόμενον θόρυβον» Δ. Βερν.

πυρφορέω: οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς Εὐρ. Τρῳ. 348 δὲν κρατεῖς ὀρθὴν (ἴσια) τὴν λαμπάδα (δᾷδα). Ἐν Σοφ. Ἀντ. 135 ὀνομάζεται πυρφόρος ὁ Καπανεὺς ὁ πῦρ ταῖς χερσὶ φέρων, ἵνα ἐμπρήσῃ τὴν πόλιν. ἔδεε δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι Ἡρ. 8, 6 ἔπρεπε δὲ κατὰ τὸν λόγον ἐκείνων μηδὲ πυρφόρος νὰ διασωθῇ ἐκφυγών. Ὅθεν καὶ παροιμία οὐδὲ πυρφό-

ρος ἐσώθη ἢ ἐλείφθη ἐπὶ παντελοῦς ἥττης· διότι κατὰ Ξενοφ. Πολ. Λακ. 13,2: «θύει μὲν γὰρ πρῶτον (ὁ βασιλεὺς Σπαρτιατῶν) οἴκοι ὢν Διὶ ἀγήτορι καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ· ἢν δὲ ἐνταῦθα καλλιερήσῃ, λαβὼν ὁ πυρφόρος πῦρ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ προηγεῖται ἐπὶ τὰ ὅρια τῆς χώρας». ὥστε τοὺς ἐργαζομένους καὶ τὰ ξύλα μήτε πυρφόροις οἰστοῖς βάλλεσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ τε εἶναι Θουκ. 2, 75 ὥστε οἱ ἐργαζόμενοι καὶ τὰ ξύλα μήτε διὰ πυρφόρων βελῶν νὰ προσβάλλωνται καὶ νὰ εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ.

πύστις ἡ: διωκόμενος ὑπὸ τῶν προστεταγμένων κατὰ πύστιν ᾗ χωροίη Θουκ. 1, 136 καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν προστεταγμένων (διώκειν αὐτὸν) συμφώνως (ἀκολουθούντων) τῇ πύστει ᾗ χωροίη: συμφώνως μὲ τὴν πληροφορίαν ποῦ μετέβαινεν ἑκάστοτε (ποίαν ὁδὸν ἠκολούθει ἑκάστοτε). Ἄλλοι ἐξαρτῶσι τὸ ᾗ χωροίη ἐκ τοῦ διωκόμενος. τὰς πύστεις ἐρωτῶντες Θουκ. 1, 4 τὰς συνήθεις ἐρωτήσεις ἐρωτῶντες.

πώγων -ωνος ὁ: ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη Ἀπ. Ἐφίππ. 14 ἔχων κρεμαμένην (ἀφειμένην) ὑποκάτω μακρὰν ἄτομον γενειάδα. ἢ γὰρ στρατεύειν (ἤτοι γὰρ ἑταιρεῖν Herw.) ἐπινοεῖν μοι φαίνεται καὶ πάντα τῷ πώγωνι δρᾶν ἐναντία Ἀλέξιδ. Ἀπ. 264 διότι μοι φαίνεται ὅτι ἔχει κατὰ νοῦν νὰ ἐκστρατεύῃ καὶ πράττει πάντα τὰ ἐναντία εἰς τὴν γενειάδα του (δηλ. τὴν ξυρίζει). Ὅτι οἱ στρατιῶται ἐξυρίζοντο εἶνε γνωστόν. Μτφ. ἡ εἰς σχῆμα πώγωνος ἀνερχομένη φλόξ· πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει (ἐνδυναμώνοντες τὸ πῦρ δι' ἀφθόνων ξύλων) φλογὸς μέγαν πώγωνα Αἰσχ. Ἀγ. 317: «ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πώγων πυρός ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός» Πολυδ. 2, 88.

πωλέομαι (ῥίζ. πελ, πέλω, πέλομαι, ὃ ἴδε): οἱ δ' εἰς ἡμετέρου πωλεύμενοι ἤματα πάντα β 55 οἱ δὲ συχνάζοντες καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν μας (κυρ. εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἡμετέρου δόμου). Αὕτη εἶνε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ἀριστάρχου. Εὕρηται ἡ γρ. καὶ ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 370. Συνηθεστέρα γρ. εἶνε εἰς ἡμέτερον (ἐνν. δῶμα), ἣν καὶ ἐπιδοκιμάζουσι πολλοί· ἴδ. ἡμέτερος. ὄψεις ἔννυχοι πωλεύμεναι ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς Αἰσχ. Πρ. 672 περιφερόμεναι, συχνάζουσαι εἰς παρθ. ἀγγελίης πωλεῖται Ἡσ. Θε. 781 πορεύεται ἀγγελίας ἕνεκα· ἀλλὰ κάλλιον: ὡς ἄγγελος (ὀνομ.). Ὁ δὲ Sittl ἔγρ. ἀγγελίην· ἴδ. ἀγγελίης. ἐγὼ δ' ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός, πωλεῦμαι, μετὰ πᾶσι τετιμένος Ἀπ. Ἐμπεδ. 112 ἐγὼ δὲ ἀναστρέφομαι ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς θεὸς ἀθάνατος, ὄχι πλέον ὡς θνητός, μεταξὺ πάντων τιμώμενος. ὃς (νόμος) οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταισι μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθῶνται ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως [Δημ.] 59, 67. «πωλῶσι: Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας· ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ πορνεύωσι φανερῶς· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι. Ἐγὼ δέ φημι, ὅτι κυρίως ἔταξε νῦν ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν· φησὶ γὰρ τὸν νόμον οὐκ ἐᾶν ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου καθῶνται ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως» Ἁρποκρατίων. Ἀλλ' ἐν λ. ἀποπεφασμένον ὁ Ἁρποκρ. γράφει τάδε: «Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας: ἀποπεφασμένως πωλοῦνται ἀντὶ τοῦ φανερῶς», ὅθεν ὀρθῶς ἐν τῷ ἀνωτέρω χωρίῳ ἔγραψε πωλοῦνται ἀντὶ τοῦ πωλῶσί τι (ὅπερ εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὁ Δίδυμος), ὁ δὲ Franke περιέκλεισεν ἐν ἀγκύλαις τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ. ὅσαι δὲ πεφασμένως πωλοῦνται Λυσ. (Νόμ. Σόλ.) 10,19 ὅπου αὐτὸς ὁ ῥήτωρ αὐτόθι σημειοῦται: «τὸ μὲν πεφασμένως ἐστὶ φανερῶς, πωλεῖσθαι δὲ βαδίζειν» πρβ. καὶ Πλουτ. Σόλ. 23 «πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται λέγων δὴ τὰς ἑταίρας· αὗται γὰρ ἐμφανῶς φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας», ὅπου ὁ Sintenis ᾔκασε πολοῦνται. Τὸ πωλοῦνται τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσιν πωλοῦσιν ἑαυτάς, ἐμπορεύονται· ὁ δὲ Πλούταρχος καὶ Λυσ. ἐμφανῶς φοιτῶσι (βαδίζουσι) πρὸς τοὺς διδόντας, κυρ. περιφέρονται, ἵνα εὕρωσιν ἐραστήν τινα. Ὅσα δὲ γράφει ὁ Κόντος ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ δῆθεν διορθ. πολοῦνται ἐν Ἀθην. 5 σ. 128 κέ. δὲν φαίνονται ὀρθά.

πωλέσκετο, ἴδ. πωλέομαι.

πωλέω ἀνταλλάσσω, ἀμείβω ἐμπολήματα, ἐμπορεύματα, ἔχω τι διὰ πώλημα. Τὸ πωλῶ λέγεται περὶ τοῦ ζητοῦντος, ἐν ᾧ τὸ ἀποδίδομαι (ὅπερ ἴδε) περὶ τοῦ εὑρόντος ἀγοραστήν. πωλεῖν τὰς γραφάς Δημ. 58, 35 πωλεῖν ἀντὶ χρημάτων τὰς ἀγωγὰς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους, ἀποσύρειν αὐτὰς ἀντὶ χρημάτων.

πῶλος ὁ καὶ ἡ: πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια πώλων ἄμβασις Σοφ. Ο. Κ. 1068, ἴδε κατά. σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ Ἀπ. Σοφ. 764, ἴδ. σφαδάζω.

πωλικὸν ὄμμα Εὐρ. Ἰ. Α. 620, ἴδ. φοβερός.

πῶμα τό: ὅπως δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα Εὐρ. Ἰ. Τ. 952, ἴδ. τεκταίνομαι.

πῶς, Ἰων. κῶς: πῶς τι; Πλ. Ἱππ. Μείζ. 297 E = ποῖόν τινα τρόπον; Πλ. Ἴων. 530 A. Καὶ τἀνάπαλιν: τί τἀμὰ πῶς ἔχει θεσπίσματα; Εὐρ. Ἑλ. 873 ποῖόν τινα τρόπον ἔχει τὰ ἐμὰ θεσπίσματα; Ἄλλοι ἧττον ὀρθῶς: τί τἀμά (ἐστι θεσπίσματα); ἤτοι: πῶς ἔχει (τἀμὰ θεσπίσματα); πῶς ἐκ τίνος νεὼς ποτε ἥκετε; 1543 τὴν διπλῆν ἀσύνδετον ἐρώτησιν ἡμεῖς ἐκφέρομεν συνήθως ὧδε: πῶς καὶ ἐκ τίνος πλοίου ἤλθετε; Τὸ πῶς γὰρ κεῖται καὶ ἐν παρενθέσει· δέδοικα μὴ ἐκ θεοῦ πληγή τις ἥκει· πῶς γὰρ (ἐνν. οὐκ ἂν ἐκ θεοῦ ἥκοι), εἰ κέ; Σοφ. Αἴ. 279 φοβοῦμαι μήπως ἐκ θεοῦ ἔχει ἐπέλθῃ πληγή τις· διότι πῶς δὲν θὰ ἔχῃ ἔλθῃ—; οὐδ' ἐπὶ

τὴν ἑστίαν καταφυγών, ὥσπερ οὗτοι λέγουσι· πῶς γὰρ ἄν (ἐνν. κατέφυγεν ἐπὶ τὴν ἑστίαν), ὅστις Λυσ. 1, 27. Πλ. Σοφ. 237C Ἀντίθετον πῶς γὰρ οὔ; Παρὰ τοῖς Τραγ. τὸ πῶς ἂν ἔχει ἔννοιάν τινα εὐχῆς, ὡς Σοφ. Αἴ. 389. Εὐρ. Ἱππ. 208. ἴδε ἄν ἐν σελ. 113 a. πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; Εὐρ. Ἠλ. 751 «πῶς τὰ πάμε μὲ τὸν ἀγῶνα;» Δ. Βερν. πῶς δοκεῖς; Συχνάκις παρεμβάλλεται ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ εἰς δήλωσιν ζωηρᾶς ἐκπλήξεως: πῶς σοῦ φαίνεται; πῶς νομίζεις; κττ. Ἀρφ. Πλ. 742. Νεφ. 881 Εὐρ. Ἑκ. 1160. Ἱππ. 446 κἀλλ. Ἐνίοτε δὲ καὶ χωρίζεται τὸ πῶς ἀπὸ τοῦ δοκεῖς, ὡς Ἀρφ. Ἀχ. 12: πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν ἀντί: τοῦτ' ἔσεισέ μου, πῶς δοκεῖς; τὴν καρδίαν; Τὰ αὐτὰ ῥητέον καὶ περὶ τοῦ πῶς οἴει Ἀρφ. Βατρ. 54. Λουκ. Δραπ. 19. τίς ἂν πῶς πᾶ πόρος κακῶν γένοιτο; Εὐρ. Ἀλκ. 213, ἴδ. τίς. ἐποίκτιρόν τ' ἐμὲ φίλον τ' Ὀρέστην πῶς ἀνάξομεν δόμοις Αἰσχ. Χο. 131 λυπήσου καὶ ἐμὲ καὶ τὸν φίλον Ὀρέστην (συλλογιζόμενος) πῶς θὰ βασιλεύσωμεν ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς: «τὸν λυποῦμαι τὸν καϋμένο (συλλογιζόμενος) πῶς θὰ τὰ βγάλῃ πέρα». Περιτταὶ λοιπὸν αἱ διορθ.: φῶς τ' ἄναψον ἐν δόμοις καὶ πεῖσμ' ἄναψον ἐν δόμοις κττ. πρβ. ὅπως. Τέλος τὸ πῶς σημ. καὶ πόσον πωλεῖται πρᾶγμά τι, οἷον πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Ἀρφ. Ἀχ. 758 = πόσου πωλεῖται ὁ σῖτος; (ἴδ. Θεοφρ. Χαρ. 18). τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; Ἀπ. Στράττ. 13 (παρὰ Πολυδ. 4,169) = πόσου ἐπώλουν, ὡς ἔλεγον μᾶλλον οἱ μεταγεν. οἷον Λουκ. Ἰκαρομ. 24: πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος. Πρβλ. Θεοφρ Χαρακ. 18. Ἀλλ' εὕρηται τὸ πόσου καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

πωτάδμαι Λακων. ἐν Ἀρφ. Λυσ. 1013 = ποτήσομαι, Ἀττ. πτήσομαι, «δραμοῦμαι, πετήσομαι» Σχ. Ὁ Herw. προτιμᾷ τὴν ἑτέραν γρ. ποτάδμαι.

Ρ

ῥάβδος ἡ: κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν Πίνδ. Ἰ 3, 56. Ἡ σύνταξις: ὁ Ὅμηρος ἔφρασε λοιποῖς τὴν Αἴαντος ἀρετὴν κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων ἀθύρειν: ὁ Ὅμηρος, ἐν ᾧ κρατῶν ῥάβδον ἀπήγγελλε τὰ θεσπέσια ἔπη του (= κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων), ἐξέφρασεν (ἐδήλωσεν) εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ποιητὰς τὴν Αἴαντος ἀρετήν, ἵνα (οἱ μεταγενέστεροι οὗτοι ποιηταί=οἱ λοιποί) εὐφραίνωνται ἐντυγχάνοντες τοῖς ποιήμασι. Ταῦτα παρατηρῶ, διότι παρενοήθησαν τὰ παλαιὰ σχόλια. Ὁ Metzger ἑρμηνεύει ὧδε: ἐξέφρασε πρὸς τοὺς λοιποὺς ποιητὰς τὴν ἀρετὴν τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ποιημάτων του: καθ' ὅσον προεχώρουν ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν ποιημάτων του. Ὁ δὲ Χρίστιος συντάσσει: «ἔφρασε κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ὥστε ἀθύρειν», παρατηρῶν ὅτι ὁ κατὰ ῥάβδον φράζων ἀντιδιαστέλλεται τῷ κατὰ φόρμιγγα ἀείδοντι: ὁ Ὅμηρος προηγήσατο τῶν λοιπῶν ῥαψῳδῶν, ὥστε ποιητικῇ παιδιᾷ ᾄδειν αὐτοὺς τὰς Αἴαντος ἀρετάς. Οἱ δὲ παλαιοὶ Σχολιασταὶ ἐξηγοῦσι διττῶς· κατ' αὐτοὺς τὸ κατὰ ῥάβδον = κατὰ ῥαψῳδίαν, ὥστε τὸ κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν = ἐρραψῴδησεν· ἢ τὸ κατὰ ῥάβδον = κατὰ στίχον. Γνωστὸν δὲ καὶ ἐκ τοῦ Σχολ. Ν. 2, 2 ὅτι ῥάβδος = στίχος.

ῥάδιος 3 καὶ 2 (ὡς ἐν Εὐρ. Μηδ. 1375), ῥηΐδιος ἐπ. καὶ Ἰων., ῥήδιος Θέογν. 120. ῥαδιώτερος Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. 5,107. ῥηΐτερος ἐπ. ῥήτερος Θέογν. 1370. Ἐπίρρ. ῥηϊτέρως Ἱπποκρ. 8, 10. ῥάτερος Πίνδ. Ὀ. 8, 60. ῥαδιέστερος Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 424D. Τέλης (σ. 10,5 Hense) καὶ μτγ ῥηΐων νέ. Ἰων. οὐδ. ῥήδιον ὡς συγκριτ. (ῥήϊον O. Schneider) Θέογν. 577. Ἱπποκρ. 7,196 (Δ. Γ. ῥῆον, ῥᾶον), ῥᾶσσον ἀνωμάλως ἐκ τοῦ ῥᾶδjιον Μ. Ἐ. 158,15 (ὁ Ahrens ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὡς θετικὸν κατὰ τὸ μέσσος, τ. ἔ. μέθjος). ῥάων (ἐκ τοῦ ῥαΐων) Ἀττ. ῥαότερος ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου. ῥηΐτατος Ὅμ. ῥήϊστος μόνον ἐν δ 465 καὶ νέ. Ἰων. ῥάϊστος Δωρ. Θεοκρ. 11, 7. ῥῆστος Ἀπ. Τίμ. 67. ῥᾶστος Ἀττ. (ῥαδιώτατος μτγν). ὡσπερεὶ ῥάων ἔσομαι Δημ. 45, 57 τρόπον τινὰ θὰ ξαλαφρώσω ὀλίγον, θὰ γίνω ἐλαφρότερος. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον . . . δὴ ἔσεσθε . . . ἐναιρέμεν Ω 243, ἴδ. μᾶλλον. ἀκούω τούτους ῥᾷον ὀμνύναι καὶ ἐπιορκεῖν ἢ ὁτιοῦν (ἐνν. ποιεῖν) Δημ. 54, 39 ἀκούω, ὅτι εὐκολώτερον ὁρκίζονται καὶ ἐπιορκοῦν παρὰ κάμνουν ὁτιδήποτε ἄλλο. οὐσίας καὶ πεντεταλάντου καταλειφθείσης ῥᾳδίως Ἰσαῖ. 7, 19 περιουσίας καταλειφθείσης, ἥτις εὐκόλως (πάντως: ἀδιστάκτως· πρβ. τὸ ἡμέτερον «μέσα 'ς τὸ νερό») εἶχεν ἀξίαν πέντε ταλάντων· ὁμοίως: ἀγρὸν ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον 8,35. μὴ ῥᾳδίως αὐτῷ πάλιν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως Θουκ. 4,10 ἴδ. εἰμί (σελ. 348 a). οὐ ῥᾳδίως διετέθη Θουκ. 6,57 κατὰ λιτότητα: χαλεπώτατα διετέθη, σκληρότατα ἐφονεύθη. ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ Εὐρ. Ἱππ. 1047 ὁ ταχὺς θάνατος εἶνε εὐκολώτατος («ἥδιστος» Σχ.) εἰς ἄνδρα δυστυχῆ. ὡς ῥᾷστ' (ἐνν. ἐστὶ) ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι κτλ. Σοφ. Φιλ. 1395 διότι εἶνε εὐκολώτατον εἰς ἐμὲ μὲν νὰ

παύσω τοὺς λόγους (προσπαθῶν νά σε πείσω). Περὶ τοῦ πληθ. ῥᾷστα πρβ. στ. 524: ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι κέ. Ὁμοίως 628. 987 κἀλλ.

ῥαδιουργέω: τὸ ἐὰν ῥαδιουργεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὸ ἥμισυ διαφέρει τοῦ ἔργου παντός Ξεν. Οἰκ. 20, 17 ἴδ. διαφέρω.

ῥαθυμέω: δέδοικα μὴ ἐπὶ πολλῷ φανῶμεν ἐρραθυμηκότες Δημ. 1, 15 φοβοῦμαι μήπως γίνῃ φανερόν, ὅτι ἔχομεν παραμελήσῃ τὰ πράγματα μὲ μεγάλην μας θυσίαν (ζημίαν).

ῥαίω: ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ Αἰσχ. Πρ. 205 ὅταν κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον (ὃν εἶπον) δαμασθῇ. δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου ῥαίοιτο Σοφ. Τρ. 267 ὅτι γυρίζει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς δοῦλος ἀνδρὸς ἐλευθέρου.

ῥαπτός 3: ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί Πινδ. Ν. 2, 2 ἀοιδοὶ τῶν κατὰ στίχον ποιημάτων· ἄλλοι: ἀοιδοὶ τῶν συνερραμμένων, καὶ ἑπομ. κατὰ συνέχειαν ᾀδομένων ποιημάτων· πρβ. Σχ. «Μέναιχμος δ' ἱστορεῖ τοὺς ῥαψῳδοὺς καλεῖσθαι διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπό τινων», εἰ καὶ τὸ ῥαπτὸς ἐκ τοῦ ῥάπτω (πρβ. τὸ Ἡσιόδ. ῥάψαντες ἀοιδήν)· ἴδ. ῥάβδος.

ῥάπτω, ἀπορράψω· ἔρραψα Εὐρ. Ἀνδ. 836. 911. Ἡρ. 6, 1. 9, 17. (ῥάψα Μ 296), κατ- Αἰσχ. Εὐμ. 26. Λουκ. Ἀλεξ. 19. Ἀόρ. β' μτγν. συνέρρᾰφον Νόνν. 7, 152. συνερραφήκει Ξεν. Ἐφέσ. 1, 9. Μέσ. ἐρραψάμην Ἀρφ. Νεφ. 538. Ἱππ. 784. Ἱπποκρ. 3, 518 καὶ μτγν. Παθ. ἐρράφην, συρραφήσομαι Γαλην. 13, 685. ἔρραμμαι, ἐρράφθαι, ῥαπτός, προσραπτέον Πλουτ. 190 E. οὐδὲν ἦλθε (οὐκ εἰσῆλθε Blaydes) ῥαψαμένη σκυτίον (σκύτινον) καθειμένον Ἀρφ. Νεφ. 538 τὸ νόημα εἶνε: ἡ κωμῳδία μου δὲν εἰσῆλθεν ἔχουσα κατακρεμάμενον σκύτινον αἰδοῖον ἐπερραμμένον, «εἰσήεσαν γὰρ οἱ κωμικοὶ διεζωσμένοι δερμάτινα αἰδοῖα γελοίου χάριν» Σχ. Διὰ τούτων καὶ τῶν ἐφεξῆς φαίνεται ὅτι γίνονται ὑπαινιγμοὶ εἰς τοὺς ἄλλους κωμικούς, οἷον τὸν Ἕρμιππον («τοῦτό φησι διὰ τὸν Ἕρμιππον καὶ τὸν Σιμέρμωνα τὸν τούτου ὑποκριτήν» Σχ.), τὸν Εὔπολιν (ἴδ. Ἀπ. 244). τὴν βαίτην θάλπουσαν εὖ δεῖ οὐδὸν φρονεῦντα καὶ ῥάπτειν Ἡρώνδ. 7, 128 τὴν γοῦναν ποῦ μᾶς ζεσταίνει πρέπει ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ νὰ τὴν ῥάπτῃ ἀπὸ μέσα· τ. ἔ. πρέπει νὰ ὑποχρεώνῃ τις καὶ διὰ δώρων τὴν γυναῖκα, ἥτις προσκομίζει πελάτας.

ῥάχις ἡ: ὑπὸ ῥάχιν παγέντες Αἰσχ. Εὐμ. 190, ἴδ. μύζω.

ῥέζω (ἴδ. ἔρδω): ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικε Πινδ. Ν. 4, 32 ἑπόμενον εἶνε καὶ νὰ πάθῃ τίς τι, ὅταν αὐτὸς παρέχῃ κακόν τι τῷ ἀντιπάλῳ. Παροιμιώδης κοινόλεκτος ἔκφρασις.

ῥεθομαλίδης ὁ, ὁ ἔχων πρόσωπον, παρειὰς ὁμοίας τῷ μήλῳ, κοκκινομάγουλος· πρβ. Σχολ. Σ 68: «ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον (ῥέθος) καὶ ῥεθομαλίδας (ῥεγομαλίδας Nauck) τοὺς εὐπροσώπους φασί». «Ῥεθομαλίδαι οἱ τρυφεροὶ τὴν σάρκα» Σουΐδας.

ῥεῖθρον τό, συνηρ. ἐκ τοῦ ἐπ. καὶ Ἰων. ῥέεθρον (ῥέω), κυρ. ῥέον ὕδωρ (ἐντὸς κοίτης ποταμοῦ συνήθως), ὅθεν ποταμοῖα ῥεῖθρα ζ 317. Ἡρ. 1, 186. μιαίνων παρθενοσφάγοισιν ῥεέθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ πέλας Αἰσχ. Ἀγ. 218 μιαίνων τὰς πατρ. χεῖρας πέλας βωμοῦ τοῦ αἵματος ῥείθροις, τοῖς ἐκ τῆς σφαγείσης παρθένου ῥυεῖσι. Τὸ αἷμα λοιπὸν θὰ ῥεύσῃ ὡς ῥεῖθρον ποταμοῦ. Ἀλλὰ πρβ. τῶν ῥείθρων καὶ ποταμῶν τὰς διαβάσεις ἐφύλασσον Θουκ. 7, 74 ὅπου ῥεῖθρα εἶνε μικροὶ ποταμοί, ῥύακες.

ῥέπω: ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντε (Δ. Γ. κατ. χ/φων ῥέποντος); Πλ. Πολ. 550 E ἢ ἡ ἀρετὴ δὲν διΐσταται (διαφέρει) οὕτω τοῦ πλούτου, ὡς ἐὰν πάντοτε (ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ πλοῦτος) ἀπέκλινον εἰς ἀντιθέτους διευθύνσεις, ὅταν ἑκάτερον (αὐτῶν) ἔκειτο (ἐτίθετο) ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ; Τὸ ῥέποντε, κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ Schneider, ἐτέθη, ὡς εἰ προηγεῖτο ὄχι πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ἀλλὰ πλοῦτος καὶ ἀρετὴ διεστήκατον. Ὁ Madvig διώρθ. κείμενον ἑκάτερον, καὶ ἄλλοι ἄλλα. ἢ οἴει ἐκ δρυός (ὃ ἴδε) ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἠθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἃ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τἆλλα ἐφελκύσηται; Πλ. Πολ. 544D ἅτινα ὡσὰν ἀποκλίναντα (διὰ τοῦ ἰδίου βάρους) πρὸς μίαν τινὰ διεύθυνσιν (ὅταν βαρύνουν ἀπὸ ἓν μέρος) ἤθελον συμπαρασύρῃ μεθ' ἑαυτῶν (καὶ πάντα) τὰ λοιπά; ὅταν γὰρ ἱστῇς, τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία Ἀπ. Ἀρφ. 488 ὅταν ζυγίζῃς, τὸ μὲν ῥέπον τάλαντον βαδίζει πρὸς τὰ κάτω, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν οὐρανόν. ῥέπει αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν Θ 72 ἐβάρυνε πρὸς τὰ κάτω (ἐν τῇ πλάστιγγι) ἡ μοιραία (ἡ ἀπαίσιος) ἡμέρα τῶν Ἀχαιῶν, ἤτοι: προεμηνύετο ἧττα. ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ Πίνδ. Π. 9, 26 ἴδ. ἀναλίσκω. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπῃ, ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν, δυσπαλές Πίνδ. Ὀ. 8, 23 ὅ τι εἶνε πολὺ καὶ λαμβάνει διαφόρους ῥοπὰς (καὶ εἰς πολλὰ μέρη κλίνει), τοῦτο νὰ διακρίνῃ τις ὀρθῶς καὶ προσηκόντως εἶνε δύσκολον. Ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἐν Αἰγίνῃ πολλῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων καὶ διαφόρους τροπὰς λαμβανουσῶν. ἄδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων λέκτρων αστει μὴ βλεμμάτων ῥέπει βολή Ἀπ. Αἰσχ. 243 τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο παραδίδεται ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸ Ἀπ. 242 (Ἀντίγον. Θαυμ. 115), καὶ οὕτω πρέπει νὰ κριθῇ καὶ διορθωθῇ. Ἂν λοιπὸν γράψωμεν ὧδε: «ἁδὼν (τοῦ ἁνδάνω) ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων λέκτρων (τ. ἔ. ταῖς ἁγναῖς ἀπὸ γαμηλίων λέκτρων παρθένοις) ἄθρει

πῇ βλεμμάτων ῥέπει βολή (τῶν παρθένων: πρὸς ποῖον μερος ἀποβλέπουσιν αἱ παρθένοι), ἔχει νόημα ἁρμοδιώτατον καὶ καθ' ἑαυτὸ καὶ ὡς πρὸς τὸ συνεχιζόμενον Ἀπ. 243. τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον Αἰσχ. Χο. 240 ἡ πρὸς τὴν μητέρα στοργή, δι' ἐμέ, πρὸς σὲ κλίνει, τ. ἔ. τὸ πρὸς τὴν μητέρα (ὀφειλόμενον) φίλτρον ἀπορροφᾷ ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου. συμφοράν.. κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα Πέρ. 443 ἀποκλίνουσαν εἰς τὰ μείζονα, τ. ἔ. βαρύνουσαν περισσότερον. εἰ δ' οὖν (ἐνν. μὴ ἐπιστήμης πλέως ἐστί)· φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν, καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν Σοφ. Ἀντ. 722 ἂν δὲ τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶνε τοιοῦτος, διότι τὸ πρᾶγμα τοῦτο δὲν γίνεται συνήθως κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον (δὲν εἶνε σύνηθες: δὲν λαμβάνει ταύτην τὴν τροπήν), τότε εἶνε καλὸν νὰ μανθάνῃ τις καὶ παρ' ἐκείνων, οἵτινες καλῶς λέγουσιν. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον Ἀρφ. Πλ. 51 δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀποβλέπῃ (ν' ἀναφέρηται) ὁ χρ. εἰς τοῦτο, ἀλλ' εἰς ἄλλο τι μεγαλίτερον (θὰ ἔχῃ ὑψηλότερόν τι νόημα)· πρβ. Σοφ. Ο.Τ. 847. οὗτοι (οἱ Ἀθηναῖοι) ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλε Ἡρ. 7, 139 πρὸς ὁπότερον ἐκ τῶν δύο μερῶν (Ἕλληνας ἢ Πέρσας) ἤθελον τραπῇ, τοῦτο ἔμελλε νὰ δώσῃ τὴν ὁριστικὴν ῥοπὴν (νὰ ὑπερισχύσῃ). ἢ οἴει ἐκ δρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἠθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἃ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τἆλλα ἐφελκύσηται; Πλ. Πολ. 544Ε ἢ φαντάζεσαι, ὅτι ἐκ δρυός ποθεν (πρβ. Τ 162) ἢ ἐκ πέτρας γίνονται αἱ πολιτεῖαι, ἀλλ' ὄχι ἐκ τῶν ἠθῶν (χαρακτήρων) τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, τὰ ὁποῖα, ἀφ' οὗ διὰ τοῦ βάρους των τρόπον τινὰ κλίνωσι τὴν πλάστιγγα, ἤθελον συμπαρασύρῃ μεθ' ἑαυτῶν τὰ λοιπά; ἴδε δρῦς. Παθ. μόνον ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 410: τί τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι; ἀναφ. εἰς τὸ προηγ. Ζεὺς ἑτερορρεπής: «εἰ ὁ Ζεὺς τὸ ἴσον φυλάττει, τί ἀπορεῖς συμμαχῆσαι τῷ Διΐ;» Σχ. ὅτε τάδε ἰσορρόπως (ἀμεροληπτως) ζυγοστατεῖται (καὶ νέμεται), τί μετανοῶν ὀκνεῖς τὸ δίκαιον πρᾶξαι;

ῥεῦμα τό. Μτφ. ἐπὶ πλήθους ὁρμητικῶς φερομένου· μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν Αἰσχ. Πέρ. 88, ἴδ. δόκιμος. καί σφας ἐσιδὼν πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους Σοφ. Ἀντ. 128 καὶ ἰδὼν αὐτοὺς προσερχομένους μετὰ ὁρμητικοῦ πλήθους ἐναντίον τῶν τειχῶν τῆς πόλεως. κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Ο.Κ. 158, ἴδ. προπίπτω.

ῥέω (ἀρχῆθεν σρέϜω, ῥ. σρυ-), καὶ ῥείω Ἡσ. Ἀσπ. 237G = 216 K (ῥέοντι τὰ χ/φα). Ἀνθ. 7,36 κἀλλ. ῥέει ῥεῖ, ἔρρεε, ῥέε ἐπ. Μέλλ. ἐνεστ. ῥεύσομαι Θέογν. 448. Ἱπποκρ. 6,440 κἀλλ. Ἀπ. Εὐρ. 384. Ἀπ. Κράτητ. 15. Φερεκρ. 130 (-σοῦμαι Ἀριστοτ. 256ᵃ 16. 361ᵃ 33. -σω Ἀνθ. 5, 125 καὶ ἄλλοι μτγν.). Μέλλ. ἀόρ. ῥυήσομαι Ἱπποκρ. 6, 42. εἰσ- Ἰσοκρ. 8, 140 (ἀπορρυήσομαι Βαρνάβα ἐπ κ. 11). ἔρρευσα Ἱπποκρ. 6, 296. 302. 308. 7, 612 καὶ μτγν, σπαν. Ἀττ., ῥεύσας Ἀρφ. Ἱππ. 526 ἐν ἀναπαί. περιρρεῦσαι Λυκοῦργ. § 96, καὶ ἐρρύην δόκιμον πεζ. (ῥύη ἀντὶ ἐρρύη γ 455 Ὑπ. ῥυῇ Εὐρ. Κύκ. 147. Ἱππόλ. 443, καταρρ- Ἀρφ. Εἰρ. 146. ῥυείς, ῥυῆναι). ἐρρύηκα. Παθ. τύποι καὶ ἐνεστ. καὶ παρατ. ῥεῖται Ἀνθ. 9, 522. ῥεόμενος Ἱπποκρ. 7, 320. 8, 48 καὶ μτγν. ἱδρῶτι ῥεεύμενοι Χρ. παρ' Ἡρ. 7,140 μετὰ μετρικῆς ἐκτάσεως. φόνῳ δὲ ναῦς ἐρρεῖτο (Elmsley: ἔρρειτό) Εὐρ Ἑλ. 1602 τὸ πλοῖον ἔπλεε μέσα εἰς τὸ αἷμα, καὶ μτγν., ῥυτός Εὐρ. Ἱππόλ. 123. ῥευστός Ἀπ. Ἐμπεδ. 121 καὶ μτγν. δόξης ἢ κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης Σοφ. Ο. Κ. 259 = μάτην διαδιδομένης. ἐρρύη (ἐνν. τὸ αἷμα) γὰρ αὐτῷ ἐκ τῆς ῥινὸς βληθέντι Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 30 διότι ὅταν ἐκτυπήθη, ἔτρεξεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην του. Συχνάκις δὲ συντάσσ. μετὰ δοτ. δηλούσης τὸ ἐξ οὗ, ὡς ῥέε δ' αἵματι Ο 715 «ἔπλεε 'ς τὸ αἷμα». ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ Εὐρ. Βάκ. 142 ἀπὸ τὴν γῆν τρέχει γάλα, τρέχει δὲ οἶνος. Τρ. 995 κἀλλ. ῥεῖ πᾶν ἄδηλον Σοφ. Τρ. 698, ἴδε ἄδηλος. ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Τρ. 468, ἴδ. οὖρος. Μτφ. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πράγμαθ' οὕτως Εὐρ. Ἱκ. 520 κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἄνω ποταμῶν (ἴδ. Ἡσύχ.). ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας Αἰσχ. Ἑπτ. 80 οὗτος ἐδῶ ὁ λαὸς τρέχων ἐμπρὸς μὲ τοὺς ἵππους ἐγέμισε τὴν πεδιάδα. τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα Δημ. 18,136 τῷ Πύθωνι, ὃς ἐθρασύνετο καὶ πολὺς (πολλῷ ῥεύματι) κατεφέρετο (ὥσπερ χείμαρρος) καθ' ὑμῶν, οὐχ ὑπεχώρησα. Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους Ἀρφ. Ἱππ. 526 ὅπου τὸ ῥεύσας εἶνε ἐφθαρμένον καὶ ἄλλως καὶ διὰ τὸ ἐφεξῆς ἔρρει· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπαίνῳ, συναπτόμενον τῷ ῥεύσας, τί θὰ σημαίνῃ; Ἐκ τῶν πολλῶν διορθ. οὐδεμίαν ἐγκρίνω. Ἴσως γρ. «ὃς πόλλ' οὐρήσας ποτ' ἐπ' οἴνῳ διὰ τῶν ἀφελῶν» κέ. Οὕτω δ' ἔχομεν τὸ ἑξῆς ἐπαρκὲς ὁπωσδήποτε νόημα: ὁ Κρατῖνος μίαν φορὰν μετὰ (γενναίαν) οἰνοποσίαν κατούρησε τόσον πολύ, ὥστε τὰ οὖρά του ἔρρεον διὰ τῶν ὁμαλῶν πεδίων· ἐκ τῶν οὔρων τούτων ἐσχηματίσθη ποταμός, ὅστις ἐξερρίζωνε καὶ συμπαρέσυρε τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐχθρούς του. Πρβ. τὸ παλαιὸν σχόλιον: «ἢ τὸ ῥεύσας εἶπε σκώπτων διὰ τὸ ἐνουρεῖν τὸν Κρατῖνον». οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ ἔσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά Αἰσχ. Ἑπτ.

543 δὲν θ' ἀφήσῃ τὴν ἄνευ ἔργων γλῶσσαν τοῦ Παρθενοπαίου, (ὥστε) εἰσρέουσα (εἰσορμῶσα) ἐντὸς τῶν πυλῶν ν' αὐξήσῃ τὰ κακά. Κύπρις γὰρ οὐ φορητός, ἢν πολλὴ ῥυῇ Εὐρ. Ἱππ. 443 ἡ Κύπρις δὲν εἶνε ὑποφερτή, ἂν ἐπιπέσῃ μὲ πολλὴν ὁρμήν (μὲ πλῆρες τὸ ῥεῦμά της). τί κληδόνος καλῆς μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται; Σοφ. Ο. Κ. 258 τί ὄφελος γίγνεται ἐκ φήμης καλῆς μάτην διαδιδομένης; Τί ὠφελεῖ ἡ καλὴ φήμη, ὅταν διαψεύδωσιν αὐτὴν τὰ πράγματα; Τὸ μάτην ῥεούσης εἴρηται κατὰ πρόληψιν, διότι ἐκ τῆς πρὸς τὸν ἱκέτην συμπεριφορᾶς τῶν Ἀθηνῶν ἀποδεικνύεται ματαία καὶ ψευδὴς ἡ περὶ αὐτῶν φήμη. ἔρρει χερὶ παῖς Ἀχιλλέως πατρί Εὐρ. Ἑκ. 528. Ἡ γρ. ἔρρει πλημμελής· ἴδε τὸ χωρίον ἐν τῷ πλήρης. ἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρᾳκί Εὐρ. Ἑκ. 1054, ἴδ. ἀφίστημι. πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν Τρ. 995 «τὸ μάλαμα τρέχει μέσα 'ς τοὺς δρόμους» Δ. Βερν. γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή Ὕμν. 25,5 «σὰν ὁμιλεῖ, θαρρεῖς καὶ τρέχει μέλι ἀπὸ τὸ στόμα του» Δ. Βερν. ὥσθ' ἑκάστῳ ῥεύσεται (ῥυήσεται Herw.) εἰς τὴν πύελον Ἀπ. Κράτητ. 15 (τὰ θερμὰ λουτρὰ) ῥεύσεται ἑκάστῳ (ὥστε χεῖσθαι) εἰς τὴν πύελον.

ῥηγμίν(;) **-ῖνος** ἡ: ῥηγμὶν βίοιο Ἐμπεδ. Ἀπ. 20 τὸ χεῖλος (κυρ. ἡ ἀκτὴ) τοῦ βίου.

ῥήγνυμι (ῥ. ῥαγ-, Ϝραγ-), Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σύνθ., ὡς ἀπο- δια-, σπαν. -νύω, ὡς ἀναρρηγνύω Ἱπποκρ. 6,106, δια-, ἀπο- μτγν., ῥήσσω ἐπ. καὶ μτγν. ποιητ., -ττω μτγν. πεζ., Ἰων. ῥώσσω Εὐστάθ. 484, 3. Παρατ. ἐπ. ῥήγνυσκε (κατερρήγνυε Δημ. 21, 63. Πολύαιν. 3, 1, 15). ῥήξω ἐπ. καὶ Ἡρ. 2, 2, ἐκ- Σοφ. Αἴ.775. ἀνα- Θουκ. 7, 36. ἔρρηξα. διέρρηχα Παλ. Δ. Πρβ. ἔρρωγα ἀμτβ. ἔχω ἐκραγῇ, εἰμὶ διερρωγώς, ποιητ. καὶ Ἱπποκρ. 2, 30. διέρρωγα, ἀνέρρωγα, πεζ. (ἔρρηγα Δωρ. κατερρηγότες Ἡσύχ. ἀπερρηγώς Ἑρμᾶς Ποιμ.1,1, 3). Μέσ. ῥήγνυμαι Μ 440, πεζ. καταρρ- (ὑπ. ῥήγνυται Ἀπ. Ἱππών. 19). ῥήξομαι Μ 224. περιρρ- Ἱπποκρ. 4, 392. ἐρρηξάμην Μ 291 κἀλλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 835, κατπεζ. Παθ. ἀόρ. α' σπάν. (διαρρηχθῇ Ἱπποκρ. 7,242 πλημμ. Γρ. ἀντὶ τῆς διαρραγῇ), ῥηχθεῖσα Τριφιόδ. 11. ἀόρ. β' ἐρράγην (συν-, ἐξ-, κατ-,). Αἰολ. εὐράγη =ἐϜράγη. ῥαγήσομαι μτγν. ἐκ- Αἰσχ. Πρ. 383. διαρρ- Ἀρφ. Ἱππ. 340. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 231. καταρρ- Ἱπποκρ. 5, 732. Πρκ. συνέρρηγμαι θ 137. κατερρηγμένην Ἡρ. 2, 12 (καταρρηγνυμ- Stein. Τὰ χ/φα καταρηγν- ἢ κατερρηγνυμ-). ἀπ- Σωκρ. Ἐπ. 7, 14. Ὑπερσ. παρέρρηκτο Ἀρρ. Ἀν. 4, 26. ῥηκτός Ν 323, αὔρηκτος Αἰολ. ἀντὶ ἄϜρηκτος. ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω Ψ 373 ἐντελῶς («πέρα πέρα») θὰ διασχίσω τὴν σάρκα καὶ θὰ συντρίψω τὰ ὀστᾶ. ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς Γ 375 ὅπου τὸ ῥῆξαι κατ' Εὐστάθ. εἶνε «βίᾳ ἑλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές». ὁποῖα χρήζει ῥηγνύτω Σοφ. Ο. Τ. 1076 ἂς ξεσπάσῃ ὅ τι θέλει. Κυρ. τὸ ῥηγνύτω ἐνταῦθα ἀμτβ. = ἀναρρηγνύτω (κακά), διότι εἶνε ἀπόκρισις πρὸς τὸ προηγ. ἀναρρήξει κακά, περὶ οὗ ἴδε ἀναρρήγνυμι. ῥήγνυται ὁποία δὴ φλέψ Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 58 σπάνει μία (ἄγνωστον ποία) φλέψ. Κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ ὁρῶσαι τὸν λαγὼ ἐντεινόμεναι ῥήγνυνται Κυνηγ. 7,8 ἴδ. ἐντείνω. δάοισιν ἐν θερμῷ χροΐ ἕλκεα ῥῆξαν Πινδ. Ν. 9, 29 τοῖς πολεμίοις ἐν τοῖς θερμοῖς σώμασιν ἐπήνεγκαν (κυρ. ῥηγνύντες ἐποίησαν) τραύματα. πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων Αἰσχ. Ἀγ. 510 «ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγκυρῶν» Σχ. πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι Αἰσχ. Περσ. 202 ξεσχίζει τὰ περὶ τὸ σῶμά του φορέματα. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων Σοφ. Τρ. 852 κυρ. πηγὴ δακρύων ἐξερράγη, ἐξώρμησεν («ἐξέσπασε»): «πάρεστιν ἡμῖν δακρύειν ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουνηδόν» Σχ. κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα Πέρσαις Αἰσχ. Πέρ. 436 μέγα κακῶν πέλαγος ἔχει ἐκραγῇ (ξεσπάσῃ) ἐναντίον τῶν Περσῶν. μάλιστα μέν νυν σοὶ τάδ' ἔρρωγεν κακά Εὐρ. Ἱππ. 1338 «κατὰ σοῦ ἐρράγη τὰ κακά» Σχ. κυρίως μὲν λοιπὸν ἐναντίον σοῦ ἐξέσπασαν ταῦτα τὰ κακά. οὐρανοῦ δ' ἄπο ἤστραψε, βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς Ἀπ. Σοφ 520 ὀρθῶς λέγει δι' ἀστραπῆς, ὄχι δι' αἰθέρος (ὡς ὁ Nauck), διότι πρῶτον φαίνεται ἡ ἀστραπή, ἢ ῥήγνυσι τὴν ὁδόν, καὶ εἶτα ἀκούεται ἡ βροντή.

ῥηΐστος, ἴδ. ῥάδιος.

ῥῆμα τό: τὸ δ' ἐπὶ τελευτῆς τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων τίς οὐκ ἂν ἐξεπλάγη ἀκούων; Πλ. Συμπ. 198Β ἐπὶ δὲ τέλους τίς δὲν ἤθελεν ἐκπλαγῇ διὰ τὸ κάλλος τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων; Κατὰ τὸν Πλάτωνα ὁ λόγος σύγκειται ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων (Κρατύλ. 425Α. 431Β). Περὶ δὲ τούτου πραγματεύεται ἰδίᾳ ὁ Πλούτ. 1009 Β κέ., ὅστις καταλήγει εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα. «Διὸ χρείαν μέν τινα τῷ λόγῳ παρέχεται τούτων ἕκαστον, μέρος δὲ λόγου καὶ στοιχεῖον οὐδέν ἐστι, πλήν, ὥσπερ εἴρηται, τὸ ῥῆμα καὶ τοὔνομα, ποιοῦντα τὴν πρώτην τό τ' ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δ' ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευκεν» (1011 Ε). Καὶ ὄνομα μὲν καθόλου εἶνε τὸ περί τινος (προσώπου ἢ πράγματος) λεγόμενον, ῥῆμα δὲ τοῦτο, ὃ λέγει τις, κυρ. τὸ εἰρημένον, τὸ ἔπος, ἀπόφθεγμα. Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. 399 Β λέγει περὶ τοῦ Διῒ φίλος, ὅτι «τοῦτο ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτόθι ἰῶτα ἐξείλομεν, καὶ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα». Κατὰ τὸν Πλάτ. λοιπὸν τὸ μὲν Διῒ φίλος (ἀγαπητὸς εἰς τὸν Δία) εἶνε ῥῆμα (ὃ λέγει τις περί τινος, εἶδός τι προτάσεως), τὸ δ' ἐκ τούτου γενόμενον Δίφιλος (ὅπερ ἔγινε δι' ἐξαιρέσεως τοῦ ἑτέρου ἰῶτα τοῦ Διΐ,

καὶ διὰ μετατροπῆς τῆς μέσης συλλαβῆς φι ἀπὸ τονιζομένης εἰς ἄτονον = βαρεῖαν), εἶνε τὸ ὄνομα, καὶ ἰδίως οὐσιαστικὸν καὶ ἐπίθετον. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης παρεκκλίνει ὀλίγον ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος, πρβ. Ποιητ. κεφ. 20 (1457a 25): «οὐ γὰρ ἅπας λόγος ἐκ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων σύγκειται, οἷον ὁ τοῦ ἀνθρώπου ὁρισμός, ἀλλ' ἐνδέχεται ἄνευ ῥημάτων εἶναι λόγον», ἤτοι: διότι ὄχι πᾶς λόγος σύγκειται ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, οἷον ὁ ὁρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου (ἄνθρωπος ζῶον λογικὸν δίπουν, ὅπου ἐλλείπει τὸ ῥῆμα)· ἀλλ' εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ εἶνε λόγος ἄνευ ῥημάτων. Ὁ Spengel τὰς λέξεις οἷον ὁ τοῦ ἀνθρ. ὁρισμὸς μετέθεσεν εἰς τὸ τέλος, μετὰ τὸ λόγον. — κεκαλλιεπημένους λόγους ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι Πλ. Ἀπολ. 17B, ἴδ. καλλιεπέω. τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες Γοργ. 450E κατὰ λέξιν οὕτως εἶπες, ὅπου τὸ ῥῆμα ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ νόημα. ἐάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ 489C ἐάν τις κάμῃ σφάλμα εἰς καμμίαν λέξιν. ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος Θουκ. 5, 111 ἴδ. ἐπισπάω.

ῥῆσις ἡ: οἱ γάρ που βέλτιστοι ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὁμήρου ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τραγῳδοποιῶν μιμουμένου τινὰ τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ καὶ ᾄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἶσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες (παραδόντες αὐτοῖς) ἡμᾶς αὐτοὺς ἑπόμεθα συμπάσχοντες — ; Πλ. Πολ. 605 D ὅπου ὁ Cobet μετ' ἄλλων μεταγράφουσι τὸ καὶ ᾄδοντας εἰς κλαίοντας ὄχι ὀρθῶς, διότι ἐν τῇ φράσει ῥῆσιν. . . κοπτομένους ἡ ῥῆσις (φράσις, λόγος καλλιεπὴς καὶ ἀσύντακτος, ἀλλ' ὄχι ᾀδόμενος, τοιαῦται δὲ ῥήσεις πολλαὶ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τοῦ Εὐρ. μάλιστα) ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τοὺς κομμούς, οἵτινες ᾄδονται· ἡ φράσις λοιπὸν ἢ καὶ ᾄδοντάς τε καὶ κοπτομένους (κυρ. κόπτοντας, πλήττοντας, ἑαυτούς, τὰ στήθη των), ἡ ἐκφράζουσα τὸν κομμόν, ἔχει καλῶς (κατὰ τὸν J. Adam).

ῥητήρ -ῆρος ὁ: μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τ' ἔργων I 443 «λόγων τε δημηγόρον εἶναι καὶ ποιητὴν πράξεων» Γαζῆς. Τὸ μύθων ῥητῆρα ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ πρηκτῆρα ἔργων.

ῥητός 3: χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα πατέρα φυτεύειν ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους Εὐρ. Ἱππ. 459 «ἔπρεπε λοιπὸν ὁ πατήρ σου, πρὶν σε σπείρῃ νὰ κάμῃ συμφωνητικὸν μαζί σου καθορίζων σαφῶς τοὺς ὅρους, ἐφ' οἷς ἐννοεῖς νὰ ζήσῃς ἢ καθιστῶν ἄλλους θεοὺς δεσπότας, ἐὰν δὲν ἔμελλες νὰ στέρξῃς τοὺς ὑπὸ τῶν νῦν δεσποζόντων θεῶν τεθέντας νόμους. Ταῦτα δὲ σαρκαστικῶς ἡ τροφὸς ὡς ἀδύνατα» Δ. Βερν. ἥκιστα πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ Θουκ. 1, 122 ἥκιστα ὁ πόλεμος προβαίνει («κινεῖται» Σχ.) καθ' ὡρισμένους, τακτούς, νόμους (κανόνας). Προσωποποιεῖται ὁ πόλεμος. Τὸ δ' ἐπὶ ῥητοῖς (μὲ ὡρισμένας συμφωνίας) εὕρηται μόνον, ἄνευ οὐσ., εἶνε στερεότυπος, ὡς εἰπεῖν, φράσις ἴδ. 1,122. Ἡρ. 5,57. Ἰσοκρ. 17, 19. 18, 10. 14. Πλ. Συμπ. 213 A. ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι Θουκ. 1,13 μὲ ὡρισμένα προνόμια. Ἡ ἐπὶ δηλοῖ συμφωνίαν, τὸ δὲ ῥητοῖς = ὡμολογημένοις, συγκειμένοις, τεταγμένοις. Πρβλ. Ἀριστοτ. Πολ. 1285b 20, ἐξ οὗ γίνεται δῆλον ὅτι οἱ βασιλεῖς ἦσαν στρατηγοί, δικασταὶ καὶ ἱερεῖς. Γέρα δὲ εἶνε τὰ ἐκ τούτων πηγάζοντα προνόμια, ἀλλὰ δὲν ἀπεκλείοντο καὶ ἄλλα δῶρα, οἷα τὰ ἐκ τοῦ τεμένους εἰσοδήματα, ὁ δικαστικὸς μισθὸς καὶ τὰ δημόσια συμπόσια.

ῥήτωρ -ορος ὁ: δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν Εὐρ. Ἑκ. 123, ἴδ. συγχωρῶ.

ῥιγέω ἐπὶ φόβου: φρίττω, «ἀνετριχιάζω», ἐπ. ποιητ. ἐρρίγησα καὶ ῥίγησα ἐπ. καὶ Σοφ. Ο. Κ. 1607. Πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἔρριγα H 114. P 175. ἐρρίγαντι Δωρ. (Δ. Γ. -γᾶσι) Θεόκρ. 16, 77. Ὑπ. -ησι Γ 353. Ὑπερσ. ἐρρίγει Ψ 216. μτχ. ἐρρίγοντι Ἡσ. Ἀσπ. 228. ἐρριγότες (Δ. Γ. ὀρθὴ ἐρριγωκότες) Θεοφρ. π. Πυρ. 74.

ῥιγόω ἐπὶ ψύχους: κρυώνω, παγώνω· συναιρεῖται εἰς ω καὶ ῳ ἀντὶ ου καὶ οι. Ἀπρφ. ῥιγῶν ἀντὶ ῥιγοῦν Ἀρφ. Ἀχ. 1146. Νεφ. 416. 442. Ὀρν. 712. 935. Σφ. 446. παρεδόθη ῥιγοῦν (ῥιγῶν Df.) ἐν Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 11. Πλ. Πολ. 440C καὶ μτγν. πεζ., γ' πλ. ῥιγοῦσι Πλ. Φιλ. 45B. Ὑπ. ῥιγῷ Πλ. Γοργ. 517D καὶ ῥιγοῖ (ῥιγῷ Cobet) Φαίδων 85A. Πλούτ. 233A. ῥιγῴη Ἱπποκρ. 7,190, ῥιγῷεν Λουκ. Πένθ. 11, ῥιγῶσα Σιμων. Ἀμ. 7, 26. ῥιγῶντες Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 26, 6 (ἀλλὰ ῥιγούντων Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 4). Παρατ. ἐπερρίγουν (Δ. Γ. -γεον) Ἱπποκρ. 2, 642. Ἄλλως ὁμαλόν: ῥιγώσω. ἐρρίγωσα Ἱπποκρ. 3, 50. Πλουτ. 132C. ἐν Ἀρφ. Πλ. 846. ἐρριγωκότες μτγν.

ῥίζα ἡ: χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι Αἰσχ. Πρ. 1078, ἴδ. πυθμήν. ῥίζαν ἀπείρου τρίταν Πινδ. Π. 9, 8 « τὴν τρίτην μοῖραν τῆς ἠπείρου γῆς, τ. ἔ. τὴν Λιβύην» Σχ. Αἱ δύο ἄλλαι εἶνε ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀσία. ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη, ῥίζαν αἱματόεσσαν ἔτλα Αἰσχ. Ἑπτ. 738 ἐτόλμησεν (ὑπέμεινεν ὁ Οἰδίπους) νὰ σπείρῃ τὸν ἁγνὸν τῆς μητρός του ἀγρόν, ἐκεῖ ὅπου ἐτράφη, ὥστε νὰ ῥιζοβολήσῃ γένος πλῆρες αἱμάτων. γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος Σοφ. Αἴ. 1178, ἴδ. ἐξαμάω. ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας Ἀντ. 600, ἴδ. τείνω. ῥίζας ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 933 ἀφ' οὗ ἐξέβαλεν (ἔβγαλε, ἐπέταξε) ῥίζας (φλεβίδια) αἱμοβαφεῖς ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν του.

ῥιμφάρματος 2: ῥιμφαρμάτοις ἁμίλλαις Σοφ. Ο. Κ. 1063 κυρ. ῥίμφα φερομένων (θεόντων) ἁρμάτων ἁμίλλαις· ἴδ. ἅμιλλα.

ῥινηλατέω: ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ Αἰσχ. Ἀγ. 1183, ἴδ. συνδρόμως.

ῥινός ὁ: ῥινῶν ἔσχατα τέρθρα Ἀπ. Ἐμπεδ. 100 ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος.

ῥιπή ἡ: ἐν πετρίναις ῥιπαῖσιν ἐκπνεύσαντες Εὐρ. Ἑλ. 1123 διὰ λιθοβολήσεως φονευθέντες. ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Σοφ. Ἀντ. 137 ἐφώρμα ἴσα μὲ τὰς (βιαίους) ὁρμὰς τῶν δεινοτάτων (ὀλεθριωτάτων) ἀνέμων. Πρὸς τὴν δοτ. πρβ. πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο Μ 207 (= μετὰ ἢ ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο β 148. Ω 342 κάλλ.). ἅλς ἐπάγη ῥιπῇσιν ἑωσμένος ἠελίοιο Ἀπ. Ἐμπεδ. 56 τὸ ἅλας ἐπῆξεν (ἔγινε στερεόν), ἀφ' οὗ εἶχε κτυπηθῇ (κυρ. σπρωχθῇ καὶ ἀποβάλῃ τὸ ὕδωρ) ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. ἐν δ' ὀνείρασιν λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην ῥιπαῖσι θωΰσσοντος Αἰσχ. Ἀγ. 882 ἐξηγειρόμην ὑπαὶ λεπταῖς ῥιπαῖσι κών. θωΰσσοντος. Περὶ τῆς ὑπαὶ μετὰ δοτ. ὁ Weckl. παραβάλλει Ἑπτ. 915. ἔστ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς λεύσσω Σοφ. Ἠλ. 105, ἴδ. προφωνῶ.

ῥιπτάζω: πρᾶγμα πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐρριπτασμένον Ἀρφ. Λυσ. 27 πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐν πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐγύρισα καὶ ἐξήτασα καθ' ὅλας τὰς ὄψεις, καθ' ὅσον ἐγὼ ἐστρεφόμην ἐπὶ τῆς κλίνης.

ῥιπτέω Σοφ. Ἀντ. 131, ἴδ. ῥίπτω.

ῥιπτός 3: Σοφ. Τρ. 357: ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος ὁ διὰ τοῦ ῥίπτειν πεπραγμένος, ὁ ἐκ ῥίψεως προελθὼν θάνατος τοῦ Ἰφίτου.

ῥίπτω (ῥ. ῥῖπ-, ῥῖπή), καὶ ῥιπτέω (μετὰ σφοδρότητος ῥίπτω. Τὸ ι, ὡς καὶ ἐν τῷ πίπτω, Ἡρωδιαν. II, 10). ῥίπτασκον Ο 23. Ὀρφ. Ἀπ. 16, 3, -τεσκε Νικ. Ἀπ. 26. ῥίψω. ἔρρῖψα (ἔριψα Ὀρφ. Ἀργ. 495. Μόσχ. 3, 32. ἀπ- Πινδ. Π. 6, 37. ῥῖψε Γ 378), ῥῖψαι κέ. Ἀόρ. β' ἔρρῖφε Ὀππ. Κυν. 350. Πρκ. ἔρρῖφα. ἐρρίφθην (Τραγ., καὶ ἐν τῷ δίκῃ ῥιφθέντων Πλ. Νόμ. 944D ὁ παλαιὸς τύπος, ἐν ᾧ αὐτ. A ῥιφέντες) καὶ ἐρρίφην (ἐρίφη Ἀνθ. 12, 234). ἀπορριφθήσομαι Σοφ. Αἴ. 1019 καὶ ῥῖφήσομαι μτγν. Παλ. Δ. ἔρρῖμμαι. Ὑπερσ. ἐρρίμμην Λουκ. Νεκυ. 17. ῥερίφθαι Ἀπ. Πινδ. 314. ἐρρίψεται Λουκ. Π. ἐπ. μισθ. συν. 17. ῥῖπτός Σοφ. Τρ. 357. πολλῷ ῥίπτει (Nauck: ῥιπτεῖ) πυρί, βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι Σοφ. Ἀντ. 131 κυρ. δι' ἐκσφενδονηθέντος πυρὸς καταρρίπτει ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ἐπάλξεων ἤδη ἡτοιμάζετο ν' ἀλαλάξῃ (φωνάξῃ ἀλαλάζων) νίκην. ῥίπτει δ' ἐν πένθει πέτρινα κατὰ δρία Εὐρ. Ἑλ. 1325 ἐν πένθει οὖσα ῥίπτει ἑαυτὴν κατὰ τὰ πέτρινα δρία. οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια.. θεῖν διατεταμένους Πλ. Πολ. 474A, ἴδ. διατείνω. ῥίπτεις (Sallier: πίπτεις) κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρη Εὐρ. Ῥῆσ. 446, ἴδε κυβεύω. κίνδυνον μέγαν ῥίπτοντες Εὐρ. Ἀπ. 402 διατρέχοντες μέγαν κίνδυνον. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν κύβων. ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ ῥίπτων ἑαυτόν Σοφ. Τρ. 790 ἀφ' οὗ δὲ ἀπέκαμεν ὁ ἄθλιος πολλάκις ῥιπτόμενος κατὰ γῆς. Καὶ κατά τινα πλεονασμὸν εἰκονικόν: μὴ ..ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ Αἴ. 830 μὴ ῥιφθῶ ἐμπρὸς εἰς τοὺς κύνας (ὡς κόκκαλον) διὰ νὰ μὲ τρώγουν καὶ εἰς τὰ ὄρνεα διὰ νά με ἁρπάζουν. οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα 1271 «ὅλα αὐτὰ πλέον πετάχθηκαν (εἰς τὰ σκουπίδια) καὶ πᾶν», ἐξηφανίσθησαν καὶ ἐλησμονήθησαν. ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ ἔρριψεν ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον, ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη Εὐρ. Ἀπ. 598 ὁ πρῶτος εἰπὼν (τὸν ἐφεξῆς λόγον) οὐκ ἀγυμ. φρενὶ ἔρριψεν αὐτόν, ὅστις τόνδε καινὸν λόγον εἶπεν (ὅστις καὶ ἂν εἶνε ὁ εἰπὼν τὸν καινὸν τόνδε λόγον), ὡς δῆθεν ἡ τύχη συμμαχεῖ τοῖς εὖ φρονοῦσι. Ῥίπτω λόγον σημ. «πετῶ» καὶ «ἐπέταξα» λόγον, μετὰ τῆς παρασημασίας τοῦ μάτην (ὅπερ καὶ προστίθεται ἐνίοτε), τοῦ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἀλλὰ λέγομεν καὶ ῥίπτω (ἔρριψα λόγον), ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ἴδ. Αἰσχ. Πρ. 328. Εὐρ. Ἱππ. 214. Ἑκ. 334. Ἄλκ. 679 κάλλ.

ῥίς ῥινός ἡ: δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται Θεόκρ. 1, 18 ἴδ. χολή. βλέπειν φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας Σοφ. Αἴ. 918, ἴδ. φυσάω.

ῥιψαύχην ὁ ἡ, ὁ τῇδε κἀκεῖσε ῥιπτάζων, διακινῶν, ὑψώνων τὸν αὐχένα· λέγεται περὶ τῶν ἐκστατικῶν κινήσεων τῶν Βακχῶν καὶ Θυιάδων, παρὰ Πινδ. Ἀπ. 208 (224): μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ ὑπὸ μανίας καὶ ἀλαλαγμῶν ἐξεγειρόμεναι μετὰ συγκλονήσεως ῥιψαύχενος· ἴδ. ἀλαλά. πρβ. ῥιψαύχην καὶ ἐριαύχην (καὶ περὶ τῶν ἵππων).

ῥόδον τό: ῥόδα μ' εἴρηκας Ἀρφ. Νεφ. 910 «ἐμοὶ τὰ ὑπὸ σοῦ εἰρημένα ῥόδα ἐστί» Σχ. ταῦτα λέγων μὲ ῥαίνεις μὲ ῥόδα.

ῥοή ἡ, Δωρ. ῥοά: ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαί Εὐρ. Ἠλ. 1 «ὦ Ἄργος, τὸ πάλαι γῆς Ἰνάχου ῥύσεις, ἤτοι: ὦ Ἄργος, τὸ πάλαι ὂν γῆ ὑπὸ (τοῦ ποταμοῦ) Ἰνάχου κατάρρυτος. Ἡ ῥῆσις ἁρμόζει εἰς τὸ στόμα τοῦ πτωχοῦ γεωργοῦ προσφωνοῦντος θλιβερῶς τὸ πάλαι μὲν κατάρρυτον, νῦν δὲ πολυδίψιον Ἄργος» Δ. Βερν. ὕδατος ὦτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω Πινδ. Ν. 7, 62 «τὸ κλέος τὸ ἀληθὲς ὥσπερ ὕδατος ῥοὰς εἰς τὸν φίλον ἄγων ἄνδρα αἰνέσω (ὡς ὕδωρ ὀχετηγὸς ἄγων ἐπὶ τὰ δένδρα τρέφει αὐτά)» Σχ. μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων κῆπος ἀκήρατος Ἀπ. Ἰβύκου παρ' Ἀθην. 601B ὅπου ὁ Wilamovitz γρ. ῥόαι τ' ἐκ ποταμῶν, διότι, λέγει, τὸ ῥοᾶν δὲν δύναται νὰ σταθῇ πλησίον τοῦ ποταμῶν. Ἀλλὰ τὸ ποταμῶν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ῥοᾶν τ. ἔ. ἐκ ποταμίων ῥοᾶν, ἀπαράλλακτα ὡς ὁ Εὐριπ. εἶπεν: αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις ἐν Ἱππολ. 78, ὅπου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι ὁμοιότητες. Πάφον θ' (ἱκοίμαν) ἔνθ' ἑκατόστομοι Βωκάρου (Meur-

[illegible]: βαρβάρου) ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι Βάκ. 406 καὶ εἰς τὴν Πάφον εἴθε νὰ ὑπάγω, τὴν ὁποίαν καρπίζουσιν αἱ ἄνομβροι ῥοαὶ τοῦ ἑκατὸν στόματα ἔχοντος Βωκάρου ποταμοῦ. Τὸ ἄνομβροι δηλοῖ κυρ. ὅτι αἱ ῥοαὶ τοῦ ἀενάου ποταμοῦ δὲν προέρχονται ἐκ βροχῶν· πρβ. Ἡρ. 2, 25. ῥοαὶ ἐπέων Πίνδ. Ἰ. 7 (6), 19 τὰ κύματα τῶν λόγων· ἴδ. ζεύγνυμι. εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε Πινδ. Ν. 7, 12 ἐὰν δ' ἐπιτύχῃ τις ἀγωνιζόμενος, παρέχει γλυκεῖαν ἀφορμὴν εἰς τὰ ῥεύματα τῶν Μουσῶν, τοὺς ὕμνους· πρβ. ῥέων λόγος.

ῥοθέω ποιῶ ῥόθον· ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί («ἠρέμα ψιθυρίζοντες ὕβριζόν με» Σχ.) Σοφ. Ἀντ. 290 ἀλλὰ ταῦτα καὶ πρὸ πολλοῦ (ὄχι νῦν τὸ πρῶτον) τῶν πολιτῶν τινες (κυρ. ἐκ τῆς πόλεως ἄνδρες) δυσηρεστημένοι ἐναντίον μου ἐψιθύριζον. Τὸ ταῦτα ἀναφ. εἰς τὰ τοῦ χοροῦ (στ. 278), ἤτοι: ταῦτα, οἷα λέγει ὁ χορός. Τινὲς δὲ ἐκλαμβάνουσι καὶ ὡς σύστοιχον ἀντικείμ. = τοῦτον τὸν ῥόθον ἐρρόθουν. Ἄλλοι δὲ τὸ ταῦτα ἀναφ. εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Κρέοντος. Περὶ τοῦ πόλεως ἄνδρες πρβ. ἄνδρα στρατοῦ Αἴ. 1044· εἰς δὲ τὸ μόλις φέροντες (= χαλεπῶς φέροντες) ἐνν. τὸ ἐμοί, ὅπερ ἀναφ. καὶ εἰς τὸ ἐρρόθουν, ἀπὸ κοινοῦ.

ῥόθιος 2 καὶ 3 ὁ παράγων ψόφον, κρότον· κῦμα ῥόθιον ε 412. οὐσ. τὸ ῥόθιον, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν τῶν (Weil: τῶν τ') οὐρανίων ἄστρων διόδους Αἰσχ. Πρ. 1080 τὸ δὲ κῦμα τοῦ πόντου τραχεία ὁρμῇ συγκαλύψειε τὰς τῶν οὐρανίων ἄστρων διόδους (τροχιάς, ὥστε μὴ φαίνεσθαι). εἴ τις μὴ φόβῳ ῥοθίου καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλου ὑποχωροίη Θουκ. 4,10 ὅπου ῥόθιον δὲν εἶνε μόνον «ὁ ἦχος ὁ ἀπὸ τῆς εἰρεσίας» (Σχ.) ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπὸ τῆς κυματωγῆς· ἴδ. δεινότης. αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον (οἷον: ἐπιρροθεῖτε) Ἀρφ. Ἱππ. 546 λέγει, ἀντὶ νὰ εἴπῃ: ἐπικροτεῖτε, ἐπιδοκιμάζετε, συμφωνότερον πρὸς τὰ ἐφεξῆς, περὶ ὧν ἴδε παραπέμπω. Ὁ vLeeuwen παραβάλλει τὰ ὁμοίας καθόλου ἐννοίας ἐχόμενα φροίμια πολύρροθα (ὃ ἴδε) Αἰσχ. Ἑπτ. 7. ὁμορροθεῖν = συμφωνεῖν, κακορροθεῖν = κακολογεῖν. Πρβ. ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακόν Εὐρ. Ἀνδρ. 1096 κακὸς λόγος (φήμη) διεδίδετο ἐν τῇ πόλει. πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοις φορεῖται Αἰσχ. Ἑπτ. 347 πολλὰ δ' ἀδιακρίτως πεφυρμένα δῶρα τῆς γῆς τῇδε κἀκεῖσε κυλιόμενα ἀτίμως παρασύρονται: «τροπικῶς ῥόθια εἶπε τὰ συνεχῆ κινήματα» Σχ.

ῥόθος ὁ. Μτφ. Περσίδος γλώσσης ῥόθος Αἰσχ. Πέρ. 409 ὁ βάρβαρος ἦχος τῆς Περσικῆς γλώσσης. ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου παίουσι Αὐτ. 465 ἐφορμήσαντες συγχρόνως (κυρ. ἐξ ἑνὸς κρότου τῶν κωπῶν) πλήττουσιν αὐτούς.

ῥοιβδέω: ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος Αἰσχ. Εὐμ. 407 ποιοῦσα συρίζειν τοὺς κόλπους τῆς αἰγίδος.

ῥόμβος ὁ, Ἀττ. ῥύμβος· αἰετοῦ ῥόμβον ἴσχει Πίνδ. Ἰ. 3,65 ἴδ. ἀναπίτνημι.

ῥόπαλον τό: ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται Ἀπ. Δεινολόχου (Kaibel) 14 «ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων» Φώτιος. Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς: ἡ κατσίκα (ποῦ θέλει νὰ φάγῃ ξύλο) τρίβεται (ξύνεται) εἰς τοῦ τσομπάνου τὸ ῥαβδί.

ῥοπή ἡ: τοιάδ' ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθους, ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ Αἰσχ. Πέρ. 439, ἴδε συμφορά καὶ ἀντισηκόω. ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου (ἐνν. καὶ φάους) μένει χρονίζοντ' (χρονίζονται Dindorf) ἄχη, τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ Χο 59 ἡ ἀπόφασις τῆς (τιμωροῦ) δίκης (κυρ. δίκη ῥέπουσα) τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως (καὶ τιμωρεῖ), ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμη ἡμέρα, ἄλλους δὲ (βραδύνοντας, μᾶλλον: βραδύνουσα) περιμένει ἡ τιμωρία (κυρ. αἱ λῦπαι) περὶ τὴν ἑσπέραν (κυρ. ἐν τῷ μεταιχμίῳ τοῦ σκότους καὶ τοῦ φωτός), ἄλλους δὲ κατέχει ἡ νύξ, ματαιώνουσα πᾶσαν τιμωρίαν (κυρ. πρὶν τελεσθῆναι τὴν δίκην). ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ οὐκ εἶ ξυνέρξων; Σοφ. Τρ. 82 εἰς κίνδυνον οὖν τοιοῦτον καθεστῶτι (πατρὶ) οὐκ εἶ βοηθήσων; Ἐν ᾧ λοιπὸν εὑρίσκεται εἰς τοιαύτην κρίσιμον στιγμήν, δὲν πηγαίνεις νὰ τὸν βοηθήσῃς; ἐπὶ ῥοπῆς («κινήσεως» Σχ.) μιᾶς ὄντες Θουκ. 5,103 εἰς κρίσιμον στιγμὴν εὑρισκόμενοι. Ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ ζυγοῦ. δέδορκε φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς Εὐρ. Ἱππ. 1163 ἀκόμη ζῇ, ἀλλ' ἡ ζωή του κρέμαται ἀπὸ μίαν τρίχα. ὥσπερ σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν Πλ. Πολ. 556 Ε ὥσπερ σῶμα νοσ. δεῖται μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν προσλαβέσθαι (χρειάζεται μικρὰν ἐξωτερικὴν ὤθησιν νὰ προσλάβῃ) πρὸς τὸ κάμνειν (διὰ ν' ἀρρωστήσῃ). Τὸ ῥοπῆς, ἐν ᾧ κυρ. ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀντικείμ. κατ' αἰτ. τοῦ προσλαβέσθαι, ἐξηρτήθη ἐκ τοῦ δεῖται. Τὸ προσλαβέσθαι λοιπὸν ἐπακολουθεῖ ἐν εἴδει συμπληρωματικῆς ἐπεξηγήσεως: νὰ προσλάβῃ δηλ. (ἐφοβοῦντο) μὴ παντάπασιν ὁ Κῦρος μικράν τινα αὐτῶν οἴοιτο ῥοπὴν εἶναι καὶ προσόντων καὶ ἀπόντων Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 14 μήπως ὁ Κῦρος νομίσῃ, ὅτι ὅλως διόλου μικρὰ σημασία (κυρ. βαρύτης) αὐτῶν εἶνε εἴτε ὑπάρχουσιν εἴτε δὲν ὑπάρχουσιν.

ῥοφέω (πρβ. Λατ. sorbeo. Κατὰ Αἴλιον Διον. π. Εὐσταθ. 1430, 39 [Μ. Ἐ. 705,26] Ἀττικὸν ἦτο τὸ ῥόφω, ῥόφουσιν, ἀλλ' ὅμως ῥοφοῦντα Ξεν. Ἀν. 4,5, 32. Ἰων. Δωρ. κατ' Εὐστάθ. εἶνε ῥυφέω, ὅπερ εὕρηται πολλάκις ἐν τοῖς χ/φοις τοῦ Ἱπποκράτους, οἷον 7, 62 ῥυφεέτω (Δ. Γ. ῥυμφ-), 64 ῥυφέειν (Δ. Γ. ῥυμφ-), 60 ῥυφησάτω (Δ. Γ. ῥυμφ-). Ἀλλ' ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ

ῥυμφάνω (Δ. Γ. ῥοφάνω, ῥυφαίνω) 20. 26. 32. 34. 64· πρβ. ῥόμμα καὶ ῥοπτός Γαλην., ῥύμμα (Δ. Γ. ῥύμφημα, ῥόφ-) Ἱπποκρ. 7,26. ῥύβδην (Bergk: ῥύδην· ὁ Φώτιος ἔχει ῥοίβδην) Ἀπ. Ἱππών. 35, ῥοφῶ· ῥοφήσεις Ἀρφ. Ἀχ. 278. Εἰρ. 716. Ἱππ. 360, ἀλλὰ -ήσομαι Ἀρφ. Σφ. 814, ὅπερ κατ' Elmsl. καὶ ἄλλους εἶνε ὁ ὀρθὸς τύπος, ὅστις εὐκόλως ἀποκαθίσταται καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις. ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας πλεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ ξυνοικοῦν Σοφ. Τρ. 1053, ἴδ. ἔσχατος καὶ ἀρτηρία.

ῥύατο, ἴδ. ῥύομαι.

ῥυδόν ἐπίρρ. ῥυδὸν ἀφνειός ο 426 ὑπερβολικὰ πλούσιος, πλέων εἰς τὰ πλούτη.

ῥυθμίζω: νηλεῶς ὧδ' ἐρρύθμισμαι Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα Αἰσχ. Πρ. 256 «ἐσταύρωμαι, ἐκτέταμαι· τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χορδῶν» Σχ. ἀλλὰ κατὰ τὸν Wecklein σημ. ηὐτρέπισμαι, τ. ἔ. κάκιστα ἤκισμαι. Μεταφραστέον: ἀνηλεῶς οὕτως ἔχω διευθετηθῇ («συγυρισθῇ» εἰρωνικῶς), ὥστε νὰ εἶμαι ἄδοξον διὰ τὸν Δία θέαμα. Ἐν Σοφ. Ἀντ. 318 τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου (ἐνν. ἐστίν) ἀναφέρεται εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀγγέλου: ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; (ὃ ἴδε). Κυρ. σημ.: καὶ διὰ τί ἐξετάζεις (ζητεῖς νὰ εὕρῃς) τὴν ἕδραν τῆς λύπης μου; ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν Εὐρ. Ἑκ. 923 ἐγὼ δὲ διηυθέτουν («ἐσυγύριζα») τὴν κόμην μου δι' ἀναδέτων ταινιῶν («κεφαλοδεσμίοις» Σχ.).

ῥυθμός ὁ: ἔσφαζε ῥυθμῷ τινι Εὐρ. Κύκλ. 398 κατά τινα (προδιαγεγραμμένην) μέθοδον.

ῥύμμα (ῥύπτω) τό, ὁ ἐκ πλύσεως ῥύπος, ἡ ἀκαθαρσία, ἡ λέρα· εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω Ἀρφ. Λυσ. 377· «ῥύμμα: τὸ παρ' ἡμῖν σμῆγμα ἢ νίτρον· ἢ ῥύμμα ἀντὶ τοῦ ῥύπον» Σχ.

ῥύομαι (ἴδ. ἐρύω): οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπὲκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων μ 107 οὐδ ἐνοσίχθων δύναταί σε ἀπαλλάξαι ἐκ τοῦ κακοῦ. οἵ τὸν σόν, ὦναξ, πατέρ' ἔχειν ναῶν ἕδρας ἐρρυσάμεσθα γῆς ἐν Ἑλλάδος μυχοῖς Εὐρ. Κύκ. 290 ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς Ἑλλάδος διεφυλάξαμεν εἰς τὸν πατέρα σου τὴν κατοχὴν τῶν ναῶν του (κυρ. τῶν ἑδρῶν τῶν ναῶν του), ἤτοι: διεφυλάξαμεν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς ξένων ἐπιδρομέων (μεταφέρων, ποιητικῇ ἀδείᾳ, τὰ τῶν Περσικῶν πολέμων εἰς τὸν Τρωϊκόν). Ἡ διόρθ. ἱδρυσάμεσθα περιττή. ἔργῳ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι («ἀπολύσειν» Σχ.) τὰς αἰτίας στρατευσάμενος Θουκ. 5, 63 ἐπειδὰν στρατεύσηται, ἔργῳ ἀγαθῷ ἀπολύσεσθαι (ἔλεγε) τὰς αἰτίας. Κατὰ τὸν Stahl ὁ Θουκ. ἐπαναλαμβάνει ἐνταῦθα αὐτὴν τὴν λέξιν τοῦ Ἄγιδος ῥύσεσθαι, ἥτις δὲν εὕρηται καλλ. ἐπὶ ταυτης τῆς σημ. πρβλ. 5,75, 3.

ῥῦσθαι, ἴδ. ῥύομαι.

ῥύσατο ἀόρ. (ἐρύκω) ἐκώλυσε ψ 244.

ῥυσίβωμος 2 Αἰσχ. Εὐμ. 921: ῥυσίβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων (τὴν πόλιν οὖσαν) κόσμημα (ἀγλάϊσμα) τῶν Ἑλλήνων προστατεῦον τοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν.

ῥυσίδιφρον χεῖρα Πίνδ. Ἰ. 2,21 τὴν ῥυομένην, τὴν σῴζουσαν (ἀπὸ συγκρούσεως μάλιστα) τὸν δίφρον χεῖρα.

ῥύσιος 3 καὶ 2 ὁ ῥυόμενος, ὁ σῴζων, ἀπελευθερῶν· ἀδμήτας (παρθένους) ἀδμήτα (Ἄρτεμις) ῥύσιος γενέσθω (= ῥυσάσθω) Αἰσχ. Ἱκ. 156. Ὡς οὐσ. δὲ τὸ ῥύσιον καὶ ῥύσια πᾶν ὅ τι σύρει τις, ἁρπάζει μετὰ βίας, λεία, λάφυρον· ῥύσι' ἐλαυνόμενος Λ 674 θέλων ν' ἀπαγάγῃ (ἁρπάσῃ) ῥύσια. ‖ πᾶν ὅ τι λαμβάνεται ὡς ἐνέχυρον· αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύσια δόντες Σόλ. 11, 3 αὐτοὶ ηὐξήσατε τούτους (τοὺς περὶ Πεισίστρατον), δόντες αὐτοῖς εἰς ἀσφάλειαν τὰ ὑμέτερα. Παρὰ Πλουτ. Σόλ. κ. 30 καλλ. ἀντὶ τοῦ ῥύσια φέρεται ἡ γρ. ἐρύματα (ῥύματα Στέφανος). καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα θήσεις Σοφ. Ο. Κ. 858 καὶ μεγαλίτερα λοιπὸν ἀκόμη λύτρα θὰ ἐπιβάλῃς ταχέως εἰς τὴν πόλιν: θὰ ἀναγκάσῃς τὴν πόλιν (Ἀθήνας) νὰ πληρώσῃ ἀκόμη μεγαλίτερα λύτρα ὡς ἐκ τῆς ὑπ' ἐμοῦ συλλήψεως καὶ τοῦ Οἰδίποδος. ‖ ὅ τι λαμβάνεται ὡς ἀποζημίωσις· φόνον φόνου δὲ ῥύσιον («ἐνέχυρον, ἀμοιβήν» Σχ.) τείσω τάλας πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν Φιλ. 959 φόνον δὲ θὰ πληρώσω ὡς ἀποζημίωσιν φόνου ἐκ μέρους ἐκείνου (οἷον ὄργανον αὐτοῦ), ὅστις ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤξευρε κανὲν κακόν. Ῥύσια δὲ κατὰ τὸν Εὐστάθιον εἶναι «τὰ ἀντί τινων ῥυόμενα, ὅ ἐστιν ἑλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπαζόμενα» Εὐστάθ. Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος Αἰσχ. Ἱκ. 318 ἐπώνυμος τῆς ἀπολυτρώσεως, τῆς ἀπὸ τῆς μορφῆς τῆς βοὸς ἀπαλλαγῆς τῆς Ἰοῦς, τῆς γενομένης διὰ τῆς ἐπαφῆς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Διός. μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται Αὐτ. 417 καὶ ὅπως μὴ φιλονεικία ἐπιβάλῃ χεῖρα εἰς τὰς Δαναΐδας (ἢ εἰς ἄλλην λείαν πρὸς ἀποζημίωσιν). ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες Αὐτ. 736, ἴδε ἐφάπτωρ. ῥύσια ψυχῆς δῶρα πένησι νέμει Ἀνθ. 7, 605 διανέμει δῶρα τοῖς πένησιν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς ψυχῆς.

ῥύσκευ, ἴδ. ῥύομαι.

ῥυτήρ -ῆρος (ἐρύω, ῥύομαι) ὁ, κυρ. ὁ ἕλκων, σύρων· ῥυτῆρας ὀϊστῶν σ 262 ἑλκυστὰς ὀϊστῶν, τ. ἔ. τοξότας. ‖ ὁ ἱμάς, ἡνία, λωρίον· σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος Σοφ. Ο. Κ. 900 κυρ. μακρὰν τοῦ ῥυτῆρος, μὲ ἀπολυτὸν ῥυτῆρα, «'ς τὰ τέσσερα», «ἀμολαρτά». ῥυτὴρ σημ. καὶ τὸ ὑπόδημα (=calceus) καὶ μὴν (Brunck: καὶ μὴ) ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων ἐλῶ γλουτὸν ὑπτίου ποδὸς Ἀπ. Σοφ. 460 καὶ ἰδοὺ ὑβρίζων αὐτὸν θὰ ἐκδιώξω εὐθὺς ἐκ τῶν βάθρων, τύπτων τὸν γλουτὸν αὐτοῦ διὰ τοῦ ὑποδήματός μου ὑπτίου. Ἄλλοι: τύπτων τὸν γλουτὸν αὐτοῦ διὰ τοῦ ποδὸς ὑπτίου· ὅπερ καλεῖται ῥαθαπυγισμός. Πρβλ. Ἡσύχ. (ἐν λέξ. ῥυτήρ): «ἔνιοι

δ' οὐκ ἐπὶ τοῦ Κύκνου ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς ἰδίους γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν». μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ Σοφ. Αἴ. 241 «διπλώσας τὸν χαλινὸν (τὰ ἡνία) παίει τὸν κριὸν ὡς ὀξυφώνῳ μάστιγι» Σχ. λαβὼν (ἐκ τοῦ μέσου) μέγα ἱππικὸν (κυρ. ἱπποδέτην = δι' οὗ δένουν τοὺς ἵππους) λωρίον κτυπᾷ (τὸν κριὸν) ὡς διὰ διπλῆς ὀξυφώνου μάστιγος.

ῥυτός 3 καὶ 2 ῥευστός, ῥέων, «τρεχάμενος»· ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὅρμενον Αἰσχ. Ἀγ. 1408, ἴδ. θύος. ῥυτὰν παγάν Εὐρ. Ἱππ. 123, ἴδ. βαπτός. ἀγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι 653, ἴδ. ἐξομόργνυμι.

ῥύτωρ -ορος ὁ: πόλεως ῥύτορες <ἔστε τ' Ritschl> εὔεδροί τε στάθητ' ὀξυγόοις λιταῖσιν Αἰσχ. Ἑπτ. 305 τῆς πόλεως σωτῆρες γένεσθε εὔεδροί τε (ὁ ἴδε) στάθητε ταῖς δεήσεσιν ἡμῶν καὶ τοῖς θρήνοις πειθόμενοι.

ῥώμη ἡ: τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει (ἀνείκει L: ἂν εἴη Nauck) ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν Σοφ. Τρ. 1018, ἴδ. ἀνήκω. λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ ῥώμῃ (= οὐχ ἑνὸς ἀνδρὸς ῥώμῃ) κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν Σοφ. Ο. Τ. 122 ἔφασκεν, ὅτι λῃσταὶ συντυχόντες Λαΐῳ ἀπέκτειναν αὐτὸν οὐ μιᾷ χειρὶ ἀλλὰ πολλαῖς. ὅμως δὲ τῇ παρούσῃ ῥώμῃ διὰ τὸ πλῆθος ἑκάστων ὧν ἑώρων τῇ ὄψει ἀνεθάρσουν Θουκ. 6, 31 ἀλλ' ὅμως (μ' ὅλα ταῦτα) ἐν τῇ συνειδήσει τῆς ὑπεροχῆς, ἥτις ἦτο παροῦσα αὐτοῖς ὡς ἐκ τοῦ πλήθους πάντων, ὅσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν των ἔβλεπον, ἀνελάμβανον θάρρος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑρμην. ταύτην τοῦ Κλάσσεν καὶ τὸ ὄψει ἀποδίδεται εἰς τὸ ἑώρων (ἀλλὰ πρβ. 4,34, 1) καὶ τὸ ῥώμη, ὅπερ συνήθως κεῖται ἐπὶ ὑλικῆς δυνάμεως, παρεξηγεῖται. Ὀρθότερον ὧδε: Ἀλλ' ὅμως ἐκ τῆς ὄψεως τῆς ὑλικῆς δυνάμεως (τῆς πόλεως) τῆς ἐκδηλουμένης διὰ τοῦ πλήθους πάντων (τῶν εἰδῶν τῆς παρασκευῆς), ὅσα ἔβλεπον, ἀνελάμβανον θάρρος (κυρ. ἐκ τῆς δυνάμεως. . . ἐκ τῆς ὄψεως: σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος). ῥώμης γὰρ ἀμείνων ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη Ξενοφάν. 2,11 ἡ ἡμετέρα σοφία ἀμείνων ἐστὶ τῆς ἀνδρῶν καὶ ἵππων ῥώμης. — ῥώμη κυρ. εἶνε σωματικὴ δύναμις, ἀκμή, ὑγίεια (τὸ ἐρρῶσθαι), ἰσχὺς εἶνε ἡ ὑλικὴ δύναμις (ἴς ἡ μυϊκὴ δύναμις)· δύναμις εἶνε ἡ δύναμις πρός τι, ἤτοι τὸ δύνασθαι ποιεῖν τι ἢ φύσει ἢ ἄλλως· κράτος ὑπεροχὴ δυνάμεως, ὑπερίσχυσις· ἀλκὴ ἡ ἀμυντική, ἀποκρουστικὴ (δύναμις)· βία δὲ ἡ βιαιότης, ἡ καὶ τοὺς ἄλλους βιαζομένη, βιαιοπραγία (J. Schmidt).

ῥώννυμι (καὶ ἐνίοτε ῥωννύω) Ἱπποκρ. 8, 62. 9, 98 καὶ μτγν. ἐπιρρωννύντες Φιλοδ. περὶ Ὀργῆς, στήλ. 31. ἐπιρρώσω Πλουτ. 9Ε. ἔρρωσα Πλουτ. Περ 19. ἐπέρρωσα δόκιμον πεζ. Παθ. ἐρρώσθην, ῥωσθήσομαι Ἀπολλοδ. 1, 6, 10, ἐπι Λουκ. Ἐν. 18. ἔρρωμαι (προστ. ἔρρωσο χαῖρε Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 33. ἔρρωσθε Ἐπιγρ. Κρητ. [Ἱπποκρ.] ἐπ. 3, 781· οὕτω καὶ φράζε ἐρρῶσθαι Πλ. Φαίδων 61Β λέγε του χαιρετίσματα (κυρ. νὰ εἶνε γερός, ἴδ. κατ. Ἀπ. Ἀντιφ. 88). ἐρρώμην. ἄρρωστος. Ὁ πρκ. ἔρρωμαι συνήθως ἔχει σημ. ἐνεστ. = ἔχω ῥώμην, ὑγιαίνω, εἶμαι γιερός, δυνατός. Καὶ σήμερον δὲ πολλαχοῦ ἐρωτῶντές τινα περὶ τῆς ὑγείας του λέγουσι «γιερός, δυνατός»: τ. ἐ. ἔρρωσαι; ἔρρωντο ἐς τὸν πόλεμον Θουκ. 2, 8 ἦσαν πλήρεις θάρρους (προθυμίας) διὰ τὸν πόλεμον: μετὰ προθυμίας παρεσκευάζοντο εἰς τὸν πόλ. εἴτε καὶ πάνυ ἔρρωνται 6, 17 καὶ μεγίστην προθυμίαν ἂν ἔχουσι. Καὶ μετ' ἀπρφ. ἔρρωτο πᾶς ξυνεπιλαμβάνειν 2,8 προεθυμεῖτο βοηθεῖν. ἔτι ἑνὸς δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαι, πῶς ἔχει πρὸς τὸ ἐρρῶσθαι πίνειν Ἀγάθων Πλ. Συμπ. 176Β σχεδὸν = ὁ Ἀγάθων πῶς ἔχει πρὸς τὸ δύνασθαι πίνειν. ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπών, ἐπὶ τέλει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι ὑπογράψας τὸ χαίρειν Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. 10 ἃ σαφῆ· ἴδ. Πλουτ. 191Α καὶ 213Α. ἐρρῶσθαι πολλὰ φράσας τῷ σοφῷ Σοφοκλεῖ Δημ. 19, 248 = χαίρειν εἰπών, χαίρειν ἐάσας, ἀφήσας κατὰ μέρος, περιφρονήσας· πρβ. 18,152. 21, 39. 5, 22.

ῥώομαι ἐπ. κινοῦμαι ταχέως (σφοδρῶς), ἐρρώοντο καὶ ῥώοντο (ῥώετο μτγν. Νικ. Θηρ. 351). ῥώσονται Καλλιμ. Δῆλ. 175. ἐρρώσαντο Ω 616. ψ 3. ω 69. Ὕμν. Ἑρμ. 505, ἐπ- Α 529. Παρασχηματ. ῥώσκομαι, ἐξ οὗ ῥωσκομένως Ἱπποκρ. 9, 80. χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο Ψ 367 ἐκινοῦντο, ἐκύμαινον, (ἐσείοντο) ἅμα ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀνέμου. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι Σ 417 ὑποκάτω δὲ (πρβ. 421 ὕπαιθα ἄνακτος, ὑποβαστάζουσαι αὐτὸν παραπλεύρως) αἱ θεράπαιναι ἔτρεχον (ἔσπευδον) εἰς (διὰ) τὸν κύριόν των (εἰς ὑποστήριξιν αὐτοῦ). ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί Αὐτ. 411 «αἱ δὲ ἀσθενεῖς αὐτοῦ κνῆμαι ὑπεκινοῦντο (οὕτω γρ. ἀντὶ τοῦ ὑπερεκινοῦντο) μετὰ κακοπαθείας» Σχ. Μᾶλλον: ἐκινοῦντο ταχέως.

ῥωπικός 3: οὐδὲν ἔχει ῥωπικὸν ἡ φύσις (γνώμη τοῦ ἰατροῦ Ἐρασιστράτου παρὰ Πλουτ. 495 C) παρὰ μικρόν, μικροῦ λόγου ἄξιον.

ῥῶπος ὁ, μικρά τινα εὐτελῆ ἐμπορεύματα, ψιλικά· ἄπρατον γὰρ εἶναι τὸν ῥῶπον Δημ. 34, 9 διότι (ἔλεγεν ὅτι) ὁ ῥῶπος δὲν ἐπωλήθη.

Σ

σ' = σε (σπαν. ἀντὶ τοῦ σοί), ἀντὶ τοῦ σά Ζ 490. α 356. τά σ' (= τὰ σὰ) Σοφ. Ο. Τ. 329. 405. Εὐρ. Τρῳ. 918. Ἠλ. 273 κἀλλ. Ἐν δ' Ἀπ. Ἀλκαί. 87 ὁ Hoffmann τὸ σαυτῷ μετέγρ. εἰς σ' αὔτῳ.

σᾶ συνῃρημ. ἐκ τοῦ σόα (οὐδ. πλ. ἢ ἐν. θηλ.)

σά μάν; Δωρ. καὶ Κύπριοι ἀντὶ τοῦ τί μήν;

σάγμα τό: τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; Ἀρφ. Ἀχ. 574 «τίς Γοργ. ἐξήγειρεν: ὡς τοῦ Λαμάχου ἔχοντος ἐντετυπωμένην τῇ ἀσπίδι Γοργόνα (τὴν Γοργόνος κεφαλήν). Ἐκ τοῦ σάγματος: ἐκ τῆς θήκης τοῦ ὅπλου, ὃ καλεῖται σάγμα» Σχ. Σχεδόν: τίς ἐξύπνησε τὴν Γοργ. ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμᾶτο;

σᾰθρός καὶ σαπρός συχνάκις συγχέονται πρὸς ἄλληλα ἐν τοῖς χ/φοις, διακριτέα ὧδε κατὰ Cobet: Ὅ τι μὲν φύσει δύναται νὰ σαπῇ, ὀρθῶς λέγεται σαπρόν· ὅ τι δὲ δὲν δύναται, ἀλλ' ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως κατατριβὲν σχίζεται ἢ διαρρήγνυται καὶ φθείρεται καὶ στέγειν οὐκέτι δύναται, συνήθως λέγεται σαθρόν, ὅθεν χύτρα σαθρά, οἰκία σαθρά, πλοῖον σαθρόν· ἀντιδιαστέλλεται δὲ τὸ σαθρὸν πρὸς τὸ ὑγιές. Ἀλλὰ τάριχος σαπρόν, ὄχι σαθρόν, ἱμάτιον σαθρόν, ὄχι σαπρόν. Περὶ δὲ ὑπεργήρων δύναται νὰ λεχθῇ καὶ λέγεται τὸ σαπρός, ὡς συχν. παρὰ κωμικοῖς γραῦς σαπρά, γέρων ὢν καὶ σαπρός Ἀρφ. Εἰρ. 698. Ταῦτα καθόλου ἔχουσιν ὀρθῶς· πλὴν ἀλλ' ὅμως δύναταί τις νὰ ἀντιπαρατηρήσῃ, ὅτι τινῶν ἐκ τῶν προηγ. δύναται νὰ κατηγορηθῇ καὶ τὸ σαπρός, π. χ. δύναται νὰ λεχθῇ οἰκία σαπρά, ὅταν εἶνε ξυλίνη, ὡς παρ' ἡμῖν πολλαχοῦ, διότι τὸ ξύλον σήπεται ἐπίσης πλοῖον σαπρόν, ὡς ἐκ τῆς ξυλείας.— Μτφ. σαθρὸς σημ. οὐχ ὑγιής, ὕπουλος, ἐπικίνδυνος, ἀπατηλός· τοῦτ' εἰς γυναῖκας δόλιόν ἐστι καὶ σαθρόν Εὐρ. Βάκ. 487 τοῦτο (τὸ σκότος) ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας εἶνε δόλιον καὶ ἐπικίνδυνον.

σαίνω κουνῶ τὴν οὐράν· ἰδίως ἐπὶ κυνῶν· σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ Σοφ. Ἀπ. 800 ἐν ᾧ δάκνεις, σαίνεις, καὶ εἶ κύων λάθρᾳ δάκνουσα· πρβ. λαθροδήκτης. ‖ κολακεύω, θωπεύω· μὶν φίλον ἔσανεν Πινδ. Π. 1, 52 ἐκολάκευσεν αὐτὸν ὡς φίλον. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με προσστείχουσα Σοφ. Ὀ. Κ. 319 διὰ φαιδρῶν νευμάτων ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν (προερχομένων) μὲ θωπεύει, καθ' ὅσον πλησιάζει. Ἀλλὰ τὸ φαιδρὰ συναπτέον μᾶλλον τῷ προσστείχουσα. (Τυδεὺς) θείνει ὀνείδει μάντιν σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ Αἰσχ. Ἑπτ. 370 ἐπιπλήττει ὀνειδιστικῶς τὸν μάντιν, ὅτι ἐκ δειλίας ἀποφεύγει τὸν θάνατον καὶ τὴν μάχην. τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον; 691 διὰ τί λοιπὸν ν' ἀποφεύγωμεν ἀκόμη διὰ θωπειῶν τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν; ὑδαρεῖ σαίνει φαυλότητι Ἀγ. 789, ἴδ. ὑδαρής. σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις 726 καὶ κουνῶν τὴν οὐράν του διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς γαστρὸς (δηλ. διὰ νὰ τοῦ ῥίψουν τίποτε). παιδός με σαίνει φθόγγος Σοφ. Ἀντ. 1214 τ. ἔ. θωπεύει, ἡδέως πλήττει τὰ ὦτά μου. Τολμηρὸν τὸ τοῦ Λουκ. Π. τ. μισθ. σ. 20 σαίνεις δ' ὅμως τὴν ὑπόθεσιν κολακεύεσαι νὰ πιστεύσῃς εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Παθ. ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω... σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος Αἰσχ. Χο. 191 ἐγὼ δὲ πῶς νὰ παραδεχθῶ ὁριστικῶς τοῦτο (δὲν ἠξεύρω, ἀλλὰ) κολακεύομαι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος. ἦ τάπερ πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων πάρεστι σαίνειν; τὰ δ' οὔτι θέλγεται 419 ἢ μήπως εἶνε εὔκολον κολακικῶς νὰ μετριάζωμεν τὰ βάσανα, τὰ ὁποῖα ὑπεφέραμεν ἐκ μέρους τῶν γεννητόρων (δηλ. τῆς Κλυταιμνήστρας); Ἀλλὰ ταῦτα δὲν καταπραΰνονται. Οὕτως ἐξηγῶ τὸ χωρίον.

σαίρω σαρώνω, σήρας Σοφ. Ἀντ. 409. σέσηρα (περὶ τῆς σημ. ἴδ. κατ.) Ἀπ. Ἀλέξιδ. 98, 26. Πλουτ. 13B. 223C. σεσηρώς Ἀρφ. Εἰρ. 620. Σφ. 901. Ἱπποκρ. 3, 532. 8, 568 (-ᾱρώς Δωρ., -ᾰρυῖα ἀντὶ -ηρυῖα Ἡσ. Ἀσπ. 268). Ὁ πρκ. σέσηρα σημ. κυρ. διανοίγω τὰ χείλη, ὥστε δεικνύω τοὺς ὀδόντας εἰς ἔκφρασιν θυμοῦ, ἀγανακτήσεως: «διαστῆσαι δὲ τὰ χείλη τῶν ὀδόντων συμβεβλημένων ὀνομάζουσι σεσηρέναι» Γαληνός· «σεσηρέναι δέ ἐστι τὸ εἰς μῆκος, ἀλλὰ μὴ εἰς πλάτος ἐκτείνειν τὸ στόμα, ὡς ἐπὶ τῶν γελώντων» Σχ. Ἑρμογ. Πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «φαγγρίζω», «τριγουνίζω», «δείχνω τὰ δόντια». οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται Ἀρφ. Σφ. 901 πῶς διανοίγων τὸ στόμα του φαντάζεται, ὅτι θὰ μὲ ἐξαπατήσῃ. ἔγνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας Εἰρ. 619 ὑπ' ὀργῆς σεσηρότας ἀλλήλοις ὥσπερ κύνας: «ὅταν ὀργίζωνται (οἱ κύνες), σεσήρασιν ἀλλήλοις» Σχ. ἢ οὐ μέμνασ', ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα καὶ τὺ σεσαρὼς εὖ ποτεκιγκλίσδευ; Θεόκρ. 5, 116 ἢ οὐ μέμνησαι, ὅτε ἐγώ σε ἐπέρανα καὶ σὺ σεσηρὼς εὖ καὶ χαριέντως ἔσειες τὴν πυγὴν ὥσπερ κίγκλος; ἕλκος σεσηρὸς καὶ ἐκπεπλιγμένον παρ' Ἱπποκρ. ἐπὶ ἕλκους κεχηνότος. ‖ σαρόω· ἄγ' ὦ νεηθαλὲς ὦ καλλίστας προπόλευμα δάφνας, ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν σαίρεις ὑπὸ ναοῖς κήπων ἐξ ἀθανάτων Εὐρ. Ἴων. 116 ἄγε («έμπρός, δός του, κάμε τὴ δουλειά σου») ὦ νεοθαλὲς ὦ καλλίστης ὑπηρέτημα δάφνης, ἡ ἐκ τῶν ἀθανάτων κήπων εἰλημμένη σαροῖς τὴν ὑπὸ ναοῖς θυμέλην τοῦ Φοίβου (τὸ Φοίβου ἱερόν). Ἐνδιατρίβει μὲν ἐνίοτε ὁ Εὐριπίδης εἰς τὰ κοινὰ καὶ τετριμμένα, ἀλλὰ πόσον καλῶς

ἠξεύρει νὰ τὰ ἐξευγενίζῃ καὶ ἐξαίρῃ εἰς ὕψος! Δίκαιον ἔχει ὁ Paley ἀντιπαρατηρῶν τοῦτο πρὸς τοὺς ἐπικριτὰς τοῦ ποιητοῦ. πᾶσαν κόνιν σήραντες («ἀποψήξαντες» Σχ.), ἢ κατεῖχε τὸν νέκυν Σοφ. Ἀντ. 409 ἀφ' οὗ ἐσαρώσαμεν ὅλον τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸν νεκρόν. «Σαίρειν τὸ σαροῦν, μᾶλλον δὲ κορεῖν λέγουσι». Φώτιος.

«**σακοδερμηστής** Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ (Ἀπ. 578)· οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα· ἄμεινον δε τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα». Οὕτως ἔγραψεν ὁ Nauck τὸ χωρίον τοῦ Φωτίου (= Ἀνεκδ. Bachm. 1 σ. 361, 9 ὅπου σακοδερμήτης, ἐν ᾧ σακοδερμίτης Φώτ., πρβ. καὶ Ἡσύχ. ὅπου σακοδερμιστής). Κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε δύο γλῶσσαι, ὧν ἡ μὲν παλαιοτέρα εἶνε «οἱ μὲν τὸν ὄφιν.. διεσθίοντα» πρβ. τὴν λέξιν δερμηστής π. Ἁρποκρ. Ἀ. Β. σ. 240 καὶ Ἡσυχ. Ἡ δὲ νεωτέρα «ἄμεινον.. ἐπίχαλκα» ἔχει νεωτέραν προφανῶς ἀρχὴν (ἐκ τῆς διὰ τοῦ ι γραφῆς τῆς λέξεως) καὶ προϋποθέτει τὸ σακοδερμίτης, ὃ σημ. ὁπλίτην φέροντα χαλκοῦν σάκος ἐπὶ τοῦ δέρματος.

σάκτωρ -ορος ὁ, ὁ συσσωρεύων, γεμίζων· Ἅιδου σάκτορι Περσᾶν Αἰσχ. Πέρ. 925 «τῷ πληρωτῇ τοῦ «Ἅιδου» Σχ. ποῦ ἐγέμισε τὸν Ἅιδην μὲ Πέρσας.

σαλαγέω τὸ «σαλαγῶ»· διεσώθη καὶ σήμερον (ἐν Λέσβῳ) σημ. σκαλίζω, κάμνω σιγανὸν κρότον, οἷον «μὴ σαλαγᾷς».

σαλάκων ὁ, ὁ ἐναβρυνόμενος, καυχώμενος καὶ προσποιούμενος τὸν πλούσιον ἢ τὸν ἐν τιμῇ ὄντα, ὅστις εἰς τὰς ὁμιλίας, τὸν περίπατον, εἰς πάντα τὰ κινήματά του κάμνει τὸν μεγάλον, «μεγαλοπιάνεται», ἀσώτως δαπανᾷ, ματαιόφρων, πτωχαλαζών, μεγάλαυχος· «ὁ προσποιούμενος πλούσιος εἶναι πένης ὤν» Φώτ. «δαπανῶν ὅπου μὴ δεῖ» Θεόφρ. Ἀριστοτ.

σαλακωνεύω = ποιῶ τὰ τοῦ σαλάκωνος, ὅ τι καὶ ὁ σαλάκων (ὃ ἴδε).

σαλάσσω, καὶ Ἀττ. σαλάττω, κινῶ, σείω, σαλεύω, κλονίζω· «σαλάξαι· κατακλύσαι, κινῆσαι» Ἡσύχ. ἔτι δὲ παραγεμίζω, παραφορτώνω· γαστέρα σεσάλακτο γέρων εὐώδεϊ Βάκχῳ Ἀνθ. 11, 57 τὴν γαστέρα του εἶχε παραφορτώσῃ μὲ εὐώδη οἶνον.

σαλεύω: σαλεύει χειμὼν οὐδεὶς τὰς ἀγκύρας Πυθαγ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 1, 9 οὐδεὶς χειμὼν μετακινεῖ τὰς ἀγκύρας. πτέρυγα σαλεύει Εὐρ. Κύκλ. 434 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε πτέρυγας ἀλύει, ἴδ. ἀλύω. πυγὴ αὐτομάτη τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη Ἀνθ. 5, 35 οἴκοθεν ἀνὰ τὸ τρυφερὸν δέρμα παλλομένη. ναὶ Θέμιν ἀκρήτου καὶ τὸ σκύφος, ᾧ σεσάλευμαι Ἀνθ. 12, 31 ναὶ μὰ τὴν Θέμιν καὶ μὰ τὸ σκύφος τοῦ ἀκράτου (τὸ περιέχον ἄκρατον οἶνον), ᾧ σεσάλευμαι (ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔχω ζαλισθῇ). ἡ ναῦς σαλεύει, καὶ σαλεύει ἐπ' ἀγκυρῶν = ἡ ναῦς κινεῖται, «παρακυλᾷ» ἱσταμένη ἐπ' ἀγκύρας εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένη. Ὅθεν μτφ. πόλις γὰρ ἤδη ἄγαν σαλεύει Σοφ. Ο. Τ. 23 «ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν, ἐν μεγάλῳ κλύδωνί ἐστιν» Σχ. ἡ σπανία τῶν ἀγαθῶν, ὅταν ᾖ δυσάλιον ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις Εὐρ. Ῥῆσ. 248 «ὄντως σπανία (ὡς οὐσ. = σπάνις) τῶν ἀγαθῶν γίνεται, ὅταν ὡς ἐν πελάγει τὸ τῆς καταδύσεως δυσήλιον ᾖ καὶ ζοφῶδες καὶ σαλεύῃ πόλις» Σχ. ὅταν ᾖ δυσάλιον: ὅταν εἶνε ὁμίχλη εἰς τὴν θάλασσαν· πρβ. Ξεν. Κυν. 8, 1 ὅταν ᾖ βόρειον. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει Σοφ. Ἠλ. 1074 προδεδομένη δὲ μόνη (ἐγκαταλελειμμένη καὶ απομεμονωμένη) ταλαντεύεται (τῇδε κἀκεῖσε οἷον ὑπὸ κυμάτων). γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν Ἀλκίφ. Ἐπ. 3, 28 κυρ. στηριζομένην ἐπὶ ἑνὸς μόνον γομφίου ὀδόντος: μὲ ἕνα μόνον γομφίον τρώγουσαν. ἐάν τις ὑμᾶς θωπείαις ὑποδραμών, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας παρὰ τὸ βέλτιστον διατίθεσθαι πείθῃ Πλ. Νόμ. 923Β ἐάν τις διὰ θωπειῶν προσελκύσας τὴν εὔνοιαν ὑμῶν πείσῃ ὑμᾶς, τεταραγμένους τὰς φρένας ἢ διὰ νόσους ἢ διὰ γῆρας, νὰ διαθέτητε παρὰ τὸ συμφέρον τὴν περιουσίαν σας. οἱ ἐν τοῖς πλοίοις καὶ μικροῖς οὖσι χώρας εὑρίσκουσι, καὶ σαλεύοντες ἰσχυρῶς ὅμως σῴζουσι τὴν τάξιν Ξεν. Οἰ. 8, 17. οἱ ἐν τοῖς πλ., καίτοι οὖσι μικροῖς, εὑρίσκουσι θέσεις, καί, ἂν καὶ κινοῦνται δυνατὰ (ὑπὸ τῶν κυμάτων), ὅμως διαφυλάττουσι τὴν τάξιν. πρβλ. Πλουτ. 423Ε. Μτφ. «ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχή» Ἡρῳδ. 5, 1, 7 εἰς αὐτὸν εἶχεν ὅλας της τὰς ἐλπίδας: εἰς αὐτὸν ἐστηρίζετο ὡς τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἄγκυραν. «σαλεύων ὁ Πυθαγόρας ὑπὲρ ἑαυτοῦ» Σουΐδ. τ. ἑ. φοβούμενος. Πρβ. καὶ τὸ τῆς συνηθείας «ἐσάλευσεν ὁ νοῦς μου».

σαλπίζω (σάλπιγξ), -ίσω καὶ -ιῶ Ν. καὶ Παλ. Δ. ἐσάλπιγξα (-ισα) μτγν.). περισεσάλπισται Πλουτ. 192.220 -ιγκται Εὐδαιμονίδ. π. Στοβ. 54, 65. Κατὰ τὸν Bamberg. σαλπιγκτής, ἐσάλπιγξα (διὰ τοῦ γ) εἶνε οἱ παλαιότεροι τύποι, σαλπικτής, ἐσάλπιξα νεώτεροι μέν, ἀλλὰ δόκιμοι. σαλπιστὴς δὲ καὶ ἐσάλπισα ἀδόκιμοι (ἐναντίον τοῦ Herw. καὶ τοῦ Rutherford, οἵτινες ἀπαιτοῦσι σαλπικτής, ἐσάλπισα). ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισεν Λουκ. Ὠκυπ. 114 ἀνήγγειλε τὴν ἡμέραν διὰ τῆς φωνῆς.

σανίς -ίδος ἡ: ταύρειος δὲ ποὺς οὐκ ἤθελε σανίδα προσβῆναι κάτα Εὐρ. Ἑλ. 1556, ἴδ. προσβαίνω. οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσιν, τὰς Ὀρφεία κατέγραψεν γῆρυς Ἀλκ. 967 «οὐδέ τι (ἀλεξητήριον αὐτῆς, τῆς Ἀνάγκης) φάρμακόν ἐστιν ἐν ταῖς σανίσιν, ἃς κατέγραψε (ποιητ. ἀντὶ τοῦ: ὑπαγορεύων ἐποίησεν, ἤ: εἴασε καταγραφῆναι) ἡ Ὀρφέως φωνή» Δ. Βερν. Ἐν Ἀθήναις σανίδες ἐλέγοντο ἢ οἱ δρύφακτοι (αἱ κιγκλίδες τοῦ δικαστηρίου), ὡς φαίνεται ἐκ τῶν Ἀρφ. Σφ.

349: οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν τόσον μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχω, σὰν ἐγγαστρωμένη γυναῖκα, νὰ γυρίσω δι' ὅλων τῶν σανίδων, κρατῶν τὴν ψῆφόν μου· ἢ σανίδες ἦσαν αἱ λελευκωμέναι (διὰ κηροῦ ἢ γύψου ἠλειμμέναι), ἐφ' ὧν ἐδημοσιεύοντο αἱ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου εἰσαχθεῖσαι ἢ εἰσαχθησόμεναι ἀγωγαί. φέρε νυν ἐνέγκω τὰς σανίδας Ἀρφ. Σφ. 848 τὰς περιεχούσας «τὰ ὀνόματα τῶν εἰσαχθησομένων εἰς τὸ δικαστήριον, ποῖον δεήσει πρῶτον εἰσαχθῆναι καὶ κατὰ ⟨τίνα ἐγὼ προσέθηκα⟩ τάξιν» Σχ. (εἰς 348). || ἡ σανὶς ἐν ᾗ ἔδενον τοὺς κακούργους ἢ προσήλουν ὡς ἐν σταυρῷ· δῆσον αὐτὸν εἰσάγων, ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι Ἀρφ. Θεσμ. 931 πᾶρέ τον μέσα καὶ δέσε τον εἰς τὴν σανίδα. ζώοντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν Ἡρ. 7, 33 ἐκτείναντες τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ζῶντος ἔτι, ἐκάρφωσαν ἐπάνω εἰς τὴν σανίδα.

σαόω, ἴδ. σῴζω.

σαπήη, ἴδ. σήπω.

σάρμα -ατος τό: ὥσπερ σάρμα εἰκῆ κεχυμένον ὁ κάλλιστος κόσμος Ἀπ. Ἡρακλείτ. 124 ὡσὰν σκουπίδια τυχαίως κεχυμένα εἶνε ὁ κάλλιστος κόσμος (ἡ καλλίστη κόσμου διάταξις).

σάρξ -κός ἡ: πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι τ 450 ἀπέσπασε δὲ πολὺ μέρος σαρκὸς διὰ τοῦ ὀδόντος του (οἷον αὔλακα διανοίξας, καὶ ἐξαντλήσας τό τε αἷμα καὶ τὴν σάρκα). γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φέρει Αἰσχ. Ἑπτ. 609 γεροντικὸν ἔχει τὸν νοῦν, νεανικὸν δὲ τὸ σῶμα. αἳ (βόες) σάρκα φωνήεσσαν ἥσουσίν ποτε Εὐρ. Τρῳ. 440 ἥσουσι (θὰ ἐκβάλωσί) ποτε φωνὴν (μυκηθμὸν) ἐκ σαρκός (ἴδ. Ὀδ. μ 395). σαρκὸς περιβόλαια ἡβῶντα Ἡρ. Μ. 1269 (πρβ. Βάκχ. 746) περιβλήματα σαρκὸς νεανικά· ἴδ. περιβόλαιον. κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας Σοφ. Φιλ. 1157, ἴδ. ἀντίφονος. εἰσιδοῦσα ῥυσὰ σαρκῶν πολιῶν καταδρύμματα χειρῶν Εὐρ. Ἱκ. 50 ὅπου ἡ μὲν γεν. σαρκῶν ἐξ ἀντικειμένου, ἡ δὲ χειρῶν ἐξ ὑποκειμ., ἤτοι: αἱ χεῖρες κατέδρυψαν (κατεξέσχισαν) τὰς πολιὰς ῥυσὰς σάρκας (κυρ. κατέδρυψαν ῥυσὰ καταδρύμματα τὰς πολιὰς σάρκας).

σάσσω νέον Ἰων., σάττω Ἀττ., σαμαρώνω, φορτίζω, γεμίζω ἕως ἐπάνω. ἔσαξα Ἡρ. 3,7 καὶ Ἀττ. Ἀόρ. μ. σαξάμενος Λουκ. Περεγρ. (ἐν χρησμῷ) 30. σέσακται Κερκιδ. π. Στοβ. 4, 43. σεσάχθω Ἀπ. Ἀντιφάν. 222. -αγμένος ποιητ. καὶ πεζ. Ἀττ. ἐσεσάχατο Ἡρ. 7, 62 κάλλ. ὕδατι σάξαντες (ταύτην τὴν ἐσβολὴν) Ἡρ. 3, 7 ἐφοδιάσαντες (προμηθεύσαντες) μὲ ὕδωρ τὴν εἰς Αἴγυπτον εἰσβολὴν ταύτην (καθ' ὃν τρόπον εἶπεν ἐν τῷ προηγ. κεφαλαίῳ). Καὶ περὶ ὁπλισμοῦ· Ὑρκάνιοι κατάπερ Πέρσαι ἐσεσάχατο 7, 62 ἦσαν ὡπλισμένοι ὥσπερ οἱ Πέρσαι. σεσαγμένος πλούτου τὴν ψυχὴν ἔσομαι Ξεν. Συμπ. 4, 64 πεπληρωμένος (κεκορεσμένος) πλούτου τὴν ψυχὴν ἔσομαι. οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσι σαχθέντες (Meineke: ἀχθέντες) κέαρ Ἀπ. 1 Διογένους Σινωπ. (σ. 808 Nauck) οἱ τὴν καρδίαν πληρωθέντες ὑπὸ τῶν ἡδονῶν (κυρ. ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἡδονῶν) τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκ. τρυφῆς. Μτφ. τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων Αἰσχ. Ἀγ. 649 ὅταν μέντοι τις (ἄγγελος) τοιῶνδε κακῶν φόρτον ἀγγεῖλαι ἔχῃ (κυρ. ὅταν τις, ἄγγελος, εἶνε φορτωμένος μὲ τοιαῦτα κακά), προσήκει λέγειν ταῦτα παιᾶνα Ἐρινύων (τ. ἔ. ὕμνον οὐ χαρμόσυνον, οἷός ἐστιν αὐτὸς ὁ παιάν, ἀλλὰ στύγιόν τινα καὶ δειματώδη). Τὸ σεσαγμένον ὡς πληρώσεως σημαντικὸν συντάσσ. πρὸς γεν. || στοιβάζω, πατῶ· ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν ἢ καὶ σάξαις ἂν (τὴν γῆν) περὶ τὸ φυτόν; Ξεν. Οἰκ. 19, 11 ἤθελες δὲ μόνον ἐπισωρεύσῃ τὸ χῶμα ἢ καὶ ἤθελες τὸ πατήσῃ πέριξ τοῦ φυτοῦ; συμπαρδακῆσιν ἱμάσιν σεσαγμένοις Σιμων. Ἀπ. 21 (Σχολ. Ἀρφ. Εἰρ. 1148). Ἀλλὰ φέρεται καὶ ἑτέρα γρ. παρὰ Στράβ. 13, 619 σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες εἵμασιν (ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις). Ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι τὸ σεσαγμένοι (διότι οὕτω πρέπει νὰ γραφῇ) εἶνε διάφορος γραφή.

σάφα ποιητ. ἐπίρρ. τοῦ σαφής· σαφῶς, ὁρατῶς, φανερῶς, ἀσφαλῶς, βεβαίως, πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις συνεκφέρει αὐτὸ κυρ. μετὰ ῥημ. γνωστικῶν (εἰδέναι, ἐπίστασθαι) καὶ λεκτικῶν (φράζειν, εἰπεῖν, μυθήσασθαι κττ. σάφα οἶδα, σάφα εἰδώς νοιώθω, καταλαβαίνω ἀπό). ἀλλ' εὖ σάφ' ἦν ἢ (Wellauer: σαφηνῆ) τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον Αἰσχ. Χο. 196 κυρ. ἀλλὰ σαφέστατον ἦτο τὸ πρᾶγμα ὥστε ἢ τοῦτον τὸν πλόκαμον ν' ἀπορρίψω, ἢ κέ.

σαφηνής, Δωρ. σαφανής 2: ἀΐει μου... βάρβαρα σαφηνῆ ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα; Αἰσχ. Πέρ. 636 ἀκούει μου τὰ παμποίκιλα (διὰ τὴν ποικίλην ἐμμέλειαν) γοερὰ θρηνητικὰ φωνήματα (τὰς ἐπικλήσεις) ἀφιέντος (ἐκπέμποντος) αὐτὰ ἐν βαρβάρῳ καὶ καταληπτῇ γλώσσῃ; Περὶ τοῦ ἐν Χο. 196 χωρίου, ὅπου ἡ γρ. τοῦ κώδικος εἶνε σαφηνῆ, ἴδ. σάφα.

σαφηνίζω: ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν Αἰσχ. Χο. 674 πληροφορηθεὶς (δηλ. ποῦ πορεύομαι) καὶ διασαφήσας τὰ τῆς ὁδοῦ (τ. ἔ. δοὺς πληροφορίας περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐπορευόμην· ἄλλοι: ποῦ αὐτὸς πορεύεται).

σαφής 2: οἱ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων μνήμῃ παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι Θουκ. 1,9 ἐκ τῶν Πελοποννησίων ὅσοι ἐκ παραδόσεως ἔχουσι δεχθῆ παρὰ τῶν προγενεστέρων τὰς σαφεστάτας πληροφορίας. οὐδ' ἂν σαφῆ (οὐδ' ἀσαφῆ χ/φα) τὴν ἐλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν 4, 86 οὐδὲ νομίζω ὅτι ἡ ἐλευθερία, ἣν ἐπιφέρω, θὰ ἦτο ἄδολος (καθαρά, ἐντελής).

αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ' ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος Αἰσχ. Ἑπτ. 82 ὁ μέχρι τοῦ αἰθέρος φανεὶς κονιορτὸς μὲ καταπείθει περὶ τούτου, ὢν ἄφωνος σαφὴς ἀληθινὸς ἄγγελος. σαφὲς τοῦτό γε παντὶ ὅτι Πλ. Φαῖδρ 239 Ε φανερόν, δῆλον. οὐχ ὁρᾶτε ὡς ἐναργὲς καὶ σαφὲς παράδειγμα οἱ ταλαίπωροι γεγόνασιν Ὀλύνθιοι; Δημ. 19, 263 παράδειγμα ψηλαφητὸν (προφανὲς) καὶ φανερὸν (δῆλον) Κυρ. μετὰ τῶν γνωστικῶν καὶ λεκτικῶν ῥημ. εἰδέναι, λέγειν. Καὶ πλεοναστ. εὖ σαφῶς καὶ σαφῶς εὖ· εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε Αἰσχ. Πέρ. 786 σαφέστατα γινώσκετε τόδε, τὸ ἑξῆς. ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δὲ σαφῶς Ἀρφ. Βάτρ. 1434 ὁ μὲν γὰρ (Εὐριπίδης) εἶπε σοφῶς, ὁ δὲ (Αἰσχύλος εἶπε) σαφῶς. νομίζων πρὸς τὸ ἄναντες οὐκ ἂν δύνασθαι σαφῶς βοηθῆσαι ἑαυτῷ τοὺς προεληλυθότας Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 38 οἱ προεληλυθότες (ὅσοι εἶχαν προχωρήσῃ πρὸς τὰ κάτω) οὐκ ἂν δύναιντο σαφῶς (ἀδιστάκτως) βοηθῆσαι ἑαυτῷ (Ἀναξιβίῳ) πρὸς τὸ ἄναντες (χωροῦντες). σαφῶς (ἀναμφιβόλως) ἀπολωλέναι νομίσαντες νῦν ἀναφαινόμεθα Κ. Π. 3, 2, 15.

σάω ἐκ τοῦ σαόω (περὶ οὗ ἴδε σῴζω).

σάω κοσκινίζω, ἀόρ. ἔσησα καὶ πρκ. σεση(σ)μένος Ἱπποκρ. ἐσή(σ)θην Διοσκ. Ῥημ. σηστέον Διοσκ. σεσησμένη τέφρα Διοσκ. σῶσι (σάουσι) Ἡρ. 1,200. Τὸ ῥῆμα ἄρχεται κυρίως ἀπὸ σσ, τ. ἔ. ττ Ἀττ., ὅθεν Ἀπ. Φερεκρ. 211 «ἐττημένα: σεσησμένα Φερεκράτης» Φώτιος. ἀλευρότησις Πολυδ. 10, 114. δια-ττάω (Μ. Ἐ. 271, 36). Πλ. Τίμ. 73Ε κἀλλ. (καὶ Ἱπποκρ. 8, 240 ὡς Δ. Γ. τοῦ διασήσας). ἐξηττημένη Ἀπ. Ἀντιφάν. 34 (ὅπου γρ. ἐξεττημένη κατὰ Blass). Παρ' Ἡσυχίῳ διορθοῦσι διηττημένου (Γρ. μᾶλλον διεττ-, ἐν «ὁμομίτας: ἄρτος ἐκ πυροῦ διηρημένου γεγονώς») καὶ διαττᾶσθαι (ἐν «σμικρίζεσθαι: διαιττᾶσθαι»).

σᾰωτήρ, ἴδε σωτήρ.

σβέννῡμι (διαλεκτ. ζείνυμι, τ. ἔ. σδείν-, Ἡσύχ.), -ννύω Πίνδ. Π. 1, 5. Ἱπποκρ. 2, 342 κἀλλ. καὶ μτγν. σβέσω Ἀπ. Ἐμφ. 2, 68 (σβέσσ- Χρησμ. παρ' Ἡρ. 8, 77). κατα- Αἰσχ. Ἑπτ. 571. 949. Εὐρ. Ἰ. Τ. 633. ἔσβεσα καὶ ἀπ-, κατ- (ἀπρφ. σβέσσαι Π 621). ἀόρ. β' ἔσβην ἀμτβ. Ι 471. ἀπέσβην ποιητ. καὶ πεζ. (Δωρ. ἀπέσβας Θεόκρ. 4,39. -ης Ahrens ὀρθῶς), ἀποσβῆναι, ἀποσβείς Ἱπποκρ. 5, 176. Ἐκ τῶν εἰς -νυμι οὐδὲν ἄλλο ῥῆμα εὕρηται ἔχον ἀόρ. β'. Ὁμοίως ἀμτβ. ἀπέσβηκα, κατ- Αἰσχ. Ἀγ. 879 ἀπεσβήκειν. Παθ. σβέννῦμαι Ἡσ. Ἔργ. 590, ἀπο- κατα- πεζ. ἀποσβήσομαι, ἐσβέσθην [Σιμων. Κ.] Ἀπ. 180. Ἀνθ. 12, 39. Ἱπποκρ. 2, 446. καὶ μτγν. ἀπ-, κατ- Ἀττ. σβεσθήσομαι μτγν. ἔσβεσμαι μτγν., ἀπ- Ἱπποκρ. 7, 274. σβεστὸς μτγν. ποιητ. -κατασβῶσαι ἀόρ. α' ἐνεργ. Ἡρώνδ. 5,39 ὡσὰν ἐξ ἐνεστ. κατασβώννυμι. κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν Σοφ. Αἴ. 1057 τ. ἔ. ἐματαίωσεν, «ὁρμὴν ἔπαυσεν» Σχ. ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 40 ἵνα ἐξαλείψῃ τὸ αἷμα διὰ τοῦ αἵματος (πᾶν ἴχνος ἐκδικήσεως)· αἶγες σβεννύμεναι Ἡσ. Ἔρ. 592 παύουσαι τοῦ νὰ θηλάζωσιν, «ποῦ κόπηκε τὸ γάλα των». ἐσβέσθη Νίκανδρος Ἀνθ. 12,39 ἐμαράνθη ὁ Νίκ., ἐξηφανίσθη ἡ ὡραιότης του. ὕβριν χρὴ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν Ἡρακλ. Ἀπ. 103 (Byw.) ἃ σαφῆ. τὰ ᾠὰ τῶν ἰχθύων καὶ ταρίχων... γίνεται εὐστόμαχα μεθ' ἁλῶν σβεσθέντα καὶ ἐποπτηθέντα Ἀθην. 3, 121. Ἄδηλος ἡ σβέσις αὕτη· τὰ ἔβαλλον πρῶτον εἰς ἅλμην καὶ εἶτα ἔψηναν· ἢ ἁλατισμένα (= μεθ' ἁλῶν) ὡς ἦσαν τὰ ᾠὰ τὰ ἀνέλυον ἐντὸς ὕδατος καὶ τὰ ἔπλυνον (ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ἀθήναιος λέγει ἐφεξῆς), ἕως ὅτου γλυκάνουν καὶ ἔπειτα τὰ ἔψηναν; Τοῦτο τὸ δεύτερον προτιμῶ καὶ ἄλλως καὶ διότι τὸ εἶδα γινόμενον εἰς τὸ «κόκκινο χαβιάρι» λεγόμενον. Σημείωσαι δέ, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν τὸ σβήνω ἔχει χρῆσιν μαγειρικήν, οἷον σβήνω τὴν γλῶσσαν τηγανιζομένην μὲ τὸ κρασί, ὁμοίως τὰ ψάρια μὲ τὸ ὄξος.

σβεστήρ -ῆρος ὁ, σβεννύς, σβήνων. Πλουτ. 1059C, ὅπου διόρθ. ὁ Cobet σβεστηρίων.

σβεστήριος 3: σβεστήρια (χρήσιμα εἰς σβέσιν τοῦ πυρὸς) κωλύματα Θουκ. 7, 53.

σέβας τό (μόνον ὀν. αἰτ. κλητ. ἑνικ. καὶ πληθ. ὀνομ. σέβη), συστολὴ μετ' εὐλαβείας· 1) ὁ φόβος τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν μέλλῃ τις νὰ πράξῃ ἄδικόν τι, εἰς ὃ ἐναντιοῦται τὸ ἴδιόν του αἴσθημα· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω Πάτροκλον... κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι Σ 178 ἐντράπου νά.. τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες Αἰσχ. Χο. 641, ἴδ. θέμις. εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας Σοφ. Ἀντ. 304 «εἰ τιμῶ καὶ σέβω τὸν Δία, καὶ μὴ ἐπιορκῶ αὐτόν» Σχ. εἰ Ζεὺς τυγχάνει ἔτι σεβασμοῦ παρ' ἐμοῦ. 2) θαυμασμός, ἔκπληξις (ὅταν βλέπῃ τις αἰφνιδίως τι)· εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας Σοφ. Ἠλ. 685 εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον λαμπρός, ἐμπνέων σεβασμὸν (θαυμασμὸν) εἰς πάντας τοὺς ἐκεῖ εὑρισκομένους. 3) τὸ ὑποκείμενον τοῦ σεβασμοῦ· σέβας ὦ δέσποτα Αἰσχ. Χο. 156 σεβάσμιε ὦ δέσποτα. ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὕψιστον σέβας Σοφ. Φιλ. 1289, ἴδ. ἀπόμνυμι. Καὶ πολλάκις ὡς περίφρασις τοῦ λατρευομένου προσώπου· θεῶν ἁγνὸν σέβας Σοφ. Ο. Τ. 830 = ἁγνοὶ καὶ σεβαστοὶ θεοί ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ Εὐρ. Ἰ. Α. 633 ὦ σεβαστέ μοι μεγαλειότατε, βασιλεῦ Ἀγαμέμνων. Ἄλλην ἔννοιαν ἔχει: εἰ μὲν ἁγνόν ἐστι σοι Πειθοῦς σέβας, γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον, σὺ δ' οὖν μένοις ἂν Αἰσχ. Εὐμ. 886 ἐὰν καθαρὸς (εἰλικρινὴς) ὑπάρχει σοι ὁ πρὸς τὴν Πειθὼ σεβασμός, ὅστις μοῦ γλυκαίνει τὴν γλῶσσαν καὶ τῆς παρέχει θέλγητρα, σὺ ἐμπορεῖς νὰ μένῃς. κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν Ἰκ. 401 κρῖνε τί εἶνε σεβάσμιον παρὰ τοῖς θεοῖς (κυρ. ἐκ μέρους τῶν θεῶν).

σεβίζω ποιητ., ἰδ. τραγ. καὶ Ἀρφ., -ιῶ μτγν. πεζ. Δί. Κάσσ. 52, 40. ἐσέβισα Σοφ. Ἀντ. 943. Ἀρφ. Θεσμ. 106. Ἀποθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. Αἰσχ. Ἱκ. 933 κἀλλ. Καλλιμ. Δῆλ. 247 καὶ μεταγ. πεζ., παθ. ἀόρ. σεβισθείς Σοφ. Ο. Κ. 636. Παθ. σεβίζομαι Ἀπ. Ἐμπεδ. 112. Πίνδ. Ἰ. 5, 29. ἥκω σεβίζων σὸν κράτος Αἰσχ. Ἀγ. 270 ἦλθον (κυρ. = πάρειμι) ἐκφράζων τὸ σέβας μου πρὸς τὴν σὴν κραταιὰν μεγαλειότητα. πέμπουσι δ᾽ αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα Εὐμ. 12 συνοδεύουσι δ' αὐτὸν και μεγάλως τιμῶσιν. εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν ἐννυχίων ἄναξ Αἰδωνεῦ Σοφ. Ο. Κ. 1556 ἐὰν μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον ν' ἀποτείνω εὐσεβάστως παρακλήσεις πρὸς τὴν ἀφανῆ θεὰν (Περσεφόνην) καὶ πρὸς σέ, ὦ βασιλεῦ τῶν ἐν σκότει διατριβόντων Αἰδωνεῦ. τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα Σοφ. Ἀντ. 943 εὐσεβῶς ἐκτελέσασα τὸ εὐσεβὲς καθῆκόν μου. Καὶ μέσ. οὐδὲν σεβίζῃ γενεθλίους ἀράς, τέκνον; Αἰσχ. Χο. 911 οὐδὲν φοβεῖσαι, τέκνον μου, τὰς κατάρας ἐκείνης ποῦ σε ἐγέννησε; Πολλάκις Εὐρ. καὶ ἐνίοτε μτγν. Ἐν τῷ ἅγω σεβισθείς Σοφ. Ο. Κ. 636 ἃ ἐγὼ σεβασθείς, φαίνεται ἐκληπτέον ὡς ἐνεργ. Ἀλλὰ Πινδ. Ἰ. 5(4),37 παθ. ὡς καὶ ἐν Ἐμπεδ. Ἀπ. 112 σεβίζομαι τιμῶμαι: ἐκφράζουσιν (οἱ ἄνθρωποι) πρὸς ἐμὲ τὰ σέβη των.

σέβω μόνον ἐνεστ., μεθ' Ὅμ. ποιητ. καὶ Ἀττ. πεζ. ἔσεβον μτγν. Πολὺ συχνότερον τὸ ἀποθ. σέβομαι Δ 242, δραματ. Ἡρ. καὶ Ἀττ. πεζ., ἐσεβόμην, ἐσέφθην ἐνεργ. Ἀπ. Σοφ. 167. σεφθεῖσα Πλ. Φαῖδρ. 254 B (σέψασθαι Ἡσύχ.). σεβήσεσθαι Διογ. Λα. 7,120. Παθ. σέβοιτο Σοφ. Ο. Κ. 760. σεπτός Αἰσχ. Πρ. 838. -τέος Ἐκκλησ. ἀέναον σέβοντι πατρὸς τιμάν Πινδ. Ὀ 14, 12 «δοξάζουσι τὴν ἀΐδιον τιμὴν τοῦ πατρὸς» Σχ. σέβουσαι γ' ἀξίαν ἐπαξίων (ἐπαξίως Boissonade) Αἰσχ. Εὐμ. 438 τιμῶσαί γέ σε ἀξίαν (ἐπαξίως) «ἀξίων οὖσαν γονέων» Σχ. ὡς ἀνταξίαν κόρην τοῦ Διός. φίλον (κατηγ.) τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν Ἀγαμ. 824 νὰ τιμῶσι καὶ νὰ ἀγαπῶσι τὸν εὐτυχοῦντα ἄνευ φθόνου. σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας κέ. Εὐμ. 92, ἴδ. ὁρμάω καὶ ἔκνομος. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις, κράτος δ' ὅτῳ κράτος μέλει παραβατὸν οὐδαμᾷ πέλει Σοφ Ἀντ. 873 ἡ μὲν ἔνδειξις σεβασμοῦ εἶνε κάποια εὐσέβεια (ἓν εἶδος εὐσεβείας), ἀλλ' ὅμως τὸ κράτος ἐκεῖνος, εἰς ὃν εἶνε ἀνατεθειμένη ἡ περὶ τοῦ κράτους φροντίς, ὀφείλει νὰ διαφυλάττῃ ἀπαράβατον (καὶ σεβαστόν): τ. ἔ. ἔδειξας σεβασμὸν πρὸς τὸν νεκρόν, ἀλλ' ὤφειλες ἐπίσης νὰ δείξῃς σεβασμὸν καὶ πρὸς τὰ προστάγματα τοῦ κρατοῦντος, ὧν ἡ παράβασις δὲν ἐπιτρέπεται ἴδ εὐσεβῶ. Καὶ καταχρηστικῶς· χρημάτων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν Αἰσχ. Πέρ. 169, ἴδ. ἄνανδρος. Μετ' ἀπρφ. ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω Ἀγ. 1612 δὲν ἐπιδοκιμάζω τὸ ὑβρίζειν ἐν κακουργήμασιν, ἤτοι: τὴν σὴν ἐν κακουργήμασιν ὕβριν. λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ Ἀγ. 916 τὸ νόημα (ὁ λόγος) μου εἶνε, νά με τιμᾶτε ὡς ἄνθρωπον ὄχι ὡς θεόν. οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων Σοφ. Ο. Τ. 898 δὲν θὰ πορευθῶ πλέον ἐκ σεβασμοῦ εἰς τὸν ἄθικτον ὀμφαλὸν τῆς γῆς. θεῶν φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾶν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους Θουκ. 2,53 θεῶν φόβῳ ἢ ἀνθρ. νόμῳ οὐδενὶ ἀπείργοντο, τοῦτο μὲν (= τὸ μέν, ἐπιρρημ. «ἀφ' ἑνὸς μὲν») ὅτι ἔκρινον ὅμοιον εἶναι καὶ σέβειν καὶ μὴ (ἀπολύτ., ἀλλὰ χάριν εὐκολίας ὑπονόει: τὰ τοιαῦτα), ὁρῶντες (κυρ.=ἐκ τοῦ ὅτι ἑώρων) πάντας ἐπίσης ἀπολλυμένους. Εἰς τὸ τὸ μέν δὲν ἐπακολουθεῖ τὸ δέ, ἀλλὰ τῶν δὲ ἁμαρτημάτων κέ. τὸ μὴ ἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει Αἰσχ. Εὐμ. 752 προσπαθοῦντες νὰ μὴ διαπράξητε ἀδίκημά τι ἐν τῇ διαλογῇ τῶν ψήφων· ἴδε διαίρεσις. οὔ νυ σέβεσθε; Δ 242 δὲν ἐντρέπεσθε; τὸ σῶφρον αἰδούμενος ἅμα καὶ σεβόμενος Πλ. Νόμ. 837C αἰσθανόμενος αἰδῶ ἅμα καὶ σέβας πρὸς τὴν σωφροσύνην. τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβῃ Αἰσχ. Ἱκ. 932 οὐδόλως σέβεσαι τοὺς θεούς. σὲ δὲ τύχας μάκαρος, ὦ νεανία, σεβόμεθα εἰς πάτραν ὅτι ποτ' ἐπεμβάσῃ Εὐρ. Ἰ. Τ. 647 «σὲ δ', ὦ νεανία, τῆς μακαρίας τύχης ἀγάμεθα, ὅτι ἐπεμβήσῃ ποτὲ εἰς πάτραν («ὅτι θὰ πατήσῃς μιὰ φορὰ τὸ χῶμα τῆς πατρίδος»)» Δ. Βερν. ἡ δ' οἴκοι (πόλις) πλέον δίκῃ σέβοιτ' ἂν Σοφ. Ὀ. Κ. 760 ἡ δὲ οἰκεία πόλις (Θῆβαι) δικαιότερον ἂν σέβοιτο: δικαιοτέρα ἂν εἴη σεβασμοῦ τυγχάνειν. Καὶ ἀόρ. σεφθεῖσα Πλ. Φαῖδρ. 254B σεβασμοῦ πληρωθεῖσα. Περὶ τοῦ εὖ σέβειν πρβ. εὐσεβεῖν

«**σεία** δαίς (Schmidt: σιάδες)· θυσία παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ. τ. ἔ. θεία δαίς. Ἐν δ' Ἀρφ. Λυσ. 1263 ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Cobet παρσένε σειὰ ἀντὶ τοῦ σιά (Herw.).

σεῖν Δωρ. ἀντὶ θεῖν.

σεῖο ἐπ. γεν. τοῦ σύ.

σειραῖος 3 ὁ σειρᾷ, σχοινίῳ, διοικούμενος· ἵππος σειραῖος ὁ δεμένος μὲ τὸ σχοινίον ἐκτὸς τοῦ ζυγοῦ, ἵνα διοικῆται καλλίτερον, σειραφόρος, ὁ ἔξω τοῦ ζυγοῦ, ὁ δεξιὸς (Σουΐδ.), δεξιόσειρος. δεξιόν τ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον Σοφ Ἠλ. 722, ἴδ. πρόσκειμαι. Καὶ μτφ. εἶπεν ὁ Εὐριπ. ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα Ἡρ. Μ. 446 ὅπου αὐτὴ μὲν (ἡ Μεγάρα) εἶνε τὸ ἅρμα, οἱ δὲ πόδες αὐτῆς οἱ σειραῖοι ἵπποι, οἵτινες εἶνε ἐν χρήσει, ὅταν οἱ ζύγιοι ἵπποι (ἐνταῦθα οἱ ἀδύνατοι παῖδες) δὲν ἐπαρκῶσιν ὅθεν: ἕλκουσαν τὰ τέκνα αὐτῆς ὑποκάτω διὰ τῶν ποδῶν (οἱον) σειραίων ἵππων.

σειραφόρος, Ἰων. σειρηφόρος, 2, ὁ φέρων σειράν, σχοινίον· συνήθως ὁ ἵππος, ὅστις δὲν εἶνε συνεζευγμένος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης, ἀλλ' ἔξωθεν εἰς τὸ σχοινίον καὶ παρατρέχει τοῖς ἐζευγμένοις. Τὸ τέθριππον εἶχεν ἐν τῷ

μέσῳ δύο ζυγίους καὶ ἑκατέρωθεν δύο σειραφόρους, ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς ἕνα. πρβ. «σειραφόρον: ἡγεμονικόν· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων» Ἡσύχ. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ δεξιόσειρος μάλιστα ἵππος ἔπρεπε νὰ εἶνε θυμοειδὴς καὶ ἰσχυρός, διότι περικάμπτων τὴν νύσσαν, ὤφειλε νὰ περιγράψῃ τὸ μέγιστον τόξον· πρβ. πρόσκειμαι. ζεύξω βαρείαις οὔτι μὴν σειραφόρον κριθῶντα πῶλον Αἰσχ. Ἀγ. 1640, ἴδε ζεύγνυμι. Καὶ μτφ. ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος 833, ἴδε ζεύγνυμι.

σειστός 3: ὅδε (ὁ τρίβων) γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ (ἅμα τῷ στρέφεσθαί με ἐν τῇ ὀρχήσει) γίγνεται Ἀρφ. Ἀχ. 346 «ἀναστρεφόμενοι ἀποτινάσσουσι τοὺς χιτῶνας, ἀποδεικνύντες, ὡς μηδένα τῶν λίθων ἀποκεκρυμμένον ἔχουσι» Σχ.

σείω (σίω Ἀνακρέ. Ἀπ. 40 Ἱπποκρ. 8, 144. 180 κατὰ θ. σέω Αἰολ. ἴδ. Ἀπ. Ἀλκαί. 26. σείσω Πχλ Δ., ἀλλὰ ἐπι- Εὐρ. Ὀρ. 613. δια- Ἡρ. 6, 109. ἔσεισα (ἀνασσείσασκε Ὕμν. Ἀπόλ. 403). κατασέσεικα Ἀπ. Φιλήμ. 84. ἐν- Λουκ. π. τ. ἐ. Μισθ. συν. 30. Μέσ. παθ. σείομαι ἐπ. ποιητ. ἀπο- ποιητ. καὶ πεζ. σείσατο Θ 199 Καλλιμ. Ἀπόλλ. 1, μτβ. Ἀπολλ. Ῥ. 4,1367. Θεόκρ. 13, 13 ἀπεσεισάμην καὶ πεζ., δι- Διον. Ἀλ. 1, 56. ἐσείσθην, σέσεισμαι Πινδ. Π. 8, 94. Ἀρφ. Νεφ. 1276. ἐκ- Ἀχ. 344. σειστός Ἀρφ. Ἀχ. 346. σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες γ 486, ἴδε ἀμφίς. κρυφῇ κάρα σείοντες Σοφ. Αντ. 291 κρυφὰ σείοντες τὴν κεφαλήν των· πρβ. ῥοθέω. Πυθικὴν σείσας δάφνην Ἀρφ. Πλ. 213 «φασὶν ὡς πλησίον τοῦ τρίποδος δάφνη ἵστατο, ἣν ἡ Πυθία, ἡνίκα ἐχρησμῴδει, ἔσειεν» Σχ. Ὁ στίχος πιθανῶς ἐλήφθη ἔκ τινος τραγ. ποιητοῦ. οἷον ὁ τὠπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ Καλλιμ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 1 «ἀντὶ τοῦ οἵως, ὅπως. . λέγεται δ' ἐπὶ τῶν μαντευομένων θεῶν (ἴσ. γρ. ὑπὸ τῶν μαντευομένων) τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν· καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. Ὡς γοῦν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ ταὐτά φησιν ὁ Καλλίμαχος» Σχ. πῶς ἐσείσθη ὁ δάφν. ὅρπηξ τοῦ Ἀπόλλωνος! ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται, οὕτω δὲ καὶ πίτνει χαμαί, ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον Πινδ. Π. 8, 93 ἡ τῶν θνητῶν τέρψις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ αὐξάνεται (καὶ παραμένει), οὕτω δὲ (τ. ἔ. ἐπίσης ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ) καὶ πίπτει χαμαί, ἐχθρικῇ (οἷον ἀποτετραμμένῃ) γνώμῃ τῆς τύχης (κατ' ἄλλους: τῆς τέρψεως, ὡς προσωποποιουμένης) ἀποσεσεισμένη (ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἐν ᾧ ἦν). οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον Σοφ. Ἀντ. 583 εἰς ὅσους (παρ' ὅσοις) παρὰ τῶν θεῶν σεισθῇ (ταραχθῇ) ὁ οἶκος, οὐδὲν κτλ., περὶ ὧν ἴδε ἐλλείπω. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς Ἀρφ. Νεφ. 1276 μοὶ φαίνεσαι σὰν νὰ ἔχῃ διαταραχθῇ (παρασαλεύσῃ) ὁ ἐγκέφαλός σου. || ἐκβιάζω τινά, ἀπειλῶ, συκοφαντῶ· πρβ. «σεῖσαι τὸ συκοφαντῆσαι, ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων» Φώτιος. τῶν συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους Ἀρφ. Εἰρ. 639 ἐκ τῶν συμμάχων τοὺς παχεῖς (εὐπόρους) καὶ πλουσίους ἐξεβίαζον (διὰ νὰ τοὺς πάρουν χρήματα), ἐσυκοφάντουν. Ἐν δὲ Ἀρφ. Ἀπ. 219 ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν τὸ ἔσειον ἐξηγεῖται σαφέστατα διὰ τῶν ἐφεξῆς ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν. ἢ πολλὰ χρήματ' ἐργάσῃ σείων τε καὶ ταράττων Ἀρφ. Ἱππ. 840 διὰ τῆς τριαίνης πολλὰ χρήματα θὰ κάμῃς σείων αὐτὴν (ὡς ὁ Ποσειδῶν, ἀλλὰ σημ. καὶ: συκοφαντῶν») καὶ ταράττων. Πρβ. Ἀπ. Τηλεκλείδ. 2. Ἀντιφῶν. 6, 43.

σέλει Λακων. =θέλει Ἀρφ. Λυσ. 1080.

σέλινον: οὐδ' ἐν σελίνῳ σοὐστὶν οὐδ' ἐν πηγάνῳ Ἀρφ. Σοφ. 480 παροιμία· τὸ πρᾶγμα δὲν σοὶ προεχώρησεν ἀκόμη οὐδὲ μέχρι σελίνου καὶ πηγάνου· κατὰ μεταφορ. ἐκ τῶν κήπων, ὧν κύκλῳ ἐφύτευον σέλινα καὶ πήγανα. «Ἀκόμη δὲν εἶσαι εἰς τὴν ἀρχήν»: «καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη»;

σέλμα -ατος τό, κατάστρωμα τοῦ πλοίου, καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον· γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστρὸς ἄκρας Εὐρ. Κύκ. 505 ἀφ' οὗ καλὰ καλὰ ἐγέμισα ὡς ἐπάνω (μέχρι τοῦ καταστρώματος) τὴν κοιλίαν μου. Μτφ. σέλμα σεμνὸν ἥμενοι Αἰσχ. Ἀγ. 193, ἴδ. χάρις. κἀπὶ σέλμασιν πύργων στάθητε Ἑπτ. 32 ἐπάνω εἰς τὰ σανιδώματα τῶν πύργων στάθητε.

σεμνός 3 σεβάσμιος, σεβαστός, σπουδαῖος, μεγαλοπρεπής, σοβαρός. Κατ' ἐξοχὴν ὠνομάζοντο ἐν Ἀθήναις εὐφήμως σεμναὶ θεαί αἱ Εὐμενίδες· μενέτω κατ' οἴκους· σεμνὰ γὰρ σεμνύνεται Εὐρ. Ἰ. Α. 996 τὰ σεμνὰ γὰρ οὐ φαυλίζονται (Δ. Βερν.). σεμνὰ ὄργια Σοφ. Τρ. 765 ἱερὰ θύματα. σεμνοὶ λόγοι Ἡρ. 7, 6 θαυμάσιοι. οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε Αἰσχ. Πέρσ. 395 «οὐ γὰρ τότε οἱ Ἕλληνες ὕμνον ἐφύμνουν σεμνὸν ὡς πρὸς φυγὴν ἀποκλῖναι μέλλοντες» Νέ. Σχ. Τὸ ὡς φυγῇ (ὡσὰν διὰ φυγήν) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐφεξῆς ἀλλ' ὁρμῶντες. σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι, φίλοι δὲ καὶ νῦν Χο. 973 ὑπερήφανοι μὲν ἦσαν τότε, ὅτε ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν θρόνων (ὅτε συνεβασίλευον), φίλοι δὲ καὶ νῦν. Ὁ Weckl. ἤκασεν εὔνοι ἀντὶ τοῦ σεμνοί, ὄχι ὀρθῶς· διότι ἐν τῇ παρομοιώσει ὑπολανθάνει καὶ ἀντίθεσις τῆς σεμνότητος τοῦ ἐν θρόνοις ἧσθαι καὶ τοῦ πάθους τοῦ ἐν τάφῳ κεῖσθαι. τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα Σοφ. Ο. Τ. 953 τὰ σεβαστὰ «εἰρωνικῶς, ἀντὶ τοῦ: τὰ μάτην τιμώμενα» Σχ. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη βροτοῖσιν Ο. Κ. 1050, ἴδ. τιθηνέομαι. τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους Σοφ. Αἴ. 1108, ἴδε κολάζω. ὡς ἀληθῶς κίνησιν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἦ ῥᾳδίως πεισθησόμεθα τῷ

παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι, μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἅγιον, νοῦν οὐκ ἔχον ἀκίνητον ἑστὼς εἶναι; Πλ. Σοφ. 248 Ε ἢ ῥᾳδίως πεισθησόμεθα, ὅτι κίνησις καὶ ζωὴ καὶ ψυχὴ καὶ φρόνησις ὡς ἀληθῶς οὐ πάρεστι τῷ παντελῶς ὄντι οὐδ' ὅτι ζῇ αὐτὸ οὐδὲ φρονεῖ, ἀλλ' ὅτι, σεμνὸν καὶ ἅγιον ὄν, ἑστώς ἐστιν (ὥσπερ ἄγαλμα) ἀκίνητον οὐκ ἔχον νοῦν;

σεμνότης ἡ: νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ' ἔχει σκότος Εὐρ. Βάκ. 486 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν νύκτα (τελῶ τὰς ἱερὰς τελετάς)· τὸ σκότος ἔχει ἱερὰν ἐπισημότητα.

σεμνότιμος 2 Αἰσχ. Εὐμ. 836: ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοὶ ἐννοοῦσα τὰς σεμνὰς τιμὰς τὰς ἐκ τῆς σὺν ἐμοὶ συνοικήσεως.

σεμνύνω: ταῦτα περὶ ἑωυτὸν ἐσέμνυνε Ἡρ. 1, 99 κυρ. ταῦτα περὶ ἑαυτὸν σεμνὰ κατεσκεύαζε: διὰ τούτων ἔρριπτεν ἐφ' ἑαυτὸν πέπλον τινὰ μεγαλοπρεπείας. σεμνὰ σεμνύνεται Εὐρ. Ἰ. Α. 996, ἴδε σεμνός.

σεσωφρονισμένως ἐπίρρ. (π. μτχ. πρκ. τοῦ σωφρονίζω) σωφρόνως, ἀθορύβως· Αἰσχ. Ἱκ. 732. Τὸ χωρίον: ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν ὀφείλετε ἡσύχως καὶ ἀπαθῶς ἀποβλέπουσαι εἰς τὸ πρᾶγμα νὰ καταφεύγητε εἰς τοὺς θεούς (τὸν βωμὸν αὐτῶν).

σεσᾱρώς = σεσηρώς Θεόκρ. 5, 116.

σεῦ καὶ ἐγκλιτ. σευ ἀντὶ τοῦ σέο, σοῦ, (σου).

σεῦα καὶ σεύατο, ἴδε σεύω.

σεύω κινῶ σφοδρῶς, ἐπ. ποιητ., ἰδίως τραγ., σπανιώτατον τοῖς κωμ., καὶ νέον Ἰων. (Ἱπποκρ. Ῥίζ. συ-), ἐνεστ. μόνον ἀπρφ. σευέμεναι Ὀρφ. Λιθ. 723. παρατ. μόνον σεῦε Ζ 133, σεύεσκεν Κ. Σμυρ. 2, 353. Παρ' Ὁμ. μετὰ τὴν αὔξησιν ἀείποτε δύο σσ, ἐκτὸς τοῦ ἀμφιβόλου χωρίου Ε 293 (ἴδ. κατ.) — ἔσσευα Ε 208 κἀλλ. ἔσσευε Λ 147 κἀλλ. ἐπ- σ 256. σεῦα Υ 189, σεῦε Ζ 133. ξ 35, σεῦαν ζ 89, σεύας Ο 681. Παθ. μέσ. σεύομαι κινοῦμαι ὁρμητικῶς, μτβ. ἐρεθίζω (σεῦται ἀντὶ σεύεται Σοφ. Τρ. 645 χορ., ἀλλὰ σοῦται Elmsl. πρβ. σεύμενος). ἐσσεύοντο Β 86 κἀλλ. Ἀόρ. μτβ. καὶ ἀμτβ. ἐσσεύαντο Λ 549 κἀλλ σεύατο Ζ 505 κἀλλ. σεύαιτο Ρ 463. Υ 148. Ψ 198. σευάμενος Χ 22. Ἀόρ. β' μόνον ἀμτβ. ἔσσυτο Ξ 519. ξ 34. Ἡσ. Ἀσπ. 458, ἔσυτο Εὐρ. Ἑλ. 1133 χορ. Ἡρ. Μ. 919 χορ., ἐπ- Φοιν. 1065 χορ. Ἑλ. 1162 χορ. Ἀρφ. Ἀπ. 698. σύτο Φ 167, Πίνδ. Ὀ. 1, 20. σύμενος Αἰσχ. Εὐμ. 1008 χορ. Ἀγ. 746 χορ., ἐπι- Εὐμ. 789. 819 χορ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἐσσύθην Σοφ Αἴ. 294 (καὶ πεζ. μτγν. Ἀρεταῖ. 1, 9, ἀποσυθέν Ἱπποκρ. 2, 450), ἐσύθην Εὐρ. Ἑλ. 1302 χορ. (ἐξεσύθη Ε 293, ἀνθ' οὗ ἐξελύθη Ἀρίσταρχος), σύθην Αἰσχ. Πρ. 140, συθῶμεν Σοφ. Ο. Κ. 1724, συθείς Τραγ. Ἀόρ. β' Δωρ. ἀπεσσύα Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 23 (οὕτω φαίνεται ἀναγνωστέον, κατὰ τὴν γρ. τοῦ κώδ. Β ἀπέσσυα, ἣν παρέχουσι καὶ Ἀ. Β. 422 ἀντὶ τῆς τῶν ἄλλων χ/φων γρ. ἀπέσυται· πρβ. Δωρ. ἐξερρύα ἀντὶ -η, τοῦ ῥέω). Ἐν Πλουτ. Ἀλκιβ. 28 τὰ χ φα παρέχουσιν ἀπέσσουα ἢ -ονα, -έσσουα καὶ Εὐστάθ. ἐν Α 117, ἀπεσσία Ἡσύχ.) Πρκ. μέσ. ἔσσυμαι μετὰ σημ. ἐνεστ. σπεύδω, Ν 79, ἔσσυται κ 484. Πίνδ. Ἰ. 7, 61. ἐπ- Ζ 361, ἐσσύμενος μετὰ τονισμοῦ ἐνεστ. συχν. Ὁμ. Πίνδ. Π. 4, 135. Ἀπ. 107. ἐξέσσυται Ἀπ. Δημοκρ. (ἴδ. ἐκσεύομαι). πρβ. «ἔσσευται (ἔσσυται Kuster) ὥρμηται» Ἡσύχ. καὶ «σεσεύανται ὡρμήκασι» ὁ Αὐτ. Ὁ ὑπερσυντ. συμφωνεῖ μὲ τὸν ἀόρ. Καὶ μόνον ἐκ τῶν συμφραζομένων διακρίνομεν, ἂν εἶνε ὑπερσυντ. ἢ ἀόρ. ἐπίσσυτος Αἰσχ. Ἀγ. 878. ἀνάσσυτος Ἱπποκρ. 8, 268. Μεθομηρικὸς ποιητ., ἰδίως δραματ. παρασχημάτ. εἶνε σοῦμαι (Δωρ. σῶμαι Ἀπ. Ἐπιλύκ 3. σῶται Ἡσύχ.). σοῦσθε Ἀρφ. Σφ. 458. σοῦνται Αἰσχ. Πέρσ. 25 (ἀντὶ δὲ τοῦ σοῦται Χο. 638 νῦν ἀναγινώσκεται οὐτᾷ ἐκ διορθ. Ἑρμάννου). προστ. σοῦ Ἀρφ. Σφ. 209 σούσθω Σοφ. Αἴ 1414. σοῦσθε Αἰσχ. Ἑπτ. 31. Ἱκ. 849. 855. Καλλιμ. Λουτ. Παλλ. 4. σοῦσθαι Πλουτ. 362C. σεῦεν κύνας ξ 35 ἀπεδίωξε τοὺς κύνας, ἀλλ' ἐν Λ 293 σεύῃ ἐπὶ συὶ καπρίῳ = ἐπαφίῃ, «ξαπολνᾷ». αἷμ' ἔσσευα Ε 208 «ἔβγαλα», ἔκαμα νὰ βγῇ αἷμα. αἷμα σύτο Φ 167 ἐξώρμησεν αἷμα. ψυχὴ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτο Ξ 518 ἡ ψυχὴ ἐξώρμησεν (ἀπέπτη) διὰ τῆς ἀνοικτῆς (κυρ. πληγωμένης) πληγῆς. ὄφρα ὕλη σεύαιτο καήμεναι Ψ 198 κυρ. διὰ νὰ σπεύσουν τὰ ξύλα νὰ καοῦν: διὰ νὰ καοῦν ταχέως. τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέος μνᾶμα κελαδῆσαι Πίνδ. Ἰ. 8, 61 τοῦτο καὶ νῦν ἔχει λόγον, καὶ νῦν εὔλογόν ἐστι, καὶ τὸ ἅρμα τῶν Μουσῶν σπεύδει κελαδῆσαι ὕμνον, ὃς ἔσται μνῆμα τοῦ Νικοκλέους· ἴδ. κελαδῶ. σφαγίων (φεγγῶν Schoemann) τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμεναι τὸ μὲν ἀτηρὸν χώρᾳ κατέχειν Αἰσχ. Εὐμ. 1007 συνοδευόμεναι ὑπὸ τῶν ἱερῶν τούτων σφαγίων, ἀφ' οὗ εἰσχωρήσητε κάτω τῆς γῆς, τὸ μὲν βλαβερὸν εἰς τὴν χώραν νὰ κατέχητε κάτω. σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ Πρ. 140 ὥρμησα δὲ ἄνευ πεδίλων (διὰ τὴν σπουδὴν) ἐπὶ τοῦ πτερωτοῦ ἅρματος. ἀλίμενα δ' ὄρεα Μάλεα (Herm.: μέλεα), βαρβάροις πέλας (βαρβάρου στολᾶς χ/φα) ὃς ἔσυτο (Kirchhoff: ὅτε σὺ τὸ) πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοᾷ, γέρας οὐ γέρας ἀλλ' ἔριν Δαναῶν νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων, εἴδωλον ἱρὸν Ἥρας Εὐρ. Ἑλ. 1132 τὰ Μάλεα ὄρη (ἡ Μαλέα ἄκρα) ἀλίμενα ἦν (ἐκείνῳ, ἤτοι: Μενελάῳ), ὃς τῇ πνοῇ θυελλωδῶν ἀνέμων μακρὰν τῆς πατρίδος κατηνέχθη πλησίων βαρβάρων, ἄγων ἐπὶ ταῖς ναυσὶ γέρας (τιμητικὸν δῶρον), οὐ γέρας, ἀλλ' ἔριν Δαναῶν τὴν νεφέλην, τὸ εἴδωλον Ἥρας. Διὰ τούτου τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διορθ. αἴρεται ἡ κυρία δυσκολία τοῦ χωρίου, ἡ ἔλλειψις τοῦ ὑποκειμέ-

νου, τοῦ ὀνόματος τοῦ Μενελάου. Τὸ δὲ πέλας οὐ μόνον παρ' Αἰσχ. Ἰκ. 214 εὕρηται συντεταγμένον πρὸς δοτ., ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπ. Βάκ. 509 ἱππικαῖς πέλας φάτναισιν καὶ Ἰκ. 1021. θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη κ 484 κυρ. τώρα δὲ πλέον ἡ καρδία μου εἶνε πρόθυμος. Ἰδίως ἡ μτχ. ἐσσύμενος = ἐφιέμενος, ἐπιθυμῶν, μετὰ γεν. δ 733, μετ' ἀπρφ. Λ 717 κἀλλ. ἐκ πυρὸς συθεὶς σίδαρος Αἰσχ. Ἑπτ. 925, ἴδ. πόντιος.

σηκός ὁ, μάνδρα, τόπος περίφρακτος. Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον «ὁ μὲν ναὸς ἔστι θεῶν, ὁ δὲ σηκὸς ἡρώων», ἀλλὰ πρβ. Ἀμμών. 128 «σηκός δύο σημαίνει, θεῶν τε ναὸν καὶ προβάτων περιφράγματα». ‖ τὸ περίφραγμα μορίας (ἐλαίας) ἠκρωτηριασμένης (κατά τινας δὲ πάσης μορίας, ἀκεραίας ἔτι καὶ θαλλούσης), εἰς δήλωσιν τοῦ ὅτι ἡ μορία ἀνῆκεν εἰς τὴν θεὰν (Ἀθηνᾶν). Τοιαῦται δὲ ἠκρωτηριασμέναι μορίαι ἦσαν πάμπολλαι καὶ ἄλλως καὶ ὡς ἐκ τῶν συχνῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου δῃώσεων (ἰδιαιτέρως ἴδε Λυσ. 7, 6). Τὸ περίφραγμα τοῦτο οὐ μόνον προεφύλαττε τὴν ἠκρωτηριασμένην μορίαν ἀπὸ τῶν βλαβερῶν ζῴων (καὶ μάλιστα τῶν αἰγῶν), ἀλλὰ καὶ ἀπέκλειε τὴν καλλιεργίαν (ἐπεργασίαν) τοῦ περιειλημμένου χώρου. Ὑπῆρχε δὲ καὶ νόμος παλαιός, τιμωρῶν αὐστηρότατα οὐ μόνον τὸν ἐξορύττοντα, ἀλλὰ καὶ τὸν καταγνύντα μορίαν ἐλαίαν (ἴδ. Ἀριστοτ. Ἀθην. Πολ. κ. 60. πρβ. Λυσ. 7, 3. 15 καὶ 26). Τοιαύτην δὲ ὑπόθεσιν ἔχει «ἡ περὶ τοῦ σηκοῦ ἀπολογία» τοῦ Λυσίου. Ἰδίαν περὶ τούτου πραγματείαν ἔγρ. ὁ Γουλιέλμος Μπάρτ («Μορία—Σηκός»), ἐπίσης πολλὰ καὶ καλὰ ὁ Π. Φωτιάδης («Ἑρμηνευτικὰ εἰς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολ.» κεφ. 60, 2). Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς γεν. πληθ. τοῦ μορία, ὅτι, ὅταν μὲν εἶνε οὐσιαστικόν, πρέπει νὰ γράφωμεν μοριῶν (ὄχι μορίων), ὅταν δὲ εἶνε ἐπίθετον, τότε μόνον πρέπει νὰ τονίζωμεν τὴν λέξιν εἰς τὴν παραλήγουσαν, ὡς μορίων ἐλαιῶν, πρότερον ἔγραψα ἐγὼ ἐν τῇ Ἐπετηρίδι τοῦ Παρνασσοῦ τοῦ 1898, κρίνων τὴν ὑπὸ Π. Παπαγεωργίου γενομένην ἔκδοσιν τῶν σχολίων τοῦ Σοφοκλέους.

σήκωμα τό· σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις Εὐρ. Ἡρακλ. 690 σμικρά ἐστιν ἡ ῥοπή, ἣν σὺ προστίθης φίλοις.

σημαίνω (σῆμα) δεικνύω (σημείῳ), φανερώνω, -ανῶ. ἐσήμηνα (-ανα δὲν εἶνε γνησίως Ἀττ., εἰ καὶ παρέχει αὐτὸ ὁ πάπυρος τῆς Εὐρ. Ἀντιόπης· ὁμοίως -ανα Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 2. 2, 1, 5. 28 (ἄνευ Δ. Γ). Κ. Π. 4, 5, 36 κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ.) σεσήμαγκα Ἐπικτήτ. Διατρ. 3, 26. 29 κἀλλ. μτγν. Μέσ. σημαίνω ἐμαυτῷ, εἰκάζω· σημανοῦμαι Ἱπποκρ. 2, 228. ἐν- Ἰσοκρ. 20, 22. ἐσημηνάμην. Παθ. ἐσημάνθην. σημανθήσομαι μτγν. ἐπι- Εὐρ. Ἴων. 1593. σεσήμασμαι, γ΄ ἑν. -μανται, -μασμένος, -μάνθαι. ἀσήμαντος Κ 485. ἐπισημαντέος Ἀριστοτ. τὸ μέν τις οὔτε νεαρὸς οὔτε γήρᾳ σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας Σοφ. Ο. Κ. 703 τοῦτο ὅμως (τὸ φύλλον τῆς ἐλαίας) οὐδεὶς οὔτε νέος (ὡς ὁ Ξέρξης) οὔτε διὰ τοῦ γήρατος ἐπιβαλλόμενος στρατηγὸς (ὡς ὁ Ἀρχίδαμος) δύναται νὰ ἐξολοθρεύσῃ διὰ τῆς χειρός του. Ὁ στίχος οὗτος παρέχει πολλὰς δυσκολίας καὶ ὡς ἐκ τῶν λέξεων καὶ ὡς ἐκ τοῦ μέτρου· ὅθεν καὶ ἔτυχε πολλῶν διορθώσεων Ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν 715 (πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς) τῆς ἀντιστροφῆς. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἂν ἐν μὲν τῷ πρώτῳ στίχῳ θεωρήσωμεν ὅτι αἱ συλλαβαὶ νέα τοῦ νεαρός πρέπει νὰ μετρηθῶσιν ὡς μία μακρὰ συλλαβή, ὡς καὶ ἡμεῖς προφέρομεν (νεαρός), ἐν δὲ τῷ στίχῳ τῆς ἀντιστροφῆς γράψωμεν ταισίδε μετὰ τοῦ Meineke ἀντὶ τοῦ ταῖσδε, οὐδὲν ὑπάρχει καὶ ὡς ἐκ τοῦ μέτρου ἐμπόδιον. Ἂν δὲ θέλῃ τις, ὡς ἐκ περισσοῦ δύναται νὰ γράψῃ τὴν μὲν μετὰ τοῦ Nauck ἀντὶ τοῦ τὸ μέν. στηλῶν σημαίνει ἐπιγραφή Θουκ. 2, 43 ἡ ἐπιγραφὴ τῶν στηλῶν διατηρεῖ τὴν μνήμην αὐτῶν. σκοπείτω δέ τις κατὰ ΤΟΥΣ (τοῦ ἔΤΟΥΣ) χρόνους καὶ μὴ τῶν ἑκασταχοῦ ἢ ἀρχόντων ἢ ἀπὸ τιμῆς τινος τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ προγεγενημένα σημαινόντων Θουκ. 5, 20 ἂς ἐξετάζῃ δέ τις αὐτὰ (τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἔτους (τὴν λέξιν ταύτην ἐγὼ προσέθηκα) καὶ ὄχι κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἑκασταχοῦ ἢ ἀρχόντων ἢ ἕνεκα ἀξιώματός τινος δηλούντων τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν τῶν ὀνομάτων ὡς πρὸς τὰ προηγούμενα (π. χ. νόει τὰς ἐν Ἄργει ἱερείας). τὴν σφετέραν πόλιν ἐβούλοντο σημῆναι, ὅση εἴη δύναμιν 1, 72 = ἐβούλοντο σημῆναι, ὅση (κατὰ πολεμικὴν) δύναμιν εἴη ἡ σφετέρα πόλις. θῖνες νεκρῶν . . . σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν Αἰσχ. Πέρ. 820 θὰ δεικνύωσιν ἄφωνα σημεῖα εἰς τὰ ὄμματα. ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἐσμὲν ἐν φάει, καπνῷ δ' ἐσήμην' ἄστυ, πολεμίων ὕπο, ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν Εὐρ. Ἑκ. 1214 «ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἐσμὲν ἐν φάει ὑπὸ τῶν πολεμίων (= ὑπὸ τῶν πολεμίων τέθναμεν ἢ ὀλώλαμεν), τὸ δὲ ἄστυ καπνῷ ἐσήμηνε (τοῦτο: τὸ ἡμᾶς ὑπὸ τῶν πολεμίων οὐκέτ' ἐν φάει εἶναι), ξένον κατέκτας κλ.» Δ. Βερν. ἀλλὰ γὰρ λόγους κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα Ἀνδρ. 265 ἀλλὰ σιωπήσομαι (κυρ. ἀλλ' ἐῶ ταῦτα, σιωπήσομαι γάρ), αὐτὸ δὲ τὸ ἔργον δηλώσει ταχέως (ὃ βούλομαι σιωπῆσαι νῦν). ταῦτα γὰρ ὡς πολέμου ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σημαίνει Πλ. Νόμ. 626Ε ταῦτα ὑποδεικνύουσιν, ὅτι ἐν ἑκάστοις ἡμῶν ὑπάρχει πόλεμος πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Κυρ. ταῦτα εἶνε σημεῖα, ὡς νὰ ὑπάρχῃ κέ. Ἴδ. ὡς. καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω Σοφ. Τρ. 345 ἰδοὺ λοιπὸν ἀνεχώρησαν, καὶ ὁ λόγος σου ἂς δώσῃ τὰς ἀπαιτουμένας διασαφήσεις. Ὁ Nauck ὑποπτεύων τὴν φράσιν, γρ. χὤτι λῇς σήμαινέ μοι, ὁ δὲ Blaydes: ὅ τι

λέγεις σήμαινέ μοι. Ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη τοῦ ὁ σὸς (λόγος), ὃ ποθεῖ ὁ Nauck, διότι ὁ λόγος ἱκανῶς ὁρίζεται ἐκ τῶν ἡγουμένων (ἴδε στ. 340), ὁ δὲ καθορισμὸς οὗτος γίνεται καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου, ὅθεν = καὶ ὁ λόγος, ὅν μοι προεῖπας, φραζέτω ὅ τι ἂν βούλῃ. Ἡ δὲ ἔλλειψις τοῦ ἀντικειμένου ὑπάρχει καὶ ἀλλ. πρβ. Ο. Κ. 51. 1532. Ἠλ. 1294. Μέσ. κλῆρον ἐσημήναντο Η 175 ἐσημάδευσαν τὸν κλῆρόν των. τὰ μὲν σημαίνομαι (τεκμαίρομαι, εἰκάζω), τὰ δ' ἐκπέπληγμαι κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου Σοφ. Αἴ. 32 τὰ μὲν ἐκ σημείων ἐξευρίσκω, δι' ἄλλα δὲ ἐξ αὐτῶν εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν καὶ δὲν δύναμαι νὰ μάθω τίνος εἶναι. ἢν δὲ τούτων πάντων ᾖ καθαρός, σημαίνεται βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα εἱλίσσων Ἡρ. 2, 38 ἐὰν δὲ ὁ βοῦς εἶνε καθαρὸς ἀπὸ ὅλα αὐτά, τὸ σημειώνει (ὁ ἱερεὺς) διὰ βύβλου, τυλίσσων αὐτὴν περὶ τὰ κέρατα τοῦ βοός. μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι Ἀρφ. Λυσ. 1198 τίποτε δὲν εἶνε τόσον καλὰ σφραγισμένον, ὥστε νὰ μὴ (ἐμπορῆτε νὰ) σπάσετε τὰς σφραγῖδας «ῥύπους: τὰς σφραγῖδας· ἐκ πηλοῦ γὰρ ὑπῆρχον» Σχ. ἴδ. Ἀθήν. 585D. πηλὸς ἦτο κυρ. εἶδος κρητίδος, κιμωλίας γῆς (ὡς νῦν παρ' ἡμῖν ὁ κηρός), δι' ἧς ἐσφράγιζον· ἴδ. Πολυδ. 10, 59.

σημαντήριον τό: σημαντήριον οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου Αἰσχ. Ἀγ. 614 «σφραγῖδα τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνῆς»· ὅτι δηλ. διεφύλαξα ἀκεραίαν τὴν τιμὴν καὶ περιουσίαν αὐτοῦ· πρβ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1372. Ἀπ. 762. Ἧττον πιθανῶς ἄλλοι ἀναφέρουσι ταῦτα μόνον εἰς τὸ ὅτι ἡ Κλυταιμνήστρα διεφύλαξεν ἀλυμάντους τὰς σφραγῖδας τῶν θησαυρῶν.

σημεῖον, Ἰων. σημήϊον, Δωρ. σαμῆον τό, = σῆμα (καθ' ὅλας του τὰς σημασίας). ἀνέδειξε σημήϊον τοῖσι ἄλλοισι ἀνάγεσθαι Ἡρ. 7, 128 ἀνέδειξε σημεῖον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους (τὰ ἄλλα πλοῖα) διὰ νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὸ πέλαγος. κλάειν ἡμεῖς μακρὰ εἰπόντες τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγχῃ («τῷ κογχυλίῳ τῷ ἐπικειμένῳ ταῖς σφραγῖσι διὰ τὸ μὴ ἀφανίζεσθαι τοὺς τύπους αὐτῆς» Σχ.) τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ Ἀρφ. Σφ. 585 ἡμεῖς ἀφ' οὗ εἴπωμεν εἰς τὴν διαθήκην καὶ εἰς τὴν κόγχην, τὴν μετὰ πολλῆς σοβαρότητος ἐπικαθημένην ἐπὶ τῆς σφραγῖδος, νὰ κτυποῦν τὰ κεφάλια των ('ς τὸν τοῖχο: νὰ πᾶν νὰ κουρεύωνται)· ἴδ. κλαίω. σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος ἔτι οὕτω νεμόμενα τῶν ποτε καὶ ἐς πάντας ὁμοίων διαιτημάτων Θουκ. 1, 6 ὅτι δὲ ταῦτα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οὕτω διαιτῶνται ἀκόμη, εἶνε ἀπόδειξις τῶν παλαιῶν καὶ διὰ πάντας ὁμοίων τρόπων τοῦ βίου. ὅς ἐστιν ἔξω τῶν σημείων τοῦ ὑμετέρου ἐμπορίου Δημ. 35, 28 ἐκτὸς τῶν ὁρίων, τῶν ὁροσήμων (τὰ ὁποῖα δηλ. ἐχώριζον τὸν Ἀττικὸν λιμένα ἀπὸ τῶν ἄλλων). τὸ σημεῖον καθαιρεῖν καταβιβάζειν, ὅπερ ἐδήλου ὅτι διελύετο ἡ ἐκκλησία: «τῷ αὐτῷ σημείῳ ἡ μὲν βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον ᾔει, οἱ δ' ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔφευγον» Ἀνδ. 1,36. οὔτε αὐτὸς (ὁ θεὸς) μεθίσταται οὔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὔτε κατὰ φαντασίας οὔτε κατὰ λόγους οὔτε κατὰ σημείων πομπὰς οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ Πλ. Πολ. 382E ὅπου ὁ J. Adam προτιμᾷ τὴν γρ. πομπὰς ὕπαρ οὐδ' ὄναρ, διότι τὸ ὕπαρ οὐδ' ὄναρ δὲν κεῖται ἐκ παραλλήλου πρὸς τοὺς προηγ. ἐμπροθέτους διορισμούς, ἀλλὰ διορίζει αὐτούς: αἱ φαντασίαι, οἱ λόγοι, καὶ ἰδίᾳ αἱ σημείων πομπαὶ γίνονται ἢ ἐν ἐγρηγόρσει ἢ ἐν ὀνείροις. Ἀλλ' ἂν συμβαίνει τοιοῦτόν τι, τότε ἡ ὀρθὴ μετάφρασις εἶνε: «κατὰ σημείων πομπὰς (γινομένας) ὕπαρ οὐδ' ὄναρ, ἤτοι: γινομένας ἐν ἐγρηγόρσει ὄχι ἐν ὀνείρῳ. Ἀλλ' ἡ μετάφρασις αὕτη ἔχει λόγον μόνον, ἂν τὸ ὕπαρ οὐδ' ὄναρ ἀναφ. μόνον εἰς τὸ σημείων πομπάς. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ σημεῖον καὶ τεκμήριον κττ. ἴδ. τεκμήριον.

σήπω σαπίζω, σήψω Ἀπ. Αἰσχύλ 275. κατέσηψα Αἰλ. Ζ. 9, 62. σέσηπα εἶμαι σεσηπώς Β 135. Εὐρ. Ἠλ. 319, κατα- Ἀρφ. Πλ. 1035, ἀπο- πεζ. Ἀντὶ τούτου σέσημμαι μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἐσάπην (σάπῃ ἀντὶ σαπῇ Τ 27). σαπείς (ἐσήφθην Ἀπολλιναρ. Ψ. 37, 10). σαπήσομαι Γαλην. 7, 397. ἀλλὰ κατα- Πλ. Φαίδων 86B. σηπτός Ἀριστοτ. 762a 15. ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος, ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος, φίλον τέως νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν, τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ', εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ σήπειν (ἐνν. δοκεῖ) θιγοῦσ' ἂν ἄλλον οὐ δεδηγμένον Αἰσχ. Χο. 989 ἥτις διεβουλεύθη τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἔργον ἐναντίον τοῦ ἀνδρός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔφερε τὸ ἐν τῇ γαστρὶ βάρος τῶν τέκνων (τῶν τέκνως μὲν φίλων, νῦν δ' ἐχθρῶν), τί σου φαίνεται (δηλ. ὅτι ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ); (Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ ἀπόκρισις: Φαίνεται) ὅτι, εἴτε μύραινα εἶνε ἐκ φύσεως εἴτε ἔχιδνα, μόνον διὰ τῆς ἐπαφῆς ἐμπορεῖ νὰ σαπίσῃ ἄλλον οὐ δεδηγμένον. οἶνος ἀπὸ φλοιοῦ πέλεται σαπὲν ἐν ξύλῳ ὕδωρ Ἀπ. Ἐμπεδ. 81 οἶνος εἶνε ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐσάπισεν ἐπεισελθὸν ἐκ τοῦ φλοιοῦ ἐντὸς τοῦ ξύλου.

σθένος τό: αὐχένα καὶ σθένος Πινδ. Ν. 7, 72 = αὐχένα καὶ σθεναρὸν σῶμα. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ; Σοφ. Ο. Κ. 68 οὗτος δὲ τίς ἐστιν, ὃς λόγῳ τε καὶ ἐξουσίᾳ βασιλεύει; πρβ. στρατός τ' ἂν οὐ μέμψαιτό μ' εἰ τὰ πράγματα λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον ἢ σθένει Εὐρ. Ἰ. Α. 1020 ἐὰν ἤθελον προβῆ (κυρ. ἂν ἤθελα κάμῃ τὴ δουλειά μου) μετὰ συνέσεως μᾶλλον ἢ διὰ τῆς βίας: «μὲ τὸ στανειό», ὅπερ καὶ ἐτυμολογικῶς, κατὰ τὸν Δ. Βερν., εἶνε αὐτὸ τὸ σθένει.

σθένω ἔχω σθένος, δύναμιν, εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός· τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅσον σθένει, μαθεῖν Αἰσχ. Εὐμ. 622 ἡ μὲν ἐξήγησις αὕτη (ὅτι δικαίως ἐχύθη τὸ αἷμα), ἡ δικαιολογία αὕτη, πόσην δύναμιν ἔχει, (παρακαλῶ) νὰ μάθητε. ὦ γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις,

ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Σοφ. Ἀπ. 192, ἴδ. γλῶσσα (Παραρτ.). ποῦ τὸ τᾶς αἰδοῦς ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς [δύναμιν] ἔχει σθένειν τι πρόσωπον; Εὐρ. Ἰ. Α. 1090 ποῦ τὸ τῆς αἰδοῦς ἢ τῆς ἀρετῆς πρόσωπον ἔχει σθένειν τι (κυρ. ἐμπορεῖ νὰ ἔχῃ δύναμίν τινα): ποῦ θὰ εὕρῃ τὴν δύναμιν γιὰ νὰ ξεμυτίσῃ ἡ αἰδὼς ἢ ἡ ἀρετὴ (κυρ. κατὰ περίφρασιν: τὸ πρόσωπον τῆς αἰδοῦς ἢ τῆς ἀρετῆς); οἱ κάτω σθένοντες Εὐρ. Ἑκ. 49 εἶνε οἱ κάτω (τ. ἔ. οἱ ἐν Ἅιδου) δυνάμενοι, οἱ δυνάσται τοῦ Ἅιδου, ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφόνη. Καὶ μετ' ἀπρφ. = δύναμαι, ἐμπορῶ. Μετ' αἰτ. βάρος οὐκ ἔτι χεῖρες ἔσθενον Ἀνθ. 6, 93 αἱ χεῖρες δὲν ἠδύναντο νὰ σηκώσωσι πλέον τὸ βάρος.

σιαγών ἡ: δίκαιος τὴν σιαγόνα (ἵππος) καὶ ἄδικος τὴν σιαγόνα (Πολυδ. 1, 196. 197) ἴσως ὁ τρώγων τὸ προσῆκον ἢ πολύ.

σιγάω (σιγή) ὁμαλόν· ἀλλὰ σιγήσομαι δραματ., Ἱπποκρ. 4, 630. Ἀλκίφρ. 3, 62 καὶ -ήσω μτγν. Ἀόρ. παθ. ἐσιγήθην (-άθην Δωρ. Εὐρ. Φοιν. 349). τὸ μὴ Δὶ φίλτερον σιγῷμι πάμπαν Ἀπ. Πίνδ. 81 ἐπιθυμῶ ν' ἀποσιωπῶ παντελῶς τὸ μὴ ἀγαπητὸν τῷ Διΐ. οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης, ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα Ἀπ. Σόλ. 4, 14 οὐδὲ αἰδοῦνται τὰ σεβάσμια θεμέλια τῆς Δίκης, ἡ σιωπῶσα σύνοιδε (τοῖς παρανόμοις ἀνδράσι) καὶ τὰ νῦν γιγνόμενα καὶ τὰ προγεγενημένα. σιγῶν δ' ὄλεθρος καὶ μέγα φωνοῦντ' ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει Αἰσχ. Εὐμ. 936 σιωπῶν δ' ὄλεθρος καὶ μεγαληγοροῦντα (κομπάζοντα) διὰ τῆς δυσμενοῦς ὀργῆς τῶν Ἐρινύων καταστρέφει. Ἀπόλλων δ' ἐν βροτοῖς ὀρθῶς καλῇ, ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων Ἀπ. Εὐρ. 781, 13 ἴσως: ὀρθῶς καλεῖσαι Ἀπόλλων (τ. ἔ. ἀπολλύων) ἐν βροτοῖς, (ἤτοι πᾶσιν ἐκείνοις) οἵτινες ἴσασι τὰ ἄρρητα, τὰ μυστηριώδη ὀνόματα τῶν δαιμόνων. σιγᾷ οἱ στόμα Πινδ. Ν. 10, 29 ταῦτα ἀποσιωπᾷ αὐτῷ τὸ στόμα· ὅθεν παθητ. ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον Ὀ. 9, 103 ἕκαστον πρᾶγμα (πραττόμενον) ἄνευ θεοῦ, ἂν ἀποσιωπᾶται, δὲν εἶνε κατώτερον, δὲν ἔχει μικροτέραν ἀξίαν. οὔτοι σιωπῶσ' εἶτα μέμψομαί ποτε τὴν νῦν σιωπὴν ὡς ἐσιγήθη κακῶς Εὐρ. Ἰκ. 298 δὲν θὰ σιωπήσω τώρα, διὰ νὰ μεμφθῶ ἔπειτα ἐμαυτήν, ὅτι νῦν κακῶς (ἐν οὐ δέοντι) ἐσιώπησα. Ὅπου σημείωσαι τὴν παθητ. σύστοιχον σύνταξιν: ἡ σιωπὴ ἐσιγήθη ἐκ τοῦ ἐνεργ. σιγᾶν τὴν σιωπήν.

σιγή ἡ: σιγαὶ ἀνέμων τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 10 = κατέχουσι τόνδε τὸν Εὔριπον (Δ. Βερν.) ἤ: ἐπικρατοῦσι (= ἔχουσι) κατὰ τόνδε τὸν Εὔριπον. ἂν ἀγνοῶν τι παρά τινος θέλῃς μαθεῖν, τὸ τοῦ μαθητοῦ πρῶτον, ἔχε τὴν σιγήν Ἀπ. Μενάν. 1097 ἐφ' ᾧ ἄλλοι μὲν ἀποροῦσιν (ὡς ὁ Cobet), ἄλλοι δὲ παρατηροῦσιν, ὅτι λέγεται ἔχειν σιγήν, ὄχι ἔχειν τὴν σιγήν. Ἡ μετάθεσις τοῦ κόμματος, ἤτοι: «τὸ τοῦ μαθητοῦ πρῶτον ἔχε, τὴν σιγήν», διαλύει τὰς ἀπορίας.

σιγηλός 3, Δωρ. σιγᾰλός: σιγαλὸν ἀμηχανίαν φυγών Πινδ. Π. 9, 92 ἴδ. ἀμηχανία. τά τ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο σῴζοντες Εὐρ. Βάκ. 1049 προσέχοντες νὰ μὴ κάμωμεν κρότον μήτε διὰ τῶν ποδῶν μήτε διὰ τῆς γλώσσης.

σιδηρονόμος 2, διὰ τοῦ σιδήρου (διὰ τοῦ ξίφους) νέμων, διαιρῶν, μοιράζων· καί σφε (ἐνν. ἠράσατο) σιδαρονόμῳ διὰ χερί ποτε λαχεῖν κτήματα Αἰσχ. Ἑπτ. 773 καὶ κατηράσθη αὐτοὺς μίαν ἡμέραν νὰ διαμοιράσωσι τὰ κτήματα διὰ χειρὸς ἐκτελούσης τὴν διανομὴν διὰ σιδήρου.

σιδηροφορέω 1) παράγω σίδηρον, 2) φέρω, φορῶ σιδηρᾶ ὅπλα Θουκ. 1, 6· ὅθεν μέσ. σιδηροφοροῦμαι περὶ ἀνθρώπων, περὶ ὧν δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι φέρουν ἐπάνω των ὅπλα: φέρω ἐπάνω μου σίδηρον (ὅπλα).

σίνομαι, Ἰων. (σινέομαι μετὰ τῆς Δ. Γ. σίνομαι π. Ἡρ., Αἰολ. σίννομαι, ὡς διώρθ. ὁ Ahrens τὸ σίν- ἐν Ἀπ. Σαπφ. 12) βλάπτω. Ἐνεστ. καὶ πρτ. ἤδη ἀπὸ Ὁμ. ἐν χρήσει, ἀλλ' ἐκ τῶν Ἀττ. πεζ. μόνον παρὰ Ξενοφ., ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ νόμου παρὰ Πλάτ. Νόμ. 936Ε. σινήσομαι Ἱπποκρ. 8, 112 (ἰνήσεται Δ. Γ.). ἐσινάμην νέ. Ἰων. (ἐσινέατο γ/φα Ἡρ. 7, 147 πλημμελῶς ἀντὶ τοῦ ἐσίναντο). Ἐνεργ. «προσίναντες βλάψαντες» Ἡσύχ. αἰδὼς ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησιν Ω 45 μεγάλως βλάπτει καὶ ὠφελεῖ τοὺς ἄνδρας.

σιός ὁ, ἡ, Λακων. ἀντὶ τοῦ θεός.

σιτέσκοντο, ἴδ. σιτέω.

σιτέω: οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους Αἰσχ. Ἀγ. 1668 γνωρίζω ὅτι φεύγοντες ἄνδρες (οἱ φυγάδες) τρώγουσιν ἐλπίδας (δηλ. τρέφονται μὲ ἐλπίδας). ἢ μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλιὰς σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην Ἀρφ. Ἱππ. 414 ἄλλως (= ἤ, τ. ἔ. εἰ μὴ ὑπερβαλοίμην σε ἀναιδείᾳ) μάτην θὰ εἶχα ἀνατραφῇ καὶ μεγαλώσῃ τόσον, μὲ ἀπομαγδαλιὰς τρεφόμενος· ὅπου ἡ εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἂν ἀναφ. εἰς τὸ παρελθόν, ὅπερ εὕρηται μὲν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡροδ., ἀλλὰ σπανιώτατα παρ' Ἀττ. ἴδε ἂν σελ. 113ª. Ἡ ἔννοια δὲ ἀπῄτει μᾶλλον ὑπερσυντ. ἐκτεθραμμένος εἴην.

σιτοπομπία ἡ, ἀποστολή, μετακόμισις σίτου ἐν συνοδίᾳ· βουλόμενος τῆς σιτοπομπίας κύριος γενέσθαι Δημ. 18, 87 βουλόμενος κύριος γενέσθαι τοῦ εἰς ἡμᾶς κομιζομένου ἑκάστοτε σίτου. Ἡ γρ. σιτοπομπεία ἐσφαλμένη, διότι ὑπόκειται ὄχι σιτοπομπεύω, ἀλλὰ σιτοπομπός· πρβ. κριθοπομπία.

σιωπάω (σιωπή), ὁμαλόν, ἀλλὰ σιωπήσομαι (διασωπάσ- Πινδ. Ὀ. 13, 91, ὡς σεσωπαμένον Ἰ. 1, 63), -ήσω [Αἰσχίν.] Ἐπιστ. 10, 1, συνήθ. μτγν. ὅσοι κακόνοι ἦσαν τῷ ὑμετέρῳ πλήθει, οὐδὲν ἔλαττον εἶχον

σιωπῶντες Λυσ. 12, 49 ὅσοι διέκειντο δυσμενῶς πρὸς τὴν δημοκρατίαν ὑμῶν, δὲν εὑρίσκοντο εἰς χειροτέραν θέσιν σιωπῶντες: ἡ σιωπή των δὲν ἐδείκνυεν εὐνοϊκὰ πρὸς τὸν δῆμον φρονήματα. Ἂν ἦσαν εὔνοι, ὤφειλον ν' ἀναιρέσωσι διὰ τοῦ λόγου τὰς καταγγελίας. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει Πινδ. Ἰ. 1, 63 ἀληθῶς πολλάκις καὶ τὸ σεσιωπημένον φέρει μείζω χαράν· φθονεῖται γὰρ τὸ ὑπερβάλλον.

σιωπή ἡ: τῶν ἀπειράτων ἄγνωτοι σιωπαί Πίνδ. Ἰ. 3, 48 ἴδ. ἄγνωστος.

σκαιός 3: οὐ σκαιότερον Πινδ. Ὀ. 9, 103 ἴδ. σιγάω.

σκαιοσύνη ἡ Σοφ. Ο.Κ. 1213: σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται κατὰ τὴν κρίσιν μου θὰ εἶνε φανερὸς ὅτι ἀντέχεται τῆς μωρίας (ἐμμένει εἰς τὴν μωρίαν).

σκαιότης -ητος ἡ, ἀντίθ. δεξιότης· ὅθεν ἀδεξιότης, ἀγροικία, «χονδράδα», χονδροειδὴς τρόπος.

σκᾶπτον -ου Δωρ. τὸ σκῆπτρον.

σκάφος -ους τό: ὑπτιοῦτο δὲ σκάφη νεῶν Αἰσχ. Πέρ. 421 ἀνετρέποντο δὲ τὰ σκάφη τῶν πλοίων. Ὁμοίως τὰ σκάφη τῶν νεῶν Θουκ. 1, 50: «σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν» Σχ. Οὕτω καὶ σήμερον. μόνος μόνῳ κόμιζε πορθμίδος σκάφος Εὐρ. Κύκ. 362 ἐξηγῶ: μόνος (σὺ) εἰς μόνον (τὸν Κύκλωπα) κόμιζε τὴν σκάφην (ἐν ᾗ ἐκενώθησαν τὰ μαγειρευμένα κρέατα). Τὸ πορθμίδος ἴσως ὁρίζει τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους, τ. ἔ. ὅσον μιᾶς πορθμίδος. Ἀλλ' ἴσως γραπτέον γέμιζε, ὅτε τὸ σκάφος θὰ εἶνε ἡ γαστὴρ τοῦ Κύκλωπος, πορθμὶς δὲ αὐτὸς ὁ Κύκλωψ· πρβ. 505. τῆς πόλεως τοῦ σκάφους ὅλου Ἀρφ. Σφ. 29 «οἱ ποιηταὶ τὰς πόλεις πλοίοις παραβάλλουσι» Σχ.

σκεδάννυμι καὶ σκεδαννύω (πρβ. scindo, scandula) διασκορπίζω, ἐνεστ. καὶ παρατ. ὡς ἁπλ. μτγν., ἀλλὰ δια-, κατα-, ἀπο- δόκιμα· διασκεδάννυσι Πλ. Φαίδων 77D ὑποτ. ἀντὶ -ύησι. Παρατ. ἐσκεδάννῦσαν καὶ κατμτγν., κατεσκεδάννῦον ἔγκριτον. σκεδάσω Θεόγν. 1, 188 καὶ μτγν. πεζ. σκεδῶ Αἰσχ. Πρ. 25. 957. ἀποσκεδῶ Σοφ. Ο. Τ. 138. διασκεδῶ Ἀρφ. Ὄρν. 1053. Σφ. 229. Ἡρ. 1, 79. 8, 68. συσκεδᾶν Ἀρφ. Βάτρ. 903. ἐσκέδασα ἐπ. ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλὰ διεσκέδασα, κατ- ἔγκριτα. Μέσ. σκεδάσαντο Κ. Σμυρ. 14, 596, Ἀττ. πεζ. (συγ)- κατ- Ξεν. Ἀν. 7, 3, 32. ἀπ- [Πλ.] Ἀξί. 365E. Παθ. διασκεδάννῦται ὑπ. ἀντὶ -ύηται Πλ. Φαίδων 77B. ἐσκεδάσθην καὶ δι-. σκεδασθήσεται καὶ δια- μτγν. ἐσκέδασμαι. σκεδαστός. Παρασχηματ. σκεδάω, μόνον σκεδάων Νικ. Ἀλ. 596.— κεδάννυμι ἐπ. ποιητ. ἐκέδασσα Ρ 285 καὶ πλεονάκις Ἀπολλ. Ῥ. Παθ. κεδαννύμενος Ἀνθ. 5, 276. ἐκεδάσθην, γ' πλ. ἐκέδασθεν Ο 657. κεκέδαστο Ἀπ. Ῥ. 2, 1112 πρβ. κεδόωνται Ἀπ. Ῥ. 4, 500. κεδαίη Νικ. Ἀλ. 458, -όμενος Ἀπ. Ῥ. 2, 626. σκίδνημι ὡς ἁπλ. σπάν. καὶ μτγν. πεζ., σύνθ. ἐπ., καὶ Ἀπ. Σαπφ. 27, νέον Ἰων., μτγν. πεζ. καὶ Θουκ. 6, 98, διασκιδνᾶσι Ε 526. Ἡσ. Θε. 875. σκιδνάς Ἡρ. 2, 25. διεσκίδνη Ἀπτ. Ἐμφ. 2, 81. Παθ. σκίδναμαι ἐπ. καὶ Ἱπποκρ. 6, 178. 372. ἐσκίδναντο, σκίδν- Α 487. Τ 277. Ω 2 Προστ. σκίδνασθε β 252, -ασθαι α 274. Πλουτ. Κράσσ. 24. ἀπο- Θουκ. 6, 98, -άμενος Ἡσ. Θε. 42. Ἀπ. Σαπφ. 28. Ἡρ. 8, 23 καὶ μτγν. πεζ. -κίδνημι ποιητ., ἐνεργ. μόνον ἐπικίδνατε Ἡρ. 7, 140 χρ. Παθ. κίδναμαι ἐπ. λυρ. καὶ Εὐρ. Ἑκ. 916 χορ., κιδνάμενος Ἀνθ. 7,713. ἐκίδνατο ἐπ. τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης Η 330 ὧν τὸ μέλαν αἷμα διεσκόρπισε (περιέχυσεν), ἐρράντισεν ὁ ὀξὺς Ἄρης. πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας Αἰσχ. Πέρ. 505 πρὶν διασκορπισθῶσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ θεοῦ. ἆρ' ἐξῄδησθ' ὅσον ἦν κέρδος σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον; Σοφ. Τρ. 988 «ἆρα ἔγνως ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπᾶν καὶ μὴ διασκεδάσαι τὸν ὕπνον»; Σχ. ἡ ὄψις ἐσκεδασμένη Ξεν. Κυν. 5. 26 κυρ. ἐσκορπισμένη· διότι αἱ ἐκ τῶν ἐξεχόντων ὀφθαλμῶν ἐξερχόμεναι ἀκτῖνες διαχεόμεναι δὲν περιορίζονται εἰς ἓν μόνον πρᾶγμα.

σκέλος -ους τό: σκέλος πρυμνόν Π 314 τὸ ἄνω μέρος τοῦ σκέλους. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος Ἀρφ. Ὄρν. 383 =«ἀναχωρεῖν ἐπὶ σκέλος τὸ μὴ στρέψαντα τὰ νῶτα, ἀλλ' ἀντιπρόσωπον τῶν ἀντιπάλων ὑποχωρεῖν εἰς τοὐπίσω» Ἀ Β.14,6. Συχν. δὲ εὕρηται ἀντὶ τούτου τὸ ἐπὶ πόδα ἀνάγειν (ἀναχωρεῖν, ἀπιέναι) παρὰ Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 69. Ἀν. 5, 2, 32. Κ. Π. 7,5, 6· ἴδ. ἀνάγω καὶ πούς. Παρ' Ἀρφ. Εἰρ. 241 ἡ περὶ τοῦ Πολέμου ἐλλειπτικὴ φράσις ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν συμπληροῦται διὰ τοῦ ἑστώς ἢ τοῦ βεβηκώς· ἀλλ' οὕτω δὲν ἐξηγεῖται οὔτε ἡ ἔννοια οὔτε ἡ πρόθεσις κατά. Συμπληρωτέον: ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν ποιῶν ἡμᾶς χέζειν.

σκέπτομαι (πρβ. specio, conspicio) ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπ. ποιητ. καὶ νέ. Ἰων., σπαν. Ἀττ. Πλ. Λάχ. 185B. (ὅπου ὁ Cobet ἐξαλείφει τὸ καὶ σκεπτόμεθα) [Πλ.] Ἀλκιβ. 2, 140A (σύν τε δύο σκεπτομένω, ὃ ἐρρήθη κατὰ τὸ Ὁμ. σύν τε δύ' ἐρχομένω, κατὰ Cobet). Ἀπ. Φιλήμ. 120. ἐπι- Μεν. 710 καὶ ἐνίοτε μτγν. πεζ. Ἀντὶ τούτου οἱ Ἀττικοὶ συνήθως: σκοπῶ, ἐσκόπουν, σκοποῦμαι, ἐσκοπούμην· ἀλλὰ σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἔσκεμμαι (ὃ ἐνίοτε καὶ παθ.). προύσκεπτο Θουκ. 8, 66. ἐσκέφθην Ἱπποκρ. 6, 18. (ἐπεσκέπην παθ. Παλ. Δ.). ἐσκέψεται παθ. Πλ. Πολ. 392C. σκεπτέον. Ἀλλὰ σκοπήσω, ἐσκόπησα, ἐσκοπησάμην, ἐσκόπημαι, σκοπητέον ἤδη ἀπὸ τοῦ [Ἀριστοτ.], σκοπήσωμεν περὶ φυτῶν σ. 821^b 30. σκέπτεο νῦν, αἴ κεν ἴδηαι ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον Ρ 652 σκόπει νῦν, ἐάν (ἐάν πως) ἴδῃς ζῶντα ἔτι Ἀντίλοχον. Ὅπου τὸ αἴ κεν εἶνε ἀπορηματικόν: ἂν ἴσως. εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς σκέψομαι Ἀρφ. Εἰρ. 29 θὰ κυτάξω, ἂν ἔχει παύσῃ

νὰ τρώγῃ. εἰ δέ σοι μὴ δοκεῖ, σκέψαι, ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ Ξεν. Ἀπ. 4, 4, 12 ἐὰν δὲ τοῦτο δὲν σοι φαίνεται ὀρθόν, σκέψου μήπως τὸ ἑξῆς σοὶ ἀρέσκει περισσότερον. σκέψαι, ἂν τῇδέ πῃ σοι σκοπουμένῳ συνδόξῃ Πλ. Φαίδων 73B μήπως καὶ συμφωνήσῃς σκεπτόμενος κατὰ τὸν ἑξῆς περίπου τρόπον (ἴδ. σκοπέω). Ἐν τούτοις ὁ ἂν = ἐὰν δὲν εἶνε ὑποθετικός, ἀλλ' ἀπορηματικὸς (= Γερμ. ob)· ὅπερ διακρίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ φράσις δύναται νὰ τραπῇ εἰς εὐθὺν λόγον· πρβ. Γοργ. 452 C σκόπει δῆτα, ἐάν σοι πλούτου φανῇ τι μεῖζον ἀγαθὸν ὂν ἢ παρὰ Γοργίᾳ ἢ παρ' ἄλλῳ ὁτῳοῦν, ἤτοι: κύταζε, ἂν ἐξετάζων εὕρῃς ὅτι ὑπάρχει ἢ παρὰ Γοργίᾳ ἢ παρ' ἄλλῳ ὁποιῳδήποτε ἀγαθόν τι μεῖζον τοῦ πλούτου. Καὶ ἐνταῦθα δυνάμεθα ν' ἀνεύρωμεν τὴν εὐθεῖαν πρότασιν: φαίνεταί σοι ὄν τι ἀγαθὸν μεῖζον πλούτου; Ὁμοίως = πέπαυται ἢ οὔ; Πότερον τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκει ἢ ἐκεῖνο; κτλ. σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους μ 247 «ἀποβλεψάμενος ἐπὶ τὴν ναῦν καὶ ἐπὶ τοὺς ἑταίρους» Σχ. κυρ. ὅτε ἀπέβλεψα εἰς τὸ πλοῖον συγχρόνως καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν ἑταίρων. ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων Ἀρφ. Σφ. 1170 ἰδοὺ κύταζε πῶς βαδίζω, καὶ σκέψου μὲ ποῖον πρὸ πάντων ἐκ τῶν πλουσίων ὁμοιάζω εἰς τὸ βάδισμα. ἐν ἔμοιγε λέγοντι μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' ἔα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα Πλ. Σοφ. 239B μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὂν ἐν ἔμοιγε λέγοντι, ἀλλ' ἄγε δὴ νῦν ἐν σοὶ λέγοντι σκεψώμεθα (θεωρήσωμεν, ἐξετάσωμεν) αὐτήν. ἡ μὲν τούτου οὗ θεραπεύει καὶ τὴν φύσιν ἔσκεπται καὶ τὴν αἰτίαν ὧν πράττει Γοργ. 501A ἡ μὲν ἰατρικὴ ἔσκεπται (ἔχει ἐξερευνήσῃ) καὶ τὴν φύσιν τούτου, ὃ θεραπεύει, καὶ τὴν αἰτίαν τούτων, ἃ πράττει. ἤ τιν' ἐς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι δεῦρ' ἦλθον Εὐρ. Ἡρακλ. 147 (ἀποβλέψαντες) εἰς σὲ ἀνεκάλυψαν μωρίαν τινὰ καὶ διὰ τοῦτο ἦλθον ἐδῶ. Τὸ αὐτὸ νόημα ἐν Σοφ. Ο. Τ. 536. Παθ. πάντα ἐσκεμμένα ἡτοίμασται Θουκ. 7, 62 ἀφ' οὗ ἐμελετήθησαν, ἔχουν προετοιμασθῇ.

σκευάζω (σκευή, σκεῦος, Δωρ. σκευόω: κατεσκεύωκε καὶ κατασκευωθῇ ἐν Θήρ. Ἐπιγρ.). ἐσκευάδαται Ἡρ. 4, 58 (παρ)εσκευάδατο Ἡρ. 3, 150 (Δ. Γ.). 5, 34 (Δ. Γ.). 7, 62. ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, μαγειρεύω, ἐξοπλίζω, ἐνδύω· κατελάβομεν τὸν Ἀντιφῶντα οἴκοι, χαλινόν τινα χαλκεῖ ἐκδιδόντα σκευάσαι Πλ. Παρμ. 127A παραδίδοντα χαλινόν τινα εἰς χαλκέα, ἵνα συναρμόσῃ (διευθετήσῃ) αὐτόν. Οὕτω συνήθως μεταφράζουσιν, ἀλλ' ὀρθότερον ὧδε: ἀναθέτοντα εἰς (παραγγέλλοντα) χαλκέα νὰ τοῦ κατασκευάσῃ χαλινόν· πρβ. Δημ. 21, 22. κλιθεὶς ἐς οὖδας, ὡς ἔχει σκευάζεται (= παρασκευάζει ἑαυτῷ) θοίνην Εὐρ. Ἡρ. Μ. 956 ἀφ' οὗ ἐπλάγιασε κατὰ γῆς, ἑτοιμάζει τὸ δεῖπνόν του, ὅπως εἶνε (χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ἰδιαιτέραν ἑτοιμασίαν, κατὰ φαντασίαν). ἔς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα Εὐρ. Ἰκ. 1057 παρεσκευάσμεθα εἴς τι πρᾶγμα καινὸν (καινοφανές), ἤτοι: ἡ στολὴ αὕτη προαγγέλλει τι νέον. εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος; Ἀρφ. Ἀχ. 121 μᾶς ἦλθες ἐνδεδυμένος ὡς εὐνοῦχος; Ἀμτβ. τὸ σκευάζω σημ. συγυρίζω, διευθετῶ πρβ. σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου Ὕμν. Ἑρμ. 285, ἴδ. οὖδας.

σκευή ἡ: γνωσθέντες τῇ τε σκευῇ τῶν ὅπλων ξυντεθαμμένῃ καὶ τῷ τρόπῳ, ᾧ νῦν ἔτι θάπτουσι Θουκ. 1, 8 γνωρισθέντες καὶ ἐκ τοῦ συντεθαμμένου ὁπλισμοῦ αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν νῦν ἔτι θάπτουσι. Τινὲς ἐξαλείφουσι τὸ τῶν ὅπλων ὡς παρέγγραπτον, ἀλλ' ὄχι ὀρθῶς, διότι ἡ σκευὴ ἔχει εὐρυτέραν σημ. Πρβ. Πολυδ. 10, 14: «ἡ σκευὴ εἴτε ἡ ὁπλιτική, εἴτε ἡ τῶν ὑποκριτῶν εἴτε ἡ τῶν ὑποζυγίων». Πρβ. Σοφ. Ο. Κ. 555. Εὐρ. Βάκχ. 34. 180. 915. καὶ Πλάτ. Νόμ. 947C. Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἡ σκευὴ ἐνίοτε ὡς ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου δηλοῖ τὴν πολεμικὴν σκευήν, ὡς Θουκ. 6, 94 κἀλλ. Ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ σκευῇ τῶν ὅπλων = τῷ ὁπλισμῷ, τῇ πολεμικῇ σκευῇ. Περὶ δὲ τοῦ πράγματος ὁ Σχολ. παρατηρεῖ τάδε: «Κᾶρες πρῶτοι εὗρον τοὺς ὀμφαλοὺς τῶν ἀσπίδων καὶ τοὺς λόφους· τοῖς οὖν ἀποθνήσκουσι συνέθαπτον ἀσπιδίσκιον μικρὸν καὶ λόφον, σημεῖον τῆς εὑρέσεως· καὶ ἐκ τούτου ἐγνωρίζοντο οἱ Κᾶρες». Πρβ. Ἡρ. 1, 171. σκευὴν ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν Εὐρ. Βάκ. 34 ἠνάγκασα αὐτὰς νὰ φέρωσι τὴν ἐνδυμασίαν, ἣν ἀπαιτοῦσιν αἱ ἱεραὶ τελεταὶ ἐμοῦ.

σκευωρέομαι: ἐσκευωρήσατο τὴν μίσθωσιν Δημ. 45, 47 ἔπλασεν, ἐχάλκευσε τὴν μίσθωσιν. σκευωρουμένους αὐτοὺς τὰ ἐν τῇ μισθώσει τοῦτο παρέλαθε 46, 17 ἐν ᾧ ἐμηχανῶντο πανούργως, ἐπενόουν, τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως, τοῦτο διέλαθεν αὐτούς. Παθ. ἐσκευωρημένης τῆς μισθώσεως 45, 5 πεπλασμένης.

σκηπτός ὁ, ἄνεμος βίαιος καὶ ῥαγδαῖος καταφερόμενος, συνήθως κεραυνός, ὅτι εἰς τὴν γῆν κατασκήπτει, καὶ ἡ ἐπισκήπτουσα θύελλα (ἴδ. κατωτ.), καὶ μτφ. ἡ ἐπισκήπτουσα συμφορά· χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν Σοφ. Ἀντ. 417 μία ἀνεμοταραχὴ (ἀνεμοζάλη) σηκώσασα ἀπὸ τὴν γῆν σίφωνα (ἀνεμοστρόβιλον)· «σκηπτός: πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ» Σχ. «κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος» Φώτ. καὶ «ἕκαστον τούτων (κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων) κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν σκηπτὸς ὀνομάζεται» Ἀριστοτ. 395ª 24. λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς ἢ στάσις πόλει; Αἰσχ. Πέρ. 717 ἐπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν συμφορά τις ἐκ λοιμοῦ ἢ στάσις;

σκῆπτρον, Δωρ. σκᾶπτον, τό, βακτηρία, βάκτρον· ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις Αἰσχ. Ἀγ. 75

ἴδε ἰσόπαις. Ὁ δὲ Σοφ. καὶ τὰς τὸν πατέρα ὑποστηριζούσας καὶ ὁδηγούσας θυγατέρας, ὀνομάζει σκῆπτρα: οὐκ οὖν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι ὁδοιπορήσῃς Ο. Κ. 848 δὲν εἶνε λοιπὸν πλέον δυνατὸν νὰ ὁδοιπορήσῃς, ἂν δὲν ἔχῃς τὰς δύο ταύτας ὡς σκῆπτρα (στηρίγματά) σου· πρβ. 1109. οἴμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων ἔρρει φῶς σκήπτρων, οἴμοι πατρῴων οἴκων Εὐρ. Ἰ. Τ. 187 «οἴμοι, οἴχεται τὸ φῶς τῶν σκήπτρων τῶν οἴκων τῶν Ἀτρειδῶν, οἴμοι τῶν πατρικῶν μου οἴκων (= πατρῴων οἴκων, κατὰ παράθ. ἐπεξηγηματικὴν εἰς τὸ Ἀτρειδᾶν οἴκων)» Δ. Βερν.

σκήπτω μτβ. ὑποστηρίζω, στερεώνω· καὶ μέσ. στηρίζομαι, πρόσχημα μεταχειρίζομαι· ἔμπορος εἶ; ναί, σκήπτομαί γ' ὅταν τύχω Ἀρφ. Πλ. 904, ἴδε ἔμπορος. Καὶ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ μέσου Εὐρ. Ἑλ. 834 τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις: ἔχεις προφασισθῇ· πρβ. Ἡσύχ. «σκήψας: προφασίσας». λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος Αἰσχ. Ἀγ. 314 αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς (τοῦ φρυκτοῦ) ἔπεσαν ὑπεράνω τῆς Γοργώπιδος λίμνης. τὴν Διὸς ἔριν πέδοι σκήψασαν Ἑπτ. 415, ἴδ. ἔρις. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί Εὐρ. Μήδ. 1333 τὸν σὸν δὲ τιμωρὸν δαίμονα ἔτρεψαν ἐναντίον ἐμοῦ οἱ θεοί. ὑμεῖς δέ τοι γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε Αἰσχ. Εὐμ. 803 μὴ ῥίψητε τὴν βαρεῖαν ὀργήν σας ἐπὶ τὴν χώραν ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 28 ὁ δὲ πυρφόρος (κυρ. φέρων πῦρ, πυρετόν) θεός, ὁ ἔχθιστος λοιμὸς (οἷος ὁ τοῦ Πελοπονν. πολέμου, ἴδ. Θουκ. 2, 49) ἐνσκήψας διώκει («ἔβαλεν ἐμπρὸς καὶ τὴν κυνηγᾷ») τὴν πόλιν. σὺ δ' ἑνὶ σκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συνδικοῦντι Δημ. 34, 28 στηρίζεσαι εἰς ἕνα μόνον μάρτυρα, αὐτὸν τὸν συνένοχόν σου.

σκῆψις -εως ἡ, κυρ. βάσις, ἐφ' ἧς στηρίζεταί τις, ὅθεν πρόφασις, δικαιολογία· τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει Αἰσχ. Ἀγ. 877 τοιαύτη ὅμως δικαιολογία δὲν φέρει (ἐν ἑαυτῇ) καμμίαν ὑστεροβουλίαν. εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθῃς Σοφ. Ἠλ. 584, ἴδ. εἰσοράω. μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει Εὐρ. Ἰ. Τ. 122 οὐδεὶς μόχθος παρέχει τοῖς νέοις δικαιολογίαν (τοῦ μὴ μοχθεῖν). ἀναιρεῖ τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγνοίας σκῆψιν Δημ. 1476, 19 τὴν δικαιολογίαν τῆς ἀγνοίας.

σκῐά -ᾶς, Ἰων. σκιή· σκιᾷ ἀντίστοιχος ὢν (Reiske: ὡς) φωνὴν ἔχεις Εὐρ. Ἀνδ. 745 ἴσος ὢν σκιᾷ φωνὴν (μόνον) ἔχεις. Ἀλλὰ καὶ ἡ παραδεδομένη γρ. σκιὰ ἀντίστοιχος ὥς παρέχει νόημα: ὡς σκιὰ συντροφεύουσα τὸν ἄνθρωπον (συνοδεύουσα τῷ ἀνθρ., στείχουσα ἅμα ἐκείνῳ, ἀπέναντι ἐκείνου), ἔχεις φωνὴν μόνον. Πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 509 φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ. καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία τᾷ παρὰ τίν Θεόκρ. 5, 48 καὶ ἡ σκιὰ ἐκείνη οὐδὲν ὁμοία (ἐστὶ) τῇ παρὰ σοί. ἀλλὰ τότ' ἤδη εἴη πετραίη σκιὴ Ἡσ. Ἔργ. 588 ἀλλὰ τότε πλέον (ὄχι πρότερον, ἴδ. στ. 574) ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω σκιὰν βράχου (ὑποκάτω βράχου). Ὁ Sittl παραβάλλει τὰ γνωστά· «νὰ ἤμουν 'ς τὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ τοὺς χονδροὺς τοὺς ἴσκιους». οὐκοῦν εὔηθες καὶ κομιδῇ σχέτλιον, πρὸς ἑκάστους καθ' ἓν οὕτω προσενηνεγμένους περὶ τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαιοτάτων, πρὸς πάντας περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς νυνὶ πολεμῆσαι Δημ. 5, 25 εὔηθες καὶ παντάπασι σχέτλιον, ἐν ᾧ πρὸς ἑκάστους καθ' ἕνα ἰδίᾳ (πρὸς ἕνα ἕκαστον) οὕτω προσενηνέγμεθα περὶ τῶν οἰκείων καὶ ἀναγκαιοτάτων (διότι οἱ Βυζάντιοι ἐλῄστευον τὰ Ἀττικὰ πλοῖα, τὰ ἐκ τοῦ Πόντου μεταφέροντα σῖτον εἰς Ἀθήνας), πολεμῆσαι (ν' ἀρχίσωμεν πόλεμον) νυνὶ πρὸς πάντας περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς (ἤτοι: περὶ ὄνου σκιᾶς μάχεσθαι· ἐννοεῖ τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον· πρβ. «Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος «περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς», λέγεσθαι δ' αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις» Ἁρποκρατίων). εὐτυχοῦντα μὲν (τὰ πράγματα) σκιά τις ἂν τρέψειεν Αἰσχ. Ἀγ. 1326 σκιά τις δύναται νὰ μεταβάλῃ (νὰ φθείρῃ) τὴν εὐτυχίαν. ἐλθέ, καὶ σκιὰ φάνηθί μοι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 494 οὕτω στικτέον: καὶ ὡς σκιὰ ἀκόμη παρουσιάσου εἰς ἐμέ. Ἐν δ' Αἰσχ. Ἑπτ. 978 πότνιά τ' Οἰδίπου σκιὰ μέλαιν' Ἐρινύς γρ. ἐν μιᾷ λέξει σκιαμέλαινα (πρβ. σκιαθηρέω, σκιαθήρας, σκιαμαχία, σκιατροφία κττ.) τ. ἔ. ποῦ ῥίπτει μαύρην σκιάν. σκιᾷ τινι λόγους ἀνέσπα Σοφ. Αἴ. 301, ἴδ. ἀνασπάω. τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην Ἀντ 1170, ἴδ. καπνός. κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν Φιλ. 946 καὶ δὲν ἠξεύρει, ὅτι φονεύει νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν. Νεκρὸν ἐναίρειν (ἐπισφάττειν ἢ μαστίζειν) εἶνε παροιμιῶδες. Τὴν δὲ καπνοῦ σκιὰν (ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων καὶ οὐδενὸς ἀξίων) ἐν Αἴ. 126 εἶπε κούφην σκιάν. ὁ γὰρ θανὼν τὸ μηδέν ἐστι καὶ σκιὰ κατὰ χθονὸς Ἀπ. ἀδέσ. 95 ὁ γὰρ ἀποθανὼν τὸ μηδέν ἐστι καὶ σκιὰ κατὰ γῆς: κάτω ἀπὸ τὴν γῆν, ὑποκάτω τῆς γῆς (ὄχι ἐπὶ τῆς γῆς τοὐλάχιστον). ‖ ὁ θάνατος, ἐν Ἡρώνδ. 1,16: ἡ σκιὴ παρέστηκεν εἶνε πλησίον.

σκιάζω (παρὰ τὸ σκιά) ὁμαλόν· μέλλ. κατασκιῶσι Σοφ. Ο. Κ. 406. Παρασχηματ. σκιάω ἐνεστ. μτγν. ποιητ., ἀλλὰ κατεσκίαον μ. 436· Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοὸς Ἀπ. Σοφ. 708. Ἀλλαχοῦ δὲ ὧδε: Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός. Ὁ Πλούτ. ἀναφέρων τὸν στίχον τοῦτον (ἐν σελ. 935 F) παρατηρεῖ ἐπεξηγηματικῶς τάδε: «ἐπιβάλλει γὰρ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους, ὡς ἔοικε, χαλκῷ τινι βοϊδίῳ (τ. ἔ. ἡ σκιὰ τοῦ Ἄθω πίπτει ἐπάνω εἰς χαλκοῦν ἄγαλμα βοϊδίου ἐν Λήμνῳ), μῆκος ἀποτείνουσα διὰ τῆς θαλάττης οὐκ ἔλαττον ἑπτακοσίων σταδίων». Ἀλλ' οἱ νεώτεροι δὲν

ὑπολογίζουσι τόσον μεγάλην τὴν ἀπόστασιν. ἐπεὶ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται Εὐρ. Φοίν. 63 ἀφ' οὗ τὰ τεκνα μου ἤρχισαν νὰ βγάζουν γένεια.

σκιαμαχέω: ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενόν τε καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου Πλ. Ἀπολ. 18 D. Ἡ σύνδεσις λογικωτέρα θὰ ἦτο ἥδε: σκιαμαχεῖν τε ἀπολογούμενον καὶ ἐλέγχειν· ἀλλ' ὁ συγγρ. ἐπειδὴ τὸ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον συνελάμβανεν ἐν νῷ ὡς μίαν ἔννοιαν, συνέδεσεν οὕτως, οἷον κατὰ τὸ νοούμενον. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη νὰ διορθώσωμεν καὶ ἐλέγχοντα. Παθ. πτερόεντα ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα Λουκ. Ἀλ. 35 πτερ. ἔπη, δι' ὧν καθ' ἡμέραν μάτην συνάπτουσι σκιαμαχίας (ματαίας συζητήσεις) ἐν ταῖς σχολαῖς.

σκίμπτομαι: ἄροτρον σκίμψατο Πινδ. Π. 4, 224 ἐνεστήριξεν, ἐνέπηξεν εἰς τὸ ἔδαφος.

σκιρτάω: σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντα Αἰσχ. Πρ. 1119 ὅλων τῶν ἀνέμων τὰ φυσήματα εἶνε εἰς ἔκτακτον κίνησιν (χοροπηδοῦν).

σκληρὸς γὰρ ἀεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται Εὐρ. Ἄλκ 500 «ὁ δαίμων οὐδέποτέ μοι εὐοδεῖ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄναντες καὶ δύσκολον ὁδοιπορεῖ· πρὸς αἶπος: πρὸς δυσχέρειαν· τὰ γὰρ ὑψηλὰ δυσχερῆ ἐστιν» Σχ.

σκολιός 3: ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν Ἡσ. Ἔργ. 7, ἴδε ἰθύνω. σκολιοῖς γένυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἠδὲ κεφαλάν Ἀπ. Πινδ. 203 (217), ἴδ. ἀκκίζομαι. Παραθέτω ἐνταῦθα ἐκ τοῦ Ἀθην. 695A (ἴδ. Bergk. 3, σ. 648) τόδε τὸ σκόλιον καὶ διὰ τὰς ἐν αὐτῷ φράσεις: «ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών· εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν» ὁ καρκίνος συλλαβὼν τῇ χηλῇ τὸν ὄφιν ἔφη ὧδε· τὸν ἑταῖρον χρὴ εἶναι εὐθὺν καὶ μὴ φρονεῖν σκολιά. Ὅπου σημείωσαι, ὅτι τὸ σκολιὰ φρονεῖν ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ εὐθέα φρονεῖν. εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς Σόλων 6, 39 (ἐν Δημ. 19, 255) ἐπανορθοῖ (κυρ. εὐθείας ποιεῖ) τὰς σκολιὰς δίκας (ἀποφάσεις). ὄντων δ' ἐν τῷ τόπῳ πλειόνων ναῶν, τῶν μὲν ἀρχαίων, τῶν δ' ὕστερον γενομένων, ἐν μὲν τοῖς ἀρχαίοις ἀρχαῖά ἐστι ξόανα, ἐν δὲ τοῖς ὕστερον σκολιὰ ἔργα Στράβ. 14, 640 ὅπου τὸ σκολιά εὐστόχως μεταγραφὲν εἰς Σκόπα ὑπὸ τοῦ Tyrwhitt κατέπαυσε τὰς περὶ τῆς ἐννοίας συζητήσεις. σκολιῶν ὄρθρων κνίσματα δακρυχαρῆ Ἀνθ. 5, 166 τῶν δολίων (ἐπιβούλων, ἄλλοι: βραδέων, μακρῶν. Οἱ δὲ διορθ. σκοτίων) ὄρθρων ἐρεθισμοὶ τοῖς δάκρυσι χαίροντες. Ἀλλ' ὁ κῶδ. παρέχει δακιχαρῆ.

σκοπέω (ἴδ. σκέπτομαι) ἀποβλέπω εἰς ὡρισμένον τι σημεῖον, παρατηρῶ, προσέχω, ἐξετάζω· καιρὸς καλεῖ πλοῦν μὴ ἐξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ἐγγύθεν σκοπεῖν Σοφ. Φιλ. 466 ὁ καιρὸς καλεῖ κατασκοπεῖν τὸν ἀπόπλουν μὴ πόρρωθεν μᾶλλον ἢ ἐγγύθεν: «μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἢ ἐξ ἀπόπτου τὸν πλοῦν περιμένειν» Σχ. ἤτοι: πρέπει νὰ εἴμεθα πλησίον τοῦ πλοίου, διὰ ν' ἀναχωρήσωμεν ἄνευ ἀναβολῆς. Ἐν χωρίοις, οἷα τὰ ἑξῆς: σκόπει ἐάν σοι ἱκανῶς λέγηται Πλ. Κρίτ. 48E. σκόπει δῆτα ἐάν σοι πλούτου φανῇ μεῖζον ἀγαθὸν ὂν Γοργ. 452C τὸ ἐὰν εἶνε ἀπορηματικὸν μόριον. Τοῦτο δὲ φαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἐάν ἐκφερομένη πρότασις δύναται νὰ τραπῇ εἰς εὐθεῖαν ἐρωτηματικήν, ὡς: ἱκανῶς σοι λέγεται; ἴδ. σκέπτομαι. σκοπεῖτε ἂν ἀληθῆ λέγω Δημ. 13, 14 κυτάζετε, μήπως λέγω ἀληθῆ (ἴδ. σκέπτομαι). σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνωμεν ἀνδρικώτατα Ἀρφ. Ἱππ. 80 κύταζε πῶς (νὰ ἐμπορέσωμεν) ν' ἀποθάνωμεν ἀνδρειότατα. λόγῳ σκοπεῖν τὴν ὠφελίαν Θουκ. 2, 43 κατὰ τὸν λόγον (τῶν ῥητόρων) κρίνειν, ἐξετάζειν, τὴν ὠφελίαν. ἐσκόπει γυναῖκά μοι Ἰσαῖ. 2, 17 = περιεσκόπει, ἐκύταζε νὰ μου εὕρῃ γυναῖκα. κήρυκα μὲν ἂν δοκιμάζητε, εὔφωνον σκοπεῖν Δημ. 19, 338 νὰ κυτάζητε νὰ εἶνε εὔφωνος. ὁ πόλεμος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι δηλώσει μείζων γεγενημένος αὐτῶν Θουκ. 1, 21 ὁ πόλεμος θὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἐξετάζοντας αὐτὸν ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι ἔχει γίνῃ μεγαλίτερος αὐτῶν. εἰς ἀνδρὸς φύσιν σκοπῶν Ἀπ. Εὐρ. 812, ἴδ. ἐμπορεύομαι. εἴ τις ἄνθρωπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἴδους ἢ πρὸς ὑγίειαν ἢ πρὸς ἄλλο τι Πλ. Πρωτ. 352A ἐάν τις (γυμναστικὸς) ἐξετάζων ἄνθρωπον ἐκ τῆς ὄψεώς του (τοῦ ἐξωτερικοῦ) ἢ ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν ἢ ὡς πρὸς ἄλλο τι. σκοποῦντες ἐξ ὧν οὗτοι ἀγγέλλουσιν Θουκ. 6, 36 κρίνοντες ἐξ ὅσων οὗτοι διαδίδουσιν. οἱ δὲ ξυνιστάντες τὴν ὀλιγαρχίαν, ἐπειδὴ τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν, αὖθις κἀν σφίσιν αὐτοῖς καὶ τοῦ ἑταιρικοῦ τῷ πλέονι τὰ ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐσκόπουν 8, 48 οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες νὰ εἰσαγάγωσι τὴν ὀλιγαρχίαν, ἀφ' οὗ ἀνεκοίνωσαν τὰς προτάσεις τοῦ Ἀλκιβιάδου εἰς τὸ πλῆθος, συνεζήτουν αὐτὰς καὶ ἀναμεταξύ των καὶ ἐνώπιον τῆς πλειονότητος τῶν πολιτικῶν των φίλων. ἐκ δὲ τεκμηρίων ὧν... σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει Θουκ. 1, 1 ἴδ. συμβαίνω. τὸ μέσον σκοπεῖν πρός τι 1, 10 ἴδ. μέσος. ἐπὶ τῶν ἰδίων νόμων σκοποῦντας Δημ. 18, 210, ἴδ. συμβόλαιον. τὠπίσω σκόπει Εὐρ. Ὀρ. 1278 κύταζε τὸ ὀπίσω μέρος τῆς αὐλῆς. Ἀντὶ τοῦ τὠπίσω (ταπὶ σοῦ) τὰ ἄριστα χ/φα παρέχουσι τὰ 'πίσω ἢ ταπὶ σῶ. Πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 49 γαστὴρ ἅπαντα, τοὐπίσω δ' οὐδὲν σκοπεῖ τίποτε ἄλλο, παρεμπρός, δὲν κυτάζει. Καὶ ἡμεῖς οὕτω: οἱ δοῦλοι κυτάζουν πῶς νὰ γεμίσουν τὴν κοιλίαν των, τὰ ὑστερ(ι)νά των δὲν λογαριάζουν. ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε Σοφ. Τρ. 296 ἀλλ' ὅμως ἐνυπάρχει ἐν τῇ φύσει τῶν καλῶς σκεπτομένων νὰ τρέμωσι διὰ τὸν εὐτυχοῦντα, μήπως παρολισθήσῃ καμμίαν φοράν. Ἡ δοτ. τοῖσιν εὖ σκοπουμέ-

νοις εἶνε κατὰ τὸν Jebb ἀπόλυτος: «διὰ τοὺς καλῶς σκεπτομένους». Δύσκολον φαίνεται. οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα τὰ νῦν σκοπούμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον Πλ. Νόμ. 627 D διότι ὄχι ἕνεκα εὐαρμοστίας καὶ ἀναρμοστίας ἐκφράσεων τὰ νῦν σκεπτόμεθα (ἐν τῇ συζητήσει) ἀποβλέποντες πρὸς τὸν λόγον τῶν πολλῶν (πρὸς τὴν συνήθη χρῆσιν τῆς γλώσσης). μὴ πάθοιμι, ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι Φαίδων 99 D ὅπερ (πάσχουσιν) οἱ θεωροῦντες καὶ ἐξετάζοντες (λεπτομερῶς παρατηροῦντες) τὸν ἥλιον. ὥσπερ ὑπὲρ σταθμῶν ἢ μέτρων τὸ ἴσον σκοπούμενοι Δημ. 1477, 27 ἐξετάζοντες τὸ ἴσον περὶ αὐτῶν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ σταθμῶν ἢ μέτρων. ὦ δέσποτ' ἄναξ (ὦ δέσποτ', ἆρ' ἔξεστι — ; Nauck) ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 507 διαλογίζεσθαι, σκέπτεσθαι περὶ τῆς ἀληθείας. πολλὰ πολλάκις τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη Εὐρ. Μήδ. 1166 «πλειστάκις (=πολλὰ πολλάκις) σκοποῦσα τοῖς ὄμμασιν ἑαυτὴν ἕως εἰς ἄκρον πόδα («ἕως εἰς τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν»), τ. ἔ. πλειστάκις τοῖς ὄμμασιν ἑαυτὴν ἄχρις ἄκρων ποδῶν (=ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον) σκοποῦσα» Δ Βερν. ἴδ. ἐν τῷ ἐνθένδε τὸ ἀνάλογον χωρίον τῶν Βακχ. 938. Τὸ μὲν θεάομαι σημ. κυρ. βλέπω, παρατηρῶ τι ἡσύχως θέας καὶ τέρψεως ἕνεκα, πρβ. οἱ θεώμενοι, θεατής, θέατρον· τὸ δὲ θεωρῶ σημ. μὲν ὅ τι καὶ τὸ θεῶμαι, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον: βλέπω τι ἐξετάζων καὶ λογιζόμενος καὶ κρίνων αὐτὸ (πρβ. θεωρία καὶ θεώρημα). Τὸ δὲ σκοπῶ σημ. κυρ. διευθύνω πρός τι τὴν προσοχήν μου, θεωρῶ τι σκοπίμως. Τὸ δὲ σκέπτομαι παρ' Ὅμ. σημ. περισκοπῶ, κατασκοπῶ, εἶτα δὲ ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

σκοπή ἡ: πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἷλον Αἰσχ. Ἱκ. 794 «προσκοπήσας ὁ πατὴρ καὶ σημάνας ἐτάραξεν ἡμᾶς» Σχ. αἱ προσκοπήσεις (κατασκοπήσεις) τοῦ πατρὸς ἀπώλεσάν με.

σκοπιωρέομαι (*σκοπιωρός, κατὰ τὸ θυρωρός κττ.) ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς θεωρῶ, κατοπτεύω καὶ παραφυλάττω (Σχ. Ἀρφ. Σφ. 361), περισκοπῶ, παρατηρῶ· νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται Ἀρφ. Σφ. 359 τώρα ὅμως μὲ τὰ ὅπλα των ὁπλῖται ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀφ' οὗ κατέλαβον τὰς καταλλήλους θέσεις κατὰ τὰς διόδους, μὲ παραφυλάττουν ξὺν ὅπλοις — ὁπλῖται (πλεῖστοι Hamaker) καλῶς, διότι οἱ ὁπλῖται ἦσαν τοιοῦτοι καὶ ἄνευ ὅπλων· ὥστε ἐνταῦθα διὰ τοῦ ἄνδρες ὁπλῖται ἐνν. ὁπλίτας ἐξ ἐπαγγέλματος (ὡς ἂν εἴποι τις κωμικῶς).

σκοπός ὁ: ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων Σοφ. Ἀντ. 215, ἴδ. ὡς.

σκορδίζω παρασκευάζω τι διὰ σκορόδου, βάζω μέσα σκόρδον· ἐσκοροδισμένοις Ἀρφ. Ἀχ. 166 σκόροδα βεβρωκόσι.

σκοτεινός 3 ὁ ἐν τῷ σκότει ὢν ἢ γινόμενος· οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως Σοφ. Ο. Τ. 1325 διότι δεν μοι εἶσαι ἄγνωστος, ἀλλ' ἂν καὶ εὑρίσκομαι εἰς τὸ σκότος (ὡς τυφλός), καλῶς ὅμως διακρίνω τὴν φωνήν σου «γειά». βλεφάρων σκοτεινὸν φάος ἐπικαλύψαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 641, ἴδ. ἐπικαλύπτω. ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν οὐ προϊδόντων αὐτῶν Θουκ. 3,22 οἱ ὁποῖοι (κυρ. ἐν ᾧ) «μέσα εἰς τὸ σκοτάδι» δὲν τοὺς εἶδαν ἐμπρός των (πορευομένους). αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις Εὐρ. Ἱκ. 324, ἴδ. εὐλαβοῦμαι. σκοτεινὸς ὀργὴν Ἀ. Β. 64, 5 «ὁ δόλιος καὶ οὐ φανερὸς ὀργήν». σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον Πινδ. Ν. 7, 61, ἴδ. ἀπέχω.

σκότιον εἰσορᾷ κνέφας Εὐρ. Βάκ. 510 σκότος ψηλαφητόν.

σκότος -ου ὁ, καὶ οὐδ. τὸ σκότος· ἀμφότερα παρὰ ποιητ. καὶ πεζ., ἀλλὰ παρὰ Θουκ. καὶ Ξεν. συχνότερον τὸ οὐδέτερον, ὡς παρὰ τραγ. καὶ κωμικοῖς τὸ ἀρσενικόν. Κατ' Εὐστάθ. (Αἴλ. Διον.) 1390 ὁ σκότος Ἀττ., αὐτ. 953 (κατὰ Παυσαν. τὰ σκότη ἐν τῇ γραφικῇ), ἴδε κατ. τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Σοφ. Ο. Κ. 1701, ἴδ. ἕννυμι. ὁ δ' ὑπὸ γῆς Ἅιδου σκότος οὐδ' εἰς ὄνειρον ἡδὺς ἀνθρώποις μολεῖν Ἀπ. Εὐρ. 533 οἱ ἄνθρ. καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν των δεν θέλουν νὰ ἐπισκέπτωνται τὸν ὑποκάτω τῆς γῆς σκότον τοῦ Ἅιδου. ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο, σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις Εὐρ. Ἱππ. 192 «ἀλλὰ σκότος νεφέλαις ἀμπίσχων (=περιέχων, περιβάλλων) κρύπτει (=οὐκ ἐᾷ ὁρᾶν, μανθάνειν), τί ἄλλο τοῦ ζῆν ἐστι φίλτερον» Δ. Βερν. ἐνδυόμεναι (Faber: ἐνδούμεναι) κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον Ἀρφ. Ἐκκλ. 288, ἴδ. ἐνδύω. τὸ κατὰ γᾶς κνέφας μετοικεῖν σκότῳ θανὼν Εὐρ. Ἱππ. 837 «οἱ ἀνήκουστα δεινὰ παθόντες βλέπουσιν ὅλα μαῦρα καὶ σκοτεινά, διὸ καὶ πρὶν ἀκόμη μεταβῶσιν εἰς τὸν αἰώνιον σκότον, ἀγαπῶσι νὰ ἐνδιαιτῶνται καὶ ζῶντες ἐν αὐτῷ (πρβ. Εὐρ. Ἱκ. 1104 κέ. Ἡρ. Μ. 1159). Τὸ σκότῳ θανών = ἐν σκότῳ θανών. Πρβ. Σοφ. Τραχ. 596 σκότῳ = ἐν σκότῳ, «λάθρα» Σχ.» Δ. Βερν. οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω, οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος, Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο (ὃ ἴδε) Αἰσχ. Ἑπτ. 651 οὔτε αὐτὸν εἰς τὸ φῶς ἐξελθόντα (κυρ. φυγόντα ἀπὸ τὰ σκότη τῆς κοιλίας τῆς μητρός του) οὔτε ἐν τῇ ἀνατροφῇ, οὔτε ἐφηβήσαντά πω, οὔτε γενειῶντα (ἴδ. συλλογή), Δίκη προσεῖδε καὶ ἑαυτῆς ἄξιον ἔκρινε. ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ (Scaliger: δυσφιλὴς κότῳ) λιμὸς ξύ-

νοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται Ἀγ. 1641 «συγκλείσας καὶ λιμώττειν ἐάσας πραΰνῶ» Σχ. κυρ. ὁ λιμὸς ὁ σύνοικος τῷ (ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ) μισητῷ σκότῳ ἐπόψεται αὐτὸν (τὸν μὴ πειθάνορα) μαλθακόν. ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει, τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου Χο. 59, ἴδε ῥοπή. νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει 813, ἴδε ὄμμα. κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος Εὐρ. Ἱππ. 1444 σκότος ἤδη καταχεῖται κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Καθ' ὃ ὁ Monk ἐν Ἀπ. Εὐρ. 806 πρὶν ἂν κατ' ὄσσων τυγχάνῃ με καὶ σκότος διόρθ. κιγχάνῃ. τίνα σκότον λάβω προσώπῳ; Ὀρ. 468 τί προβάλωμαι τῷ προσώπῳ, ἵνα ὦ σκοτεινός (ἵνα μὴ ὁρῶμαι); τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον Πινδ. Ἀπ. 228, ἴδ. πρόφασις. ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέσχε Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 4 ἐκράτησε καὶ ἔκρυψεν εἰς τὸ σκότος («βαθειά») τὸν φθόνον του. «Σημείωσαι ὅτι κατὰ Παυσανίαν καὶ τὰς χρίσεις (ἴσ. χρώσεις) σκότη ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσκοτωμένα, φησί, τὰ ἐζωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο» Εὐστάθ. σ. 953, 51. ταὶ μεγάλαι ἀλκαὶ σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι Πινδ. Ν. 7, 13 «αἱ μεγάλαι ἀλκαὶ (τὰ μεγάλα κατορθώματα) ὕμνων δεόμεναι σκότον πολὺν ἔχουσι, τ. ἔ. ἀφανεῖς γίνονται, ἐὰν μὴ ὑμνηθῶσιν» Σχ. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ' (φῶς Blaydes), ἔπειτα δὲ σκότον Σοφ. Ο. Τ. 419 βλέποντα τὰ πράγματα νῦν μὲν ὀρθά, (τ. ἔ. ὁποῖα πραγματικῶς εἶνε=ὄχι σκοτεινά, ὁποῖα δὲν εἶνε πραγματικῶς), νῦν δὲ σκοτεινά. Τὸ ὀρθά πρέπει νὰ νοηθῇ κατὰ τοιαύτην ἀντίθ. πρὸς τὸ σκότος, πρβ. Αἴ. 354. Ἴδε βλέπω. σκότον δεδορκὼς Εὐρ. Φοίν. 380 τ. ἔ. οὐδὲν βλέπων· πρβ. «βλέπει τὴν τύφλα του». ἰὼ σκότου νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον, ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον Σοφ. Ο. Τ. 1313 ἰὼ τῆς τυφλώσεώς μου (τῶν τυφλῶν σκοτεινῶν ὀφθαλμῶν μου) νέφος ἀποτρόπαιον, ἀπεριγράπτως ἐπελθόν μοι, ἀδυσώπητον (ἀνίατον) καὶ δυσμενέστατον (κυρ. μὲ ἐναντίον ἄνεμον ἐπαχθέν, παρὰ τὸ οὐρίζω, ὃ ἴδε). Περὶ τοῦ σκότου παρατηρητέον, ὅτι καὶ σήμερον λέγουσιν οἱ τυφλοί: ἐμπρὸς 'ς τὰ μάτια μου εἶνε ἕνα σκοτεινὸ σύννεφο κττ. ὡς δὴ σκότους (Δ. Βερν.: σκότος) λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1025 ὅπως δὴ ἐν τῷ σκότει (νυκτός) λαβόντες (τὸ ἄγαλμα) ἐκσωθείημεν ἂν (ἐμπορέσωμεν νὰ σωθῶμεν ἔξω φεύγοντες);

σκυθρωπός 3 καὶ 2 ὁ ἔχων σκυθρὰν ὄψιν, σκυθρὸν πρόσωπον· τὴν δὲ πρὸς μὲν οἰκέτας θέτο σκυθρωπὸν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων κεύθουσα Αἰσχ. Χο. 733 ταύτην δὲ τὴν εἴδησιν (φάτιν) ὑπεδέχθη ἀπέναντι μὲν τῶν οἰκετῶν ὡς ἀφορμὴν σκυθρωπότητος, ἐν ᾧ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν της ἔκρυπτε γέλωτα. Δέν μοι φαίνονται ὀρθαὶ αἱ διορθώσεις θετοσκυθρωπὸν ἢ -ωπῶν κττ.

σκύλλω: γναπτόμενοι δ' Ἀλοσύδνας (Naber: ἀλὶ δεινὰ) σκύλλονται πρὸς ἀναύδων παίδων τᾶς ἀμιάντου Αἰσχ. Πέρ. 579 ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥιπταζόμενοι κατασπαράττονται ὑπὸ τῶν ἀφώνων παίδων (τῶν ἰχθύων) τῆς ἀμιάντου Ἀλοσύδνης· «αὕτη γὰρ οὐ μιαίνεται, καίτοι πάντα ῥύπον ἐκπλύνουσα» Σχ.

σκυτάλη ἡ: ἡ σκυτάλης ἢ ὑπέρου ἢ ὅτου δὴ περιτροπή Πλ. Θεαίτ. 209Ε «ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ποιούντων πολλάκις καὶ μηδὲν ἀνυόντων» Σχ. πρβ. «τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι». Σκυτάλη παρὰ Λακεδαιμονίοις ἦτο εἶδος μυστικῆς ἐπιστολῆς, περὶ ἧς ὁ Πλούταρχος ἐν Λυσ. κ. 19: «ἔστι δὲ ἡ σκυτάλη τοιοῦτον. Ἐπὰν ἐκπέμπωσι ναύαρχον ἢ στρατηγὸν οἱ ἔφοροι, ξύλα δύο στρογγύλα μῆκος καὶ πάχος ἀκριβῶς ἀπισώσαντες, ὥστε ταῖς τομαῖς ἐφαρμόζειν πρὸς ἄλληλα, τὸ μὲν αὐτοὶ φυλάττουσι, θάτερον δὲ τῷ πεμπομένῳ διδόασι. Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα σκυτάλας καλοῦσιν. Ὅταν οὖν ἀπόρρητόν τι καὶ μέγα φράσαι βουληθῶσι, βιβλίον ὥσπερ ἱμάντα μακρὸν καὶ στενὸν ποιοῦντες περιελίττουσι τὴν παρ' αὐτοῖς σκυτάλην, οὐδὲν διάλειμμα ποιοῦντες, ἀλλὰ πανταχόθεν κύκλῳ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς τῷ βιβλίῳ καταλαμβάνοντες. Τοῦτο δὲ ποιήσαντες, ἃ βούλονται καταγράφουσιν εἰς τὸ βιβλίον, ὥσπερ ἐστὶ τῇ σκυτάλῃ περικείμενον· ὅταν δὲ γράψωσιν ἀφελόντες τὸ βιβλίον ἄνευ τοῦ ξύλου πρὸς τὸν στρατηγὸν ἀποστέλλουσι... Τὴν δὲ παρ' αὐτῷ σκυτάλην λαβὼν (ἐκεῖνος) τὸ τμῆμα τοῦ βιβλίου περὶ αὐτὴν περιέτεινεν, ὥστε τῆς ἕλικος εἰς τάξιν ὁμοίως ἀποκαθισταμένης ἐπιβάλλοντα τοῖς πρώτοις τὰ δεύτερα κύκλῳ τὴν ὄψιν ἐπάγειν τὸ συνεχὲς ἀνευρίσκουσαν. Καλεῖται δὲ ὁμωνύμως τῷ ξύλῳ σκυτάλη τὸ βιβλίον». ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν Πινδ. Ὀ. 6, 91 «τῶν εὐκόμων Μουσῶν ἄγγελε καὶ κῆρυξ» Σχ. περὶ τοῦ ἀχνυμένη σκυτάλη Ἀπ. Ἀρχιλ. 89 ἴδ. ἄχνυμαι.

σκύτῖνος 3 ἐκ σκύτους, δερμάτινος· οὐδὲν ἦλθε σκύτινον ῥαψαμένη Ἀρφ. Νεφ. 538, ἴδε ῥάπτω σκυτίνη ἐπικουρία Λυσ. 110 ὄλισβος, «παρὰ τὴν παροιμίαν συκίνη ἐπικουρία, ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν (ἴδ. Νεφ. 538)· ὁ δὲ εἰς τὴν σκυτίνην μετέβαλε, σκύτινοι γὰρ οἱ ὄλισβοι. Εἰσὶ δὲ δερμάτινα αἰδοῖα, οἷς χρῶνται αἱ χῆραι γυναῖκες» Σχ. Πρβ. Ἀθήν. 511C: «περὶ δὲ τοῦ Σαννυρίωνος καὶ Στράττις ἐν Ψυχασταῖς φησι «Σαννυρίωνος σκυτίνην ἐπικουρίαν», (Ἀπ. Στράττ. 54)», ὅπου ὁ Στράττις σκώπτει, κατὰ τὸν Bergk, τὸν Σαννυρίωνα διὰ τὴν σκυτίνην ἐπικουρίαν τῆς κωμῳδίας του, ὅτι δηλ. ἐρράψατο τὸν ὄλισβον (ἴδ. Ἀρφ. Νεφ. 538) εἰς ἐπίδειξιν τοῖς θεαταῖς, ὅπως σώσῃ τὴν κινδυνεύουσαν κωμῳδίαν του.

σκῦτος -ους τό: σκύτη βλέπειν Ἀρφ. Σφ. 643 φοβοῦμαι τὴν μάστιγα· φοβοῦμαι νὰ μὴ ταῖς φάγω: κυτάζω τὰ πλάγια μου, διὰ νὰ μὴ ταῖς φάγω· «ἐπὶ τῶν ὑποψιαστικῶς διακειμένων πρὸς τὰ μέλλοντα κακά»

Σχ. Τὸ χωρίον: ἦ μὴν ἐγώ τι τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω: ἀλήθεια ἐγὼ σήμερον θά σε κάμω νὰ βλέπῃς τὰ πλάγια σου, διὰ νὰ μὴ ταῖς φάγῃς. ἡμάρτομεν ταῦτ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε· ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν Εἰρ. 669 τότε γὰρ εἴχομεν τὸν νοῦν ἡμῶν ἐν τοῖς σκύτεσι: τότε προσείχομεν τὸν νοῦν τοῖς σκύτεσι (Κλέωνος): τότε δὲν εἴχαμε τὸν νοῦν εἰς τὸ κεφάλι μας, ἀλλ' εἰς τὰ πετσιὰ τοῦ Κλέωνος, ὅστις δὲν ἤθελε τὴν εἰρήνην καὶ ἀπέπεμπε τὰς περὶ εἰρήνης πρεσβείας.

σκῶμμα τό: «καὶ κόλακι καὶ παρασίτῳ καὶ δεομένῳ δύσοιστον ἐν χρείᾳ καὶ δυσκαρτέρητον ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων πλούσιός τις ἢ σατράπης ἢ βασιλεύς, καὶ συμβολὰς ταύτας ἀποτίνειν μεγίστας λέγουσιν, ὡς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ: σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχούμενος, τὰ σκώμμαθ' οἷα τὰ σοφὰ καὶ στρατηγικά κέ.» Πλουτ. 457D (ἴδ. Ἀπ. Μεν. 563). Διορθοῦσι τὰ σκωμμάτια, τὰ σκεμμάτια, τὰ σκέμματ' ἀεί. Σχετικῶς συμφωνοτέρα πρὸς τὸ νόημα εἶνε ἡ διόρθ. τοῦ Hirschig κομπάσμαθ' οἷα, διότι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ «ὀγκουμένων ἑαυτοῖς καὶ μεγαληγορούντων» πλουσίων ἢ σατραπῶν ἢ βασιλέων, ὡς αὐτὸς ὁ Πλούταρχος παρατηρεῖ. Ἀλλὰ βεβαίως ὁ Μένανδρος θὰ μετεχειρίσθη ἰδίαν τινὰ λέξιν, ὄχι δὲ τὴν προτεινομένην, ἥτις καὶ ἄλλως ἀφίσταται παλαιογραφικῶς. Εἰκάζω: τἀσκώμαθ' οἷα, τ. ἔ. «σφάττει με («μὲ σκοτώνει»), γίνομαι ἰσχνός, ἐν ᾧ εὐωχοῦμαι, ὅταν ἀκούω τοὺς πεφυσημένους τούτους ἀσκούς, τοὺς σοφοὺς καὶ στρατηγικοὺς (κομπάζοντας καὶ μεγαληγοροῦντας). Τὸ ἀσκώματα δύναται νὰ σημ. ἐνταῦθα καί: λόγια ἐξωγκωμένα, «φουσκωμένα», ἀνθ' οὗ λέγομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον «ἄντερα φουσκωμένα». Εὐκόλως δὲ ἠδύνατο ἡ λέξις ἄσκωμα νὰ μεταληφθῇ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ἐφ' ἧς σημασίας ἀπαιτοῦσι τὰ συμφραζόμενα. Σημειωτέον δέ, ὅτι δύο ἄριστοι κώδικες ἐκ πρώτης χειρὸς παρέχουσι σκώμαθ' ἀντὶ τοῦ σκώμμαθ', ὁ ἕτερος δὲ τούτων παρέχει τὰ στρατιωτικὰ καὶ σοφά, καὶ ὑπεράνω ἐκ γ' χειρὸς τὴν συνήθη γρ. τὰ σοφὰ καὶ στρατηγικά· στρατιωτικὰ δὲ εἶχεν εἰκάση καὶ ὁ Herwerden.

σμάω, *σμήω, συνηρ. σμῶ, καθαρίζω, σαπωνίζω. Ἡ συναίρεσις γίνεται εἰς η· ἐπισμῇ Ἀπ. Κρατίν. 90. Ἀρφ. Θεσμ. 389, σμῆν Λουκ. Λεξ. 3, ἀλλὰ ἀποσμᾷ Αὐτ. γυμν. 29. (διασμέωντες Ἡρ. 2, 37 πλημμ. Γρ. ἀντὶ διασμῶντες). ἐξέσμων Ἡρ. 3, 148. ἔσμησα Ἀπ. Ἀλέξιδ. 187. Μέσ. σμῆται Ἀπ. Ἀντιφ. 148. νέον Ἰων. -ᾶται Ἡρ. 9, 110, σμωμένης Ἀπ. Ἀρφ. 360. ἐσμησάμην -ᾶται Ἡρ. 4, 73 (Δωρ. σμᾱσαμένα Καλλιμ. Λουτ. Παλλ. 32). Παρασχηματ. σμήχω ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἰων. καὶ μτγν. Ἱπποκρ. 2, 366. 8, 162. ἔσμηχον ζ 226. ἔσμηξα μτγν., ἀλλὰ ἀπ- Ἱπποκρ. 7, 24. Μέσ. σμήχομαι Αὐτ. 2, 364. Στράβ. 3 σ. 469. ἐσμηξάμην Ἱπποκρ. 8, 424. 488. Παθ. διασμηχθείς (-σμηθείς Ruth.) Ἀρφ. Νεφ. 1237. Γεωπ. 16. 15. ἐσμηγμένος Διοσκορ. 5, 95. σμηκτός Ἡσύχ., νεόσμηκτος Ν 342. ἄσμηκτος Ἀπ. Φερεκρ. 195. Τὸ παράγ. σμῆμα εἶνε τὸ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ σμῆγμα, πρβ. σμηματοφορεῖον ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ.

σμῑκρός 3: οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι Σοφ. Ἠλ. 414 καλῶς δὲν γνωρίζω νά σοι εἴπω παρὰ ὀλίγα τινὰ μόνον. Τὸ δ' ἐπὶ σμικρῶν θὰ ἐσήμαινε: εἰς ὀλίγα λόγια (ἄκρες καὶ μέσες) περιοριζομένη· πρβ. ταῦτα μὲν ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου Ἡρ. 4, 129 ταῦτα ἦσαν τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα (οἱ Πέρσαι ἐλάμβανον ἐπὶ βραχύν τινα (ἐπὶ βραχύτατον) χρόνον (διάρκειαν) τοῦ πολέμου (Stein). Ἄλλοι: τοῦτο μικρὸν μέν, ἀλλά τι ὅμως εἰς καλὴν προχώρησιν τοῦ πολέμου, ἐπέτυχον οἱ Πέρσαι.

σόη, ἴδ. σαόω.

σοῖο γεν. τοῦ σός, σόν.

σόος, ἴδ. σῶς.

σορός ἡ, ἀγγεῖον, σκεῦος, ἐν ᾧ ἐναπέθετον τὰ ὀστᾶ νεκροῦ, πρβ. Ψ 91. ‖ κωμ. = γέρων, γραῦς· ἐρᾶν ἔοικας ὡραίας σοροῦ Ἀρφ. Σφ. 1365 ὡρίμου (πρὸς θάνατον) γραίας.

σός, σή, σόν: ἐπὶ σοῖσι καθήμενος β 369 καθήμενος ἐπάνω εἰς τὰ ἰδικά σου, ἐν τῷ κτήματί σου. Ὁ Πανταζίδης πρβ. τὴν κοινὴν φράσιν: «κάθισε 'ς τ' αὐγά σου», γράφων ἅμα καὶ παρὰ Δημ. 8, 47 μένειν ἐπὶ τοῖς (ἀντὶ τοῦ τῆς) αὐτοῦ «νὰ κάθεται 'ς τ' αὐγά του καὶ νὰ μὴ ζητῇ νὰ κατακτᾷ ξένας χώρας». τῷ σῷ λόγῳ Ἀπ. Εὐπόλ. 357, ἴδ. πάσχω. καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον Σοφ. Ἠλ. 251 τὸ συμφέρον σοί τε καὶ ἐμοί. Ἴδ. σπεύδω. καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός· ἢ τοῦ σοῦ ξυναίμονος λέγω; Αἴ. 1311 ἔντιμον εἶνε εἰς ἐμέ, μᾶλλον ὑπὲρ τούτου ἀγωνιζόμενος ν' ἀποθάνω ἐν φανερᾷ μάχῃ (ἐνώπιον πάντων) ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικός· ἢ νὰ λέγω ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ σου ; Τὸ τοῦ (τῆς Df) σοῦ ξυναίμονος ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ὑπὲρ γυναικὸς ὑπονοουμένου, τὸ δὲ ἐρωτηματικὸν προσέθηκα ἐκ διορθώσεως ἄλλων. Ἡ αἰτ. τὸ σὸν εἶνε αἰτ. τοῦ κατά τι (ὡς τὸ λεγόμενον, τὸ τῆς παροιμίας)· ὡς νῦν τὸ σὸν δὴ καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις Αἰσχ. Ἀγ. 555 ὥστε τώρα (ἐπανελθόντος δηλ. τοῦ Ἀγαμέμνονος), διὰ νὰ εἴπω (καὶ ἐγὼ) τὸν λόγον σου (544), θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ν' ἀποθάνω. Ὁμοίως Πλ. Σοφ. 233 B. τοιγὰρ οὖν ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά Σοφ. Αἴ. 491 τούτων οὖν ἕνεκα, ἐπειδὴ τοῦ σοῦ λέχους ἐκοινώνησα, εὐνοῶ τοῖς σοῖς πράγμασι: «εὔνους σοι καθίσταμαι» Σχ. εἶμαι πιστῶς ἀφωσιωμένη εἰς σέ (κυρ. εἰς τὰ σὰ πράγματα). Ἡ φράσις εἶνε σπανία, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἕπεται, ὅτι εἶνε καὶ πλημμελής. Δὲν λέγει ἁπλῶς φρονῶ τὰ σά, ὅπερ δὲν εἶνε σπάνιον, ἀλλ' ἐντονώτε-

ρον εὖ φρονῶ τὰ σά, ἤτοι: « μὲ τὴν καρδιά μου », ἐν πίστει καὶ εἰλικρινείᾳ, εἶμαι μὲ τὸ μέρος σου, εἶμαι ἀφωσιωμένη εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων σου. τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε Ζ 490 = τὰ σὰ αὐτῆς ἔργα κόμιζε: κύταζε τὴ δουλειά σου. Ἡ γρ. τὰ σαυτῆς (ὡς κατὰ λάθος ἐξετυπώθη ἐν τῷ κομίζω) πλημμελής, διότι παρ' Ὁμ. δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτοπαθὴς ἀντων. σύνθετος, ἀλλ' ἐν διαστάσει.

σοῦμαι, ἴδ. σεύω. προστ. σοῦσο σπεῦδε, πρβ. τὸ ἡμέτ. «κουνήσου»· ὁ Διὸς κόρος σοῦται (σεῦται χ/φα) Σοφ. Τρ. 645 σπεύδει. οὐχὶ σοῦσθ'; (= « ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε ») οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε; Ἀρφ. Σφ. 458 δὲν κρημνίζεσθε; δὲν πᾶτε 'ς τὸν διάβολο: δὲν φεύγετε;

σοφία ἡ: ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι πάντ' ἔνεστιν σοφίας Εὐρ. Ἄλκ. 602, ἴδ. πᾶς. σοφίᾳ γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται Σοφ. Ἀντ. 620, ἴδ. φαίνω.

σοφίζω. Παθ. οὔτε τι ναυτιλίης σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν Ἡσ. Ἔργ. 649 οὐδὲν οὔτε ναυτιλίας πεπειραμένος (εἰδήμων) οὔτε νεῶν ἀλλότρια τοίνυν σοφίζῃ Ἀρφ. Ἱππ. 299 ἀλλότρια (οὐκ οἰκεῖα) ἐστὶ ταῦτά σου τὰ σοφίσματα (κυρ. ταῦτα, ἃ σοφίζῃ), «ἐμά ἐστι ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα» Σχ. χὼ πρωκτὸς οὑμὸς τουτογὶ σοφίζεται 721 τουτογί (πρβ. τουτουμενί Βάτρ. 965 = τουτουὶ μέν, τουτοδί Πλ. 227 = τουτὶ δέ, νυνμενί Ὄρν. 448 = νυνὶ μέν, καὶ συχν.) σόφισμα ποιεῖται. οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι Εὐρ. Βά 200 οὐδὲν σόφισμα ἡμῶν ἰσχύει ἐναντίον τῶν δαιμόνων: ἡ σοφία ἡμῶν εἶνε ἀνωφελής, ὅταν διευθύνεται ἐναντίον τῶν θεῶν. Μᾶλλον ὧδε: οὐδὲν σόφισμα εὑρίσκομεν (ζητοῦμεν νὰ εὕρωμεν) διὰ τοὺς θεούς· ὅθεν: οὐδὲν σόφισμα ζητοῦμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν εἰς τοὺς θεούς. Περὶ τῆς συντάξεως πρβ. Μήδ. 609. Ὁ Musgrave διώρθ. οὐδ' ἐνσοφιζόμεσθα τ. ἕ. οὐδὲ μεταχειριζόμεθα τοὺς θεούς, διὰ νὰ δεικνύωμεν τὴν σοφίαν μας. πρβ. ἐγγυμνάζομαι (Πλ Φαῖδρ. 228 Ε). Τὸ νόημα εἶνε καλόν, ἀλλὰ τὸ ἐφεξῆς (203) τὸ σοφόν προϋποθέτει μᾶλλον τὸ σοφιζόμεσθα.

σόφισμα τό, τὸ σεσοφισμένον, τὸ σοφῶς, δεξιῶς ἐσκεμμένον, σοφὸν σκέμμα, ἐπινόημα· ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων, ἐξηῦρον αὐτοῖς Αἰσχ Πρ. 475 ἐπενόησα δι' αὐτοὺς τὸν ἀριθμὸν (ἀριθμητικήν), ὅστις εἶνε ἔξοχος ἐφεύρεσις (ἐπινόημα). εἰσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων Ἀρφ. Βατρ. 1103, ἴδ. εἰσβολή. ‖ ταῦτ' εἶπε τὸ Θετταλὸν σόφισμα Ἀθήν. 11 Β ἤτοι ὁ ἐκ Θετταλίας σοφιστὴς (ἃ προσθέτει αὐτὸς ὁ Ἀθήναιος). Ὁμοίως Ἀρφ. Ὄρν. 431. τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου; Εὐρ. Ἑκ. 258 τί σοφὸν τάχα ἐπινόημα νομίζοντες ὅτι εἶνε τοῦτο, ἐξήνεγκον θανατικὴν ἀπόφασιν ἐναντίον τῆς παιδὸς ταύτης; αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι Φοίν. 871 «αἵ θ' αἱματηραὶ τῶν ὀμμάτων διαφθοραὶ (ἡ τύφλωσις) θεῶν εἰσιν ἐπινόημα (μηχάνημα) καὶ παραδειγματισμὸς τῇ Ἑλλάδι (= διὰ τὴν Ἑλλάδα)» Δ. Βερν. «ἐπέδειξαν γὰρ διὰ τούτου πᾶσιν, ὅτι τοιαῦθ' ἅπαντες πάσχουσιν οἱ θεοῖς ἀπειθοῦντες» Σχ. γνώμης σόφισμα καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχων δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός Ἀπ. Εὐρ. 842 προτιμῶ νὰ ἔχω σοφὴν γνώμην καὶ χεῖρ' ἀνδρείαν καὶ ἂς εἶμαι δύσμορφος, παρὰ ὡραῖος καὶ νὰ εἶμαι κακός. ἵν' ἀμνήμων τύχη γένοιτο πολλῶν δεομένη σοφισμάτων Φοίν. 64 ἵνα λησμονηθῇ ἡ συμφορά, δεομένη πολλῶν σοφιστικῶν δικαιολογημάτων. καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς ταὐτὰ παρόντα σοφίσματα Θουκ. 6,77 ὡς εἰ προηγεῖτο ἀντὶ τοῦ ἔχοντες τὸ ὁρῶντες, τ. ἕ. καὶ νῦν ὁρῶντες ἐνώπιον ἡμῶν ὄντα τὰ αὐτὰ τεχνάσματα (ἐπινοήματα, φενακισμούς). Κάδμου σοφίσμαθ' Εὐρ. Βάκχ. 30 «σοφίες, κατεργαριές, τοῦ Κάδμου», ἴδ. νυμφεύω ἐν Παραρτ. ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι, σοφίσματα εὑρίσκουσι καὶ παραγραφὰς καὶ προφάσεις Δημ. 35, 2 ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦναι (ἃ ἐδανείσαντο) ἐπινοοῦσι σοφίσματα καὶ παραγρ. καὶ προφάσεις.

σοφός 3: σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ (= φύσει, οὐ διδασκαλίᾳ) Πινδ. Ὀ 2, 94. καὶ τῷ (Makefield: καίτοι) μὲν εἶ σὺ (Abresch: μὲν σὺ) κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα Αἰσχ. Εὐμ. 851 καὶ ὡς ἐκ τούτου (τοῦ γήρατος) σὺ εἶσαι βεβαίως σοφωτέρα ἐμοῦ· ὅπου τὸ σοφωτέρα ἔχει καλῶς λεγόμενον μετά τινος περιποιήσεως, ἐξασφαλίζεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ἐφεξῆς στίχου. φεῦ· σοφός γ' ὁ θρέψας χὼ διδοὺς σοφώτερος Εὐρ. Ἰ. Α. 710 «Δὲν πρόκειται περὶ διδασκαλίας καὶ παιδευσεως διανοητικῆς, ἀλλὰ περὶ ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας ἠθικῆς, ὅπως ὁ ἀνατρεφόμενος μὴ ἀπομιμηθῇ τὰ «ἤθη τῶν κακῶν βροτῶν». Ἐὰν δὲ ἐν τούτῳ, ἤτοι τῇ ἠθικῇ παιδεύσει, ἦτο σοφὸς ὁ Χείρων, σοφώτερος τοῦ Χείρωνος ἦτο ὁ Πηλεύς, ὁ συνιδὼν μὲν τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ἐν τῷ παιδεύειν ἀνεπάρκειαν, ἀνευρὼν δὲ καὶ ἐκτιμήσας ἐπαξίως τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν πρὸς μετάδοσιν αὐτῆς ἱκανότητα τοῦ Χείρωνος». Δ. Βερν. οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος Ἀπ. Σοφ. 864, ἴδε ἡμέρα. δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν Ἀπ. Σοφ. 85, ἴδ. δυσώνυμος. καὶ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν Εὐρ. Ἠλ. 295 οὐδαμῶς ἀκίνδυνον πρᾶγμα εἶνε νὰ ἐνυπάρχῃ εἰς τοὺς σοφοὺς γνώμη λίαν σοφή: « τοῦτο δὲ ἕνεκα τῶν κρατούντων, εἰς οὓς τυραννικοὺς καὶ ἀδίκους ὄντας ἀπαρέσκει ἡ τῶν λίαν σοφῶν γνώμη, ἐντεῦθεν δὲ οὔτε ἀζήμιος οὔτε ἀκίνδυνος οὖσα εἰς αὐτούς» Δ. Βερν. ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου. . πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε Ἀρφ. Βάτρ. 736, ἴδ. ξύλον. σοφώτερ' (εἶπε

Φοῖβος) ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη Εὐρ. Μήδ. 675 = εἶπεν ὁ Φοῖβος ἔπη σοφὰ συμβαλεῖν (τ. ἔ. δυσξύμβλητα) μᾶλλον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Καὶ οὐδ. πληθ. τῶν σοφῶν (ἐξ ὀνομ. τὰ σοφά) γὰρ οὐ πένη Αἰσχ. Εὐμ. 434 τῶν σοφῶν (τῆς σοφίας) οὐκ ἀπορεῖς. σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους 'Απ. Εὐρ. 899, ἴδ. ἐπαντλέω. σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ 'Απ. Σοφ. 13 οἱ τύραννοι σοφοί εἰσι τῷ ξυνεῖναι τοῖς σοφοῖς (ὅτι τοῖς σοφοῖς ξύνεισι). σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος· ἀλλὰ χαἰ σοφαὶ γνῶμαι ἐμποδίζονται θαμά Σοφ. Φιλ. 431, ἴδ. ἐμποδίζω. τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία τό τε μὴ θνητὰ φρονεῖν· βραχὺς αἰών Εὐρ. Βάκχ. 395 τὸ δὲ σοφίζεσθαι καὶ τὸ μὴ θνητὰ φρονεῖν οὐκ ἔστι σοφία· ὁ βίος (γὰρ) βραχύς. σοφὸν δ' ἀπέχειν. . φρένα τε περισσῶν παρὰ φωτῶν 427, ἴδ. ἀπέχω. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Σοφ. 'Αντ. 365, ἴδ. μηχανόεις. νῦν δὲ τἀπ' ἐμοῦ σοφά, δάκρυα, παρέξω Εὐρ. 'Ι. Α. 1214 νῦν δὲ ἃ εἰκὸς ἀπ' ἐμοῦ προσδοκᾶν σοφά, τὰ δάκρυα, ταῦτα παρέξω. διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς 'Απ. Σοφ. 696 εἰς τὸν διψῶντα δύνασαι νὰ προσφέρῃς ὅ τι καὶ ἂν φαντασθῇς· τίποτε δὲν θὰ τὸν τέρψῃ περισσότερον παρὰ ἂν τοῦ δίδῃς νὰ πίῃ. 'Αντὶ τοῦ διδούς ὁ Steinbach ἤκασε τι δούς. ἀνέρος ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγραὶς ἀπαλαλκέμεν Θεόκρ. 28, 19 ὃς πολλὰ σοφὰ φάρμακα ἔμαθε, νόσους ὀλεθρίας (=νόσοις λυγραίς, Αἰολ. αἰτ.) ἀπαμῦναι τοῖς ἀνθρώποις (ἐνν. διὰ τῶν φαρμάκων). δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων οὐκ εὖ φρονεῖν Εὐρ. Βάκ. 480 ἐὰν λέγῃ τις φρόνιμα λόγια πρὸς ἀμαθῆ, θὰ φανῇ ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμος. οἷόν θ' ἑπτὰ (Δ. Γ. ἔπειτα) Θάλητα σοφῶν σοφὸν ἀστρονόμημα 'Απ. Τίμων. 23 (π. Διογ. Λ. 1, 34) οἷόν τ' ἔγνων τὸν ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν Θάλητα, τὸ σοφὸν ἀστρονόμημα (οἷον ἂν εἴποι τις: τὸν σοφὸν ἀστρονομίσκον· πρβ. ἄλημα καὶ ἀμφίνοος). Μετ' ἀπρφ. πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς Πινδ. Π. 8, 74 ἴδ. κορύσσω. ἐκκεκόμψευσαι· πονηρῶν (Bothe: πονηρόν) γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή Εὐρ. 'Ι. Α. 333 «εἰς ἄκρον κομψολογίας ἐλήλακας· ἀπεχθές ἐστι χρῆμα γλῶσσα σοφὴ πονηρῶν. Κατὰ τὸν 'Αγαμέμνονα ἡ κομψὴ γλῶσσα εἶνε καὶ σοφή, ὄχι ὅμως καὶ ἡ τῶν πονηρῶν» Δ. Βερν. ἕν τί σ' ἡγοῦμαι σοφόν Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 207 εἰς ἓν πρᾶγμα εὑρίσκω ὀρθὴν τὴν γνώμην σου.

σόως, ἴδ. σαόω.

σπανία ἡ = σπάνις ἐν Εὐρ. 'Ρήσ. 245, ἴδε σαλεύω.

σπάνιος 3 καὶ 2: δυσπρόσιτος ἔσω τε κλῄθρων σπάνιος Εὐρ. 'Ι. Α. 345 «δυσπρόσιτος (ἐκτὸς τοῦ οἴκου διὰ τὸ ἀντίθ. ἔσω τε) οἴκοι τε σπάνιος (ἰδεῖν)» Δ. Βερν.

σπαραγμός ὁ: διώδυνος σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο Σοφ. Τρ. 777, ἴδ. διώδυνος. τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βάλω; Εὐρ. Φοίν. 1524 τ. ἔ. ἐπὶ τίνα πρῶτον ἀπαρχὰς ἀπὸ χαίτας βάλω (ῥίψω) σπαραγμοῖς (αὐτῆς: σπαράττουσα αὐτήν); ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς Εὐρ. Τρ. 453 «σπαρασσόμενοι οἱ στέφανοι ἴτε ἀπ' ἐμοῦ» Σχ.

σπᾰράσσω, 'Αττ. -άττω: τίς μ' εἶσιν ἄξων πρὶν σπαράσσεσθαι κόμης; Εὐρ. 'Ι. Α. 1458, ἴδ. πρίν.

σπαργάω ὀργάω, ποι. σπαργέω· εἶμαι πλήρης, «σπαργωμένος» (ὃ λέγει ἡ συνήθεια ἐπὶ τοῦ μαστοῦ πρβ. μαζὸς σπαργῶν Εὐρ. Βάκχ. 701), σφριγῶ. οὔτε λήμματα μοχθηρὰ καὶ πλεονεξίας μεγάλας εἰς ἐφικτὸν ἠκούσας ὑπερβῆναι ῥᾴδιον ᾧ τινι μὴ πόρρωθεν ἐνδέδεται καὶ κεκόλασται τὸ φιλοκερδές· ἀλλ' οἷς ἔξεστιν ἀνέδην εἰς τὸ κερδαλέον ἀνατεθραμμένον σπαργᾷ πρὸς τὰς ἀδικίας (οὕτως ἔγραψα: ὃ γὰρ σπαργᾷ περὶ τῆς ἀδικίας) μάλα μόλις καὶ χαλεπῶς τοῦ πλεονεκτεῖν ἀπεχόμενον Πλουτ. 585C οὔτε δύναται ῥᾳδίως ὑπερβῆναι λήμματα μοχθηρὰ καὶ πλεονεξίας μεγάλας εἰς ἐφικτὸν ἠκούσας (προσιτὰς αὐτῷ), ὅστις ἔχει τὸ φιλοκερδὲς μὴ πόρρωθεν ἐνδεδεμένον καὶ κεκολασμένον· ἀλλὰ (τοὐναντίον) ἀνατεθραμμένον (τὸ φιλοκερδὲς) ἀνέδην εἰς τὸ κερδαλέον τοῖς συγκεχωρημένοις λήμμασιν (= οἷς ἔξεστιν) φέρεται μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας (= σπαργᾷ) πρὸς τὰς ἀδικίας, ἀπεχόμενον μάλα μόλις καὶ χαλεπῶς τοῦ πλεονεκτεῖν.

σπαρτός 3 ἐσπαρμένος· ὑμᾶς θ' ὁμοίως οὐδενὶ σπαρτῶν γένει Αἰσχ. Εὐμ. 413 ὁμοίας πρὸς οὐδὲν τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων γεννητῶν. ἥξετ' (ἀχεῖτ' Fix) εὐγαθεῖ κελάδῳ ἐμὰν πόλιν ἐμά τε τείχη, Σπαρτῶν ἵνα γένος ἐφάνη, χαλκασπίδων λόχος Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 792 θὰ ἔλθητε μετὰ εὐθύμου κρότου εἰς τὴν πόλιν μου καὶ τὰ τείχη μου, ἐκεῖ ὅπου ἐφάνη τὸ γένος τῶν Σπαρτῶν, τῶν χαλκασπίδων ἀνδρῶν ὁ λόχος. ἔνθ' ὁ γηγενὴς Σπαρτῶν στάχυς ἔβλαστεν 5 ὅπου ἀνεβλάστησεν ὁ ἐκ γῆς γεννηθεὶς στάχυς τῶν Σπαρτῶν. γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν Σπαρτῶν ἀνῆκεν Φοίν. 940 «εἰκονικώτατα παρέστησεν ὁ ποιητὴς τὴν γενεὰν τῶν σπαρτῶν, στάχυν μέν, ὡς ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντας, χρυσοπήληκα δὲ ὡς χρυσῆν πήληκα, ἤτοι: κόρυν ἢ περικεφαλαίαν φέροντας» Δ. Βερν.

σπάω ἕλκω, τραβῶ· σπάσω Λυκόφρ. 484, ἐπι- Σοφ. Αἴ. 769, ἀπο 1024, δια- 'Ηρ. 7, 236. ἔσπᾰσα καὶ ἀπ-. ἔσπακα μτγν. ἀπὸ τοῦ 'Αριστοτ., ἀν- καὶ 'Αττ. πεζ., κατεσπακώς 'Απ. 'Αντιφάν. 204. Μέσ. σπῶ ἐμαυτῷ· σπάσομαι Αἰσχύλ. 'Επτ. 1027 (αὕτη εἶνε καὶ ἡ πρώτη χεὶρ τοῦ Med., ἀλλὰ διώρθ. ὁ Well. πίσονται συμφώνως καὶ πρὸς τὸ σχόλ. «γεύσονται») 'Ιπποκρ. 6, 534, δια- 'Αρφ. Βατρ. 477 καὶ μτγν. πεζ. ἐσπᾰσάμην. Πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἔσπασμαι, δι-. παθ. ἐσπάσθην ποιητ. καὶ 'Ηρ. 6, 134. ἀπ-, δι-, κατ- 'Αττ. πεζ.

σπασθήσομαι Γαλην. 9, 186, ἀλλὰ δια- Ἀττ. πεζ. ἀντίσπαστος Σοφ. Τρ. 770, -έον Ἱπποκρ. 6, 654. ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον Αἰσχ. Ἀγ. 345 κυρ. εἵλκυσεν, ἔσυρεν, ὅθεν: ὡς ἕκαστος ἔλαχεν: ἀναλόγως τοῦ κλήρου τῆς τύχης, ὃν ἔλαβεν ἕκαστος. σπᾶτ' ἀνδρείως Ἀρφ. Εἰρ. 498 ἕλκετε ἀνδρικῶς, τραβᾶτε σὰν ἄνδρες. σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς ἔγνων Σοφ. Ἀντ. 1003. «σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι» Σχ. Ὁμοίως 258. πρβ. Ο. Τ. 1243. Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανοῦν χρυσήλατον ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας κολεῶν ἔσωθεν, κρᾶτά τ' ἔστεψεν κόρης Εὐρ. Ἰ. Α. 1565 «Κάλ. δ' ὁ μάντις σπάσας τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἔσωθεν τοῦ κολεοῦ ξίφος ὀξὺ (ἀφ' οὗ ἔσυρε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ θηκάρι τὸ ξίφος) ἔθηκεν αὐτὸ εἰς κανοῦν χρυσήλ. καὶ ἔστεψε τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης» Δ. Βερν. Τὸ κολεῶν ἔσωθεν συναπτέον τῷ σπάσας. — ἢ καὶ νεοσσὸν τόνδ', ὑπὸ πτερῶν σπάσας; Εὐρ. Ἀνδρ. 441 (θὰ φονεύσῃς) λοιπὸν καὶ τὸν νεοσσὸν τοῦτον, ἀφ' οὗ τὸν ἀποσπάσῃς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πτερὰ τῆς μητρός του; ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην Σοφ. Τρ. 690 τὸ ἔχρισα ἐντὸς τῆς οἰκίας εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς κρυφὰ μὲ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἀπέσπασα ἀπὸ ἓν τῶν ἰδικῶν μας προβάτων. ἐσπᾶτο πέδονδε καὶ μετάρσιος 786 σπασμωδικῶς ἄλλοτε μὲν ἐκυλίετο κατὰ γῆς, ἄλλοτε δ' ἐτινάσσετο ἐπάνω. τοὺς πόδας ἑστῶτες ἐσπάσθημεν Εὐρ. Κύκλ. 635 ἐν ᾧ ἱστάμεθα ἐξηρθρώθημεν (διεστράφημεν) τοὺς πόδας. Πέργαμον. . ., λαιμοτόμου κεφαλᾶς σπάσας, πόλισμα Τροίας Ἰ. Α. 775 «σπάσας (ὁ χάλκασπις Ἄρης) ἀπὸ λαιμοτόμου τῆς κεφαλῆς τὸ πόλισμα Τροίας: τοὺς πολίτας τῆς Τροίας ἀποκεφαλίσας (τῆς μὲν γεν. λαιμοτόμου λαμβανομένης κατηγορηματικῶς, τοῦ δὲ κεφαλῆς ἑνικῶς κειμένου διὰ τὸ πόλισμα Τροίας)» Δ. Βερν. ὥστ' ἐν γάλακτι (τὸν δράκοντα) θρόμβον αἵματος σπάσαι Αἰσχ. Χο. 531 ὥστε νὰ ἐκμυζήσῃ ἐν τῷ γάλακτι θρόμβον αἵματος. συνεκθανεῖν σπῶντα χρὴ τῷ πώματι Εὐρ. Κύκ. 571, ἴδ. συνεκθνήσκω. ἔσπασεν ἄμυστιν ἑλκύσας 417, ἴδ. ἄμυστις. Καὶ μτφ. Ὁμηρικὸν ὅς τ' ἀπὸ ῥεῦμα ἔσπασας οἰκείοις, Στησίχορ', ἐν καμάτοις Ἀνθ. 9,184 καὶ σύ, Στησίχορε, ὃς ἀπέσπασας Ὁμηρικὸν ῥεῦμα (οἷον ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ποταμοῦ καὶ ἔστρεψας αὐτὸ ὥστε ῥεῖν) ἐν τοῖς οἰκείοις πόνοις· τ. ἔ. εἶσαι ἄλλος Ὅμηρος ἐν τῷ σῷ εἴδει. ἵλατε, πάσης ἀρχὴν οἱ λυρικῆς καὶ πέρας ἐσπάσατε Αὐτ. στ. 10 ἵλεῳ (εὐμενεῖς) ἔστε (ὑμεῖς), οἳ ἐξεμυζήσατε(;), ἐξηντλήσατε, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ πέρας πάσης λυρικῆς ποιήσεως. Κατὰ τὸν Wilamow. τὸ ἐσπάσατε ἐνταῦθα εἴρηται κατὰ μτφ. ἐκ τοῦ σπᾶν κλῆρον ἢ δίκτυον, παραφράζει δέ: οἱ τὴν λυρικὴν πᾶσαν εὕρετε καὶ ἐτελειώσατε. Ὁ Meineke διώρθ. ἐστάσατε τ. ἔ. ὑμεῖς καθιδρύσατε (κατεστήσατε) τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος πάσης λυρικῆς ποιήσεως: ὑμεῖς ἔστε τὸ Α καὶ τὸ Ω πάσης λυρικῆς ποιήσεως: ὑμεῖς μὲν εὕρετε, ὑμεῖς δὲ ἐτελειώσατε τὴν λυρικὴν ποίησιν. Ἄλλως· ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τὰ νῦν ξύνει Σοφ. Ἠλ. 561 ἀλλά σε παρέσυρε πειθὼ ἐκ μέρους κακοῦ ἀνδρός, μὲ τὸν ὁποῖον τώρα συζῇς. (ἡ μήρινθος) οὐκ ἔσπασεν ταύτῃ γε Ἀρφ. Σφ. 175 κατὰ λέξιν: ἡ μήρινθος (ὡς Θεσμοφ. 928) κατὰ τοῦτον τοὐλάχιστον τὸν τρόπον δὲν ἔσυρε τίποτε, (τὸ ψάρι) δὲν ἔπιασε τὸ δόλωμα, δὲν ἐπέτυχε· ἴδ. μήρινθος. Τὸ ὑπὸ Herw. μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 6, 5, 11 καὶ μέγιστον τάραχον ἔσπασε = ἐταράχθη, δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ καθωμιλημένον: «ἐτράβηξε τὸν διάβολό του».

σπεῖο ἀόρ. πρ. τοῦ ἕπομαι.

σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα, ἔσπαρκα Πολύαιν. 2, 1. Παλ. Δ. Μέσ. σπείρασθαι μτβ. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1028. Παθ. ἐσπάρην (διεσπάρθησαν Ξεν. Ἀν. 4, 8, 17 εἶνε πληθ. Γρ. ἀντὶ τῆς -άσθησαν). σπαρήσομαι Παλ. Δ., δια- Διόδ. Σ. 17,69. Γαλην. 3,637. ἔσπαρμαι, δι-. σπαρτός Σοφ. Ο. Κ. 1534, -τέον μτγν. ματρὸς ἁγνὰν σπείρας ἄρουραν Αἰσχ. Ἑπτ. 738, ἴδ. ῥίζα. ἥδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον Εὐρ. Ἱππ. 449 «τὸ σπείρουσα ληπτέον ἀπολύτως: σπείρουσα τὰ πάντα, ἤτοι: αἰτία πάσης σπορᾶς· τὸ δὲ διδοῦσ' ἔρον, διότι ἄνευ ἔρωτος οὔτε σπορὰ οὔτε προκοπὴ σπορᾶς. Ἐὰν δὲ πρωθυστέρως ἐτάχθη, τούτου οὐδ' ἐφρόντισε κἂν ὁ Εὐριπ.» Δ. Βερν. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ Εὐρ. Φοίν. 18, ἴδ. ἄλοξ. νειὸν σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν Ἡσ. Ἔργ. 463 νὰ σπείρῃς τὸ νέον χωράφι, ἐν ᾧ ἡ γῆ εἶνε ἀκόμη ἐλαφρὰ (ἐν ᾧ αἱ βῶλοι εἶνε ἀκόμη ἀραιαί). Πρβ. Οὐεργιλ. Γεωργ. 1, 44 κἑ. σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν, Βερέκυνθα χῶρον Ἀπ. Αἰσχ. 158 σπείρω ἄρουραν, ἣν ἵνα διέλθῃ τις χρειάζεται δώδεκα ἡμέρας, τὸν Βερ. χῶρον. ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα Εὐρ. Φοίν. 22 = ἐπαιδοσπόρησεν. οὐκ αἰδῇ θεοὺς Κάδμον τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν; Εὐρ. Βάκ. 263 δὲν σέβεσαι τοὺς θεοὺς καὶ τὸν Κάδμον, ὅστις ἔσπειρε τὸν ἐκ τῆς γῆς γεννηθέντα στάχυν; (κατὰ βραχυλογίαν ἀντί: ὅστις ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ δράκοντος, ἐξ ὧν ἀνεβλάστησεν ὁ στάχυς τῶν Σπαρτῶν). Πρβ Φοίν. 939. καὶ Βάκ. 1025: ὃς (γέρων) τὸ γηγενὲς δράκοντος ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος: ὃς ἔσπειρεν ἐν τῇ γῇ τοῦ γηγενοῦς ὑπερμεγέθους (= δράκοντος) ὄφεως τοὺς ὀδόντας (οἷον βλάστημά τι θεριζόμενον). Τὸ δράκοντος εἶνε τὸ γένος, τὸ δὲ ὄφεος τὸ εἶδος· πρβ. σῦς κάπρος, ταῦρος βοῦς κττ. Ἡ διόρθ Ἄρεος ἀντὶ τοῦ ὄφεος περιττή. μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ σπείρῃ ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν Σοφ. Ἠλ. 641 ἵνα μὴ φθόνῳ καὶ λαλιᾷ πολλῇ χρωμένη διασπείρῃ κε-

νὴν φήμην εἰς πᾶσαν πόλιν. τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον τῆς χώρας τῆσδε καθαρτήν, πέρυσιν καταπρούδοτε καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν διανοίαις 'Αρφ. Σφ. 1044 καὶ ὅμως τοιοῦτον ἀλεξίκακον ἄνδρα εὑρόντες καὶ καθαρτὴν ταύτης τῆς χώρας, πέρυσιν ἐπροδώσατε αὐτὸν ἐξευτελιστικῶς («ὅτι διδάξας τὰς πρώτας Νεφέλας ἡττήθη» Σχ.), ἐν ᾧ διέσπειρεν εἰς τὸν τόπον νεωτάτας ἰδέας. μὴ σπεῖραι πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα· σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων 'Απ. Σοφ. 592 μὴ διάσπειρε (διαδίδου) πολλοῖς τὴν παροῦσαν συμφοράν· σιγωμένην (ἐν σιωπῇ) γὰρ πρέπει θρηνεῖσθαι. σπείρων θεοκτίσταν φλόγα 'Απ. Τραγ. (ἢ Λυρικοῦ) ἀδ. 85, ἴδ. θεόκτιστος.

σπένδω ἐκχέω, κάμνω σπονδήν. ὑπ. -δησθα δ 591, σπείσω μτγν., ἀλλὰ κατα- Εὐρ. 'Ορ. 1187. 'Ηρ. 2,151. ἔσπεισα (σπείσασκε θ89). κατεσπεικώς Πλουτ. Σερτ. 14. Μέσ. κάμνω συνθήκην, συμφωνίαν (οὔτε παρ' 'Ομήρῳ οὔτε παρ' 'Ησιόδῳ). σπείσομαι, ἐσπεισάμην. Πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἔσπεισμαι. 'Αόρ. παθ. ἐσπείσθην μτγν. Πλουτ. 'Ρωμ. 19 καὶ 'Ανδ. κατ- 'Ανθ 7,27. σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν Εὐρ. Μήδ. 1140 ὅτι σὺ καὶ ὁ σύζυγός σου ἔχετε διαλύσῃ τὸ πρὶν νεῖκος καὶ εἰρηνεύσῃ. Μαντινῆς καὶ οἷς ἔσπειστο Θουκ. 3,111 Μαντινῆς καὶ οὗτοι, οἷς («μὲ τοὺς ὁποίους») σπονδαὶ ἐγεγένηντο. ἐσπένδοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς 3, 24 ἐζήτουν σπονδὰς ποιεῖσθαι, ὅπως ἀναιροῖντο τοὺς νεκρούς· ἴδ. ἀναιρέω. ὁ δὲ τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται Αἰσχίν. 3, 63 ὁ δὲ (Δημοσθένης) συνομολογεῖ συνθήκην μὲ τοὺς πρέσβεις. ἐπέδειξεν αὐτόν, ὅτι περὶ πλείστου ποιοῖτο, εἴ τῳ σπείσαιτο καὶ εἴ τῳ συνθοῖτο καὶ εἴ τῳ ὑπόσχοιτό τι, μηδαμῶς ψεύδεσθαι Ξεν. 'Αν. 1, 9, 7 τὸ εἴ τῳ σπείσαιτο ἀθετεῖται ὑπὸ τοῦ Hug, πρὸς ὃν ἀντιπαρατηρεῖ Πανταζίδης τάδε: «δὲν εἶνε ὅλως ταυτόσημον (τὸ σπείσαιτο) πρὸς τὸ συνθοῖτο ἢ ὑπόσχοιτο· ἀλλὰ καὶ τὰ τρία ῥήματα σημ. τρεῖς διαφόρους περιστάσεις, καθ' ἃς γίνεταί τις συμφωνία· καὶ ὑπισχνεῖται μέν τις, ὅταν ἀναλαμβάνῃ νὰ ἐκπληρώσῃ αἴτησίν τινα· συντίθεται δέ, ὅταν πρός τινα συμφωνῇ νὰ πράξῃ τι ἀμοιβαίως εἴτε ἐν εἰρήνῃ εἴτε ἐν πολέμῳ, εἴτε μεθ' ὅρκου ἢ σπονδῶν ἢ καὶ ἄνευ τούτων. σπένδεται δέ, ὅταν πόλεμος διακόπτεται ἢ καταπαύεται ὑπὸ ὅρους διὰ σπονδῶν κυρουμένους. Δὲν εἶνε λοιπὸν περιττὸν τὸ εἴ τῳ σπείσαιτο». κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς, Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασι Εὐρ. 'Ορ. 1680 κἀγὼ τοιαῦτα φρονῶ (οὕτω διάκειμαι)· φιλιοῦμαι δὲ ταῖς συμφοραῖς («φιλίως καὶ ἀποδέκτως τὸ συμβὰν δέχομαι»), Μενέλαε, καὶ τοῖς σοῖς, Λοξία, προστάγμασι (χρησμοῖς). σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος 'Αρφ. 'Ιππ. 106 ἐνν. σπονδὴν (ἴδ. 'Αθήν. 693B κέ)· ἄλλοι ἐνν. κρατῆρα· ἴδ. ἀγαθός. εἴη δὲ τρίτον σωτῆρι πορσαίνοντας 'Ολυμπίῳ Αἴγιναν κάτα σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς Πίνδ. 'Ι. 6 (5), 7 εἴη δὲ ἡμῖν τρίτον κρατῆρα παρέχοντας τῷ σωτῆρι Διὶ σπένδειν αὐτὸν κατὰ τὴν Αἴγιναν ᾠδαῖς μελιφθόγγοις χρωμένους: εἴθε ἐν Αἰγίνῃ ἑτέραν 'Ολυμπιακὴν νίκην ἑορτάσαιμεν. «Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτῆρος ἔλεγον. . τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς 'Ολυμπίου ἐκίρνασαν, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος» Σχ. ἴδ. καὶ Σουΐδαν (ἐν λ. τρίτος κρατήρ).

σπέρμα τό: σπέρμα πυρὸς σῴζων ε 490 διατηρῶν, διασῴζων (τ. ἔ. βουλόμενος διασῴζειν) ἔναυσμα πυρός. σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρὸς εὐνὰς ἀνδρῶν ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν Αἰσχ. 'Ικ. 147 ἵνα τὸ σπέρμα τῆς σεμνοτάτης μητρὸς ἄγαμον ἀδέσποτον ἐκφύγῃ τὰς εὐνὰς τῶν ἀνδρῶν. τοὐμὸν δ' ἐγώ, κεἰ σμικρόν ἐστιν, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι Σοφ. 'Ο. Τ 1077 ἐγὼ δὲ τὸ ἐμὸν γένος, καὶ εἰ σμικρόν ἐστιν, ἐπιθυμῶ ἰδεῖν. Τὸ βουλήσομαι = ἐθελήσω, τ. ἔ. πάντως θὰ ἴδω, θ' ἀποφασίσω νὰ ἴδω. 'Ομοίως Αἴ. 681. Ο. Κ. 1289. δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου Αἰσχ. Χο. 235, ἴδε δακρυτός. σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ παίδων Εὐμ. 187, ἴδ. χλοῦνις. μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσα Σοφ. Ο. Τ. 1246 μεμνημένη τοῦ πάλαι σπαρέντος (υἱοῦ, τοῦ Οἰδίποδος). Διὸς υἱοῦ ἡμιθέου τὸ σπέρμα Θουκ. 5,16 «ἀπόγονον» Σχ. ὁ τὸ σπέρμα παρασχών, οὗτος τῶν φύντων [κακῶν] αἴτιος Δημ. 18, 159 ὁ παρασχὼν τὸ σπέρμα, οὗτός ἐστιν αἴτιος τῶν ἐκ τούτου γενομένων. Γενικῶς. 'Ορθῶς λοιπὸν τὸ κακῶν ὀβελίζεται καὶ ἐν τοῖς χ/φοις.

σπέρρω Αἰολ. = σπείρω.

σπέρχω ὠθῶ, ἐπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπ. ποιητ. καὶ νέον 'Ιων., ἐν συνθ. καὶ 'Αττ. πεζ., ἀλλὰ σπαν., μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔσπερχον Λουκ. Τραγῳδ. 236. ἐπέσπερχον Θουκ. 4,12. Μέσ. ἐπείγομαι, «βιάζομαι», ταράττομαι· ἐπ. ποιητ. καὶ νέ. 'Ιων., μόνον ἐνεστ. παρατ. ('Ηρ. 5, 33. σπερχοίατο γ 283) καὶ σπερχθείς Πίνδ. Ν. 1, 40. 'Ηρ. 1, 32. Τὸ περισπερχέω (παρὰ τὸ περισπερχής) 'Ηρ. 7, 207 ἀγανακτῶ, εἶνε ἀμφίβολον. σπερχθεῖσα θυμῷ Πίνδ. Ν. 1, 40 ἐξοργισθεῖσα, «ταραχθεῖσα τῇ ψυχῇ καὶ ὑπερζέουσα τῷ θυμῷ» Σχ.

σπέσθαι ἀόρ. τοῦ ἕπομαι.

σπεύδω ἀμτβ. καὶ μτβ. ὁμαλόν· σπεύσω, ἔσπευσα, ἔσπευκα καὶ ἐσπευκώς Παυσ. 7, 15, 5. Πλουτ. περὶ τοῦ Σωκρ. δαιμ. 13. Μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἐπ. ποιητ. σπεύσομαι Ο 402. Παθ. ἔσπευσμαι μτγν. πεζ. σπευστός 'Α. Β. 1, 63, 3, -στέον 'Αρφ. Λυσ. 320. μὴ βίον ἀθάνατον σπεῦδε Πίνδ. Π. 3, 62 «μὴ ἐπ' ἀθάνατον σπεῦδε βίον» Σχ. εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας Εὐρ. 'Ικ. 161 ἐπὶ τὴν εὐψυχίαν ἔσπευσας, δέον ἐπὶ τὴν εὐβουλίαν: ἤκουσας μᾶλλον τὴν εὐψυχίαν σου ἢ τὴν εὐβουλίαν. τί σοί ποτε τᾶς ἀπλήστου

(Δ Γ. ἀπλάστου) κοίτας ἔρος, ὦ ματαία, σπεύσει θανάτου; τελευτᾶν; (Δ. Βερν.: σπεύσει θανάτου τελευτάν) Εὐρ. Μήδ. 151 «τί ποτε (= σὰν τί τάχα) παρέξει σοι ἐπισπεύδων ὁ ἔρως τῆς ἀκορέστου κοίτης τοῦ θανάτου (ἤτοι τοῦ Ἅιδου) ὦ μελέα (ἤτοι: ὦ τάλαινα); τελευτᾶν; (ἀπὸ κοινοῦ τὰ προρρηθέντα, ἤτοι: τὸ τελευτᾶν σοι παρέξει ἐπισπεύδων ὁ τῆς ἀκορέστου κοίτης τοῦ θανάτου σὸς ἔρως ;)» Δ. Βερν. πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος, σπεῦσαί τι τῶν βούλιος φέρει φρήν Αἰσχ. Ἱκ. 605 τὸ ἔργον εἶνε δι' αὐτὸν ἕτοιμον (πρόχειρον), ὡς ὁ λόγος («ἅμα τῷ λόγῳ ἡ πρᾶξις» Σχ.), ὥστε νὰ ἐπισπεύσῃ (ταχέως νὰ πράξῃ τι) ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα φέρει ἡ βουλευομένη φρὴν αὐτοῦ. ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς Ἀρφ. Ἱππ. 926 ἐγὼ γὰρ σπουδάσω, ὅπως ἂν σύ (ὁ κατὰ πρόληψιν συνετάχθη τῷ σπεύσω) ἐγγραφῇς εἰς τοὺς πλουσίους. ταμὰ σπεύδεις φίλα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1409 ἡ ἐπιθυμία σου συμβιβάζεται μὲ τὴν ἰδικήν μου. πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν Ἴων. 1226 πᾶσα ἡ πόλις ζητεῖ τὴν ἀθλίως ἐλθοῦσαν μετὰ σπουδῆς ταύτην τὴν ἀθλίαν ὁδὸν (ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Δελφούς, ὅπως δηλ. ἐκτελέσῃ τὸν φόνον τοῦτον). Διάφορον: δῆλος ἦν ὡς σπεύδων πᾶσαν τὴν ὁδόν Ξεν. Ἀν. 1, 5, 9 καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἐφαίνετο (εἰς ὅλους) ὡς ἄνθρωπος σπεύδων (βιαζόμενος) σπεύδει δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων Εὐρ. Ἰ. Τ. 201 « σπεύδει δ' ἀσπούδαστα (= ἃς οὐ χρῆν αὐτὸν σπεύδειν σπουδάς, ἤτοι: ἀπαισίους, κακάς) ἐπὶ σοὶ (Ὀρέστα) ὁ δαίμων (ἤτοι: ἡ ποινή, ἡ Νέμεσις)» Δ. Βερν. Δημοκρίτου σπεύσαντος Ἡρ. 8, 46 ἐνν. αὐτούς: τοῦ Δημ. παρακινήσαντος αὐτούς. μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν Πινδ. Ἰ. 3, 31 μηκέτι σπεύδειν ἐπὶ τὴν ἀρετὴν διὰ μακροτέρας ὁδοῦ. σπεύσω βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα Εὐρ. Ἑκ. 66, ἴδ προτίθημι. τοιάδε σπεύδων χάριν πέπονθα τὴν σὴν πολέμιόν τε σὸν κτανών Αὐτ. 1175 «τοιάδε πέπονθα, τῆς σῆς χάριτος σπουδὴν ἔχων (= σοὶ σπουδάζων χαρίζεσθαι) πολέμιόν τε τὸν σὸν κτανών» Δ. Βερν. Καὶ μετ' ἀπρφ. σπεύσατε . . Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν Σοφ Αἴ. 804 ὅπερ δυνατὸν νὰ σημαίνῃ καί: σπεύσατε, ὅπως ὁ Τεῦκρος ἔλθῃ ταχέως, καὶ: ἐπισπεύσατε (βιάσατε) τὸν Τεῦκρον νὰ ἔλθῃ ταχέως. σπεύδομεν αἵδ' (Döderlein: σπευδόμεναι δ') ἀφελεῖν τινα τάσδε μερίμνας Αἰσχ. Εὐμ. 361 ἡμεῖς ἐδῶ σπεύδομεν ν' ἀπαλλάξωμέν τινα (δηλ. τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεούς) τούτων τῶν μεριμνῶν. κοὐ σπεύδουσιν εἰς τὰ πράγματα Εὐρ. Ἴων. 599 καὶ δὲν σπεύδουν νὰ ἐκφέρουν κρίσεις περὶ τῶν πραγμάτων. καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμόν Σοφ. Ἠλ. 251 καὶ διὰ τὸ ἰδικόν σου καλὸν καὶ διὰ τὸ ἰδικόν μου συγχρόνως φροντίζουσα. εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον, ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' (Musgr.: σπουδῆς) ἅμα κἀμοί Εὐρ. Ἰ. Τ. 578 «τὸ μὲν λόγον = λογισμόν, τὸ δὲ ὑμῖν . . κἀμοί = τήν θ' ὑμετέραν καὶ τὴν ἐμὴν ἅμ' ὄνησιν (= ὄφελος) σπεύδουσα» Δ Βερν. ἤτοι: ἐπισπεύδουσα τὴν ὑμετέραν καὶ τὴν ἐμὴν ἅμ' ὄνησιν ἥκω (= ἥκομεν) εἰς δή τινα λογισμόν. ὧν ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων πράξεις Μήδ. 761, ἴδ. ἐπίνοια. ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα ι 250, ἴδε πονέω. σπευδομένα θυσίαν Αἰσχ. Ἀγ. 157 ἐπισπεύδουσα δι' ἑαυτὴν θυσίαν· ἴδ. σύμφυτος.

σπλάγχνον τό, συνήθ. πλ. σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια, ἰδίως τὰ εὐγενέστερα, καρδία, ἧπαρ, πνεύμων· καὶ μτφ. ἡ καρδία, ἡ ψυχή· «τὰ μέσα, ἐν τῇ φράσει: εἶνε κακὰ τὰ μέσα του (= ἔχει κακὴν ψυχήν, εἶνε κακῆς διαθέσεως ἄνθρωπος), ἤτοι: ὁ ἔσω ἄνθρωπος, τὸ ἀληθὲς καὶ πραγματικὸν αὐτοῦ ἦθος» Δ. Βερν. ἑρμηνεύων τὸ Εὐρ. Μηδ. 220 ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν). ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος ἐς φάος αὐτίκα Πινδ. Ὀ. 6, 43 Ἴαμος δ' αὐτίκα ἦλθεν εἰς φῶς (ἐγεννήθη) ἐκ τῶν σπλάγχνων (κυρ. ὑποκάτω ἀπὸ τὰ σπλάγχνα) καὶ ἐξ ὠδῖνος ἐπεράστου. δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν Αἰσχ. Ἑπτ. 1022 μεγάλην δύναμιν ἔχει τὸ κοινὸν σπλάγχνον, ἐξ οὗ ἐγεννήθημεν. σπλάγχνων ἀπέχεσθαι Ἀρφ. Σφ 654 = ἀπέχεσθαι θυσιῶν (ἔδει τὸν ἀνδροφόνον). σπλάγχνα δ' οὔτοι ματᾴζει Αἰσχ Ἀγ. 984, ἴδ. ματᾴζω. σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσῃ Χο. 412 ἡ δὲ καρδία μου ταράσσεται πρὸς τὸν σὸν λόγον, ἐπὰν ἀκούσῃ αὐτοῦ: ἡ καρδία μου γίνεται μαύρη ἀπὸ τὰ λόγια σου, ὅταν τὰ ἀκούω. μομφὰς οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν Εὐρ. Ἄλκ. 1012 τὰς μομφὰς (τὰ παράπονα) νὰ μὴ τὰ φυλάττῃς μέσα σου (μέσα 'ς τὴν καρδιά σου). σπλάγχνον εὔτονον (ἔντονον) Ἱππ. 118 «τὸ ἔντονος εἶνε αὐτὸ τοῦτο ἐντονώτερον τοῦ εὔτονος, διότι ἐκεῖνο μὲν = ὁ ἐντεταμένην ἔχων τὴν δύναμιν, τὸ δ' εὔτονος = ὁ εὖ τόνου καὶ δυνάμεως ἔχων· ὅθεν καὶ σπλάγχνον ἔντονον ὁρμήματα ἰσχυρὰ καὶ ἀκάθεκτα, αἰσθήματα καὶ φρονήματα ἐξημμένα καὶ ὑπερβολικά, ἐν ᾧ τὸ σπλάγχνον εὔτονον = φρονήματα καὶ αἰσθήματα ζωηρά, ἰδ. ἐπὶ νέου θρασέος ἢ ἄφρονος» Δ. Βερν.

σπλήν ὁ: οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν, παρὰ σοῦ πυθέσθαι ποῖ μ' ἄγεις; Ἀρφ. Θεσμ. 3 εἶνε δυνατόν, πρὶν βγάλω τὰ ἔντερά μου (ἀπὸ τὸ τρέξιμον), νὰ μάθω παρὰ σοῦ ποῦ με ὁδηγεῖς;

σποδέω « παίω » Ἡσ., συντρίβω· στρατοῦ κακῶς σποδουμένου Αἰσχ. Ἀγ. 675 κακῶς διακειμένου, κατασυντετριμμένου στρατοῦ, «διασκεδασθέντος δίκην σποδοῦ» Σχ. σποδούμενος πρὸς πέτραις φίλον κάρα Εὐρ. Ἱππ. 1238 τυπτόμενος τὴν κεφαλὴν πρὸς ταῖς πέτραις. κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει

κάπνιγε κάπέτριβεν Ἀρφ. Νεφ. 1376 καὶ ἔπειτα μὲ ἐκοπάνιζε καὶ ἐκυλοῦσε μέσα εἰς τὴν σκόνιν καί με ἔσφιγγε δυνατὰ καὶ (μὲ τοὺς γρόνθους του) μοῦ ἔτριβε (ξετίναζε) τὴν προβειά. συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας, καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν Ἀπ. Κρατίν. 187 (Ἀθήν. 494 C) καὶ τοὺς καδίσκους ὡσὰν διὰ κεραυνοῦ θὰ ἐξαφανίσω: «θὰ τοὺς κάμω σκόνι καὶ στάκτη» (ἐν Λέσβῳ: «ἀχλιά, ἤτοι: αἰθάλην, τσὶ σκούν(ι)»).

σποδός ἡ, τέφρα ὑφ' ἣν ὑπάρχουσιν ἔτι ζώπυρα πυρός· νῦν λέβητος χαλκέου πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου Αἰσχ. Χο. 682 νῦν αἱ πλευραὶ τοῦ χαλκοῦ λέβητος κρύπτουσι τὴν σποδὸν ἀνδρὸς καλῶς θρηνηθέντος. ἀμφὶ σποδὸν κάρα κεχύμεθα Εὐρ. Ἱκ. 826 = περικεχύμεθα σποδὸν τῇ κεφαλῇ: ἔχομεν περιχύσῃ τὴν κεφαλήν μας μὲ σποδόν. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ Σοφ. Ἠλ. 758 (φέρουσι) τὸ μέγιστον σῶμα, τὸ ὁποῖον κατήντησεν ἀθλία σποδός· κυρ. τὸ συναποτελούμενον ἐξ ἀθλίας σποδοῦ. Ἀνώμαλος ἡ σύνταξις.

σπονδή ἡ: σπονδὰς ποιήσασθαι Πλ. Συμπ. 176 A = σπείσασθαι. τὰς τρίτας σπονδὰς ποιήσαντες Ξεν. Κ. Π. 2, 3, 1 = σπείσαντες τὰς τρίτας σπονδάς. Ἐν τοῖς Ἑλλ. συμποσίοις προσεφέροντο τρεῖς σπονδαί, περὶ ὧν ἴδε Σχ. Πινδ. Ἰ. 5(6),10, ἐν τῷ σπένδω. Περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τοῦ σπονδὰς ποιεῖν καὶ τοῦ σπονδὰς ποιεῖσθαι ἴδ. ποιῶ σελ. 1008 α. τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε σπονδὰς ποιῆσαι Ἀρφ. Ἀχ. 58 ἡμῖν παρασκευάσαι σπονδάς, τ. ἔ. διαλλάξαι ἡμᾶς. ἔστ' οὖν ὅπως ἂν ὥσπερ ἐκ σπονδῆς θεοῦ κἀγὼ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα δαλοῦ; Εὐρ. Κύκ. 469 ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ τῶν Σατύρων ἐρωτᾷ, ἂν δύναται καὶ αὐτὸς νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτύφλωσιν τοῦ Κύκλωπος, ὡσὰν μετὰ προηγηθεῖσαν συμφωνίαν τοῦ Βάκχου: ὡσὰν εἰ εἶχαν κλείσῃ προηγουμένως συμφωνίαν ἐκ τοῦ Βάκχου προερχομένην· διότι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν στ. 429 κέ. εἶχε προτείνῃ εἰς αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τοῦ Κύκλωπος καὶ μεταφέρῃ πρὸς τὸν Βάκχον.

σπορά ἡ: ναιετῶν παρ' ὑγρῶν Ἰσμηνοῦ ῥείθρων ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος Σοφ. Ἀντ. 1123 κατοικῶν ἐκ τοῦ μέρους («ἀπὸ τὸ μέρος») τῶν ὑγρῶν ῥείθρων τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ «παρὰ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐσπάρησαν οἱ ὀδόντες τοῦ δράκοντος» Σχ. φονεύσεις, φίλαν πατρίδα δεκέτεσι σποραῖσιν ἐλθόντ' ἐμάν; Εὐρ. Ἠλ. 1152 θὰ μὲ φονεύσῃς, ἐλθόντα εἰς τὴν φίλην πατρίδα μέσα σὲ δέκα χρόνια;

σπορητός ὁ: διοσδότῳ γάνει σπορητός Αἰσχ. Ἀγ. 1390, ἴδ. λόχευμα.

σπουδάζω (παρὰ τὸ σπουδή) σπουδαίως ἀσχολοῦμαι περί τι, ἐπιμελοῦμαι· σπουδάσομαι (-άσω μτγν.), ἄλλως ὁμαλόν. ἐσπούδασα, ἐσπούδακα. Μέσ. σπάν. διεσπουδαζόμην Ἀρρ. Ἀν. 7, 23, διασπουδάσομαι Δί. Κάσσ. 52, 20. Παθ. ἐσπουδάσθην καὶ σπουδασθήσομαι μτγν. ἐσπούδασμαι, δι- (ὁ καὶ μέσον). σπουδαστός -τέος. πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν Εὐρ. Ἑκ. 816 «τὴν δὲ πειθώ, τὴν μόνην ἐν ἀνθρ. τύραννον, οὐδέν τι μᾶλλον (= πλέον τῶν ἄλλων μαθημάτων) σπουδάζομεν μανθάνειν ἐς τέλος (= τελείως, κατὰ βάθος)» Δ. Βερν. ἤν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε ἐσπουδάκατον Ἀρφ. Σφ. 694, ἴδε πρίων. φαίνεται γὰρ ἀπρεπὲς σπουδάζοντα τοῖς πράγμασι τοῖς ὀνόμασι παίζειν Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 14 διότι φαίνεται ἀπρεπές, ἐν ᾧ τις ἀσχολεῖται σπουδαίως εἰς τὰ πράγματα, νὰ παίζῃ μὲ τὰς λέξεις. πέλας πᾶν ὅ τι σπουδάζεται Εὐρ. Ἱκ. 761 πρόχειρον εἶνε πᾶν ὅ τι μετὰ σπουδῆς ἐπιδιώκεται. ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται σῴζειν, τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας διέπτατο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 507 διότι ὁ χρόνος δὲν γνωρίζει νὰ διασῴζῃ (ἐκπληρῶν) τὰς ἐλπίδας τῶν ἄλλων, ἀλλά, ἀφ' οὗ ταχέως τελειώσῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον (ὅπερ φροντίζει νὰ ἐκπληροῖ), πετᾷ ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν καὶ φεύγει. Τὸ ἴδιον ἔργον τοῦ χρόνου εἶνε νὰ ἔρχηται καὶ παρέρχηται αἰωνίως. Οὐδεμία δ' ἀνάγκη ἀντὶ τοῦ ἁρμοδίου διέπτατο νὰ γράψωμεν ἐνταῦθα ἐκ τοῦ στ. 509 τὸ ἀνάρμοστον ἀφείλετο. πᾶσα ἡ τοιαύτη σπουδὴ οὐκ ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἐσπουδασμένη Πλ. Λῦσ. 219E πᾶσα ἡ τοιαύτη σπουδὴ ἀποβλέπει (κυρ. διευθύνεται ἐπιμελῶς) ὄχι εἰς ταῦτα. προοίμια θαυμαστῶς ἐσπουδασμένα Νόμ. 722D σπουδῇ ἐπεξειργασμένα. τοῖς μάλιστα ἐσπουδασμένοις σίτοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 38 τοῖς μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας (σπουδῆς) παρεσκευασμένοις. αἱ ἐσπουδασμέναι παιδιαί Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 11, 15 (1371a 3) αἱ μετὰ σπουδῆς (σπουδαίως) γιγνόμεναι, αἱ σπουδαῖαι παιδιαί. εἰ ταῦτα ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη Πλ. Ἐπ. 344C ἐὰν οὗτοι οἱ σπουδαῖοι στοχασμοί του ἐναπετέθησαν (ἐγγράφως ἐνεπιστεύθησαν) εἰς τὸν χάρτην. Οὕτω πως θὰ εἴπωμεν σήμερον ἡμεῖς. ἡ κωμῳδία διὰ τὸ μὴ σπουδάζεσθαι ἐξ ἀρχῆς ἔλαθεν Ἀριστοτ. Ποι. κ. 5 ἐπειδὴ δὲν ἐξητάζετο ἐξ ἀρχῆς ὡς σπουδαῖόν τι, ἔμεινεν ἐν τῷ σκότει. ἄχρι τοῦ θορυβῆσαι καὶ ἐπαινέσαι σπουδάζετε Δημ. 8, 77 ἡ προθυμία, ὁ ζῆλός σας, φθάνει μόνον μέχρι ἐπιδοκιμασίας, δὲν προχωρεῖ περαιτέρω. ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχηλῶν σε Πλ. Φαῖδρ. 236 B σπουδαιολογεῖς (λαμβάνεις τὸ πρᾶγμα σπουδαίως), διότι σοῦ ἐπείραξα τὸν ἐρώμενον διὰ τῶν σκωμμάτων μου (σκώπτων σε). τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαυμαστή, ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις; ἐφ' ᾧ ἐσπούδακεν; πότερόν ἐστιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδή, ὡς σοὶ δοκεῖ, χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς μόνον ἢ καὶ δια-

μίχεσθαι κέ; Γοργ. 502B συνήθως συντάσσουσιν ὧδε: τί δ' ἔστιν ἐκεῖνο, ἐφ' ᾧ ἡ σεμνὴ αὐτή. . ποίησις ἐσπούδακεν; Ἀλλ' ἡ σύνταξις αὐτὴ εἶνε δύσκολος, καὶ ἄλλως καὶ διότι δὲν ὑπάρχουσιν ὅμοια πρβγ. Ἄλλοι δέ: τί δὲ δὴ ἡ σεμνή... ἐπὶ τούτῳ, ὃ ἐσπούδακεν; Ἀλλὰ καὶ ταῦτα δύσκολα. Ὁ Cobet καὶ ἄλλοι ἐκβάλλουσι τὸ ἐφ' ᾧ ἐσπούδακεν. Τοῦτο εἶνε εὔκολον, ἀλλὰ πῶς ἐπεισῆλθε, δυσκόλως ἀποδεικνύεται, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἐν τῇ ἀποκρίσει τοῦ Καλλικλέους τὸ ὥρμηται ἐπαναλαμβάνει ὡς φαίνεται τὸ ἐσπούδακε. Εἶνε δὲ καὶ ἡ φράσις γνησίως Πλατωνική, ἴδε Φαῖδρ. 276B. Ἴσως τὸ ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε συναπτέον πρὸς τὰ ἑπόμενα, ἤτοι: ἐν τούτῳ (ἤ: τούτου), ἐφ' ᾧ ἐσπούδακεν (ἡ τῆς τραγ ποίησις), πότερόν ἐστιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα κέ. Τὸ δὲ ὡς σοὶ δοκεῖ συναπτέον πρὸς τὰ ἡγούμενα: τούτου τοῦ (ὑπὸ τῆς τραγῳδίας σπουδαζομένου) πράγματος (κυρ. τούτου, εἰς ὃ σπουδαίως ἀσχολεῖται ἡ τραγῳδία) πότερόν ἐστι, κατὰ τὴν σὴν γνώμην, τὸ ἔργον καὶ ἡ σπουδή. Μᾶλλον ἐξαλειπτέον φαίνεταί μοι τὸ αὐτῆς. σφόδρα ἐσπούδασεν ἐφ' οἷς ἠδικημένῳ μοι συνήδει Δημ. 21, 2 (ὁ δῆμος) ἔδειξε μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἐνώπιόν του διαπραχθεῖσαν πρὸς ἐμὲ ὕβριν. οὐ ῥᾴδιον τὰ τοιάδε φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου Εὐρ. Ἡρ.Μ. 88 δὲν εἶνε εὔκολον νὰ συμβουλεύῃ τις τὰ τοιαῦτα ἐκ τοῦ προχείρου μὲ βίαν καὶ σπουδὴν (ἄνευ κόπου). || πρός τινα σπουδάζω = διαπραγματεύομαι (ὁμιλῶ) μέ τινα περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων· τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας διέπτατο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 507 ἀφ' οὗ ταχέως τελειώσῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον (ὁ χρόνος), πετᾷ ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν καὶ φεύγει. εἰκότως δέ τοι καὶ σπουδάζεται οὗτος ὁ ἀγὼν μάλιστα τῶν ἀνθρώπων Ξεν. Πολ. Λακ. 10, 3 ὅπου ἀντὶ τοῦ μάλιστα τῶν ἀνθρώπων ἔγρ. ὁ Df μάλιστ' ἀνθρώπων, ἐν οἷς πάλιν ὀρθοτέρα φαίνεται ἡ γρ. τοῦ Στοβαίου τῶν ἀνθρωπίνων: ὁ ἀγὼν οὗτος τυγχάνει μεγίστης τῶν ἐν ἀνθρώποις σπουδῆς καὶ τιμῆς. πρὸς δὲ δόξης (κτῆσιν ἐσπούδασεν) ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων Δημ. 22, 76 πρὸς ἀπόκτησιν δόξης κατέγινεν ὅπως πρὸς οὐδὲν ἄλλο πρᾶγμα. τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι; ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον ἢ τέκνου πέρι; Εὐρ. Ἰ. Α. 901 ἃ κάλλιστα διώρθ. ὁ Δ. Βερναρ. ὧδε: τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι ἔτι; τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον κέ. περὶ τίνος μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ τέκνου χρή με σπουδάζειν;

σπουδαίως: στήσαντα σπουδαίως τὸ πρόσωπον Ξεν. Κ Π. 1, 3, 9 ἴδ. ἵστημι.

σπουδή: σπουδῇ δὲ καὶ τοὐδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα Αἰσχ. Ἑπτ. 361, ἴδ. ἀπαρτίζω. σπουδὴν τὴν ἐμὴν μὴ θωμάσῃς τῆς ἐνθαῦτα ἀπίξιος Ἡρ. 5, 49 μὴ θαυμάσῃς ὅτι ἔσπευσα ἀφικέσθαι ἐνταῦθα. σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ ἁλοῦσα Αἰσχ. Ἑπτ. 572 (ἡ πατρίς σου) ὑπὸ τῆς σῆς προθυμίας κυριευθεῖσα διὰ τοῦ δόρατος. ἐννέπειν ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε Σοφ. Αἴ. 13 λέγειν τίνος ἕνεκα ταύτην τὴν σπουδὴν ἐποιήσω (κατέβαλες τόσον ζῆλον). τὴν προκειμένην σπουδὴν ἔχοντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 1434 ἔχοντες τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος φροντίδα ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοιπόν ἐστι χωρίον τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμόν, οἷ σπουδὴν ἔχω Ἀρφ. Λυσ. 288 ἐκ τῆς ὁδοῦ (ἣν ἔχω διανύσει) λείπεταί μοι αὐτὸ (ἀκριβῶς) τὸ χωρίον, τὸ πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, τὸ ἀνάντες, οἷ σπεύδω. οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων Εὐρ. Μηδ. 557 «οὐ σπουδάζων πλείονα τέκνα ποιῆσαι» Σχ. ὡς ἐπ' (ἐπί τι;) ἀξιόχρεων τοὺς Ἀθηναίους μᾶλλον σπουδὴν ποιεῖσθαι τὴν ἐπιχείρησιν παρεσκευάζετο Θουκ. 4,30 ἴδ. ἀξιόχρεως. οὔ τί που σπουδὴν ποιῇ, ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα ἐνεσκεύασα; Ἀρφ. Βάτ. 522 «οὐδαμῶς σπουδὴν ποιῇ, ἤγουν ἀληθὲς τοῦτο ἐνόμισας, ὅτι σε παίζων Ἡρακλέα ἐσκεύασα: ἐποίησα παίζων σχῆμά σε παραπλήσιον ἔχειν τῷ τοῦ Ἡρακλέους διὰ τὴν λεοντῆν καὶ τὸ ῥόπαλον»; Σχ. Βεβαίως δὲν τὸ ἐκλαμβάνεις ὡς σπουδαῖον, ὅτι παίζων σὲ ἐνέδυσα ὡς Ἡρακλέα; εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον (μῦθον) ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις Μ 233 σπουδάζων (μὲ τὰ σωστά σου) λέγεις τοῦτον τὸν λόγον. σπουδαὶ λόγων κατατεινομένων Εὐρ. Ἑκ. 130 «ἅμιλλαι (ἀγῶνες) λόγων ἐνστατικῶς (φιλονείκως) λεγομένων» Σχ. ἥκεις δὲ ποίαν προστιθεὶς σπουδὴν λόγου; Εὐρ. Βάκχ. 663 τίνος δ' ἕνεκα ἦλθες τόσον κατεσπευσμένως, ἵνα μοι φέρῃς εἰδήσεις; ὅπλων καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν μεγάλῃ σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους ἁμιλληθέν Θουκ. 6, 31 ἐν ᾧ (οἱ ἐκ τοῦ πεζοῦ στρατεύματος) ἔδειξαν ἀντιζηλίαν πρὸς ἀλλήλους ἐν τῇ φιλοτίμῳ ἐκφροντίσει τῶν ὅπλων καὶ τῶν στολῶν. Ἀλλὰ ὀρθότερον τὸ σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους = ἁμίλλῃ. ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς Σοφ. Φιλ. 1223 σὺν τοσαύτῃ σπουδῇ ταχύς, οὕτω ταχέως σπεύδων. οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς Πλ. Συμπ. 192C μὲ τόσον πολὺν (μέγαν) ζῆλον (ἐνθουσιασμόν). τύχῃ... θαυμάσαι μὲν ἀξία, σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία Σοφ. Ο. Τ. 778 ἀξία μὲν θαυμασμοῦ, ἀλλ' ὄχι ὅμως ἀξία τοῦ ἐμοῦ ζήλου («τοῦ ἐνδιαφέροντός μου»). ἔπειθ' ὁπλίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται Ἀρφ. Ἱππ. 1370 ἔπειτα ὁπλίτης, οὗ τὸ ὄνομα ἐτέθη (ἐγράφη) ἐν τῷ καταλόγῳ (πρβ. ἐκ καταλόγου στρατεύεσθαι Ξεν. Ἀπ. 3, 4, 1. Θουκ. 6, 31. Λυσ. 14, 7) οὐδεὶς ἕνεκα φιλικῶν ἐπιρροῶν (ὡς λέγομεν σήμερον) δὲν θὰ μεταγραφῇ εἰς ἄλλον τόπον (πρβ. Εἰρ. 1180). Τὸ ἀντίθετον εἶνε τὸ εὐθὺς κατ. ἀλλ', ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται θὰ μένῃ ἐγγεγραμένος ἐν ᾧ τόπῳ εὑρίσκετο ἐξ ἀρχῆς. σπουδῇ χαριεντίζεται Πλ. Ἀπολ. 24C παίζει ἐν σπουδαίοις, ἐν οὐ παικτοῖς. Ὀξύμωρον, «ἄσχημα χωρατὰ κάμνει» (Σ. Μωραΐτης). πάσῃ σπουδῇ μανθάνειν Νόμ. 952A

μετὰ πάσης ἐπιμελείας (ἀφοσιώσεως, ζήλου) μανθάνειν.

σταγὼν -όνος ἡ: πηγαὶ κατεσβήκασιν οὐδ' ἔνι σταγών Αἰσχ.'Αγ. 878, ἴδ. ἐπίσσυτος. ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι σταγόνες Χο. 184, ἴδε δύσχιμος. ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών 'Αγ. 1110 δηλ. σταγὼν αἵματος. ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα Χο. 399 ἀλλὰ νόμος εἶνε, αἱ αἱματηραὶ σταγόνες αἱ χυθεῖσαι κατὰ γῆς νὰ ζητῶσιν ἄλλο ἀκόμη αἷμα.

σταδαῖος 3 Αἰσχ. Ἑπτ. 499. Τὸ χωρίον: Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαῖος ἧσται εἶνε τοποθετημένος (ἱδρυμένος) ὄρθιος.

σταδιοδρομέω. Τὸ Εὐρ. ἐν Ἡρ. Μ. 863 σταδια(ο)δραμοῦμαι ὀρθῶς ὁ Ἑρμᾶννος διώρθ. στάδια δραμοῦμαι, διότι τὸ κακοσύνθετον ὑποθέτει ἐνεστῶτα σταδιατρέχω!! Ἴδε τὸ χωρίον ἐν τῷ στάδιον.

στάδιον τό: δέομαι ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρόν, τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον 'Αρφ. Νεφ. 430 νὰ εἶμαι πρῶτος (νὰ προτρέχω) τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐν τῷ λέγειν κατὰ ἑκατὸν στάδια· ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου: νὰ ἀφίνω ὀπίσω ἑκατὸν στάδια τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, ὡς εἰ ἦτο δυνατὸν νὰ μετρῆται ἡ εὐγλωττία διὰ σταδίων· πρβ. 'Απ. Εὐπόλιδ. 94 (ἐν σελ. 60a). οἷα ἐγὼ στάδια δραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους Εὐρ. Ἡρ. Μ 863 (πάντα ταῦτα δὲν ἔχουν τοιαύτην ὁρμὴν) ὁποίαν ἔχουν τὰ τρεξίματα, τὰ ὁποῖα θὰ τρέξω εἰς τὸ στέρνον τοῦ Ἡρακλέους.

στάζω (ῥ. σταγ-, σταγών) σπαν. 'Αττ. πεζ. Πλ. Τιμ. 82D. στάξω Παλ. Δ. κατα- Λουκ. Πένθ. 19. (Δωρ. σταξεῦμες Θεόκρ. 18, 46). ἔσταξα ἐπ. ποιητ. καὶ Ἱπποκρ. 2, 654. ἐπιστάξασα Ἡρώνδ. 1, 81. ἀποστάξῃ 6,6 (-ξει κῶδ.), -ξαι εὐκτ. 7, 82. ἐπισταχθὲν Ἱπποκρ. 6, 424. ἐν- Διοσκορ. 2,210. 'Αόρ. β' ἐπισταγῇ, -σταγείς, ἐν- 2, 75 κἀλλ. Παθ. ἐνέστακται β 271. ἐνέστακτο Ἡρ. 9,3. στακτός. τόνδε δ' ἔπειτα πόσις σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις στάξεν ἥρως Πίνδ. Ν. 10, 80 «τὸν δὲ Κάστορα μετὰ ταῦτα ὁ Τυνδάρεως (πόσις.. ἥρως) σπέρμα θνητὸν ὄντα τῇ σῇ μητρὶ συνελθὼν ἔσπειρεν» Σχ. (κυρ. ἔσπειρε στάξας σπέρμα). κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές Αἰσχ. Χο. 1056 καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των ἀποστάζουν αἷμα μίσους. Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στάζουσα πέτρα Εὐρ. Ἱππ. 122, ἴδ. λέγω. Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον κέ Αὐτ. 526 «Ἔρως, ὃς (=ὃ) στάζεις πόθον κατὰ τῶν ὀμμάτων τούτων, οὓς ἐπιστρατεύσῃ» Δ. Βερν., καθ' ὃν τὸ ὃ ἐνταῦθα = ὅς, «ὃς κατὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐρωμένων ἡδονὴν καὶ ἐπιθυμίαν ἐπιχέεις» Σχ. στάζει δ' ἔνθ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας μνησιπήμων πόνος Αἰσχ. 'Αγ. 189 ἐνταῦθα δὲ (δι' οὗ συνάπτεται πρὸς τὰ ἡγούμενα παρὰ δὲ τούτοις) ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου ἡ ἀγωνία μνήμων τῶν κακῶν (ἔργων) πίπτει (χύνεται κατὰ σταγόνας) ἐνώπιον τῆς ψυχῆς (ὥστε διατηρεῖται ἀκμαία ἡ μνήμη τῶν κακῶν)· πρβ. Σοφ. Φιλ. 783. 'Αλλ' ἴσως γρ. κλάζει ἀντὶ τοῦ στάζει. καλὸς ἀγὼν ἐν αἵματι στάζουσαν χέρα περιβαλεῖν τέκνου Εὐρ. Βάκχ. 1163 λαμπρὸς (ὡραῖος μὰ τὴν ἀλήθειαν) ἀγὼν εἶνε νὰ περιβάλῃ (ἡ μήτηρ, ἡ 'Αγαύη, μὲ τὰς χεῖρας αὐτῆς = ὠλέναις στ. 1125. Καὶ ἀληθῶς τὸ λαβεῖν ὠλέναις χεῖρα αὐτ. οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ ἐνταῦθα περιβαλεῖν χέρα) τὴν χεῖρα τοῦ τέκνου της (καὶ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ), ὥστε νὰ στάζῃ ἐν αἵματι (= ὥστε ἐν αἵματι βεβαμμένην στάζειν αἵματι: ὥστε μέσα εἰς τὸ αἷμα βουτημένη νὰ στάζῃ αἷμα). Οὕτω πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ὁ στίχος καὶ νὰ λείψουν αἱ διορθώσεις. φοινία χεὶρ στάζει θυηλῆς Ἄρεος Σοφ. Ἠλ 1423 ἡ φονικὴ χεὶρ αὐτῶν στάζει ἐκ τοῦ αἵματος τῆς φονευθείσης (ὅπερ ἦτο ἡ θυσία ἡ προσφερομένη εἰς τὸν Ἄρην, ἡ θυηλή). Ἡ γεν. εἶνε μεριστικὴ καὶ ἔχει ὀρθῶς. Ὁ Kaibel πρβ. τὸ Πλ. Φαῖδρ. 230B ἡ πηγὴ ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος. καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις Αἰσχ. Ἱκ 1012 χυλὸν ἀποστάζοντας καρποὺς κηρύσσει ἡ Κύπρις ὡρίμους.

σταθευτός 3 τεθερμασμένος, κατακεκαυμένος· σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί Αἰσχ Πρ. 22 «ἠρέμα πεφλογισμένος» Ἡσύχ.

σταθμάω (Ἰων. σταθμέω ἴδ. κατ.) κυρ. μετρῶ διὰ τῆς στάθμης (παρὰ τὸ στάθμη), καὶ ζυγίζω (παρὰ τὸ σταθμός), ἐνεργ. μόνον σταθμήσας Εὐρ. Ἴων 1137. 'Αθήν. 43B. 'Αλλὰ συχν. μέσ. σταθμῶμαι ποιητ. (ὄχι παρ' Ὁμ. οὐδ' Ἡσι.) καὶ πεζ. Ἡρ. (κρίνω, λογίζομαι) καὶ 'Αττ σταθμήσομαι Λουκ. Ἱστορ. 63, σταθμήσεται παθ. 'Αρφ. Βατρ.797 θὰ ζυγισθῇ. σταθμησάμενος Ἡρ. 9,37. ἐστάθμηται παθ. Ἄρατ. 234. σταθμητός. Παρ' Ἡρ. σταθμώμενος 7, 237 καὶ -ησάμενος καὶ σταθμεόμενος 2, 150 (οὕτω καὶ Ἱπποκρ 7. 532 παθ.), -μεύμενοι 8, 130 καὶ -μώσασθαι 3, 15. 4, 58 κἀλλ. πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον (εὐγωνίαν Elmsl. ἐνν. σκηνήν) Εὐρ. Ἴων 1137 καταμετρήσας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τετράγωνον ἔχον μῆκος (πλευρὰν) ἑνὸς πλέθρου. σταθμωσάμενος (-μησάμενος τὰ χ/φα) ὅκως ἐξελεύσεταί οἱ τὸ λοιπὸν τοῦ ποδὸς ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ Ἡρ. 9, 37 ὑπολογίσας διὰ μετρήσεως πῶς νὰ ἐξέρχηται (ἐκ τοῦ σιδηροδέτου ξύλου) τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ποδός, ἀπέκοψε τὸν ταρσὸν ἑαυτοῦ. εἰ χρή τι κἀμέ, μὴ συναλλάξαντα («μὴ συντυχόντα» Σχ.) πω σταθμᾶσθαι Σοφ. Ο. Τ 1111 ἐὰν πρέπει καὶ ἐγώ, ὅστις δὲν ἦλθον ἀκόμη εἰς καμμίαν σχέσιν μαζί του, νὰ κρίνω.

στάθμη ἡ (ἵστημι) ὁ κανών, ὁ γνώμων, τὸ ἀλφάδι, ἡ γωνιὰ ἢ ἡ στάφνη τῶν τεκτόνων καὶ κτιστῶν· ἐπὶ στάθμην ἴθυνε ε 245 ἴσαζε (τὰ δόρατα) μὲ τὴν στάθμην («στάφνην»): «τὰ ἐστάφνιζε». καίπερ ἐφαμερίαν (στάθμαν) οὐκ εἰδότες Πίνδ. Ν. 6,6 ἴδ. γράφω. παρὰ

στάθμην Θέογν. 543 κατὰ τὸ αὐστηρὸν δίκαιον. Ἀναλόγως ἐξηγητέον καὶ τὸ Αἰσχ. Ἀγ. 1029 ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην εἶνε σκληροὶ κατὰ πάντα πρὸς τοὺς δούλους καὶ πλησίον τῆς στάθμης, δηλ. ἀκολουθοῦντες τὸ αὐστηρὸν δίκαιον, ὅθεν: ἀνεπιεικεῖς. Ἀναπόδεικτος εἶνε ἡ ἐξήγησις τοῦ παρὰ στάθμην διὰ τοῦ «παρὰ τὸ πρέπον» (Σχ.). τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών Σοφ. Ἀπ. 433, ἴδ. μετρῶ. Μτφ. παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου, μητέρα φονεῦσαι Εὐρ. Ἴων 1514 εἰς ποῖον κρίσιμον σημεῖον ἐφθάσαμεν, ὥστε νὰ φονεύσωμεν τὴν μητέρα. πατρῴαν πρὸς στάθμαν ἔβα Πίνδ. Π. 6, 45 ἐρρύθμισε τὰ διαβήματά του κατὰ τὴν στάθμην τοῦ πατρός, δηλ. κατὰ τὴν ἐφημοσύνην (ἴδ. στ. 20) τοῦ Χείρωνος. στάθμας περισσᾶς ἑλκόμενος ἐνέπαξεν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ Π. 2, 90 κυρ. παρασυρόμενος ὑπὸ ὑπερβολικῆς ἐκτιμήσεως (ἑαυτοῦ) ἔβλαψεν ἑαυτὸν πρότερον. τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι, οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη Σοφ. Ἀπ. 305 κυρ. ἐκ τῶν λόγων σου δὲν σημαδεύομαι περισσότερον παρ' ὅσον ἐν τῷ λευκῷ λίθῳ (σημαδεύεται) ἡ λευκὴ στάθμη, ἤτοι: τῶν λόγων σου λαμβάνω σημείωσιν, ὅσην ὁ λευκὸς λίθος τῆς λευκῆς στάθμης. «Λευκὴ στάθμη, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων· ἡ γὰρ ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις στάθμη λευκὴ οὐδὲν δύναται δεικνύναι» Σχ. Πλάτ. σ. 920b 38. ἐμοὶ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν σταθμητόν· ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλούς Πλ. Χαρμ. 154 Β ἐν ἐμοὶ οὐδὲν ὑπάρχει, πρὸς ὃ δύναταί τις νὰ ῥυθμίσῃ (νὰ κανονίσῃ) τὴν κρίσιν του· διότι ὅλως διόλου λευκὴ στάθμη εἶμαι (δηλ. δὲν ἔχω ἰδίαν κρίσιν) ὡς πρὸς τοὺς ὡραίους. πρὸς στάθμη πέτρον τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην Πλουτ. 75F τὴν παροιμιώδη φράσιν ἐξηγεῖ ὁ Ἀποστόλ. XIV 88a: «ὅτι δεῖ ἕκαστον ἑαυτὸν ἐπιδιορθοῦν, πρὸς τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνας ἀποβλέποντα, παραινεῖ»· ἴδ. τίθημι. καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις στάθμη καὶ κανὼν πρὸς τὸ ἀγαθὰ ἐργάζεσθαι Ξεν. Ἀγ. 10, 2 ἡ στάθμη καὶ ὁ κανών ἐστι καλὸν εὕρημα ἀνθρώποις πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἀγαθά.

στάλα Δωρ. ἡ στήλη.

στάλαγμα -τος τό: Αἰσχ. Εὐμ. 805: ἀφεῖσαι πλευμόνων (Wakelield: δαιμόνων) σταλάγματα, βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους «τὰ σταλάγματα αἰχμαί εἰσι βιβρώσκουσαι τὰ σπέρματα» Σχ ἀφ' οὗ ἐκ τῶν πνευμόνων ὑμῶν ἐπιρρίψητε βέλη διαβρωτικὰ τῶν σπερμάτων ἄγρια (κακοποιά).

σταλαγμός ὁ: πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν Αἰσχ. Εὐμ. 247, ἴδε ἐκμαστεύω. ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας, σταλαγμὸν χθονὶ ἄφορον 785 χύσασα ἐκ τῆς καρδίας μου ἰὸν ἀντιπενθῆ (ὃ ἴδε), ὅστις εἶνε σταλαγμὸς ἀφορίαν φέρων εἰς τὴν γῆν.

στάμεν(αι) = στῆναι.

στάν (ἀόρ. β') = ἔστησαν.

στάξ' = ἔσταξε.

στασιάζω: στασιασάντων (= κατὰ στάσιν) ἐκπεσόντες Θουκ. 4, 66 ἕνεκα κομματικῶν ἐρίδων ἐξορισθέντες. ἐπὶ πλεῖστον ὧν ἴσμεν χρόνον στασιάσασα 1, 18 ἂν καὶ ὑπέπεσεν εἰς κομματικὰς ἔριδας, αἵτινες διήρκεσαν περισσότερον χρόνον παρὰ πάσας τὰς ἐν ταῖς γνωσταῖς πόλεσι. Νίκην, ἣ χορικῶν (χαρίτων Wilamow.) ἐστὶν ἑταίρα, τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει Ἀρφ. Ἱππ. 589 ἡ τῶν χορικῶν ἐστιν ἑταίρα καὶ τοῖς ἐχθροῖς (οὐ μόνον τοῖς ἐν πολέμῳ καὶ πολιτείᾳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνταγωνισταῖς ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν κωμῳδιῶν) μεθ' ἡμῶν (= συμμαχοῦσα ἡμῖν) διαφέρεται, ἐναντιοῦται· «ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα: ἡ τοῖς χοροῖς ἐστι προσφιλὴς καὶ συνήθης· οἱ γὰρ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τραγικοὶ χοροὺς ἵστασαν, οἳ τὰ χορικὰ ὑπεκρίνοντο καὶ ᾖδον μέλη» Σχ. Τὸ χορικῶν οὐδ. περιληπτικόν: πάντων τῶν εἰς τὸν χορὸν ἀνηκόντων, τοῦ χορηγοῦ, τοῦ χοροῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ. περὶ τοῦ δέχεσθαι αὐτὸν κατ' ἀλλήλους ἐστασίαζον Θουκ. 4, 84 ἦσαν διῃρημένοι μεταξύ των εἰς δύο κόμματα, ἂν ἔπρεπε νὰ δέχωνται αὐτόν.

στάσις εως ἡ, ἐνεργ. τὸ ἱστάναι, στήσιμον, ὅθεν καὶ ζύγισις, ζύγισμα· λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις Ἀρφ. Βάτρ. 1401 λέγοιτ' ἂν (ἐμπορεῖτε νὰ λέγητε: λέγετε)· αὕτη γὰρ ἡ στάσις (ἡ ἀντιστάθμησις) ὑπολείπεται ὑμῖν: νῦν τὸ τρίτον ἔξεστιν ὑμῖν εἰπεῖν τι καὶ ἀντιστῆσαι (ἴδ. 1389, εἰς ἀντιστάθμησιν). Παθ. τῆς στάσεως (κυρ. ἐκεῖθεν ἔνθα ἵσταντο) παρασύρων... τὰς δρῦς Ἱππ. 528, ἴδε ῥέω. οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι; Εὐρ. Βάκχ. 923 δὲν φαίνομαι ὅτι ἀναπαριστῶ τὴν μορφὴν (τὸ στάσιμον) τῆς Ἰνοῦς ἢ τῆς Ἀγαύης; μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν (γρ. βάσιν) Αἰσχ. Εὐμ. 36, ἴδ. ἀκταίνω. || ἔρις, διχόνοια, διάστασις· φατρία, κόμμα· στάσιν δ' ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ Θουκ. 2, 20 θὰ ἐπέλθῃ δὲ διχογνωμία, διχόνοια. σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα Αἰσχ. Πρ. 1119 τὰ πνεύματα πάντων τῶν ἀνέμων ἐξεγείρονται σφοδρῶς, ἀποδεικνύοντα διὰ τῆς ἐναντίας πνοῆς των στάσιν ἐχθρικὴν πρὸς ἄλληλα. στάσει νοσοῦσαν πόλιν Εὐρ. Ἡρ Μ. 34, ἴδ. νοσέω. στάσει· τὸ Κάδμου δ' ἑπτάπυλον ἔχει κράτος 543 ἕνεκα στάσεως (ἕνεκα κομματικῆς διαιρέσεως, ἐφόνευσεν αὐτούς)· νῦν δὲ κατέχει τὸ ἑπτάπυλον βασίλειον τοῦ Κάδμου. κατὰ στάσιν συχνὸν παρὰ Θουκ. = ἕνεκα κομματικῶν λόγων. ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος Πλ. Πολ. 470Β ἐπὶ μὲν τῆς ἔχθρας τοῦ οἰκείου ὀνομάζεται στάσις, ἐπὶ δὲ τῆς ἔχθρας τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. ἥ τε

γὰρ ἀναχώρησις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἰλίου χρονία γενομένη πολλὰ ἐνεόχμωσε, καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγίγνοντο, ἀφ' ὧν ἐκπίπτοντες τὰς πόλεις ἔκτιζον Θουκ. 1,12 ὁ καὶ ὁ πρὸ τοῦ στάσεις, ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὸν τε τὸν ἐν τῷ ἥ τε γάρ, οὐδεμίαν αἰτιολογικὴν σχέσιν ἔχει πρὸς τὰ ἡγούμενα, ἀλλ' ἐπεξηγεῖ τὸ πολλὰ ἐνεόχμωσε. Ὑποκείμ. τοῦ ἐκπίπτοντες νοητέον: «οἱ ἐν ταῖς στάσεσιν ἡττώμενοι». Περὶ δὲ τῶν αἰτιολογιῶν παρατηρητέον, ὅτι ἡ μὲν ἥ τε γὰρ ἀναχώρησις... ἔκτιζον αἰτιολογεῖ τὸ προηγ. μὴ ἡσυχάσασαν αὐξηθῆναι, τὸ δὲ Βοιωτοί τε γὰρ κέ. αἰτιολογεῖ τὸ ἡ Ἑλλὰς μετανίστατό τε καὶ κατῳκίζετο, χιαστί. Οὕτω δὲ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη διορθώσεως. ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ Πλ. Πολ. 440Ε ἐν τῇ διχονοίᾳ, ἐν τῇ διχοστασίᾳ, τῆς ψυχῆς τὸ θυμοειδὲς τάσσεται παρὰ τὸ λογιστικὸν (κυρ. ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ λογιστικοῦ). τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ ἐδόκουν ὁρᾶν, τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι Αἰσχ. Πέρ. 191 τὸ ὁμαλὸν θὰ ἦτο ἤ: τούτω (τὼ γυναῖκε) στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ ἐδόκουν ὁρᾶν (ὡς ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι βλέπω), ἐτευχέτην (=ἐποιείτην) ἐν ἀλλήλαισιν· ἤ: τούτω ἐδοξάτην στάσιν τινὰ τεύχειν ἐν ἀλλ. Πρβ. Σοφ. Τρ. 1238. κοὐκ ἔνι στάσις Αἰσχ. Πέρ. 740 καὶ οὐδεμία διαφωνία περὶ τούτου ὑπάρχει. ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθὼν Σοφ. Τρ. 1179 ὅτι εἰσῆλθον (παρεσύρθην) εἰς τοιαύτην λογομαχίαν. τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε Ο. Τ. 634, ἴδε ἄβουλος. στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ Αἰσχ. Χο. 456, ἴδ. ἐπιρροθέω. στάσις ἀκόρετος γένει Ἀγ. 1105, ἴδ. λεύσιμος.

στασιωτικός 3 κατὰ τὸ στασιωτικόν Θουκ. 4, 130 «κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων» Σχ.

στατός 3: στατὸν ἐς ὕδωρ Σοφ. Φιλ. 716, ἴδ. προσνωμάω. τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε Ἀπ. Σοφ. 760 (Πλουτ. 99Α) «λείκνοισι προστρέπεσθε: λεῖκνα ἱστάντες προσάγεσθε, ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήια ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι» Ἡσύχ. Καὶ σήμερον οἱ γεωργοὶ ἐν λίκνοις τιθέντες καρποὺς ἱστᾶσιν αὐτὰ ἐν τῷ νενομισμένῳ τῆς ἐκκλησίας τόπῳ εἰς εὐλογίαν.

σταύρωμα: οἱ Ἀθηναῖοι.. ἀπελθόντες ἐς Νάξον Θρᾶκας σταύρωμα (σταυρώματα) περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι, αὐτοῦ διεχείμαζον Θουκ. 6, 74. Κατ' εἰσήγησιν τοῦ Pluygers διορθώσαντος ἐκ τῶν σχολίων «ὅρια καὶ» ἀντὶ τοῦ «Θρᾶκας», οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἔγραψαν «ὅρια καὶ σταυρώματα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι»· νομίζουσι δὲ ὅτι ἡ γραφὴ αὕτη ἐπικυροῦται καὶ ὑπὸ τῶν Πατμιακῶν σχολίων τῶν ἀνευρεθέντων ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σακκελίωνος καὶ ἐκδοθέντων ἐν τῇ Revue de Phil. Vol. 1. 1877. Ἴδ. σελ. 188: «Ὅρα καὶ σταυρώματα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι] Ὅρα οἱ πεφραγμένοι τόποι καὶ οἷον ὅροις τισὶ διειλημμένοι, καὶ εἰς ἀπόθεσίν τινος πεποιημένοι· καὶ ἴσως ἐστὶ τὰ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενα ὅρια». Ἀλλ' ἐνταῦθα ὑπάρχει ὄχι ὅρια ἀλλ' ὅρα, καὶ δὴ οὐ μόνον ἐν τῷ λήμματι ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐφεξῆς σημ. τοῦ σχολιαστοῦ. Καὶ ἐν τέλει δὲ τῆς σημειώσεως δὲν θὰ ἔλεγε «καὶ ἴσως ἐστὶ τὰ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενα ὅρια», ἀλλὰ «καὶ τὰ νῦν» τοὐλάχιστον. Ἀλλὰ πλὴν τῆς ῥητῆς ταύτης μαρτυρίας, ἐξ ἧς μανθάνομεν ὅτι ὁ γράψας τὸ Πατμιακὸν σχόλιον ἀνέγνω ἐν τῷ Θουκυδίδῃ, ὃν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὄχι «ὅρια καὶ» ἀλλ' «ὅρα καί», ὑπάρχει καὶ ἡ μεταγραφὴ «Θρᾶκας», ἥτις προϋποθέτει ὄχι τὸ «ὅρια καὶ» ἀλλὰ τὸ «ὅρα καὶ». Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἀφ' οὗ ἐν τῇ Ἰωνικῇ γλώσσῃ ὁ πληθ. τοῦ οὖρος (=ὅρος) ἐλέγετο οὖρα (πρβ. Ἰλ. Ψ 431 «ὅσα δὲ δίσκου οὖρα — πέλονται». Κ 351. Εὐστάθ. 1874, 39), διατί ὁ Θουκ. δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ ὅρα, γράψας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι; Οὐδὲν δὲ κωλύει νὰ δεχθῶμεν ὡς ἑνικ. ὀνομ. τοῦ οὖρα (=ὅρα) ὄχι τὸ οὖρος (=ὅρος), ἀλλὰ τὸ οὖρον (=ὅριον). Κατὰ πάντα λοιπὸν λόγον ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐν τῷ Θουκ. χωρίῳ ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶνε: «ὅρα καὶ σταυρώματα περὶ τὸ στρατόπεδον ποιησάμενοι», ἀκριβῶς ὡς παραδίδει τὸ Πατμιακὸν σχόλιον.

στάχυς -υος ὁ: βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν Αἰσχ. Ἱκ. 769, ἴδ. βύβλος.

στεγάζω: ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν Σοφ. Ἠλ. 780 ὥστε νὰ μὴ ἐμπορῶ νὰ κλείσω μάτι καὶ νὰ κοιμῶμαι ὕπνον γλυκὺν μήτε νύκτα μήτε ἡμέραν.

στεγανός 3: τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος Πλ. Γοργ. 493 Β, ἴδ. τετραίνω. Παθ. ἐστεγασμένος, σκεπασμένος· λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός Σοφ. Ἀντ. 114 ἐστεγασμένος χιονολεύκῳ πτέρυγι (τῇ λευκῇ ἀσπίδι). κόσμος δὲ σιγὴ στεγανὸς (Herw.: σιγῆς στέφανος) ἀνδρὸς οὐ κακοῦ Ἀπ. Εὐρ. 219 σιγὴ στεγανός ἐστι κόσμος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ.

στέγασμα τό: διφθέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα, ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10 «στεγάσματα εἶνε τὰ στεγάζοντα τὰ ἐνδιαιτήματα ἢ τὰς κατοικίας, ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ἄρα αἱ στέγαι τῶν σκηνῶν, αἵτινες ἦσαν δερμάτιναι. Διάφορα τούτων τὰ σκεπάσματα τὰ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων σκεπάζοντα» Πανταζίδης· ἴδε πίμπλημι.

στέγαστρον τό: στέγαστρον ἀνδρός Αἰσχ. Χο. 982 «τὸν πέπλον» τὸ σκέπασμα τὸ προωρισμένον νὰ σκεπάζῃ ἕνα ὁλόκληρον ἄνδρα. ὀστῶν (Nauck: ὀστέων) στέγαστρον Ἀπ. Αἰσχ. 367 στεγαστρὶς διφθέρα, σκύτινος χιτών, κατὰ Πολυδ. 10, 180 ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπόσπασμα.

στέγω στεγάζω, σκεπάζω, κρύπτω, συνέχω, βαστάζω·

στέγει δὲ πύργος Αἰσχ. Ἑπτ. 782 προφυλάττει (ἡμᾶς, τὴν πόλιν) τὸ τεῖχος. Ἀλλ' ἴσ. ὀρθότερον ἐνν. ἐκ τοῦ προηγ. τὸ ἄντλον ὡς ἀντικείμενον τοῦ στέγει. δόμος ἅλα στέγων Ἰκ. 141 πλοῖον (κυρ. οἰκία) ἐμποδίζον τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέρχηται. Καὶ ἀπολ. νῆες οὐδὲν στέγουσαι Θουκ. 2, 94 κυρ. ποῦ δὲν ἐμποδίζουν τὸ ὕδωρ νὰ εἰσέρχηται, ὅθεν: «ποῦ κάμνουν νερά». πύργοι μέν, οἳ πόλιν στέγουσιν Σοφ. Ο. Κ. 14 οἱ ἐπιπροσθοῦντες κρύπτουσι τὴν πόλιν. Ἑτέραν ἑρμ. ἴδε ἐν τῷ πρόσω. τί χρή με στέγειν (= ἀποκρύπτειν) ἢ τί λέγειν Σοφ. Φιλ. 135. κενὸν τόδ' ἄγγος ἢ στέγει πλήρωμά τι; Εὐρ. Ἴων 1412 κενόν ἐστι τόδε τὸ ἀγγεῖον ἢ κρύπτει τι πληροῦν αὐτὸ (τὸ ἀγγεῖον); Ὅθεν: ἢ περιέχει τι; μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα Σοφ. Τρ. 596 μόνον ἐκ μέρους ὑμῶν ἄκρα σιωπή: προσέχετε νὰ μή με ξεσκεπάσητε. οὕτω ἃ κρύπτεσθαι δεῖ μᾶλλον ἂν στέγεσθαι Θουκ. 6, 72 οὕτως ὅσα ἔπρεπε ν' ἀποκρύπτωνται, θ' ἀπεσιωπῶντο καλλίτερον (διότι δὲν θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ μεταδίδωνται εἰς τὸ πλῆθος). οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Εὐρ. Ἀπ. 899 (Πλουτ. 502C) νὰ γεμίζω τὸ κεφάλι ἀνθρώπου, ποῦ δὲν κρατεῖ (μέσα του) τὰ λεγόμενα· ἴδ. ἐπαντλῶ. δάκρυον ὄμμα τ' οὐκέτι στέγει Ἰ. Α. 888 τὰ ὄμματα δὲν δύνανται πλέον νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυα. πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ Αἰσχ. Ἑπτ. 202 εὔχεσθε τὰ τείχη ἡμῶν ν' ἀποκρούωσι τὸ δόρυ τῶν πολεμίων. Καὶ μέσ. ἀμφὶ δὲ παρδαλέα (-έᾳ Hermann) στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους Πίνδ. Π. 4, 81 δέρμα δὲ παρδάλεως πέριξ ἐκάλυπτεν αὐτὸν ἐναντίον τῶν «φρίσσειν ποιούντων» ὄμβρων. Κατὰ τὴν γραφ. τοῦ Hermann: πέριξ δὲ μὲ δέρμα παρδάλεως ἐσκεπάζετο ἐναντίον κἐ. εὖ κατηρέψασθε. . . κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς (ἄλλοι: πληγὰς) στέγειν Ἀρφ. Σφ. 1295 ὥστε νὰ σκεπάζητε (νὰ προστατεύητε ἀπὸ τὰς πληγὰς) τὰ πλευρά σας. βοσκημάτων δίκην.. λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασί τε καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιννύασι δι' ἀπληστίαν, ἅτε οὐχὶ τοῖς οὖσιν οὐδὲ τὸ ὂν οὐδὲ τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες Πλ. Πολ. 586Β ἀποκτείνουσιν ἀλλήλους δι' ἀπληστίαν, διότι οὐχὶ διὰ τῶν ὄντων (τῶν πραγματ. ὄντων) οὐδὲ τὸ ὂν (ἑαυτῶν) οὐδὲ τὸ διαφυλάττον τὸ ὂν τοῦτο μέρος ἑαυτῶν πληροῦσι. Τὸ μέρος τῆς ψυχῆς, ὅπου εἶνε αἱ ἐπιθυμίαι, εἶνε τὸ οὐ στεγανόν, ὅθεν παρομοιάζεται μὲ τετρημένον πίθον, ἴδ. Πλ. Γοργ. 493Β, περὶ οὗ ἴδε τετραίνω. Πρὸς δὲ τὸ οὐ στεγανὸν τοῦτο ἀντιδιαστέλλεται τὸ στέγον μέρος τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ στέγεται καὶ διαφυλάττεται τὸ ὄν, τὸ ἀληθὲς ὄν. οἰκία στέγουσα Συλλ. Ἐπιγρ. 103 = ποῦ δὲν τὴν διαπερνᾷ ἡ βροχή, ποῦ δὲν στάζει.

στείβω (στῐβ-, οὐσ. στίβος) πατῶ, ὡς τὸ πολὺ μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπ. ποιητ. στείψω λίαν μτγν. κατέστειψα Σοφ. Ο. Κ. 467. Παθ. κονίη στειβομένα Θεοκρ. 17, 123 (ἴδ. κατ.). στειβομένας (= πατουμένας) ὁδοὺς Ξεν. Ἀν. 1, 9, 13 (Πλημ. Γρ. στιβ-). ἐστείβετο Κ. Σμυρν. 10, 452. στειπτός Σοφ. Φιλ. 33. Παράγωγον στιβέω (στίβος), ἀνιχνεύω, διερευνῶ. ἐστίβηται Σοφ. Αἴ. 874. στεῖβον δ' ἐν βόθροισιν εἵματα ζ 92 ἐπάτουν (διὰ τῶν χειρῶν) ἐντὸς τῶν βόθρων τὰ ἐνδύματα (διὰ νὰ τὰ καθαρίσουν). Τὸ «στείβω τὰ ῥοῦχα» παρ' ἡμῖν σημ. κηλιδώνω. Ἀλλὰ καὶ τὸ στείβω (θλίβω) διεσώθη, ὡς ἐν τῇ φράσει: «στείβω λεμόνι» τ. ἔ. συνθλίβω, πιέζω. χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Εὐρ. Ἴων 495 πατοῦσι μὲ τοὺς πόδας τοὺς τόπους, ἐν οἷς γίνεται χορὸς (καθ' Ὅμηρον)· ἀλλὰ πρβ. τὸ σημερινὸν ἐν Λέσβῳ μάλιστα «πάτησα (ἢ ἐτίναξα») χορό», τ. ἔ. ἐχόρευσα πολύ. Ὁμοίως «ἐπάτησα φαγεῖ» ἤτοι: ἔφαγον πολύ. μοῦνος δὲ προτέρων τε καὶ ὧν ἔτι θερμὰ κονία στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη Θεόκρ. 17, 122, ὅπου τὸ τε καὶ ὧν ὀφείλεται εἰς τὸν Briggs, οὕτω μεταγράψαντα τὸ τοκέων· ἴδε ἐκμάσσω.

στείχω (ῥ. στῐχ-, [στίξ] στιχός, ὁ στίχος πρβ. στοῖχος) βαδίζω, ἐπ. ποιητ. καὶ νέ. Ἰων. (στίχουσι παρὰ τὸ στίχω ἐν Σοφ. Ἀντ. 1129 ὁ Df καὶ ὁ Schneidw. τοῦ μέτρου χάριν ἀντὶ τοῦ στείχουσι· πρβ. Ἡσύχ. «στίχουσι: βαδίζουσι, πορεύονται», ὄχι ὀρθῶς κατὰ Blass). Ἀόρ. α' ἐπ. περιστείξας δ 277. περιέστειξε τὰ βρέφη Πλουτ. 320 D (ἐξ ἐμῆς διορθ.: περιέστηξε) = ἔστειξε περὶ τὰ βρέφη. παραστείξῃς Ἡρώνδ. 5, 50. Ἀόρ. β' ἐπ. ἔστῐχον Π 258. Καλλιμ. Δῆλ. 153. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1212. Θεόκρ. 25, 154. 223, ἀπο - Α 522, προσ-υ 73 (διέστειχον Πίνδ. Ἰ. 3, 17 καθ' Ἕρμ. ἀντὶ διέστιχον). θανάτῳ πελάσεις ἄρα βάρβαρα φῦλα καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων Εὐρ. Ἰ. Τ. 886 τότε λοιπὸν θὰ πλησιάσῃς εἰς τὸν θάνατον πορευόμενος διὰ βαρβάρων φύλων καὶ δι' ὁδῶν ἀνόδων (διὰ δρόμων «ποῦ δὲν εἶνε δρόμοι» Δ. Βερν.). Ἡ διὰ ἐνν. καὶ εἰς τὸ βάρβ. φῦλα. ἔνθα Κωρύκιαι νύμφαι στείχουσι Βακχίδες Σοφ. Ἀντ. 1128 ὅπου τὸ στείχουσι δὲν ἁρμόζει κατὰ τὸ μέτρον πρὸς τὸ τῆς στροφῆς κλυτάν ὅς, ὅθεν διορθοῦσιν ἄλλοι ἄλλως. Περὶ τῆς διορθ. τοῦ Dindorf στίχουσιν ὀρθῶς παρατηροῦσιν ἄλλοι, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτος ἐνεστὼς πρὸς τῷ στείχω (ἀόρ. ἔστιχον) καὶ ὅτι τὸ νόημα ἀπαιτεῖ: ὅτι αἱ Νύμφαι ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Βάκχου παρατάσσονται εἰς χορὸν ἤ τι τοιοῦτον. Εἰκάζω: νυμφοστολοῦσιν ἤτοι ἤ: συνοδεύουσι τὴν νύμφην τὴν προωρισμένην τῷ Βάκχῳ, ἤ: στολίζονται τὰ νυμφικά των ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Βάκχου. Τοῦ δὲ νύμφη ἡ παραλήγουσα ὅτι λαμβάνεται ἐνιαχοῦ ὡς βραχεῖα, παρετηρήθη ἤδη· ἐγὼ δὲ παρατηρῶ, ὅτι καὶ παρ' ἀρχαίοις εὕρηται ὁ τύπος νύφη ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

στέλεχος τό: ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας ἄνδρας ἐρ-

ρειν (ἕρπειν Blaydes), στελέχη φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας, ἐς πόλιν Ἀρφ. Λυσ. 335 ἤκουσα γὰρ «τετυφωμένους γέροντας» (μᾶλλον: τυμβογέροντας, σοροδαίμονας) «ἐπέρχεσθαι» (μετὰ τῆς παρασημασίας: «ποῦ νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν») ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, «ξύλα» (κυρ. «κούτσουρα») φέροντας, «ὥσπερ βαλανεῖον ὑποκαύσοντας». εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ Ἀπ. Λυσίππ. 7 «εἶσαι κούτσουρο», «γομάρι», ἠλίθιος.

στέλλω κυρ. τάττω, παρατάσσω (πρβ. τὸ Γερμ. stellen)· ἑτάρους στέλλων Δ 294 παρατάσσων (εἰς μάχην) τοὺς ἑταίρους. ἰδίως· ἐξαρτύω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω. στείλας στρατὸν Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων Αἰσχ. Πέρ 180 παρασκευάσας στρατόν. Ὁμοίως Ἀγ. 799. Ἡρ. 3, 141. Μενέλαος (ἐστίν), ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν Σοφ. Αἴ. 1045, διὰ τὸν ὁποῖον ἀκριβῶς παρεσκευάσαμεν ταύτην τὴν κατὰ θάλασσαν ἐκστρατείαν. στέλλουσ' Ἀργεῖοι νόστον Εὐρ. Τρῳ. 167 παρασκευάζουσι νόστον: παρασκευάζονται οἴκαδ' ἐπανελθεῖν. ὅπῃ νεὼς στείλαιμ' ἂν οὔριον πτερὸν εἰς γῆν ἐναλίαν Κύπρον Ἑλ. 147, ἴδ. ὅπῃ. Καὶ ἀμτβ. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς ἔστελλον Σοφ. Φιλ. 570 = ὁδὸν παρεσκεύαζον, παρεσκευάζοντο νὰ πορευθῶσι (πρβ. 640). ἔμολον..., Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς κατίδοιμ' ἂν (ὡς ἴδοιμ' ἂν χ/φα) Ἀχαιῶν τε πλάτας ναυσιπόρους ἡμιθέων (ἡϊθέων Markl.), ὡς ἐπὶ Τροίαν ἐλάταις χιλιόναυσιν τὸν ξανθὸν Μενέλαον ἁμέτεροι πόσεις ἐνέπουσ' Ἀγαμέμνονά τ' εὐπατρίδαν στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν Εὐρ. Ἰ. Α. 171 ἦλθον, ὡς ἂν κατίδοιμι (διὰ νὰ ἐμπορέσω νὰ ἴδω) τόν τε στρατὸν καὶ τὰς ναῦς (κυρ. τὰς κώπας, αἳ κινοῦσι τὰς ναῦς) τῶν ἡρώων Ἀχαιῶν· οἱ γὰρ (= ὡς, ὅτι, διότι) ἡμέτεροι πόσεις λέγουσιν, ὅτι ὁ ξανθὸς Μενέλαος καὶ ὁ εὐπατρίδης Ἀγαμέμνων κώπαις χιλίων νεῶν (= ἐλάταις χιλιόναυσιν) παρασκευάζουσι στόλον ἐπὶ τὴν Ἑλένην. κέλευθον τήνδ' ... ἐκ δόμων πάλιν ἔστειλα Αἰσχ. Πέρ. 610 ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ οἴκου: παρεσκεύασα τὴν ἐκ τοῦ οἴκου ἐπάνοδόν μου. ηὐγμην πανδίκως στελεῖν χιτῶνι τῷδε Σοφ. Τρ. 612 εἶχα εὐχηθῇ νὰ τὸν ἐνδύσω, μὲ ὅλα μου τὰ δίκαια, μὲ τοῦτον ἐδῶ τὸν χιτῶνα. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν Ψ 285 = ἑτοιμάζεσθε, ἔστε ἕτοιμοι. ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ στέλλονται Πλ. Σοφ. 230B, ἴδ. ἐκβολή. Καὶ ἄλλως, ὡς σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην Σοφ. Ο. Τ. 434 οὐδόλως ἤθελα σὲ προσκαλέσῃ εἰς τὸν οἶκόν μου. σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν Αἰσχ. Πρ. 403 = πέμπει. ὑμᾶς δ' ἐγὼ ἔστειλ' ἱκέσθαι Σοφ. Ἀντ. 165, ἴδε δίχα. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς, αὐτόστολον πλεύσαντά μ' ἐκσῶσαι δόμους Φιλ. 495 πολλάκις παρήγγελλον αὐτὸν δι' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἦλθον ἐδῶ, πέμπων ἱκετευτικὰς παρακλήσεις, ἀφ' οὗ πλεύσῃ μὲ πλοῖον ἴδιον (τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ἤθελεν ἑτοιμάσῃ), νὰ μὲ πάρῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ σώσῃ εἰς τὴν πατρίδα. Ὁμοίως· ὁδὸν στέλλεσθαι, ὡς: κατερητύσων ὁδὸν ἣν στέλλῃ 1416 διὰ νά σου ἐμποδίσω τὸν δρόμον, διὰ τὸν ὁποῖον ἑτοιμάζεσαι. χωρήσομαι τἄρ', οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ Ἠλ. 404 θὰ προχωρήσω εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέμφθην. Τὸ ὁδοῦ γεν. μεριστικὴ εἰς τὸ οἶπερ, πρβ. ποῦ γῆς. ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ὧδ' ἐστάλης Ἀρφ. Σφ. 487 ὅστις (σύ) ὧδε ἐτράπης τὴν ἐπὶ τυραννίδα ἡμῶν ὁδόν: «ποῦ ἑτοιμάζεσαι νὰ γίνῃς τύραννος». Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἐφ' ἃ ἐστάλη, πάρα Σοφ. Ο. Κ. 550 ὁ Θησεὺς συμφώνως πρὸς τὸν λόγον (τὴν παραγγελίαν) σου ἦλθεν (εἶνε ἐδῶ) διὰ ταῦτα (πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων), δι' ἃ προσεκλήθη. Τὸ ἐφ' ἃ ἐστάλη εἶνε τοῦ Dindorf, ἀντὶ τοῦ τῶν χ/φων: ἀπεστάλη. ἤδη στέλλεσθε; Φιλ. 466 τώρα πλέον ἀναχωρεῖτε; ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς στέλλεται; Αἰσχ. Ἀγ. 1124 «γίνεται» Σχ. Ὅθεν διορθ. τέλλεται τ. ἔ. προέρχεται. ποῖ δή, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον στέλλεσθ' («ἀποπλέετε» Σχ.), ἀγέραστον ἀφέντες; Εὐρ. Ἑκ. 115 τὸ ἑξῆς: ποῖ δὴ στέλλεσθ' ἀφέντες τὸν ἐμὸν τύμβον ἀγέραστον; ἐπὶ θήρας πόθον ἐστέλλου Ἱππ. 234 «ἐπὶ θήρας πόθον ὥρμας» Σχ. Ὁ Δ.Βερν. προτιμῶν τὴν τῶν ἀρίστων ἀντιγράφων γρ. πόθεν; ἀντὶ πόθον, ἑρμηνεύει: «τώρα δὰ δὲν εἶνε μιὰ στιγμή, τραβοῦσες (κατὰ φαντασίαν) 'ς τὸ βουνὸ κ' ἔκανες νὰ ῥιχθῇς (= ἐστέλλου) — ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ; — καταπάνω 'ς τ' ἀγρίμια (= ἐπὶ θήρας), τώρα πάλιν» κτλ. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης; Εὐρ. Μήδ. 668 διατί δὲ ἐταξίδευσες εἰς τὸν θεσπ. ὀμφαλὸν τῆς γῆς; ὑψόροφα (Musgrave: ὑπώροφα) μέλαθρα καὶ γεραιὰ δέμνια.. ἐστάλην ἰηλέμων γέρων ἀοιδὸς ὥστε πολιὸς ὄρνις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 109 εἰς τὴν ὑψόροφον οἰκίαν καὶ τὴν γηραιὰν κλίνην ἑτοιμάσθην νὰ μεταβῶ γέρων ψάλτης θρήνων ὅμοιος μὲ τὸν πολιὸν κύκνον· γεραιὰ δέμνια, διότι ὁ Ἀμφιτρύων, γέρων ὤν, οὐ μόνον ἐκοιμᾶτο, ἀλλὰ καὶ διημέρευεν ἐπὶ τῆς κλίνης· στέλλου, κομίζου Αἰσχ. Πρ. 408 ἑτοιμάζου (εἰς ἀναχώρησιν), φεῦγε. Παθ. τὸ σὸν μόνης δώρημ' ἔλεξεν (ἐνν. ἐνεγκεῖν), ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον Σοφ. Τρ. 776 εἶπεν, ὅτι ἔφερε τὸ δῶρον σοῦ μόνης, ἀκριβῶς ὅπως εἶχεν ἀποσταλῇ ὑπὸ σοῦ. πᾷ στῶ, πᾷ κάμψω, πᾷ βῶ, ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι, λινόκροκον φᾶρος στέλλων, ἐπὶ τάνδε συθεὶς τέκνων ἐμῶν φύλαξ ὀλέθριον κοίταν; Εὐρ. Ἑκ. 1080 «πᾷ στῶ, πᾷ κάμψω; πᾷ συθεὶς (= ἐπὰν συθῶ) ἐπὶ τάνδε τέκνων ἐμῶν.. κοίταν βῶ, στέλλων (= τῷ στέλλειν) ὅπως ναῦς...λινόκροκον φᾶρος; πείσματα = σχοινία, κάλως, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκληφθῇ τὸ πείσματα = ἀπό-

γεια σχοινία, προσετέθη τὸ ποντίοις· τὸ δὲ συθείς = ὁρμήσας· τὸ δὲ τάνδε δεικτικῶς διὰ τὴν . . ἐγγὺς παροῦσαν ὀλέθριον τέκνων ἐμῶν κοίταν (= τὸν ὀλέθριον τόπον, ὅπου κεῖνται νεκρὰ τὰ ἐμὰ τέκνα), καὶ τὸ φύλαξ = φύλαξ ὤν, ἢ ἐσόμενος (τῶν ἐμῶν τέκνων)» Δ. Βερν. Ὅπως δὲ τὸ στέλλω ἢ στέλλομαι τὰ ἱστία σημ. συστέλλω τὰ ἱστία, «μαζεύω τὰ πανιά», οὕτω κατὰ μτφ. καὶ στέλλομαι λόγον (Εὐρ. Βάκχ. 669) σημ. «μαζεύω τὰ λόγια μου»: διαλέγομαι ὑποστελλόμενος (μετὰ συστολῆς) Δημ. 19, 237, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ παρρησιάζομαι, μετὰ παρρησίας διαλέγομαι, παρρησίᾳ φράζω (Εὐρ. ἔνθ' ἀν.)· πρβ. Ἀρφ. Βάτρ. 997. ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288 εἶχαν ἀνασκουμπωθῆ: εἶχαν ἀνασκουμπώση τὰ φορέματά των.

στέμμα τό: στεμμάτων οὐχ ἥσσονας σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς Εὐρ. Ἀνδ. 894 προστίθημι σοῖς γούνασιν ὠλένας ἐμάς, αἵτινες δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἱκετευτικαὶ ἢ ἂν εἶχον κλάδους ἐλαίας. τί Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; Ἀρφ. Πλ 39 τί ἔχρησεν ὁ Φοῖβος ἐκ τοῦ δαφνοστεφοῦς τρίποδος (ἐφ' οὗ ἡ Πυθία, ἢ ἐκ τοῦ στεφάνου τῆς δάφνης, ὃν ἐφόρει ἡ Πυθία); πρβ. πολυστεφὴς καὶ Λουκρήτ. 1, 740. Ἡ λέξις τοῦ στίχου εἶνε τραγική, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Σχ. πρβ. Εὐρ. Μήδ. 674· ἴδ. λάσκω.

στενάζω: στενάζων ἀρὰς τέκνοις Εὐρ. Φοίν. 334 μετὰ στεναγμῶν καταρωμένη τὰ τέκνα.

στενάχω = στενάζω: τὸν ἀεὶ πατρὸς δειλαία στενάχουσα Σοφ. Ἠλ. 1075 = τὸν ἀεὶ π. στεναγμὸν (τὸν αἰώνιον διὰ τὸν πατέρα της στεναγμὸν) στενάζουσα. Περὶ τῆς συστοίχου ταύτης συντάξεως πρβ. νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν Ἀρφ. Βάτ. 191 τ. ἔ. τὴν περὶ τῶν κρεῶν ναυμαχίαν, καὶ παρ. τὸν περὶ ψυχῆς (δρόμον) τρέχειν.

στενόπορος, Ἰων. στεινόπορος, 2: τὰ στενόπορα τῶν χωρίων διαλαβόντας (ἄλλοι γρ. προφθάσαντας) φυλάσσειν Θουκ 7, 73 τὰ δυσκόλως διαβαινόμενα στενὰ προκαταλαβόντες νὰ φυλάττωσι.

στένος -ους, Ἰων. στεῖνος, τό: ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει Αἰσχ. Εὐμ. 523 συμφέρει νὰ εἶνέ τις σώφρων πιεζόμενος ὑπὸ τῆς στενοχωρίας.

στένω: ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν Εὐρ. Μήδ. 291 «ὁ Κρέων, ἐὰν νῦν ἐμαλθακίζετο («μαλθακισθέντα: τοῖς σοῖς λόγοις ἀπαλυνθέντα» Σχ.), θὰ μετενόει ἔπειτα, ἀλλὰ μετάνοια ἄνευ στεναγμῶν, καὶ τούτων μεγάλων, εἶνε μικρὸν κακόν· διὰ τοῦτο εἶπε καὶ ἔπρεπε νὰ εἴπῃ: ὕστερον μέγα στένειν, διότι τοῦτο εἶνε τὸ μέγα καὶ δεινόν· περὶ δὲ τῆς μετανοίας περιττὸς πᾶς λόγος, διότι οἴκοθεν δῆλον, ὅτι ὁ ὕστερον μέγα στένων, πράττει τοῦτο ὄχι ἄνευ μετανοίας» Δ. Βερν. ἀποκρούων τὴν διόρθ. μεταστένειν· ἴδε ἔχθω. στένουσιν ἄλγος οἰκτρὸν Αἰσχ. Πρ. 451 στένουσιν ἀλγεινὸν στόνον οἰκτρόν. Ἴτυν, Ἴτυν στένουσα Ἀγ. 1140, ἴδ. ἀμφιθαλής. φεῦ, κακῶν σῶν σ' ὅσων στένω Εὐρ. Φοίν. 1437 = ὅσα (ἐστὶ) τὰ σὰ κακά, ὧν (ἕνεκα) στένω σε. οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιᾶτις θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερῷ Αἰσχ. Πέρ. 62 διὰ τοὺς ὁποίους πᾶσα γῆ τῆς Ἀσίας, ποὺ ἀνέθρεψεν αὐτούς, στενάζει ὑπὸ διαπύρου πόθου (δηλ. ποθοῦσα νὰ ἴδῃ αὐτοὺς ἐπιστρέφοντας).

στέργηθρον τό, θέλγητρον, φίλτρον, μέσον στοργῆς ἀγάπης (πρὸς ἀγάπην)· στέργηθρα φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 256 φιλικὰ αἰσθήματα· ἴδ. εὔλυτος. οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι; Αἰσχ. Εὐμ. 191 = οἵας ἑορτῆς (εἰρωνικῶς) στέργηθρα ἔχουσαί ἐστε ἀπόπτυστοι θεοῖς; τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει στέργηθρον Χο. 239, ἴδ. ῥέπω.

στέργημα τό Σοφ. Τρ. 1138: στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν (σοι) σέθεν ἀπήμπλακε νομίζουσα ὅτι θὰ βάλῃ ἐπάνω σου φίλτρα (μάγια), διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃς, ἀπέτυχεν.

στέργω: στέργω γὰρ τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος Αἰσχ. Εὐμ. 913 ἀγαπῶ νὰ εἶνε ἀπένθητον τὸ γένος τῶν δικαίων τούτων (δηλ. τῶν Ἀθηναίων ἀστῶν). ἐθέλω δαίμονι . . ὅρκους θεμένη τάδε μὲν στέργειν δύστλητά περ ὄντα Αἰσχ. Ἀγ. 1568 ἔχω ἀπόφασιν, ἀφ' οὗ κάμω εὔορκον συμφωνίαν μὲ τὸν δαίμονα, εἰς ταῦτα μὲν (τὰ γενόμενα) νὰ ἀρκεσθῶ, ὅσον ἀνυπόφορα καὶ ἂν εἶνε. καὶ (ὅπως) τάδ' αἰανῶς μένοι στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε (τῶν ἔπειτα) τοὺς ἐπισπόρους Αἰσχ. Εὐμ. 675 καὶ ὅπως ταῦτα διαμένωσιν αἰωνίως (διὰ παντός), δηλ. οἱ μακρινοὶ ἀπόγονοι τούτων στέργωσι (διαφυλάττωσι) τὴν πιστὴν ταύτην συμμαχίαν. ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά Σοφ. Φιλ. 538 ἐγκαίρως ἔμαθον νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν δυστυχίαν μου. στέργοι δέ με σωφροσύνα, δώρημα κάλλιστον θεῶν Εὐρ. Μήδ. 635 εἴθε δὲ ἡ σωφροσύνη, τὸ κάλλιστον δῶρον τῶν θεῶν, νά μοι προσμειδιᾷ (κυρ. νά με ἀγαπᾷ, ὅπως καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ). Διορθοῦσι στέγοι (ἴδε τὴν λ.), ὅπερ ὅμως ἔχει μᾶλλον ὑλικήν τινα ἔννοιαν. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων Σοφ. Τρ. 992 «ἀδυνάτως ἔχω καρτερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ» Σχ. τίνι τρόπῳ καθέστατε δείσαντες ἢ στέρξαντες Ο. Τ. 11 πῶς διακείμενοι (= τίνι τρόπῳ) ἔχετε εὑρεθῆ εἰς τὴν θέσιν ταύτην (τ. ἔ. ἔχετε καθίσῃ ἐδῶ ὡς ἱκέται), φοβηθέντες (ἐκ φόβου τινὸς) ἢ ὑπομείναντές τι κακὸν («οἷον ἤδη πεπονθότες» Σχ.); Ἄλλοι ἄλλως. Ἀπόλλω καὶ κασιγνήταν . . . στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις Ο. Κ. 1091 παρακαλῶ (εὔχομαι) τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν ἀδελφήν του νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν γῆν ταύτην καὶ τοὺς πολίτας αὐτῆς ὡς διπλαῖ ἀρωγαί (ὡς διπλοῖ βοηθοί). Παθ. δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέρ-

γεται Κωμ. Ἀνων. 4, 626 (Meinek.) ὑπὸ δύο γυναικῶν εἷς ἀνὴρ δὲν ἀγαπᾶται. Πρβ. Ἀπ. Ἐμπεδοκ. 22 ὥς δ' αὔτως ὅσα κρᾶσιν ἐπαρκέα (ἐπαρτέα Karsten) μᾶλλον ἔασιν, ἀλλήλοις ἔστερκται, ὁμοιωθέντ' Ἀφροδίτῃ ὡς δ' αὔτως ὅσα (κατὰ τήν, πρὸς τὴν) μεῖξιν ἁρμοδιώτερα (προσφυέστερα) εἰσίν, ἄλληλα στέργουσιν («εἶνε ἀγαπημένα μεταξύ των), εἰς ταὐτὸ ἐλθόντα (συνελθόντα) τῇ Ἀφροδίτῃ (διὰ τῆς Ἀφροδίτης).

στερεός 3: ἁμαρτήματα στερεὰ θανατόεντα Σοφ. Ἀντ. 1262 ἄκαμπτα (ἐξ ἰσχυρογνωμοσύνης προελθόντα), θανατηφόρα. στερεὰς οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω Αἰσχ. Πρ. 186 οὐδέποτε δείσας τὰς χαλεπὰς (δεινὰς) ἀπειλὰς τόδε ἐγὼ φανερώσω.

στερέω ὁ ἐνεστ. ἁπλοῦς σπάν. στερεῖ Αἰσχ. Πρ. 888, μέλλων κατὰ Df (ὅτε πρέπει νὰ παράγηται ὄχι ἐκ τοῦ στερέω, ἀλλ' ἐκ τοῦ στέρω κατὰ Blass). Ἀντὶ τούτου ἀποστερέω (ὡς Δ. Γ. ἐνίοτε ἀποστέρω, π. χ. ἀποστέροντας Ἰσοκρ. 12, 243). στερίσκω μόνον ἐνεστ. σπαν. Θουκ. 2, 43, ἀπο- Σοφ. Ο. Κ. 376. στερήσω ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ., ἀλλὰ καὶ Θουκ. 4, 64, ἀπο- Ἀττ. πεζ. ἐστέρησα, ἀπεστ- (-εσα Ἀνθ. 11, 124, ἀπρφ. -έσαι ν 262, μτχ. -έσας Ἀνθ. 9, 174). ἐστέρηκα Πολύβ. 31, 19, ἀλλ' Ἀττ. πεζ. ἀπ-. Παθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. στεροῦμαι Ξεν. Ἀν. 1,9,13 (στερομένους Df), ἀποστεροῦμαι (ἐνίοτε ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ στέρομαι, εἶμαι ἐστερημένος, Ἰσοκρ. 6, 25. 14, 17. 17, 2. Δημ. 30, 15). στερίσκομαι μόνον ἐνεστ. ποιητ. καὶ δόκιμος πεζ. — στέρομαι εἶμαι ἐστερημένος, τὸ πρῶτον Ἡσ. Ἔργ. 211, εἶτα Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ., ἐστερόμην σπαν. Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 9. Μέλλ. στερήσομαι, ὃ δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ «θὰ εἶμαι ἐστερημένος», ἀποστερήσομαι ὁμοίως· ἐστερήθην, ἀπ- (ἀόρ. β' στερείς Εὐρ. Ἄλκ. 622 κἀλλ.). στερηθήσομαι μτγν., ἀποστερηθήσομαι ὁμοίως (παρ' Ἀττ. πεζ. ἡ γρ. ἀμφίβολος, ὡς Ἰσοκρ. 7, 34 μόνον εἷς κῶδ. παρέχει ἀποστερηθήσεσθαι, οἱ δὲ λοιποὶ -ρήσεσθαι, παρὰ Δημ. 1, 22 Δ. Γ. στερήσεται καὶ ἀποστερήσεται. Λυσ. 12, 70). ἐστέρημαι. Μετ' ὀλ. μ. ἐστερήσομαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1203 (ἐκ διορθ. Ῥεϊσκίου ἀντὶ τοῦ ὑστερήσομαι). Καὶ ἐν Ἡρ. Μ. 137 ὁ Df προύτεινεν ἀπεστερήσει ἀντὶ τοῦ ἀποστερήσῃ. ᾗ πάρεστι μὲν στένειν πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ Σοφ. Ἠλ. 960 ἀφ' οὗ δύνασαι μὲν ν' ἀναστενάζῃς, διότι ἔχεις ἀποστερηθῆ τὴν κατοχὴν τοῦ πατρικοῦ πλούτου

στερνοῦχος 2: στερνούχου χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 916, ἴδ. ἐπινίσσομαι.

στέφανος ὁ: ἔα στεφάνους Ἀνθ. 7, 50, ἴδ. ἐπίρροθος. πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν Ν 736 «ὁ τοῦ πολέμου κύκλος ἤδη σε περιείληφεν» Σχ. πανταχοῦ περὶ σὲ ἄναψαν αἱ φλόγες τοῦ πολέμου καὶ σε ἔζωσαν ὡς στέφανος. οὐ μίτραισι γυνή σε δέξατ' οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις Εὐρ. Ἠλ. 163 κυρ. οὐκ ἐπὶ μίτραις (= ταινίαις, διαδήμασι νικητηρίοις) οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις ἐδέξατό σε ἡ γυνή, ἤτοι: οὐκ ἔχουσα ἐπὶ τοῖν χεροῖν μίτρας οὐδὲ στεφάνους ἐδέξατό σε ἡ γυνή. Τοὺς νικητὰς ἐπανερχομένους εἰς τὴν πατρίδα ἐστεφάνουν καὶ ἀνέδεον διαδήμασι. νεογνὸν ὑποσπάσας στεφάνους τε Ἠλ. 495, ἴδ. ὑποσπάω. τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταξεν ἑκάστῃ, δύο μυριάδ' ἂν τῶν δημοτικῶν ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν Ἀρφ. Σφ. 708 ἐκ τούτων (τῶν πόλεων) ἄν τις διέταττεν ἑκάστην νὰ τρέφῃ μόνον εἴκοσιν ἄνδρας, εἴκοσι χιλιάδες δημοτῶν θὰ ἔζων ἐν πάσῃ ἀφθονίᾳ καὶ εὐπορίᾳ καὶ μὲ παντὸς εἴδους στεφάνους κτλ. «ἐν πᾶσι λαγῴοις: ἐν κρέασι λαγῶν, ἐν ἀγαθοῖς πᾶσι, ἐν τρυφῇ» Σχ. Σπάνιοι δὲ οἱ λαγωοὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ. ὠφέλιμον στέφανον τοῖσδέ τε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγώνων προτιθεῖσα Θουκ. 2, 46 ὠφέλιμον (οὐ μόνον εὐπρεπῆ) ἀμοιβὴν τῶν τοιούτων ἀγώνων προβάλλουσα (ἀπονέμουσα) τοῖσδε τοῖς ἀνδράσι (τοῖς τεθνεῶσι) καὶ τοῖς ἐπιζῶσι. Μτφ. πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις ἕστακεν Ἀρήοις στεφάνοισιν Εὐρ. Φοίν. 840. «Ἡ λέξις στέφανος ἔχει τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς σημ. κύκλος, γῦρος· ὅθεν καὶ Ἄρηοι στέφανοι εἶνε οἱ ὑπὸ τῶν πολεμίων πέριξ τῆς πόλεως σχηματιζόμενοι κύκλοι (πρβ. Ν 376), καὶ ἐπομένως ἄκροι Ἄρηοι στέφανοι εἶνε αἱ ἔσχαται, ἤτοι: ἐγγύταται περικυκλώσεις τῶν πολεμίων. Ἐν γένει ἡ φράσις σημ. «ἡ πόλις ἔστηκεν ἐπ' αὐτῷ τῷ ἐσχάτῳ ἢ ἐγγὺς αὐτοῦ τοῦ ἐσχάτου ἀπὸ τῶν πολεμίων κινδύνου» Δ. Βερν.

στεφανόω: ἐπεὶ δ' ἦλθον πρὸς Χειρίσοφον, κατελάμβανον κἀκείνους σκηνοῦντας ἐστεφανωμένους τοῦ ξηροῦ χιλοῦ [στεφάνοις] Ξεν. Ἀν. 4, 5, 33 ὅπου τὸ στεφάνοις περιέκλεισεν ἐν ἀγκύλαις ὁ Πανταζίδης, παρατηρῶν τὰ ἑξῆς: «Τὸ ῥῆμα στεφανῶ (τινα) ἢ στεφανοῦμαι συντάσσ. κατὰ δύο τρόπους, ἢ προστιθεμένης τῆς δοτ. στεφάνῳ ἢ στεφάνοις, ὄχι ὅμως μόνης, ἀλλὰ μετὰ προσδιορισμοῦ ἐπιθετικοῦ ἢ γενικῆς ἀνάρθρου, τὴν ὕλην τοῦ στεφάνου σημαινούσης, ἢ μετὰ μόνης τῆς γενικῆς, τῆς σημαινούσης τὴν ὕλην, ἀλλ' ἐνάρθρου. Λέγουσι λοιπὸν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον: στεφανῶ τινα θαλλοῦ, ἐλαίας, πίτυος, κισσοῦ, δόξης κτλ. στεφάνῳ, ἢ στεφανῶ τινα χρυσῷ κτλ. στεφάνῳ· κατὰ δὲ τὸν δεύτερον: στεφανῶ τινα τῆς πίτυος, τῆς ἐλαίας, τοῦ ξηροῦ χιλοῦ κττ., ὅτε σημ. ὅτι λαμβάνω μέρος τῆς πίτυος, τῆς ἐλαίας, τοῦ ξηροῦ χιλοῦ κττ. καὶ στεφανῶ. Ἡ δευτέρα αὕτη σύνταξις δὲν ἰδιάζει εἰς τοῦτο μόνον τὸ ῥῆμα, ἀλλ' εἶνε κοινὴ εἰς πάντα τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα χωρισμὸν μέρους ἀπό τινος ὅλου... Ποικιλία τῶν ἀνωτέρω συντάξεων εἶνε παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαιοτέροις καὶ δοκίμοις καὶ μάλιστα ποιηταῖς, ὅτι θέτουσι τὴν ὕλην κατὰ δοτικὴν καὶ πλέον

οὗ, οἷον: στεφανῶ τινα ἐλαίᾳ, ποίᾳ, θαλλῷ, κισσίνοις βλαστήμασι, παρὰ δὲ τοῖς ὀψιαιτέροις, ὅτι θέτουσι τὴν γενικὴν τῆς ὕλης ἔναρθρον, οἷον παρὰ Λόγγῳ Β' 26, 32. Ἡ λ. στεφάνοις φέρεται μόνον ἔν τισι τῶν χ/φων, τοῖς κρείττοσι. Τὴν ἀθέτησιν (τῆς λέξεως) ἀπεδέχθη ὁ Ῥέδαντζ ἐν τῇ α' ἐκδόσει». τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ ἐστεφάνωτο Λ36 ἐπὶ ταύτης (τῆς ἀσπίδος) περιέστεφε τὸν ὀμφαλὸν ἡ Γοργώ. ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 120 πέριξ δ' ἄπειρος ὅμιλος ἀπετέλει στέφανον (κύκλον θεατῶν). περὶ δ' ὄλβος ἐστεφάνωτο Ἡσ. Ἀσπ. 204 πέριξ δὲ πλούτη (κειμήλια) κύκλῳ ἔκειντο. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ Αἰοληΐδι μολπᾷ χρή Πινδ. Ὀ. 1, 103 «ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι ἐκεῖνον κατὰ τὸν νόμον τὸν ἁρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς δι' ᾠδῆς Αἰολίδος» Σχ. ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας Ἀρφ. Νεφ. 959 ὦ περικοσμήσας τοὺς πρεσβυτέρους πολλοῖς ἤθεσι χρηστοῖς. Ἀποτείνεται πρὸς τὸν δίκαιον λόγον. εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια Ἱππ. 647 μὲ ἐστεφάνωναν διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν. Οὕτω συνήθως. Ὀρθότερον ὁ vLeeuven: ἐκέλευον ψηφίζεσθαί μοι στέφανον δημοσίᾳ ὡς εὐαγγελισαμένῳ. Πρβ. Πλοῦτ. 764.

στεφάνωμα τό: στεφάνωμα πύργων Σοφ. Ἀντ. 121 = πύργους στεφανοῦντας τὴν πόλιν. νεόδματα στεφανώματα βωμῶν Πινδ. Ἰ. 3, 80 στεφάνους νεοπλέκτους, δι' ὧν περιέβαλλον τοὺς βωμούς. Ἄλλοι ἐνν. τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν κατεστραμμένων (τῷ 479) βωμῶν, ἢ μόνον τῶν στεφανῶν αὐτῶν. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν ἀρχαῖον στεφάνωμα Σοφ. Ο. Κ. 681 (ἐδῶ) διατηρεῖται θαλερὸς ὑπὸ τῆς οὐρανίας δρόσου καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος, τῶν δύο μεγάλων θεῶν τὸ παλαιότατον στέμμα. στεφάνωμα μόχθων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 355, ἴδ. ὑμνέω.

στέφος -ους ποι. τό. Καὶ μτφ. στέφη σημ. σπονδάς, χοάς, ὡς καὶ τὸ ῥῆμα στέφω λέγεται περὶ χοῶν (ἴδ. κατωτ. Σοφ. Ἠλ. 53. Ἀντ. 431. καὶ Εὐρ. Ὀρ. 1322). ἴσ' (τ.ἔ. κακὰ) ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε στέφη Αἰσχ. Χο. 93 τὸ δὲ στέφη ἐπὶ τῶν χοῶν, ὅτι ταῖς χοαῖς ταύταις στέφεται ὁ νεκρὸς (τύμβος) χεομέναις.

στέφω καὶ μτφ. θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει θ 179, ἴδε μορφή. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Σοφ. Ἀντ. 431 στεφανώνει τὸν νεκρὸν μὲ τριπλᾶς (ἐκ μελικράτου, οἴνου καὶ ὕδατος) χοάς. Παρομοίως καὶ σήμερον χέει ἐπὶ τὸν νεκρὸν ὁ ἱερεὺς χοὰς ἐλαίου καὶ ὕδατος τριπλᾶς (τρὶς ἐπαναλαμβάνων). τύμβον λοιβαῖσι καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέψαντες Ἠλ. 53, ἴδε καρατόμος. μνημεῖα αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον Αἰσχ. Ἑπτ. 49 ἐνθυμήματα ἑαυτῶν διὰ τοὺς γονεῖς των εἰς τὴν πατρίδα ἐκρέμων ἰδιοχείρως ὡς στεφάνους εἰς τὸ ἅρμα τοῦ Ἀδράστου. σὲ δ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν πλόκαμον Ἀργεῖοι, βαλιάν (Scaligerus: γ' ἁλιᾶν) ὥστε πετραίων ἀπ' ἄντρων ἐλθοῦσαν [ὀρέων ἐξήλειψεν ὁ Dindorf] μόσχον ἀκήρατον, βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν Εὐρ. Ἰ. Α. 1080 τὸ ἑξῆς: αἱμάσσοντες βρότειον λαιμὸν σὲ (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος διὰ τὴν ἐφεξῆς αἰτ.), ὥστε (= ὥσπερ) βαλιὰν μόσχον ἀκήρατον ἐλθοῦσαν ἀπὸ πετραίων ἄντρων, στέψουσιν ἐπὶ κάρα καλλικόμαν πλόκαμον. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κάρα ὁ Ἑρμ. ἔγρ. ὦ κόρα καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἀλλὰ τὸ ἐπὶ κάρα φαίνεταί μοι ἀναγκαῖον, διότι ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ λαιμὸς τῆς Ἰφιγενείας. Πρὸς τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπεν ὁ πλόκαμος ἢ ν' ἀποκοπῇ ἢ νὰ τυλιχθῇ ἐν εἴδει στεφάνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζῃ. Τὸ βρότειον ἀντιδιαστέλλ. πρὸς τὸ μόσχον· ἀκήρατον δέ, διότι τὸ θῦμα ὤφειλε νὰ εἶνε τοιοῦτον.

στῆθος τό: ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων Αἰσχ. Ἑπτ. 558 ὁ λόγος οὗτος (τοῦ ἀγγέλου) εἰσέρχεται εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου.

στήλη ἡ: ἐγὼ δὲ τὴν στήλην καθ' ἣν ἐσπεισάμην, μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τἀγορᾷ Ἀρφ. Ἀχ. 727 ἐγὼ δὲ ὑπάγω νὰ πάρω τὴν στήλην, καθ' ἣν (διότι ἐπὶ τῶν στηλῶν ἐγράφοντο αἱ συναπτόμεναι μεταξὺ τῶν πόλεων συνθῆκαι) ἔκαμα τὰς σπονδάς, ἵνα στήσω φανερὰν (= ὥστε φανερὰν εἶναι) ἐν τῇ ἀγορᾷ.

στήμεναι = στῆναι.

στημορραγέω Αἰσχ. Πέρ. 837. Τὸ χωρίον: πάντα γὰρ κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι στημορραγοῦσιν ποικίλων ἐσθημάτων ὑπὸ τῆς ἐπὶ τοῖς κακοῖς θλίψεως ῥάκη ἐκ τῶν ποικίλων περὶ πᾶν τὸ σῶμά του ἐνδυμάτων διαρραγέντων τῶν στημόνων καταπίπτουσιν: εἰς ῥάκη διαλύονται τὰ ἐνδύματά του.

στίβος ὁ: καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον, ποδῶν δ' ὅμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς Αἰσχ. Χο. 205 καὶ ὅμως τὰ πατήματα εἶνε δευτέρα ἀπόδειξις, εἶνε δὲ ποδῶν πατήματα ὅμοια (πρὸς ἑαυτὰ) καὶ (ἄλλα πάλιν) παρόμοια πρὸς τὰ ἐμά. ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς 227 καθὼς καὶ ὅτε ἐξήταζες τὰ ἴχνη μου ἐκεῖ ὅπου ἐπάτησα. βάλλει μ' ἔτυμα (τ. ἔ. ἀκριβῶς ἁρμόζουσα, ἰδιάζουσά τινι. Ὁ Nauck ἔγρ. μέ τοι) φθογγά του στίβον κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος Σοφ. Φιλ. 206, ἴδε ἕρπω. στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος (Π. Γ. τύπος) Σοφ. Φιλ. 29 βαδίσεως («περιπάτου» Σχ.) τοὐλάχιστον οὐδεὶς κτύπος (κρότος) ὑπάρχει (ἀκούεται). βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονὸς Εὐρ. Ἴων 743, ἴδ. ἐρείδω. ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες Αἰσχ. Ἀγ. 420 ἰὼ κλίνη καὶ τύποι ἐπ' αὐτοῦ (ἴχνη) φίλανδροι (δεικνύοντες τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα ἀγάπην).

στίλβω: ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων

στίλβει νοσώδεις ἀστραπάς, στύγημ' ἐμόν Εὐρ. Ὀρ. 480 «ὁ τῆς μητρὸς φονεὺς δράκων ὅδε, ὁ ὑπ' ἐμοῦ μεμισημένος, ἀποπέμπει (κάλλιον: ἐξαστράπτει, σύστ. σύνταξ.) ἔμπροσθεν τῶν δωμάτων ἀστραπὰς μανιώδεις. Πρβ. «(οἱ ἔχιες) τικτόμενοι διαρρηγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας» Σχ. Νικάνδρ. Θηρ. 134. ὀμμάτων δὲ στίλβειν ἄπο Λαμνίαν φοίνισσαν φλόγα Βακχυλ. 17, 55 ἀπὸ δὲ τῶν ὀμμάτων ἐκπέμπειν (ἐξαστράπτειν) ἀγρίαν (πρβ. Λήμνιον πῦρ Ἀρφ. Λυσ. 299 καὶ Λήμνιον βλέπειν Ἡσύχ.) πυρρὰν φλόγα.

στῖφος τό: πεζοὶ βάθην πολέμου στῖφος παρέχοντες Αἰσχ. Πέρ. 20 ἀποτελοῦντες πολεμικὰ στίφη.

στολή, Αἰολ. σπολά, ἡ: οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολή Αἰσχ. Ἱκ. 773 ὅπου στολὴ = παρασκευή. στολὴν ἱππάδα ἐσταλμένοι Ἡρ. 1, 80 ἐνδεδυμένοι στολὴν ἱππικήν. ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τῆς ἐμῆς στολῆς; Αἰσχ. Πέρ. 1020 «θεωρεῖς τὸ ἐπίλοιπον λείψανον τοῦ ἐμοῦ στόλου, ἤγουν τῆς ἐμῆς στρατιᾶς;» Σχ.

στολίς -ίδος ἡ: οὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν Εὐρ. Βάκχ. 934 αἱ δίπλαι (σοῦφρες) τοῦ φορέματός σου ὑπὸ τὰ σφυρὰ δὲν ἐξακολουθοῦν (δὲν συνεχίζονται κατὰ σειράν). ὥσπερ ζωγράφημα περίεργον ἀναιδέσι φαρμάκοις καὶ κεκλασμέναις στολίσι καὶ ῥυτίσι καὶ γωνίαις ἐναργείας φαντασίαν ἐπαγόμενον Πλουτ. 64A ὥσπερ ζωγρ. περίεργον δι' ἀναιδοῦς δαψιλείας χρωμάτων καὶ διὰ κεκλασμένων στολίδων («μὲ ζαρωματιὲς») καὶ ῥυτίδων καὶ γωνιῶν κατορθῶνον νὰ φαίνεται ἐναργές. Ἄριστος κῶδ. παρέχει κεκολασμέναις.

στολμός ποι. ὁ: πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων Αἰσχ. Χο. 29, ἴδ. λινοφθόρος. τί χρῆμα; τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 526 τί συμβαίνει; βλέπω τὰ τέκνα μου πρὸ τῆς οἰκίας φέροντα ἐκ τῆς κεφαλῆς των (κρεμάμενα) στέμματα νεκρικά. οὔ με λανθάνει στολμοὶ λαίφους Αἰσχ. Ἱκ. 723 δὲν με λανθάνουσιν οἱ στολισμοὶ τῶν ἱστίων (Πινδαρικὸν σχῆμα). Ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα σημ. μᾶλλον: αἱ συστολαὶ τῶν ἱστίων (πρβ. στείλασα λαῖφος 731). στολμὸν χρωτὸς ποικίλων πέπλων Εὐρ. Ἀνδ. 148 τὸν διὰ ποικίλων πέπλων στολισμὸν τοῦ σώματος.

στόλος: τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον Σοφ Φιλ. 499 ἐπέσπευδον τὸν οἴκαδε πλοῦν. εὐανθέα ἀναβάσομαι στόλον Πίνδ. Π. 2, 62 εὐανθεῖ παρασκευῇ (τ. ἔ. ὕμνῳ) ἐπιχειρήσω· οἷον: τὸ πλοῖον εἶνε ἀνθοστόλιστον, διότι κομίζει νίκης ἀγγελίαν. ‖ ὅμιλος, πλῆθος ἀνθρώπων παρεσκευασμένων εἰς πομπήν τινα, εἰς πορείαν κτλ. τεύξῃ παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων, ὅσων παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν Αἰσχ. Εὐμ. 858 θ' ἀπολαύσῃς παρὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικείων ὁμίλων τοιούτων ἀγαθῶν, ὅσα δὲν ἤθελες ἔχῃ ποτὲ παρ' ἄλλων ἀνθρώπων. Ὁμοία ἔλξις καὶ ἐν Ἑπτ. 296. Χο. 737 κἀλλ. τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὔνις ἑσπόμην Σοφ. Τρ. 562 ὅτε τὸ πρῶτον ἠκολούθησα νεόνυμφος σὺν Ἡρακλεῖ τὴν πατρῴαν ἀκολουθίαν (τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς παρασκευασθεῖσαν συνοδίαν). Ἐκ τῆς ἑρμηνείας φαίνεται ὅτι ἡ σύνταξις εἶνε σύστοιχος, διότι ἐνταῦθα τὸ στόλον σημ. τὴν ἀκολουθίαν τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς παρασκευασθεῖσαν, συγκειμένην ἐκ δούλων, συγγενῶν κττ., ὡς καὶ ὁ Σχ. ἑρμηνεύει: «στόλον φησὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ δούλων καὶ ἀδελφῶν». Ὁμοίως εἶπεν ἐν στ. 496 προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ σὺν τοσαύτῃ παρασκευῇ τε καὶ ἀκολουθίᾳ (αἰχμαλώτων) προσελθόντα. Οὐδεμιᾶς λοιπὸν διορθ. ἀνάγκη ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ. τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; Ο. Κ. 358 τίς ἀφορμὴ (πρὸς πορείαν) σ' ἐξεκίνησεν οἴκοθεν; τίνι στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; Φιλ. 244, ἴδε προσέχω. ποῖον χρόνον ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἰλίου στόλον; Εὐρ. Ἰ. Α. 815 «ποῖον χρόνον ἔτι πρὸς ἐκμετρῆσαι χρὴ τὸν Ἰλίου στόλον, τ. ἔ. ποῖον ἔτι πρὸς (τῷ ἐκμεμετρημένῳ ἤδη) χρόνον χρὴ τὸν Ἰλίου στόλον ἐκμετρῆσαι; λαμβανομένου τοῦ «(τὸν) Ἰλίου στόλον» ὡς ὑποκειμ. τοῦ ἀπαρφ., καὶ τῆς γεν. Ἰλίου = ἐπ' (ἤ: πρὸς) Ἴλιον» Δ. Βερν. Ἡ πρὸς λοιπὸν ἐνταῦθα εἶνε ἐπίρρ. ὄχι πρόθεσις. ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον ἔπαισεν Αἰσχ. Πέρ. 411 ἓν πλοῖον ἐκτύπησεν ἑνὸς ἄλλου τὸ χαλκοῦν ἔμβολον. Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι ναῶν ἦσαν Εὐρ. Ἰ. Α. 277 «δώδεκα νεῶν πληρώματα ἢ στρατεύματα ἦσαν» Δ. Βερν.

στόμα τό: παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα Ἀπ. Μενάνδ. 21 (Ἀθήν. 549C), ἴδ. κεῖμαι. εἴπερ . . ., ὡς διὰ πολλῶν δὴ γλώσσης ῥηθέντα ματαίως ἐκκέχυται στομάτων, ὀλίγον τοῦ παντὸς ἰδόντων Ἀπ. Ἐμπεδ. 39 ὅπως ταῦτα τῷ ὄντι ῥηθέντα διὰ γλώσσης πολλῶν στομάτων ἔχουσιν ἐκχυθῇ ματαίως ὑπ' αὐτῶν, ἐν ᾧ ὀλίγον μέρος τοῦ παντὸς εἶδον. τάνδε κατ' ἀμβροσίου στόματος ἁμέραν Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν Εὐρ. Ἱππ. 138, ἴδ. ἴσχω. ἴσχε δακὼν στόμα σόν Σοφ. Τρ. 976 κυρ. ἴσχε σὸν στόμα, δακὼν (αὐτό): κράτει (κλειστὸν) τὸ στόμα σου, ἀφ' οὗ τὸ δαγκάσῃς (ἀφ' οὗ δαγκάσῃς τὰ χείλη σου). Παροιμιώδης φράσις ἰσοδύναμος τῇ ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα Ἀπ. Σοφ. 811, πρβ. α 381. Μτφ. πτολέμοιο μέγα στόμα Κ 8 ἡ μεγάλη καταβόθρα τοῦ πολέμου, ἤ: ὁ τὰ πάντα καταβροχθίζων πόλεμος. Φαντάζεται τὸν πόλεμον ὡς τερατῶδές τι θηρίον, εἰς οὗ τὸ μέγα στόμα, ὡς εἰς καταβόθραν, ἐμπίπτουσι πάντα καταβροχθιζόμενα. Ὁμοίως στόμα ὑσμίνης Υ 359 τὸ χάσμα ἢ τὸ ἀκόρεστον στόμα τοῦ πολέμου, τῆς μάχης, ἅτινα προσωποποιούμενα παρίστανται ὡς ἀδηφάγα καὶ ἀκόρεστα τέρατα ἴδ. ἐφέπω. ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, ῥῖψον Πίνδ. Ὀ. 9, 35 = «ἀπόρριψόν μοι τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα· παῦσαι τοῦ λέγειν τοιαῦτα περὶ θεῶν» Σχ. κωφὸς

ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ περιβάλλει Π. 9, 87 ἀπαίδευτός τις ὁ ἀνήρ, ὅστις δὲν ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα (κυρ. «ὅστις τῷ Ἡρακλεῖ τὸ ἑαυτοῦ μὴ περιβάλλει στόμα» Σχ.). οὐδὲ τὸ στόμα πρὸς τὸ στόμα προσοίσω οὐδενί Ξεν. Ἀπ. 2, 6, 32 οὐδὲ θὰ βάλω τὸ στόμα μου κοντὰ εἰς τὸ στόμα κανενὸς ἄλλου (διὰ νὰ τὸν φιλήσω) στόμ' ἅρμοσον Εὐρ. Τρῳ. 763= πρόσθες στόμα στόματι. νῦν καλὸν ἀντίφονον κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκός Σοφ. Φιλ. 1155, ἴδ. ἀντίφονος. Πίνδαρε, Μουσάων ἱερὸν στόμα Ἀνθ. 9, 184 ἱερὸν στόμα (φωνὴ) τῶν Μουσῶν. Ἐνν. τὸ ποιητικὸν στόμα τοῦ Πινδάρου, δι' οὗ ὁμιλοῦσιν αὐταὶ αἱ Μοῦσαι. ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στόμα πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα Εὐρ. Ὀρ. 1175 ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ εἶνε εὐχάριστον, ὥστε καὶ διὰ λόγων μόνον πτερωτῶν διὰ τοῦ στόματος ἐκφερομένων νὰ τέρψῃ ἀδαπάνως τὴν ψυχήν. ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἱέντες Σοφ. Ο. Κ. 131 ἄνευ λέξεων κινοῦντες τὸ στόμα (εἰς ἐκδήλωσιν) τῆς σιωπηλῆς σκέψεως: σιωπηλῶς παρακαλοῦντες. (Ἀπόλλων) βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον Εὐρ. Ὀρ. 592 παρέχει (διαδίδωσι) τοῖς βροτοῖς χρησμοὺς ἀληθεστάτους (Σχ.). εἰς ἄκρον στόμα πύργων Φοίν. 1166 «εἰς τοὺς τῶν τειχέων ὀδόντας, ἔνθα ἵστανται οἱ ἄνδρες» Σχ. ἓν γὰρ στόμ' ἐστὶ τῆς συνοικίης πάσης, τοῦ Μητρονόμου κτλ. Ἡρώνδ. 3, 47 ἐξ ἑνὸς στόματος ὅλη ἡ συνοικία βοᾷ, ὅτι ταῦτα εἶνε ἔργα τοῦ Μ. πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ; Αἰσχ. Χο. 716 πότε πλέον θὰ δείξωμεν τὴν ἰσχὺν τῶν δεήσεών μας ὑπὲρ τοῦ Ὀρέστου; «πότε ἐπευξόμεθα»; Σχ. τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα Σοφ Ο. Κ. 794, ἴδε στόμωσις. Ἐν δὲ τῷ Σοφ Ἀπ. 342 Πόσειδον, ὅς.. γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων ἡ ὀρθὴ γρ. ἡ ἐν τῷ στομάτων λανθάνουσα εἶνε στενάχων. Ἀλλὰ νῦν δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ εἰκάσαντος. σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα Σοφ. Ο. Κ. 98 ἀφ' οὗ σὺ τοὐλάχιστον προέβης, ἐξετράπης, εἰς τοῦτον τὸν ἀνόσιον λόγον. σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φορῇ στόμα Ἀπ. Σοφ. 844 κἂν καλοῖς λόγοις χρῆται: καὶ ἂν ἔχῃ καλὸν στόμα: καὶ ἂν ἠξεύρῃ νὰ ὁμιλῇ καλῶς. στόματος καλλιπρῴρου φυλακὰν κατασχεῖν φθόγγον ἀραῖον οἴκοις Αἰσχ. Ἀγ. 245 πρὸς φυλακὴν κατασχεῖν τὸ καλλίπρῳρον (τὸ καλὸν) στόμα, ὅπως μὴ φθέγξηται ἀρὰν τῷ οἴκῳ. Τὸ φθόγγον ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φυλακὰν κατασχεῖν (ὅπερ συναποτελοῦν μίαν ἔννοιαν συντ. αἰτ. πρβ. Ἐπτ. 277, ὃ χωρίον ἴδε ἐν τῷ τάρβος), τὸ δὲ στόματος ἐκ τοῦ φθόγγον. μηδ' ἐπιζευχθῇς στόμα Χο. 1042, ἴδ. ἐπιζεύγνυμι. ἀμφιπίπτων στόμασιν Σοφ. Τρ. 938, ἴδ. ἀμφιπίπτω. ἐγὼ** καλοῦμαι ὁ σὸς ποτὶ σοῖσι πίτνων στόμασιν νεοσσός Εὐρ. Ἀλκ. 402 «ἐγώ σε ἐπι(ἤ: ἀνα)καλοῦμαι ὁ πολὺς σὸς τῷ σῷ πολυφιλήτῳ προσπίπτων στόματι νεοσσός. Τὸ ὁ σὸς νεοσσὸς λέγει τὸ παιδίον, διότι.. ἐλπίζει, ὅτι τὴν φίλην αὐτῇ ἐπίκλησιν ταύτην ἐπαναλαμβάνον νῦν πρὸς αὐτήν, θὰ τὴν πείσῃ ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ δὲ πλ. στόμασι, εἴτε πρὸς ἔξαρσιν καὶ ὄγκον τοῦ λόγου, εἴτε πρὸς οἱονδήποτε ἄλλον. σκοπόν..., εἶνε ὡς νὰ λέγῃ: «νὰ μαμμά μου τὸ στόμα μου, ἄνοιξε τὰ χειλάκια σου τὰ γλυκὰ καὶ δός μου τὰ φιλάκια σου». ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς Ἀπ. Ἐφίππ. 23 (Ἀθην 571B) ἀδεξίως (ἀνεπιτηδείως, ἀνάποδα) φέρεις (ἔχεις) τὴν γλῶσσάν σου ἐν τῷ στόματι (δέον φορεῖν αὐτὴν ἐπὶ δεξιά)· διὰ τοῦτο λέγεις σκαιοὺς καὶ αἰσχροὺς λόγους. ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι Ω 506 «τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι καὶ φιλεῖν» Σχ. (ξυστὰ) κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ Ο 389 κυρ ἐμπρὸς (κατὰ τὴν αἰχμὴν) ἐνδεδυμένα (περιβεβλημένα) μὲ χαλκόν. βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα Σοφ. Αἴ. 651, ἴδ. βαφή. (εἰ) μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα ἐρεῖ Αἰσχ. Χο. 573 ἐὰν ἐλθὼν (ἔξωθεν) ἔπειτά μοι ὁμιλήσῃ κατὰ πρόσωπον (πρβ. κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν τινί Ἀρφ. Βατρ. 626). Ὁμοίως Ἡρ. 8, 11. Εὐρ. Ῥῆσ. 409 καὶ ἀλλ. πρὸ τούτου κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος ὁ δικαστὴς ἑξῆς ἡμῖν ἐγγύτατα κατὰ πρέσβιν ἱζέσθω Πλ. Νομ. 855D πρὸ τούτου (πρὸ τῆς ψηφοφορίας) ὁ δικαστὴς ἂς «μᾶς» κάθηται ἀπέναντι (κατὰ πρόσωπον) τοῦ κατηγοροῦντος καὶ κατηγορουμένου κατὰ σειρὰν ἐγγύτατα.

στόμιον τό: ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί Εὐρ. Ἰ. Τ. 935, ἴδ. ἐπεμβάλλω, ὅπου ἡ ἐξήγησις τοῦ Δ. Βερν. Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι τὸ στόμα ἐνν. μᾶλλον χαλινούς, ἤτοι: ὥστε νὰ βάλουν ἐπάνω μου χαλινοὺς αἱματηροὺς (τ. ἔ ὥστε νὰ γίνωνται αἱματηροί) Ἡ δὲ εἰκὼν αὕτη εἶνε φυσική, καθ' ὅσον, ἐν ᾧ ὁ Ὀρέστης βιαίως ἐλαύνεται ὑπὸ τῶν Ἐρινύων, φαντάζεται ὁ ποιητὴς τὸν Ὀρέστην ὡς ἵππον κεχαλινωμένον, ὃν αἱ Ἐρινύες, βίᾳ ἐλαύνουσαι, ἀναγκάζουσι νὰ τρέχῃ καὶ νὰ καθαιματώνῃ τοὺς ἑλκομένους χαλινούς. οἷον μή τις ἄγα (Herm.: ἄτα) θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατωθέν Αἰσχ. Ἀγ. 136 μόνον μή τις δυσμένεια ἐκ θεῶν ἐπισκοτήσῃ, ἐπὰν προτυπῇ (οἷον κεραυνῷ, ὥστε μέλαν γενέσθαι τὸ στόμιον· ὅθεν κνεφάσῃ. Ἐνν. τὴν κηλῖδα, ἣν προσέτριψε τῷ στρατῷ ἡ θυσία τῆς Ἰφιγενείας, ἣν ἀπήτησεν ἡ δυσμένεια τοῦ θείου) τὸ μέγα στόμιον (κυρ. ὁ τῷ στόματι ἐμβαλλόμενος χαλινὸς) τὸ ἐκ στρατοῦ ποιηθὲν (=στρατωθέν, πρβ. στρατιῶτιν ἀρωγήν 47 καὶ 82). Οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Weckl. Τὸ στόμιον μέγα Τροίας στρατωθὲν εἶνε ὁ χαλινὸς (ὁ ἡμικυκλίου ἔχων σχῆμα) ὁ μέγας, ὁ ἐκ στρατοῦ συναποτελεσθείς, ὅστις ἔμελλε νὰ περικυκλώσῃ, νὰ πολι-

ορκήση, τὴν Τροίαν. Ἄλλοι ἑρμηνεύουσι: μόνον μὴ («μόνον νὰ μὴ») θεία δυσμένεια προτύψῃ καὶ ἐπισκοτήσῃ τὴν συνάθροισιν τοῦ στρατοῦ, οὗ ἡ δύναμις μέλλει νὰ χαλιναγωγήσῃ (καταδαμάσῃ) τὴν Τροίαν. ὦ ψυχὴ χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσα Σοφ. Τρ. 1261, ἴδε λιθοκόλλητος.

στομόω: δράκαινα δειναῖς ἐχίδναις ἐστομωμένη Εὐρ. Ἰ. Τ. 287 καθωπλισμένη ἐναντίον μου μὲ φοβερὰς ἐχίδνας (ἐχούσας ἀνοικτὰ τὰ στόματά των).

στόμωσις -εως ἡ: τὸ σὸν ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον («πεπλασμένον» Σχ.) στόμα, πολλὴν ἔχον στόμωσιν Σοφ. Ο. Κ. 794 ἦλθεν ἐδῶ τὸ ψευδολόγον στόμα σου «μὲ μία γλῶσσα, ποῦ κόβγει σὰν ψαλίδι».

στραγγουρία ἡ, ἡ κατὰ στράγγα οὔρησις, τὸ δι' ὀλίγου καὶ ἐκ διαλειμμάτων οὐρεῖν. Παρ' Ἀρφ. Σφ. 810 σημ. τὸ σφίγξιμον τῆς οὐρήθρας, ὅταν τις ἐπέχῃ τὰ οὖρα.

στρατεία ἡ, Ἰων. στρατηΐη: οὗπερ τὰς ἀπὸ στρατείας δίκας πρὶν ἐσιέναι κρίνουσιν Θουκ. 5, 60 ὅπου ἀκριβῶς, πρὶν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν, δικάζουσι τὰς στρατιωτικὰς δίκας. ἀπὸ στρατείας ἠμποληκότα Αἰσχ. Εὐμ. 634· ἴδ. ἐμπολάω, ἴδε καὶ στρατιά.

στρατεύω: οὐκ ἐν τῷ ὁμοίῳ στρατευσόμενοι καὶ εἰ τοῖς τῇδε ὑπηκόοις ξύμμαχοι ἤλθετε ἐπί τινα Θουκ. 6, 21 ὅτι μέλλομεν νὰ ἐκστρατεύσωμεν ὄχι ὁμοίως καὶ ὡς εἰ ἤρχεσθε ὡς σύμμαχοι τῶν ἐνταῦθα ὑπηκόων σας κατά τινος. Ἐν Λυκ. κ. Λεωκρ. § 107 γρ. ὅταν ἐν τοῖς ὅπλοις ἐστρατευμένοι (ἀντὶ τοῦ ἐκστρατευόμενοι) ὦσι ὅταν εὑρίσκωνται ἐν ἐκστρατείᾳ. Μτφ. ἑνὸς ἐπ' ἀνδρὸς δώματα (Scaliger: σώματα) στρατεύομεν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 825 ποιούμεθα τὴν στρατείαν ταύτην ἐπὶ τὰ δώματα ἑνὸς ἀνδρός: ἀναζητοῦντες τὰ δώματα ἑνὸς ἀνδρός.

στρατηγεῖον τό (ὀρθότ. στρατήγιον): διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατήγιον Αἰσχίν. 3, 146, ἴδ. βῆμα.

στρατιά, Ἰων. στρατιή: «Στρατιὰν συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβὴν οὐ μόνον τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν. Οὕτως Ἀριστοφάνης» Φώτιος. μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς Ἀρφ. Λυσ. 592 = διὰ τὰς στρατείας. Ὁμοίως ἐν στ. 100. πρβ. Σφ. 354. 557. ἴδ. καὶ κατ. ταύτην πρώτην στρατιὴν (= στρατείαν) ἐς τὴν Ἀσίην Λακεδαιμόνιοι Δωριέες ἐποιήσαντο Ἡρ. 3, 56 ὅπου οὐδεμία ἀνάγκη τῆς διορθ. στρατηΐην. τὴν στρατιὰν ξυνῆλθον Θουκ. 1, 3 κυρ. συνελθόντες ἐποιήσαντο τὴν στρατιάν, οἷον συνελθόντες εἰς στρατιὰν ἐποιήσαντο τὴν στρατείαν, ἢ = τὴν στρατιὰν ξυναγαγόντες ἐποιήσαντο, κατὰ τό: τὴν στρατιὰν οὐ χάριτι τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ ξυναγαγὼν ποιήσασθαι 1, 9 ἔκαμε τὴν ἐκστρατείαν συναγαγὼν τοὺς Ἕλληνας ὄχι τόσον διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν ὅσον ἀπὸ φόβον. Συνήθως γράφουσι στρατείαν. Ἡ σύνταξις σύστοιχος κατὰ τὸ ξυνόδους ξυνιέναι Πλ. Συμπ. 197 D. Πρβ. Θουκ. 1, 10 νομίζειν δὲ (εἰκός) τὴν στρατείαν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν Θουκ. 1,10 νὰ νομίζῃ δέ, ὅτι ἡ στρατιὰ (ἡ στρατεία) ἐκείνη ὑπῆρξε μὲν μεγίστη πάντων τῶν προηγουμένων, ὑπολείπεται ὅμως τῶν σημερινῶν. Σχεδὸν πάντες οἱ ἐκδόται γράφουσι στρατείαν, ἂν καὶ τὰ ἄριστα τῶν χ/φων ἔχουσι στρατιάν. Ὁ δὲ Steup παρατηρεῖ ὅτι, ἐπειδὴ πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῆς Τρωϊκῆς ἐκστρατείας, γραπτέον στρατείαν. Ἐγὼ δὲ ἀντιπαρατηρῶ, ὅτι ἐνταῦθα τὸ ἐκείνην δεικνύει ἐπαρκῶς, ὅτι ἐνν. τὸν εἰς Τροίαν ἐκστρατεύσαντα ἐκεῖνον στρατόν. Μετὰ δὲ τὰ παρὰ Θουκ. ῥηθέντα, ἰδίως ἐν κεφ. 9,1, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ ἐνταῦθα προτιμητέα ἡ γρ. τῶν ἀρίστων χ/φων στρατιάν, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ καὶ ἐν κεφ. 10, 4 ἡ ἐπεξήγησις πεποίηκε γὰρ κέ ἀναφ. εἰς τὸ στρατιάν, ὄχι εἰς τὸ στρατείαν. Κἀλλ. δὲ συγχέονται πρὸς ἄλληλα τὸ στρατεία καὶ στρατιά. Παρ' Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, ἀναντιρρήτως, τὸ στρατιά τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ στρατοῦ (Ἀχ. 81. 149. Εἰρ. 747. Λυσ. 1141), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς στρατείας (Ἀχ. 251. 1143. Ἱππ. 587. Σφ. 354. 557. Λυσ. 100. 592. Θεσμ. 828. 1169. Ὁμοίως παρ' Εὐπόλ. κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Σχολ. ἐν Θεσμ. 828). Παρ' Ἀρφ. λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ἡ λέξις στρατεία (vLeeuwen). Συχνὴ δὲ εἶνε ἡ φράσις ἐπὶ στρατιᾶς (στρατείας) ἐν καιρῷ τῆς ἐκστρατείας, ὡς Ἀρφ. Σφ. 354. 557. Παρὰ δὲ τοῖς πεζογράφοις ζητεῖται πῶς γραπτέον, ἐπὶ στρατείας ἢ ἐπὶ στρατιᾶς, ὡς ἐν Πλ. Πολ. 468 E. Χαρμ. 156 D. Φαῖδρ. 260 B. Συμπ. 220 C. Ἐν τῇ φράσει ταύτῃ προτιμητέα ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ καὶ διὰ τὸ συχνὸν τῆς φράσεως καὶ διότι ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ εὕρηται καὶ ἐν χ/φοις. Ὁ δὲ Blass καὶ ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολ. τοῦ Ἀριστ. γράφει στρατιάν, ὡς κεφ. 37 καὶ κεφ. 22, συμφώνως πρὸς τὸν πάπυρον· ἴδ. συνέρχομαι.

στράτιος 2 καὶ 3: τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν Ἀρφ. Σφ. 619 ἔκλασε (=κλάνει) τὸν ἰδικόν σου δῖνον μὲ μιὰ μεγάλη καὶ βροντώδη πορδήν, ποῦ ν' ἀκουσθῇ εἰς ὅλον τὸ στράτευμα.

στρατιώτης ὁ: πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης (ὡς ἐπίθ.) Θουκ. 6, 24 ἴδ. ὅμιλος.

στρατός: Ἄρης φιλεῖ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων στρατοῦ Ἀπ. Αἰσχ. 100, ἴδ. λωΐων. || τὸ πλῆθος, ὁ λαός, οἱ θεαταί. Σοφ. Ἠλ. 749. Τρ. 795.

στρατόομαι -οῦμαι ἐκ στρατοῦ γίγνομαι: οἷον μή τις ἄτα (ἄγα Hermann) θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατωθέν Αἰσχ. Ἀγ. 138 φθάνει μόνον συμφορά τις ἐκ θεῶν νὰ μὴ μαυρίσῃ βληθέντα πρότερον (οἷον ἐκ κεραυνοῦ· ἐνν. τὴν θυσίαν τῆς Ἰφιγενείας) τὸν μέγαν τῆς Τροίας χαλινὸν τὸν ἐκ

στρατοῦ πεποιημένον: τ. ἔ. νὰ μὴ ἀμαυρώσῃ διὰ προηγουμένης πληγῆς τὸν ἐναντίον τῆς Τροίας στρατόν· ἴδε σιόμιον.

στράφω Δωρ. = στρέφω.

στρέβλη ἡ: γεγόμφωται σκάφος στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον Αἰσχ. Ἱκ. 449 τὸ σκάφος ἔχει καρφωθῆ, ἀφ' οὗ προηγουμένως διὰ τῶν ναυτικῶν στρεβλῶν ἔχει προσαχθῆ (ἀντὶ νὰ εἴπῃ: ἀφ' οὗ αἱ σανίδες ἔχουν προσαχθῆ πλησίον τοῦ σκελετοῦ διὰ τῶν ναυτικῶν στρεβλῶν), τ.ἔ. ἔχω λάβῃ στερεὰν (ὁριστικὴν) ἀπόφασιν. Ἡ διόρθ. τοῦ Weeklein προσπεπηγμένον εἶνε σόλοικος· ἴδ. προσάγω.

στρεπτός 3: στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω (ὃ ἴδε) βάθρα Εὐρ. Ἡρ. Μ 946 ὅπου στρεπτὸς σίδηρος εἶνε τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον (λίσγος, δίκελλα, σκαφεῖον κττ.) τὸ ὀλίγον κεκαμμένον ἐμπρὸς (διὰ νὰ πιάνῃ).

στρέφω, συχν. καὶ ἀμτβ., στρέψω ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., ἀλλ' ἐν συνθ., ὡς ἀπο-, δια- ἀνα- Ἀττ. πεζ. ἔστρεψα ποιητ. καὶ πεζ. καὶ ἀπ-. ἀνέστροφα (ἀντέστρ- Δ. Γ. ἀνατέτροφεν Hirschig) Ἀπ. Θεογνήτ. 1. ἀμτβ. Κορίσκ. παρὰ Στοβ. 7, 53, ἐπεστροφώς ἀμτβ. Πολύβ. 5,110,6. Μέσ. καὶ παθ. στρέψομαι ποιητ., ἀπο-, καταπεζ. Μέσ. ἐστρεψάμην Ἀττ. ποιητ., κατεστρεψάμην πεζ. Ἀόρ. παθ. ἐστράφην ποιητ. καὶ πεζ , καὶ ἀπκατ-, ἐπ- (ἐστρέφθην ἀείποτε ἐπ , ἀλλὰ μόνον στρεφθείς. Ἀττ. μόνον στρεφθῶ Ἀρφ. Θεσμ. 1128, στρεφθείς, Πλ. Πολιτικ. 273E, Δωρ. καὶ νέ. Ἰων. ἐστράφθην Ἀπ. Σώφρ. 88. Θεόκρ. 7, 132. κατ- Ἡρ. 1,130, ἀλλ. ἀόρ. β'). στραφήσομαι Παλ. Δ. Ὠριγέν. Αἱρέσ. σ. 170, ἀλλὰ διαστραφήσομαι Ἀρφ. Ἱππ. 175. Ὄρν. 177, συ- Ἱπποκρ. 7,516, ἀνα- Ἰσοκρ. 5,64, μετα- Πλ Πολ. 518D. Πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἔστραμμαι ποιητ. καὶ πεζ., καὶ κατ-, ἀν-, ἀπ-. στρεπτὸς δόκιμον, -τέος μτγν. ἀόρ. ἐπαναληπτικὸς στρέψασκον Σ 546.— κυρ. στρέφω τὰ μέσα ἔξω καὶ τἀνάπαλιν, ἐν ᾧ τρέπω στρέφω τὰ ἄνω κάτω καὶ τἀνάπαλιν· ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν δ 250 βραχυλογικῶς· ἐγύρισαν τὸν καιρὸν καὶ τὸν ἔκαμαν οὔριον. στρέψον τι, δούλη Ἡρώνδ. 1, 8 γύρισε ὀλίγον (τὴν ῥάχιν σου), ἤτοι: ἄπελθε. οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι, ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν Πινδ. Ν. 4, 94 ὅπως (ὁ Εὐφάνης) ἐπαινῶν τὴν Μελησίαν (τὸν Ἀθηναῖον ἀλείπτην τοῦ Τιμασάρχου) ἤθελε δίδῃ στροφὴν (ἐπιτηδείαν) εἰς τὸν ἀγῶνα (ὡς ὁ παλαιστὴς εἰς τὴν πάλην), περιπλέκων (συμπλέκων) τοὺς λόγους (ὥστε νὰ μὴ διαλύωνται εὐκόλως, ὡς ὁ παλαιστής), (ὥστε νὰ εἶνε) ἀκαταπάλαιστος ἐν τῷ λόγῳ (ὡς ὁ ἀθλητὴς ἐν τῇ πάλῃ) εἰς τὸ νὰ τὸν ἕλκῃ τις: ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις καταβαλὼν αὐτὸν ἐν τῷ λόγῳ νὰ τὸν ἕλκῃ (ὡς ὁ παλαιστὴς τὸν ἀντίπαλον)· πᾶσαι αἱ λέξεις εἰλημμέναι ἐκ τῆς πάλης, ὅθεν καὶ ἡ δυσκολία τοῦ χωρίου. «οὐ μὲν γὰρ ἀπειθὴς (Reiske: μεγαπενθής: μεγαπευθής: μὲν γὰρ ἀπευθής) κατὰ Πίνδαρον (ἡ Τύχη) οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφή» κέ. Πλουτ. 318A, ἴδε Πινδ. Ἀπ. 40 ἡ τύχη λέγεται ὅτι δὲν εἶνε ἀπειθής, ἀλλ' εὐπειθής, ὡς ἀδελφὴ τῆς Πειθοῦς· τὸ δὲ «στρεφειν πηδάλιον» δὲν εἶνε ἀλλότριον τῆς τύχης. τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὐδὲ καθ' ἓν πανταχῇ στρέφων οἷός τ' ἦν ἀγαγεῖν ἐπ' ἐμέ Δημ. 21, 116 τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ὅπως καὶ ἂν τὸ ἔστρεφε, κατ' οὐδένα λόγον ἠδύνατο νὰ φέρῃ (γυρίσῃ) ἐναντίον μου. πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους, παραιβάτας ἔστησαν εἰς τάξιν (πάλην Herw.) δορός. Χοῖ μὲν σιδήρῳ διεμάχονθ', οἱ δ' ἔστρεφον πώλους ἐς ἀλκὴν αὖθις ἐς παραιβάτας Εὐρ. Ἱκ. 678 ἀφ' οὗ δὲ (οἱ ἡνίοχοι) διήλασαν («ἐτράβηξαν», ὡδήγησαν) τὰ ὀχήματά των πέραν ἀλλήλων (πέραν τῶν γραμμῶν τῶν διαχωριζουσῶν αὐτούς), ἔθεσαν τοὺς παραβάτας ἐναντίους ἀλλήλων (κυρ. ἐντὸς τῆς τάξεως τῶν ὅπλων: ἐντὸς τῆς γραμμῆς, ἔνθα διαμάχονται οἱ πολεμισταὶ πρὸς ἀλλήλους). Καὶ οὗτοι μὲν διεμάχοντο διὰ τοῦ σιδήρου, οἱ δὲ (ἡνίοχοι) ἔστρεφον τοὺς ἵππους εἰς μάχην πάλιν ὡς πρὸς τοὺς παραβάτας Δηλ. ἡ δευτέρα αὕτη μάχη ἐγίνετο πάλιν μεταξὺ τῶν παραβατῶν, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας θέσεως· ἤτοι ἐν τῇ πρώτῃ μάχῃ ὁ παραβάτης Α ἦτο πρὸς τὰ δεξιά, ἂν ἐν τῇ β' μάχῃ ἦτο ὁ αὐτὸς πρὸς τὰ ἀριστερά, τῶν ἁρμάτων ἀνταλλασσόντων τὰς θέσεις των κατὰ τὴν στροφήν. Οὕτως ἐννοῶ τὸ χωρίον. Ὁ Herm. παρατηρεῖ, ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μάχης ἐγίνετο διὰ συχνῶν ἐπιδρομῶν, τῶν παραβατῶν διαμαχομένων, ἐν ᾧ τὰ ἅρματα ἀντιπαρήλαυνον. Ἐνν. ὅτι κατὰ τὰς ἀντιπαρελάσεις ταύτας προσεπάθουν νὰ βλάπτωσιν ὅσον ἠδύναντο τὰ ἅρματα ἀλλήλων, ὥστε νὰ τὰ καταστήσωσιν ἄχρηστα. λέγεται, τὰν δὲ πίστιν σμικρὰν παρ' ἔμοιγ' ἔχει, στρέψαι θερμὰν ἀελίου χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαντα δυστυχίᾳ βροτείῳ θνατᾶς ἕνεκεν δίκας Ἠλ. 737 (τοῦτο) λέγεται, ἔχει δὲ παρ' ἔμοιγε τὴν πίστιν σμικράν, ὅτι (ὁ Ζεὺς) ἔστρεψεν ἀλλάξας τὴν θερμὴν τοῦ ἡλίου χρυσωπὸν ἕδραν εἰς δυστυχίαν τῶν βροτῶν ἕνεκεν θνητῆς δίκης (τιμωρίας θνητῶν). «Τὸ δίκας, ὡς μέση λέξις, λέγει συναμφότερα, τήν τε ἀδικίαν καὶ τὴν τιμωρίαν» Δ. Βερν. τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέψουσι (Elmsl : στρέφουσι) φᾶμαι Μήδ. 415 «τὰν δ' ἐμὰν βιοτὰν στρέψουσι φῆμαι οὕτως, ὥστε εὔκλειαν ἔχειν (αὐτήν, τὴν βιοτάν)» Δ. Βερν. τὰ δ' ἄλλα πάντα ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει Αἰσχ. Εὐμ. 653 πάντα ὅμως τὰ ἄλλα ἄνω καὶ κάτω στρέφων διατάσσει, οὐδένα ὑπερβολικὸν ζῆλον δεικνύων. ὑπτίοις κάτω στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται Σοφ Ἀντ. 717 (οὗτος) ἀνατρέπει (κυρ. ἀφ' οὗ ἀνατρέψῃ) τὸ πλοῖον, ἔπειτα ταξιδεύει ἐπὶ ὑπτίων

σελμάτων. ἔπραξε γὰρ βούλησιν ἣν ἐβούλετο, ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις ἄνω κάτω στρέψασα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1307 διότι ἔκαμεν ἐκεῖνο (κυρ. τὸ θέλημα) ποῦ ἤθελεν, ἀφ' οὗ ἀνέτρεψεν («ἀναποδογύρισε») μὲ αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας του τὸν πρῶτον ἄνδρα τῆς Ἑλλάδος. ἄνω ποταμῶν (ὃ ἴδε) ἱερῶν χωροῦσι παγαί, καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται Μήδ. 411 καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ τάξις πάντων ἀντέστραπται. «Τὸ ἱερῶν ὄχι ἁπλῶς ὡς κοσμητικόν, ἤτοι ἀργόν . . ἀλλ' ἐν πλήρει καὶ ἐνεργοτάτῃ τῇ ἐννοίᾳ αὐτοῦ, ὅπως δειχθῇ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ τῶν θεῶν ἀσαλεύτως θεμελιωμένη φύσις ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται» Δ. Βερν., ὃς παραβάλλει (διὰ τὸ ἱερῶν) τὰ κοινὸ λεκτα: «ἡμέρα θεοῦ, ἔκαμε νερό, ἢ ἔβρεξε ὁ θεός, εἶνε ἕνα ψωμάκι τοῦ θεοῦ, εἶνε ἕνα ζῷον τοῦ θεοῦ», ὅπως σημανθῇ διὰ τῆς γεν. τοῦ θεοῦ (=ἱερός) τὸ ἀκραιφνῶς καὶ ἀτρέπτως καὶ κατὰ φύσιν οὕτως ἔχον. Ἐν Λυσ. 32, 20 οὐκ ἔχων, ὅποι στρέψειε τὰ χρήματα ὀρθῶς μετεγράφη τὸ στρέψειε εἰς τρέψειε: ἐπειδὴ δὲν ηὗρε εἰς ποῖον λογαριασμὸν ἐξόδων νὰ περάσῃ τὰ χρήματα. οἱ μῦθοι στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν Πλ. Πολ. 330 D ταράττουσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα Ἀπ. Ἀντιφάν. 177= στρόφος μ' ἔχει περὶ τὴν γαστέρα: ἔχω κόψιμον. Ἡ φράσις εἶνε ἀπρόσ. Ἄλλοι θεωροῦσιν ὡς ὑποκ. τὸ κακόν. Πρβ. Ἀρφ. Πλ. 1131. ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα Ω 5 ἐγύριζ' ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν Ο 645 στραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω. ἀώτου νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην ι 435 στερεὰ ἐκρατούμην ἐκ τοῦ ἀώτου, ἀφ' οὗ ἔστρεψα τὸ πρόσωπόν μου πλαγίως (ἵν' ἀναπνέω, ἵνα βλέπω). εἰπεῖν τι δώσεις (ὃ ἴδε), ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω; Σοφ. Ἀντ. 315 θὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ εἴπω τι, ἢ στραφεὶς ν' ἀναχωρήσω οὕτω («ἔτσι», δηλ. ἀναπολόγητος); κἂν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις Τρ. 1134 κἂν σοῦ μεταστραφείῃ («λήξειεν» Σχ.) ἡ ὀργὴ (ἄλλοι: κἂν σὺ μεταβάλοις γνώμην), εἰ μάθοις τὸ πᾶν. τοῦ δὲ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην Αἴ. 1116 τοῦ δὲ σοῦ πατάγου (τῶν ὀνομάτων) οὐκ ἂν φροντίσαιμι (οὐκ ἂν ἐπιστραφείην). Ἡ φράσις ἔχει δημώδη χαρακτῆρα: «δὲν θὰ γυρίσω νὰ ἰδῶ (ν' ἀκούσω) τὰ τσαμπουνίσματά σου». περὶ δ' ὧν ἴσμεν τε καὶ αἰσθανόμεθα, ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἑλίττεται ἡ δόξα ψευδὴς καὶ ἀληθὴς γιγνομένη Πλ. Θεαίτ. 194B ἐν αὐτοῖς τούτοις (ἀκριβῶς ἐν τοῖς πράγμασι), περὶ ὧν ἴσμεν τε καὶ αἰσθανόμεθα, στρέφεται καὶ ἑλίσσεται (λαμβάνει ποικίλας στροφὰς καὶ ἑλιγμοὺς) ἡ δόξα (ἡ παράστασις, ἄλλοτε) ψευδὴς καὶ (ἄλλοτε) ἀληθὴς γιγνομένη. τί ταῦτα στρέφῃ (-φεις) τεχνάζεις τε καὶ πορίζῃ (Herw.: πορίζεις) τριβάς; Ἀρφ. Ἀχ. 385 τί μηχανᾶσαι ταῦτα (κυρ.=τί ποιῇ τὰς στροφὰς ταύτας, πρὸς ὑπεκφυγὴν) καὶ (τί) πανουργίαις κάμνεις καὶ προσπαθεῖς νὰ ἐπιτύχῃς ἀναβολήν: ν' ἀναβάλῃς τὸ πρᾶγμα; Ἄλλοι προτιμῶσι τὴν γρ. στρέφεις· πρβ. Εὐρ. Ἑκ. 750 τί στρέφω τάδε; τί τὰ στριφογυρίζω; τί τὰ κλωθογυρίζω; καὶ Ἀρφ. Βατρ. 957. Ἴσως ὀρθῶς. τί δῆτα ἔχων στρέφῃ; Πλ. Φαῖδρ. 236 E τί ἔχεις καὶ μεταστρέφεσαι (διὰ νὰ ὑπεκφύγῃς); ἡμεῖς δ' ὑμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐπ' αἶαν ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὖ ναιεταώσας Ὕμν. Ἀπόλλ. 174 ἡμεῖς δὲ διαθρυλήσομεν τὸ ὑμέτ. κλέος, ὅσον ἐπὶ τὴν γῆν πλανώμεθα (περιφερόμεθα, φοιτῶντες) εἰς τὰς εὖ ναιετ. πόλεις. Ἄλλοι: περιφερόμεθα ἀνὰ τὰς πόλεις. Ἀλλ' ἡ αἰτ. δηλοῖ κυρίως τὸ τέρμα τῆς κινήσεως. Πρόκειται περὶ τῶν ῥαψῳδῶν. πάσας στροφὰς στρέφεσθαι Πλ. Πολ. 405C μεταχειρίζεσθαι πᾶν εἶδος στροφῆς. ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο Σ 544 (ἔνθα τινὲς ἐννοοῦσι ζεύγεα) ὁσάκις ἤθελον φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρούρης. ὄϊν εἰς ἔρεβος στρέψας κ 528 γυρίσας τὸν λαιμὸν (ἢ τὴν κεφαλὴν) τοῦ κριοῦ πρὸς τὸ καταχθόνιον σκότος. Ὁμοίως στρέψασκον ἀν' ὄγμους Σ 546 ἐγύρισαν ὀπίσω κατὰ μῆκος τῶν αὐλάκων. Τὸ δὲ στρέφω ὑλικώτερον τοῦ τρέπω, π. χ. τὸ στρέφω ἵππους, βόας σημ. ἀναγκάζω αὐτοὺς (μεταχειριζόμενος ὑλικὰ μέσα, τὰς χεῖράς μου, τὸ κέντρον κττ.) νὰ στραφῶσι στροφὴν (ἥτις καὶ αὐτὴ εἶνε συνήθως πληρεστέρα). Τὸ δὲ τρέπω ἵππους, μῆλα κττ. σημ. ἁπλῶς ὁδηγῶ, διευθύνω (συνήθως διὰ τῆς φωνῆς). Ἡ δὲ χρῆσις πληρέστερον ἀπεχώρισεν ἀπ' ἄλλων, οἷον τρέπω (ὄχι στρέφω) εἰς φυγήν, στρέφομαι (ὄχι τρέπομαι) τινός· πρβ. καὶ τὰ παράγωγα

στρέψασκον, ἴδ. στρέφω.

στροβέω: ὑπ' αὖ με δεινὸς (δῖνος M. Schmidt) ὀρθομαντίας πόνος στροβεῖ Αἰσχ. Ἀγ. 1214 πάλιν με στρέφει ἄνω κάτω μικρὸν κατὰ μικρὸν (ἀνεπαισθήτως) ἡ τρομερὰ ἀνησυχία τῆς ἐπαληθευούσης μαντείας μου.

στρόβος (καὶ στροιβὸς καὶ στρόμβος) ὁ: ποιμένος κακοῦ στρόβῳ Αἰσχ. Ἀγ. 683 διὰ τῆς συστροφῆς (τῶν πλοίων τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ) κακοῦ ποιμένος (δηλ. τοῦ χειμῶνος τυφῶ).

στρογγύλος 3: ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι Ἀρφ. Ἀχ. 662 «πιθανοῖς καὶ πανούργοις» Σχ. μᾶλλον: ἀποτετορνευμένοις καὶ συμπεπυκνωμένοις. Ἡ σημ. αὕτη ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν διασωθέντων χωρίων· χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ (πρβ. os rotundum τοῦ Ὁρατίου) Ἀρφ. Ἀπ. 471 ἐνν. τὴν τετορνευμένην καὶ οἷον ἀπεστρογγυλωμένην φράσιν τοῦ Εὐριπίδου· ἴδε ἀγοραῖος. σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται Πλ. Φαῖδρ. 234E ἕκαστα τῶν ὀνομάτων (ἑκάστη ἔκφρασις) ἀποτετόρνευται οὕτως, ὥστε σαφῆ καὶ στρογγύλα εἶνε καὶ ἀκριβῶς εἰρημένα. Ὁ Πλούτ. 45 A ἀνέγραψε (πιθανῶς ἐκ μνήμης) τὴν φράσιν ὧδε: «τῶν

ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται». Περὶ δὲ τῆς συμπλοκῆς ἐπιθέτου καὶ ἐπιρρήμ. πρβ. ὁ Stallb. Πρωταγ. 352D, Φαίδων. 79D. Τὴν λέξιν ταύτην μεταχειρίζεται μάλιστα Διον. Ἁλικ. (Περὶ τῶν ἀρχ. ῥητ.) στρογγύλη λέξις καὶ πυκνὴ περὶ Λυσ.κεφ. 9. ἡ συστρέφουσα (τ.ἔ. ἡ συμπυκνοῦσα) τὸ νόημα καὶ στρογγύλως (τ. ἔ. μὲ ὀλίγα λόγια καὶ σαφῆ, καθαρά) ἐκφέρουσα λέξις Αὐτ. 6. στρογγύλη δ' οὐκ ἔστιν (ἡ λέξις Ἰσοκράτους) καὶ συγκεκροτημένη (συμπαγής, νευρώδης), ὑπτία (χαλαρά) δὲ μᾶλλον καὶ κεχυμένη (ἀντίθ. τῷ συγκεκροτημένη) Περὶ Ἰσοκρ. 2. στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι Πλουτ. σ. 510E ἤτοι: «ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται», ὡς ἐπεξηγεῖ ὁ αὐτ. συστρέφειν καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα Διον. Ἁλ. περὶ Λυσ. κ. 13 = συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν περὶ Ἰσοκρ. κ. 11. ὡς στρογγύλως καὶ Λακωνικῶς βιωσομένους Πλουτ. 157 B περιωρισμένως καὶ εὐτελῶς.

στρόμβος ὁ: στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι Αἰσχ. Πρ. 1118 αἱ δὲ τῶν ἀνέμων συστροφαὶ συστρέφουσι τὴν κόνιν.

στρόταγος Αἰολ. = στρατηγός.

στροφή ἡ: ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 932 ἡ φθορὰ συνίστατο εἰς τὰς στροφὰς τῶν ὀμμάτων του (ἃ ἦσαν διάστροφα ὡς τὰ τοῦ παράφρονος). μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν ὄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥάδιον Ἀρφ. Θεσμ. 67 ἀρχίζει νὰ συνθέτῃ τὰ ᾄσματά του· τὸν χειμῶνα λοιπὸν δὲν εἶνε εὔκολον νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ λυγίζῃ τὰς στροφὰς τῶν ᾀσμάτων του. δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθεῖς στροφὰς δῆμος Αἰσχ. Ἱκ. 631, ἴδ. εὐπιθής.

στῠγερός 3: στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ Ξ 158 μισητὸς δὲ ἦτο εἰς τὴν ψυχήν της. τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι ψ 23 ταχέως ἤθελα ἀποπέμψῃ αὐτὴν πρὸς κακόν της, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ μέσα εἰς τὸ μέγαρον. στυγερῶν (Hermann: στύγειον) πέλοι τόδ' ἆθλον Αἰσχ. Ἱκ 1044, ἴδ. ἆθλον. τῶν δὲ κρατούντων χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτῳ (Wilamowitz: τούτων), παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηνται (Hartung: γεγένηται. Ὁ Schömann διώρθ. στυγερῶν τούτων πᾶσι τί μᾶλλον γεγένηται;) Αἰσχ. Χο. 377 δὲν εἶνε καθαραὶ αἱ χεῖρες τῶν κρατούντων, οἵτινες εἶνε μισητοὶ (καὶ ἐχθρικοὶ) εἰς τοῦτον (τὸν φονευθέντα Ἀγαμέμνονα), εἰς δὲ τὰ τέκνα του ἔχουν γίνῃ ἔτι μᾶλλον μισητοί. Ἄλλως: τῶν δὲ κρατούντων αἱ χεῖρες δὲν εἶνε καθαραὶ τῶν μισητῶν τούτων εἰς πάντας τί μᾶλλον (μισητὸν) ὑπάρχει; Ἴσως ἐξηγητέον ἄνευ διορθ. ὧδε: τῶν κρατούντων αἱ χεῖρες δὲν εἶνε καθαραί, τῶν στυγερῶν τούτων (!! θαυμαστικῶς ὡς ὁ Σχ.)· «γιὰ τὰ (κακόμοιρα τὰ) παιδιὰ ἔχει γίνῃ» μᾶλλον τοῦτο. Τὸν στίχ. 378 προστατεύει ἐναντίον πάσης διορθ. ὁ στ. 384.

στῠγέω ὡς τὸ πολὺ ποιητικὸν (ἐπ. λυρ. τραγ.), μισῶ, ἀποστρέφομαι (τὴν δ' ἀποστροφήν μου δεικνύω καὶ ἐξωτερικῶς)· τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ; Αἰσχ. Ἑπτ. 221 τίς τάδε φθόνος ἀποστέργει; τίς φθονερὸς δὲν θέλει νὰ γίνωνται ταῦτα; «οὐδεὶς ταῦτα ὁρῶν ἡμᾶς ποιούσας μισήσειεν ἄν» Σχ. στυγεῖν μιᾷ φρενί Εὐμ. 387, ἴδ. κοινοφιλής. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσιν στυγῶ Σοφ. Ἀντ. 571 κακὰς ἐγὼ γυναῖκας διὰ τοὺς υἱούς μου ἀποστρέφομαι. Τὸ υἱέσι συναπτέον πρὸς τὸ γυναῖκας. τί δ' ἐστὶν πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον; Τρ. 738 τί ἔχει γίνῃ ἐκ μέρους μου, τὸ ὁποῖον μισεῖται ὑπὸ σοῦ; στυγοῦμαι δ' ἀνδρὶ φαρμάκοισι σοῖς Εὐρ. Ἀνδρ. 157 ἀπεχθάνομαι δὲ τῷ ἀνδρὶ ἕνεκα τῶν σῶν φαρμάκων. τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας λ 502 τότε ἤθελον κάμῃ εἴς τινα (τ. ἔ. εἰς πολλοὺς) φοβερὰν τὴν δύναμίν μου καὶ τὰς χεῖράς μου ἀπροσίτους· ἴδ. μισῶ.

στυγνός 3 (στυγέω) μισητός, σκυθρωπός· στυγνὴ ἄτη Αἰσχ. Πρ. 912 (ἴδ. θολερός). Ἐνεργ. μισῶν, πλήρης μίσους· στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ Σοφ. Ο. Τ. 663, ἴδ. βαρύς. δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων Ἠλ. 852, ἴδ. πάνσυρτος. ὁρᾶν στυγνὸς ἦν Ξεν. Ἀν. 2, 6, 9 κατὰ λέξ. ἦτο ἄγριος νὰ τὸν βλέπῃ τις. Ἀντίθ. φαιδρός.

στύγος -εος τό, μῖσος, ἀποστροφή. (ἡ ἐν τῷ προσώπῳ φαινομένη) λύπη, κατήφεια· ἔγκοτον στύγος Αἰσχ. Χο. 392 τὸ βαθέως ἐγκεκρυμμένον μῖσος, ἴδ. ἄημι. Ἰδίως τὸ ὑποκείμενον τοῦ μίσους ἢ τῆς ἀποστροφῆς· ὦ παντομισῆ κνώδαλα στύγη θεῶν Εὐμ. 647 ὦ παντομισῆ κτήνη, βδελύγματα τῶν θεῶν. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; Ἀγαμ. 552 διορθοῦσι χθονί, φρενῶν, πόλει κλ. ἀντὶ τοῦ στρατῷ, ὅπερ θεωροῦσιν ἄχρηστον. Καὶ ὅμως τὸ στρατῷ φαίνεται τὸ μόνον εὐαρμοστοῦν εἰς τὸν εἱρμὸν τῶν ἐννοιῶν. Ὁ χορὸς χαρακτηρίζει ἐν τοῖς προηγ. τὸν ἔρωτα τῆς πατρῴας γῆς, ὃν ᾐσθάνετο ὁ ἐν Τροίᾳ Ἑλλην. στρατός, ὡς τερπνὴν νόσον, διότι ὑπῆρχον ἐν τῇ πατρίδι καὶ ἀντερῶντες (τὸν ἔρωτα τοῦτον συνεμερίζοντο καὶ οἱ ἐν τῇ πατρῴᾳ γῇ), μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι ὁ πόθος οὗτος τῶν ἐν τῇ πατρίδι ἦτο πικρός, διότι παρεῖχεν εἰς αὐτοὺς ἀφορμὰς λύπης καὶ στεναγμῶν: βαρεῖς στεναγμούς, «ἀπὸ μαύρη καρδιά», ἠναγκάζοντο νὰ ἀναστενάζωσι (ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν) οἱ περὶ τὸν χορόν. Ταῦτα οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσιν, ἢ ὅτι ὑπῆρχον ἄλλοι ἰσχυροί, οἵτινες δὲν ἐπεδοκίμαζον τοὺς πόθους τούτους τοῦ λαοῦ, ποθοῦντος τοὺς ἐν τῇ Τροίᾳ στρατευομένους ἀδελφούς του, ἀλλὰ τοὐναντίον ἦσαν εὐχαριστημένοι μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν. Ὀρθότατα λοιπὸν ἐρωτᾷ ὁ κῆρυξ: «πόθεν προήρχετο (μᾶλλον: ἐπεβάλλετο ἄνωθεν· οὕτως ἐξηγῶ τὸ ἐπῆν) ἡ δυσμενὴς πρὸς τὸν στρατὸν ἐχθρότης»; Ἀλλ' ὁ χορός, εὑρισκόμενος ἔτι ὑπὸ

τὸ κράτος τῆς ἄνωθεν πιέσεως, προτιμᾷ τὴν σιωπήν, ὑπονοῶν προφανῶς τοὺς περὶ τὴν Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Αἴγισθον. Τὸ στρατῷ λοιπὸν ἔχει ἄριστα, ἄχρηστοι δὲ πᾶσαι αἱ προτεινόμεναι διορθώσεις. ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος Χο. 989 τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο ἔργον ἐβουλεύσατο. πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στύγους; 530 «τοῦ μισητοῦ θηρίου» Σχ. μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει 766 = τῷ μισουμένῳ δεσπότῃ.

στύμα Αἰολ. = στόμα.

στυφελίζω: ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης δεξιόσειρος Σοφ. Ἀντ. 139 ἄλλα (ἄλλην τύχην) δὲ εἰς ἄλλους ἀπένεμεν ἀποκρούων (ὠθῶν αὐτούς, τοὺς Ἀργείους) ὁ μέγας Ἄρης, ὁ ἰσχυρότατος (τῶν Θηβαίων) ἐπίκουρος. Ἀόρ. ἐν Πινδ. Ἀπ. 225 θεὸς πάρος μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν ὁ θεὸς συνήθως ὑποβάλλει προηγουμένως εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν τὴν μαύρην καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

στυφελός: πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει διχόθεν, πεζονόμοις (πεζονόμον τ' Stadtmüller) ἔκ τε θαλάσσας, ἐχυροῖσι πεποιθὼς στυφελοῖς ἐφέταις Αἰσχ. Πέρσ. 74 «ὁ πολεμικώτατος ἄρχων τῆς πολυάνδρου Ἀσίας, ὁ Ξέρξης, ἐπὶ πᾶσαν χθόνα (ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, οὐ μόνον τὴν Εὐρώπην) ἐλαύνει» (Σχ.) τὸ ἀπειράριθμον ποίμνιον ἐκ δύο μερῶν, ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, πεποιθὼς τοῖς ἐχυροῖς καὶ στυφελοῖς ἡγεμόσιν (= ἐφέταις, ὃ ἴδε). Ἀντὶ τοῦ πεζονόμοις δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ καὶ πεζονόμως.

στώμυλμα τό: «στωμύλματα, περιλαλήματα Ἡσύχ. ἐν Ἀρφ. Βατρ. 92, ἴδ. μουσεῖον.

σύ. Διαλεκτικοὶ τύποι εἶνε οἱ ἑξῆς: Αἰολ. σύ (τύ), γεν. σέθεν, δοτ. σοί (τοι), αἰτ. σὲ (τέ). Πλ. ὔμμες, γεν. ὐμμέων, δοτ. ὔμμι(ν), αἰτ. ὔμμε. Δωρ. ὀν. τύ (τύνη, τούνη), γεν. τέος ἐγκλ. (τεοῦς, τεῦς, τεῦ, τεοῦ, τέο, τίος, τέορ), δοτ. τίν (τεΐν, τίνη, τοί), αἰτ. τέ (τεί τύ, τρέ). Πλ. ὑμές, γεν. ὑμέων (ὑμῶν), δοτ. ὑμὶν (ὕμιν), αἰτ. ὑμέ. Δυϊ. ὀν. αἰτ. σφῶϊ, γεν. δοτ. σφῶϊν. Βοιωτ. ὀν. τού (τούν, τούγα, τύ), γεν. τεοῦς (τιοῦς, τεῦς), δοτ. *τύ, αἰτ. τίν. Πλ. οὐμές, ὑμές, γεν. οὐμίων, δοτ. οὐμῖν. Ἀρχ. Ἰων. (Ὁμηρ.) τύνη, σύ, σύγε, γεν. σεῖο, σεῖ' (σέο, τεοῖο), σεῦ, σέθεν, δοτ. σοί ὀρθοτον., τοί ἐγκλ., τεΐν, αἰτ. σέ. Πλ. ὔμμες, ὑμεῖς, γεν. ὑμείων, ὑμέων, δοτ. ὔμμι(ν), ὔμμ', ὑμῖν, ἐγκλ. ὕμιν (ὔμιν). αἰτ. ὔμμε, ὑμέας. Δυϊ. σφῶϊ σφώ, σφῶϊν σφῷν. Νέ. Ἰων. σύ, σύγε, γεν. σέο, σεῦ, δοτ σοί (ἐγκλ. τοί), αἰτ. σέ. Πλ. ὑμεῖς, γεν. ὑμέων, δοτ. ὑμῖν, αἰτ. ὑμέας. — τὸ τῶν παιζόντων, τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς Πλ. Πολ. 573D σὺ (ποῦ τὸ ἠξεύρεις) θὰ εἴπῃς καὶ εἰς ἐμὲ τοῦτο, ἵνα μεταχειρισθῶ τὴν φράσιν τῶν παιζόντων (ἀστεῖαν): «παροιμία, ἡνίκα τις ἐρωτηθείς τι ὑπὸ γινώσκοντος, τὸ ἐρωτηθέν, αὐτὸς ἀγνοῶν, οὕτως ἀποκρίνηται: «σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς» Σχ. σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα Σοφ Αἴ. 1147 ἐν ὀργῇ λέγονται τὰ τοιαῦτα· ἴδ. ἐκπνέω. πρβ. Ἠλ. 522. Φιλ. 1378. Ο. Κ. 750. Εὐρ. Ἰ. Α. 393. Ὁμοίως Ἀρφ. Ὄρν. 893: ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα οὕτως ἐκφραζόμεθα καὶ ἡμεῖς: φύγ' ἀπὸ 'δῶ καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματά σου· ἢ ἐκτενέστερον : πάρ' ἀπὸ 'δῶ τὰ στέμματά σου καὶ μαζί μ' αὐτὰ φύγε καὶ σὺ ἀπὸ ἐδῶ. Ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκφράσεων ἰσοδυναμεῖ πως μόνη ἡ: ἄπελθ' αὐτοῖς στέμμασιν.

συγγελάω -ῶ: Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, εὖ μὲν ἀοιδὴν εἰδότος, εὖ (ἐν Valcken.) δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι Καλλιμ. Ἐπιγρ. 23 εὖ δ' ἐν οἴνῳ καίρια εἰπεῖν σὺν γέλωτι (γελάσαντα ἅμα). Ἄλλοι: αὐτοσχέδια ποιῆσαι παίγνια (ἐπιγράμματα).

συγγένεια ἡ: τῇ Ἰάδι ξυγγενείᾳ ἀσφαλές Θουκ. 4, 61 διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἴωνας συγγένειαν ἀσφαλές. ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων Εὐρ. Φοίν. 291 «τὸ ἀφηρ. συγγένεια ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου συγγενής. Ὁμοίως καὶ σήμερον: «ὁ δεῖνα εἶνε γενιά μου, εἶμαι γενιὰ μὲ τὸν δεῖνα» ἀντὶ τοῦ: εἶνε συγγενής μου, εἶμαι συγγενὴς κτλ.» Δ. Βερν. φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ καὶ φίλων καὶ συγγενείας Εὐρ. Ὀρ. 732 φίλτατε ἐμοὶ ἡλίκων καὶ φίλων καὶ συγγενῶν. οὔτε συγγένεια οὔτε τιμαὶ οὔτε πλοῦτος Πλ. Συμπ. 178C οὔτε συγγενεῖς οὔτε τιμαὶ οὔτε πλοῦτος. ὥσπερ αἱ συγγένειαι τὰς ἰδίας οἰκοῦσιν οἰκίας, οὕτω τὴν πόλιν οἰκεῖτε δημοσίᾳ Δημ. 25, 87 ὅπως αἱ (συγγενεῖς) οἰκογένειαι κατοικοῦσι τὰς ἰδίας οἰκίας, οὕτως (ὑμεῖς) κατοικεῖτε δημοσίᾳ τὴν πόλιν.

συγγενής 3: παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε Αἰσχ. Ἀγ. 823 εἰς ὀλίγους ἀνθρώπους εἶνε φυσικὸν τὸ ἑξῆς. συγγενὴς ὀφθαλμός Πινδ. Π. 5, 14 ἴδ. μείγνυμι. συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει Ν 3, 40 «τῇ ἐκ φύσεως εὐδοξίᾳ πᾶς τις ἐπαίρεται καὶ μέγα φρονεῖ» Σχ. διὰ τῆς ἐγγενοῦς εὐγενείας ἀποκτᾷ τις μέγα βάρος (βρῖθος). σέβας ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς Αἰσχ. Εὐμ. 693 ὁ σεβασμὸς τῶν πολιτῶν καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν συγγενεύων φόβο : ὁ σεβόμενος φοβεῖται. οἱ δὲ συγγενεῖς μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν Σοφ. Ο. Τ. 1082 οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ γενόμενοι (συγγεννηθέντες καὶ συνανατραφέντες) μῆνες, χρόνου διαγενομένου (= δι–) ὥρισάν με γενέσθαι πρῶτον μικρόν, εἶτα μέγαν: ἐρρύθμισαν τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε νὰ γίνω κατ' ἀρχὰς μὲν μικρός, εἶτα δὲ μέγας. Περὶ τῆς τοιαύτης ἀντιλήψεως τοῦ χρόνου πρβ. Ο. Κ. 7. Φιλ. 722. τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρός Πινδ. Π. 10, 12 κατὰ δὲ τὴν ἔμφυτον φύσιν ἔχει εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ πατρός. πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος . . συγγενὲς οἷς ἕπεται Ν 1, 26, ἴδ. ἕπομαι. πότμος συγγενής Ν. 5, 40, ἴδ. κρίνω. τῆς γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστότεροι

ἑτέρων ἐσμέν Θουκ.5, 108· ἴδε γνώμη. τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο 3,82 «οἱ συγγενεῖς τῶν φίλων ἀλλοτριώτεροι ἐνομίζοντο» Σχ. εἰ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενές Σοφ. Ο. Τ. 814, ἴδ. προσήκω. λέκτρων συγγενεῖς εὐναί (ὃ ἴδ.) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 798 = συγκοιμήσεις συγγεννῶσαι, ὁμοῦ γεννῶσαι, συγγεννητήριαι, πρβ. ὁμογενής Σοφ. Ο. Τ.1361. ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ Ἀρφ. Ἀχ. 789 = τῷ τῆς ἑτέρας κύσθῳ. φίλαι γυναῖκες ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου Θεσμ. 574 ἀγαπηταί μοι γυναῖκες, συγγενεῖς μου καὶ εἰς τὰ φρονήματα καὶ εἰς τὰς πράξεις καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχεν Θουκ. 1, 6 καὶ παρὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐκ τῶν Ἰώνων ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπεκράτησε διὰ τὸ ὁμόφυλον ἡ στολὴ αὐτή. Ὁμόφυλοι (= συγγενεῖς) δὲ ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς Ἴωνας. Νομίζει δὲ ὁ Θουκ. ὅτι ἡ σκευὴ αὐτὴ μετεδόθη ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς Ἴωνας. Ἀλλὰ τὸ ἐναντίον φαίνεται πιθανώτερον. Κατὰ τὸ ξυγγενὲς κυρ. συμφώνως πρὸς τὴν συγγένειαν, λόγῳ τῆς συγγενείας. Ἐπίρρ. συγγενῶς· οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶς δύστηνος ὤν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1293 οὐδόλως λυπεῖται, διότι ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη εἶνε δυστυχής.

συγγίγνομαι: χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν Πλ. Πολ. 330C εἶνε δύσκολον καὶ νὰ τοὺς συναναστραφῇ κανείς. ἄκοντος καὶ ἐκ διαφορᾶς ξυγγίγνεται Θουκ. 4, 83=διαπραγματεύεται, ἴδ. διαφορά. Ἰδιάζουσαν κωμικὴν τινα χρῆσιν ἔχει τὸ ῥῆμα ἐν τῷ δημώδει λόγῳ· ξυνεγιγνόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν Ἀπ. Εὐπόλ. 38 οἷον: πάντοτε εἶχα σχέσεις μὲ τοὺς καλοὺς φάγρους, τ. ἔ. ἐγευόμην αὐτῶν. Ὁμοίως ἵνα σπλάγχνοισι συγγενώμεθα Ἀπ. 108. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐλέγετο τὸ συνεῖναι Ἀπ. Φερεκρ. 56 καὶ τὸ εἰς λόγον ἐλθεῖν Ἀρφ. Ἱππ. 806.

συγγιγνώσκω, Ἰων. μτγν. συγγινώσκω, γιγνώσκω σύν τινι, τ. ἔ. τὴν αὐτήν τινι γνώμην ἔχω, εἰμί τινι ὁμογνώμων, ὁμογνωμονῶ, ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ τινι. 1) Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης συντάσσ. μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. τοῦ κατά τι: συγγιγνώσκω τινί τι (πρός τι Ἡρ. 4, 5): μετὰ πολλῶν, οἷς ταὐτὰ ἔδοξε, τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ἀναιρεθήσεσθαι (Stahl: ξυναναιρεθ- ἢ ξυναιρεθ-) τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν Θουκ. 8, 24 μετὰ πολλῶν, οἳ ταὐτὰ ἔγνωσαν, ὅτι τὰ τῶν Ἀθην. ταχὺ ἀναιρεθήσεται, συνεξήμαρτον (συνεμερίσθησαν τὴν ἡμαρτημένην γνώμην). Ἡ φθορὰ τῆς γρ.
αν
ἐξηγεῖται ἐκ τῆς πρώτης ἴσως ἀναγνώσεως: ξυναιρεθ-, ὅπερ, ἀντὶ ν' ἀναγνωσθῇ ἀναιρεθ- ἢ ξυναιρεθ-, παρανεγνώσθη. Καὶ μετ' ἀπρφ. Σικυώνιοι συγγνόντες ἀδικῆσαι Ἡρ. 6, 92 συμφωνήσαντες (ἀναγνωρίσαντες) ὅτι ἠδίκησαν· κἀλλ. Καὶ μετὰ μτχ. Σοφ. Ἀντ. 926 (ἴδ. κατωτ.). 2) σύν τινι ἄλλῳ γιγνώσκω τι, σύνοιδα· συγγιγνώσκω τινί τι (ἢ μετὰ μτχ. ἢ ἀπρφ.): συγγιγνώσκω ἐμαυτῷ ἡμαρτηκότι ἢ ἡμαρτηκώς = ὅτι ἡμάρτηκα. 3) συγχωρῶ, «συμπαθῶ», ἵλεώς τινι γίγνομαι· συγγιγνώσκω τινί, ἢ τινί τι, ἢ τινί τινος (διά τι), ἴδ. πρβ. κατωτ. Μέσ. συγκατατίθεμαι, ὁμολογῶ τι περὶ ἐμαυτοῦ κτλ. παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες Σοφ. Ἀντ. 926 = ὁμολογήσαιμεν ἂν ὅτι ἡμαρτήκαμεν. συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκ ἔτι εἶναι δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν Ἡρ. 3, 53 κατεμάνθανεν (συνῃσθάνετο, ὡμολόγει, παρεδέχετο), ὅτι οὐκέτι ἦν δυνατὸς τὰ πράγματα ἐφορᾶν τε καὶ διέπειν. Καὶ ἄνευ τοῦ ἑωυτῷ: εἰ συγγιγνώσκεαι εἶναι ἕσσων 4, 126 εἰ ὁμολογεῖς εἶναι ἥσσων, πρβ. 3, 99. ξυγγιγνώσκοντα ὡς εἰκότως πατὴρ υἱεῖ δοξάζων ἀδικεῖσθαι θυμοῖτ' ἂν Πλάτ. Νόμ. 717D στοχαζόμενος καὶ αὐτὸς (= ξυγ-), συναισθανόμενος, ὅτι εὐλόγως πατήρ, δοξάζων ὅτι ἀδικεῖται, δύναται νὰ θυμώσῃ μὲ τὸν υἱόν του. εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ' ἀφ' οὗ ξυνέγνω Ἀρφ. Ἱππ. 427 βέβαια· καλὰ τὸ ἐξήγησε· ἀλλ' εἶνε βεβαίως φανερὸν ἐκεῖνο, ἐξ οὗ ὁρμώμενος ἔκαμε τὴν προφητείαν (τὸ ἀνεγνώρισε, τὸ συνήκασε)· τοῦτο δὲ ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς: ὁτιὴ ἐπιώρκεις.. καὶ κρέας (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, ὅθεν καὶ ἄναρθρον) ὁ πρωκτὸς εἶχεν. εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς Αἰσχ. Ἱκ. 221 ἐπειδὴ γνωρίζει τὴν τύχην τῆς ἐξορίας (τί θὰ εἰπῇ ἐξορία), θὰ ἐλεήσῃ οἰκτροὺς ἀνθρώπους (ἐξορίστους). Μέσ συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων αὐτ 222 εἴθε νὰ ἐλεήσῃ ὑμᾶς καὶ προθύμως βοηθήσῃ. Χάριν ποικιλίας μετεχειρίσθη ἐνταῦθα τὸ μέσον, διὰ τὸ ἀμέσως προηγ. ἐνεργ. συγγνοίη. Ὁμοίως Ἡρ. 6, 92. Θουκ. 1, 144 (Weckl.). Καὶ πρὸς διπλῆν δοτ. σύγγνωθι ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις Εὐρ. Ἑλ. 81 συγχώρησέ μας διὰ τὰ λελεγμένα. Πρβ. Ἠλ. 348. Αὕτη εἶνε ἡ ἁπλουστάτη ἐκδοχή. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν τὸ ἡμῖν ὡς δοτ. τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου, καὶ ἄλλοι παραδέχονται σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος. Ζεὺς τἂν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ Σοφ. Τρ. 279 Ζεὺς δήπου συνέγνω ἂν Ἡρακλεῖ, δικαίως κρατοῦντι (περιγιγνομένῳ): ἤθελε τὸν συγχωρήσῃ δικαίως καταβάλλοντα τὸν ἀντίπαλόν του.

συγγνώμη ἡ: συγγνώμην ἔχω Σοφ. Ἠλ. 400 = παρέχω συγγνώμην. ξυγγνώμην ἁμαρτεῖν ἀνθρωπίνως λήψονται Θουκ. 3, 40 ὡς ἀφορμὴν συγγνώμης (ὡς ἐλαφρυντικὴν περίστασιν) θὰ ἔχωσι (κρινόμενοι) τοῦτο, ὅτι ἥμαρτον ἀνθρωπίνως. Τὸ μὲν ἁμαρτεῖν ἀντικ., κατηγορούμ. δὲ τὸ ξυγγνώμην.

συγγνώμων 2: ξυγγνώμονες ἔστε τῆς μὲν ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι προτέροις, τῆς δὲ τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι νομίμως Θουκ. 2, 74 συγκατανεύετε, ὅπως οἱ μὲν ἄρχοντες πρῶτοι χειρῶν ἀδίκων τιμωρῶνται διὰ τὴν ἀδικίαν των, οἱ δὲ ἐκτελοῦν-

τες νομίμως τὴν ἐκδίκησιν τυγχάνωσιν αὐτῆς. πᾶν εἰκὸς εἶναι.. ξύγγνωμόν τι γίγνεσθαι καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ 4, 98, ἴδε κατείργω.

σύγγονος 2: πρὸς Ἐρινύσι αἷμα σύγγονον ἕξει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1076 θὰ ἔχῃ λογαριασμὸν μὲ τὰς Ἐρινύας διὰ τὸ συγγενικὸν αἷμα (τὸ ὁποῖον ἔχυσε). θανόντι ζῶσα συγγόνῳ φρενὶ Αἰσχ. Ἑπτ. 1025 ζῶσα διὰ τὸν ἀποθανόντα ἐν ἀδελφικῷ φρονήματι. σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον Ἀγ. 875, ἴδ. δημόθρους. κῶμος συγγόνων Ἐρινύων Αὐτ. 1188, ἴδ. κῶμος. χαίρετε λεπταὶ ῥήσιες, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίη (οὕτως O. Schneider) Καλλιμ. Ἐπιγρ. 29 οἱ κώδ. παρέχουσιν σύντονος ἀγρυπνίη ἢ σύγγονος ἀγρυπνίης. Ὁ Schneider ἑρμηνεύει: ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των ἀνταποκρινόμεναι πρὸς τὴν ἀγρυπνίαν τοῦ Ἀράτου καὶ οἷον μάρτυρες αὐτῆς. Ὀρθότερον ὧδε: σὺν τῇ ἀγρυπνίᾳ γεγενημέναι: αἱ ῥήσεις ἐγεννῶντο ἅμα τῇ ἀγρυπνίᾳ, καθ' ὅσον ἐγίνετο καὶ προεχώρει ἡ ἀγρυπνία. Τὸ σύντονος ἀγρυπνίη εἶνε σαφές, ἀλλ' ἀνεπαρκές. Ἄλλοι διορθοῦσι: σύμβολον ἀγρυπνίης.

συγγραφή ἡ: συγγραφὴν διαρρήδην γραψάμενος, ἐφ' ᾧ τε καταπλεῖν τὴν ναῦν εἰς τὸ ὑμέτερον ἐμπόριον Δημ. 56, 20 ἀφ' οὗ ῥητῶς ὑπεχρεώθη διὰ συμβολαίου, ὅπως καταπλεύσῃ τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν ὑμέτερον λιμένα. τίθενται πρός τινα συγγραφήν Δημ. 32, 16, ἴδ. τίθημι.

συγγράφω περὶ συγγραφέων λεγόμενον σημ. συνήθως: γράφω (τ. ἔ. ἀναγράφω) τὴν συλλεχθεῖσαν (ποικίλην) ὕλην καὶ κατεργάζομαι οὕτως, ὥστε ἓν ὅλον συνεχὲς ποιεῖν καὶ συναρμολογεῖν· Θουκυδίδης — ξυνέγραψε τὸν πόλεμον ὡς ἐπολέμησαν Θουκ. 1, 1 ἴδ. ὡς. συγγράφομαι εἴς τι Δημ. 56, 47 κάμνω συμβόλαιον ὡς πρός τι, ἀποβλέπων εἴς τι. χρὴ μέντοι ὥσπερ τὸν παῖδα, ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ, συγγραψάμενον ἃ δεήσει ἐπιστάμενον ἀποδοῦναι οὕτως ἐκδοῦναι Ξεν. Ἱππικ. 2, 2 πρέπει ὅμως, ὅπως, ὅταν δώσῃ τις ἔξω τὸν παῖδα διὰ (νὰ μάθῃ) τέχνην, ἀφ' οὗ συμφωνήσῃ ἐγγράφως ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἠξεύρῃ (ὁ ἵππος), ὅταν τὸν δώσῃ ὀπίσω (κυρ. ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἠξεύροντα θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν δώσῃ ὀπίσω ὁ παραλαβών), οὕτω νὰ τὸν δώσῃ ἔξω. εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ (ἔοικας) Ἀρφ. Ὄρν. 805, ἴδ. εὐτέλεια.

συγκαθαρμόζω: πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι Σοφ. Αἴ. 922 περιστεῖλαι σὺν ἡμῖν, συνθάψαι.

συγκαθίστημι: ἀθλίου κυνὸς κόμιστρ' ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολὼν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1387 βοήθησέ με νὰ μεταφέρω εἰς τὸ Ἄργος τὸν ἄθλιον (πολλοὺς πόνους παρασκευάσαντα ἡμῖν) κύνα. Ἄλλοι: ἐλθὼν εἰς τὸ Ἄργος βοήθησέ με νὰ διευθετήσω τὰ τῆς (ἐκ τοῦ Εὐρυσθέως) ἀμοιβῆς διὰ τὸν κύνα. γυναῖκες αἵδε συγκαθιστάναι νόσον Εὐρ. Ἱππ. 294 = « ὧδε (εἰσὶν) ἤ: ἰδοὺ γυναῖκες (ἕτοιμαι) συγκαθιστάναι νόσον (= νὰ βολέψουν τὸ πάθημα. « Ἔοικε δὲ λέγειν ἔρωτας ἢ τοιοῦτον ἀπόρρητον» Σχ.) κατὰ I 688. T 140» Δ. Βερν. παρὼν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν ξυγκαθίστη ταῦτα Θουκ. 4, 107 παρευρισκόμενος δὲ καὶ ὁ Περδίκ. εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν (τῆς Ἀμφιπόλεως) ἐβοήθει τὸν Βρασίδαν (« συνεβεβαίου» Σχ.) εἰς ταῦτα (εἰς τὰς ἐνεργείας του ταύτας).

συγκαλινδέομαι, ἴδε συγκυλινδέομαι.

συγκαλύπτω. Ἐπὶ δεινῇ συμφορᾷ, προσεγγίσει θανάτου κττ. ἔλεγον οἱ Ἕλληνες ὄχι συγκαλύπτομαι (μτγν.), ἀλλ' ἐγκαλύπτομαι Ὅθεν ὀρθῶς διορθοῦται ἐν Ξεν. Κ. Π. 8,7,28 πάντας δεξιωσάμενος ἐνεκαλύψατο (ἀντὶ τοῦ συνεκαλύψατο) καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν, ὡς καὶ ὀλίγῳ πρότερον λέγεται ὀρθῶς ὅταν δ' ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι. Ὁμοίως ἐν Ἀρφ. Πλ. 707: μετὰ ταῦτα ἐγὼ μὲν εὐθὺς συνεκαλυψάμην, ὅπου δύο μόνοι ἄριστοι κώδ. παρέχουσι τὸ ὀρθὸν ἐνεκαλυψάμην. Πρβ. Ξεν. Συμπ. 1, 14. Ὀρθῶς δὲ ὁ Δαυέσιος ἔγρ. ἐν Ὄρν. 1496 τίς οὑγκαλυμμός ἀντὶ τοῦ τίς ὁ συγκαλυμμός. Πρβ. Νεφ. 735. Βατρ. 911 κἀλλ.

συγκάμνω: μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι συγκάμνουσι θνατοί Αἰσχ. Πρ. 429 συλλυποῦνταί σοι οἱ θνητοὶ ἐπὶ τοῖς μεγαλοστενάκτοις παθήμασί σου. ἕν μοί τι σύγκαμε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1386 ἕνα μοί τινα πόνον συμπόνησον.

συγκαταβαίνω: Παλλάδος ἀστοῖς Ζεὺς ὁ πανόπτας οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβαν Αἰσχ. Εὐμ. 1046 ὁ Ζεὺς ὁ πανόπτης καὶ ἡ Μοῖρα οὕτω συναπεφάσισαν (συνεπένευσαν) διὰ τοὺς ἀστοὺς τῆς Παλλάδος· ἴδ. ἔνδαις. σᾷ πτέρυγι συγκαταβαίνω Εὐρ. Ἀνδ. 506 κυρ. σὺν τῇ σῇ πτέρυγι (ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πτέρυγός σου) καταβαίνω· «σᾷ πτέρυγι: μτφ. ἀπὸ τῶν ὀρνίθων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὴν σὴν μασχάλην» Σχ. νῦν ἀκμάζει Πειθὼ δολίαν ξυγκαταβῆναι Αἰσχ. Χο. 722 νῦν καιρός (ἀκμή) ἐστι τὴν δολίαν Πειθὼ συναγωνίσασθαι τῷ Ὀρέστῃ (καὶ Πυλάδῃ, κυρ. καταβῆναι εἰς τὸν ἀγῶνα σὺν τῷ Ὀρέστῃ). ἵνα συγκαταβαίνωσι ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ μὴ διαφωνῶσιν αἱ δυνάμεις τοῦ μὲν ἔτι δυναμένου γεννᾶν, τῆς δὲ μὴ δυναμένης Ἀριστοτ. Πολ. 1334b 35 κυρ. ἵνα σὺν ταῖς ἡλικίαις καταβαίνωσιν ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρόν, ἤτοι: διὰ νὰ συμβαδίζωσιν ὡς πρὸς τὴν γενετήσιον ὁρμὴν κτλ.

συγκατακτείνω· παραπλάκτῳ χερὶ συγκατακτὰς κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱππονώμας Σοφ. Αἴ. 230 κατὰ τὸν Wunder τὸ παραπλάκτῳ χερί = παράπληκτος, μαινόμενος· ὥστε οὐδεμία ὡς ἐκ τούτου δυσκολία. Ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς δοτ. δυσκολία δὲν αἴρεται, δι' ὃ ἄλλοι συνάπτουσι τὸ παραπλάκτῳ χερὶ πρὸς τὸ ἡγούμενον θανεῖται. Εἰς τὴν πρώτην δοτ. παραπλάκτῳ χερὶ ἐπιφέρεται συμπληρωματικὴ τῆς ἐν-

νοίας δοτ. κτλ. ξίφεσιν· εἶνε λοιπὸν εἶδός τι σχήματος: ἐν διὰ δυοῖν· ὁμοίως 310: κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. Ἡ δὲ συγ- σημ. τὸ ὁμοῦ, τ. ἔ. βοτὰ καὶ βοτ. ἱππονώμας.

συγκαταμείγνυμι: τὰς Χάριτας Μούσαις συγκαταμειγνὺς ἁδίσταν συζυγίαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 674 συνενώνων τὰς Χάριτας μετὰ τῶν Μουσῶν συνένωσιν γλυκυτάτην. διῆγον ἐν συμποσίοις πολλάκις μέχρι τοῦ ᾠδαῖς τε καὶ θαλίαις καὶ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμειγνύναι (=σὺν τοῖς φίλοις καταμειγνύναι) Ξεν. Ἱέρ. 6, 2 κυρ. μέχρι τοῦ νὰ συνενώνω τὴν ψυχήν μου μετὰ τῶν φίλων (ἤτοι: μέχρι τοῦ νὰ παραδίδωμαι καὶ ἐγὼ μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν) εἰς τὰς ᾠδὰς καὶ τὰς θαλίας καὶ τοὺς χορούς.

συγκατασκάπτω: συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς Εὐρ. Ὀρ. 735 ἤθελες συμπαρασύρῃ καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν καταστροφήν σου.

συγκαταστρέφω: ἔπειτα δ' ἐν παρέργῳ καὶ εἴ τι ἄλλο ξυγκαταστρεψαμένοις ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται Θουκ. 6, 69, ἴδ. ὑπακούω.

συγκατατίθημι: συγκατατίθεσαι ἡμῖν (=σὺν ἡμῖν κατατίθεσαι) περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν ἢ ἀντίφῃς; Πλ. Γοργ. 501C ὁ Σ. Μωραΐτης γράφει «κυρ. ἐπὶ ψηφοφορίας = κατατίθημι σύν τινι ἄλλῳ τὴν αὐτὴν ψῆφον· ἐνταῦθα δὲ μεταφορικῶς ἐπὶ γνώμης ἢ δόξης». Εὐφυῶς, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει που τὸ κατατίθεσθαι ψῆφον, ἀνθ' οὗ λέγεται συχνότατα τίθεσθαι ψῆφον, ἐνίοτε δὲ τὸ προστίθεσθαι ψῆφον καὶ προτίθεσθαι ψῆφον. Ἐκ τῆς ψήφου λοιπὸν δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἡ μεταφορά, ἀλλὰ μᾶλλον, ὃ καὶ ἁπλούστερον, ἐκ τοῦ κατατίθεσθαι τὴν γνώμην (Διον. Ἀλ. Τέχν. Ῥητορ. σ. 327, 14: κατετόλμησεν τοιαύτην γνώμην καταθέσθαι εἰς μέσον), ἐξ οὗ εἰκότως δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἐπίσης ἐλέγετο κατατίθεμαι δόξαν (=γνώμην), διότι κατατίθεμαι δόξαν (= κλέος) εὕρηται καὶ παρὰ παλαιοτέροις (Θουκ.). Συνήθως ὅμως ἐλέγετο μετὰ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἄνευ αἰτ., συγκατατίθεμαι = συνεπιδοκιμάζω, ὅπως ἐλέγετο ἀποφαίνομαι (ἀποδείκνυμαι) γνώμην καὶ ἁπλῶς ἀποφαίνομαι.

συγκατεύχομαι: ὧν ἐρῶ, ταῦτα συγκατηυξάμην Σοφ. Ἀντ. 1336 = ταῦτα συγκεφαλαιώσας ηὐξάμην.

συγκατοικίζω: πανταχοῦ δὲ μνημεῖα κακῶν τε κἀγαθῶν ἀΐδια ξυγκατοικίσαντες Θουκ. 2, 41 κατὰ Classen ἀναφ. εἰς τὴν στερέωσιν τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθην. διὰ κληρουχιῶν καὶ ἀποικιῶν, αἵτινες κατὰ τὴν διαγωγὴν τῶν ἐγχωρίων κατοίκων εἶχον ἢ κακὰς συνεπείας δι' αὐτοὺς (ὡς ἐν Ὠρεῷ, ὕστερον ἐν Αἰγίνῃ), ἢ ἀγαθὰς (ὡς ἐν τῇ Θρᾳκ. χερσονήσῳ). Κατ' ἄλλους τὸ κακῶν ἀναφ. εἰς τὴν ἧτταν τῶν πολεμίων ἢ σημ. τρόπαια (ἤγουν πόλεις διαρπαγείσας καὶ κατασκαφείσας). Τὸ δὲ ἀγαθῶν σημ. μνημεῖα εὐμενείας, μάλιστα πρὸς ἀποικίας, οἷον νόμους, ἱερὰ κττ.

σύγκειμαι: τοῦτον (Αἴαντα) εἰ βαλεῖτέ που (ποι;), βαλεῖτε χἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους Σοφ. Αἴ. 1308 ἐὰν τοῦτον ῥίψητε πουθενὰ (ἄταφον, μαζὶ μὲ αὐτὸν) θὰ ῥίψητε καὶ ἡμᾶς (Τεῦκρον, Τέκμησσαν καὶ Εὐρυσάκη), οἵτινες καὶ οἱ τρεῖς κείμεθα ὁμοῦ. Τοῦτο δὲ θὰ ἦτο μεγίστη ἀσέβεια. Ὁ δὲ Σχολ. σημειοῦται τάδε: «τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους: ἐμὲ καὶ σαυτὸν καὶ Μενέλαον· οὐ γὰρ λέγει περὶ τῆς Τεκμήσσης καὶ τοῦ παιδός· ἐλεεινὸς γὰρ ὁ λόγος, οὐκ ἀπειλητικός». Ἴσως δὲ ἡ γνώμη τοῦ Σχολ. ὀρθοτέρα, τοῦ νοήματος ὄντος τοιοῦδε: «ἐὰν θὰ ῥίψητέ που ἄταφον τὸν Αἴαντα, νὰ ξεύρετε, ὅτι ἐδῶ θὰ σκοτωθοῦμεν καὶ οἱ τρεῖς». Οὕτω δ' ἀποβαίνει ἀπειλητικὸς ὁ λόγος τοῦ Τεύκρου. κτῆμα ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται Θουκ. 1, 22 ἔχω συνθέσῃ σύγγραμμα προωρισμένον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κειμήλιον αἰώνιον μᾶλλον ἢ ὡς ἀνάγνωσμα εἰς προσωρινὴν ἀνάγνωσιν χρήσιμον (οἷα τὰ ἐν ἀγῶσιν ἀναγινωσκόμενα). ἐξ ὀνομάτων ξυγκείμενος ἄνθρωπος Αἰσχ. 3, 229 ἄνθρωπος ἀποτελούμενος ἐκ λέξεων μόνον καὶ φράσεων: ὅστις τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζει παρὰ λέξεις. οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου, ἐκ δὲ ἀνδρῶν, οἵπερ ἀεὶ τάδε κινοῦσι, ξύγκεινται (αὗται αἱ ἀγγελίαι) Θουκ. 6, 36 αἱ ἀγγελίαι αὗται (ἐνν. εἰλήφασι τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ ξύγκεινται) ὄχι μόναι των, ἐκ τύχης, ἀλλ' εἶνε πεπλασμέναι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἀκριβῶς, οἵτινες πάντοτε ταράττουσι τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα (διαδίδοντες τοιαύτας εἰδήσεις). ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ταῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκειμέναις δακρύειν ἀξιοῦσιν Ἰσοκ. 4, 168 ταῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεπλασμέναις (ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως: ἀληθινὰ δὲ πάθη κέ). ἀπὸ ξυγκειμένου λόγου Θουκ. 8, 94 ἕνεκα προηγουμένης συνεννοήσεως. οὐ φάσκων ἀνεκτὸν εἶναι ξυγκεῖσθαι κρατεῖν βασιλέα τῶν πόλεων Θουκ. 8, 52 λέγων ὅτι δὲν εἶνε ἀνεκτὸν νὰ ὑπάρχῃ συνθήκη, ὅπως ὁ μέγας βασιλεὺς ἐξουσιάζῃ τὰς πόλεις κτλ. ἐς μὲν τὸν χῶρον ἐς τὸν συνεκέετο οὐκ ἐν νόῳ ἔχοντες (ἀπαλλάσσεσθαι) Ἡρ. 9, 52 οὐκ ἐν νῷ ἔχοντες ἀπαλλάσσεσθαι ἐς τὸν χῶρον (τὴν Μερόην), εἰς ὃν συνέκειτο (κυρ. = συνετέθειτο, εἶχε συμφωνηθῇ) ἀπαλλάσσεσθαι.

συγκελεύω: οὐκ ἐῶν ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην; Εὐρ. Ἰ. Α. 892 «τὸ ξυγκελεύων = σὺν (τοῖς πρὶν γεγραμμένοις, ἤτοι: συνῳδὰ τοῖς πρὶν γεγρ.) κελεύων. Τὸ δὲ ἀρσ. οὐκ ἐῶν καὶ ξυγκελεύων ἀνακολούθως ἀντὶ τοῦ θηλ. οὐκ ἐῶσαν καὶ ξυγκελεύουσαν (δέλτον) κατὰ σύνεσιν» Δ. Βερν.

συγκεράννυμι καὶ συγκεραννύω: ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ συγκεκραμένα ἄλγη δύσοιστα, τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα Αἰσχ. Χο. 740 πόσον (ἄλλοι: διότι) τὰ μὲν παλαιὰ δυσφόρητα ἄλγη, τὰ ὁποῖα βαθύτατα ᾐσθάνθην συμβάντα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀτρέως, ἐλύπησαν τὴν καρδίαν μου. Ἐν

πᾶσι τούτοις δηλοῦται ὅτι ἡ λύπη, ἡ συμφορὰ κττ. εἶνε ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μὲ τὰ πρόσωπα τὰ λυπούμενα κτλ. τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθείς Σοφ. Τρ. 662, ἴδ. πάγχριστος. δειλαία συγκέκραμαι δύᾳ Ἀντ. 1311 = συμμέμειγμαι, συνέζευγμαι. Τέκμησσαν οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην Αἴ. 895 «συμμεμειγμένην» Σχ. τ. ἔ. ἢ ἐντέτηκεν ὁ οἶκτος (πρβλ. Ἠλ. 1311)· πρβλ. μείγνυμι. οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι Ἀρφ. Πλ. 853 εἶμαι ἀχωρίστως συνδεδεμένος μὲ δαίμονα φέροντα πολλὰς δυστυχίας. λέξον παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται; Εὐρ. Ἴων 406 κατὰ τίνα τρόπον τὸ παιδοποιὸν σπέρμα ἡμῶν τῶν δύο θὰ συναναμειχθῇ; ταχὺ τοῖς ἡλικιώταις συνεκέκρατο, ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 1 ταχέως εἶχε συνδεθῇ στενῶς μὲ τοὺς συνομήλικάς του, ὥστε νὰ διάκηται οἰκείως πρὸς αὐτούς. οὐ μέντοι ἔς γε τέλος οἱ συνήνεικε τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους συγκεκρημένον Ἡρ. 9, 37 δὲν τὸν ὠφέλησεν ὅμως μέχρι τέλους τοὐλάχιστον τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ συλλάβῃ ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν μετέφρασα τὸ συγκεκρημένον, ὅπερ εἶνε διόρθωσις, ἀλλὰ τὴν παραδεδομένην γρ. συγκεκυρημένον = συντετυχηκός. Τὸ συγκεκρημένον ὑποδηλοῖ πάντοτε κοινόν τινα κρατῆρα, δι' οὗ συνάπτεται ἡ φιλία (ἔστω καὶ τὸ μῖσος). Ἂν λοιπὸν δηλοῦται καὶ ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Ἡγησίστρατος εἶχε συνάψῃ οἷον διὰ κοινοῦ κρατῆρος (κοινοῦ κρατῆρος μετεσχηκώς) φιλίαν πρὸς τὸν Μαρδόνιον, ἔχθος δὲ κοινὸν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, τότε ἡ διόρθ. συγκεκρημένον δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ. Ὁμοίως μετεχειρίσθη τὸ ῥῆμα ὁ Ἡρόδ., ἀλλ' ἐπὶ φιλίας, ἐν 4, 152. 7,151. ὁ περὶ τί νοῦς μετ' αἰσθήσεων κραθεὶς σωτηρία πλοίων ἔν γε χειμῶσι καὶ ἐν εὐδίαις γίγνοιτ' ἄν; ἆρ' οὐκ ἐν νηῒ κυβερνήτης ἅμα καὶ ναῦται τὰς αἰσθήσεις τῷ κυβερνητικῷ νῷ συγκερασάμενοι σῴζουσιν αὑτούς τε καὶ τὰ περὶ τὴν ναῦν; Πλ. Νόμ. 961Ε τίνι προσέχων ὁ νοῦς μετ' αἰσθ. κραθεὶς γίγνοιτ' ἂν σωτηρία πλοίων; ἆρ' οὐ κυβερνήτης ἅμα καὶ ναῦται ἐν νηῒ σῴζουσιν αὑτούς τε καὶ τὰ περὶ τὴν ναῦν, ἐὰν συγκεράσωνται (συνδέσωσι) τὰς αἰσθήσεις τῷ κυβερνητικῷ νῷ;

συγκεραυνόω: δρυΐνους συγκεραυνοῦσαι (συνθραύουσαι ταχέως) κλάδους, ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς Εὐρ. Βάκχ. 1103. Ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρατηροῦσιν, ὅτι ἡ σύνθραυσις τῶν κλάδων θὰ καθίστα αὐτοὺς ἀχρήστους ὡς μοχλούς. Διορθοῦσι συντριαινοῦσαι, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀπαράδεκτον, διότι πρὸς τί ἤθελον κατασκευάζῃ τοὺς κλάδους ὡς τριαίνας, ἀφ' οὗ θὰ ἐχρησίμευον ὡς μοχλοί; Τὸ μόνον λογικὸν εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅτι τῶν κλάδων τούτων τὰ ἄκρα ἀπώξυνον καὶ ἀπεστρογγύλουν, ὥστε νὰ ἐμποροῦν νὰ χώνουν ὑπὸ τὰς ῥίζας τῆς ἐλάτης. Γρ. λοιπὸν συγκαρανοῦσαι = συγκορυφοῦσαι, σημαίνει δὲ τὸ καρανῶ κορυφῶ καθ' Ἡσύχιον. ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας Ἀρχίλ. Ἀπ. 77 οἶδα γὰρ ἐξάρξαι διθύραμβον, καλὸν μέλος Διονύσου ἄνακτος, ἐπὰν οἴνῳ ὥσπερ κεραυνῷ πληγῶ φρένας: ὅταν μὲ κτυπήσῃ καλὰ τὸ κρασὶ 'ς τὸ κεφάλι. καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν Κρατῖν. Ἀπ. 187 καὶ τοὺς καδ. θὰ κατασυντρίψω κοπανίζων αὐτούς: θὰ τοὺς κάμω σκόνι.

συγκλείω, Ἰων. συγκληΐω καὶ συγκληΐζω: οἵ σὲ καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ συνέκλησαν τλάμον' ἀμφὶ λέκτρων διδύμων ἐπίκοινον ἐοῦσαν ἀμφὶ παῖδ' Ἀχιλλέως Εὐρ. Ἀνδ. 122 οἵ σὲ καὶ τὴν Ἑρμιόνην συνέβαλον ἔριδι στυγερᾷ περὶ διπλῆς κλίνης, ἣν σὺ ἡ δυστυχὴς ἔχεις νὰ συμμερισθῇς μὲ τὴν Ἑρμιόνην, ὡς πρὸς τὸν παῖδα τοῦ Ἀχιλλέως. ξυγκλήσαντες Θουκ. 4,35 «συνασπίσαντες, πυκνωθέντες» Σχ. ξυνέκληε (ἡ πολεμία) διὰ μέσου 5, 64 διὰ μέσου κειμένη δὲν παρεῖχε κενὸν τόπον διὰ νὰ διέλθωσι. ξυνέκλησαν τὴν ἐκκλησίαν ἐς τὸν Κολωνὸν 8, 67 ὑπεχρέωσαν τὸν δῆμον νὰ συνέλθῃ ἐντὸς τοῦ ἀποκεκλεισμένου περιβόλου τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος (διὰ τὴν γειτνίασιν τῶν ἐχθρῶν καὶ ἵνα μὴ συσσωρευθῶσι πολλοί). ξύγκληε καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω Ἀρφ. Ἀχ. 1096 παρασκεύαζε τὸ δεῖπνον καὶ ἐντίθει αὐτὸ τῇ κίστῃ Οὕτως ἑρμηνεύει τὸ χωρίον ὁ vLeeuwen παρατηρῶν ὅτι τὸ ξυγκλῄειν = συσκευάζειν (ἐν Σφ. 1251, ἴδ. κατ.). Ἀλλὰ τοιαύτην σημ. ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ χωρίῳ ἔχει τὸ συγκλῄειν. Τὸ χωρίον τῶν Σφηκῶν εἶνε τόδε: παῖ παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ (οἶσε vLeeuwen) συσκεύαζε νῷν ἔ Χρυσέ, ἑτοίμαζε (συγύριζε, διευθέτει) μας τὸ δεῖπνον. Περὶ τῆς θέσεως τῶν λέξεων πρβ. Βατρ. 503. Ἡ δὲ ἔννοια τοῦ προκειμένου χωρίου εἶνε: κλεῖε τὴν θύραν τῆς οἰκίας, καὶ ἂς τοποθετῇ τις ἐντὸς τῆς κίστης τὸ δεῖπνον (ἵνα παραλαβὼν αὐτὸ μεταβῶ εἰς τοῦ ἱερέως). κεῖται ξυγκεκλῃμένη πέπλοις Εὐρ. Ἑκ. 487 «τοῖς πέπλοις ἁπανταχόθεν ἀποκεκλεισμένη τῆς θέας, ἀθέατος ἕνεκα τῶν συγκαλυπτόντων αὐτὴν πέπλων (ἴδ. στ. 443)» Δ. Βερν. ἢ πᾶν ἐν ἄρθροις συγκεκλῃμένον καλῶς; Εὐρ. Βάκχ. 1300 ἢ πᾶν (τὸ σῶμα τοῦ παιδὸς) καλῶς συνηρμοσμένον ἐν τοῖς ἄρθροις κεῖται; Καλῶς συνηρμόσθη πάλιν ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῆς εὑρέσεως τῶν μελῶν;

σύγκοιτος 2: σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον Πινδ. Π. 9, 23 ἴδ. ἀναλίσκω.

σύγκολλος 2: κυρ. διὰ κόλλης σφιγκτὰ συγκεκολλημένος, μτφ. συνηρμοσμένος, σύμφωνος· εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος συγκολλά τ' ἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται Ἀπ. Σοφ. 783, ἴδ. διχοστατῶ. κἂν ταὖτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί Αἰσχ. Ἱκ. 314 συμφώνως. κρίνω δὲ τοί νιν, ὥστε συγκόλλως («συνηρμοσμένως τῇ ἀληθείᾳ» Σχ. ἔχειν Χο. 540 ἐξηγῶ τὸ ὄνειρον οὕτως, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ

ἀκριβὴς συναρμογὴ (συγκόλλησις) τοῦ ὀνείρου πρὸς τὰ πράγματα· πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «ἐκόλλησε τὸ ψεῦμα».

συγκομίζω κομίζω, φέρω εἰς τὸ αὐτό, συνάγω, μαζεύω, συμφορῶ, θερίζω, τρυγῶ· ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται Σοφ. Ο. Κ. 585 ἐν τούτῳ (ἐν τῇ ὑποσχέσει, ὅτι θὰ μὲ θάψῃς ἐνταῦθα) συμπεριλαμβάνονται (συναποκτῶνται) ἐκεῖνα (τ. ἔ. ἡ περὶ τῶν ἐν μέσῳ φροντίς σου): ἐν τῷ ταφῆναι ὑπὸ σοῦ ἔξω κἀκεῖνα. πάντα ταῦτα ἱππεὺς γενόμενος συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτόν Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 17 συναθροίσας φέρω μαζί μου. κάλλιστον κτῆμα εἰς τὴν ψυχὴν συγκεκόμισθε αὐτ. 1, 5, 12 ἔχετε ἀποταμιεύσῃ, ἀποθησαυρίσῃ εἰς τὴν ψυχήν σας. ‖ συγκηδεύω (σὺν τῷ ὑπηρέτῃ μᾶλλον: περιστέλλω, ἐπιμελοῦμαι τῆς κηδείας αὐτοῦ, συμμαζεύων) τὸν νεκρόν. Ὁ νέ. Σχ. ἐν Αἰσχ. Ἑπτ. 1015 διακρίνων τὸ συγκομίζειν, ἐκκομίζειν καὶ ἀνακομίζειν παρατηρεῖ, ὅτι εἶνε «συγκομιδὴ μὲν ἡ πρὸ τοῦ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια, ἐκκομιδὴ δὲ ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγή, καὶ ἀνακομιδὴ ἡ ἐκ τάφου εἰς τάφον μετάθεσις.»

σύγκρασις ἡ: μετρία ἥ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ξύγκρασις ἐγένετο Θουκ. 8, 97 ἡ ἐκ τῶν ὀλιγαρχικῶν καὶ τῶν δημοκρατικῶν στοιχείων σύγκρασις τοῦ πολιτεύματος ὑπῆρξε σώφρων, συνετή.

σύγκρατος 2, ἴδ. σύγκροτος.

συγκροτέω. Μτφ. ἐξασκῶ, γυμνάζω ὁμοιομόρφως μουσικούς, ἐρέτας, στρατιώτας, ὥστε νὰ πράττωσιν ἐκ συμφώνου πρὸς ἀλλήλους· λέξις συγκεκροτημένη Διον. Ἁλ. Δημ. 18 κἀλλ. ἴδ. στρογγύλος.

σύγκροτος 2: σύγκροτον ζεῦγος Εὐρ. Ἀνδ. 495 συνδεδεμένον· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἄλλη γρ. σύγκρατον τ. ἔ. συγκεκραμένον (συνηνωμένον) τῷ δεσμῷ τῆς ἀγάπης.

συγκυλινδέομαι: ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων εἴρηκεν, ὡς καὶ στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἔκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν Ξεν. Συμπ. 8, 32 ὅπου ὀρθῶς μετέγρ. ὁ Cobet ἐγκαλινδουμένων, παρατηρῶν ὅτι οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἔλεγον κυλίνδω καὶ κυλίνδομαι ἢ καλινδοῦμαι, οἱ δὲ μτγν. κυλινδῶ καὶ κυλινδοῦμαι, πλάσαντες καὶ τὸν ἐνεστ. κυλίω (ἐκ τοῦ κυλίσω, ἐκύλισα κττ.). Δύναται δέ τις νὰ εἴπῃ συγκυλίνδεται τῇ γυναικί, ἀλλ' ὄχι καὶ συγκαλινδεῖταί τις ἀκρασίᾳ, ἀλλ' ἐγκαλινδεῖται, ἤτοι: καλινδεῖταί τις ἐν ἀκρασίᾳ. Πρβ. Μάξ. Τύρ. 20, 4. Ἴδε καλινδέομαι.

συγκυρέω: τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ Σοφ. Ο. Κ. 1404 νὰ ὑποστῶ (κυρ. νὰ συναντηθῶ μὲ) ταύτην τὴν τύχην. αὐτός τε κακοῖς πήμασι κύρσας εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσας Εὐρ. Ἀνδ. 1171 ἴσ. διορθωτέα ὧδε: αὐτή τε κακοῖς πήμασι κύρσασ' εἰς ἓν μοίρας συνέκυρσα αὐτή τε κακοῖς πήμασιν ἐμπεσοῦσα εἰς τὴν αὐτήν (κυρ. εἰς μίαν) σοι μοῖραν συνενέπεσον· ἤτοι: συμπαθῶς ἔχω πρὸς τὰ δεινὰ πήματα, διότι καὶ ἐγὼ αὐτὴ παρόμοια ἔπαθον, πολλοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς ἀδίκως καὶ δολίως φονευθέντας θρηνοῦσα ἀπαύστως.

συγχέω: ὥς ῥα σύ, ἤιε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν σύγχεας Ἀργείων Ο 365 «οὕτω δὴ σύ, ὦ τοξικὲ Φοῖβε, τὸν πολὺν πόνον καὶ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν Ἑλλήνων συνέχεας» Γαζῆς (ἐματαίωσας). ταῦτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς καὶ σφραγίζεις λύεις τ' ὀπίσω Εὐρ. Ἰ. Α. 37 «οἱ ἀρχαιότεροι τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ἔγραφον τὰς ἐπιστολὰς αὐτῶν ἐπὶ πινακίδων ἐκ πεύκης, ἢ ἑτέρου ξύλου, ἠλειμμένων μὲ μῖγμα πίσσης καὶ κηροῦ μαλαγμένου, ἐφ' οὗ ἐχάραττον τὰ στοιχεῖα διὰ τῆς ὀξείας ἄκρας τοῦ στύλου, ἤτοι μεταλλίνης γραφίδος, μὲ τῆς ὁποίας τὸ ἕτερον ἄκρον, τὸ πλατύτερον καὶ ἀμβλύτερον, συγχέοντες («συγχεῖ· ἀφανίζει, συμμιγνύει» Σουΐδας), ἔπειτα, ἐὰν ἤθελον, τὰ ἐξήλειφον. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ μὲν στῦλος μεταδοθεὶς εἰς τὴν Λατινικήν, καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὰς γλώσσας τῆς Ἑσπερίας, παρέμεινεν ἐν αὐταῖς ἐμφαίνων κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ὕφος τοῦ λόγου, ὡς ἀνακριβῶς λέγομεν σήμερον· τὸ δὲ ἐξ (ἢ δι-) αλείφω ἐν τῇ ἑλληνικῇ σημαίνει ὅ τι καὶ τὸ κοινὸν σβήνω (ἐπὶ γραμμάτων κττ.). Οἱ πίνακες οὗτοι (ἢ πυξία ἢ δέλτοι), ὄντες οὐ μόνον μονοσέλιδοι, ἀλλὰ καὶ δίπτυχοι ἢ δίθυροι, τρίπτυχοι κτλ., ἐὰν περιελάμβανον ἐπιστολὰς κττ, συγκλειόμενοι ἐδένοντο ἁπανταχόθεν μὲ λίνα, ἤτοι λινῆν μήρινθον, καὶ ἀπεστέλλοντο πρὸς ὃν ἔδει» Δ. Βερν. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν Σοφ. Τρ. 1229, ἴδε πιστεύω.

σύγχυσις -εως ἡ: τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς Εὐρ. Ἰ. Α. 551, ἴδ. μετέχω.

συγχώννυμι καὶ συγχωννύω: κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ συγχώσειεν ἄστρων διόδους Αἰσχ. Πρ. 1080 τὸ κῦμα τοῦ πόντου σφοδρᾷ κυμάνσει (ταραχῇ) συγκαλύψειε τὰς τῶν ἄστρων διόδους.

συγχωρέω ὁμοῦ (ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ) χωρῶ, συναντῶμαι (ἀντίθ. ἐκχωρῶ), παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, παραμερίζω, παραδέχομαι· συμφωνῶ. Ἡ σύνταξις: συγχωρῶ τινι ἢ πρός τινά τι (εἴς τι) ἢ τινὸς (ἕνεκά τινος πράγμ.), μετ' ἀπαρεμφ., μετὰ τοῦ ὥστε, ὅτι, ὡς. Συρακοσίοισι συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης Ἡρ. 7, 161 = παραχωρήσομεν. ἡγούμενοι ἐκ τῶν παρόντων κράτιστα, πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδὰς ποιησάμενοι, ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ, ἡσυχίαν ἔχειν Θουκ. 5, 40 θεωροῦντες ὡς ἐκ τῶν παρόντων ἄριστον, ἀφ' οὗ συνάψωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν καλὴν συνθήκην μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους, νὰ ἡσυχάζουν. ξυνεχώρησαν ἐφ' οἷς ἠξίουν καὶ ξυνεγράψαντο 5, 41 παρεδέχθησαν τοὺς ὅρους τῶν Ἀργείων καὶ ἔκαμαν ἔγγραφον συνθήκην. εἰκὸς εἶναι αὐτὸν (Ἆγιν) σφίσι καὶ οὐκέτι τῷ ἀπίστῳ δήμῳ μᾶλλον ξυγχωρεῖν 8, 70 καὶ εὔλογον εἶνε νὰ ἔρχεται εἰς συμβιβασμὸν (νὰ

συμφωνῇ) μᾶλλον μὲ αὐτοὺς καὶ ὄχι μὲ τὸν ἄπιστον δῆμον. ἀξιῶ προιδόμενος αὐτῶν ξυγχωρεῖν 4, 64 κρίνω καλὸν ἀποβλέψας πρὸς τοὺς κινδύνους τούτους (προνοήσας αὐτῶν) νὰ εἶμαι συμβιβαστικός. συγχώρει θέλων Σοφ. Φιλ. 1343 κυρ. συμφώνει (συμμορφώνου) ἑκουσίως (ἢ συγχώρει=χώρει σὺν ἡμῖν;) φέρε νυν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες Ἀρφ. Σφ. 1516, περὶ οὗ ἴδε καταβαίνω. ἴσως ἂν πως ἀλλήλοις συγχωρήσαιμεν Πλ. Φιλ. 13 D, ἴδ. λαβή. εὐφαμεῖτ', ὦ πόντου δισσὰς συγχωρούσας πέτρας Εὐξείνου ναίοντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 123 σιωπᾶτε, ὦ οἰκοῦντες τὰς δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ χωρούσας (συνενουμένας, τὰς Συμπληγάδας ἢ συνδρομάδας) πέτρας τοῦ Εὐξείνου πόντου: ὦ κάτοικοι τοῦ Εὐξείνου πόντου· πρβ. Ἀπολλοδ. 1, 9, 22: «ἦσαν δ' ὑπερμεγέθεις αὗται (αἱ πέτραι), συγκρουόμεναι δ' ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον». γνώμῃ μιᾷ συνεχωρείτην Ἑκ. 125, ἴδ. σύδην. ἐδεήθην ἐγὼ τῶν δικαστῶν... συγχωρῆσαι ὅσου περ αὐτοὶ ἐτιμῶντο, ταλάντου Δημ. 53, 18 νὰ συγκαταβῶσιν εἰς τὸ τίμημα, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ οἱ ἐναντίοι μοῦ ἐζήτουν, δηλ. ἓν τάλαντον. τοσοῦτον τῆς εὐσεβείας ἐν ἑκάστῳ τις ἂν ὑμῶν ἴδοι τὸ συγκεχωρηκός, ὥστε πάντα τὸν χρόνον διδάσκει τοὺς χορούς 21, 59 ἐν ἑκάστῳ ὑμῶν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ὅτι τόση εἶνε ἡ συγκατάβασις τῆς εὐσεβείας σας, τόσον συγκαταβατικὴ εἶνε ἡ εὐσέβειά σας, ὥστε κτλ. τῷ ὀνόματι τῆς εἰρήνης συγχωροῦσι Ἀνδ. 3, 1 παραδέχονται τὸ ὄνομα τῆς εἰρήνης, δὲν εἶνε ἐναντίοι τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. συγχωρεῖν λόγοις Εὐρ. Ἱππ. 703, ἴδ. τιτρώσκω. ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκε βροτῶν, σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται Ἀπ. Εὐρ. 965 ὅστις τῶν βροτῶν ὑποχωρεῖ τῇ ἀνάγκῃ κέ. συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν, ἣν διεληλύθαμεν, παιδείας τε πέρι καὶ παίδων καὶ φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν, κατά τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν καὶ ξυνθηρεύειν ὥσπερ κύνας καὶ πάντα πάντῃ κατὰ τὸ δυνατὸν κοινωνεῖν, καὶ ταῦτα πραττούσας τά τε βέλτιστα πράξειν καὶ οὐ παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄρρεν, ᾗ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλω κοινωνεῖν; Πλ. Πολ. 466 C ὅπου τὸ συγχωρεῖν συντ. πρῶτον μὲν πρὸς αἰτ. εἶτα δὲ πρὸς ἀπρφ. Ὁμαλώτερον ὧδε: συγχωρεῖς (συμφωνεῖς), ὅτι αἱ γυναῖκες δύνανται κοινωνεῖν τοῖς ἀνδράσιν, ἣν κοινωνίαν διεληλύθαμεν (προκειμένου) περί τε παιδείας καὶ περὶ παίδων καὶ περὶ φυλ. τῶν ἄλλων πολιτῶν, ὅτι τε κατά πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖ καὶ ξυνθηρεύειν ὥσπερ κύνας καί.. κοινωνεῖν, καὶ (ὅτι) πράττουσαι ταῦτα πράξουσι τά τε βέλτιστα καὶ οὐ παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄρρεν (καὶ οὐ τἀναντία τῇ τοῦ θήλεος φύσει ὡς πρὸς τὸ ἄρρεν), ᾗ πεφύκατον (δι' ἧς ἐκ φύσεως εἶνε προωρισμένα τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ) κοινωνεῖν πρὸς ἀλλήλω; Παθ. καὶ ἀπροσ. ἐκ τῶν ξυνόδων ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις ξυνεχωρεῖτο, ὥστε ἃ ἑκάτεροι πολέμῳ ἔσχον ἀποδόντας τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι Θουκ. 5, 17 ἐκ τῶν συνδιασκέψεων, ἀφ' οὗ ἐν αὐταῖς προέτειναν πρὸς ἀλλήλους πολλὰς ἀξιώσεις, συνεβιβάζοντο (προήρχετο ἡ συμφωνία) τέλος νὰ κάμωσι τὴν εἰρήνην, ἀφ' οὗ ἀποδώσωσιν ἑκάτεροι ὅσα ἔλαβον διὰ τοῦ πολέμου.

σύδην (σεύω) ἐπίρρ. τὼ Θησείδα... δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν, γνώμῃ δὲ μιᾷ συνεχωρείτην Εὐρ. Ἑκ. 123 «τὸ νόημα εἶνε, ὅτι ἀμφότεροι οἱ Θησεῖδαι ἔλαβον τὸν λόγον, ἀλλ' ἀμφότεροι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην ἐξέφρασαν» Δ. Βερν.

σύζυγος 2: ξυζύγους δ' ὁμαυλίας θηλυκρατὴς ἀπέρωπος ἔρως παρανικᾷ Αἰσχ. Χο. 598, ἴδ. ἀπέρωπος. τοῦ ξυζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοὔνομ' ἦν; Εὐρ. Ἰ. Τ. 250 τοῦ συντρόφου δὲ τοῦ ξένου ποῖον ἦτο τὸ ὄνομα; Ὁ Elmsl. διώρθ. τῷ ξυζύγῳ, ἀλλ' ἡ γεν. ἔχει καλῶς, «διότι ἐν μὲν τῷ τί σοι ἔστιν ὄνομα τὸ ἔστιν εἶνε ὑπαρκτικὸν μεθ' ὑποκ. τοῦ τί ὄνομα, ἐν δὲ τῷ τί ἐστι τοῦ ξυζύγου τοὔνομα τό ἐστι εἶνε συνδετικὸν μεθ' ὑποκ. τοῦ τοὔνομα τοῦ ξυζύγου, τὸ δὲ τί κεῖται ὡς κατηγορούμενον» Δ. Βερν.

σύζωμα τό: τὸ συζωννύον, ζωστήρ. Αἰσχ. Ἱκ. 471: τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων; τί τέλος φέρει σοι (τίνα σκοπὸν ἔχει) ἡ μηχανὴ τῶν συζωμάτων;

σύθην = ἐσύθην (σεύω).

σῦκον τό: σῦκά μ' αἰτεῖς Ἀρφ. Σφ. 302 «τρυφᾶν βούλει» Σχ. τ. ἑ. δὲν ἔχομεν νὰ φᾶμε, καὶ μοῦ ζητᾷς σῦκα. σῦκον αἰτεῖν παροιμ. ἐπὶ τῶν κολακευόντων. «σῦκον ἐφ' Ἑρμῇ· τὸ ἐκκείμενον εἰς ὠφέλειαν τῷ βουλομένῳ· τὸ γὰρ πρῶτον φανὲν σῦκον Ἑρμῇ ἐτίθεσαν, οἱ δὲ παριόντες ᾖρον» Φώτ. «τὸ πρῶτο σῦκο εἶνε ὅποιος τὸ βρῇ».

συκοφαντέω: παρὰ τῶν αἰχμαλώτων τριάκοντα μνᾶς ἐσυκοφάντησεν Λυσ. 26, 24 ἔλαβε διὰ συκοφαντίας τριάκοντα μνᾶς.

συλάω: συλαθεὶς ἀγενείων Πινδ. Ὀ. 9, 89 ἀποκλεισθεὶς τῆς μάχης τῶν ἀγενείων (τῶν παίδων, ἕνεκα τῆς ἡλικίας των). τίς σε δαίμων ἢ πότμος συλᾷ πάτρας; Εὐρ Ἑλ. 669 τίς δαίμων (θεότης) ἢ τίς μοῖρα σὲ ἀπέσπασεν ἐκ τῆς πατρίδος; οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων Βακχυλίδ. Ἀπ. 4, 13 οὐδὲ ἀφαιρεῖται ὁ μελ. ὕπνος ἀπὸ τῶν βλεφάρων.

σύλη καὶ σύλα ἡ: ὥσπερ δεδομένων συλῶν Φασηλίταις κατ' Ἀθηναίων Δημ. 35, 26 ὡς ἐὰν οἱ Φασηλῖται εἶχον λάβῃ δικαίωμα κατοχῆς (τῶν πραγμάτων) τῶν Ἀθηναίων. ἐξελόμενοι ὅπου ἂν μὴ σῦλαι ὦσιν Ἀθηναίοις Αὐτ. 13 ἀφ' οὗ ἐκβάλωσιν ἔξω τὰ ἐμπορεύματα ἐν τόπῳ, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔχουσι δικαίωμα

κατοχῆς, ὅθεν δὲν ἔχουσι νὰ λάβωσιν ἀντίποινα. μόνοις ὑμῖν οὐδαμόσε ἔστιν ἄνευ κηρυκείου βαδίσαι διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδροληψίας καὶ σύλας κατεσκευασμένας 51, 13 διὰ συλλήψεις τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰς κατασχέσεις τῶν πραγμάτων τὰς δολίως διενεργηθείσας ὑπὸ τούτων.

συλλαμβάνω: κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί Σοφ. Αἴ. 310 ἰσχυρῶς συλλαβὼν τοῖς ὄνυξι τὴν κόμην. Τὸ χερί προσετέθη ὁμοιοπτώτως τῷ ὄνυξι. Τὸ δὲ «ἀπρίξ: ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρῶς, προσπεφυκότως» Νέ. Σχ. ἄτεγκτον σὺν λαβοῦσα (ἀντὶ τοῦ συλλαβοῦσα) καρδίαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 833 ἀφ' οὗ σφίγξῃς τὴν καρδίαν σου, ὥστε νὰ εἶνε ἀμάλακτος. ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος (ἐπεὶ φορώτατος Emperius) πρᾶξιν οὐρίαν θέλων Αἰσχ. Χο. 808 ἂς βοηθήσῃ (κυρ. εἴθε νὰ βοηθήσῃ) δὲ δικαίως ὁ Ἑρμῆς εὐνοϊκώτατος ὤν, διότι θέλει νὰ ἐπιτύχῃ ἡ πρᾶξις. τὰ δ' οὖν παρόντα (γέροντα F. W. Schmidt) ξυλλαβὼν θεσπίσματα κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός Σοφ. Ο. Τ. 971 ὁπωσδήποτε ὁ Πόλ. λαβὼν ὅλους μαζὶ τοὺς περὶ ὧν ὁ λόγος χρησμοὺς κεῖται ἐν τῷ Ἅιδῃ, ὥστε νὰ μὴ ἀξίζουν (πλέον) τίποτε. τὰ παρόντα ἐνν. τὰ ἐν τῷ λόγῳ παρόντα, τὰ προκείμενα. σύλλαβε μόχθων Εὐρ. Ἰ. Α. 160 «μετάπιασέ μας καὶ σύ» Δ. Βερν. συλλήψομαι τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου Μήδ. 946 θά σε βοηθήσω καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο τὸ ἔργον. κἀγὼ μετ' αὐτῶν χὠ θεὸς ξυλλήψεται Ἀρφ. Ἱππ. 229. Τὸ πλῆρες: κἀγὼ μετ' αὐτῶν (ὧν συλλήψομαί) σοι χὠ θεὸς συλλήψεταί (σοι). ξυνελάβοντο τοῦ τοιούτου οὐχ ἥκιστα οἱ στρατηγοί Θουκ. 4, 47, ἴδ. κατάδηλος.

συλλέγω: σύλλεξαι σθένος Εὐρ. Φοιν. 857 ἀνάλαβε (κυρ. συνάθροισον) πάσας τὰς δυνάμεις σου. ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου Ἠλ. 80 οὐδεὶς γὰρ ἀργὸς (ἄεργος), θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα (ὅσον καὶ ἂν ἔχει εἰς τὸ στόμα του τοὺς θεούς), δύναιτ' ἂν πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἄνευ πόνου.

σύλλεκτρος 2, ἀρσ. ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1 = σύγγαμος, ἔχων τὴν αὐτὴν μέ τινα ἄλλον γυναῖκα· θηλ. ἀλλαχοῦ.

συλλογή ἡ: ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος Αἰσχ. Ἑπτ. 653 ὅτε συλλέγονται, φύονται αἱ τρίχες τῆς σιαγόνος: «οὐ γὰρ ἀθρόως φύεται, ἀλλὰ συλλέγεται κατ' ὀλίγον» Σχ., ἴδ. σκότος.

σύλλογος ὁ: σύλλογον ψυχῆς λάβε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 626 ἔλα 'ς τὸν νοῦν σου, σύνελθε, ἀναθάρρησον.

συλλύω: δέχεσθαί τ' οὔτε συλλύειν τινά (= συγκαταλύειν) Αἰσχ. Χο. 293 δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ τὸν δέχηταί τις (ἐν τῷ οἴκῳ) οὔτε νὰ συγκατοικῇ. εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει Σοφ. Αἴ. 1317, ἴδε συνάπτω.

συμβαίνω. Ἡ σύνταξις: συμβαίνω τινί ἢ πρός τινα, τὶ, περί τινος, ἐπί τινι (οὐδ.), εἴς τι, μετ' ἀπρφ., μετὰ τοῦ ὥστε. ὅταν τι ἀπὸ τῆς γῆς ἄρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες ἐπιχειροῦσιν αἴρεσθαι Ξεν. Ἱππικ. 1, 14 ὅταν θέλουν νὰ σηκώσουν τι (ἐπάνω των) ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν, ὅλοι ἐπιχειροῦν νὰ τὸ σηκώνουν ἔχοντες μᾶλλον ἀνοικτοὺς ἢ κλειστοὺς (ἡνωμένους) τοὺς πόδας των. ἀνδριὰς συμβεβηκώς (ἀντίθ. διαβεβηκώς) ἀνδριὰς ἔχων συγκεκολλημένους καὶ οὐχὶ ἀνοικτοὺς τοὺς πόδας, ὡς ἦσαν τὰ παλαιότερα ἀγάλματα. ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί; Σοφ. Αἴ. 1281 ὃν λέγεις ὅτι οὐδαμοῦ οὐδὲ σὺν σοὶ ἔβη: τὸν ὁποῖον λέγεις ὅτι οὐδαμοῦ οὐδὲ μετὰ σοῦ ἐπορεύθη (πολὺ ὀλιγώτερον μόνος). πρβ. 1237. ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς καὶ ταῖς εὐχαῖς φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ νείκους ξυνεβήτην Ἀρφ. Σφ. 867 καθ' ὃν χρόνον γίνονται αἱ σπονδαὶ καὶ αἱ εὐχαί, θὰ λέγωμεν λόγια καλὰ πρὸς ὑμᾶς, διότι μετὰ τὸν πόλεμον καὶ τὴν φιλονεικίαν γενναιοφρόνως συνεφιλιώθητε· πρβ. Ἡρ. 1, 13. 82. δοκέοντες πάντα συμβεβάναι Ἡρ. 3, 146 νομίζοντες ὅτι ὅλα εἶχον συμβιβασθῆ (συμφωνηθῆ μεταξὺ τῶν Περσῶν καὶ τῶν Σαμίων). λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος φίλος γένοι' ἄν; Εὐρ. Μήδ. 737, ἴδ. ἐπικηρύκευμα. τοσόνδε πείθου τῇδε συμβῆναι λόγοις Ἀνδρ. 233, ἴδ. προσίστημι. πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις Αἰσχ. Χο. 208 αἱ πτέρναι καὶ τῶν τενόντων αἱ διαστάσεις αἱ κατὰ γῆς παρατηρούμεναι συμφωνοῦσι μὲ τὰ πατήματά μου. φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα μαντεῖα καινά Σοφ. Τρ. 1164 θὰ δείξω δ' ἐγώ, ὅτι, ὁμοίως ὡς αὗται, νέαι μαντεῖαι ἐκπληροῦνται, συμφωνοῦσαι πρὸς τὰς παλαιάς. τὰ δ' αὖ Διὸς βουλεύματ' ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς Εὐρ. Ἑλ. 37 ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ βουλεύματα τοῦ Διός, ἄλλα (ὄντα), συμφωνοῦσι μὲ (συμβιβάζονται μέ.—Ἄλλοι: προστίθενται εἰς—) ταῦτα τὰ (ἰδιά μου) κακά. ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς 622 οἱ λόγοι ταύτης ἔχουσιν ἀποδειχθῆ ἀληθεῖς· πρβ. Σοφ. Ἠλ. 262, περὶ οὗ ἴδε κατ. καὶ γὰρ ὀνείρασι συμβαίην δόμοις πόλει τε πατρῴᾳ Εὐρ. Ἰ. Τ. 452. Ἡ σύντ. προσωπικὴ ἀντὶ τῆς ἀπροσώπου· «εἴθε γάρ μοι καὶ ἐν ὀνείροις συμβαίη ἐν δόμοις καὶ πόλει πατρῴᾳ τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν, κοινὴν τοῖς ὀλβίοις ταύτην χάριν. Ἐκ τούτων δ' ὑποδηλοῦται, πόσον σκληρὰ ἦτο ἡ δουλεία εἰς τὰς γυναῖκας, ἀφ' οὗ ἀνῆκον εἰς ὀλβίους ἐν Ἑλλάδι οἴκους» Δ. Βερν. οὔτε Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος Ἀρφ. Βάτρ. 807 δὲν συνεβιβάζετο μὲ τοὺς Ἀθηναίους, «οὐκ ἤρεσκεν αὐτοῖς» Σχ. ἡ Κύπρις δ' ἐμοὶ ἵλεως μὲν εἴη, συμβέβηκε (ξυμβέβηκα Herw.) δ' οὐδαμοῦ Εὐρ. Ἑλ. 1008 οὐδαμοῦ ἔχει

συμφωνήση μὲ ἐμὲ (ἔχει εὕρῃ εὐχαρίστησιν μὲ ἐμέ). ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε Αἰσχ. Χο. 578, ἴδ. ἀρτίκολλος. ἐὰν ξυμβῶ τί σοι Ἀρφ. Βατρ. 175 μήπως συμβιβασθῶ μαζί σου, συμφωνήσω. λόγων πρῶτον γενομένων, ἤν τι ξυμβαίνωσι Θουκ. 2, 5 ἀφ' οὗ γίνουν πρῶτα διαπραγματεύσεις, (διὰ νὰ ἰδοῦν) μήπως κάμουν κανένα συμβιβασμόν. πρὸς μὲν γὰρ σφᾶς αὐτοὺς πολλὴν ἐλπίδα εἶναι καὶ ξυμβῆναι 8, 86 ἀναμεταξύ των ὑπάρχουν μεγάλαι ἐλπίδες καὶ νὰ συμβιβασθῶσι. τὸ αὐτὸ δύναται σχολῇ καὶ ταχὺ ξυμβῆναι 3,46, ἴδε δύναμαι. αἵ μοι συμβαίνουσ' ἆται Εὐρ. Ἰ. Τ. 148, ἴδ. οἷος. τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον Θουκ. 2, 61 τὸ συμβαῖνον παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν· ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι 4, 4 ἴδ. συντίθημι. Ἀλλὰ καὶ προσωπικῶς: συμβαίνει οὖν ὀρθῶς ὀνομάζεσθαι οὗτος ὁ θεὸς εἶναι, δι' ὃν ζῆν ἀεὶ πᾶσι τοῖς ζῶσιν ὑπάρχει Πλ. Κρατ. 396Β οὗτος οὖν ὁ θεὸς συμβαίνει ὀνομάζεσθαι ὀρθῶς ὅτι ἐστὶν (ἐκεῖνος), δι' ὃν τὸ ζῆν ὑπάρχει ἀεὶ πᾶσι τοῖς ζῶσι. ἐάν τι συμβῇ ποτε Δημ. 20,50 κατ' εὐφημισμὸν συνήθη ἀντὶ τοῦ: ἐάν τι κακὸν συμβῇ ποτε. ὁπότε ξυμβαίη (κυρ.= ξύμβαμα γένοιτο) αὐτοῖς Θουκ. 2, 34 ὁσάκις ἐδίδετο εἰς αὐτοὺς τοιαύτη ἀφορμή. ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι 1, 1 ἀγόμενος δ' ἐξ ἀποδείξεων, εἰς ἃς ἀναγκάζομαι νὰ παρέχω πίστιν, ἀφ' οὗ ἐρευνῶν ἀνέδραμον ὅσον ἠδυνάμην περισσότερον πρὸς τὰ ὀπίσω, νομίζω ὅτι δὲν ὑπῆρξαν μεγάλα. Τὸ ὧν καθ' ἕλξιν ἀντὶ τοῦ ἅ, ἐξαρτ. ἐκ τοῦ σκοποῦντι (ὡς πλησιεστέρου), ὄχι δὲ ἀντὶ τοῦ οἷς (ἐκ τοῦ πιστεῦσαι)· ἄλλως ἀπὸ κοινοῦ ἐνν. εἰς ἀμφότερα, ἀλλὰ συμφωνεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ πλησιέστερον. Τὸ δὲ ξυμβαίνει σημ. τὸ ἐκ πολλῶν αἰτιῶν παρεπόμενον, τὸ ἀποβαῖνον, ὅθεν: ἀναγκάζομαι. χρησιμώτατον ἂν ξυμβῆναι 6, 34, ἴδ. κίνδυνος. ἣ τὰ μητρὸς ἔχθιστα συμβέβηκε Σοφ. Ἠλ. 261 πρὸς τὴν ὁποίαν (δηλ. ἐμὲ) ἡ (πρὸς ἐμὲ) σχέσις τῆς μητρὸς κατήντησε νὰ εἶνε ἐχθρικωτάτη. συμβέβηκέ μοι τριηραρχία Δημ. 47, 49 = συμβέβηκέ μοι ἀνάγκη τριηραρχεῖν. τὸ πρᾶγμ' ἀτύχημα συμβέβηκεν ἐνν. εἶναι Δημ. 22,17. Παρὰ Πλ. συμβαίνει εἶναι ἢ γίγνεσθαι, ἀλλὰ καὶ μετά μτχ. τύχη τις αὐτῷ συνέβη Πλ. Φαίδ. 58Α τυχαῖόν τι περιστατικὸν συνέπεσε νὰ γίνῃ εἰς αὐτόν. ὥστε ἴσα συμβαίνει πλήθει εἰς ὅσα τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλεα Ἀριστοτ. Ποι. κ. 21 = 1458α 13 βραχυλογ. = ὥστε ἴσα πλήθει συμβαίνει (εἶναι ταῦτα), εἰς ὅσα τὰ ἄρρενα τελευτᾷ καὶ (ταῦτα, εἰς ὅσα τελευτᾷ) τὰ θήλεα. πόλις ξυμμαχὶς ἐδουλώθη καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστη ξυνέβη Θουκ. 1, 98 = καὶ τῶν ἄλλων, ὡς ἑκάστη ξυνέβη δουλωθῆναι, ἑκάστη ἐδουλώθη. ξυνέβη δὲ αὐτοῖς, ὥστε ῥᾷον ἐκ τῆς Πελοποννήσου τὸν στρατὸν ἐξαγαγεῖν, ἡ τῶν Λακεδαιμονίων κακοπραγία 4, 79 ὅπου τὸ ξυνέβη = συνετέλεσεν. Ἴσως γρ. ξυνέβαλε ἢ ξυνεβάλετο (= ξυνέβ). Καὶ παθ. ἕως ἄν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ 4, 30 = «ἕως ἄν τις ξύμβασις γένηται» περὶ τῶν περαιτέρω.

συμβακχεύω: πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὄρος καὶ θῆρες, οὐδὲν δ' ἦν ἀκίνητον δρόμῳ Εὐρ. Βάκ. 726 ὁμοῦ δὲ μὲ αὐτὰς πᾶν τὸ ὄρος (ἀντιλαλοῦν «Ἴακχ' ὦ Ἴακχε») μετεῖχε τῶν Βακχικῶν ὀργίων καθὼς καὶ τὰ θηρία, ὅλα δὲ ἦσαν εἰς ζωηροτάτην κίνησιν. Πρβ. [Λογγίνου] π. ὕψους κεφ. 15 «καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου (ἐν Λυκουργείᾳ) βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται· ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη· ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἑτέρως ἐφηδύνας (μετὰ τὴν ἀναγκαίαν δηλ. προπαρασκευὴν) ἐξεφώνησε· πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὄρος».

συμβάλλω: ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας Ἀρφ. Εἰρ. 36 ὅπως οἱ συμπλέκοντες τὰ χονδρὰ σχοινία διὰ (νὰ σύρωσι) τὰς ὁλκάδας: «οὕτω κινούμενος, ὥσπερ οἱ ἐργαζόμενοι τὰ σχοινία τὰ μεγάλα τῶν πλοίων, ὅτι ἐργαζόμενοι τῷ σώματι καὶ ὅλῃ τῇ ψυχῇ καὶ τῇ δυνάμει ἐργάζονται ἐν τῷ πλέκειν» Σχ. Ἡ διὰ συμπλοκῆς καὶ συστροφῆς χονδρῶν σχοινίων ἀπεργασία τῶν κάλων ἀπήτει ἀληθῶς ἀδιάκοπον κίνησιν καὶ ἔντασιν τῶν βραχιόνων τοῦ ἐργάτου. Ὁ δὲ τὰ σχοινία ταῦτα πλέκων ἐκαλεῖτο σχοινιοσυμβολεύς (Πολυδ. 7, 160). φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ Αἰσχ. Ἀγ. 14 κυρ. φόβος ἀντὶ τοῦ ὕπνου παρίσταταί μοι, ὥστε μὴ δύνασθαι βεβαίως συμβαλεῖν τὰ βλέφαρα ὕπνῳ (δι' ὕπνου): ὥστε νὰ μὴ ἐμπορῶ νὰ κλείσω ἀσφαλῶς μάτι (καὶ νὰ κοιμηθῶ). ποῖον ὄμμα συμβαλῶ; Εὐρ. Ἰ. Α. 455 πῶς θὰ τὴν δῶ 'σ τὰ μάτια; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω, κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά Σοφ. Αἴ. 1323 ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ αἰσχρὰ ἀκούσαντι συγγιγνώσκω (συγγνώμην παρέχω) ἀποδοῦναι (ἀντιτάξαι οἷον ἐν συμβολῇ μάχης) ἔπη κακά. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν Εὐρ. Μήδ. 521 ὅταν φίλοι (συγγενεῖς) πρὸς φίλους συνάψωσιν ἔριν. ὁ δὲ ταῦτα μὲν μέλλει καὶ μελλήσει, ὡς ἐγὼ κρίνω, τοῖς Μεσσηνίοις δὲ καὶ τοῖς Ἀργείοις ἐπὶ τοὺς Λακεδαιμονίους συμβάλλειν οὐ μέλλει Δημ. 6, 14 τὰ μὲν ἄλλα σαφῆ, μόνον δὲ ἡ σύνταξις τοῦ συμβάλλειν ἀσαφής. Ὅθεν οἱ μὲν ἐκλαμβάνουσι τὰς δοτ. ὡς περιποιητικὰς (= ὑπὲρ τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Ἀργείων), τὸ δὲ συμβάλλειν ὡς συνώνυμον τοῦ μάχεσθαι, ὅθεν καὶ ἡ μετὰ τῆς ἐπὶ σύνταξις αὐτοῦ· ἄλλοι δὲ παραβάλλουσι τὸ Ἰσαί. 5, 36 (ὅ ἴδε κατωτ.), ἄλλην ἔννοιαν ἔχον. Διὰ ταῦτα φαίνεται πιθανὴ ἡ διόρθ. τοῦ Weil συλλαμβάνειν (ἀντὶ τοῦ συμβάλλειν) = βοηθεῖν. Οὕτω δὲ πάντα ἔχουσι καλῶς. σοφώτερα ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη Εὐρ. Μήδ. 675 «(εἶπεν ὁ Φοῖβος) ἔπη σοφὰ συμβαλεῖν

(= δυσξύμβλητα, διότι τὸ σοφὸς ἐνταῦθα = ἀνώτερος τῆς κοινῆς συνέσεως καὶ καταλήψεως) μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα (= θνητόν, διὰ τὸ Φοῖβος, ἤτοι: θεός), τ. ἔ. ἔπη δυσξυμβλητότερα (ἢ δυσξυνετώτερα) ἢ κατ' ἄνθρωπον» Δ Βερν., καθ' ὃν εἷς καὶ μόνος ὅρος συγκρίσεως ὑπάρχει ἐνταῦθα τὸ ἢ κατ' ἄνδρα, διότι τὸ συμβαλεῖν ἀναφ. εἰς τὸ σοφώτερα δυνάμει τῆς ἐννοίας αὐτοῦ, διότι καὶ θετικῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἔπη σοφὰ συμβαλεῖν. κριθαὶ ἵπποις συμβεβλημέναι Ξεν. Ἀν. 3, 4, 31 «τὸ συμβεβλημέναι δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ παραβεβλημέναι. . Ἀλλὰ τὸ μὲν παραβάλλω = ῥίπτω εἰς ἄμεσον καὶ παραχρῆμα βρῶσιν τῶν ζῴων, οἷον κριθάς, χόρτον κττ. τὸ δὲ συμβάλλω = ῥίπτω εἰς ἀποθήκην πολλὰ τῶν εἰς βρῶσιν τῶν ζῴων χρησίμων» Πανταζίδης. καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν Θουκ. 3, 45 καὶ τῷ ὄντι (= καί) ἡ τύχη ἐκτὸς αὐτῶν οὐδόλως ὀλιγώτερον συντελεῖ εἰς τὸ ἐπαίρειν: ἵνα ἐπαίρῃ: ἵνα παρασύρῃ αὐτοὺς εἰς ἐπιχειρήσεις. Ἐνίοτε συμβάλλω (ἐνν. χρήματα) σημ. δανείζω ὡς Ἀρφ. Ἐκκ. 446. Δημ. 33, 28. συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες 34,1 ἔχοντες χρηματικὰς συναλλαγὰς πρὸς πολλούς, κἀλλ ὁ γὰρ νόμος διαρρήδην κωλύει παιδὶ μὴ ἐξεῖναι συμβάλλειν μηδὲ γυναικὶ πέρα μεδίμνου κριθῶν Ἰσαῖ. 10,10 νὰ μὴ εἶνε συγχωρημένον εἰς παῖδα ἢ γυναῖκα νὰ κάμνῃ συμβόλαιον (συναλλαγὴν) δι' ἀξίαν ὑπερβαίνουσαν ἕνα μέδιμνον κρ. οὔτ' αὐτὸς ἐτριηράρχησεν οὔθ' ἑτέρῳ συμβέβληκεν 5, 36 οὔτε εἰς ἄλλον ἔχει δώσῃ συνεισφοράν. οὐδ' ἦν τῷ πατρὶ τοῦτο τὸ συμβόλαιον εἰς τἀνδράποδα ἠλιθίως συμβεβλημένον Δημ. 27, 27 τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συνάψῃ ὁ πατήρ μου μὲ αὐτὸν διὰ τὰ ἀνδράποδα, δὲν ἦτο ἠλιθίως συμβεβλημένον. Ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ. ἐμβάλλω δύο εἰς ἔριδα = συνίημι. ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλετε μάχεσθαι Γ 70 συμβάλετε (κυρ. «βάλετε μαζί»), ἵνα μαχώμεθα. Μέσ. σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον Μ 377 συνεπλάκησαν δέ, ἵνα μάχωνται ἐναντίον ἀλλήλων (ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου). φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος Αἰσχ. Χο. 1010, ἴδ. κηκίς. Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ 459 ὁ Ἄρης θὰ συγκρουσθῇ μὲ τὸν Ἄρην. ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ 673 ἀνὴρ ἄγνωστος συναντήσας εἶπε πρὸς ἐμὲ ἄγνωστον. τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι Πίνδ. Ἰ. 1, 58 «καὶ τὸ σὸν δὲ τέμενος τὸ ἐν Φυλάκῃ συγκαταριθμοῦμαι ταῖς τοῦ Ἡροδότου νίκαις» Σχ. πρὸς δὲ ἐς τὰ δῶρα ὁλκάδα οἱ ἔφη συμβαλέεσθαι πλήσας ἀγαθῶν παντοίων Ἡρ. 3, 135 προσέτι δὲ εἰς τὰ (προηγούμενα) δῶρα εἶπεν ὅτι θὰ προσθέσῃ ἐκ μέρους του ὁλκάδα, ἐμπλήσας αὐτὴν παντοίων ἀγαθῶν. ἀσπόνδοισι γὰρ νόμοισιν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν Εὐρ. Ἠλ. 905 «ἀδιαλλάκτοις τρόποις, ἤτοι: ἀδιάλλακτον τὴν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν» Δ. Βερν. τὸ συμβεβλήκαμεν = ἔχομεν συνάψῃ. συμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος Εὐρ. Μήδ. 284 συντρέχουσιν (εἰς ταῦτα) πολλὰ τοῦδε δείματος αἴτια. συμβαλεῖν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας Πινδ. Ν. 11, 33 εὐμαρὲς ἦν διαγνῶναι (τὸν ἰδόντα τὸν Ἀρισταγόραν), ὅτι τὸ πάλαι αὐτοῦ αἷμα καὶ τὸ γένος ἦν ἀπὸ Πεισάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου. Οὕτω κατὰ τὸν Σχ. συμβαλοῦ γνώμην Σοφ. Ο. Κ. 1151, ἴδε ὅς (σελ. 899a). νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ, ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ' οὐδ' ἂν ξυμβάλοι Ἀρφ. Σφ. 72 διότι ὁ πατήρ του πάσχει μίαν ἀλλόκοτον ἀσθένειαν, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἐμπορεῖ νὰ καταλάβῃ οὐδὲ νὰ συμπεράνῃ. συνεβάλλοντο δὲ καὶ λόφον, εἰς ὃν δέοι πάντας ἁλίζεσθαι Ξεν. Ἀν. 6, 3, 3 ὥριζον δὲ (μετὰ προηγ. συμφωνίαν, ἀπὸ κοινοῦ) καὶ τὸν λόφον, εἰς ὃν πάντες ὤφειλον νὰ συναθροίζωνται. ἡγοῦμαι δὲ καὶ τὰ διηγγελμένα περὶ τοῦ πατρός σου συμβάλλεσθαι μεγάλην πίστιν πρὸς τὸ δοκεῖν εὖ φρονεῖν σε καὶ διαφέρειν τῶν ἄλλων Ἰσοκ. Ἐπιστ. 7, 2 κυρ. νομίζω δὲ ὅτι καὶ ὅσα ἔχουν ἀνακοινωθῇ δι' ἀγγέλων περὶ τοῦ πατρός σου συντείνουν μεγάλως εἰς τὴν πιστοποίησιν (εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ τις εἰς τὴν περὶ σοῦ ἰδέαν) τῆς περὶ σοῦ ἰδέας (κυρ. ὡς πρὸς τὸ νὰ φαίνεσαι), ὅτι καλῶς σκέπτεσαι καὶ ὑπερέχεις τῶν ἄλλων. ἡ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ διηκόσια στάδια συμβέβληταί μοι Ἡρ. 4, 101 ἔχει ὑπολογισθῇ ὑπ' ἐμοῦ ἀνὰ διακόσια στάδια.

συμβόλαιον τό: ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο Σοφ. Φιλ. 884 τὰ γὰρ συμβόλαιά σου (τὰ σημεῖα, τὰ συμπτώματα, τὰ ὁποῖα ἐδείκνυες) πρὸς (παραβαλλόμενα πρὸς) τὰς παρούσας συμφορὰς ἐφαίνετο ὡς οὐκέτ' ὄντος: ἐφαίνοντο (συμβόλαια, σημεῖα) ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν τῇ ζωῇ. ἃ νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν ἐς παῖδα τὸν σόν, μεταπέσοι βελτίονα Εὐρ. Ἴων 411 κατὰ λέξιν: εἴθε αἱ σχέσεις, αἵτινες ὑπῆρχον προηγουμένως εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο ὡς πρὸς τὸν υἱόν σου, νὰ λάβωσι καλλιτέραν τροπήν. (δεῖ κρίνειν) τὰ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου συμβόλαια ἐπὶ τῶν ἰδίων νόμων καὶ ἔργων σκοποῦντας, τὰς δὲ κοινὰς προαιρέσεις, εἰς τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματ' ἀποβλέποντας Δημ. 18, 210 πρέπει νὰ κρίνητε τὰς συναλλαγὰς τοῦ καθημερινοῦ βίου ἐξετάζοντες αὐτὰς ἐνώπιον τῶν ἰδιωτικῶν νόμων καὶ ἰδιωτικῶν πράξεων, τὰς δὲ εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ἀναφερομένας προαιρέσεις (τὴν πολιτικὴν τῶν πολιτευομένων) πρέπει νὰ κρίνητε ἀποβλέποντες εἰς τὰς εὐγενεῖς ἀρχὰς τῶν προγόνων. ἀπώλλυτο τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ τὸ συμβόλαιον 49, 2 ὁ πατήρ μου ἔχανε τὸ δάνειον, τὰ χρήματα ἅτινα ἐτόκισε· ἴδ. σφάλλω.

συμβόλαιος 2 καὶ 3: ξυμβόλαιαι δίκαι Θουκ. 1,77 ἴδε σύμβολον.

συμβολή ἡ: μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος Ἀπ. Μενάνδ. 755 ὁ Cobet γρ. μακράς, πρβ. Πολυδ. 6, 12 «ἀσύμβολοι ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας». πρβ. καὶ Μάχων. παρ' Ἀθήν 580D μακρὰς πράττειν συμβολάς. Πρὸς ἃ ἀντιπαρατηρεῖ ὁ Kock, ὅτι ἐὰν οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον μακρὰς συμβολὰς τιθέναι, τὰς ἐναντίας ἔλεγον μικράς· καὶ δὲν εἶνε ἄτοπον τὸ νόημα: μικρὸν ἔρανον εἰσφέρω ἀκροώμενος: ἀντὶ μικροῦ πόνου τῆς ἀκροάσεως μανθάνω τι καλὸν ἀκροώμενος. Ἀλλὰ τὸ νόημα μᾶλλον εἶνε: ὁ ἔρανος, ὃν εἰσφέρω εἰς τὴν ἐκ τῶν λόγων σίτησιν, εἶνε ὁ μικρὸς πόνος, ὃν ὑφίσταμαι, τῆς ἀκροάσεως. τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς (Dind.: τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς) βαρείας. — τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο; Ἀρφ. Ἀχ. 1210 ἄθλιος ἐγὼ διὰ τὴν βαρεῖαν (ἀποτυχοῦσαν) ἐν μάχῃ συμπλοκήν, λέγει ὁ Λάμαχος. Ὁ δὲ Δικαιόπολις προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐννοεῖ, τὴν βαρεῖαν ξυμβολὴν τοῦ Λαμάχου παρεκλαμβάνει, «παίζων πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν» (Σχ.), ὡς ὀχληρὰν συμβολὴν (ἔρανον) ἀνθρώπῳ κατάχρεῳ, οἷος ἦτο ὁ Λάμαχος, ἀδυνατῶν νὰ πληρώσῃ τὴν συμβολήν του εἰς τὰ ἀπὸ ἐράνου συμπόσια. Ὅθεν θαυμάζων ἐρωτᾷ: κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χοῶν εἰσέπραττέ τις (παρὰ τῶν συνδαιτυμόνων) συμβολάς; Πρβ. Ἀπ. Εὐβούλ. 72, καταρωμένου νὰ γίνῃ φυγὰς χωρὶς (νὰ προφθάσῃ) νὰ λάβῃ τι ἐκ τῆς οἰκίας του ἐκεῖνος, «ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο».

σύμβολον τό: καί μιν (σέλινον) Ἀλητιάδαι, πουλὺ γεγειότερον τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα, θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος Ἀπ. Καλλιμ. 103 (Πλουτ. 677B) καὶ οἱ Ἀλητιάδαι (οἱ Κορίνθιοι), τελοῦντες πολὺ παλαιότερον τούτου ἀγῶνα παρ' Αἰγαίωνι θεῷ (Ποσειδῶνι), θὰ ὁρίσωσιν αὐτὸ (τὸ σέλινον) ὡς σύμβολον τῆς Ἰσθμ. νίκης. οἴμοι, τί δράσω σύμβολον κεκαρμένος; Ἀπ. Ἑρμίππ. 14, ἴδ. κείρω. Ὁ δὲ Ἁρποκρατίων λέγει «σύμβολα τὰς συνθήκας, ἃς ἂν αἱ πόλεις ἀλλήλαις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια». Ἐνν. τὰς μεταξὺ δύο πόλεων συνθήκας, καθ' ἃς αἱ ἐμπορικαὶ διαφοραὶ καὶ ἀμφισβητήσεις ἐδικάζοντο ἐν τῇ πόλει τοῦ κατηγορουμένου καὶ κατὰ τοὺς νόμους αὐτῆς. ὁ δὲ πολίτης οὐ τῷ οἰκεῖν που πολίτης ἐστίν (καὶ γὰρ μέτοικοι καὶ δοῦλοι κοινωνοῦσι τῆς οἰκήσεως), οὐδ' οἱ τῶν δικαίων μετέχοντες οὕτως, ὥστε καὶ δίκην ὑπέχειν καὶ δικάζεσθαι· τοῦτο γὰρ ὑπάρχει καὶ τοῖς ⟨μετοίκοις καὶ τοῖς Bücheler⟩ ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσιν, καὶ γὰρ ταῦτα τούτοις ὑπάρχει Ἀριστοτ. Πολιτ. 1275a 7 διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχουσι καὶ οἱ μέτοικοι καὶ ἕνεκα ἰδιαιτέρων συνθηκῶν καὶ οἱ κάτοικοι ξένων πόλεων, καθ' ὅσον καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο συμπεριλαμβάνεται εἰς τοιαύτας ἐμπορικὰς συνθήκας· πρβ. Ἀριστοτ. 1280a 39. ἀπὸ συμβόλων δικάζομαί τινι = ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς τοιαύτης συμβάσεως Ἀνδ. Ἀντιφ. αἱ ἀπὸ τῶν συμβόλων δίκαι τ. ἔ. αἱ δίκαι αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο μεταξὺ τῶν κατοίκων διαφόρων πόλεων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μεταξὺ τῶν πόλεων τούτων συνθηκῶν· ἴδ. Ἀριστοτ. 1541a 10. ἢ = αἱ περὶ (ἢ ἀπὸ) ξυμβολαίων δίκαι: αἱ συμβόλαιαι δίκαι, τ. ἔ. αἱ δίκαι αἱ ἐκπηγάζουσαι ἐξ ἰδιωτικῶν συμβολαίων (καὶ δικαζόμεναι ἐν δικαστηρίοις τῶν συμμαχίδων πόλεων)· ὅθεν τὸ ἐν 1, 77 χωρίον τοῦ Θουκ. καὶ ἐλασσούμενοι γὰρ ἐν ταῖς ξυμβολαίαις (ξυμβολιμαίαις Cobet) πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἐν τοῖς ὁμοίοις νόμοις ποιήσαντες τὰς κρίσεις φιλοδικεῖν δοκοῦμεν ἑρμηνευτέον: εἰ καὶ καταδικαζόμεθα ἐν ταῖς περὶ ἰδιωτικῶν συμβολαίων δίκαις, ἀκόμη καὶ ἀφ' οὗ διετάξαμεν νὰ γίνωνται αἱ δίκαι εἰς τὰ παρ' ἡμῖν δικαστήρια κατὰ τοὺς ὁμοίους (ἡμῖν τε καὶ τοῖς συμμάχοις, ἐν ἰσότητι πρὸς αὐτούς) νόμους, πάλιν θεωρούμεθα φιλόδικοι. ‖ σύμβολον εἶνε καὶ τὸ σημεῖον τῆς ξενίας, tessera hospitalis, καὶ ἐν πληθ. σύμβολα = λίσπαι πρβ. τὴν σημερινὴν τσέτουλαν. Ὁ Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 613 περιγράφει τὸ πρᾶγμα ὧδε: «οἱ ἐπιξενούμενοί τισιν ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὔβουλος Ξούθῳ (Ἀπ. 70): τί ποτ' ἔσθ' ἁπαξάπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς ὥσπερεὶ τὰ σύμβολα;» ὅπου αἱ λέξεις εἶνε σαφεῖς· πρόκειται περὶ πραγμάτων τινῶν διῃρημένων εἰς δύο ἡμίση, ἡμίτομα (ἐφαρμόζοντα ἀλλήλοις), ἀλλ' εἶνε ἄδηλον πότερον ἐνν. τὸ σύμβολον τῆς ξενίας, ἢ τὸ σύμβολον («ἡμίτομόν τι νομίσματος) τοῦ νομίσματος· ἴδ. Πολυδ. 9, 71. ἕκαστος ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου σύμβολον Πλ. Συμπ. 191D ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐστιν ξύμβολον (ἤτοι: τὸ ἕτερον ἥμισυ) ἀνθρώπου (ὡς ὅλου θεωρουμένου). ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ αὑτοῦ ἕκαστος ξύμβολον Αὐτόθι: ἕκαστος οὖν ζητεῖ ἀεὶ τὸ ξύμβολον ἑαυτοῦ, ἤτοι: τὸ ἕτερον ἥμισυ ἑαυτοῦ. Πρβ. τὰ τοῦ Ἀριστοτ. 722b 10 Ἐμπεδοκλῆς φησιν ἐν τῷ ἄρρενι καὶ ἐν τῷ θήλει οἷον σύμβολον εἶναι, ὅλον δ' ἀπ' οὐδετέρου ἀπιέναι ὅτι ἐν τῷ ἄρρενι καὶ ἐν τῷ θήλει ὑπάρχει τρόπον τινὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ μόνον (ἐν ἑκατέρῳ), τὸ δὲ ὅλον ἐν οὐδετέρῳ ὑπάρχει.

σύμβολος 2 συμβάλλων, συναντῶν· καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεών Αἰσχ. Ἱκ. 511 ὁ Valckenaer διώρθ. ξυμβολοῦσιν· ἴδ. πολυστομῶ. Ὡς οὐσ. παρ' Αἰσχ.

Ηρ. 496 λεγεται περὶ τῶν οἰωνῶν (ὡς σημείων): (ἐγνώρισ' αὐτοῖς) ἐνοδίους συμβόλους γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν τὰ ἐν τῇ ὁδῷ συναντῶντα (συμβαίνοντα: «τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήματα» Σχ.) σημεῖα (δυσερμήνευτα) ἐξήγησα (ἐφανέρωσα) αὐτοῖς. πρβ. ξυμβόλους Σοφ. 'Απ. 152: «ξυμβόλους τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· — τινὲς δὲ τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας» Ἡσύχ., ἐξ οὗ τὸ 'Απόσπ.

συμβουλή : αὕτη γὰρ ἡ ἱερὰ συμβουλὴ λεγομένη εἶναι δοκεῖ μοι παρεῖναι Ξεν. 'Αν. 5, 6, 4· ὁμοίως λεγει ὁ Πλ. ἐν Θεάγ. 122Β καὶ λέγεταί γε συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι περὶ ὧν παρατηρεῖ ὁ Σχ. τάδε: «παροιμία ἱερὸν συμβουλὴ ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων· δεῖ γὰρ τὸν συμβουλεύοντα μὴ τὸ ἴδιον σκοπεῖν κτλ.» Καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ τοῦ Ξενοφ. χωρίῳ ἡ ἔννοια κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε: αὕτη εἶνε ἡ περίστασις, εἰς ἣν ἐφαρμόζεται ἡ παροιμία, ὅτι ἡ συμβουλὴ εἶνε ἱερὸν πρᾶγμα. Θὰ ὁμιλήσω λοιπὸν εἰλικρινῶς καὶ ἀδόλως. Ἡ προτεινομένη διόρθ. αὐτὴ ἀντὶ τοῦ αὕτη δὲν φαίνεται ὀρθή.

συμμανθάνω : κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος Σοφ. Αἴ. 868 συνήθως ἐξηγοῦσιν: οὐδεὶς τόπος ἐπιστάμενος ποιεῖ με συμμαθεῖν. Ἴσως εἶνε ὀρθοτέρα ἡ ἐξήγησις: οὐδεὶς τόπος ἐπίσταται, ὥστε με συμμαθεῖν (ὥστε σὺν αὐτῷ μαθεῖν καὶ ἐμέ). Διορθώσεις πολλαί, ἀλλ' οὐδεμία ἀξία μνείας. καὶ πάνυ ἡδὺ συμμαθόντι τὸ πῶμα ἦν Ξεν.'Αν. 4, 5, 27 καὶ πολὺ νόστιμον ἦτο τὸ ποτὸν εἰς ὅποιον ἦτο συνηθισμένος (ὅποιος τὸ εἶχε συνήθίσῃ).

συμμαχία ἡ: ὅπως ξυμμαχία (= συμμαχικὴ βοήθεια) αὐτοῖς παραγένηται Θουκ. 6, 73 ἰέναι δὲ ἐς τὴν ξυμμαχίαν προθυμότερον 6, 80 νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους συμμαχίαν μετὰ περισσοτέρας προθυμίας, τ. ἔ. νὰ συνδεθῶμεν στενώτερον πρὸς ἀλλήλους, καὶ ὄχι νὰ συμμαχῶμεν ἀπροθύμως (μαλακῶς ὥσπερ νῦν ξυμμαχεῖν κεφ. 78, 4). Ταῦτα δὲ λέγει γενικώτερον μὲν περὶ τῶν Σικελιωτῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐνν. τοὺς Καμαριναίους. Ἡ ἐξήγησις τοῦ Steup: νὰ μεταβαίνωσιν (οἱ Σικελιῶται καὶ ἰδίως οἱ Καμαριναῖοι) εἰς τὴν χώραν τῶν Συρακοσίων (= ἐς τὴν ξυμμαχίαν) πρὸς βοήθειαν, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν στηρίζεται ἀποχρώντως, οὐ μόνον διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ξυμμαχίαν. ὡς τὰ κράτιστά ποτε μετὰ ἀκραιφνοῦς τῆς ξυμμαχίας ἤνθησαν 1,19 ἴδ. κράτιστος. ὅπως ξυμμαχίαν ποιώμεθα ἡμῖν 6, 34 ἴδ. ποιῶ.

συμμείγνυμι : τύχα δέ μοι ξυνάπτει ποδὸς ἅλματι (Herm.: ἀλλὰ τῆς), εὐκλείας χάριν ἔνθεν ὁρμάσω, τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας, πηδήσασα πυρὸς (πυρᾶς Bothe) ἔσω, σῶμα τ' αἴθοπι φλογμῷ πόσει συμμείξασα φίλον, χρῶτα χρωτὶ πέλας θεμένα, Φερσεφονείας θαλάμους (Herm.: ἥξω θαλάμους) Εὐρ. 'Ικ. 1013 ἡ τύχη δέ μοι ξυνάπτει (βοηθεῖ) τῷ ἅλματι τοῦ ποδός, τῷ ἀπὸ τῆσδε τῆς πέτρας, ἔνθεν ὁρμήσω χάριν εὐκλείας (εἰς τοὺς) Περσεφόνης θαλάμους, ἐπὰν πηδήσω ἔσω πυρός, συμμείξω τε φίλον σῶμα πόσει (ἐν τῷ) αἴθοπι φλογμῷ, θῶμαι (δῆλον ὅτι) χρῶτα (ἐμὸν) πέλας χρωτί (ἐκείνου). Κυρ. τὸ τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἔνθεν: ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ θὰ ὁρμήσω, δηλ. ἀπὸ τοῦτον τον βράχον. ἐν Πυθῶνί νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμειξε τύχᾳ Πινδ. Π. 9, 71 ἐν τῇ θείᾳ Πυθ. ὁ υἱὸς τοῦ Καρνεάδου συνέμειξε (συνήνωσεν) αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) εὐθαλεῖ τύχῃ: προήγαγεν εἰς εὔκλειαν: κατέστησεν ἐπιφανῆ. δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης (ὅ ἴδε) φίλος εἶναι, χρῆμα δὲ συμμείξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν σπουδαῖον Θέογν. 64 ἀλλὰ ἐργασίαν («δουλειὰ») σοβαρὰν καμμίαν ἀπολύτως μὴ κάμῃς (κυρ. μὴ ἀναμειχθῇς εἰς ἐργασίαν) μὲ κανένα ἐξ αὐτῶν. βιάζομαι γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμεῖξαι λέχος 'Αρφ. Θεσμ. 890 μὲ ἀναγκάζουν νὰ ἑνώσω τὴν τύχην μου διὰ γάμου μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Πρωτέως. λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμείξας τὸ σόν Εὐρ 'Ικ. 222 συναναμείξας τὸν σὸν οἶκον τὸν λαμπρὸν (καθαρὸν) μὲ τὸν μεμολυσμένον (οἷον ὕδωρ λαμπρὸν θολερῷ). ὁ συμμείξας καὶ καταδὺς πίεται 'Ανθ. 5, 44 ὁ συνελθὼν αὐταῖς καὶ καταδὺς (καὶ βυθισθεὶς) πίεται (θάλασσαν: θαλάσσιον ὕδωρ). ξυμμείξαντι (συνάψαντι) συμβόλαια μετρίως Πλ. Νόμ. 958 C.

συμμένω μένω συμπαγής, συνηνωμένος, ἀδιάλυτος· ὀλίγον χρόνον ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία Θουκ. 1, 18 ὀλίγον χρόνον ἔμεινεν (ἀδιάλυτος) ἡ συμμαχία. ἡ φιλία συμμενεῖ Ξεν. Ἑλλ.7,1,2 θὰ διαμένῃ συμπαγὴς (ἀδιάλυτος). Ὁμοίως χαλεπὸν φιλίαν συμμένειν Πλ. Φαῖδρ. 232 Β ἀσαφῆ. πλεῖστον δὴ χρόνον αὕτη ὑπ' ἐλαχίστων γενομένη ἐκ στάσεως μετάστασις ξυνέμεινεν Θουκ. 4, 74 αὐτὴ ἡ νέα πολιτικὴ κατάστασις ἡ ἐκ στάσεως προελθοῦσα, ἂν καὶ ἔγινεν ὑπ' ἐλαχίστων, ἔμεινεν ἀδιάλυτος (συμπαγής, ἀμετάβλητος) πλεῖστον προφανῶς χρόνον (παρὰ πᾶσαν ἄλλην). δι' ἣν μόνην ἡ ἀρχὴ αὐτοῖς ἐς τοῦτο ξυνέμεινεν 8, 73 δι' ἣν μόνην (τὴν Σάμον) ἡ ἡγεμονία αὐτῶν εἶχε διατηρηθῇ ἕως τότε. Τὸ ῥῆμα τίθεται συνήθως ἐπὶ πραγμ. ἐχόντων διάρκειαν (ἢ ὑποκειμένων εἰς διάλυσιν). Τὸ δ' ἐμμένω (ὅ ἴδε) = μένω ἔν τινι (τῇ φιλίᾳ, τῇ πίστει), λέγεται συνήθως ἐπὶ προσώπων.

συμμετρέω: συμμετρησάμενοι τὴν ὥραν τῆς ἡμέρης νυκτὸς παρῆγον Ἡρ. 4,158 ὑπολογίσαντες (κατ' ἀναλογίαν) τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας τοὺς ἐπερνοῦσαν ἐν καιρῷ νυκτὸς (ἀπὸ τὸν ὡραιότατον τόπον Ἴρασα). ξυνεμετρήσαντο (ἐνν. τὰς κλίμακας) ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων Θουκ. 3, 20 εὗρον τὸ ὅλον μέτρον (τῶν κλιμάκων) διὰ (τῆς καταμετρήσεως) τῶν σειρῶν τῶν πλίν-

θων· ὅθεν καὶ ξυμμέτρησις κλιμάκων. οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη Θουκ. 2, 44 (εὐτυχεῖς εἶνε καὶ ἐκεῖνοι) εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη (ὑπὸ τῆς μοίρας) τόσος βίος, ὅσος ἤρκει ὥστε νὰ ζήσωσιν εὐδαιμόνως ἐν αὐτῷ (τῷ βίῳ) καὶ ν' ἀποθάνωσιν ἐν αὐτῷ (τ. ἔ. ἐν τῷ βίῳ καὶ ὄχι ἐκ νόσου). Διορθ. καὶ ἑρμηνεύεται πολλαί. Παθ. καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ λυπεῖ τί πράσσει Σοφ. Ο. Τ. 73, ἴδ. λυπῶ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ (ἔφθιτο) 963 «καὶ τῷ ἐπὶ πολὺ παρατεινομένῳ χρόνῳ συμπαρεκτεινόμενος» Νέ. Σχ. Μᾶλλον: (ἀπέθανεν οὐ μόνον τῇ νόσῳ, ἀλλὰ) καὶ τῷ μακρῷ χρόνῳ σύμμετρος (συμφώνως).

συμμέτρησις -εως ἡ: ξυμμέτρησις κλιμάκων Θουκ. 3, 20, ἴδ. συμμετρέω.

σύμμετρος 2: κηδείου τριχὸς συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ Αἰσχ. Χο. 228, ἴδε προστίθημι. καταίθουσα δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε, ξύμμετρόν τε διαὶ βίου μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ Χο. 606 τὸν συνήλικον τὸν δαλόν, ἀφ' ὅτου, ἐξελθὼν ἐκ τῆς μητρὸς (γεννηθείς) ἐβόησε, καὶ διατηροῦντα τὸ αὐτὸ μέτρον διὰ μέσου τῆς ζωῆς (συνδιαρκοῦντα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν) μέχρι τῆς ὑπὸ τῆς μοίρας ἀποφασισμένης ἡμέρας· τ. ἔ. ὁ δαλὸς ἔμελλε νὰ ἔχῃ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς κοινὸν πρὸς τὸν Μελέαγρον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς του μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του. Ὁ Σχ. συνάπτει τὸ διὰ βίου πρὸς τὸ μοιρόκραντον. ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος Σοφ. Ο. Τ. 1113 ὡς ἐκ τοῦ μακροῦ γήρατος (ἢ κατὰ τὸ μακρὸν γῆρας) συμφωνεῖ μὲ τοῦτον ἐδῶ (τὸν Κορίνθιον) ἄνδρα, ἔχων τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς ἡλικίας. Ἡ δοτ. τῷδε τἀνδρὶ ἀπὸ κοινοῦ εἴς τε τὸ ξυνᾴδει καὶ εἰς τὸ ξύμμετρος. Περὶ τῆς ἐν πρβ. Πλ. Φαῖδρ. 263B. ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν 84 «διάστημα ἀπέχει σύμμετρον (ἀνάλογον), ὥστε ἀκούειν» Νέ. Σχ. σύμμετρος ἀφίκετο Εὐρ. Ἄλκ. 26 ἦλθε μὲ τὴν ὥραν του. ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ; Σοφ. Ἀντ. 387 = ποία ἐστὶν ἡ τύχη, ἣ προέβην σύμμετρος (= εἰς καιρὸν ἐληλυθώς): τί συνέβη καὶ λέγεις ὅτι ἐξῆλθον ἁρμοδίως («ἐπάνω 'ς τὴν ὥρα»); σύμμετροι δ' ἐπεκτύπεον ποδῶν ὑψικρότοις χορείαις Τιμοθ. Πέρ. 213 «ἀκολούθως δὲ τῷ ῥυθμῷ χορεύοντες ἀνεπήδων καὶ τοῖς ποσὶν ἐπεκρότουν» Wilamow. ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω Αἰσχ. Εὐμ. 535 σύμφωνον πρὸς ταῦτα λέγω λόγον.

συμπαίζω: ὦν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατύ.. μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν Ἀρφ. Εἰρ. 815 «μέγα καταπτύσασα (αὐτῶν, ὦ Μοῦσα, τῶν προειρημένων ποιητῶν καὶ τῶν παίδων τοῦ Καρκίνου)» (Σχ.) συνεόρταζε (χορείαις) μετ' ἐμοῦ τὴν ἑορτήν. Ἀλλὰ τὸ καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ ἀντιστοιχεῖ κυρ. πρὸς τὴν χυδαίαν φράσιν: «ἀφ' οὗ ῥίψῃς (πετάξῃς) ἐπάνω τους (ἤ: ἀφ' οὗ τοὺς φτύσῃς μὲ) μιὰ μεγάλη μεγάλη καὶ πλατειὰ ῥέχα» (φλέγμα, ἀπόχρεμμα). Βεβαίως συνώνυμά πως εἶνε καὶ τά: καταπτύσασα, βδελυχθεῖσα, ἢ καταγελάσασα πλατὺν γέλωτα, ἀλλὰ μόνον ἡ χυδαία φράσις ἀποδίδει ἀκριβῆ τῆς παλαιᾶς δημώδους καὶ χυδαίας φράσεως τὸ νόημα καὶ τὸ χρῶμα.

συμπαίω: πῶλοι μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις Σοφ. Ἠλ. 727 συγκρούουσι τὰ μέτωπά των μὲ τὸ Βαρκαῖον ὄχημα. πολλῆς δ' ἔριδος συνέπαισε (συνεκρούσθη) κλύδων Εὐρ. Ἑκ. 116 «καλλίστη ἡ ὡς συμπαίοντος κλύδωνος μεταφορικὴ ἀπεικόνισις τῆς ἐν τῇ συνελεύσει τῶν Ἑλλήνων ἔριδος» Δ. Βερν.

συμπαραμένω: ἀπ' ἐκείνου ξυμπαρέμεινεν ἡ προστασία ἡμῖν τοῦ πλήθους Θουκ. 6, 89 ἀπ' ἐκείνου (δηλ. ἕνεκα τοῦ ἡμᾶς τοῖς τυράννοις διαφόρους εἶναι) παρέμεινεν ἡμῖν (τοῖς Ἀλκμαιωνίδαις) σὺν τῇ πρὸς τοὺς τυράννους διαφορᾷ ἡ προστασία τοῦ πλήθους (τ. ἔ. τοῦ ξύμπαντος τῆς ὅλης πόλεως· δὲν λέγει τοῦ δήμου).

σύμπας: τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον Θουκ. 1,36 ἴδ. κεφάλαιον.

σύμπειρος 2 σὺν ἄλλῳ τινὶ ἔμπειρος· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν Πίνδ. Ν. 7,10 σφόδρα δὲ θέλουσι περιέπειν, θεραπεύειν, ψυχὴν σὺν ἄλλοις (ἐξ ἁμίλλης πρὸς ἄλλους) τῶν ἀγώνων πεπειραμένοις.

συμπενθέω Αἰσχ. Χο. 199. Τὸ χωρίον εἶνε ἢ ξυγγενὴς ὢν εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί, ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός ἢ ἂν ἦτο συγγενὴς (ἐκ συγγενοῦς ὁ πλόκαμος), θὰ συνεπένθει μετ' ἐμοῦ· ὅπερ (δηλ. ἡ συμπένθησις αὐτὴ) θὰ ἦτο κόσμος τοῦ τύμβου καὶ τιμὴ τοῦ πατρός.

συμπίπτω: (κατανοοῦντας) ὡς ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς, ᾧ τινί ποτ' ἂν καὶ ἀναξίῳ ξυμπέσοι Θουκ. 3, 59 πόσον ὀλίγον δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ κατὰ τίνος ποτὲ καὶ χωρὶς νὰ πταίῃ (καὶ ἂν δὲν τὸ ἀξίζῃ) θὰ ἐπιπέσῃ ἡ συμφορά. ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας εἰς ταὐτὸν λόγου Εὐρ. Τρ. 1036 «συμφωνεῖς μοι λέγουσα τὰ τοιαῦτα» Σχ. τὸν ἴδιον λόγον ἤθελα νὰ εἰπῶ καὶ ἐγώ. ὅταν εἰς ταὐτὸν τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν ἡ μεγίστη δύναμις ἐν ἀνθρώπῳ ξυμπέσῃ Πλ. Νόμ. 712A, ἴδ. σωφρονῶ. θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν Αἰσχ. Εὐμ. 336, ἴδ. αὐτουργία. ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσε σιδαρέοις βέλεσιν Εὐρ. Ὀρ. 1308 ὅπου πολλὰ δάκρυα ἐχύθησαν διὰ σιδηρῶν βελῶν περὶ τὰς δίνας τοῦ Σκαμάνδρου. Ἄλλοι γρ. ἔπεσε, ἴσ. μᾶλλον ἐπέπεσε, ἤτοι: δάκρυα ἔπεσεν ἐπὶ δάκρυσι.

συμπίτνω (-τνέω): βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων ξυμπίτνων Αἰσχ. Πρ. 447 ὁ θαλάσσιος κλύδων συνενούμενος (συγκρουόμενος τῷ στένοντι Ἄτλαντι) βοᾷ. τὸ γὰρ ὑπέγγυον Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ (Hemsterh.: οὐ)

συμπίτνει, ὀλέθριον κακόν Εὐρ. Ἑκ. 1029 ἐκεῖ, ὅπου ἡ ὑπέγγυος εἰς τὴν (ἀνθρωπίνην) δικαιοσύνην ὀφειλὴ καὶ ἡ εἰς τοὺς θεοὺς ὀφειλὴ ὁμοῦ (ἀμφότεραι = συμ-) ἀποτυγχάνουσιν (ἤτοι: φαίνονται ὅτι ἀποτυγχάνουσιν), ἐκεῖ (πρέπει νὰ περιμένῃ τις ὅτι) ἐπέρχεται ὀλέθριον κακόν. Μεταφράζω κατὰ τὸ διωρθωμένον κείμενον· ἀλλὰ καὶ τὸ παραδεδομένον (οὐ συμπίτνει) ἔχει καλῶς, κατὰ τὴν γνώμην μου, μεταφραζόμενον ὧδε: ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, ὡς ὀλέθριον κακόν, ἔχει νὰ δώσῃ λόγον εἴς τε τὴν ἀνθρωπίνην καὶ τὴν θείαν δικαιοσύνην (ἵνα τύχῃ τῆς προσηκούσης δίκης), τοῦτο δὲν συγκαλύπτεται (οὐκ «ἀπόλλυται: οὐκ εἰς λήθην ἔρχεται, ἀλλὰ κολάζεται ὑπ' αὐτῶν» Σχ).

σύμπλεως: (πεδίον) ἐπίρρυτον καὶ δένδρων παντοδαπῶν σύμπλεων καὶ ἀμπέλων Ξεν. Ἀν. 1, 2, 22 ὅπου ὁ Cobet ὑπερμαχεῖ τῆς τῶν χειρόνων χ|φων γραφῆς ἔμπλεων, πρὸς ὃν ἀντιπαρατηρεῖ ὁ Πανταζίδης τὰ ἑξῆς: «ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ τὸ σύμπλεως, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ συμπίπλημι, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ συμπληρῶ; Καὶ ἂν ἤθελεν ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην νὰ ἐκφράσῃ τὸ συμπεπληρωμένος δι' ἐπιθέτου, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Νομίζω, ὅτι τὸ σύμπλεως εἶνε ὀρθὴ λέξις καὶ ἰσχυροτέρα τοῦ ἔμπλεως, ἐκφράζουσα τὸ πυκνότατα πλῆρες».

συμπλουτίζω, ἴδ πλουτίζω.

συμπνέω: ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων Αἰσχ. Ἀγ. 197, ἴδε ἔμπαιος. κατέλαβε τὴν Ἐλάτειαν ὡς οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτ' ἔτι συμπνευσάντων ἂν ἡμῶν καὶ τῶν Θηβαίων Δημ. 18,168 μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ συμφωνήσωμεν, νὰ ὁμονοήσωμεν ἡμεῖς καὶ οἱ Θηβαῖοι, ὅ τι καὶ ἂν ἤθελε συμβῇ.

συμπολεμέω: ὅτε Τισσασέρνει φίλη (Μίλητος) ἦν καὶ συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτὸν Ξεν. Ἀν. 1, 4, 2. Τῷ Cobet ἀθετήσαντι ταῦτα συνηκολούθησαν ἄλλοι, ἄνευ οὐδενὸς ἀποχρῶντος λόγου, κατὰ Πανταζίδην ἀντιπαρατηροῦντα: «Ἡ Μίλητος δύναται νὰ λέγηται καὶ «φίλη Τισσαφέρνει» καὶ ὄχι μόνον φιλία, ὅπως νομίζει ὁ Cobet· διότι καὶ ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν εὑρίσκεται παρὰ Ξεν., εἰ καὶ σπανιώτερον, φίλη (ἔστω καὶ μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι, φίλη μὲν εἶνε ἡ φιλικῶς διακειμένη, φιλία δὲ ἡ καὶ σύμμαχος, ὅπερ δὲν εἶνε βέβαιον), οἷον Ἑλλ. Γ' 5,4. Δ' 6,3 καὶ 28. Πρβ. καὶ Ἀγ. Θ' 7. Συμπ. Δ', 64. Τὸ δὲ συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν, ὅπερ ὑπολαμβάνει ἄτοπον ὁ Cobet, δύναται κάλλιστα νὰ λέγηται περὶ πολέμου, ὃν ἀμφότεροι διεξῆγον πρὸς τὸν Τισσαφέρνην, ὁ μὲν Κῦρος διὰ ξηρᾶς, ὁ δὲ Ταμὼς διὰ θαλάσσης. . . Ἔπειτα ὅλη αὕτη ἡ προσθήκη, ἥτις τόσον προσηκόντως διασαφεῖ τὰ ἐν Α',1,7 «συλλέξας στράτευμα ἐπολιόρκει Μίλητον καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν» . . . εἶνε λογικωτάτη καὶ φυσικωτάτη σαφοῦς καὶ ἐναργοῦς ἱστορικοῦ συμπλήρωσις τῆς διηγήσεως». ἴδε φίλος.

συμπρεπής 2: τάχ' ἂν (Markscheffel: τύχαν) γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει Αἰσχ. Ἱκ. 467 βεβαίως ἁρμόζουσι ταῦτα (οἱ στρόφοι καὶ αἱ ζῶναι) εἰς γυναῖκας (νὰ τὰ ἔχωσι δηλ.). Ἡ διόρθ. τοῦ Weckl. γυναιξὶν δὲν εἶνε ἀναγκαία, διότι καὶ τὸ πρέπων (καὶ πρεπόντως) εὕρηται συντεταγμένον μετὰ γεν. ὥς τι συμπρεπές Ἐπτ. 13, ἴδ. ἐλλείπω.

συμφέρω: λύχνον δ' οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει Ἀπ. Ἐπιχάρ. 35 ὁ παῖς οὐ συνοδεύει μοι λύχνον φέρων. ξυνοίσετον (= συμβαλεῖτον) δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων θεοὺς Αἰσχ. Ἐπτ. 497 θὰ φέρωσι δὲ εἰς σύγκρουσιν πολεμίους θεοὺς πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα Πέρ. 530 ὑμεῖς δὲ (οἱ γέροντες) ὀφείλετε εἰς πιστοὺς (ἀφωσιωμένους) φίλους πιστὰς (ἀφωσιωμένας) συμβουλὰς νὰ προσφέρητε (συνεισφέρητε). οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος οὔτ' αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συνενηνεγμένος (Kock.: συνενηγμένος ἢ συνηνεγμένος. Ἄλλοι ἄλλα) πανταχόθεν Ἀπ. Ἀλέξιδ. 245. Ὁ Herw. ἤκασε συμμεμειγμένος, ὁ δὲ Kock παρέβαλε Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 22. Ἄλλως τὸ συνενηνεγμένος ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς. ἡμεῖς οὐ δίκαιοι τὰς τούτων ἁμαρτίας συμφέρειν ἐσμὲν Ἀντιφ. 3 β 11 ἡμεῖς δὲν εἶνε δίκαιον νὰ ὑποφέρωμεν ὁμοῦ (νὰ τιμωρώμεθα ὁμοῦ διὰ) τὰ σφάλματα τούτων. Καὶ μετὰ γεν. σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι καὶ κακῶν τῶν σῶν ξυνοίσω, κοὐδὲν ἔσται μοι πικρόν Ἀπ. Εὐρ. 909 καὶ διορθοῦσι: καὶ κάκ' εὔφρων σοι ξυνοίσω. Ἀλλ' ἴσως ἡ γεν. εἶνε μεριστική, καὶ μέρος τῶν σῶν κακῶν οἴσω ξὺν σοὶ (θὰ ὑποφέρω, θὰ ὑπομείνω μαζί σου). ξυμφερομένους αὐτούς, ἤν που βιάζωνται, ἐς ὀλίγον τε καὶ πάντας ἐς τὸ αὐτό, προσπίπτοντας ἀλλήλοις ταράξεσθαι Θουκ. 7, 36 ὅταν αὐτοὶ βιαζόμενοί που στριμώνονται εἰς στενὸν τόπον καὶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἐπειδὴ θὰ πίπτωσιν ὁ εἷς ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, θὰ ταράττωνται. ὁπότ' Αἰγοκερῆϊ συμφέρετ' Ἠέλιος Ἄρατ. 293 ὁσάκις ὁ Ἥλιος συναντᾶται μὲ τὸν Αἰγόκερων. συνοισόμεθα πτολεμίζειν Ἡσ. Ἀσπ. 358 θὰ πλησιάσωμεν, διὰ νὰ πολεμῶμεν, πρβ. Θ 400. συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς Εὐρ. Ἡρακ. 919 τὰ πολλὰ (γνωστὰ) συμβιβάζονται μὲ πολλὰ ἄλλα (ἄγνωστα). μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ Αἰσχ. Ἱκ. 249 εἰς μόνον τοῦτο (δηλ. ὅτι εἴσθε ἱκέτιδες) θὰ συμφωνήσῃ μὲ σὲ κατὰ συμπερασμὸν ἡ Ἑλλάς. καθ' αὑτοὺς καὶ ξυμφέρεσθαι Θουκ. 6, 13 μόνοι των καὶ νὰ συμβιβάζωνται πρὸς ἀλλήλους. παθήματα ξυνηνέχθη γενέσθαι 1, 23 παθ. συνέπεσε νὰ γίνωσι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι Σοφ. Ο.Κ. 641 ἐν τούτῳ θὰ εἶμαι σύμφωνος μὲ σέ. ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν Σοφ. Ἠλ. 1465 ὥστε νὰ ὑποχωρῶ εἰς τοὺς ἰσχυροτέρους. ὀργὰς ξυνοίσω σοι

Αἰσχ. Εὐμ. 850 συγχωρήσω σοι ὀργίζεσθαι. Οὕτω συνήθως. Μᾶλλον: θὰ συνυποφέρω, θὰ ὑποφέρω μετὰ σοῦ, τὰς ἐκρήξεις τῆς ὀργῆς σου. Ὁμοίως· ἐγώ σοι πένθος ὡς φίλος φίλῳ λυπρὸν συνοίσω τῆσδε Εὐρ. Ἄλκ. 371 κυρ. ἐγὼ ὡς φίλος θὰ ὑποφέρω μετὰ σοῦ φίλου τὸ λυπηρὸν ἐπὶ ταύτῃ πένθος. ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά Ἡρ. Μ. 1366 κυρ. πρόσφερε βίαν (ἀνάγκην) τῇ σῇ ψυχῇ, ὥστε σὺν ἐμοὶ φέρειν (ὑπομένειν) τὰ ἐμὰ κακά. Κατὰ τὸν Wilamow.: ἀνάγκαζε σεαυτὸν ζῆν, ὥστε συμφέρειν (συνυπομένειν) τὰ ἐμὰ κακά. Δὲν πιστεύω, καὶ ἄλλως καὶ διότι πῶς θὰ ἐξηγηθῇ ἡ σύνταξις τοῦ ψυχὴν βιάζου; καλῶς ἀναγκαίως τε συνενέγκαι δ' ὅμως Ἰ. Α. 724 ὅπου ὁ Δ. Βερν. διώρθ. καλῶς· ἀναγκαίως τις ἂν ἐνέγκαι δ' ὅμως: ἐξ ἀνάγκης δ' ὅμως (καὶ τοῦτο) ἐνέγκαι τις ἄν, ἤτοι: ὡραῖα· ἐξ ἀνάγκης ὅμως θὰ ὑπέφερέ τις καὶ τοῦτο. εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις Ἀρφ. Ἱππ 1233 (γιὰ να ἰδῶ) ἂν θὰ συμφωνήσῃς κάτι τι (κάπως) μὲ τὰ λόγια τοῦ θεοῦ: ἂν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ ἐφαρμόζονται εἰς σέ. τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Σοφ. Αἴ. 431, ἴδ. ἐπώνυμος. αὐτή τε πάντα ξυμφέρουσ' Ἰάσονι Εὐρ. Μήδ. 13 εἰς πάντα συμφρονοῦσα καὶ συμπράττουσα τῷ Ἰάσονι. σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός Σοφ. Φιλ. 627 ὁ θεὸς νὰ εἶνε μαζί σας ἢ μᾶλλον: ὁ θεὸς νὰ σᾶς τὰ φέρῃ (ὅλα) δεξιά. Τὸ ὅπως ἐπιτείνει τὸ ἄριστα. τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται; Εὐρ. Ἴων 694 τίς δὲν θὰ εἶνε σύμφωνος μὲ ἡμᾶς ὡς πρὸς ταῦτα; αὐτοὶ κατὰ σφᾶς ξυνηνέχθησαν γνώμῃ, ὥστε ἀπαλλάσσεσθαι τοῦ πολέμου Θουκ. 4, 65 = ὡμογνωμόνησαν, συνεφώνησαν κατὰ τὴν γνώμην. ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσει Σοφ. Φιλ. 1084, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε συνείσῃ, ἴδε σύνοιδα. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω Ἠλ. 946 θά σε βοηθήσω ὅσον ἀκριβῶς δύναμαι: ὅ τι ἐμπορῶ νὰ κάμω, θὰ τὸ κάμω. ξυνήνεγκε τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ τὸ ἄμεινον Ἀνδοκ. 1,76 κυρ «ἐβγῆκαν διὰ τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸ καλλίτερον». Ὁμοίως Ξεν. Ἀν. 7, 8, 4. Ἀρφ. Ἐκκλ. 475. Παρὰ δὲ Ἡροδ. καὶ τὸ μέσον, ἴδ. κατ. Τὸ δὲ χωρίον τοῦτο ὑποστηρίζει τὸ τῶν Νεφελῶν Ἀρφ. 593 αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν (ὡς τἀρχ. ὑμεῖς Bentley), εἴ τι κἀξημάρτετε, ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει συνοίσεται, ὃ ἐξηγητέον ἀναλυτικώτερον ὧδε: πάλιν τὰ πράγματα θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν, καὶ ἂν ἐκάματε σφάλμα τι, καὶ θὰ μεταστραφοῦν πρὸς τὸ καλὸν τῆς πόλεως. Τὸ συνοίσεται ἔχει γενικωτέραν τινὰ ἔννοιαν: θὰ συμβιβασθῇ, θὰ ταιρειάσῃ, «θὰ βολευθῇ» τὸ πρᾶγμα οὕτως, ὥστε νὰ ἀποβῇ εἰς καλὸν τῆς πόλεως καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἀρχαία κατάστασις. Διορθοῦσιν ἀποβήσεται, συμβήσεται, ξυστήσεται, ὧν εὐαρμοστότερον πάλιν εἶνε τὸ ξυνοίσεται. Ὁ συγγραφεὺς ἤρξατο τοῦ λόγου (αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν), ὡς εἰ ἔμελλε νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ξυνοίσεται ἀπροσώπως, ὡς ἐν τῷ κατ. χωρίῳ τοῦ Ἡροδ., ἀλλὰ τὰ ἐφεξῆς ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ δώσῃ χροιάν τινα προσωπικὴν εἰς τὸ ξυνοίσεται. ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν πολλὰ ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον Ἡρ. 7, 8 ἀλλ' ὁ θεὸς οὕτως ὁδηγεῖ (ἡμᾶς) καὶ ἐν ᾧ ἡμεῖς διενεργοῦμεν (ἐπιτηδεύομεν) πολλὰ συμφώνως (= ἐπ-) μὲ τὴν ὁδηγίαν τοῦ θεοῦ, ἀποβαίνουσι (τα πράγματα) εἰς καλόν. ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει Αἰσχ. Εὐμ. 523 συμφέρει νὰ εἶνέ τις σώφρων καὶ ἐν στενοχωρίᾳ εὑρισκόμενος. τοῖς λόγοις τοῖς τοῦ ἀνθρώπου συνεφέρετο Ἀντιφ. 5, 42 συνεφώνει μὲ τοὺς λόγους τοῦ δούλου. λέγουσι τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω ξυνενεχθῆναι Θουκ. 1, 9 ὅτι οἱ ἐξ αὐτῶν καταγόμενοι συνέπεσε ν' ἀποκτήσουν ἔτι μεγαλίτερα ὠφελήματα. ἣν οὐδὲ πυθέσθαι ῥᾴδιον ἦν οὐδ' ἀφ' ἑτέρων ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστα ξυνηνέχθη 7, 44 τὴν ὁποίαν (ταραχὴν) οὐδὲ νὰ πληροφορηθῇ τις ἦτο εὔκολον οὔτε παρὰ τῶν Συρακουσίων οὔτε παρὰ τῶν Ἀθηναίων, πῶς δηλ. συνέβησαν ἕκαστα. ἔπειτα χαίτης πῶς συνοίσεται πλόκος; Εὐρ. Ἠλ. 527 ἔπειτα πῶς θὰ συμφωνῇ (θὰ ὁμοιάζῃ) ὁ πλόκαμος οὗτος μὲ τὸν ἰδικόν μου; εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν τάξω φυλάσσειν, εἰ δ' (εἴτ' χ/φα) ἐμοῦ στείχειν μέτα τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπου, δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι Σοφ. Ο. Κ. 638 ἀνέγραψα ὅλον τὸ χωρίον, ἵνα φανῇ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου: εἰ δὲ δοκεῖ (ἀρέσκει) τῷ ξένῳ ἐνταῦθα μένειν, σὲ (λέγει τὸν χορὸν) τάξω φυλάσσειν αὐτόν, εἰ δὲ μετ' ἐμοῦ πορεύεσθαι (εἰς ἄστυ) ἡδὺ (κυρ. τοῦτο ἡδὺ) τῷ ξένῳ ἐστίν, δίδωμί σοι κρίναντι (θάτερον) τούτων, χρῆσθαι τῷ κριθέντι. Δέον εἰπεῖν «εἰ δὲ μετ' ἐμοῦ στείχειν ἡδύ σοι, στείχοις ἄν· τούτων γὰρ δίδωμί σοι κτλ», εἶπε βραχύτερον μὲν ἢ σαφέστερον, ὡς εἶπεν. Περὶ τοῦ πλεονάζοντος τόδε πρβ. Τραχ. 458: τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν. Καὶ ἡμεῖς οὕτω πως θὰ ἐλέγομεν: ἐὰν μὲν θέλεις νὰ μένῃς ἐδῶ, θὰ βάλω τὸν χορὸν νά σε φυλάττῃ· ἂν δὲ προτιμᾷς νὰ ἔλθῃς μαζί μου εἰς τὴν πόλιν, κάμε ὅ τι θέλεις· ἐγὼ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σου (= τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι: «συμπράξομαι, ὡς σὺ βούλει» Σχ., τήνδε τὴν γνώμην θήσομαι). Ἐννοεῖται, ὅτι ἄλλοι ἄλλως διασκευάζουσι τὸ κείμενον.

συμφοβέω. Παθ. ξυνεφοβήθη καὶ ἡ πρώτη φυλὴ τοῦ κέρως Θουκ. 6, 101 καὶ τὸ πρῶτον ἀπόσπασμα τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τῶν Ἀθηναίων ἐτράπη (συμπαρεσύρθη) εἰς φυγὴν (μετὰ τῶν ἤδη φυγόντων).

συμφορά ἡ, Ἰων. συμφορή· μέση λέξις, κυρ. συνδρομὴ περιστάσεων καλῶν ἢ κακῶν, συγκυρία· οὔτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου Αἰσχ. Εὐμ. 1021 οὐδόλως θὰ ἔχετε νὰ παραπονεθῆτε διὰ τὰς συντυχίας (συγκυρίας, περιστάσεις) τοῦ βίου. εὐάνδροισι συμφοραῖς 1032

ἴδ. εὔανδρος. πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορή Ἡρ. 1, 32, ἴδ. κατ. τὰ τῶν φίλων αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς αὐτὸς σέσωσται Εὐρ. Ἰ. Τ. 605 αἴσχιστόν ἐστιν, εἴ τις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς τὰ τῶν φίλων (τοὺς φίλους) αὐτὸς σέσωσται. συμφορὰ κακῶν Αἰσχ. Πέρ. 442 = συμφορὰ πάθους, ἐν τῷ τοιάδ' ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθους Αὐτ. 439 τοιαύτη συμφορὰ πάθους ἐπῆλθεν αὐτοῖς: τοιαύτη ἐναντίον αὐτῶν ἦλθε συνδρομὴ παθημάτων. Ἡ πρὸς δοτ σύνταξις τῆς ἐπὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας (δηλοῦσα κυρ. τὴν μετὰ τὴν ἐχθρικὴν κίνησιν ἠρεμίαν) εὕρηται κἀλλ. Ἐπτ. 285 531. Σοφ. Αἴ. 772. ἐπολιόρκουν δ' αὐτὸ διὰ ξυμφορὰν σφίσιν ἐκ τῆς Οἰνόης γενομένην ἀνδρῶν ἐκ Δεκελείας ἀναχωρούντων διαφθορᾶς Θουκ. 8, 98 = ἐπολιόρκουν αὐτό, ὅτε ξυνηνέχθη σφίσι διαφθαρῆναι ἄνδρας ἐκ Δεκελείας ἀναχωροῦντας ὑπὸ τῶν ἐξ Οἰνόης Ἀθηναίων, τ. ἔ. διότι συνέπεσεν εἰς αὐτοὺς νὰ φονευθοῦν κτλ. καὶ ξυμφορά. . . ἀδόκητός τε ἐπέπεσεν αὕτη καὶ δεινή Θουκ. 7, 29 ἴδ. μάλα. συμφορῇ χρῆσθαι Ἡρ. 1, 42=περιπίπτειν εἰς δυστύχημα. Πλ. Ἀλκ 2, 142C. συμφορὴν ἐποιεῦντο μεγάλην Ἡρ. 9, 77 «ἔκαμνκν μεγάλο κακό». ἀξιώσων ἀποφαίνειν τὰς ἡμετέρας ξυμφορὰς τοῖς ξυμμάχοις βλάβας καθισταμένας Θουκ. 3, 38. Μία ἐκ τῶν παραδοξολογιῶν, ἃς ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ὁ ἰσχυριζόμενος ὅτι πρέπει νὰ συγχωρήσωμεν τοὺς Μυτιληναίους, εἶνε καὶ αὕτη, ὅτι πρέπει ν' ἀποδείξῃ ὅτι αἱ ἡμέτεραι συμφοραὶ εἶνε βλαβεραὶ εἰς τοὺς συμμάχους· ὅπερ δὲν δύναται. συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης Σοφ. Ἠλ. 1448, ἴδε ἔξωθεν. εἰ ἦν σοι μὴ ἐπὶ συμφοραῖς βίος Εὐρ. Ἱππ. 493 εἰ μή σοι ὁ βίος ἀπὸ τοιῶνδε συμφορῶν ἤρτητο (Δ. Βερν.). εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῶσα συμφορᾶς ἔχεις Ἠλ. 238 «(μ' εἶπε νὰ ἐρωτήσω καὶ νὰ μάθω) ἂν ζῇς καὶ ἂν ζῇς σὲ τί τύχη (σὲ τί χάλια) εὑρίσκεσαι» Δ. Βερν. τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων Σοφ. Ο. Τ. 45 ὁρῶ καὶ τὰς ἀποβάσεις τῶν βουλευμάτων μάλιστα εὐδοκιμούσας (παρὰ) τοῖς συνετοῖς: τῶν συνετῶν τὰ βουλεύματα ἀποβαίνουσι καλῶς. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι συμφορᾶς; Εὐρ. Ἑλ. 1195 εἰς ποῖον εἶδος συμφορᾶς εὑρίσκεσαι; εἰς ταὐτὸν ἥκεις συμφορᾶς Τρ. 684 καταντᾷς εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἐμὲ συμφοράν. ἐπὶ συμφοραῖσί μοι γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο Σοφ. Ἠλ. 1230 ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ταύτῃ συγκυρίᾳ δάκρυα χαρᾶς ῥέουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου. τὸ γάρ τοι πρᾶγμα συμφορὰν ἔχει Εὐρ. Ἑλ. 93 βεβαίως τὸ πρᾶγμα τοῦτο (δηλ. ἡ ἐξορία σου ὑπὸ τοῦ πατρὸς) ὑποδεικνύει (περιέχει σοβαρόν τι) δυστύχημα. φθογγὰς συμφορᾶς διπλῆς Αἰσχ. Ἀγ. 337, ἴδ. φθογγή. κατὰ συμφορὰν ἐμάχοντο Θουκ. 7, 57 ἕνεκα τῆς συμφορᾶς (τῆς εἰς Ἀθήνας ἐξορίας). τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν Αἰσχ. Εὐμ. 898, ἴδ. ὀρθόω. πρὸς τὰς ξυμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους Θουκ. 1, 140 ὅτι ἀναλόγως τῶν ἐκβάσεων τῶν πραγμάτων μεταβάλλονται (οἱ ἄνθρωποι) καὶ κατὰ τὰς γνώμας. ἐνδέχεται τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων ἀμαθῶς χωρῆσαι Αὐτ. ἐνδεχόμενον εἶνε αἱ ἐκβάσεις τῶν πραγμάτων νὰ χωρήσωσιν ἀκατανοήτως, ἀνυπολογίστως. πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς Σιμων. Ἀπ. 14 (ἐξ Ἀρφ. Ἱππ. 406), ἴδ. πίνω. Ὁμοίως ἐπὶ καλοῦ Αὐτ. 655. Λυσιστ 1276. Εὐρ. Ἄλκ. 1155. Νεφ. 1205. χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν Ἀρφ. Βάτ. 1164 κυρ. νὰ ἐπανέλθῃ μὲν εἰς τὴν πατρίδα δύναται, ὅστις ἔχει τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα (ὅστις δὲν ἔχασε τὸ δικαίωμα τοῦτο διὰ τῆς ἐξορίας)· διότι χωρὶς νὰ ὑποστῇ ἄλλην συμφορὰν (δηλ. τὴν ἐξορίαν), ἔχει ἐπανέλθῃ· ἀλλ' ὁ ἐξόριστος (δηλ. ὅστις ἐπανέρχεται ἐκ τῆς ἐξορίας, οὗτος) ἥκει τε καὶ κατέρχεται. Καὶ ὡς συγκεκριμένον· πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορή Ἡρ. 1, 32 ἐξ ὁλοκλήρου ὁ ἄνθρωπος εἶνε παίγνιον τῆς τύχης (κυρ. τύχη). ξυμφορᾷ τετυμμένος Αἰσχ. Εὐμ. 512 = ξυμφορᾷ πεπληγμένος. ἀλλὰ καὶ σὲ τοῦθ' ὁρᾶν χρή, μὴ διαβληθῇς στρατῷ, καὶ πλέον πράξωμεν οὐδέν, ὅδε δὲ συμφορᾶς τύχῃ Εὐρ. Ἰ. Α. 1373 ἀλλὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ προσέχῃς νὰ μὴ διαβληθῇς εἰς τὸν στρατόν, καὶ ἡμεῖς μὲν δὲν ὠφεληθῶμεν τίποτε, οὗτος δὲ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτὸν δυστυχίαν τινά.

συμφορητός 2 καὶ 3: ἀλλ' ἔστιν ἡ πόλις ἐκ πολλῶν, ὥσπερ ἑστίασις συμφορητὸς καλλίων μιᾶς καὶ ἁπλῆς Ἀριστοτ. Πολ. 3, 15 (1286ª 29) ἀλλ' ἡ πόλις σύγκειται ἐκ πολλῶν, ὅπως συμπόσιον, εἰς ὃ πολλοὶ συνεισφέρουσι τὸ ἴδιον ἕκαστος, εἶνε καλλίτερον τοῦ παρασκευαζομένου ὑπὸ ἑνὸς καὶ μόνου.

σύμφορος 2: ἐπηνοῦντο οἱ μὴ τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες Θουκ. 3, 56, ἴδ ἀσφάλεια.— καὶ ὁ Χαλκιδεύς. . ξύμφορος ἡμῖν ἀπαράσκευος ὢν καὶ χρήματα μόνον φέρων (ἐνν. καὶ οὐ ναῦς), τὰ δὲ ἐνθάδε (ὅσον δὲ διὰ τὰ ἐδῶ) καὶ Λεοντῖνοι καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι ὅτι μάλιστα αὐτονομούμενοι (ἐνν. ξύμφοροι ἡμῖν εἰσι) 6, 84.

συμφράζομαι: οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι οὐδὲ μὲν ἔργον Ι 374 οὐδὲ θὰ ἀνακοινώσω εἰς αὐτὸν τὰς σκέψεις μου (πρὸς σύσκεψιν) οὐδὲ βεβαίως (πολὺ δὲ ὀλιγώτερον) θὰ πράξω τι ὑπὲρ αὐτοῦ. νόσων ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται Σοφ. Ἀντ. 363 συλλογισθεὶς (διὰ ποικίλων συνδυασμῶν) ἔχει ἐφεύρῃ (ἐπινοήσῃ) μέσα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δυσθεραπεύτων νόσων.

σύμφρουρος 2: χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί Σοφ. Φιλ. 1453 «τὸ φρουρῆσάν με καὶ φυλάξαν» Σχ. κυρ. τὸ σὺν ἐμοὶ φρουροῦν.

συμφυσάω: καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα, ἐγὼ οἶδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται Ἀρφ. Ἱππ. 468 καὶ ταῦτα διὰ ποῖον σκοπὸν συμφυσῶνται (κατα-

σκευάζονται ἐκ συνεννοήσεως, τεκταίνονται), ἐγὼ τὸ ἠξεύρω· διότι, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν οἱ (ἐκ τῆς Σφακτηρίας) αἰχμάλωτοι, χαλκεύονται ταῦτα. «ἐπὶ τίνι συμπνέουσι καὶ ὁμοφρονοῦσιν ὅ τε Κλέων καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι φησὶν αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖν. . φυσώμενα δὲ εἶπε διὰ τὰς φύσας τὰς χαλκευτικάς» Σχ. Τὸ συμπνεῦσαι καί. . . εἰς ταὐτόν, τὸ λεγόμενον, ξυμφυσῆσαι χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον Πλ. Νόμ. 708D, ἴδ. εἷς.

σύμφυτος 2: σύμφυτος αἰὼν Αἰσχ. Ἀγ. 107, ἴδ. καταπνέω. καλέω παιᾶνα, μή . . . χρονίας ἐχενηΐδας (ὁ ἴδε) ἀπλοίας τεύξῃ, σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τιν', ἄδαιτον, νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα Ἀγ. 153 ἵνα μὴ (ἡ Ἄρτεμις) παρασκευάσῃ χρονίαν ἄπλοιαν, ἐπισπεύδουσα ἑαυτῇ ἑτέραν θυσίαν (τὴν τῆς Ἰφιγενείας, δηλ. ἀντὶ τῆς θυσίας τοῦ λαγωοῦ) ἄνομόν τινα, ἀναπόλαυστον, δημιουργὸν ἐρίδων συγγενικῶν, οὐ φοβουμένην τὸν ἄνδρα (ὃν δηλ θὰ φονεύσῃ τέλος). ξύμφυτα δεξιώματα Σοφ. Ο. Κ. 619, ἴδ. διασκεδάννυμι.

σὺν κυρ. σημ. τὸ κοινῇ, ὁμοῦ (πρβ. cum, ξυνός = ξυνjός, κοινὸς = κονjός, Κυνουρία). Ὁ παλαιότερος τύπος ξὺν συνήθης ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἀτθίδι. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Tycho Mommsen, γράψαντος ἰδίαν πραγματείαν περὶ προθέσεων, ἡ χρῆσις τῆς προθέσεως σὺν (ξὺν) περιορίζεται εἰς τοὺς ποιητὰς (καὶ μάλιστα τοὺς τραγικοὺς) καὶ εἰς τὸν Ξενοφῶντα, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι πεζογράφοι καὶ κωμικοὶ μεταχειρίζονται συνήθως μὲν τὴν μετὰ (ἀντὶ τῆς σύν), μόνον δὲ ἐξαιρετικῶς τὴν σύν, καὶ ἰδίᾳ 1) εἰς δήλωσιν συμπεριλήψεως· ὥστε σύμπαντας τριήκοντα μυριάδας γενέσθαι σὺν αὐτοῖς ἱππεῦσι Ἡρ. 8, 113 συνυπολογιζομένων τῶν ἱππέων. ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἓξ ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον . τάξω μολὼν Αἰσχ. Ἑπτ. 269 ἐγὼ δὲ ἀφ' οὗ πάρω ἓξ ἄνδρας μαζί μου (κυρ. μαζὶ μὲ ἐμὲ ἕβδομον: «καὶ ἐγὼ ἕβδομος») θ' ἀντιτάξω αὐτοὺς ὡς ἐπισήμους ἀντιπάλους ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν. Ὁμοίως Λυσ. 21, 2. τοῦ μὲν ἀρχαίου (τοῦ κεφαλαίου) τρία τάλαντα εἴληφε, σὺν δὲ τοῖς ἔργοις πλέον ἢ δέκα τάλαντ' ἔχει Δημ. 28, 13 συμπεριλαμβανομένων δὲ τῶν τόκων. ἔπειτα ψιλοὶ δώδεκα ξὺν ξιφιδίῳ καὶ θώρακι ἀνέβαινον Θουκ. 3, 22 λαβόντες μεθ' ἑαυτῶν ξιφίδιον καὶ θώρακα. πρβ. 2, 6. 2) ἐν τυπικαῖς τισι φράσεσι ξὺν νῷ, σὺν ὅπλοις, σὺν τοῖς θεοῖς, σὺν θεῷ εἰπεῖν. Τοιαύτη φράσις εἶνε καὶ ἡ παροιμ. σὺν Ἀθάνᾳ καὶ χέρα κίνει (Ἡσύχ.), πρὸς ἣν ἀντιστοιχεῖ τὸ Αἰσχ. Πέρσ. 744 ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς συνάπτεται (ἴδ. συνάπτω)· καὶ τὸ Εὐρ. Ἀπ. 432 τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει (βοηθεῖ, κυρ. «μεταπιάνει»). ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν, ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ῥύου με κἀκφύλασσε Σοφ. Ο. Κ. 282 εἶπεν οὕτως ἐπὶ τὸ ῥητορικώτερον ἢ σαφέστερον, δέον : ξὺν οἷς (θεοῖς : τῇ βοηθείᾳ τῶν θεῶν, ἤτοι : τὴν βούλησιν αὐτῶν ἐπιτελῶν) σῷζέ με καὶ φύλασσε καὶ μὴ ἀφάνιζε (= κάλυπτε) τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας, ὑπηρετῶν ἔργοις ἀνοσίοις. — σὺν μάχῃ δορὸς τροπὰς καταρρήγνυσι Ἀντ. 674, ἴδ. καταρρήγνυμι. 3) ἐν χωρίοις ἐκ ποιητῶν εἰλημμένοις ἢ ἔχουσι ποιητικὴν ἀπόχρωσιν, ὡς παρ' Ἀρφ. — σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν Δ 161, ἴδ. ἀποτίνω. Παρ' ἐπικ. προστίθεται ἐνίοτε ἡ σὺν (μάλιστα ἐπὶ τῆς δοτ. τῆς αὐτός), ὅπου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τίθεται ἁπλῆ δοτ., ὡς ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι Ι 194. Υ 118. ἴδ. αὐτός. Ἐνίοτε ἡ σὺν τίθεται μετὰ τὴν πτῶσιν εἰς ἣν ἀνήκει· ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας ι 332 = σὺν ἐμοὶ ἄρας τὸν μοχλόν. Κ 19. Πίνδ. Ν. 10,90. — Ἡ σὺν τίθεται καὶ ἐπιρρηματ. σύν τε δύ' ἐρχομένω Κ 224, ἴδε νοέω. κ 42. Ψ 879. Πρβ. μὴ ξὺν κακῶς ποιεῖν Θουκ. 3,13 = ἵνα μὴ ξὺν (Ἀθηναίοις) κακῶς ποιῶμεν. Πρβ. Πλ. Γοργ. 520 Ε (ἀντ' εὖ ποιεῖν), Δημ. 8, 65 (σὺν εὖ πάσχειν), ἐν οἷς τῆς συνθέσεως ὑπὸ τοῦ κακῶς καὶ τοῦ εὖ παρακωλυομένης, αἱ προθέσεις διαφυλάττουσι τὴν πρώτην σημ., τὴν ἐπιρρηματικήν.

συναγείρω. Μτφ. μόγις πως ἐμαυτὸν ὡσπερεὶ συναγείρας εἶπον Πλ. Πρωτ. 328D συνελθὼν εἰς ἐμαυτόν. κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυνεγείρατ' (συνήθροισε δι' ἑαυτόν) Ὀδυσσεὺς ξ 323.

συνάγερθεν Αἰολ. παθ. ἀόρ. τοῦ συναγείρω.

συνάγεσκον Ἰων. τοῦ συνάγω.

συνάγω: ἡ δὲ ξυνάγουσα γηραιὰς νηὸν Ἀθηναίης Ζ 87 τ. ἔ. εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν (ὄν) σέ τε κἀμὲ συνάγαγε χρόνιον Εὐρ. Ἑλ. 644 τὸ κακὸν (μᾶς) βγῆκε σὲ καλό, καὶ μᾶς συνήνωσεν ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρόν. ὁμονοίᾳ καὶ φιλίᾳ κοινὸν ξυναγαγοῦσα αὐτῶν τὸν βίον ἡ βασιλικὴ τέχνη Πλ. Πολιτικ. 311C ἡ βασιλικὴ τέχνη ὁμονοίᾳ καὶ φιλίᾳ συνάψασα τὸν βίον αὐτῶν οὕτως, ὥστε κοινὸν εἶναι. ἵνα ξυνάγωμεν (= συμβάλλωμεν) Ἄρηα Β 381 ἵνα συνάπτωμεν, συγκροτῶμεν μάχην (σφοδράν). ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος Ε 861 διεγείροντες σφοδρὰν μάχην. Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος δεξιὸν κέρας πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε τῶν ἆσσον ὥρμει πλάταισιν ἐσχάταισι συμπλέκων δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσίν Εὐρ. Ἰ. Α. 290 Αἴας, ὁ ἐν Σαλαμῖνι τραφείς, τρόφιμος αὐτῆς, συνῆπτε τὸ δεξιὸν κέρας (τῶν ἑαυτοῦ νεῶν) πρὸς τὸ εὐώνυμον (τὸ Ἀχιλλέως) σὺν δώδ. εὐστροφωτ. ναυσί, συμπλεκόμενος τοῖς ἄκροις τῶν κωπῶν (τῶν τοῦ λαιοῦ κέρως νεῶν), ὧν ἐγγύτερον ὥρμει. Ἑρμῆς δ' εὐλόγως συνήγαγεν Αἰσχ. Ἑπτ. 495 πολὺ ἁρμοδίως ἔφερεν αὐτοὺς εἰς σύγκρουσιν (ἀντιπαράταξιν). Καὶ ἄλλως : ἱκέτευε συναγαγεῖν αὐτῆς τὸν πατέρα καὶ τοὺς φίλους Λυσ. 32, 11 νὰ συγκαλέσω

τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ τοὺς φίλους. τῶν Τεγεατῶν οἱ μὲν περὶ τὸν Καλλίβιον καὶ Πρόξενον συνῆγον ἐπὶ τὸ συνιέναι τε πᾶν τὸ Ἀρκαδικὸν καί, ὅ τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι καὶ τῶν πόλεων Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 6 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ., ὑπὸ πολλῶν προταθεῖσα, εἶνε ἐνῆγον καὶ διὰ τὸ νόημα καὶ διὰ τὴν σύνταξιν, ἣν παρακωλύει καὶ ὅ τε καὶ ἡ κατά τι ζεῦγμα ἐξάρτησις τοῦ εἶναι ἐκ τοῦ συνῆγον. Ἐξηγητέον: Τῶν Τεγ. οἱ μὲν περὶ τὸν Κ. καὶ Πρ. διενήργουν ὅπως ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἀρκαδίας συνέρχηται καὶ ὅ τι πλειονοψηφήσῃ ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο εἶνε ὑποχρεωτικὸν καὶ διὰ τὰς πόλεις. διφθέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα, ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου, εἶτα συνῆγον καὶ συνέσπων Ἀν. 1,5,10, ἴδ. πίμπλημι. Ἀμτβ.ἐς μέσσον σύναγον Θεόκρ. 22, 82. ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς κιθαρίζων σύναγεν δένδρεα μούσαις Εὐρ. Βάκ. 562 ταῖς ᾠδαῖς συνῆγεν εἰς ταὐτὸ τὰ δένδρα. τοὺς χορηγοὺς συνῆγεν ἐπ' ἐμέ Δημ. 21,17 ἠρέθιζεν ἐναντίον μου. συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν (ἐνν. τὸ δεῖπνον) Ἀπ. Διφίλ. 43,28, (πρβ. καὶ δεῖπνον συναγώγιμον, ἴδε καὶ Ἀπ. Εὔφρον. 1,10. ὅθεν) = συνδειπνεῖν ἐξ ἐράνου· πρβ. «συνάγειν: μετ' ἀλλήλων πίνειν» Ἡσύχ. τὰ δ' ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς ἕνεκεν, χρείας μὴ συναγομένης (χωρὶς νὰ τὰ ἐπιβάλλῃ ἡ ἀνάγκη) Πλουτ. 629 C ὀρθῶς ὡς καὶ ἐν Ἀριστείδ. καὶ Κάτ. συγκρ. 4: ἀνθρωπίνης δ' ἀρετῆς, ᾧ συνάγεται πρὸς τὸ ἐλάχιστον ἡ χρεία, τοῦτο τελειότατον καὶ θειότατον ἤτοι: τῆς δ' ἀνθρ. ἀρετῆς τοῦτο, ᾧ συνάγεται πρὸς τὸ ἐλάχιστον ἡ χρεία (δι' οὗ περιορίζονται μέχρι τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου αἱ ἀνάγκαι), ἐστὶ τελ. καὶ θειότατον· πρβ καὶ Στράβ. 2, 6, 122: αἱ χρεῖαι συνάγουσιν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα. Ὅθεν αἱ διορθώσεις περιτταί.

συναγωνίζομαι κυρ. ἀγωνίζομαι σύν τινι βοηθῶν αὐτῷ, βοηθῶ τινι ἀγωνιζομένῳ· τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ξυναγωνιουμένης Θουκ. 1,123 τῆς ἄλλης Ἑλλ. (τῆς τε δεδουλωμένης τοῖς Ἀθηναίοις καὶ τῆς ἐλευθέρας) μελλούσης ξυναγωνιεῖσθαι. τὸ ἐχυρόν γε τοῖς ξυναγωνιουμένοις οὐ τὸ εὔνουν τῶν ἐπικαλεσαμένων φαίνεται, ἀλλ' ἢν τῶν ἔργων τις δυνάμει πολὺ προύχῃ 5,109 ὄχι ἡ ἀγαθὴ διάθεσις τῶν ἐπικαλεσθέντων βοήθειαν θεωρεῖται (ἀρκεῖ νὰ χρησιμεύσῃ) ὡς τὸ ἐχέγγυον (ὡς ἡ ἀσφαλὴς ἐγγύησις) διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ συναγωνισθῶσιν, ἀλλ' ἐάν τις διὰ τῆς πραγματικῆς δυνάμεως πολὺ προέχῃ. Τὸ ἐχυρὸν εἶνε κατηγορούμενον. Ὡς δικανικὸς ὅρος σημ. συνήθως μὲν βοηθῶ τὸν κατηγορούμενον, ὑποστηρίζω αὐτόν, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὡς Ἰσαῖ. 7, 7, 10. Δημ. 21, 190 κἀλλ. σπανιώτερον δὲ βοηθῶ, ὑποστηρίζω τὴν κατήγορον. Δημ. 43, 9. 10 κἀλλ. συμπράττω. καὶ τὸν χορὸν δὲ ἕνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν καὶ μόριον εἶναι τοῦ ὅλου καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ ὥσπερ Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥσπερ Σοφοκλεῖ Ἀριστοτ. Ποι. κ. 18 (1456a 26) καὶ τὸν χορὸν δὲ πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις ὡς ἕνα τῶν ὑποκριτῶν καὶ ὅτι εἶνε μέρος τοῦ ὅλου καὶ μετέχει μετὰ τῶν ἄλλων τῆς παραστάσεως (= συναγωνίζεσθαι), ὄχι ὅπως παρ' Εὐριπίδῃ ἀλλ' ὅπως παρὰ Σοφοκλεῖ.

σύναιμος 2: οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος Σοφ. Ἠλ. 156, ἴδε ὁμόθεν. σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ξυναίμων) ἔχεις ταράξας Ἀντ. 793 ἔχεις ἐξεγείρῃ τὴν παροῦσαν φιλονεικίαν τῶν συγγενῶν ἀνδρῶν. σύναιμα ποιεῖν αἴνιγμα παρ' Ἀθην. 452C: «ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν. Τοῦτο δὲ σημαίνει σικύας προσβολήν». Ἐνταῦθα τὸ ὥστε σύναιμα ποιεῖν σημ. ὥστε ποιεῖν (αὐτά, τ. ἔ. τὸν χαλκὸν καὶ τὸν ἄνδρα, ἐφ' ᾧ ἐκολλήθη ὁ χαλκὸς) κοινωνεῖν τοῦ (μετέχειν τοῦ κοινοῦ) αἵματος (διότι, ὡς φαίνεται, ἡ σικύας προσβολή, ἐγίνετο καὶ μετὰ προηγ. χάραξιν, ὡς καὶ σήμερον). Ἴδε κολλάω.

συναινέω: γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι Αἰσχ. Ἀγ. 490 τῇ φύσει τῆς γυναικὸς προσήκει πρὸ τοῦ φανέντος πράγματος (πρὶν ἀποδειχθῆναί τι: πρὸ τῆς ἀποδείξεως) ἐπαινέσαι αὐτὸ ὡς ἀληθὲς καὶ χάριν ὁμολογῆσαι.

συναιρέω: δεῖ γὰρ ἄνθρωπον ξυνιέναι κατ' εἶδος λεγόμενον, ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων, εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον Πλ. Φαῖδρ. 249B δεῖ γὰρ τὸν ἄνθρωπον κατανοεῖν τὴν ἀλήθειαν κατὰ τὰς ἰδέας λεγομένας (ἃς ἔγνω ἐν τῷ μετὰ θεῶν πάλαι ποτὲ βίῳ), αἳ ἐκ πολλῶν συνιοῦσαι αἰσθήσεων εἰς ἓν τῇ νοήσει συλλαμβάνονται. πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον συνήρηται πολλάκις, ὥστε μηκέτι δύνασθαι θεωρεῖν ἱκανῶς τὸ ἀληθὲς Ἀριστοτ. Ῥητ. 1354b 8 παρ' οἷς (τῷ ἐκκλησιαστῇ καὶ δικαστῇ) συνεργεῖ πολλάκις καὶ τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν κέ. Ἀλλ' ἴσως εἶνε προτιμητέα ἡ γρ. συνήρτηται. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος Π 740 συνέθλασε: «συνέχεε καὶ συνέτριψεν ὁ λίθος» Γαζῆς. τὸν Σιτάλκην οἱ Ἀθηναῖοι ξύμμαχον ἐποιοῦντο, βουλόμενοι σφίσι τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία καὶ Περδίκκαν ξυνελεῖν αὐτόν Θουκ. 2, 29 ἐπειδὴ ἤθελον μετ' αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) ἡνωμένος (= ξυν-) αὐτὸς νὰ ὑποτάξῃ εἰς αὐτοὺς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία καὶ τὸν Περδίκκαν.

συναίρω: ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου Θουκ. 4, 10 «ξυνεφαψάμενοι» Σχ. Ὁμοίως οἱ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου Θουκ. 5,28, ἴδ. ἐκκαρποῦμαι. συνηράμην φόνον σοι μητρός, ἀνόσιον λέγων Εὐρ. Ὀρ. 767 συνέπραξά σοι τὸν τῆς μητρὸς φόνον (συνεφηψάμην σοι τοῦ τῆς μητρὸς φόνου), ἀνόσιον λέγων (τὸ συνάρασθαί σοι φόνον). συνάρασθαι τὰ πράγματα Δημ. 1, 24 νὰ πάρετε ἐπάνω σας ὅλα ὁμοῦ (= συν-) τὰ πράγματα. Ἡ σὺν - κατὰ τὸν Σχ. σημ. «σὺν τῇ

τύχη». συναίρεσθαι Κύπριν Αἰσχ. Πρ. 672 κυρ. νὰ σηκώνετε ἐπάνω σας μαζὶ τὸν ἔρωτα· ὅθεν: ἐν ἔρωτι ἑνοῦσθαι, ἐρωτικῶς συνάπτεσθαι.

συναλαλάζω: ἣν πάντες ὑμεναίοισι λωτῷ συνηλάλαξαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 11 ὁμοῦ ὕμνησαν ἐν ὑμεναίοις συνοδεύοντος τοῦ αὐλοῦ.

συναλείφω: οὕτω συναρμόττειν ἕκαστα πειρᾶται, πολλὴν σφόδρα ποιουμένη φροντίδα τοῦ συνεξέσθαι καὶ συνηλεῖφθαι καὶ προπετεῖς (Reiske: προσπετεῖς) ἁπάντων αὐτῶν εἶναι τὰς ἁρμονίας Διονύσ. Ἁλ. π. Δημοσθ. κεφ. 40, ὅπου τὸ προπετεῖς μεταφράζουσι ῥεούσας, ἴσως μᾶλλον: εὐαρμόστους, εὐσυναρμόστους, τοιαύτας, ὥστε νὰ στηρίζηται τρόπον τινὰ καὶ νὰ προκλίνηται ἡ μία λέξις εἰς τὴν ἄλλην.

συναλλαγή: λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου Σοφ. Αἴ. 731 λήγει δὲ ἡ ἔρις εἰς τὸ ἔσχατον προελθοῦσα, τῶν γερόντων διαλλαξάντων αὐτοὺς λόγῳ (διὰ λόγου). τοιαῦτα διαλεχθέντες καὶ φιλοφρονηθέντες, ὥσπερ εἰκὸς ἐκ συναλλαγῆς Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 40 καθὼς ἦτο ἑπόμενον μετὰ (ὕστερα ἀπὸ) τὴν συμφιλίωσιν. αἱ παραινέσεις τῶν ξυναλλαγῶν ὠφέλιμοι Θουκ. 4, 59 αἱ περὶ τῶν συναλλαγῶν παραινέσεις εἰσὶν ὠφέλιμοι. λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς συναλλαγάς Εὐρ. Ἱππ. 652 «ἦλθες εἰς συνδιαπραγματεύσεις πρὸς ἡμᾶς περὶ τῶν τοῦ πατρὸς ἀθίκτων (= ὧν οὐ θέμις θιγεῖν, πρβ. Ἰ.Τ. 799) λέκτρων, ἤτοι: τῆς τοῦ πατρὸς γυναικός» Δ. Βερν. ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς Σοφ. Ο. Τ. 34 ὅτι κρίνομέν σε πρῶτον ἀνδρῶν καὶ ἐν ταῖς βιοτικαῖς συντυχίαις (εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις τοῦ βίου) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ φιλίαις. Συνήθως ἐκλαμβάνουσι τὸ δαιμόνων ὡς γεν. ἐξ ὑποκειμένου: ἐν ταῖς ἐκ τῶν θεῶν ἐπικρεμαμέναις τύχαις, κατὰ τὸ δαιμόνων τύχαι. ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς; Ο. Κ. 410 = ἐπειδὰν ποία συναλλαγὴ (συγκυρία περιστάσεων) φανῇ (παρουσιασθῇ); νόσου ξυναλλαγῇ Ο. Τ. 960 «κοινωνίᾳ νόσου» Σχ. (ἀπέθανε) διὰ προσβολῆς νόσου. ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς Τρ. 845 ἐν ὀλεθρίᾳ (πρὸς τὸν Νέσσον συνομιλίᾳ. Ἄλλοι: ἕνεκα ὀλεθρίας συνομιλίας).

συναλλάσσω: ἢ ξυναλλάξας τί πως; Σοφ. Ο. Τ. 1130 ἢ λαβὼν (ἐλθὼν εἰς) γνωριμίαν τινὰ μὲ αὐτὸν κατά τινα τρόπον; Τὸ ξυναλλάξας ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ προηγ. μαθών. μὴ συναλλάξαντά πω 1110, ἴδ. σταθμάω. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστάτοις Αἰσχ. Ἑπτ. 584 φεῦ τῆς τύχης, ἥτις παρὰ τοῖς θνητοῖς συγχρωτίζει (σχετίζει) δικαίους ἄνδρας πρὸς τοὺς δυσσεβεστάτους. καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί Σοφ. Αἴ. 492 καὶ ἱκετεύω σε πρὸς (= ἐν ὀνόματι, δι' ἀγάπην) ἐφεστίου τε Διὸς καὶ πρὸς τῆς σῆς εὐνῆς, ἐν ᾗ (γάμῳ) συνεζεύχθης ἐμοί.

συναμιλλάομαι: δακρύοις συναμιλλᾶται Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1205 ἴδ. βάρος.

συναμπίσχω. Μέσ. τί κλαίεις καὶ συναμπίσχῃ κόρας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1111 καὶ σκεπάζεις μαζὶ τὰ (δύο) μάτια σου;

συναναγκάζω: οὐ πρότερον ἐπαύσατο πρὶν ἐξεῦρε καὶ συνηνάγκασεν, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάττης Ἰσοκρ. 4,89 δὲν ἡσύχασε πρότερον, παρὰ ἀφ' οὗ ἐξεῦρε καὶ τῇ συνδρομῇ ἄλλων (ἢ τῇ βοηθείᾳ πάντων τῶν μέσων ὁμοῦ, ὅσα εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του· τοῦτο σημ. ἡ σὺν·) ἠνάγκασεν, ὥστε διὰ τοῦ στρατοῦ νὰ πλεύσῃ μὲν διὰ τῆς ἠπείρου (τὸν Ἑλλήσποντον ζεύξας) καὶ νὰ πεζοπορήσῃ διὰ τῆς θαλάσσης (τὸν Ἄθω διορύξας).

συναναλίσκω: συνανήλωσε καὶ τὸ μεμνῆσθαι τὴν χάριν Δημ. 1,11 μαζὶ μὲ τὰ χρήματα ἐξοδεύει (χάνει) καὶ τὴν μνήμην τῆς εὐεργεσίας.

συνάντομαι: αἶνον ἐπέβα (ὃ ἴδε) κόρος οὐ δίκᾳ συναντόμενος Πίνδ. Ὀ.2,95 (105) οὐχὶ τῷ δικαίῳ συνδεόμενος. φόρμιγγι συναντόμενοι Ἰ.2, 2 συμμεθαρμόζοντες τὰς ᾠδὰς πρὸς τὴν φόρμιγγα.

συνανύτω συνανύω, ἀμτβ. (ὑπον. ὁδὸν) Αἰσχ. Ἀγ. 1112. Τὸ χωρίον: ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς (ὃ ἴδε) σταγὼν ἅτε καιρία (Df: καὶ δορία) πτώσιμος ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς ἡ ὁποία (καρδία) εὔπτωτος οὖσα (ἐπιρρεπὴς εἰς τὸν θάνατον) ὅταν θανασίμως κτυπηθῇ, ταξιδεύει (δηλ. εἰς τὸν ἄλλον κόσμον) μαζὶ μὲ τὰς λάμψεις τοῦ δύσαντος βίου (τοῦ δύσαντος ἡλίου τῆς ζωῆς). Ἄλλοι ἀναφέροντες τὸ ἅτε εἰς τὸ σταγὼν ἐξηγοῦσιν: ἡ ὁποία θανασίμως κτυπήσασα (τὸν ἄνθρωπον) συντελεῖ εἰς τὸ νὰ σβήσῃ τὴν λάμψιν τοῦ δύσαντος βίου. Ἀλλ' οὕτως οὔτε τὸ πτώσιμος οὔτε τὸ ξυνανύτει καλῶς ἐξηγοῦνται.

συναοιδός 2 ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ᾄδων, συνῳδός· βᾶτε συναοιδοὶ τὸν καλλίνικον ἀγῶνα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 786 = ἴτε συνᾳσόμεναι τὸν καλλίνικον ἀγῶνα.

συναπειπεῖν πλημμελὴς διόρθ. ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 1371 ἀντὶ τοῦ συνάπτειν, ὃ ἴδε.

συναπεῖπον ἀόρ. β'. τοῦ συναπόφημι.

συναπεργάζομαι: δεῖ τοὺς μύθους συνιστάναι καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον Ἀριστοτ. Ποι. κ. 17 (1455ª 22) πρέπει ὁ ποιητὴς νὰ συναρμολογῇ τοὺς μύθους καὶ συγχρόνως ἐπεξεργάζηται αὐτοὺς γλωσσικῶς (= σὺν τῇ λέξει) οὕτως, ὥστε νὰ ἔχῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον τὰ ἐν τῷ μύθῳ γινόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

συναπόκειμαι: ἐν οἷς χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται, πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ Σοφ. Ο. Κ. 1751 «οὐ χρὴ τούτους πενθεῖν, οἷς κεχαρισμένον ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν» Σχ. ἴδ. ἀπόκειμαι.

συναπονεύω : τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες Θουκ. 7, 71 ὅπερ ὁ Σχ. ἐξηγεῖ: «συνεξομοιοῦντες τὰ σώματα τῇ περὶ τῶν γινομένων προσδοκίᾳ ἀπένευον τῷ σώματι τῇδε κἀκεῖσε»: ἐν ᾧ μὲ τὰ σώματά των ἔκαμνον ἐναγωνίως κλίσεις ἀνάλογους μὲ τὴν ἰδέαν των (μὲ τὰ αἰσθήματά των).

συνάπτω : θᾶσσον διεφοροῦντο σαρκὸς ἔνδυτὰ ἢ σὲ ξυνάψαι βλέφαρα βασιλείοις κόραις Εὐρ. Βάκ. 746 ταχύτερον διεσπῶντο τὰ σάρκινα ἐνδύματα (αἱ σάρκες τῶν ταύρων) παρὰ σὺ ἤθελες προφθάσῃ νὰ κλείσῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου (κυρ. νὰ φέρῃς εἰς συνεπαφὴν τὰ βλέφαρα μὲ τὰς βασιλικὰς κόρας σου). οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις Πλ. Εὐθύδ. 298 C παραβάλλεις πράγματα ὁμοειδῆ· «ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων» Φώτιος ξύναπτε καὶ ξυνωρίζου χέρα Εὐρ. Βάκχ. 198 (καὶ ἄνευ τοῦ χέρα ἐν Φοιν. 106), ἴδ. συνωρίζω. ὅς ἐμὲ βρόχοισι τὰν τοῦ Βρομίου τάχα ξυνάψει 545 ὅς ἐμὲ τὴν τοῦ Βάκχου (οὖσαν) ταχέως βρόχοις συνδήσει. οὐδέ σου συνῆψε χεῖρε (Nauck: χεῖρα) δεσμίοισιν ἐν βρόχοις; 615 κυρ. καὶ δεν σου ἔδεσε μαζὶ τὰς δύο σου χεῖρας ἐντὸς τῶν δεσμευτικῶν (δεσμευόντων) βρόχων: καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς, εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει Σοφ. Αἴ 1317 εἰ μή, ἵνα συμβάλῃς αὐτοὺς εἰς μάχην, ἀλλ' ἵνα σὺν ἐμοὶ διαλύσῃς, χωρίσῃς αὐτούς, ἥκεις. ὥστε ξυνάπτειν καὶ συναποκαμεῖν μέλη Εὐρ. Ἰ. Τ. 1371 «ὥστε συνάπτειν μέλη καὶ συναποκαμεῖν: ὥστε εἰς χεῖρας (ἀλλήλοις) ἰέναι (= ξυνάπτειν μέλη) καὶ (ἡμᾶς τ' ἐκείνους τε) συναποκαμεῖν» Δ. Βερν. ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς κακὼ συνάπτει, μωρίαν τ' ὀφλισκάνει θνήσκει θ' ὁμοίως 487 «ὡς (αἰτιολ.) δύο κακὼ συνάπτει (οὗτος ὁ οὐ σοφὸς) μωρίαν τ' ὀφλισκάνει θνήσκει θ' ὁμοίως (κοιν. οὐχ ἧττον)» Δ. Βερν. τοῖς σοφοῖς εὐκτὸν σοφῷ ἔχθραν συνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι Εὐρ. Ἡρ. 458 εἰς τοὺς σοφοὺς εὐκτὸν εἶνε νὰ συνάπτωσιν ἔχθραν μὲ ἀνθρώπους λογικοὺς καὶ ὄχι μὲ ἀνοήτους κατὰ τὸ φρόνημα. ἕλκουσιν ἡμῖν . . τὰς συμφορὰς . . σύναψαι Ἑλ. 1444, ἴδε ἕλκω. πληγὰς συναψάμενος Δημ. 40, 32 περιελθὼν εἰς ξυλοκοπήματα ἀμοιβαῖα. ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι Ἀρφ. Ἀχ. 686 συμπλεκόμενος διὰ στρογγύλων (ἴδ. τὴν λέξ.) τῶν ῥημάτων. ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς συνάπτεται Αἰσχ. Πέρ. 744 ὅταν τις οἴκοθεν (μόνος του) σπεύδει, καὶ ὁ θεὸς συμβοηθεῖ. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐξέφρασεν ὁ Εὐριπ. ἐν Ἀπ. 432 τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει· πρβ. τὸ ἡμέτ. «μεταπιάνει». Κατὰ τοῦτο ἑρμηνεύουσί τινες καὶ τὸ συνάψω ἐν Εὐρ. Βάκχ. 52 τ. ἔ. βοηθήσω, συνεπικουρήσω· ἄλλοι δὲ ἐνν. συνάψω μάχην· ἴδε σύν. ξυνάπτετον πόδα εἰς ταὐτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ Εὐρ. Φοιν. 37 ἀμφότεροι συναντῶνται ἐν τῇ σχιστῇ ὁδῷ τῆς Φωκίδος. πειθὼ γὰρ εἶχον τήνδε πρὸς δάμαρτ' ἐμήν, ψευδῆ συνάψας ἀντὶ παρθένου γάμον Εὐρ. Ἰ. Α 104 πολλαχῶς διορθοῦσι τὸ χωρίον· ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ἡ διόρθ. ἀμφὶ παρθένου, ἃ συνάπτουσι πρὸς τὸ πειθὼ εἶχον. Εἰς ἐμὲ φαίνεται περίεργον, πῶς οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἁπλούστατον ἀντὶ παρθένου, ἐν ᾧ ἡ ἀντὶ δηλοῖ τὴν ἀνταλλαγήν, τὸ τίμημα, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, τ.ἔ. τοῦτο μόνον τὸ μέσον τῆς πειθοῦς (τὸ ἐν τοῖς προηγουμένοις δηλούμενον) εἶχον πρὸς τὴν σύζυγόν μου, συνάψας (ποῦ συνῆψα) ψευδῆ γάμον, ἵνα (ἀντὶ τούτου τοῦ ψεύδους) ἔχω τὴν παρθένον: διὰ νὰ μοῦ στείλουν τὴν παρθένον. δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου σημεῖον, ἢ λόγον τιν' ἢ πέπλων ἄπο λαβεῖν, συνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν Εὐρ. Ἱππ. 515 «δεῖ δὲ λαβεῖν ἐξ ἐκείνου δὴ τοῦ ποθουμένου (τοῦ Ἱππολύτου) σημεῖόν τι ἢ λόγον τινά, συνάψαι δ' ἐκ δυοῖν (ἐκ τῶν δύο σημείων ἢ λόγων, τοῦ μὲν ἐκ τοῦ ποθουμένου. τοῦ δ' ἐκ τοῦ ποθοῦντος) μίαν χάριν (=ἕνα ἀμοιβαῖον ἔρωτα)» Δ.Βερν. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρός Θουκ. 2, 29 κυρ. εἰκὸς δ' ἐστίν, ὅτι Πανδίων συνῆψε τὸ κῆδος (τὴν διὰ γάμου συγγένειαν, τὸν γάμον) τῆς ἑαυτοῦ θυγατρός: ὑπάνδρευσε τὴν θυγατέρα του. ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτο Ἡρ.7,158 ὅτε εἶχον πόλεμον μὲ τοὺς Καρχ. ὥρα συνάπτει Πινδ. Π. 4, 247 ὁ καιρὸς προσεγγίζει. τύχα δέ μοι ξυνάπτει ποδὸς ἅλματι. . . τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας Εὐρ. Ἱκ. 1014, ἴδε συμμείγνυμι. τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις συνάπτεις; Ἀρφ. Λυσ. 468 πρὸς τί ἔρχεσαι εἰς λόγους («μαλώνεις») μὲ τὰ θηρία ταῦτα (τὰς γυναῖκας); δρόμῳ συνῆψεν ἐς ἄστυ Εὐρ. Φοιν. 1115 τρέχων ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἄστυ. συνάπτοντες τῷ μέτρῳ τὸ ποιεῖν Ἀριστοτ. Ποι. κ. 1 συνδέοντες μὲ τὸ μέτρον τὴν ποίησιν: ἐξαρτῶντες ἐκ τοῦ μέτρου τὴν ποίησιν. οὐδ' αὖ συνάψαι τοὔναρ εἰς φίλους ἔχω Εὐρ. Ἰ.Τ. 59 ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν δύναμαι νὰ ἐφαρμόσω τὸ ὄνειρον τοῦτο εἰς τοὺς φίλους.

συναρμόζω καὶ Ἀττ.συναρμόττω: πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ Πινδ. Ν.10,12 ἐν τῷ πατρὶ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῷ Λυγκεῖ εὐκάρπους φρένας (ὀρθὴν κρίσιν) συνήρμοσεν εὐθεία δικαιοσύνη. πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτοὺς Αἰσχ.Εὐμ.497, ἴδ.εὐχέρεια. ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1167 τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ προσώπου συνέκλεισε.

συναρπάζω: χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράσσει καὶ ξυναρπάζει βίᾳ Αἰσχ. Πέρ. 197 διὰ τῶν χειρῶν διασπαράττει τὴν συσκευὴν τοῦ δίφρου (ἰδί. τοὺς χαλινοὺς) καὶ διὰ τῆς βίας συναρπάζει, ἐνν. «τὸν δίφρον, ἀχαλίνωτον γενόμενον». Κατὰ τὸν Weckl τὸ ξυναρπάζει βίᾳ δὲν χρήζει ἀντικειμένου. Ἀλλὰ τότε πῶς

θὰ ἐξηγηθῆ; ξυναρπάζω φρενί Σοφ. Αἴ. 16 «ὀξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι» Σχ. Ὁμοίως καὶ ἄνευ τοῦ φρενί. ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον Ἀρφ. Νεφ. 775 παρόμοιόν τι καὶ ἡμεῖς: «γρήγορα ἅρπασέ το ὅλον μαζί», ὄχι μὲ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὲ τὸν νοῦν. Ὅθεν συναρπάζω σημ. «ἐμβαίνω εὐθὺς εἰς τὸ νόημα». τὴν τέχνην μὲν οὐ πάνυ ἐξέμαθε, τὴν δ' ἀρτυσίαν (Mein.: ἀρτηρίαν) ξυνήρπασεν Ἀπ. Ἀλέξιδ. 36 τὴν μὲν φιλοσοφίαν δὲν ἔμαθε πολὺ καλά, ἀλλὰ τὴν καρύκευσιν (τὴν ὀψαρτυσίαν) ἅρπαξεν ἀμέσως: «ὀξέως κατενόησεν». ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις ξυναρπάσουσι (ἀναρπάσουσι Markl.) καὶ κατασκάψουσι γῆν Εὐρ. Ἰ. Α. 535 μαζὶ μὲ αὐτὰ τὰ Κυκλ. τείχη θ' ἁρπάσωσιν ἐμὲ καὶ θὰ κατασκάψωσι τὴν χώραν (πόλιν) μου.

συναυλία ἡ: δεῦρο νῦν πρόσελθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον Ἀρφ. Ἱππ. 9 δεῦρο νῦν ἐγγὺς ἐλθέ, ἵνα ἐν συμφωνίᾳ (οἷον ἐκ συναυλίας) κλαύσωμεν κατὰ τὸν Ὀλύμπου νόμον. «Ὅταν δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται» Ἡσύχ. Κατὰ δὲ τὸν Σχ. «ξυναυλία λέγεται, ὅταν κιθάρα καὶ αὐλὸς συμφωνῇ». ξυναυλία δορός Αἰσχ. Ἑπτ. 824, ἴδ. δύσορνις.

σύναυλος 3: χώροις μάλιστα πρὸς τίσιν ξύναυλος ὤν; Σοφ. Ο. Τ. 1126 κυρ. αὐλιζόμενος σὺν ταῖς ποίμναις πρὸς τίσι μάλιστα τόποις; Μτφ. Αἴας θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος Αἴ. 611 σύνοικος, συνών, συνεζευγμένος. παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φύλοπιν αἰνὴν αἰὲν ἐν ἀλλήλοισι συναυξήσουσ' ἤματα πάντα Ὕμν. Δήμ. 267 ὅπου ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Ignarra συνάξουσ' τ. ἔ. οἱ παῖδες τῶν Ἐλευσινίων θὰ πολεμῶσι (θὰ συνάπτωσι, θὰ ἔχωσι πόλεμον) αἰωνίως ἐν ἀλλήλοις.

συναύξω: ἡ τῆς ἀρετῆς κτῆσις, οἷς ἂν ἀκιβδήλως ταῖς διανοίαις συναυξηθῇ, μόνη συγγηράσκει Ἰσοκ. 1, 7 παρ' οἷς ἂν ἡ ἀρετὴ σὺν ταῖς διανοίαις αὐξηθῇ.

σύναψις: συνάψιες, ὅλα καὶ οὐχ ὅλα, συμφερόμενον διαφερόμενον, συνᾷδον διᾷδον, καὶ ἐκ πάντων ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα Ἀπ. Ἡρακλείτ. 11 συνδέσεις εἰσὶν ὅλα καὶ οὐχ ὅλα, ὁμοφροσύνη διαφορά, συμφωνία διαφωνία, ἐκ πάντων ἓν καὶ ἐξ ἑνὸς πάντα.

σύνδεσμος ὁ: τό τε γὰρ ῥεῦμα (τοῦ Ἀχελῴου) ἐστὶ μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερόν, αἵ τε νῆσοι πυκναί, καὶ ἀλλήλαις τῆς προσχώσεως τῷ μὴ σκεδάννυσθαι ξύνδεσμοι γίγνονται Θουκ. 2, 102 αἵ τε νῆσοι (Ἐχινάδες εἰσί) πυκναὶ καὶ γίγνονται ἀλλήλαις σύνδεσμοι τῆς προσχώσεως, τῷ ὅτι οὐ σκεδάννυται ἡ πρόσχωσις, (καὶ χρησιμεύουσιν εἰς ἀλλήλας, ἀμοιβαίως, ὡς σύνδεσμοι, ὡς συνδετικὰ μέσα τῆς προσχώσεως, ἤτοι συγκρατοῦσι τὴν καταφερομένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ἰλὺν διὰ τοῦ ὅτι δὲν διασκορπίζεται ἡ πρόσχωσις, ἡ ἰλύς). τῷ μὴ σκεδάννυσθαι κυρ. «μὲ τὸ νὰ μὴ διασκορπίζεται» ἡ πρόσχωσις, ἃ κρίνουσί τινες παρέγγραπτα διὰ τὸ σχόλιον «τῆς προσχώσεως: τῆς προσχώσεως ἕνεκα, διὰ τῆς προσχώσεως, διὰ τὸ μὴ σκεδάννυσθαι αὐτήν». Ἀλλὰ τὸ «διὰ τὸ μὴ σκεδάννυσθαι αὐτὴν» εἶνε ἑρμήνευμα τοῦ τῷ μὴ σκεδάννυσθαι. Ἂν δὲ ἐντεῦθεν ἤθελέ τις ἐπεισαγάγη αὐτὸ εἰς τὸ κείμενον, διατί ἤθελε τὸ τρέψη εἰς δοτικήν;

συνδιαβάλλω: ξυνδιέβαλλε (τὰ πλοῖα) τὸν Ἰόνιον κόλπον Θουκ. 6, 44 = «συνδιεπεραιοῦτο» Σχ.

συνδιαβαπτίζομαι μετά τινος ἐξ ἁμίλλης βυθίζομαι, βουτῶ, πρὸς αὐτὸν διαγωνίζομαι, εἶμαι ἀντίπαλος, ἰσόπαλος πρός τινα, συνερίζομαι· οὗτοι μὲν γὰρ ἐπίστανται τούτῳ συνδιαβαπτίζεσθαι Δημ. 25, 41 ν' ἀποδίδωσι τὰ ἴσα πρὸς αὐτόν.

συνδιασῴζω: δικαιοῦντες. . .τοῦτο (τὸ σχῆμα) ξυνδιασῴζειν Θουκ. 6,89, ἴδ. σχῆμα. ἢ δοκεῖτε (δοκεῖ γε Hude), εἴ τῴ τί ἐστιν ἀγαθὸν ἢ εἴ τῳ τὰ ἐναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον ἢ πόλεμος τὸ μὲν παύσαι ἂν ἑκατέρῳ, τὸ δὲ ξυνδιασώσαι; Θουκ. 4, 62, ἴδ. δοκέω (σελ. 310b).

συνδιαφέρω: πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰσβολάς τε καὶ μάχας Ἀρφ. Ἱππ. 597 διότι πολλὰς περιπετείας (κινδύνους) διεξήγαγον μεθ' ἡμῶν, καὶ εἰσβολὰς («τὰς ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων χώραν ἐφόδους» Σχ.) καὶ μάχας.

συνδικέω: καὶ μαρτυρήσων ἦλθον . . . καὶ ξυνδικήσων αὐτὸς Αἰσχ. Εὐμ. 579 «σύνδικοι λέγονται, οἷς ἴσον μέτεστιν ἐν τῇ δίκῃ τῆς αἰτίας» Σχ. = συνυπόδικοι, συνυπεύθυνοι. Ὅθεν τὸ αὐτὸς καὶ τὰ ἑξῆς. Κατὰ ταῦτα τὸ ξυνδικήσων = ἵνα μετάσχω ἀπὸ τοῦ ἴσου τῆς αἰτίας ἐν τῇ δίκῃ. Ζεὺς τόδε συνδικήσει Εὐρ. Μήδ. 158 = τόδε συνδικῶν τιμωρήσει.

σύνδικος 2: ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβὼν Αἰσχ. Ἱκ. 734 ἐγὼ δ' ἐπάνειμι λαβὼν (ἐπὰν λάβω) ἐπικούρους καὶ συνηγόρους. χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον Πίνδ. Π. 1, 1 κυρ. κτῆμα, ἐφ' οὗ ἔχουν κοινὸν δικαίωμα ὁ Ἀπόλλων καὶ αἱ Μοῦσαι.

συνδίκως ἐπίρρ. τοῦ σύνδικος = ἀπὸ κοινοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 1601 (κατὰ τὸ Πινδ. Π. 1, 1), ἴδ. λάκτισμα.

συνδράω: Πυλάδης ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον Εὐρ. Ὀρ. 406 ὁ συνεργῶν εἰς τὴν χύσιν τοῦ αἵματος καὶ τὸν φόνον τῆς μητρός. τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει (ἀγωνίζεσθαι φόνον) χρέος Ἀνδρ. 337 ἡ χρεία τοῦ νὰ συμπράξῃς εἰς τὸν φόνον θά σε ἀναγκάσῃ νὰ θεωρηθῇς ὡς φονεὺς (ἤ: νὰ διαπράξῃς τὸν φόνον).

συνδρόμως ἐπίρρ. τοῦ σύνδρομος Αἰσχ. Ἀγ. 1183. Τὸ χωρίον: μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων τούτῳ εἴσθε μάρτυρες, ὅταν ἐγώ, ἐν ᾧ τρέχω, ἀνιχνεύω συγχρόνως τὰ ἴχνη τῶν πάλαι διαπεπραγμένων κακῶν.

συνέαξε, ἴδ. συνάγνυμι.

συνεαρίζω σύν τινι διέρχομαι· χαριζόμενος καὶ συνεαρίζων τοῖς μειρακίοις Πλουτ. 959C ὅπου ὁ Pierson

διόρθ. συναρίζων, πρβ. Λουκ. Παράσιτ. κ. 43 «μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὀαρίζειν».
συνεδρία: ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι Αἰσχ. Ικ. 508 ἔχθραι καὶ φιλίαι καὶ συναγελασμοί.
σύνεδρος: ? ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα Σοφ. Αἴ. 749 ἐκ τοῦ κύκλου τῶν συνεδρευόντων τυράννων μόνος ἀποχωρήσας ὁ Κάλχας μακρὰν τῶν Ἀτρειδῶν («ἐν ἀπορρήτῳ κατ' εὔνοιαν τοῦ Αἴαντος» Σχ.). ἡ παλαίφατος Δίκη, ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις Ο. Κ. 1381, ἴδ. παλαίφατος.
συνέηκα Ἰων = συνῆκα, ἀόρ. τοῦ συνίημι.
συνεθίζω: πρὸς ἃς ἀποβλέποντας καὶ θεωροῦντας (ἡγεῖτο) συνεθίζεσθαι ταῖς ψυχαῖς τὸ τὴν πατρίδα φιλεῖν Λυκ. κ. Λεωκρ. § 100 πρὸς ἃς ἀποβλέποντες καὶ θεωροῦντες ἐνόμιζεν, ὅτι συνηθίζουν ἐν ταῖς ψυχαῖς των εἰς τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην. ξυνειθισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι Θουκ. 1, 34 διότι εἶχαν συνηθίσῃ περισσότερον νὰ μὴ φαίνωνται οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς αὐτοὺς ὁμοίως (ὡς πρότερον) φοβεροί.
συνείληφα, ἴδ. συλλαμβάνω.
συνείληχα, ἴδ. συλλαγχάνω.
συνειλίσσω: Κέκροπα σπείραις συνειλίσσοντα Εὐρ. Ἴων 1164 = συσπειρούμενον.
συνείλοχα, ἴδ. συλλέγω.
σύνειμι: ἐν ταῖς συνουσίαις (κατέμαθον τὴν σὴν δύναμιν), αἷς σύνει τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι Ξεν. Ἀπ. 3, 7, 3 ἐν ταῖς συνουσίαις (συναναστροφαῖς), ἐν αἷς συναναστρέφεσαι (= σύνει) τοῖς πράττουσι τὰ τῆς πόλεως πράγματα. τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν, αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι δι' ἑαυτῶν, ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες Πλ. Πρωτ. 347Ε τὰς μὲν τοιαύτας συναναστροφὰς ἀφίνουν κατὰ μέρος, μόνοι των δὲ συναναστρέφονται πρὸς ἀλλήλους δι' ἑαυτῶν (περιοριζόμενοι εἰς τὰ ἴδια ἑαυτῶν μέσα), δοκιμάζοντες καὶ ἐλέγχοντες ἀμοιβαίως τὰς σκέψεις των. Τὸ ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν . διδόντες εἶνε εὐρυτέρα ἐπεξήγησις τοῦ δι' ἑαυτῶν. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἑαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ, διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἑαυτῶν, ὑπὸ ἀπαιδευσίας Αὐτ. C = ἐπεὶ ὑπὸ ἀπαιδευσίας οὐ δύνανται συνεῖναι ἀλλήλοις ἐν τῷ πότῳ (ἐν τῷ πίνειν) δι' ἑαυτῶν, οὐδὲ διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἑαυτῶν: ἕνεκα ἀπαιδευσίας (ἐλλείψεως μορφώσεως) ἐν τῷ πότῳ δὲν δύνανται νὰ συναναστρέφωνται διασκεδάζουν μόνοι των, ἀναμεταξύ των, μὲ τὴν ἰδικήν των φωνὴν καὶ μὲ τοὺς ἰδικούς των λόγους. Τὸ διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς. . ἑαυτῶν εἶνε κυρ. ἐπεξήγησις εἰς τὸ δι' ἑαυτῶν. ἡμᾶς διὰ λόγων ἀλλήλοις συνεῖναι (ἐνν. εἰσηγοῦμαι) Συμπ. 176Ε κυρ. ἡμεῖς νὰ συναναστρεφώμεθα πρὸς ἀλλήλους διὰ (τῶν ἰδίων ἡμῶν) λόγων. Τὰς φράσεις ταύτας ἀπεμιμήθησαν καὶ μτγν. ὅτῳ γάμοι ξυνόντες ηὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων Σοφ. Ο. Κ. 945 = κυρ. εὑρέθη ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχων γάμος ἀνόσιος τέκνων μετὰ γονέων: εὑρέθη ὅτι εἶχε συνέλθῃ εἰς γάμον τέκνων μετὰ γονέων. ἄπολις (ἴδ. τὴν λ.), ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν ξύνεστι τόλμας χάριν Ἀντ. 370 ὅστις ἀναστρέφεται ἐν τῷ κακῷ (ἀσκεῖ τὸ κακόν) τῇ τόλμῃ χαριζόμενος. εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων Ο. Τ. 863 = εἴθε μετέχοιμι τῆς μοίρας· περὶ τοῦ χωρίου ἴδ. ἁγνεία. ἦ γὰρ ἂν ἔμοιγ' ἄλυπος δι' αἰῶνος ἂν ξυνείη Εὐρ. Ἀλκ. 474 ἦ γὰρ συνείη (συμβιοίη) ἂν ἔμοιγε διὰ παντὸς τοῦ βίου ἄλυπος. ὁ νοῦς θεῖα ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος Ἀπ. Σοφ. 864, ἴδ. ἡμέρα. στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὠ χρόνος ξυνὼν μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον Σοφ. Ο. Κ. 7 διότι τὰ παθήματα καὶ ὁ συνοδεύων μοι (κυρ. ὁ σὺν ἐμοὶ ὢν) μακρὸς χρόνος (ἡ μεγάλη ἡλικία μου) καὶ τρίτον ἡ καρτερία (ἡ ἀνδρεία) μου μὲ διδάσκουσι νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος (νὰ συμμορφώνωμαι: νὰ ὑποτάσσωμαι εἰς τὴν μοῖράν μου). ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας Αἰσχ. Ἑπτ. 658 ἢ (εἰ δὲ μὴ) δικαιότατα ἂν εἴη ψευδώνυμος Δίκη, συνοῦσα ἀνδρὶ (ἂν συναναστρέφετο μὲ ἄνδρα) ἀνοσιωτάτῳ. ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ' (= ἀρέσκει), ἥ τε σύμμαχος Δίκη χοἰ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰς αἰεὶ θεοί Σοφ. Ο. Τ. 275 σὺν ὑμῖν δὲ . ἥ τε Δίκη σύμμαχος γενομένη καὶ οἱ πάντες θεοὶ εἶεν, εὔνοι εἰς αἰεί: «νὰ εἶνε πάντοτε μαζί σας». τίς σοι ξυνέσται χείρ; Εὐρ. Ἑκ. 879 τίς χεὶρ ἔσται σύν σοι (βοηθήσει σοι); γέρων γέροντα παρακόμιζε, τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις ᾧ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ ξυνῆν ποτε Ἡρ. Μ. 125 γέρων γέροντι συνόδευε βοηθῶν (βοήθει ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ὁδήγει τὸν γέροντα), σὺν ᾧ πρότερόν ποτε νέος νέῳ συνωπλίζου καὶ συνηγωνίζου καὶ συνετάττου, ἐν ᾧ χρόνῳ οἱ ἡλικιῶται συνεστρατεύετε. τόν τε πόλεμον νομίσωσι μή, καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσωνται Θουκ. 4, 18 καὶ οἵτινες νομίσωσιν, ὅτι ὁ πόλεμος δὲν ὑπηρετεῖ τινα, καθ' ὅσον μέγα ἢ μικρὸν μέρος αὐτοῦ θέλει τις νὰ μεταχειρισθῇ αὐτόν, ἀλλ' ὅπως αἱ περιστάσεις ὁδηγήσωσιν αὐτούς. ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων μετεβάλοντο τοὺς τρόπους Ἀρφ. Σφ. 1460 συμμορφωνόμενοι μὲ τὰς γνώμας ἄλλων μετέβαλον τοὺς τρόπους των εἰ δὲ σὺν δίκῃ ξύνεστι (ἐνν. μένει) Σοφ. Ἠλ. 610 ἐὰν δὲ δικαίως εἶνε παρωργισμένη. ἔοικε τοῖς πάλαι νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών Σοφ. Αἴ. 338, ἴδ. πάρειμι. Παρὰ δὲ κωμικοῖς καὶ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀσμένως γεύεσθαι: συνὼν κορακινιδίοις καὶ μαινιδίοις Ἀπ. Φερεκρ. 56, ἴδε συγγίγνομαι.

σύνειμι: ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι Ζ 120 «εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων συνήρχοντο πολεμεῖν προθυμούμενοι» Γαζῆς. τόσσος κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων Υ 66 «τοσοῦτος δὲ κτύπος διηγέρθη τῶν θεῶν συνερχομένων ἐριστικῶς καὶ φιλονείκως» Αὐτ. πρβ. Α 8 (ἐν τῷ συνίημι). Ἐν δὲ Θουκ. 1, 3 γραπτέον οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες κατὰ πόλεις τε ὅσοι Ἑλλήνων ξυνήεσαν (ἢ ξυνῆσαν: ἀλλήλων ξυνίεσαν χ/φα) καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμειξίαν ἀλλήλων ἁθρόοι ἔπραξαν. Τὴν ἑρμηνείαν τοῦ χωρίου, κατὰ τὴν ἐμὴν διόρθωσιν, ἴδε ἐν τῷ ἕκαστος. Κατὰ τὴν παραδεδομένην γρ. συντάσσουσι συνήθως ὧδε: «οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι κληθέντες Ἑλλ. ὅσοι τε ξυνίεσαν ἀλλήλων κατὰ πόλεις καὶ ξύμπαντες ὕστερον κτλ»: ἐκεῖνοι οἵτινες χωριστὰ ἕκαστοι ὠνομάσθησαν Ἕλληνες, ἐν πρώτοις κατὰ τὰς διαφόρους πόλεις οἱ ἐννοοῦντες ἀλλήλους καὶ κατόπιν ὅλοι ὁμοῦ. Ὁ δὲ Poppo κατ' ἄλλην σύνταξιν ἐξηγεῖ: «ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι χωριστὰ ἕκαστοι καὶ κατὰ πόλεις, ὅσοι ἐννόουν ἀλλήλους, καὶ ὅλοι ὁμοῦ ὕστερον ὠνομάσθησαν Ἕλληνες». Ἀλλὰ τὸ χωρίον ὅμως οὕτως ἐξηγούμενον παρέχει πολλὰς καὶ ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, ἐξ ὧν μνημονεύονται αἱ ἀκόλουθοι (ἴδ. Anhang τῆς ἐκδ. Classen-Steup). Α') Εἶνε ἀκατάληπτον πῶς τὸ ὡς ἕκαστοι ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ξύμπαντες. Β') Παράδοξον πῶς, ἐν ᾧ τὸ κατηγορούμενον τῆς προτάσεως «οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. ἁθρόοι ἔπραξαν» ἀναφέρεται εἰς τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνους, τὸ ὑποκείμενον περιέχει τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. ὀνόματος μέχρι χρόνων πολὺ μεταγενεστέρων τῶν Τρωϊκῶν. Γ') Ἐν τῇ συγκεφαλαιώσει ταύτῃ («οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι ... ἔπραξαν») ἀπορίας ἀξία εἶνε ἡ φράσις περὶ γλώσσης κοινῆς: «κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν», τὸ μὲν διότι, ἂν ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ γλώσσης ὡς κοινοῦ δεσμοῦ, ἁρμοδιώτερον τόπον εἶχε τὰ προηγούμενα, τὸ δὲ διότι δὲν συνεννοοῦντο μόνον κατὰ πόλεις οἱ Ἕλληνες. Ὁ Dobree θεωρεῖ τὸ κατὰ πόλεις ὡς ἐπεξηγοῦν τὸ ὡς ἕκαστοι, ἀλλ' ἐναντιοῦται ἡ θέσις τοῦ τε. Ὁ δὲ Classen παρατηρεῖ, ὅτι ἡ φράσις ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν μόνον ἐνταῦθα τοῦ Θουκ. εὕρηται. Ὁ δὲ Steup, εἷς τῶν ἀρίστων ἑρμηνευτῶν τοῦ Θουκυδίδου, ἀπαλείφει ὁλόκληρον τὴν φράσιν «κατὰ πόλεις τε.. ὕστερον», τὰ δ' ὑπόλοιπα μεταφράζει «οἱ καθ' ἑκάστους (ὅπως εὑρίσκοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) ὀνομασθέντες Ἕλληνες». Κατὰ τὴν γνώμην μου λοιπόν, ἂν ἀντὶ τοῦ «ἀλλήλων ξυνίεσαν» γράψωμεν «Ἑλλήνων ξυνήεσαν (ξυνῇσαν)», αἴρονται αἱ μνημονευθεῖσαι δυσκολίαι.

συνεῖπον: ὦ Θήβας ἱερὸν τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας συνείποιτ' ἂν («συμμαρτυρήσαιτ' ἂν Σχ. ἐκ διορθ. Δ. Βερν.: «συμμαρτυρήσεται»), ἃ Κύπρις οἷον ἕρπει Εὐρ. Ἱππ. 557: συμμαρτυρήσαιτ' ἄν, ὡς (ὅπως) βαίνει (πορεύεται) ἡ Κύπρις «Ὁ χορὸς ἐπιμαρτύρεται τὴν Δίρκην καὶ τὰ τείχη τῶν Θηβῶν εἰς ὅσα λέγει» Δ. Βερν.

συνείρηκα πρκ. τοῦ σύμφημι.

συνεκθνήσκω: συνεκθανεῖν σπῶντα χρὴ τῷ πώματι Εὐρ. Κύκλ. 571 ὅταν τραβᾷ κανεὶς (κρασί), πρέπει μαζὶ μὲ τὸ πόσιμο ν' ἀποθάνῃ, δηλ. νὰ μὴ βγάλῃ ἄχνα (τσιμουδιὰ) ἀπὸ το στόμα του.

συνεκκομίζω ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκκομίζω, συνεκφέρω, συνυπομένω· δεῖ δή με κἀκέλευστον .. συνεκκομίζειν σοι πόνους Εὐρ. Ἠλ. 71, ἴδ. ἐπικουφίζω. πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι (δοκεῖς) συνεκκομίζειν Κύπριν; Εὐρ. Ἱππ. 464 πόσους δὲ πατέρας νομίζεις τοῖς παισὶν ἡμαρτηκόσι (παρεκτραπεῖσι) συνυπομένειν ἄχρι τέλους τὴν Κύπριν (τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, τῶν παίδων); Ἡ δοτ. παισὶν ἐκ τῆς συν-.

συνεκπίπτω: ἐκ δὲ τῆς τούτων ὁμιλίας τε καὶ τρίψεως πρὸς ἄλληλα γίγνεται ἔκγονα πλήθει μὲν ἄπειρα, δίδυμα δέ, τὸ μὲν αἰσθητόν, τὸ δ' αἴσθησις, ἀεὶ συνεκπίπτουσα καὶ γεννωμένη μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ Πλ. Θεαίτ. 156 Α αἴσθησις, ἡ ἀεὶ ἐκπίπτει (ἐξέρχεται, ἐκβάλλεται) σὺν τῷ αἰσθητῷ καὶ γεννᾶται μετ' αὐτοῦ. Ἡ μετάφρασις: «ἥτις πάντοτε συμπίπτει μὲ τὸ αἰσθητόν» δέν μοι φαίνεται ἀκριβής. τῶν δὲ κατὰ τωὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον Ἡρ. 1, 206 τούτων δὲ αἱ γνῶμαι συνεφώνουν (κυρ. κατήντων εἰς τὸ αὐτό). Τὸ συνεκπίπτειν κατὰ μτφ. ἐκ τῶν ψήφων, αἳ ἐκ τοῦ καδίσκου (τῆς κάλπης) ἐκπίπτουσι, μεταλαμβάνεται ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν γνωμῶν, αἳ διὰ τῶν ψήφων δηλοῦνται· πρβ. 8, 49. Ἄνευ τοῦ κατὰ τωὐτό: δεύτερα δὲ οἱ πολλοὶ συνεξέπιπτον Θεμιστοκλέα κρίνοντες 8, 123 διὰ δὲ τὰ δευτερεῖα οἱ πολλοὶ συνεφώνουν κρίνοντες ἄξιον αὐτῶν τὸν Θεμ. Τὸ δεύτερα κυρ. ἐπιρρημ. (ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ) ἀναφ. εἰς τὸ κρίνοντες. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ Ἡρ. 5, 22 ἀγωνιζόμενος στάδιον (κατὰ τὸ «ἀγωνιζόμενος ἀγῶνα») ἐξέπιπτε σὺν τῷ πρώτῳ, κυρ. ἔβγαινε μαζὶ μὲ τὸν πρῶτον, ἤτοι: ἐβγῆκεν ὁ κλῆρος νὰ ἀγωνισθῇ μαζὶ μὲ τὸν πρῶτον. Ἀλλ' ὀρθοτέρα φαίνεται ἄλλη ἐξήγησις: (ὁ Ἀλέξανδρος) ἔφθανε συγχρόνως μὲ τὸν πρῶτον εἰς τὸ τέρμα. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἐπικυροῦται ἐκ τῆς σελ. 1045 D τοῦ Πλουτάρχου: «ὑποθέμενος δύο δρομεῖς ὁμοῦ συνεκπίπτειν ἀλλήλοις».

συνεκπονέω: τοῦ γήρως δέ μοι συνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ Εὐρ. Ἴων. 740 ἰατρὸς δέ μοι τοῦ γήρως γενοῦ, συνεπιλαμβανομένη μοι τῆς πορείας (βοηθοῦσά μοι ἐν τῷ βαδίζειν, κυρ. σὺν ἐμοὶ ἐκπονοῦσα τὴν πορείαν).

συνελίσσω: σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι Σοφ. Ἠλ.

746 συνεμπλέκεται δὲ μὲ τοὺς καλῶς κεκομμένους ἱμάντας (οὓς πίπτων συμπαρέσυρε πιθανῶς· ὅθεν περιττὸν τὸ ἐν δ' ἑλίσσεται τοῦ Nauck).

συνεμβολή ἡ, ἡ κοινὴ (σύγχρονος) ἐμβολή, κοινὴ κωπηλασία· κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ Αἰσχ. Πέρ. 399 διὰ τῆς συγχρόνου ἐμβολῆς τῆς κώπης, ὥστε νὰ προέρχηται σύμμετρος κρότος· σχεδὸν = διὰ τῆς συγχρόνου ῥυθμικῆς ἐμβολῆς τῆς κώπης. χρόνος δ' ἐπεὶ πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς (Schneider: -όλοις) ψάμμι' ἀκτᾶς (Werrall: ψαμμίας ἀκάτα, ὁ δὲ Ahrens: ψαμμὶς ἀκτὰ) παρήμησεν (Werrall: παρήβησεν) Ἀγαμ. 973 εἶνε καιρός, ἀφ' ὅτου διὰ τῆς συγχρόνου ἐμβολῆς τῶν πρυμνησίων σχοινίων (ἐντὸς τῶν πλοίων) ἡ ἄμμος τῆς ἀκτῆς παρεμέρισε (παρεστράτησε): ἐν ᾧ δηλ. ἐμάζευσαν τὰ πρυμνήσια ἐξελίσσοντες αὐτὰ ἐκεῖθεν, ὅπου ἦσαν δεμένα, ταῦτα κυλιόμενα κατὰ τῆς ἄμμου παρεμέρισαν αὐτήν.

συνεξακούω ὁμοῦ μακρόθεν ἀκούω· ταῦτα πολὺ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί, ὥστ' ἐξελέγχειν Σοφ. Τρ. 371 ἤκουον μακρόθεν ὅλοι ὁμοῦ καθ' ὃν τρόπον καὶ ἐγώ, ὥστε δύνανται νά με ἐξελέγχωσι.

συνεξαμιλλάομαι: προσβιαζόμενοι θνητὸν ἀθανάτῳ καὶ γηγενὲς Ὀλυμπίῳ συνεξαμιλλᾶσθαι (Δ. Γ. συναμ-) καὶ συνεξανύτειν Πλουτ. 137C προσαναγκάζοντες θνητὸν καὶ γηγενὲς (τὸ σῶμα) συμπαρατρέχειν ἐξ ἁμίλλης ἀθανάτῳ καὶ Ὀλυμπίῳ (τῷ νῷ) καὶ ἅμ' αὐτῷ ἀφικνεῖσθαι εἰς τὸ τέρμα (καταλαμβάνειν αὐτὸν τῷ δρόμῳ).

συνεξανύτω Ἀττ. =συνεξανύω ἐν Πλουτ. 137C, ἴδ. συνεξαμιλλάομαι.

συνεξέρχομαι: ταύτην τὴν στρατείαν συνεξῆλθον Θουκ. 1, 3 = ἀπὸ κοινοῦ ἐπεχείρησαν, ἐκ διορθ. Cobet ἀντὶ τοῦ ξυνῆλθον. Ἀλλ' ἴδε συνέρχομαι.

συνεξορθιάζω: «σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην. . . ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ συνεξορθιάζουσα φόβῳ (Δ.Γ. φόβου, ἢ: συνεξορθιφόβου), καὶ δέος μὴ φθάσῃ τὸν ἐπιλαμβανόμενον γέροντα καὶ τρώσῃ τὸ μειράκιον» Πλουτ. 998E. Ἴσως διορθωτέον συνεξορθιάζουσα φόβην, πρβ Σοφ. Ο. Κ. 1624. Τὰ ἄλλα σαφῆ.

συνέορσις ἡ: «ὅταν δὲ δακρύοις ἐλεγχόμενοι καὶ τρόμοις καὶ χρόας μεταβολαῖς, ἀντὶ λύπης καὶ φόβου δηγμούς τινας καὶ συνθροήσεις (Haupt: συνεόρσεις) λέγωσι. ., σοφιστικὰς δοκοῦσιν. . ἀποδράσεις ἐκ τῶν πραγμάτων μηχανᾶσθαι διὰ τῶν ὀνομάτων» Πλουτ. 449A. Πρβ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθημ. 9, 169 «ἐν συνθροήσει τινὶ καὶ κινήματι».

συνεπάγω: τὰ κράτιστα ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους ξυνεπῆγον Θουκ. 3, 11 τοὺς κρατίστους παραλαμβάνοντες (κυρ. ξὺν ἑαυτοῖς) ἐπέφερον ἐναντίον τῶν ὑποδεεστέρων.

συνεπαμύνω: ξυνεπαμύνειν τὰ πρὸς τοὺς δορυφόρους ἐκείνους Θουκ. 6, 56 ἐκεῖνοι (οἱ συνωμόται) νὰ συμπράττωσιν ἐν τῷ κατὰ τῶν δορυφόρων ἀγῶνι.

συνεπεισφέρομαι: οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις ἅπαντες εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον ἢ ζῶντες συνεπεισφέρεσθαι (Δ. Γ. ἐπεισφέρ-) τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 43 ὅπου τὴν ὀρθὴν γρ. ἐπεισφρέσθαι ἀποκατέστησεν ὁ Cobet.

συνεπιλαμβάνομαι: τοῖς ἐλάχιστα πολέμῳ ὡμιληκόσι καὶ τοῦτο συνεπιλαβέσθαι τοῦ φόβου Θουκ. 6, 70 εἰς ἐκείνους, οἵτινες πολλὰ ὀλίγην οἰκειότητα εἶχον μὲ τὸν πόλεμον, καὶ τοῦτο ηὔξησε (κυρ. συνετέλεσεν εἰς) τὸν φόβον των. ἔρρωτο πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, εἴ τι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξυνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς 2, 8 προυθυμεῖτο πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, εἴ τι δύναιτο εἴτε λόγῳ εἴτε ἔργῳ βοηθεῖν αὐτοῖς.

συνεπισπάω: ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ συνεπισπᾶσθαι (τοὺς ἀνθρώπους) Ξεν. Κ. Η. 2, 2, 24 ἡ δὲ ἀρετή, ἐπειδὴ ἄγει πρὸς τὸ ἀνωφερὲς (καὶ δυσχερὲς) μέρος (τοὺς ἀνθρώπους), δὲν εἶνε πολὺ ἐπιτηδεία νὰ συμπαρασύρῃ εὐθὺς ὡς ἔτυχε (τοὺς ἀνθρώπους) μεθ' ἑαυτῆς. Πάντως εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ Ἡσ. Ἔργ. 287 κέ.

συνεράω: ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τί σε σφάλλοι Κύπρις Εὐρ. Ἀνδρ. 223 ἀλλ' ἐγὼ σοὶ χαριζόμενος σὺν σοὶ καὶ ἤρων (δὲν κατεδίωκον τὴν ἀντίζηλόν μου, ἀλλὰ τὴν ἠγάπων, διὰ νά σ' εὐχαριστήσω), εἴ τί σε παραγάγοι (ἐξαμαρτάνειν ποιήσειε) Κύπρις: ἂν ἤθελε σὲ παρασύρῃ εἰς ἐρωτικήν τινα παρεκτροπήν.

συνεράω συλλέγω: πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιησάμην οἷόν τ' εἶναι συνερᾶσαι (ἡ συνήθης γρ. συγκεράσαι) τοὺς λόγους ἅπαντας, τοὺς ὑπ' ἐμοῦ περὶ τούτων εἰρημένους Ἰσοκ. 5, 138 θ' ἀπέδιδον δὲ μεγάλην ἀξίαν εἰς τὸ ἐξῆς, ἂν ἦτο (νὰ ἦτο) δυνατὸν νὰ συναθροίσω ὅλους τοὺς λόγους κτλ.

συνεργάζομαι: λίθοι οὐ ξυνειργασμένοι Θουκ. 1, 93 οὐκ εἰργασμένοι οὕτως, ὥστε νὰ συναρμόζωνται πρὸς ἀλλήλους.

συνεργάθω: ὅσον συνεέργαθον ἄκραι Ξ 36 ὅσον διάστημα περιελάμβανον (συνέκλειον) τὰ ἀκρωτήρια.

συνερείδω: οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις συνερεισθέντες χωροῦσι Εὐρ. Ἰ. Τ. 457 προχωροῦσιν ἔχοντες τὰς χεῖρας σφικτὰ συνδεδεμένας διὰ διπλῶν δεσμῶν. Περὶ τῆς διορθ. δίδυμοι παρατηρεῖ ὁ Δ. Βερν. τάδε: «Δεσμὰ δίδυμα δύναται νὰ εἴπῃ τις τὰ διπλᾶ, ἀλλὰ οἵδε (ἄνδρες) δίδυμοι οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ σημαίνῃ ἐκτὸς τοῦ δίδυμοι» (κυριολεκτικῶς).

συνερέω Ἰων. μέλλ. τοῦ συνειπεῖν.

συνέρρω Αἰολ. = συνείρω, ἴδε περιτίθημι.

συνέρρωγα, ἴδ. συρρήγνυμι.

συνέρχομαι: ξύν τε δύ' ἐρχομένω Κ 224, ὅπου κυρ. ἡ σύν ἔχει ἐπιρρημ. ἔννοιαν, ἴδε νοέω. φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον. . ., ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι

κάμοῦ ξυνελθοῦσ' ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ Σοφ. Τρ. 618 ἔπειθ' ὅπως ἡ ἐξ ἐκείνου χάρις σοι (πρὸς σὲ) καὶ ἡ ἐξ ἐμοῦ συνελθοῦσ' εἰς ἓν ἐξ ἁπλῆς διπλῆ γένηται. ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον Αἴ. 491, ἴδε λέχος. τὴν στρατιάν (ἢ στρατείαν) ξυνῆλθον Θουκ. 1, 3 (ἴδ. συνεξέρχομαι) κυρ. συνελθόντες ἐποιήσαντο τὴν στρατιὰν (πρβ. τὸν στόλον ἀγεῖραι 1, 9). οἷον: συνελθόντες εἰς στρατιὰν ἐποιήσαντο τὴν στρατείαν. Τὸ στρατιὰν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ κυρ. Ἰωνικὸν στόλον (ὃ ἴδε κατ.). Ὁ Cobet διώρθ. ξυνεξῆλθον, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ σύνταξις ξυνῆλθον στρατείαν δὲν εὕρηται ἀλλαχοῦ, ἡ δὲ πρόθ. ἐξ- διευκολύνει τὴν πρὸς αἰτ. σύνταξιν. Ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρατηρεῖται, ὅτι καὶ ἡ σύνταξις ξυνεξῆλθον στρατείαν δὲν ὑπάρχει ἀλλαχοῦ. Ὅπως δὲ λέγει ὁ Πλάτ. ἐν Συμπ. 197D ξυνόδους ξυνιέναι, οὕτως ἠδύνατο νὰ λεχθῇ καὶ ἐνταῦθα ξυνιέναι στρατείαν, καὶ κατ' ἀόρ. ξυνῆλθον στρατείαν (στρατιάν). Ὅτι δ' ἐνταῦθα προτιμητέον τὸ στρατιάν, ὑποδεικνύει καὶ τὸ ἐν Θουκ. 1, 9 τὸν στόλον ἀγεῖραι = τὴν στρατιὰν ἀγεῖραι = τὴν στρατιὰν ξυναγαγεῖν (ξυναγαγόντα ποιήσασθαι). Καὶ παθ. συνήχθησαν τὴν στρατιάν, ἤτοι: συνῆλθον τὴν στρατιάν, ἴδε καὶ στρατιά. Τὴν ἑρμην. ταύτην ὑποστηρίζει καὶ τὸ κατωτέρω παθητ. ἡ μάχη πλείστου δὴ χρόνου μεγίστη δὴ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα 5, 74 ἥτις μάχη ἀπὸ πλείστου προφανῶς χρόνου ὑπῆρξεν οὐ μόνον ἡ μεγίστη ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη, ἥτις ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων συνεκροτήθη. ὅταν φίλος τις . . εἰς ἓν ξυνελθὼν ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ Εὐρ. Φοίν. 462, ἴδ. ὄμμα.

συνερῶ, ἴδ. συνερέω.

σύνεσις, ' ττ. ξύνεσις, ἡ: καὶ προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε καὶ γνώμης ξυνέσεως Θουκ. 1, 75 ἴδε γνώμη. τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος; ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος Εὐρ. Ὀρ. 396 ἡ συνείδησις (ἡ συναίσθησις), ὅτι σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ.

σύνετε, ἴδ. συνίημι.

συνετός 3 ἐνεργ. συνιείς, νοήμων· τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν (ἐνομίσθη) ἐπὶ πᾶν ἀργὸν Θουκ. 3, 82 ἡ πρὸς πᾶν ἔργον σύνεσις ἐνομίσθη ἀδράνεια πρὸς πᾶν. Παθ. ὄρφνη γὰρ τέταται πρό γε (Bergk: τέταται πρὸ δὲ) τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι κοὐ (Bergk οὐ) ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης Θέογν. 1076 καὶ οὐ ξυνιάσιν οἱ θνητοὶ τὰ πέρατα τῆς ἀμηχανίας: ἄδηλα ταῦτα τοῖς θνητοῖς. δυσξύνετον ξυνετὸν μέλος ἔγνως Σφιγγὸς Εὐρ. Φοιν. 1517 τὸ δυσξύνετον μέλος τῆς Σφιγγὸς γνοὺς συνετὸν ἐποίησας.

συνεύαδε, ἴδ. συνανδάνω.

συνεύδω: ἀμφί σοι πάθη ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου Αἰσχ. Ἀγ. 884 πλειότερα παρ' ὅσα ἠδύνατο νὰ συμβῶσιν ἐν τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐκοιμώμην. ξυνεύδων χρόνος λοιπὸν εἶνε ὁ χρόνος καθ' ὃν τις κοιμᾶται.

συνευπορέω: τριάκοντα μνᾶς ἐδεῖτό μου συνευπορῆσαι Δημ. 33, 6 μὲ παρεκάλει νὰ τοῦ ἐξοικονομήσω 30 μνᾶς. ἀναλωμάτων συνευπορήσας 59, 72 βοηθήσας αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα.

συνέχω: ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον Δ 133 αἱ χρυσαῖ πόρπαι τοῦ ζωστῆρος συνέδεον. ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος Υ 478 συγκρατοῦσι. τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε Β 218 οἱ δὲ ὦμοι αὐτοῦ ἦσαν κυρτοί, πρὸς τὸ στῆθος συγκλίνοντες. τὸ ξυνέχον Πολύβ. συχν. καὶ ἄλλ. μτγν. = τὸ συναποτελοῦν τὴν κυριωτέραν ὑπόθεσιν εἶνε ὅτι: τὸ δὲ κυριώτερον εἶνε τὸ ἑξῆς. ὀλίγοι τῶν ναυτῶν οἱ ἐξορμῶντές τε ναῦν καὶ ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν Θουκ. 7, 14 ὀλίγοι μεταξὺ τῶν ναυτῶν εἶνε οἱ ἐπιταχύνοντες τὸ πλοῖον καὶ οἱ ἐπιβραδύνοντες τὴν κωπηλασίαν. Τὰ δύο ταῦτα τὸ ἐξορμᾶν τὴν ναῦν καὶ τὸ ξυνέχειν τὴν εἰρεσίαν δὲν εἶνε ἴδια παντὸς ναύτου.

συνήθης 2: τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος Σοφ. Φιλ. 894 ἡ τοι συνήθεια ὀρθοῦσθαί με ποιήσει: «θὰ μὲ κάμῃ νὰ σηκωθῶ» ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο Θουκ. 1, 6, ἴδε δίαιτα. Πελοποννησίων τῇ μὲν γνώμῃ δι' Ἀθηναίους οὐ ξύνηθες μῖσος εἶχε 4, 128 ὁ Περδίκκας εἶχε μῖσος πρὸς τοὺς Πελοποννησίους ὄχι σύνηθες εἰς τὴν καρδίαν του ἐξ αἰτίας τῶν Ἀθηναίων (οὓς ἐμίσει περισσότερον). διὰ τὸ πρότερον ξύνηθες τοῖς μὲν πολίταις φοβερόν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές 6, 55 διὰ τὴν πρότερον συνήθη φοβερὰν μὲν εἰς τοὺς πολίτας διαγωγήν, προσεκτικὴν (πειθαρχικὴν) δὲ ὡς πρὸς τοὺς δορυφόρους.

συνημμένος πρκ. παθ. τοῦ συνάπτω.

συνήνεγκα, Ἰων. συνήνεικα, ἀόρ. τοῦ συμφέρω.

συνθακέω: πόλλ' ἔτικτον νυκτὶ συνθακῶν ἀεί Εὐρ. Ἡρ. 994 συγκαθήμενος τῇ νυκτί: «ταῖς ἔκαμνα συντροφιά».

συνθάλπω: μηδέ μ' οἰκτίσας ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν Αἰσχ. Πρ. 711 μηδ' ἐξ οἴκτου κολάκευέ με μὲ λόγους ψευδεῖς (μηδέ με παρηγόρει περιποιούμενός με καὶ περιστέλλων πανταχόθεν = ξυν-).

συνθάπτω: τῇ σκευῇ τῶν ὅπλων ξυντεθαμμένῃ Θουκ. 1, 8 ἴδ. σκευή.

σύνθεσις ἡ: (ἐξηῦρον) γραμμάτων συνθέσεις Αἰσχ. Πρ. 476 τοὺς συνδυασμοὺς τῶν γραμμάτων (τὴν γραφήν). Ὁ [Λογγῖνος] ἐν κεφ. 40 πραγματευόμενος περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1245 γέμω κακῶν δὴ κέ. (ὃ ἴδε ἐν τῷ τίθημι) παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς: «σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογοῦν (τ. ἔ. διὰ τῆς καταλλήλου συνθέσεως, ἐν ᾗ ἡ ἔκφρασις ἀναλογεῖ πρὸς τὴν εὕρεσιν, ἔγινεν ὑψηλὸν τὸ λεγόμενον)· εἰ δ' ἄλλως αὐτὸ συναρμόσεις, φανήσεταί σοι, διότι τῆς συνθέσεως ποιητὴς

ὁ Εὐριπίδης μᾶλλόν ἐστιν ἢ τοῦ νοῦ» τ. ἔ. ὁ Εὐριπίδης εἶνε δεινὸς περὶ τὴν σύνθεσιν μᾶλλον τοῦ λόγου ἢ περὶ τὴν εὕρεσιν τῶν νοημάτων· τὰ νοήματα τοῦ Εὐριπίδου εἶνε κοινὰ καὶ τετριμμένα καὶ εὐτελῆ, ἀλλὰ γνωρίζει νὰ τὰ μεταχειρίζηται καταλλήλως· ἴδε σαίρω καὶ συμβακχεύω (ἐν Παραρτ.) καὶ κλέπτω (διὰ τὸ ἐκ τῆς Ῥητορ. Ἀριστοτ. χωρίον).

συνθέω: οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή υ 245 «οὐ γὰρ συνδραμεῖται ἡμῖν τὸ βουλευθέν, ἀλλὰ σκεδασθήσεται ἀφ' ἡμῶν καὶ οὐκ ἂν ἴδοιμεν αὐτό» Εὐστάθ.

συνθήγω: ὀργῇ συντεθηγμένος φρένας Εὐρ. Ἱππ. 689 παρωργισμένος, ἐξηρεθισμένος ἐναντίον μου.

συνθήκη ἡ: αἰνῶ (παραινῶ) κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς Αἰσχ. Χο. 553 παρακαλῶ ταύτας ἐδῶ (δηλ. τὸν χορὸν) νὰ κρύπτωσι τὰ σχέδιά μου. ἐντεῦθεν δὴ ἄρξασθαι νόμους τίθεσθαι καὶ ξυνθήκας αὐτῶν Πλ. Πολ. 359Α ἐντεῦθεν δὴ ἤρξαντο νόμους τίθεσθαι (ὃ ἴδε) καὶ συνθήκας πρὸς ἀλλήλους (ἐν ἀλλήλοις). τὸ δίκαιον τῆς ξυνθήκης Θουκ. 4, 61, ἴδ. δίκαιος. κατὰ ξυνθήκας γίγνεσθαι 1, 37, ἴδ. παρέχω.

σύνθημα τό: ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς Σοφ Ο. Κ. 46 τοῦτο εἶνε τὸ συμπεφωνημένον σημεῖον τῆς μοίρας μου (ἴδ. στ. 89): ἐδῶ δηλ. εἶνε τῆς μοίρας μου νὰ τελειώσω τὴν ζωήν μου. παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα Τρ. 157, ἴδε ἐγγράφω. σύνθημ' ἐρωτῶν, ἄλλο μαστεύων χρέος Ἀπ. Ἀδέσπ. 365 ἐρωτῶν (τάχα) διὰ (ζητῶν) τὸ σύνθημα (τὸ στρατιωτικόν), ἐν ᾧ ἄλλο τι πρᾶγμα ζητεῖ (ἐν ᾧ ἄλλος εἶνε ὁ σκοπός του). οὗ τὰ Θησέως Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα Σοφ. Ο. Κ. 1594 «οἷον ὑπομνήματα τῆς πίστεως, ἣς ἔθεντο πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως» Σχ. ἴδε κρατήρ.

συνθηράω: χεῖρες.. ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι Σοφ. Φιλ. 1005 «συλλαμβανόμεναι» Σχ.

συνίημι: τίς τ' ἄρ' σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε (=«φιλονεικίᾳ συνέβαλε») μάχεσθαι Α 8 τίς ἐκ τῶν θεῶν συνέκρουσε (κυρ. τοὺς ἔβαλε μαζί) αὐτοὺς δι' ἔριδος, ὥστε νὰ μάχωνται. οὓς ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι Η 210 ἔβαλε μαζὶ νὰ πολεμῶσι μὲ τὴν ὁρμὴν τῆς ἔριδος. σὺ δ' ὦκ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος ζ 289 σὺ δὲ ταχέως ἐννόει τὸν λόγον μου. καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιεν πείθοντό τε μύθῳ Α 273 «καὶ μέντοι τῶν συμβουλῶν ἐμοῦ συνίεσαν (ἤκουον τὰς γνώμας μου) καὶ ἐπείθοντο τῷ ἐμῷ λόγῳ» Γαζῆς. πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ· τῶν δὲ σὺ μὴ ξυνίει (Buttmann: ξύνιε) Θέογν. 1240 τούτων δὲ σὺ μὴ ἄκουε: μὴ πρόσεχε τούτοις. τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος δ 76 τούτου δ' ἀγορ. ἤκουσεν ὁ ξ. Μενέλαος. ξύνες δὲ τήνδ' ὡς ἀηδής (τ. ἔ. λυπηρά, σκυθρωπή, τὰ χ/φα ἀήθης) καὶ συνωφρυωμένη χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς σημανοῦσά τι Σοφ. Τρ. 868 σκέψαι δὲ (παρατήρησον) ὡς (= πόσον) ἥδε ἡ γραῖα χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς ἀηδὴς καὶ συνωφρ., ἵνα ἀγγείλῃ τι. ἐπειδὰν θᾶττον συνιῇ τις τὰ λεγόμενα Πλ. Πρωτ. 325C εὐθὺς ὡς ἀρχίσῃ νὰ ἐννοῇ τις τὰ λεγόμενα. ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν Θουκ. 1, 3 ἴσως γρ. Ἑλλήνων ξυνήεσαν (-ῆσαν), ὅθεν ἴδ. σύνειμι. ὄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ Ν 381 ἵνα συμφωνήσωμεν (συνεννοηθῶμεν) περὶ τοῦ γάμου.

συνίστημι κυρ. ἵστημι σύν τινι· ἐγώ φημι Μελάμποδα μαντικὴν ἑαυτῷ συστῆσαι Ἡρ. 2, 49 ὅτι κατώρθωσε νὰ παρασκευάσῃ ἑαυτῷ (νὰ συναθροίσῃ καὶ συνενώσῃ εἰς ἓν σύστημα) τὰς ἀναγκαίας εἰς τὴν μαντικὴν γνώσεις. τὴν ἄνω Ἀσίην συστήσας ἑωυτῷ 1, 103 = στήσας σὺν ἑαυτῷ: συνενώσας μὲ τὸ ἄλλο κράτος του. τὸν Λεωκράτην συνέστησεν (ἀποδοῦναι) Δημ. 41, 16 προέτρεψε τὸν Λεωκράτην νά μοι ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα. Πελοποννήσου τὰ δυνατώτατα ξυστήσας Θουκ. 6, 16 τῆς Πελοποννήσου τοὺς δυνατωτάτους (Ἀργείους, Μαντινεῖς καὶ Ἠλείους) συνενώσας (κυρ. συστῆναι ποιήσας). βούλονται ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ξυστήσαντες ὑμᾶς ὑπόπτῳ, βίᾳ ἢ καὶ κατ' ἐρημίαν ἀπράκτων ἡμῶν ἀπελθόντων, αὐτοὶ ἄρξαι τῆς Σικελίας 6, 85 ἐπιθυμοῦσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι εἴμεθα ὕποπτοι (ἐπὶ τῇ εἰς ἡμᾶς ὑποψίᾳ), συνενώσαντες ὑμᾶς (συστῆναι ὑμᾶς ποιήσαντες), αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ ἐξουσιάσωσι τὴν Σικελίαν, ἀναγκάσαντες ἡμᾶς νὰ ἀπέλθωμεν ἄπρακτοι διὰ τῆς βίας (τ. ἔ. ἐν πολέμῳ νικήσαντες ἡμᾶς) ἢ δι' ἔλλειψιν συμμάχων Τὸ βίᾳ ἢ καὶ κατ' ἐρημίαν συνήθως συνδέεται πρὸς τὸ ἄρξαι τῆς Σικελίας («βούλονται . . . ὑφ' αὑτοῖς ποιήσασθαι τὴν Σικελίαν, ἤτοι βίᾳ κρατήσαντες ἡμῶν ἢ μόνους ἀπολαβόντες, ἡμῶν ἀπράκτων ἀπελθόντων» Σχ.). Ὀρθότερον νὰ συναφθῶσι πρὸς τὸ ἀπράκτων ἡμῶν ἀπελθόντων. παλιγκαπηλεύων καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου Δημ. 56, 7 ἀγοράζων καὶ πωλῶν (μονοπωλῶν, προαγοράζων) καὶ ἐν συνεννοήσει μετ' ἄλλων ὁρίζων (ὥστε νὰ μὴ πωλῶσιν εὐθηνότερον) τὰς τιμὰς τοῦ σίτου. — Ἐκ τῆς πάλης ἡ μτφ. ἐν τοῖς ἑξῆς· τοιῷδε φωτὶ πέμπε τίς (κατὰ σύμπτυξίν τινα ἐκ τοῦ πέμπε ὅστις καὶ εἰπὲ τίς) ξυστήσεται Αἰσχ. Ἑπτ. 422 τοιούτῳ ἀνδρὶ εἰπὲ τίς ἀντιτάξεται καὶ πέμπε αὐτόν. Διορθ. πολλαί. ἔραμαι πυθέσθαι τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέστας Σοφ. Ο Κ. 511 ἐπιθυμῶ μαθεῖν περὶ τῆς δειλ. ἀλγηδόνος, τῆς φανείσης ἀμηχάνου, ᾗ συνεζύγης (ᾗ περιέπεσες). λιμῷ συνεστεῶτες Ἡρ. 7, 170 ἀγωνιζόμενοι (παλαίοντες) πρὸς λιμόν. συνεστήκεε δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω 4, 132 ἐναντία ἦν. ἓν δ' οὐκ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω, ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ Εὐρ. Ἱκ. 847 ᾧ τινι ἕκαστος τούτων εἰς χεῖρας ἦλθεν (συνεπλάκη) ἐν τῇ μάχῃ. δειναὶ δ' ἀπειλαὶ (ἐνν. ἦσαν) καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος

ξυνίσταθ' ὅστις μὴ λάβοι τὴν παρθένον Εὐρ. Ἰ. Α· 53 «καὶ φόνοι παρεσκευάζοντο κατ' ἀλλήλων, ἐκ συστάσεως ὑπὸ τούτων, οἵτινες (= ὅστις) μὴ λάβοιεν τὴν παρθένον· τ. ἔ. ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες δὲν ἤθελον λάβῃ τὴν παρθένον» Δ. Βερν. λέχος Ἡρακλεῖ κριτὸν ξυστᾶσα Σοφ. Τρ. 28 κυρ. σταθεῖσα μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἡρακλέους ὡς γυνὴ εἰς αὐτὸν ἀποφασισθεῖσα (ὡς ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ ἀγῶνος). τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους Θουκ. 1, 1 διότι ἔβλεπον, ὅτι οἱ λοιποὶ Ἕλληνες συνετάττοντο πρὸς τὸ μέρος ἑκατέρων (ἢ μὲ τὸ ἓν μέρος ἢ μὲ τὸ ἄλλο). οὐ ξυνεστήκεσαν πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις ὑπήκοοι 1,15 κυρ. οὐ συνίσταντο (προσεχώρουν) πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις (ὡς ὕστερον πρὸς Ἀθήνας καὶ Σπάρτην) ὡς ὑπήκοοι, ὥστε εἶναι ὑπήκοοι: δὲν προσετίθεντο πρὸς τὰς μεγίστας πόλεις ὡς ὑπήκοοι. ὅσοις ξυνειστήκει συγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους 1, 90 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. είστήκει, ἴδ. ἵστημι. καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ξυσταθέντα διὰ μάχης ἐλθεῖν δορὶ κτανεῖν θ' Εὐρ. Φοίν. 760 καὶ εἴθε νὰ συμβῇ (ὥστε) ὁ ἀδελφός μου σταθεὶς πλησίον μου διὰ νά με πολεμήσῃ (ξυσταθέντα διὰ μάχης) νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ κοντάρι μου ἐπάνω καὶ νὰ τὸν φονεύσω. ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται Αἰσχ. Ἑπτ. 496 ἐχθρὸς ὢν ὁ ἀνὴρ πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα (ὁ εἷς πρὸς τὸν ἕτερον) θὰ συμπλακῇ μὲ αὐτόν. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ μὲν συνίσταμαί τινι κυρ.=ἵσταμαι σύν τινι, τὸ δὲ συνίσταμαι πρός τινα = ἵσταμαι σύν τινι χωρῶν (χωρήσας) πρὸς αὐτόν. Ἀργείων ὁ δῆμος κατ' ὀλίγον ξυνιστάμενός τε καὶ ἀναθαρσήσας ἐπέθεντο τοῖς ὀλίγοις Θουκ. 5,82 οἱ ἐν Ἄργει δημοκρατικοὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διοργανούμενοι καὶ ἀναλαβόντες θάρρος ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ὀλιγαρχικῶν. τούς γε συνισταμένους τούτους καὶ ξυμπιλοῦντας (Blaydes: τοὺς πιλοῦντας) ἑαυτοὺς ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι (ἐχρῆν) διαξῆναι καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι Ἀρφ. Λυσ. 577 τούτους τοὐλάχιστον, οἱ ὁποῖοι στενῶς συνδέονται (συνωμοτοῦσι) καὶ συνεταιρίζονται σφικτὰ (ὡς τὸ συμπεπυκνωμένον μαλλίον) μεταξύ των, διὰ νὰ καταλάβουν τὰς ἀρχάς, ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀποχωρίσωμεν ξαίνοντες αὐτοὺς ὡς μαλλίον («νὰ τοὺς λαναρίσωμεν») καὶ νὰ διαλύσωμεν (νὰ μαδήσωμεν) τὰς κεφαλὰς (τὰς τολύπας, αἵτινες δὲν διαξαίνονται: «τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός» Σχ.). Ταῦτα δὲ προφανῶς ἀναφ. εἰς τὰς ἑταιρείας καὶ συνωμοσίας, αἳ «ἐτύγχανον ἐν τῇ πόλει οὖσαι ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρχαῖς» Θουκ 8,54 Ἴδε κλίνη καὶ ξαίνω συνιστάμενος ἐπὶ ταῖς δίκαις Δημ. 46,25 συνεννοούμενος μὲ ἄλλους, μηχανορραφῶν διὰ νὰ κερδίζῃς τὰς δίκας. πῇ τε συνέστη καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως Ἀπ. Εὐρ. 910, ἴδε ὅπως (σελ.886α). συνιστάναι τὸν μῦθον Ἀριστοτ. Ποι. 1451b 13. 1452b 29 συναρμολογεῖν τὸν μῦθον. συνίσταται τὰ πράγματα Δημ. 6, 35 θολώνει ὁ πολιτικὸς ὁρίζων, συσσωρεύονται τὰ νέφη. τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν Εὐρ. Ἄλκ. 176, ἴδ. μεθορμίζω.

συνίστωρ 2 = συνειδώς· (στέγην) πολλὰ ξυνίστορα αὐτόφονα κακά Αἰσχ. Ἀγ. 1075 στέγην συνειδυῖαν πολλὰ κακὰ ἐκ φόνου συγγενῶν (κυρ. φονευομένων αὐτῶν τῶν ἰδίων μεταξύ των: ἐξ ἀλληλοφονίας).

συνναίω: μήτε ξυνναίοιμι εὔκηλος Σοφ. Ἠλ. 241 μήτε νὰ τὰ χαίρωμαι ἥσυχα.

συνναυστολέω: συννεναυστοληκότες Σοφ Φιλ. 550 πλημμ. διόρθ. τοῦ Dobree ἀντὶ τοῦ οἱ νεναυστοληκότες, ἴδ. ναυστολέω.

συννενέαται Ἰων. πρκ. ἀντὶ συννένηνται τοῦ συννέω.

συννεφέω, πρκ. συννένοφα κατὰ τὸ συννεφής, ὡς τὸ ἐπινεφέω κατὰ τὸ ἐπινεφής. Οὕτω συνήθως γράφεται ὁ ἐνεστώς, ἀλλὰ κατὰ τὸν Cobet ὀρθοτέρα γρ. εἶνε συννέφω (ἴδ. νέφω) καὶ ἐπινέφω (ἴδε Cobet V. L. σ. 134). «ξυννένοφε: ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ: καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια (ὃ ἴδε) βροντᾷ μάλ' εὖ (Ἀπ. Ἀρφ. 46). καὶ ἐν Νήσοις (Ἀπ. 395): ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει, ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα» Φώτιος καὶ Σουΐδας. Καὶ σήμερον βλέποντές τινα σκυθρωπὸν λέγομεν: συννέφιασε ὁ οὐρανός. ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννεφεῖ; Ἀρφ. Ὄρν. 1502 σκορπίζει τὰς νεφέλας (καὶ ποιεῖ αἰθρίαν) ἢ συνάγει αὐτάς; συννεφοῦσαν ὄμματα Εὐρ. Ἠλ. 1078 σκυθρωπάζουσαν.

συννοέω: εἰς γῆν βλέπει ὥς τι ξυννοούμενος Πλ. Ἀλκ. 2, 138Α ὡς ἄνθρωπος ποῦ συλλογίζεται κάτι τι.

σύννοια, Ἰων. συννοίη, ἡ: ἐμοί τοι ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι Σοφ. Ἀντ 279, ἴδ. μή. ‖ ἀμηχανία, φροντίς, «συλλογή», περίσκεψις· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ Αἰσχ. Πρ. 453 ἀπὸ τὴν «συλλογή μου» σπαράσσεται ἡ καρδία μου (κυρ. σπαράσσομαι τὴν καρδίαν). συννοίᾳ θ' ἅμα, οἷον δέδρακεν ἔργον Εὐρ. Ἀνδ. 805 «ἐνθυμουμένη ὁποῖον ἐβουλεύσατο ἔργον» Σχ.

σύννομος 2 σὺν (ἅμα) νεμόμενος, βόσκων, ὁ τῆς αὐτῆς ἀγέλης· Λαβδακίδαισιν σύννομοι Πινδ. Ἰ. 3, 17 ἴδ. διαστείχω. παντόλμους ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν Χο. 595 συνημμένους (κυρ. συμβόσκοντας) ταῖς συμφοραῖς τῶν θνητῶν· ὅπου τοιοῦτοι ἔρωτες ὑπάρχουσι, τοιαῦται συμφοραὶ δὲν ἐλλείπουσι. ξυμβολεῖ φέρων φέροντι, καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ, ξύννομον θέλων ἔχειν Ἑπτ. 340 συντυγχάνει φέρων λεῖαν φέροντι, καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ, θέλων ἔχειν κοινωνόν. ὦ φίλτατον ὀρνέων πάντων, ξύννομε τῶν ἐμῶν ὕμνων, ξύντροφ' ἀηδοῖ Ἀρφ. Ὄρν. 677 κοινωνὲ τῶν ἐμῶν ὕμνων. ὦ πταναὶ δολιχαύχενες (κύκνοι) ξύννομοι νεφέων δρόμου Εὐρ. Ἑλ. 1488 σύντροφοι, ἀκόλουθοι

τοῦ δρόμου τῶν νεφῶν, τ. ἔ. ποῦ τρέχετε μαζὶ μὲ τὰ νέφη.

συννοσέω νέοι νέοισι συννοσοῦσι τἀφανῆ (τἀμφανῆ Bothe, τάφρονα Usener, νέοι γέρουσι συννοσοῦσι τἀσθενεῖν F. G. Schmidt.) Εὐρ. Ἀπ. 160. Ἑρμηνεύω. οἱ νέοι σὺν νέοις ὄντες (τ. ἔ. συγγιγνόμενοι τοῖς νεοις) νοσοῦσι τὰς ἀφανεῖς (κρυφίας, ἀφροδισίας) νόσους: ἀναπίμπλανται ἀπ' ἀλλήλων τῶν ἀφροδισίων νόσων.

συνοδεία, ἐφοδεία, περιοδεία κττ. ἐκ τοῦ συνοδεύω, ἐφοδεύω, περιοδεύω παραγόμενα βεβαίως πρέπει νὰ γράφωνται διὰ τοῦ ΕΙ, διὰ τοῦ Ι γράφονται τὰ ἐκ τῶν συνθέτων ἐπιθέτων ἄνοδος, εὔοδος, δύσοδος, εὐέφοδος, ἀνέξοδος κττ. παράγωγα ἀνοδία, εὐοδία, δυσοδία κτλ. Τὸ συνοδία, ὃ ἀναφέρει καὶ ὁ Ἡρωδιαν. (I 292, 4. II 452, 23. 585, 12), γίνεται παρὰ τὸ ἐπίθ. σύνοδος καὶ σημ. συνοδοιπορία, ὅθεν καὶ ἡ εὔκολος σύγχυσις πρὸς τὸ συνοδεία δηλοῦν τὴν πρᾶξιν τοῦ συνοδεύειν, τὸ συνοδεύειν.

σύνοδος ἡ: οὐ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελίᾳ αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ Θουκ. 3, 82 αἱ τοιαῦται ἑταιρεῖαι δὲν ἐγίνοντο πρὸς ὠφέλειαν τῶν κειμένων νόμων, ἀλλὰ παρὰ τοὺς ὑφισταμένους νόμους πρὸς ἰδίους πλεονεκτικοὺς σκοπούς.

σύνοιδα (ἴδ. οἶδα). Ἡ σύνταξις· σύνοιδά τινί τι, τινὶ περί τινος, μετὰ τοῦ ὅτι, ὡς, μετὰ μτχ. σύνοιδα ἐμαυτῷ οὐδὲν ἐπισταμένῳ καὶ σύνοιδα ἐμαυτῷ οὐδὲν ἐπιστάμενος, ἢ σύνοιδά τινι ὄντι προθυμοτάτῳ, σπανίως μετ' αἰτ. μτχ. κυρ. «ξέρω γιὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ γιὰ ἕνα ἄλλον». καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν; Αἰσχ. Χο. 215 τίνα τῶν βροτῶν σύνοισθά μοι (ἠξεύρεις δι' ἐμέ) ὅτι ἐπεκαλούμην; σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην 216 κυρ. σημ. ἠξεύρω «γιὰ σένα», ὅτι πολλάκις ἐξεθείαζες τὸν Ὀρέστην. Καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἅτινα ὁ λέγων φαντάζεται ὡς πρόσωπα συναισθανόμενα, συμπαθοῦντα καὶ συμμαρτυροῦντα, καὶ δὴ συνειδότα· τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων Σοφ Ἠλ. 92 τὰς δὲ τῶν ὁλονυκτίων ἑορτῶν μου λεπτομερείας, ταύτας πλέον γνωρίζει μετ' ἐμοῦ (τ. ἔ. τῆς μὲν ἡμέρας τὰς θρηνῳδίας δύνανται νὰ ἐπιμαρτυρήσωσιν ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς, τῶν δὲ νυκτερινῶν θρήνων μάρτυς εἶνε) ἡ μισητὴ εὐνὴ τοῦ βαρυστενάκτου οἴκου, πόσους δηλ. θρήνους θρηνῶ τὸν δυστυχῆ μου πατέρα. Τινὲς διορθ κοιτῶν ἀντὶ τοῦ οἴκων, ἄλλοι δὲ μογερ' οἰκείων κττ. Ἀλλ' αἱ εὐναὶ μογερῶν οἴκων, οἴκων ἀθλίων, πλήρων θλίψεων καὶ ἀναστεναγμῶν, ὑπομιμνήσκουσι τὴν στυγερὰν δολοφονίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος. Τοιούτους δὲ οἴκους, ἐν οἷς ἐτελέσθη δολοφονία, καὶ μέχρι τῆς σήμερον οὐδεὶς πλησιάζει, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον κοιμᾶται ἐν αὐτοῖς. ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνείσῃ Φιλ. 1084 καὶ τοῦ θανάτου μου θὰ εἶσαι μάρτυς: θὰ ἠξεύρῃς νὰ λέγῃς γιὰ τὸν θάνατόν μου: θὰ ἴδῃς ἐμὲ θνήσκοντα. πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; Ἀρφ. Σφ. 999 πῶς λοιπὸν ἐγὼ θὰ ἠξεύρω διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὅτι ἠθώωσα κατηγορούμενον; Ἀνώμαλον τὸ Πλ. Νόμ 773Β: κοσμίων τε πατέρων χρὴ προθυμεῖσθαι γίγνεσθαι κηδεστὴν τὸν αὐτῷ ξυνειδότα ἰταμώτερον ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον: ὃς ἑαυτῷ ξύνοιδεν ἰταμώτερος ἅμα καὶ θᾶττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενος, προθυμείσθω γίγνεσθαι κηδεστὴς (γαμβρὸς) κοσμίων πατέρων. Ὁμαλωτέρα θὰ ἦτο ἡ δοτ. φερομένῳ. Προτείνει ὁ φιλόσοφος, ὅπως οἱ ἐναντίοι τοὺς χαρακτῆρας ἔρχωνται εἰς γάμου κοινωνίαν. ὁ γὰρ τὸν (Δ. Γ. τῶν) πάντων συνειδότων ἔλεγχον φυγὼν ὡμολόγηκεν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰσηγγελμένα Λυκ. κ. Λεωκρ. § 29 ὅπου γρ. «ὁ γὰρ τὸν πάντων ⟨τῶν⟩ συνειδότων» κέ. Τὰ ἄλλα σαφῆ. τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοὶ ξύνιστε Θουκ. 1, 73 = ἐξ ἰδίας πείρας γινώσκετε. ὁ ξυνειδὼς καὶ εὔνους ἀκροατής 2, 35 ἴδ. πλεονάζω. ἐρωτώντων δὲ τῶν ἐφόρων πόσους φαίη καὶ τοὺς συνειδότας τὴν πρᾶξιν εἶναι, λέγειν καὶ περὶ τούτου ἔφη αὐτόν, ὡς σφίσι μὲν τοῖς προστατεύουσιν οὐ πάνυ πολλοί, ἀξιόπιστοι δὲ συνειδεῖεν· αὐτοὶ μέντοι πᾶσιν ἔφασαν συνειδέναι καὶ εἵλωσι καὶ νεοδαμώδεσι καὶ τοῖς ὑπομείοσι καὶ τοῖς περιοίκοις Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 6 ὅτε δὲ ἠρώτων οἱ ἔφοροι, πόσους φαίη (ὁ καταγγείλας) καὶ τοὺς συνειδότας τὴν πρᾶξιν (τοὺς συνωμότας) εἶναι, (ὁ καταγγείλας) ἔφη αὐτὸν (Κινάδωνα) λέγειν καὶ περὶ τούτου, ὡς οὐ πάνυ μὲν πολλοί, ἀξιόπιστοι δὲ συνειδεῖεν σφίσι τοῖς προστατεύουσιν, αὐτοὶ μέντοι ἔφασαν συνειδέναι πᾶσιν κέ. (κυρ. δι' αὐτοὺς τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς συνωμοσίας τί φρονοῦν, ἤτοι: τὰ φρονήματα τῶν ἀρχηγῶν, ὀλίγοι, ἀλλ' ἀξιόπιστοι ἠξεύρουν· αὐτοὶ ὅμως οἱ ἀρχηγοὶ ἠξεύρουν δι' ὅλους, καὶ διὰ τοὺς εἵλωτας καὶ διὰ τοὺς νεοδαμώδεις καὶ διὰ τοὺς ὑπομείονας καὶ διὰ τοὺς περιοίκους, τί φρονοῦν, ἤτοι: ἠξεύρουν τὰ φρονήματα πάντων τούτων). Τὸ ἔφασαν συμφωνῶ μετὰ τοῦ Hertlein ὅτι εἶνε παρέγγραπτον. Ὅμοια ὑπάρχουσι καὶ ἀλλ., ἐξ ὧν ἀναφέρω τὸ Θουκ. 1, 91, 6 ὅπου ἐπίσης τὸ ἔφασαν προσετέθη ὑπό τινος ἀντιγραφέως.

συνοικέω: φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος ἀμηχανία συνοικεῖν ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας Εὐρ. Ἱππ. 162 «φιλεῖ δὲ συνοικεῖν τῇ δυστρόπῳ τῶν γυναικῶν (ποιητ. ἀντὶ τοῦ: ταῖς δυστρόποις, ὑστερικαῖς, γυναιξὶ) κακᾷ ἁρμονίᾳ (= κατὰ κακὴν σύζευξιν, συνδυασμόν, τέριασμα) ἡ ἐκ τῶν ὠδίνων τε καὶ τῆς ἀφροσύνης (= παραφροσύνης) δύστηνος ἀμηχανία. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι αἱ ὑστερικαὶ γυναῖκες ἔχουσι πολλὰς ἰδιοτροπίας, μέχρι μανίας ἐνίοτε

χωρούσας» Δ. Βερν. ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη Ἀνδρ. 237, ἴδ. οἰκέω. δεσπότης ἱππικοῖσιν ἤθεσι πολὺς ξυνοικῶν ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν Ἱππ. 1219 «λίαν ἔμπειρος ὢν συνηθείαις... ἱππικαῖς» Σχ. ἐξῳκειωμένος. ἐφύβριζον ἄλλα τε καὶ εἰ ξυνοικήσοντες σφίσιν αὐτοῖς μᾶλλον ἥκοιεν Θουκ. 6, 63 ἐφ' ὕβρει ἔλεγον καὶ ἄλλα καὶ ἂν ἦλθον μᾶλλον «γαμηθησόμενοι» Σχ. Τοιαύτην τινὰ σημ. ὅτι ἔχει, δεικνύει τὸ ἐφύβριζον. Ἄλλοι: ἵνα συνοικήσωσι μετ' αὐτῶν.

συνοίκια τά, Θουκ. 2, 15 ἴδ. ποιῶ.

συνοικίζω: οὔτε ξυνοικισθείσης πόλεως (κατ' ἀντίθ. τῷ) κατὰ κώμας δὲ οἰκισθείσης, φαίνοιτ' ἂν ὑποδεεστέρα Θουκ. 1.10 ἡ Σπάρτη ἤθελε φαίνηται ὑποδεεστέρα οὐ μόνον πόλεως, ἥτις συνῳκίσθη, ἀλλὰ καὶ πόλεως, ἥτις κατὰ κώμας ᾠκίσθη.

σύνοικος 2: οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου ξύνοικος ἔσσομ' Σοφ. Ἠλ. 818 ἀλλ' ὄχι μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν θὰ συγκατοικῶ τοῦ λοιποῦ μετ' αὐτῶν. Ἡ διόρθ. εἴσειμ' ἢ ἄλλη τις δὲν εἶνε ἀναγκαία. Εὐκόλως ἐνν. ἐκ τῶν προηγ. εἰς τὸ ξύνοικος τὸ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρός. τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου; Σοφ. Ο. Τ. 1205 τίς ἐν ἀγρίαις συμφοραῖς, τίς ἐν ταλαιπωρίαις εὑρισκόμενος εἶνε σύνοικος αὐτῶν ὡς ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ βίου; ὁ δυσφιλὴς σκότῳ λιμὸς ξύνοικος Αἰσχ. Ἀγ. 1641, ἴδε σκότος. πῶς σ' (Herm.: δ') ἂν ἄθλιος γεγὼς (πῶς ἂν ἁγνὸν ὄντα σὲ Df) θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρός, ᾧ τίς οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος; Σοφ. Ο. Κ. 1136 πῶς ἂν ἄθλιος ὢν βουληθείην σε θιγεῖν ἀνδρός, ἐν ᾧ πᾶσα κηλὶς κακῶν ἐστι σύνοικος; ἥδε γὰρ μείζων βλάβη ξύνοικος ἦν μοι Ἠλ. 784 αὐτὴ ἐδῶ, (ἥτις ἦτο) τὸ μεγαλίτερον κακόν, ἦτο συγκάτοικός μου.

συνόμνυμι: ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρὶ καὶ ξυνθανεῖσθαι Αἰσχ. Χο 976 = ξυνώμοσαν μὲν ἀποκτενεῖν τὸν ἄθλιον πατέρα (ὃν καὶ ἀπέκτειναν), ξυνώμοσαν δὲ συναποθανεῖσθαι. ἅ μοι ξυνώμοσας, πέμψον πρὸς οἴκους Σοφ. Φιλ. 1367 ἅ μοι ὀμόσας (ὅρκῳ) ὑπέσχου, ταῦτα ποιῶν πέμψον με οἴκαδε.

σύνοπλος 2: τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις ᾧ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ ξυνῆν ποτε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 128 μετὰ τοῦ ὁποίου (γέροντος) ποτὲ νέου νέος ὢν ἔθετες μαζὶ τὰ ὅπλα σου ἐν ταῖς ἐκστρατείαις τῶν συνομηλίκων.

σύνορθρος: τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς (Wellauer καὶ Herm.: συνορθὸν αὐταῖς) Αἰσχ. Ἀγ. 266 φανερὸν (τὸ μέλλον κακὸν) θὰ ἔλθῃ ὁμοῦ μὲ τὰς πρωϊνὰς τοῦ ὄρθρου ἀκτῖνας. Ἐν Λέσβῳ κἀλλ. «σύνταχα» λέγουσι τὸ λίαν πρωΐ.

συνόρμενος, ἴδ. συνόρνυμι.

συνόρνυμαι Αἰσχ. Ἀγ. 437, ἴδ. πένθεια.

σύνορος, Ἰων. σύνουρος 3: μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε, ὡς κέ. Αἰσχ. Ἀγ. 499 ἡ ξηρὰ κόνις, ἡ δίδυμος τοῦ πηλοῦ ἀδελφή, μαρτυρεῖ μοι τάδε, ὡς κέ.

συνουσία, Ἰων. συνουσίη, ἡ: πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ Αἰσχ. Εὐμ. 284 πολλὰ δ' ἂν εἴποιμι, εἰ ἐξ ἀρχῆς λέγοιμι πρὸς ὅσους ἦλθον (ὅσοις συνέμειξα), ἀβλαβῶς (οὐδὲν βλάψας) δὲ συνεγενόμην («ἐβλάπτοντο γὰρ οἱ μυσαροῖς ἐπιτυγχάνοντες» Σχ.): πολλὰ θὰ ἔλεγον, ἂν ἐξ ἀρχῆς ἤθελον νὰ διηγηθῶ εἰς πόσους προσῆλθον, χωρὶς νὰ βλαφθῶσιν ἐκ τῆς συνκναστροφῆς μου. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας Σοφ. Ο. Κ. 647 τὸ δώρημα, ὃ λέγεις, ἀντὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς σου, μέγ' ἂν εἴη. ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ Φιλ. 520, ἴδε πίμπλημι. οὐ λόγοις τιμώμεν' ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον Ο. Κ. 63 δηλ. ὁ τόπος οὗτος τιμᾶται ὄχι τόσον διὰ λόγων (μύθων, ποιήσεως), ὅσον διὰ τῆς ἐπισκέψεως τῶν εὐσεβῶν (τ. ἔ. ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ προσκυνοῦν).

σύνοχος 2: λωτὸς ὅταν παίγματα βρέμη σύνοχα φοιτάσιν Εὐρ. Βάκχ. 163 ὅταν ὁ αὐλὸς παίζῃ παταγωδῶς (βροντοφωνῇ) παίγματα σχετικὰ μὲ τὰς εἰς τὸ ὄρος φοιτώσας Βάκχας. κακοῖς τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα Ἑλ. 171 δάκρυα ἁρμόδια (σύμφωνα) μὲ τὰ ἐμὰ κακά.

συντανύω: πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ Πινδ. Π. 1, 82 πολλῶν πραγμάτων τὰ κεφάλαια συμπεριλαβὼν ἐν βραχεῖ λόγῳ.

συνταράσσω: ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ Αἰσχ. Πρ. 1122 ὁ αἰθὴρ εἶνε τεταραγμένος (ἀνακατωμένος) μαζὶ μὲ τὸν πόντον (ὥστε δὲν διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων).

σύντασις ἡ, οὕτω γράφουσί τινες καὶ τὸ Θουκ. 7, 71 ὁ πεζὸς πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύντασιν (ἀντὶ τοῦ ξύστασιν) τῆς γνώμης εἶχε, ὡς δεικνύει ὁ Σχ. «ἰσχυρῶς ἠγωνίων καὶ τὰς διανοίας συνετέταντο»· πρβ. 5, 9 καὶ Πλουτ. 347 Β. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Widmann τὸ ξύστασις εἶνε συνώνυμον τοῦ ἀγών, ἐπί τε τῆς κυρίας καὶ ἐπὶ τῆς μεταφορικῆς ἐννοίας. Πρβ. Ἡρ. 6, 117. 7, 167. Παρὰ Θουκ. μόνον ἐν 2, 21, 3. Ὁ δὲ Δίων Κάσσ. 49, 9 ἀπομιμούμενος τὸ ἡμέτερον χωρίον ἔγραψε ξυστάσει τῆς γνώμης· ἴδε σύστασις.

συντάσσω: ἀνὴρ ὁπλίτης δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων, καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν, οὖσι μὴ ἀγαθοῖς, αὐτὸς τέθνηκε δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 191 ὁ ὁπλίτης εἶνε δοῦλος τῶν ὅπλων, καὶ ἐξ αἰτίας τῶν μετ' αὐτοῦ συντεταγμένων, ἂν δὲν εἶνε ἀνδρεῖοι, φονεύεται ἀπὸ δειλίαν τῶν ἄλλων. Τοὺς δύο τελευταίους στ. (191 καὶ 192) ὁ Wilamow. μετέθεσε μετὰ τὸν 194. Ὁ Dobree διώρθ. κἂν τοῖσιν συνταχθεῖσιν. Ἴσως μετὰ τοῦ Wilamow. ἐκληπτέον ὡς ὀργαν. δοτ. = τῷ τοὺς συνταχθέντας μὴ ἀγαθοὺς εἶναι· ὅθεν ἐκ παραλλήλου τῷ δειλίᾳ. ἦν δὲ οὗτος ἀνὴρ εὔχαρίς τε οὐχ ἧττον

τοῦ Θίβρωνος μᾶλλόν τε συντεταγμένος Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 22 ἔχων τε μᾶλλον συντεταγμένους τοὺς μεθ' ἑαυτοῦ· πλέον τακτικός, προσεκτικός. εἰς τὴν συμμορίαν ὑπὲρ ἐμοῦ συνετάξαντο κατὰ τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρειν Δημ. 27,7 συνεφώνησαν νὰ συνεισφέρωσιν ἐν ὀνόματί μου εἰς τὴν συμμορίαν πεντακοσίας δραχμὰς ἀνὰ εἴκοσι καὶ πέντε μνᾶς. πρὶν ξυνταχθῆναι τὴν δόξαν Θουκ. 5, 9 ὀρθότ. γρ. συνταθῆναι, ὃ ἴδε ἐν τῷ συντείνω. τὴν τῶν κωμῳδῶν προθυμίαν. . παραδεχώμεθα. . ἢ διαλάβωμεν δίχα τῷ παίζειν καὶ μή, καὶ παίζοντι μὴ ἐξέστω τινὶ περί του λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ, συντεταγμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ, καθάπερ εἴπομεν, μὴ ἐξέστω μηδενί; Πλ. Νόμ. 935 D ἢ διέλωμεν (διακρίνωμεν) διχῇ (διττῶς) τὸ πρᾶγμα τῷ παίζειν καὶ μὴ (κυρ. διὰ τοῦ παίζειν καὶ μὴ παίζειν: καθ' ὅσον παίζουσιν ἢ μὴ παίζουσιν), καὶ παίζοντι μὲν ἐξουσία ἔστω τινὶ λέγειν (τι) γελοῖον περί τινος ἄνευ θυμοῦ, σπουδάζοντι (παρεσκευασμένῳ πρὸς τοῦτο, ἤτοι: προσβάλλοντι τοὺς ἄλλους ἐκ προμελέτης) δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ (γελοῖα λέγοντι) μὴ ἐξέστω μηδενί; Ἡ διόρθ. συντεταμένῳ δὲν φαίνεται ὀρθή.

συντείνω: σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν Εὐρ. Ἠλ. 112 «σύντειν', ὥρα (ἐνν. ἐστίν = κοιν. ὥρα εἶνε, ἅπερ ὡς διὰ μέσου), τὴν τῶν ποδῶν ὁρμήν, ἤτοι: τάχυνε, τρέχε» Δ. Βερν. εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι Ἱππ. 257, ἴδε εὔλυτος. πρὶν ξυνταθῆναι τὴν δόξαν Θουκ. 5, 9 πρὶν στερεωθῇ ἡ ἀπόφασίς των. τοὺς δὲ γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους καὶ θᾶττον καὶ ῥᾷον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας Ξεν. Οἰκ. 2, 18 παρετήρησα, ὅτι οἱ ἐπιμελούμενοι τούτων μετὰ προσοχῆς (κυρ. μὲ σκέψιν σπουδαίαν καὶ προσεκτικήν) ἔπραττον ταῦτα καὶ ταχύτερον κέ. σύντεινον ἄλλῃ Ἡρώνδ. 1, 39 κύταξε εἰς ἄλλο μέρος (κύταξε καὶ κανένα ἄλλον). σφάξαι σ' Ἀργείων κοινᾷ συντείνει πρὸς τύμβον γνώμα Πηλείδα γέννα Εὐρ. Ἑκ. 188 «κοινᾷ γνώμᾳ ἡ τῶν Ἀργείων γέννα (τὸ τῶν Ἀργείων γένος, ἤτοι: οἱ Ἀργεῖοι = οἱ Ἕλληνες) συντείνει (εἶνε σύμφωνοι νά-) σφάξαι σε πρὸς τύμβον Πηλείδα (= Ἀχιλλέως)» Δ. Βερν. οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι, πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ πάντα εἰς τοῦτο καὶ τὰ αὑτοῦ συντείνοντα καὶ τὰ τῆς πόλεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύνη τῷ μακαρίῳ μέλλοντι ἔσεσθαι, οὕτω πράττειν, οὐκ ἐπιθυμίας ἐῶντα ἀκολάστους εἶναι καὶ ταύτας ἐπιχειροῦντα πληροῦν, ἀνήνυτον κακόν, λῃστοῦ βίον ζῶντα Πλ. Γοργ. 507D οὗτος εἰς ἐμὲ τοὐλάχιστον φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ σκοπός, πρὸς ὃν ἀποβλέπων (ὁ βουλόμενος εὐδαίμων εἶναι) πρέπει νὰ ζῇ, καὶ πάντα καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ πράγματα καὶ τὰ τῆς πόλεως συνδιευθύνων πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν (πρέπει) νὰ προσπαθῇ, πῶς νὰ ὑπάρχῃ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη παρὰ τούτῳ, ὅστις μέλλει νὰ εἶνε μακάριος, ἐν ᾧ τὰς μὲν ἐπιθυμίας αὐτοῦ δὲν ἀφίνει ἀκολάστους οὐδ' ἐπιχειρεῖ νὰ ἱκανοποιῇ αὐτάς, ὅπερ εἶνε ἀτελεύτητον κακόν, λῃστοῦ βίον ζῶν. παίζοντι μὲν ἐξέστω. . . συντεταμένῳ δέ. . . μὴ ἐξέστω μηδενί Πλ. Νόμ. 935 D, ἴδ. συντάσσω. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ συντετάσθαι (Wytt.: συντετάχθαι) διὰ τέλους φρόνησις οὖσα, διὰ τὸ λεπτῶς καὶ πυκνῶς πάντ' ἐξετάζειν δέδιεν ἐπὶ τὰ πράγματ' ὁρμᾶν προχείρως Ἀπ. Ἀμφιδ. 33 ὁ μὲν γὰρ (βίος ὑμῶν, τῶν «μόνον ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων») ὧν φρόνησις ἐπὶ τοῦ συντετάχθαι διὰ τέλους (ἀναφερομένη εἰς τὴν σύντονον μέχρι τέλους προσοχήν), ἐπειδὴ ἐξετάζει πάντα λεπτῶς καὶ πυκνῶς, δέδιεν ὁρμᾶν προχείρως ἐπὶ τὰ πράγματα. ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας καὶ νυκτὸς κείνας· ἐξ ἀρχᾶς λοχειᾶν στερρὰν παιδείαν Μοῖραι συντείνουσιν θεαί Εὐρ. Ἰ. Τ. 205 «ἐξ ἀρχῆς τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἐλύθη τῆς μητρὸς ἡ παρθενικὴ ζώνη (ἤτοι: ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεώς μου) δυσδαίμων μοι (ἐστὶν) ὁ δαίμων (ἤτοι: ἡ ποιναία Νέμεσις)· ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐμῶν λοχευμάτων τραχὺν τὸν ἐκ παιδός μοι βίον τρύχουσι κατατείνουσαι αἱ θεαὶ Μοῖραι» Δ. Βερν.

συντελέθω: ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται Πινδ. Π. 9, 56 ὅπου (ἡ Λιβύη) θὰ δωρήσῃ εἰς αὐτὴν (Κυρήνην) μέρος γῆς, ἵνα συνυπάρχῃ ἐννόμως, τ. ἔ. ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκῃ εἰς τὴν Λιβύην καὶ τὴν Κυρήνην.

συντέλεια ἡ, κοινῶς διδομένη χρηματικὴ συνεισφορά, εἰσφορὰ κοινή· χρημάτων ὅσων ἐδυνήθην ἐγὼ πλείστων συντέλειαν ἐποίησα Δημ. 18 237 κατώρθωσα νὰ συναθροίσω διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς ὅσον περισσότερα χρήματα ἠδυνήθην. τοὺς τριηράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν 18, 106 οἱ τριήραρχοι, οἱ ὁποῖοι θὰ καλῶνται διὰ τὴν παρασκευὴν μιᾶς τριήρους ἐκ τῶν ἐν ταῖς συμμορίαις συντελειῶν, κοινῶν συνεισφορῶν, πρέπει νὰ εἶνε 16. Κατὰ τοὺς προτέρους νόμους ἠδύναντο ἀνὰ 16 κατ' ἀνώτατον ὅριον νὰ ἐξοπλίζωσι μίαν τριήρη (ἴδ. § 104). κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἔστω καὶ οἷς ἐλάττων οὐσία ἐστὶ τῶν δέκα ταλάντων, εἰς συντέλειαν συναγομένοις εἰς τὰ δέκα τάλαντα Αὐτ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν πρέπει καὶ ἐκεῖνοι, ὧν ἡ περιουσία εἶνε κατωτέρα τῶν δέκα ταλάντων, νὰ συνάγωνται εἰς ἑταιρείαν, μέχρις ὅτου ἀποτελεσθῇ τὸ ποσὸν τῶν δέκα ταλάντων. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις δὲν εἶνε ἀκριβής, διότι τὰ δέκα τάλαντα συναπετελοῦντο κυρίως ἐκ τῆς ἀξίας ὄχι τῆς περιουσίας αὐτῆς ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ τιμήματος. Τίμημα δέκα ταλάντων ἐπέβαλλε τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐξοπλισμοῦ μιᾶς τριήρους. Οἱ πλουσιώτεροι ὑπεχρεοῦντο εἰς παρασκευὴν πλειόνων

(μέχρι τριῶν κατ' ἀνώτατον ὅρον) τριήρων. Οἱ δὲ πτωχότεροι συνηνοῦντο εἰς ἑταιρείαν, ἵνα συμπληρώσωσι τίμημα δέκα ταλάντων. κρεῖττον ἦν εἰς συντέλειαν ἀγαγεῖν τὰς χορηγίας ὥσπερ τὰς τριηραρχίας 20, 23 ἦτο καλλίτερον νὰ συναποτελέσωσι τὰς χορηγίας διὰ κοινῆς πλειόνων χορηγῶν συνεισφορᾶς ὡς καὶ τὰς τριηραρχίας. ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα Αἰσχ. Ἑπτ. 237 «τὸ κοινὸν ἄθροισμα τῶν θεῶν» Σχ. ἱερὰ σύναξις.

συντελής 2: «συντελεῖς οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες, τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται» Ἁρποκρ. δυοῖν ἐφάνη τριήραρχος ὁ τῆς μιᾶς ἕκτος καὶ δέκατος πρότερον συντελὴς Δημ. 18, 104 ἀπεδείχθη δύο τριήρων τριήραρχος ὁ προηγουμένως συντελῶν, συνεισφέρων τὸ ἓν δεκατον ἕκτον μέρος τῆς μιᾶς τριήρους. Πάρις γὰρ οὔτε (οὐδὲ Weckl.) συντελὴς πόλις Αἰσχ. Ἀγ. 537=οὔτε Πάρις οὔτε συντελὴς πόλις «ἡ συντελέσασα καὶ συμπράξασα αὐτῷ» Τρικλίνιος. Μᾶλλον: ἡ πληρώσασα (δηλ. ἡ τιμωρηθεῖσα) μαζὶ μὲ αὐτόν. Ἄλλως δὲ συντελής = συνεισφέρων, συνδαπανῶν.

συντέμνω: ἐς εὐτέλειάν τι ξυντέτμηται Θουκ. 8, 86 ἔχει γίνῃ ἐλάττωσίς τις ἐξόδων, ἔχουν περιορισθῇ τὰ ἔξοδα. σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους Ἀπ. Εὐρ. 28 σοφὸς ἀνήρ ἐστιν, ὅστις καλῶς τε καὶ συντόμως τὰ πολλὰ λέγειν δυνατός ἐστι.

συντετραίνω: δι' ὤτων δὲ συντέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει Αἰσχ. Χο. 449 τρύπα καὶ τὰ δύο αὐτία σου καὶ ἄφινε νὰ περάσῃ ὁ λόγος εἰς τὰ ἥσυχα θεμέλια τῶν φρενῶν σου. Οἱ ἑρμηνευταὶ δὲν ἐξηγοῦσι τὸ συν-. Ἢ πρέπει νὰ γραφῇ σὺ τέτραινε; Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο πάντως εἶχεν ἐν νῷ ὁ Πλούτ. γράψας 502D: εἰς τὴν ψυχὴν. . ἡ ἀκοὴ συντέτρηται καὶ τὰ δύο ὦτα μαζὶ εἶνε τρυπημένα, ὥστε αἱ δι' αὐτῶν διερχόμεναι φωναὶ νὰ φθάνωσιν εἰς τὴν ψυχήν. οἴομαι εἶναι δίκας τοῖς συντρήσασιν εἰς τὰ τῶν πλησίον Δημ. 37, 38 εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τρυπήσουν καὶ περάσουν ὁ ἕνας εἰς τὸ μεταλλεῖον τοῦ ἄλλου (=συν-).

συντήκω: τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον Εὐρ. Μήδ. 25 «ἀντὶ τοῦ συντηκομένη τὸν πάντα χρόνον, οἷον συνεχῶς κλαίουσα» Σχ. Ἄλλοι ἐνν. εἰς τὸ συντήκουσα ὡς ἀντικείμ. ἐκ τῶν προηγ. τὸ σῶμα. Ἡ δὲ αἰτ. τὸν πάντα χρόνον εἶνε ὄχι ἀντικείμ., ἀλλὰ χρονική, κυρ. «ὅλον τὸν καιρὸν λυώνει μέσα εἰς τὰ δάκρυα». λύπαις γε συντέτηκας, ὥστ' ἐμὲ στένειν Ἠλ. 240 (πρβ. μείγνυμι καὶ συγκεράννυμι) ἀπὸ τὰς λύπας βέβαια εἶσαι μαραμμένη («λυωμένη»), ὥστε ν' ἀναστενάζω. Τὴν διόρθ. τοῦ Reiske συντετηκὸς ἀποκρούων ὁ Δ. Βερν. παρατηρεῖ: «ὄχι ἡ αὐχμηρὰ ἰσχνότης τοῦ σώματος, ἀλλ' αἱ λῦπαι, ὧν αὐτὴ εἶνε ἔργον, λυποῦσι τὸν Ὀρέστην». τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε; Μήδ. 689 «ἰσοδύναμον κατ' ἔννοιαν θὰ ἦτο τό: ἀμμ. τί ὄψις καὶ 'μμάτια ψημένα καὶ μαραμμένα εἶν' αὐτά; ἐὰν μόνον ὁ ἀπὸ τῆς δημοτικῆς φράσεως ἀναφαίρετος τόνος τῆς χυδαιοτέρας πως οἰκειότητος δὲν ἔφθειρε τὴν τραγικὴν σεμνότητα τῆς ἐρωτήσεως» Δ. Βερν. Συνήθως: διατί οἱ ὀφθαλμοί σου καὶ τὸ σῶμά σου εἶνε οὕτως ἐφθαρμένα (ὑπὸ τῆς λύπης); ὁ δὲ τοῦ ἤθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστὴς διὰ βίου μένει, ἅτε μονίμῳ συντακείς Πλ. Συμπ. 183E διὰ βίου ἐστὶ μόνιμος, ἅτε δὴ (τῷ ἤθει τοῦ ἐρωμένου) μονίμῳ (ὄντι) συγκραθείς πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνή, ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν ἐπίσταται Ἀπ. Εὐρ. 909 ἥτις ἔχει στενῶς συνενωθῇ μὲ τὸν ἄνδρα της, ἔγινεν ἓν σῶμα καὶ μία ψυχή. Τῆς στενῆς ταύτης συνδέσεως καὶ συνενώσεως ὑπάρχουσι καὶ παροιμίαι παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ λίαν χυδαῖαι.

συντίθημι: ἡσυχάζετε συνθέντες ἄρθρα στόματος Εὐρ. Κύκ. 624 ἀφ' οὗ κλειδώσητε τὸ στόμα σας. δυοῖν δ' ἅμιλλαν (Πιέρσων: ἁμίλλαιν) ξυντιθεὶς Ἠλ. 95 δύο δε σκοπῶν (κυρ. πραγμάτων) τὴν ἐπιδίωξιν συνδυάζων. Οἱ δύο σκοποὶ ἐξηγοῦνται ἐφεξῆς, ἢ νὰ ἐμβῇ εἰς ἄλλην χώραν, ἂν ἀναγνωρισθῇ, ἢ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴν ἀδελφήν του. ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον Αἰσχ. Ἱκ. 66 συνθέτει θρῆνον περὶ τοῦ θανάτου τοῦ παιδός της. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω Σοφ. Ἠλ. 673 ἐν βραχεῖ συνελὼν (ἀλλὰ τὸ ξυνθεὶς σημ. καὶ πλάσας) λέγω. ἅπαντα συνθεὶς τάδ' εἰς ἓν Εὐρ. Ἰ.Τ. 1015 ὅταν συνδυάσω ὅλα αὐτά. ἐν ὀλίγῳ τἀμὰ πάντα συνθείς Ἱκ. 1126 ἐν ὀλίγῳ τόπῳ (τῇ κάλπῃ) πάντα τὰ ἐμὰ (φίλτατα τ. ἔ. τὴν σποδὸν) συλλέξας. οὐχ ἓν τίμημα συνθείς Δημ. 29, 30 ὄχι ἓν μόνον ποσὸν συναθροίσας (ἐκ τῶν μερικῶν κονδυλίων) καὶ ζητήσας αὐτό. ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι κοὐ σοφός Ἀπ. Εὐρ. 657 ἐκεῖνος ποῦ βάζει ὅλας μαζὶ τὰς γυναῖκας (ἀδιακρίτως) καὶ τὰς ψεγαδιάζει κατὰ σειρὰν (ὅλας ἀνεξαιρέτως), εἶνε κτλ. ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον Θουκ. 1, 21 ὅπως οἱ λογογράφοι (πεζογράφοι) τὰ συνέθεσαν ἑλκυστικώτερα διὰ τοὺς ἀκροατὰς ἢ ἀληθέστερα. Ἀντίστοιχον παθητ. τοῦ ξυνέθεσαν εἶνε τὸ ξύγκειται. ξυνετίθεσαν (τοὺς λίθους) ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι Θουκ. 4, 4 ἔβαζαν μαζὶ καθὼς ἕκαστόν τι (λιθάριον, τεμάχιον) ἥρμοζεν ἑκάστοτε. κλέπτεται δ' εὖ, ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ Ἀριστ. Ῥητ. 1404b 24, ἴδε κλέπτω. συντιθεὶς ψευδεῖς αἰτίας Δημ. 25, 28 ἐπινοῶν (κατασκευάζων, συγκολλῶν) ψευδεῖς αἰτίας. χρόνῳ δέ νιν βροτοὶ τραφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διός, ὄνομα μεταστήσαντες, ὅτι θεᾷ θεὸς Ἥρα ποθ' ὡμήρευσε, συνθέντες λόγον Εὐρ. Βάκ. 294 μὲ τὸν καιρὸν (τ. ἔ. βραδύτερον) οἱ θνητοὶ ἀνταλλάξαντες τὸ ὄνομα (μηρὸς μὲ τὸ ὅμηρος) ἐκ τοῦ ὅτι θεὸς ὢν ὁ Διόνυσος ἐδόθη

ποτὲ ὡς ὅμηρος εἰς τὴν θεὰν Ἥραν, λέγουσιν ὅτι ἐτράφη ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός, πλάσαντες τὸν λόγον τοῦτον. συντεθεὶς ὁ πᾶς λόγος Εὐρ. Τρ. 909 ὅταν συναθροισθῶσι (πάντα) τὰ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τὰ κατ' αὐτῆς. σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ ο 27 σὺ δὲ βάλε το (καλὰ) μέσα εἰς τὸν νοῦν σου. φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν α 328 ἤκουσε τῆς θεσπεσίας ᾠδῆς. τὸν δυνάμενον αὐτὸ ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς ἄνδρα οὐδ' ἂν ἑνί ποτε ξυνθέσθαι τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε ἀδικεῖσθαι Πλ. Πολ. 359 B ὁ δυνάμενος αὐτὸ ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς ἀνὴρ οὐδ' ἂν ἑνί ποτε ξυνθοῖτο τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε ἀδικεῖσθαι: μὲ κανένα δὲν ἤθελε συμφωνήσῃ μήτε ν' ἀδικῇ μήτε ν' ἀδικῆται. Περὶ τοῦ Εὐρ. Βακχ. 808, ἴδ. Παράρτ. τὸ πρὸς ἄνδρα θνητὸν εἰρήνην ἀθάνατον συνθέσθαι τὴν κατὰ τῆς πόλεως αἰσχύνην πάνδεινόν ἐστι Δημ. 19, 55 τὸ νὰ κλείσητε μὲ ἄνθρωπον θνητὸν συμφωνίαν, ὥστε ἡ καταισχύνη τῆς πόλεως νὰ εἶνε εἰρήνη ἀθάνατος, εἶνε πάνδεινον.

συντιμάω: συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν Δημ. 27, 8 ἐξετίμησαν ὅλην μου τὴν περιουσίαν καὶ ὥρισαν νὰ δίδω εἰς τὴν συμμορίαν ταύτην τὴν συνεισφοράν.

σύντομος 2: σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος· ὃ καὶ στίχος οὐ μακρὰ λέξων (Δ. Γ. λέξω). Θῆρις Ἀρισταίου Κρὴς ἐπ' (ὑπ' Schneider) ἐμοί· δόλιχός (-χόν) Καλλιμ. Ἐπιγρ. 13. Συνήθως: βραχυλόγος ἦν ὁ ξένος· δι' ὃ καὶ ὁ στίχος οὐ μακρὰ λέξων ἔσται (ἢ κατὰ τὴν γρ. λέξω: δι' ὃ καὶ ἐγὼ ὁ στίχος οὐ μακρὰ λέξω). Θῆρις ὁ Ἀρισταίου Κρὴς ὑπ' ἐμοί ἐστι. δόλιχον (νικήσας). Ὁ δὲ O. Schneider στίζων μετὰ τὸ στίχος ἑρμηνεύει: σύντομος (ὃ σημ. οὐ μόνον βραχυλόγος, ἀλλὰ καὶ βραχὺς τὸ ἀνάστημα) ἦν ὁ ξένος· ὃ καὶ ὁ στίχος (ἔσται, ἤτοι σύντομος). οὐ μακρὰ λέξω. Θῆρις Ἀρισταίου Κρὴς ὑπ' ἐμοί (ἐστι)· μακρός (ἤτοι: ἅμα εἰπὼν τὸ ὑπ' ἐμοί, αἰσθανθεὶς ὅτι γίνεται μακρολόγος, διακόπτει τὸν λόγον ἐπιλέγων τὸ μακρός, ἐνν. ἐστιν ὁ στίχος). Ἀλλὰ καὶ ἡ γρ. ἐπ' ἐμοί ἑρμηνεύεται, διότι τὸ ἐπ' ἐμοί δύναται νὰ σημαίνῃ, ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, ἣν κρίνει μακράν, ἔσται ἐπ' ἐμοί (ἤτοι: ἐπὶ τῷ τάφῳ). τὰ ξυντομώτατα Θουκ. 2. 97 ἐπιρρημ. διὰ τῆς συντομωτάτης ὁδοῦ. ξυντομωτάτως μὲν ἂν τύχοιμι λέξας Σοφ. Ο. Κ. 1579, ἴδ. λέγω.

σύντονος 2: σύντονα δ' ἕλκετε Εὐρ. Ἱππ. 1361, ἴδ. πρόσφορος. ἵνα καὶ γλώσσῃ σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ Ἰ. Α. 117 ἵνα καὶ ἀπὸ γλώσσης (προφορικῶς) σύμφωνα πρὸς τὰ σὰ γράμματα λέγω. ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνῳ κέρασαν ἁδυβόᾳ (Elmsley: ἡδυβόα) Φρυγίων αὐλῶν πνεύματι Βάκ. 126 ἀνέμειξαν δὲ κατὰ βακχικὸν τρόπον (τὸν ἦχον τοῦ τυμπάνου, κυρ. τὸ τύμπανον) πρὸς τὸ σύντονον (τ. ἔ. τὸ διὰ συντόνου, ἰσχυρᾶς, εἰς ἣν πολλά τινα συντελοῦσι, ἐνεργείας παραγόμενον) ἡδύφωνον πνεῦμα των Φρ. αὐλῶν. συντόνῳ χερὶ λύει τὸν αὑτῆς πέπλον Σφ Τρ. 923 μὲ σπασμωδικὴν χεῖρα.

συντρέχω: κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει Σοφ. Ο. Κ. 158, ἴδ. προσπίπτω. πολλὴ ἔστ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν Σοφ. Τρ. 295 πολλὴ ἀνάγκη εἶνε ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ νὰ συμπίπτῃ με τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνδρός μου. εἰς ταὐτὸν τὸ δίκαιον ἅμα καὶ ὁ καιρὸς καὶ τὸ συμφέρον συνδεδράμηκε Δημ. 17, 9 αἱ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις (διὰ να ἐπιτύχωμεν τὸ συμφέρον μας) καὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον ἔχουν συμπέσῃ (συνυπάρχουσι). Περὶ τῆς ἐννοίας ἴδε τὸ προηγ. χωρίον ἐν τῷ ἰσχύω.

συντριαινόω διὰ τριαίνης ἀναμοχλεύων συνταράσσω· Κυκλώπων βάθρα φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πάλιν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 946 τὰ Κυκλ. τείχη, ἐρυθρᾷ (μεμιλτωμένῃ) στάθμῃ καὶ σφύρᾳ προσηρμοσμένα, στρεπτῷ σιδήρῳ ἀναμοχλεύσω πάλιν: ἀναμοχλεύσας διὰ τῶν σιδηρῶν κεκαμμένων ἐργαλείων διασπάσω πάλιν αὐτά.

συντρίβω: ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα Δημ. 10, 44 ποῦ ἀργίζουν αἱ συγκρούσεις = τίς ἡ αἰτία τῆς συγκρούσεως τῶν γνωμῶν καὶ ἀσυμφωνίας σας.

σύντροφος 2: οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ Σοφ. Αἴ 640 οὐκέτι ἐμμένει τοῖς οἰκείοις ἤθεσι (τρόποις), ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ἀναστρέφεται. τὸ δὲ σύντροφον ἁδύ τι θνατοῖς ἐν βίῳ χωρεῖ Εὐρ. Ἀπ. 1046, ἴδ. κρείσσων.

συντυγχάνω: εὖ ξυντυχόντων Αἰσχ. Ἑπτ. 260 ἀπολ. = ὅταν τὰ πράγματα ταιριάσουν καλά, ὅταν ἔλθουν δεξιά. συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας Σοφ. Φιλ. 320 ὅπου ἡ πρὸς γεν σύνταξις, διότι ἐπικρατεῖ μὲν ἡ ἔννοια τοῦ τυχών, ἡ δὲ σύν ἔχουσα ἐπιρρ. σημ. κεῖται ἐκτὸς συντάξεως = τυχὼν ἀμφοτέρων κακῶν ἀνδρῶν, τῶν τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τ' Ὀδυσσέως. ἐναισίου δὲ συντύχοιμι Ο. Κ. 1482 εἴθε τύχοιμι σὺν τῇ μητέρι γῇ σοῦ ἐναισίου· ὅθεν δὲν ἐπιδοκιμάζω τὴν διόρθ. τοῦ Cobet σοῦ τύχοιμι. ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδὼν μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα Φιλ. 680 ἄλλον δ' οὐδένα ἔγωγε οἶδα οὔτε ἀκούσας οὔτε ἰδὼν συντυχόντα (ὅτι συνέτυχεν, ὅτι ἐνέπεσε) μοίρᾳ ἐχθίονι («δυστυχίᾳ, τύχῃ στυγερωτέρᾳ» Σχ.) ἢ ὅδε (συνέτυχεν). δίκαιον τὸν ξυντυχόντα (= ὃς ἂν ξυντύχῃ: «τὸν πρῶτον κίνδυνον ποῦ ἤθελε παρουσιασθῇ», ὅστις ἤθελε τύχῃ ἡμῖν ἐκ τῆς συνδρομῆς τῶν περιστάσεων) κίνδυνον ἐᾶσαι ἡμᾶς αὐτοὺς ἑλέσθαι Θουκ. 3, 59. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται Εὐρ. Ἑκ. 1182 «ἐκεῖνος ποῦ τοῦ 'τυχε νά 'χῃ νὰ κάνῃ (εἰς παρομοίας περιστάσεις) μ' αὐταίς, γνωρίζει αὐτὸ ποῦ λέγω» Δ. Βερν.

συντυχία ἡ, Ἰων. συντυχίη, συνέντευξις, σύμπτωσις,

ἔκβασις, περίστασις τύχης, τύχη. μεταλλαγαὶ συντυχίας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 766 = μεταβολαὶ τύχης· ἴδ. ἐφίστημι. νεοχμὸς νεαραῖσι (νεοχμοῖσι Nauck) θεῶν ἐπὶ συντυχίαις Σοφ.'Αντ. 156 νεωστὶ γενόμενος (βασιλεύς) κατόπιν τῶν νεαρῶν ἐκ τῶν θεῶν συντυχιῶν (τῶν νεωστὶ συμβάντων). αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων . . .ἐξάγουσιν εἰς τοὺς κινδύνους Θουκ. 3, 45 ἴδ. ἐξάγω. χαίρετε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται καὶ ξυντυχίᾳ μή τινι κάμνει θνητῶν, εὐδαίμονα πράσσει Εὐρ. Ἠλ. 1357 «χαίρετε· ὅστις δὲ θνητῶν χαίρειν δύναται καὶ μὴ συμφορᾷ τινι ταλαιπωρεῖται, εὐδαίμων ἐστίν (ἢ εὐδαιμονεῖ)» Δ. Βερν. καιναὶ καινῶν μεταβάλλουσαι χθονὶ συντυχίαι Τρ. 1118, ἴδ. μεταβάλλω. ἡ ξυντυχία τῆς ὑμετέρας χρείας Θουκ. 1, 33 ἡ σύμπτωσις νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας ὑμῶν. θανεῖν μοι ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησε Εὐρ. Ἑκ. 215 καλλίτερα δι' ἐμὲ ποῦ συνέπεσεν αὐτὴ ἡ εὐκαιρία ν' ἀποθάνω.

συνῳδός 2: συνῳδὰ θεόθεν πίπτοντ' ἐπὶ δόμους ἄχη Εὐρ. Μήδ. 1269, ἴδ. πίπτω.

συνωρίζω (συνωρίς): ξύναπτε καὶ ξυνωρίζου χέρα Εὐρ. Βάκ. 198 κυρ. πιάνε τὸ χέρι μου («ἅρμοζε τὴν χεῖρά σου τῇ ἐμῇ χειρί») καὶ ζευγάρωνε τὸ χέρι σου μὲ τὸ ἰδικό μου.

συνωρίς 'Αττ. ξυνωρίς ἡ, καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἔτι τὸ συνδέον δύο τινὰ πράγματα, τὰ δεσμά· πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα Αἰσχ. Χο. 980 πέδας διὰ τὰς δύο χεῖρας (χειροπέδας) καὶ δεσμὰ διὰ τοὺς δύο πόδας.

σῦριγξ -ιγγος: λίφαιμοι σαρκῶν σύριγγες 'Απ. 'Εμπεδ. 100, ἴδ. τείνω.

συρίζω: συρίζων φόβον Αἰσχ. Πρ. 371 = συρίζων φοβερὸν συριγμόν.

συρρέω: πάντες οἱ ἐκ τούτου τοῦ τόπου συνερρύησαν ἐνταῦθα ἵσταντο οἱ πολέμιοι Ξεν. 'Αν. 4, 2, 19 ἐν τῷ Ca παραλείπεται τὸ ἵσταντο, προσετέθη δὲ ὕστερον. Ὁ Πανταζίδης ἔγρ. συνερρύησαν· ἔνθα ἵσταντο οἱ πολέμιοι, ὁ δὲ Ῥέδαντζ καὶ ὁ Οὔγ: συνερρύησαν ἐνταῦθα πολέμιοι. Ἴσ. γρ. μᾶλλον: συνερρύησαν ἐνταῦθα, διότι τὸ ἵσταντο οἱ πολέμιοι φαίνεται παρέγγραπτον.

συσκευάζω: τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκεύαζε νῷν 'Αρφ. Σφ. 1251, ἴδ. συγκλείω. ἅπαντα ταῦτ' εἰς ἓν ψήφισμα συνεσκεύασαν Δημ. 19, 54 ὅλα ταῦτα συνήνωσαν, συμπεριέλαβον εἰς ἓν ψήφισμα. συσκευάζεται πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς 8, 5 συναθροίζων προετοιμάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐναντίον ἡμῶν. Ὁμοίως 19, 303. συσκευασάμενος τῆς διοικήσεως ὀκτὼ τάλαντα Δειν. 1, 80 συμμαζεύσας ὀκτὼ τάλαντα τοῦ δημοσίου ταμείου. ἴσως γὰρ θᾶττον ἀπῆλθες, ἢ ἐν ὅσῳ χρόνῳ ὁ ἔρως πέφυκε συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον Ξεν. Κ. Π. 5, 1, 16 δόλῳ καθυποτάσσειν, ὑποδουλοῦν. μηδενὸς δ' ἀδικήματος πώποτε δημοσίου, προσθήσω δὲ μηδ' ἰδίου, δίκην ἀξιώσαντα λαβεῖν παρ' ἐμοῦ, μήθ' ὑπὲρ τῆς πόλεως μήθ' ὑπὲρ αὑτοῦ στεφάνου καὶ ἐπαίνου κατηγορίαν ἥκειν συνεσκευασμένον καὶ τοσουτουσὶ λόγους ἀνηλωκέναι, ἰδίας ἔχθρας καὶ φθόνου καὶ μικροψυχίας ἐστὶ σημεῖον, οὐδενὸς χρηστοῦ Δημ. 18, 279 ἃ μετατρέπω ἐπὶ τὸ σαφέστερον ὧδε: ὃς δὲ περὶ οὐδενὸς πώποτε ἀδικήματος δημοσίου οὐδὲ ἰδίου τολμήσας ἐγκαλέσαι μοι οὔτε ὑπὲρ τῆς πόλεως (τοῦτο ἀναφ. εἰς τὸ δημοσίου) οὔτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ (εἰς τὸ ἰδίου) νῦν πάρεστι κατηγορίαν ἐμοῦ παρεσκευασμένος περὶ στεφάνου καὶ ἐπαίνου καὶ τοσ. λόγους ἀνήλωκε, ἰδίαν ἔχθραν ἐνδείκνυται καὶ φθόνον καὶ μικροψυχίαν, οὐδὲν χρηστόν.

συσκιάζω: χοροῖς δὲ σταίην, ὅθι καὶ παρθένος εὐδοκίμων γάμων, παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας ματρὸς ἡλίκων θιάσους ἐς ἁμίλλας χαρίτων, χλιδᾶς ἁβροπλούτοιο εἰς ἔριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα φάρεα καὶ πλοκάμους περιβαλλομένα γένυν συνεσκίαζον Εὐρ. Ἰ. Τ. 1143 «χοροῖς δ' ἐπισταίην, ἐν οἷς (= ὅθι) καὶ παρθένος ἐπίγαμος (οὖσα τοῖς) ἐξ εὐδοκίμων (οἴκων δηλ. = εὐδοκίμων γάμων) παρὰ πόδας τῆς φίλης μητρὸς (ἐν χορῷ) κύκλῳ ἄγουσα τοὺς τῶν ἡλίκων θιάσους εἰς ἅμιλλαν περὶ χαρίτων (ἤτοι: ἐπ' ἁμίλλῃ κάλλους χαρίτων, ἤτοι: καλλιστείων), συνεσκίαζον τὰς παρειάς, περιβαλλομένη (ῥίπτουσα περὶ αὐτὰς) φάρη πολυποίκιλα (πολυποίκιλτα, ἤτοι κοινῶς: πολυκέντητα) καὶ πλοκάμους, ὅτε ἠγειρόμην εἰς ἅμιλλαν (περὶ) ἁβροπλούτου (= ἁβρῶς πλουσίας, ἤτοι: χρυσῷ κόσμῳ ἀναδεδεμένης) κόμης. Ἀσύνδετοι αἱ μετοχαί, ὡς διαφόρου κατηγορίας δηλωτικαί· εἰκότως δὲ τὴν περὶ καλλιστείων ἅμιλλαν ἀναφέρει εἰς τὰς ἥλικας, εἰς ἑαυτὴν δὲ ἰδίως τὴν περὶ πλούτου» Δ. Βερν.

συσσημαίνομαι: τί δὲ συνεσημαίνετο πάλιν τά . . . γράμματα; Δημ. 41, 22 διατὶ ἐσφράγιζε πάλιν μετ' ἐμοῦ τὰ γράμματα;

σύστᾰσις ἡ: ἡ σύστασις τοῦ μύθου, τῶν πραγμάτων 'Αριστοτ. Ποι. 1452a 19. 1453b 2 ἡ συναρμολόγησις τοῦ μύθου, τῶν πραγμάτων, τῶν συναποτελούντων τὸν μῦθον. λέγεις, ἦν δ' ἐγώ, λόγων ξύστασιν Πλ. Πολ. 457E ὁ λόγος σου περιέχει συνδυασμὸν (συνένωσιν, καὶ τῶν δύο) λόγων: δὲν ἐννοεῖς ν' ἀφήσῃς τὸν ἕνα κατὰ μέρος. Τὰ ἐφεξῆς ἐπεξηγοῦσι (μετὰ τῆς συνήθους Σωκρατ. εἰρωνείας) τοὺς δύο λόγους. σύστασις προσώπου Πλ. Περικλ. 2 ὁ σχηματισμὸς (ὁ σοβαρός) τοῦ προσώπου (ὅπερ ποτὲ δὲν διεχέετο εἰς γέλωτα). ξύστασις γνώμης Θουκ. 7,71 ἴδε σύντασις. μένος μὲν ξύστασίς τε σῶν φρενῶν δεινή Εὐρ. Ἱππ. 983 ἡ ψυχική σου ὁρμὴ καὶ ἡ παροῦσα ψυχική σου κατάστασις (διάθεσις) εἶνε φοβερά. καιὰ ξυστάσεις γιγνόμενοι

Θουκ. 2, 21 συνερχόμενοι εἰς ὁμίλους, σχεδὸν = κατὰ ξυλλόγους γιγνόμενοι. τὰς αὐτῶν ουσιάσεις κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιοῦν εἶναι Δημ. 45, 67 ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶνε οἱ ὅμιλοί των (οἱ στασιωτικοὶ) ἀνώτεροι τῶν νόμων.

συστέλλω: λήσομεν ξυστειλάμεναι θαἰμάτια Ἀρφ. Ἐκκλ. 98, ἴδ. λανθάνω. τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι Θουκ. 8, 1 ἴδε σωφρονίζω. ἐς εὐτέλειαν ξυστελλόμενοι 8, 4 περιορίζοντες τὰς δαπάνας των. Ὅπου τὸ συστέλλομαι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τῆς συνηθείας: συμμαζεύομαι. ὦ πολὺς ὄγκος συστελλόμενος προγόνων Εὐρ. Τρ. 108 «ὢ πολλὴ εὐδαιμονία τῶν προγόνων συσταλέντων» Σχ. οὓς δ' Ἄρης ἕλοι, οὐ παῖδας εἶδον, οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν πέπλοις ξυνεστάλησαν 378 οἱ δ' ἐν τῷ πολέμῳ ἀναιρεθέντες οὔτε τοὺς παῖδας εἶδον (ἀποθνήσκοντες) οὔτε ἐν ταῖς χερσὶ τῶν γυναικῶν πέπλοις περισταλέντες ἐτάφησαν.

συστρατεύω: ξυστρατεύεσθαι περὶ τὴν Λακωνικὴν Θουκ. 7, 20 νὰ λεηλατῇ μετὰ τοῦ ξυστρατήγου τὰ παράλια τῆς Λακωνικῆς.

συστρέφω: ξυστραφέντες Θουκ. 6, 77 στρατιωτικὴ λέξις, «συνταχθέντες» Σχ., συνασπισθέντες, καὶ ἁπλῶς συνενωθέντες. ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής Πλ. Πρωτ. 342E βραχὺ καὶ πυκνὸν (σθεναρόν, νευρῶδες) ῥῆμα.

σῦφαρ τό: σῦφαρ ἀντ' ἀνδρός Ἀπ. Σώφρ. 55 (Kaib.), ἴδ. ξύσιλος.

σφ' = σφέ καὶ σφί.

σφαγή ἡ: γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ, δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος Αἰσχ. Πρ. 889 γυνὴ γὰρ ἕκαστον ἄνθρωπον ἀποστερεῖ τοῦ βίου, βάψασα (= ἐπὰν βάψῃ) δίστομον ξίφος ἐν τῷ αἵματι («μέσα 'ς τὰ αἵματα» τοῦ ἀποκτεινομένου). κάλυπτε μέλεα ματέρος πέπλοις καὶ καθάρμοσον σφαγάς Εὐρ. Ἠλ. 1227 καὶ περίστειλον (εὐθέτησον) τὰ τραύματα (κυρ. τὰς αἱμασσούσας πληγάς, «τὰ αἵματα»). Περιττὴ ἡ διόρθ. τοῦ Weil συγκαθάρμοσον· πρβ. Σοφ. Αἴ. 922. ἐκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν Αἰσχ. Ἀγ 1388 διὰ βαθείας ἀναπνοῆς ἐκβάλλων ὁρμητικὸν ῥεῦμα αἵματος ἐκ τῆς σφαγῆς προελθόντος (κατὰ τὸ σφάζειν αἷμα). Μτφ. ἀπὸ σφαγὴν ἐρῶν Ἀγ. 1599 ἐξεμῶν τὸ ἐκ τῆς σφαγῆς τῶν παίδων (προερχόμενον) κρέας· ἴδ. ἀπερῶ. 2) ἡ πληγή, τὸ μέρος ἐν ᾧ ἡ πληγή· ἐὰν ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν Σοφ. Τρ. 572 ἐὰν πάρῃς μὲ τὰς χεῖράς σου (π. χ. διά τινος ὑφάσματος) τὸ αἷμα τὸ ἐκ τῆς πληγῆς μου τὸ πεπηγὸς (πέριξ τοῦ βέλους). σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας Αὐτ. 717 ὁ μέλας ἰὸς ὁ διελθὼν διὰ τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς. Ἀλλὰ μή ποτε τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος Εὐρ. Ὀρ. 291 νὰ μὴ σπρώξῃς τὸ ξίφος εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μητρός· ὅπου κατὰ τὸν Weckl. σημ. εἰς τὸ σῶμα τῆς μητρός, ὥστε νὰ γίνῃ αἱμάσσουσα πληγή.

σφάγιον τό, συνήθ. πλ. τὰ σφάγια· ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν, πολεμίων πειρωμένοις Αἰσχ. Ἑπτ. 216 ἀνδρῶν τόδ' ἐστί, θύματα καὶ ἱερεῖα θεοῖς θύειν, ὅτε πολεμίων πειρῶνται (ὅταν κάμνουν ἀπόπειράν τινα ἐναντίον τῶν πολεμίων). σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν κατὰ γῆς σύμεναι Εὐμ. 1007 καταδῦσαι ὑπὸ γῆς, ἐπὰν ἀπολαύσητε τῶν σεμνῶν (μελάνων) τῶνδε σφαγίων.

σφάγιος 3: σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ γυναικεῖον μόρον Σοφ. Ἀντ. 1291, ἴδ. ἀμφίκειμαι.

σφαδᾴζω: σὺ δὲ σφαδᾴζεις πῶλος ὣς εὐφορβίᾳ Ἀπ. Σοφ. 764 σὺ δὲ σκιρτᾷς, ὥσπερ πῶλος, τροφῆς ἀφθονίᾳ (ὑπὸ τῆς πολυτροφίας).

σφάζω (ῥ. σφαγ–, σφαγή) οὕτως ἀείποτε τραγ., σφάττω Ἀττ. πεζ. καὶ κωμ., ὁμαλόν, ἀλλὰ ἔσφακα μτγν. Ἀόρ. π. ἐσφάγην Τραγ. καὶ μτγν. πεζ., ἀπο- κατ- Ἀττ. πεζ. (ἐσφάχθην σπαν. Πίνδ. Π. 11, 23. Εὐρ. Ἰ. Τ. 177 χορ Ἡρ. 5, 5 πρὸς τῷ ἀορ. β' ἐν 4, 62.84). σφάγήσομαι ποιητ. καὶ πεζ., ἀποσφαγήσομαι Ἀττ. πεζ. Πρκ. π. ἐσφαγμένος κ 532. λ 45 ἐσφάχθω Ἀρτεμίδ. π. Ἀθην. 663 D. σφακτός Εὐρ. Ἑκ. 1078. σφάζεται ἐς (=ὥστε τὸ αἷμα χεῖσθαι ἐς) τὸν τάφον Ἡρ. 5, 5. δεινῶς ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς Εὐρ. Ἰ. Τ. 552 ἀθλίως ἀπώλετο σφαγεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός. Ἀλλὰ σᾶς ἀλόχου σφαγείς Ἠλ 123, ὅπου διορθοῦσι σφαγαῖς· πρβλ. Ὀρ. 497 ὁ χωρίον ἴδε ἐν τῷ πλήττω. Ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ σφαγείς ἴσ.=γενόμενος σφάγιον· πρβ. τρέφω. Μτφ. σφάττει με, λεπτὸς γίνομ' εὐωχούμενος Ἀπ Μεν. 563 (Πλουτ. 347E), ἴδε σκῶμμα.

σφάκελος ὁ: ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπλῆγες (Cobet: -ηγεῖς) μανίαι θάλπουσι Αἰσχ. Πρ. 904 πάλιν δυνατὸς κτύπος (ταραχὴ) τῆς κεφαλῆς μου καὶ μανίαι πλήττουσαι τὰς φρένας ὑπεκκαίουσί με ἀνέμων σφάκελος 1077 κίνησις ὁρμητική, συστροφή. ‖ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρός· «ὁ αὐτὸς (Πεισίστρατος) διαπορευόμενός ποτε διὰ τῆς χώρας κατενόησεν ἄνθρωπον κατὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐργαζόμενον ἐν χωρίοις λεπτοῖς καθ' ὑπερβολὴν καὶ τραχέσι. Θαυμάσας δὲ τὴν φιλεργίαν ἔπεμψε τοὺς ἐρωτήσοντας, τί λαμβάνοι τοιαύτην χώραν ἐργαζόμενος· ὧν ποιησάντων τὸ προσταχθέν, ὁ ἐργάτης ἔφησε λαμβάνειν ἐκ τοῦ χωρίου κακὰς ὀδύνας· ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ μέλειν· τούτων γὰρ τὸ ⟨δέκατον Nauck⟩ μέρος Πεισιστράτῳ διδόναι. Ὁ δὲ δυνάστης ἀκούσας τὸν λόγον καὶ γελάσας ἐποίησε τὸ χωρίον ἀτελές· καὶ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν» Διοδ. Σ. 9, 37, 2. Ἀλλ' ὁ Διόδωρος δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ κακὰς ὀδύνας, ἀφ' οὗ ἄλλοι καὶ δὴ καὶ προηγούμενοι εἶπον περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος κακὰ καὶ ὀδύναι (ἴδ. Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 16) ἢ

ὀδύναι καὶ σφάκελοι, ὡς οἱ Παροιμιογράφοι καὶ Σουΐδας. ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ καὶ μόνον κακὰ καὶ ὀδύνας, ἀφ' οὗ ὁ αὐτὸς συμπεραίνων ἐν τέλει λέγει: «καὶ ἐντεῦθεν ἡ παροιμία καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν», ἧς παρ. ποιοῦνται μνείαν οἱ Παροιμιογράφοι καὶ Σουΐδας καὶ ἄλλοι. Ὅθεν φαίνεται γρ. «κακὰ ΚΑΙ ⟨σφακέλους ΚΑΙ⟩ ὀδύνας», τὸ δὲ κακὰς εἶνε γραφικὸν σφάλμα ἀντὶ τοῦ κακὰ καὶ (καὶ = ς). Εἰκῇ καὶ ἀλογίστως ἐξαλείφει ὁ Κόντος τὴν φράσιν «καὶ ἐντεῦθεν —ἀτέλειαν».

σφακτός 3: σφακτὰν κυσί τε φονίαν δαῖτα κέ. Εὐρ. Ἑκ. 1078, ἴδ. ἐκβολή:

σφαλερός 3 ἐνεργ. ὁ ποιῶν τινα σφάλλεσθαι, εἰς σφάλμα φέρων τινά, ἀπατηλός σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασύς Εὐρ. Ἱκ. 508 ἡγεμὼν θρασύς ἐστι σφαλερόν. τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερόν Εὐρ. Ἰ. Α. 21 «μὰ τοῦτο γιὰ («=μὰ τοῦτο ἴσα ἴσα τὸ καλό, ἡ μμορφιά, ἡ νοστιμάδα, ἡ γλύκα τῆς ζωῆς») εἶνε πρᾶγμα σφαλερὸν» Δ. Βερν. Παθ. σφαλλόμενος, ἐπισφαλής· σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται Σοφ. Αἴ. 159 «ἐπισφαλὴς φυλακὴ πόλεως ὑπάρχουσι» Νέ. Σχ. ὦ πολύμοχθος βιοτὴ θνητοῖς, ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖσαι Ἀπ. Εὐρ. 916 πόσον ἐπισφαλὴς (ἀναξία ἐμπιστοσύνης) εἶσαι εἰς πᾶσαν περίστασιν. τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων ἄπο μὴ σφαλερῶς ἐπὶ γαῖαν Εὐρ. Ἰ. Α. 600 = δεξώμεθα τὴν βασίλισσαν ἀπὸ τῶν ὀχημάτων οὕτως, ὥστε μὴ σφαλῆναι ἀποβαίνουσαν ἐπὶ γῆν.

σφάλλω ποιῶ τινα σφάλλεσθαι, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, ῥίπτω κάτω. ὁμαλόν, ἀλλὰ μτγν. ἔσφαλκα Πολύβ. 8, 11. ἐσφάλθην Γαλην. 5, 52 ἀντὶ τοῦ ἐσφάλην. Μέλλ. ἐνεστ. σφαλοῦμαι Ἀπ. Σοφ. 513 (Df). Ξεν. Συμπ. 2, 26. Μέλλ. ἀόρ. σφαλήσομαι. Ἀόρ. β΄. ἔσφαλον καὶ -όμην οὐδαμοῦ εἶνε ἀσφαλεῖς καὶ βέβαιοι. οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσαι Ψ 719 οὔτ' Ὀδ. ἠδύνατο καταβαλεῖν καὶ τῷ ἐδάφει προσπελάσαι κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ κακόδοξον ἔχειν ἢ ξὺν φθόνῳ σφάλλειν δυνάμει τε δίκαν Εὐρ. Ἀνδρ. 778 «βέλτιον μὴ ἔχειν νίκην μετὰ κακοδοξίας ἤπερ θαρροῦντας βασκανίᾳ καὶ δυνάμει παραλύειν τὸ δίκαιον» Σχ. καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισα Πίνδ. Ἰ. 3, 52 καὶ κρείσσονα καταβάλλει πολλάκις ἡ χειρόνων ἀνδρῶν τέχνη συλλαβοῦσα αὐτόν. ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν Ἀπ. Σοφ. 193 ταῖς ἁμαρτίαις σφάλλεται (διασαλεύεται) ἡ σωτηρία (τῆς πόλεως). ἐκ τοῦ τοιούτου τὰ πολλὰ σφάλλουσι τὰς πόλεις Θουκ. 3, 37 διὰ τοῦ τοιούτου (τοιαῦτα πράττοντες) σφάλλεσθαι ποιοῦσιν ὡς τὸ πολὺ (κυρ. σύστ. αἰτ. τὰ πολλὰ σφάλματα, ἐν τοῖς πολλοῖς) τὰς πόλεις. Μοίρας δολίῳ σφήλαντι τέχνῃ Εὐρ. Ἄλκ. 34 ἀπατήσαντι, πλανήσαντι. Ἀντίθ. τῷ ὀρθοῦσθαι, ὡς πόλιν ὀρθουμένην... σφαλλομένην Θουκ. 2,60· ἴδ. ὀρθόω. ἦ καὶ πατὴρ τι σφάλλεται βουλευμάτων πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος; Αἰσχ. Εὐμ. 720 ὄντως λοιπὸν καὶ ὁ πατήρ μου ἐσφάλη τι ἐν τοῖς βουλεύμασιν αὐτοῦ ἀποδεχθεὶς τὰς ἱκεσίας τοῦ πρώτου φονέως Ἰξίονος; νομίσαι (δίκαιόν ἐστι) ταῖς μὲν τύχαις ἐνδέχεσθαι σφάλλεσθαι τοὺς ἀνθρώπους Θουκ. 2,87 νὰ νομίσητε ὅτι διὰ μὲν τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης ἐνδέχεται νὰ καταβάλλωνται οἱ ἄνθρωποι. ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη Σοφ. Αἴ. 1136 κυρ. τὸ σφάλμα τόδε (ὅτι οὐκ Αἴας ἀλλ' Ὀδυσσεὺς τὰ ὅπλα ἐκτήσατο) ἐγένετο ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐκ ἐμοί, ἤτοι: ἀποδοτέον τοῖς δικασταῖς καὶ οὐκ ἐμοί. οἶσθ', ὦ ξένε, ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; Ο. Κ. 75, ἴδε εἴδω σελ. 342_a. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας... κείσομαι περὶ ἃ ἥκιστα δεῖ σφάλλεσθαι Πλ. Πολ. 450Ε, ἴδ. φοβερός. οὔτοι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Σοφ. Τρ. 621 οὐδέποτε βέβαια θὰ (εἶνε ἀδύνατόν ποτε νὰ) διαπράξω ἀπέναντι σοῦ τὸ σφάλμα ὥστε κτλ. τὸν βάρβαρον αὐτὸν περὶ αὑτῷ τὰ πλείω σφαλέντα Θουκ. 1,69 ὅτι ὑπέπεσεν εἰς τὰ περισσότερα σφάλματα ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. τῷ παρ' ἐλπίδα μὴ χαλεπῶς σφαλλέσθω 4, 62 διὰ τὸ ἀνέλπιστον τῆς ἐκβάσεως (διὰ τὴν ἀνέλπιστον φορὰν τῶν πραγμάτων) ἂς μὴ ἀπατᾶται βαρέως. τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος σφαλλόμενοι καὶ παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως ἐνδιδόασιν 7, 66 ἐπειδὴ ἀποτυγχάνουσι διὰ τὸ ἀνέλπιστον συμβεβηκὸς εἰς ἐκεῖνο, δι' ὃ καυχῶνται (= ἀνελπίστως σφαλλόμενοι ἐν τούτοις, ἐφ' οἷς μέγα ἐφρόνησαν), ὑποχωροῦσι καὶ παρὰ τὴν πραγματικήν των δύναμιν (κυρ. παρὰ τὴν ἰσχύν, τὴν ἐκ τῆς δυνάμεώς των προερχομένην). Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τὸ τῷ παρ' ἐλπίδα συνάπτεται μόνον πρὸς τὸ σφαλλόμενοι, ὡς καὶ 4, 62, 3. Ἄλλοι δὲ συνάπτοντες τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ αὐχήματος, κατὰ τὸ ἐφεξῆς παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως, ἑρμηνεύουσι: σφαλλόμενοι τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ φρονήματος γιγνομένῳ, διὰ τῆς ἀποτυχίας τῆς καυχήσεώς των κέ. ἃ κατορθούμενα μὲν τοῖς ἰδιώταις τιμὴ καὶ ὠφελία μᾶλλον ἦν, σφαλέντα δὲ τῇ πόλει ἐς τὸν πόλεμον βλάβη καθίστατο 2, 65 ἅτινα (ἔργα, ἐπιχειρήσεις), ἐφ' ὅσον μὲν ἐπετύγχανον, ἦσαν τιμὴ καὶ ὠφέλεια μᾶλλον εἰς τοὺς ἰδιώτας, εὐθὺς δὲ ὡς ἀπετύγχανον (ἀπέβαινον κακῶς, ὡς ἡ εἰς Σικελίαν στρατεία), καθίσταντο βλαβερὰ εἰς τὴν πόλιν ὡς πρὸς τὸν πόλεμον (ὡς πρὸς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου) Ὁ ἀόρ. σφαλέντα ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς ἐννοίας, διότι ἅπαξ ἐσφάλη ἡ εἰς Σικελίαν στρατεία. σφαλέντος τούτου ἀπώλλυτο καὶ τῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ τὸ συμβόλαιον Δημ. 49, 2 ἂν ἐδυστύχει οὗτος (ἂν ἀπέθνησκεν), ἔχανε καὶ ὁ πατήρ μου τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐτόκισε. σφαλεῖσι γνώμης Θουκ. 4, 28 ἂν ἀποτύχωσιν εἰς τὸν ὑπολογισμόν των (περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ Κλέωνος). σφα-

λέντες τῆς ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πολέμου δόξης 4, 85 ἀπατηθέντες εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πολέμου προσδοκίαν (ἰδέαν) ἡμῶν. Ἀλλά: γνώμῃ σφαλέντες 4,18 (ἀπατηθέντες εἰς τοὺς ὑπολογισμούς, τὰς σκέψεις μας (ὁμοίως 6, 78), ἴδ. ἁμαρτάνω. ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἑταίρους καὶ υἱεῖς, ἵνα, ἐπειδὰν αὐτοὶ πρεσβύτεροι γιγνόμενοι σφαλλώμεθα, παρόντες ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθοῖτε ἡμῶν τὸν βίον καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις Πλ. Γοργ. 461C μετά τινος εἰρωνείας: ἵνα, ὅταν ἁμαρτάνωμεν (ἀλλὰ καὶ κυρ. ὅταν σκοντάπτωμεν διὰ τὸ γῆρας).. ὑμεῖς ἐπανορθώνητε (ὀρθὸν ποιοῦντες) τὸν βίον ἡμῶν κέ Πολλοὶ τῶν ἑρμηνευτῶν διορθοῦσιν ἐπανορθῶτε. τίνα... τέχναν ἔχομεν... σφαλεῖσαι κάθαμμα λύσειν λόγου Εὐρ. Ἱππ. 670, ἴδ. λύω. ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους, ἔπειτα τῷ θεῷ προστίθης τὴν αἰτίαν Εὐρ. Ἴων.1523 κυρ. πρόσεχε, μήπως ὑποπεσοῦσα εἴς τι σφάλμα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα συνήθως συμβαίνουσιν εἰς τὰς παρθένους ὡς πρὸς τοὺς λαθραίους γάμους, ἔπειτα ἀποδίδεις τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θεὸν (αἰτιᾶσαι τὸν θεόν)· μὴ σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις οὕτω Musgr. ἀντὶ τοῦ μὴ σφαλεῖσα παρθένοις, ὅπου ἡ σύνταξις εἶνε κυρίως: μὴ σφαλεῖσά (τι) τούτων τῶν σφαλμάτων (ἀνθ' οὗ λέγει νοσημάτων κατὰ τὸ συνώνυμον, ὡς λέγουσιν ἐπίσης συμφορά, ἁμαρτία), ἃ ἐγγίγνεται παρθ. ἐς κρυπτοὺς γάμους. Ἀλλὰ τὸ ἐς κρυπτοὺς γάμους δυνατὸν νὰ συνταχθῇ καὶ πρὸς τὸ σφαλεῖσα. ἄλγιστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος· αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις αἶσχος γυναιξὶ καὶ κεκοίνωνται ψόγον ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί Ἀπ. Εὐρ. 493 τὸ θῆλυ γένος μισηθὲν ἄλγιστόν ἐστιν· αἱ γὰρ σφαλεῖσαι (αἱ ἐξαμαρτοῦσαι, αἱ ἐξαπατηθεῖσαι, αἱ παρεκτραπεῖσαι) καταισχύνουσι τὰς οὐκ ἐσφαλμένας γυναῖκας καὶ κοινὸν πεποίηνται τὸν ψόγον αἱ κακαὶ ταῖς οὐ κακαῖς. τῷ νέῳ (ὃ ἴδε) ἐσφαλμένοι Ἡρ. Μ.75. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου; Μηδ. 1009 μήπως δὲν ἐννοῶ, ὅτι ἀναγγέλλω δυστυχίαν τινά, ἠπατήθην δὲ νομίζων ὅτι φέρω καλὰς εἰδήσεις; δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι Ἱππ. 1414 «τῆς ὀρθῆς δοκήσεως τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας ἠπατημένοι» (Σχ.) ὑπὸ τῶν θεῶν.

σφέ αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ σφεῖς = αὐτούς, αὐτάς, παρὰ δὲ Τραγ. καὶ αὐτόν, αὐτήν.

σφεῖς, σφέα (ἴδε οὗ): φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν Κ 398 φυγὴν διαβουλεύοιτε (διανοεῖσθε) ἐν ὑμῖν αὐτοῖς. Ἐνταῦθα ἐξαιρετικῶς τὸ σφίσιν ἐπὶ τοῦ β΄ προσ., ἂν δὲ μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου γράψωμεν βουλεύουσι, αἴρεται ἡ ἀνωμαλία αὕτη. σφιν αὐτοῖς Ἡσ. Ἔρ. 56 = ὑμῖν αὐτοῖς. σφέας (Δ.Γ. σφέα) Ἡρ.3,71 ἀντὶ τοῦ ὑμᾶς. ἐμπειρίᾳ δὲ καὶ μνήμῃ καὶ σοφίᾳ καὶ τέχνῃ κατ' Ἀναξαγόραν σφῶν τ' αὐτῶν χρώμεθα καὶ βλίττομεν καὶ ἀμέλγομεν καὶ φέρομεν καὶ ἄγομεν συλλαμβάνοντες Πλουτ. 98E ὅπου ἀντὶ τοῦ σφῶν τ' αὐτῶν ἴσ. γρ. λόφῳ ταύρων. Ἄλλοι ἄλλως διορθοῦσι.

σφενδονάω, Ἰων. σφενδονέω: ὅπλισμα δεινῆς κορύνης διαφέρων ἐσφενδόνα Εὐρ. Ἱκ. 715 κινῶν κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις περιέστρεφεν ὡς σφενδόνην.

σφενδόνη ἡ: καλεῖται οὕτως ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς μηχανῆς, ἐν ᾧ ἐντίθεται τὸ σηκωτέον ἐκ τοῦ πλοίου φορτίον, ἵνα ῥιφθῇ εἰς ἄλλον τινὰ τόπον (οἷον εἰς τὴν θάλασσαν), ἡ κλῖμαξ τῆς ἐκφορτώσεως. Τὴν σημασίαν ταύτην εὑρεθεῖσαν ἐν ἐπιγραφῇ (Collitz 2502A) ἐπικυροῖ χωρίον τοῦ Ἀγαμέμν. τοῦ Αἰσχ. 995: καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων κτησίων ὄκνος βαλὼν σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος πημονᾶς γέμων ἄγαν καὶ τὸ μὲν ἓν μέρος τῶν κτησίων πραγμάτων ῥίψας πρότερον (δηλ. ἐγκαίρως πρὸ τῆς καταβυθίσεως τοῦ πλοίου) ὁ φόβος ἀπὸ τὸ προσῆκον μέτρον (βάρος) χωρούσης σφενδόνης ἔκαμεν, ὥστε νὰ μὴ βυθισθῇ (κυρ. ἐβυθίσθη, προηγουμένης ὀνομαστικῆς ἀπολύτου) ὅλος ὁ οἶκος ὁ κατάμεστος κακῶν. Συνήθως ἐξηγοῦσι: διὰ μετρίας (δηλ. μόνον τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων πραγμάτων) ἐκσφενδονήσεως, ἀπορρίψεως.

σφέων γεν. τοῦ σφεῖς. σφῇ δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ σφός.

σφοδρύνω: σφοδρύνῃ ἀσθενεῖ σοφίσματι Αἰσχ. Πρ. 1043 γίνεσαι ὁρμητικὸς (παραφέρεσαι, θρασύνεσαι), ἐν ᾧ τὸ σόφισμά σου (δηλ. ἡ ἄρνησίς σου νὰ εἴπῃς εἰς τὸν Δία τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν κίνδυνον) εἶνε ἀσθενές.

σφρᾱγίζω, Ἰων. σφρηγίζω: ταῦτὰ γράμματα σφραγίζεις Εὐρ. Ἰ. Α. 37, ἴδ. συγχέω.

σφραγίς -ῖδος, Ἰων. σφρηγίς ἡ: ἄθικτος ἐς Κυθερίην σφραγίς Ἡρώνδ. 1, 55 εἶνε ἁγνός, δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη γυναῖκα.

σφριγάω: μὴ σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον Εὐρ. Ἱκ. 478, ἴδ. ἀμείβω.

σφωέ, σφωΐν, δυϊκ. τῆς προσ. ἀντων. τοῦ γ΄ προσ.

σφῶϊ, σφῶϊν δυϊκ. τοῦ σύ, ὃ ἴδε.

σφῷν γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. συνῃρημ. ἐκ τοῦ σφῶϊν.

σχάζω σχίζω, ἀνοίγω· ἀκμὰν σχάσαις ὀδόντων Πινδ. Ν. 64, ἴδ. ἀκμή. πλάταν ἔσχασε Εὐρ. Τρ. 811 ἐσταμάτησε τὸ πλοῖόν του. σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν Ἀρφ. Νεφ. 740 σχίσας, διελὼν τὴν φροντίδα λεπτὴν (ὥστε λεπτὴν γενέσθαι). Ἄλλοι: περιορίσας, συγκεντρώσας τὴν σκέψιν σου εἰς ἓν σημεῖον.

σχέδιος 2 καὶ 3: βέλη σχέδια Αἰσχ. Χο. 162, ἴδ. αὐτόκωπος.

σχεδόν: σχεδὸν («ἄντικρυς, φανερῶς» Σχ.) τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ Ἀρφ. Πλουτ. 860· πρβ. Λυσ. 13, 43 καὶ τὸ ἡμέτ. «ἐπάνω κάτω».

σχεθείς, ἴδ. ἔχω.

σχέθω: τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός Πινδ. Π. 10, 62 ὧν ἕκαστος ἐπιθυμεῖ τυχὼν ἔχοι ἂν ἡδίστην φροντίδα τὴν παροῦσαν (φροντίζοι ἂν περὶ τῶν ἑπομένων). οὐδ' ἄρ' ὀχῆες ἐσχεθέτην Μ 460 οὐδὲ οἱ μοχλοὶ (οἱ σύρται) ἐκράτησαν, ἀντεστάθησαν· ὅπου τὸ ἐσχεθέτην εἶνε προφανῶς ἀόρ. Περσέως καρδίαν σχεθών Αἰσχ.Χο.829, ἴδ. προπράσσω. ὅσων (Pauw: ὅσην) παρ' ἄλλων οὔ ποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν Εὐμ. 859 ὅσα (καλὰ) δὲν θὰ ἐπετύγχανες παρ' ἄλλων ἀνθρώπων. πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν Προμ. 16 = τολμῆσαι τάδε (τ. ἔ. δῆσαι Προμηθέα).

σχεθέμεν, ἴδ. σχέθω.

σχεῖν, σχέο, σχές, σχέσθαι, σχέτο, ἴδ. ἔχω.

σχῆμα τό, ἐξωτερικὴ κατάστασις, μορφή, κάλλος, καλλωπισμός· ἀλλὰ καὶ τὸ ψιλόν, κενὸν σχῆμα, περιέχον ἄνευ περιεχομένου· ἀλλ' οὖν ἔχει τι σχῆμα (=ὑπό τι εὐσχημόν ἐστι) κἂν ἄπωθεν ᾖ ἀνὴρ ὁ χρηστός, δυστυχοῦντας ὠφελεῖν Εὐρ. 'Ι. Α. 983 βεβαίως εἶνε κάπως εὔμορφον πρᾶγμα, καὶ ἂν δὲν εἶνε συγγενὴς ὁ χρηστὸς ἀνήρ, νὰ ὠφελῇ τοὺς δυστυχοῦντας. Ὁμοίως Τρ. 470. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα Ἀνδ. 1 κόσμημα (δόξα) τῆς Ἀσιατικῆς γῆς. ὦ σχήματ' οἴκων Ἑκ. 619 «ὦ ρημασμένα σπίτια διὰ τὸν θάνατον τῶν ἐνοίκων» Δ. Βερν. Ὁμοίως Ἄλκ. 911. ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον Σοφ Φιλ. 952 ὦ ῥημάδι (ποῦ νὰ ῥημάξῃς) δίθυρη σπηληὰ σύ (Δ. Βερν.), κυρ. σπήλαιον, ποῦ δὲν ἔχεις νὰ δείξῃς τίποτε ἄλλο παρὰ δύο πόρταις: ὦ ξηρὸν (καὶ ἄθλιον) σπήλαιον: μορφὴ ἄνευ ὑποστάσεως. γέροντες οὐδέν ἐσμεν πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμα Ἀπ. Εὐρ. 25 τίποτε ἄλλο δὲν εἴμεθα παρὰ βάρος (μτφ.) ἄχρηστον (κυρ. ἐνόχλησις, ὀχληροὶ) σαβοῦρρα καὶ μορφὴ κενὴ (ἄνευ ὑποστάσεως). Περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. ψόφος ἀντὶ τοῦ ὄχλος. ἔμοιγ' εἴη τέκνα ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι, μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα Ἀπ. Εὐρ. 360,25 (Λυκ. κ. Λεωκρ. § 190) ἐγὼ τοὐλάχιστον εὔχομαι νὰ ἔχω τέκνα, τὰ ὁποῖα καὶ νὰ μάχωνται καὶ νὰ διακρίνωνται μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ μὴ εἶνε κενὰ εἴδωλα (κεναὶ σκιαί), ἀνωφελῶς ἐν τῇ πόλει γεννημένα. ἦν δὲ τοῦτο μὲν σχῆμα πολιτικὸν τοῦ λόγου αὐτοῖς Θουκ. 8, 89 ἡ ἀξίωσις αὕτη ἦτο δι' αὐτοὺς μορφὴ πολιτεύματος ἐν λόγοις μόνον ὑφισταμένη. Ἄλλοι: τοῦτο τὸ μέρος τοῦ λόγου των ἦτο δι' αὐτοὺς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ προωρισμένον διὰ τὴν δημοσιότητα. ἡμεῖς δὲ τοῦ ξύμπαντος προὐστημεν, δικαιοῦντες ἐν ᾧ σχήματι μεγίστη ἡ πόλις ἐτύγχανε καὶ ἐλευθερωτάτη οὖσα καὶ ὅπερ ἐδέξατό τις, τοῦτο ξυνδιασῴζειν 6, 89 ἡμεῖς δὲ συμπάσης τῆς πόλεως προέστημεν, κρίνοντες καθῆκον ἡμῶν νὰ συντελῶμεν εἰς τὴν σωτηρίαν (διατήρησιν) ἐκείνου τοῦ πολιτεύματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ πόλις ἔγινε μεγίστη καὶ ἐλευθερωτάτη καὶ τὸ ὁποῖον παρελάβομεν (παρεδόθη ἡμῖν). Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος Αἰσχ. Ἑπτ. 475 «περιφραστικῶς: ὁ Ἱππομ. μέγας ὢν καὶ κάλλιστον ἔχων σχῆμα» Σχ. Πρβ. τὰ κοινόλεκτα: «τὸ κορμί, ἡ κορμαριά, τοῦ Ἱππομ.». σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος (=Ἑλληνικῆς) στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί Σοφ. Φιλ. 223 κυρ. τὸ σχῆμα μὲν γὰρ τῆς Ἑλλ. στολῆς τῆς ἐμοὶ προσφιλεστάτης ὑπάρχει (ὑμῖν): ὁ τρόπος, καθ' ὃν εἶσθε ἐνδεδυμένοι, εἶνε Ἑλληνικός, ἢ: τὸ ἐξωτερικόν, ἡ μορφή, τῆς Ἑλλ. στολῆς ὑπάρχει ὑμῖν. Πρβ. τὸ ἐφεξῆς. τὸ δεύτερον δὲ σχῆμα τοῦ κόσμου τί μοι; Εὐρ. Βάκ. 832 τὸ δεύτερον δὲ εἶδος (κυρ. ποῦ θὰ φαίνεται, ποῦ θὰ κτυπᾷ 'ς τὰ μάτια, article de toilette) τοῦ καλλωπισμοῦ μου ποῖον θὰ εἶνε; μορφῆς σχήματα Εὐρ. 'Ι. Τ. 292, ἴδ. πάρειμι. ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου Εὐρ. Μηδ. 1039, ἴδ. ἀφίστημι. σχήματα πρὸς τὸν αὐλὸν ὀρχεῖσθαι Ξεν. Συμπ. 7, 5 (ἴδ. Ἡρ 6, 129) σχήματα ὀρχηστικὰ ὀρχεῖσθαι πρὸς τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, ἴδ. Ξεν. Συμπ. 2, 16. ἐπεί μ' ἂν ἐν μέσῃ τῇ γαστέρι πηδῶντες ἀπολέσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων Εὐρ. Κύκλ. 221 ἐπειδὴ πηδῶντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαστρός μου ἠθέλατε μὲ καταστρέψῃ μὲ τὰ διάφορα σχήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλαμβάνετε (χορεύοντες). Καὶ ἐν. καὶ δὴ γὰρ σχήματος ἀρχὴ Ἀρφ. Σφ. 1485 ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ χοροῦ τούτου.

σχηματίζω: λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην Εὐρ. Μηδ. 1161 συγυρίζει τὴν κόμην της δίδουσα εἰς αὐτὴν σχῆμά τι. Ἐπὶ χορευτικῶν κινήσεων· πρβ διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται (οἱ ὀρχησταὶ) ἤθη Ἀριστοτ. Ποι. κ. 1 μιμοῦνται διὰ τῶν ῥυθμῶν, οὓς ἐκτελοῦσι (ῥυθμικῶς) διὰ τῶν σχημάτων τοῦ σώματος. οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὥς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη Πλ. Γοργ. 511 D δὲν σοβαρεύεται διὰ τοῦ σχήματός της, ὡς νὰ κατορθώνῃ ὑπερήφανόν τι καὶ σπουδαῖον ἔργον.

σχίζω: ἀνὰ βωλακίας (ἀναβωλακίας, ὃ ἴδ.) δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον γᾶς Πινδ. Π. 4, 228 ἔσχιζε δὲ ἀνὰ ὀργυιὰν (τ. βάθος μιᾶς ὀργυιᾶς) τὸ νῶτον τῆς βωλακίας γῆς. ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες Ἀνθ. 11, 41 ἤδη μοι αἱ τοῦ (βιβλίου τοῦ) βίου σελίδες σχίζονται, τ. ἔ. εἶνε περασμέναι κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἄλλοι ἀντὶ τοῦ βιβλίου ἐνν. φύλλον, οὗ ἐτελείωσεν ἡ μία σελὶς καὶ ἤρχισεν ἡ ἄλλη. Ἄλλοι δὲ ἄλλως. Ὁπωσδήποτε τὸ νόημα εἶνε: ἤδη διῆλθον τὸ ἥμισυ τοῦ βίου μου. σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε Αἰσχ. Ἀγ. 628 ὅταν ταῦτα (δηλ. τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ κεδνὸν) ἀποχωρισθῶσι, δὲν κρύπτονται εὔκολα.

σχισμός ὁ: ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί Αἰσχ. Ἀγ. 1147 ἐμὲ δὲ περιμένει (κυρ. εἰς ἐμὲ ἀπομένει· σχεδὸν = πέπρωταί μοι) σχίσιμον διὰ διστόμου μαχαίρας.

σχοίατο, σχοίην, ἴδ. ἔχω.

σχοινοτενής 2, καὶ παρὰ Πινδ. θηλ. σχοινοτένεια (πρβ. ἡδυέπεια, θεσπιέπεια, ἠριγένεια κττ.)· πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ διθυράμβων καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων Πινδ. 'Απ. 79 (Στράβ. 10, 469. 'Αθήν. 467Α κἑ.) πρότερον μὲν συχνὴ ἦν ἡ σχοινοτενὴς ᾠδὴ τῶν διθυράμβων καὶ τὸ σὰν τὸ ἐκ τῶν στομάτων παρ' ἀνθρώποις τραχὺ ἐκπεμπόμενον. Τὸ γὰρ Δωρικὸν σὰν τραχύτερον ἀπηγγέλλετο τοῦ σίγμα, ᾧ προοίμιον ἦν. Ταῦτα δὲ ἐποίησεν ὁ Πίνδαρος πρὸς τὰς ἀσίγμους ᾠδάς· ἴδ. 'Αθήν. ἔνθ. ἀνωτ.

σχολάζω: μή νυν σχόλαζε· μηχανῆς δ' ἔστω κράτος Αἰσχ. 'Ικ. 213 μὴ οὖν βράδυνε· ἔστω δέ σοι ἐξουσία τῆς μηχανῆς (ἥν σοι προέτεινα): χρῶ τῇ μηχανῇ, ἤτοι: τῇ πρὸς τοὺς θεοὺς καταφυγῇ. Περιτταὶ αἱ διορθ. ἔφθασεν ἑσπέρα γενομένη, πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 39 πρὶν εὕρῃ καιρὸν καὶ συνομιλήσῃ μὲ τοὺς φίλους του. σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσα [Πλουτ.] 172 D περιμένουσα φιληκόους ἀκροατὰς εὐκαιροῦντας. οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐσχόλασα Ξεν. 'Απομν. 3, 6, 6 οὐδὲ διὰ (νὰ ἐξετάσω) ταῦτα ἔλαβον (εὗρον) ἀκόμη καιρόν.

σχολή ἡ, ἀργία, ἡσυχία· μὴ σχολὴν τίθει Αἰσχ. 'Αγ. 1043 μὴ βράδυνε. οὔτοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴν πάρα τρίβειν 1039 οὐ πάρεστί μοι σχολὴ ἔξω (τῆς οἰκίας) διατρίβειν τὸν χρόνον (παρὰ τῇδε). δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω ἔξω. μακραί τε λέσχαι καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν Εὐρ. 'Ιππ. 384, ἴδ. προτίθημι. σχολῆς τὸ δῶρον Εὐρ. Τρ. 911 «ἀργίας χρεία εἰς τὸ συγχωρῆσαι αὐτῇ εἰπεῖν» Σχ. σχολὴ πόνων 'Ηρ.Μ.725 κατάπαυσις (ἀνάπαυσις) πόνων. σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί (ὃ ἴδε) μοι Αἰσχ. Πρ. 844. τῆς αὐτῆς ἐννοίας τὸ οὐ κάμνω σχολῇ Εὐρ. Ίων 276 δὲν πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν χρόνου. ἡγούμην,ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, τότε σε καὶ ἀμφ' ἐμὲ ἕξειν σχολήν Ξεν. Κ. Π. 7, 5,52 ἐνόμιζον, ὅτι, ἀφ' οὗ ἤθελες εὕρῃ καιρὸν ἀπὸ ταύτην τὴν ἀσχολίαν, τότε θὰ εὐκαιρήσῃς νὰ κυτάξῃς καὶ ἐμέ. τὸ τῶν φυλάκων ἔργον σχολῆς τῶν ἄλλων (= ἀπὸ τῶν ἄλλων) πλείστης ἂν εἴη δεόμενον Πλ. Πολ. 374Ε θὰ χρειάζεται πλείστην ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐργασιῶν. τί οὖν πρέπει ἀνδρὶ πένητι εὐεργέτῃ, δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει Πλ. 'Απολ. 36D δεομένῳ σχολῆς ἀπολαύειν, ἵνα παρακελεύηται ὑμῖν, ἵνα παρορμᾷ ὑμᾶς εἰς ἀρετήν. ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονεν ἄξιον λόγου αὐτ 23Β ἕνεκα ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐ γέγονέ μοι σχολὴ πρᾶξαί τι τῶν τῆς πόλεως ἄξιον λόγου. οὐδενὶ τοιαύτην σχολὴν παρέλιπον, ὥσθ' ἑτέρῳ συναχθεσθῆναι Ίσοκ. 4, 112 εἰς κανένα δὲν ἀφῆκαν τόσον καιρόν, ὥστε (νὰ δυνηθῇ) νὰ συλλυπηθῇ ἄλλον τινά. μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς Πινδ. Ν. 10, 46 = τὸ ἀριθμῆσαί ἐστι μακροτέρας σχολῆς: ἀπαιτεῖ μακρότερον χρόνον. τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ', ἐπεὶ σχολή (Δ. Γ. ἐπὶ σχολῆς), καλῶς Εὐρ. 'Ι. Τ. 1220 «ἐπεὶ σχολή ἐστιν, ἤτοι: ἀφ' οὗ, καθὼς εἶπες, θὰ ἀργήσῃς, ἀφ' οὗ ὑπάρχει σχολή, ἄργησε, ἀλλὰ πρᾶσσε καλῶς τὰ τῆς θεοῦ» Δ.Βερν. σχολῇ οὐ μόνον =ἠρέμα, βραδέως, οἷον ὡς ἐδόκει αὐτῷ σχολῇ γίγνεσθαι Θουκ. 5, 10 ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ διαταγή του ἐκτελεῖται βραδέως· ἀλλὰ καί = μόλις καὶ μετὰ βίας, ὅπερ συχνάκις = οὐδαμῶς: Σοφ. Ο. Τ. 434. 'Αντ. 390. ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 725 = ὡς ἂν τάχιστα τῶν πόνων ἄσμενοι ἀπαλλαγῶμεν. εἰ αὗται τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσι μηδὲ σαφεῖς, σχολῇ αἵ γε ἄλλαι (ἐνν. εἰσὶ) Πλ. Φαίδων 65Β δυσκόλως, ἀκόμη ὀλιγώτερον εἶνε βεβαίως αἱ ἄλλαι.

σχόμενος, σχοῦ, σχῶ, ἴδ. ἔχω.

σῷ, ἴδ. σῶς.

σώεσκον, ἴδ. σώω.

σῴζω (τ. ἔ. σωΐζω παρὰ τὸ σῶς, τὸ δὲ σωΐζω μαρτυρεῖ ὡς εὑρισκόμενον ὁ Ἡρῳδιαν. Ι 444. μόνον σῴζων Ὅμ. ε 490, ἀνθ' οὗ ὁ Bekk. καὶ ἄλλοι σώων, οὐδαμοῦ δὲ εὕρηται τοῦ Ἡσι. Τὸ ἐσαώθην (=ἐσώθην) ἐγένετο ἐκ τοῦ σαόω (ἴδ. κατ.). Ἐν δὲ τῷ ἐνεργ. τὸ μὲν ἔσωσα ἐκ τοῦ σαόω, τὸ δὲ ἔσῳσα ἐκ τοῦ σῴζω. Μέλλ. σωῶ ἀντὶ τοῦ σῳῶ (τ. ἔ. σωΐῶ, ὡς νομιῶ) 'Αττ. 'Επιγρ., σώσω Σοφ. Φιλ. 1391 κἀλλ. ἔσῳσα 'Επιγρ., ἐν δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσι γράφουσι συνήθως ἔσωσα καὶ σέσωκα. Τὸ ὑπογεγραμμ. ι πρέπει νὰ τίθεται ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ σῴζω παραγομένοις. Μέσ. σῴζω ἐμαυτῷ· σώσομαι ποιητ., πεζ. δια-· ἐσωσάμην ποιητ., δι-, ἀν-πεζ. Παθ. ἐσώθην (-ώθην Ἡσύχ.), σωθήσομαι. Πρκ. διασεσῳμένους 'Επιγρ., ὅπερ προῆλθεν, ὡς φαίνεται, ἐκ τῆς ἀναμείξεως τῶν δύο ῥιζῶν. σέσωται, σεσωμένος μαρτυρεῖ ὡς 'Αττικὰ ὁ Φώτιος (ἐν λ. σέσωται). σέσωται Πλ. Κριτί. 109 D, δια-110 Α μετὰ τῆς Δ. Γ. -ωσται, διασεσωμένος Νόμ. 848 Β, ἀλλὰ σεσῳσμένος Τίμ. 23 Α. Νόμ. 645 Β. 657 Α. δια- Νόμ. 677 Β. σέσωσμαι Εὐρ. 'Ι. Α. 1441. Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 11. σέσωσται Αἰσχ. 'Επτ. 805. Εὐρ. 'Ι. Τ. 607. Δημ. 56, 33. 37 κἀλλ. -ώσμεθα Σοφ. Τρ.83. Εὐρ. 'Ελ. 1032. -σμένος Αἰσχ. 'Αγ. 623. Σοφ. Τρ. 735, 626. Δημ. 10, 73. 16, 31 κἀλλ. Ὁ πρκ. ὁ ἔχων σ, ἀναντιρρήτως ἐκ τοῦ σῴζω γινόμενος, πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ι ὑπογεγραμμένον, ὡς εὕρηται καὶ πολλαχοῦ, οἷον σέσῳσται 'Επιγρ. 'Αμοργοῦ. σεσωισμένης Αἰσχ. 'Επτ. 260. Ὁ δὲ ἄσιγμος πρκ. σέσωται, σεσωμένος, δὲν χρῄζει τοῦ ὑπογεγρ. ι. Ὁμοίως σῳστός μτγν. καὶ -τέος Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 1385. 'Αρφ. Λυσ. 501. —Παρασχηματ. Δωρ. σωννύω Δεινόλοχ. Σικελ. ἐν 'Α. Β. Ι, 114.— σώω (ἐκ τοῦ σῶς) σπαν. προστ. σώετε

Ἀπολλ. Ῥ. 4, 197, σώων (κατὰ Βουτμ.) ε 490 ἀντὶ τοῦ σῴζων, σώοντες ι 430, σώεσκον Θ 363. Παθ. σώεσθαι, σωόμενος, σώοντο Ἀπολλ. Ῥ. 2, 610. 3, 307, 2, 1010. -σαόω (ἐκ τοῦ σάος) ἐπ. ποιητ., ἀλλ' ὄχι Ἀττ., σαοῖ Θέογν. 868. Καλλιμ. Δῆλ. 22. Ἀνθ. 7, 109, σαοῦσι Τυρτ. 11, 13. Προστ. σάω (ἀντὶ σάου ἐκ τοῦ σάοε) ν 230. ρ 595. Καλλιμ. Λουτρ. Παλλ. 142. Ὁ Nauck ἀπαιτεῖ πανταχοῦ σάου, ὡς εἶνε παραδεδομένον ἐν Καλλιμ. Ἐπιγρ. 35. Ὕμν. Ὁμ. 13, 3 κἀλλ. Ὑποτ. σαῷς ἢ σοῷς (Ἀρίσταρχος: σόῃς) Ι 681. Τὸ δὲ σαῷς εἶνε ὡς τὸ ῥιγῷς· πρὸς δὲ τὸ σοῷς πρβ. σόος ἀντὶ τοῦ σάος· σαοῖς ἢ σαόῃς(;;) Nauck. γ' ἑν. σόῳ Ι, 424 (Bekk. ἐξ ἑνὸς κώδ.: σόῃ· σαοῖ ἢ σαόῃ Nauck, γ' πλ. σόωσι Ι 393(Ἡρῳδιαν.: σοῶσι Τυραννίων, σάωσι ἢ σαῶσι Ἀπίων). Παρατ. σάω Π 363. Φ 238. σάου Nauck καὶ Cobet. σαώσω Α 83. Ι 78. Ρ 144 (Ἀρίσταρχος: -σῃς). ἐσάωσα Θ 500 κἀλλ., σάωσ- Ε 23. δ 364. 513. Ἐπιγρ. π. Δημ. 18, 289. Παθ. σαώσεαι φ 309. Ἀορ. γ' πλ. ἐσάωθεν γ 185. σαώθη Πίνδ. Π. 4, 161, -θήτω Ρ 228. -θῆναι Ο 503. κ 473, -θείς Ἀπολλ. Ῥ. 3, 786. σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμὲ ν 230 κατ' ἀναφοράν: σῷζε μὲν ταῦτα (τὰ χρήματα), σῷζε δ' ἐμέ. οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων Θ 363 «οὐδὲ ἐκείνων μέμνηται, ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ πάνυ πολλάκις καταπονούμενον ὑπὸ τῶν ἄθλων τοῦ Εὐρυσθέως ἔσωσα». Γαζῆς. Τὸ πληθ. τῶν, ὅτι πολλά τινα ἐν τοῖς ἐφεξῆς μνημονεύονται. λόγῳ μὲν τὴν ἡμετέραν δύναμιν σῴζοι ἄν τις, ἔργῳ δὲ τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν Θουκ. 6,78 ὅπου διὰ τὸ σωτηρίαν ἐνν. φυλάσσοι ἐκ τοῦ σῴζοι. θυραῖος ἐλθὼν δόμους μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσεν τύχης Εὐρ. Ἴων 702 ἐκ τῶν διορθ. μνημονεύω τὴν τοῦ Musgrave: δόμου καὶ ἴσως εὐτυχής, ἤτοι: θυραῖος (ἔξωθεν) ἐλθὼν εἰς τὸν μέγαν ὄλβον τοῦ δόμου οὐκ ἴσως (οὐκ ἐξ ἴσου) εὐτυχής (ἀλλὰ πλέον)· καὶ τὴν τοῦ Bothe οὐκ ἴσωσεν τύχας. Ἀλλὰ καὶ τὸ παραδεδομένον κείμενον δύναταί τις νὰ ἑρμηνεύσῃ ὧδε: (ὁ Ξοῦθος) ἔξωθεν ἐλθὼν εἰς τοὺς δόμους τοὺς πάνυ ὀλβίους (κυρ. τὸ μέγαν ἐς ὄλβον εἶνε παράθεσις τοῦ δόμους ἐπεξηγηματική: «μέσα σὲ τόσα καλά») οὐ διέσωσεν αὐτοὺς (τοὺς πάνυ ὀλβίους δόμους, οὓς παρέλαβεν) ἀπὸ τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἡ μὲν γυνὴ αὐτοῦ «ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ». Περὶ τῆς γεν. τύχης πρβ. Ὀρ. 779. Σοφ. Φιλ. 919. Ἀντ. 1162. πόσῳ μᾶλλον ἂν μισοῖσθε δικαίως ἢ σῴζοιτε Δημ. 19, 238 πόσον δικαιότερον θὰ ἦτο νὰ μισῆσθε (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀδελφοῦ σας) ἢ νὰ σῴζητε αὐτόν, τ. ἔ. δὲν εἶνε δίκαιον ν' ἀθῳωθῇ ὁ ἀδελφός σας ἐξ αἰτίας ὑμῶν. ταῦτα, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, οἱ Ἀθηναῖοι γιγνώσκοντες τὰ σφέτερα αὐτῶν εὖ οἶδ' ὅτι σῴζουσι Θουκ. 6, 38 ταῦτα, ὅπως ἐγὼ τὰ λέγω (ἐν τῷ προηγουμ. κεφαλ.), γνωρίζοντες οἱ Ἀθηναῖοι προσπαθοῦν, καλῶς τὸ γνωρίζω, νὰ διατηροῦν τὰ ἰδικά των. ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται σῴζειν, τὸ δ' αὐτοῦ σπουδάσας διέπτατο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 506, ἴδε σπουδάζω. ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐχ ὁμῶς σῴζειν φιλεῖ ὡς τρεῖς ἀφέντι Ἀπ. Εὐρ. 774 μία ἄγκυρα οὐχ ὁμοίως σῴζει (τινί) τὴν ναῦν, ὡς εἰ τρεῖς ἀφείη. Οὕτω συντασσόμενον τὸ χωρίον δὲν ἔχει χρείαν διορθώσεως. τὰ πατρῷα μὲν ποιεῖ καιρός ποτε ἀλλότρια, σῴζει δ' αὐτά που τὰ σώματα· βίου δ' ἔνεστιν ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναις Ἀπ. Μεν. 68. Ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ σῴζει εἰκάζουσι δουλοῖ ἢ χρῴζει. Ἀλλὰ καὶ τὸ σῴζει παρέχει ἔννοιαν: «τὰ πατρῷα σῴζουσιν (ἐνίοτε) καὶ αὐτὰ δήπου τὰ σώματα (αἰχμάλωτα γενόμενα). Οἷς ἐπιφέρει: ὁ δὲ εἰδήμων τέχνης τινὸς ἀσφαλῶς πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια. εἰδότες ἔργων ἐκ πολλοῦ μελέτην πλείω σῴζουσαν ἢ λόγων δι' ὀλίγου καλῶς ῥηθεῖσαν παραίνεσιν Θουκ. 5, 69 ἐπειδὴ ἤξευραν, ὅτι ἔργων μακροχρόνιος ἄσκησις περισσότερα σῴζει ἢ (διὰ) λόγου παραίνεσις ὀλιγοχρόνιος καλῶς ῥηθεῖσα. οὐ μὴ φρενώσεις μ' ἀλλὰ δέσμιος φυγὼν σώσῃ τόδ' (τὸ δέσμιος φυγεῖν); Εὐρ.Βάκχ. 792 δὲν κυτάζεις νὰ μή με βάζῃς γνῶσιν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπηλλάγης τῶν δεσμῶν νὰ διατηρήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου; Παθ. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῴζομαι Σοφ. Αἴ. 519 ἐν σοὶ ἔστι πᾶσα ἔμοιγε σωτηρία. Ὁμοίως Λυσ. 26, 9. ἀλλ' εἴσω φέρων, θύσας τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε, χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σῴζεται Ἀρφ. Εἰρ. 1020 φέρε μέσα τὸ πρόβατον («διὰ τὸ μὴ θύεσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλὰ τὸν χορηγὸν τῷ δοκεῖν θύειν ἀποκερδαίνειν τὸ θῦμα» Σχ.) καὶ ἀφ' οὗ τὸ θυσιάσῃς, πᾶρε χωριστὰ τὰ μηρία (τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν βεβαίως ἀληθινά) καὶ φέρε τα ἐδῶ ἔξω, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ πρόβατον μένει σῶον (καὶ ἀκέραιον) εἰς τὸν χορηγόν. τῆς σῳζομένης μοίρας εὐδαίμονες ὄντες Εὐρ. Ἰ. Τ. 1490, ἴδ. μοῖρα. τὸ ἄπραγμον οὐ σῴζεται μὴ μετὰ τοῦ δραστηρίου τεταγμένον Θουκ. 3, 63 ἡ ἀπραγμοσύνη (ἡ ἀδράνεια, ἡ ῥαθυμία) οὐ σῴζεται (δὲν διατηρεῖται), ἢν μὴ τῷ δραστηρίῳ παρατεταγμένη ᾖ (ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὴν δραστηριότητα). σωθέντος ἐμεῦ ὀπίσω ἐς οἶκον τὸν ἐμόν Ἡρ. 4,97 ὅταν (ἐὰν) ἐπανέλθω σῶος (καὶ ἀβλαβής) εἰς τὸν οἶκόν μου. αὐτὸς σέσωσται Εὐρ. Ἰ. Τ. 607, ἴδ. συμφορά. Περὶ τῆς φράσεως ἀγαπητῶς σῴζεσθαι ἴδ. ἀγαπητός. δόξω τοῖς πολλοῖσι... προδοὺς σε σῴζεσθαι αὐτὸς (προδοὺς σεσῶσθαι δ' αὐτὸς Elmsl. καὶ ἄλλοι ἄλλως) εἰς οἴκους μόνος Ἰ. Τ. 679 «θὰ φανῶ ὅτι σ' ἐπρόδωκα καὶ κυτάζω νὰ σωθῶ οἴκαδε μόνος (ἐγὼ) ὁ ἴδιος» Δ. Βερν., παρατηρῶν ὅτι περιτταὶ αἱ διορθώσεις, διότι ἐκ τῶν κειμένων ἀποδεικνύεται, ὅτι καὶ ἐπὶ τούτων (τῆς

διφθόγγου αι) ἡ ἔκθλιψις σπανίως μὲν ἀλλ' ἐπιτρέπεται, καὶ πρβ. Ἡρ. Μ. 147. 417. Ἀρφ.Νεφ. 1357 κλ. Μετ' ἀπρφ. αἵ σε σῴζουσιν θανεῖν Εὐρ. Φοιν. 600 σῴζουσί σε ἀπὸ τοῦ θανάτου. Μέσ. τὰ νοήματα σῴζεσθ' αὐτῶν Ἀρφ. Σφ. 1055 τὰς γνώμας αὐτῶν διαφυλάττετε (κυρ. σῴζετε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς). εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν (= ἀγαθῶν), ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σῴζεται Σοφ. Ἠλ. 994 εἰ φρένας εἶχεν ἀγαθάς, διέσῳζεν ἂν τὴν εὐλάβειαν (περίσκεψιν ἐν τοῖς λόγοις, οὕτως), ὥσπερ οὐχὶ (νῦν) διασῴζει αὐτὴν (εἰς λόγους ἀσυνέτους ἐκτρεπομένη). ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖσι χαίρων σῴζεται πικρὸν λέχος ἢ χρηστὰ λέκτρα κέ Εὐρ. Ἱππ. 634 «ἔχει δ' (ὁ λαβὼν εἰς δόμους ἀτηρὸν φυτόν) ἀνάγκην (τοιαύτην), ὥστε (ἢ) καλοῖς γαμβροῖς κηδεύσας, χαίρων αὐτοῖς σῴζεται τὸ πικρὸν λέχος (ἤτοι: ἀναγκάζεται νὰ ὑπομένῃ τὴν πικρὰν γυναῖκα), ἢ χρηστὰ μὲν λέκτρα λαβὼν κέ» (περὶ ὧν ἴδε πιέζω) Δ.Βερν. ἐν δρόμῳ προστιθεὶς μέτρον τις (οὕτως ἔγραψα: τίς) ἂν σῳζόμενον ῥυθμὸν τοὔτ' ἴδοι (ἔγραψα: ἰδεῖν) διὰ πέδον (Blomf.: δάπεδον) ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα Αἰσχ. Χο.792 ὅταν τις, ἐν ᾧ τρέχει (ὁ πῶλος), προσθέτει μέτρον (κανονίζει τὸ βῆμά του), δύναται νὰ ἴδῃ τὸ ἄνοιγμα τῶν διὰ τοῦ πεδίου τούτου τελουμένων βημάτων, ὅτι διασῴζει τὸν ῥυθμόν. ἐσῳζόμην χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν Σοφ Τρ. 682, ἴδε ἐκ. ξύμφημι κἀγώ· τοιγαροῦν σῴζου τόδε Ἠλ. 1257 διὰ τοῦτο λοιπὸν προσπάθει νὰ διαφυλάξῃς ἐν σεαυτῷ τὴν ἐλευθερίαν ταύτην. τοὺς δὲ φρονήσει μὴ σῳζομένους πλέον πίνειν τοῦ μέτρου Πλ. Πολ. 621Α, ἴδ. πίνω. ἃ δ' ἂν μάθοι τις, ταῦτα σῴζεσθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας Εὐρ. Ἱκ. 916 ταῦτα συνήθως διασῴζει τις ἐν ἑαυτῷ (τούτων τὴν ἀνάμνησιν διαφυλάττει) μέχρι τοῦ γήρατος. εἴ τις ἔροιτο, ἆρα δυνατόν, ὅτου τις ἐπιστήμων γένοιτό ποτε, ἔτ' ἔχοντα μνήμην αὐτοῦ τούτου καὶ σῳζόμενον, τότε ὅτε μέμνηται μὴ ἐπίστασθαι αὐτὸ τοῦτο, ὃ μέμνηται; Πλ. Θεαίτ. 163 D ἆρα δυνατόν ἐστιν ἔτ' ἔχειν μνήμην αὐτοῦ τούτου, ὅτου τις γένοιτό ποτε ἐπιστήμων, καὶ σῴζειν αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ, εἶτα τότε, ὅτε μέμνηται, μὴ ἐπίστασθαι αὐτὸ τοῦτο, ὃ μέμνηται; τὰ δὲ κατ' οἴκους κλύουσα συγκλήτου μνήμην σῴζομαι στρατεύματος Εὐρ. Ἰ. Α. 301 «τὰ δὲ τοῦ (ἢ: περὶ τοῦ) συνηγμένου στρατεύματος κατ' οἶκον ἀκούσασα μέμνημαι (= μνήμην σῴζομαι, κατὰ λέξ. = σῴζω ἐν ἐμοὶ τὴν μνήμην αὐτῶν, ἤτοι: διακατέχω ἐν τῇ μνήμῃ)» Δ. Βερν.

σῶμα τό, παρ' Ὁμ. πάντοτε τὸ νεκρὸν σῶμα, πτῶμα· ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας Γ 23 μεγάλῳ σώματι (νεκρῷ: πτώματι) ἐντυχών. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡσιόδου καὶ ἐφεξῆς ἤρχισε νὰ σημαίνῃ καὶ τὸ ζῶν σῶμα, ὅπερ παρ' Ὁμ. λέγεται δέμας. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ Σοφ. Ἠλ. 758, ἴδ. σποδός. καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἄν μοι . τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι Θουκ. 2, 41, ἴδε εἶδος. Ἐνιαχοῦ δὲ σημ. ὅ τι σήμερον λέγομεν: τὸ ἄτομόν μου, οἷον: ἔς τε τὸ σῶμα καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν Θουκ. 1,17 ἴδ. προορῶ. ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους, πεπραμένον τὸ σῶμα (Nauck: τὸ σῶμα πεπρ.) τῆς φερνῆς ἔχων Ἀπ. Εὐρ.775 ἔχων τὸ σῶμα αὐτοῦ πεπραμένον (πωλημένον) ἀντὶ τῆς προικός. Ὁ β' στίχος εἶνε εἰλημμένος ἐκ τοῦ Πλουτ. 498Α, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς (παρὰ Πλουτ.) ὑπάρχουσί τινα τὰ Εὐριπίδεια, ὡς τὸ οὐ πολλῆς διὰ τέφρας. περὶ τοῦ σώματος κρίνειν τινά Αἰσχίν.2,165 περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. περὶ τοῦ σώματος ἀγωνίζεσθαι Λυσ 5, 1 περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Ἀλλ' ἐν 23, 12 ἔδεισεν ἐγγυητὰς καταστήσας περὶ τοῦ σώματος ἀγωνίσασθαι σημ. περὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας. ἰὼ γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων Σοφ. Ἠλ. 1233 «γονὴ σώματος ἐμοὶ φιλτάτου, τοῦ Ἀγαμέμνονος» Σχ. μᾶλλον μετὰ τοῦ Kaibel: γονὴ (βλαστὲ) σώματος ἐμοὶ φιλτάτου, τοῦ Ὀρέστου. εἰς τὰ σώματα ἐποιήσατο τὰς τιμωρίας Δημ. 22, 55 ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ τιμωρῶσιν αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα διὰ τῶν σωμάτων των, νὰ συλλαμβάνωσιν αὐτοὺς καὶ νὰ τιμωρῶσιν. ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων οὐδέποθ' ὑμᾶς περὶ πολλοῦ ποιήσεται τοὺς ἀλλοτρίους Αἰσχίν. 3, 78 ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τοὺς προσφιλεστάτους καὶ οἰκειοτάτους συγγενεῖς του («ἀνθρώπους του», ὡς π. χ. τὰ τέκνα του), ποτὲ δὲν θὰ ἐκτιμήσῃ περισσότερον τοὺς ξένους. Καθόλου σώματα σημ. σώματα ἀνθρώπων, ἀνθρώπους· (ἡ κυβερνητικὴ) οὐ μόνον τὰς ψυχὰς σῴζει, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἐσχάτων κινδύνων Πλ. Γοργ. 511D ἤτοι: σὺν ταῖς ψυχαῖς (μαζὶ μὲ τὴν ζωήν, διότι ἀνωτ. γίνεται λόγος περὶ κολυμβητικῆς) σῴζει καὶ τὰ σώματα (τῶν ἀνθρώπων) καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν. Ταῦτα ἐπαναλαμβάνων κατ. ἐκφράζει ὧδε: σώσασ' ἃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκα, ὅπου τὸ μὲν αὐτὸν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ τὰς ψυχάς, τὸ δὲ παῖδας καὶ γυναῖκα (τ. ἔ. τὰ τέκνα του καὶ τὴν γυναῖκά του, ὄχι δὲ τὰ δουλικὰ σώματα, τοὺς δούλους, ὡς νομίζει ὁ Σπ. Μωραΐτης) πρὸς τὸ σώματα. ὅταν πολεμούντων πόλις ἁλῷ, τῶν ἑλόντων εἶναι καὶ τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τὰ χρήματα Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 73 κυρ. ὅταν πόλις πολεμούντων (ἀνθρώπων, ἀορίστως) κυριευθῇ, τῶν κυριευσάντων εἶνε καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ πράγματα, ὅσα εὑρίσκονται ἐν τῇ πόλει (κυρ. τῶν ἐν τῇ πόλει εὑρισκομένων). Συχνὴ δὲ καὶ παρ' ἄλλοις ἡ ἀντίθεσις τῶν σωμάτων καὶ χρημάτων, ὡς Θουκ. 1, 85. 141. 2, 53 κἀλλ. Πρβ. «σώματα δ' ἁπλῶς οὐκ ἂν εἴποις ἀλλὰ δοῦλα σώματα, . . οἱ δοῦλοι» Πολυδ. 3,78,

κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἐλεύθερα σώματα Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 19. Ἀπ. 3,5, 2. Πρβ. Ἀρφ. Πλοῦτ 6 τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον ὁ δαίμων (ἡ τύχη, ὁ κακὸς δαίμων) οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον τοῦ (οἰκείου) σώματος (ἤτοι αὐτὸν τὸν δοῦλον) κρατεῖν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον (τὸν δεσπότην): «αὐτὸν ἑαυτοῦ τὸν δοῦλον οὐκ ἐᾷ κρατεῖν· μάλιστα γὰρ κύριος τοῦ σώματος ἕκαστος ἑαυτοῦ» Σχ. ἵνα αὐτῶν μὴ οἱ ναῦται τὰ σώματα χείρω ἔχωσι δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα, ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει Θουκ. 8,45 ἵνα μὴ οἱ ναῦται αὐτῶν ἐκνευρίζωσιν (ἀδυνατίζωσι) τὰ σώματά των, ἐξοδεύοντες τὰ χρήματά εἰς τοιαῦτα πράγματα, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων προέρχεται ἡ ἀσθένεια. Ἐνταῦθα ὁ Cobet διώρθ. χεῖρον (ἀλλὰ πρβ. 3, 82: ἀμείνους τὰς γνώμας ἔχουσι) καὶ ἐξήλειψε τὸ ἄρθρον ἡ, ἐν ᾧ τὸ ἡ ἀσθένεια ἀναφ. εἰς τὸ «χείρω τὰ σώματα». ‖ Ἐν γένει τὸ ἐκ πολλῶν μελῶν ἢ μερῶν συνιστάμενον ὅλον, ὡς Πλ.Τίμ.32C. Ἐνίοτε τίθεται τὸ σῶμα, ὅπως καὶ τὸ χρῆμα (Ἡρόδ.) εἰς γραφικωτέραν παράστασιν τοῦ δηλουμένου πράγματος· σῶμά τ' ἀμαιμάκου (Meineke: ἀνικάτου) θηρός Σοφ. Ο. Κ. 1568 «ἕνα θηρίο πρᾶμα» περὶ τοῦ Κερβέρου

σωματοφθορέω Αἰσχ. Ἀγ. 939 ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ στρωματοφθορεῖν (Auratus). Καὶ εἰς ἐμὲ αὕτη φαίνεται ἡ ἀρίστη εἰκασία.

σῶος, ἴδ. σῶς.

σῶς ὁ καὶ ἡ, τὸ σῶν, προῆλθε κατὰ Blass ἐκ τοῦ *σάος, ἐξ οὗ καὶ τὸ συγκριτ. σαώτερος α 32 Ξεν. Κ. Π. 6, 3, 4. Θεοκρ. 25, 59. πρβ. τὸ ποιητ. σαόω, σαόφρων, διὰ συναιρέσεως, ὡς τὸ ἀγήρως ἐκ τοῦ ἀγήραος. Ἡ κλίσις τῆς λέξεως συμπληροῦται διὰ τοῦ σῶος (ἀρχῆθεν: σῷος, πρβ. λῶον ἀντὶ τοῦ λῷον). Ὀνομ. σῶς (ὁ) Χ 352. ο 42. π. 131. Ἡρ. 1, 24. 3, 124. 4, 76. Ἀρφ. Ἱππ. 613. σπανίως σῶος Ξεν. Ἀν. 3, 1, 32 (Δ. Γ. σῶς). Λουκ. Ἀποκήρυττ. 5. σῶς (ἡ) Ἀπ. Ἀρφ. 658. Εὐρ. Κύκλ. 294. Πλ. Φαίδων 106 Α. σῴα Δημ. 56, 37. Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 4. Καὶ Ἰων. σώη Βαβρ. μῦθ. 94, 8. σᾶ (ἐκ τοῦ σάη) Ἀπ. Ἀρφ. 631 καὶ ἐν Ἐπιγρ. Οὐδ. σῶν ἐν Ἐπιγρ. Ἀρφ. Θεσμ. 821. Σοφ. Φιλ. 21. Ξεν. Ἀν. 7, 6, 32. Πλ. Φαίδων 87 Β. Πολ. 333 C. Δημ. 20, 142. σῶον διὰ τῶν Ἀττ. ἐπιγρ. ἐξασφαλίζεται, καὶ δὴ ὡς γνήσιον Ἀττ Ὁμοίως Λυσ. 20, 24. Ἡρ. 2, 181 (Δ. Γ. σόον). Αἰτ. σῶν καὶ ὑγιᾶ Θουκ. 3,34 (κατ' Ἀρίσταρχ. καὶ ἐν Ἰλ. α 117 ἀντὶ τοῦ σόον). σῶον Λυσ.7, 17. Ἡ ὑπὸ Χοιροβ. ἐν Ἀ. Β. 3, σ. 1190 μνημονευομένη γεν. τοῦ σῶ οὐδαμοῦ εὑρηται. Πλ. ὀν. σῶοι Ἡρ. 5, 96. 8, 39 (Δ. Γ. σόοι). Θουκ. 1, 74 (ἀλλ' εἰς τὸν Θουκ. ἀποδίδει τὸ σῷ ὁ Αἴλιος Διον παρ' Εὐσταθ. σ 959: «καὶ σῷ δὲ μονοσυλλάβως οἱ σῶοι παρὰ Θουκυδίδῃ». ἴδ. καὶ Ἐ. Μ. ἐν λ. σωτηρία). Ξεν. Ἀν. 2, 2, 21 κάλλ. (σοῖ παρ' Αἰλ. Διον.). σῶαι Ἡρ. 1, 66. Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 2. Ἀπ. 3, 2, 1. σῶα Ἡρ. 4,124. 6, 86 (Δ. Γ. σόα). Ξεν. Ἑλλ. 1,1, 24 κάλλ., σπαν. σᾶ (ἐκ τοῦ σόα) Ἀπ. Εὐρ. 762 καὶ Πλ. Κριτί. 111 C (κατὰ τὸν ἄριστον κώδ. Α). Γεν. σώων Ἡρ. 2, 121. Αἰτ. σῶς Δημ. 5, 17. 8, 16 κάλλ. σώους μόνον Λουκ. Ὑπ. τοῦ ἐν τῇ προσ πταίσμ. 8. Ὁ Ὅμηρος ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων χωρίων, ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸ σόος σόη σόον (αἰτ. ἀρσ.), σόοι σόα. Πρβ. τὸ σύνθ. εὔσοος εὔσους καὶ εὔσοια. σὺ δέ («σὲ δὲ» Σχ.) σῶν ἴσθι Σοφ Ο Κ. 1209 ηὗρε σῶον τὸν ἑαυτόν σου. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος Ν 773 «οὐδὲν ἐλλείπει σοι εἰς ἀπώλειαν» Σχ. εἰς τὸν ἄφευκτον (αἰφνίδιον) ὄλεθρόν σου οὐδὲν ἐλλείπει: ὁ θάνατός σου εἶνε ἀναμφίβολος.

σωτήρ ὁ, καὶ ὡς θηλ. ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι Σοφ. Ο. Τ. 80, ἴδ. εἰ γάρ. βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες Εὐρ. Ἠλ. 993 κυρ. ἔχοντες τιμὰς σωτηρίους (σωτῆρας=σωτείρας) βροτῶν (ἤτοι: ἔχοντες τὸ προνόμιον νὰ σῴζωσι τοὺς βροτούς) ἐν κύμασι θαλάσσης. πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γυνὴ σωτῆρος Αἰσχ. Ἑπτ. 211 διότι ἡ πειθαρχία εἶνε τῆς εὐτυχίας ἡ μήτηρ, γυνὴ τοῦ σωτῆρος Διός.

σωτηρία ἡ: ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας Σοφ. Ο. Κ. 725, ἴδε τέρμα. μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας εἴληφας ἢ δέδωκας Εὐρ. Μηδ. 534 περισσότερον ὠφελήθης σὺ ἐκ τῆς σωτηρίας μου παρὰ ἐγώ. καλόν μοι δοκεῖ εἶναι σῳζομένους ἔνθα βουλόμεθα μισθὸν τῆς σωτηρίας λαμβάνειν Ξεν. Ἀν. 5, 6, 31. Κατὰ τὸν Πανταζίδην ἡ λέξ. σωτηρίας (διότι ἡ γρ. τῶν ἀρίστων εἶνε ἀπορίας ἢ πορείας) εἶνε ἡ ἀπαραίτητος διὰ τὸ ἐνυπάρχον σκῶμμα ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ Ξενοφῶντος, ὅπερ τότε εἶνε εὔστοχον, ὅταν στηρίζεται ἐπὶ τῆς παρονομασίας (σῳζομένους-σωτηρίας)· ἡ δὲ γενικὴ ἐπίσης ἀναγκαία, διότι τὸ γελοῖον εἶνε, ὁ σῳζόμενος νὰ λαμβάνῃ μισθὸν διὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ δὲ Οὖγ διώρθ. εὐπορίας.

σωτήριος 2: ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον Σοφ. Ο. Κ. 487 ἐξ εὐμενοῦς καρδίας δέχεσθαι τὸν ἱκέτην (οὕτως), ὥστε σωτήριον εἶναι: σωτῆρα ἐσόμενον τῆς γῆς. σωτήριοι θεοί Ἠλ. 281 ἰδίως ὁ Ζεύς, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις. τὰ κείνου σωτήρι' ἔρρει Ἠλ. 925 πάντα τὰ σχετικά, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν σωτηρίαν ἐκείνου ἀπωλέσθη = πᾶσα ἡ ἐξ ἐκείνου σωτηρία ἀπόλωλεν· πρβ. τὰ ἄξια.

σωφρονέω: εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν Σοφ. Αἴ. 1264, ἴδ. γίγνομαι σ. 255 a. ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει Αἰσχ Εὐμ. 523, ἴδ. στένος. τὸ ἔργον τοῦ καλοῦ (ὃ ἴδε) δικαιώματος ὑποπτεύοντες ἀλόγως σωφρονοῦσι Θουκ. 6, 79 παρὰ τὸ φαινόμενον εὔλογον φέρονται ἐπιφυλακτικῶς. οὐχ ὁ Διόνυσος σωφρονεῖν

ἀναγκάσει γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν Εὐρ. Βάκχ. 314 δὲν εἶνε ὁ Διόνυσος ἐκεῖνος, ὅστις θ' ἀναγκάσῃ τὰς γυναῖκας νὰ εἶνε σώφρονες (ἂν δὲν εἶνε) ὡς πρὸς τὴν Κύπριν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τῶν γυναικῶν ἐνυπάρχει ἡ σωφροσύνη ὡς πρὸς πάντα. Ὁ Διόν. οὔτε σωφρονεῖν ἀναγκάζει τὰς γυναῖκας οὔτε μὴ σωφρονεῖν· τὸ σωφρονεῖν οὐκ ἔξωθεν ἐγγίγνεται, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει ἑκάστης γυναικὸς ἔνεστι. Τὸ ἁπλοῦν τοῦτο νόημα παριδόντες καὶ ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι σχολιασταὶ ἔγραψαν μὴ σωφρονεῖν, ἢ διόρθ. ἀναλόγως (ἀφρονεῖν: μὴ φρονεῖν: μὴ εὖ φρονεῖν κττ.). ὅστις μὴ τοῖς δεξαμένοις, ⟨οὐ δεξομένοις⟩ εἰ σωφρονοῦσι, πόλεμον ἀντ' εἰρήνης ποιήσει Θουκ. 1, 40 ὅστις δὲν θὰ προξενήσῃ πόλεμον ἀντὶ εἰρήνης εἰς τοὺς δεχθέντας αὐτόν, (καὶ δὲν θὰ τὸν δεχθῶσιν, ἂν ἔχωσι φρόνησιν). Γνωστὸν δὲ ὅτι τὸ ἢν σωφρονῆτε, εἴπερ εὖ φρονῆτε, ἐὰν ἔχητε νοῦν κττ. συντάσσονται ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας των ἢ μετὰ μέλλοντος ἢ μετὰ τοῦ δεῖ, χρή, ὁ ἀγών ἐστι· ἴδ. τὰ ἐμὰ Ἑρμηνευτικὰ καὶ Διορθ. π. Θουκ. σ. 11. ὅταν εἰς ταὐτὸν τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν ἡ μεγίστη δύναμις ἐν ἀνθρώπῳ ξυμπέσῃ, τότε πολιτείας τῆς ἀρίστης καὶ νόμων τῶν τοιούτων (=ἀρίστων) φύεται γένεσις Πλ. Νόμ. 712 A ὅταν ἐν (τῷ αὐτῷ) ἀνθρώπῳ συμπέσῃ νὰ συνενωθῇ ἡ μεγίστη δύναμις μὲ τὴν (μεγίστην) φρόνησιν (σοφίαν) καὶ σωφροσύνην, τότε γίνεται φύσει γένεσις τῆς ἀρίστης πολιτείας καὶ τῶν ἀρίστων νόμων. Πρβ. τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐν Πλ. Πολ. 473 D: ἐὰν μὴ ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς. . .φιλοσοφήσωσι γνησίως, καὶ τοῦτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία. . , οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα. . .ταῖς πόλεσι κέ. λέγει πρὸς τὸν ἀεὶ εἰσιόντα οὐκ ἄλλο τι ἢ σωφρόνει, φησὶν Χαρμ. 164 E, ἴδε φημί. ἐσωφρόνησεν οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν, ἡμεῖς δ' ἔχοντες οὐ καλῶς ἐχρώμεθα Εὐρ. Ἱππ. 1034 «ἐσωφρόνησε (θανοῦσα=ἔκαμε φρόνιμα καὶ ἀπέθανε) μὴ ἔχουσα (=οὐ γὰρ εἶχεν, οὐ γὰρ ἠδύνατο) σωφρονεῖν (ζῶσα, σώφρονα βίον διάγειν), ἡμεῖς δ' ἔχοντες (σωφρονεῖν) οὐ καλῶς ἐχρώμεθα (αὐτῷ, τῷ σωφρονεῖν, ὀμνύντες ὃν ὤμνυμεν ὅρκον)» Δ. Βερν. Παθ. τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ μοι χάριν ἀπειληφέναι νομίζω Αἰσχίν. 2, 5 νομίζω ὅτι μοὶ ἔχετε ἀποδώσῃ χάριν διὰ τὴν σωφροσύνην, ἣν ἔχω δείξῃ ἐν τῷ βίῳ μου.

σωφρονίζω: οὐδέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον, ἐσωφρονήκασ' Εὐρ. Τρῳ. 350. Ὁ Hartung κατὰ τὸ Ἀπ. 458 ἔγρ. σοφὴν ἔθηκαν· ἴσως γρ. οὐδὲ σαῖς τύχαις σεσωφρόνηκας Τὰ ἄλλα σαφῆ. ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολήν Ἡρ. Μ. 869 δὲν ἀναπνέει φρόνιμα, ἥσυχα, δὲν δύναται νὰ περιορίσῃ τὴν ἀναπνοήν του. τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι Θουκ. 8, 1 πολλά τινα τῶν ἐν τῇ διοικήσει τῆς πόλεως ἔξοδα νὰ περιορίσωσιν εἰς μικρὰν δαπάνην.

σωφρονιστής ὁ: σωφρονισταὶ ὄντες τῆς γνώμης Θουκ. 3, 65 περιστέλλοντες τὴν ὁρμὴν τῆς ψυχῆς ὑμῶν.

σώφρων 2: τὸ γὰρ νοσοῦν τι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος Σοφ. Τρ. 435, ἴδε ληρέω. φασὶ δὲ ξυμμαχίαν διὰ τὸ σῶφρον οὐδενός πω δέξασθαι Θουκ. 1, 37 φασὶ δέ, ὅτι οὐδενός πω ἐδέξαντο ξυμμαχίαν διὰ τὴν σωφροσύνην (διὰ τὴν σώφρονα ἀπὸ τῶν σπονδῶν ἀποχήν, τὴν οὐδετερότητα). ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος Ἀρφ. Νεφ. 1025 οἵα ἡδονὴ μετὰ σωφροσύνης (ἤ: οἵα ἡδονὴ ἅμα καὶ σωφροσύνη) ἐπανθεῖ τοῖς σοῖς λόγοις! ὕβρις δέ τοι οὐπώποθ' ἥβης εἰς τὸ σῶφρον ἵκετο Ἀπ. Σοφ. 718 (Μ. Ἐ. σ. 601) Συνήθως τὸ ἥβης ἐξαρτῶσιν ἐκ τοῦ σῶφρον, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὕβρις: ἡ ὕβρις τῆς ἥβης οὐδεπώποτε ἀφίκετο εἰς τὴν σωφροσύνην. Πρὸς τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην συμφωνοῦσι καὶ τὰ ἑξῆς: ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ πάλιν (τ. ἔ. παρελθούσης τῆς ἥβης) φθίνει. τὸ σῶφρον ἔλαβεν ἀντὶ συμφορᾶς Εὐρ. Ὀρ. 502, ἴδ. λαμβάνω. τὸ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα Θουκ. 3, 82 ἡ σωφροσύνη (ἡ σώφρων ἀποχή) ἐνομίσθη προκάλυμμα τῆς ἀνανδρίας. μικρὰ γὰρ μεγάλων ἀμείνω σώφρον' ἐν δόμοις λέχη Εὐρ. Ἠλ. 1098 «μικρὰ γὰρ σώφρονα λέχη (=γυνή) ἀμείνω ἐν τοῖς δόμοις μεγάλων (οὐ σωφρόνων)» Δ. Βερν. ὅπερ δ' ἐστὶ νόμοις καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον Θουκ. 3, 62 τῷ ἰδεώδει καλῶς συντεταγμένης πολιτείας. Κατὰ τὸν Σχ. «τοῖς σωφρονεστάτοις». σωφρόνως, οὐχ ὡς σὺ φῇς ᾠνωμένας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἠρημωμένας Εὐρ. Βάκχ. 686 σωφρόνως, ὄχι ὅπως σὺ λέγεις, ὅτι μεθυσμέναι ἐκ τοῦ ἐν τῷ κρατῆρι οἴνου καὶ ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ, κεκρυμμέναι ἐν τῇ ἐρήμῳ («'ς τὴ μοναξιά, «ξεμοναχιασμέναι») ἀναζητοῦσι κατὰ τὸ δάσος τὴν Ἀφροδίτην. σωφρονέστερον Θουκ. 1, 84 ἴδ. παιδεύω.

Τ

τάλαντον τό: πρὸς τοῖς ἄλλοις σημ. καὶ βάρος τι ὡρισμένον (ἐπὶ χρυσοῦ)· ὥσπερ, εἴ τις ἓν τάλαντον μὴ δύναιτο φέρειν, πῶς οὐ φανερὸν ὅτι πλείω γε φέρειν οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ; Ξεν. Ἀπ. 3, 6, 14 ἐάν τις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σηκώνῃ ἓν τάλαντον, πῶς κτλ. Ἡ ἑρμηνεία: «ν' ἀποφέρῃ ἐκ τῆς ἐργασίας του, νὰ κερδαίνῃ ἓν τάλαντον» δέν μοι φαίνεται ὀρθή. «ὁ φίλος τοῦ Ἀντιγόνου τάλαντον αἰτήσας καὶ μὴ λαβὼν ᾔτησε προπομποὺς καὶ φύλακας. Ὅπως, ἔφη, μὴ ἐπιβουλευθῶ προστάξας κατ' ὤμου τὸ τάλαντον φέρειν» Πλουτ. 633 DE ἤτοι: προστάξας ἀχθοφόρον νὰ φέρῃ αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του. σὺν δ' ἐπίπαν ζυγὸν ταλάντου Αἰσχ. Ἱκ. 829, ἴδ. ἐπίπαν.

ταλαντοῦχος 2 ὁ τάλαντον ἔχων, δηλ. ὁ τὴν ζυγαριάν, τὴν πλάστιγγα κρατῶν· οὕτω καλεῖται ὁ Ἄρης. ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμπει βαρὺ ψῆγμα δυσδάκρυτον Αἰσχ. Ἀγ. 445 ὁ δὲ διὰ ψήγματος (χρυσοῦ, ἴδ. τὴν λέξ.) ἀνταλλάσσων τὰ σώματα (τῶν νεκρῶν) Ἄρης καὶ κρατῶν τὴν πλάστιγγα ἐν τῇ διὰ τοῦ δόρατος γενομένῃ μάχῃ πέμπει ἐξ Ἰλίου πρὸς τοὺς φίλους βαρὺ ψῆγμα ἐκ τῆς πυρᾶς ληφθὲν (συλλεχθὲν) δυσδάκρυτον.

τάλας -αινα -αν. Παρὰ Τραγικοῖς τὸ τάλας ἔχει δύο σημασίας: ἄθλιος, καὶ μισητός· πρβ. δύστηνος, τλήμων, κακοδαίμων. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικοὺς «τὸ τάλαν ὀνοματικόν ἐστιν ἐπίρρημα». Τὸ δίδαγμα τοῦτο ἐπαναλαμβάνουσι πολλαχοῦ ὁ Ἡρωδιανὸς (ἴδ. 1 σ. 508, 35. 536, 30. 2 σ. 12, 30), ὁ Ἀπολλώνιος, ὁ Δράκων, ὁ Ἀμμώνιος. Ὡρμήθησαν δὲ οἱ γραμματικοὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν ταύτην ἐκ τῆς παρὰ κωμικοῖς χρήσεως τῆς κλητ. τάλαν καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν (ἴδε π. χ. Ἀρφ. Ἐκκλ. 124. Λυσ. 102. Βατρ. 559). Ῥητῶς δὲ παρατηρεῖ ὁ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιρρημ. (σελ. 570,14) «ἀπὸ κλητικῆς πολλάκις ἐπιρρηματικαὶ συντάξεις γίνονται, ὡς Δάματερ, Ἥρακλες, τάλαν». Καὶ ὅμως παρὰ πάντα ταῦτα ὁ Κ. Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρήσ. σ. 248 διορθῶν τὸ χωρίον τοῦ Ἡρωδιανοῦ ἔγραφε: «τὸ δὲ τάλαν Ἀττικόν ἐστι»!!

τἆλλα ἢ τᾶλλα; Ὀρθοτέρα φαίνεται ἡ γρ. τἆλλα, διότι ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας (τὰ ἄλλα) δὲν δύναται νὰ προκύψῃ κατὰ κρᾶσιν ἡ περισπωμένη. Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις: τἄπη, τἄργα, τοὔπος, τοὔργον κττ.

ταμά ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά.

τάμε, ταμέσθαι, ἴδ. τέμνω.

ταμία, ἐπ. καὶ Ἰων. ταμίη, ἡ: ταμίαι ἀνδράσι πλούτου Πίνδ. Ὀ. 13, 7 αἱ ὁποῖαι διαφυλάττουσιν εἰς οὓς ἀνθρώπους τὸν πλοῦτον.

ταμίας, ἐπ. καὶ Ἰων. ταμίης, Αἰολ. τομίας (θηλ. ταμία Ἰων ταμίη) ὁ τέμνων καὶ νέμων ἑκάστῳ τὸ μερίδιόν του. ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν σίτοιο δοτῆρες Τ 44 καὶ ὅσοι παρὰ ταῖς ναυσὶν ἦσαν ταμίαι, δοτῆρες (διανομεῖς) τοῦ σίτου. γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης Θέογν. 504 οὐκέτ' ἐγὼ κύριος φρενῶν: δὲν εἶμαι πλέον ἐγὼ κύριος τοῦ λογικοῦ μου. οὐ γὰρ οἷόν τε ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ταμίαν ὁμοίως γενέσθαι Θουκ. 6, 78 δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ τις ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐξουσίαν (διάθεσίν) του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του συγχρόνως καὶ τὴν τύχην. οὐκ ἔστι πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων ταμίας, ὅτι χρὴ τετελέσθαι Ἀπ. Σοφ. 531 οὐδείς, πλὴν τοῦ Διός, ἐστὶ κυβερνήτης (διευθυντής, κύριος) τῶν μελλόντων, τί δηλ. χρὴ τετελέσθαι. τὸ ὅτι χρὴ τετελέσθαι ἐπιφέρεται εἰς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν. Καὶ κωμ. οἰκείων ἀνέμων ταμίας Ἀπ. Εὐβούλ. 107 ὁ πρωκτός.

ταμιεύω καὶ ὡς ἀποθ. μέσ. ταμιεύομαι εἶμαι ταμίας ἢ ταμία, ἐπιστάτης τοῦ ταμιείου, διαχειρίζομαι, διευθύνω, διοικῶ· καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε (= ἐταμίευε) γονὰς χρυσορύτους Σοφ. Ἀντ. 950 «ἐν αὐτῇ εἶχε τὰς γονὰς τοῦ Διός, ὅ. ἐ. ἔγκυος ἦν» Σχ. ἡ Δανάη ἐφύλαττεν ἐν ἑαυτῇ ὡς ταμία τὸ ἐν εἴδει χρυσοῦ ῥυὲν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς σπέρμα τοῦ Διός. τοσοῦτοι δ' εἰσὶ ποταμοί, ἐφ' ὧν ἔξεστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ὁπόσοις ἂν ὑμῶν (= ἀποχωρίζειν ὡς ταμίας τοσούτους ὑμῶν, ὁπόσοις ἂν) βουλώμεθα μάχεσθαι Ξεν. Ἀν. 2, 5, 18 ἐφ' ὧν (οὖσιν, ἱσταμένοις, φυλάττουσιν) ἡμῖν ἔξεστιν ἀπολαμβάνειν ὡς ἐκ ταμιείου τοσούτους ὑμῶν (τῶν Ἑλλήνων), ὁπόσοις ἂν βουλώμεθα μάχεσθαι. Αὕτη εἶνε ἡ μόνη ὀρθὴ ἑρμηνεία τοῦ χωρίου. Οἱ περὶ τὸν Τισσαφέρνην, προκαταλαβόντες ἐπίκαιρον θέσιν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ δύνανται ν' ἀποχωρίζωσιν ὅσους ἐκ τῶν Ἑλλήνων θέλουν, (φυσικῷ τῷ λόγῳ, καθ' ὃν χρόνον οἱ Ἕλληνες διαβαίνουν τοὺς ποταμούς), ἵνα τοὺς φονεύωσι. Τὸ πρῶτον καὶ κύριον εἶνε ἡ ἐπὶ τῶν ποταμῶν κατάληψις ἐπικαίρου θέσεως (τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐφ' ὧν). Τὰ ἄλλα παρέπονται ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ταμιεύεσθαι (= ὡς ταμίαν ἀπολαμβάνειν, ἀποχωρίζειν· ἴδ. Πλουτ. Τιμολ. κεφ. 27), καὶ ἰδίως τὸ ὅτι δύνανται νὰ ἀποχωρίζωσι καὶ φονεύωσι τόσους ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι ἑκάστοτε ἐπιχειροῦν νὰ διαβῶσι τοὺς ποταμούς. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ Κ. Λουκ. Δημητριάδης (ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. 15ῳ σελ. 517 κέ.) ἑρμηνεύων τὸ

ἐφ' ὧν διὰ τῆς φράσεως: «κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ὁποίων», προφανῶς παρερμηνεύει τὸ χωρίον. Τὸ ἐφ' ὧν δὲν δύναται νὰ σημαίνῃ τοιοῦτόν τι. Ὁμοίως: παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστε ὁπόσοις ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι 3, 3, 47 οἵτινες (κυρ. «που») παρέδωσαν ἑαυτοὺς εἰς ἡμᾶς ν' ἀποχωρίζωμεν ὡς ταμίαι ἓν μέρος ἐξ αὐτῶν οὕτως, ὥστε νὰ πολεμῶμεν μὲ ὅσους ἐξ αὐτῶν θέλομεν. Ὁμοίως ἐξηγητέον τὸ ἐν 4, 1, 18· πρβ. Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 47. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν Θουκ. 6, 18 δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὁρίζωμεν (ὑπολογίζωμεν), μέχρι ποίου σημείου θέλομεν νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἀρχὴν ἡμῶν. ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουληθῶ, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι, πολυτελῆ γὰρ γίγνεται, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι Ξεν. Συμπ. 4, 41 ὅταν θελήσω νὰ καλοπεράσω, δὲν ἀγοράζω ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ πολύτιμα (ὄψα καὶ φαγητά), διότι εἶνε πολὺ ἀκριβά, ἀλλὰ λαμβάνω αὐτὰ ἐκ τῶν ἀποταμιευμάτων (ἐκ τοῦ ταμιείου) τῆς ψυχῆς μου. ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους Λυσ. 30, 3 ἔχομεν λάβῃ τοὺς νόμους ἐκ τῆς χειρὸς τούτου, κανονίζοντος αὐθαιρέτως τὴν θέσιν καὶ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τῶν νόμων (οὓς εἴχαμεν ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτόν).

τάμνω, ἴδ. τέμνω.

τᾶμος = ἆμος, ἐν τῷ τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρῃσιν (ὑποτ.) ἀηδόνας Ἀπ. Ἰβύκ. 7 ὅτε ὁ ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος ἐγείρει τὰς ἀηδόνας (Herw.). Πρβ. τέως = ἕως.

τάν Δωρ. = τὴν καὶ ἣν καὶ ταύτην.

τάν ἢ τᾶν, ἄκλ. μόνον παρ' Ἀττ. ἐν τῇ φράσει ὦ τᾶν, ἢ ὦ τάν· «ὦ τάν: ὦ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, ὦ τάλαν, ὦ μέλε· ταῦτα παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνων, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους φασὶ τὸ ὦ τάν, ὡς παρὰ Κτησιφῶντι. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν περισπῶσι, τὴν δὲ δευτέραν βαρύνουσι· καὶ βέλτιον· ἀδύνατον γὰρ μίαν λέξιν εὑρεθῆναι δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Δίδυμος δὲ τὸ πλῆρες εἶναί φησιν ὦ ἐτάν, ἀγνοῶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτης ἡ κλητική ἐστιν ἔτα, καὶ Δωρικῶς ἔταν. Ἀριστοφάνης (Βατρ. 953): «τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τάν· οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου»: τὰ περὶ δημοκρατίας καὶ ἰσότητος, φησίν, ἔασον· ἐμὸν δέ ἐστι μᾶλλον ἐμπεριπατῆσαι περὶ τούτου, οὐ σόν. — Οὐ πρὸς ἕνα μόνον τὸ ὦ τάν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δυο· Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (66) «ὦ τάν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ», καὶ Κρατῖνος «ἀρά γε, ὦ τάν, ἐθελήσετον; (-σετε;)» Σχολ. εἰς Πλ. Ἀπολ. 25C καὶ Σουΐδας. Ἐκ τῆς περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως παρ' Ἀττικοῖς παρατηρήσεως νομίζεται, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἔγραφον ὦταν ἐν μιᾷ λέξει. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς λέξεως ὑπάρχει ἀνέκαθεν διαφωνία. Οὐχ ἧττον ἀξία παραθέσεως εἶνε ἡ παρ' Ἡσυχίῳ γλῶσσα: «τᾶν, σὺ Ἀττικῶς», πρὸς ὃ παραβάλλουσι τὸ Σανσκριτ. tvam (σύ).

τᾶν γεν. πλ. Δωρ. = τῶν.

τἄν Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοὶ ἄν.

τἀν Ἀττ. κατὰ κρασ. ἀντὶ τὰ ἐν.

ταναϋφής 2 λεπτοΰφαντος, μακρός, ποδήρης. Οὕτω διορθωτέον παρὰ Σοφ. Τρ. 623 τό γ' εὐυφῆ. Ἴσως γρ. τ' εὐυφῆ καὶ κατωτ. διδοὺς τε.

τἀντός = τὰ ἐντός.

τανύδρομος 2 Αἰσχ. Εὐμ. 370: σφαλερὰ τανυδρόμοις κῶλα, ἴδ. βαρυπεσής.

τανύω τείνω, ἐκτείνω (ῥ. τα- = τεν-, ἴδ. τείνω. Τὸ ῡ μόνον ἐν Ἀνακρεοντείοις 35, 5) ἐπ. ποιητ., ἀλλ' οὐχὶ Ἀττ., σπαν. νέ. Ἰων. καὶ μτγν. πεζ., τανύσω μτγν., ἐν- φ 127 (-τανύειν Ἀρίσταρχ.), ἄλλως τανύω (ὡς μέλλων) φ 174. ἐτάνυσσα, τάνυσσα, τάνυσα Ὅμ., τανύσας καὶ Ἱπποκρ. 8, 458. παρα- 4, 188. ἐν- Ἡρ. 5, 25 (Δωρ. -ύσαις Πίνδ. Ὀ. 2, 91. συν- Π. 1, 81). Μέσ. τανύω ἐμαυτῷ, μτβ. ἐτανυσσάμην Ὕμν. Ἑρμ. 51. Καλλιμ. Ἄρτ. 27. τανυσσ- Ἀπολλ. Ῥ. 2, 91, -υσσάμενος Δ 412. (ἀμτβ. = τανυσθείς ι 298). Παθ. τάνυται κατὰ τὰ εἰς -μι, ὡς ἐκ τοῦ τάνυμι, Ρ 393. ἐτανύσθην ἐπ., ἐξ- Η 271, γ' πλ. τάνυσθεν Π 475. π 175. Μέλ. παθ. τανύσσεται Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 4. τετάνυσται ι 116. (τετανυμένος Γαλην. 13, 991). τετάνυστο Κ 156. δ 135. ε 68 καὶ μτγν. ἐπικ. Θεόκρ. 12, 157 (τετάνυντο Μανέθ. 2, 137). τετανύσσεται Ὀρφ. Λιθ. 319. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν α 138 κἀλλ. «κατὰ μῆκος ἐπέθηκε» Σχ. τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον Ρ 400 τοιοῦτον Ζεὺς ἀγῶνα (ταλαιπωρίαν) χαλεπὸν (ὀλέθριον) ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων ἐνέτεινε (διήγειρεν) ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ (πεπτωκότι) (πρβ. παθ. 543). ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν Ν 359, ἴδ. ἐπαλλάσσω. πᾶσαν εὐφροσύναν τάνυεν Πίνδ. Ι. 4, 129 πᾶσαν χαρὰν (διασκέδασιν, ἀπόλαυσιν) ἐξέτεινε. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι ἄψορρον προτὶ ἄστυ Π 375 «ἔτρεχον δὲ (κυρ. ἐκτεινόμενοι ἔτρεχον, δρόμῳ ἐφέροντο) οἱ μονώνυχες ἵπποι εἰς τοὐπίσω» Γαζῆς. τὼ (ἵππω) δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν Π 475 οὗτοι δὲ ἔλαβον τὴν (προτέραν) εὐθεῖάν των θέσιν (πλησίον τοῦ ῥυμοῦ), ἐτεντώθησαν δὲ (πάλιν, ὥστε ἐστάθησαν κανονικῶς πλησίον τοῦ ῥυμοῦ, διότι προηγουμένως διαστήτην (ἀπεχωρίσθησαν) ἐντὸς τῶν ἡνιῶν (αἵτινες ἕνεκα τῆς προηγ. διαστάσεως τῶν ἵππων ἔπεσαν κατὰ γῆς καὶ ἀνακατώθησαν).

τάξις ἡ: τάξις τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς Αἰσχ. Πέρ. 383 κυρ. ἡ τάξις ἑκάστου πολεμικοῦ πλοίου παρήγγελλε τάξιν (τ. ἔ. τὸ ἄλλο νὰ φυλάξῃ τὴν τάξιν του), ἤτοι: δι' ἀμοιβαίας παρακελεύσεως ἐτάχθησαν κατὰ

σειρὰν τὰ πολεμικὰ πλοῖα. οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν, οὐδ' ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, οὔτε μὰ τοὺς θεοὺς ὀρθῶς ἔχον οὔτε πολιτικὸν οὔτε δίκαιόν ἐστιν Δημ. 18,13, ἴδ. ἐπήρεια. Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει Σοφ. Αἴ. 4, ἴδ. ἔσχατος. τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον Δημ. 18,173 ἴδ. λείπω. στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα κἀπὶ τάξεσι φόβος διεπτόησε πρὶν λόγχης θιγεῖν Εὐρ. Βάκχ. 303 στρατὸν γὰρ ἔνοπλον ὄντα καὶ παρατεταγμένον ὁ φόβος (ἐμπεσὼν) διαλύει καὶ διασπᾷ.

ταπεινός 3: ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε Θουκ. 2, 61 τὸ φρόνημα ὑμῶν ἔγινε πολὺ ταπεινὸν ἢ ὥστε νὰ διαφυλάττητε μετὰ καρτερίας ὅσα ἀπεφασίσατε. ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται (= ὅτι τοιοῦτον ἑτοιμάζεται) γάμον γαμεῖν Αἰσχ. Πρ. 940.

τἄρα Ἀττ. κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ τοὶ ἄρα.

τἄραγμός ὁ: ἔστιν γὰρ ἧ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι Εὐρ. Ἑκ. 857 «ἔστι γάρ τι (τοῦ πράγματος τούτου) καθ' ὃ τετάραγμαι» Σχ.

τἄράσσω (ῥ. ταραχ-, ταρχ, τρᾶχ, πρβ. τραχύς) Δωρ. Ἰων. καὶ Τραγ. καὶ Θουκ., ταράττω Ἀττ. Ξεν. Πλ. Ῥήτορ., ὁμαλόν. πρκ. μετὰ σημ. μτβ. δὲν εὑρίσκεται, ἀλλὰ συνετεταράχειν Δί. Κάσσ. 42, 36. ἀμτβ. Ἰων. τέτρηχα εἶμαι τραχύς, ἀνήσυχος Ἀπ. Φιλητ. 3, 7 Schn. Ἀπ. Ῥ. 4, 447, -ηχώς Α 346. Ἀπ. Ῥ. 1, 1167. 3, 276. 1393. Νικ. Θηρ. 267 (ἐνεστ. μτχ. τρήχοντα Αὐτ. 72, τρήχοντι 521). τετρήχει Β 95. Μέλλ. ἐνεστ. παθ. ταράξομαι Θουκ. 7, 36, 6. 67, 2. Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 43. — ἐταράχθην. Παρασχηματ. θράσσω ποιητ. (ἀλλ' οὔτε παρ' Ὁμ. οὔτε παρ' Ἡσι.) Πίνδ. Ἰ. 6, 39. Ἀπ. Σοφ. 179. καὶ θράττω Πλ. Θεαίτ. 187 C. Φαίδων 86 E. ἔθραξα Πλ. Παρμενίδ. 130 D. Φαῖδρ. 242 C. θρᾶξαι Αἰσχ. Πρ. 655. θρᾶξοῦμαι Ἡσύχ. ἐθράχθην Ἀπ. Σοφ. 952. οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμᾷ Πίνδ. Ὀ. 2, 63 ἴδ. ἀκμή. τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθοῖο συνέθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλᾳ (Heyne: ἄλλα χρή) ταρασσέμεν (χαρασσέμεν Bergk, παρασσέμεν Jurenka κττ.) Πινδ. Π. 11, 41 ἐὰν συνεφώνησας ἐπὶ μισθῷ νὰ παρέχῃς τὴν ὑπάργυρον (πληρωμένην) φωνήν σου, σὸν ἔργον εἶνε νὰ περιφέρῃς (νὰ στρέφῃς) ἄλλοτε πρὸς ἄλλο μέρος τὴν φωνήν σου. Ὁ Σχ. ὧδε «εἰ δὲ ἀληθῶς. . μισθοῦ τὴν σὴν φωνὴν ὑπέσχου παρασχεῖν, ἄλλοτε ἄλλα ὀφείλεις ἀνακινεῖν ἐγκώμια» ἔχων τὴν γρ. τὸ δ' ἐτεὸν καὶ ἄλλα χρή. δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα Σοφ. Ο. Τ. 483 δεινὴν ταραχὴν ποιεῖ ἐμοὶ οὔτε δοκοῦντι οὔτε ἀποφάσκοντι. Μᾶλλον: ταράσσει (με: ταραχὴν ἐμποιεῖ) δεινὰ ἀγγέλλων οὔτε πιστευτὰ (ἀρέσκοντα) οὔτε ἀπίστευτα (κυρ. ποῦ δὲν λέγουν ὄχι). θύσω (Διονύσῳ, εἰρωνικῶς), φόνον γε θῆλυν, ὥσπερ ἄξιαι (ἄξιος Wilamow.), πολὺν ταράξας ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς Εὐρ. Βάκχ. 796 θὰ θυσιάσω, ἀλλὰ θύματα γυναικεῖα, ὅπως «τὸ ἀξίζουν», φονεύσας διὰ συντόνου καταδιώξεως πολλὰς ἐξ αὐτῶν ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ Κιθαιρῶνος. Τὸ ταράξας σημ. κυρ. ἀφ' οὗ ταὶς κάμω ἄνω κάτω διὰ τῆς καταδιώξεώς μου. ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν (οἷον: ὁ ὠχρὸς φόβος) ταράσσει (ταραχὴν ἐμποιεῖ) Ἱκ. 599. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ταράσσει (ταραχὴν καὶ ἀπορίαν ἐμβάλλει) ἐξαρτ. τὸ πᾶ- κριθήσεται. ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις Ἀρφ. Σφ. 696, ἴδε θίς. λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον Ἀπ. Ἀμειψ. 18 ἴσως ἐνν. ταράξας (ἀφ' οὗ ἀνακατώσῃς) πίε τὸν ζωμὸν τοῦ θαλασσίου λαγοῦ. Ὅπου παρατηρητέον ὅτι οὐ μόνον τὸ πῖθι, ἀλλὰ καὶ τὸ ταράξας λέγεται ἐπὶ φαρμάκου· ἴδ. Φιλοστρ. β. Ἀπολλ. 6, 32. Πλουτ. 983 F. ‖ ἐγείρω· σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταράξας Σοφ. Ἀντ. 793 σὺ ἔχεις διεγείρῃ καὶ τὴν παροῦσαν φιλονεικίαν συναίμων ἀνδρῶν. ἵν' εἰδῆθ' ἡλίκα πράγμαθ' ἡ μιαρὰ κεφαλὴ ταράξασ' αὕτη δίκην οὐκ ἔδωκε Δημ. 18, 153 γιὰ νὰ ἠξεύρητε τί δουλειαὶς μᾶς ἐσκάρωσεν (ἐκίνησεν, ἐμηχανορράφησεν) ἡ μ. κεφ. χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ: καὶ δὲν ἐτιμωρήθη. Πρὸς τὸ μιαρὰ (κακή, ἀναιδής) κεφαλή ἀντιτίθ. τὸ φίλη κεφαλή. γόος ἔνδικος ματεύει τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς ταραχθείς Αἰσχ. Χο. 329, ἴδε ματεύω.

τἄραχή ἡ: δείσαντες μή. . . ταραχὴν σφίσιν ἐν εὐπραγίᾳ ποιήσῃ Θουκ. 7, 86 μήπως διαταράξῃ αὐτοὺς ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας των.

ταρβέω: τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας Αἰσχ. Εὐμ. 703 τοιοῦτον σεβασμὸν μετὰ φόβου τρέφοντες, ὡς εἶνε δίκαιον (ἢ τοιοῦτον σεβασμὸν καὶ φόβον ἐν δικαιοσύνῃ τρέφοντες). Συνήθως: τοιοῦτον σεβάσμιον δικαστήριον φοβούμενοι δικαίως.

τάρβος τό: ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι; Σοφ. Ἠλ. 412 ἔχεις ἐλπίδα τινὰ καὶ ἐνθάρρυνσιν ἐκ τοῦ τρομεροῦ ὀνείρου; μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος τὸν ἀμφιτειχῆ λεὼν Αἰσχ. Ἑπτ. 276 ἀνάπτουσι τὸν τρόμον μου πρὸς τὸν ἀμφιτειχῆ λεών. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Σοφ. Ο. Τ. 296 ὁ μὴ τὸ ἔργον ταρβῶν (δεδιώς), οὐδὲ τὸν λόγον φοβεῖται.

τἄργα οὕτω γρ. μᾶλλον ἢ τἆργα, ἴδ. τἄλλα.

τᾶρῑχεύω: ταῦτα εἰπὼν (ὁ Ζεύς) ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν Πλ. Συμπ. 190 D ὅπως ἐκεῖνοι ποῦ κόπτουν τὰ σοῦρβα καὶ ἔχουν σκοπὸν νὰ τὰ κάμουν τουρσί (ὡς καὶ σήμερον). Ἡ γρ. τῶν χ/φων εἶνε ᾠά, ὃ ὀρθῶς μετέγραψεν ὁ Ruhnken εἰς ὄα ἐν τῷ Πλατων. Λεξικῷ Τιμαίου τοῦ σοφιστοῦ, ὃς ἐξηγεῖται ὧδε: «ὄα: ἀκροδρύων εἶδος μήλοις μικροῖς ἐμφερές»· ἴδε καὶ

Πολυβ. 6, 80. Ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι καὶ τὸν καὶ πρέπει νὰ ἐξαλείψωμεν ἢ νὰ τρέψωμεν εἰς ὡς. κακῶς ταριχευθέντα (=ἀποξηρανθέντα ἐκ τῆς κακοπαθείας, κατασκελετωθέντα) παμφθάρτῳ μόρφ Αἰσχ. Χο. 294 «ἀφ' οὗ γίνουν πετσὶ καὶ κόκκαλο»· ἴδ. πάμφθαρτος.

ταρπήμεναι, ταρπῆναι, ἴδ. τέρπω.

ταρσός ὁ, Ἀττ. ταρρός: ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον Εὐρ. Ἰ. Τ. 1346, ἴδ. πίτυλος.

τάσσω (ρ. ταγ-) Τραγ. Θουκ., τάττω Κωμ. Ξεν. Πλ. Ῥήτορ., ὁμαλόν, καὶ πρκ. τέταχα. Μέσ. μελλ. τάξομαι ὡς ἀπλ. Παλ. Δ., ἀλλὰ ἐπι- παθ. Εὐρ. Ἱκέτ. 521, ἀντι- Φοίν. 622. Παυσ. 9, 17, 2. Μέλλ. συντελ. παθ. ταχθήσομαι Διόδ. Σ. 11, 41, ἐπι- Ἀττ. πεζ. Μέλλ. β΄ σπάν. καὶ μτγν. ἐνταγήσομαι Ὀρειβάσ. 8, 1.— ἐτάχθην (μτγν. ἐτάγην Περικτ. π. Στοβ. 79, 50, ἐπι- Ἀπολλόδ. 1, 9, 23 κἀλλ. τέταγμαι ποιητ. καὶ πεζ., τετάχαται Θουκ. 3, 13, ἀντι- Ξεν. Ἀν. 4, 8, 5. ἐτετάχἄτο 5, 6. 7, 4. δι- 4, 31. Μετ' ὀλ. μ. τετάξομαι Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ., τακτός, -τέος. κόσμον φυλάσσουσ', ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις Εὐρ. Ἱκ. 245 κυρ. =φυλάττουσα τὴν τάξιν, ἥντιν' ἂν τάξῃ (ὁρίσῃ) πόλις. Σύστοιχος σύνταξις. Ἄλλοι ὑπονοοῦσι τὸ φυλάσσειν εἰς τὸ τάξῃ. ὁποῖος ἤθελ'· οὐκ ἐγὼ ἔτασσον τόδε Βάκ. 478 ὁποῖος ἤθελε νὰ εἶνε· δὲν ὥριζον ἐγὼ τοῦτο: ἐγὼ δὲν ἐμποροῦσα νὰ τὸν διατάξω ποίαν μορφὴν νὰ λάβῃ. οὐδένα κόσμον ταχθέντες ἐτράποντο Ἡρ. 9, 69 κυρ. σύστ. σύνταξις: οὐδεμίαν τάξιν ταχθέντες (=οὐδένα κόσμον κεφ. 65 μὲ καμμίαν τάξιν, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν τάξιν). Καὶ μέσ. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 664 τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων καὶ παρατάσσει (διὰ τῶν ἀξιωματικῶν) τὸν στρατόν, ὃν ἦλθεν ἔχων. ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθεὶς ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανὼν Αἰσχ. Πέρ. 300 ταχθεὶς ἐπὶ τῇ ἀρχιστρατηγίᾳ (ὡς ἀρχιστράτηγος), ἀποθανὼν (διὰ τοῦ θανάτου του) ἠρήμου τὴν τάξιν (τῆς ἀρχιστρατηγίας), ὥστε γενέσθαι ἄνανδρον (ἄνευ ἀνδρὸς ἄρχοντος): ἐποίησεν αὐτὴν ἔρημον ἑαυτοῦ. Ἀλλ' ἴσως ἐνν. τὴν ἄνευ ἀνδρῶν ἀπολειφθεῖσαν ἀρχιστρατηγίαν, φονευθέντων δηλ. τῶν ἄλλων στρατηγῶν. ἐν δὲ τῷδε πράγματι φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου Εὐμ. 278 ἐν δὲ τῇ παρούσῃ περιστάσει ἔλαβον παρὰ σοφοῦ διδασκάλου τὴν ἐξουσίαν νὰ ὁμιλῶ. ἐτάξαντο κύκλον τῶν νεῶν ὡς μέγιστον οἷοί τ' ἦσαν (ἐνν. τάξασθαι) Θουκ. 2, 83 κυρ. ἐτάξαντο κυκλικὴν τάξιν τῶν νεῶν: παρέταξαν τὰ πλοῖά των εἰς σχῆμα κύκλου, ὅσον τὸ δυνατὸν μεγίστου. ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς 2, 90 παρατάξαντες τὰς ναῦς εἰς τέσσαρας γραμμὰς (ὥστε νὰ ὑπάρχῃ βάθος τεσσάρων νεῶν). ἐτάξαντο παρὰ πᾶν ὡς ἀμυνούμεμενοι, ᾗπερ ἦν ἐπίμαχον 4, 35 ἔταξαν ἑαυτοὺς καθ' ὅλον τὸ μῆκος (τοῦ ἐρύματος) ἀκριβῶς εἰς ὅλα τὰ σημεῖα, ὅπου ἠδύνατο νὰ γίνῃ προσβολή, ἵνα ἀποκρούσωσιν αὐτήν. κτείνειν ὃν ἂν χρῇ· τοῦτο γὰρ τετάγμεθα Εὐρ. Ἄλκ. 49 (οὐκ οἶσθ' ἂν εἰ πείσειάς με: δὲν ἠξεύρεις ἂν ἐμπορεῖς νά με πείσῃς) κτείνειν ὃν ἂν ᾖ πεπρωμένον (κτείνειν = ὃν ἂν χρῇ)· τοῦτο γὰρ τετάγμεθα (εἴμεθα βαλμένοι, ἔχομεν ἔργον, ἐνν. ποιεῖν). τῆς πρώτης (τάξεως) τεταγμένος Λυσ. 16, 15 εἰς τὴν πρώτην τάξιν, σειράν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ καὶ ξυνῆγον ἐς ὀλίγον Θουκ. 2, 84 τεταγμένοι εἰς γραμμὴν (εἰς μέτωπον), ἧς τὸ βάθος ἦτο ἓν πλοῖον (ὅπως ἠδύνατο νὰ εἶνε καὶ δύο καὶ τρία), περιέπλεον κύκλῳ καὶ συνέστελλον εἰς μικρὸν χῶρον. Ἡ κατὰ δηλοῖ τὴν κατὰ βάθος ἔκτασιν τοῦ μετώπου, τ. ἔ. ἔχοντες βάθος μιᾶς νεὼς εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ μετώπου. Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν ποῦ τετάξεται φόνου; Εὐρ. Ἰ. Τ. 1046 «ἐν τίνι μέρει τῶν κατὰ τὸ μίασμα ἔσται ὑφ' ἡμῶν τεταγμένος; Πυλάδου ἐν τῷ μιάσματι τί τὸ ἔργον;» Δ. Βερν. ἐν πᾶσιν ἐμαυτὸν ἔταττον Δημ. 18, 221 ἐπέβαλλον εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς θέσεις. Καὶ μετ' ἀπρφ. ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ 19, 302 κυρ. τάξας ἑαυτόν, ὥστε εἶναι (ἵνα εἴῃ) τῶν (ἕνα τῶν) ἀπιστούντων Φιλίππῳ. τάξαντες (ἐνν. τὸ εἰσάγειν) ἀργυρίου πολλοῦ Θουκ. 4, 26 ὁρίσαντες τὴν εἰσαγωγὴν (τοῦ σίτου καὶ τῶν ἄλλων) ἀντὶ πολλῶν χρημάτων: προσενεγκόντες πολλὰ χρήματα τῷ εἰσάξοντι. χρήματα τοῖς πᾶσι τάξαντες φέρειν 1, 19 ἐπιτάξαντες (ἐπιβαλόντες, ὁρίσαντες) τοῖς πᾶσι χρήματα τελεῖν. ὀφλόντων αὐτῶν καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων διὰ πλῆθος τῆς ζημίας (διὰ τὸ μέγεθος τοῦ προστίμου), ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσι 3, 70 διὰ νὰ πληρώσωσιν ἐν προθεσμίαις, ὁρίσαντες προθεσμίας. Κόλχοι δ' ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεὴν Ἡρ. 3, 97 = ἔταξαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν δωρεὰν (ἤτοι: ἔταξαν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ἄγοντας τὴν δωρεάν): κατηρίθμησαν ἑαυτοὺς μεταξὺ τῶν προσφερόντων ἑκουσίως δῶρα. χρήματα ἐτάξαντο (= ἔταξαν ἑαυτοῖς) ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν Θουκ. 1, 99 ἀνεδέχθησαν (ἀνέλαβον) νὰ πληρώνωσι χρήματα ἀντὶ τῶν πλοίων, δηλ. τὸ ἀνάλογόν των· ἢ ὧδε: εἰς χρήματα νὰ πληρώνωσι τὸ ἀνάλογόν των. χρήματά τε ὅσα ἔδει ἀποδοῦναι αὐτίκα ταξάμενοι καὶ τὸ λοιπὸν φέρειν Θουκ. 1, 101 ἀναλαβόντες τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποδώσωσιν εὐθὺς τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα καὶ τοῦ λοιποῦ νὰ πληρώνωσι φόρον. Τὸ μὲν ἀποδοῦναι δηλοῖ τὸ ἐφάπαξ, τὸ δὲ φέρειν τὸ διαρκές. Τὸ χρήματα κοινὸν ἀντικ. τοῦ τε ἀποδοῦναι καὶ τοῦ φέρειν. φόρον ἐτάξαντο Ἡρ. 3, 13 = ἔταξαν ἑαυτοῖς φόρον, ἤτοι: ἀνέλαβον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώνωσι φόρον.

ταυροσφαγέω ἐς σάκος Αἰσχ. Ἑπτ. 43 σφάζω ταῦρον καὶ χέω τὸ αἷμά του εἰς τὴν ἀσπίδα.

ταυρόω: τοκάδος δέργμα λεαίνης ἅτε ταυροῦται (Δ.

Βερν.: ἀποταυροῦται) δμωσίν Εὐρ. Μήδ. 187 ταυροῦται ἡ Μήδεια τοῖς δμωσὶν τὸ δέργμα (ὡς τὸ ὄμμα ἐν 92) ὡς (=ἅτε ταυροῦται τὸ δέργμα) τοκάδος λεαίνης (Δ. Βερν.). Ἐν Αἰσχ. Χο. 275 ἡ ἀντίληψις εἶνε, οἷα καὶ ἐν Σοφ. Ο. Τ. 478, ὅπου ὁ φυγόδικος φονεύς, ὁ ὑπὸ τῶν χρησμῶν τοῦ θεοῦ καταδιωκόμενος, παραβάλλεται πρὸς ταῦρον, ὅστις ἀποχωριζόμενος ἀπὸ τῶν ἄλλων συντρόφων, περιπλανᾶται μόνος: φοιτᾷ ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας ἅτε ταῦρος «σὰν τὸ ἔρημο τὸ ζῶον»· ἴδ. ἀποχρήματος.

ταύτῃ ἐπίρρ. οἱ μὲν οὖν ταύτῃ πάντες δὴ προσωμολόγουν Ξεν. Ἀν. 7, 4, 24 οἱ εὑρισκόμενοι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

***ταφ-**, θαπ-, ἴδ. τέθηπα.

τάφος ὁ: πῶς ἂν ἔρημον τάφον Ἄδμητος κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός; Εὐρ. Ἄλκ. 96 πῶς ἤθελε τελέσῃ τὴν ταφὴν τῆς γυναικός του ἄνευ νεκρικῆς πομπῆς (συνοδείας); Εἰς τὸ ἔρημον ἐνν. γονέων, ἀδελφῶν, συγγενῶν, οἰκείων, φίλων, λαοῦ· ἤτοι τὸ ἔρημον μόνον λέγει πλειότερα, ἢ μετὰ γενικῆς (κατα Δ. Βερν.).

τάφος τό (πρβ. τέθηπα) θάμβος· τάφος δ' ἕλε πάντας φ 122 θάμβος κατέλαβε πάντας.

τάχα ἐπίρρ. τάχ' ἂν ἴσως Πλ. Πολιτικ. 264 C ταχέως ἴσως, γρήγορα ἴσως. Ὁμοίως Σοφ. Αἴ. 691. Θουκ. 6, 10. 34. 78. Ἀρφ. Σφ. 1456. Πλ. Σοφ. 247 D. Δημ. καὶ συχν. ἴδε ἴσως. Ὀρθῶς δὲ ἐν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1055 ἐγράφη ἐκ διορθ. ἴσως ἂν πάντα (ἴσως ἅπαντα χ/φα) συμβαίη καλῶς.

τάχισθ' = τάχιστα.

ταχύνω: ὡς δύνασαι... ταχύνας σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε Σοφ. Αἴ. 1164 σπεῦσον ὡς τάχιστα εὑρεῖν (κυρ. νὰ ἰδῇς νὰ εὕρῃς) κοίλην τινὰ κάπετον τῷδε· πρβ. 1404 οἱ μὲν κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε σπεύσατε παρασκευάσαι ταῖς χερσὶν (ὀρύξαι) κοίλην κάπετον. τάδε τοί με σπερχόμενος ταχύνει Εὐρ. Ἄλκ. 256 ἐπισπεύδων με ταχύνει λέγων τάδε: «τί μέλλεις (=βραδύνεις, ἀργεῖς); ἐπείγου, σὺ κατείργεις («κατέχεις» Σχ.)».

ταχύπομπος 2 Αἰσχ. Ἱκ. 1057. Τὸ χωρίον: τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς; διὰ τί τάχα ἔτυχον εὐπλοίας (κυρ. κατώρθωσαν νὰ πλεύσωσι ταχέως) διὰ διωγμῶν ταχέως ἐπακολουθούντων (ταχέως ἐφεπόμενοι καὶ διώκοντες);

ταχύπορος 2 Αἰσχ. Ἀγ. 491: πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ἔρος (Blomfield: ὅρος) ἐπινέμεται ταχύπορος ἡ γυναικεία ἐπιθυμία λίαν ἄπιστος προχωρεῖ ταχέως (κυρ. ταχέως ἐξευρίσκουσα πόρους, μέσα).

ταχύπους: κῶλον ταχύπουν Εὐρ. Βάκχ. 167. Τὸ χωρίον: ἡδομένα δ' ἄρα, πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι, κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα χαίρουσα δὲ ἡ Βάκχη, ὡς πῶλος κατόπιν τῆς φορβάδος μητρός της, ταχύπους διὰ σκιρτημάτων βαίνει.

ταχύρροθος 2 ταχέως τρέχων, ταχέως διαδιδόμενος. πρὶν ἀγγέλλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο Αἰσχ. Ἑπτ. 272 πρὶν ἀγγέλους τ' ἐπισπεύδοντας καὶ λόγους ταχεῖς (οἷον: ταχέως πετομένους) ἄλλους ἐπ' ἄλλοις ἀφικέσθαι, ταχείας τῆς ἐπικουρίας δεομένους· ἴδε φλέγω.

ταχύρρωστος 2 ταχέως ῥωόμενος (κινούμενος) πετῶν Σοφ. Ο. Κ. 1081, ἴδ. κυρέω.

ταχύς -εῖα -ύ: ἡμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς Σοφ. Φιλ. 1080 = ὁρμᾶσθε (σπεύδετε) ταχέως. ὁρμάσθω ταχύς 526, ἴδε ὁρμάω. ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ Ἀπ. Σοφ. 786 ἡ πειθὼ τῶν κακῶν (τὸ πείθειν τὰ κακά) βαίνει ταχέως: ταχέως πείθεταί τις εἰς τὰ κακά. δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 164, ἴδ. ἄλοξ. οὐκ εἰς ὄλεθρον (κυρ. ἐνν. ἄπει); οὐχὶ θᾶσσον; Σοφ. Ο. Τ. 430 δὲν πᾷς 'ς τὸν διάβολον (δὲν πᾷ νὰ χάνεσαι); δὲν πᾷς μίαν ὥραν πρωτίτερα; ἡ μὲν ὡς ἵ θάσσονα, ἡ δ' ὡς ἵ τέτοκε παῖδα Ἀπ. Σοφ. 430, ἴδ. οὗ. οὗ θᾶσσον εἵνεκ' ἢ χάριν μονῆς ἔχων φροῦδος Εὐρ. Τρ. 1128 οὗ ἕνεκα φροῦδος (ἐστί=οἴχεται ἀπιών) θᾶσσον, ἢ ὥστε χάριν ἔχειν τῇ μονῇ (ἢ ὥστε νὰ εὑρίσκῃ εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἐνταῦθα διαμονήν του). ὅτι θᾶσσον Θεόκρ. 24, 48 ὅτι τάχιστα. τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον δατέονται Ἡρ. 1, 216 (ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τὸ ταχύτατος): τῷ ταχυτάτῳ τῶν θεῶν ἀπονέμουσι (ἤτοι: θύουσι) τὸ ταχύτατον πάντων τῶν θνητῶν. φέρε νύν σε τηδὶ τὴν ταχίστην περιάγω Ἀρφ. Σφ. 990 ἔλα λοιπὸν νά σε γυρίσω γρήγορα-γρήγορα.

ταῶς ὁ: ἡ λέξις εἶνε ἐκ τῶν ἐν τῷ μέσῳ δασυνομένων ἴδ. Ἀθην. 397 Ε. (πρβ. τὰ Λακων. μῶά=μῶσα, Ἀττ. μοῦσα, πᾶα = πᾶσα, ὅρμαον = ὅρμησον, ἐποίεέ = ἐποίησε κττ.), τὸ παγῶνι (pavo)· γεν. ταῶ Ἀπ. Ἀλέξιδ. 110. αἰτ. ταῶν Ἀπ. Εὐπόλ. 36. Ἀντιφάν. 205. γεν. πλ. ταῶν Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 397 Α. Ἀπ. Στράττ. 57. αἰτ. ταῶς Ἀπ. Ἀντιφάν. 175. καὶ Ἀναξανδρ. 28. Ἀλέξιδ. 123. Κατὰ τὴν γ' κλίσιν ἐν. δοτ. ταῶνι Ἀρφ. Ὄρν. 885. ταῶσι (ἢ ταῴσι;) Ἀχ. 63. Καθ' Ἡρῳδ. Ι 38 ταῶν -ῶνος ἡ κοινή. οἱ ταοὶ Μηνόδοτος παρ' Ἀθηναίῳ 655 Α.

τε. Τὸ μόριον τοῦτο λαμβάνεται ὡς ἐπίρρημα καὶ ὡς σύνδεσμος. 1) Τὸ τὲ ὡς ἐπίρρημα (ἐν τῇ ἐπικῇ μάλιστα γλώσσῃ, πρβ. que) τίθεται κατόπιν ἀναφορικῶν καὶ ἀντωνυμιῶν καὶ συνδέσμων ἐν τῇ ἐπικῇ καὶ λυρικῇ γλώσσῃ, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ Τραγ., ἐν δὲ στερεοτύποις τισὶ πλοκαῖς καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ γλώσσῃ, ὡς ὅς τε (παρ' Ὁμ. καὶ ὅ τε σχεδὸν=ὅς). Τρῶας εὐφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους, αἵ τέ μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα Η 298 = αἳ (ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ μου) θεῖον δύσονται ἀγῶνα. τὰ γὰρ φρο-

νέεις ἅ τ' ἐγώ περ Δ 361 = ταῦτα γὰρ φρονεῖς, ἅπερ καὶ ἐγώ. Συχν. παρ' Ὁμ. — ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας ε 400 = ὅσον περ (ἴδ. γέγωνα). σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης Η 208 = οἷός περ ἢ οἷος καί (ἴδ. οἷος). — φίλα φρονέων ἀγορεύεις, ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδί α 308 = ὥσπερ πατήρ· καὶ παρ' Ἡρ. καὶ Λυρ. καὶ Τραγ. Τὸ ὥςτε καὶ ὡς σύνδεσμος συμπερασματικὸς (ἀκολουθίας σημαντικὸς) εἶνε παρὰ πᾶσιν εὔχρηστος, ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου (μόνον ἐν Ι 42 σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥς τε νέεσθαι κυρ. ὡς διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς, καὶ ρ 21). Ὁμοίως ἅτε, οἷά τε, ὅθι τε, ἔνθα τε, ἵνα τε, ὅθεν τε κττ. Ἀλλὰ καὶ ὅτε τε, ἐπεί τε, ὅκως τε (Ἡρόδ.). Ὁ τὲ τίθεται κατόπιν καὶ τῶν παρατακτικῶν συνδ., ὡς καί τε, δέ τε, ἀλλά τε, γάρ τε, ἤ τε· πρβ. ἠ τε, νύ τε, μέν τε. Τίθεται δὲ καὶ κατόπιν τῶν ἐρωτηματικῶν ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον, ὡς Α 8. Α 656. Ν 307 κἀλλ. Εὕρηται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄλλος: σίγα, μή τίς τ' ἄλλος (= μή τις καὶ ἄλλος) Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ μῦθον Ξ 90 κἀλλ. Οὕτω δὲ ἐξηγητέον κατὰ τὸν Bernh. Gerth καὶ τὸ Λυκ. Λεωκρ. § 100: τά τε ἄλλ' (= καὶ τὰ ἄλλα, τοῦ καί ὡς ἐπιδοτικοῦ λαμβανομένου) ὢν ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ τοῦτον τὸν μῦθον προείλετο, ὅπου ἢ διορθοῦσιν ἢ ὑπολαμβάνουσιν, ὅτι ὑπάρχει μεταβολὴ συντάξεως, ἀντί: τά τε ἄλλ' ἦν ἀγαθός κέ. Παρομοία δέ τις χρῆσις εὕρηται καὶ ἐν ἐπιγραφῇ (τοῦ ἔτους 267 / 265 π. Χ.): ἐπεί τά τε ἄλλα (= καὶ τὰ ἄλλα) πράττουσιν καλῶς, ἀναθεῖναι αὐτοὺς καὶ στήλην. Ἐγὼ δὲ τούτοις προσθέτω τὸ Θουκυδ. 4, 100: προσέβαλον τῷ τειχίσματι ἄλλῳ τε τρόπῳ πειράσαντες καὶ μηχανὴν προσήγαγον, ὅπου ἠδύνατό τις νὰ διορθώσῃ καὶ μηχανῇ ἣν προσήγαγον. Ἂν δ' ὅμως ἐκλάβωμεν τὸν τὲ ὡς ἐπιδοτικὸν (= καὶ ἄλλῳ), οὐδεμιᾶς διορθ. ἀνάγκη παρίσταται. — 2) Ὁ τὲ ὡς σύνδεσμος. Τῆς συνδεσμικῆς ταύτης χρήσεως μνημονεύομεν ἐνταῦθα τὰ κυριώτατα. Ἡ δι' ἑνὸς τὲ σύνδεσις δύο ἐννοιῶν ἰδιάζει μάλιστα τῇ ποιητικῇ γλώσσῃ: κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι Α 5. σκῆπτρον τιμάς τε Αἰσχ. Πρ. 184. Σπανίως ἐπὶ ἀναφορᾶς: αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ Θ 24 ἀντί: αὐτῇ μὲν — αὐτῇ δέ. Σπανία παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἡ τοιαύτη σύνδεσις, ὡς Πλ. Φαῖδρ. 267 Α· Συχνοτέρα δὲ ἡ τοιαύτη σύνδεσις ἐπὶ μετοχῶν καὶ ἀπρφ., ὡς Ξεν. Ἀν. 3, 2, 16. Οἰκ. 10, 12. Ἀν. 1, 9, 5. Ἑλλ. 1, 6, 6. — Ἐπὶ συνδέσεως προτάσεων ἡ διὰ τοῦ τὲ ἐπιφερομένη δηλοῖ τὴν συμπλήρωσιν, ἢ περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς προηγουμένης. Ἡ σύνδεσις αὕτη συχνὴ τοῖς τε ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν· ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον, τέκε τε λαγέτας ἕξ. . .υἱούς Πίνδ. Ὀ. 1, 92 καὶ οὕτως ἔτεκεν. ἴδε Α 256. Σοφ. Αἴ. 657. Ἡρ. 1, 40. Συχν. δὲ ὁ Θουκ. ὡς 1 9 Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ. . .τὸν στόλον ἀγεῖραι, ὅπου ἀπὸ τῆς γενικωτέρας τῶν πραγμάτων θεωρίας μεταβαίνει διὰ τοῦ τὲ ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν ἐφαρμογήν. Ὅθεν συχνὴ ἡ χρῆσις τοῦ τέ, παρὰ Θουκ. μάλιστα, ἐν τέλει τοῦ λόγου: κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον . . ξύγκειται 1, 22 καὶ οὕτως ἔχω συνθέσῃ σύγγραμμα κέ. ἴδε ἀγώνισμα. Ἐν δὲ Ξεν. Ἀν. 7, 6, 3 ἔλεγεν, ὅτι τὸ στράτευμα ἀποδίδωσι, φίλος τε καὶ σύμμαχος εἶναι βούλεται σημ. ἔλεγεν, ὅτι ἀποδίδει τὸ στράτευμα καὶ ἑπομένως (ἤ: καὶ οὕτως) ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε σύμμαχος καὶ φίλος. — Ἡ διὰ δύο ἢ πλειόνων τὲ γινομένη σύνδεσις εἶνε συνεκτικωτέρα ἢ ἡ δι' ἑνός τέ, συχνοτέρα δὲ καὶ ἡ τοιαύτη σύνδεσις τοῖς ποιηταῖς ἢ τοῖς συγγραφεῦσι (παρ' οἷς πάλιν συχνοτέρα ἡ δι' ἑνὸς τὲ σύνδεσις). πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε ὅπου οἱ ἄνδρες καὶ οἱ θεοὶ συναποτελοῦσιν ἓν ὅλον, ἴδ. Α 177. Σοφ. Αἴ. 35. Συνήθης δὲ ἡ ἐπανάληψις αὕτη ἐπὶ τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς ἀναφορ. ἀντωνυμίας, ὡς Ξεν. Ἀν. 4, 5, 12. Κ. Π. 3, 3, 36: ἐφ' οἷς τε ἐτρεφόμεθα. . . ἅ τε ἠσκοῦμεν, ἐφ' ἅ τε αὐτοὺς παρακεκλήκαμεν, ὧν τε ἄσμενοι ἀνταγωνισταὶ ἔφασαν ἡμῖν ἔσεσθαι. — Ὅταν τι πρόκειται νὰ ὁρισθῇ ἀκριβέστεστερον διά τινος ἄλλου, ὡς «Ἱπποκράτης, ὁ Ἀπολλοδώρου υἱὸς Φάσωνος δὲ ἀδελφός», μεταχειρίζονται οἱ Ἕλληνες ἢ διπλοῦν τέ, ὡς «Ἱπποκράτης, ὅ τε Ἀπολλοδώρου υἱὸς Φάσωνός τε ἀδελφός», ἢ συνήθως τὸν δὲ ἐν τῷ β' διορισμῷ, ὡς «Ἀπολλοδώρου υἱός, Φάσωνος δὲ ἀδελφός» (πρβ. Σοφ. Ο. Κ. 322, 1275. Εὐρ. Ἰκ. 534. Ἡρ. 7, 10, 1. Ξεν. Ἀν. 1, 7, 9)· σπανίως δὲ τὸν μὲν — δέ (ὡς Ἀπ. Εὐρ. 558 Τυδεύς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμός. Πλ. Εὐθύδ. 275 Α), οὐχὶ δὲ ἕνα μόνον τέ, ὡς «ὁ Ἀπολλ. υἱός, Φάσωνός τε ἀδελφός», διότι διὰ τῆς φράσεως ταύτης δηλοῦνται δύο πρόσωπα, ὡς Εὐρ. Ἠλ. 613 κτανὼν Θυέστου παῖδα σήν τε μητέρα. ἤτοι: τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν. Τῇ παρατηρήσει ταύτῃ τοῦ Gerth (τῇ στηριζομένῃ εἰς Elmsl. ἐν Εὐρ. Μηδ. 940) προσθετέον α') ὅτι τὸ ἐκ τοῦ Πλάτ. Πρωτ. 310 Α παράδ. εἶνε: Ἱπποκράτης, ὁ Ἀπολλοδώρου υἱός, Φάσωνος δὲ ἀδελφός· καὶ β') ὅτι ἐν τῷ Σοφ. Τρ. 405: πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους. . δεσπότιν τε τὴν ἐμὴν οἱ δύο τὲ συνδέουσι μόνον τοὺς δύο τελευταίους διορισμούς· καὶ γ') εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ὑπάγεται καὶ τὸ Ἀρφ. Σφ. 1277 πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον, τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο: πρῶτα μὲν τὸν ἅπασι φίλον καὶ σοφώτατον ἄνδρα, τὸν ἄριστον κιθαρῳδόν, ᾧ ἡ χάρις ἐφέπεται. Ὅπου κατ' ἐξαίρεσιν ὁ εἷς τὲ συνδέει τὸ ἅπασι φίλον καὶ τὸ ἄνδρα σοφώτατον· πρβ. γαμβρὸς (= πενθερός) νομίζῃ καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός Ἀπ. Εὐρ. 72. — Περὶ τῆς θέσεως τοῦ τὲ παρατηρητέον, ὅτι ὡς ἐγκλιτικὸν οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ

λόγου, ἀλλὰ κατόπιν τῆς συνδετέας λέξεως, ἢ εὐθὺς μετὰ τὸ ἄρθρον ἢ τὴν πρόθεσιν (τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη τό τε εἶδος Γ 54. κατά τε ψυχήν Πλ. Θεαίτ. 153 C). Αἱ παρεκτροπαὶ καὶ ἐξαιρέσεις πολλαί, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἐξηγοῦνται, ὡς Σοφ. Ο.Κ. 33: ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ αὐτῆς θ' ὁρώσης ἀντί: τῆς ὑπὲρ ἐμοῦ τε αὐτῆς θ', ἀλλ' ἡ πρόθ. εἵλκυσε τὸν τέ, ὡς καὶ ἐν Ο. Τ. 247. προτρέπονταί τε ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄλκιμοι γίγνεσθαι Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 3 ὅπου ὁ τὲ ἔπρεπε κυρ. νὰ τεθῇ μετὰ τὸ ἀρετῆς, ἀλλ' ἐνν. καὶ (προτρέπονται) ἄλκιμοι γίγνεσθαι, πρβ. 1, 2, 14. 4, 2, 40. Συχνοτάτη δὲ καὶ συνηθεστάτη ἡ διὰ τοῦ τε καὶ σύνδεσις, ἣν καὶ παρέρχομαι ὡς λίαν γνωστήν. Σημειωτέον δὲ ὅτι συχνότατα καὶ δι' ἄλλων συνδέσμων καὶ διὰ τοῦ τὲ συνδέονται καὶ τὰ ἀνόμοια μὲν γραμματικῶς, λογικῶς δὲ ὅμοια, ἰδίᾳ παρὰ Θουκ. ἐξ οὗ ἀναφέρω ἓν πρδγ. οὓς ᾤοντο ἐκπολιορκήσειν ἔν νήσῳ τε ἐρήμῃ καὶ ὕδατι ἁλμυρῷ χρωμένους 4, 26 ἐν ᾧ ἦσαν ἐν νήσῳ ἐρήμῳ καὶ μετεχειρίζοντο ἁλμυρὸν ὕδωρ. Εὐρ. Ἀνδρ. 805.

τε Δωρ. αἰτ. ἑν. τοῦ σύ.

τέ' κατ' ἔκθλιψιν ἀντὶ τεά, οὐδ. πληθ. τοῦ τεός.

τέγγω: οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τέγγει (τεύχει) γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος Πίνδ. Ν. 4, 4 οὐδ' οὕτω γε τὸ θερμὸν ὕδωρ μαλακύνει τὰ (κεκμηκότα) μέλη, ὅσον ἡ εὐλογία ἡ τῇ φόρμιγγι συνεζευγμένη («συμφερομένη, κοινωνοῦσα» Σχ.). θερμὰ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς 10, 75 θερμὰ δὴ χέων δάκρυα καὶ στενάζων (μετὰ στεναγμῶν). ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Σοφ. Τρ. 848, ἴδε ἄχνη. τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας Ἀντιγ. 831 ὑπὸ δὲ τὰς ἀεὶ κλαιούσας (δακρυούσας) ὀφρῦς ὑγραίνει τὸν λαιμόν· καὶ ἁπλούστερον: ὑπὸ τὰς ὀφρῦς τρέχουν αἰωνίως τὰ δάκρυά της καὶ βρέχουν τὰ λαιμά της. νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν 528 νεφέλη (τ. ἔ. σκυθρωπότης) ὑπεράνω τῶν ὀφρύων της (ἐπικαθημένη) ἀσχημίζει τὸ αἱμόχρουν πρόσωπόν της, βρέχουσα τὴν ὡραίαν παρειάν της. οὐ δυνάσῃ τέγξαι χέρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ Εὐρ. Μήδ. 862 νὰ ματώσῃς (νὰ κοκκινίσῃς μὲ αἷμα) τὴν χεῖρά σου καὶ νὰ τὸ βαστάξῃ ἡ καρδιά σου. ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο Σοφ. Ο. Τ. 1279 κατὰ λέξ. μαζὶ μαύρη χονδρὴ βροχὴ χαλάζης ἀπὸ αἷμα ἐχύνετο (ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν), ἤτοι: πηκτοὶ θρόμβοι αἵματος, ὡς χάλαζα, ἐχύνοντο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Διορθοῦσιν αἱματοῦς: αἱματοῦσσ': αἱμάτων, ἄνευ ἀνάγκης. Πρβ. ὀμβρία χάλαζα Ο.Κ. 1502. αἱματοσταγῆ κηλῖδα τέγγῃ Ἀπ. Εὐρ. 871 σύστ. σύνταξις: ῥαντίζεσαι μὲ αἷμα, τὸ ὁποῖον γίνεται κηλίς. Νῆστίς θ', ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον Ἀπ. Ἐμπεδ. 6 (Πλουτ. 878 Α) ἡ δάκρυα χέουσα ποιεῖ (παράγει) τὸ τῶν βροτῶν ὕδωρ. οὐ ψευδεῖ τέγξω λόγον Πινδ. Ὀ. 4, 19 δὲν θὰ μολύνω διὰ ψεύδους τὸν λόγον μου. πυρσὴν (Porson: πυρράν) ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα ἔτεγγ', ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ Αἰσχ. Πέρ. 319 τὴν ξανθὴν (πυροκόκκινον) περιπληθῆ καὶ πυκνοτάτην γενειάδα ἔβρεχεν (ἐντὸς τῆς θαλάσσης) μεταλλάσσων τὸ χρῶμά της διὰ τῆς πορφυρᾶς (δηλ. τῆς τοῦ αἵματος) βαφῆς, ἤ: μεταβάλλων τὸ χρῶμα αὐτῆς διὰ τῆς καταβυθίσεως αὐτῆς ἐν τῷ πορφυρῷ κύματι τῆς θαλάσσης. Σαρκαστικῶς λέγει ταῦτα, θέλων νὰ παραστήσῃ αὐτὸν ὡς βαφέα προσπαθοῦντα νὰ μεταβάλλῃ τὸ χρῶμα τῆς γενειάδος. ἔνθα κούρα δίᾳ τέγγει βωμοὺς καὶ περικίονας ναῶν αἷμα βρότειον Εὐρ. Ἰ. Τ. 403 ἔνθα τὸ ἀνθρώπινον αἷμα βρέχει τοὺς βωμοὺς καὶ τὸ περίστυλον τῶν ναῶν χάριν τῆς κόρης τοῦ Διὸς (Ἀρτέμιδος). Ἐνταῦθα ὁ Δ. Βερν. τὸ περικίονας ἐκλαμβάνει ὡς οὐσ. (ἴδ. Πολυδ. 1,78. Μοῖρ.) = τὸ περίστυλον, ὥστε ἡ διόρθ. ναούς εἶνε πλημμελής.

τεοῖο = σοῦ.

τεθαλυῖα ἐπ. πρκμ. μτχ. τοῦ θάλλω.

τεθάφαται, ἴδ. θάπτω.

τέθηλα, ἴδ. θάλλω.

τέθηπα πρκ. (ἐκ τῆς ῥ. ταφ-, θαπ-, πρβ. τὸ τάφος, τ. ἔ. τὸ θάμβος) ἴδ. κατ. μένω ἔκθαμβος, ἐκπλήττομαι, ἀόρ. ἔταφον Αἰσχ. Πέρ. 1002. Καλλιμ. Ἄρτ. 103. ταφ- Πινδ. Π. 4, 95. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 207. 1040. ταφών Ι 193. Λ 545. 777. Ψ. 101. Ω 360. π 12. πρβ. τέθηπα ζ 168. ψ 105. Ἡρ. 2, 156 καὶ μτγν. -πώς, -ότος Φ 29. ω 392. μτγν. ἐπ. καὶ μτγν. πεζ. ἐτεθήπεα ζ 166, -εσαν μτγν. θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν ψ 105 «ἐκπέπληκται». Σχ. ἔταφον οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς τροχηλάτοισιν ὄπιθεν ἑπομένους Αἰσχ. Πέρ. 1002 ἐκπλήττομαι ἐκ τοῦ ὅτι (βλέπων ὅτι) δὲν ἀκολουθοῦσιν (οἱ ἡγεμόνες) ὄπισθεν τῶν τροχηλάτων σκηνῶν σου (τῶν ἁμαξῶν σου). Μτδ. πάλιν (πάλαι δ' Bothe) ἡ τοῦ βίου ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε (Casaub.: τέθαιφε) Ἀπ. Κρωβύλ. 4 ἡ μαλθακότης τοῦ βίου σου (ὁ ἡδυπαθὴς βίος σου) μοῦ κινεῖ τὸν θαυμασμόν. Ἀλλ' ὡς φαίνεταί μοι ἡ διόρθ. τοῦ Herw. τέθλιφε εἶνε ὀρθή, τ. ἔ. καταθλίβει με, λυπεῖ με ἐγκαρδίως. Ταῦτα λέγει πιθανῶς πατὴρ πρὸς ἄσωτον υἱόν.

τέθμιος 3: ἑορτὰν τέθμιον Πίνδ. Ν. 11, 27 ἴδ. κωμάζω.

τεθμός Δωρ. ὁ: δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν Πίνδ. Ὀ. 13, 28 δέξαι παρ' αὐτοῦ τὴν ἐγκωμιαστικὴν συνήθειαν τῶν στεφάνων.

τεΐ, τεΐν Δωρ. αἰτ. καὶ δοτ. τῆς σύ, ὃ ἴδε.

τεΐνδε Δωρ. ἀντὶ τῇδε Θεόκρ. 5, 32.

τείνω (ἐκ τοῦ τένjω, ῥ. τεν- καὶ τα-, πρβ. τανύω,

tendo, teneo). τενῶ 'Αρφ. Θεσμ. 1205, ἐκ- Εὐρ. 'Ανδρ. 93. Μ 585, ἀπο- 'Αττ. πεζ. ἔτεινα ἁπλοῦν ἐπ. ποιητ., ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προ- 'Αττ. πεζ. τέτακα (ἐκ τῆς ῥ. τα-) ἁπλ. Διον. 'Αλ. Exc. 18, 2. Παλ. Δ. ἀπο- 'Αττ. πεζ., ἐκ- 'Ορφ. 'Απ. 1 (4 Ab.), 20. Μέσ. τείνομαι 'Ανθ. 9, 220. Θεόκρ. 21, 48, προ- 'Ηρ. 5, 24. προτενοῦμαι 'Αττ. πεζ. ἐτεινάμην, τείνατο 'Απολλ. 'Ρ. 2, 1043, προετ- 'Ηρ. 9, 34, δι-, ἀν-, ἐν-, προετ- 'Αττ. πεζ. — Μέλλ. παθ. ἐνεστ. παρατενοῦμαι Θουκ. 3, 46. ἐτάθην ἁπλ ἐπ. ποιητ. καὶ 'Ιπποκρ. 5, 204, ἐπ-, ἐξ-, παρ-, περι- 'Αττ. πεζ. ταθήσομαι ἁπλ. Γαλην. 9, 411. παρα-, ἐκ- 'Αττ. πεζ. τέταμαι καὶ δια-, παρα-, ἀνα-. τατός 'Αριστ. Ζ.'Ι. 1, 13. ξυντατέος Πλ.'Επ.7, 340C. Δία..αἰδοῦμαι τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' 'Αλεξάνδρῳ τείνοντα πάλαι τόξον Αἰσχ. 'Αγ. 374 αἰδοῦμαι τὸν Δία, ὅστις ἔπραξε ταῦτα, ἐν ᾧ ἐκ πολλοῦ χρόνου (ἐπὶ δέκα ἔτη) ἔτεινε τόξον (ἐσημάδευε διὰ τοῦ Φιλοκτήτου) ἐναντίον τοῦ 'Αλεξάνδρου. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνω Ε 262 τεντώνω (ἤτοι: ἀφ' οὗ τεντώσω) τὰ ἡνία (καὶ κρεμῶ αὐτὰ) ἐκ τῆς ἄντυγος (τὰ δένω εἰς αὐτήν). ἱμὰς τέτατο Γ 372 ἦτο καλὰ τεντωμένος. ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς (ἐγκρατῆ) πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν Σοφ. 'Αντ. 715 ὅστις, ἀφ' οὗ τεντώσῃ στερεῶς (ὥστε νὰ κρατῇ στερεῶς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν) τὸ σχοινίον τοῦ πλοίου, διόλου δὲν χαλαρώνει αὐτό. οὔκουν δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν τοὺς δ' ἀντισπᾶν; 'Αρφ. Εἰρ. 492 δὲν εἶνε φοβερὸν οἱ μὲν (οἱ ὀρεγόμενοι τῆς εἰρήνης) νὰ τεντώνωσι (δηλ. τὸ σχοινίον), οἱ δὲ νὰ ἕλκωσιν αὐτὸ ἀντιθέτως; τὸ μὴ τείνειν ἄγαν Σοφ. 'Αντ. 711 τὸ νὰ μὴ τεντώνῃ τις πολὺ τὰ πράγματα (τὸ σχοινίον), νὰ μὴ τραβᾷ πολὺ τὸ σχοινίον. ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ Π 365 ὅταν ἐξαπλώνῃ κακοκαιρίαν. ἐπὶ νὺξ τέταται βροτοῖσιν λ 19 ἡ νὺξ εἶνε ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. σώματα νεκρῶν γυψὶ φέρειν τέταται (=ἐκτέταται, ἐκτάδην κεῖται τοῖς γυψίν, ἵνα φέρωσιν αὐτά) Εὐρ. Τρ. 600. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὕπερ (Hermann: ὕπερ) ῥίζας τέτατο φάος Σοφ. 'Αντ. 600 νῦν γὰρ ὅπερ φῶς (σωτηρία) τῆς ἐσχάτης ῥίζης ἐτέτατο ἐν δόμοις Οἰδίποδος, τ.ἔ. ὅπερ φῶς ἦτο ἐξηπλωμένον. ὄμμασι δ' ἀντέχοις τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τὰ νῦν Φιλ. 830 'ς τὰ μάτια του ἀντικρὺ κράτει, βάστα (τ.ἔ. ἐμπόδιζε) ταύτην τὴν λάμψιν (τοῦτο τὸ φῶς), ποῦ τώρα εἶνε ἐξηπλωμένη (πρβ. Αἴ. 395. Εὐρ. 'Εκ. 1045). Οὕτω πιθανῶς ἑρμηνευτέον τὸ χωρίον. εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος Υ 101 ἐὰν μόνον ὁ θεὸς παρατείνας τὸν πόλεμον δώσῃ τέλος (ἔκβασιν) τοῦ πολέμου ἴσον εἰς ἀμφοτέρους: καταστήσῃ τὴν μάχην ἰσόρροπον. ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη Ρ 543 εἶχε συγκροτηθῆ σφοδρὰ καὶ πεισματώδης μάχη ἐπάνω εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλου. τείνω αὐδήν Αἰσχ. Πέρ. 578 ἐντείνω (τεντώνω) τὴν φωνήν μου, φωνάζω μὲ ὅλα τὰ δυνατά μου. καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην (ἐκ διορθ.: ἀμόμφητον δε τινατόν, οἷς προσγέγραπται τὸ ζτ=ζήτει, δηλ. τὴν ὀρθὴν γρ.) λόγον (γόον Weckl.), τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης Αἰσχ. Χο. 508 καὶ ὅμως ἀμέμπτως παρετείνατε τοῦτον τὸν λόγον, ὅστις εἶνε ἡ ὀφειλομένη εἰς τὸν τύμβον τιμὴ διὰ τὴν ἄκλαυτον μέχρι τοῦδε τύχην του. τοὺς δὲ μουσοπαλαιολύμας, τούτους δὲ ἀπερύκω, λωβητῆρας ἀοιδᾶν κηρύκων λιγυμακροφώνων τείνοντας ἰυγάς Τιμοθ. Πέρσ. 229 τοὺς δὲ τῇ παλαιᾷ μούσῃ λυμαινομένους (ποιητάς), τούτους δὲ ἀπερύκω· λωβηταὶ γάρ εἰσι τῶν ᾠδῶν, ὅμοιοι τοῖς μακρὰν ἀποτείνουσι τὴν ὀξεῖαν φωνὴν λιγυφώνοις κήρυξι. καί μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον Πλ. Φαίδ. 63 Α καὶ φαίνεταί μοι, ὅτι ὁ Κέβης ταῦτα λέγων εἰς σὲ ἀποβλέπει (ἀναφέρεται). οὐ γὰρ εἰς σὲ τείνεται γλῶσσα Εὐρ. 'Ρῆσ. 875 δὲν ἀποβλέπει εἰς σέ, δὲν αἰνίττεται σέ. τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δράκοντι Σοφ. 'Αντ. 125 τοιοῦτος σύντονος παταγώδης ἀγὼν ἠγέρθη περὶ τὰ τείχη, δυσχείρωτον ἔργον εἰς τὸν ἀντίπαλον δράκοντα. μὴ τεῖνε μακρὰν (ἐνν. λόγον, ἄλλοι: ῥῆσιν· πρβ. μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα Πλ. Πολ. 605D) Σοφ. Αἴ. 1040 μὴ τεῖνε μακρὰν τὸν λόγον: μὴ μακρολόγει. τί μάτην τείνουσι βοήν; Εὐρ. Μήδ. 201 βγάζουν φωναίς, «ξεσέρνουν τὴν φωνήν»; (Δ.Βερν.) ἵπποισι τάθη δρόμος Ψ 375 κυρ.ἐτεντώθη εἰς τοὺς ἵππους ὁ δρόμος, οἱ ἵπποι τεντωμένοι ἔτρεξαν τὸν δρόμον, τ. ἔ. ἔτρεξαν μὲ (ἔβγαλαν) ὅλα των τὰ δυνατά. τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος Ψ 758. θ 121 κατὰ λέξ. εἰς τούτους τεντωμένος δρόμος ἦτον (ἄρχιζεν) ἀπὸ τὴν νύσσαν: ὁ σύντονος δρόμος αὐτῶν ἄρχιζεν ἀπὸ τὴν νύσσαν. τιμᾶν τὰν τέτασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι δοκεῖτ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθ' ἄνολβοι 'Απ. Εὐρ. 960 ἔχετε ἀνατεταμένα (ἐστραμμένα) τὰ βλέμματά σας ἐπάνω πρὸς τὴν τιμήν, φαντάζεσθε δέ, ὅτι διὰ τοῦ πλούτου θὰ κατορθώσητε (θὰ κατακτήσητε) τὴν ἀρετὴν (θὰ φανῆτε ἄνδρες ἀγαθοί, ἀλλὰ πλανᾶσθε), ἀλλὰ ἄνολβοι θὰ καθίσητε μεταξὺ τῶν ἐσθλῶν. Γραπτέον τιμὰν τ' ἀντέτασθε μετὰ τοῦ Musgrave, καὶ κατεργάσεσθαι καὶ ἐσθλοῖσιν δ' ἐγκαθίσεσθ'. Τὸ δ' 'Αττ. ἐγκαθεδεῖσθ' ἀπέχει πολύ. τείνω αἰῶνα παρατείνω τὸν βίον. ἡδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι Αἰσχ. Πρ. 552 εἶνέ τι εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ ἐπιμηκύνῃ τις τὸν μακρὸν βίον μὲ θαρραλέας ἐλπίδας: «ἀγαθὰ ἐλπίζων πείσεσθαι ὑπὸ θεῶν» Σχ. τεῖναι (= παρατεῖναι) φόνον Εὐρ. 'Ικ. 672. 'Αλλὰ εἰς τήνδ' 'Αχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον; 'Εκ. 263 τῇδ' 'Αχιλλεὺς φόνον ἐπάγει, δίκην τοῦ ἰδίου λαμβάνων φό-

νου: τὰν Διὸς κόραν ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον Εὐρ. Ὀρ. 1494 ἐπῆγον φόνον, ἐπηπείλουν φόνον ἐναντίον τῆς κόρης τοῦ Διός. μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου τείνει πύργος ἐν εὔρει Αἰσχ. Ἑπτ. 747 ὡς ἀμυντήριον ἐν τῷ μεταξύ, ἐν μικρᾷ ἀποστάσει, ἐκτείνεται τὸ πάχος τοῦ τείχους. εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, οἷ τείνειν χρεὼν Εὐρ. Ὀρ. 1129 «εἶτα αὐτὸ τὸ ἔργον καὶ τὸ πρᾶγμα δηλοῖ, ὅπου χρεὼν καὶ ἀναγκαῖον τείνειν» Σχ. εἰς τί πρέπει νὰ ἀποβλέπωμεν. Ἡ διόρθ. οἷ τείνει λόγος περιττή. οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη Εὐρ. Ἱππ. 797 ἴσθι (=σοι) ὡς ἡ συμφορὰ ἥδε οὐ τείνει (δὲν ἀποβλέπει) εἰς γέροντας. οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγος Ἀπ. Ἀδέσπ. 183, ἴδε δεῦρο. τείνοντα χρόνον τρομέονται Αἰσχ. Πέρ. 65, ἴδε ἡμερολεγδόν κοὐχ ἑξῆς πέπλων στολίδες...τείνουσι Εὐρ. Βά. 935, ἴδ. στολίς. ἔτεινον ἄνω πρὸς τὸ ὄρος Ξεν. Ἀν. 4, 3, 21 ἐνέτεινον πάσας τὰς δυνάμεις αὐτῶν πορευόμενοι ἄνω πρὸς τὸ ὄρος. ὡς μακρὰν (ἐνν. ὁδὸν) ἔτεινον Εὐρ. Ἰ. Α. 420 ἐπειδὴ μακρὰν ἐπορευόμην, «ἐτραβοῦσα μακρυά». πᾶσι λίφαιμοι σαρκῶν σύριγγες πύματον κατὰ σῶμα τέτανται Ἀπ. Ἐμπεδ. 100 παρὰ πᾶσι λίφαιμοι ἐκ σαρκὸς σύριγγές εἶναι τεταμέναι (ἐξηπλωμέναι) κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι Πινδ. Π. 11, 54 περὶ τὰς κοινὰς ἀρετὰς (τὰς εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα τεινούσας, ὡς νίκας κττ.) σφόδρα σπουδάζω. γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται Πινδ. Ἰ. 1, 49 πᾶς δέ τις ἀγωνίζεται (πειρᾶται, σπουδάζει) ἀπαμύνων τῇ γαστρὶ τὸν χαλεπὸν (ὀλέθριον) λιμόν. ἡ ἅμιλλα αὐτῷ τέταται πρὸς τοῦτο πᾶσα Πλ. Φαῖδρ. 271Α εἰς τοῦτο τείνει πάσῃ σπουδῇ ἁμιλλώμενος: πρὸς τοῦτο διευθύνεται ὅλη του ἡ ἅμιλλα (ἡ προσπάθεια).

τεῖος ἐπ. = τείως, τέως.

τειχίζω: τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο Θουκ. 1, 11 διότι (ἄλλως) δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ περιτειχίσωσι τὸ στρατόπεδον μὲ τὸ ὀχύρωμα. τετείχισται πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν Πίνδ. Ἰ. 5 (4), 45 ἡ Αἴγινα ἔχει κατασκευασθῇ ὡς πύργος διὰ τὰς ἀρετὰς τῶν Αἰακιδῶν, τὰς ὑψηλὰς εἰς τὸ ἀναβαίνειν, τὰς ὑψιβάτους, τὰς ἀπροσίτους. ὕμνων θησαυρὸς τετείχισται Πίνδ. Π. 6, 9 ὕμνων θησαυρὸς παρεσκευασμένος ἀνάκειται ἐν Πυθοῖ, ὡς οἱ ἄλλοι θησαυροί.

τείως ἐπίρρ. ἐπ. καὶ Ἰων. = τέως.

τέκε, τεκέειν, τοῦ τίκτω.

τεκμαίρω (παρὰ τὸ τέκμαρ) δεικνύω, σημειώνω, ἤδη ἀπὸ τοῦ Πινδ. Ὀ. 6, 73. Ν. 6, 8. (Πυθαγ. Διοτογ. π. Στοβ. 43,130). Ἀόρ. προσ. τέκμηρον Αἰσχ. Προμ. 631, -ήρατε Κ. Σμυρν. 12, 221. Ἄρατ. 18. Μέσ. τεκμαίρομαι ὁρίζω, εἰκάζω, συμπεραίνω, ποιητ. καὶ πεζ. -ἀροῦμαι, ἐτεκμηράμην. Ἡ σύνταξις: τεκμαίρομαί τί τινι ἢ ἐκ (ἀπό, διά) τινος ἢ περί τινος, μετὰ τοῦ ὡς ἢ ὅτι, καὶ μετ' ἀπαρφ. κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν εἰς ὅ κεν κέ. Η 70 κακὰ διανοούμενος ὁρίζει ἀμφοτέροις τὸ τέλος (τὸ τέκμαρ τῆς μάχης), μέχρις οὗ κέ. πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, αὔριον ἔς η 317 τὴν δ' ἀποστολὴν ἐγὼ ὁρίζω (προσδιορίζω) μέχρι τούτου τοῦ χρόνου. δηλ. ἕως αὔριον. ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη κ 563 προδιέγραψε. τεκμαίρει.. Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν Πινδ. Ν. 6, 10 ὁ Ἀλκιμίδας παρέχει ἡμῖν τεκμήριον, ἵνα ἀναγνωρίζωμεν τὴν σύμφυτον φύσιν (ὄχι ὀρθῶς: «τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἡμῶν συγγένειαν» Σχ.) ὡς πλησιάζουσαν πρὸς τοὺς καρποφόρους ἀγρούς. ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται Σοφ. Ο. Τ. 916 τὰ νέα κρίνει ἐκ τῶν παλαιῶν (κατὰ τὰ παλαιά). Ὁμοίως Ἰσοκρ. 4, 141 εἰ δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι νὰ κρίνῃ τις τὰ μέλλ. ἐκ τῶν παρελθόντων· ἴδ. κατ. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν Ἄρατ. 38 ἐκ τῆς Ἑλίκης συμπεραίνουσιν οἱ Ἀχαιοί, ποῦ πρέπει νὰ διευθύνωσι τὰ πλοῖά των. ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι Ἀπ. Ῥ. 1, 108 ἱκανὸς (ἔμπειρος) νὰ μαντεύσῃ τὰς θυέλλας καὶ τὸν πλοῦν ἐκ τοῦ ἡλίου καί τινος τῶν ἄστρων. τεκμαίρεσθαι περὶ τῶν μελλόντων τοῖς ἤδη γεγενημένοις Ἰσοκ. 6,59=4,141 (ὃ ἴδε ἀνωτ.). τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Ἀπ. Σοφ. 307, ἴδ. λευκός. ὡς μέγα μέντοι πάνυ τὴν Αἴτνην ὄρος εἶναί φασι, τεκμαίρου, ὅθεν τρέφεσθαι τὰς κανθαρίδας τῶν ἀνθρώπων λόγος ἐστὶν οὐδὲν ἐλάττους Ἀπ. κωμ. Πλ. 37 πόσον μέγα ὄρος λέγουσιν ὅτι εἶνε ἡ Αἴτνη, συμπέραινε ἐκ τοῦ ὅτι λέγεται, ὅτι αὐτοῦ αἱ κανθαρίδες τρεφόμεναι γίνονται οὐδόλως μικρότεραι τῶν ἀνθρ. Ὁ Cobet χάριν τοῦ μέτρου ἔγρ. ἔνθα ἀντὶ τοῦ ὅθεν, καὶ ὁ Meineke πάνυ ἀντὶ τοῦ πάλαι. ὁ δ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων; Εὐρ. Ἱππ. 280 ἐκεῖνος δὲ βλέπων εἰς τὸ πρόσωπόν της δὲν συμπεραίνει (ὅτι νοσεῖ): ἀφροσύνᾳ πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι Ἀπ. Ἀδέσ. 127 ἴσ. ἐξ ἀφροσύνης εἰκάζοντες, ὅτι θὰ ζήσητε μακρὸν χρόνον (κυρ. ἐμπρὸς ἐν τῷ μέλλοντι).

τέκμαρ τό, ἐπ. τέκμωρ ἄκλιτ. Ἡ λέξ. ποιητ. τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ Αἰγάς Ν 20 τὸ δὲ τέταρτον ἀφίκετο εἰς τὸ τέρμα (τῆς ὁδοῦ), τὰς Αἰγάς· ἴδε ὀρέγω. τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ Π 472 κυρ. τούτου μὲν τοῦ πράγματος τὸ τέλος (τὴν λύσιν) εὗρεν ὁ δουρ. Αὐτομέδων. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ Πινδ. Ν. 11, 44 τὸ δ' ἐκ Διὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους (διδόμενον) σημεῖον (περὶ τῆς πορείας τοῦ βίου) δὲν εἶνε (κυρ. δὲν ἐπακολουθεῖ) σαφές. ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται θεός Π. 2, 49 ὁ θεὸς (μόνος)

ἐκτελεῖ πάντα σκοπόν του σύμφωνον πρὸς τὴν θέλησίν του. ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι Ἀπ. Πίνδ. 165, ἴδε ἰσόδενδρος. τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον τέκμωρ Α 525 διότι τοῦτο εἶνε ἡ μεγίστη διαβεβαίωσις ἐξ ἐμοῦ τοὐλάχιστον μεταξὺ τῶν ἀθανάτων. ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ οὔτε ἦρος οὔτε θέρους βέβαιον Αἰσχ. Πρ. 470 ὑπῆρχε δὲ αὐτοῖς οὐδὲν ἀσφαλὲς γνώρισμα (διακριτικὸν σημεῖον) οὔτε τοῦ χειμῶνος οὔτε κτλ. τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ Εὐμ. 244 τοῦτο ἐδῶ (δεικνύει τὸ κατὰ γῆς αἷμα, ὃ νομίζει ὅτι βλέπει) εἶνε τὸ ἐκφανὲς σημεῖον (ἴχνος) τοῦ ἀνδρός. κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ Χο. 663 καὶ δεικνύει τὴν φανερὰν ἀπόδειξιν τῆς γνώμης του (καὶ λέγει καθαρὰ ὅ τι θέλει). τέκμωρ δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται (ἡ σελήνη) Ὕμν. 32, 13 ἡ σελήνη ἐστὶ τοῖς βροτοῖς τεκμήριον (ἐξ οὗ λογίζονται τὸν χρόνον) καὶ σημεῖον.

τεκμήριον τό· τεκμήρια εἶνε ἀναντίρρητοι ἀποδείξεις, ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἐξαγόμεναι καὶ ἀναγκαῖα συμπεράσματα ἐπιτρέπουσαι· σημεῖα δὲ τὰ ὑποπίπτοντα εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἐπιτρέποντα δὲ ἄμεσα ἀλλ' οὐχὶ ἀναγκαῖα συμπεράσματα. Μαρτύριον εἶνε ἡ μαρτυρία, ὁ λόγος τοῦ μάρτυρος. Τὸ τεκμήριον ἐξάγω ἐγὼ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν πραγμάτων, τὸ σημεῖον τὸ βλέπω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν συνήθως, τὸ μαρτύριον τὸ ἀκούω ἢ τὸ ἀναγινώσκω. τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται Εὐρ. Ἀπ. 811 τὰ ἀφανῆ διὰ τεκμηρίων πιθανῶς λαμβάνεται, εὑρίσκεται. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἶνε τὸ Ἀπ. 574: τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ. ἐκ τῶν εἰρημένων τεκμηρίων ὅμως τοιαῦτα ἄν τις νομίζων μάλιστα ἃ διῆλθον οὐχ ἁμαρτάνοι Θουκ. 1, 21 ἄν τις συμφώνως πρὸς τὰς εἰρημένας ἀποδείξεις ἐκλαμβάνῃ ὅσα διῆλθον τοιαῦτα περίπου, δὲν ἤθελε σφάλῃ. τί χρῆμα δόξης τῆσδ' ἔχεις τεκμήριον; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 714 τίνα ἀπόδειξιν ἔχεις τῆς ἰδέας σου ταύτης; τί εἶν' αὐτὸ ποῦ σου φαίνεται; Αἱ διορθ. περιτταί. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ; Σοφ. Ο. Κ. 1510 εἰς ποῖον δὲ τεκμήριον περὶ τοῦ θανάτου σου στηρίζεσαι;

τεκμηριόω = παρέχω τεκμήρια· Θουκ. 1, 9 εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι ἐὰν δύναταί τις νὰ τὸν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὡς ἀξιόπιστον μάρτυρα.

τέκμωρ τό, ἴδ. τέκμαρ.

τεκνολέτειρα ἡ· πρβ. τὴν σημ. μου (ἐν Παραρτ.) περὶ τοῦ βαρυδότειρα Αἰσχ. Ἑπτ. 962. -ἀηδών Σοφ. Ἠλ. 107 ἡ ἀποβαλοῦσα, ἀπολέσασα τὰ τέκνα της, φονεύσασα, χάσασα. ἴδ. προφωνῶ. Μόνον τὸ τοῦ Ἡσυχίου ἀγρολέτειρα ἔχει ἀνάλογον σημασίαν. Τὰ ἄλλα ἔχουσιν ἄλλην (ἀνδρολέτειρα, παιδολέτωρ κττ.).

τέκνον τό: φίλε τέκνον Χ 84 ἀγαπητόν μου τέκνον. τέκνων εἰς ἔργον ἤλθέτην ὁμοῦ; Αἰσχ. Ἀγ. 1206 εἰς παιδαγωγίαν συνήλθέτην; Μτφ. τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοις αἱμάτων παλαιτέρων τίνειν μύσος χρόνῳ — Ἐρινὺς Χο. 645 ἡ Ἐρινὺς ἐπεισφέρει τῷ οἴκῳ τὸ τέκνον παλαιῶν αἱμάτων (τὴν ἐκ τῶν παλαιῶν αἱμάτων, κακουργημάτων γεννηθεῖσαν ἐκδίκησιν), ἵνα τιμωρήσῃ τέλος τὸ κακούργημα. μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ, τέκνα δίδωσιν ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ Ἀπ. Εὐρ. 804, ἴδ. δίδωμι σελ. 296.

τεκνοῦσσα: ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσσα; Σοφ. Τρ. 308. ἴδ. τὸ ἐφεξῆς.

τεκνόω: οἳ πόλιν τεκνοῦσι παίδων παισίν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 7 πληθύνουσι τὴν πόλιν μὲ παῖδας παίδων. ἐφηνέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος, δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον Σοφ. Ο. Τ. 1213 ὁ πάντα ὁρῶν χρόνος εὗρεν (ἐφανέρωσέ) σε, ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαβὼν ἄκοντα, καὶ καταδικάζει τὸν κακόγαμον γάμον, τὸν ἐκ πολλοῦ χρόνου γεννῶντα καὶ γεννώμενον. οὔτε κλαίειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει, μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος Αἰσχ. Ἑπτ. 643 οὔτε νὰ κλαίωμεν οὔτε νὰ θρηνῶμεν ἁρμόζει, μήπως καὶ γεννηθῇ κλαυθμὸς πλέον ἀνυπόφορος. γέρων λόγος τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον τεκνοῦσθαι Ἀγ. 750 παλαιὸς λόγος ὑπάρχει, ὅτι ὁ πλοῦτος ἀνδρός, ὅταν αὐξηθῇ καὶ γίνῃ μέγας, κάμνει παιδιά. νόμοι οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Σοφ. Ο. Τ. 867 «ἐν οὐρανῷ (κατὰ τὸν οὐράνιον αἰθέρα) τεχθέντες» Σχ. ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσα; Τρ. 308 ὅπου ὁ Brunck διώρθ. τεκνοῦσσα: «τέκνα ἔχουσα, ὅπερ Καλλίμαχός φησι παιδοῦσα; Σχ. Ἡ διὰ δύο σσ γραφὴ φαίνεται ὀρθοτέρα, διότι, ἐπειδὴ τὰ πλεῖστα τῶν ἐπιθέτων τούτων εἶνε ἐπικά, ἑπόμενον εἶνε νὰ ἀπημβλύνθη ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἡ σημασία αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ σημαίνωσιν ἐξ ἀνάγκης τὴν ἀφθονίαν καὶ δαψίλειαν τοῦ πρωτοτύπου, ἣν πάντως ἀπαιτεῖ ὁ Schneider ἐν Ἀπ. Καλλιμ. 431· πρβ. ὀμφαλόεις, τειχιόεις, φωνήεις, χιονόεις, ὠτόεις ἢ οὐατόεις, θανατόεις (μόρος) κτλ. Ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ πρῶτον εἶνε τὸ ἐπίθ. ἄνανδρος, πρὸς ὃ εὐαρμοστεῖ ἐν τῇ συνδέσει μᾶλλον ἕτερον ἐπίθετον, καὶ δεύτερον τὸ παιδοῦ(σ)σα εἶνε μᾶλλον ἐπίθετον, διότι ῥῆμα παιδόω δὲν ὑπάρχει, τὸ δὲ παίδωσις, ὃ ἐπικαλεῖται ὁ Schneider, εἶνε ἐφθαρμένον, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Df, ἐν τῷ: παρέξοντος αὐτῷ γάμου τε ἰσχὺν καὶ παιδεύσεως τέκνων γνησίων Ἰωσήπ. Α.Ἰ. 17, 2 διορθώσας τεκνώσεως παίδων γνησίων. Πρβ. τὸ τοῦ Τζέτζου Χιλ. 5,720 «ἦσαν δ' αἱ τρεῖς καὶ πτερωταὶ καὶ δρακοντοτριχοῦσαι» (Γρ.-οῦσσαι). Πρβ. καὶ Χρυσομαλλοῦσσα (Παναγία), σαραντοποδαροῦσσα κττ. Οἱ δὲ γράφοντες τεκνοῦσα ἑρμηνεύουσι μήτηρ. Θέμιν δ' ἐπεὶ γᾶς ἰὼν παῖδ' ἀπενάσσατο Λατῷος ἀπὸ ζαθέων χρηστηρίων, νύχια χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων, οἳ πολέσιν μερόπων τά τε πρῶτα τά τ' ἔπειθ' ὅσ' ἔμελλε

τυχεῖν ὕπνου κατὰ δνοφερὰς γᾶς εὐνὰς φράζον Εὐρ.'Ι. Τ.1259 «ἐπεὶ (=κοιν.ἀφ' οὗ) δὲ Θέμιν (τὴν) παῖδα γῆς ἐλθὼν ὁ Λητ. ('Απόλλων) ἀπῳκίσατο (εὐφήμως ἀντί: ἀπήλασεν ἐκ τῶν) ζαθ. χρηστηρίων, νυκτερινὰ χθὼν ἐτεκνώσατο φαντάσματα ὀνείρων, οἳ πολλοῖς ἀνθρώπων ἐν τῷ σκότῳ τῶν καταγείων ὑπνοῦσιν εὐνῶν τά τε πρῶτα τά τ' ἔπειθ', ὅσα τυχεῖν ἔμελλον, ἔλεγον» Δ.Βερν.

τεκταίνομαι: σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα Εὐρ. 'Ι.Τ. 951, ἴδε ἀπόφθεγκτος. εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος σύγκολλά τ' ἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται 'Απ. Σοφ. 783, ἴδ. διχοστατῶ. Παρὰ μτγν. εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ. τεκταίνω. Ἡ μτχ. τεκταινόμενα εὕρηται ἐπὶ παθ. σημ. καὶ παρ' 'Αττ. ὡς Δημ. 34, 48. Καὶ ἀλλ. ὡς 'Αρφ. 'Ιππ. 462: ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανε τεκταινόμενα τὰ πράγματα ταυτὶ τὰ πράγματα οὐκ ἐλάνθανέ με (δὲν ἔμενον ἀπαρατήρητα εἰς ἐμέ, δὲν διέφευγον τὴν προσοχήν μου) τεκταινόμενα (=ὅτι ἐτεκταίνοντο, ὅτι «ἐμαστορεύοντο»).

τελέθω, πρβ. τέλλω, εἰμί, ἐπ. ποιητ., σπαν. πεζ. 'Ιπποκρ. 7, 12. 34. 112. (μτβ. κάμνω τι νὰ προέλθῃ Χρ. Σιβ. 3, 263), μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. τελέθεσκε Ὕμν. Δημ. 241, -εσκον Καλλιμ. Λουτ. Παλλ. 67. Μέσ. τελέθομαι, προέρχομαι, Φωκυλίδ. 104. τελέθοντο Χρ. Σιβ. 3, 264. ἐκ πόνων τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα Πίνδ. Ν. 9, 44 ἐκ τῶν πόνων (τῆς νεότητος) ὁ βίος πρὸς τὸ γῆρας εἶνε ἥμερος, ἤ: προέρχεται εἰς τὸ γῆρας βίος ἥμερος. αἱ δύο ἀμπλακίαι φερέπονοι τελέθοντι Π. 2, 30 τὰ δύο ἁμαρτήματα γίνονται πρόξενα πόνων ὀδυνηρῶν. ἐν δ' ἀΐστοις τελέθοντος οὔ τις ἀλκά Αἰσχ. 'Αγ. 472 ἐκ δὲ τοῦ ἐν ἀμαυροῖς (ἐν ἀφανέσι) κειμένου οὐδεμία ὑπάρχει ἀλκὴ (ἐπικουρία)· ἴδε παλιντυχής. ἐμοὶ μὲν οὐ τελέθει (οὐκ ἐτελέσθη Dind.) τὰ ἱερὰ ἐξάγειν Ξεν. 'Αν. 6, 6, 36 = ἐμοὶ μὲν οὐ γίγνεται τὰ ἱερὰ (οὐ καλλιερῶ) ἐπ' ἐξόδῳ (διὰ νὰ ἐκστρατεύσω).

τέλειος καὶ τέλεος 3, παρ' 'Αττ. καὶ 2. Παραθετ. τελειότερος, -ότατος καὶ τελεώτερος, -τατος. 'Επίρρ. τελείως καὶ τελέως· αἰετὸς τελειότατος («ἐπιτελεστικώτατος» Σχ.) πετεηνῶν Θ 247 ὡς μαντικὸς ὄρνις ἀσφαλέστατος. Ἄλλοι: ἐξοχώτατος, εὐγενέστατος. τελέων τελειότατον κράτος Αἰσχ. 'Ικ. 534 τῶν τελείων (ἰσχυρῶν) τελειοτάτη δύναμις: κραταιῶν κραταιότατε (ἀντί: τελείων τελειότατε). τοῖς δὲ δὴ τοιούτοις ἀνὴρ ὑπομνήμασιν ὀρθῶς χρώμενος, τελέους ἀεὶ τελετὰς τελούμενος, τέλεος ὄντως μόνος γίγνεται Πλ. Φαῖδ. 249C ὃς δ' ἂν ταῖς τοιαύταις ἀναμνήσεσιν ὀρθῶς χρῆσθαι εἰδῇ, τελείους ἀδιαλείπτως τελετὰς μυούμενος, τέλειος μόνος γίγνεται. ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου Αἰσχ. 'Αγ.963 ὅταν ὁ σύζυγος (ὁ ἀρχηγός, ἡ κορωνὶς τοῦ οἴκου) ἀναστρέφηται ἐν τῷ οἴκῳ· πρβ. «τέλειοι· οἱ γεγαμηκότες» Ἡσύχ. καὶ τέλος = γάμος· καὶ ἡμιτελὴς Β 701. 'Αλλ' ἐπειδὴ τὸ τέλειος λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν θυσιῶν, φανερὸν ὅτι ἡ Κλυταιμνήστρα λέγει ἐνταῦθα τελείου ἀνδρὸς ἐπὶ διπλῆς ἐνν. κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες· ἢ καὶ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν, ὕβριν δ' ἐτύμως στυγόντες πέλοιτ' ἂν ἔνδικοι γάμοις Αἰσχ. 'Ικ. 80 ἐπακούσατε (τῶν δεήσεων ἡμῶν), καλῶς τὸ δίκαιον ἰδόντες· ἢ καὶ εἰ μὴ δοίητε ἡμῖν αὐτὸ (τὸ δίκαιον) τέλειον ἔχειν (ἵνα ἔχωμεν), παρὰ τὸ προσῆκον (ἔδει γὰρ δοῦναι ὑμᾶς αὐτὸ τέλειον), τὴν δ' ὕβριν ὅμως (τὴν Αἰγυπτιαδῶν) ἐτύμως μισήσαντες τὰ δίκαια ἂν ποιοῖτε περὶ τοὺς γάμους (ἤτοι: ἀπερύκοιτε ἂν τοὺς γάμους). Ὁ Hartung διώρθ. περ αἶσαν, ὁ δὲ Weckl. παρατηρεῖ ὅτι τὸ περ ἀνήκει εἰς τὸ αἶσαν, ἤτοι: καίπερ ὀφειλόμενον. 'Αλλ' ἡ θέσις ὅμως τοῦ μορίου παρέχει ἐνδοιασμούς. κεφάλαιον δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν, ἣ τοῦ παίζοντος τὴν ψυχὴν εἰς ἔρωτα ὅ τι μάλιστα ἄξει τούτου, ὃ δεήσει γενόμενον ἄνδρ' αὐτὸν τέλειον εἶναι τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς Πλ. Νόμ. 643D διορθοῦσιν οἱ μὲν οὗ ἀντὶ τοῦ ὅ, οἱ δὲ ἐξαλείφουσι τὸ τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς, ὃ κυρ. εἶνε παράθεσις εἰς τὰ προηγούμενα, καὶ ἰδίως εἰς τὸ τούτου: ἡ ὀρθὴ τροφὴ ἄξει τὴν ψυχὴν τοῦ παίζοντος παιδὸς εἰς ἔρωτα τούτου, ἐν ᾧ δεήσει τέλειον εἶναι αὐτόν, ἐπὰν ἀνὴρ γένηται, τοῦτο δὲ λέγω εἶναι τὴν ἀρετὴν τοῦ πράγματος, ἤτοι: πῶς ἂν τὸ πρᾶγμα, περὶ ὃ σπουδάζει ὁ παῖς, ὅτι ἄριστον γίγνοιτο, καὶ δὴ πῶς ἂν αὐτὸς ἄριστος ἐν τούτῳ τῷ πράγματι γίγνοιτο. τέλειον ἐπ' εὐχᾷ (κυρ. τετελεσμένον κατόπιν τοῦ ταξίματος, συμφώνως πρὸς τὸ τάξιμον) παθὼν ἐσλόν Πινδ. Π.9,89, ἴδ. κωμάζω. τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ θυμαίνων πάρει; Σοφ. 'Αντ. 632 ἆρά γε μήπως ἦλθες παρωργισμένος κατὰ τοῦ πατρός σου, διότι ἤκουσας τὴν περὶ τῆς μελλονύμφου τελειωτικὴν (ἀνέκκλητον: «τὴν ἤδη τετελεσμένην» Σχ.) ἀπόφασιν; πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ, κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον Αἰσχ. 'Ικ.95 «εἰ δέ τι ἀνυσθῇ τῷ νεύματι τοῦ Διός, ἀσφαλῶς πίπτει καὶ εὐσχημόνως· τὸ γὰρ ἐπὶ νώτῳ πίπτειν τοὺς παλαιστὰς ἄσχημόν ἐστιν» Σχ. Κατὰ δὲ τὸν Weckl. ἡ μτφ. εἶνε ἐκ τῶν κύβων (πρβ. 'Απ. Σοφ. 809), ἡ δὲ φράσις πίπτειν ἐπὶ νώτῳ σημ. δυσμενῆ πτῶσιν τοῦ κύβου· ὅθεν: πίπτει ἀσφαλῶς καὶ οὐχὶ ἐπὶ νώτῳ ὅ τι ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς (ὡριμάσῃ καὶ) ὁρισθῇ εἰς πλήρωσιν, ἤτοι: πάντα τὰ βουλεύματα τοῦ Διὸς ἐκπληροῦνται ἀσφαλῶς. Δυστυχῶς τὸ πίπτειν ἐπὶ νώτῳ κυριολεκτεῖται προφανῶς ἐπὶ τοῦ παλαιστοῦ, ἀλλὰ περὶ κύβου λέγεται; Δὲν πιστεύω. τέλειαι παλαιφάτων ἀρᾶν βαρεῖαι καταλλαγαί 'Επτ. 751, ἴδ. καταλλαγή. ὦ μέλαινα καὶ τελεία γένεος Οἰδίπου τ' ἀρά 817 ὦ μέλαινα καὶ τελεία κατὰ τοῦ γένους ἀρὰ τοῦ Οἰδίποδος: «τελουμένη

ἐπὶ τῷ γένει τοῦ Οἰδίποδος ἀρά» Σχ. Ὁ Weckl. διώρθ. Οἰδίπου 'στ' ἀρά. Πιθανώτερόν μοι φαίνεται: Οἰδίπου 'παρά (=ἐπαρά). εὐμήχανοί τε καὶ τέλειοι κακῶν τε μνήμονες Εὐρ. 384 γνωρίζομεν πολλὰς μηχανὰς καὶ ἐκτελοῦμεν τὴν ἐκδίκησιν καὶ ἐνθυμούμεθα τὰ κακά. ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν πόλει τάδ' εὔγματα γενέσθαι Ἀρφ. Θεσμ. 352 ὅλαι ὁμοῦ συνευχόμεθα, ὅλαι αὐταὶ αἱ εὐχαὶ νὰ ἐκπληρωθῶσι καὶ διὰ τὴν πόλιν καὶ διὰ τὸν δῆμον. ἴυζε δ' ὀμφὰν οὐρανίαν μέλη θεοῖσι λιτανά, τέλεα δέ πως πελόμενά μοι Αἰσχ. Ἱκ. 816 τὴν ἑρμηνείαν ἴδ. ἐν Παραρτ., τὴν δὲ συνέχειαν ἐν τῷ λύσιμος. 2) ἐνεργ. ὁ πᾶν (ἐκ)τελῶν, ἐκπληρῶν· θεοὶ τέλειοι Ἑπτ. 152=οἱ θεοὶ οἱ πᾶν τελεῖν δυνάμενοι. πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 973. Ἐπίθετον τῆς προστάτιδος τοῦ γάμου Ἥρας· Ἥρα τελεία = ἡ Ἥρα ὡς ἱδρύουσα (τελειοῦσα) τὸν γάμον. τέλειος κρατήρ ἴδ. Ἀπ. Ἀρφ. 526: «ἐκιρνῶντο (ἐν ταῖς συνουσίαις) κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος... ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον» κτλ. Σχολ. Πλάτ. 383 Bekk. Τὸ οὐδ. τέλεον εἶνε ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. παρὰ μτγν. πεζ.

τελειόω καὶ τελεόω: τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον Σοφ. Ο. Κ. 1089 νὰ φέρωσιν εἰς τέλος (αἴσιον) τὴν ἐκστρατείαν (ἐπίθεσιν), ἐξ ἧς καλὴ ἄγρα προσδοκᾶται. Λόχον λέγει (ὄχι κυριολεκτικῶς) τὴν κατὰ τῶν Θηβαίων ἐκστρατείαν τῶν Θησειδῶν ὡς αἰφνιδίαν καί πως ἀπροσδόκητον. Συνήθως τὸ τὸν εὔαγρον θεωρεῖται ὡς κατὰ πρόληψιν εἰρημένον: τελειῶσαι τὸν λόχον οὕτως, ὥστε ληφθῆναι τὸν λοχιζόμενον. Ἀλλὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ λεχθῇ: εὔαγρον τελειῶσαι τὸν λόχον. τελειώσαντες τὰς σπονδάς Θουκ. 6, 32 ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὰς σπονδάς. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν Σοφ. Ἠλ. 1510 ὦ γένος τοῦ Ἀτρέως (ἐνν. τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὸν Ὀρέστην), πόσα (=ὡς πολλὰ) παθόν, μόλις ἀπηλλάχθης (ἐξῆλθες ἐκ) τῶν παθημάτων τούτων διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐλευθερίας (δηλ. ἀφ' οὗ διεμείνατε ἐλεύθεροι ἐν τῇ δουλείᾳ τῇ ἐπιβληθείσῃ ὑμῖν, ἡ δ' ἐλευθερία αὕτη ἐχρησίμευσεν ὑμῖν ὡς ὁδὸς πρὸς τὸν σκοπὸν ὑμῶν), «κατὰ τὴν νῦν ἐπιχείρησιν» (Σχ.) τέλειον γενόμενον, ἤτοι: τὸ γένος τοῦ Ἀτρέως μόνον διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἔγινε τέλειον, δὲν ἐξηφανίσθη· ἄλλως θὰ ἦτο ἀτελές, καὶ ἂν ὁ Ὀρέστης ὡς φυγὰς ἐλάμβανε γυναῖκας, διότι δὲν θὰ εἶχε τὴν προσήκουσαν θέσιν ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Ἀτρειδῶν. Ταῦτα κατὰ Kaibel.

τελεόμηνος 2 ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος Σοφ. Τρ. 824 ὁπόταν περάσῃ μὲ ὅλους τοὺς μῆνας πλήρεις τὸ δωδέκατον ἔτος (ἑπομένως καὶ οἱ 12 ἆθλοι).

τελεσίφρων -ονος 2 ὁ τὰ ἐν φρεσὶ τελῶν, ὁ ἐκπληρῶν, ἐκτελῶν τὰ διανοήματα· τελεσσίφρων μῆνις Αἰσχ. Ἀγ. 703, ἴδ. ὀρθώνυμος.

τελεσφόρος 2 εἰς τέλος, εἰς πέρας φέρων, ἐκπληρῶν, τελειώνων· τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν Τ 32. δ 86 καὶ πολλαχοῦ «τὸν πάντα τελειοῦντα, ὅ ἐ. τελείους καρποὺς φέροντα» Σχ. ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος Αἰσχ. Χο. 659 ἔχων ἐξουσίαν, κῦρος: μὲ τὸν ὁποῖον νὰ ἐμπορῶ νὰ συνεννοηθῶ ὁριστικῶς. τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα Αὐτ. 211 ἀναγγέλλουσα (μηνύουσα) εἰς τοὺς θεοὺς ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃς τὰ τά(γ)ματά σου, τὰ ταξίματά σου. τελεσφόροις δίναις Ἀγ. 985, ἴδ. κυκλέω. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος γένοιτο παίδων Εὐρ. Μήδ. 714 κυρ. ἔτσι νὰ ἐκπληρωθῇ ὑπὸ τῶν θεῶν ἡ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἔχεις ν' ἀποκτήσῃς παιδιά. πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι Αἰσχ. Ἑπτ. 642 πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελοῦνται. εὔχομαι τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον Χο. 539 εὔχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ δι' ἐμὲ τὸ ὄνειρον τοῦτο. εὔχομαι δ' ἐξ' ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον Ἀγ. 987 εὔχομαι ὅσα φοβοῦμαι (κυρ. ἀπὸ τοὺς φόβους μου) νὰ βγοῦν ψεύματα καὶ νὰ μὴ τελεσφορήσουν (νὰ μὴ ἐκπληρωθοῦν). φάσματα δὸς τελεσφόρα Σοφ. Ἠλ. 646 κάμε νὰ ἐκπληρωθῶσι. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν Ο. Κ. 1489 ἀνθ' ὧν εὐηργετούμην ἀποδοῦναι αὐτῷ τὴν χάριν ἔργοις (οὐ μόνον λόγοις): τελέσαι ἃ ὑπεσχόμην.

τελευταῖος 3: τελευταία ὕβρις Σοφ. Ἠλ. 271 ἡ ἐπισφραγίζουσα τὰς ἄλλας. ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον κρύψων παρ' Ἅιδην Ο. Κ. 1551 ἄπειμι παρ' Ἅδην, ἵνα τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ βίου κρύψω παρ' αὐτῷ. τὰ τελευταῖα λιπόντες, τοῦ ἄλλου περιῃρημένου (ὅ ἴδε), ἀσθενέστερα ἔμελλον ἕξειν Θουκ. 3, 11 λιπόντες τοὺς κρατίστους τελευταίους, τῶν ἄλλων πέριξ δεδουλωμένων, ἔμελλον αὐτοὺς (τοὺς κρατίστους) ἀσθενεστέρους ἕξειν. Τὸ ὑπονοούμενον τὰ κράτιστα εἶνε ἀντικείμ. τοῦ λιπόντες· πολλάκις δὲ ὁ Θουκ. μεταχειρίζεται ἐπὶ τὸ περιληπτικώτερον τὸ οὐδ. ἀντὶ τῶν ἀρσεν. = πᾶν, ὅ τι ἦν κράτιστον: τοὺς κρατίστους. Ἀντὶ δὲ τοῦ τὰ τελευταῖα πάντως γρ. μετ' ἄλλων ταῦτα τελευταῖα. τὰ τελευταῖα Θουκ. 1, 24. Πλ. Γοργ. 515D = τελευταῖον. Ὁμοίως Δημ. 25, 50. τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον Σοφ. Ο. Κ. 479 ταῦτα λέγων ὁ χορὸς πρὸς τὸν Οἰδίποδα ἐνν. ὅτι ἐκ τῶν δύο κρωσσῶν πρέπει νὰ χύσῃ τρεῖς χοὰς (σπονδὰς) ἐξ ἑκατέρου, τὸν δὲ τρίτον τὸν τελευταῖον πρέπει νὰ ἐκχύσῃ ὅλον· ἐξ οὗ ὁρμώμενος ὁ Οἰδ. ποιεῖται τὴν ἐφεξῆς παρατήρησιν. Περιτταὶ αἱ διορθώσεις. ὡς τελευταίαν ἐμοῦ φήμην πύθησθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ Τρ. 1149 ἵνα μάθητε παρ' ἐμοῦ τὴν τελευταίαν περὶ θεσφάτων (χρησμῶν), ὅσα ἐγὼ οἶδα, φήμην (δήλωσίν μου).

τελευτάω (τελευτή) τελειώνω, ὁμαλὸν (μτχ. -έων Ἡρ. 3, 38), -ήσω (Δωρ. ἄσω Πινδ. Ὀ. 2, 33). -ήσομαι

παθ. Ν 130. θ 510. ι 511. Δωρ. -άσομαι Εὐρ. Ἱππ. 370 χορ. τελευτάσεταί τι καινὸν δόμοις Εὐρ. Ἱππ. 370 τελεσθήσεταί τι καινὸν (ἐπὶ κακοῦ) ἐν δόμοις. αἱ μὲν (ἐλπίδων) τελευτῶσιν ἐν ὄλβῳ βροτοῖς Βάκχ. 908, ἴδ. παύομαι. οὐ μέντοι ἔν γε τῷ παντὶ ἔργῳ βεβαίως οὐδέτεροι τελευτήσαντες ἀπεκρίθησαν, ἀλλ' (ἐνν. ἀπεκρίθησαν) οἱ μὲν Βοιωτοὶ πρὸς τοὺς ἑαυτῶν, οἱ δὲ ἐπὶ τὴν Νίσαιαν Θουκ. 4, 72 ἐπεὶ μέντοι ἔν γε τῷ παντὶ ἔργῳ (τῆς μάχης) οὐδέτεροι ἔτυχον ἐκβάσεως (= τελευτῆς) ἀσφαλοῦς (ἤτοι: οὐδέτεροι ἐνίκησαν), ἀπεχωρίσθησαν, ἀλλ' ἀπεχωρίσθησαν οἱ μὲν Βοιωτοὶ κέ. Καίτοι ἀκόμψως γεγραμμένα, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην διορθώσεως. τελεύτασαν δὲ λόγων κορυφαὶ ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι Πίνδ. Ὀ. 7, 68 «ἐτελειώθη δὲ τούτων τῶν λόγων τὰ κεφάλαια, ἐν τῇ ἀληθείᾳ πεσόντα: οἱ τοῦ Διὸς πρὸς Ἥλιον λόγοι ἐπληρώθησαν» Σχ. Διόθεν τῇδε τελευτᾶν, ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει Αἰσχ. Χο. 305 ἐκ (μέρους) τοῦ Διὸς (τῇ βοηθείᾳ τοῦ Διὸς) νὰ δώσητε τοιαύτην ἔκβασιν εἰς τὸ πρᾶγμα, ὅπως προβαίνει ἡ δικαιοσύνη. Ἀλλ' ἴσως ὧδε: ἐκεῖ νὰ τελειώσῃ ὅπου τείνει καὶ προχωρεῖ ἡ δικαιοσύνη (δηλ. εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων). πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ; Αἰσχ. Ἀγ. 639 πῶς λέγεις ὅτι ὁ ἐξ ὀργῆς τῶν θεῶν ἐπισκήψας εἰς τὸν ναυτικὸν στρατὸν χειμὼν ἐτελεύτησε; (κυρ. πῶς ἐπέσκηψε — καὶ ἐτελείωσε;). (Ξέρξην φασὶν) πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; Πέρ. 737 (λέγουσιν ὅτι ὁ Ξέρξης) κατὰ ποῖον τρόπον καὶ εἰς ποῖον τέλος φθάνει; ἐκ τούτων ἀρχόμενοι .. τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο, οὗ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσιν Πλ. Πολ. 510D ἐκ τούτων (ὡς ἐξ ἀρχῶν, ὡς ἐξ ἀξιωμάτων) ἀρχόμενοι καταλήγουσι κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν (= ὁμολογουμένως) εἰς τοῦτο, εἰς οὗ τὴν ἐξέτασιν ἤθελον ὁρμήσῃ (οὗ τὴν ἐξέτασιν ἤθελον ἐξ ἀρχῆς ἀναλάβῃ). ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν, ἐκ δὲ τῶν κεκεντρωμένων πάντες ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι Πλ. Πολ. 552D κατά τινας τῶν ἑρμηνευτῶν τὸ τελευτῶσι = τελευτῶντές εἰσι, τοῦτο δὲ τὸ εἰσὶν ἐνν. καὶ εἰς τὸ πάντες. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ χωρίον ἔχει φθοράν τινα, ἥτις αἴρεται, ἂν γράψωμεν: «εἰσὶ μὲν τῶν ἀκέντρων, οἱ πτωχοὶ πρὸς τὸ γ. τελευτῶσιν, εἰσὶ δὲ τῶν κεκεντρωμένων» κέ. εἰς μὲν τοὺς ἀκέντρους ἀνήκουσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀποθνήσκουσι πτωχοί, ὅταν πλησιάζουν εἰς τὸ γῆρας, εἰς δὲ τοὺς κεκεντρωμένους ἀνήκουσι πάντες, ὅσοι ὀνομάζονται κακοῦργοι. ποῖ τελευτήσω βίον; Εὐρ. Ἑκ. 419, ἴδ. παύομαι. κἂν ἐγίγνετο πληγὴ τελευτῶσα Σοφ. Ἀντ. 261 καὶ ἐπὶ τέλους θὰ κατήντα τὸ πρᾶγμα εἰς πληγὰς (εἰς ξυλοκόπημα).

τελευτή ἡ: μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἅδε τελευτὰ προτερᾶν (ἂν) πέλοι γυναικῶν Αἰσχ. Ἱκ. 1060 «μετὰ ἄλλων πολλῶν γάμων γυναικῶν (προτέρων) καὶ οὗτος τελεσθήσεται» Σχ. κυρ. τελοῖτο ἄν. τελευτὰν αὐταῖς (πέτραις) ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν Πίνδ. Π. 4, 210 ὁ πλοῦς τῶν ἡμιθέων ἔφερεν εἰς αὐτὰς θάνατον, ἀκινησίαν (διότι πρότερον κινούμεναι ἦσαν ζωαί). ἃ δ' ἐπ' αὐτοῖς τίς τελευτά; Εὐρ. Ἰ. Τ. 873 τί δὲ τὸ εὐθὺς ἐπὶ τούτοις τοῖς κακοῖς (εὐθὺς μετὰ ταῦτα τὰ κακά) τέλος; θάνατος ἐς τελευτάν Σοφ. Ο. Κ. 1223, ἴδ. ἰσοτέλεστος. ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων Αἰσχ. Πέρ. 741, ἴδε ἐπισκήπτω. παῦλά τοι κακῶν αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη Σοφ. Τρ. 1255 τοῦτο, ἡ ὑστάτη τελευτή (τὸ ἔσχατον τέρμα Εὐρ. Ἀνδρ. 1081) τοῦδε τἀνδρὸς (ἐμοῦ), (ἐστίν τοι ἐμοί: εἶνε βεβαίως δι' ἐμὲ) παῦλα κακῶν (ἀνάπαυσις ἀπὸ τῶν κακῶν). Κατ' ἄλλους: εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ (ἴδε στ. 1169 κέ.) ὑπεσχημένη ἀνάπαυσις ἀπὸ τῶν πόνων.

τελέω (τέλος, ῥ. τελεσ-, ἐπ. Αἰολ. τελείω, τ. ἔ. τελεσίω), τέλεσκον Καλλιμ. Ἄρτ. 123. Ἀπ. 434 ἀντὶ -έεσκον. Μέλλ. -έσω Πίνδ. Ν. 4, 43. Ξεν. Κ. Π. 8, 6, 3. δια- Πλ. Πολ. 425Ε. Δημ. 21, 66, συν- (ἐπ. -έσσω Ψ 559 καὶ -έω Θ 415. Ι 156), Ἀττ. συνήθως τελῶ (καὶ ἤδη Δ 161 τελεῖ). ἐτέλεσα, τετέλεκα. Μέσ. ἐτελεσάμην μτβ. Δημ. 18, 150. 38, 18. 39, 38, ἐπ- Ἱπποκρ. 3, 420. Ξεν. Ἀπολ. 33. Πλ. Φίλ. 27C. Παθ. ἐτελέσθην. ἀποτελεσθήσομαι Ἀριστ. Πολ. 1, 4, 1. τελεσθησόμενος Θεοφρ. Χαρ. (Foss) 16 καὶ μτγν. τελέεσθαι καὶ -εῖσθαι παθ. Β 36. Ψ 284. τετέλεσμαι, ἐπιτελεστέος. Παρασχημ. τελέσκων Νικ. Ἀπ. 2, 10. τελίσκει Ἀλεξ. 583. σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας Ψ 149 «σὺ δ' αὐτῷ τὴν βούλησιν οὐκ ἐτελείωσας» Γαζῆς. εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε β 271 ὁποῖος ἦτο ἐκεῖνος ἔν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ, κυρ. διὰ νὰ ἐκτελέσῃ (ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ) καὶ λόγον καὶ ἔργον· ἴδε ἐνστάζω. κορυφὰς ἑτέρας ἑτέρησι προσάπτων μύθων μὴ τελέειν ἀτραπὸν μίαν Ἀπ. Ἐμπεδ. 24 ἄλλας κορυφὰς πρὸς ἄλλας συνδέων νὰ μὴ τελειώνω ἕνα δρόμον ἑνὸς λόγου (δηλ. νὰ μὴ τελειώνω τὸν ἕνα λόγον, τὸν ὁποῖον ἤρχισα, ἀλλὰ πρὶν τελειώσω νὰ μεταβαίνω εἰς ἄλλον). οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν Μ 222 οὐδὲ τὸν ἔφερε μέχρι τέλους, διὰ νὰ τὸν δώσῃ εἰς τὰ τέκνα του. Ἀπόλλων τάδ' ἦν ὁ κακὰ τελῶν τάδ' ἐμὰ πάθη Σοφ. Ο. Τ. 1329 ὁ Ἀπόλλων ἦτο ὁ ἐκτελῶν ταῦτα ἐδῶ (ποῦ βλέπετε) τὰ ἐμὰ κακὰ πάθη (παθήματα). τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίσιν Πίνδ. Ὀ. 13, 83, ἡ δύναμις τῶν θεῶν εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐκτελέσῃ εὐκόλως καὶ τὰ δι' ὅρκου ὡς ἀδύνατα βεβαιούμενα καὶ τὰ ἀνέλπιστα. Τὸ πλῆρες: θεῶν δύναμις τελεῖ καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρ' ἐλπίδα κτίσιν κούφαν κτίσιν (ὡς τι εὔκο-

λον πρᾶγμα). θεός τέ οἱ τελεῖ δύνασιν Πίνδ. Π. 5, 117 καὶ ὁ θεὸς καθιστᾷ εἰς αὐτὸν ἀποτελεσματικὴν τὴν δύναμίν του. χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν (ἀρετὰν) τελέσει Ν. 4, 43 ἴδε *πόρω. ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων Σοφ. Τρ. 825, ἴδε ἀναδοχά. τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν Σοφ. Ἠλ. 1061, ἴδ. ὄνησις. ἆρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεύς... νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ; Ἀντ. 2, ἴδε ὅστις σελ. 904β. ἔτεκεν δ', ἁνίκα Μοῖραι τέλεσαν, ταυρόκερων θεόν Εὐρ. Βάκχ. 99 ἐγέννησε δὲ τὸν ταυρόκερων θεόν, ἀφ' οὗ αἱ Μοῖραι συνεπλήρωσαν (τέλειον ἐποίησαν) αὐτόν. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ Σοφ. Ἠλ. 1464 ἰδοὺ ἐκτελεῖται τὸ ζητούμενον (ὅ τι ζητοῦσιν ἀπ' ἐμοῦ). τελεῖν τὸ ἱππικόν, τὸ θητικόν Δημ. 43, 54, τὸ ξενικόν 57, 34 πληρώνειν τὸν φόρον (τῆς τάξεως) τῶν ἱππέων, τῶν θητῶν, τῶν ξένων. ἀρετὴ δ' ὅσῳ περ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς, τοσῷδε μεῖζον αὔξεται τελουμένη Ἀπ. Εὐρ. 1029 ὅπου τὸ τελουμένη ἴσως = δαπανωμένη. Ἀλλὰ τοὺς στίχους τούτους ἄλλοι μεταθέτουσιν εἰς τὸ Ἀπ. 542. ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω Αἰσχ. Χο. 308 ἡ ἐχθρικὴ γλῶσσα ἂς πληρώνεται μὲ ἐχθρικὴν γλῶσσαν: «ἀντὶ λοιδορίας λοιδορίαν» Σχ. τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται Χο. 384 ἀλλ' ὅμως ἡ πληρωμὴ γίνεται διὰ τοὺς γονεῖς (δηλ. διὰ τὸν πατέρα): ἱκανοποιοῦνται οἱ γονεῖς. Ὅτι οὐδεμία ἀνάγκη διορθ., φαίνεται ἐκ τοῦ στ. 378 παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται (ὃ ἴδ.). Οἱ δύο οὗτοι στίχοι προστατεύονται ἀμοιβαίως. οἴμοι δεσπότου τελουμένου Χο. 874 οἴμοι διὰ τὴν ἐκδίκησιν, ἣν λαμβάνουν ἐκ τοῦ δεσπότου μου (κυρ. διὰ τὴν πληρωμήν, ποῦ δίδει ὁ δεσπότης μου). τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον Ἀγ. 68 τὸ πρᾶγμα θὰ καταντήσῃ (καταλήξῃ) εἰς τὸ πεπρωμένον (ὅπερ ἀπαιτεῖ ἐξιλέωσιν). τῶν μελλόντων ταμίας, ὅ τι χρὴ τετελέσθαι Ἀπ. Σοφ. 531, ἴδε ταμίας. χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι Δημ. 1461, 14 ἐν ᾧ αὐτοὶ φροντίζουν νὰ πληρώνωνται, ἔχουσι χώραν φόρου ἀτελῆ. τῆς (οἰκίας) τελέω τρίτην μισθόν Ἡρώνδ. 2, 64 διὰ τὴν οἰκίαν πληρώνω ἐνοίκιον τὸ τρίτον τῆς ἀξίας της. ‖ τελῶ εἴς τινας (εἰς ἱππέας) κυρ. σημ. πληρώνω τὸν φόρον τὸν ἀνήκοντα εἴς τινα τάξιν, ὅθεν ἀνήκω, συγκαταλέγομαι, εἰς τὴν τάξιν ταύτην. εἴρετο Καμβύσης, κοῖός τις δοκέοι ἀνὴρ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι Κῦρον Ἡρ. 3, 34 κατὰ λέξ. ἠρώτησεν, ὁποῖός τις ἀνὴρ ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς ὅτι εἶνε, ὥστε νὰ συγκαταταχθῇ μὲ τὸν πατέρα του Κῦρον. Ἀλλὰ καὶ ἡ σύνταξις τοῦ τελεῖν πρός τινα (κατὰ τὸ τελεῖν εἴς τινας, ἴδ. ἀνωτ.) δὲν ἐπικυροῦται δι' ἄλλου πρδ., καὶ ἡ συνάφεια πρὸς τὰ προηγ. χαλαρά· ὅθεν ὀβελίζεται ἢ τὸ τελέσαι μόνον ἢ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ Κῦρον. Ἴσ. μᾶλλον ἐξαλειπτέον τὸ εἶναι. Τὸ πρὸς τὸν πατέρα θὰ σημαίνῃ: ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πατέρα του. ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ Σοφ. Ο. Τ. 222 ἀνήκω ὡς πολίτης εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν μετὰ τὸ (γνωστὸν) γεγονὸς (= ὕστερος ἐνν. τοῦ πραχθέντος). εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ; Εὐρ. Βάκχ. 822 ἐν ᾧ εἶμαι ἀνήρ, ἀνήκω εἰς τὰς γυναῖκας; τῇ μητρὶ τελούσῃ τὰς βίβλους ἀνεγίγνωσκες Δημ. 18, 259 τῇ μητρὶ τελούσῃ τὰ μυστήρια ἀνεγίνωσκες τὰς βίβλους (ἐν αἷς αἱ ἱεραὶ καὶ μυστικαὶ ᾠδαί). τετελεσμένον ἦμαρ Ἡσ. Ἔργ. 798 ἡ ἡμέρα αὕτη εἶνε ἱερά, ἀφιερωμένη εἰς τελετὰς καὶ μυστήρια. ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον — τετέλεσται Αἰσχ. Ἱκ. 15, ἴδ. εὔχομαι. τετελεσμένος σωφροσύνῃ Ξεν. Οἰκ. 21, 12 μεμυημένος τὰ μυστήρια (τὰς τελετὰς) τῆς σωφροσύνης. ἀξιοθέατος ἦν τοῖς τετελεσμένοις τούτῳ τῷ θεῷ Συμπ. 1, 10 τοῖς μεμυημένοις τὰ μυστήρια τούτου τοῦ θεοῦ (τοῦ Ἔρωτος). τελεσθῆναι στρατηγὸς ἕκαστος σπουδάζων Δημ. 13, 19 νὰ χειροτονηθῇ στρατηγός, οἷον: νὰ λάβῃ τὸ χρῖσμα τοῦ στρατηγοῦ: νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια τῆς στρατηγίας. Ὁ Cobet διώρθ. αἱρεθῆναι, εἰ καὶ μνημονεύει τὸ παρὰ Λιβανίῳ ἐνεργητ. «ἄλλους τελοῦντες ἄρχοντας, οὓς χειροτονητοὺς καλοῦμεν». τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅπῃ τελεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 646 ποῖον τέλος θὰ ἔχῃ («ποῦ θὰ βγῇ») τὸ ἔμβλημα. εὖ τελεῖ θεός Αὐτ. 35 καλὸν τέλος θὰ δώσῃ ὁ θεός. εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι Πέρ. 228 περὶ τούτων κρίνομεν ὅτι θ' ἀποβῶσι κατὰ πάντα καλῶς. τελοῦσ' ἀραί Σοφ. Ἠλ. 1109 τελοῦνται (ἐκπληροῦνται) αἱ ἀραι.

τέλλω τελειώνω (πρβ. τελέω). ἁπλ. ἐπ. ποιητ. μόνον ἐνεστ. παρατ. καὶ ἀόρ. ἔτειλα Πίνδ. Ὀ. 2, 70. τέλλεται προέρχεται Αὐτ. 10, 6. τέλλετο Π. 4, 257. Συχν. τὰ σύνθετα: ἀνατέλλω μτβ. καὶ ἀμτβ., ποιητ. καὶ πεζ. ἀνέτειλα. ἀνατέταλκα μτγν. μτχ. ἀνατελλόμενος Πίνδ. Ἰ. 4, 11. — ἐντέλλω Ἀπ. Σοφ. 247. ἔντειλεν Πίνδ. Ὀ. 7, 40. Συνήθως τὸ μέσ. ἐντέλλομαι, καὶ Ἀττ. πεζ., ἐνετελλόμην Ἡρ. 1, 156. — κἀλλ. ἐντελοῦμαι μτγν. ἐνετειλάμην Ἡρ. 1, 156 κἀλλ., καὶ Ἀττ. πεζ. Ξεν. Ἀν. 5, 1, 13. Παθ. ἐνταλθέντα Ἡσύχ. ἐντέταλμαι ποιητ. καὶ πεζ. — ἐπιτέλλω παραγγέλλω, ἐπ. ποιητ., ἀμτβ. (ἀνατέλλω), ὑποτ. -τέλλῃ Ἱπποκρ. 7, 260. ἐπέτειλα ἐπ. καὶ Πίνδ., ἀμτβ. (ἐπιτεῖλαι Αἰσχ. Πρ. 100 φανῆναι, ἀνατεῖλαι). Παρα. παθ. ἐν τμήσει ἐπί...τέταλτο Β 643. λ 524. Μέσ. παραγγέλλω, ἐπ. καὶ Πίνδ., ἀμτβ. (ἀνατέλλω) Ἡσ. Ἔργ. 565. ἐπετείλατο ἐπ. — ἐπανατέλλω μτβ. καὶ συχνότερον ἀμτβ. Ἡρ. 3, 84. ἐπαντ- Πίνδ. Ὀ. 8, 28 καὶ Τραγ. — ἀόρ. ἀπρφ. ἐπανατεῖλαι Ἡρ. 2, 142. ἐπαντείλας Αἰσχ. Ἀγ. 27. ἐπανατεταλκέτω Ἀριστοτ. Μετεωρ. 3, 5, 17. ὁδὸν ἔτειλαν Πίνδ. Ὀ. 2, 77 «ἐστάλησαν ἣν ὁδὸν ἔταξεν ὁ Ζεύς» Σχ. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχὰ λόγων τέλλεται 11, 4 εἰ δέ τις μετὰ πόνου νικᾷ, οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι γίνονται αὐτῷ ἀρχὴ

τῆς ὑστεροφημίας· ὅπου τὸ τέλλεται συνεφώνησε πρὸς τὸ ἀρχά. φίλια δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι ἐς χάριν τέλλεται 1, 76 ἐὰν τὰ ἀγαπητὰ δῶρα τῆς Κύπριδος ἐκτελοῦνταί σοι εὐγνώμονι (οὕτως ὥστε νὰ εἶσαι εὐγνώμων: νά μοι χρεωστῆς χάριν)· «εἰ χάρις ἐραστοῦ πρὸς ἐρώμενον» Σχ. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο Αὐτ. 4, 257 ἐκεῖ γὰρ τὸ γένος τοῦ Εὐφήμου σπαρὲν διετέλει ὂν τὸ αὐτὸ τῇ τῶν ἐπιγιγνομένων διαδοχῇ, ἤτοι: δὲν ἐξέλιπε τό γένος τοῦ Εὐφήμου. τὰ δ' ὀλοὰ τελλόμεν' οὐ παρέρχεται Αἰσχ. Ἑπτ. 750 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε πελόμεν' οὐ· ἴδε πέλω. ἀπὸ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις βροτοῖς τέλλεται; Ἀγ. 1124 ἀπὸ τῶν θεσπισμάτων τίς ἀγαθὴ φάτις (γνῶσις, εἴδησις) γίγνεται τοῖς βροτοῖς; οὐδεμία.

τέλος τό: εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος Υ 101, ἴδ. τείνω. μηδ' ὑπ' ἀνάγκας τέλος (Weil: γάμος) ἔλθοι Κυθερείας Αἰσχ. Ἱκ. 1042 τὸ γαμήλιον τέλος, ἡ γαμήλιος τελετὴ τῆς θεᾶς τοῦ ἔρωτος. πικραὶ γὰρ ὄψεις χᾶμα τῷ τέλει νεκρῶν Εὐρ. Ἱκ. 945 καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος (τὸν θάνατον) τῶν νεκρῶν· ἐνν. πολὺ περισσότερον, ἀφ' οὗ οἱ νεκροὶ ἀρχίσουν νὰ ὄζωσι κακῶς. πυγμᾶς τέλος Πίνδ. Ὀ. 10, 68 «τὸ κράτος τῆς πυγμῆς» Σχ. ἴδ. φέρω. αἰτίας τέλος Αἰσχ. Εὐμ. 437, ἴδ. ἐπιτρέπω. νύκτερον τέλος Ἑπτ. 354, ἴδε τλήμων. οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος Αὐτ. 792 ἐπειδὴ δὲν κερδίζει τὴν ὑπόθεσιν. τάμνειν τέλος Πίνδ. Ὀ. 13, 57 (ἴδ. τέμνω). πρὶν τέλος τι αὐτῶν ἔχειν Θουκ. 5, 41 πρίν τι ἐξ αὐτῶν λάβῃ ὁριστικὸν τέλος. τέλος δέχῃ δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων Εὐρ. Ἑκ. 413 λοιπὸν δέχεσαι πλέον τὰ τελευταῖά μου προσφθέγματα. τέλος ἔθηκε Ζεὺς καλῶς Σοφ. Τρ. 26 τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος ὁ Ζεὺς καλῶς διέθηκε. τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται Ο. Τ. 198 ἐάν τι ἡ νὺξ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς (ἐπειδὴ τελειώνει) ἀφήσῃ (ἄθικτον), τοῦτο προσβάλλει (= ἐπέρχεται) ἡ ἡμέρα: «εἰ γάρ τι ἡ νὺξ ἀφῇ ἐπὶ τῷ ἑαυτῆς τέλει ἀβλαβές, μὴ φθάσασα αὐτὸ ἀπολέσαι, τοῦτο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασται» Σχ. τί μὰν ἀφήσει τέλος; Ο. Κ. 1468 κυρ. τί τέλος «θὰ βγάλῃ» ἡ ἀστραπή; ποῖον τέλος προσημαίνει; ποῖον θὰ εἶνε τὸ τέλος τῆς διοσημίας; Περιτταὶ αἱ διορθώσεις. κναφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος Χο. 756 κναφεὺς καὶ τροφεὺς τὸ αὐτὸ ἐξεπλήρουν ἔργον: ἡ ἰδία ἤμην κναφεὺς καὶ τροφεύς. αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος Ἑπτ. 246 εἴθε μοι αἰτουμένῳ ποιήσειας, ὅ σοι ῥᾴδιόν ἐστι. ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; 142 ποῖον τέλος ἑτοιμάζει ἀκόμη ὁ θεός; Παρὰ Πινδ. Ν. 7, 57 σημ. τὸ ἄκρον, τὸ τέλειον, ἴδ. ὀρέγω. ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμήσαις τέλος ἔμμεν ἄκρον Ι. 9, 118 «πρὸς τὸ τέλος τοῦ σταδίου (πρὸς τῇ ἐσχάτῃ γραμμῇ τοῦ δρόμου) κοσμήσας (αὐτὴν) ἔστησε, τέλος καὶ ἄκρον εἶναι αὐτὴν τῷ νικήσαντι» Σχ. ἵνα εἴη ἔπαθλον (πρῶτον βραβεῖον) τῷ νικήσαντι. ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους Εὐρ. Μήδ. 920 εἴθε ἴδοιμι ὑμᾶς ἐλθόντας εὐτραφεῖς (ὑγιεῖς καὶ ῥωμαλέους) εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἥβης (τῆς νεανικῆς ἡλικίας), κρατήσαντας τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν. Κατ' ἄλλους τὸ ἥβης τέλος εἶνε περίφρασις ἀντὶ τοῦ εἰς ἥβην. Τὸ ἥβης τέλος σημ. κυρ. τελεία ἥβη, ὡς τὸ θανάτου τέλος = τέλειος θάνατος, καὶ τὸ γήρως τέλος = τέλειον γῆρας. Ὁμοίως πάντα τὰ τοιαῦτα. τοὺς δὲ παῖδας συνεκτρέφει αὐτή (ἡ πόλις)..., καὶ ἐπειδὰν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν, ἀποπέμπει ἐπὶ τὰ σφέτερ' αὐτῶν Πλ. Μενέξ. 249 Α ὅπου ὁ Lobeck διώρθ. εἰς ἄνδρας τελέσωσιν, ὁ δὲ Stallb καλῶς ἀντιπαρέβαλε τὸ ἐκ τῆς Ἐπινομ. 992 D εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικομένοις, ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου ὄχι λίαν ἀκριβῶς ἡρμήνευσε τὸ εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν διὰ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγράφωνται, ἔδει μᾶλλον διὰ τοῦ: ἄνδρες τέλειοι γίγνωνται. — Τὸ τέλος (ἡ τελείωσις) πράγματός τινος δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς σκοπὸς αὐτοῦ· ὅθεν τέλος σημ. καὶ σκοπός. τὸ δὴ τέλος ἑκάστης πολιτείας οὐ δεῖ λανθάνειν· αἱροῦνται γὰρ τὰ πρὸς τὸ τέλος· ἔστι δὲ δημοκρατίας μὲν τέλος ἐλευθερία, ὀλιγαρχίας δὲ πλοῦτος κτλ. Ἀριστοτ. 1366 a 2 δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀγνοῇ τις τὸν σκοπὸν ἑκάστης πολιτείας· διότι ἀποφασίζουν οἱ ἄνθρωποι συμφώνως μὲ τὸν σκοπὸν (κυρ. ἐκλέγουν τὰ σύμφωνα πρὸς τὸν σκοπόν) κτλ. ὥσπερ γὰρ ἡ ἰατρικὴ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς ἄπειρόν ἐστι, καὶ ἑκάστη τῶν τεχνῶν τοῦ τέλους εἰς ἄπειρον (ὅτι μάλιστα γὰρ ἐκεῖνο βούλονται ποιεῖν), τῶν δὲ πρὸς τὸ τέλος οὐκ εἰς ἄπειρον (πέρας γὰρ τὸ τέλος πάσαις)· οὕτω καὶ ταύτης τῆς χρηματιστικῆς οὐκ ἔστι τοῦ τέλους πέρας· τέλος δὲ ὁ τοιοῦτος πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις Ἀριστοτ. 1257b 25 ὅπως ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὑγιαίνειν (ὅπερ εἶνε τὸ τέλος, ὁ σκοπός) ἐκτείνεται εἰς ἄπειρον (ἔχει ἄπειρον ἔκτασιν), καὶ ὅπως ἐν ἑκάστῃ τῶν τεχνῶν τὸ τέλος (ὁ σκοπός, τὸ θέμα αὐτῶν) προχωρεῖ εἰς τὸ ἄπειρον (διότι εἰς ὅτι ἀνώτατον βαθμὸν ἐκεῖνο μάλιστα ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκπληρῶσι), τῶν δὲ πρὸς τὸ τέλος τοῦτο ἀγόντων μέσων δὲν εἶνε ἄπειρος ἡ ἔκτασις (διότι παρὰ πάσαις τὸ τέλος εἶνε πέρας, ἐπιθέτει πέρας), οὕτω καὶ ἐν τῇ χρηματιστικῇ ταύτῃ δὲν ὑπάρχει πέρας τοῦ τέλους (τὸ τέλος της ἔχει ἄπειρον ἔκτασιν), τέλος δὲ εἶνε ὁ τοιοῦτος πλοῦτος καὶ ἡ χρ. κτῆσις. εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος Αἰσχ. Ἀγ. 925 ἐν πλήρει γνώσει (μετὰ ὥριμον σκέψιν) εἶπον καθαρὰ τὴν (τελικὴν) γνώμην (ἀπόφασίν) μου. εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν σταθεὶς πρὸ τειχέων διὰ μάχης ἥξω

τέλους Ἰκ. 483 ἐὰν δὲ πάλιν σταθεὶς πρὸ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἔλθω εἰς κρίσιμον μάχην πρὸς τοὺς ὁμαίμους σου παῖδας τῆς Αἰγύπτου. μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος Χο. 873 διότι τώρα πλέον ἔχει ἀποφασισθῇ τὸ τέλος τῆς μάχης. παῖ Διὸς ὅθεν (v. d. Bergh: καὶ Διόθεν) πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος ἐν μάχᾳ Ἑπτ. 147 παῖ Διὸς (Ἄπολλον), ἐξ οὗ τοῦ πολέμου τὸ ἀμίαντον τέλος κρίνεται (ἀποφασίζεται) ἐν τῇ μάχῃ. τὸ τῶν παίδων τέλος ἄδηλον οἱ τελευτᾷ Πλ. Συμπ. 181Ε, ἴδ. οἱ. ἐν τέλει τούτῳ (ἐνν. τοῦ βίου) ἔσχοντο Ἡρ. 1, 31 = ταύτης τῆς τελευτῆς ἔτυχον. ὃς πέφυκεν ἐν τέλει θεὸς δεινότατος, ἀνθρώποισι (γρ. μετ᾽ ἄλλων: εὐνοοῦσι ἢ εὐνόοισι) δ᾽ ἠπιώτατος Εὐρ. Βάκ. 860 ἐπὶ τέλους, «εἰς τὸ τέλος τῆς γραφῆς». ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ Σοφ. Αἴ. 685 ἐλθοῦσα ἔσω εὔχου θεοῖς τελεῖσθαι διὰ τέλους (= μέχρι τέλους) ταῦτα, ὧν ἐρᾷ τοὐμὸν κέαρ: τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ ἡ καρδία μου. Ἐννοεῖ τὴν αὐτοκτονίαν. πικραὶ γὰρ ὄψεις κἄμα τῷ τέλει νεκρῶν Εὐρ. Ἰκ. 945 ὅπου ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Toup πικραὶ γὰρ ὄψεις (πικρὰ γὰρ ὄψις Reiske) αἷμα κὠτειλαὶ νεκρῶν, ἤτοι: τὸ αἷμα καὶ αἱ ὠτειλαὶ τῶν νεκρῶν πικραί εἰσιν ὄψεις. σὺν δόξᾳ τέλος δυωδεκάμηνον περάσαι Πίνδ. Ν. 11, 9 εἴθε ἐνδόξως νὰ διανύσῃ (τελειώσῃ) τὸ δωδεκάμηνον ἀξίωμα. περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν ἔξω τῶν βασιλέων καὶ τῶν μάλιστα ἐν τέλει Θουκ. 1, 10 δὲν εἶνε δὲ φυσικὸν νὰ συνέπλεον πολλοὶ ἐπιβάται μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου ἐκτὸς τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων. Συνήθως οἱ ἐν τέλει οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες ἔν τε εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ. Ὁμοίως τὰ τέλη, ἴδε Θουκ. 1, 90. 4, 15 καὶ οἱ τὰ τέλη ἔχοντες 5, 47 καὶ συχν. τὰ μέγιστα τέλη Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 3. τέλος ἔχοντες ἰόντων Θουκ. 4, 118 «αὐτοκράτορες ὄντες» Σχ. ἔχοντες πληρεξουσιότητα πορευέσθωσαν. ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη Σοφ. Ἀντ. 143 κατέλιπον εἰς τὸν τροπαῖον Δία (εἰς τὸν ναόν του) προσφορὰς (ἀφιερώματα) ὁλοχάλκων ὅπλων (τῶν ἐκ τῶν Ἀργείων σκυλευθέντων). φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύῃ φρονοῦντι Ο. Τ. 316, ἴδε λύω. οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν Σοφ. Ο. Κ. 1050 ὅπου αἱ σεβάσμιαι θεαὶ ἐπιμελοῦνται τῶν σεμνῶν τελετῶν «διὰ τοὺς θνητούς». ὧν (δαιμόνων) τέλη τάδε (ἐνν. ἐστί) Αἰσχ. Πέρ. 207 οἷς τοιαῦται τελεταὶ προσήκουσι. ἄϋπνα ὀμμάτων τέλη Εὐρ. Ἰκ. 1137 εἶνε, ὡς φαίνεται, ἡ λειτουργία, ἡ ὑπηρεσία τῶν ἀΰπνων ὀμμάτων. πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ᾽ ἔτ᾽ ἀκροθίνια θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους ἔχουσ᾽ ἐς αἰεὶ τόνδ᾽ ἐπαινέσεις λόγον Αἰσχ. Εὐμ. 837 τῆς εὐρείας δὲ ταύτης χώρας ἀκόμη ἀκροθίνια ἔχουσα διὰ παντὸς ὡς θυσίας ὑπὲρ (εὐλογίας) παίδων καὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου θὰ ἐπιδοκιμάσῃς ταύτην τὴν πρότασίν μου. πρβ. Πολυδ. 3, 38. Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. II 7 σ. 45 (W): «τέλος λέγεται.. ὁ γάμος παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, ἤτοι παρὰ τὸ συμπέρασμα τῆς νεότητος, ἢ διὰ τὸ τελειοῦν τὸν ἄνδρα τῇ πρὸς τὴν γυναῖκα συνόδῳ, καθὸ τὴν γαμήλιον Ἥραν συζυγίαν καὶ τελείαν ἐπονομάζουσι». τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δείλαιος εἰν Ἅιδου δόμοις Σοφ. Ἀντ. 1241, ἴδ. νυμφικός. Ἐπὶ τούτοις σημειωτέον, ὅτι τέλος μὲν εἶνε ἡ τελείωσις πράγματός τινος, δι᾽ ἧς τοῦτο γίνεται πλῆρες καὶ τέλειον· τελευτὴ δὲ εἶνε τὸ τελευταῖον σημεῖον, ἐν ᾧ τι παύεται ὄν· πέρας δὲ τὸ ἔσχατον ἄκρον, οὗ πέρα δὲν δύναταί τις νὰ ἔλθῃ.

τέμενος **-εος** τό, ἀποτετμημένον (τέμνω) καὶ ἀποκεχωρισμένον μέρος γῆς, ὅπερ ἐδίδετο εἴς τινα πρὸς τιμήν, καὶ συνήθως μέγα μέρος γῆς, ὅπερ ἀπενέμετο θεῷ ἢ βασιλεῖ· δώδεκα δρόμων τέμενος Πίνδ. Ιl. 5, 32 στάδιον δώδεκα δρόμων· ἴδ. ποδαρκέω. «τέμενος τὸ πεδίον, ἐν ᾧ ὁ ἀγὼν ἄγεται» Σχ. τέμενος αἰθέρος Αἰσχ. Πέρ. 368 κυρ. ἡ περιοχὴ τοῦ αἰθέρος, ὅθεν: ἡ ἀπέραντος ἔκτασις τοῦ αἰθέρος.

τέμνω (Δωρ. ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. τάμνω (ἀλλὰ τέμνω Ἀρχιμήδ.). τέμνειν μόνον γ 175, ὅπερ ὁ Βέκκ. μετέγραψεν εἰς τάμνειν, τάμνει Ν 707). τεμῶ (-έω Ἱπποκρ. 4, 630. Κ. Σμυρν. 6, 48). ἔτεμον, ἔταμον Δωρ. Πίνδ. Θεόκρ. (ἔτεμον Ἀρχιμήδ.), ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. ἀρχ. Ἀττ. καὶ ποιητ. Εὐρ. Ἑλ. 1224. ἀπ- Αἰσχ. Ἀγ. 1410 (μετὰ τῆς Δ. Γ. ἀπέτεμες), ἀλλὰ καὶ Θουκ. 1, 81 ἄνευ Δ. Γ. (εἰ καὶ ἀλλαχοῦ ἔτεμον μόνον), Ἀττ. ἐπιγρ. τοῦ 4ου αἰῶνος ἔτεμον. Παρ᾽ Ὁμ. ἀείποτε τάμον, τάμε κέ. Ἀπρφ. ταμέειν Ν 501 καλλ. Ἱπποκρ. 7, 70. 152. Ἡρόδ. ἀείποτε ἔταμον, ταμέειν κέ., πλὴν τοῦ ἐν 3, 69 ἀπέτεμον. Ἀλλ᾽ ὁ Ἡρώνδ. ἐκτεμεῖν 6, 41. τεμεῖν 7, 117. τεμεῦσα (ἀντὶ τεμοῦσα πλημμελῶς) 4, 89. Πρκ. τέτμηκα, ἁπλ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. ἀπο-, ἀνα- Πλάτ. Αἰσχίν. τετμηὼς παθ. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 156. Δωρ. τέτμᾱκα (Ἀρχιμήδ. ἴδ. κατ.). Μέσ. τέμνω ἐμαυτῷ· ὑποτεμοῦμαι Ἀττ. πεζ., ἐπι- ἀπο- μτγν. ἐτεμόμην (ἐταμόμην Ι 580. Ἡρ. 5, 82. Θεόκρ. 13, 35. καὶ Εὐρ. Ἑκ. 634 χορ.). Παθ. ἀ. ἐτμήθην (Δωρ. -άθην). ἐτέτμετο ὡς παρατ. παθ. Ὀρφ. Ἀργ. 366 μετεγράφη ὑπὸ τοῦ Ῥουγκενίου εἰς ἐτέμνετο. τμηθήσομαι ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ., ἀπο- [Λυσ.] 6, 26. τέτμημαι, τέτμᾱμαι Ἀρχιμήδ. (παρ᾽ ᾧ εἶνε παραδεδομένοι καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. οἱ ἐν τῷ η τύποι καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. καὶ μετ᾽ ὀλ. μέλλ.). τετμήσομαι Φιλοστρ. Ἀπολλ. 162. Ἀρχιμ.), ἐκ- Πλ. Πολ. 564C, ἀπο- Λουκ. Τόξ. 62. τμητὸς ποιητ. καὶ μτγν. πεζ., -τέος. Παρασχημ. τμήγω ἐπ. ποιητ., ἀλλ᾽ οὐχὶ Ἀττ. ποιητ., ἐνεστ. ἁπλ. μτγν., ἀλλὰ ἀπο- Π 390. τμήξω Ἀπ. Παρμεν. 2. ἀπο- Ἀπολλ. Ῥ. 4,

1120. ἔτμηξα ἐπ. (Λ 146 ἀπο... τμήξας μετὰ τῆς Δ. Γ. πλήξας κατ' Ἀρίσταρχ.), ἀπ- Κ 364 κἀλλ. (Σ 34 ἀντὶ τοῦ ἀποτμήξειε ὁ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ἀπαμήσειε) Ἡσ. Θε. 188 (Δωρ. διέτμαξα Θεόκρ. 8, 24). ἀόρ. β' διέτμαγον η 276. Μέσ. ἐτμηξάμην μτβ. μτγ. ποιητ. Παθ. ἀόρ. γ' πλ. τμάγεν Π 374, διέτμαγεν Η 302. Μ 461. Π 354. ἐτμήγην μτγν. ποιητ. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων, ἤτοι κέαντες ἢ ταμόντες εὐφρόνως πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου Αἰσχ. Ἀγ. 839 ὅ τι δὲ καὶ δεῖται φαρμάκων σωτηρίων, ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες ἐπ' ἀγαθῷ, πειρασόμεθα ἀπαμῦναι τὴν λύμην τῆς νόσου. Εὕρηται καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς ἡ φράσις τέμνειν καὶ κάειν ἐπὶ ἰατρικῆς ἐννοίας Ξεν. Ἀν. 5, 8, 18. Πλ. Γοργ. 456B κἀλλ. ὕδατός τε πυρὶ ζέοισαν εἰς ἀκμὰν μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη Πινδ. Ὀ. 1, 49 διὰ μαχαίρας σε διεμέλισαν καὶ ἔρριψαν εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον. Καὶ μέσ. = τέμνω τι ἐμαυτῷ. ω 364. ὅρκια πιστὰ ταμόντες Β 124, ἴδ. ὅρκιον. φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες Γ73, ἴδ. ὅρκιον. θάνατόν νύ τοι ὅρκια ἔταμνον Δ 155, ἴδ. ὅρκιον. ταμόντες (ἐνν. ὅρκια) τοῖσι Βαρκαίοισι χρόνον μένειν αἰεὶ τὸ ὅρκιον, ὅσον ἂν ἡ γῆ μένῃ κατὰ τότε εἶχε Ἡρ. 4, 201 συνθέμενοι τοῖς Βαρκαίοις τὸ ὅρκιον μένειν ἀεὶ (αὐτοῖς, τοῖς Βαρκαίοις), ὅσον ἂν χρόνον ἡ γῆ μένῃ καθ' ἃ τότε εἶχε (οἵα περ ἦν τότε). φίλ' ἂν τέμοις. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 301, ἴδ. ὑποβάλλω. ἆρα φίλιά μοι (ἐνν. ὅρκια) τεμεῖ καὶ τέκνοις ταφὰς ληψόμεσθα; Εὐρ. Ἱκ. 375 κυρ. ἆρά γε θὰ συνάψῃ φιλικὴν συνθήκην μὲ ἐμὲ καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν ταφὴν διὰ τὰ τέκνα μας; ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν Εὐρ. Ἀνδ. 121 = τεμεῖν βοτάνην, ἢ ἄκος ἔσται τῶν δυσλύτων πόνων· πρβ. Σοφ. Αἴ. 582: πρὸς τομῶντι πήματι. τί τεμὼν φάρμακον τούτοις ἑκάστοις τοῦ τοιούτου κινδύνου διαφυγὴν εὑρήσει; Πλ. Νόμ. 836B τί ἰατρικὸν πρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ τις, ἵνα εὕρῃ δι' ἕνα ἕκαστον τούτων διαφυγὴν ἐκ τοιούτου κινδύνου; Ἀλλ' ἡ φράσις τέμνω φάρμακον σημ. κυρ. τέμνω βοτάνην, ἣ ἔσται μοι φάρμακον· πρβ. ἀντιτέμνω, ἀντίτομος. τάμνετο δοῦρα ε 243 κυρ. ἔκοπτε (πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν) ξύλα. Καὶ μετὰ γεν. μεριστ. ἵνα ᾖ τῆς ὕλης τέμνοντα φράττειν τὰ δεόμενα Ξεν. Κυν. 2, 9 διὰ νὰ ἐμπορῇ νὰ κόπτῃ ξύλα (κλαδιὰ) καὶ νὰ φράσσῃ, ὅσα ἔχουν ἀνάγκην. Ἡ μεριστ. αὕτη γεν. συχνὴ παρὰ Θουκ. ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι.. τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι Ι 578 «ἐκεῖ αὐτὸν λαβεῖν τόπον (χωρίον) ὡραῖον ἐκέλευον, τὸ μὲν ἥμισυ γῆς ἀμπελοφύτου («δι' ἀμπελόφυτον γῆν»), τὸ ἥμισυ δὲ γῆν γυμνὴν φυτῶν πρὸς ἄροσιν, τοῦ πεδίου ἀποτεμόντα, λαβεῖν» Γαζῆς. Τὸ ψιλὴν ἄροσιν εἶνε κατηγορημ. παράθεσις εἰς τὸ ἥμισυ, τὸ δὲ ταμέσθαι (κυρ. = τεμεῖν ἑαυτῷ, ἀποχωρίσαι δι' ἑαυτὸν) προσετέθη ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἑλέσθαι· ἠδύνατο νὰ λείψῃ, καὶ τότε θὰ ἐτίθετο γεν: ἥμισυ δὲ ψιλῆς ἀρόσιος. τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ..ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τάμνειν τέλος Πινδ. Ὀ. 13, 55 ἀφ' ἑτέρου δε (οἱ Κορίνθιοι) ἐνομίσθησάν ποτε ἐν τῇ δυνάμει των (ἐν ἀλκᾷ κυρ. = ἐπιειμένοι ἀλκήν), ὅτι πρὸ τῶν τειχῶν τοῦ Δαρδάνου κατ' ἀμφότερα (εἴτε ὡς ἐχθροὶ εἴτε ὡς φίλοι τῶν Τρώων) ἔδιδον ὁριστικὸν τέλος εἰς τὰς μάχας. Κατὰ δὲ τὸν Σχ. τάμνειν τέλος = διατέμνειν καὶ πέρας ἐπιτιθέναι τῇ μάχῃ. μέλλω κίνδυνον τεμεῖν σιδάρῳ Εὐρ. Ἡρακλ. 758 μέλλω νὰ κρίνω τὸν ἀγῶνα (ν' ἀποκρούσω τὸν κίνδυνον τῆς μάχης) διὰ τοῦ σιδήρου (ξίφους). ἀνδρῶν ἐλπίδες ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι Πινδ. Ὀ. 12, 6, ἴδε μεταμώνιος. τεμεῖν δὴ χρεὼν κατὰ δύναμιν τὸ μεῖζον καὶ τὸ δυσχερέστερον κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου κέ. Πλ. Νόμ. 944B, ἴδε τομή. ἐγὼ γὰρ αὐτός σοι συγχωρῶ τὸν λύπης τε καὶ ἡδονῆς ἀκράτου βίον φεύγειν δεῖν πάντας, μέσον δέ τινα τέμνειν ἀεί Πλ. Νόμ. 793A συνομολογῶ σοι, ὅτι πάντας δεῖ φεύγειν τὸν βίον (τὸν μεστὸν) λύπης τε καὶ ἡδονῆς ἀκράτου, ἀεὶ δὲ τέμνειν τινὰ βίον μέσον (μεταξὺ τῆς ἀκράτου λύπης καὶ τῆς ἀκράτου ἡδονῆς ὄντα). Συνήθως μέσην ὁδὸν τέμνειν. ἢ τίν' ἀμφυγᾶς πόρον τέμνω γάμου λυτῆρα (Weckl. μετ' ἄλλων: τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια); Αἰσχ. Ἱκ. 814 ἢ τίνα ὁδὸν ἀναφυγῆς (ἐκφυγῆς) τρέπωμαι, λυτήριον (ἀπαλλακτικὸν) τοῦ γάμου; εὐθεῖαν λόγων τέμνων κέλευθον Εὐρ. Ῥῆσ. 422, ἴδε εὐθύς. Βραχυλογικῶς Πινδ. Ἰ. 3, 53: ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν φοίνιον, τὰν ὀψίᾳ ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει (ἔχ' ἐν) γνωρίζετε τὴν ἀλκὴν τοῦ Αἴαντος τὴν φονικήν, ὅστις ὀψὲ τῆς νυκτὸς κόψας ἑαυτόν, ἀφ' οὗ ἔπεσε περὶ τὸ ξίφος του (ἢ ὅτε ὀψὲ τῆς νυκτὸς αὐτὸς ἑαυτὸν διατρυπήσας διὰ τοῦ ξίφους) κατεκρίθη μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων. Ἂν μετὰ τοῦ Μαδβιγίου συνάψωμεν τὸ φοίνιον πρὸς τὸ ταμὼν θὰ σημ. κατὰ λέξιν: ἣν (ἀλκὴν) κόψας φονικήν, ὥστε νὰ φονευθῇ. Κυρ. τὴν ἀλκὴν τέμνει (Αἴας) περὶ ᾧ φασγάνῳ σημαίνει ὁ Αἴας τέμνει ἑαυτὸν ἄλκιμον ὄντα τῷ ξίφει διατρυπῶν. ὥστε φόνον μὲν κεύθειν, αἰθέρι δ' εὐπορίην διόδοισι τετμῆσθαι Ἀπ. Ἐμπεδ. 100 ὥστε νὰ κρύπτωσι μὲν τὸ αἷμα (δηλ. νὰ μένῃ μέσα καὶ νὰ μὴ ἐκχύνεται τὸ αἷμα), ἀλλὰ διὰ τῶν διόδων (ἃς εἶπεν αὔλακας πρότερον) νὰ εἶνε τετμημένη εὔκολος διάβασις εἰς τὸν ἀέρα.

τένων -οντος ὁ· πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ Αἰσχ. Χο. 208 αἱ πτέρναι καὶ τὰ ἀχνάρια (τὰ ὑποτυπώματα) τοῦ λοιποῦ ποδός, ὃ ἡ συνήθεια «πλατύποδο» καλεῖ, ὁ δὲ Σχολ. παρατηρεῖ: «τὴν εἰς μῆκος τῶν ποδῶν ἔκτασιν τένοντάς φησιν»· πρβ. «πατοῦνα: πατοῦσα». πολλὰ πολλάκις τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι

σκοτουμένη Εὐρ. Μήδ. 1165 πλειστάκις σκοποῦσα τοῖς ὄμμασιν ἑαυτὴν ἕως εἰς ἄκρον πόδα.

τέο ἢ **τεῦ** (τεο, τευ) Ἰων. = τοῦ (του), τίνος (τινός).

τέο Δωρ. τεοῖο ἐπ. = σοῦ.

τεοῦ ἐπ. καὶ Δωρ. = σοῦ.

τεοῦς Βοιωτ. = σοῦ.

τερατίας ὁ: ἡ λέξ. αὕτη λανθάνει ἐν Σχολ. Ὀρν. 822, ἴδ. καπνός.

τερατώδης 2: «Τραγῳδίας δὲ εἴδη εἰσὶ τέσσαρα, τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη, ἡ μὲν πεπλεγμένη, ἧς τὸ ὅλον ἐστὶν περιπέτεια καὶ ἀναγνώρισις· ἡ δὲ παθητική, οἷον οἵ τε Αἴαντες καὶ οἱ Ἰξίονες· ἡ δὲ ἠθική, οἷον αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς· τὸ δὲ τέταρτον τερατῶδες, οἷον αἵ τε Φορκίδες καὶ Προμηθεὺς καὶ ὅσα ἐν ᾅδου» Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 18 (= σελ. 1455b 34). Τὸ «τερατῶδες», ὀφείλεται εἰς τὸν Schrader, πλὴν ὅτι ὁ μὲν Christ ἔγραψεν ὡς ἄνω, αὐτὸς δὲ ὁ Schrader: «τὸ δὲ τερατῶδες, οἷον», τὴν δὲ διόρθωσιν ταύτην ἀκολουθοῦσιν οἱ πλεῖστοι (πρβ. 1453b 9)· ὁ δὲ Ueberweg: «τὸ δὲ τέταρτον ἡ ἁπλῆ, οἷον. . παρέκβασις δὲ ἡ τερατώδης, οἷον». Καὶ ὅμως οὐδὲν τούτων τερατωδέστερον. Οἱ κώδικες τοῦ Ἀριστοτέλους οὐδὲν ἄλλο παρέχουσιν ἢ τάδε: «τὸ δὲ τέταρτον όησ οἷον» ἅτινα ὀρθῶς ἀναγινωσκόμενα ἔχουσιν ὧδε: «τὸ δὲ τέταρτον (ν)όησ(ον), οἷον» κέ. Αὕτη εἶνε ἡ γνησία γραφή, ἥτις τάχιστα πρέπει νὰ ἐκδιώξῃ τὰ τερατώδη. Τὸ μὲν ν παρελείφθη ἢ μᾶλλον ἀπερροφήθη ἐκ τοῦ προηγουμένου ν, τὸ δὲ ον, ἡ κατάληξις, σεσημειογραφημένον ὕπερθεν ἀπεσβέσθη σὺν τῷ χρόνῳ. Τὸ τέταρτον εἶδος, λέγει ὁ φιλόσοφος, νόησον (φαντάσου τοιοῦτον), οἷον αἵ τε Φορκίδες κέ. Συχνάκις δὲ μεταχειρίζεται τὴν προστ. νόει ὁ Ἀριστοτέλης.

τέρθρον τό ἐν Ἀπ. Ἐμπεδ. 100, ἴδ. τετραίνω.

τέρμα τό: δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα Σοφ. Ἠλ. 686, ἴδε ἰσόω. μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν Πίνδ. Ν. 7, 71 ἴδε ὄρνυμι. πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων Αἰσχ. Ἱκ. 464 πολλῶν ἱκετευτικῶν λόγων, οὓς εἶπον, ἄκουσον τὸ τέλος (δηλ. οὗτος εἶνε ὁ τελευταῖος λόγος μου). ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας Σοφ. Ο. Κ. 725 τέρμα τῆς σωτηρίας (οἷον: ὁριστική, τελειωτική, σωτηρία) φαίνοιτ' ἂν ἤδη ἐμοὶ ἐξ ὑμῶν. Κατ' ἄλλους: τελείωσις τῆς σωτηρίας, καὶ κατ' ἄλλους τέρμα τῆς σωτηρίας ὡς περίφρασις τοῦ σωτηρία (κατὰ τὸ τέλος θανάτοιο=θάνατος)· ἴδε σωτηρία. Ὁμοίως Εὐρ. Ὀρ. 1343 σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη σὺ μόνη παρέχεις ἡμῖν τὴν ὁριστικὴν σωτηρίαν (τοῦτο δὲ ἐννοεῖ καὶ ἄλλως ἡ Ἠλέκτρα), ἴδε σωτηρία. πρβ. Ἱκέτ. 617 κακῶν δ' ἀναψυχὰς θεοὶ βροτοῖς νέμουσιν, ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί οἷον: αὐτοὶ κρίνοντες (ἀποφασίζοντες ὁριστικῶς) πάντα. νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν Αἰσχ. Εὐμ. 749 νῦν πάρεστί μοι δύο τέλη (ἐκβάσεις), τὸ τέλος τῆς ἀγχόνης (ὃ παρέχει ἡ ἀγχόνη: «θανάτου τέλος» Σχ.), ἢ ἡ σωτηρία (κυρ. τὸ βλέπειν σωτηρίαν). Ἄλλοι ἄλλως. ὅς ποθ' ὑψιπύργου σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου Ἐπίγ. Σιμωνίδ. 112 ὅς ποτε ἤνασσε τοῖς λαοῖς τῆς ὑψιπ. Κορίνθου ἔχων τὴν ἀρχήν. Ἡ διόρθ. τοῦ Σαλμασίου ἕρμ' περιττή, καὶ ἄλλως καὶ διότι οἱ ἄρχοντες λέγονται οἱ τέλος ἔχοντες καὶ οἱ ἐν τέλει, καὶ ὁ ἀνώτατος ἄρχων τελεστής. ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἀροῦμεν πάλιν Εὐρ. Ἰ. Τ. 117, ἴδ. νόστος. πολλοὺς καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας Ἀρφ. Ὄρν. 705 πολλοὺς καλοὺς παῖδας, οἵ, πρὸς τέρμασιν ὄντες τῆς ὥρας (τ. ἔ. πρὸς τῇ παρακμῇ, παρηκμακότες ἤδη. Ἄλλοι: ἀκμαζούσης, ἀρχομένης ἤδη τῆς ὥρας, θεωροῦντες, ὅτι τὸ τέρμα ἐν τοῖς τοιούτοις σημ. τὴν ἀρχήν, πρβ. τέλος) ὠμωμόκεσαν μὴ χαριεῖσθαι (τοῖς ἐρασταῖς). Εἰς τὸ ἀπομωμοκότας ἄλλοι ἐνν. τὸν ἔρωτα.

τερπνός 3: οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις ἐπί τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις εὕροντο βίου τερπνὰς ἀκοάς Εὐρ. Μήδ. 193 οἵτινες ἐπὶ μὲν θαλίαις. . καὶ παρὰ δείπνοις εὕροντο ὕμνους, τερπνὰ τοῦ βίου ἀκούσματα, ἤτοι: τερπνὰ ἀκροάματα ἐν τῷ βίῳ (κυρ. ἃ ἔχει ὁ βίος) τῶν ἀνθρώπων. Πρβ. Ἱππ. 383 εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου, ἤτοι: πολλαὶ δ' ἡδοναί εἰσιν ἐν τῷ βίῳ, ἤ: πολλὰς ἡδονὰς ἔχει ὁ βίος.

τέρπω, τέρψω. ἔτερψα. Παθ. (μέσ.) τέρπω ἐμαυτόν, τέρψομαι ἐπ. ποιητ. τέρψεται (Δ. Γ. -πεται) Ἀπ. Σοφ. 616. ἐτερψάμην σπαν. Ὑπ. τέρψομαι ἀντὶ -ωμαι π 26, εὐκτ. τέρψαιτο Ὕμν. Ἀπόλλ. 153, μτχ. -άμενος μ 188. Ἀόρ. β'. ὑποτ. ταρπώμεθα Ω 636. δ 295 κἀλλ. ὁριστ. τετάρπετο Τ 19. Ω 513, τεταρπώμεσθα Ψ 98, τεταρπόμενος α 310 (κατὰ τὸ φαινόμενον ὡς ἐνεστὼς ξ 244). τάρφθην (πρβ. ἐτράφθην τοῦ τρέπω) τ 213. 251. φ 57. γ' πλ. τάρφθεν ζ 99. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς τύποις τοῦ ἀορ. τοῖς ἐν τῷ α ἐνυπάρχει εἰσέτι ἡ ἀρχαία σημ. τοῦ κόρου· τοὐναντίον ἐχάρην, εὐφράνθην τὸ ἐτέρφθην θ 131 κἀλλ. Ὕμν. 1, 146, Τραγ. σπαν. πεζ. Ξεν. Ἀπ. 2,1, 24. Παλ. Δ. γ' πλ. ἔτερφθεν Ὁμ. Ὕμν. 19, 45. Ἀόρ. β' ἐτάρπην ψ 300 ἐκορέσθην, ταρπ- Λ 780. γ 70 κἀλλ. Ὑπ. τραπείομεν Γ 441. Ξ 314 (πλημμελῶς ἀναγόμενον ὑπό τινων εἰς τὸ τρέπω)· οὕτω καὶ θ 292 δεῦρο φίλη λέκτρονδε· τραπείομεν εὐνηθέντε πλὴν ὅτι ἐνταῦθα σημ. εὐφρανθῶμεν, διασκεδάσωμεν. ταρπήμεναι Ω 3 καὶ ταρπῆναι ψ 212. τερφθήσομαι μτγν. Σκύμν. Περ. 92 Mein. Παλ. Δ. οὐδὲν προσδεόμενοι. . οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει Θουκ. 2, 41 οὔτε ἄλλου τινός, ὅστις διὰ στίχων μὲν πρὸς τὸ παρὸν τέρψει, τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπ. ἡ ἀλ. βλάψει: τὴν δὲ περὶ τῶν πραγμάτων

ἰδέαν βλάψει ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια. Σημειοῦ, ὅτι τὸ ὅστις συμφωνεῖ μόνον πρὸς τὸ πρῶτον ῥῆμα, ὄχι δὲ καὶ πρὸς τὸ δεύτερον, οὗ ἄλλο τὸ ὑποκείμενον. Ἔτι δέ, ὅτι τὸ τῶν ἔργων ἀνήκει ἀπὸ κοινοῦ εἴς τε τὸ ὑπόνοιαν καὶ εἰς τὸ ἀλήθεια. ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα Πλ. Φαῖδρ. 240 C «εἴρηται μὲν ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι οὕτως: ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος (ἐστὶ) τέρπειν τὸν ἥλικα· τὸ δὲ τέλειον ἔχει: ἧλιξ ἥλικα τέρπε, γέρων δέ τε τέρπε γέροντα, ὥς φησι καὶ ὁ Ξενοφῶν γεροντοκομικά» Σχ. Ἐν οἷς ἄπορον φαίνεται τὸ γεροντοκομικά. ταρπείομεν Ὁμ. = ταρπῶμεν. Συντάσσ. μετ' οὐδ. αἰτ.ἀντων. (ὡς καὶ ἄλλα συνών. ῥήμ. λυποῦμαι, χαίρω κττ.)· κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην Σοφ. Ο. Τ. 785 καὶ ἐγὼ μὲν διὰ τὴν διαγωγὴν ἐκείνων (βαρέως φερόντων τὸ ὄνειδος) ἐτερπόμην. ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε Γ 441 «ἄγε νῦν τερφθῶμεν συνουσίᾳ μιγέντες» Γαζῆς. πρβ. δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε θ 292 ὅπου κατά τινας τὸ τραπείομεν, συναπτόμενον τῷ λέκτρονδε, εἶνε τοῦ τρέπω, ἀλλ' ὀρθότερον εἶνε νὰ στίξωμεν ἄνω στιγμὴν μετὰ τὸ λέκτρονδε, νὰ ἐκλάβωμεν δὲ τὸ τραπείομεν (κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν) = ταρπῶμεν, τερφθῶμεν. μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ . . . καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθεὶς ἰδὼν Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 417 «ὥστε εἴθε τερφθείης ἰδών» Δ. Βερν.

τερσαίνω (ῥ. τερσ-, Λατ. torreo ἐκ τοῦ torseo) ξηραίνω, ἐνεστ. μτγν. ἐπ. τέρσηνα Π 229. Παθ. ἐνεστ. καὶ πρτ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 607. 1405. Παρασχημ. *τέρσω, παθ. τέρσεται η 124. ἀόρ. τερσῆναι Π 519, -ήμεναι ζ 98. Μτγν. ἔχουσι καὶ ἐνεργ. τέρσαι Θεοκρ. 22, 63. τέρση Κ. Σμυρν. 9, 386. Μέσ. ἀόρ. τέρσαιο Νικάνδ. Θηρ. 709. τέρσας 96. 633. πρβ. ἐτέρρατο Ἡσύχ. τρασιά.

τερσήμεναι, τερσῆναι, ἴδε τέρσομαι.

τέρψις -εως ἡ: ἐμπέφυκε γὰρ γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν Εὐρ. Ἀνδ. 93 φυσικὰ ἐνυπάρχει εἰς τὰς γυναῖκας εὐχαρίστησις διὰ τὰ παρεστῶτα κακά, δηλ. νὰ τὰ ἔχουν πάντοτε εἰς τὸ στόμα των καὶ νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτά. Ἡ γεν. τῶν-κακῶν καθ' ἕλξιν τινά, ἀντὶ τῆς αἰτ. τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν Σοφ. Αἴ. 114 κυρ. = τόδε, δηλ. τὸ δρᾶν (ἐστὶ) σοι τέρψις = τοῦτ' ἐστί σοι τερπνόν· πρβ. τίς αὕτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν; Ο. Κ. 775 τοῦτο, τὸ φιλεῖν ἄκοντας, τίς τέρψις ἐστί; μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πιστόν Πίνδ. Ν. 8, 43 ἀλλὰ καὶ ἡ τέρψις (εὐδαιμονία) ἐπιθυμεῖ νὰ θέσῃ (τὴν πίστιν (τῶν φίλων) πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν (πρβ. Εὐρ. Ἴων 732), τ. ἔ. καὶ αἱ εὐτυχίαι δίδουν ἀφορμὴν εἰς τοὺς φίλους νὰ δείξωσι τὴν ἀφοσίωσίν των, ὡς ἐνταῦθα ὁ Πίνδαρος προθύμως μετέχει τῆς ἐπινικίου χαρᾶς τοῦ φίλου. Ἄλλοι ἄλλως.

τετάρπετο, ἴδ. τέρπω.

τετάσθην, τέταται, ἴδ. τείνω.

τετάχαται, ἴδ. τάσσω.

τετεύξεται, ἴδ. τεύχω.

τέτηκα, ἴδ. τήκω.

τετραβάμων -ονος 2: ἐν δὲ δόρει φονίῳ τετραβάμονες ἵπποι ἔπαλλον Εὐρ. Ἠλ. 477 ἐν δὲ τῇ φονικῇ μάχῃ (= δόρει) ἵπποι τεθρίπποις ἅρμασιν ἐζευγμένοι ἐπάλλοντο (ἥλλοντο, ἤ: ἐσκίρτων, οὐδαμῶς δὲ=ἔτρεχον καλπάζοντες). Οὕτω Δ.Βερν., παρατηρῶν ὅτι τὸ ἀμτβ.ἔπαλλον εἰκονίζει ἄριστα τὴν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς φονίου μάχης ἀνακίνησιν τῶν ἵππων. τετραβάμων ἀπήνη Τρῳ. 516 οἷον τετράπους ἅμαξα ἢ τετράτροχος ἵππος, ἵνα ἐκφράσῃ τὸ τερατῶδες τοῦ δουρείου ἵππου.

τετραίνω (τιτραίνω παρὰ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5, 4, 5 ὁ χωρίον ἴδ. κατ. δια- Αὐτ. Φυτ. Αἴ. 1, 17, 9 ἴδ. κατ.) τρυπῶ (ἐκ τοῦ τετερ-, ῥ. τερ-, τρε-. Ὁ ἀναδιπλασιασμὸς μένει ἐν τῷ ἐνεργ. μέσῳ καὶ παθ.). ἐνεστ. ἐν συνθ. συν- Ἡρ. 2, 11. Αἰσχ. Χο. 449. μέλλ. διατετρανέω Ἡρ. 3, 12. ἀόρ. τέτρηνα ἐπ., τετράνωσι. Θεόφρ. Ἱ. Φ. 2, 7, 6, καὶ Ἀττ. Ἐπιγρ. ἐντετράναντι. Πλημμελῶς τιτράνῃ Θεόφρ. Ἱ. Φ. 5, 4, 5, ἀλλὰ τετρᾶναι αὐτ. κατὰ τὰ χ/φα. διετετρήνατο μτβ. Ἀρφ. Θεσμ. 18. τετρανθεῖσα Λυκόφρ. 781. Ἀνθ. 6, 296. Παρασχηματ. (τετρήνεται Ἱπποκρ. 7, 498 μετὰ τῆς ὀρθῆς Δ. Γ. τετραίνεται.—τετρήνοντο πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ τετρήναντο Καλλιμ. Ἄρτ. 244, περὶ οὗ χωρίου ἴδ. κατ.). τιτράω μτγν., τίτρημι ὁμοίως: διατίτρησι, τιτράναι, τιτρᾶσα, τίτραται (τιτρᾶται), τίτρασθαι, τιτράμενος πάντα παρὰ Γαληνῷ. διετίτρη Ἀππ. 8, 122 πρὸς τῷ διετίτρων 6, 77, ἀνατιτρῶντες Μιθριδ. 25, 676. Ἐκ τῆς ῥ. τρε-, τρη-, μέλλ. τρήσω Λυκόφρ. 665. ἔτρησα Ἱπποκρ. 7, 46. 8, 148 καὶ μτγν. συνέτρησα Ἀττ. πεζ. Μέσ. διατρήσαιο Γαλην. 4, 708. Παθ. ἐτρήθην Γαλην. 5, 33. 12, 18. ἀν- Ἀθήν. 182 E. τέτρημαι. συνετέτρητο Πλ. Κριτί. 115 E.—τορέω (τορε- ἐκ τοῦ τερ-, ὡς φοβε- ἐκ τοῦ φεβ-), μτχ. ἀντιτορεῦντα Ὕμν. Ἑρμ. 283. ἀντιτορήσων αὐτ. 178. ἐτόρησα Ὀππ. Κυν. 3, 321, ἀντ- Ε 337. τορήσας Ὕμν. 3, 119, ἀντι- Κ 267. ἀόρ. β' ἔτορον Λ 236. τετορεῖν Ἡσύχ. Μέλλ. τετορήσω (βεβαίως ἐκ τοῦ *τέτορα βοῶ τορῶς, πρβ. τορός) Ἀρφ. Εἰρ. 381, πρβ. κεχαρήσω κττ. Παθ. τετορημένος Νονν. 5, 26. 13, 493. ἐπ' ὄρτυγι τετρανθεὶς αὐλός Ἀνθ. 6, 296 αὐλὸς τρυπηθεὶς διὰ τὸν ὄρτυγα, τ. ἔ. ἵνα μιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ ὄρτυγος προσελκύῃ αὐτὸν εἰς τὸ δίκτυον. τέτρηται (Ahrens: τέτρωται) δικτύου πλέω λέγειν Αἰσχ. Ἀγ. 859 ἔχει περισσοτέρας ἀπὸ τὸ δίκτυον τρύπας γιὰ νὰ τὰς λέγῃ τις (ἂν θέλῃ τις νὰ τὰς λέγῃ). Τὸ λέγειν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πλέω. καί σφιν ἐπὶ στομίοις πυκναῖς τέτρηνται ἄλοξιν ῥινῶν ἔσχατα τέρθρα διαμπερές Ἐμπεδ. Ἀπ.

100 καὶ εἰς τὰ στόμια αὐτῶν (τῶν σπόγγων) τὰ ἔσχατα πέρατα (δηλ. ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια) τοῦ δέρματος εἶνε τρυπημένα πέρα πέρα διὰ πυκνῶν αὐλάκων. τῶν δ' ἀμυήτων (τῶν οὐ μεμυημένων τὰ τῆς ψυχῆς) τοῦτο τῆς ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσί, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, (ἐνν. εἶπεν ἐκ τοῦ προηγουμ. ὠνόμασεν) ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας Πλ. Γοργ. 493 B τοῦτο δὲ τὸ μέρος τῆς ψυχῆς τῶν ἀμυήτων, ὅπου εἶνε αἱ ἐπιθυμίαι, (καὶ ἰδίως) τὸ ἀκόλαστον καὶ οὐ στεγανὸν μέρος αὐτοῦ, εἶπεν ὅτι εἶνε τετρημένος πίθος, παρομοιάσας αὐτὸ οὕτως διὰ τὴν ἀπληστίαν (διὰ τὸ οὐ πεπλῆσθαι: «ἐπειδὴ εἶνε ἀχόρταγο»). Τὸ αὐτοῦ ἀναφέρ. εἰς τὸ τοῦτο, δηλ. εἶνε ἰδιαίτερον μέρος τοῦ ἐπιθυμητικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ τὸ ἀκόλαστον καὶ οὐ στεγανὸν εἶνε εἰδικώτερος κατ' ἐπεξήγησιν διορισμὸς τοῦ τοῦτο. ὥσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται Ἀπ. Ἀρφ. 480 «κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας διελθεῖν» Σουΐδας. «αἰρόπινον οὖν τὸ κόσκινον τὸ τὰς αἴρας, ὅπερ ἐστὶ ῥύπος (πίνος) τῶν πυρῶν, καθαῖρον» Ἀ. Β. 22, 11. Ἐξαλείφεται τὸ κόσκινον ὡς παρέγγραπτον. ἐνταῦθ' ὅκως νιν ἐκ τετρημένης ἠθεῖ Ἡρώνδ. 3, 33 ἴδ. ἠθέω. οἱ δὲ θρῖπες ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν περαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα Θεοφ. Φ. Ἱ. 5, 4, 5 ὅπου ὁ Wimmer ἔγρ. τιτραίνεται ἀντὶ τοῦ περαίνεται ἐκ τοῦ κώδ. Meb. οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήναντο, ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 242 κατὰ τὸν Meineke τὸ τετρήναντο plusquamperfecti significationem habet: *nec dum perforaverant* Ὁ δὲ Cobet ἐν Μνημοσύνῃ (1861, σελ. 436) παρηγορεῖ τοὺς εὑρίσκοντας δυσκολίαν ἐν τῷ ἀορίστῳ τετρήναντο διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ Meineke: ὅτι τὸ τετρήναντο ἔχει σημασίαν ὑπερσυντελίκου («plusquamperfecti significationem habet»). Τούτοις ἐπιπαρατηρεῖ ὁ Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. 17ῳ σελ. 273): «Ἂν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος τετρήναντο εἶνε χρόνου ὑπερσυντελίκου, ἀναγκαίως καθ' ἡμᾶς ἔχει νὰ νομισθῇ τρίτον ἑνικὸν πρόσωπον ἐπὶ παθητικῆς ἐννοίας τεθειμένον καὶ ἔχον ὑποκείμενον τὸ οὐδέτερον πληθυντικὸν νέβρεια ὀστέα». Ἀλλ' οὐδείς, ὠγαθέ, ἐχαρακτήρισε τὸ τετρήναντο ὡς ὑπερσυντέλικον, ἀλλ' ὡς ἀόριστον ἔχοντα σημ. ὑπερσυντελίκου. Ἀλλὰ καὶ πῶς θὰ εἶνε ἐσχηματισμένος (παρὰ Καλλιμάχῳ) ὁ θαυμάσιος οὗτος ὑπερσυντέλικος;

τετραλογοῦμαι: «αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογεῖσθαι (Kaibel: στρατολογεῖσθαι)» Σουΐδας. Καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ὑπῆρχον τετραλογίαι (τριλογίαι), ἐν αἷς δὲν ὑπῆρχεν ἐσωτερική τις καὶ στενὴ συνάφεια· ἄλλως θὰ ὑπῆρχον καὶ ὑποθέσεις μικραὶ καὶ περιωρισμέναι, δραματικαὶ δ' ἄλλως, αἵτινες δὲν θὰ ὑπήγοντο εἰς τετραλογίαν (τριλογίαν). Ἡ ἔλλειψις αὕτη τῆς ἐσωτερικῆς συναφείας, ἀρξαμένη ἤδη ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλου, ἐπεκράτησε κανονικῶς ἐπὶ τοῦ Σοφοκλέους καὶ κατόπιν, ὅτε ἕκαστον δρᾶμα τῆς τριλογίας ἦτο αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον. Μαρτυρίαν δὲ περὶ τούτου σπουδαίαν ἔχομεν τὴν ἀνωτέρω παρατεθεῖσαν τοῦ Σουΐδα.

τέτρηνε, ἴδ. τετραίνω.

τέτρηχα, ἴδ. ταράσσω.

τετρίγω, ἴδ. τρίζω.

τέττιξ, -ίγος ὁ: χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν (ἐπαύσαντο) Θουκ. 1, 6 (ἔπαυσαν) διὰ τῆς ἐναρμόσεως χρυσῶν τεττίγων νὰ δένωσιν ἐπάνω εἰς κρωβύλον τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ των τρίχας. Οἱ χρυσοῖ τέττιγες ἦσαν εἶδος χρυσῆς περόνης, ὁμοίας πρὸς τέττιγα, χρησιμευούσης εἰς ἀνάδεσιν τῆς κόμης. Κατὰ τὸν Studniczka οἱ τέττιγες οὗτοι ἦσαν ἐλάσματα· διὰ τούτων δὲ συνεκράτουν καὶ ἐστερέωνον τὴν μακρὰν κόμην, ἥτις συναγομένη ἀνυψοῦτο ὀπίσω καὶ συναπετέλει κόρυμβον («κότσον») τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἐλάσματος τούτου, οὗ τὸ ἕτερον ἄκρον ἐκαρφώνετο χαμηλά, τὸ δὲ ἕτερον παρενείρετο ἐντὸς καὶ εἶτα ἐκτὸς τῆς κόμης, ὡς φαίνεται ἐν ἀρχαϊκοῖς ἀγάλμασιν. Ὁ Studniczka παραβάλλει τὸ παρ' Ἀθηναίῳ ἀπόσπ. τοῦ Ἀσίου (525E), καὶ συμπεραίνει ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος τέττιγες ἦσαν αἱ χρύσειαι κορύμβαι τοῦ Ἀσίου, τ. ἔ. χρυσοῖ δεσμοί, οἱ πολλοὶ ὄντες ἀνέδεον τὸν κόρυμβον, ἢ τὸν κρωβύλον, καὶ ὠνομάζοντο τέττιγες ὡς ἐκ τῆς μορφῆς αὐτῶν. Πρὸς τὴν ἐκδοχὴν ταύτην ἐναντιοῦται πως τὸ ἀναδούμενοι καὶ τὸ ὅτι τοιαῦτα ἐλάσματα δὲν εὑρέθησαν ἐν Ἀθήναις. Ὁπωσδήποτε τὰ περὶ τούτων δὲν εἶνε εἰσέτι ἐξηκριβωμένα.

τετυγμένος, τετυκεῖν, τετύχθαι, ἴδ. τεύχω.

τεῦ Δωρ. γεν. τοῦ τύ = σύ.

τεῦ Ἰων. καὶ Δωρ. = τοῦ, τίνος, καὶ τευ ἐγκλ. = τινός.

τεῦς Αἰολ. καὶ Δωρ. = τεοῦς, γεν. τοῦ σύ, ὃ ἴδε·

τεῦχος-εος τό, σκεῦος: ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηῒ μελαίνῃ ο 217 κατὰ κόσμον (ἐν τάξει) τίθετε ἐν τῇ νηῒ τὰ σκεύη, τὰ ὅπλα (τοῦ πλοίου, τὰς κώπας, τὰ ἱστία, τοὺς κάλως κττ.). τευχέων ἐξελὼν τυρεύματα Εὐρ. Ἠλ. 496, ἴδ. ὑποσπάω. παρῆλθε δέ τις. . φάσκων ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων σωθῆναι Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 11 ἐπαρουσιάσθη δέ τις εἰς τὴν ἐκκλησίαν λέγων ὅτι ἐσώθη ἐπὶ θήκης (ξυλίνης) ἀλεύρων. τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται Εὐρ. Ἑλ. 258, ἴδε ἐκλοχεύω.

τεύχω (ρ. τυχ-) παρασκευάζω, κατασκευάζω τι, ἐπ. ποιητ., τεύξω Ξ 240. Σοφ. Φιλ. 1189. ἔτευξα Ξ 166. 338 κάλλ. Πίνδ. Τραγ. Ἀπ. Εὐβούλ. 43. (Ἀόρ. β' τετυκεῖν ο 77. 94, ὡς ἐκ τοῦ *τεύκω, πρβ. τὸ τύκος). Πρκ. [τετεύχατον Ν 346 μετὰ τῆς Δ. Γ. τετεύχετον, ἀνθ' οὗ γράφουσιν ἐτεύχετον· καὶ μτγν. Ἀνθ. 6, 40. 9,

202]. ἀλλὰ τετευχὼς μ 423 παθ. παρεσκευασμένος. Περὶ τοῦ τέτευχα ἀντὶ τοῦ τετύχηκα ἴδ. τυγχάνω. Μέσ. παρασκευάζω ἐμαυτῷ· τεύξομαι Ε 653. Τ 208. τεύξασθαι μτβ. Ὕμν. 2, 43. 67. Ἀόρ. β΄ τετύκοντο Α 467 κἄλλ. τετυκοίμεθα μ 283, -κέσθαι φ 428. Παθ. ἐτύχθην Β 155. 320 κἄλλ. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 192, παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 354 χορ. Ἱκ. 90 = ἐγενόμην, εἰμί. ἐτεύχθην Ἱπποκρ. 9, 242. Ἀνθ. 6, 207. Ἀνακρεόντεια 10, 5 (τυχθὲν Bergk). Πρκ. εἶμαι παρεσκευασμένος, ἐπ. συχν. = εἰμί, τέτυγμαι Θεόκρ. 2, 20, τέτυξαι Π 622, τέτυκται Γ 101 κἄλλ. Τραγ. ἐν χορ., τετύχθω β 356. φ 231. Κ. Σμυρν. 12, 300, τετύχθαι Ο 110. α 391 καὶ μτγν. ἐπικ. Εὐρ. Ἠλ. 457 χορ., τετυγμένος Ξ 9. Ἀπ. Ἀλκμᾶν. 33. Ἀλκαί. 85. Σιμων. Κ. 5, 2. Αἰσχ. Ἑπτ. 375 (γ΄ πλ. τετεύχᾰται Ν 22 κἄλλ.). ἐτετύγμην, ἐτέτυξο, ἐτέτυκτο Ε 402. Μ 164. Ο 337, τετυγμ- Ξ 234, τέτυκτο Ζ 7 κἄλλ. (ἐτέτευξο Κ. Σμυρν. 558, ἐτετεύχᾰτο Λ 808, τετ- Σ 574. Ἡσ. Θε. 581. τὸ δ' ἅπαξ εἰρημένον τετευχῆσθαι χ 104 προϋποθέτει ἐνεστ. *τευχέω). τετεύξομαι Μ 345 κἄλλ. Ε 831. Παρασχηματ. τῐτύσκομαι (ἀντί: τιτύκσκομαι), ῥ. τυκ- ἢ τυχ- α) παρασκευάζω, ὡς τεύχω· β΄) σημαδεύω, πρβ. τυγχάνω· μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπ., καὶ Θεόκρ. 22, 88. Ἀνθ. 5, 221. Ἐνεργ. μεθομηρικὸν τιτύσκει παρασκευάζει Ἄρατ. 1, 18. Ἀντιμάχ. Ἀπ. 44 Κ., -σκων Λυκόφρ. 1403. Ὀππ. Ἁλ. 2, 99. Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας, ἁνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντι Πινδ. Ἰ. 1, 14 περιποιῶν τῷ Ἡροδότῳ βραβεῖον ἐπὶ νίκῃ δι' ἅρμα τέθριππον καὶ ὅτι δι' ἰδίων χειρῶν διηύθυνε τοὺς ἵππους. Περὶ τῆς συνδέσεως τὸ μὲν-ἁνία τε ἴδ. Ὀ. 4, 12. 3, 6. στάσιν τινὰ τεύχειν (= ποιεῖν) Αἰσχ. Πέρ. 191, ἴδε στάσις. ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσφι διάκτορος Ἀργειφόντης ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος τεῦξε Ἡσ. Ἔργ. 77 ἐν δὲ τοῖς στήθεσιν αὐτῆς ἐνέθηκεν (ἐνέβαλε) ψευδῆ καὶ δολίους λόγους καὶ ἀπατηλὸν ἦθος. Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα, τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δ', ἵνα μηδὲν ἔχῃς Ἀνθ. 9, 146 (ἐγὼ ὁ) Εὔνους ἐποίησα (ἵδρυσα) παρὰ τὸν βωμὸν τὴν Ἐλπίδα καὶ τὴν Νέμεσιν, τὴν μὲν κτλ. οἷ τ' αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων Ἡσ. Ἔρ. 265 ἑαυτῷ κακὰ παρασκευάζει (μηχανᾶται) ὁ ἀνὴρ ὁ ἄλλῳ κακὰ παρασκευάζων. Καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ ἄλλως ὁ στίχος κατέστη πολυθρύλητος, καὶ δὴ παροιμιώδης· ἴδ. Εὐστάθ. σ. 522, 15. Καλλιμάχ. Ἀπ. 225. Ἀνθ. 183, 5. ὁ δὲ Πλουτ. 554Α συνέφυρε τὸν Ἡσιόδ. στίχον τῷ τοῦ Καλλιμ. Ἀποσπάσματι. Ζεὺς ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται Δ 84 «ὃς ὑπάρχει πολέμου ταμίας (διευθυντής) τῶν ἀνθρώπων» Γαζῆς. δόκος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται Ἀπ. Ξενοφάν. 34 δόκησις δε πᾶσιν εἵμαρται (πέπρωται). τόδε σῆμα τετύχθω φ 231 τοῦτο ἔστω (γενέσθω) τὸ σημεῖον (διὰ τὸν ἐπικείμενον ἀγῶνα), ἤτοι: ὅταν οἱ μνηστῆρες ἀρνηθῶσι νά μοι δώσωσι τὸν βιὸν καὶ τὴν φαρέτραν, τοῦτο ἂς εἶνε δι' ὑμᾶς τὸ σημεῖον, ὅπως ἐκτελέσητε τὰς διαταγάς μου (234 κέ.). γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο Θ 163 κυρ. ἐγένου ἀντὶ γυναικός: γυναικὶ ὅμοιος: ἐφάνης σὰν μιὰ γυναῖκα. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον χ 104 διότι εἶνε καλλίτερον νὰ εἶνέ τις ὡπλισμένος· τὸ τετευχῆσθαι ἐντονώτερον τοῦ τεύχεα δοῦναι. ἐπίτονος βοὸς ῥινοῖο τετευχώς μ 423 ἐπίτονος ἐκ (δέρματος) βοὸς πεποιημένος. παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην Αἰσχ. Εὐμ. 352 παλλεύκων δὲ πέπλων περιωρίσθην νὰ εἶμαι ὅλως ἄμοιρος.

τέφρα, ἐπ. καὶ Ἰων. τέφρη, ἡ: καί σευ τὸ ὥριμον τέφρη κάψει Ἡρώνδ. 1,38 ἴδ. κάπτω.

τεχνάεις Δωρ.=τεχνήεις.

τεχνάω: τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἃ τεχνησάμην Σοφ. Τρ. 534 ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅσα ἐτεχνούργησα μὲ τὰς χεῖράς μου. αὐτὸς δὲ ἀφ' αὑτοῦ τὰ πολλὰ τεχνᾶται («μεθοδεύει» Σχ.) πρὸς τὸ παρατυγχάνον Θουκ. 1, 122 αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος (ὁ πόλεμος) ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ πλεῖστα αὐτοσχεδιάζει (τεχνουργεῖ, ἐπινοεῖ) σύμφωνα πρὸς τὰς ἑκάστοτε περιστάσεις. φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι (= ἑαλωκέναι) κλοπεὺς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων Σοφ. Ἀντ. 493 συνηθίζει δὲ ἡ ψυχὴ ἐκείνων, οἵτινες οὐδὲν ἐν κρυπτῷ ὀρθὸν μηχανορραφοῦσι (« τῶν λάθρα τι κακὸν τεχνωμένων» Σχ), νὰ συλλαμβάνηται προηγουμένως ὡς λαθραῖος κακοποιός.

τέχνη ἡ: ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας, ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν Σοφ. Αἴ. 357 ἰὼ γενεὰ βοηθητικὴ τῇ ναυτικῇ τέχνῃ, ἢ (κατὰ περίφρασιν ποιητικὴν ἀντὶ τοῦ: ἰὼ ναῦται, ἤ: ἰὼ ναὸς ἀρωγοί, οἵ, ὡς ἐν στ. 201) ἐπέβης τῆς νεὼς κτλ. ἴδε πλάτη. Τὸ ὃς ἐτέθη ὡς εἰ προηγεῖτο σύ (ὁ χορὸς τῶν Σαλαμινίων ναυτῶν). σὺ γὰρ πάντως που κάλλιον ἐπίστασαι διαλέγεσθαι ἢ ἐγὼ τέχνην ἔχων ἰδιώτου ἀνθρώπου Πλ. Εὐθύδ. 295 Ε ἢ ἐγὼ ἄπειρος ὢν τέχνης (κυρ. ἢ ἐγώ, ὃς ἔχω τέχνην ἀνθρώπου ἰδιώτου, ἀπείρου). Ὁ δὲ Cobet παρατηρῶν, ὅτι ὁ ἔχων τέχνην ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸν ἰδιώτην, μετέγρ. μὲν τό που εἰς ἐμοῦ, ἐξήλειψε δὲ τὸ ἢ ἐγώ, ἤτοι: «σὺ γὰρ πάντως ἐπίστασαι διαλέγεσθαι κάλλιον ἐμοῦ, τέχνην ἔχων (σύ) ἀνθρώπου τέχνην οὐκ ἔχοντος (ἐμοῦ = ἰδιώτου ἀνθρώπου). τούτων γὰρ σὺ ἑκάστην οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ Πλ. Πρωτ. 312 Β ἑκάστην τούτων ἔμαθες σὺ ὄχι ἵνα ἀσκήσῃς αὐτὴν ὡς τέχνην, ὡς ἄνθρωπος μέλλων νὰ μετέλθῃς τοιοῦτόν τι ἐπάγγελμα, ἀλλὰ πρὸς μόρφωσίν σου. Τὸ ὡς δημιουργὸς ἐσ. εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ ἐπὶ τέχνῃ. ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην Ἀρφ. Σφ. 1431 ἂς κάμνῃ

(ἀσκῇ) ἕκαστος τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν γνωρίζει: quam quisque norit artem, in hac se exerceat Cic. Tusc 1. πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης Ἀρφ. Σφ. 192 εἶσαι πονηρὸς πολὺ προχωρημένος εἰς τὴν τέχνην· πρβ. πόρρω σοφίας, πόρρω τῆς ἡλικίας· κατ' ἄλλους = ἄνευ τέχνης, φύσει, ἀτεχνῶς (ὃ ἴδε). οἱ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοι Δημ. 37, 53 οἱ ὁποῖοι τὸ ἔχουν κάμῃ δουλειάν των, ἐπάγγελμά των. τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα Σοφ. Ο. Τ. 380, ἴδ. ὑπερφέρω. τούτου αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη τῆς περιαγωγῆς Πλ. Πολ. 518D, ἴδ. περιαγωγή. δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην Ἡσ. Θε. 160 ἐπενόησεν, ἐβουλεύσατο, τέχνην δολίην κακήν: «ἐπειδὴ τὸ δόλιος οὐκ ἐπιμεμπτότερον τοῖς παλαιοῖς ἐδόκει ἢ ἡμῖν τὸ πονηρός, προστίθησι κακήν, ὅπως δηλώσῃ τὴν τοῦ ἔργου ἀποδοκιμασίαν» Sittl. κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισ' Πίνδ. Ἰ. 3, 53 ἴδ. σφάλλω. σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων Σοφ. Ἀντ. 365, ἴδε μηχανόεις. ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς Φιλ. 88 ἔφυν (φύσει ἐπλάσθην) πράσσειν οὐδὲν ἐξ ἐπιβουλῆς. κἀπὶ τοῖσι φιλτάτοις τέχνας πορίζω Εὐρ. Ἰ. Α. 744 «κἀπὶ τὰ φίλτατα ἐξευρίσκειν τεχνάσματα ζητῶ, μηχανῶμαι» Δ. Βερν. τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο θ 327 τεχνήεντας δεσμούς, «ταὶς τέχναις». ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοηκότα, τέχνην πεποίηται· τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς ψευδῆ διαβάλλει κέ. Ἀρφ. Ἱππ. 63 ὁ δὲ (ὁ Παφλαγών) ὡς ὁρᾷ αὐτὸν (τὸν δεσπότην, τὸν Δῆμον) ἀνοηταίνοντα, «τὸ ἔχει κάμῃ δουλειά» (τοῦτο, δηλ. τὸ ᾄδειν χρησμούς, ὃ εἶπε προηγ., καὶ τὸ ψευδῆ διαβάλλειν, ὃ λέγει ἐφεξῆς ἐπεξηγητικῶς). Ὁμοίως Δημ. 37, 53 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοι, περὶ οὗ ἴδ. ἀνωτ. Λυσ. 1, 16 ταύτην τέχνην ἔχει = τοῦτο (τὸ μοιχεύειν) ἔχει τέχνην· αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά του: (ἀσκεῖ τὴν μοιχείαν ἐξ ἐπαγγέλματος. Συχνὴ δὲ ἡ φράσις καὶ τοῖς μτγν.

τέχνημα τό: πανουργίας τέχνημα ἔχθιστον Σοφ. Φιλ. 928 ἐνταῦθα ἔχει, ὡς φαίνεται, ἐνεργ. σημ. τ. ἕ. ὦ τεχνῖτα (τεχνώμενε) ἔχθιστε δεινῆς πανουργίας: πρωτομάστορι εἰς τὴν πανουργίαν. αὐτόξυλον (ὃ ἴδε) γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος τεχνήματ' ἀνδρός 35 τεχνούργημα ἀδεξίου τινὸς ἐργάτου (βαναυσουργοῦ τινος). Ὁ δὲ πληθ. τεχνήματα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον: «μαστοριές».

τῇδε ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὅδε.

τῆδες, ἴδ. τῆτες.

τηδί, ἴδ. ὁδί.

τήθη ἡ (ἧττον ὀρθὸν τὸ τηθή, ἴδ. Ἡρῳδ. I 311, 29. πρβ. καὶ τῆθα: «τὸ μὲν νύμφα, καθ' ἃ καὶ τὸ τόλμα καὶ τῆθα, Ἰωνικά τινες εἶναι βούλονται» Εὐστάθ.) ἡ μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ, τὸ δὲ ὑποκοριστικὸν τηθίς εἶνε ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, ἡ θεία. τίτθη δὲ (ἢ τιτθὴ) εἶνε κυρ. ἡ τὸν τιτθὸν (τιτθίον ὑποκορ., ὅθεν καὶ τὸ ἡμέτ. «τζιτζί») διδοῦσα, ἡ θηλάζουσα, καὶ μετων. ἡ τροφός, πρβ. τὸ ἡμέτ. «παραμάννα»· πρβ. καὶ τιθηνός, τιθήνη τροφός, ἃ ἀναντιρρήτως γίνονται παρα τὸ τιθή (παρ' Ἡσυχ. = τροφός, τ. ἕ. τιτθή) καὶ ὡς Δ. Γ. εἰς τὸ τιτθή. Πρβ. Πολυδ. 3, 50. 41. 2, 163. Τῇ μεσολαβήσει τῶν τύπων τούτων, ὡς φαίνεται, ἐπῆλθεν ἡ ἐν τοῖς χ/φοις μάλιστα σύγχυσις τοῦ ΤΗΘΗ καὶ ΤΙΤΘΗ, τοῦ τηθίς καὶ τιτθίς, ὡς ἐν Πλουτ. 265E. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. τίτθαι ἢ τιτθαί εἶνε αἱ τοὺς τιτθοὺς παρέχουσαι (ὅθεν ὑποτίτθιον βρέφος τὸ ὑπομάζιον)· «τιθηνοὶ δέ, ἔτι δὲ τροφοί, αἱ τὸν ἄλλον πόνον μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἀναδεχόμεναι, ἤγουν περιφέρουσαι καὶ προσπαίζουσαι τοῖς τροφίμοις» (σελ. 650, 21). Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν τηρεῖται πάντοτε, ἴδε π. χ. Πλουτ. 69B. 459A: «ὥσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὸ παιδίον λέγουσι, Μὴ κλαῖε καὶ λήψῃ». Πρβ. Πλάτ. Πολ. 473C. Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ ἐν Πλουτ. 1105B: «μητέρων ὄντα καὶ τιτθῶν δόγματα καὶ λόγους μυθώδεις», ὅπου δὲν εἶνε ἀνάγκη τὸ τιτθῶν νὰ μεταβληθῇ εἰς τηθῶν.

τήκω (Δωρ. τάκω, ῥ. τάκ-) λειώνω, μτβ., τήξω Ἀνθ. 5, 278, ἐκ- Εὐρ. Κύκ. 459, συν- Ἰ. Α. 398 (Δωρ. καταταξῶ Θεόκρ. ἐπ. 6, 1). ἔτηξα Ἀνθ. 4, 1. 10. 9, 292. Ἡρ. 3, 96. Ἱπποκρ. 7, 366. 8, 190. κατ- τ 206, δι- Ἀρφ. Νεφ. 149, ἐξ- 772. Πλ. Πολ. 411 B, συν- Συμπ. 192 E. Πρκ. παθ. τέτηκα εἶμαι λειωμένος (Δωρ. -ᾶκα Εὐρ. Ἱκ. 1141 χορ., προσ- Σοφ. Τρ. 837 χορ.). ἐτετήκειν Μέσ. σπάν. τήξαιο, -άμενος Νικαν. Ἀλ. 164. 63. 350. Παθ. τήξομαι Ἱπποκρ. 6, 110 μετὰ τῆς Δ. Γ. τακήσομαι. ἐτάκην ἔλειωσα, σπαν. ἐτήχθην Ἱπποκρ. 7, 612. Πλ. Τίμ. 61 B, συν- Εὐρ. Ἱκ. 1029 (ἀλλὰ ἐτάκην Πλ. Τίμ. 83 A. Φαῖδρ. 251 B, συν- Τίμ. 83 B. Συμπ. 183 E. 192E). τακήσομαι Ἀνακρεόντεια 10, 16, συν- Πλουτ. 752 τέτηγμαι μτγν. (ἀντὶ τοῦ δοκίμου τέτηκα). τακτός, -τέος Γαλην. 13, 523. 667. τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγάν . . . Ἀγαμέμνονα; Σοφ. Ἠλ. 123 διατί τήκεσαι αἰωνίως θρηνοῦσα ἀκορέστως τὸν (προδοθέντα) Ἀγαμέμνονα; Ἡ φράσις τάκεις οἰμωγάν = τήκῃ οἰμώζουσα ὅθεν ἔχει ἕτερον ἀντικείμ. τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὁμοίως Τρ. 50. Ο. Κ. 583. Εὐρ. Μήδ. 205. κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσῃ Σοφ. Ἠλ. 834, ἴδε ἐπεμβαίνω. δόξαι . τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι Αἰσχ. Εὐμ. 369, ἴδ. μινύθω.

τηλέπλαγκτος 2 μακρὰν περιπλανώμενος, ἀποπεπλανημένος. Αἰσχ. Πρ. 599: τηλέπλαγκτοι (τηλέπλανοι Seidler μακρὰν πλανῶσαι) πλάναι.

τηλέπομπος 2 Αἰσχ. Ἀγ. 312: φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο φρουρά ἡ φρουρὰ δὲν ἀπηρνεῖτο νὰ πέμπῃ τὸ φῶς μακρὰν (πρόσω).

τηλέπορος 2 κυρ. μακρὸν ἢ εὐρὺν πόρον ἔχων, ὅθεν εὐρύς· τηλεπόροις ἐν ἄντροις Σοφ. Ἀντ. 983, ἴδ. ὀρθόπους.

τηλέσκοπος 2 οὕτω πρέπει νὰ τονίζεται καὶ ἐπὶ ἐνεργητ. (τῆλε σκοπῶν) καὶ ἐπὶ παθ.σημ. (τῆλε σκοπούμενος). Οἱ διακρίνοντες τὸ μὲν ἐνεργ. διὰ τοῦ τηλεσκόπος, τὸ δὲ παθ. διὰ τοῦ τηλέσκοπος, ὡς ὁ κ. Κόντος, οὕτω δὲ τονίζοντες καὶ τηλεγράφος ἀντὶ τοῦ τηλέγραφος, δὲν παρετήρησαν ὅτι ὁ γνωστὸς κανὼν περὶ τοῦ διπλοῦ ἐπὶ τῆς παραληγούσης καὶ προπαραληγούσης τονισμοῦ τῶν ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος συνθέτων δευτεροκλίτων (ὡς λιθόβολος παθ., καὶ λιθοβόλος ἐνεργ. = ὁ βάλλων λίθους ἢ λίθοις), δὲν ἰσχύει, ὅταν τὸ πρῶτον συνθετικὸν τοῦ τοιούτου συνθέτου δὲν εἶνε ὄνομα, ἀλλὰ μόριον, ἰδίως δὲ πρόθεσις καὶ τὰ μόρια δυσ-, εὐ-, ἀ-, ἐρι-, ὑψι-, τηλε- κττ. πρβ. τηλέβολος, τηλέμαχος, τηλέπομπος, τηλέθροος, ἀγχίτοκος, πάμφορος, δυσέκβολος, παλίμβολος, παλίντροπος κτλ. ἴδε Ἔλεγχον Ψευδαττικισμοῦ σελ. 387 κέ.

τηλέφαντος 2: Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας φθιμένῳ Μελικέρτᾳ Ἀπ.Πινδ. (5, 1) (αἱ Νηρηΐδες) παρεκίνησαν τὸν Αἰολίδην Σίσυφον νὰ ἐγείρῃ εἰς τὸν παῖδα αὐτῆς (τῆς Ἰνοῦς: ᾧ), τὸν ἀποθανόντα Μελικέρτην, τιμὴν τηλεφανῆ (τ. ἔ. τοὺς Ἰσθμίους ἀγῶνας).

τηλία ἡ, ἴδ. πίθος.

τηλουρός 2 (τηλοῦ πρβ. πονηρός, τολμηρὸς κττ). καὶ τηλορός ἐν Εὐρ. Ἠλ. 251 (πρβ. ὅμουρος καὶ -ορος, πρόσουρος καὶ -ορος), ἴδ. ναίω.

τηρέω: καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ, ὄχους παραστείχοντα τηρήσας Σοφ. Ο. Τ. 808 καὶ ὁ γέρων ὥς με εἶδε (παίοντα), καιροφυλακτήσας καθ' ὃν χρόνον ἐβάδιζον πλησίον τοῦ ἅρματος. τηροῦντες τὴν οἴκαδε σωτηρίαν Δημ. 50, 16 περιμένοντες τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπανέλθωσιν οἴκαδε. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ Θουκ. 3, 22 παραφυλάξαντες νύκτα χειμερινὴν ὡς ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀνέμου, ὅθεν: βροχερὰν καὶ ἀνεμώδη. τηρώμεσθ' ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται Ἀρφ. Σφ. 372 νὰ ἔχωμεν τὸν νοῦν μας νὰ μή μας καταλάβῃ ὁ Βδελυκλέων.

τήρησις ἡ: κατεβίβασαν εἰς τὰς λιθοτομίας ἀσφαλεστάτην εἶναι νομίσαντες τήρησιν Θουκ. 7, 86 νομίσαντες ὅτι τὸ (καταβιβάσαι εἰς τὰς λιθοτομίας) εἶνε ἀσφαλεστάτη φυλακή.

τητάω: οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί Πίνδ. Ν. 10, 78 ἀπόλλυται ἡ τιμή, οὐδεμία τιμὴ ὑπάρχει ἀνδρὶ φίλων ἐστερημένῳ.

τιθασός 2: διῄρητο ξύμπαν τὸ ζῷον τῷ τιθασῷ καὶ ἀγρίῳ Πλ. Πολιτικ. 264 Α σύμπαν τὸ γένος τῶν ζῴων διῄρητο εἰς τὸ τιθασὸν καὶ ἄγριον (τιθασὰ καὶ ἄγρια). δωμάτων γὰρ εἱλόμαν ἀνατροπάς, ὅταν Ἄρης τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ Αἰσχ. Εὐμ. 355 ἐξέλεξα ὡς ἔργον μου τὰς ἀνατροπὰς τῶν οἴκων, ὅταν π. χ. ἐχθρὸς οἰκεῖος (ἐν τῷ οἴκῳ, ὡς τὰ τιθασὰ ζῷα) ὢν φονεύσῃ ἕτερον οἰκεῖον (φίλον): «ὅταν τις ἐχθρὸς συγγενὴς ὢν τὸν συγγενῆ φονεύσῃ» Σχ.

τίθεμμι Αἰολ. ἀντὶ τίθημι.

τιθή ἡ, ἕτερος τύπος σπάν. τοῦ τίτθη, ἴδε τήθη.

τίθημι· τοὺς γνωστοὺς ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν γραμματικῶν (εἰς ἃς καὶ παραπέμπω) Ἀττικοὺς τύπους παραλείπω. Τὸ β' ἑν. πρ. τοῦ ἐνεστ. ὁρ. τοῦ τίθημι (καὶ ἵημι) κατέληγε κατὰ τοὺς ἀρχαίους (ἴδ. Ἡρῳδ. I 458. II 830) εἰς ης, ἄνευ τοῦ ὑπογεγρ. ι, ὅπερ ἐξαιρετικῶς μαρτυρεῖται μόνον ἐν τῷ φής. Ἀλλ' ἐν τοῖς χ/φοις ὑπάρχει οὐ μόνον ἡ κατάληξις -ης, ἀλλ' ἔτι συχνότερον ἡ εις. Ὁ Cobet ὑπερμαχεῖ τῆς καταλήξ. -εις στηριζόμενος εἰς τοὺς τριμέτρους τοῦ Καστορίωνος (παρ' Ἀθην. 455 F), παρέχοντας ἰσάριθμα γράμματα ἐν ἑκάστῃ διποδίᾳ (ὅθεν μείλιγμ' ἱεῖς καὶ ὄχι ἵης). Ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν χρείαν ταύτην ἐπαρκεῖ καὶ τὸ ἵης (ΙΗΙΣ), ὅπερ καὶ προσδοκᾶται ὡς ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ λέγῃς. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ δὲν ἐγνώριζον ἀκριβῶς τὰ τῆς θέσεως τοῦ προσγεγραμμ. ι, μόνον ἐπὶ ὀλίγων λέξεων, ὡς τοῦ φῄς, ὑπῆρχε σταθερὰ παράδοσις. Τὸ δὲ ἵεις, ὅπερ ἀναγνωρίζει καὶ ὁ Εὐστάθιος (1500, 52), θεωρητέον ὡς νεωτέρα Ἀττ. ὀρθογραφία ἀντὶ τοῦ ἵῃς. Ὁ δὲ ἑν. παρατ. εἶνε ἐτίθην, ἐτίθεις, ἐτίθει, ὅθεν ἔλεγον προσετίθην, προσετίθει (Ἀρφ. Νεφ. 63. Θουκ. 2, 13), ἐνετίθεις (Ἀρφ. Νεφ. 59), ὑπετίθει (Θουκ. 1, 138) καὶ οὕτω συχν. Ὁμοίως προστ. τίθει. Ἡ εὐκτ. τοῦ μέσου τύπου εὕρηται ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ἐσχηματισμένη κατὰ τὰ εἰς -έω, ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῷ α' καὶ β' ἑν., ὡς συνθοῖτο Ξεν. Ἀν. 1, 9, 7. ἐπιθοῖντο 3, 4, 1. 4, 2, 13 (Δ. Γ. -εῖντο). 26. τιθοῖτο Ἀπ. 3, 8, 10. Ἀλλὰ τιθείμην Πλ. Νόμ. 674 Α. προσθείμην αὐτ. τιθεῖντο 922 Β. θείμην Σοφ. Ἀντ. 188. θεῖτο Αἰσχ. Πρ. 543. Πλ. Θεαίτ. 195 C. Παρ' Ἡρ. εὕρηται -θέοιτο 1, 53. 7, 237. Ὁ δὲ διὰ τοῦ ει παραδεδομένος πρκ. τέθεικα εὕρηται ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. (μέχρι τοῦ 200 π. Χ.) διὰ τοῦ η: τέθηκα. Ὁ δὲ μέσος πρκ. (τεθεῖσθαι Ἀπ. Ἀρφ. 327, ὃ μεταγράφουσιν εἴς γε κεῖσθαι ἢ τίθεσθαι. τεθειμένος Δημάδ. 12. προ- Ξεν. Ἱέρ. 9, 11. δια- Ἀπ. Μενάν. 591 καὶ μτγν.) δὲν εὑρίσκεται ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ., ἀναπληρούμενος συνήθως διὰ τοῦ κεῖμαι. Μία μόνον ἐκ Σμύρνης παρέχει συντέθειμαι (γ' αἰῶνος π. Χ.) καὶ ἑτέρα ἐκ Κρήτης προεκτεθείμεθα. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἐθηκάμην (θηκάμενος) εὕρηται παρὰ Ἡσ. Πινδ. Θεόγν. Ἡρ. καὶ Θεοκρ. Οἱ δὲ Ἀττ. μεταχειρίζονται μόνον τὸν τύπον ἐθέμην. Ταῦτα κατὰ Blass. Προστ. ἐν συνθ. ἔνθου καὶ εἴσθου, ἀλλὰ κατάθου, ἀπόθου. 1) ἐπὶ τόπου· θέτω, τοποθετῶ, βάζω. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν Ψ 165 «ἐν δὲ τῷ

ἀνωτάτῳ αὐτῆς (τῆς πυρᾶς) μέρει κατέθηκαν τὸν νεκρόν» Γαζῆς. εἰς ταφὰς ἐγὼ θήσω Σοφ. Αἴ. 1109= ἐγὼ θάψω αὐτόν. Διὰ τῆς ἐς ὑποδηλοῦται ἡ ἀναγκαία μετακίνησις, ὅπως ὁ νεκρὸς κατατεθῇ ἐν τῷ τάφῳ, ἴδ. κατ. εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως θεὶς Αἴ. 751 θεὶς φιλοφρόνως τὴν ἑαυτοῦ δεξιὰν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Τεύκρου. θῆκέ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς Πίνδ. Π. 11, 37 ἴδε φονή. ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς καλῆς ἀρᾶς Αἰσχ. Χο. 145, ἴδε μέσος. ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν Ψ 704 διὰ δὲ τὸν νικηθέντα (ἤτοι δι' ἐκεῖνον ποῦ ἤθελε νικηθῇ) ἔβαλεν εἰς τὸ μέσον (ὡς βραβεῖον, κυρ. ἐπῆρε καὶ ἔβαλεν εἰς τὸ μέσον) γυναῖκα. Ὁμοίως ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τιθεὶς Ἡρ. 3, 142 καταθέτων τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ μέσον, παραιτούμενος αὐτῆς. Διὰ τῆς ἐς πάντοτε ὑποδηλοῦται κίνησίς τις. τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ Πίνδ. Π. 8, 11 ἴδ. ἄντλος. Καὶ μέσ. αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ο 561 βάλετε μέσα εἰς τὴν ψυχήν σας ἐντροπήν, καὶ δή: ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν Ν 121 βάλετε καθ' ἕνας σας μέσα εἰς τὴν καρδιάν σας ἐντροπὴν καὶ νέμεσιν, τ. ἔ. τὴν κατάκρισιν τῶν ἄλλων, ὅθεν: τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ σᾶς κατακρίνῃ ὁ κόσμος : «τί θὰ πῇ ὁ κόσμος γιὰ σᾶς» ! σὺ δ' οὖν δίωκε καὶ πόνου πλέον τίθου Αἰσχ. Εὐμ. 226 σὺ ὁπωσδήποτε (ὅθεν : ἐμπρὸς λοιπὸν = δ' οὖν) καταδίωκέ τον καὶ βάλλε τὸν ἑαυτόν σου περισσότερον εἰς κόπον. Δὲν εἶνε ἀνάγκη διορθώσεως. ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν Κ 46, ἴδε ἐπιτίθημι. γέμω κακῶν δὴ κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1245 «εἶμαι γεμᾶτος πλέον ἀπὸ κακὰ καὶ δὲν ἔχω ποῦ (ἢ τόπον) νὰ τὰ βάλω». Περὶ οὗ ὀρθῶς ὁ [Λογγῖνος] κεφ. 40: «σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογοῦν». Πρβ. ἐν τῷ σαίρω τὸ Εὐρ. Ἴων. 115, ἴδε καὶ σύνθεσις. «ἀλλ' ὀρθῶς μὲν εἴρηται τὸ πρὸς στάθμη πέτρον τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρῳ στάθμην. Οἱ δὲ μὴ τιθέμενοι τὰ δόγματα πρὸς τοῖς πράγμασιν, ἀλλὰ τὰ πράγματα πρὸς τὰς ἑαυτῶν ὑποθέσεις ὁμολογεῖν μὴ πεφυκότα καταβιαζόμενοι πολλῶν ἀποριῶν ἐμπεπλήκασι τὴν φιλοσοφίαν» Πλουτ. 75 F. Περὶ τούτων παρατηρεῖ ὁ Κόντος : Κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ λεχθῇ Ἑλληνιστὶ «Οἱ δὲ μὴ τιθέμενοι τὰ δόγματα πρὸς τοῖς πράγμασιν, ἀλλὰ τὰ πράγματα πρὸς τὰς ἑαυτῶν ὑποθέσεις». Ὅθεν διορθοῖ: «πρὸς στάθμην... τίθεσθαι, μή τι πρὸς πέτρον στάθμην» καὶ κατωτ. «πρὸς τὰ πράγματα». Ταῦτα ὁ κ. Κόντος, διότι δὲν κατενόησε τὴν σύνταξιν τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ τὸ «πρὸς τὰς ἑαυτῶν ὑποθέσεις» δὲν συντάσσεται μετὰ τοῦ τιθέμενοι, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὁμολογεῖν, ὡς παρετήρησα καὶ ἐν Πλουτ. Α' τόμ. σελ. XCII. Αἱ παραδιορθώσεις τοῦ Κόντου ὡρμήθησαν ἐκ τῆς παραδιορθώσεως τοῦ Hercher πρὸς ταῖς ἑαυτῶν ὑποθέσεσιν, ἐξομαλίζοντος δῆθεν, ὡς νῦν ἠθέλησε καὶ ὁ Κόντος, τὴν σύνταξιν τοῦ τιθέμενοι. Ἂν δὲ ὁ κ. Κ. νομίζει ὅτι τὸ τίθεσθαι δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ μετὰ τῆς πρὸς καὶ δοτ., ἂς τὸ ἀποδείξῃ. 2) καθίστημι, ἵστημι, ἱδρύω, ἐγκαθιδρύω, θεμελιώνω· θὲς τόδε τεῦχος ἐμᾶς ἀπὸ κρατὸς ἑλοῦσα Εὐρ. Ἠλ. 140 «ἀπόθες τῆς ἐμῆς κεφαλῆς ἑλοῦσα τόδε τεῦχος.. Τοιαῦται δευτεροπρόσωποι πρὸς ἑαυτοὺς ἀποστροφαὶ εἶνε συνήθεις εἰς ἀνθρώπους, ὧν ἡ ψυχὴ κατώδυνος ἐκ δεινοῦ πάθους ἢ αἰσθήματος συγκεντροῦται εἰς ἑαυτὴν ὁλόκληρος, ἀποξενουμένη ἀπὸ τοῦ πέριξ κόσμου» Δ. Βερν. τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον Σοφ. Αἴ. 1406. ἴδε ἐπίκαιρος. τιμὰς πάλιν θῆκε Λοξίᾳ, πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ θάρση βροτοῖς θεσφάτων ἀοιδαῖς Εὐρ. Ἰ. Τ. 1280 «τιμὰς περιεποίησε πάλιν Λοξίᾳ, πολυανδροῦντι δὲ ξένοις θεωροῖς (ἐν τῷ μέλλοντι δηλ.) τῷ Πυθικῷ θρόνῳ ἐνέβαλε τὰ τοῖς βροτοῖς (ὄντα) θάρση ταῖς τῶν θεσφάτων ἀοιδαῖς, ἤτοι: τὴν τοῖς πυθοχρήστοις πίστιν τῶν βροτῶν ἐνεποίησε πλήθοντι ξένων (ἐν τῷ μέλλοντι δηλ.) τῷ Πυθικῷ θρόνῳ. Τὸ θῆκε εἰς μὲν τὸ Λοξίᾳ ἀναφερόμενον = περιεποίησεν, εἰς δὲ τὸ ἐν.. θρόνῳ λαμβανόμενον ἀπὸ κοινοῦ = ἐνέθηκεν, ἤτοι: ἐνεποίησεν, ἐνέβαλεν» Δ. Βερν. ἣν (τὴν ἡμέραν) δεηθείς μου ἔθετο Δημ. 42, 1 τὴν ὁποίαν ἡμέραν (προθεσμίαν) παρακαλέσας με ἔβαλεν, ὥρισε. Καὶ μετ' ἀπρφ. ὄντε (χαλκὸν μυρίον)... Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει Πίνδ. Ν. 10, 47 ὃν χαλκὸν (ἃ χαλκᾶ βραβεῖα) τὸ Λύκαιον προέθηκε παρὰ τῷ Διὸς βωμῷ (ἢ ναῷ) τοῖς νικῶσι σὺν δρόμῳ ποδῶν καὶ σθένει χειρῶν, κυρ. ἵνα νικήσῃ (τ. ἔ. ἀποκτήσῃ διὰ νίκης) τις αὐτὰ σὺν δρόμῳ ποδῶν καὶ σθένει χειρῶν : «πάλῃ καὶ παγκρατίῳ καὶ πυγμῇ» οὕτως ὁ Σχ. καὶ ἄλλοι, ὀρθῶς δ' ὁ ἡμέτερος Δούκας παρατηρεῖ ὅτι τὸ παρ' Διὸς εἴρηται, ὡς τὸ ἐν Ἅιδου, εἰς διδασκάλου. Ὁμοίως εἶπεν ὁ Πίνδ. Ἰ 2, 34 εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν = ἐς οἴκους εὐδαιμόνων ἀνδρῶν. πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; Αἰσχ. Εὐμ. 681 ποῖός τις πρέπει νὰ εἶνε ὁ θεσμός μου, ἵνα μὴ ἐπισύρω ἐναντίον μου τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν μομφήν; δηλ. τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω; Ταῦτα, ὡς φαίνεται, λέγει ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς τὰς Ἐρινῦς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· ἴδε κατωτ. ἑτέραν ἑρμηνείαν τοῦ Δ. Βερν. σὲ παντὸς ἂν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἂν Ἀπ. Εὐρ. 189, ἴδε δισσός. νόμον τιθέναι καὶ νόμον τίθεσθαι διαφέρουσι: «τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι» Ἀμμώνιος· ἐπίσης ὁ δῆμος τίθεται νόμον. οἱ πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσι καὶ νόμους τίθενται, ἵνα μὴ ἀδικῶνται Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 14 οἱ πράττοντες τὰ πολιτικὰ τιθέασιν ἑαυτοῖς (δι' ἑαυτοὺς) νόμους ἐν ταῖς πατρ. κέ. (οἱ ἄρχοντες) ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασιν, τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς Πλ.

Πολ. 339C, ὅπου οἱ ἄρχοντες θεωροῦνται ὡς κρείττονες καὶ ὡς νομοθέται. Ὁμοίως Σοφ. Ἠλ. 580. Εὐρ. Ἄλκ. 57. Ἀλλ' ἐν Πλ. Πολ. 338E: τίθεται δέ γε τοὺς νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικοὺς κτέ. ἠδύνατο νὰ εἴπῃ καὶ τίθησι πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφ., ἢ τίθεται ἄνευ τοῦ πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφ., ἀλλὰ συνέδεσεν ἀμφότερα ἐπὶ τὸ σαφέστερον. Παρὰ δὲ Ἡρ. 1, 29 λέγεται: ἵνα δὴ μή τινα τῶν νόμων ἀναγκασθῇ (Σόλων) λῦσαι, τῶν ἔθετο, ὅπου τὸ μέσ. ἔθετο περὶ νομοθέτου λεγόμενον εἶνε ἀσύνηθες. Ὁμοίως 2, 177. πρβ. Ξεν. Πολ. Λακ. 1, 2 Λυκοῦργον θέντα αὐτοῖς τοὺς νόμους. πρβ. Ἁρποκρατ. «θέσθαι ἀντὶ τοῦ προσέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον Δημοσθένης· ἐπὶ γὰρ τῶν νόμων λέγεται ὡς ἔθηκε μὲν ὁ νομοθέτης, ἔθετο δὲ ὁ δῆμος. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ἀτελειῶν. Ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου (46, 23) φησὶν «ἑαυτῷ (αὐτὸν αὐτῷ τὰ χ/φα) νόμους ἰδίους θέμενον»· μήποτε ἀντὶ τοῦ θέντα», ἃ ἐπικρίνων ὁ Κούστερος παρατηρεῖ ὅτι τὸ μὲν θεῖναι λέγεται ἐπὶ τοῦ θέντος ἄλλοις νόμον, τὸ δὲ θέσθαι νόμον ἢ μόνον ἢ καὶ προστιθεμένου τοῦ ἑαυτῷ ἐπὶ τοῦ ἑαυτῷ θέντος νόμον. Ὁμοίως λέγει ὁ Πλ. Συμπ. 181E οἱ ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὑτοῖς ἑκόντες τίθενται. Κατὰ ταῦτα τὸ μὲν τίθημι νόμους, θέτω ἢ δίδω νόμους, νομοθετῶ, λέγεται ἐπὶ τοῦ προτείνοντος νόμους (Περὶ Δημ. 18, 103 ἴδ. ὑπωμοσία). ἢ ἐπὶ τοῦ νομοθέτου, ὅστις πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλέγεται καὶ γράφει δι' αὐτὸν νόμους, ὡς περὶ τοῦ Σόλωνος· τίθενται δὲ (=τιθέασιν ἑαυτοῖς) νόμους οἱ πολῖται, ὁ δῆμος, οἱ ἄρχοντες, οἱ δικάζοντες, οἵτινες καὶ πείθονται αὐτοῖς. Καὶ παθ. τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις Πλ. Νόμ. 730B ἃ σαφῆ. Πρβ. κείσθω μέντοι καθάπερ ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας, ἐὰν ἢ τοὺς θέντας ἡμᾶς ἢ καὶ τοὺς θεμένους ὑμᾶς μηδαμῶς φιλοφρονῆται Πλ. Νόμ. 820E ταῦτα μέντοι κείσθω (ὡρίσθω) καθάπερ ἐνέχυρα, λυθῆναι (ἀρθῆναι) δυνάμενα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας, ἐὰν ταῦτα μηδαμῶς ἀρέσκῃ ἢ ἡμῖν τοῖς θεῖσιν (αὐτά, τὰ ἐνέχυρα· κατ' ἄλλους ἐνν. τοὺς νόμους) ἢ καὶ ὑμῖν τοῖς θεμένοις (τὰ ἐνέχυρα ἢ τοὺς νόμους)· πρβ. «ὑποτίθησι μὲν ὁ δανειζόμενος τὰ ἐνέχυρα, ὑποτίθεται δὲ ὁ λαμβάνων» Φρύνιχος. ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔθηκε, εἴς τε τὴν ἕνην καὶ τὴν νέαν, ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ Ἀρφ. Νεφ. 1190 ἐκεῖνος λοιπὸν διὰ τὴν πρόσκλησιν ὥρισε δύο ἡμέρας, καὶ τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν, διὰ νὰ γίνωνται αἱ καταβολαὶ τὴν νέαν («αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτανείων· ὅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης· ἐδίδοτο γὰρ δραχμὴ τῷ δημοσίῳ» Σχ.). Τὸ εἴς τε τὴν ἕνην καὶ τὴν νέαν ὀφείλεται τῷ G. Herm. ἀντί: εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, διότι, ἐπειδὴ εἶνε δύο ἡμέραι, τὸ ἄρθρον ἀπαιτεῖται ἐν ἑκατέρᾳ κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ Cobet. τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς Σοφ. Τρ. 26, ἴδ. τέλος. κήρυγμα θεῖναι Ἀντ. 8 ὅπου τὸ θεῖναι = ποιῆσαι, ὡς τὸ τίθεσθαι ἐν πολλαῖς φράσεσιν (περὶ ὧν ἴδ. κατωτέρ.) = ποιεῖσθαι. ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον ἀσθενές θ' ἅμα Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 614 ἁβρὸν ποιοῦσα (ἐπιτηδεύουσα) τὸ βάδισμα καὶ ἄτονον. πατρὶς καλῶς πράσσουσα τὸν τυχόντ' ἀεὶ μείζω τίθησι, δυστυχοῦσα δ' ἀσθενῆ Εὐρ. Ἀπ. 798 ἡ πατρὶς εὐπραγοῦσα τὸν τυχόντα (τὸν πρῶτον τυχόντα, «ἕνα οἱονδήποτε») ἀεὶ μείζω ποιεῖ (μεγαλύνει, αὐξάνει), δυστυχοῦσα δὲ ἀσθενῆ ποιεῖ. Τὸ αὐτὸ νόημα πληρέστερον ἐξέθηκεν ὁ Θουκ. 2, 60, 2. Μέσ. ἐκ τούτων τὰ δίκαια τίθενται καὶ τὴν εἰρήνην ταύτην (Δ. Γ. ταύτῃ) ὁρίζονται Δημ. 8, 8 ἐκ τούτων τῶν βλέψεων ὁρμώμενοι θεωροῦσιν (ἐκτιμῶσι) τὰ δίκαια καὶ οὕτως ἐννοοῦσι τὴν εἰρήνην. Τὸ ταύτην εἶνε κυρ. κατηγορούμενον. Ἴσως εἶνε ὀρθὴ ἡ προτεινομένη διόρθ. ταύτῃ διορίζονται. ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν Θουκ. 1, 25 εὑρίσκοντο εἰς ἀπορίαν (πῶς) νὰ διευθετήσωσι τὰ παρόντα πράγματα. αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, ὅττι κε θείῃς παιδὸς παιδὶ φίλῳ τ 403 σὺ ὁ ἴδιος (κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς γονεῖς) εὑρὲ τώρα ὄνομα, τὸ ὁποῖον νὰ βάλῃς εἰς τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν τῆς κόρης σου. τί δῆτ' ἐπ' (τί δή ποτ' Cobet πιθανῶς) αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί; Αἰσχ. Ἀπ. 6 «τί ὄνομα θὰ τοὺς (= εἰς αὐτούς) βάλουν» οἱ θνητοί; Ἴωνα δ' αὐτὸν ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα Εὐρ. Ἴων 75 θὰ κάμῃ ὥστε νὰ ὀνομάζηται (μὲ) τὸ ὄνομα Ἴων κατὰ τὴν Ἑλλ. Ἐνταῦθα ὁμαλὸν θὰ ἦτο: Ἴωνα δ' αὐτῷ ὄνομα θήσεται κεκλῆσθαι, διότι Ἑλληνιστὶ λέγεται τίθεμαί τινι ὄνομα, τὸ δὲ κεκλῆσθαι θὰ ἐπεφέρετο ὡς συμπληρωματικὴ ἐπεξήγησις, ἀλλ' ἡ δοτ. αὐτῷ ἔγεινε ὑποκ. τοῦ ἀπρφ. προσεχεστέρου ὄντος, ὅθεν ἐτέθη κατ' αἰτ. Κατὰ ταῦτα πρέπει νὰ μεταφρασθῇ μᾶλλον ὧδε: θὰ βάλῃ εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα Ἴωνα, νὰ ὀνομάζεται δηλ. οὕτω κατὰ τὴν Ἑλλάδα. ‖ κατατίθημι, θάπτω, παραχώνω, χρήματα καταθέτω παρά τινι, ἴδ. ὡς ἐνέχυρον· τῶν κτημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ τι βούλει, θέντα τοῦ ἐπιλοίπου ἀργυρίου ὅσου ἐνδεῖ σοι, ἀτόκῳ χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ Δημ. 53, 12 ἀφ' οὗ τὰ βάλῃς ἐνέχυρον διὰ τὰ ἐπίλοιπα χρήματα, ὅσα σοὶ χρειάζονται, νὰ μεταχειρίζεσαι τὰ χρήματα ἄτοκα. οἱ τραπεζῖται εἰώθασιν ὑπομνήματα γράφεσθαι ὧν ἄν τις τιθῆται Δημ. 49, 5 οἱ τραπεζῖται συνηθίζουν νὰ κρατοῦν σημειώσεις (διὰ τῶν γραμματέων) δι' ὅσα ἐνέχυρα καταθέτει τις, ἵνα δανεισθῇ χρήματα. χρήματα τίθεμαι παρά τινα Ἡρ. 6, 86 βάζω κοντὰ εἴς τινα χρήματα ὡς παρακαταθήκην, τῷ τὰ ἐμπιστεύομαι. τίθενται πρός τινα τῶν συμπλεόντων συγγραφὴν Δημ. 32, 16 καταθέτουσιν εἰς τὰς χεῖράς τινος ἐκ τῶν συνεπιβατῶν συμβόλαιον. θέντες οἱ δικασταὶ τοῖς πᾶσι χρήμασι τόκον ὃς ἦν ἐλάχιστος Δημ. 29, 60

ἀφ' οὗ οἱ δικασταὶ προσέθεσαν εἰς τὸ ὅλον τῶν χρημάτων τον μικρότατον τόκον, εὗρον κτλ. τὸ ἥμισυ αὐτῷ τίθησι Λυσ. 32. 21 τὸ ἥμισυ λογαριάζει διὰ τὸν ἑαυτόν του. ψῆφον (ἢ γνώμην) τίθεμαι δίδω ψῆφον, ἐκφράζω γνώμην, γνωμοδοτῶ· ἀλλὰ τὸ τίθεμαι ψῆφον εἶνε παλαιότερον, διότι κατὰ τὴν ἀναλογίαν τούτου ἐλέχθη τὸ τίθεμαι γνώμην· ἴδ. Ἡρ. 3, 80 καὶ 73. οὐκ ἂν τιθείμην ταύτην τὴν ψῆφον, ὡς δεῖ ποτε μέθῃ χρῆσθαι ταύτην τὴν πόλιν ἢ τοῦτον τὸν ἄνδρα Πλ. Νόμ. 674 A δὲν ἤθελον δώσῃ ταύτην τὴν ψῆφον (δὲν ἤθελον ἐκφράσῃ τὴν γνώμην), ὅτι πρέπει κτλ. ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο Αἰσχ. Ἱκ. 648 εὐμενῶς ἐψήφισαν ὑπὲρ ἡμῶν: εὐμενῆ (ἡμῖν) γνώμην ἀπεφήναντο. τίν' ἂν οὖν οἴεσθε τοὺς προγόνους ὑμῶν, εἰ λάβοιεν αἴσθησιν, ψῆφον ἢ γνώμην θέσθαι περὶ τῶν αἰτίων τοῦ τῶν Φωκέων ὀλέθρου; Δημ. 19, 66 τίνα ψῆφον ἢ γνώμην νομίζετε ὅτι οἱ πρόγονοι ὑμῶν, ἐὰν ἐλάμβανον αἴσθησιν (ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ζωήν), ἤθελον δώσῃ περὶ τῶν αἰτίων τοῦ ὀλέθρου τῶν Φωκέων; Ὅπου ὁ Blass ὀρθῶς ἐξήλειψε τὰ παρέγγραπτα ψῆφον ἢ γνώμην, διότι προηγεῖται: τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθενθ' οὗτοι περὶ ἡμῶν ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν, ἃ σαφῆ. κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην Ἀρφ. Ἐκκλ. 658 τ. ἔ. αὕτη ὑπῆρξε καὶ ἐμοῦ ἡ γνώμη. Διορθοῦσι: ταύτῃ γνώμην ἐθέμην κυρ. ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος ἔδωκα γνώμην, δι' ἧς φράσεως δηλοῦται ὁ τρόπος, καθ' ὃν οἱ δικασταὶ ἐγνωμοδότουν· διότι ἐτίθεντο τὴν ψῆφον ἢ ταύτῃ τῇ ἀθφούσῃ ἢ ἐκείνῃ τῇ καταδικαζούσῃ κληρωτίδι (τῷ καδίσκῳ). πρβ. Λυσ. 24, 23 μηδαμῶς, ὦ βουλή, ταύτῃ θῆσθε τῇ ψήφῳ, ὅπου φαίνεται ὀρθὴ ἡ διόρθ. τὴν ψῆφον. Πρβ. Ἀνδοκ. 3, 21. Δημ. 19, 66. Πλ. Τίμ. 51D. κἀγὼ ταύτῃ τῇ γνώμῃ τίθεμαι Σοφ. Φιλ. 1448 = προστίθημι ἐμαυτὸν ταύτῃ τῇ γνώμῃ. Ὅπου ἴσως γρ. ταύτῃ τὴν γνώμην τίθεμαι. Καὶ ἄνευ τοῦ τὴν γνώμην ἐν Πλ.Κρατ. 398 B καὶ Θεαιτ. 202 C ἀρέσκει οὖν σε καὶ τίθεσαι ταύτῃ δόξαν ἀληθῆ μετὰ λόγου ἐπιστήμην εἶναι; ὅπου τὸ πλῆρες εἶνε: ἀρέσκει οὖν σε (ταύτῃ) καὶ τίθεσαι τὴν γνώμην ταύτῃ (ἐμμένεις εἰς ταύτην τὴν γνώμην), ὅτι δόξα ἀληθὴς μετὰ λόγου ἐπιστήμη ἐστί; Πρβ. ἀποφαίνομαι (γνώμην). Ὅθεν μτφ. ὑποτίθημι, ὑπολαμβάνω, νομίζω, θεωρῶ· ὡς δ' ἐκ τῆς σημ. ταύτης συντ. καὶ πρὸς ἀπρφ. οὐ τίθημ' (ἡγοῦμαι) ἐγὼ ζῆν τοῦτον Σοφ. Ἀντ. 1166, « οὐ νομίζω ζῆν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα» Σχ. Ὁμοίως Ἀπ. Μεν. 31 τίθημ' ἔχειν χολὴν σε καλλιωνύμου πλείω ἡγοῦμαί σε ἔχειν χολὴν πλείω καλλιωνύμου· κάλλ. δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ Σοφ. Ἠλ. 1269 = νομίζω αὐτὸ (εἶναι) δαιμόνιον· θεωρῶ αὐτὸ ὡς ἐκ θεοῦ προερχόμενον. ἀδίκημ' ἂν ἔθηκα Δημ. 14, 37 ἤθελον θεωρήσῃ ὡς ἀδίκημα (ἴδ. ἀδίκημα). τίς δήποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν ἢ σμικρὸν ἢ τὸν μηδαμοῦ τιμώμενον; Ἀπ. Σοφ. 102 ἀντὶ τοῦ δὴ γράφουσιν ἂν ἢ μέγ' ἂν ἀντὶ τοῦ μέγαν, καὶ ἤτοι μηδ. τιμώμενον, ἢ: ἢ τῶν μηδ. τιμωμένων. Τὸ νόημα εἶνε: οὐδεὶς τῶν βροτῶν ἡγήσαιτ' ἂν τὸν ὄλβον ἢ μέγαν ἢ σμικρὸν ἢ τοιοῦτον, ὥστε μηδεμιᾶς τιμῆς ἄξιον εἶναι. καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθόν, καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἑκάστου, ὡς μιᾶς οὔσης τιθέντες, ὅ ἐστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν Πλ. Πολ. 507B ἐκ τῶν διορθ. ἀναφέρω τὴν τοῦ J. Adam καὶ ἰδέαν ἀντὶ τοῦ κατ' ἰδέαν, ἵνα ὑπάρχῃ ἀντικείμ. τοῦ τιθέντες. Ἀλλ' ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ διόρθ. αὕτη εἶνε ὀρθή, διατὶ εἶπεν ὁ Πλ. ἐφεξῆς ὡς μιᾶς οὔσης καὶ ὄχι ὡς μίαν οὖσαν; Μᾶλλον ἀπαιτεῖται τὸ ἕν, ὡς ἀντικείμ. τοῦ τιθέντες, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἓν πρὸς τὰ πολλά. Ὅθεν γράφω: «καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθὸν (ἐνν. φαμέν)· καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, ⟨ἓν⟩ πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν (ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς ἰδέας, θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς) ἑκάστου, ὡς μιᾶς οὔσης, τιθέντες, ὅ ἐστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν (ἤτοι: προσαγορ. ἕκαστον τοῦτο, ὅ ἐστιν)». θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο Δημ. 20, 20 = ὑποθήσω (θὰ ὑποθέσω) ὅτι κέ. ἐκ τούτων τὰ δίκαια τίθενται 8, 8 κατὰ ταῦτα (κατὰ ταύτας τὰς ἀρχὰς) κρίνουσι τὰ δίκαια (τί εἶνε δίκαιον). ἐμὲ ἐν ἀτιμίῃ ἔχει, τὴν δ' ἀπ' Αἰγύπτου ἐπίκτητον ἐν τιμῇ τίθεται Ἡρ. 3, 3 = ἐν τιμῇ ποιεῖται, τιμᾷ: περὶ πολλοῦ ποιεῖται. ἐν παρέργῳ θοῦ με Σοφ.Φιλ.473, ἴδε πάρεργον. πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου 876 πάντων τούτων ὠλιγώρησας. στρατοῦ δὲ πλῆθος οὔτ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ θέσθαι δύναι' ἂν Εὐρ. Ῥῆσ. 309, ἴδε ψῆφος. ἐν τοῖς μεγίστοις ὠφελήμασι καὶ τόδε ἐγὼ τίθημι Ξεν. Ἀγησ. 7, 2 ἐν τοῖς μεγ. ὠφ. καὶ τόδε ἐγὼ καταλέγω, λογίζομαι. τἀγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθεντο Θουκ. 4, 18 θέτουσιν εἰς ἀμφιβολίαν (θεωροῦσιν ἀμφίβολα) τἀγαθὰ πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν. καὶ ἐμὲ θὲς τῶν πεπεισμένων Πλ. Πολ. 424 C λόγισαι κἀμὲ (ἕνα) τῶν πεπεισμένων. τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; φ 333 διὰ τί θεωρεῖτε ταῦτα («τὰ λόγια τοῦ κόσμου») ἐπονείδιστα; τὴν Σκῦρον οὐδαμοῦ τίθης Εὐρ. Ἀνδ. 210 κυρ. δὲν τὴν βάζεις πουθενά, δὲν τὴν λογαριάζεις διὰ τίποτε. ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ ἀπονοστήσας χθονὸς θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς Ἰ. Τ. 732 ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι, μὴ ἀποπλεύσας οἴκαδε ἐκ τῆς (Ταυρικῆς) χώρας ὅλως ὀλιγωρήσῃ τῶν ἐμῶν ἐντολῶν. λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους παρ' οὐδὲν αἰῶ τε (O. Müller: αἰῶνα) παρθένειον ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς Αἰσχ. Ἀγ. 238 οἱ δὲ φιλόμαχοι βραβεῖς εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο τὰς δεήσεις καὶ τὰς πατρῴας ἐπικλήσεις (δεομένη γὰρ ἐβόα, πάτερ,

πάτερ) καὶ τὴν ζωὴν τῆς παρθένου. καλὸν πάρεργον αὐτὸ θήσομαι πόνων Εὐρ. Ὀρ. 610, ἴδε πάρεργον. θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι Μήδ. 926. « Ἐνταῦθα ὁ Ἰάσων εἶπε θήσω καὶ ὄχι θήσομαι οὐ μόνον δι' ὃν λόγον καὶ ἀνωτέρω 915 ἔθηκε, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἑπόμενον, ὅτι δηλ. οἱ ποιηταί, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος, ἀντὶ τοῦ ποιῶ ποιοῦμαι λέγουσι τίθημι - τίθεμαι, καὶ ὅτι τὸ ποιῶ, ὡς ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἐννοίας, ἄρα καὶ τὸ τίθημι, κεῖται πλειστάκις μετ' ἐπιρρήμ., καὶ μάλιστα τοῦ εὖ καὶ καλῶς, ἄνευ αἰτ. (οἷον Σοφ. Ο. Κ. 652 πῶς οὖν ποιήσεις; Ο. Τ. 543. Αἴ. 1369. Πλ. Πολ. 461 Ε. Ἡρ. 5, 24 κἀλλ.), καὶ ὅτι καὶ ἐν τούτοις ἡ Ἀττικὴ σύνταξις εἶνε αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς συνηθείᾳ, λέγοντας «πῶς λοιπὸν θὰ κάμῃς; πῶς νὰ κάμωμεν; ὅπως καὶ ἂν κάμῃς· καλὰ ἔκαμες καὶ ἦλθες», διάφορα τῶν: τί λοιπὸν θὰ κάμῃς κλπ. Ὅτι δὲ καὶ τὸ τίθημι αὐτὸ ἐλαμβάνετο οὕτως, ἀπόδειξις, πλὴν ἄλλων, τὸ ἄλλως ἐλεεινὰ παρεξηγούμενον καὶ ἀθετούμενον Αἰσχ. Εὐμ. 681 τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; = πῶς ποιοῦσα ἄμομφος ὦ πρὸς ὑμῶν; ἤτοι: πῶς νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴ παραπονῆσθε σεῖς ἐναντίον μου; Αὕτη δὲ ἡ ἔννοια καὶ τοῦ Ἀγ. 1672-3 ἐγὼ καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς, ἤτοι: σὺ κ' ἐγὼ θὰ κάμωμεν καλὰ νὰ κτλ... Κατὰ ταῦτα καὶ τὸ ἡμέτερον εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι = εὖ γὰρ περὶ τούτων ποιήσω ἐγώ, ἤτοι: ἐγὼ περὶ τούτων, ὡς ἂν μοι καλῶς ᾖ ποιεῖν, ποιήσω· τοῦτο δ' ἀκριβῶς λέγει καὶ ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ πανομοιότυπος ἐκφορά: Γι' αὐτὰ θὰ κάμω καλὰ ἐγώ» Δ. Βερν. ἐν δόξᾳ τίθεσθαι Πίνδ. Ὀ. 10, 63 = ἔνδοξον νομίζειν· κατ' ἄλλους = ἐν διανοίᾳ τίθεσθαι. οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην Τυρτ. 12, 1 οὔτε λογισαίμην, οὔτε ἤθελα λογαριάσῃ. πρβ. ἐν τιμῇ τίθεσθαι Ἡρ. 3, 3. Συχναὶ δὲ τοῖς μτγν. αἱ διὰ τοῦ τίθεσθαι περιφράσεις. τὰ ἀνηλωμένα πλείω τιθείς Δημ. 27, 34 βάζων, ὑπολογίζων περισσότερα τὰ ἐξωδευμένα, ὑπερτιμῶν. Ἐν ταῖς ἐφεξῆς περιφράσεσι τὸ τιθέναι = ποιεῖν, τὸ δὲ τίθεσθαι = ποιεῖσθαι. Συνήθης δὲ ἡ περίφρασις αὕτη τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἴωσι καὶ τοῖς ἐκ τούτων ὁρμωμένοις τραγικοῖς καὶ λυρικοῖς· φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον θώμεθα Αἰσχ. Πέρ. 145 συνετῶς καὶ σπουδαίως (ἐμβριθῶς) βουλευσώμεθα. τὸ τεὸν πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θήσομαι Πίνδ. Ἰ. 1, 1 ἴδ. ὑπέρτερος. ἄγω τὸν ὑμᾶς κἀμὲ τἀμά τ' ὄργια γέλων τιθέμενον Εὐρ. Βάκ. 1080 τὸν ποιούμενον γέλωτα: τὸν περιγελῶντα (ἐμπαίζοντα) ὑμᾶς καὶ ἐμὲ κέ. Ἀλλὰ τὸ ἐνεργ. θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων Μήδ. 383 = ποιήσω (τ. ἔ. προξενήσω) τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλωτα. Ὁμοίως Ἴων 1172. αἷμα θήσεις συμβαλὼν Βάκχαις μάχην Βάκ. 837 συνάψας μάχην ταῖς Β. αἷμα ποιήσεις, ἤτοι: θὰ κάμῃς αἱματοχυσίαν. Ὁμοίως Ἡρ. 3, 29 οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε ὄχι ἀτιμωρητὶ θά με περιγελάσητε. Τὸ γέλωτα εἶνε κατηγορούμενον. τοὺς δὲ λοιποὺς τῶν Βαρκαίων ληΐην ἐκέλευσε θέσθαι τοὺς Πέρσας 4, 202 ἐκέλευσε δὲ τοὺς Πέρσας ἀνδραποδίσασθαι (ληΐην θέσθαι, ὡς μία λέξις, κυρ. = λείαν ποιήσασθαι) τοὺς λοιποὺς τῶν Βαρκαίων. σπουδὴν ποιοῦμαι=σπουδὴν τίθεμαι Σοφ. Αἴ. 13. κοινωνίαν ποιοῦμαι=ξυνωνίην τίθεμαι (Ἀρχίλ.). Κατὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ὁ Cobet ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 742 σύμμαχος γενοιό μοι τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως θείην διώρθ. θείμην, διότι τρέπομαι (-ψομαι, ἐτρεψάμην) τοὺς πολεμίους περιφράζεται διὰ τοῦ τροπὴν ποιοῦμαι (= τίθεμαι) τῶν πολεμίων. Ἀλλ' ὁ Θουκ. ὅμως ἐν 6, 69 εἶπε: τροπὰς ἀλλήλων ἐποίουν. Καὶ ἐνταῦθα λοιπὸν = οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως ποιησαίμι = οἷος ἂν Εὐρυσθεῖ τροπῆς αἴτιος γενοίμην. πρβ. οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη Εὐρ. Φοιν. 866 = οἰωνὸν ἐποιησάμην (ἡγησάμην), καὶ Σοφ. Φιλ. 590 κέ. Ἐνίοτε καὶ παρὰ πεζ. σκόπει δὴ ποῖ βλέπων ὁ τὸν ἔπαινον τοῦτον περὶ ἑκάστου τιθέμενος ὀρθῶς λέγει Πλ. Νόμ. 687Α ὅπου τὸ τὸν ἔπαινον τιθέμενος = τὸν ἔπαινον ποιούμενος. ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ Σοφ. Φιλ. 532, ἴδε προσφιλής. οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς θείμην ἐμαυτῷ Ἀντ. 188 «οὔτ' ἂν κτησαίμην φίλον τῆς ἐμῆς πόλεως δυσμενῆ» Σχ. ἕρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται Τρ. 615, ἴδε ἕρκος. τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίθενται (ἄνθρωποι) Θουκ. 1, 41 τὰ οἰκεῖα παραμελοῦσι. πᾶσιν ἀνεπίφθονον τὰ ξυμφέροντα τῶν μεγίστων πέρι κινδύνων εὖ τίθεσθαι Θουκ. 1, 75 προκειμένου περὶ τῶν μεγίστων κινδύνων καμμία κατηγορία δὲν εἶνε νὰ ἐξοικονομῇ καλῶς πᾶς τις τὰ ἴδια συμφέροντα. Ἄλλοι ἄλλως. τί θύω, πρὶν κτανεῖν Εὐρυσθέα, καθάρσιον πῦρ, καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω, ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε; Εὐρ. Ἡρ. Μ. 938 τί ν' ἀνάπτω πῦρ καὶ νὰ παρασκευάζω καθάρσιον θυσίαν καὶ νὰ ἔχω διπλοῦς κόπους, πρὶν φονεύσω τὸν Εὐρ., ἐν ᾧ δύναμαι μὲ ἕνα κόπον νὰ διευθετήσω ταῦτα; Τὸ μιᾶς χειρὸς θεωροῦσιν ἢ ὡς ἀπόλ. γεν. κατὰ τὸ θέρους, χειμῶνος, γαλήνης κττ., ἢ κατὰ τὸ ἀπελθεῖν τῆς δεῦρ' ὁδοῦ, πρβ. καὶ λαιᾶς χειρός Αἰσχ. Προμ. 740. Δυστυχῶς ἐνταῦθα ἡ γεν. εἶνε καθαρῶς ὀργανική· ὅθεν ὁ Nauck διώρθ. μ' ἐκ μιᾶς χειρός, πρβ. ἐξ ἑνὸς ποδός Σοφ. Φιλ. 91. ἐκ χειρός Αἴ. 27. τὰ δεσποτῶν εὖ πεσόντα θήσομαι, τρὶς ἓξ βαλούσης τῇσδέ μοι φρυκτωρίας Αἰσχ. Ἀγ. 32 τὰ πράγματα τῶν δεσποτῶν καλῶς ἀποβάντα θὰ χρησιμοποιήσω δι' ἐμαυτὸν (θὰ ἐπωφεληθῶ: « οἰκειώσομαι» Σχ.), ἀφ' οὗ ἡ φρυκτωρία αὕτη ἐδῶ μοῦ ἔρριψε τρὶς ἕξ, δηλ. παντελῆ νίκην: ἀφ' οὗ μοὶ ἔδωκε τὰ καλλίτερα

χαρτια, ὡς ἤθελε τις εἴπῃ σήμερον. Κατ' ἄλλους τὸ εὖ πεσόντα κατηγορούμ.. τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1003, ἴδ. χωρίζω. πρβ. πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα Πλ. Πολ. 604C, ἴδε πίπτω σελ. 988 α. (ταῦτα) πρὸς τὸ καλῶς ἔχον τίθεσθαι Δημ. 23, 134 νὰ διευθετῇ δικαίως, πρὸς τὸ συμφέρον ἀμφοτέρων. μηδαμὰ..θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς Αἰσχ. Πρ. 542, ἴδ. κράτος. πόλεμον δὲ ξύμπαντας ἀραμένους.. οὐ ῥᾴδιον εὐπρεπῶς θέσθαι («ἀποθέσθαι, καταλῦσαι» Σχ.) Θουκ. 1, 82 ὅταν ὅμως ἕνεκα τῶν ἰδίων συμφερόντων σύμπαντες ἀναλάβωμεν («σηκώσωμεν») πόλεμον, δὲν εἶνε εὔκολον εὐσχήμως νὰ καταπαύσωμεν αὐτόν. Ἀλλ' ἐν 1, 31 θέσθαι τὸν πόλεμον σημ. νὰ διευθετήσωσι τὸν πόλεμον. Λακεδαιμόνιοι .. ἐπέτρεψαν Ἀθηναίοις περὶ τῆς ἡγεμονίας θέσθαι ὅπως βούλοιντο Ξεν Πόρ. 5, 7 νὰ διατάξωσι (διευθετήσωσι) τὰ τῆς ἡγεμονίας ὅπως ἤθελον. ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων Ἀπ. Σοφ. 324 ἴσως ὧδε: ἐάν, ἐν ᾧ εἶνε εὔκολον νὰ διευθετήσῃ τις καλῶς (ταῦτα, ἅ ἐστιν ἄλγιστα), αὐτὸς ὁ ἴδιος φέρῃ καὶ προσθέσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν βλάβην. ὑμῖν εὐτυχίαν τὴν παροῦσαν ἔξεστι καλῶς θέσθαι Θουκ. 4, 17 εἰς τὴν ἐξουσίαν ὑμῶν εἶνε νὰ χρησιμοποιήσητε τὴν παροῦσαν εὐτυχίαν. τάν κεν λιπαρὰν ἐθέλων θείμαν ἄκοιτιν Βακχυλ.5,169=ποιησαίμην, ἴδ.λιπαρός. θοίναν ἀγρίαν τιθέμενος θηρῶν Εὐρ. Ἑκ. 1073 «θοίνην ποιούμενος τὴν τῶν ἀγρίων θηρῶν» Δ. Βερν. ἤτοι: «ὡς ἄγριος θὴρ αὐτὰς θοινώμενος» Σχ. παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾷ θεμένα τούσδ' ἔτεκε Αἰσχ. Ἑπτ. 912 ἀφ' οὗ τὸν ἴδιόν της υἱὸν ἴδιόν της ἄνδρα ἔκαμε, ἐγέννησε τούτους ἐδῶ. θεούς τε καὶ γῆν τήν τε πυρφόρον θεὰν Δήμητρα θέμεναι μάρτυρα Εὐρ. Ἱκ. 261 ποιησάμεναι μάρτυρα, ἐπιμαρτυράμεναι. Τὸ μάρτυρα συνεφώνησε πρὸς τὸ προσεχέστερον. τοὺς πιστοὺς τίθεσθαι (=ποιεῖσθαι) δεῖ ἕκαστον ἑαυτῷ Ξεν.Κ. Π. 8, 7,13. ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο κουριδίην ἄλοχον θήσειν Τ 297 ἔφασκές με ποιήσειν νόμιμον γαμετὴν (γυναῖκα) τοῦ θείου Ἀχιλλέως. πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς δατητὰς Ἄρης, ἀρὰν πατρὸς τιθεὶς ἀλαθῆ Αἰσχ. Ἑπτ. 927 πικρὸς δὲ τῶν χρημάτων μεριστὴς ὁ κακὸς Ἄρης, ὁ τὴν τοῦ πατρὸς ἀρὰν ἐπαληθεύων. οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείη Πλ. Πρωτ. 324B = ἀγένητον (ἄπρακτον) ποιήσειε. Ἡ φράσις παροιμιώδης καὶ πολυθρύλητος. Πρβ. Πίνδ. Ὀ 2,15. Σοφ. Τρ. 742. Πλ. Νόμ. 934 A. Καὶ ἐν ἄλλαις φράσεσιν= ποιῶ, ὡς: ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν A 2 = ἐποίησεν. O 721. λ 555 καὶ συχν. μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει θήσεις; Σοφ. O. K. 858, ἴδ. ῥύσιος. πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους Εὐρ. Μήδ. 399=ποιήσω· πρβ. Ἑκ. 358. 1156. θνατοῖς γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς Ἡρ Μ. 402, ἴδε γαλάνεια ἐν Παραρτ. ἄν τε δόλον αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι Πίνδ. Π. 2, 39 «ἥν τινα νεφέλην δόλον Ἰξίονι κατεσκεύασαν» Σχ. καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ Σοφ. O. K. 1506, ἴδ. ὁδός. Καὶ μετ' ἀπρφ. ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις κοινωνὸν εἶναι χερνίβων Αἰσχ. Ἀγ. 1020 ἐπεί σε Ζεὺς ἐποίησεν (ἠξίωσε) κοινωνῆσαι προθύμως τῶν χερνίβων τῷ οἴκῳ. Ὁ κοινωνῶν τῶν χερνίβων ἐθεωρεῖτο μέλος τῆς οἰκογενείας. Τῶν χερνίβων δὲ μετεῖχον καὶ οἱ δοῦλοι. πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν Ἀπ.Πινδ.177, ἴδ.μετατρέπω. Διάφορόν πως τὸ Αἰσχ. Ἀγ. 187 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίως ἔχειν, ἴδ. κυρίως. Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν (=ὥστε βλέπειν) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 221 ἀπέδωκεν εἰς τὰς Θήβας τὴν ἐλευθερίαν, ὥστε νὰ βλέπωσιν ἐλευθέρως. πρῶτα μέν με τοὔνομα θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν οὐκ εἰωθὸς ὂν Εὐρ. Ἑκ. 357 = ποιεῖ με ἐρᾶν (τοῦ) θανεῖν. Περὶ τοῦ Πινδ. Ν. 10, 48 θῆκε νικῆσαι ἴδε ἀνωτ. Καὶ κατὰ μεικτήν τινα σύνταξιν: κἄθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν Σοφ O. K. 1357 κυρ. καὶ ἐποίησας (ἠνάγκασας) ἄπολιν εἶναι καὶ φορεῖν ταύτας (τὰς) στολὰς (ἤ: καὶ φορεῖν ταῦτα, τὰ ῥάκη, ὡς στολάς). Πρβ. Πινδ. Π. 1, 40 ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν: ἐθελήσαις (=εἴθε ἐθελήσειας) ἐν νόῳ τιθέναι ταῦτα (ἃ εὔχομαι) καὶ (τιθέναι=ποιεῖν) τὴν χώραν εὔανδρον. Ὁ δὲ Σχ. «τῷ σῷ νόῳ πράττειν καὶ συμπεραίνειν καὶ εὔανδρον ἀποτελεῖν τὴν χώραν». πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε θήσει..,κλεινάς τε Θήβας Εὐρ.Φοιν. 957 «πικρὸν δὲ τῷ Ἀδράστῳ καὶ τοῖς Ἀργ. (=διὰ τὸν Ἄδρ.καὶ τοὺς Ἀργείους) ποιήσει τὸν νόστον καὶ κλεινὰς τὰς Θήβας» Δ.Βερν. τὸν δ' ἀποκηρυχθέντα ἐάν τις τῶν πολιτῶν υἱὸν βούληται θέσθαι Πλ. Νόμ. 929C, ὅπου τὸ υἱὸν θέσθαι ἰσοδυναμεῖ τῷ υἱὸν ποιήσασθαι (υἱοθετῆσαι), ὡς εὐθὺς κατ. λέγει θετὸν υἱὸν ποιήσασθαι. παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμην Ὕμν. Ἀφρ. 256, ἴδ. ζώνη. μέλλουσι θήσειν Ἀγαμεμνονίων οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός Αἰσχ. Χο 860 μέλλουσι νὰ συμπληρώσωσι διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τὸν ὄλεθρον τοῦ οἴκου τοῦ Ἀγαμέμνονος. χάριν τίθεσθαί τινι = κυρ. τιθέναι (παρά) τινι χάριν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (οἷον χρήματα) = ποιεῖσθαί τινι χάριν, χαρίζεσθαι, ὡς Εὐρ. Ἑκ.1212. Ἠλ.61. οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ χάριν τίθεσθαι καὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν Εὐρ. Ἰ. Τ. 601, ἴδ. χάρις. θέλετε θηρασώμεθα Πενθέως Ἀγαύην μητέρ' ἐκ βακχευμάτων χάριν τ' ἄνακτι θῶμεν; Βάκχ. 719 θέλετε νὰ κυνηγήσωμεν (καὶ ν' ἁρπάσωμεν) ἐκ τοῦ μέσου τῶν Βακχικῶν ὀργίων τὴν μητέρα τοῦ Πενθέως Ἀγαύην καὶ νὰ τὴν προσφέρωμεν δῶρον εἰς τὸν βασιλέα; Ἡ διόρθ. τοῦ Elmsley χάριν.. θῶμεθ' θὰ ση-

μαίνη: καὶ νὰ κάμωμεν χάριν εἰς τὸν βασιλέα. Νομίζω ὅτι ἡ πρώτη ἑρμηνεία εἶνε ἁρμοδιωτέρα εἰς τὴν περίστασιν. πρβ. χάριν κατατίθεμαί τινι καὶ χάριν προστίθεμαι καὶ Δημ. 51, 17. εὐκλεᾶ θέσθαι βίον Σοφ. Φιλ. 1422 = παρασκευάσαι ἑαυτῷ εὐκλεᾶ βίον καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ δήμου θέμενος τὰ ὅπλα Δημ. 21, 145 ἀναλαβὼν ὑπὲρ τοῦ δήμου τὰ ὅπλα. οὔτ' ἐν τῷ Πειραιεῖ οὔτ' ἐν τῷ ἄστει ἔθετο τὰ ὅπλα Λυσ. 31, 14 ἴδε ὅπλον.

τιθηνέω (τιθηνός, τιθήνη): οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη θνατοῖσιν Σοφ. Ο. Κ. 1050 ὅπου αἱ σεβάσμιαι θεαὶ ἐπιμελοῦνται τῶν σεμνῶν τελετῶν διὰ τοὺς θνητούς.

τιθήνη ἡ: πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα Πίνδ. Π. 1,20 ἡ διηνεκῶς τρέφουσα δριμεῖαν χιόνα (Αἴτνη).

τιθηνός 2: πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς Εὐρ. Ἰ. Α. 1230, ἴδ. ἀποδίδωμι.

τίθησθα, ἴδ. τίθημι.

τίκτω (ἐκ τοῦ τιτέκω, πρβ. πίπτω, ῥ. τεκ-), τέξομαι (τέξεις λ 249 κατ' Ἀρίσταρχον, τέξεαι κατὰ Ζηνόδ., ὃ ἐδέξατο ὁ Βέκκ., τέξομαι Σ 99. Ὕμν. Ἑρμ. 493. τέξω καὶ Αἰσχ. Πρ. 877. 895. Εὐρ. Τρ. 747. Ἀρφ. Ἱππ. 1037 χρ. Θεσμ. 509. Ἡρ. 5, 92 χρ., σπαν. ποιητ. τεκεῖσθαι Ὕμν. Ἀρφ. 127. τεξείεσθε Ἄρατ. 124). ἔτεκον (ἀόρ. α' ὑπ. ἐντέξῃ Ἀρφ. Λυσ. 553 ἐφθαρμ. ἀντὶ τοῦ ἐντήξῃ ἢ ἐνστάξῃ, τέξασα Ὀρφ. Ὕ. 41, 8). τέτοκα. ἐντέτοκα Ἀρφ. Σφ. 651 (περὶ οὗ ἴδ. ἐντίκτω). Μέσ. ποιητ. Αἰσχ. Χο. 127 (τίκτεται). ἐτεκόμην ἐπ. ποιητ. Παθ. ἐτέχθην Ἀπ. Εὐρ. 1132. Ἀνακρεόντεια 36, 8. 38, 1. Ἱπποκρ. 8, 486 μετὰ τῆς ὀρθῆς Δ. Γ. γένηται, καὶ μτγν.—τεχθήσομαι μτγν. Γεωπ. 17, 6. 18, 3. Ἰωσ. Ἀρχ. 2, 9, 2. Παλ. Δ. τέτεγμαι μτγν. ἣ (γαῖα) τὰ πάντα τίκτεται Αἰσχ. Χο. 127 τὰ πάντα γεννᾷ (ἐξ ἑαυτῆς). τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες; ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς Ἀρφ. Σφ. 312, ἴδ. βόσκω. Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δία γυναικῶν Β 714 τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μὲ τὸν Ἄδμητον (συνευρεθεῖσα, κυρ. ὑποκάτω αὐτοῦ)· ἀλλ' ἴδε ὑπό ἐν τέλει. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν Σοφ. Ἠλ. 341 εἶνε φοβερὸν βέβαια πρᾶγμα, ἐν ᾧ κατάγεσαι ἐκ πατρός, τοῦ ὁποίου ἐκ φύσεως εἶσαι θυγάτηρ (οἷον: γέννημα καὶ θρέμμα, ῥίζα καὶ φύτρα· ὅθεν πρὸς τοῦτο ἀντιδιαστέλλ. τὸ ἐξῆς τῆς δὲ τικτούσης), νὰ λησμονῇς μὲν ἐκεῖνον, νὰ φροντίζῃς δὲ περὶ ἐκείνης, ἡ ὁποία σὲ ἐγέννησε. Ὁ δὲ Kaibel ἀποδοκιμάζων τὴν ἑρμ. τοῦ οὗ ἔφυς (= οὗ καὶ εἶ) μεταφράζει: ἂν καὶ ἀνήκεις εἰς πατέρα, τοῦ ὁποίου εἶσαι ἰδιοκτησία, ὁ ὁποῖος σὲ ἐγέννησεν. Ἀπολύτ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν Σοφ. Ἠλ. 770 φοβερὸν πρᾶγμα εἶνε τὸ νὰ εἶνέ τις μήτηρ. Σημειοῦ, ὅτι ἡ μετοχ. τεκὼν (ὡς ἡ συνάρχων καὶ προσήκων) συντάσσ. μὲ γεν. δεινά τοι λέγεις ἰόντων (κιόντων Weckl.) τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι Αἰσχ. Πέρ. 248 δεινὰς φροντίδας λέγεις ὅτι δεῖ ἔχειν τοὺς γονέας τῶν στρατευσάντων. — ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς οἶκτον οἰκτίσαιτο Αἰσχ. Εὐμ. 516 ταῦτα τὰ οἰκτρὰ λόγια ἴσως ἢ πατὴρ ἢ μήτηρ νεωστὶ παθοῦσα ἤθελεν ἀναφωνήσῃ ἀναστενάζουσα. ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ . . μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις Σοφ. Ἠλ. 233 ἀλλ' ὅμως ἀπὸ ἀγάπην σου τοὐλάχιστον σοὶ λέγω νὰ μὴ δημιουργῇς (νέαν) συμφορὰν κοντὰ (κυρ. ἐπάνω) εἰς τὰς παλαιάς. Μέσ. γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται Αἰσχ. Χο. 127 ἥτις γεννᾷ ἐξ ἑαυτῆς τὰ πάντα. ἡ δὲ (γαῖα) τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον Ἀπ. Αἰσχ. 44 ἡ δὲ γῆ γεννᾷ ἐξ ἑαυτῆς (παράγει) τοῖς βροτοῖς μήλων βοσκὰς καὶ Δημήτριον καρπὸν (ὃς ἔσται βίος αὐτοῖς). τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ Αἰσχ. Ἀγ. 755 τὸ γὰρ δυσσεβὲς ἔργον ὕστερον πλείονα (δυσσεβῆ ἔργα) τίκτει, ὅμοια (ἐοικότα) τῷ ἑαυτοῦ (τῷ οἰκείῳ) γένει. Εἰρωνικῶς ταῦτα. γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι Αἰσχ. Χο. 801 ἀπολύτ. παλαιὸς φόνος ἂς μὴ γεννοβολήσῃ πλέον (ἂς μὴ κάμῃ πλέον παιδιά) ἐν τῷ οἴκῳ. φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ Ἱκ. 778 ἡ νὺξ φιλεῖ τίκτειν (παρασκευάζειν) μερίμνας καὶ φροντίδας τῷ σοφῷ κυβερνήτῃ. σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ ψυχᾷ πολέμους Σοφ. Ἠλ. 218 ἐν ᾧ μὲ τὴν μελαγχολίαν σου γεννᾷς πάντοτε πολέμους. τίκτει τοι κόρος ὕβριν Θέογν. 153, ἴδ. κόρος.

τιμαλφέω: (εὔχομαι) ὑπὲρ πολλᾶν τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν (νικᾶν) Πίνδ. Ν. 9,54 νὰ ἐξυμνῶ (δοξάζω) περισσότερον (κάλλιον) πολλῶν (ἄλλων ποιητῶν) τὴν νίκην. μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεὼς Αἰσχ. Εὐμ. 15 ἐλθόντα αὐτὸν ἐξόχως τιμᾷ ὁ λαός.

τιμασεῦντι Δωρ. = τιμήσουσι.

τιμάω: τίμα ταῖς μὲν ἀρχαῖς τῶν φίλων (Δ. Γ. τῶν τιμῶν) τοὺς οἰκειοτάτους, ταῖς δ' ἀληθείαις αὐταῖς τοὺς εὐνουστάτους Ἰσοκ. πρὸς Νικοκ. 20· ὁ Κοραῆς διώρθ. ταῖς ἀρχικαῖς τῶν τιμῶν: «ταῖς τιμαῖς, αἷς ἀρχή τις καὶ δυναστεία συνῆπται, τίμα τοὺς προσήκοντάς σοι τῷ γένει μάλιστα, ταῖς δὲ ἀληθεστάταις τιμαῖς, οἷόν ἐστι τὸ ἐπὶ συμβουλίαν παρακαλεῖν τινα, τὸ στεφανοῦν ἢ δωρεαῖς τιμᾶν, τῶν καλῶς πεπραγμένων ἕνεκα, καὶ τὰ τοιαῦτα. τοὺς εὐνουστάτους». Ἄλλοι ἄλλα. αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον Αἰσχ. Χο. 507 σὺ ὁ ἴδιος σῴζεσαι, ὅταν ἀποδώσῃς τὴν προσήκουσαν τιμὴν εἰς τοῦτον τὸν λόγον (τ. ἔ. ὅταν εἰσακούσῃς αὐτόν). χοῆρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεὼν Εὐρ. Ἰ. Τ. 960, ἴδ. χοήρης. Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος Πίνδ. Π. 4, 270 ὁ Παιὰν εὐνοεῖ τῇ λαμπρότητι τῆς σῆς τύχης. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν; Σοφ.

Ἀντ. 514, ἴδ. δυσσεβής. ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε τιμᾶτε Αἴ. 688 τήνδε τὴν αὐτὴν τῇδε τιμὴν τιμᾶτε (νέμετέ μοι), ἤτοι: εὔχεσθε ἐπίσης (ὡς ἡ Τέκμησσα) ὑπὲρ ἐμοῦ. Τὸ τῇδε ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ταὐτά, τὸ δέ μοι ἐκ τοῦ τιμᾶτε. χάρις τιμήσεται (= τιμηθήσεται) Διὸς τάδ' ἐκπράξασα Αἰσχ. Ἀγ. 586 θὰ τιμηθῇ ἡ εὐμενεια τοῦ Διὸς ἡ ταῦτα κατορθώσασα. Ἀλλὰ καὶ ὁ παθ. τιμηθήσομαι εὑρηται ἐν Ἀττ. Ἐπιγραφ. Ἐξ οὗ λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ Herw. ἀποκρούει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Cobet, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττ. ἦτο ἐν χρήσει μόνος ὁ μέλλ. τιμήσομαι ἐπὶ παθ. ἐννοίας, καὶ συντάσσεται τῷ Blass, ἀποδίδοντι εἰς μὲν τὸν μέλλ. τιμήσομαι παρατατικὴν (διαρκείας) ἔννοιαν, εἰς δὲ τὸν τιμηθήσομαι συντελικήν. τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται Θουκ. 2,45, ἴδ. φθόνος. Καὶ κατὰ μετοχ. τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῷ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρχειν... βοηθεῖν Θουκ. 2, 63 δίκαιον εἶνε ὑμεῖς νὰ ὑποστηρίζητε (νὰ προσπαθῆτε νὰ διατηρῆτε) τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς (προερχομένην) τιμὴν τῆς πόλεως, (τὴν τιμωμένην) τὴν έντιμον θέσιν, ἣν ἔχει ἡ πόλις. Τῷ τιμωμένῳ κυρ. ἐνν. μέρει τῆς πόλεως. τριτόσπονδον παιᾶνα ἐτίμα Αἰσχ. Ἀγ. 257, ἴδε τριτόσπονδος. πλοῖα τετιμημένα χρημάτων Θουκ. 4, 26 κυρ. ἐκτιμημένα ἀντὶ χρημάτων, ἤτοι τὰ πλοῖά των ἦσαν ἠσφαλισμένα (ὡς θὰ εἴπωμεν σήμερον), καὶ ἂν ἤθελον χαθῇ, οἱ ἰδιοκτῆται αὐτῶν θὰ ἀπεζημιώνοντο. τάχ' ἂν δ' ἴσως... καὶ πάνυ ἂν ξυνεπιθοῖντο μετὰ Σικελιωτῶν, οὓς πρὸ πολλῶν ἂν ἐτιμήσαντο ξυμμάχους γενέσθαι ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ Θουκ. 6, 10 ἴσως ἴσως δὲ (ἢ γρήγορα δ' ἴσως) καὶ πολὺ μάλιστα προθύμως ἤθελον συνεπιτεθῇ καθ' ἡμῶν μετὰ τῶν Σικελιωτῶν, οὓς ἀντὶ μεγίστων θυσιῶν ἤθελον προτιμήσῃ συμμάχους. εἰ γὰρ οὕτως (ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῆς πληρεστέρας κύλικος εἰς τὴν κενοτέραν ῥέον) ἔχει καὶ ἡ σοφία, πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν Πλ. Συμπ. 175 D περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλισιν (κατακλίνεσθαι παρὰ σοί). οὐδὲ ταύτας ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὸ δημόσιον ἐτιμήσασθε Δημ. 28, 8 οὐδὲ τούτων τὴν σημείωσιν ἐφροντίσατε νὰ δώσητε ἐν ὀνόματί μου εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον. ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω Ἀρφ. Σφ. 847 ἀλλ' εἴσαγε τὴν ὑπόθεσιν ταχέως, διότι ἐγὼ βλέπω νὰ ὁρίσω τὴν ποινήν. ἐὰν δὲ ἀργυρίου τιμηθῇ τῆς ὕβρεως, δεδέσθω Δημ. 21, 47 ἀντὶ τοῦ τῆς ὕβρεως προτείνουσι τις ὑβρίσας ἢ τῷ αἰτίῳ τῆς ὕβρεως. Ἴσως γρ. τις ὑβρικῶς: ἐὰν καταδικασθῇ τις εἰς πρόστιμον χρηματικὸν ἕνεκα ὕβρεως. τιμῶμαί τινί τινος=τιμῶμαί τινι τὴν δίκην τινός, δηλ. δεσμοῦ, φυγῆς, χρημάτων θανάτου κττ. τ. ἕ. κρίνω τινὰ ἄξιον τῆς ποινῆς (ἢ προτείνω νὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν) τοῦ δεσμοῦ, τῆς φυγῆς κττ. τιμᾶταί μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου Πλ. Ἀπολ. 36 B με κρίνει ἄξιον θανάτου. (τὴν δύναμιν ταύτην) ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε ὑμῖν προσγενέσθαι Θουκ. 1, 33 τὴν ἀπόκτησιν τῆς δυνάμεως ταύτης ἠθέλατε προτιμήσῃ ὑμεῖς ἀντὶ πολλῶν χρημάτων καὶ εὐγνωμοσύνης. τὰ μὲν καθ' ἕκαστ' ἀντὶ παντὸς ἂν τιμησαίμην εἰπεῖν τοῦ βίου Δημ. 18, 214 τὰ καθέκαστα θὰ προετίμων νὰ εἴπω καὶ μὲ θυσίαν ὅλης μου τῆς ζωῆς. Καὶ ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου· ἐκτιμῶ ἐμαυτόν, κρίνω ἐμαυτὸν ἄξιον νὰ ὑποστῶ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποινήν (οἱανδήποτε). Καὶ ὁ μὲν κατήγορος ὥριζε τὴν ποινὴν (ἐτιμᾶτο) ἐπὶ τῆς ἀντωμοσίας, ὁ δὲ κατηγορούμενος μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν δικαστῶν παραδοχὴν τῆς ἐνοχῆς του. Ὅταν δὲ τὸ δικαστήριον ὥριζε τὴν ποινὴν ἐλέγετο: τιμᾶν τινι (περί τινος ὡς Πλ. Ἀπολ. 37 C. 38 B. Νόμ. 843 B. οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν οὐδενὸς ἐλάττονος τούτῳ Δημ. 21, 152 ἴδε παύω. ἢ ἐγὼ πάσχειν ὁτιοῦν τιμῶμαι Δημ. 8, 24 εἰ δὲ μή, κηρύττω ἐμαυτὸν ἄξιον (καταδικάζω ἐμαυτόν) νὰ πάσχω ὁτιδήποτε. Καὶ παθ. ἀπρ. ἐὰν μὲν ᾖ τῳ θανάτου τετιμημένον Πλ. Νόμ. 946 E κυρ. ἐὰν μὲν ᾖ τῳ γεγενημένον τίμημα θανάτου: ἐάν τις ἔχῃ καταδικασθῇ εἰς θάνατον.

τιμή ἡ, κυρ. εἶνε τὸ ἀντίτιμον πράγματός τινος, ἡ ἀμοιβὴ ἢ ἡ τιμωρία· πρβ. ἄτιμος (Σοφ. Ο. Τ. 789. Ἠλ. 71)· κλῦτε δέ, Γᾶ χθονίων τε τιμαὶ (Ahrens: ταχθονίων τετιμαι) Αἰσχ. Χο. 398 εἰσακούσατε, Γῆ καὶ καταχθόνιοι ἄρχοντες (= τιμαί). τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα τιμαῖς ὑπείκει Σοφ. Αἴ. 669 τὰ φοβερὰ καὶ τὰ ἰσχυρότατα (στοιχεῖα τῆς φύσεως) ὑποχωροῦσιν εἰς τοὺς ἄρχοντας (εἰς τοὺς ἐντίμους) Ὀρθοτέρα φαίνεταί μοι ἡ ἐξήγησις τοῦ Σχ. «ταῖς ἀλλήλων διατιμήσεσιν», τ. ἕ. ταῖς ἀμοιβαίαις τιμαῖς, ὧν ἕκαστον στοιχεῖον ἀπολαύει. χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν Αἰσχ. Ἀγ. 642 χωριστὰ εἶνε ἡ τιμὴ τῶν (εὐμενῶν καὶ τῶν δυσμενῶν) θεῶν. θεῶν ἀνέστησεν μόνος τιμὰς πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 853 μόνος ἀνεστήλωσεν ὀρθὰς τὰς τιμὰς τῶν θεῶν, αἱ ὁποῖαι κατέπιπτον (κατεβάλλοντο) ὑπ' ἀνδρῶν ἀνοσίων. Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ τέρμον' ἄμεμπτον (ἀμέμπτων χ/φον) πρὸς ἅπαντα Αἰσχ. Ἱκ. 635 εἴθε ὁ ξένιος Ζεὺς νὰ ἐπιβλέπῃ (φροντίζῃ) τὰς ἐκ τοῦ στόματος τῶν ἱκετῶν προερχομένας εὐλογίας, ὅπως ἐκπληρωθῶσιν (ἀποβῶσιν ἀληθεῖς), πρὸς τέλος ὅλον ἄμεμπτον. εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν Πίνδ. Π. 1, 48 ἴδε εὑρίσκω. οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν; Σοφ. Ἀντ. 699 οὐχ ἥδε (ἐστίν) ἀξία χρυσῆς τιμῆς (οἷον χρυσοῦ τινος στεφάνου), ὥστε λαχεῖν αὐτήν; Τὸ λαχεῖν δηλ. ἐπιφέρεται εἰς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν. Συνήθως ἐξαρτῶσι τὸ τιμῆς ἐκ τοῦ λαχεῖν (=τυχεῖν). Ἀλλὰ τὸ

λαχεῖν συνήθως συντ. πρὸς αἰτ. θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμάν Ἀρφ. Βάτρ. 330 τιμὴν ἐνταῦθα ἐννοεῖ τὸν πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ γινόμενον χορόν. Οὐδεμία δὲ ἀνάγκη τῆς διορθ. τ' ἐμάν (Bentl.) ἢ τ' ἀμάν (Blaydes). Τί δὲ θὰ σημαίνῃ τὸ ἐμάν, ἀφ' οὗ ὑποδηλοῦται διὰ τοῦ ἄρθρου τάν, καὶ ἀφ' οὗ ἕπεται τὸ ἱεράν; πάντως οὐ σὴ αὕτη ἡ τιμή Πλ. Γοργ. 497 B ἐξηγοῦσιν: οὐδεμία ζημία σοι ἐκ τούτου ὑπάρχει. Ὁ δὲ Σ. Μωραΐτης ὀρθότερον: τοῦτο τὸ ὄνειδος τὸ τῆς μικρολογίας δὲν εἶνε σόν. Ἀλλὰ πόθεν ἡ σημασία αὕτη; Τὸ ἡ τιμή ἐνταῦθα ἐπαναλαμβάνον τὸ προηγούμενον ὀλίγου ἄξια, σημ. ἡ μικρὰ αὕτη ἀξία, ἡ μικρολογία, καὶ ἔτι μᾶλλον: «ἡ προστυχιά», ὡς λέγει ἡ συνήθεια.

τίμημα τό: τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης Αἰσχ. Χο. 509 εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ τύμβου (ὀφειλομένην τιμὴν εἰς τὸν τύμβον) διὰ τὴν ἄκλαυτον τύχην του· ἴδε τείνω.

τιμήορος Ἰων. = τιμάωρος.

τιμωρέω παρὰ τὸ τιμωρός· ὅθεν κυρ. φυλάττω, ὑπερασπίζω τὴν τιμήν, βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν. Μετὰ δοτ. -τινί. Μετὰ δοτ. καὶ γεν. τῆς αἰτίας δηλωτικῆς· τιμωρεῖν τινι τινός, πρβ. τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς σὺν θεοῖς ὑπισχνοῦμαι Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 8 οὕτω τὰ ἄριστα χ/φα, ἐν τοῖς ἄλλοις ἀντὶ τοῦ παιδὸς φέρεται τοῦ παιδὸς τὸν φονέα. Τὸ νόημα: ὑπόσχομαι ὅτι θά σε βοηθήσω διὰ τὸν υἱόν σου (τ. ἔ. διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ σου: ἵνα λάβῃς ἐκδίκησιν διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ σου). τούτου (Λαΐου) θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει (Φοῖβος) σαφῶς τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας Σοφ. Ο. Τ. 107 τούτου φονευθέντος, νῦν παραγγέλλει σαφῶς νὰ τιμωρῶμεν διὰ τῆς χειρὸς (συλλαβόντες) τοὺς φονεῖς, οἷοι δήποτε καὶ ἂν εἶνε (= τινάς). (δόξω) ἢ ἄδικον τὴν ἐλευθερίαν ἐπιφέρειν ἢ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος τιμωρῆσαι τὰ πρὸς Ἀθηναίους, ἢν ἐπίωσιν, ἀφῖχθαι Θουκ. 4, 85 θὰ φανῶ ὅτι ἢ ἐπιφέρω (ὑμῖν) ἄδικον τὴν ἐλευθερίαν ἢ ὅτι εἶμαι ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος νὰ σᾶς ὑπερασπίσω κατὰ τῶν Ἀθηναίων (κυρ. ὡς πρὸς τοὺς Ἀθ). Σπαν. τιμωρεῖν τινί τι, ὡς Πλ. Ἀπολ. 28 C. Καὶ τὸ πατρὶ τιμωρὸν φόνου Σοφ. Ἠλ. 14 ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ῥημ. σύνταξιν: τιμωρῶ τῷ πατρὶ φόνον. Λεωνίδῃ δέ, τῷ με κελεύεις τιμωρῆσαι, φημὶ μεγάλως τετιμωρῆσθαι Ἡρ. 9, 79 κυρ. τὸν δὲ Λεωνίδαν (διὰ δὲ τὸν Λε.), τὸν ὁποῖον μὲ παρακινεῖς νὰ ἐκδικήσω, σοὶ λέγω ὅτι εἶνε μεγάλως ἐκδικημένος (ἱκανοποιημένος). Ἡ φράσις εἶνε παθ. ἀπρόσ. τετιμώρηται Λεωνίδῃ = τιμωρία γεγένηται Λεωνίδῃ. Μαρδόνιον ἀνασκολοπίσας τετιμωρήσεαι ἐς Λεωνίδην 9, 78 ἐὰν ἀνασκολοπίσῃς τὸν Μαρδ., θὰ ἐκδικηθῇς (κυρ. θὰ ἔχῃς ἐκδικηθῇ) τὸν Λεωνίδαν. ἐμοῦ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης Σοφ. Ἠλ. 349 ἐν ᾧ ἐγὼ προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπον (πράττω πάντα), ἵνα ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου. ἵνα ὑμεῖς μὲν εἰδῆτε δικαίως αὐτῶν καταγνωσόμενοι, ἡμεῖς δὲ ἔτι ὁσιώτερον τετιμωρημένοι Θουκ. 3, 67 ὅτι δικαίως θὰ καταδικάσητε αὐτούς, ἡμεῖς δὲ ὅτι ἔτι δικαιοτέραν ἐκδίκησιν ἐλάβομεν δι' ὑμῶν. Φαντάζονται ἕνεκα τῆς ζωηρᾶς ἐπιθυμίας οἱ Θηβαῖοι τὴν τιμωρίαν ὡς τετελεσμένην. Μέσ. τιμωροῦμαί τινα = ἐκδικοῦμαί τινα, τιμωρῶ, κολάζω (κυρ. βοηθῶ ἐμαυτῷ κολάζων τὸν βλάπτοντα). γενναῖον εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι Θουκ. 1, 136 ἡ γενναιοφροσύνη ἀπαιτεῖ νὰ ἐκδικῆταί τις ἐκ τῆς ἴσης θέσεως ὁρμώμενος τοὺς ὁμοίους. ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο (δηλ. τὸν ἐναντίον) 3, 82 ἴδ. θαρσέω. Καὶ μετ' αἰτ. πράγμ. ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην Ἀπ. Εὐρ. 559 ἐξεδικήθην διὰ τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου. Ἀρχαϊκώτερον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν: ἐξεδίκησα τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου. Καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην Εὐρ. Κύκλ. 695 ἐὰν δὲν ἤθελον σ' ἐκδικηθῇ διὰ τὸν φόνον τῶν συντρόφων μου. Συνήθ. τινά τινος· τούτων εἰσαῦθίς σε τιμωρήσομαι Πλ. Συμπ. 213 D διὰ ταῦτα θά σε τιμωρήσω ἀργότερα. Τί διαφέρει τὸ τιμωρῶ τοῦ κολάζω, ἴδ. κολάζω.

τιμωρία ἡ, Ἰων. τιμωρίη: ἐπήροντο τὸν θεόν, εἰ τιμωρίαν τινὰ πειρῷντο ἀπ' αὐτῶν ποιεῖσθαι Θουκ. 1, 25 ἠρώτησαν τὸν θεόν, ἂν ἔπρεπε νὰ προσπαθήσωσι νὰ λάβωσι βοήθειάν τινα παρ' αὐτῶν. ὡς ἐπὶ τοῦ Μήδου τιμωρίᾳ 6, 76 ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι τιμωρήσονται (θὰ ἐκδικηθῶσι) τὸν Μῆδον· πρβ. 7, 68. 8, 82. Ἀλλ' ἐν 3, 63 τὸ ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ τιμωρίᾳ δύναται μὲν νὰ ἐξηγηθῇ: ἵνα μᾶς ἐκδικηθῆτε, ἀλλὰ μᾶλλον: διὰ νὰ ἐμπορῆτε νὰ μᾶς ἀποκρούητε. ἐπὶ μεγίστῃ τιμωρίᾳ σφαλέντες ἂν τοῖς ἄλλοις παράδειγμα γένοισθε Θουκ. 5, 90 εἰ σφαλείητε (εἰ νικηθείητε), δεινῶς τιμωρηθέντες γένοισθε ἂν παράδειγμα τοῖς ἄλλοις, ἤτοι: ἂν ποτε νικηθῆτε, θὰ τιμωρηθῆτε σκληρότατα, ἵνα μάθωσι καὶ οἱ ἄλλοι νὰ μὴ φέρωνται ὅπως ὑμεῖς.

τίν Δωρ. = σοί.

τινάκτειρα θηλ. τοῦ τινάκτωρ (τὸ τινακτὴρ ἄχρηστον)· θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον, τρίαιναν (Δ. Γ. νόσων), αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ Αἰσχ. Πρ. 956 ὁ Weckl. εἰσήγαγε τὴν διόρθ. τοῦ Herw. βάθρων ἀντὶ τοῦ νόσον (προελθοῦσαν δῆθεν ἐκ τοῦ ἔνοσιν, ὡς ἑρμηνεύματος, ὃ ἀπίθανον, καὶ τοῦ (βάθρ)ων, ὃ ἐπίσης ἀπίθανον). Ἐγὼ ἐγκρίνω μάλιστα τὴν διόρθ. τοῦ Hartung τινάκτορ' ἔννοσιν, ἣν ἐπιδιορθῶν εἰκάζω: τινακτῆρ' ἔννοσιν. Τὸ τινακτήρ, κανονικῶς ἐσχηματισμένον, εἶνε θηλυκὸν κατὰ τὸ σωτήρ (ὃ ἴδε). Περὶ δὲ τοῦ ἔννοσις πρβ. Εὐρ. Βακχ. 585. Περὶ δὲ τοῦ μύθου ἴδε Πινδ. Ἰ. 7, 27 κέ. Ἑρμηνευτέον: καὶ τὴν θαλασσίαν τινάκτειραν διάσεισιν (σειστικὴν δύναμιν) τῆς γῆς, τὴν

τρίαιναν, τὴν αἰχμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, διαλύσει (διασκεδᾷ, συντρίψει).

τίνω (ῥ. τι-, ἴδ. τίω. Τὸ ι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπ., πρβ. Σ 407. β 193, ἐπίσης νέ. Ἰων. Ἡρώνδ. 2, 51 κἀλλ., ῐ Ἀττ., καὶ Πινδ. Π. 2, 24, ῑ παρὰ Γνωμικ. καὶ Ἐπιγραμμ. Ὑπόκειται τίνϜω, τινύω, πρβ. φθάνω, φθάνω. Πρὸς σχηματισμὸν τῶν ἄλλων χρόνων παραλαμβάνεται ἡ ἰσχυρὰ ῥ. τει, πλημμελὴς δὲ εἶνε ἡ διὰ τοῦ τι γραφή. Θεσσ. Βοιωτ. Κυπρ. πει-, πρβ. ποινή) πληρώνω· τείσω (Θεσσαλ. Κύπρ. πείσω, Βοιωτ. πίσω) καὶ ἐκ-, καὶ Δωρ. ἀποτεισεῖ). ἔτεισα. τέτεικα καὶ ἐκ-. Παθ. ἐξετείσθην καὶ ἀπ-, ἐκτέτεισμαι, ἐξετετείσμην, ἀποτειστέον (σύνθ. ἄτιτος καὶ ἄτῑτος Ὁμ. ἀπλήρωτος, Ν 414. Ξ 484). Μέσ. ἐκδικῶ ἐμαυτόν, τίνομαι ποιητ. (ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ὁμ. οὐδ' Ἡσι.) Θέογν. 204. Ἀρφ. Θεσμ. 686. τίνῠμαι, ὀρθ. τείνυμαι (ἴδ. κατ.) κατὰ τὰ εἰς -μι Γ 279 Τ 260. ν 214. τίνυσθαι Ἡσ. Ἔργ. 711, καὶ Ἡρ. 5, 77, ἀπο- 6, 65, τινύμενος ω 326. Εὐρ. Ὀρ. 323 χορ., ἀπο- Θέογν. 362. Ἡρ. 6, 101. τείσομαι ἐπ. ποιητ. καὶ Ἡρ. 1, 10. ἐτεισάμην ἐπ. ποιητ. καὶ Ἡρ. 1, 27. 190. 3, 120. σπαν. Ἀττ. πεζ. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 11, ἀπ- Ἀν. 3, 2, 6. Ἐνεργ. τίνυμι, ὀρθ. τείνυμι, ἀποτεινύτω Κρητ. Ἐπιγρ., ἀποτινῦσα [Καλλισθ.] 3, 11. Σημειωτέον ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον τίννειν ἀντὶ τοῦ τίνειν. ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω (ὁ φονεύων) Αἰσχ. Χο. 311 τὸ φονικὸν κτύπημα ἂς τὸ πληρώνῃ μὲ ἄλλο φονικὸν κτύπημα. πρβ. τύμμα τύμματι τεῖσαι Ἀγ. 1431 νὰ πληρώσῃς κτύπημα μὲ κτύπημα, φόνον ἀντὶ φόνου. αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε τείσειν με Χο. 276, ἴδ. ἀποχρήματος. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν Σοφ. Ο. Κ. 229, ἴδ. ἔρχομαι. τρί' ἤμαιθα κλαίουσ' ἑκάστου τοῦ πλατύσματος τίνω Ἡρώνδ. 3, 45 κλαίουσα πληρώνω τρία ἡμιωβόλια διὰ κάθε κεραμίδι. τείσασθε πατρὸς φόνον ἡμετέρου, καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν Σοφ. Ἠλ. 115 ἐκδικήθητε τὸν φόνον τοῦ πατρὸς «μας». Μεταχειρίζεται ἐνταῦθα τὸν πληθ., διότι ἔχει ἐν νῷ τὸν ἀδελφόν της, ὃν εὐθὺς καὶ μνημονεύει. ἴσθι τείσουσά γ' ἀξίαν δίκην 298 γνώριζε, ὅτι θά μου τὸ πληρώσῃς (μεταφορικῶς) καὶ ὅσον ἀξίζει μάλιστα. τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς Εὐρ. Ὀρ. 109 ἀποδιδοίη γ' ἂν τὰ τροφεῖα τῇ τεθνηκυίᾳ. Μενέλαος γὰρ Ἑρμιόνην, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, Κλυταιμνήστρᾳ παρέδωκε τρέφειν (ἴδ. στ. 64). τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας Θέογν. 204 τὰ ἑξῆς ἀπατῶσι τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων· ὅτι δηλ. οἱ μακάριοι θεοὶ δὲν τιμωροῦσι παραχρῆμα (εὐθὺς = ἐπ' αὐτοῦ πρήγματος) τὰς ἁμαρτίας. δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον τίνοι' ἂν οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις Σοφ. Ο. Κ. 995 νομίζω ὅτι, ἐὰν τῷ ὄντι ἀγαπᾷς τὴν ζωήν σου, ἤθελες τιμωρήσῃ τὸν αἴτιον καὶ δὲν ἤθελες ἀναζητῇ μετ' ἀκριβείας τὸ δίκαιον. τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι Πινδ. Π. 2, 24 ὅτι ὀφείλει τις τὸν εὐεργέτην πλησιάζων αὐτὸν μὲ προσηνεῖς ἀμοιβὰς νὰ ξεπληρώνῃ.

τίς; τί; Παραλείπων τοὺς ἐκ τῶν γραμματικῶν γνωστοτέρους τύπους σημειῶ ἐνταῦθα μόνον διαλεκτικούς τινας. Ἀρχ. καὶ νέοι Ἰωνικοὶ τύποι: Ὀν. τίς, τί. γεν. τέο Ὅμ. καὶ Ἡρ. τεῦ Ὅμ. τέου Ἀρχιλ. Ἀπ. 95. δοτ. τέῳ Ἡρ. Ἀναξαγ. αἰτ. τίνα, τί. Πλ. ὀν. τίνες, τίνα. γεν. τέων Ω 387. ζ 119. ν 200 δοτ. τοῖσιν κ 110 κατ' Ἀρίσταρχ. τέοισι Ἡρ. Καὶ ὡς κατηγορούμ. καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς; Πλ. Λῦσ. 203Β, ἴδε ὁ σελ. 852ª. τὸ τί; Ἀρφ. Εἰρ. 696, ἴδ. σ. 852b. τίς δ' οὗτος ἔρχεαι; Κ 82 τίς δ' ὢν σὺ πορεύῃ; ἀκριβέστερον: τίς ὅμως εἶσαι σὺ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος πορεύεσαι; Ὅπου ἡ οὗτος ἀναφ. εἰς τὸ β΄ πρόσ. (ἀλλ' ἐν Λ 612 καὶ Κ 341 εἰς τὸ τρίτον), ὡς ἡ ὅδε εἰς τὸ πρῶτον (π 205. φ 207. α 76). τίν' ὄψιν σὴν προσδέρκομαι; Εὐρ. Ἑλ. 557 κυρ. ἡ σὴ ὄψις, ἣν προσδέρκομαι, τίς ἐστι; σύ, ἧς ὄψιν προσδέρκομαι, τίς εἶ; τίν' εἶπας τόνδε μοι λόγον; Σοφ. Τραχ. 184=τίς ἐστιν ὅδε (ὁ) λόγος, ὅν μοι εἶπας; τίς αὕτη ἢ φιλία ἐγίγνετο ἢ ἐλευθερία πιστή; Θουκ. 3, 12 τί πιστὴ φιλία ἦτον αὐτὴ ἢ ἐλευθερία; Παρομοίως λέγομεν καὶ ἡμεῖς: «τί κατάστασις (λαμπρὰ) πραγμάτων εἶνε αὐτή;» ὅπου τὸ αὐτὴ εἶνε τὸ ὑποκείμενον. τίν' ἂν σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; Σοφ. Ο. Κ 206 τίνα χώραν ἤθελον μάθῃ παρὰ σοῦ ὡς πατρίδα σου; ἐκ τίνος τίς ἐγένετο; ἤτοι: τίς ἐστιν (οὗτος) καὶ ἐκ τίνος ἐγένετο; ἡ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Πλ. Πολ. 332D ἡ τέχνη ἡ ἀποδιδοῦσα τίσι τί καλοῖτο ἂν δικαιοσύνη; τίς πόθεν μολὼν σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών; Σοφ. Τρ. 421 ἀπὸ ποῦ θὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος, ὅστις θά σου μαρτυρήσῃ, ὅτι ἦσο παρὼν καὶ ἤκουσες ταῦτα παρ' ἐμοῦ; πρβ. α 170. Εὐρ. Ἠλ. 779. τίς ἂν πῶς πόρος πᾷ κακῶν γένοιτο καὶ λύσις τύχας, ἃ πάρεστι κοιράνοις; Εὐρ. Ἄλκ. 213 τίς, πῶς διὰ ποίου μέσου δύναται νὰ γίνῃ διέξοδος τῶν κακῶν καὶ θεραπεία τῆς δυστυχίας, ἣν ἔχουσιν οἱ δεσπόται ἡμῶν; Οἱ τοῦ ἡμιχορίου οὐδεμίαν διέξοδον βλέποντες καὶ ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ εὑρισκόμενοι δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἐρώτησιν τίς, ἀλλ' ἐπεξηγοῦσιν αὐτὸ διὰ τοῦ πῶς πᾷ. εἴπω δὲ παρὰ σοῦ φίλον ἔπος τί παρθένοις;» Ἰ. Α. 1450 «τί φίλον ἔπος ἐκ μέρους σου νὰ πῶ 'ς τὰ κορίτσια;» Δ. Βερν. (εἰς οὗ τὴν διεξοδικὴν σημ. παραπέμπω). τί γὰρ γυναῖκας ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ; Αἰσχ. Εὐμ. 211 τί ποιεῖτε τὰς γυναῖκας, αἳ φονεύουσι τοὺς ἄνδρας; Συνήθως ἐλλειπτικόν, ὅτε ἡ συμπλήρωσις γίνεται ἐκ τῶν ἡγουμένων, ὡς τί δ' ὅντιν'; Αἰσχ. Πρ. 792 = τί δ' (ἐρωτᾷς) ὅντινα (γάμον γαμεῖ); Πρβ. Σοφ.

Ο. Τ. 1056. τῶν τί σοφῶν εἰσιν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες; Πλ. Πρωτ. 312D οἱ ζωγράφοι εἰσὶν ἐπιστήμονες τῶν σοφῶν τί; ἤτοι: οἱ ζωγράφοι ἐπίστανται τὰ σοφὰ τί; Τὸ τί εἶνε αἰτ. τοῦ κατά τι εἰς τὸ σοφῶν. καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν; Ξεν. Ἀπ. 2, 2, 1 τί ποιοῦσιν οὗτοι, οὓς ἀποκαλοῦσι τὸ ὄνομα τοῦτο (τ. ἔ. ἀχαρίστους); Περὶ τοῦ τί μαθών (παθών) ἴδε μανθάνω. σοὶ δὲ καὶ τούτοισι τοῖσι πρήγμασι τί ἐστι; Ἡρ. 5, 33 ποίαν σχέσιν ἔχεις σὺ μὲ ταῦτα τὰ πράγματα;

τὶς, τὶ. Οἱ ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. τύποι εἶνε: Ὀν. τὶς, τὶ. γεν. τέο Ὅμ., τεῦ Ἡρ. δοτ. τέῳ Ὅμ. καὶ Ἡρ. τῷ Ὅμ. αἰτ. τινὰ τὶ. Πλ. ὀν τινὲς τινὰ ἄσσα. Γεν. τέων Ἡρ. δοτ. τέοισι Ἡρ. αἰτ. τινὰς τινὰ ἄσσα. Δυϊ. τινέ. Μετ' ἐπιθέτων εἰς ἐπίτασιν ἢ περιορισμὸν τῆς ἐννοίας αὐτῶν· ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσι προΐκτης ρ 449 διότι («ποῦ») εἶσαι ἕνας (τ. ἔ. ἐκ τοῦ εἴδους ἐκείνων, ποῦ. .) ἀδιάντροπος ζήτουλας. ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ Σοφ. Αἴ. 1267, ἴδ. διαρρέω. δοκέει δέ μοι οὐδ' ἀρετὴν εἶναί τις ἡ Λιβύη σπουδαίη Ἡρ. 4, 198 ὅτι οὐδὲ ἀρετήν τινα ἔκτακτον (ἰδιαιτέρας σπουδαιότητος) ἔχει. φόβου πλέα τις εἶ Αἰσχ. Πρ. 722 «εἶσαι μιὰ φοβιτσιάρα». ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής Πλ. Πολ. 358 Α «εἶμαι, καθὼς φαίνεται, ἕνας χονδροκέφαλος». Πρβ. Θερσίτης τις ἦν Σοφ. Φιλ. 442 «ἦτον ἕνας κάποιος Θερσίτης». Μετ' ἀριθμητικῶν καὶ τοιούτων ἐπιθέτων: ἡμέρας ἑβδομήκοντά τινας οὕτω διητήθησαν Θουκ. 7, 87 «καμμιὰ ἑβδομηνταριὰ ἡμέραις». ἐς διακοσίους τινὰς αὐτῶν ἀπέκτειναν 3, 111 «καμμιὰ διακοσαριά». οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος Σοφ. Ο. Τ. 845 ὅπου τὸ ἄρθρον προστίθεται, ἵν' ἀντιτάξῃ τὴν ἀφῃρημένην ἔννοιαν τοῦ πλήθους πρὸς τὸν ἕνα (Weckl.). Μᾶλλον τὸ τοῖς πολλοῖς δηλοῖ: τούτοις τοῖς πολλοῖς, οὓς σὺ λέγεις. Ὁ Brunck διώρθ. κομψότερον ἢ ἀληθέστερον εἷς γέ τις, τ. ἔ. ἕνας οἱοσδήποτε, διότι ἡ ἔννοια τοῦ οἱοσδήποτε (τις) ἐνταῦθα περιττή, ὅσον ἀναγκαία ἡ ἀντιδιαστολὴ τοῦ ἑνὸς πρὸς τοὺς πολλούς. Περὶ τοῦ εἷς τις, εἷς γέ τις, ἕν γέ τι, ἴδε εἷς. πολύ τι κακῶν ὑπερεκτήσω Σοφ. Ἠλ. 217 πολλά τινα δυστυχήματα (ὧν ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε ἀκριβῶς ὡρισμένος) περισσότερα τοῦ δέοντος ἐφορτώθης. Παρομοία σημ. ὑπάρχει ἐν τῷ πολλοί τινες, ὀλίγοι τινές, ἐν βραχεῖ τινι χρόνῳ τ. ἔ. ἐν συντόμῳ χρόνῳ, ὃν δὲν δύναμαι ἀκριβῶς νὰ ὁρίσω. — Ἀντιθέτως οὐδὲν λέγειν = φλυαρεῖν Ἀρφ. Σφ. 75. Νεφ. 644. Καὶ πληρέστερον οὐδὲν ὑγιὲς λέγω τίποτε σωστὸ δὲν λέγω (ἴδ. ὑγιής). — Καὶ περιληπτικῶς· τῷ κε τέῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, οἳ κεῖνον βιόωνται λ 502 ὅπου εἰς τὸ περιληπτικὸν τέῳ (= τινί, τ. ἔ. πολλοῖς) ἀναφ. τὸ πληθ. οἵ, ἴδε στυγέω. οἷς ἂν ἐπίω, ἧσσόν τις ἐμοὶ πρόσεισι δυσχερὲς ποιούμενοι Θουκ. 4, 85 ἐκεῖνοι, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ ἔλθω, ὀλιγώτερον θὰ προσχωρήσωσιν (κυρ. θὰ προσχωρήσῃ τις) εἰς ἐμὲ κέ. Ὅπου τὸ οἷς ἀναφ. εἰς τὸ περιληπτικόν τις, εἰς δὲ τὸ τις ἀναφ. τὸ ἐπιφερόμενον πληθ. ποιούμενοι. ἐδέξατό τις 6, 89 ἐδεξάμεθα. Ἐνίοτε ἡ τὶς ἀναφ. καὶ εἰς ὡρισμένον πρόσωπον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· οὐκ ἔφασαν ἰέναι, ἐὰν μή τις χρήματα διδῷ Ξεν. Ἀν. 1, 4, 12 ὅπου ὁ τὶς εἶνε ὁ Κῦρος. Παρομοίως ποῖ τις τρέψεται; Ἀρφ. Θεσμ. 603 ἀντί: ποῖ τρέψωμαι; τοὔτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι Σοφ. Αἴ. 1138 = τοῦτο τὸ ἔπος λυπήσει τινά: θὰ λυπήσῃ «κάποιον»· Ἐμφαντικῶς ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματος. κἠγών τις φαίνομαι εἶναι Θεόκρ. 11, 79 καὶ ἐγὼ φαίνομαι ὅτι εἶμαι κάτι τι, ἤ: κάποιο σημαντικὸ ὑποκείμενον. τὸ δοκεῖν τινες εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες Δημ. 21, 213 κυρ. οἱ ὁποῖοι ἕνεκα τῆς εὐπορίας ἔχουν προσλάβῃ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε κάτι τι. εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον τ 325 εἴ τι (ἂν ἴσως, κυρ. ἂν κατά τι) τῶν ἄλλων γυναικῶν περίειμι (περιγίγνομαι, κρείσσων εἰμί, κατὰ) τὸν νοῦν. ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων; Αἰσχ. Εὐμ. 720, ἴδε σφάλλω. — Πολλαχῶς δὲ τὸ τὶ συντάσσ. καὶ μετὰ ῥημάτων, καὶ μετ' ἐπιρρημ. πρβ. ο 36. Ἡρ. 6, 3.123. Σοφ. Αἴ. 280. Περὶ δὲ τοῦ Αἰσχ. Χο. 121 ἴδε ἁπλῶς· οὐδέν τι Ξεν. Ἀν. 7, 3, 85 = οὐδαμῶς. μᾶλλόν τι ἀνιάσεται ὁ καταπεσών 4, 8, 26 θὰ πονέσῃ κάτι τι περισσότερον. Ὁμοίως ἧττόν τι ἀπέθανεν; κυρ. ὀλιγώτερον κατά τι ἀπέθανεν; ἤτοι: ἐπίσης ἀπέθανεν. ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι πώς τι ὑπακούειν ὧν σὺ ἐσπούδαζες διδάσκων; Ξεν. Οἰκ. 9, 1 ἡ γυνή σοι ἐφαίνετο, ὅτι ἔδιδε κάπως (μικράν) τινα προσοχὴν εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπροσπάθεις νὰ τὴν διδάσκῃς; Τὸ πώς τι κυρ. = κατὰ ποιόν τινα τρόπον· πρβ. τὸ ἀντίστοιχον ἐρωτηματ. πῶς τι (ὃ ἴδε). Περὶ τοῦ οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν οὔτε ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ διάφορον αὐτοῖς, ᾧ προσήγοντο ἄν, οὔτ' ἐκ παρασκευῆς Θουκ. 7, 55 ἴδ. διάφορος. Ἐνίοτε τὸ οὐδ. τὶ κεῖται ὡς ἄκλιτον, οἷον ἐκτὸς συντάξεως: ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου Πλ. Πολ. 527B τὸ πλῆρες: «ὡς (πᾶν τὸ μάθημα ἐπιτηδεύεται ἕνεκα) γνώσεως τοῦ ἀεὶ ὄντος, ἀλλ' οὐχ (ἕνεκα γνώσεως) τοῦ γιγνομένου ποτέ τι καὶ ἀπολλυμένου». Ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ τὶ τοῦτο διαφόρως ἐξηγεῖται, τῶν μὲν ἐκλαμβανόντων αὐτὸ ὡς κατηγορούμ. τοῦ γιγνομένου, τῶν δὲ ἐξηγούντων «κατά τινα τρόπον». Ὁ δὲ J. Adam παρατηρῶν, ὅτι τὸ ἀεὶ ὂν πρέπει νὰ ἀντιδιαστέλληται πρὸς αὐτὸ τὸ γιγνόμενον ἐκλαμβάνει τὸ τι γιγνομένου=ὄντος γιγνομένου τινός. Ὁμοίως τὸ τὶ εἶνε ἄκλιτον ἐν Λάχ. 200 Β. Μενεξ. 247Β (οἰομένῳ τι εἶναι). Εὐθύδ. 303 C. πρβ. ἀμφότερα καὶ τἀναντία (ἴδε π. χ. Λάχ. 185Α). Ὁμοίως οὐδέν, μηδέν· ἴδε μηδείς. Ἡ

τὶς ἐπιφέρεται ἐνίοτε καὶ εἰς σύναρθρον ὄνομα: ὅταν ὁ κύριος παρῇ τις Σοφ Ο. Κ 288 ὅταν ὁ κύριος (τ. ἔ. ὁ ἔχων τὴν ἁρμοδιότητα ν' ἀποφασίσῃ), ὅστις καὶ ἂν εἶνε οὗτος, ἔλθῃ. τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινα Ο. Τ. 107, ἴδ. τιμωρῶ. Καὶ πρὸς μόρια συνάπτεται, ὡς: καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ υ 45 καὶ χείρονι μήν τις πιστεύει ἑταίρῳ (πολὺ μᾶλλον θεῷ).

τίτας ὁ Δωρ., ἀντὶ τίτης, πληρωτής, ἐκδικητής· δι' αἵματ' ἐκποθένθ' (Schütz: ἔκποθεν) ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν Αἰσχ. Χο. 65 μεταξὺ τῶν αἱμάτων (μέσα εἰς τὰ αἵματα) τῶν ὅλως καταποθέντων ὑπὸ τῆς τροφοῦ γῆς ὁ πληρωτὴς (ἐκδικητὴς) φόνος (τὸ αἷμα ζητοῦν ἐκδίκησιν) μένει (εἶνε) πηγμένος, καὶ δὲν διαρρέει (καταπινόμενος ὑπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐκδικεῖται).

τίτης, ἴδ. τίτας.

τίτθη ἡ, ἴδ. τήθη.

τιτραίνω, **τιτράω** ἴδε τετραίνω.

τιτρώσκω, σπαν. ἐπ. τρώω φ 293. Καλλιμ. Ἄρτ. 133. τρώσω Εὐρ. Κύκ. 422 καὶ μτγν., Ἀττ. πεζ. κατα-. ἔτρωσα· τετρωκώς Ἀχιλ. Τάτ. 2, 22. ἐτετρώκειν Φιλοστρ. Βί. Σοφ. 690. Παθ. ἐτρώθην, τρωθήσομαι καὶ τρώσομαι παθ. Μ 66. τέτρωμαι. τετρώσομαι Λουκ. Πλοῖ. ἢ Εὐχ. 37. τρωτός Ὁμ., -τέον μτγν. ἐκτιτρώσκω Ἡρ. (μόνον ἐκτρώσασαν 3, 32) καὶ Ἱπποκρ., εἶτα μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ., ἀντὶ τούτου οἱ Ἀττ. ἀμβλίσκειν καὶ ἐξαμβλοῦν. ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι, τρώσασιν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγους Εὐρ. Ἱππ. 702 «ἦ γὰρ δίκαιά (ἐστι) ταῦτα κἀξαρκοῦντα (= ἱκανοποιοῦντα, ὄχι ὅπως κοινῶς) μοι, τρώσασιν (ἐνν. τισὶν) ἡμᾶς, εἶτα (ἡμᾶς) συγχωρεῖν (αὐτοῖς) λόγους (τοῦ συγχωρεῖν λαμβανομένου ἐπὶ τῆς κοινῆς χρήσεως: ἐπιτρέπω, ἐφίημι). Ἔστιξα δὲ ὄχι δι' ἐρωτηματικοῦ, διότι ἡ Φαίδρα λέγει ταῦτα μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας ἅμα καὶ ἀγανακτήσεως, πρὸς τὸν χορὸν ἀποβλέπουσα, ὄχι τὴν τροφόν» Δ. Βερν. γιγνώσκων ὅτι τρώσει νιν οἶνος καὶ δίκην δώσει τάχα Κύκλ. 421 ὅτι θὰ τὸν κτυπήσῃ ὁ οἶνος ('ς τὸ κεφάλι) καὶ θὰ τιμωρηθῇ ταχέως· πρβ φ 293. τιτρώσκειν φόνον Ἰκ. 1205 = τιτρώσκοντα (τῷ τιτρώσκειν) ποιεῖν φόνον. τὰν ὀρεινόμον Κενταύρων γένναν ἔτρωσεν (ἔστρωσεν Reiske) τόξοις φονίοις Ἡρ. Μ. 365 τὸ ὀρεσίβιον γένος τῶν Κενταύρων κατετόξευσε διὰ τῶν φονικῶν τόξων του. Ἐν δ' Ἀπ. Αἰσχ. 44 ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα λανθάνει τὸ πρῶσαι, ἴδ. προωθέω. ὁ πληγεὶς δ' εἴσω δὴ τιτρώσκεται Ἀπ. Μεν 541 (Πλουτ. 763 Β) ἐν τῷ Ἀποσπ. τούτῳ τὸ εἴσω δή ὀφείλεται εἰς τὸν Στοβ. Ἀνθ. 63, 34, οἱ δὲ κώδ. τοῦ Πλουτ. παρέχουσι χάσμα 6-7 γραμμάτων. Διορθοῦσιν εἰσβολῇ: εἰς ὃ δεῖ: εἰς ὁδί: ἔνδοθεν κλ. Ἡ ὀρθὴ διόρθ. πρέπει νὰ στηρίζηται εἰς τὴν Παράφρασιν τοῦ Πλουτ. (ἴδ. τόμ. Ζ', Ἀπόσπ. 25, 1). «τοῦτο δ' εὐστοχίας ἐστὶ καιροῦ τῷ παθεῖν ἑτοίμῳ συνάπτοντος ἐν ἀκμῇ τὸ ποιεῖν πεφυκός». Κατὰ ταῦτα γράφω: εἰσόδῳ (ἐνν. τῆς νόσου), ἤτοι: ὁ ἔρωτι πληγεὶς τιτρώσκεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἴσοδος (τῆς νόσου) εἶνε ἀνοικτή, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶνε παρεσκευασμένη καὶ προδιατεθειμένη (ἕτοιμος παθεῖν) νὰ δεχθῇ τὸ βέλος τοῦ ἔρωτος (τὸ ποιεῖν πεφυκός). ἀνὴρ ὅδε τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν Αἰσχ. Ἀγ. 858 ὅπου ὀρθῶς ἔγρ. τέτρηται ὁ Ahrens, ἴδε τετραίνω. τετρωμένους ἰδοῦσα καιρίους σφαγάς Εὐρ. Φοίν. 1443 «θανατηφόρους ἐκ τῶν φασγάνων πληγάς» Δ. Βερν. στεῖνος γάρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω Μ 65 «ἡττήσεσθαι» Σχ «τρῶμα γὰρ ἡ ἧττα» Αὐτ.

τίω (ῑ παρ' Ὁμ. ἐνεστ. καὶ παρατ., καὶ δὴ ῑ καὶ ἐν ἄρσει καὶ ἐν θέσει, ἀλλὰ ῐ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς) τιμῶ, ἐπ. ποιητ., τίεσκον Ν 461 καὶ τίεσκον ψ 65. Μόσχ. 4, 9. τίσω ἐπ. ἔτισα ἐπ., σπανιώτ. Ἀττ. προτίσας Σοφ. Ἀντ. 22. Μέσ. σπάν. τίεται Ἡσ. Θε. 428. Παθ. τίεται Αἰσχ. Ἰκ. 1047. τιέσκετο Δ 46. τετῑμένος ἐπ. πρβ. τιμή, ἐξ οὗ τιμάω. τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην, τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί Ψ 703 «τῷ μὲν νικήσαντι (κατέθηκε) τρίποδα μέγαν ἐν τῷ πυρὶ τιθέμενον, τοῦτον δὲ δώδεκα βοῶν ἐτίμων ἐν ἑαυτοῖς οἱ Ἕλληνες» Γαζῆς. Ζεὺς τίεται αὐτήν Ἡσ Θε. 428 τιμᾷ αὐτήν.

τίω, τίως Δωρ. = σοῦ.

***τλάω** (τλη- ταλ. ἀρχ. Λατ. tol- tetuli). ἀόρ. ἔτλην (Δωρ. ἔτλᾱν), γ' πλ. ἐπ. ἔτλαν Φ 608, ἀλλ' Ἀττ. ποιητ. ἔτλησαν (Δωρ. ἔτλασαν Σοφ. Φιλ. 1201 μελ.), καὶ Ἰσοκρ. 4, 96 (Δ. Γ. ἐτόλμησαν, πρβ. Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 7). τλῆς (τλᾶς Αἰσχ. Ἰκ. 435 λυρ.). τλαίην (γ' πλ. τλαῖεν Ρ 490), τλῆθι, τλῆναι (τλήμεναι Κ. Σμυρν. 3, 8 Θεόκρ. 25, 174), τλάς, τλᾶσα. Ἀόρ. α' ἐτάλασσα ἐπ. τλήσομαι ἐπ. καὶ τραγ., καὶ μτγν. πεζ., Δωρ. τλάσομαι Πίνδ. Π. 3, 41 (τλήσω Βακβρ. 91). «ταλάσεις τολμήσεις» Ἡσύχ. ταλάσσω Λυκόφρ. 746. τέτληκα μετὰ σημ. ἐνεστ. ἐπ. ποιητ. Ἐπικοὶ τύποι ἄνευ τοῦ κ: τέτλαμεν υ 311. Ὕμν. Δήμ. 148. τετλαίην Ι 373. Τυρτ. 12, 11. τέτλᾰθι Ε 382. Ἡσ. Ἔργ. 718 (τέτλα ἀντὶ τοῦ -ᾰθι Ἡσύχ.), τετλάτω π 275, ἀπρφ. τετλάμεναι ν 307 καὶ τετλάμεν ζ 190. τετληυῖα υ 23, -ότος Ε 873. ν 447 κἀλλ. Ἡρ. 5, 56. (-ῶτος Ὀρφ. Ἀργ. 1358. Λιθ. 375). Ὑπερσ. ἐτέτλαμεν Ἀπ. Ῥ. 1, 807. Μέν. ταλάσσαντο Ὀππ. κυν. 3, 155. τλητὸς ἐπ. ποιητ. Οἱ Ἀττ. πεζογράφοι μεταχειρίζονται τὸ παράγωγον τολμάω (τόλμα). τὰ δεινὰ τλήσεται Εὐρ. Ἰ. Τ. 616 θὰ κάμῃ τὸ δεινὸν τοῦτο τόλμημα. φόνιον αἷμα τλάς Ἡρ. Μ. 1183 ὑπομείνας (τολμήσας νὰ χύσῃ) τὸ αἷμα (τῶν παίδων του)· ἀλλ' ἡ γραφὴ ὕποπτος· πρβ. στ. 1201. χρόνου

γὰρ οὐδεὶς ἔτλα τὸ πάλιν εἰσορᾶν 777, ἴδε πάλιν. τέτλαθι, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο Α 586 «ὑπόμεινον, μῆτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχου» Γαζῆς. οὔτε λόχονδ' ἴέναι τέτληκας θυμῷ Α 228 «οὔτε εἰς ἐνέδραν πορευθῆναι σὺν τοῖς ἀριστεῦσι τῶν Ἑλλήνων καρτερίαν ἔσχες ἐν τῇ ψυχῇ» Γαζῆς. ἔτλα (=ἠνέσχετο, ὑπέμεινε) δὲ σοῖσι μηλονόμας ἐν δόμοις γενέσθαι Εὐρ. 'Αλκ. 572. ὅστε μὴ πρὸς ἁγνὴν σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη, ῥίζαν αἱματόεσσαν ἔτλα Αἰσχ. 'Επτ. 756, ἴδ. ῥίζα.

τλήμων -ονος 2, ὑπομένων, καρτερικός· βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ χειρί Αἰσχ. Χο. 378, ἴδε ἀναπέμπω. εἰ μὴ τλημονεστάτη (=ἀθλιωτάτη) γυνὴ πασῶν ἔβλαστε (=ἔφυ) Σοφ. 'Ηλ. 439. ἄκεά τ' οὐ βέβαια τλάμων μάταν παρηγορεῖ Εὐμ. 509, ἴδ. παρηγορῶ. δμωΐδες δὲ καινοπήμονες νέαι τλήμονες εὐνὰν αἰχμάλωτον ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς δυσμενοῦς ὑπερτέρου ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον Αἰσχ. 'Επτ. 350 αἱ δὲ δοῦλαι, αἱ τὸ πρῶτον δουλείας γευσάμεναι, αἱ νέαι, οἴσουσιν (ὑπομενοῦσι = τλήμονες ἐνν. ἔσονται, ὡς πρὸς αἰτ.) αἰχμάλωτοι τὴν εὐνὴν τοῦ κρατοῦντος πολεμίου, ὥσπερ φόβος ἐστὶ μὴ νυκτὸς ὑπηρετήσωσι καὶ ἰσχυροτέρῳ πολεμίῳ, ὅπερ ἐπαυξήσει τὰς λύπας αὐτῶν, ἐφ' αἷς ἀεὶ θρηνοῦσι. Καὶ ὁ Σχολ. οὕτως ἑρμηνεύει τὸ τλήμονες: «μεταστᾶσαι εἰς δουλείαν οἴσουσι τὴν τῶν πολεμίων εὐνήν». Εἰς τὸ τλήμονες ἐνν. κυρ. εἰσί, διότι ὁ ποιητὴς μετατίθεται νοερῶς εἰς ἣν θέσιν περιγράφει. Περὶ δὲ τῆς πρὸς αἰτ. συντάξεως πρβ. 'Αγ. 1075 πολλὰ συνίστορα, Πέρσ. 984 μύρια πεμπαστάν, Χο. 23 χοὰς προπομπός, καὶ τὸ Σοφ. 'Αντ. 787 καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς, ὅπου ἐνν. τὸ ἐστί, ὡς καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ. τέλος νύκτερον «ἀντὶ τοῦ νύκτα περιφραστικῶς» Σχ. 'Αλλὰ καὶ ἂν ἐκλάβωμεν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ τέλος γαμήλιον μετὰ τοῦ Weckl., πάλιν ἔχει καλῶς τὸ νόημα, ἴδε ἐπίρροθος. οἰωνὸν προέηκεν, τλήμονα γαστρὸς ἔριθον Ὕμν. 'Ερμ. 296 ἀφῆκεν (ἐξέπεμψεν) οἰωνόν, τολμηρὸν ὑπηρέτην τῆς γαστρὸς (ἐνν. πορδήν). 'Επιφέρεται δ' ὁ πταρμὸς (ἐπέπταρε), ἕτερος οἰωνός, εὐπρεπέστερος, ἵνα συγκαλύψῃ τὸν προηγηθέντα ἀπρεπέστερον. || δυστυχής· ἴσθι τλήμων οὐσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός Αἰσχ. 'Αγ. 1301 γνώριζε ὅτι εἶσαι μὲν δυστυχής, ἀλλ' ἡ δυστυχία σου προέρχεται ἐκ γενναίας καρδίας. Παρὰ τοῖς τραγικοῖς τὸ τλήμων = ἄθλιος, ἐξώλης.

τλῆναι, ἴδε * τλάω.

τλησικάρδιος 2 Αἰσχ. 'Αγ. 438, ἴδ. πένθεια.

τό, ἴδ. ὁ.

τόθεν καὶ ὡς ἀναφ. = ὅθεν· Αἰσχ. Πέρ. 101. Τὸ χωρίον: τόθεν (= ὅθεν) οὐκ ἔστιν ὑπὲκ (Emperius: ὑπέρ) θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν ὁπόθεν δὲν εἶνε δυνατὸν ὁ θνητὸς διασωθεὶς νὰ ἐκφύγῃ.

τοι ἐγκλ. μόριον, ἐκφράζον διαβεβαίωσιν ἐξ ὑποκειμένου (πίστευσέ με, ἤξευρε, νὰ ἠξεύρῃς, πρβ. πού, οἶμαι). Ἴσως εἶνε παλαιὰ δοτ. τῆς ἀντων. τοῦ β' προσ. ἀντὶ τοῦ σοί. Ἄλλοι ἄλλως. εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ, ἔκτεινά τοί σ' ἂν Εὐρ. 'Ιππ. 1043 θὰ σὲ ἐφόνευα, πίστευσέ με. 'Ατρείδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν, παύομαι κέ. ἀληθῶς δὲν εἶμαι, ὡς νομίζω (= τοι), ἀργός. Ἡ ἐξαίρει τὸ πρόσωπον, μεθ' οὗ τίθεται· εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι πρώτη θάνοις ἂν Σοφ. 'Ηλ. 582 σὺ βεβαίως πρώτη ἤθελες φονευθῇ. ὦ σέ τοι 'Αρφ. Ὄρν. 274 = ὦ σέ τοι καλῶ (ἴδ. στ. 406). σέ τοι λέγω Πλ. 1099. Εὐρ. Ἴων 219. 'Ι. Α. 855.

τοι Δωρ. 'Ιων. = σοι

τοι, ταί ἐπ. καὶ 'Ιων. ἀντὶ οἱ (οἵ), αἱ (αἵ).

τοῖο 'Ιων. = τοῦ.

τοῖος 3: πέλαγος μέγα τοῖον γ 321 «ἔτσι δὰ μεγάλο» (ἐν ᾧ δεικνύει τοῦτο διὰ χειρονομίας). σαρδάνιον μάλα τοῖον υ 302 ὅπερ λέγει, ἐν ᾧ ἀπομιμεῖται τὸν γέλωτα τοῦτον. σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν μῦθον δ 776 ἂς σηκωθῶμεν ἔτσι δὰ σιγὰ σιγὰ (καὶ σηκωνόμενος ἀπομιμεῖται ὅ τι λέγει) καὶ ἂς ἐκτελῶμεν τὸ σχέδιον. 'Εκ τούτου δὲ προέρχεται ἡ παρ' 'Ησυχίῳ σημ. «τοῖον· οὕτως ἀγαθόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ». Ὅθεν Αἰσχ. 'Ικ. 400 εἴ πού τι μὴ τοῖον (τ. ἔ. τοιοῦτον οἷον εὐχόμεθα) τύχοι. ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές 'Επτ. 567 ἀληθῶς θαυμάσιον ἔργον καὶ εἰς τοὺς θεοὺς προσφιλὲς εἶνε.

τοιόσδε: εἴη δ' ἂν ἡ ἐξουσία, ἣν λέγω, τοιάδε μάλιστα, εἰ αὐτοῖς γένοιτο, οἵαν ποτέ φασι δύναμιν τῷ Γύγου τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ γενέσθαι Πλ. Πολ. 359C εἰ κτήσαιντο, οἵαν ποτέ φασι δύναμιν τὸν Γύγου τοῦ Λ. προγόνου κτήσασθαι. καὶ (ἵνα) μὴ ἐξατιμάζητον (ἐνν. τοὺς φυτεύσαντας) εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιώδ' ἐφύτην Σοφ. Ο. Κ. 1378 καὶ ἵνα μὴ ἀτιμάζητε τοὺς γονεῖς ὑμῶν, εἰ (ὅτι) ἐκ τυφλοῦ πατρὸς τοιοῦτοι (τ. ἔ. ἀσεβεῖς, ἄστοργοι) ἐγένεσθε.

τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο καὶ τοιοῦτον· τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν οἷσπερ ἔοικεν Πλ. Πολ. 349D = οἷοι ἐκεῖνοι, οἷσπερ ἔοικεν. ὡμολογοῦμεν, ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι 350C = τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι, οἷός ἐστι (ἐκεῖνος), ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη. οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, ᾧ (= οἷον ἐκεῖνο, ᾧ) ἀπεικάζεις Φαίδων 92B. αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν τοιοῦτον ὄντα Εὐρ. 'Εκ. 1236, ἴδ. χαίρω. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ὅπως ἡ οὗτος ἀναφ. εἴς τι οὐσιαστικόν, οὕτω καὶ ἡ τοιοῦτος, ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας αὐτῆς, εἴς τι ἐπίθετον ἢ ἐπιθετικὴν ἔννοιαν· π. χ. ἐν τῇ φράσει «τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν» τοῦ 'Αριστοτελικοῦ ὁρισμοῦ τῆς τραγῳδίας (ἴδε τραγῳδία) τὸ τῶν τοιούτων

= τῶν ἐλεεινῶν καὶ φοβερῶν, ἤ: «τῶν ἐλέου καὶ φόβου αἰτίων», ὁ προηγήθη. Ὁμοίως ἐν Ποιητ. σ. 1453b 15: ἀνάγκη δὲ ἢ φίλων εἶναι πρὸς ἀλλήλους τὰς τοιαύτας πράξεις ἢ ἐχθρῶν, ὅπου τὸ τὰς τοιαύτας = οἰκτρὰς καὶ δεινὰς (ἃ προηγήθησαν). ἡ πόλις πλεῖστ' ἂν ὀρθοῖτο ἀδυνάτους λέγειν ἔχουσα τοὺς τοιούτους τῶν πολιτῶν Θουκ. 3, 42 ὅπου τὸ τοὺς τοιούτους ἐνν. τοὺς φιλομεμφεῖς, καὶ ἰδίᾳ τοὺς προσκατηγοροῦντας ἐπὶ χρήμασιν ἐπίδειξιν. Πρβ. Πλ. Πολ. 530A. 606D 608A καὶ συχν.

τοῖχος ὁ: ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα ἀμφοτέρων τοίχων Θέογν. 673 ἡ δὲ θάλασσα ὑπερπηδᾷ (περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ) καὶ τὰ δύο τοιχώματα, κράσπεδα τοῦ πλοίου. μετακυλινδεῖν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον (ἐνν. νεώς) Ἀρφ. Βάτρ. 537. Παροιμ. «πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον ῥέπειν» περὶ τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες, ὅταν τὸ ἓν μέρος τοῦ πλοίου κατακλύζεται ὑπὸ τῶν κυμάτων, μεταβαίνουσιν εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἀσφαλέστερον: «ἐπὶ τῶν περὶ τὸ λυσιτελοῦν αὐτοῖς ἀεὶ στρεφομένων. Εἴρηται δ' ἐκ μτφ. τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον οὗτοι μεθίστανται» Σχ. Ἀντὶ δὲ τοῦ εὖ πράττοντα λέγεται καὶ εὐτυχῆ τοῖχον, ὡς οὐ γάρ ποτ εἴων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν Ἀπ. Εὐρ. 89 ἴσως: οὐ γάρ ποτε εἴων (α' πρόσ.) σε ἀποστερεῖν τῆς δίκης Σθένελον, χωροῦντα εἰς τὸν εὐτυχῆ τοῖχον. Παρομοίως πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες Εὐρ. Ὀρ. 895 οἱ κήρυκες μεταπηδῶσι («μεταβαίνουσι») πάντοτε πρὸς τὸ ἀσφαλέστερον μέρος. «καὶ ἐν ἄλλοις κατὰ τῶν κηρύκων λέγει» Σχ., ὡς καὶ κατὰ τῶν μάντεων καὶ κατὰ τῶν γυναικῶν. Καὶ μτφ. ἐκ τοῦ πλοίου τὰ πλάγια, αἱ πλευραὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος παρ' Εὐρ. Τρῳ. 118: εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων, ὅπου τὸ μελέων προστίθεται εἰς διασάφησιν.

τόκα Δωρ. = τότε.

τοκάς-δος ἡ: τοκάδος δέργμα λεαίνης Εὐρ. Μήδ. 187, ἴδ. ταυρόω. Παρμενίωνος προτρεψαμένου τὸν Ἀλέξανδρον καλῆς καὶ γενναίας καὶ τὸ κάλλος ἅψασθαι γυναικὸς Πλουτ. Ἀλεξ. 21 ὅπου ἂν γράψωμεν τοκάδος ἀντὶ τὸ κάλλος (διὰ τὸ ἀρχῆθεν δυσνόητον τὸ κάλλος) ἔχομεν κάλλιστον νόημα: καλῆς καὶ γενναίας καὶ τοκάδος γυναικός.

τόκος ὁ: οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες Σοφ. Ο. Τ. 173, ἴδ. ἀνέχω. φθίνουσα. . .τόκοις ἀγόνοις γυναικῶν Αὐτ. 27, ἴδ. ἄγονος. τόκοις βαρύνεται Εὐρ. Ἰ. Τ. 1228 εἶνε ἐπίτοκος, «ἑτοιμόγεννη»· πρβ. «βαρεμένη».

τόλμα καὶ τόλμη ἡ: τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσποιτο Πίνδ. Ὀ. 9, 82 «ἐμοὶ δὲ παρέποιτο ἐν τοῖς λόγοις ὁμοῦ μὲν εὐτολμία, ὁμοῦ δὲ δαψίλειά τις δυνάμεως» Σχ. τόλμα εἶνε ὁ παλαιότερος τύπος (καὶ παρ' Ἡρ. 7, 135), ὃν καὶ οἱ Ἀττ. πεζ. (ὡς π. χ. ὁ Πλάτων) μεταχειρίζονται· οἱ δὲ σκηνικοὶ ποιηταὶ ἐνίοτε τοῦ μέτρου χάριν μετεχειρίσθησαν τὸ τόλμη (πρβ. Ἀ. Β. 66, 23 «τόλμη καὶ τόλμα, πρύμνη καὶ πρύμνα, νάρκη δὲ διὰ τοῦ η). Ἐκ τούτου παρέλαβον καὶ οἱ μτγν. τὸν τύπον τόλμη, ὃν ἐπεισήγαγον οἱ ἀντιγραφεῖς καὶ εἴς τινας τῶν ἐνδόξων συγγραφέων. Ὁ τύπος τόλμα εἶνε Δωρ. παρὰ Πινδ, παρεδόθη δὲ καὶ ἐν Εὐρ. Ἴωνι 1416, ἀλλὰ τόλμα 1264. Ἀνδρ. 702. τόλμης εἶμι πρὸς τὸ καρτερὸν Εὐρ. Μηδ. 393, ἴδ. καρτερός.

τολμάω, Ἰων. τολμέω: τόλμησόν ποτε πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν Αἰσχ. Πρ. 1031 τόλμησον τέλος («ἀποφάσισε μιὰ φορά, τέλος πάντων») φρονεῖν ὀρθῶς πρὸς τὰς παρούσας (σοι) συμφοράς. τολμᾶν τὰ βέλτιστα Θουκ. 3, 56 = σὺν τόλμῃ πράττειν τὰ βέλτιστα. τοὺς πόνους ἀγαθοὶ τολμῶσι Εὐρ. Ἰ. Τ. 115 τολμῶσιν ὑπομένειν τοὺς πόνους: σὺν τόλμῃ ὑπομένουσι τοὺς πόνους. τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ ω 162 μέχρι μέν τινος ὑπέμενεν ἐν τοῖς μεγάροις αὐτοῦ βαλλόμενος καὶ ὀνειδιζόμενος καρτερικῇ ψυχῇ (μετὰ καρτερίας ψυχῆς, καρτερικῶς). τολμῶν ὑπ' ἐχθρῶν οἷ' ἐτολμήθη πατὴρ Εὐρ. Ἠλ 277 = τολμῶν (τοιαῦτα) τολμήματα, οἷα ὁ πατὴρ ἐτολμήθη (= ἔπαθεν) ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν πικρὰν δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι Σοφ. Ἠλ. 470 νομίζω, ὅτι θὰ εἶναι δι' ἐμὲ ἐν τῷ μέλλοντι πικρὸν τὸ τόλμημα, τὸ ὁποῖον θ' ἀποτολμήσω. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ Τρ. 404 εἰπέ, ἂν ἐμπορεῖς καὶ εἶσαι εἰς τὰς φρένας σου, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ ἐρωτῶ. Τὸ εἰ φρονεῖς σημ. κυρ. δὲν θὰ τολμήσῃς (δεν θὰ ἐμπορέσῃς νὰ εἰπῇς), ἂν εἶσαι εἰς τὰς φρένας σου. μόνος γὰρ εἴμ' αὐτῶν ἀνὴρ τολμῶν τόδε Εὐρ. Βάκ. 962 διότι ἐξ αὐτῶν ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος «ἄνδρας», ὅστις ἀποτολμῶ τοῦτο τὸ τόλμημα. πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί Αἰσχ Πρ. 347, ἴδ. μετέχω.

τόλμημα τό: τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα Ἀπ. Εὐρ. 38 ἡ ἀνάγκη διεξάγει τὰ πλεῖστα τολμήματα: ἐκ τῆς ἀνάγκης προέρχονται τὰ πλ. τολμ. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει τὸ διαφέρω ἐν Θουκ. 6, 54.

τομαῖος 3 καὶ 2: ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων Αἰσχ. Χο. 537 ἐλπίσασα (τὰς χοὰς ἔσεσθαι) ἄκος τμητικὸν τῶν πημάτων (διὰ τομῆς θεραπεῦον τὰ πήματα). Τὸ ἄκ. τομαῖον πημάτων προϋποθέτει τὸ τέμνειν πήματα ἐπὶ τοῦ χειρουργοῦντος, περὶ οὗ ἴδε Ἀγ. 840. Πρβ. ἄκος τεμεῖν Εὐρ. Ἀνδ. 121 καὶ ἄκος ἐντέμνειν Αἰσχ. Ἀγ. 17 κυρ. περὶ τῶν ῥιζοτόμων, οἵτινες ἐντὸς τῆς γῆς ἐμπηγνύντες τὸ μαχαίριον τέμνουσι τὴν ῥίζαν εἰς τὴν βοτάνην, τὴν ἐσομένην αὐτοῖς ἄκος· ἴδε ἀντίμολπος. ἄκη τομαῖα καὶ λυ-

τήρια Αἰσχ. Ἱκ. 274 τὰ τῇ τομῇ ῥιζῶν (βοτανῶν κτλ). παρασκευασθέντα ἰαματικὰ καὶ ἐξαγνιστικὰ φάρμακα· πρβ. Πινδ. Π. 4, 221.

τομη: τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν Α 234 τοῦτο (τὸ σκῆπτρον) ὄντως οὐδέποτε φύλλα καὶ κλάδους ἀναβλαστήσει, ἐπειδὴ πρῶτον (ἀφ' ὅτου ἅπαξ) τὸν κορμὸν (ἐξ οὗ ἀπεκόπη) ἀπολέλοιπεν ἐν ὄρεσιν. σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχὸς Αἰσχ. Χο. 229 ἐξέτασον, ἀφ' οὗ προσθέσῃς τὸν βόστρυχον εἰς τὸ μέρος τῆς κόμης, ἀφ' οὗ ἀπεκόπη (ἵνα πεισθῇς). ἐν τομῇ ξύλου Σοφ. Τρ. 700 = ἐν ᾧ ξύλον (τι) τέμνεται. ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ' ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς χαλκέοισι κάδοις δέχεται Ἀπ. Σοφ. 491 ἡ δὲ (Μήδεια) ὀπίσω ἀπὸ τῆς χειρὸς ἀποτρέπουσα τὸ ὄμμα δέχεται ἐν χαλκοῖς κάδοις τὸν ἐκ τῆς τομῆς («ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ εἶνε κομμένη ἡ βοτάνη») ἀποστάζοντα ἀργ. ὀπόν. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου Σοφ. Τρ. 886 τὸ πλῆρες: ἐμήσατο θάνατον ἐν τομᾷ (= τῇ τομῇ) τοῦ στονόεντος σιδήρου, ἤτοι: τῇ πληγῇ τοῦ τομοῦ στον. σιδήρου, κυρ. μὲ τὸ κόψιμον τοῦ στεναγμὸν ποιοῦντος σιδήρου. ἀπὸ τῆς τομῆς (τῶν δοκῶν) ἑκατέρωθεν Θουκ. 2, 76 ἀπὸ τῶν δύο ἄκρων τῶν δοκῶν· τομὴ δὲ δηλοῖ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀπεκόπη ἡ δοκὸς (ἐκ τοῦ δένδρου). Τὸ ἑκατέρωθεν εἶνε κυρ. ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἀπὸ τῆς τομῆς. λοξὸς μὲν ταύροιο τομῇ ὑποκέκλιται αὐτὸς Ὠρίων Ἄρατ. 322 «μέμφοιτο δ' ἄν τις Ἀράτῳ ὡς μὴ ἀκριβῶς προσέχοντι τῇ Ὠρίωνος θέσει· οὐ γὰρ ὑπὸ τὸ διχοτόμημα τοῦ Ταύρου ἐστίν, ἀλλ' ἔτι τοῦ Ταύρου ἀνατολικώτερος. . . . τομὴν οὖν λέγει τὸ διαχωρίζον ἕκαστον μέρος τῶν ζῳδίων, τὸ δὲ ὑποκέκλιται ἀντὶ τοῦ ἐξωρθωμένος ἐστίν, ἀλλὰ σχῆμα ἔχων κυνηγετικόν, καὶ ὥσπερ ἐπισπεύδων κυνηγετεῖν . . ἔχει γὰρ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ῥόπαλον φέρουσαν, καὶ ἐπιβλέπει διὰ τοῦ νεύματος σπουδὴν ἐπιδεικνύμενος» Σχ. ἐς Βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἢ Ζέφυρον βλεπέτω Θεοκρ. 10, 46 ἡ τομὴ τοῦ σωροῦ βλεπέτω ὑμῖν κέ. «ὅταν τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν· τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἅ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμένῃ (οὕτως ἐγὼ ἀντὶ τοῦ διαμείνῃ) Σχ. ἰώ μοί μοι πικρᾶς πελέκεως τομᾶς σᾶς Εὐρ. Ἠλ. 160 «ἰώ μοί μοι (ἕνεκα τῆς) πικρᾶς σῆς (ὑπὸ τοῦ) πελέκεως τομῆς» Δ. Βερν. τεμεῖν δὴ χρεὼν κατὰ δύναμιν τὸ μεῖζον καὶ τὸ δυσχερέστερον κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου· σχεδὸν οὖν ἐν τοῖς ὀνείδεσιν ἔχει τινὰ τομὴν ἡ τούτων τῶν ὀνομάτων ἐπιφορά Πλ. Νόμ. 944 Β διακρῖναι (ἀποχωρίσαι) δὴ χρή, κατὰ δύναμιν, τὸ μεῖζον καὶ τὸ δυσχερέστερον κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου· ἔχει οὖν διάκρισίν τινα ἐν τοῖς ὀνείδεσιν ἡ τῶν ὀνομάτων τούτων χρῆσις.

τόμιον (κυρ. οὐδ. τοῦ τόμιος) τό, τὸ εἰς θυσίαν τεμνόμενον (θῦμα), ἐφ' οὗ ἐγίνοντο ὅρκοι: τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος; ΚΑΛΟΝΙΚΗ: εἰ λευκόν ποθεν ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα; Ἀρφ. Λυσ. 192 ἆρά γε εἰ (δηλ. τί λέγεις, ἄν) λαβοῦσαί ποθεν λευκὸν ἵππον θύσαιμεν τοῖς ἥρωσιν (ἴδ. ἐντέμνω). «Πρὸς τὸ αἰδοῖον παίζει τὸ λευκὸν ἵππον. . ἢ παίζει κατὰ τὸν τύπον τῶν Ἀμαζόνων· γυναῖκες γὰρ οὖσαι λευκοὺς ἵππους ἔθυον» Σχ. Πρβ. καὶ Παυσαν. 3,20,9. Συνήθ. πληθ. τόμια «τὰ ἱερά, ἃ σφάζοντες ὀμνύουσι» Ἡσύχ. θὲς ἐς τὸ πρόσθεν (πρβ. Ἀρφ. Ἱππ. 751) ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα (ἴδ. Ξεν. Ἀν. 2, 2, 9), καί μοι δότω τὰ τόμιά τις Ἀρφ. Λυσ. 185, διότι ἄνευ τῶν τομίων δὲν εἶχε κῦρος ὁ ἐπίσημος ὅρκος. Λεπτομερείας περὶ τούτου παρέχει ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. Πολ. κ. 55: «δοκιμασθέντες δὲ τοῦτον τὸν τρόπον (οἱ ἄρχοντες) βαδίζουσι πρὸς τὸν λίθον (τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ), ἐφ' οὗ τὰ τόμι' ἐστίν (ἵνα ὁρκισθῶσι τὸν ἐπίσημον ὅρκον), ἐφ' οὗ καὶ οἱ διαιτηταὶ ὀμόσαντες ἀποφαίνονται τὰς διαίτας (ὅτι δηλ. εὐόρκως θὰ ἐκπληρώσωσι τὰ καθήκοντά των) καὶ οἱ μάρτυρες ἐξόμνυνται τὰς μαρτυρίας (ὅτι δηλ. δὲν θὰ μαρτυρήσωσι ψευδῆ) κέ.» Ἐν δὲ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ὁ κατήγορος πρέπει νὰ ὁρκισθῇ «στὰς ἐπὶ τῶν τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, καὶ τούτων ἐσφαγμένων ὑφ' ὧν δεῖ καὶ ἐν αἷς ἡμέραις καθήκει» Δημ. 23, 68. Ἴδε καὶ Παυσαν. 5, 24, 9· πρβ. Πλάτ. Νόμ. 753 D.

τόνος ὁ: ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων Ἡρ. 7, 36, ἴδε ἀνακωχεύω. κορμοὺς ξύλων . . ἐτίθεσαν κατύπερθε τῶν ὅπλων τοῦ τόνου Αὐτ. κατ. = καθύπερθεν τῶν ἐντεταμένων ὅπλων (σχοινίων). εὐθὺν τόνον ποσσὶ τρέχων Πίνδ. Ὀ. 10, 64, ἴδ. εὐθύτονος.

τοξεύω: τοξεύσασα τῆς εὐδοξίας Εὐρ. Τρ. 643 σκοπεύσασα (ἀποβλέψασα εἰς) τὴν εὐδοξίαν. ἐς τοῦθ' ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον Ἴων 1411 εἰς τοῦτο ἀποβλέπω. γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια Αἰσχ. Ἱκ. 441 γλῶσσα ἐκτοξεύσασα τὰ ἄκαιρα (ἔπη): πειρακτικοὺς λόγους (ἐναντίον ἄλλου). ταῦτα νοῦς ἐτόξευσεν μάτην Εὐρ. Ἑκ. 603 ματαίως ἔρριψεν ὁ νοῦς μου τὰς σκέψεις ταύτας (οἷον βέλη): μάταιαι εἶναι αἱ σκέψεις αὗται, ἃς ἐξετόξευσεν ὡς βέλη ὁ νοῦς μου. Πρόκειται περὶ τοῦ πολυθρυλήτου ζητήματος «εἰ διδακτὸν ἀρετή». ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους Πίνδ. Ἰ. 2,5 ἴδε παίδειος. ἔκανεν ἄλοχον, ἔκανε δὲ τέκεα τοξήρει ψαλμῷ, τοξεύσας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1064 ἔκτεινε μὲν τὴν ἄλοχον, ἔκτεινε δὲ τὰ τέκνα τῇ τοῦ τόξου ψαύσει, οἷς τὸ προστιθέμενον τοξεύσας ὡς περιττὸν ἐξήλειψεν ὁ Madvig. ἡ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν Ἀπ. Εὐρ. 850 ἡ τυραννὶς δεινῶς περιμάχητός ἐστιν, κυρ. πανταχόθεν προσβάλλεται διὰ

δεινῶν ἐρώτων. ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου, ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον κέ. Σοφ. Ο. Τ. 1196 ὅστις ὑπερβολικῶς εὐτυχήσας ἀπέκτησας, ἐπέτυχες («ἐγκρατὴς ἐγένου»), τὴν πανευδαίμονα εὐτυχίαν. Τὸ ὦ Ζεῦ («φεῦ, διὰ μέσου» Σχ.) εἶνε λυπηρὸν ἐπιφώνημα πρὸς τὸ ἐκράτησας τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν διὰ τὸ ὦ Ζεῦ νὰ διορθώσῃ ὁ Ἑρμ. ἐκράτησε. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ ἐν Τρ. 995. ὅπερ ὤφειλε ν' ἀποτρέψῃ τοὺς ἐκδότας ἀπὸ τῆς παραδοχῆς τῆς τοῦ Ἑρμ. διορθώσεως. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος Αἰσχ. Εὐμ. 679 ἡμεῖς μὲν πλέον ἔχομεν ἐκτοξεύσῃ ὅλα μας τὰ βέλη.

τοξήρης 2: χεὶρ τοξήρης Εὐρ. Ἄλκ. 35, ἴδ. χαλκήρης καὶ φρουρῶ.

τοξόδαμνος Αἰσχ. Πέρ. 86, ἴδ. ἐπάγω.

τόξον τό: Σκυθικῷ τε τόξῳ τὸ τρίτον ἦν προσεμφερές Ἀγάθ. Ἀπ. 4, ἴδ. τρίτος. μεθῆκα τόξα Εὐρ. Ἴων 256 ἔρριψα τὰ ὅπλα: δὲν λέγω πλέον τίποτε. δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας ἐντείνεται τόξα χαρίτων Εὐρ. Ἰ. Α. 449 «ὁ χρυσ. Ἔρως δίδυμα τόξα χαρίτων (τῶν ἐξ αὐτοῦ δηλ., ἤτοι: ἐρωτικῶν, ὅθεν καὶ τὸ μέσ. ἐντείνεται) ἐντείνει» Δ Βερν. Μτφ. τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ Ἀπ. Ἀδέσπ. Τραγ 3. (Πλουτ. 33E) ὅταν ἐπιτύχῃ τις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλει (ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει: «σημαδεύει)· πρβ. Σοφ Ἀντ. 1149. Ο. Κ. 1196. Πλ. Πολ. 694C.

τοξουλκός 2 τὸ τόξον ἕλκων, ἐντείνων· τοξουλκῷ λήματι πιστούς Αἰσχ. Πέρ. 56 πεποιθότας εἰς τὴν εὐτολμίαν τὴν ἕλκουσαν τὸ τόξον, εἰς τὴν περὶ τὸ τοξεύειν ἱκανότητα. αἰχμὴ τοξουλκός 242 τὸ βέλος τοῦ τοξουλκοῦ (τοῦ τοξότου), ἴδ. πρέπω.

τόρνευμα τό: τόρνευμα ποδός Εὐρ. Ἡρ. Μ. 978, ἴδ. ἐξελίσσω.

τορός 3: τορὸς Φοῖβος Αἰσχ. Χο. 32 σαφὴς Φοῖβος· ἴδ. ὀνειρόμαντις. τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς Αἰσχ. Ἀγ. 266, ἴδε σύνορθρος. τορῶς Αἰσχ. Ἱκ. 955 διαπεραστικά, ἴδ. ἐφηλόω.

τοσόσδε: ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τοσῷδε φανερωτέραν ἐξῆν αὐτοῖς τὴν ἀρετὴν . . . δεικνύναι Θουκ. 1, 37 ὅσον ἀπροσβλητότεροι ἦσαν παρὰ τῶν ἄλλων, τόσον φανερώτερον ἐπετρέπετο εἰς αὐτοὺς νὰ δεικνύωσι τὴν ἀρετήν των. ὅσῳ δὲ προσωτέρω ἐγίγνοντο, τοσῷδε μανότερον μετεβάλλοντο Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 6. Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίοις οἱ ἐκδόται, εἰσηγουμένου τοῦ Hertlein, ἔγραψαν τὸ τοσῷδε ἐν διαστάσει (τόσῳ δὲ) ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι καὶ ἐνταῦθα εἶνε ὁ δὲ τῆς ἀποδόσεως, ὅπως μετὰ τὸ ἄρθρον καὶ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας. Ἀλλὰ τὸ πλημμελὲς τῆς ἐν διαστάσει γραφῆς ὑποδεικνύει μὲν καὶ τὸ ἐν Θουκ. 8, 24, 4, ὅπου ἀντὶ τοῦ τόσῳ τὸ Βατικανὸν χ/φον παρέχει τοσῷδε, καὶ ἄλλα χωρία, ὅπου τὸ τοσόσδε ἀναφέρ. εἰς τὰ ἡγούμενα ὡς Θουκ. 6, 2, 6. 7, 57, 11 κτλ., ἀλλ' ἔτι μᾶλλον τὸ Ὁμ. Ξ 94: «καί οἱ πειθοίατο λαοὶ τοσσοίδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις», ὅπου δὲν δυνάμεθα νὰ γράψωμεν τὸ τοσσοίδ' ἐν διαστάσει. Ὁμοίως χ 41. Αἰσχ. Ἑπτ. 757. Ἀγαμ. 851. Ἐπὶ δὲ τούτοις οὐδὲν χ/φον παρέχει τὴν ἐν διαστάσει γραφήν. ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου Σοφ. Ἠλ. 961 μέχρι τοσούτου χρόνου, ποῦ βλέπετε (= -δε). Καὶ ἁπλῶς ἐς τοσόνδε Ο. Τ. 1212 = μέχρι τοσούτου χρόνου. τοσόνδε (τόσον μόνον: τόσον δά, ὅσον δεικνύει ὁ λέγων) μέντοι χάρισαί μοι Πλ. Πολ. 457 Ε.

τόσσαι Αἰολ. = τυχεῖν, τόσσαις = τυχών. Πινδ. Π. 3, 48: ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεὺς Λοξίας, κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ γνώμαν πιθών, πάντα ἴσαντι νόῳ ἐν τῇ μηλοδόκῳ Πυθῶνι διατρίβων τὸ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς τοῦ ναοῦ Λοξίας ἐν τῷ πανδήμονι νῷ αὐτοῦ, τῷ ἀλαθήτῳ συμβούλῳ του, καταπείσας τὴν ψυχήν του (πεισθείς). Περὶ τῆς παρὰ πρβ. Δημ. 10, 17. Πλάτ. Θεαίτ. 170 D.

τότ' ἢ τόθ' Αἰσχ. Ἀγ. 762 εἰς ἐκεῖνον ἢ εἰς τοῦτον τὸν καιρόν: ἐνωρίτερα ἢ βραδύτερα.

τού, τούν, τούγα Βοιωτ., ἴδε σύ.

τουδὶ γεν. τοῦ ὅδε ἢ τοῦ τόδε.

τοὐκ = τὸ ἐκ.

τοὐμὸν = τὸ ἐμόν.

τούν, τούνη, ἴδε τού.

τραγαλίζω = τρωγαλίζομαι, ῥοκανίζω (κόκκαλον), (ξερο)κοκκαλίζω, ἀπλήστως περιτρώγω.

τραγόκτονος: ἡδὺς (ἡδύ γ' Dobree), ἐν οὔρεσιν ὅς ἂν ἐκ θιάσων δρομαίων πέσῃ πεδόσε, νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτόν, ἀγρεύων αἷμα τραγοκτόνον, ὠμοφάγον χάριν Εὐρ. Βάκχ. 135 νόστιμος εἶνε, ὅταν τις (ὅστις) ἐκ τῶν δρομαίων θιάσων (ἀποσπασθεὶς) πέσῃ κατὰ γῆς, φορῶν τὸ ἱερὸν τῆς νεβρίδος ἔνδυμα, ἀγρεύων τὸ αἷμα τοῦ φονευομένου τράγου, διὰ νὰ φάγῃ ὠμὸν κρέας. Συνήθως γράφεται τραγοκτόνον, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνταῦθα ὑπάρχει παθ. ἔννοια, ὀρθῶς ὁ Bruhn ἔγρ. τραγόκτονον· πρβ. Ἀπ. Αἰσχ. 327 αἵματος χοιροκτόνου (ὃ ἴδε). Πρβ. καὶ Ὀρ. 833. 1649. Ἡρ. Μ. 1201. Τὸ δὲ χάριν ὠμοφάγον ἐξηγητέον κατὰ τὸ ἐμήν, σὴν χάριν, χάριν ἄχαριν, χάριν ἀκάρπωτον Σοφ. Αἴ. 176, ἤτοι: ἕνεκα τοῦ ὠμὸν κρέας φαγεῖν. Τοῦτο δὲ παρατηρῶ διὰ τοῦ Bruhn, καθ' ὃν τὸ χάριν ὠμοφάγον = ἡδονὴν τὴν (!) τοῦ ὠμὰ φαγεῖν· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην, θὰ εἶνε παράθεσις εἰς τὰ προηγ., ἤτοι: «τὸ αἷμα τραγοκτόνον (ἢ τὸ ἀγρεύειν αἷμα τραγοκτόνον) ἔσται ἡδονὴ ὠμοφάγος», ἅπερ εἶνε ἀσυνάρμοστα.

τραγῳδία ἡ: «περὶ δὲ τραγῳδίας λέγωμεν, ἀπολαβόντες αὐτῆς ἐκ τῶν εἰρημένων τὸν γενόμενον ὅρον τῆς

οὐσίας· ἔστιν οὖν τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις, δρώντων καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν» 'Αριστοτ. Ποιητ. κεφ. 6 (1449b 23) ἃς ὁμιλήσωμεν νῦν περὶ τῆς τραγῳδίας, ἀφ' οὗ ἀποχωρίσαντες ἐκ τῶν εἰρημένων ἐξαγάγωμεν τὸν συναγόμενον ὁρισμὸν τῆς οὐσίας τῆς τραγῳδίας. Τραγῳδία λοιπὸν εἶνε ἀπομίμησις πράξεως σοβαρᾶς καὶ τελείας (τ. ἔ. ἐχούσης ἀρχήν, μέσον καὶ τέλος), ἐχούσης δὲ μέγεθος εὐσύνοπτον. Ἡ ἀπομίμησις αὕτη γίνεται διὰ λόγου ἡδυσμένου (τ. ἔ. παρέχοντος τέρψιν διὰ τοῦ ῥυθμοῦ, τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ μέλους). Ταῦτα δὲ δὲν εὑρίσκονται πάντα ὁμοῦ ἐν ἑκάστῳ μέρει, ἀλλ' ἄλλα μὲν εἶνε ἁπλῶς μετρικά, ἄλλα δὲ μελικά. Τέλος δὲ ἡ ἀπομίμησις αὕτη ἐκτελεῖται διὰ παραστάσεως ὑποκριτῶν καὶ ὄχι δι' ἁπλῆς ἀπαγγελίας, συμπληροῦσα καὶ ἐκτελοῦσα διὰ τοῦ ἐλέου καὶ τοῦ φόβου τὴν ἐξιλέωσιν τῶν δεινοπαθημάτων, ἅτινα προξενοῦσι τὸν ἔλεον καὶ τὸν φόβον, οὕτως, ὥστε οἱ μὲν δράσαντες τὰ κακὰ ἔργα νὰ τιμωρῶνται, οἱ δὲ παθόντες νὰ ἱκανοποιῶνται. Μετέφρασα ἢ μᾶλλον παρέφρασα, καὶ δὴ ἐπὶ τὸ ἀναλυτικώτερον, κυρ. ἵνα γίνω καταληπτός· ἄλλως δὲ πανταχοῦ τῆς Ποιητικῆς ἡ φράσις εἶνε λίαν συμπεπυκνωμένη (ἴσως διότι ἡ Ποιητικὴ αὕτη θὰ ἐχρησίμευε πιθανῶς τῷ φιλοσόφῳ ὡς πρόχειρόν τι ὑπόμνημα, περιέχον μόνον τὰς ἀναγκαιοτάτας εἰς εὐρυτέραν προφορικὴν ἀνάπτυξιν σημειώσεις). Ἡ φράσις ἡ διεγείρασα τὰς πλείστας ζητήσεις εἶνε ἡ τελευταία: δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν, ἧς τὸ νόημα εἶνε προφανῶς τὸ ἀκόλουθον: Ἐν τῇ τραγῳδίᾳ παριστάνονται διάφορα δεινοπαθήματα, φόνοι, κακώσεις, ποικίλα κακὰ ἔργα κττ., ἅτινα διεγείρουσιν ἔνθεν μὲν τὴν φρίκην καὶ τὸν φόβον, ἔνθεν δὲ τὸν ἔλεον καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν θεατῶν. Ἀλλὰ ταῦτα τὰ γεγονότα, τὰ παθήματα, ὡς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, δὲν ἀρκοῦσιν, ὅπως ἀποτελέσωσι τὴν τραγῳδίαν. Ἵνα γίνῃ ἡ τραγῳδία, πρέπει νὰ τιμωρῶνται μὲν οἱ δράσαντες τὰ φοβερὰ καὶ κακὰ ἔργα, τὰ διεγείροντα τὴν φρίκην τῶν θεατῶν, ἱκανοποιῶνται δὲ οἱ παθόντες τὰ ἐλεεινὰ παθήματα, οἱ ἐξεγείραντες τὸν ἔλεον καὶ τὴν συμπάθειαν ἡμῶν. Ἡ τραγῳδία λοιπόν, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, περαίνει, φέρει εἰς πέρας καὶ συμπληροῖ τὴν τῶν φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν παθημάτων ἐξιλέωσιν. Αὕτη εἶνε ἡ ἀρίστη ἑρμηνεία το. Ἀριστοτελικοῦ ὁρισμοῦ τῆς τραγῳδίας, ἣν διὰ μακρῶν ἐξέθηκε καὶ διεπίστωσεν ἀποχρώντως ὁ Δημ. Βερναρδάκης ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Φοινισσῶν τοῦ Εὐριπίδου τῆς Ζωγραφείου Βιβλιοθήκης. Εἰς τὸν πρόλογον τῆς ἐκδόσεως ταύτης παραπέμπω τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἔχωσι περισσοτέρας πληροφορίας.

τράνωμα τό: Ἐμπεδ. Ἀπ. 4, ἴδ. ἀκοή.

τραυματίας ὁ ἐν Πινδ. Ἀπ. 223: χρυσέων βελέων ἐστὶ τραυματίας ἐπὶ τῶν χρυσῷ διαφθειρομένων.

τράχηλος ὁ, ἴδ. πίθος.

τραχύνω, Ἰων. τρηχύνω, πρκ. ἀποτετράχυκα Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. 22 τετράχυσμαι (Δ. Γ. -υμαι) Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 9, 20 ἐκ — Λουκ. Ἀλ. 51. τετράχυμαι Πλουτ. Νουμ. 8, ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε τετράχυμμαι Σχολ. Ἀπολλ. 3, 276. τετράχυνται γ' ἑν. ἐν Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 22. τετραχύνθαι Αὐτ. καὶ Πλ. Πρωτ. 333 Ε. Μτφ. τράχυν', ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται Αἰσχ. Ἑπτ. 1036 «λέγε πολλάκις (ὅσον καὶ ἂν θέλῃς), τραχὺς ἔσται ὁ δῆμος, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀναστείλῃς (-τελεῖς;) με θάψαι» Σχ.

τρεῖς (Αἰολ. τρῆς) οἱ, τρία οὐδ., τριῶν, τρισί(ν) (τριοῖσι Ἀπ. Ἱππῶν. 51), τρεῖς, τρία· τρία ἔπεα διαρκέσει Πινδ. Ν. 7, 48 τρία ἔπη ἐπαρκέσει, ἤτοι: ὀλίγα λόγια ἀρκοῦσιν εἰς δήλωσιν τοῦ πράγματος, τὰ ἐφεξῆς: οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς (Νεοπτόλεμος) ἔργμασιν ἐπιστατεῖ. Ἄλλοι δὲ συνάπτουσι πρὸς τὰ προηγ. εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέσει, κατὰ τὸν Σχ. «τρεῖς οὖν φησι λόγους ἱκανοὺς εἶναι εἰς τὴν εὐώνυμον δίκην· οἷον ἱκανὰς εἶναι τρεῖς αἰτίας, ἃς ἐξαριθμεῖται, τοῦ δικαίως αὐτῷ συμβεβηκέναι τὸν θάνατον: [ὅτι] τὸ ὑπὲρ τῶν κρεῶν εἰπεῖν ἀνῃρῆσθαι, καὶ ὅτι οἱ Δελφοὶ ἐδακρύνθησαν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτοῦ καὶ ὅτι πεπρωμένον ἦν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι» Σχ. ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί Ἀπ. Ἀρφ. 549 τὸ μὲν ἀπὸ Θηραμένους σημ. κυρ. ἀπὸ Θηραμένους ὁρμώμενος, ἤτοι μνήμων τοῦ Θηραμ. Τὰ δὲ τρία κακὰ ἑρμηνεύει ὁ Θουκ. 8, 70 «ἄνδρας τέ τινας ἀπέκτειναν...καὶ ἄλλους ἔδησαν, τοὺς δὲ καὶ μετεστήσαντο» (ἐξώρισαν). Ταῦτα δὲ ἐγένοντο τῇ Ὀλ. 92, 1. ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο Ἀρφ. Ἱππ. 1187 «τρία καὶ δύο: τρία μέρη ὕδατος ἐπιδεχόμενον καὶ δύο οἴνου· ἀρίστη δὲ κρᾶσις οἴνου δύο μέρη καὶ ὕδατος τρία» Σχ. οἴμ' ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός (ὁ οἶνος)· ἆρ' οἴσει τρία; Ἀπ. Κρατίν. 183 «ἆρ' οἴσει τρία: ἐπὶ οἴνου ἐλέγετο, ἐπεὶ τὸ πάλαι ἐκιρνᾶτο τρία ὕδατος λαμβάνων, τὸ δὲ τέταρτον οἶνον» Ἡσύχ. πρβ. καὶ Πολυδ. 6, 18 «ἐπῄνουν δ' οἶνον τὸν τρία φέροντα («ποῦ σηκώνει»), τ. ἔ. ὕδατος τὸ τριπλοῦν». Τὴν ἔννοιαν ταύτην τοῦ φέρειν ἔχει καὶ τὸ σύνθετον ἐν Ἀρφ. Πλούτ. 853 οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι «ἀπὸ τοῦ πολὺ ὕδωρ ἐπιδεχομένου οἴνου, ἤγουν ἀκράτῳ καὶ ἰσχυρῷ πρὸς τὸ κακόν· εἴρηται δέ, ὅτι πολυφόρον ἔλεγον τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον κλ.» Σχ. Κατὰ ταῦτα πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ τὸ Ἀπ. Διφίλ. 107 ἡ τύχη ἓν ἀγαθὸν ὑποχέασα τρί' ἐπαντλεῖ κακά τ. ἔ. ἀφ' οὗ ὑποχυθῇ ἓν ἀγαθόν, οἷον ἓν μέρος οἴνου, εἶτα ἐπιχέονται τρία κακά, οἷον τρία μέρη ὕδα-

τος. οὐχ' τρί' ἔστιν· ἓν κεῖμαι, λοιπὸν τἄλλα μέ τις βαλέτω 'Ανθολ. 2, 1, 11 μίαν φορὰν ἔπεσα, λοιπὸν ἄς με ρίψῃ τις κάτω (παλαίσας) ταὶς ἄλλαις δύο φοραίς· ἴδ. πάλαισμα. οὗ (τοῦ Παλαμήδους φόνου) γ' οὐ μετῆν μοι, διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι Εὐρ. 'Ορ. 434 τοῦ (Παλαμήδους) γε φόνου οὐκ ἐκοινώνουν, ἀπόλλυμαι δὲ διὰ τριῶν: «πρῶτον τῶν πολιτῶν (τιμωρούντων με φόνου μητρός, Κλυταιμνήστρας), δεύτερον Οἴακος (τιμωροῦντός με φόνου ἀδελφοῦ (Παλαμήδους, οὗ φόνου Οἴαξ ᾐτιᾶτο 'Αγαμέμνονα)» Σχ. Τὸ δ' ἐφεξῆς τίς δ' ἄλλος ἐπάγεται, ἵνα πληρώσῃ τοὺς τρεῖς.

τρέμω: τρέμων τὰ πράγματα 'Αρφ. 'Ιππ. 265 «εὐλαβούμενος καταστῆναι εἰς πράγματα» Σχ. ποῦ δὲν θέλει νὰ ἔχῃ δίκας κττ.

τρέπω (πρβ. torqueo, τράπω Δωρ. καὶ 'Ηρ., ὅς καὶ τρέπω). τρέψω (Δωρ. ἐπιτραψῶ 'Επιγρ. Κρητ.). ἔτρεψα (τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. μετὰ τοῦ ε καὶ 'Ηρόδ.). ἀόρ. β' ἔτραπον ἐπ. ποιητ., ἐνίοτε καὶ ἀμτβ. ('Ησ. Θε. 58. μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον Π 657). τέτροφα 'Αρφ. Νεφ. 858. 'Απ. 'Αναξανδρ. 51, ἀνα- Σοφ. Τρ. 1008. 'Ανδοκ. 1, 131. Αἰσχίν. 1, 190 (μετὰ τῆς πλημμ. Δ. Γ. ἀνατετραφ-. ὁμοίως τέτραφα Δείναρχ 1, 108, ἀνα- 30, -τετραφώς 3, 4. ἐπι- Πολύβ. 30, 6, 6). Μέσ. τρέπω ἐμαυτὸν ὁμαλ. Μέλλ. τρέψομαι. ἐτρεψάμην συνήθως ὡς μτβ., ὅθεν καὶ ἔτρεψα εἰς φυγήν (ἴδ. α 422, σ 305. πλημμ. γρ. ἐν 'Ηρ. 7, 105, συχν. μτγν.)· τοὐναντίον ἐτραπόμην ἀμτβ., ὅθεν καὶ ἔφυγον, 'Ηρ. 1, 80. 3, 13 καὶ 'Αττ., παθητ. ἀν- Πλ. Κρατ. 395 D. 'Επὶ τῆς αὐτῆς σημ. ἐτρέφθην (-άφθην "Ομ. καὶ 'Ηρ.) ο 80. Θέογν. 379. Εὐρ. 'Ηλ. 1046. 'Ομ. 'Επ. 14, 7. 'Ηρ. 4, 12. 9, 56. Ξεν. 'Ελλ. 3, 4, 14. 5, 20. Κυνηγ. 12, 5. 'Αν. 5, 4, 23 κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ. ἐπιτρεφθῆναι παθ. 'Αντιφ. 4 β 4. γ 5. δ 3. ἀλλὰ συνήθ. ἀόρ. β' ἐτράπην (περὶ τοῦ ἐπ. τραπείομεν ἴδ. τέρπω). Μελλ. συντελ. τραπήσομαι μτγν. Περὶ τῆς διαφ. τῶν χρόνων ἴδ. καὶ κατ. πρκ. τέτραμμαι, γ' πλ. τετράφαται Θεογν. 42. Πλ. Πολ. 533 B, ἐπι- Β 25. 62. ἀπρφ. τετράφθαι, τετράφατο Κ 189. Μέλλ. τετράψομαι [Πεισίστρ.] παρὰ Διογ. Λ. 1, 2, 6. τρεπτός μτγν., τρεπτέος, τραπητέον, Λουκ. 'Ρητόρ. Διδ. 8. 'Ο παλαιὸς ἀόρ. τοῦ ἀμτβ. (παθητ.) εἶνε ἐτραπόμην (παρὰ δ' 'Ομ. καὶ ἐτρεψάμην)· τὸ ἐτραπόμην τοῦτο διετηρήθη μὲν καὶ παρ' 'Αττικοῖς, ἀλλὰ περιωρίσθη ἡ χρῆσις αὐτοῦ διὰ τοῦ νέου σχηματισμοῦ ἐτράπην. 'Ο α' ἀόρ. ἐτρέφθην δὲν εἶνε παλαιός, παρὰ δ' 'Ομ. σχεδὸν ἐλλείπει· μεταχειρίζονται αὐτὸν ὁ 'Ηρόδ. καὶ ἄλλοι, εἰς οὓς δὲν ἤρκει ὁ ἐτραπόμην ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸν παρατατ. Παρασχηματ. τραπέουσι η 125 (πατῶ σταφύλια), ἐπι- Κ 421 ἐπιτρέπουσι, καὶ παρατ. τρόπεον Σ 224 ἐγύριζαν. ἦ κἀπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος; Αἰσχ. Εὐμ. 437, ἴδ. ἐπι-τρέπω. τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε Σ 469 ταύτας δὲ (τὰς φύσας) ἔστρεψεν (ἐγύρισε) πρὸς τὸ πῦρ· πρβ. 412. εἴωθε τῶν πόλεων αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ εἰς ὕβριν τρέπειν Θουκ. 3, 39 ἡ ἀπροσδόκητος εὐπραξία συνηθίζει νὰ παρεκτρέπῃ εἰς ὕβριν ἐκείνας τῶν πόλεων, εἰς τὰς ὁποίας (ἡ εὐπραξία αὐτή) ἤθελεν ἔλθῃ εἰς ἀνώτατον βαθμὸν καὶ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ. ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος Τ 212 μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένος (ἔχων τοὺς πόδας πρὸς τὴν θύραν ὡς μέλλων νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας). τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ Ξ 403 ἦτο ἐστραμμένος κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν. κατὰ πληθὺν τράπε θυμὸν 'Αθήνη Ε 676 ἔτρεψε τὸν νοῦν του, τὴν προσοχήν του, πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Λυκίων. πρὸς ἀσφάλειάν τινα τρέψαι Θουκ. 3, 13 καὶ νὰ τρέψωσιν ἡμᾶς πρὸς (καὶ ν' ἀναγκάσωσιν ἡμᾶς νὰ ζητήσωμεν) ἀσφάλειάν τινα (ἐνν. τὴν γενομένην ἐκ τῆς πρὸς τὴν Σπάρτην συμμαχίας). ἐς γέλωτα τρέπω 'Ηρ. 7, 105 τὸ γυρίζω 'ς τὸ γέλοιο 'Ομοίως Θουκ 6, 35. 'Αρφ. Σφ. 1260. κατέστησαν ἐς ἀλκὴν μηδένα τρέπεσθαι Θουκ. 2, 84 ἐποίησαν (ὥστε) μηδένα τρέπεσθαι εἰς ἀλκήν: ἔφεραν εἰς θέσιν (ἠνάγκασαν), ὥστε κανεὶς νὰ μὴ σκέπτεται ν' ἀντισταθῇ. πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τραπόμενοι (κυρ. τρέψαντες ἑαυτοὺς) τῇ γνώμῃ 2, 51 παραδοθέντες εἰς τὴν ἀπελπισίαν μὲ τὸν νοῦν των, κατὰ διάνοιαν (ἄλλοι: ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς καταστάσεώς των). εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους . . . πρὸς τὰς συμφορὰς καὶ τὰς γνώμας τρεπομένους 1, 140 (συμφώνως) πρὸς τὰ συμβαίνοντα (πρὸς τὰς περιστάσεις) μεταβαλλομένους καὶ τὰς γνώμας (= μεταβάλλοντας καὶ τὰς ἑαυτῶν γνώμας). πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐτράποντο φονεύειν 1, 50 πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐτράπησαν, δηλ. νὰ φονεύωσιν αὐτούς. οὔκουν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς "Αιδου τόδε; Εὐρ. 'Ηλ. 662 «τὸ νὰ ἔμπῃς εἰς τὴν πύλην μόνον τῶν δόμων μου (- τόδε = ἐπ' αὐτὰς δόμων πύλας εἰσιέναι) δὲν εἶνε λοιπὸν τὸ αὐτὸ καὶ νὰ πάρῃς ὀλίγον τὸν κατήφορον πρὸς τὸν "Αιδην; Εἰς τὴν ἐπίπλαστον λιτότητα τοῦ αὐτὰς (= μόνας) τοῦ πρεσβύτου ἀντιτάσσει ἡ 'Ηλέκτρα τὴν εἰρωνικὴν λιτότητα τοῦ σμικρὸν = ὀλίγον» Δ. Βερν. αἰχμὴ τράπετο Λ 237 ἐκάμφθη, ἐλύγισεν. οἱ νέοι δηλοῦσιν, εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε τὴν διὰ κακίας Ξεν. 'Απ. 2, 1, 21 ἐὰν θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον βαδίζοντες τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἢ τὴν ὁδὸν τῆς κακίας (κυρ. τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν διὰ τῆς ἀρετῆς ἢ τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν διὰ τῆς κακίας). ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια, καὶ ἑτέροις πρὸς ἔργα τετραμμένοις τὰ πολιτικὰ μὴ ἐνδεῶς γνῶναι Θουκ. 2, 40 τὸ χωρίον ἔγινε σκοτεινότερον διὰ τῆς ἀντιθ. τοῦ τοῖς αὐτοῖς πρὸς τὸ ἑτέροις, σαφέστερον θὰ εἶχεν ὧδε: «ἔνι (= ἔνεστί) τε τοῖς μὲν τετραμμένοις πρὸς τὰ πολιτικὰ τούτων τε ἅμα καὶ

καὶ τῶν οἰκείων ἐπιμελεῖσθαι, τοῖς δὲ (τετραμμένοις) πρὸς ἔργα (ἔνεστι) καὶ τὰ πολιτικὰ μὴ ἐνδεῶς γνῶναι, τ. ἔ. εἰς ἐκείνους μὲν ἀποδίδει ἐπιμέλειαν τῶν τε οἰκείων καὶ τῶν πολιτικῶν, εἰς τούτους δὲ γνῶσιν καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν πολιτικῶν. Τοῖς αὐτοῖς (ἐξ ἡμῶν) ἐνν. τοὺς (ἐξ ἡμῶν) μὴ τετραμμένους πρὸς ἐπιτηδεύματα, τοὺς πολιτικοὺς καὶ ῥήτορας· τὸ δὲ πρὸς ἔργα τετραμμένοις = περὶ ἐπιτηδεύματα ἀσχολουμένοις. Τοὐναντίον δὲ ἐν Σπάρτῃ πάντες μὲν οἱ Σπαρτιᾶται περὶ τὰ πολεμικὰ ἐσπούδαζον, ὀλίγιστοι δὲ περὶ τὰ πολιτικά. Τὰ ἐπιτηδεύματα ἤσκουν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Αἱ διορθ. (ὡς καὶ ἕτερα πρὸς ἔργα) περιτταί. μὴ ἐν ἐμοὶ αὐτὰ (ἐνν. καταθεῶ), ἀλλ' εἰς σὲ τρέψας πάντα καταθέασαι, οἷά σοι φαίνεται Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 28 μὴ καταθεῶ αὐτὰ ἐν ἐμοὶ ὄντα, ἀλλὰ τρέψας αὐτα πάντα εἰς σὲ καταθέασαι, οἷα (αὐτά) σοι φαίνεται· ἤτοι: διὰ νὰ ἐννοήσῃς αὐτὰ ποῦ σοι λέγω, πρέπει νὰ ἔλθῃς (νοερῶς) εἰς τὴν θέσιν μου. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος Σοφ. Φιλ. 897 δὲν γνωρίζω πῶς πρέπει νὰ γυρίσω τὸν ἀνοικονόμητον λόγον, ποῦ εἶπα. Προτιμητέα λοιπὸν ἡ γραφὴ ὅπῃ καὶ πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «γυρίζω τὰ λόγια μου». τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας; Ἀρφ. Νεφ. 858 τὰς δ' ἐμβάδας σου τί τὰς ἔκαμες; ποῖ τρέπεται τὰ χρήματα τἄλλα; Σφ 665 ποῦ πηγαίνουν τὰ ἄλλα χρήματα (κυρ. εἰς τί χρησιμοποιοῦνται); ηὗδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν Αἴ. 772 προέτρεπεν αὐτὸν νὰ τρέπῃ φονικὴν χεῖρα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ἤτοι: ἡ θεὰ παρεκίνει αὐτὸν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν ἐχθρῶν. πολυπραγμοσύνη (Δ. Γ. -νης) νυν ἐς κεφαλὴν τράποιτ' ἐμοί Ἀρφ. Ἀχ. 833 ἡ πολυπραγμοσύνη μου λοιπὸν ἂς πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου. Ὁ δὲ Σχ. ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν γεν. πολυπραγμοσύνης ὑπονοεῖ τὸ ἕνεκα: «ἕνεκα τῆς πολυπραγμοσύνης, ὁ δὲ λόγος, ἀλλὰ τὸ χαίρειν ἔλθοι εἰς τὴν κεφαλήν μου, ὅτι πολυπραγμονῶ εἰπών σοι χαίρειν.» Περὶ τῆς φράσεως πρβ. Ἡρ. 2,39. ἀλλ' ἐς τὰ μέλη πρὸς τῶν θεῶν αὐτοῦ τραποῦ (Δ. Γ. τράπου) Ἀρφ. Βάτρ. 1248 ἐπιλαβοῦ τῶν χορικῶν μελῶν αὐτοῦ. εἴ πως κατὰ βραχὺ τρεψάμενοι πᾶν τὸ στράτευμα φοβήσειαν Θουκ. 7, 79 μήπως τρέψαντες αὐτοὺς κατὰ μικρὸν μέρος ἐμβάλωσιν εἰς φυγὴν καὶ ἀταξίαν ὅλον τὸ στράτευμα. εἰς τὰ ἔργα κοινῶς τρέπεσθαι Θουκ. 6, 17 κοινὴν ἐνέργειαν νὰ ἔχῃ· κυρ. ἀπὸ κοινοῦ νὰ τρέπηται εἰς τὰ ἔργα, εἰκὸς μὲν καὶ ξυγγνώμη ἐν τῷ τοιῷδε καθεστῶτας ἐπὶ πολλὰ καὶ λέγοντας καὶ δοκοῦντας τρέπεσθαι 5, 88 εἰκὸς μὲν καὶ ξυγγνωστὸν (ἀνθρώπους) ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὄντας ἐπὶ πολλὰ τρέπεσθαι (πρβ. νὰ βάζῃ πολλὰ ὁ νοῦς των: νὰ πηγαίνῃ εἰς πολλὰ ὁ νοῦς των) καὶ λέγοντας καὶ διανοουμένους (καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν δόξαις, καὶ ἐν γνώμαις). οὐκ εἶχεν ὅποι τρέψειε (Ant. Contus: στρέψειε τὰ χρήματα Λυσ. 32, 20 δὲν ἠδύνατο νὰ δείξῃ εἰς τί ἐξώδευσε τὰ χρήματα. καὶ ποῖ τρέπεται δὴ ἔπειτα τὰ χρήματα τἄλλα; Ἀρφ. Σφ. 665, ἴδε ἀνωτ. ἠρώτων ὅποι τετραμμένα εἴη τὰ χρήματα Ἰσαῖ. 6, 42 ποῦ νὰ εἶχαν μεταφέρῃ κρυφίως τὰ χρήματα. τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω Πινδ. Π. 3, 83 ἀφ' οὗ γυρίσουν πρὸς τὰ ἔξω τὴν καλὴν ὄψιν. || τρέπω εἰς φυγήν· τρέψω (ἐνν. φύγαδε) ἥρωας Ἀχαιούς Ο 261 θὰ τρέψω εἰς φυγήν. φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους Θ 157 ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τοὺς μώνυχας ἵππους. Καὶ ἄνευ τοῦ ἵππους: φύγαδε τράπε Π 657 ἔτρεψεν εἰς φυγὴν (τοὺς ἵππους), ὅθεν: ἐτράπη εἰς φυγήν. τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους Αἰσχ. Ἑπτ. 936 ἀφ' οὗ τὸ γένος (τοῦ Οἰδίποδος) ἐτράπη εἰς παντελῆ φυγήν. τραπέντα ναύφρακτον ἐρεῖς ὅμιλον; Πέρ. 1030 θέλεις νὰ εἴπῃς τὸν εἰς φυγὴν τραπέντα ναυτικὸν (κυρ. ναυσὶ πεφραγμένον) ὅμιλον ἡμῶν; Καὶ μτφ. πειρασόμεθα πήματος τρέψαι νόσον Ἀγαμ. 841 θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φυγαδεύσωμεν τὸ νόσημα τῆς πληγῆς. Εὐφυῶς ὁ Porson διώρθ. πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν Ἀγ. 1326 ἴδε σκιά. Πρβ. ἔστι δέος μὴ τρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων Δημ. 1, 3 φόβος ὑπάρχει μήπως τρέψῃ μὲ τὸ μέρος του (πρὸς ὄφελός του) καὶ παρασυρῃ σπουδαῖόν τι σημεῖον τῆς ὅλης πολιτικῆς καταστάσεως. τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ Ν 279 τοῦ μὲν γάρ, (δηλ.) τοῦ δειλοῦ, μεταβάλλεται τὸ χρῶμα («ἀλλάζει ἡ θωριά») ἄλλοτε ἄλλως (ἄλλο ἐξ ἄλλου γιγνόμενον). κραδίη τέτραπτο νέεσθαι δ 260 ἡ καρδία μου εἶχε μεταβληθῇ, γυρίσῃ, ὥστε νὰ θέλω νὰ ἐπιστρέψω. ἡγεμόνες δὲ τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν Θέογν. 42 ἔχουν παρεκτραπῇ, ὥστε νὰ ἐμπέσωσιν εἰς πολλὴν στενοχωρίαν. ἐτράποντο καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ καὶ τὰ πράγματα ἐνδιδόναι Θουκ. 2, 65 ἴδε ἐνδίδωμι. νῦν κατὰ θέαν τετραμμένους ὀλιγωρεῖν 5,9 ὅτι νῦν πρὸς θέαν (πρὸς ἐπισκόπησιν τοῦ χωρίου) τετραμμένοι ὀλιγωροῦσι. Ἴδε κατά. κατὰ σεαυτὸν τρέπου Ἀρφ. Ἀχ. 1019. Νεφ. 1263 πήγαινε τὸν δρόμον σου, μακρὰν ἡμῶν «μὴ ἐπιμείγνυσο ἡμῖν κακοδαιμονῶν» Σχ. κατ' ἑωυτοὺς ἕκαστοι ἐτράποντο Ἡρ. 5, 15 διηυθύνθησαν εἰς τὰ ἴδια ἕκαστοι· πρβ. τὸ κατὰ σαυτὸν ὅρα Ἀρφ. Σφ. 1493 κύταζε κατὰ τὸν ἑαυτόν σου.

τρέφω (τράφω Δωρ., καὶ Ἡσ. Θε. 480 ἀλλὰ μετὰ τῆς Δ. Γ. τρεφέμεν). Περὶ τῆς εὐκτ. τρέφοιν (ἀντὶ τοῦ τρέφοιμι ἴδ. λαμβάνω). θρέψω, ἔθρεψα, ἀόρ. β'. ἔτραφον μετὰ σημ. παθ. Ε 555. Φ 279 (ἀπρφ. τραφέμεν Η 199. Σ 436). Καλλιμ. Δί. 55, ἀν- Ἀνθ. 5, 157, ἀλλὰ μτβ. Ψ 90 μετὰ τῆς Δ. Γ ἔτρεφε, τέτροφα Σοφ. Ο. Κ. 186. Ἀνθ. ἐν Παρ. Ἐπιγρ. 111, ἴδ. κατωτ. ἀνα- Λουκ. Ἀποκ. 10 (ἀλλ' ἀμτβ. ψ 237, συν-

Ἱπποκρ. 6, 380 (Δ. Γ. -τέθραπται). τέτραφα μτγν. καὶ ἀμφίβ. Μέσ. τρέφω ἐμαυτῷ. θρέψομαι (πολλ. παθ. οὕτως ἀείποτε Ξεν.). ἐθρεψάμην. Παθ. ἐθρέφθην ποιητ., ἀλλὰ καὶ Πλ. Πολιτικ. 310 Α (θρεφθεῖσι), συνήθ. ἐτράφην ἐπ. ποιητ. καὶ πεζολ. (ὁ Βουττμ. λέγει ὅτι παρ' Ὅμ. δὲν ὑπάρχει ὁ τύπος ἐτράφην, διότι εὐκόλως ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. ὡς τράφον Λ 251 ἀντὶ τοῦ τράφεν = ἐτράφησαν. τράφομεν Ψ 84 ἀντὶ τοῦ ἐτράφημεν) συχν. μτγν. τέθραμμαι, β' πλ. τέθραφθε, ἀπρφ. τεθράφθαι (πλημμ. αἱ Γρ. τέτραφθε, τετράφθαι). θρεπτέος. οἰκωφελίη τρέφει ἀγλαὰ τέκνα ξ 223 ἡ οἰκονομία («ἡ νοικοκυροσύνη») ἀνατρέφει λαμπρὰ τέκνα. θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμέναι Αἰσχ. Ἑπτ. 777 ἀντὶ τοῦ παῖδες γράφουσι ἀρίστων ἢ σεμνῶν: θαρσεῖτε ἐξ ἀρίστων μητέρων τεθραμμέναι (ἄρισται) παῖδες. Ὁμοία σύνταξις καὶ ἐν τῷ ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς Σοφ. Φιλ. 3 οἷον: γενόμενος θρέμμα. Ἡ γενικὴ εἶνε τῆς καταγωγῆς κυρίως, συνήθως μὲν εἰς τὸ εἶναι (αἵματος εἰς ἀγαθοῖο Ὅμ. κατάγεσαι ἐξ αἵματος ἀγ.) καὶ γίγνεσθαι, παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ εἰς τὸ φύειν, τεκνοῦν, βλαστάνειν, καὶ δὴ καὶ εἰς τὸ τρέφειν, περὶ οὗ ὁ λόγος. Ὁμοία σύνταξις προϋποτίθεται καὶ ἐν τῷ διοτρεφής = Διὸς τεθραμμένος. μιᾶς τρέφῃ πρὸς νυκτός Σοφ. Ο. Τ. 374 «διόλου ἐν τῷ σκότει διατρίβεις» Σχ. τρέφεσαι ὑπὸ μιᾶς (ἀδιαλείπτου) νυκτός, τῆς συνεχοῦς τυφλώσεως: εἶσαι γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ σκότους: σκότος εἶνε ἡ τροφή σου, καὶ σκότια τὰ ἔργα σου. ἐν πολυτρόποις ξυμφοραῖς ἐπίστανται τραφέντες Θουκ. 2, 44 ἐπίστανται, ὅτι ἀνετράφησαν ἐν μέσῳ ποικίλων περιπετειῶν. Τοιούτου δ' ὄντος τοῦ νοήματος τὸ ἐπὶ πολυτρόποις ξυμφ. τοῦ Cobet ἧττον εὐαρμοστεῖ. ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους 2, 61 ἴδε ἀντίπαλος. τεθραμμένην εἰς πολυσαρκίαν Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 22. = ὥστε εἶναι πολύσαρκον. τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται, μηκέτι μηδενὸς κρατύνων, ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα; Σοφ. Φιλ. 1160. «τίς τρέφεται ἐξ ἀνέμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν;» Σχ. καὶ σήμερον λέγομεν: ποιὸς τρέφεται (ζῇ) μὲ ἀέρα; Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει Πίνδ. Ὀ. 1, 115 ἡ Μοῦσα τὸ ποιητικόν μου βέλος τρέφουσα μὲ δύναμιν καθιστᾷ αὐτὸ ἰσχυρότατον. τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών Λ 741 ὅσα φύει (παράγει, ἔχει) ἡ γῆ. τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν ν 410 ἃ (ἡ βάλανος καὶ τὸ ὕδωρ) ταῖς ὑσὶ τρέφει ἄφθονον λίπος: ἃ παχύνει τὰς ὗς. τήν ῥα (χαίτην) Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε Ψ 142 ἣν κόμην ἔτρεφεν τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ· ἵνα δηλ. ἀφιερώσῃ αὐτὴν εἰς αὐτόν. Τοῖς ποταμίοις θεοῖς τοῖς ἐγχωρίοις ὡς κουροτρόφοις ἀφιέρουν οἱ νέοι τὴν κόμην. Ὁμοίως: ἱερὸς ὁ πλόκαμος· τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω Εὐρ. Βάκ. 494 διὰ τὸν θεὸν δὲ τρέφω αὐτόν, ἤτοι: ἀνήκει εἰς τὸν θεὸν ὁ πλόκαμος, ὃν τρέφω. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει Σοφ. Αἴ. 1124 ποιεῖ σε μέγα φρονεῖν μᾶλλον: ἡ τραχύτης τῆς γλώσσης σου συντελεῖ εἰς αὔξησιν τοῦ θυμοῦ σου. ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος μίασμα χώρας.. ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν Ο. Τ. 98 Φοῖβος κελεύει ἡμᾶς ἐλαύνειν (ἐκδιώκειν) τὸ μίασμα τῆς χώρας καὶ μὴ τρέφειν αὐτὸ (ὥστε γενέσθαι) ἀνήκεστον. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου πολύπονον Τραχ. 117, ἴδ. πολύπονος. ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν μητρῷον Τρ. 1817, ἴδε ὄγκος. Καὶ μέσ. ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην ὕβρισμα κἀπίχαρμα καὶ διαφθοράν (= ὑβρίζειν κἀπιχαίρειν καὶ διαφθείρειν) Ἡρ. Μ. 458 διὰ τοὺς ἐχθροὺς σᾶς ἀνέθρεψα, διὰ νὰ σᾶς ὑβρίζουν καὶ ἐπιχαιρεκακοῦν καὶ ἀνοσίως σᾶς φονεύουν. ὁ νοῦς θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος Ἀπ. Σοφ. 864. ἴδ. ἡμέρα. βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων, ἐπὶ τὴν γῆν ῥέπων τε καὶ βαρύνων, ᾧ μὴ καλῶς ᾖ τεθραμμένος τῶν ἡνιόχων Πλ. Φαῖδρ. 247 Β ὁποῖος ἐκ τῶν ἡνιόχων δὲν εἶχε καλὰ παιδευμένον (ἀναθραμμένον τὸν ἵππον τοῦτον). τραφεῖσαν . . . νυμφόκομον Ἰναχίδαις γάμον Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 1085, ἴδ. νυμφοκόμος. θρέψε δ' (Ζεύς) αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος Πίνδ. Ν. 10, 13 ηὔξησε τὴν πολεμικὴν δόξαν (κυρ. τὸ δόρυ) τοῦ Ἀμφιτρύωνος. οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει Σοφ. Αἴ. 503, ἴδε λατρεία. ἂν (ἄταν) οὔπω τις ἔθρεψεν δίων Αἰακιδᾶν 644 «τοιαύτην ἄτην, οἵαν οὐδεὶς πέπονθε τῶν Αἰακιδῶν» Σχ. ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω, κείνου προκηραίνουσα Τρ. 28 πάντοτε ἔχω φόβον τινά, ὅστις διαδέχεται ἄλλον (φόβον), ἀνησυχοῦσα δι' ἐκεῖνον. τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξένης, ὦ τλάμων, ὅ τι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον, ἀποστυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι Σοφ. Ο. Κ. 184 ἐπειδὴ εἶσαι ξένος καὶ εὑρίσκεσαι εἰς ξένον τόπον, ἀποφάσιζε («πᾶρε τὸ ἀπόφασιν»), ὦ ταλαίπωρε, ὅ τι καὶ ἡ πόλις ἔχει ἄφιλον (μισητόν), ν' ἀποστρέφησαι (καὶ σὺ) καὶ τὸ φίλον (τὸ ἀγαπητόν, ὅ τι ἀγαπᾷ) νὰ τιμᾷς (καὶ σύ). Ὁ Nauck ἔγραψε πόλει ἀντὶ τοῦ πόλις, διότι φρονεῖ ὅτι ὁ πρκ. τέτροφα ὡς μτβ. εὑρηται ἀπὸ τοῦ Πολυβίου καὶ ἑξῆς, ἄλλως δὲ ἔχει ἀμτβ. σημ. = πέφυκα, ὡς ψ 237: πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη πολλὴ ἅρμη (ἁρμύρα) ἔχει πήξῃ περὶ τὸ σῶμα. Ἡμεῖς δὲ φρονοῦμεν ὅτι τῆς μτβ. σημ. ἐν ἔτι πρδγ. τοῦτο ἠδύνατο νὰ προστεθῇ εἰς τὰ ἄλλα, ἔστω καὶ μτγν. ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφιαί Ἀπ. Καλλιμ. 228 (Σχολ. Νικ. Ἀλεξ. 611) ἑρπετὰ (ἤτοι: ὄνοι, ἡμίονοι, ἵπποι, βόες), ὧν ἀεὶ αἱ λοφιαὶ τεθραμμέναι εἰσί· τὰ διὰ μιᾶς λέξεως λεγόμενα λόφουρα. Ὁ δὲ O. Schneider, παραβάλλων τὸ Ἀριστοτ. 808b 85, συμπληρῶν γράφει: «⟨ὑβριστικὰ δ' ἐστὶν

ἅπαντα⟩ ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφιαί», οὕτω γράφων τὸ γ' πλ. πρ. τοῦ πρκ. τοῦ τρέφω, εἰ καὶ ἀναγνωρίζει, ὅτι συγχέεται πρὸς τὸ τετράφαται τὸ ἐκ τοῦ τρέπω.

τρέχω, τράχω Δωρ., ἀποθρέξομαι 'Αρφ. Νεφ. 1005, καὶ Λουκ. Λεξ. 3, μετα- 'Αρφ. Εἰρ. 261. περι- Βάτρ. 193, Δωρ. θραξεῖται 'Ησύχ., θρέξω Λυκόφρ. 108. ἀπο- 'Απ. Πλάτ. 232. Συνήθως ἐκ τῆς ῥ. δραμ-μέλλ. δραμοῦμαι, δραμέομαι 'Ηρ. 8, 102. δρᾰμῶ μτγν, ἀλλὰ ὑπερ- 'Απ. Φιλεταίρ. 3. ἀναδράμομαι 'Ανθ. 9, 575. ἀόρ. ἔδρᾰμον (ἔθρεξα ποιητ. σπάν. Εὐρ. 'Ι. 'Α. 1569, ἐν τῷ νοθευομένῳ μέρει, θρέξας 'Επίγρ. Πλουτ. 'Αριστ. 20, ἐπι- Ν 409, δια- Καλλιμ. Παλ. 23, θρέξασκον Σ 599, περιθρέξαι 'Αρφ.Θεσμ. 657 ἀνάπ.). ἀναδεδράμηκα 'Ηρ. 8, 55, κατα-, συν-, περι- 'Αττ. πεζ., καὶ πρκ. β' ἀναδέδρομα ε 412, ἐπι- ζ 45. υ 357. 'Απ. 'Ερμίππ. 82, ἀμφι- Σιμων. 'Αμ. 7, 89. Πρκ. παθ. ἐπιδεδράμηται Ξεν. Οἰκον. 15, 1· περιθρεκτέον δόκιμον, δραμητέον μτγν. 'Αντὶ τοῦ τρέχειν δρόμῳ λέγεται θεῖν δρόμῳ Θουκ. 3, 111. Ξεν. 'Αν. 1, 8, 18 καὶ συχν. 'Αρφ. Ὄρν. 205. Παρασχηματ. δρομάω ποιητ., μόνον δρομάασκε 'Ησ.'Απ.221, 2 Gött.(=138 K).δεδρόμηκα Βάβρ. 60, Λεσβ. ὑπαδεδρόμακεν 'Απ. Σαπφ. 2, 10. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον ἴτω τεὸν χρέος... ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ Πινδ. Π. 8, 33 τὸ πρὸ τῶν ποδῶν μου ἀναστρεφόμενον, τὸ «πρόσφατον» (Σχ.) χρέος τοῦ πρὸς σὲ ὕμνου, ὅπερ ἔχω, ἂς φέρηται πετόμενον, ἂς ἀναπτερωθῇ διὰ τῆς ποιητικῆς μου τέχνης. αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι 'Ησ. Ἔργ. 219 εὐθὺς γὰρ ἅμα ταῖς σκολιαῖς δίκαις τρέχει ὁ Ὅρκος (πρὸς τὸν Δία, ἵν' ἀπαγγείλῃ τὸ πρᾶγμα, τὴν γενομένην ἀδικίαν). λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω Σοφ. Αἴ. 731 = εἰς τοὔσχατον ἐλθοῦσα· πρβ. ἔρχονται πεδίοιο Β 801 κάλλ. ἰέναι τοῦ πρόσω Ξεν. 'Αν. 1, 3,1. καὶ τὰ κοινόλεκτα: «πηγαίνω τοίχου τοίχου, τοῦ πελάγου, τῆς στερεᾶς, ἢ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους» κττ. τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν Εὐρ. Ἴων 529 προχωρῶν (ἐξακολουθῶν) ὁ λόγος ἤθελέ σοι φανερώσῃ τὰ ἐμὰ πράγματα. νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών 'Αγ. 326, ἴδ. νικῶ. ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν ἀγῶν' ἐς οἴκους ἀλλὰ πολέμιον κτανὼν Αἴγισθον κέ. Εὐρ. 'Ηλ. 883 ἐπανήκεις γὰρ οὐκ ἄχρηστον ἔκπλεθρον ἀγῶνα διαγωνισάμενος (διαδραμών· τὸ στάδιον ἦν ἔκπλεθρον), ἀλλ' ἀποκτείνας τὸν πολέμιον ἡμῖν Αἴγισθον κέ. 'Εν τούτοις πιθανῶς ἀνευρίσκει ὁ O. Ribbeck πλάγιον ὑπαινιγμὸν ἐπικριτικὸν εἰς τὸ πλάσμα τοῦ Σοφ. περὶ τῶν Πυθικῶν ἀγώνων, ἐν οἷς ἔτυχεν οἰκτροῦ θανάτου ὁ 'Ορέστης. Τοιαύτας δὲ πλαγίας ἐπικρίσεις εὑρίσκει τις καὶ ἄλλας ἐν τοῖς δράμασι τοῦ Εὐριπίδου, ὅστις ἐφιλοτιμεῖτο νὰ ἐπικρίνῃ εὐγενῶς τοὺς ἀντιπάλους, ἀντιτάσσων ἃ ἐποίει καλλίονα κατὰ τὴν γνώμην του. τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς Εὐρ. 'Ηλ. 954, ἴδ. νικῶ. καὶ τύνη, ἔφη (ὁ Χίλων), βραδὺς καὶ τρέχεις τὸν ἡμίονον Πλουτ. 150 Β διορθοῦσι κατὰ τὸν ἡμίονον : τὸν ἡμιόνου : ὑπὲρ τὸν ἡμίονον. Αἱ διορθ. περιτταί. 'Η φράσις σημ. καὶ τρέχεις ὡς ἡμίονος, τρέχων μιμεῖσαι τὸν ἡμίονον. πρβ. δόλιχον τοῖς ἔπεσι τρέχει 'Απ. 'Επικράτ. 3 ('Αθην. 570 D) =πόρρω τῆς ἡλικίας ἤλασε. πρβ. Πλ. Πρωτ. 329 B, ἴδ.πτύω. ἀσκέων δὲ πεντάεθλον παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν 'Ολυμπιάδα 'Ηρ. 9, 33 ἀσκῶν δὲ πένταθλον παρ' ἓν ἀγώνισμα τὸ τῆς πάλης ἦλθε νικᾶν 'Ολυμπιάδα (νίκην 'Ολυμπιακήν). 'Εν ταῖς τοιαύταις φράσεσι σύνηθες εἶνε τὸ παρὰ μικρὸν ἐλθεῖν, ἐνταῦθα δὲ λέγει ἔδραμε, διότι, κατὰ Stein ἐλέγετο δραμεῖν ἀγῶνα. Μᾶλλον τὸ ἔδραμε ἐνταῦθα ἐκφράζει τὸ ἐκινδύνευσε, ἐκόντευσε, νά. 'Ο δὲ Παυσαν. 3,11,6 ἀναφέρων τὸ γεγονὸς παραλείπει δύο ἀγωνίσματα.

τρέω: ἄλλης ἀνάγκης οὔτινος τρέων κότον Αἰσχ. Εὐμ. 429, ἴδ. κότος. κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ 'Επτ. 384 ὁπλισμὸν (πανοπλίαν) μὲν ἀνδρὸς κανένα ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι.

τρητός 3: τρητὸν πόνον μελισσᾶν Πινδ. Π. 6, 54 = τὴν μελόπηκτταν, τὸ μέλι· ἴδε γλυκύς.

τριάζω, ἴδ. παλαίω, πάλαισμα.

τριακοντούτης 2. Περὶ τῶν ἐκ τοῦ ἔτος συνθέτων ὁ Blass (ἐν τῇ Γραμμ. 1. σ. 544) γράφει τὰ ἑξῆς: «Τὰ σύνθετα εἰς-ετὴς ἢ('Αττ.)-έτης, οὐδ.-ετές, 'Αττ.-ετες, ὡς ἑξετὴς (ἑξέτης), ἑξετές (ἕξετες) ἔχουσι παρ' 'Αττ. καὶ 'Ηροδ. ἴδιον θηλ. εἰς -έτις, -έτιδος, κατὰ τὸ πολίτης πολῖτις κττ., ὡς ἑπτέτιν 'Αρφ. Θεσ. 480. κόρη ἑπταέτις Λουκ. Τοξ. 61. τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν Θουκ. 1,87. τὰς τριακοντούτιδας σπονδὰς 'Αρφ. 'Ιππ. 1388.σπονδαὶ τριακοντούτιδες 'Αχ. 194. τριακονταετίδων σπονδῶν Ξεν. 'Ελλ. 2, 3, 9. τριηκοντοέτιδας (Δ.Γ. πλημμ. τριηκονταέτιδας) σπονδάς 'Ηρ. 7, 149. μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν Πλ. Νόμ. 794 C. ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος Πλ. Πολ. 460 Ε· τοὐναντίον: περιόδῳ τῇ χιλιετεῖ Πλ. Φαῖδρ. 249 Α.Οἱ εἰς -αέτης (δέον εἰς -ούτης) τύποι παρ' 'Αττ. δὲν εἶνε ἀνεκτοὶ κατὰ τὸν Poppo· πρβ. τε(σ)ερακαιεβδομηκοντο(ύ)της 'Ιων. 'Επιγρ. τῆς Πάρου. Τὰ ἐπίθ. ταῦτα παρὰ μτγν. κλίνονται πολλάκις κατὰ τὴν α' κλίσιν, ὡς βοῦν τριέτην ('Επιγρ.), τὸν ὀκτωκαιδεκέτην, τὸν ἐνενηκοντούτην Δί. Κάσσ. 69, 17 κάλλ. δωδεκαετῆ 'Ιωσήπ. 'Αρχ. 15. 9, 773. τοῖς ἑκατοντούταις Φιλοστρ. 'Απολλ. 1, 14. 16. οἱ τεσσαρακοντοῦται Εὐσεβ. 'Ι. 'Εκκλ. 7, 21, 346, κατὰ τὴν παρ' 'Αττ. αἰτ. πληθ.εἰς. ᾱς: περὶ τοὺς τριακοντούτας Πλ.Πολ.539Α. τοὺς ἤδη τριακοντούτας, τοὺς πεντηκοντούτας Νόμ. 670 Α. Τὰ εἰς -έτης ταῦτα ἐπίθετα ἐν μὲν τῇ κοινῇ

γλώσσῃ εἶνε ὀξύτονα, ὡς διετής, τριετὴς (Ἀρκάδ. 27, 22), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. εἶνε παροξύτονα, ὡς διέτης (οὐδ. δίετες), τριέτης, πεντέτης κτλ. Παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχει σάλος ἐν τῷ τονισμῷ, ὡς ἑξετέ' (ἑξέτε' Πτολεμ.) Ψ 266. ἀλλ' οἰέτεας Β 765, ἴδε Ἡρῳδιαν. Ι 81 κἀλλ. (ὡς καὶ ἑυτείχεα αὐτ. 99 Π. 57). Τὰ δὲ εἰς -ούτης εἶνε παροξύτονα, ὡς τριακοντούτης, τὸ δὲ οὐδ. τριετὲς καὶ αὐτοετὲς εἶνε προπαροξύτονα παρ' Ὁμ. ἐν ἐπιρρ. χρήσει: τρίετες 6 106. ν 377. ω 141. αὐτόετες γ 322. πρβ. ἄληθες».

τριακτὴρ -ῆρος ὁ: Αἰσχ. Ἀγ. 181. Μτφ. ἐκ τῆς πάλης, ἐν ᾗ ὁ νικητὴς ὤφειλε νὰ καταβάλῃ τρὶς τὸν ἀντίπαλον (τριάζειν), ἴδ. παλαίω.

τριβή- ῆς: κτεάνων τριβὴ Αἰσχ. Χο. 943, ἴδ. ἀναφυγή. οὐκ ἔστι τέχνη ἀλλ' ἄτεχνος τριβὴ Πλ. Φαῖδρ. 260 Ε ἡ ῥητορικὴ οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλὰ τριβή, μηχανική τις ἄσκησις ἄμοιρος τέχνης. ἡ δὲ ἑτέρα τῆς ἡδονῆς, πρός ἣν ἡ θεραπεία αὐτῇ ἐστιν ἅπασα, κομιδῇ ἀτέχνως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται. . ἀλόγως τε παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμησαμένη, τριβῇ καὶ ἐμπειρίᾳ μνήμην μόνον σῳζομένη τοῦ εἰωθότος γίγνεσθαι Πλ. Γοργ. 501 Α ἡ δὲ ἑτέρα παρασκευὴ τῆς ἡδονῆς, πρὸς ἣν (ἡδονήν) ἡ θεραπεία αὐτῇ (τῇ παρασκευῇ) ἐστιν ἅπασα, κομιδῇ ἀτέχνως (ἄνευ τέχνης) ἔρχεται ἐπ' αὐτὴν (τὴν ἡδονήν). . καὶ παντάπασιν ἀλόγως (ἄνευ λόγου), οὐδὲν διαλογισαμένη (οἷον μετ' ἀριθμητικῆς ἀκριβείας), τριβὴ (μηχανικὴ ἄσκησις οὖσα) καὶ ἐμπειρία μνήμην μόνον σῴζουσα ἐν ἑαυτῇ τοῦ συνήθως γιγνομένου. Περὶ τῆς ἀλόγου τριβῆς γράφει ὁ Quintil. Institut. 10,7, 11 τάδε: Est igitur usus quidam irrationalis, quem Graeci ἄλογον τριβὴν vocant, qua manus in scribendo decurrit, qua oculi totos simul in lectione versus flexusque eorum et transitus intuentur, et ante sequentia vident quam priora dixerunt. Ἡ ἄλογος τριβὴ ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς σχεδὸν πρὸς τὴν παρὰ Γάλλοις *routine* λεγομένην, πρβ. Γερμ. Schlendrian. Ἐρινύες χρόνῳ τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχεῖ τριβῇ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν Αἰσχ. Ἀγ. 469, ἴδε παλιντυχής. (οὗτος ὁ μετ' ὀρνίθων βίος) οὐκ ἄχαρις εἰς τὴν τριβὴν Ἀρφ. Ὄρν. 156 οὐκ ἄχαρις εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ (ὥστε χρῆσθαι αὐτῷ· κυρ. εἰς τὸ τρίβειν αὐτόν). Πρβ. τρίβειν τὸν βίον Πλοῦτ. 52 καὶ δυστυχῆ τρίβειν βίον, περὶ ὧν ἴδε τρίβω. Ὁ Σχ.: «ἀπὸ μτφ. τῶν ἱματίων, τῶν ὑπουργούντων εἰς τρῖψιν. . ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν διατριβήν.» Ὑπάρχει δὲ καὶ διόρθωσις εἰς διατριβήν, καὶ ἄλλως περιττή, ὄχι μόνον διότι «τόπος ἄχαρις εἰς διατριβὴν» (ὥστε διατρίβειν, ἵνα διατρίβῃ τις ἐν αὐτῷ) λέγεται, ὄχι δὲ καὶ «βίος ἄχαρις εἰς διατριβήν»· διότι καὶ τοῦτο ἐν ἀνάγκῃ δύναται νὰ λεχθῇ κατὰ τὸ διατρίβειν χρόνον, ἡμέρας κττ. φίλον Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν Αἰσχ. Χο. 745 τὸ μέλημα τῆς ψυχῆς μου (ὅστις τόσας μερίμνας παρέσχε μοι). τἀποκλαῦσαι ἀξίαν τριβὴν ἔχει Πρ. 666, ἴδ. ἄξιος καὶ φέρομαι. ἀνὴρ ὅδ'. . εἰς τριβὰς ἐλᾷ Σοφ. Ο. Τ. 1160 «εἰς βραδυτῆτα, εἰς διατριβὰς καὶ ἀναβολάς» Σχ.

τριβολεκτράπελος 2: Ἀρφ. Νεφ. 1003: οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν «ἀντὶ τοῦ σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα καὶ ἀπόβλητα καὶ ἀνώμαλα» Σχ. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ τρίβολος (εἶδος ἀκάνθης) καὶ τοῦ ἐκτράπελος (ἐκτρεπόμενος τοῦ συνήθους, ἀσυνήθης· πρβ. εὐτράπελος, δυστράπελος· ἴδε καὶ μυρμηκιά). Σημαίνονται λοιπὸν ἐνταῦθα: ἔπεα πολύπλοκα καὶ δυσέλικτα καὶ ἀνιαρά, καὶ καθόλου δύσκολα. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἠρέσκοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς λόγον καινόν, ἀσυνήθη καὶ ἄτοπον καὶ δύσκολον (πρβ. π. χ. Θουκ. 3, 38). Περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. τριβολευτράπελα.

τρίβολος 2: ἐκραβδίζειν τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς τριβόλους Ἀρφ. Λυσ. 576, ἴδ. κλίνη.

τρίβος ἡ: παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι τρίβῳ Αἰσχ. Ἀγ. 206 ποιοῦσαι τὸν χρόνον διπλάσιον (δὶς μακρότερον) διὰ τῆς χρονοτριβῆς.

τρίβω (πρβ. tribula, tribulare), τρίψω Ἀπ. Σοφ. 442. Ἀρφ. Πλ. 526. Ὄρν. 636, δια- Ἀττ. πεζ. ἔτριψα καὶ δι-, τρῖψαι (ὅτι τὸ ῑ εἶνε μακρόν, φαίνεται καὶ ἐκ τῶν παπύρων, τῶν Volum. Hercul., ἐν οἷς τὸ ῑ γράφεται διὰ τοῦ ει). συντέτριφα Ἀπ. Εὔβούλ. 62, ἐπι- Ἀρφ. Λυσ. 952, δια- Ἀττ. πεζ. Μέσ. προστρίψομαι Ἀντιφ. 4 6 8, ἀπο- Δί. Κάσσ. 62, 23, καὶ παθ. ὡς μέλλ. ἐνεστ. Θουκ. 6, 18. 7, 42. ἐτριψάμην Καλλιμ. Παλλ. 25. Γαλην. 6, 370, ἀν- Ἱπποκρ. 6, 634, ἀπ- καὶ προσ- Ἀττ. πεζ. Παθ. ἐτρίβην Ἀρφ. Ἐκκλ. 1068. Ἀνθ. 6, 24. Ἀριστοτ. Προβλ. 10, 27, Λουκ. Παράσ. 52, ἐπ- Ἀρφ. Θεσμ. 557 κἀλλ., συν- δι-, κατ- Ἀττ. πεζ., σπανιώτερον ἐτρίφθην Θουκ. 2, 77. Ἱπποκρ. 8, 380. Ἀπ. Ἀντιφάν. 102. δι- Ἰσοκρ. 4, 14. 5, 84. Δημ. 19, 164. τριφθήσομαι μτγν. τρῐβήσομαι Πλουτ. Δίων 25, ἐκ- Σοφ. Ο. Τ. 428, κατα- Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 60. τέτρῖμμαι (γ' πλ. τετρίφαται Ἡρ. 2, 93). ἀπρφ. τετρῖφθαι, τετρίψομαι Ἀγαθ. 1, 10. ἐπιτετρίψομαι Ἀρφ. Εἰρ. 246. ἄτριπτος υ 151. τριπτέον Γεωπ. 17, 5 (τὸ ῐ ἐκτὸς ἐν παθ. ἀορ. β' καὶ μέλλ. β'). εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον χρυσὸν ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ Θέογν. 450 εὑρήσεις δέ με ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις ὥσπερ ἄπ. χρυσόν, ὃς ἐπιτριβόμενος τῇ Λυδίᾳ λίθῳ (τῇ τὸν χρυσὸν βασανιζούσῃ) ἐρυθρός ἐστι τὴν ὄψιν (γνήσιος). τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι Ἀρφ. Εἰρ. 1169 τρίβων θύμον (ἡ γεν. τοῦ θύμου μεριστική) παρασκευάζω ἐμαυτῷ κυκεῶνα: «μετὰ τὸ τὴν ὀπώραν φαγεῖν κυκεῶνα πίνουσι καὶ οὐ βλάπτονται» Σχ. πρβ. στ. 712. τρῖψαι τὴν κεφαλὴν

Αἰσχίν. 2, 49 λέγεται περὶ τῶν ἀπορούντων καὶ δισταζόντων. Παρομοίως καὶ σήμερον: «ξύ(ν)ομαι», «μὴ ξυέσαι» (πρός τινα, ὅστις ἀπορῶν ξύει τὴν κεφαλήν). μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν Ψ 735 μηδὲ ἐξαντλεῖσθε (μηδὲ καταδαπανᾶτε τὰς δυνάμεις σας) δι'(ἀμοιβαίων ὀλεθρίων) κακῶν. ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι ἀλλήλους τρίβουσι Ἡσ. Ἔρ. 250 ὅσοι ἐπιτρίβουσιν (ἀδικοῦσιν) ἀλλήλους ταῖς σκολιαῖς δίκαις. ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι Ἀρφ. Ἱπ. 785 ἐνν. πυγήν, οἷον τὴν ἐν Σαλ. ἀγωνισαμένην πυγήν. ἄλλην γενεὰν τρίβειν θανάτοις αὐθένταισιν Αἰσχ. Ἀγ. 1572 ἄλλην γενεὰν νὰ κατατρίβῃ (ἐξαφανίζῃ) διὰ θανάτων ἰδίᾳ χειρὶ πραττομένων (ἴδ. ἐθέλω). τὰς Ἀχαϊκὰς (πέδας) . τοῖς σφυροῖσι τρίβοντα Ἡρώνδ. 5, 62 ἴδε ἐφοράω. ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὑτὴν ἀπὸ ταὐτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ (τ.ἔ. τοῦ τρίβεσθαι) ἀνῆκεν Θουκ. 2,77 ξύλα (δένδρα) τριφθέντα ὑπὸ τῶν ἀνέμων μεταξύ των μόνα των ἀνέδωκαν πῦρ καὶ φλόγα. τὴν πόλιν τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ αὑτήν Θουκ. 6, 18 ἡ πόλις θὰ κατατριφθῇ (θὰ ἐξασθενήσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον) αὐτὴ μὲ τὸν ἑαυτόν της, μόνη της· ἴδε ἐγγηράσκω. χρηστηρίοις ἐν τοῖσδε πλουσίοισι (Pauw: πλησίοις) τρίβεσθαι μύσος Αἰσχ. Εὐμ. 194 = ἐντρίβεσθαι («προστρίβεσθαι» Σχ.) μύσος· ὅθεν: προστριβομένας (διὰ τῆς ἐπαφῆς) καταρρυπαίνειν τὰ χρηστήρια διὰ μύσους. τρίβειν οὖν ἔφη χρῆναι προσκαθημένους, καὶ μὴ χρήμασιν, ὡς (ὧν) πολὺ κρείσσους εἰσί, νικηθέντας ἀπιέναι Θουκ. 7, 48 ἔλεγε λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ χρονοτριβῶσι, καθήμενοι πλησίον τῆς πόλεως (πολιορκοῦντες αὐτήν), καὶ ὄχι διὰ χρημάτων, διότι εἶνε κατὰ ταῦτα πολὺ ἀνώτεροι, νικηθέντες ν' ἀποχωρήσωσι. Ἐφρόνει ὁ Νικίας, ὅτι οἱ Συρακόσιοι δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ ὑποστῶσι μέχρι τέλους τὴν χρηματικὴν δαπάνην. Παθ. ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται Ἀρφ. Σφ. 1344 ἀλλ' ὅμως ὅταν τρίβεται (αὐτὸ τὸ σχοινίον, δηλ. τὸ αἰδοῖον), δὲν δυσαρεστεῖται. ὦ ποθουμένη πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργὸν βίον ἐτρίβομεν Εἰρ. 590, ἴδ. κέρδος. νησιώτην τρίβω βίον Εὐρ. Ἡρ. 84 διάγω βίον (ἄχρηστον) νησ. Κατὰ τὸ τρίβειν χρόνον λέγεται καὶ θυραίαν σχολὴν τρίβειν Αἰσχ. Ἀγ. 1039 = κατατρίβειν τὸν χρόνον πρὸ τῶν θυρῶν (ἐνδιατρίβουσαν): οὔτοι θυραίαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴν πάρα τρίβειν Αἰσχ. Ἀγ. 1039, ἴδε σχολή.

τριγέρων **-οντος** τρὶς γέρων, ὅθεν γεραίτατος, παμπάλαιος· τριγέρων μῦθος Αἰσχ. Χο. 313, ἴδ. πάσχω.

τρίδουλος 2: οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος Σοφ. Ο. Τ. 1062 ἐν ἀρχῇ διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Tournier οὐδ' ἐὰν τρίτης ἀπό, διότι τὸ ἂν ἀντὶ τοῦ ἐὰν δὲν εὑρίσκεται παρὰ Τραγικοῖς. Ἡ δὲ φράσις τρίτης ἀπὸ μητρὸς τρίδουλος σημ. δοῦλος ἐκ τριγονίας τ. ἔ. καὶ ἐὰν καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ μάμμη μου καὶ ἡ προμάμμη μου φανῶσι δοῦλαι, σὺ δὲν θὰ φανῇς δυσγενής. Ἀλλ' ὁ Nauck ἀντὶ τοῦ τρίτης ἀπὸ μητρός (=ἐκ τριγονίας) προτείνει τρίτης ἀπὸ γονῆς. Κατὰ γράμμα βεβαίως τὸ μητρὸς ἁρμόζει μόνον εἰς τὴν μητέρα τῆς Ἰοκάστης, ἀλλ' ἐμμέσως ἁρμόζει καὶ εἰς τὰς δύο ἄλλας.

τριηραρχικός 3: εἰσήνεγκε νόμον εἰς τὸ τριηραρχικόν Δημ. 18, 105. Ἐξαλείφουσι τὸ εἰς τό, πρβ. § 312.

τριήρης 2: πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου (ὃ ἴδε) μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, καὶ τριήρεις πρῶτον ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ἐναυπηγηθῆναι Θουκ. 1, 13. Κατὰ τὸν Κλάσσεν ἡ παρατήρησις αὕτη γενομένη ἐν παρενθήκης μέρει καὶ ἐν παρόδῳ ἀναφ. εἰς χρόνον μεταγενέστερον· ὥστε τὰ ἑξῆς: φαίνεται δὲ καὶ Σαμίοις Ἀμεινοκλῆς Κορίνθιος ναυπηγὸς ναῦς (=πολεμικὰ πλοῖα, ὄχι τριήρεις) ποιήσας τέσσαρας, εἶνε ἐξακολούθησις καὶ συνέχεια τῆς φράσεως μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς. Κατὰ δὲ τὸν Steup εἰς μὲν τὴν γενικωτέραν φράσιν τὰ περὶ τὰς ναῦς ἐπιφέρεται εἰδικώτερον τὸ τριήρεις, ἐν δὲ τῇ ἐφεξῆς φαίνεται . . ναῦς ποιήσας τέσσαρας, τῇ ἐπιφερούσῃ νέον τι, πάντως ἐνν. τριήρεις. Τὸ δ' ἐν κεφ. 14, 1 χωρίον οὐδόλως ἐναντιοῦται. Καὶ ἀλλ. δὲ αἱ τριήρεις καλοῦνται νῆες, ὡς 2, 84, 2. 4, 116, 2, 6,65, 2. ἐγὼ γὰρ ὀκνοίην μὲν ἂν εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, ἃ ἡμῖν δοίη, μὴ ἡμᾶς ταῖς τριήρεσι καταδύσῃ, φοβοίμην δ' ἂν τῷ ἡγεμόνι, ᾧ δοίη, ἕπεσθαι Ξεν. Ἀν. 1, 3, 17 «αἱ εὐκτικαὶ αἱ ἐν τῇ ἀναφορ. προτάσει κεῖνται ἄνευ τοῦ ἂν πρὸς ἔκφρασιν τῆς ὑποθέσεως τῆς ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσει περιεχομένης (=«ὀκνοίην ἂν εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, εἴ τινα ἡμῖν δοίη» καὶ «φοβοίμην ἂν τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι, εἴ τινα δοίη». Πρβ. Ζ 521 ὃς ἐναίσιμος εἴη = εἰ ἐναίσιμος εἴη. Ξεν. Συμπ. 8, 17 τίς μισεῖν δύναιτ' ἄν, ὑφ' οὗ εἰδείη καλός τε κἀγαθὸς νομιζόμενος; = εἴ τις ὑπ' αὐτοῦ εἰδείη. Ἀπ. 1, 5, 4. 1, 7, 3 κἀλλ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν ἀναφορ. προτάσεσι περιεχομέναις ἐντὸς ὑποθετ. ἢ ἀοριστολογικοῦ λόγου, οἷον Ξεν. Ἀν. 1, 9, 19. 20. 21. 6, 1, 28. Κ. Π. 1, 6, 3. 2, 4, 17. Ἀπ. 3, 2, 2. Παρομοίως Κ. Π. 1, 6, 19. 2, 4, 10» Πανταζίδης.

τρικόρυθος Αἴας Εὐρ. Ὀρ. 1480 φέρων περικεφαλαίαν ἐκ τριῶν ἀλλεπαλλήλων πτυχῶν συγκειμένην οὕτως, ὥστε μήτε ἡ δευτέρα πτυχὴ νὰ σκεπάζηται παντελῶς ὑπὸ τῆς πρώτης, ἀλλὰ νὰ ἐξέχῃ ὀλίγον, μήτε ἡ τρίτη πτυχὴ νὰ σκεπάζηται ὅλως ὑπὸ τῆς δευτέρας. Ὁμοίως ἐκληπτέον τὸ τρικόρυθες Κορύβαντες Βάκχ. 123. πρβ. τὸ Ὁμ. τρίπτυχος.

τρικῦμία ἡ, ἡ τριῶν κυμάτων σύναψις, ἐξ ὧν τὸ τρίτον κῦμα εἶνε συνήθ. μεγαλίτερον καὶ κινδυνωδέστερον τῶν δύο προηγηθέντων, ὡς ἐν ἄλλαις χώραις τὸ δέκατον· οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄ-

φυκτος Αἰσχ. Πρ. 1047, ἴδε ἔπειμι. δεόμενος τοῖν ξένοιν ὥσπερ Διοσκούρων ἐπικαλούμενος σῶσαι ἡμᾶς, ἐμέ τε καὶ τὸ μειράκιον, ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου Πλ. Εὐθυδ. 293 Α δεόμενος τῶν ξένων ὥσπερ Διοσκούρων, ἐπικαλούμενος (αὐτοὺς) σῶσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου, ἧ ἐνεπεπτώκειμεν (ὡς ἀνωτ. εἶπε). Τρικυμίαν (ζάλην, κλύδωνα) ὀνομάζει ἐνταῦθα, διὰ τὴν μνείαν τῶν Διοσκούρων, τὴν ἀπορίαν τοῦ λόγου, ᾧ ἐνεπεπτώκει (ὡς ἀνωτέρω εἶπε).

τρίμοιρος Αἰσχ. Ἀγ. 860. Τὸ χωρίον: εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθυον λόγοι, τρισώματος τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος πολλὴν ἄνωθεν . . χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών ἐὰν ἀπέθνησκε τόσον συχνά, ὅσον συχνοὶ ἦσαν οἱ περὶ τούτου λόγοι, τότε θὰ ἠδύνατο βεβαίως ὡς Γηρυὼν ὁ δεύτερος τρισώματος νὰ καυχηθῇ, ὅτι ἔλαβεν ἀπ' ἐπάνω του μέγαν τριπλάσιον γῆς (γήϊνον) μανδύαν.

τρίμορφος 2: Μοῖραι τρίμορφοι Αἰσχ. Πρ. 532 ἡ μία μοῖρα διαιρεῖται εἰς τρία πρόσωπα (τοὐναντίον ἐν 226, ἴδ. μορφή).

τριολύμπιον ἅρμα τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐζευγμένον Ἡσύχ. Ἀπ. Σοφ. 469.

τρίπαλτος 2 τρὶς (τ. ἔ. σφοδρῶς) παλλόμενος ἢ πάλλων· δίυγρα (ἐνν. κήδεα) τριπάλτων πημάτων Αἰσχ. Ἑπτ. 976 λῦπαι δακρύβρεκτοι διὰ τὰ πήματα τὰ προελθόντα ἐκ τριῶν παλλομένων χειρῶν (Οἰδίποδος, Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους). Οὕτως ἐξηγῶ.

τριπήχυιος 2: τὸν τριπάχυιον δαίμονα Αἰσχ. Ἀγ. 1478 τὸν διὰ τριῶν γενεῶν διήκοντα, ὅθεν: μακρότατον, ὑπερμεγέθη· πρβ. δίφυιος.

τριπόλιστος ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 858 ὧδε: «πολλάκις ἀναπεπολημένος ἢ διάσημος καὶ πανταχοῦ ἀκουόμενος καὶ πολούμενος, ἢ ὁ πολλάκις ἐπελθὼν τῷ ἐμῷ οἴκῳ ἢ γένει». Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὁ Df διώρθ. τριπόλητος, διότι τὸ τριπόλιστος παράγεται ἐκ τοῦ πολίζω· πρβ. Σοφ. Φιλ. 1238 (ὃ χωρίον ἴδε ἐν τῷ ἀναπολέω) καὶ Πινδ. Ν. 7, 104. ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει (τὰ αὐτὰ δὲ τρὶς καὶ τετράκις ἀναπολεῖν, ἀπορία ἐστί, ἀποροῦντος ἴδιον). Ἀλλ' ὁ Βοίκχιος ἀντιπαρέβαλε τὸ Πινδ. Π. 6, 2 ἢ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν. Περὶ τοῦ χωρίου τῆς Σοφ. Ἀντ. 858 (πατρὸς τριπόλιστον οἶτον κἑ.) ἴδε πότμος.

τρίπους ὁ: γήρᾳ τρίποδι Εὐρ. Φοίν. 302 ὑπὸ τοῦ γήρως τοῦ τρίπουν (τ. ἔ. βακτροφόρον) ποιοῦντός με.

τρίρρυμος 2, τρεῖς ῥυμοὺς ἔχων, ἑπομ. ἐξάϊππος Αἰσχ. Πέρ. 47, ἴδ. ἔποχος.

τρἱσκαίδεκα Δωρ. = τρεισκαίδεκα. Βακχυλίδ. 10, 92.

τρίσπονδος 2: χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει Σοφ. Ἀντ. 431, ἴδ. στέφω.

τριταῖος 3: νῦν τριταίαν καρύσσουσιν θυσίαν Ἀργεῖοι Εὐρ. Ἠλ. 171 «νῦν τριταίαν κακῶς ἑρμηνεύεται μετὰ δύο ἡμέρας, ἤτοι: μεθαύριον. Καθ' ἡμᾶς, τρίτην ταύτην ἡμέραν, ἤτοι σήμερον, τῆς θυσίας δηλ. οὔσης τριημέρου, καὶ τῆς σημερινῆς ἡμέρας οὔσης τῆς τελευταίας» Δ. Βερν. τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος Ἑκ. 32 τρίτην ἤδη ἡμέραν αἰωρούμενος. «Ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνεῶτος κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἠωρεῖτο τρεῖς ἡμέρας μετὰ θάνατον περὶ τὸ νεκρὸν σῶμα, ὅθεν καὶ ἐτελοῦντο τὴν τρίτην ταύτην ἡμέραν τὰ τρίτα . . τά τε τρίτα καὶ τὰ ἔνατα τελοῦμεν καὶ σήμερον οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες εἰς μνημόσυνον τῶν νεκρῶν, ἀποκαλοῦντες τριήμερα καὶ ἐννεάμερα» Δ. Βερν.

τρίτος 3: σύμψηφος. . ἐκ τρίτων Πλ. Γοργ. 500 Α, ἴδ. ἐκ. Ἡ πλήρης φράσις εἶνε: σύμψηφος ἡμῖν (ἀμφοτέροις) εἶ καὶ σὺ ἐκ τῶν ἄλλων, οἳ τρίτοι εἰσὶ (ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς δύο). ἐγώ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ, σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοί Εὐρ. Ὀρ. 1178 «ἐγὼ λογίζομαι παρέχειν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ λέγεις, καὶ σοὶ καὶ τῷδε τῷ Πυλάδῃ καὶ ἐμοὶ ἐκ τρίτου («κατὰ τρίτον λόγον») σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν» Σχ. ἀπὸ γὰρ τουδέ με τοῦ μισθαρίου τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ καὶ ξύλα κὤψον Ἀρφ. Σφ. 301 διότι μὲ (κυρ. ἀπὸ) τοῦτο τὸ μισθάριον ἐγὼ μὲ δύο ἄλλους (δύο ἄλλοι καὶ ἐγὼ τρίτος) πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀλεῦρι, ξύλα καὶ προσφάγιον. ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν ὥσπερ πάλαισμα ὥρμα τὸν νεανίσκον Πλ. Εὐθύδ. 277C, ἴδε πάλαισμα. Σκυθικῷ τόξῳ τὸ τρίτον ἦν προσεμφερές Ἀγάθ. Ἀπ. 4 τὸ τρίτον (γράμμα τοῦ Θησεύς, δηλ. τὸ Σ) ἦτο προσόμοιον πρὸς Σκυθικὸν τόξον. Ἐρινὺς πίεται τρίτην πόσιν Αἰσχ. Χο. 575, ἴδ. πίνω. τῆς οἰκίης μευ, τῆς τελέω τρίτην μισθὸν Ἡρώνδ. 2, 64 κατὰ τὸν Herw. ἡ ὀρθοτέρα ἑρμηνεία εἶνε: διὰ τὴν ὁποίαν πληρώνω ἐνοίκιον τὸ τρίτον τοῦ στατῆρος (χρυσοῦ νομίσματος)· πρβ· «ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου» Ἡσύχ. Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐνν. (διὰ τοῦ τρίτην) τόκους ἐπιτρίτους 33 $^{1}/_{3}$ % ἢ τὸ τρίτον τῶν μαστροπικῶν κερδῶν.

τριτόσπονδος 2 ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 256: ἁγνᾷ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον παιᾶνα (Enger: αἰῶνα) φίλως ἐτίμα ἡ παρθενικὴ κόρη δι' ἁγνῆς φωνῆς ἔψαλλε μετὰ τιμῆς ἐπὶ τῇ τρίτῃ σπονδῇ (τῇ προσφερομένῃ τῷ Διὶ Σωτῆρι) παιᾶνα, ἐξαιτουμένη φιλοστόργως καλὴν τύχην (εὐλογίαν καὶ σωτηρίαν) ὑπὲρ τοῦ φίλου πατρός της. Ἡ μὲν πρώτη σπονδὴ ἦτο διὰ τοὺς Ὀλυμπίους θεούς, ἡ δὲ δευτέρα διὰ τοὺς ἥρωας, καὶ ἡ τρίτη διὰ τὸν Σωτῆρα Δία.

τρίχαλος Δωρ. 2 = τρίχηλος, τρεῖς χηλὰς (σχίσεις) ἔχων, τρίσχιστος, τρικάρηνος, τρικόρυφος· κῦμα τρίχαλον Αἰσχ. Ἑπτ. 743 (πρβ. τρικυμία). Τὸ χωρίον: κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει· τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον ὡσὰν θάλασσα κακῶν κυλίει τὰ κύματα· ἐν ᾧ καταπίπτει τὸ ἕν, ὑψοῦται ἄλλο τρικέφαλον.

τροπαία -ας κυρ. θηλ. τοῦ τρόπαιος, ἐνν. πνοή· ἄνεμος πνέων ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηράν, ἀντίθ. τῇ ἀπογείᾳ· φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν («μεταβολήν» Σχ.) Αἰσχ. Ἀγ. 229 πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν πνοὴν τῆς ψυχῆς, τ.ἔ. ἡ ψυχή του ἐτράπη ἐπὶ τὸ δυσσεβὲς βούλευμα τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ Χο. 771 μετατροπὴν τῶν κακῶν Ζεὺς ποιήσει ποτέ.

τρόπαιον, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. τροπαῖον, τό: ἔστακε δ' Ἄτας τροπαῖον ἐν πύλαις, ἐν αἷς ἐθείνοντο Αἰσχ. Ἑπτ. 938 τὸ δὲ τρόπαιον τῆς Ἄτης ἵσταται ἐν ταῖς πύλαις, ἐν αἷς ἐφονεύοντο. ἐπεύχομαι θήσειν τροπαῖα 262, ἴδε ἐπίσκοπος. κοὐδείς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν Σοφ. Τρ. 1102 τῶν ἐμῶν χειρῶν = (τῷ πεζολ.) ἐμοῦ, ἀπ' (κατ') ἐμοῦ νικηθέντος. φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτέ, πρὸς θεῶν τρόπαια πῶς ἀναστήσεις Διΐ; Εὐρ. Φοίν. 572 ἔλα (σὲ παρακαλῶ), ἂν κυριεύσῃς ταύτην τὴν γῆν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ γίνῃ ποτέ, «'ς τὸν θεόν σου», πῶς θ' ἀφιερώσῃς (κυρ.θ' ἀνεγείρῃς) τρόπαια εἰς τὸν Δία; οἵδε μητρὸς νεοφόνοις ἐν(-φόνοισιν Nauck) αἵμασι πεφυρμένοι βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα, τρόπαια δείγματ' ἀθλίων προσφθεγμάτων Ἠλ. 1172 ἀλλ' οἵδε πεφυρμένοι ἐν αἵμασιν (αἱμόφυρτοι ἐκ τοῦ) νεαροῦ (προσφάτου) φόνου μητρὸς προβαίνουσι (κυρ. βαίνουσι βάσιν, ἤ: φέρουσι τοὺς πόδας) ἐκτὸς τῶν οἴκων, νικητήρια δείγματα (κατὰ παράθεσιν) τῶν ἀθλίων προσφθεγμάτων. «Ἡ φρικώδης σκηνή, ἣν περιστραφὲν τὸ ἐκκύκλημα ἐπαρουσίασεν εἰς τὸ θέατρον (1172), ἀπέδειξεν ὅτι τὰ πρὸς τὰ τέκνα οἰκτρὰ προσφθέγματα τῆς μητρὸς (1165) ἦσαν ἀληθῆ, ἀφ' οὗ παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμν. ἵσταντο ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ Ἠλέκτρα αἱματόφυρτοι, ἤτοι νικηταί (=τροπαῖοι)» Δ. Βερν.

τροπή ἡ: οἱ βάρβαροι καὶ ἐφοβήθησαν, τῆς τροπῆς αὐτοῖς ἐνταῦθα γενομένης σφῶν ἀπὸ τοῦ μετεώρου Θουκ. 4, 128 οἱ βάρβαροι καὶ παρήτησαν τὸ σχέδιον τοῦτο ἐκ φόβου, διότι τὸ στράτευμα αὐτῶν ἐτράπη εἰς φυγὴν καταδιωχθὲν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου (τ. ἔ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐν τῷ μετεώρῳ).

τρόπις ἐπ. γεν. -ιος, μτγν. -ιδος· λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν (διὰ τὸ προηγούμενον σκάφους) τοῦ πράγματος Ἀρφ.Σφ. 30 ἤτοι: ἄρχισε ἀπὸ τὴν τρόπιν («τὴν ῥίζαν, τὴν ἀρχήν» Σχ.) καὶ λέγε, ἀλλὰ νὰ κάμῃς γρήγορα ὀλίγον.

τρόπος ὁ: ἔμοιγε εἴη πόσις μὴ παρθενωπός, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου Εὐρ. Ἠλ. 948 ἀλλ' ἀνδροπρεπής, ἀνδρώδης. σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου, τοῖς δ' αὖ προσάντης Εὐρ. Μήδ. 303 «οἱ σοφοὶ παρεξηγοῦνται ἢ ὡς ἀργοὶ ἢ φθονοῦνται δυσμενῶς (298—301). Οἱ σκαιοὶ τὴν ἀργίαν παριστῶσιν ὡς ἀχρηστίαν, ἀχρειότητα (298—9), οἱ δὲ εἰδήμονες καθιστῶσι τοὺς σοφοὺς ἀπεχθεῖς εἰς τὴν πόλιν. Ἐν τοῖς 303—5 ἐφαρμογὴ τούτων εἰς τὴν Μήδειαν: τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, τοῖς δὲ (σκαιοῖς) ἡσυχαία (=φιλήσυχος, ὅπερ παραλλαγὴ τῶν προηγ. ἀργή καὶ ἀχρεία), τοῖς δὲ (δοκοῦσιν εἰδέναι) θατέρου τρόπου (= οὐχ ἡσυχαία, ἤτοι: ὀξύθυμος, φιλοτάραχος, ῥᾳδιοῦργος, ὡς λέγομεν σήμερον, ὅπερ παραλλαγὴ τῆς τῶν φθονερῶν δυσμενείας), τοῖς δὲ (σκαιοῖς) αὖ προσάντης (δυσπρόσιτος, σεμνή, ἀλαζών, ὅπερ παραλλαγὴ τῆς ἀργίας)... Πάντες, λέγει ἡ Μήδεια, παρεξηγοῦσι τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὸ χεῖρον μέν, ἀλλ' ἀντιστρόφως... Μὲ θεωρεῖς ὡς ὀξύθυμον καὶ φιλοτάραχον, ὅπως πάντα σοφόν, ἀλλὰ μήπως ἄλλοι δὲν παρεξηγοῦσι τὸν σοφὸν κατ' ἐναντίον λόγον ὡς ἀργὸν καὶ ἀχρήστως ἡσυχαῖον; Τὸ κέντρον ὅλου τοῦ λόγου τούτου εἶνε ὁ (ἀθετούμενος) στίχος 304» Δ. Βερν. διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν, διάτροποι δὲ τρόποις· ὃ δ' ὀρθῶς ἐσθλόν, σαφὲς ἀεί Εὐρ. Ἰ. Α. 558 «διάφοροι δ' αἱ τῶν βροτῶν φύσεις (ἤτοι: φύσει δ' οἱ βροτοὶ διάφοροι), διάτροποι δ' αἱ φύσεις τοῖς τρόποις (ἤτοι: διατρέπονται, τ. ἔ. διΐστανται τρεπόμεναι αἱ τῶν βροτῶν φύσεις) ἐν τοῖς ἤθεσι (= τρόποις)· τί δὲ τὸ ὀρθῶς (=ὄντως, ἀληθῶς) ἐσθλὸν (εἴτε ἐν τῇ φύσει, εἴτε ἐν τοῖς τρόποις, εἴτ' ἐν ἀμφοτέροις, τοῦτο) σαφές ἐστιν ἑκάστοτε» Δ. Βερν. καίτοι εἰ ῥαθυμίᾳ μᾶλλον ἢ πόνων μελέτῃ καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον ἢ τρόπων ἀνδρείας ἐθέλομεν (Δ. Γ. ἐθέλοιμεν) κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν κέ. Θουκ. 2, 39 ἡ ἐναντίωσις παρὰ τὸ σύνηθες γίγνεται πρὸς τὸ εἰ—ἐθέλομεν: καὶ ἀληθῶς, εἰ.. ἐγνώκαμεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ὅμως (ἔχομεν ὅμως τὸ πλεονέκτημα). Προτιμητέα λοιπὸν ἡ γρ. ἐθέλομεν: καὶ ἀληθῶς (ἄλλοι: καὶ ὅμως), εἰ (ἐν ᾧ) μᾶλλον ἀνέτως («ἀνειμένως διαιτώμενοι» ἐν § 1) ἢ ἐπιπόνῳ ἀσκήσει καὶ ἧσσον μετὰ τῆς ἐκ τῶν νόμων ἢ (μετὰ) τῆς ἐκ τῶν τρόπων γιγνομένης ἀνδρείας (ὄχι τόσον μετ' ἀνδρείας προερχομένης ἐκ τῆς βίας τῶν νόμων, ἐξ ἀνάγκης, ὅσον ἐξ ἀνδρείας προερχομένης ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, ἐκ τῆς ἐμφύτου εὐψυχίας ἡμῶν) ἐγνώκαμεν κινδυνεύειν, περιγίγνεται ἡμῖν κέ. τὰ ἱερά.. τρόποις θεραπευόμενα, οἷς ἂν πρὸς τοῖς εἰωθόσι καὶ δύνωνται (ἐνν. θεραπεύειν) 4, 98 κυρ. τὰ ἱερὰ θεραπευόμενα οἷς ἂν ἄλλοις τρόποις, πρὸς τοῖς εἰωθόσι, καὶ δύνωνται (οἱ χρώμενοι) θεραπεύειν, ἤτοι: καὶ μὲ τοὺς συνήθεις τρόπους καὶ μὲ ὁποίους ἄλλους ἠμποροῦν. Ὁ δὲ Stahl θεωρῶν ταῦτα ἀντιφατικά, διορθοῖ: πρὸ τοῦ εἰωθόσι. σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες Πινδ.Ν.1,30, ἴδ.χρῆσις. τρόπῳ φρενός Αἰσχ. Χο. 750, ἴδ. φρήν. ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς; Σοφ. Ο. Τ. 99 ποίῳ καθαρμῷ (ἄνωγεν ἡμᾶς ἐλαύνειν τὸ μίασμα); τίς ἡ φύσις (ἤ: τί τὸ εἶδος) τῆς ξυμφορᾶς (δηλ. τοῦ μιάσματος); Ἀλλ' ἴσως ἐνν. τίς ὁ τρόπος (τοῦ καθαρμοῦ) τῆς ξυμφορᾶς; ὁ

σαφῆ. πῶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς Αἰσχ. Εὐμ. 192, ἴδε ὑφηγοῦμαι. ναυκλήρου τρόποις μορφὴν δολώσας Σοφ. Φιλ. 128, ἴδε ναύκληρος. μήποτ' ἐπαινέσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς, ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ Θέογν. 964 μηδέποτ' ἐπαινέσῃς ἄνδρα, πρὶν ἂν εἰδῇς σαφῶς, ὅστις (ὁποῖός τις) ἐστὶ τὴν ὀργὴν (τὴν φυσικὴν ὁρμήν) καὶ τὴν διάθεσιν καὶ τὸ ἦθος. Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισι Πινδ. Π. 10, 38, ἴδ. ἀποδημῶ. ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις Ἀπ. Εὐρ. 413, ἴδε ἐλεύθερος. ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου Σοφ. Αἴ. 1246, ἴδε κατάστασις. ἀλλ' ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι· ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα κοὐ τοὐμοῦ τρόπου (ἐνν. ὄν.) Ἀρφ. Σφ. 1002 ἀλλ' ὦ σεβάσμιοι θεοί, συγχωρήσατέ με, διότι ἔπραξα αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ θέλω καὶ ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρός μου. τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπουδαῖοι Ἰσοκρ. 1, 4 σπουδαῖοι κατὰ τὰ ἤθη (τὰς συνηθείας) τῶν τρόπων (τοῦ χαρακτῆρος). Πρβ. καὶ Σουΐδαν «ἀγωγὴ λέγεται καὶ ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις». μορφὰς ἀτερπεῖς ὄψεσιν κεκτημένος παρεμφερεῖς ταύταισι τοὺς τρόπους ἔχεις Ἀπ. Ἰσιδώρ. 1 σελ. 829 (παρὰ Nauck) ἔχων μορφὰς («μοῦτρα») ἀτερπεῖς ἰδεῖν (πρβ. Θουκ. 2, 37, 2) ἔχεις τοὺς τρόπους παρεμφερεῖς ταύταις (ταῖς μορφαῖς). τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος οὐ λόγος Ἀπ. Μεν. 472, 7 (Πλουτ. 801 C) ὁ τρόπος τοῦ λέγοντός ἐστιν ὁ πείθων οὐχ ὁ λόγος: ὁ τρόπος τοῦ λέγ. πείθει οὐχ ὁ λόγος. καὶ μετὰ ὁτουοῦν τρόπου αἴσχιον ξυμβήσεσθαι, ἢν ἡσσηθῶσι Θουκ. 8, 27 πλέον ἐπονείδιστον θὰ εἶνε, ἂν νικηθῶσι, ἔστω καὶ μὲ οἱονδήποτε τρόπον. ἐγὼ δ' ἐπ' (Γρ. δ' ἔτ') ἄνδρας ἓξ ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολὼν Αἰσχ. Ἑπτ. 269 ἐγὼ δὲ ἐλθὼν ἐπὶ ἓξ ἄνδρας (ἀφ' οὗ πάρω ἓξ ἄνδρας) θ' ἀντιτάξω αὐτοὺς μαζὶ μὲ τὸν ἑαυτόν μου ἕβδομον εἰς τὰς ἑπτὰ ἐξόδους τῶν τειχῶν ὡς ἰσχυροὺς (μὲ γενναῖον τρόπον, ἐν μεγάλῳ βαθμῷ, ἐπισήμως) ἀντιπάλους πρὸς τοὺς ἐχθρούς. ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤδη ὄντες . . ἐστράτευσαν Θουκ. 1, 8 ἐν ταύτῃ τῇ σχέσει μᾶλλον ἤδη ὄντες ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς Τροίας. τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου; Εὐρ. Ἰ. Α. 342 ζητῶν νὰ ἐξαγοράσῃς μὲ τοὺς καλούς σου τρόπους (διὰ τῆς εὐπροσηγορίας) τὴν ἐπιδιωκομένην ἀρχὴν (= τὸ φιλότιμον), ἥτις ἐν μέσῳ προέκειτο ὡς ἆθλον (τοῖς ἐπιζητοῦσιν αὐτήν); μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους Αὐτ. 343 = μεταβαλὼν τοὺς τρόπους οὕτως, ὥστε γενέσθαι ἄλλους. Ὁμοίως Ἀρφ. Βατρ. 734. τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσι Εὐρ. Τρ. 1205, ἴδε ἔμπληκτος. πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς Θουκ. 1, 13 πρῶτοι δὲ οἱ Κ. λέγονται ὅτι μετεχειρίσθησαν τὰ ναυτικὰ ἐν γένει ὁμοιότατα πρὸς τὸν νῦν τρόπον. Ἐνταῦθα ὁ νῦν τρόπος ἀντιδιαστέλλ. πρὸς τὸν παλαιὸν τρόπον, καθ' ὃν παρεσκευάζοντο τὰ πλοῖα οὐχὶ κατάφρακτα, ἀλλὰ ληστικώτερον. Κατὰ δὲ τὸν Steup ὁ νῦν τρόπος ἀναφ. οὐ μόνον εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν πλοίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν λιμένων καὶ ναυπηγείων. καθ' ὅσον τι ὑμῖν τῆς ἡμετέρας πολυπραγμοσύνης καὶ τρόπου ξυμφέρει Θουκ. 6, 87 καθ' ὅσον τι τῆς ἡμ. πολυπραγμοσύνης (δηλ. ποῦ ἀγαπῶμεν νὰ ἐπιχειρῶμεν πάντα καὶ νὰ ἀναμειγνυώμεθα εἰς πάντα) καὶ τοῦ καθόλου τρόπου τῆς ἐνεργείας ἡμῶν (ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι: τοῦ χαρακτῆρος) συμφέρει εἰς ὑμᾶς.

τροπόω: ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον Αἰσχ. Πέρ. 379 προσέδενε τὴν κώπην του περὶ τὸν σκαλμόν, ὥστε νὰ κωπηλατῇ εὐκόλως.

τροφεῖον τό: αἱ δὲ σύννομοι τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί Σοφ. Ο. Κ. 340 αἱ δὲ σύζυγοι (σύνευνοι) πορίζουσιν ἀεὶ τὰ ἐκτὸς (τῆς οἰκίας) τοῦ βίου (πρὸς τὸν βίον) ἐπιτήδεια· ἴδε βίος. κριὸς τὰ τροφεῖα (ἀπέτεισεν) Ἀπ. Μενάνδ. 905 «ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοὶ» κέ. Ζηνόβ. 4, 63· ἴδε Ἀπ. Εὐπόλ. 99 (ἐν λ. κριός).

τροφή ἡ: οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ Αἰσχ. Ἱκ. 905 οὐ γὰρ ἔθρεψαν οὐδ' ἐγηροτρόφησάν με. οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος Ἑπτ. 652, ἴδε σκότος. βίου τροφαί Σοφ. Ο. Κ. 446 = συντήρησις τοῦ βίου, τρόφιμα (πρβ. βιοθρέμμων). αἰνῶ δ' ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο (ὃ ἴδε), πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον γλῶσσαν λόγων δούς, ὡς γεγωνίσκειν (Jacobs: ὥστε γιγνώσκειν) ὄπα, τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ σταγόνας ὑδρηλάς, ὡς τά τ' ἐκ γαίας τρέφῃ ἄρδῃ τε νηδύν Εὐρ. Ἱκ. 201 πρῶτον μὲν ἐνθεὶς σύνεσιν, εἶτα δὲ δοὺς γλῶσσαν ἄγγελον λόγων, ὥστε μεγαλοφώνως ἐκφέρειν τὴν φωνὴν (ἐξαγγέλλειν τὸν λόγον), τροφήν τε ἐκ τοῦ καρποῦ οὖσαν (ἡ γεν. καρποῦ κυρ. ἐπεξηγητική), καὶ τῇ τροφῇ (δοὺς) σταγόνας ὑδρηλὰς (βροχὴν) ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἵνα τὰ ἐκ γαίας τρέφῃ τε ἄρδῃ τε νηδὺν (ἡμῶν, καὶ ἄλλους: τῆς γῆς). κέρδους ἕνεκα καὶ τοῖς ἀσθενέσι τροφῆς Θουκ. 1, 5 καὶ διατροφῆς τῶν ἀδυνάτων (κυρίως διὰ τοὺς ἀδυνάτους)· πρβ. 4, 6. τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι μέγα φέρουσ' εἰς τὰν ἀρετάν Εὐρ. Ἰ. Α. 561 αἱ ἀνατροφαὶ αἱ διὰ τῆς παιδείας γινόμεναι μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀρετήν. γελᾷ μου, χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν Σοφ. Φιλ. 1126 καταγελᾷ μου, πάλλων τῇ χειρὶ τὸ ἐμὲ τὸν ἄθλιον τρέφον τόξον (τὸ τόξον, ὃ ἦν τροφὴ ἐμοῦ τοῦ ἀθλίου, : ᾧ ἐτρεφόμην). οὐδ' ἔνδον οἰκοποιὸς ἔστι τις τροφή Αὐτ. 32 «ἐν οἴκῳ

γενομένη τροφή» Σχ. οὐδ' ἔνδον ἔστι τις διατροφή, ὁμοιότητα πρὸς οἶκον ἀναφέρουσα (Ellendt). Διόρθ. τρυφή Welcker: οὐδ' ἔνδον (ἐντὸς τοῦ ἄντρου) ὑπάρχει τις τρυφὴ (πολυτέλεια), ποιοῦσα (τὸ ἄντρον) οἶκον (οἰκήσιμον). Ἀλλὰ καὶ ἡ διόρθ. αὕτη δὲν φαίνεται ἀποχρῶσα, οὐδ' ἄλλη τις. Ἴσως αὐτὸ τὸ τροφὴ ἐξηγητέον κατά τινα εὐρυτέραν ἔννοιαν. Τροφὴ δηλ. ἔχον κυρ. ἢ ἐνεργ. ἢ παθ. ἔννοιαν (τὸ τρέφον ἢ τὸ τρέφειν, ἀλλὰ καὶ τὸ τρεφόμενον καὶ τὸ τρέφεσθαι, ὅθεν: φαγητόν, παιδεία, ἀγωγή, ζωή, τρόφιμος) δύναται καὶ νὰ σημαίνη πᾶν τὸ δεικνύον, ὅτι τρέφεταί τις, ζῇ, πᾶν τὸ ὑπεμφαῖνον ζωήν· ὅθεν: οὐδ' ὑπάρχουσιν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου πράγματά τινα πρὸς διατροφήν, δίαιταν, χρήσιμα (οἷον σκεύη κττ.), δεικνύοντα, ὅτι τὸ σπήλαιον κατοικεῖται. ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφήν Σοφ. Ο. Κ. 362 ζητοῦσα τὴν δίαιτάν σου, τὴν κατοικίαν σου (τὸν τόπον, ἐν ᾧ διαιτώμενος διατρίβεις). νέας τροφῆς ἔληξεν Ο.Κ.345 ἐτελείωσε τὴν νεανικήν της ἀνατροφήν· ἴδ. Αἴ.511 (ἐν λ.διαφέρω). μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς ταῖς σαῖσιν ἥκειν Ο. Κ. 1265 ὁμολογῶ ὅτι ἐδείχθην πρὸς σὲ κάκιστος ὡς πρὸς τὴν διατροφὴν (γηροτροφίαν) σου. τὰς ἄλλας τέχνας κατατριβῆναι δεῖ μανθάνοντας, πρὶν ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι τὸν διδασκόμενον Ξεν. Οἰκ. 15, 10 (οἱ) μανθάνοντες (κυρ. μανθάνοντές τινες) τὰς ἄλλας τέχνας πρέπει νὰ «φάγουν τὴν ζωήν των» (πρβ. καὶ «νὰ φάγουν τὰ νύχια των») εἰς τὴν μάθησιν ταύτην, πρὶν ὁ διδασκόμενος (μάθη νὰ) κάμη ἐργασίαν «ποῦ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του». Πρβ. κατατρίβω. ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή Σοφ. Ο. Τ. 1 νέα θρέμματα. Ὁμοίως Εὐρ. Κύκλ. 189.

τροχηλᾰτέω: τὸ μητρὸς αἷμά νιν τροχηλατεῖ μανίαισιν Εὐρ. Ὀρ. 36 τὸ μητρὸς αἷμα (οἷον Ἐρινύες τινές) «ταχέως κινεῖσθαι ποιεῖ δίκην τροχοῦ» Σχ. Κατὰ τοῦτο ἑρμηνευτέον καὶ τό

τροχήλατος (μανία) οἷον διὰ τροχῶν ἐλαυνομένη, ποῦ ἔχει τροχοὺς ὑποκάτω, ὅθεν ταχυτάτη: «ποῦ παίρνει δέκα μίλλια τὴν ὥρα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 82. Τὸ χωρίον: ἐλθὼν δέ σ' ἠρώτησα πῶς τροχηλάτου μανίας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος πόνων τ' ἐμῶν σὲ ἠρώτησα πῶς ἠδυνάμην νὰ φθάσω εἰς τὸ τέλος (ν' ἀπαλλαγῶ) τῆς τροχηλάτου μανίας καὶ τῶν πόνων μου. Ὁ Δ. Βερν. πρὸς τὸ τροχηλάτου μανίας παραβάλλει τὸ δημῶδες «νὰ παλαβωθῇς καὶ νὰ πάρῃς τὰ βουνά». σφαγὰς Ἕκτορος τροχηλάτους Ἀνδρ. 399 λέγει κυρ. τὰς σφαγὰς τοῦ Ἕκτορος τὰς ἐλαυνομένας διὰ τροχῶν, ἤτοι: τὰς γενομένας διὰ τροχῶν ἐλαυνομένων (διὰ τροχοφόρου ἅρματος). πουλύπους..τῆς τροχηλάτου κόρης πίμπλησι λοπάδος στερροσώματον κύτος Ἀπ. Ξεναρχ. 1 (Ἀθήν. 64 Α) πίμπλησι τὸ στερροσώματον κύτος τῆς τροχηλάτου κόρης λοπάδος. Ἡ λοπὰς καλεῖται κόρη τοῦ κεραμεοῦ τροχοῦ (ἐλαυνομένου, κινουμένου). ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου Ἀρφ. Ἐκκλ. 1 «διὰ τὸν κεράμεον (γρ. κεραμεοῦν) τροχόν· καταχρηστικῶς δὲ εἶπεν· οὐ γὰρ ἐν τροχῷ ἐλαύνεται, ἀλλὰ τύπῳ γίνεται» Σχ. ὡς βάρος φέρων (φέρον χ/φα) τροχηλάτοιο κώλου, λαβοῦ χερὸς καὶ πέπλων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 122. Ἴσως οὕτω διαστικτέον καὶ συντακτέον τὸ πολλαχῶς διορθούμενον χωρίον (ἴδ. ἀνίημι): οὕτως, ἐπειδὴ φέρεις τὸ βάρος τοῦ μόλις ἑλκομένου ποδός σου, λαβοῦ κέ.

τροχοδινέω: ὄμματα ἑλίγδην τροχοδινεῖται Αἰσχ. Πρ. 908 «περιφέρεται συστροφικῶς» Σχ. γίνονται στρογγυλὰ καὶ στριφογυρίζουν.

τρόχος ὁ: ἐκ τρόχων (=δρόμων: ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἔτρεχον) πεπαυμένοι στείχουσι Εὐρ. Μήδ.46 τὸ ἐκ τρόχων συντ. μᾶλλον πρὸς τὸ στείχουσι ἢ πρὸς τὸ πεπαυμένοι. Ὁμοίως ἐν Ἀπ. 105 στείχονθ' ἑώρων (Nauck: στείχοντα θεωρὸν) ἐκ τρόχων πεπαυμένον. Ὁ Τρύφων ἐτόνιζεν ἐκ τροχῶν τ. ἔ. ἐκ τῆς κρικηλασίας, ἀπιθάνως. Ἡ πρὸς τὸ στείχουσι (=βαδίζουσι) σύνταξις τοῦ ἐκ τρόχων φαίνεται ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ Ἀπ. Ἀρφ. 637 ἐβάδιζέ μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων, ὅπου διορθωτέον μετὰ τοῦ Δ.Βερν.ἐκ τρόχων, τῆς ἀπο- ἐν τῷ ἀποτρόχων παρεγγράπτου οὔσης, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἐκ (ἐξ).

τρυγάω: ἐρήμας τρυγήσειν Ἀρφ. Ἐκκλ. 885 καὶ Σφ. 634, ἴδε ἔρημος.

τρύξ ἡ: καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων Θεόκρ. 7, 70 «μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου» Σχ. ἔοικας νεοπλούτῳ τρυγί Ἀρφ. Σφ. 1309 ὁμοιάζεις μὲ ἄνθρωπον τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς ὑποστάθμης, ὁ ὁποῖος νεωστὶ ἐπλούτησε.

τρυπάω: οὐδ' ἐτρύπησεν κρόκην Ἀπ. ἀδ. κωμ. 714 «οὐδὲν εἰργάσατο» Ἡσύχ. κυρ. δὲν ἔκαμε τρῦπα, ποῦ νὰ χωρῇ νὰ περάσῃ μιὰ κλωστή. Ἴσ. «ἔκαμε μιὰ τρῦπα 'ς τὸ νερό». Παροιμιώδης ἡ φράσις.

τρυσάνωρ - ρος 2 ἄνδρας τρύων, κατατρύχων, ἐξαντλῶν, ἐνοχλῶν· αὐδὰ τρυσάνωρ Σοφ. Φιλ. 209 ἧττον ὀρθόν: ἡ φωνὴ ἀνδρὸς καταπεπονημένου, μᾶλλον ὡς ὁ Σχ. «ἡ καταπονοῦσα τὸν ἄνδρα».

τρυτάνη «μέν ἐστι τὸ πᾶν ζύγιον, πλάστιγγες δὲ δὲ αὐτὰ τὰ πλατέα, εἰς ἃ ἐμβάλλομεν τὸ σταθμώμενον» Σχολ. Δημ. σ. 163, 8 Df.

τρυφάλεια ἡ, περικεφαλαία. Ἡ τετράφαλος (ἴδ. ἀμφίφαλος) περικεφαλαία ὀνομάζεται ἴσως (κατὰ Reichel) καὶ τρυφάλεια. Ἡ μὲν αὐλῶπις τρυφάλεια (Ε 182. Ν 530. Π 795) ὠνομάζετο οὕτω κατὰ τὸν Reichel, διότι ἐξωμοιώθησαν οἱ κερατοειδεῖς αὐλοὶ αὐτῆς πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κοχλίου· τρυφάλεια δὲ τρίπτυχος (1352) κατὰ τὸν αὐτὸν λέγεται, διότι σύγκειται ἐκ τριῶν πτυχῶν ὄχι μετάλλου, ἀλλὰ δέρματος.

τρῦφάω: τρυφᾷ ὁ δαίμων Εὐρ. Ἱκ. 552 ὑπερηφανεύεται

(καμαρώνει) ὁ δαίμων (ἡ τύχη). καὶ τρυφᾶν μ' ἀναγκάσεις Βάκ. 969 καὶ θά με ἀναγκάσῃς νὰ τρυφῶ. Τρυφάς γε τοιάσδ' ἀποκρίνεται ὁ Διόνυσος: ναὶ τρυφὰς τοιαύτας, οἷα π. χ. ἐστὶ τὸ φέρεσθαι ἐν χερσὶ μητρός· ἴδε ἁβρότης (ἐν Παραρτ). τῇ βασιλικῇ καὶ τρυφώσῃ παιδευθεὶς παιδείᾳ Πλ. Νόμ. 695D ἐν τῇ βασιλικῇ καὶ τρυφηλῇ παιδείᾳ παιδευθείς. μεταπεσεῖται ἐπὶ τὸ τρυφῶν καὶ μαλακόν Ἀρφ. Σφ. 1455, ἴδε μαλακός.

τρυφεραίνομαι παθ. = γίνομαι τρυφερός· τρυφερανθείς Ἀρφ. Σφ. 688 «μαλακῶς σταθείς» Σχ. λαβὼν στάσιν μαλθακήν.

τρυφερός 3· τί γὰρ εὔδαιμον καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστι δικαστοῦ ἢ τρυφερώτερον ἢ δεινότερον ζῷον, καὶ ταῦτα γέροντος; Ἀρφ. Σφ. 550 τί ἄλλο πλάσμα ὑπάρχει, τὸ ὁποῖον ἢ περισσοτέρας ἀπολαύσεις νὰ ἔχῃ ἢ περισσότερον φόβον νὰ ἐμπνέῃ, πλέον εὐτυχὲς καὶ ζηλευτὸν ἑνὸς δικαστοῦ καὶ μάλιστα γέροντος;

τρύχω κατατρίβω, καταπονῶ, συνήθ. μόνον ἐνεστ., ἀλλὰ τρύξω ρ 387. -τρύω (πρβ. τείρω, ῥ. τερ-), τρύσω Αἰσχ. Πρ. 27 ἐκ- Ἀππ. Ἐμφ. 4, 108. Μέσ. κατατρύσαιο Νικ. Ἀλ. 593. Παθ. τέτρῡμαι Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1174. Ἀνθ. 9, 549. τετρῦσθαι Ἡρ. 1, 22, κατα- Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 6. τετρῡμένος Ἡρ. 2, 129. 6, 12. Πλ. Νόμ. 761D. ἄτρῡτος Σοφ. Αἴ. 788. Ἡρ. 9, 52. τρυχόω ἐνεστ. μόνον Μίμνερμ. 2, 12 τρυχοῦται. Ὁμαλόν. ἐκτρυχώσω, ἐξετρύχωσα, ἐτρυχώθην Ἱπποκρ. 8, 28. 30. τετρυχωμένος. πτωχὸν οὐκ ἂν τις καλέοι τρύξοντα («καταπονήσοντα» Σχ.) ἓ αὐτόν ρ 387 πτωχὸν (ἐπαίτην) κανεὶς δὲν προσκαλεῖ (κυρ. δὲν δύναταί τις νὰ καλῇ,) διὰ νὰ καταστρέψῃ (κατ' ἄλλους: διὰ νὰ ἐνοχλῇ) αὐτὸν τὸν ἴδιον (τὸν καλοῦντα). μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι Θέογν. 913 μηδὲν δαπανῶν νὰ φθείρω τὸν βίον μου ἐν ταλαιπωρίᾳ (νὰ ζῶ ταλαιπωρῶν). ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχῃ Εὐρ. Ἱππ. 147 κατατρύχεσαι ἀμέτοχος οὖσα τῆς ἐκ τῶν ἱερῶν θυμάτων (πελάνων) χάριτος, τὰ ὁποῖα δὲν ἐθυσιάσθησαν. ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι Σοφ. Τρ. 109, ἴδε ἐνθύμιος. χρόνῳ τρυχόμενος Αἴ. 605 κατατρυχόμενος ὑπὸ τοῦ (ἀτελευτήτου) χρόνου. Ὁ Weckl. προσφυῶς παρέβαλε τὸ Αἰσχ. Ἀγ. 206 (παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι αἳ διπλασίως παρέτεινον τὸν χρόνον). Περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. πόνῳ· ἴδε πόα. κόσον τιν' ἤδη χηραίνεις χρόνον μόνη τρύχουσα τὴν μίαν κοίτην Ἡρώνδ. 1, 22 πόσον τινὰ χρόνον ἤδη χηρεύεις μόνη κατατρυχομένη (ταλαιπωροῦσα) ἐν τῇ μιᾷ (ἀνάνδρῳ) κοίτῃ. ἐκ γὰρ δυσμενέων (δυσνομίης Hecker) ταχέως πολυήρατον ἄστυ τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλαις (Bergk: φίλους ἢ φίλοις) Σόλων 4, 21 τὸ γὰρ πολυήρατον ἄστυ ταχέως κατατρύχεται (φθείρεται) ὑπὸ τῶν δυσμενῶν (τῇ πόλει) ἐν ταῖς συνόδοις (ταῖς ἑταιρείαις, πρβ. Πλ. Θεαίτ. 173D) ταῖς φίλαις τοῖς ἀδικοῦσιν (ἑταίροις). τρύχεσθαί τινος κατὰ τὸ ἐπιθυμεῖν τινος ἐν Ἀρφ. Εἰρ. 989: οἱ σοῦ τρυχόμεθα = οἱ σοῦ ἐπιθυμοῦντες (τῇ σῇ ἐπιθυμίᾳ) κατατρυχόμεθα. Αἱ διορθ. περιτταί. Ἐν δὲ Εὐρ. Ἱππ. 145 σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον Δίκτυνναν ἀμπλακίαις ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχῃ; «σὺ δε ἁμαρτίαις περὶ τὴν πολ. Δίκ. (τ. ἔ. εἰς τὴν πολύθηρον Δίκ. ἁμαρτοῦσα) τρύχῃ («καταπονῇ» Σχ.) ἀνίερος (οὖσα) πελάνων («πλακούντων καὶ πεμμάτων» Σχ.) ἀθύτων (κατηγορηματικῶς); Τὸ ἀνίερος πρὸς γεν. δυνάμει τοῦ στερητ. α = ἀμέτοχος (οὖσα) τῆς ἐκ τῶν ἱερῶν πελάνων χάριτος οὐ τυθέντων» Δ. Βερν.

τρύω (ἴδ. τρύχω): ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ τρύσει σε Αἰσχ. Πρ. 26, ἴδ. ἀχθηδών. λεὼς τετρυμένος ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ Ἡρ. 2, 129 σφόδρα καταπεπονημένος, περιελθὼν εἰς τὴν ἐσχάτην στενοχωρίαν.

τρωκτός 3: ἄλσος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὡραῖα (= τούτων ἢ πάντων τῶν ὡραίων, ὅσα ἐστὶ τρωκτά) Ξεν. Ἀν. 5, 3, 12 τ. ἔ. ἐφυτεύθη ἄλσος ἡμέρων δένδρων τούτων τῶν ὡραίων καρπῶν (δηλ. παράγον πάντας τοὺς καρποὺς τῆς ὥρας τοῦ ἔτους), οἵτινες εἶνε τρωκτοί.

τρώμη ἡ, ἴδ. ἀμφιπολεῖν.

τρωπάσκω καὶ τρωπάω: ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν τ 521 ἥτις συχνάκις μετατρέπουσα ἐκβάλλει ποικιλόηχον φωνήν.

τυγχάνω (πρβ. τεύχω, ῥ. τυχ-) ά. ἐπιτυγχάνω, β'. εἶμαι ἐκ τύχης τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος· τεύξομαι. ἔτυχον (ἐπ. καὶ ἐτύχησα). τετύχηκα ἀμτβ. ἐπὶ τῆς β' σημ. Ρ 748 (πρὼν πεδίοιο τετυχηκώς ἴδε κατ.). κ 88. Θουκ. 1, 32. [Πλ.] Ἐρυξ. 396 Β. Λουκ. Δίκ. φων. 4., ἀλλὰ συχν. σύνθετον παρ' Ἀττ. πεζ., ὡς ἐν-, συν-, παρα-, καὶ ἐπὶ τῆς α' σημ. μετὰ γεν. Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 2. Ἀπ. 4, 2, 1. Ἰσοκρ. 3, 59. Δημ. 18, 128 κἀλλ. (τὸ τέτευχα ἐπὶ τῆς α'. σημ. ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυνίχου, ἴδ. Μεν. μονόστ. 44. Μάχων. παρ' Ἀθην. 581 Ε. Πολύβ. 4, 77. τέτυχα μτγν., Ἰων. τέτευχα ἀμτβ. [Δημοκρίτ.] Ἱπποκράτ. 9, 382. Ὑπερσ. ἐτετεύχεε ἀμτβ. = ἐτετυχήκει Ἡρ. 3, 14). τυγχάνομαι = τυγχάνω μόνον παρὰ μτγν. ἀποτυγχανόμενος πρὸς γάμον Ἀντων. Λιβεράλ. κ. 39. οὐδὲν ἐτυγχάνετο αὐτῷ (ἐπετύγχανεν) Αὐτ. (τεύξασθαι ἐφθαρμένον ἐν Θεμιστ. 13, 161). Παθ. ἐντευχθείς Πολυβ. 35, 6 κἀλλ. καὶ Πλουτ. ἐπιτετευγμένος Πολυβ. 6, 53 «ἐπιτυχημένος». ἀποτετευγμένος Λουκ. Ψευδ. 28. Διοσκ. 5, 92. τοῦ πράγματος ἀποτευχθέντος Δί. Χρυσ. ΙΙ 205. Ἡ σύνταξις· 1) μτβ. τυγχάνω τινός (σπαν. τι) ἐπιτυχαίνω τι, τυγχ. τινὰ κατά τι (Ὅμ.) ἐπιτυχαίνω τι εἴς τι μέρος (περὶ τῆς πρὸς αἰτ. πράγμ. συντάξεως ἴδ. κατ.). Παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἐμψύχων πρὸς αἰτ. (τὸν δουρὶ τυχήσας Μ 394 ἐπιτυχὼν αὐτὸν

μὲ τὸ δόρυ), μετὰ γεν. ἐπὶ ἀψύχων (τύχε ἀμάθοιο βαθείης Ε 587 ἔτυχε βαθείας ἄμμου· τυγχάνω τοῦ σκοποῦ Πλ. Νόμ. 717 Α). Καὶ μετὰ διπλῆς γεν. (εἰ τοῦ παιδὸς τύχω μέσης τῆς καρδίης Ἡρ. 3, 35 ἐὰν ἐπιτύχω τὸν υἱόν σου εἰς τὸ μέσον τῆς καρδίας· σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος). τυχεῖν θρηνητοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 1059 τυγχάνω πομπῆς παρά τινος, ἐπαίνου, λόγου, συγγνώμης, ἔκ τινος, πρός τινος, ὑπό τινος. Μετὰ δύο γεν., ἐξ ὧν ἡ ἑτέρα κατηγορ., ὡς ἐρωτᾶτε αὐτοὺς ὁποίων τινῶν ἡμῶν ἔτυχον Ξεν. Ἀν. 5, 5, 15. Καὶ ἐπὶ κακοῦ: τυγχάνω βίας, τραυμάτων, δίκης, τιμωρίας. τυγχάνει τί τινι κατὰ τὸ συμβαίνει τί τινι. Ἀπολύτ. ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου· τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἄν; Αἰσχ. Χο. 417, ἴδε κατ. 2) Ἀμτβ. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις μ 106 νὰ μὴ τύχῃς (νὰ εὑρίσκεσαι) ἐκεῖ. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέα πρὸ πάντων ἡ πρὸς μτχ. σύνταξις, ἐν ᾗ συντάξει τὴν μὲν κυρίαν ἔννοιαν ἐκφράζει ἡ μετοχή, τὸ δὲ κατὰ τύχην γινόμενον, τὸ τυχαῖον, ἐκφράζει ἡ παρεμφατικὴ ἔγκλισις· ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες, ἔτυχε παροῦσα, γυμνὴ οὖσα, ἐτύγχανε νοσῶν, ἃ μεταφράζομεν: ἐτύχαινε νὰ περιπατῶμεν, ἤ: κατὰ τύχην περιεπατοῦμεν· ἔτυχε νὰ εἶνε γυμνή, ἢ κατὰ τύχην ἦτο γυμνή. Ἐτύχαινε νὰ εἶνε ἄρρωστος, ἤ: κατὰ τύχην ἦτο ἄρρωστος. Σχεδὸν δὲ = περιεπατοῦμεν, παρῆν, ἐνόσει κττ. Ἀλλ' ἕνεκα τῆς συχνῆς χρήσεως τῆς πρὸς μετοχὴν συντάξεως παραλείπεται ἡ μετοχὴ ἔν τισι φράσεσιν, οἷον ὅπως ἐτύγχανεν Εὐρ. Ἱππ. 929 ἐνν. ἔχουσα φωνήν. ποιοῦσι δὲ τοῦτο ὅ τι ἂν τύχωσι Πλ. Κρίτων 44D ἐνν. ποιοῦντες. ὅ τι ἂν τύχωσι τοῦτο λέγουσι Πρωταγ. 353A ἐνν. λέγοντες. ἀπαίροντες ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν Θουκ. 4, 26 ἐνν. ἀπαίροντες. τοιούτων δὲ φράσεων, ὡς ᾗ ἔτυχε, ὅπου ἔτυχε, ὡς ἔτυχεν, ὅταν τύχῃ, εἰ τύχοι, ἂν τύχῃ, αἱ πλεῖσται διεσώθησαν καὶ παρ' ἡμῖν: «πηγαίνει, κοιμᾶται, ὅπου τύχῃ, ἂν τύχῃ καὶ ἔρχεται» κλ. Ἐννοεῖται ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ αἱ φράσεις αὗται ἀπέβησαν τυπικαὶ καὶ στερεότυποι, οἷον ἐπιρρήματά τινα, οὕτω δὲ ἐλησμονήθη καὶ ἡ πρώτη ἀρχή, καὶ δὴ ἡ σύνταξις αὐτῶν, ἥτις ἐν τοῖς δοκίμοις χρόνοις εἶνε προσωπική. Εἰ δέ τινες χαρακτηρίζουσι τὴν σύνταξιν ταύτην καὶ ὡς ἀπρόσωπον, ἐννοοῦσι μᾶλλον, ὅτι τὸ ὑποκ. ὑπάρχει ἐν αὐτῷ τῷ ῥήματι (π. χ. ὅταν τύχῃ = ὅταν τύχη γένηται)· εἰ δ' ἐννοοῦσιν, ὅτι τὸ ῥῆμα λαμβάνεται ὡς ἀπρόσ. ὅπως παρὰ τοῖς μτγν. καὶ παρ' ἡμῖν, σφάλλονται. Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον: ποιῶ ὅ τι ἂν τύχω, ποιεῖς ὅ τι ἂν τύχῃς, ποιοῦμεν ὅ τι ἂν τύχωμεν, ἡμεῖς δὲ (καὶ οἱ μτγν.) ὅ τι τύχῃ ἐπὶ πάντων τῶν προσ. Ὁ Cobet ὀρθῶς ἐπικρίνει τὸν Ματθιαῖον σημειώσαντα ἐν Εὐρ. Τρ. 68 μισεῖς τε λίαν καὶ φιλεῖς ὃν ἂν τύχῃς, ὅτι ἐπίσης ὀρθῶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὁ ποιητὴς καὶ ὃν ἂν τύχῃ. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον φιλῶ ὃν ἂν τύχω, φιλεῖς ὃν ἂν τύχῃς, φιλοῦσιν ὃν ἂν τύχωσιν, ὄχι δὲ φιλεῖς ὃν ἂν τύχῃ. Ὀλίγα τινὰ χωρία ἐναντιούμενα διωρθώθησαν ἢ ἐκ τῶν κωδίκων ἢ ὑπὸ τῶν κριτικῶν. Ὀρθῶς λοιπὸν ὁ Bekker ἔγρ. ἐν Πλάτ. Θεάγ. 130 Ε ὅρα οὖν μή σοι ἀσφαλέστερον ᾖ παρ' ἐκείνων τινὶ παιδεύεσθαι. . μᾶλλον ἢ παρ' ἐμοῦ (παρ' ἐμοὶ Herm.). ὅ τι ἂν τύχῃς (ἀντὶ τοῦ τύχῃ) τοῦτο πρᾶξαι: «ἢ πρᾶξαι παρ' ἐμοῦ τοῦτο, ὅ τι ἂν τύχῃς». Ἐν Ἰσοκρ. 15. 53 ἀναγκαίως ἂν εἶχεν. . ὑμᾶς. . διαγιγνώσκειν ὅπως ἐτύχετε μόνον εἷς κῶδ. ἔχει τὴν πλημμελῆ γρ. ὅπως ἔτυχε, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι τὴν ὀρθὴν ὅπως ἐτύχετε. Ἐν Δημ. 4, 46 ὅταν. . ὑμεῖς ὅ τι ἂν τύχητε ψηφίζησθε τὴν ὀρθὴν ταύτην γρ. διέσωσεν μόνος ὁ ἄριστος κῶδ. S, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι παρέχουσι τύχῃ. Ὁμοίως ἐν Δημ. 24, 157. Ἐκ τούτων φανερόν, ὅτι ἡ ἀπρόσ. σύνταξις ἐπεισήχθη ἐνιαχοῦ τῶν ἀρχαίων κειμένων ὑπὸ τῶν μτγν. ἀντιγραφέων. ἐτύχησε βαλών Ο 581 τὸν ἐπέτυχε: τὸν ἐκτύπησεν ἐπιτυχῶς. παραιτουμένᾳ μοι — δὸς τύχας τυχεῖν δόμου (δέ μου χ/φα) κυρίως τὰ σώφρον' εὖ (Herm.: τὰ σωφροσύνευ) μαιομένοις ἰδεῖν Αἰσχ. Χο 781 εἰς ἐμὲ ἱκετεύουσαν δὸς εὐτυχίαν, δὸς εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἴδωσι τὰ σώφρονα νὰ ἐπανακτήσωσι (ἀπολαύσωσι) τὸν οἶκόν των. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην Σοφ. Ο. Κ. 1489 θέλω (θέλοιμ' ἂν) ἀπέναντι τῶν εὐεργεσιῶν, τὰς ὁποίας μοὶ ἔκαμε, νὰ δώσω εἰς αὐτὸν τελεσφόρον ἀνταμοιβήν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθην, ὅτε εὐεργετούμην (κυρ. ὅτε ἐτύγχανον τῶν εὐεργεσιῶν). τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνήρ, ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ λέγει τυχών, ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διοίχεται; Εὐρ. Ἰ. Α. 958 «τίς (= τί, ἢ τί λογῆς) μάντις δ' ἐστὶν ὁ ἀνήρ, ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ λέγει, ἐὰν τύχῃ (= ἐπιτύχῃ), ὅταν δὲ μὴ τύχῃ (ἐπιτύχῃ), διοίχεται («πάγει καλλιά του, ἤτοι: οἴχεται ἀνεύθυνος καὶ ἐλεύθερος ἀπιών)»; Δ. Βερν. πῶς δ' εἴδετ' αὐτοὺς καὶ τυχόντες εἵλετε; Εὐρ. Ἰ. Τ. 252 πῶς δὲ εἴδετε αὐτοὺς καὶ πῶς τυχόντες εἵλετε; «τίνι τύχῃ χρησάμενοι εἵλετε αὐτούς; πῶς ἔτυχε καὶ τοὺς ἐπιάσατε;» Δ. Βερν τοῦ δαίμονος δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος Ἀρφ. Ἱππ. 112, ἴδ. ὅπως. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδήσειε μ. 106 νὰ μὴ τύχῃς (νὰ εὑρίσκεσαι) ἐκεῖ, ὅταν καταπίνῃ (ἀναρροφᾷ τὸ ὕδωρ). ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς Πινδ. Π. 9, 41 ἀναφανδὸν τυχεῖν τὸ πρῶτον ἡδείας εὐνῆς. σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι Ε 653 θὰ λάβῃς θάνατον ἐξ ἐμοῦ, κυρ. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω ἐνταῦθα γενήσεσθαι ἐξ ἐμοῦ φόνον καὶ κῆρα (ὃ ἴδε) μέλαιναν. τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν Σοφ. Ἠλ. 364 τὴν ἰδικήν σου δὲ τιμὴν δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτήσω. Παρομοία σύνταξις καὶ ἐν τῷ ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι Φιλ. 1315, ἴδε ἐφίημι. ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν

ἡδονῆς τύχοις; Ο. Κ. 780 ἆρ' οὐκ ἂν εἴη μάταιος ἥδε ἡ ἡδονή, ἧς ἂν τύχοις; ἆρά γε δὲν θὰ εἶνε μάταιος αὕτη ἡ ἡδονή, ἣν ἤθελες ἀπολαύσῃ; χρὴ καὶ ἐμὲ πειρᾶσθαι τῆς ἑκάστου βουλήσεώς τε καὶ δόξης τυχεῖν Θουκ. 2,35 ἴδ. βούλησις. καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων; Αἰσχ. Χο. 217 καὶ ὡς πρὸς τί κυρίως ἐπιτυγχάνω τῶν δεήσεων (εἰσηκούσθησαν αἱ δεήσεις μου); τεύξῃ παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων, ὅσων... οὔποτ' ἂν σχέθοις Εὐμ. 858, ἴδ. στόλος. τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν αὐτ. 30, ἴδ. εἴσοδος. κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν Εὐρ. 'Ορ. 1138=ἀγαθὰ τυχεῖν. πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἆθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων Σοφ. Φιλ. 509 πολλοὺς κατέλεξεν ἀγῶνας ἀνυποφόρους (κυρ. μὲ ἀνυπόφορα βάσανα, ἴδε ἆθλον), τοιούτους, ὁποῖοι (εὔχομαι) νὰ μὴ τύχουν εἰς κανένα ἐκ τῶν φίλων μου. δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ χαρτὰ τυγχάνων 'Απ. Σοφ. 824 δακρυρροεῖ καὶ ὅταν, τυγχάνῃ τὰ χαρτὰ (καὶ ὅταν ἀπολαύῃ τῶν χαρτῶν), καὶ ὅταν τυγχάνῃ τὰ πημαίνοντα. Περὶ τοῦ 'Απ. Σοφ. 467 λόγῳ γὰρ ἕλκος οὐδὲν οἶδά που τυχεῖν (Δ. Γ. χανόν), ἴδε ἕλκος ἐν τέλει. εὔχου τὰ λοιπά... τυγχάνειν καλῶς Αἰσχ. Χο. 211 κυρ. εὔχου νὰ ἐπιτυγχάνῃς (πρβ. 707 τυγχάνειν τὰ πρόσφορα) καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μὲ τὸ καλό». Ὁμοίως εὕρηται πρὸς αἰτ. συντεταγμένον τὸ τυγχάνω καὶ ἐν Σοφ Ο. Κ. 1106. Εὐρ. Μήδ. 757. Φοιν. 1666. Ἰ. Α. 995. Ξεν. 'Αν. 6, 6, 32. Ἡ αἰτ. τοῦ πράγμ. εὕρηται καὶ κατ' ἀπρφ. ὡς εἰπὼν σμικρὰ οἶμαί σου τεύξεσθαι μεθεῖναί με Πλ. Φιλ. 50D ἀφ' οὗ εἴπω ὀλίγα, νομίζω, ὅτι θὰ ἐπιτύχω παρὰ σοῦ τὴν ἄφεσίν μου. οὐκ ἐνδέχεται (τὸ ναυτικόν), ὅταν τύχῃ (κυρ. ἐνν. μελετώμενον, «ὅταν τοὺς καταιβῇ») ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι Θουκ 1, 142· ἴδε ἐνδέχομαι. πρὸς ὀργὴν ἥν τινα τύχητε, ἔστιν ὅτε σφαλέντες, τὴν τοῦ πείσαντος μίαν γνώμην ζημιοῦτε 3, 43 ἐάν ποτε περιπέσητε εἰς κανὲν σφάλμα, παρασυρθέντες ἀπὸ τὴν ἔξαψιν, τὴν ὁποίαν τύχῃ νὰ ἔχητε, τιμωρεῖτε τὴν μίαν γνώμην τοῦ πείσαντος. Τὸ ἥν τινα τύχητε συναπτέον τῷ ζημιοῦτε· τὸ πλῆρες: πρὸς ὀργὴν (πρὸς) ἥν τινα τύχητε (ζημιοῦντες): εἰς τὴν πρώτην τυχαίαν ἔξαψίν σας. εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω Σοφ. 'Ηλ. 31 ἐὰν εἴς τι δὲν ἐπιτυγχάνω τὸ ὀρθόν. τί σοι φάμενος... τύχοιμ' ἂν οὐρίσας Αἰσχ. Χο. 315, ἴδε οὐρίζω. ξυντομωτάτως ἂν τύχοιμι λέξας Σοφ. Ο. Κ. 1579, ἴδ. λέγω. ἐπεικάσας τύχω Αἰσχ. Χο. 14, ἴδε ἐπεικάζω. ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ τύχοιμ' ἂν εἰπών; Σοφ. Φιλ. 223 ποίας πάτρας ἢ (ποίου) γένους εἰπὼν ὑμᾶς (εἶναι) τύχοιμι ἂν (τοῦ ὀρθοῦ: ὀρθῶς ἂν εἴποιμι); τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἄν; Αἰσχ. Χο. 417 τί εἰπόντες δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν αὐτὸ (δηλ. νὰ ἐξεγείρωμεν τὸ θάρρος τοῦ 'Ορέστου); Οὕτως ἐξηγῶ. Δίκαν δέ νιν προσαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς Χο. 949 καλῶς ἐπιτυχόντες: ἐπιτυχόντες τὸ ἀληθὲς ὄνομά της. εἰ σώφρων οὖσ' ἐτύγχανες γυνή Εὐρ. Ἱππ. 494 «εἰ ἦς σώφρων, νῦν δ' οὐκ εἶ ἕνεκα τῆς τύχης, ἕνεκα τοῦ κακοῦ σου δαίμονος Δ. Βερν..» ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν 'Απ. Εὐρ. 183, ἴδε νέμω. τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν Αἰσχ. 'Αγ. 185 «ὁλοσχερῶς φρόνιμος ἔσται» Σχ. τούτου (τοῦ νόμου) τυγχάνειν παρ' ἑκάστου δίκαιός ἐστι Δημ. 25, 81 ἴδ. νόμος. ἀγαπῶσιν, ἐάν τις ἡμᾶς τῶν νόμων ἐᾷ τυγχάνειν 44, 28 εἶνε εὐχαριστημένοι, ἐάν τις μᾶς ἀφίνῃ νὰ ἔχωμεν ὅ τι οἱ νόμοι μᾶς δίδουν. Ἐν δὲ τῷ Εὐρ. 'Αλκ. 314: ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρί; Εὐρ. 'Αλκ. 314 ἡ δοτ. τῷ σῷ πατρὶ συναπτέα τῷ συζύγου = ποίας τυχοῦσα μητρυιᾶς (= συζύγου τῷ σῷ πατρί); ποία τις θὰ εἶνε ἡ μητρυιά, ἡ σύζυγος τοῦ πατρός σου; Ἐν δὲ τῷ: εἰ ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν Ξεν. Κ. Π. 4,6,7 (ὅτι τύχοιμι ἄν, μετὰ σοῦ (ὤν), τιμωρίας τινὸς τῷ φίλῳ παιδί) ἡ δοτ. τῷ φίλῳ παιδὶ ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ τιμωρίας ἢ εἰς τὸ τυχεῖν: ὅτι τῇ συνδρομῇ σου ἤθελον ἐπιτύχῃ ἐκδίκησίν τινα διὰ τὸν ἀγαπητόν μου υἱόν (διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπ. υἱοῦ μου). Ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας τύχοιμ' ἄν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται Εὐρ. Ἑκ. 359 «ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν (τὰς) φρένας τύχοιμ' ἂν (ὄντος τούτου, ἤ: ἐκείνου) ὅστις μ' ὠνήσεται κτλ., τῆς γενικῆς δηλ. δεσποτῶν οὔσης μεριστικῆς» Δ. Βερν. Συνήθως ἐκλαμβάνουσι τὸ ὅστις..ὠνήσεται = οἵτινες ἀργύρου μ' ὠνήσονται, ὅπερ ἄτοπον, διότι εἷς μόνος ἔμελλεν ὠνήσεσθαι τὴν Πολυξένην. μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων Αἰσχ. Ἱκ. 167 μὴ εἰσακουσθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. μεῖζον γὰρ ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν τί μοι κακόν; Εὐρ. Ἱππ. 328 τί μοι γὰρ κακὸν μεῖζον ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν (ἢ νὰ μὴ ἐπιτύχω παρὰ σοῦ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ ζητῶ); τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς; Μήδ. 1124, ἴδ. ἄξιος. ὥστε ἴσως, ὅ τι ἂν τύχω, τοῦτο πείσομαι Πλ. Γοργ. 522 C θὰ πάθω ὅτι τύχῃ (νὰ πάθω): δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ τί θὰ πάθω. (χρῆν) δισσὰς φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν, τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν Εὐρ. Ἱππ. 928 τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν: «τὴν δ' (ἑτέραν οὕτως ἔχουσαν) ὅπως ἐτύγχανεν ἔχουσα = οἱανδήποτε οὖσαν» Δ. Βερν. πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν κ 88 βράχος ἀπόκρημνος ἔτυχε νὰ ὑψώνεται (κυρ. νὰ εὑρίσκεται) πέρα πέρα ἀπὸ τὰ δύο μέρη. πρῶν πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς Ρ 748 ποῦ ἔτυχε νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν πεδιάδα (κατέχων) μεγάλην ἔκτασιν. Τὸ πεδίοιο γεν. τοπική. — τυγχάνει τινί = συμβαίνει εἴς τινα δυστύχημά τι, τοῦ τυχαίνει κάτι τι, περιπίπτει εἰς (πάσχει) συμφοράν· θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς

τυχεῖν Αἰσχ. Πρ. 362 νὰ τύχωσι βλάβαι εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν πλείστους. Ὁμοίως: τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἁπάντων ἁπλοῦν ἐστι καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὥσπερ καὶ τἆλλα, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν Πλ.Φαίδων 62 Α, ἴδ. ἁπλοῦς. ἄλλα δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις τυχόντα Αἰσχ.Χο. 744, ἴδ. συγκεράννυμι. ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς Αἰσχ.Πέρ.703 ἀνθρώπινα βεβαίως δυστυχήματα δύνανται νὰ τύχωσι (νὰ συμβῶσιν) εἰς τοὺς ἀνθρώπους. οἵ' αὐτοῖς τύχοι Σοφ. Φιλ. 275 κυρ. ὁποῖα εἴθε νὰ συμβῶσιν εἰς αὐτούς. Καταρώμενος λέγει. εἰ δὴ φάτις ἔτυμος, ὡς ἔτυχεν (σ' ἔτεκεν Musgr.) Λήδα ὄρνιθι πταμένῳ Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας Εὐρ. Ἰ. Α. 794 ἴσως ὧδε: εἰ δὴ ἀληθής ἐστιν ἡ φήμη, ὡς Λήδα ἐνέτυχεν (ἐνέπεσεν ὥς τι ἕρμαιον) ὄρνιθι πταμένῳ, ὅτε Διὸς δέμας ἀλλάχθη (ὅτε ὁ Ζεὺς μετεμορφώθη εἰς αὐτόν, τὸν ὄρνιν). Διορθώσεις πολλαί. ἐλθέτω μόρος πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχὼν (ἐνν. ἐμοῦ) Αἰσχ. Ἱκ. 812 πρὶν τυχεῖν με τῆς γαμηλίου κοίτης καταλαβέτω με μᾶλλον θάνατος. ἄριστα γάρ σοι ταῦτα πρὸς τὸ τυγχάνον Εὐρ. Ἑλ. 1290 τοῦτο εἶνε τὸ καλλίτερον, ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν περίστασιν. τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοὺς ἅπαν ἐνταῦθ' ἔνι Σοφ. Ο. Τ. 598 ἅπασα ἡ ἐπιτυχία αὐτῶν ἔγκειται ἐν τούτῳ (=ἐνταῦθα, ὃ ἴδε). νῦν δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοὺς Ἀθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι Θουκ. 4, 73 τώρα δὲ ἠδύνατο καὶ νὰ τύχῃ (νὰ συμβῇ) νὰ μὴ θελήσωσιν αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι ν' ἀγωνίζωνται. ἃ δ' ἂν ἐπελθόντες κτήσωνται ὀλίγα πρὸς τὰ μέλλοντα τυχεῖν πράξαντες (=πρᾶξαι) ἡγοῦνται 1, 70 ὅσα δὲ ἐπιτεθέντες κατὰ τῶν ἄλλων ἀποκτήσωσι, νομίζουσιν ὅτι ἐπέτυχον ὀλίγα σχετικῶς πρὸς ὅσα μέλλουσι νὰ πράξωσι. εἰώθει γάρ, ὁπότε τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας Πλ.Φαίδ.89 Β διότι συνήθιζε νὰ παίζῃ μὲ τὰς τρίχας μου ὁσάκις ἐτύγχανε (ὁπόταν τοῦ κατέβαινε). ὅταν τύχῃ Θουκ. 1, 142 ὅταν κατεβῇ τοῦ καθενός· ἴδ. ἐνδέχομαι. χὤτε δεόμενος τύχοι Αἰσχ. Εὐμ. 728, ἴδ. ἐπεί. ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι διαφερόντως . . . γιγνόμενον Θουκ. 2, 51, ἴδ. διαφερόντως. τετύχηκε τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα πρός τε ὑμᾶς ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἐς τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐν τῷ παρόντι ἀξύμφορον 1,32, τὸ (πρότερον) σύστημα ἡμῶν συνέπεσε πρὸς δυστυχίαν μας συγχρόνως καὶ ἐν ταῖς πρὸς ὑμᾶς σχέσεσιν ἡμῶν νὰ εἶνε παράλογον διὰ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην ἡμῶν καὶ διὰ τὸ συμφέρον ἡμῶν κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν ἀσύμφορον. νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει Σοφ. Ἠλ. 313 τώρα δ' εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀγρούς.

τυῖδε ἢ τυῖδε Δωρ. ἀντὶ τοῦ τῇδε.

τύκισμα τό: κανόνων τυκίσματα Φοίβου Εὐρ. Τρ. 813 τὰ ὑπὸ τοῦ Φοίβου διὰ κανόνων κτίσματα (κτισθέντα τείχη τῆς Τροίας).

τύκος καὶ τύχος -ου ὁ: βάθρα τύκοις ἡρμοσμένα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 945 τῇ σφύρᾳ συνηρμοσμένα

τύλη ἡ τὸ ὑπὸ τῶν ἀχθῶν ἀπεσκληρυμμένον καὶ τετυλωμένον μέρος τοῦ ὤμου τῶν ἀχθοφόρων· ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμον γα τὰν τύλαν κακῶς Ἀρφ. Ἀχ. 860 «ἴστω Ἡρ., ἔκαμον τὸν ὦμον κακῶς βαστάζων» Ἄλλοι ἐνν. τὸ σάγμα, ἐφ' οὗ (οἱ ἀχθοφόροι) βαστάζουσι τὰ φορτία. Ἴδε Διογ. Λ. 9, 8, § 4.

τύμβος (πρβ. tumulus) ὁ: τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν τίθησιν; Εὐρ.Μήδ. 1206 τίς τὸν τυμβογέροντα (ἐμὲ) ὀρφανὸν σοῦ ποιεῖ; «τὸν γέροντα τύμβον = τυμβογέροντα, ἤτοι: ἐσχατογέροντα, καὶ ἁπλῶς δὲ τύμβον, ὅπως καὶ ἐπὶ γυναικῶν τὸ σορός» Δ. Βερν. πρβ. τυφογέρων καὶ τυφεδανός (ὃ ἴδε). τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών; Ἀρφ.Σφ. 1370 τί μωρολογεῖς σὰν ἄνθρωπος παραζαλισμένος, ποῦ τά 'χει χαμένα· πρβ. ἀπ' ὄνου καταπεσὼν ἐν λέξ. ὄνος. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην Αἰσχ. Χο. 925 οἱ θρῆνοί μου ἐνώπιον τοῦ Ὀρέστου εἶνε ὡς οἱ θρῆνοι ἐνώπιον τύμβου, δηλ. μάταιοι. Ὅσον ἀκούει ὁ τύμβος, ἀκούει καὶ ὁ Ὀρέστης. Ὅθεν καὶ παροιμία «ταὐτὸ πρὸς τύμβον τε κλαίειν καὶ πρὸς ἄνδρα νήπιον». Ἐν δὲ Ἀ. Β. σ. 309 «τύμβος: οὐ τὸν τάφον λέγει, ἀλλὰ τὸν τύπον τὸν ἀπεικόνισμα σχόντα, ὅπερ ἡμεῖς ἐπιζήτημα (ἐπίθημα; ἐπίσημα;) λέγομεν».

τυμβοχοέω χέων χῶμα ποιῶ τύμβον: οὐδέ τί μιν χρεὼν ἔσται τυμβοχοῆσ' Φ 323 οὐδέ τις ἔσται χρεία τύμβον παρασκευάσαι αὐτῷ. Ὅπου τὸ τυμβοχοῆσ' εἶνε γραφὴ τοῦ Ἀριστάρχου = τυμβοχοῆσαι, ὅπερ εἶνε μοναδικὸν παρ' Ὁμ. πρδγ. τῆς ἐν ἀορ. ἀπαρφ. ἐνεργ. ἐκθλίψεως τῆς αι· ὁ δὲ Κράτης ἔγρ. τυμβοχόης (τύμβου χωστοῦ).

τυμβοχόος 2 κυρ. ὁ χέων τύμβον, τ. ἔ. χέων (συσσωρεύων) χῶμα καὶ οὕτω ποιῶν τύμβον· τυμβοχόα χειρώματα Αἰσχ. Ἑπτ. 1013, ἴδε χείρωμα.

τύμμα τό: ἔτι σε χρὴ στερομέναν φίλων τύμμα τύμματι τεῖσαι Αἰσχ. Ἀγ. 1430, ἴδ. τίνω.

τύνη, ἴδε σύ.

τύπος ὁ: τύπος ἀντίτυπος Ἡρ. 1, 67, ἴδ. ἀντίτυπος. σιδηρονώτοις ἀσπίδος τύποις ἐπῆν γίγας Εὐρ. Φοιν. 1130 κυρ. ἐπὶ τοῖς σιδηρον. τύποις τῆς ἀσπίδος ἦν γίγας· «σιδηρονώτοις τύποις νόει ἐνταῦθα τὰ σιδηρᾶ ἀνάγλυφα ποικίλματα ἢ ἀπεικονίσματα τῆς ἀσπίδος» Δ.Βερν. ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου νέων βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον Ἡρακλ. 858 ὁ δὲ (Ἰόλεως) ἐκ τοῦ συννεφοῦς σκότους (κυρ. μέσα ἀπὸ τὸ νεφελῶδες σκότος) ἐξιὼν ἔδειξε νεανικοὺς βραχίονας ἔχοντας ἡβῶντα τύπον (ῥωμαλέον τὴν μορφήν). στίβου γ' οὐδεὶς τύπος Σοφ. Φιλ. 29 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε κτύπος· ἴδ. στίβος. Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος Αἰσχ. Ἑπτ. 475 ὁ κάλλιστος καὶ μέγιστος Ἱππομέ-

δων (τὸ μὲν σχῆμα ἀναφέρεται εἰς τὸ εἶδος, τὸ δὲ μέγας τύπος εἰς τὸ ὅλον σῶμα, εἰς τὸ μέγεθος). Κύπριος χαρακτὴρ ἐν γυναικείοις τύποις εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων Ἱκ. 288, ἴδε πλήσσω. δάμαρ σὴ ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος ἀλλάξει τύπον Βάκχ. 1332 ἡ σύζυγός σου μεταμορφωθεῖσα εἰς ζῷον θ' ἀνταλλάξῃ τὴν ἰδίαν της μορφὴν μὲ τὴν μορφὴν ὄφεως. γραπτοὺς τ' ἐν αἰετοῖσι πρόσβλεψον τύπους Ἀπ. Εὐρ. 764, ἴδε γραπτός.

τύπτω (ρ. τυπ-) παρ' Ἀττ. ἐλλιπές. Μέλλ. ἐνεστ. τυπτήσω (τύψω μτγν. Νόνν 44, 160). ἔτυψα N 529 κἀλλ. Θεόκρ. 10, 4. 22, 88. Ἀπ. Ῥ. 2, 20. 4, 866. Ἡρ. 3, 29. 64. 4, 70. Ἱπποκρ. 7, 352. Σπαν. Ἀττ. Αἰσχ. Εὐμ. 156 χορ., ἐτύπτησα μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. (Πολιτ. 1274 b20). Ἀντὶ τούτου οἱ Ἀττ. ἔλεγον ἐπάταξα, ἔπαισα. Ἀόρ. β' ἔτυπον Εὐρ. Ἴων 767. τετύπτηκα Πολυδ. 9, 129. Φιλόστρ. βί. σοφ. 588. Σωπάτρ. Ῥητορ. σ. 381. Ὑπόθ. Δημοσθ. 21, 509. τέτῠφα Χοιροβ. εἰς Θεοδόσ. σ. 564, 20. (Καλλιμ. Ἄρτ. 61 τετύποντες, ὡς πεπλήγοντες εἰς Δί. 53, ἐνεστωτικὸς σχηματ. ἐκ πρκ.). Μέσ. ἐτυψάμην Λουκ. ὄν. 14. ἀπ- Ἡρ. 2, 40. Λουκ. Συρ. Θε. 6. ὑπ- Νικ. Ἀλ. 163. ἀν- Ἰωσ. Ἀρχ. 17, 6, 7 — ἐτύπην ἀπὸ Ὁμ. ποιητ. καὶ σπάν. πεζ. (ἐτυπτήθην καὶ ἐτύφθην μτγν.). Μέλλ. ἐνεστ. παθ. τυπτήσομαι Ἀρφ. Νεφ. 1379. τέτυμμαι, -ύφθαι N 782 Αἰσχ. Ἑπτ. 871. Εὐμ. 512 χορ. Ἡρ. 3, 64 καὶ τετύπτημαι Λουκ. Δημών. 16. Ἀχιλ. Τάτ. 5, 26. Ὑπόθ. Δημ. 21, 509. τυπτητέος. Κατὰ τὸν Cobet οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τοὺς ἑξῆς τύπους: ἐνεστ. τύπτω, παίω, πληγὰς ἐμβάλλω, ἐντείνω, ἐντρίβω, δίδωμι καὶ πληγὴν δίδωμι. Μέλλ. τυπτήσω καὶ πατάξω (παίσω). Ἀόρ. πληγὰς ἐνέβαλον, ἐπάταξα (ἔπαισα). Πρκ. πληγὰς δέδωκα, πέπληγα. Εἶτα: τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς (ἢ πληγήν) λαμβάνω: τυπτήσομαι, πληγὰς λήψομαι: πεπλήξομαι: πληγὰς ἔλαβον, ἐπλήγην: πληγήσομαι: πληγὰς εἴληφα. Ὁ Ὅμηρος, ὁ Ἡρόδ. καὶ οἱ Ἰαστὶ γράψαντες ἔλεγον: τύψω, ἔτυψα, τέτυμμαι, ἐτύπην, ἐτυψάμην, καὶ πλήσσω, πλήξω, ἔπληξα, ἐπληξάμην. ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν Z 117, ἴδε θέω. ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἢ ἐβαλών X 68. Σημείωσαι, ὅτι τὸ μὲν τύπτειν λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων (ξίφους, δόρατος), τὸ δὲ βάλλειν ἐπὶ τῶν μακρόθεν μαχομένων (διὰ τῶν βελῶν κττ.). ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολὸν ἔτυψεν .. μεσολαβεῖ κέντρῳ Αἰσχ. Εὐμ. 155, ἴδε μεσολαβής. ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν T 125 λύπη τὸν ἐπλήγωσεν (ἐκτύπησε) κατάκαρδα. ἀκούσαντα Καμβύσην τὸ Σμέρδιος οὔνομα ἔτυψε ἡ ἀληθείη τῶν τε λόγων καὶ τοῦ ἐνυπνίου Ἡρ. 3, 64 τὸν Κ. ἀκούσαντα τὸ ὄνομα τοῦ Σμ. ἐξέπληξε (κατέπληξεν, ἔκαμεν ἐντύπωσιν) ἡ ἀλήθεια (ἡ πραγματοποίησις, ἐκπλήρωσις) τῶν τε λόγων καὶ τοῦ ἐνυπνίου (τοῦ ἐν 3,30). ἴχνια τύπτε πόδεσσι Ψ 764 ἐπάτει τὰ ἴχνη μὲ τοὺς πόδας. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, ὅσσ' ἐτύπη Ω 420 κυρ. ἔκλεισαν ὅλαι αἱ πληγαί, ὅσας ἐπληγώθη, ὅσας ἔλαβεν. Ἡ σύνταξις σύστοιχος, προϋποθέτουσα τὴν ἐνεργητ. τύπτειν τινὰ ἕλκη· πρβ. E 795 ἕλκος βάλλειν τινά. ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς Ἀρφ. Νεφ. 972 ἐνν. πολλὰς πληγάς, ὃ εἶνε ἀντικείμ. ὄχι τοῦ ἐπετρίβετο, ἀλλὰ τοῦ τυπτόμενος· ἴδε ἐπιτρίβω. πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη... τυπείς Σοφ. Αἴ. 254, ἴδε λιθόλευστος. μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονται Λουκ. Συρ. Θ. 6 εἶδος συστοίχου συντάξεως = τύπτονται τύμματα, ἅ ἐστι μνήμη τοῦ πάθους. Παρόμοιαι συντάξεις ὑπάρχουσι καὶ παρ' ἡμῖν, π. χ. ἔπαθα μιὰ ἱστορία = ἔπαθα πάθημα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἱστορία (ὁλόκληρος, ἂν θέλω νὰ τὸ διηγηθῶ).

τύπωμα -ατος τό, κυρ. τὸ ἀγγεῖον (χαλκοῦν) τὸ τυπούμενον, τὸ τῷ τύπτειν σχηματιζόμενον (πρβ. Σοφ. Ἀντ. 430), ὅθεν χαλκοτύπος· τὸ δὲ χαλκόπλευρον ὑποδεικνύει, ὅτι τὸ ἀγγεῖον ἔχει πλευράς, εἶνε κύτος. Περιττὴ λοιπὸν ἡ διόρθ. κύτωμα τοῦ Nauck· πρβ. Αἰσχ. Χο. 682. χαλκόπλευρον τύπωμα Σοφ. Ἠλ. 54 χαλκῆ ὑδρία διὰ τὴν τέφραν τοῦ νεκροῦ. μορφῆς τύπωμα Εὐρ. Φοιν. 162 ὁ τύπος (τὸ ἀπεικόνισμα) τῆς μορφῆς του.

τυραννίς ἡ: εἰ ὥσπερ ἐκ τυραννίδος ὑμῶν ἐπιτάττειν ἀποδώσετε Δημ. 2, 30 ἐὰν ὡς νὰ ἦσαν τύραννοι ὑμῶν δώσητε εἰς αὐτοὺς δικαίωμα (οἷον ὀφειλόμενον) νά σᾶς διατάττωσι.

τύρβα: ἣ (ὗς) πολλά μ'.. εἴργασται κακά, δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω Αἰσχ. Ἀπ. 311 σύρβα τύρβα παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀτάκτως καὶ μετὰ θορύβου διαπραττομένων. Μτφ. τυφλὸς Ἄρης συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά Σοφ. Ἀπ. 754 ὅλα τὰ ἀνακατώνει. Παθ. πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται Σοφ. Ἀπ. 715 ἀνακατώνεται.

τυροβόλιον τό, τυροῦ κόφινος, τ. ἔ. πλέγμα ἐκ βρούλλων, ἐν ᾧ στραγγίζει καὶ σφίγγει τὸ τυρί, κατὰ Σχ. Θεοκρ. 11, 37 κοινότ. τοῦ ταρσός· καὶ σήμερον σῴζεται ἐν Μυτιλήνῃ καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα, ταλάρι ἐν Κύπρῳ.

τυτθός 2: τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν εἰσακούομεν (Pauw: ὡς ἀκούομεν) Αἰσχ. Πέρ. 567 ἀκούομεν, ὅτι παρ' ὀλίγον αὐτὸς ὁ ἄναξ ἐξέφυγε.

τῡφεδανός: ὦ οὗτος, οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ, ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ Ἀρφ. Σφ. 1364 ἒ σύ, σύ, ξεμωραμένε καὶ γυναικία, φαίνεσαι ὅτι ἐπιθυμεῖς καὶ ἐρωτεύεσαι ὥριμον πρὸς θάνατον γραῖαν. ὁ Σχ. «ἐπεὶ τυφογέροντας εἰώθασι λέγειν τοὺς παραληροῦντας καὶ ἀξίους τετύφθαι (γρ. τεθύφθαι), χοιρόθλιψ (πρβ. οἰκότριψ, πορνότριψ κττ.) δὲ ὁ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἀποθλίβων».

τυφλόω τυφλὸν ποιῶ, τυφλώνω· τῶν μελλόντων τετύφλωνται φραδαί Πινδ. Ο. 12, 9 «αἱ γνώσεις τῶν μελλόντων ἀφανεῖς, ἄδηλοί εἰσιν» Σχ. οὔτοι τετύφλωται μόχθος ἀνδρῶν Ἰ. 4, 56 «οὐδαμῶς ἀποκέκρυπται καὶ ἀφανής ἐστιν ἡ τῶν πολυχρονίων πόνων σπουδή» Σχ. οὐδόλως εἶνε σκότει κεκαλυμμένη ἡ μακρὰ προσπάθεια τούτων τῶν ἀνδρῶν: πᾶς τις δύναται νὰ ἴδῃ, πόσον προσεπάθησαν οὗτοι οἱ ἄνθρωποι νὰ κερδίσωσι τὴν νίκην· ἴδ. κνίζω. ἕλκος τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος Σοφ. Ἀντ. 973 ἕλκος ὅπερ ἐποιήθη, τυφλωθέντων τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τῆς ἀγρίας συζύγου· ἴδ. ἀλαός.

τύφω: κηκὶς μηρίων ἐτήκετο κἄτυφε κἀνέπτυε Σοφ. Ἀντ. 1009, ἴδε ἀναπτύω. δόμων ἐρείπια τυφόμενα Δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα Εὐρ. Βάκχ. 8 καπνίζοντα (κυρ. καπνιζόμενα) (μὲ) τὴν ζῶσαν ἔτι φλόγα τοῦ διοβλήτου πυρός. τυφόμενος πόλεμος Πλουτ. Σύλλ. 6 ὑποκαιόμενος, ὑποδαυλιζόμενος, ὑποκινούμενος.

τυφώς ὁ: χθονὸς τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν Σοφ. Ἀντ. 418, ἴδε σκηπτός. χειμὼν τυφῷ (γεν.) Αἰσχ. Ἀγ. 661 χειμὼν ἐξ ἀνεμοστροβίλου προερχόμενος, τρικυμία καταιγιδώδης. Τυφῶ μένος Ἱκ. 569 ἐνν. τοὺς τὴν χιόνα διαλύοντας θερμοὺς ἀνέμους. μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι Ἀρφ. Λυσ. 974 «μεγάλῳ καύσωνι» (Σχ.) καὶ στροβίλῳ (ἀνέμου συστροφῇ). Ἡ δοτ. τυφῷ καὶ ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 661 (κατὰ Blaydes, ἴδ. ἀνωτ.). Ἡ αἰτ. τυφῶ Ἀρφ. Ἱππ. 511. Ἡ γεν. Τυφῶ (ὡς κυρ. ὄν.) ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 569. πάμπαν δὲ τυφὼς ἔκ σ' ἕλετο φρένας Ἀλκαῖ. Ἀπ. 68. Ἀλλὰ νῦν γρ. πάμπαν δ' ἐτύφωσ', ἐκ δ' ἕλετο ἐκ διορθ. τοῦ Πόρσωνος: πάμπαν δὲ τύφου ἐπλήρωσε (ἀλαζονείαν καὶ τῦφον ἐνεποίησέ σοι), ἐξείλετο δὲ τὰς φρένας (ἐξέστησε δὲ τῶν φρενῶν).

τυχἀγαθῇ = τύχῃ ἀγαθῇ.

τύχη ἡ, κυρ. σημ. ἢ τὸ τυγχάνειν τινός, ὅθεν ἡ ἐπιτυχία τινὸς πράγματος, ἡ εὐτυχία· ἢ τοῦτο, ὅ τι τυγχάνει τι ὂν τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ὅθεν καθαρὰ τύχη. «τύχη φορὰ ἐξ ἀδήλου εἰς ἄδηλον καὶ ἐκ τοῦ αὐτομάτου αἰτία δαιμονίας πράξεως» Πλάτ. Ὅροι 411Β. τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος Σιμων. Ἐπίγρ. παρὰ Διοδ. 11, 11 ἃ σαφῆ. τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον Πινδ. Π. 2, 56, ἴδε πλουτέω. ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Σοφ. Αἴ. 102, ἴδε ἵστημι ἐν τέλει. πύργοις ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη Αἰσχ. Ἑπτ. 413 ἐναντίον δὲ τῶν τειχῶν ἐκτοξεύει φοβερὰς ἀπειλάς, τὰς ὁποίας εἴθε νὰ μὴ ἐκτελέσῃ ἡ τύχη. ἔστι καὶ ἡ τύχη τοῦ ἄρξαντος οὐ τοῦ ἀμυνομένου Ἀντιφ. 4 δ 8 τὸ τυχαῖον περιστατικὸν πρέπει νὰ καταλογισθῇ εἰς τὸν ἄρξαντα χειρῶν ἀδίκων καὶ ὄχι εἰς τὸν ἀμυνόμενον. ἔρχεται γὰρ δή τιν' εἰς τύχην τάδε Εὐρ. Ἑλ. 1409 διότι αὐτὰ βέβαια (ὅλα) συντρέχουσιν εἰς καλόν τι: ὅλα αὐτὰ εἶνε γιὰ κάποιο καλὸ πρᾶγμα. τὴν τύχην δ' οὔπω λέγεις Ἡρ. Μ. 1116 δὲν λέγεις δὲ ἀκόμη ἐκεῖνο (τὸ κακόν), τὸ ὁποῖον συνέβη. καί σοι θεῶν τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1506 καί τις ἐκ τῶν θεῶν ἔδωκέ σοι (σοὶ προώρισε) καλὴν τύχην διὰ ταύτην τὴν ὁδόν σου. μή τις (ὠνόμαζεν αὐτὴν ὧδε).. γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων Αἰσχ. Ἀγ. 688 διευθύνων τὴν γλῶσσάν του ἐπιτυχῶς (ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀλήθειαν); τύχα μοι ξυνάπτει ποδὸς ἅλματι Εὐρ. Ἰκ. 1013, ἴδ. συμμείγνυμι. ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 384 «τοῦ συμφέροντος ἐπιτυχεῖν» Σχ. εὐστοχῆσαι. Κατὰ τὸν Δ. Βερν. = ν' ἀναλάβω τὴν ἐκ τῆς τυχαίας ἐκβάσεως τῆς δράσεώς μου εὐθύνην = τῇ τύχῃ ἐμαυτὸν ὑπεύθυνον δοῦναι (Δημ. 18, 189). τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρί, δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως ἅψαιτ' ἄριστα (ἄθραυστα Ἐμστερχούσιος) Εὐρ. Ἰ. Α. 55 «τὸ δὲ πρᾶγμα, τό τε δοῦναι τό τε μὴ δοῦναι, ἀπόρως εἶχε τῷ πατρὶ Τ., ὅπως (= πῶς, τίνι τρόπῳ) ἅψαιτ' ἄθραυστα τῆς περιστάσεως (= τῆς τύχης)· εἴτε θὰ ἔδιδε, εἴτε μή, τὴν παρθένον, ὁ πατὴρ Τυνδάρεως εὑρίσκετο εἰς περίστασιν, τὴν ὁποίαν ἠπόρει πῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ, ἤτοι: «ἠπόρει τῆς τύχης, ὅπως ἅψαιτο ἄθραυστα». Τὸ δὲ ἄθραυστα, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. (ὡς ἐκ τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγ.), εἶνε ἡ γνησία τοῦ ποιητοῦ λέξις, δηλοῦσα: ἀπροσκρούστως, ὅ ἐ. χωρὶς ὁ Τυνδ. νὰ προσκόψῃ ἢ νὰ προσκρούσῃ εἴς τι ἢ εἴς τινα κατὰ τὴν δύσκολον ταύτην περίστασιν, ἤτοι: χωρὶς νὰ τὰ χαλάσῃ μήτε μὲ τοὺς μνηστῆρας μήτε μὲ τὴν κόρην του» Δ. Βερν. Καὶ μετὰ γεν. ἐν Πινδ. Ὀ. 13, 115 αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν δίδου ἡμῖν ταπεινοφροσύνην (φύλαττε ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὕβρεως) καὶ τύχην τῶν τέρψεων γλυκεῖαν, ἤτοι: τοιαύτας τέρψεις, οἷαι οὐκ ἂν γίγνοιντο ἡμῖν πικραὶ τέρψεις: οἷαι οὐκ ἂν γίγνοιντο ἡμῖν πικραί: τέρψεις ἀμεταμελήτους. τὴν τύχην δ' αἱρούμεθα Αἰσχ. Ἀγ. 1653, ἴδ. δέχομαι. καὶ τὸ τῆς τύχης (ἐνν. ὥσπερ καὶ τὸ τῆς ἐπιστήμης) κἂν μεθ' ἡμῶν ἐλπίσαντες στῆναι Θουκ. 7, 61 «καὶ τὴν τύχην καὶ ἡμῖν συλλήψεσθαι ἐλπίσαντες» Σχ. εἰ μὲν γὰρ μὴ ὤφθησαν ἐλθόντες, οὐκ ἂν ἐν τύχῃ γίγνεσθαι σφίσιν, ἀλλὰ σαφῶς ἂν ὥσπερ ἡσσηθέντων στερηθῆναι τῆς πόλεως Θουκ. 4, 73 ἡ ἐπιτυχία δὲν θὰ ἐξηρτᾶτο δι' αὐτοὺς ἐκ τῆς τύχης, ἀλλ' ἀναμφιβόλως, ὡσὰν νὰ εἶχαν νικηθῇ, θὰ ἐστεροῦντο τῆς πόλεως. τύχη γυναικῶν εἰς γάμους Εὐρ. Ἠλ. 1100 «τύχη (ἐστὶ τὰ τῶν) γυναικῶν εἰς τοὺς γάμους (ἀναφερόμενα)» Δ. Βερν. Πληθ. συμφοραί, δυστυχήματα· ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας Αἰσχ. Εὐμ. 957 τοὺς προώρους τῶν ἀνθρώπων θανάτους (τὰ πρόωρα ἀτυχήματα τὰ φονεύοντα τοὺς ἀνθρώπους) ἀπαγορεύω. τύχαι καὶ ξυμφοραὶ παντοῖαι

πίπτουσαι παντοίως νομοθετοῦσι τὰ πάντα ἡμῖν Πλ. Νόμ. 709Α συντυχίαι καὶ συγκυρίαι (περιστάσεων) παντοῖαι παντοίως ἀποβαίνουσαι (ἐπιγιγνόμεναι) νομοθετοῦσι τὰ πάντα ἡμῖν. πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα Εὐρ. Ἱππ. 701 «πρὸς τὰς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας ὑπολαμβανόμεθα κεκτῆσθαι (=κεκτήμεθα· πρβ. Ἑλ. 1097. Ἰ.Τ. 676) τὰς φρένας =ὑπολαμβανόμεθα φρόνιμοι ἢ ἄφρονες εἶναι, εἰ μὲν ἐπετύχομεν, φρόνιμοι, εἰ δ' ἀπετύχομεν, ἄφρονες» Δ. Βερν. ἐς τύχας περιΐστασθαι Θουκ. 1, 78, ἴδε περιΐστημι.

τῷ διὰ τοῦτο, οὐ μόνον παρ' Ὁμήρῳ ἀλλὰ καὶ παρ' Αἰσχ. Πρ. 253 καὶ Σοφ. Ο. Τ. 511.

τώνδεων Ἀπ. Αλκαί. 126 = τῶνδε.

Υ

ὑββάλω: οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ ἐπισταμένῳ περ ἐόντι Τ 80 οὐδ' εἶνε πρέπον νὰ διακόπτῃ τις· διότι τοῦτο (τὸ διακόπτειν) εἶνε ὀχληρὸν καὶ διὰ τὸν ἐπιστάμενον (ν' ἀγορεύῃ).

ὑβρίζω (ὕβρις, ὑπέρ) πράττω, φρονῶ ὑπὲρ τὴν ἰδίαν φύσιν καὶ δύναμιν· ὑβριστικῶς ὁμιλῶ, φέρομαι, βιαιοπραγῶ, ἀσελγαίνω· ταύτης (τῆς μάζης) ὅταν τις ἀφαιρῇ, οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὐδεὶς οὕτως, τῇ γαστρὶ κολασθείς Ἀρφ. Ἐκκλ. 666 ὅταν τις ἀφαιρῇ (μέρος) ἀπὸ τῆς τροφῆς (ἣν λαμβάνει ὁ ὑβρίσας), κανεὶς πλέον δὲν θὰ ὑβρίζῃ τόσον εὔκολα, ἀφ' οὗ τιμωρηθῇ (δηλ. ἀφ' οὗ πληρώσῃ τὸ πρόστιμον) διὰ τῆς κοιλίας του. ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν δαίνυσθαι κατὰ δῶμα α 227 ὡς ἄνθρωποι ὑβρισταὶ μοὶ φαίνονται ὅτι ὑπερμέτρως εὐωχοῦνται κατὰ τὴν οἰκίαν. οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται γ 207 οἵτινες ὑβρισταὶ ὄντες μηχανεύονται ἀνόσια ἐναντίον μου. πρβ. ἣν (=λώβην) ὑβρίζειν υ 170=ἣν ἀσκεῖν ὑβριστικῶς. ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας Σοφ. Αἴ. 1151 ἦτο ὑβριστὴς εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων· ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐν δυστυχίαις· ἴδ. ἐνυβρίζω. ὅτι τύπτων (Df: ὅτι ὁ τύπτων) αὐτὸν ὑβρίζειν δεῖν (τὸ δεῖν ἐκ προσθήκης ἄλλων) ᾤετο Δημ. 21, 71 διότι (ὁ Σώφιλος) τύπτων αὐτὸν (τὸν Εὔθυνον) ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν προσβάλῃ· πρβ. § 81. τί με, πρὸς θεῶν πατρῴων, οὐκ οἰχομέναν (Martin: ὀλομέναν) ὑβρίζεις ἀλλ' ἐπίφαντον; Σοφ. Ἀντ. 839 διατί, ἐν ὀνόματι τῶν πατρῴων θεῶν, μὲ ὑβρίζεις, ἐν ᾧ δὲν ἀπέθανον (ἀκόμη), ἀλλὰ βλέπω τὸ φῶς; Κατ' ἄλλους: διατί μὲ περιπαίζεις ὀνομάζουσά με (=ὑβρίζεις) ὄχι ἀποθανοῦσαν, ἀλλὰ ζῶσαν; Ἀντίθ. τῷ σωφρονεῖν· ὁρῶσιν, ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα Ξεν. Κ. Π. 8, 1, 30 ὁρῶσιν, ὅτι σωφρονεῖ οὗτος, ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν. Καὶ κατὰ σύστ. σύνταξιν· ὃς ἐπωπᾷ δ' (Martin: ἐρωτᾷς σ'), ὁ μέγας Νεῖλος, ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέψειεν ἄϊστον (ἄλαστον Herm.) ὕβριν Αἰσχ. Ἱκ. 890 εἴθε ὁ μέγας Νεῖλος, ὃς ἐφορᾷ σε, ἀποτρέψειέ σε ὑβρίζοντα ἀνήκουστον ὕβριν. Συνήθως ἐξηγοῦσι τὸ ἄϊστον = ὥστ' ἄϊστον εἶναι· ἴδ. ἄϊστος. Συχνὴ δὲ παρ' Εὐρ. ἡ τοιαύτη σύνταξις, ὡς Ἡρ. Μ. 741. Ἰ. Α. 961. Ἑλ. 785. Ἱκ. 512. Ἀλλ' ἄνευ ἐπιθετικοῦ ἢ ἄλλου τινὸς διορισμοῦ ἐν Εὐρ. Βάκ. 1297 καὶ 247: ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια, ὕβρεις ὑβρίζειν ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; ἴσως γρ. ταῦτ' οὐχὶ δείν' ἦν, ἀγχόνης ἐπαξίας ὕβρεις κέ. τ. ἕ. ταῦτα δὲν ἦσαν φοβερά, δηλ. ἕνας ξένος, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, νὰ ἐκτοξεύῃ ὕβρεις ἀγχόνης ἐπαξίας; Πρβ. λόγους λέγειν Ἀρφ. Σφ. 1320. Εὐρ. Μήδ. 321. Κατὰ τὸν Λουκ. Σολοικ. 10 τὸ μὲν ὑβρίζω σε σημ. κακοποιῶ τινα διὰ πληγῶν ἢ διὰ δεσμῶν ἢ δι' ἄλλου τρόπου· τὸ δὲ ὑβρίζω εἰς σέ σημ. ἔμμεσον ὕβριν, ὅταν ἡ ὕβρις γίνεται εἴς τι ἐκ τῶν σῶν, ὡς εἰς τὴν γυναῖκά σου ἢ τὸν παῖδα ἢ τὸν φίλον σου. «τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, ⟨ὑβρίζειν⟩ τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν ἤτοι πληγαῖς ἢ δεσμοῖς ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ ἐς σέ (ἐνν. ὑβρίζειν), ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σήν, εἰς σὲ ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον καὶ ὅστις γε οἰκέτην». Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν φυλάττεται πάντοτε. Λέγεται δὲ καὶ εἴς τι ὑβρίζειν. Ὅμηρος κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν Πλ. Συμπ. 174Β ὁ Ὅμ., ὡς φαίνεται, οὐ μόνον παρεμόρφωσεν, ἀλλὰ καὶ ἐξηυτέλισε ταύτην τὴν παροιμίαν (αὐτόματοι ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, ἴδε Παράρτ. ἐν λ. ἀγαθός). τῷ παρὰ φύσιν ἑαυτὸν ὑβρίσαντι Αἰσχίν. 1, 185 = τῷ ἐπὶ πορνείᾳ ἑαυτὸν μισθώσαντι. Παθ. ὤμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα Σοφ. Αἴ. 367 κυρ. φεῦ διὰ τὸν ἐμπαιγμόν, ὁποῖον μεθ' ὕβρεως ἐνεπαίχθην, ὡς νῦν βλέπω. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι Ἀρφ. Πλ. 1044 ἀθλία ἐγὼ διὰ τὴν ὕβριν, ἣν ὑβρίζομαι. τοιαῦθ' οἷ' ἀκηκόαθ' ὕβρισμαι Δημ. 21, 82 κυρ. ὕβρισμαι τοιαύτην ὕβριν, οἵαν ἀκηκόατε, ἤτοι: καθ' ὃν τρόπον ἔχετε ἀκούσῃ. αἰσχύνομαί σε τὰς γνάθους ὑβρισμένη Ἀρφ. Θεσμ. 903 διὰ τὴν ὕβριν, ἣν ἔπαθον αἱ γνάθοι μου,

«ἐπειδὴ ξυρηθεὶς ἦν» Σχ. οὐ σημεῖα ἔχων ὑβρισμένα Εὐρ. Φοίν. 1126 πλήρη ὑπεροπτικῆς ὕβρεως, ἐπιδεικτικά. ὁ δ' εἰσῄει πρὸς τὸν Κυαξάρην ἐν τῇ Περσικῇ στολῇ οὐδέν τι ὑβρισμένῃ Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 5 φορῶν τὴν οὐδόλως ἐπιδεικτικὴν Περσ. στολήν.

ὕβρις ***-εως***(ὑπέρ, πρβ. superbia) ἡ, πᾶσα τοῦ ὀρθοῦ μέτρου ὑπέρβασις, πᾶσα αὐθαιρεσία, πᾶσα τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων δικαίων καταπάτησις, ἡ προερχομένη ἐκ παρανόμου ἐπικρατήσεως, ἐκ συναισθήσεως δυνάμεως πλεοναζούσης. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ῥητορ. 1378^{b} 23 παρατηρεῖ: «ἔστι γὰρ ὕβρις τὸ πράττειν καὶ λέγειν, ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι (τὸ πράττειν καὶ λέγειν τοιαῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐντρέπεται ὁ ὑβριζόμενος), μὴ ἵνα τι γίγνηται αὐτῷ ἄλλο ἢ ὅτι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ (ὄχι ἵνα κερδήσῃ, ἀποκτήσῃ τι ἄλλο ἢ διότι ἐγένετό τι ἄλλο πρότερον, τὸ ὁποῖον θέλει ν' ἀποδώσῃ ὁ ὑβρίζων, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ)· οἱ γὰρ ἀντιποιοῦντες (τοῦτο αἰτιολογεῖ τὸ ὅτι ἐγένετο) οὐχ ὑβρίζουσιν, ἀλλὰ τιμωροῦνται (ἐκδικοῦνται). αἴτιον δὲ τῆς ἡδονῆς τοῖς ὑβρίζουσιν (αἴτιον δέ, δι' ὃ αἰσθάνονται ἡδονὴν οἱ ὑβρίζοντες εἶνε), ὅτι οἴονται κακῶς δρῶντες αὐτοὺς ὑπερέχειν μᾶλλον· διὸ οἱ νέοι καὶ οἱ πλούσιοι ὑβρισταί· ὑπερέχειν γὰρ οἴονται ὑβρίζοντες». οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ ξ 262 ἐκεῖνοι δὲ ὑποχωρήσαντες εἰς τὴν αὐθάδειάν των, παρασυρθέντες ἐκ τοῦ συναισθήματος τῆς δυνάμεώς των. παύειν τινὰ τῆς ὕβρεως ἢ παύειν τινὸς τὴν ὕβριν (Ἰσοκρ.) ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ εἰς ὕβριν τρέπειν (ὃ ἴδε) Θουκ. 3, 39. Παρ' Ὁμ. ἰδίως ἐν Ὀδ. ἐπὶ τῶν ὑπερφιάλων καὶ ἀτασθάλων μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, οἵτινες κατεσπατάλησαν εἰς τρυφὰς τὴν περιουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως κατὰ τὴν ἀπουσίαν του· μνηστήρων, τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει ο 329 ὧν ἡ ὕβρις καὶ ἡ βία εἰς οὐρανὸν ἐξικνεῖται. τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπεται ἀνθρώπῳ Θέογν. 153 ὁ κόρος τίκτει ὕβριν, ὅταν ὁ ὄλβος ἐπακολουθῇ κακῷ ἀνθρώπῳ. Ἡ αὐτὴ γνώμη ὀρθῶς ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξ. (6 σ. 740) εἰς τὸν Σόλωνα, συμμαρτυροῦντος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν Ἀθην. Πολ. κεφ. 12, καὶ ὡς παροιμία παρὰ Διογενιαν. 8, 22. Καὶ ἀντιστρόφως λέγει τὴν ὕβριν κόρου ματέρα θρασύμυθον Πίνδ. Ὀ. 13, 10 «ὕβριν λέγει τὴν ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν, αἳ πλῆθος πολέμων καὶ σφαγῶν καὶ φόνων καὶ παντοίων κακῶν παρασκευάζουσι γίνεσθαι» Σχ. Πρβ. Ἡρόδ. 8, 77 (ἐν τῷ χρησμῷ). ἀλλά νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὦρσεν Π. 2, 28 ἡ ὕβρις τὸν ὤθησεν εἰς ἀνοσιούργημα (ἄτην). γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων Π. 10, 36 ὁ Ἀπόλλων γελᾷ βλέπων τὴν ὀρθίαν ὕβριν τῶν ὄνων (ἐνν. τὴν ἀσελγῆ ὁρμὴν αὐτῶν). ὕβρις φυτεύει τύραννον Σοφ. Ο. Τ. 873 ἡ ὑπερβασία, ἡ ἀσέβεια, γεννᾷ (οἷον: δημιουργεῖ) τὸν τύραννον. οὐδὲ τὸ τύπτεσθαι τοῖς ἐλευθέροις ἐστὶ δεινόν, καίπερ ὂν δεινόν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ὕβρει Δημ. 21, 72 τὸ πλῆρες: ἀλλὰ τὸ ἐφ' ὕβρει τύπτεσθαι· πρβ. ἐφυβρίζω. τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν Δημ. 21, 70 ἴδε ὑποστέλλομαι. ἔξοιδά σε οὐ ψιλόν... ἐς τοσήνδ' ὕβριν ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τὰ νῦν Σοφ. Ο. Κ. 1029 γνωρίζω, ὅτι δὲν προέβης μόνος εἰς τοσαύτην ὕβριν (ἥτις φαίνεται ἐκ) τοῦ νῦν παρεστῶτος τολμήματός σου. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀτάρβητος ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις Αἴ. 196, ἴδ. ὁρμάω. λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις τάδ' ἐστί, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν Εὐρ. Ἱππ. 474 «ὑβρίζει ἡ Φαίδρα ἀξιοῦσα κρείσσων εἶναι τῆς Κύπριδος, ἧς θεοὶ καὶ δαίμονες ἡττῶνται» Δ. Βερν. Παρὰ Θουκ. ἡ ὕβρις συνάπτεται μετὰ τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ φρονήματος· ὕβρει καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ἡμᾶς... ἡμαρτήκασι Θουκ. 1, 38, ἴδε ἐξουσία. ἡ μὲν πενία ἀνάγκῃ τὴν τόλμαν παρέχουσα, ἡ δ' ἐξουσία ὕβρει τὴν πλεονεξίαν καὶ φρονήματι Θουκ. 3, 45 ἴδε ἐξάγω. Ὁ Ἡσίοδος εἶπεν (Ἔργ. 190) ὕβρις ἀνήρ ἀντὶ τοῦ ὑβριστής, ἐκλαμβάνων ὡς ἐπίθετον τὸ ὕβρις. Ὁ δὲ Sittl παραβάλλων τό Σκύθης τις ὄλεθρος (Ἀπ. Ἐπιχ. ;) καὶ τὸ ἄνδρα κρόταλον Εὐρ. Κύκλ. 104 κττ. εἰκάζει ὅτι τὸ ὕβρις ἀνήρ παρελήφθη ἐκ τῆς χυδαίας γλώσσης.

ὕβρισμα τό: μή τις Ἀργείων κτάνῃ ὕβρισμα θέμενος (= θεὶς ἑαυτῷ) τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον Εὐρ. Ὀρ. 1038 ἵνα μή τις τῶν Ἀργείων φονεύσῃ (με), ἀφ' οὗ ἐξυβρίσῃ τὸ τέκνον τοῦ Ἀγαμέμνονος. ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν αὐτ. 1642, ἴδε πλήρωμα. τετρασκελὲς ὕβρισμα (= ὑβριστάς) Κενταύρων γένος Ἡρ. Μ. 181 τὸ ὑβριστικώτατον τετρασκελὲς γένος τῶν Κενταύρων. ἄποιν' ὑβρισμάτων Βάκ. 516, ἴδε μέτειμι.

ὑγιαίνω: ὑγίαινε ἐπὶ χαιρετισμοῦ ὡς τὸ χαῖρε, μετὰ τῆς διαφορᾶς, ὅτι τὸ μὲν χαῖρε κυρ. ἐπὶ χαιρετισμοῦ, ἐν τῇ πρώτῃ ἐντεύξει (φίλων π. χ.), ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ ἀποχαιρετισμοῦ· τὸ δὲ ὑγίαινε κυρ. ἐπὶ ἀποχαιρετισμοῦ, σπανίως δὲ ἐν τῇ πρώτῃ ἐντεύξει. Ὁ Λουκιανὸς ἔγρ. ἰδίαν περὶ τούτου πραγματείαν (Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος), ἐξ ἧς τὰ πλεῖστα τῶν ἐφεξῆς πρβγ. Πρβ. τὸ ἡμέτερον «γειά σου», «γειὰ χαρά» κττ. ὦ δέσποθ' ὑγίαινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας Ἀπ. Ἀλέξιδ. 297 (διότι) πολὺ (μᾶς) ἄργησες. Ὁ Ἡρακλῆς λέγει πρὸς τὸν Διόνυσον καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ ἀδελφέ, ὁ δὲ Διόνυσος ἀποκρίνεται πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀποχωροῦντα: Νὴ Δία καὶ σύ γε ὑγίαινε Ἀρφ. Βάτρ. 164. Ἐν Εὐρ. Ἴων. 517 ὁ Ξοῦθος ἐξερχόμενος τοῦ ναοῦ προσαγορεύει τὸν Ἴωνα ὧδε: ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἡ γὰρ (ἥδε γ' Badham) ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι ὦ τέκνον μου, χαῖρε (νά 'σαι καλά)· διότι οὕτω πρέπει ν' ἀρχίσω τὸν λόγον μου. Ὁ δὲ Ἴων παραξε-

νευθεὶς μὲ τοιαύτην ἔναρξιν τοῦ λόγου (ὦ τέκνον, ὦ υἱέ μου) ἀπαντᾷ: χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δύ' ὄντ' εὖ πράξομεν: εἴμεθα καλὰ (ἐγὼ εἶμαι καλά)· σὺ δὲ (εὔχομαι) νὰ ἔχῃς καλὰ μυαλά, καὶ τότε καὶ οἱ δύο μας θὰ περάσωμεν καλά. Ὅπου παρατηρητέον ἔτι, ὅτι τὸ σὺ δ' εὖ φρόνει γε λέγεται ἀντὶ τῆς συνήθους εἰς τὸ χαῖρε ἀπαντήσεως καὶ σύ γε (χαῖρε). Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐτίθετο ἐν ἀρχῇ μὲν τὸ χαίρειν ἢ τὸ εὖ πράττειν, ἐν δὲ τέλει τὸ ὑγίαινε ἢ τὸ ἔρρωσο. Ὁ Διογένης ἐν τέλει ἐπιστολ. πρὸς Διονύσιον ἔγραψεν: οὐκ ἔστιν οὖν σοι οὔτε χαίρειν οὔτε ἐρρῶσθαι, ὦ φίλτατε. Ὁ δὲ Ἀριστοτ. ἐν ἐπιστολῇ πρὸς Φίλιππον ἐν τέλει: τὰ δ' ἄλλ' εὖ πράττε ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν, σῶμα δὲ πρὸς ὑγίειαν ἄγων καὶ ἐπιμελούμενος. Ὁ δὲ Πλάτων συνήθως ἐν ἀρχῇ μὲν προσαγορεύει διὰ τοῦ εὖ πράττειν, ἐν δὲ τέλει ἐνίοτε διὰ τοῦ εὐτύχει, ὁ δὲ Δημοσθένης διὰ τοῦ χαίρειν μὲν ἐν ἀρχῇ, διὰ δὲ τοῦ εὐτυχεῖτε ἐν τέλει. Ἀντιστρόφως δὲ Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τὸν Σέλευκον «ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπών, ἐπὶ τέλει ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι ὑπέγραψε τὸ χαίρειν», διὰ τὴν αὐτὴν ἴσως αἰτίαν, δι' ἣν καὶ ὁ Ἡφαιστίων εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου προσεῖπεν: «ὑγίαινε, βασιλεῦ· καιρὸς ἤδη ταράττεσθαι», ἴσως διότι δὲν ἥρμοζεν, ἐπὶ λυπηρᾶς ἀγγελίας, ἡ συνήθης πρόσρησις χαῖρε». Πρβ. τὴν ὑμετέραν συλλυπητήριον ἔκφρασιν «ζωὴ σὲ λόγου σου». Ὅτε δὲ ὁ ἰατρὸς Μενεκράτης ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀγησίλαον: «Μενεκράτης Ζεὺς βασιλεῖ Ἀγησιλάῳ χαίρειν», ὁ Ἀγησίλαος ἀπήντησε: «Βασιλεὺς Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν», εὐχόμενος διὰ τοῦ ὑγιαίνειν φρένας ὑγιεστέρας. Ὁμοίως Πλουτ. 508 Β.

ὑγίεια Ἀττ., καὶ ὑγιεία (ἐνίοτε χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἀγνοία, παρανοία κττ. ὡς Ἀρφ. Ὄρν. πρβ. 604. 731). «ὑγίεια ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυραμένα· καὶ πᾶν τὸ ἐκ θεοῦ φερόμενον εἴτε μύρον εἴτε θαλλός» Ἡσύχ. Πρβ. καὶ Ἀθήν. 115 Α «ὑγίεια. . ἡ διδομένη ἐν ταῖς θυσίαις μᾶζα, ἵνα ἀπογεύσωνται»· πρβ. καὶ τὸ ἡμέτερον «ἀντίδωρον». ἱροῖσιν μέζων ἅμ' ἀρτίης ἡ ὑγίη' στὶ τῆς μοίρης Ἡρώνδ. 4,95 ἐν ταῖς θυσίαις ὁ ἡγιασμένος ἄρτος εἶνε μεγαλίτερος, παρούσης τῆς μοίρας (τῆς διδομένης ἐκ τῆς θυσίας τῷ νεωκόρῳ). Ἀλλὰ τὸ ἅμ' ἀρτίης δὲν δύναται νὰ σημαίνῃ παρούσης. Ἴσως γρ. ἁμαρτεύσης, τ. ἔ. ὁμαρτούσης: ὅταν παρακολουθῇ ἡ ἐκ τῆς θυσίας μοῖρα, τότε ἡ ὑγίεια ἶνεε μεγαλιτέρα. τᾶς πολλᾶς ὑγιείας ἀκόρεστον τέρμα Αἰσχ. Ἀγ. 990, ἴδ. ἀκόρεστος.

ὑγίεις -εσσα -εν: ὑγίεντα ὄλβον Πίνδ. Ὀ. 5, 23 ἴδ. ἄρδω.

ὑγιής 2: ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν Σοφ. Φιλ. 1006 ὦ μηδὲν ὑγιὲς (ὀρθόν, σῶον, ἀκέραιον) μηδ' ἐλεύθερον φρόνημα ἔχων: «ὦ δόλιε Ὀδυσσεῦ» Σχ. Ὀρθῶς παρατηρεῖται ὅτι τὸ ὑγιής, σπάνιον ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ ποιήσει (παρ' Αἰσχ. δὲν ὑπάρχει), ἐλέχθη ἐνταῦθα κατ' ἀπομίμησιν τῆς Εὐριπιδ. φράσεως οὐδὲν ὑγιὲς (Ἀνδρ. 448 952. Φοιν. 201. Ἑλ. 746 κἀλλ), συχνὸν δ' ἐν τῇ κωμῳδίᾳ καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ· γυναιξὶ γάρ, ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάνος, οὐχ ὑγιὲς οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων Εὐρ. Βάκ. 262 ἐν τοῖς συμποσίοις, ὅπου εἰς τὰς γυναῖκας προσφέρεται ὁ λαμπρὸς τῆς σταφυλῆς ζωμός, ἐν τοῖς τοιούτοις ὀργίοις λέγω ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς (οὐδεμία σωφροσύνη) πλέον ὑπάρχει.

ὑγρός 3: ἄνεμοι ὑγρὸν («μαλακόν» Σχ.) ἀέντες ε 478 φυσῶντες μεθ' ὑγρασίας, ὑγρασίαν φέροντες, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν φυσώντων ἐν καιρῷ ξηρασίας. καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Εὐρ. Ἀπ. 940, ἴδε ἀγκάλη. ἐς ὑγρὸν ἀγκῶνα Σοφ. Ἀντ. 1236, ἴδ. ἀγκών. ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 74, 4 ἑρμηνεύουσι: νωθρόν, ἀδύνατον Ἴσως. Ἡ γρ. τῶν χ/φων εἶνε λυγρὸν χάριν τοῦ μέτρου διορθωθεῖσα. ὑγρὰ λέξις εἶνε ἡ μαλακῶς ἀπτομένη τῆς ἀκοῆς, ἣν περιγράφει καὶ ἀναπτύσσει Διον. Ἁλικ. ἐν Δημ. κεφ. 20 ὧδε: «ἡ δ' ἔστιν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ καὶ ὥσπερ ἔλαιον ἀψοφητὶ διὰ τῆς ἀκοῆς ῥέουσα, θέλγειν γέ τοι καὶ ἡδύνειν ζητοῦσα τὴν ἀκοήν». Ἀντιδιαστέλλεται ἡ ὑγρὰ λέξις πρὸς τὴν τραχεῖαν, γενναίαν, πικράν.

ὑγρότης ἡ: ὑγροτήτων ἀντίοι Εὐρ. Φοίν. 1270 ἀπέναντι τῶν (ἐκ τῆς κύστεως ἐκρηχθησομένων) ὑγρῶν.

ὑδαρής 2: ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων (ὁ ἴδε), οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός, τὰ (= ἃ) δοκοῦντα (ἐνν. σαίνειν ἢ ξυγχαίρειν) εὔφρονος ἐκ διανοίας ὑδαρεῖ («μεμειγμένῃ καὶ οὐ καθαρᾷ καὶ ἀκράτῳ» Σχ.) σαίνει (Casaubonus: σαίνειν) φιλότητι Αἰσχ. Ἀγ. 786 τὸν ἀγαθὸν προβατογνώμονα δὲν δύνανται νὰ διαλάθωσι τὰ ὄμματα ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ φαίνονται ὅτι συγχαίρουσιν ἐξ εἰλικρινοῦς διανοίας, κολακεύουσι διὰ φιλίας ὑποκριτικῆς.

ὑδραίνω: ᾧ (Ἅιδᾳ) τάσδε χοὰς μέλλω κρατῆρ' ἅτε τῶν φθιμένων ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις Εὐρ. Ἰ. Τ. 161 «ᾧ (κασιγνήτῳ) τάσδε χοὰς ὡς (= ἅτε) κρατῆρα (ἤτοι: κρᾶμα, συνεκδ. τὸ περιέχον ἀντὶ τοῦ περιεχομένου, καθ' ἃ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ: τὸ ποτῆρι του, τὸ πιάτο του κττ.) τῶν φθιμένων (ὄντα) μέλλω ὑδρήνασα (ἤτοι: ὕδατι συγκεράσασα) χεῖν ἐν γαίας νώτοις (ὡς τοῦ κοινοῦ πάντων ἀνθρώπων τύμβου)» Δ. Βερν. πατέρα. . . λουτρὰ πανύσταθ' ὑδρανάμενον χροΐ Εὐρ. Ἠλ. 157 λουτρὰ πανύστατα λουσάμενον (ἐπιχεάμενον τῷ σώματι).

ὑδρεύω: Πειρήνας ὑδρευσομένα, πρόπολος σεμνῶν ὑδάτων ἔσομαι Εὐρ. Τρῳ. 205 μέλλουσα νὰ λάβω (προμηθευθῶ) ὕδωρ ἐκ τῆς Πειρήνης, θὰ εἶμαι ὑπηρέτρια ἱσταμένη πρὸ τῶν σεμνῶν ὑδάτων αὐτῆς.

ὑδρηλός 3: λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα Αἰσχ. Πέρ. 616, ἴδ. λιβάς.

ὕδωρ: ἐν χειμῶνι πολλὰ ὕδατα γίγνεται Ξεν.Οἰ.17,12 τὸν χειμῶνα γίνονται πολλὰ νερά. ἐὰν πλείω ποιῇ ὕδατα Θεοφρ.Φ.Αἰ.1,19,3 ἐὰν κάμῃ περισσότερα νερὰ (ὡς καὶ παρ'ἡμῖν). κατὰ χειρὸς ὕδωρ Ἀρφ. Σφ. 1216 ἐνν. φερέτω τις. Ἐλέγετο δὲ οὐ μόνον φέρειν ὕδωρ κατὰ χειρὸς (κατὰ χειρῶν), ἀλλὰ καὶ διδόναι (ὕδωρ) κατὰ χειρός.Διέταττον δὲ νὰ εἰσφέρωσι τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ (πρὸς πλύσιν τῶν χειρῶν) πρὸ τοῦ δείπνου, ἐν ᾧ τὸ ἀπονίζεσθαι ἐγίνετο μετὰ τὸ δεῖπνον· πρβ. τὴν ἡμετέραν παρ. «νίψου καὶ ἀποφάγαμεν». Ὁ δ' Ὅμηρος ἀμφότερα λέγει χέρνιβα. ἐν ὕδατι γράφειν Πλ.Φαῖδρ.276C =καθ' ὕδατος γράφειν, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων. ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι Δημ. 18, 139. 19, 57 ἐν τῷ ἐμῷ χρόνῳ, τῷ εἰς τὴν ἐμὴν ἀγόρευσιν ἐν τῇ κλεψύδρᾳ ὡρισμένῳ. ἐὰν ἐγχωρῇ τὸ ὕδωρ 44, 45 ἐὰν ἐπαρκῇ ὁ χρόνος. ἐφ' ὕδωρ (ὄχι ἐφύδωρ) ἐκαλεῖτο ὁ ὑπηρέτης ὁ ἐπιμελούμενος τῆς κλεψύδρας, ὁ κανονίζων τὸ ὕδωρ αὐτῆς. οἶνός τοι χαρίεντα πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῷ, ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις Ἀνθ. 13, 29 (Ἀθην. 39C) ὁ οἶνός ἐστί τοι μέγας ἵππος χαρίεντι ἀοιδῷ, πίνων δὲ ὕδωρ τέκοις ἂν οὐδὲν χρηστόν. κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι Ἀρφ. Σφ. 261 καὶ ἀφεύκτως ἐξ ἀνάγκης ἐντὸς τεσσάρων τὸ πολὺ πολὺ ἡμερῶν θὰ βρέξῃ.

ὑετός ὁ: ποιεῖ ὑετόν Ἀρφ. Σφ. 263 κάμνει βροχή.

υἱός. Οἱ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὔχρηστοι τύποι εἶνε οἱ ἑξῆς. Ἑν. ὀν. υἱός, υἱοῦ (χ 238), καὶ υἷος καὶ υἱέος, δοτ. υἷϊ καὶ υἱέϊ (ὁ τύπος υἱεῖ ἐν Ὕμ. Ἀπόλ. 46 ἀποδοκιμάζεται), αἰτ. υἱόν, υἷα, υἱέα, κλ. υἱέ Πλ. ὀν. υἷες καὶ υἱέες καὶ υἱεῖς, γεν. υἱῶν, δοτ. υἱοῖσι (τ 418), υἱάσι, αἰτ. υἷας καὶ υἱέας· τὸ υἱοὺς ἐν Ε 159 εἶνε πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ υἷας· κλ. υἱεῖς. Δυϊ. υἷε. Ἡ α' συλλαβὴ τοῦ υἱός, υἱόν, υἱὲ παρ' Ὁμ. ἐν τῇ θέσει εἶνε ἐνίοτε βραχεῖα (Δ. 473. Ε 612. Ζ, 130. Η 47. ρ 575 κἀλλ.). Ὁ δυϊ. τύπος υἱὼ εὕρηται παρὰ Θεοκρ. 22, 1. 137. Ἡ ἑν. ὀν. ὗις (ὗις) εὕρηται ἐν Ἀποσπ. Σιμων. 249. Ἡ παρ' Ἀττ. κλίσις ἔχει ὧδε: Ἑν. ὀν. υἱύς ὑύς ἀρχ., δόκιμον ὑ(ι)ός, γεν. ὑ(ι)έος ὑ(ι)οῦ, δοτ. ὑ(ι)εῖ ὑ(ι)ῷ, αἰτ. ὑ(ι)όν, κλ. ὑ(ι)έ. Πλ. ὑ(ι)εῖς, ὑ(ι)οί, γεν. ὑ(ι)έων ὑ(ι)ῶν, δοτ. ὑ(ι)έσι ὑ(ι)οῖς (υἱάσι Σοφ. Ἀντ. 571 μετὰ τῆς Δ. Γ. υἱέσι), αἰτ. ὑ(ι)εῖς ὑ(ι)ούς. Δυϊ. ὑ(ι)εῖ, ὑ(ι)έοιν. Οἱ τραγικοὶ ἔχουσι μόνον τοὺς ἐκ τοῦ υἱὸς τύπους (πλὴν τοῦ υἱάσι τοῦ Σοφ.) ὁ δὲ Ἀρφ. ἔχει τοὺς τύπους υἱεῖς υἱέων ὑιέσιν· οὗτοι δὲ οἱ κατὰ τὴν γ' κλίσιν τύποι (γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἑν. καὶ δυϊ. καὶ πλ.) εἶνε καὶ οἱ συνήθεις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ μέσῃ Ἀτθίδι κατὰ τὰς Ἐπιγρ. Ἡ δ' ἑν. ὀν. υἱύς εὕρηται μόνον ἐν ταῖς ἀρχαιοτάταις ποιητ. καὶ πεζ. ἐπιγρ. Ἡ ὀν. δυϊ. ὑιεῖ εὕρηται ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ, ὅθεν τὸ ἐν Πλ. Ἀπ.20Α υἱέε μεταγραπτέον κατὰ Blass εἰς ὑιεῖ. Ἀπὸ τοῦ 350οῦ ἔτους κέ. ἡ λέξις κλίνεται κατὰ τὴν β' κλίσιν, ἣν καὶ μεταχειρίζονται ὁ Δημ. καὶ Μένανδρος. Οἱ Ἀττικοὶ τοῦ 4ου (5ου) αἰῶνος δὲν γράφουσι τὸ ι ἐν τῇ λέξει ταύτῃ, ὡς μαρτυροῦσι καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ καὶ οἱ γραμματικοὶ (ἴδ. Ἡρῳδιαν. Ι 112, 6. ΙΙ 281, 29).

ὑλακτέω: κύων πρὸ μεγαρέων μέγα ὑλακτέων Ἀπ. Σώφρ. 6 ὡς κύων πρὸ μεγάρων μέγα ὑλακτῶν. κύων ὑλακτέω Ἡρώνδ. 6, 13 γαυγίζω σὰν σκυλί· πρβ. τοιαῦθ' ὑλακτεῖ Σοφ. Ἠλ. 299 «ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ ὡς κύων» Σχ. Ὁμοίαν χυδαίαν ἔκφρασιν λέγομεν καὶ σήμερον «ἂς γαυγίζῃ ὅσον θέλει».

ὕλη ἡ: τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλ' ὦκα, ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην Η 418 οἱ δὲ ταχέως παρεσκευάζοντο ἐπ' ἀμφότερα, ἄλλοι μὲν ἐπὶ τοὺς νεκροὺς (τοὺς νεκροὺς ἄξοντες), ἄλλοι δὲ ἐπὶ τὰ ξύλα, πᾶσαν αἰκίζων φόβην ὕλης πεδιάδος Σοφ. Ἀντ. 420· ἴδε αἰκίζω. ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ Εὐρ. Βάκχ. 1138 = ἐν φόβῃ βαθυξύλου ὕλης. ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς κείραντα Σοφ. Τρ. 1195 συνήθως τὸ ὕλην ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ: ἄγρια δένδρα· ἀλλὰ πῶς θὰ συμβιβάζεται καὶ πρὸς τὸ δρυὸς (= δένδρου καθόλου, πρβ. καὶ 766), ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ κείραντα (ὃ ἴδε); ἡ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ καὶ παρέχει πνιγμὸν αὐτῷ Ξεν. Οἰκ. 17, 12 τὰ ἄγρια χόρτα πολλάκις ἕνεκα τῶν ὑδάτων («ἀπὸ τὰ πολλὰ νερὰ») ἐξορμῶσι σὺν τῷ σίτῳ καὶ πνίγουσιν αὐτόν.

ὑμέναιος ὁ: ἦν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε λωτῷ συνηλάλαξαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 10 ἣν πάντες ἐν ὑμεναίοις Καδμεῖοί ποτε πρὸς αὐλὸν συνύμνησαν: τὴν ὁποίαν πάντες οἱ Καδ. ποτὲ ὁμοῦ ὕμνησαν ἐν ὑμεναίοις. Ἡ συν- ἐπαναλαμβάνει ἐπὶ τὸ ἐντονώτερον καὶ σαφέστερον τὴν ἔννοιαν τοῦ πάντες, ἤτοι: ὁμοῦ πάντες. Ἡ δὲ δοτ. λωτῷ διορίζει ἀκριβέστερον τὸ ὑμεναίοις. Δύο δὲ δοτικαὶ εὕρηνται καὶ ἀλλ., ὡς Εὐρ. Μηδ. 991. Πλ. Νόμ. 918 C. τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος μετά τε φιλοχόρου κιθάρας συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοεσσᾶν ἔστασαν ἰακχάν! Ἰ. Α. 1036 «τίς ἄρ' ὑμέναιος (= γαμήλιος ᾠδή, γαμήλιος μουσικὴ συνῳδία, καὶ δὴ καί: ἡ ἐν τῷ γάμῳ τῶν κεκλημένων πάντων ἑορτάσιμος ὁμήγυρις) μετά τε τῆς φιλοχόρου κιθάρας (= μετά τε τῶν κιθαριστῶν) ὑπό τε τῶν καλαμοεσσῶν συρίγγων ἔστησαν ἰακχὴν (κατὰ τά: ἵστημι κραυγήν, βοὴν κττ. ἤτοι: «ἐσήκωσαν ἢ ἔρριξαν βοήν, βοητόν»). Ληπτέα ἡ ῥῆσις ἐπιφωνηματικῶς κατὰ θαυμασμόν: «Σὰν τί γάμος νἆταν ἐκεῖνος μὲ τὰ τραγούδια, ταὶς κιθάραις καὶ ταὶς φλογέραις, ποῦ ῥίξαν ὅλοι μιὰ βοή, τότες ποῦ αἱ Πιερίδες κτλ.» Δ. Βερν. δοχμιᾶν διὰ κλιτύων βοσκήμασι σοῖσι συρίζων ποιμνίτας ὑμεναίους Ἄλκ. 575 διὰ τῶν ἀνακεκλιμένων καὶ πλαγίων ὀρέων αὐ-

λῳδῶν τῇ σύριγγι ποιμενικοὺς νόμους («σκοπούς», οὓς οἱ βοσκοὶ αὐλοῦσιν) ἐπὶ τῇ τῶν σῶν βοσκημάτων μείξει. Πρβ. Πλουτ. 138 Β.

ὕμμας, ὔμμε, ὔμμες, ὔμμι καὶ ὔμμιν, ἴδε σύ.

ὔμμος Αἰολ. ἀντὶ ὑμός, ὑμέτερος.

ὑμνέω: ὑμνήσεις κακά Σοφ. Ἠλ. 382 θὰ ψάλλῃς τὴν μοῖράν σου, θὰ μοιρολογῇς. ἃ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε... ἀρεταὶ ἐκόσμησαν Θουκ. 2, 42 ἴδε κοσμέω. κόσμον δ' ὑμεναίων δεσποσύνων ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἄγει καὶ ἔρως ὑμνεῖν Ἀπ.Εὐρ. 773,44 ἴδε ἄγω. εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρὴ ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν Πίνδ. Ἰ. 3, 7 = πρέπει νὰ ὑμνήσῃ τις τὸν ἐσθλόν, ὥστε ὁ ὕμνος νὰ εἶνε ἀμοιβὴ τῶν ἐνδόξων ἔργων· ἴδ. αἰνέω. Βραχυλογία καὶ ἐτυμολογικὴ σύνταξις. ὑμνῆσαι (Ἡρακλέα) στεφάνωμα μόχθων δι' εὐλογίας θέλω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 355 θέλω νὰ ὑμνήσω δι' ἐγκωμίων τὸν Ἡρακλέα, ὅπερ (τ. ἔ. ὁ ὕμνος οὗτος) θὰ εἶνε στέφανος τῶν κατορθωμάτων του. Πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 1275. Εὐρ.Μήδ.423. Παθ.Ἐτεοκλῆς ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις Αἰσχ. Ἑπτ. 7 ὁ Ἐτεοκλῆς εἷς ὢν πολὺ θὰ κακολογῆται ἀνὰ τὴν πόλιν ὑπὸ τῶν ἀστῶν διὰ προοιμίων πολυθορύβων. ἀντιψάλμους ᾠδὰς ὕμνον τ' Ἀσιήταν σοι βάρβαρον ἰαχὰν δεσποίνᾳ γ' ἐξαυδάσω, τὰν ἐν θρήνοισιν μοῦσαν νέκυσιν μέλεον, τὰν ἐν μολπαῖς Ἅιδας ὑμνεῖ δίχα παιάνων Εὐρ. Ἰ. Τ. 185 «ἀντιψάλμους (ἀντιφώνους) ᾠδὰς Ἀσιάτην θ' ὕμνον, βάρβαρον (ὄντα ταῦτα) σοί γε τῇ δεσποίνῃ (ἀντὶ τοῦ: σοί γ', ὦ δέσποινα) βοὴν ἐξαυδήσω, τὴν ἐν τοῖς θρήνοις τοῖς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς οἰκτρὰν μοῦσαν, ἣν ἐν μολπαῖς Ἅιδης ὑμνεῖ δίχα παιάνων» Δ.Βερν. Ἡ Ἀσιατικὴ μουσικὴ ἦτο πένθιμος. ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα Σοφ. Αἴ. 292 τὰ πολυθρύλητα ἐκεῖνα· πρβ. Εὐρ. Φοιν. 438. παιᾶνα Δηλιάδες ὑμνοῦσ' ἀμφὶ πύλας τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 688 αἱ Δηλιάδες παρθένοι διὰ παιᾶνος ἐξυμνοῦσι περὶ τὰς πύλας τοῦ ναοῦ τὸν καλλίμορφον γόνον τῆς Λητοῦς. καὶ μὴν ἀίω Σιμόεντος ἡμένα κοίτας φοινίας ὑμνεῖ πολυχορδοτάτᾳ γήρυϊ παιδολέτωρ μελοποιὸς ἀηδονὶς μερίμνᾳ Ῥῆσ. 549 ἐκ τῶν πολλῶν διορθ. ἀναφέρω μόνον τὴν τοῦ Weckl. γράφοντος θάμνῳ ἀντὶ τοῦ ἀίω. Ἴσως γρ. μᾶλλον: ἄνω, τ. ἔ. ἡ παιδολέτωρ μελοποιὸς ἀηδονὶς ἐνδιαιτωμένη ἄνω τοῦ Στρυμόνος (ἤτοι: ἐν τοῖς ὑψηλότερον τοῦ Στρυμ. κειμένοις τόποις) θρηνεῖ μερίμνῃ (ὑπὸ θλίψεως) πολυχορδοτάτᾳ γήρυϊ τὰς φονικὰς κοίτας (τοῦ Τηρέως τὰς συνουσίας, αἳ ἠνάγκασαν τὴν Πρόκνην ἀνελεῖν τὸν Ἴτυν.). Πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ μύθου τῆς Πρόκνης καὶ Φιλομήλας.

ὕμνος ὁ: ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται Πινδ. Ὀ. 1, 8 ἴδε ἀμφιβάλλω. ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ Εὐρ.Μήδ.426 ἐνν.«αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ὕβρεις» Σχ.

ὑπαγκάλισμα τό, ὅ τι ἔχει (λαμβάνει) τις ὑπὸ τὴν ἀγκάλην του· καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα Σοφ. Τρ. 539 δύο οὔσας μᾶς σκεπάζει μία χλαῖνα, ἐν ᾧ μένομεν ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἑνὸς ἀνδρός. Ἄλλοι: δύο οὖσαι ἀναμένομεν ὑπὸ μίαν χλαῖναν τὸ ἀγκάλισμα ἑνὸς ἀνδρός.

ὑπάγω: θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδην Ἡρ. 6,136 ἐγκαλέσας εἰς θανάτου δίκην (ἐπὶ ἐγκλήματι, οὗ ἡ ποινὴ θάνατος) ἐνώπιον τοῦ δήμου τὸν Μιλτ. Ὅπου ἡ μὲν γεν. θανάτου εἶνε γεν. τοῦ τιμήματος, ἡ δὲ ὑπὸ ὑποδηλοῖ ὅτι, τῶν δικαστῶν καθημένων ὑψηλότερον, ὁ κατηγορούμενος ἦτο ὑπ' αὐτοῖς. Ὁμοίως Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 12 κἀλλ. Ἡ πλήρης φράσις εἶνε ὑπάγειν ἐς δίκην, ὡς Θουκ. 3, 70. Πρβ. παλίρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα (Victor.: δίκαν) διαδρόμου λέχους Εὐρ. Ἠλ.1155 ἡ δίκη τοῦ μοιχικοῦ λέχους (τῆς παρανόμου κοίτης) παράγει ἀποπλανῶσα (κυρ. δολίως ὑπάγει πρὸς ἑαυτήν) τήνδε (Κλυταιμνήστραν). Ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρατηρεῖ ὁ Weil, ὅτι ἡ Κλυταιμ. ἐτιμωρήθη, ὄχι διότι ὑπῆρξεν ἄπιστος πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἀλλὰ διότι ἐφόνευσεν αὐτόν. Ὅθεν ἴσ. γρ. διάδρομον λέχους. Οὕτω δὲ ἔχομεν τὸ νόημα: ἡ δίκη ἐτιμώρησε ἀποπλανήσασα τὴν παραβᾶσαν τὴν συζυγικὴν πίστιν Κλυταιμ., ἥτις (= διότι) ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν της (= μέλεον ἃ πόσιν.. κατέκαν' αὐτόχειρ). Τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Δ. Βερν. ἴδε ἐν τῷ παλίρρους. Ἄλλαι διορθ. πολλαί. ὑπῆγεν αὐτὸν ὁ θεός Λυσ. 6, 19 ὁ θεὸς ἀνεπαισθήτως ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν. τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα; Εὐρ.Ἑλ. 832 = τίνα ἐλπίδα ὑποτείνεις (ὑποτίθης) μοι; οἱ Ἀθηναῖοι ἴσαις ναυσὶ προσπλεύσαντες ὑπῆγον (αὐτούς) ἐς τὸ πέλαγος Θουκ. 8, 10 ἐζήτουν νὰ προσελκύσωσιν αὐτοὺς μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸ πέλαγος. ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον Εὐρ. Κύκ. 507 τὸ χορταράκι φιλοφρόνως μὲ δελεάζει νὰ ὑπάγω εἰς κῶμον. εἰς τοῦθ' ὑπηγμένα τὰ πράγμαθ' ὁρῶ Δημ. 9, 110 βλέπω ὅτι τὰ πράγματα σιγὰ σιγὰ (ἀνεπαισθήτως) κατήντησαν (ἤχθησαν) εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον. Καὶ ἀμτβ. κοιλία ὑπάγουσα ἰατρ. ἐξάγουσα κάτωθεν, κινοῦσα, «ποῦ τὸν πηγαίνει ὑποκάτω», ὅθεν καὶ ὑπαγωγός (κινητικός) κοιλίας καὶ ὑπαγωγὴ (κίνησι) κοιλίας. ὑπάγω φρένα τέρψας Θέογν. 921 ἀποσύρομαι (κατ' ἄλλους = προάγω) ἀφ' οὗ διεσκέδασα (ἀφ' οὗ «ἔκαμα τὸ κέφι μου»). ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ Ἀρφ. Βάτρ. 174 πηγαίνετε τὸν δρόμον σας, ἐμπρός, προχωρεῖτε. Διὰ τοῦ ὑμεῖς ὁ νεκρὸς ἀποτείνεται πρὸς τοὺς ἐκφέροντας αὐτόν (πρὸς τοὺς νεκροφόρους). Ἡ γεν. μεριστική· πρβ. Σοφ. Αἴ. 718, περὶ οὗ ἴδε τρέχω. ταῦτα ὑπήγετο Ξεν. Ἀν. 2, 1, 18 ἔκαμνε ταύτας τὰς πανουργίας, τ. ἔ. μὲ τὰ μέσα ταῦτα προσεπάθει νὰ ἐξαπατήσῃ αὐτόν. Ἀντίστοιχον εἶνε τὸ ἐνεργ. ἐς δυσχω-

ρίαν φυγῇ ὑπαγαγόντες (τοὺς πολεμίους), ἐπιτίθεσθαι (δύνανται) Κ. Π. 1, 6, 37 δύνανται ἐπιτίθεσθαι τοῖς πολεμίοις, ἐπὰν ὑπαγάγωσιν (= κατὰ μικρὸν καὶ λάθρᾳ ἀγάγωσιν) αὐτοὺς φεύγοντες (=φυγῇ) εἰς δυσχωρίαν.

ὑπᾴδω, ὑπαείδω: ὑπήεισαν δὲ λίγειαι σύριγγες Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 243, ἴδ. πλίσσω.

ὑπαίθριος 2 καὶ 3: σὺ δ' οὐδὲ ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου τῷ σῷ προσίζειν ἀνδρὶ ἐᾷς Εὐρ. Ἀνδ. 228 σὺ δὲ οὐδὲ μιὰ σταλαγματιὰ ξένης (κυρ. ἐκτὸς τοῦ οἴκου σου) δροσιᾶς ἀφίνεις νὰ καθίσῃ (κολλήσῃ) ἐπάνω εἰς τὸν ἄνδρα σου.

ὑπαίθω: μηροῖς ὑπαίθων (Γανυμήδης) τὴν Διὸς τυραννίδα Ἀπ. Σοφ. 320 Δία τύραννον θάλπων ἔρωτι (Ellendt).

ὑπαΐσσω: μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει ἰχθύς Φ 126 ὁρμήσει ὑπὸ τὴν μέλαιναν φρῖκα (τὴν φρικιῶσαν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης). βωμοῦ ὑπαΐξας Β 310 κάτωθεν τοῦ βωμοῦ ἐξορμήσας.

ὑπακούω. Μετὰ γεν. τινός= εἰμὶ ὑπήκοός τινος (ἀλλ' ἴδ. κατωτέρ.)· πρβ. ὑπακούειν τῆσδε τῆς κρίσεως Αἰσχίν. 3,56 (ὃ ἴδ.κατωτ.). Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πείθεσθαι συνηθέστ.μετὰ δοτ. Ἀρφ. Λυσ. 878. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν θυρωρῶν, οἵτινες ἀκούουσι τὸν κρούσαντα τὴν θύραν καὶ ἀνοίγουσι (τῷ κόψαντι τὴν θύραν ὑπακούουσι). τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρων οὐδ' ὑπακούει; Ἀρφ. Σφ. 273 διατί ἄρά γε δὲν μᾶς φαίνεται πρὸ τῶν θυρῶν ὁ γέρων οὐδ' ἔρχεται νὰ μᾶς ἀνοίξῃ; Ἐν δὲ στ. 319 φίλοι, τήκομαι μὲν πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς ὑμῶν ὑπακούων ὀρθῶς ὁ Cobet ἔγρ. ἐπακούων, διότι τὸ νόημα εἶνε: πολὺς χρόνος εἶνε, ὦ φίλοι, ἀφ' ὅτου ἀκούων σας διὰ μέσου τῆς ὀπῆς λυποῦμαι ἐγκαρδίως, ἀλλὰ τί νὰ κάμω; κτλ. Καὶ βραχυλογ. παρὰ Θεοφρ. Χαρ. 28 αὐταὶ τὴν θύραν ὑπακούουσι αἱ ἴδιαι ἀνοίγουσι τὴν θύραν.Καὶ ἐν 4: τὴν θύραν ὑπακοῦσαι αὐτός, ὅπου τὸ καὶ κόψαντος εἶνε παρέγγραπτον. Παρομοίως καὶ σήμερον: «ἤκουσες τὴν πόρταν;» ἐνν. ποῦ κτυποῦν. Ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες καλούμενοι ἀποκρίνονται, καὶ ἐν γέν. ἐπὶ τοιούτων, οἵτινες, ὅταν προσκαλῶνται, ἔρχονται· αὐτὸς οὐχ ὑπακούω Δημ. 50, 51 ὁ ἴδιος προσκαλούμενος δὲν πηγαίνω. ὑπακούειν τῆς κρίσεως Αἰσχίν. 3, 56 παρευρίσκομαι εἰς τὴν δίκην, ἵνα ἀκούσω τὰ λεχθησόμενα, ὅπου ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Μαρκλάνδος ἐπακούειν (ὅπερ ἴδε). ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, . . ὑπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν Ἀρφ. Νεφ. 274 ὄχι ἐπακούσατε (ὃ ἴδε), διότι ὑπακούει ὁ καλούμενος. Πρβ. καί ποτε ὑμῶν ἐγὼ ὑπήκουσα (ἢ ἐπήκουσα) βουλευομένων Πλ. Γοργ. 487C, ὅπου ὀρθῶς ἐπιδοκιμάζεται ἡ γρ. ἐπήκουσα, τ. ἔ σπουδῇ καὶ ἐπιμελῶς ἤκουσα ὑμῶν βουλευομένων. Τὸ δὲ ὑπήκουσα θὰ ἐσήμαινε: κρυφίως ἤκουσα (ὠτακουστῶν). Πρβ. Ξεν. Κυν. 5, 19 (ὃ ἴδε ἐν τῷ ἐπακούω). Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ὑπακούειν καὶ ἐπακούειν ἴδ. ἐπακούω. τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀελίου Πίνδ. Ὀ. 3, 24 τούτων (τῶν καλῶν δένδρων) γυμνὸς ὁ κῆπος (τὸ ἄλσος) ὢν ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὅτι εἶνε ἐκτεθειμένος (ὑπόκειται) εἰς τὰς ὀξείας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Παθ. ἀπρόσ. ἔπειτα δ' ἐν παρέργῳ καὶ εἴ τι ἄλλο ξυγκαταστρεψαμένοις ῥᾷον αὐτοῖς ὑπακούσεται (=ῥάων ὑπακοὴ ἔσται) Θουκ. 6, 69 ἔπειτα δὲ κατὰ δεύτερον λόγον (ἦσαν πρόθυμοι) μήπως, ἂν βοηθήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν καθυπόταξιν ἄλλης τινὸς χώρας, τύχωσιν ἐπιεικεστέρας μεταχειρίσεως ὡς ὑπήκοοι. Οὐδεμία ἀνάγκη διορθώσεως. ἔχει δὲ καὶ οὕτως· ἡμεῖς γὰρ Ἴωνες ὄντες Πελοποννησίοις Δωριεῦσι, καὶ πλείοσιν οὖσι καὶ παροικοῦσιν ἐσκεψάμεθα ὅτῳ τρόπῳ ἥκιστα [αὐτῶν] ὑπακουσόμεθα Θουκ. 6, 82 ἡ δυσκολία τοῦ χωρίου εἶνε ὅτι, ἐν ᾧ προηγεῖται δοτικὴ (Πελοποννησίοις κέ), ἕπεται ἡ γεν. αὐτῶν· ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ ὑπακούω ἐπὶ τῆς σημ. ὑπήκοός εἰμι συντάσσεται μετὰ γεν., ἀλλ' ἡ δυσκολία αὕτη αἴρεται, διότι καὶ ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης τὸ ὑπακούω εὕρηται, εἰ καὶ σπανιώτερον, συντασσόμενον μετὰ δοτ. ὡς 2, 61. 4, 63. 6, 69. Ὅθεν συντάσσομαι τῇ γνώμῃ τοῦ Herwerden ἐξαλείφοντος τὸ αὐτῶν, ἴσως προελθὸν ἐκ διορθωτοῦ τινος. Ἄλλοι δὲ διορθοῦσιν: ἔχει δὲ οὕτως· ἡμεῖς γὰρ Ἴωνες ὄντες καὶ Πελοποννησίοις, καὶ Δωριεῦσι καὶ πλείοσιν οὖσι, παροικοῦντες κέ., οὐδὲν δέον. Ἑρμηνευτέον: ἔχει δὲ καὶ οὕτω τὸ πρᾶγμα (τ. ἔ. ἀληθές ἐστιν, ὅτι οἱ Ἴωνες. . . πολέμιοι τοῖς Δωριεῦσίν εἰσιν· ἀλλ' ἀληθῆ ἐπίσης καὶ τάδε, τὰ ἐφεξῆς)· ἡμεῖς γὰρ Ἴωνες ὄντες ἐσκεψάμεθα ὅτῳ τρόπῳ ἥκιστα ὑπήκοοι γενησόμεθα τοῖς ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῦσι, καὶ πλείοσιν οὖσι καὶ παροικοῦσι. Κορίνθιοι δ' οὐδὲν τούτων ὑπήκουον Θουκ. 1, 29 οἱ δὲ Κορ. οὐδόλως εἰς ταῦτα ὑπήκουον, ἐπείθοντο· πρβ. 1, 26, 4. 139, 2. 140, 5. 5, 114, 1.

ὑπάπειμι: τοῦ ὑπαπιέναι πλέον ἢ τοῦ μένοντος τὴν διάνοιαν ἔχουσιν Θουκ. 5, 9 = διανοοῦνται μᾶλλον λανθάνειν ἀπιόντες ἢ μένειν.

ὑπαποκινέω ἀμτβ. ὑπαποκίνει (ἐνν σεαυτόν) τῆς ὁδοῦ Ἀρφ. Ὄρν. 1011 σιγὰ σιγὰ φεῦγε ἀπὸ τὸν δρόμον.

ὑπαποκινητέον ῥ. ἐπίθ. τοῦ προηγ. κρυφίως, σιγὰ σιγά, πρέπει τις ν' ἀναχωρήσῃ Ἀρφ. Θεσμ. 924.

ὑπάργυρος 2: εἰ μισθοῖο συνέθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον Πινδ. Π. 11, 41 ἴδ. ταράσσω.

ὑπάρχω ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν: ὑπάρχω τινὸς (σπαν. τὶ καὶ τινί), συχν. μετὰ μτχ. (ὑπάρχω ἀδικῶν), ὑπάρχω τί τινι ἢ εἴς τινα πρῶτος κάμνω καλόν τι εἴς τινα. ‖ λαμβάνω ἀρχήν, προέρχομαι, ὑπάρχω, ὅθεν: ὑπάρχω τινί, ἀπό τινος καὶ παρά τινος ‖ ὑπάρχω πρόχειρος, χρήσιμος, ὑποστηρίζω· ὅθεν: ὑπάρχω ἀπολύτ., ἢ τινί, ἢ τινὶ πρός τινα. ‖ Ἀπροσ. ὑπάρχει εἶνε δυνατόν.

Μετὰ γεν. τῆς δ' εὐγενείας πρῶτον ὑπῆρξε τοῖσδε ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἔπηλυς οὖσα Πλ. Μενέξ. 237 B τῆς δ' εὐγενείας αὐτῶν πρώτη ἀπόδειξις (κυρ. κρηπὶς) ὑπῆρξεν εἰς αὐτοὺς ἡ καταγωγὴ τῶν προγόνων, ἥτις δὲν προήρχετο ἀπὸ ξένους. παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας ἀρετῆς πλεῖστον ὑπάρχει Ἀπ. Εὐρ. 897 ἴσ. ὁ Ἔρως ὢν παίδευμα σοφίας ὑπόκειται τῇ ἀρετῇ κατὰ τὸ πλεῖστον. Διορθοῦσι μετέχει ἢ παρέχει, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Μετ' αἰτ. τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς Δημ. 19, 280 τὰς ὁποίας πρῶτοι (ἐκ πρωτοβουλίας) ἔκαμαν εἰς ὑμᾶς. Καὶ μετὰ δοτ. τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ Αἰσχίν. 2, 26 τὰς ὁποίας ὑμεῖς πρῶτοι ἐκάματε εἰς τὸν Ἀμύνταν. Τὸ ἀντίστοιχον παθ. εἶνε κατωτέρ. Δημ. 1, 10. ἡ δὲ νῦν ἴσως πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν Σοφ. Ἠλ. 919 ἀλλ' ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἴσως θὰ εἶνε ἡ ὁριστικὴ ἔναρξις πολλῶν καλῶν. Τὸ κῦρος ἐκλαμβάνεται συνήθως ὡς κατηγορούμ. Ἴσως θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε αἰτ., κατὰ τὰ ἀνωτ., ἂν ὑπῆρχε πρβ. ἐκ συγχρόνου συγγραφέως. τὸ γὰρ εὖ τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 695 = ἡ ἀρετὴ ὑπόκειται τοῖς ὕμνοις. Ἀλλὰ καὶ ὧδε: ὁ Διὸς παῖς ὑποβάλλει εἰς τοὺς ὕμνους ὡς ὑπόθεσιν τὴν ἀρετήν του. ὡμολόγηκεν ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους Δημ. 18, 228 ὅτι περὶ ἡμῶν ὑπάρχει ἐκ τῶν προτέρων ἡ γνώμη, ἡ πεποίθησις αὕτη. δίκαιος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν ὑπηργμένων ἡμῖν καταστάς Δημ. 1, 10 καταστὰς δίκαιος λογιστὴς τούτων, ἃ οἱ θεοὶ ὑπῆρξαν ἡμῖν: τῶν εὐεργεσιῶν, τὰς ὁποίας οἱ θεοὶ οἴκοθεν (πρῶτοι) ἔκαμαν εἰς ἡμᾶς. οὐδέν μοι ὑπῆρκτο εἰς αὐτόν Ἀντιφῶν 5, 58 δὲν εἶχα πράξῃ προηγουμένως κανὲν τοιοῦτον ἀδίκημα εἰς αὐτόν, ὥστε νὰ μ' ἀντεκδικηθῇ. ὑπῆρκτο Θουκ. 1, 93 = ἀρχὴ ἐπεποίητο (ἐγεγένητο). οὐχ ὑπάρχων (ἐνν. τῆς ἔχθρας), ἀλλὰ τιμωρούμενος Δημ. 59 1 οὐκ ἄρχων χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀμυνόμενος. Ὁμοίως: μήτε ὑπάρχων μήτε ἀμυνόμενος Πλ. Νόμ. 879 D. ‖ τὰ ἔκ τινος ὑπαργμένα Ἡρ. 7, 11 ὅσα ἔχει τις κάμῃ ἕως τώρα: τὰ προηγούμενά του. ὑπηργμένων γε πολλῶν κἀγαθῶν Ἀρφ. Λυσ. 1159 ἀφ οὗ ὑπάρχουσι τόσαι ἀμοιβαῖαι ὑπηρεσίαι, ἀφ' οὗ ὑπάρχουσι τόσα ὡραῖα προηγούμενα. ὑπάρχειν ὑμᾶς εἰδότας Δημ. 18, 95 ἐντονώτερον τοῦ εἰδέναι ὑμᾶς. Ὁμοίως ὑπάρχειν ἐγνωκότες σχεδὸν = ἐγνωκέναι 15, 1 (πρβ. cognitum habere καὶ cognovisse). ἐθέλοντας ὑπάρχειν 4, 13 σχεδὸν = ἐθέλειν. ὑμᾶς ὑπάρξαι δεῖ χρηστὰ βουλομένους Δημ. 13, 36 ὑμεῖς πρέπει νὰ εἶσθε οἱ πρῶτοι, οἱ ὁποῖοι θέλετε τὰ χρηστά: ὑμεῖς πρέπει νὰ δίδητε πρῶτοι τὸ καλὸν παράδειγμα (οἷον τὴν βάσιν) ἐπιζητοῦντες τὰ χρηστά. ὅ μοι δοκεῖτε οὔτ' αὐτοὶ πώποτε ἐνθυμηθῆναι ὑπάρχον ὑμῖν μεγέθους πέρι ἐς τὴν ἀρχήν Θουκ. 2, 62 τὸ ὁποῖον πλεονέκτημα νομίζω, ὅτι οὔτε σεῖς οἱ ἴδιοι ἐσυλλογίσθητέ ποτε μέχρι τῆς σήμερον, ὅτι ὑπάρχει εἰς ὑμᾶς προκειμένου περὶ τοῦ μεγέθους, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀρχὴν ὑμῶν. Τὸ μεγέθους πέρι ἀναφέρ. γραμματικῶς εἰς τὸ ὑπάρχον, τὸ δὲ ἐς τὴν ἀρχὴν ἀναφέρ. εἰς τὸ μεγέθους, τ. ἔ. μεγέθους ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁμοίως 1, 6 ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο τὸ μεθ' ὅπλων ἀναφ. εἰς τὸ δίαιταν. Ταῦτα διὰ τὸν Steup. ἡμῶν δὲ τὸ ὑπάρχον πρότερον, ᾧπερ καὶ ἀνεπιστήμονες ἔτι ὄντες ἀπετολμήσαμεν, βεβαιότερον νῦν 7, 67 ἡμῶν δὲ τὸ ὑπάρχον πρότερον φρόνημα, δι' οὗ (ὃ ἔχοντες), εἰ καὶ ἤμεθα ἀκόμη ἄπειροι, ἐτολμήσαμεν νὰ διακινδυνεύσωμεν, εἶνε νῦν ἀσφαλέστερον: στηρίζεται ἐπὶ ἑδραιοτέρας βάσεως. Παρύσατις μὲν δὴ ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ Ξεν. Ἀν. 1, 1, 4 ἦτο ἐξ ἀρχῆς, ἦτο ὡς βάσις, ὡς πρώτη ἀφετηρία, ὡς στήριγμα εἰς τὸν Κῦρον, ὅθεν: ἦτο μὲ τὸ μέρος του, διέκειτο εὐμενῶς πρὸς αὐτόν. Ὅμοιον χωρίον εἶνε 5, 6, 23 ὑπάρξει ὑμῖν ἡ ἐμὴ πόλις θὰ ὑποστηρίζῃ. Ὁμοίως Ἑλλ. 7, 5, 5: Ἐπαμεινώνδας ἐλογίζετο καὶ ἐν Πελοποννήσῳ σφίσιν ὑπάρχειν (ὅτι εἶνε μὲ τὸ μέρος των) . τοὺς τὰ σφέτερα (τὰ Βοιωτῶν καὶ συμμάχων) φρονοῦντας. τούτους μαλακοὺς ἐποίησε τὸ τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν αὐτοῖς πεισθῆναι Δημ. 19, 54 τούτους ἐποίησε μαλακοὺς τὸ ὅτι ὁ Φίλιππος ἐπείσθη νὰ εἶνε ὑπὲρ αὐτῶν, νὰ ὑποστηρίζῃ αὐτούς. Ὁμοίως § 118. 140. 18, 174. ἐφάνη κάλλιστος καὶ ἐλευθεριώτατος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης Ξεν. Κ. Π. 6, 4, 4 ἐπειδὴ καὶ ἡ φύσις ἐβοήθει αὐτὸν (ἦτο καὶ ἐκ φύσεως σωματικῶς κάλλιστος καὶ ἐλευθεριώτατος). ἐὰν τῆς παρ' ὑμῶν ὑπαρξάσης εὐνοίας δυνηθῶ δηλῶσαι τὰ πεπραγμένα Δημ. 58, 3 ἐὰν στηριζόμενος εἰς (ἔχων ὡς βάσιν) τὴν παρ' ὑμῶν εὔνοιαν δυνηθῶ κτλ. δεινὸν . . τοῖς τὰ Φιλίππου πράγμαθ' ᾑρημένοις θεραπεύειν . . . τὴν παρ' ἐκείνου πρὸς ἑκάτερ' αἴσθησιν ὑπάρχειν Δημ. 19, 226 εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα νὰ ὑπάρχῃ εἰς τοὺς θεραπεύοντας τὰ πράγματα τοῦ Φιλίππου ἡ ἐκ μέρους ἐκείνου τόσον ἀκριβὴς αἴσθησις καὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀδιαφορίας τῶν ὀπαδῶν του. τίς προῖκα πρεσβεύειν ἐθελήσει, εἰ μήτε λαβεῖν μήτε τῶν εἰληφότων ἀξιοπιστότερον παρ' ὑμῖν εἶναι δοκεῖν ὑπάρξει 19, 232 ἐὰν θὰ κατανιήσῃ (κυρ. θὰ εἶνε δυνατὸν) μήτε νὰ λάβῃ τίς τι μήτε νὰ θεωρῆται παρ' ὑμῖν ἀξιοπιστότερος τῶν εἰληφότων. ὑπάρχειν γὰρ ἐκ τοῦ δήμου . τῶν τε ἡλικιωτῶν πλέον ἔχειν κέ. Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 16 ἴδ. οἷος. τοῦτο ὑπαρκτέον Πλ. Πολ. 467 C = δεῖ ὑπάρχειν. ὡς ἄμεινόν σφι εἴη κρησφύγετόν τι ὑπάρχον εἶναι Ἡρ. 5, 124 ὅτι εἶνε καλλίτερον (συμφερώτερον) εἰς αὐτοὺς νὰ ὑπάρχῃ ἕτοιμον (πρόχειρον) καταφύγιον. Καὶ ἀπρόσ. οἷ ἀφικομένῃ ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι Πλ. Φαίδων 81 A ὅπου φθάσασα δύναται νὰ εἶνε εὐδαίμων. ὑπάρ-

χει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα Σοφ. Ἠλ. 1340, ὅπου τὸ ὑπάρχει ὑπολαμβάνεται = συμβαίνει· μᾶλλον: ὑπάρχει εὐκαιρία (ἀφορμή), ὥστε νὰ μή σε γνωρίσῃ τις, διότι δηλ. οἱ παλαιοὶ ὑπηρέται τῆς οἰκίας, οἵτινες ἠδύναντο νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν Ὀρέστην, ἀπέθανον. Πρβ. Εὐρ. Ἠλ. 630, καὶ Θουκ. 5, 9: καὶ νομίσατε τρία εἶναι τοῦ καλῶς πολεμεῖν, τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι καὶ τὸ τοῖς ἄρχουσι πείθεσθαι (περὶ ὧν ἴδε ἐθέλω), καὶ τῇδε ὑμῖν τῇ ἡμέρᾳ ἢ ἀγαθοῖς γενομένοις ἐλευθερίαν τε ὑπάρχειν καὶ Λακεδαιμονίων ξυμμάχοις κεκλῆσθαι, ἢ Ἀθηναίων τε δούλοις, ἢν τὰ ἄριστα ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως πράξητε, καὶ δουλείαν χαλεπωτέραν ἢ πρὶν εἴχετε, τοῖς δὲ λοιποῖς Ἕλλησι κωλυταῖς γενέσθαι ἐλευθερώσεως τοῦ (ἐκ τοῦ νομίσητε ἐξηρτημένου) ὑπάρχειν ὑποκείμενον ἐν μὲν τῷ α′ κώλῳ τῆς διαζεύξεως εἶνε τὸ ἐλευθερίαν καὶ τὸ κεκλῆσθαι, ἐν δὲ τῷ β′ κώλῳ τὸ Ἀθην. δούλοις (κεκλῆσθαι), τὸ δουλείαν καὶ τὸ γενέσθαι. Κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτην ὁ λόγος ὀρθούμενος ἔχει ὧδε: «ἀγαθοῖς γενομένοις ἐλευθερία τε ὑπάρξει καὶ Λακεδ. ξυμμάχοις κεκλῆσθαι, (κακοῖς δὲ γενομένοις) Ἀθηναίων τε δούλοις (κεκλῆσθαι) και δουλεία χαλεπωτέρα ὑπάρξει, τοῖς δὲ λοιποῖς Ἑλλ. κωλυταῖς γενέσθαι ἐλευθ. (ἐνν. ὑπάρξει»). Κατ' ἄλλους ἐν τῷ β′ κώλῳ ὑποκ. τοῦ ὑπάρχειν εἶνε τὸ Ἀθην. δούλοις γενέσθαι· ἀλλὰ πρὸς τὴν σύνταξιν ταύτην ἐναντιοῦνται πολλά τινα, ὡς τὸ καὶ δουλείαν, καὶ τὸ τοῖς δὲ λοιποῖς, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ τοῦ καὶ τοῖς λοιποῖς· ἐπὶ δὲ τούτοις ὑπάρχει ἀσυμμετρία τῶν δύο κώλων. Τὸ δὲ ἢν τὰ ἄριστα.. πράξητε κεῖται παρενθετικῶς: ἂν ἔχητε τὴν ἀρίστην τύχην καὶ δὲν ἀνδραποδισθῆτε ἢ θανατωθῆτε. ἐν παντὶ χωρίῳ καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν Θουκ. 6, 87 «ἐν πάσῃ γῇ καὶ ἧς οὐκ ἄρχομεν» Σχ.

ὕπαστρος 2 ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα ὤν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν ἀστερισμῶν, ἀπ' αὐτῶν ἐξαρτώμενος· ὕπαστρον δέ τοι μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος φυγάν (Heath: φυγαί) Αἰσχ. Ἱκ. 398 τ. ἔ. ὁρίζω ἐμαυτῷ φυγὴν ὕπαστρον (δηλ. φυγὴν ἐν μακρυνοῖς καὶ ἐρήμοις τόποις, ὅπου νὰ μὴ ἔχω ἄλλον ὁδηγὸν παρὰ τὰ ἄστρα) ὡς ἀλέξημα ἐναντίον τοῦ ἀπεχθοῦς γάμου.

ὕπατος: ἐδόκησεν...ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν Πίνδ. Π 6, 42 ἴδ ὁπλότερος.

ὑπέγγυος 2: τὸ γὰρ ὑπέγγυον Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ συμπίτνει Εὐρ. Ἑκ. 1030 ἡ ὑπεγγύως ὀφειλομένη τῇ Δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς ὀφειλὴ οὐκ ἀπόλλυται (Δ. Βερν.), ἴδ. συμπίτνω. κριταὶ τῶνδ' ὀνειράτων θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι Αἰσχ. Χο. 37 ἐξηγηταὶ τούτων τῶν ὀνειράτων θεόπνευστοι (= θεόθεν ὑπέγγυοι: «ἐκ θεῶν ἠσφαλισμένοι τὴν μαντείαν» Σχ., ὧν ἡ ἐξήγησις εἶνε ἠγγυημένη διὰ θείας ἐμπνεύσεως) εἶπον ὅτι κτλ.

ὑπέδδεισαν, ἴδ. ὑποδείδω.

ὑπέδεκτο, ἴδ. ὑποδέχομαι.

ὑπεζωκώς, ἴδ ὑποζώννυμι.

ὑπείκω: ἢ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις; Αἰσχ. Ἀγ. 1362 οὕτω λοιπὸν μόνον καὶ μόνον, ἵνα παρατείνωμεν τὴν ζωήν, θὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τούτους ἐδῶ τοὺς καταισχυντῆρας τοῦ οἴκου ὡς ἀρχηγούς;

ὕπειμι: κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπαιδεύεται Αἰσχ. Πέρ. 816 «ἡ τῶν κακῶν οὖν κρηπὶς καὶ ὑποβάθρα καὶ θεμέλιον οὐδέπω ὑπέστη καὶ εἰς τέλος κατήντησεν, ἀλλ' ἔτι ἐκπαιδεύεται καὶ αὔξεται τὰ δεινά» Σχ. Οἱ ἐκδόται ἀποδέχονται τὴν διόρθ. τοῦ Schütz ἐκπιδύεται, ἤτοι: ἡ πηγὴ τῶν κακῶν δὲν ἐκλείσθη (δὲν ἐστείρευσεν), ἀλλ' ἀναβρύει ἔτι. Δὲν φαίνεταί μοι ὀρθὴ ἡ διόρθ. καὶ ἄλλως καὶ διότι οὔτε ἡ μεταφορὰ προπαρασκευάζεται, οὔτε τὸ ῥῆμα εὕρηται ἀλλαχοῦ· διατὶ δὲ τὸ ἀνήκουστον μέσον, ἀφ' οὗ τὸ ἐνεργ· (πιδύω) εἶνε ἀμετάβατον; Ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐφεξῆς ἑπομένων φαίνεται, ὑποκ. τοῦ ἐκπαιδεύεται εἶνε τὰ μέλλοντα (τὰ ἐσόμενα τῷ Ξέρξῃ) κακά, ἤτοι: ἐκείνη ἡ γενεὰ τῶν Ἑλλήνων, ἥτις ἀνατρέφεται (ἐκπαιδεύεται), ἵνα συμπληρώσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν Περσῶν ἐν Πλαταιαῖς. Οὕτω δὲ τὰ πάντα ἐξηγοῦνται φυσικῶς: καὶ οὐδέπω ὑπόκειται (πλήρης) ἡ κρηπὶς τῶν κακῶν, ἀλλ' (εἰς συμπλήρωσιν) ὑποτρέφεται (ἀνατρέφονται) τὰ μέλλοντα κακά. καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης (εὐθυντὴς Markl.) χθονός, ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις Εὐρ. Ἱκ. 442 καὶ πρὸς τούτοις, ὅπου γε ὁ δῆμός ἐστιν ὁ κύριος (ὁ ἀνώτατος ἄρχων τῆς χώρας, ἥδεται τοῖς ὑπάρχουσιν (ἄλλοι: τοῖς ὑποκειμένοις) ἀστοῖς νεανίαις. βίος ἀρκέων ὑπῆν τούτοισι Ἡρ. 1, 31 βίος (=βίοτος, χρήματα) ὑπῆρχεν ἱκανὸς αὐτοῖς: εἶχον ἱκανὴν εὐπορίαν. ὕπεστί μοι θράσος Σοφ. Ἠλ. 479 περὶ τούτου ὑπάρχει εἰς ἐμὲ βαθεῖα πεποίθησις. Ὁμοίως λέγουσιν: φόβος, ἐλπὶς ὕπεστί μοι, οἷον παρακείμενός τις ἐξ ἐνεστῶτος: φόβος, ἐλπὶς ὕπεισί με (κατὰ Kaibel) τὸ γὰρ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέσται τῆς πολιτείας καταλυθείσης Δημ. 26, 4 τῆς δημοκρατίας καταργηθείσης δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖνος, ὅστις διὰ τοῦτο θὰ λάβῃ ἐκδίκησιν. τὰ ἐκ τῆς Ἰάσου μεγάλα χρήματα διαρπασθέντα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις Θουκ. 8, 36 τὰ ἐκ τῆς Ἰάσου διαρπασθέντα σπουδαῖα πράγματα ὑπῆρχον εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν.

ὑπειπεῖν: ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις Σοφ Αἴ. 213 ὥστε ἐν πλήρει γνώσει ἤθελες ὑποδείξῃ, ἤθελες ὑποβάλῃ τὸν λόγον σου. Ὁμοίως ὑπείπομεν ἐν Θουκ. 1, 35 = ὑπεδηλώσαμεν, ὑπεδείξαμεν, διὰ βραχέων εἴπομεν, τ. ἔ πολλὰ εἴχομεν νὰ εἴπωμεν, ἅτινα χάριν συντομίας παρελείψαμεν. Κατ' ἄλλους ἡ ὑπό- σημ. ὅτι καὶ ἐν τῷ ὑποτίθεσθαι, ὑπόθεσις. Κατὰ δὲ τὸν Σχ. = «προείπομεν»· πρβ. 1, 90, 4. 2, 102, 5.

ὑπεἰς, ὑπεῖσα, ἴδ. ὑφίημι.

ὑπέκκειμαι: Σαλαμὶς περιγίνεται, ἐς τὴν ἡμῖν ὑπεκκέεται τέκνα τε καὶ γυναῖκες Ἡρ. 8, 60 σῴζεται ἡ Σαλ., εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουν ὑπεκτεθῇ (ἔχουν μετενεχθῇ χάριν ἀσφαλείας) ὑφ' ἡμῶν τὰ τέκνα καὶ αἱ γυναῖκες ἡμῶν. ὅσα ὑπεξέκειτο αὐτόθι τῶν Κλαζομενίων Θουκ. 8, 31 ὅσα πράγματα τῶν Κλαζομενίων εἶχον μετακομισθῇ αὐτόσε χάριν ἀσφαλείας.

ὑπεκπροθέω : ὅσσον δ' αἰὲν ὑπεκπροθέοι, τόσον αἰὲν ἐπῄει ἠπιόφρων Φιλότητος ἀμεμφέος ἄμβροτος ὁρμή Ἀπ. Ἐμπεδ.35 καθ' ὅσον τὸ Νεῖκος ὑπεξέφευγε πρὸς τὰ ἐμπρός, κατὰ τοσοῦτον ἐπήρχετο (ἵνα καταλάβῃ τὸν τόπον αὐτοῦ) ἡ ἀθάνατος ὁρμὴ κτλ.

ὑπεκτίθημι. Μέσ. κρυφίως φέρω τὰ ἐμαυτοῦ, τὰ πράγματά μου, ἔξω που, εἰς ἀσφαλῆ τόπον· ἰδίως πρόσωπα καὶ πράγματα ἐν καιρῷ πολέμου φυγαδεύω καὶ εἰς ἀσφαλῆ τόπον φέρω· οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου; Σοφ. Ἠλ. 297 δὲν εἶνε ἰδικόν σου τὸ κατόρθωμα τοῦτο, ἥτις, ἀφ' οὗ ἔκλεψες μέσα ἀπὸ τὰς χεῖράς μου τὸν Ὀρέστην, ἐφρόντισες νὰ τὸν μεταφέρῃς εἰς ἀσφαλὲς μέρος; διεκομίζοντο (διεκόμιζον ἑαυτοῖς) ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας καὶ γυναῖκας Θουκ. 1, 89 μετεκόμιζον διὰ θαλάσσης τοὺς παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τοὺς ἐτοποθέτησαν ἀσφαλῶς.

ὑπεκτρέπω: ὧν δ' (ὧν χ/φα) ἀφαρπάζειν φιλεῖ ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶνδ' ὑπεκτρέπει πόδα Σοφ. Τρ. 549 ἐκείνας δέ, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ ὀφθαλμὸς συνηθίζει ν' ἀφαρπάζῃ τὸ ἄνθος, ταύτας σιγὰ σιγὰ τὰς ἀφίνει καὶ φεύγει (ἀφ' οὗ τὰς ἀπολαύσῃ). ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσῴζειν Ο. Κ. 566 ὥστε οὐδένα ὄντα γε ξένον, ὥσπερ σὺ νῦν (εἶ ξένος), ὑπεκτραποίμην ἂν μὴ οὐ συνεκσῴζειν: ἤθελον ἀποφύγῃ νὰ σῴζω καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν κινδύνων· τὸ δὲ συνεκσώζειν σημ. ὥσπερ ἐγὼ ἐσώθην ἐκ τῶν κινδύνων, οὕτω πειρῶμαι σῴζειν τοὺς ἄλλους ἐξ αὐτῶν.

ὑπεκτρέχω: δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φάναι (Δ. Βερν. φῦναι) λέγειν, ἀλλ'. . . ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν . . γλωσσαλγίαν Εὐρ. Μήδ. 524 δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ φάναι κακὸν (εἶναι) λέγειν, ἤτοι: ὡς κακός εἰμι λέγειν, ὡς κακός εἰμι ῥήτωρ, ἅπερ ἁρμόζουσι κάλλιστα εἰς τὸν Ἰάσονα, ὅστις. . ὑποκρίνεται, ὅτι δὲν εἶνε μὲν εὔγλωττος, ἀλλ' ὅτι ἡ ὁρμητικὴ ἐπίθεσις τῆς Μηδείας ἀναγκάζει αὐτὸν ν' ἀποσιωπήσῃ τὴν ἀνικανότητά του ταύτην, καὶ νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀντεπεξέλθῃ ὄχι πλησίστιος κατ' αὐτῆς, ὡς ἐκείνη, διότι αὐτός, ὡς ἥρως καὶ πρακτὴρ ἔργων εἶνε ἄπειρος τῶν ῥητορικῶν τούτων ναυμαχιῶν, ἀλλ' ἄκροισι μόνον λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν τὴν γλωσσαλγίαν αὐτῆς (Δ. Βερν.), περὶ ὧν ὁ Σχ. παρατηρεῖ: «τοῦτο δὲ εἴρηκεν ἐκ μτφ. τῶν πλεόντων, οἵ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ τούτου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος, χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ. Ἄκροισι δὲ τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα καὶ μὴ κατὰ μέσον» Σχ. τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος («διαφυγόντα τὸν θάνατον» Σχ.) Σοφ Τρ. 167 ἀφ' οὗ κατορθώσῃ νὰ διαφύγῃ τὴν προθεσμίαν ταύτην. Κατὰ τὸν Weckl. τὸ τοῦτο τοῦ χρόνου τέλος κεῖται ἀντὶ τοῦ τούτου τοῦ χρόνου τέλος (πρβ. Αἰσχ. Ἀγ. 579 δεκάτῳ φέγγει τῷδ' ἔτους). Ὅθεν ὁ Wunder εἰκάζει τοῦδ', πιθανῶς, τ. ἔ. ταύτην τὴν προθεσμίαν· πρβ. προτάσσω.

ὑπενδίδωμι μικρόν τι ἐνδίδωμι· ἢν καὶ νῦν ὑπενδῶμέν ποτε Θουκ. 2, 64 ἂν καὶ τώρα ἔν τινι περιστάσει (= ποτέ, πρβ. 2, 48) ὑποχωρήσωμεν ὀλίγον. Ὁ ῥήτωρ περιορίζει ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

ὑπεξάγω: ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; Εὐρ. Ἑκ. 812 ὅπου ἡ πρὸς αἰτ.σύνταξις, διότι τὸ ὑπεξάγεις πόδα=φεύγεις.

ὑπεξαιρέω: παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν θανόντων Σοφ. Ἠλ. 1419, ἴδ. παλίρρυτος. τούτων ὑπεξαραιρημένων Ἡρ. 7, 8, 3 τούτων ἐκποδὼν γεγενημένων. κυρ. ἐκβάλλω ἔξω κρυφίως σιγὰ σιγὰ (ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου)· τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ, πείσεται τἄρ' (ἔγραψα : γὰρ) ἄλλο μὲν ἀστεργὲς Σοφ. Ο. Τ. 227. Οὕτω γραφόμενον τὸ χωρίον οὐδεμίαν δυσκολίαν παρέχει διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀποδόσεως, ἥτις νῦν εἶνε: πείσεται κέ.: καὶ ἂν μὲν φοβεῖται, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐναντίον ἑαυτοῦ ἐκ τῶν μυχιαιτάτων (ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας του, τῆς συνειδήσεώς του) ἐβγάλῃ ἔξω τὴν κατηγορίαν, τότε βεβαίως ἄλλο μὲν δυσάρεστον οὐδὲν θὰ πάθῃ. ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον, πῶς δῆτα τλήσῃ πρᾶγμ' ὑπεξελεῖν (Heimsöth: ὑπεξελθεῖν) τόδε; Ἀπ. Σοφ. 690 πῶς θὰ τολμήσῃς ν' ἀποκαλύψῃς τὸ πρᾶγμα τοῦτο; ἐδίδασκον αὐτὸν μὴ ὑπεξελεῖν τῷ Περδίκκᾳ τὰ δεινὰ Θουκ. 4, 83 τὸν συνεβούλευον νὰ μὴ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν Περδίκκαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ φόβητρά του.

ὑπεξακρίζω: ἀγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας μόσχων ὑπεξήκριζον Εὐρ. Βάκχ. 678 ἡ μὲν ἀγέλη τῶν μόσχων μόλις ἀπὸ κάτω ἔφθανεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου. Ἐπὶ ὁμοίας ἐννοίας μεταχειρίζονται καὶ σήμερον οἱ ποιμένες ἐνιαχοῦ (ὡς ἐν Κεφαλληνίᾳ) τὸ «'ξακρίζω».

ὑπεξαντλέω : κακῶν κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ Εὐρ. Ἴων. 927, ἴδ. μετέρχομαι.

ὑπεξαραιρημένος Ἰων.= ὑπεξῃρημένος, ἴδ. ὑπεξαιρέω.

ὑπέρ, ἐπ. καὶ ὑπείρ, χάριν τοῦ μέτρου. Μετὰ γεν., ἐπὶ τόπου, δηλοῖ τὸ ὑπεράνω· Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα Σοφ. Ἀντ. 105 ὑπεράνω τῶν ῥείθρων (ἐπάνω ἀπὸ τὰ ῥεῖθρα) τῆς Δίρκης (πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως)

ἐλθοῦσα. ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Εὐρ. Φοιν. 210, ἴδε ἱππεύω (καὶ Παράρτ.). κυλίνδουσι λίθους ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπερεχούσης πέτρας Ξεν. Ἀν 4,7,4 ὑπεράνω ταύτης τῆς ὑπερεχούσης πέτρας, ὅθεν: ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὑπερέχοντα βράχον. χιτωνίσκους ἐνεδεδύκεσαν ὑπὲρ γονάτων 5,4,13 ποῦ ἔφθαναν ἕως εἰς τὰ γόνατα (κυρ. ἕως ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα). κῦμα νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται Ο 382 θὰ καταβῇ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοὺς τοίχους (τὰ πλάγια) τοῦ πλοίου: θὰ ὑπερβῇ τοὺς τοίχους καὶ θὰ καταβῇ. Μτφ. ἡγεῖτο τῆς ἐσβολῆς Κλεομένης ὑπὲρ Παυσανίου, βασιλέως ὄντος καὶ νεωτέρου ἔτι Θουκ. 3, 26 ἀντὶ τοῦ Παυσανίου, ὡς ἐπίτροπος αὐτοῦ· ἀλλὰ συγχρόνως δηλοῦται: δι' αὐτόν, διὰ τὸ συμφέρον του. προλέγομεν ὑπὲρ Σεύθου ἀπιέναι ἐκ τῆς χώρας Ξεν. Ἀν. 7, 7, 3 ἐν ὀνόματι τοῦ Σεύθου, ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ. — βάρος οὐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὕπερ Εὐρ. Ἱκ. 1125 ἕνεκα τῶν ἀλγέων, ὡς ἐκ τῆς λύπης, σχεδόν=ὑπὸ τῶν ἀλγέων. — Διάφορον τὸ ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον δουλοσύνας ὕπερ Αἰσχ. Ἑπτ. 107 «ὑπὲρ τοῦ μὴ εἰς δουλείαν ἀχθῆναι» Σχ. πρὸς ἀποτροπὴν τῆς δουλείας. ὧν ὕπερ Σοφ. Ο. Τ. 187 πρὸς ἀποτροπὴν (ἀποφυγήν) τῶν ὁποίων. ἐκείνους τοὺς νόμους ἠπίως κεῖσθαι ὑπὲρ τῶν πολλῶν ἐστι Δημ. 24, 193 τὸ νὰ εἶνε ἐκεῖνοι οἱ νόμοι ἤπιοι, τοῦτο εἶνε πρὸς ὄφελος τῶν πολλῶν. ἄτας ὑπὲρ ὀρνυμένας πόλει Σοφ. Ο.Τ. 165, ἴδ. ὑπερόρνυμαι. ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας ὃ τέτατο φάος Ἀντ. 599, ἴδ. τείνω. Μετ' αἰτ. δηλοῖ τὸ ὑπεράνω, ὑποδηλουμένης κινήσεως· πρὸς τὸν Αἰγινητῶν ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον Θουκ. 1, 41 κυρ. ὑπεράνω, πέραν, τῶν Μηδικῶν, ἤτοι: πρὸ τῶν Μηδικῶν. τοῖς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη γεγονόσι Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 4 τοῖς ὑπερβᾶσι τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν. Ἐπιρρηματικῶς· πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ Σοφ. Ἀντ. 518 τὸ πλῆρες: ναί ἀδελφὸς μὲν ὤλετο, πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὑπὲρ τῆσδε γῆς. Κατ' ἄλλους εἶνε ἀναστροφή, ἀντὶ τοῦ ὑπεραντιστάς.

ὑπεραίρω: ὑπεράρας μηθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος Αἰσχ. Ἀγ. 777, ἴδ. ὑποκάμπτω.

ὑπεραιωρέω: οὕτως ἅμα μὲν ἡ κατάτασις ὑπεραιωρέοι ἂν τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ὑπὲρ τῆς κοτύλης, ἅμα δὲ ἡ μόχλευσις ἀπωθέοι τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν Ἱπποκρ. 4 σ 302,9 ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ κατάτασις τοῦ σκέλους θὰ κάμῃ, ὥστε ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ νὰ αἰωρῆται ὑπεράνω τῆς κοτύλης (τῆς κοτυλοειδοῦς κοιλότητος), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ μόχλευσις θ' ἀπωθῇ τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ εἰς τὴν ἀρχαίαν φυσικὴν θέσιν της. οἱ βάρβαροι τῇσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου Ἡρ. 6, 116 οἱ βάρβ. μὲ τὰ πλοῖά των παρουσιασθέντες (ἐμφανισθέντες) εἰς τὸ πέλαγος («'ς τ' ἀνοικτά») ἀντικρὺ τοῦ Φαλήρου.

ὑπεραλγέω: ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν Σοφ. Ἀντ. 630 «ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀποτυχίας ἀχθόμενος» Σχ. Περὶ τῆς πρὸς γεν. συντάξ. πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 883. Ἱππ. 260. Ἀρφ. Ὄρ. 466. Ἀλλ' ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις τὸ ὑπεραλγῶ σημ. κυρίως ἀλγῶ ὑπέρ τινος, συμπαθῶν αὐτῷ, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ μακαρίτης Σεμιτέλος· ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ τὸ νόημα πρέπει νὰ εἶνε: σφόδρα ἀλγῶν ἕνεκα τῆς ἀποτυχίας τοῦ γάμου, ληπτέον τὸ ἀπάτας μᾶλλον ὡς αἰτ πληθ. πρβ. Αἴ. 790· τοῦτο δὲ καὶ δι' ἄλλον λόγον, ὅτι δηλ. ἐν τοῖς ἀναπαίστοις Δωρ. τύποι (ὡς ἐνταῦθα γεν. Δωρ. ἀπάτας) δὲν εἶνε συνήθεις.

ὑπέραλλος 2 ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ὑπερβάλλων ἄλλους, ἐξαίρετος· παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών Πίνδ. Ν. 3, 32 κυρ. ἐν τοῖς παλαιοῖς κατορθώμασι χαίρει ὁ ἄναξ Π. τούτῳ, ὅτι ἔτεμε ὑπερβάλλουσαν τὰς ἄλλας αἰχμὴν (δόρυ), ἤτοι: ἐν τοῖς παλαιοῖς κατορθώμασιν (ἤ: ἐκ τῶν παλαιῶν κατορθωμάτων) ὃ (μάλιστα) τέρπει (εὐφραίνει) τὸν ἄνακτα Πηλέα τόδε ἐστίν, ὅτι ἔτεμεν ὑπέραλλον αἰχμήν. Οὕτως ἑρμηνεύω· ἴδ. Τ 390. Ἄλλοι ἄλλως.

ὑπέραντλος 2: χαλεπᾷ ὑπέραντλος οὖσα συμφορᾷ, τεράμνων ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν ἅψεται ἀμφὶ βρόχον λευκᾷ καθαρμόζουσα δείρᾳ Εὐρ. Ἱππ. 767 ἡ συνθήκη οὖσα ὑπέραντλος («ἐκ μεταφορᾶς τῆς νεώς, ἧς ὁ ἄντλος ἐξεχείλισε καὶ πληροῖ αὐτήν» Δ. Βερν.) χαλεπᾷ συμφορᾷ ἀμφάψεται (= ἅψεται ἀμφί = περιάψεται· ἡ ἐπιρρημ. ἐκδοχὴ τῆς ἀμφὶ = ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, δὲν εὐαρμοστεῖ) κρεμαστὸν ἀπὸ νυμφιδίων τεράμνων βρόχον, καθαρμόζουσα (αὐτὸν) λευκῇ δείρᾳ (=δέρῃ).

ὑπεραυχέω: πρὸς τὰ ὑπεραυχοῦντα Θουκ. 4, 19 ἐπὶ τὸ γενικώτερον, ἀντὶ πρὸς τοὺς ὑπεραυχοῦντας.

ὑπέραυχος 2: μεγάλοι λόγοι μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων ἀποτείσαντες Σοφ. Ἀντ. 1350, ἴδ. ἀποτίνω.

ὑπερβαίνω : ἀνίστησιν . . . τοὺς ὑπερβάντι Αἷμον Γέτας Θουκ. 2, 96 τοὺς πέραν (κυρ. ἄν τις ὑπερβῇ. περάσῃ) τοῦ Αἵμου Γέτας. οὐ γάρ που πορευόμενόν γε ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἔπειτα ὑπερβήσεται τὸ νῦν Πλ. Παρμεν. 152 Β διότι βεβαίως μεταβαῖνον ἐκ τοῦ ποτὲ (ἐκ τοῦ παρελθόντος) εἰς τὸ ἔπειτα (εἰς τὸ μέλλον) δὲν θὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ νῦν. Καὶ ἀπολύτως ὑπερβάς Σοφ. Ἀντ. 663 = ὑπερβασίᾳ χρησάμενος. πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκη Θέογν. 1015 ὅπου τὸ μὲν νόημα φαίνεταί πως ἐκ τῶν συμφραζομένων ὅτι εἶνε: πρὶν πτήξῃ τις πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην· ἀλλ' ἡ διόρθ. τοῦ πάντως ἐφθαρμένου ὑπερβῆναι δὲν εὑρέθη ἀκόμη. Διορθοῦσιν: ὑπερβλῆναι: πρὶν τ' ἐχθρῶν πτῆξαι καὶ ὑπερβίην: ὑποδμηθῆναι ἀνάγκη κλ. εἰ μὲν ὅσα ἂν τις ὑπερβῇ τῷ λόγῳ, ἵνα μὴ λυπήσῃ, καὶ τὰ πράγματα ὑπερβήσεται, δεῖ πρὸς ἡδονὴν δημη-

γορεῖν Δημ. 4, 38 ἐάν τις, ὅσα ἀποσιωπήσῃ ἐν τῷ λόγῳ, ταῦτα καὶ τὰ πράγματα (καὶ ἡ πραγματικότης) θὰ ἀποσιωπήσωσι, δὲν πρέπει νὰ δημηγορῇ τις πρὸς εὐχαρίστησιν. Αὕτη εἶνε ἡ ἐπικρατοῦσα ἑρμηνεία, ἐν ᾗ τὸ ὅσ' ἄν τις ὑπερβῇ τῷ λόγῳ ἐκλαμβάνεται ὡς ἀντικείμενον τοῦ ὑπερβήσεται. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι τὸ νόημα γίνεται ἐντονώτερον, ὅταν τὴν αναφορ. πρότασιν ἐκλάβωμεν ὡς ὑποκείμενον: ἐὰν ὅσα τις ἀποσιωπήσῃ διὰ τοῦ λόγου, ταῦτα θὰ ἀποσιωπήσωσι καὶ τὰ πράγματα, ἤτοι: ἐὰν ταῦτα ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ καταστήσωσι τὰ πράγματα ἀγένητα, τότε πρέπει νὰ δημηγορῇ τις πρὸς ἡδονήν. Ἥλιος οὐχ ὑπερβήσεται μέτρα· εἰ δὲ μή, Ἐρινύες μιν... ἐξευρήσουσι Ἀπ. Ἡρακλεῖτ. 94, ἴδ. ἐξευρίσκω ‖ παραβαίνω νόμον (καὶ ἴδ. θεῖον)· ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους (τὰ κηρύγματα); Σοφ. Ἀντ. 449. Ἀπολ. ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ (= ὑπερβασίαν ποιήσηται) καὶ ἁμάρτῃ 1501. καὶ μή νυν ὑπέρβαιν' (Δ Γ. ὑπέρβαλ'), ἀλλ' ἐναισίμως φέρε Εὐρ. Ἄλκ. 1077=«μὴ ὑπὲρ αἶσαν βαῖνε, διὰ τὸ ἑπόμενον ἐναισίμως φέρε, τ. ἔ. κατ' αἶσαν («καθηκόντως» Σχ.) βαῖνε. Μτβ. ὑπερβησάτω ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς τὴν κνήμην Ξεν. Ἱππικ. 7, 2 ἂς ὑπερβιβάσῃ ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλ. τὴν κνήμην του.

ὑπερβάλλω: φείδοντο κέντρων οὐδὲν (=ἀφειδῶς ἐχρῶντο τοῖς κέντροις), ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά Σοφ. Ἠλ. 716 ἐκέντουν ἀλύπητα τοὺς ἵππους, ὅπως ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ξεπεράσῃ τὰς σύριγγας («τὰ κεφαλάρια») τῶν τροχῶν καὶ τὰ φρυάγματα τῶν ἵππων. ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορὰ τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη Αἰσχ. Πέρ. 293 ἡ παροῦσα συμφορὰ εἶνε (τόσον) ὑπερμεγέθης, ὥστε δὲν δύναταί τις μήτε νὰ εἴπῃ μήτε νὰ ἐρωτήσῃ διὰ τὰ (γενόμενα) παθήματα· κυρ. ἡ συμφορὰ ἥδε ὑπερβάλλουσα κωλύει τό τε λέξαι καὶ τὸ ἐρωτῆσαί τι. οὐ γὰρ (ἐνν. δεῖ ἀνέχεσθαι, ἀνεκτά, δηλ. τάδε), ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε, εἰ πρὸς γυναικῶν πεισόμεσθ' ἃ πάσχομεν Εὐρ. Βάκχ. 785 διότι δὲν ὑποφέρεται πλέον ἡ κατάστασις αὕτη, ἀλλ' ὑπερβαίνει τὸ μέτρον (ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω), ἂν πρόκειται νὰ πάσχωμεν ὑπὸ γυναικῶν, ὅσα πάσχομεν. Ὁμοίως ὑπερβαλλόντων αὐτοῖς (ἠθικὴ δοτ.) τῶν κακῶν Θουκ. 7, 67 κυρ. ἐπειδὴ τὰ κακὰ εἰς αὐτοὺς ὑπερβαίνουσι τὸ μέτρον. δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών Πινδ. Ν. 7, 66 «οὐχ ὑπεροπτικός εἰμι καὶ ὑπέρογκος» Σχ., ἴδ. δέρκομαι. κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον Αἰσχ. Πρ. 954 εὑρήσει φλόγα κρείσσονα (ἀνωτέραν, ἰσχυροτέραν) κεραυνοῦ κτύπον τε καρτερὸν ὑπερβάλλοντα (=ὑπερφέροντα, ὑπερέχοντα, κρείσσονα) βροντῆς. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς Εὐρ. Μήδ. 127, ἴδ. δύναμαι. τῷ ὑπερβάλλοντι τῶν ἐπαίνων φθονοῦντες ἤδη καὶ ἀπιστοῦσι Θουκ. 2, 35 φθονοῦντες (τούτῳ) αὐτῶν (ὧν ἤκουσε, τ. ἔ. τῶν ἐπαίνων) ὃ ἂν ὑπερβάλλῃ (ὃ ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαι), ἤδη (= εὐθὺς) καὶ ἀπιστοῦσι. ἵν' αὐτοῖς ἀμφότερα ᾖ, καὶ μὴ ὑπερβάλλουσι (Steph.: ὑπερβάλλωσι) λαβεῖν ἀργύριον, καὶ ὀλίγου πραθείσης μετασχεῖν Ἀνδοκίδ. 1, 133 ἵν' αὐτοῖς ἀμφότερα ὑπάρχῃ, καὶ ἀργύριον λαβεῖν (παρὰ τοῦ ὠνησομένου τὴν πεντηκοστήν), ἣν μὴ ὑπερβάλλωσιν (ἂν δὲν προσφέρωσιν ἀνωτέραν τιμήν), καὶ μετασχεῖν (τῆς πεντηκοστῆς) ὀλίγου πραθείσης. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον Αἰσχ. Πρ. 747 χρὴ δέ σε ὑπερβάλλουσαν τὰς ἀστρογείτονας κορυφὰς (Καυκάσου) καταβῆναι εἰς τὴν μεσημβρινὴν ὁδὸν (ἢ ἀφίξῃ πρὸς Ἀμαζόνας). τρίποδα γὰρ χρηστήριον λιποῦσα θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλω ποδὶ Φοίβου προφῆτις Εὐρ. Ἴων. 1321 ἡ συνθήκη: (ἐγώ) ἡ προφῆτις τοῦ Φοίβου λιποῦσα τρίποδα θριγκοῦ τοῦδε ὑπερβάλλω ποδί (αὐτόν): ἀπολιποῦσα τὸν τρίποδα τὸν ἐν τῷ θριγκῷ (περιφράγματι, τειχίῳ) τῷδε (κυρ. τὸν ἀνήκοντα εἰς τὸν θριγκὸν τοῦτον, ὅστις ἦτο πρὸ τοῦ ἀδύτου, ἐν ᾧ ὁ τρίπους), ὑπερπηδῶ αὐτὸν (τὸν θριγκόν). Ὁ Df ἔγρ. θριγκὸν τόνδ', ὃ ἁπλοποιεῖ τὴν σύνταξιν. Καὶ μετὰ γεν. παρ' Ἀριστοτέλ. 1152ª 25. 1326ᵇ 10 καὶ ἀλλ. ἑκάστου τοῦ ἰδίου ἀγαθοῦ ἀξιοῦσι τὸν ἕνα ὑπερβάλλειν Ποιητ. κ. 18= 1456ª 7 ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν ὁ εἷς νὰ ἔχῃ εἰς ἀνώτερον βαθμὸν τὸ ἴδιον ἀγαθὸν ἑνὸς ἑκάστου. μεγάλη βλάβη καὶ κακῷ θαυμασίῳ ὑπερβάλλουσα τἆλλα ἡ τῆς ψυχῆς πονηρία αἴσχιστόν ἐστι Πλ. Γοργ. 477 D, ἴδε ὑπερφυής. δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλλει (= λέγει ὑπερβολάς) κακοῖς Εὐρ. Ἱππ. 924 φοβοῦμαι μήπως ἡ γλῶσσά σου ἐν κακοῖς οὖσα λέγει ὑπερβολάς. Ὁ Σχ. ἔχων τὴν γρ. ὑπερβάλῃ ἑρμηνεύει ὧδε: «φοβοῦμαι μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ὑπερβάλλουσά σε ἡ γλῶσσα ἔξοχον καὶ παράφρονά σε ποιήσῃ». φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεσθα τὴν παῖδα Σοφ. Τρ. 584, ἴδ. ἐάν. πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται; τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην γυναῖκα; Εὐρ. Ἄλκ. 153 «πῶς δὲν εἶνε ἡ ἀρίστη; τίς θὰ τὸ ἀρνηθῇ; Τί πρέπει νὰ γείνῃ ἡ ὑπέροχος γυναῖκα (διὰ νὰ πῆτε ὅτι εἶνε ἡ πασῶν ἀρίστη; Νὰ γείνῃ θεός) κτλ. Αὕτη καθ' ἡμᾶς εἶνε ἡ ἔννοια τοῦ στίχου, ἥτις δὲν ἔχει βέβαια τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλῆρες τοῦ λόγου προσώπου ἀνωτέρας τάξεως, ἀλλ' οὐδ' ἠδύνατο νὰ ἔχῃ. «Τὴν ὑπερβεβλημένην· τὴν ὑπερβάλλουσαν» Σχ. ἤτοι τὴν ὑπερβολῇ ὑπέροχον» Δ. Βερν. εἰ μή τις ὑπερβεβλημένην φύσιν ἔχοι, οὔποτ' ἂν γένοιτ' ἀνὴρ ἀγαθός Πλ. Πολ. 558 B ἐὰν δὲν ἤθελέ τις ἔχῃ ὑπέροχον, ἐκτάκτως ἐπιτηδείαν πρὸς τὸ ἀγαθόν, φύσιν. Ἐν Πλ. Νόμ. 719 D τὸ ὑπερβεβλημένη ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ ἐλλείπουσα.

ὑπερβαρής 2 Αἰσχ. Ἀγ. 1173: καί τίς σε κακοφρονῶν τίθησι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων μελίζειν πάθη γοερά καί τις κακά σοι φρονῶν δαίμων ἐμπίπτων ἐπὶ σοῦ μὲ ὑπερβολικὸν βάρος σὲ κάμνει νὰ θρηνωδῇς πάθη γοερά.

ὑπερβατός 3: τὰ δ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα Αἰσχ. Ἀγ. 413 καὶ τούτων καθυπέρτερα.

ὑπερβολή: τὰ ἐφυστερίζοντα... πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας Θουκ. 3, 82, ἴδε καινόω. παρ' Ἡρ. 8, 112 = ἀναβολή, πρβ. ὑπερβάλλεσθαι.

ὑπερβόρεος 2: ταῦτα ... μεγάλης τύχης καὶ ὑπερβορέου μειζονα φωνεῖς Αἰσχ. Χο. 372 ταῦτα ποῦ λέγεις εἶνε ἀνώτερα μεγάλης εὐτυχίας καὶ ὑπερβορείου (τὴν δ' εὐτυχίαν τῶν Ὑπερβορείων ἐξυμνεῖ Πίνδ. Π. 10, 30).

ὑπερβριθής 2 ὑπερβολικὸν βρῖθος ἔχων, βαρύτατος· ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν Σοφ. Αἴ. 951 κατώρθωσαν (ἐπήνεγκον) βαρυτάτην λύπην.

ὑπεργάζομαι ἐπὶ τῆς γῆς: προπαρασκευάζω τὴν γῆν δεόντως διὰ τῆς ἐργασίας εἰς ὑποδοχὴν τῆς σπορᾶς, ὡς τῷ σπόρῳ νεὸν δεῖ ὑπεργάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 16,10, ὅθεν =τῷ σπόρῳ νεὸν προεργάζεσθαι. Καὶ μτφ. προπαρασκευάζω ἐκ μακροῦ χρόνου καὶ συντόνως· ὡς ὑπείργασμαι εὖ ψυχὴν ἔρωτι Εὐρ. Ἱππ. 504 «ἐνταῦθα ἡ Φαίδρα παρομοιάζει τὴν ψυχὴν αὐτῆς μὲ χέρσον ἐκ μακροῦ χρόνου οὕτως εὖ ὑπειργασμένην, ἤτοι: οὕτω βαθέως καὶ καλῶς προανεσκαμμένην καὶ καλλιεργημένην εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἔρωτος, ὥστε ὀλίγη μόνον τῆς ψυχῆς ταύτης ὑπὸ τῆς τροφοῦ ἀνακίνησις, θέλει ἀρκέσῃ εἰς τὸ νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὸ κακόν, ὅπερ παντὶ σθένει αὐτὴ προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ. Τὸ δὲ εὖ δὲν ἐμφαίνει τὸ ἠθικῶς καλόν, ἀλλὰ τὸ ὑλικῶς μέγα ἢ πολύ, ὅπως καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντίστοιχον καλά· δούλεψε καλὰ τὴ λάσπη κττ. ἔφαγε ἢ ἔπιε καλά». Καὶ ἐν συνθέσει: «καλοδουλεμένος, καλοθρεμμένος» κττ. Δ. Βερν. ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα Μήδ. 871 ἐπειδὴ ἡμῖν τοῖς δυσὶν ὑπούργηται («πέπρακται» Σχ.) πολλὰ προσφιλῆ.

ὑπερδείδω: ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν Αἰσχ. Ἑπτ. 278, ἴδ. λεχαῖος.

ὑπερδικέω: πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς, ὅρα Αἰσχ. Εὐμ. 655 ναὶ (εἶμαι σύμφωνος), διότι βλέπε, πῶς συνηγορεῖς ὑπὲρ τούτου, ὥστε ν' ἀθῳώνεται: πῶς συνηγορεῖς ὑπὲρ τῆς ἀθῳώσεως τούτου.

ὑπερδίκως Αἰσχ. Ἀγ. 1395: τῷδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν, τοῦτο θὰ ἦτο δι' αὐτὸν δίκαιον, περισσότερον παρὰ δίκαιον.

ὑπερείδω: σεῦ πάτρᾳ ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον Πίνδ. Ν. 8, 47 νὰ στήσω ὑποστηρίξας λίθον Μουσῶν εἰς τὴν πατρίδα σου (δύναμαι). ὁ δ' ὥσπερ καρδόπῳ πλατείᾳ βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει Πλ. Φαίδ. 99B ὁ δὲ (Ἀναξιμένης) ὑπερείδει (τῇ γῇ) ὥσπερ καρδόπῳ πλατείᾳ τὸν ἀέρα (οἷον) ὑπόβαθρον, ἤτοι: ὑποστηρίζει τὴν γῆν ὡς σκαφίδιον πλατὺ διὰ τοῦ ἀέρος ὡς ὑποβάθρου. Καὶ ὁ Πλούτ. παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. Ι 8 λέγει, ὅτι ἡ γῆ πλατεῖα ἐποχεῖται τῷ ἀέρι.

ὑπερέρχομαι ὑπέρτερος ἔρχομαι, ξεπερνῶ· ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις Πίνδ. Ὀ. 13, 15 νικησάντων ἐν ἀγῶσιν· ἴδ. ὀπάζω.

ὑπερέχω: σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο Β 426 περάσαντες τὰ σπλ. εἰς τὴν σοῦβλαν τὰ ἐκράτουν ὑπεράνω τοῦ πυρός μάλα γάρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε Ι 420 κυρ. πολὺ ἐκράτησεν ὑπεράνω (εἰς ὑπεράσπισιν) αὐτῆς τὴν χεῖρά του: πολὺ ἐπροστάτευσεν αὐτήν. δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς, πόλεως ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν Αἰσχ. Ἑπτ. 199 τότε δὴ πρὸς τὰς μακάρων δεήσεις ἐτραπόμην, ἵνα τῆς πόλεως ὑπεραμύνοιντο (κυρ. ἵνα ὑψώνωσι τὴν προστάτιδα χεῖρα αὐτῶν ὑπεράνω τῆς πόλεως). Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους Γ 210 ὑπερεῖχεν, ἐξεῖχε κατὰ (ἤ: μὲ) τοὺς εὐρεῖς ὤμους του. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ Αἰσχ. Πέρ. 711 κυρ. ὦ σύ, ὅστις κατ' εὐτυχίαν (= εὐτυχεῖ πότμῳ) ἔσχες περισσότερον ὄλβον πάντων τῶν βροτῶν. ὅπως κατὰ τὸ ὑπερέχον τῶν ἐναντίων ἐν τῇ ξυνόδῳ αὐτῇ ἐξαναστάντες οὗτοι κατὰ νώτου γίγνωνται Θουκ. 3, 107 ὅπως κατὰ τὸ μέρος τῆς ἐχθρικῆς τάξεως, ὅπερ ὑπερεῖχε τῆς ἑαυτῶν (ὑπερεφαλάγγιζε) κατὰ τὸν καιρὸν αὐτῆς τῆς συμπλοκῆς σηκωθέντες ἐκ τῆς ἐνέδρας ἐπιπίπτωσιν ἐκ τῶν ὄπισθεν. κατὰ τὸ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων ὑπερσχόντες αὐτοὶ τῷ εὐωνύμῳ Θουκ. 8, 104 ἐπειδὴ ἀπέναντι τοῦ δεξιοῦ τῶν Ἀθηναίων προεξετάθησαν αὐτοὶ μὲ τὸ ἀριστερὸν κέρας. ἐν μέσῳ ὢν ἀμφοτέρων, τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα ὑπέχων (διώρθ. Madvig: ὑπερέχων), τῷ δὲ τὸ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπερέχον Πλ. Φαίδων 102C εἰς τούτου (τοῦ Φαίδωνος) μὲν τὸ μέγεθος ὑποβάλλων τὴν ἑαυτοῦ σμικρότητα, ἵνα ὑπερέχῃ (δηλ. τὸ μέγεθος τούτου, τῆς σμικρότητος τοῦ Σωκράτους), εἰς ἐκεῖνον δὲ (τὸν Σιμμίαν) παρέχων τὸ ἑαυτοῦ μέγεθος ὑπερέχον τῆς σμικρότητος ἐκείνου. οὐχ οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας Ἀρφ. Εἰρ. 17 «οὐ δύναμαι ἀντέχειν καὶ περιγίγνεσθαι τῆς ὀσμῆς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων» Σχ. Κυρ. δὲν ἠμπορῶ νὰ σηκώσω κεφάλι, ν' ἀναπνεύσω, ἀπὸ τὴν δυσωδίαν. Ἀπολύτ. ἐπειδὰν ἡ θάλαττα ὑπέρσχῃ, μάταιος ἡ σπουδή Δημ. 9, 70 ὅταν ἡ θάλασσα ὑπερισχύσῃ (φανῇ ὑπερτέρα πάσης ἀνθρωπίνης προθυμίας).

ὑπερημερία ἡ: ἐδεόμην αὐτοῦ ἀναβαλέσθαι τὴν ὑπερημερίαν Δημ. 47, 50 τὸν παρεκάλουν νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν τῆς πληρωμῆς. τὸν οἰκέτην ἔλαβον

καὶ τὴν ὑπερημερίαν Δημ. 30, 27 τὸν οἰκέτην ἔλαβον, καθ' ὃν χρόνον παρῆλθεν ἡ νόμιμος προθεσμία. τῇ ὑπερημερίᾳ εἰληφότες (τὴν ναῦν) 33,6 διότι εἶχε περάσῃ ἡ προθεσμία.

ὑπερήμερος: καθάπερ δίκην ὠφληκότων καὶ ὑπερημέρων ὄντων Δημ. 35, 12 ὡς ἐὰν ὑπῆρχε κατ' αὐτῶν καταδικαστική τις ἀπόφασις καὶ εἶχε λήξῃ ἡ προθεσμία τῆς πληρωμῆς. ὑπερήμερον δ' οὐκ ᾤμην δεῖν ἐμαυτὸν εἶναι 47, 65 ἐνόμιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ πληρώσω ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

ὑπερηνορέω τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα τριταῖον ἐθήκαο ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέεις πνέειν Θεοκρ 29, 29 ἀντὶ τοῦ ἀνδρῶν τῶν ὁ μὲν Meineke ἔγρ. ὕβριν τῶν, ὁ δὲ Ahrens ἀνδρῶν τῶν ὑπὲρ ἀνορέαν, ὁ δὲ Wilamowitz ἀνθρώπων ὑπὲρ ἀνορέαν ἑρμηνεύων =«ἔχεις ἐν ὕφος («ἕνα ἀέρα»), τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὴν ἀρετὴν καὶ δύναμιν (=ἀνορέαν) τῶν ἀνθρώπων: ὑπερήφανος εἶ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνθρωπον». Ἀλλὰ πρὸς τί ὁ ἐκβιασμὸς οὗτος τῶν λέξεων; Μόνον κατὰ συνέχειαν ἂν ἀναγνώσωμεν, προκύπτει νόημα ἄμεμπτον: τὸν πρῶτον ἀγαπῶντά σε μεταχειρίζεσαι ὡς γνώριμον τριταῖον (τὸν ὁποῖον ἔκαμες πρὸ τριῶν ἡμερῶν) μεταξὺ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν (τ. ἕ. καὶ τὸν βάλλεις καὶ αὐτὸν μεταξὺ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν), τοὺς ὁποίους ὅταν περιφρονεῖς σοῦ φαίνεται ὅτι ἀναπνέεις: ὧν ἡ περιφρόνησις σοῦ παρέχει ζωήν. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι καὶ τοῖς ἀνδράσι καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα Ἀρφ. Εἰρ. 53. Κατὰ τὸν v Leeuwen ὁ Ξανθίας ἀποτείνει τὸν λόγον πρὸς τοὺς νέους (οὓς καλεῖ μειράκια ἐν Ἐκκλ. 1146 ὁ ποιητής, ἐνταῦθα δὲ παιδία ὑποκοριστικώτερον) καὶ τὰ ἀνδράρια καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς ὑπερτάτους (δηλ. τοὺς καθημένους ἐν ὑπερτάτῃ τινὶ θέσει, ἐν τῷ βουλευτικῷ, θέσει τιμιωτάτῃ) ἄνδρας καὶ ἀκόμη μάλιστα (=ἔτι μάλα) τούτους (οὓς δεικνύει ὁ ὑποκριτὴς) τοὺς ὑπερανθρώπους (καὶ ἀποθαυμάζων καλεῖ αὐτοὺς ὁ Ξανθίας).

ὕπερθε. ὕπερθ' ὀμμάτων κριμναμενᾶν νεφελᾶν Αἰσχ. Ἑπτ. 214, ἴδ. ὀρθόω. τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν Σοφ. Ο. Κ. 1745 ἄλλοτε μὲν (δηλ. πρότερον) ἄποροι (ἀμήχανοι, ἀδιέξοδοι) μόχθοι κατεῖχον ἡμᾶς, ἄλλοτε δὲ (νῦν) πλέον ἢ ἄποροι.

ὑπερθέω: τύχη (ἢ-η) ὑπερθεῖ (ἢ-ῇ) Εὐρ. Ἀνδ. 195. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ ὑπερθεῖ εἶνε β' πρόσ. τοῦ παθ. ἐνεστ. τ. ἕ. κατὰ τὴν τύχην (=τύχῃ) ὑπερέχεσαι. γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ, τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμηχάνοις δύαις λαπαδνὸν οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν Αἰσχ. Εὐμ. 563 γελᾷ δὲ ὁ δαίμων διὰ τὸν θρασὺν ἄνδρα, ἰδὼν ἀσθενῆ ἐν ταῖς ἀδιεξόδοις συμφοραῖς ἐκεῖνον, ὅστις ποτὲ δὲν ἤλπιζε τοιοῦτόν τι, ἀδυνατοῦντα δὲ νὰ ὑπερβάλῃ τὴν ἄκραν τῶν κυμάτων (ἢ τὸ ἀκρωτήριον κατ' ἄλλους).

ὑπερθρῴσκω: (λαμπάς) ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας (τ. ἕ. καὶ ἐξικομένη πρὸς λέπας Κιθαιρῶνος) Αἰσχ. Ἀγ. 309.

ὑπερθυ(ί)ω: ἀμβόλιμος ἅλμα στόματος ὑπερέθυιεν Τιμόθ. Πέρσ. 74 «ἀνερευγομένη (μᾶλλον: ἐξερωμένη, πρβ. ἀμβολάδην, ἀναβολή) ἡ ἅλμη τοῦ στόματος ὑπερέβλυζε» Wilamow.

ὑπέρθυμος: οὐκ ἔστ' ἄτιμοι, μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα Αἰσχ. Εὐμ. 827 δὲν εἶσθε ἄμοιροι τιμῆς, μηδὲ δι' ὑπερμέτρου θυμοῦ, ὦ θεαί, καταστήσητε πρὸς τοὺς θνητοὺς ἐχθρικὴν (δυσδιάλλακτον) τὴν χώραν ταύτην.

ὑπερίστωρ 2 πλέον ἢ ἵστωρ· τοὐδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ Σοφ. Ἠλ. 850 τὸ ἠξεύρω καὶ τὸ παραηξεύρω, ἴδ. πάνσυρτος.

ὑπέρκοπος 2 = ὑπέρκομπος· ὁ ἄνευ τοῦ μ τύπος προτιμητέος, ὡς ἐκ τοῦ μέτρου τοὐλάχιστον. ἐπίρρ. τὸ δ ὑπερκόπως (Grotius: ὑπερκότως) κλύειν εὖ βαρὺ Αἰσχ. Ἀγ. 474 τὸ καθ' ὑπερβολὴν ἐπαινεῖσθαι ἐπικίνδυνον.

ὑπερκτάομαι ὑπὲρ τὸ δέον κτῶμαι, παραφορτώνομαι. πολύ τι κακῶν ὑπερεκτήσω Σοφ. Ἠλ. 217 πολλά τινα δυστυχήματα περισσότερα τοῦ δέοντος ἐφορτώθης.

ὑπερνοέω: τί δῆθ' ὑπερνοεῖς; Σοφ. Ο. Κ. 1741 τί ἔχεις περιπλέον εἰς τὸν νοῦν σου;

ὑπεροπλία ἡ: χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις (Vauvilliers: ὑπεροπτίαις ἢ ὑπερόπτας) Σοφ. Ἀντ. 130 ὑπερηφάνους ἐπὶ τῇ κλαγγῇ (κυρ. ὑπερηφανίαις τῆς κλαγγῆς: ἃς παρέχει ἡ κλαγγὴ) τῶν χρυσῶν ὅπλων. Τὸ ὑπεροπλίαις φαίνεται ὅτι εἶνε εὐτυχὴς διόρθωσις οὐ μόνον διὰ τὸ ἁρμόδιον νόημα, ὃ παρέχει, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μακρότητα τοῦ ι, ἣν παρέχει ὁ Ὅμηρος.

ὑπέροπλος 2 ὑπεροπτικός, θρασυνόμενος ἐπὶ τοῖς ὅπλοις, ὅθεν ὑπερήφανος, θρασύς, τολμηρός, βίαιος· δεινοί τε κρατεροί τε βίην ὑπέροπλον ἔχοντες Ἡσ. Θεογ. 670 ἔχοντες βίαν (ὁρμὴν) τῶν ὅπλων ἐπικρατεστέραν· τινές: λίαν νεανικὴν (πρβ. ὁπλότερος). — νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει (ἴδ. ἄγω σ. 35[b]) ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον (= οὔτε ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον) ἥβαν δρέπων, σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων Πίνδ. Π. 6, 48 οὔτε εἰς ἀδικίαν οὔτε εἰς ὑπεροψίαν (ἀλαζονείαν) ἀποχρώμενος τῇ ἥβῃ (τῇ νεότητι), σοφίαν δὲ θεραπεύων ἐν μυχοῖς (τόποις μακρὰν τῆς τύρβης τῶν ἀνθρώπων κειμένοις) Πιερίδων. κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν ὑπέροπλον Ὀ. 1, 57 ἐκ δὲ τῆς ἀλαζονείας ἔλαβεν, ἐκέρδησε, βλάβην ὑπέρμετρον.

ὑπέροπτος 2: εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται Σοφ. Ο. Τ. 883 εἰ δέ τις ὑπεροπτικὴν ὁδὸν ἔργῳ ἢ λόγῳ πορεύεται. Ὁ Dobree εἴκασεν ὑπέροπλα.

ὑπεροράω: ὁ δὲ τοσοῦτον ὑπερεῖδε «τὸ δι' ἐμέ» Λυσ. 8, 14 ἐκεῖνος δὲ τόσον περιεφρόνησε τοῦτο «ἐξ αἰτίας μου». πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν Ξεν. Ἀπ. 1, 3, 4 πάντα τἀν-

θρώπινα κατεφρόνει (ὠλιγώρει: «δὲν ἐλογάριαζε τίποτε») ἀπέναντι τῆς ἐκ τῶν θεῶν συμβουλῆς. Τὸ μὲν ὑπερορῶ κυρ. ὁρῶ ὑπέρ τι, ὅθεν = ὁρῶ μετὰ περιφρονήσεως, καταφρονῶ· τὸ παρορῶ = παραβλέπω, τὸ δὲ περιορῶ = βλέπω μετ' ἀδιαφορίας (ἀντίθ. κήδομαι).

ὑπερόρνυμαι: εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερορνυμένας (Musgr: ὕπερ ὀρν-) πόλει ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν Σοφ. Ο. Τ. 165 ἐάν ποτε, καὶ ὅτε ἡ προτέρα συμφορὰ (ἡ ἐκ τῆς Σφιγγός) ἠγείρετο ἀπειλητικῶς ὑπεράνω τῆς πόλεως, ἀπεμακρύνατε τὴν φλόγα τῆς δυστυχίας, ἔλθετε καὶ νῦν.

ὑπερπέτομαι: ὁ (λᾶας) δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων θ 192 ἐπέταξε πέραν ὅλων τῶν σημείων. αἰετὸς εἰς γῆν ὣς ὑπερέπτη Σοφ. Ἀντ. 113 ὡς ἀετὸς ὑψηλὰ πετάξας ἦλθεν (ὑπερέπτη) εἰς τὴν γῆν ἡμῶν.

ὑπερπίμπλημι: ἀνὴρ ὑπερπλησθεὶς μέθῃ Σοφ. Ο. Τ. 779, ἴδε καλέω. ὕβρις εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν, ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα 874 ἂν ἡ ὕβρις ματαίως ὑπερκορεσθῇ πολλῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε ἁρμόδια (πρέποντα) εἰς τὴν περίστασιν οὐδὲ συμφέροντα.

ὑπέρπλουτος: 2 ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς Αἰσχ. Πρ. 482 καλλώπισμα τῆς τρυφῆς τῶν ὑπερπλούτων.

ὑπερπονέω ὑπερμέτρως πονῶ, κοπιάζω, ὑποφέρω ὑπέρ τινος· σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον Σοφ. Ο. Κ. 345 ὑμεῖς δὲ αἱ δύο ἀντ' ἐκείνων ὑποφέρετε ὑπὲρ ἐμοῦ (= ὑπερπονεῖτον) τὰ κακὰ ἐμοῦ τοῦ δυστυχοῦς. καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ θανεῖν προδήλως μᾶλλον Σοφ. Αἴ. 1310, ἴδε σός

ὑπερπόντιος 2: φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς (ἐνν. εἶ· ἄλλοι ἐνν. φοιτᾷς) Σοφ. Ἀντ. 785 πολλάκις περᾷς ὑπεράνω τοῦ πόντου (ὡς πτερωτός) καὶ εὑρίσκεσαι ἐν ταῖς ἀγροτικαῖς ἐπαύλεσι: ἐμβάλλεις ἔρωτα εἴς τε τὰ θαλάσσια καὶ τὰ χερσαῖα ζῷα. Ἄλλοι ἄλλως.

ὑπερράγη, ἴδ. ὑπορρήγνυμι.

ὑπέρτατος: τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾷς ὑπερτάταν πόλεων Σοφ. Ἀντ. 1137 ἣν (Θήβην) ἐκ πασῶν τῶν πόλεων ὑπερβαλλόντως (εἰς ἀνώτατον βαθμὸν) τιμᾷς. τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω Ἀρφ. Εἰρ. 52, ἴδ. ὑπερηνορέω.

ὑπερτελέω χωρῶ ὑπὲρ (περνῶ) τὸ τέρμα, ὑπερπηδῶ· ὡς μήτε μέγαν μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγγαμον, ἄτης παναλώτου Αἰσχ. Ἀγ. 373 ὥστε μήτε μέγας μήτε τῶν νέων τις νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ μέγα δίκτυον τῆς δουλείας, τῆς ὀλεθριωτάτης (κυρ. ἐν ᾗ πᾶν ἁλίσκεται) συμφορᾶς.

ὑπερτελής 2 βαίνων ὑπὲρ τὸ τέλος, πέραν τοῦ τέρματος, «ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος» Ἡσύχιος· ὑπερβαίνων· μέγαν δὲ πανὸν ... Ἄθῳον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο, ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι, ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονήν, πεύκη, τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος, σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοπάς Αἰσχ. Ἀγ. 296 τὸν μέγαν δὲ φανὸν (λαμπτῆρα) διεδέχθη ἡ Ἀθῴα κορυφὴ τοῦ Διὸς καὶ ἡ ὑπερβαίνουσα τὸ τέλος (ὑπερπηδῶσα τὰ διὰ μέσου· πρβ. κατωτ. στ. 309: ὑπερθοροῦσα πεδίον), οὕτως, ὥστε νὰ σκεπάσῃ τὰ νῶτα τοῦ πόντου, ἰσχὺς τῆς πορευομένης ἡδέως (κατ' ἀρέσκειαν) λαμπάδος, δηλ. ἡ πεύκη, ἥτις ὥς τις ἥλιος διεβίβασε τὸ χρυσοφεγγὲς φῶς εἰς τὰς σκοπὰς τοῦ Μακίστου. Τὸ Ἄθῳον αἶπος μετὰ τοῦ ὑπερτελής τε ἰσχὺς ἀποτελοῦσιν ἓν διὰ δυοῖν, ἀναγκαῖον, διότι τὸ αἶπος κυρίως δὲν ἠδύνατο νὰ διαδεχθῇ τὸ φῶς, ἀλλ' ἡ ὑπερτελὴς ἰσχὺς τῆς λαμπάδος (σχεδὸν = σθένουσα λαμπάς στ. 308), καὶ ἔτι κυριώτερον ἡ ἐπεξηγητικῶς ἐπιφερομένη πεύκη. ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ Σοφ. Τρ. 36 ὑπερεπήδησε τούτους τοὺς ἄθλους. τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Εὐρ. Ἴων 1549 τίς τῶν θεῶν ὑπεράνω τῶν θυοδόκων (Pierson: θεοδότων) οἴκων φαινομένη (οἷον: ὑπερτέλλουσα) ἐκφαίνει τὸ ἀντήλιον πρόσωπον: τὸ ἀκτινοβόλον πρόσωπόν της, ἤ, ὡς λέγεται κοινῶς: τὸ πρόσωπόν της, «ποῦ εἶνε σὰν τὸν ἥλιο».

ὑπέρτερος: οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον, οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη Σοφ Ἀντ. 16 δὲν γνωρίζω, οὔτε ὅτι εἶμαι εὐτυχεστέρα οὔτε ὅτι εἶμαι δυστυχεστέρα. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον 631 καλλίτερα ἀπὸ τοὺς μάντεις. μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα, πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θήσομαι (= ποιήσομαι Πλ. Φαῖδρ. 227 B) Πίνδ. Ἰ. 1, 2 τὸ σὸν πρᾶγμα (τὴν εἰς σὲ ᾠδήν) καὶ ἀσχολίας πάσης («καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη δουλειά») περὶ πλείονος ποιήσομαι (θὰ προτιμήσω).

ὑπερτίθημι: παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν Πινδ. Π. 5, 25 εἰς ὅλα τὰ πράγματα νὰ θεωρῇς ὑπεράνω αἴτιον τὸν θεόν. τούτῳ καὶ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο Ἡρ. 1, 8 εἰς τοῦτον ἐνεπιστεύετο καὶ τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμ. τὺ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χέρα Τιμαρετείας θηκαμένα σῴζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως Ἀνθ 6, 280 σὺ δὲ θηκαμένα χέρα ὑπὲρ παιδὸς Τιμ. σῴζοις τὰν ὁσίαν ὁσίως.

ὑπέρτονος 2: σάλπιγξ, βροτείου πνεύματος πληρουμένη, ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ Αἰσχ. Εὐμ. 570 ἀνθρωπείου πνεύματος (φυσήματος, ἀέρος) πληρουμένη, ἐντονώτατον ἤχημα ἀπηχοῦσα ἐκπεμπέτω τῷ πλήθει

ὑπερτοξεύσιμος 2: μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον Αἰσχ. Ἱκ. 482 «ἀνυπέρβλητον· ὥστε μηδὲ τοξότην ἐφικέσθαι τοῦ μήκους». Σχ.

ὑπερφέρω: ὑπερενεγκόντες τὸν ἰσθμὸν τὰς ναῦς Θουκ. 3, 81 κυρ. ἐνεγκόντες (διαβιβάσαντες) τὰς ναῦς ὑπὲρ τὸν ἰσθμόν. Τοῦτο ὁ μὲν Ἡρόδ. λέγει (7, 24) διειρύσαι τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας, ὁ δὲ Πολύβιος ὑπερισθμί-

σαι Ὁμοίως 3,15 ὡς ὑπεροίσοντες (ἐνν. τὰς ναῦς) ἐς τὴν πρὸς Ἀθήνας θάλασσαν ἵνα διαβιβάσωσι τὰς ναῦς κτλ. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ Σοφ. Ο. Τ. 381 καὶ τέχνη ὑπερέχουσα (ἄλλης) τέχνης ἐν τῷ πλήρει ζήλου (φθόνου, ἁμίλλης) βίῳ, ἐν τῷ βίῳ τῷ πλήρει ἐναντίων ἀλλήλοις παθῶν καὶ συμφερόντων. Διὰ τοῦ τέχνη αἰνίττεται ὁ Οἰδίπους τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὀξύνοιαν, λύσαντος τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, εἰρωνικῶς δὲ τὴν μαντικὴν τεχνην τοῦ Τειρεσίου· πρβ. Φιλ. 138. ἥδε (γῆ) τῷδ' ὑπερφέρει Ο. Κ 1007 τῷδε (:τῷ σεβίζειν τιμαῖς θεοὺς) ὑπερέχει πάσης ἄλλης ἥδε ἡ γῆ. Αἱ Ἀθῆναι ἐπηνοῦντο ὡς θεοσεβέσταται, ἴδε στ. 260. Ἡ γρ. τῶν κωδ. εἶνε τοῦθ', ὃ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὡς σύστοιχος αἰτ.: ταύτην τὴν ὑπεροχὴν ἔχει. ὑπερφέρεις τόλμῃ τε τόλμαν καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον Εὐρ. Ἡρ. 554 φέρεις ὑπερτέραν τόλμην ἐπὶ τῇ προτέρᾳ τόλμῃ καὶ ὑπέρτερον λόγον ἐπὶ τῷ προτέρῳ χρηστῷ λόγῳ: ἡ νῦν τόλμη σου ὑπερβάλλει τὴν προτέραν, καὶ ὁ νῦν λόγος τὸν πρότερον χρηστόν σου λόγον. πολὺ γὰρ ἔστιν, ἔφην ἐγώ, τὸ ὑπερενεχθῆναι τὰ ἄχυρα ὑπὲρ τὸν σῖτον εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω Ξεν. Οἰκ. 18, 7 διότι πολὺ δύσκολον εἶνε νὰ φερθοῦν (ὑπὸ τοῦ ἀνέμου) τὰ ἄχυρα ὑπεράνω τοῦ σίτου (καὶ νὰ πέσουν) εἰς τὸ κενὸν τοῦ ἀλωνίου. Ἀλλὰ τὸ «πολὺ δύσκολον», ὅπερ ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια, ἐκφράζεται μᾶλλον διὰ τοῦ: «πολὺ γὰρ ⟨ἔργον⟩ ἐστίν».

ὑπερφρονέω: ὑπερφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον Αἰσχίν. 1, 141 ἴδ. περιφρονῶ.

ὑπέρφρων: τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἡ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ἐχυρωτέραν παρέχεται Θουκ. 2,62 ὅταν ἡ τύχη εἶνε ὁμοία (ἑκατέρῳ), ἡ ὀρθὴ γνῶσις (τοῦ κινδύνου) διὰ τῆς συνειδήσεως τῆς ὑπεροχῆς καθιστᾷ τὴν τόλμην ἀσφαλεστέραν.

ὑπερφυής 2: ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος Ἀρφ. Πλ. 750 «ὑπερφυῶς μέγας» Σχ. κυρ. ὑπερφυὲς ἦν, ὅσος ὄχλος ἦν περὶ αὐτόν. ὑπερφυεῖ τινι ὡς μεγάλη βλάβη καὶ κακῷ θαυμασίῳ ὑπερβάλλουσα τἄλλα ἡ τῆς ψυχῆς πονηρία αἴσχιστόν ἐστι πάντων, ἐπειδὴ οὐκ ἀλγηδόνι γε (ἐνν. ὑπερβάλλει) Πλ. Γοργ. 477D καθ' ἕλξιν ἀντὶ τῶν: ὑπερφυές τί ἐστιν, ὡς μεγάλη βλάβη καὶ κακῷ θαυμ. ἡ τῆς ψυχῆς πονηρία ὑπερβάλλουσα τἄλλα ἐστὶν αἴσχιστον πάντων κέ. ὑπερφυῶς ὡς ἀληθῆ λέγεις Φαίδων 66A ἐκτάκτως ἀληθῶς λέγεις. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω Συμπ. 173 συνεπτύχθη ἐκ τοῦ ὑπερφυές ἐστιν ὡς χαίρω

ὑπερχλιδάω ὑπὲρ τὸ μέτρον χλιδῶ, ὑπερεντρυφῶ, ὑψηλοφρονῶ Σοφ. Τρ. 281, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς ἐκδηλοῦντες τὴν ὑπέρμετρον ὕβριν διὰ βλασφήμου γλώσσης.

ὑπέρχομαι: καταλαμβάνω τινὰ ὄχι τόσον λεληθότως, ἀλλὰ κυρίως ὑποκάτω (διότι ὁ φόβος κττ. ἀρχίζουν νὰ καταλαμβάνουν τὰ γόνατα, τοὺς πόδας, καὶ ἐντεῦθεν ἡ μτφ. καὶ ἐπὶ ἄλλας καταστάσεις). Τρῶας τρόμος ὑπήλυθε γυῖα Η 215 τοὺς ἔπιασε τρεμοῦλα τὰ μέλη των, τὰ γόνατά των ὑποκάτω ἐς δ' ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν Σοφ. Ο. Κ. 1465 ὁ φόβος ὑπεισῆλθε (εἰσχωρήσας ἔφθασε) μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μου. ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολούσῃ (μολοῦσαν) δεῦρο δεσποίνης τύχας Εὐρ. Μήδ. 57 ἐπεθύμησα μολοῦσα δεῦρο λέξαι (διηγήσασθαι) δεσποίνης τύχας γῇ τε καὶ οὐρανῷ. Μετεχειρίσθη δοτ. μολούσῃ ὁ Εὐρ., «διότι τὸ μ' ὑπῆλθε ἰσοδυνάμει ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ μὲ ἄλλο τι ῥῆμα ἰσοδύναμον φερόμενον πρὸς δοτ. «καλῶς ὁ Εὐρ. μεμίμηται τοὺς ἐν μεγάλαις δυστυχίαις ἐξεταζομένους καὶ μηδενὶ τῶν ἀνθρώπων ἐθέλοντας εἰπεῖν τὰ δυστυχήματα ἢ διὰ φόβον . ἢ διά τινα χρείαν. Οὗτοι γὰρ σιωπᾶν τὰς συμφορὰς μὴ δυνάμενοι καὶ λέγειν ἀνθρώποις φοβούμενοι, οὐρανῷ ἢ ἡλίῳ ἢ γῇ ἢ θεοῖς ἄλλοις διηγοῦνται» Σχ. μετὰ τούτου οὖν ὑπῆλθον ὑπὸ τὰ δένδρα Ξεν. Ἀν. 4,7, 8 μετὰ τούτου (ἀντὶ μετὰ τοῦτο) ἔγρ. ὁ Παντάζίδης, ἐπειδὴ οἱ ἀκολουθήσαντες ἑβδομήκοντα ἦσαν στρατιῶται τοῦ Καλλιμάχου, ὅστις εἶχε τὴν ἡγεμονίαν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Τὸ δὲ ὑπῆλθον (ἐκ διορθ. ἀντὶ τοῦ ἀπῆλθον) εἶνε ἁρμοδιώτερον ἐνταῦθα. οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες Σοφ. Φιλ. 1007 πῶς πάλιν μὲ ἐξηπάτησας. εἶδες οἷ' ὑπέρχεται . . . ἡμᾶς Ἀρφ. Ἱππ 269 «ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει καὶ καταπραΰνει ἀπάγων τὴν ὀργὴν ἅπασαν τὴν πρὸς αὐτόν» Σχ. δόλῳ μ' ὑπῆλθες Εὐρ. Ἀνδ. 435 μὲ ἐξηπάτησες: κατώρθωσες νὰ μὲ ξεγελάσῃς μὲ πανουργίαν. εὖ δέ πως γέρων ὑπῆλθεν αὐτοὺς Τυνδάρεως πυκνῇ φρενί Εὐρ. Ἰ. Α. 66 «καὶ (ἀφ' οὗ) τοὺς τὴν ἐκατάφερε ὁ γέρο Τυνδάραος μὲ τὸ γερὸ κεφάλι (ἢ ἔτι κάλλιον: μὲ τὰ πηγμένα μυαλὰ) μιὰ μορφιά» Δ. Βερν.

ὑπερώτατος ποι. 3: Πινδ. Ν. 8, 43 τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις ὑπερώτατα μεγίστη εἶνε ἡ ὠφέλεια τῶν φίλων ἐν ταῖς ἀνάγκαις (ἴδ. συνέχειαν ἐν τῷ τέρψις).

ὑπεύθυνος 2: κακῶς δὲ πράξας οὐχ ὑπεύθυνος πόλει Αἰσχ. Πέρ. 216, ἴδ. ὁμοίως.

ὑπέχω κυρ. κρατῶ ὑποκάτω· πλοῦτος ὑπέχων (=ὑποβάλλων, παρέχων τῷ νῷ) μέριμναν Πίνδ. Ὀ. 2, 60. ᾧ γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς πέλας, οὐ δυνάμει ἔστιν ὅτε προύχοντες, τῷ δὲ θράσει ἐπιχειροῦντες καταφοβοῦσι, καὶ σφᾶς ἂν τὸ αὐτὸ ὁμοίως τοῖς ἐναντίοις ὑποσχεῖν Θουκ. 7, 21 τοῦτο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνοι καταφοβοῦσι τοὺς ἄλλους, ἐν ᾧ ἐνίοτε δὲν ὑπερέχουν κατὰ τὴν δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τῆς θρασύτητος ἐπιτίθενται, ἠδύναντο τὸ αὐτὸ νὰ ἐμποιήσωσι καὶ αὐτοὶ ὁμοίως εἰς τοὺς ἐναντίους. χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι Σοφ. Τρ. 1273 (τὰ πάθη) χαλεπώτατα (ἐστὶ) τῷ τήνδε τὴν συμφορὰν ὑπομένοντι ἢ πᾶσι τοῖς

ἄλλοις. ἵνα μηδ' ἀμύναιντο μηδ'ἀντέχοιεν οἱ Φωκεῖς, ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ὑπέχοντες ἐλπίσιν, ἀλλ' ἀπογνόντες ἅπανθ' ἑαυτοὺς ἐγχειρίσαιεν Δημ. 19, 51 ὅπου ὑπάρχει Δ. Γ. ἐπέχοντες καὶ ἐπανέχοντες, ὁ δὲ Weil ἐξαλείφει τὸ ὑπέχοντες ὡς περιττόν, πράγματι δὲ ὡς δυσεξήγητον. Ἀλλὰ τὸ ὑπέχοντες ἐνταῦθα κεῖται κατ' ἔλλειψιν τοῦ τὰ ὦτα ἢ τὴν ἀκοήν, διότι συχνάκις ἐλέγετο ὑπέχειν τὰ ὦτα ἢ τὴν ἀκοήν,ὅθεν καὶ ἡ παρὰ μτγν. συχνὴ χρῆσις (πρβ.τὸ Σιμωνίδειον Ἀπ.37:ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας = λεπτὴν ἀκοὴν ὑπεῖχες τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὑπακούειν συντ. μετὰ γεν.). Ἐν τῷ προκειμένῳ λοιπὸν χωρίῳ ἡ ἔννοια εἶνε, ὅτι οἱ Φωκεῖς ἔχοντες ἐλπίδας παρ' ὑμῶν ἔδιδον ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους σας (ὑπέχοντες). Παρομοία εἶνε ἡ μεταφορὰ ἐν ἑτέρῳ χωρίῳ τοῦ αὐτοῦ λόγου (19,266):Φίλιππος οὐχ ὑπεῖχεν (οὐκ ἐπεῖχεν Weil) ὑπακούων τοῖς προδιδοῦσιν, οὐδ' εἶχεν ὅ τι πρῶτον λάβῃ, ὅπου ἐπίσης πρέπει νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ὦτα εἰς τὸ ὑπεῖχεν, δηλ. τόσοι ἦσαν οἱ προδιδόντες, ὥστε ὁ Φίλιππος δὲν ἔδιδε πλέον ἀκρόασιν οὐδ' ἤκουε τὰς προτάσεις αὐτῶν. Ἐπίσης συχνὸν εἶνε καὶ τὸ ὑπέχω δίκην, ἕνεκα δὲ τῆς συχνότητος ταύτης παραλείπεται ἐνιαχοῦ τὸ δίκην, καὶ οὕτω προκύπτει βραχυλογία: ἐπ' ἀλλοτρίαις ψήφοισι φόνου μητρὸς ὑφέξω Εὐρ. Ἠλ. 1317 «ἐπ' ἀλλοτρίοις ψήφοις (ἤτοι: ἐπ' ἀλλοτρίοις δικασταῖς, τοῖς ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ) τοῦ τῆς μητρὸς φόνου δίκην ὑφέξω» Δ. Βερν. καὶ τὰς μὲν προσηκούσας κόρας οἴκοι θρεπτέον, καὶ ταύταις τῆς ἀνανδρίας αἰτίαν ὑφεκτέον Ξεν. Πολ. Λακ. 9, 5 (ὁ ἐν πολέμῳ δειλὸς γενόμενος) πρέπει νὰ τρέφῃ οἴκοι καὶ τὰς ἀνηκούσας εἰς αὐτὸν κόρας (ὅ τινες ἐκλαμβάνουσι κατ' εὐρυτέραν ἔννοιαν: οὐ μόνον θυγατέρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλας τυχὸν προστατευομένας ὑπ' αὐτοῦ), καὶ αὗται πρέπει νὰ τιμωρῶνται (νὰ ὑποφέρωσι) διὰ τὴν ἀνανδρίαν αὐτοῦ (ἄλλοι: νὰ μένωσιν ἄγαμοι). νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι γογγύλων πέτρων ὑπόσκιον θήσει χθόνα Ἀπ. Αἰσχ. 199, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ὑπερσχών, ἤτοι: ὑπερσχὼν δὲ (ὁ Ζεύς) νεφέλην θήσει (ποιήσει) χθόνα ὑπόσκιον νιφάδι (οἷον εἰπεῖν: διὰ βροχῆς) γογγύλων πέτρων. ὑπόσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι Πλ. Γοργ. 497 Β ἐπίτρεψον τῷ Σωκράτει νά σε ἐξελέγξῃ, καὶ κυρ. ὑπόβαλε σεαυτὸν εἰς τὸν Σωκρ., ἵνα σε ἐξελέγξῃ.

ὑπημύω Κόλουθ. 331. πάντα δ' ὑπεμνήμυκε Χ 491 εἶνε πάντα σκυφτός· «κατεστύγνακε, κάτω βλέπει» ἢ «τεταπείνωται. καταβέβληται». Σχ. Ὁ πρκ. κυρ. ἐμήμυκα, τὸ δὲ ν παρενετέθη χάριν τοῦ μέτρου.

ὑπήνεμος 2: καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι Σοφ. Ἀντ.411, ἴδ. κάθημαι

ὑπήνη ἡ: «ὑπήνη δ' ἐστὶ τὸ ἐπάνω χεῖλος, ἐφ' οὗ πρῶτον γεννᾶται χνοῦς» Σχ.κ 279.ὑπήνας ἕλκω Ἀρφ.Λυσ.1072 ἔχω μεγάλα μουστάκια, «μιὰν ἀγκαλιὰ μουστάκια».

ὑπηρεσία ἡ: τῶν τε σωμάτων . . . ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένους Πλ. Πολ. 498Β ἀποκτῶντας ὑπηρετικὸν ὄργανον (τὸ σῶμα) διὰ τὴν φιλοσοφίαν ὑπηρεσίαν μισθοῦσθαι Δημ. 50, 7 = ὑπηρέτας μισθοῦσθαι.

ὑπηρετέω: ὑπηρέτει αὐτῇ ἃ ἐβούλετο Δημ. 59, 35 παρεῖχεν εἰς αὐτὴν προθύμως ὅσα ἐπεθύμει. δοκῶν ὑπηρετήσειν τῷ τυχεῖν ἃ ἐβούλετο Ξεν. Κ. Π. 6, 1, 33 ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πόθων του. ὑπηρετείτω μὲν δυοῖν ὄντοιν τόδε Εὐρ. Ἠλ. 649 ὑπηρετείτω μὲν (ἡ τύχη, ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ 648) τήνδε τὴν ὑπηρεσίαν (ἤτοι: συνεργείτω ταύτην τὴν συνεργίαν, τὸν Αἰγίσθου φόνον), δύο ὄντων τῶν πρακτέων (πραγμάτων, κατ' εὐφημισμὸν ἀντί: τῶν φόνων), ἤτοι: δύο ὄντων τῶν πρακτέων φόνων, συνεργείτω ἡ τύχη εἰς τόνδε (τὸν Αἰγίσθου φόνον). Τὸ τίσιν ὑπηρετείτω σιωπᾶται, φανεροῦ ὄντος ὅτι: πᾶσι τοῖς τε λέγουσι καὶ τοῖς ἀκούουσι (Δ. Βερν.). ἣν τὰ παρ' ὑμῶν ὑπηρετῆται Ἰσοκρ. 3, 63 κυρ. ἣν ἡ παρ' ὑμῶν ὑπηρεσία γίγνηται.

ὑπηρέτημα τό, (ἡ προσφερομένη) ὑπηρεσία, βοήθεια· ἥδιστον ἔχων ποδῶν ὑπηρέτημα Σοφ. Ἠλ. 1357 ἡδίστην παρέχων διὰ τῶν ποδῶν σου ὑπηρεσίαν.

ὑπίλλω: οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν καθίζετο Ἀπ. Εὐρ. 540 ὑποστρέψασα τὴν οὐρὰν ὑπὸ τὴν λεοντόπουν βάσιν ἐκάθιζεν. ὁρῶσι χοὖτοι, σοὶ δ' ὑπίλλουσιν στόμα Σοφ. Ἀντ. 509 ὁρῶσι καὶ οὗτοι, σὴν δὲ χάριν σιωπῶσι: πρὸς χάριν σου κλείουν τὸ στόμα των: «μαζεύουν τὴν γλῶσσάν των.»

ὕπισθα Αἰολ. = ὄπισθεν.

ὑπισχνέομαι: ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; Σοφ. Ο. Κ. 227, ἴδ. κατατίθημι. ὦνον ὑπισχόμεναι ο 463 προσφέρουσαι τιμήν, διαπραγματευόμεναι· ἀλλ' ὁ πονηρὸς Φοίνιξ δὲν ἔδιδε τέλος εἰς τὴν διαπραγμάτευσιν, ἀναβάλλων, μέχρις ὅτου δυνηθῇ νὰ κάμῃ τὸ συμπεφωνημένον νεῦμα. «ὑπισχνοῦμαι, τὸ δὲ ὑπόσχομαι βάρβαρον· ἐὰν ὑπόσχωμαι δὲ ἐν χρήσει». Θωμᾶς Μάγιστρος.

ὑπνοδότειρα: νύξ, ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν Εὐρ. Ὀρ. 175 ὕπνον διδοῦσα τοῖς πολυπόνοις βροτοῖς.

ὑπνοδότης: ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος (κηρόπακτος Meineke) ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν (ὑπνολέταν Hartung) νόμον Αἰσχ. Πρ. 596 ὑπηχεῖ δὲ ὁ κηρ. κάλαμος ὁ ἠχητικὸς ὑπνοποιὸν μελῳδίαν.

ὕπνος: ὕπνου κατὰ δνοφερᾶς γᾶς εὐναί Εὐρ. Ἰ. Τ. 1266, ἴδ. τεκνόω. ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, ὕπνε δ' ἀλγέων Σοφ. Φιλ. 827 ὕπνε ἄπειρε («ποὺ δὲν γνωρίζεις τήν- ») μὲν τῆς ὀδύνης (τῆς σωματικῆς), ἄπειρε δὲ τῶν ἀλγῶν (τῆς θλίψεως, τῆς ψυχικῆς).

ὑπνῶν, ἴδ. ὑπνόω.

ὑπό, ποιητ. ὑπαί, Αἰολ. ὑπά. Κυρ. σημ. τὸ ὑποκάτω. Μετὰ γεν. εἰς δήλωσιν κινήσεως κάτωθεν προερχομένης· ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους ι 141 ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπή-

λαιον. ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου Φ 56 θὰ σηκωθοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ Ἅιδου. ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε Ἡσ. Θε. 669 ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν τοὺς «ἔβγαλεν» (ἔστειλεν) εἰς τὸ φῶς. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἐννοίας κινήσεως, εἰς δήλωσιν διαμονῆς ὑπό τι· βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον Θ 14 ὑποκάτω τῆς γῆς. Καὶ κατὰ πρόληψιν τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα ι 375 ἔσπρωξα τὸν μοχλὸν ὑπὸ τὴν σποδόν, ὥστε νὰ μένῃ ὑπ' αὐτήν. — Εἰς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου ἐπὶ τῶν παθ. καὶ ἀμτβ. ῥημάτων· τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων ἔχων Ξεν. Ἀπ. 3, 4, 1 σχεδὸν = τετρωμένος. καὶ ὑπὸ τῶν φίλων οἶδα ὅτι ὡς σὲ πεφευγὼς λόγον ἂν παρέχοιμι Κ. Π. 6, 1, 39 ὅπου τὸ ὑπὸ τῶν φίλων συντ. μᾶλλον πρὸς τὸ λόγον ἢ πρὸς τὸ παρέχοιμι, καὶ παρέχοιμι λόγον σχεδὸν = λεγοίμην. ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς αὐτῆς βασάνου ἰὼν ὑπ' ἐμοῦ Ἀντιφ. 5,35=τὸν αὐτὸν τρόπον βασανιζόμενος ὑπ' ἐμοῦ. Καὶ οὐσιαστικὰ ἐπὶ παθ. ἐννοίας συντάσσονται πρὸς ποιητ. αἴτιον· ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή Θουκ. 2, 65 οἷον ἀρχὴ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀσκουμένη. ὢν ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων 1, 130, ἴδε ἀξίωμα. τῷ αὐτῷ ὑπὸ ἁπάντων δοξάσματι 1, 141, ἴδε δόξασμα. φέρε δή μοι .. δόγματα ὑφ' ὧν καθεῖλον αὐτῶν τὰ τείχη Δημ. 19, 61 ὧν ἕνεκα, δι' ὧν κατεκρήμνισαν τὰ τείχη αὐτῶν. ἐμοὶ ἐδόκεις γάνυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγιγνώσκων Πλ. Φαῖδρ. 234D ἕνεκα τοῦ λόγου, ἕνεκα τῆς ἀναγνώσεως τοῦ λόγου. αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν (τῶν κατηγόρων) ὀλίγου ἐμαυτοῦ ἐπελαθόμην Ἀπολ. 17Α καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω τὸν ἑαυτόν μου ὡς ἐκ τοῦ λόγου τῶν κατηγόρων (διότι τὸ ὑπ' αὐτῶν κυρ. = ὑπὸ τοῦ λόγου αὐτῶν), ἢ ὡς λέγουσι σήμερον: ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐκ τοῦ λόγου των ἐντυπώσεως. ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς Σοφ.Τρ.419, ἴδε ἄγνοια. πρβ. ὑπ' ἐλπίδων ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν Σοφ. Ἀντ. 221 ἕνεκα ἐλπίδων (κέρδους)· ἁπλούστερον: ἡ ἐλπὶς τοῦ κέρδους ἄνδρας πολλάκις διώλεσε. τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου (ἕνεκα τοῦ χρόνου, διὰ τὸ πολυχρόνιον) ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα Θουκ. 1, 21 ἴδ. ἐκνικάω. Περὶ τοῦ ὑφ' ὅρκου Σοφ.Ο.Κ.650 ἴδε πιστόω. ἄπορον ἦν ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν τοξευμάτων καὶ λίθων ἀπὸ πολλῶν ἀνθρώπων μετὰ κονιορτοῦ ἅμα φερομένων Θουκ. 4, 34 δύσκολον ἦτο νὰ ἴδῃ τις τὰ πρὸ αὐτοῦ ἕνεκα τῶν τοξευμάτων καὶ τῶν λίθων, οἱ ὁποῖοι προερχόμενοι ἐκ πολλῶν ἀνθρώπων ἐφέροντο συγχρόνως μαζὶ μὲ τὸν κονιορτόν. ὤρυσσον ὑπὸ μαστίγων Ἡρ. 7, 22 κυρ. ὑποκάτω τῶν μαστίγων, ἐν ᾧ αἱ μάστιγες, οἷον ὑπεράνω αὐτῶν οὖσαι, ἠπείλουν αὐτούς. εὐχὰς ὑπὸ κήρυκος ἐποιοῦντο Θουκ.6,32 ἐν ᾧ ἡ δεσπόζουσα (ἡ ὑπεράνω οὖσα) τοῦ κήρυκος φωνὴ ἀπήγγελλε τὰς εὐχάς, πάντες οἱ ἄλλοι ἐπανελάμβανον αὐτὰς ἴσως σιγηλοτέρᾳ φωνῇ.

οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί μ'; Σοφ. Ἠλ. 630 οὐδ' ἐν εὐφημίᾳ θῦσαί με; Ἀλλ' ἡ ὑπὸ σημ. κυρ. τὸ ὑποκάτω, ἐν ᾧ ὁ ἦχος, ἡ βοὴ κττ., ὡς πτερόεντα, εἶνε ὑπεράνω. Ὁμοίως ὑπὸ σαλπίγγων, ὑπ' αὐλοῦ, πίνειν, χορεύειν κτλ. ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ Εὐρ. Ἱππ. 1299 ἵνα μετ' εὐκλείας (οἷον: συνοδευόμενος ὑπὸ εὐκλείας) ἀποθάνῃ. Μετὰ δοτ. τοπικῶς, καὶ μτφ. οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν Πίνδ. Ν. 7, 18 οὐδ' εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κέρδους ὑποτασσόμενοι (ὅθεν: ἕνεκα κέρδους) ἀμελοῦσι τῆς ζωῆς. αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσί Πλ. Συμπ. 205C οἷον εἰπεῖν: αἱ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν τεχνῶν παραγόμεναι ἐργασίαι εἶνε ποιήσεις. Περὶ τῆς ὑπὸ μετὰ δοτ. γράφει τὰ ἀκόλουθα ὁ Δ. Βερναρδ. (ἐν Ἐλέγχῳ Ψευδαττικισμοῦ, σελ. 224): «Ἡ ὑπὸ μετὰ δοτ. ἐκφράζει ὄχι τὴν ὑπό τινος ὡς ποιητικοῦ αἰτίου ἄμεσον ἢ ἔμμεσον κίνησιν καὶ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὴν ὑπό τινι ἠρεμαίαν μονὴν καὶ στάσιν, καὶ ταύτην εἴτε κατὰ τόπον ἢ χρόνον νοουμένην εἴτε καὶ ὡς ἀρχὴν ἢ αἰτίαν. Ἡ αἰτία κατὰ τὸ προθετόπτωτον τοῦτο νοεῖται ὄχι ὡς ἄμεσός τις καὶ ἐνεργός, ἀλλ' ὡς ὑπέροχός τις ἀρχή, ἥτις, ἀφ' οὗ κινηθεῖσα καὶ ἐνεργήσασα ὡς ὑπὸ μετὰ γεν. καθυπέταξεν εἰς τὴν δύναμιν ἢ τὸ κράτος της τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, ἠρεμεῖ ἔπειτα ὡς ὑπὸ μετὰ δοτ., συνέχουσα μόνον καὶ συντηροῦσα ὑφ' ἑαυτῇ αὐτό· α) πίνει τις ἢ τρώγει μανδραγόραν· β') κοιμίζεται ἢ ἀποκοιμᾶται ὑπὸ τοῦ μανδραγόρου ὁ πιὼν ἢ φαγών, καὶ γ') καθεύδει ὑπὸ τῷ μανδραγόρᾳ (ἴδε τὸ πρδγ. ἐν λ. μανδραγόρας). Ἐὰν ἐν τῷ β') ἐκφράζεται τὸ κινούμενον καὶ ἐνεργοῦν καὶ κύριον γενόμενον τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος αἴτιον, ἐν τῷ γ') ἐκφράζεται ὄχι ἡ πρὸς καθυπόταξιν τοῦ ὑποκειμένου κίνησις καὶ ἐνέργεια τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου; ἀλλ' ἡ ἐν τῇ καθυποτάξει ταύτῃ ἠρεμαία καὶ ἀκίνητος στάσις καὶ μονὴ τοῦ καθυποτεταγμένου ὑποκειμένου. Αὕτη δὲ ἡ ἔννοια ἁρμόζει ὡς μάλιστα εἰς ῥῆμα ὅλως οὐδέτερον τὸ καθεύδω. Οὐδένα δὲ ἄλλον Ἕλληνα συγγραφέα γνωρίζομεν.. ἀρεσκόμενον εἰς τὴν τοιαύτην σύνταξιν.., ὅσον ὁ Λουκιανός. Εἶνε δὲ πολλὴ ἡ χρῆσις αὕτη, ὡς γνωστόν, καὶ παρ' Ὁμήρῳ, οἷον Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν Β 714 ὅπου δὲν ἐκφράζεται φυσικωτέρα τις, ὅπως κοινῶς νομίζεται, σχέσις, ἀλλ' ἡ ἠθικὴ τῆς γυναικὸς εἰς τὸν ἄνδρα ὑπεξουσιότης, ἣν ἐκφράζει καὶ ἡ λέξις ὕπανδρος = ἔγγαμος... Ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ Λουκ.Φάλαρ. 2 § 8 = ὑπὸ τὸ κράτος τῆς θείας χάριτος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις χρησιμεύει διὰ τοὺς Δελφοὺς ὡς γενικὸς αὐτῶν γεωργός... Ἤλπιζε γὰρ οἶμαι κἀκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγινώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι πρὸς Ἀπαίδ. § 13 = ὑπὸ τῷ φωτὶ τοῦ λύχνου, φυσι-

κώτερον, ἅμα δὲ καὶ = ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐκ τοῦ λύχνου ἐκείνου ἰδιαιτέρας χάριτος. ἠθικώτερον. τὸ βιβλίον ἐκεῖνο (πολλῶν ἀγαθῶν) τοῖς ἐντυγχάνουσιν αἴτιον γίγνεται. . . καθαῖρον τὰς γνώμας οὐχ ὑπὸ δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ καὶ παρρησίᾳ (Ἀλέξανδ. § 48). Ἡ δᾴς καὶ ἡ σκίλλα ἐνομίζοντο ἔχουσαι μαγικὰς δυνάμεις, ὅθεν καὶ ἐγίνετο χρῆσις αὐτῶν ἐν τοῖς ἁγνισμοῖς κτλ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὑπό. . σημαίνει, γαλατικώτερον εἰπεῖν, ὑπὸ τὴν (μαγικὴν) ἐπιρροὴν τῆς δᾳδός, τῆς σκίλλης κτλ. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δᾳδὶ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις (Πλοῖον ἢ εὐχαί, § 11). Δᾷδα ἐνν. τὴν δᾷδα τοῦ ἔρωτος, ὑφ' ἧ, ἤτοι ὑπὸ τῇ θείᾳ καὶ μυστικῇ ἐνεργείᾳ τῆς ὁποίας ἔχομεν τελεσθῇ καὶ ἡμεῖς ὑπὸ μύστου καὶ ἱεροφάντου τοῦ Ἔρωτος. Παίζει ὁ Λουκιανὸς μὲ τὴν λέξιν δᾴς, συνάπτων εἰς αὐτὴν δύο δυνάμεις, τὴν θείαν αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος (οὗτινος ἡ δᾴς ἔκαιεν) καὶ τὴν τοῦ μύστου καὶ ἱεροφάντου δᾳδοφοροῦντος, ὡς εἰκός, ἐν τῇ τελέσει τῶν μυστηρίων». Μετ' αἰτ. ἐπίσης τοπικῶς καὶ μτφ. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον (ὑπὸ τὸν δῆμον) Ἡρ. 9, 93. 6, 136 ἴδ. ὑπάγω. ὑπὸ τὰς πύλας ἵππων τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων . . . ὑποφαίνονται Θουκ. 5, 10 τοπικῶς: ὑποκάτω τῶν πυλῶν, διὰ τοῦ κενοῦ μεταξὺ τῶν ξυλίνων πυλῶν καὶ τοῦ οὐδοῦ διαστήματος. κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα Σοφ. Ἠλ. 720 ἐκεῖνος δέ, ὁσάκις διηύθυνε τοὺς ἵππους ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ ἐξώτατον μέρος τῆς στήλης, πολὺ προσήγγιζε πάντοτε τὴν σύριγγα εἰς τὴν στήλην. ὑπό τι παρ' Ἀττ. ὀλίγον τι. ὑπό τι νυστάζειν ἄρχομαι Ἀπ. Ξενάρχ. 2 (Ἀθήν. 693 B) ὀλίγον τι νὰ νυστάζω. ὑπό τι ἄτοπα Πλ. Γοργ. 493C ὀλίγον τι ἄτοπα. Ὁμοίως ὑπό τι ἀσεβῆ Φαῖδρ. 242D. Ἐν τούτοις ἡ πρόθεσις ἐπιρρημ. ἔννοιαν ἔχουσα διορίζει τὸ ἐπίθ. ἢ τὸ ῥῆμα.

ὑποβάλλω: ἑσταῶτος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν Τ 80 «καλῶς ἔχει τοῦ ἑστῶτος καὶ δημηγοροῦντος ἀκούειν καὶ μὴ ὑποκρούειν μηδὲ ἐμποδίζειν» Ἀλέξ. Κοτυ. π. Πορφυρίῳ· πρέπον εἶνε νὰ ἀκούῃ τις ἐκεῖνον, ποῦ ἐσηκώθη (καὶ ἵσταται ἵνα ὁμιλήσῃ) καὶ νὰ μὴ τὸν διακόπτῃ. ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους Σοφ. Αἴ. 187 ὑποβλήτως λέγοντες (πλάττοντες) διασπείρουσι ψευδεῖς λόγους. ὑποβαλεῖν δυνήσεσθε, ἥν τι ἐπιλανθάνωνται Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 55=ὑπομνῆσαι, κυρ. νὰ τὸ λέγητε κρυφὰ πρὸς ὑπενθύμισιν· πρβ. ὑποβολὴ καὶ ὑποβολεύς. Καὶ μετὰ γεν. μεριστικῆς· ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν (Brunck: ὑπολαβὼν) φίλ' ἂν τέμοις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 301 (πρὸς τοιούτους ἀνθρώπους) ὅταν εὐσεβάστως προσενεχθῇς δύνασαι νὰ συνάψῃς φιλίαν τινά.

ὑποβρέμω: κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς Αἰσχ. Πρ. 449 ὁ μαῦρος γήϊνος μυχὸς τοῦ Ἅιδου ὑποστενάζει.

ὑπόβρυχα θῆκε ε 319 κατέστησεν ὑποβρύχιον, ἔφερεν ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

ὑπογάστριον τό: Ἀρφ. Σφ. 194 ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς ὑπογάστριον γέροντος ἡλιαστικοῦ ἴσως θὰ τὸ μάθῃς, ὅταν φάγῃς ὑπογάστριον (ἐδῶ σταματᾷ ὀλίγον, εἶτα δὲ προσθέτει, ἵνα μὴ νομίσῃ τὸ ὑπογάστριον τοῦ θύννου) γέροντος ἡλιαστικοῦ· τὸ ὑπογάστριον τοῦ γέροντος εἶνε ἡ κληρονομία του.

ὑπογραφή ἡ: πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι εἰς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις Αἰσχ. Χο. 208 αἱ πτέρναι καὶ τὰ κατὰ γῆς ἀφινόμενα ἴχνη τῶν τενόντων, ὅταν τὰ μετρήσῃ τις, συμφωνοῦν μὲ τὰ ἐμὰ ἰχνάρια τῶν ποδῶν.

ὑπογράφω: εἴπ' εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ τὠμῷ βίῳ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1118 εἰπὲ ἂν ἔχεις νὰ ὑπογράψῃς νέαν τινὰ κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ βίου μου (τῆς διαγωγῆς μου). Ὁ Wilamow.: εἰ τὸν ἐμὸν βίον καινῷ τινι εἰκάζεις: ἐὰν προδιέγραψας (προδιαγράφεις) διὰ τὸν βίον μου νέον τι σχέδιον.

ὑποδεής: φαίνοιτ' ἂν ὑποδεεστέρα Θουκ. 1, 10 ἴδ. συνοικίζω.

ὑποδέχομαι: ὑποδέξασθε μέλος Αἰσχ. Ἱκ. 1033 ἐξακολουθήσατε, συνεχίσατε τὸ ᾆσμα. ἐπυνθάνετο τίς εἴη ὁ Ἀρκεσίλεων ἀποκτείνας. οἱ δὲ Βαρκαῖοι αὐτοὶ ὑπεδέκοντο πάντες Ἡρ. 4, 167 αὐτοὶ ἀνεδέχοντο («ἔπαιρναν ἐπάνω των») πάντες τὸν φόνον: ἔλεγον ὅτι ὅλοι τὸν ἐφόνευσαν.

ὑποδέω: ἁπλᾶς ὑποδέδενται Δημ. 54, 34 φοροῦν ὑποδήματα μονόπατα (μὲ μονοὺς πάτους). ὑποδεδεμένοι τὸν ἀριστερὸν πόδα ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πηλὸν Θουκ. 3, 22 διότι ὅταν εἶνέ τις ὑποδεδεμένος τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἀσφαλέστερον ἐπιλαμβάνεται διὰ τοῦ δεξιοῦ, γυμνοῦ ὄντος.

ὑπόδικος 2: ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν Αἰσχ. Εὐμ. 260 θέλει νὰ δικαιολογηθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου διὰ τὴν βιαιοπραγίαν (αὐτοχειρίαν: τὸν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν διαπραχθέντα φόνον). Μᾶλλον ὧδε: θέλει νὰ δικασθῇ διὰ τὴν χειροδικίαν.

ὑπόδοσις ἡ: λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων Αἰσχ. Εὐμ. 508 ἔνθα ὁ Ἑρμάν. γρ. κατ' εἰκασίαν τοῦ Heath ὑπόδυσιν, οὐδὲν δέον, διότι καὶ τὸ ὑποδίδωμι ἔχει ἀνάλογον σημ. Τὸ χωρίον: πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν, προφωνῶν (ὅδε) τὰ τῶν πέλας κακά, λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων ἄλλος παρ' ἄλλων θὰ ζητῇ νὰ μάθῃ, ἐν ᾧ ἀνακοινοῖ τὰ ἐκ τῶν ἄλλων κακά (ἃ πάσχει), λῆξιν καὶ ὕφεσιν τῶν μόχθων (πῶς θὰ τελειώσουν τὰ δεινά του).

ὑποδοχή ἡ: μὴ οὖν ἀγνοεῖτε, ὅτι τὰ σύμβολα ταῦτα γίγνεται εἰς ὑποδοχὴν (=ἵνα οἱ ἄνθρωποι ὑποδέχωνται,

εἰς ὑπόληψιν ὅτι) τοῦ μηδ' ἀμφισβητῆσαι εὐλόγως ὑμᾶς ἔτι Ποτειδαίας Δημ. 7, 13 μὴ οὖν ἀγνοεῖτε, ὅτι αἱ συνθῆκαι αὗται γίγνονται, ἵνα οἱ ἄνθρωποι ὑπολαμβάνωσιν, ὅτι ἡμεῖς οὐδ' ἀμφισβητῆσαι ἔτι εὐλόγως αὐτῷ περὶ Ποτειδαίας ἔχετε. ἵν' εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα καὶ λέγοι καὶ πράττοι Φιλοκράτει Αἰσχίν. 3, 62 ἵνα, ὁσάκις ὁ Φιλοκράτης παύεται λέγων καὶ πράττων, διαδέχηται αὐτὸν ὁ Δημοσθένης.

ὑποδύνω ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρεῖον πολέμου Ἡρ. 6, 2 προσεπάθει νὰ ὑπεισέλθῃ εἰς τὴν ἡγεμονίαν τοῦ ἐναντίον τοῦ Δαρείου πολέμου τῶν Ἰώνων.

ὑποδύω (ἴδ ἀποδύω) ἐνεργ. μεταβ. δὲν εὑρίσκεται, συνηθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. β' καὶ παρκ. = ὑποδύνω χώνομαι ὑποκάτω. (Τὰ παρ' Ἀριστοφάνει ὑποδύου τὰς ἐμβάδας Σφ. 1157. ὑπόδυθι τὰς Λακωνικὰς 1158. ὑποδυσάμενος 1168. ὑποδύσασθαι καττύματα 1159 καὶ ἄλλως καὶ ἕνεκα τῆς μοναδικῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος διορθοῦνται: ὑπολύου (1157), ὑποδοῦ τι (1158), ὑποδησάμενος καὶ ὑποδήσασθαι). σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου Ρ 717 «ὑπεισελθόντες πάνυ ταχέως, τὸν νεκρὸν ἄραντες κομίσατε ἔξω τῆς μάχης» Γαζῆς. Ἀλλὰ πρῶτον θὰ τὸν σηκώσουν, καὶ ἔπειτα θὰ ἔμβουν ὑποκάτω κύψαντες (ὑποδύντες) καὶ θὰ κομίσωσιν αὐτὸν ἐκτὸς τῆς μάχης. τίς μ' ὑποδύεται ὀδύνα πλευράς; Αἰσχ. Εὐμ. 845 τίς ὀδύνη καταλαμβάνει (εἰσέρχεται εἰς) τὴν καρδίαν μου; θάμνων ὑπεδύσετο ζ 127 ἐβγῆκεν (ἐξετρύπωσεν) ἀποκάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους. Περὶ δὲ τοῦ κακῶν ὑποδύσεαι υ 53 ἴδε φυλάσσω. ὑποδύῃ παρὰ ταῦτα καὶ διασπᾷς Δημ. 25, 28 πλησίον τούτων τῶν ἐμποδίων (ἤ: μ' ὅλα ταῦτα) χώνεσαι μέσα κρυφίως (πρβ. ἀνωτ. εἰς τὸ ἐντὸς τούτων βιάζῃ) καὶ διασπᾷς (τὴν ἅλυσιν, ἣν λέγει προηγ.). πῶς οὖν τοῦθ' ὑπέδυ; 24, 157 διὰ τίνος λοιπὸν δολιότητος (διὰ τίνος μηχανορραφίας) κατώρθωσε τοῦτο; ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός Σοφ. Φιλ. 1112 ἀλλ' ἀπροσδόκητοι καὶ κρυπτοὶ λόγοι δολίας φρενὸς (δολίου ἀνθρώπου) δολίως (σιγὰ σιγὰ) ἐκυρίευσάν με (τὰς φρένας μου καί με ἐξηπάτησαν).

ὑποθέω: ποτὶ ἐχθρόν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι Πίνδ. Π. 2, 84 ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ὡς λύκος θὰ τρέξω κρυφίως.

ὑποθορυβέω: θορυβῶ κάπως, μετά τινος θορύβου λέγω· τῶν Ἀθηναίων τι ὑποθορυβησάντων ἐς τὸν Κλέωνα, ὅ τι οὐ καὶ νῦν πλεῖ Θουκ. 4,28 ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι μετά τινος θορύβου εἶπον ἀναφορικῶς εἰς τὸν Κλέωνα, διατὶ καὶ τώρα ἀκόμη δὲν πλέει.

ὑποκάμπτω: ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν Ω 274 ἐγύρισαν τὰ πέρατα τοῦ ἱμάντος ὑποκάτω. μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος Αἰσχ. Ἀγ. 777 «μήτε ὑπερβάλλοντι ἐπαίνῳ μήτε ταπεινῷ χρησάμενος» Τρικλίνιος: μήτε ὑπερβαλὼν τὸ ὀρθὸν μέτρον τοῦ σεβασμοῦ (τῆς προσκυνήσεως) μήτε μείνας ὀπίσω (ὑπολειφθείς).

ὑπόκειμαι: οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται Θουκ. 1, 93 οἱ ὑποκείμενοι θεμέλιοι (λίθοι) εἶνε ἐκ παντοίων λίθων. νόμους, ἀφ' ὧν ἅπασιν ἐλπὶς ὑπόκειται σφαλεῖσι, κἂν αὐτοὺς διασῴζεσθαι Θουκ. 3, 84 διὰ τῶν ὁποίων εἰς ἅπαντας ὑπάρχει ἐλπίς, ὅτι, ἂν δυστυχήσωσι, καὶ αὐτοὶ θὰ διασῴζωνται. Τὸ ἐλπὶς ὑπόκειται εἶνε κυρ. τὸ παθ τοῦ ὑποτιθέναι (ὑποβάλλειν) ἐλπίδα. παρ' ὑμῖν ὀργὴ καὶ τιμωρία ὑπόκειται τοῖς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσιν Δημ. 34, 19 ἐνώπιον ὑμῶν ἀγανάκτησις καὶ τιμωρία περιμένει (ἀπόκειται εἰς) τοὺς μαρτυροῦντας τὰ ψευδῆ. Ὁμοίως Λυκ. Λεωκ. § 130 ὑποκειμένην αὐτῷ ταύτην τιμωρίαν, ὅπου ὁ Κοραῆς πλημμελῶς διώρθ. ἐπικειμένην (ὡς καὶ κατ.). Παρ' Ἀριστοτ. διὰ μὲν τῆς φράσεως ἐν ὑποκειμένῳ εἶναι ἀντιδιαστέλλεται τὸ συμβεβηκὸς πρὸς τὴν οὐσίαν, διὰ δὲ τῆς φράσεως καθ' ὑποκειμένου λέγεσθαι τὸ κατηγορούμενον πρὸς τὸ ὑποκείμενον, τὸ γένος πρὸς τὸ εἶδος καὶ τὰ πράγματα ἕκαστα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ συμβεβηκὸς κατηγορεῖται τῆς οὐσίας, τὰ ἐν ὑποκειμένῳ ὄντα πολλάκις λέγονται λέγεσθαι καθ' ὑποκειμένου, ὡς 185ª 32. 6. 189ª 30. 204ª 24 καὶ συχν. Τοὐναντίον δὲ ὃ καθ' ὑποκειμένου λέγεται λέγεται ἐν ὑποκειμένῳ εἶναι, ὡς 127ᵇ 1 κέ. (Bonitz). ὑποκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες Πλ. Πολ. 494C κυρ. μετ' ὀλίγ. μέλλ. «θὰ εἶνε πεσμένοι κάτω εἰς τοὺς πόδας του»=ὑποπεπτωκότες ἔσονται. ἡ ναῦς ἡ ὑποκειμένη Δημ. 56, 4 ἡ ὑποθηκευμένη. ὑποκειμένων αὐτῷ τῶν ξύλων τοῦ ναύλου 49, 35 ἐν ᾧ τὰ ξύλα ἦσαν ὑποθηκευμένα εἰς αὐτὸν διὰ τὸν ναῦλον. βαρεῖα δ' ἀθυρόστομος ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται (πικραῖς οἰμωγαῖς ὑπακούει Brunck καὶ Hartung) Σοφ. Φιλ. 188 ἡ δ' ἠχὼ μακρὰν ἀποδιδοῦσα τὴν πικρὰν αὐτοῦ οἰμωγὴν (= τῆλε φαίνουσα τὴν πικρὰν οἰμωγὴν Dübner, ἐν ᾧ συνήθως παθ.: μακρὰν ἀκουομένη, μακρόθεν φαινομένη) χρησιμεύει ὡς βάσις εἰς αὐτήν. Ἴσως γρ. πικραῖς οἰμωγαῖς ὑπαχεῖται «ἠχὼ πρὸς τὸν ὀδυρμὸν ἀντιφθέγγεται» Σχ. (πρβ. κοινὸς ἠχεῖται κτύπος Σοφ. Ο. Κ. 1500 κτυπεῖται - ἠχὼ Ἀρφ. Θεσμ. 995). Ἐν δὲ τῇ στροφῇ (178) γρ. οἷς μὴ μέτριός γ' αἰών.

ὑποκεκάδοντο, ἴδ. ὑποχάζομαι.

ὑποκλέπτω: αἰδὼς ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται Πινδ. Ν. 9, 33 τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς εὐκόλως διαφθείρεται, νικᾶται διὰ τοῦ κέρδους. αἲ (ὁρᾶτε) τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους Σοφ. Ἠλ. 114 τούτους, οἳ ὑποκλέπτονται τὰς εὐνάς: ὧν αἱ εὐναὶ ὑποκλέπτονται.

ὑποκορίζομαι ὀνομάζω τι, μεταχειριζόμενος οἵας λέ-

ξεις μεταχειρίζεταί τις, ὁμιλῶν πρὸς μικρὸν παιδίον (κοῦρον)· τοιαῦται δὲ λέξεις εἶνε τὰ λεγόμενα ὑποκοριστικά, ὁ δὲ σχηματισμὸς τοιούτων λέξεων λέγεται ὑποκορισμός. Δηλοῦσι δὲ τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον θωπείαν καὶ τρυφερότητα, ἀλλὰ καὶ περιφρόνησιν καὶ σμίκρυνσιν καὶ ἐξευτελισμόν· πρβ. Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 2 τέλ. «ὁ ὑποκορισμός ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν». Πρβ. κατ. Ἡρωδιαν. II, 858: «πεποίηται τὸ ὑποκοριστικὸν ἢ διὰ παιδιὰν ἢ διὰ κολακείαν ἢ διὰ τὸ πρέπον» (τ. ἔ. ἵνα πρεπόντως δηλώσῃ τὸ ἦθος). Ὡς ἐκ τούτου σημ. τὸ ὑποκορίζομαι καί: εὐφήμῳ ἢ δυσφήμῳ ὀνόματι καλῶ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον κττ. προδιδόντες ἐλευθερίαν.. αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππῳ ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ φιλίαν καὶ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι Δημ. 19, 259 ὀνομάζοντες τὴν δουλείαν μὲ τὰ κολακευτικά, θωπευτικὰ ὀνόματα ξενίαν καὶ ἑταιρίαν κτλ., ὡς δηλ. οἱ γονεῖς ὀνομάζουσι τὰ τέκνα των μὲ θωπευτικὰ (ὑποκοριστικά) ὀνόματα: «ὑποκορίζεσθαί ἐστι κυρίως τὸ τοῖς παισὶ πρὸς ψυχαγωγίαν καὶ ἀπάτην λέγειν τινὰ ὀνόματα, οἷον ὡς Διόνυσός ἐστιν, ὡς βασιλεύς κττ. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ εὐφήμοις ὀνόμασι κλέπτειν τὴν ἀτοπίαν» Σχ. εὐλογία καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν Πλ. Πολ. 400 E ἐπακολουθεῖ τὴν εὐήθειαν (ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς εὐηθείας) ὄχι ταύτην, ἣν ἄνοιαν οὖσαν κατ' εὐφημισμὸν ὀνομάζομεν, ὡς ἂν ἦτο εὐήθεια (χρηστοήθεια, καλοήθεια, ἐπὶ καλοῦ), ἀλλὰ τὴν κατὰ τὴν ἀληθῆ καὶ ἐτυμολογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως (=ὡς ἀληθῶς) εὖ τε καὶ καλῶς («εὔμορφα καὶ καλά») κατεσκευασμένην κατὰ τὸ ἦθος διάνοιαν. Τὸ τὴν . διάνοιαν συνεφώνησε πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀναφ. προτάσει αἰτ., ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἐξενεχθῇ κατὰ δοτικήν. οἱ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 26 ἐξευτελίζοντες. μελιχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα; Πλ. Πολ. 474 E καὶ τὸ ὄνομα δὲ μελίχλωρος νομίζεις ὅτι εἶνε ἄλλου τινὸς εὕρημα ἢ ἐραστοῦ κολακευτικῶς δικαιολογοῦντος καὶ εὐκόλως ὑποφέροντος (ἀρεσκομένου εἰς) τὴν ὠχρότητα; Πρβ. Πλουτ. 56 D.

ὑποκουρίζομαι Ἰων. = ὑποκορίζομαι, μέσ. ἀποθ. ἐγκωμιάζω τὴν νύμφην καὶ τὸν γαμβρὸν μὲ κολακευτικὰ ᾄσματα, καὶ ἰδίως τὰ νυμφικὰ ᾄσματα, ἅτινα συνήθιζον ν' ᾄδωσιν εἰς τὴν νύμφην καὶ τὸν γαμβρὸν αἱ παρθένοι κατὰ τὸν γάμον φίλης των, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὰ (νυ(μ)φ(ι)κᾶτα λεγόμενα· πρβ. τοὺς ὑμεναίους καὶ τὰ ἐπιθαλάμια τῶν παλαιῶν, καὶ Ἡσυχ. «κουριζομέναις: ὑμεναιουμέναις». ἰαχὰν ὑμεναίων... ὑποκουρίζεσθ' ἀοιδαῖς Πινδ.Π.3,19 «ἀμφοτέρους τοὺς κούρους ὑμνεῖν, τὸν νυμφίον καὶ τὴν νύμφην» Σχ.

ὑποκρέκω: τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέκει Πινδ. Ὀ. 9, 39 ἡ παράκαιρος καύχησις εἶνε προκρουσμα μανίας.

ὑποκρίνομαι συνήθως ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἀποκρίνομαι· κυρίως ἐρωτώμενος ὑποβάλλω τὴν κρίσιν μου. Η 407. β 111· ἐπὶ ὀνείρων: ξεδιαλύνω, ἑρμηνεύω· ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι τ 535 ἑρμήνευσον. καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν, ἠνώγει Θεόκρ. 24, 66 καὶ ἠνώγει νιν (Τειρεσίαν) ὑποκρίνεσθαι, ὅπως ἔμελλε (τὸ τέρας) τελέεσθαι: ποίαν ἔκβασιν ἔμελλε νὰ ἔχῃ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὑποκριτῶν: ἐπὶ τῆς σκηνῆς παριστάνω: ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ὑποκρίνεται Ἀρφ. Ἀχ. 401 λόγῳ μὲν ἐπαινεῖ τὸν Εὐριπίδην, διότι εἰσάγει εἰς τὰς τραγῳδίας δούλους τόσον σοφῶς (φιλοσόφως) ὑποκρινομένους, ἔργῳ δὲ διαβάλλει αὐτόν, ὅτι πολλάκις λόγους δογμάτων, ὧν ἀπὸ Ἀναξαγόρου ἤ τινος ἔμαθε τῶν σοφῶν (κατ' Ὠριγένην), περιτέθεικε βαρβάροις γυναιξὶν ἢ οἰκέταις. αἰτίας καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας ὑποκρίνεται Δημ. 18, 15 αἰτιάσεις καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας συλλέξας (πανταχόθεν, οἷον ἐκ τῶν τριόδων) ἀπαγγέλλει αὐτὰς ἐνώπιον ὑμῶν ὡς ὑποκριτὴς (μετὰ στόμφου).

ὑπόκρισις: ἐρεθίζομαι... ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν Πινδ. Ἀπ. 235 = δίκην θαλασσίου δελφῖνος, κατὰ μίμησιν θαλασσίου δελφῖνος (οἷον ὑποκρινόμενος αὐτόν).

ὑποκρούω: βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας Ἀρφ. Ἀχ. 38 «ὑποκρούειν τοὺς ῥήτορας: τὸ μεταξὺ λεγόντων αὐτῶν ὑποφθεγγόμενον ἐμποδίζειν» Ἀ. Β. 68, 10 (ἴδ. καὶ σ. 115).

ὑποκύπτω: ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰών, Ἰσμείνιχε Ἀρφ. Ἀχ. 954 ἔλα καὶ κῦπτε ὑποκάτω μὲ τὸ σαμάρι (ἴδε τύλη), ἵνα ἀναλάβῃς τὸ φορτίον. Ταῦτα λέγει πρὸς τὸν δοῦλον Ἰσμήνιχον. Τὰν τύλαν εἶνε μᾶλλον αἰτ. τοῦ κατά τι = κατὰ τὰν τύλαν.

ὑπολαμβάνω: ἴσως γάρ τοι σοῦ ὀρθῶς λέγοντος ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς ὑπολαμβάνω Πλ. Γοργ. 458E ἐν ᾧ σὺ ὀρθῶς τὰ λέγεις, ἐγὼ δὲν τὰ ἐννοῶ (δὲν τὰ ἀντιλαμβάνομαι) ὀρθῶς. ὁ Λυσίας ἠνάγκασεν ἡμᾶς ὑπολαβεῖν τὸν Ἔρωτα ἕν τι τῶν ὄντων Πλ. Φαῖδρ. 263D νὰ ἐννοήσωμεν ὡς ἕν τι τῶν ὄντων. δεῖ δ' οὔτε ἐπαινεῖν τὸ τοιοῦτον οὔθ' ὑπολαμβάνειν Πολ. 424C οὔτε νὰ ἐννοῇ τις ὡς ἔννοιαν (γνώμην) τοῦ ποιητοῦ. καθ' ἕκαστον καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ (=καὶ ὑμεῖς μηδ' ἐν ὀλίγῳ), ἀλλά... εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες κρίνετε Θουκ. 5, 85 καὶ ὑμεῖς ἀποκρινόμενοι καθ' ἕκαστον (ἑκάστοτε) πρὸς ὅ τι νομίζετε, ὅτι δὲν λέγεται ὀρθῶς, λέγετε τὴν γνώμην σας εὐθύς, χωρὶς ν' ἀφίνητε νὰ παρέλθῃ μηδὲ ὀλίγος χρόνος. εἰ.. μισθῷ μείζονι πειρῷντο ἡμῶν

ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν Θουκ. 1, 143 = λάθρᾳ λαβεῖν, ἐπισπάσασθαι. δι' ὧν ἀκούετε τὰς εὐεργεσίας, οὐκ ἐξ ὧν ἑοράκατε ὑπειληφότας Δημ. 1479, 20 ἐκτιμήσαντας τὰς εὐεργεσίας ὄχι ἐξ ὧν ἀκούετε, ἀλλ' ἐξ ὅσων ἔχετε ἴδῃ. ἣν δὲ καὶ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον τοῦ καιροῦ ὑπολαμβάνειν βούλῃ τὸν θυμοειδῆ Ξεν. π. Ἱππικ. 9, 5 ἐὰν δὲ καὶ ταχύτερον τοῦ δέοντος τρέχοντα τὸν θυμοειδῆ ἵππον θέλεις νὰ περιορίσῃς (εἰς τὸ τρέξιμόν του). ῥᾶον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν φίλ' ἂν τέμοις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 301, ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ὑποβαλών, ὃ ζήτει.

ὑπολείπω ἀφίνω ὑπόλοιπον, περίσσευμα: ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες π 50 τὰ ὁποῖα δηλ. (φαγητὰ) εἶχαν ἀφήσῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν (τρώγοντες). (διὰ τὸ) μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς ὡς τό γ' ἐπιὸν θέρος αὐτοὶ οἷοί τε ἔσονται περιγενέσθαι Θουκ. 8, 2 διότι οὐδὲ ἐπέτρεπον εἰς αὐτοὺς νὰ ἰσχυρίζωνται (κυρ. οὐδ' ἄφινον εἰς αὐτοὺς νὰ λέγωσιν), ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς τοὐλάχιστον θέρος θὰ δύνανται μόνοι των ν' ἀνθέξωσι (νὰ σωθῶσι). οἱ τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντες... οὕτως αἰσχρῶς ἐπολέμησαν, ὥστε μηδένα λόγον ὑπολιπεῖν τοῖς εἰθισμένοις τὴν Περσῶν ἀνδρείαν ἐπαινεῖν Ἰσοκρ. 4, 146 κυρ. ὥστε νὰ μὴ ἔχουν πλέον νὰ εἴπουν τίποτε (πρὸς ἔπαινον), νὰ μὴ ἔχωσι πλέον μηδεμίαν εὔλογον πρὸς ἔπαινον ἀφορμήν, οἱ συνηθισμένοι νὰ ἐπαινῶσι τὴν ἀνδρείαν τῶν Περσῶν. ἵνα μὴ οἱ ναῦται τὰς ναῦς ἀπολείπωσιν οὐχ ὑπολιπόντες ἐς ὁμηρείαν τὸν προσοφειλόμενον μισθόν Θουκ. 8, 45 ἵνα μὴ οἱ ναῦται ἀπολείπωσι τὰ πλοῖα, ἀφ' οὗ δὲν ἀφήσωσιν ὡς ἐνέχυρον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὀφειλομένου (ἐκτὸς τοῦ πληρωθέντος) μισθοῦ. ἡ ἐπιείκεια πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐπιτηδείους καὶ τὸ λοιπὸν ἔσεσθαι μᾶλλον δίδοται ἢ πρὸς τοὺς ὁμοίους τε καὶ οὐδὲν ἧσσον πολεμίους ὑπολειπομένους Θουκ. 3, 40 ἡ ἐπιείκεια δίδοται μᾶλλον πρὸς τοὺς μέλλοντας ἔσεσθαι καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιτηδείους (πιστοὺς) ἢ πρὸς τοὺς ὑπολειπομένους (καὶ μετὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς δειχθεῖσαν ὑφ' ἡμῶν ἐπιείκειαν) ὁμοίους τε (ὡς καὶ πρότερον, κατηγορούμ.) καὶ οὐδὲν ἧσσον πολεμίους (ἐπεξηγεῖ σαφέστερον τὸ προηγούμενον). Οὐδεμία ἀνάγκη μεταβολῆς τοῦ κειμένου. τὸν κίνδυνον ὑφορώμενοι τοῦ ὑπολειπομένου ἐχθροῦ 3, 40 ἐπειδὴ ὑποπτεύουσι, φοβοῦνται, τὸν ἐκ τοῦ ὑπολειπομένου ἐχθροῦ (μέλλοντα) κίνδυνον, ἐὰν δηλ. δὲν καταστραφῇ ὁλοσχερῶς. τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες Αἰσχ. Ἀγ. 73, ἴδ. ἄτιτος. ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ Σοφ. Ἠλ. 91 παρέλθῃ, ἐξαφανισθῇ. τὸν οὖν Σωκράτη ἑαυτῷ πως προσέχοντα τὸν νοῦν κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολειπόμενον Πλ. Συμπ. 174D ἐπειδὴ εἶχε τὸν νοῦν του (ἦτο ἀφωσιωμένος) εἰς τὰς σκέψεις του, καθ' ὅσον ἐπορεύετο, ἔμενεν ὀπίσω. εἴ τῳ δὲ προλίποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ὑπολειπόμενοι Θουκ. 7, 75 ὅπου προτιμητέα ἡ γρ. αὕτη τοῦ κώδ. Vat., τ. ἔ. μένοντες ὀπίσω, διότι δὲν εἶχον δυνάμεις νὰ προχωρήσουν, τῆς τῶν ἑτέρων χ/φων: ἀπολειπόμενοι σχεδόν: ἐγκαταλειπόμενοι, ὡς παθ. (κυρ. λειπόμενοι, ἀφινόμενοι μακράν, ἐν ᾧ οἱ σύντροφοί των προεχώρουν ἐμπρός). Τὸ δὲ ὀλίγων πολλαχῶς διορθοῦται. Καὶ ἀμτβ. ἀλλ' ἀεὶ τοὶ θεοὶ παρῆσαν χὐπέλιπον οὐ πώποκα Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 170 πάντοτε οἱ θεοὶ ὑπῆρχον (ἦσαν παρόντες) καὶ ποτὲ δὲν ἔλειψαν μέχρι τῆς σήμερον. ἐπορεύοντο τοὺς τοξότας μεταξὺ τῶν λόχων ἔχοντες, ὑπολειπομένους δὲ (ὑπολειπομένου δὲ Muretus, ὑπολειπομένου Παντάζίδης) μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν Ξεν. Ἀν. 5, 4, 22 ὀλίγον δ' ὀπίσω μένοντας τοῦ μετώπου τῶν ὁπλιτῶν. ὑπέλειπε γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δέ, εἴ τι γένοιτ', ἀναφοράν Δημ. 18, 219 ἕκαστος αὐτῶν ἄφινεν (ἐπεφύλαττεν) εἰς ἑαυτὸν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἄνεσίν τινα, ἀφ' ἑτέρου δὲ δικαιολογίαν διὰ κάθε ἐνδεχόμενον (ἐνν. κακόν)· ἴδε ἀναφορὰ (περὶ τῆς κυρ. ἐννοίας τῆς λέξεως). ἀξιοῦσι τοὺς κοινοὺς νόμους... μὴ ὑπολείπεσθαι, εἴ ποτε ἄρα τις κινδυνεύσας τινὸς δεήσεται αὐτῶν Θουκ. 3, 84 ἔχουσι τὴν ἀπαίτησιν νὰ μὴ ἀφίνωσι νὰ ὑφίστανται οἱ κοινοὶ (τῆς φιλανθρωπίας κττ.) νόμοι, ἄν ποτε κτλ. ἴδε ὑπόκειμαι. τίν' ὑπολείπομαι τύχην; Εὐρ. Ἑλ. 293 = εἰς τίν' ὑπολείπομαι (παθ.) τύχην (Herw.), σχεδὸν = τίς τύχη ἐπιφυλάσσεταί μοι; Πρβ. Ῥῆσ. 539. Τοῦτο εἶνε βεβαίως τὸ νόημα, ἀλλ' ὅτι τὸ τίνα τύχην = εἰς τίνα τύχην, δεῖται ἀποδείξεως. Τὸ μὲν ἀπολείπομαι κυρ. = λείπομαι ἀπό (τ. ἔ. μακράν) τινος, ὃν δὲν δύναμαι νὰ παρακολουθῶ, ὅθεν μένω ὀπίσω. Τὸ δὲ ὑπολείπομαι λείπομαι ὀπίσω τινός, προχωροῦντος, μένω ὑπόλοιπος, ὕστερος, κατώτερος.

ὑπόλογος ὁ: οὐδένα εἰκὸς αὐτῷ τούτου ὑπόλογον γενέσθαι Λυσ. 30, 15 δὲν εἶνε εὔλογον νὰ περασθῇ εἰς λογαριασμόν του, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκδούλευσίς του τοῦτο (δηλ. ὅτι ἔφυγεν). οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ. «οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις».

ὑπόλογος 2: οὐδὲ ἀδίκως τούτοις φημὶ ἂν εἶναι ὑπόλογον τὴν ἐκείνων φυγήν Λυσ. 28, 13 λέγω ὅτι ἡ ἐξορία ἐκείνων (τὸ ὅτι ἐκεῖνοι ἐξωρίσθησαν) πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκδούλευσις τούτων πρὸς ὑμᾶς.

ὑπόλοιπος 2: καλῶς μοι δοκοῦσιν οἱ νόμοι ἔχειν οἱ ὑπόλοιπον ἀγῶνα ἀποδιδόντες ταῖς δίκαις τῶν ψευδομαρτυριῶν Δημ. 47, 1 οἱ ἐπιτρέποντες εἰς τοὺς καταδικαζομένους νὰ καταφεύγωσιν ὡς εἰς τελευταῖον μέσον εἰς τὰς ἀγωγὰς ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ. παραμεῖναι πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ βαρβάρου Θουκ. 1, 75, ἴδε παραμένω. Ἐν γένει = λοιπός, ἀλλὰ κυρ. τὸ μὲν λοιπός δηλοῖ πᾶν ὅ τι λείπεται· πρβ. Δημ. 24, 94 κἀλλ. Τὸ ὑπόλοιπος πᾶν ὅ τι ὑπολείπεται, καὶ ἀναφ.

κυρ. εἰς τὸ παρελθόν· ἴδ. Θουκ. 4, 90. Τὸ δὲ ἐπίλοιπος πᾶν ὅ τι ἐπιλείπεται, τ.ἔ. λείπεται κατόπιν, ὅθεν ἀνκφ. κυρ. εἰς τὸ μέλλον (ἴδ. Πινδ. Ό. 1, 33 κἀλλ.).

ὑπολύω: τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω Ἀρφ.Θεσμ. 1183 δός μου ἐδῶ τὰ πόδια σου, διὰ νά σου λύσω τὰ ὑποδήματα. Καὶ μέσ. ἀντίθ.τῷ ὑποδεῖσθαι ἐν Λυσ. 950. ὑπολύου τὰς καταράτους ἐμβάδας, ὑποδοῦ δ' ἀνύσας τι τάσδε τὰς (ἐκ διορθ. ἄλλων: τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς) Λακωνικάς Σφ.1157 ἔλα τώρα λύε τὰ κατηραμένα ταῦτα χονδροῦποδήματα καὶ βάλε γρήγορα ταῦτα ἐδῶ τὰ κομψὰ τὰ Λακωνικά. Αἱ διορθ. ἀναγκαῖαι, διότι οὐδαμοῦ τὸ ὑπολύεσθαι λέγεται ὑποδύεσθαι, οὐδὲ τὸ ὑποδέομαι=ὑποδύομαι. Ὁμοίως κατ. ὁ Scaliger μετέγρ. τὸ ὑποδύσασθαι εἰς ὑποδήσασθαι.

ὑπομένω μένω ὀπίσω, μένω εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν ὑποχωρῶ, ἀλλὰ δέχομαι τὴν ἐχθρικὴν ἔφοδον· Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες Ε 498 οἱ δὲ Ἀργεῖοι ἐνέμειναν εἰς τὰς θέσεις των συνηθροισμένοι (συμπεπυκνωμένοι). αἰεὶ προσδοκίας οὔσης μή τι καὶ οἱ ὑπομένοντες τοῖς ἔξω πίσυνοι πρὸς τὰ παρόντα σφίσιν.. νεωτερίσωσι Θουκ. 5,14 μήπως καὶ οἱ ὑπομένοντες (κυρ. οἱ μένοντες ὀπίσω, ἐν τῇ Σπάρτῃ) πιστεύοντες (πεποιθότες) τοῖς ἔξω («τοῖς ηὐτομοληκόσι» Σχ.), ἀποβλέποντες εἰς τὰ παρόντα τοῖς Λακεδαιμονίοις πράγματα, νεωτερίσωσιν («αὐτομολήσωσι» Σχ.). τούτων τῶν ἀνδρῶν πολλὰ μὲν ἄν τις ἔχοι διελθεῖν, καὶ οἷα ἐπιόντα ὑπέμειναν κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν Πλ. Μενέξ. 241 Α τούτων τῶν ἀνδρῶν πολλὰ μὲν ἄν τις ἔργα ἔχοι διηγήσασθαι καὶ οἵους κινδύνους ἐπιόντας ὑπέμειναν κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλ. Πρβ.Θουκ. 2, 36, 4 περὶ οὗ χωρίου ἴδε ἔπειμι. ὥστε μήτε ἐς ἀλκὴν ὑπομεῖναι φοβηθέντας τε ἐς φυγὴν καὶ τὸ πλέον τοῦ στρατεύματος καταστῆσαι Θουκ. 3,108 τ. ἔ. καὶ διὰ ν' ἀντισταθοῦν (=ἐς ἀλκήν) δὲν ἐσταμάτησαν (δὲν ἔμειναν ὀπίσω) καὶ φοβηθέντες (τραπέντες εἰς φυγήν) ἠνάγκασαν καὶ τὸ περισσότερον μέρος τοῦ στρατοῦ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. νομίζων οὐ τὸ ὑπομένειν ἐν τῷ τοιούτῳ ἑκόντας εἶναι καὶ μάχεσθαι σωτήριον Θουκ 7, 81 νομίζων, ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ θέσει δὲν εἶνε σωτήριον νὰ μένῃ τις ὀπίσω ἑκουσίως καὶ νὰ μάχηται. Καὶ μὲ μετοχ. κατὰ τὸ ἀνέχομαι: ὑπόμεινον προστάξας Ξεν. Κ.Π. 4, 5, 22 ἀνάλαβε νὰ δώσῃς τὴν διαταγήν. ὑπομένεις ἐμὲ τὸν τυφλὸν κηδεύων Σοφ. Ο. Τ. 1323 ὑποφέρεις νὰ περιποιῆσαι ἐμὲ τὸν τυφλόν. ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι Ἡρ. 7, 101 θὰ τολμήσουν νὰ σηκώσουν χεῖρας ἐναντίον μου. αἰσχρόν ἐστιν, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνέξεσθε Δημ. 18, 160 ἐπονείδιστον εἶνε, ἐὰν ἐγὼ μὲν αὐτοὺς τοὺς πραγματικοὺς ὑπὲρ ὑμῶν πόνους (αὐτὰ τὰ πράγματα, οἷον αὐτὴν τὴν πραγματικότητα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων) ὑπέμεινα (ὑπέστην), ὑμεῖς δὲ μηδὲ τοὺς περὶ αὐτῶν λόγους θὰ ὑποφέρητε ἀκούοντες (διότι θὰ προκαλῶσι λυπηρὰς ἀναμνήσεις)· πρβ. Θουκ. 1, 35.

ὑπομιμνήσκω Συντάσσ.μετ' αἰτ.καὶ γεν.προσ.ὑπέμνησαν δέ ἑ πατρός (=περὶ τοῦ πατρός, ἴδ.Πλ.Φαῖδρ 275D) α 321. τινά τι, τινὰ ὅτι, τινά τινος (πράγμ.). Ἡ πρὸς δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγ. σύνταξις εὕρηται ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 991 ἴυγγά μοι δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις, ἤτοι: πόθον μοι διεγείρεις ἀγαθ. ἑταίρων. Ἀλλὰ τὸ ὑπομιμνήσκεις θεωρεῖται ὑπὸ πάντων ὡς παρέγγραπτον, ὅθεν ὑποκαθιστῶσιν: ὑπορίνεις, ὑποσαίνεις, ὑπεγείρεις. τοιῶνδ' ἄρ' ὄντων τῶνδ' (Weckl.: ἀρχόντων) ὑπεμνήσθην πέρι Αὐτ. 332 ἐμνημόνευσα λοιπὸν τούτους τοιούτους γενομένους: τοιοῦτοι λοιπὸν ἐδείχθησαν οὗτοι οἱ ἄνδρες, οὓς ἐμνημόνευσα.

ὑπομνάομαι: ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα χ 38 ἐζητεῖτε νὰ λάβητε τὴν γυναῖκά μου.

ὑπόμνημα τό: οἱ γὰρ τραπεζῖται εἰώθασιν ὑπομνήματα γράφεσθαι ὧν τε διδόασι χρημάτων καὶ κέ.Δημ. 49,5 νὰ παίρνουν σημείωσιν (διὰ τῶν γραμματέων) ὅσων χρημάτων δίδουν. ὑπόμνημα ἀπεγράψατο τήν τε χρείαν, εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος Δημ. 49, 30 ἐπῆρε σημείωσιν, δηλοῦσαν καὶ τὴν χρῆσιν, δι' ἣν ἐλήφθησαν τὰ χρήματα, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος.

ὑπόμνυμι: ἦ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Ἀπ. Σοφ. 313 ἀληθῶς ἐνόρκως διαβεβαιοῖς, ὅτι ἀνταπέδωκας τὴν χάριν; Τὸ μέσ.εὕρηται ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας: προτείνω ἀναβολὴν τῆς δίκης ἕνεκα λόγου ἀξιοπίστου Δημ.39,37.47,39.47,45,καί: ἐνόρκως διαβεβαιῶν εὔλογον ἀπουσίαν τοῦ δικαζομένου ζητῶ ἀναβολὴν τῆς δίκης·ἴδ.πρβ.κατ. ἵν' ὑπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας (ταῖς ἐκκλησίαις) Ἀρφ. Πλ. 725 διὰ νά σε κάμω νὰ μὴ πηγαίνῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ δι' ὑπωμοσίας (ὃ ἴδε) παρεμβάλλῃς προσκόμματα καὶ ἀναβολάς. Τὴν ὀρθὴν ταύτην γρ. παρέχει ὁ Σχ., οἱ δὲ κώδ. ἔχουσιν ἐπομνύμενον, ὃ ἴδε. ὑπομοσαμένου δὲ Μενεκλέους καὶ πάλιν διαχειροτονίας γενομένης ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 34 ἀφ' οὗ δὲ ἔκαμεν ὑπωμοσίαν (ὃ ἴδε) ὁ Μενεκλῆς καὶ ἔγινε νέα ψηφοφορία, ἐνέκριναν τὴν γνώμην τῆς βουλῆς. τὸν μὲν Δημοσθένην τις ὑπωμόσατο ὡς νοσοῦντα Δημ. 58, 43 τὸν μὲν Δημοσθένην παρέστησέ τις δι' ἐνόρκου διαβεβαιώσεως ὡς νοσοῦντα. ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον· ὑπομοθέντος δὲ τούτου ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι 48, 25 ἐζητήσαμεν ἀναβολὴν διαβεβαιώσαντες ἐνόρκως, ὅτι ὁ Ὀλυμπ. ἦτο ἀπὼν δημοσίᾳ (ἕνεκα δημοσίας ὑπηρεσίας) στρατευόμενος· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἔνορκον ταύτην διαβεβαίωσιν ἡμῶν οἱ ἀντίδικοι ἀντέταξαν ἐναντίαν (ἔνορκον διαβεβαίωσιν).

ὑπονείφει: νὺξ ὑπονειφομένη Θουκ. 3, 23 καθ' ἣν χιονίζει σιγὰ σιγά, ἀλλ' ἀδιακόπως· ἡ μὲν ὑπὸ σημ. ὅτι καὶ ἐν τῷ ὑποπίνω, τὸ δὲ παθητικόν, διότι σχηματίζονται παθητικὰ καὶ ἐξ ἀμτβ. ἐνεργητικῶν.

ὑπονέμομαι: (αἱ μάντεις) ὑπονέμονται γυναῖκας μωράς Ἀπ. Ἐπιχ. 9 ἐξαπατῶσιν, ἐκμεταλλεύονται.

ὑπονοέω: ἀποφαίνομεν δὲ ἐξ ὧν οἵδε τε διαβάλλουσι καὶ ὑμεῖς μάλιστα ἐπὶ τὸ φοβερώτερον ὑπονοεῖτε Θουκ. 6, 83 ἀποδεικνύομεν δὲ τοῦτο, ὅτι ταὐτὰ συμφέροντά ἐστιν (ὅπερ διασαφεῖ διὰ τῶν ἐφεξῆς: τήν τε γὰρ ἀρχήν κέ) καὶ ἐκ τούτων, ἃ καὶ (οἱ Συρακόσιοι) διαβάλλοντες διαδίδουσι (καθ' ἡμῶν) καὶ ὑμεῖς μάλιστα διὰ τὴν ὑπόνοιαν φοβερώτερον φαντάζεσθε (παρ' ὅ τι πράγματι εἶνε). τῶν λεγόντων ὑπενοεῖτε ὡς λέγουσι Θουκ. 1, 68 ὑπωπτεύετε τοὺς λέγοντας ὅτι λέγουσι. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι (ὃ ἴδε) τοιοῦτον οὐδέν, ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι Ἀρφ. Λυσ. 38 ἐνν. «ὅτι ἀπολοῦνται» Σχ. Κυρ. σὺ ὑπονόησόν μοι («βάλε μὲ τὸν νοῦν σου») ὃ ἂν εἶπον (ἤτοι: ὅτι ἀπολοῦνται, ὥσπερ Βοιωτοὶ καὶ Πελοποννήσιοι, ἢν μὴ παύσωνται πολεμοῦντες· ἀλλ' ἀποστέργει τὰ ἀπαίσια περὶ τῆς πατρίδος ῥήματα).

ὑπόνοια: ὑπονοίας τῶν μελλόντων λογιούμενοι Θουκ. 5, 87 ἵνα ἐξετάσητε ὑποψίας ὑμῶν περὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι. τῶν ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει 2, 41 ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια θὰ ἐλαττώσῃ τὴν περὶ τῶν πραγμάτων ἰδέαν

υποπέμπω λαιμότομόν τ' Ἀΐδα γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον Εὐρ. Ἑκ. 208 εἰσήχθη ἤδη ἡ ὀρθὴ γρ. ὑπο πεμπομέναν τ. ἕ. «λαιμότομόν τ' (εἰσόψει με) πεμπομέναν (ἐς τὸν) Ἅιδου ὑπὸ γᾶς σκότον» Δ. Βερν.

ὑποπίνω: μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες Πλ. Πολ. 372C τὸ πρὸς τὸ πῦρ συντ. πρὸς τὸ σποδιοῦσι: θὰ ψήνουν (οἷον ὠθοῦντες αὐτὰ) πρὸς τὸ ἐν τῇ σποδῷ πῦρ.

ὑποπίπτω: ἴσας βαίνων ἐβάδιζεν ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ Δημ. 45, 63 κεκυφὼς ἐνώπιον ἐκείνου.

ὑπόπτερος: ὑποπτέροις ἀνορέαις Πίνδ. Π. 8, 915, ἴδε πέτομαι. ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν δαείς Αἰσχ. Χο. 601 ἂς γνωρίζῃ δέ, ὅστις δὲν εἶνε κουφόνους (ὀρνεώδης, ἐλαφρὸς τὰς φρένας, «κοκκορόμυαλος»), ἀφ' οὗ μάθῃ. ὑποπτέροις νώτοισιν Εὐρ. Ἑκ. 1264 «διὰ νώτων ἐπτερωμένων» Σχ. «θὰ κάμω πτερὰ καὶ θ' ἀναβῶ» Δ. Βερν. ὑπόπτερος ὁ πλοῦτος Ἀπ. Εὐρ. 420, ἴδ. ὕπτιος.

ὑποπτεύω: κελευσάντων Ἀθηναίων (Χίους περιελεῖν τὸ καινὸν τεῖχος) καὶ ὑποπτευσάντων ἐς αὐτοὺς (Χίους) τι νεωτεριεῖν Θουκ. 4, 51 καὶ συλλαβόντων ὑποψίαν τινὰ δι' αὐτούς, ὅτι θὰ κάμωσι νεωτερισμόν τινα (θ' ἀποστατήσωσιν). Ἐν δὲ Ξεν. Ἀν. 2, 3, 13 γρ. ἐγγύτατα πρὸς τὸ ἄριστον χ/φον C ὧδε: ὑποπτεύων οὔπω (οὕτω ἔχει τὸ C: μὴ αἰεὶ οὕτω τὰ λοιπά) πλήρεις εἶναι τὰς τάφρους ὕδατος, ὁ σαφέστατα: ὑποπτεύων ὅτι αἱ τάφροι δὲν ἦσαν ἀκόμη πλήρεις ὕδατος. οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγώς, οὕτως πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν Θεοκρ. 23, 10 ὥσπερ δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύει (ὑπόπτως προσβλέπει) τοὺς κυνηγούς, οὕτως πάντ' ἐποίει (τοιαῦτα ἦσαν, οἷα τὰ τοῦ θηρός, πάντα τὰ κινήματα, «τὰ φερσίματά του») πρὸς τὸν ἄνδρα. οὐ γάρ σε . ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον Σοφ. Ἠλ. 43, ἴδε ἀνθίζω. οὐδὲ (ἀξιῶ) ὑποπτεύεσθαί μου ἐς τὴν φυγαδικὴν προθυμίαν τὸν λόγον Θουκ. 6, 92 νὰ ὑποπτεύηται ὁ λόγος μου ὡς πρὸς τὴν (ὡς δεικνύων τὴν) φυγαδικὴν προθυμίαν. δύο δέ οἱ (Ἥρᾳ) εἵατο φρουροὶ γαῖαν ὑποπτεύοντες Καλλίμ. Δῆλ. 62 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε ἐποπτεύοντες: δύο δὲ φρουροὶ ἐκάθηντο αὐτῇ τὴν γῆν ἐπιτηροῦντες, ἐπιβλέποντες.

ὑπόπτης (κυρ. τὸ οὐσ. τοῦ ὕποπτος) ἐνεργ. ὁ ὑποπτεύων: τί χρή με . . στέγειν ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; Σοφ. Φιλ. 136 «πρὸς τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς ἄνδρα τί δεῖ λέγειν ἢ σιωπᾶν;» Σχ.

ὕποπτος 2 παθ. ὑποπτευόμενος· τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας Εὐρ. Φοίν. 1224 τοῦτ' εἰπὼν ὑποψίαν διήγειρας ἐν ἐμοί. ἦσαν ὕποπτοι οἱ Καμαριναῖοι μὴ προθύμως σφίσι μήτ' ἐπὶ τὴν πρώτην μάχην πέμψαι ἃ ἔπεμψαν, ἔς τε τὸ λοιπὸν μὴ οὐκέτι βούλωνται ἀμύνειν Θουκ. 6, 75 ἦσαν ὕποπτοι οἱ Καμαριναῖοι, ὅτι οὔτε εἰς τὴν πρώτην μάχην ἔπεμψαν (κυρ. νὰ μὴ ἔπεμψαν) εὐχαρίστως, ὅσα ἔπεμψαν, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι μήπως δὲν θέλωσι πλέον νὰ βοηθῶσιν αὐτούς. ὑπόπτως τῷ πλήθει διακείμενος Θουκ. 8, 68 = ὑποπτευόμενος τῷ πλήθει 2) ἐνεργ. ὑποπτεύων· ἵνα μὴ χεῖρον τὰ κοινὰ τῷ ὑπόπτῳ μου ἀκροάσησθε Θουκ. 6, 89 «διὰ τὸ ὑποπτεύειν με» Σχ.

ὑπορρέω: λόγος τις ἅμα καὶ φήμη ὑπορρεῖ πως Πλ. Νομ. 672B κρυφίως κατά τινα τρόπον (δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς) διαδίδεται. Περὶ τῆς μτφ. πρβ. Σοφ. Ο. Κ. 258 (ὃ χωρίον ἴδε ἐν τῷ ῥέω) καὶ τὸ κοινόλεκτον «τί τρέχει;» «ἠξεύρω τὰ διατρέξαντα» κττ. τό τοι καλὸν ἄνθος ὑπορρεῖ Θεόκρ. 7, 120 ὅπου ὀρθοτέρα γρ. φαίνεται ἡ ἀπορρεῖ: ἀποπιπτόντων τῶν φύλλων μαραίνεται. πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται, ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου Ἀρφ. Νεφ. 1288 καθ' ὅσον ὁ καιρὸς παρέρχεται, περνᾷ, ἀνεπαισθήτως (μικρὸν κατὰ μικρὸν = ὑπο-). τοὺς δ' ἐν ἁπάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ πάντα ταῦτ' ἀμελούμενα ὑπέρρει κατὰ μικρόν Δημ. 20, 49 τοὺς νομιζομένους εὐδαίμονας πάντα ταῦτα παραμελούμενα ὑπέσκαπτον, τοὺς ἔκαμναν νὰ καταπέσωσιν. ἴδ. ἐξετάζω. τὴν ψυχὴν ὑπορρέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις Πλουτ. 437 D ὑπεισέρχονται, ὑπεισρέουσιν εἰς τὴν ψυχήν, ἀνεπαισθήτως καταλαμβάνουσιν αὐτὴν δυσχ. καὶ κινήσεις.

ὑπορχέομαι: πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος ᾄδειν ἕτοιμος, ἡ δ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ Αἰσχ. Χο 1022 πρὸς τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου (: ἐν ᾧ κτυπᾷ ἡ καρδία μου) ὁ μὲν φόβος εἶνε ἕτοιμος νὰ τραγουδῇ, ἡ δὲ καρδία νὰ χορεύῃ ἐκ τῆς ταραχῆς της.

ὑποσκάπτω: μακρά μοι αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις Πινδ. Ν. 5, 20 ἀπὸ τώρα ἄς μου σκάπτῃ τις ὑποκάτω μακροὺς βόθρους, διὰ νὰ τοὺς πηδήσω· ἔχω σκοπὸν νὰ προχωρήσω πολὺ μακρὰν διὰ τῆς ᾠδῆς μου· «ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεντάθλων· ἐκείνων γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδώντων, ὑποσκάπτεται βόθρος ἑκάστου τὸ ἅλμα δεικνύς» Σχ. Οἱ τοιοῦτοι δὲ βόθροι ἐκαλοῦντο ἅλματα. Ὅθεν ἡ σύνταξις ἐτυμολογική· πρβ. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν· ἴδ. Εὐστάθ. Ὀδ. θ 193.

ὑποσπανίζω: τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Σοφ. Αἴ.740 «τῆς σῆς ταύτης χρείας τί ἐστι τὸ ἐλλιπὲς (ἐνδεές)»; Σχ. Μᾶλλον: ὧν ἐχρῆν γενέσθαι (τῶν δεόντων γενέσθαι) τί ἐστι τὸ ἐλλιπές, τ. ἔ. τὸ βραδύτερον τοῦ δέοντος γεγενημένον; φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη Αἰσχ. Χο. 575 «οὐκ ἀποτυγχάνουσα» Σχ. οὐ πάσχουσα ἔλλειψιν, στέρησιν.

ὑποσπάω: ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε, στεφάνους τε τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα Εὐρ. Ἠλ. 495 ἥκω φέρων σοι ἐκ τῆς ποίμνης τῶν ἐμῶν βοσκημάτων τόδε νεογνὸν θρέμμα, ὑποσπάσας αὐτὸ (=ἐπεὶ ἀπέσπασα αὐτό, θηλάζον ὑπὸ τὴν μητέρα), στεφάνους τε τυρεύματά τε, ἐξελὼν αὐτὰ τευχέων (=ἐπεὶ ἐξεῖλον αὐτὰ ἐκ τῶν καλαθίσκων, τῶν τυροβολίων μέχρι τῆς σήμερον λεγομένων). Τὸ στεφάνους δὲν ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως. Δὲν ἦτο δ' εὔκολον εἰς τὴν πτωχὴν Ἠλέκτραν νὰ εὕρῃ τοὺς στεφάνους, ὧν καὶ ἔχει ἀνάγκην, ἵνα στεφανώσῃ τὸν Πυλάδην ἐν στ. 887. Οἰκονομία λοιπὸν καὶ αὕτη τοῦ ποιητοῦ. οὐδ' ὑπέσπασε φυγῇ πόδα Βάκχ. 436 καὶ δὲν ἐζήτησε κἂν νὰ φύγῃ κρυφίως. στρώμαθ' ὑποσπᾶν Δημ. 24, 197 σύρω, τραβῶ ὑποκάτω τῶν ἔτι κατακειμένων τὰ στρώματα. ἐπειδὰν καθίζηται, πρῶτον μὲν ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν καὶ ὑποσπάσηται, ἤν τι δέηται, καὶ ἡνίας ἰσώσηται καὶ δόρυ λάβῃ, ὡς ἂν εὐφορώτατον εἴη Ξεν. Ἱππικ. 7, 8 ἀφ' οὗ καθίζῃ, πρῶτον μὲν πρέπει νὰ διδάσκῃ τὸν ἵππον νὰ μένῃ ἥρεμος, ἕως ὅτου καὶ νὰ «τραβήξῃ» ἀπὸ κάτω του (= ὑποσπάσῃ ὑφ' ἑαυτοῦ) ὅ τι χρειάζεται (π. χ. τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του, ἢ ἄλλο τι) καὶ νὰ ἐξισώσῃ τὰς ἡνίας καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὸ δόρυ, διὰ νὰ τὸ φέρῃ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐκολώτερον· πρβ. Κ. Π. 1. 3, 8 (ἐν τῷ ἐνδίδωμι).

ὑποσταχύομαι: ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος (δι. γρ. ὑποσταχυῷτο) υ 212 δίκην σταχύων πληθύνοιτο.

ὑποστεγάζω ὑποβαστάζω Αἰσχ. Πρ. 446, ὅπου ὁ Hermann ἐξ εἰκασίας ἔγραψεν ὑποστεγάζει ἀντὶ τοῦ ὑποστενάζει.

ὑποστέλλω: οὖρος ὑπέστειλ' ἱστίον Πινδ. Ἰ. 2, 40 ἴδ. ἐμπνέω. ἀνάγκη μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν ὑποστελλόμενον Δημ. 19, 237 κυρ. μηδὲν ὑποκρυπτόμενον, μηδὲν φοβούμενον· πρβ. «ὑποστειλάμενος: ὑποκρυψάμενος, φοβηθείς» Ἡσύχ. καὶ Πλ. Ἀπολ. 24Α. οὐ γάρ ἐστι δίκαιον οὐδὲ προσῆκον τὴν τοῦ παθόντος εὐλάβειαν τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν μερίδ' εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν Δημ. 21, 70 δὲν εἶνε δίκαιον οὐδὲ προσῆκον ἡ ἐπιφύλαξις τοῦ παθόντος (τοῦ προσβληθέντος) νὰ συντελῇ εἰς σωτηρίαν (= μερίδα, τ. ἔ. βοήθειαν, εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν) ἐκείνου, ὅστις ἀπέναντι οὐδεμιᾶς ὕβρεως (προσβολῆς) ὑπεχώρησεν.

ὑποστολίζω = ὑποστέλλω, «μαζεύω»· φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας Ἀπ. ἀδέσπ. 377 (ἴδ. καὶ Bergk Ἀπ. Ἀδέσ. 132), ἐκ τοῦ Πλουτ. 475F: «ἕως οὐκ ἀπέγνωκε (κυβερνήτης), τῇ τέχνῃ χρώμενος φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας, ἕως (ἴσως γρ. ἕως δ' ἂν) ἐνέρτερον ἱστὸν ἐρεβώδεος ἐκ θαλάσσης ὑπέρσχῃ, τρέμων κάθηται καὶ παλλόμενος». Περὶ τῆς ἀντιστοιχίας τῶν κώλων πρβ. Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 6. Περὶ δὲ τῶν γραφῶν σημειωτέον, ὅτι ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἕως, ὃ παρέχουσιν οἱ κώδ. D καὶ E, οἱ ἄλλοι κώδικες παρέχουσιν ἐς ἣ ἔστε. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέγα, ὃ παρέχουσιν οἱ Ἰταλικοὶ κώδ. καὶ ὁ D, ὁ κῶδ. E παρέχει μάλα Ταῦτα δὲ σημειοῦμεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῆς ἡμαρτημένης παρὰ Nauck σημειώσεως.

ὑποστορέννυμι: ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν Κ 155 εἶχε στρώσῃ ὑποκάτω τὸ δέρμα.

ὑποστρέφω: ἰδού μ', ἀναταράσσει . . ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν Σοφ. Τρ. 218 ἰδοὺ ταράσσει με καὶ ἐξίστησιν ὁ κισσὸς βακχικὴν νῦν δὴ ἐπανάγων (ἐν ᾧ ἐπαναφέρει) ἅμιλλαν· «ὑποστρέφων: ἀπὸ λύπης εἰς ἡδονὴν μετάγων ἢ ὑποβάλλων» Σχ. Ἡ παρατήρησις τοῦ Weckl. (ὅτι ὁ χορὸς θέλει κυρ. νὰ εἴπῃ: βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ πληροῖ με ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ, ἀλλ ἐπειδὴ εἶνε κισσῷ ἐστεμμένος, εἰς τοῦτον, τὸν κισσόν, ἀποδίδει τὴν ἐνέργειαν ταύτην) δὲν φαίνεταί μοι ὀρθή, ἀναγινώσκοντι τὰ τοῦ Πλουτ σ. 291Α περὶ κισσοῦ τάδε: «πνεῦμα μανίας ἔχων (ὁ κισσὸς) ἐγερτικὸν καὶ παρακινητικὸν ἐξίστησι καὶ ταράττει, καὶ ὅλως ἄοινον ἐπάγει μέθην» κτλ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεὶς λέγεις; Ο. Τ. 728 ὀρθὴ φαίνεται ἡ διορθ. τοῦ Mekler ὕπο στραφεὶς ὑπὸ ποίας μερίμνης στραφεὶς λέγεις τοῦτο; ὑποστρέψας παρὰ τὴν δόξαν αὐτοῦ Ξεν. Ἀν. 2, 1, 19 στραφεὶς ἐπιτηδείως παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ Κλεάρχου.

ὑποστροφή ἡ : ἐξ ὑποστροφῆς Σοφ. Ἠλ. 725 εὐθὺς μετὰ τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου.

ὑποσυρίζω ἠρέμα συρίζω· αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει Αἰσχ. Πρ. 127. Κατ' ἄλλους ἡ ὑπο-σημ. ὅτι ὁ αἰθὴρ παλλόμενος ὑπὸ τῶν πλήξεων τῶν

πτερύγων συρίζει ἀναλόγως πρὸς τὸν ἦχον τούτων· ὁμοίως ἐν τῷ ὑπᾴδειν, ὑπορχεῖσθαι, ὑπηχεῖν κττ.

ὑποταράσσω: ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος καί με κάκιστ' ἔκνισε Ἀρφ. Σφ. 1285. Διορθοῦσι: κακίαις: κἄπεσι κακοῖς ἐκύκα, καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἴσως: κακίσαντ', ὅπερ ὑποδεικνύει ὡς κανονικωτέραν τὴν γρ. κάκισι' (Δ. Γ. κακίσταις), ἥτις προέκυψε, παρανοηθέντος ἢ ἐκλιπόντος τοῦ ὑπὲρ τὸ τ σημείου, δηλωτικοῦ τῆς συλλαβῆς αν: ὅτε ὁ Κλέων μὲ εἶχεν ὑποκάτω καί με ἠνώχλει καί, ἐπειδὴ τὸν ἔψεξα (τὸν κατηγόρησα), μὲ ἐκέντησε καλὰ (μοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβω).

ὑπότασις ἡ: χωροῦσι πεδίων ὑποτάσεις Εὐρ. Βάκχ. 748 χωροῦσι πρὸς τὰ ὑποτεταμένα (ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα ἐκτεινόμενα) πεδία.

ὑποτείνω μτφ. ὑπόσχομαι (= ὑποτείνω ἐλπίδας) Δημ. 13, 19. μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει Σοφ. Αἴ. 262 διεγείρει, ἐπαυξάνει (ἴδ. παραπράσσω), «οἷον κάτωθεν εἰς ὕψος τείνει». ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους τῷ σφῷ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 915 «ὑπέβαλλε δ' ὁ Τυνδάρεως λόγους τοιούτους λέγειν τῷ σφῷ κατακτείνοντι, τ. ἔ. τῷ συμβουλεύοντι φονευθῆναι ὑμᾶς = (τοὺς δύο) Σχ. κυρ. ἐρεθίζων τὸν «ἔβαζε» νὰ λέγῃ. ὥσπερ τὰ ἔμπροσθέν σοι ὑπετείνατο Χαιρεφῶν Πλ. Γοργ. 448 Ε = ὑφηγήσατο.

ὑποτειχίζω διακόπτω τὸ (ὑπ' ἄλλων) κτιζόμενον τεῖχος δι' ἐγκαρσίου ἢ καθέτου. Θουκ. 6, 99.

ὑποτελέω καὶ ἀπολ. καὶ τὸ λοιπὸν ὑποτελεῖν Θουκ. 3, 46 καὶ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ πληρώνῃ φόρον.

ὑποτελης 2 ὑποκείμενος εἰς πληρωμὴν τέλους, φόρου Θουκ. 2, 9. 5, 111, καὶ πληρέστερον φόρου ὑποτελής 1, 19. 56 κἀλλ. Ἡ φράσις αὕτη ἔχει ἀντιπαρακειμένην ὁμοίαν ῥηματικὴν φόρον ὑποτελέειν Ἡρ. 1, 171. (πρβ. 4, 201. τὴν δαπάνην ὑποτελεῖν Θουκ. 3, 46). Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 9. Ἰσοκρ. 12, 69. Ἀλλ' ὁ Ἰσοκρ. λέγει καὶ συντάξεις ὑποτελεῖν, ὡς 7, 2. 8, 36. Ἐν δὲ 12, 116 συντάξεις καὶ φόρους ὑποτελεῖν, σύνταξιν καλούντων τῶν Ἑλλήνων τὸν φόρον εὐφημισμοῦ χάριν.

ὑποτέμνω: ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ («ἰσχνοῦ καὶ λεπτοβύρσου» Σχ.) βοός Ἀρφ. Ἱππ. 316 «διαφέρει τὸ τέμνειν τοῦ ὑποτέμνειν· ὅταν γὰρ ὑποτέμῃ (ὁ βυρσοδέψης), παχύτερον φαίνεται, ἀσθενέστερον δέ ἐστι· τέμνειν δὲ τὸ ὀρθὴν ποιεῖσθαι τὴν τομήν· τὸ γὰρ ἀνώμαλον τῆς τομῆς παχύτητος δόξαν ἐργάζεται» Σχ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου Ἀρφ. Ἱππ. 291 θά σου περικόψω, θά σου ματαιώσω τὰ σχέδιά σου. ὑποτεμοῦνται ἡμᾶς Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 19 θὰ μᾶς κόψουν τὸν δρόμον. κατιδὼν δ' αὐτὸν ἀναγόμενον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἐδίωκεν ὑποτεμνόμενος τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγοι Ἑλλ. 1, 6, 15 κόπτων τὸν πρὸς τὴν Σάμον δρόμον του (τῶν πλοίων του), ἵνα δηλ. μὴ καταφύγῃ ἐκεῖ. Ὁ Cobet καὶ ἄλλοι ἐξαλείφουσι τὸ ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγοι, ἀλλὰ δυνατὸν καὶ νὰ προσετέθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ἐπὶ τὸ σαφέστερον. Ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει «ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν: ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον» τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος Αἰσχίν. 3, 67 τοὺς καιροὺς ὑφαιρούμενος.

ὑποτίθημι: ἄνευ γε σταθμοῦ ἔμελλεν οὔθ' ὁ ὑποτιθέμενος παραλήψεσθαι, οὔθ' ὁ ὑποτιθεὶς τὸν χαλκὸν παραδώσειν Δημ. 49, 52 χωρὶς νὰ τὸν ζυγίσῃ, δὲν ἔμελλεν οὔτε ἐκεῖνος, εἰς ὃν ἐγίνετο ἡ ὑποθήκη ἐπομ. ὁ δανείζων ἐπὶ ὑποθήκῃ) νὰ τον παραλάβῃ, οὔτε ὁ ὑποθηκεύων τὸν χαλκὸν νὰ τὸν παραδώσῃ. τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδήλοις τύχαις Λουκ. Δημ. ἐγκ. κ. 41 νὰ βάλῃ τὴν ζωήν του ὡς ἐνέχυρον, νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωήν του διὰ τὰς τύχας τῆς πατρίδος. τὸν ἴδιον κίνδυνον ὑποθείς Δημ. 19, 252 ἐκθέσας τὴν ζωήν του εἰς κίνδυνον. Ἡ αὐτὴ μεταφορὰ καὶ ἐν τῷ παρατίθεμαι. ὁ μὲν (ἔρως) τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων, ἡ δὲ (ἐλπὶς) τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα πλεῖστα βλάπτουσι Θουκ. 3, 45 ὁ μὲν ἔρως μετὰ πόνου καὶ μελέτης ἐξευρίσκων τὴν «ἐγχείρησιν» (τὸ σχέδιον), ἡ δὲ ἐλπὶς τὴν εὐπορίαν, (τὴν συνδρομήν, τῆς τύχης (γεν. ἐξ ὑποκ.) εἰσηγουμένη (ὑποβάλλουσα) πλεῖστα βλάπτουσι. Ἄλλοι προτιμῶσι τὴν γρ. ἐπιβουλὴν = τὸ ἐπιβούλευμα, ὃ εἶπεν ὀλίγῳ πρότερον ὁ Θουκ. αἰτία δ' ἦν ἡ παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος 4, 65 αἰτία δὲ τούτου (τοῦ προειρημένου) ἦτο ἡ ἀπροσδόκητος ἐν τοῖς πλείστοις ἐπιτυχία, ἥτις ἐνέπνεε (κυρ. ὑπέβαλλεν) εἰς αὐτοὺς (τόσον) ἰσχυρὰν ἐλπίδα. ὥσπερ ὑπεθέμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου Αἰσχίν. 1, 37 σχεδὸν = ὥσπερ προεθέμην, ὅπως ἐσχεδίασα. ὑμεῖς οὕτω παρὰ τὸ δίκαιον τὸ ξυμφέρον λέγειν ὑπέθεσθε Θουκ. 5, 90 ὑμεῖς οὕτω (= ὥσπερ ἤδη ἐποιήσατε) ἐκελεύσατε (κυρ. ὡς βάσιν τοῦ δικαίου ἐθέσατε) λέγειν τὸ συμφέρον παρὰ τὸ δίκαιον (τοῦ δικαίου κατὰ μέρος τεθέντος). μηροὺς τοὺς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ ἢν ἅμα πλατείᾳ τῇ γραμμῇ διωρισμένους ἔχῃ, οὕτω καὶ τὰ ὄπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑποθήσει Ξεν. π. Ἱππικ. 1, 14 ἐὰν ἅμα (ὁ ἵππος) ἔχῃ τοὺς ὑπὸ τῇ οὐρᾷ μηροὺς διωρισμένους (διακεχωρισμένους, διεστῶτας) πλατείᾳ τῇ γραμμῇ, οὕτω (βαδίζων) ὑποθήσει διὰ πολλοῦ (θ' ἀποχωρίζῃ διὰ πολλοῦ διαστήματος, θ' ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἀλλήλων, δὲν θὰ συγκρούῃ) τὰ ὄπισθεν σκέλη. Ἐκ τῶν διορθ. μνημονεύω: πλατεῖς τε καὶ μὴ διεστραμμένους, καὶ μάλιστα: πλατείᾳ τῇ τράμει διωρισμένους. στῆσον πόδ', ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα Εὐρ. Βάκ. 647 στάσου (κυρ. σταμάτησε τὸ πόδι σου), βάδιζε ἠρεμώτερον (κυρ. ὑποκατάστησον εἰς τὴν ὀργήν σου ἡσυχωτέραν βάδισιν). Τὸ νόημα σαφές, ἀλλ' ἐπειδὴ

δὲν ἦτο δυνατὸν ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ νὰ ἐπαναλάβῃ ὁ Εὐρ. δὶς τὸ πόδα, μεταγράφουσι τὸ δεύτερον πόδα εἰς τρόπον, βάσιν, φρένα κττ. Ἀλλὰ μᾶλλον διορθ. στῆσόν ποτ' (ἐνν. πόδα): στάσου τέλος πάντων. Περὶ τοῦ ὑποτιθέναι ἐπὶ ἐνεχύρων, ἴδε τίθημι ἐν σελ. 1208b.

ὑποτοπέω: νομίζοντες ἥκιστ' ἂν σφᾶς ταύτην αὐτοὺς ὑποτοπῆσαι τραπέσθαι Θουκ. 3, 24 νομίζοντες ὅτι δὲν ἤθελον ὑποπτεύσῃ, ὅτι (οἱ Πλαταιεῖς) ἐτράπησαν ταύτην τὴν ὁδόν.

ὑποτρέχω: τοῦ παιδὸς ὑπὸ τὴν τοῦ ἀκοντίου φορὰν ὑποδραμόντος Ἀντιφ. 3 β 4 ἐν ᾧ ὁ παῖς ἔδραμεν ὑπὸ τὸ ἀκόντιον φερόμενον, ἴδ. προσίστημι. ληστὰς ὑποδραμεῖν Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 12 νὰ τρέξουν κρυφίως διὰ (νὰ πιάσουν) λῃστάς. ὑποτρέχων σε θωπείᾳ Εὐρ. Ὀρ. 669 προσπαθῶν νὰ προσελκύσω (κυρ. νὰ εἰσχωρήσω εἰς) τὴν εὔνοιάν σου διὰ κολακείας = ὑπεισερχόμενός σε. ὑμᾶς θωπείαις ὑποδραμών Πλ. Νόμ. 923Β, ἴδ. σαλεύω. τὸν στρατηγὸν ὑποδραμὼν τοὺς ἐκ Πύλου.. τοὺς Λάκωνας ἤγαγον Ἀρφ. Ἱππ. 742 οὕτω διώρθ. ὁ Σαούππιος ὀρθῶς: ὑποσκελίσας (ἐξαπατήσας) τὸν στρατηγὸν ἤγαγον τοὺς ἐκ Πύλου, τοὺς Λάκωνας δηλ. ὃς ἂν χαρίζηται ὑποτρέχων καὶ προγιγνώσκων τὰς σφετέρας βουλήσεις καὶ ταύτας δεινὸς ᾖ ἀποπληροῦν, οὗτος ἄρα ἀγαθός τε ἔσται ἀνὴρ καὶ σοφός Πλ. Πολ. 426C ὅστις χαρίζεται εἰς αὐτούς, ἐν ᾧ προσπαθεῖ νὰ εἰσχωρῇ (διὰ κολακείας) εἰς τὴν εὔνοιάν των καὶ νὰ προμαντεύῃ τὰς ἐπιθυμίας των, καὶ ταύτας εἶνε ἱκανώτατος νὰ ἱκανοποιῇ, οὗτος εἶνε ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἀνήρ. ὦ μῆτερ ὑποδραμοῦσά γ', ὀργισθῇς δὲ μή, πατρὸς στέρνα τἀμὰ προσβαλῶ Εὐρ. Ἰ. Α. 631 ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ βάλω (κυρ. ἀφ' οὗ τρέξω, θὰ βάλω) τὰ στήθη μου ἐπάνω εἰς τὰ στήθη τοῦ πατρός: νὰ ἐναγκαλισθῶ τὸν πατέρα μου. καμ μὲν γλῶσσα ϜέϜαγε, λέπτον δ' αὔτικα χρῷ πῦρ ὑπαδεδρόμακεν Ἀπ. Σαπφ. 2, 9 οἱ κώδικες τοῦ Πλουτ. παρέχουσι τάδε: κατὰ μὲν γλῶσσ' ἔαγ' ἀν' (γλῶσσα, ἢ γλῶσσαν γε), λεπτὸν δ' αὐτίκα χρῷ (χρῶι μόνος ὁ κῶδ. V^2) πῦρ ὑποδέδρομε(ν). Τὸ νόημα: ἡ μὲν γλῶσσα ἐνίσχεται («κομπιάζει»), λεπτὸν δὲ πῦρ αὐτίκα ὑπεισέρχεταί με: καταλαμβάνει αἰφνιδίως τὰ μέλη μου.

ὕπουλος 2: οἷον ἆρά με κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε Σοφ. Ο Τ. 1396, ἴδ. ἐκτρέφω.

ὑπουργέω: μηδὲ δοκέων χρηστὰ ὑπουργέειν ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνεε Ἡρ. 8, 143 μηδὲ δοκῶν χρηστὰ ὑπουργεῖν Ἀθηναίοις: ὅτι παρέχεις ἐκδουλεύσεις ὠφελίμους εἰς αὐτούς) παραίνει (αὐτοῖς) ποιεῖν παράνομα. σὸν ἔργον, ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν Αἰσχ. Πρ. 662 σὸν ἔργον ταῖσδε χαρίσασθαι (κυρ. ὑπηρετῆσαι χάριν: νὰ ταῖς κάμῃς τὴν χάριν). ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι Σοφ. Αἴ. 681, ἴδε ὠφελέω. σοί θ' ὑπούργησον τάδε ἐμοί τ' ἀρωγά Ἠλ. 461 κάμε καὶ σὺ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην τὴν βοηθητικὴν καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς ἐμέ. Τὸ σοί ἀντὶ τοῦ σαυτῇ διὰ τὴν ἀντίθεσιν. ἢν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργῶσιν Θουκ. 7, 62 ἂν οἱ ἐπιβάται παρέχωσι τὴν ἑπομένην τούτοις ὑπουργίαν, δηλ. νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας μὲ τοὺς πολεμίους εἰσπηδήσαντες εἰς τὰ πλοῖα αὐτῶν.

ὑπόφατις: Πινδ. Π. 2, 76 ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις (τῷ τε διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσιν) διαιβολιᾶν ὑποφάτιες αἱ κρύφιαι ὑποβολαὶ διαβολῶν. Ὁ Βοίκχιος μετέβαλε τὸ ὑποφάτιες εἰς ὑποφαύτιες ἐξ ὀνομ. Αἰολ. ὑπόφαυτις = ὑπόφαυσις. Κατ' ἄλλους ὑποφᾶτις ὀνομ. Δωρ. = ὑποφῆτις. Καὶ πληθ. ὑποφάτιες «ἀντὶ τοῦ ἑρμηνευταὶ καὶ διάβολοι» Σχ. Οὐδόλως δ' ἀπίθανον, ὅτι ὑποδηλοῦνται ἐνταῦθα αἱ ποταγωγίδες («φάνται ἢ μηνυταί» Φώτ.) ἢ οἱ προσαγωγίδαι τοῦ Ἱέρωνος, ἴδ. Ἀριστοτ. Πολ. 5, 11 «οἷον περὶ Συρακούσας (-σίους) αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι, καὶ τοὺς ὠτακουστάς, οὓς ἐξέπεμπεν Ἱέρων, ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος», ὅπου διώρθ. τινες οἱ ποταγωγίδαι καλούμενοι, ὡς καὶ ἀνωτ. ὑποφατίδαι ὁ Bergk. Ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἀριστοτέλ. αἱ τεταραγμέναι γρ. οὐδὲν ἄλλο ὑποδεικνύουσιν, ἢ ὅτι πρέπει νὰ διορθώσωμεν: «οἷον περὶ Συρακούσας τοὺς ποταγωγίδας καλουμένους καὶ τοὺς ὠτακουστὰς κέ.». Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Πλούτ. ἔν τε τῷ βίῳ τοῦ Δίωνος κεφ. 28 καὶ ἐν τοῖς Ἠθικοῖς σελ. 522F ὀνομάζει τοὺς τοιούτους προσαγωγίδας ἐξ ὀνομ. ὁ προσαγωγίδης, οἱ προσαγωγίδαι.

ὑποφέρω: προθύμως γε, ὦ Σώκρατες ἀποφεύγειν μοι πειρᾷ μηδέν με συνωφελῆσαι εἰς τὸ ῥᾷον ὑποφέρειν τὰ ἐμοὶ ἀναγκαῖα πράγματα Ξεν. Οἰκ. 2, 14 μετὰ (πολλῆς) βεβαίως προθυμίας μοῦ προσπαθεῖς ν' ἀποφύγῃς πᾶσαν πρὸς ἐμὲ συνδρομὴν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρω (βαστάζω) εὐκολώτερον τὸ βάρος τῶν ὑποθέσεων τῶν ἐμοὶ ἀναγκαίων. τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις Σοφ. Ἠλ. 833 θὰ ὑποβάλῃς εἰς ἐμὲ ἐλπίδας περὶ ἐκείνων, οἵτινες φανερὰ ἀπῆλθον εἰς τὸν Ἅιδην· «ὑποβαλεῖς, ὑποθήσεις» (Σχ.) οἷον λάθρᾳ ἐλπίδα· πρβ. ἐλπίδα ὑποτιθέναι Θουκ. 1, 138. ἐλπὶς ὑπόκειται 3, 84. Μτφ. ὀργαί. ὥσπερ ἐν ὀλισθηρῷ χωρίῳ, μηδενὸς ἐνισταμένου μηδὲ κωλύοντος, ὑποφέρουσιν Πλουτ. 459Β παρασύρουσιν ἡμᾶς πρὸς τὰ κάτω καὶ κατακρημνίζουσιν, ἀνατρέπουσιν.

ὑποχωρέω: χωρῶ ὑπό τι, ὀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι· εἰρεσία ὑπεχώρησεν.. ἐκ παλαμᾶν ἄκορος Πινδ. Π. 4, 202 ἡ ἐκ τῶν παλαμῶν (ὁρμωμένη) κωπηλασία προεχώρησεν ὑπ' αὐτὰς ἀκόρεστος: δὲν ἀπέκαμον κωπηλατοῦντες. οἱ στρατιῶται.. τὴν ἀξίωσιν εἰλήφεσαν μηδένα ὄχλον.. Πελοποννησίων νεῶν ὑποχωρεῖν Θουκ 2, 88 εἶχον λάβῃ τὴν πεποίθησιν νὰ μὴ ὑποχωρῶσιν

ἀπέναντι οἱουδήποτε πλήθους Πελοποννησ. πλοίων. Ἡ πρὸς αἰτ. αὕτη σύνταξις σπανιωτάτη.

ὑποψία ἡ: ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν (ἐλευθέρως πολιτεύομεν) Θουκ. 2, 37 μετ' ἐλευθερίας διάγομεν ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβαίαν ὑποψίαν τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν.

ὑποψωνέω: οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημαίνεται (πημανεῖ τι L. Df πιθανῶς) Ἀρφ. Ἀχ. 842 οὐδ' ἄλλος ἀνθρ. παροψωνῶν (κλέπτων σε ἐν τῷ ὀψωνεῖν) λυπήσει σέ τι (λυπηρός, ὀχληρός σοι ἔσται).

ὑπτίασμα τό, τὸ ὕπτιον ἄπλωμα τῶν χειρῶν, ἡ ὑπτία πτῶσις τοῦ σώματος· λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν Αἰσχ. Πρ. 1036 τὰς γυναῖκας μιμούμενος ἱκετεύσω τὸν μέγα στυγούμενον ὑπτίαις χερσίν. ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας, ἄξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός Ἀγ. 1283 οἱ θεοὶ ἔχουν ἐπισήμως ὁρκισθῆ, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς (κυρ. τὸ ὅτι ὕπτιος οὕδει ἐρείσθη: ἡ ὑπτία πτῶσις) θὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν (τὸν Ὀρέστην)· ὅπου τὸ ἄξειν, ὃν τὸ ἀντίστοιχ. ἐνεργ. τοῦ κάτεισιν (στ. 1282), δὲν χρήζει διορθώσεως.

ὕπτιος 3: τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους Αἰσχ. Ἑπτ. 445 τρίτος δηλ. ἦλθεν ὁ Ἐτέοκλος διὰ κλήρου ἀναπηδήσαντος ἐκ τοῦ ὑπτίου εὐχ. κράνους. ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε, ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ Ἀπ. Εὐρ. 420 ὁ πλοῦτος εἶνε πτερωτὸς (καὶ φεύγει), διότι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον μίαν φοράν, τοὺς βλέπω πίπτοντας ὑπτίους (διότι ἐλπίζουν νὰ τὸν ἴδουν καταβαίνοντα πάλιν πρὸς αὐτούς). ἐξ ὀλβίων Herw. Οὐδεμιᾶς χρήζει διορθώσ. ἐκ βάθρων ἐλῶ. . γλουτὸν ὑπτίου ποδός Ἀπ. Σοφ. 460, ἴδε ῥυτήρ. εὖ τέγγων τε (Reiske: ἐν στέγοντι) γαστέρ' ὑπτίαν ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα, πέπλον κρούω Εὐρ. Κύκλ. 326 καὶ εὖ διαβρέχων τὴν γαστέρα ὑπτίαν οὖσαν, ἐπὰν ἐπεκπίω (ἀφ' οὗ πίω ἀπ' ἐπάνω: τῷ ἐπεκπιεῖν) γάλακτος ἀμφορέα, ἀποπέρδομαι· ἴδε κρούω. ὑπτίοις σέλμασιν ναυτίλλεται Σοφ. Ἀντ. 717, ἴδ. στρέφω. νεῖν ἐξ ὑπτίας Ἀρφ. Ἀπ. 665 κολυμβῶ ἀνάσκελα, «κάμνω σανίδα». οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον Πλ. Φαῖδρ. 264A οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τέλους πρὸς τὰ ὀπίσω, κολυμβῶν ἐξ ὑπτίας (ἴδ. ἀνωτ.), διελθεῖν τὸν λόγον ἐπιχειρεῖ. Ταῦτα ἐπεξηγοῦνται διὰ τῶν ἐφεξῆς. Γνωστὸν δὲ ὅτι κολυμβῶσιν ἐξ ὑπτίας, συνήθως ὑποστρέφοντες, εἰς ἀνάπαυσιν. τὸ ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς Διον. Ἀλ. Ἰσοκρ. 15 τὸ ἠμελημένον καὶ ἀνειμένον (χαλαρὸν) τοῦ λόγου, τοῦ ὕφους.

ὑπωμοσία ἡ ἔνορκος διαβεβαίωσις, ὅτι ὑπάρχει λόγος ἀναβολῆς τῆς δίκης ἢ τῆς κυρώσεως νόμου τινός, αἴτησις ἀναβολῆς· ἴδε Ἁρποκρατ. καὶ Πολυδ. 8, 56. Ἀ. Β. 313· πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν. . . οἴεσθέ μοι διδόναι, ὥστε μάλιστα μὲν μὴ θεῖναι τὸν νόμον τοῦτον, εἰ δὲ μὴ καταβαλόντ' ἐᾶν ἐν ὑπωμοσίᾳ; Δημ. 18,103 πόσα χρήματα νομίζετε, ὅτι μοι ἔδιδον οἱ ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν, ὥστε κυρίως (πρὸ πάντων) μὲν νὰ μὴ ὑποβάλω τὸν νόμον τοῦτον (εἰς τὴν ἔγκρισιν τῶν νομοθετῶν), εἰ δὲ μὴ νὰ τὸν ἀφήσω ἐκκρεμῆ, εὐθὺς ὡς ἤθελέ τις τὸν προσβάλῃ ὡς παράνομον. Οὕτω δὲ ἀνεστέλλετο ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, ἕως ὅτου ἐκδικασθῇ ἡ παρανόμων γραφή.

ὑπώρορε ἴδ. ὑπόρνυμι.

ὑστερέω -ῶ: ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν; — Καὶ μάλα γ' ἀστείας ἑορτῆς Πλ. Γοργ. 447A ὅπου ὁ Cobet ἐξαλείφει τὸ καὶ ὑστεροῦμεν ὡς ἐξήγημα τοῦ κατόπιν ἥκομεν. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ἐκδόται δὲν ἠκολούθησαν. Ἡ ἐν Εὐρ. Ἰ. Α. 1203 φερομένη γρ. ὑστερήσομαι ὡς μ. ὀλ. μέλλ. μετεγράφη ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ Ῥεϊσκίου εἰς ἐστερήσομαι = ἐστερημένη ἔσομαι· πρβ. ἐσκέψομαι.

ὑστερίζω: κραυγῇ οὐδὲν ὑστεριζούσῃ τοῦ λαγῶ βοῶν Ξεν. Κ. Π. 1,6, 40 βοῶν μὲ κραυγήν, ἥτις οὐδόλως ἔμενεν ὀπίσω τοῦ λαγοῦ, τ. ἔ. ἡ κραυγὴ ἠκολούθει αὐτόν, ὅσον καὶ ἂν ἀπεμακρύνετο, ὥστε ὁ λαγὼς νὰ νομίζῃ, ὅτι καὶ ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ ἀκολουθεῖται κατὰ πόδας. ὅτι τὰ τοῦ πολέμου τοιαῦτα ἐγίγνωσκον ὄντα, ὡς μὴ ὑστερίζειν δέον τὸν ἄρχοντα μήτε τῷ εἰδέναι ἃ δεῖ μήτε τῷ πράττειν, ἃ ἂν καιρὸς ᾖ Ξεν. Κ. Π. 7,5,46 διότι ἐγνώριζον, ὅτι τὰ τοῦ πολέμου εἶνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ πρέπῃ ὁ ἄρχων νὰ εἶνε ὕστερος μήτε εἰς τὸ νὰ ἠξεύρῃ, ὅσα πρέπει, μήτε εἰς τὸ νὰ πράττῃ, ὅσα ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις. Ἡ μετοχὴ δέον μετὰ τὸ ὡς, ἀντὶ τῆς ἀπρφ., καθ' ἕλξιν πρὸς τὴν προηγ. μτχ. ὄντα. Ἴδε ὅμοιον πρδ. ἐκ τοῦ Δημ. 3, 1 ἐν τῷ ὥστε. ὁρῶν. . . ὑστερίζουσαν ἐκ τούτων τὴν πόλιν τῶν καιρῶν Δημ. 18, 102 ὁρῶν, ὅτι ἕνεκα τούτων ἡ πόλις ὑστέριζε τῶν καιρῶν (ἔχανε τὰς καλλιτέρας εὐκαιρίας).

ὑστερόποινος 2: Αἰσχ. Χο. 382, ἴδ. ἀναπέμπω.

ὕστερος ὑστέρας ἔχων πώλους Σοφ. Ἠλ. 734 κρατῶν ὀπίσω τελευταίους τοὺς ἵππους του. μετὰ δὲ τῇ ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι τῇσι αὐτῇσι ἵπποισι νικῶν παραδιδοῖ Πεισιστράτῳ ἀνακηρυχθῆναι Ἡρ. 6, 103 μετὰ δὲ ταῦτα τῇ ἐχομένῃ (τῇ ἐφεξῆς) Ὀλυμπιάδι ταῖς αὐταῖς ἵπποις νικῶν, παραδίδωσιν (ἐπιτρέπει, συγχωρεῖ) Πεισιστράτῳ ἀνακηρυχθῆναι. ὑστέρα δεκάτη λέγεται ἡ τρίτη δεκὰς (ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα, κατὰ Φώτιον), τοῦ μηνὸς διαιρουμένου εἰς τρεῖς δεκάδας. μὴ ὕστεροι ἀκολουθῆσαι δοκεῖν τῇ γνώμῃ Θουκ. 3, 38 νὰ μὴ φαίνεσθε, ὅτι ἀργότερα παρηκολουθήσατε αὐτοὺς μὲ τὴν διάνοιάν σας. ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον Σοφ. Ἀντ. 746 ὦ μιαρὲ χαρακτὴρ καὶ ὑπὸ

γυναικὸς ἐξηρτημένε («ἡττηθὲν ὑπὸ γυναικός» Σχ.). οὗτος πρωτογόνων ἴσως οἴκων οὐδενὸς ὕστερος Φιλ. 181 οὗτος, ὃς οὐδενὸς ἂν ἀνδρὸς εἴη ὕστερος (=ὑποδεέστερος) τῶν (ἐκ τῶν) εὐγενεστάτων οἴκων (ὄντων). Διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς συντάξεως ὁ Nauck μετέγρ. τὸ ἴσως εἰς γεγώς, οἱ δὲ νεώτεροι ἐκδόται θέτουσι κόμμα μετὰ τὸ οἴκων. Ἀλλὰ καὶ οὕτω μένει δυσεξήγητον τὸ ἴσως. πολλοὶ δὲ βουληθέντες ὑστέρῳ ποδὶ ἐλειπόμεσθα Εὐρ. Ἱππ. 1243 ὑστεροῦντες τῷ δρόμῳ (ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐπροφθάναμεν) ἐλειπόμεθα τοῦ βουλήματος (δὲν κατωρθώναμεν ἐκεῖνο ποῦ θέλαμεν Δ.Βερν.). ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν. .κέρδος ἐμπολᾷ Σοφ. Τρ. 92, ἴδε ἐμπολάω. μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου Αἰσχίν. 3,23 πολίτης ὢν μὴ κρείττων τῶν νόμων, ἀλλ' ὑποδεέστερος (κατώτερος) βούλου εἶναι.

ὑφαίνω ὁμαλόν. -ἀνῶ Ἀρφ Ἐκκλ. 654· ὕφηνα (Δωρ. -ᾶνα Βακχυλ. 15, 24 5, 9 καὶ μτγν.). συνύφαγκα Διον. Ἀλ. π. συνθ. ὀν. 18. ὑφαγκέναι Ἀρτεμιδ. 4,40. Μέσ. ὑφηνάμην (-ἀνάμην μτγν.). Παθ. ὑφάνθην. ὕφασμαι Ἀττ. Ἐπιγρ 4ου αἰῶν. Ἀπ. Ἀντιφάν. 99. Λουκ. Ἀλ. ἱστ. 1, 18. ἐν- Ἡρ. 3, 47. παρ- Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 48. ὑφασμένος Ἀττ καθ' Ἡρωδ. II 810. Τὸ ἐν Ἀττ. ἐπιγρ. ὕφασμα ἄγει εἰς τὸ ὕφασμαι μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα τοὺς στίχους τούτους ἐν τῇ α΄ ἐκδ. τῶν Ἀποσπ. ἀπέδιδεν ὁ Nauck, κατὰ τὸ λῆμμα (τὸ παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1, 5, 11 : Σοφοκλέους ἐκ Φαίδρας) εἰς τὴν Φαίδραν τοῦ Σοφ. (ὡς Ἀπ. 611). Ἀλλ' ἐν τῇ β΄ ἐκδ. (ἴδ. Πρόλογ. σ. XX) ἀνεγνώρισεν, ὅτι τὸ Ἀπόσπ. τοῦτο μετὰ δύο ἄλλων (παρὰ Στοβ., ἐξ ὧν τὸ μὲν προηγεῖται, τὸ δὲ ἕπεται) συναποτελοῦσιν ἓν ὅλον τόδε: «Κλῦτε μοῖραι, Διός αἵ τε παρὰ θρόνον ἀγχοτάτω θεῶν ἑζόμεναι | Περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν | Ἀδαμαντίναις ὑφαίνετε κερκίσιν, | Αἶσα ⟨καὶ⟩ Κλωθὼ Λάχεσίς τ', εὐώλενοι Νυκτὸς κόραι, | Εὐχομένων ⟨δ'⟩ ἐπακούσατ', οὐράνιαι χθόνιαί τε δαίμονες πανδείματοι κτέ». Οὕτω δὲ γίνονται σαφέστατα καὶ τὰ τρία Ἀποσπάσματα ὑφαίνειν ποικίλον ἄνδημα Ἀπ. Πινδ. 179 «ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν» Σχ. (εἰς Ν. 7,116). αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει Καλλίμ. Ἀπόλλ. 57 καταβάλλει (οἷον συναρμόζων καὶ συνυφαίνων) τὰ θεμέλια.

ὑφαιρέω: ὁ πόλεμος ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν βίαιος διδάσκαλος Θουκ. 3, 82 ὁ πόλεμος ἀφαιρέσας κατὰ μικρὸν τὴν εὐμάρειαν τοῦ καθημερινοῦ βίου γίνεται βίαιος διδάσκαλος. τῆς ὑπαρχούσης ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον Θουκ. 1, 42 φρόνιμον εἶνε νὰ χαλαρώσητε μᾶλλον (νὰ συντελέσητε εἰς τὴν ἐλάττωσιν της-) τὴν προϋπάρχουσαν δυσπιστίαν ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς. Μέσ. ἀφαιρῶ τι κρυφίως δι' ἐμαυτόν, πρὸς χρῆσίν μου· ἀφαιρῶ τι μὲ τρόπον, ὑπεξαιρῶ, σουφρώνω· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν Εὐρ. Ἠλ. 271 διὰ τῆς σιωπῆς τὸ κρατοῦμεν μυστικὸν ἀπὸ αὐτόν. τί τοῖσδ' ἀπειλεῖς, βάρβαρός τε βαρβάρου γνώμην ὑφαιρῇ τὴν ἐμήν, πλέκων λόγους; Ῥῆσ. 834 διατί ἀπειλεῖς τούτους, καὶ βάρβαρος ὢν ἐμοῦ τοῦ βαρβάρου τὴν γνώμην ἐξαπατᾶν πειρᾷ, δολίους πλέκων λόγους;

ὑφάπτω: ὡς αὐτόματον τὸν δαλὸν εἰς τὸ κρανίον στείχονθ' ὑφάπτειν τὸν μονῶπα παῖδα γῆς Εὐρ. Κύκλ. 648 ὥστε ὁ δαυλὸς μόνος του βαδίζων εἰς τὸ κρανίον νὰ ὑποκαύσῃ τὸν μονόφθαλμον υἱὸν τῆς γῆς. ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ὑφάπτεται ὕβρισμα Βακχῶν, ψόγος ἐς Ἕλληνας μέγας Εὐρ. Βάκχ. 778 τώρα πλέον ἡ ὑβριστικὴ αὐτὴ διαγωγὴ τῶν Βακχῶν ὡς πῦρ ὑπονεμόμενον (=ὑπο-, ἤτοι: «ποῦ δουλεύει ἀποκάτω») ἐξαπλώνεται ἕως ἐδῶ πλησίον ἡμῶν, πρὸς μεγάλην καταισχύνην τῶν Ἑλλήνων. Τὸ ὑφάπτεται παρέχει ὁ Χρ. Πάσχων ἐν στ 227 ἀντὶ τοῦ ἐφάπτεται.

ὑφέρπω: φθονερὸν δ ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις Ἀτρείδαις Αἰσχ. Ἀγ. 458 ἄλγος δὲ φθόνον ἐμποιοῦν ὑπεισέρχεται (τοὺς ἀκούοντας) πρὸς τοὺς προδίκους (τιμωρούς, τοὺς ἡγεμόνας τῆς τιμωροῦ στρατείας) Ἀτρείδας. ὑφεῖρπε γὰρ πολὺ Σοφ. Ο.Τ. 786 (ἡ φήμη αὕτη) πολὺ ἐξηπλώνετο. Ἄλλοι: βαθέως εἰσήρχετο εἰς τὴν καρδίαν μου.

ὑφή ἡ, ὕφανσις, ὕφασμα· ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν (=γραφαῖς) τοιαίδ' ὑφαί Εὐρ. Ἴων 1146 ὑπῆρχον δ' ἐνυφασμέναι τοιαῦται παραστάσεις.

ὑφηγέομαι: ὑφηγεῖτο ἐπὶ φάλαγγος Ξεν. Ἀν. 6, 5,25 ὡδήγει τὴν φάλαγγα (ἔχων ἐνώπιόν του αὐτήν, δηλ. ἱστάμενος παραπλεύρως, ὥστε νὰ τὸν βλέπωσιν οἱ ἄνδρες τῆς φάλαγγος). ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγῆσθε Θουκ. 1, 78 θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀποκρούσωμεν ὑμᾶς κάμνοντας ἀρχὴν τοῦ πολέμου, καθ' ὃν τρόπον δίδετε εἰς ἡμᾶς τὸ παράδειγμα. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς πάλιν ὑφηγήσεσθαι (Heindorf: -σασθαι) οἷῳ προσεύχομαι αὐτὼ φανῆναί μοι Πλ. Εὐθ. 288C ἐγὼ λοιπὸν σκέπτομαι καὶ ὁ ἴδιος πάλιν νὰ ὑποδείξω εἰς αὐτούς, κατὰ ποῖον ὑπόδειγμα τοὺς παρακαλῶ νὰ φανῶσιν εἰς ἐμέ ἤτοι: κατὰ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ διαλέγωνται πρὸς ἐμέ. πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς Αἰσχ. Εὐμ. 192 εἰς τοῦτο ἄγει (τοῦτο ὑποδεικνύει) ὅλος ὁ σχηματισμὸς τῆς μορφῆς σας.

ὑφιζάνω: ὑφίζανον κύκλοις Εὐρ. Φοίν. 1391 ὑπεκάθηντο τοῖς κύκλοις (τῶν ἀσπίδων).

ὑφίημι: ᾗ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο Εὐρ. Φοίν. 31 «ὑπεβάλετο» Ἡσύχ. ὑπέβαλεν ἑαυτῇ ἴδε πόνος. ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον Σοφ. Ο.Τ. 387 «ὑποβαλών» Σουΐδ. Μετὰ δοτ. καὶ ἀπρφ. οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἂν οὔτε βέλτιον οὔθ' ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι Ξεν. Ἀπ. 4,8,6 εἰς οὐδένα ἐκ τῶν ἀν-

θρώπων ἤθελα κάμῃ τὴν παραχώρησιν, ὅτι ἔχει ζήσῃ ἢ καλλιτερον ἢ εὐχαριστότερον ἐμοῦ. ὕφεσθε τοῦ τόνου Ἀρφ. Σφ. 337 κατεβάσατε, χαμηλώσατε ὀλίγον τὴν φωνήν. Ὁμοία σύντ. Ἡρ. 1, 156. 4, 181. καὶ μτγν. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ Σοφ. Ἠλ. 335 νῦν δ', ἐν ᾧ εὑρίσκομαι εἰς κακὰς περιστάσεις, μοὶ φαίνεται καλὸν νὰ πλέω μὲ κατεβασμένα τὰ πανιά. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς Ἀρφ. Βα. 1220 μοὶ φαίνεσαι πῶς τὰ μάζευσες (δηλ. τὰ πανιά σου). Ἀκριβῶς ἡ αὐτὴ μεταφορὰ καὶ παρ' ἡμῖν. οὓς ὑπὸ πτεροῖς σῴζω νεοσσοὺς ὄρνις ὣς ὑφειμένη (= ὑφεῖσα ὑπὸ τοῖς ἐμοῖς πτεροῖς) Εὐρ. Ἡρ. Μ 72 τοὺς ὁποίους νεοσσοὺς ὄντας διαφυλάττω ὡς ὄρνις ἔχουσα βαλμένους ὑποκάτω τῶν πτερῶν μου. Διάφορον τὸ ἐν Σοφ. Ἀντ. 531 σὺ δ' ἡ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη τ. ἔ. τεταπεινωμένη, «ζαμουριασμένη», ὥστε νὰ φαίνεται ὡς νεκρά. ἀντὶ σοῦ κατθανεῖν ὑφειμένην Εὐρ. Ἄλκ. 524 ἕτοιμον (μᾶλλον = ἐνδεδωκυῖαν) ν' ἀποθάνῃ ἀντὶ σοῦ. τοῖς πολεμίοις οὔποτ' ἂν ὑφεῖντο ζῶντες Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 12 οὐδέποτε ζῶντες ἤθελον ὑποχωρήσῃ εἰς τοὺς πολεμίους.

ὑφίστημι: ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 706 ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὑμῶν, δηλ. ν' ἀποθάνητε αὐθορμήτως. ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσεν γ 99=ὑποσχόμενος. Κατὰ ταῦτα τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται καὶ ὁ μέλλ. ὑποστήσομαι, οἷον: εἰ μή τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσῃ στόλῳ Αἰσχ. Ἱκ. 470 ἐὰν δὲν ὑποσχεθῇς ἀσφαλές τι καὶ βέβαιον εἰς τοῦτον τὸν ὅμιλον ἡμῶν (εἰς ἡμᾶς). Ὅθεν ἀπορίας ἄξιον εἶνε, ὅτι τὴν ὑπὸ τοῦ Burges προταθεῖσαν πλημμελῆ διόρθ. ὑποστήσεις (=ὑποβαλεῖς) ἐδέξαντο οἱ νεώτεροι ἐκδόται. ὑποστῆναι ξυμφοραῖς Θουκ. 2, 61 = ἀντιστῆναι ταῖς ξυμφοραῖς. τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 12 ἀντισταίη. δόκιμος δ' οὔ τις ὑποστάς («ἀντιστάς» Σχ.) μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν Αἰσχ. Πέρ. 88 περὶ ὅλου τοῦ χωρίου ἴδ. δόκιμος. ταῖς συμφοραῖς ὅστις οὐχ ὑφίσταται (= ἀνθίσταται), οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1349 ὅπου τὸ μὲν ὑφίσταται συντ. πρὸς δοτ. ὡς ἰσοδύναμον τῷ ἀνθίσταται (καὶ κυρ. = ἵσταται ὑπὸ ταῖς συμφοραῖς), τὸ δὲ ὑποστῆναι ἰσοδυναμοῦν τῷ ὑπομεῖναι, δέξασθαι, συντ. πρὸς αἰτ. Ὅταν λοιπὸν συντάσσ. πρὸς αἰτ. (π. χ. τὸν κίνδυνον), συναποτελεῖ μίαν ἔννοιαν = δέχομαι· ὅταν δὲ πρὸς δοτ., διασῴζει πλήρη τὴν ἔννοιαν ἀμφοτέρων τῶν συνθετικῶν = ἵσταμαι ὑπὸ τῷ ῥεύματι τῶν ἀνδρῶν, ὑπὸ ταῖς συμφοραῖς, οὐχ ὑποχωρῶ, οὐ φεύγω, ἀλλ' ἀνθίσταμαι. ὑποστάντες Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 31 ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φεύγοντες. ὑποστῆναι (= ἀντιστῆναι) αὐτοῖς (Δ. Γ. αὐτοὶ) Ἀθηναῖοι τολμήσαντες Ξεν. Ἀν. 3, 2, 11. ‖ καὶ μεθ' ἁπλοῦ κατηγ., ὑπονοουμένου τοῦ εἶναι· ὑπέστης (ἐνν. εἶναι) αἵματος δέκτωρ νέου Αἰσχ. Εὐμ. 204 ἀνέλαβες (ὑπεσχέθης) νὰ γίνῃς ὑποδέκτης (ὑποδοχεύς) τοῦ νεκροῦ (νεωστὶ χυθέντος) αἵματος. Πρβ. Δημ. 536, 19. ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ὑποστάντα (ἐνν. εἶναι) Πλ. Φιλ. 19 Α. ὥστε . ἐθελοντὴν ὑποστῆναι τριήραρχον Λυσ. 29, 7 ἐνν. εἶναι, τ. ἔ. ὥστε ν' ἀναλάβῃ ἑκουσίως τὴν τριηραρχίαν. Ὁμοίως χορηγὸς ὑπέστην Δημ. 21, 69 = ὑπέστην γενέσθαι χορηγός. ᾤχετο ὑποστὰς μετ' Εὐνόμου Λυσ. 19, 19 κυρ. ὑποστὰς πέμπεσθαι: ἀναλαβὼν τὸ ἔργον τοῦτο. τὸ δ' ὑφίστασθαι. . . κἂν θορυβηθῆναι κἂν ἄλλο τι βούλησθε ὑμεῖς, εὔνου καὶ δικαίου τοῦτο πολίτου κρίνω Δημ. 1421, 20 κυρ. τὸ νὰ ὑπομένῃ καὶ νὰ θορυβηθῇ (νὰ διακοπῇ διὰ τοῦ θορύβου) καὶ (νὰ πάθῃ) ὅ τι ἄλλο θέλετε ὑμεῖς κτλ. τὸ ὑφιστάμενον γάλα Ἡρ. 4, 2 κυρ. τὸ ὑποκάτω ἱστάμενον, τὸ κατακαθήμενον, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐπιστάμενον, τὸ ἐπιπλέον ἐν τῷ δονουμένῳ γάλακτι, τὸ βούτυρον. παρὰ τὴν ἔννοιάν ἐστι . τὸ ἄρτι καὶ τὸ πρῴην ὑφεστάναι, τὸ δὲ νῦν ὅλως μηδὲν εἶναι Πλουτ. 1081 D ὅτι τὸ ἄρτι καὶ τὸ πρῴην ὑφέστηκε (εἶνε τι πραγματικόν, ἔχει ὑπόστασιν), τὸ δὲ νῦν ὅλως οὐδέν ἐστι. νύκτα δὲ γαῖα τίθησιν ὑφισταμένη (διορθοῦσιν -οιο ἢ ἐφισταμένη) φαέεσσι Ἀπ. Ἐμπεδ. 48. Τὸ νόημα εἶνε (κατὰ τὸν Πλούταρχον ἀναφέροντα τὸ Ἀπ. ἐν σελ. 1006 F): «μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπιπροσθοῦν τῷ ἡλίῳ περὶ αὐτὴν ὑποφερομένῳ», καὶ ἔτι πλησιέστερον: ἡ γῆ ποιεῖ νύκτα, ὅτε ὑφίσταται (τ. ἔ. ὅτε κάτωθεν ἵσταται, ἤτοι: ὅτε τὸ κάτωθεν μέρος αὐτῆς ἵσταται) πρὸς τὰς ἀκτῖνας (τοῦ ἡλίου): ἀπέναντι τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ταῦτα διὰ τὸν Diels. Παρὰ δὲ Ἰσοκρ. 5, 113: ἅπαντας χρὴ τοὺς νοῦν ἔχοντας τὸν κράτιστον ὑποστησαμένους πειρᾶσθαι γίγνεσθαι τοιούτους, ὅπου τὸ ὑποστησαμένους = στήσαντας (προβαλόντας) ἑαυτοῖς ὥσπερ ὑπόδειγμα, σχεδὸν = προστησαμένους.

ὑψηλός 3: ὑψηλῶν δ' ἐπὶ ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων Εὐρ. Ἠλ. 6 «κατηγορηματ. = ἐφ' ὑψηλῶν τῶν ναῶν, ἤτοι: ὕψου, ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ τῶν ναῶν. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν εἶπεν ἀνατέθεικεν, ἀφ' οὗ ὁ λόγος περὶ ἀναθημάτων, ἀλλ' ἁπλῶς τέθεικε, διὰ τὸ ὑψηλῶν (= ἀνα -)» Δ. Βερν. ὅταν δ' ἀνὴρ πράξῃ κακῶς ὑψηλός, εἰς ἀηθίαν (ἀηδίαν Portus) πίπτει κακίω τοῦ πάλαι δυσδαίμονος Ἑλ. 417 ὅταν δ' ἄνθρωπος ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως δυστυχήσῃ, ἡ κατάστασις αὕτη ἡ ἀήθης (εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶνε συνηθισμένος) εἶνε πλέον ὀδυνηρὰ εἰς αὐτὸν παρὰ εἰς τὸν ἔκπαλαι δυστυχῆ. Ὀρθὴ λοιπὸν ἡ γρ. ἀηθίαν. ὑψήλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις Σοφ. Αἴ. 1230, ἴδε ἄκρος. ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ὑψηλὸς εἶναι Εὐρ. Ἱππ. 730 ἵνα εἰδῇ (ὁ ἕτερος, δηλ. ὁ Ἱππόλυτος) μὴ ὑψηλοφρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

ὑψηλόφρων: ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω

Εὐρ. Ἰ. Α. 919 τὰ (περὶ τῶν πραγμάτων τούτων) ὑψηλόφρονα αἰσθήματά μου αἴρονται πόρρω (τῶν κοινῶν καὶ χαμαιζήλων Δ. Βερν.).

ὑψίγυιος 2 ὑψηλὰ τὰ γυῖα μέλη ἔχων, ὑψηλός. —ἄλσος Πινδ. Ὀ. 5, 13 ἴδ. κολλῶ.

ὑψίπολις ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ πόλει ὑψηλός, ὁ ὑψῶν τὴν πόλιν Σοφ. Ἀντ. 370.

ὑψίπους, ὁ, ἡ: νόμοι πρόκεινται ὑψίποδες («ἐν ὕψει βαίνοντες» Σχ.) οὐρανίαν δι' αἰθέρα τεκνωθέντες Σοφ. Ο. Τ. 866, ἴδε τεκνόω.

ὑψίπυργος 2: ἰάπτει δ' ἐλπίδων ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς Αἰσχ. Ἱκ. 102 κατακρημνίζει ἀπὸ τῶν ὑψηλοπύργων ἐλπίδων των τοὺς θνητούς, ὥστε τοὺς καταστρέφει ὅλως διόλου.

ὕψος -εος τό: ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος Αἰσχ. Ἀγ. 1375, ἴδ. φράσσω. κρεῖσσον ὕψος τῆς προθυμίας ἔχων Εὐρ. Βάκχ. 1101, ἴδε προθυμία.

ὑψοῦ ἐπίρρ. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν δ 785 ὑψηλὰ (βαθειὰ) ἐν τοῖς ὕδασι τῆς ἀκτῆς ταύτην προσώρμισαν. ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν ἄγαν λύπαισι Σοφ. Ο. Τ. 914 ὑπερβαλλόντως ἄχθεται: «φουσκώνει (ξεσηκώνεται) ἡ καρδιά του».

ὕω (ῡ, ἀλλ' Ἰων. ὕῃ Ἡρώνδ. 7, 46 ῠ). ὕσω (ῡ) Ἀπ. Κρατίν. 121. Ἀρφ. Νεφ. 1118. 1129 καὶ μτγν. πεζ. ὗσα Πινδ. Ὀ. 7, 50. Ἡρ. 1, 87. 2, 22 καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Παθ. ὕομαι Ἡρ. 2, 13. 4, 50. ὕσομαι παθ. Ἡρ. 2, 14. ὕσθην Ἡρ. 3, 10 καὶ μτγν. ἐφυσμένος Ξεν. Κυνηγ. 9, 5. ὕοντος πολλῷ Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 16 ἐνν. Διός: ἐν ᾧ ἔβρεχε πολύ. Ὁ Εὐστάθ. ἀνέγνω πολλοῦ: «ὑετοῦ πολλοῦ καταρρηγνυμένου, ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ «πολλὰ ὕοντος τοῦ Διός» (1769, 38). Ἀλλ', ὡς φαίνεται, τὸ πολλῷ καθιερώθη διὰ τῆς χρήσεως παρὰ τοῖς πεζ., ὅθεν καὶ παθ. πολλῷ καὶ ὀλίγῳ ὕεσθαι, ἴδ. Ἡρ. 1, 193. Ἀριστείδ. τόμ. Α' σ. 309. ὁμοίως καὶ ἐν Θεοφρ. Αἰ. Φ. 4, 14, 3 γρ. ὁ Df ὕσαντος πολλῷ (ἀντὶ τοῦ πολὺ ἢ πολλοῦ) τοῦ Διός. τὴν μὲν ὡραίην οὐκ ὕει λόγου ἄξιον οὐδέν, τὸ δὲ θέρος ὕων οὐκ ἀνιεῖ Ἡρ. 4, 28 κατὰ μὲν τὴν ἐποχὴν (τῆς βροχῆς) δὲν κάμνει βροχὴν ἀξίαν λόγου, τὸ δὲ θέρος δὲν παύει νὰ βρέχῃ. ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην Ἡρ. 4, 151 κυρ. ἐν διαστήματι ἑπτὰ ἐτῶν ὁ θεὸς δὲν ἔβρεχε τὴν Θήραν. Ὅθεν καὶ παθ. ὕεται πᾶσα ἡ χώρη τῶν Ἑλλήνων 2, 13. ὑόμενος καὶ ἀήμενος ζ 131, ἴδ. ἄημι. σκώπτεις μ'· ἐγὼ δὲ τοῖς λόγοις ὄνος ὕομαι Ἀπ. Κηφισοδ. 1 σκώπτεις με, ἐγὼ δὲ τῶν σῶν (σκωπτικῶν) λόγων οὐδὲν φροντίζω: φροντίζω τοσοῦτον, ὅσον ὁ ὄνος τῆς βροχῆς· «ὄνος ὕεται» ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφομένων» Φώτιος καὶ Σουΐδας· τοιοῦτόν τι νόημα ἔχει ἡ ἡμετέρα παρ.: «ἄλλου βρέχει». πρβ. Ἀπ. Κρατίν. 52.

Φ

φαγεῖν ἀόρ. β' τοῦ ἐσθίω: οὐδὲ εἰς τὸν ὀδόντα ἔχει φαγεῖν Ἀπ. Ἀδέσ. Κωμ. 643 ἐκ τῶν Ἀ. Β. 56, 33: «ἐπὶ τῶν μηδὲ σμικρότατα ἐχόντων φαγεῖν». Κυρ. δὲν ἔχει νὰ φάγῃ, οὐδὲ διὰ (νὰ ξεφτιλίσῃ) τὸ δόντι του. Διορθώσεις περιτταί.

φάϝε ἀόρ. ξ 502 ἔφεξεν, ἐφάνη.

φαιδρός 3: φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασιν δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ Αἰσχ. Ἀγ. 525 μὲ φαιδρὰ βλέμματα, οἷα νῦν βλέπω. δέχθητε (εὐπρεπῶς) προσηκόντως τὸν βασιλέα μετὰ πολὺν χρόνον (ἐπανελθόντα). οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνός, λέξασα κἀκτείνασα (Canter: καὶ κτείνασα) φαιδρὸν οὖς (Ahrens: φαιδρόνους) δίκην ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ Αὐτ. 1227. Ἐν λέξ. γλῶσσα ἡρμήνευσα τὸ χωρίον κατὰ τὴν διασκευὴν τοῦ Weckl., καὶ κακοσύντακτον οὖσαν καὶ ἄλλως ἀτυχῆ. Τὸ μισητῆς κυνὸς λέγεται μᾶλλον εἰς ὕβριν ἢ εἰς μεταφοράν, τὸ δ' ἄτης λαθραίου προσωποποιεῖται (πρβ Σοφ. Ο. Τ. 165. Ἀντ. 533. Ο. Κ. 532). Ἑρμηνεύω: δὲν γνωρίζει (ὁ Ἀγαμέμνων) ὁποίας ἐπιτυχίας θὰ ἐπιτύχῃ κατὰ κακὴν τύχην (πρὸς βλάβην του) ἡ γλῶσσα τῆς μισητῆς κυνός, ἀφ' οὗ εἶπε (λόγους κολακευτικοὺς) καὶ μετὰ φαιδρότητος ἤκουσεν (ἀποκρίσεις ἀνυπόπτους) δίκην δολιωτάτου ἐχθροῦ (δίκην λαθραίας ἐχίδνης, πρβ. ἣ κατ' οἶκον ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες Σοφ. Ἀντ. 532, καὶ πημονήν. . λαθραῖον Τρ. 376). καὶ γὰρ τὸ στυγνὸν τότε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς προσώποις (Δ. Γ. ἐν τοῖς ἄλλοις προσώποις) ἔφασαν φαίνεσθαι καὶ τὸ χαλεπὸν ἐρρωμένον πρὸς τοὺς πολεμίους ἐδόκει εἶναι, ὥστε σωτήριον, οὐκέτι χαλεπὸν ἐφαίνετο Ξεν. Ἀν. 2, 6, 11. Διορθοῦσι: καὶ γὰρ τὸ στυγνὸν αὐτοῦ τότε φαιδρὸν ἔφασαν φαίνεσθαι (Cobet): καὶ γὰρ τὸ στυγνὸν τότε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς ἄλλοις προσώποις ἔφασαν φαίνεσθαι (Madvig). Ὁ δὲ κ. Κόντος, ἵνα παραλίπω ἄλλους, διώρθ. καὶ γὰρ τὸ στυγνὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς ἄλλοις πρόσωπον τότε φαιδρὸν ἔφασαν φαίνεσθαι, δι' ἧς διορθώσεως δεινῶς ἐπισκοτεῖται ὁ λόγος τοῦ Ξενοφῶντος (ὡς ἀπέδειξα ἐν Ποικίλ. Φιλολογ. τοῖς ἐν τῇ Ἐπετηρίδι τοῦ Παρνασσοῦ 1900). Ὅτι οὐδεμία τῶν διορθώσεων κατὰ πάντα εὐαρεστεῖ, οἴκοθεν δῆλον. Ὅτι

δὲ τὸ ἐν τοῖς προσώποις ἐκεῖνο λίαν δυσαρεστεῖ καὶ ὅλως περιττεύει, ὅπως καὶ ὅσον ἂν αἰτιολογηθῇ, τοῦτο πάντες ἀναγνωρίζουσι. Κατὰ δεύτερον λόγον ὀχληρόν πως φαίνεται τὸ αὐτοῦ, ὅπερ ἄλλως ὑπ' ἄλλων μετατίθεται. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὅσοι ἔτυχον ν' ἀναφέρωσι τὸ χωρίον οὐδόλως ἀναγνωρίζουσιν οὔτε τὸ ἐν τοῖς προσώποις οὔτε τὸ αὐτοῦ, οἷον ὁ Πλούταρχος ἐν Ἠθικοῖς σελ. 69a. 620d. πρβ. καὶ βίον Μαρίου κεφ. 16. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἔννοια, ὡς εἴδομεν ἀνωτέρω, οὐδόλως ἀπαιτεῖ οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο. Καὶ ἡ σκυθρωπότης καὶ ἡ φαιδρότης καὶ τὸ ἐπίχαρι κττ. ἐν τῷ προσώπῳ μάλιστα καὶ ἐν τοῖς ὄμμασι φαίνονται· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ἰδιαιτέρως παρὰ μόνον, ὅταν τις ἀπορεῖ ποῦ φαίνονται, εἰς τίνος πρόσωπον φαίνονται ἡ φαιδρότης καὶ ἡ στυγνότης κ.τ.τ. Τοῦτο δὲ καὶ συνέβη ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, ὅπερ πάλαι ποτὲ ἀπηλλαγμένον τῶν προσθηκῶν τούτων παρανεγνώσθη. Ὁ ἀντιγραφεὺς δηλ. τὸ ἐν τῷ χωρίῳ τότε ἀνέγνωσεν ὄχι ἐν μιᾷ λέξει ὡς ἐπίρρημα, ἀλλ' ἐν δυσὶν ὡς ἄρθρον μετὰ τοῦ συνδέσμου τε (τό τε). Τῆς παραναγνώσεως ταύτης γενομένης, προῆλθον λίαν εὐλόγως αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος προσθῆκαι· διότι ὁ ἀναγινώσκων «καὶ γὰρ τὸ στυγνὸν τό τε φαιδρὸν (= καὶ τὸ φαιδρὸν) ἔφασαν φαίνεσθαι» ἀπορῶν ἐννοίας, εὐλόγως θὰ προσαπορήσῃ καὶ ἐρωτήσῃ «εἰς τίνος πρόσωπον (ἢ εἰς τίνων πρόσωπα) ἐφαίνετο τὸ φαιδρὸν τοῦτο» καὶ «τίνος ἦτο τὸ φαιδρόν», εὐκόλως δὲ θὰ ἀποκριθῇ: αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς (ἄλλοις) προσώποις. Οὕτω λοιπὸν ἀφαιρουμένων τῶν προσθηκῶν, ὧν εὑρέθη ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία, τὸ χωρίον τοῦ Ξενοφῶντος ἔχει κατὰ πάντα λόγον καλῶς, γραφόμενον ὧδε: «καὶ γὰρ τὸ στυγνὸν τότε φαιδρὸν ἔφασαν φαίνεσθαι κτλ». Ἐκ πάντων δὲ τῶν κριτικῶν ὁ μάλιστα προσεγγίσας εἰς τὴν ἀληθῆ διόρθωσιν τοῦ χωρίου φαίνεται ὁ Cobet. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων σαίνει με προσστείχουσα Σοφ. Ο. Κ. 319, ἴδ. σαίνω.

φαιδρωπός 2 φαιδρὸν πρόσωπον ἔχων· φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα Αἰσχ. Ἀγ. 726 φαιδρῶς ἀφορῶν πρὸς τὴν χεῖρα (ἵνα δηλ. δώσωσι πρὸς αὐτὸν τροφήν τινα).

φαῖμι Αἰολ. = φημί.

φαινέσκετο, ἴδ. φαίνω.

φαίνω (ῥ. φαν-) δεικνύω, φέρω εἰς φῶς· καὶ ἀμτβ. ἐπὶ ἀστέρων: φέγγω, φαίνομαι, ποιητ. φαείνω μόνον ἐνεστ. προστ. μ 385 (φαείνει Νικ. Θηρ. 390. πρβ. φαείνομαι, φαάνθην κατ.). μέλλ. φᾰνῶ, φᾰνοίην Σοφ. Αἴ. 313 -έω Ἱπποκρ. 7, 542. 8, 408. (φᾰνῶ Ἀρφ. Ἱππ. 300, ὁ ὅπου Bergk προέκρινε τὴν γρ. φαίνω. ἀναφανῶ Εὐρ. Βάκχ. 527, ὅπου ὁ Dobree ἔγρ. ἀναφαίνω). ἔφηνα (Δωρ. -ᾶνα Πινδ. Ἰ. 4, 2 καὶ μτγν. Ὁμοίως οἱ μτγν. ἔλεγον ὕφανα, ἐσήμανα· οὕτω φάνῃ Ἀποκαλ. 18, 23. Ἀμτβ. ἀναφῆναι Ἡρ. 1,165, περὶ οὗ ἴδ. ἀναφαίνω). πέφαγκα [Καλλισθ.] 2, 10. ἀπο- Δειναρχ. 1,15 καὶ συχν. ἐκ-, ἀνα- μτγν. Πρκ. β' πέφηνα ἀμτβ. εἰς τὸ παθ. (Δωρ. -ανα Ἀπ. Σώφρ. 75 Ahr.). παθ. φαίνομαι ἀμτβ., ἀπο- μέσ. μτβ. (ἐπ. φαείνομαι Καλλιμ. Ἀπόλλ. 9 Ἀπολλ. Ῥ. 4,1362). φανοῦμαι ἀμτβ. (-έομαι Ἡρ. 3, 35), ἴδ. κατ. ἀλλὰ μτβ. μέσ. ἀποφανοῦμαι, οἷον τὴν γνώμην Ξεν. Ἀγησ. 4, 1,4. ἐφηνάμην μτβ. ἔδειξα Σοφ. Φιλ. 944, πεζ. ἀπεφηνάμην. (Ἀορ. β' ἐφανόμην, μόνον φάνευ Τέλης π. Στοβ. 108, 83 ἐν Λακων. ἀποφθέγματι, φαίνευ Cobet). Ἀντὶ τούτου ἐφάνθην παρ' Ὁμ. καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ., Ἱπποκρ. 8,50. Ἀλλὰ παρ' Ἀττ. πεζογρ. ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ ἐφάνην διακρίνεται τὸ ἐφάνθην παθητ. λαμβανόμενον (ἀπεδείχθην, ἐμηνύθην, ἐδηλώθην κττ.), φανθείη Ξεν. Ἑλλ. 6,4,11. [Δημ.] 58,13. ἀπ- Λυσ. 19, 44. Ἰσαῖ. 3,73. Δημ. 5, 9 (ἐπ. ἐφαάνθην Ἀπολλ. Ῥ. 2, 451. φαάνθην Ρ 650. ἐξεφ- Δ 468. Ν 278. Ἡσ. Θε. 200. φάανθεν γ' πλ. Α 200. ἐξεφ- Τ 17. μτχ. φαανθείς Μόσχ. 2,89). ἐφᾰνην ἀμτβ., γ' πλ. ἔφανεν Θ 557. Πινδ. Ἰ. 1, 29, φάνεν σ 68. Θαμιστ. φάνεσκε Λ 64 κἀλλ. φανήσομαι (Δωρ. φανησεῖν Ἀρχιμήδ.) ἀμτβ. μέλλ. συντελ., διακριτέος ἀπὸ τοῦ μέλλ. ἐνεστ. φανοῦμαι. Πρκ. ἀμτβ. καὶ παθ. πέφασμαι, β' ἑν. πέφανσαι (ὅλως ἀμάρτυρον), γ' ἑν. πέφανται, πεφάνθαι, πεφασμένος. Μετ' ὀλ. μέλλ. πεφήσεται Ρ 155 (ὡς ἐκ ῥ. φα-) ἴδ. κατ. ἄφαντος Ζ 60. Παρασχημ. φάω φαίνομαι ἐνεστ. μτγν. ἐπ. Παρατ. (ἀόρ.;) φάε ξ 502. ἐνταῦθα ἀνάγουσιν (ὡς ἐκ ῥ. φα-) τὸν πρκ. πέφαται Περικτιόν. π. Στοβ. 85, 19 καὶ Βακχυλ. 9 (10), 52. πρβ. τὸ ἀνωτ. πεφήσεται.—φαντάζομαι. ἀποθ. παθ. φαίνομαι, -ασθήσομαι, ἐφαντάσθην. Ἐνεργ. φαντάζω Καλλίστρ. 14 κἀλλ. — φαύσκω καὶ φώσκω φαίνομαι, νέον Ἰων. καὶ μτγν., μόνον ἐν συνθ. δια-, ἐπι-, ὑπο-, μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. (μτγν. φαύσω, ἔφαυσα Ἀγ. Γρ.). πρβ. πιφαύσκω. οἵδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες ἢ θεῶν τῶν οὐρανίων; Εὐρ. Ἠλ. 1233 τ. ἔ. λάμπουσι, φέγγουσι, «φεγγοβολοῦν» ὡς τινες δαίμονες ἢ ὡς τινες ἐκ τῶν οὐρ. θεῶν· ἐνν. τοὺς Διοσκούρους. ἦρι μὲν φαίνοντι διαπαλεῖ πτερόν Αἰσχ. Ἀπ. 304 ὅταν μὲν ἀρχίσῃ νὰ φέγγῃ (νὰ λάμπῃ) τὸ ἔαρ θὰ ξετινάζῃ τὸ πτερὸν κτλ. (τέκνων βάρος) φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν Χο. 991 νῦν δ' ἐχθρικὸν κακόν, ὡς δεικνύει (τὸ πτῶμα τῆς Κλυτ. διὰ τῶν πληγῶν, ἃς ἔλαβε παρ' ἐμοῦ). Ἄλλοι: νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς δεικνύει τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον διέπραξεν ὁ Ὀρέστης καὶ βλέπουσιν οἱ παρόντες· πρβ. 726 ὄφρα θεοῖσιν εὐξαίμην, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι μ 334 διὰ νὰ εὐχηθῶ εἰς (παρακαλέσω) τοὺς θεούς, μήπως μοι δείξῃ τις τὴν ὁδόν, διὰ νὰ ἐπιστρέψω. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον δ 12 δὲν τῆς ἔδιδαν πλέον παιδιά. Καὶ παθ. τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ (=φύῃ, γεννηθῇ), βῆναι κεῖθεν, ὅθεν περ ἥ-

κει, πολὺ δεύτερον Σοφ. Ο.Κ. 1224, ἴδ. φύω. ἔφηνέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος Σοφ. Ο.Τ. 1213, ἴδε τεκνόω. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει ἄσυχα παφλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν Θεόκρ. 6,11 «τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα δεικνύει τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν» Σχ. ἡ θάλασσα δεικνύει τὴν μορφὴν αὐτῆς ὡς ἐν κατόπτρῳ. 'Αλλ' ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε καχλάζοντος: ἐπὶ τοῦ κοχλάζοντος αἰγιαλοῦ· ποιητικῶς, ἐν ᾧ κυρ. τὰ κύματα κοχλάζουσι. εἰς ὅ κέ τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν ο 26 ἕως ὅτου σοι δείξωσι (δηλ. δώσωσιν) οἱ θεοὶ ἔνδοξον σύζυγον. Μετὰ μτχ. σαφῆ σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς Σοφ. 'Ηλ. 24 φανερὰ δείγματα τῆς πρὸς ἐμὲ ἀφοσιώσεώς σου μοὶ παρέχεις. Τὸ κυρίως ἀντικ. τοῦ φαίνει εἶνε τὸ γεγώς, τὸ δὲ σαφῆ σημεῖα εἶνε σύστοιχον ἀντικείμ. οὔπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν Πινδ. Ν. 5, 6 ἂν καὶ δὲν δεικνύει ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πώγωνος τὴν ὡριμότητα, τὴν μητέρα τῆς οἰνάνθης. δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ παιδός τε χαὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο 'Απ. Αἰσχ. 304 δύο γὰρ οὖν μορφὰς δείξει καὶ τοῦ παιδὸς καὶ ἑαυτοῦ ἀπὸ μιᾶς γαστρός. οὔ τοι ἅπασα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής (-κὲς Bergk) Πινδ. Ν.5, 16, ἴδε ἀτρεκής. φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα Σοφ. 'Αντ. 1079 ὄχι μακροῦ χρόνου διατριβὴ (παρέλευσις) θὰ κάμῃ ν' ἀκουσθῶσι (κυρ. θὰ δείξῃ, θὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀκοήν σου) ἐν τῷ οἴκῳ σου θρήνους ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. εἶτ' οὐρανόνδε (Tournier: ἐιτ' οὖν) διάτορος Τυρσηνικὴ σάλπιγξ ... ὑπέρτονον γήρυμα φαινέτω στρατῷ Αἰσχ. Εὐμ. 570 ἔπειτα πρὸς τὸν οὐρανὸν (διευθυνομένη) ἡ διάτορος Τυρσηνικὴ σάλπιγξ ποιείτω ἐξάκουστον ἐντονώτατον ἤχημα πρὸς τὸν λαόν. Σημειωτέον δὲ ὅτι οὖνὸς ἐν τοῖς χ/φοις = οὐρανός. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά Σοφ. Ο. Τ. 1229, ἴδε φάος. νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη Σοφ. Ο. Κ. 721 νῦν σὸν ἔργον εἶνε νὰ ἐκπληροῖς πλέον τοὺς λαμπροὺς τούτους λόγους: νὰ ἐπικυροῖς τοὺς λαμπροὺς τούτους ἐπαίνους τοὺς περὶ σοῦ λεγομένους. ὁ τὸν νόμον τιθεὶς ... ἁπλῶς ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις τῶν ἀνθρώπων μὴ φαίνειν, εἰ μὴ πιστεύει τις αὑτῷ δείξειν ἐν ὑμῖν γεγενημένα, περὶ ὧν ποιεῖται τὴν φάσιν Δημ. 58, 11 ὁ νομοθέτης ἁπλῶς ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς τοιούτους ἐκ τῶν ἀνθρ. νὰ καταγγέλλωσιν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἔχῃ τις πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, ὅτι θ' ἀποδείξῃ ἐνώπιον ὑμῶν, ὅτι ἔχουν γίνῃ ταῦτα, περὶ ὧν ποιεῖται τὴν καταγγελίαν. οἱ μὲν ἔφοροι φρουρὰν ἔφαινον Ξεν. 'Ελλ. 6, 4, 7 ἐκάλουν εἰς τὰ ὅπλα τὸν στρατόν. Ἡ Λακωνίζουσα (ἴδε φρουρά) φράσις εἶνε συχνοτάτη ἐν τοῖς 'Ελλην. τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ δὴ καὶ παθητ. ὡς 4, 7, 1. 6, 5 10. 5, 1, 29. τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ (φαίνω Blaydes) ταδὶ πολέμια καὶ σέ 'Αρφ. 'Αχ. 819 τὰ χοιρίδια λοιπὸν ἐγὼ ταῦτα ἐδῶ θ' ἀποδείξω (θὰ καταγγείλω) ὡς πολέμια καθὼς καὶ σέ. Κατ. δὲ παίζει πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν: τί δὴ μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος; 826 «πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ φαίνεις παίζει, ὅτι καὶ ἐπὶ λύχνου τὸ φαίνειν (ὅθεν: ἄνευ θρυαλλίδος) καὶ ἐπὶ τοῦ κατηγορεῖν (συκοφαντεῖν) λέγεται» Σχ. ἃς (θυσίας) ὁ παρ' ἡμῖν νόμος οὐχ ὁσίας Ἕλλησι διδοῦσιν («διὰ τοὺς δίδοντας») φαίνει Εὐρ. Ἰ. Τ. 465 «ὁ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι νόμος καταγγέλλει ὡς ἀνοσιουργοὺς τοὺς προσφέροντας τοιαύτας θυσίας». Δ. Βερν. Παθ. ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος, ἐφάνθης ποτέ Σοφ. 'Αντ. 100 ὦ ἀκτὶς ἡλίου, τὸ φῶς, ὅπερ ἐφάνης (ἐφανερώθης) λαμπρότατον (ὡραιότατον) παρὰ πάντα τὰ προηγούμενα εἰς τὰς ἑπταπύλους Θήβας, ἐφάνης τέλος πάντων. Τὸ ἐφάνθης ἀντὶ τοῦ ἐφάνης χάριν τοῦ μέτρου. Τὸ φανῆναι λέγεται κυρ. περὶ παντὸς αἰφνιδίου φαινομένου, εἴτε περὶ φωτὸς ἐν σκότει, εἴτε περὶ δυστυχίας ἐν εὐτυχίᾳ· πρβ. τὸ 'Ομ. φάνη βιότοιο τελευτή Η 104 ἐπαρουσιάσθη. οὔτοι σοι μούνᾳ ἄχος ἐφάνη βροτῶν Σοφ. 'Ηλ. 153, ἴδ. ὅστις. ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο Πλ. Φαίδων 84C = ὡς ἰδεῖν φανερὸς ἦν, ὡς ἐκ τῆς ὄψεως ἦτο φανερός. οὐ κατὰ τὴν τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν ... αὕτη ἡ δύναμις φαίνεται Θουκ. 2, 62 ἴδ. κατά. Περὶ διαφορᾶς τῆς πρὸς ἀπρφ. καὶ μτχ. συντάξεως ὀρθῶς ἤδη οἱ παλαιότεροι διδάσκουσιν ὅτι, ὅτε μὲν τὸ φαίνεται λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ δοκεῖ (ὡς κυρ δοξαστικὸν) συντάσσ. πρὸς ἀπαρφ., ὡς φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψειν = δοκεῖ ὁ ν. ἡ. βλάψειν. φαίνεταί μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ὀρθῶς ἄρχεσθαι Πλ. Εὐθύφρ. 2 D = δοκεῖ. Ὅτε δὲ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ φανερὸς (δῆλος) ἐστί, συντ. πρὸς μτχ. (κατὰ τὸ ὁρῶ, δῆλός εἰμι κττ.): φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτειν = δῆλος (φανερός) ἐστιν ὁ νόμος βλάπτων ἡμᾶς: δῆλον, ὅτι ὁ νόμος βλάπτει ἡμᾶς. οὐδὲν φαίνεται πρότερον κοινῇ ἐργασαμένη ἡ 'Ελλάς Θουκ. 1,3 δῆλον (φανερόν), ὅτι ἡ 'Ελλὰς οὐδὲν πρότερον κοινῇ εἰργάσατο. — Περὶ τοῦ ὡς φαίνεται ὁ Μοῖρις λέγει τάδε: «ὡς ἔοικεν 'Αττικοί, ὡς φαίνεται Ἕλληνες». ὥστε λευκοτέραν δοκεῖν φαίνεσθαι Ξεν. 'Απ. 2, 1, 22 Εὐρ. 'Ιππ. 1071, ἴδε δοκέω σελ. 309α. πράκτορες αἵματος ... ἐφάνημεν Αἰσχ. Εὐμ. 320, ἴδ. πράκτωρ. εἰλάτιναι δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρὸς αἰθομένοιο τ 39 αἱ ἐλάτιναι δοκοὶ καὶ οἱ κίονες οἱ εἰς ὕψος ἀνατεινοντες (πρὸς τὰ ἐπάνω διευθυνόμενοι) ἐκλάμπουσιν (ἐκφαίνονται, «φεγγοβολοῦν») τοῖς ὀφθαλμοῖς (μου), ὡς εἰ φλογερὸν ὑπῆρχε πῦρ, ὡς εἰ πῦρ ἐλάμπετο. φαίνετο δ', ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι λευκανίην Χ 324 ὁ χρὼς (τοῦ Ἕκτορος) διεφαίνετο (ἦν ὁρατός),

ἡ (ἐκεῖ ὅπου) αἱ κλεῖδες χωρίζουσι τὸν αὐχένα ἀπὸ τῶν ὤμων, δηλ. κατὰ τὸν λαιμόν Πρβ. Θ 325. λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς Σοφ. Τρ. 1 λόγος τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἐξεδηλώθη· φιλεῖ δὲ ὁ Σοφ. νὰ μεταχειρίζηται ἐπὶ τὸ ἐναργέστερον ἀντὶ τοῦ λέγειν τὸ φαίνειν (κυρ. φανεροῦν, δηλοῦν). ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν Ο. Τ. 473 διότι πρὸ ὀλίγου ἀνέλαμψεν (οἷον λάμψις τις: ἠκούσθη) ἐκδηλωθεὶς ὁ ἐκ τοῦ χιονοσκεποῦς Παρνασοῦ χρησμός, πᾶς τις ν' ἀνιχνεύῃ τὸν κεκρυμμένον ἄνδρα. ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο Ο. Τ. 848 ἤξευρε ὅτι ὁ λόγος (περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ληστῶν) οὕτως ἐρρήθη, ἐξηγγέλθη (κυρ. ἤξευρε τὸν λόγον τοῦτον ὡς λόγον οὕτω τοὐλάχ. ἐξαγγελθέντα)· ἴδε ὡς. Ἀλλὰ καὶ τοὔπος ἐφάνθη 525 κυρ. ἐφανερώθη, ἦλθεν εἰς φῶς, ἐξεφράσθη. κακός γε φαίνομαι δοκῶ τέ σοι Εὐρ. Ἱππ. 1071 φαίνομαι βέβαια κακὸς καὶ τὸ παραδέχεσαι σύ (Δ. Βερν.) σοφίᾳ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέφανται Σοφ. Ἀντ. 620 μετὰ σοφίας ὑπό τινος δεδήλωται (εἴρηται) ἔνδοξος λόγος. πέφανται δ' ἐγκονοῦσα τόλμη τῶν (γράφω μετὰ τοῦ M. Schmidt: ἐγγόνους ἀτολμήτων) Ἄρη πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως, φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ ὑπὲρ τὸ βέλτιστον Αἰσχ. Ἀγ. 385 εἶνε δὲ φανερὸν (ἔχει δὲ ἀποδειχθῇ), ὅτι ἐπισπεύδει ἡ τόλμη τῶν πέραν τοῦ δικαίου φιλοπολέμων, ὧν οἱ οἶκοι ἔχουσιν ὑπεράγαν ἀφθονίαν (πλούτου) ὑπερβαίνουσαν τὸ συμφέρον· πρβ. πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται Ο 563 ὅπου τὸ πέφανται (εἶνε φονευμένοι) εἶνε τοῦ πέφνον, ὃ ἴδε. Περὶ τῆς συγχύσεως τῶν τύπων ἴδ. κατ ἐν τέλει. οὐδὲ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς Σοφ. Αἴ. 878 καὶ κατὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς ὁδὸν οὐδαμοῦ εἶνε φανερὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐφάνη (κυρ. καὶ τὴν πρὸς ἀν. ὁδὸν οὐδ. εἶνε φανερὸν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐφάνη, ὅτι ἐπορεύθη· κατὰ βραχυλογίαν, ἥτις ὑπάρχει καὶ ἐν Ἠλ. 1274, περὶ οὗ ἴδε ἐπαξιόω). ἡ μακροβίοτος ὧδέ γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς, ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον Αἰσχ. Πέρ. 265 ἀλήθεια ἔτσι σὰν πολὺ μακρυνὴ (ἀτέλειωτη) ἐφάνη σ' ἐμᾶς τοὺς γέρους ἡ ζωὴ αὐτὴ (ποῦ ἦταν γραμμένο) ν' ἀκούσωμεν ἕνα τέτοιο ἀνέλπιστο κακό. Δηλ. καλλίτερα εἴχαμε ν' ἀπεθαίναμε πρωτίτερα. ἰώ. . δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς Σοφ. Φιλ. 760, ἴδ. πόνος. φιλτάταν ὁδὸν φανῆναι Σοφ. Ἠλ. 1274, ἴδε ἐπαξιόω. Περὶ τοῦ οὐδαμοῦ φανῆναι τί σημ. ἴδε οὐδαμοῦ. δέρκεται (ἡ ἐμὴ φρὴν) πλέον τι τοῦ πεφασμένου («τοῦ φανεροῦ» Σχ.) Αἰσχ. Πρ. 869 «καὶ τὰ κρυπτὰ εἶδεν (οἶδεν;) ἡ ἐμὴ φρήν» Σχ. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ προθυμία; Σοφ. Ο. Τ. 838, ἴδ. προθυμία. τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κ' εὖ εἴπω Ξ 126 « δι' ὃ οὐκ ἄν με, φαῦλον τῷ γένει καὶ ἀσθενῆ οἰηθέντες, τὸν λόγον ἐξουδενώσαιτε εἰρημένον, ὃν καλῶς εἴπω» Γαζῆς Εἰς τὸ φημὶ ἀναφέρει τὸ πεφασμένον καὶ ὁ Buttm. Ἄλλοι δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων (ἐξηγούντων διὰ τοῦ: «πεφανερωμένον») εἰς τὸ φαίνω. Ὁμοίως ἐν τῷ Βακχυλίδ. 9, 52 πέφαται θνατοῖσι νίκας ὕστερον εὐφροσύνα ἡ εὐφροσύνη εἴρηται (ὥρισται, ἤ: ἐκπέφανται, ἀνατέλλει) τοῖς θνητοῖς ὕστερον τῆς νίκης, τὸ πέφαται κατ' ἄλλους μὲν προ. τοῦ φημί, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ φαίνω. Ἕτερον πρβ τοῦ πέφαται εὕρηται ἐν Στοβ. Ἀνθ. 85, 19. πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται Θέογν. 227 οὐδὲν τέρμα φανερὸν («ποὺ νὰ φαίνεται», ὡρισμένον) τοῦ πλούτου κεῖται ἀνδράσι (εἶνε τεθειμένον διὰ τοὺς ἀνθρώπους). περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα σωφροσύνη. . . ἀσθένεια φαινομένη (= φανερά) Θουκ. 1, 32 ἴδ. περιΐστημι. φαινομέναν ἐς ἄταν σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι Πινδ. Ν. 9, 21 νὰ ἔλθῃ εἰς φανερὸν ὄλεθρον. ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον, οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν κέ. φ 106 ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον (τοῦτο, τὸ ἑξῆς, παρουσιάζεται, προσφέρεται ὡς ἔπαθλον), δηλ. γυνή, οἵη οὐκ ἔστι νῦν κατ' Ἀχ. γαῖαν. τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠύτε πίσσα φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον Δ 277 διὰ τὸν ὄντα μακρόθεν (τὸ νέφος) φαίνεται ἔτι μελανώτερον ὡσὰν πίσσα, καθ' ὅσον προχωρεῖ (ἐκτείνεται) ὑπεράνω τοῦ πόντου. τὸ ἐχυρόν γε τοῖς ξυναγωνιουμένοις οὐ τὸ εὔνουν τῶν ἐπικαλεσαμένων φαίνεται Θουκ. 5, 109, ἴδε συναγωνίζομαι φάνη βιότοιο τελευτὴ Η 104 «προφανῶς ἤγγισε». Σχ. ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ πολὺ παρὰ τὴν ὑμετέραν δόξαν ἐφάνησαν Λυσ. 19, 45 ἴδ. παρά. ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ' οὐ χρῆν ὁμιλῶν Σοφ. Ο. Τ. 1184 ὅστις δέδειγμαι (πεφανέρωμαι), ὅτι ἔφυν (ἐγεννήθην) τε ἀπὸ τούτων, ἀφ' ὧν οὐ χρῆν με φῦναι, ὅτι τε ὁμιλῶ (συνευνάζομαι) σὺν τούτοις, σὺν οἷς οὐ χρῆν με (ὁμιλεῖν). θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι μέγιστος Εὐρ. Ἰ. Α. 973 κυρ. ἔχω φανῆ εἰς σὲ ὡς μέγιστος θεός. νῦν (σὺ Herm.) δ ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπὶ σοὶ πεφηνότα (ἐνν κτεῖνον) Ἴων 978 τώρα τοὐλάχιστον (κατ' ἀντίθ πρὸς τὸ προηγ. τότε) φόνευσε τὸν υἱόν, ποῦ βγῆκε 'ς τὴ μέση γιὰ τὸ δικό σου κακό (ἐπὶ βλάβῃ τοῦ οἴκου σου). Πρβ. ἤκουσεν, ὥς ταύτης (Ἰόλης) πόθῳ πόλις δαμείη πᾶσα, κοὐχὶ Λυδία (ἐνν. γυνή) πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς Σοφ. Τρ. 431 ὅτι ἕνεκα τοῦ ἔρωτος ταύτης ὅλη ἡ πόλις ὑπεδουλώθη, καὶ ὅτι ἐκυρίευσεν αὐτὴν ὄχι ἡ Λυδὴ γυνὴ (Ὀμφάλη), ἀλλ' ὁ ἔρως ταύτης, ὅστις ἐφανερώθη: «ποῦ βγῆκε 'ς τὴ μέση». Ὁμοίως Αἰσχ. Πέρσ. 357. τὴν νύκτα φαίνεται πῦρ ἀναδιδοῦσα πολύ Θουκ. 3, 88 εἶνε φανερὰ (τὴν βλέπουν) ὅτι

ἐκβάλλει πολὺ πῦρ. πολὺ ἀπὸ σφῶν ἐφαίνοντο Θουκ. 6, 63 ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν πολὺ ἀπομεμακρυσμένοι ἀπ' αὐτῶν τῶν (Συρακοσίων). φανεῖται καὶ ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω πρόσεισιν ἡμῖν Θουκ 1, 40 θ' ἀποδειχθῇ, ὅτι καί τινες τῶν ἡμετέρων συμμάχων ὄχι ὀλιγώτεροι θὰ προσέλθωσιν εἰς ἡμᾶς. εἰκὸς ἦν ὑμᾶς. . . αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἰόντας, ἅπερ, εἰ ἐς τὴν Καμαριναίαν πρῶτον ἀφίκοντο οἱ Ἀθηναῖοι, δεόμενοι ἂν ἐπεκαλεῖσθε, ταῦτα ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ νῦν παρακελευομένους, ὅπως μηδὲν ἐνδώσομεν, φαίνεσθαι Θουκ. 6, 78 κατὰ λέξ. ὧδε: εὔλογον ἦτο ὑμεῖς αὐθόρμητοι ἐρχόμενοι πρὸς ἡμᾶς μᾶλλον ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα, ἐὰν οἱ Ἀθηναῖοι ἤρχοντο πρῶτον εἰς (προσέβαλον) τὴν Καμαριναίαν, παρακαλοῦντες θὰ ἐπεκαλεῖσθε ἡμᾶς, ταῦτα ὁμοίως νὰ εἶσθε φανεροὶ ὅτι καὶ νῦν παροτρύνετε ἡμᾶς, δηλ. πῶς νὰ μὴ κάμωμεν καμμίαν ὑποχώρησιν. Τὸ ὅπως μηδὲν ἐνδώσομεν εἶνε κυρ. ἐπεξήγησις εἰς τὸ ταῦτα, ἐξηνέχθη δ' οὕτω διὰ τὸ παρακελευομένους, εἰ καὶ κατ' ἔννοιαν εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἅπερ, τὸ ἀνῆκον εἰς τὸ δεόμενοι. Τὸ φαίνομαι παθ. μὲν ὂν ἔχει παθ.μέλλ.φανθήσομαι, παθ.ἀόρ.ἐφάνθην καὶ παρακ. πέφασμαι, μέσον δὲ ὂν ἔχει μέλλ. φανοῦμαι καὶ φανήσομαι, ἀόρ. ἐφάνην καὶ πρκ. πέφηνα. Τὸ δὲ γ' ἑν. τοῦ πρκ. πέφανται = πεφανέρωται, συγχέεται πρὸς τὸ γ' πληθ. πέφανται (= πεφονευμένοι εἰσί, ἴδε πέφνον), πέφαται (μτγν. ἴδ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 988, ἴδ. καὶ ἀνωτ.) = εἴρηται, καὶ πέφαται = πεφόνευται. Πρβ. Ἡσύχ.

φάλαρα τά: μοναμπύκων φάλαρα κινεῖσθαι στόμα ἀφρῷ καταστάζοντα Εὐρ. Ἰκ. 586 νὰ τεθοῦν εἰς κίνησιν τὰ φάλαρα τῶν μοναμπύκων ἵππων (τ. ἔ. νὰ κινῶνται οἱ τὰ φάλαρα φέροντες ἵπποι), ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ στόμα των θὰ στάζῃ κάτω ἀφρός.

φάν, ἴδ. φημί.

φάνεν, φάνεσκε, ἴδ. φαίνω.

φανερός: 3 (καὶ παρ' Εὐρ. 2) ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται Πινδ. Ὀ. 6, 72 εἰσέρχονται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐκ τῶν ἀγώνων δόξης (φανερῶς διαγωνιζόμενοι). φανερὰ οὐσία (ὅπερ ἴδε) Ἰσαῖ. 6, 30. φανερὸς ἐμφανῶς σταθεὶς Σοφ. Τρ. 608 ἀφ' οὗ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας (φανερὸς γενόμενος) καὶ σταθῇ ἐνώπιον πάντων (δηλ. ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ). Ἄλλοι ἄλλως. περὶ τ' ἀνθρώπων φανερῶν Αἰσχ. Εὐμ. 953, ἴδ. διαπράσσω. φανερὰ γάρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα Σοφ. Ο. Τ. 508 τὸν ἐπλησίασε (κυρ. ἦλθε κατέναντί του, τ. ἔ. πλησίον του). δύο μερῶν τῶν ἐς χρῆσιν φανερῶν Θουκ. 2, 62 ἐκ τῶν δύο μερῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε φανερῶς προωρισμένα εἰς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων.

φανός 3 καὶ μτφ. φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις Αἰσχ. Πρ. 555 τρέφουσαν (αὔξουσαν) τὴν ψυχὴν ἐν φωτειναῖς (φαιδραῖς) εὐφροσύναις: ἐν ἱλαρᾷ φαιδρότητι.

φαντάζω: μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται Εὐρ. Φοίν. 93, ἴδ. μή. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ παρὰ τὴν πέτραν τοὐθ' ἑστάναι φανταζόμενον ὑπό τινι δένδρῳ; Ταῦτ' εἰπεῖν ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν δοκεῖ σοι, τοιαῦτ' ἄττα κατιδὼν φαντασθέντα ἑαυτῷ ποτε; Πλ. Φιλ. 38C τί νὰ εἶνε ἆρά γε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅτι ἵσταται πλησίον τῆς πέτρας ὑποκάτω ἑνὸς δένδρου; Ταῦτά σοι φαίνεται, ὅτι ἤθελέ τις εἴπῃ πρὸς ἑαυτόν, ὅταν παρατηρήσῃ, ὅτι τοιαῦτά τινα ἐφάνησάν ποτε εἰς ἑαυτόν. φανταζόμενος γυναικὶ νεκροῦ τοῦδε Αἰσχ. Ἀγ. 1500 ὅμοιος γινόμενος, ἐξομοιούμενος. φαντάδδομαι Ἀρφ. Ἀχ. 823 (Valck.: -άζομαι) Δωρ. ἀντὶ τοῦ φαντάζομαι («συκοφαντοῦμαι» Σχ.) = φαίνομαι, ὡς δεικνύει τὸ ἐφεξῆς: ὑπὸ τοῦ (φαντάδδῃ); τίς ὁ φαίνων (συκοφαντῶν) σ' ἐστίν; 824, ἴδ. φαίνω.

φαντί Δωρ. = φασί.

φάος -εος τό, φόως κατ' ἐπέκτασιν ἐπ. (ὀνομ. καὶ αἰτ.), πρβ. τὸ συνηρημ. φῶς (ὃ δὲν μεταχειρίζεται Ὅμ.) Εὕρηται καὶ ἡ δοτ. φάει καὶ πλ. φάεα, φάεσι Καλλιμ. Ἄρτ. 71. φαέων Ἄρατ. 90 φαέεσσι Ἡσ. Ἀπ. 83 Göttl. (148 Kink.), Καλλιμ. Ἄρτ. 211. Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1021. γεν. φάεος Ἱπποκρ. 6, 474. Οἱ τραγ. (κωμ.) ἔχουσι φάος ἢ φῶς. Παρὰ τοῖς πεζογρ. ὀν. καὶ αἰτ. φῶς, γεν. φωτὸς καὶ φάους, δοτ. φάει Τραγ. καὶ μτγν. πεζ. φωτί πεζ. μτγν. Πληθ. φῶτα Πλούτ. λείπειν φάος ἠελίοιο ὑπό τινος Σ 11 = θνήσκειν, κατὰ τὸ θνήσκειν ὑπό τινος. ὦ φάος ἁγνὸν Σοφ. Ἠλ. 86 κατά τινας μὲν ὁ φωτεινὸς αἰθήρ, κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἥλιος. τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακά Σοφ. Ο. Τ. 1229 ἄλλα δὲ κακὰ εὐθὺς θὰ φανερώσῃ (ἡ στέγη): «θὰ βγάλῃ εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸ φανερόν». νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ' ἢ φάος βλέπειν Αἰσχ. Εὐμ. 749, ἴδε ἀγχόνη. μισεῖ δ' ᾧ μὴ ταῦτα μέλει, κατὰ φάος νύκτας τε φίλας εὐαίωνα διαζῆν Εὐρ. Βάκχ. 425 μισεῖ δὲ ἐκεῖνον, ὅστις δὲν φροντίζει διὰ ταῦτα, ὥστε νὰ διέρχηται καλῶς τὴν ζωήν του ἡμέραν καὶ νύκτα. τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε Π 187, ἴδε ἐξάγω. οὑμὸς ἐν φάει βίος Εὐρ. Φοίν. 1295 «ζῶσα ἐγὼ ἔσομαι» Σχ. κρινεῖ φάος τὸ μέλλον Αὐτ. 1318 (ἡ σημερινὴ) ἡμέρα θ' ἀποφασίσῃ τὸ ἀποβησόμενον. φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν Ζ 6 χαρὰν δ' ἐποίησε τοῖς ἑταίροις. τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο Ο 741 διὰ τοῦτο ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν ἐστι τὸ φῶς (ἡ σωτηρία), οὐκ ἐν τῇ μαλακότητι (τῇ χλιαρότητι, τῇ ἀμελείᾳ) τοῦ πολέμου· ἴδε μειλιχίη. ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος π 23 «γλυκό (γλυκύ) μου φῶς». ὦ φίλτατον φῶς Σοφ. Ἠλ. 1224 ὦ γλυκυτάτη (εὐτυχεστάτη) ἡμέρα τῆς ζωῆς μου. ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν εὐΐου βακχεύματος Εὐρ. Βάκ. 608 ἐνταῦθα τὸ φάος δυσμετάφραστον, διότι πολλά τινα σημαίνονται: σωτηρία, χαρά, εὐτυχία κττ. Ἴσως

δύναταί τις νὰ παραφράσῃ ὧδε: ὦ σύ, ὅστις ἐκ τῆς βακχικῆς τελετῆς εἶσαι τὸ πολυτιμότερον καὶ προσφιλέστερον δι' ἡμᾶς. Ὁμοίως ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος Ἑκ. 841.

φάρμακον τό: μαίνῃ γὰρ ὡς ἄλγιστα, κοὔτε φαρμάκοις ἄκη λάβοις ἄν, οὔτ' ἄνευ τούτων νοσεῖς Εὐρ. Βάκ. 326 διότι μαίνεσαι κατὰ τρόπον ὅσον γίνεται λυπηρότατον, καὶ οὔτε διὰ φαρμάκων (φίλτρων) δύνασαι νὰ εὕρῃς θεραπείαν, οὔτε ἄνευ τούτων νοσεῖς (τ. ἔ. ἡ νόσος σου ἐκ φίλτρων προέρχεται). Κατὰ τὸν Hermann ἡ τελευταία φράσις ἐνν. ὅτι ὁ ἐπικείμενος σκληρότατος θάνατος θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν νόσον ταύτην προφητεύει λοιπὸν ἐνταῦθα ὁ Τειρεσίας. Δὲν πιστεύω. ψυχρᾶν φάρμακον αὐρᾶν Πίνδ. Ὀ. 9, 97 κατὰ ψυχρῶν ἀέρων (χλανίδα, ἣν ἐλάμβανον οἱ νικῶντες). φάρμακον κάλλιστον ἀρετᾶς λέγει ὁ Πίνδ. Π. 4, 187 τὴν δόξαν, ἣν ὁ ἀνδρεῖος εὑρίσκει μετὰ θάνατον· ἴδ. εὑρίσκω. καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον ὁρῶ τάχα Σοφ. Αἴ. 1255 καὶ εἰς σὲ βλέπω ἐγὼ ὅτι ταχέως πλησιάζει τὸ φάρμακον τοῦτο (δηλ. τὸ τῆς μάστιγος, ἡ μάστιξ). κακὸν μὲν ἀναισθησίας σώματι φάρμακον ἀπονία Πλουτ. 565D ἡ ἀπονία (τὸ μὴ πονεῖν) ἐστὶ τῷ σώματι κακὸν φάρμακον ἀναισθησίας. Αὕτη εἶνε ἡ γραφὴ τῶν ἀρίστων κωδίκων. πικρὰν πικρῷ κλύζουσι φαρμάκῳ χολὴν Ἀπ. Σοφ. 770, ἴδε κλύζω.

φαρμακόω: σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι Πίνδ. Π. 4, 221 σὺν ἐλαίῳ μείξασα (ἀλείψασα) τὰς ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν ὀδυνῶν κοπείσας ῥίζας, τὰ ἀλεξιφάρμακα, ἔδωκεν αὐτῷ, ἵνα χρίηται· ἴδ. ἀντίτομος καὶ ἀντίμολπος.

φαρμάσσω πεφάρμαχθ' ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο Ἀρφ. Θεσμ. 534 ἢ εἴσθε μαγευμέναι ἢ ἔχετε πάθη ἄλλο τι μέγα κακόν. λαμπὰς ἀνίσχει φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις Αἰσχ. Ἀγ. 93 θεραπευομένη (ὑποτρεφομένη) διὰ μαλακῶν ἀδόλων παρηγοριῶν χρίσματος ἁγνοῦ (ἐλαίου).

φάσις ἡ: εἶναι τὴν φάσιν καὶ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ ἀργυρίου πρὸς τοὺς ἐπιμελητάς Δημ. 35, 51 ἡ καταμήνυσις καὶ ἡ ἀπογραφὴ (ἡ δήμευσις) τῶν χρημάτων νὰ εἶνε ἐνώπιον τῶν ἐπιμελητῶν.

φάσμα τό: ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ' ἡμέρα Εὐρ. Ἴων 1354 πόσας εὐτυχεῖς ἀποκαλύψεις μοὶ παρέχει ἡ ἡμέρα αὐτή! δεινοτάτῳ ὕδρας προστετακὼς φάσματι Σοφ. Τρ. 836 προσκεκολλημένος εἰς τὸ φοβερώτατον ὁμοίωμα τῆς ὕδρας (ὅστις εἶνε ὁ χιτών, ὅστις περιπτύσσεται αὐτόν, ὡς ὄφις, ὡς αὐτὴ ἡ ὕδρα περιτυλίξασα σφιγκτὰ αὐτόν· πρβ. τὰ κοινά: «νὰ γίνῃ φεῖδι νὰ τυλιχθῇ εἰς τὸν λαιμόν σου καὶ νά σε πνίξῃ». φάσματ' ὀνείρων Εὐρ. Ἰ.Τ. 1263, ἴδ. τεκνόω. στείχετε μακαρίων ὀψόμενοι τυράννων φάσματα δείματα Εὐρ. Ἠλ. 711 πορεύεσθε, ἵνα ἴδητε τῶν μακαρίων τυράννων τὰ δεινὰ φάσματα, τοῦ δείματα ἐπιφερομένου κατὰ παράθεσιν ἐπεξηγητικὴν καὶ ἰσοδυναμοῦντος πρὸς ἐπίθετον.

φατίζω· φωνῇ γὰρ ὁρῶ, τὸ φατιζόμενον Σοφ. Ο. Κ. 139 διότι ἐκ (τοῦ ἦχου) τῆς φωνῆς βλέπω, κατὰ τὴν παροιμίαν. Ἄλλοι: ἐκ τῆς φωνῆς βλέπω (ἀντιλαμβάνομαι) τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν.

φάτις -εως: τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν Σοφ. Αἴ. 850 ὅταν ἀκούσῃ τὴν εἴδησιν (φήμην) ταύτην. φάτιν ἄϊον Εὐρ. Ἴων 507, ἴδ. κερκίς. τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις ἐλθοῦσα φωνεῖς φάτιν; Σοφ. Ἠλ. 329 τί φωνὴ εἶνε αὐτή, τὴν ὁποίαν ἐκβάλλεις, ἐξελθοῦσα πλησίον τῆς ἐξόδου; Ἐνίοτε καὶ τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος (πρβ. λόγος ἐν Τρ. 78), ὡς δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν Σοφ. Τρ. 693 παρατηρῶ πρᾶγμα ἀνέκφραστον, ακατανόητον δι' ἄνθρωπον νὰ τὸ ἐννοήσῃ· «φάτιν: φάσμα, φαντασίαν» Σχ. Ἐνταῦθα σημ. τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ λόγος πολλάκις.

φατός 3 (φημὶ) ῥητός.

φατός (πέφνον, ῥ. φα-) τεθνεώς (Ἡσύχ.)

φαῦλος 3 καὶ 2 «φαῦλον σημαίνει δέκα· τὸ ἁπλοῦν, Εὐριπίδης ἐν τῷ Λικυμνίῳ: φαῦλον ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν, ἁπλοῦν καὶ ἀπόνηρον λέγων. Ἔστι δ' ὅτε τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ τυχόντος· Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς (ἴδε Φαίδων. 95 E): οὐ φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς. Τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος, οἷον φαῦλον πρᾶγμα ἔσται τὸ τυχὸν πρᾶγμα· καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς τεθείη ἂν πρὸς τῷ οὕτω τυχόν· Πλάτων (Νόμ. 918 C): πρᾶγμα δ' ἔσθ', ὡς ἔοικεν, οὐ φαῦλον οὐδὲ σμικρᾶς δεόμενον ἀρετῆς. Τάττοιτο δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μοχθηροῦ, ὅταν ἀντιδιαστέλληται πρὸς τὸ σπουδαῖον, ὡς Πλάτων (Νόμ. 757 Α.): δοῦλοι γὰρ καὶ δεσπόται οὐκ ἄν ποτε γένοιντο φίλοι, οὐδ' ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγορευόμενοι φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι. Τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν: εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω· καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου, Πολιτείας δ' (423 C): καὶ φαῦλόν γ', ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν, καὶ τούτου γε, ἦν δ' ἐγὼ ἔτι φαυλότερον. Τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (54, 13): ὅτι μὲν τοίνυν οὐ μετρίας τινὰς καὶ φαύλας λαβὼν πληγάς· καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ, ὡς Ἰσαῖος, ἐν τῷ περὶ τῶν ἀποφάσεων. Καὶ ἐπὶ πένητος, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδόξου καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου» Φώτιος καὶ Σουΐδας. Κατὰ τὸν Cobet φαῦλον εἶνε εὐτελὲς ἢ ῥᾴδιον παρ' Ἀττικοῖς, φλαῦρον δὲ κακὸν ἢ μοχθηρόν. καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι, σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί, σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἂν βραχεῖ διδάσκαλον Ἀπ. Σοφ. 704 ἴσως ὧδε: ὅτι ὁ θεὸς πρὸς μὲν τοὺς σοφοὺς σημαίνει τὰ θέσφατα δι' αἰνιγμῶν (μυστηριωδῶς), τοὺς δ' ἀμαθεῖς (μωρούς) διδάσκει ἁπλᾶ καὶ σύν-

τομα. ἄνδρα δ' οὐ πέπυσθε σύμμαχον Τροίᾳ μολόντα Ῥῆσον οὐ φαύλῳ τρόπῳ; Εὐρ. Ῥῆσ. 599 οὐ πέπυσθε (οὐκ ἀκηκόατε) Ῥῆσον ἐλθόντα μεγαλοπρεπῶς σύμμαχον τῇ Τροίᾳ; φαῦλοι βροτῶν γὰρ τοῦ πονεῖν ἡσσώμενοι θανεῖν ἐρῶσι Ἀπ. Ἀγάθων. 7 (σ. 765 παρὰ Nauck) οἱ γὰρ φαῦλοι τῶν βροτῶν ὑπὸ τῶν πόνων κατακρατούμενοι ἐπιθυμοῦσιν ἀποθανεῖν· οἱ τοιοῦτοι λέγουσι π. χ. παρὰ νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ κοπιάζω τόσον, καλλίτερον εἶνε ν' ἀποθάνω. Ἴδε Ἀριστοτ. σ. 1230ᵃ 1 ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀπ. φαῦλος στρατιά Θουκ. 6,21 πρόστυχος (κατὰ τύχην συνειλεγμένος) στρατός. ἕως ἂν (τὰ εἰρημένα) φαύλως ἔχοντα τυγχάνῃ Ἰσοκρ. 4,6 ἕως ὅτου δὲν ἔχουσι καλῶς, δὲν ἔχουσι καμμίαν χρησιμότητα. οὐχ ὁ νόμος οὗτος, σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε Εὐρ. Ἰ. Α. 734 διώρθ. οὐδὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε Δ. Βερν. «οὐ τοῦτο νόμιμον (τὸ παρέχειν σὲ φῶς τοῖς νυμφίοις ἄνευ τῆς μητρός, μετὰ Δαναϊδῶν δ' ἐκδιδόναι σε τὴν ἐμὴν παῖδα), οὐδὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε», τ. ἔ. καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρῇς ταῦτα μικροῦ λόγου ἄξια. τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε Ἀρφ. Ὄρν. 961 μὴ εὐτέλιζε, μὴ ἀμέλει· κυρ. μὴ φέρε ἀδιαφόρως. Ὁμοίως ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ καὶ φαύλως φέρε Εὐρ. Ἰ. Α. 850 ἀλλ' ὀλιγώρει αὐτῶν καὶ παρὰ μικρὸν ποιοῦ: δεῖχνε ἀδιαφορίαν, μὴ δίδῃς μεγάλην σημασίαν φαύλως ἐρείδει (ὃ ἴδε) Ἀρφ. Εἰρ. 25 ἀπεριέργως τὰ τρώγει («χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὴ μούρη της ἀπὸ κάτω»). λογίσαι φαύλως Ἀρφ. Σφ. 656 λογάριασε ἐκ τοῦ προχείρου.

φαυλότης ἡ: οἱ τὰς τέχνας δ' ἔχοντες ἀθλιώτεροι τῆς φαυλότητος· τό γε (ἐγώ: τε) γὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν ἅπασι κεῖσθαι δυστυχὲς κοὐκ εὐτυχές Ἀπ. Εὐρ. 635 οἱ κατέχοντες τὰς τέχνας (μαθήσεις τινὰς) εἶνε ἀθλιώτεροι τῶν στερουμένων αὐτῶν· διότι τὸ νὰ ἔχωσι πάντες τὸ δικαίωμα (=τὸ κεῖσθαι ἅπασι, κυρ. τὸ ν' ἀπόκηται εἰς πάντας) νὰ ψέγωσιν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ, τοῦτο εἶνε δυστυχὲς καὶ ὄχι εὐτυχές. οἱ διὰ φαυλότητας ἐν ταῖς αὑτῶν οὐχ οἷοί τ' ἦσαν ζῆν Ἰσοκ. 4, 146 ἕνεκα τῆς ἐνδείας των.

φαυσίμβροτος δαίμων Πίνδ. Ὀ. 7,39 ἴδ. φαεσίμβροτος.

φείδομαι μέσ. ἀποθ. φείσομαι (ἐπ. πεφῐδήσομαι Ο 215. Ω 158. 187). ἐφεισάμην. Ἀόρ. β´ ἐπ. πεφιδοίμην, -οιτο, -έσθαι ι 277. Υ 464. Φ 101. πεφεισμένος παθ. μτγν. (πεφῐδημένος Νόνν. 11, 417 κἀλλ.). φειστέον. γούνων εἴ πώς εὑ πεφίδοιτο λαβὼν Υ 464 τῶν γονάτων, εἴ πως αὐτοῦ φείσαιτο, λαβών. ἀπέφαινεν (αὐτὸν) νῦν μέν, τοῖς ἰδίοις χρήμασι πολεμοῦντα, εἰκότως φειδόμενον Θουκ. 8, 45 ὅτι νῦν μέν, ὅτε πολεμεῖ μὲ ἰδικά του χρήματα, εἰκότως εἶνε φειδωλός. φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς Σοφ. Αἴ. 115 ὅπου τὸ μηδὲν = μηδ' ὅλως· πρβλ. Πλ. Νόμ. 732D.

φειδώ -οῦς, ἡ: φειδώ τις ἐγίγνετο Θουκ. 7, 81, ἴδ. προαναλίσκω. κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ ξ 92 τὰ κτήματα κατατρώγουσιν ὑπερμέτρως καὶ ἀφειδῶς (κυρ. καὶ δὲν ὑπάρχει φειδωλία).

φέρβω: μουνογενὴς δὲ πάϊς οἶκον πατρώϊον εἴη φερβέμεν (σῴζειν) Ἡσ. Ἔργ. 376 «μονογενὴς παῖς ἀρκείτω διοικεῖν τὸν πατρῷον οἶκον» Μοσχόπ. κρέσσονα ἁλικίας νόον φέρβεται Πίνδ. Π. 5, 110 τρέφει νοῦν ἀνώτερον τῆς ἡλικίας του. Ἐρεχθεΐδαι, τὸ παλαιὸν ὄλβιοι καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ' ἄπο φερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος Εὐρ. Μηδ. 827 ὦ Ἐρεχθ., οἵτινες ἔκπαλαι ὄλβιοι ὄντες καὶ παῖδες τῶν μακαρίων θεῶν, ἀποδρέπεσθε τὴν πνευματικὴν ὑμῶν τροφήν, τὴν κλεινοτάτην σοφίαν, ἐκ τῆς ἱερᾶς καὶ ἀπορθήτου χώρας ὑμῶν, ἐν ᾧ πάντοτε ἐντρυφᾶτε καὶ ἀναστρέφεσθε πνευματικῶς ἐν τῷ λαμπροτάτῳ αἰθέρι.

φερέγγυος 2 (ἐγγύη): ὁ φέρων ἐγγύην, ἐγγύησιν, «ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτεῖσαι, οἷον ἀξιόχρεως» Σχ. σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν Αἰσχ. Εὐμ. 87 «τὸ δὲ σὸν σθένος ἀσφαλές ἐστιν εἰς τὸ ποιεῖν εὖ» Σχ. ἡ δύναμίς σου παρέχει ἐγγύησιν περὶ τῆς τελεσφόρου βοηθείας. τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος; Σοφ. Ἠλ 942 τί ζητεῖς λοιπὸν παρ' ἐμοῦ, ὅπερ ἐγὼ δύναμαι νὰ ἐκτελέσω; πρὸς τὰ δεινά, ἐπειδή περ ὑπέστη, φερεγγυώτατος ἐφάνη Θουκ. 8, 68 ἀπέναντι τῶν κινδύνων, ἀφ' οὗ ἅπαξ ἀνεμείχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀπεδείχθη ἀσφαλέστατος (πιστότατος).

φερνή ἡ: τάσσεσθε, φίλαι δμωΐδες, οὕτως, ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν Αἰσχ. Ἱκ. 988 τάσσεσθε οὕτως, ὡς Δαναὸς διεκλήρωσεν (διὰ κλήρου ὥρισεν) ἐφ' ἑκάστῃ ὡς θεραπευτικὴν (δουλικήν, ὑπηρετικήν) προῖκα, ἤτοι: δμωῒς πρέπει νὰ ταχθῇ πλησίον τῆς δεσποίνης, ὡς ὥρισεν ὁ Δαναὸς κλήρῳ. φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας Εὐρ. Ἴων. 298 τὸ πλῆρες: ναί (γαμεῖ ἐμὸν λέχος), λαβὼν (αὐτὸ ὡς) φερνὰς πολέμου καὶ γέρας δορός (κοινοῦ). ἔξω πορεύεθ' ἃς φέρω φερνὰς κόρης Ἰ. Α. 611 τὰ προικιὰ τῆς κόρης ποῦ φέρνω.

φέρω (fero), προστ. φέρτε ἀντὶ τοῦ φέρετε Ι 171. ῥ. οἰ-, ἐξ ἧς μέλλ. οἴσω (Δωρ. -σῶ, -σεῦμες Θεόκρ. 3, 11. 15, 133). Ἀόρ. α´ ἐπ. Ἰων. ἤνεικα (ἴδ. κατ.), Ἀττ. ἤνεγκα, οὕτω καὶ Ἀττ. Ἐπιγρ. τοῦ 4ου αἰῶνος ἤνεγκαν (ὁ ἀόρ. β´ ἤνεγκον μαρτυρεῖται ἐν προγεν. χρόνοις, ἴδ. κατ.), Ὑπ. ἐνέγκω, ἐνέγκαιμι Εὐρ. Ἱππ. 393. Πλ. Κρίτων 43 C, ἀπ-, Ἀπ Ἀλέξιδ. 107, συν- Εὐρ. Ἡρ. Μ. 488, ἐνέγκαι Ξεν. Συμπ. 2, 3, εἰσ- Δημ. 14, 26, δι-, 25, 20, ὑπενέγκαιμεν Ξεν. Ἀπ. 4, 3, 9, ἐνέγκαιτε Εὐρ. Ἡρακλ. 751, εἰσενέγκαιεν Δημ. 14, 25, προστ. ἔνεγκον (Jacobs: ἔνεγκ') σπαν. Ἀπ. Ἀναξίππ. 8, ἀπ- Ἀρφ. Εἰρ. 1109. Λουκ. Δι. νεκ. 1, 4, ἀλλ' ἀείποτε ἐνεγκάτω καὶ ἐνέγκατε (Ἐπιγρ. τοῦ

5ου αἰῶνος -έτω), ἀπρφ. ἐνέγκαι μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. (ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. μόνον -εῖν, Δωρ. ἐξενέγκαι Ἐπιγρ., προσ- Ἱπποκρ. 6, 210, δι 7, 340. μτχ. ἐνέγκας (Ἐπιγρ. τοῦ 4ου αἰῶνος) [Δημ.] 49, 51 (Δ.Γ. -όντες) καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ., δι- Ξεν. Ἀπ. 2, 2, 5. 3, 6, 18, ἐξ- 1, 2, 53, συν- Ἀν. 6, 5, 6, περι- Αἰσχίν. 1, 131, εἰσ- Ἀπ. Δημητρ. 1. ἤνεικα ἀρχ. καὶ νέ Ἰων. (ἐνεικάντων Ἰων. Ἐπιγρ. Χίου), ἐπ. καὶ ἔνεικα δ 784. ω 43 καὶ Πίνδ.— Ὑπ. ἐνείκω, ἐνείκαιμι, ἔνεικον Ἀνακρ. Ἀπ. 62, είκατε θ 393, ἀπρφ. ἐνεῖκαι ἐπ καὶ Πινδ. Π. 9, 53, μτχ. ἐνείκας.— Ἀόρ. β΄ ἤνεγκον (ἀλλ' οὔτε παρ' Ὁμ. οὔτε παρ' Ἡσ.), προελθὼν ἐκ τοῦ ἠνένεκον καὶ κατὰ συγκοπὴν ἤνεγκον. ῥ. ἐνεκ., ἐν ὁριστ. μόνον α΄ πρ. ἑν. Σοφ. Ο. Κ. 521. 964. Ἀπ. Σοφ. 608. Ἀρφ. Βάτρ. 1299. Θεσμ. 742. Λυσ. 944, πεζ. δι- Ἰσοκρ. 18, 59, πιθανῶς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας. Τὸ γ΄ ἑν. ἤνεγκε (καὶ Πίνδ. Ὀ. 13, 66) δύναται νὰ ἀνήκῃ καὶ εἰς τὸν α΄ ἀόρ. Οἱ λοιποὶ τύποι τοῦ ἀορ. β΄ ἢ δὲν εὑρίσκονται (ὡς τὸ ἤνεγκες, ὁ δυϊκός, τὸ β΄ πληθ.) ἢ εἶνε ἀβέβαιοι (ὡς τὸ διηνέγκομεν Ξεν. Οἰκ. 9, 8 μετὰ τῆς κοινῆς γρ. -καμεν, προσήνεγκον Δί. Κασσ. Ἀπ. 7, 3), πρβ. Ἀρφ. Θεσμ. 742 (ἐγὼ ἤνεγκον καὶ ἤνεγκας σύ), ὅμως Ἀττ. Ἐπιγρ. ἀπήνεγκον γ΄ πλ. (ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸ 403). Ὑπ. ἐνέγκω κοινόν, μετενέγκοις Ξεν Κ. Π. 1,6, 39, ἐνέγκοι Ἀττ. ποι. καὶ πεζ. συχνότερον ἢ ἐνέγκαι, ὡς Ξεν. Συμπ. 2, 3. ἐπενέγκοιμεν Ἰσοκρ. 12, 138, διενέγκοιεν συνήθως Ἀττ. πεζ., προστ. ἔνεγκε συνήθως, καὶ Ἡρώνδας 7, 17. 54 (ἐνεγκέτω Ἐπιγρ.), ἐνεγκών (ἤδη Πινδ. Ἰ. 7, 21) καὶ ἀπρφ. ἐνεγκεῖν ποιητ. καὶ πεζ. συνήθ. (Ἐπιγρ., καὶ Δωρ.). Πρὸς τοὺς τύπους τοῦ ἀορ. β΄ πρβ. τοὺς προμνημονευθέντας τύπους τοῦ ἀορ. α΄. Τοῦ ἤνεικον μόνον προστ. ἔνεικε φ 178, κατά τινας ἐνεστώς· πρβ κατ. ἐνείκω (ἐνείκοι Σ 147, κάλλιον ἐνείκαι, ὡς Θεόκρ. 1, 121. 5, 125), ἀπρφ. ἐνεικέμεν Τ 194 ἐνεστ., πρβ. κατ., ἄλλως ἐνεῖκαι. Προστ. οἶσε — έτω Γ 103 κάλλ., γ΄ πλ. οἰσόντων Ἀπ. Ἀντιμ. 15 Κ., οἴσειν μετὰ σημ. ἐνεστ. Πινδ. Π. 4, 102, οἰσέμεναι, -έμεν Γ 120. Σ 191 (καὶ ὡς μέλλ.). Ἀπρφ. ἀνοῖσαι (ἀνῶσαι χ/φα) Ἡρ. 1, 157, πρβ. ἄνοιστος (ἀνώϊστος τὰ πλεῖστα χ/φα) 6, 66. Πρκ. ἐνήνοχα.—Μέσ. φέρω ἐμαυτῷ, οἴσομαι ἐνίοτε καὶ μέλλ. ἐνεστ. παθ., ὡς Ξεν. π. Ἱππικ. 12, 13. Οἰκ. 18, 6. Εὐρ. Ὀρ. 440 ἀόρ. ἠνεγκάμην (ἀρχ καὶ νέ. Ἰων. ἐνεικ-, ἀνενείκατο Ἀπολλ. Ῥ 3, 463. 635. 4, 748 κατὰ πάσας τὰς ἐγκλίσεις καὶ τὴν ἀπρφ. καὶ μτχ. Ἀόρ. β΄ λίαν σπάν. προσενέγκοιτο Θεόφρ. Ἰ. Φ. 8, 4, 5. Γαλην. 4, 584. 5, 276. εἰσ- Ἐπιστ. Φαλάρ. 97. Προστ. ἐνεγκοῦ (Elmsl.: ἐνέγκου) Σοφ. Ο. Κ. 470. προσενεγκέσθαι Γαλην. 15, 204. Πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἐνήνεγμαι, -εκται Πλ. Πολ. 584 D, κάλλιον -γκται κατὰ τὰς Ἐπιγρ., διότι τὸ ἔνρινον μόνον πρὸ τοῦ γ ἀποβάλλεται· οὕτω καὶ ὁ Πάπυρος (Flinders — Petrie XII προσηνένεγκται)· ἐν δ' Εὐρ. Ἴων. 1340 τὰ χ/φα παρέχουσι καὶ εἰσενήνεκται. Ὑπερσ. προσενήνεκτο Ξεν. Ἑλλ. 4,3,20 (ἐξενηνειγμένος Ἡρ. 8,37. 9,72). Ἀόρ. παθ. ἠνέχθην καὶ ἀμτβ. (ἠνείχθ- Ἡρ., ἀλλ' ὅμως διενεχθείς, ἐπενεχθείς 7, 220. 231. πρβ. συμπεριενεγχθείς Ἐπιγρ. Ὀλβίας, ἐξενεχθῇ, κατ- Δελφῶν. Μέλλ. συντελ. ἐνεχθήσομαι ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ., ἀλλὰ κατ- Ἰσοκρ. 13, 19, ἐπ- Θουκ. 7, 56, καὶ οἰσθήσομαι Ἀριστοτ. Φυσ. Ἀκρ. 3, 5, 13. Προβλ. 16, 3. [Δημ.] 44, 45, ἐξ- Εὐρ. Ἰκ. 561. φερτός Εὐρ. Ἑκ. 159. συμ- Ν 237. οἰστός, -τέος, συμπεριενεκτέον Στοβ. 72, 42. Ἐνεστ ἐνείκω (ἐνίκω Διαλεκτ.) κατὰ Μ. Ἐ. σ. 691, 24 Βοιωτ., πρβ. εἴνιξαν (τ. ἔ. ἦν-) Βοιωτ. ἀόρ., καὶ τὸ ἐκ τούτου συνενείκεται Ἡσ. Ἀσπ. 440. Οὕτω καὶ Ὅμ. ἐνεικέμεν, ἔνεικε, ἴδ. ἀνωτ. ἤνεγκον. Σημ. σηκώνω βάρος, ὑποφέρω, προξενῶ· μεταφέρω (κινῶ), ἀποφέρω, ἐκφέρω, παράγω· ἀναγγέλλω, Μέσ. φέρω τι ἐμαυτῷ, λαμβάνω τι βραβεῖον· ὡς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας Μ 453 «οὕτως ὁ Ἕκτωρ εὐθὺ τῶν σανίδων ἔφερε τὸν λίθον μετεωρίσας» Γαζῆς. οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπί μοι θέτε τὸν βοῦν παροιμ. παρὰ Πλουτ. 830A, ἐπεξηγουμένῳ αὐτὴν ὧδε: «πενιαν φέρειν μὴ δυνάμενος δανειστὴν ἐπιτίθης σεαυτῷ, φορτίον καὶ πλουτοῦντι δύσοιστον». πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνήρ, ὁ πλούσιός τε χὠ πένης, ἴσον φέρει Εὐρ. Ἠλ. 431 πᾶς γὰρ ἀνήρ, ὅ τε πλούσιος καὶ ὁ πένης, ἐπειδὰν (ἅπαξ) ἐμπλησθῇ (ἑκάτερος, ὁ μὲν ἐκ τῆς πλουσιας τραπέζης, ὁ δ' ἐκ τῆς πενιχρᾶς), ἴσον ἀποφέρει (ἀπέχει). τὸ καὶ νῦν φέρει (=ἔχει) λόγον Πινδ. Ἰ. 8, 61 τοῦτο καὶ νῦν ἐφαρμόζεται. σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα Ἀπ. Σοφ. 844 κἂν ᾖ στωμύλος, καὶ ἂν ἔχῃ εὐγλωττίαν. (ἵνα) γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχαιτέραν τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει Σοφ. Ἀντ. 1090 ἵνα μάθῃ νὰ τρέφῃ (ἔχῃ) τὴν γλῶσσάν του ἡσυχωτέραν καὶ τὸν νοῦν (κυρ. τὸν νοῦν τῶν φρενῶν, ὃν ἔχουσιν αἱ φρένες, τὸν ἐν ταῖς φρεσί· πρβ. Ο. Τ. 524) του καλλίτερον παρὰ νῦν (κυρ. ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τώρα ἔχει). Εἰς τὸ φέρει ἐνν. αὐτά, δηλ. γλῶσσαν καὶ νοῦν. τὰ τοῦ πολέμου ἔφερον Θουκ. 8, 36 ὑπέφερον, ὑπέμενον τὸ βάρος τοῦ πολέμου. λαοὶ δ' οὐκέτι ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν π 375 τ. ἔ. ἐπίηρα φέρουσιν ἡμῖν, παρέχουσιν ἡμῖν εὐχαρίστησιν, εἶνε εὐπειθεῖς: «οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν, οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν, οἷα τὸ βασιλικὸν γένος φιλοῦντες εὐνοϊκῶς» Εὐστάθ. ἴδε ἦρα. ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις Σοφ. Ο. Τ. 1094 χαριζόμενον (προξενοῦντα εὐχαρίστησιν) τοῖς ἐμοῖς βασιλεῦσι. τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει Αἰσχ. Ἰκ. 498 ὅλοι συμπαθοῦν (τρέφουν συμπαθείας) πρὸς τοὺς ἀδυνάτους πέμψω γὰρ

αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν, νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον Εὐρ. Μήδ. 785 τὸ χωρίον σαφέστατον, ὥστε ἀπορίας ἄξιον διατί αἱ διορθώσεις. Τὸ τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα = ἵνα τήνδε μὴ φεύγωσι χθόνα· οὗτος δηλ. εἶνε ὁ σκοπός, δι' ὃν πέμψει τοὺς παῖδας δῶρα φέροντας τῇ νύμφῃ: ἵνα μὴ φεύγωσι τήνδε χθόνα. Ἠδύνατο καὶ νὰ εἴπῃ: τῆσδε μὴ ἐκβάλλειν χθονός=ἵνα μὴ ἐκβάλλῃ αὐτοὺς τῆσδε τῆς χθονός. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπε, διότι ἡ φυγὴ δὲν προήρχετο μόνον ἐκ τῆς νύμφης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ πατρός. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ταῦτα εἶνε τόσον σαφῆ, ὤφειλον οἱ ἑρμηνευταὶ νὰ προσπαθήσωσι νὰ τὰ ἐξηγήσωσι καὶ γραμματικῶς. Δὲν εἶνε δὲ καὶ δύσκολος ἡ ἐξήγησις. Ὅπως λέγεται φέρω πιεῖν, ὡς Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 9: τὰς δὲ γυναῖκας πιεῖν τε φερούσας = ἵνα πίωσιν οἱ διψῶντες, οὕτω καὶ ἐνταῦθα: φέρουσι δῶρα τῇ νύμφῃ, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. ἂν δὴ φέρῃς τι, μέγα δέ τι φέροιο Ἀθήν. 360 D (ἐκ τοῦ Ῥοδ.χελιδονίσματος) ἂν δώσῃς δῶρόν τι εἰς ἡμᾶς, (σοὶ εὐχόμεθα) νὰ ἀπολαύσῃς πλέον μέγα τι καλόν. Πρβ. φέρ' εἰ φέρεις τι Ἡρώνδ. 7, 47 ἂν ἔχεις νὰ μᾶς δίδῃς τίποτε, δίδε το (γρήγορα). ἵλαος, εἴ τι γᾷ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων Σοφ. Ο.Κ.1481 εὐμενής, ὦ δαῖμον, ἔσο, ἐάν τι ἀπαίσιον (κυρ.σκοτεινὸν) φέρεις εἰς τὴν μητέρα γῆν. Συνήθως ἑρμηνεύουσιν: εὐμενὴς φέρε (ὃ παραλαμβάνουσιν ἐκ τοῦ φέροντες), εἴ τι φέρεις. Ἀλλ' ἡ συμπλήρωσις αὕτη δεῖται ἀποδείξεως. Καὶ σήμερον, ὅταν ἀκούεται ἰσχυρὰ βροντὴ ἢ σεισμός, οἱ χριστιανοὶ ψιθυρίζουν σταυροκοπούμενοι: «Κύριε ἐλέησον». φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετήν Θουκ. 1, 33 παρέχουσα ὡς πρὸς τοὺς πολλοὺς μὲν φήμην γενναιοφροσύνης. ἐνόμιζε τοῦτον κἂν ἀπὸ τεθνεώσης φέρειν ἑαυτῆς Λυσ. 31, 22 ἴδ. θνήσκω (ἐν Παραρτ.). — οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; Σοφ. Τρ. 1183, ἴδε μή σελ. 817ª. Παρὰ μτγν. «εἷς τῶν λυρικῶν (Ἀλκμάν), ὃν ἤνεγκεν (ἐγέννησεν) ἡ Μεσσήνη» Σουΐδας, ὅθεν παρὰ μτγν ἡ ἐνεγκοῦσα = ἡ πατρίς. τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος Αἰσχ. Χο. 990, ἴδε ζώνη. ἔργα ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον Πινδ. Ὀ. 7, 53 αἱ ὁδοὶ (τῆς Ῥόδου) ἐδείκνυον ἔργα (τεχνιτῶν) ὅμοια μὲ ζῶντας καὶ βαδίζοντας. Ἀπολύτ. ἡ γῆ σφι ἔφερε Ἡρ. 5, 82 = ἀνεδίδου καρπόν. οἱ ἄμπελοι φέρουσιν Ξεν. Οἰκ. 20, 4 φέρουσι καρπόν. τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσι αἱ νέες Ἡρ. 8, 62 αἱ νέες φέρουσιν ἡμῖν (κυρ. περιέχουσι δι' ἡμᾶς) τὸ πᾶν τοῦ πολέμου (τὴν πᾶσαν κρίσιν τοῦ πολέμου): ἐκ τῶν πλοίων ἐξαρτᾶται ἡ πᾶσα κρίσις τοῦ πολ. Ὁμοίως 8, 100. φέρεις λόγον Πινδ. Π. 8, 38 ἁρμόζει εἰς σὲ ὁ λόγος ἐκεῖνος. ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων Αἰσχ. Ἑπτ. 40 ἦλθον φέρων σαφεῖς τὰς ἐκεῖθεν ἐκ τοῦ στρατοῦ εἰδήσεις. Τὸ ἐκ τοῦ στρατοῦ εἰδικωτέρα ἐπεξήγησις. αἰδοῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω Σοφ. Τρ. 122, ἴδε ἀντίος. τήνδ' ἔξοδον ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν Αἴ. 798, ἴδε ἐλπίζω. ὅς αὐτῷ θάνατον ἢ βίαν φέρει 802 = ἀγγέλλει. Ὁμοίως 789. εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον Ο.Κ.1230, ἴδε πάρειμι σελ. 942ᵇ. τέχναι θεσπιῳδὸν φόβον φέρουσι μαθεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 1126, ἴδε πολυεπής. ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα; Ἀρφ. Σφ. 499 ἢ νομίζεις ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἶνε ὑποχρεωμέναι νὰ σοι δίδουν φόρον ἡδύσματα (ὃ ἴδε); ὁπότε προστάξαι τέ (Kock: προστάξεται) τις εἰπεῖν ἐφεξῆς ὅ τι φέρων τις μὴ φέρει Ἀπ. Ἀντιφάν. 124 καὶ ὁσάκις ἤθελε προστάξῃ τις νὰ εἴπῃ τις κατὰ σειρὰν (τ. ἔ. νὰ εἴπῃ ἕκαστος κατὰ σειράν, δηλ. καθ' ἣν τάξιν κατεῖχεν ἕκαστος ἐν τῷ συμποσίῳ) τί φέρων τις δὲν φέρει (τί εἶνε ἐκεῖνο, ὃ φέρων τις δὲν φέρει). Ὁ γρῖφος ἐν εὐθεῖ λόγῳ ἔχει ὧδε: τί φέρων τις οὐ φέρει; Ἡ ἀπόκρισις ὑπάρχει ἐν τοῖς ἐφεξῆς: φέρομεν γὰρ ἄνθρωποι δέκα ἐρανόν τιν', οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν οὐδείς Αὐτ. δέκα γὰρ ἄνθρωποι εἰσφέρομεν (ἤτοι: ὑπισχνούμεθα εἰσοίσειν) ἐρανόν τινα, οὐδεὶς δὲ τούτων εἰσφέρει τὴν ὑπεσχημένην εἰσφοράν. Καὶ παθ. ἀπροσ. ἀπ' ἀρχῆς φέρεται Θουκ. 6, 20 = ἐξ ἀρχῆς ἀνέκαθεν φόρος φέρεται. κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος Σοφ. Ἠλ. 100 καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ προσφέρει φόρον οἴκτου διὰ ταῦτα πρὸς σέ, πάτερ, ὅστις τόσον ὑβριστικῶς (αἰκῶς: «ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ' ὕβρεως ἐτείσαντο» Σχ.) καὶ οἰκτρῶς («διὰ τὸ βίᾳ καὶ ἐπιβουλευθέντα» Σχ.) ἐφονεύθης. ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν ψῆφον δικαίαν Αἰσχ.Εὐμ.677 τώρα πλέον διατάττω ὑμᾶς νὰ φέρητε ψῆφον δικαίαν συμφώνως μὲ τὴν πεποίθησίν σας. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται Εὐρ. Ὀρ. 440 ἴσως: θὰ ψηφοφορήσουν ἐναντίον μου. δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα Ξεν. Οἰκ. 18, 6 τὰ ἄχυρα θά σου σκορπίζωνται εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀλωνίου. ἔπος φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι θ 409 κυρ. εἴθε αἱ θύελλαι ν' ἁρπάσουν ἐπάνω των τὸν λόγον καὶ νὰ φύγουν. ἐστὲ δὲ πάντες μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι Β 302 πάντες δ' ἐστὲ μάρτυρες, οὓς μὴ (σχεδὸν = εἰ μή τινας ὑμῶν) μοῖραι θανάτου ἀπῆλθον (ᾤχοντο) φέρουσαι (ἀναρπάσασαι). θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν Εὐρ.Ἑκ.804 «ἱεροσυλεῖν» Σχ. βαρεῖαν ἄψοφον φέρει βάσιν Σοφ. Τρ. 966, ἴδε βαρύς. ἐμαυτὸν πόλιν ἐκ πόλεως φέρων Ἀπ. Ξενοφάν 45, ἴδε πόλις. φέρουσι νικώμενον φρένες δύσαρκτοι Αἰσχ. Χο. 1021 αἱ δυσκόλως ἀρχόμεναι (ἐξουσιαζόμεναι) φρένες (οἷον ἵπποι) φέρουσί με (ἐνν. ἔξω τοῦ δρόμου) νικώμενον, μὲ παρασύρουσι. πῶλοι βίᾳ φέρουσι Σοφ. Ἠλ. 725 ἀφηνιάζουσι, κυρ. ἐκφέρουσι, ἐνν. τὸ ἅρμα. ἄγειν καὶ φέρειν κυρ. ἄγειν (τὰ ἔμψυχα) καὶ φέρειν (τὰ

ἄψυχα) Ὅπως δὲ λέγεται ἐνίοτε καὶ μόνον τὸ ἄγω (ἰδ. ὅταν ἐπικρατεῖ ἡ σημ. αὐτοῦ), οὕτω καὶ μόνον τὸ φέρω, ἐπικρατούσης τῆς ἐννοίας αὐτοῦ. Καὶ μόνον τὸ φέρειν σημ. ἐνίοτε ἁρπάζειν: εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας δεῖπνον φερούσας Αἰσχ. Εὐμ. 50 εἶδός τι γυναικῶν ἐζωγραφημένων (κυρ. γυναικεῖά τινα ὄντα ἐζωγραφημένα) ἁρπαζουσῶν τὸ δεῖπνον τοῦ Φινέως. οἱ δ' ὀργῆς ὕπο εἰς ὅπλ' ἐχώρουν, φερόμενοι Βακχῶν ὕπο Εὐρ. Βάκ. 759 ἐλάμβανον τὰ ὅπλα ὑπ' ὀργῆς, διότι αἱ Βάκχαι τοὺς ἔπαιρναν (ἥρπαζαν) τὰ πράγματά των. ‖ ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον Ψ 441 ἀλλ' οὐ μὴν οὐδὲ οὕτως (τ. ἔ. κἂν θῶμέν σε οὐ δόλῳ, ἀσυνεσίᾳ δὲ οὕτω προσενεχθῆναι) λήψῃ ἄνευ ὅρκου τὸ ἔπαθλον. μάλ' ἄντην στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος ἦ κε φεροίμην Σ 308 μάλ' ἀντιτάξομαι αὐτῷ, (ὁποτέρως ἂν ἀποβῇ ἡ μάχη) ἤν τε νικήσῃ εἴτε νικήσω. Κυρ. εἴτε κερδήσῃ μεγάλην νίκην (ὃ δυνατὸν νὰ συμβῇ), εἴτε κερδήσω ἐγὼ αὐτήν, ὅπως ἐλπίζω καὶ εὔχομαι. Τοῦτο ἐκφράζει ἔνθεν μὲν ἡ ὑποτ., ἔνθεν δὲ ἡ εὐκτική. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἐνεργ. φέρω καὶ τοῦ μέσ. φέρομαι ἴδε κατ. τὴν σημεί. εἰς τὸ Εὐρ. Ἠλ. 888. ὦ πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων (=καὶ ὃς ἂν φέροις) λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον Σοφ. Ο. Κ. 761 καὶ ὁ ὁποῖος ἐμπορεῖς νὰ βγάλῃς (κερδήσῃς, οἰκονομήσῃς) ἀπὸ κάθε πρᾶγμα ἓν δόλιον πρόσχημα δικαίου (εὐλογοφανοῦς) λόγου. τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα Αὐτ. 6 τοῦ ὀλίγου, ὃ ζητῶ, ἔτι ὀλιγώτερον λαμβάνοντα. οὔκουν πέρᾳ γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις Σοφ. Ο. Κ. 651, ἴδε πέρᾳ. ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνήρ, δίκαια λέξας, ἧσσον εὐγλώσσου φέρει Ἀπ. Εὐρ. 56 ἡττᾶται τοῦ εὐγλώττου πολλάκις, κἂν δίκαια λέξῃ. σκοπεῖν πτερωτοὺς κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν Εὐρ. Βάκ. 257, ἴδ. πτερωτός. μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ Θουκ. 8, 97 κανεὶς νὰ μὴ λαμβάνῃ μισθὸν ἐν μηδεμιᾷ ἀρχῇ (ὡς δημόσιος ὑπάλληλος)· ἴδ. μισθός. Ἀλλαχοῦ, ὡς 8, 69: ἔφερον αὐτοῖς (ἐνν. τὸν μισθόν), σημ. προσέφερον, ἔδιδον εἰς αὐτοὺς τὸν μισθόν. ἄξιος γάρ, οἷ' ἀνὴρ δοῦλος, φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν Σοφ. Ο. Τ. 764 διότι ἦτο ἄξιος («ἄξιζε»), ὅσον ἐμπορεῖ νὰ εἶνε ἄξιος (ν' ἀξίζῃ) ἕνας δοῦλος, νὰ λαμβάνῃ καὶ μεγαλιτέραν ταύτης χάριν. Ἐν οἷς τὸ φέρειν=φέρεσθαι, ὡς καὶ ἐν τῷ: Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος (ὃ ἴδ.) Πίνδ. Ὀ. 10, 68=ἐφέρετο, «τὴν ἐν πυγμῇ νίκην ἤρατο» Σχ. τὴν τράπεζαν οἴσομαι Ἀρφ. Εἰρ. 1032 =οἴσω ἐμαυτῷ, θὰ φέρω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, πρὸς χρῆσίν μου, τὴν τράπεζαν, «ἐμαυτῷ ὑπηρετήσω καὶ χρεία οὐκ ἔσται παιδός» Σχ. ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο κ 124 ὡς ἰχθῦς δὲ διατρυπῶντες (τοὺς ἑταίρους) ἔφερον αὐτοὺς μεθ' ἑαυτῶν διὰ (νὰ παρασκευάσωσι) φρικαλέον δεῖπνον. τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρεσθαι Ἡρ. 8, 104, ἴδ. τὰ πρῶτα. Λάμπων Αἰγινητέων τὰ πρῶτα φέρων 9, 78 ὅπου τὸ φέρων παραλείπεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων κωδίκων· ὅθεν ὀρθῶς ἔγρ. ὁ Cobet ἐὼν τὰ πρῶτα, τοῦ ἐὼν ἐκρυέντος ἕνεκα τῆς προηγ. καταλήξεως -έων. δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη Σοφ. Ἠλ. 476 φέρουσα ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὸ κράτος, τὴν ἐπικράτησιν τοῦ δικαίου. Κατὰ τὸν Kaibel: φέρουσα ἀνὰ τὰς χεῖρας αὐτῆς τὰ σύμβολα («σκῆπτρον ἠδὲ θέμιστας») τοῦ δικαίου (τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας). Ὡς κράτος, λέγει, εἶνε ἡ συγκεκριμένη ἐξουσία, δι' ἧς τις εἶνε ἀνώτερος (κρείττων) τοῦ ἄλλου, οὕτω κράτη εἶνε τὰ σύμβολα τῆς ἐξουσίας (τῆς δικαστικῆς), τοιοῦτον δὲ σύμβολον εἶνε τὸ σκῆπτρον, ὅπερ μόνη ἡ Δίκη δύναται νὰ ἔχῃ εἰς τὰς χεῖρας. Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ ταῦτα ὀφείλει νὰ ἔχῃ καὶ ἡ Δίκη. Ἡ ἑρμηνεία αὕτη καθίσταται πιθανὴ καὶ ἐξ ἄλλων χωρίων: Ἀντιγ. 173. Ο. Τ. 237. Ο. Κ. 425. 1354. Ὁ πληθ. ἐπὶ τὸ μεγαλορρημονέστερον. εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσῃ Σοφ. Ἠλ. 967 θὰ λάβῃς ἔπαινον εὐσεβείας ἐκ τοῦ πατρὸς κάτω, ποῦ ἀπέθανε (κυρ. θὰ φέρῃς ἐπάνω σου ἐκ τοῦ πατρὸς λαβοῦσα τὴν εὐσέβειαν· πρβ. τὸ σύνηθες «αὐτὸς ἔχει στόχασι ἐπάνω του»). τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας ἐνταῦθ', ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει Αἰσχ. Πρ. 664 τὸ νὰ κλαύσῃ καὶ θρηνήσῃ τις, ὅσον εὐχαριστεῖται ἡ καρδία του, τὰς συμφοράς του ἐκεῖ, ὅπου μέλλει ν' ἀπολαύσῃ (τύχῃ) δακρύων παρὰ τῶν ἀκουόντων, τοῦτο εἶνε ἄξιον τῆς (τοῦ χρόνου) διατριβῆς. ταῦτα ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου Ἡρ. 4 129 ἴδε σμικρός. ταύταν ᾔνεσα, ταύταν καὶ φέρομαι βιοτάν, μηδὲν δίκας ἔξω κράτος ἐν θαλάμοις καὶ πόλει δύνασθαι Εὐρ. Ἀνδ. 785 τοῦτον τὸν βίον ἐπαινῶ, τοῦτον καὶ αἱροῦμαι (κυρ. τοῦτον φέρω ἐμαυτῇ ὥς τι ἔπαθλον, ὅθεν: ποθῶ, ἐπιδιώκω· πρβ. ἄεθλον, κῦδος φέρομαι), μηδεμίαν δύναμιν, ἔξω δίκης, δύνασθαι, μήτε κατ' οἶκον μήτε ἐν πόλει. φέρῃ γὰρ καὶ σὺ τῷδ' ἴσον μέρος ἀγῶνος Ἠλ. 888 «Ἑρμηνεύουσιν: ἔχεις γὰρ καὶ σὺ ἴσον μέρος τοῦ ἀγῶνος (ἤ: τοῦ κινδύνου, ἤ: τοῦ γέρως τοῦ ἀγῶνος). Ἀλλὰ τότε διατί δὲν λέγει φέρεις, ἀλλὰ φέρῃ; Τὸ μέσον φέρομαι διαφέρει τοῦ ἐνεργ. φέρω κατὰ τοῦτο, ὅτι σημαίνει μὲν καὶ αὐτὸ φέρω, ἀλλὰ φέρω ἐμαυτῷ. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς φέρει ἑαυτῷ τὸ κακὸν εἰ μὴ ἀκουσίως, ἀλλὰ τὸ καλόν, τὸ φέρομαί τι = φέρομαί τι καλόν, οἷον Ἐκ. 308. Ἡρ. 7, 211, ὅπου τὸ οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς = οὐδὲν πλέον κατειργάζοντο ἢ ἡ στρατιὰ ἡ Μηδική. Πλ. Πολ. 537 C. Καὶ ἐνταῦθα ἄρα τὸ ἀγῶνος=ἀγῶνος νικηφόρου. Ἡ ἀκριβὴς ἄρα ἔννοια τῆς ἡμετέρας ῥήσεως ἔσται αὕτη: φέρεις γὰρ καὶ σὺ ἴσον τῷδε (Ὀρέστῃ) μέρος τῆς νίκης». Δ. Βερν. πρβ. «φέρονται ἀντὶ τοῦ νικῶσι» Σουΐ-

δας. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν Εὐρ. Ὀρ. 158 ἀπολεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις (εἰ ἐξεγερεῖς) αὐτῷ ἀπολαύοντι τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου γλυκυτάτης ἡδονῆς. κοὔπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος Σοφ. Τρ. 461, ὅπου τὸ ἠνέγκατ' προετιμήθη διὰ τὸ ὄνειδος, ὃ ἴδε. ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέρεται, κρίσις οὐκ ἔστιν ἀλαθής Σοφ. Ο. Τ. 500 ὅτι δὲ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὁ μάντις ἔχει ὑπεροχήν τινα ὡς πρὸς ἐμὲ (γνωρίζει τι πλέον ἐμοῦ), τοῦτο δὲν εἶνε κρίσις ἀληθής. οὐδὲν πλέον ἐφέροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς Ἡρ. 7, 211 δὲν κατώρθωναν τίποτε περισσότερον παρὰ τὸ Μηδ. στράτευμα (ἴδ. ἀν.). τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀρετῆς.. φέρεται Θουκ. 1, 69 ἴδε ἀξίωσις. ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον Εὐρ. Ἑκ. 308 δὲν κερδίζῃ τίποτε περισσότερον ἀπὸ τοὺς δειλούς (μᾶλλον: ἀπὸ τοὺς χειροτέρους, κατωτέρους του). ἐπεί σ' ἐφηύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν, ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε φερομέναν ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ Σοφ. Ἠλ. 1094 διότι σὲ ἔχω εὕρῃ (ἔξαφνα, οἷον ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαβοῦσά σε· τοιοῦτόν τι σημαίνει ἡ ἐπὶ ἐν τῷ ἐφηύρηκα), ὅτι εἶσαι μὲν ἐν ἀθλίᾳ μοίρᾳ, ἀλλ' ὅτι ἐν τοῖς μεγίστοις (φυσικοῖς, ἠθικοῖς νόμοις) ἔχεις λάβῃ τὰ ἀριστεῖα (τὸ πρῶτον βραβεῖον) διὰ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς εὐσεβείας. Πολλάκις προστίθεται ἡ μτχ. (φέρων, φέρουσα, ὡς καὶ ἡ ἄγων καὶ ἡ ἔχων, ἰών, ἐλθών, λαβών) ἐπὶ τὸ γραφικώτερον· δῶκε φέρων Η 303 ἔφερε καὶ ἔδωκε. ἔγχος ἔστησε φέρων α 127 τὸ ἔφερε καὶ τὸ ἔστησε. δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων ρ 345 πάρ' αὐτὰ καὶ δῶσ' τα εἰς τὸν ξένον. μή τί σε θυμοπληθὴς ἄτα φερέτω Αἰσχ. Ἑπτ. 673, ἴδε δορίμαργος. Ἀμτβ. διωκομένη (ἡ ναῦς) ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς φέρουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ Ἡρ. 8, 87 ὅπου τὸ φέρουσα κρίνεται = φερομένη, ὡς ἐν 8, 91 καὶ 9, 102. Ἀλλὰ τὸ φέρουσα, προφανῶς ἡμαρτημένον, διότι ἐν τοιαύτῃ χρήσει δὲν εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ, πρέπει νὰ μεταγραφῇ εἰς φεύγουσα. ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι μ 442 ἀφῆκα δ' ἐγὼ ἀπ' ἐπάνω (διότι ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸ δένδρον) τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μου νὰ φέρωνται πρὸς τὰ κάτω. νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι Σοφ. Ἀντ. 796, ἴδ. πάρεδρος. λίθων ἀπὸ πολλῶν ἀνθρώπων φερομένων Θουκ. 4, 34 ἴδ. ὑπό. τί φέρῃ θορύβῳ; Εὐρ. Ῥῆ. 15 διατί κάμνεις θόρυβον; εἰς ξυμφορὰν γὰρ ἀντὶ τἀγαθοῦ φέρῃ Ἑλ. 311 φέρεσαι (εἶσαι εὐεπίφορος) εἰς τὸ κακὸν ἀντὶ εἰς τὸ ἀγαθόν. οὐκ οἶσθ' ὅποι γνώμης φέρῃ Σοφ. Ἠλ. 922 δὲν γνωρίζεις, εἰς ποῖον μέρος τοῦ νοῦ σου γυρίζεις· πρβ. δὲν ἔχεις τὸν νοῦν εἰς τὸ κεφάλι σου. ἕως δ' ἂν τὰ μὲν ὁμοίως ὥσπερ πρότερον φέρηται Ἰσοκρ. 4, 6 ἀκολουθῶσι τὸν αὐτὸν δρόμον. ὁμόσε τινὶ φέρεσθαι Ξεν. καὶ ἀλλ. = ὁμόσε τινὶ ἰέναι, ἴδε ὁμόσε. καλῶς φερόμενος ἀνὴρ Θουκ. 2, 60 εὐτυχῶν· πρβ. Ξεν. Οἰκ. 5, 17. Ἀγησ. 1, 35. Σοφ. Αἴ. 1074: οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἂν δύνανται νὰ εὐδοκιμῶσιν. ἄμεινον τῶν ἄλλων ἐφέρεσθε Ἰσοκρ. 6, 22 = ἄμεινον τῶν ἄλλων ἐπράττετε. εἰς ὄκνον μοι μῦθος φέρει Εὐρ. Ἰκ. 295, ἴδ. ὄκνος. Καὶ μετ' ἀπρφ. Αἰσχ. Εὐμ. 834 καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς (ἴδ. ἐκβάλλω) «τὸν πάντα ποιοῦντα κακῶς πράττειν» Σχ. Ἀπολύτ. ἐπὶ ὁδοῦ· ἡ ὁδὸς φέρει εἰς (ἐπὶ) Θήβας Θουκ. 3, 24. Ἡρόδ. Ξεν. κλ. καὶ μτφ. εἰ νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον Σοφ. Ο. Τ. 516 ἐὰν νομίζει, ὅτι ὑπ' ἐμοῦ τοὐλάχιστον ἔχει πάθῃ τι (κυρ. πρᾶγμα) φέρον εἰς βλάβην (βλαβερόν). Παρομοίως οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον Λυτ. 520 διότι ἡ ἐκ τοῦ λόγου τούτου ζημία δι' ἐμὲ φέρει (ἀπολήγει) ὄχι εἰς μικρόν (τι), ἀλλ' εἰς μέγιστον Κυρ. τὸ ἀντίθ. τοῦ εἰς ἁπλοῦν εἶνε τὸ ἐς πολλαπλοῦν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀντὶ τούτου εἶπεν ἐς μέγιστον, τὸ ἐς ἁπλοῦν = εἰς μικρόν. τὸ χρηστήριον ἐς τοὺς Ἀργείους φέρον Ἡρ. 6, 19 ἀποτεινόμενον, ἀποβλέπον εἰς τοὺς Ἀργείους. τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἡ γνώμη ἔφερε διαβάντας τὸν Μαίανδρον τοὺς Κᾶρας.. οὕτω συμβάλλειν 5, 118 ἡ γνώμη ἔτεινεν, ἀπέκλινεν εἰς τοῦτο, ὅπως διαβάντες οἱ Κᾶρες τὸν Μαί. οὕτω συγκροτῶσι μάχην. τοῦ στρατηγοῦ ταύτῃ ὁ νόος ἔφερε 9, 120 ὁ νοῦς (ἡ γνώμη) τοῦ στρατηγοῦ εἰς τοῦτο ἀπέκλινε. Ἀλλὰ τοῦ ὁ νόος συχνότερον εἶνε ἡ γνώμη. πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι τὴν Ἑλλάδα 8, 100 ἡ γνώμη του ἀπέκλινε μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα. πρβ. ἐπιστᾶσι ἐπὶ τὰς πύλας ἐγίνετο οἷόν τι Δαρείῳ ἡ γνώμη ἔφερε 3, 77 ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰς πύλας ἐγίνετο τοιοῦτόν τι, ὁποῖον ἐσκέπτετο ὁ Δαρεῖος ὅτι θὰ γίνῃ. Τὸ οἷόν τι εἶνε κυρ. ὑποκ. τοῦ εἰς τὸ ἔφερε ἐννοουμένου γενέσθαι. Πρβ. μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον Πλ. Πολ. 449 D, ἴδε μέγας. — καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε Σοφ. Ο Τ. 638, ἴδε μέγας. Διάφορον τούτων: οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω Ἠλ. 1347 «δὲν τὸν βάζω κἂν εἰς τὸν νοῦν μου», δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι. τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι μέγα φέρουσ' εἰς τὰν ἀρετάν Εὐρ. Ἰ. Α. 562, ἴδε μέγας. Καὶ μετ' αἰτ. προσ. χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις Πινδ. Ἰ. 1, 44 ἁρμόζει εἰς τοὺς εὑρόντας (δηλ. τοὺς ποιητάς) τιμητικὸν τῶν ἀνδρῶν ἔπαινον («κόμπον τ. ἔ. τὸν ὕμνον εἰς τοὺς δαπάνῃ καὶ ἔργῳ κεκτημένους τὴν ἀρετήν» Σχ.) νὰ ὑποφέρωσιν αὐτὸν (= νιν, τὸν σπεύδοντα εἰς ἀρετὴν = τὸν ἀρετᾷ κατακείμενον) ὄχι μὲ φθονερὰν διάθεσιν, ἀλλὰ νὰ ἐπαι-

νῶσιν. Ὁ Metzger: νὰ μὴ ἐξυφώνωσιν αὐτὸν μὲ φθονερὰν διάθεσιν· ὁ δὲ Christ τὸ νιν ἀναφ εἰς τὸ ἀρετᾷ. μὴ δυνατοὶ φέρειν τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν Θουκ. 3, 39 ὑποφέρειν, ὑπομένειν. τοὺς κρείσσους λόγους πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο Εὐρ. Ἀνδ. 190, ἴδε πικρός. φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας Ἡρ. Μ. 1321 θεωρεῖς ἀνυποφόρους (κυρ. ὑπερβαλλόντως, δεινῶς φέρεις) τὰς τύχας. οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος, φέροντι τήνδε βάξιν Σοφ. Ο. Τ. 519 κυρ. ἐὰν ὑποφέρω ταύτην τὴν φήμην: τ. ἔ. ἐὰν εὑρίσκωμαι ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δυσφημίας ταύτης. χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι Ξεν. Αν. 1, 3, 3 δυσαρεστοῦμαι διὰ τὰ παρόντα πράγματα. Συντ. μετὰ δοτ. κατὰ τὸ χαλεπαίνω. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ Εὐρ. Ἰκ. 124 εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν (ἐνν. τὴν εὐτυχίαν). πολὺν τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Φίλιππον ἐν ταῖς διαβολαῖς φέρων Αἰσχίν. 3, 223 συχνότατα ἀναφέρων τὸν Φ. καὶ τὸν Ἀλ. ἐν ταῖς διαβολαῖς σου. εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τι φέρεται πὰρ σέθεν Πινδ. Π.1, 88, ἴδε παραιθύσσω. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρή Σοφ. Ο. Κ. 1694 τὴν ἐκ θεοῦ ἄγουσαν καὶ φέρουσαν ἡμᾶς τύχην πρέπει καλῶς νὰ (ὑπο)φέρητε· πρβ. Ἀνθ. 10,73: εἰ τὸ φέρον (ἡ τύχη) σε φέρει, φέρε (αὐτήν) καὶ φέρου (ἄφινε τὸν ἑαυτόν σου νὰ φέρηται)· εἰ δ' ἀγανακτεῖς Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει «μὴ φρόντιζε τῆς τύχης, τοῖς συμβαίνουσιν ἀγωνιῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπ' αὐτῆς φέρῃ, καὶ σὺ ταύτης καταγέλα· ἄλλως γὰρ δυσανασχετῶν τῇ τύχῃ φέρῃ διὰ παντὸς καὶ ἥττων ταύτης ἂν εἴης » Σχ.

φεῦ: φεῦ τοῦ ἀνδρός Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 39 κρῖμα τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐκπλήξεως, χαρᾶς·φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός Σοφ. Φιλ.234 ἄχ, πόσον εὐχάριστον εἶνε καὶ μόνον ν' ἀκούσῃ τις τὴν προσφώνησιν τοιούτου (δηλ. Ἕλληνος) ἀνδρὸς μετὰ τόσον μακρὸν χρόνον! «θαυμαστικὸν μετ' ἐκπλήξεως τὸ φεῦ ἐνταῦθα» Σχ. Ὁ Nauck ἔγρ. φεῦ τὸ μὴ λαβεῖν.

φεύγω (fugio, ρ. φυγ-) φεύξομαι, καὶ φευξοῦμαι, εῖται, -ούμεθα, -εῖσθαι Ἀττ. ποιητ. (Εὐρ. καὶ Ἀρφ.), σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ -ξεῖται, -ξεῖσθαι Δημ. 38, 19 (κατὰ τὸν κώδ S) Πλ. Νόμ. 635 B C, ἀπο- 762 B, ἐκ- Πολ. 432 D, ἀλλαχοῦ δὲ τοῦ Πλάτ. εὕρηται ὁ συνήθης τύπος. (φεύξω, μτγν. φῠγεῖται Χρ. Σιβ. 14, 109, -οῦνται 11, 45. 239. ἔτι δὲ φύγονται 3, 265). ἔφῠγον (ἔφευξα = ἔφυγον Ἡσυχ. βεβαίως μτγν., ἐκφεύξας Χρ. Σιβ. 6, 6· ἀλλὰ ἔφευξας Αἰσχ. Ἀγ. 1307 = «τὸ φεῦ εἴρηκας», ὅθεν προέρχεται ἐκ τοῦ φεύζω = φωνῶ φεῦ). πέφευγα. πεφυγμένος ἐπ Ἄξιος σημειώσεως εἶνε ὁ ἐπ. τύπος πεφυζότες παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ πεφευγότες (πρβ. φύζα), ἐξ οὗ ἔπλασεν ὁ Νίκανδ. πεφυζηότες Θηρ. 128 καὶ φυζηθείς 825. φευχθῆναι καὶ διεφεύχθη Ἰώσ. Ἀρχ. 17, 3, 1 § 47, 19. 1, 17 § 143. φευκτός Σοφ. Αἴ. 222, -τέος (φυκτός ἐπ.) Παρασχημ. φυγγάνω, ἁπλοῦν νέ. Ἰων. καὶ Ἀττ. ποιητ , σύνθ. δια-, ἐκ-, ἀπο- κατα- καὶ Ἀττ. πεζ. πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ; Θ 94 ποῦ φεύγεις, μεταβαλὼν (στρέψας, γυρίσας) τὰ νῶτα, ὥσπερ δειλός τις ἐν πλήθει (παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους); βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν ἠὲ ἁλώῃ Ξ 81 βέλτιόν ἐστιν, ὃς ἂν (σχεδὸν = ἐάν τις) φεύγων (τῇ φυγῇ) ἐκφύγῃ τὸ κακὸν ἢ (ὃς ἂν) ἁλῷ: βέλτιόν ἐστι φεύγοντα ἐκφυγεῖν τὸ κακὸν ἢ ἁλῶναι. ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην Ἀρφ. Νεφ. 167 ἀλήθεια εὔκολα ὡς κατηγορούμενος θὰ γλυτώνῃ ἀπὸ τὴν κρίσιν. Ὁ μὲν κατήγορος διώκει, καὶ αἱρεῖ (ὅταν κερδίζῃ τὴν δίκην), ὁ δὲ κατηγορούμενος φεύγει, καί, ὅταν κηρύσσεται ἀθῷος, ἀποφεύγει, ὅταν δὲ καταδικάζεται, ἁλίσκεται. Περὶ τῆς κυρ. σημ. τῶν λέξεων τούτων ἴδε ἁλίσκομαι ἐν τέλει καὶ κατ. τῶν θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδ' οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι οὔτ' εἰς ποῖον ἂν σκότος ἀποδραίη Ξεν. Ἀν. 2,5,7 κυρ. τὸν πόλεμον τῶν θεῶν δὲν ἠξεύρω οὔτε μὲ ποῖον τάχος (κυρ. ἀπὸ ποίου τάχους ὁρμώμενος) φεύγων τις ἐμπορεῖ νὰ «γλυτώσῃ» (καὶ νὰ μὴ φοβῆται πλέον νὰ συλληφθῇ) οὔτε εἰς ποῖον σκοτεινὸν μέρος ἐμπορεῖ νὰ καταφύγῃ (ὥστε νὰ εἶνε ἄδηλον ποῦ ἐκρύβη). Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀποφεύγω καὶ ἀποδιδράσκω ἴδε ἀποδιδράσκω. Πρβ. Εὐρ. Φοίν. 1230: ἢν μή γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα σχεδόν: ἐκτὸς ἂν κάμῃς φτερὰ καὶ πετάξῃς. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις διὰ μὲν τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος δηλοῦται ἡ ἀπόπειρα, διὰ δὲ τοῦ συνθέτου τὸ ἀποτέλεσμα, ὡς παρατηρεῖ ὁ Πόρσων. Καὶ πεζ. οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα κεχωρήκατε Θουκ. 1, 122, ἴδ. οὐ. ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστὶν Αἰσχ. Χο. 135 ὁ Ὀρέστης (ἐκδιωχθεὶς) στερηθεὶς τῆς πατρικῆς του περιουσίας εἶνε ἐξόριστος. Περὶ τῆς φράσεως φυγῇ φεύγειν ἴδε φυγή. Τοὐναντίον δὲ λέγεται ἀειφυγίαν φεύγειν Πλ. Νόμ. 877C. 881B καλλ. Ἐν δὲ Πλουτ. Σόλ. 24 τοῖς φεύγουσιν ἀειφυγίᾳ ὑπάρχε. καὶ Δ.Γ. ἀειφυγίαν. φεύγω λόγον ὡς τὸν Ἅιδα δόμον κατέβα Εὐρ. Ἡρ. 912 δὲν ἀποδέχομαι τὸν λόγον, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέβη εἰς τὸν Ἅιδην. ταῦτα. . ἐπὶ τῷ τὴν πόλιν φεύγειν καὶ τὰ ὄντα ἀποκρύπτεσθαι προῄρηται πράττειν Δημ. 45, 66 ἔχει ἀποφασίσῃ νὰ πράττῃ ταῦτα μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀποφεύγῃ τὰς πολιτικάς του ὑποχρεώσεις καὶ ν' ἀποκρύπτῃ τὴν περιουσίαν του. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπᾳ φύγοιμ' ἂν Αἰσχ. Πρ. 937, ἴδε ὄπη. λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον Ἑπτ. 181 τὸν δὲ διὰ λιθοβολίας θάνατον ἐκ μέρους τοῦ δήμου οὐδόλως θὰ διαφύγῃ. φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἀρκύστατα (εἰς ἄρκυας ἄτας Hartung, ἴδε ἀρκύ-

στατος), τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν (ὑπερθέν νιν ἄνατον ἐξαλύξαι Weckl.) Πέρ. 98 ὁπόθεν δὲν εἶνε δυνατὸν θνητός τις διασωθεὶς νὰ ἐκφύγῃ· ἴδε τόθεν. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας («ἐξεστόμισες») τόδε τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο («τὴν ἀκολουθοῦσαν τῷ ῥήματι βλάβην» Σχ.) φεύξεσθαι δοκεῖς; Σοφ. Ο. Τ. 355 καὶ πῶς νομίζεις ὅτι θὰ (κυρ. ποῦ νομίζεις ὅτι θὰ πᾷς: ποῦ θά μου πᾷς, διὰ ν') ἀποφύγῃς τὰ ἐπακόλουθα, τὰς συνεπείας; οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμὸν δόρυ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1326, ἴδε ἀγχίπλοος. οἶδε τὰς ὁδούς, ἅσπερ Εὐκράτης ἔφυγεν (ἔφευγεν Σουΐδας), εὐθὺ τῶν κυρηβίων Ἀρφ. Ἱππ. 254: «Ἐπίσταται, φησί, τὰς καταδύσεις Εὐκράτους τὰς ἐπὶ τὰ κυρήβια· κυρήβια δ' εἰσὶ τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν. Μυλῶνας δὲ ἔχων ὁ Εὐκράτης εἰκότως εἶχε καὶ κυρήβια» Σχ. ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἰδιωτικόν του βίον, εἰς τοὺς μύλους του. Ὁ vLeeuwen γράφων ἔφευγεν ἐνν. ὅτι «ἐν ἀγορᾷ καὶ οὗτος τέθραπται (ἴδ. στ. 293) καὶ ἐκεῖνος ἦν τεθραμμένος». εὐθὺ τῶν κυρηβίων κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ κυρήβια, τ. ἔ. τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς, ὅπου πωλοῦνται τὰ κυρήβια. πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας Αἰσχ. Ἀγ. 280 ἕνεκα τῆς ἀπιστίας μου ὁ λόγος μὲ διέφυγε: ἀφῆκα τὸν λόγον νά με διαφύγῃ. ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας νηῦς ἐμή κ 131 ἀσμένως δὲ ἡ ἐμὴ ναῦς ἐξέφυγεν εἰς πόντον τὰς ἐπικρεμαμένας πέτρας. τοὺς μὲν σαφῶς εἰδότας τὰ ἡμέτερα ἔφυγε μηδὲν διαγνῶναι περὶ αὐτῶν Δημ. 27, 1 τοὺς μὲν σαφῶς γνωρίζοντας τὰ ἡμέτερα ἀπέφυγεν, ὥστε νὰ μὴ ἀποφασίσωσι τίποτε περὶ αὐτῶν. ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ. . . χθονὸς νῶτα σεισθῆναι σάλῳ, φεύγειν δὲ κἄξω στᾶσα θριγκὸν εἰσιδεῖν δόμων πίτνοντα, πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν Εὐρ. Ἰ Τ. 447 «μοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον μου», ὅτι τὰ νῶτα τῆς γῆς ἐσείσθησαν σάλῳ, ἐγὼ δὲ ἔφευγον καὶ ἔξω στᾶσα εἶδον τὸν θριγκὸν τῆς οἰκίας καταπίπτοντα, πᾶσαν δὲ τὴν πτώσιμον (ἑτοιμόπτωτον) στέγην χαμαὶ καταβεβλημένην ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν σταθμῶν· «σταθμοὶ δὲ ἐνταῦθα τὰ ὑφ' ὧν ἵσταται ἡ στέγη στηρίγματα» Δ. Βερν. Κατὰ τὸν Weckl. τὸ ἐρείψιμον κατηγορούμ. δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι Σοφ Φιλ. 1044 μετὰ γεν. διότι τὸ πεφευγέναι ἐνταῦθα = ἀπηλλάχθαι· πρβ. α 18 Σοφ. Ἀντ. 488. αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονὸς Εὐρ. Ἱκ. 148 φεύγων (καταδικάσας ἑαυτὸν εἰς ἐξορίαν) ἐκ τῆς πατρίδος του ἕνεκα φόνου συγγενοῦς. Ὁμοίως φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν Αἰσχ. Χο. 1036 καταδικάζων ἐμαυτὸν εἰς ἐξορίαν διὰ τὸν συγγενικὸν τοῦτον φόνον. οἱ φεύγοντες, οἱ ἐξόριστοι, οἱ φυγάδες, συχν. Θουκ. 1, 24. Ξεν. Ἀγ. 7, 6. Λυσίας κλ. λέγοντες ὡς. . μόνος οὐ δικαίως φύγοι, ἐπιβουλευθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 13 ὅτι ἐξωρίσθη ὄχι δικαίως, ἀλλὰ διότι ἐπεβουλεύθη ὑπὸ τῶν ἐχόντων μικροτέραν ἐκείνου πολιτικὴν δύναμιν. Τοῦ φεύγω ὡς δικανικοῦ ὅρου ἀντίθετ. εἶνε τὸ διώκω, ἢ ἄλλως τὸ μὲν διώκω (κατηγορῶ) εἶνε τὸ ἐνεργ, τὸ δὲ παθ. εἶνε τὸ φεύγω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι· μόνον παρ' Ἀντιφῶντι εὕρηται ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡς παθ. τὸ διώκομαι. Καὶ ταῦτα δὲ ὡς καὶ τὸ ἁλίσκομαι (ἐνεργ. αἱρῶ) ἀνάγονται εἰς χρόνους ἀρχαιοτάτους, καθ' οὓς ὁ παθών τι ἐδίωκεν αὐτός (αὐτοδικῶν) τὸν προσβαλόντα (δηλ. τὸν φεύγοντα, καὶ ᾕρει αὐτόν· ἴδ. ἁλίσκομαι καὶ διώκω. Ὡς παθ. δὲ συντάσσ. παρ' Ἀττικοῖς ῥήτορσιν· ὅθεν φεύγω ὑπό τινος (ὄχι φεύγω τινὰ) μετὰ τοῦ δίκην ἢ ἄνευ αὐτοῦ ἴδ. Ἀντιφ. 5, 48. Ἰσαῖ. 3, 37. Δημ. 30, 5 κἀλλ. ἄλλως τε . . καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελήτου Πλ. Ἀπολ. 35D καὶ ἄλλως διότι κατηγοροῦμαι ἐπὶ ἀσεβείᾳ ὑπὸ τοῦ Μελήτου. Πρβ. Λυσ. 10, 31. 18, 14. Αἰσχίν. 2, 109. Δημ. 38, 20 κἀλλ. Συχνότερον προστίθεται ἡ αἰτ. δίκην (γραφήν). Τιμόθεος φεύγει ὑπ' ἐμοῦ ταύτην τὴν δίκην Δημ. 49, 1 ἐγὼ κινῶ ταύτην τὴν δίκην (τὴν ἀγωγὴν) ἐναντίον τοῦ Τιμοθέου. Πρβ. ὧν δὲ φεύγομεν χρημάτων 38, 2 τὰ δὲ χρήματα, δι' ὧν τὴν ὑπεξαίρεσιν κατηγορούμεθα. Εὕρηται δὲ καὶ ἀπολύτως, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ πράγματος· τὸ φεῦγον ψήφισμα Δημ. 23, 58 τὸ ψήφισμα ὅπερ κατηγορεῖται.

φεύξιμος 2 = φύξιμος (ὅπερ ἴδε).

φεψαλόω: φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς ἐφεψαλώθη Αἰσχ. Πρ. 377 κτυπηθεὶς κατὰ τὸ διάφραγμα ἐκάη.

φῆ = ἔφη.

φήμη, Δωρ. φάμα, ἡ, λόγος μέλλοντος δηλωτικός, προφητεία· φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν υ 100 τὶς ἐγειρομένων ἀνθρ. φάσθω μοι ἔνδοθεν φήμην (φωνὴν ἀγαθόν τι προσημαίνουσαν). φήμη (προφητικὴ φωνή) τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἱδρυμένη; Εὐρ. Ἑλ. 820 ἐν τοῖς μυχοῖς τῆς οἰκίας ὑπάρχει τις ἐγκαθιδρυμένη φωνή, προφητεύουσα τὰ μέλλοντα; τ. ἔ. ὑπάρχει τι ἐντὸς τῆς οἰκίας μαντεῖον; φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν Ἀρφ. Σφ. 865 θὰ λέγωμεν λόγια καλὰ πρὸς ὑμᾶς τοὺς δύο. φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί Ὄρν. 720 ἡ φήμη δι' ὑμᾶς τοὐλάχιστον εἶνε ὄρνις· ἴδε ὄρνις. φάμαν πέμπων βασιλείᾳ Εὐρ. Ἱππ. 158 λυπηρὰν φήμην (διότι φήμη εἶνε μέση λέξις) φέρων τῇ βασιλίσσῃ. ‖ λόγος, γνώμη· ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν εἶναι Αἰσχ. Ἱκ. 768 ἀλλὰ λέγεται, ὅτι οἱ λύκοι κρείσσους εἰσὶ τῶν κυνῶν. Ὁ Ἀπόλλων Λύκειος ἐλατρεύετο ἐν Ἄργει, ἴδε στ. 694. μηδ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς Αἰσχ. Χο. 1042, ἴδ. ἐπιζεύγνυμι. βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν Σοφ. Φιλ. 846, ἴδε πέμπω. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί Πινδ. Ὀ. 7, 10 «οὐ-

τος δὲ μακάριος, ὃν κατέχουσι διαλαλήσεις χρησταὶ (ἃς οἱ ὕμνοι ποιοῦσι)» Σχ. οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε, οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν Πλ. 'Απολ. 20 C διότι βεβαίως (δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι) ἐν ᾧ σὺ δὲν ἔκαμες (δὲν κατεγίνεσο μέ) τίποτε ξεχωριστὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἔπειτα τόση δυσφημία καὶ λόγος ἔχει γίνῃ. τῆσδε τῆς φήμης ἄπο Σοφ. 'Ηλ. 65, ἴδε ἐπαυχέω. πρότερον φήμης Αἰσχ. 'Επτ. 851 πρὸ τοῦ ᾄσματος (τοῦ θρήνου) τῶν δύο ἀδελφῶν.

φημί. Εἰς τοὺς γνωστοὺς ἐκ τῶν γραμματικῶν τύπους προσθέτω ἐνταῦθα τοὺς διαλεκτικοὺς καὶ σπανιωτέρους τύπους ἐκ τῶν τοῦ Blass (II σελ. 211): Δωρ. ᾰ ἀντὶ τοῦ η, ὡς φαμί, φατί 'Αρφ. 'Αχ. 771. Θεόκρ. 1, 50. φάσει Πινδ. Ν. 7,102. φασεῖς Θεόκρ. 15,79. ἔφα, φᾶ = ἔφη Πινδ. 'Ι. 2, 11. Θεόκρ. 17, 65. φᾶσε Πινδ. Ν. 1, 66. Β΄ ἑν. πρ. ἐνεστ. φῆσθα (φῇσθα) ξ 149. Γ' ἑν. πρ. ἐνεστ. φή (ὀρθότερον φῄ;) ἐγκλιτ. ἀντὶ τοῦ φησί 'Ανακρέ. παρ' 'Απολλ.π. συντάξ. 238 ('Απ. 40). Περὶ τοῦ τόνου πρβ. 'Ηρῳδιαν. I 431. II 210. Γ' πρ. πλ. φαντί Πινδ. 'Ο. 7, 54 κἀλλ. Θεόκρ. 4, 8. 7, 27. 'Επ. ὑποτ. φήῃ λ 128 κἀλλ. φῇσιν α 168. 'Απρφ. φάμεν Πινδ. 'Ο. 1, 35. Ν. 8, 19. παρ - 'Ο. 7, 66. Π. 9, 43. Πρτ. ἐπ. φῆν, ἔφης, φῆς Ε 473. ἔφησθα καὶ φῆσθα Φ 186. ἔφης Γ 280. Χ 280. 331, σπάν. παρὰ τοῖς δοκίμοις 'Αττ., ὡς Αἰσχ. 'Αγ 1613 (ὀρθῶς φῄς Pauw) Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 23. Πλ. Ἴων. 539 Ε (φῄς Blass). Εὐθύδ. 293 C. Γοργ. 466 Ε. 496 Ε Αἰσχίν. 2,86, ἀλλὰ συχν. παρὰ μτγν. Γ΄ πρ. ἐπ. φῆ, Δωρ. φᾶ Πλ. ἐπ. φάμεν, ἔφαν Γ 161 κἀλλ., φάν (Ζ 108 κἀλλ.) πρὸς τῷ ἔφασαν, φάσαν. 'Αόρ. α΄ Δωρ. φᾶσε (ἀντὶ τοῦ ἔφησε) Πινδ. Ν. 1, 66. — Τὸ φημί σημ. τρία 1) λέγω, καθόλου· 2) καταφάσκω, λέγω ναί, καὶ 3) ἰσχυρίζομαι, προφασίζομαι. 'Επὶ τῆς τελευταίας ταύτης σημ. συνηθέστερον εἶνε τὸ φάσκειν. 'Ομοίως ἔφη σπουδάζειν σημ. ἔλεγεν ὅτι βιάζεται, ἐν ᾧ ἔφασκε σπουδάζειν ἐπροφασίζετο, ὅτι βιάζεται. Τὸ φημί ἔχει ἀναμφιβόλως σημ. ἐνεστῶτος, ἀλλ' ὁ παρατ. ἔφην ὁτὲ μὲν = ἔλεγον, ὁτὲ δὲ εἶπον. Ὅθεν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ὡρισμένως ἡ παρατατικὴ ἔννοια, γίνεται χρῆσις τοῦ ἔφασκεν. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἀόρ. ἔφησα, ὑποτ. φήσω, φήσαιμι κέ. οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ φῶ, τέκνον Εὐρ. 'Ι. Α. 643 «δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ πῶ ναὶ γι' αὐτὸ καὶ πῶς νὰ πῶ ὄχι» Δ. Βερν. ἢ φάθι ἢ μὴ ἃ ἐρωτῶ Πλ. Γοργ. 475 D ἢ λέγε ναὶ ἢ λέγε ὄχι δι' ὅσα σε ἐρωτῶ. οὐκ ἂν αἰσχυνθείην ὅτι μὴ οὐχὶ ὀρθῶς φάναι εἰρηκέναι Πλ. Χαρμ. 164 D δὲν ἤθελον ἐντραπῇ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἔχω ὁμιλήσῃ. Ὅτι μετὰ τὸ ὅτι εὕρηται πολλαχοῦ ἀπρφ., εἶνε γνωστόν· ἴδε π. χ. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 18. 2, 4, 15. Πλ. Φαίδων 63 C. 'Ισαῖ. 6, 10. Θουκ. 5, 46 κἀλλ. 'Αλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ φαίνεται παρέγγραπτον τὸ ὅτι ἐκ τοῦ Στοβαίου 'Ανθ. 21, 25, ὅπου ὁ κῶδ. Α παραλείπει τὸ ὅτι. τί τις εἶναι τοῦτο φῇ πλὴν ὅτι κέ. Δημ. 19, 88 τί νὰ εἰπῇ τις, ὅτι εἶνε τοῦτο ἄλλο παρὰ ὅτι κέ. ἶσον ἐμοὶ φάσθαι Α 187 νὰ λέγῃς (νὰ νομίζῃς) τὸν ἑαυτόν σου ἴσον μὲ ἐμέ. Καὶ κατὰ πλεονασμόν: νῦν τε ἔφη λέγων 'Ηρ. 3,156. 'Ομοίως καὶ 1, 118. 122. 125, ὅταν γίνεται μετάβασις ἀπὸ τοῦ πλαγίου εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον ἐάν μοι μὴ δοκῇ κεκτῆσθαι ἀρετήν, φάναι δέ, ὀνειδιῶ Πλ. 'Απ. 29 Ε ἐὰν (ἐλεγχόμενος) φαίνηται εἰς ἐμὲ ὅτι δὲν κατέχει ἀρετήν, ἀλλ' ὅτι λέγει μόνον, θὰ τὸν ὀνειδίσω. 'Ενίοτε πλεονάζει κατ' ἀπομίμησιν τῆς κοινῆς ὁμιλίας (ὡς καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν τὸ λέγει, παρεμβαλλόμενον ὑπὸ πολλῶν πλειστάκις ἐν τῷ λόγῳ): καὶ λέγει πρὸς τὸν ἀεὶ εἰσιόντα οὐκ ἄλλο τι ἢ σωφρόνει, φησίν Πλ. Χαρμ. 164 Ε (ἴδ. Κρατ. 408 Α) καὶ τίποτε ἄλλο δὲν λέγει πρὸς τὸν ἑκάστοτε εἰσερχόμενον παρὰ «σωφρόνει», λέγει. Οὕτω δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπομιμούμενοι. ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσον θεόν, ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφθαι Διός Εὐρ. Βάκ. 242 ἐκεῖνος λέγει (ἰσχυρίζεται), ὅτι ὁ Διόνυσος εἶνε θεός, ἐκεῖνος (ἰσχυρίζεται), ὅτι (ὁ Διόνυσος) ἐρράφθη ποτὲ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ Διός. 'Ενιαχοῦ δὲ τὸ φασί = λέγουν, λέγει ὁ λόγος· εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ φασίν, Αἰσχύλος ποτὲ μηλοσφαγούσας 'Αρφ. Λυσ. 188 (ὁρκώσω ὑμᾶς) μηλοσφαγούσας (πρβ. Αἰσχ. 'Επτ. 43 ταυροσφαγοῦντες (ὃ ἴδε) ἐς μελάνδετον σάκος) εἰς ἀσπίδα, ὥσπερ Αἰσχύλος (ἐποίησέ) ποτε (ἐνν. τὸ παρακτεθὲν χωρίον), (ὡς) φασι. ἄκουε δή, φασί, μάλα καλοῦ λόγου Πλ. Γοργ. 523 Α ἄκουε λοιπόν, καθὼς λέγουν, κτλ. Τὸ φασί παρενεβλήθη εἰς δήλωσιν τοῦ ὅτι ἡ φράσις ἄκουε δή κέ εἶνε παροιμιώδης· πρβ. Τιμ. 20 D καὶ τὸν αὐτ. Σχολ. «τοῦτο παροιμιῶδές ἐστιν ἐφ' ὧν ἐκκαλέσασθαι βουλόμεθα τὸν ἀκούοντα, ἴσον τῷ: δέχου δὴ τὰ ἄξια ἀκοῆς».

φημίζω: μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω Αἰσχ. 'Αγ. 634 μέγα κακὸν συντόμως ἐξέφρασας.

φῆν = ἔφην

φῆς = ἔφης.

φῆσθα = ἔφησθα.

φθάν, ἴδ. φθάνω.

φθάνω ἐκ τοῦ φθάνϜω φθανύω, ὅθεν ᾱ ἐπ., ᾰ 'Αττ. Παρατ. ἔφθανον σπαν. Ξεν. 'Ελλ. 6, 2, 30 'Ανθ 9, 272. φθήσομαι (φθάσω 'Ιπποκρ. 7, 134, πλημμ. γρ., ὕποπτος καὶ Ξεν. Κ. Π. 5, 4, 38. 7, 1, 19. ἄλλως μόνον μτγν.)· ἔφθᾰσα, (ἐπ. μόνον ἀόρ. β΄ καὶ 'Ηρ., ἐκτὸς τοῦ φθάσας 6, 65. 7, 161. Θεοκρ. 2, 115 ἔφθαξα, Δ. Γ. ἔφθασα, ἀλλὰ 113 ἔφθασας), φθάσω, φθάσαιμι, φθάσον 'Ιώσ. 'Αρχ. 6, 11, 7, προ- Παλ. Δ., φθάσαι, φθάσας. 'Αόρ. β' ἔφθην Θέογν. 969 καὶ μτγν. πεζ., ἔφθης λ 58. Εὐρ. 'Ηρακλ. 120. 'Ι. Τ.

669. Ἀρφ. Ἐκκλ. 596, ἔφθη ἀπὸ τοῦ Ὁμ. συχν. (ἐπ. καὶ φθῇ Λ 451. χ 91), -θημεν Εὐρ. Φοιν. 1468. Ἰσοκρ. 19,22, -θητε 5, 7, -θησαν Ἀντιφ. 26 5, Ἰσοκ. 4, 86. 16, 37 (φθάν λ 51), ὑπ. φθῇς Πλ. Πολιτικ. 266D, φθῇ Εὐρ. Ὀρ. 1220. Ἀνδρ. 990. Πλ. Εὐθύδ. 275B (ἐπ. φθήῃ Π 861. φθῇσιν Ψ 805, παραφθήῃσι Κ 346. φθέωμεν, φθέωσι π 383. ω 437). φθαίης Ἀρφ. Ἱππ. 935. Ὄρν. 1018, -αίη Ν 815, -αίητε Ἡρ. 6, 108. φθαῖεν Πλουτ. Μαρκ. 6. Ἰώσ. Ἀρχ. 18, 6, 5. Προστ. δὲν εὑρίσκεται, φθῆναι Ἡρ. 6, 115 καὶ συχν. Ἀττ. πεζ. (Διαλ. «ψαέναι φθάσαι» Ἡσύχ.). φθάς Ἰων. Ἡρ. 3, 71. 9, 46, ὑπο- Η 144, παρα- Χ 197. πρκ. ἔφθακα Δημ. 18, 39 ἐν Ἐπιστ. Φιλίππου νοθευομένῃ. Ὀρειβάσ. 8, 2 (πέφθακα Χριστ. πάσχ. 2077), ἐφθάκειν Πλουτ. Γάλβ. 17 καὶ ἄλλοι μτγν. — Μέσ. Ἀόρ. φθάμενος ἐπ. — Παθ. ἐφθάνοντο Ἰωσ. Ἰουδ. πόλ. 5,2,4, ἐφθάσθην Διον. Ἁλ. 6, 25 καὶ ἄλλ. μτγν. φθαστέον Ὀρειβάσ. 7, 8. πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσ' ἀνθρώπους Ι 506 πολὺ προτρέχει πασῶν (οἷον ὑπεξιοῦσα), προκαταλαμβάνει δ' ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν βλάπτουσα τοὺς ἀνθρώπους. Τὸ πάσας ἐνν. καὶ εἰς τὸ φθάνει. φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν Ψ 444 πρότερον θ' ἀποκάμωσιν εἰς τούτους οἱ πόδες καὶ τὰ γόνατα ἢ εἰς ὑμᾶς. τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς.. φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι; Π 861 τίς δὲ ἠξεύρει, ἂν ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν προλάβῃ νὰ κτυπηθῇ ὑπὸ τοῦ δόρατός μου, ὥστε ν' ἀπολέσῃ τὴν ζωήν του; Τὸ ὀλέσσαι = ὥστε ὀλέσσαι. Ἧττον ὀρθῶς ἐξαρτῶσιν ἄλλοι τὸ ὀλέσσαι ἐκ τοῦ φθήῃ. ἔφθης με μικρόν· ταὐτὰ δὲ φθάσας λέγεις, πλὴν ἕν Εὐρ. Ἰ. Τ. 669 «μικρόν με προύλαβες· προλαβών με δὲ ταὐτὰ (ἐκείνῃ, Ἰφιγενείᾳ) λέγεις, πλὴν ἕν» Δ.Βερν. φθῇ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας Λ 451 «ἔφθη καταλαβόν σε τὸ τέλος τοῦ θανάτου, οὐδὲ διέφυγες» Γαζῆς, ἤτοι: κατέλαβέ σέ ποτε πρὸ ἐμοῦ τὸ τέλος (ὃ ἴδε) τοῦ θανάτου κτλ. τῷ γὰρ δεδιέναι τό τε αὐτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν, μὴ λόγοις τε ἥσσους ὦσι καὶ ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι, τολμηρῶς πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρουν Θουκ. 3, 83 δεδιότες γὰρ τήν τε αὐτῶν ἔνδειαν («τὴν ἔλλειψιν τῆς γνώμης» Σχ. τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν ἀνεπάρκειαν) καὶ τὴν τῶν ἐναντίων σύνεσιν, μὴ ἡσσῶνται (ἐλασσῶνται) τε τῶν ἐναντίων τοῖς λόγοις (εἰς τὰς διαπραγματεύσεις, ἄλλοι: κατὰ τὴν εὐγλωττίαν) καὶ τῇ πολυτρόπῳ αὐτῶν γνώμῃ προληφθῶσιν ἐπιβουλευθέντες, τολμηρῶς ἐχώρουν πρὸς τὰς κακουργίας. τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις Εὐρ. Ἄλκ. 662 «δὲν ἔχεις νὰ χάνῃς καιρόν, μόνον ἄμε γλήγορα νὰ σπείρῃς παιδιά» Δ. Βερν. φθάνουσιν ἑλόντες τὴν Τορώνην καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπόμενος Θουκ. 5,3 ἴδ. διαιρῶ. ἐὰν μὲν δύνωνται καὶ φθάνωσι πρὶν ἀποθανεῖν Ἀντιφ. 1, 29 καὶ προφθάνωσι (ἐνν. νὰ καλέσωσι τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς), πρὶν ἀποθάνωσι. ἠσκήκεις δὲ φθάνων ἕλκειν ἢ τὰ πτηνὰ φεύγειν Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 39 εἶχες δὲ γυμνασθῇ νὰ σύρῃς τὰ δίκτυα πρὸ τοῦ νὰ φεύγουν τὰ πτηνά. εὐπαθοῦντα δ' ἡμέρα φθάνει Ἀπ. Σοφ. 401, ἴδ. πάσχω. κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσας, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ προυσχόμην σε Ἀρφ. Νεφ. 1384 μόλις δὲ ἔλεγες (δὲν ἐπρόφθανες νὰ εἴπῃς) «κακκά», καὶ ἐγώ σε ἔπαιρνα καί σε ἔβγαζα ἔξω εἰς τὴν θύραν καὶ σὲ ἐκράτουν (= ἔσχον σε πρὸ ἐμαυτοῦ κυρ. σ' ἐκράτουν πρὸ ἐμαυτοῦ, ὅπως συνήθως κρατοῦν τὰ παιδιά, τὰ μέλλοντα νὰ ἀποπατήσωσιν). οὐκ ἂν φθάνοις λέγων Πλ. Συμπ. 185E λέγε εὐθύς. ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων Φαίδων 100C φρονῶν, ὅτι σοι παραχωρῶ ταῦτα (ὅτι δηλ. ὑπάρχουσιν ἰδέαι), τελείωνε μίαν ὥραν πρωτίτερα σὺ εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις Ἀρφ. Πλοῦτ. 874 γρήγορα, χωρὶς νὰ χάνῃς στιγμήν, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἀγοράν. οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος Δημ. 25, 40 πρέπει τάχιστα νὰ φονευθῇ. τὰς δὲ μετὰ τοῦ Μινδάρου... κατιδόντες τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιουμένου (ποιούμενοι χ/φα) οὐ φθάνουσιν πάσαις (ἐνν. διαφυγόντες) Θουκ. 8, 102 οἱ Ἀθηναῖοι παρατηρήσαντες τὰς μετὰ τοῦ Μινδάρου ναῦς, ὅστις εὐθὺς ἤρχιζε νὰ καταδιώκῃ αὐτάς, δὲν προφθάνουσι μὲ ὅλας (νὰ διαφύγωσι). οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν Εὐρ. Τρ. 456 δὲν ἔχεις καιρὸν πλέον νὰ περιμένῃς ἀέρα 'ς τὰ πανιά σου, τ. ἔ. φεῦγε μίαν ὥραν πρωτίτερα. ἀνέῳξάς με φθάσας Ἀρφ. Πλ. 1102 ἐπρόλαβες καὶ μοῦ ἤνοιξες («προλαβὼν ἐμὲ μέλλοντα κόπτειν τὴν θύραν» Σχ.). Διορθοῦσιν: ἀνοίξας μ' ἔφθασας, ἐν οὐ δέοντι, πρβ. Ε 119. Ἡρ.9, 46. Εὐρ. Ἰ. Τ. 669 κἀλλ.

φθέγγομαι μέσ. ἀποθ. ὁμαλόν, μέλλ. Δωρ. -γξοῦμαι Θεόκρ. 15, 99. πρκ. ἔφθεγμαι, β΄. πρ. ἔφθεγξαι· φθεγκτός Πλουτ. 1017 F, προσ- Σοφ. Φιλ. 1066. ἐκβάλλω φθόγγον, φωνήν, ἦχον· ἀπὸ γλώσσας..ἐφθέγξατο Πινδ. Ὀ. 6, 14 ἴδε γλῶσσα. χορὸς εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος Πινδ. Ἀπ. 238 (Boeckh) χορὸς φθεγγόμενος εὐρύοπα κέλαδον ἀγνύμενον (ὃ ἴδε) διὰ στομάτων ἀκροσόφων (σοφωτάτων). πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίῳ φθέγξαι ἑλεῖν..διπλόαν νικῶντ' ἀρετάν Ν.5,52 φώναξε ὅτι αὐτὸς νικῶν ὡς πύκτης καὶ ἐν παγκρατίῳ (= καὶ ὡς παγκρατιστής) ἔλαβε δόξαν διπλῆς ἀρετῆς. φθέγγου χέουσα σεμνὰ (κεδνὰ Hartung) τοῖσιν εὔφροσιν Αἰσχ. Χο. 108 ὅταν χέῃς τὰς σπονδάς, λέγε ἀγαθὰ διὰ τοὺς εὐνοϊκῶς διακειμένους. κάλλιστα μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνὴρ Ἀπ. ἀδέσπ. τρ. 464 κάλ-

λιοι' ἄμουσος εἰκάζει ὁ Nauck. Πολὺ πλησιέστερον θὰ ἦτο τὸ κάλλιοι' ἀμούσων. Ἀλλὰ καὶ τὸ κάλλιστα μουσῶν, εἰρωνικῶς εἰρημένον, δύναται νὰ ἐκφράζῃ τό: εὐμουσότατα. Τὸ Ἀπ. ἀποδίδεται εἰς τὸν Εὐριπ., ἀλλ' ἴσως μᾶλλον εἶνε τοῦ Σοφοκλέους, ὅστις ὁμοίαν ἔννοιαν ἐξέφρασε καὶ ἀλλ., ὡς ἐν Ἀπ. 85,10. οἷον ἐφθέγξαο ἔπος Ἡρ. 7, 103 ποῖον λόγον εἶπες (ἐξεστόμισες)! πρβ. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος (ὁ ἴδε) ὀδόντων Δ 350. ὅτι ἤδη ἔπη φθέγγομαι ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους Πλ.Φαῖδρ.241 Ε ὅτι τώρα πλέον ἀποφθέγγομαι ἡρωϊκοὺς στίχους (ἑξαμέτρους) καὶ ὄχι πλέον διθυράμβους· περὶ ὧν ἴδε 238 C. D σιγῶ, φθεγγομένη (Δ. Γ. -νης) παλάμης θελξίφρονα παλμόν Ἀνθολ. 9, 505,7 ἐν ᾧ φθέγγομαι τὸν θελξίφρονα παλμὸν τῆς παλάμης, ἤτοι κινῶν τὰς χεῖρας ἢ καὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς ἀπομιμοῦμαι φθογγήν: ἀντὶ τῆς φωνῆς μεταχειρίζομαι τὴν κίνησιν τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων· ὥστε φθέγγομαι παλμὸν παλάμης σημ. φθέγγομαι (φθογγήν) τῷ παλμῷ τῆς παλάμης. Ἐνν. τοὺς παντομίμους λεγομένους.

φθέγμα τό: φθέγμα ὅσιον εἴχομεν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 927 ἐξ εὐλαβείας εἴχομεν κλειστὸν τὸ στόμα μας. ὦ φθέγμ' ἀναιδές Σοφ. Ο. Κ. 863 ὦ σὺ ἀναιδέστατα φθεγξάμενε (Ellendt). ὦ φθέγμ', ἀφίκου; Ἠλ. 1225 εἰς τὸ φθέγμα ἐνν. ὁ Σχ. φίλτατον, ὅθεν: ὦ φιλτάτη φωνή (ἀδελφική), ἣν μακρόθεν (μέχρι τῆς σήμερον) ἤκουον, ἔφθασες ἐδῶ;

φθείρω (ἐκ τοῦ φθέρjω), φθερῶ, (διαφθερέω Ἡρ. 5, 51. διαφθέρσει Ν 625). ἔφθειρα. ἔφθαρκα Δείναρχ. 1, 64 (ἀντὶ τούτου παρ' Ἀττ συνήθ. β' πρκ., ἀλλὰ διέφθαρκα Εὐρ Μήδ. 226. Λυσ 1, 16 Πλ. Ἀπολ. 33 C. Θεαίτ. 144 D). Πρκ. β' ἔφθορα Γαλην. 13, 343. 743, διέφθορα μτβ. (ἔχω διαφθείρῃ) Σοφ. Ἠλ. 306. Εὐρ. Μήδ. 349. Ἀρφ. Ἀπ. 490, ἀλλ' ἀμτβ. (ἀπόλωλα) Ο 128. Ἱπποκρ. 8, 246 (ἀμφίβ.) 304 καὶ συχν. μτγν. Ὑπερ. διεφθάρκειν εἶχον διαφθείρῃ Δημ. 45, 27. Μέλλ. παρατ. παθ. φθεροῦμαι Σοφ. Ο. Τ. 272. Εὐρ. Ἀνδρ. 708. Θουκ. 7, 48, 5. Ἡρ. 8, 108. 9, 42 (Δ. Γ. ἐν τῷ α' ὁ Ἡρ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλ τοῦτον μόνον, ὅθεν καὶ ὡς συντελικόν). Ἀόρ. ἐφθάρην. φθαρήσομαι Ἱπποκρ. 1, 598 καὶ μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ., ἀλλὰ διαφθαρήσομαι ὡς μέλλ. συντελ. (Ἰσοκρ. 4, 124. Θουκ. 8, 75, 3, Πλάτ. Ἀπολ. 29 C) γνησίως Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ. (Δωρ. φθαρησόμενος [Τιμ.] Λοκρ. 94 D) πρκ. ἔφθαρμαι, γ' πλ. ἐφθάραται Θουκ. 3, 13 (πέφθαρμαι μτγν.). Ὑπερσ. διεφθάρατο Ἡρ.8, 90 (Δ. Γ. πλημμ. -αρέατο ἢ -ειρέατο). φθαρτός μτγν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. χὤνπερ ἂν θίγῃ, φθείρει τὰ πάντα Σοφ.Τρ.716 καὶ ὅσα ἐγγίσῃ (τὸ βέλος), τὰ καταστρέφει ὅλα. Τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους ἦσαν βεβαμμένα διὰ τοῦ αἵματος τῆς Λερναίας ὕδρας. δείξω δ' ἐγώ σοι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν μείζω (ἥσσω) νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε, εἰ μὴ φθερῇ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης καὶ παῖς ἄτεκνος Εὐρ.Ἀνδ.708 θά σε μάθω δ' ἐγὼ νὰ μὴ θεωρῇς ποτε τὸν Ἰδ. Πάριν μεγαλίτερον παρὰ τὸν Πηλέα ἐχθρόν σου, ἂν δὲν «ξεκουμπισθῇς» («δὲν γκρεμνισθῇς») μιὰν ὥραν πρωτίτερα ἀπὸ ταύτην τὴν οἰκίαν σὺ καὶ ἡ στεῖρα κόρη σου. Τὸ φθείρεσθαι καὶ τὰ σύνθετα ἀποφθείρεσθαι, ἐκφθείρεσθαι, εἰσφθείρεσθαι σημ. τὸ ἐπὶ κακῷ πορεύεσθαί ποι, ἔρρειν, πρβ. τὰ τῆς συνηθείας: γκρεμνίζομαι, ξεκουμπίζομαι, νὰ χαθῇς κττ. πρβ. καὶ φθόρος. ἐκποδὼν ἡμῖν φθείρεσθε Ἡρώνδ. 6, 16 ἔρρετε, ὥστ' ἐκποδὼν ἡμῖν εἶναι: «ἀδειάζετέ μας τὴ γωνιά». δεινοί τινές εἰσιν φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους Δημ. 21, 139 ἔχουν τὴν συνήθειαν, τὴν μανίαν, νὰ συχνάζουν (κυρ. νὰ ξεκουμπίζωνται) εἰς τοὺς πλουσίους, νὰ προσεταιρίζωνται αὐτοὺς καὶ ν' ἀποβαίνωσι τὰ ὄργανα τῶν κακῶν των ὀρέξεων. πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος Αἰσχ. Χο. 1011, ἴδε κηκίς. εὔχομαι... τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι (τοὺς ταῦτα μὴ δρῶντας) κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι Σοφ. Ο. Τ. 272 εὔχομαι, ὅπως οἱ δρῶντες ταῦτα (οἱ μὴ ἀναζητοῦντες τὸν φονέα) ἀπολεσθῶσι διὰ τῆς νῦν τύχης καὶ δι' ἔτι ἐχθρικωτέρας («μᾶλλον μεμισημένης» Σχ.) ταύτης· ἴδε ἀνίημι καὶ εὔχομαι (περὶ τῆς συντάξεως). ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος (ἦν) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 932 εἶχε πάθῃ φθορὰν (μεταβολήν) τινα, ἥτις ἐφαίνετο ἐν τῇ στροφῇ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ.

φθερσιγενής 2 ὁ φθείρων, φονεύων τὸ γένος, τὴν γενεάν· -κῆρες Αἰσχ. Ἑπτ. 1046 «καὶ ἐν τῷ φθείρειν γεγονυῖαι» Σχ.

φθέωμεν -έωσιν, ἴδ. φθάνω.

φθίνασμα τό: τῆλε πρὸς δυσμαῖς Ἡλίου φθινασμάτων (Ἡλίου φθίνοντος) Αἰσχ. Πέρ. 235 «μακρὰν πρὸς τὰς δυσμὰς τῶν φθινασμάτων (τῶν λήξεων, τῶν ἐξαφανίσεων) τοῦ θεοῦ Ἡλίου» Σχ.

φθίνω, ἴδε φθίω.

φθίσαν = ἔφθισαν (φθίνω).

φθιτός 3 τεθνεώς, νεκρός Αἰσχ. Πέρ. 223. τρισκάλμοισι βάρισι φθιτοί (Weit: ὀλόμενοι) Πέρ.1075 ἀπολωλότες ὑπὸ τῶν τρισκάλμων νεῶν (τῶν τριήρων).

φθίω ἐνεστ. καὶ πρτ. ἑκάτερος ἅπαξ παρ' Ὁμ. (φθείρομαι, μαραίνομαι), ὑπ. φθίῃς β 368 (ἀόρ. κατὰ Blass, διορθοῦντα φθίῃ ἢ φθίεαι· καὶ φρένας ἔφθιεν Σ 446 ἐμαραίνετο κατὰ τὰς φρένας, τὴν καρδίαν, ὑπὸ τῆς θλίψεως· ὁ Blass εἰκάζει: ἔσθιεν). Τινὲς γράφουσι φθείω, ὡς τείω (πρβ. «φθείει, θνήσκει» Ἡσύχ.). Κατὰ τὸν Ἡρῳδ. II 599 ἡ γραφὴ τοῦ ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἠμφισβητεῖτο ὑπὸ τῶν γραμματικῶν· ἀλλά, καίτοι τῆς παραδόσεως οὔσης ὑπὲρ τοῦ ει, ὁ Ἡρῳδ. προέκρινε τὴν διὰ τοῦ ἰ γραφήν. Μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐπ. ποιητ. μτβ. φθείσω

(φθίσω) Π 461 Χ 461, ἀποφθίσω Σοφ. Αἴ. 1027. φθεῖσα (φθῖσα) υ 67, ἀπέφθῖσα Αἰσχ. Ἀγ. 1455, ὑπ. φθείσωμεν π 369, ἀποφθείσειε Ἡσ. Ἔργ. 666, κατα- Κ. Σμυρν. 3, 482, ἀποφθείσειαν Ἀπολλ. Ῥ. 4,1292, φθίσον Σοφ. Ο. Τ. 202, φθεῖσαι δ 741. π 428, ἀποφθίσαι Σοφ.Τρ. 709.φθίσας Αἰσχ.Εὐμ.173.Σοφ.Τρ. 1043. Αἴ.1198. καταφθίσας Αἰσχ. Εὐμ. 730. ἔφθῖκα ἀμτβ. μτγν. Διοσκορ. Προοίμ. 1, 2 σ. 6, ἀπ- Θεμίστ. 28, 341. Παθ. ἀπόλλυμαι, φθείσομαι (φθίσ-) ἐπ. (ἀορ. μέσ. ἐπὶ παθ. ἐννοίας ἀποφθείσασθαι Κ. Σμυρν. 14, 545). Ἀόρ. β´ ἐφθίμην Σ 100. Σοφ. Ο. Τ. 962, κατ- δ 363, ἔφθῖσο Αἰσχ. Ἑπτ. 957. ἔφθῖτο Εὐμ. 461. Εὐρ. Ἄλκ 414. Θέογν. 1141 (ὅπου διορθοῦσιν ἔφθιται). ὑπ. φθίεται Υ 173, -όμεσθα Ξ 87. εὐκτ. ἀποφθίμην (ἐκ τοῦ -ιίμην) κ 51, φθῖτο λ 330, προστ. φθίσθω Ἀπολλ. Ῥ. 3,778. ἀπο- Θ 429, φθίσθαι Ι 246. ξ 117 (ἡ γρ. φθῖσθαι πλημμ.), φθίμενος Θ 359. Π 581. λ 558. Πίνδ Π. 4, 112. Αἰσχ.Χο. 363. 402. 405 κἀλλ. Σοφ. Τρ. 1161, Εὐρ. Ἄλκ. 80. 278. 899, πεζ. οἱ φθίμενοι οἱ ἀποθανόντες, Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 18. γ´ πλ. ἔφθῖθεν μόνον ἐν ψ 331, ἀπ- Ε 110. 133. η 251 (κατ' Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ ἀπέφθιθον). Πρκ. ἔφθῖμαι υ 340. ἐξέφθινται Αἰσχ. Πέρσ. 929. Ὁ ὑπερσ. (ἐκτὸς τοῦ γ´ πλ. ἐπ.) συμφωνεῖ μὲ τὸν ἀόρ., ὥστε μόνον ἐκ τοῦ νοήματος διακρίνεται ἑκάτερος. κατέφθιτο Αἰσχ. Πέρσ. 380 δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ ὑπερσ. καὶ ἀόρ. (ἀλλ' αὐτ. 322 εἶνε ἀσφαλῶς ἀόρ.), ἐφθίατο Α 251 σαφῶς ὑπερσ. -φθῖτός Αἰσχ. Πέρσ. 223. 526. Εὐμ. 97 κἀλλ. (κατὰ ταῦτα ἰ καὶ ἐπ. ἐν τῷ πρκ. ὑπερσ. ἀορ. π., ἐκτὸς τῆς εὐκτ., ει (ι) ἐν μέλλ. καὶ ἀορ. α´ἐπ., ἀλλὰ ἀπέφθῖσεν Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1440, ἀείποτε ἴ Ἀττ.).— φθίνω (ῥ. φθι-) φθείρομαι, ῑ ἐπ., ἴ Ἀττ. καὶ Πίνδ. Π. 1, 94. Ἰ. 8, 47 (ἐκ τοῦ φθίνϜω, φθινύω, πρβ. φθινύθω κατ.). Ἐνεστ. καὶ πρτ. ὡς τὸ πολὺ ποιητ., ἀλλὰ συχν. ὁ Πλ. φθίνει, φθίνειν, φθίνων, φθίνουσα, φθίνον, ἔφθινε, τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον καὶ Ἡρόδ. 3, 29, μηνὸς φθίνοντος ἀπὸ τοῦ Ὁμ. πασίχρηστον. φθινήσω Γεωπον. 1, 12, 34 κατὰ Ddf ἀντὶ τοῦ φθινύσω φθινύσας Ἱπποκρ. 5, 468. Λουκ.Παράσ. 57. κατα-Πλουτ. 117 C. ἀπρφ. «φθῖναι φθαρῆναι» Σουΐδ.κατεφθινηκότες Πλουτ Κικ.14. Σπαν. μτβ.φθίνει Σοφ.Ἠλ.1414 ἄνευ Δ.Γ καταφθίνουσι(Δ.Γ. -φθείρουσι) Θεόκρ.25,122.Τὸ ἐπ.φθῐνύθω ἔχει καὶμτβ. καὶ ἀμετάβ. σημ., μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ. φθινύθεσκε Α 491. μηδέ τοι (ἐνν. ὀδυρομένῳ) αἰὼν φθινέτω ε 161 καὶ ἂς μὴ φθείρεται (ἂς μὴ μαραίνεται) ἡ ζωή σου μὲ τοὺς θρήνους. ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν Σοφ. Τρ. 548, ἴδε ἥβη. φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη Ο. Τ. 906, ἴδε ἐξαιρέω. φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα Ἀντ. 1013 ὅτι ἀπετύγχανον (ἔμενον ἄνευ ἀποτελέσματος· κυρ. ἐτελείωναν) αἱ μαντεῖαι (αἱ προφητεῖαι) αἱ ἐκ τῶν κακοσήμων (ἀπαισίων) θυμάτων. χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος Θ 359 ὑπὸ τῶν Ἀργείων (ταῖς χερσὶ τῶν Ἀργ.) ἀπολλύμενος. τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς Σοφ. Αἴ. 141 κατὰ τὴν νῦν (ἄρτι) παρελθοῦσαν νύκτα. πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν; Ἠλ. 237 πῶς εἶνε σωστόν, ἀφ' οὗ ἀποθάνουν καὶ ὕστερα οἱ ἄνθρωποί μας, νὰ μὴ φροντίζῃ τις διόλου δι' αὐτούς; Μᾶλλον οὕτως ἐξηγητέον ἢ ὡς ἐν τῷ ἀμελῶ. ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ Σοφ. Ο. Τ. 202 «φθεῖρον ὑποθεὶς τῷ σῷ κεραυνῷ: κεραύνωσον αὐτόν» Σχ. φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἔμελλον ν 384 ἔμελλον ν' ἀποθάνω κακὸν θάνατον. Σύστοιχος σύνταξις. ἄσημα δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα Κύπριδος Εὐρ. Ἱππ. 371, ἴδ. παύω. τὰ μὲν φθίνει φίλοισι (φίλοι χ/φα) τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας, μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα Σοφ. Αἴ. 405 οὐδεμίαν βοήθειαν ἔχω νὰ περιμένω ἀπὸ τοὺς περὶ ἐμὲ φίλους ναύτας, εἶμαι δ' ἀφωσιωμένος εἰς μωρὰς ἄγρας· ἴδ. πρόσκειμαι.

φθογγή ἡ: καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα φθογγὰς ἀκούειν ἔστι συμφορᾶς διπλῆς Αἰσχ. Ἀγ. 336 ὁμοίως καὶ τῶν νικηθέντων καὶ τῶν νικητῶν φωνὰς διπλῆς (διαφόρου) τύχης δύναταί τις ν' ἀκούῃ χωριστὰ (ἀμείκτους).

φθονερός 3: χρὴ νιν . . μὴ φθονεραῖσι φέρειν γνώμαις Πινδ. Ἰ. 1, 44 ἴδ. φέρω. φθονερὰ βλέπων Ν. 4, 39 τὸν φθόνον ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων» Σχ. βλέπων μὲ φθόνον. ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν, εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλῶσσαν Σοφ. Φιλ.1141, ἴδ. γλῶσσα.

φθονέω τινὶ τινός = οὐ βούλομαι μεταδιδόναι τινί τινός· ὅθεν καὶ ἡ σύνταξις. Καὶ μετ' ἀπρφ., καὶ μετὰ τοῦ ὅτι καὶ εἰ. Εὑρηται δὲ συντασσόμενον καὶ μετὰ δοτ. πράγματος· εἴ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσ' 55Δ διότι καὶ ἂν ἐγὼ ἀπὸ φθόνον δὲν θέλω καὶ δὲν σὲ ἀφίνω νὰ τὰς ἐκπορθήσῃς, δὲν κατορθώνω τίποτε μὲ τὸν φθόνον μου. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν Σοφ. Ο. Τ. 624 (θ' ἀποθάνω) ὅταν προηγουμένως ἀποδείξῃς, ὁποῖος εἶνε ὁ πρὸς σὲ φθόνος μου (ἡ κατὰ σοῦ ἐπιβουλή μου). Καὶ μετὰ γεν. πράγμ. Κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτην (ἐν ᾗ ἡ γεν. κυρ. μεριστική) σημ. κυρίως οὐ βούλομαι μεταδιδόναι τινί τινος πρβ. Ἰσοκ. 4, 29 (ἡ πόλις) τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ὧν ἔλαβεν ἅπασι μετέδωκε. ὅπου τὸ μετέδωκε ἐπιφέρεται ὡς ἰσοδύναμον τῷ οὐκ ἐφθόνησε. οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω οὔτε τευ ἄλλου ζ 68 τ.ἔ. προθύμως βούλομαι μεταδοῦναί σοι. μηδέ μοι φθονήσῃς εὐγμάτων Αἰσχ.Πρ.607 εἰσάκουσον τῶν εὐχῶν μου. τοῦ κομίσασθαι τὰ ὑμέτερ' ἡμῖν ἐφθόνησαν (Ῥόδιοι) Δημ.15, 15 δὲν ἠθέλησαν νὰ σᾶς ἀφήσουν νὰ πάρετε ὅ τι σᾶς ἀνῆκε. φθονήσας μήτ' ἀπ'

οἰωνῶν φάτιν μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν Σοφ. Ο. Τ. 310 χωρὶς ν' ἀποκρύψῃς ἐκ φθόνου εἰς ἡμᾶς μήτε ἐξ οἰωνῶν μαντείαν μήτε ἄλλο τι μέσον ἂν ἔχεις μαντικῆς. οὐκ ἔστι πενίας ἱερὸν αἰσχίστης θεοῦ μισῶ γὰρ ὄντως οἵτινες φρονοῦσι μέν, φρονοῦσι δ' οὐδενός γε χρημάτων ὕπερ Ἀπ. Εὐρ. 248. Τὸ Ἀπόσπ. τοῦτο εὐκόλως διορθοῦται, ἂν ἀντὶ τοῦ φρονοῦσι γράψωμεν φθονοῦσι καὶ ὅπερ ἀντὶ τοῦ ὕπερ, τ. ἔ. φθονοῦσι μέν, φθονοῦσι δ' οὐδενός γε (τοῦτο), ὅπερ (φθονοῦσι τῶν) χρημάτων, ἤτοι: τὸν φθόνον, ὅνπερ αἰσθάνονται διὰ τὰ χρήματα, δὲν αἰσθάνονται δι' οὐδὲν ἄλλο. Οὕτω δὲ ἀπαλλάττεται πάσης νοθείας καὶ τῶν ποικίλων διορθώσεων τὸ Ἀπόσπασμα. τί δὴ προσῆκεν (αὐτὸν ποιεῖν), παρόντος στρατηγοῦ, οὐχ ὧν ἐκεῖνος ἔφησεν αὐτῷ φθονεῖν οὐδενός Δημ. 23, 164 τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἐπὶ παρουσίᾳ στρατηγοῦ, ὄχι τινὸς ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔλεγεν ὅτι τὸν φθονοῦν, ἀλλὰ κτλ. Καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. παρὰ Θουκ. 6, 78: τάχ' ἂν ἴσως καὶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς ποτε βουληθείη αὖθις φθονῆσαι γρήγορα ἴσως ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ ποτέ (νὰ λάβῃ ἀφορμήν) νὰ φθονήσῃ ἐκ νέου τὴν εὐτυχίαν μου. τί δὲ φθονεῖς τοῦτ'; Εὐρ. Ἰ. Τ. 503 κυρ. τί δὲ φθονεῖς ἀποκρίνασθαι (πρβ. Πλ. Γοργ. 489 A καὶ συχν.) τοῦθ', ὅ σ' ἠρώτησα; καὶ τί σε πειράζει νά μου τὸ εἰπῇς; μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν Πινδ. Ἰ. 4,26 μὴ φθόνει ν' ἀναμειγνύῃς τὸν προσήκοντα εἰς τὴν ᾠδὴν πομπώδη ἔπαινον. ἐπειδὴ σεαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς Ἀρφ. Θεσμ. 249 ἐπειδὴ δὲν θέλεις νά μοι παραδώσῃς τὸν ἑαυτόν σου. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν Εὐρ.Μήδ.312=οὐ φθονῶ ὅτι τὰ σὰ ἔχει καλῶς. τοῦ χρόνου δέ σ' οὐ φθονῶ Βάκχ. 820 ἕνεκα τῆς σπανίας ἐκθλίψεως διώρθ. τοῦ χρόνου δ' οὔ σοι φθονῶ (Bothe) κυρ. οὐ φθονῶ σοι (τῆς ὑπερθέσεως) τοῦ χρόνου: ἔχεις ὅλον τὸν ἀναγκαῖον χρόνον εἰς τὴν διάθεσίν σου. Ὁ δὲ Nauck ἔγρ. τοῦ χρόνου δέ σοι φθονῶ: λυποῦμαι τὸν καιρὸν ποῦ θὰ χάσῃς (διὰ τὰς ἀναγκαίας προπαρασκευάς): δὲν ἔχομεν καιρὸν διὰ χάσιμον. ἐφθόνησέ μου ταῖς διαβολαῖς Αἰσχίν. 2, 10 μὲ ἐφθόνησε διὰ τὰς διαβολάς: ἀπέσυρε λοιπὸν πάλιν αὐτάς, διότι ἐν αὐταῖς ὑπῆρχον ἔπαινοι ἐμοῦ. μὴ φθόνει φράσαι Εὐρ. Μήδ. 63 κυρ. μὴ λυπᾶσαι (ἀπὸ φθόνον) νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς: μὴ ἀρνηθῇς νά μοι τὸ εἴπῃς. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι λόγων (Valck.: λέγων) φθόνει Αἰσχ. Ἑπτ. 467 «λέγ' ἄλλον κομπώδη (λόγον) καὶ μηδὲν ἀποκρύψῃ με τῶν ἀλαζονειῶν» Σχ. ὅπου τὸ τῶν ἀλαζονειῶν=τῶν ἀλαζονικῶν λόγων, ἀλλ' ὁ Weckl. παρερμηνεύσας διώρθ. λήρων φθόνει, ἐν οἷς τὸ λήρων οὐδαμῶς=τῶν ἀλαζονειῶν. Καὶ μεθ' ἑπομ. αἰτ. καὶ ἀπρφ. τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδὸν τέρπειν; α 346 διατί ἀπὸ ζήλειαν, ἀπὸ κακίαν, δὲν θέλεις νὰ τέρπῃ (τοὺς ἄλλους) ὁ ἀοιδός; Τοιαύτην σημ. ἔχει καὶ ἐν σ 16. Ἡ. 8,109. τὸ σοφὸν οὐ φθονῶ χαίρω θηρεύουσα κέ Εὐρ. Βάκχ. 1005, ἴδε φθόνος. Ἡσθ. παίδων δ' ἔδεισε μὴ φθονηθείη φθόνῳ Εὐρ. Ἠλ. 30 ἐφοβήθη δὲ μὴ νεμεσηθείη (μὴ ἀπέχθοιτο, μὴ μισηθείη) τῷ φόνῳ τῶν παίδων (εἰ τοὺς παῖδας φονεύσειε). φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς Ἀπ. Σοφ. 186, ἴδε δύσκλεια.

φθόνησις ἡ: φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται Σοφ. Τρ. 1212 δὲν θά σοι ἀρνηθῶ τὴν χάριν τῆς μεταφορᾶς (νά σε μεταφέρω).

φθόνος ὁ «λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς» Πλούτ. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον προσεῖναι Σοφ. Τρ. 250=οὐ χρή με φθονεῖν σοι τοῦ λόγου (= φθονεῖν σοι λέγειν) τ. ἔ. ὀφείλω νὰ διηγῶμαι προθύμως πᾶν, ὅ τι ὁ Ζεὺς φανερὰ διενεργήσῃ. Συχνὴ δὲ ἡ φράσις φθόνος οὐδείς = προθύμως θὰ μεταδώσω, θὰ εἴπω. φθόνος οὐδείς, ὦ Σόλων, ἀλλὰ σοῦ τε ἕνεκα ἐρῶ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν Πλ. Τίμ. 23D σχεδὸν=οὐδέν σε ἀποκρύψομαι, ὦ Σόλων, ἀλλὰ κέ. ἀποκτείνειν φθόνος Εὐρ. Ἑκ. 288=νεμεσητὸν ἀποκτείνειν ἴδ. παρηγορῶ. «φθόνος νέμεσις, σημειωτέον δὲ ὅτι τὸν φθόνον νῦν ἐπὶ τοῦ μώμου τίθησιν, ὡς ἐν Θησεῖ: καίτοι φθόνου μὲν μῦθον ἄξιον φράσω, ἤτοι μέμψεως ἄξιον» Σχ. = Ἀπ. Ἀδ. Τρ. 387. φθόνος τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον, τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται Θουκ. 2, 45 μεταξὺ τῶν ζώντων ὑπάρχει φθόνος πρὸς τοὺς ἀντιζήλους, οἱ δὲ μηδενὶ ἐναντίοι (ἤτοι: οἱ μηκέτι ὄντες) τιμῶνται δι' εὐνοίας ἀνανταγωνίστου. Ὁ Steup ἐξαλείφει τὸ τοῖς ζῶσι ὡς παρέγγραπτον, ἀλλὰ φαίνεται ἀναγκαῖον, σημαῖνον: μεταξὺ τῶν ζώντων, τ. ἔ. ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἐκ τῶν ζώντων, οἵτινες ἔχουσι φθόνον πρὸς τοὺς ἀντιπάλους των. Οὕτω δὲ τὸ τοῖς ζῶσι συμβιβάζεται ἄριστα πρὸς τὸ πρὸς τὸ ἀντίπαλον. Αἱ δὲ διορθ. πρὸς τῶν ἀντιπάλων ἢ παρὰ τὸ ἀντίπαλον περιτταί. Πρβ. Δημ. 18, 315. δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φθόνου μολών Εὐρ. Φοίν. 479 «ὅταν μπῇ ἀνάμεσό μας ἔχθρα καὶ ζήλεια», εἰς ἀμοιβαίαν τῷδε ἔχθραν καὶ φθόνον ἐμπεσών» Δ. Βερν. φθόνον σωμάτων ἕξει θεός Αἰσχ. Ικ. 885 = φθονήσει (αὐτοῖς) τῶν σωμάτων (τῶν παρθένων) τ. ἔ. δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς ὁ θεὸς τὸν μετὰ τῶν παρθένων γάμον. ὄμματος φθόνος Ἀγ. 938 βάσκανος ὀφθαλμός· ἴδ. ἁλουργής. νεκροὺς ὑβρίζειν μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ Εὐρ. Ἠλ. 902 «(φοβοῦμαι) μὴ νεμεσῶν (= φθόνῳ) τις μέμψηταί μοι νεκροὺς ὑβρίζειν» Δ. Βερν. τὸ σοφὸν οὐ φθόνῳ χαίρω θηρεύουσα, τὰ δ' ἕτερα μεγάλα φανερά τ' ὄντ' (Musgrave: φανερὰ τῶν) ἀεί, ἐπὶ τὰ καλὰ βίον ἦμαρ εἰς νύκτα τ' εὖ ἄγοντ' εὐσεβεῖν, τὰ δ' ἔξω νόμιμα δίκας ἐκβαλόντα τιμᾶν θεούς Βάκχ. 1005 οὐχ ὑπὸ φθόνου διώκω τὴν σοφίαν

(«δὲν ζηλεύω τὴν ψευδῆ σοφίαν, πρβ. στ. 395) οὐδὲ χαίρω θηρεύουσα αὐτήν, ἀλλὰ τὰ ἕτερα (ἐκεῖνα χαίρω θηρεύουσα), ἅ ἐστι μεγάλα καὶ φανερά, ὅτι δηλ. ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς (κυρ. τὴν ἡμέραν καὶ ἕως εἰς τὴν νύκτα) ἐπὶ τὴν ἀρετὴν (ἐπὶ τὰ καλὰ ἔργα) κατευθύνοντα τὸν βίον εὐσεβεῖν χρή, τὰ δὲ τοῖς ἱεροῖς θεσμοῖς ἐναντιούμενα νόμιμα (τῶν ἀνθρώπων) ἐκβαλόντα τιμᾶν θεούς. Σημειωτέον ὅτι μετὰ τὸ θηρεύουσα ἔθηκεν εὖ ἄγοντ' καὶ ἐκβαλόντ' ἐπὶ τὸ γενικώτερον: δηλ. κατευθύνων τις τὸν βίον ἐπὶ τὴν ἀρετὴν νὰ εὐσεβῇ, κατ' ἐπεξήγησιν εἰς τὸ τὰ δ' ἕτερα, κείμενον ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἀντιθέσεως. Πλὴν τῆς διορθ. τοῦ Musgrave καὶ τῆς ὀρθῆς συντάξεως τοῦ τὰ δ', ἡ ἐδηλώθη ἀνωτ., οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται εἰς ὀρθὴν κατανόησιν τοῦ χωρίου. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ Σοφ. Φιλ. 776, ἴδε πολύπονος.

φθόρος ὁ: οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσῃ τάδε; Αἰσχ. Ἑπτ. 238 δὲν πᾶς 'ς τὸ διάβολο καὶ νὰ κρατήσῃς τὸ στόμα σου καὶ νὰ μὴ φωνάζῃς;

φῖλαι, φίλατο, ἴδ. φιλέω.

φιλέω ὁμαλόν, Λεσβ. φίλημι Ἀπ. Σαπφ. 78. γ΄ πλ. φιλεῦντι Δωρ. Θεοκρ. 5, 80. Ἀπρφ. ἐν. φιλήμεναι Χ 265, Δωρ. μέλλ. φιλάσω Θεοκρ. 23, 31. Δωρ. ἀόρ. ἐφίλᾱσα Θεόκρ. 15, 100. Παθ. ἐφίλᾱθεν 7, 60 κέ. Ἀλλὰ παρὰ Πινδ. ἐφίλησα Π 2, 16. 9, 18 κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδ. πρβ. Ν. 5, 44. 7, 88. ἐφίληθεν = -ήθησαν Β 668. φιλήσομαι παθ. α 123. ο 281. Ἀντιφ. 1, 19. φιληθήσομαι Ἐπίκτ. π. Στοβ. 46, 88. πεφιλήσομαι Καλλίμ. Δῆλ. 270. Ἀόρ. μέσ., ὡς ἐκ τοῦ φίλλω = ἐφίλησα: ἐφίλαο Ἀνθ. 5, 289, ἐφίλατο Ε 61, φίλατο Υ 304. Ἐπιγρ. Ἑλλ. 280, 2 (μετὰ δοτ. ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων Ἀπολλ. Ῥ. 3, 66), φίλαντο Ἀπ. Ῥ. 3, 1002, ὑπ. φίλωμαι Ἡσ. Θε. 97. Ὕμν. Δήμ. 117. Προστ. φῖλαι Ε 117. Κ 280. φιλάμενος μετὰ δοτ. ἀγαπητὸς Ἑλλ. Ἐπιγρ. 580, 2. Ἀόρ. β΄ φίλετο Ὀρφ. Ἀργ. 512 καὶ 724 ἄνευ Δ. Γ., ἀλλὰ μετεγράφη, ἕνεκα τοῦ μακροῦ ι, εἰς φίλατο. εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ Η 204 εἰ δὲ καὶ Ἕκτορα φιλεῖς καὶ φροντίζεις αὐτοῦ. τὸ καλὸν πεφιλημένε Θεόκρ. 3,3 ἴδ. καλός. ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι φίλωνται Ἡσ. Θεογ. 97 οὗτος δὲ ὄλβιος, ὃν ἂν αἱ Μοῦσαι φιλήσωσι. τἆλλα καὶ φιλώμεθα: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις συγχωρούντων, ἃ βούλονταί τινες, ἐνὶ δέ τινι μηκέτι· σημαίνει δὲ οἷον τἆλλα φίλοι ὦμεν, κατὰ δὲ τοῦτο διαφερώμεθα» Ἀ. Β. 65, 25· πρβ. τὸ ἡμέτερον: «ἂν θέλεις νὰ εἴμεθα φίλοι», παρομοίως λεγόμενον. παρ' ἄμμι φιλήσεαι α 123 θὰ φιλοξενηθῇς παρ' ἡμῖν. κεῖθι φιλήσεαι οἷά κ' ἔχωμεν ο 281 θὰ φιλοξενηθῇς ἐκεῖ μὲ ὅ τι ἔχομεν, «μὲ τὸ εὑρισκάμενο». τὸν φιλέοντα ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι Ἡσ. Ἔργ. 342 τὸν φιλοῦντα προσκαλεῖν εἰς δεῖπνον, τὸν δ' ἐχθρὸν (τὸν μισοῦντα) χαίρειν ἐᾶσαι. οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν Σοφ. Ἀντ. 312 οὐκ ἐξ ἅπαντος τρόπου δεῖ φιλεῖν τὸ κέρδος. αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 398 αἰσχρῶν γὰρ (ἔργων) ἀλλότριός τε καὶ ἀμέτοχος οὐ κακὸς (δειλὸς) εἶναι φιλεῖ. Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως θυγάτηρ, ὡς χρή, πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον πόρθμευμ' ἀχέων περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει Ἀγ. 1554 Ἰφιγένεια ἡ θυγάτηρ ὑπαντήσασα αὐτῷ πρὸς Ἀχέροντα, ὃς ἄχεα βροτοῖσι πορθμεύει (= πρὸς πόρθμευμα κατὰ τὸ Ἀπ. Λικυμν. 1), περιβαλοῦσα τὼ χεῖρε φιλήσει αὐτὸν ἀσπασίως,ὡς χρὴ (θυγατέρα φιλῆσαι πατέρα). ἀλλήλους φιλέουσι τοῖσι στόμασι,ἢν δὲ ᾖ οὕτερος ὑποδεέστερος ὀλίγῳ, τὰς παρειὰς φιλέονται Ἡρ. 1, 134 φιλοῦσιν ἀλλήλους εἰς τὰ στόματα, ἂν δὲ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο εἶνε ὀλίγον κατώτερος, φιλοῦνται εἰς τὰς παρειάς. φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ Αἰσχ. Ἰκ. 769, ἴδε τίκτω.

φιλήνιος: 2 ὑφ' ἅρμα τ' ἤγαγον φιληνίους ἵππους Αἰσχ. Πρ. 481=ἀγαγὼν ἐποίησα φιληνίους.

φιλήτωρ -ορος παθ. ἡ φιλήτωρ Αἰσχ. Ἀγ. 1447 ἡ ἐκ ψυχῆς φιλουμένη» Σχ. ἴδ. φιλητός.

φιλία, Ἰων φιλίη, ἡ: χρῆν μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι Εὐρ. Ἱππ. 254, ἴδ. ἀνακίρναμαι. ἔστιν δὲ πρᾶξαι μέν, ἀγνοοῦντας δὲ πρᾶξαι τὸ δεινόν, εἶθ' ὕστερον ἀναγνωρίσαι τὴν φιλίαν, ὥσπερ ὁ Σοφοκλέους Οἰδίπους (Τύραννος) Ἀριστοτ. Ποι. κεφ. 14 σ. 1453 b 29 εἶνε δὲ δυνατὸν νὰ πράξωσι μέν, ἀλλὰ ἀγνοοῦντες τὴν δεινὴν πρᾶξιν νὰ πράξωσιν αὐτήν, ἔπειτα ὕστερον ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν στενὴν (συγγενικὴν) σχέσιν, ἥτις ὑπάρχει, ὡς κλ.

φίλιος 3 παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ 2: νὺξ φιλία (εὐμενὴς) μεγάλων κόσμων κτεάτειρα Αἰσχ. Ἀγ. 367, ἴδε κτεάτειρα. τὸ Ἄργος ἀεὶ ἠπίσταντο ἐπιθυμοῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους καλῶς σφίσι φίλιον γενέσθαι Θουκ. 5, 36 οἱ Βοιωτοὶ καλῶς ἤξευρον, ὅτι οἱ Λακεδαιμ. πάντοτε ἐπεθύμουν, ὅπως τὸ Ἄργος διατηρήσῃ φιλικὰς σχέσεις μὲ αὐτοὺς ἐπὶ εὐνοϊκοῖς ὅροις (κατ' ἄλλους ἐντίμως). ἐν φιλίᾳ Ξεν. Κ Π. 1, 6, 9 ἐνν. χώρᾳ, γῇ: ἐν φιλικῇ χώρᾳ. κλύειν φίλιον Εὐρ. Ἡρ. Μ. 751 = ἥδιστον ἀκούειν.

φίλημι Αἰολ = φιλῶ.

φιλογηθής 2 Δωρ φιλογαθής, ὁ φιλῶν γηθεῖν (τὸ γῆθος).

φιλόθυτος 2 ὁ φιλῶν τὰς θυσίας, εὐχαρίστως (συνήθως) θυσιάζων· φιλοθύτων πόλεος ὀργίων μνήστορες ἔστε μοι Αἰσχ. Ἑπτ. 162 τῶν θυσιῶν, ἃς μετὰ χαρᾶς (ἀσμένως, προθύμως) προσφέρει ἡ πόλις.

φιλοκαλέω εἶμαι φίλος τοῦ καλοῦ (ὡραίου)· φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας Θουκ. 2,40 ἀγαπῶμεν τὸ καλόν, τὰς

ὡραίας τέχνας μετὰ μικρᾶς δαπάνης ἴδ. φιλοσοφῶ.

φιλον(ε)ικέω: φοβοῦμαι οὖν διελέγχειν σε, μή με ὑπολάβῃς οὐ πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονικοῦντα λέγειν, τοῦ καταφανὲς γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς σέ Πλ Γοργ. 457 Ε φοβοῦμαι νά σε ἐξελέγχω λεπτομερῶς, (διότι φοβοῦμαι) μήπως ὑπολάβῃς ὅτι ὁμιλῶ ὄχι ἐκ ζήλου καθαροῦ ὑπὲρ τοῦ προκειμένου ζητήματος, ἵνα διαφωτισθῇ, ἀλλὰ φιλονικῶν πρὸς σὲ (ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας). Ἄλλα πρδγ. καὶ τὰ τῆς ὀρθογραφίας ἴδε ἑφεξῆς.

φιλον(ε)ικία ἡ (φιλόν(ε)ικος, φιλον(ε)ικῶ). Ἡ ἱστορία τῆς λέξεως ‘ αὐτῆς, καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων πρδγ., ἔχει ὧδε ἐν συντόμῳ. Κατ' ἀρχάς, ὅτε τὸ γλωσσικὸν αἴσθημα ἦτο πλέον ζωηρὸν καὶ πλέον ἀνεπτυγμένον, ἡ λέξις αὕτη εἶχεν ἣν ἔννοιαν παρέχουσιν ἡμῖν τὰ συνθετικὰ αὐτῆς μέρη: φιλία (ἐπιθυμία, ἔρως) νίκης. Εἶτα δὲ ἡ ἔννοια αὕτη, ἕνεκα τοῦ παρομαρτοῦντος τῇ νίκῃ ἀγῶνος, καὶ ζήλου καὶ ἁμίλλης (ὅλος δὲ ὁ βίος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦτο ἀγὼν καὶ ἅμιλλα), παρεκτραπεῖσα κατήντησε νὰ εἶνε: σπουδή, ἀγὼν νίκης, προσπάθεια, ὅπως νικήσῃ τις, ἐπικράτησις, ὁ ἀνταγωνισμός, καὶ δὴ αὐτὸ τοῦτο τὸ νεῖκος. ἤτοι ἡ (διὰ τοῦ ΕΙ) φιλονεικία (φιλόνεικος, φιλονεικῶ). Ἤρχισαν πλέον νὰ μὴ αἰσθάνωνται τὴν σύνθεσιν τῆς λέξεως, καὶ δὴ νὰ βλέπωσιν ἐν αὐτῇ μᾶλλον τὴν ἔννοιαν τοῦ νείκους ἢ τὴν τῆς νίκης. Ὅθεν ὑπεισῆλθεν ἡ διὰ τοῦ ΕΙ γραφή. Μᾶλλον δ' ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἐπὶ καλοῦ (ὡς Πλ.Πολ.551 Α.545 Α.581Β.C.Ξεν.'Απ.2,6,5. Κ. Π. 7, 5, 64 κἀλλ. ἴδε κατωτ. ἰδίας δὲ μνείας ἄξιον εἶνε τὸ Πλουτ. 724 Β φίλαθλος καὶ φιλόνικος ἡμῖν ὁ θεός (Ἀπόλλων) προερχόμενον πιθανῶς ἐκ παλαιοτέρου συγγραφέως. Διὰ τοῦτο ἐπὶ καλοῦ εἶνε ἐν συχνοτέρᾳ χρήσει ἡ λέξις ἅμιλλα καὶ ἁμιλλῶμαι. Διεξοδικώτερον καὶ πληρέστερον περὶ τῆς λέξεως ἔγραψεν ὁ Leopold Schmidt ἐν τῇ Ἠθικῇ αὐτοῦ (ἴδ. Μτφρ. Ὀλυμπίου Ι σελ. 241 κέ. ΙΙ σελ. 472-477). Οἱ λόγοι οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν διὰ τοῦ Ι γραφὴν τῶν συνθέτων τούτων εἶνε 1) ὅτι κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀναλογίαν, ἂν τὸ β΄ συνθετικὸν ἦτο τὸ νεῖκος καὶ ὄχι τὸ νίκη, τότε τὸ ὅλον σύνθετον ὤφειλε νὰ εἶνε φιλονεικής, πρβ. πολυνεικής, ἀμφινεικής. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ χωρία ὑποστηρίζοντα προφανῶς τὴν διὰ τοῦ Ι γραφὴν Πλ.Πολ.581C. 582E. 586C. Ἀριστοτ. 1363b1. 1368b 21. 1370b 33. 1389a 12, ἐν οἷς ῥητῶς δηλοῦται ὅτι ὑπόκειται τὸ νικᾶν ἢ ἡ νίκη. Ἐναντίον τοῦ α΄ τούτου λόγου ἀντιπροτείνονται δύο τινά, πρῶτον τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376 ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι νείκης παλαιᾶς ἦλθε ὧν τὴν ἑρμηνείαν ἴδε ἐν τῷ νείκη· τὸ δὲ νείκης (= νείκους) ἐκ διορθ. τοῦ Heath ἀντὶ τοῦ νίκης εἰσήχθη εἰς πάσας τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις. Τὴν αὐτὴν δὲ γρ. ἀποκατέστησεν ὁ Ἑρμ. ἐν Εὐμ. 904 (ἴδε νείκη) Τὴν αὐτὴν δὲ γρ. παρέχει καὶ ὁ ἄριστος κῶδ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1679, ἣν ἀποκαθιστῶσι νῦν οἱ νεώτεροι ἐκδόται. Ἴσως δὲ θὰ ὑπῆρχον καὶ ἄλλα πρδγ. ἂν ἐσῴζοντο πάντα τὰ ἀρχαῖα κείμενα. Ὁ ἰσχυρισμὸς λοιπὸν τοῦ Schanz, ὅτι ὁ τύπος οὗτος νείκη ὀφείλεται εἰς τὸν Αἰσχύλον, εἶνε ἀστήρικτος. Δεύτερος λόγος ἀντιπροτεινόμενος εἶνε, ὅτι καὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις εὕρηνται σύνθετα, διασαλεύοντα τὴν εἰρημένην ἀναλογίαν, ὡς τὸ ἄκυρος (κῦρος), εὔειρος, δύσριγος, δωδεκάσκυτος, φοξίχειλος, ἀξιόμισος, πλεῖστα δὲ παρὰ μτγν. (ἴδ. Τσερέπη Σύνθετα, σελ. 420 κέ.). Εὕρηνται δὲ καὶ χωρία, ἐν οἷς ἀναντίρρητος εἶνε ἡ διὰ τοῦ ΕΙ γραφή, ὡς Ἰσοκρ. 5, 113 εἰκός σε φιλονεικεῖν, ὅπως τῷ προγόνῳ σαυτὸν ὅμοιον παρασκευάσεις ὅπου, ἂν παραδεχθῶμεν τὴν γραφὴν τοῦ Urbin. φιλονικεῖν, θὰ παρασκευασωμεν ἀντίφασιν αὐτοῦ πρὸς τὸ ὅμοιον παρασκευάσεις. νῦν γὰρ οὐ δήπου πρός γε αὐτὸ τοῦτο φιλον(ε)ικοῦμεν, ὅπως ἃ ἐγὼ τίθεμαι ταῦτ' ἔσται τὰ νικῶντα ἢ ταῦθ' ἃ σύ Πλ. Φίλ. 14Β ὅπου ἂν τὸ φιλονικοῦμεν ἑρμηνεύσωμεν: προσπαθοῦμεν νὰ νικήσῃ ἡ γνώμη ἡμῶν, τότε τὰ ἑφεξῆς ἀποτελοῦσι ταὐτολογίαν· ὅθεν προκριτέα ἡ γρ. φιλονεικοῦμεν ἀγωνιζόμεθα, συζητοῦμεν. Ὁ Schanz ἀντιτάσσων τὸ ἐν Πολ. Βιβλ. 4 ἀρχ. οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας ὡς ὁμοίαν ταὐτολογίαν, λεληθότως ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν ᾐσθάνοντο πάντοτε οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνθεσιν τοῦ ῥήματος φιλονικεῖν. Ἀλλ' ἐκ τούτου ἀκριβῶς προῆλθε καὶ ἡ γρ. φιλονεικ-, διότι ἐν τῇ λέξει ᾐσθάνοντο τὴν ἔννοιαν τοῦ νείκους μᾶλλον ἢ τῆς νίκης. Ἐφεξῆς ἑρμηνεύω διαφέροντά τινα χωρία, ἐξ ὧν φαίνεται ἡ κατὰ μικρὸν παρεκτροπὴ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων τούτων. τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίθενται φιλον(ε)ικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα Θουκ. 1, 41 τὰ οἰκεῖα συμφέροντα παραμελοῦσιν ἕνεκα τῆς στιγμιαίας φιλονικίας, δηλ. ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπερισχύσωσι, νὰ μὴ φανῶσι κατώτεροι, ἤτοι: νὰ νικήσωσιν. Ἐπαναλαμβάνεται λοιπὸν ἡ προηγ. ἔννοια τῶν πάντων ἀπερίοπτοί εἰσι παρὰ τὸ νικᾶν, οὗ τὴν ἑρμηνείαν ἴδε ἐν τῷ ἀπερίοπτος. ἡ παρακέλευσις . . κατά τε τὴν τέχνην καὶ πρὸς τὴν αὐτίκα φιλονικίαν ἐγίγνετο 7, 70 ἡ παρακέλευσις ἐγίνετο καὶ ὅπως ἡ τέχνη ἑκατέρων ἀπῄτει καὶ συμφώνως πρὸς τὴν στιγμιαίαν φιλονικίαν, προσπαθούντων δηλ. ἑκατέρων νὰ ὑπερισχύσωσι ἐς φιλονικίαν καθέστασαν τοιαύτην, ἣν πρὶν γενέσθαι ἠπίστησεν ἄν τις ἀκούσας 7, 28 εἰς τοιαύτην φιλονικίαν (ἤτοι: ἐπιθυμίαν νίκης) εἶχον φθάση, ὥστε, ἂν δὲν ἐγίνετο, δὲν θὰ τὴν ἐπίστευέ τις καὶ ἂν τὴν ἤκουε. μηδὲ μωρίᾳ φιλονικῶν ἡγεῖσθαι τῆς τε οἰκείας γνώμης ὁμοίως αὐτοκράτωρ εἶναι καὶ ἧς οὐκ ἄρχω τύχης 4,64 μηδὲ ἐκ μωρᾶς φιλονικίας (μόνον καὶ μόνον διότι μωρῶς σκεπτόμενος θέλω νὰ ὑπερισχύσω) νὰ νομίζω ὅτι, ὡς εἶμαι κύριος τῆς ἰδικῆς μου γνώμης, εἶμαι καὶ κύ-

ριος τῆς τύχης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐξουσιάζω. φρονήματι φιλονικῶν ἠναντιοῦτο 5, 43 ὑπὸ (ἕνεκα) τοῦ συναισθήματος τῆς ἰδίας ὑπεροχῆς προσπαθῶν νὰ ὑπερισχύσῃ ἠναντιοῦτο. φιλονικῶν ὁ αὐτόθεν περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ 7, 71 δηλ. οἱ Συρακούσιοι ἠγωνίζοντο νὰ νικήσωσιν, ἵν' ἀποκτήσωσι μεγαλιτέραν δόξαν. οὐκ ἀπρεπὲς νομιεῖτε . δοθείσης αἱρέσεως πολέμου πέρι καὶ ἀσφαλείας μὴ τὰ χείρω φιλονικῆσαι 5, 111 = μὴ τὰ χείρω ἑλέσθαι ἐκ φιλονικίας, ἤτοι: ἀγωνιζόμενοι νὰ φανῆτε ἀνώτεροι (ὅπερ δηλοῦται ἐν τοῖς ἐφεξῆς). ἐκ δ' αὐτῶν καὶ ἐς τὸ φιλονικεῖν καθισταμένων τὸ πρόθυμον (ἐνν. ἦν) Θουκ. 3, 82 ἐκ δ' αὐτῶν (τῆς πλεονεξίας καὶ φιλοτιμίας) ἦν (προήρχετο ἡ κομματικὴ) προθυμία, ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὸ φιλονικεῖν καθίσταντο = παντὶ τρόπῳ ἠγωνίζοντο ἀλλήλων περιγίγνεσθαι (ἴδε κατ.). — καὶ μὴν εἴρηνταί γέ πως σφοδρότερον διὰ φιλονικίαν τῶν κακῶν ἀνθρώπων· τούτου γε μὴν ἕνεκα πεφιλονίκηνται, μή ποτε λόγοις ἡγῶνται κρατοῦντες ἐξουσίαν εἶναι σφίσιν ἃ βούλονται πράττειν οἱ κακοί Πλ. Νόμ. 907 C ὅπου παρατηρητέον ὅτι τὸ πεφιλονίκηνται (οὗ ὑποκείμ. οἱ λόγοι) = (οἱ λόγοι) σφοδρότερον εἴρηνται διὰ φιλονικίαν, ἡ δὲ γεν. τῶν κακῶν ἀνθρώπων φαίνεται ὅτι εἶνε γεν. ἐξ ἀντικειμένου εἰς τὸ φιλονικίαν. Τὸ δὲ νόημα εἶνε ὅτι: προσεπαθήσαμεν νὰ κατανικήσωμεν καὶ ἀποκρούσωμεν τὰ ἐπιχειρήματα (τοὺς λόγους) τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἵνα μήποτε κρατοῦντες λόγοις (ὑπερισχύοντες διὰ τῶν λόγων) νομίζωσιν, ὅτι ὑπάρχει ἐξουσία εἰς αὐτοὺς νὰ πράττωσιν ὅσα ἐπιθυμοῦσι. Παρὰ δὲ τοῖς μτγν. εὕρηται μᾶλλον ἡ διὰ τοῦ ΕΙ γραφὴ (παρὰ τὸ νεῖκος), ἣν ἐπιμαρτυροῦσιν οὐ μόνον ἀρχαῖοι Λεξικογράφοι, ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Σουΐδας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρωδιανός: «τὸ δὲ φιλόνεικος διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου παρὰ τὸ νεῖκος ἐγένετο». «Φιλόνεικος: μάχιμος, φίλερις» Ἡσύχιος. Οὕτω παρὰ Πλουτ. συνήθως μὲν γρ. διὰ τοῦ ΕΙ, ἀλλ' ἐν 532D. 724B. 988A γραπτέον διὰ τοῦ Ι παρὰ τὸ νίκη. Καὶ ἄλλως δὲ ἦτο φυσικὴ ἡ διὰ τοῦ ΕΙ (παρὰ τὸ νεῖκος) γραφή· διότι πῶς ἤθελεν ἐκφρασθῇ ἄλλως δι' ἐντελοῦς ἀφῃρημένου (καὶ ὄχι διὰ τοῦ οὐδετ. τὸ φίλερι) τὸ ἀφῃρημένον τοῦ φίλερις, τὸ Streitsucht;

φιλόξενος, Ἰων.καὶ ποι. φιλόξεινος 2, καὶ 3: παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον Πίνδ. Ι. 2, 24 ἀφ' οὗ ἔλαβον πραγματικὴν ἀπόδειξιν τῆς φιλοξενίας του: ἀφ' οὗ ἐφιλοξενήθησαν ὑπ' αὐτοῦ.

φιλόπατρις -δος ὁ, ἡ, μεταγενέστερον τοῦ φιλόπολις. Ἐν Σχ. Ἀρφ. Πλ. 901: «τὸ μὲν φιλόπολις κοινόν, Ἀττικὸν δὲ τὸ φιλόπατρις» διωρθώθη ἤδη: «τὸ μὲν φιλόπολις Ἀττικόν, κοινὸν δὲ τὸ φιλόπατρις».

φιλόπολις. Ἐν τῷ πληθ.μὲν Αἰσχ. Ἑπτ.160 λέγει φιλοπόλεις, ὁ δὲ Πλάτ.καὶ οἱ πεζ.συγγρ.φιλοπόλιδες καὶ φιλοπόλιδας, καὶ ἐν γεν. φιλοπόλιδος· τό τε φιλόπολι οὐκ ἐν ᾧ ἀδικοῦμαι ἔχω,ἀλλ'ἐν ᾧ ἀσφαλῶς ἐπολιτεύθην Θουκ. 6,92 καὶ τὴν φιλοπατρίαν αἰσθάνομαι ὄχι νῦν, ὅτε ἀδικοῦμαι, ἀλλ' (ἠσθανόμην αὐτήν) ὅτε ἐν ἀσφαλείᾳ ὢν ὑπηρέτησα ὡς πολιτευόμενος τὴν πατρίδα μου.

φίλορνις - ιθος ὁ ἡ: πέτρα φίλορνις Αἰσχ. Εὐμ. 23 φίλη τοῖς ὄρνισι, συχναζομένη ὑπὸ τῶν πτηνῶν (ἀγρίων περιστερῶν κττ.), ὄχι διὰ τὸ περιβάλλον δάσος.

φίλος 3: ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι Δ 345 κυρ. ὀπταλέα κρέα ἐστὶ φίλα ἔδμεναι (ἐσθίειν). Τὸ ἔδμεναι προστίθεται εἰς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν. Παρομοία σύνταξις καὶ ἐν τῷ ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι ρ 15 ἀληθέα (ὑποκείμ., ἐνν. ἐστὶ) ἐμοὶ φίλα (κατὰ τὸ) μυθήσασθαι. Ὁμοίως ο 362. τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; Λ 407 = «ἡ καρδοῦλά μου». τοῦθ' ὅρα εἰ σοὶ λυσιτελεῖ καὶ ἐμοί, ὅπως μὴ πεισόμεθα, ὅπερ φασὶ (ἐνν. πάσχειν) τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας, τὰς Θετταλίδας· σὺν τοῖς φιλτάτοις ἡ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνάμεως τῆς ἐν τῇ πόλει Πλ. Γοργ.513 Α βλέπε, ἂν τοῦτο ὠφελεῖ σε καὶ ἐμέ, (προσέχων) πῶς νὰ μὴ πάθωμεν ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον λέγουν ὅτι πάσχουν αἱ τὴν σελήνην καταβιβάζουσαι, αἱ Θετταλίδες (διαβόητοι μάγισσαι· ἀλλὰ «αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετταλίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν παίδων στερίσκεσθαι» Σουΐδας, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: «ἐπὶ σαυτῷ (=«γιὰ κακό σου») τὴν σελήνην καθέλκεις»· ὅθεν ἕπεται ἡ ἐπεξήγησις), δηλ. (πρόσεχε) πῶς νὰ μὴ ἐκλέξωμεν (προτιμήσωμεν) τὴν δύναμιν ταύτην τὴν ἐν τῇ πόλει μὲ θυσίαν τῶν φιλτάτων μας (καὶ μάλιστα τῶν παίδων). οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους, κρύπτειν δίκαιον σὰς δυσπραξίας Εὐρ. Ἱππ. 914 οὐ μὴν δίκαιος εἶ (ἤ: οὐ μὴν δικαίως) κρύπτεις σὰς δυσπραξίας τούς γε φίλους, καὶ ἔτι μᾶλλον (φίλους) ἢ τοὺς (συνήθεις) φίλους. καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον φίλον, ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον Σοφ.Ο.Κ. 1698 διότι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οὐδαμῶς βεβαίως ἦτο εὐχάριστον (κυρ. τὸ καθ' ἑαυτό, τὸ ἀπολύτως εὐχάριστον=τὸ φίλον), ἦτο ὅμως ἐπιθυμητόν, ἐφ' ὅσον τοὐλάχιστον κατεῖχον καὶ αὐτὸν (ὅπως καὶ τὰ προμνημονευθέντα κακά) μεταξὺ τῶν χειρῶν μου. Ὁ Σοφοκλῆς εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἀρχαίαν (παρὰ Θεόγνιδ. 17) γνώμην: ὅττι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστί. ἀλλ' εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι Πλ. Θεαίτ. 162 Β εἰ οὕτως σοι ἀρέσκει, οὐδ' ἐμοὶ ἀπαρέσκει. φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί Εὐρ. Ἰ. Τ. 914 «ἐμοὶ γὰρ πάντα (τὰ κατ' αὐτήν, ἤ: τὰ κατὰ τοὺς ἐμοὺς) ἔσται φίλα (πυθέσθαι)» Δ.Βερν. ταμὰ σπεύδεις φίλα Ἡρ. Μ. 1409, ἴδε σπεύδω. ἕνεκ' ἄρα τοῦ φίλου τὸ φίλον φίλον (=τὸ φίλον ἐστὶ φίλον) διὰ τὸ ἐχθρόν Πλ.Λυσ.

219B. Τινὲς προσθέτουσι τὸ τοῦ φίλου εἰς τὸ τὸ φίλον. ὡς φίλ' ἂν λέγοις Εὐρ. Ἑκ. 506 κατὰ Weil: μὴ φοβοῦ λέγειν, ὡς φίλα ἂν λέγοις. Κατὰ δὲ Δ. Βερν. λέγοις ἂν (=λέγε, ἐνν. ταῦτα), ὡς φίλα μοι ὄντα. ἐᾶτέ μ', οὔτοι φίλα τὰ μὴ φίλ', ὦ κόραι, κεῖσθαι πεσοῦσαν Εὐρ. Τρ. 466. Τὸ οὔτοι —κόραι εἶνε παρενθετικόν· κυρ. δὲν εἶνε βεβαίως εὐχάριστα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶνε τοιαῦτα, ὥστε νὰ μὴ εἶνε εὐχάριστα. Τισσαφέρνει φίλη (Μίλητος) ἦν καὶ συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν Ξεν. Ἀν. 1, 4, 2 «πρῶτος ἠθέτησε ταῦτα ὁ Κόβετ, τὸν ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου. Ἡ Μίλητος δύναται νὰ λέγηται καὶ φίλη Τισσαφέρνει, καὶ ὄχι μόνον φιλία, ὅπως νομίζει ὁ Κόβετ· διότι καὶ ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν εὑρίσκεται παρὰ Ξενοφ., εἰ καὶ σπανιώτερον, φίλη (ἔστω καὶ μὲ τὴν διαφορὰν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἔρτλεϊν ὁριζομένην, ὅτι φίλη μὲν εἶνε ἡ φιλικῶς διακειμένη, φιλία δὲ ἡ καὶ σύμμαχος, ὅπερ δὲν εἶνε βέβαιον), οἷον Ἑλλ. 3, 5, 4 4, 6, 3 καὶ § 28. Τὸ δὲ συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτόν, ὅπερ ὑπολαμβάνει ἄτοπον ὁ Κόβετ, δύναται κάλλιστα νὰ λέγηται περὶ πολέμου, ὃν ἀμφότεροι διεξῆγον πρὸς τὸν Τισσαφέρνην κτλ».Πανταζίδης. Κλητ. ὦ φίλε καὶ ὦ φίλος (χάριν τοῦ μέτρου συνήθως). ἆρ' ὀρθὸν αἱρεῖς φίλτατον τὸ σὸν κάρα; Αἰσχ. Χο. 494 ὥστε εἶναι φίλτατον ἡμῖν;— τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου Ἀρφ. Ἀχ. 1093, ἴδ. ὀρχηστρίς. Συχνὴ δὲ ἡ φράσις τὰ φίλτατα, ἣ πολλαχοῦ εὕρηται ἀντὶ τοῦ ὁ φίλτατος (Αἰσχ. Πέρσ. 853. Σοφ. Φιλ. 434. Ἠλ. 1208 κἀλλ.) ἢ οἱ φίλτατοι· πρβ. τὰ πρῶτα. ἴδ. ἀνωτ. τὸ Πλάτ. Γοργ. 513 A. ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα Σοφ. Φιλ. 434 = ὁ φίλτατος, πρβ. Ἀπ. Αἰσχ. 135.

φιλοσοφέω: φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφοῦμεν ἄνευ μαλακίας Θουκ. 2, 40 ἀγαπῶμεν τὰς ὡραίας τέχνας μετὰ μικρᾶς δαπάνης καὶ καταγινόμεθα εἰς τὰ γράμματα (εἰς τὰς ἐπιστήμας) χωρὶς νὰ ἐκθηλυνώμεθα. μελετῶ, σπουδάζω. καὶ ἰδ.μεθοδικῶς σπουδάζω τι. Ἰσοκ. 4, 6. 15, 121. 8, 116 καὶ ἀλλ. (βίος) περιαθρῶν τὴν φύσιν φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφιθαλῆ τὴν ἀλήθειαν Πλ. Ἀξι. 370D βίος, ὃς περιαθρῶν (περισκοπῶν) τὴν φύσιν φιλοσοφεῖ, ἔχων ἀπέναντί του ὄχι ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἀμφιθαλῆ.

φιλόσπονδος 2 ὁ φιλῶν τὰς σπονδάς Αἰσχ. Χο. 291. Τὸ χωρίον: φιλοσπόνδου λιβὸς τῆς σπονδῆς (=λιβὸς) τῆς φιλούσης σπένδεσθαι, κατὰ δὲ τὸν Weckl. τῆς προσφερομένης ὑπὸ ὁμίλου φίλων, τ.ἔ. τῆς σπενδομένης ὑπὸ φίλων· ὁ δύσκολον· πρβ. φιλόθυτος.

φιλότης ἡ: διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν Αἰσχ.Πρ. 124 διὰ τὴν λίαν (μεγάλην) φιλανθρωπίαν. καί σ'ἀμείψασθαι θέλω φιλότητι χειρῶν («ἁφῇ φιλικῇ χειρῶν» Σχ.) Εὐρ.Ὀρ.1048 «καὶ αὐτὸς περιβαλεῖν σε βούλομαι» Σχ.

φιλοτιμέομαι καὶ ἀπολ. ἔρημον ποιεῖς τὸν δῆμον τῶν φιλοτιμησομένων Δημ. 20, 103 ἐκείνων, οἵτινες θὰ ἔχωσι τὴν φιλοτιμίαν (φιλοδοξίαν) νὰ προσφέρωσιν ὑπηρεσίας εἰς αὐτόν.

φιλότιμος 2 ὁ φιλῶν τὴν τιμήν, φιλόδοξος· βᾶτε δόμῳ, μεγάλαι φιλότιμοι Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες, ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ Αἰσχ.Εὐμ. 1034 χωρήσατε εἰς τὸν οἶκον ὑμῶν, μεγάλαι φιλότιμοι τῆς Νυκτὸς παῖδες, ὄχι πλέον παῖδες (ἀλλὰ γεραιαί), τῇ συνοδείᾳ τῆς εὐμενοῦς πομπῆς. ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος εὐχά Ἱκ. 664 ἐκ τῶν (τοῖς ἱκετηρίοις κλάδοις) σκιαζομένων στομάτων ἐξίτω (ἐξερχέσθω, πρβ. Ἑπτ. 84) φιλότιμος εὐχή· πρβ. ἄφυλλος ἐν Εὐρ. Ὀρ. 383. καὶ φιλότιμον γλυκὺ μέν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον Εὐρ. Ἰ. Α.22, ἴδ. προσίστημι. τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν 520 «πᾶν τὸ μαντικὸν σπέρμα (τὸ μάντεων γένος) φίλαρχον κακόν ἐστι» Δ. Βερν. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ (ἀχρήστῳ διὰ τὸ γῆρας) τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν, ὥσπερ τινές φασι (ἴσως ὁ Σιμωνίδης, πρβ. Πλουτ. 785B, καὶ Σχ. «φιλάργυροι γὰρ οἱ γέροντες»), μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι Θουκ. 2, 44 μόνη γὰρ ἡ φιλοτιμία (τὸ φιλεῖν τὰς τιμὰς) οὐ γηράσκει κτλ. ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου Εὐρ. Ἰ. Α. 342, ἴδ. πρίασθαι. οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται, φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος Ἀρφ Βατρ. 679 ὅπου (τ. ἔ. ἐν τῷ ὄχλῳ τῶν λαῶν) μυρίοι σοφοὶ κάθηνται, φιλοτιμότεροι τοῦ Κλεοφῶντος (στρατηγοῦ Ἀθηναίων, σφόδρα φιλοτίμου ὄντος).

φιλοχωρία ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸν χῶρον, συμπάθεια πρὸς τὸν τόπον, ποῦ ἔχει συνήθισῃ κανεὶς διὰ κάθε πρᾶγμα· πρβ. φιλοπατρία καὶ τὴν παροιμ. «ποῦ γεννηθῇ 'ς τὴ φυλακή, τὴ φυλακὴ θυμᾶται». ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία Ἀρφ. Σφ. 834 πόσην δύναμιν ἔχει τὸ αἴσθημα τοῦ χώρου.

φίλτρον τό: καὶ τί οἱ φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι τίθεν Πινδ.Π.3,64 καὶ τινα αὐτῷ ἡδονὴν ἐν τῇ ψυχῇ οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι ἐποίουν. φίλτρα τόλμης Αἰσχ.Χο.1027 ἴδε πλειστηρίζομαι. τί ποτ' ἄπληστος εἶ κακῶν, ἔρωτας, ἀπάτας δόλιά τ' ἐξευρήματα ἀσκοῦσα φίλτρα θ' αἱματηρὰ δωμάτων; Εὐρ. Ἑλ. 1104 τί ποτ' ἄπληστος εἶ κακῶν σύ, ἣ ἀσκεῖς καὶ ἐπιτηδεύεις ἔρωτας, ἀπάτας, δόλιά τ' ἐξευρήματα, φίλτρα (θέλγητρά) τε αἱμάτων πολλῶν αἴτια τοῖς οἴκοις; Οἱ μὲν ἐξαρτῶσι τὸ δωμάτων ἐκ τοῦ φίλτρα, οἱ δὲ ἐκ τοῦ αἱματηρά. Ἄλλοι διορθ. σωμάτων. φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἔσῃ; Ἡρ Μ. 1407 ὅταν ἐκπληρώσῃς τὸν πόθον σου τοῦτον, θὰ εἶσαι ἐλαφρότερος; (ἐκ τῶν) νυκτέρων φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις Ἑκ. 832, ἴδ. χάρις. φίλτροις ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα Σοφ. Τρ. 584, ἴδε ἐάν. πρὸς παίδων γουνάζομαι, ἦν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι (σπεῦσαι Df) δεύτερα φίλτρα γά-

μου 'Ανθ. 9, 422 ἱκετεύω σε πρὸς παίδων, ἥν με ἀποθανοῦσαν περιστείλῃς, μὴ συνάψαι δεύτερον γάμον, κυρ. μὴ σπονδαῖς ἔρωτα γαμήλιον πιστωσάμενον δεύτερον γάμον ποιήσασθαι.

φιμός ὁ, μέρος τοῦ χαλινοῦ τὸ περὶ τοὺς μυκτῆρας (πνιγεύς), κρίκοι καὶ δακτύλιοί τινες (περὶ ὧν κατωτ.) Αἰσχ. 'Επτ. 450 πώλους φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας Αἰσχ.'Απ.326 «αὐλωτοὶ φιμοί· οἱ κημοί, διὰ τὸ τοῖς κημοῖς κώδωνας προσῆφθαι, εἰς οὓς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο» 'Ησύχιος.

φιτυποίμην Αἰσχ. Εὐμ. 912, ἴδε στέργω.

ΦΛΑΔΩ: λακίδες ἔφλαδον Αἰσχ. Χο. 28=ράκη ἐξεσχίζοντο· ἴδ. λινοφθόρος.

φλαῦρος 3: φλαύρως ἀκούειν 'Ηρ.7,10=κακῶς ἀκούειν.

φλεγέθω, ἴδ. φλέγω.

φλέγω (fulgeo) ὁμαλόν, σπαν. πεζ., καὶ δὴ τὸ ἐνεργ. ἁπλοῦν τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ Πλουτ., ἀλλ' ὁ παθ. ἐνεστ. καὶ πρτ. Πλ. Νόμ. 716 Α. Τίμ. 85 Β. Χαρμίδ. 155D, καὶ τὰ σύνθ. σπαν. πεζ. — φλέξω 'Ανθ. 5, 179. 'Απολλ. 'Ρ. 3, 582. ἔφλεξα Αἰσχ. Πρ. 605, ἀντ- Πινδ. 'Ο. 3, 20, ἐξ- 'Αρφ. Εἰρ. 608, κατ- 'Απολλ. 'Ρ. 4, 392, ἐπ- Θουκ. 2, 77. Πρκ. ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται. Παθ. ἐφλέχθην 'Ομ. 'Επιγρ. 14, 23. 'Ηρακλ. π. 'Απίστ. 26, κατ- Θουκ. 4,133, ἀν- Πλ. 'Επιστ. 349 Α. (ἐφλέγην ἐν συνθ. ἀν-, ἐξ-, κατ- μτγν.). συμφλεγησόμενος 'Ιωσ. 'Ιουδ. πολ. 7, 8, 5 καὶ καταφλέξεσθαι παθ. 4,6,3. πέφλεγμαι Λυκόφρ. 806, συμ- Πλουτ. 770 Ε. ἄφλεκτος Εὐρ. 'Ελ. 1334. 'Επ. ποιητ. παρασχηματ. φλεγέθω, μτβ. καὶ ἀμτβ., μόνον ἐνεστ. ἐνεργ. καὶ ἐκ τοῦ παθητ. μόνον τὸ φλεγεθοίατο Ψ 197= -θοιντο. τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ, ὄρμενον ἐξαίφνης Φ 13 τοῦτο δὲ τὸ ἀκάματον πῦρ, καταφλέγει (τὰς ἀκρίδας), ἐγερθὲν αἰφνιδίως. Ἄρης αἷμα δάϊον φλέγει πόλει Εὐρ.Φοίν.241 τοὺς πολεμίους διεγείρει (παρορμᾷ) ἐναντίον τῆς πόλεως. διὰ χειρὸς βέλος φλέγων (Ζεὺς) Αἰσχ. 'Επτ. 500 κραδαίνων εἰς τὴν χεῖρά του τὸ φλογερὸν βέλος (τοῦ κεραυνοῦ). ἄταν οὐρανίαν φλέγων Σοφ. Αἴ. 196 ἀναφλέγων τὴν συμφορὰν (ὑψῶν τὴν φλόγα τῆς συμφορᾶς) μέχρις οὐρανοῦ. ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων φλέγει με περιβόατος ἀντιάζων Ο. Τ. 191 ὅστις (Ἄρης) νῦν ἄνευ χαλκῶν ἀσπίδων μὲ κατακαίει (κατατρύχει) ἐν μέσῳ βοῶν καὶ θρήνων ἐπερχόμενος ἐναντίον μου. ἄθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων Θρηΐκιος βορέας 'Απ.'Ιβύκ. 1 ὡς Θρακικὸς βορρᾶς (θύελλα) καίων (ἐκπέμπων φλόγας) ἀπὸ τὰς ἀστραπάς· ἴδ. ἀζαλέος. σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων ἔπνει, λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων Αἰσχ. 'Επτ. 52 διότι ἡ σιδηρόκαρδος ψυχή των ἀνάπτουσα (καιομένη) ἐκ τῆς ἀνδρείας ἔβραζεν, ὡς λεόντων ἐχόντων βλέμμα πλῆρες πολεμικῆς μανίας. παιδικοὶ ὕμνοι φλέγονται Βακχυλ. 'Απ. 4, 17 παιδικοὶ ὕμνοι (ἐρωτικοί) ἀναπέμπονται φλογεροί· πρβ. Πινδ. 'Ο. 9, 21. || κάμνω ὀνομαστόν, λαμπρύνω, καὶ παθ. γίνομαι ὀνομαστός, λάμπω· φλέγεται ἀρεταῖς μυρίαις Πινδ. Ν. 10, 2 δοξάζεται (τὸ Ἄργος) διὰ μυρίων νικῶν (κυρ. ἐπαίνων ἀρετῶν). φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη Αἰσχ. 'Επτ. 420, ἴδ. ὁπλίζω. πρὶν ταχυρρόθους λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο Αὐτ. 272 πρὶν νὰ ἔλθωσιν ταχύρροθοι λόγοι καὶ νὰ φλέγωσι (δηλ. τοὺς πολίτας : νὰ εἶνε φλέγοντες) ἕνεκα τῆς (κατεπειγούσης) ἀνάγκης. φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον Αὐτ. 375 οὐρανὸν κατεσκευασμένον οὕτως, ὥστε ν' ἀκτινοβολῶσι τὰ ἄστρα. ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν Σοφ. Αἴ. 673, ἴδ. ἐξίσταμαι. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρή, μηδ' ἄγαν οὕτω φλέγεσθον Ο. Κ. 1695 τὴν ἐκ θεοῦ ἄγουσαν καὶ φερουσαν ὑμᾶς τύχην πρέπει καλῶς νὰ ὑποφέρετε, καὶ μὴ ἐξάπτεσθε τόσον πολύ· ἴδε φέρω. οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν Αὐτ.1466 εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ ἀστραπὴ φεγγοβολεῖ πάλιν. 'Αλλὰ τὸ οὐρανία δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ μέτρον. Ἡ ἐγγυτέρα διόρθωσις εἶνε τὸ οὐρία τοῦ Elmsley, ἀλλ' εἰς τὸ νόημα δὲν ἁρμόζει· ἴσως γρ. φοινία τ. ἔ. κόκκινη σὰν αἷμα, ὅθεν καὶ οἱ φόβοι τοῦ χοροῦ περὶ ἀπαισίου προμηνύματος. Τὸ οὐρανία ἐν τοῖς χ/φοις γράφεφεται οῦνία. Χαρίτων ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν Πινδ. Ν. 6, 43 διὰ τοῦ ἐπινικίου ᾄσματος (τοῦ ἤχου τῶν Χαρίτων) ἀνέλαμπεν («ἐλαμπρύνετο κωμάζων» Σχ.) ἑσπερινός (ἐνν. τὴν ἑσπερινὴν πομπὴν τῶν ἑταίρων παραπεμπόντων τὸν νικητὴν πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ). φλέγει δ' ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ πανὸς ἐφορμούσῃ χρυσοφαὴς Εὐρ. 'Ιππ. 1274, ἴδ. ἐφαρμόζω. ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἁλίου Εὐρ. Φοίν. 172 λάμπων ὁμοίως ταῖς ἑωθιναῖς ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου» Σχ. παντᾷ τοι φλεγέθει κἂν σκότῳ μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ μερόπεσσι λαοῖς Αἰσχ. 'Ικ. 91 καὶ πανταχοῦ βεβαίως λάμπει (παρέχει λάμψιν) ὁ Ζεὺς τοῖς θνητοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅταν ἀκόμη εὑρίσκωνται μέσα εἰς σκότος μὲ μαύρην δυστυχίαν.

φλέω: φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ Αἰσχ. 'Αγ. 388, ἴδ. φαίνω. πρεσβυτοδόκοι θυμέλαι φλεόντων 'Ικ. 675, ἴδ. πρεσβυτοδόκος.

φλογιστός 3: τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον Σοφ. 'Ηλ. 58 ὅτι τάχα τὸ σῶμά μου κατεκαύθη πλέον ὑπὸ τῶν φλογῶν καὶ ἀπηνθρακώθη.

φλογωπός 2: φλογωπὰ σήματα Αἰσχ. Πρ. 514 «τὰ διὰ τῆς φλογὸς γινόμενα σημεῖα πρὸς τὸ μαντεύεσθαι» Σχ. ἔμπυρα σημεῖα· ἴδ. ἐξομματόω.

φλόξ ἡ: πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει φλογὸς μέγαν πώγωνα Αἰσχύλ. 'Αγ. 317, ἴδε πώγων· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη Εὐρ. Μήδ.

144 «οἷον κεραυνωθείην, κεραυνοβοληθείην· φλόγα γὰρ οὐρανίαν τὸν κεραυνὸν λέγει» Σχ.

φλύω: μὴ μάτην φλῦσαι θέλων Αἰσχ. Πρ. 520 ἐκτὸς ἂν θέλῃ νὰ φλυαρήσῃ ματαίως. γράμματα ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν Ἑπτ. 648 φλυάρως μεγαλαυχοῦντα (οἷον παφλάζοντα) ἐξ ἐπιφοιτήσεως μανίας· σχεδὸν = ἀνόητα, «σαλιαρίσματα.» φήμην στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος Ἀνθ 7, 351 κατὰ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς ἐξέχεεν (ἐξήμεσεν) κρυερὸν ὄνειδος καὶ στυγερὰν φήμην ὁ Ἀρχίλοχος. Διορθοῦσιν ἔβλυσεν, ὡς καὶ ἐν Ἐπιγρ. 7, 352 ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, διότι τοῦ ἔφλυσεν ἡ παραλήγουσα εἶνε μακρά.

φοβερός 3 ποιῶν φόβον· φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικὸν Εὐρ. Ἰ. Α. 620 «τὸ τῶν πώλων ὄμμα ἔμφοβον ὄν, ἀκαταπραΰντον ἐκ τῶν λόγων ἐστὶν (= ἀπαραμύθητον, ἤτοι: ὅταν αἱ πῶλοι εἶνε ἔμφοβοι ἐκ τῆς θέας ξένων, δὲν παίρνουν ἀπὸ λόγια: ἀπὸ τὰς τῶν ἡνιόχων παρακελεύσεις)» Δ. Βερν. φοβερὸν πὺξ ἐρεθίζειν Θεόκρ. 22, 2, ἴδ. ἐπιζεύγνυμι. φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦθοι κέρδος πρὸς θεῶν θεραπείας Εὐρ. Ἠλ. 743 «οἱ δὲ φοβεροὶ μῦθοι κέρδος εἰσὶ τοῖς βροτοῖς πρὸς τὰς τῶν θεῶν θεραπείας» Δ. Βερν. ἐν γὰρ φρονίμοις τε καὶ φίλοις περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων τἀληθῆ εἰδότα λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαρραλέον· ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερόν, οὔ τι γέλωτα ὀφλεῖν· παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε· ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασάμενος κείσομαι περὶ ἃ ἥκιστα δεῖ σφάλλεσθαι Πλ. Πολ. 450Ε μεταξὺ εἰδημόνων καὶ φίλων νὰ λέγῃ τις, ὅταν γνωρίζῃ, τὴν ἀλήθειαν περὶ τῶν σπουδαιοτάτων καὶ φίλων (ὃ ἐξελέχθη διὰ τὸ προηγ. φίλοις) πραγμάτων εἶνε ἀσφαλὲς καὶ ἀκίνδυνον (κυρ. ἐμπνέον θάρρος)· ἀλλ' ἐν ᾧ τις ἀκόμη ἀπιστεῖ (ἀμφιβάλλει) καὶ ζητεῖ (νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν), συγχρόνως νὰ ὁμιλῇ (περὶ αὐτῆς), ὅπερ ἐγὼ ἀκριβῶς πράττω, τοῦτο εἶνε φοβερὸν (ἐμπνέον φόβους) καὶ ἐπισφαλές, ὄχι διότι ἤθελέ τις κριθῇ γελοῖος, διότι τοῦτο τοὐλάχ. εἶνε παιδικόν, ἀλλὰ (φοβοῦμαι) μήπως ἀποπλανηθεὶς ἀπὸ τῆς ἀληθείας ὄχι μόνον ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους συμπαρασύρας θὰ πέσω (κείσομαι κυρίως = ἔσομαι πεπτωκώς) εἰς ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα διόλου δὲν πρέπει τις νὰ ἀποπλανᾶται. ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν, ἣν περὶ παιδὸς ἐμοῦ . . ἀμφὶ Πολυξείνης τε. . δι' ὀνείρων φοβερὰν ἐδάην Εὐρ. Ἑκ. 72 «ἀποπέμπομαι (ἀποδιοπομποῦμαι) τὴν ἔννυχον ὄψιν, ἣν φοβερὰν (οὖσαν) περὶ παιδός. . ἀμφὶ (= περὶ) Πολυξένης τε. . δι' ὀνείρων ἐδάην (= ἔμαθον, ἔγνων), τοῦ περὶ παιδὸς καὶ ἀμφὶ Πολυξ. ἀναφερομένου εἰς τὸ «φοβερὰν» (οὖσαν)» Δ. Βερν. ‖ ὁ φοβούμενος· ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Σοφ. Ο. Τ. 153, ἴδε ἐκτείνω.

φοβέω ποιῶ φόβον, ἴδ. εἰς φυγὴν τρέπω· ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ Σοφ. Ο. Τ. 296, ἴδε τάρβος. Περὶ τῆς συντάξεως ἴδ. μή. οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς, ἅς τε λέων ἐφόβησε Λ 172 οἱ δὲ ἄλλοι κατὰ τὸ μέσον τῆς πεδιάδος ἐφυγαδεύοντο (ἐτρέποντο εἰς φυγὴν) ὡς βόες, τὰς ὁποίας ἔτρεψεν εἰς φυγὴν λέων. φοβεῖται δέ τις τόδ' εὐτυχεῖν Αἰσχ. Χο. 56, ἴδ. εὐτυχῶ. Καὶ μετὰ τοῦ ὡς: φοβοῦμαι νῆες ὡς ὠκύπτεροι ἥκουσι Αἰσχ. Ἰκ. 742 φοβοῦμαι, διότι αἱ ὠκ. νῆες ἔρχονται. Ἀλλὰ τὸ ὡς ἐκφράζει καὶ ἡ συνήθεια διὰ τοῦ πῶς: φοβοῦμαι πῶς ἔρχονται. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ μὴ ἂν ἴδ. Ξενοφ. περὶ Πόρ. 4, 41 καὶ δείδω. εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα Σοφ. Ο. Τ. 980 μὴ φοβοῦ ὡς πρὸς (κατ' ἀναφορὰν = εἰς) τὸν γάμον τῆς μητρός.

φόβη ἡ, θρίξ, κόμη, καὶ μτφ. ἡ κόμη τῶν δένδρων, τὸ φύλλωμα· αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην Εὐρ. Βάκχ. 684 ἄλλαι μὲν ἦσαν πλαγιασμέναι (κυρ. εἶχαν ἐστηριγμένα τὰ νῶτά των) ἐπὶ φυλλώματος ἐλάτης.

φόβος ὁ (φέβομαι) «προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖτε» Πλ. Πρωτ. 358 D, ἀσαφῆ. φόβος δ' ἦν ὥστε μὴ τέγξαι πόδα Εὐρ. Ι. Τ. 1380 συνήθως: φόβος ἦν μὴ ἡ Ἰφιγένεια ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα βρέξῃ τοὺς πόδας της. Κατὰ τὸν Δ. Βερν. ἐκλαμβάνοντα τὸ τέγξαι ὡς ἀόρ. τῆς εὐκτ. ἑρμηνευτέον: «φόβος δ' ἦν (αὐτοῖς, τοῖς ναύταις, τοιοῦτος) ὥστε δεδιέναι μὴ ἡ ναῦς τέγξειε πόδα (= ἀνατραπείη)». θεοῦ δ' αἵματι πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων Μήδ. 1256, ἴδ. πίπτω. φόβος γὰρ ἐς τὸ δεῖμα περιβαλών μ' ἄγει Ἑλ. 312 φόβος γὰρ περιβαλὼν (οἷον πολιορκήσας) με ἄγει εἰς τὸ δεῖμα, ἤτοι εἰς τὴν δειματώδη σκέψιν, ὑπόνοιαν περὶ θανάτου τοῦ Μενελάου. φόβον βλέπων Αἰσχ. Ἑπτ. 485 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε φόνον, εὑρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Canter: ἔχων φονικὸν βλέμμα. εἰ φόβους λέγοι Σοφ. Ο. Τ. 917 ἐὰν λέγῃ φοβερὰ πράγματα. Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ, εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν Εὐρ. Φοίν. 1138 «Ποτνιάδες: Γλαῦκον τὸν Σισύφου φασὶν ἔχειν ἵππους οὕτω λυττώσας, ὥστε καὶ αὐτὸν ὕστερον Γλαῦκον καταφαγεῖν. Ἔτρεφε δὲ ἐν Ποτνίαις, πόλει τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχον αἱ ἵπποι Ποτνιάδες». «ἐπίσημα πῶλοι: ἐπίσημον δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι αὐτοῦ πῶλοι μανικαὶ καὶ ἐπιτήδειοι εἰς δρόμον ἐσκίρτων ἐν κινήσει» Σχ. «ἐσκίρτων φόβῳ: τῷ περὶ αὐτὰς φόβῳ ἐδόκουν σκιρτᾶν, τ. ἔ. οὕτω φοβεραὶ ἦσαν κατὰ τὴν ἐπιγραφήν, ὡς δοκεῖν σκιρτᾶν» Σχ. Καὶ οἱ νεώτεροι τὸ φόβῳ ἑρμηνεύουσι: φόβον ἐμποιοῦσαι. Ἀλλὰ τὸ φόβῳ σημ. μᾶλλον: ὑπὸ φόβου πτοούμεναι, τὸ δ' εὖ πως: «μὲ κάποιον εὔμορφον τρόπον». εὖ πως. . . πόρπαχ' ὑπ' αὐ-

τόν: «εὐστρόφως κατά τινα τρόπον στρεφόμεναι μηχαναῖς τισιν ἔνδοθεν τῆς ἀσπίδος ὑπὸ αὐτὸν τὸν πόρπακα» Σχ. πρβ. Αἰσχ. Ἑπτ. 373 κλάζουσι κώδωνες φόβον, περὶ οὗ ἴδε κλαγγάνω. οὐκ αἰνῶ φόβον, ὅστις φοβεῖται μὴ διεξελθὼν λόγῳ Εὐρ. Τρ. 1165 δὲν ἐπιδοκιμάζω τὸν φόβον ἐν ἐκείνῳ, ὅστις φοβεῖται αὐτόν, χωρὶς νὰ τὸν ἐξετάσῃ προηγουμένως διὰ τοῦ λογικοῦ.

φοῖβος ὁ: τορὸς Φοῖβος Αἰσχ. Χο. 32, ἴδ. ὀνειρόμαντις

φοίνιξ -ικος ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ φοινός, φοίνιος· οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις φοίνικ' ἐρύθημα προσώπου αἰδομένα Εὐρ. Φοιν. 1499 οὐδ' ἔστιν ὁ ὑπὸ τοῖς ἐμοῖς βλεφάροις (ὄμμασι) φοίνιξ (τὰ αἱματηρὰ καταδρύμματα) αἰδοῖον τοῦ προσώπου ἐρύθημα, ὅπερ ὑπὸ παρθενίας ἐρυθριῶ (Δ. Βερν.). φοίνικι κανόνι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 945 ἐνν. τὸ ἐρυθροβαφὲς νῆμα, δι' οὗ ἐσημάδευον τοὺς λίθους.

φοινίσσω: (πρὶν ἂν) μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ Σοφ. Αἴ. 110 πρὶν ἀποθάνῃ, ἀφ' οὗ πρῶτον κοκκινίσῃ ἡ ῥάχις του ἀπὸ τὴν μάστιγα. Περιτταὶ αἱ διορθ. φανῇ ἢ βαφῇ. ὀρωμέναν φοινίσσουσα παρηΐδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ Εὐρ. Ἰ. Α 187, ἴδ. ὁράω.

φοιταλέος 3 καὶ 2, μανιωδῶς τῇδε κἀκεῖσε φοιτῶν, παράκοπος, μανιώδης· θεόσυτον (θεόπεμπτον) νόσον ὠνόμασας, ἃ μαραίνει με χρίουσα κέντροισι φοιταλέοις (μανικοῖς) Αἰσχ. Πρ. 623 ἡ μαραίνει («τήκει καὶ καταβάλλει» νέ. Σχ) με κεντοῦσα κέντροις μανικοῖς.

φοιτάω, Ἰων. φοιτέω: φοίτα μακρὰ βιβάς Ο 686 ἐφοίτα («ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο») μακροῖς βήμασι βαδίζων. τῶν (ἀγρίων βοῶν) τὰ κέρεα ὑπερμεγάθεά ἐστι τὰ ἐς Ἕλληνας φοιτέοντα Ἡρ. 7, 126 ὧν τὰ κέρατα εἶνε ὑπερμεγέθη, τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγόμενα. Ἐπὶ τοιαύτης ἐμπορικῆς ἐννοίας τὸ φοιτᾶν καὶ 3, 115, ἰδίως δ' ἐπὶ σίτου. Ἡρ. 7, 23 κἀλλ. Ξεν. Ἑλλ. 1,1, 35 κλ. αἱ ἀγγελίαι ἐφοίτων Θουκ. 6,104 ἤρχοντο. οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φίλους Εὐρ. Ἡρ. Μ. 846 οὐδ' εὐχαρίστως ἐπισκέπτομαι τοὺς φίλους ἐκ τῶν ἀνθρωπων. φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά Σοφ. Αἴ. 59 «περιερχόμενον ἐν τοῖς ποιμνίοις διὰ τὴν μανίαν» Σχ. ἐρεθίζων ἔρριπτον μέσα (ὡς ἄγριον ζῷον) εἰς τὰ ὀλέθρια δίκτυα τῶν Ἐρινύων· πρβ. φοῖτος. φοιτᾷς ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς Σοφ. Ἀντ. 785, ἴδε ὑπερπόντιος. λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα φοιτῶσι Ἀπ. Εὐρ. 282 περιφέρονται λαμπροὶ καὶ ἀκμαῖοι ἐν νεότητι καὶ ὡς ἀγάλματα (ἐγκαλλωπίσματα) τῆς πόλεως.

φοῖτος ὁ: σὺν φοίτῳ φρενῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 648 σὺν ἐπιφοιτήσει μανίας.

φονεύς ὁ, ὡς θηλ. τὴν μητέρα φονέα οὖσαν Ἀντιφ. 1, 3 καὶ ἀλλ.

φονεύω: ὡς οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγώς, εἴπερ (Aldina: ὥσπερ) φονεύει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει Εὐρ. Ἰ. Α 947 ὡσὰν νὰ ἐγεννήθην ὄχι ἐκ τοῦ Πηλέως, ἀλλ' ἔκ τινος κακοποιοῦ δαίμονος, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομά μου φονεύει, διὰ τὸν σύζυγόν σου (κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ συζύγου σου)· μεταχειρίσθη δηλ. ὁ σύζυγός σου τὸ ὄνομά μου ἵνα προσκαλέσῃ ἐνταῦθα τὴν κόρην σου καὶ τὴν φονεύσῃ. Τὸ εἴπερ φονεύει συναπτέον στενῶς πρὸς τὸ ἀλάστορος γεγώς· πρβ. στ. 938. ἴτω δίκα.. φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ Βάκχ. 993 ἂς προχωρήσῃ ἡ δίκη.. φονεύουσα, ἀφ' οὗ διατρυπήσῃ τὸν λαιμόν του (διὰ τοῦ ξίφους).

φονή ἡ (φένω) ποιητ. συνήθως ἐν πληθ. ἀριθμ. ἀσπαίροντες ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν Κ 521 πρβ. «ποῦ σπαρταροῦν μέσα 's τὰ αἵματα χωμένοι». θῆκέ τ' (Ὀρέστης) Αἴγισθον ἐν φοναῖς Πίνδ. Π. 11, 38 τὸν ἔρριψε μέσα 's τὰ αἵματα: τὸν ἐφόνευσεν: «φοναὶ οἱ τόποι, εἰς οὓς φονεύονται». Σχ. Ὁμοίως Ἡσύχ. ἐν φοναῖς πεπτῶτ' ἄθαπτον Σοφ. Ἀντ. 696 ποῦ εἶνε πεσμένος μέσα 's τὰ αἵματα. Ἐν δὲ 1003 σπῶντας (= σπαράττοντας) ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς τὸ φοναῖς οἱ πλεῖστοι = φονικαῖς, ἴδ. φονός. Ἐν δὲ Σοφ. Τρ. 558 ὃ παῖς ἔτ' οὖσα...ἐκ φονῶν ἀνειλόμην ὁ Bergk ἔγραψεν οὕτως ἀντὶ τοῦ φόνων τ. ἔ. τὸ ὁποῖον ἐπῆρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν πληγήν του (ἀπὸ τὰ αἵματα).

φονολιβής 2 ὁ στάζων ἀπὸ φόνον, ἀπὸ αἷμα· φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος εὖ πρέπειν Αἰσχ. Ἀγ. 1427 ἡ διάνοιά σου μαίνεται ἐπὶ τῇ αἱμοσταγεῖ ἐπιτυχίᾳ σου (τ. ἔ. ἡ αἱματηρὰ ἐπιτυχία σου ἐτάραξε τὰς φρένας) φονολιβῆ θρόνον (θρόμβων Bamberger) περὶ πόδα περὶ κάρα πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν αἱμάτων βλοσυρὸν ἀρόμενον (Abresch αἰρούμενον) ἄγος ἔχειν Εὐμ. 164 τὸν αἱμοσταγῆ πανταχόθεν (κυρ. περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας) θρόνον (ἐφ' οὗ γνωστὸν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἐκάθητο ὁ Ὀρέστης), τὸν ὀμφαλὸν τῆς γῆς, δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἐπῆρεν ἐπάνω του φρικαλέον αἱματηρὸν μίασμα, διὰ νὰ τὸ ἔχῃ (πάντοτε).

φονόρρυτος 2: ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμεικται Αἰσχ. Ἑπτ. 921 ἐν δὲ τῇ αἵματι ῥεούσῃ γῇ ἡ ζωὴ αὐτῶν (τ. ἔ. τὸ αἷμα τῆς ζωῆς αὐτῶν χυθὲν) μέμεικται (ὥστε ἐγένοντο ὁμαίμονες, ὃ συμπέρασμα ἐξάγει καὶ αὐτὸς ὁ ποιητής).

φόνος (ΦΕΝΩ): Μυρτίλου φόνον δικὼν ἐς οἶδμα πόντου Εὐρ. Ὀρ. 990 ἐπέκτασις συστοίχου συντάξεως, ἴδε δίκω. πρὶν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον καθαιμακτὸν ἐν δόμοις κείμενον Αὐτ. 1357 πρὶν ἂν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένης νεκρὸν καθημαγμένον ἐν δόμοις κείμενον. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς εἶπε φόνον καθαιμακτὸν κατὰ σύστοιχόν τινα σύνταξιν ἐκ τοῦ καθαιμάσσω φόνον χέων τὸ αἷμα ποιῶ φόνον· πρβ. αἱμάσσειν ἄταν Ἰ. Τ. 226, περὶ οὗ ἴδε αἱμάσσω.

φονός ἡ - όν = φοινός, φόνιος, φονικός (ΦΕΝΩ). σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς Σοφ. 'Αντ. 1003 «σπαράττοντας ἀλλήλους φονικοῖς ὄνυξι» Σχ., ἐμπηγνύντας αὐτοὺς ἀλλήλοις (=ἐν).

φορά ἡ: χρημάτων βιαιότερον φορᾷ Θουκ. 6,85 «χρήματα πρασσόμενοι ἄκοντας» Σχ. ὥστε χρήματα ἄκοντας (ἀναγκαζομένους) φέρειν· ἀλλὰ μᾶλλον τὸ βιαιότερον ἀναφ. εἰς τὸ ἐξηγούμεθα, καθ' ὃν λόγον τὸ αὐτονόμους καὶ τὸ ξυμμαχοῦντες· πρβ. ἐξηγοῦμαι.

φοράδην ἐπίρρ. πᾷ μοι φθογγὰ διαπέταται φοράδην; Σοφ. Ο. Τ. 1310 πρὸς ποίαν διεύθυνσιν φερομένη ἐξαπλώνεται ἡ φωνή μου πετῶσα; Ὁ δυστυχὴς Οἰδίπους εὑρισκόμενος ἐν πλήρει σκότει ἐκπλήττεται πρὸς τὸν ἦχον τῆς ἰδίας φωνῆς, ἣν μόνον αἰσθάνεται ἐν τῷ κενῷ τῷ περιβάλλοντι αὐτόν.

φορβή ἡ: οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων αἴρων, τῶν νεμόμεσθα Σοφ. Φιλ. 708 τὸν σπόρον ὄχι τῆς ἱερᾶς γῆς, ὄχι τῶν ἄλλων, ἃ νεμόμεθα, αἴρων πρὸς τροφήν.

φορέω: ἀγλαΐας φορέεις ρ 245 φέρεσαι ἀλαζονικῶς. μή νυν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, ὡς φῄς σὺ κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν Σοφ. 'Αντ. 701 μὴ λοιπὸν ἕνα μόνον τρόπον σκέψεως ἐν σεαυτῷ φέρε (μὴ κρῖνε καθ' ἕνα μόνον τρόπον)· ὅτι, ὅπως σὺ λέγεις καὶ οὐδὲν ἄλλο (ἤτοι: καὶ ὄχι ὅπως ἄλλος τις λέγει), τοῦτο εἶνε τὸ ὀρθόν. αὐτός μ' ἀφαιροῦ· τόνδε Διονύσου φορῶ Εὐρ. Βάκ. 496 παῖρνέ τον (τὸν θύρσον) ἀπ' ἐπάνω μου σὺ ὁ ἴδιος· (διότι) ὁ θύρσος οὗτος, ποῦ φέρω, εἶνε τοῦ Διονύσου: ὁ θύρσος ὅδε, ὃν φορῶ, Διονύσου ἐστί. λῆμα θούριον φορεῖν 'Αρφ. 'Ιππ. 757 ἔχειν ἀρειμάνιον ἦθος, φρόνημα. Πρὸς τὸ φορεῖν πρβ. τὸ 'Ομ. ἐπιειμένος ἀλκήν (ἴδε ἐπιέννυμι), πρὸς δὲ τὸ λῆμα θούριον τὸ 'Ομ. μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς. μὴ σύ γε μητρὸς ἀπ' ἀνθερεῶνος, ἠελίους ἥτις σε τριηκοσίους ἐφόρησα ὑπὸ ζώνῃ Εὐφορίων (Στοβ. 'Ανθ. 78, 5) μὴ σύ γε ἀπαμήσῃς ἀνθερεῶνας (λαιμόν) μητρός, ἥτις ἐφόρησά σε τριηκοσίους ἡλίους (ἡμέρας) ὑπὸ ζώνῃ (ἐν γαστρί). ἀδελφὰ τούτοισιν φορεῖ τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια Σοφ. Ο. Κ. 1262, ἴδε θρεπτήριος. μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος 'Απολλ. 'Ρ. 2, 192 ὄχι νὰ βάλῃ τίποτε (τροφήν) εἰς τὸ στόμα του (εἰς τὸν λαιμόν του). αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη Εὐρ. 'Ηλ. 308 «αὐτὴ ὑδροφοροῦσα οἴκαδε ἐκ τοῦ ποταμοῦ, τ. ἔ. αὐτὴ ἐμαυτῇ ὑδροφοροῦσα. Τὸ δὲ μέσον φορουμένη ὑποδηλοῖ ὅ τι καὶ τὸ αὐτή, τὸ δουλικὸν τῆς ὑδροφορίας» Δ. Βερν. Παθ. κομίζομαι ἐπὶ φορείου, σηκωτός· πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι Αἰσχ. 'Επτ. 804 ὅταν τοὺς φέρουν σηκωτούς (διὰ νὰ τοὺς θάψουν) συμφώνως μὲ τὰς ἀπαισίας κατάρας τοῦ πατρός των. Διορθοῦσιν ἐν οὐ δέοντι φθατούμενοι, φρουρούμενοι κττ. Ἡ παρ' ἡμῖν συνήθης, καὶ δὴ ὡς κατάρα, φράσις: «νὰ τοὺς σηκώσουν καὶ νὰ τοὺς φέρουν», ἢ «σηκωτοὺς νὰ τοὺς φέρουν (καὶ νὰ τοὺς θάψουν)» διασαφοῦσα σῴζει τὸ χωρίον. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μεταχειρίζεται ὁ Εὐριπ. τὸ φέρεσθαι, ὡς φερόμενος ἥξεις Βάκχ. 968, περὶ οὗ ἴδε φέρω. ὀκκόθε δὴ στειφάνωμ' (ἔγραψα ἀντὶ τοῦ στεφάνων) ἄθλοις φορέονται Εὐφορίων (Πλουτ. 677 A) ὁπόθεν (ἤτοι: ἐκ τῶν πιτύων λαμβάνοντες) φέρονται στέφανον οἱ Ἴσθμια νικῶντες (κυρ. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Ἰσθμίων). ἄμετρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα Πλ. 'Επιν. 976 A διότι ταῦτα ἀμέτρως (ἄνευ μέτρου) φέρονται (στηριζόμενα) εἰς δοξασίας καὶ εἰκασίας.

φορήμεθα Αἰολ. = φορούμεθα.

φορήμεναι, φορῆναι, ἴδ. φορέω.

φόρτος ὁ: κοινὸν φόρτον ταῖσδ' ἔχων χρείας ἐμῆς Εὐρ. 'Ικ. 20 ἔχων κοινὸν μὲ ταύτας τὸ φορτίον τῆς ἀνάγκης (βοηθείας) μου: ἐπιφορτισμένος ἀπὸ κοινοῦ μὲ ταύτας νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν μου. τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ 'Αρφ. Εἰρ. 748 τοιαῦτα (οἷα περιέγραψεν ἀνωτέρω) κακὰ ἐξορίσας (ἐκ τῆς σκηνῆς) καὶ φορτικὰς (ἀηδεῖς) ἀστειότητας καὶ σκώμματα ἀγεννῆ· ἀγεννῆ: ἀσελγῆ καὶ δουλοπρεπῆ v Leeuwen· πρβ. 179. 358.

φραδάζω: γᾶν φράδασσε Πινδ. Ν. 3,26 ἐποίησε δήλην τὴν γῆν.

φραδή ἡ: μελλόντων τετύφλωνται φραδαὶ Πινδ. 'Ο. 12, 9 τὰ σημεῖα τοῦ μέλλοντος εἶνε τυφλά, ἄδηλα: «ἀπροόρατοί εἰσιν αἱ γνώσεις» (Σχ.) τοῦ μέλλοντος. ‖ συμβουλή, ἔνδειξις· θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος Αἰσχ. Χο. 940 ὁ διὰ τῶν θείων βουλῶν αἰσίως καθωδηγημένος (παρωρμημένος). Αἰσχ. Εὐμ. 245, ἴδ. μνηστήρ.

φράζω (αἰολίζων -σδω Θεόκρ. 20,7 ῥ. φραδ-) δεικνύω, λέγω, ὁμαλόν. φράσω. ἔφρᾰσα (φράσσεν 'Απ. 'Ησ. 125G =143 K). 'Αορ. β' ἐπ. ἐπέφρᾰδον καὶ πέφραδον συχν., πεφραδέτην 'Ησ. Θε. 475, πεφράδοι Ξ 335, πεφραδέμεν η 49. 'Ησ. 'Έργ. 766 καὶ πεφραδέειν τ 477, πρκ. πέφρακα 'Ισοκρ. 5, 93. Μέσ. φράζω πρὸς (κατ') ἐμαυτόν, συλλογίζομαι, ἐπ. ποιητ. καὶ νέ. 'Ιων., φράσομαι, καὶ συχνότερον -σσομαι ἐπ. ἐφρασάμην ἐπ. Σόλ. 5, 4. 34, 1. 'Απ. 'Αρχιλ. 94. Αἰσχ. Χο. 112 κἀλλ. Εὐρ. Μήδ. 653 καὶ νέ. 'Ιων. (ἐφρασσάμην, φρασάμην, φρασσ- ἐπ.). 'Αντὶ τούτου ἀόρ. α' παθ. ἐφράσθην τ 485. ψ 260. Πίνδ. Ν. 5, 34 Εὐρ. 'Εκ. 546. Θεόκρ. 25, 217. 'Ηρ. 1, 84 κἀλλ. ἐπ- ε 183. 'Ηρ. 4, 200. 'Αρρ. 'Αν. 3,2 κἀλλ. Πρκ. μέσ. πέφρασμαι Αἰσχ. 'Ικ. 447, ξυμ- Σοφ. 'Αντ. 364, πέφρασμαι παθ. 'Ιπποκρ. 3, 208 καὶ 'Ισοκρ. 15, 195. 16, 39. (προπεφραδμένος 'Ησ. 'Έργ. 655). φραστέος Πλ. 'Επ. 312 D ἄφραστος Αἰσχ. 'Ικ. 92. Σπάν. παρασχηματ. φραδάζω· μόνον φράδασσε Πινδ. Ν. 3,26. ἦ οἱ 'Αθήνη πέφραδε

δῖον ὑφορβόν ξ 3 ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἀθηνᾶ εἶχε δηλώση τὸν δ. ὑφορβόν, τ. ἔ. εἶχε δηλώσει ὅτι κατῴκει ὁ ὑφορβός. σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδε Ὀδυσσεύς τ 250 ἀναγνωρισάσῃ τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ἐφανέρωσε (περιέγραψεν) εἰς αὐτὴν ὁ Ὀδ. ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι θ 68 τῷ ἔδειξε νὰ τὴν λάβῃ (ξεκρεμάσῃ) μὲ τὰς χεῖράς του. ὃς ἂν βουλόμενος τἀληθῆ λέγειν μηδέποτε ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν λέγῃ, ἀλλ' ὁδόν τε φράζων (δεικνύων) τὴν αὐτήν, τοτὲ μὲν πρὸς ἕω, τοτὲ δὲ πρὸς ἑσπέραν φράζῃ (δεικνύῃ αὐτὴν) Ξεν. Ἀπ. 4, 2, 21 κἀνεμοέντων αἰγίδων φράσαι κότον Αἰσχ. Χο. 591, ἴδε πεδάμερος. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς νῦν ἐστιν οἷς (ὡς Nauck) θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία Σοφ. Τρ 1122 ἥκω φράσων περὶ τῆς ἐμῆς μητρός, ὡς ἔχει νῦν τὰ κατ' αὐτὴν καὶ ὡς ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία (κατὰ τὴν παραδεδομένην γρ. κυρ.= καὶ ταῦτα, ἐν οἷς ἥμαρτεν). Περὶ τῆς συντάξεως τοῦ φράσων κττ. μετὰ γεν. πρβ. Φιλ. 439. Ο. Κ. 355. λ 174 κἀλλ. ὤμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις (φανεῖς Axt) Σοφ. Τρ. 1241 ταχέως, ὡς φαίνεσαι (ἀντὶ τοῦ ὡς φαίνεται = ὡς ἔοικε), θὰ δείξῃς πόσον εἶσαι ἀσθενής. Ἄλλοι δὲ γράφουσι: «οἴμοι, σαφῶς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσαι.» Περὶ τοῦ φράζειν (=δηλοῦν, δεικνύναι ἄνευ φωνῆς) πρβ. Ἡρ. 4, 113. Αἰσχ. Ἀγ. 1045. τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη Αἰσχ. Ἱκ. 445 τάδε λόγισαι (σκέψαι) τὰ δίκαια ἐκ Διὸς θέσμια. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω κέ. Σοφ. Τρ. 526 κέ. Περὶ τοῦ χωρίου τούτου πολλὰ ἔγραψα ἐν τῷ βιβλίῳ, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ Album Gratulatorium in honorem Henr. v. Herwerden, Trajecti 1902, ἐξ ὧν ἀποσπῶ σχετικά τινα (ἴδε σελ. 9 κέ.): «Ἐπεὶ ὁ ποιητὴς τὴν μάχην ταύτην κατὰ λεπτὸν καὶ ἀκριβῶς περιέγραψεν, εἰπὼν ὡς ἡ ἁβρὰ νύμφα παρὰ τῷ μακρόθεν ὁρωμένῳ λόφῳ καθῆστο τὸν ἑαυτῆς νυμφίον προσμένουσα, νικήσαντα δήπου, σαφῶς ἐδήλωσε μεθ' ὅσης καὶ οἵας ἀγωνίας τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος προσεδόκα. Ταῦτα δὲ δηλώσας ἐπέστη, καὶ εἰκὸς ἦν . . ἐπιστάντα παραβαλεῖν τὰ τότε (στ. 518—526) πρὸς τὰ νῦν καὶ φράσαι, ὡς μὲν ἡ τότε περιμάχητος νύμφη νῦν οἰκτρά ἐστιν ἀναμένουσα, οἵᾳ δὲ πικρᾷ ὀδύνῃ συνέχεται νῦν, ὁρῶσα μὲν ὑπόστεγον Ἰόλην, τὸ ἐπακτὸν νόσημα, σφοδρῶς δ' ἐρῶσα αὐτὴ τοῦ Ἡρακλέους. . . Ἀληθῶς δ' ἐνταῦθα (στ. 526 κέ.) ὁ χορός, τὰ τότε χαίρειν ἐάσας, ἐπὶ τὰ παρόντα τρέπεται πράγματα, ὡς νῦν ἔχει Δηάνειρα σκοπῶν· « Ἀλλ' ἐγὼ μέν, φησίν, ὥσπερ μήτηρ σφόδρα φιλοῦσα Δηάνειραν ἀνασκοπῶ τὰ τότε λεγόμενα καὶ φράζω αὐτά· ἐν ᾧ δὲ ταῦτ' ἐγὼ ποιῶ, ἡ τότε περιμάχητος νύμφη νῦν οἰκτρὰ οἰκτρῶς ἀναμένει (τὸν Ἡρακλέα δῆλον ὅτι) καὶ διατελεῖ ἀναμένουσα, καὶ ὥσπερ δάμαλις ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐξαίφνης ἀποστᾶσα ἀπεχώρησεν, οὐδὲν πρὸς τὰς φίλας τοῦ χοροῦ παρθένους εἰποῦσα»». καὶ δὴ πέφρασμαι Αἰσχ. Ἱκ. 446 καὶ δὴ ἔσκεμμαι. δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη κ 549 διότι ἤδη μοι ἔδωκεν ὁδηγίας (περὶ τῆς ὁδοῦ) ἡ σεβασμία Κίρκη. κοὔτε τι πομπᾶς τήνας ἐφρασάμαν Θεόκρ. 2, 83 «αἴσθησιν ἔσχον» Σχ. ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν Πινδ. Ἰ. 1, 68 δὲν συλλογίζεται, ὅτι θ' ἀποδώσῃ (οἷον ὀφειλομένην) εἰς τὸν Ἅιδην τὴν ψυχήν του ἄνευ δόξης.

φρασί Πινδ = φρεσί.

φράσδω Δωρ. ἀντὶ φράζω.

φράσσω: πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς (Auratus: πημονήν) ἀρκύστατ' ἂν (Elmsley: ἀρκύστατον) φράξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκ πηδήματος; Αἰσχ. Ἀγ. 1373 πῶς τις παρασκευάζων ἐχθρικὰ εἰς τοὺς ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅτι εἶναι φίλοι, ἤθελεν ἀποφράξῃ τὴν ἐντὸς δικτύου (ἢ ὡς δίκτυον) στημένην (ὅθεν: ἐνεδρεύουσαν) βλάβην (κατὰ τὴν διόρθ.: ἤθελεν ἀποφράξῃ τὰ δίκτυα τῆς βλάβης ἐν οἷς ἡ βλάβη) τόσον ὑψηλά, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ πηδήσῃ ἔξω (καὶ νὰ βλάψῃ); Παραλείποντες δὲ τὰς ἄλλας διορθώσεις δυνάμεθα νὰ μεταγράψωμεν μόνον τὸ εἶναι εἰς εἶτ' ἄν. τά τε ἄλλα τῶν τειχῶν καὶ λιμένων περὶ τὰ ἡμιτέλεστα φραξάμενοι ἐφύλασσον Θουκ. 3, 3 ὅλα τὰ ἄλλα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰ τείχη καὶ τοὺς λιμένας ἐφύλαττον, ἀφ' οὗ τὰ ἡμιτέλεστα ἔφραξαν (ἐξησφάλισαν διὰ πασσάλων καὶ ἄλλων προσωρινῶν μέτρων). ἔρνεσι φράξαι χεῖρα Πινδ. Ἰ. 1, 66 νὰ περιφράξῃ τὴν χεῖρά του μὲ ἔρνη (νικητήρια)· διότι ὁ λαμβάνων πολλοὺς στεφάνους, τὸν μὲν ἕνα ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοὺς δ' ἄλλους εἰς τὰς χεῖρας. Ἄλλοι ἄλλως, ἴδε πτέρυξ. Ἐν Σοφ. Ἀντ. 235 τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι πεφραγμένος (Δ. Γ. πεπραγμένος) ἐξ οὗ ὁ Df: τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι πεφαργμένος οἷον: ἠσφαλισμένος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος. Ὁ Σχ. ἑρμηνεύει: «ὑπὸ γὰρ τῆς ἐλπίδος νενικημένος ἐλήλυθα» ἢ οὕτως «ἀντειλημμένος τῆς ἐλπίδος ἐλήλυθα», οὗ ἡ β' ἐξήγησις προϋποθέτει τὴν γρ. δεδραγμένος (ἀπρὶξ ἐχόμενος), ἣν καὶ ἀναφέρει ἐν σχόλιον. Ὁ Df παραβάλλει Μ. Ἐ. σ. 667, 22: «πεφαργμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος, καὶ ἐφάρξαντο ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο, καὶ τὸ φαρκτόν, φρακτόν».

φρενοδαλής 2: Αἰσχ. Εὐμ. 331, ἴδ. παρακοπή.

φρενόθεν ἐπίρρ. ἐκ φρενός· οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ (κυρ. ὡς ὅτε ἐπέπιπτες ἀπὸ φρενῶν ἐπ' ἀφροσύνην) ἔβας τόσσον, ἐν ποίμναις πίτνων Σοφ. Αἴ. 183 διότι ποτὲ δὲν ἀπεμακρύνθης ἐκ τῶν φρενῶν σου εἰς τόσην ἀπερισκεψίαν, ὥστε νὰ ἐπιπέσῃς κατὰ τῶν ποιμνίων· ἴδ. ἀριστερός.

φρενοπληγής 2: Αἰσχ. Πρ. 904, ὅπου γρ. μετὰ τοῦ Cobet φρενοπλῆγες ἐκ τοῦ φρενοπλήξ -ῆγος

φρενοτέκτων-ονος 2 ὁ τεχνίτης ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὸν

νοῦν (ποῦ μαστορεύει) Ἀρφ. Βατρ. 820, ἀντίθ. τῷ χειροτέχνης. χειρῶναξ.

φρενόω: εὖ τοῦτο (ἐνν. ἔλεξας) κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με Αἰσχ. Χο. 115 καλὰ τὸ εἶπες καί με ὡδήγησες πολὺ καλά.

φρήν, Δωρ. φράν, ἡ: ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν ι 301 ἐκεῖ ὅπου τὸ διάφραγμα περιέχει (περικλείει) τὸ ἧπαρ· ὅθεν: ἐν καιρίῳ τόπῳ. Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν ξίφος Πινδ. Ν. 7, 26 ἐνέπηξε τὸ ξίφος εἰς τὸ στῆθός του. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει Αἰσχ. Πρ. 907 ἐκ τοῦ φόβου (παλλομένη) λακτίζει τὸ διάφραγμα. πρὸς δ' εὐσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶν (= ἐνθύμιον), τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις Αἰσχ. Χο. 700 ἐκ μέρους τῆς εὐσεβείας εἶχον τύψεις συνειδήσεως νὰ μὴ ἐκτελέσω διὰ τοὺς φίλους μου ἐν τοιοῦτον πρᾶγμα. πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις θ 131 κυρ. ὅλοι διεσκέδασαν μὲ τοὺς ἀγῶνας εἰς τὴν καρδίαν των. Τὸ ἑν. φρένα ἐπὶ πολλῶν. βαρεῖα γὰρ φρήν Εὐρ. Μήδ. 38 «τὸ βαρὺς ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ, ὄχι «βαρυνομένη καὶ λυπουμένη» ὡς ὁ Σχ., οὐδ' ἐπὶ τοῦ βιαίου, ὡς κοινῶς, οὐδ' = βαρεῖα αὐτῆς (τῆς Μηδείας) ἡ φρήν, ἀλλὰ σχηματικῶς: βαρεῖα γὰρ (αὕτη, ἡ Μήδεια, ἐστί) φρήν, καθ' ἃ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν: εἶνε (ὁ δεῖνα) βαρὺ κεφάλι, ἀντὶ τοῦ: εἶνε βαρυκέφαλος» Δ. Βερν. σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ Λ 89 ἐπιθυμία γλυκεροῦ σίτου καταλαμβάνει πέριξ τὴν καρδίαν αὐτοῦ. ἢ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα; Εὐρ. Ἱππ. 1448 τ. ἔ. ἐκλιπὼν τὴν ἐμὴν φρένα (προαίρεσιν) ἀνάγνιστον; ἀτηρᾷ φρενί Σοφ. Τρ. 264 μὲ διάθεσιν βλαπτικήν, κακεντρεχῆ· ἴδε ἐπιρροθέω. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ ὡσπερεὶ βοτὸν τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ, τρόπῳ φρενός Αἰσχ. Χο. 749 τὸ ἄμοιρον λογικοῦ (τὸ μὴ αἰσθανόμενον) ὡς ζῷον εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέφῃ τις διὰ τῆς μεθόδου τῆς συννενοήσεως (δηλ. πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τὸν τρόπον νὰ ἐννοῇ, νὰ συνεννοῆται). Ἄλλοι: συμφώνως μὲ τὴν διάθεσιν (τοῦ παιδίου). Μᾶλλον: διά τινος τρόπου (εἴδους) σκέψεως· ὥστε τὸ λογοπαίγνιον νὰ εἶνε: τὸ μὴ σκεπτόμενον. . . δι' ἑνὸς εἴδους σκέψεως (ἐκ μέρους τῆς τροφοῦ). σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις, ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔνεισί σοι φρένες Εὐρ. Βάκχ. 268 σὺ δ' ἔχεις μὲν γλῶσσαν εὔστροφον ὡς (νομίζων ὅτι εἶσαι) ἄνθρωπος ἔχων φρένας, ἀλλ' ἐν τοῖς λόγοις σου ὅμως δὲν ὑπάρχουν φρένες. Τὸ φρονῶν μετεχειρίσθη ὁ ποιητὴς ἐπίτηδες διὰ τὸ ἐπιφερόμενον φρένες. μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς (ἴσως γρ. μετὰ τοῦ Meineke σύ γ' ἡδονῆς ἢ σύ γ' ἡδονῇ) γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Σοφ. Ἀντ. 648 ποτὲ λοιπὸν μὴ χάσῃς τὸν νοῦν σου (μὴ ξεμυαλισθῇς) ἀπὸ ἐπιθυμίαν (ἕνεκα) γυναικός. κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν Εὐρ. Ἱππ. 462, ἴδε δοκέω σελ. 309b. τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεά Α 55 = φ1, ἴδε ἐπιτίθημι. ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν Ν121, ἴδε τίθημι σελ. 1207a. σὺ σῇσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη αἱρείτω Β 33 «σὺ ἐπὶ τῷ σῷ λογισμῷ ταῦτα κάτεχε («ἔχε τα καλὰ εἰς τὸν νοῦν σου»), μηδὲ λήθη καταχρατείτω» Γαζῆς. τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν Αἰσχ. Εὐμ. 301 χωρὶς νὰ μάθῃ εἰς ποῖον μέρος τῆς καρδίας εὑρίσκεται ἡ χαρὰ (διότι δὲν θὰ χαρῇς ποτε). οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν ρ 454, ἴδε σελ. 497b. τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχου ἐπὶ φρέν' ἠλθέτην Εὐρ. Φοίν. 1309 δυστυχεῖς, διότι ποτε συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ μονομαχήσωσι· ὅπου τὸ φρένα = νόημα. ἐκ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν Αἰσχ. Ἑπτ. 859 ὅτι θρηνῶ εἰλικρινῶς ἀπὸ καρδίας. λέξω . τὸν ἐκ φρενὸς λόγον Χο. 106 τὸν ἐκ τῆς καρδίας προερχόμενον λόγον (πρβ. τἀπὸ καρδίας Εὐρ. Ἰ. Α. 475). Περσέως ἐν φρεσὶν καρδίαν σχέθων Αἰσχ. Χο. 829, ἴδε προπράσσω. νεβροὶ — οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή Δ 245 «οὐδέ τις αὐτοῖς ἐν λογισμῷ γίνεται ἰσχύς» Γαζῆς: δὲν ἔχουσι θάρρος εἰς τὴν καρδίαν των. ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη ε 458, ἴδε ἀγείρω. οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον ἢ νοῦ καὶ φρενῶν Ἀρφ. Λυσ. 432 αἱ φρένες εἶνε ἡ ἕδρα τοῦ νοῦ, κατὰ v Leeuven, ὡς ἐν ι 362. Ὁμοίως Θεσμ. 291. Βάτρ. 534 κἀλλ. ὀρθᾷ φρενὶ Πινδ. Ὀ. 8, 24, ἴδε ῥέπω. βουλαῖσι φρὴν πράσσει Ν. 1, 27 ἴδε ἕπομαι. κεχείμανται φόβῳ φρένες Π. 9, 33, ἴδε χειμαίνω. ἀμφικρέμανται φρένας ἐλπίδες Ι. 2, 43 ἴδε ἀμφικρέμαμαι. βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος Αἰσχ. Ἑπτ. 580, ἴδ. καρποῦμαι. φρενὶ λαβόντες (= νόῳ λαβόντες 8, 19) τὸν λόγον Ἡρ. 9, 10 τὸ ἔλαβον ὑπὸ σημείωσιν. φρενῶν ἐς τὰ ἐμεωυτοῦ πρῶτα οὔκω ἀνήκω 7, 13 «δὲν ἦλθα ἀκόμη 'ς τὰ πρῶτά μου».

φρίσσω, Ἀττ. φρίττω, ῥ. φρικ-, εἶμαι τραχὺς καὶ ἀνώμαλος, εἶμαι ἠνωρθωμένος, «ἀνατριχιάζω». φρίξω μτγν. ἔφριξα ἀπὸ τοῦ Ὁμ. πασίχρηστον· ἐπίσης πέφρικα μετὰ σημ. ἐνεστ. πέφρικαν ἀντὶ -ασι Λυκόφρ. 252 (πρβ. ἔοργαν, ἐλήλυθαν, πέφυκαν κττ. Ἀλεξανδρ.). πεφρίκοντας Πινδ. Π. 4, 183. [Μέσ. φριξάμενος Πολυαίν. 4, 6, 7 ἐφθαρμένον: φρυαξάμενος Melber]. φρίσσουσιν ἄρουραι Ψ 599 τὰ χωράφια ἀνατριχιάζουν ἀπὸ τὰ στάχυα, τ. ἔ. ὅπως τις ἔχει ἠνωρθωμένας τὰς τρίχας (εἶνε ἀνατριχιασμένος), οὕτω καὶ τὰ χωράφια εἶνε ἀνατριχιασμένα ἀπὸ τὰ στάχυα: αἱ τρίχες τῶν χωραφίων εἶνε οἱ στάχυς. Ὁ Εὐστάθιος παραβάλλει τὰς ὁμοίας φράσεις: τὸ λήϊνον φρίσσει ἀσταχύεσσιν, ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ, ὁ ἄνθρωπος ταῖς θριξίν, ἡ μάχη ταῖς ἐγχείαις καὶ ἡ θάλασσα τοῖς κύμασι. πρβ. φρίξας κάρπιμος στάχυς Εὐρ. Ἱκ. 31 ἀνορθωθείς· «σήκωσε ἐπάνω τὸ κεφάλι του.» ἔφριξεν αἰθὴρ τόνδε κραινόντων λόγον Αἰσχ. Ἱκ. 616, ἴδ. πανδημία. καὶ κάρτα (κρᾶτα Bergk) φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι χαλ-

κηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ 'Απ. Σοφ. 317 ὁ ἐπιχώριος βλαστὸς (τῶν Σπαρτῶν) ἀνορθώσας τὴν κεφαλὴν («ἀναφὺς ἄρτιος» Ἡσύχ.) σὺν τῷ εὐλ. σφηκώματι ἐξέδυ σὺν αὐτοῖς χαλκ. ὅπλοις ἐκ τῆς μητρὸς γῆς. ἔφριξεν μάχη ἐγχείῃσιν Ν 339 «ἐπυκνώθη δὲ ἡ μάχη τῇ τῶν δοράτων ἀνατάσει· φρίσσειν γὰρ τὸ ὀρθοῦσθαι πυκνῶς» Σχ. τὰ ἀνορθούμενα δόρατα τῶν παρατεταγμένων (καὶ κινουμένων) ἀνδρῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἀνορθουμένας τρίχας. φάλαγγες σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι Δ 282 «ὀρθὰ ἔχουσαι ἔτι πρὸ τῆς συμβολῆς τὰ σάκεα καὶ τὰ ἔγχεα» Εὐστάθ. πρβ. Εὐρ. Φοίν. 1121. φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Πινδ. 'Ι. 5, 40 τραχεῖαν ὡς ἐκ τῶν χρυσῶν ποικιλμάτων· «ὡς ἐξοχὰς ἐχούσης τῆς φιάλης καὶ τετραχυμμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ χρυσοῦ» 'Αρίσταρχος. καί νιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν Πινδ.Ν.10, 74 «καὶ δὴ αὐτὸν οὔπω τεθνηκότα, πνευστιῶντα (ἤ: τὰς πνοὰς ἀποψυχρούμενον) δὲ κατέλαβεν» Σχ. κατέλαβεν αὐτὸν ἀναπνέοντα συχνὰ καὶ μετὰ δυσκολίας. Τὸ φρίσσειν πνοὰς κυρ.=ἐξάγειν φρισσούσας (=φρίσσειν ποιούσας) πνοάς. οὐχὶ φρίττουσιν ἐν ὑμῖν, ὑπὲρ ὧν προσήκει παθεῖν αὐτούς Δημ. 51, 9 δὲν τρέμουσιν ἐνώπιον ὑμῶν δι' ὅσα εἶνε πρέπον νὰ πάθωσιν. ἅλω, δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω, ἔφριξα δινήσαντος Αἰσχ. 'Επτ. 476 ἐξεπλάγην δέ, δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῶ, ὅταν περιαγαγὼν τὴν ἀσπίδα ἐσχημάτισα μεγάλην ἅλων. οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος φρίσσει ταρβεῖ 'Εκ. 86 ὅπου τὰ δύο ῥήματα παρατίθενται ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον: φρικιᾷ («ἀνατριχιάζει») τρέμει· ἴδε ἀλίαστος. ἔφριξ' ἔρωτι Σοφ. Αἴ. 693 ἀνετρίχιασα, φρικιῶ, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν. ‖ μαινόμενον δὲ ἰδὼν (ὁ δεισιδαίμων) ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι Θεοφρ. Χαρ. 16, ἴδ. πτύω.

φροιμιάζομαι (ἴδ. προοιμιάζομαι): τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεοὺς Αἰσχ. Εὐμ. 20 ἐν ταῖς προσευχαῖς μου τούτους τοὺς θεοὺς μνημονεύω πρώτους. Τὸ ἐν εὐχαῖς ἀντιδιαστέλλεται τῷ ἐν λόγοις, τ.ἔ. ἐν τῷ τιμητικῷ περὶ αὐτῶν λόγῳ. φροιμιάζονται γὰρ ὡς τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει Αἰσχ. 'Αγ. 1353 τὰ προοίμιά των δεικνύουν, ὅτι ἐνεργῶ ἐναντίον της πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶνε σημεῖα τυραννίδος.

φροίμιον τό, συνηρ. ἐκ τοῦ προοίμιον· φροίμιον χορεύσομαι Αἰσχ. 'Αγ. 31. ἴδε χορεύω. Καὶ ἐπὶ κακολογίας παρ' Αἰσχύλ. 'Επτ. 7: φροιμίοις πολυρρόθοις, ὅπου αἱ κακολογίαι εἶνε τὰ προοίμια τῶν ἑξῆς οἰμωγμάτων. εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ Αἰσχ. Εὐμ. 142, ἴδε ματάω. καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει Εὐρ. 'Εκ. 1195=«καὶ σοὶ μὲν ἃ εἶχον λέγειν ὧδέ μοι πεφροιμίασται» Δ. Βερν.

φρονέω σκέπτομαι, εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου, αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι, γινώσκω, νομίζω, διανοοῦμαι νά, ἔχω τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα φρονήματα, ἔχω φρόνημα, θάρρος, τόλμην, καυχῶμαι, σκοπῶ. «Δοκεῖ τὸ νοεῖν καὶ τὸ φρονεῖν ὥσπερ αἰσθάνεσθαί τι εἶναι· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τούτοις κρίνει τι ἡ ψυχὴ καὶ γνωρίζει τῶν ὄντων, καὶ οἵ γε ἀρχαῖοι τὸ φρονεῖν καὶ τὸ αἰσθάνεσθαι ταὐτὸν εἶναί φασιν, ὥσπερ καὶ 'Εμπεδοκλῆς εἴρηκε· πρὸς παρεὸν γὰρ μῆτις ἀέξεται ἀνθρώποισιν (ἴδ. 'Απ. 106 ἐν τῷ ἀέξω)· καὶ ἐν ἄλλοις: ὅθεν σφίσιν αἰεὶ καὶ τὸ φρονεῖν ἀλλοῖα παρίσταται»(ἴδε ἀλλοῖος) 'Αριστοτ.π. Ψυχ. 3,3 (=427 a 21). ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε Ζ 79 ἱκανώτατοι εἰς τὸ μάχεσθαι καὶ τὸ βουλεύεσθαι: ἄριστοι εἰς τὴν μάχην καὶ φρονιμώτατοι εἰς τὴν σκέψιν. χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δύ' ὄντ' εὖ πράξομεν Εὐρ. Ἴων 518 σὺ ἔσο σώφρων (λογικός: ἔλα εἰς τὸν νοῦν σου), καὶ (οὕτω) καὶ οἱ δύο μας θὰ εἴμεθα καλά, ἴδ. ὑγιαίνω. εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν ἐπήβολον καλῶν σε 'Απ. Σοφ. 104 κυρ. εἴθε, ἐπεὶ εὖ φρονήσειας, εἰσίδοιμί σε φρένας καλὰς κεκτημένον: εἴθε εὖ φρονήσας σωφρονοίης (κυρ. ἐγκρατὴς γένοιο φρενῶν ἀγαθῶν) καὶ μηκέτι ἀφραίνοις. Διορθώσεις πολλαί, ἐξ ὧν μνημονεύω οὐ φρονήσαντ' καὶ ἀφρονήσαντ'. ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις; Αἰσχ. Χο. 770 ἀλλ' ἀληθῶς εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου (εἰς τὰ λογικά σου· διότι τῆς εἶπε προηγουμένως νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν Αἴγισθον γηθούσῃ φρενί) διὰ τὰ πρὸ ὀλίγου ἀγγελθέντα; (τὸν θάνατον τοῦ 'Ορέστου καὶ τοῦτο ἀναφέρ. εἰς τὸ γηθούσῃ φρενί)· πῶς ἐμπορῶ ν' ἀναγγείλω χαίρουσα τοιαύτην ἀγγελίαν; φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς Σοφ. Ο. Τ 617 οἱ ταχεῖς τὸ φρονεῖν, οἱ ταχέως κρίνοντες, δὲν εἶνε ἀσφαλεῖς (σφάλλονται). φρονοῦντα γάρ νιν (ἀντίθ. τῷ μεμηνότα) οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ Αἴ. 82 ἂν ἦτο εἰς τὰς φρένας του, ἂν εἶχε σώας τὰς φρένας, δὲν θὰ τὸν ἀπέφευγον ἐκ φόβου· πρβ. 'Ηλ. 890. ἢ φρονεῖν κακῶς ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν 'Ηλ. 345 ἢ νὰ σκέπτεσαι κακῶς (νὰ εἶσαι ἀσύνετος καὶ νὰ τιμᾷς τὴν μνήμην τοῦ πατρός σου), ἢ σκεπτομένη καλῶς νὰ λησμονῇς τοὺς φίλους σου. Εὕρηται δὲ κάλλ. τὸ φρονεῖν = εὖ φρονεῖν Αἰσχ. Πρ. 401. Σοφ. 'Αντ. 707. Εὐρ. Μηδ. 1329. 'Αρφ. 'Ιππ. 1121. Θέογν. 625. Σιμων. 'Αμ.2. 'Ηρ.7,15. κάλλ. τὸ λεγόμενον.. ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδὲν Πλ. Φαίδ. 66C κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξ αἰτίας τοῦ σώματος οὐδὲ νὰ συλλογισθῶμεν τίποτε δυνάμεθα. πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον Χ 59 ἐν ᾧ ἀκόμη ζῶ (κυρ. ἐν ᾧ ἀκόμη εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου). θανόντι δ' οὐ φρονοῦντι δειλαία χάρις ἐπέμπετο Αἰσχ. Χο. 515 τὰ δῶρα ὡς πτωχική τις χάρις ἐπέμποντο εἰς τὸν ἀποθανόντα, ὡς μὴ παρατηροῦντα τοῦτο. 'Απολύτ. πατὴρ δέ.. μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ Ψ 305 ὁ δὲ πατήρ του νοήμων ὢν ἔδιδε

πρὸς αὐτὸν ἐπίσης νοήμονα ὄντα καλὰς συμβουλὰς (κυρ. ὡμίλει διὰ τὸ καλόν του). ἀλλά, φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι Ψ 343 ἀλλ', ὦ φίλε, νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ (κυρ. φρόνιμος ὢν) προσεκτικός. εἰ φρονέοντα τὴν ἀληθείην εὑρεθείη Ἡρ. 1,46 = εἰ (τὰ μαντεῖα) εὑρεθείη εἰδότα τὴν ἀλήθειαν. πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος ὅ τι φρονεῖς ἔχει Ἀρφ. Ἀχ. 362 ἐνν. μαθεῖν «ἵνα ᾖ: πάνυ γὰρ πόθος ἐμὲ ἔχει μαθεῖν ὅ τι φρονεῖς» Σχ. Πρβ. Εὐρ. Ἴων. 572. φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ Ι 608 μοῦ φαίνεται (εἰρωνικῶς), ὅτι ἔχω τιμηθῇ διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁριζομένης μοίρας (διὰ τῆς βουλῆς τοῦ Διός, δι' ἧς περιῆλθον εἰς στενοχωρίαν οἱ Ἀχαιοί). φρόνεον δὲ μάλιστα ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι Ρ 286 διενοοῦντο (ἐσκόπευον) δὲ μάλιστα νὰ σύρωσιν αὐτὸν πρὸς τὴν πόλιν των καὶ νὰ λάβωσι δόξαν. σὺ δὲ φρόνει (= μέμνησο) μὲν ὡς ταρβοῦσα μὴ ἀμελεῖν θεῶν Αἰσχ. Ἱκ. 781 ἕνεκα τοῦ τρόμου σου πρόσεχε νὰ μὴ καταλίπῃς τὸν βωμὸν τῶν θεῶν. δημοκρατίαν γε καὶ ἐγιγνώσκομεν οἱ φρονοῦντές τι, καὶ αὐτὸς οὐδενὸς ἂν χεῖρον, ὅσῳ καὶ λοιδορήσαιμι Θουκ. 6, 89, ἴδ. λοιδορῶ. τῇδε μὲν οὖν ἰότητι Τύχης πεφρόνηκεν ἅπαντα Ἀπ. Ἐμπεδ. 103 οὕτω μὲν λοιπὸν πάντα τὰ ὄντα διὰ τῆς βουλήσεως τῆς τύχης ἔχουν ἀποκτήσῃ νοῦν (συνείδησιν). οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν Σοφ. Ο. Τ. 600 νοῦς κακὸς (δυσμένεια, κακοτροπία, κακὸς χαρακτὴρ) οὐκ ἂν γένοιτο καλῶς φρονῶν, ἤτοι: ὁ κακὸς χαρακτὴρ καὶ τὸ καλῶς φρονεῖν (τὸ ἐννοεῖν καλῶς τὰ συμφέροντα) δὲν συμβιβάζονται. Ἄλλοι ἐννοοῦσι καὶ συντάσσουσιν ὧδε: νοῦς καλῶς φρονῶν οὐκ ἂν γένοιτο κακός. κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν Αἰσχ. Πρ. 401 ὠφελιμώτατον («ἄμεινον» Σχ., ὅθεν κέρδιον Wecklein) εἶνε εὖ φρονῶν τις νὰ φαίνεται εἰς τοὺς ἄλλους ἄφρων. φρονεῖν ὡς δεινόν, ἔνθα μὴ τέλη λύῃ φρονοῦντι Σοφ. Ο. Τ. 316 πόσον φοβερὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ γνωρίζῃ τις (νὰ εἶνέ τις σοφός) ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὠφελεῖ ἡ γνῶσις, ἡ σοφία (κυρ. ἂν γνωρίζει τις). ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος Αἴ. 554 ἥδιστος βίος ὑπάρχει ἐν τῷ μηδὲν ἀντιλαμβάνεσθαι (αἰσθάνεσθαι) μήτε τῶν ἀγαθῶν μήτε τῶν κακῶν. ζηλῶ σὲ μᾶλλον ἢ 'μὲ τοῦ μηδὲν φρονεῖν Εὐρ. Ἰ. Α. 677 ζηλῶ σὲ μᾶλλον ἢ ἐμὲ τούτου, ὅτι οὐδὲν συνιῇς. Τὸ ἐμὲ ἀντὶ τοῦ ἐμαυτὴν ἕνεκα τῆς ἀντιθέσεως. τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε Μ 124 εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἴσια κατεπάνω ὁρμῶν διηύθυνε τοὺς ἵππους. οἱ δ' ἰθὺς (= ἰθὺς ἰέναι) φρόνεον μάχεσθαι Ν 135. ἴσια κατεπάνω των ὥρμων, ἵνα μάχωνται = ἰθὺς μέμασαν. ἆρα φρονοῦσιν γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὑρίσκειν (Pauw: εὑρίσκει); Αἰσχ. Εὐμ. 989 δὲν ἠξεύρουν λοιπὸν νὰ εὑρίσκωσι τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν προητοίμασεν ἡ καλή μου γλῶσσα; Οὕτω μᾶλλον ἢ ὡς συνήθως: τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν καλὴν γλῶσσαν. Ὡς ὑποκείμ. ἐνν. μᾶλλον αἱ Ἐρινύες. Ἡ ἀπόκρισις εἶνε: ἠξεύρουν πολὺ καλά. Συγγενὲς νόημα ἔχει καὶ ἡ παροιμ. «ἡ καλὴ ἡ γλῶσσα βγάζει τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα». φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον Πινδ. Ν. 3, 75 διατάσσει νὰ ἔχωμεν εἰς τὸν νοῦν μας τὸ προκείμενον. εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι τοῦ λῴονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον αἰνεῖν (Hermann: ἑλεῖν) Σοφ. Φιλ. 1100 ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ σοὶ ἦτο εὔκολον νὰ φανῇς λογικός, προετίμησας νὰ ἐπιδοκιμάσῃς τὸ χειρότερον (τὴν χειροτέραν τύχην) ἀντὶ τῆς καλλιτέρας τύχης· ἴδ. καὶ αἱρέω. φρονεῖν καίρια Σοφ. Ἠλ. 228, ἴδε ἀκούω. τὰ γὰρ φρονέεις, ἅ τ' ἐγώ περ Δ 361 ἔχεις τὰ αὐτὰ φρονήματα, ἅπερ καὶ ἐγώ. ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα Ο 50 κυρ. ὅμοιον ἐμοὶ φρόνημα ἔχουσα, ὅθεν: ὁμοφρονοῦσα. Ἀλλ' ἐν Ε 441 μηδὲ θεοῖσιν ἶσ' ἔθελε φρονέειν τὸ ἶσα φρονέειν = ἴσα φρονήματα ἔχειν: νὰ φαντάζεσαι ὅτι εἶσαι ἴσος μὲ τοὺς θεούς. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω Σοφ. Ἠλ. 1048 φαίνεσαι ὅτι οὐδὲν ἀποδέχεσαι, συμμερίζεσαι, ἐξ ὅσων ἐγὼ λέγω. ἀμφὶς φρονέειν Ν 345 = διχοφρονεῖν, διχονοεῖν. οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ· ᾗσί τ' εὖ φρονέῃσι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει η 74 οὐδόλως δὲ καὶ αὐτὴ στερεῖται συνέσεως· ὅσας γυναῖκας εὐνοεῖ, (εἰς ταύτας) καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας ἀκόμη (καὶ ἄνδρες ἂν εἶνε) διαλύει τὰς διαφοράς των. Ἀσύνδετον ἐπεξηγητικόν. Δ.Γ. οἷσίν τ'. δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων οὐκ εὖ φρονεῖν Εὐρ. Βάκ. 480, ἴδ. σοφός. οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπισθεν φρονέουσιν σ 168 ὄπισθεν διάκεινται δυσμενῶς. παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς Σοφ. Ο. Τ. 403 παθὼν ἤθελες ἐννοήσῃ, ὁποῖα εἶνε τὰ φρονήματά σου, πόσον κακὰ σκέπτεσαι. φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν 462 νὰ λέγῃς πλέον, ὅτι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ μαντικήν. φρονοῦσι γὰρ κάκιον Ἑλλήνων πολὺ Εὐρ. Βάκχ. 483 διότι εἶνε πολὺ κατώτεροι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν φρόνησιν. οὐ παρδάλιος τόσσον μένος, , ὅσσον Πανθόου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν Ρ 23 οὐ παρδάλεως τοσαύτη ἡ ὁρμή, ὅσον μέγα φρονοῦσιν (ἐπαίρονται) οἱ ἔμπειροι τοῦ ἀκοντίου υἱοὶ τοῦ Πάνθου. ὁ γὰρ στρατηγὸς εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν εἶσιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν ἐς τὰς Ἀθήνας Εὐρ. Ἡρακλ. 386 ὁ στρατηγὸς εὐνοούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν πορεύεται, καὶ μάλιστα ὄχι ἄνευ μεγάλου φρονήματος (ὄχι μὲ μικρὰν ὑπερηφάνειαν) ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν. Μόνον ἡ διόρθ. εἶσιν ἀντὶ τοῦ ἐστίν φαίνεται ἀναγκαία. Τὸ δὲ τὰ πρὸς θεῶν (ὃ μεταγράφουσιν εἰς τὸ τὰ πρόσθεν ὢν) προστατεύει τὸ παράλληλον χωρίον τῆς Ἰ. Τ. 560. Τὸ δ' ἐς τὰς Ἀθήνας ἀναφ. ἀπὸ κοινοῦ εἴς τε τὸ εἶσιν καὶ εἰς τὸ φρονῶν, σημ. δὲ κυρίως: διὰ (νὰ κυριεύσῃ) τὰς Ἀθήνας· πρβ.

934. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν Φοίν. 709 ἤκουσα, ὅτι φαντάζεται ὅτι εἶνε ἀνώτερος (ἰσχυρότερος) τῶν Θηβῶν. Ἀλλὰ μείζω τῆς δίκης φρονῶν πολύ Ἡρακλ. 933. Τὸ χωρίον: οὐ γὰρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν, ὅτ' ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνων σὺν ἀσπίσιν (πολυπόνῳ σὺν ἀσπίδι Herm.) ἔστειχε μείζω (μεῖζον Cobet) τῆς δίκης φρονῶν πολύ (πόλιν Jacobs) πέρσων Ἀθάνας διότι οὐδέποτε ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ περιπέσῃ εἰς χεῖράς σου, ὅτε ἐκ τῶν Μυκηνῶν μετα ἐμπειροπολέμων ἀσπιδοφόρων ἐπορεύετο, ὑπερηφανευόμενος περισσότερον παρ' ὅσον ἦτο δίκαιον, ἵνα κυριεύσῃ τὰς Ἀθήνας. Πρὸς τὸ πολυπόνων πρβ. Σοφ. Αἴ. 1112. Ἐν Ἡρ. Μ. 775 ὁ χρυσός... φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε φρενῶν, ἣν εὗρε ὁ Df· ἴδε ἐξάγω. πρβ. ἐπτέρωταί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα (μέγα τι Blaydes) δὴ φρονεῖ Ἀρφ. Ἀχ. 988 μάλα τε σπουδάζει περὶ τὸ δεῖπνον (Δικαιόπολις) καὶ μεγάλα δὴ φρονήματα ἔχει (ὡς ἐν εὐπαθείαις ἐσόμενος). Πρὸς τὸν πληθ. ὁ v Leeuwen παραβάλλει Βατρ. 835 μὴ μεγάλα λίαν λέγε. ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν Εὐρ. Φοίν. 1135 ὁ δὲ (Καπανεύς) ἔχων μένος πολεμικὸν ὄχι κατώτερον τοῦ Ἄρεως. καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα Ἀπ. Σοφ. 321= θνητὰ φρονεῖν χρὴ θνητὴν φύσιν Ἀπ. Σοφ. 531. ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Αἰσχ. Ἑπτ. 412 ἀλλ' ὁ κομπασμός του ἔχει φρόνημα ὑπεράνθρωπον. νέα ἐφ' ἡμέρῃ φρονέοντες Ἀπ. Δημοκρ. 158 (παρὰ Πλουτ. 722 D) νέα σχέδια συλλαμβάνοντες διὰ τὴν ἡμέραν. τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ Ἀπ. Αἰσχ. 399 ἐφήμερα φρονήματα ἔχει. εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 537 «εἴθε τύχοιεν παρὰ τῶν θεῶν ὧν καθ' ἡμῶν φρονοῦσι, τ. ἔ. ἅπερ ἡμῖν ἀπειλοῦσιν» Σχ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν Σοφ. Αἴ. 942 σὺ μὲν δύνασαι νὰ ἐννοῇς, νὰ φαντάζεσαι ταῦτα, ἐγὼ δὲ βαθέως νὰ τὰ αἰσθάνωμαι. ὅσωπερ (ἐνν. πλεῖστον) καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη Τρ. 313 καθ' ὅσον ἀκριβῶς μόνη αὐτὴ συναισθάνεται τὴν θέσιν της θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις ἐπέμπετ' (οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τόδε) τὰ δῶρα Αἰσχ. Χο. 515 τὰ δῶρα ἐπέμποντο εἰς τὸν ἀποθανόντα, ὡς μὴ παρατηροῦντα τοῦτο (αἰσθανόμενον), ὡς πτωχικὴ (εὐτελής) τις χάρις (δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐξηγήσω). τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω Αἰσχ. Ἀγ. 231, ἴδ. μεταγιγνώσκω. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει Σοφ. Ἠλ. 1171 ἔχε το κατὰ νοῦν, συλλογίζου το. ὄπιδα φρονέοντες ξ 82 συλλογιζόμενοι τὴν θείαν δίκην. τοῦτο φρονεῖ ὑμῶν ἡ ἐς τοὺς ὀλίγους ἀγωγή Θουκ. 5, 85 ἴδ. ἀγωγή. μισῶ γὰρ ὄντως, οἵτινες φρονοῦσι μέν, φρονοῦσι δ' οὐδενός γε χρημάτων ὕπερ Ἀπ. Εὐρ. 248, ἴδ. φθονέω.

φρόνημα *τό*: ἐμπέδοις φρονήμασιν Σοφ. Ἀντ. 169 μὲ σταθερὰν γνώμην, πίστιν. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα... ἐδιδάξατο 353, ἴδε διδάσκω. αἱμύλας μηχανὰς ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν Αἰσχ. Πρ. 223, ἴδ. καρτερός. πάραυτα δ' (παρ' αὖ τάδ' Wieseler) ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας Ἀγ. 738 ὁμοίως δὲ ἤθελον εἴπῃ, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἰλίου τὸ πνεῦμα τῆς νηνέμου γαλήνης (ἡ προσωποποίησις τῆς ἄκρας ἡσυχίας) καὶ εἰρήνης. ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι Θουκ. 5, 40 πλήρεις πεποιθήσεως, ὅτι θὰ γίνωσιν ἡγεμόνες τῆς Πελοποννήσου. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως ὁ μῦθός ἐστιν Αἰσχ. Πρ. 985 ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ ὄχι ὡς = φρένες, ἀλλ' ὡς= λόγος φρονήματος πλέως. ἰὸς ἐκ φρονημάτων πέδοι πεσών Εὐμ. 481, ἴδ. ἰός. Συνήθως παρὰ Θουκ. (1, 81. 2, 43. 61 κτλ.) δηλοῖ τὴν εἰς ἑαυτὸν πεποίθησιν, «την αὐτοπεποίθησιν» (ὡς γράφουσι σήμερον). ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν κέ. Σοφ. Ἀντ. 176 εἶνε δὲ δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις καλῶς παντὸς ἀνδρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ διανοήματα καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς (τὰ φρονήματα), πρὶν κτλ. Παρὰ Θουκ. 2, 62: ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε (= συμπλέκεσθαι τοῖς ἐχθροῖς) μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι τὸ μὲν φρόνημα σημαίνει τὸ ἄλογον, τὸ ἐξ ἀμαθείας προερχόμενον θάρρος, ἀλαζονείαν ἄλογον· τὸ δὲ καταφρόνημα τὸ ἔλλογον θάρρος, τὸ στηριζόμενον εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑπεροχῆς. δουλοῖ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον Θουκ. 2, 61, ἴδε δουλόω. λιμόν τ' (εἶδον) ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι, γνώμην δὲ μεγάλην ἐν πένητι σώματι Εὐρ. Ἠλ. 371 εἶδον ἐν φρονήματι (ἐν τῇ καρδίᾳ) πλουσίου ἀνδρὸς (ἐνοικοῦσαν) τὴν ἔνδειαν (τὴν ἐλεεινότητα, κυρ. τὴν πεῖναν), μεγάλην δὲ γνώμην (μεγαλοψυχίαν) ἐν σώματι πένητος ἀνδρός. τῶν ἀδίκων παραιρῶν φρονήματος Ἡρακλ. 909, ἴδε παραιρῶ.

φρόνιμος 2: καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει Σοφ. Αἴ. 259 καὶ νῦν ἐλθὼν εἰς τὰς φρένας του ἔχει (αἰσθάνεται) νέαν λύπην.

φροντίζω: οἱ Ἕλληνες ἐφρόντιζον Ξεν. Ἀν. 2, 3, 25 ἦσαν ἀνήσυχοι. φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις ἄλλοισι τούτων πλείοσι μαχούμενοι Σοφ. Ἠλ. 1370 σκέπτεσθε (λαμβάνετε τὰ μέτρα σας) ὡς (ἄνθρωποι) μέλλοντες νὰ πολεμήσετε καὶ μὲ τούτους (τοὺς δορυφόρους τοῦ Αἰγίσθου) καὶ μὲ ἄλλους πανουργοτέρους πλειοτέρους τουτων (ἐνν. τὸν Αἴγισθον αὐτὸν καὶ μάλιστα τὴν Κλυταιμνήστραν καὶ τὰς περὶ αὐτὴν γυναῖκας). δεινά τοι λέγεις ἰόντων (κιόντων Weckl.) τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι Αἰσχ. Πέρ. 248, ἴδ. τίκτω οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις; Εὐρ. Ἄλκ. 773

διὰ τί ἔχεις σοβαρὸν καὶ περίφροντι ἦθος (βλέμμα); Μεσ. τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα (ἔσται) φροντιούμεθα Εὐρ. Ἰ.Τ. 343 τὰ δ' ἐνταῦθα, ὁποῖα θὰ εἶνε, ἡμεῖς θὰ φροντίσωμεν μόνοι μας (ἀναμεταξύ μας) αἰσθάνομαι γὰρ αὐτὸν οὐκ ἐπιβουλευόμενον, ἀλλὰ φροντιζόμενον μή τι πάθῃ Ξεν. Ἱέρ 7, 10 αἰσθάνομαι γάρ, ὅτι οὗτος οὐκ ἐπιβουλεύεται, ἀλλὰ φροντίζεται (τ. ἔ. οἱ ἄλλοι φροντίζουσι περὶ αὐτοῦ), μή τι πάθῃ.

φροντίς-ίδος ἡ: τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός Πίνδ. Π 10,62 ἕκαστος τυχών, ὧν ἐπιθυμεῖ, κατέχοι ἂν ταχέως καὶ ἀσφαλῶς τοῦτο, περὶ οὗ αὐτίκα φροντίζει. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ' ᾗ φευξούμεθα Εὐρ. Μήδ. 341 καὶ συμπαρασκευάσαι τὰ τῆς φυγῆς ἐφόδια (κυρ. τὰ μέσα, δι' ὧν θὰ φύγωμεν· ὅθεν ὀρθῶς ἔχει ἡ παραδεδομένη γρ. ᾗ). τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ φευξούμεθα Αὐτ. 346 διότι περὶ ἐμαυτῆς (κυρ. «γιὰ τὸ δικό μου τὸ μέρος») δὲν φροντίζω, ἐὰν θὰ φύγωμεν. ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος Αἰσχ. Ἀγ. 674, ἴδε βουκολέω. ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος Σοφ. Τρ. 149 ἕως οὗ . . ἀναλάβῃ τὸ προσῆκον αὐτῇ μέρος τῶν νυκτερινῶν φροντίδων (περὶ τῶν τέκνων μάλιστα). εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην Εὐρ. Ἀπ. 964 ἴδε βάλλω. ἄλλως φροντίδων βουλεύματα γλώσσης τε κόμποι Ἐκ. 626 «μάτην εἰσὶ τὰ βουλεύματα (κυρ. τῶν λογισμῶν τὰ βουλεύματα) καὶ τὰ τῆς γλώττης καυχήματα» Σχ. εὔφημος φροντίς Σοφ. Ο.Κ. 132, ἴδ. στόμα. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ Εὐρ. Μήδ. 48 ἡ φρὴν τῶν νέων δὲν συνηθίζει νὰ λυπῆται.

φροῦδος 3 καὶ 2 (συνηρ. ἀπὸ τοῦ πρὸ ὁδοῦ Δ 382, ὡς φροίμιον ἀπὸ τοῦ προοίμιον) κυρ. ὁ προχωρήσας ἐν τῇ ὁδῷ, ποῦ ἔφυγεν ἐμπρός, ἄφαντος· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών Σοφ Ἠλ. 1152 σὺ αὐτὸς ἀποθανὼν (διὰ τοῦ θανάτου σου) εἶ φροῦδος (= βέβηκας, ᾤχου ἀπιών). φρούδη μὲν αὐδή, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω Εὐρ. Ἀνδρ. 1078 ἐχάθη ἡ φωνή μου, οἱ δὲ πόδες μου ὑποκάτω ἐκόπησαν· ἐξέλιπε πᾶσα δύναμις. τὰ ἐν δόμοις δαπάναισι φροῦδα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 592, ἴδ. δαπάνη φροῦδος μέν . . . κυμάτων ἅπας βυθὸς Ἀπ. Σοφ. 1027 ἅπας ὁ βυθὸς (τῆς θαλάσσης) θὰ μείνῃ ἄνευ κυμάτων. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς (γῆ Δ. Βερν.) ἐγὼ Εὐρ. Μήδ. 722 διότι ὡς πρὸς τοῦτο (δηλ. τὴν παιδοποιΐαν) εἶμαι παντελῶς ἐγὼ ἠφανισμένος· δηλ. ἂν δὲν ἀποκτήσω τέκνα, καταστρέφεται τὸ γένος μου. Οὕτω περίπου καὶ ὁ Σχ. «κατὰ γὰρ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιΐας ἔρημός εἰμι». Ἡ πρώτη χρῆσις τῆς λέξεως ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ ἐκ ταύτης ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. φροῦδος ἐς Ἅιδην θάνατος προφέρων σώματα τέκνων Αὐτ. 1110, ἴδε κυρέω.

φρουρά, Ἰων. φρουρή, ἡ: οὐδέ μ' ὄμματος φρουρὰν παρῆλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον Σοφ. Τρ. 226 οὐδὲ διέφυγε τὸ ἄγρυπνον ὄμμα μου τὸ θέαμα τῆς πομπῆς ταύτης. ἐπὶ φρουρᾶς Ξεν. Πολ. Λακ. 13,1 καὶ 11 Λακωνικὴ ἡ φράσις ἀντὶ τοῦ ἐπὶ στρατείας· περὶ τοῦ φαίνειν φρουράν ἴδε φαίνω. τὸ δ' ἐξάγω φρουράν Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 29 ἐπίσης λέγεται περὶ τῶν Λακεδ., κυρ. = φήνας φρουρὰν ἐξάγω αὐτήν (εἰς στρατεῖαν).

φρουρέω: τὸ σὸν μελέσθω (= μελέτω) βάντι φρουρῆσαι χρέος Σοφ. Ἠλ. 74 φρόντισε, ἀφ' οὗ ἀπέλθῃς, νὰ ἐκτελέσῃς ὡς φρουρὸς τὸ χρέος σου. νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὁπλίσας Εὐρ. Ἄλκ. 35 νῦν δ' αὖ (κατ' ἀναφ. εἰς τὸν πρῶτον αὐτοῦ δόλον εἰς τὰς Μοίρας, στ. 12) φρουρεῖς ἐπὶ τῇδε (δι' αὐτὴν ἐδῶ: ἵνα τὴν προστατεύσῃς) ὁπλίσας χεῖρα τοξήρη (κατηγορ.: ὥστε εἶναι τοξήρη). ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ Ἀπ. Σοφ. 34, ὅθεν καὶ ἡ παρ. «ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος» (καθεύδει) Ζηνόβ. 6, 20. πρβ. Αἰλ. π. Ζ. 15, 26. στόμα εὔφημον φρουρεῖτε Εὐρ. Ἴων. 98, ἴδε ἀποφαίνω. Καὶ μετ' ἀπρφ. ἐν Ἰκ. 900: πολλοὺς δ' ἐραστὰς κἀπὸ θηλειῶν ὅσας ἔχων, ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν ὅπου γρ. ἴσας μετὰ τοῦ Canter: ἔχων δὲ πολλοὺς ἐραστὰς καὶ ἴσας (ἤτοι: ἄλλας τοσαύτας ἐρώσας) ἐκ τῶν γυναικῶν ἐφρούρει ἑαυτόν, ὥστε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν: ἐπρόσεχε ὥστε νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς κανὲν σφάλμα ἐρωτικόν. δέκα ἄρχοντας καταστήσας [φρουρεῖν], ἀφῆκε τὸ τῶν συμμάχων ναυτικὸν κατὰ πόλεις Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 7 ἀφ' οὗ διώρισε δέκα ἄρχοντας (ἵνα φρουρῶσι, χρησιμεύωσιν ὡς φρουρά· γνωσταὶ δ' αἱ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους Σπαρτιατ. φρουραὶ καὶ οἱ ἁρμοσταί), ἀπέλυσε τὸ ἐκ τῶν συμμαχίδων πόλεων ναυτικὸν εἰς τὰς (διαφόρους) πόλεις Τὸ φρουρεῖν ἐξαλείφεται ὡς παρεγγεγραμμένον ὑπό τινος, θέλοντος νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ δέκα ἄρχοντας, περὶ ὧν ἴδε 3,4, 2. καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι Σοφ. Ο. Τ. 1479, ἴδ. ὁδός. τὸ φρουρεῖν ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ Φιλ. 151, ἴδ. μέλω. εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος ὅρκου 'στὶ μείζων τῇ δίκῃ φρουρουμένη Αἰσχ. Εὐμ. 217 διὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ἡ γαμήλιος κοίτη (ἡ συζυγία), ὑπὸ τῆς μοίρας διωρισμένη, εἶνε σπουδαιοτέρα τοῦ ὅρκου, διότι ἐποπτεύει αὐτὴν ἡ δίκη. φρουρουμένου βέλεμνα παιδὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 1135 φυλαττομένου τοῦ παιδὸς ἀπὸ τὰ βέλη. πλέον φρουρήσομαι ψήφοισιν Ἴων 603 πλέον ὑπόπτως θὰ φυλάττωμαι (παθ. θά με φυλάττουν) διὰ τῶν ψήφων των (κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας, ἴσως δὲ ἐνν. καὶ τὸν ὀστρακισμόν), ἤτοι: δὲν θά με ἀφίνουν, διὰ τῶν ψήφων των, νὰ προχωρῶ εἰς τὰ πράγματα, ὅσον θέλω· ἴδε λόγιος.

φρούρημα τό, τὸ φρουρούμενον· πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμεικτά τε λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Σοφ. Αἴ. 54 καὶ ἐκτρέπω αὐτὸν πρὸς τὰ ποί-

μνια (τῶν μικρῶν ζώων) καὶ πρὸς τὰ ἀνάμεικτα ὑπὸ τῶν βουκόλων φρουρούμενα (τὰ βουκόλια) ἀμοίραστα (μεγάλα ζῷα) ἐκ τῆς λείας (ἀνήκοντα εἰς τὴν λείαν) ἴδ. ἄδαστος. (τοῦτο βουλευτήριον) εὐδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι Αἰσχ. Εὐμ. 708 τὸ βουλευτήριον τοῦτο καθιδρύω ὡς ἄγρυπνον φρουρὸν τῆς γῆς (ταύτης) ὑπὲρ τῶν κοιμωμένων πολιτῶν («ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων» Σχ. ὄχι ὀρθῶς). φερέγγυον φρούρημα Αἰσχ. Ἑπτ. 436 «ἱκανὸς φρουρεῖν τὴν πατρίδα».

φρούριον τό: τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε φρούριον θεῶν νέμει Αἰσχ. Εὐμ. 919 τὴν ὁποίαν (πόλιν) καὶ ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ἄρης ὡς φρούριον (ἀκρόπολιν) τῶν θεῶν κατοικεῖ. πόλεως φρούριον 950 = φρουροὶ τῆς πόλεως (Ἀρεοπαγῖται). τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω Πρ. 827 = τοιοῦτόν ἐστι τὸ φρούριον τοῦτο ὃ σοι λέγω· ὅθεν: τοιοῦτος εἶνε ὁ τόπος οὗτος (ἐν ᾧ αἱ Γοργόνες), ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προφυλαχθῇς. Διὰ τοῦ οἱ φρουροῦντες ἄνδρες ἐξηγεῖ τὸ φρούριον ὁ Dindorf καὶ ἄλλοι ἄλλως.

φρυκτός 3: ὑμᾶς δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω Ἀρφ. Σφ. 1331 θὰ σᾶς κάμω «καβουρδιστοὺς» μὲ αὐτὸ ἐδῶ τὸ δᾳδί. φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου (Canter) ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ.: ἀγγέλου) πυρὸς ἔπεμπεν Αἰσχ. Ἀγ 294 ὁ εἷς φρυκτὸς ἐξέπεμπε τὸν ἄλλον τῇ βοηθείᾳ τοῦ ταχυδρομικοῦ πυρός.

φυγαδικός 3: φυγαδικὴ προθυμία Θουκ 6, 92 εἶνε ἡ προθυμία καὶ ὁ ζῆλος, ὃν πᾶς φυγὰς ἔχει, ἵνα ἐκδικηθῇ τὴν πατρίδα του, ὠφελῶν ἐκείνους πρὸς οὓς κατέφυγε· ἴδ. τὸ χωρίον ἐν τῷ ὑποπτεύω.

φυγάς-άδος ὁ, ἡ: φυγάς εἰμι τῆς τῶν ἐξελασάντων πονηρίας καὶ οὐ τῆς ὑμετέρας ὠφελίας Θουκ. 6, 92 φεύγω τὴν πονηρίαν (τ. ἔ. ἀπήλλαγμαι τῆς πονηρίας) τῶν ἐξελασάντων καὶ οὐ τὸ ὠφελεῖν ὑμᾶς. φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ Σοφ. Ἀντ. 108, ἴδ. πρόδρομος.

φυγή νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται Σοφ. Ἀντ. 364, ἴδε συμφράζομαι. φυγάς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς Ἀπ. Εὐρ. 964 προστιθεὶς ἐμαυτῷ (κυρ. ἀναφέρων εἰς ἐμαυτὸν κατὰ διάνοιαν: φανταζόμενος) φυγὰς (ἐξορίαν ἀπὸ) πάτρας ἐμᾶς. Καὶ περιληπτικῶς φυγή = οἱ φυγάδες, οἱ ἐξόριστοι· κατάγειν τὴν φυγήν Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 9 νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν πατρίδα των τοὺς φυγάδας. φυγὴ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 8, 64 «φυγάδες αὐτῶν πεφευγότες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων» Σχ. Αἰσχίν. 2, 143. Ἐν δὲ Πλάτ. Νόμ. 682 E ἡ ἐκ τῶν ἀρίστων χ/φων πιστουμένη γρ. εἶνε: τὸν συλλέξαντα τὰς τότε φυγάς (ἀντὶ τοῦ: τοὺς τότε φυγάδας). φυγᾷ . διώκετε φεύγετε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1081 ἐπισπεύδετε τὴν φυγήν. Τὸ φυγᾷ ἁρμόζει μᾶλλον εἰς τὸ φεύγετε. Συχνάκις δὲ εὕρηται τὸ φυγῇ φεύγειν περὶ τῶν πάσῃ σπουδῇ φευγόντων· ἴδ. Πλ. Συμπ. 195 B φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας. Ὁμοίως Ἐπινομ. 974 B. Τὸ φυγῇ ἀνεχώρει Συμπ. 221 A. Ἀλλ' εὕρηται καὶ τὸ φυγὴν φεύγειν: φεύγουσι δή τινας οὐκ αἰσχρὰς φυγάς Νόμ. 706 C. φυγᾷ πόδα νωμᾶν Σοφ. Ο. Τ. 468, ἴδε νωμάω. φυγῇ σὺ μὲν κατ' οἶμον, εἰς δόμους δ' ἐγὼ φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί Εὐρ Ἠλ. 218 «φεύγουσαι (=φυγῇ) σὺ μὲν (ὁ τῶν γυναικῶν χορὸς) κατ' οἶμον (= ὁδόν), ἐγὼ δ' εἰς δόμους, ἐκφύγωμεν ὡς τάχος (= ποδὶ) τοὺς κακούργους ἄνδρας» Δ. Βερν. Τὸ δὲ ποδὶ = δρόμῳ, ταχέως, πρβ. τὸ κοινόλεκτον «τὸ ἔβαλε 'ς τὰ πόδια ('ς τὸ πόδι)». καὶ στ. 96. Κατὰ ταῦτα ἑρμηνευτέον καὶ τὸ Ὀρ. 1468 φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον ἴχνος ἔφερε φεύγουσα δὲ ταχέως (= ποδὶ) μετέφερε (ἠμείβετο = ἔφερε) τὸν χρυσοῦν σανδάλιον φοροῦντα πόδα (= ἴχνος). Περιττὴ ἡ διόρθωσις φυγάδι δὲ ποδί. ποῖ καί με φυγᾷ πτώσσουσι μυχῶν; Ἑκ. 1066, ἴδε πτώσσω.

φυή ἡ: οὔ ἑθέν ἐστι χερείων οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας οὔτε τι ἔργα Α 115 οὐκ ἔστι χείρων (κατωτέρα) αὐτῆς οὔτε κατὰ τὸ σῶμα (κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος, τὸ ἀνάστημα, τὴν «κορμοστασιά») καὶ τὴν ἀναδρομὴν τοῦ σώματος («τὴν τοῦ σώματος εὐφυΐαν καὶ ἀρετήν» Σχ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν μελῶν), οὔτε κατὰ τὰς φρένας (τὴν φρόνησιν) καὶ τὰ ἔργα περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ Περσέα λαιμότομον ὑπὲρ ἁλὸς ποτανοῖσι πεδίλοισι φυὰν Γοργόνος ἴσχειν Εὐρ. Ἠλ. 461 ἐν μὲν τῇ περιθεούσῃ τὴν ἴτυν τῆς ἀσπίδος ἕδρᾳ (ἐν ᾗ ἦσαν τὰ Ἡφαιστότευκτα σήματα) ὁ Περσεὺς τοῖς πτηνοῖς πεδίλοις ὑπὲρ τῆς θαλάσσης (ὤν, ἢ πετόμενος) κατεῖχεν (ἐκράτει) τὴν λαιμότμητον κεφαλὴν (κυρ. μορφὴν) τῆς Γοργόνος· τὸ ἴσχειν κατὰ παράθεσιν εἰς τὸ τετύχθαι, τὸ ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ ἔκλυον. τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν Πινδ. Ὀ. 9, 100 πᾶν τὸ ἐκ φύσεως (προσὸν ἀγαθὸν) κράτιστόν ἐστι. φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει Π. 8, 44, ἴδ. ἐπιπρέπω. μάρνασθαι φυᾷ Ν. 1, 26, ἴδ. μάρναμαι.

φυλακή ἡ: στόματός τε καλλιπρῴρου φυλακὰν κατασχεῖν φθόγγον ἀραῖον οἴκοις βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει Αἰσχ. Ἀγ. 245 καὶ φυλάξαντας κατασχεῖν τὸ κάλλιστον (κυρ. καλλιπρόσωπον) στόμα, ἵνα μὴ πρόηται φθόγγον ἀραῖον οἴκοις (κατὰ λέξ φυλάξαντας κατασχεῖν τὸν ἐκ τοῦ καλλιπρῴρου στόματος φθόγγον ἀραῖον οἴκοις), «τῇ βίᾳ καὶ τῷ ἀναύδῳ μένει τῶν χαλινῶν τῶν μὴ ἐώντων αὐτὴν λαλεῖν» Σχ. ἀεὶ γὰρ τὰ πολλὰ Λακεδαιμονίοις πρὸς τοὺς Εἵλωτας τῆς φυλακῆς πέρι μάλιστα καθειστήκει Θουκ. 4, 80, ἴδε καθίστημι ἐν τέλει. τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει ξείνου πατρῴου φυλακαῖσιν Εὐρ. Ἑκ. 82 κατοικεῖ τὴν χιονώδη Θρᾴκην φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ πατρῴου ξένου. φυλακαὶ ἡμῶν κρείσσονες κατ' ἐξόδους Ἡρ. Μ. 83 εἰς

τὰς ἐξόδους ὑπάρχουσι φύλακες ἰσχυρότεροι ἡμῶν. ὁ δὲ τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον διὰ φυλακῆς μᾶλλον ἤδη ἔχων ἢ δι' ἑκουσίων κινδύνων ἐπεμελεῖτο Θουκ. 7,8= ἐπεμελεῖτο τῶν κατὰ τὸ στρατόπεδον, ἐν ᾧ ἐφυλάττετο μᾶλλον (ἠμύνετο) ἢ ἐξετίθετο εἰς ἑκουσίους κινδύνους (ἢ ἐπετίθετο). ὅπως ναυμαχίας ἀποπειράσωσι πρὸς τὴν ἐν τῇ Ναυπάκτῳ φυλακήν 7, 17 ὅπως δοκιμάσωσι ναυμαχίαν πρὸς τὰς ἐν τῇ Ναυπάκτῳ φυλαττούσας ναῦς.

φύλαξ **-κος** ὁ καὶ ἡ: φύλαξ ἔβην τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ Σοφ. Αἴ. 36, ἴδε πρόθυμος.

φύλαξις ἡ: ἔχει (=οὗτος παρέχει) δισσὰς φυλάξεις Εὐρ. Ἑλ. 506=δισσῶς φυλάξομαι αὐτόν.

φυλάσσω, Ἀττ. -ττω (ῥ. φυλακ-, πρβ. φυλακή), ὁμαλόν, -άξω, ἐφύλαξα, πεφύλαχα (-άκα παλ. Δ. καὶ Ὑπόθ. Εὐρ Μηδ. 26 Ξεν. Κ.Π. 8,6,3 ἡ γρ. τῶν κωδ. διαπεφυλάκασι ἢ διαπεφύκασι μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Hug εἰς διαπεφυλάχασι). Μέσ. προφυλάττομαι, -άξομαι, ἐφυλαξάμην. Πεφύλαγμαι ὡς ἐνεργ. νηὸν δ' εὖ πεφύλαχθε (ἐκ διορθ. Schneidew.) Ὕμν. Ἀπόλλ. 360 ἀντὶ τοῦ νηὸν δὲ προφύλαχθε (ὅπερ κατὰ Βουττμ. εἶνε συγκεκομμένος ἐνεστώς, πρβ φέρτε, ἄνωχθε, ὁ δὲ Πανταζίδης παραβάλλει τὰ τῆς καθομιλουμ. «φυλάχτε, πλέχτε» ἀντί: «φυλάγετε, πλέκετε»). Παθ. ἐφυλάχθην Δημ. 21,3, δι- Ξεν. Κ. Π. 8,1, 2 Μέλλ. συντελ. φυλαχθήσομαι μτγν. μέλλ. ἐνεστ. φυλάξομαι Σοφ. Φιλ. 48. Ξεν. Οἰκ 4, 9. φυλακτέον. ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάννυχον ἐγρήσσοντα, κακῶν δ' ὑποδύσεαι ἤδη υ 52 ἀνιαρόν ἐστι («εἶνε βάσανος, βασανιστήριον») καὶ τὸ φυλάσσειν (κυρ. καὶ τοῦτο, δηλ. τὸ φυλάσσειν) δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀγρυπνοῦντα, ἀπαλλαγήσῃ δὲ ἤδη τῶν κακῶν (τῶν ἐκ τῶν μνηστήρων κινδύνων). ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε ο 35 ὅστις σε φυλάττει καὶ σῴζει. βρέτας τὸ σὸν αὐτοῦ φυλάσσων Αἰσχ. Εὐμ. 243 τὸ σὸν ἄγαλμα αὐτόθι φυλάσσων, δηλ. μὴ ἀπολείπων. ἡμεῖς σε φύλακες οὗ χρεὼν φυλάσσομεν Εὐρ. Ἰ Α. 1028 ἡμεῖς παντοῦ, ὅπου εἶνε ἀνάγκη, σὲ φυλάττομεν (ἔσο ἥσυχος). μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις Π 30 εἴθε νὰ μὴ καταλάβῃ ποτὲ ἐμὲ τοὐλάχιστον («νὰ μή με πιάσῃ») ὁ ἄγριος θυμός, τὸν ὁποῖον σὺ φυλάττεις. Ὁ Πανταζίδης πρβ. τὰ τῆς συνηθείας «σοῦ τὸ φυλάγω, τοῦ τὸ φύλαξε», ἀλλὰ λέγεται καί: «τοῦ φυλάγει καράζι» (Τουρκ.). Ὅμοιόν τι καὶ τὸ ἐφεξῆς. ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται Σοφ.Ο. Τ. 382 κυρ. ὅσος ἐστὶν ὁ φθόνος, ὃς φυλάσσεται (ὡς ἰός τις) παρ' ὑμῖν. οὐ γὰρ ἀπειλὰς ὑμετέρας ἐφύλαξα Καλλιμ. Δῆλ. 203 δὲν ἔδωσα προσοχὴν εἰς τὰς ἀπειλάς σας. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων Ω 111 προσπαθῶν νὰ διατηρῶ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν φιλίαν σου. καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς Αἰσχ. Χο. 1061 καὶ εἴθε ὁ θεὸς ὁ ἔχων σε ὑπὸ τὴν εὐμενῆ ἐπίβλεψίν του νὰ σε διαφυλάττῃ δι' ἁρμοδιωτέρας εὐκαιρίας. ὀρθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ' ἄνω, ἀτρέμα, φυλάσσων μή ἀναχαιτίσειέ νιν Εὐρ. Βάκχ. 1072 ἄφινε τὸν (μέγαν) κλάδον διὰ μέσου τῶν χειρῶν του (νὰ κατευθύνεται) ὄρθιος πρὸς τὰ ἐπάνω, ἥσυχα ἥσυχα, προσέχων (κυρ. προφυλάττων) νὰ μὴ τὸν ῥίψῃ κάτω (ὁ κλάδος, αἰφνιδίως ἀνορθούμενος, ὡς ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην). φυλάξαντες (=τηρήσαντες) ἔτι νύκτα Θουκ. 2, 3, ἴδε ἔτι Μέσ. ὅρα, φυλάσσου μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν Εὐρ. Ἰ. Τ. 67 «φυλάγου νὰ μὴν εἶνε κανένας ἄνθρωπος (μέσα) 'ς τὸ δρόμο», ἐν ᾧ ὑποκαθιστῶσι φυλάσσων ἢ φύλασσε, ὃ θὰ ἐσήμαινε: «φύλαγε νὰ μὴ κτλ.» ὃ διάφορον, τοῦ μὲν μέσου δηλοῦντος: μὴ πάθῃ τι κακὸν ὁ λέγων, τοῦ δὲ ἐνεργητικοῦ: μὴ πάθῃ τι κακὸν ἄλλος τις ἢ ἄλλοι παρὰ τὸν λέγοντα. Περισσότερα ἴδε παρὰ Δ. Βερν. δισσὰ γὰρ φυλάσσεται, φίλων τε μέμψιν κεἰς θεοὺς ἁμαρτάνειν Ἀπ. Σοφ. 431 ἀπὸ δύο πράγματα προφυλάττεται, ἀπὸ τὴν μέμψιν τῶν φίλων (νὰ μὴ τὸν μέμφωνται οἱ φίλοι) καὶ ἀπὸ τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀσέβειαν. οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι Θουκ. 7, 69, ἴδ. ἀρχαιολογῶ. μέλλον φυλάξασθαι χρέος Πινδ. Ὀ. 7,40, ἴδ. χρέος. τὰ μὲν λελεγμένα ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι Σοφ. Ἠλ. 1012, ἴδε ἀτελής. ἆρ' οὖν καὶ νόσον ὅστις δεινὸς φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν, οὗτος δεινότατος ἐμποιῆσαι; Πλ. Πολ. 333Ε λοιπὸν καὶ ἀπὸ νόσον ὅστις εἶνε ἱκανὸς νὰ προφυλαχθῇ καὶ νὰ μὴ τὴν λάβῃ (κυρ. νὰ μὴ τὸν εὕρῃ ἡ νόσος), οὗτος εἶνε ἱκανώτατος νὰ ἐμποιήσῃ αὐτὴν εἰς ἄλλον τινά; ἐν ὅτῳ ἔτι φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν οὐκ ἐλλείπει Θουκ. 5,103=οὐκ ἀπολείπει τι, ὃ ἔχων τις φυλάξεται ἔτι (θὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ αὐτὴν ἐν τῷ μέλλοντι) γνωρισθεῖσαν. ὁρῶν (Βρασίδας).. τοὺς τριηράρχους καὶ κυβερνήτας.. ἀποκνοῦντας καὶ φυλασσομένους τῶν νεῶν μὴ ξυντρίψωσι Θουκ. 4, 11 ὅτι ἐπρόσεχαν πολὺ ἀπὸ τὰ πλοῖά των, (φοβούμενοι) μήπως τὰ συντρίψουν. Ὁ Rutherford ἐξήλειψε τὰς λέξεις τῶν νεῶν μὴ ξυντρίψωσιν, νομίζων, ὅτι αἱ λέξεις αὗται προστεθεῖσαι ὑπό τινος εἰς ἐξήγησιν τοῦ ξύλων, μετετέθησαν ἐκεῖθεν μετὰ τὸ φυλασσομένους· ἐνταῦθα δὲ κειμένας οὐδείς ποτε ἐξήγησε συμφώνως πρὸς τὸ Ἀττικὸν ἰδίωμα οὐδὲ θὰ ἐξηγήσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ γενικὴ εἶνε δυσεξήγητος ἢ καὶ ἀνεξήγητος, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ὀφείλομεν καὶ νὰ ὀβελίσωμεν εὐθὺς αὐτήν. Καὶ ἂν δὲ προσυποθέσωμεν, ὅτι τὸ ἁπλοῦν φυλαττομένους περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἔννοιαν τῆς ὀχληρᾶς προσθήκης τῶν νεῶν μὴ συντρίψωσιν, δικαιοῦταί τις νὰ ἐρωτήσῃ: Ἀλλ' ἂν ὁ συγγραφεὺς ἤθελε νὰ ἐκφράσῃ ῥητῶς καὶ διὰ λέξεων ὡρισμένων τὴν ἔννοιαν τῆς προσ-

θήκης ταύτης, πῶς ἤθελε τὴν ἔκφράσῃ; Τὴν γενικὴν τῶν νεῶν ὁ μὲν Σχολ. ἑρμηνεύει ὡς μεριστικήν: «τινὰς τῶν νεῶν», ἄλλοι δέ τινες ὡς γεν. τῆς ἀναφορᾶς: «ὡς πρὸς τὰς ναῦς». Ἐγὼ δὲ προτιμῶ νὰ ἑρμηνεύσω αὐτὴν ὡς γεν. τῆς ἀπομακρύνσεως, ὡς διδάσκουσι καὶ ἄλλα τινὰ χωρία, οἷον Σοφ.Ο.Κ. 161 (ἴδ.κατ.).Ξεν.Κ. Π.2,3, 9 καὶ φυλάττεσθαί γ', ἔφη, ἅπαντα ταῦτα ἐπίσταται, ἀφ' ὧν μάλιστα δεῖ καὶ νὰ προφυλάττωνται μάλιστα ὅλα ταῦτα (τὰ ζῷα) γνωρίζουν ἀπὸ ἐκεῖνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μάλιστα πρέπει νὰ προφυλάττωνται· καὶ μάλιστα τὸ ἐκ τῶν Ἑλλ. 7, 2, 10 ὥσπερ ἀπὸ φιλίου καρποῦ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ φυλαττομένους μὴ καταπατήσειαν ὡς ἐὰν ἐπροφυλάττοντο ἀπὸ φιλικὸν καρπὸν τὸν ἐν τῇ πεδιάδι (ἤτοι: ὡς ἐὰν ὁ ἐν τῇ πεδιάδι καρπός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπροφυλάττοντο, ἦτο φιλικός), δηλ. νὰ μὴ τὸν καταπατήσουν. Ἐν τοῖς χωρίους τούτοις ἡ αὐτὴ γεν. ἐκφέρεται ἀναλυτικώτερον, ὡς εἰπεῖν, διὰ τῆς ἀπὸ καὶ γεν. Τὸ δὲ τελευταῖον χωρίον, ὁμοιότατον πρὸς τὸ Θουκυδίδειον, διδάσκει προσέτι, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος εἶνε γνησιώτατον. τῶν, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι Σοφ.Ο.Κ. 161 ἀπὸ τούτων καλῶς προφυλάχθητι, δυστυχέστατε ξένε. Ἀντίστοιχον ἐνεργ.σύνταξιν εὑρίσκομεν ἐν Εὐρ. Ἴων. 1132 ὁ δὲ νεανίας σεμνῶς ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων ὀρθοστάταις ἱδρύεθ', ἡλίου φλογὸς καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς ἀκτῖνος (Scaliger: ἀκτῖνας) οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βίον ὁ νεανίας ἱδρύετο σεμνῶς τὰς ἀτ. περιβολὰς τῶν σκην. ὀρθίοις στύλοις, καλῶς προφυλάξας ἀπὸ τῆς φλογὸς τοῦ ἡλίου, οὔτε ὡς πρὸς (τ. ἔ. χωρὶς ν' ἀποβλέπουν οὔτε πρὸς) τὰς μέσας βολὰς τῆς (ἡλίου) ἀκτῖνος οὔτε ὡς πρὸς τὰς δυτικὰς βολὰς (κυρ. πρὸς τὰς βολὰς τοῦ τελευτῶντος βίον ἡλίου, ἤτοι: τοῦ δυομένου ἡλίου). Τὸ οὔτε πρὸς μέσας βολάς κέ. συναπτέον τῷ φυλάξας. Διωρθώσεις πολλαί. ὃ τοῖς πλείστοις ἐργωδέστατόν ἐστιν, ὥστε φυλάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν κόρον ἐμπίμπλασθαι, τοῦτο ῥᾳδίως πάνυ ἐφυλάττετο Ξεν. Ἀπ.1,3,6 πρέπει νὰ μετατεθῇ τὸ μετὰ τὸ ἐστιν κόμμα μετὰ τὸ ὥστε φυλάξασθαι ἤτοι: ὅ ἐστι τοῖς πλείστοις ἐργωδέστατον κατὰ τὸ φυλάξασθαι, τ. ἔ. τὸ ἐμπίπλασθαι, τοῦτο κέ. μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι Ἀπ. Σαπφ. 27, ἴδ. μαψυλάκας. Ἄρκτοι πεφυλαγμέναι ὠκεανοῖο Ἄρατ. 48 προφυλάττονται (κυρ. εἶνε προφυλαγμέναι) ἀπὸ τὸν ὠκεανόν, δὲν καταβυθίζονται. φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμὰς Αἰσχ. Ἱκ. 210 θὰ προσέχω δὲ νὰ ἐνθυμῶμαι ταύτας τὰς συνετὰς συμβουλάς σου. πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα, μή... φαιδρῷ προσεννέπῃ προσώπῳ Ἀπ. Σόλ. 42, ἴδ. μέλας. ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι Ψ 343, ἴδ. φρονέω.

φυλή ἡ: φυλὴ ὁπλιτῶν Θουκ. 6, 98 ἓν ἀπόσπασμα («τάγμα» Σχ.) τῶν ὁπλιτῶν.

φυλλάς -άδος ἡ: τεμενία φυλλάς Σοφ Τρ. 754 «τέμενος πολύφυλλον» Σχ.

φυλοκρινέω ἐξετάζω [τινὰ ποίας φυλῆς εἶνε· «κυρ. τὸ τὰς φυλὰς τὰς ἐν ταῖς πόλεσι διακρίνειν» Ἀ. Β. 1, 71. εἴ γε ἡσυχάζοιεν πάντες ἢ φυλοκρινοῖεν (εἴ γε ἡσυχάζοιμεν πάντως ἢ φυλοκρινοῖμεν Hude), οἷς χρεὼν βοηθεῖν, βραχὺ ἄν τι προσκτώμενοι αὐτῇ περὶ αὐτῆς ἂν ταύτης μᾶλλον κινδυνεύοιμεν Θουκ. 6, 18 ἡ διόρθ. τοῦ Hude φαίνεται πιθανὴ καὶ ἐκ τοῦ κινδυνεύοιμεν: ἐὰν ἐξ ἅπαντος ἠθέλομεν ἡσυχάζῃ ἢ ἠθέλομεν ἐξετάζῃ τὴν καταγωγὴν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ βοηθῶμεν, ὀλίγον ἠθέλομεν ἐπαυξάνῃ τὴν ἀρχὴν ἡμῶν, ἢ μᾶλλον ἠθέλομεν κινδυνεύῃ περὶ αὐτῆς ταύτης (τῆς ὑπαρχούσης ἡμῖν ἀρχῆς). Ὁ πρῶτος ἄν πλεονάζει, ὡς ἐν 5,9,5.

φῦλον τό: τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας Αἰσχ. Εὐμ. 57 τὸ εἶδος (τοῦτο) ταύτης τῆς κοινωνίας (= τοῦ ὁμίλου τούτου, «συνηθείας, συνουσίας, συστήματος» Σχ. τῆς ὁμηγύρεως) δὲν ἔχω ἴδῃ (ἀκόμη): δὲν εἶδον ἀκόμη τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ δύναταί τις νὰ παραβάλῃ τὰς ἐνταῦθα. πρβ. οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων Ε 441 οὐδέποτε (ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει) τὸ γένος τῶν ἀθαν. θεῶν καὶ τῶν ἐπὶ γῆς (κάτω) βαδιζόντων (βαινόντων) ἀνθρώπων (= τῶν ἐπιχθονίων) ὅμοιόν ἐστι.

φυξανορία ἡ ἐν Αἰσχ. Ἱκ. 8. Τὸ χωρίον: αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ τ' ὀνοταζόμεναι περὶ ὧν σημειοῦται ὁ Weckl. ὅτι εἰς τὴν αἰτιολογικὴν δοτ. αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ (φυγῇ ἀνδρῶν συγγενῶν) προστίθεται ἡ μτχ. ὀνοταζόμεναι ἐπεξηγοῦσα τὴν προηγ. αἰτίαν διὰ νέας· καὶ ὅτι ὁ τὲ ἐτέθη μετὰ τὸ ἀσεβῆ, διότι τὸ γάμον ἀσεβῆ συναποτελεῖ μίαν ῥῆσιν, ἤτοι: φεύγουσαι ἄνδρας συγγενεῖς ὀνοταζόμεναι τε γάμον ἀσεβῆ. Ἀλλὰ ταῦτα εἶνε ἱκανῶς δύσκολα, ἔτι δὲ δυσκολώτερον ἐξηγεῖται ὁ τε. Ἂν δὲ προσθέσωμεν, ὅτι τὸ σαθρὸν τοῦτο οἰκοδόμημα στηρίζεται εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ Bamberger αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ, καὶ ὅτι ἡ παραδεδομένη γρ. εἶνε αὐτογένητον φυλαξάνοραν (τῆς συλλαβῆς λα γεγραμμένης ἐν χώρῳ ἀπεξεσμένῳ), ἀνάγκη παρίσταται νὰ καταφύγωμεν εἰς ἄλλην διόρθωσιν. Ταύτην δέ, πιθανωτάτην, προέτεινεν ὁ Headlam: αὐτογενῆ τῶν φλυξαγορᾶν γάμον κέ., ἤτοι: περιφρονοῦσαι (= ὀνοταζόμεναι) τὸν αὐτογενῆ (συγγενικὸν) καὶ ἀσεβῆ γάμον τῶν ἀλαζονικῶν (κομπορρημόνων) παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Διὰ τῆς διορθώσεως ταύτης ἐπανορθοῦται ἄριστα ἡ σύνταξις, τὸ δὲ φλυξαγόρας ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ λαβραγόρας, ὑψαγόρας κττ.

φύξιμος 2 συντάσσ. μὲ αἰτ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 787 καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδείς=οὐδείς σε φυγεῖν δύναται.

φυράω: γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ Αἰσχ. Ἑπτ.

48 θὰ ζυμώσωσι μὲ τὸ αἷμα. ὅστις ἐστὶ κὰκ ποίου πηλοῦ πεφύρηντ' εἰδότα Ἡρώνδ. 2, 28 γνωρίζοντα ποῖος εἶνε καὶ ἐκ ποίου πηλοῦ εἶνε ζυμωμένος, τ. ἔ. πόσον ταπεινῆς καταγωγῆς εἶνε

φύρω μειγνύω, «ἀνακατώνω, εἶτα δὲ βρέχω· ἔφυρσα σ 21 καὶ μτγν. ποι. (ἔφυρα Λουκ. Προμ. 13. Εὐσταθ. πονημάτια 279, 80). Μέσ. φύρω ἐμαυτῷ, φυρσάμενος Νικ. Θηρ. 507 (Πλάτ. Φαίδων. 101 D ὀρθῶς ὁ Madvig ἔτρεψε τὸ φύροιο εἰς φύροις). Παθ. ἐφύρθην Αἰσχ. Ἀγ. 733 (συναναφυρέντες Λουκ. Ἐπ. Κρον. 28. συμφηρήσομαι Σχολ. Πινδ. Ν. 1, 68). πέφυρμαι, πεφύρσομαι Πινδ. Ν. 1, 68. φυρτός Ἡσύχ. σύμ- Εὐρ. Ἱππ. 1234. Παρασχηματ. φυράω ἀνακατώνω, ζυμώνω, ὁμαλόν. -άσω Αἰσχ. Ἑπτ. 48. ἐφύρασα (-ησα νέ. Ἰων.). Μέσ. ἐφυρασάμην Ἀρφ. Νεφ. 979 (φυρήσασθαι Νικ. Θηρ. 932). Παθ. ἐφυράθην (-ήθην Ἀνθ. 7, 478). πεφύραμαι (-ημαι νέ. Ἰων.). φυρατέον Διοσκορ. 5, 103. μή.. στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος σ 21 μὴ αἵματι μολύνω («νὰ μή σου καταματώσω») τὸ στῆθος καὶ τὰ χείλη. φαιδίμαν γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν Πινδ. Ν. 1, 68 ἡ λαμπρὰ κόμη τῆς γῆς (εἰς τὴν γῆν) θὰ μολυνθῇ. τὸν μακρὸν βίον ἔφυρον εἰκῇ πάντα Αἰσχ. Προμ. 465 «τὸ ἔφυρον ἐκ μτφ. τῆς γυναικός, ὅταν μέλλῃ ζυμῶσαι, μειγνυούσης ἄλευρον, ὕδωρ, ἅλας, καὶ ποιούσης τὸν ἄρτον. Μὴ γινώσκοντες γὰρ ἐκεῖνοι τὸ ποῦ συντελεῖ τὸ καθ' ἕν, ἔμισγον ὁμοῦ τὰ πάντα· διὰ τοῦτο λέγει τὸ ἔφυρον, ἔμισγον, ἐκύκων. ἤγουν οὐ χειμῶνα, οὐκ ἔαρ, οὐ θέρος, οὐ φθινόπωρον ἴσασιν, ὡς ἑκάστῳ τὰ πρόσφορα τεχνάζεσθαι» Νέ.Σχ. νεοφόνοις ἐν αἵμασι πεφυρμένοι Εὐρ. Ἠλ. 1172, ἴδ. τρόπαιον.

φυσάω: οὐδεὶς ἂν τλαίη βλέπειν φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας ἔκ τε φοινίας πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς Σοφ. Αἴ. 918 ἡ σύνταξις: οὐδεὶς ἂν τλαίη (ἤθελεν ὑποφέρῃ) βλέπειν (αὐτὸν) φυσῶντα αἷμα μελανθὲν (τὸ ὁποῖον ἐμαύρισεν) ἄνω πρὸς ῥῖνας (πρὸς τοὺς ῥώθωνας, διότι ἔσωθεν ἐφυσᾶτο πρὸς τοὺς ῥώθωνας, καὶ ἐκ τούτων πρὸς τὰ ἔξω) ἔκ τε φοινίας πληγῆς (προελθούσης) ἀπ' οἰκείας σφαγῆς (ἐξ ἰδιοχείρου σφαγῆς). τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης Ἠλ. 1385, ἴδε δυσέριστος.

φυσιάω: φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος Σοφ. Ἀντ. 1238 βαθέως ἀναπνέων ἐκβάλλει ῥοὴν αἵματος ἐπὶ τὴν λευκὴν παρειάν.

φύσις -εως ἡ, εἶνε τὸ σύνολον τῶν ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνεργουσῶν δυνάμεων· καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας Σοφ. Ο. Τ. 335 διότι σὺ τοὐλάχιστον καὶ αὐτὴν τὴν πέτραν ἤθελες κινήσῃ εἰς ὀργήν. ἔξοιδα καὶ (παῖ Erfurdt) φύσει σε μὴ πεφυκότα τοιαῦτα φωνεῖν Φιλ. 79 ἠξεύρω καλῶς, ὅτι καὶ ἐκ φύσεως δὲν εἶσαι καμωμένος, διὰ νὰ λέγῃς τοιαῦτα. Τὸ φύσει προστίθεται, κατά τινα πλεονασμόν, εἰς τὸ πεφυκότα, οὐ μόνον διότι πολλαχοῦ κατήντησε τὸ πέφυκε = ἐστί, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐντονωτέραν ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας τῆς φύσεως· πρβ. Εὐρ. Βάκχ. 896 καὶ συχν. γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα (τινὲς γρ. φῦσα) κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν (ἐνν οὖσα) Σοφ. Τρ. 1062 καὶ οὐχὶ φύσιν ἀνδρὸς ἔχουσα. πρὸς φύσιν Τρ. 308 κατὰ τὸ ἐξωτερικόν. δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα Ἠλ. 686, ἴδε ἰσόω. τῆς ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι ὑμῖν μεγάλη ἡ δόξα Θουκ. 2, 45, ἴδ. κλέος. Φύσις σημ. καὶ ὅ τι σήμερον λέγεται διὰ μακροσυνθέτου μέν, ἀλλὰ σαφοῦς ἐκφράσεως: φυσικὴ ἰδιοσυγκρασία· πιθανώτατοι ἀπὸ τῆς αὐτῆς φύσεως οἱ ἐν τοῖς πάθεσίν εἰσιν Ἀριστοτ. ποι. 17 (1455 a 30) μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν φυσικὴν ἰδιοσυγκρασίαν (κυρ. μεταξὺ τῶν ὁρμωμένων ἐκ τῆς αὐτῆς φυσικῆς ἰδιοσυγκρασίας) πειστικώτατοι εἶνε (κάμνουν τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν) οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν εὑρισκόμενοι (ἴδ. χειμαίνω). Τὸ φύσει ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ νόμῳ, ὡς φύσει μὲν γὰρ πᾶν αἴσχιόν ἐστιν ὅπερ καὶ κάκιον, τὸ ἀδικεῖσθαι, νόμῳ δὲ τὸ ἀδικεῖν Πλ. Γοργ. 483 A ἃ σαφῆ. ἐφάνη κάλλιστος.., ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης Ξεν. Κ. Π. 6, 4, 4, ἴδε ὑπάρχω. τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν Ἀρφ. Σφ. 1071 ἀφ' οὗ παρατηρήσῃ τὴν φυσικήν μου μορφήν. πόντου εἰναλίαν φύσιν Σοφ. Ἀντ. 345 τὸ θαλάσσιον τοῦ πόντου γένος: τοὺς ἰχθῦς. Καὶ πεζ. ἵνα ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν Ξεν. Κυνηγ. 7, 1 ἵνα φέρωσι κατόπιν των τὰ σκυλάκια. κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι (τὸν Ἡρακλέα); Ἡρ. 2, 45 πῶς εἶνε φυσικὸν νὰ ἐφόνευσεν (ὅτι ἐφόνευσε) πολλὰς μυριάδας. φύσις οὐδενός ἐστιν ἁπάντων θνητῶν, οὐδέ τις οὐλομένου θανάτου τελευτή, ἀλλὰ μόνον μεῖξίς τε διάλλαξίς τε μιγέντων ἐστί, φύσις δ' ἐπὶ τοῖς ὀνομάζεται ἀνθρώποισιν Ἀπ. Ἐμπεδ 8 γέννησις οὐδενὸς ἐκ τῶν θνητῶν πραγμάτων ὑπάρχει οὐδέ τι τέλος τοῦ ὀλεθρίου (ἐπαράτου) θανάτου, ἀλλὰ μόνον μεῖξις καὶ διάλλαξις τῶν μειχθέντων ὑπάρχει, τοῦτο δὲ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων γέννησις (κυρ. γέννησις δὲ εἰς ταῦτα ὀνομάζεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις). Τί σημ. φύσις παρὰ Πλάτ. ἴδε φύω. ‖ πᾶν ὅ τι φύεται: πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν Αἰσχ. Ἀγ. 638 πλὴν τοῦ Ἡλίου τοῦ τρέφοντος τὰ ἐν τῇ γῇ φυόμενα.

φυτάλμιος 2 καὶ 3 φύων, γεννῶν, παράγων, οἷον γεννητής· ἐή, ἀλαῶν ὀμμάτων· ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος; Σοφ. Ο. Κ. 149 «ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας;» Σχ. Ὀρθὴ φαίνεται ἡ ἐξήγησις τοῦ Σχ. Ὅπως λέγεται ὀδόντας, φρένας, σῶμα φύειν (ἢ γεννᾶν), οὕτως ἠδύνατο νὰ λεχθῇ καὶ ὄμματα φύειν, καὶ ἑπομένως καί: ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος οἷον τυφλῶν ὀμμάτων γεννητής. Ὅθεν ἡ φράσις: ἆρά γε καὶ ἐκ γενετῆς ἦσο τυφλὸς τὰ ὄμ-

ματα; Ἡ μετὰ τὸ ὀμμάτων στίξις, ἣν οἱ πλεῖστοι ἐκδόται ἔχουσι, δὲν εἶνε ὀρθή, διότι τὸ φυτάλμιος τότε μόνον του θὰ ἐσήμαινε γόνιμος (πρβ. φυτάλμιος Ποσειδῶν, φυταλμία χθών) κττ., δὲν εἶνε δὲ πολὺ ὀρθὸν νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ αὐτῶν (τ. ἔ. ὀμμάτων), ἀφ' οὗ ἤδη αὐτὸ τοῦτο τὸ ὀμμάτων εἶνε ἐγγύτατα.

φυτεύω, ὁμαλόν, πεφύτευκα μτγν. Παλ. Δ. ἀλλὰ πεφύτευμαι Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 10. φυτευθήσομαι μτγν. Γεωπ. 5, 19, 1 Παρασχημ. φιτύω (ἐκ τῶν ὑπαρχόντων χωρίων δὲν φαίνεται καθαρὰ ἡ ποσότης τοῦ υ ἐν τῷ ἐνεστ.) ποιητ. καὶ Πλάτ.ὁμαλ., -ύσω καὶ ἐφίτῡσα Τραγ., ὁ ἀόρ. καὶ ἐν Πλ. Κριτ. 116 C. Νόμ. 879 D. φιτύσομαι Μόσχ. 2, 160. φιτύσατο Ἡσ. Θε. 986 φιτύσαιο Ἀπολλ. Ῥ. 4, 807. παῖδας φυτεύειν οὔποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν, πόνους ὁρῶντας εἰς ὅσους φυτεύομεν Ἀπ. Ἀδ. 111 ἡμᾶς τοὺς ἀνθρ. οὐδέποτε ἐχρῆν φυτεύειν παῖδας, ἀποβλέποντας εἰς τοὺς πόνους εἰς ὅσους (ἤ: εἰς ὅσους πόνους) φυτεύομεν αὐτούς. οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς Ἀτρεύς Εὐρ. Ἰ. Α. 29 =ὥστε πάντα σοι ἀγαθὰ εἶναι. Καὶ μετὰ γεν. ὡς ποιητ. αἰτίου: τοῦ κακοῦ πότμου φυτευθείς Σοφ. Ο. Κ. 1324 ὑπὸ τῆς κακῆς τύχης φυτευθείς (κυρ. κακῆς τύχης φύτευμα, τέκνον). Ἡ γεν.κυρ. τῆς καταγωγῆς· ἴδε τρέφω (Σοφ. Φιλ. 3).

φυτόν τό: γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν Εὐρ. Μήδ. 231 πρβ. «φροῦττο» ἢ καὶ «φυντάνι» ὡς «βγῆκε ἕνα φυντάνι» μτφ.,πρβ.Ἱππόλ.630. Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν Θεόκρ.28,7 τὸν ταῖς Χάρισι ἀγαπητὸν μαθητήν. Ὁ Πλάτ.ἐν Τιμ.90Α ὠνόμασε τὸν ἄνθρωπον οὐράνιον φυτόν, ὅπερ ὁ Πλούτ. ἐν 600 Ε ἑρμηνεύει ὧδε: «ὁ γὰρ ἄνθρωπος, ἥ φησιν ὁ Πλάτων, φυτὸν οὐκ ἔγγειον οὐδ' ἀκίνητον, ἀλλ' οὐράνιόν ἐστιν, ὥσπερ ἐκ ῥίζης τὸ σῶμα τῆς κεφαλῆς ὀρθὸν ἱστώσης, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνεστραμμένον (=ὥσπερ ἐκ ῥίζης ἄνω τῆς κεφαλῆς ὀρθούμενον σ. 400Β)». Εἰς τοῦτο ἀναφέρεται ὁ Παλλαδᾶς ἐν Ἀνθ. 10, 45: «ὁ Πλάτων σοὶ τῦφον ὀνειρώσσων ἐνέφυσεν (=ὁ Πλ. ὀνειρώσσων ἐνέφυσέ σοι τῦφον), ἀθάνατόν σε λέγων καὶ φυτὸν οὐράνιον».

φυτουργός 2: πατὴρ φυτουργὸς αὐτόχειρ ἄναξ Αἰσχ. Ἱκ. 600, ἴδ. παλαιόφρων.

φύω, Λεσβ. φυίω (πρβ. fui), γεννῶ, παράγω, κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (σπαν. ἀμτβ. γεννῶμαι. Ζ 149, ὅπου γρ. φύεθ'=φύεται κατὰ τὸν v Leeuwen). Σοφ. Ἀπ. 824, ἀλλὰ συχν. παρὰ μτγν. ποι. καὶ πεζ., ῠ παρ' Ὁμ. πρὸ φωνήεντος, ῡ Ἀττ. φύει Ἀπ. Σοφ 824. φύεται Ἀπ. Σοφ. 85, 4. φύομεν Ἀρφ. Ὄρν. 106. φύσω Α 235. Σοφ. Ο. Τ. 437, ἔφῡσα. ἀόρ. β' ἔφῡν ἀμτβ. (κυρ. ἐφύτρωσα. φῦ ἀντὶ ἔφῡ Ζ 253. 406. Ξ 232. γ' πλ. ἔφῡσαν ὁμοφωνοῦν πρὸς τὸ γ' πλ. τοῦ α' ἀορ., ἔφυν Πίνδ. Π. 1, 42, μετὰ φαινομένης ἐκτάσεως ἐν τῇ ἄρσει ε 481) καὶ μτγν. ἐφύην (ὡς ἐρρύην) Ἰωσ. ἀρχ. 18, 1, 1, ἀν- Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 16, 2, ἐφύησαν Παλαιφάτ. κ. 6. Ὑπ. φύῃ (Cobet: φυῇ, ὃ πλημμελές) Ἀπ. Εὐρ. 337. Πλ. Πολ. 415C. 473D. 494B. 496B, ἐμφύῃ Ξεν. Ἱέρ. 7, 3, συμ- Ἱπποκρ. 6, 182, φύωσι Πλ. Φαῖδρ. 251C. Πολ. 597C. εὐκτ. φυίη (φύη) Θεόκρ. 15, 94 Ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ ἐκφύοι Δημ. 24, 154 λανθάνει ἀόρ. β' εὐκτ. (ἐκφυίη;). Ἴδε ἐκφύω ἐν Παραρτ. φῦναι (φύμεναι) Θεόκρ. 25,39, φῦν ἀντὶ φῦναι Ἀπ. Παρμενίδ. 8, 10. μτγν. φυῆναι Διοσκορ. 2, 8. ἀνα- Διόδ. Σ. 1. 7, συμ-Ἱπποκρ. 6, 182. φύς, -ύντος, οὐδ. φύν Πλ. Νόμ. 771Β, καὶ φυείς Ἱπποκρ. 7, 514. Ἀπ. Μεν.(;) 1031. (φοῦσα Βοιωτ. Κόριννα 21 ἀντὶ τοῦ φῦσα). πέφυκα ἀμτβ. εἶμαι φυτρωμένος, εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος. ἐπ. πεφύᾱσι Δ 484. η 128. ι 141. Ἡσ. Θε. 728. πεφύκᾱσι η 114 (Βέκκ. μετὰ τοῦ Ἡρῳδ.), πέφυκαν ἀντὶ -ασι (ἴδ. φρίσσω). Ὑποτ. ἐμπεφύῃ Θέογν. 396, πεφῠῶτας ε 477, ἐμπεφῠυῖα Α 513 κἄλλ ἐπεφύκειν. (ἐπέφῡκον γ' πλ. ἀντὶ -ύκεσαν Ἡσ. Θε. 152. Ἔργ. 149. Ἀσπ. 76). Παθ. γεννῶμαι, φύσομαι (φυήσομαι μτγν.), οὗ ἀόρ. ἔφυν καὶ πρκ. πέφυκα (συμφυθείς Γαλην. 7,725 ἐφθαρμένον ἐκ τοῦ -φυείς). φυτός Πίνδ. Π.5,42 καὶ Παλ.Δ., ἀλλὰ τὸ φυτὸν εἶνε πάγκοινον. στείχει δ' Ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων, ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ Αἰσχ. Ἑπτ.521 μόλις δ' ἤρχισαν ν'ἀναφαίνωνται διὰ τῶν παρειῶν του αἱ πρῶται ἀλλὰ πυκναὶ τρίχες, τὰς ὁποίας ἐκφύει ἡ νεανική του ἡλικία. γλῶσσαν δὲ μοῦνον θηρίων οὐκ ἔφυσε Ἡρ. 2, 68 δὲν ἐγέννησε, δὲν ἔβγαλε» (δὲν ἔχει ἐκ φύσεως). Ἐφαντάζοντο δηλ. οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι ὁ ὀργανισμὸς παράγει αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ, οἷον φυτόν τι (πρβ. Πλ. Νόμ. 765Ε), τὰ διάφορα μέρη του. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα ὅμως τοῦ κροκοδείλου εἶνε προσκεκολλημένη ἐν τῇ κάτω σιαγόνι. ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσεν φράτερας Ἀρφ.Βατρ. 418 «ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἔφυσεν ὀδόντας ⟨φραστῆρας⟩ εἶπε φράτορας, ἵνα ὡς ξένον διαβάλῃ· ἡ δὲ παροιμία: ἑπτέτης ὢν ὀδόντας οὐκ ἔφυσεν» Σχ. πρβ.Σόλων. Ἀπ. 27 ἐν λ. ἕρκος. Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τῶν Ἀπατουρίων ὁ παῖς ὁ νεωστὶ γεννηθεὶς ὤφειλε νὰ ἐγγράφηται εἰς τοὺς φράτερας· πρβ. Λυσ. 30, 2, ὁ δὲ Ἀρχίδημος ἑπτέτης ὢν δὲν «ἔβγαλε» ἀκόμη ὄχι ὀδόντας (ὡς προσεδόκα τις), ἀλλὰ φράτερας, ἤτοι δὲν ἔδειξεν ἀκόμη τοὺς φράτεράς του, τὴν φράτραν, εἰς ἣν ἀνήκει. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ὁ ποιητὴς ὑποδηλοῖ, ὅτι ὁ Ἀρχίδημος ἀργὰ ἀπέκτησε τὰ πολιτικὰ δικαιώματά του, δολίῳ τῷ τρόπῳ, δὲν εἶνε λοιπὸν ἀληθὴς πολίτης. θεοὶ φύουσιν (κυρ.=ἐμφύουσι· πρβ. Ξεν. Ἀπ. 1, 4, 16·ὅθεν βάζουν, δίδουν) ἀνθρώποις φρένας Σοφ. Ἀντ. 683. ὡς στόμια δέχηται ταμὰ μηδὲ πρὸς βίαν. φύσῃ φρένας Ἠλ. 1463 «καὶ νὰ μὴ σωφρονισθῇ («βάλῃ μυαλά») διὰ τῆς βίας. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει (Brunck: φυτεύει) τέκνα, τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο

πλὴν αὐτῷ πόνους φῦσαι πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων; Λύτ. 646 ὅστις ὅμως γεννᾷ ἀνωφελῆ τέκνα, τί ἄλλο ἤθελες εἴπῃ ὅτι οὗτος ἐγέννησε παρὰ μόνον (=πλὴν) πόνους, πολὺν δὲ γέλωτα εἰς τοὺς ἐχθρούς; Ἄλλοι εἰς τὸ τί ἄλλο ἐνν. δρᾶσαι. ἐλάφω δὲ βρόμος ἐν στήθεσι φύει φόβερος Ἀπ. Ἀλκαί. 97 διεγείρεται δὲ ἐν τοῖς στήθεσι τῆς ἐλάφου περίφοβος μυκηθμός. ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυῇ προσφερὴς τῇ ψυχῇ Πλ. Πολ. 494B ὁ Herw προτείνει φύσῃ (πρβ. κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα Σοφ. Αἴ. 1077), ἴδ. καὶ ἄλλα πρδγ. κατωτ. Καὶ μετὰ τοῦ φύσει: κούφα γὰρ δαπάνα νομίζειν ἰσχὺν τόδ' (Heath: τ') ἔχειν, ὅ τι ποτ' ἄρα τὸ δαιμόνιον, τό τ' ἐν χρόνῳ μακρῷ νόμιμον ἀεὶ φύσει τε πεφυκός Εὐρ. Βάκ. 896 (ὀρθῶς)· διότι τίποτε δὲν «κωστίζει» νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν ἰσχὺν τοῦ θείου, ἂς εἶνε ὅ τι καὶ ἂν εἶνε τὸ θεῖον τοῦτο, καὶ εἰς τὰ ἐκ μακροῦ χρόνου διὰ τῶν νόμων πάντοτε καθιερωμένα καὶ ἐκ φύσεως ὑφεστῶτα. Ἡ μετάφρ. τοῦ Ew. Bruhn: «καὶ (νὰ πιστεύωμεν) ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ (τῇ ἀληθείᾳ μόνον) διὰ μακροῦ χρόνου ἔχει διατηρηθῆ, αἰωνίως καὶ φύσει ὑπάρχει» εἶνε παρερμηνεία, διότι προϋποθέτει πεφυκέναι ἀντὶ τοῦ πεφυκός. ταῦτα δὴ εἰδὼς ὁ θεός, βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίνης ποιητὴς ὄντως οὔσης, ἀλλὰ μὴ κλίνης τινὸς μηδὲ κλινοποιός τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἔφυσεν Πλ. Πολ. 597D μίαν ἰδέαν κλίνης ἐποίησεν. Τὸ φύσει δηλ. ἐνταῦθα αναφ. εἰς τὴν οὐσιώδη φύσιν, ἤτοι τὴν ἰδέαν. Ὁμοίως ἐν τῇ φύσει (Παρμεν. 132 D. Φαίδων 183B καὶ συχν.) ἐνν κυρ. ἐν τῇ φύσει τῶν πραγμάτων, ἤτοι ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν. εὖ ἴσθι, ὡς ἐμοί τε ἔδοξε καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι τοῖς ἰδοῦσι μήπω φῦναι μηδὲ γενέσθαι γυνὴ ὑπὸ θνητῶν τοιαύτη ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ξεν. Κ. Π. 5, 1,7 ὅτι δὲν παρήχθη (κυρ. δὲν ἐπλάσθη, δὲν ἐφυτεύθη) ἀκόμη οὐδ' ἐγεννήθη γυνὴ ὑπὸ θνητῶν τοιαύτη· ὅπου τὸ φύεσθαι εἶνέ τι προηγούμενον τοῦ γενέσθαι, ὅπερ ἐκφράζει τὴν εἰς τὴν προσωπικὴν (ὡς λέγουσιν) αὐθυπαρξίαν μετάβασιν. Διάφορόν πως καὶ ὑλικώτερον εἶνε τὸ ἐνεργ. ἡ γῆ φύει ἄνδρας (Ἡρ. 9, 122), οἷον παράγει ἄνδρας, ὡς αὐτ. λέγεται ὅτι ἡ γῆ φύει καρπούς παράγει. οὐκ ἐγγυτέρω τῆς ἀγχιστείας εἰσὶν οἱ μετ' ἐκείνου φύντες (ἀδελφοί) ἢ οἱ ἐξ ἐκείνου γεγονότες (παῖδες) Ἰσαῖ. 8, 30. τίς ἔφυς βροτῶν; Σοφ. Ο. Κ. 204 τίς εἶσαι ἐκ τῶν θνητῶν ὡς ἐκ τῆς γεννήσεως; τὰ φύντα γὰρ κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεῶν Ἀπ. Εὐρ. 359 τὰ γνήσια (κυρ. τὰ ἐκ τῶν γονέων αὐτῶν γεννηθέντα φύσει) τέκνα πρέπει νὰ νομίζῃ τις ὑπέρτερα τῶν νομιζομένων ὡς τοιούτων (=τῶν δοκημάτων=τῶν δοκούντων). μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον, ὡς τάχιστα Σοφ. Ο. Κ. 1224 τὸ νὰ μὴ γεννηθῇ τις εἶνε ὑπέρτερον πάσης συζητήσεως (τ. ἔ. εἶνε ἀναμφισβήτως τὸ ἄριστον)· ἀφ' οὗ δὲ γεννηθῇ τις, νὰ πάῃ ἀπὸ 'κεῖ ποῦ (κεῖθεν ὅθεν) ἦλθε μία ὥρα πρωτίτερα, τοῦτο εἶνε κατὰ πολὺ δεύτερον. Καὶ ἐνταῦθα οἱ διορθωταὶ ἐπεδίωξαν τὸ ὁμοιόμορφον, καὶ ἀντὶ τοῦ φανῇ, ἔχοντος κάλλιστα (ἴδ. φαίνω), διώρθωσαν φύῃ. Ἀλλ' ἴδ. ὅσα ἔγραψα ἐν τῷ κρύπτω, ὅπου καὶ ἄλλα ὁμοίως παραδιωρθωμένα χωρία. τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι κρεῖσσον κακῶς πάσχοντα Ἀπ. Αἰσχ. 401 εἶνε προτιμότερον νὰ μὴ γεννηθῇ τις παρὰ νὰ γεννηθῇ (νὰ ὑπάρχῃ) καὶ νὰ βασανίζεται (νὰ κακοπαθῇ). δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, κείνου λελῆσθαι Σοφ Ἠλ. 341, ἴδ. εἰμί, ἴδε καὶ κατ. οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται πρὸς χρήμαθ' οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν Ἀπ. Σοφ. 85 οὐδεὶς οὔτε φύεται (εὑρίσκεται ὢν) ἐχθρὸς πρὸς τὰ χρήματα οἵ τε φύντες (γενόμενοι) ἀρνοῦνται στυγεῖν (οὔ φασι μισεῖν). θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ Πίνδ. Ὀ. 10, 20 ἀνὴρ παροξύνας τὸν πρὸς ἀρετήν (ἵνα τῶν ἄλλων διαφέρῃ) γενόμενον (φύντα) σὺν τῇ βοηθείᾳ τοῦ θεοῦ παρορμήσειεν ἂν εἰς κατόρθωσιν πελωρίου κλέους. ὡς θαυμασίως πέφυκε (τὸ ἡδὺ) πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν Πλ. Φαίδ 60 B πόσον παράδοξον σχέσιν ἐκ φύσεως ἔχει τὸ ἡδὺ πρὸς τὸ φαινόμενον ὅτι εἶνε ἐναντίον τὸ λυπηρόν. τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι τολμᾶν θ' ἃ μὴ χρή Εὐρ. Ἑλ. 332 πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ εἶνέ τις δοῦλος καὶ νὰ ὑπομένῃ ὅσα δὲν πρέπει. ἐγὼ γὰρ ἐμαυτῷ ταῦτα πάσχειν ἐδόκουν καταφρονούμενος τῷ ἁπλῶς καὶ ὡς πέφυκα ζῆν Δημ. 37, 43 διότι ἐγὼ εἶχον τὴν ἰδέαν (κατενόουν) ἔπασχον ταῦτα καταφρονούμενος διὰ τὸ ὅτι ἔζων ἁπλῶς καὶ συμφώνως μὲ τὸν χαρακτῆρά μου. κρείσσων γὰρ οὗτις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ, πλὴν εἴ τις (εἷς τις Porson ὀρθῶς)· ὅστις δ' οὗτός ἐστιν οὐχ ὁρῶ Ἀπ. Εὐρ. 325 πλὴν εἷς ἄγνωστος (ὃν δὲν ἠξεύρω)· ὅθεν ἐπιφέρονται τὰ ἑξῆς, ὅστις δ' οὗτός ἐστιν οὐχ ὁρῶ. τὸ γὰρ καλῶς πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος Ἀπ Σοφ. 100 τὸ γὰρ καλῶς γεγονὸς (τὸ εὐγενές: τὸν εὐγενῆ, τὸν γενναῖον) οὐδεὶς ἂν λόγος (διορθοῦσι ψόγος) μιάνειεν. ὅτι δίχα πέφυκε Θουκ. 4,61, ἴδ. δίχα. ὑπὸ φηγῷ πεφυκυίῃ Ἡρ. 2, 56 ἡμεῖς λέγομεν συνήθως: ριζωμένος, ποῦ ἔχει ρίζες. Ὁμοίως δένδρα πεφυκότα Ξεν. Κ. Π. 4, 3, 5 τὰ ἐν τῇ γῇ φυτρωμένα δένδρα, καὶ ἑπομένως: ἐρριζωμένα καὶ ἀμετακίνητα ἐκ τῆς θέσεώς των. Τὸ πεφυκέναι σπανίως λαμβάνεται ἀπρος. Πρβ. οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ Σοφ. Τρ. 440 δὲν ἠξεύρει τοὺς ἀνθρώπους (κυρ. τὰ πράγματα τῶν ἀνθρ.), ὅτι ἐκ φύσεως εἶνε πλασμένοι νὰ εὐχαριστῶνται ὄχι εἰς τὰ ἴδια πάντοτε. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ σύντα-

ξις εἶνε κυρίως προσωπική, διότι ὑποκείμ. τοῦ πέφυκεν εἶνε τἀνθρώπων, σχεδὸν = οἱ ἄνθρωποι (πρβ. Ἡρ. 7, 9. Θουκ. 1, 110). Εἶνε ἡ λεγομένη Ἀττικὴ σύνταξις, ἣν παραγνωρίσας ὁ Nauck διώρθωσε πεφύκασ'. μὴ φύη (φυῇ χ/φα), Μελιτῶδες, ὅς ἁμῶν καρτερὸς εἴη, πλὰν ἑνός Θεόκρ. 15,94 «μηδεὶς γένοιτο, ὦ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος» (Σχ.) πλὴν ἑνὸς (τοῦ βασιλέως). ὁ δ' οὐ δίκαιος, κἂν ἀμείνονος πατρὸς Ζηνὸς πεφύκῃ, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ Ἀπ. Εὐρ. 336 ὁ δ' οὐ δίκαιος, κἂν ἔχῃ γεννηθῆ ἐκ πατρὸς ἀμείνονος παρὰ τὸν Δία, θεωρεῖται δυσγενής. Τὸ Ζηνός πολλαχῶς διορθοῦται, ἀλλὰ πᾶσα διόρθωσις περιττή. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρός, οὗ σὺ παῖς ἔφυς, κείνου λελῆσθαι Σοφ. Ἠλ. 341, ἴδ. τίκτω. Περὶ δὲ τῆς πρὸς γεν. τῆς καταγωγῆς συντάξεως ἴδε τρέφω. (ψήφισμα θεῶν ἐστι) τρίς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι φυομένους (-όμενον Stein) παντοῖα διὰ χρόνου εἴδεα θνητῶν, ἀργαλέας βιότοιο μεταλλάσσοντα κελεύθους Ἀπ. Ἐμπεδ. 115 νὰ πλανῶνται τρὶς μυρίους ἐνιαυτοὺς μακρὰν τῶν μακάρων (οἱ δαίμονες οἱ φονεῖς ἢ ἐπίορκοι) μεταλαμβάνοντες παντοίας μορφὰς (κυρ. γεννώμενοι καὶ γινόμενοι παντοῖοι τὰς μορφάς) ἐν τῷ διαστήματι τοῦ χρόνου, μεταλλάσσοντες ἐπιπόνους τοῦ βίου ὁδούς. Ἀλλ' ἐκ τοῦ πληθ. μιν (= αὐτούς;) — φυομένους μετέβη εἰς τὸ ἑν. μεταλλάσσοντα. ὁ τὸ σπέρμα παρασχών, οὗτος τῶν φύντων αἴτιος Δημ. 18, 159, ἴδε σπέρμα. Τὸ δὲ πολιὰ φύντα Πλ. Πολιτικ. 273 E ὁ J. Adam παραβάλλει πρὸς τὸ γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τῶν Ἡσιόδου Ἔργ. 180. ἐγιγνώσκομεν ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων ζῴων ῥᾷον εἴη ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν Ξεν. Κ. Π. 1, 1, 3 δι' ἐκεῖνον, ποῦ ἐγεννήθη ἄνθρωπος (διὰ τὸν ἐκ φύσεως ἄνθρωπον), εἶνε εὐκολώτερον νὰ ἄρχῃ πάντων τῶν ἄλλων ζῴων παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ μετὰ μτχ. νικᾶν πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν Σοφ. Φιλ. 1052 φύσει ἐπιθυμῶ νὰ νικῶ πανταχοῦ· ἴδε καὶ Ο.Τ. 587. Μετὰ δ' ἀπρφ. τὸ πέφυκα (ἔφυν) σημαίνει: εἶμαι ἐκ φύσεως (φυσικά) καμωμένος (πλασμένος, προωρισμένος) διὰ νὰ πράττω τι· ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς Σοφ. Φιλ. 88, ἴδ. τέχνη. εἴ τις αὐτοὺς ξυνελὼν φαίη πεφυκέναι ἐπὶ τῷ μήτε αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν μήτε τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐᾶν, ὀρθῶς ἂν εἴποι Θουκ. 1,70 ἐάν τις δι' ὀλίγων λέξεων ἤθελεν εἴπῃ, ὅτι εἶνε προωρισμένοι διὰ νὰ μὴ ἔχωσι μήτε αὐτοὶ ἡσυχίαν μήτε τοὺς ἄλλους ἀνθρ. ν' ἀφίνωσιν ἡσύχους, ἤθελεν εἴπῃ ὀρθῶς. Τὸ ἐπὶ τῷ μετὰ τὸ πεφυκέναι παρίστησι τὸ διὰ τοῦ ἐφεξῆς ἀπρφ. δηλούμενον ὡς ἀμετάτρεπτον τέλος καὶ σκοπόν· πρβ. Πλ. Πολ. 341 D. γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ Εὐρ. Μήδ. 928 ἡ γυνὴ εἶνε ἀσθενὲς ὂν καὶ φύσει ῥέπει εἰς τὰ δάκρυα. πολὺ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πέφυκε πάντα Δημ. 2, 26 ἐκ φύσεως εἶνε πολὺ εὐκολώτερον ἔχων τις νὰ φυλάττῃ πᾶν πρᾶγμα κτλ. Τὸ ἐφύην εἶνε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μτγν., ἀντὶ τούτου δὲ οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τὸ ἔφυν (τὰ πρδγ. ἴδε ἀνωτ. ἐν τοῖς τύποις τοῦ ῥήματος). ὅς γὰρ ἂν χρηστὸς φύῃ (Cobet: φυῇ), οὐ τοὔνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ Εὐρ. Ἀπ. 377 ὃς γὰρ ἂν χρηστὸς φύσει γένηται, τοὔνομα (τὸ ὅτι νόθος ἐστίν) οὐ διαφθερεῖ τὴν φύσιν αὐτοῦ (τὴν φύσει χρηστότητα αὐτοῦ). Ἐν δὲ τῷ δύο δὲ τοιαῦται. . . οὔτε ἐφυτεύθησαν οὔτε μὴ φυῶσιν (φύωσιν Cobet) Πλ. Πολ. 597 C τὸ φυῶσιν = φυτευθῶσιν. αἰσχρόν γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσσᾳ φυεὶς γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους Ἀπ. Ἀδέσπ. 529, ἴδ. γλῶσσα.

φώγω ψήνω, Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 151. (φώγνῡμι Γραμματ.) καὶ φώζω Ἱπποκρ. 6, 566 (φῴζω = καίω, πρβ. φῴς σὺν τῷ ὑπογεγρ. ι ἐν Ἀπ. Στράττ. 65 καὶ Ἐ. Μ. 803, 87, καθ' ὃ τὸ φώγειν «Βιθυνοὶ λέγουσι». πεφωσμένος = κεκαυμένος Αὐτ. 667. 25. ἔφωξα Ἱπποκρ. 6, 460 καὶ -ωσα 8, 244, αὐτ. 112 φώξαντα (φώσαντα), καὶ 7, 170 φώξας (φώσας). Παθ. φώγνυται Διοσκορ. 1,80. πέφωγμαι (-σμαι) Ἀπ. Φερεκρ. 68. Γεωπ. 20, 2. φωχθείς Διοσκορ. 2, 119. προ- 2, 112.

φωνέω: οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις Αἰσχ. Χο. 751 διότι οὐδὲν (σαφὲς) ἐκφράζει διὰ τῆς φωνῆς παιδίον ἐν σπαργάνοις ἔτι εὑρισκόμενον.

φωνή ἡ: τί δ' ἄλλο φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ; Εὐρ. Ἀπ. 509 ἴσ. διορθωτέον: τί δ' ἄλλο φῶ; γῆ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ. Ὁμοίως ἐν Ἀπ. 532: κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ γῆ καὶ σκιὰ ἐνν. ἐστί. ὑπὲρ οὗ τότ' ἐκεῖνος πάσας ἀφῆκε φωνάς Δημ. 18, 195 διὰ τὸ ὁποῖον τότε ἐκεῖνος ὅλα τὰ μέσα (κυρ. ὅλας τὰς φωνάς: καὶ ἀπειλῶν καὶ κολακεύων καὶ ἱκετεύων) μετεχειρίσθη.

φωνήεις -εσσα -ῆεν, Δωρ. φωνάεις· βέλη φωνάεντα συνετοῖσιν, ἐς δὲ τὸ πὰν ἑρμηνέων χατίζει Πινδ. Ὀ. 2, 93 ἔχοντα φωνήν, ἔννοιαν διὰ τοὺς νοήμονας, διὰ δὲ τοὺς πολλούς, ἔχουσιν ἀνάγκην ἑρμηνείας, πρέπει νὰ ἑρμηνευθῶσι.

φῶς τό, ἴδ. φάος.

Χ

χαίνω, ἴδ. χάσκω.

χαίρω (ῥ. χαρ-) ταλαντεύεται μεταξὺ ἐνεργ. καὶ παθ. (μέσ.) τύπων. χαίρομαι κωμ. = χαίρω. ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι Ἀρφ. Εἰρ. 291. Μέλλ. ἐνεστ. χαιρήσω ἀπὸ τοῦ Ὁμ. — Ἀόρ. παθ. ἐχάρην ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ἐν κοινῇ χρήσει (χάρην ἐπ.), χαρῶ, χαρείην, -ῆναι Σιμων. Κ. Ἀπ. 164, χαρείς, -εῖσα ἐπ. ποιητ. (ἐχαίρησα Πλουτ. Λουκ. 25 ὡς ἀόρ. εἰς τὸν μέλλ. χαιρήσω ἐν τῇ φράσει οὐ χαιρήσεις = κακῶς πείσῃ, λυπηθήσῃ, «θὰ τὴν ἔχῃς ἄσχημα». Ὁ Lobeck διαμφισβητεῖ τὴν ὀρθότητα τῆς γρ.). Ἐπ. ἀόρ. α΄ μέσ. χήρατο Ξ 270, ἐχήρ- Ὀππ. Κυν. 1, 509. 534, ἐπ- Ἀπολλ. Ῥ. 4, 55. χηραμένη Ἀνθ. 7, 198. Ἀόρ. β΄ χάροντο Κ. Σμυρν. 6, 315, κεχ- Π 600, κεχάροιτο β 249, -ροίμεθα Ἀπ. Φιλοξ. 1, 24, -ροίατο Α 256. Μέλλ. συντελ. χαρήσομαι Χρ. Σιβ. 6, 20, συγ- Πολύβ. 30,10. Ἀπ. Διοδ. βιβλ. 31, 9Β, Ἀττ. Ἐπιγρ. τοῦ β΄ αἰῶν. π. Χ., ὅπερ θὰ εἶνε τυχαῖον (κατὰ Blass). Δωρ. χαρησοῦμαι [Πυθαγ.] ἐπ. 4. Μέλλ. μέσ. χαροῦμαι Παλ. Δ. Πρκ. κεχάρηκα Ἀρφ. Σφ. 764, -ηκώς Ἡρ. 3, 42, ἐπ. κεχαρηότα Η 312. Ἡσ. Ἀπ. 223 (97.Κ). Παθ. κεχάρησαι Ἀρφ. Σφ. 389 ἀνάπ. κεχαρημένος Ὕμν. Ὁμ. 7, 10. Εὐρ. Ἰ. Α. 200 χορ. Θεόκρ. 27,70, κεχαρμένος Εὐρ. Κύκ. 367 κλλ. κεχάρητο Ἡσ. Ἀσπ. 65, -ηντο Ὕμν. Δήμ. 458. Μετ' ὀλ. μέλλ. κεχαρήσω Ο 98 καὶ κεχαρήσομαι ψ 266. χαρτός. χαῖρε νόῳ θ 78 ἔχαιρε κατὰ διάνοιαν: ἐσωτερικῶς, «μέσα του»: εἶχε κρυφὴ χαρά. ἐν αἷς (Θήβαις) σὺ χαίρεις Εὐρ. Ἡρ. Μ. 272 ἐν αἷς σὺ ἄρχων χαίρεις καὶ ἀγάλλεσαι. οὐ γὰρ ἂν γνοίῃς, ἐν οἷς χαίρειν προθυμῇ κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην Σοφ. Τρ. 1119 διότι δὲν δύνασαι νὰ διακρίνῃς οὔτε ἐκεῖνα, ἐν τῇ ἀποκτήσει τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεις τὴν εὐχαρίστησίν σου (ἐνν. τὴν κατὰ τῆς Δηιανείρας ἐκδίκησιν) οὔτε ἐκεῖνα, ἐν τῇ ἀποκτήσει τῶν ὁποίων (ἃ κεκτημένος) μάτην λυπεῖσαι (ἐνν. τὴν λύπην του διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς Δηιανείρας). σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον Εὐρ. Ἱκ. 885, ἴδ. ἀνδρεῖος. τὰ κοινὰ χαίρων οὐ δίκαια δρᾷ μόνος Εὐρ. Ἴων 358 δὲν πράττει δίκαια ἀπολαύων μόνος τὰ κοινὰ (εἰς ἡμᾶς τοὺς δύο ἀπὸ κοινοῦ ἀνήκοντα) ἀγαθά. Πρβ. «τὰ χαίρεται μόνος του». λόγοισι χαίρει Εὐρ. Φοίν. 360 ἀγαπᾷ νὰ λέγῃ λόγια. ἑρπέτω χαίρουσα Σοφ. Τρ. 819 ἂς πηγαίνῃ 'ς τὸ καλὸ (μὲ γειὰ καὶ μὲ χαρά της). χαίρων ἴθι Εὐρ. Ἄλκ. 813 πήγαινε 'ς τὸ καλό. Οἱ πρῶτον συναντώμενοι προσηγόρευον ἀλλήλους διὰ τοῦ χαῖρε, οἱ δὲ ἀποδίδοντες τὸν χαιρετισμὸν ἔλεγον καὶ σύ γε (χαῖρε), ἴδε ὑγιαίνω· χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε Εὐρ. Ἴων 518, ἴδε ὑγιαίνω. χαίρειν καταξιῶ (ὃ ἴδε) Αἰσχ. Ἀγ. 577. νῦν πᾶσι χαίρω Σοφ. Ο. Τ. 596 = πᾶς με χαίρειν λέγει: ὅλοι μὲ χαιρετοῦν. Ἧττον ἀκριβὲς τὸ πᾶσιν ἡδέως ὁμιλῶ. χαιρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθεν Εὐρ. Μήδ. 1044 σχεδὸν = ἐρρέτω. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε Εὐρ. Ἑκ. 427 τόδε = τὸ χαίρειν. αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν τοιοῦτον ὄντα Εὐρ. Ἑκ. 1236 «φήσομεν δέ σε τοῖς κακοῖς (ἀνδράσι δηλ.) χαίρειν, αὐτόν (σε δηλ.) ὄντα τοιοῦτον (ἤτοι: κακόν)» Δ. Βερν. ἔα χαίρειν αὐτὸν Πλ. Φαίδων 63Ε ἄ(φε)ς τον νὰ κουρεύεται. χαίρειν ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν κελεύω Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 42 περιφρονῶ ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν. χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι Σοφ. Αἴ. 112, ἴδ. ἐφίημι. τὴν σὴν Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω Εὐρ. Ἱππ. 113 «νὰ μοῦ τὴν χαιρετᾷς πολύ, πολλὰ πολλὰ χαιρετίσματα» (εἰρωνικῶς). οὔτοι δεῖ χαίροντα ἀπαλλάσσειν Ἡρ. 3,69 οὔτοι δεῖ ἀζήμιον (ἀτιμώρητον) ἀπαλλάσσειν (ἐκφεύγειν: «νὰ γλυτώσῃ»). ἀλλ' οὐ τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι, χαίρων ἐπὶ (ἔτι Dobree) ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ Σοφ. Ἀντ. 759 ἀλλ' ὄχι μὰ τὸν Ὄλυμπον τοῦτον, ἤξευρέ το, ὄχι χαίρων (ὄχι ἀτιμωρητί) θά με ὑβρίσῃς κατόπιν τῶν ψόγων.

χαιτέησσα ἀντὶ τοῦ χαιτήεσσα παρὰ Σιμων. Ἀμ. 7, 47, ὡς ὑλέην = ὑλῆεν παρ' Ἀρχιλόχ. 74,9 (v Herwerden).

χαίτωμα τό: τοιαῦτ' αὐτῶν τρεῖς κατασκίους λόφους σείει, κράνους χαίτωμα Αἰσχ. Ἑπτ. 371 τοιαῦτα φωνῶν τρεῖς κατ. λόφους σείει, τὰς τοῦ κράνους χαίτας.

χάλαζα ἡ: ὅστις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν αἵματος (= χαλαζόεντα φόνον) πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται Πινδ. Ἴ. 6, 27 ὅστις ἐν τούτῳ τῷ (τοιούτῳ) πολέμῳ απομακρύνει τὴν χάλαζαν τοῦ αἵματος ἀπὸ τὴν πατρίδα του (πρὶν πλημμυρήσῃ τὴν πατρίδα του). μέλας ὄμβρος χαλάζης αἱματοῦς ἐτέγγετο Σοφ. Ο. Τ. 1279, ἴδε τέγγω.

χαλαργός 2 Δωρ. = χηλαργός (ὀρθότερ. χάλαργος κατὰ τὸ πόδαργος), ὁ λαμπρὰς (ὡς ἐκ τῆς ταχείας κινήσεως), ταχείας τὰς ὁπλὰς (χηλάς) ἔχων, ταχύπους· ἢ καὶ χαλάργοις ἐν ἁμίλλαις... τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι; Σοφ. Ἠλ. 861 ναί, ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ ἐν ἁρματοδρομίᾳ ἵππων νὰ ἐμπλεχθῇ τις εἰς τὰ καλῶς κεκομμένα λωρία.

χαλάω διαγκλινίζω τὸ πρόσωπον, «ξεσουφρώνω» τὸ μέτωπον· χαλῶσ' ἀμπυκτήρια πώλων Σοφ. Ο. Κ. 1067 ὅπου τὸ χαλῶσ' εἶνε διόρθ. τοῦ Ἑρμάν. ἀντὶ τοῦ τῶν

χ/φων κατά, ὃ ἴδε ἐν σελ. 685 a. εἰ τοῖσιν κτείνουσι συλλέκτρους χαλᾷς τὸ μὴ τίνεσθαι μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ Αἰσχ. Εὐμ. 219 ἐὰν ὡς πρὸς τοὺς φονεύοντας τοὺς συζύγους εἶσαι νωθρά, ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἐκδικῇσαι μηδὲ νὰ τοὺς ἐποπτεύῃς μετὰ κότου. ὅτε νῦν χαλᾷς Σοφ. Ο. Κ. 203 «εἴκεις καὶ οὐκ ἀντιτείνεις τῷ ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ ἱεροῦ» Σχ. Ἀλλὰ τὸ νῦν δὲν ἁρμόζει. Μᾶλλον:ὅτε νῦν ἀναπαύεσαι (κυρ. χαλαρώνεις τὰ μέλη σου). Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ Ἀπ. Εὐρ. 340 ἡ Κύπρις (ὁ ἔρως, ἡ ἀγάπη) καὶ μὲ τὰς νουθεσίας δὲν «συμμαζεύεται», δὲν «παίρνει ἀπὸ λόγια». γυναικείους πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε Αἰσχ. Χο. 877 τοῦ γυναικωνίτου τὰς πύλας ἀνοίγετε, ἀποσύροντες τοὺς μοχλούς. αἰκίζεταί τε κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν Αἰσχ. Πρ. 272 καὶ κατ' οὐδένα τρόπον παύει τὰ ἐναντίον μου κακά τί χαλᾷ (Προμηθεύς) μανιῶν; 1090 τί ἐλλείπει ἐκ τῆς μανίας; τόλμα δὲ προσβλέπειν με καὶ φρονήματος χάλα Εὐρ. Ἀπ. 716 μετρίαζε τὴν ὑπερηφάνειάν σου. εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν Ἴων. 637, ἴδ. ὁδός.

χαλεπαίνω: οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι σ 414 κανεὶς βεβαίως δὲν ἔχει νὰ θυμώνῃ διὰ δικαίαν ἀπαίτησιν (διὰ τὰς δικαίας παρατηρήσεις), ἐπιπλήττων αὐτὸν διὰ λόγων ἐχθρικῶν. Ἄλλοι τὸ ἀντιβ. ἐπέεσσι ἀναφ. εἰς τὸ χαλεπαίνοι.

χαλεπός 3: χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ Β 245 μὲ σκληρὸν (τραχύν, ὀνειδιστικόν) λόγον ἐπέπληξεν αὐτόν. τὰ παλαιὰ τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι Θουκ. 1, 20 τὰ παλαιὰ πράγματα εὗρον τοιαῦτα, περὶ τῶν ὁποίων ἦτο δύσκολον (ἤ: ἂν καὶ ἦτο δύσκολον) νὰ δώσῃ τις πίστιν εἰς πᾶσαν κατὰ σειρὰν (ἄνευ διακρίσεως) ἀπόδειξιν. Ἡ δὲ φράσις δὲν δύναται ν' ἀναλυθῇ οὔτε διὰ τῶν «ἃ χαλεπόν ἐστι ... πιστεῦσαι» (Stahl), οὔτε διὰ τῶν «χαλεπόν ἐστιν αὐτά πιστεῦσαι» (Classen), διότι ταῦτα εἶναι κακοσύντακτα, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τῶν «περὶ ὧν ἐστι χαλεπόν . πιστεῦσαι», ἤ: «καίπερ χαλεπὸν ὄν . πιστεῦσαι». χαλεπὸν γὰρ ἐπισταμένῳ περ ἐόντι Τ 80 τὸ ὑββάλλειν (τὸ διακόπτειν, ἡ διακοπή) χαλεπόν ἐστι τῷ ῥήτορι, καίπερ ὄντι εἰδήμονι: ὅσον εἰδήμων (ἐπιδέξιος) καὶ ἂν εἶνε ὅ τι σοι φαίνεται τοῦτο... πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις Πλ. Πολ. 328 Ε, ἴδ. οὗτος. τῷ δ' ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 35 τὰς αὐστηροτάτας καὶ βαρυτάτας ποινάς. οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο Θουκ. 1, 2 πολὺ εὐκόλως (δὲν ἐθεώρουν δύσκολον νά-) ἐσηκώνοντο ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ ἔφευγον εἰς ἄλλο. χαλεπῶς φέρειν αὐτῶν 2, 62 νὰ λυπῆσθε διὰ τὴν στέρησιν αὐτῶν. μὴ χαλεπῶς σφαλλέσθω 4, 62 ἴδε σφάλλω. περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου... χαλεπῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον (δηλ. τὸ πρᾶγμα) 6, 61 προκειμένου περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου οἱ Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον τὸ πρᾶγμα μὲ πολλὴν ὀργήν, «τὸ ἔπαιρναν κατάκαρδα.» τοῦ ἐνδεοῦς χαλεπώτερον φέρουσιν 1, 77 περισσότερον δυσαρεστοῦνται διὰ τὸ μειονέκτημα τοῦτο.

χαλεπότης ἡ: χωρίων τε χαλεπότητι καὶ ὑπὸ τῆς πρὶν ἐρημίας τραχέων ὄντων Θουκ. 4, 33, ἴδ. προλαμβάνω. ξὺν χαλεπότητι 1, 84, ἴδε παιδεύω.

χαλινός ὁ: λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας Πινδ. Ἴ. 8, 45 δύναται (ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηρέως) νὰ λύῃ τὸν χαλινὸν τῆς παρθενίας (τὴν ζώνην), εὑρισκομένη ὑποκάτω τοῦ ἥρωος. χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον Αἰσχ. Πρ. 583 ὅστις ἐν πετρίνοις (τῇ πέτρᾳ προσηλωμένοις δεσμοῖς) εἶνε ἐκτεθειμένος εἰς τὸν χειμῶνα (ἄνεμον καὶ ψῦχος). διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ Εὐρ. Κύκ. 461 διὰ δύο ἱμάντων στρέφει τὸ τρύπανον.

χάλκευμα τό: ποδώκει χαλκεύματι Αἰσχ. Χο. 574 «τῷ ταχεῖ ξίφει» Σχ.

χαλκεύω: ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν Πινδ. Π. 1. 87 «πρὸς ἄκμονα ἀψευδῆ (ἐνν. τὸ στόμα) χάλκευε τὴν γλῶσσαν· ἔσο φιλαλήθης» Σχ. Ἡ μεταφορὰ προῆλθεν ἐκ τῆς ὀξείας γλώσσης· ἴδ. Κικέρ. de Orat. 3, 20, 121. ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται Ἀρφ. Ἱππ. 469, ἴδε συμφυσάω.

χαλκήρης -εος 2: ὁ χαλκῷ ἀραρώς. Ἐν ἄλλοις δ' ὅμως ἐπιθέτοις λήγουσιν εἰς -ήρης, ὡς μεσσήρης, χλοήρης, τοξήρης, ἀμφήρης, ἀντήρης (ὃ ἴδε), τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ ἐπιθέτου δεικνύει μόνον τὸ πρῶτον συνθετικόν, τὸ δὲ β' ὑποδεικνύει τὸν τραγικὸν ὄγκον τῆς λέξεως, διότι τὰ τοιαῦτα εἶνε συνήθως τῶν τραγικῶν ἴδια.

χαλκοβαρής 2: χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ Ἀπολλ. Ῥ. 1 1196 «τῷ ἰσχυρῷ ἢ πρὸς τῷ τέλει χαλκῷ βεβαρημένῳ» Σχ. Μᾶλλον ἐνν. «βαρὺ σὰν σίδηρο»· πρβ. σιδηροβριθὲς ξύλον Ἀπ. Εὐρ. 531 πιθανῶς ἐξ ἀγριελαίου.

χαλκόδετος 2: ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς Σοφ. Ἀντ. 945 διότι οἱ τοῖχοι τοῦ καταγείου οἰκοδομήματος ἦσαν σκεπασμένοι ἔσωθεν διὰ χαλκῶν πλακῶν, δι' ἥλων συνδεδεμένων τοῖς τοίχοις.

χαλκόκροτος 2 κροτῶν ὡς χαλκός, δίκην χαλκοῦ· ἐπὶ ἵππων, ὧν αἱ ὁπλαὶ δίκην χαλκοῦ κροτοῦσι (πρβ. Ξεν. Ἱππ. 1, 3), ὑπὸ κρότου χαλκῶν σκευῶν (κυμβάλων καὶ τυμπάνων) περιηχούμενος (ὡς ἐπίθ. τῆς Δήμητρος)· ἵππι' ἄναξ Πόσειδον, ᾧ χαλκοκρότων ἵππων κτύπος καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει Ἀρφ. Ἱππ. 551 ἱππικὲ ἄναξ Πόσ., ᾧ ἀρέσκει ὁ κτύπος καὶ ὁ χρεμ. τῶν χαλκοκρ. ἵππων· «χαλκοκρότων: χαλκοπόδων, τ. ἔ. τὰς ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἐχόντων· συμβαίνει γὰρ ἠχεῖν τὴν γῆν καὶ

κτυπεῖν ἐπικρουομένην τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων» Σχ. χαλκόκροτον φάσγανον Εὐρ. Φοίν. 1577 = χαλκήλατον.

χαλκόπληκτος 2: χαλκόπλακτος γένυς Σοφ. Ἠλ. 482 χαλκοῦς σφυρήλατος πέλεκυς· κατ' ἄλλους Σχολ. ἐνεργ. χαλκοῦς πέλεκυς, ὃς ἔπληξεν αὐτόν.

χαλκόπους ὁ, ἡ: Ἐρινύς Σοφ. Ἠλ. 491 ἡ ἔχουσα χαλκοῦν πόδα, οἷον «σιδεροπόδαρη», ἀκαταπόνητος ἐν τῇ καταδιώξει τοῦ φονέως. χαλκόπους ὀδὸς Ο. Κ. 57 χαλκοῖς βάθροις (οἷον: ποσὶν) ἐρριζωμένος (1591).

χαλκός ὁ: χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν Πινδ. Ν. 10, 45 δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξελέγχῃ τις τὰ ἀναρίθμητα χαλκᾶ βραβεῖα.

χαλκοχάρμης ὁ, ὁ χαίρων τῷ χαλκῷ ὁπλισμῷ, τ. ἔ. τοῖς χαλκοῖς ὅπλοις, Πινδ. Ἰ. 5, 28. Τὸ χωρίον: τὸν (Τελαμῶνα) χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροΐαν, ἥρωσι μόχθον, Λαομεδοντειᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος ὃν τὸ τέκνον τῆς Ἀλκμήνης ἦγεν ἐν ναυσὶν μετὰ τῶν Τιρυνθίων, πρόθυμον σύμμαχον εἰς Τροίαν, τὴν τοῖς ἥρωσι μόχθον παρασχοῦσαν εἰς τὸν χαλκοχάρμην πόλεμον ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ Λαομέδοντος (μὴ πληρώσαντος εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν συμπεφωνημένον μισθὸν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἡσιόνης).

χαμαιπετής 2 χαμαὶ πίπτων, πεσὼν κατὰ γῆς· χαμαιπετὲς ἔπος οὐκ ἀπέριψεν Πινδ. Π. 6, 36 (ὁ υἱὸς) δὲν ἀφῆκε τὸν λόγον τοῦ πατρὸς νὰ πέσῃ χαμαὶ (ἄπρακτος). χαμαιπετὲς βόαμα Αἰσχ. Ἀγ. 911, ἴδ. προσχαίνω.

χανδάνω: ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός Λ 462 ὅσον ἐχώρει (ἠδύνατο νὰ φωνάζῃ) ἡ κεφαλή.

χάνοι, ἴδ. χάσκω.

χαρά ἡ: ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ Αἰσχ. Ἀγ. 1630 διὰ τῆς χαρᾶς τῆς ἐκ τοῦ ᾄσματός του (προερχομένης) κατιστεφῆ πρὸς χαρὰν λόγων Σοφ. Τρ. 179 συμφώνως πρὸς τὴν χαροποιὸν ἀγγελίαν. οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾷ δακρυρροοῦσα Ἠλ. 1312 = συνεχῶς χαιρήσω δακρύουσα (Herm.).

χαράδρα ἡ, Ἰων. -δρη: φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας Ἀρφ. Σφ. 1034 εἶχε φωνὴν ὁμοίαν μὲ τὸν πάταγον τοῦ χειμάρρου, τοῦ ὄλεθρον παραγαγόντος.

χαρακτήρ ὁ: δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς γενέσθαι Εὐρ. Ἑκ. 379, ἴδ. μέγας (μείζων). τί μ' εἰσδέδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρα; Ἠλ. 558 διατί μὲ παρατηρεῖ, καθὼς ὅταν τις ἐξετάζει λαμπρὸν χάραγμα (τύπον) ἀργυροῦ νομίσματος;

χάραξ -ακος ὁ καὶ ἡ, λεπτὸν ξύλον, πάσσαλος διὰ στύλωμα τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου· τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἔτι τῷ πυρί Ἀρφ. Ἀχ. 986 «τοὺς πεπηγότας καλάμους ἐν ταῖς ἀμπέλοις ἔκαιεν, ἤγουν τὰς ἀμπέλους ἐπὶ μέρους» Σχ. ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον Ἀρφ. Σφ. 1291 παροιμ. «ὅταν ὑπὸ τοῦ σῴζοντος τὸ σῳζόμενον ἀπατηθῇ» Σχ. ἐνταῦθα δέ, διότι ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ νέου διακωμῳδεῖ τὸν Κλέωνα.

χαράσσω: μὴ χαράσσου Εὐρ. Μήδ. 157 «ἄς μὴ 'δρώνῃ τ' αὐτί σου» (Δ. Βερν.). στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον Αἰσχ. Πέρ. 685 στενάζει, «χτυπιέται», καὶ πλήττεται τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοῦ χοροῦ.

χαρίεις -***εσσα*** -***εν***, παραθ. χαριέστερος, χαριέστατος. Παρ' Ἀττ. τὸ οὐδ. χαρίεν παροξύτονον μὲν ὂν ἔχει ἐπιθετικὴν ἔννοιαν, προπαροξύτονον δὲ (χάριεν) κεῖται ἀντὶ ἐπιρρήματος = χαριέντως· ἴδε Ἀ. Β. 2, 570, 27. Ἡρωδιαν. I 350, 490. II 673. Ἀλλὰ τὸ δίδαγμα τοῦτο ἰσχύει μόνον παρ' Ἀττ., διότι οἱ μτγν. ἔλεγον καὶ χάριεν ὡς ἐπίθετον. Ἀλλ' ἐν Ἀρφ. Πλούτ. 145 εἴ τί γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται τὸ χάριεν, καίπερ ἐπίθετον ὄν, ἐνταῦθα οὐ μόνον ὑπὸ τῶν χ/φων παραδίδεται προπαροξύτονον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν διατηρεῖται ἀμετάβλητον. Ὁ δὲ Σχολ. τἀναντία διδάσκει: «χάριεν: οἱ Ἀττικοὶ πρὸ δύο ἀναπέμπουσι· τὸ δὲ πρὸ μιᾶς κοινὸν χαρίεν»· καὶ «τὸ καλόν ἐπὶ ἐραστοῦ λέγεται, τὸ χάριεν ἐπὶ ἡδονῆς, τὸ δε λαμπρόν ἐπὶ ὄψεως». Ὁ δὲ Σουΐδας μνημονεύσας τὸ προηγ. περὶ τονισμοῦ (παρὰ τῷ Σχολ.) δίδαγμα, ἐπιφέρει τὸ ἐναντίον τόδε: «χάριεν προπαροξυτόνως ἀντὶ τοῦ χαριέντως· χαρίεν δὲ παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἐπιχαροῦς». Δυστυχῶς παρ' Ἀττικοῖς δὲν ὑπάρχουσι καὶ πρδγ. τῆς ἐπιρρηματικῆς χρήσεως, τοὐναντίον δε παρ' Ἀττικοῖς εὕρηται τὸ ἴδιον ἐπίρρ. τοῦ χαρίεις, τὸ χαριέντως· ἐάν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ Πλ. Φαίδ. 80 C ἐάν τις καὶ ἀποθάνῃ ὢν ἐν χαριέσσῃ ἀκμῇ τοῦ σώματος (εὑρισκόμενος σωματικῶς ἐν ἀνθηρᾷ καταστάσει). Καὶ ἀλλαχοῦ.

χαρίζομαι: μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο ξ 387 μήτε προσπάθει νά με εὐχαριστήσῃς διὰ ψευδῶν εἰδήσεων· ἢ ἡγῇ τι φροντίζειν Κινησίαν τὸν Μέλητος, ὅπως ἐρεῖ τι τοιοῦτον, ὅθεν ἂν οἱ ἀκούοντες βελτίους γίγνοιντο; ἢ ὅ τι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄχλῳ τῶν θεατῶν; Πλ. Γοργ. 502 A ἢ νομίζεις ὅτι Κινησίας ὁ Μέλ. φροντίζει πῶς νὰ εἴπῃ τι τοιοῦτον, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ ἀκούοντες νὰ γίνωνται καλλίτεροι; ἢ (νομίζεις ὅτι φροντίζει) τί μέλλει νὰ προξενῇ εὐχαρίστησιν εἰς τὸν ὄχλον τῶν θεατῶν; Εἰς τὴν μίαν ἐρώτησιν ἐπάγει τὴν ἑτέραν οὕτως, ὥστε ὅλη ἡ φράσις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τήνδε: «πότερον ἡγῇ τι φροντίζειν Κινησίαν. . γίγνοιντο, ἢ ὅ τι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄχ. τῶν θεατῶν;» Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνάγκη ἡ προσθήκη τοῦ μᾶλλον πρὸ τοῦ δευτέρου ἤ, ἣν προτείνει ὁ κ. Σπ. Μωραΐτης. Καὶ ἡ ἑτέρα παρατήρησις αὐτοῦ, ὅτι τὸ ὅ τι ἐτέθη ὡς ἀντικείμ. τῆς ἐξυπακουομένης μετοχῆς λέγων, δὲν μοι φαίνεται ὀρθή, διότι ὑποκείμενον τοῦ μέλλει εἶνε τὸ ὅ τι, τὸ δὲ ὅ τι μέλλει ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φροντίζειν, ἢ καὶ πληρέστερον ἐκ

τοῦ φροντίζειν, ὅπως ἐρεῖ τι τοιοῦτον. οὐκ ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε βλαπτόμενοι αὐτοί, ἀκροῶνται ὑμῶν Θουκ. 3, 37 δὲν ὑπακούουσιν ὑμῖν ἕνεκα τῶν χαρίτων (κυρ. ὁρμώμενοι ἐκ τῶν χαρίτων), τὰς ὁποίας κάμνετε εἰς αὐτοὺς μὲ ἰδίαν ὑμῶν βλάβην. ἐὰν ἀποδέχῃ τῶν φίλων τοὺς πρὸς τὸ φαυλότατον χαριζομένους, οὐχ ἕξεις ἐν τῷ βίῳ τοὺς πρὸς τὸ βέλτιστον ἀπεχθανομένους Ἰσοκρ. 1, 30 «ἐὰν ἐκείνους τῶν φίλων φιλῇς, οἵ χαρίζονταί σοι πρὸς τὸ φαυλότατον, ἤγουν ἐπὶ τῇ μεγίστῃ βλάβῃ, οὐχ ἕξεις φίλους, οἵτινες ἂν ἀπεχθάνοιντό σοι πρὸς τὸ βέλτιστον», τ.ἔ. ἐπὶ τῇ ὠφελείᾳ, Κοραῆς. θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά Σοφ. Ἠλ. 331 νὰ μὴ ὑποχωρῇς εἰς τὴν ματαίαν (ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατον) ὀργήν σου ὑποχώρησιν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει κανὲν ἀποτέλεσμα (τοῦτο εἶνε κενὴ χάρις). δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζῃ Εὐρ. Ὀρ. 1514 ἐκ δειλίας (ἐπειδὴ φοβεῖσαι) μὲ κολακεύεις, «χαριτογλωττεῖς», «ὑποκρίνῃ τοῖς λόγοις», μοὶ λέγεις εὐχάριστα. οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει θ 538 κυρ. διότι οὐδαμῶς πρὸς εὐχαρίστησιν πάντων ψάλλει ταῦτα τὰ ᾄσματα. χρύσεα χάρισαι προσθήματ' ἀγλαΐας Εὐρ. Ἠλ. 192 ὅπου ὀρθὴ ἡ διόρθ. τοῦ Musgr. χάρισι ἀντὶ τοῦ χάρισαι· ἴδε πρόσθημα. Ἀπροσ. τοῖσι Εὐβοεῦσι ἐκεχάριστο Ἡρ. 8, 5 ἐγεγένητο χάρις (κεχαρισμένον, ἡδὺ) τοῖς Εὐβοεῦσι, ἤτοι: ἔγινεν ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον παρεκάλεσαν οἱ Εὐβοεῖς. κατάρχεται χόρευμα τυμπάνων ἄτερ, οὐ βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ Εὐρ. Ἡρ. Μ. 892 κατάρχεται χορὸς ἄνευ τυμπάνων, ἄνευ βακχικοῦ θύρσου, χορὸς ἄχαρις. || «χαρίσασθαι· λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδοῦσαι» Ἡσύχ. πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι Ἀρφ. Ἱππ. 517 «πειρασάντων: μετελθόντων, ἐπιτηδευσάντων. Πειρᾶν δὲ τὸ προσβάλλειν (προβάλλειν) γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης... Διὸ καὶ τὸ χαρίσασθαι ἐπήνεγκε· σημαίνει οὖν σπανίως ἐπιτυχεῖν τινας καὶ ὀλίγους κατορθῶσαι παντάπασιν» Σχ. Παρίσταται ἡ κωμῳδία ὡς ὡραία γυνή, ἡ πολλῶν ἐραστῶν πειρώντων, ὀλίγοις χαρίζεται· πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 1063: θᾶσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χαρίζεται «κάμνει καλὰ» («ψυχικὰ») ταχύτερον ἀπὸ ὅ τι δύναταί τις νὰ φαντασθῇ.

χάρις: εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί Αἰσχ. Ἀγ. 425, ἴδ. εὔμορφος. ὄλωλα, τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου Εὐρ. Ἱππ. 1408 κυρ. οὐδὲ χάρις ἔστι μοι ἐκ τοῦ βίου, ἤτοι: καὶ ὁ βίος δὲν παρέχει εἰς ἐμὲ καμμίαν εὐχαρίστησιν. ἔγνωκα γὰρ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη Σοφ. Αἴ. 808, ἴδ. ἐκβάλλω. χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων Αἰσχ. Ἀγ. 366 τιμιωτάτη ἀμοιβὴ τῶν ἡμῖν πεποιημένων κατώρθωται (ἡ ἅλωσις τῆς Τροίας)· ἴδε ἄτιμος. ἐκ τοῦ σκότου γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις Εὐρ. Ἑκ. 831 «πάνυ γὰρ μεγίστη χάρις γίγνεται τοῖς βροτοῖς ἐκ τῆς νυκτὸς καὶ τῶν ἐν νυκτὶ φιλοτησίων θελγήτρων» Δ. Βερν. ἀνομίᾳ χάριν διδοὺς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 779 = χαίρων (ἐντρυφῶν) τῇ ἀνομίᾳ. δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι Ἡρ. 6, 41 κυρ. νομίζοντες ὅτι θὰ καταθέσωσι (παρὰ τῷ βασιλεῖ) ὡς παρακαταθήκην μεγάλην εὐεργεσίαν· ἴδ. κατατίθεμαι. οὔτε τις θεῶν νέμων πλούτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν Ἀπ. Σοφ. 511, ἴδε νέμω. οὐ τοῦ πλέονος μὴ στερισκόμενοι χάριν ἔχουσιν Θουκ. 1, 77 δὲν εὐχαριστοῦνται, ὅτι δὲν στεροῦνται τὸ περισσότερον. ὧν δ' ἐκεῖνον δίκαιον ἦν χάριν ὑμῖν ἔχειν οὐκ ἀπολωλότα, τοῦτο παθόντ' ἂν δικαίως, ἀντὶ τούτων.. ἡ πόλις στεφάνους αὐτῷ.. δέδωκεν Δημ. 23, 151 δι' ὅσα ἦτο δίκαιον ἐκεῖνος νὰ γνωρίζῃ χάριν εἰς ὑμᾶς, διότι δὲν ἐχάθη, ἐν ᾧ δικαίως ἤθελε πάθῃ τοῦτο, ἀντὶ τούτων ἡ πόλις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν στεφάνους. δοῦλοι τῆς ἐπὶ τῷ χειροτονεῖσθαι χάριτος Δημ. 13, 19 δοῦλοι τῆς δημοτικότητος, ἣν ζητοῦσι διὰ τὴν ἐκλογήν των. τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθείς Θουκ. 3, 95 χάριν τῶν Μεσσηνίων, ἵνα εὐχαριστήσῃ τοὺς Μεσσηνίους, πεισθείς. δευτέρα γὰρ ἡ χάρις Εὐρ. Ἱππ. 508, ἴδ. χρή. προπράσσων χάριτας (Schütz: χάριτος) ὀργᾶς λυγρᾶς Αἰσχ. Χο. 832 προπαρασκευάζων (τοῖς φίλοις) εὐχαρίστησιν ἀντὶ τῆς λύπης. ἄλλοις χάριν φέροντες Θουκ. 3, 53 = παρέχοντες εἰς ἄλλους εὐχαρίστησιν. τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἃ βούλεται Σοφ. Ο. Κ. 1182 ἔασον τὸν ἄνδρα τόνδε (Θησέα) παρασχεῖν τε χάριν τῇ αὐτοῦ φρενὶ (νὰ εὐχαριστήσῃ, νὰ ἱκανοποιήσῃ, τὴν καρδίαν του), παρασχεῖν (= χαρίσασθαί) τε τῷ θεῷ (Ποσειδῶνι) ἃ βούλεται (Θησεύς, θεοσεβὴς ὤν). προσθέσθαι χάριν Σοφ. Ο. Κ. 404 = προσθεῖναι ἀπὸ σεαυτοῦ χάριν, ἐπιχαρίσασθαι. οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ χάριν τίθεσθαι καὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν Εὐρ. Ἰ. Τ. 601 δὲν εἶνε λοιπὸν δίκαιον ἐγὼ νὰ κάμω πρὸς τὸ συμφέρον μου χάριτας πρὸς ὄλεθρον τούτου ἐδῶ καὶ ὁ ἴδιος νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ κακόν. Ἐν τῷ πληθ. παρ' Ἀττ. χάριτες εἶνε τὰ θέλγητρα (τὰ πολλά, ὅθεν καὶ ὁ πληθ.), ἃ ἔχει γυνή τις ἢ πρᾶγμά τι (ὡς ᾠδή τις). Σπανιώτερος ὁ πληθ. πρὸς δήλωσιν εὐγνωμοσύνης ἢ φιλικῆς διαθέσεως· πρβ. Ἀπ. Εὐρ. 360, 1. βεβαιότερος ὁ δράσας τὴν χάριν, ὥστε ὀφειλομένην δι' εὐνοίας ᾧ δέδωκε σῴζειν Θουκ. 2, 40 βεβαιότερος (σταθερώτερος φίλος) ἐστὶν ὁ δράσας τὴν χάριν (οὕτως), ὥστε διασῴζειν αὐτὴν ὀφειλομένην πρὸς τοῦτον, ᾧ δέδωκεν αὐτήν. Ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς: ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα (ὃ ἴδε) τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, ὁ κ. Σπ. Σακελλαρόπουλος διόρθ. εἰδὼς οὐκ ἐς ἀρετὴν ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν χάριν ἀποδώσων. ὕπνου γλυκυτάτου

χάριν φέρεται Εὐρ. Ὀρ. 159 χαίρεται (ἀπολαύει) τὴν γλυκυτάτην εὐεργεσίαν τοῦ ὕπνου. οὐχὶ ἥσυχον ὕπνου χάριν παρέξεις; Αὐτ. 186 δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ χαρῇ ἥσυχα τὸν ὕπνον; ταὶ Διωνύσου χάριτες Πινδ.Ὀ.13,18 «αἱ τοῦ Διονύσου πανηγύρεις αἱ τὸ ἐπαγωγὸν ἔχουσαι» Σχ. χαρίτεσσιν ἀραρώς Ἰ.2, 19 ἡρμοσμένος ταῖς ἐκ τῆς νίκης τιμαῖς. χάριτες δ' ὁμοίως κέκληνται γόνος εὐκλεὴς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις Αἰσχ. Χο.319 γόνος εὔκλειαν παρέχων (ἐπὶ δοξολογίᾳ γενόμενος) εἰς τοὺς προκατόχους τοῦ οἴκου Ἀτρείδας εἶνε (ὀνομάζεται) πρᾶγμά τι εὐχάριστον ὁμοίως (ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν): «χάριτας δὲ νεκρῶν πάντες φασὶ τὸν γόον» Σχ. χάριτας ἵν' ἐπὶ δάκρυσι παρ' ἐμέθεν ὑπὸ μέλαθρα νύχια παιᾶνας νέκυσιν ὀλομένοις λάβῃ Εὐρ. Ἑλ. 176 ἵνα (ἡ Περσεφόνη) ἀποδέξηται ὡς χάριτας παρ' ἐμοῦ ἐπὶ (σὺν) τοῖς δακρύοις τοὺς παιᾶνας ὑπὲρ τῶν νεκρῶν τῶν ἀπολομένων (καὶ ὄντων) ὑπὸ τὰ σκοτεινὰ μέλαθρα αὐτῆς. ἔφρασας ὑπερτέραν τῆς πάρος ἔτι χάριτος Σοφ. Ἠλ. 1266 ἐξέφρασας (ἀνήγγειλας) ἀφορμὴν χαρᾶς ἀνωτέραν ἔτι παρὰ τὴν προηγουμένην. καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς ἐρέω ταύταν χάριν, τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν ἐκ παγκρατίου Πινδ. Ὀ. 8, 57 καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὁμοίως τοιαύτην νίκην (κυρ. τιμὴν παίδων) θὰ εἴπω ὅτι ἔσχεν (ἐνίκησεν ὁ Μελησίας)· καὶ ἔπειτα θὰ εἴπω (δύναμαι νὰ ὀνομάσω) τὴν δευτέραν ἐκ τοῦ παγκρατίου μάχην ἀνδρῶν (ἐν ᾗ δηλ. ἐνίκησε). Δηλ. ὁ Μελησίας διέπρεψεν οὐ μόνον ὡς διδάσκαλος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγωνιστής, νικήσας ἐν παισὶ καὶ ἐν ἀνδράσι. χάριν μυρίαν (μυρίων χ/φα) δώρων ἔχω Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1352 σοὶ γνωρίζω πολὺ μεγάλην (ἢ ὡς λέγουσι σήμερον: σοὶ εἶμαι ἀπειράκις εὐγνώμων) διὰ τὰ δῶρά σου. καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν Ἄλκ. 544 θά σοι χρεωστῶ πολὺ μεγάλην χάριν: θά σοι εἶμαι ἀπειράκις εὐγνώμων. εἰ δέ τις μείζων χάρις Αἰσχ. Ἱκ 971 ἐὰν δὲ εὐχαριστεῖσθέ πως περισσότερον. τούτοιν σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον Πρ. 108 ἐκ τούτων σὺ τὴν μὲν μίαν χάριν θέλησον (ἔχε τὴν καλωσύνην: veuillez bien) νὰ κάμῃς εἰς ταύτην, τὴν δὲ εἰς ἐμέ. δαιμόνων δὲ ποῦ χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων Ἀγ. 192, ἴδ. ἧμαι. βέβακε δ' ὅρκων χάρις Εὐρ. Μήδ. 439 ἐχάθη ὁ πρὸς τοὺς ὅρκους σεβασμός. χάρις τιμήσεται Διός Ἀγ. 586 ἡ εὐμένεια τοῦ Διὸς θὰ τιμηθῇ· ἴδ. τιμῶ. οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν, ὅσοις ἀθίκτων χάρις πατοῖθ' Ἀγ. 381 εἰπέ τις, ὅτι οἱ θεοὶ δὲν κρίνουσιν ἄξιον νὰ φροντίζωσιν (ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν θεῶν δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰς φροντίδας) περὶ τῶν θνητῶν, ὅσοι ἤθελον καταπατήσῃ τὴν τιμὴν τὴν ὀφειλομένην πρὸς τὰ ἄθικτα. ἔπους σμικροῦ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 443«γιὰ νὰ μὴ ποῦν ἕνα μικρὸν λόγον πρὸς χάριν μου». τὰν ἐμὰν χάριν λέγω Αἰσχ. Εὐμ. 940 ἐννοῶ (δηλῶ οὕτω) τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν. τοῦ παραθέντος ἡ χάρις Ἀρφ. Ἱππ. 1205 ἡ χάρις ἀνήκει εἰς τὸν παραθέντα, εἰς τοῦτον εἶμαι εὐγνώμων. πρὸς χάριν ὁμιλῶ κυρ. συναναστρεφόμενός τινι ὁμιλῶ πρὸς χάριν, πρὸς εὐχαρίστησίν του, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω = χαριτογλωσσῶ. Ἰσοκρ. 2, 4 15, 133 κἀλλ. Ἐν δὲ Ἀπ. Κριτίου 3 (ἴδ. σελ. 774 Nauck): ὅστις δὲ τοῖς φίλοισι πάντα πρὸς χάριν πράσσων ὁμιλεῖ ἡ ἔννοια τοῦ πρὸς χάριν ὁμιλεῖν ἐξεφράσθη ἀναλυτικώτερον, τὸ δὲ πρὸς χάριν ἀναφ. μᾶλλον εἰς τὸ πράσσων. πρὸς χάριν βορᾶς Σοφ. Ἀντ. 30 = ἵνα τέρπωνται ἐδωδῇ: «γιὰ νὰ φάγουν καὶ εὐχαριστηθοῦν», ἴδ. εἰσορῶ· πρβ. καὶ Φιλοκτ. 1156: κορέσαι στόμα πρὸς χάριν ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας, περὶ οὗ ἴδ. ἀντίφονος.

χαριτογλωσσέω, Ἀττ. -ττέω, ὁμιλῶ πρὸς χάριν, ὅπως ἀρέσω· οὐδὲ μάτην χαριτογλωσσεῖν (=μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαί σοι καὶ οὐκ ἔργοις» Σχ.)ἔνι μοι Αἰσχ. Πρ. 309 οὐδὲ εἶνε τοῦ χαρακτῆρός μου νὰ χαριτογλωσσῶ ματαίως.

χάρμα τό: χάρματα θηρῶν Εὐρ. Ἰκ.282 χαρμόσυνα τῶν θηρῶν σπαράγματα. χάρματ' Ερινύος Φοίν. 1514 χαρμόσυνα τῆς Ἐρινύος ἀπολαύσματα (τρόπαια, θηράματα).

χαρτός 3: χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις Σοφ. Τρ. 228 ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι καὶ φέρεις εἴδησιν ἀξίαν τοῦ «καλῶς ὥρισες».

χάσκω (ἀντὶ τοῦ χάνσκω; τὸ χαίνω μτγν., ῥ. χα-, χαν- πρβ. hisco), μτχ. χασκεύσῃ (ἐκ τοῦ χασκούσῃ) Ἡρώνδ. 4, 42. Μέλλ. ἐγχανοῦμαι Ἀρφ. Λυσ. 271 κἀλλ. ἀνα- Ἱπποκρ. 8, 422. ἔχανον Ἀρφ. Ἀπ. 337, ἐγχάνῃ Ἀχ. 221 καὶ μτγν., ἀνα- Ἱπποκρ. 7, 590, χάνοι Δ 182. Θ 150, χανὼν Π 350. μ 350. Ἀπ. Σοφ. 467. Ἀπ. Εὐβούλ. 15. Ἱπποκρ. 4, 142. Λουκ. Περεγρ. 21, ἐγχανὼν Ἀρφ. Νεφ. 1436, χανεῖν Σοφ. Αἴ. 1127. Ἀρφ. Σφ. 342.κέχηνα Ἀρφ. Ὄρν.264.308. Ἱππ.755.1119. Ἱπποκρ. 8,64 καὶ μτγν. (γ' πλ. Δωρ. κεχάναντι Ἀπ. Σώφρ.25), κεχήνῃ Ἀρφ. Ἱππ. 804, προστ.κεχήνετε Ἀχ. 133,-ηνὼς Π 409. Ἀρφ. Σφ. 617. Πλ. Πολ. 529Β. ἐκεχήνεσαν Ἀρφ. Ἱππ. 651, 'κεχήνῃ Ἀχ. 10.

χατίζω: ἐς δὲ τὸ πὰν ἑρμηνέων χατίζει Πίνδ. Ὀ.2, 94 ἴδ. φωνήεις.

χεῖλος τό: ὑπὲρ χεῖλος Ἀπ. Σοφ. 728, ἴδ. κρούω. τοῦτον κατ' ὤμου (ἴδε κατὰ σελ. 684 τέλ.) δεῖρον, ἄχρις ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπὶ χειλέων μοῦνον ἡ κακὴ λειφθῇ Ἡρώνδ. 3, 4 ἕως ὅτου μόνον ἡ κακή του ψυχὴ τοῦ ἀπομείνῃ εἰς τὰ χείλη του, ἤτοι: μέχρι θανάτου σχεδόν.

χειμάζω (χεῖμα). Μεταβ. (χειμάζω τι, τόπον τινά) φέρω χειμῶνα, ψῦχος, τρικυμίαν, καὶ μτφ. ἐνοχλῶ, ταράττω. Παθ. εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν χειμῶνα, κακοκαιρίαν, τρικυμίαν κλ.,ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι,

καὶ μτφ. — Ἀμεταβ. κάμνω χειμῶνα, κακοκαιρίαν, περνῶ τὸν χειμῶνα· πάντα γὰρ θεοῦ τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα Σοφ. Ο.Κ. 1504 ὅταν ὁ θεὸς κάμνει τοιοῦτον χειμῶνα, ὅλα ἐπιτρέπεται νὰ τὰ περιμένῃ τις. ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ Ξεν. Οἰκ. 8, 16 ὅταν κάμνῃ χειμῶνα, τρικυμίαν. τίνα φῶ λεύσσειν τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον; Αἰσχ. Πρ. 581 κυρ. τίνα νὰ λέγω ὅτι εἶνε οὗτος ἐδῶ, ὅστις κακουχεῖται ὑπὸ τοῦ χειμῶνος (τοῦ ψύχους καὶ τοῦ ἀνέμου, τῆς κακοκαιρίας) προσηλωμένος ἐπὶ τοῦ βράχου (κυρ. ἐντὸς τῶν πετρίνων χαλινῶν, δεσμῶν); ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζῃ δόμοις Αὐτ. 864 «εἰς τοὐπίσω στρεφομένη κλυδωνίζῃ» Σχ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου (κόλπου) στρέφεις πρὸς τὰ ὀπίσω ἐν πολλῇ ταλαιπωρίᾳ. ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν Σοφ. Ο. Τ. 101 διότι ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ αἷμα τοῦτο φέρει εἰς τρικυμίαν τὴν πόλιν. καὶ πάλιν χειμασθεὶς ἐς τὰ μάλιστα Θουκ. 6, 104 προσβληθεὶς ὑπὸ σφοδρᾶς τρικυμίας ἀντιθέτου (ἀντίθετον διεύθυνσιν ἐχούσης). Πλάτωνι χειμασθέντι περὶ τὴν Διονύσου φιλίαν Πλούτ. 467Ε «τὸν εὕρηκε φουρτοῦνα» μὲ τὴν φιλίαν τοῦ Δ., ἔχασεν αὐτήν. ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ (=συμφορᾷ) χειμάζομαι Εὐρ. Ἱππ. 315 «ἄλλαις φουρτούναις ἔχω: ἄλλη φουρτοῦνα μ' εὕρηκε» Δ. Βερν. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε Σοφ. Ἀντ. 391 ἕνεκα τῶν ἀπειλῶν σου, ὑπὸ τῶν ὁποίων τότε ἐστενοχωρήθην: «ποῦ τὰ χρειάσθηκα: ποῦ μ' εὕρηκε μεγάλη φουρτοῦνα». δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται Εὐρ. Ἴων. 966 εἰς πόσην τρικυμίαν εἶνε ἐκτεθειμένη ἡ εὐτυχία τοῦ οἴκου σου.

χειμαίνω: χειμαίνει ὁ χειμαζόμενος καὶ χαλεπαίνει ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα Ἀριστοτ. Ποιητ. 17 (1455^a 31) διεγείρει (θύελλαν) χειμῶνα ὁ ἐν χειμῶνι εὑρισκόμενος ἀληθινώτατα καὶ διεγείρει ὀργὴν ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα· ἴδ. φύσις. Κατ' ἄλλους καὶ τὸ χειμαίνει καὶ τὸ χαλεπαίνει ἀμεταβ. = χειμάζεται καὶ ὀργίζεται.

χειμέριος: καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ («καλὰ καὶ καλά») Ἀπ. Ἀρφ. 46 συννέφιασε ὁ οὐρανὸς καὶ κάμνει ἐπανειλημμένας (κατὰ τὴν διόρθ. μάλ' αὖ) «χειμωνιάτικες βροντές». Ὁ Naber διακρίνει τὸ χειμέριος τοῦ χειμερινός ὧδε: «τὸ μὲν τοῦ χειμῶνος γιγνόμενον παντάπασιν ἂν καλοῖτο χειμερινόν, τὸ δὲ χειμέριον γένοιτ' ἂν ἀνὰ πάσας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους· καὶ ὁ μὲν χειμὼν οὐκ ἀεὶ χειμέριος, ἀλλ' εὐδία ἂν εἴη, εἰ οὕτω τύχοι· ἡ δὲ Θρᾴκη ἀεὶ χειμερία». Ἡμεῖς λέγομεν σήμερον «χειμωνιάτικος» κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐκδοχάς.

χειμών ὁ: οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος Αἰσχ. Πρ. 1047, ἴδε ἔπειμι. Αἴας θολερῷ (= ταραχώδει) κεῖται χειμῶνι (= νόσῳ ὁμοίᾳ χειμῶνι) νοσήσας Σοφ. Αἴ. 206, ἴδε νοσῶ. δορὸς ἐν χειμῶνι Ἀντ. 670, ἴδε δόρυ. Καὶ κατ' αἰτ. χρον. χειμῶνα δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά Σοφ. Ο. Τ. 1138 ὅπου ὀρθῶς ἔχουσα ἡ αἰτ. οὐδεμιᾶς χρῄζει διορθώσεως. Ὁμοίως Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 1. 3, 2, 30. Ἀν. 7, 6, 9. πρβ. ὥραν. ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο Σοφ. Αἴ. 1145 ὅταν εὑρίσκετο ἐν τρικυμίᾳ, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς τρικυμίας. ὡσπερεὶ χειμὼν ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας Ἀρφ. Ἀχ. 876 ἔχεις ἔλθῃ εἰς τὴν ἀγοράν, ὡσὰν ὁ ἄνεμος ποῦ φέρει τὰ ἀποδημητικὰ πτηνά. Ὀρνιθίας λέγεται βόρειος ἄνεμος φέρων ἐκ τῶν ψυχροτέρων χωρῶν εἰς τὰς μεσημβρινωτέρας τὰ πτηνά (τὰ ἀποδημητικά). Εἰς -ίας δὲ λήγουσι ὀνόματα ἀνέμων, ὡς καικίας, Στρυμονίας, Ἑλλησποντίας κττ. τρίτος αὖ χειμὼν Αἰσχ. Χο. 1064, ἴδ. γονίας. πρβ. Ἀλέξ. Ἀπ. 46: νυνὶ δὲ πρὸς τοῖς πνεύμασι τούτοις Φάϋλλος προσγέγονε χειμὼν τρίτος πρὸς τοῖς δυσὶ πνεύμασι τοῦ λαμπροῦ βορρᾶ καὶ νότου (ὅτε οὐδεὶς δύναται φαγεῖν ἰχθῦς) προσγέγονε (ἔχει προστεθῇ) τρίτος χειμών (ὁ ἐκ τοῦ Φαΰλλου τοῦ φιλίχθυος, ὃς πᾶν τὸ ληφθὲν ὄψον ὠνεῖται).

χείρ ἡ· ἐκτὸς τῆς ρ. χειρ- ὑπάρχει καὶ ἡ βραχυτέρα χερ-, ἐξ ἧς ἡ Δωρ. ὀν. χέρς (Ἀπ. Τιμοκρέ. 9). Ἐν τῇ συνήθει κλίσει τὸ ει μένει κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐξαιρέσει τῆς δοτ. πλ. χερσί, καὶ συνήθως τῆς δυϊ. δοτ. χεροῖν, καθ' Ἡρωδιαν. II 748. Αἱ Ἀττ. ἐπιγραφαὶ παρέχουσι καὶ χειρῶν καὶ χειροῖν, εὕρηται δὲ ἐνιαχοῦ (ἐν αὐτοκρατορ. χρόνοις) καὶ χειρσίν. Παρὰ δὲ ποιητ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου εἶνε ἐν χρήσει καὶ οἱ βραχυπαράληκτοι καὶ οἱ μακροπαράληκτοι τύποι, ἀλλὰ συχνότερον τὸ χεροῖν. Τὸ χείρεσσι συχν. Ὅμ. καὶ Σοφ. Ἀντ. 976. 1297 καὶ Εὐρ. Ἄλκ. 756, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς σύνηθες τὸ χερσί· τὸ δὲ χείρεσι τ 468. χέρεσσιν Ἡσ. Θε. 519. 747. χέρας ἐν συνήθει τριμέτρῳ Ἀρφ. Σφ. 1193. Δωρ. χηρός Ἀπ. Ἀλκμ. 32, Λεσβ. χέρρας Θεόκρ. 28, 9· ὁ Λέσβιος τύπος τῆς ὀνομ. εἶνε χήρ καθ' Ἡρωδιαν. II 599. Εἰς δήλωσιν τῆς κυρίως χειρὸς ὁτὲ μὲν προσετίθετο τὸ ἐπὶ καρπῷ Ρ 601, ὁτὲ δὲ ἔλεγον ἄκραις ταῖς χερσὶ Ξεν. Κ. II. 8, 8, 17. χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον Α 323 νὰ πάρετε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ φέρετε τὴν καλλ. Βρισηΐδα. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη Ω 515 τὸν γέροντα ἀπὸ (ἐκ) τῆς χειρὸς (λαβὼν) ἀνίστη. παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν Πινδ. Π 9, 122 «τὴν ἔνδοξον παρθένον τῆς χειρὸς τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ λαβών» Σχ. τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχὼν Α 450 ἐν τούτοις (μεταξὺ τούτων) ὁ Χρ. μεγαλοφώνως ηὔχετο, ἀνατείνας (πρὸς τὸν οὐρανόν) τὰς χεῖρας. καὶ Γῆ τ' (γ' Δ. Βερν.) ἄνασσα, χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμάς, ἄμυνε τοῖσδε τέκνοις Εὐρ. Ἠλ. 678 «ἦτο σύνηθες εἰς τοὺς παλαιούς, ἐπικαλουμένους τοὺς νεκρούς, νὰ ἐπιβάλλωσι γονυκλινεῖς καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὴν γῆν, τύπτοντες καὶ

συνεπικαλούμενοι αὐτήν, ὅπως ἐπιτρέψῃ τὴν ἐξ "Αιδου ἄνοδον αὐτῶν· πρβ. Τρφ. 1308 κέ. Αἰσχ. Χο. 540» Δ. Βερν. οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ Αἰσχ. Χο. 9 οὐδ' ἐξέτεινα τὴν χεῖρα σοῦ, ἐκφερομένου νεκροῦ. Ἔθιμον ἦτο παλαιὸν ἡ ἔκτασις καὶ ἡ ἔπαρσις τῶν χειρῶν, ἐν ἐκφορᾷ νεκροῦ, πρβ. Εὐρ. Ἄλκ. 768. Καὶ σήμερον ἐκτείνουσιν οἱ οἰκεῖοι τὰς χεῖρας ἅμα βοῶντες «ποῦ πᾷς καὶ μ' ἀφίνεις» κττ. χεῖρας ἀνταιρόμενοι Θουκ. 3, 32 ἐναντίον αἴροντες (ὑψώνοντες) χεῖρας ἑαυτῶν. τοῦτον δ' ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον Πλ. Πολ. 359D κυρ. εἰς τὸ χέρι του γύρω, ἤτοι: περὶ τῷ δακτύλῳ. Ἀλλὰ καὶ σήμερον οὕτω λέγομεν: ἔχει (φορεῖ) εἰς τὸ χέρι του (ἤτοι: εἰς τὸν δάκτυλόν του) δακτυλίδι. Πρβ. χρυσόχειρες Λουκ. Τίμ. 20. τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει, ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν. μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας κέ Πίνδ. Π. 8, 78 ταῦτα δὲ (τὰ ἐσλά, ἡ εὐτυχία) οὐκ ἐπ' ἀνδράσιν ἐστὶ (δὲν ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν ἀνθρώπων)· ὁ δαίμων δὲ παρέχει αὐτὰ (τὴν εὐτυχίαν), ἄλλοτε μὲν ἄλλον ὕπερθε ποιῶν (ἀνυψῶν), ἄλλοτε δ' ἄλλον ὑποχείριον (τῷ ἀντιπάλῳ ποιῶν). Δεῖ σε ἐν μέτρῳ καταβαίνειν εἰς τοὺς ἀγῶνας (τοσαύτας ἤδη νίκας ἀράμενον)· ἔχεις γὰρ γέρας ἐν Μεγάροις κέ. Τὸ χωρίον διορθοῦται καὶ διαστίζεται πολλαχῶς. τῶν διακονικῶν ἐργασιῶν ἓν μέρος κατέχουσιν οἱ χερνῆτες· οὗτοι δ' εἰσίν, ὥσπερ σημαίνει καὶ τοὔνομ' αὐτούς, οἱ ζῶντες ἀπὸ τῶν χειρῶν Ἀριστοτ. Πολιτ. 3,4 (1277a38) ἃ σαφῆ. πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας Σοφ. Τρ. 442, ἴδε ἀντανίσταμαι. οὐδὲ ἐς χεῖρας (ἐνν. «ἐλθεῖν» Σχ.) τοὺς πολλοὺς ὑπομείναντας Θουκ. 5, 72· πρβ. ὑπομένω. ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; Ο. Τ. 1023 ὅπου τὸ πλῆρες εἶνε: ἀπ' ἄλλης χειρὸς λαβών. ἡμᾶς φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων Ἀρφ. Σφ. 597 ὁ Κλέων φυλάττει ἡμᾶς ἔχων «μέσα εἰς τὰ χέρια του» (τ. ἔ περιποιούμενος πολύ). μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων Σοφ. Ἀντ. 1258 σημεῖον εὐδιάκριτον (σαφὲς) κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του. κατηναρισμένας ἐκ χειρός Σοφ. Αἴ. 27 κατεσφαγμένας διὰ χειρὸς ἀνθρώπου (ὄχι διὰ θηρίου τινός)· πρβ. 219. λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις ἀλλ' ἀπὸ χειρός Ἀρφ. Σφ. 656 λογάριασε ἐκ τοῦ προχείρου, ὄχι μὲ τὸ κονδύλι, ἀλλὰ μὲ τὰ δάκτυλα. ἐπισκήπτομεν μὴ... Θηβαίοις ἐκ τῶν ὑμετέρων χειρῶν καὶ τῆς ὑμετέρας πίστεως παραδοθῆναι Θουκ. 3, 59 νὰ μὴ παραδοθῶμεν ἐκ τῶν ὑμετέρων χειρῶν, εἰς ἃς παρεδώσαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς «ὑμῖν πιστεύσαντες» μετὰ προηγουμένην διαβεβαίωσιν πίστεως. ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 14 ἐμάχοντο ἐκ τοῦ συστάδην. οὕτω δὲ τιθασὸς (ἡ Λαΐς) γέγονεν, ὥστε τἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει Ἀπ. Ἐπικράτ. 3 λαμβάνει τὰ χρήματα ἐκ τῆς χειρός σου (μόνη της), δὲν περιμένει νὰ τῆς τὰ δώσῃς σύ. Ἀλλ' ἅμα τὸ ἐκ τῆς χειρός ἔχει ἀναφορὰν καὶ πρὸς τὸ τιθασός, ἤτοι: ὅπως τὰ χειροήθη ζῷα λαμβάνουσι τὴν τροφὴν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου. πρὸ χειρῶν κυρ. «μπροστὰ 'ς τὰ χέρια μου (σου κτλ.)», πρβ. πρόχειρος. ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις Εὐρ. Ἰ. Α. 36 «= ἣν ἑτοίμην ἔτι βαστάζεις (εἰς παράδοσιν τῷ γραμματοφόρῳ)» Δ. Βερν. μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν Ῥῆσ. 274 «μάχας προχειριζόμεθα (πρὸ χειρῶν ἔχομεν) καὶ δόρατα βαστάζομεν» Δ. Βερν. πρὸ χειρῶν Εὐρ. Τρ. 1207 = ἐκ τῶν ἐνόντων, ὅπερ ἀνωτ. 1201 εἶπεν ἐκ τῶν παρόντων. ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα (ὑπόχειρ Musgrave) ναίεις Σοφ. Ἠλ. 1092, ἴδε καθύπερθε. αἱ δ' ὑπὸ χεῖρα τοῖς τολμωμένοις ἀπαντῶσαι τιμωρίαι Πλουτ. 548E = εὐθύς. τῶνδ' ἐκ μελάθρων πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν Σοφ. Φιλ. 148 «τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀποστὰς ὑπηρέτει μοι πρὸς τὴν παροῦσαν χρείαν» Σχ. τότε σὺ ἀπομακρύνσου τοῦ σπηλαίου καὶ προχωρῶν οὕτως, ὥστε νὰ εἶσαι πάντοτε πλησίον μου (ἄλλοι: παρακολουθῶν τὰ σημεῖα τῆς χειρός μου), προσπάθει νὰ παρέχῃς τὴν ἑκάστοτε ἀπαιτουμένην βοήθειαν. ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν κακά, εἰς χεῖρας ἦλθε Εὐρ. Ἰ. Τ. 941 «ἐπεὶ τὰ μητρὸς κακὰ ἐπ' ἐμοὶ ἐγένετο μετελθεῖν· «τὸ εἰς χεῖρας ἦλθε ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς τοῦ εὐφήμου χάριν» Δ. Βερν. ἐπ' ἀριστερὰ χειρός ε 277 πρὸς τὰ ἀριστερά, «ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι». λαιᾶς δὲ χειρὸς οἰκοῦσι Χάλυβες Αἰσχ. Πρ. 740 πρὸς ἀριστερὰ κατοικοῦσιν οἱ Χάλυβες. Ἡ γεν. τοπική, κυρ. «ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ χέρι», πρβ. Ἡρ. 2, 169. κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν τιθεὶς ἐλαίας Σοφ. Ο. Κ 483 θέτων ἐπ' αὐτῆς (τῆς γῆς) κλῶνας μὲ τὰς δύο χεῖρας (τοὺς μὲν μὲ τὴν ἀριστεράν, τοὺς δὲ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα). ἐξὸν μιᾶς μοι (μ' ἐκ Nauck) χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε Εὐρ. Ἡρ. Μ. 938 ἐν ᾧ δύναμαι μὲ ἕνα κόπον (μὲ μίαν κίνησιν τῆς χειρὸς) νὰ διευθετήσω ταῦτα· ὅπου ἡ γεν. διάφορος τῶν ἡγουμένων· ὅθεν πιθανὴ ἡ διόρθ. ὕδωρ κατὰ χειρός Ἀπ. Τηλεκλ. 1, ἴδ. κατά. ἀληθιναὶ αἱ Ἐφεσίου χεῖρες ἐς πάντ' Ἀπελλέω γράμματα Ἡρώνδ. 4, 72 ἴδ. γράμμα. εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται Σοφ. Ο. Τ. 883, ἴδε ὑπέροπτος. ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι Ἡρ. 9, 48 νὰ ἔλθωμεν (νὰ πιασθῶμεν) «χέρια μὲ χέρια». οἱ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι 8, 89 ἐν τῇ συμπλοκῇ, ὅταν ἔλθουν 'ς τὰ χέρια· πρβ. Θουκ. 3,66: οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε κέ. χειρῶν νόμῳ (διὰ τῆς βίας) τὰς πολιτείας καταλύειν Αἰσχίν. 1,5 τὴν φράσιν ἀπεμιμήθησαν καὶ μτγν. τὴν μὲν (τῶν Βακχῶν) ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκᾳ Εὐρ. Βάκ. 737 διορθοῦσιν ἐν χεροῖν δίκῃ (= ἐν χειρῶν νόμῳ), ἐν χεροῖν βίᾳ, ἐν χεροῖν ἀκμαῖς. Ὀρθοτέρα φαίνεταί μοι ἡ διόρθ. ἐν χεροῖν δίχα, ὅπερ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρ-

μηνεύσωμεν, ὑποθέτοντες ὅτι ἡ Βάκχη ἐκράτει δίχα, ἐν διαστάσει, τοὺς πόδας τῆς πόριος, ἀναγκαζομένης οὕτω νὰ μυκᾶται· ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητής, ὡς συνήθως, παρίστησιν εἰκόνα, ἐν ᾗ πρῶτον βλέπομεν τὴν εὔθηλον πόριν μυκωμένην, εἶτα δὲ διασπωμένην καὶ διαχωριζομένην ὑπὸ τῆς ἐχούσης αὐτὴν Βάκχης. Ὅθεν μεταφράζω ὧδε, προσπαθῶν νὰ τηρήσω κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν θέσιν τῶν λέξεων: ἠδύνασο νὰ ἴδῃς εὔθηλον μόσχον ποῦ ἐφώναζε, ὅτε τὴν ἐκράτει Βάκχη (ἤτοι:ἠδύνασο νὰ ἴδῃς ὅτι Βάκχη ἐκράτει εὔθ. μόσχον ποῦ ἐφώναζε) καὶ τὴν διέσπα, διεμέλιζε (κυρ.εἰς δύο μέρη=δίχα). Οὕτω δὲ τὸ ὑπερβολικὸν τῆς ἐκφράσεως μετριάζεται διὰ τῆς θέσεως τῶν λέξεων. Τοιοῦτόν τι δὲ περιγράφει καὶ ὁ Ἀρνόβιος ἐν V, 19 pr. πρβ. καὶ Πλουτ. 993B. C. οὔτε νικήσας λόγῳ οὔτ᾽ εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ᾽ ἔργου μολών, πόλιν δὲ πείσας Σοφ. Ο. Κ. 1297 ἐν ᾧ οὔτε διὰ λόγου με ἐνίκησε (τ. ἔ. δὲν μὲ ἔπεισε φιλικῶς διὰ λόγου) οὔτε διαγωνισθεὶς πρὸς ἐμὲ διὰ τῆς χειρὸς ἢ δι᾽ ἄλλου ἔργου ὑπερίσχυσεν, ἀλλ᾽ ἔπεισε τοὺς πολίτας. ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ᾽ ἐνὶ βουλῇ Π 630 ἐν μὲν ταῖς χερσίν ἐστιν ἡ κρίσις τοῦ πολέμου, τῶν δ᾽ ἐπῶν ἡ κρίσις ἐν τῇ βουλῇ ἐστι, ἤτοι: ἐν τῇ κοινῇ συσκέψει ἀποφασίζεται, τίνος οἱ λόγοι ὑπερισχύουσι. Συνήθως: ἡ δὲ κρίσις (=τὸ τέλος) ἡ διὰ τῶν ἐπῶν γιγνομένη ἐστὶν ἐν τῇ βουλῇ (ἐν τῇ συσκέψει): «ἡ δὲ νίκη ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἔγκειται ἐν τῷ λόγῳ» Σχ. τίς δὴ ποταίνιον ἔλαχε στέφανον χείρεσσι, ποσίν τε καὶ ἅρματι;Πίνδ. Ὀ. 10, 60 τίς οὖν πρόσφατον ἔλαχε στέφανον ταῖς χερσί, δρόμῳ καὶ ἅρματι; ἴδε εὖχος καὶ καθαιρῶ. βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει Αἰσχίν. 3, 109, ἴδε πούς σ. 1026b. ‖ δύναμις, ἐξουσία· καὶ δή σφε λείπω χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν Αἰσχ. Ἱκ. 516 ὅπου ὁ Valck.διώρθ. χειρία (ὃ ἴδε) λόγοις σέθεν τ. ἔ. ὑποχείριος (δηλ. πειθομένη) τοῖς λόγοις σου. Ἀλλ᾽ ἡ τοιαύτη φράσις δὲν εὕρηται ἀλλαχοῦ. Ἴσως ἐνν.: ἰδοὺ λείπω αὐτοὺς (τοὺς κλάδους), τῇ σῇ δυνάμει καὶ τοῖς λόγοις πειθόμενος. Περὶ δὲ τοῦ Εὐρ. Φοιν. 313 καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι ἴδ. περιχορεύω. χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν Θουκ. 3,82, ἴδ. κατάγνωσις. οὐδ᾽ ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς Σοφ. Αἴ. 439, ἴδε ἀρκέω. προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χερὸς ὀρεγομένα (ὀρέγματα Hermann ὃ ἴδε) Αἰσχ. Ἀγ. 1097 ἡ μία χεὶρ μετὰ τὴν ἄλλην ἁπλώνουσα δίδει διάφορα πράγματα (εἰς τὴν Κλυταιμήστραν): «διαδέχονται δ᾽ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασι τῶν χειρῶν Αἴγισθος καὶ Κλυταιμήστρα» Σχ. ἐξ ὑπερτέρας χειρός Σοφ. Ἠλ. 455 μὲ ὑπερτέραν δύναμιν. χερσὶν ἢ λύμῃ βίου; 1195, ἴδε λύμη. τί τὸ σοφὸν ἢ τί τὸ κάλλιον παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς ἢ χεῖρ᾽ ὑπὲρ κορυφᾶς τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν; Εὐρ. Βάκ. 879 τίς εἶνε ἡ (ἀληθὴς) σοφία, ἢ τί εἶνε τὸ ὡραιότερον ἐκ τῶν θεῶν δῶρον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἢ νὰ κρατῇ τις ὑπεράνω τῶν ἐχθρῶν του τὴν χεῖρά του ὑπέροχον (ὥστε νὰ εἶνε ὑπέροχος); μεγάλη χεὶρ πλήθεος Ἡρ. 7,20 πρβ. «πολλὰ χέρια», καὶ Ξεν. Οἰκ. 21, 8: μεγάλη χειρί κτλ. οὐδεὶς παρῆν Ἀργεῖος, οἰκεία δὲ χείρ Εὐρ. Ἠλ. 629 «οἰκετῶν δὲ δύναμις, πλῆθος» Δ. Βερν. δικοί του ἄνθρωποι (ὑπηρέται) ἦσαν. δεδωμάτωμαι δ᾽ οὐδ᾽ ἐγὼ σμικρᾷ χερί Αἰσχ. Ἱκ. 969 καὶ ἐγὼ δὲ ἔχω δι᾽ ἐμαυτὸν οἰκοδομήσῃ οἰκίαν ὄχι μὲ ὀλίγα χέρια: δηλ. ἔχω μεγάλην (μὲ πολλοὺς θαλάμους) οἰκίαν· πρβ. δωματόω. Οὕτως ἑρμηνεύω. τῷ δ᾽ ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσήει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ Ἀγ. 807, ἴδ. πληρόω.

χείριος 3: καὶ δή σφε λείπω χειρία (εὐπειθής, ὑπήκοος) λόγοις σέθεν Αἰσχ. Ἱκ. 516 ἰδοὺ ἀπολείπω αὐτοὺς (τοὺς κλάδους), τοῖς λόγοις σοῦ πειθομένη· ἴδε χείρ.

χειρισμός ὁ: οὗτοι τὸν ὅλον χειρισμὸν τῶν δογμάτων ἐπιτελοῦσι Πολύβ. 6,12,3 προβάλλουσι τὸ ζήτημα εἰς τοὺς συγκλητικοὺς πρὸς συζήτησιν καὶ ὑποβάλλουσιν αὐτὸ εἰς ψηφοφορίαν.

χειρόδεικτος 2: εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς Σοφ. Ο. Τ. 901 ἐὰν ταῦτα (τὰ μαντεύματα) δὲν ἐπιδοκιμασθῶσι γενικῶς, ὥστε νὰ δεικνύωνται διὰ τῆς χειρός.

χειροτέχνης ὁ: ἄλλως τε καὶ τοῖς πρώτοις τῶν Ἑλλήνων ἐμπειρίᾳ, ἰδιώτας, ὡς εἰπεῖν, χειροτέχνας ἀνταγωνισαμένους Θουκ. 6, 72 ἀφ᾽ οὗ μάλιστα ἀντηγωνίσθησαν πρὸς τοὺς πρώτους τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν πολεμικὴν ἐμπειρίαν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀπειροπόλεμοι, βαναυσουργοί (ἀπέναντι ἐκείνων). Κατὰ τὴν γρ. χειροτέχναις=ὡς ἀπειροπόλεμοι πρὸς τεχνίτας.

χειρότονος 2: κλύετε πανδίκους (-ως) χειροτόνους λιτάς Αἰσχ. Ἑπτ. 156, ἴδε πανδίκως.

χειρουργέω: νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο, εἴ πού τι δέοι χειρουργεῖν Θουκ. 8, 69 «διαχειρίσασθαί τινα καὶ ἀναιρεῖν» Σχ.

χειρόω: ἐλπίσας ἢ ταραχθέντας αὐτοὺς μᾶλλον ἂν χειρωθῆναι σφίσιν ᾗ βούλονται ἢ καὶ αὐτοβοεί κτλ. Θουκ. 8, 71 ἐλπίσας, ὅτι ἢ ἐκ τῆς ταραχῆς των εὐκολώτερον ἤθελον ὑποταχθῇ εἰς αὐτούς, ὅπως ἐπιθυμοῦσιν, ἢ καὶ αὐτοβοεὶ (περὶ ὧν ἴδ. λῆψις).

χείρωμα τό: τυμβοχόα χειρώματα Αἰσχ. Ἑπτ. 1013 διὰ χειρῶν γινόμεναι χώσεις τύμβου. Παρόμοιόν τι γίνεται καὶ σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου οἱ παριστάμενοι, μετὰ τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν τοῦ νεκροῦ, χέουσιν ἕκαστος ἐπ᾽ αὐτοῦ ὀλίγον χῶμα. δούλης θανούσης εὐμαροῦς χειρώματος Ἀγ. 1325 δηλ. ἦτο εὔκολον νὰ φονεύσωσι μίαν δούλην ὑποχείριον καὶ ἀνυπεράσπιστον. ἄφαντος ἔρρει (Λάϊος) θανασίμῳ χειρώματι; Σοφ. Ο. Τ. 560 διὰ θανατηφόρου προσβολῆς (κυρ. χειρώσεως);

χείρων: τῆς ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι

ὑμῖν μεγάλη ἡ δόξα Θουκ. 2, 45 μεγάλη θὰ εἶνε δι' ἡμᾶς ἡ δόξα νὰ μὴ φανῆτε (τ. ἔ. ἂν δὲν φανῆτε) κατώτεραι τῆς ἰδίας ὑμῶν φύσεως. τὰ σώματα χείρω ἔχειν 8, 45 ἴδε σῶμα. εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι 2, 35, ἴδε κινδυνεύω.

χειρῶναξ -**ακτος** ὁ ἡ (ἐκ τοῦ χειροάναξ ἄναξ χειρῶν, ἀνάσσων, κύριος τῶν χειρῶν· πρβ. τὸ κοινόλεκτον· «ἆς εἶν' καλὰ τὰ χεράκια μου»), χειροτέχνης· οὐ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων Εὐρ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. ἠθ. 1 τούτων τῶν λόγων (τῶν εἰς τοὺς δαίμονας ἀναφερομένων) δὲν εἶνε οἱ ἄνθρωποι χειρώνακτες, «διὰ νὰ τοὺς μαστορεύουν», «νὰ τοὺς φαμπρικάρουν».

χείω, ἴδ. χέω.

χείσομαι, ἴδ. χανδάνω.

χεῖσθαι, ἴδ. χέω.

χελύνη ἡ: χελύνην ἐσθίειν ὑπ' ὀργῆς Ἀρφ. Σφ. 1083 «οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι ἐνδάκνουσι τὰ χείλη» Σχ.

χεράς -**αδος** ἡ, σωρός, ἡ δρὰξ (χεριά) λίθων, σωρὸς χαλίκων «ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός» Σχ. Πινδ.

χερῆων γεν. -ονος Δωρ. ἀντὶ χερείων, χείρων.

χεριάρης ὁ, χερήρης, χειροτέχνης· χεριαρᾶν τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων Πινδ. Π. 5, 35 «τῶν ταῖς χερσὶν ἁρμοζόντων τεκτόνων ποικίλματ' ἄγων» Σχ.

χερομυσής 2 Αἰσχ. Χο. 70. Τὸ χωρίον: πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες τὸν χερομυσῆ φόνον καθαίροντες (ἴσως προσθετέον τὸ ἂν) ἴθυσαν (Musgrave: ἰοῦσαν) μάταν (Scaliger: ἄταν) ὅλοι οἱ ποταμοὶ ἐκ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ βαίνοντες ματαίως ἤθελον ἐξορμήσῃ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ τὰς χεῖρας μολύνοντος φόνου.

χεῦμα -**ατος** τό: ποταμοὶ λιπαροῖς χεύμασι γαίας τόδε μειλίσσοντες οὖδας Αἰσχ. Ἱκ. 1039, ἴδ. μειλίσσω. ‖ ἡ σπονδὴ καὶ τὸ ἀγγεῖον, δι' οὗ σπένδονται, ἄλλως χοεύς· πρὸς αἵματ' (ἐνν. κατάρχεται χόρευμα) οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λώβας (γρ. λοιβᾶς) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 895 ἀρχίζει χορὸς διὰ (χυνόμενα) αἵματα ὄχι διὰ χυνομένην ἐξ οἴνου Διονυσιακὴν (πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου) σπονδήν.

χεῦον Αἰολ.=χέον.

χέω (ἀρχῆθεν χέϝω, ῥ. χεϝ- καὶ χυ-, πρβ. fundo) ὡς ἁπλοῦν ποιητ. καὶ μετγ. πεζ. (τὸ ἐγχῆς Ἀρφ. Σφ. 616 ἀντὶ τοῦ ἐγχέῃς εἶνε σπάνιον, πρβ. ξυνδῆ ἀντὶ ξυνδέῃ κττ.). ἐπ. ἀσυναίρετον χέει, προχέειν, ἔτι δὲ χείω. (χείουσιν) Ἡσ. Θε 83, ἐγχείῃ ι 10. Λεσβ. χεύω, ἐὰν τὸ ἔγχευε Ἀπ. Ἀλκαί. 41 ἔχει ὀρθῶς, ἀλλὰ πάντως οὕτως οἱ μτγν. χεύεις Νόνν. 18, 344. ἐκχεύετον Ἀπ. Νικ. 74, 34 κἀλλ., χεύων Κ. Σμυρν. 3, 491. Ὀππ. Κυν. 2, 127. Τὸ εο καὶ εου συναιρεῖται εἰς ευ ἐν τῷ ἐγχεῦντα Θεόκρ. 10 53. ἐγχεῦσα Ἡρώνδ. 6, 77. Παρατ. ἔχεον, χέον Η 480, χέε Ψ 220, κατέχεον Ἀρφ. Νεφ. 74, συν- Πλ. Πολ. 379 Ε (διέχευον Κ. Σμυρν. 16, 504). Μέλλ. χέω, -εῖς, -εῖ, Ἀττ. ἐν συνθ., ἐκχέω Εὐρ. Ἱκ. 773, συγ- Ἀπ. Εὐρ. 384, ἐπιχεῖς, Ἀρφ. Εἰρ. 169, παραχέων Ἀπ. Πλάτ. 69. (χύσω λίαν μτγν., χεῶ, χεεῖ τῶν Ἑλληνιστῶν, Παλ. Δ., ἐπ. χεύω β 222 Ἡρωδιαν., ὅστις ἐξελάμβανεν αὐτὸ ὡς ἐνεστ. μετὰ σημ. μέλλοντος· ὁ δ' Ἀρίσταρχος χείω; ἴδ. Σχολ., κατ' ἄλλους ὁ Ἀρίσταρχος ἤθελε μᾶλλον χευῶ). Ἀόρ. ἐπ. ἔχευα καὶ χεῦα, ὑπ. χεύῃ Ξ 165, χεύομεν Η 336, -ωσιν 86, χεῦαι Ψ 45 κἀλλ. (μτγν. ἔχευσα), καὶ ἔχεα Σ 347 κἀλλ. Μετὰ τοῦ ευ καὶ Λεσβ., χευάτω Ἀπ. Ἀλκαί. 36. ἐνέχεα Ἀπ. Φερεκρατ. 70, ἐξ- Ἀρφ. Θεσμ. 554. Ἀρρ. Ἀν. 2, 19, ὑπ. χέω Σοφ. Ο. Κ. 478, ἐγ- Ἀρφ. Ἀχ. 1068, ἐγχέαιμι 1055, συγ- Εὐρ. Ἱππ. 1063, ἔγχεον Εὐρ. Κύκ. 568. Ἀρφ. Ἱππ. 118. 121. Ἀπ. Φερεκρ. 69, ἀπό- Ἱπποκρ. 2, 518, κατά- Ἀπ. Φερεκρ. 76, χεῦον, β 254, ἐγχεάτω Ἀπ. Φιλήμ. 9, Ξεν. Συμπ. 2, 23. ἐγχέας Ἀπ. Ἐπιχάρμ. 83. Ἀπ. Ἀμειψί. 2. Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 9. Πλ. Συμπ. 214 Α, καταχέασα Ἀρφ. Θεσμ. 487, ὑπο- Ἀπ. Διφίλ. 107, χεύας γ 384. φ 314, συγχέαι Εὐρ. Ἱππ. 813. Ἰσαῖ. 5, 18, ἐγ- Δημ. 43, 8 (ἔχυσα λίαν μτγν., καὶ ἐν τῷ νόθῳ χωρίῳ τοῦ Ξεν. Ἀπ. 4, 3, 8 διαχῦσαι). ἐκκέχυκα Ἀνθ. Πλαν. 242, συγ- Ἀπ. Μενάν. 781, προσυγ- Πολυβ. 5, 84.— Μέσ. χέω ἐμαυτῷ, χέομαι ἐπ. καὶ Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ. (καταχεύεται Ἡσ. Ἔργ. 583, ἀλλὰ ἀπο- Εὐρ. Ἴων. 148 τοῦ ἀποχεύω). Μέλλ. χεόμενον Ἰσαῖ. 6, 51. Ἀορ. ἐχευάμην καὶ χευ- ἐπ. (ἀμτβ. = ἐχύμην) Π 63, ὑπ περιχεύεται ζ 232 = -ηται, χευάμενος Ὀρφ. Ἀργ. 729. Ἀνθ. 6, 173 κἀλλ., ἐν Πλ. Πολ. 388 Β κατ' ἀναφ. εἰς τὸν Ὅμ., μεθομηρικὸν ἐχεάμην Ἡρ. 7, 43, ἐπ- Ἀπ. Ἀντιφάν. 81, ἐγχεώμεθα Ξεν. Συμπ. 2, 26, χέασθαι Αἰσχ. Πέρσ. 223. Σοφ. Ο. Κ. 477. Ἀρφ. Σφ. 1020. Πλουτ. 579 Ε. χεάμενος 388 C. Ἀριστείδ. 21, ἐγ- Ἀρφ. Σφ. 906. Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 9, κατα- Ἡρ. 1, 50, ἐπι- Πλουτ. 318 Β. Ἐπ. ἀόρ. β' κατὰ τὰ εἰς -μι, ἀείποτε παθ. (ἀμτβ): ἔχυτο, ἐξ-, χύτο, ἔχυντο, χύμενος (ὅπερ καὶ παρὰ Τραγ. Αἰσχ. Χο. 400 χορ. Εὐμ. 263 χορ. Εὐρ. Ἡρακλ. 76). Ἀντὶ τούτου μτγν. ἐχύθην Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1009 Θεόκρ. 22, 125, ἐξ- Ἀρφ. Σφ. 1469, κατ- Πλ. Σοφ. 264 C, χυθῇ Εὐρ. Ὀρ. 1398, χυθείς τ 590. ἐκ- Ἀρφ. Λυσ. 940, χυθεὶς Εὐρ. Ἠλ. 486, συγχυθεῖσα Μήδ. 1005, περι- Πλ. Τίμ. 60 C, ἐπι- Νόμ. 793 Β. Ξεν. Οἰκ. 17, 12, συγχυθῆναι Δημ. 23, 62 (ἐχέθην μτγν.). Μέλλ. συντελ. παθ. χυθήσομαι Ἰωσ. Ἀρχ. 8, 8, 5, συγ- Δημ. 23, 62 (χεθήσομαι Γαλην. 7, 317, ἐκ- Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 10, 26). Πρκ. μέσ. καὶ παθ. κέχυμαι (Ἡρ. 2, 75 κατακεχύδαται πλημμ. Γρ. κατὰ Blass ἀντὶ τοῦ κατακεχύαται). ἐκέχυντο Ἀπ. Φερεκρ. 108, κέχ- ἐπ. χυτός Ζ 464, ἐγχυτέον μτγν. Σπάν. παρασχηματ. μτγν. χύω καὶ χύνω (ὅπερ νέον Ἑλλ.), κα-

ταχύσω, ἔχυσα. ἀμφ' αὐτῷ (βόθρῳ) χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν κ 518 πέριξ δὲ (τ. ἔ. εἰς τὰ χείλη) αὐτοῦ νὰ χύνῃς (κυρ. ἐκ τῶν ἰδίων) ἄφθονον σπονδὴν εἰς ὅλους τοὺς νεκρούς. εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος Πλ. Ἀξιόχ. 371 D εὔκρατος ἀὴρ διαχεῖται ἀναμειγνύμενος (ἀνάμεικτος) ταῖς ἁπαλαῖς τοῦ ἡλ. ἀκτῖσιν. ἀμφ' αὐτοῖσι. . . τύμβον χεύαμεν ω 80 = χέαντες χῶμα ἐποιήσαμεν. Ὁμοίως Η 336. δ 584. Ὅθεν καὶ σῆμ' ἔχεαν = χέαντες χῶμα ἐποίησαν σῆμα, καὶ ἄλλ. ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο Θ 159 κατόπιν δὲ αὐτῶν (τῶν φευγόντων) μὲ θόρυβον («ὀχλοβοήν») ὑπερμεγέθη ἔρριπτον «σὰν βροχή» (κυρ. ἔρριπτον ἐκ τῶν ἰδίων, ἐν ἀφθονίᾳ) τὰ πολυώδυνα βέλη των. αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ ὀλίγιστος Τ 222 ταχέως καταλαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους κόρος τῆς μάχης, ἐκ τῆς ὁποίας (μάχης: φυλόπιδος) πλείστην μὲν καλάμην (ἐνν. τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πίπτοντας) ῥίπτει κατὰ γῆς ὁ χαλκός, ὁ δὲ θερισμὸς (ὁ καρπός, ἤτοι οἱ ἐκ τῆς μάχης σῳζόμενοι) εἶνε ὀλίγιστος. ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας Πινδ. Π. 4, 43 τὸ ἄφθιτον σπέρμα τῆς εὐρυχ. Λιβύης κέχυται (διακέχυται) πρὸ τῆς ὥρας ἐν τῇδε τῇ νήσῳ (Θήρᾳ). «Διχῶς τὸ σπέρμα, καὶ ὅτι Λιβυκὴ ἡ βῶλος καὶ ὅτι οἷον ἀρχὴ τῆς εἰς Λιβύην ἀποικίας» Σχ. κρόκου βαφὰς ἐς πέδον χέουσα Αἰσχ. Ἀγ. 249 ἀφίνουσα νὰ πέσῃ κατὰ γῆς τὸ κροκοβαφὲς ἔνδυμα (οἷον καὶ ἡ Ἰφιγένεια ὡς βασιλόπαις ἐφόρει, πρβ. Εὐρ. Φοιν. 1491). μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ (ἐνν. ἔπη) χέασθαι Ἀρφ. Σφ. 1020 ἐν ᾧ δηλ. μιμηθεὶς τὰς μαντείας καὶ τὰς σκέψεις τοῦ Εὐρυκλέους (γνωστοῦ ἐγγαστριμύθου) εἰσεχώρησεν εἰς ξένας γαστέρας, διὰ νὰ κενώσῃ ἐντὸς αὐτῶν πολλὰς ἰδέας κωμικὰς (κωμῳδίας). Γνωστὸν δὲ ὅτι ὁ Ἀρφ. πολλὰς κωμῳδίας του δι' ἄλλων ἐδίδαξε. πλόκαμος γάρ σου ταναός, οὐ πάλης ὕπο, γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος Εὐρ. Βάκχ. 456 ὁ πλόκαμός σου εἶνε (μαλακὸς καί) μακρός, ὄχι ἕνεκα τῆς πάλης, χυμένος (ἁπλωμένος) ἀκριβῶς πλησίον τῶν παρειῶν σου. ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο χ 389 ἔκειντο «ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον». πόλιν Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν Αἰσχ. Ἑπτ 73 ὁμιλοῦσαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ Διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας Ἱκ. 638 νῦν μάλιστα (κυρ. νῦν ἐστι χρόνος, ὅτε) καὶ (ὑμεῖς) οἱ ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενοι θεοὶ ἐπακούοιτε (ἐπακούσατε) ἐμοῦ χεούσης (ἀναπεμπούσης) εὐχὰς (ἀγαθὰς) τῷ γένει τῶν Ἀργείων. ἀμφὶ υἱὸν ἐχεύατο πήχεε Ε 314 ἔρριψεν (ἥπλωσε) τὰς χεῖράς της περὶ τὸν υἱόν της. κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα Ψ 765 (ὁ Ὀδυσσεύς) ἔχυνε τὴν ἀναπνοήν του ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Αἴαντος (ὅστις ἦτο χαμηλότερος). καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀὴρ η 143 καὶ τότε πλέον διελύθη (κυρ. ἐχύθη ἀπ' ἐπάνω του ὀπίσω) ἡ (περικαλύπτουσα αὐτόν) θεόπεμπτος ὁμίχλη. Τὸ αὐτοῖο ἐξαρτ. ἐκ τοῦ πάλιν χύτο. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη Τ 284 ἐρρίφθη ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά του: «ἐχύθη ἐπάνω του». φόνος. . κεχυμένος ἐπαντέλλει Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1052, ἴδε ἐπανατέλλω. ἐν ᾧ κέχυμαι Πινδ. Ἰ. 1, 4 περὶ ἣν σπουδάζω, εἰς ἧς τὸν ἔπαινον εἶμαι ἀπησχολημένος. κεχυμένη φράσις Διονυσ. Ἁλ. Ἰσοκρ. κεφ. 2 (ἀντίθ. τῇ συγκεκροτημένῃ) οἷον: ἁπλωμένη (ὡς κόμη τις), λυτή, ἐκτεταμένη.

χή ἢ *χἠ* = καὶ ἡ.

χηλαργός 2, Δωρ. χάλαργός· ἔχων ταχείας χηλάς, ἢ ὁπλάς· χάλαργοι ἅμιλλαι Σοφ. Ἠλ. 861 = ὠκύπους ἀγών (699), ταχυπόδων ἵππων ἅμιλλα. Ὀρθότ. τὸ χάλαργος ἢ τὸ χαλαργός, κατὰ τὸ πόδαργος καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως σύνθετα ἐπίθετα.

χηλή ἡ, ἡ δισχιδὴς ὁπλὴ τῶν βοῶν κτλ., καὶ ἡ ὁπλὴ τῶν ἵππων· εἰ δέ του (ἔτ' οὐ Herm.) μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις, γ' ἐχοίμεθ' ἂν (ἅλις, δεχοίμεθ' ἂν Martin), δαίμονος χηλῇ (χολῇ γρ. πλημμ.) βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι Αἰσχ. Ἀγ. 1659 ἐὰν τὰ κακὰ ταῦτα, ὅσα ὑπεφέραμεν, ἤθελον θεωρηθῇ ἀρκετὰ (ἐπαναλαμβάνεται ἡ προηγ. ἔννοια: πημονὴ δ' ἅλις γ' ὑπάρχει), ἐμποροῦμεν νὰ περιορισθῶμεν (νὰ σταματήσωμεν), ἀφ' οὗ ἔχομεν κτυπηθῇ ὀδυνηρῶς διὰ τῆς βαρείας χηλῆς τοῦ (κακοῦ) δαίμονος. Ὁ Weckl. καλῶς παρέβαλε τὸ Αἰσχ. Περσ. 518: ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ἐνήλου παντὶ Περσικῷ γένει. Καὶ τὸν Διόνυσον δ' ἐφαντάζοντο καὶ παρίστανον πολλαχοῦ ὡς βοῦν.

χήρατο, ἴδ. χαίρω.

χηρεύω εἶμαι μεμονωμένος, μονάζω· μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων Σοφ. Ο. Τ. 479 ἀθλίῳ ποδὶ ἐστερημένος τῆς συναναστροφῆς τῶν ἀνθρώπων (μονάζων, ἐπιζητῶν τὴν μοναξίαν). οὐ γαμεῖς γάρ, ἀλλὰ χηρεύσει λέχος; Εὐρ. Ἄλκ 1089 δὲν θὰ νυμφευθῇς, ἀλλὰ θὰ μείνῃς χῆρος (κυρ. ἡ συζυγικὴ κλίνη θὰ μείνῃ χήρα ἔρημος);

χθόνιος 3 καὶ 2: ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα Σοφ. Ἠλ. 1066 ὦ φήμη, ἥτις διὰ τοὺς θνητοὺς (διὰ τοὺς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους) εἰσχωρεῖς εἰς τὸν Ἅιδην. χάρις ἡ χθονία ξυναπόκειται Ο. Κ. 1752, ἴδ. ἀπόκειμαι. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον Πάγον ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄνθ' 947 σὺν τούτοις ᾔδειν ἐγώ, ὅτι (ὁ) τοιοῦτος εὔβουλος Ἄρειος Πάγος ὑπάρχει αὐτοῖς (Ἀθηναίοις) ἐγχώριος. Τὸ τοιοῦτον ἐπεξηγεῖται διὰ τῶν ἐφεξῆς. ἀρετὰν . ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί Πινδ. Π. 5, 101 οἱ τεθνεῶτες ἀκούουσιν ὑμνουμένην τὴν ἀρετὴν διὰ τῆς ἐν

χθονὶ φρενός, ἐκ τοῦ Ἅιδου. ποικιλίᾳ πραπίδων δεινὰ μὲν φῦλα πόντου χθονίων τ' ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα Ἀπ. Εὐρ. 27, ἴδε δαμνάω.

χθών: χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων Εὐρ. Ἰ. Τ. 1263, ἴδ. τεκνόω. Οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ πεζοὶ συγγραφεῖς δὲν μεταχειρίζονται τὸ χθών.

χίμετλον τό: ὡς μή μοι χίμετλα γίνηται (ῥήγνυται) Ἱππών. Ἀπ. 19 διὰ νὰ μὴ σκάνουν τὰ πόδια μου ἀπὸ τὰς χιονίστρας.

χιτών ὁ: ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον πτεροῖς ἐρέσσει κλπ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 288, ἴδ. ἐπεμβάλλω.

χλαρός μόνον Πίνδ. Π. 9, 38 χλαρὸν γελᾶν «προσηνὲς καὶ ἡδὺ γελᾶν» Σχ. Κατὰ τὸν Ἑρμ. Δωρ. ἀντὶ χλωρὸν = νεανικῶς, ἀκμαίως, ἐρρωμένως. Ἄλλοι ἀντὶ τοῦ λαρόν.

χλιδή ἡ, «χλιδὴ Ἀττικοί, τρυφὴ Ἕλληνες» Μοῖρις· τρυφή, ἁβρότης, ἡδυπάθεια, στολίδια, καλλωπισμός· μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ σιγᾶν με Αἰσχ. Πρ. 452 μηδόλως νομίζετε, ὅτι σιγῶ ἐκ τύφου ἢ ἐξ ἰδιοτροπίας. Τμώλου χρυσορόου χλιδᾷ μέλπετε τὸν Διόνυσον βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων Εὐρ. Βάκ. 156 ἔχουσαι πολυτελῆ κόσμον ἐκ τοῦ χρυσορρόου Τμώλου (προερχόμενον) ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν βαρυβρόντων τυμπάνων ἐξυμνεῖτε ἐν ᾄσμασι καὶ χοροῖς τὸν Διόνυσον. Κατ' ἄλλους τὸ Τμώλου χρυσορ. χλιδᾷ ἀναφ. εἰς τὰ περίχρυσα τύμπανα. ζῶμα οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον Σοφ. Ἠλ. 452 ζώνην οὐ πολυτελῶς ἐξειργασμένην, κεκοσμημένην. δυσπότμου χάριν χλιδᾶς Ο. Τ. 888 «ἕνεκα τῆς ἀνοσίου τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας» Σχ. χλιδᾶς ἁβροπλούτοιο εἰς ἔριν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1148, ἴδ. συσκιάζω. καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν Αἰσχ. Ἱκ. 1014 καὶ ἐπάνω εἰς τὰς εὐμόρφους στολισμένας παρθένους πᾶς τις, ὅστις περνᾷ ἀπὸ πλησίον των, συνηθίζει νὰ ῥίπτῃ βέλος μαγικοῦ (ἑλκυστικοῦ) βλέμματος. Συχνάκις δὲ λέγεται χλιδὴ (καὶ χλιδᾶν) ἐν τῇ τραγῳδίᾳ περὶ τῆς πλουσίας κόμης τῆς εὖ τεθραμμένης καὶ τεθεραπευμένης, ὡς καράτομοι (ὃ ἴδε) χλιδαί Σοφ. Ἠλ. 52. Αἰσχ. Ἀπ. 313. Εὐρ. Φοιν. 223.

χλίω: ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα Αἰσχ. Χο. 137 ἐντρυφῶσιν (ἀσελγαίνουσι) σφόδρα ἐν τοῖς ὑπὸ σοῦ μετὰ πόνων κεκτημένοις (τ. ἔ. ἐν τοῖς ἀγαθοῖς, ἃ μετὰ πόνων ἐκτήσω).

χλοερός 3: δέραν εἰς αἰθέρα δροσερὸν ῥίπτουσ', ὡς νεβρὸς χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς, ἡνίκ' ἂν φοβερὰν φύγῃ θήραν, ἔξω φυλακᾶς, εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων Εὐρ. Βάκ. 866 ῥίπτουσα (τινάσσουσα, πρβ. ῥιψαύχην) ἐπάνω εἰς τὸν δροσερὸν αἰθέρα τὸν λαιμόν μου, ὅπως νεβρός, ὅταν παίζῃ ἐντὸς τῶν τερπνῶν χλοῶν τοῦ λειμῶνος, ἀφ' οὗ ἐκφύγῃ τὸ φοβερὸν κυνήγιον καὶ φθάσῃ ἐκτὸς τῶν φυλάκων ὑπερπηδήσασα τὰ εὔπλεκτα δίκτυα. Τὸ χλοεραῖς λείμακος ἡδοναῖς δὲν κεῖται καθ' ὑπαλλαγὴν ἀντί: χλοεροῦ λείμακος ἡδοναῖς, ἀλλὰ κυρ. σημ. ἐντὸς τῶν τέρψεων τῆς χλόης, ἤτοι: ἐντὸς τῶν τερπνῶν χλοῶν τοῦ λειμῶνος.

χλόη καὶ χλόα, Ἰων. χλοίη, ἡ, ἡ πρώτη χλωρὰ βλάστησις τῶν φυτῶν, πρασινάδα· εἰς λειμώνων χλόην καθεῖμεν αὐτάς, ὡς βορᾶς γευσαίατο Εὐρ. Ἰ. Α. 422 τὰς ἐκατεβάσαμεν (ἀπὸ τὰ ζῷα) ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα (εἰς τὴν πρασινάδα τοῦ λειμῶνος), διὰ νὰ φάγουν. ἀμπέλου δέ νιν πέριξ ἐγὼ 'κάλυψα βοτρυώδει χλόῃ Βάκχ. 12 πέριξ δ' ἐγὼ ἐκάλυψα αὐτὸν διὰ χλοεροῦ βοτρυώδους φυλλώματος ἀμπέλου.

χλοῦνις ἡ, ὁ εὐνουχισμὸς (πρβ. χλούνης), ἢ κατ' ἄλλους εἰκάζοντας: ἡ χλοερὰ ἄρουρα, ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας· σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ (Musgrave: ἀποφθοραί) παίδων κακοῦται χλοῦνις Αἰσχ. Εὐμ. 187 διὰ τοῦ χαλασμοῦ (τῆς ἐντελοῦς φθορᾶς) τοῦ σπέρματος καταστρέφεται (βλάπτεται) ἡ ἀνδρικότης (ἡ χλοερὰ ἀκμαία ἡλικία) τῶν παίδων. Ἀλλὰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰκαῖα. Δυστυχῶς καὶ τὰ παραδεδομένα εἶνε συγκεχυμένα: «χλοῦνις ἀκρωνία· ἡ ἀκμαία ἀποκοπὴ παρὰ τὴν χλόην· ἢ ἐπεὶ χλούνης ὁ σῦς, κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνουχίζονται, διὰ τοῦτο τὴν ἀποκοπὴν συϊκὴν εἶπεν, οὐκ ἀνθρωπίνην. — ἡ ἐκτομὴ μορίων. — κακῶν ἄθροισις ἢ λιθοβολία. Ἡρῳδιανὸς δὲ τὸ σύστημα καὶ ἄθροισμα» Σχ. Κατὰ τὴν πρώτην ἐνταῦθα ἐξήγησιν τὸ χλοῦνις εἶνε ἐπίθ. καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκμαία ἢ συϊκή, τὸ δὲ ἀκρωνία διὰ τοῦ ἀποκοπὴ ἢ ἐκτομὴ μορίων, ἢ διὰ τοῦ ἄθροισις ἢ ἄθροισμα ἢ καὶ ἀκρότης, ἀκμὴ (κατ' ἄλλους τῶν ἀρχαίων· ἴδ. Β. Ἀ. 372, 2. Ἡσύχ. Μ. Ἐτυμ.) Προτιμῶ τὴν γρ. σπέρματός τ' ἀποφθοραὶ παίδων, κακοῦ τε χλοῦνις ἠδ' ἀκρωνία (= ἀκρωλενία): καὶ τοῦ κακοῦ (τ. ἔ. τῶν κακούργων) ἡ ἀποκοπὴ τῶν ὄρχεων καὶ ὁ ἀκρωτηριασμός.

χλωραύχην ενος ὁ ἡ: καὶ λίπον χλωραύχενα ἐν δώμασι Δαϊάνειραν Βακχυλ. 5, 170 ὅπου σημ. μᾶλλον: ἀνθηράν, ἀκμαίαν, σφριγῶσαν.

χλωρός καὶ χλοερὸς (καὶ χλοηρός) 3: ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος Σοφ. Αἴ. 1064 περὶ τὴν ὠχρὰν (ἄλλοι: πρασίνην, οἷον χλοερὰν) ἄμμον. χλωροτέρα δὲ ποίας ἔμμι Ἀπ. Σαπφ. 2, 14 ὠχροτέρα δὲ πόας εἰμί. Η ὠχρότης ἕνεκα τῆς ψυχικῆς καταστάσεως. ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη Σοφ. Τρ. 1055 ἐκπέπωκεν ἤδη τὸ νεαρὸν (ἄλλοι: τὸ ζῶν) αἷμά μου. χλωρὰν τέγγει δακρύων ἄχναν Αὐτ. 847 «ἐπεὶ τὰ κυρίως θάλλοντα καὶ ἁπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν που λέγεται τὸ ἁπαλόν· ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης (Μηδ. 906) φησί. Σοφοκλῆς δ' ἐν Τραχινίαις χλωρὰν ἄχναν δακρύων ἔφη» Εὐστάθ. 217, 1. Κατ' ἄλλους μᾶλλον: ἄφθονα (πυκνά) δάκρυα, ἴδε ἄχνα. χλωρὰ καὶ ἔναι-

μα πράγματα Ἀριστοτ. Ῥητ. 3, 3 (1406b 10) ὡς ἂν εἴποι τις: πράγματα ζωντανά, ποῦ εἶνε πράσινα καὶ ἔχουν αἷμα. χλωρόν τε καὶ βλέποντα Αἰσχ. Ἀγ. 682 ζῶντα, κυρ. ἀκμάζοντα καὶ βλέποντα τὸ φῶς τοῦ κόσμου. ποιεῖν τι δεῖ, ἇς γόνυ χλωρόν Θεοκρ. 14, 70 πρέπει νὰ κάμνωμεν κάτι τι, ἕως ὅτου βαστοῦν τὰ γόνατα. — χλωρὸς τυρός κατὰ Φρύνιχον εἶνε «ὁ νέος καὶ πρόσφατος». Οὕτω καὶ σήμερον. Ὁ δὲ Μοῖρις ὁρίζει, ὅτι ἔλεγον «χλωρὸν τυρὸν Ἀττικοί, ἁπαλὸν δὲ Ἕλληνες». Παρὰ Θεοφρ. Φ. Αἰ. χλοερὸς μὲν εἶνε πράσινος, χλωρὸς δὲ ζωηρός, ζῶν, ζωντανός.

χνοάζω: χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα Σοφ. Ο. Τ. 742 «ἄρτι λευκαινόμενος» νέ. Σχ. κυρ. χνοάζων (δηλ. βγάζων τὸ πρῶτον χνοῦδι τῶν λευκῶν τριχῶν) κατὰ τὴν πρὸ ὀλίγου λευκανθεῖσαν κεφαλήν του, ἤτοι: εὑρίσκετο εἰς τὴν πρώτην λεύκανσιν τῶν τριχῶν του: αἱ τρίχες του δὲν ἦσαν ἀκόμη ἐντελῶς λευκαί.

χνόος -χνοῦς, γεν. χνοῦ, ἡ δοτ. χνοΐ παρὰ Θεοφρ. Φ. Αἰ. 6, 10, 7 μετεγράφη εἰς χροΐ. τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει Ἀρφ. Νεφ. 978, ἴδε δρόσος.

χοή ἡ: αἴρει πατρὶ παῖς χοὰς θανόντι Εὐρ. Ἑκ. 529, ἴδε πλήρης.

χοήρης -εος 2: κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυστυχῆ τελετὴν γενέσθαι, κἄτι τὸν νόμον μένειν χοήρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεών Εὐρ. Ἰ. Τ. 960 ἀκούω δ' ὅτι παρ' Ἀθηναίοις αἱ ἐμαὶ δυστυχίαι ἐγένοντο ἀφορμὴ ἑορτῆς, καὶ ὅτι ὁ νόμος διαμένει ἔτι, ὅπως ὁ τῆς Παλλάδος λαὸς τιμᾷ δι' ἑορτῆς τὸ ἕνα χοῦν περιέχον ἀγγεῖον, ἤτοι: τελῇ τὴν ἑορτὴν (τῶν Χοῶν), ἐν ᾗ ἕκαστος Ἀθηναῖος εἶχεν πρὸ ἑαυτοῦ ἐν τῇ τραπέζῃ ἕνα χοῦν ἀκράτου οἴνου: «ἔστι δὲ καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησιν οἱ Χόες, κέκληται δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Ὀρέστης μετὰ τὴν τῆς μητρὸς ἀναίρεσιν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας παρὰ τὸν Πανδίονα . κατέλαβε δ' αὐτὸν εὐωχίαν τινὰ δημοτελῆ ποιοῦντα. Ὁ τοίνυν Πανδίων παραπέμψασθαι μὲν τὸν Ὀρέστην αἰδούμενος, κοινωνῆσαι δὲ ποτοῦ καὶ τραπέζης ἀσεβὲς ἡγούμενος,μὴ καθαρθέντος αὐτοῦ τὸν φόνον, ὡς ἂν μὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίνοι, ἕνα ἑκάστῳ τῶν κεκλημένων παρέθηκε χοῦν» Σχολ. Ἀρφ. Ἱππ. 95.

χοιροκτόνος 2: σταλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αἰσχ. Ἀπ. 327, ἴδ. καταστάζω. ποταίνιον γὰρ ὂν πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις Εὐμ. 283 διότι, ὅτε ἦτο πρόσφατον (τὸ αἷμα), ἐξηλείφθη παρὰ τῇ ἑστίᾳ (βωμῷ) τοῦ θεοῦ Φοίβου διὰ καθαρμῶν (γενομένων δι' αἵματος χοίρου).

χοῖρος ὁ: κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν Ἀρφ. Ἀχ. 792, ἴδε ἀναχνοάζομαι.

χολή ἡ: δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι Αἰσχ. Ἀγ. 1660 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε χηλῇ, ὃ ἴδε. τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γὰρ ἔστ' ἤδη χολή Ἀρφ. Βατρ. 3 φυλάξου (νὰ φυλαχθῇς) ἀπὸ τοῦτο (δηλ. τὸ πιέζομαι)· διότι τὸ ἀστεῖον τοῦτο ἤδη εἶνε χολή, τ.ἔ. «ἀηδὲς καὶ προσκορές» (Ἀ. Β. 73, 1): μοῦ κινεῖ τὴν ἀηδίαν. κἀμοὶ προσέστη καρδίᾳ (Scaliger: καρδίαν Heimsöth: καρδίας χ/φα) κλυδώνιον χολῆς Αἰσχ. Χο. 183 καὶ ἐμοῦ τὴν καρδίαν ἐτάραξε (προσχωρῆσαν) ῥεῦμα χολῆς. δότω τις εἰς τὴν χεῖρα, πρὶν χολὰν βῆξαι Ἡρώνδ. 3, 7 ἂς τοῦ δώσῃ τις εἰς τὰ χέρια (ξύλον), πρὶν θυμώσω. καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται Θεόκρ. 1, 18 «ἐπὶ πλέον ἀνάπτεται ἐξωργισμένος» Σχ. πάντοτε θυμώνει εὔκολα: ἀνάπτει 'ς τὴ στιγμή. Ὁμοίως Ἡρώνδ. 6, 37: μὴ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥινὸς ἔχ' εὐθύς μὴ ἐξάπτεσαι (μὴ θυμώνῃς) τόσον εὔκολα: «μὴ τὸ παίρνῃς 'ς τὴ μύτη σου». Πρβ. τὰ τῆς συνηθείας «φαρμακομύτης», καὶ «στάζει φαρμάκι ἀπὸ τὴ μύτη του».

χόλος ὁ: ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν Αἰσχ. Πρ. 330 ὥστε ὁ νῦν παρὼν σοι χόλος (τοῦ Διός) ὁ μόχθους σοι συνεπαγόμενος νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε παιδιά. Οὕτως ὁ Weckl. Ἄλλοι ἐξηγοῦσι: τὴν πικρίαν τῶν παθημάτων. Ὁ Döderlein διώρθ. τὸν νῦν ὄχλον. Τὰ συνώνυμα κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἔχουσιν ὧδε: «ὀργὴ μὲν οὖν ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρήσασθαι τὸν δοκοῦντα ἠδικηκέναι παρὰ τὸ προσῆκον· θυμὸς δὲ ὀργὴ ἐναρχομένη, χόλος δὲ ὀργὴ διοιδοῦσα· μῆνις δὲ ὀργὴ εἰς παλαίωσιν ἀποτιθεμένη ἢ ἐναποκειμένη· κότος δὲ ὀργὴ ἐπιτηροῦσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν· πικρία δὲ ὀργὴ παραχρῆμα ἐκρηγνυμένη» Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. 6, 5.

χορεύω ὁμαλόν. χορεύσω, ἐχόρευσα, κεχόρευκα. Παθ. Ἀρφ. Νεφ. 1510 κεχόρευται Ἀπροσ. χορευθέντα Εὐρ. Ἡρ. Μ. 879. Πλ. Νόμ. 655 D. Μέσον μόνον παρὰ δραματ. χορευόμενος Εὐρ. Ἴων. 1084. — εὔσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 31. Θεοφρ. Ἀπ. 83 Wimm. ἐχορευσάμην Ἀρφ. Θεσμ. 103. ἐξ- Εὐρ. Ἑλ. 381. χορευτέον Εὐρ. Βάκ. 324. ὁ δ' ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων Λουκ. Ὀρχ. κεφ. 12 χορεύει εἷς ἔφηβος μὲ μίαν παρθένον· πῶς δὲ χορεύουσιν, ἐξηγεῖται ἐφεξῆς. αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι τὸν ταμίαν Ἴακχον Σοφ. Ἀντ. 1152 αἵτινες μαινόμεναι (ἐξ ἐνθουσιασμοῦ) παννύχιοι διὰ χορῶν πανηγυρίζουσι τὸν δεσπότην Ἴακχον. τί δεῖ με χορεύειν; Ο. Τ. 896 ἐνν. τοῖς θεοῖς· τ. ἔ. τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τελῶ (ἱεράς) χορείας πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν. Τοῦτο δὲ ἐννοεῖ καὶ τὸ εἰς τὸ χορεύειν προσγεγραμμένον σχόλιον: «πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς» ἃ μεταγραπτέον εἰς τά: ὑπονοεῖν χρὴ «τοῖς θεοῖς», ἤτοι: εἰς τιμὴν τῶν θεῶν; Ὅθεν περιτταὶ αἱ ἐκ τοῦ σχολίου τούτου ὁρμώμεναι διορθώσεις. Ὁμοίως τὸ παθ. ἐν Ο. Τ. 1093 χορεύεσθαι = χορείαις τιμᾶσθαι. Φοιβήϊος

ἔνθα γᾶς μεσσόμφαλος ἑστία παρὰ χορευομένῳ τρίποδι μαντεύματα κραίνει Εὐρ. Ἴων. 463 ἔνθα ἡ τὸν μέσον ὀμφαλὸν τῆς γῆς κατέχουσα ἑστία τοῦ Φοίβου ἀποδίδωσι τὰ κραινόμενα μαντεύματα παρὰ τῷ ὑπὸ ἱερῶν χορῶν κυκλουμένῳ τρίποδι. κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς τελετὰς Εὐρ. Βάκ. 21 ἀφ' οὗ καὶ ἐκεῖ (εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους) εἰσήγαγον τοὺς (ἱερούς) χορούς μου καὶ ἐγκατέστησε τὰς τελετάς μου. σέβεταί σ' Εὔιος, ἥξει τε χορεύσων ἅμα βακχεύμασι 566 σὲ τιμᾷ ὁ Εὔιος, καὶ θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ, ἵνα σε σύρῃ εἰς τὸν χορόν του καὶ σε μυήσῃ τὰ ὄργιά του (Wilam.). θυμῷ δ' οὔ τις φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ Ἀπ. Σοφ. 699, ἴδε θυγάτηρ. χορεύει δὲ Σελάνα καὶ πεντήκοντα κόραι Νηρέος αἱ κατὰ πόντον... χορευόμεναι τὰν χρυσοστέφανον Κόραν καὶ ματέρα σεμνάν Εὐρ. Ἴων 1084 ὅπου πάντως ἡ διόρθ. κορευόμεναι τοῦ Musgrave ἔχει ὀρθῶς, ἁρμόζουσα εἴς τε τὸ ὑποκ. κόραι καὶ εἰς τὸ Κόραν, εἰς ὃ ἐμμέσως ἀναφέρεται: χορεύει δὲ ἡ Σελήνη καὶ (χορεύουσιν) αἱ πεντήκοντα κόραι τοῦ Νηρέως αἱ κατὰ τὸν πόντον παρθενευόμεναι (=κορευόμεναι) τὴν χρυσοστ. κόρην καὶ τὴν σεμνὴν μητέρα, ἤτοι χορεύουσιν εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Ὁ ποιητὴς ὑποδηλοῖ, ὅτι, καθ' ὃν χρόνον ἐτελοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων χορεῖαι πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Σελήνη καὶ αἱ νύμφαι ἐχόρευον ἐπίσης πρὸς τιμὴν αὐτῶν. ποῖ δεῖ χορεύειν; Βάκ. 184, ἴδε ποῖ. μέλεος Ἑλλάς, ἃ τὸν εὐεργέταν ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισιν Λύσσας χορευθέντ' ἀναύλοις (Tyrwh.: ἐναύλοις) Ἡρ. Μ. 879 θὰ στερηθῇς τὸν εὐεργέτην σου, θὰ τὸν χάσῃς, ἀφ' οὗ ἡ Λύσσα τὸν χορεύσῃ (τὸν κάμῃ νὰ χορεύσῃ) διὰ τῶν ἀναύλων μανιωδῶν ὁρμῶν της. Ἡ Λύσσα οὔτε αὐλόν, οὔτε τύμπανον οὔτε θύρσον ἔχει, ὡς λέγεται κατ. (889). ‖ κάμνω τινὰ νὰ χορεύσῃ, παροτρύνω εἰς χορόν· οὔπω καταπαύσομεν Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 686 αἵτινες μὲ ἐκίνησαν εἰς χορόν, μὲ ἐδίδαξαν νὰ χορεύω (μὲ ἐνεθουσίασαν;)· φροίμιον χορεύσομαι Αἰσχ. Ἀγ. 31=θ' ἀρχίσω τὴν ἑορτὴν μὲ χορόν.

χορηγός, Δωρ. χοραγός, ὁ: ἰὼ πῦρ πνεόντων χοράγ' ἄστρων Σοφ. Ἀντ. 1146 «τῶν πυρπνόων ἄστρων ἐπίσκοπε· καὶ γὰρ αἰθέριος τιμᾶται, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις (1079) φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι κατοικεῖν. Ἄλλως χοραγέ· τὸν χορὸν ἄγων, ἢ τῶν ἄστρων χορηγέ· κατὰ γάρ τινα μυστικὸν λόγον τῶν ἀστέρων ἐστὶ χορηγός» Σχ. πρβ. Ἀρφ. Βατρ. 1146. Ἴσως ἐννοοῦνται καὶ οἱ διάττοντες ἀστέρες· πρβ. καὶ Εὐρ. Ἴων. 1079. Φυσικὸν δὲ ἦτο νὰ φαντάζωνται, ὅτι ὁ Διόνυσος ἦτο ὁ χορηγὸς τῶν πῦρ πνεόντων (ἴσως τῶν διαττόντων;) ἀστέρων, διότι ὁ Διόνυσος νύκτωρ ἦγε τὸν θίασον αὐτοῦ, ἐν ᾧ οἱ ἀστέρες κατέλαμπον καὶ οἷον μετεῖχον τοῦ χοροῦ. Ἄλλως δὲ ὅμοια ἐξέφρασεν καὶ ὁ Εὐρ. ἐν Ἴωνι.

χορός ὁ· χοροὺς ἵστησι Σοφ. Ἠλ. 280 πρβ. «στήνω χορόν». χοροῖς δὲ σταίην Εὐρ. Ἰ.Τ. 1143, ἴδ. συσκιάζω. πὺξ πατάξας μοὐξέκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους Ἀρφ. Βατρ. 548 «ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀδόντας εἶπε χορούς. Διόνυσος γάρ ἐστιν ὁ τῶν χορῶν προστάτης» Σχ. πρβ. Γαλην. 3, 871: «εἰ μὲν χορόν τις ἔστησεν ἐν κόσμῳ δυοῖν καὶ τριάκοντα χορευτῶν, ἐπῃνεῖτο ἂν ὡς τεχνικός· ἐπεὶ δ' ὀδόντων χορὸν οὕτω καλῶς διεκόσμησεν ἡ φύσις, οὐκ ἄρα καὶ ταύτην ἐπαινεσόμεθα;» Ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἐκδόται, εὑρίσκοντες ἀνεξήγητον τὸν πληθ., διορθοῦσι τοῦ χοροῦ, ἐν οὐ δέοντι, διότι ἐν τῷ στόματι εἶνε δύο χοροὶ ὀδόντων, ὁ εἷς ὁ τῆς ἄνω σιαγόνος, καὶ ἕτερος ὁ τῆς κάτω. Ἡμεῖς θὰ εἴπωμεν οὕτω περίπου: «μοῦ ἔδωκε μιὰ γροθιὰ καὶ μοῦ ἔσπασε (ἔβγαλε) καὶ ταὶς δυὸ ἀράδες τῶν μπροσθινῶν δοντιῶν».

χόρτος ὁ: χόρτοις ἐν λέοντος Πινδ. Ὀ. 13, 44 ἐν τῇ νομῇ (βοσκῇ τῇ ὑπὸ τοῦ δάσους περιοριζομένῃ) τοῦ Νεμεαίου λέοντος.

χόω (κυρ χοϜόω, ἐκ τοῦ χόϜος: χοῦς) σωρεύω· ἀπρφ. χοῦν, μτχ. χῶν Ἡρ. 1, 162. ἔχουν (μτγν. παρασχηματ. χώννυμι καὶ -νύω, ἐχώννυν). χώσω, ἔχωσα, ἀνακεχωκότες Δημ. 55, 28, προσ- Στράβ. 6, 2, 10. Μέσ. χωσαμένη Χρ. Σιβ 5, 320. Πρκ. κέχωσμαι, ἐχώσθην (ἐχώθη ἐν Ἐπιγρ., καὶ σήμερον). χωσθήσομαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1443. Πολύβ. 4, 42, χωστός Εὐρ. Ῥ. 414 καὶ μτγν πεζ. ἐδόκει αὐτῷ ἱκανὴ ἂν κεχῶσθαι δίαιτα τῷ σώματι Θουκ. 2, 102 ἡ πρόσχωσις αὕτη τοῦ Ἀχελῴου ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ ἦτο κεχωσμένη, ὥστε νὰ εἶνε ἱκανὴ κατοικία διὰ τὸ ἄτομόν του (ὥστε νὰ παρέχῃ ἱκανὸν τόπον πρὸς κατοικίαν καὶ διατροφήν). Ἐν εὐθεῖ λόγῳ: κεχωσμένη ἂν εἴη.

χραίνω: πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων Αἰσχ. Ἑπτ. 60 τὰς δὲ πεδιάδας ὁ λευκὸς ἀφρὸς μολύνει ὁ ἀποστάζων ἐκ τῶν πνευμόνων τῶν ἵππων. οὐδ' ὄμμα χραίνειν (θέμις) θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς Εὐρ. Ἱππ. 1438 οὐδὲ θεμιτὸν ἐμοὶ μιαίνειν τὰ ὄμματα ταῖς τῶν ἐπιθανάτων ἐκπνοαῖς. θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 757 τοὺς θεοὺς μολύνων δι' ἀπιστίας (=τῷ οὐ νομίζειν θεούς). δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ Σοφ. Αἴ. 43 φανταζόμενος, ὅτι ἡ χείρ του διὰ φόνου ἐμιαίνετο (ἐβάπτετο) ἐν ὑμῖν (ἐν τῷ αἵματι ὑμῶν: ἐν ᾧ ἔπληττέ τινα ἐξ ὑμῶν)· πρβ. στ. 374.

χράομαι, χρῶμαι (ρ. χρα, χρη- ἥτις καὶ ἐν τῷ κίχρημι ὑπάρχει) μέσ. ἀποθ, Ἀττ. συναιρεῖται εἰς η, κατὰ τὴν νέαν Ἰάδα εἰς ᾱ (πρβ. καὶ τὸ τῶν Ἑλληνιστῶν χράσθωσαν ἐν ψηφίσματι), ἀλλὰ ἐχρῆτο Ἡρώνδ. 6, 55, χρῆσθαι 33. πρβ. καὶ τὰ Ἰων. (Ἡροδ.) χρέε-

σθαι, χρέονται, χρέωνται, χρεώμενος (ἐν οἷς δηλ. παρατηρεῖται, ὅτι τὰ εἰς -άω ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. συχνάκις μεταβαίνουσιν εἰς τὴν συζυγίαν τῶν εἰς -έω, ὡς διψέων, ἐρέω=ἐράω, ὁρέω κττ.). χρήσομαι, ἐχρησάμην, ἀλλὰ ἐχρήσθην παθ. Δημ. 21, 16 (ἀμφίβολον τὸ χρησθείς Σοφ. Ἀντ. 24). κέχρημαι ἔχω μεταχειρισθῆ, ἔχω ἐν χρήσει (ἀλλὰ ποιητ. καὶ=χρῄζω, ἔχω ἀνάγκην, ἰδίως ἡ μτχ. κεχρημένος ἐπ. ποιητ., καὶ ἐνίοτε Πλάτ. κεχρήσεται Θεόκρ. 16, 73 θὰ ἔχῃ χρείαν). χρηστός, -στέος. Ὁ νομιζόμενος νέ. Ἰων. παρασχημ. χρηΐσκομαι στηρίζεται εἰς τὸ χρηΐσκοντο (γρ. χρήσκοντο Blass, πλημμελῶς οἱ ἐκδ. χρηΐσκονται) Ἡρ. 3, 117, ὅπερ εἶνε θαμιστικόν=εἰώθεσαν χρᾶσθαι, ὡς προηγ. ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Σοφ. Ο. Τ. 878, ἴδε χρήσιμος. αὕτη δὲ μάχιμός ἐστιν ὡς κεχρημένη σαφῶς σιδήρῳ καὶ φοροῦσα τοὔνομα Ἀπ. Σοφ. 597 (Ἀριστ. Ῥητ. 1400 b 17) ταῦτα λέγονται πρὸς τὴν παροιμιώδη θρασεῖαν γυναῖκα, τὴν Σιδηρώ. Ἐκ τῶν διορθ. ἀναφέρω δύο μόνον: ὡς κεκλημένη σαφῶς Σιδαρὼ καὶ φρονοῦσα τοὔνομα (τ. ἔ. ὅμοια τῷ ὀνόματι) καί: ὡς καὶ χρωμένη ἀφόβως σιδήρῳ κέ. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ ποιητὴς οὐδὲν ἄλλο θέλει νὰ εἴπῃ ἐνταῦθα, ἢ ὅτι ἡ Σιδηρὼ εἶνε ὀνόματι καὶ πράγματι τοιαύτη, διότι καὶ μεταχειρίζεται (ἐν ἀνάγκῃ) τὸν σίδηρον καὶ φέρει αὐτὸν συμφώνως πρὸς τὸ ὄνομά της. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη διορθ. οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει Εὐρ. Ἰ. Α 316 οὐδόλως προσέχει εἰς τὸ δίκαιον (ἀλλά με ἀδικεῖ). πλούτῳ ἔργου . . καιρῷ χρώμεθα Θουκ. 2, 40, ἴδ. πλοῦτος. χρῆσθαι νόμοις Εὐρ. Μήδ. 538, ἴδ. δίκη. Συνωνύμως τῷ νομίζειν: τὸ πλῆθος ὅ τι τὸ φαυλότερον ἐνόμισε χρῆταί τε, τόδ' ἂν δεχοίμαν Εὐρ. Βάκχ. 430 ὅ τι συνηθίζει καὶ μεταχειρίζεται τὸ ἀμαθέστερον πλῆθος, τοῦτο ἀποδέχομαι. βοῇ χρώμενος ἔτι μᾶλλον ἑκάστοις καθ' οὓς γίγνοιτο ὑπὸ προθυμίας, καὶ βουλόμενος ὡς ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων ὠφελεῖν Θουκ. 7, 76 μεταχειριζόμενος ἔτι ἐντονωτέραν φωνὴν (ἢ πρότερον) πρὸς (κυρ. δι') ἑκάστους, οὓς ἑκάστοτε ἐπλησίαζεν, ἀπὸ ζῆλον καὶ διότι ἐπεθύμει, φωνάζων οὕτως, ὥστε ν' ἀκούεται εἰς μεγαλιτέραν ἀπόστασιν, νὰ παρέχῃ ὠφέλειάν (τινα). ἀπορίᾳ κεχρημένος Εὐρ. Ἰ. Α. 89 «ἀμηχανίᾳ (περὶ τοῦ πρακτέου) πιεζόμενος» Δ. Βερν. πλῷ χρησάμενος Θουκ. 3, 3 «πλῷ ἀντὶ τοῦ εὔπλοίᾳ» Σχ. ἴδ. πλοῦς. Περὶ τοῦ παραδιωρθωμένου χωρίου πλῷ τε χρησάμενος Πλουτ. Καμίλλ. κεφ. 4 ἴδ. πλοῦς. Ἐπὶ κακοῦ τὸ χρῆσθαι τύχῃ (πρβ. παθεῖν τι): ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ (=πάθωσί τι, κατ' εὐφημισμόν); Εὐρ. Ἡρακλ. 714. Ἀνδοκ. 4, 120. Ξεν. Κυνηγ. 5, 29. πρβ. συμφορῇ τοιῇδε κεχρημένος Ἡρ. 1, 42=συμφορῇ πεπληγμένος ἀχάριτι (κεφ. 41). Ὁμοίως Εὐρ. Μηδ. 347. Ἰσαῖ. 7, 8. γνώμῃ δὲ χρῶνται, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστιν Λυσ. 31, 6 κάμνουν τὴν σκέψιν, ὅτι πᾶσα γῆ εἶνε δι' αὐτοὺς πατρίς. τὰ μὲν κατὰ τὴν Μυκαλησσὸν πάθει χρησαμένων οὐδενὸς ὡς ἐπὶ μεγέθει τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἧσσον ὀλοφύρασθαι ἀξίῳ τοιαῦτα ξυνέβη Θουκ. 7, 30 τοιαῦτα εἶνε τὰ κατὰ τὴν Μυκαλησσόν, ὅσα συνέβησαν, ἐν ᾧ (οἱ Μυκαλήσσιοι) ὑπέστησαν πάθος οὐδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ὀλιγώτερον ἄξιον ὀλοφυρμοῦ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. χειμαδίῳ χρῆσθαι τῇ δυνάμει Λήμνῳ καὶ Θάσῳ Δημ. 4, 32 νὰ μεταχειρίζησθε ὡς χειμάδιον διὰ τὴν δύναμίν σας τὴν Λῆμνον καὶ τὴν Θάσον. Ἀλλὰ παρὰ Πινδ. Ν. 4, 58: δολίαις τέχναισι χρησάμενος σημ. δοκιμάσας τὰς δολίας τέχνας. Σημειωτέον δὲ ὅτι, ὅπως λέγεται χρῆσθαί τινι πολεμίῳ, οὕτω καὶ χρῆσθαί τινι ὡς πολεμίῳ (Θουκ. 1, 53. Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 39). Καὶ ἀνευρίσκουσι μὲν διαφοράν τινα, ὡς ἐν Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 4: ὀλίγοις τε καὶ ἀσθενέσι χρησαίμεθα ἂν πολεμίοις ὅπου ὅμως τὸ νόημα εἶνε μᾶλλον: θὰ ἔχωμεν νὰ κάμωμεν μὲ ὀλίγους καὶ ἀσθενεῖς ἐχθρούς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν μτγν. χρόνοις προέτασσον τοῦ κατηγορουμένου τὸ ὡς, ὡς καὶ ἡμεῖς σήμερον, συμβαίνει ἐν πολλοῖς χωρίοις τὸ ὡς νὰ ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς ἢ εἰς τοὺς συγγραφεῖς, ὡς ἐν Ἀρφ. Πλ. 314 (σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς: «ὥσπερ ὁ Ἀρίστυλλος κεχηνὼς ἐρεῖς» Σχ.) ὅπου πολλὰ χ/φα παρέχουσι δ' ὡς Ἀρίστυλλος. Ὁμοίως ἐν Ξεν. Ἀπ. 2, 1, 12 ἄλλα μὲν χ/φα ἔχουσιν ὡς δούλοις χρῆσθαι, ἄλλα δὲ τοὐναντίον παραλείπουσι τὸ ὡς, κἀλλ. ὦ βασιλεῦ ἐμοὶ χρᾶσθαι ὡς ἀνδρὶ ψεύστῃ, ἢν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ, τῇ ἐγὼ λέγω Ἡρ. 7, 209 νά με μεταχειρίζεσαι ὡς ἕνα ψεύστην, ἐὰν ταῦτα δὲν ἀποβῶσιν οὕτως, ὅπως ἐγὼ λέγω. καὶ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ χρῆσθαι ἤδη τούτῳ ὡς ἀνδραπόδῳ Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 25 καὶ ἔχει τὴν ἄδειαν ὁ βουλόμενος νὰ μεταχειρίζεται πλέον αὐτὸν ὡς ἀνδράποδον. καί μοι ὥσπερ παιδὶ χρῇ Πλ. Γοργ. 499Β καί με μεταχειρίζεσαι ὡς παιδίον. φίλοις χρῆσθαι μὴ ἀδικεῖν πειρωμένοις Εὐρ. Ἱππ. 997 ἐπίσταμαι χρῆσθαι φίλοις (τούτοις), οἳ ἂν μὴ πειρῶνται ἀδικεῖν. «Ὁ λόγος εἶνε περὶ τῶν ἠθῶν τῆς ἐπ' Εὐριπίδου νεολαίας, οἵτινες ἦσαν ἰδιοτελεῖς καὶ φιλόδικοι» Δ. Βερν. ἢ οὐχ οἱ μὲν εὖ ποιοῦντες τοὺς χρωμένους ἑαυτοῖς ἀγαθοὶ φίλοι εἰσίν, οἱ δὲ μὴ ἀντευεργετοῦντες τοὺς τοιούτους διὰ μὲν τὴν ἀχαριστίαν μισοῦνται ὑπ' αὐτῶν, διὰ δὲ τὸ μάλιστα λυσιτελεῖν τοῖς τοιούτοις χρῆσθαι τούτους μάλιστα διώκουσι; Ἀπ. 4, 4, 24 ἢ οἱ μὲν εὖ ποιοῦντες τοὺς χρωμένους ἑαυτοῖς (τοὺς συναναστρεφομένους φιλικῶς μὲ αὐτοὺς) οὐκ εἰσὶν ἀγαθοὶ φίλοι, οἱ δὲ μὴ ἀντευεργετοῦντες τοὺς τοιούτους (τοὺς εὖ ποιοῦντας) (οὐ) μισοῦνται μὲν ὑπ' αὐτῶν (τῶν εὖ ποιούντων) διὰ τὴν ἀχαρι-

στίαν, διώκουσι δὲ τούτους (τοὺς εὖ ποιοῦντας) διὰ τὸ ὅτι μάλιστα λυσιτελεῖ χρῆσθαι τοῖς τοιούτοις (τοῖς εὖ ποιοῦσι). τῷ λόγῳ παρέξομεν ὡς ναυτιῶντες πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούληται Πλ. Θεαίτ 191 Α ὡς ναυτιῶντες παρέξομεν τῷ λόγῳ πατεῖν τε (ἡμᾶς) καὶ χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούληται. Πρβ. Σοφ. Αἴ 1146· ἴδε καὶ παρέχω. Ἡ σύνταξις εἶνε κυρ. σύστοιχος, ἐκφραζομένη ἀναλυτικώτερον ἐν τῷ ἑξῆς: τοὺς προσήκοντας τοῦ τελευτήσαντος χρωμένους τῷ κτείναντι χρείαν ἣν ἂν ἐθέλωσι, πλὴν μηδαμῇ μηδαμῶς ζωγροῦντας, καθαροὺς εἶναι Πλ. Νόμ. 868Β οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος, χρώμενοι τῷ κτείνοντι χρῆσιν, ἣν ἂν ἐθέλωσι (μεταχειριζόμενοι καθ' οἱονδήποτε τρόπον θέλουν), πλὴν μηδαμῇ μηδαμῶς ζωγροῦντες (φθάνει μόνον νὰ μὴ τὸν ἀφίνουν νὰ ζῇ), ἔστωσαν καθαροί. μὴ πάντα θυμῷ χρέο Ἡρ. 1, 155 μὴ ἐν πᾶσι (πανταχοῦ) τῇ ὀργῇ χαρίζου. ἐς πάντα σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα Εὐρ. Μήδ. 821 εἰς ὅλας τὰς ἀπορρήτους (τὰς ἀπαιτούσας ἐμπιστοσύνην) ὑποθέσεις, εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ἐμπιστοσύνης, σὲ μεταχειριζόμεθα. ἐπίσταμαι . . φίλοις χρῆσθαι . . , οἷσιν αἰδὼς μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις Εὐρ. Ἱππ. 999 οἱ ὁποῖοι ἐντρέπονται τόσον (κυρ. οἷς αἰδώς ἐστιν, ὥστε μήτε) νὰ «παίρνουν λόγια» κακὰ ἀπὸ τὸν ἕνα φίλον καὶ νὰ τὰ μεταδίδουν πρὸς τὸν ἄλλον (=ἀπαγγέλλειν= ἐκφέρειν, δημοσιεύειν), ὅσον καὶ ν' ἀνταποδίδουν αἰσχρὰς ὑπηρεσίας πρὸς τοὺς συναναστρεφομένους μὲ αὐτοὺς φίλους. Οὐδεμία διορθώσεως ἀνάγκη. ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις Ἰσοκρ. 1, 20 «νὰ τὰ ἔχῃς καλὰ μὲ ὅλους, ἀλλὰ νὰ συναναστρέφεσαι μὲ τοὺς καλλιτέρους». Ὅθεν οἱ χρώμενοι 2, 27. 6, 45. 8, 103 καὶ συχν. καὶ χρήσεις ἡ συναναστροφὴ 19, 11 κἀλλ. ἱκανὸς γάρ ἐστι καὶ νυκτὶ ὅσα περ (ἐκ διορθ.: νυκτὸς ἅπερ πρβ. Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 12. Ἀγησ. 6, 6) ἡμέρᾳ χρῆσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15 νὰ μεταχειρίζεσαι καὶ τὴν νύκτα ἀκριβῶς ὅπως (εἰς ὅσα) τὴν ἡμέραν. τῶν δ' αὖ λογίων τε χρωμένων τε τῇ πόλει εἰς ἀξίωμα βάς Εὐρ. Ἴων. 602, ἴδ. λόγιος. ταύτῃ δὴ τῇ σκέψει τούτων τῶν παθημάτων τόδε χρησώμεθα Πλ. Φιλ. 36 C ταύτῃ δὲ τῇ ἐπισκοπήσει τούτων τῶν παθημ. χρησώμεθα πρὸς τόδε (ἢ κατὰ τόνδε τὸν τρόπον). ἃ μὲν οὖν χρήσεται καὶ πότε τῇ δυνάμει, παρὰ τὸν καιρὸν ὁ τούτων κύριος καταστὰς ὑφ' ὑμῶν βουλεύσεται Δημ. 4, 33 πρὸς τί (κυρ. πρὸς τίνα) μὲν λοιπὸν καὶ πότε θὰ μεταχειρισθῇ τὴν δύναμιν, ὁ καταστὰς ὑφ' ὑμῶν κύριος τούτων, ὅταν παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλος εὐκαιρία, θὰ σκεφθῇ. Ἀλλὰ πρβ. καὶ τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε, καὶ τῷ μεγαλόφρονι οὐ σὺν ὕβρει ἀλλὰ σὺν γνώμῃ ἐχρῆτο Ξεν. Ἀγησ. 11, 11 καὶ προσεπάθει νὰ εἶνε εὐχάριστος ὄχι διὰ σκωμμάτων, ἀλλὰ διὰ τῶν τρόπων του, καὶ τὴν μεγαλοφροσύνην μετεχειρίζετο ὄχι μὲ ὑπεροψίαν, ἀλλὰ μὲ κρίσιν. Καὶ κατὰ σύστοιχον σύνταξιν: θαλάσσῃ ἤδη πλείω χρώμενοι Θουκ. 1, 3 διότι ἤρχισαν πλέον νὰ ἐνασχολῶνται περισσότερον εἰς τὴν ναυτιλίαν. Ἡ σύνταξις κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ χρείαν χρῆσθαι (ὃ ἴδε ἀνωτ.), ὁ δὲ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑν. πλέον εἰς δήλωσιν τῆς ποικιλίας τῆς χρήσεως. Ὁμοίως συντάσσ. τὰ ῥήμ. ὠφελεῖν, βλάπτειν (Θουκ. 2, 60. 6, 33. 8, 96), κακουργεῖν (2, 67), εὐτυχεῖν (6, 23). Ὅμοιαι αἰτ. εἶνε (τὰ) πολλά, (τὰ) πλείω, (τὰ) πλεῖστα. Τὸ δὲ κεχρημένος (ἴδ. χρῶμαι) συντ. πρὸς ἀπρφ. σωφρονεῖν κεχρημένοι (-νον Schütz) Αἰσχ. Πέρσ. 831 ἔχοντες χρείαν νὰ σωφρονῇ ἐκεῖνος. Ὁ δὲ Weckl. ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1620 ἔγρ. διδάσκεσθαι βαρὺ τῷ τηλικούτῳ (δηλ. τῷ γέροντι) σωφρονεῖν κεχρημένῳ (=στερουμένῳ φρονήσεως, ἀντὶ τοῦ εἰρημένον, ὃ καλῶς ἔχει= ἀφ' οὗ διετάχθη).

*χράω *χρήω, χρῶ = χρήζω· τὸ χρῶ τοῦτο, λίαν σπάνιον ὄν, εὑρίσκεται μόνον ἐν τῷ β´ προσ. χρῇς (Ddf: χρή) Σοφ. Αἴ. 1373. Ἠλ. 606 (ἐκ διορθ. Wunder: χρή). Ἀπ. Κρατίν. 127. χρῆσθα ὁ Μεγαρεὺς ἐν Ἀρφ. Ἀχ. 778, καὶ ἐν τῷ γ´ προσ. χρῇ (Ddf: χρή) Σοφ. Ἀντ. 887. Σύνθ. ἀποχρῶ, σπαν. προσωπικόν, Δωρ. ἀποχρέω Ἀπ. Ἐπιχ. 253. ἀπόχρη ταῦτα Ἀρφ. Ὄρν. 1603 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. κατὰ Blass εἶνε ἀποχρῇ· ἡ πλημμελὴς ἀπόχρη προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἐνομίσθη σύνθετον ἐκ τοῦ χρή πρβ. τὸ νέ. Ἰων. ἀποχρᾷ Ἡρ. 9, 79. Ὁμοίως γρ. ὁ Blass ἀποχρῇ (ἀντὶ τοῦ ἀπόχρη) ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1574, ἀποχρῶσι Ἡρ. 5, 31. Ὑπ. ἀπόχρη (ἀποχρῇ Blass) Ἱπποκρ. 9, 156 ἀποχρῶν Ἀπ. Φερεκρ. 145. [Πλ.] Ἀλκιβ. β´ 145 C, -ῶσα Ἀπ. Ἀρφ. 489. ἀπρφ. ἀποχρῆν Ἀπ. Ἀντιφάν. 161. Δημ. 4, 22, -χρᾶν Ἡρ. 3, 138 κἀλλ. ἀπέχρη Πλ. Φαῖδρ. 275 Β, -έχρα Ἡρ. 1, 66. ἀποχρήσειν 8, 130. ἀπέχρησε 7, 196. Ἰσοκρ. 12, 79. Μέσ. ἀποχρῶμαι εἶμαι εὐχαριστημένος (Ἀττ. σημ. καὶ καταχρῶμαι), ἀποχρεώμενος Ἡρ. 1, 37. ἀπεχρᾶτο μετ' ἀπρφ. Ἡρ. 1, 102 ἦτο εὐχαριστημένος, ἀπροσ. καί σφι ἀπεχρέετο (ἦτο Δ. Γ., -ᾶτο Stein, ὁ δὲ Blass εἰκάζει ὀκνῶν ἀπέχρη τὸ) . ἡσυχίην ἄγειν 8, 14 ἤρκει αὐτοῖς. — καταχρᾷ ἀπροσ. Ἡρ. 1, 164 ἀρκεῖ. προσωπ. κατέχρα 7, 70. καταχρήσει 4, 118. — ἐκχρᾶν: ἐξέχρησέ σφι (= ἐξήρκεσεν αὐτοῖς) ἡ ἡμέρη προσωπ. 8, 70. ἐκχρήσει ἀπροσ. 3, 137. οὐ χρῆσθα; σιγῆς — ; Ἀρφ. Ἀχ. 778 οὐ βούλει (φωνεῖν); σιγᾷς; τ. ἐ.φθέγξαι. Λεληθότως καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὰ χοιρίδια λέγει ταῦτα.

χράω κυρ. ψαύω, ἐγγίζω, προσβάλλω· μόνον ἔχραε Φ 369. ε 396, ἐπέχραον Π 352. 356. β 50, ἐχράετε φ 69, ἀόριστοι, ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον αὐτούς. Πρβ. χραύω, οὗ ἀόρ., κατὰ τὸν Ameis, εἶνε τὸ ἔχραε. Πρκ. παθ. ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι) Ἡρ. 7, 145, περὶ οὗ ἴδε ἐγχράω. τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν

ἐξ ἄλλων; Φ 369 τί δήποτε ὁ σὸς υἱὸς ἐπέθετο τῷ ἐμῷ ῥῷ, ὥστε φθείρειν (καίειν) αὐτόν, πρὸ πάντων τῶν ἄλλων; Ἧττον ὀρθῶς ἄλλοι ἐξαρτ. τὸ ῥόον ἐκ τοῦ κήδειν, ὅπερ εἶνε κυρ. τελικὸν ἀπρφ. Πρβ. Π 352 καὶ τὸ ἑξῆς: οἳ τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν φ 69 κυρ. οἱ ὁποῖοι προσεβάλετε (εἰσωρμήσατε εἰς) τοῦτον τὸν οἶκον, διὰ νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων ε 396 στυγερὸς δὲ αὐτῷ ὁ δαίμων ἐπέθετο (ἐπιτίθεται).

χράω, Ἰων. χρέω (ῥ. χρα-, χρη-, πρβ. κίχρημι), χρῶ δίδω χρησμόν, χρῇ Σοφ. Ἠλ. 35 (χρᾷ νέ. Ἰων. Ἡρόδ. καὶ Λουκ.Δι. Νεκ. 3, 2. Φάλαρ. 2, 12, ἀπρφ. χρᾶν νέ. Ἰων. καὶ Λουκ. Ἀλεξ. 19, χρέων Ὕμν. Ἀπόλλ. Πυθ. 75, -έωσα (Δ. Γ. -έουσα) Ἡρ. 7, 111, ἐπ. χρείων θ 79, Ὕμν. Ἀπόλλ. Πυθ. 215. ἔχρεον (Δ. Γ. ἔχραον) Πίνδ. Ὀ. 7, 92. ἔχραεν Ἀπολλ. Ῥ. 2, 454, ἔχρη Τυρτ. 3, 3. Ἑρμησιάν. 2, 89 Schn. Ἀπολ. Ῥ. 1, 302 (ἔχρα Λουκ. Ἀλέξ. 22), ἐξέχρη Σοφ. Ο. Κ. 87. χρήσω Ὕμν. Ἀπόλλ. Δ. 142. Αἰσχ. Ἀγ. 1067. Ἡρ. 1, 19. ἔχρησα Ἡρ. 4,156 κἀλλ. Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ. Μέσ. ζητῶ ἐμαυτῷ χρησμόν, λαμβάνω χρησμόν, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον. χρέωμαι Ἡρ. 4, 151. ἀπρφ. χρέεσθαι (Δ. Γ. χρᾶσθαι) 1, 157. πρτ. ἐχρέωντο (Δ. Γ. -έοντο) 4, 157. χρήσομαι κ 492, λ 165. Ἡρ. 1, 46. καὶ μτχ. χρεώμενος (-όμενος) Ἡρόδ. Παθ. ἐχρήσθην Ἀττ.ποιητ. Θουκ, 3, 96. Ἡρόδ. κεχρησμένος (Δ. Γ. ὀρθοτέρα -ημένος) Ἡρ. 7, 141. 4, 164. Ἀντισθ. Ὀδ. 2, 3. ἐκέχρητο Ἡρ. 7, 220, -ηστο 2, 147. 151 μετὰ τῆς ὀρθῆς Δ. Γ. -ητο, ἐν δὲ 3. 64 -ηστο πάντα τὰ χ/φα.— Παρασχηματ. χρήζω Εὐρ. Ἑλ. 516, κατὰ τὸ Μ. Ἐ. 815, 4 γρ. χρήζω, ἄνευ ὑπογεγρ. ι πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ χρῄζω ἔχω ἀνάγκην. ὥς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος θ 79 οὕτω γὰρ ἀνεῖλε (χρησμοδοτῶν ἀπεκρίνατο) αὐτῷ Φοῖβος. ἱέρεα χρῆσεν Πίνδ. Π. 4, 6 ἴδε ἱέρεα. εὐθυπορεῖ, σάφα δαεὶς ἅ τέ οἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον Ὀ. 7, 92 σαφῶς μαθών, ὅσα αἱ ὀρθαὶ φρένες πατέρων καταγομένων ἐξ ἀγαθῶν ἐχρησμοδότουν, παρήνουν αὐτῷ. Ὁ Σχ. συνάπτει τὴν ἐξ πρὸς τὸ ἔχραον «ἐξέχραον, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν καὶ παρήνουν». ὁ γὰρ θεὸς μαντευομένῳ μοι ἔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτε, ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι (ἀποσκλῆν' ἂν διορθοῦσιν) Ἀρφ. Σφ.159 ὁ θεὸς μίαν φορὰν μοὶ ἔδωκε χρησμὸν ἐν Δελφοῖς, ὅτι, ὅταν ἀπολυθῇ τις ὑπ' ἐμοῦ, τότε θ' ἀποθάνω: «θὰ τὰ κακαρώσω». μαντεῖ' ἄγουσα πάντα. . ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος Σοφ. Ο. Κ. 355 ἃ περὶ τοῦδε τοῦ σώματος ἐχρήσθη (ἐχρησμοδοτήθησαν). ἐπειρωτέοντι δέ οἱ (περὶ τῆς φωνῆς) χρᾷ ἡ Πυθίη τάδε Ἡρ. 4, 155 εἰς αὐτὸν δὲ ἐπερωτῶντα χρησμοδοτεῖ ἡ Πυθία τὰ ἑξῆς. χρωμένῳ τῷ Κύλωνι ἐν Δελφοῖς ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Θουκ. 1, 126 ἐπερωτῶντι δὲ τὸ μαντεῖον ἔδωκε χρησμὸν ὁ θεός. ψευδῆ ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων Εὐρ. Φοίν. 965 «(= τοῖς χρησμὸν ἐξαιτουμένοις) ἢ τοῖς ἐπὶ χρησμῷ τῷ μάντει συνοῦσι. Ὅπως τὸ ἐνεργ. χράω σημ. δίδω χρησμόν, οὕτω καὶ τὸ μέσ. χράομαι: ζητῶ χρησμόν, ἐρωτῶ, συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον ἢ τὸν μάντιν» Δ. Βερν.

χρα-χρη = χρήζω· ἴδ. *χράω.

χρεία ἡ, χρῆσις, χρησιμότης, ὠφέλεια· τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρεία Θουκ. 2, 62 χρησιμότης, ὠφέλεια ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς· ἴδ. κατά. ἐβούλοντο αὐτοῖς ὑπάρξαι τὴν χρείαν Δημ. 23, 159 ἤθελον αὐτοὶ νὰ ὠφεληθῶσι. ἀρνούμενος ταύτην τὴν χρείαν 18, 282 ταύτην τὴν πρὸς τὸν Φίλιππον σχέσιν (πρβ. χρῆσθαι). || ἔνδεια, ἀνάγκη· ἐν χρείᾳ τύχης Αἰσχ. Ἑπτ. 493 ἐκεῖ ὅπου εἶνε ἀνάγκη τῆς τύχης διὰ ν' ἀποφασίσῃ. τετύχηκε τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἄλογον Θουκ. 1, 32, ἴδ. τυγχάνω. ἡ ξυντυχία τῆς ἡμετέρας χρείας 1, 33, ἴδε συντυχία. διδάσκει (πενία) ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν Εὐρ Ἠλ. 376, ἴδ. διδάσκω. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; Σοφ.Ο.Κ.1755, ἴδε ἀνύω. τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα Αἰσχ.Πρ.726, ἴδε ἀνύω. ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ Σοφ. Ο. Τ. 725, ἴδε ἐρευνάω. ἴσως τοι. .θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός Αἴ.963 ἴσως τοι ἀποθανόντα θρηνήσειαν ἂν αὐτὸν (ποθοῦντες) ἐν τῇ χρείᾳ τοῦ δόρατος αὐτοῦ (ὅταν λάβωσιν ἀνάγκην τοῦ δόρατος αὐτοῦ). ἵν' ἕσταμεν χρείας Αὐτ. 1443, ἴδε ἵνα. ἐπὶ παντί τῳ χρείας ἱσταμένῳ Φιλ. 175, ἴδε ἵστημι ἐν τέλ. περὶ τῶν οὐδὲν εἰς χρείαν ἐπαναγκάζεσθε ἀκούειν Δημ. Προοίμ. 56 ἐπαναγκάζεσθε ἀκούειν περὶ τῶν οὐδὲν εἰς χρείαν (ὄντων: περὶ τῶν οὐδόλως ἀναγκαίων). ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτώμενοι ἢ ὡς τὸ πρότερον Πλ. Πολ. 373 D θὰ χρειαζώμεθα τοὺς ἰατροὺς πολὺ περισσότερον οὕτω διαιτώμενοι παρὰ ὡς πρότερον. Ἡ διόρθ. χρείᾳ δὲν εἶνε ἀναγκαία.

χρέος τό, ἐπ. χρεῖος, Ἀττ. χρέως (ἐκ τοῦ χρῆ(ι)ος)· τὸ δ' ἐν Ἀρφ. Νεφ. 30 ἀτάρ τί χρέος ἔβα με θεωρεῖται ὡς παρῳδία· ὁ Ἀττ. τύπος, τὸ χρέως, εὕρηται παρὰ Δημ. 33, 24. 38, 14 κἀλλ. Οἱ τραγικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ χρέος, ὅπερ τὰ χ/φα πλημμελῶς παρέχουσι καὶ παρ' Ἰσοκρ. 21, 14. Πλ. Πολιτικ. 267 Α. Νόμ. 958 Β. Γεν. Ἀττ. χρέως κανονικῶς (πρβ. τοὺς νεώς) Δημ. 49, 18 (καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ λόγου), πλημμελῶς χρέους Λυσ. 17, 5 (χρέως Sauppe). πρβ. Ἡρῳδιαν. II 776. Πλ. χρέα Ἡσ. Ἔργ. 647, χρέα Ἀττ., π. χ. ἐν Ἀρφ. Νεφ. 443. Γεν. χρειῶν Ἡσ. Ἔργ.404. χρεῶν Ἀρφ. Νεφ. 13. Πλ. Νόμ. 684 D κἀλλ. Ἡ δοτ. τοῦ ἑν. καὶ πληθ. ἐλλείπει παρὰ τοῖς δοκίμοις. Ἐν Μ. Ἐ. 814, 32 ἀναφ. ἡ δοτ. τοῦ ἑν. χρέει. Δοτ. πλ. χρέεσσι παρὰ μτγν. ὡς Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1198. Παρ' Ὁμ. ἐν

Θ 353 καὶ 355 εὑρίσκονται ἀντὶ τοῦ χρέος αἱ Δ. Γ. χρέως καὶ χρείως. σοὶ δ' ἤδη τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος Σοφ. 'Ηλ. 74, ἴδ. μέλω ἐν τέλει. τί μοι. . . πάλιν ἐξανύσεις χρέος Ο. Τ. 156, ἴδε περιτέλλομαι. φράζεσθαι χρειῶν λύσιν 'Ησ. "Εργ. 404 νὰ σκέπτεται περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν χρεῶν σου: « νὰ βγάλῃς τὰ χρέη σου ». τὴν οὐσίαν ἅπασαν χρέα κατέλιπον Δημ. 38, 7 ὅλη ἡ περιουσία τὴν ὁποίαν ἀφῆκαν, ἦσαν χρεωστικὰ ὁμόλογα, χαρτία. ὅπως μὴ ὕστερον ἐνταῦθα χρέως γενόμενον ἐπὶ τῷ χωρίῳ ἀναφανήσεται Δημ. 42, 5 διὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ἀργότερα χρέος τι ἐπιβαρῦνον τὸ χωρίον. δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος Αἰσχ. 'Αγ. 464, ἴδε δημοκράντου. μή τι πέρα χρέος ἐμᾷ πόλει προσάψῃς Σοφ. Ο. Κ. 235, ἴδ. προσάπτω. στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος Πίνδ. 'Ο. 3, 7, ἴδε πράσσω. 'Υπεριονίδας μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος παισί 'Ο. 7, 40 ὁ "Ηλιος παρήγγειλεν εἰς τοὺς παῖδάς του νὰ λάβωσι τὰ μέτρα των ὡς πρὸς τὸ μέλλον καθῆκόν των· ἴδ. ἐντέλλω.

χρεώ καὶ χρειώ ἡ, γεν. χρεοῦς, δοτ. χρειοῖ, χρεία ἀνάγκη· χρειοῖ ἀναγκαίῃ Θ 57 ἐξ ἀναγκαστικῆς (ἀναγκαίας) χρείας. τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο χρειοῦς φυγόντας Σόλ. 'Απ. 36 ('Αριστοτ. 'Αθ. Πολ. κεφ. 12) ἄλλους δὲ φυγόντας ἐκ τῆς 'Αττικῆς ἕνεκα ἀναγκαστικῆς χρείας (δηλ. ἕνεκα χρεῶν). Πρότερον ἐγράφετο (ἐκ τοῦ 'Αριστείδ ΙΙ 536) : τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο χρησμὸν λέγοντας, ἅπερ ἄλλοι ἄλλως διώρθουν.

χρέω 'Ιων. = χράω.

χρεώμενος, ἴδ. χράομαι.

χρεών (ἐκ τοῦ χρὴ ὄν, ἴδε χρή) ὡς μετοχή, καὶ ὡς ἄκλιτον ὄνομα: τὸ, τοῦ, τῷ χρεών· χρεὼν γάρ μιν μὴ λέγειν τὸ ἐόν 'Ηρ. 5, 50 = δέον γὰρ αὐτὸν μὴ λέγειν τὸ ὄν (τὸ ἀληθές). ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει μένουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους Εὐρ. 'Απ. 501 ἡ δὲ μένουσα (ἐπιφυλαττομένη) τῷ πεπρωμένῳ πόσει (τῷ πόσει, ὃν χρὴ γενέσθαι πόσιν, τοῦ χρεών κειμένου κατά τινα αἰτ. ἀπόλυτον, ὡς καὶ ἀλλ., ἴδ. κατ. Θουκ. 3, 40) καὶ ἀσπούδαστος (κυρ. οὐ σπουδασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πόσιος, οὐ σπουδάσαντος τοῦ πόσιος) ἦλθεν εἰς δόμους αὐτοῦ. Περὶ τοῦ τῷ χρεών πόσει πρβ. ἡ νόμῳ γαμετή (ἴδ. νόμος). οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή Εὐρ. 'Ιππ. 1256 οὐδ ἔστιν ἀπαλλαγῆναι τῆς μοίρας καὶ τῆς (ἄνωθεν) ἀνάγκης. ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε Θουκ. 3, 40, ἴδε ἄρχω.

χρή τὸ ἀπρόσωπον ῥῆμα εἶνε κυρ. οὐσιαστικόν, ὅπερ, ἐλλείψει τοῦ ῥήμ. ἐστί, ἀπέβη ῥῆμα = εἶνε χρεία, εἶνε ἀνάγκη, πρέπει. Παρ' 'Ομ. εἶνε ἐν χρήσει ὡς τὸ οὐσ. χρεώ, χρεία, ἀνάγκη, πρβ. οὐδὲ τί σε χρή (ἐνν. ἱκάνει) Π 721 καὶ δέν σε ἀναγκάζει τίποτε, ὡς τίπτε δέ σε χρεώ (ἐνν. ἐμέο); Κ 85 κυρ. τίς ποτε δέ σε χρεία ἱκάνει; τί με θέλεις; 'Εν τοῖς μεθ' "Ομηρον χρόνοις τὸ χρὴ (πλὴν τοῦ ἐνεστ. ὅπου παρελείπετο τὸ ἐστί) συνήπτετο πρὸς διαφόρους τύπους τοῦ εἶναι, καὶ οὕτω συναπετέλει εἶδός τι ῥήματος, ὡς ὑποτ. χρῇ Σοφ. Φιλ. 999 (ἐκ τοῦ χρὴ ᾖ), εὐκτ. χρείη (ἐκ τοῦ χρὴ εἴη) Αἰσχ. Πρ. 229. Σοφ. Τρ 162 κἀλλ. Πλ. Πολ. 394D. Απρφ. χρῆναι (ἐκ τοῦ χρὴ εἶναι). Μτχ. χρεών ἄκλιτ. (ἐκ τοῦ χρὴ ὄν), τό, τοῦ, τῷ χρεὼν πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ., πρὸς τούτοις τὸ χρῆν Εὐρ. 'Εκ. 260. 'Ηρ. Μ. 828 (ὅπου τὸ χρὴ τὰ χ/φα) Δημόκρ. τὰ χρὴ ἐόντα (χρηεόντα). Πρτ. χρῆν, καὶ σπανιώτερον ἐχρῆν μετὰ καταχρηστικῆς αὐξήσεως. Μέλλ. χρῆσται Σοφ. Ο Κ. 504 (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ χρὴ ἔσται), ὅπου ὁ Σχολ. ἀναφέρει τὸ 'Απ Σοφ. 542. 'Ομοίως 'Απ. Φερεκράτ. 103. Φρυνίχ. 34 καὶ 'Αρφ. 362, ἐν οἷς γο χρῆσται ἀντὶ τοῦ χρῆσθαι μετὰ τοῦ 'Ερμάννου. 'Αλλὰ τὸ ἀπόχρη (ὀρθῶς ἀποχρῇ κατὰ Blass) σχηματίζει τοὺς τύπους ἐκ τοῦ χράω (χρήω), γ' πλ. ἀποχρῶσι(ν). ὑπ. ἀποχρῇ 'Ιπποκρ. 9, 156. ἀπρφ. ἀποχρῆν, μτχ. ἀποχρῶν, -ῶσα, -ῶν. Παρατ. ἀπέχρη, ἀόρ. ἀπέχρησε(ν)· ἴδε χράω (= χρήζω). τὸ χρή (= ἡ εἱμαρμένη) νιν ἐξέσῳζεν Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 828. τὸν τόπον δ' ἵνα χρῆσταί μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν Σοφ Ο. Κ. 504 ὅπου δ' ἔσται χρεία μ' ἐφευρεῖν τὸν τόπον, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν, εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις Εὐρ. 'Ιππ. 507 «εἴ τοι (= ἐάν, ἐννοεῖται, ἐὰν βέβαια) δοκεῖ σοι (ἂν θέλεις, ἂν ἀγαπᾷς), χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν (= σώφρονά σ' εἶναι, ὅθεν καὶ τὸ οὐ), εἰ δ' οὖν (ἥμαρτες = μὰ ἀφ' οὗ ἡμάρτησες ποῦ ἡμάρτησες), πιθοῦ μοι, δευτέρα (ἥσσονος λόγου ἀξία, εὐτελὴς) γὰρ ἡ χάρις ἥδε (= ἡ χάρις, ἣν αἰτοῦμαί σε)» Δ. Βερν. τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν; Σοφ. 'Αντ. 922 πῶς δυναμαι (κυρ. τίς ἡ ἀνάγκη) ἐγὼ ἡ δυστυχὴς ν' ἀποβλέπω ἔτι εἰς τοὺς θεούς; ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεών θήσει ποτέ Εὐρ. 'Ηρ. Μ. 311 ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ, οὐδεὶς ποτὲ θὰ τὸ κάμῃ μὴ πρέπον (νὰ μὴ πρέπῃ). Κοινὸς τόπος: τὰ γεγενημένα οὐδεὶς ἀγένητα ποιεῖν δύναται· ἴδ. μή. Πρβ. ὅ τι γὰρ μὴ χρεών, οὔ τοι χρεὼν παθεῖν Βάκχ. 515 διότι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε τοιοῦτον, ὥστε νὰ μὴ πρέπῃ νὰ γίνῃ, βεβαίως δὲν πρέπει να πάθω. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή με (Dobree: γε) τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Σοφ. 'Αντ 736 κυρ. δι' ἄλλον ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου (διὰ νὰ εὐχαριστῶ ἄλλον ἢ διὰ νὰ εὐχαριστῶ τὸν ἑαυτόν μου) πρέπει ν' ἄρχω ταύτης τῆς γῆς; 'Η δοτ. 'μοί (ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ ἕνεκα τῆς ἀντιθέσως) εἶνε χαριστική. οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς γ 14 δὲν εἶνε βέβαια ἀνάγκη πλέον νὰ ἐντρέπεσαι. τί με χρὴ μητέρος αἴνου φ 110 τίς ἀνάγκη νὰ ἐπαινῶ τὴν μητέρα μου; 'Η πρὸς δοτ. σύνταξις δὲν εἶνε δόκιμος. Τὰ φερόμενα πρδγ. παρεξηγοῦνται, ὡς πρδ. χάριν

τὸ προμνημονευθέν ἄλλο γὰρ ἢ 'μοὶ χρή με τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Σοφ. 'Αντ. 736. τοῖς ἄρχουσι τοῖς ὑμετέροις ἐπιδείξετε, πότερον χρὴ δικαίοις εἶναι ἢ ὡς πλεῖστα τῶν ὑμετέρων ὑφελομένοις. . τὴν σωτηρίαν παρασκευάζεσθαι Λυσ. 28, 10 ὅπου ὀρθῶς ὁ Cobet ἔγρ. δικαίους καὶ ὑφελομένους, διότι ἐν τῇ προτάσει πότερον χρή κέ. τὸ ὑποκ. (τοῦ εἶναι) τοὺς ἄρχοντας θὰ ἔχῃ κατηγορούμ. ἐπίσης κατ' αἰτ. χρὴ γὰρ οἶμαί σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι Λουκ. 'Ερμότ. κεφ 58 καὶ ἐνταῦθα διορθοῦσιν ἀπέχρη ἀντὶ τοῦ χρή, διότι καὶ ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ μᾶλλον τὸ ἀπέχρη ἢ τὸ χρή: ἤρκει γάρ σοι, ἐντυχόντι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ οἴνῳ, ἀποφέρεσθαι αὐτόν. Τὸ ἐχρῆν ὀφειλόμενον εἰς παρεξήγησιν ὁ Df θέλει νὰ ἀντικαταστήσῃ πανταχοῦ διὰ τοῦ κανονικοῦ χρῆν.

χρῄζω: χρῄζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα Σοφ. Ο. Κ. 1426 διότι θέλει τοῦτο (δηλ. τὸν θάνατον ἡμῶν)· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμως δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσωμεν. φιλίου χρῄζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι (ὃ ἴδε) Εὐρ. Μήδ. 1399. Τὸ ἀπρφ. προστίθεται εἰς ἐπεξηγητικὴν συμπλήρωσιν ἃς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας ἔθανε Σοφ. Ο. Κ. 1705 ἔθανεν ἐπὶ ξένης γῆς (οἱασδήποτε, δηλ. οὐκ ἐν τῇ πατρίδι), ἐφ' ἧς ἔχρῃζε θανεῖν· πρβ. 1713. ἣν μὴ τὸν θεὸν χρῄζοντ' ἔχῃ (ἡ ἀρετή) Εὐρ. 'Ικ. 597 ἐὰν δὲν ἔχῃ τὸν θεὸν εὐνοϊκὸν (κυρ. θέλοντα νὰ δοθῇ νίκη). 'Ομοίως τὸ χρῄζειν ἀμαθές ἐστί σοι τόδε Εὐρ. Τρῳ. 965 ἡ ἐπιθυμία σου αὕτη εἶνε ἀσύνετος (ἀλαζονική).

χρῆμα τὸ (χράομαι), κυρ. πᾶν τὸ χρήσιμον, ὠφέλιμον, ᾧ τις χρῆται, οὗ ἔχει τις ἀνάγκην· ὅθεν πλ. περιουσία, κτήματα, χρήματα, τὰ ὑπάρχοντα· «χρῆμα πρᾶγμα, πλοῦτος, οὐσία, λῆμμα. Καὶ πληθ. χρήματα, οἷς τις δύναται χρῆσθαι, κτήματα, βοσκήματα» 'Ησύχ. Κυρ. τὸ μὲν ἑνικὸν χρῆμα=πρᾶγμα, ἐν δ' 'Ηρ. 3, 38 καὶ 139 φαίνεται ὅτι σημ. μᾶλλον: ἀργύριον. Τὸ δὲ πληθ. χρήματα συνήθως=ἀργύριον, ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοτέροις ἐδηλοῦντο καὶ τὰ πράγματα. 'Η λέξις φαίνεται 'Ιωνική, σπανία παρ' 'Αττ. πεζ. οἱ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ χρῆμα τὸ πρᾶγμα. 'Εν δὲ τῷ εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον (ἐγχώριον) ἄλλο γένηται 'Ησ. ῎Εργ. 344 τὸ χρῆμα=μᾶλλον χρεία. αὕτη δὲ πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος Αἰσχ. 'Αγ. 945, ἴδ. ἐξαίρετος. χρήματ' ἄνηρ, πένιχρος δ' οὔδεις πέλετ' ἔσλος 'Απ. 'Αλκαί. 49 χρήματά ἐστιν ἀνήρ («τὰ χρήματα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον»), οὐδεὶς δὲ πενιχρὸς ἐστιν ἀγαθός· εἰς παροιμίαν κατήντησεν ἡ φράσις· ἴδ. π χ. 'Αποστόλ. 18 32. πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευάζειν· ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, κτήματα δὲ τοῖς κτᾶσθαι δυναμένοις 'Ισοκ. 1, 28 «πειρῶ τὰ κτήματα ποιεῖν χρήματα, τ. ἔ χρήσιμα . . Καὶ τὸ ἀπολαύειν τῶν κτημάτων οὐδέν ἐστιν ἕτερον ἢ ἐλευθερίως χρῆσθαι αὐτοῖς» Κοραῆς. Μᾶλλον: προσπάθει νὰ κατασκευάζῃς τὸν πλοῦτόν σου χρήσιμον καὶ προσοδοφόρον· εἶνε δὲ ὁ πλοῦτος χρήσιμος μὲν εἰς τοὺς ἐπισταμένους νὰ μεταχειρίζωνται αὐτὸν ἐλευθερίως, προσοδοφόρος δὲ εἰς τοὺς δυναμένους νὰ ἀποκτῶσι κτήματα προσοδοφόρα. ῎Ιδε περὶ τούτων 'Αριστοτ. 'Ρητορ. 1, 5. 'Ορθῶς δὲ παρατηρεῖ ὁ Κοραῆς ὅτι «ἡ παραίνεσις ἐκπέφρασται σοφιστικώτερον καὶ περιεργότερον τοῦ προσήκοντος». κοὐκ οἶδ' ὅτι χρῆμά με ποιεῖς 'Αρφ. Σφ. 697 καὶ δὲν γνωρίζω πῶς με διαθέτεις. τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; Εὐρ. ῎Αλκ. 512 «διὰ τί πρᾶγμα, ἤτοι ἁπλῶς: διὰ τί; Τὸ δὲ πρέπεις ἐνταῦθα=διαπρέπεις, ἤτοι: διὰ τί ἡ κουρὰ αὕτη ἡ πενθίμως διακρίνουσά σε (ἀπὸ τῶν ἄλλων); ὅ ἐ. διὰ τί ἡ κουρὰ αὕτη ἡ πένθος ἐμφαίνουσα»; Δ. Βερν. κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός 'Αρφ. Σφ. 932 ἴδε κλέπτω. φρονοῦσι δ' οὐδενός γε χρημάτων ὕπερ 'Απ. Εὐρ. 248, ἴδε φθονέω. χρήματα πολλὰ ἐργάζεσθαι τί σημ. ἴδε ἐργάζομαι. εἰ τὸ λόγον προσλαβεῖν γνῶναι κελεύει, ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τὴν διαφορότητα, ἡδὺ χρῆμ' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης λόγου Πλ. Θεαίτ. 209 Ε εἰ τὸ προσλαβεῖν λόγον κελεύει γνῶναι τὴν διαφορότητα (τὴν εἰδικὴν διαφοράν) ἀλλὰ μὴ δοξάσαι (αὐτήν), ἡδὺ χρῆμα (ἥδιστόν τι) ἂν εἴη ὁ κάλλιστος οὗτος λόγος τῶν περὶ ἐπιστήμην (λόγων). τίκτουσι ᾠὰ καὶ ἐκλέπουσι πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων 'Ηρ. 3, 109 καὶ ἐκκολάπτουσι μέγα τι πλῆθος τῶν ὄφεων. οὔτε τολμέοντες ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστέλλειν ἀποικίην 4, 150 οὔτε τολμῶντες εἰς ἀφανές (ἐπ' ἀδήλοις, «'ς τὰ τυφλά») ἀποστέλλειν ἀποικίαν.

χρηματίζω, χρηματιῶ Λυκ. Λεωκρ. § 37. κεχρημάτικα Δειναρ. 1, 103. διεξάγω ὑποθέσεις, διαπραγματεύομαι, βουλεύομαι. Μέσ. συχνότ. παρασκευάζω (συλλέγω) ἐμαυτῷ χρήματα, κερδοσκοπῶ, ἐμπορεύομαι, «κάμνω χρήματα». χρηματιοῦμαι, κεχρημάτισμαι· τἆλλα χρηματίσας Θουκ. 6, 62 ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὰς ἄλλας ὑποθέσεις. ἐφ' ἅπερ ἦλθον χρηματίσαντες 1, 87 ἀφ' οὗ διεπραγματεύθησαν ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα ἦλθον. καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου, ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον 'Αρφ. Θεσμ. 377 καὶ νὰ συζητῶμεν πρῶτα περὶ τοῦ Εὐριπίδου, τί πρέπει νὰ πάθῃ ἐκεῖνος. τοὺς προέδρους, οἳ ἂν τύχωσι προεδρεύοντες ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, χρηματίζειν ἐπάναγκες πρῶτον μετὰ τὰ ἱερὰ περὶ τῶν νομοθετῶν, καθ' ὅ τι καθεδοῦνται Δημ. 24, 21 οἱ πρόεδροι, ὅσοι τύχουν νὰ προεδρεύουν ἐν ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποφασίζωσιν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἱερὰν τελετήν, περὶ τῶν νομοθετῶν κατὰ ποίους τύπους θὰ συνεδριάσωσιν. οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι Θουκ. 7, 13 φανταζόμενοι, ὅτι μᾶλλον θὰ κερδήσωσι χρήματα

ἢ θὰ πολεμήσωσιν. αὐτὸς μέντοι, ὅπως ἂν συγγνώμης τύχοιμι παρὰ τῆς πόλεως, ἄνδρα μὴ καταγιγνώσκων ἀδικεῖν οἷς ἐχρηματίσατο ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως, οὐχ ὁρῶ Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 30 ἐγὼ ὅμως ὁ ἴδιος πῶς θὰ τύχω συγγνώμης παρὰ τῆς πόλεως, ἂν δὲν καταδικάζω ὡς ἔνοχον ἀδικίας τὸν ἄνδρα, ἐφ' οἷς (παρανόμως) ὠφελήθη πρὸς βλάβην τῆς πόλεως, δὲν βλέπω. Ἐν δὲ τῷ ἤθελε ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν χρηματίσασθαι τῷ βασιλέϊ Ἡρ. 3, 118 σημ. νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως μὲ τὸν βασιλέα. λέγουσι δέ τινες, ἤν τις ἀργύριον ἔχων προσίῃ πρὸς βουλὴν ἢ δῆμον, χρηματιεῖται Ξεν. Ἀθ. Πολ. 3, 3 «θὰ κάμῃ τὴν δουλειάν του». Ὁ Cobet ἀπαιτεῖ χρηματιεῖ.

χρηματοδαίτης ὁ: κτεάνων χρηματοδαίτας Αἰσχ. Ἑπτ. 716 κυρ. ὁ διανέμων τὴν περιουσίαν (χρήματα) τῶν κτημάτων: τὴν κτηματικὴν περιουσίαν.

χρήσιμος 3 καὶ 2: ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Σοφ. Ο. Τ. 878 κυρ. ὅπου ἄχρηστον πόδα μεταχειρίζεται: ὁπόθεν μάτην προσπαθεῖ νὰ ἐκφύγῃ. τὰ τῆς ἐμπειρίας χρήσιμα σφῶν ἔσται Θουκ. 7, 49 τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐμπειρίας θὰ ἀνήκουν εἰς αὐτούς. Ἄλλοι: τὰ τῆς ἐμπειρίας αὐτῶν (=σφῶν) ἔσται χρήσιμα (αὐτοῖς). τῷ αὐτίκα χρησίμῳ ὑμῶν τε καὶ ἐκείνων πολεμίῳ τὸ δίκαιον λήψεσθε 3, 56 θέλετε θεωρήσῃ (κρίνῃ) τὸ δίκαιον συμφώνως μὲ τὸ προσωρινὸν συμφέρον ὑμῶν καὶ τὴν ἔχθραν ἐκείνων. ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι 6, 85, ἴδ. ἐξηγοῦμαι. ὅ τι δὲ ἤδη τε ἡδύ... χρήσιμον κατέστη 2, 53 ἴδε ἡδύς.

χρῆσις ἡ, χρησιμότης, χρεία· ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπήν τινα ἔχει καὶ χρῆσιν Δημ. 11, 8 ὡς συμπλήρωμά τι (συμπληρωματικῶς) ἔχει ἐπενέργειαν («ἐπιρροήν») τινα καὶ χρῆσιν (χρησιμότητα). ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλεῖστα χρῆσις Πινδ. Ὀ. 11, 2 «ἔστι καιρός, ὅτε πλείστη χρεία γίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀνέμου» Σχ. σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες Πίνδ. Ν. 1, 30 ἐν δὲ τῇ σῇ συμπεριφορᾷ ἐφαρμογὴ γίνεται τοῦ σθένους καὶ τῆς βουλῆς (τῶν τε καὶ τῶν). ὥς τ' ἀνὰ βωμῷ θεᾶς κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος Ο. 13, 176 πῶς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θεᾶς (Ἀθηνᾶς) ἐκοιμήθη τὴν νύκτα κατὰ τὴν προμαντείαν ἐκείνου (τοῦ μάντεως).

χρησμῳδός 2 περὶ τῆς Σφιγγός Σοφ. Ο. Τ. 1200= αἰνιγμάτων (ἐμμέτρων) ἀοιδός.

χρηστήριον τό: ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν Αἰσχ. Ἑπτ. 216 σφάγια εἶνε τὰ σφαζόμενα (πρὸς σφαγήν) θύματα, χρηστήρια δὲ τὰ πρὸς σπλαγχνοσκοπίαν χρήσιμα ἱερεῖα· ἴδε σφάγιον. χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ, κείνου χρηστήρια τἀνδρός Σοφ. Αἴ. 219 σφάγια χειροδάϊκτα (διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Αἴαντος δαϊχθέντα, φονευθέντα) αἵματι βεβαμμένα, θύματα (δηλ. προσενεχθέντα τῇ μανίᾳ, εἰρωνικῶς) ἐκείνου τοῦ ἀνδρός. χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσι κοινὸν πρὸ ναοῦ Εὐρ. Ἴων. 419 τὸ ἱερεῖον ἀπὸ κοινοῦ ἔχει θυσιασθῇ (κυρ. πέσῃ) ὑπὸ τῶν ξένων πρὸ τοῦ ναοῦ· πρβ. Πλουτ. Ἠθ. σ. 435 B.

χρηστός 3: ἃ χρηστοὶ ἐγένεσθε οὐ προσήκοντα ἐπεδείξατε Θουκ. 3, 64 ἴδ. προσήκω. εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ Σοφ. Ἠλ. 240 ἂν ἔχω καὶ ἐγὼ κανὲν καλὸν (κυρ. ἂν εἶμαι ἀφωσιωμένη εἴς τι καλόν). Τὸ χρηστῷ εἶνε, κατὰ τὴν γνώμην μου, οὐδέτερον· ἀλλ' ὅπως καὶ ἀλλ. τοῦ Σοφοκλέους, οἷον ἐν στ. 972. Ἀπ. Σοφ. 84, 2, τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἀναφ. εἰς πρόσωπον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ χρηστὸν τοῦτο ἀναφ. εἰς τὸν Ὀρέστην. Τοῦτο μόνον τὸ καλὸν εἶχεν ἡ Ἠλέκτρα. τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους Εὐρ. Ἑκ. 1227 «τὰ χρηστὰ (τὸ ἀντίθ. τοῦ κακοῖς) αὐτά (=«μόνα τους») ἕκαστα («ἕνα ἕνα» ἤτοι: ἄνευ ἑτέρων καὶ ἄνευ ἀλλήλων, ἤτοι: «ἐξ αὐτῶν» ἢ οἴκοθεν» Σχ.) ἔχει φίλους» Δ. Βερν. τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν Ἱππ. 380, ἴδ. προτίθημι. τὰ δὲ δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί Σοφ. Φιλ. 450 πᾶν δὲ ὅ τι δίκαιον καὶ χρηστόν (κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ) ἀποστέλλουσιν (εἰς Ἅιδου): ἐκποδὼν ποιεῖσθαι πειρῶνται. Διορθ. ὁ Nauck προυσελοῦσ', ὃ ἴδε. διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον εἰς δύο χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τῳ (οὕτως ἔγραψα: τῷ) τραύματι Λουκ. Συμπ. κεφ. 44 (πρβ. Ἀλεξ. κεφ. 55) ἐχώρισε τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον εἰς δύο δι' ἑνὸς πολὺ καλοῦ (τ. ἔ. μεγάλου) καὶ βαθέος τραύματος. εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν Ἀρφ. Ἐκκλ. 219 ἐὰν τοῦτο τὸ ἔθιμον ἐφύλαττε. «χρηστοί οἱ καταδεδικασμένοι» Ἡσύχ. πρβ. «ἢ διὰ (ἴσ. ἢ νὴ Δία) τὸ χρηστοὺς κομψῶς λέγεσθαι τοὺς τελευτῶντας αἰνιττόμενοι, διὰ τῆς εὐχῆς αἰτοῦνται μηδένα τῶν συνοίκων ἀποθανεῖν· οὐ δεῖ δὲ τοῦτο θαυμάζειν· καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης (ἴδ. Ἀπ 550) ἐν ταῖς Ἀρκάδων πρὸς Λακεδαιμονίους συνθήκαις φησὶ μηδένα χρηστὸν ποιεῖν βοηθείας χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῶν Τεγεατῶν, ὅπερ εἶναι μηδένα ἀποκτιννύναι» Ἐν σελ. 292 B ἀκριβέστερόν πως ὁμιλῶν περὶ τούτων λέγει: «Μεσσηνίους ἐκβαλεῖν (ἴσ. ἐκβάλλειν) ἐκ τῆς χώρας καὶ μὴ ἐξεῖναι χρηστοὺς ποιεῖν». Τοῦτο δὲ κατὰ τὸν Herw. ἀναφ. εἰς τὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφήν, τὴν συνήθη: χρηστέ, χαίρειν (χαῖρε). Πιθανῶς.

χρίμπτω ἐπιτεταμ. τύπος τοῦ χρίω: ἐλαφρῶς, μόλις, ἐγγίζω, προσψαύω τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος (ἐν χρῷ πελάζειν Ἐ. Μ. σ. 407. τοῦ χρωτὸς ἐγγίζειν αὐτ. σ. 815. πρβ. χράω, χραίνω). ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα Σοφ. Ἠλ. 721 διευθύνων τοὺς ἵππους ὑποκάτω καὶ πλησίον τῆς ἐσχάτης στήλης (τ. ἔ. τῆς ἐξωτάτης ἐπιφανείας τοῦ καμπτῆρος) ἐπλησίαζε πάντοτε τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ

εἰς τὸν καμπτῆρα («περνοῦσε κολλητὰ» σχεδὸν). — Παθ. χριμφθεὶς πέλας κ 516 = ἐγγὺς ἐλθὼν (ἀφ' οὗ στριμωχθῇ κοντά). γᾶς ἐμᾶς πεδί' ὁπλόκτυπ' ὠτὶ χρίμπτει βοάν Αἰσχ. Ἑπτ. 83 τῆς χώρας μου αἱ πεδιάδες διὰ τῶν ὅπλων τῶν ἵππων κρουόμεναι ὁλονὲν φέρουσι πλησιέστερον εἰς τὸ οὖς μου τὴν βοήν. μύωπι χριμφθεῖσα Πρ. 701 ὅπου ἡ ὀρθὴ γρ. εἶνε χρισθεῖσα, ὃ ἴδε. τὸν ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων χριμφθέντα γόον Πινδ. Π. 12, 21 τὸν ἐκ τῶν ταχέως κινουμένων σιαγόνων δυσκόλως ἐκπεμφθέντα, ἐκβληθέντα γόον. πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν τῷδε χριμφθῆν (=-θῆναι) χροΐ Αἰσχ. Ἱκ. 797 πρὶν ἄνδρα μισητὸν συγχρωτισθῆναι ἐμοί. Ὅμοιον τύπον ἀπρφ. ἠθέλησε ν' ἀποκαταστήσῃ ὁ L. Dindorf καὶ ἐν Ἑπτ. 1070: κατακλυσθῆν ἀντὶ τοῦ κατακλυσθῆναι.

χρῖσμα τό μτγν. τύπος, τὸ χρῖμα ὁ παλαιότερος· λαμπὰς. . φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς. . παρηγορίαις Αἰσχ. Ἀγ. 93, ἴδ. φαρμάσσω.

χρίω (ῥ. χρισ-, τὸ ῑ, πρβ. Ψ 186. φ 179. Σοφ. Τρ. 675. 832. μόνον χρίει Ἀνθ. 6, 275). χρίσω Εὐρ. Μήδ. 789. ἔχρῖσα γ 466. κ 364. Σοφ. Τρ. 689 (χρῖσ- Π 680. δ 49). Ἱπποκρ. 3, 430. Ἀπολλοδ. 1, 9, 23. κέχρῖκα Παλ.Δ. Μέσ. χρίω ἐμαυτὸν καὶ ἐμαυτῷ, ἐξ οὗ τὸ χρείμενος (ει = ῑ) Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ., πρβ. λούμενος. χρίσομαι ζ 220. Γεωπ. 15, 7. ἐχρῖσάμην ἐπ. ποιητ. καὶ Ἀττ. πεζ. Παθ. ἐχρίσθην Τραγ. Ἀπ. Ἀχαι. 10. Ἀπολλοδ. 1, 9, 23. χρισθήσομαι Παλ. Δ. κέχρῖμαι Ἀπ. Μάγνητ. 3. Εὐβούλ. 98. Ἀρφ. 488. Ξεν. Κ. Π. 7, 5. 22 (Δ. Γ. -σμ-), ἐκέχριτο (Δ. Γ. ἐκέχριστο) 7, 1, 2. ἄνευ τοῦ σ καὶ Καλλίμ. Ἄρτ. 69. Ἡρ. 4, 189. 195 πρβ. χρῖμα κατὰ τὸν κώδ. Med. ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 94, χρῖσμα μτγν., χρῖμμα Αἰολ. Μ.Ε. 815, 25. χρῖστός Τραγ., -στέον Γεωπ. 16, 4, 1. Τὸ ῥῆμα εὕρηται καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ κεντεῖν ἐν Αἰσχ. Πρ. 581 (ἴδ. κατ.). χρισθεῖσα αὐτ. 701, σύνθ. ἐγχρίει Πλ. Φαῖδρ. 251D κἀλλ. Κατὰ τὸν Φρύνιχ. ἐν Ἀ Β σ. 46: «κεχρίσθαι σκορπίῳ: ἀντὶ τοῦ πεπληγέναι ὑπὸ σκορπίου, καὶ σὺν τῇ προθέσει ἐγκεχρίσθαι. Διαφέρει τῇ γραφῇ τὸ πεπλῆχθαί τε καὶ ὑπ' ἐλαίου κεχρεῖσθαι· τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ ἐλαίου διὰ τῆς ει διφθόγγου· τὸ δὲ κεχρίσθαι, τὸ σημαῖνον τὸ πεπλῆχθαι, διὰ τοῦ ι πανταχοῦ»· ἀλλὰ κατὰ τὸν Blass ἡ διάκρισις αὕτη, καθ' ἣν τὸ ι ἐν τῷ κεχρίσθαι (σκορπίῳ) εἶνε βραχὺ δὲν φαίνεται ὀρθή, διότι ἡ β' σημ. τοῦ κεντεῖν παρέπεται ἐκ τῆς πρώτης. Ἄλλοι δὲ γραμματικοὶ (ἴδ. Ἐτυμ. Γουδ. σ. 569,35) ἔγραφον χρείω ἐπὶ τῆς β' σημ. χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος Αἰσχ. Πρ. 588 «κεντρίζει» Σχ., νύσσει. Τὸ δὲ αὖ τὴν ἐπανάληψιν δηλοῖ. ὀξυστόμῳ (= ὀξὺ στόμα ἔχοντι) μύωπι χρισθεῖσα Αὐτ. 701 νυχθεῖσα. φονίᾳ νεφέλᾳ χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα Σοφ. Τρ. 832, ἴδε δολοποιός.

χροΐζω (χρὼς χροός) ἅπτομαι τοῦ δέρματος (χροός), χρωματίζω, ποιητ. σπάν. Εὐρ. Ἡρακλ. 915. Μέσ. χροΐξεται Θεόκρ. 10,18. Παθ. ἐγχροϊσθεὶς Ἀπ. (Σαπφ.) ἀδέσπ. 56. χροισθεῖσα (τοῦ χροΐζω) Νικ. Ἀπ. 74, 26 χρωματισθεῖσα, καὶ χρῴζω (διὰ τοῦ ι ὑπογεγρ. Ἐ. Μ. 815, 21. Ἡρῳδιαν. II 571, 607) Εὐρ. Φοιν. Φοιν. 1625. Ἀπ. Ἀλέξιδ. 141, καὶ χρώννυμι Λουκ. Ἱστ. 48. χρώσω Ἡσύχ. ἔχρωσα Ἀνθ. Πλαν. 138. Λουκ. Εἰκόν. 7. ἐπικέχρωκα Πλουτ. 395. Παθ. ἐχρώσθην. χρωσθήσομαι Γαλην. 1, 278. 9, 394. κέχρωσμαι Εὐρ. Μήδ. 497, Ἱπποκρ. 5, 390 καὶ μτγν. (κέχρωμαι μτγν.). Πρβ. χρῶμα. Οἱ τύποι ἐχρώσθην, κέχρωσμαι, καὶ χρώσω, ἔχρωσα, ὡς προερχόμενοι ἐκ τοῦ χρῴζω πρέπει νὰ γράφωνται διὰ τοῦ ι ὑπογεγραμμένου: ἐχρῴσθην κέ.

χρονίζω: τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντ' (-οντας Dind.) ἄχη Αἰσχ. Χο. 61, ἴδ. ῥοπή. Παθ. χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἦθος (Conington: ἔθος) τὸ πρὸς τοκέων Ἀγ. 728 προβὰς δὲ τῇ ἡλικίᾳ ἀπέδειξε τὸ ἔμφυτον ἐκ τῶν γονέων ἦθος: τὴν οἰκείαν φύσιν. τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται Αἰσχ. Ἑπτ. 54 τῶν λόγων μου τούτων ἡ ἐπικύρωσις δὲν θ' ἀργήσῃ ἐξ ὄκνου.

χρόνιος 3 παρ' Ἀττ. καὶ 2: ἃ δ' ἀρετὰ ἀοιδαῖς χρονία τελέθει Πινδ. Π. 3, 115 διαιωνίζεται. Οὐλυμπιονίκαν δέκευ τόνδε κῶμον, χρονιώτατον φάος ἀρετᾶν Ὀ. 4, 9 «δέχου εὐμενῶς τὸν Ὀλυμπιονίκην κῶμον, χρονιώτατον καὶ διηνεκὲς φάος καὶ ἀπόδειξιν τῶν εὐρυσθενέων καὶ ἐκ μεγάλης ἰσχύος γενομένων ἀρετῶν τοῦ νικητοῦ» Σχ. τί δῆτα φήσω χρόνιος οὖσ' ἐκ δωμάτων; Εὐρ. Ἀνδ. 84 τί θὰ εἴπω (εἰς ἀπολογίαν μου) διὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν μου; χρόνιον ἴχνος θείς Ὀρ. 234 δοκιμάσας νὰ περιπατήσῃς (πατήσῃς) ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. ἀείποτε χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, ἐς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ Ἴων 1615 τὰ τῶν θεῶν ἀείποτε μὲν χρόνιά ἐστι (ὀψὲ καὶ μετὰ πολὺν χρόνον τελεῖται), ἐς τέλος δὲ οὐκ ἀσθενῆ δείκνυται. μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῆδας ἀπλοίας τεύξῃ Αἰσχ. Ἀγ. 155 ἵνα μὴ παρασκευάσῃ τινὰς ἀντιπνόους (ἐναντίως πνεούσας, ἐναντίας) χρονίας τὰς ναῦς κατεχούσας ἀπλοίας. Τὸ δ' ἀντιπνόους δὲν εἶνε ἀνάρμοστον εἰς τὸ ἀπλοίας (ἕνεκα τῆς ἐννοίας του, ἴδε τὴν λ.)· ἴδ. ἐχενηῒς καὶ σύμφυτος. χρόνια πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται Εὐρ. Ὀρ. 151 μετὰ μακρὸν χρόνον (παραφροσύνης) τέλος πεσὼν ἀναπαύεται. χρόνιος δ' εἴμ' ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς Εὐρ. Κύκ. 249 εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν ἔφαγα ἀνθρώπων κρέας. χρόνιοι γὰρ ἥκουσ' Ἰ. Τ. 258 «μετὰ πολὺν γὰρ χρόνον (Ἕλληνες ξένοι) ἐληλύθασι» Δ. Βερν.

χρόνος ὁ: χρόνου εἵνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε Σοφ. Ο. Κ. 22 ἕνεκα τοῦ (μακροῦ) χρόνου (καθ' ὃν εἶμαι πλησίον σου) δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω τώρα τὸ χρέος

μου. ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ χρόνος Σοφ. Ἠλ. 1255, ἴδε πρέπω. χρόνον λέγοις ἄν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 1086 κυρ. ἐμπορεῖς νὰ λέγῃς χρόνον, ἐὰν χρόνος εἶνε ὁ θάνατος· διότι δηλ. μόνος ὁ θάνατος ἐμπορεῖ νὰ μαλάξῃ τὸ πένθος μου καὶ νά με παρηγορήσῃ. ἦλθες χρόνῳ μὲν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 740 = χρόνῳ μὲν (ὀψὲ μέν), ἀλλ' ἦλθες τ. ἔ. ἦλθες τέλος πάντων. ἐξῆλθον οἱ χρόνοι Δημ. 20, 144 παρῆλθον αἱ προθεσμίαι, ἤτοι: παρῆλθεν ὁ χρόνος ὁ πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν διὰ τοῦ νόμου ὡρισμένος, ὁ χρόνος ἐν ᾧ τις εἶνε ὑπεύθυνος. χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι Θουκ. 1, 117 ἀναλαβόντες τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδώσωσι (πληρώσωσιν) εἰς προθεσμίας ὡρισμένας τὰ ἐξοδευθέντα χρήματα οὐ μέν τοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι Θουκ. 1, 3 ἴδε ἐκνικάω. (Δίκα) μέτεισιν οὐ μακροῦ χρόνου Σοφ. Ἠλ. 478, ἴδε μέτειμι. χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος 1292, ἴδ. ἐξείργω. χρόνος εὐμαρὴς θεός 179, ἴδε εὐμαρής. ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι Φιλ. 285, ἴδε προβαίνω. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακά πω χρόνου Ἀρφ. Πλ. 98 ἀπὸ πολλοῦ γὰρ χρόνου οὐχ ἑώρακά πω αὐτούς. τοὺς χρόνους ἀνελών, ἐν οἷς ἐδυνήθητ' ἂν ἐξελθεῖν Δημ. 19, 51 ἀφήσας νὰ παρέλθῃ ὁ χρόνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνασθε νὰ ἐξέλθητε. ὁ ἱκνούμενος χρόνος εἶνε ὁ μέλλων (κυρ. ὁ ἐρχόμενος) χρόνος. πολλὰ γὰρ τάδε ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ Σοφ. Φιλ. 306 τοιαῦτα (ἀκούσια = τάδε) γένοιτ' ἂν πολλὰ ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ ἀνθρώπων. χρόνους ἐμποιεῖν Δημ. 36, 2 ἐπιφέρειν ἀναβολὰς (ἀπώλειαν χρόνου). χρόνους ἐμποιεῖν τοῖς πράγμασιν 9, 71 παρατείνειν τὰ πράγματα εἰς μῆκος, ἀναβάλλειν τὰ πράγματα. Καὶ κατ' αἰτ. χρον. ἐμμείναντες χρόνον οὗ εἶχον τὰ σιτία Θουκ. 3, 1, ἴδε ἐμμένω. Καὶ συχν. τὴν ἱερήν, ὦ θυμέ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; Καλλιμ. Δῆλ. 9 ἑρμηνεύουσι: τὴν ἱερὰν Δῆλον, τὴν Ἀπόλλ. κουροτρόφον, τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρόν (κατὰ τὸ Δημ. 3, 16) ἀείσεις; Ὁ Reiske διώρθ. τίνα χρόνον, εἴ ποτ', ἀείσεις, ἴσως: τίνα χρόνον θὰ ψάλῃς, ἂν ἔχῃς σκοπὸν νὰ ψάλῃς. τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα Σοφ. Ἀντ. 681, ἴδ. κλέπτω. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ χρόνου καὶ τοῦ καιροῦ ὁ Ἀμμώνιος παρατηρεῖ τάδε: «καιρὸς καὶ χρόνος διαφέρει· καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα· χρόνος δὲ πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως ὁ μὲν καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον ὅτε πόλεμος ἦν· χρόνος δὲ ποσότητα, οἷον πρὸ δέκα χρόνων ἢ μετὰ δέκα ἔτη· πρβ. καιρός.

χρυσαμοιβός 2 ὁ χρυσὸν ἀμείβων, ἀλλάσσων = «ἀργυρογνώμων» Ἡσύχ. Μτφ. ὁ Ἄρης ὀνομάζεται χρυσαμοιβὸς σωμάτων Αἰσχ. Ἀγ. 445 ὁ ἀνταλλάσσων ἀντὶ χρυσοῦ τὰ σώματα τῶν πεσόντων ἢ αἰχμαλωτισθέντων. Ὀρθότερον: ὁ ἀνταλλάσσων διὰ σποδοῦ (τοῦ κατωτ. ψήγματος) τὰ σώματα τῶν πεσόντων. Τὸ πυρωθὲν ψῆγμα εἶνε ὁ χρυσὸς τοῦ Ἄρεως.

χρῡσόγονος 2 ἐκ τοῦ χρυσοῦ γεγονώς, γεγεννημένος, καταγόμενος, προελθών· γενεὰ χρυσόγονος παρ' Αἰσχ. Πέρ. 79 ὀνομάζονται οἱ Πέρσαι ὡς ἐκ τοῦ Περσέως καταγόμενοι, ὃν ἡ Δανάη συνέλαβεν ἐκ τοῦ Διός, ἐν μορφῇ χρυσῆς βροχῆς μιγέντος αὐτῇ. Τὸ χωρίον: χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς ὁ ἐκ τῆς χρυσῆς γενεᾶς ἰσόθεος ἀνήρ.

χρυσόπαστος 2: Αἰσχ. Ἀγ. 769, ἴδ. ἔδεθλον.

χρῡσός ὁ: κρείσσονα χρυσοῦ Αἰσχ. Χο. 371 προτιμότερα τοῦ χρυσοῦ· πρβ. «τὰ λόγια σου εἶνε μαλαματένια (μάλαμα)». πολλοῦ γὰρ χρυσοῦ .. κρείσσων πάτρα σώφρονι ναίειν Ἀπ. Εὐρ. 1046, ἴδε κρείσσων.

χρῡσοχοέω: χρυσοχοήσοντας οἴει τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; Πλ. Πολ. 450Β νομίζεις ὅτι οὗτοι ἦλθον ἐδῶ, διὰ νὰ κερδήσουν χρήματα καὶ ὄχι διὰ ν' ἀκούσουν λόγους; Τὸ χρυσοχοεῖν τοῦτο εἶνε παροιμιώδης ἔκφρασις ἐπὶ τῶν ματαίοις ἔργοις ἐπιχειρούντων, ἀμελούντων δὲ τῶν οἰκείων ἔργων· ἴδε Ἁρποκρατ. ἐν λ. χρυσοχοεῖον.

χρυσώψ ἢ χρυσωπὸς ἢ χρυσώπης; Πρόκειται περὶ τοῦ Εὐρ. Βακχ. 553: μόλε, χρυσῶπα τινάσσων, ἄνα, θύρσον κατ' Ὄλυμπον (Ὀλύμπου Kirchh.) ἐλθὲ κάτω ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον (οἷον: καταβαίνων τὸν Ὄλυμπον, πρβ. σ. 206) τινάσσων ἐπάνω (= ἄνω) τὸν θύρσον. Ἐν οἷς ἀφῆκα ἀμετάφραστον τὸ χρυσῶπα, ὅπερ οἱ μὲν συντάσσουσιν (ὡς αἰτ.) πρὸς τὸ κισσόν, λέγοντες ὅτι τοιοῦτον δῆθεν χρῶμα ἔχει ὁ κισσός, οἱ δὲ διορθοῦσι χρυσωπέ, θεωροῦντες αὐτὸ ὡς ἐπίθετον τοῦ Βάκχου· ὅπερ λογικώτερον. Ἀλλ' εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν, ἄνευ διορθώσεως, ἂν ἐκλάβωμεν τὸ χρυσῶπα (ἔχων πρόσωπον λάμπον ὡς χρυσός) ὡς κλητ. τοῦ χρυσώπης. κατὰ τὸ κυνῶπα, παρὰ τὸ κυνώπης. Τοῦ δὲ χρυσώπης τούτου διεσώθη τὸ θηλ. χρυσῶπις (Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος Ἀρφ. Θεσμ. 321).

χρῷ δοτ. = χρωτί, ἴδε χρώς.

χρώς ὁ, τὸ δέρμα, γεν. χρωτός Κ 575, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πεζογρ., δοτ. χρωτὶ Πίνδ. Π. 1, 55 καὶ παρ' Ἀττ. ποι. καὶ πεζ. ὡς Ξεν. Συμπ. 4, 54, αἰτ. χρῶτα σ 172 καὶ 179. Ἡσ. Ἔργ. 555. Πινδ. Ἰ. 3, 41. Τραγ. καὶ πεζ. ὡς Ξεν. ἔνθ' ἀν. Πληθ. χρῶτες Ἀριστοτ. καὶ μτγν. Κλίνεται δὲ καὶ κατὰ τὸ αἰδώς, παρ' Ὁμ. καὶ ποιητ., γεν. χροός, δοτ. χροΐ (καὶ Ἡρ. 4, 175), αἰτ. χρόα. Εὕρηται δὲ καὶ ἡ δοτ. χρῷ (ὡς ἐν Ἀπ. Σαπφ. 2, 10), μετὰ τῆς ἐν παρ' Ἀττ., ὡς Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 8 ἐν χρῷ κεκαρμένος. Σοφ. Αἴ. 786. Θουκ. 2, 84, περὶ ὧν ἴδε κατ. Παρ' Ἡρῳδιαν. ΙΙ 415 ἀναφέρεται ὡς

ἀνάλογος ἡ γεν. τοῦ χρῶ καὶ ἡ αἰτ. τὸν χρῶ (κατὰ τὸ ἕως). Πρὸς τὴν δοτ. χρῷ ἀντιστοιχεῖ ἡ δοτ. ἐν φῷ Εὐρ. Ἀπ. 5 (ἐν Μ. Ἐ 803, 46) ἀντὶ τοῦ φωτί. Ὁ Ἡρῳδιαν. I 401. II 921 ἐκ τῆς Ἰωνικῆς ὀνομ. χροῦς παράγει τὴν γεν. χροὸς κατὰ τὸ βοῦς· πρβ. καὶ τὴν σπανιωτέραν αἰτ. χροῦν ἀντὶ τοῦ χρόα παρ' Ἡρῳδιαν. II 706 (667). τῶν δὲ τράπετο χρώς Ρ 733 ἠλλοιώθη, ἄλλαξε τὸ χρῶμά των αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος Τ 33 θὰ μείνῃ πάντοτε τὸ σῶμά του ἀβλαβὲς (ἀπείρακτον). ποντίου θηρὸς χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων Πινδ. Ἀπ. 43, ἴδε προσφέρω. φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος Θεόκρ. 23, 13 τὸ χωρίον ἐφθαρμένον. Ἡ νόημά τι παρέχουσα διόρθ. εἶνε ὁ πρὶν τᾷ μορφᾷ (ἀντὶ τῶν ὕβριν τᾶς ὀργᾶς): ἐξηφανίζετο δὲ τὸ χρῶμα τὸ πρὶν περικείμενον (περιτεθειμένον) τῇ μορφῇ. ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ Αἰσχ. Πέρ. 320, ἴδε ἀμείβω. διδοὺς δὲ τόνδε φράζ', ὅπως μηδεὶς κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ Σοφ. Τρ. 605 ὅταν δὲ τὸν δίδῃς, λέγε (ὁδήγει) κανεὶς ἄλλος πρότερον ἐκείνου νὰ μὴ τὸν φορέσῃ (ἐνδυθῇ) εἰς τὸ σῶμά του ἐπάνω. Περιττὴ ἡ διόρθ. ἀμφιθήσεται, διότι τὸ ἀμφιδύσεται κυριολεκτικώτερον καὶ ἁρμοδιώτερον. στεῖλαί νυν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους Εὐρ. Βάκχ. 821 ἐνδύσου λοιπὸν βυσσίνους πέπλους. ξυρεῖ ἐν χρῷ Σοφ. Αἴ. 786, ἴδ. ξυρέω. ἐν χρῷ αἰεὶ παραπλέοντες Θουκ. 2, 84 ἀεὶ ὡς ἐγγύτατα (τῶν Πελοποννν. νεῶν) παραπλ. Οἱ Ἀττικοὶ σπανίως μεταχειρίζονται τὴν λέξιν, συχνότερον δὲ οἱ μτγν. εὐτύχημα γέ σου μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα, ὥστε μόνον μὴ διαφθείρειν τοὺς συγκαθεύδοντας Ξεν. Συμπ. 4, 54 εὐτύχημά γέ σου μέγα ἐστὶ τὸ ὅτι ἔφυς ἔχων τὸν χρῶτα τοιοῦτον, ὥστε μόνον κέ. Καὶ αὐτ. κατ. σοί γε εἰ μὴ ἐπ' ἄλλῳ ἀλλ' ἐπὶ τῷ χρωτὶ ἄξιον μέγα φρονεῖν ἄξιόν σοί γε ἐστὶν εἰ μὴ ἐπ' ἄλλῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ χρωτὶ μεγαλοφρονεῖν. ἦν δ' ἄρα αὐτῷ ἐν χρῷ φίλος Σουΐδας, στενὸς φίλος, ἀντίστοιχον πρὸς τὸ τῆς συνηθείας χυδαῖον «κόλος καὶ βρακί».

χύτρα, Ἰων. κύθρη καὶ Σικελ. κύτρα, ἡ: οὐκ οἶδ' ὅκως... ἡ κύθρη πράξει Ἡρώνδ. 7, 75, ἴδ. κύρω. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε σεμνῶς Ἀρφ. Πλ. 1197 λαβοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς χύτρας, αἷς ἱδρυσόμεθα τὸν θεόν (μὲ τὰς ὁποίας θὰ ἐγκαθιδρύσωμεν τὸν θεόν: «ἔθος γὰρ ἦν, ἐν ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ἀγαλμάτων, ὀσπρίων ἡψημένων χύτρας περιπομπεύεσθαι.. εὐχαριστήρια τῆς πρώτης διαίτης» Σχ.), φέρε αὐτὰς σεμνῶς. «Εἰδέναι δὲ οὐ φαῦλον, ὅτι χύτρα καὶ φιλήματος εἶδος ἦν, ὁπότε τὰ παιδία φιλοίη, τῶν ὤτων ἐπιλαμβανόμενα· ὑποδηλοῖ δὲ Εὔνικος ἐν Ἀντείᾳ «λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν» Πολυδ. 10,100 ἤτοι: φίλησον τὸ τῆς χύτρας φίλημα· πρβ. καὶ Πλουτ. 38 C.

χωλός 3: χωλὴν δ' ἀείδειν χωλὸν ἐξεπαίδευσα Ἡρώνδ. 1, 71, ἴδε ᾄδω.

χῶμα τό: μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων χῶμα νομιζέσθω, τύμβος σᾶς ἀλόχου, θεοῖσι δ' ὁμοίως τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων Εὐρ. Ἄλκ. 995 «μηδὲ ὁ τύμβος τῆς σῆς ἀλόχου νομιζέσθω ὡς τὸ χῶμα τῶν φθιμένων («ἀποθανόντων» Σχ.) νεκρῶν, τιμάσθω δ' ὁμοίως τοῖς θεοῖς (ἤτοι: «ὡς θεοῦ τινος ναός» Σχ.), σέβας ὧν τῶν ἐμπόρων («ὁδοιπόρων» Σχ.)» Δ. Βερν. ἐψηφίσασθε τάς τε ναῦς καθέλκειν τοὺς τριηράρχους καὶ παρακομίζειν ἐπὶ τὸ χῶμα Δημ. 50, 6 καὶ νὰ τὰς φέρωσι (καὶ τοποθετῶσι κατὰ μῆκος) εἰς τὴν προκυμαίαν. πότνι' ἀκτὴ χώματος Αἰσχ. Χο. 722 σεβαστὸν ὕψωμα (σωρός) χώματος· ὀνομάζεται δὲ ἀκτή, διότι αὐτοῦ προσορμίζεται τὸ πλοῖον τοῦ Χάρωνος, τὸ παραλαμβάνον τοὺς νεκρούς· ἴδ. βώμιος.

χώρα, Ἰων. χώρη: ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ Αἰσχ. Ἀγ. 76 διότι καὶ ὁ νεαρὸς μυελὸς (ἡ νεαρὰ δύναμις) ἐντὸς τῶν στηθῶν ἀναβλαστάνων εἶνε ἴσος τῷ γέροντι, ὁ δὲ Ἄρης δὲν ἔχει χώραν. Ἐκ τῶν διορθ. μνημονεύω τὴν τοῦ Weckl. ἐνὶ πείσῃ (ἀντὶ τοῦ ἐνὶ χώρᾳ), πρβ. Ἡσύχ. «ἐν πείσῃ: ἐν χώρᾳ». οὐκ ἐδόκει μοι (ὁ κίνδυνος) χώραν οὐδὲ πρόνοιαν οὐδεμίαν τῆς ἰδίας ἀσφαλείας διδόναι Δημ. 18, 220 ὁ κίνδυνος τῆς πόλεως μοὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν παρεῖχε τόπον διὰ τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν οὐδ' (ἐπέτρεπε νὰ λάβῃ τις) καμμίαν πρόβλεψιν δι' αὐτήν. οὔτε γὰρ τάξιν ἔχοντες αἰσχυνθεῖεν ἂν λιπεῖν τινα χώραν βιαζόμενοι Θουκ. 4,126 ἐπειδὴ δὲν ἔχουν καμμίαν (κανονικὴν) τάξιν (θέσιν ὡρισμένην), δὲν ἐντρέπονται (κυρ. δὲν ἤθελον ἐντραπῇ) καὶ νὰ ἐγκαταλίπωσιν οἱανδήποτε θέσιν, ὅταν βιάζωνται ὑπ' ἄλλων. καὶ κατὰ χώραν ἀπιέναι, ᾗπερ πρόσθεν εἶχε τὸ στράτευμα Ξεν. Ἀν. 6, 4, 11 καὶ ἀπεφάσισαν, ὅπως τὸ στράτευμα ἀπέρχηται ἔχον ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν τάξιν, ἣν εἶχε καὶ πρότερον. ἐν οὐδεμιᾷ χώρᾳ ἔσονται Αὐτ. 5, 7, 28 = ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ ἔσονται. ὕβριν θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί, οὗ μέλλει χώρην (γ' ὤρην;) μηδεμίην θέμεναι Θέογν. 152 ὁ θεὸς ἐνέβαλεν (ἔδωκεν) ὕβριν (ὡς) πρῶτον κακὸν τῷ ἀνδρί, οὗ (τούτῳ γε, οὗ) μέλλει παντάπασιν ὀλιγωρῆσαι (ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ θέσθαι). Ὁ Bergk παρέβαλε τὸ Αἰσχ. Ἀγ. 78 (Ἄρης δ' οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, ἴδε ἀνωτ.) καὶ τὰ τοῦ Ἡσυχίου: «ἄχωρος ἐν κατάρᾳ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων». Καὶ σήμερον λέγομεν ἀνάλογόν τι: «δὲν τὸν χωρεῖ ὁ τόπος».

χωρέω: χωρήσομαι Ἀττ. ποιητ. καὶ πεζ., ἄλλως ὁμαλόν· ὁμοίως ἀπο-, παρα-, προσ-, συγ- (ὑπο- Λουκ. Τόξ. 11), ἀλλὰ χωρήσω Π 629. Ἡρ. 5, 89. 8, 68. Ἱπποκρ. 7, 502 κἀλλ. Θουκ. 1, 82. [Πλ.]

'Ερυξ. 398 Β, συχν. μτγν., σύνθετ δὲ συχν. 'Αττ. πεζ. ἀνα-, ἀπο-, ἐγ-, προ-, προσ- (ὁ Θουκ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους), συγ-, ὑπεκ-, (ἐκ- 'Ηρ. 2, 139). Παθ. συγχωρηθείς Ξεν. 'Ελλ. 3, 2, 31 καὶ ἄλλ. συγχωρηθήσομαι μτγν. συγκεχώρηται Πλ. Φίλ. 15 Α. 14 Ε, παρα- Διον. 'Αλ. 11, 52 -χωρητέον 1, 56, ἀνα- συγ- Πλάτ. γαῖα δ' ἔνερθεν χώρησεν "Ομ. "Υμν. Δήμ. 430 ἡ δὲ γῆ ὑπεχώρησε κάτωθέν μου. οὐδ' ἂν 'Αχιλλῆϊ. . .χωρήσειεν Ν 324=ὑποχωρήσειεν. ὁ κονιορτός. . . ἐχώρει πολὺς ἄνω Θουκ. 4, 34 ἐσηκώνετο σὰν σύννεφο ἐπάνω. οὐκ ἐπὶ τὸ γενόμενον ἐχώρησε 6, 58 «ἐβάδισεν οὐκ ἐπὶ τὸν γενόμενον φόνον» Σχ. "Αλλοι ἧττον ὀρθῶς: δὲν ἐβάδισεν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔγινεν ὁ φόνος. 'Ομοίως οὐ γὰρ ἐπὶ τὴν πλείστους βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε 1, 122, ἴδ. οὐ. ἐνθεῦτεν ἡ φάτις αὕτη κεχώρηκε 'Ηρ. 1, 122 «ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ 'δῶ ἐβγῆκε (διεδόθη) αὐτὸς ὁ λόγος». μή ποτ' εἰσίδοιμί σε πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι Σοφ. Τρ. 304, ἴδ. εἰσορῶ. Τὸ χωρεῖν ἔχει ἐχθρικὴν ἔννοιαν κυρίως ἐν τῇ φράσει ὁμόσε χωρεῖν (=ὁμόσε ἰέναι, ἴδε ὁμόσε) κττ., ἀλλ' ὅταν συντάσσεται μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐπί, πρός τινα (τι), ἔχει ἄλλοτε μὲν φιλικὴν (πρβ. χωρεῖν εἴς τι ἢ πρός τινα (τι) παρὰ Θουκ.), ἄλλοτε δὲ ἐχθρικήν, ὡς ἐνίοτε παρὰ Σοφ. χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων Εὐρ. 'Ορ. 921, ἴδε ὁμόσε. εἰ γὰρ τὸ χρῇζον ἐπίθετ', οὐ τοὐμὸν χρεὼν χωρεῖν Εὐρ. 'Ι. Α. 1017, ἴδ. χρῄζω. 'Εν Ξεν. Οἰκον. 1, 11 καὶ ὁμολογουμένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ ὁ Cobet μετ' ἄλλων γρ. καὶ δι' ὁμολογουμένων (ἐνν. ἀληθειῶν, τ. ἔ. ἀναντιρρήτων), ὡς καὶ ἐν 'Απ. 4, 6, 15 περὶ οὗ ἴδε ὁμολογέω. τὸ δ' ἁμέτερον χωρήσεται Μούσαισι χόρευμα φίλον Εὐρ. 'Ηλ. 875 «τὸ δὲ ἡμέτερον φίλον ταῖς Μούσαις χόρευμα χωρήσεται (κοιν. προχωρήσει, ἤτοι: θὰ πάγῃ 'μπρός, οὐ παύσεται)» Δ. Βερν. χωρήσομαι τἀρ' οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ Σοφ. 'Ηλ. 404, ἴδε στέλλω. ἐς τόνδ' 'Ατρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει Φιλ. 396 ἐναντίον τούτου (τοῦ Νεοπτολέμου) παντὸς εἴδους ὕβρις ἐκ τῶν 'Ατρειδῶν ἐπερρίπτετο.

χωρίζω: ποῖ τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον; Εὐρ. 'Εκ. 769 τὸ πλῆρες: ποῖ ἐξέπεμψε, χωρίσας (αὐτὸν) μόνον (ἀπὸ) τῶν τότε ὄντων τέκνων; τούτου δὲ χωρισθεῖσ' ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι, σὺ δ' ἂν τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ νόστου τύχοις Εὐρ. Ι. Τ. 1002 «ἢν δὲ χωρισθῶ τούτου (τοῦ ἑνὸς δηλ., τοῦ ἑνωθέντος διπλοῦ ἔργου), ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι, σὺ δὲ καλῶς διαθέμενος τὸ σόν, νόστου τύχοις ἄν. "Αν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ὁ διπλοῦς οὗτος σκοπός (δηλ. φεύγοντες νὰ σωθῶσιν ἀμφότεροι, καὶ ὁ 'Ορέστης καὶ ἡ 'Ιφιγένεια), ἡ ἡρωῒς προτιμᾷ νὰ σωθῇ ὁ 'Ορέστης, καὶ ν' ἀπολεσθῇ αὐτή» Δ. Βερν.

χωρίς: ὡς ἐμοί, ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, οὐ μία ξυμφορά ἐστιν, ἀλλὰ χωρὶς μὲν σοῦ ἐστερῆσθαι τοιούτου ἐπιτηδείου. . ., ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω Πλ. Κρίτ. 44Β διότι εἰς ἐμέ, ἐὰν σὺ ἀποθάνῃς, δὲν εἶνε μία συμφορά, ἀλλὰ χωριστὴ μὲν (εἶνε ἡ συμφορά) νὰ εἶμαι ἐστερημένος (ἤτοι: ὅτι θὰ εἶμαι ἐστερημένος) τοιούτου φίλου, ἀκόμη δὲ καὶ θὰ νομισθῶ ὑπὸ πολλῶν, ὅτι κέ. 'Η διόρθ. χωρὶς μὲν τοῦ ἐστερῆσθαι περιττή. χωρὶς τό τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται Εὐρ. "Αλκ. 528 τό τε εἶναι καὶ τὸ μὴ εἶναι χωρὶς (=χωριστόν, διάφορον εἶναι) νομίζεται. γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ Σοφ. Ο. Τ 608, ἴδ. ἄδηλος. κεῖται δὲ χωρὶς σῶμα Εὐρ. Βάκ. 1137 εἶνε δὲ τῇδε κἀκεῖσε διεσκορπισμένον τὸ σῶμά του (αἱ σάρκες του). αἷν οὔποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός Σοφ. Ο. Τ. 1463 αἷν (δυοῖν παρθένοιν) ἡ ἐμὴ τράπεζα βορᾶς («τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ», εἰς ὃ ἁρμόζει τὸ ἡμή, καὶ ἀπόντος τοῦ Οἰδίποδος· οὐδεμία λοιπὸν χρεία τῆς διορθ. ἄλλη) οὐδέποτε ἐστάθη («ἐστρώθη») χωρίς (ὃ ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, δηλ. ἐμοῦ). τράχηλον στόματος χωρὶς (=ὥστε χωρὶς εἶναι) τεμὼν Εὐρ. Βάκ. 241 ἀφ' οὗ κόψας ἀποχωρίσω τὸν τράχηλον ἀπὸ τοῦ ἄλλου σώματος. Παρ' 'Αριστοτέλ. τὸ χωρὶς ἀντιτίθεται τῷ μεμειγμένος, ὡς ἅπασαι μὲν ποιοῦνται τὴν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἁρμονίᾳ, τούτοις δ' ἢ χωρὶς ἢ μεμειγμένοις Ποιητ. κεφ. 1. Τὸ μὲν χωρὶς σημ. χωριστὰ ἕν τι ἐξ αὐτῶν τῶν μέσων (ἢ καὶ δύο), τὸ δὲ μεμειγμένα πλείονα ἀναμὶξ ἢ καὶ πάντα. χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσα 'Απ. Αἰσχ. 180, ἴδε πνέω.

χῶρος ὁ: τὸ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται χώροισιν αὑτοῦ Σοφ. Τρ. 144 οἱ νέοι ἔχουν τοιούτους ἰδίους των τόπους, εἰς οὓς ἐνδιατρίβουσι. Τὸ χώροισιν αὑτοῦ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ βόσκεται, ἐνν. τὰ συνηθισμένα των μέρη, τὰ ὑπὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ τοῦ 'Ηροδ. ἤθεα λεγόμενα. Καὶ ἡμεῖς δὲ λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ «οἱ νέοι ἔχουν τὰ ἰδικά των» (εἴτε πράγματα, εἴτε μέρη): «αὐτοὶ ἔχουν τὰ ἰδικά των», ἤτοι: ὁμιλοῦν περὶ πραγμάτων οἰκείων καὶ συνήθων καὶ γνωστῶν καὶ τερπνῶν αὐτοῖς. "Οταν δὲ ἐννοῶμεν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐνδιατρίβουσί τινες, καὶ θέλωμεν νὰ ὁρίσωμεν ἀκριβέστερον αὐτούς, λέγομεν: «τὰ κατατόπια». Πρβ. καὶ τὴν ἀρχαίαν παρ. «ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέροντα δὲ γέρων» καὶ «ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον» ἐπὶ τῶν τοὺς τρόπους παραπλησίων καὶ ἀλλήλοις ἀεὶ συνδιαγόντων, καὶ Πλ. Πολ. 329 Α πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ . διασῴζοντες (διαφυλάττοντες) τὴν παλαιὰν παροιμίαν «ἧλιξ ἥλικα τέρπει». Ταῦτα δὲ γράφω μόνον, ἵνα δείξω ὅτι τὸ ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Σοφ. χώροισιν αὑτοῦ, καὶ οἴκοθεν καὶ ἐκ τοῦ βόσκεται ἱκανῶς προστατευόμενον, δὲν ἔχει χρείαν διορθώσεως.

Ψ

ψαίρω: λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς τετρασκελὴς οἰωνός Αἰσχ.Πρ.410 τὴν πλατεῖαν ὁδὸν τοῦ αἰθέρος ψαύει ἠρέμα διὰ τῶν πτερύγων του ὁ ἵππος (τοῦ Ὠκεανοῦ). «Κυρ. ἡ λέξις ἐπὶ τῶν λαιφῶν τῶν χωρὶς ἀνέμων κινουμένων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ ἡ λέξις αὕτη καὶ ἐνταῦθα. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ῥαθύμως καὶ ἀνειμένως ἀπαγόντων· λέγουσι γὰρ οἱ ναῦται: ψαίρει τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ προσψαύῃ, οὗ παράγωγον τὸ ψαύω» Νέ. Σχ.

ψάλλω: μάτην ἄρ' εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν ψόγος ψάλλει, κενὸν τόξευμα, καὶ κακῶς λέγει Ἀπ.Εὐρ.499 ματαίως ὁ ἐξ ἀνδρῶν ψόγος καὶ ἡ κακολογία ῥίπτει τὰ βέλη της ἐναντίον τῶν γυναικῶν· τὰ βέλη ταῦτα εἶνε κενά. Δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς παρ' ἡμῖν μτφ. ἔννοιαν τὸ ψάλλω: «θὰ τοῦ τὰ ψάλω: τοῦ ἔψαλε ὅσα σέρνει ἡ σκοῦπα» κττ.

ψαλμός ὁ: τοξήρει ψαλμῷ (=δι' ἐλαφρᾶς ψαύσεως τῆς νευρᾶς) τοξεύσας Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1064.

ψαύω, παρέψαυκα Σέξτ. Ἐμπ. 215, 27. παρέψαυσμαι Ἱπποκρ. 7, 556. ἐψαύσθην Διοσκορ. 2, 16. κλαίοις ἄν, εἰ ψαύσειας (ἐνν. αὐτῶν), οὐ μάλ' ἐς μακράν Αἰσχ. Ἱκ. 936 ἐὰν τὰς ἐγγίσῃς, θὰ τιμωρηθῇς ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου. Τὸ οὐ μάλ' ἐς μακράν εἶνε εἶδός τι λιτότητος. οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε, εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί Αἰσχ. Χο. 180 δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοδάκρυτοι οἱ λόγοι, οὕς μοι λέγεις, ἐὰν ποτὲ δὲν θὰ πατήσῃ μὲ τὸν πόδα του ταύτην τὴν χώραν. Ἀλλ' ἡ συνήθεια λέγει μᾶλλον: ἐὰν ποτὲ δὲν θὰ πατήσῃ τὸ πόδι του εἰς ταύτην τὴν χώραν. ψαῦον κόρυθες φάλοισιν νευόντων Ν 132 αἱ περικεφαλαῖαι ἤγγιζον μὲ τοὺς φάλους των τὰς τῶν ἄλλων, ὅταν ἔνευον (οἱ πολεμισταί). ὃς ἂν πρῶτος.. ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις Πίνδ. Π. 9, 120 ὅστις ἤθελεν ἐγγίσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔνδυμά της. ᾧ ἐπὶ νοῦν γένοιτο καὶ θεῶν ψαύειν, ἠπείγετο (ἐνν. ψαύειν αὐτοῦ) Ἡρώνδ. 4,75 ὅποιον καὶ ἐκ τῶν θεῶν τοῦ ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ παραστήσῃ (κυρ. νὰ καταχερισθῇ: νὰ πιάσῃ μὲ τὰ χέρια του), τοῦτον καὶ ἔσπευδε νὰ παραστήσῃ. Ἄλλως ὁ Crusius: εἰς ὅντινα ἤθελεν ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦτο (τὸ προηγούμενον: ἓν μὲν οἶδεν, ἓν δ' ἀπηρνήθη), οὗτος καὶ τοὺς θεοὺς ἐτόλμα νὰ ἐγγίζῃ (=καθάπτεσθαι). ψαύει ματαίαις χερσίν Σοφ.Τρ.565, ἴδ. μάταιος. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις Ἀντ.961, ἴδ. γλῶσσα. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας 857, ἴδ. πότμος.

ψαφαρός 3, Ἰων. ψαφερός, εὔθρυπτος· ψαφαρὰ σποδός Αἰσχ. Ἑπτ. 310, ἴδ. πέρθω.

(ψάω, ψήω) ψῶ τρίβω, συναιρεῖται εἰς η· καταψῶσα Ἡρώνδ. 6, 76. ἀποψήσω Ἀρφ. Λυσ. 1035. ἔψησα (ἀπέψησας Ἡρώνδ. 4, 17). Πρκ. καὶ ἀόρ. παθ. (ῥημ. ἐπίθ.) ἐν τῷ σ: ἔψησμαι, -ήσθην (-ήθην), ἀλλὰ μόνον παρὰ Πολυδ. 4, 152 καὶ ἐν Παλ. Δ. πρβ. ἀπόψηστα Ἀττ. ἐπιγρ. (β' μέχρι α' αἰῶν. π. Χ.). Ἀντὶ τούτων κατέψηγμαι Σοφ. Τρ. 698· ἀλλ' ἐψήχθην μτγν., καταψηχθείς, -εῖσα Νικ. Ἀλ. 265, Θηρ. 53. ψήχω Ξεν. Ἱππικ. 6, 1. ψήξω 4, 4. καταψήχειν Εὐρ. Ἱππ. 110. Μέσ. ἀόρ. ἀποψήξασθαι Κλ. Ἀλεξ. Παιδαγ. σ. 100, 11 ἀντὶ τοῦ -ήσασθαι. ἀποψηκτέον Γεωπον. 17, 20. Πρβ. σμῶ, σμήχω. ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος Σοφ. Τρ. 678 τρέχει σιγὰ (χάνεται) κάτω ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς πέτρας.

ψεδυρὸς ἢ ψεθυρός 3: δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας ψεδυρὰ (ψεδυρᾶς Porson) τρίβοι τ' Ἐρώτων Αἰσχ. Ἱκ. 1053 εἰς τὴν Ἁρμονίαν εἶνε δεδομένον τὸ ψιθυριστικὸν μέρος τῆς Ἀφροδίτης καὶ αἱ ἐρωτικα συνήθειαι. Ἄλλοι ἄλλως.

ψευδής 2: ὡς ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή Σοφ. Τρ. 454, ἴδ. κήρ. πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη Εὐρ. Ἑλ. 309 πολλὰ πράγματα δύνανται νὰ φανῶσι σαφῶς λελεγμένα, ἂν καὶ στηρίζονται εἰς ψεύδη.

ψευδίστατος ὑπερθετ. τοῦ ψευδής.

ψευδοκλητεία ἡ: ἐβάδιζον ἐπὶ τὸν κλητῆρα.. τῆς ψευδοκλητείας Δημ. 53, 15 κατεδίωκον τὸν κλητῆρα ἐπὶ ψευδοκλητείᾳ.

ψευδόλιτρος, Ἀττ. -νιτρος 2, ἴδ. κονία.

ψευδομαρτύριον τό: ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν μεμαρτυρῆσθαι ὑμῖν ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ (τῶν) Ἀθηναίων, ὃν (Fr: ἣν) ἁλῶναι ψευδομαρτυρίων (Cobet: -ιῶν) οὐ καλῶς ἔχει Αἰσχίν. 1, 85 ἐγὼ ὑπολαμβάνω ὅτι αὕτη (τ. ἔ. τοῦτο, τὸ πρότερον λεχθέν, ὡς) μαρτυρία μεμαρτύρηται (δέδοται) ὑμῖν ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων (ἤτοι: ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ταύτην μαρτυρίαν μεμαρτύρηκεν ὑμῖν), ὃν οὐ καλῶς ἔχει ἁλῶναι ψευδομαρτυρίων=ὃν οὐ καλῶς ἔχει ἔνοχον τοῖς ψευδομαρτυρίοις κρίνεσθαι (ἴδε κατωτ. τὸ Πλ. Θεαίτ. 148 Β χωρίον). Ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ψευδομαρτυριῶν ὁ Cobet γρ. ψευδομαρτυρίων, ὡς καὶ ἐν ταῖς ὁμοίαις φράσεσι ψευδομαρτυρΙΩΝ ἑλεῖν, ἁλῶναι, φεύγειν, διώκειν, ὀφλεῖν, λαχεῖν, ἀγωνίζεσθαι, καὶ

πολλάκις ἐπισκήψασθαι. Ἡ ἀναλογία καὶ ἡ χρῆσις ἀπαιτοῦσι ψευδομαρτύριον καὶ ψευδομαρτύρια, οἱ δὲ ἀντιγραφεῖς ὑποκαθιστῶντες τὸ ψευδομαρτυρίαι εἰσάγουσι τύπον βάρβαρον καὶ πρὸς τὴν ἀναλογίαν ἐναντιούμενον. Διὰ τοῦτο πανταχοῦ παρέχουσι ψευδομαρτυριῶν καὶ κινδυνεύειν ἐν ψευδομαρτυρίαις καὶ πῶς ἄν τις καταγνοίη ψευδομαρτυρίαν. Ἓν μόνον χωρίον κατὰ θαυμαστὴν τύχην ἀπέμεινε σῶον καὶ ἀβλαβές, τὸ τοῦ Πλάτ. Θεαιτ. 148 B ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις ἔσεσθαι, καθ' ὃ πρέπει νὰ διορθωθῶσι πάντα τὰ ἄλλα ὅμοια. Ταῦτα ὁ Cobet. Τῷ χωρίῳ τούτῳ προσθετέον καὶ τὸ ἐκ τῆς Πολιτ. Ἀθην. κεφ. 59 τοῦ Ἀριστοτ. καὶ τὰς δίκας τὰς ἀπὸ τῶν συμβόλων εἰσάγουσι, καὶ τὰ ψευδομαρτύρια τὰ ἐξ Ἀρείου πάγου. Ἀλλ' ἐν Δημοσθ. 47, 5 φυλάττει ὁ Blass τὴν γρ. -μαρτυριῶν (ἴδε μαρτυρῶ), ἐν ᾧ ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ Αἰσχίνου, ἐν τῷ προμνημονευθέντι χωρίῳ, ὀρθῶς ποιῶν εἰσήγαγε τὸ ψευδομαρτυρίων.

ψεύδω ἀπατῶ, ὁμαλόν, πρκ. ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται. Μέσ. ψεύσομαι (παθ. ἐν Πλ. Σοφ. 240 E. Περὶ τοῦ ψεύσεται Εὐρ. Ἀνδρ. 346 ἴδ. κατ.), ἐψευσάμην (ἀνθ' οὗ ἐψεύσθην Σοφ. Φιλ. 1342). Πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἔψευσμαι ἔχω εἰπῇ ψεύματα, ἢ εἶμαι ἠπατημένος, ἐν δὲ Δημ. 52, 23 ἔψευσται = ψευδῶς εἴρηται. Ἡ σύνταξις ψεύδω τινά τινος (οὐδ.) ἤ τι (ἀπατῶ, διαψεύδω τινὰ εἴς τι), καὶ παθ. ψεύδομαι, ψευσθήσομαι, ἐψεύσθην, ἔψευσμαι ἀπατῶμαι· ἐψευσμένοι γνώμης (ἀπατηθέντες ἐν τῇ κρίσει των Ἡρ. 8, 40· ἀλλὰ καὶ ψευσθείην γνώμῃ 7, 9, 3. πρβ. Θουκ. σφαλῆναι γνώμης καὶ σφ. γνώμῃ 4, 28 καὶ 18), καὶ ψευσθῆναι ἔν τινι Ἡρ. 9, 48. περί τινος Ξεν. Ἀν. 2,6,28. ἡ ψευσθεῖσα ὑπόσχεσις Θουκ. 3, 66 ἡ μὴ διατηρηθεῖσα, ἴδ. κατ. Μέσ. ἀμτβ. ψεύδομαι, ψεύσομαι, ἐψευσάμην, ἔψευσμαι λέγω ψεύδη, ψεύματα: ψεύδομαί τινι, πρός (εἴς) τινα, κατά τινος, καὶ ψεύδομαί τι, περί τι, περί (ὑπέρ) τινος (οὐδ.) Μέσ. ἀμτβ. πλάττω τι ψευδές: γάμους ἐψεύσατο (ἴδ. κατ.). ἀπατῶ τινα εἴς τι: ψεύδομαί τινα τι (ὅρκια, συμμαχίαν). ἔψευσας φρενῶν Πέρσας Αἰσχ. Πέρ. 475 «ψευσθῆναι ἐποίησας τῶν φρενῶν τοὺς Πέρσας καὶ ἀποτυχεῖν, ὧν ἤλπιζον» Σχ. καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ Σοφ. Αἴ. 1382 καί με διέψευσας πολὺ εἰς τοὺς φόβους μου: πολὺ διέψευσας τοὺς φόβους μου. Ὁμοίως παθητ. Ἡρ. 9, 61. Ἰσοκ. 4, 58 κἀλλ. Ἀλλὰ πιστεύω... μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 13 ὅτι δὲν θά με ἐξαπατήσωσιν αἱ ἀγαθαὶ αὗται ἐλπίδες. ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων Σοφ. Ο. Κ. 1512 οὐδὲν διαψεύδοντες (ἀφίνοντες ἀνεκπλήρωτον) ἐκ τῶν σημείων τῶν προωρισμένων μοι (ὑπὸ τοῦ Φοίβου). ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς, ἥ σ' ἐπήγαγεν θανάσιμον πρὸς Ἀΐδαν Εὐρ. Ἑκ. 1032 θά σε ἀπατήσῃ ἡ ἐλπὶς ἡ περὶ ταύτης τῆς ὁδοῦ ἥτις (ὁδός) ἐπήγαγέ σε πρὸς τὸν θανάτου δεσπότην Ἅιδην. βρέφος ἐψεύσθην καὶ σὲ τὸ λειπόμενον Ἀνθολ. 7, 387 ἐστερήθην καὶ σέ, τὸ ὑπολειπόμενον βρέφος. εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης Σοφ. Τρ. 712 ἐκτὸς ἂν (θὰ) ἀπατηθῶ εἰς τὴν ἰδέαν μου. ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου Ἀρφ. Νεφ. 618 «ἀποτύχωσι» Σχ. ἐψευσμένοις τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον, ὅση ὕστερον διεφάνη Θουκ. 4, 108 διότι εἶχον ἀπατηθῆ σημαντικὰ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς δυνάμεως τῶν Ἀθηναίων, τ.ἔ. διότι δὲν ἐπίστευον, ὅτι ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων ἦτο τόσον μεγάλη, ὅση ὕστερον καθαρὰ ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε. ὡς εἰδὼς διακείσεται περὶ ὧν ἔψευσται Πλ. Θεαίτ. 200 A θὰ φαντάζεται ὅτι γνωρίζει (κυρ. θὰ διάκειται οὕτως ὡσὰν νὰ γνωρίζῃ) ταῦτα, περὶ ὧν ἔχει ψευδῆ ἰδέαν (ἀπατᾶται). οὐκ ἐψεύσθησαν τῆς ὥρας Ξενοφ. Ἑλ. 7, 1,16 δὲν ἠπατήθησαν εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου. ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσ' ἀδώροις (Musgrave. ψευσθεῖσα δώροις) εἴτ' ἐλαφηβολίαις; Σοφ. Αἴ. 178 ἀντὶ τοῦ ἤ που μᾶλλον γρ. μετ' ἄλλων ἤ που, ὥστε τὰ ἑπόμενα νὰ εἶνε ἐπεξήγησις: βεβαίως χάριν νίκης τινός, ἐξ ἧς δὲν ἔλαβεν ἀμοιβήν, (δηλ.) ἢ ἀπατηθεῖσα εἰς τὰ ἐξακουστὰ λάφυρα (ἐξ ὧν ἀνέμενε μερίδιον) ἢ ἕνεκα ἀδώρων ἐλαφηβολιῶν; ἄμφω γὰρ οὐ ψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως Εὐρ. Ἰ. Α. 846 «ἄμφω γὰρ οὐ ψευδόμεθα ἴσως ἐν οἷς λέγομεν (ὑπονοουμένου ἔξωθεν τοῦ: τὸ δὲ πρᾶγμ' ἄλλως ἂν ἔχοι ἢ κατὰ τοὺς ἡμετέρους ἀμφοτέρων λόγους)» Δ Βερν. ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν.. μάλιστα ἔψευσται Ἡρ. 2, 22 ἴδε ἐπιεικής. ψεύδει (= ψευδῆ ποιεῖ) ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην Σοφ. Ἀντ. 389 ἡ ἐπιοῦσα σκέψις ἐλέγχει (διαψεύδει) τὴν προηγουμένην. ἔψευστο τὴν συμμαχίαν Θουκ. 5,83 δὲν εἶχε τηρήσῃ τὴν συμμαχίαν, δὲν εἶχε μείνῃ πιστὸς εἰς τὰ συμμαχικὰ καθήκοντά του· τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν Θουκ. 3, 66 τὴν περὶ αὐτῶν ψευδῶς δοθεῖσαν ἡμῖν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ τοὺς φονεύσητε (ὅτι δὲν θὰ τοὺς φονεύσητε) Τὸ ἀντίθ. ἐνεργ. εἶνε Αἰσχίν. 1, 143: τὴν ὑπόσχεσιν... ἄκων ἐψεύσατο παρέβη, δὲν ἐξετέλεσε. τὰ χρήματα ἃ ὑπέσχοντο Τιμασίωνι... ἐψευσμένοι ἦσαν τῆς μισθοφορᾶς Ξεν. Ἀν. 5, 6, 35 διὰ (ὡς πρὸς) τὰ χρήματα τῆς μισθοφορᾶς (ἴδε 5, 6, 23), τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν Τιμασίωνα, εἶχον ψευσθῆ: εἶχον δώσῃ ψευδῆ ὑπόσχεσιν. Τὸ τῆς μισθοφορᾶς ἐξαλείφουσιν ὡς παρέγγραπτον. πᾶσαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐψευσμέναι Θουκ. 6, 104 καταλήγουσαι (οἷον ἐκ συμφώνου) εἰς τὸ αὐτὸ ψεῦδος. συνθήκας ψεύδομαι Ξεν. Ἀγησ. 1, 12 διαλύω (δὲν τηρῶ) τὰς συνθήκας. οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς Ἡρ. 6, 32 κυρ. δὲν εἶπαν ψεύματα τὰς ἀπειλάς, τὰς ἐπραγματοποίησαν. μάντις ὢν οὐ ψεύσομαι Αἰσχ. Εὐμ. 618 = οὐ ψεῦδος ἐρῶ. τοῦτο

γ' οὐκ ἐψεύσατο 'Αρφ. 'Εκκλ. 445 τοῦτο τοὐλάχιστον δὲν τὸ εἶπε ψεύματα. πρβ.Ξεν.Κ.Π. 7, 2,20. γάμους ἐψεύσατο Εὐρ.Βάκ.31 ἀπέδωκεν εἰς τὸν Δία γάμους ψευδεῖς. ἅπερ αὐτὸν οὐ ψεύσομαι 'Ανδοκ. 1,123 τὰ ὁποῖα δὲν θὰ τοῦ εἰπῶ ψεύματα. εἶναί πως τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε, εἴπερ ψεύσεταί ποτέ τίς τι καὶ κατὰ βραχὺ Πλ. Σοφ. 240Ε τὰ μὴ ὄντα πρέπει βεβαίως νὰ εἶνε κατά τινα τρόπον, ἐάν ποτε θὰ ἀπατηθῇ τις εἴς τι καὶ ἐν μικρῷ. πότερον ὡς κακὸν πόσιν φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλ' ἐψεύσεται (ἐκ διορθώσεως πολλῶν ἀντὶ τοῦ ψεύσεται) Εὐρ. 'Ανδρ. 346 πότερον θὰ εἴπῃς ὅτι ἡ σωφροσύνη ταύτης φεύγει τὸν κακὸν σύζυγον (ἤ: τὸν σύζυγον ὡς κακόν); ἀλλὰ τοῦτο θὰ εἶνε ψεῦμα. 'Ο Σχ. ἐκλαμβάνει ὡς ὑποκ. τοῦ ψεύσεται τὸ σὸν ῥῆμα: «καὶ ὡς ψευδῆ σε νομίσει καὶ οὐ πεισθήσεται». Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ ψεύσεται ὡς παθητ. οὐδὲν κατὰ σοῦ ψεύδεται Πλ.Εὐθυδ.284 Α=ψευδὲς λέγει. ὁ ψευδόμενος (ἐνν. λόγος) τ. ἔ. ὁ συλλογισμὸς τοῦ ψεύστου, σόφισμα εὑρεθὲν ὑπ' Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρέως (Διογ. Λ.2,108), τ. ἔ. ὅταν ψεύδομαι καὶ λέγω ὅτι ψεύδομαι, ψεύδομαι ἢ ἀληθεύω; (Α. Γέλλ.Ν. Α. 18,2). σύνοιδα ἐμαυτῷ πάντα (πάμπαν Πανταζίδης) ἐψευσμένος αὐτὸν Ξεν. 'Αν. 1, 3, 10 ἔχω τὴν συνείδησιν (ἠξεύρω διὰ τὸν ἑαυτόν μου), ὅτι εἰς ὅλα τὸν ἔχω ἀπατήσῃ. τῷ κυριωτάτῳ που ἑαυτῶν ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἑκὼν ἐθέλει Πλ. Πολ. 382Α οὐδεὶς ἑκὼν ἐθέλει ψεύδεσθαι τῷ κυριωτάτῳ ἑαυτοῦ (δηλ. τῇ ψυχῇ· ἑαυτῶν δέ, διότι τὸ νόημα εἶνε: πάντες ἄκοντες ψεύδονται) καὶ περὶ τὰ κυριώτατα. Ταῦτα ἐπεξηγῶν λέγει ἐφεξῆς: τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεῦσθαι, καὶ ἀμαθῆ εἶναι καὶ ἐνταῦθα (ἐν τῇ ψυχῇ) ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος πάντες ἥκιστα ἂν δέξαιντο καὶ μισοῦσι μάλιστα ἐν τῷ τοιούτῳ (τ. ἔ. ἐν τῷ ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεῦσθαι τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα), ὅπου παρατηρητέον ὅτι τὸ μὲν ψεύδεσθαι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἔχειν τὸ ψεῦδος, τὸ δὲ ἐψεῦσθαι πρὸς τὸ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος. Καὶ κατ. ὀρθότατα γ' ἂν τοῦτο ὡς ἀληθῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου Αὐτ. 382 Β ἡ ἄγνοια ἐκείνου, ὃς ἔψευσται: ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται ἐν ἀπάτῃ, ἐν πλάνῃ. μέγιστον δὴ αὐτοὺς (τοὺς ὁπλίτας) ἐψευσμένη ἡ 'Ελλάς Θουκ. 6,17 μέγιστον προφανῶς ψεῦδος περὶ αὐτῶν πλάσασα (διότι πλημμελῶς εἶχε λογαριάσῃ, ὅτι εἶχε τόσους ὁπλίτας).

ψηφίζω: οὐδὲ ὁ Νικίας ἠναντιοῦτο ἄλλο εἰ μὴ φανερῶς γε ἀξιῶν μὴ ψηφίζεσθαι Θουκ. 7, 50 οὐδ' ὁ Νικίας ἠναντιοῦτο ἄλλο, πλὴν ὅτι ἐννόει νὰ μὴ δώσῃ φανερῶς τὴν ψῆφόν του ὑπὲρ τῆς ἀναχωρήσεως.

ψῆφος ἡ: λιθίνα ψᾶφος Πινδ. 'Ο. 7, 86 ἡ ἐπὶ λιθίνης στήλης ἐγγεγραμμένη κρίσις, ψήφισμα, ἴδ. λόγος. ἐν ψήφῳ λέγειν Αἰσχ. 'Αγ. 575 ἀριθμεῖν, ὑπολογίζεσθαι, «μετρῶ 'ς τὰ δάκτυλα». στρατοῦ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ θέσθαι δύναι' ἂν Εὐρ. 'Ρῆσ. 309 τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ δὲν θὰ ἠδύνασο νὰ τὸ λογαριάσῃς ἀκριβῶς· πρβ. Μήδ.532. βαλοῦσι (ἐγώ: βαλοῦσά) τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία Αἰσχ. Εὐμ.754, ἴδ. βάλλω. καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα (δρῦς) διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτᾶς Πινδ. Π. 4, 265 καίπερ οὖσα φθινόκαρπος δίδει μαρτυρίαν τῆς ἰδίας αὐτῆς δυνάμεως. ὅταν ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψῆφον πόλεως Εὐρ. 'Ικ. 481 ὅταν μία πόλις ἔχῃ (μέλλῃ) νὰ ψηφίσῃ περὶ πολέμου. ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς Ξεν. 'Αν. 7, 7, 57 ἴδε ἐπάγω. ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ καὶ ψῆφον αἴρειν καὶ διαγνῶναι δίκην Αἰσχ. Εὐμ. 711 πρέπει δὲ νὰ ἐγείρησθε καὶ νὰ λαμβάνητε τὴν ψῆφόν σας καὶ νὰ ἐκδώσητε τὴν ἀπόφασίν σας. ἀλλ' ὡς ἀκούσῃ, Παλλὰς οἵ τ' ἐφήμενοι ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι αὐτ. 632 ἀλλ' (ἐφονεύθη = ἔθανεν) ὡς θ' ἀκούσῃς (σύ), Παλλὰς καὶ ὑμεῖς οἱ καθήμενοι ἐνταῦθα, ὅπως διὰ τῆς ψήφου ὑμῶν κρίνητε περὶ τούτου τοῦ πράγματος. τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς ὅτι οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν 'Αρφ. 'Αχ. 375 γνωρίζω ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν γερόντων τίποτε δὲν βλέπουν ἄλλο παρὰ νὰ καταδικάσωσι διὰ τῆς ψήφου των («οἷον καταδικάζειν πανταχοῦ ὡς φιλοδίκους καὶ πρὸς τὸ καταδικάζειν ἑτοίμους τοὺς 'Αθηναίους κωμῳδεῖ» Σχ.) τρεῖς δέ, οἷς ἂν πλείστη γένηται ψῆφος, δοκιμάσαντας Πλ. Νόμ. 759D δοκιμάσαντας τρεῖς, οἳ ἂν πλείστας ψήφους λάβωσι, «ποῦ πάρουν τὰς περισσοτέρας ψήφους». ψῆφον φανερὰν διενεγκεῖν Θουκ. 4, 74, ἴδε διαφέρω σελ. 293α. κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα, ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον 'Αργείων πόλις Εὐρ. 'Ορ. 49 θ' ἀπόφασίσῃ δὲ ἡ σήμερον ἡμέρα, ἐν ᾗ ἡ πόλις τῶν 'Αργείων θὰ δώσῃ ὑπὲρ ἡμῶν ἢ καθ' ἡμῶν ψῆφον. Κυρ. τὸ διοίσει ψῆφον σημ. θὰ ῥίψῃ ψῆφον εἰς δύο κάδους, τὸν ἀθῳωτικὸν καὶ τὸν καταδικαστικόν· ἴδε διαφέρω. δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες ἀνδροθνῆτας 'Ιλίου φθορᾶς ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο (= ἐψηφίσαντο) Αἰσχ. 'Αγ. 804 οἱ θεοὶ οἱ ὁποῖοι ἀκούουν (καὶ κρίνουν) τὰς δίκας ὄχι ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς γλώσσης λεγομένων (ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων) ἔθεσαν ὁμοθύμως εἰς τὸ αἱματηρὸν ἀγγεῖον τὰς τοὺς ἄνδρας τοῦ 'Ιλίου φονευούσας ψήφους των. αἱματηρὸν τεῦχος λέγεται ἐνταῦθα κατά τινα ἀναχρονισμὸν ὁ παρ' 'Αθηναίοις «κάδος θανάτου ἢ ἀπολλύς», κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν «ἐλέου ἢ ἀπολύοντα κάδον». ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται 'Επτ. 180 θανατηφόρος ἀπόφασις θὰ ἐκδοθῇ ἐναντίον αὐτῶν.

ψιλός 3: ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας (με) Σοφ. Ο. Κ. 866 ἀποσπάσας ἀπ' ἐμοῦ τὴν 'Αντιγόνην, ἥτις δι' ἐμὲ ἐχρησίμευεν ὡς ὀφθαλμός, οὐδὲν ἄλλο. οἴμοι κακοδαίμων, ψιλὸς οὖν στρατεύσομαι 'Αρφ. Θεσμ. 232 παίζει μὲ τὴν λέξιν ψιλός, σημαίνουσαν τὸν ἄτριχον, τὸν ἀγέ-

νειον (οἷον: τώρα πλέον θὰ συγκαταλέγωμαι μεταξὺ τῶν σπανῶν) καὶ τὸν ψιλὸν ὅπλων (καὶ μάλιστα ἀσπίδος), πρβ. Σοφ. Αἴ. 1123· ἐθεωρεῖτο δὲ ἀγεννὲς νὰ γίνῃ τις ἀπὸ ὁπλίτου ψιλός, πρβ. καὶ Ἀρφ. Λυσ. 555.

ψύθος τό: εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη (Stephanus: ψύδη) πεσεῖν ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον Αἰσχ. Ἀγ. 988 εὔχομαι, ὅπως (ταῦτα) ὡς ψεύδη πέσωσιν ἐκ τῆς κακῶν προσδοκίας μου εἰς τὸ ἀνεκπλήρωτον, τ. ἔ. εὔχομαι νὰ διαψευσθῶσι τὰ κακὰ προαισθήματά μου.

ψυχαγωγέω: πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λίμνη τις ἔστ', ἄλουτος οὗ ψυχαγωγεῖ Σωκράτης Ἀρφ. Ὄρν. 1554 πρὸς τοῖς Σκιάποσιν (ἔθνει Λιβυκῷ, οἳ τοῖς ποσὶ σκιάζονται, ὅταν καύσων ᾖ) ἔστι τις λίμνη (πρβ. ὅσα περὶ τῆς Ἀόρνου λίμνης τῆς Ἰταλίας λέγει ὁ Μάξ. Τύριος 14, 2· παρὰ ταῖς τοιαύταις λίμναις ἦσαν ψυχοπομπεῖα καὶ ψυχομαντεῖα), ὅπου ὁ Σωκράτης ἄλουτος (οὐ γὰρ ἐλούσατ' ἐξ ὅτου περ ἐγένετο Ἀρφ. Νεφ. 837) ψυχαγωγεῖ (ἤτοι: προσάγεται, προσελκύει τὰς ψυχὰς διδάσκων καὶ τέρπων αὐτάς: ἢ καί, ἄγει γοητείαις τισὶν ἐκ τοῦ Ἅιδου τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχάς). Ἐν δὲ τῇ παρατηρήσει τοῦ Σχολ. « ἄλουτον δὲ εἶπε τὴν λίμνην, καθ' ὃ ἀλουτοῦντες καὶ ῥυποφοροῦντες ἐφιλοσόφουν οἱ περὶ τὸν Σωκράτην » ἴσ. διορθωτέον: ἄλουτοι δὲ οἱ περὶ τὴν λίμνην, ἤ: ἄλουτον δὲ εἶ⟨πεν εἶναι⟩ περὶ τὴν λίμνην κέ.

ψυχαγωγός 2: ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις Αἰσχ. Πέρ. 689=ὄρθιον (μεγαλοφώνως) βοῶντες διὰ γόων ψυχαγωγῶν (τῶν τὰς ψυχὰς ἐκ τοῦ Ἅιδου ἀναγόντων).

ψυχή ἡ, κυρ. πνοή, ζωή, εἶτα δὲ ἡ ἐκ τοῦ σώματος ἀποχωροῦσα εἰς Ἅιδου ψυχή, πνεῦμα· ψυχὰς παρθέμενοι γ 74 παρακινδυνεύσαντες(«ῥιψοκινδυνεύσαντες») τὴν ζωήν των. ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν Ι 322 κυρ. ἐκθέτων τὴν ζωήν μου εἰς κίνδυνον, ἵνα πολεμῶ. πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, ὥς τε περὶ ψυχῆς ι 423 κυρ. ὡς ὄντος τοῦ ἀγῶνος περὶ ψυχῆς: ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ (σωτηρίας) τῆς ζωῆς. λόγων γὰρ οὐ νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι Σοφ. Ἠλ. 1492 δὲν πρόκειται νῦν ἀγὼν λόγων, ἀλλ' ἀγὼν περὶ τῆς ζωῆς σου, ἤτοι: « οὐκ ἐάσω σε λόγους μηκύνειν, ἀλλ' ἀποκτενῶ σε ὡς τάχιστα » (Kaibel). ψυχῆς ἀφειδῶν Σοφ. Ἠλ. 980 = οὐ φειδόμενος τῆς ψυχῆς, πρβ. Ἰσοκρ. 6,105=ἀψηφῶν τὴν ζωήν μου. τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς Σοφ. Ἠλ. 775 πρβ « σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου καὶ ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν μου », « τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου ». ψυχὴν βιάζου Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1366, ἴδε συμφέρω. νῦν αὔτ' ἰδὼν γνούς τε σῇ ψυχῇ οὐκ οἶσθ', ἐχρήσω δ' οὐδὲν ἐν δόμοις ἔχων Τρῳ. 1171 νῦν δὲν ἠξεύρεις, ὅτι τὰ εἶδες καὶ τὰ ἐγνώρισες ἐν τῇ ψυχῇ σου, δὲν ἐπρόφθασες δὲ νὰ τὰ ἀπολαύσῃς (ἐνν. πρὸ πάντων τὴν βασιλείαν), ἂν καὶ τὰ εἶχες ἐν τῷ οἴκῳ σου (οὗ ἦσο ὁ νόμιμος κληρονόμος). Ἤτοι: τούτων ἔλαβες μὲν τὰς πρώτας ἐντυπώσεις, ἀορίστους ἐντυπώσεις ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἀλλὰ παῖς ὢν δὲν ἔσχες ἀκριβῆ συναίσθησιν αὐτῶν, οὐδ' ἔλαβες καιρὸν νὰ τὰ ἀπολαύσῃς. ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύσειν Ἰσοκρ. 4, 86, ἴδε κινδυνεύω σελ. 717a. τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν ἐν τῇ ψυχῇ Ἀρφ. Νεφ. 414 ἔχεις καρτερίαν πρὸς τοὺς πόνους ἐν τῇ ψυχῇ: εἶσαι φιλόπονος. τῶν πολιτικῶν ἀγαθῶν ἐπ' οὐδενὶ τῇ ψυχῇ διατρίβει Δημ. 25, 51 κυρ. μὲ τὴν ψυχήν του δὲν ἀσχολεῖται εἰς κανὲν ἐκ τῶν πολ. ἀγαθῶν ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ ψυχαί Εὐρ. Ἰ. Τ. 836 « ὦ (ἡμῶν, ἤτοι: Ὀρέστου καὶ Ἰφιγενείας) κρεῖσσον ἢ ἐγὼ λέξαιμι εὐτυχῶν ψυχαί, τοῦ εὐτυχῶν ψυχαί ἀποδιδομένου εἰς τὸ ἀδελφικὸν ζεῦγος Ὀρ. καὶ Ἰφιγενείας, ὅπως ἐν Φοιν. 1310 τὸ φόνιαι ψυχαί εἰς τὸ ἀδελφικὸν ζεῦγος Ἐτεοκλῆν καὶ Πολυνείκην » Δ.Βερν. οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς οὐδὲ ψυχῆς λαχεῖν Ἀ. Β. 73, 21 « οἷον ζῆσαι καὶ ἀναπνεῦσαι· ἐπὶ τῶν πιεζομένων καὶ κατανagκαζομένων ὑπό τινων οὕτω λέγουσι ». τῶνδε γὰρ πλέον φέρω τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι Σοφ. Ο. Τ. 94 = περὶ τῶνδε πλέον φέρω τὸ πένθος ἢ καὶ περὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς: ἡ λύπη, ἣν ὑποφέρω, εἶνε μᾶλλον διὰ τούτους ἢ καὶ διὰ τὴν ζωήν μου ἀκόμη. Διάφορον τὸ Αἰσχ. Εὐμ. 114 ἀκούσαθ', ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ ψυχῆς διότι ὡμίλησα διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς μου (ἴδ. στ. 95). τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς αἷμα Σοφ. Ἠλ. 785 πρβ. « μοῦ πίνει τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου ». ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη Ξ 518, ἴδ. σεύω. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν Σοφ. Ἠλ. 1127 ἡ συνθήκη: ὦ μνημεῖον φιλτάτου ἐμοὶ ἀνθρώπων, λοιπὸν ψυχῆς Ὀρέστου. Ἡ σποδὸς εἶνε τὸ ὑπόλοιπον, τὸ λείψανον τῆς ψυχῆς τοῦ Ὀρέστου, ἤτοι τῆς ζωῆς, τοῦ ζῶντος Ὀρέστου. Ἀλλὰ τὸ ψυχῆς πολὺ περιπαθέστερον, ὡς ἐμφαῖνον οὐ μόνον τὸν σωματικόν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, ὡς εἰ ἔλεγε: λείψανον παντὸς ὅ τι ἔχω προσφιλέστατον ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Kaibel παραβάλλει Εὐρ. Τρῳ. 790. τίνα οἴεσθε αὐτὴν ψυχὴν ἔχειν Δημ. 28,21. Ἐν τῇ φράσει ταύτῃ ὁ μὲν Πλάτων λέγει καρδίαν ἀντὶ τοῦ ψυχὴν ἐν Πολιτείας ὀγδόῳ, ὁ δὲ Ἰσοκράτ. γνώμην ἐν Τραπεζιτ. (17, 10). ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὖσα πάντα κωλύσει τάδε; Εὐρ. Ἰ. Α. 1390. « Τὸ ψυχὴ ἐνταῦθα ὅπως καὶ ἐν τῷ δημώδει λόγῳ τὸ μιὰ ψυχή, τόσαις ψυχαὶς κττ. ἤτοι ἄτομα, ὅπως λέγομεν Φραγκιστί. Τὸ ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' οὖσα=κ' ἐγὼ ποῦ εἶμαι μιὰ ψυχή » Δ.Βερν. ἔσωσας βίοτον καὶ ψυχάν Εὐρ. Ἄλκ. 929 ἀμφότερα συνωνύμως, πρβ. Π 453. Λ 334. οἷον εἰπεῖν: ζῇς καὶ ἀναπνέεις. ἐν τοῖσιν ὦσιν ἢ

'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; Σοφ. 'Αντ. 317, ἴδε δάκνω. ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους 'Αρφ. Σφ 380 «ὡς παράστημά τι τοῦ Διοπείθους ἔχοντος μανιῶδες· ἦν δὲ ὁ Διοπείθης ῥήτωρ» καὶ μάντις· ἴδε ἐμπίμπλημι. ‖ ἀντὶ τοῦ ἀνδρός τοῦ ἔχοντος τὴν ψυχήν· τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις Σοφ. Αἴ. 154, ἴδε ἁμαρτάνω.

ψυχρός: ψυχρὸν ὄνομα Δημ. 19, 187 ἴδ. παρέρχομαι.

ψύχω (ψύγω μτγν.), ψύξω 'Απ. 'Αλέξιδ. 25. 'Αριστοτ. π. Ζ. μορ. 2, 7, 19. ἐκ... ψύξει 'Ηρώνδ. 4, 29. ἔψυξα Υ 440. 'Ιπποκρ. 6, 100. 'Απ. Διφίλ. 56. δι- Θουκ. 7, 12. [Λουκ.] Χάρ. 23, ἀν- Θέογν. 1273. Εὐρ. 'Ελ. 1094. ἀνέψυξα 'Απ. Διφίλ. 8 («ἀντὶ τοῦ ἀνεπαυσάμην» A. B. 80, 29). ἀπ- Σοφ. Αἴ. 1031 (ἐνν. βίον). Παθ. ἐψύχθην Κ 575. Θεόκρ. 2, 105. 'Ιπποκρ. 5, 218. Ξεν. Κυν. 5, 3. Πλ. Τιμ. 60D. 76C, συχν. 'Αριστοτ. ἀπ- Φ 561, ἀν- Ξεν. 'Ελλ. 7, 1, 19. 'Αόρ. β' ἀπεψύχην 'Απ. Αἰσχ. 102. ἀποψυχῇ (Δ. Γ. ἀποψύξῃ) Πλ. Φαῖδρ. 242 A «δροσίσῃ, ἀρχίσῃ νὰ κάμῃ δροσιά». ἀνεψύχης 'Απ. 'Αμειψ. 13 = ἀνέψυξας (ἐψύγην, ψύγῃ, περιψυγῇ, ἀποψυγείς, ψυγῆναι, κατα-, πάντα ταῦτα παρὰ μτγν. τὸ δὲ ψυγείσῃ 'Αρφ. Νεφ. 151 μεταγράφεται εἰς ψυχείσῃ). ψυχθήσομαι (Δ. Γ. ψυχήσ-) 'Ιπποκρ. 2, 424, ἐμ- Γαλην. 1, 678 καὶ μτγν., ψυγήσομαι Γαλην. 11, 388. Κ. Δ. (Ματθ. 24, 12). ἔψυκται 'Ιπποκρ. 6, 512, -ῦχθαι 7, 16, -υγμένος 7, 14. Πλ. Κριτί. 120B. 'Απ. 'Αλέξιδ. 124 (πέψυγμαι μτγν.). καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἀπιὼν (ὁ ἥλιος) ἐπὶ μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῇσι ἐὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει 'Ηρ. 3, 104 καὶ μετὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ἀποχωρεῖ ὁ ἥλιος, τόσον περισσότερον ἀναψύχει (δροσίζει), ἕως ὅτου εὑρίσκεται (φθάσῃ) εἰς τὴν δύσιν καὶ τότε δροσίζει ὅλως ἰδιαιτέρως. ψύξει σ' ὁ δαίμων τῷ πεπρωμένῳ χρόνῳ 'Αλέξ. 'Απ. 25, 10 κυρ. μετὰ τὸν πεπρωμένον χρόνον ὁ δαίμων (ὁ θάνατος) ἀποψύξει σε, θά σε παγώσῃ (θά σε κάμῃ νὰ παγώσῃς): θά σου ἀφαιρέσῃ τὴν τελευταίαν πνοήν σου. οὐδ' ὧδε δυσθέατα.. δείματα κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἀμφάκει Αἰσχ. Ικ. 717 οὐδ' (ἤλπιζον) ὅτι τόσον δυσθέατοι φόβοι ἐμβάλλουσι φρίκην διὰ διστόμου κέντρου εἰς τὴν ψυχήν μου.

ψώρα ἡ. Παρὰ Σχ. 'Αρφ. "Ορν. 1297 ἀναγινώσκομεν: «δοκεῖ δὲ (Συρακόσιος) καὶ ψήφισμα τεθεικέναι μὴ κωμῳδεῖσθαι ὀνομαστί τινα, ὡς Φρύνιχος ('Απ. 26) ἐν Μονοτρόπῳ φησί· ψῶρ' ἔχε Συρακόσιον· ἐπιφανὴς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι. ἀφείλετο γὰρ κωμῳδεῖν οὓς ἐπεθύμουν· διὸ πικρότερον αὐτῷ προσφέρονται»· ὅπου διορθοῦσιν ὁ μὲν Kock ('Απ. Φρυν. 26) ψὰρ' ἔχε Συρακόσιον, εἴθ' ἐπιφανὲς γὰρ αὐτῷ καὶ μέγα τύχοι κακόν, ὁ δὲ Blaydes: ψώρα δ' ἔχει Συρακόσιον, εἶτ' ἐπιφανὲς αὐτῷ τύχοι καὶ μέγα κακόν, ἀμφότεροι δὲ τὰ ἐφεξῆς ἀφείλετο γὰρ κωμῳδεῖν οὓς ἐπεθύμουν ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Σχολ. 'Αλλ' ὅτι ταῦτα μάλιστα εἶνε τοῦ ποιητοῦ, ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς μόνης ἀληθοῦς κατὰ τὴν γνώμην μου διορθώσεως: φῶρ' ἔχε Συρακόσιον, ὀνομάζει δ' ὁ ποιητὴς αὐτὸν φῶρα, ὅτι ἀφείλετο (ὃ ποιοῦσιν οἱ φῶρες) αὐτὸν οὓς κωμῳδεῖν ἐπεθύμει.

Ω

ὦ. Τὸ κλητικὸν ὦ χωρίζεται ἐνίοτε ἀπὸ τῆς κλητικῆς διὰ τοῦ ἔφη, ὡς ὦ, φάναι, 'Αριστόδημε, εἰς καλὸν ἥκεις Πλ. Συμπ. 174E. ὦ ἄνδρες, ἔφη, φίλοι Ξεν. Κ. Π. 2, 2, 27. Παρὰ δὲ ποιηταῖς ἐνίοτε καὶ παρεντίθεται τὸ ὦ μεταξὺ τοῦ ἐπιθέτου καὶ ουσ., ὡς φίλος ὦ Μενέλαε Δ 189. πάτερ ὦ ξεῖνε θ 408. 'Ενίοτε δὲ καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον, ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Ζ 55.

ὠγύγιος 3: κράτος ὠγύγιον Σοφ. Φιλ. 142 ἀρχαιότατον· ἴδ. κράτος.

ὠδίνω ἔχω πόνους τοῦ τοκετοῦ, κοιλοπονῶ, ἀπὸ τοῦ 'Ομ. ποιητ. καὶ πεζ. Τὰ λοιπὰ πάντα, ὤδινον, -ήσω, ὠδίνησα εὕρηνται ἐν τῇ Παλ. Δ. καὶ μτγν. Μτχ. ἀόρ. α' ὠδίνησα 'Ανθ. 7, 56. Μέσ. παθ. ὠδινησάμην, ὠδινήθην. ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης Θεόκρ. 27, 27 φοβοῦμαι νὰ ἔχω πόνους (φοβοῦμαι τὸν τοκετόν)· δύσκολον εἶνε τὸ βέλος τῆς Εἰλ. (φοβερὸν πρᾶγμα εἶνε ὁ τοκετός). ὠδίνεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι Πλ. Θεαίτ. 148E διὰ τὸ ὅτι οὐ κενὸς εἶ ἀλλ' ἐγκύμων (ἔγκυος). στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσιν ι 415 στενάζων καὶ συστρεφόμενος ἐκ τῶν πόνων (ἤ: ἔχων σφοδροὺς πόνους). "Αλλοι ἄλλως. ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῄς Σοφ. Αἴ. 794 «ὥστε νὰ τρέμω νὰ μάθω τί λέγεις» Σκαρλ. Βυζ. πρβ. λυπῶ αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος Τρ. 325 ἀδιάκοπον ὠδίνην αἰσθανομένη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς.

ὠδίς -ῖνος ἡ: δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ κρύφιον

ὠδῖν' ἔτεκον Φοίβῳ Εὐρ. Ἴων 1487 κυρ. ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ δεκάτου μηνὸς σὲ ἐγέννησα εἰς τὸν Φοῖβον (μὲ) κρυφὸν πόνον. κεραυνοῦ οἶστρος ὠδῖνας πνέων (= πνέων πνοὰς ὠδινούσης) Εὐρ. Ἡρ. Μ. 862 ὁρμὴ κεραυνοῦ ποῦ «μουγκρίζει», σὰν νὰ θέλῃ νὰ γεννήσῃ νέον κόσμον (ὅθεν: νὰ χαλάσῃ κόσμον). ἐν μόναις ὠδῖσιν Πινδ. Π. 9, 85 τόκῳ καὶ μιᾷ ὠδῖνι» Σχ. «μὲ ἕνα πόνον». ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων Αἰσχ. Ἀγ. 1417, ἴδ ἐπῳδός. ὀρταλίχων ἁπαλὴ ὠδίς Νικ. Ἀλεξ. 165 τὸ ᾠὸν καλεῖ ἁπαλὴν ᾠδῖνα ὡς «στερουμένην βίας, ἐπεὶ τίκτουσιν (αἱ ὄρνιθες) ἄνευ ἀλγηδόνος» Σχ. πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά Αἰσχ. Χο. 210 αὐτὸ εἶνε (ὑπάρχει ἀφορμὴ) γιὰ νὰ σπάσῃ κανεὶς τὸ κεφάλι του καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ μυαλά του (ἵνα δηλ. εὕρῃ τὸ ἀληθές). ἐμοὶ πικρὰς ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται Σοφ. Τρ. 42 κυρ. ἀφ' οὗ ἔβαλε (ἀφῆκε) κοντά μου πικρὰς στενοχωρίας δι' ἑαυτόν, ἀνεχώρησεν ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων ὠδῖνα τέκνων Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1039 θρηνῶν τοὺς δι' ὠδίνων γεννηθέντας ἀπτέρους νεοσσούς του. ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν ὠδῖνα παίδων Ἀπ. Σοφ. 846, ἴδε ὅρκος. ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας Εὐρ. Ἑκ. 461, ἴδε ἀνέχω. ἁρμονία κακᾷ... ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας Ἱππ. 164 ἴδ. συνοικῶ. ὅν ποτ' ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι πταμένας Διὸς βροντᾶς νηδύος ἔκβολον μάτηρ ἔτεκεν Βάκχ. 88 ὃν ποτε ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἡ μήτηρ, ὑπ' ὠδίνων καταληφθεῖσα τῶν ἐκ τοῦ πτερωτοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διός, ἐξήμβλωσε.

ὠδύσσαο, ἴδ. ὀδύσσομαι.

ὠδώδει, ἴδ. ὄζω.

ὠθέω (ῥ. Fοθ-, πρβ. ἐνοσίχθων, Fωθ-, ἀλλ' ἐν τῷ τύπῳ ὠθέω οὐδὲν ἴχνος τοῦ δίγαμμα οὐδὲ παρ' Ὁμ.), ἄνευ συλλαβ. αὐξήσεως ἀείποτε παρ' Ἡροδ., συνήθως παρ' Ὁμ., πολλάκις δὲ καὶ παρὰ μτγν. ὤθεον Φ 241, ὤθει Εὐρ. Ἰ. Τ. 1395 καὶ ἐν Πλάτ. Χαρμίδ. 155 C. συνήθως μετ' αὐξήσεως ἐώθουν (καὶ Ὕμν. Ἑρμ. 305); Θαμιστ. ὤθεσκον λ 596. ὤσω Εὐρ. Ἀνδρ. 344. Ἑλ. 1564 καὶ ἀείποτε Ἀττ. πεζ., ὡς καὶ ἐξ-, ἀπ-, ἐπ. καὶ Ἀττ. ποιητ., ἀλλὰ ὠθήσω καὶ ἐξ- μόνον Ἀττ. ποιητ. ὦσα ἀρχ. καὶ νέ. Ἰων. (ὤσασκε λ 599, πρώσας ἀντὶ προώσας Ἱπποκρ. 7, 314. Λουκ. Ὄν. 9. Ἀνθ. 12, 206. πρῶσαι (ἐξ ἐμῆς διορθ. ἀντὶ τρῶσαι) Ἀπ. Αἰσχ. 44 (ἴδ. προωθέω). προστ. ἐπίπρωσον Λουκ. Ὄν. 10. ὤθησα μτγν.). ἔωσα καὶ ἐξ-, ἀπρφ. ὦσαι Ἀττ. (σπαν. ἐπ. Π 410, ἀπ- ι 81, ἐν- Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1241). ἐξέωκα Πλουτ. 48 D. ἐξεώκειν Πλουτ. Βρούτ. 42. Μέσ. ὠθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπώσομαι, δι- Ἀπ. Αἰσχ. 199. Εὐρ. Ἀνδρ. 869. Ἀπ. Δημοκρ. 20 Mull. (ὠθήσομαι παθ. μτγν.). Παρατ. ἄνευ αὐξήσ. συλλαβ. διωθοῦντο Θουκ. 2, 84 (νῦν φέρεται διωρθωμένον, πρβ. κατ. διεωσάμην). ἐωσάμην, ἀπεωσάμην, διεωσάμην Δημ. 21, 124 (ὠσάμην Θ 295. Π 592, διωθησάμην, ἐξ- μτγν.). Πρκ. μέσ. ἢ παθ. ἔωσμαι, ἀπ-, συν-, περι- (ὠσμένος Παλ. Δ., ἀπ- Ἡρ. 5, 69. Διόδ. Σ. 18, 66). ἐώσθην, ἐξ- (ἐξεώθησαν Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 34, ὅπερ ὀρθῶς μετεγράφη εἰς ἐξεώσθ-, ὡς 4, 3, 12. ἐξώσθην Ἀρρ. Ἀν. 4, 25 5 23. ὠθηθείς Ἀπολλινάρ. Ψ. 117, 25). ὠσθήσομαι. ἀπωστός Σοφ. Αἴ. 1019. Ἡρ. 1, 71. 6, 5. ὠστέος μτγν. ἀπ- Εὐρ. Ἡρ. Μ. 294. τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς, καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος; Ἀρφ. Σφ. 251 ποῦ ἔμαθες καὶ ξεφτιλίζεις τὸν λύχνον μὲ τὸν δάκτυλόν σου (διότι οὕτω χύνεται ὀλίγον ἔλαιον), καὶ μάλιστα ἐν ᾧ τὸ ἔλαιον εἶνε σπάνιον; Ἡ διόρθ. τί παθὼν δὲν εἶνε ἀναγκαία. ἀλλ' ἡμέρη τε κἀπὶ μέζον ὠθεῖται Ἡρώνδ. 4, 54, ἴδε ἡμέρα.

ὠΐγνυντο, ἴδ. οἴγνυμι.

ὠϊσάμην, ὠΐσθην, ὠϊσσάμην, ἴδ. οἴομαι.

ὠκύδρομος: μόχθοις δ' ὠκυδρόμοις ἀελλὰς θρώσκει πεδίον παραποτάμιον Εὐρ. Βάκχ. 873 ἡ δὲ νεβρὸς ἀγωνιζομένη (κυρ. μὲ τοὺς μόχθους, τοὺς ὁποίους καταβάλλει διὰ) νὰ τρέξῃ ταχέως, ὑπερπηδᾷ τὸ παραποτάμιον πεδίον.

ὠκύθοος 3: ὠκύθοαι νύμφαι Εὐρ. Ἰκ. 993, ἴδ. ἱππεύω.

ὠκυπέτης, ἴδε διϊπετής ἐν Παραρτήμ.

ὠκυτόκος 2: ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται Σοφ. Ο. Κ. 689, ἴδε ἐπινίσσομαι.

ὠμοδακής 2 ἀγριωθείς, αἱμοδιψής, κυρ. ὠμὸν δάκνων κρέας· ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιστοῦ Αἰσχ. Ἑπτ. 679 σφοδρὰ αἱμοδιψὴς (κυρ. δάκνουσα ὠμὸν κρέας) ἐπιθυμία σὲ παροτρύνει νὰ ἐκτελέσῃς ἀνθρωποκτονίαν φέρουσαν πικρὸν καρπὸν αἵματος ἀθεμίτου (οὐ καθαρσίου στ. 667), τ. ἔ. ὁ καρπὸς θὰ εἶνε ἡ χύσις αἵματος ἀθεμίστου. Ἂν δὲ ἐξαρτήσωμεν τὴν γεν. ἐκ τοῦ ἀνδροκτασίαν, θὰ σημαίνῃ ἀνθρωποκτονίαν ὁμαίμονος ἀδελφοῦ.

ὠμόδροπος 2: νόμιμα ὠμόδροπα Αἰσχ. Ἑπτ. 320 τὸ δίκαιον τοῦ πολέμου τοῦ δρέψαι τὴν παρθενίαν πρὸ τοῦ γάμου καὶ πρὸ τῆς ὡριμότητος· ὁ δὲ Σχ. κατ' ἄλλην σύνταξιν γράφων «ὠμοδρόπων: ὑπὸ τῶν ὠμῶς αὐτῶν δρεπομένων τὴν ἥβην πρὸ τῶν νομίμων γάμων», παραδέχεται ὀνομ. ὠμοδρόπος· ἴδ. ἀρτίδροπος.

ὠμοκρατής 2 ὁ κρατεροὺς ὤμους ἔχων, ἤ: ὁ ὠμὸς καὶ κρατερός, ἴδε Σοφ. Αἴ. 205.

ὠμοσπάρακτος 2: καλῶς γ' ἂν οὖν σὺ πρᾶγμα προσπεσόν σοι ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς Ἀρφ. Ἱππ. 345 «εἰ πρᾶγμα, φησί, σκολιὸν προσπέσοι ⟨σοι⟩, οὐκ ἄν ποτε κατορθώσαις οὐδὲ διανύσαις... Ὡς πρὸς μάγειρον δὲ τὸ ὠμοσπάρακτον ἢ τὸ νεοσπάρακτον· χρηστῶς δὲ ἀντὶ τοῦ καλῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως» Σχ. Τὸ καλῶς εἰρωνικῶς: λαμπρά, ὡραῖα! Τὸ δὲ ὠμο-

σπάρακτον (κυρ. ὠμὸν ἐσπαραγμένον) εἰς τὸ μεταχειρίσαιο, ὄχι εἰς τὸ παραλαβών, τ. ἔ. λαμπρὰ θὰ ἐφέρεσο, ἂν σοὶ ἔδιδαν καμμίαν ὑπόθεσιν, κομματιασμένην, ὠμὴ καὶ ζωντανὴ ἀκόμη (σὰν τὰ κομμάτια τὰ κρέατα ποῦ βάζεις 'ς τὰ λουκάνικά σου), διὰ νὰ τὴν διαχειρισθῇς. Θαυμάσια θὰ τὴν διεχειρίζεσο!

ὠμοτόκος 2: ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι Καλλιμ. Ὕμν. Δῆλ. 120, ἴδ. ἀπερείδω.

ὠμοφάγος: ἀγρεύων αἷμα τραγοκτόνον, ὠμοφάγον χάριν Εὐρ. Βάκ. 139 κυρ. ἀγρεύων τὸ αἷμα τοῦ φονευομένου τράγου, τὴν ἡδονὴν νὰ φάγῃ ὠμὸν κρέας· ἴδε τραγοκτόνος.

ὠνέομαι (παρὰ τὸ ὦνος, ὠνή, πρβ. venum, veneo, vendo). ἐωνούμην (ὠνεόμην Ἡρ. 1, 69 καὶ οὕτως ἀείποτε, ἀλλὰ τὸ ὠνούμην Λυσ. 7, 4 ἐφθαρμένον ἀντὶ τοῦ ὠνοῦμαι, ἐν συνθ. ἀντ-ων- Ἀνδοκ. 1, 134. ἐξ-ων- Αἰσχίν. 3, 91). ὠνήσομαι (Δωρ. ὠνασεῖται Ἀπ. Σώφρ. πρβ. κατ.). [ὠνησάμην; Ἀπ. Εὐπόλ. 269 (συχν. μτγν. καὶ ἐων-), ἄλλως ἐπριάμην, ὃ ἴδε]. ἐώνημαι. πολλάκ. καὶ παθητ. (ἐωνημένα Δωρ. Ἐπιγρ. Κῶ.). ἐωνήθην παθ. ἀπωνηθήσεται Ἀπ. Θεοπόμ. 84 = πεπράσεται. ὠνητός, -τέος. Τὸ ἐνεργ. «ἐωνηκώς (;) ἀντὶ τοῦ ἐωνημένος· Λυσίας» Α. Β. 95, 25. «ὠνεῖν πωλεῖν» Ἡσύχ. ὡς παθ. τὸ ὠνεῖσθαι καὶ παρ' Ἀττ. (πρβ. ἀνωτ.) ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἀγοράζεσθαι, ὄχι τοῦ πωλεῖσθαι (ὡς ἐν Ἀπ. Θεοπόμ.)· οὕτω καὶ ὠνούμενα Πλ. Φαίδων. 69 Β ἀγοραζόμενα, ἐωνεῖτο Ξεν. π. Ἱππικ. 8, 2 ἠγοράζετο. παρὰ τῶν πωλούντων τὰς πράξεις ἐωνεῖτο Δημ. 19, 133 ἠγόραζε τὰ μέσα τῆς πράξεως, τῆς ἐκτελέσεως παρὰ τῶν πωλούντων αὐτά. ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται Εὐρ. Ἑκ. 360, ἴδ. τυγχάνω. ὠνοῖντ' ἂν οἷς πάρεστι γηραιοὺς θανεῖν Ἄλκ. 59 «ὑποκείμενον τοῦ πάρεστι δὲν εἶνε τὸ πλοῦτος, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ ληπτέον ὠνεῖσθαι, ἤτοι: ὠνοῖντ' ἂν οἷς πάρεστιν (ὠνεῖσθαι, οἱ ἔχοντες) τὸ γηραιοὺς (αὐτούς, τοὺς ὠνουμένους) θανεῖν. Ὅθεν κακῶς διώρθ. γηραιοί» Δ. Βερν. ἤτοι: μόνοι οἱ ἔχοντες (οἱ πλούσιοι) θὰ ἠδύναντο νὰ ἀγοράζωσι τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀποθάνωσι γηραιοί. τάχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα Ἰ. Α. 1170 τὰ ἔχθιστα ἀγοράζομεν διὰ τῶν φιλτάτων ἡμῖν· ἴδε μισθός. θυμῷ μάχεσθαι χαλεπόν· ὅ τι γὰρ ἂν θέλῃ, ψυχῆς ὠνεῖται Ἀπ. Ἡρακλ. 85 εἶνε δύσκολον νὰ πολεμῇ τις μὲ τὴν καρδίαν του (μὲ ὅ τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδία του)· διότι ὅ τι θέλει ἡ καρδία (τοῦ ἀνθρώπου), τὸ ἐξαγοράζει μὲ (αὐτὴν) τὴν ζωήν. οὔτ' ἐκεῖνοι τοὔνομα τοῦτ' ἐωνοῦντο, ὧν ἀπέτεισαν χρημάτων, ἀλλὰ τἀγκλήματα Δημ. 38, 8 μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσαν, δὲν ἠγόραζον τὸ ὄνομα τῆς ἐπιτροπῆς (τ. ἔ. δὲν ἐζήτουν ν' ἀποφύγωσι τὸ ὄνομα τοῦτο), ἀλλὰ τὰ ἐγκλήματα (τ. ἔ. ἐζήτουν ν' ἀποφύγωσι, ν' ἀποτρέψωσι τὰς καταδιώξεις καὶ τὰς δίκας). τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι Ἀρφ Εἰρ. 1261 «παρὰ τούτου ὠνήσομαι» Σχ. πρβ. Βάτρ. 1229. τὸν κίνδυνον ὠνούμενος 38, 20 ἐξαγοράζων τὸν κίνδυνον τ. ἔ. τὴν ἀσφάλειάν του, ἀποτρέπων τὸν κίνδυνον. ἐπηνέγκω λέχει τἀλλότρια, μισθοῦ τοὺς γάμους ὠνουμένη Εὐρ. Ἠλ. 1090 «ἐπηνέγκω τῷ σῷ πόσει (λέχει, ὡς προῖκα) τἀλλότρια (κτήματα, ἤτοι: τοὺς δόμους, καὶ συνεκδ. τὴν βασιλείαν), μίσθιον ὠνουμένη τὸν ἄνδρα» Δ. Βερν.

ὠνήμην, ἴδ. ὀνίνημι.

ὠνητός 3 καὶ 2: ὥς μή γ' (οὕτως ἐγώ: μήτ') ἐλεγχθῇ μηδὲ πριαμένη φανῇ τὸ κάλλος Ἑλένης οὕνεκ' ὠνητοῖς γάμοις Εὐρ. Ἑλ. 886 ἵνα μὴ ἀποδειχθῇ ὅτι ἕνεκα τῆς Ἑλένης (ἣν προσήνεγκεν ὡς δῶρον) ἠγόρασε τὸ κάλλος της μὲ ἀγοραστοὺς (οὓς δηλ. δυναται ν' ἀγοράσῃ ὁ πλειοδοτῶν) γάμους. ὠνητὴ γὰρ Ἀθηναίων ἡ δύναμις μᾶλλον ἢ οἰκεία Θουκ. 1, 121 ἡ δύναμις τῶν Ἀθην. εἶνε «ἀγοραστὴ» (χρήμασι ποριστή, μισθωτή) μᾶλλον ἢ ἰδική των. ἐλπίδα οὔτε λόγῳ πιστὴν οὔτε χρήμασιν ὠνητήν 3, 40 οὔτε εἰς τὴν δωροδοκίαν στηριζομένην (κυρ. οὔτε διὰ χρημάτων ἀγοραστήν).

ὠνοσάμην, ἴδ. ὄνομαι.

ᾦξε, ἴδ. οἴγνυμι

ᾠόν: «ᾤιον· δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ᾠὸν τὸ ι ἔχει, ὅτι εὕρηται τὸ ι κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ: φασὶ κέ.» Μ. Ἐ 822. 39. ἴδ. Ἀπ. Σαπφ. 56.

ὥρα, Ἰων. ὥρη· περὶ δ' ἔτραπον ὧραι κ 469 ἐγύρισαν (ἔκαμαν τὴν περίοδόν των) αἱ ὧραι. κάρυκες Ὡρᾶν Πινδ. Ἴ. 2, 23 οἱ κήρυκες τῶν Ὀλυμπιακῶν ἑορτῶν. ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ἠέριοι ι 51 ἦλθον ἔπειτα τὸ πρωῒ τόσοι, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθη γίνονται τὴν ἄνοιξιν (κυρ. τὴν ὡρισμένην ὥραν, «'ς τὸν καιρό»). ὥρᾳ ἔτους Θουκ. 2, 52 ἀνθ' ὧν: ὥρᾳ θέρους Γαληνός. «ὥρα ἔτους Ἀττικῶς, καιρὸς ἔτους Ἑλληνικῶς» Μοῖρις. ὥρᾳ ἡλικίας λαμπρός Θουκ. 6, 54 «ἐν τῇ ἀκμῇ (τῆς ἡλικίας) ἐπιφανέστατος», ὡραιότατος ὡς ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας. ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα 6, 34 ὡς ἐκ τῆς προχωρημένης ὥρας τοῦ ἔτους ἤθελον (ξε)πέσῃ εἰς τὸν χειμῶνα. πρβ. ἐκκληιόμενοι τῇ ὥρῃ Ἡρ. 1, 31 ἐνν. τοῦ ἐπισχεῖν, τ. ἔ. ἐπειδὴ δὲν εἶχον πλέον καιρὸν νὰ περιμένωσι. δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας εἰς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι, ἐκ δ' αὖθ' ὡράων ἐς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς Ὁμ. Ὕμν. 26, 12 δὸς νὰ ἐπανέλθωμεν πάλιν τοῦ χρόνου καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦ χρόνου νὰ ἐπανερχώμεθα πάλιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τὸ εἰς ὥρας λοιπὸν περιλαμβάνει τὸ διάστημα ἑνὸς ἐνιαυτοῦ καὶ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἡμέτερον «τοῦ χρόνου». Περὶ τοῦ εἰς ὥρας ι 135 ἴδε ἀμάω. κεἰς ὥρας κἤπειτα Θεόκρ. 15, 74 καὶ τοῦ χρόνου καὶ κατόπιν εἰς τὰς ὥρας

Ἀρφ. Βατρ. 381 «τοῦ χρόνου» πολλάκις αὐτοῖν (θεοῖν) ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ Θεσμ. 950 παρακαλῶν μεθ' ὑμῶν τὰς δύο θεάς, ὅπως ἀπὸ τὴν μίαν ἑορτὴν ἕως εἰς τὴν ἄλλην (δηλ. ἀπὸ τὸν ἕνα χρόνον ἕως εἰς τὸν ἄλλον) ἔχῃ πολλάκις τοιαύτας φροντίδας. Παρομοίως Νεφ. 562. μένε... τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον, εἰς δὲ ὥρας ἄπιθι Πλ. Ἐπιστ. 7, σ.346C καὶ τοῦ χρόνου πήγαινε, ἄπελθε. εἰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους Εὐρ. Ἰ. Α. 122 «γιατὶ τωρα (ἤτοι: μὲ τὴν ἀπόφασιν ὅπου ἐκάμαμε τώρα) θὰ κάμωμε τοῦ χρόνου (εἰς ἄλλας ὥρας) τῆς κόρης τὸν γάμον. Ὅπως δὲ παρ' ἡμῖν τὸ γάμος λαμβάνεται κατὰ συνεκδ. καὶ ἐπὶ τῆς γαμηλίου ἑστιάσεως, οὕτω καὶ τὸ δαίσομεν ὑμεναίους, ἐκεῖνο μὲν κυριολεκτικῶς, τὸ δ' ὑμεναίους κατὰ συνεκδοχήν» Δ Βερν. ἐποίησαν ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν Δημ. 54, 26 παρέτειναν τὸν χρόνον (τὴν συνεδρίασιν) πέραν τοῦ μεσονυκτίου. Περὶ τοῦ μὴ ὥρασιν ἱκοίμην κττ. ἴδε ὥρασι. τὰν γὰρ ἀνθρώπων ζόαν ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις (ἐν ὥραις πάσαις Πλ. Νόμ. 797 Ε) Ἀπ. Σοφ. 533 τὴν ἀνθρώπων ζωὴν αἱ ποικιλόβουλοι (ποικιλομήχανοι) συμφοραὶ κακῶν (ἴσ. αἱ ποικίλα μηχανώμεναι κακὰ συμφοραί) μεταλλάσσουσιν ἐν πάσαις ὥραις. σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν Εὐρ. Ἠλ. 127, ἴδε συντείνω. εἰς ὥρας ἀμῷεν ι 135, ἴδε ἀμάω. ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι ρ 176 ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ. Κλέων.. ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν ἐπ' αὐτόν Ἀρφ. Σφ. 242 μᾶς παρήγγειλε νὰ ἔλθωμεν ἐνωρὶς ἔχοντες ἐναντίον του τριῶν ἡμερῶν ὀργὴν πονηρὰν (ἔπαιξε παρὰ τό: «σιτία τριῶν ἡμερῶν»). Ὁμοίως Εἰρ. 122. Ἐκκλ. 395 κἀλλ. Ἀντίθετον εἶνε τὸ ἀωρίαν Ἀχ. 23, πρβ. ἀωρί. μηδένα καιρὸν μηδ' ὥραν παραλείπων Δημ. 2, 23 μὴ παραλείπων καμμίαν εὐκαιρίαν μηδὲ ὥραν τοῦ ἔτους. στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων ὥρας φυούσης Αἰσχ. Ἑπτ. 521, ἴδε φύω. ὥραν ἔχοντ' ἕκαστον ὥς τι συμπρεπές Ἑπτ. 13, ἴδ. ἐλλείπω. ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος Ἀρφ. Λυσ. 391 ἴδε ὥρασι. || νεανικὴ καλλονή· ἰδέᾳ τε καλὸν ὥρᾳ τε κεκραμένον Πινδ. Ὀ. 10 (11), 104, ἴδε κεράννυμι. Πρβ. Ξεν.Ἀπομν. 2,1,22. ἐργάζεσθαι ἀπὸ τῆς ὥρας τί σημ. ἴδε ἐργάζομαι. ἔλεγε Βροῦτος οὐ δοκεῖν αὑτῷ καλῶς τὴν ὥραν διατεθεῖσθαι τὸν πρὸς μηδὲν ἀρνούμενον Πλουτ. 530 Α Βρ. ἔλεγεν ὅτι οὐ δοκοίη αὐτῷ καλῶς διατεθεῖσθαι τὴν ὥραν (ἤτοι: ὅτι ἔχει πωλήσῃ ἐντίμως τὴν καλλονήν του· ἴδε Ξεν. Ἀπ. 1, 6, 13) ὁ πρὸς μηδὲν ἀρνούμενος (ὁ μηδεμίαν πρότασιν ἀποκρούων). Σημειοῦ, ὅτι πολλάκις τίθεται ἡ αἰτ. ὥραν εἰς δήλωσιν χρόνου. Τὴν χρῆσιν ταύτην, ἄλλως συχνοτάτην, παραγνωρισθεῖσαν δὲ ὑπὸ τῶν περὶ Κόντον, χαρακτηρισάντων ὡς «νεοελληνικήν», κρίνω καλὸν νὰ διασαφήσω διά τινων πρδγ. τὴν ὥρην μάρναντο Ἡσ. Ἀσπ. 401 κατὰ ταύτην τὴν ὥραν. νυκτίσεμνα (ὃ ἴδε) δεῖπν' ἔθυον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν Αἰσχ. Εὐμ. 109 ἐν ὥρᾳ κοινῇ πρὸς οὐδένα τῶν θεῶν· «ἔθυον ἐν ὥρᾳ ἐν ᾗ (οὕτως ἔγραψα: ἐν ᾗ) οὐδεὶς τῶν θεῶν ἐκοινώνει τῆς θυσίας ὑμῖν· ἐν γὰρ τῷ μεσονυκτίῳ μόναις Ἐρινύσιν ἀπάρχονται» Σχ. τὴν τεταγμένην ὥραν ἐκίνουν θύρσον ἐς βακχεύματα Εὐρ. Βάκχ. 723 κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν ἐκίνουν τὸν θύρσον εἰς τέλεσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων. καὶ τὴν ὥρην (κατὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον) ἐπαγινέειν σφι αἶγας Ἡρ. 2,2.7, 50. πρβ. 7, 125. 151. 181. 203. 8, 65. 107. 9, 37. κομιδῆς δὲ πέρι τὴν ὥρην αὐτῷ μελήσειν, ὥστε ἀσινέας ἀπικέσθαι ἐς τὴν Ἑλλάδα 8, 19 περὶ δὲ τῆς ἐπιστροφῆς ἔλεγεν ὅτι θὰ φροντίσῃ κατὰ τὴν ὡρισμένην ὥραν, ὥστε νὰ φθάσωσιν ἀβλαβεῖς εἰς τὴν Ἑλλ. Ὁμοίως Ἱπποκρ.2,60.Πλ. Φαῖδρ.229 Α.Νόμ. 865 Ε. Ξεν. Ἀπ.3,8,10. Κυνηγ. 6,4. Οἰκον. 17,1.19,18.20, 16.Αἰσχίν. 1,5. Ἀνδοκ. 1,137. Ἀπ.Κρατίν. παρ' Ἀθην. 374 D. Πλουτ. Κάτ. Νε. 5.Καμ. 41. Ἠθ.754 F. ἀσάλπικτον ὥραν Ἀπ. Σοφ. 356 τὸ μεσονύκτιον. Συχνάκις δὲ ἡ αἰτ. αὕτη εὑρηται, ὡς εἰκός, παρ' Ἀριστοτ. Λουκ. καὶ μτγν. Κατὰ ταῦτα τὸ Πλουτ. 187 D τὴν εἰωθυῖαν ὥραν ἀριστᾶ δὲν ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ, καὶ δὴ διὰ τῆς παρατηρήσεως «ἀντὶ τοῦ νεοελληνικοῦ καὶ τὴν εἰωθυῖαν ὥραν ἀριστᾷ γρ. καὶ εἰς τὴν εἰωθυῖαν ὥραν ἀριστᾷ» (ἴδ. Ἀθηνᾶς τόμ. 3 σελ. 271). Πρβ. τὴν ὡραίαν (ἐν τῷ ὡραῖος).

ὡραῖος 3: τὰ ὡραῖα κυρ. ὅσα ὧραι φέρουσι, ὅθεν τὰ προϊόντα τῆς χώρας· ἴδ. τρωκτός. ἡ ὡραία ἐνν. ὥρα, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ὡριμάζουν ἢ εἶνε ὥριμοι οἱ καρποί. Συνήθως κατ' αἰτ. ἀκούω Λακεδαιμονίους.. τέτταρας μῆνας ἢ πέντε, τὴν ὡραίαν αὐτήν, ἐμβαλόντας ἄν.. ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου πάλιν Δημ. 9, 48 ἀκούω, ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐμβαλόντες (εἰς Ἀττικὴν) τέττ. μῆνας ἢ πέντε, τὴν ὥραν αὐτὴν (ἤτοι: ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους, ὅτε ἐγίνετο ὁ πόλεμος· τὸ τὴν ὡραίαν, ἐνν. ὥραν, κυρ. ἐνν. τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ὡριμάζουν οἱ καρποὶ) ἀνεχώρουν ἂν πάλιν (ἐμποροῦσαν, δηλ. συνήθιζαν νὰ γυρίζουν ὀπίσω πάλιν). τὴν ὡραίην (=τὴν ὥρην) οὐκ ὕει Ἡρ. 4, 28 κατὰ τὴν ὡρισμένην ἐποχὴν (τῆς βροχῆς) δὲν βρέχει. ἐχρῆν κείνων (τῶν νεκρῶν) ταφείσας χερσὶν ὡραίων (νομίμων) τυχεῖν Εὐρ. Ἱκ. 175 = μετασχεῖν τῆς πρεπούσης τιμῆς «ὡραῖα: νεκύσια· ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν συντελουμένων ἱερῶν» Ἡσύχ. εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς ἱστάναι ὡραίων Βρομίῳ χάριν Δημ. 21, 52 ἱστάναι Βρομίῳ (πρὸς τιμὴν τοῦ Βρομίου) χαρίεντας χορούς, οἳ συμπαρέπεσθαι εἰώθασι τοῖς καθ' ὥραν συντελουμένοις ἱεροῖς, κυρ. χοροὺς τοὺς ἐκ τῶν ὡραίων, οὓς ἀπαιτοῦσι τὰ

ὡραῖα). Αἱ διορθώσεις ὡραῖον Βρομίῳ χορόν: ὡραίῳ Βρομίῳ χορόν: ὡραίαν Βρομίῳ χάριν, καὶ εἴ τις ἄλλη, περιτταί. ἐν ὡραίῳ γὰρ ἕσταμεν βίῳ Εὐρ. Φοίν. 975 «τὸ ὡραῖος ἐνταῦθα σημ.. ὥριμος, ἤτοι: γέρων, ὅπως καὶ σήμερον λέγει ἡ συνήθεια. Πρβ. Ἀλκηστ. 516 πατήρ γε μὴν ὡραῖος, ἤτοι: ὡραῖος (θανεῖν), ὥριμος» Δ Βερν. παρθένος γάμου ὡραία Ξεν. Κ. Π. 4, 6, 9. πρβ. Ἡρ. 1, 196. «ὡραία γάμου Ἀττικοί, ἐν ἀκμῇ γάμου Ἕλληνες» Μοῖρις.

ὥρᾱσι(ν) ἐπίρρ. (ὥρα): μὴ ὥρασιν ἵκοιτο Ἀπ. Ἀλέξ. 266 κατάρα: νὰ μὴ φθάσῃ (νὰ ἔλθῃ) τοῦ χρόνου. μὴ ὥρασ' ἵκοισθε Ἀρφ. Λυσ. 1037 νὰ μὴ φθάσετε τοῦ χρόνου. ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος Αὐτ. 391 ὅπου δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν τὸ ἱξόμενος, ὅπερ διὰ τὴν συχνότητα τῆς φράσεως παρελείφθη: ὁ Δημόστρατος «ποῦ νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου», ἀλλὰ τὸ μὴ ὥρασι εὐθὺς μετὰ τὸ ἄρθρον τεθὲν προσέλαβε δύναμιν ἐπιθ. ἢ μτχ., οἷον: ὁ κάκιστ' ἀπολούμενος Δημόστρατος: «ὁ ποῦ νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου Δημ..», ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εἴπῃ τις.

ὥριμος 2: καί σεο τὸ ὥριμον τέφρη κάψει Ἡρώνδ. 1, 39 ἴδε κάπτω.

ὡρμέαται, ἴδ. ὁρμάω.

ὠρύομαι: ὄρθιον ὤρυσαι Πίνδ. Ὀ. 9, 109 φώναξε μὲ δυνατὴν φωνήν.

ὣς καὶ ὥς δεικτικὸν ἐπίρρ. = οὕτως, συνήθως εἰς τὸ προηγ. ἀναφερόμενον, σπανίως δὲ εἰς τὰ ἑπόμενα (= ὧδε). Ἐν τῷ καὶ ὣς καὶ οὐδ' ὥς, κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, τὸ ὣς ὡς ἔχον ἐναντιωματικὴν ἔννοιαν (ὅμως) περισπᾶται, ὡς Α 116. Δ 322. Λ 721. α 6. ε 379 κἀλλ. ὣς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα Α 513 «ὡς τὴν ἀρχὴν ἥψατο τῶν γονάτων, οὕτως ἐξείχετο προσπεπλεγμένη» (προσκεκολλημένη) Γαζῆς. Ὅπου ἀπόδοσις εἶνε τὸ ὣς ἔχετ'. ὡς ἴδον, ὥς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη δειλαίας («περισσῶς πάνυ ἔπαθεν ἡ ψυχή μου» Σχ.) Θεόκρ. 2, 81 ἡ ἀρχῆθεν σημ. εἶνε: ὡς εἶδον, οὕτως ἐμάνην κἑ., ὥστε ἀπόδοσις εἶνε ἡ διὰ τοῦ ὡς ἀρχομένη πρότασις, ὡς καὶ ἐν Ξ 294. Τ 16. Υ 424. Ἀλλ' ὅπως καὶ παρ' Ὁμ., οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. κατήντησε νὰ δηλῶται ἡ ἄμεσος ἐπακολούθησις τῶν δύο πράξεων: εὐθὺς ὡς σε εἶδον, κατελήφθην ὑπὸ μανίας (ἐρωτικῆς). Τινὲς δὲ τὸ β' καὶ γ' ὥς ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἐπιφωνηματικόν: πόσον ἐμάνην, πόσον ἐτρώθη ἡ καρδία μου. Ὁμοίως 3, 41. Ἔτι δὲ ἐλευθερώτερον μετέφρασε ταῦτα ὁ Οὐεργίλιος Ἐκλ. 8, 41: ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error. ὣς γενέσθαι Εὐρ. Ἑκ. 888 ἔτσι νὰ γίνῃ· «ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἀπολύτως λαμβανομένου ἀπρφ. συμπίπτει μὲ τὴν τῆς προστακτικῆς, δὲν εἶνε ἀκριβές. Τὸ ἀπρφ. τοῦτο, προϊὸν ἐλλείψεως ῥήματος βουλητικοῦ, εὐκτικοῦ κττ., διαφέρει τῆς προστακτικῆς καθ' ἡμᾶς ἀκριβῶς, ὅπως καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ διαφέρει τοῦ γράψε τὸ νὰ γράψῃς. Ἡ δευτέρα ἐκφορὰ δὲν εἶνε δεσποτικὴ καὶ ἀπόλυτος, ἀλλὰ μετριωτέρα καὶ συνυπονοοῦσα, ἢ ὅτι ἡ διαταγὴ δίδεται πρὸς οἰκεῖον μᾶλλον καὶ φίλον, ἢ ὅτι αὕτη εἶνε μᾶλλον εὐχὴ ἢ γνώμη ἢ σκέψις ἢ συμβουλὴ κττ. τοῦ λέγοντος. Ὅταν δ' ἀναλογισθῶμεν, ὅτι αὐτὴ αὕτη ἡ ἐκφορὰ κεῖται καὶ ἐν Ἰ. Τ. 603. . καὶ ἐν Τρῳ. 726. . . καὶ ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ἀπρφ. τούτου παρεγνωρίζετο ἤδη καὶ καθ' οὓς χρόνους ἐδιδάσκοντο τὰ ἀρχαῖα δράματα, ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἀρχαῖον πάντως εἰς Μηδ. 228 σχόλιον, ἄγεταί τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ γνησία ἀλλὰ μόλις διασωθεῖσα χεὶρ τοῦ ποιητοῦ εἶνε τὸ γενέσθαι, ὅπερ μὴ κατανοούμενον μετεβλήθη εἰς γενέσθω. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐπανηγάγομεν τὴν γρ. εἰς τὸ κείμενον, τοῦ νοῦ ὄντος: ἔτσι νὰ γείνῃ, ὅπερ ἕκαστος Ἕλλην ἐννοεῖ πόσον διαφέρει τοῦ ἔτσι ἂς γείνῃ» Δ. Βερν.

ὡς ἐπίρρ. (ἐκ τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς), καθ' ὃν τρόπον, ὅπως· ἄρτον ἑλὼν καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι ρ 344 λαβὼν ἄρτον καὶ κρέας ὅσον (κυρ. ὡς, ἐν ὅσῳ μέτρῳ) ἐχωροῦσαν αἱ χεῖρές του περιλαβόντος («μὲ ταὶς δυό του χούφταις ἀνοικταίς»). ὦκα δὲ μητρὶ ἔννεπον ὡς εἶδόν τε καὶ ἔκλυον Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 172 ταχέως δὲ τῇ μητρὶ ἀπήγγελλον, ὡς εἶδόν τε καὶ ἤκουσαν. ἤριπε δ', ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ Δ 462 «ἔπεσε δὲ εἰς γῆν, ὥσπερ ὅταν πέσῃ πύργος ἐν τῇ ἰσχυρᾷ μάχῃ» Γαζῆς. ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσῃ Αἰσχ. Ἀγ. 1633 (λέγεις ταῦτα) «σὰν νὰ θά μου» εἶσαι τύραννος τῶν Ἀργείων. Παρομοίως Σοφ. Ο. Κ. 809. Εὐρ. Ἀνδ. 235. Πλ. Γοργ. 468 Ε. Θουκυδίδης . . . ξυνέγραψε τὸν πόλεμον. . ὡς ἐπολέμησαν Θουκ. 1, 1 = καθ' ὃν τρόπον διεπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους. μακρὰν γάρ, ὡς γέροντι, προυστάλης ὁδὸν Σοφ. Ο. Κ. 20 ἴδε προστέλλω. πύργοι μὲν. . ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ὁ ἴδε), πρόσω Αὐτ. 15 ὅπου συνήθως συμπληροῦσιν εἰκάσαι. εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι Αὐτ. 76 καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς ὄψεώς σου. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ Ἀντ. 1161 τὸ πλῆρες: «ὡς ἐμοὶ δοκεῖ» ἢ «ὡς ἐμοὶ κριτῇ» (ἴδ. Ἀ. Β. 74, 3), κυρ. ὅσον δι' ἐμέ. Ὁμοίως Αἴ. 395. Εὐρ. Ἴων. 1560. ὡς ἕκαστοι τῆς ξυντυχίας ἢ κατὰ τὸ ξυμφέρον ἢ ἀνάγκῃ ἔσχον Θουκ. 7, 57 ἀναλόγως τῆς σχέσεως, τὴν ὁποίαν ἕκαστοι ἢ ἕνεκα τοῦ συμφέροντός των ἢ ἐξ ἀνάγκης ἔσχον (πρὸς ἑκατέρους). τοῖς δ' ὡς ἑκάστοις τινὰ εἶχον αἰτίαν εὐπρεπῆ ἐπενεγκόντες κατεστρέψαντο 6, 76 τοῖς δ' ἐπενεγκόντες αἰτίαν τινὰ εὐπρεπῆ, ὡς εἶχον ἑκάστοις τοιαύτην (τοιαύτην, οἵαν εἶχον ἑκάστοις ἐπιφέρειν) ἐπιφέρειν, κατεστρέψαντο: κατ' ἄλλων δ' ἐπενεγκόντες, οἱανδήποτε εὔσχημον αἰτίαν εἶχον νὰ ἐπενέγκωσι καθ' ἑκάστων, ὑπέταξαν αὐτούς. οἱ δ' ἄλλοι ὡς ἕκαστοι 5, 57 «ὡς ἕκαστοι ἠδύναντο» Σχ.

Ἄλλοι: ἀναλόγως ἕκαστοι Κυρ. ὡς ἕκαστοι ξυνελέγοντο. τοῖς δ' ὡς ἑκάστοις τι προσηνὲς λέγοντες δύνανται κακουργεῖν 6, 77 = τοῖς δὲ λέγοντές τι προσηνές, ὡς ἑκάστοις λέγειν δύνανται, κακουργεῖν αὐτούς. Λοιπὸν ἐν τῷ ὡς ἕκαστοι ἀρχῆθεν ἐξυπηκούετο τὸ ἀνάλογον ῥῆμα (πρβ. Ἡρ. 1, 29), ἀλλὰ κατόπιν, προϊούσης τῆς ἀναπτύξεως τῆς φράσεως, ἡ ὑπονόησις αὕτη ἐξηφανίσθη. Καθόλου δ' εἰπεῖν τὸ ὡς ἐπαυξάνει τὴν διανεμητικὴν ἔννοιαν τοῦ ἕκαστος. Ὁμοίως ὡς ἑκάτεροι 3, 74. ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ᾖ Εὐρ. Ἑλ. 1253 ἀναλόγως τῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἔχει ἕκαστος (ἡ ὁποία ὑπάρχει). Τὸ ὁμοιωματικὸν ὡς εὕρηται καὶ μετὰ προστακτικῆς· οὐδ' εἰ πάνυ χρηστὸς ἔσθ', ὡς ἐμοῦ γ' ἕνεκ' ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος Δημ. 20, 14 ὅπως εἰμπορεῖ νὰ εἶνε, ὅσον τοὐλάχιστον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ. εἰ δέ τίς ἐστιν ἀνάξιος, ὡς ἔστω Αὐτ. 164 ὅπως ἐμπορεῖ νὰ εἶνε, ἂς τὸ παραδεχθῶμεν. οὔτε γὰρ ἠδίκηχ' ὑμᾶς, ὡς ἴστωσαν οἱ θεοί 1471, 8 πρβ. τὸ τῆς συνηθείας «ἔτσι νὰ τὸ ξεύρῃ ὁ θεός». ὡς ἄνολβον εἶχες ὄμμα σύγχυσίν τε μή, νεῶν χιλίων ἄρχων, τὸ Πριάμου πεδίον ἐμπλήσας δορός Εὐρ. Ἰ. Α. 354 «ὡς (πόσον) ἄνολβον (ἄθλιον) εἶχες ὄμμα (ὄψιν) σύγχυσίν τε, ὅτι, καίπερ ἄρχων νεῶν χιλίων, οὐκ ἐνέπλησας ὅμως δορός (= στρατοῦ) τὸ Πριάμου πεδίον» Δ. Βερν. ὡς οὐ βλέπεις εὔκηλον, ἄσμενός μ' ἰδών Ἰ. Α. 644 «πῶς (πόσον) τὸ βλέμμα (ἡ ὄψις) σου εἶνε ἀνήσυχος, ἀφ' οὗ με εἶδες ἄσμενος (κατὰ τὸν 641)» Δ. Βερν. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω Πλ. Συμπ. 173C συνεπτύχθη ἐκ τοῦ ὑπερφυές ἐστιν ὡς χαίρω. Ἐπίσης τὸ θαυμαστῶς ὡς σφόδρα Πολ. 331 ἐκ τοῦ θαυμαστόν ἐστιν ὡς ἐπείσθην. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί Τ 290 πῶς εἰς ἐμὲ τὸ ἓν κακὸν ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο πάντοτε! ὡς οὔ τίς με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι Φ 273 πῶς δὲν ἀπεφάσισε κανεὶς ἐκ τῶν θεῶν νὰ σώσῃ με ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐλεεινὸν ὄντα! Ἐπὶ βεβαίου ἰσχυρισμοῦ εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάϊς αἰγιόχοιο εἴην ἤματα πάντα...ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν Ν 828 κυρ. εἴθε νὰ εἶμαι οὕτως υἱὸς τοῦ Διὸς αἰωνίως («γιὰ πάντα»), ὅπως (εἶνε βέβαιον) ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα φέρει κακὸν εἰς τοὺς Ἀργείους. Τὸ ὡς εἰσάγει τὴν εὐκτικήν· ὅτι δὲ ἀρχῆθεν εἶχεν ὁμοιωματικὴν ἔννοιαν, φαίνεται πολλαχόθεν, ὡς καὶ ἐκ τοῦ α 47 κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι καθὼς νὰ χαθῇ καὶ ἄλλος, τ.ἔ. «ἔτσι νὰ χαθῇ καὶ ἄλλος. ὡς ὁ τάδε πορὼν ὄλοιτο Σοφ. Ἠλ. 126 ἔτσι νὰ χαθῇ. Καὶ ἀρνητικῶς: ὡς μὴ θάνοι ο 359 κυρ. καθὼς (εἴθε) νὰ μὴ ἀποθάνῃ: ποῦ νὰ μὴ ἀποθάνῃ. ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι Σοφ. Αἴ. 921, ἴδε ἀκμαῖος. Περὶ τοῦ ὡς ἀληθῶς, ὡς ἐτύμως (Αἰσχ. Εὐμ. 537) κττ. ἴδ. ἀληθῶς. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι Σοφ. Ἠλ. 1439 συμφέροι ἂν ἐννέπειν δι' ὠτὸς πρὸς ἄνδρα τόνδε παῦρά γε οὕτως, ὡς ἂν ἠπίως τις ἐννέποι. Κατ' ἄλλους: οὕτως, ὥστε ἠπίως εἰρημένον (γρ. εἰρημένα) δοκεῖν. Ὁμοίως ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως 1452 οὕτως, ὥστε ἐτητύμως ἀγγελθέντα δοκεῖν. Ἐνιαχοῦ φαίνεται κείμενον τὸ ὡς κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἴσθι, γίγνωσκε ὡς Φοίν. 628. 726. 1664, πρβ. Ἀρφ. Νεφ. 209 Σφ. 416. Σοφ. Αἴ. 39 κἀλλ. μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι Α 32 ἵνα ἐπανέλθῃς ἀκεραιότερος, ἀβλαβέστερος (παρὰ ἐὰν δέν με ἐρεθίζῃς). ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε τἄμ' ὡς ἂν εἴπω Σοφ. Ο.Τ. 329, ἴδ. οὐ μή. Περὶ τῆς ὑποτακτ. καὶ εὐκτικ. μετὰ τὸ ὡς ἴδ. Εὐρ. Ἑκ. 1245 (Βερν). Ἱππ. 420, περὶ οὗ ἴδ. οἰκῶ καὶ μή. οὐ δή τι χρείας εἰς τοσόνδε ἀφιγμένη, ἀλλ' ὡς ὕβριν δείξωμεν Αἰγίσθου θεοῖς, γόους τ' ἀφείην αἰθέρ' εἰς μέγαν πατρί Εὐρ. Ἠλ. 58 ὄχι βέβαια διότι ἔχω φθάσῃ εἰς μεγάλην ἔνδειαν, ἀλλὰ κτλ. «ἐπέρχονται τὰ τοῦ τελικοῦ αἰτίου δηλωτικὰ κῶλα ὡς δείξωμεν καὶ ἀφείην, ἐκεῖνο μὲν καθ' ὑποτακτικήν, διότι ἡ Ἠλέκτρα ἤρχισεν ἤδη ἐκτελοῦσα ἔργῳ τὸ σκοπούμενον, τὸ δὲ κατ' εὐκτικήν, διότι τὸ σκοπούμενον μένει πάντοτε ἐν τῷ νῷ αὐτῆς, νῦν μὲν ἀδυνατούσης νὰ ἐκτελέσῃ τοῦτο, διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Αὐτουργοῦ, ἐπιφυλαττομένης δὲ νὰ πράξῃ τοῦτο ἀκολούθως, εἰ δυνατόν, ὡς καὶ τὸ πράττει ἀπὸ τοῦ στ. 110 κέ. Τὸ δὲ πατρὶ σύναπτε μὴ τῷ ἀφείην, μηδ' ἐκδέχου αὐτὸ ὡς δοτ. περιποιητικήν, ἀλλ' ἀνάφερε εἰς τὸ γόους (= γόους ἐπὶ τῷ πατρί)· ὁ δὲ λόγος τοῦ ὕβριν δείξωμεν θεοῖς, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐδόξαζον, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν μὲν ἡμέραν διάγουσιν ἐν οὐρανῷ, τὴν δὲ νύκτα ἀναστρέφονται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων» Δ. Βερν. Ἐνίοτε εὕρηται τὸ ὡς (ὅπως) ἂν μεθ' ὑποτ. ἵνα δηλώσῃ, ὅτι τὸ λεγόμενον γίνεται κατά τινα ὑπόθεσιν (δοθείσης περιστάσεως). Τοῦτο δὲ φαίνεται καθαρὰ ἐκ τοῦ ε 168, ὅπου καὶ τίθεται ἡ ἀλλαχοῦ ὑπονοουμένη ὑπόθεσις: πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι ἵνα ἐπανέλθῃς ἀβλαβὴς εἰς τὴν πατρίδα, ἂν (καθ' ἣν περίστασιν) οἱ θεοὶ θέλωσι. ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι, ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ β 376 διὰ νὰ μὴ κλαίῃ ἑκάστοτε (δοθείσης εὐκαιρίας) καὶ βλάπτῃ τὸ ὡραῖόν της σῶμα. δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην, ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα στέργειν Αἰσχ. Πρ. 10 διὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ στέργῃ κέ. Ἰδίως δὲ τὸ ὅπως (ὡς) ἂν μεθ' ὑποτ. εὕρηται μετὰ τὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας σημαντικά, ὡς Ἀρφ. Ἱππ. 81. Πλ. Φαῖδρ. 239B καὶ ἀλλ. Ἐν δὲ Σοφ. Ἀντ. 215 ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν εἰρημένων τ.ἔ. ὁρᾶτε, ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε κέ. κυτάζετε πῶς νὰ εἶσθε τώρα φύλακες τῶν εἰρημένων, ὑπάρχει δυσκολία ἐκ τούτου, ὅτι

ὑπονοεῖται τὸ ὁρᾶτε (σκοπεῖτε), ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει ἀλλαχοῦ πρβγ. ἔχον τοιαύτην ἔλλειψιν. Ὅθεν προτιμητέα φαίνεται ἡ ἐκδοχὴ τῆς φράσεως ὡς τελικῆς =«ἵνα νῦν ἦτε σκοποὶ τῶν εἰρημένων» —, ἥτις θὰ εἶχεν ὡς κυρίαν πρότασιν τήν: μὴ ἐπιχωρεῖτε τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε (ἴδε στ. 219), ἀλλὰ διακοπέντος τοῦ λόγου τούτου ὑπὸ τοῦ χοροῦ (ὡς καὶ ἀλλ. Ο. Τ. 325), προσέλαβεν ἄλλον τύπον ἡ κυρία πρότασις. ἔδει τὰ ἐνέχυρα τότε λαβεῖν, ὡς μηδ' εἰ ἐβούλετο, ἐδύνατο ἐξαπατᾶν Ξεν. Ἀν. 7, 6, 23 =ὡς, καὶ εἰ ἐβούλετο, μὴ ἐδύνατο. Ἐν τῇ συντάξει τοῦ τελικοῦ ὡς (ὅπως, ἵνα) πρὸς παρατ. ἢ ἀόρ. τῆς ὁριστ. ἐκφράζεται τὸ μὴ πραγματικόν, ἤτοι: εἰ ἐλάβομεν τότε τὰ ἐνέχυρα, οὐδ' εἰ ἐβούλετο, ἐδύνατο ἂν ἐξαπατᾶν. Πρβ. Ἀρφ. Εἰρ. 136. Πλ. Κρίτ. 44D κἀλλ. Περὶ τοῦ ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσῃ Σοφ. Αἴ.1369,ἴδε πανταχῇ. Περὶ δὲ τοῦ φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθεὶς Ἀντ. 775 ἴδε ἄγος. Περὶ δὲ τῶν φράσεων ὡς εἶναι, ὡς εἰπεῖν, ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ὡς εἰκάσαι καὶ ἄλλων τοιούτων, παρατηρητέον ὅτι κυρίως αἱ φράσεις αὗται καὶ αἱ τοιαῦται ἔχουσι περιοριστικὴν ἔννοιαν· ὡς λέγεται τὸ ἐπ' ἐμὲ (ἐμοὶ) = κατὰ τὸ ἐπ' ἐμέ, τὸ τήμερον = κατὰ τὸ σήμερον, τὸ σύμπαν = κατὰ τὸ σύμπαν, οὕτω καὶ μετὰ τοῦ εἶναι, οἷον τὸ σύμπαν εἶναι. Παρομοίως δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὡς· τὸ ὧν δὴ ἀπὸ Ἡλίου πόλιος οὐκέτι πολλὸν χωρίον, ὡς εἶναι Αἰγύπτου Ἡρόδ. 2,8 =διὰ χώραν, οἵα εἶνε ἡ Αἴγυπτος. (ἡ Ῥοδῶπις) μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, ἀτὰρ οὐκ ὥς γε ἐς πυραμίδα τοιαύτην ἐξικέσθαι 2, 135 καθ' ὅσον ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τοιαῦτα χρήματα ἡ Ῥοδῶπις, ὄχι ὅμως καὶ τόσα, ὥστε νὰ ἐξαρκέσωσιν εἰς τὴν οἰκοδομὴν πυραμίδος (ἴδ. κατωτ.) πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος, ὥς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι Πλ. Φαῖδρ. 230B καθ' ὅσον δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ διὰ τοῦ ποδός του. Περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπρφ. τούτου ἴδ. Πανταζίδ. εἰς Ξεν. Ἀν. σ. 577, καθ' ὃν τὰ τοιαῦτα ἀπρφ. (ὡς εἰπεῖν, ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ὡς ἀπεικάσαι κλ.) ἐξαρτῶνται ἔκ τινος παρασιωπωμένου ῥήματος, οἷον ἔστιν ἢ ἔξεστιν. Π. χ. ἐν τῷ ἄνευ τοῦ ὡς Ἡροδ. 3, 82 ἑνὶ δὲ ἔπεϊ πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν ἡ μτχ. συλλαβόντα, ἡ διορίζουσα τὸ ὑποκ. τοῦ εἰπεῖν, ἐτέθη κατ' αἰτ., διότι τὸ ὑποκ. τοῦ εἰπεῖν εἶνε τινά· ἐν δὲ τῷ ὡς συνελόντι εἰπεῖν ἐτέθη ἡ μτχ. κατὰ δοτ., διότι συνεφώνησε πρὸς τὴν δοτ. τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τοῦ ἐξυπακουομένου ἔστιν ἢ ἔξεστιν, ἤτοι: «ὡς (ἔστι τινὶ) συνελόντι εἰπεῖν». Πρὸς ταῦτα τὰ κανονικῶς συντεταγμένα συνεξέδραμον καὶ ἄλλα, π. χ. τὸ παρενθετικὸν ἐμοὶ δοκεῖ μετετράπη εἰς ἀπόλ. ἀπρφ. ἐμοὶ δοκεῖν κατὰ τὸ ἁπλῶς εἰπεῖν, τὸ ὡς ἐμοὶ δοκεῖ εἰς τὸ ὡς ἐμοὶ δοκεῖν κατὰ τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν. Οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἡροδ. 2, 125 ὡς ἐμὲ εὖ μεμνῆσθαι (=ὡς ἐγὼ εὖ μέμνημαι) καὶ 7, 24 ὡς ἐμὲ συμβαλλόμενον εὑρίσκειν (=ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὑρίσκω). Εἰς τὴν αὐτὴν ἀπατηλὴν ἀναλογίαν ὀφείλεται καὶ τὸ ὅτι τὸ ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ὅπερ μόνον δύναται νὰ ἔχῃ τὴν μτχ. κατὰ δοτ., ἐξωμοιώθη χάριν συντομίας πρὸς τὰ ἄνευ τοῦ ὡς ἀπόλυτα ἀπρφ., οὕτω δὲ εὑρίσκεται καὶ ἄνευ τοῦ ὡς, καὶ μάλιστα παρὰ μτγν. (συνελόντι εἰπεῖν), οἷον Ἀθήν. 611 D. Πλουτ. κλ. Πρὸς τελειοτέραν δὲ συντομίαν παρελείφθη καὶ τὸ ἀπρφ. ὡς Δημ. 4, 7 κἀλλ. ηὑρῆσθαι ἡγησάμενος ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων ὡς παλαιὰ εἶναι ἀποχρώντως Θουκ 1, 21 ἴδ. εὑρίσκω. δοκῶ μὲν . . ὡς θύραθεν εἰκάσαι Εὐρ. Ἡρ. Μ. 713 σὰν νά μου φαίνεται,καθ' ὅσον δύναταί τις ἀπ' ἔξω (δηλ. ἀπ' ἐδῶ) νὰ συμπεράνῃ· πρβ. Ο. Κ. 16. Ο. Τ. 1045. Τραχ. 1220. 1125 Εὐρ. Ὀρ. 1298 κἀλλ. ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν Εὐρ. Ἄλκ. 1094 τὸ πλῆρες: αἴνει, ὡς μήποτε καλῶν (μέλλ.) ἄνδρα τόνδε (ἐμὲ) νυμφίον: διότι ποτὲ δὲν θὰ ὀνομάσῃς ἐμὲ νυμφίον. Ἡ ἑρμ. τοῦ Σχ. « ἴσθι μὴ καλέσων με νυμφίον» εἶνε πλημμελής. εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, ὥστ' ἢ κόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν ὕμνοισι κηλήσαντά σ' ἐξ Ἅιδου λαβεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 358 εἰ δὲ ἡ Ὀρφέως γλῶσσα καὶ τὸ μέλος παρῆν μοι, ὥστε (με) κηλήσαντα ὕμνοισι ἢ κόρην Δήμ. ἢ τὸν πόσιν ἐκείνης λαβεῖν σε ἐξ Ἅιδου. τὰ πολλὰ ἡσύχασαν, . ὡς γίγνοιτό τις ἀπόβασις Θουκ. 4,56 ὁσάκις ἤθελε γίνῃ ἀπόβασίς τις, κυρ. καθὼς ἤθελε γίνῃ ἀπόβασις. Διάφορον εἶνε τό: οὐδεὶς ἂν γένοιτο, ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὃς ἂν μείνειεν κέ. Πλ. Πολ. 360 B κυρ. οὐδεὶς ἤθελεν ὑπάρξῃ, ὡς φαίνεται, τόσον ἀδαμ. ὅστις ἤθελε μείνῃ κλτ. Τὸ ὡς δόξειεν εἶνε τοῦ πλαγίου λόγου καὶ ὑποδηλοῖ, ὅτι τὸ οὐδεὶς ἂν γένοιτο κέ. λέγεται ὑπ' ἄλλων ὡς γνώμη αὐτῶν. Παραβάλλουσι τὸ Ἀρφ. Ὄρν. 180 ὥσπερ εἴποι τις καὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 929 ὡς εἴποι τις. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὑπάρχει τοὐλάχιστον τὸ ὑποκείμ. Ἴσως γρ. ὡς δόξειεν ἄν τις. Πρβ. Πλ. Πολ. 423 D οὗτοι, ἦν δ' ἐγώ . ,ὡς δόξειεν ἄν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν, οὗτοι πολλὰ καὶ μεγάλα, ὡς ἄν τις νομίσειεν, ἐστὶ ταῦτα, ἃ προστάττομεν αὐτοῖς. ὡς τύχοιεν ἑκατέρων τινὲς διεφθείροντο Θουκ. 5, 56 ὅπου ἤθελον τύχῃ ἑκάστοτε. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε Σοφ. Ἠλ. 1025 κυρ. συμβουλεύεις ταῦτα, ὡς ἄνθρωπος (ὡς γυνή) ποῦ δὲν θὰ συμπράξῃς. Ἴδε καὶ 1370 ἐν τῷ φροντίζω ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα, ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων καὶ ταῦτ' ἀκούειν κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα Ἀντ. 62. Ἐκ τῶν πολλῶν ἑρμηνειῶν ἀναφέρω τὴν τοῦ Γ. Γρατσιάτου: « πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐν νῷ πρῶτον μὲν ὅτι, ἐπειδὴ εἴμεθα γυναῖκες, δὲν θὰ ἀντεπεξέλθωμεν πρὸς ἄνδρας,

δεύτερον δέ, ἐπειδὴ ἐξουσιαζόμεθα ὑπ' ἀνωτέρων, καὶ εἰς ταῦτα νὰ ὑπακούωμεν καὶ εἰς ἔτι ἀλγεινότερα τούτων.» Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ ταύτῃ πρώτη δυσκολία ὑπάρχει, ὅτι αἱ διὰ τοῦ ὅτι καὶ οὕνεκα εἰσαγόμεναι προτάσεις αἰτιολογοῦσι τὰ ἑπόμενα. Τὰ ὀλίγιστα ὑπάρχοντα παραδείγματα τοιαύτης αἰτιολογίας δὲν αἴρουσι τὴν δυσκολίαν ταύτην, ἥτις πάντοτε ὑπάρχει. Δευτέρα δυσκολία εἶνε, ὅτι τὰ ἐκ τοῦ ἐννοεῖν ἐξαρτώμενα εἶνε ἀνόμοια, καὶ δὴ τοιαῦτα, ὥστε ἐχρειάζετο διασάφησίς τις τῆς ἐξαρτήσεως ταύτης. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ ὡς — μαχουμένα εἶνε ἐπεξήγησις τοῦ γυναῖκε: ὥστε νὰ μὴ ἐμποροῦμεν νὰ πολεμῶμεν μὲ ἄνδρας· τὸ δὲ ἀκούειν, διότι τὸ ἀρχόμεσθα κατὰ βραχυλογίαν εἰρημένον = ἀρχόμεναι ἐκ κρεισσόνων ἠναγκάσμεθα· ἴδ. ἄρχω. ὡς πολὺν χρόνον ζήσων χὠς ὀλίγον, οὕτως διανοοῦ Ἀπ. Ἐπιχάρ. 267 (Κλήμ. Ἀλεξ. 744 P) ὡς ἄνθρωπος ποῦ ἔχεις νὰ ζήσῃς καὶ πολὺν καὶ ὀλίγον χρόνον, οὕτω διανοοῦ. νῦν γοῦν, ὡς ἐσπουδάσατε αὐτονόμους τὰς πόλεις γενέσθαι, πᾶσαι πάλιν, ἐπεὶ ἠδικήθησαν οἱ Θηβαῖοι, ἐπ' ἐκείνοις γεγένηνται Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 11 τώρα τοὐλάχιστον, ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπαθήσατε νὰ γίνουν αἱ πόλεις αὐτόνομοι, πᾶσαι πάλιν, ἀφ' οὗ ἠδικήθησαν οἱ Θηβαῖοι, ἔχουν περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνων. Διορθοῦσιν: ὧν. . . τὰς πόλεις: ὅσας. . πόλεις: ἃς. . . πόλεις: οἷς . . τὰς πόλεις Οὐδεμία τῶν διορθ. ὀρθή. Μόνον τὸ νόημα, ὡς ἐξέφρασα, εἶνε ἄμεμπτον: «ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπαθήσατε». στειπτή (στιπτή) γε φυλλὰς (= στιβάς) ὡς ἐναυλίζοντί τῳ Σοφ. Φιλ. 33 «χαμαιστρωσία ἐκ φύλλων ἡπλωμένη καὶ πατουμένη, ὡς κοιμωμένου ἐπ' αὐτῇ τινος» Σχ. Κυρ. ναὶ (= γε), φυλλὰς πεπιεσμένη (πεπατημένη), οἵα ἂν γένοιτο, εἴ τις ἐπ' αὐτῆς κοιμῷτο. ὡς ὧδ' ἐχόντων τἄλλα βουλεύειν πάρα Ἀντ. 1179 ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχουσι, δύνασαι νὰ σκέπτεσαι περὶ τῶν ἄλλων. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι Φιλ. 567 ἡ σύνταξις: ἐπίστω ταῦτα ὡς (πράγματα) δρώμενα κέ. Ἐκ τούτου, ὅτι ἡ μτχ. ἐτέθη μετὰ τὸ ἐπίστω, δὲν προέρχεται ἀνάγκη διορθώσεως, ἀφ' οὗ μάλιστα τὸ ὡς ταῦτα προηγεῖτο. Διέταξεν οὕτω ὁ ποιητὴς τὰς λέξεις ἕνεκα τοῦ μέτρου. ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου. . ἐφαίνετο Σοφ. Φιλ. 884, ἴδε συμβόλαιον. ὡς. μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε Θουκ. 7,15, ἴδε μεμπτός. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή Σοφ. Αἴ. 281 κυρ. πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν πεποίθησιν περὶ τούτων, ὡς περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα οὕτως ἔχουσιν. ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδε σοι μαθεῖν πάρα Αἰσχ. Πρ 786 δύνασαι νὰ μάθῃς (ἀκούσῃς πληροφορίας) περὶ αὐτῶν (κυρ. περὶ τῶνδε), ὡς περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶνε (δηλ. τὰ ὁποῖα ἐξ ἅπαντος θὰ γίνουν) ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε Πλ. Πολ. 327 C διανοεῖσθε οὕτω περὶ αὐτῶν ὡς περὶ ἀνθρώπων μὴ ἀκουσομένων· πρβ. Κρατύλ. 439 C. Ἡ ἐξήγησις πάντων τούτων καὶ τῶν τοιούτων πρβγ. πρέπει ν' ἀφορμηθῇ, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐκ τῆς συντάξεως τῶν λεκτικῶν ῥημάτων μετὰ μετοχῆς. Λάβωμεν ὡς πρβγ. τὸ χωρίον τῆς Σοφ. Ἠλ. 676: θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω σχεδόν: καὶ τώρα καὶ πρωτίτερα λέγω τὸν Ὀρ. ἄνθρωπον ἀποθαμένον. Ὁμοίως Ο. Κ. 1580 κἄλλ. Ἡ κατηγορηματικὴ αὕτη ἔννοια ἐκφράζεται σαφέστερον διὰ τῆς εἰς τὴν μετοχὴν προτάξεως τοῦ ὡς, οἷον Ἠλ. 1341 ἤγγειλας . . ὡς τεθνηκότα ὡς ἄνθρωπον ἀποθαμένον. Ἀπὸ τῶν λεκτικῶν ῥημάτων μεταφέρεται ἡ σύνταξις αὕτη καὶ εἰς τὰ γνωστικὰ καὶ εἰς ἄλλα ῥήματα: ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο Ο.Κ. 1583 κυρ. ἤξευρέ τον καλὰ σὰν ἄνθρωπον ποῦ ἀφῆκε τὴν ζωήν, ἤγουν: ἤξευρε καλά, ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις, ὅτι ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωήν. Ὁμοίως πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ ἄλλα χωρία, οἷον δῆλος ἦν Κῦρος ὡς σπεύδων Ξεν. Ἀν. 1, 5, 9 ἐφαίνετο (ἦτο φανερὸς εἰς ὅλους) ὡς ἄνθρωπος σπεύδων, ποῦ ἐβιάζετο. ὡς ἐμοῦ οὖν ἰόντος, ὅπῃ ἂν καὶ ὑμεῖς, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε Ξεν. Ἀν. 1, 3, 6 ἔχετε τὴν γνώμην περὶ ἐμοῦ, ὡς περὶ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπάγῃ, ὅπου καὶ ὑμεῖς. Ὁμοίως ἑρμηνευτέον τό: ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή Σοφ. Αἴ. 281 (ἴδ. ἀνωτ.). Ἀντ. 1179. Αἰσχ. Πρ. 786. Εὐρ. Μηδ. 1311. Θουκ. 7, 15 (ἴδ. ἀνωτ.). Πλ. Πολ. 327 E. Μέν. 95 E. Κατὰ ταῦτα ἡρμήνευσα πολλά τινα καὶ ἀνωτ. κἄλλ. χωρία, ἀναλόγως δὲ πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ ἄλλα. ὡς πολέμου ὄντος παρ' ὑμῶν ἀπαγγελῶ Ξεν. Ἀν. 2, 1, 21 κυρ. ἀπαγγελῶ (παρ' ὑμῶν) οὕτως, ὡς ἂν ἀπαγγείλαιμι, εἰ πόλεμος εἴη παρ' ὑμῶν. οὐ γὰρ δὴ ἔστι γ' εἰπεῖν ὡς Ἀθήνησιν ἀφθόνων ὄντων τῶν ναυπηγησίμων ξύλων Δημ. 17, 28 = οὐ γὰρ δὴ ἔστι γ' εἰπεῖν οὕτως, ὡς εἰ Ἀθ. ἄφθονα εἴη τὰ ναυπηγήσιμα ξύλα. ἀνεκράγετε ὡς, τοῦτ' ἐκεῖνο, χρήματά μου ληψομένου Δημ. 21, 215 ἀνεκράξατε στοχαζόμενοι, ὅτι ἤθελε συμβῇ ἐκεῖνο ποῦ ἐλέγατε, ὅτι δηλ. ἤθελον λάβῃ χρήματα οὐ πολλοὶ φαίνονται ἐλθόντες, ὡς ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος κοινῇ πεμπόμενοι Θουκ. 1, 10 εἶνε φανερὸν ὅτι δὲν ἦλθον πολλοί, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀπεστέλλοντο ἀπὸ κοινοῦ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος. ἀλλήλοις. . ὑπόπτως προσῄεσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων Θουκ. 8, 66 ὑποπτεύοντες ὅτι μετεῖχέ τις τῶν γιγνομένων. ὡς μὴ μενοῦντα (μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ μείνω) τἄλλα σοι λέγειν πάρα Εὐρ. Ἡρ. 693, ἴδ. μένω. προαγορεύουσι. . τὴν κατάστασιν τῆς πόλεως ὅλην μὴ κινεῖν, ὡς ἀποθανουμένους, ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ Πλ. Πολ. 426 C προαγορεύουσι τὰ καθεστῶτα τῆς πόλεως καθ' ὅλου μὴ κινεῖν,

ἀπειλοῦσαι ἦ μὴν ἀποθανεῖσθαι τὸν τοῦτο δρῶντα. Τὸ ἀποθανουμένους κατὰ πληθ., διότι τὸ ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ εἶνε περιληπτικόν. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν; Σοφ. Ο. Κ. 71, ἴδε καταρτύω. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα; Εὐρ. Μήδ. 682 ὅπου τὸ ὡς ἀναφέρ. ὄχι εἰς τὴν μετοχήν, ἀλλ' εἰς τὸ τί, ἤτοι: σὰν τί ζητῶντας ἦλθες: σὰν τί ἐχρειάζουσαν κ' ἦλθες; (Δ. Βερν.). Ὁμοίως Ἰ.Τ. 557. Περὶ δὲ τοῦ ὡς μὴ ὑστερίζειν δέον Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 46 ἴδε ὑστερίζω. ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ στέναζε Σοφ. Ἠλ. 1298, ἴδε ἄτη. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε; Σοφ. Αἴ. 537 εἰς τί θὰ ἠδυνάμην νά σοι εἶμαι ὠφέλιμος, χρήσιμος, ἀφ' οὗ λάβῃς ὑπ' ὄψιν (= ὡς) ὅτι ταῦτα ἔγειναν (συμφώνως μὲ τὴν γνώμην σου); πύργοι μέν.. ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω Ο. Κ. 15, ἴδε πρόσω. Τὸ ὡς ἔχει καὶ αἰτιολογικὴν σημ. ὡς ἐπὶ Τροίαν .. πόσεις ἐνέπουσ'.. στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν Εὐρ. Ἰ. Α. 173, ἴδ. στέλλω. ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν Εὐρ. Ἄλκ. 1094, ἴδ. ἀνωτ. λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων τἀληθές, οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν Αὐτ. 708 «λέγε (γιγνώσκων, μεμνημένος) ὅτι ἐγὼ εἶπα (ἃ εἶχον εἰπεῖν)· εἰ δ' ἀλγεῖς τἀληθὲς ἀκηκοώς (ὅτι τἀληθὲς ἀκήκοας = κλύων), οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν. Ἐκ τούτων καταφαίνεται, ὅτι ὁ Ἄδμητος θεωρεῖ τὴν συνδιάλεξιν ὡς περατωθεῖσαν, διότι ἡ ἐπακολουθοῦσα στιχομυθία εἶνε τὰ τελευταῖα ἐκσπινθηρίσματα τῆς ἀναφλεχθείσης ἔριδος» Δ.Βερν. οἱ μὲν ὡς κατὰ γῆν ἀναχωρήσοντες ἤδη ξύμπαντες τὴν γνώμην εἶχον Θουκ. 7, 72 κυρ. οἱ μὲν ὡς ἄνθρωποι μέλλοντες νὰ ὑποχωρήσωσι κατὰ ξηρὰν ὅλοι πλέον εἶχον ταύτην τὴν γνώμην· ὅθεν: ὅλοι ἦσαν πλέον σύμφωνοι νὰ ὑποχωρήσωσι κατὰ ξηράν. ὡς ἐν λόγῳ ἀλγεινά Σοφ. Ἠλ. 761 ἀλγεινά, καθ' ὅσον τοῦτο (τὸ ἀλγεινόν) εἶνε δυνατὸν ἐν διηγήσει. ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι Θουκ. 4, 108 καθ' ὅσον ἦτο δυνατὸν νὰ πράξωσι τοῦτο ὁρμώμενοι ἐξ ὀλίγου χρόνου καὶ ἐν καιρῷ χειμῶνος. ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη τε καὶ ἥσθη Ἡρ. 8,101 ἐχάρη τε καὶ ἥσθη, ὡς ἐκ κακῶν χαίρει τις καὶ ἥδεται. προσπεσόντες καὶ ὡς ἂν μάλιστα δι' ὀργῆς Θουκ. 6,57 ὡς ἂν προσπέσοι τις δι' ὀργῆς. Τὸ ὡς πρὸ τῶν προθέσεων σημ. σκοπόν, ὡς καὶ πρὸ τῆς μετοχῆς· ἀνήγοντο ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν Θουκ. 1, 48 = ὡς ναυμαχήσοντες, κυρ. ὡς ποιοῦσιν οἱ ἐπὶ ναυμαχίαν ἀναγόμενοι. Ὁμοίως ἀλλ. ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ, ἄνευ διαφορᾶς ἐννοίας. ὡς εἰς μάχην Ξεν. Ἀν. 1, 8, 1 = ὡς μαχούμενος. ὡς εἰς κύκλωσιν 1, 8, 23 = ὡς κυκλώσων (-ωσόμενος). μεταπέμπεται ἄρχοντας (αὐτούς) ὡς ἐς τὴν Εὔβοιαν Θουκ. 8, 5 κυρ. ὡς διὰ τὴν Εὔβοιαν, ὅθεν: ὡς μέλλοντας πλεῖν εἰς τὴν Εὔβοιαν. ὡς δὲ περὶ μεγάλων συντόμως διδάξω Δημ. 17, 2 θὰ τὸ ἐξηγήσω συντόμως, καθ' ὅσον εἶνε δυνατὸν προκειμένου περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως. καὶ χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ Ξεν. Κ. Π. 8, 7, 28 καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε (ἐνν. χαίρειν) ὡς παρ' ἐμοῦ, ἤτοι: εἰπέτε τῆς χαιρετίσματα, μὲ τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἐγὼ σᾶς παρήγγειλα νὰ τῆς τὰ εἴπῆτε. Τὸ δὲ ὡς τάχος κυρ. = ὡς τάχος ἐστί, ὡς τάχους ἔχομεν = ὅσον τάχος (κυρ. ὅσον τάχος ἐστί). Τὸ ὡς εἶνε ἐν χρήσει καὶ ὡς πρόθεσις ἐπὶ προσ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον ρ 218 ὅπως (δά) πάντοτε ὁ θεὸς φέρει τὸν ὅμοιον πρὸς τὸν ὅμοιον. Εἶδός τι ἐπεξηγήσεως τῶν προηγουμένων.

ὡσεί: πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες Σοφ. Ἀντ. 653 ὅπου ὁ τέ, κατ' ἐπικὸν τρόπον, παρέλκει· ἴδε τέ καὶ πτύω

ὥσπερ: παρέχειν μύσαντα (ὃ ἴδε) καὶ ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κάειν ἰατρῷ Πλ. Γοργ. 480C ὥσπερ παρέχει (τις ἑαυτόν) ἰατρῷ τέμνειν καὶ κάειν, (οὕτω δεῖν) παρέχειν (ἑαυτὸν τῷ δικαστῇ κολάζειν) μύσαντα καὶ ἀνδρείως. (λογιεῖσθε τὰ εἰκότα) ἐξ ὧν ἂν ἄνθρωποι δεινοὶ καὶ πολλῶν ἔμπειροι, ὥσπερ ἐγὼ Ἀθηναίους ἀξιῶ Θουκ. 6, 36 θὰ ὑπολογίσητε τὰ πιθανὰ γενέσθαι, κρίνοντες αὐτὰ ἐκ τούτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ πράξωσιν ἄνθρωποι συνετοὶ καὶ πολύπειροι, ὅπως ἐγὼ νομίζω (ἔχω τὴν ἀξίωσιν) ὅτι εἶνε οἱ Ἀθηναῖοι. Ἦττον ἀκριβὴς ἔκφρασις ἀντὶ τῆς «οἵους ἐγὼ Ἀθηναίους ἀξιῶ εἶναι» ἢ «οἷοι ἔμοιγε δοκοῦσιν Ἀθηναῖοι εἶναι» ἤ τι τοιοῦτον. Ἄλλοι δὲ ἐνν.: ὥσπερ ἐγὼ Ἀθηναίους ἀξιῶ (ἂν δρᾶσαι) τ.ἑ. ὅπως ἐγὼ νομίζω ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἤθελον πράξῃ ὡς ἄνθρωποι δεινοὶ καὶ πολλῶν ἔμπειροι. Ὁ Κρύγερος μετέγραψε τὸ ὥσπερ εἰς οἵουσπερ πρβ. Σοφ. Ἀντ. 295, οὗ τὴν ἐξήγησιν ἴδε ἐν τῷ νόμισμα. οὐκ ἂν ἀγροίκως γε λοιδορήσειαν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ εἶναι.. εἴποι ἂν Πλ. Φαῖδρ. 268 D ἀλλὰ (λοιδορήσειαν ἄν), ὥσπερ ἄν.. εἴποι ἄν. τὸ αὐτὸ διαπεπραγμένοι εἰσίν, ὥσπερ ἂν εἴ τις..διαπράξαιτο μὴ διδόναι δίκην τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων Γοργ. 479 A = ὥσπερ ἄν τις διαπεπραγμένος εἴη, εἰ.. διαπράξαιτο κέ. ἔοικε γὰρ ὥσπερ αἴνιγμα συντιθέντι, διαπειρωμένῳ κέ. Πλ. Ἀπολ. 27 A, ἴδ. διαπειράω. χωρίς, εἰ μὴ τὸν Κύκλωπα φήσει τις, ὥσπερ ὀφθαλμὸν ἔχει ἕνα, καὶ πόρον τροφῆς καὶ φωνῆς τὸν αὐτόν Πλουτ. 698 F ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἐπειδὴ ἐδέχθην (ἐν τῇ ἐκδόσει μου) τὴν διόρθ. τοῦ Reiske σχεῖν (ἀντὶ τοῦ ἔχει), ἥτις καὶ τὴν χασμῳδίαν αἴρει καὶ τὴν σύνταξιν ἐπανορθοῖ, ψέγομαι ἐπανειλημμένως ὑπὸ τοῦ Κόντου, ὅστις περὶ μὲν τῆς χασμῳδίας οὐδόλως φροντίζει, ἀπορρίπτων αὐτήν, περὶ δὲ τῆς συντάξεως ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ὧδε: «χωρὶς εἰ μὴ φήσει τις τὸν Κύκλ., ὥσπερ ἔχει ἕνα ὀφθαλμόν, οὕτως (ἔχειν) τὸν αὐτὸν πόρον κέ»· ἤτοι:

ὅτι λέγεται Ἑλληνιστί: «φημί σε, ὥσπερ ὀφθαλμὸν ἔχεις ἕνα, καὶ πόρον τὸν αὐτόν». Ἀλλ' ἡ σύνταξις αὕτη ἀπαιτεῖ, εἰς ὑποστήριξιν, ἐν τοὐλάχ. ὅμοιον παράδειγμα. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ ὄχι ἐνεστῶτα, ἀλλ' ἀόρ. (ὅτι ὁ Κύκλωψ, ὥσπερ ἔσχεν ἕνα ὀφθαλμόν, οὕτως ἔσχε καὶ πόρον ἕνα) ἢ τοὐλάχ. παρατατ. Προηγοῦνται δὲ καὶ ἕπονται χρόνοι παρῳχημένοι (ἐξέσσυτο—εἰρῆσθαι). Ἀλλὰ πρὸς τί τὰ πολλά; Αὐτὸς ὁ Πλούτ. διδάσκει, δι' ἄλλων πρβγ., ὅτι μετὰ τὸ ὥσπερ ὀρθῶς ἔχει τὸ σχεῖν, ὄχι τὸ ἔχει τοῦ Κόντου. Ἴδε π. χ. σελ. 801 C « εἰ μὴ νὴ Δία φήσει τις, ὡς (= ὥσπερ) τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον οὐ τὸ πηδάλιον. . ., οὕτω πόλιν πείθειν οὐ λόγῳ, ἀλλὰ τρόπῳ» κτλ. Ὁμοίως σελ. 296 F: « νομίζουσι γάρ, ὥσπερ τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων δέχεσθαι τὴν γῆν, οὕτω τὰς ψυχὰς τὸν Ἑρμῆν». Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα. Πρὸς δὲ τὸ Ἀρφ. Νεφ. 1276 τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς (περὶ οὗ ἴδε σείω) ἀνάλογα εἶνε ὥσπερ φωνή τις Σφ. 395 ὡσὰν φωνή τις (ἴδε ἐγκυκλόω). ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν Θεσμ. 869 σὰν νὰ ἔχω ἓν εὐχάριστον προαίσθημα 's τὴν καρδιά μου. ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι Πλ. Πολ. 365 A σχεδόν: σὰν μέλισσαι ποῦ πετάζουν ἐπάνω εἰς τὰ λεγόμενα. Ὁμοίως Μενέξ. 235 C. Μέν. 70 C. Φαῖδρ. 260 E καὶ συχν. Ἐνίοτε τὸ ὥσπερ ἀναφ. εἰς τὸ ἴσος ἢ εἰς δεικτ. ἀντων. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης. ., ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγὼ Σοφ. Ἠλ. 533. Ὁμοίως («καθὼς») λέγομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον· ἴδε κάμνω. ὥσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων, τούτοισιν. ἁρμοσθήσεται Ο. Κ. 907, ἴδε ἁρμόζω. Ὁμοίως λέγομεν καὶ ἡμεῖς. Διορθοῦσιν οὕσπερ ἐν οὐ δέοντι.—χὤσπερ ἂν θίγῃ, φθείρει τὰ πάντα κνώδαλα Τρ. 716, ὅπου ὁ Wakef. διώρθ. πιθανῶς χὤνπερ, ἴδε φθείρω.

ὥστε: τὰ δὲ πράγματα εἰς τοῦτο προήκοντα (ὁρῶ), ὥσθ', ὅπως μὴ πεισόμεθ' αὐτοὶ πρότερον κακῶς, σκέψασθαι δέον Δημ. 3, 1 τὰ δὲ πράγματα ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν πῶς νὰ μὴ πάθωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ πρότερον κακόν τι. Παρατηρητέον, ὅτι ἐτέθη μτχ. δέον, καίτοι προηγουμένου τοῦ ὥστε, καθ' ἕλξιν τινὰ πρὸς τὴν προηγ. μτχ. ἢ κατ' ἐξάρτησιν ἐκ τοῦ ὁρῶ, οἷον: ὥστε ὁρῶ δέον. Ὁμοίως Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 46 (ἴδε ὑστερίζω). πρβ.Δημ.45, 83.26, 22. 10, 40 κἀλλ. ὅμοιον ὥστε Σοφ. Ἀντ. 586 ὁμοίως (οὕτως), ὥσπερ· πρβ. Εὐρ. Ὀρ. 697.

ὠστίζω: οὐδ' ὠστιῇ Κλεωνύμῳ Ἀρφ. Ἀχ. 844 «οὐδὲ πιεσθήσῃ ὑπὸ Κλεωνύμου» Σχ.

ὠφέλεια ἡ, καὶ ὠφελία, Ἰων. ὠφελίη: τῆς ἵππου. .τὴν ὠφελίαν τῇ τάξει, ἐντὸς λίαν τῶν τειχῶν ποιήσας, ἀφελέσθαι Θουκ. 7, 5 ἀφήρεσε τὴν χρησιμότητα τοῦ ἱππικοῦ διὰ τῆς παρατάξεως αὐτοῦ, διότι τὸ ἐτοποθέτησε πολὺ στενὰ μεταξὺ τῶν τειχῶν· «ὠφέλεια: ει δίφθογγος ἡ παράδοσις, ποιητικώτερον δὲ διὰ τοῦ ι καὶ παροξύνεται· παρὰ Σοφοκλεῖ δὲ καὶ ει δίφθογγος καὶ προπαροξύνεται ὡς προμήθεια» Ἡρῳδιαν. Κατὰ δὲ τὸν M. Schanz τὸ ὠφελία (ὡς καὶ τὰ εἰς - μαθία: δυσμαθία, εὐμαθία, πολυμαθία, φιλομαθία) μεταχειρίζεται κατὰ προτίμησιν καὶ ὁ Πλάτων Ὁμοίως Θουκυδίδης, καὶ προευκλείδειος Ἐπιγρ., ἴδ. καὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 539. Ἀρφ. Ἐκκλ. 576.

ὠφελέω: οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν Σοφ.Ο. Κ. 436. Πιθανὴ φαίνεται, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀναγκαία ἡ ὑπό τινος προταθεῖσα διόρθ. ἔρωτ' ἐς τόνδ' (πρβ.Αἴ.681. Πλ. Νομ. 819C. Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 26. Ἀπ. 1, 6, 14. Θουκ.4, 75) «οὐδείς με τούτου τοῦ ἔρωτος (δηλ. τῆς φυγῆς) ἐποίει ἀπολαῦσαι» Σχ. πρβ. οὗτος (ὁ νόμος) κοινὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὧν ἐμοὶ μόνῳ ἐπέλιπε μὴ ὠφελεῖσθαι τοῦδε τοῦ νόμου Ἀντιφ. 5, 17 τὸ μὴ ὠφελεῖσθαι τ. τοῦ νόμου παρατίθεται ὡς συμπληρωματικὴ ἐπεξήγησις: ὥστε νὰ μὴ ὠφελῶμαι ἐκ τούτου τοῦ νόμου. Σημειωτέα δὲ ἡ πρὸς γεν. σύνταξις τοῦ ῥήματος, κατὰ τὸ ἀπολαύω. Ὁμοίως Πλουτ.91E οὐ μετρίως ἄν τις ὠφελοῖτο τῶν παθῶν τούτων. ἔς τε τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα Σοφ.Αἴ.681 κυρ.καὶ ὡς πρὸς τὸν φίλον τόσας μόνον ὑπηρεσίας παρέχων θὰ θελήσω νὰ τὸν ὠφελῶ, ὡς ἂν πρόκειται περὶ ἀνθρώπου, ὅστις δὲν θὰ διαμένῃ πάντοτε φίλος. ἡ τούτων (τῶν νόμων) χρῆσις τοῦτ' ὠφελεῖν μόνον πέφυκε, τὰ κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὰ συμβόλαια τὰ γιγνόμενα πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς Ἰσοκρ. 15,79 ὅπου ἀντὶ τοῦ τοῦτο (ὅπερ δὲν δύναται νὰ εἶνε σύστοιχον ἀντικείμ.)ἴσως γρ.εἰς τοῦτο. τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἄν τις ἀπατήσας, τοὺς φίλους μέγιστ'ἂν ὠφελήσειεν Θουκ.5, 9 τὰ στρατηγήματα ταῦτα (οἱ πολεμικοὶ δόλοι) παρέχουσι (παρασκευάζουσι) λαμπροτάτην δόξαν, δι'ὧν ἀπατήσας τις τὰ μάλιστα τὸν ἐχθρόν, δύναται νὰ ὠφελήσῃ τὰ μέγιστα τοὺς φίλους. ἀπατᾶν κλέμματα (=ἃ) λέγεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπατᾶν ἀπάτην. Παρατηρητέον δὲ ὅτι τὸ ἃ συντάσσ. καὶ ἁρμόζει μόνον εἰς τὸ ἀπατήσας ὄχι δὲ καὶ εἰς τὸ ὠφελήσειεν, ὡς κἀλλ. βουλόμενος ὡς ἐπὶ πλεῖστον γεγωνίσκων ὠφελεῖν 7,76 ἴδ. χρῶμαι. ἐλπίζων. . .τὰ ἴδια ἅμα εὐτυχήσας χρήμασί τε καὶ δόξῃ ὠφελήσειν 6, 15 ἐλπίζων ὅτι, ἂν ἐπιτύχῃ εἰς τὸν πόλεμον, θὰ βελτιώσῃ τὴν ἰδίαν του θέσιν καὶ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς. ὠφελοῦμαι ἀπό τινος σημ. λαμβάνω ὠφέλειαν ἐμμέσως παρά τινος, ὡς π. χ. οἱ ἔχοντες τὰς ἀγέλας ὠφελοῦνται ἀπ' αὐτῶν (Ξεν Κ. Π. 1, 1,2) διὰ τῆς ἐργασίας των, τοῦ γάλακτος, τοῦ κρέατος, τοῦ μαλλίου κτт. Ὁ Πλούτ. εἰς ἓν τῶν συγγραμμάτων ἔδωκε τὴν ἐπιγραφήν: πῶς ἄν τις ἀπ' ἐχθρῶν

ὠφελοῖτο, διότι ἐννοεῖ ὠφέλειαν ἔμμεσον, ἐκ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τῶν ἐχθρῶν προερχομένην. Τοὐναντίον ὠφελοῦμαι ὑπό τινος σημ. ἄμεσον ὠφέλειαν τ. ἔ. = ὑποστηρίζομαι ὑπό τινος.

ὠφέλιμος 2 (3): ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει Θουκ. 1, 22 ἴδε ἀρκούντως. τούτους ἐκδότους τις εἶναι γράφει, καὶ ἀφαιρεῖται τὸ τῆς συγγνώμης ὠφέλιμον, ὃ τοῖς ἀτυχοῦσιν ὑπάρχειν εἰκὸς παρὰ τῶν ἔξω τῶν ἐγκλημάτων ὄντων, ὅτῳ ποτὲ τῶν πάντων ἀπόκειται ἄδηλον ὄν Δημ. 23,42 προτείνει τις (ἐν τῷ ψηφίσματι) νὰ εἶνε οὗτοι ἔκδοτοι (νὰ παραδίδωνται), καὶ (οὕτως) ἀφαιρεῖ παρ' αὐτῶν τὸ πλεονέκτημα τῆς συγγνώμης (τῆς ἐπιεικείας), ὅπερ εἶνε εὔλογον νὰ ὑπάρχῃ εἰς τοὺς ἀτυχοῦντας παρὰ τῶν ἐκτὸς τῶν ἐγκλημάτων εὑρισκομένων (= παρὰ τῶν μηδὲν ἠδικημένων § 39, οἷοι π.χ. εἶνε οἱ κάτοικοι ἄλλων μερῶν), ἀφ' οὗ εἶνε ἄδηλον εἰς τίνα ποτὲ ἐκ τῶν πάντων ἀνθρώπων ἐπιφυλάσσεται τὸ πλεονέκτημα τοῦτο (ἤτοι: εἰς τὴν ἀτυχίαν ταύτην πᾶς τις δύναται νὰ ὑποπέσῃ, καὶ ἑπομένως πᾶς τις δύναται νὰ λάβῃ ἀνάγκην τοῦ πλεονεκτήματος τούτου). Τοῦ ἀπόκειται ὑποκείμ. εἶνε τὸ ὠφέλιμον τῆς συγγνώμης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΕΝ Ωι ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Α

ἄβατος. Τὸ χωρίον τῶν Εὐρ. Βακχ. 10 δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ὧδε μᾶλλον: ὃς ἐποίησεν ἄβατον τὸν χῶρον τόνδε, (δῆλον ὅτι) τὸν σηκὸν τῆς θυγατρός.

ἁβρότης. Τὸ χωρίον τῶν Βακχ. 968 ἁβρότητ' ἐμὴν λέγεις ἑρμηνευτέον: τοῦτο, τὸ ὁποῖον λέγεις, θὰ εἶνε ἐκ μέρους μου μαλθακότης.

ἀγαθός (σελ. 5): ἕπου τοίνυν, ἔφη, ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ Ἀγάθων' (Lachmann:ἀγαθῶν) ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί Πλ. Συμπ: 174 Β. Ἡ γνωστὴ καὶ συνήθης ἐπὶ Σωκράτους παροιμία ἦτο «αὐτόματοι ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν». Ταύτην λοιπὸν τὴν παρ. διέφθειρεν ὁ Σωκράτης μεταβάλλων τὸ ἀγαθῶν εἰς Ἀγάθων' κατὰ δοτ. (Ἀγάθωνι). Ὅθεν τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: «ὡς ἄρα (ὅτι λοιπὸν) οἱ ἀγαθοὶ ἴασιν αὐτόματοι ἐπὶ δαῖτας πρὸς (ἢ παρ') Ἀγάθωνα. Τὴν ὑπὸ τοῦ Εὐπόλιδος ἐπὶ τὸ κωμικώτερον διεσκευασμένην παροιμίαν (Ἀπ. 289) «αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν» δὲν ἠδύνατο ὁ Πλάτων νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς τὴν παροιμίαν τὴν γνωστὴν καὶ συνήθη. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνωτ. ἐξήγησις παρέχει δυσκολίας καὶ διὰ τὴν δοτ. καὶ διὰ τὸν πρὸ τῆς δοτ. καί. Ἂν ὁ Πλάτ. ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν παροιμίαν «αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν», ἡ ἐξήγησις θὰ ἦτο εὐκολωτέρα· προσθέτει δὲ ὁ Σχολ. ὅτι «ταύτην λέγουσιν εἰρῆσθαι ἐπὶ Ἡρακλεῖ, ὅς, ὅτε εἱστιῶντο τῷ Κήϋκι ξένοι, ἐπέστη» ἴδ. Κρατίν. Ἀπ. 169.

ἀγάλλω: εὔϊα τὸν εὔϊον ἀγαλλόμεναι θεὸν ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε Εὐρ. Βάκχ. 157 κατὰ βακχικὸν τρόπον χαίρουσαι ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ εὐΐου θεοῦ ἐν Φρ. βοαῖς καὶ κραυγαῖς. Πρβ. τὴν συνήθη φράσιν: «δέν σ' εὐφραίνομαι, ὅταν σὲ ἰδῶ», τ. ἔ. κάθησαι τόσον ὀλίγον παρ' ἐμοὶ (ἤ: σὲ βλέπω τόσον ὀλίγον), ὥστε «δέν σε χορταίνω».

ἄγαλμα: λαμπρὰ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα φοιτῶσι Εὐρ. Ἀπ. 282, ἴδε φοιτάω.

ἀγορά. Σελ. 24 μέσ. γρ. θεοί.

ἀγρονόμος. Τὸ ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1102 ἀγρόν. πλάκες κατὰ τὸν Weckl. = πλάκες ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.

ἁδοβάτης. Γρ. Αἰσχ. Πέρσ. 926.

αἰνέω. Σελ. 59, 17 γρ. αἰνῶ ἀντὶ τοῦ αἰτῶ. Αὐτ. αἰνῶ τε μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων Αἰσχ. Εὐμ. 1021 σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπαγγελιῶν σας.

αἴνιγμα: σοφίας δὲ τὸ αἴνιγμα γνῶναι (ἐκ τοῦ Ὀλυμπικοῦ τοῦ Γοργίου παρὰ) Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 346 Ρ. Τὸ αἴνιγμα ἐπεξηγεῖται διὰ τῶν ἐφεξῆς: «τὸ γὰρ κήρυγμα καλεῖ μὲν τὸν βουλόμενον, στεφανοῖ δὲ τὸν δυνάμενον», ἤτοι: ὁ ἀγωνιστὴς πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ κηρύγματος, ὅτι ἀπαιτεῖται καὶ ἡ βούλησις, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἡ δύναμις. Τοῦτο εἶνε τὸ αἴνιγμα, ὅπερ πρέπει νὰ λύσῃ ἡ σοφία τοῦ ἀγωνιστοῦ· πρβ. καὶ Πινδ. Π. 4, 263 γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν. Ἡ εἰκασία τοῦ Diels τὸ πλίγμα ἀντὶ τοῦ τὸ αἴνιγμα εἶνε ὅλως ἀπίθανος.

αἱρέω. Τί σημ. τὸ τύχην ἑλεῖν Αἰσχ. Ἱκ. 385, ἴδε τύχη. ᾑρημένων δὲ δωμάτων ᾑρήμεθα, ὡς αἵδε, πατρὸς ὀρφαναὶ λελειμμέναι Εὐρ. Ἠλ. 1009 καταληφθείσης τῆς οἰκίας ἡμῶν (ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου), κατελήφθημεν (αἰχμάλωτοι) ὡς αἵδε, πατρὸς ἀπωρφανισμέναι. Διορθοῦσιν ὀρφανοὶ λελειμμένοι, περὶ ἧς διορθ. ὁ Δ. Βερν. παρατηρεῖ: «θὰ εἶχε λόγον ὁ ἀρσεν. τύπος, ἐὰν ἡ Ἠλέκτρα ὀρφανοὶ λέγουσα, ἐννοοῦσεν ἑαυτὴν καὶ τὸν Ὀρέστην, ἀλλά.. τοῦ μὲν Ὀρέστου τὸ ὄνομα εἶχε πᾶν συμφέρον ἡ Ἠλ. μηδὲ ν' ἀναφέρῃ, τὸ δὲ αἵδε.. ἀναφ. ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐν 1007 δοῦλαι.. αἵδε, ἤτοι τὰς συνοδευούσας τὴν Κλυταιμν. Τρῳάδας αἰχμαλώτους». Περὶ τοῦ Θουκ. 1, 11 (εἷλον) ἴδε προσκαθέζομαι ἐν τῷ Παραρτήμ. τοὔθ' ὅμως αἱρούμεθα Αἰσχ. Χο. 933, ἴδε ὀφθαλμός. ὁμῶς δ' ἄμομφον ὄντα αἱροῦμαι πόλει Εὐμ. 478, ἴδε ὁμῶς.

αἴρω. Εἰς τὸ Σοφ. Αἴ. 246 πρόσθες τὸ Σχ. «φυγεῖν διὰ ξηρᾶς.»

ἀΐτας. Ἐν τῷ Θεοκρ. 12, 12 γρ. εἴσπνηλος.

αἰτία. Περὶ τοῦ Αἰσχ. Πρ. 346 ἴδε μετέχω, ὅπου φαίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη διορθώσεως.

αἴτιος. Καὶ μετὰ διπλῆς δοτ. καὶ νῦν αὖ δοκεῖς αἴτιός μοι γεγενῆσθαι λόγῳ τινὶ ῥηθῆναι Πλ. Φαῖδρ. 242 Β κυρ. φαίνεσαι, ὅτι ἔχεις γίνῃ εἰς ἐμὲ αἴτιος νὰ ῥηθῇ λόγος τις (καὶ ἀκριβέστερον: αἴτιος εἰς λόγον τινά), δηλ. νὰ ῥηθῇ. Τὸ ῥηθῆναι προστίθεται κατ' ἐπεξήγησιν συμπληρωματικήν.

ἀκίνητος. Γρ. εἰς ἀμφοτέρους.

ἀκμή: τὸν δὲ Λάϊον φύσιν τίν' εἶχε φράζε, τίνα δ'

ἀκμὴν ἥβης ἔχων Σοφ. Ο. Τ. 740 λέγε, τί ἀνάστημα (κυρ. ἐξωτερικὴν κατασκευήν, διάπλασιν τοῦ σώματος, φυήν) εἶχεν ὁ Λάϊος καὶ τίνα ἀκριβῶς χρόνον (=ἀκμήν) ἡλικίας (τοῦτο σημ. τὸ ἥβης, ὃ μετεχειρίσθη, διότι δυνατὸν νὰ ἦτο καὶ ἔφηβος). Τὸ εἶχε (διὰ τὴν ταυτολογίαν εἶχε. . ἔχων) μεταγράφουσιν εἰς εἷρπε, ἦλθε, ἄλλοι δ' ἄλλως διορθοῦσιν. Ἴσως γρ. ἄγων ἀντὶ τοῦ ἔχων. διατόρους ποδοῖν ἀκμάς αὐτ. 1034 διατετρυπημένα τὰ σφυρά. Ἴσως ὡς ἐξέχοντα τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ὀνομάζει ἀκμάς. ἤρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας· οὐ γὰρ νῦν ἀκμή; Εὐρ. Ἠλ. 275 « τοῦτο (ἤτοι: τι Ὀρέστης ποιήσει) ἠρώτησας; Αἰσχρόν γ' εἶπας (τὸ ἐρώτημα), ἤ: αἰσχρόν γ' (ἐρώτημα) εἶπας· οὐ γὰρ νῦν (ἐστιν) ἀκμή (νιν μολεῖν); ἤτοι: αὐτὸς ὁ καιρός, τῆς εὐκαιρίας τὸ ἔπακρον. Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ λέξει ἀκμή ἐπῳάζετο τὸ ἔμβρυον τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀκόμη, κατ' οὐσίαν δεν ἀπέχει, ἐάν τις εἴπῃ κατ' αὐτήν: γιατί (=γὰρ) τί περιμένει ἀκόμη;» Δ. Βερν. βραχεῖα ἀκμὴ πληρώματος Θουκ. 7, 14 βραχὺς (μικρός, περιωρισμένος) εἶνε (ὁ ἐκλεκτὸς) πυρὴν (ἑνὸς) πληρώματος.

ἀκούω: οἶμαι μέν, εἰ τούς γε παλαιτάτους ὧν ἀκούομεν προγόνους αὐτῶν, ἀναμιμνήσκοιμεν, αὐτοὺς ἀκηκοότας, ἀρίστους γεγονέναι Ξεν. Ἀπ. 3, 5, 9 στοχάζομαι βέβαια, ἂν ἠθέλομεν ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν, ἀφ' οὗ (μάλιστα) οἱ ἴδιοι τὸ ἔχουν ἀκούσῃ, ὅτι οἱ παλαιότατοι, ἐξ ὅσων (= ὧν = τούτων οὓς) ἀκούομεν (ἐν τοῖς σχολείοις κἀλλ.) πρόγονοι αὐτῶν ἔχουν γίνῃ ἄριστοι. Ἡ σύνταξις: εἰ ἀναμιμνήσκοιμεν (αὐτούς), αὐτοὺς ἀκηκοότας, τούς γε παλαιτάτους . . προγόνους αὐτῶν γεγονέναι ἀρίστους. — Προκειμένου περὶ τῆς σπανίας πρὸς δοτ. συντάξεως τοῦ ἀκούειν, παρατηρητέον, ὅτι διάφορον εἶνε τὸ Ξεν. Κ. Π. 6, 2, 12 ὡς οὖν ταῦτα ἤκουσεν ὁ στρατὸς τῷ Κύρῳ, ἐν φροντίδι ἐγένετο σχεδόν: καθὼς ἤκουσε ταῦτα ὁ στρατὸς τοῦ Κύρου, ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται· ἀλλὰ κυρ. ἡ δοτ. τῷ Κύρῳ εἶνε ἡ περιποιητικὴ ἡ ἠθικὴ λεγομένη. — τὰ νῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; Σοφ. Ο. Τ. 1904 τώρα δὲ τίς εἶνε ἀθλιώτερος σοῦ «εἰς τὸ ἀκούειν» Σχ. κυρ. νὰ σὲ ἀκούῃ τις; Ἀναφ. εἰς τὰ ἐν στ. 1182, πρβ. Ο. Κ. 141.

ἄκρος: γλῶσσαν ἄκραν ῥίπτει θερίσας Σοφ. Αἴ. 238, ἴδε θερίζω.

ἄκων (ᾰ): ἔργων ἀκόντων ἀΐοντες αὐδάν Σοφ. Ο. Κ. 240 ἀκούοντες τὴν φήμην τῶν ἀκουσίων πράξεών των. ἔργων ἀκόντων κυρ. ἔργων, ἃ ἄκων ἔπραξεν (Οἰδίπους).

ἀλαός. Ἐν τῷ Σοφ. Ἀντ. 974 τὸ ἀλαστόροισι ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ: ἐκδίκησιν ἀπαιτοῦσι.

ἀλείφω: ἐφ' οἷον ἵππον οἷον ὄνον ἀλείφω Ἀπανθίσματα Διογ. Λαερτ. ὑπὸ Σ. Λάμπρου ἐν Γ' καὶ Δ' τεύχει τοῦ Γ' τόμου Ἑλληνομνήμονος, σελ. 310 κακῶς διορθοῦται τὸ ἀλείφω εἰς ἀμείβω ἢ εἰς ὄνος ἀλέτων τὸ ὄνον ἀλείφω. Τὸ ἀλείφω ἐνταῦθα = ἐπαποδύω, προετοιμάζω, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς γυμναστικῆς. Ἀναφέρω τὸ γνωστὸν τοῦτο χωρίον, μόνον διότι παραδιορθοῦται.

ἁλίσκομαι: ἁλίσκεσθαι γὰρ ἂν ἔφασαν τῷ δρόμῳ Ξεν. Ἀν. 5, 2, 31 διότι ἔλεγον, ὅτι ἄλλως «θὰ τοὺς ἔπιαναν» (κυρ. «θὰ ἐπιάνοντο») εἰς τὸν δρόμον. ἄν τις ἀποκτείνῃ τινά, τὴν βουλὴν δικάζειν ἔγραψε, καὶ οὐχ ἅπερ, ἂν ἁλῷ, ⟨εἶπεν ἂν⟩ εἶναι Δημ. 23, 26 ἔγραψεν ὅτι ἡ βουλὴ δικάζει (δηλ. θὰ δικάσῃ), καὶ δὲν εἶπε τί θὰ γίνῃ, ἂν ἀποδειχθῇ ἔνοχος. Ἡ γρ. τοῦ ἀρίστου κώδ. S εἶνε ἂν ἁλῷ εἶναι, ἐν δὲ τῇ ᾤᾳ: ἂν ἁλῷ παθεῖν εἶπεν, ἅπερ παρέχουσι καὶ ἄλλοι κώδ. δευτερεύοντες. Τὸ δὲ εἶπεν ἄν, ὅπερ ἐγὼ ἀνεπλήρωσα, ἠδύνατο νὰ ἐκρυβῇ διὰ τὴν ὁμοίαν ἀρχὴν (ΕΙ).

ἀλκή: ὁ δ' αὖτέ γ' οὖν ἀλκὰν ἔχων Αἰσχ. Εὐμ. 257, ἴδε πλέκω.

ἀλλάσσω: κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν τοιάνδε καὶ σὺ ἡ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην (-άξατον Elmsl.) Εὐρ. Ἄλκ. 660 « κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἀπεδότην. Ὁ δυϊκὸς οὗτος τύπος ἐνταῦθα ὄχι ἐπὶ τοῦ γ' ἀλλ' ἐπὶ τοῦ β' προσώπου, ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἠλλάξατον» Δ. Βερν. — ὧν εἵνεκ' εἶδος θνητὸν ἀλλάξας ἔχω Εὐρ. Βάκχ. 53 = «μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν» (στ. 4) ἔχω. Ὥστε ὁ ἐφεξῆς στίχος: «μορφήν τ' ἐμὴν μετέβαλον εἰς ἀνδρὸς φύσιν» φαίνεται παρέγγραπτος.

ἀλοίτης. Τὰ περὶ τούτου μεταθετέα εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον.

ἄλλως: ἄλλως τε καὶ ἠπειρώταις (ἐνν. ὧν ὁ πόλεμος) πρὸς θαλασσίους Θουκ. 1, 83. Ἐνίοτε δὲ εἰς τὸ ἄλλως τε καὶ ἐπιφέρεται ὁριστικὴ ἔγκλισις ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως συνδέσμου, ὡς ἄλλως τε καὶ (ἀντί: ἄλλως τε καὶ ὅτι) σὺ μὲν κατηρτυκὼς ἐμοῖς ἱκέτης προσῆλθες. . δόμοις Αἰσχ. Εὐμ. 476 καὶ ἄλλως καὶ διότι σὺ μέν, καίτοι τελείως ἐξηγνισμένος, ὁμοίως προσῆλθες εἰς τοὺς ἐμοὺς οἴκους ὡς ἱκέτης. Ὁμοίως Πέρσ. 691. Λυσ. 7, 6. — ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ. . ἐφρόντισα Εὐρ. Ἱππ. 375 ὅπου τὸ ἄλλως = ὡς ἔτυχεν (Ἡσύχ.), « ἔτσι » Δ. Βερν. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη διορθώσεως.

ἄλοξ. Εἰς τὸ Αἰσχ. Ἑπτ. 580 χωρίον ὑπάρχει τὸ σχόλιον τόδε: « βαθεῖαν ἔχων τὴν ἄλοκα τῆς φρενός, ἐξ ἧς ἀνδρός φύεται λόγος » Τὸ ἐφθαρμένον ἀνδρός μεταγραπτέον ὄχι εἰς ἀγαθός (Weckl.), ἀλλ' εἰς ἁδρός.

ἀμβλύς: ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς ἄλλοισιν οἴκοις Αἰσχ. Εὐμ. 238, ἴδε προστρίβω.

ἀμείβω: κἀτόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας Εὐρ. Ἄλκ. 752 « ἐτόλμησε νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείῃ τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὰς πύλας, ὡς ἂν εἰ εὑρίσκετο ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ » Δ. Βερν.

ἅμιλλα ἡ: ἐς ἁμίλλας χαρίτων Εὐρ. Ἰ. Τ. 1147, ἴδε

συσκιάζω. ἃ νῦν ἐσορᾶν φαίνει ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων ἅμιλλαν, εἰ τὸ δίκαιον θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει Ἡρ. Μ. 813 ἡ σύνταξις: ἃ (δυσγένεια) νῦν φαίνει. ἐς ἅμιλλαν ἀγ. ξιφηφόρων, εἰσορᾶν (=ἵνα εἰσορᾷ τις), εἰ τὸ δίκαιον ἀρέσκει ἔτι θεοῖς. Ἡ διόρθ. τοῦ Weckl. ἐσορῶντι καθιστᾷ σαφέστερον τὸ χωρίον: ὧν ἡ εὐτέλεια (= ἃ δυσγένεια), διὰ τὸν ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἅμιλλαν τῶν διὰ τοῦ ξίφους γινομένων ἀγώνων, ἀποδεικνύει, ἂν τὸ δίκαιον ἀρέσκει ἀκόμη εἰς τοὺς θεούς.

ἀμφιβάλλω: ἔνθεν ἄγραν θηρότροφον Μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις Εὐρ. Βάκχ. 103, ἴδε θηρότροφος ἐν τῷ Παραρτήμ.

ἀμφιθάλπω. Ἐν Εὐρ. Ἑλ. 183 ἡ γρ. ἀμφιθάλπουσ' ἔν τε δόνακος εἶνε διόρθ. τοῦ Seidler ἀντὶ τῆς τῶν χ/φων: θάλπουσ' ἀμφὶ δόνακος.

ἀμφίλογος. Ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Μηδ. 638 γρ. ὀργαί.

ἀμφίλοφος. Τὸ χωρίον Σοφ. Ἀντ. 349 ἴσως μεταγραπτέον, ἐν μέρει μετ' ἄλλων, ὧδε: κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλους θῆρας ὀρεσσιβάτας, λασιαύχενά θ' ἵππον, ὃν ἄξεται ἀμφὶ λόφον ζυγῷ, οὔρειόν τε κέ. κατανικᾷ (καταδαμάζει) δὲ διὰ μηχανῶν τὰ ἀγροδίαιτα ὀρεσίβια θηρία, καὶ τὸν δασυαύχενα ἵππον, ὃν θὰ ὁδηγῇ κατὰ βούλησιν διὰ ζυγοῦ ἀμφιτραχήλου, καὶ τὸν ὀρεινὸν κέ.

ἄν (σελ. 114ª). Ἐν τῷ χωρίῳ Δημ. 20, 62 προσθετέον τὴν ἀνάλυσιν: εἴ τις ταῦτα λέγοι, συκοφάντην ἂν ἡγοῖσθε.—οὔτοι παντελῶς, οὐδ' εἰ μὴ ποιήσαιτ' ἂν ἤδη, ὡς ἔγωγέ φημι δεῖν, εὐκαταφρόνητον ἔσται Δημ. 4, 18 (τὸ προτεινόμενον μέτρον) οὐδόλως βέβαια θὰ εἶνε εὐκαταφρόνητον, καὶ ἂν τυχὸν (ὡς εἶνε πιθανὸν) ἀκόμη δὲν ἠθέλατε τὸ κάμη εὐθὺς τώρα. Ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἔθεσε τὸν ἄν μετὰ τὸν εἰ, διότι εἶχεν ἐν νῷ τοιοῦτόν τι: καὶ οὐκ ἂν ποιήσαιτε, εὖ οἶδ' ὅτι. οὐδὲ σπέρμα δεῖ καταβάλλειν.. τοιούτων πραγμάτων, οὐδ' εἰ μή πω ἂν ἐκφύοι 24,154 καὶ ἂν (τὸ σπέρμα τοῦτο) δὲν θὰ ἠδύνατο ἀκόμη νὰ φυτρώσῃ· ἀλλὰ θα ἠδύνατο καὶ νὰ φυτρώσῃ (ἐκφύοι ἄν). Ὅθεν τοῦτο, ὃ εἶχεν ἐν νῷ, ἐξέφρασε διὰ τοῦ ἄν καὶ ἐν τῇ ὑποθετ. προτάσει. Ἴδε ἐκφύω ὡς ἀμτβ (ἐν Παραρτ.). Παρομοίως πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ τὸ 19, 172 εἰ προσλαβὼν γ' ἂν ἀργύριον πάνυ πολὺ μετὰ τούτων ἐπρέσβευσα, διότι ὁ λέγων ταῦτα εἶχεν ἐν νῷ τὸ οὐκ ἂν ἐπρέσβευσα, εἰ μὴ διὰ τὸ τούτους βούλεσθαι σῶσαι· ἴδε προώλης. Ἐν πᾶσι λοιπὸν τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις (ἴδε π. χ. Δημ. 58, 46. 21, 212 Πλ. Κρατ. 398 Ε. Νόμ. 905 D κἀλλ.) τὸ ἄν ἀναφ. εἰς ὑπονοουμένην πρότασιν, δύναται δὲ νὰ ἐξηγῆται διὰ τοῦ: ὅπως (ὅπερ) εἶνε πιθανὸν (δυνατόν), ἢ δι' ἄλλης τινὸς τοιαύτης φράσεως

ἀναγκάζω: κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με Σοφ. Ο. Κ. 589 ὅπου τὸ με ἐξαρτ. ἐκ τοῦ κομίζειν: ἐκεῖνοι μεταχειρίζονται βίαν, διὰ νά μὲ ἐπαναφέρουν ἐκεῖ. Ὅθεν ὁ Wunder ἔγρ. ἀναγκάσουσι. Περὶ δὲ τοῦ Δημ. 18,4 ὅ τι δ' ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀναγκάζῃ κέ., ὅπου φαίνεται ἡ πρὸς διπλῆν αἰτ. σύνταξις, ἴδε ἐνίστημι.

ἀναιδής: εἰς ἀναιδές Σοφ. Φιλ. 83 «εἴς τι, οἷον ποιεῖν αἰδούμεθα» Wilam.

ἀναιρέω: ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προσέβαλε Ἡρ. 6, 70 ἐν δὲ δὴ τούτοις (= ἐν δὲ δή, πρβ. 5, 95) καὶ Ὀλυμπιακὴν νίκην τεθρίππῳ νικήσας αὐτοῖς περιεποίησεν. Τὸ Ὀλυμπιάδα ἀναφ. καὶ εἰς τὸ προσέβαλε. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν Σοφ. Αἴ. 237 «ἀνελόμενος, βαστάσας» Σχ. σηκώσας ἐπάνω (κατακειμένους).

ἀνακομίζω: πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων Εὐρ. Ἱππ. 831, ἴδε πρόσωθεν.

ἀνακτάομαι: καὶ ἄλλως ἀνακτᾶσθαι δύνασαι οὓς καιρὸς εἴη Ξεν. Κ. Π. 7, 5, 56 ἴδε οὕτως.

ἀνάληψις: ἀνάληψιν ἐποίησα Ἀπ. Κωμ. Δημητρίου 1 τοὺς ἔκαμε ν' ἀναλάβουν δυνάμεις.

ἀναλίσκω: οὐκ εἰς ἃ καὶ συγγνώμην ἀκούσας ἄν τις ἔσχε, ταῦτ' ἀναλίσκει Δημ. 24, 200 οὐκ ἀναλίσκει εἰς ταῦτα, εἰς ἃ (ἀναλίσκοντι) ἀκούσας τις ἔσχεν ἂν καὶ συγγνώμην (αὐτῷ).

ἀναμετρέω Τὸ χωρίον Εὐρ. Ἰ. Τ. 344 ὁ Δ. Βερν. συντάσσει καὶ ἑρμηνεύει ὧδε: «ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν πραεῖα εἰς ξένους ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων ἀεὶ πρὸς (εἰς) τοὺς ὁμοφύλους, ἐν δάκρυσι κατὰ σεαυτὴν ἀναμετροῦσα (= ἀναλογιζομένη αὐτῶν τὴν οἰκτρὰν τύχην, ἅπερ ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τῶν ἑπομένων), ἡνίκα (=ὁσάκις) εἰς χεῖρας λάβοις Ἕλληνας ἄνδρας».

ἄναξ: ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις Ἀρφ. Εἰρ. 90 «διὰ τὸ μετάρσιον αὐτὸν ἦρθαι καὶ προσδοκᾶν ἐπιβήσεσθαι τοῦ οὐρανοῦ θειοτέρᾳ αὐτὸν ἐτίμησε φωνῇ, ἄνακτα εἰπών» Σχ. Πρβ. Πλοῦτ. 438. Ἱππ. 551. Νεφ. 264 κἀλλ.

ἀναξία ἡ, οὐσ. παρὰ Πλ. Πρωταγ. 356 A (κατὰ τὸ ἀξία) Τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῇ πρὸς λύπην ἐστίν, ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις; τὸ ἀνάξιον (τὸ ἐλλιπὲς τῆς ἀξίας) τῆς ἡδονῆς ὡς πρὸς τὴν λύπην εἰς τί ἄλλο θὰ στηρίζηται παρὰ εἰς τὴν ὑπερβολὴν καὶ ἔλλειψιν τῆς μιᾶς ὡς πρὸς τὴν ἄλλην; Τὸ ἀναξία ὡς οὐσ. μετεχειρίσθησαν καὶ ἄλλοι ὡς καὶ τὸ ἀπαξία. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Πλ. ὡς ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῇ τὸ οὐσ. τοῦτο, διότι προηγουμένως εἶπεν οὐκ ἀξίων ὄντων καὶ κατὰ τί ἀνάξια τἀγαθὰ τῶν κακῶν, καὶ ἀναξίων ὄντων νικᾶν. Ὁ Κικέρων παρὰ Πρισκιαν. V 12,64 καὶ VI 7, 35 μεταφράζει τὸ χωρίον ὧδε: quae igitur potest esse *indignitas* voluptatis ad molestiam, nisi in magnitudine aut longitudine alterius utrius posita?

ἀναπάλλω: ἐρεθίζων πλανάτας ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων Εὐρ. Βάκχ. 149 ἐρεθίζων (διὰ δρόμων καὶ χορῶν) τοὺς

πλανωμένους καὶ διὰ τῶν ἰαχῶν παροξύνων αὐτοὺς εἰς χορούς.

ἀναπτύσσω: ἀναπτύσσει τὸ κέρας Ξεν. Ἀν. 1, 10, 9: «ἐπειδὴ κέρας λέγεται ὄχι μόνον τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς φάλαγγος τὸ δεξιὸν ἢ εὐώνυμον, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ στράτευμα, ὅταν εἶνε τεταγμένον ἐπὶ κέρως (en colonne), οὕτως δηλ. ὥστε τὸ μὲν μέτωπον ἢ στόμα εἶνε ἐπὶ ὀλίγων, τὸ δὲ βάθος ἢ τὰ πλάγια ἐπὶ πολλαπλασίων (Ἀν. 6, 3, 5. Κ. Π. 8,5, 15), ἀναπτύσσω τὸ κέρας σημ. μετασχηματίζω τὸ κέρας εἰς φάλαγγα, δηλ. ἐκτείνω τὸ μέτωπον καὶ συστέλλω τὸ βάθος ἢ τὰ πλάγια. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν φάλαγξ εἶνε τὸ κατὰ πλάτος τεταγμένον στράτευμα, τὸ ἔχον βάθος μὲν ἢ πλάγια ἐπ' ὀλίγων, μέτωπον δ' ἐπὶ πολλαπλασίων (Κ. Π. 7, 1, 22, διὸ καὶ ἐπὶ φάλαγγος ἀντίθετον τοῦ ἐπὶ κέρως), διὰ τοῦτο ἀναπτύσσω τὴν φάλαγγα σημ. μετασχηματίζω τὴν φάλαγγα εἰς κέρας, περιορίζων μὲν τὸ μέτωπον, ἐκτείνων δὲ τὸ βάθος. Ὥστε ἡ ἀνάπτυξις ἢ τὸ ἄνοιγμα γίνεται ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης φράσεως εἰς τὸ μέτωπον, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας εἰς τὸ βάθος» Πανταζίδης.

ἀνάπτω: θύρσους ἀνάπτειν (ἐνν. κισσῷ) Εὐρ. Βάκχ. 176 νὰ περιπλέκωμεν μὲ κισσὸν τοὺς θύρσους.

ἀναρρίπτω. Σελ. 128, 3 γρ. κύβον.

ἀναστρέφω: ἢ σοὶ πάλιν ἀναστρέψω δίκην (χέρας Weckl.); Εὐρ. Βάκχ. 793 κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε βραχυλογία = ἢ σοὶ πάλιν, ἀναστρέψας σε (εἰς δεσμωτήριον), ἐπιθῶ δίκην; ἤτοι: ἢ θέλεις νά σε ἐπαναφέρω πάλιν εἰς τὴν φυλακήν;

ἀνατρέφω: μηδὲν ἐν δέει καρδίαν ἀνατρέφων Αἰσχ. Εὐμ. 525 ὅπου γρ. ἀνατρέπων: ὅστις σώας ἔχων τὰς φρένας («ἐν τῇ ὀρθότητι τῶν φρενῶν» Σχ.) διόλου δὲν χαλνᾷ τὴν καρδιάν του: «δὲν ζαλίζεται γιὰ τίποτε».

ἀνέχω. Εἰς τὸ χωρίον τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 674 προσθετέον: ἢ μᾶλλον: ἀνασηκώνουσα τὰ φύλλα τοῦ οἰν. κισσοῦ, διὰ νὰ κυτάξῃ ἔξω, ἐν ᾧ (μετὰ δειλίας) προβάλλει («ξεπροβάλλει») τὴν κεφαλήν της ἐκτὸς τοῦ κισσοῦ, ὅπου εἶνε ἡ κατοικία της.

ἀνθαιρέω: οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται Εὐρ. Ἑκ. 660 «οὐδεὶς ἀντὶ (τῆς Ἑκάβης) αἱρήσεται, ἤτοι: (τῇ Ἑκάβῃ) ἀνθ(αμιλλώμενος) αἱρήσεται (πρβ. «στέφανον ἀντ' αὐτῆς λήψεται — ἀποίσει στέφανον νικήσας αὐτήν» Σχ.)» Δ. Βερν.

ἀνίημι: ἀπαλλάσσεσθαι μαντικῶν μυχῶν, μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν . . . ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἐντέρων ἀφρὸν Αἰσχ. Εὐμ. 180 φεύγετε ἐκ τοῦ μαντικοῦ ἀδύτου μου, ἵνα μή, ἀφ' οὗ καὶ ἀποδεχθῇς πτερωτὸν λαμπρὸν βέλος μου, ἐκβάλῃς ἐκ τοῦ πόνου τὸν μέλανα ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀφρὸν (ὁ ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς).

ἄνολβος: τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρὼν Σοφ. Αἴ. 1156. Ἐνταῦθα τὸ ἄνολβον σημ. μωρίας πλέων, ἀνόητον· διότι ἄνολβος κυρ. εἶνε ὁ ἄμοιρος ὄλβου, τ. ἔ. τῆς ἐκ θεοῦ εὐλογίας καὶ ἐσωτερικῆς εἰρήνης καὶ γαλήνης, ἐπομένως: καὶ ὀρθῆς σκέψεως· ὅθεν: ἀποτετυφλωμένος, πεπωρωμένος, μωρός: ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον λείπει τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς εὐδαιμονίας, ὅπερ εἶνε τὸ φρονεῖν κατὰ τὸν Σοφ. Ἀντ. 1347.

ἀνόροφος: ἀνορόφοις ἧνται πέτραις Εὐρ. Βάκχ. 38 κάθηνται ἐπὶ ἀνορόφων πετρῶν (ὄχι ἐν ἄντροις πετρηρεφέσιν, ὡς ὁ Πολύφημος).

ἀντεῖπον: τί τὸ δίκαιον τοῦτ' ἂν ἄρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν ἔπος; Εὐρ. Ἰ. Α. 1391 «τί ἄρ' ἂν ἔχοιμεν ἀντειπεῖν πρὸς τὸν δίκαιον τοῦτον λόγον (=τὸ δίκαιον ἔπος τοῦτο, ἤτοι τὰ ἐν 1387 — 90, καὶ ἰδίως τὸ τελευταῖον);» Δ. Βερν.

ἀντέχω: γνοὺς ὅτι σῳζομένων ὑμῶν καὶ διὰ τὸ μὴ ἀσθενεῖς ὑμᾶς ὄντας ἀντέχειν Συρακοσίοις ἧσσον ἂν τούτων πεμψάντων τινὰ δύναμιν Πελοποννησίοις ἡμεῖς βλαπτοίμεθα Θουκ. 6. 84 λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὅταν (ἐπειδὴ) ὑμεῖς σῴζεσθε καὶ ἐπειδὴ ἠθέλατε ἀντέχῃ ἐναντίον τῶν Συρακ., ἂν δὲν εἶσθε ἀσθενεῖς, ὀλιγώτερον θὰ ἐβλαπτόμεθα ὑπὸ τούτων, ἂν ἤθελον ἀποστείλῃ δύναμίν τινα πρὸς τοὺς Πελοποννησίους.

ἀντήρης. Ἀντὶ τοῦ «νὰ τὸν ἔχω» γρ. ἄμποτε νὰ φθάσω νὰ τὸν ἔχω.

ἀντιδίδωμι: ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν . . πέλανον Αἰσχ. Εὐμ. 264, ἴδε πέλανος. — ἢ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους; Εὐρ. Ἰ. Τ. 737 «ἢ καὐτὴ δώσεις τῷδε ἀντὶ τῶν ὅρκων τοὺς αὐτοὺς ὅρκους (λόγους); πρβ. τὸ τῆς συνηθείας: «νὰ λύσῃ (=νὰ λυώσῃ) ὁ λόγος ποῦ 'πα», ἤτοι: ὁ ὅρκος, ὃν ὤμοσα» Δ. Βερν.

ἀντιλάζυμαι: τί δ' ἔστιν, οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται; Εὐρ. Ἰ. Α. 1109 «τί δ' ἔστιν (ἐκεῖνο), οὗ σοι ἡ εὐκαιρία ἀντιλαμβάνεται, ἤτοι: εἰς τί σοι συμβάλλεται ὅτι ἐν καλῷ μ' ἔξω δόμων εὕρηκας (1106);» Δ. Βερν.

ἀντιτυγχάνω: ἀντιτυχεῖν ἐπικουρίας Θουκ. 6, 87 ἴδε ἀδεής.

ἀξιόω: εἴπερ ὑμῖν οἱ κράτιστοι ἄρχειν ἀξιοῦνται Ξεν. Ἀν. 4, 6, 16 ὅπου ὁ Cobet διώρθ. εἴπερ παρ' ὑμῖν. Ἁπλούστερον εἶνε: εἰ παρ' ὑμῖν.

ἀξίωμα. Ἐν τέλει ἀντὶ τοῦ ἀξιοῦσα γρ. ἀξιῶν.

ἄπαις: οἱ δ' ἔχοντες εὔνιδας ἄπαιδες Εὐρ. Ἰ. Α. 807 «οἱ δ' ἔχοντες εὔνιδας (=συνεύνους, ἤτοι: ἔγγαμοι) ἄπαιδές εἰσιν, εἴτε ὡς νεόνυμφοι, εἴτε ὡς ἐστερημένοι παίδων, ὁπωσδήποτε ταῖς μητράσι χρησίμων, ἔστω καὶ πρὸς ἁπλῆν παρηγορίαν» Δ. Βερν.

ἀπαλλάσσω: ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα Εὐρ. Μήδ. 729 μόνη σου ἀπέρχου ἐκ ταύτης τῆς χώρας. Οὕτω συνήθως. Κατὰ δὲ τὸν Δ. Βερν. «αὐτὴ δὲ

σὸν πόδ' ἀπάλλασσ' ἐκ τῆσδε γῆς, ἤτοι: αὐτὴ ἐκ τῆσδε γῆς ἀπαλλάσσου φεύγουσα». τίς γὰρ οὐ πορίεῖται φαύλους ἀνθρώπους, οὓς ὅταν ὑμεῖς ἀποχειροτονήσητ' ἀπηλλάξεται ; Δημ. 24, 85 τίς δὲν θὰ προμηθευθῇ φαύλους (τινὰς) ἐγγυητάς, τοὺς ὁποίους, ὅταν ὑμεῖς ἀπορρίψητε , (αὐτὸς) θὰ εἶνε ἀπηλλαγμένος (ἐλεύθερος); Τὸ ἀπηλλάξεται ὀφείλεται εἰς τὸν Cobet, ἡ γρ. τῶν χ/φων εἶνε ἀπαλλάξετε ἢ ἀπαλλάξονται.

ἀπαναλίσκω: ἀνάγκη ἀφ' ὧν ἔχοντες ἤλθομεν τά τε ὄντα καὶ ἀπαναλισκόμενα γίγνεσθαι Θουκ. 7,14 ἀνάγκη τά τε ὄντα καὶ τὰ ἀπαναλισκόμενα γίγνεσθαι ἀφ' ὧν ἔχοντες ἤλθομεν (ν' ἀναπληρώνωνται, κυρ. νὰ προέρχωνται, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἐφέραμεν μαζί μας). Τὸ νόημα εἶνε, ὅτι αἱ πολεμικαὶ ἡμῶν δυνάμεις εἶνε ἀνεπαρκεῖς, διότι αἱ ἀδιάκοποι ἀπώλειαι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναπληρώνωνται ἐντεῦθεν. Εἰς τὸ ὄντα καὶ ἀπαναλισκόμενα ὁ Classen ἐνν. πληρώματα, ὄχι ἄλλα τινὰ ἐφόδια.

ἀπατάω. Εἰς τὸ Σοφ. 'Ηλ. 170 προσθετέον· τί οὐκ ἀγγελίας κυρ. εἶνε πᾶν εἶδος ἀγγελίας· ἀγγελία δ' ἀπατωμένη εἶνε ἀγγελία μετ' ἀπάτης ἀγγελλομένη, ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἀγγελίαν ἀπατῶ = ἀγγέλλω ἀγγελίαν ἀπατηλήν.

ἄπειμι: λεῦσσε δ' ὅμως ἀπεόντα νόῳ παρεόντα βεβαίως 'Αν. Παρμενίδ. 2 λεῦσσε δ' ὅμως, ὅτι τὰ ἀπόντα τῷ σῷ νῷ πάρεστι βεβαίως (ἀσφαλῶς). τί τῶν ἀπόντων ἢ τί τῶν ὄντων πέρι ; Εὐρ. 'Ηλ. 564 «τί (με κελεύεις εὔχεσθαι) περὶ τῶν ἀπόντων (ἤτοι: 'Ορέστου) καὶ τί περὶ τῶν παρόντων (ἤτοι : τῶν περὶ Αἴγισθον); Τὸ ὄντων =παρόντων, διὰ τὸ ἀπόντων, πρβ. Σοφ.'Ηλ. 306» Δ. Βερν.

ἁπλῶς. Πρβλ. καὶ ταχεωστὶ καὶ ἱρωστί, ἴδ. 'Απ. Φερεκρ. 239.—κοὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω Εὐρ. 'Ι. Α. 899 «ὄχι ἔτσι μονάχα» Δ. Βερν.

ἀπόβλεπτος: δέσποινα δ' ἡ δύστηνος 'Ιδαίαισιν ἦν γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα Εὐρ. 'Εκ. 354. Συνήθως ὑποστίζοντες μετὰ τὸ γυναιξὶ ἑρμηνεύουσι : δέσποινα δ' ἡ δύστηνος ἦν ταῖς 'Ιδ.γυναιξί,μετὰ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος. Κατὰ τὸν Δ. Βερν. γράφοντα κατὰ συνέχειαν ἡ συνθήκη τῶν λέξεων εἶνε ἥδε: ἀπόβλεπτος δὲ δέσποινα ἡ δύστηνος ἦν μετὰ ταῖς 'Ιδαίαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις.

ἀποδείκνυμι: γεωμετρίαν μέχρι τούτου ἔφη δεῖν μανθάνειν, ἕως ἱκανός τις γένοιτο. . γῆν μέτρῳ ὀρθῶς ἢ παραλαβεῖν ἢ παραδοῦναι ἢ διανεῖμαι ἢ ἔργον ἀποδείξασθαι Ξεν. 'Απ. 4, 7, 2 ἢ νὰ δώσῃ σημείωσιν ἢ λόγον (τῆς καταμετρήσεως) τινος ἔργου (ἰδίως γεωργικοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνῃ). Αὕτη φαίνεταί μοι ἡ ἀρίστη ἑρμηνεία.

ἀποδημέω : ὁ νοῦς δέ σου παρὼν ἀποδημεῖ 'Αρφ. 'Ιππ. 1120 ἐν ᾧ εἶνε παρών, ταξιδεύει.

ἀποδίδωμι : πάντα εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ἀποδοὺς Πλ. Πολ. 472D ἀφ' οὗ ἱκανῶς ἔβαλε μέσα εἰς τὴν ζωγραφίαν ὅ τι ἐχρειάζετο, διὰ νὰ γίνῃ τελεία. ἀνδράποδα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν (ἔχοντες), ὧν τὰ μὲν βέλτιστα ἔλαβον, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς τὸ δημόσιον ἀπέδοσαν Λυσ. 12, 19 ἐπώλησαν διὰ τὸ δημόσιον (διὰ λ/σμὸν τοῦ δημοσίου). "Ιδε τὸ ἐν τῷ κειμένῳ ὅμοιον χωρίον τοῦ Θουκ. 6, 62.

ἀπόκειμαι: οἶμαι πάντας ἀνθρώπους νομίζειν εὔνοιαν δεῖν ἀποκεῖσθαι τούτῳ, παρ' οὗ ἂν δῶρά τις λαμβάνῃ Ξεν. 'Αν. 7, 7, 46 στοχάζομαι, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νομίζουν, ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ἀποτεθησαυρισμένη (νὰ φυλάττηται ὡς ἐν ἀποθήκῃ) εὔνοια παρὰ τούτῳ, παρ' οὗ λαμβάνει τις δῶρα.

ἀποκληροῦμαι : καὶ τί δεῖ λέγειν, ὅτι τοῖς νόμοις ἅπαντα κοσμεῖται καὶ τῷ τούτοις πείθεσθαι; ἀλλ' ὑμεῖς αὐτοὶ πάντων ἄρτι κληρουμένων 'Αθηναίων, καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι βουλομένων εἰς τοῦτο λαχεῖν τὸ δικαστήριον, μόνοι δικάζεθ' ἡμῖν· διὰ τί; ὅτι ἐλάχετε, εἶτ' ἀπεκληρώθητε· ταῦτα δὲ οἱ νόμοι λέγουσιν Δημ. 25, 27. 'Ο κ. Π. Σ. Φωτιάδης ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. 14ῳ σ. 366 μεταγράψας τὸ ἀπεκληρώθητε εἰς ἐπεκληρώθητε παραφράζει τὸ χωρίον ὧδε: «ὅτε πρὸ μικροῦ σήμερον πάντες οἱ 'Αθηναῖοι,οἷς δικάζειν ἔξεστιν, ἐκληροῦντο ὡς δικασταί, εὖ οἶδ' ὅτι πάντες οὗτοι ηὔχοντο, ἵνα εἰς τοῦτο ἀκριβῶς τὸ δικαστήριον λάχωσι, τὸ νῦν τὴν κατ' 'Αριστογείτονος ἔνδειξιν δικάζον. Καὶ ὅμως ἐκ πάντων τούτων τῶν ὑποψηφίων δικαστῶν, ὑμεῖς μόνοι τὴν παροῦσαν δίκην ἡμῖν δικάζετε. Διὰ τί ; Πρῶτον μὲν διότι ἐλάχετε κληρωθέντες ὡς δικασταὶ καθόλου τῆς σήμερον· εἶτα διότι ἐν τῷ συνόλῳ ὑμῶν ὡς δικαστηρίου, ταύτῃ ἀκριβῶς τῇ ἀρχῇ ἐπεκληρώθητε, ἣ ἔμελλεν εἰσαγαγεῖν ἣν νῦν δικάζετε δίκην. Οὕτω δὲ ταῦτα τελοῦνται τῶν νόμων ἕνεκα, οἳ οὐ τοῖς βουλομένοις ἁπλῶς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν δίκην δικάζειν διδόασιν, ἀλλὰ μόνοις τοῖς ταῖς ἀρχαῖς κατὰ τοὺς νόμους ἐπικληρουμένοις» Τὰ νοήματα καθόλου εἶνε πιθανά, στηριζόμενα κυρίως εἰς τὸ ὅ τι κληροῦνται οἱ δικασταί, καὶ εἰς τὸ ὅτι ἐπικληροῦται (ταῖς ἀρχαῖς) τὰ δικαστήρια. 'Αλλὰ περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς διορθώσεως ἀμφιβάλλω, κυρίως διότι λέγεται μὲν ἐπικληροῦν τὰ δικαστήρια (ταῖς ἀρχαῖς), καὶ (παθ). τὰ δικαστήρια ἐπικληροῦται ταῖς ἀρχαῖς, ὅθεν τῶν δικαστηρίων ἐπικεκληρωμένων (Δημ. 37, 39), ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ ἐπεκληρώθητε (ἐνν. ταῖς ἀρχαῖς), πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἐν συνδέσει : ἐλάχετε,εἶτ' ἐπεκληρώθητε, καὶ δὴ οὕτως ὥστε τοῦ μὲν ἐλάχετε τὸ ὑποκείμ. νὰ εἶνε ὑμεῖς, τοῦ δὲ ἐπεκληρώθητε τὸ ἐξ ὑμῶν δικαστήριον ἤ: ὑμεῖς ὡς δικαστήριον. Ἡ δὲ ἀνωμαλία καὶ τραχύτης αὕτη, θὰ ἦτο ἐπαισθητὴ ἕνεκα τῆς προηγ. ἀντιθέσεως (πάντων κληρουμένων 'Αθηναίων καὶ πάντων βουλομένων λαχεῖν κέ.). Διὰ ταῦτα λοιπὸν κλίνω νὰ πιστεύσω, ὅτι, ὅπως ἐπὶ τῶν δικα-

στηρίων ἐλέγετο ἐπικληροῦν καὶ ἐπικληροῦσθαι τὰ δικαστήρια, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἐπὶ παραπλησίας ἐννοίας, ἀποκληροῦνται οἱ δικασταί τ. ἔ. κληροῦνται πρὸς ὡρισμένον καὶ εἰδικόν τινα σκοπόν, τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης δίκης, τῆς ἀπο- δηλούσης ἐκλογήν τινα καὶ χωρισμόν (πρβ. Ἡρ. 2, 32. Θουκ. 4, 8. 8, 70. Αἰσχίν. 1, 33. 3, 13 κἀλλ.). Τοῦτο δὲ πιθανολογεῖται οὐ μόνον ἐκ παραπλησίων πρδγ., ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς παρὰ Δίων. Κ. 41,7 φράσεως τὴν ἀποκλήρωσιν τῶν δικαστῶν (ἴδε Θησαυρ.). Ἡ δὲ φράσις αὕτη πάντως προϋποθέτει τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κατὰ τὴν εἰδικὴν αὐτῆς ἔννοιαν καὶ σύνταξιν. Ὁ ῥήτωρ θέλει ν'ἀποδείξῃ, ὅτι ἅπαντα κοσμεῖται τοῖς νόμοις καὶ τῷ τοῖς νόμοις πείθεσθαι, ἤτοι ὅτι ἡ ἐν πᾶσιν ἐπικρατοῦσα εὐκοσμία καὶ τάξις ὀφείλεται εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει ἐκ τῆς κληρώσεως τῶν δικαστῶν· ἐν ᾧ, λέγει, πρὸ ὀλίγου πάντες (οἱ ἑξακισχίλιοι) Ἀθηναῖοι ἐκληροῦντο, ἐν ᾧ πάντες ἐπεθύμουν νὰ λάχωσιν εἰς τοῦτο τὸ δικαστήριον, ὅμως μόνοι ὑμεῖς δικάζετε. Διὰ τί; πρῶτον μὲν διότι (μόνοι ὑμεῖς) ἐξελέχθητε διὰ κλήρου (ὡς δικασταὶ τῆς σήμερον), ἔπειτα διότι διὰ κλήρου (πάλιν) ὡρίσθητε πρὸς εἰδικὸν καὶ ὡρισμένον σκοπόν, δηλ. τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως. Οὕτω δὲ εὐλόγως ἐπιφέρονται τά: «εἶθ' ὑμεῖς αὐτοὶ κατὰ τοὺς νόμους εἰσεληλυθότες τὸν παρὰ τοὺς νόμους λέγειν. . βιαζόμενον λαβόντες ἀφήσετε»; Ἐπὶ τούτοις παρατηρητέον, ὅτι ὑπάρχει ἰσχυρὰ ἀντίθεσις τοῦ πάντων καὶ τοῦ ὑμεῖς μόνοι, διὰ δὲ ταύτης ἐξαίρεται ἔνθεν μὲν ἡ νομιμότης τῶν κληρωθέντων καὶ λαχόντων καὶ ἀποκληρωθέντων δικαστῶν, ἔνθεν δὲ ἡ παράνομος θρασύτης τοῦ Ἀριστογείτονος.

ἀποκρίνω: ἀποκρινάμενος τὸ ψήφισμα Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 16 ἀποκρίσει χρησάμενος τῷ ψηφίσματι (= τῇ ἀναγνώσει τοῦ ψηφίσματος) = ἐπεὶ ἀπεκρίνατο ἀναγνοὺς τὸ ψήφισμα, ἤτοι: ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀποκρίσεως ἀνέγνω τὸ ψήφισμα.

ἀπολαύω: τοῦ μαθεῖν τι καλὸν καὶ ἀγαθόν. . οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι κέ. Ξεν. Ἀπ. 4, 5, 10, ἴδε ἐγκρατής (ἐν Παραρτήμ.).

ἀπόλειψις. Ἀντὶ τοῦ ὑπολείπειν γρ. ἀπολείπειν.

ἀπομάσσω: ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις Δημ. 18,259. Ὁ Ἁρποκρατίων παρέχει δύο ἑρμηνείας: «ἀποψῶν» καὶ «περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. . ἤλειφον γὰρ τῷ πηλῷ καὶ τῷ πιτύρῳ τοὺς μυουμένους, ἐκμιμούμενοι τὰ μυθολογούμενα παρ' ἐνίοις (Ὀρφικοῖς), ὡς ἄρα οἱ Τιτᾶνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο (διεσπάραξαν), γύψῳ καταπλασάμενοι (= καταπλάσαντες ἑαυτούς) ἐπὶ τῷ μὴ γνώριμοι γενέσθαι· τοῦτο μὲν οὖν τὸ ἔθος ἐκλιπεῖν· πηλῷ δὲ ὕστερον καταπλάττεσθαι νομίμου χάριν». Πρβ. Ἀρφ. Νεφ. 262 κέ. Πλουτ. 166 Α καὶ 168 D, ὅπου τὸ περιματτόμενος εἶνε τὸ ἐναντίον τοῦ ἀποματτόμενος.

ἀπομετρέω: βουλόμενοι οἱ περὶ Ξενίαν τὸν λεγόμενον μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι τὸ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον δι' αὐτῶν προσχωρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας ξίφη ἔχοντες σφαγὰς ποιοῦσι Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 27 βουλόμενοι οἱ περὶ Ξενίαν, ὃς ἐλέγετο, ὅτι μεδίμνῳ ἀπεμετρήσατο (ἀποχωρίσας ἐκ τοῦ ἄλλου σωροῦ διὰ μεδίμνου ἐμέτρησε) τὸ παρὰ τοῦ πατρὸς (καταλειφθὲν αὐτῷ) ἀργύριον, δι' αὐτῶν (τ. ἔ. πράξαντές τι, τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν ἐνεργείᾳ) προσχωρῆσαι τοῖς Λακεδ., ἐκπεσόντες κτλ. Ἄλλοι μετὰ τὸ ἀργύριον παρενθέτοντες τό: τὴν πόλιν καθιστῶσι σαφεστέραν τὴν φράσιν, ἤτοι: βουλόμενοι ὅπως ἡ πόλις δι' αὐτῶν προσχωρήσῃ τοῖς Λακεδ. Τὸ μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι τὸ ἀργύριον εἶνε παροιμιώδης ἔκφρασις δηλοῦσα ἐνταῦθα, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὅτι τόσον πολλὰ χρήματα ἀφῆκεν ὁ πατήρ του, ὥστε τὰ ἐμέτρησε διὰ τοῦ μεδίμνου, ὡς τὸν σῖτον κττ., ἢ ὡς ἐν ταῖς τραπέζαις μετροῦσι σήμερον τὸν χρυσὸν διὰ τοῦ ζυγοῦ. Περὶ τοῦ πράγματος ἴδε Παυσαν. 3, 8, 4.

ἀπόμνυμι: γρῆυς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ β 377 ὡρκίζετο ὅτι δὲν θὰ τὸ κάμῃ.

ἀποναίω: παῖδ' ἀπενάσσατο Εὐρ. Ἰ. Τ. 1260, ἴδε τεκνόω.

ἀπόξενος: εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον Θρῄκιον κλύδωνα Σοφ. Ο. Τ. 195 εἴτε εἰς τὸν κακόξενον («ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν» Σχ., τὸν Εὔξεινον πόντον), τὸν Θρ. κλύδωνα. Κατὰ δὲ τὴν διόρθ. ὅρμων: εἴτε εἰς τὸν ἄνευ ξενίων (φιλοξένων) ὅρμων Θρ. κλύδωνα.

ἀποπίμπλημι: ἀποπλῆσαι τῆς γνώμης τὸ θυμούμενον Θουκ. 7, 68, ἴδε νομίζω.

ἀποπτύω: οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους; Αἰσχ. Εὐμ. 303 πῶς δὲν ἀπαντᾷς, ἀλλ' ἀπορρίπτεις περιφρονητικῶς τοὺς λόγους;

ἀπόρρητος: ἐν ἀπορρήτῳ ποιησάμενος λέγει ὅτι κέ. Ξεν. Ἀν. 7, 6, 43 ὡς ἀπόρρητον παραστήσας (τὸ ἑξῆς, ὅθεν: ἐμπιστευτικῶς) λέγει ὅτι κέ.

ἀποσπαράσσω: ἀπεσπάραξεν ὦμον Εὐρ. Βάκχ. 1127, ἴδε ἐπιδίδωμι καὶ Παράρτ..

ἀποτίνω: οἱ δ' ἔτι τούτων μακροτέρους ἀποτίνουσι (ἀποτείνουσι Δ. Γ.) μισθοὺς παρὰ θεῶν Πλ. Πολ. 363 D οἱ δὲ ἐκτείνουσιν ἔτι πορρωτέρω ἢ οὗτοι (οἱ ἀνωτέρω) τὰς παρὰ τῶν θεῶν ἀμοιβάς. Προτιμητέα φαίνεταί μοι ἡ γρ. ἀποτείνουσι.

ἀπροφάσιστος: γνώμαν σώφρονα θνατοῖς ἀπροφασίστοις (Weckl: θάνατος ἀπροφάσιστος) εἰς τὰ θεῶν ἔφυ βροτείαν τ' ἔχειν ἄλυπος βίος Εὐρ. Βάκχ. 1002 τὸ νὰ ἔχῃ τις γνώμην σώφρονα καὶ ἀνθρωπίνην, τοῦτο εἶνε ἄλυπος ζωὴ διὰ τοὺς θνητοὺς τοὺς ἀπροφασίστως λατρεύοντας τὰ θεῖα.

ἅπτω: ἀξίων μὲν ἅπτομαι Εὐρ. Βάκ. 970 ἀληθῶς ἐπιχειρῶ ἔργον ἄξιον τοιαύτης περιποιήσεως, ἴδε τρυφῶ. Περὶ τοῦ Ἀπ. Σοφ 236 ἴδε ὅπως.

ἀριθμός: ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἤλυθον καὶ θέαν ἀθέσφατον Εὐρ. Ἰ. Α. 231 ἦλθον δὲ εἰς ἀρίθμησιν καὶ θέαν θεσπεσίαν τῶν νεῶν: ἵν' ἀριθμήσω καὶ ἀπολαύσω τὸ θεσπέσιον θέαμα τῶν πλοίων.

ἀρκέω. Εἰς τὸ τοῦ Θουκ. 5, 9 ἀρκείτω βραχέως δεδηλωμένον προσθετέον τὸ τοῦ [Λογγίνου] κεφ.32,6 ἀπόχρη δὲ δεδηλωμένα, ὡς μεγάλαι τε φύσιν εἰσιν αἱ ⟨λέξεις αἱ⟩ τροπικαί, ὃ κατὰ μίμησιν τοῦ Θουκ. γραφέν, κατὰ τὸ α' μέρος, οὐδεμιᾶς χρῄζει διορθώσεως. παρ' οὐδὲν ἤρκεσεν.. Ἥρας . πιστώματα Αἰσχ. Εὐμ. 213, ἴδε πίστωμα.

ἁρμόζω: ἐν ἡσυχίᾳ βάσει βάσιν ἅρμοσαι Σοφ.Ο.Κ. 198 μὲ τὴν ἡσυχίαν σου βάλε τὸ ἕνα πόδι κοντὰ (καὶ ἐμπρὸς) εἰς το ἄλλο. Εἰς τὴν κατὰ Nauck ἑρμηνείαν τοῦ Ο. Τ. 901 προσθετέον: Μᾶλλον: ἐὰν ταῦτα δὲν ἐφαρμοσθῶσι γενικῶς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους (μὴ ἐξαιρουμένης μηδὲ τῆς Ἰοκάστης), ὥστε νὰ δεικνύωνται διὰ τῆς χειρός.

ἀρνέομαι. Ἐν Εὐρ. Μηδ. 625 ὑποκρύπτεται κατὰ Δ. Βερν. καὶ ἡ ἑτέρα ἑρμηνεία αὐτή: ἴσως γὰρ γαμεῖς (μέλλ.=μέλλεις γαμεῖν) γάμον τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι γάμον (=γαμετήν).., ἤτοι: ὁ γάμος (ἢ ἡ γαμετή) ἔσται τοιοῦτος, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι αὐτὸν (τὸν γάμον, ἤ: τὴν γαμετήν, δηλ. μὴ ἀναγνωρίζοντα αὐτήν)· ὅπερ καὶ πράγματι συνέβη· ἴδε 1185» Δ.Βερν.

ἀρχαῖος: τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν Ἰσοκρ 4, 8 καὶ τὰ παλαιὰ νὰ ἐκθέσῃ τις μὲ νεωτερικὸν τρόπον (=καινῶς), καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων νὰ ὁμιλήσῃ ἀρχαϊκῶς (μὲ ἀρχαϊκὸν τρόπον)· ὥστε τὰ μὲν παλαιὰ παριστανόμενα νεωτερικῶς νὰ φαίνωνται ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸ παρόν, τὰ δὲ νεωστὶ γεγενημένα νὰ φαίνωνται ὡς ἀρχαϊκά. Πρβ. Ἁρποκρατ., ὅστις τὸ μὲν ἀρχαίως ἑρμηνεύει: ἀρχαιοτρόπως, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι· τὸ δὲ καινῶς διὰ τοῦ: ὡς τοῖς νεωτέροις ἁρμόττει πράγμασι. Μνημονεύει δ' ὁ Ἁρποκρατ. καὶ ἐπεξηγητικὸν χωρίον τοῦ Ἐφόρου. Ὁ δὲ Λογγῖνος ἐν κεφ. 38 ψέγει τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰσοκράτους λεγόμενα. Ὁ δὲ Κοραῆς, ἧττον ὀρθῶς, ἑρμηνεύει τὸ ἀρχαίως διὰ τοῦ: «ὡς εἶπον οἱ πρῶτοι εἰπόντες». πολύς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος Αἰσχ. Εὐμ. 284 πολλὰ δὲ θὰ ἔλεγον, ἂν ἐξ ἀρχῆς ἤθελον νὰ τὰ διηγηθῶ.

ἄρω: τίς σὰς παρήειρε φρένας, ἧσι (Hoffmann: ἧς τό) πρὶν ἠρήρεισθα; Ἀπ. Ἀρχιλόχ. 94 τίς διέστρεψε τὰς σὰς φρένας, ἃς πρὶν ἡρμοσμένας (σώας καὶ ὑγιεῖς, κυρ. στερεάς) εἶχες; πρβ. κ 553 φρεσὶν ἧσιν ἀρηρώς.

ἀσθμαίνω. Εἰς τὸ Αἰσχ. Περσ. 487 προσθετέον: μᾶλλον: οὐδόλως ὑπερβολικὸν ζῆλον δεικνύων.

ἀστραπηφόρος: λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ Εὐρ. Βάκχ. 3 τὴν ὁποίαν (Σεμέλην) ἐξεγέννησεν ὁ ἀστραπηβόλος κεραυνός. Τὸ ἀστραπηφόρῳ κατά τινας ἔχει ὀνομ. ἀστραπήφορον (πῦρ), ἤτοι: πῦρ ὑπ' ἀστραπῆς φερόμενον. Ἀλλ' ὅπως τὸ ἀστραπηφορῶ σημ. φέρω ἀστραπήν (-πάς), οὕτω καὶ τὸ ἀστραπηφόρος = φέρων ἀστραπήν, ὅθεν πῦρ ἀστραπηφόρον εἶνε ὁ ἀστραπηβόλος κεραυνός. Πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην συμφωνεῖ καὶ τὸ Εὐρ. Ἱππ. 559 βροντᾷ ἀμφιπύρῳ «πεπυρωμένη» Σχ. ἴδ. νυμφεύω ἐν Παρακτήμ.

ἀσφάλεια: ἀσφαλείᾳ δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι κέ.Θουκ. 3, 82, ἴδε ἐπιβουλεύω.

ἄτη: οὔτ' ἄτης ἄτερ Σοφ. Ἀντ. 4, ἴδε ὁποῖος.

αὐδάω: ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 382 ἀντὶ τοῦ κατασκεδάζει γρ. μᾶλλον κατασκεδάννυσι. — οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ γυναικὸς αὐδήσειεν ἀλλὰ τοῦ πατρός Ἀπ. Εὐρ. 1064 ἐνν. εἶναι.

αὐλέω: αὐλεῖται πᾶν μέλαθρον Εὐρ Ἰ. Τ. 367 περιηχεῖται αὐλήσεσιν, ἀντηχεῖ ἐκ τῶν αὐλῶν.

αὐτόκτονος: ὡς ἐνεργ. γρ. αὐτοκτόνος.

αὐτόφωρος: ἐμποδὼν ἢ ὅρκους ἢ συνθήκας ἢ χρόνον ἢ ἐπ' αὐτοφώρῳ τι ποιεῖται Λυσ. 13, 88 θεωρεῖ ἐμπόδιον ἢ ὅρκους ἢ συνθήκας ἢ χρόνον ἢ δὲν ἠξεύρω καὶ ἐγὼ τί (=τι) ἕνεκα τοῦ «ἐπ' αὐτοφώρῳ» ἐκείνου.

ἀφαγιστεύω καὶ ἀφαγνίζω, ἴδε ἐφαγνίζω.

ἀφαιρέω: οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο Εὐρ. Ἰ. Τ. 819 «οἶδα· οὐ γὰρ ἐσθλὸς ὢν ὁ γάμος ἀφείλετό με τὸ εἰδέναι (τὸ μεμνῆσθαι): οὐ γὰρ ἐσθλὸς μοι ἀπέβη ὁ γάμος, ὥστ' ἐπιλελῆσθαί με τῶν λουτρῶν» Δ. Βερν.

ἀφελής: διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει Ἀρφ. Ἱππ. 527. Περὶ τοῦ ὅλου χωρίου ἴδε ὅσα ἔγραψα ἐν τῷ ῥέω. Ἀλλ' ἡ φράσις διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων μένει σκοτεινή: «διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων: ἀντὶ τοῦ διὰ τῆς (;) φράσεως· ἔνιοι δὲ διὰ τῶν ἀφύων (;) γράφουσι» Σχ. Ὁ δὲ Σουίδας: «ἀφελὴς ἐπὶ τοῦ ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, ἢ μέγας καὶ ἀνεπικώλυτος», ἐν οἷς μνημονεύει καὶ τὸ προκείμενον χωρίον. «Ἀφελὴς ἀσινής, καθαρός, ὁλόκληρος, ὁ μήτε πλεονάζων μήτε δέων (γρ. μήτ' ἐνδέων) τι τοῦ σώματος· καὶ πεδία ἀφελῆ τὰ σύνδενδρα (Γρ. τὰ ἀσύνδενδρα)» Ἡσύχ. Πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ἑρμηνείαν συμφωνεῖ καὶ ἡ ἑτέρα γρ. διὰ τῶν ἀφύων, ἤτοι: διὰ τῶν ἀφύτων, ὡς διώρθ. αὐτὴν ὁ v Leeuwen, ἴδε καὶ Πολυδ. 1, 29. Ἀ. Β. 469 κέ. Ἄλλοι σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ φελλεύς, τὸ πετρῶδες ἔδαφος· ὅθεν ἀφελής. Οἱ πλεῖστοι δὲ συμφωνοῦσιν, ὅτι ἀφελῆ πεδία εἶνε τὰ ὁμαλά, ἄνευ ἀνωμαλιῶν, πεδία, δι' ὧν ἀκωλύτως καταρρέει τὸ ἐπιγενόμενον ὕδωρ.

ἀφορμάω: οὐ γὰρ ἅλιον ἀφορμᾷ ποτ', οὐκ ἄνευ ξυμφορᾶς Σοφ. Ο. Κ. 1469 οὐδέποτε μάτην ὁρμᾷ ἔκ τινος σημείου ἡ ἀστραπή, ὄχι ἄνευ συντυχίας (ἄλλοι: δυστυχίας) τινός. οὐ μὴ ναῦς ἀφορμήσει χθονὸς κέ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 18 «οὐ μὴ ναῦς ἐντεῦθεν (=τῆς χθονός,

τῆς Αὐλίδος) ἐκπλευσεῖται, πρὶν ἂν κτλ., τ. ἔ. μὴ περιμένῃς νὰ βγῇ πλοῖον ἀπὸ δῶ, πρὶν κτλ.» Δ. Βερν.

ἄχνη: ἡ ἁλισάχνη ὡς μία λέξις διεσώθη καὶ ἀλλαχοῦ.

Β

βαίνω: ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1109, ὅπου ὁ Elmsley διώρθ. ἐπὶ ναυσίν, διότι ἐν Ἑλ.1134 λέγεται νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων. Περὶ τῆς διαφορᾶς λέγει ὁ Δ. Βερν. τὰ ἑξῆς: « Ὅπως ἐν Ἑλένῃ ὁ ποιητὴς δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἐν ναυσί ἢ ἐνὶ ναυσί, διότι δὲν ἐγνώριζε τὴν τέχνην νὰ συμπυκνώνῃ τὰς νεφέλας καὶ νὰ τὰς ἐμβιβάζῃ εἰς τὰς νῆας, ἀλλὰ μόνον νὰ ἄγῃ ἐπὶ ναυσὶ τὴν νεφέλην, οὕτως οὐδ' ἐν Ἡρακλ. 893 νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ χάρις τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἔρωτος εἶνε ὄχι ἐν τῷ συμποσίῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ συμποσίῳ. Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ χωρίῳ ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ εἴπῃ περὶ τῆς αἰχμαλώτου, ὅτι ἐμβῆκεν εἰς τὰ πλοῖα (ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν). Δὲν ἐπιβαίνει ὁ αἰχμάλωτος, ὅταν τὸν βάλλουν ἐμπρὸς μὲ τὰ κωπιὰ καὶ μὲ τὰς λόγχας οἱ αἰχμαλωτίσαντες, ἀλλὰ ἐμβαίνει, διὰ νὰ κρύψῃ . . μέσα εἰς τὰ πλοῖα τὰ πλευρὰ καὶ τὴν κεφαλήν του. Πρβ. Α 311. Β 719». Δ. Βερν.

βάρβαρος: περὶ τοῦ Δημ. 9, 31 καὶ 3, 17 πρβ. τὰ τοῦ Σχολ. (εἰς 3, 16): «ὑβρίσαι τοῦτον βουλόμενος καλεῖ βάρβαρον· ἐπεὶ ⟨εἰ⟩ τὸ ἀληθὲς σκοπήσει, εὑρήσει αὐτὸν Ἕλληνα Ἀργεῖον καὶ ἀπὸ Ἡρακλέους τὸ γένος καταγόμενον, ὡς πάντες οἱ ἱστορικοὶ μαρτυροῦσιν· ἀμέλει καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, μικρὸν κομιδῇ ὄντα, ἀναγαγὼν εἰς τὸ Ἄργος μιᾷ φυλῇ τῶν ἐν τῷ Ἄργει ἐνέγραψεν».

βαρυδαιμονέω: μειρακίων ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν καὶ βαρυδαιμονούντων Ἀρφ. Ἱππ. 558. λαμπρυνομένων: καυχωμένων καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασιν (πρβ. Θουκ. 6, 12). βαρυδαιμονούντων: ὅτι ἄθλιοι ἦσαν οἱ ἱπποτροφοῦντες καταναλίσκοντες αὐτῶν τὴν οὐσίαν». Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη διορθ. πρβ. Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 12.

βαρυδότειρα. Ἀντὶ τοῦ 97 γρ. 962, παρατηρητέον δὲ ὅτι ὀλίγα τοιαῦτα σύνθετα ὑπάρχουσι θηλυκά, ὡς αἰνοδότειρα, πλουτοδότειρα, ὀλβοδότειρα (-της), ὑπνοδότειρα (-της). Τούτων τὸ δόκιμον ἀρσ. εἶνε εἰς -της, ὄχι εἰς -τηρ ὅπερ μτγν.

βέβαιος εἴπερ βεβαιότατον τὸ ταὐτὰ ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι Θουκ. 1, 124, ἴδε ὑπάρχω ἐν Παραρτήμ.

βδελύκτροπος «ἐκ τοῦ βδελυκτότροπος, κατὰ τὸ τετράδραχμον:τέτραχμον κλπ.Τὸ δὲ Βδελυκλέων θεωρητέον ὅτι ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ βδελύκτροπος» Τσερέπης.

βλύζω: πολλὰ δ' ὁ πικρὸς αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρας ἔβλυσε παρθενίας Ἀρχίλοχος Ἀνθ. 7, 351 «ἐσαλιάρισε».

βοάω: λωτὸς βοάσθω καὶ ποδῶν ἔστω κτύπος Εὐρ. Ἰ. Α. 438 «λωτὸς (ὑπὸ τῶν ἀκουόντων) βοάσθω, ἤτοι: οἱ κατὰ στέγας πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες (ὑμέναιον ὑμνοῦντες) βοάτωσαν καὶ ὀρχείσθωσαν. Οὕτω λέγει καὶ ἡ συνήθεια: νὰ βοΐξῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ τραγούδια, ἀπὸ τὸ ποδοβολητὸ (τοῦ χοροῦ) κττ.» Δ. Βερν. Τὸ δ' ἐν Εὐρ. Ἑλ. 1433 πᾶσαν δὲ χρὴ γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις ὑμέναιον Ἑλένης κἀμόν, ὡς ζηλωτὸς ᾖ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὧδε: «χρὴ δ' (ἀνὰ) πᾶσαν χθόνα μακαρίαις ὑμνῳδίαις βοᾶσθαι τὸν Ἑλένης κἀμὸν ὑμέναιον, ἵνα ζηλωτὸς ᾖ», κατὰ τὸ πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα Αὐτ. = ἀνὰ ἢ κατὰ πᾶσαν χθόνα. βοᾷ πῦρ καὶ δικέλλας Εὐρ. Φοίν. 1168 = βοῶν αἰτεῖ («φωνάζει») πῦρ καὶ δικέλλας.

βοηθέω: τίνα ἂν βοήθειαν μὴ δυνάμενος ἄνθρωπος βοηθεῖν ἑαυτῷ καταγέλαστος ἂν εἴη; Πλ. Γοργ. 509 Β τίνα ἂν βοήθειαν εἰ μὴ δύναιτο ἀνθρ. βοηθεῖν ἑαυτῷ, καταγέλαστος ἂν εἴη;

βούλομαι: δουλείαν δὲ αὐτοί τε ἐβούλοντο καὶ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἐπενεγκεῖν Θουκ. 6, 82. Τὸ νόημα φανερόν, ἀλλ' ἡ ἔκφρασις δύσκολος. Διώρθ. δουλεύειν ὁ Cobet, πρὸς ὃ δὲν εὐαρμοστεῖ τὸ τὸ αὐτό, ὁ δὲ Classen ἐξελάμβανε τὸ ἐβούλοντο ἐν τῷ α΄ μέρει ὡς = μᾶλλον ἐβούλοντο. Ἄλλοι ἄλλως. Νομίζω ὅτι ἂν παρεμβάλωμεν τὸ ἔχειν πρὸ τοῦ ἐβούλοντο, οὐδὲν ἄλλο δύναταί τις νὰ ποθῇ.

βώμιος. Ὅλον τὸ χωρίον ἔχει ὧδε: ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἔπι ματέρες ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες ἐπιστενάχουσιν μεταξὺ δὲ τούτων σύζυγοι καὶ ἐκτὸς τούτων λευκότριχες μητέρες εἰς τοὺς βωμοὺς ὡς εἰς ἄσυλον καταφεύγουσαι ἐπιστενάζουσιν ἱκετεύουσαι σωτηρίαν ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων δεινῶν.

Γ

γαλάνεια: θνατοῖς γαλανείας (Heath: ταλανίας) τιθεὶς ἐρετμοῖς Εὐρ. Ἡρ. Μ. 402 ἐπιφέρων γαλήνην διὰ τῶν κωπῶν εἰς τοὺς θνητούς: τὴν θάλατταν πλώϊμον πᾶσιν ἀπεργαζόμενος. πρβ. γαληνής (=γαληνός), γαληνιά(ζ)ω, ἃ μτγν. Τὸ γαληνός, γαλήνη παλαιά, τὸ δὲ γαλάνεια ἐκ διορθ. μόνον ὑπάρχει: γαλανείᾳ χρησάμενοι Εὐρ. Ἰ. Α. 546, ἴδε μετέχω.

γε: καὶ τοῖς γε Ἀθηναίοις βοηθεῖν, ὅταν ὑπ' ἄλλων (ἀδικῶνται) Θουκ. 6, 79 νὰ βοηθῆτε τοὺς Ἀθηναίους μόνον (=γε), ὅταν κέ. οἶδεν, τό γ' αἰσχρόν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών Εὐρ. Ἑκ. 602 ὅπου τὸ τό γ' αἰσχρόν = τό γ' αἰσχρόν, εἰ μή τι ἄλλο, καὶ ἑπομένως = πάντως τὸ αἰσχρόν· ἴδε κανών. Ὁμοίως Βάκχ. 488. εἰ φεύξομαί γε Μηδ. 512 «ἀφ' οὗ θὰ φύγω γιά» Δ. Βερν. οὔ, πρὶν ἂν δείξω γε Δαναοῖς πᾶσι τἀγγεγραμμένα Ἰ. Α. 324 «ὄχι· θὰ δείξω γιὰ πρωτίτερα

εἰς ὅλους τοὺς Δαναοὺς κεῖνα ποῦ 'νε γραμμένα μέσα» Δ. Βερν. πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς Σοφ.Φιλ.1117 ἴδε ἔχω (σελ. 619 Β). Τὸ δεύτερον σέ ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον (:καὶ ὄχι βέβαια ἄνδρα οἷος σύ) Ὁμηρικῷ τῷ τρόπῳ. Περὶ τοῦ ὅ γε ἴδε ὁ (σελ. 850^{b}). καλὸν τεκοῦσαν ταμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα Εὐρ. Ἰ. Α. 736 ἐνταῦθα «ὁ ποιητὴς ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν ῥητορικὴν ἔμφασιν εἰς τὸ ταμά, ὅπου καὶ ἀνήκει: «δικά μου γιὰ εἶνε». Ἀπόδειξις ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀγαμέμνονος: καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ κτλ.» Δ. Βερν. ἴδε ἐκδίδωμι.

γέρων: οὐδὲ γέρων ἀφίλητος.. μὴ κυρήσῃς Σοφ. Ο. Κ. 1702, ἴδ. κυρέω

γεύω: τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος Εὐρ. Ἱππ. 661, ἴδε εἴδω σελ. 341^{b}.

γίγνομαι: εἰ γὰρ γένοιτο ὅ τι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην Ξεν. Κ. Π. 6,1,38· ἴδε καιρός ἐν Παραρτήμ. Πρὸς τὸ Σοφ. Ἀντ. 687 δύναταί τις νὰ παραβάλῃ τὸ Ο. Τ. 517 εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι . . εἰς βλάβην φέρον, ὅπου τὸ φέρον συνήθως ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ φέρον τι (ὃ καὶ διορθοῦντές τινες ἐπεισάγουσιν)· ἴδε φέρω. — Περὶ τοῦ Θουκ. 6, 15 τῆς διανοίας ὧν καθ' ἓν ἕκαστον ἐν ὅτῳ γίγνοιτο ἔπρασσεν ἴδ. διάνοια ἐν Παραρτ. καθ' οὓς γίγνοιντο ὑπὸ προθυμίας 7, 76· ἴδε χρῶμαι.

γιγνώσκω. Καθ' ὅλου περὶ τῆς συντάξεως παρατηρητέον ὅτι τὸ γιγνώσκω, ὅταν μὲν ἀνάγεται εἰς τὰ γνωστικὰ (οἶδα μανθάνω κττ.), συντάσσεται πρὸς μετοχήν, ὅταν δὲ εἰς τὰ δοξαστικὰ (ἡγοῦμαι, κρίνω ἀποφασίζω), πρὸς ἀπρφ. Πρβ. Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 25 ὅπου τὸ γνόντες σημ. κρίναντες, σχηματίσαντες τὴν γνώμην. παρ' ἅπαν τε γιγνώσκω πόλιν μὴ ἀπράγμονα τάχιστ' ἄν μοι δοκεῖν ἀπραγμοσύνης μεταβολῇ διαφθαρῆναι Θουκ. 6, 18 καὶ καθ' ὅλου φρονῶ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου (= δοκεῖν) πόλις μὴ ἀπράγμων τάχιστα ἤθελε διαφθαρῇ διὰ τῆς μεταβάσεως (ἀπὸ τῆς πολυπραγμοσύνης) εἰς τὴν ἀπραγμοσύνην.

γλῶσσα: ⟨ὦ⟩ γλῶσσ', ἐν κενοῖσιν (Jacobs: ἐν οἷσιν) ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις, ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον Σοφ. Ἀπ.192 ὦ γλῶσσα, μεταξὺ (ἐνώπιον) κενῶν ἀνδρῶν ἔχεις τιμὴν ἐκεῖ, ὅπου οἱ λόγοι ἔχουσι μεγαλιτέραν δύναμιν τῶν ἔργων. Ἀληθῶς χρυσᾶ λόγια.

γονή: ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν Σοφ. Ἀντ. 980 γεννθέντες ἐκ κακονύμφου γάμου· πρβ. Ο. Κ. 972.

γράμμα: ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζει Ἀρφ. Πλ. 277 τὸ μέρος τῶν δικαστῶν, τῶν ἐχόντων ἐν τῷ πινακίῳ τὸ αὐτὸ γράμμα, ὡρίσθη διὰ κλήρου, ὅπως δικάζῃ ἐν τῇ σορῷ («σκώπτει αὐτοὺς ὡς γέροντας καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντας» Σχ.). Ἡ σορὸς λοιπὸν θὰ εἶνε τὸ δικαστήριον, ἐν ᾧ θὰ δικάζωσιν οἱ τυμβογέροντες οὗτοι, ἡγεμὼν δὲ τοῦ δικαστηρίου θὰ εἶνε ὁ Χάρων. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Αὐτ. 972 «καίπερ ἄκλητος οὖσα (καίπερ οὐ κεκληρωμένη) ἔπινες (παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐδίκαζες, ὡς τοῦ πίνειν ἁρμοδιωτέρου ὄντος τῇ γραΐ) ἐν τῷ σῷ γράμματι, δέον εἰπεῖν «οὐ κληρωθεῖσα ἐν τῷ γράμματι ἐδίκαζες» Σχ. Ὁμοίως Ἐκκλ. 683. Δυσκολίας παρέχει τὸ ἐφεξῆς: οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν Πλοῦτ. 1167 οὐ ματαίως οἱ ἐν Ἀθήναις δικάζοντες σπουδάζουσιν οὐχ ἑνὶ μέρει (τμήματι) δικαστῶν, ἀλλὰ πολλοῖς ἐγγεγράφθαι, ἵνα, ἐὰν μηδεμία δίκη ᾖ τῷ μέρει, ᾧ ἐγγεγραμμένοι εἶεν, μὴ διὰ τοῦτο στερῶνται τοῦ τριωβόλου, ἀλλὰ δικάζωσι παρακαθήμενοι ἑτέροις, ὧν ἐν τῷ μέρει ἐπ' ἴσης ἐγγεγραμμένοι εἰσίν. Διὰ τὰς καταχρήσεις καὶ καταδολιεύσεις ταύτας ἐλήφθησαν κατόπιν ἄλλαι προφυλάξεις, ἕως ὅτου τὸ σύστημα τοῦτο τὸ δικαστικὸν κατήντησεν, οἷον περιγράφει ὁ Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. Πολιτείᾳ. Τὰ δὲ περὶ τούτου ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ ἔχουσιν ὧδε: Ἐκ τῶν πολιτῶν οἱ ἄρχοντες ἐκλήρουν τὰ 10 μέρη τῶν ἡλιαστῶν, ὥστε οἱ πολῖται τῶν 10 φυλῶν κατενέμοντο συμμέτρως εἰς τὰ 10 ἐκεῖνα μέρη. Ἂν λοιπὸν ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ δικασταὶ ἦσαν ἐν ὅλῳ ἑξακισχίλιοι, ἕκαστον μέρος ἀπετελεῖτο ἐξ ἑξακοσίων. Τὰ μέρη ταῦτα ἐδηλοῦντο διὰ τῶν γραμμάτων Α-Κ, εἰς ἕκαστον δὲ τῶν ἡλιαστῶν ἐδίδετο πινάκιον, ἐν ᾧ ἦν ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἡλιαστοῦ πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου καὶ γράμμα ἓν τῶν στοιχείων τῶν ἀπὸ τοῦ Α μέχρι τοῦ Κ (ἴδ. Ἀριστοτ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 63). Τὸ πινάκιον τοῦτο τὸ δικαστικὸν ἐδείκνυον οἱ πολῖται, ὁσάκις ἤθελον νὰ μετάσχωσι τῆς κληρώσεως τῶν δικαστῶν, ἦτο δὲ καὶ ἄλλως χρήσιμον. Ἑκάστου δὲ δικαστηρίου οἱ δικασταὶ ὡρίζοντο διὰ κλήρου. Ταῦτα καθόλου ἐξ ἀφορμῆς τῶν Ἀρφ. χωρίων. Λεπτομερείας πολλὰς δύναταί τις νὰ ἀναζητήσῃ ἐν Ἀθ. Πολ. κεφ. 63 κἀλλ., ἐν τῷ Ἐγχειρ. τοῦ Γίλβερτ (μτφρ. Ν. Πολίτου) καὶ ἰδίως ἐν οἷς ἔγραψεν ὁ Π. Φωτιάδης Περὶ κληρώσεως καὶ πληρώσεως τῶν Ἡλιαστ. δικαστηρίων (Ἀθην. 14, σελ. 243 κέ).

γράφω: γέγραμμαι τἀναντία φάσκων Δημ. 24, 189 ἔχω καταγγείλῃ τὸν νόμον σου ὑποστηρίζων τὰ ἐναντία.

γυμνάζω: γυμνάσω (ἐνν. τοὺς ἵππους) τὰ πρόσφορα Εὐρ. Ἱππ. 112 σύστοιχος σύνταξις: γυμνάσω τὰ πρόσφορα γυμνάσματα, γυμνάσω προσφόρως.

Δ

δάκνω: ἴσχε δακὼν στόμα σὸν (ἐνν. αὐτό) Σοφ. Τρ. 976 κυρ. κράτει τὸ στόμα σου, ἀφ' οὗ τὸ δαγκάσῃς: δάγκασε τὸ στόμα σου καὶ σιώπα.

δανεισμός: αἷμα δ' αἵματος πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ

θανόντι νῦν Εὐρ. Ἠλ. 857: «ἦλθε δὲ τὸ αἷμα πικρὸς νῦν τῷ θανόντι δανεισμός (= ἀνταπόδοσις τοῦ δανείου) αἵματος» Δ. Βερν.

δεινός: δεινόν γε τὸν κήρυκα . . εἰ μηδέποτε νοστήσει Ἀρφ.Ὄρν.1269 ἡ ἀμελεστέρα αὕτη σύνταξις δεικνύει τὸ δημῶδες τοῦ λόγου, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ v Leeuwen, ἀντί: «δεινόν γε εἰ ὁ κήρυξ μηδ. νοστήσει» ἢ «δεινόν γε τὸν κήρυκα μηδ. νοστεῖν». τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ λόγοις τοιούτοις κέ. Σοφ. Ἀντ. 690 ἡ σὴ ὄψις εἶνε φοβερὰ εἰς ἄνδρα δημότην λέγοντα τοιαῦτα (κυρ. διὰ λόγους τοιούτους: ἐπὶ λόγων τοιούτων) κέ.

δέλτος: ἐν δέλτοις Πιερίσιν Εὐρ. Ἰ. Α. 798 ἐν τῇ ποιήσει.

δεξιός: ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς (Δ.Γ.δεξιᾶς) πίστιν μεγίστην. Εὐρ.Μηδ.21. Κατὰ τὸν Δ.Βερν. πλημμελὴς ἡ γρ.δεξιᾶς, ἡ τῇ εἰσηγήσει τοῦ Elmsley εἰσαχθεῖσα εἰς τὰς ἐκδόσεις, παραβαλόντος τὰ Σοφ. Ο. Κ. 1632 καὶ Φιλ. 813, ὅπου ὁ λόγος ὄχι περὶ συνθηκῶν, ἀλλὰ περὶ αἰτήσεως συνθηκολογίας. «Ἡ χειραψία, λέγει, ἐπεῖχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις . . τόπον ὅρκου· ὅθεν αἱ φράσεις δοῦναι (ἐμβαλεῖν, πέμπειν) δεξιάν, λαβεῖν δεξιάν ἐσήμαινον ὅ τι καὶ παρὰ τοῖς Ἑσπερίοις: δοῦναι καὶ λαβεῖν τὸν λόγον τῆς τιμῆς, ὅπως λέγουσιν οὗτοι. Ἀλλ' ὅπως συναφθῇ ἡ διὰ χειραψίας αὕτη πίστις, ἀνάγκη ἦτο νὰ συναφθῶσι δύο τοὐλάχ. δεξιαί, ἡ τοῦ διδόντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος ἢ τοῦ ἀντιδιδόντος. Καὶ ὁ μὲν μέγας βασιλεὺς παρὰ Πέρσαις ἤρκει νὰ πέμψῃ δεξιάν, ἤτοι τὴν διαβεβαίωσιν αὐτοῦ (ὅθεν καὶ παρὰ Ξεν. Ἀγησ. 2, 4, 1 βασιλεῖ δεξιὰν πέμποντι. πρβ. Πολυβ. 2, 160)· ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἐλευθέροις Ἕλλησι δὲν ἤρκει, ὡς εἰκός, τοῦτο· ὅθεν καὶ παρ' οὐδενὶ τῶν ἐγκρίτων τὸ ἑνικὸν δεξιά, ἀπολύτως κείμενον, σημ. πίστις, συνθήκη, κττ, ἀλλὰ μόνον τὸ πληθ. δεξιαί, ἤτοι: δι' ἀμοιβαίας δεξιώσεως πίστις . . . πρβ. «δεξιάς συνθήκας» καὶ «δεξιαὶ αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἐπαφαὶ τῶν δεξιῶν χειρῶν, εἰς σύμβολον τοῦ βέβαια ἔσεσθαι . . τὰ συντιθέμενα» Ἡσύχ . . . Τὸ δὲ πίστιν μεγίστην εἶνε παράθεσις οὐ μόνον εἰς τὸ δεξιάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅρκους» Δ. Βερν.

δέος: ὥστε καὶ τἀνθάδε εἰκὸς πρὸς τὸ λυσιτελοῦν καί, ὃ λέγομεν, ἐς Συρακοσίους δέος καθίστασθαι Θουκ. 6, 85 ἡ σύνταξις: εἰκός (ἐστιν ἡμᾶς, ὑποκείμ.) καθίστασθαι (=ρυθμίζειν, κανονίζειν) τἀνθάδε πρὸς τὸ λυσιτελοῦν καὶ (πρὸς) δέος ἐς Συρακοσίους.

δεύτερος: φράζε δευτέρῳ λόγῳ Σοφ. Φιλ. 49 διὰ νεωτέρας ὁδηγίας.

δέχομαι: οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν Αἰσχ. Εὐμ. 228 καὶ χάρισμα δὲν θέλω νὰ ἔχω τὰς τιμάς σου (τὸ τιμητικόν σου ἀξίωμα). οὐ μίτραισι γυνή σε δέξατ' οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις Εὐρ. Ἠλ. 163 οὐ μίτρας (ταινίας, διαδήματα νικητήρια) φέρουσα ἐπὶ ταῖς χερσὶ οὐδὲ στεφάνους (ἵνα τούτοις στεφανώσῃ τὸν νικηφόρον ἄνδρα) ἐδέξατό σε ἡ γυνή. Οὕτως ἑρμηνεύω τὴν ἐπί. οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις Ἄλκ. 817 «οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι τοῖς δόμοις (καιρῷ) δέξασθαί σε» Δ. Βερν. δὲν ἦλθες εἰς ἁρμόδιον καιρὸν διὰ νά σε δεχθῶμεν (ξενίσωμεν).

δέω: βραχείας προφάσεώς σε δεῖ (Paley σ' ἔδει) Εὐρ. Ἰ. Α. 1180 = χρεία ἔστι σοι βραχ. προφάσεως. πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν καὶ κατ' ἐμαυτοῦ ἐρεῖν αὐτός Πλ. Ἀπολ. 37Β, ὅπου τὸ πολλοῦ δέω συντ. πρὸς μέλλ. ἀπρφ. κατὰ τὸ μέλλω. ἵν' εἰδῆτε πολλοῦ δεῖν ἄξιον ὄντα τυχεῖν τοῦ ψηφίσματος αὐτόν Δημ.23,7 ἵν' εἰδῆτε, ὅτι πολλοῦ δεῖν (= ἥκιστα) ἄξιός ἐστι τυχεῖν τοῦ ψηφ. οὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων Εὐρ. Φοίν. 470, ὅπου τὸ δεῖ κεῖται ἀντὶ τοῦ δεῖται. Ὁμοίως προκόψας' οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ Εὐρ. Ἱππ. 23, ἴδε προκόπτω. ἀποκρίνεσθαι δεῖται πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους Ἀρφ. Ἀχ. 632 ὅπου τὸ δεῖται σημ. ἔχει ἀνάγκην, χρειάζεται νὰ ἀποκρίνεται κέ. Ὁμοίως Ἡρ. 2, 173 ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι ὅταν χρειάζωνται νὰ τὰ μεταχειρίζωνται. Τοιοῦτόν τι εἶνε καὶ τὸ Ἀπ. Σοφ. 293 ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται χρειάζονται νὰ τὰ διατορεύσῃς. Ἄλλως πρβ. Πολυβ.10,34. Καὶ ἐν τῷ: οὐδὲ διὰ ταῦτα ἀσχολίαν ἔχει τὸ μὴ πράττειν ἀεὶ τὸ δεόμενον Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 16 ὀρθῶς ἔχει τὸ δεόμενον =ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χρειάζεται, «τὸ χρειαζούμενο», ὡς λέγει ἡ συνήθεια Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀναγκαία ἡ διόρθ. τὸ δέον. ἐδεῖτο τῶν ἐξ Ἄνδρου . . . ἐπικουρίαν αὐτῷ μεταπέμψασθαι Λυκ. κ. Λεωκρ. § 42 ὅπου τὸ μεταπέμψασθαι προστίθεται εἰς συμπληρωματικὴν ἐπεξήγησιν, κυρίως: εἶχεν ἀνάγκην τῶν ἐξ Ἄνδρου . ., δηλ. νὰ στείλῃ καὶ νὰ ζητήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἐπικουρίαν. Ἐν Θουκ.6,78 ἅπερ . . δεόμενοι ἂν ἐπεκαλεῖσθε, ταῦτα ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ νῦν παρακελευομένους, ὅπως μηδὲν ἐνδώσομεν, φαίνεσθαι τὸ ὅπως μηδὲν ἐνδώσομεν ἐξαρτ. ἐκ τοῦ παρακελευομένους γραμματικῶς, καὶ κατ' ἔννοιαν μόνον ἐκ τοῦ δεόμενοι· ἴδε φαίνομαι.

δηλόω: ὁ πόλεμος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων σκοποῦσι δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν Θουκ. 1, 21· ἴδε σκοπέω.

διάδυσις: οἴονται δεῖν . . μὴ πρὸς τὰς βουλήσεις μηδὲ πρὸς τὰς διαδύσεις τῶν ἀδικημάτων νομοθετεῖσθαι Δημ. 24, 139 νὰ μὴ κάμνουν (νὰ μὴ δέχωνται) νόμους διὰ τὰ θελήματα (τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου) μηδὲ διὰ νὰ ὑπεκφεύγωσιν (οἱ ἀδικοῦντες) τὴν τιμωρίαν τῶν ἀδικημάτων. Τὸ νομοθετεῖσθαι λέγεται περὶ τοῦ λαοῦ δεχομένου τὸν νόμον, ὃν προτείνει ὁ τιθεὶς τὸν νόμον.

διαζώννυμι: μέσῃ διέζωσται ὄρεσιν ἐρυμνοῖς Ξεν. Ἀπ.

3, 5, 25 (ἡ χώρα ἡμῶν) κατα τὸ μέσον εἶνε διεζωσμένη (ἔχει ζώνην) δι' ὀχυρῶν ὀρέων.

διακναίω: γνῶμαι πολλαὶ καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν Εὐρ. Ἰ. Α. 27, ἴδε ὀρθόω.

διαμαρτύρομαι. Ἐν Ξεν. Κ. II. 7, 1, 17 ἴσως γρ. Δία μαρτύρομαι ἀντὶ τοῦ διαμαρτύρομαι.

διαμάχομαι: διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 694 «ἐρρωμένως μαχόμενος διηγωνίζου (τὸν) ὑπὲρ τοῦ μὴ θανεῖν (ἀγῶνα)» Δ. Βερν.

διάνοια: φοβηθέντες οἱ πολλοὶ τὸ μέγεθος τῆς.. παρανομίας (ὃ ἴδε) ἐς τὴν δίαιταν καὶ τῆς διανοίας ὧν καθ' ἓν ἕκαστον ἐν ὅτῳ γίγνοιτο ἔπρασσεν Θουκ. 6, 15 φοβηθέντες.. τὸ μέγεθος.. τῆς διανοίας τούτων, ἃ καθ' ἓν ἕκαστον.. ἔπρασσε: τὸ μέγεθος τῶν διανοημάτων, τὰ μεγαλεπήβολα σχέδια ἐν τούτοις, ἃ διενήργει εἰς καθε μίαν ἐπιχείρησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἑκάστοτε ἐνησχολεῖτο. εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις Αἰσχ. Εὐμ. 1013 εἴθε νὰ ὑπάρχουν εἰς τοὺς πολίτας ἀγαθὰ φρονήματα (ἄγοντα) εἰς ἀγαθὰ ἔργα.

διαπαίζω: Σοφοκλῆς ἔλεγε τὸν Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς ὄγκον, εἶτα τὸ πικρὸν καὶ κατάτεχνον τῆς αὑτοῦ κατασκευῆς, τρίτον ἤδη τὸ τῆς λέξεως μεταλαβεῖν εἶδος, ὅπερ ἐστὶν ἠθικώτατον καὶ βέλτιστον Πλουτ. 79B ἐν τῷ διαπεπαιχὼς ἡ δια- δὲν σημαίνει τὸ μέχρι τέλους (Wilamow.), ἀλλὰ τοπικῶς ἐκληπτέα, διότι ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς σφαίρας, ἣν μετεχειρίσθη (ὁ Σοφοκλῆς), οἷον παίζων (καὶ ῥίπτων) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατὰ πολλὰς διευθύνσεις· ὅθεν τὸ διαπεπαιχὼς σχεδὸν = διησκηκώς, ἤτοι: ἀφ' οὗ διήσκησε καὶ διεπόνησε τὸν ὀγκώδη τοῦ Αἰσχυλείου λόγου χαρακτῆρα, ἔπειτα τὴν πικρὰν καὶ κατάτεχνον τοῦ λόγου σύνθεσιν, τρίτον ἤδη μετέλαβεν ἐκεῖνο τὸ εἶδος τοῦ λόγου, ὅπερ ἅπτεται μάλιστα τοῦ ἤθους, εἶνε δὲ καὶ ἄλλως βέλτιστον.

διαπέτομαι: διέπτατο Εὐρ. Ἡρ. Μ. 507, ἴδε σῴζω.

διαπειράω. Ἐν τῷ Θουκ. 7, 14 ὁ Σχ. παρέχει τάδε: «διαπολεμήσεται αὐτοῖς: ἀντὶ τοῦ κατεργασθήσεται αὐτοῖς, διαπολεμήσεται ὁ πόλεμος». Ἐξ ὧν, ἂν εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Σχ. δὲν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὁ πόλεμος, τότε τὸ ὁ πόλεμος, ὃ παρέχουσι τὰ χ/φα, θὰ εἶνε παρέγγραπτον, τὸ δὲ διαπολεμήσεται (διότι αὕτη εἶνε ἡ ὀρθὴ γρ.) θὰ λαμβάνεται ἀπροσώπως.

διασκοπέω Περὶ τῆς συντάξεως τοῦ Θουκ. 1, 52 ἴδε περιοράω.

διδάσκω. Τὸ Σοφ. Ἀντ. 355 ἐξηγητέον ἄλλως ὧδε: καὶ γλῶσσαν καὶ αἰθερίαν σκέψιν («τὴν περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφίαν» Σχ.) καὶ διοικητικοὺς τρόπους ἔμαθεν (ἐφεῦρεν) ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν ἀφαιρεθήσῃ χάριτας, αἷς τιμῶσί σε Ἀπ. Εὐρ 136 ἴσ. ὑπ' αὐτῆς τῆς περὶ τοῦ φιλεῖν διδασκαλίας σου (ὑπ' αὐτῶν τῶν ὑπὸ σοῦ διδασκομένων φιλεῖν) ἀφαιρεθήσῃ χάριτας κέ.

δίδωμι: ἴσα δ' εἴς τε τὸν ὄλβιον τόν τε χείρονα δῶκ' ἔχειν οἴνου τέρψιν ἄλυπον Εὐρ. Βάκχ. 421 ἐν ἴσῃ δὲ μοίρᾳ ἔδωκε καὶ εἰς τὸν πλούσιον καὶ εἰς τὸν πτωχόν, ἵνα ἔχῃ τέρψιν οἴνου ἐκδιώκουσαν τας λύπας ἴδε Φοιν. 1757. ἐὰν κατίῃ τις, ὅποι μὴ ἔξεστι, καὶ αὐτὸ τοῦτο δίδωσιν, οὐχ ὅπου βούλεταί τις Δημ. 23, 51 τ. ἑ. καὶ αὐτὸ τοῦτο (τὸ ἐνδεικνύναι) δίδωσιν, ἐάν τις κατίῃ ὅποι μὴ ἔξεστιν, οὐχ ὅπου βούλεταί τις (ἐνδεικνύναι)· κατ' ἄλλους = οὐκ ἐὰν ἴῃ τις ὅποι βούλεται.

διέρχομαι: σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, ἀλλ' ἐπίφθονος λόγος διελθεῖν Εὐρ. Μήδ. 530, ἴδε λεπτὸς ἐν Παραρτήμ.

διϊπετής: λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διειπετέστερος (ὁ αἰθὴρ δοκεῖ μοι) Εὐρ.Βάκχ. 1267 «τὸ διειπετὴς (ὀρθῶς ἔγραφεν οὕτως ὁ Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ διιπετὴς) εἶνε παρ' Ὁμ. ἐπίθετον τοῦ ποταμοῦ καὶ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ζηνοδότου διὰ τοῦ διαυγής (ἴδ. Πορφύρ. παρὰ Σχολ. 263) Ὁ Εὐριπίδης οὕτω θὰ ἤκουσεν ἐν τῷ σχολείῳ τὴν λέξιν ἑρμηνευομένην καὶ τούτου ἕνεκα ἀποδίδει αὐτὴν ὡς ἐπίθετον εἰς τὸν αἰθέρα, ὡς ὁ ποιητὴς τοῦ Ῥήσου εἰς τὸ ὑπὸ τῶν πυρσῶν τῶν φυλάκων φωτιζόμενον στρατόπεδον (διειπετῆ δὲ πυρσοῖς νεῶν σταθμά)» Blass. Καὶ ἐν πρώτοις σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι τὸ Ζηνόδωρος παρὰ Σχ. εἶνε γραφικὸν σφάλμα ἀντὶ τοῦ Ζηνόδοτος. Προσσημειούσθω δ' ἐνταῦθα, ὅτι καὶ ἐν Ἐμπεδοκλ. Ἀπ. 100, 9: ὅταν παῖς κλεψύδρῃ παίζῃσι διειπετέος χαλκοῖο (ὅταν παῖς παίζῃ μὲ κλεψύδραν ἐκ λαμπροῦ χαλκοῦ) νῦν γράφουσι διὰ τῆς ΕΙ, ἀφ' οὗ καὶ πλεῖστοι κώδ. παρέχουσι δι' εὐπετέος ἀντὶ διϊπετέος. Καὶ ἐν Ἐρωτιαν. σελ. 65 (Klein) «Διϊπετὴς ὁ γόνος: ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός», γρ. διειπετής, ἴδ. Ἀπ. Εὐρ. 815. Ὁ δὲ Τσερέπης ἐν τοῖς Συνθέτοις γράφει, πρὸς πολλοῖς ἄλλοις, τάδε: «παραδεκτέον, ὅτι τὰ προκείμενα σύνθετα (ὡς τὸ διϊπετὴς καὶ Διϊτρέφης) ἀρχικῶς ἐγράφοντο μὲ ει, ὅπως τὰ τῶν ἐπιγραφῶν Διειτρέφης, ΔιϜείθεμις, ἡ δὲ γραφὴ μὲ ῑ εἶνε τῶν μεταγενεστέρων χρόνων». Περὶ τῆς γνώμης τοῦ Schulze ἴδε κατ. Τὸ ἐπίθ. διϊπετὴς παρ' Ὁμ. λέγεται ἐπὶ ποταμῶν: ὁ ἐκ Διὸς (ἐξ οὐρανοῦ) πίπτων ἢ πεσών, οὐρανόπεμπτος, ἢ ἀπὸ τῶν ὀμβρίμων ὑδάτων πληρούμενος κατὰ Στράβωνα. Π 174. δ 477. Λέγεται δὲ παρὰ μτγν. καὶ διιπετὲς Παλλάδιον (Ἀπολλοδ. 4, 12, 3) καὶ διϊπετὲς ἄγαλμα, καὶ δὴ διϊπετὲς μόνον ὡς οὐσ., ὑπονοουμένου τοῦ ἄγαλμα. Ἐν δὲ τῷ εἰς Ἀφροδ. Ὕμν. 4 οἰωνούς τε διϊπετέας καὶ θηρία πάντα ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιθέτου δεικνύει, ὅτι τὸ β' συνθετικὸν εἶνε τὸ πέτομαι, ὅθεν τὸ διϊπετέας ἐνταῦθα σημ. ὅ τι καὶ τὸ ὑπουράνιος ἐν τῷ ὑπουρανίων πετεηνῶν P 675, ὅθεν ὀνομ. ἑν. διϊπέτης: ἐν τῷ ἀέρι πετόμενος, ἀεροπέτης. Ὁ δὲ Schulze φρονεῖ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν πρέπει νὰ γράφωμεν διειπετέας διὰ τῆς ει (ἐκ τῆς τοπικῆς τοῦ ὀνόμ. dives-

= οὐρανός), τοὐναντίον δὲ ἐν τῷ διϊπετέος ποταμοῖο διὰ τοῦ ι, τ. ἔ. ποταμοῦ τῇ ἐντολῇ τοῦ Διὸς καταρρέοντος. Ἐν δὲ ταῖς Ἐπιστ. τοῦ Ἀλκίφρ. 3, 59, 4 ἀναγινώσκομεν: καὶ τὸν ὄρνιν οὐκέτι τὸν διϊπετῆ καὶ μέγαν εἶναι ἀετόν, ὅπου οὕτως ἔγρ. ὁ Meineke ἐκ τοῦ Ἐνετικοῦ κώδ. (διιπετὴν καὶ μέγαν) ἀντὶ τῆς κοινῆς γρ. διοπετῆ τὸν μέγαν. Ἀλλ' ἐάν, προκειμένου περὶ ὄρνιθος, καὶ ἐνταῦθα ἡ ὀνομ. εἶνε διϊπέτης, παρὰ τὸ πέτομαι, βεβαίως ἔπρεπε νὰ γραφῇ συμφωνότερον πρὸς τὸν κώδικα: διιπέτην καὶ μέγαν. Κατὰ γραμματικὴν παράδοσιν ἀρχαίαν, τὰ μὲν ἐκ τοῦ πέτομαι σύνθετα βαρύνονται, ὀξύνονται δὲ τὰ ἐκ τοῦ πίπτω (ἴδε Σχόλ. Ἰλ. Μ 201). Ἡ παράδοσις αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸν Ἡρωδιαν., ὅστις ἔγραφεν ὑψιπέτης μέν, ὡς ὠκυπέτης ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐν ὕψει πετομένου, ὑψιπετὴς δὲ ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐξ ὕψους πεσόντος, ἀποδοκιμάζων τὸ ὑπό τινων περισπώμενον ὑψιπετῆς (ὡς ἐκ τοῦ ὑψιπετήεις). Καὶ τὸ μὲν ὠκυπέτης οὕτως εὑρηται πάντοτε τονιζόμενον. Τὸ δὲ ὑψιπετης, καὶ ὅτε σημαίνει τὸν ἐν ὕψει πετόμενον, εὑρηται πολλάκις παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὀξυτονούμενον. Πρβ. ταχυπετὴς καὶ ὀξυπετής. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ μὲν εἰς -πέτης εἶνε πρωτόκλιτα, τριτόκλιτα δὲ τὰ εἰς -πετής. Πλὴν ἀλλ' ὅμως ὑπάρχει καὶ ἐνταῦθα σύγχυσις. Ἐν Ἀνθ. 7, 18 ἀναγινώσκομεν ὑψιπετῆ (Δ. Γ. ὑψιπέτη) Βιστονίαν γέρανον, ὅπερ, ὁποτέρως καὶ ἂν ἀναγνωσθῇ, σφάλλεται ἢ περὶ τὸν τονισμὸν ἢ περὶ τὸ γένος. Ἐν Εὐσταθ. Ἐπιστολ. σ. 348, 23 φέρεται: ἀετοὶ ὠκυπέτεις ἐφίπτανται, καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ. Ἐκ δὲ τῶν νεωτέρων ὁ μὲν Baumeister ἔγρ. ἀεροπέτεις (πλημμελῶς ἀντὶ τοῦ ἀεροπέτας) ἐξηγῶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ πλασθὲν διϊπέτεας (Ἀφρ. Ὕμν. 4). Ὁ δὲ ἐκδότης τοῦ Καλλιμ. O. Schneider διώρθ. τὸ ὀξυπετεῖ (ἀετῷ) τοῦ Σχ. γ 372 εἰς ὠκυπέτει, ὃ μεταδιορθώσας εἰς ὠκυπέτῃ ὁ Κόντος ἐχαρακτήρισεν ὡς «ἀβλέπτημα τοῦ σοφοῦ ἀνδρός». Μόνον δὲ ὁ δυστυχὴς Σκαρλ. ὁ Βυζάντιος γράψας «ὠκυπέτης καὶ ὠκυπετὴς (ὠκύς ἵπταμαι)» διέπραξε σφάλμα «ἀτοπώτατον» κατὰ τὸν κ. Κόντον, τὸν κριτικώτατον.

δίκη: δίκην δεδωκότες ὑπὸ πάντων τῶν ἀναγκαίων Ξεν Κ. Π. 7, 5, 40 ἀφ' οὗ κατεδικάσθησαν νὰ μὴ ἐκπληρώσωσι τας φυσικὰς ἀνάγκας των: ἤτοι οὔτε ἔφαγον οὔτε ἔπιον. τὸν τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα δίκην οὐδεμίαν διδόντα Πλ. Γοργ. 479D = ὃς καίπερ τὰ μέγιστα ἀδικῶν οὐδεμίαν δίκην δίδωσιν. ἡμεῖς οὐκ ἐκ λόγων εἰκότων (πιθανῶν, εὐλογοφανῶν) οὐδὲ τεκμηρίων, ἀλλὰ παρ' οὗ μάλιστα δίκην ἔστι λαβεῖν τούτῳ, ταῦτ' ἐπιδείκνυμεν Δημ. 22, 23 ἀλλ' ἀποδεικνύομεν ταῦτα δι' ἀνθρώπου, παρ' οὗ εὐκολώτατα δύναται νὰ λάβῃ οὗτος (ὁ Ἀνδροτίων) ἱκανοποίησιν (ἐὰν ψεύδηται). τὴν αὐτὴν ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δέδωκεν, ἥνπερ ἂν τὸν Ἀθηναῖον κτείνῃ 23, 41 ἐπιβάλλει εἰς τὸν φονέα τὴν αὐτὴν ποινήν, ἣν ἐπιβάλλει, ἂν φονεύσῃ Ἀθηναῖον.

δίκροτος: ῥοθίοις δικρότοισι Εὐρ. Ἰ. Τ. 407, ἴδε λινοπόρος.

διοιστέον Εὐρ. Ἱππ. 491. Τὸ χωρίον. οὐ λόγων εὐσχημόνων δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρὸς ὡς τάχος διοιστέον, τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον «οὐ σε δεῖ λόγων εὐσχημόνων, ἀλλὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς τάχος μελητέον (= διοιστέον ἐκ τοῦ διαφέροι μοι = μέλει μοι) ἐξειπόντας (αὐτῷ τινὰς) τὸν εὐθὺν (ἀπερίφραστον) περὶ σοῦ λόγον» Δ. Βερν

διοίχομαι: ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διοίχεται; Εὐρ. Ἰ. Α. 958 «ὅταν δὲ μὴ ἐπιτύχῃ, οἴχεται ἀνεύθυνος καὶ ἐλεύθερος ἀπιών, ἤτοι: «πάγει καλλιά του»; Δ. Βερν.

διπλόος: παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν Σοφ. Ἠλ. 1415, ἴδε ὁμοῦ ἐν Παραρτήμ.

δίχα: τὴν μὲν ἂν προσεῖδες. . . ἐν χεροῖν δίχα Εὐρ. Βάκχ. 737, ἴδε χείρ.

δίω. Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ χωρίου τῶν Αἰσχ. Εὐμ. 388 ἀντὶ τοῦ εὑρίσκεται γρ. μᾶλλον: «εὑρισκόμεθα».

δοκέω: μήτε μεγάλη δοκοῦσα Πλ. Πολ. 423C μήτε μεγάλη κατὰ τὸ φαινόμενον (μήτε νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε μεγάλη). οὐκοῦν δόκει νιν στάντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις λέξειν, ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο Εὐρ. Ἰ. Α. 528 «οὐκοῦν προσδόκα (ἤ: ἡγοῦ) νιν (Ὀδυσσέα) στάντα ἐν Ἀργείοις μέσοις (ἐν μέσῳ τῶν Ἀργείων) λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο» Δ. Βερν. Καὶ ἀπροσώπ. παρὰ τὸ σύνηθες (ἴδ. σελ. 310a): ἐδόκεέ οἱ τὸν πατέρα . λοῦσθαι μὲν ὑπὸ τοῦ Διός, χρίεσθαι δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡλίου Ἡρ. 3, 124 τῆς ἐφαίνετο ὅτι ὑπὸ μὲν τοῦ Διὸς ἐλούετο (ἐβρέχετο), ὑπὸ δὲ τοῦ Ἡλίου ἐχρίετο. Ἀλλ' ἴσως καὶ ἐνταῦθα τὸ οἱ συναπτέον ὡς χαριστικὴ δοτ. πρὸς τὰ ἐφεξῆς, ὡς ὑποκείμ. δὲ τοῦ ἐδόκεε ἐκδεκτέον τὸ ἡ θυγάτηρ. Πρβ. Λουκ. (Περὶ τοῦ ἐν τῇ προσ. πταίσμ. κεφ. 9): Ἀντίοχος. . ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον κελεύειν. — εἰ δικαίως, εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα (ἐνν. δεδρᾶσθαι), κρῖνον Αἰσχ. Εὐμ. 615 ἂν δικαίως ἢ ὄχι φαίνεται εἰς τὴν διάνοιάν σου, ὅτι ἐχύθη τοῦτο τὸ αἷμα, κρῖνον. Ὁ Herw. διώρθ. δοκῶ (ἐνν. δρᾶσαι). — Πρὸς τὸ Σοφ. Ἀντ. 323 (σελ. 310b) πρβ. τὸ Εὐρ. Βακχ. 310 μηδ' ἢν δοκῇς μέν, ἡ δὲ δόξα σου νοσεῖ, φρονεῖν δόκει τι καὶ ἐὰν ἔχῃς ταύτην τὴν ἰδέαν, ἀλλ' ἡ ἰδέα σου αὕτη πραγματικῶς εἶνε ἀνυπόστατος, μὴ φαντάζεσαι ὅτι ἔχεις σύνεσίν τινα — αἰαῖ, δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί (τλήμονας φυγεῖν Κόντος) Εὐρ. Βάκχ. 1350 ἡ Ἀγαύη κατ' ἀρχὰς λέγει δέδοκται, διότι ἑαυτὴν μόνον ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶτα δὲ ἐνθυμουμένη καὶ τὴν τύχην τοῦ πατρὸς λέγει τλήμονες φυγαί. Οὕτω συνήθως, ἄλλοι δ' ἄλλως· ἴδε ὅσα ὁ Δημ. Βερναρ. ἔγρ. ἐν ἐκδόσει Φοιν. σ. 385. Τὸ Θουκ. 4, 62 ὁ Hude διώρθ. ὧδε: ἢ δοκεῖ γε, εἴ τῴ τι ἔστιν ἀγαθόν. . . οὐχ ἡσυχία —τὸ μὲν παῦσαι ἂν ἑκατέρῳ, τὸ δὲ ξυνδιασῶσαι —; οὐ τοίνυν δοκεῖ τοῖς

πολλοῖς, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἴδους Πλ. Πολ. 358A οὐχ οὕτω δοκεῖ (εἶναι) τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ (δοκεῖ εἶναι, δηλ. ἡ δικαιοσύνη ἐκ) τοῦ ἐπιπόνου εἴδους. Πρὸς τὸ Θουκ. 3, 37 (σελ. 311ª τέλ.) πρβ. ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς Εὐρ. Ἑκ. 195 «ἀγγέλλουσιν ὅτι ἐκ ψηφίσματος τῶν Ἀργ. ἔδοξεν = ἐλήφθη ἀπόφασις (πρβ. Ἡρακλ. 186) περὶ τῆς σῆς ζωῆς, ἤτοι: ὅτι οἱ Ἀργεῖοι συνελθόντες καὶ συσκεφθέντες ἀπεφάσισαν περὶ τῆς ζωῆς σου» Δ. Βερν.

δόκιμος: ἔνθ' ἃ δοκίμα κεῖμαι σφαχθεῖσα τλάμων Εὐρ. Ἰ. Τ. 176 «ἐκεῖ ποῦ ἐσφάχθηκα καὶ ἐθάφτηκα ἐγὼ ἡ πεντάμορφη» θὰ ἔλεγε σήμερον ἡ συνήθεια, κατὰ τοιαύτην πικρῶς εἰρωνικὴν ἀντίφρασιν» Δ. Βερν.

δόξα: ἡ δὲ τῆς γνώμης δόξα, ἀφ' ὧν ἂν ἀκούσωσι, παρίσταται Δημ. 23, 96 ἡ δὲ ἰδέα, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ κρίσις (πεποίθησίς) των, σχηματίζεται ἐξ ὅσων ἀκούσωσιν, ἤτοι: ἡ κρίσις, ἣν θὰ σχηματίσῃ ὁ δικαστής, ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς παραστάσεως τῆς ὑποθέσεως, ἐκ τοῦ ἂν θὰ ἐκτεθῇ καλῶς ἢ κακῶς ἡ ὑπόθεσις.

δορυφορέω: λήσομεν, ὡς ἔοικε, μισθοφόρων ἔργον ἀνθρώπων ποιοῦντες, τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφοροῦντες Δημ. 23, 123 λεληθότες ποιήσομεν ἔργον ἀνθρώπων μισθοφόρων, δορυφοροῦντες τὴν σωτηρίαν (γινόμενοι οἱ σωματοφύλακες ἑνὸς) ἑκάστου τούτων. Τὸ δορυφορεῖν ἦτο λέξις μισητὴ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἀναμιμνήσκουσα τὴν τυραννίδα.

δόσις: ἐν δὲ δόσει βροτῶν ἡδὺς συνοικεῖν (ὁ πλοῦτος) καί τιν' εἰληχὼς χάριν Ἀπ. Χαιρήμ. 36 περιωρισμένος δὲ ὁ πλοῦτος εἰς τὴν δόσιν, ἐν ᾗ δίδεται εἰς τοὺς βροτούς, εἶνε ἡδὺς σύνοικος (κυρ. κατὰ τὸ συνοικεῖν καὶ μάλιστα ἔχων χάριν τινά. Ἐν τῷ Ἀπ. Φιλήμ. 164 γράφει ὁ Παπαβασιλείου ὅ τι δώσεις· οὐ δίδωσι, καὶ ἑρμηνεύει: «μὴ ὅριζε ὅ τι δώσεις· ἣν γὰρ ὁρίσῃς ὃ δώσεις, οὐκέτ' ἄλλος ἐξ αὐτοῦ δώσει».

δουλεία: ἐν Θουκ. 1, 8 ἡ γεν. εἶνε ἐξ ἀντικειμένου, τ. ἔ. τὸ δουλεύειν τοῖς κρείσσοσι.

δουλεύω: τί δρῶντα; δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς (ἐνν. γυναιξί); Εὐρ. Βάκ. 803 τί ποιῶν; γινόμενος δοῦλος εἰς τὰς δούλας μου; Τὸ δουλείαις εἶνε ἐπίθετον, ὄχι οὐσ.

δρᾶμα: μετὰ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν Πλ. Πολ. 451C δηλ. ἀφ' οὗ οἱ ἄνδρες ἔπαιξαν (ὑπεκρίθησαν) τὸ μέρος των, καιρὸς εἶνε νὰ παρέλθωσιν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ αἱ γυναῖκες· ἴδε περαίνω. σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖόν τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δρᾶμα δρᾶν Θεαίτ. 169B σύ μοι φαίνεσαι μᾶλλον, ὅτι παίζεις (ὑποκρίνεσαι) τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀνταίου. Τό τι ἀναφ. εἰς τὸ μᾶλλον, ὁμοίως καί: ἧσσόν τι. Ὁμοίως καὶ 150 A: ἔλαττον δὲ τοῦ ἐμοῦ δράματος κυρ. ἔλαττον δὲ τοῦ προσώπου, ὅπερ (ἀνετέθη μοι ὑπὸ τοῦ θεοῦ) νὰ ὑποκρίνωμαι (Herm. Schmidt).

δράω: καὶ τῷ Μήδῳ ἑτοίμως τοῦτο δρῶντες οὗτοι ἡμᾶς ἔβλαπτον Θουκ. 6, 83. Πρὸς δοτ. τὸ δρῶντες, διότι ὑπάρχει περιποιητικὴ ἔννοια: ναυτικόν τε καὶ προθυμίαν καὶ τῷ Μήδῳ (ὥσπερ ὑμεῖς οὕτω καὶ οὗτοι) ἑτοίμως παρεχόμενοι. Πρβ. Πλ. Νόμ. 713D. Τὸ δ' ἑτοίμως δὲν πλεονάζει, διότι ἄνευ αὐτοῦ θὰ ἐλέγετο πλέον τοῦ δέοντος διὰ τοῦ τοῦτο δρῶντες (ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Steup), διότι οἱ Ἴωνες καὶ οἱ νησιῶται δὲν παρείχοντο πλεῖστον ναυτικὸν τῷ Μήδῳ.

δυσεκπέραντος: τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος παρὸν δυσεκπέραντον ἔρχεται βίου Εὐρ. Ἱππ. 677 «τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν παρὸν πάθος ἀποβαίνει δυσεκπέραντον τοῦ βίου (δυσεκπεραντικὸν ἡμῖν τοῦ βίου), τ. ἔ. ἡ ζωή μου με τὸ πάθος ὅπου ἔχω, δὲν βγαίνει πέρα, δὲν μπορῶ νὰ βγάλω πέρα τὴ ζωὴ μὲ τὸ πάθος τοῦτο» Δ. Βερν.

δύσκηλος 2. Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Αἰσχ. Εὐμ. 828 ἀντὶ τοῦ «θεαί» γρ. μᾶλλον: «θεαὶ οὖσαι, ὡς θεαί».

δυσμήνιτος: ἀμφότερα, μένειν πέμπειν τε, δυσμήνιτ' (ἔγραψα μετὰ τοῦ Wieseler ἀντὶ τοῦ δυσπήματ') ἀμηχάνως ἐμοί Αἰσχ. Εὐμ. 484 ἀμφότερα, καὶ ἡ διαμονὴ καὶ ἡ ἀποπομπή των, εἶνε πράγματα ἐκτάκτως δυσάρεστα εἰς ἐμέ (κυρ. ἐξεγείροντα βαρεῖαν κατ' ἐμοῦ μῆνιν μὲ τρόπον ἀδιέξοδον)· «πέμπειν αὐτὰς ἀμηνίτως δυσχερές ἐστιν ἐμοί» Σχ.

δυσούριστος. Ἄλλοι παθ.: διὰ δυσμενοῦς ἀνέμου ἐπενεχθείς· ἴδε σκότος.

δύσφρων. Πρόσθες εἰς τὸ Σοφ. Θ. Κ. 202: οἴμοι τῆς ἀλογίστου συμφορᾶς.

δυσχέρεια: ὅσον μόνον τὴν δυσχέρειαν κατασβέσαι τὴν ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν ῥινῶν γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις Πλ. Πρωταγ. 334C τόσον μόνον, ὅσον διὰ νὰ κατασβέσωσιν (ἐξαλείψωσι) τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν (τὴν ἀηδίαν), ἡ ὁποία, ὅταν τρώγωμεν τὰ σιτία καὶ τὰ ὄψα (τὰ μαγειρευμένα φαγητά), παρέχεται εἰς τὴν ὄσφρησιν ἡμῶν (κυρ. εἰς τὰς αἰσθήσεις τὰς διὰ τῶν ῥινῶν γινομένας).

δύω: οὐ σεμνότητος ἔργον, ἣν δυώμεθα Εὐρ. Ἰ. Α. 1344 ὁ Δ. Βερν. γράφων δυνώμεθα (ὡς ὑποτ. τοῦ δύνομαι ἢ καὶ δυώμεθα ἑρμηνεύει: «οὐκ ἀξιοπρεπές ἐστι τὸ ἔργον, ἣν εἰς δόμους δυώμεθα (κρυπτόμενοι)», ἐκλαμβάνων τὸ ῥῆμα ὡς μέσον. Ἐγὼ δὲ μᾶλλον παθ. ἐκδεχόμενος αὐτὸ ἑρμηνεύω ὧδε: δὲν εἶνε πλέον ἀνάγκη νὰ κυτάξωμεν τὴν σεμνότητα, ὅταν «χανδακωνώμεθα», δηλ. ὅταν ἄλλοι «μᾶς χανδακώνουν».

Ε

ἐάν (σελ. 326ª ἐν Πλάτ. Φαίδων. 64C κττ.). Ἐν πολλοῖς τούτων ἡ πλαγία ἀποφαντικὴ πρότασις δύναται νὰ τραπῇ εἰς εὐθεῖαν, ὡς: «ἢ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ;» ἴδε σκοπέω.

ἐάω: κἂν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν καὶ Φρυγῶν κατα-

σκαφαί, τάς τε μελλούσας γυναῖκας, ἥν τι δρῶσι βάρβαροι, μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾶν τὰς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος, τὸν Ἑλένης τείσαντας ὄλεθρον Εὐρ. Ἰ. Α. 1379 καὶ ἐξ ἐμοῦ ἐξαρτᾶται ὁ πλοῦς (ἡ ἀναχώρησις) τῶν πλοίων καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν Φρυγῶν, καθὼς καὶ ἂν κάμουν τίποτε (δηλ. κακόν) οἱ βάρβαροι ἐν τῷ μέλλοντι τὰς γυναῖκάς μας (κυρ. τὰς μελλούσας γυναῖκας), νὰ μὴ τοὺς ἀφίνω πλέον νὰ τὰς ἁρπάζουν, ἐννοῶ τὰς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος, ἀφ' οὗ οἱ βάρβαροι τιμωρηθῶσι διὰ τὸν ἐκ τῆς Ἑλένης ὄλεθρον. Οὕτως ἑρμηνεύω τὸ χωρίον, ἄλλοι ἄλλως.

ἐγγράφω: οὐδὲ τεττάρων ἐτῶν ἠξίωσας ἐγγράψαι Λυσ. 30, 5 καὶ ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν δὲν ἠξίωσας νὰ ἐγγράψῃς τὸ ὄνομά σου (εἰς τὸν ἰδιαίτερον κατάλογον, ἐν ᾧ ἐνεγράφοντο οἱ προθυμούμενοι νὰ ὑπέχωσι λόγον τῶν πράξεών των).

ἐγείρω. Περὶ τοῦ ἐγρήγορον (ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 358) παρατηρῶ ὅτι ἴσως ἔχει καλῶς, διότι πόθεν δῆλον, ὅτι τὸ ἐπίθετον τοῦτο δὲν ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ Αἰσχύλου;

ἔγκειμαι: οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις, Φοίβῳ δουλεύσω, κοὐ λήξω τοὺς βόσκοντας θεραπεύων Εὐρ. Ἴων 181 «ἐπεὶ δὲ τούτοις τοῖς μόχθοις (ἤτοι: τῇ Φοίβου λατρείᾳ) πρόσκειμαι, Φοίβῳ δουλεύσω κοὐ λήξω τοὺς βόσκοντας (τρέφοντάς με) θεραπεύων. Κοινῶς: ἀφ' οὗ εἶμαι λάτρις τοῦ Φοίβου, δὲν θὰ δουλεύσω παρὰ εἰς τὸν Φοῖβον ποῦ με τρέφει» Δ. Βερν.

ἐγκρατής: τοῦ μαθεῖν τι καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ τοῦ ἐπιμεληθῆναι τῶν τοιούτων τινός..., οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι πράττοντες αὐτά, οἱ δ' ἀκρατεῖς οὐδενὸς μετέχουσι Ξεν. Ἀπ. 4,5,10 ἡ σύνταξις: οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι τοῦ μαθεῖν .. καὶ τοῦ ἐπιμεληθῆναι τῶν τοιούτων τινός, πράττοντες αὐτά (ἤτοι: τὸ μαθεῖν... καὶ τὸ ἐπιμεληθῆναι..), οἱ δ' ἀκρατεῖς οὐδενὸς (αὐτῶν) μετέχουσιν.

εἰ (σελ. 338 α, 2). Προσθετέον τὸ παράδειγμα: μακάριόν μέ τις θεῶν ἔμελλε θήσειν (=ποιήσειν), εἰ τύχοιμι τῶν γάμων Εὐρ. Ἰ. Α. 1406, ἃ σαφῆ.

εἰ δὲ (σελ 339 τελ.). Προσθετέον τὸ εἰ δ' οὖν Σοφ. Ἀντ. 722 = εἰ δ' ἀληθῶς μὴ συμβαίνει τοῦτο.

εἴδω (σελ. 342). Εἰς τὸ Σοφ. Ο. Κ. 75 προσθετέον: κυρ. ξεύρεις τί νὰ κάμῃς, διὰ νὰ μὴ σφάλῃς; Τὴν δ' ἑρμηνείαν τοῦ Κ 329 ἴδε ἐν τῷ μή, καὶ ἐν τῷ πρόφασις τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Τ 261.

εἰκάζω: εἴκαζε· κοινόν ἐστιν εἰκάζειν τάδε Εὐρ. Ἰ. Α. 845 «σκῶπτε· κοινὸν (ἡμῖν) ἐστι σκώπτειν τάδε» Δ. Βερν. παραβάλλων Ἡσύχ. «εἰκάζειν: σκώπτειν.. τὸ λέγειν: ὅμοιος εἶ τῷδε». Α. Β. 596 καὶ Σουίδαν: «ἀνεικάσασθε: ἀνασκώψατε. Δραπέτισι Κρατῖνος» (Ἀπ. 63). «Ἰδίως δὲ εἰκάζειν ἦτο τὰ παρὰ πότον εὐτραπέλως τωθάζειν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ξεν. Συμπ. 5, 6 κέ. Πλ. Μέν. 80 Α. Διόδ. Σ. 63, 20 κέ.» Δ. Βερν.

εἶμι (σελ. 350 α): εἶσιν ἁ πρόμαντις Δίκα Σοφ. Ἠλ. 475 ἔρχεται ἡ προάγγελος τῆς Ἐρινύος Δίκη. Πρώτη λοιπὸν ἔρχεται ἡ Δίκη, ὡς δικαστής, ἵνα δικάσῃ. Μετ' αὐτὴν ἐπακολουθεῖ ἡ Ἐρινύς, οἷον ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία.

εἴπερ: εἴπερ ἀλγεινὸν τὸ τέκνων στερομένην δακρυρροεῖν Εὐρ. Ι. Α. 889 «εἴπερ (τι ἀλγεινόν), τὸ τέκνων στερομένην δακρυρροεῖν ἀλγεινόν (ἐστι). Πρβ. Πλ. Νόμ. 667 Α: οὐκ, ὦγαθέ, προσέχων τούτῳ τὸν νοῦν δρῶ τοῦτο, εἴπερ = εἴπερ τινὶ καὶ ἄλλῳ τὸν νοῦν τούτῳ προσέχων δρῶ τοῦτο» Δ. Βερν.

εἴρω (λέγω) σελ. 354 α. Ἐν τῇ ἑρμην. Πλ. Κρίτων. 48 Α ἀντὶ τοῦ πρὸς ἡμᾶς γρ. δι' ἡμᾶς ἢ περὶ ἡμῶν. εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών, ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε Εὐρ. Ἑκ. 234 «εἰ δ' ἔστιν (= ἔξεστι) τοῖς δούλοισιν (ὁποία ἡ Ἑκάβη) ἐξιστορῆσαι («ἐρωτῆσαι» Σχ.) τοὺς ἐλευθέρους (ὁποῖος ὁ Ὀδυσσεύς) μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια, σοὶ (= «πρὸς σέ» Σχ., ὄχι = ὑπὸ σοῦ) μὲν εἰρῆσθαι («ὑπ' ἐμοῦ» Σχ. αὐτά, ἤτοι: τὰ μὴ λυπρὰ μηδὲ κέ.) χρεὼν (ἐστιν), ἀκοῦσαι δέ (σου) ἡμᾶς τοὺς ἐρωτῶντας τάδε (ἤτοι: τὰ ἑξῆς) Ὁ πρκ. εἰρῆσθαι ἐπὶ μέλλ. διὰ τὸ συντόμως καὶ διὰ βραχέων εἰρήσεσθαι. Ἂν συγχωρεῖται εἰς τοὺς δούλους νὰ κάμουν εἰς τοὺς ἐλευθέρους (εὐφήμως ἀντὶ τοῦ: δεσπότας), λέγει ἡ Ἑκάβη, μίαν ἀθῷαν ἐρώτησιν, ἀνάγκη νὰ σοῦ τὴν πῶ μὲν ἐγὼ σὲ δυὸ λόγια, νὰ μ' ἀποκριθῇς δὲ σύ» Δ. Βερν.

εἷς: κρείσσων γὰρ οὔ τις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ, πλὴν εἷς τις Ἀπ. Εὐρ. 325 οὐδεὶς ἀνὴρ πέφυκε (ἐστὶ) κρείσσων χρημάτων, πλὴν εἷς τις: παρὰ ἕνας, τὸν ὁποῖον καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω. — Πρὸς τὸ Πλάτ. Νόμ. 708 D (σ. 358 α) πρβ. τὴν χυδαίαν παροιμίαν: «κλάνουν σ' ἕνα κολοκύθι», τ. ἔ. συμφωνοῦν.

εἰσβιβάζω: Διόνυσος ἡμᾶς εἰσέβησ' (Abresch: εὐσέβησ') ὁ τοῦ Διὸς Εὐρ. Βάκχ. 466 ἐνν. εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὄχι εἰς τὰ μυστήρια διότι ἐρωτήσαντος τοῦ Πενθέως, ἐκ τίνος αἰτίας εἰσάγει (ὁ Διόνυσος) τὰς τελετὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ Διόνυσος ὤφειλε νὰ εἴπῃ ὅτι: ὁ Διόνυσος ἐκέλευσεν εἰσάγειν (= εἰσέβησε).

εἴσειμι: καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰσίω δόμων πύλας Εὐρ. Ἠλ. 661 «καὶ εἰς μόνας γε τὰς τῶν δόμων πύλας ἐπεισέλθω (= εἰσέλθω κἀγώ), ἤτοι: μὰ τὴν ἀλήθεια ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἂς ἔμβω καὶ ἐγὼ ὡς σ' τὴν πόρτα μονάχα» Δ. Βερν.

εἴτε .. εἴτε: εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων, εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων σ' εὕρημα δέξατ' ἔκ του νυμφᾶν Ἑλικωνιάδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει Σοφ. Ο. Τ. 1104. Πῶς συντάσσονται ταῦτα οὐδεὶς τῶν ἑρμηνευτῶν εἶπε μέχρι τῆς σήμερον. Ἀλλὰ πᾶς τις θὰ ἐρωτήσῃ ἐνταῦθα, ποία εἶνε ἡ κυρία πρότασις. Πάν-

τως εἶνε τό τίς σ' ἔτικτε (1098), τ. ἔ. καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι σ' ἐδέχθη ὁ Ἑρμῆς ἢ ὁ Διόνυσος ἔκ τινος Ἑλικωνιάδος, πάλιν ὑπονοεῖται τὸ τίς σ' ἐγέννησε· καὶ τἀνάπαλιν: ἀφ' οὗ σε ἐγέννησέ τις οἱαδήποτε, πολὺ πιθανὸν θά σε ἐξέθηκέ που, ἐκεῖ δὲ ἐκτεθέντα εὑροῦσα Ἑλικωνιάς τις σὲ ἔδωκεν ὡς εὕρημα εἰς τὸν Ἑρμῆν (ὅστις καὶ ἐπὶ νομισμάτων παρίσταται ὡς κουροτρόφος τις) ἢ εἰς τὸν Διόνυσον. Κατὰ ταῦτα τὰ μὲν τῷ γὰρ πλάκες. . φίλαι εἶνε παρενθετικά, τὸ δὲ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν πρέπει νὰ μετατεθῇ μετὰ τὸ συμπαίζει. Οὕτω δὲ ὁ λόγος θὰ ἔχῃ καλῶς.

ἐκ (σελ. 365b). Περὶ τοῦ Ηλ. Γοργ. 500 Α ἴδε τρίτος. ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας ἐλευθέρους πρύμνηθεν ἑστῶτας Εὐρ. Ἰ. Τ. 1348, ἴδε πρύμνηθεν. ὑπὸ στέγαισί τε οἵαισι ναίω βασιλικῶν ἐκ δωμάτων, Ἠλ. 305 «σὲ τί παλησόσπιτα κατοικῶ τώρα ὕστερα ἀπὸ τὰ βασιλικὰ παλάτια ποῦ ἤμουν (πρωτίτερα).» ἐκ χρυσοφόρου δειρῆς Ἑκ. 153, ἴδ. νασμός.

ἐκβαίνω: ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε Εὐρ. Ἰ. Τ. 781 «ἀλλοῦ πῆγε ὁ νοῦς μου». Τὸ δ' Εὐρ. Μηδ. 229 ὀρθότερον, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἑρμηνεύεται, ἂν ὁρμηθῶμεν ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ Σχ. τῆσδε: «γιγνώσκω καλῶς· ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται». Καὶ ἀληθῶς ἐν ἤθει ἀναφωνούμενον σημαίνει: φεῦ, τὸ γνωρίζω καλῶς ἐκ τῆς σκληρᾶς πείρας μου. Παρενθετικῶς εὕρηται τὸ γιγνώσκω κἀλλ., ὡς Θουκ. 6, 37.

ἐκγίγνομαι: ἅμα δὲ ἐχθροὺς ἀμύνασθαι ἐκγενησόμενον ἡμῖν Θουκ. 7, 68, ἴδε νομίζω.

ἐκδίδωμι: καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα Εὐρ. Ἰ. Α 736 καλὸν εἶνε νὰ ὑπανδρεύσω, ἀφ' οὗ τὰ ἐγέννησα (ἐγὼ ἡ μήτηρ) τὰ τέκνα μου·«δικά μου γιὰ εἶνε» ἴδε γέ.

ἐκεῖθεν: βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει Σοφ. Ο. Κ. 1226 τὴν αὐτὴν ἔλξιν μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς: «νὰ πᾷς ἀπὸ 'κεῖ ποῦ ἦλθες».

ἐκκομίζειν: τὸ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν Εὐρ. Ἀνδρ. 1269 ἴσως: δεῖ γάρ σε ἐκκομίζειν (ὑπομένειν μέχρι τέλους) τὸ πεπρωμένον.

ἐκλείπω: αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν θύρσον ἐκλελοιπότα κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον Εὐρ. Βάκ. 1054 διότι ἄλλαι μὲν ἐξ αὐτῶν τὸν ἐκ τοῦ κισσοῦ ἀπογυμνωθέντα (=ἐκλελοιπότα κυρ. ἐνν. κισσόν ὡς ἀντικείμ.) θύρσον περιέπλεκον καλῶς πάλιν μὲ αὐτόν, ὥστε νὰ γίνεται κομήτης (ὥστε νὰ κρέμωνται οἱ κλῶνες τοῦ κισσοῦ). Τὸ κισσῷ ἀναφ. εἰς τὸ ἐξανέστεφον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κομήτην.

ἐκμανθάνω: δεῖ γὰρ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν, κεἰ μὴ θέλει, ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων Αὐτ. 39 κατὰ τὴν γνώμην μου ὤφειλε νὰ εἴπῃ: δεῖ γὰρ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν τἀμὰ βακχεύματα, ἀτέλεστον οὖσαν (=ἐπεὶ ἀτέλεστός ἐστιν) αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ βακχεύματα τεθὲν μετὰ τὸ ἀτέλεστον συνεφώνησεν, ὡς εἰκός, πρὸς αὐτό· ἐκ τούτου αἱ δυσκολίαι.

ἐκπαιδεύω: κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπαιδεύεται Αἰσχ. Πέρσ. 816, ἴδε ὕπειμι.

ἐκπέμπω: ἔκπεμπε παῖδα δωμάτων πατρὸς μέτα Εὐρ. Ἰ. Α. 1110 ἔκπεμπε μετὰ τοῦ πατρὸς τὴν παῖδα ἐκτὸς τῶν δωμάτων (Δ. Βερν.), δηλ. εἰς θυσίαν.

ἐκπλήσσω: ὅταν δὲ δείσωσιν, ὅσῳ ἂν πλείους ὦσι, τοσούτῳ μείζω καὶ ἐκπεπληγμένον μᾶλλον τὸν φόβον κέκτηνται Ξεν.Κ.Π.5,2,33 τόσον μεγαλίτερος καὶ πλέον ἔντρομος εἶνε ὁ φόβος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατέχονται.

ἐκπλύνω: ἐχρῆν . . ἐκπλύνοντας τὴν οἰσπώτην . . ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς Ἀρφ. Λυσ. 575, ἴδε κλίνη.

ἐκπράσσω. Εἰς τὸ Εὐρ. Βάκχ 1161 προσθετέον: ἄλλοι: τὸν καλλίνικον θεὸν κατωρθώσατε νὰ κάμετε ἔνδοξον ὡς πρὸς τοὺς γόους καὶ τὰ δάκρυα (ὡς καταστρέψαντα τοὺς ἐχθρούς του).

ἐκτείνω: ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν εἰς τὸ λοιπόν Αἰσχ.Εὐμ.710 τὸν λόγον τοῦτον ἐξέτεινα ὡς παραίνεσιν πρὸς τοὺς πολίτας μου ἐν τῷ μέλλοντι.

ἐκφέρω: καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε Ἀρφ. Ἀχ. 1123 ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων θὰ συμπληρώσωμεν: καὶ ἐκ τῆς ἐμῆς ἀσπίδος ἔκφερε τοὺς κριβανίτας, τ. ἔ. ὁ Δικαιόπολις ἄγων εἰρήνην μετεχειρίζετο τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ εἰς ἐναπόθεσιν ἄρτων κριβανιτῶν. Οὐδεμία λοιπὸν ἀνάγκη διορθώσεως.

ἔκφορος. Πρόσθες εἰς τὸ Αἰσχ. Εὐμ. 911: ἄλλοι·) μᾶλλον νὰ ἐκδιώκῃ ἐκ τῆς χώρας.

ἐκφύω: Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ Εὐρ. Ἰ.Τ. 807 «(ἔγωγε=ναι, ὃ ἐξάγεται ἐκ τῆς κατανεύσεως Ὀρέστου Πέλοπός τε παιδὶ παιδός (='Αγαμέμνονι τῷ τοῦ Πελοπίδου Ἀτρέως παιδί) ἐκπέφυκα ἐγώ» Δ. Βερν. Περὶ τῆς δοτ. πρβ. ξ 115. Ἡρ. 1,30. Τὸ ἐκφύοι Δημ. 24, 154 εἶνε μὲν κατὰ τύπον ἐνεστως, ἀλλὰ κατ' ἔννοιαν ἀόρ. β. Μήπως ὑπολανθάνει ἀόρ. β' εὐκτ. ἐκφύῃ; (ἴδε φύω).

ἐλάτη: ἀνὰ δ' ἐλάταισι στεφανώδει τε χλόᾳ θίασος ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων ἐπὶ δαῖτα τὰν θεῶν κρατῆρά τε Βάκχου Εὐρ. Ἰ. Α. 1058 «ὁ δ' ἀνὰ ταῖς ἐλάταις τῇ τε στεφανώδει (ἤτοι: τῇ εἰς παρασκευὴν στεφάνων ἐπιτηδείᾳ) χλόῃ (ὤν, ἤτοι ἐνταῦθα: διάγων) ἱπποβότας τῶν Κεντ. θίασος ἔμολεν ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν δαῖτα τόν τε Βάκχου κρατῆρα» Δ. Βερν.

ἐλατήριος. Εἰς τὸ Αἰσχ. Χο. 964 ἀντὶ τοῦ ἐλάσῃ γρ ἐλάσῃ (ἐλαθῇ Kayser).

ἐλεύθερος: ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον φέγγος τόδε Εὐρ. Ἑκ. 367 «ἀφίημι ἐλεύθερον (τῶν ἐμῶν) ὀμμάτων τὸ φέγγος τόδε (= τὸν βίον τοῦτον). «τέτοια ζωὴ νὰ μὴ φθάσω νὰ τὴν δῶ μὲ τὰ μάτια μου» λέγει καὶ σήμερον ὁ λαός» Δ. Βερν.

ἕλιξ. Ἐν τῷ Βακχ.1171 ἀντὶ τοῦ «κλῆμα (ἀμπέλου)»,

ὅπερ καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς ἐπεισῆλθεν, γρ. κισσὸν (κόρυμβον κισσοῦ), δι' οὗ ἔστεφον τοὺς θύρσους. 'Ενν. τὴν κεφαλὴν τοῦ Πενθέως.

ἑλίσσω : ἐννέα μὲν . . . δίνης ἀργυρέης εἱλιγμένα εἰς ἅλα πίπτει Ἡσ. Θεογ. 790 ἐννέα (μέρη) δίναις ἀργυραῖς εἱλιγμένα πίπτει (πίπτουσιν) εἰς ἅλα. Κατὰ τὴν γρ. εἱλιγμένος ὑποκείμ. θὰ εἶνε ὁ Ὠκεανός, οἷον: ὁ Ὠκεανὸς ἔχων ἐννέα μοίρας (=μέρη) εἱλιγμένας δίναις ἀργυραῖς κἑ.

ἕλκω : ἕλκων τῆς τρυγός Ἀπ. Κρατίν. 250 πίνων οἶνον ἀδιήθητον ἔτι. ἤδη δ' ἂν ἕλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο Εὐρ. Μηδ. 1181 «ἤδη δὲ ταχὺς βαδιστὴς ἕλκων ἔκπλεθρον κῶλον (= τὸν ἑξάπλεθρον δρόμον, ἤτοι τὸν τοῦ σταδίου διανύων) ἀνθήπτετ' ἂν (= ἐφήπτετ' ἂν ἀμέσως τῶν τοῦ σταδίου (δρόμου) τερμόνων» Δ. Βερν. παρατηρῶν, ὅτι ἡ σημερινὴ Ἑλληνικὴ διέσωσεν ἁπάσας τὰς ἰδιωματικὰς χρήσεις τοῦ ἀρχαίου ἕλκω καὶ ἀναφέρει σὺν ἄλλοις πρβγ. καὶ τὸ Θεοκρ. 7,21 πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; ἤτοι: ποῦ τραβᾷς ἔτσι μέσ' σ' τὸ μεσημέρι; καὶ τοῦτο κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀρχικοῦ πόδας,

ἐλλείπω: εἴ τι ἐγὼ ἐλλείποιμι τῷ λόγῳ τῆς κατηγορίας οὐκ ἂν δίκαιος εἴη οὗτος διὰ τοῦτο ὠφεληθῆναι ἀλλὰ μᾶλλον, ὅ τι ἱκανῶς διδάξαιμι, ἐκ τούτων ἀποδοκιμασθῆναι Λυσ. 31, 3 ἐὰν ἐγὼ ἤθελον ἔχῃ ἔλλειψίν τινα ἐν τῷ λόγῳ τῆς κατηγορίας, δὲν θὰ ἦτο δίκαιον οὗτος νὰ ὠφελῆται διὰ τοῦτο, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἐκ τούτων, ὅσα ἐγὼ ἤθελον ἱκανῶς διδάξῃ. οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδα Εὐρ. Ἠλ. 609 κυρ. οὐδὲ λέλοιπας ἐν τοῖς φίλοις ἐλπίδα.

ἐλπίζω :ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ ἂν ἤλπισ' αὐδάν Σοφ. Ἠλ. 1281 ἤκουσα φωνὴν (τὴν ἀπαισίαν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρέστου), εἴδησιν, ἣν οὐδὲ θὰ ἐφανταζόμην ὅτι θ' ἀκούσω· ἴδε ὀργή.

ἐμμίγνυμι (σελ. 410), ἴδε ἐμμείγνυμι.

ἐμφανής: ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς Εὐρ. Βάκχ. 22 ἵνα φανερώσω τὴν θεότητά μου εἰς τοὺς θνητούς. Τὸ δαίμων λοιπὸν φαίνεται ὅτι εἶνε κατηγορούμενον: ὡς δαίμων· πρβ. δῆλος.

ἐν: κἂν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν καὶ Φρυγῶν κατασκαφαὶ Εὐρ. Ἰ. Α. 1379, ἴδε ἐάω.

ἐναγὴς (ἄγος) 2 ὁ ἄγει ἐνεχόμενος, ὁ ἀραῖς ἔνοχος, ὁ ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἐπαρώμενος, ἀραῖος· τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτέ σ' (Nauck: μὴ ποτ' ἐν) αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγων ἄτιμον βαλεῖν Σοφ. Ο. Τ. 656 τὸν δι' ὅρκου εἰς ἀρὰς ἐκτεθειμένον φίλον ποτὲ ἄνευ φανερᾶς αἰτίας (αἰτιάσεως) νὰ μὴ ἀπορρίψῃς καὶ στερήσῃς πάσης ἀπολογίας. Ὁ Musgrave ἔγρ. ἀναγῆ, ἀλλ' ἀπορριπτέον, διότι δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τοῦτο ὁ χορός. Τὸ δ' αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ λόγων ἄτιμον.

ἐναργής. Ἐν τῇ Σοφ. Ἀντίγ. 795 ἑρμηνείᾳ ἀντὶ τοῦ ἔρως γρ.μᾶλλον: ὁ ἵμερος ὁ ἐκπεμπόμενος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νύμφης.

ἐναριθμέω. Ἐν τῷ «καὶ ἐν ᾧ ζῆτε» ἐξαλειπτέον τὸν καί.

ἔνδαις. Νῦν ἐπιγνούς, ὅτι τὸ χωρίον τῶν Αἰσχ. Εὐμ. 1045 οὐδεμιᾶς διορθ. ἔχει χρείαν ἑρμηνεύω ὧδε: σπονδαὶ δὲ (βαλλέσθωσαν) εἰς τὸ πᾶν οἴκων (Ἐρινύων) ἐν τῷ φωτὶ τῶν δᾴδων. Ἡ πρᾶξις προβαίνει κανονικῶς· πρῶτον ἔφθασεν ἡ πομπὴ εἰς τὴν εἴσοδον, ἔπειτα εἰσῆλθον ὑπὸ τοὺς κευθμῶνας· τρίτον, ἀφ' οὗ εἰσῆλθον πλέον εἰς τὸν πρώην ἀκατοίκητον οἶκον τῶν Ἐρινύων, ὅπως σήμερον κάμνομεν ἁγιασμόν, οὕτω καὶ τότε ἔκαμαν σπονδάς, ἃς ἔχυσαν, ἢ μᾶλλον ἐρράντισαν πρὸς πάντα τὰ μέρη τοῦ σπηλαίου. Ἡ δ' ἔννοια τῆς προστ. (βαλλέσθωσαν ἤ τινος τοιούτου) ὑποδηλοῦται πως καὶ ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς κινήσεως τῶν σπενδομένων. Τὸ δὲ Παλλάδος ἀστοῖς συναπτέον πρὸς τὰ ἐφεξῆς. Ἴδε συγκαταβαίνω.

ἐνδεής. Τὸ πρὸς τὸ καίριον πονεῖν (Σοφ. Φιλ. 524) συνήθως ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ: πονεῖν πρὸς τὸ καίριον (=πρὸς τοῦτο, ὃ καίριόν ἐστι), ὅπερ φαίνεται ὀρθότερον καὶ ἄλλως καὶ διὰ τὸ πρὸς καιρὸν πονῶ Αἴ. 38.

ἐνδίδωμι: κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν, τούτου ἄσμενος ἔχῃ ὥσπερ τὰ μειράκια Πλ. Γοργ. 499Β «καὶ ἄν τις «διὰ χωρατὰ» σοὶ δώσῃ ὅ τι καὶ ἂν εἶνε νὰ τὸ κρατήσῃς, κρατιέσαι ἀπ' αὐτὸ 'ς τὰ καλὰ καὶ δὲν τὸ ἀφίνεις». Μετέφρασα κατὰ λέξιν ἀκριβῶς, ἵνα ἐννοηθῇ ἡ μεταφορά. Ὅθεν: καὶ ἄν τις χάριν παιδιᾶς σοι δώσῃ μικράν τινα λαβήν, ἀφορμὴν κτλ.

ἐξάλλομαι. Ἐν τῷ Τιμοθ. Περσ. 103 οἱ ὀδόντες, κατὰ τὸν Herw, δὲν εἶνε οἱ σκαλμοί, ἀλλ' οἱ ὀδόντες τῶν ἐντρόμων ἐρετῶν (καθ' ὑπερβολήν).

ἔξαρχος: ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος εὐοῖ Εὐρ. Βάκχ. 141 ὁ Weckl. ἑρμηνεύει: ὁ δ' ἔξαρχός (ἐστι) «Βρόμιος εὐοῖ», ἤτοι: ὁ δ' ἐξάρχει (ἐκβάλλει πρῶτος τὴν φωνήν): «Βρόμιος εὐοῖ». Δὲν πιστεύω. Μᾶλλον ὧδε: ὁ δ' ἔξαρχός (ἐστιν) ὁ Βρόμιος, εὐοῖ· ἤτοι: τί χαρά, τί λαμπρὸν πρᾶγμα εἶνε νὰ ἔχῃ τις ἔξαρχον τὸν Βρόμιον!

ἐξηγέομαι Τοῦ βιαιότερον φορᾷ (Θουκ. 6,85) ἀκριβεστέραν ἑρμηνείαν ἴδε ἐν τῷ φορά.

ἐξισόω: μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε (=τὰ τῶνδε κακά) τοῖς ἐμοῖς κακοῖς Σοφ. Ο. Τ. 1507. Τὸ Θουκ. 6, 87 ἴδε πληρέστερον ἐν τῷ μεταλαμβάνω.

ἐξόμνυμι. Ἐπ' ἄλλης ἐννοίας παρ' Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. κεφ. 55 ἐφ' οὗ καὶ οἱ διαιτηταὶ ἀποφαίνονται τὰς διαίτας καὶ οἱ μάρτυρες ἐξόμνυνται τὰς μαρτυρίας ἐφ' οὗ λίθου καὶ οἱ διαιτηταὶ ἐκδίδουσι τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις των καὶ οἱ μάρτυρες ὁρκίζονται, ὅτι θὰ εἴπωσι τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν (κυρ. ὀμνύασιν ἦ μὴν ἐξερεῖν καὶ μαρτυρήσειν τἀληθῆ).

ἐξορμάω: κλήθρων δ' ἐξόρμα, ἤν γ' ἄρα νῦν πομπαῖς

ἀντήσῃς, πάλιν ἐξόρμα σύ, χαλινοὺς ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας Εὐρ. Ἰ. Α. 149 «ἐξέλαυνε δὲ τῶν χαρακωμάτων (=κλήθρων δ' ἐξόρμα), ἥν γέ που (ἤ: τυχόν, ἤ: ἴσως=ἦν γ' ἄρα, ἐν αὐτοῖς τοῖς χαρακώμασιν) ἀντήσῃς (ταῖς περὶ τὴν παῖδα) πομπαῖς (ἤτοι: τοῖς τὴν παῖδα παραπέμπουσιν), ἐξέλαυνε (αὐτάς, τὰς πομπάς) ὀπίσω (=πάλιν) σύ, (τοὺς τῶν ἵππων) χαλινοὺς (πρὸς τὰς τῶν) Κυκλώπων θυμέλας ἐφιεὶς (ἤτοι: ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνων εἰς Μυκήνας)» Δ. Βερν.

ἐξύφασμα τό Εὐρ. Ἠλ. 539, ἴδε κερκίς ἐν Παραρτήμ.

ἐξουσία: σὺ δὲ τῇ σαυτοῦ προπετείᾳ καὶ θρασύτητι λαβὼν ἐξουσίαν Δημ. 22, 63 σὺ δὲ προσλαβὼν (νόμιμον) ἐξουσίαν ἐπὶ τῇ σῇ προπ. καὶ θρασύτητι.

ἐξωθέω. Ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Θουκ. 6, 34 ἀντὶ τοῦ «διὰ τῆς χρονοτριβῆς» ἄλλοι ὀρθότερον: «ὡς ἐκ τῆς προχωρημένης ὥρας τοῦ ἔτους».

ἐπάγω: τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν Πλουτ. 1087B, ἴδε κρέας.

ἐπεγγελῶ Σοφ. Αἴ. 969, ἴδε κατά. Πρβ. καὶ Ἠλ. 835 ἐν τῷ ἐπεμβαίνω.

ἔπειμι: καὶ οἷα ἐπιόντα ὑπέμειναν κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν Πλ. Μενέξ. 241A κυρ. καὶ οἷα ἐπιόντα δεινὰ (ἢ κακὰ) ὑπέμειναν κέ.

ἐπέχω. Τὸ χ 75 ἑρμηνευτέον: ἐναντίον δὲ αὐτοῦ («κατεπάνω του») ὅλοι ἂς προχωρῶμεν. Αὐτονόη τ' ὄχλος τε πᾶς ἐπεῖχε Βακχῶν Εὐρ. Βακχ. 1130 ἡ Αὐτονόη καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τῶν Βακχῶν (ὁλονὲν) ἐπλησίαζον (ἐχθρικῶς, καὶ ἐσχημάτιζον κύκλον). — οὐδέν μ' ἐπίσχῃ γ' Εὐρ. Ἰ.Τ. 912 «τίποτε δὲν θά μ' ἐμποδίσῃ» Δ.Βερν., ὃς παραβάλλει Α 262.Η 197.ζ 201. π 437. τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν ἐπισχέτω ξίφος δέρῃ πρὸς ἀνδρὸς αἱμά τ' ἐξανιέτω Εὐρ. Ἰ. Α. 1459 εἰς ἀποζημίωσιν τῆς (μὴ γενομένης) σῆς σφαγῆς (ὁ ἱερεὺς) ἂς πλησιάζῃ τὸ ξίφος εἰς τὸν λαιμὸν ἀνθρώπου καὶ ἂς ἐκβάλλῃ ὀλίγον αἷμα Τὸ Σοφ. Φιλ. 539 ἄλλοι ἑρμηνεύουσι: σταθῆτε ἂς μάθωμεν. ὅστις ἂν εἰς εὐεργεσίας μέρος καταθέσθαι βούλοιτο (ὅστις θὰ ἐπεθύμει νὰ σᾶς ὑποχρεώσῃ, ἤτοι, ὡς λέγουσι συνήθως: ν' ἀποκτήσῃ δικαιώματα εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην ὑμῶν, ἐμποδιζων κέ.) τὸ πράττειν ὑπεναντί' ἐκεῖνον ἐγχειροῦνθ' ὑμῖν ἐπισχεῖν Δημ.23,17 κυρ.=τὸ ἐπισχεῖν ἐκεῖνον ἐγχειροῦντα πράττειν ὑπεναντία ὑμῖν.

ἐπί (σελ. 498a). Περὶ τοῦ Ἀρφ. Ἱππ. 706 πρβ. ὅσα ἔγραψα ἐν τῷ καταλούω (ἐν Παραρτήμ.).

ἐπιδίδωμι. Ἐν τῇ ἑρμην. Εὐρ. Βακχ. 1128 ὦμον ἐνν. τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχίονος μετὰ τῆς ἐν τῷ ὤμῳ ῥίζης· πρβ. Θεόκρ. 26, 22.

ἐπικουρέω: πολλοὺς δὲ δι' ἔνδειαν τῶν καθ' ἡμέραν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχομένους ἀποθνήσκειν Ἰσοκρ. 4, 168 πολλοὶ δὲ δι' ἔλλειψιν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἀναγκαζόμενοι νὰ ὑπηρετῶσιν ὡς μισθοφόροι (ὁμοίως Πλ. Πολ. 575B) φονεύονται μαχόμενοι ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν των ἐναντίον τῶν φίλων των.

ἐπικτάομαι. Τὸ Σοφ. Ἀντ. 846 ἑρμηνευτέον ἀκριβέστερον ὧδε: ἐν πάσῃ περιπτώσει (τ. ἔ. ἂν καὶ οὐδὲν κερδίζω ἐπιμαρτυρομένη ὑμᾶς) ἔχω καὶ ὑμᾶς ἐπὶ τοῖς ἄλλοις μάρτυρας. Τὸ δ' ἔχω τοῦτο ἰσοδυναμεῖ τῷ κέκτημαι, διότι σημαίνει: ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου, διὰ νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ μαρτυρήσητε, ὁπόταν θέλω.

ἐπίπολος πρόσπολος, θεράπων· σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος Σοφ. Ο. Τ. 1321 σὺ μόνος ἐκ τῶν ἐμῶν θεραπόντων παραμένεις μοι ἔτι. Ἡ ἐν τοῖς Σχ. γρ. ἐμοῖς ἐπὶ πόνοις δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸ μέτρον.

ἐπισφάττω σφάττω ἐπὶ (τάφῳ, πυρᾷ, βωμῷ), θύω πρὸς ἐξιλασμόν· πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ'(α) αἷμα μηλείου φόνου Εὐρ. Ἠλ. 92 «πυρᾷ τ' ἐπισφάξας ἀμνὸν τὸ αἷμα τοῦ σφαγίου χοὰς τῷ πατρὶ προσήνεγκα» Δ. Βερν.

ἐπιτηρέω: καὶ μὴ ἐπιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν Ἀρφ. Ἀχ. 197 μεταθετέον, ὡς φαίνεται, μετὰ τὸν ἐφεξῆς στίχον. Ἡ δὲ μετάθεσις προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ὁ ἐφεξῆς στ. ἄρχεται ἀπὸ τοῦ καί.

ἐπιτολμάω. Τὸ ἐπιτολμάτω κυρ. =τολμάτω ἐπὶ τῇ ᾠδῇ.

ἐπίφθονος: σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, ἀλλ' ἐπίφθονος λόγος διελθεῖν Εὐρ. Μήδ 529, ἴδε λεπτὸς ἐν Παραρτήμ.

ἐράω: οὔκουν ἐμαυτῷ γ'· εἰ δὲ σοί, σύ τοῦτ' ἔρα Εὐρ. Ἰ. Τ. 516 «οὔκουν ἐμαυτῷ γε (ποθεινός)· εἰ δὲ σοὶ (ποθεινὸς ἥκω), σὺ πόθει τὸν πόθον τοῦτον (=σὺ πόθει τοῦτο=σὺ ἔρα τὸν ἔρωτα τοῦτον (=τοῦτο)» Δ. Βερν. πρβ.«πόθος: ἔρως» Ἡσύχ. καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεὶς ἔχειν Πλ. Κρατ. 404C ἔχει ἐρασθῇ, κυρ. ἀφ' οὗ τὴν ἠγάπησε, τὴν ἔχει γυναῖκα.

ἔργον: χρὴ δὲ αἰεὶ ἐν τῇ πολεμίᾳ τῇ μὲν γνώμῃ (κατὰ τὸ φρόνημα) θαρσαλέους στρατεύειν, τῷ δὲ ἔργῳ δεδιότας παρασκευάζεσθαι (παρεσκευάσθαι) Θουκ. 2, 11 ἐν δὲ τῷ ἔργῳ (ἐμπράκτως δὲ) μετὰ φόβου νὰ παρασκευαζώμεθα (κυρ. νὰ παρασκευάζωνται οἱ ἄνθρωποι). Ἄλλοι προτιμῶσι τὴν γρ. παρεσκευάσθαι (πρβ. τὸ ἀνωτ. παρεσκευασμένους χωρεῖν), διότι οἱ ἐν τῇ πολεμίᾳ γῇ ὄντες πρέπει νὰ εἶνε ἤδη παρεσκευασμένοι. τὸ ἔργον τοῦ καλοῦ δικαιώματος ὑποπτεύοντες ἀλόγως σωφρονοῦσιν 6, 79 ἴδε σωφρονῶ.

ἐρημόω: θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἠρημωμένας Εὐρ. Βάκχ. 687, ἴδε σωφρόνως.

ἕρκος: καὶ μὴν δοκῶ σφᾶς ἐν λόχμαις, ὄρνιθας ὥς, λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἕρκεσιν Εὐρ. Βάκ. 957 μάλιστα μοῦ φαίνεται σὰν νὰ τὰς ἔχω συλλάβῃ μέσα εἰς τοὺς πυκνοὺς θάμνους, ὡς πτηνά, μέσα εἰς τὰ φίλτατα δίκτυα τῶν λέκτρων. Ἡ διὰ κόμματος μετὰ τὸ λόχμαις στίξις ὀρθοτέρα. Τὸ ἕρκεσιν ἐνν. δίκτυα διὰ τὸν κυνηγέτην Πενθέα, τὸ δὲ λέκτρων εἶνε ἐπεξηγητικὴ γενική.

εστίαμα: ἐγὼ μὲν οὖν τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡσθῆναι βορᾷ Εὐρ. Ἰ. Τ. 387 «ἐγὼ μὲν οὖν τὰ Ταν. θεοῖς ἑστιάματα, τὸ ἡσθῆναι (δηλ.) παιδὸς βορᾷ τοὺς θεούς, ἄπιστα κρίνω» Δ. Βερν.

ἔσω: ἀναγαγόμενοι (ἀναγόμενοι) ἅμα ἕῳ ἔπλεον, ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν γῆν, ἔσω ἐπὶ τοῦ κόλπου, δεξιῷ κέρᾳ ἡγουμένῳ, ὥσπερ καὶ ὥρμουν· ἐπὶ δ' αὐτῷ εἴκοσι ἔταξαν τὰς ἄριστα πλεούσας, ὅπως, εἰ ἄρα νομίσας ἐπὶ τὴν Ναύπακτον αὐτοὺς πλεῖν ὁ Φορμίων καὶ αὐτὸς ἐπιβοηθῶν ταύτῃ παραπλέοι, μὴ διαφύγοιεν πλέοντα τὸν ἐπίπλουν σφῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἔξω τοῦ ἑαυτῶν κέρως, ἀλλ' αὗται αἱ νῆες περικλῄσειαν Θουκ. 2, 90 οἱ Πελοποννήσιοι ἅμα ἕῳ ἀναγαγόμενοι (ἀναχθέντες εἰς τὸ πέλαγος) ἔπλεον, ἀφ' οὗ παρέταξαν τὰ πλοῖά των εἰς τέσσαρας γραμμάς (ὥστε νὰ ὑπάρχῃ βάθος τεσσάρων πλοίων), πρὸς τὴν ἑαυτῶν γῆν (πρὸς τὴν Πελοποννησιακὴν ἀκτήν, κυρ. «κατεπάνω εἰς» τὴν ἰδικήν των γῆν, ὅπως καὶ σήμερον λέγουσιν οἱ ναυτικοί· πλέοντες δὲ οὕτως εἶχον τὰς πρῴρας των ἐστραμμένας πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν πάλιν γῆν, ἕνεκα τῆς «δρεπανοειδοῦς ἐπιστροφῆς» τῆς ἄκρας, ἣ διὰ τοῦτο καὶ καλεῖται Δρέπανον, ἴδε Στράβ. βιβ. 8, 2. Οὐχ ἧττον αἱ πρῷραί των ἐφαίνοντο ἐστραμμέναι πρὸς τὴν Ναύπακτον ὡς πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους θεωμένους αὐτούς), πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κόλπου καὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν (τὴν φυσικήν) αὐτοῦ (ἔσω ἐπὶ τοῦ κόλπου), ἔχοντες (κυρ. «μέ») τὸ δεξιὸν κέρας προηγούμενον, ὅπως καὶ ἦσαν προσωρμισμένοι· κατόπιν δὲ αὐτοῦ (τοῦ δεξιοῦ κέρατος) ἔταξαν εἴκοσι τὰ ἄριστα πλέοντα πλοῖα, ὅπως, ἐὰν τυχὸν ὁ Φορμίων, νομίσας ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι πλέουσιν ἐναντίον τῆς Ναυπάκτου, σπεύδων εἰς βοήθειαν ἤθελε παραπλέῃ καὶ αὐτὸς (ἐξ ἀντιθέτου μέρους) πρὸς ταύτην (τὴν Ναύπακτον), μὴ διαφύγωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐπιπλέοντα (ἐπιθετικὸν) στόλον (= ἐπίπλουν) αὐτῶν (τῶν Πελοποννησίων = σφῶν) ἔξω (ἐκφεύγοντες) τοῦ δεξιοῦ κέρατος (τῶν Πελοποννησίων), ἀλλ' αὗται αἱ νῆες (αἱ εἴκοσι, διακόψασαι τὴν πρὸς τὰ ἔξω ὑπεκφυγὴν τῶν Ἀθηναίων) περικλείσωσιν αὐτοὺς (τοὺς Ἀθηναίους). Ἡ γρ. ἀναγαγόμενοι ὀρθοτέρα, διότι τὸ πλεῖν προϋποθέτει τὸ ἀναγαγέσθαι. Ἐπίτηδες μετέφρασα ὁλόκληρον τὸ σπουδαῖον χωρίον, ἵνα ἀποκλείσω τὰς πολλὰς διορθώσεις. «Ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν γῆν» λέγει, διότι αἱ πρῷραι τῶν πλοίων ἦσαν ἐστραμμέναι πρὸς (κυρ. «κατεπάνω» εἰς) τὴν ἰδίαν αὐτῶν γῆν, ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν Ναύπακτον, ἴδε ἀνωτ. Καὶ σήμερον λέγομεν: τὸ πλοῖον «ἔβαλε τὴν πλώρη του κατεπάνω ἢ ἐπάνω» εἰς τὸ δεῖνα σημεῖον, ἤτοι: διευθύνεται πρὸς τὸ δεῖνα σημεῖον. Ὁ δὲ Σχολ. παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἐπὶ τὴν κεῖται ἐνταῦθα «ἀντὶ τοῦ παρὰ τήν». Ἀλλ' ὡς φαίνεται ἐπὶ τοιαύτης τοπικῆς ἐννοίας, δηλούσης τὴν πρός τι σημεῖον κατεύθυνσιν, ὅπως σήμερον μεταχειριζόμεθα τὸ «ἐπάνω» καὶ «κατεπάνω» (ἃ ἐπίσης εἶνε εὔχρηστα καὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας), οὕτως ἐνίοτε καὶ οἱ παλαιοί, ὡς 8, 101 ἔπλεον ἐπὶ τὴν ἤπειρον. Πρβ. τὸ ἐπ' οἴκου (καὶ διὰ τὸ ἐφεξῆς ἐπὶ τοῦ κόλπου) σελ. 495 α.

ἑταίρα: κλῖναί τε προσέσονται. . καὶ μύρα καὶ θυμιάματα καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα Πλ. Πολ. 373Α ὅπου διορθοῦντες τὸ ἑταῖραι μεταγράφουσιν εἰς σιραῖα (Naber), ἐσχαρῖται (Madvig), ἴτρια (Κόντος). Ἀλλ' ἴσως ὀρθῶς ἔχει ἡ παραδεδομένη γρ. πρβ. Ἀρφ. Ἀχ. 1090. Βατρ. 714 κἀλλ. Αἱ ἑταῖραι καὶ αἱ ὀρχηστρίδες ἦσαν ἀναπόσπαστοι ἀπὸ τῶν Ἑλλ. συμποσίων.

ἕτερος. Εἰς τὸ Σοφ. Ο. Κ. 231 προσθετέον: «Μ' ἐγέλασες, σ' ἐγέλασα» λέγει συντόμως, ἀλλ' ἐκφραστικῶς τὸ κοινὸν λόγιον.

ἕτοιμος: ὑπολαμβάνειν χρή, εἰ Ἄνυτος αὐτῷ ἐγένετο αἴτιος μὴ ἀποθανεῖν ἑτοίμων ὄντων τιμωρεῖσθαι Λυσ. 13, 82 πρέπει νὰ ἀντιτάξητε πρὸς αὐτὸν (τὴν ἐρώτησιν), ἂν ὁ Ἄν. ἔγινεν αἴτιος νὰ μὴ φονευθῇ, ἐν ᾧ (οἱ ἄλλοι) ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸν τιμωρῶσιν.

εὖ: ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινα νιν; ἄκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθίᾳ Εὐρ. Ἑκ. 1136. «Τὸ ἀνθ' ὅτου ἀποδεικνύει, ὡς ἀναφορικόν, ὅτι ἡ ἐρώτησις εἶναι πλαγία, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐρωτᾷς με κττ., ὅπερ ὅμως καὶ ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ σιγητέον, διὰ μόνον τοῦ ἐν τῇ ἐρωτήσει ἰδιαιτέρου τόνου ἀναπληρούμενον. . Καὶ τὸ εὖ, πλὴν ἄλλων, ἀναφ. ὄχι εἰς τὸ λεγόμενον ῥῆμα, ἀλλ' εἴτε εἰς αὐτὴν ἀμέσως τὴν γνώμην καὶ προαίρεσιν τοῦ δράστου, εἴτε εἰς τὴν τοῦ πράττειν ἔννοιαν, ὡς ἁπτὸν αὐτῆς προϊόν. Κατὰ ταῦτα τὸ εὖ νιν ἔκτεινα = εὖ λογισάμενος, ἢ σαφέστερον: εὖ πράξας νιν ἔκτεινα = «καλὰ ἔκαμα καὶ τὸν ἐσκότωσα». «Σκοτώθηκε; καλὰ σκοτωμένος» κττ. Πρβ. Ἀρφ. Ἐκκλ. 638: οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἑξῆς τὸν πάντα γέροντα = οὐκοῦν εὖ καὶ χρηστῶς ἑξῆς πράξουσιν ἄγχοντες τὸν π. γέροντα λοιπὸν καλὰ καὶ ἄξια θὰ κάμουν ἀπὸ τώρα καὶ 'μπρὸς νὰ πνίγουν κάθε γέροντα. Ἄλεξις παρ' Ἀθην. 470 Ε: ἀείποτ' εὖ μὲν ἀστός, εὖ δὲ θύλακος ἄνθρωπός ἐστι εὖ μὲν (πράττων) ἀσκὸς (πρὸς τὸ πίνων ἐμπίμπλασθαι), εὖ δὲ (πράττων) θύλακος (πρὸς τὸ βρωμάτων ἐμφορεῖσθαι) ὁ ἄνθρωπός ἐστι = καλὰ κάνει καὶ εἶνε κέ. . . Σοφ. Ἀντ. 725. εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ = εὖ γὰρ (γέγονεν ὅτι) εἴρηται διπλῇ. . . Εὐρ. Ἰ. Α. 395 τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους = οὓς (οἱ μνηστῆρες) κακῶς πράττοντες ἔπηξαν. Ὁμοίως Φοίν 384. Ἱκ. 298» Δ. Βερν. βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ βραχέα Εὐρ. Ἰ. Α. 378 βούλομαί σε κακολογῆσαι καλῶς διὰ βραχέων (ἤτοι = βραχέα κακολογήματα)» Δ. Βερν.

ἐναγής. Ἐν Εὐρ. Βάκχ. 662 τὸ μὲν εὐαγεῖς εἶνε ἡ

παραδεδομένη γρ., τὸ δὲ εὐαυγεῖς εἶνε διόρθ. τοῦ Hemsterhuis.

εὐάνεμος. Ἄλλοι: ἐν ταῖς ὑπὸ ἀνέμων διαπνεομέναις.

εὐδαίμων: ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων τελετὰς θεῶν εἰδὼς βιοτὰν ἁγιστεύει Εὐρ. Βάκχ. 72 ὅστις ἐν εὐδαιμονίᾳ (ἄλλοι: ἐν εἰρήνῃ), ὡς εἰδήμων τῶν θείων τελετῶν, καὶ ἁγνότητι διάγει τὸν βίον.

εὐδοξία: οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστόν, οὔτ' εὐδοξία, οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς Εὐρ. Ἑκ. 956 «εὐδοξία εἶνε τὸ ἐναντίον τοῦ ἄδοξον, μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ εὖ, ἤτοι: χρηστὴ ἐλπίς, ὅπερ ἐνταῦθα, συναρμοζόμενον πρὸς τὰ ἑπόμενα, παρέχει τὸν ἑξῆς συνειρμόν: οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστόν («μόνιμον, βέβαιον» Σχ.), οὔτε τὸ δοκεῖν (κακῶς πράσσοντά τινα, ὡς σὺ νῦν) εὖ (πράξειν ποτὲ = εὐδοξία, χρηστὴ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίς), οὔτ' αὖ (= οὔτε πάλιν, ἤτοι: τουναντίον) τὸ καλῶς (νῦν) πράσσοντα μή (τινα) πράξειν (ποτὲ) κακῶς» Δ Βερν. ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ μετ' εὐδοξίας πλήθους ἀριστοκρατία Πλ. Μενέξ. 238 D (αὕτη ἡ πολιτεία) ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ ἀριστοκρατία (κράτος, ἀρχή, τῶν ἀρίστων) μετ' εὐδοξίας (ἐπιδοκιμασίας) πλήθους· διότι, ὡς λέγεται κατωτ., «τὰς δὲ ἀρχὰς δίδωσι (τὸ πλῆθος) καὶ κράτος τοῖς ἀεὶ δόξασιν ἀρίστοις εἶναι».

εὐθύς: τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον Εὐρ. Ἱππ. 492, ἴδε διοιστέον ἐν Παραρτήμ.

εὐκρότητος πρόχους ἐν Σοφ. Ἀντ. 430 εἶνε ἡ χαλκῆ πρόχους, ἡ καλῶς κεκροτημένη τῇ σφύρᾳ, σφυρήλατος, δι' ἧς ἐτέλεσε τὴν σπονδὴν ἡ Ἀντιγόνη. Ἀλλὰ τὸ εὐκρότητος εἶνε λίαν προσφυὲς καὶ ἄλλως, καὶ διότι ἀναφέρει τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς τὸν κρότον, ὃν παράγει ἡ πρόχους σφυρηλατουμένη· φανταζόμεθα τὸν χαλκέα σφυρηλατοῦντα μετὰ κρότου τὴν πρόχουν.

εὐλαβέομαι: εὐλαβεῦ δὲ μὴ κατέναντα λέοντος νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν Ἀπ. Κυδίου (ἴδ. Bergk III σ. 564) νεβρὸς ὢν μὴ βούλου πρὸς λέοντα ἐρίζειν περὶ λείας (περὶ μοίρας κρεῶν), ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: «μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης» Ἀρσέν. 355 (413). Τὸ ἐξ οὗ τὸ Ἀπόσπ. χωρίον εἶνε τὸ Πλάτ. Χαρμ. 155D, ἔχον κατὰ λέξιν ὧδε: «ὃς (Κυδίας) εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, εὐλαβεῖσθαι μὴ κατέναντα λέοντος νεβρὸν ἐλθόντα μοῖραν (Δ Γ. ἀθανατώσῃ θεία μοίρα) αἱρεῖσθαι κρεῶν». Τὰς λέξεις ἀθανατώσῃ θεία ἄλλοι ἄλλως διορθοῦσιν, ὁ δὲ Bergk ὀβελίζει ὡς παρεπιγραφήν, ἔχουσαν ὧδε: εὐλαβεῖσθαι μὴ θανατώσῃ ἡ θέα.

εὐπρεπής: ἔμενέ τε τοὐμὸν εὐπρεπὲς ποιούμενος Εὐρ. Βάκχ. 440 οἱ καθ' ἡμᾶς ἑρμηνευταὶ παραδέχονται τὴν διόρθ. τοῦ Nauck εὐπετὲς ἀντὶ τοῦ εὐπρεπές, τ. ἔ. καὶ ἔμενεν (ἤτοι: δὲν ἐζήτει νὰ φύγῃ), διευκολύνων τὸ ἐμὸν ἔργον. Ἀλλ' ἡ διόρθ. αὕτη φαίνεταί μοι ἀνελλήνιστος, διότι εὐπετὲς ποιοῦμαι σημ. θεωρῶ τι εὔκολον, ὡς δεινὸν ποιοῦμαι, μέγα ποιοῦμαι κττ. Τὸ «εὐκολύνων» θὰ ἐλέγετο διὰ τοῦ «εὐπετὲς ποιῶν», ὄχι διὰ τοῦ «εὐπετὲς ποιούμενος». Κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ γράψωμεν ἐνταῦθα ὧδε: ἔμενέ τε τοὐμόν, εὐπρεπὲς ποιούμενος καὶ ἀνέμενε νὰ τελειώσω τὸ ἐμὸν ἔργον, (τοῦτο) θεωρῶν ἀξιοπρεπές

εὑρίσκω. Τὸ Εὐρ. Βακχ. 202 (σελ. 596a τέλ.) νῦν προτιμῶ νὰ ἑρμηνεύσω ὧδε: ἀκόμη καὶ ἂν ἡ σοφία αὕτη ἔχει εὑρεθῇ διὰ βαθυτάτης σκέψεως. Ὡς παθητ. ἐξελάμβανε καὶ ὁ Πλούτ. 756B.

ἐφίστημι: ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον ἁπάντων τῶν ἀδικημάτων (Αἰσχίνου), τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τούτοις Δημ. 19, 34 τὸ ὅτι (Αἰσχίνης) ἐπέστησε τὸν Φίλ. τοῖς πράγμασι τούτοις: τὸ ὅτι κατέστησε τὸν Φίλ. κύριον καὶ διαιτητὴν τῶν πραγμάτων τούτων (ἃ ἐπήνεγκον τὸν ἱερὸν πόλεμον), διὰ τὸ παρεῖναι ἤδη τὸν Φίλιππον ἐν Πύλαις.

ἔχω (σ. 617b): οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ τᾷδ' ἀπὸ μείζονος Σοφ. Φιλ. 1097, ἴδε μέγας. ἔχω λόγον δὴ καὶ προθυμίαν σέθεν Εὐρ. Ἀλκ. 51 ἐννοῶ πλέον τὸν λόγον (δηλ. τὸ τί θέλεις νὰ εἴπῃς) καὶ τὴν προθυμίαν σου. Περὶ τοῦ Σοφ. Ο. Τ. 708 (ἴδ. σελ. 621a ἀρχ.) παρατηρητέον, ὅτι ἡ πρώτη ἑρμηνεία ὑποστηρίζεται διὰ τοῦ χωρίου τοῦ Πλάτ. Φαίδρ. 244E καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς ἔχοντα κέ = μετέχοντα. Περὶ τοῦ Αἰσχ. Χο. 736 καὶ Σοφ. Αἴ. 684 κττ. πρβ. διάκειμαι. — Περὶ τοῦ θάκουν ἔχουσαι Εὐρ. Ἑκ. 1152 ἴδε θακέω ἐν Παραρτήμ. τοῦτο δὴ ἄξιον ἐπαινεῖν τῶν ἀνδρῶν τῶν τότε ναυμαχησάντων, ὅτι τὸν ἐχόμενον φόβον διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων Πλ. Μενέξ. 241B τὸ τῶν Ἑλλήνων ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φόβον, ἀλλὰ τὸ ἐχόμενον μεταφράζεται, ὡς εἰ ἀντὶ τούτου ὑπῆρχε τὸ «φόβον, ἐν ᾧ εἴχοντο», ὃ πλημμελές. Κατὰ τὴν γνώμην μου εἰς τὸ ἐχόμενον ἐνν. δόξης (ἐκ τῶν προηγ.), ἤτοι: διέλυσαν τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων τὸν συνεχόμενον τῇ δόξῃ ταύτῃ (περὶ ἧς γίνεται λόγος προηγουμένως).

Ζ

ζάω: οὐκ οἶσθ' ὅ τι ζῇς οὐδ' ὁρᾷς σύ σ' (οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ οὔθ', ἄλλοι: ἔθ') ὅστις εἶ Εὐρ. Βάκχ. 506 δὲν ἠξεύρεις τὴν πλήρη σημασίαν τῆς ζωῆς σου οὐδὲ βλέπεις τί εἶσαι. Ὁ Διόνυσος θέλει νὰ εἴπῃ: σὺ οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχεις ἐπ' ἐμοῦ ὡς θνητός, ἐγὼ δὲ ἔχω (ἐξουσίαν ἐπὶ σοῦ) ὡς θεός. Ὁ Πενθεὺς ἐνόμισεν, ὅτι εἶπεν ὁ Διόνυσος: ποῖον εἶνε τὸ ὄνομά σου· ἐν ᾧ εἶπε πολὺ γενικώτερον: τί εἶσαι; Ταῦτα δὲ λέγει ὁ Διόνυσος καὶ ἄλλως καὶ διότι, ὡς φαίνεται, τὸ προηγ. κυριώτερος σέθεν δὲν σημ. ὅ τι λέγουσιν οἱ ἑρμηνευταί: κυ-

ριώτερος ἢ σύ, ἀλλά: κυριώτερος σοῦ ἢ σύ, τ. ἔ. ἐγὼ ἐξουσιάζω σὲ μᾶλλον ἢ σὺ σεαυτόν. Περὶ τοῦ σύ σ' πρβ. Σοφ. Ο. Τ. 379. οὐκ ἔστι παρὰ τούτοις τοῖς ἐπὶ τῇ τοῦ πλεονεκτεῖν προαιρέσει ζῶσιν οὐδὲν οὔτε βέβαιον οὔθ' ὅσιον Δημ. 23, 127 ἴδε περίειμι ἐν Παραρτήμ.

ζεύγνυμι: Ἰδαῖα φάρη χρυσέαις ἐζευγμέναι πόρπαισιν Εὐρ. Ἠλ. 317 «ἔχουσαι ἐζευγμένα (συμπεπηγότα, συνεχόμενα) τὰ ἑαυτῶν Ἰδαῖα φάρη χρυσαῖς πόρπαις» Δ. Βερν.

ζῆλος: ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο βασιλεῦσι («διὰ βασιλεῖς») νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι Εὐρ. Ἑκ. 351 «ζῆλον (ἅμιλλαν) τιθεῖσα, οὕτινος (αὐτῶν, τῶν βασιλέων) δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι = εἰς τίνος ἐξ αὐτῶν τὸ δῶμα» κτλ. Δ. Βερν.

Η

ἡβάω: νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακόν Εὐρ. Ἄλκ. 1085 «τὸ πένθος σου (ὡς πρότερον) ἀκμάζει ἀκόμη τώρα. Κατὰ τὴν διόρθ. ἡβάσκει τοῦ Πόρσωνος θὰ ἐσήμαινε: «ποῦ εἶσαι ἀκόμη; τὸ πένθος εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν του, κατόπιν θ' ἀνάψῃ καὶ θὰ κορώσῃ» Δ. Βερν. ἥτις εἶνε ἄτοπος παρηγορία.

ἥβη. Τὸ τελευταῖον πρδγ. (Ἀπ. Εὐρ. 322) ἀνήκει εἰς ἰδιαίτερον ἄρθρον: ἡβητής.

ἡδύπνοος: ὕπεστί μοι θράσος ἁδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων Σοφ. Ἠλ. 480 περὶ τούτου ὑπάρχει εἰς ἐμὲ βαθεῖα πεποίθησις, ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου ἤκουσα τὰ ἡδείας ἐλπίδας ἐμπνέοντα ὄνειρα. Περὶ τοῦ ὕπεστι ἴδε ὕπειμι. Περὶ δὲ τῆς μτφ. τοῦ ἁδυπνόων ὁ Kaibel παραβάλλει τὸ Εὐρ. Ἠλ. 703 Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον (ὃ ἴδε) πνέοντα. Εγὼ δὲ παραβάλλω δ 446 ἡδὺ μάλα πνείουσαν (ἀμβροσίην). τ 138. Σοφ Φιλ. 827. Σημαίν. δὲ κυρ. τὰ ὀνείρατα τὰ ἡδεῖαν πνοὴν ἔχοντα, τὰ ἐκ τῆς ἡδείας πνοῆς (τοῦ στόματος) τῆς Χρυσοθέμιδος ἐξενεχθέντα, γλυκείας ἐλπίδος πληρώσαντα τὸν χορόν, ὡς δεινὰ φανέντα τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Ἡδύπνους κυρ. αὔρα, αὐλητής, καὶ ἡδύπνουν πρόβατον ποῦ μυρίζει τὸ στόμα του γάλα ἀκόμη.

ἥκω: τήν τε γὰρ ἐκεῖ ἀρχὴν εἰρήκαμεν διὰ δέος ἔχειν καὶ τὰ ἐνθάδε διὰ τὸ αὐτὸ ἥκειν μετὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς καταστησόμενοι Θουκ. 6, 83 καὶ ὅτι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν (διὰ τὸ δέος) ἤλθομεν (ἀναφ. εἰς τὸ κεφ. 82, 1: ἀφικόμεθα ἐπὶ.. ἀνανεώσει) ἐνταῦθα, ὅπως τὰ ἐνταῦθα πράγματα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν φίλων διευθετήσωμεν ἀσφαλῶς. Διορθοῦσιν, ἐν οὐ δέοντι, ἥκομεν, ἢ παρενθέτουσι τὸ φαμὲν μετὰ τὸ ἐνθάδε.

ἡλίκος. Καὶ κατά τινα βραχυλογίαν: οὗτος ἂν εἴη καὶ κάλλιστος ὅρος τοῖς ἡμετέροις ἄρχουσιν, ὅσην δεῖ τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιεῖσθαι καὶ ἡλίκῃ οὔσῃ ὅσην χώραν ἀφορισαμένους τὴν ἄλλην χαίρειν ἐᾶν Πλ. Πολ. 423B κυρ. πόσην πρέπει νὰ κατασκευάζωσι κατὰ τὸ μέγεθος τὴν πόλιν, καὶ πόση ἀφ' οὗ εἶνε, πόσην χώραν ἀφ' οὗ ἀποχωρίσωσι, πρέπει νὰ ἀφήσωσι τὴν ἄλλην, τ. ἔ. καὶ πόση πρέπει νὰ εἶνε, ὅπως ἀποχωρίσαντες ἓν μέρος τῆς χώρας ἀφήσωσι (παραιτήσωσι) τὸ ἄλλο.

ἡσσάω: Τὸ ἐν Δημ. 15, 23 πολλάκις ἥττηνται ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐξέδωκεν ἄνευ τῆς ὑπὸ ὁ Blass κατὰ τὰ Ἀ. Β. σ. 147.

ἡσυχία ἡ: ἀφ' ἡσυχίας δὲ μὴ πολεμῆσαι οὐχ ὁμοίως ἀκίνδυνον Θουκ. 1, 124 τὸ δὲ μὴ πολεμῆσαι (= πολέμῳ ἐπιχειρῆσαι) τῆς ἡσυχίας χάριν οὐχ ὁμοίως (ὥσπερ καὶ ὅτε ἐκ τοῦ πολέμου βεβαιοῦται εἰρήνη) ἀκίνδυνον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ «τῆς ἡσυχίας χάριν» θὰ ἐξεφράζετο μᾶλλον διὰ τοῦ ὑφ' ἡσυχίας, ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ἀφ' ἡσυχίας = ἐξ εἰρήνης (πρβ. 1, 120,3), μετὰ τὴν εἰρήνην, ἀπολείποντας τὴν εἰρήνην, εἰρήνης οὔσης.

Θ

θακέω: Τρώων κόραι θάκουν ἔχουσαι, κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς ἥνουν θ' Εὐρ. Ἑκ. 1152 «Ἡ μτχ. ἔχουσαι, τῷ θάκουν συναπτέα, κεῖται ἰδιωματικώτερον, καθ' ὃν λόγον καὶ Ἀρφ. Βατρ. 512 ληρεῖς ἔχων, Νεφ. 131 ἔχων στραγγεύομαι κττ. . . . Καθ' ἡμᾶς ἡ ἰδιωματικὴ αὐτὴ ἐκφορὰ ἐμφαίνει ἐπίμονον ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ῥήμ. μέλλησιν ἢ διάρκειαν. . . Τὸ μὲν κερκίδ' ἀναφ. εἰς τὸ ἥνουν, ὅπου μετετοπίσθη καὶ ὁ τέ, ὅπως πολλάκις μετὰ 3 καὶ 4 λέξεις, καὶ λαμβάνεται κατὰ κομψοτάτην ποιητικὴν συνεκδοχὴν ἀντὶ τοῦ ὑφαντικὴ τέχνη καὶ δεξιότης (καθ' ὃν λόγον καὶ σήμερον ἐπαινοῦμεν τὸν κάλαμον συγγραφέως, τὴν γραφίδα τοῦ ζωγράφου, τὸ δοξάρι τοῦ μουσικοῦ κτλ.), τὸ δὲ Ἠδωνῆς χερός κατὰ συνεκδοχὴν πασίγνωστον = Θρᾳκικοῦ ἔργου, χειροτεχνήματος. . . Θάκουν δ' ἔχουσαι αἱ Τρῳάδες, τ. ἔ. ἐκάθηντο ὅλον ἐν (ἀκριβέστερον: ἐκάθονταν ὁλονένα, χωρὶς νὰ 'χουν σηκωμὸν) ἐπίτηδες, ὅπως ἡ Ἑκάβη εὕρῃ καιρὸν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἐκτελέσῃ ἀνέτως καὶ ἀκωλύτως τὸ ἔργον της» Δ. Βερν.

θάλλω: νέος ὁ μόσχος ἄρτι γένυν ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα κατάκομον θάλλει Εὐρ. Βάκχ. 1185 ὅπου ὁ μὲν Weckl. συντάσσει: ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα θάλλει γένυν κατάκομον. Ὁ δὲ Bruhn: ἄρτι θάλλει γένυν (κατὰ τὴν γένυν) κατάκομον (κατηγορούμ.) ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα. Κόρυθα δὲ ἐνν. οἱ μὲν τὸ τρίχωμα του κρανίου, οἱ δὲ τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ κρανίον (ὃ ὀρθότερον φαίνεται). Τὸ νόημα: νεκρὸς εἶνε ὁ μόσχος καὶ (κυρ. νέος ὢν ὁ μόσχος) ὑποκάτω τῆς ἁπαλότριχος κόρυθός του μόλις πρὸ ὀλίγου ἤρχισαν νὰ

φυτρώνουν τρίχες πυκναί (πρβ. Αἰσχ. Ἑπτ. 534, ὁ χωρίον ἴδε ἐν τῷ φύῳ). Ἀλλ' ἴσως τὸ γένυν (πρβ. γένειον διὰ τὴν ὁμοίαν σημ.) βάλλει = «βγάζει γένεια», ὡς λέγει ἡ συνήθεια, διότι βάλλει εἶνε ἡ παραδεδομένη γρ., θάλλει δὲ εἶνε διόρθ. τοῦ Musgrave.

θαῦμα: τοὐντεῦθεν ἤδη τοῦ ξένου θαῦμ' (θαυμάσθ' Nauck) ὁρῶ Εὐρ. Βάκχ. 1063 ὁ στ. ἐλλιπὴς κατὰ μίαν συλλαβήν, ἀνεπαρκὴς δὲ καὶ ὁ νοῦς. Γρ. τοῦ ξένΟΥ ⟨τί ΟΥ⟩ θαῦμ' ὁρῶ; ὅπου τὸ τί οὐ (ὡς μία συλλαβὴ) ἐξερρύη διὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον· ἤτοι: ἀπὸ τοῦδε πλέον πολλὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ ξένου βλέπω.

θείνω: ᾧ καλλίστους ἰδόμαν χρυσοδαιδάλτους στομίοις πώλους κέντρῳ θεινομένους Εὐρ. Ἰ. Α. 221 «ὑφ' οὗ εἶδον κέντρῳ τυπτομένους καλλίστους χρυσοδαιδάλτοις στομίοις (φέροντας χρυσοδαίδαλτα, ἤτοι: χρυσῷ δεδαιδαλμένα στόμια) πώλους, καθ' ἁπλουστέραν ἐκφορὰν ἀντὶ τῆς ποιητικωτέρας: χρυσοδαιδάλτους (ἐν τοῖς) στομίοις πώλους» Δ. Βερν.

θέλω: τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου, ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος Σοφ. Ο. Κ. 1220 τὰ δὲ τερπνὰ δὲν δύνασαι νὰ ἴδῃς ποῦ εἶνε, ὅταν τις φθάσῃ («ξεπέσῃ») εἰς περισσότερον γῆρας ἀπὸ ἐκεῖνο, ποῦ θέλει (ἡ καρδιά του). Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Reiske ἔγρ. ἀντὶ τοῦ θέλοντος τὸ τοῦ δέοντος, ὅπερ σήμερον ἀποδέχονται πάντες οἱ ἐκδόται, ἀδίκως κατὰ τὴν γνώμην μου. Διότι τὸ θέλον εἶνε κυρ. τὸ θέλον (τῆς γνώμης), ὡς τὸ βουλόμενον (ὃ ἴδε, πρβ. τὸ πληρέστερον: τὸ βουλόμενον τῆς γνώμης Θουκ. 1, 90), τὸ ποθοῦν (ἃ ἴδε). τὸ χρῇζον Εὐρ. Ἰ. Α. 1017, τὸ θυμούμενον Ἑκ. 299 = τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης παρ' Ἀντιφ. Τετραλ. 1 γ 3 καὶ Θουκ. 7, 68. τὸ μελετῶν Θουκ. 1, 142, τὸ θαρσοῦν 1, 36, τὸ δεδιός αὐτ. τοῦ μένοντος 5, 9, 6, τῆς γνώμης τὸ ὀργιζόμενον Θουκ. 2, 59, τῷ ἀνειμένῳ τῆς γνώμης Θουκ. 5,9. Πρβ. τὸ βουλόμενον Πλουτ. Ἀρτοξ. 28 = τοῦτο ὃ βουλόμεθα, καὶ κυρ. = τοῦτο, ὃ βούλεται ἡ γνώμη. τὸ ὑμέτερον δυνάμενον καὶ τὸ τῶν ἐχθρῶν βουλόμενον Ἀντιφ. 5, 73. Ὅτι δ' ἐν πᾶσι τούτοις ἐνν. τῆς γνώμης φαίνεται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι πολλάκις προστίθεται ἡ γεν. αὕτη, ὡς παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι καὶ τῷ Θουκυδίδῃ, οἵτινες ἀρχαιότεροι ὄντες δεικνύουσι καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς φράσεως.

θετός 3 τεθειμένος, ποιητός, πλαστός, προσποίητος, καλλίτεχνος· ὁ Θησέως παῖς ἑξῆς ἐναυλόχει θεὰν Παλλάδ' ἐν μωνύχοις ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν θετὸν εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις Εὐρ. Ἰ. Α. 249 «ἔχων τὴν θεὰν Παλλάδα ἐν ἱππείοις πτερωτοῖς ἅρμασιν (ἤτοι: ἐν ἅρμασι φερομένοις ὑπὸ πτερωτῶν ἵππων) καλλίτεχνον (= θετόν) εὔσημόν τε τοῖς ναύταις φάσμα· τοῦ θετὸν φάσμα κατὰ παράθεσιν ἐπεξηγηματικὴν ἐπιφερομένου εἰς τὸ Παλλάδα. Τὸ εὔσημον σημ. εὔδηλον ἅμα καὶ εὐοίωνον» Δ. Βερν.

θηράω: θέλετε θηρασώμεθα. . μητέρ' ἐκ βακχευμάτων; Εὐρ. Βακχ. 720, ἴδε τίθημι (ἐν τέλει).

θηρότροφος: ἔτεκεν δ', ἁνίκα Μοῖραι τέλεσαν, ταυρόκερων θεὸν στεφάνωσέν τε δρακόντων στεφάνοις, ἔνθεν ἄγραν θηρότροφον Μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις Εὐρ. Βάκχ. 99 ἐγέννησε δὲ αὐτόν, ἀφ' οὗ αἱ Μοῖραι συνεπλήρωσαν (τέλειον ἐποίησαν) τὸν ταυρόκερων θεόν, καὶ ἐστεφάνωσε διὰ στεφάνων ἐκ δρακόντων, οὗ ἕνεκα αἱ Μαινάδες «τὴν ὑπὸ θηρίων τρεφομένην ὄφεων ἄγραν» (ἤτοι: τοὺς ὑπὸ θηρίων τρεφομένους ὄφεις) περιπλέκουσιν εἰς τοὺς πλοκάμους των. Ἔγραψα θηρότροφον: θηροτρόφον Musgrave, θηροτρόφοι ἢ θυρσοφόροι οἱ κώδ. Τὸ θηρότροφον προστατεύεται καὶ ἐκ τοῦ καὶ ἄλλως παρεμφεροῦς χωρίου τῶν Φοινισσῶν 828: ἔτεκές ποτε. . .τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος γένναν ὀδοντοφυῆ, ὅπου ἐπίσης ὁ δράκων ὀνομάζεται θηρότροφος ὡς τρεφόμενος ἐκ θηρίων· πρβ. «θηροτρόφου: τοῦ ἐν θηρσὶ τραφέντος δράκοντος» Σχ

θηρεύω: μέγα τι θηρεύειν ἀρετάν Εὐρ. Ἰ. Α. 568 ἴδε μυριοπληθής.

θιασεύω: θιασεύειν χοροῖς Εὐρ.Βάκ.379 νὰ ὁδηγῇ τὸν θίασόν του εἰς τοὺς χορούς. ὅς (πρόξενος) με Δελφίσιν κόραις ἐθιάσευσ' Ἴων 551 ὅς με εἰσήγαγεν εἰς τὸν θίασον Δελφίδων κορῶν. Μέσ. ὦ μάκαρ, ὅστις. . . θιασεύεται ψυχὰν ἐν ὄρεσσι βακχεύων ὁσίοις καθαρμοῖσιν, τά τε ματρὸς μεγάλας ὄργια Κυβέλας θεμιτεύων, ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων κισσῷ τε στεφανωθεὶς Διόνυσον θεραπεύει Εὐρ. Βάκ. 75 μακάριος ἐκεῖνος, ὅστις ἀφιερώνει τὴν ψυχήν του εἰς τὸν θίασον, δι' ὁσίων καθαρμῶν βακχεύων ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ διαφυλάττων τὰς ἱερὰς τελετὰς τῆς μεγάλης μητρὸς (Κυβέλης), ἀνατινάσσων δὲ τὸν θύρσον, καὶ κισσῷ στεφανωθεὶς θεραπεύει τὸν Διόνυσον.

θνήσκω: ἐνόμιζε τοῦτον κἂν ἀπὸ τεθνεώσης φέρειν ἑαυτῆς Λυσ. 31, 22 ἐνόμιζεν ὅτι οὗτος καὶ ἀπὸ νεκρᾶς αὐτῆς ἤθελε (ζητήσῃ νὰ) λάβῃ κέρδος· παροιμιώδης ἡ φράσις: «ὅθεν καὶ ἡ παροιμία τὸ ἀπὸ νεκροῦ φέρειν» Ἀριστ. Ῥητ. 1383 b 26. Πρβ. Γρηγορ. Κύπρ. 37 (Leutsch II 73). Ἐν τέλει γρ. πεθαμένοι. ἐγὼ τὸν ἄλλον, ἄνδρες, ἐτεθνήκη πάλαι ἅπανθ' ὃν ἔζων Ἀπ. Ἀδ. Κωμ. 104 ὅπου ἐνν. εὐκόλως τὸ χρόνον, πρβ. στενάχω. Δὲν εἶνε ἀνάγκη διορθ.

θοάζω. Περὶ τοῦ Εὐρ. Βακχ. 65 ἴδε καὶ εὐκάματος. οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων πτέρυγας ἐν νώτοις ἁμοῖς λήξαιμι θοάζουσα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1140 «λήξαιμι δ' ἐπιταχύνουσα τὰς ἐν τοῖς ἐμοῖς νώτοις πτέρυγας ὑπεράνω τῶν οἰκείων (ἤτοι: τῶν τοῦ ἐμοῦ οἴκου) θαλάμων. Τ. ἕ. εὔχεται ὁ χορὸς νὰ εἶχε πτέρυγας, διὰ νὰ πετάξῃ καὶ εὑρεθῇ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Εἰκὼν συνήθης καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ δημοτικῇ» Δ.Βερν.

θολερός. Εἰς τὸ Σοφ. Αἴ. 206 πρόσθες: κεῖται κατεχόμενος ὑπὸ τρικυμιώδους νόσου.

θρασύς: θρασὺς δέ, δυνατὸς καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνήρ, κακὸς πολίτης γίγνεται νοῦν οὐκ ἔχων Εὐρ. Βάκ. 270 θρασὺς δὲ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει πολιτικὴν δύναμιν καὶ δεινότητα περὶ τὸ λέγειν, γίνεται κακὸς πολίτης, ὅταν δὲν ἔχει νοῦν. Τὸ χωρίον ὑγιέστατον οὐδεμιᾶς χρήζει διορθ. οὐδὲ νοθείας.

θυρσοφορῶ: θυρσοφορεῖς θιάσους Εὐρ. Βάκχ. 557 = θυρσοφορῶν (ἤτοι. θύρσον φέρων) ἄγεις τοὺς θιάσους, ὡς παρ' Ἡρ. 3, 127 ἐδορυφόρεον τὸν βασιλέα = δόρυ φέροντες ἦγον (ἐφύλαττον) τὸν βασιλέα. κυναγετεῖ τέκνων διωγμὸν Εὐρ. Ἡρ. Μ. 898 ὡς κυνηγέτης διώκει τὰ τέκνα.

Ι

ἰάπτω: τὸ δὲ παρ' ἦμαρ.. αἰὲν ἰάπτεται κέαρ Ἀπ. Βακχυλ. 11, ἴδ. παρά.

ἴγδις ἡ: γύναι πρὸς αὐλὸν ἦλθες. ὀρχήσῃ πάλιν τὴν ἴγδιν.. τὴν θυείαν ἀγνοεῖς; τοῦτ' ἔστιν ἴγδις Ἀπ. Ἀντιφάν. 127 ἐκ Πολυδ. 10, 103. Ἐ. Μ. 464, 49. Ἀθήν. 629 F. ἐν οἷς λέγεται πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἡ ἴγδις (ἴγδισμα), ἡ θυεία καὶ ὁ μακτρισμὸς εἶνε ὀρχήσεις, εἴδη ὀρχήσεων. Παρόμοια ἴσως εἶνε καὶ τὰ γνωστὰ παρ' ἡμῖν: «τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι, τοῦ διαόλ' οἱ καλογέροι, μὲ τό.. τὸ τρίβουν», καὶ ταῦτα λέγοντες χορεύουσι.

ἰδέα: τὰ δ' ὄργι' ἐστὶ τίν' ἰδέαν ἔχοντά σοι; Εὐρ. Βακχ. 471 τὰ δ' ὄργια ταῦτα ποίαν μορφὴν ἔχουν (εἰπέ μοι) σὺ ποῦ τὰ ξεύρεις;

ἵημι: ποῖ δ' ἥσω; Εὐρ. Ἑκ. 162 = ποῖ δ' ὁρμήσω; Σχ.

ἵλαος: ἵλαος, εἴ τι γᾶ ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων Σοφ. Ο. Κ. 1480, ἴδε φέρω.

ἱππεύω. Τὸ νόημα τοῦ πολυθρυλήτου τῶν Εὐρ. Φοιν. 212 χωρίου εἶνε: «ἐκπροκριθεῖσα καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων καλλίστων παρθένων, ἀφ' οὗ ἐκόπασεν ὁ πνέων Ζέφυρος, ἐξεκίνησα ἀπὸ τὴν Τύρον μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ὑπάγω καὶ ἐγκατασταθῶ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν ὡς ἱερόδουλος· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς οὗτος δὲν ἐξεπληρώθη (τοῦτο ἐκφράζει ἡ πρὸς ἀόρ. τελικὴ πρότασις: ἵνα.. κατενάσθη), ἦλθον εἰς τὴν γῆν τῶν Καδμείων = Καδμείων δ' ἔμολον γῆν· ἡ δὲ πρότασις αὕτη ἐκφράζει τὸ ἀντίστοιχον πραγματικὸν πρὸς τὸ μὴ πραγματικόν: ἵνα.. κατενάσθη). Τοῦτο εἶνε κατ' οὐσίαν τὸ νόημα. Τὸ Ἰόνιον.. πλεύσασα ἀναφ. εἰς τὸ κατενάσθη. Ἀλλ' ἡ κυρία δυσκολία ἔγκειται ἐν τῷ πνοαῖς ἱππεύσαντος, ὅπερ ὀφείλει μὲν νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ «κοπάσαντος, παυσαμένου», διωρθώθη δὲ ἄλλως ὑπ' ἄλλων. Τὸ τοῦ Βασ. Λάκωνος Ζεφ. πνοαῖς ἀπύσαντος ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα ἐναντιοῦται πρὸς τὸ νόημα. Ἴσως γρ. πνοὰς ἐκπνεύσαντος, τ. ἔ. κοπάσαντος, ὥστε τὸ κελάδημα νὰ εἶνε ἐπεξήγησις εἰς τὸ πνοάς. Περὶ ἄλλων λεπτομερειῶν ἴδε ἔκδ. Δ. Βερν. Ἐν τῷ Ἰκ. 990 σημ. ὅτι τὸ τίν' ἅπαξ κεῖται, ὡς τὸ πῶς ἅπαξ ἐν Ἰ. Τ. 252.

ἴσος: ἐξ ἀνάγκης τῆς ἴσης φρουρᾶς καταθεούσης τὴν χώραν Θουκ. 7, 27 ἐν ᾧ ἐξ ἀνάγκης ἡ τακτικὴ (ἡ ἴση πρὸς ἑαυτήν, ἡ ἀναλλοίωτος) φρουρὰ κατέτρεχεν (ἐλεηλάτει) τὴν χώραν.

ἵστημι: οἵαν (ἐλπίδα) αἱ πολύχρυσοι Λυδαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι στήσουσι μυθεῦσαι τάδ' Εὐρ. Ἰ. Α. 786 «οἷον (περὶ τῆς μελλούσης τύχης) μῦθον ἐγεροῦσιν αἱ ἄλοχοι, τόνδε· πρβ. Πλ. Πολιτικ. 272D. Θεαίτ. 184Α» Δ. Βερν. ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται ἡ δὴ καλουμένη σταθερά; Πλ. Φαῖδρ. 242Α τ. ἔ. ἔστηκεν ἡ ἡμέρα: σταματᾷ, δὲν κινεῖται ἐν καιρῷ τῆς μεσημβρίας. Ὁ Φιλόστρ. σ 103 (Ι σ. 92 Kays.) ἔγραψεν: «ὁπότε ἡ μεσημβρία τοῦ ἡλίου σταίη περὶ αὐτὸ» (τὸ φρέαρ), καὶ σελ. 20: «οὐ πρὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ὁπότε μάλιστα ἡ ἡμέρα ἑστήκοι» (Ι σ. 17 Kays.) τ. ἔ. μεσημβρίας.

ἰσχύς: ἰσχὺϊ μάχης Θουκ. 2, 97 κατὰ τὴν μάχιμον δύναμιν.

ἰσχύω: δεινά γ' ἂν πάθοιεν οἱ δραχμὴν ἐγγεγραμμένοι μόνην, εἰ, διότι μικρὰ καὶ οὐδὲν ἠδικήκασιν, ἰσχύσει τὸ ὀφείλειν κατ' αὐτῶν Δημ. 25, 71 ἢ δεινὰ βεβαίως ἤθελον πάθῃ οἱ ἐγγεγραμμένοι διὰ μίαν δρ. (ὡς ὀφειλέται), ἐάν, ἐπειδὴ μικρὰ καὶ (σχεδὸν) οὐδὲν ἀδίκημα ἔχουν κάμῃ πρὸς ὑμᾶς, τὸ χρέος των (οὐχ ἧττον) θὰ ἔχῃ ἰσχὺν πρὸς βλάβην των (ἤτοι: θὰ στερήσῃ αὐτοὺς ἐν μέρει τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων).

Κ

καγχάζω: ἁπάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητα Σοφ. Αἴ. 198 πάντων ἐν καγχασμοῖς διαλαλούντων (διασπειρόντων) βαρυαλγήτους λόγους.

καθαγίζω: ὅσων σπαράγματα ἢ κύνες καθήγισαν κἐ Σοφ. Ἀντ. 1081 ὅσων (πόλεων) εἰς τοὺς κατεσπαραγμένους νεκροὺς ἀπέδωκαν τὴν τελευταίαν τιμὴν (τὰ περὶ τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν θρησκευτικὰ καθήκοντα) ἢ κύνες ἢ θηρία ἤ τις πτερωτὸς οἰωνός, φέρων ἀνόσιον ὀσμὴν εἰς τὴν ἑστίαν καὶ βωμοὺς ἔχουσαν ἀκρόπολιν (= πόλιν, ὅπου ἦσαν τὰ ἁγιώτατα ἱερά).

καθαιρέω: ἐσέβαλλον καὶ λίθους ἅμα καὶ πλίνθον ἐκ τῶν οἰκοπέδων τῶν ἐγγὺς καθαιροῦντες Θουκ. 4, 90 ἴδ. οἰκόπεδον.

καθίημι: καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1181 καὶ νῦν (ἤτοι: ἔναγχος) ἡδύ μοι τῶν φρενῶν δέλεαρ ἐνέβαλον.

καιρός: πρὸς ἕκαστα δὲ δεῖ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι Θουκ. 6, 85 πρὸς ἑκάστους δὲ (ἀλ-

λοι ἧττον ὀρθῶς: ἐν ἑκάστῃ περιστάσει) πρέπει νὰ γίνεται (ἡ τύραννος πόλις) κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ ἐχθρὸς ἢ φίλος. παρὰ καιρόν Εὐρ. Ἰ.Α. 799 «κακῶς ἑρμηνεύεται παρακαίρως· ἐνταῦθα = καιροῦ πέρα, ἤτοι: πέρα τοῦ μέτρου, τ. ἔ. ὑπερβεβλημένα» Δ. Βερν. εἰ γὰρ γένοιτο, ὅ τι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην αὖ χρήσιμος Ξεν. Κ. II. 6, 1, 38. Ἐπειδὴ κἀλλ. τοῦ Ξεν. (5, 1, 8. Ἑλλ. 3, 4, 9. 4, 3, 2. 7, 4, 8) ἡ φράσις γίγνομαι ἐν καιρῷ τινι σημ. γίγνομαι χρήσιμός τινι, ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ αὖ χρήσιμος ἐξεβλήθη ὡς παρέγγραπτον. Πρὸς τούτοις παρατηρητέον ὅτι ὡς λέγεται χρήσιμός τι, οὐδέν, πολλά, οὕτω λέγεται καὶ ἐνταῦθα γίγνομαί τινι ἐν καιρῷ τι, ἂν ἐκβληθῇ τὸ χρήσιμος· εἰ δὲ μή ἡ οὐδ. αἰτ. συντακτέα πρὸς τὸ χρήσιμος. Κατὰ ταῦτα ἑρμηνευτέον, εἴθε συμβαίνῃ τι, ὃ (=εἰς ὃ) ἐγὼ χρήσιμος ἄν σοι γενοίμην, ἤ: εἰς ὃ ἐγὼ χρήσιμος ἄν σοι γενοίμην ἐν καιρῷ.

καίτοι. Παραλείπων τὴν ἄλλην γνωστὴν χρῆσιν τοῦ μορίου, ἐνταῦθα κρίνω ἄξιον σημειώσεως, ὅτι παρὰ Πλουτ. τὸ μὲν καίτοι τίθεται συνήθως πρὸ συμφώνου, τὸ δὲ καίπερ πρὸ φωνήεντος, εἰς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας· ἴδε ὅσα ἔγραψα ἐν ἐκτάσει περὶ τούτου ἐν Πλουτ. I σ.LXV κέ. Νῦν δὲ προσσημειωτέον ὅτι ὁ Κόντος, ὅστις πολλὰ ἐναντίον τῆς χασμωδίας ταύτης ἔγραψε, καὶ δὴ καὶ ἐναντίον ἐμοῦ, ἀποκηρύξας αὐτὴν ὡς «ἀναντίρρητον ψεῦδος» (ἴδ. Ἀθην. τόμ. 13, σ. 452), νῦν ἐν τόμῳ 16ῳ Ἀθην. σ. 601 γράφει τάδε: «ἐν τῷ ις' κεφ. παρετέθη ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Γαληνοῦ σμῆνος παραδειγμάτων τοῦ καίτοι μετοχῇ συντεταγμένου. Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν πρδγ. τούτων κεῖται πρὸ λέξεως μὲν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένης τὸ καίτοι, πρὸ λέξεως δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης τὸ καίτοι γε. Ἀπαντῶσι δὲ παρὰ τῷ Γαληνῷ καὶ τάδε τὰ πρδγ.» Ἕπονται πρδγ. τοιαῦτα ἐν 4 ὅλαις σελίσιν, δι' ὧν ἀποδεικνύεται παρὰ Γαληνῷ ἡ ὡς «ψεῦδος ἀναντίρρητον» ἀποκηρυττομένη παρὰ Πλουτ. χασμωδία. Τοιαῦτα πάσχουσιν οἱ οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀεὶ συμφέρον φιλολογοῦντες.

καλέω: Ἴακχον ἀθρόῳ στόματι τὸν Διὸς γόνον Βρόμιον καλοῦσαι Εὐρ. Βάκ. 725 πᾶσαι ὁμοῦ μὲ ἓν κοινὸν στόμα ἀνακαλοῦσαι Ἴακχον (ἤτοι: Ἴακχ' ὦ Ἴακχε) τὸν Βρόμιον τὸν υἱὸν τοῦ Διός. Τὸ Ἴακχον κατηγορούμ. Περὶ τοῦ Πλ. Πολιτικ. 279Ε παρατηρητέον, ὅτι τὸ καλεῖν κατὰ τὴν πρὸς δοτ. σύνταξιν συντάσσεται, ὡς τὸ τιθέναι, ἴδ. Εὐρ. Ἑκ. 1271, περὶ οὗ ἴδε ὄνομα (ἐν ἀρχῇ). τὸ μὲν δίκαιον δυστυχεῖς καλοίμεθ' ἂν Εὐρ. Ἰ. Τ. 500 «τὸ μὲν εὔλογον (ὄνομα) δυστυχεῖς καλοίμεθ' ἄν» Δ. Βερν.

κάμνω: μὴ κάμῃς λέγων Εὐρ. Ἰ. Α. 1143 «περιττὰ τὰ λόγια, μὴ κοπιάζῃς» Δ. Βερν. — κοὐ καμῇ (καμεῖ) τοὐμὸν μέρος Σοφ. Τρ. 1215 συνήθως: καὶ τὸ ἐμὸν μέρος οὐκ ἀπερεῖ, οὐ καταπονηθήσεται, «δὲν θὰ κοπῶ»: ὅλα, ὅσα χρειάζονται, θὰ τὰ κάμω. Οἱ οὕτως ἑρμηνεύοντες γράφουσι δῆλον ὅτι καμεῖ, ὅπερ καὶ ἐκλαμβάνουσιν ὡς γ' ἑνικόν. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ κῶδ. παρέχει καμῆι, καὶ ἄλλως εἶνε ἐν χρήσει ὁ μέλλ. καμοῦμαι, ὁ δὲ καμῶ εὕρηται μόνον παρ' Ἡσυχίῳ. Ὅθεν ἀνάγκη τὸ καμῇ νὰ εἶνε β' προσ., ἤτοι: ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχεις νὰ ὑποφέρῃς τίποτε, θὰ γίνουν ὅλα ἐν τάξει.

καπυρός: καπυρίζω. Ὁ Alph. Willems ἐν τῇ Revue critique (1908) ἑρμηνεύει τὰς ἐφεξῆς φράσεις ὧδε: καπυρὸν γελάσας Ἀνθ. 7, 414 ne manque pas en passant d'esquisser un fin sourire. τὰς καπυρωτέρας ᾠδὰς ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐσπουδασμένων Ἀθην 697 D qui préferait les poésies raffinées aux poêmes graves. τοῖς καπυρίζειν βουλομένοις καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ Στράβ. σελ. 680, 10 (Did.) pour ceux, hommes et femmes, qui veulent goûter de la vie raffinée. πρβ. κραμβός.

καρπόω: πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ Εὐρ. Ἱππ. 1427 καρπουμένῳ «πένθιμα δάκρυα, ἤ: δακρυόεντα πένθη. Ἡ κουρὰ τῆς κόμης ἦτο σημεῖον πένθους» Δ. Βερν.

καταβολή: ἴδε περίοδος.

καταγιγνώσκω: εἰ νῦν πράως οἴσετ', ἐφ' οἷς τότ' ἠγανακτεῖτε, δόξετ' ὀργιζόμενοι κατεγνωκέναι τὰ χρήματα τούτων, οὐκ ἀδικούμενοι Δημ. 24, 175 ἐὰν τώρα μὲ ἀδιαφορίαν θὰ ὑποφέρητε ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα τότε ἠγανακτεῖτε, θὰ φανῆτε (δηλ. ὁ κόσμος θὰ εἴπῃ περὶ ὑμῶν), ὅτι κατεδικάσατε τούτους εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρημάτων, ὄχι διότι ἠδικεῖσθε, ἀλλὰ διότι ὠργίζεσθε.

κατάγνυμι. Ἐν τῷ Ἀπ. Εὐπόλ. 323 γρ. οὐ γὰρ κατάξει (σε) τῆς κεφ. τὰ ῥήματα. Τὸ σε δηλ. θὰ ὑπονοῆται ἐκ τῶν συμφραζομένων. — καμ μὲν γλῶσσα Fέ-Fαγε Ἀπ. Σαπφ. 2, 9 ἴδε ὑποτρέχω.

καταλούω: σὺ δ' ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόεις (Blaydes: καταλούεις) μου τὸν βίον Ἀρφ. Νεφ. 838. Ὁ v Leeuwen κακίζων τὸν Βέκκ., μεταφράζοντα τὸ καταλόεις διὰ τοῦ «λουόμενος (ἐν τοῖς βαλανείοις) ἀναλίσκεις» ἑρμηνεύει αὐτός: «τὰ πατρῷα κατεσθίεις τοῦ πατρὸς οὕτω τετελευτηκότος», καὶ παραβάλλει τὸ καταφροντίζειν, καταμισθοφορεῖν κττ. Ὁ δὲ Σχ. παρατηρεῖ ὅτι «τὴν κατα-πρόθεσιν εἰς ἐπίτασιν παραλαμβάνουσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ καταφαγεῖν». Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου σημειοῦ, ὅτι τὴν πρόθεσιν κατα παραλαμβάνουσιν οἱ κωμικοὶ καὶ διὰ τὸ κακέμφατον, ὅτε μάλιστα προηγεῖται -ς, ἴδε καταδιαλάττομαι, ὅπου ἡ κατα παρελήφθη μόνον διὰ τὸ κακέμφατον· ἴδε καὶ καταφαγεῖν (ἐν ἐπί, σελ. 498 a), ὅπου μετεχειρίσθη ὁ κωμικὸς πρῶτον τὸ σύνθετον, εἶτα δὲ τὸ ἁπλοῦν, ἵνα ὑπονοῆται τὸ κακέμφατον. Τοῦτο δὲ φαίνεται κάλλιον ἐν τῷ Ἀρφ. Πλούτ. 1137 (δοίης καταφαγεῖν).

καταμηνύω: ἀλλ' ὁ Ποτειδὰν ὥς μάλα σευ ψευδομένω κατεμήνυσεν ἐκ τοῦ θαλάμου ἐξελάσας σεισμῷ εἰς τὸ φανερὸν τὸν σὸν πατέρα Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 2 ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν κατεμήνυσέ σε ὡς μάλα ψευδόμενον, ὅτι (διὰ τοῦ ὅτι) ἐξήλασεν ἐκ τοῦ θαλάμου σεισμῷ εἰς τὸ φανερὸν τὸν σὸν πατέρα. Περὶ τῆς συντάξεως παραβάλλουσι τὸ Δημ. 24, 60.

κατάμεμπτος: οὔτοι κατάμεμπτ' ἔβητον Σοφ. Ο. Κ. 1695. Ἄλλην γρ. παρέχει ὁ Σχολ. «οὔτοι κατάμεμπτος ἔβη: οὐκ ἐν τοιούτοις ἔσται ὥστε καταμέμφεσθαι, ἤτοι, ὡς ἂν ἐπικουφίζοντος αὐταῖς τὴν συμφορὰν τοῦ βασιλέως». Ἡ ὀρθὴ γρ., κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε κατάμεμπτος ἔσβη, ὡς δεικνύει τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δυσάλωτος οὐδείς. Ἐκ τῆς ὀρθῆς ταύτης γρ. προῆλθε α) κατάμεμπτος ἔβη, καὶ β) κατάμεμπτ' ἔβητον, ἵνα ἡ β' αὕτη γρ. ἀναφέρηται εἰς τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Τὸ νόημα εἶναι: ὁ τρόπος, δι' οὗ ἀπεσβέσθη (ἐγίνεν ἀφανής), οὐδόλως κατάμεμπτος εἶνε, ἤτοι: πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ εὐχαριστημέναι μὲ τὸν τρόπον ποῦ ἀπέθανε.

καταπροΐξομαι. Εἰς τὸ Ἀπ. Ἀρχιλ. 92 προσθετέον: «οὐ δωρεὰν ἐμοῦ καταγνώσεταί τις, ἀλλὰ ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξεν» Ἀνέκδ. Κραμέρ. Παρ. 4, 55, 12 μετὰ τῆς προσθήκης: «οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Ἐπῳδῶν Ἀρχιλόχου».

καταρρήγνυμι: ἴδε περικαταρρήγνυμι.

καταστρέφω. Τὸ μέσ. σημ. κυρ. ἐρημῶν καὶ ἀνατρέπων ὑποτάσσω ἐμαυτῷ, βίᾳ ὑποτάσσω, εἶτα δὲ ἁπλῶς: ὑποτάσσω.

καταψεύδομαι: καὶ καταψεύδου καλῶς ὡς ἔστι, Σεμέλη θ' ἵνα δοκῇ θεὸν τεκεῖν Εὐρ. Βάκ. 334 καὶ λέγε ἔντιμον ψεῦδος περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶνε θεός, καὶ ἵνα ἡ Σεμέλη νομίζηται ὅτι ἐγέννησε θεόν. Ὁ Ew. Bruhn ἑρμηνεύει τὸ καταψεύδου καλῶς διὰ τῶν: «καταψεύδου· τὸ δὲ καταψεύδεσθαι τοῦτο καλὸν καὶ οὐκ αἰσχρὸν ἔσται».

κάτειμι (κατιέναι): ἐὰν κατίῃ τις, ὅποι μὴ ἔξεστι, καὶ αὐτὸ τοῦτο δίδωσι Δημ. 23, 51 ἴδε δίδωμι ἐν Παραρτήμ.

κατεργάζομαι: ἡμεῖς μέν γε οὔτε ἐμμεῖναι δυνατοὶ μὴ μεθ' ὑμῶν, εἴ τε καὶ γενόμενοι κακοὶ κατεργασαίμεθα, ἀδύνατοι κατασχεῖν Θουκ. 6, 86 ἡμεῖς βεβαίως οὔτε νὰ μείνωμεν (νὰ διατηρηθῶμεν) ἐν τῇ Σικελίᾳ εἴμεθα δυνατοὶ ἄνευ τῆς βοηθείας ὑμῶν, καὶ ἄν, καὶ κακοὶ δειχθέντες (πιστοὶ εἰς τὰ κακὰ ἡμῶν θελήματα, εἰρωνικῶς αἰνίττεται τὴν μομφὴν τοῦ Ἑρμοκράτους ἐν 6, 80, 2), ἠθέλομεν ὑποτάξῃ τὴν Σικελίαν, εἴμεθα ἀδύνατοι νὰ τὴν διατηρήσωμεν κέ.

κατέχω: χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν Εὐρ. Βάκ. 879, ἴδε χεὶρ σελ. 1314ª τέλ.

κεῖμαι: ὥσπερ γὰρ Χαλκὶς τῷ τόπῳ τῆς Εὐβοίας πρὸς τῆς Βοιωτίας κεῖται, οὕτω Χερρονήσου κεῖται πρὸς τῆς Θρᾴκης ἡ Καρδιανῶν πόλις Δημ. 23, 182 κυρ. ὅπως, ὡς πρὸς τὴν Εὔβοιαν, ἡ Χαλκίς, ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας της ἐν τῇ Εὐβοίᾳ, κεῖται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Βοιωτίας, οὕτως ὡς πρὸς τὴν Χερσόνησον (καὶ) ἡ πόλις τῶν Καρδ. κεῖται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Θρᾴκης. Τὸ τῆς Εὐβοίας συναπτέον πρὸς τὸ ὥσπερ, τὸ δὲ Χερρονήσου πρὸς τὸ οὕτω. οὐκ ἀναιρεθέντες ἐκ τῆς θαλάττης κεῖνται ἐνθάδε Πλ. Μενέξ. 243 C ἐνν. κενοτάφιον, ἴδε Θουκ. 2, 34, 3.

κέρας. Ἐν τῷ Εὐρ. Βάκχ. 742 ἡ εἰς δηλοῖ, ὅτι ὁ ταῦρος θυμούμενος παρεμβλέπει εἰς κέρας (ἴδε Ἑλέν. 1558), ἤτοι: λοξῶς ἐμβλέπει εἰς τὸ κέρας του, ἕτοιμος εἰς ἐπίθεσιν. — Περὶ τοῦ Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 15 ἴδε ἀναπτύσσω ἐν Παραρτ. — Μένων δὲ καὶ τὸ στράτευμα τὸ εὐώνυμον κέρας ἔσχε τοῦ Ἑλληνικοῦ Ξεν. Ἀν. 1, 8, 4: «κατὰ τὴν πορείαν ἡγεῖτο ὁ Κλέαρχος, οὐραγὸς δὲ ἦν ὁ Μένων· μετὰ δὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ Κύρου νὰ.. παραταχθῶσιν, ὁ μὲν Κλέαρχος διακόψας τὴν πορείαν ἐτάχθη ἔχων τὸ δεξιὸν τοῦ ἑαυτοῦ κέρατος παρὰ τὸν ποταμόν.., μετ' αὐτὸν συνεχόμενος ἐτάχθη ὁ Πρόξενος, ἔπειτα οἱ ἄλλοι· τελευταῖος δὲ κατέλαβε τὸ εὐώνυμον κέρας ὁ Μένων καὶ τὸ στράτευμά του» Πανταζίδης.

κερκίς: οὐκ ἔστιν, εἰ καί γ' ἦν (Δ. Βερν.: γῆν) κασίγνητος μολών, κερκίδος ὅ τῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς Εὐρ. Ἠλ. 538 «οὐκ ἔστι (τι), εἴ γε καὶ μολὼν ἦν ὁ (σός) κασίγνητος, ὅτῳ γνοίης ἂν τὸ ἐξύφασμα τῆς σῆς κερκίδος (= τῆς σῆς χειρός)» Δ. Βερν. — κερκίδ' Ἠδωνῆς χερός Ἑκ. 1153, ἴδε θακέω ἐν Παραρτ.

κιβδηλεύω: εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω Εὐρ. Βάκχ. 475 τὴν κιβδηλείαν (τὸν ἀπατηλὸν λόγον) ταύτην καλῶς ἐπεκόσμησας, διὰ νὰ θέλω νὰ τὴν ἀκούσω (διὰ νὰ κινήσῃς τὴν περιεργίαν μου). Σελ. 718, 4 γρ. πρὸς ἀντὶ πρό.

κλάζω: δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σιδήρου Εὐρ. Ῥῆ. 567 ὀρθῶς ὁ Δούκας: «τὰ σιδηρᾶ δεσμὰ τῶν ἁρμάτων ἀράσσουσι».

κλέπτω Ἐν τῇ ἑρμ. Σοφ. Αἴ. 188 (τέλ.) προσθετέον: Ἀλλ' ἴσως: ὑποβαλλόμενοι μύθους, κλέπτουσιν (ἀπολύτ. = ἀπατῶσι).

κλῆρος: ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον οὐ δεδεγμένη κατηγορεῖ σου πιστά Εὐρ. Ἱππ. 1057 ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἥτις δὲν φέρει «τὰ (αἰνιγματώδη) σημεῖα τῆς πτήσεως τῶν οἰωνῶν» (Σχ., ἀλλὰ καθαρὰ γράμματα) σὲ κατηγορεῖ ἀναντίρρητον κατηγορίαν.

κλύω: τοσαῦτα ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων (= ἀκούσας) Αἰσχ. Ἀγ. 685. λέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων τἀληθές Εὐρ. Ἄλκ. 708, ἴδε ὡς.

κόθορνος: τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ; Ἀρφ. Ὄρν. 994 «τί ὑποδησάμενος πάρει;» Σχ. πρὸς τίνα ὁδὸν οὕτω

τραγικῶς παρεσκεύασαι; τίς (τίνος ἕνεκα) ἡ τραγικὴ αὕτη πρὸς τὴν ὁδὸν παρασκευή; Ἴσως διότι ἤρχισε μὲ τραγικὸν ὕφος καὶ φράσιν: «ἥκω παρ' ὑμᾶς» κέ. Διορθοῦσιν ἄλλοι ἄλλως.

κοινός: ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα Σοφ. Ἀντ. 1 «αὐτάδελφον εἶπεν, ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν γεγόνασι. Πολλάκις δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησι τὸ κοινόν, ὡς νῦν» Σχ. πρβ. Ο. Κ. 535 κοιναί τε πατρὸς ἀδελφεαί. Τὸ κοινὸν δηλοῖ τοὺς ἔχοντας κοινὴν τὴν τύχην, τὰ πάντα κοινά (πρβ. Αἴ. 267), ἢ κατ' ἄλλους ἐμφαίνει τὴν συγγένειαν καθολικώτερον. Ὁ Σχ ἀναφέρει καὶ τὸ Ἀπ. Σοφ. 612 πολύκοινον Ἀμφιτρίταν «ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον». ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε Εὐρ. Ἱππ. 609 «οὐ πᾶσιν ὀφείλων ἀνακοινωθῆναι· ἄλλως: ὁ περὶ γάμων μῦθος οὐκ ὀφείλει λεχθῆναι πᾶσι» Σχ. «Φαίνεται, ὅτι ἡ παμπόνηρος τροφός .. ἀπαγγέλλουσα τὴν λέξιν μῦθος (ἴσως = κοιν. ὑπόθεσις) ἔδιδεν εἰς τοὺς ἀκούοντας αὐτὴν νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι τοῦ ἔκαμνε προτάσεις περὶ γάμου» Δ. Βερν.

κομίζω. Ἐν Ζ 490 γρ. τά σ' αὐτῆς. τοῦ κομιεῖσθαι τὰ ἀπολωλότα χωρία ὑποσχομένου Χαριδήμου διαβάντος Δημ. 23, 161 Χαριδ. διαβάντος (εἰς τὴν Χερρόνησον) τοῦ ὑποσχομένου κομιεῖσθαι (ἀνακτήσεσθαι, ἀναλήψεσθαι) τὰ ἀπολ. χωρία.

κόμπος: οὐ κόμπος οὐδείς Εὐρ. Βάκ. 462 = οὐδενὸς κόμπου δεῖ, οὐδεμιᾶς κομπολογίας χρεία: δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω (πολλοὺς καὶ) κομπώδεις λόγους, ἵνα ἀποκριθῶ εἰς τὴν ἐρώτησίν σου.

κοσμέω: τοῖς νόμοις ἅπαντα κοσμεῖται καὶ τῷ τούτοις πείθεσθαι Δημ. 25, 27, ἴδε ἀποκληροῦμαι ἐν Παραρτήμ.

κόσμος: κόσμος ὁ μυριοπληθὴς μείζω πόλιν σῴζει Εὐρ. Ἰ. Α. 571, ἴδε μυριοπληθής

κοῦφος: κοῦφα γὰρ δαπάνα νομίζειν ἰσχὺν τόδ' ἔχειν κέ Βάκ. 893, ἴδε φύω.

κραμβός: ἀπὸ κραμβοτάτου («ξηροτάτου, ἡδυτάτου» Σχ.) στόματος μάττων («κατασκευάζων, ἐφευρίσκων» Σχ.) ἀστειοτάτας ἐπινοίας Ἀρφ. Ἱππ. 539 qui.. d'une bouche confite en finesse distillait les plus ingenieuses fictions (Alph. Willems).

κρατέω: ὅστις καθ' ὑπερβολὰν τοξεύσας ἐκράτησας τοῦ.. ὄλβου, ὦ Ζεῦ Σοφ. Ο. Τ. 1197, ἴδε τοξεύω.

κράτος: μὴ τὸ κράτος αὔχει δύναμιν ἀνθρώποις ἔχειν Εὐρ. Βάκ. 310 μὴ μεγαλαύχει (νομίζων) ὅτι ἡ (βασιλικὴ) ἀρχὴ παρέχει δύναμιν τοῖς ἀνθρώποις. κράτος δύνασθαι Ἀνδρ. 787, ἴδε φέρω. κράτος ἔχουσ' ἐμὸν Βάκ. 1038 ἔχουσα ἐξουσίαν ἐπ' ἐμοῦ. Ὥστε τὸ ἐμὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς γεν. (ἐμοῦ) ἐξ ἀντικειμ. — σὺν κράτει νικηφόρῳ Σοφ. Τρ. 186 παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς ὑπερόχου δυνάμεως, ἥτις φέρει τὴν νίκην: κυρ. τὸ κράτος φέρεται νίκην (πρβ. στ. 497). δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη Ἠλ. 476, ἴδε φέρω.

κρεμάννυμι: ἐφ' ἵππων κρέμανται Ξεν. Ἀν. 3, 2, 19 κυρ. ἐφ' ἵππων ὄντες κρέμανται ἀπ' αὐτῶν. Ὁ Ξεν. λέγει ἐνταῦθα «ὅτι οἱ ἱππεῖς κρέμανται ἐπὶ τῶν ἵππων, ὅπως ἀνωτέρω ὅτι οἱ πεζοὶ ἐπὶ ἀσφαλεστέρου ὀχήματός εἰσιν Πρβ. «ἐκρεμάσθη 'ς τὸ λαιμό του» καὶ «κρέμεται 'ς τὸ καρφί» Πανταζίδης. Πρβ. καὶ Ἀρφ. Σφ. 808 ἀμὶς κρεμήσεται ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου κυρ. ἐπ' αὐτοῦ οὖσα κρεμήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

κρίνω: κεκρίσθαι δὲ τοῦτο τὸ πρᾶγμα πάλαι ὑπὸ τῆς ἑκάστου φύσεως οἴκοθεν Δημ. 25, 2 ὅτι κέκριται τοῦτο τὸ πρᾶγμα πάλαι ὑφ' ἑκάστου οἴκοθεν, ὡς ἔτυχε φύσεως: ἕκαστος ἀναλόγως τῆς φύσεώς του οἴκοθεν ἔχει πρὸ πολλοῦ σχηματίσῃ τὴν περὶ τοῦ πράγματος γνώμην του.

κτύπος: κτύπον εὐάσμασι Βακχᾶν Εὐρ. Βάκχ. 129 κυρ. παράθεσις εἰς τὸ βυρσότονον κύκλωμα: ἵνα ὁ κτύπος αὐτοῦ συνοδεύῃ τὰ εὐάσματα τῶν Βακχῶν.

κυρέω: δειλαία δειλαίων κυρεῖς Σοφ. Ἠλ. 849 δειλαία (οὖσα) δειλαίων (οὐδ.) τυγχάνεις. Ἄλλοι: δυστυχὴς ἐκ τῶν δυστυχῶν εἶσαι. Πρβ Ο. Τ. 465.

Λ

λαγχάνω: ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Ἀρφ. Πλ 973 καίπερ οὐ λαχοῦσα (καίπερ ἄκλητος οὖσα) ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; (περὶ οὗ ἴδε γράμμα ἐν Παραρτήμ.). ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζει Αὐτ. 277, ἴδε γράμμα ἐν Παραρτ. ἣν ὅδ' εἴληχε τύχην θανόντες Σοφ. Αἴ. 1058, ἴδε πρόκειμαι. Παθ. τούτοις ἐνταῦθα λαγχάνεται Δημ. 23, 76 κυρ. λῆξις τούτοις ἐνταῦθα γίγνεται: ἡ ἐναντίον τῶν (ἀψύχων) τούτων (πραγμάτων) ἀγωγὴ γίνεται ἐν τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ.

λαιμός: ἧς λαιμοὺς τεμὼν ὥσπερ ποθ' οὐδυσσεὺς ἀπῆλθε, κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν πρὸς τὸ λαῖμα (διορθοῦσι θῦμα, λαῖγμα, τό γ' αἷμα) τῆς καμήλου Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς Ἀρφ. Ὄρν. 1560 ἴσως ὀρθοτέρα ἡ γρ. λαῖτμα ἀντὶ τοῦ λαῖμα: ἧς (καμήλου) τοὺς λαιμοὺς τεμών, ὥσπερ ποτὲ ὁ Ὀδυσσεὺς (λ 24) ἀπῆλθε, τ. ἔ. ἀπεχώρησε (πρβ. ἀναχάζεται λ 35, ἵνα μὴ ταράττῃ τὰς ἀνερχομένας ψυχάς), καὶ ἔπειτα ἀνῆλθεν αὐτῷ κάτωθεν πρὸς τὸ χάσμα (= λαῖτμα) τῆς καμήλου (ἤτοι: πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀποκοπεὶς ὁ μακρὸς λαιμὸς τῆς καμήλου ἐνεφάνιζε μέγα βάθος, χάσμα) Χαιρεφῶν ἡ νυκτερὶς («ἐπεὶ οὔτε νυκτερὶς ἡμέρας οὔτε οἱ φιλόσοφοι φαίνονται· καταδεδυκότες γὰρ φιλοσοφοῦσι» Σχ.). Ἀντὶ τοῦ ἀπῆλθε ὁ Kock ἔγρ. κατῆλθε· «κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ: ἐκ τῶν χθονίων ἀνῆλθεν· ὡς αὐτοκλήτως δὲ παραβάλλοντα αὐτὸν εἰς τὰ δεῖπνα διαβάλλει» Σχ. «πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου: Εὐφρόνιος τὸν λαιμόν.., οἱ δὲ τὸ αἷμα· παραπεποίηται δὲ παρὰ τὸ

λαιμόν» κτλ. Ἐξ ὧν δῆλον γίνεται ὅτι, ὡς ἡμεῖς, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι οὐδὲν σαφὲς εἶχον περὶ τούτου.

λαῖτμα τό, ἴδ. ἀνωτ. λαιμός.

λεπτός: σοὶ δ᾽ ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, ἀλλ᾽ ἐπίφθονος λόγος διελθεῖν Εὐρ. Μήδ. 529 «καὶ σὺ μέν, φησί, συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν, ἀλλ᾽ ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι οὐ προφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθής, τὸ τὸν ἔρωτά με σεσωκέναι» Σχ. «σοὶ δ᾽ ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς (νοῆσαι δηλ. = σὺ δ᾽ ἔχεις μὲν νοῦν λεπτόν), ἀλλ᾽ ἐπίφθονος (= ἐπαχθής) σοί (ἐστι) διελθεῖν ὁ λόγος, ὡς ἔρως σ᾽ ἠνάγκασε κτλ. Οὕτω καὶ ἐν τῇ καθ᾽ ἡμᾶς συνηθείᾳ θὰ ἐλέγομεν: «ὁ νοῦς σου κόφτει καὶ παρακόφτει, μὰ σοῦ ᾿ρχεται βαρὺς νὰ τὸν πῇς ὁ λόγος, πῶς ὁ ἔρως κτλ.» Δ. Βερν. Ἡ ἀντιλογία, ὅτι τὸ ἐφεξῆς ὡς ἔρως σ᾽ ἠνάγκασε δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ σοὶ δ᾽ ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, δὲν εἶνε ὀρθή, τὸ μὲν διότι τὸ ὡς Ἔρως σ᾽ ἦν. ὤφειλε νὰ συνάπτηται ἁρμοδίως πρὸς τὸ προσεχέστερον, ὡς καὶ συνάπτεται, τὸ δὲ διότι ἐν τῷ σοί δ᾽ ἔστι μὲν ν. λεπτὸς καὶ οἴκοθεν ἐξυπακούεται ἡ ἔννοια ἡ ὡς ἐκ περισσοῦ ἐκφραζομένη ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὅτι δὲ τὸ ἐπίφθονος λόγος διελθεῖν = ὁ λόγος ἐστὶν ἐπίφθ διελθεῖν, ἀποδεικνύεται πολλαχόθεν, πρβ. π. χ. τὸ Κύκλ. 678 δεινὸς γὰρ οἶνος = δεινὸς γὰρ ὁ οἶνος.

λῆξις: ἐκ τῆς λήξεως καὶ τῶν γραμμάτων, ἐφ᾽ οἷς ἕκαστος εἰσήχθη, ποιεῖ τὴν ἔκτισιν Δημ. 24, 83 ὁρίζει τὴν ἔκτισιν κατὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος (πρβ. λαγχάνειν δίκην) καὶ κατὰ τοὺς γραπτοὺς ὅρους, ἐφ᾽ οἷς ἕκαστος εἰσήχθη (εἰς τὸ δικαστήριον).

λιμήν. Ἐν ἀρχῇ γρ. ***λιμήν***: ᾧ μέγας λιμὴν αὐτὸς κέ.

λιπαρός: ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον Ἀπ. Πινδ. 76 ἐπειδὴ ἔγραψε ταῦτα (ὁ Πίνδαρος), λέγει ὁ Εὐστάθιος ἐν τῷ βίῳ τοῦ ποιητοῦ, «ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτεισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὡς φιλαττίκου». Κατά τινας τὸ λιπαραὶ λέγεται κατ᾽ ἀναφ. πρὸς τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐλαίας. Ὁ δὲ Δημ. Βερν. ἐν Ἀλκ. 452 (λιπαραῖσί τ᾽ ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις) σημειοῦται τάδε: «Τὸ λιπαρὸς κυρ. μὲν σημ. ὅ τι καὶ ἐν τῇ καθ᾽ ἡμᾶς συνηθείᾳ = πίων, πιμελής, παχύς, τροπικῶς δὲ λαμπρὸς κττ. Ὅθεν καὶ ἐν τῇ ἐκδοχῇ ταύτῃ τὸ ἐπίθ. ἀπέβη, παρὰ Πινδάρῳ μάλιστα, αὐτὸ τοῦτο κοσμητικὸν ἐπίθ. τῶν Ἀθηνῶν· ὅθεν καὶ ὁ Ἀρφ. ἐμπαίζει εὐφυῶς τὸ ἀληθῶς ἀφύων ὄζον ἐπίθετον τοῦτο ἐν Ἀχαρν. 639, λέγων εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας «λιπαρὰς» καλέσειεν Ἀθήνας, ηὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας ἤτοι: δύναται νὰ κατορθώσῃ ὅ τι θέλει, περιάψας (ταῖς Ἀθήναις) τὴν τιμὴν (τὴν δόξαν) τῶν ἀφύων, τ. ἔ. ἐπονομάσας τὰς Ἀθήνας διὰ τοῦ τιμητικοῦ ἐπιθέτου τῶν ἀφύων(ὅπερ εἶνε τὸ λιπαραί). Ἀλλὰ παρὰ Πινδ. τὸ λιπαραὶ ἀναφ., κατὰ τὴν γνώμην μου, καὶ εἰς τὴν λαμπρότητα τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ἐκφαινομένην διὰ τῶν καλλιμαρμάρων, ἀμιμήτων δὲ τὸ κάλλος, δημοσίων οἰκοδομημάτων, τῶν ἀγαλμάτων, καὶ πάντων τῶν ἀληθῶς περιλάμπρων μνημείων τῶν Ἀθηνῶν.

λόγος: στεμφύλῳ ἐς λόγον ἔλθῃ Ἀρφ. Ἱππ. 806, ἴδε συγγίγνομαι. δεῖ δὴ αὐτὴν (ἀρετὴν) ἰδεῖν. . ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γενόμενον λόγῳ Πλ Μενέξ. 239D μετατεθεὶς διὰ τοῦ λόγου του εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον.

λόχιος: ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαις Εὐρ. Βάκχ. 89, ἴδε ὠδίς.

λύω (σελ. 775a). Περὶ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 1306 ἴδε ὄχι ὀξύθηκτος, ἀλλὰ πέριξ.

Μ

μαίνω. Ἐν Εὐρ. Ἰ. Α. 1264 ὁ Lobeck διώρθ. ἔμηνε καὶ στρατόν.

μάλα: ἐπὶ τούτῳ τῷ πύργῳ ἄλλος πύργος ἐπιβέβηκε καὶ ἕτερος μάλα ἐπὶ τούτῳ, μέχρι οὗ ὀκτὼ πύργων Ἡρ. 1, 181 καὶ ἄλλος πάλιν ἐπάνω εἰς τοῦτον κατ᾽ ἐπανάληψιν, μέχρις ὀκτὼ πύργων. Παρομοίως 1, 134 κάλλ. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις τὸ μάλα = εὖ μάλα (πρβ.«καὶ οὕτω καθεξῆς»). Ἐν δὲ τῷ οὐ μάλα τὸ μάλα ἐπιτείνει τὴν ἄρνησιν (ὡς καὶ ἐν τῷ πώμαλα) = οὐδαμῶς, οὐδόλως· ὁ δ᾽ οὐ μάλα (ἐνν. ἐπείθετο) Ἀρφ. Σφ. 118 ἐκεῖνος ὅμως μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐπείθετο.

μαντεία: ἤτοι μαντεῖαι βροτῶν οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις Σοφ. Ἠλ. 499 ἀληθινὰ δὲν ὑπάρχουσι μαντεῖαι (ἐξηγήσεις τῶν σημείων), τὰς ὁποίας ἤθελον τολμήσῃ νὰ κάμουν ἄνθρωποι, τ. ἔ. δὲν ὑπάρχουσιν ἀνθρώπιναι ἐξηγήσεις τῶν ὀνείρων καὶ τῶν θεσφάτων. Ὅθεν τὸ βροτοῖς τοῦ Blaydes περιττόν, ἀδιανόητον δὲ τὸ θεῶν (ἀντὶ βροτῶν τοῦ Nauck), διότι μαντεία εἶνε, ὡς ἐκ τῶν συμφραζομενων, ἡ ἐξήγησις τῶν σημείων, ὄχι τὰ σημεῖα αὐτά (Kaibel).

μέγας. Περὶ τοῦ μέγα (μεγάλα) φρονεῖν ἴδε καὶ φρονέω. οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι Θουκ. 1, 6 οἱ ἔχοντες τὰς μεγαλιτέρας γέας, οἱ μεγαλίτεροι γεωκτήμονες. Διὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην, προετιμήθη, κατὰ τὸν Classen, ἀντὶ τοῦ τὰ πλείω τὸ τὰ μείζω. Ἀλλ᾽ ἴσως καὶ ποικιλίας χάριν.

μείων: εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν Σοφ. Ο. Κ. 104 «εἰ μὴ δοκῶ ὑμῖν ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ καὶ δεῖσθαι προσθήκης» Σχ. ἤτοι: ἐκτὸς ἂν φαίνωμαι, ὅτι τὰ κακὰ ποῦ ἔχω εἶνε ὀλίγα καὶ μοῦ χρειάζονται καὶ ἄλλα.

μέρος: ἡγοῦμαι ἐγὼ ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι Πλ. Πρωτ. 338 E ἐγὼ ἡγοῦμαι (τὸ ἄνδρα) εἶναι (ὑποκειμ.) δεινὸν περὶ ἐπῶν (κατηγορούμ.) εἶναι ἀνδρὶ μέγιστον μέρος παιδείας:

τὸ νὰ εἶνέ τις δεινὸς περὶ τὴν κατανόησιν τῶν ἐπῶν εἶνε μέγιστον μέρος παιδείας δι' ἕνα ἄνθρωπον (δεικνύει εὐπαίδευτον ἄνθρωπον).

μεταλαμβάνω. Ἐν τῷ «ἀπώσησθε ἡμᾶς» ἐξαλειπτέον τὸ ταράττον τὴν ἔννοιαν «ἡμᾶς».

μετέχω: τούτων μετέχουσιν ὧν ἀδικοῦσιν ὑμᾶς τινες Δημ. 24, 174 μετέχουσιν (ἔχουσι τὸ μερίδιόν των ἐκ) τούτων τῶν κερδῶν, ἃ τινες πορίζονται ὑμᾶς ἀδικοῦντες.

μή (σελ. 812 a). Τὸ Κ 330 ἐξηγητέον κυρ. ὧδε: νὰ μή σε περάσῃ ἡ ἰδέα, νὰ μὴ φαντασθῇς, ὅτι ἄλλος ἀνὴρ θὰ ἐπιβῇ τῶν ἵππων. Ταύτην τὴν δύναμιν ἔχει τὸ μή καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὁμοίοις πρβγ. Τοῦ δὲ Τ 261 τὴν ἑρμηνείαν ἴδε ἐν τῷ πρόφασις. — Ἐν σελ. 816 b. Ἐν δὲ τῷ Σοφ. Ἀντ. 685 ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς ἐτέθη μή, ὡς φαίνεται, διὰ τὸ μήτ' ἐπισταίμην λέγειν, ὅθεν ἡ ἐξάρτησις. Ἐν δὲ Πινδ. Ὀ 1, 7 τὸ ἀληθὲς διεῖδεν ὁ Metzger, παραπέμψας εἰς τὸ Σοφ. Αἴ. 75. Μεταφραστέον λοιπόν: καὶ νὰ μὴ λέγωμεν ἀγῶνα ἀνώτερον τῆς Ὀλυμπίας.

μητροκιόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι Εὐρ. Ὀρ. 833 κυρ. νὰ βάλῃ τις ἐπάνω εἰς τὴν χεῖρά του αἷμα προερχόμενον ἐκ τοῦ φόνου τῆς μητρός = ἐκ τῆς μητρὸς φονευθείσης. Ὡς ἐκ τῆς παθ. ταύτης ἐννοίας προτιμητέα φαίνεταί μοι ἡ γρ. μητρόκτονον (πρβ. τραγόκτονος). Πρβ. καὶ στ. 1649.

μισέω: ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος καὶ τοὔθ' ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος οἱ νέρτεροι θεοί Εὐρ. Ὀρ. 618 ἀπαγγέλλουσά (σοι) τὰ Ἀγαμέμνονος ὀνείρατα (ἃ ὁ Ἀγαμ. τῇ Κλυταιμνήστρᾳ δῆθεν ἔπεμψε) καὶ τὸ Αἰγίσθου λέχος («τὴν μοιχείαν» Σχ.), ὃ εἴθε μισήσειαν οἱ νέρτ. θεοί. Οὐδεμία χρεία διορθ.

μοῖρα: οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται Ἀπ. Σοφ. 624 ἡ τύχη δὲν ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους (νὰ κατέρχωνται εἰς τὸν ᾅδην) πρὸ τοῦ εἱμαρμένου χρόνου. πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ῥᾷόν ἐστι μυρίαις μοίραις προσελθόντ' ἀξιωθῆναι λόγου κέ Ἀπ. Ἀμφιδ. 30 «χίλια μερδικά» εὐκολώτερον εἶνε προσελθών τις πρὸς τοὺς στρατηγοὺς νὰ τύχῃ παρ' αὐτῶν ἀκροάσεως, παρὰ κέ.

μύω. Τὸ μύσαντα (ἐν Πλ. Γοργ. 480C) ἐνν. κατὰ μτφ. ἐκ τῆς ἐγχειρήσεως τοῦ ἰατροῦ. Ἴδε ὥσπερ.

Ν

νόθος: οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων ὅσσοις (Canter: ὅσοι) νόθων Εὐρ. Βάκχ. 1059 αὕτη εἶνε ἡ μόνη ὀρθὴ γρ.· δὲν ἐμπορῶ νὰ ἴδω (κυρ. δὲν φθάνω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου) τὰς ψευδεῖς Μαινάδας.

νομίζω: κατὰ δὲ δὴ παίδων ὧν μὴ νομίζετε μηδ' ἂν μελλήσας Δημ. 54, 40, ἴδε πῦρ. τὰ νομισθέντα ἀεὶ Διόνυσον κελαδῶ (Nauck: ὑμνήσω) Εὐρ. Βάκ. 73 ἐξυμνῶ τὸν Διόν. ἀεὶ τοὺς νενομισμένους ὕμνους.

νόμιμος: εἰ δ' ἄρ' ἀναγκαῖον, ὀμνύων ὡς νόμιμον Δημ. 54, 40, ἴδε πῦρ.

νόστος. Τὸ ἐπὶ φορβῆς νόστον Σοφ. Φιλ. 43 κατά τινας = ἐπὶ νόστιμον φορβήν· διότι κατὰ τὸν Τρύφωνα παρ' Ἀθήν. (618 C): «ἱμαλίς ἐστιν παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων»· πρβ. νόστιμος.

νυμφεύω: βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ τοκάδα τὰν Διογόνοιο Βάκχου νυμφευσαμέναν (λοχευσαμέναν Weckl.) πότμῳ φονίῳ κατεύνασεν (κατέλυσε Bothe, κατένασσε Markl., κατέκνησεν Δ. Βερν.) Εὐρ. Ἱππ. 559 «τὴν γὰρ μητέρα τοῦ Βάκχου συγκοιμηθεῖσαν οὐ τῷ Διΐ, ἀλλὰ βροντῇ ἀμφιπύρῳ, πότμῳ φονίῳ κατεύνασεν, ὅ. ἔ. κατεκοίμησεν, εὐφήμως ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλε» Σχ. Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους, Κάδμου σοφίσμαθ' Βάκχ. 28 ἀλλ' ὅτι ἡ Σεμέλη γενομένη ἔγκυος ἔκ τινος θνητοῦ ἀπέδιδε τὸ ἁμάρτημά της εἰς τὸν Δία, κατὰ πανοῦργον εἰσήγησιν τοῦ Κάδμου.

Ο

ὁ (ἐν σελ. 853 a). Ἐν Δημ. 21, 34 τὸ τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς πόλεως = τοῦτο (τὸ ὑβρίζεσθαι τὸν χορηγόν) ἀποβλέπει τὴν πόλιν.

οἰστράω: παρὰ κερκίδων οἰστρηθεὶς Διονύσῳ Εὐρ. Βάκχ. 118, ἴδε παρά.

ὅμηρος: ῥήξας (Ζεύς) μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος, ἔθηκε τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδούς, Διόνυσον Ἥρας νεικέων Εὐρ. Βάκ. 292 ἡ σύνταξις: ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόνα ἐγκυκλουμένου αἰθέρος, ἔθηκε τόνδε Διόνυσον, ἐκδιδοὺς (αὐτὸν) ὅμηρον νεικέων Ἥρας, ἤτοι: ἀποσπάσας μέρος τι τοῦ τὴν γῆν κύκλῳ περιβάλλοντος αἰθέρος, ἐποίησεν αὐτὸ Διόνυσον, ὃν παρέδωκεν ὡς ὅμηρον τῶν ἐρίδων τῆς Ἥρας («γιὰ τὰ γκρίνια της»). Περὶ τῆς συντάξεως πρβ. ὥσπερ γὰρ ὁμήρους ἔχομεν τοῦ λόγου τὰ παραδείγματα Πλ. Θεαίτ. 202 Ε. «ταῦτα (τὰ τέκνα) ἐξαρπασαμένους . . ὅμηρα τῶν πρὸς Πομπήϊον διαλύσεων» Πλουτ. Κικ. κ. 18.

ὄμμα. Εἰς τὰ Εὐρ. Βακχ. 469 προσθετέον: κυρ. τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν παρουσιασθέντα σε ἠνάγκασε κέ. Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας μὴ λοξῷ (Σχ. Ἡσ. Θεογ. 82: ἀχριβίου), πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους Καλλιμ. Ἐπιγρ. 23 (Ἀνθ. 7, 525). Τὸ νόημα τοῦ Ἐπιγρ. σαφές, παρέχει δυσκολίας μόνον ὡς ἐκ τῆς γρ. ἀχριβίου, ὅπερ οἱ μὲν μετέγρ. εἰς Ἀρχιβίου, ἐξηγητοῦ τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων κατὰ Σουΐδαν, οἱ δὲ εἰς ἀρχιβίους, ἄλλοι δ' ἄλλως. Βεβαίως τὸ ἀχριβίου εἶνε παρεφθαρμένον ἐκ τοῦ ἀρχιβίους, ἀλλὰ τοῦτο ὅμως τὸ ἀρχιβίους εἶνε πάλιν ἐξήγησις, ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα ἐκ τοῦ πολιούς (κατ' ἀντίθεσιν) κατέλαβε τὸν τόπον τοῦ γνησίου μὴ λοξῷ.

ὄμνυμι: ὀμνύων ὡς νόμιμον Δημ. 54, 40 ἴδε πῦρ.— τῷ γὰρ ὄμνυτ'; ἢ σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ; 'Αρφ Νεφ. 248 «σιδάρεοι θεοί: παρὰ 'Αριστοφάνει ἐν Νεφέλαις σιδαρέοισιν ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ, ἐπεὶ οἱ ἐν τῷ Βυζαντίῳ λεπτῷ νομισματίῳ σιδηρῷ καὶ ἐλαχίστῳ ἐχρῶντο» 'Ησύχ. 'Ο δὲ Κωμ. Πλάτ. ἐν 'Απ. 96: χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, ὅπου σιδαρέοισι τοῖς νομίσμασιν χρῶνται. Παρὰ δὲ Πολυδ. 7, 105 μνημονεύονται ὀβολοὶ σιδηροῖ (Βυζαντίων), ἴδ. καὶ 9, 78. 'Αλλὰ δυσκολίας παρέχει ἐν τῷ 'Αρφ. χωρίῳ ἡ πρὸς δοτ. σύνταξις, διότι τὸ ὄμνυμι συντ. πρὸς αἰτ. τοῦ προσ. ἢ πράγμ., εἰς τὸ ὁποῖόν τις ὁρκίζεται, ὡς Ξ 271. Ψ 585. 'Ηρ. 5, 7. Σοφ. Τρ. 1185 καὶ συχν., ὄχι δὲ πρὸς δοτ., ὡς ἐνταῦθα. 'Αλλ' ἴσως ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ γίνεταί τις παρεξήγησις. 'Ο μὲν Στρεψιάδης εἶπε: μισθὸν δ' ὀμοῦμαι σοι καταθήσειν τοὺς θεούς (ἤτοι: ὀμοῦμαι τοὺς θεοὺς (ἐγὼ) καταθήσειν σοι μισθόν). 'Ο δὲ Σωκράτης ἀποκρίνεται: ποίους θεοὺς ὀμῇ σύ; (ἤτοι: ποίους θεοὺς ὀμῇ σὺ καταθήσειν μοι τὸν μισθόν;). πρῶτον γὰρ θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι (οἱ θεοὶ δὲν ἔχουν πέρασιν εἰς ἡμᾶς=αὐτὸ τὸ νόμισμα (τῶν θεῶν, τὸ 'Αττ. νόμισμα π. χ. ἔφερε τὴν Παλλάδα) δὲν ἔχει πέρασιν εἰς ἡμᾶς. 'Επὶ τῆς δευτέρας ταύτης σημ. (ὡς νομίσματος) ἐκλαμβάνων τὸ νόμισμα ὁ Στρεψιάδης ἀποκρίνεται: τῷ γὰρ ὄμνυτ'; 'Αφ' οὗ δὲ δὶς μετεχειρίσθη τὸ ὀμνύναι καθ' ἣν σύνταξιν εἴδομεν, ἕπεται ὅτι καὶ ὁ Στρεψ. ἀποκρινόμενος τῷ γὰρ ὄμνυτ'; κέ. μεταχειρίζεται τὸ ὀμνύναι κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, καὶ ἄλλως καὶ ἵνα ἔχῃ συνέχειαν ὁ λόγος· ἤτοι: τῷ γὰρ ὄμνυτε (ὑμεῖς κατατιθέναι ἢ καταβάλλειν τὸ ὀφειλόμενον ἀργύριον); τ. ἔ. (λέγετε τοῦτο), διότι ὑμεῖς ὁρκίζεσθε ὅτι πληρώνετε μὲ τί νόμισμα (τὸ 'Αττικὸν νόμισμα, ὡς εἴπομεν, εἶχε τὴν Παλλάδα); ἢ (ὁρκίζεσθε ὅτι πληρώνετε) με τοὺς σιδηροῦς ὀβολούς, ὅπως ἐν τῷ Βυζαντίῳ;

ὁμοῦ: ΗΛΕΚΤΡΑ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν (ἐνν. πληγήν). ΚΛΥΤ. ὤμοι μάλ' αὖθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ Σοφ. 'Ηλ 1416 κτύπησέ την, ἂν ἐμπορεῖς ἄλλην μίαν φοράν (κυρ. ἄλλο ἓν κτύπημα). 'Ακόμη ἄλλην μίαν φορὰν φωνάζω οἴμοι Εἴθε νὰ ἀνεστέναζες μαζὶ μὲ τὸν Αἴγισθον (πληττόμενον, ὡς σύ). "Αλλοι ἐνν. εἰς τὸ εἰ γὰρ τὸ πληγείης (μᾶλλον: ἐπλήγης). 'Αλλ' ἀντὶ τοῦ Αἰγίσθῳ θ' ὀρθότερον βεβαίως εἶνε τὸ Αἰγίσθῳ γ'.

ὁπλή: περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων 'Αρφ. 'Αχ. 740 φορέσατε ταύτας ἐδῶ τὰς ὁπλὰς (χηλάς) τῶν χοιρίων ἐνν. νὰ φορέσωσι εἰς τὰς χεῖράς των δικὴν χειρίδων τὸ δέρμα τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῶν χοίρων. 'Ομοίως κατ. λέγει ἀμφίθεσθε τὰ ῥυγχία (ὡς χοιρία).

ὅπως (σελ. 884): παραγγέλλουσιν (οἱ ἕνδεκα) ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ Πλ. Φαίδων 59 Ε ἴσ. ν' ἀποθάνῃ ὅπως ὅπως, καθ' ἕνα οἱονδήποτε τρόπον· ἤ: νὰ κυτάξουν ν' ἀποθάνῃ.

ὁράω (σελ. 887α). 'Ομοιότατον παράδειγμα πρὸς τὸ Πλουτ. 858C παρέχει ὁ Ξενοφῶν ἐν Κ. Π. 8, 2, 19 εἰπεῖν λέγεται ὁ Κῦρος, 'Ορᾷς, φάναι, ὦ Κροῖσε, ὡς εἰσὶ καὶ ἐμοὶ θησαυροί; Καὶ ἐκ τούτου λοιπὸν καταφαίνεται, ὅτι τὸ παρὰ Πλουτ. ὁρᾷς; ἐρωτηματικῶς πρέπει νὰ γραφῇ, ὡς ἐγὼ ἔγραψα.

ὀργή: ἐν ὥρᾳ ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν 'Αρφ. Σφ. 242, ἴδε ὥρα.

ὅς. 'Ενίοτε ἡ ἀναφ. ἀντων. κατά τινα ἕλξιν συντ. πρὸς ἀπρφ. ὡς λέγοντος (τοῦ νόμου) ἐφ' οἷς ἐξεῖναι κτεῖναι Δημ. 23, 53 ἀντί: λέγοντος ἐφ' οἷς ἔξεστι (ἤ: ἐξείη) κτεῖναι. 'Η σύνταξις δηλ. ἔγινεν, ὅπως καὶ ἄνευ τοῦ ἀναφορ. (λέγοντος ἐξεῖναι κτεῖναι ἐπὶ τοῖσδε). 'Ομοίως § 60 καὶ § 74. Πρβ. 20, 158.

ὅσιος: ὁ θεὸς (Διόνυσος), ᾧ χορηγὸς ἐγὼ καθειστήκειν, καὶ τὸ τῆς ὁσίας, ὁτιδήποτ' ἐστί, τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαιμόνιον συνηδίκηται Δημ. 21, 126 ὁ θεός, δι' οὗ τὴν ὑπηρεσίαν ἐγὼ εἶχον κατασταθῇ χορηγός, καὶ ὁ θρησκευτικὸς νόμος, ὁτιδήποτε εἶνε τὸ σεβάσμιον καὶ μυστηριῶδες τοῦτο θέσμιον (ἤτοι: πᾶν ὅσιον καὶ ἱερόν), ἔχουν ἀδικηθῇ μετ' ἐμοῦ.

ὅσος: ἡλίκῃ οὔσῃ ὅσην (δεῖ) χώραν ἀφορισαμένους τὴν ἄλλην χαίρειν ἐᾶν Πλ. Πολ. 423Β, ἴδε ἡλίκος ἐν Παραρτήμ..

ὅτι. Περὶ τοῦ ὅτι μὲν γάρ, ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ κέ. Πλ. Πολ. 493D ἴδε πέρᾳ.

οὖς: ἐς οὖς ἀεὶ πέμπουσα μύθους Εὐρ. 'Ορ. 616, ἴδε πέμπω.

οὐδείς: νόμοις πονηροῖς χρώμενοι καὶ διαφθείρεσθαι τοὺς ὄντας (νόμους) ἐῶντες οὐδένες πώποτ' ἐσώθησαν Δημ. 24, 214 ὅπου τὸ πληθ. οὐδένες= οὐδεμία πόλις. 'Εν δὲ 23, 204 τὸ οὐδένες = οὐδεμία τάξις, οὔτε οἱ ῥήτορες οὔτε ἄλλοι τινές.

οὗτος (σελ. 912α): ταῦτα γὰρ τελευταῖα πρὸ τῆς Ξέρξου στρατείας ναυτικὰ ἀξιόλογα ἐν τῇ 'Ελλάδι κατέστη Θουκ 1, 14 διότι ταῦτα (κυρ. αἱ ἐν Σικελίᾳ καὶ Κερκύρᾳ τριήρεις, ὅπερ συνεφώνησε κατὰ γένος πρὸς τὸ κατηγορ. ναυτικὰ ἀξιόλογα) ὑπῆρξαν τελευταῖον ἐν τῇ 'Ελλ. ἀξιόλογα ναυτικὰ πρὸ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου.

ὀψέ τε ἀφ' οὗ Θουκ. 1, 14 τὸ ὑπὸ τῶν συμφραζομένων ἀπαιτούμενον νόημα εἶνε: ἡ κατάστασις αὕτη διήρκεσε μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀφ' ὅτου Κατὰ ταῦτα ἡ φράσις αὕτη δὲν προῆλθεν ἐκ συγχύσεως δύο φράσεων (τῆς ὀψέ τε ἐς ὃ (ἢ ὅτε) καὶ τῆς οὐ πολὺς χρόνος, ἀφ' οὗ, ὡς νομίζει ὁ Classen), ἀλλὰ πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ὧδε: ὀψέ τε (ἦν ἐς τόδε), ἀφ' οὗ. Πρβ. 'Αριστ. Πολ. 'Αθ. κεφ. 22.

παίδευμα: κακόν τι παίδευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν ὁ πλοῦτος Ἀπ. Εὐρ. 54 κυρ. ὁ πλοῦτος ἦτο, καθὼς φαίνεται, ἀνεπιτήδειόν τι ὄργανον εἰς μόρφωσιν ἀνδρικοῦ φρονήματος.

παιδοτριβῶ: δέδοικα μὴ δόξητέ τισιν τὸν ἀεὶ βουλόμενον εἶναι πονηρὸν τῶν ἐν τῇ πόλει παιδοτριβεῖν Δημ. 25, 7 ὅτι ὡς παιδοτρίβαι ἀσκεῖτε τὸν ἀεὶ βουλόμενον κέ.

πάλαι: καί τις εἶ πάλαι σοφός Εὐρ. Βάκ. 824 εἶσαι ἕνας κρυφὸς σοφός, ποῦ τόσον καιρὸν δὲν τὸ ἤξευρα. Πρβ. Ἄλκ. 58. κινδυνεύει γάρ . . ἡ Προδίκου σοφία θεία τις εἶναι πάλαι, ἤτοι ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρξαμένη ἢ καὶ ἔτι παλαιοτέρα Πλ. Πρωτ. 341 Α ὡς φαίνεται, ἡ σοφία τοῦ Πρ. εἶνε ἔκπαλαι θεόπνευστος τις, εἴτε ὑποθέσωμεν ὅτι ἤρχισεν ἀπὸ τὸν Σιμωνίδην εἴτε ὅτι εἶνε καὶ παλαιοτέρα ἀκόμη. Περιτταὶ αἱ διορθώσεις.

πάλη: πλόκαμός τε γάρ σου ταναός, οὐ πάλης ὕπο Εὐρ. Βάκχ. 455 ἐξηγοῦσιν: ὄχι ἀπὸ τὴν πάλην, ἢ: ὑπ' ἀγυμνασίας, διότι ὁ παλαιστὴς (ἀθλητὴς) ὤφειλε νὰ μὴ ἔχῃ μακράν, ἀλλὰ βραχεῖαν τὴν κόμην, ἵνα μὴ παρέχῃ λαβὴν εἰς τὸν ἀντίπαλον· «τοὺς δὲ καλοὺς κἀγαθοὺς ἔδει τεθράφθαι ἐν παλαίστραις» Ἀρφ. Βάτρ. 728· ἴδε καὶ Ἠλ. 528.

πάνυ. Πρὸς τὸ ἀποφατικὸν οὐδὲν πάνυ ἀντιστοιχεῖ πως τὸ καταφατικὸν πάνυ τι ἐν τῷ Πλ. Πρωτ. 348 C ἡγοῦμαι γὰρ πάνυ λέγειν τι τὸν Ὅμηρον τὸ σύν τε δύ' ἐρχομένω κέ., ἤτοι: ἡγοῦμαι γὰρ ὀρθότατα λέγειν τὸν Ὅμ. τὸ σύν τε δύ' ἐρχομένω (Κ 224, περὶ οὗ ἴδε νοέω).

παράγω: ἐξαπατᾶν δ' ὑμᾶς πειράσεται πλάττων καὶ παράγων πρὸς ἕκαστα τούτων κακούργους λόγους Δημ. 22, 4 πλάττων κακούργους λόγους πρὸς ἕκαστα τούτων (ἤτοι: πρὸς ἕκαστον ἄρθρον κατηγορίας) καὶ παράγων Ἀλλὰ τὸ καὶ παράγων πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ νόημα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς ἐξαπατᾷ· ὅθεν ἴσως γρ. ὡς παράγων· συχνότατα δὲ τὸ καὶ προῆλθεν ἐκ παραναγνώσεως τοῦ ὡς.

παραινέω: ἡμῶν τάδε κοινῇ παραινούντων Θουκ. 1, 124, ἴδε ὑπάρχω ἐν Παραρτ.

παρακρούω: λοιδορούμενος γὰρ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ προπετῶς ἅπασι προσκρούων, ὧν ἂν ἐκ τούτων ἀθρόους πάντας ὑμᾶς ἐκεῖ παρακρούσηται, τούτων καταβὰς (ἐνν. ἀπὸ τοῦ βήματος) καθ' ἕν' ὑμῶν παρ' ἑκάστου δίκην λαμβάνει συκοφαντῶν κέ Δημ. 25, 41 ὅτι τὸ χωρίον ἔχει φθοράν τινα, ἀναγνωρίζεται, ἀλλ' οὐδεὶς διώρθωσεν αὐτό. Φαίνεται γρ. ὧν ἂν ἕκαστον τούτων ἢ ἀθρόους πάντας ὑμᾶς κέ. ἤτοι: ἐφ' ὅσων (θεμάτων) ἐξαπατήσῃ ἐκεῖ ἕκαστον ἐκ τούτων ἢ πάντας ὑμᾶς ἀθρόους, ἐπὶ τούτων, ὅταν καταβῇ ἀπὸ τοῦ βήματος ἐκδικεῖται τρόπον τινὰ (οἷον διὰ τὴν εὐπιστίαν σας) ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν συκοφαντῶν κέ. Τοῦ ἕκ(αστον) τὸ αστον ὕπερθεν γεγραμμένον πάλαι καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐξαφανισθὲν παρήγαγεν, ὡς εἰκός, τὴν ἐκ, τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ.

παραλείπω: εἰ δέ σε μὴ πάντας, ὅσους οἱ νόμοι διδόασι, τρόπους τιμωρούμεθα, χάριν ἡμῖν ὧν παραλείπομεν ἐκείνων ἔχε, μὴ διὰ ταῦτ' ἀξίου μηδένα δοῦναι τρόπον δίκην Δημ. 22, 29 ἔχε ἡμῖν χάριν ἐκείνων (τῶν τρόπων), ὧν παραλείπομεν κέ. ἤτοι: γνώριζε χάριν εἰς ἡμᾶς δι' ἐκεῖνα τὰ μέσα τῆς καταδιώξεως, τὰ ὁποῖα παραλείπομεν. Ἄλλοι συντάσσουσιν ὧδε: ἔχε χάριν ἡμῖν τῶν τρόπων, ὧν (οὓς) παραλείπομεν ἐκ τοῦ ἐκείνων τρόπων ἀριθμοῦ (= ἐκείνων). Ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος φαίνεταί μοι περίπλοκος. πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας Θουκ. 2, 51 δοτ. τῆς ἀναφορᾶς· ἴδε ἕτερος.

παραπίπτω: διαθροούντων (τῶν Λυσάνδρου φίλων) ἐν ταῖς πόλεσιν, ὅτι Λακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ ἀεὶ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 4 ὅτι οἱ Λακεδ. εἰς μέγιστα παραπτώματα ὑποπίπτουσιν, ὡς ἐκ τούτου ὅτι διήλλαττον («ἄλλαζαν») πάντοτε τοὺς ναυάρχους· διότι ὁ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ δὶς ναύαρχος (ἴδ. 2, 1, 7).

παρασκευάζω: τῷ δὲ ἔργῳ δεδιότας παρασκευάζεσθαι Θουκ. 2, 11 ἴδε ἔργον ἐν Παραρτήμ.

παρασκευή. Εἰς Εὐρ. Βάκ. 457 πρόσθες: Ἄλλοι: εἰς παρασκευὴν τοῦ σκοποῦ σου, ἵνα ἐπιτύχῃς τὸν (αἰσχρὸν) σκοπόν σου· ὃ ἐπεξηγεῖται ἐφεξῆς διὰ τοῦ Ἀφροδίτην θηρώμενος.

παροχετεύω. Πρόσθες: ἀκριβέστερον: καὶ ταύτην πάλιν τὴν ἐρώτησιν καλῶς ἐξέφυγες κέ.

πᾶς: παντὶ γὰρ πλείους εἰσὶ τοῦ δέοντος Δημ. 25, 85 ἴδε πλείων ἐν Παραρτήμ.

πάσχω: ἐπιλέλησται καὶ ὧν ἡ ψυχὴ πάσχουσα τῆς σωφροσύνης ἐπεθύμει Ξεν. Ἀπ. 1,2, 21 = καὶ τούτων ἃ ἡ ψυχὴ πάσχουσα ἐπεθύμει σωφροσύνης.—οὔτε πάσχων οὔτε δρῶν σιγήσεται Εὐρ. Βάκχ. 801 οὔτε κακὰ πάσχων οὔτε κακὰ ποιῶν ἐννοεῖ νὰ σιωπήσῃ. Ὅπου τὸ οὔτε δρῶν δὲν ἀληθεύει μέχρι τοῦ παρόντος χρόνου τοὐλάχιστον, ἀλλὰ χάριν τῆς τοῦ ὅλου συμμετρίας προστίθεται. Περὶ τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 267 παρατηρητέον, ὅτι εἶνε τὸ σύνηθες καθ' ὑπαλλαγὴν σχῆμα ἀντὶ τῶν: πεπονθότος ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότος. Πρβ. Ο. Κ. 74. Ο. Τ. 1214 κἀλλ.

περιγίγνομαι. Τὸ Θουκ. 6, 8 ἤν τι περιγίγνηται αὐτοῖς τοῦ πολέμου ὁ Blass ἑρμηνεύει: ἐὰν εὑρίσκωσι καιρόν τινα ἐκ τοῦ (πρὸς Σελινουντίους) πολέμου (ὁμοίαν ἑρμην. ἴδε ἐν τῷ περιγίγνομαι), παραβάλλων τὸ Δημ. ὡς πολύ μοι περίεστι τῶν ἐμαυτοῦ πραγμάτων, οὗ τὴν ἑρμην. ἴδε ἐν τῷ περίειμι.

περίειμι: οὐκ ἔστιν παρὰ τούτοις τοῖς ἐπὶ τῇ τοῦ πλεονεκτεῖν προαιρέσει ζῶσιν οὐδὲν οὔτε βέβαιον οὔθ' ὅσιον, ἀλλὰ δεῖ τούτων, ὅστις εὖ φρονεῖ, φυλαττόμενον περιεῖναι, μὴ προπιστεύσαντα κατηγορεῖν Δημ. 23, 127 οἱ ἔχοντες ὡς κανόνα τοῦ βίου αὐτῶν (ὅν προείλοντο) τὴν πλεονεξίαν οὐδὲν οὔτε πιστὸν οὔτε ὅσιον ἔχουσι («δὲν ἔχουν οὔτε πίστιν οὔτε νόμον»), ἀλλ' ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει νὰ σῴζηται προφυλαττόμενος ἀπὸ τούτων (διὰ τῆς ἀπὸ τούτων προφυλάξεως), καὶ ὄχι, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτούς, ὕστερον νὰ τοὺς κατηγορῇ. τούτοις τοῖς αἰσχροῖς ἁπάντων τῶν τῆς πόλεως καλῶν περίεισι, τῶν νόμων, τῶν προέδρων κέ. 25, 9 διὰ τῶν αἰσχρῶν τούτων μέσων εἶνε ἀνώτεροι πάντων τῶν καλῶν, ὅσα ἔχει ἡ πόλις, τῶν νόμων κέ.

Σελ. 985ª, 1 γρ χεροῖν.

πιστός: οὐδὲν πιστὸν ἔσθ' ὧν ἐκεῖνός φησιν (Herw.: φησὶν προσποιεῖται) τῇ πόλει προσέχειν Δημ. 23, 163 οὐδὲν εἰλικρινὲς ὑπάρχει ἐν ταῖς περὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν πόλιν ἐκφράσεσιν αὐτοῦ. Σημειοῦ τὴν σύνταξιν: ὧν . προσέχειν = τούτων ἅ. . προσέχειν· εἶδος συστοίχου συντάξεως.

περιπίπτω. Κατὰ τὸν v Herwerden « περιπίπτουσι μὲν οἱ ἄνθρωποι τοῖς κακοῖς, προσπίπτει δὲ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ».

πλείων: τὰ δὲ πλείω αὐτῆς αὐτοὶ ἡμεῖς οἵδε. . ἐπηυξήσαμεν Θουκ. 2, 36. « Τὰ πλεῖστα μέρη αὐτῆς ἐπηυξήσαμεν » δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, διότι προηγουμένως εἶπεν ὅσην ἔχομεν ἀρχήν. Ὅθεν ἑρμηνεύουσι τὴν γενικὴν ὡς συγκριτικήν: τὰ δὲ πλείω παρ' αὐτήν, ἐκτὸς αὐτῆς, ἡμεῖς ἐπηυξήσαμεν (τ. ἔ. ἐπὶ τῇ δοθείσῃ, ἐπὶ τῇ καταλειφθείσῃ ἡμῖν ηὐξήσαμεν). Πρβ. Εὐρ. Μήδ. 609 οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα (=οὐ διαμαχοῦμαί σοι ἐρίζων τὰ πλείονα τῶνδε = ἢ τάδε). Δυνατὸν ὅμως νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ ὧδε: τὰ πλεῖστα μέρη αὐτῆς ἀνεπτύξαμεν, τ. ἔ. ηὐξήσαμεν τὰς ναυτικὰς δυνάμεις, ἀνεπτύξαμεν τοὺς πόρους τοῦ κράτους κττ. παντὶ γὰρ πλείους εἰσὶ τοῦ δέοντος Δημ. 25, 85 κυρ. (οἱ ἠτυχηκότες, εἰ καὶ δύ' εἰσὶ μόνοι) εἰσὶ πλείους τοῦ δέοντος κατὰ πᾶν (= παντί). Ἐπειδὴ δ' ἐνταῦθα ἐλάχιστον ὅριον εἰς τὸ πᾶν εἶνε δύο, θέλει νὰ εἴπῃ: ὅτι καὶ δύο ἂν εἶνε οἱ ἠτυχηκότες, πάλιν πολλοὶ εἶνε· δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε κανείς. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς λέγει ὁ ῥήτωρ εἰς ἐπεξήγησιν: καὶ οὐδένα τῶν ἄλλων ὀφείλειν ἔδει.

πλέω: ὅπως. . μὴ διαφύγοιεν πλέοντα τὸν ἐπίπλουν σφῶν οἱ Ἀθηναῖοι Θουκ. 2, 90 ἴδε ἔσω ἐν Παραρτήμ.

πλῆθος: ἐς πλῆθος ἐγένοντο Θουκ. 1, 14 ἔφθασαν εἰς πλῆθος = ἐγένοντο πλήθει πολλαί, πολυάριθμοι. Εἰς ἐξήγησιν τῆς φράσεως ὁ μὲν Classen παρατηρεῖ, ὅτι τὸ ἐς πλῆθος εἶνε ἀσύνηθες ἀντὶ τοῦ πλήθει, ὁ δὲ Steup ἀντιπαρατηρεῖ, ὅτι τὸ ἐς πλῆθος ἐτέθη, διότι ἐνταῦθα καὶ 1, 139, 4 (ἴδ. γίγνομαι) τὸ γίγνεσθαι δηλοῖ κίνησιν. Ἀλλ' ἡ ἐπὶ κινήσεως ὅμως χρῆσις τοῦ γίγνεσθαι εἶνε πολὺ γενικωτέρα, διότι τὸ ῥῆμα τοῦτο μετ' ἐπιρρήμ. μὲν συντασσόμενον, μετὰ προθέσεως δὲ καὶ συντιθέμενον καὶ συντασσόμενον ἔχει συνήθως ἀνάλογον σημ. κινήσεως· ἴδε γίγνομαι.

πλήρης. Ἐν Εὐρ. Ἑκ. 527 ἀντὶ τοῦ αἴρει παῖς γρ. αἴρει πατρὶ παῖς.

πόθος: πόθος ὅτι φρονεῖς ἔχει Ἀρφ. Ἀχ. 361, ἴδε φρονῶ.

πομπός: ξένος ὅς ἡμῖν πομπὸς ἦν θεωρίας Εὐρ. Βάκχ. 1047 ὁ ξένος, ὅστις ἐχρησίμευεν εἰς ἡμᾶς ὡς ὁδηγὸς τῆς θεωρίας ταύτης: ὅστις μᾶς ὡδήγει εἰς τὸ νέον τοῦτο θέατρον.

πράσσω: οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ Σοφ. Φιλ. 86 ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δυσαρέστως ἀκούω, ταῦτα καὶ νὰ ἐκτελῶ μοὶ εἶνε μισητόν. Ἡ διόρθ. πλάσσειν (ψεύδη ἐπινοεῖν) ἐναντιοῦται πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Νεοπτολέμου.

πρίασθαι: ὡς μὴ ἐξελεγχθῇ μηδὲ πριαμένη φανῇ τὸ κάλλος Ἑλένης οὐκ ἐπ' (οὕνεκ' οἱ κώδ.) ὠνητοῖς γάμοις Εὐρ. Ἑλ. 885 ἵνα (ἡ Κύπρις) μὴ ἐξελεγχθῇ μηδὲ φανερὰ γένηται, ὅτι ἐπρίατο τὸ κάλλος ἐπὶ γάμοις οὐκ ὠνητοῖς Ἑλένης Τοῦτο δὲ τὸ τελευταῖον συμφωνεῖ πρὸς τὸν στ. 1097 σὺ θ' ἢ ἐπὶ τὠμῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ καὶ σὺ Κύπρι, ἐκτήσω κάλλος (ἀπέκτησας τὸ βραβεῖον τῆς καλλονῆς) ἐπὶ τῷ ἐμῷ γάμῳ (ὑποσχεθεῖσα ὅτι θά με δώσῃς γυναῖκα εἰς τὸν Ἀλέξανδρον). Νῦν δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ γάμοι τῆς Ἑλένης, οὓς ὑπεσχέθη ἡ Κύπρις, δὲν ἦσαν ὠνητοί.

πρίω: ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα Ἀπ. Σοφ. 811, ἴδε στόμα.

προέρχομαι: προελθόντος πολλοῦ χρόνου Θουκ. 1, 10 ἐπειδὴ πρόκειται περὶ μέλλοντος, οἷον πρὸ τοῦ λέγοντος κειμένου, μετεχειρίσθη τὸ ἐκ τῆς προ- (εἰς τὰ ἐμπρὸς) σύνθετον, ἄλλως θὰ ἔγραφε παρελθόντος. Αὕτη ἡ ἐξήγησις ἁρμόζει εἰς πάντα τὰ χωρία· πρβ. 1, 24, 3. 5, 25, 2. Ἡ δὲ σύνταξις ἔχει ὧδε: «εἰ πολὺς χρόνος προέλθοι, οἶμαι πολλὴν ἀπιστίαν (περὶ) τῆς δυνάμεως πρὸς (= ὡς πρός, ἐν συγκρίσει πρὸς) τὸ κλέος αὐτῶν ἂν εἶναι τοῖς ἔπειτα (= τοῖς ἐπιγιγνομένοις)».

προέχω: προυσχόμην σε Ἀρφ. Νεφ. 1385, ἴδε φθάνω.

προθυμία. Τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ δύο τελευταῖα πρβγ. ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τὸ πρόθυμος.

προσαγορεύω: συλλήβδην ἓν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι, ἀνδρὸς ἀρετήν Πλ Πρωτ. 325A συλλήβδην προσαγορεύω αὐτὸ (ὑποκείμ.) εἶναι ἓν (κατηγορ.), ἀνδρὸς ἀρετὴν (ἐπεξήγησις εἰς τὸ ἕν).

προσεξετάζω: εἰ γὰρ δημοτικόν τις ὑπείληφεν τὸ πράους εἶναι τοὺς νόμους, τίσι τούτοις προσεξεταζέτω

Δημ. 24, 69 = προσεξεταζέτω, τίνες (εἰσίν) οὗτοι, οἷς πράους εἶναι τοὺς νόμους δημοτικὸν ὑπολαμβάνεται.

προσέχω: οἱ προσσχόντες αὐτοῖς χρημάτων τε προσόδῳ καὶ ἄλλων ἀρχῇ Θουκ. 1, 15 ἰσχὺν ὅμως περιεποίησαν εἰς ἑαυτοὺς ὄχι ἐλαχίστην ὅσοι ἐνησχολήθησαν (ἐπρόσεξαν) εἰς αὐτὰ διὰ τῆς χρηματικῆς προσόδου καὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἡγεμονίας. Ὡς ἡ χρηματικὴ κτῆσις προῆγε τὰ ναυτικά, οὕτω καὶ τὰ ναυτικὰ ἐπηύξανον τὴν πρόσοδον τῶν χρημάτων.

προσήκω: ἐν τοῖς τοῦ πράγματος ἑκάστοις προσήκουσιν Πλ. Νόμ. 643B εἰς τὰ σχετικὰ μέρη τοῦ πράγματος, τὰ προσήκοντα (τὰ ἀναφερόμενα) εἰς ἑκάστους.

προσκαθέζομαι: περιουσίαν δὲ εἰ ἦλθον ἔχοντες τροφῆς καὶ ὄντες ἁθρόοι ἄνευ λῃστείας καὶ γεωργίας ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, ῥᾳδίως ἂν μάχῃ κρατοῦντες εἷλον, οἵ γε καὶ οὐχ ἁθρόοι, ἀλλὰ μέρει τῷ αἰεὶ παρόντι ἀντεῖχον· πολιορκίᾳ δ' ἂν προσκαθεζόμενοι ἐν ἐλάσσονί τε χρόνῳ καὶ ἀπονώτερον τὴν Τροίαν εἷλον Θουκ. 1, 11. Ὁ Κλάσσεν ἐν τῇ α΄ ἐκδόσει ἐνόμιζεν, ὅτι ἢ τὸ πρῶτον εἷλον παρεφθάρη ἐξ ἄλλου ῥήματος, οἷον ἐσέδυσαν, ἐσέβαλον· ἢ ὅτι ὁ Θουκ. κατόπιν προσέθηκε τὴν φράσιν *πολιορκίᾳ δ' ἂν... εἷλον*. Τὸ πρῶτον ἐσφαλμένον, διότι κατὰ τὸν Stahl οἱ Ἕλληνες παρὰ πᾶσαν τὴν ἐκ τῆς τροφῆς ἀπορίαν εἰσέδυσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Τρώων καὶ ἐνίκησαν αὐτούς. Ἀλλὰ καὶ τὸ εἶργον τοῦ Sitzel δὲν εὐαρεστεῖ. Ἡ δ' ἐμφαντικὴ μνεία τῆς πολιορκίας ἐν ὅλως ἀνεξαρτήτῳ προτάσει εἶνε παράδοξος ὡς ἀπόδοσις τοῦ εἰ... ξυνεχῶς τὸν πόλεμον διέφερον, οὗτινος τὸ ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ δηλωθῇ. Τῷ δὲ μάχῃ κρατοῦντες προσκρούει τις ὄχι μόνον διὰ τὴν ἑπομένην αναφ. αἰτιολογικὴν πρότασιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν § 1 (ἐπειδὴ... μάχῃ ἐκράτησαν). Ἴδ. Classen - Steup Anhang, σελ 348. — Ἐναντίον δὲ τῆς μεταφράσεως τοῦ Classen παρατηρεῖ ὁ Steup 1) ὅτι ἂν μόνον τὸ μάχῃ κρατεῖν ἀπῃτεῖτο πρὸς ἅλωσιν τῆς Τροίας, τοῦτο ἐγένετο εὐθὺς μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν § 1 (μάχῃ ἐκράτησαν). Ὡς δ' ἐκ τῆς αὐτῆς § δυσκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ, πῶς ὁ Θουκυδ. ἐπήνεγκε αναφ. πρότασιν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ῥᾳδίως ἄν... εἷλον. 2) Ὅτι ἡ φράσις «πολιορκίᾳ δ' ἄν... τὴν Τροίαν εἷλον» δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς β΄ μέρος τῆς ἀναφ. προτάσεως, οὐδὲ δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι διὰ τῶν δύο φράσεων ῥᾳδίως ἀντεῖχον καὶ πολιορκίᾳ δ' ἄν... εἷλον ἀναπαρίστανται ὑπὸ τοῦ Θουκ. αἱ δύο δυναταὶ περιπτώσεις τῆς ἐκπορθήσεως. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐν τῇ ἀναπαραστάσει ταύτῃ ὤφειλε νὰ μεταχειρισθῇ ὁ Θουκ. διαζευκτικοὺς συνδέσμους, ἡ πρώτη περίπτωσις εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν § 1 Ὅθεν ἐξαλείφει ὁ Steup τὰς λέξεις «μάχῃ κρατοῦντες εἷλον» καὶ τὸν μετὰ τὸ πολιορκίᾳ σύνδεσμον «δ'». Πάντα ταῦτα τὰ προσκρούματα αἴρονται δι' ὀρθῆς ἑρμηνείας: «Ἐὰν ὅμως οἱ Ἕλληνες ἤθελον ἔλθῃ ἔχοντες περίσσειαν τροφῆς καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἤθελον ἐξακολουθῇ συνεχῶς τὸν πόλεμον ἄνευ λ. καὶ γεωρ., εὐκόλως ὡς ὑπερισχύοντες ἐν τῇ μάχῃ θὰ τοὺς ἐκυρίευον ὅλοι ὁμοῦ· εὐκόλως, διότι καὶ ὄχι ὅλοι ὁμοῦ, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸ ἑκάστοτε πρόχειρον μέρος στρατοῦ πρὸς τοὺς Τρῶας ἀντεῖχον· ἔτι δ' εὐκολώτερον καὶ εἰς ὀλιγώτερον χρόνον θὰ ἐκυρίευον τὴν Τροίαν, ἂν ὑπέβαλλον αὐτὴν εἰς τακτικὴν πολιορκίαν». Οὕτω τὸ μὲν «κρατοῦντες εἷλον» οὐδόλως ἐναντιοῦται πρὸς τὰ ἡγούμενα, διότι τὸ κρατοῦντες εἶνε αἰτιολογικὸν = ἐπειδὴ ἐκράτουν. Ἡ δὲ τελευταία φράσις πολιορκίᾳ δ' ἄν.. τὴν Τροίαν εἷλον προϋποθέτει μὲν τὰ ἡγούμενα καὶ κεῖται ἐκτὸς τῆς ἀναφορ. προτάσεως, ἀλλ' ἔχει κυρίως ὑπόθεσιν τὸ πολιορκίᾳ προσκαθεζόμενοι = εἰ προσεκαθέζοντο. Περὶ δὲ τοῦ εἷλον συντασσομένου πρὸς αἰτ. προσώπου (ὅθεν καὶ ἡ κατὰ λέξιν μετάφρασίς μου: «θὰ τοὺς ἐκυρίευον») πρβ. Θουκ. 1, 110, 2 τοῦτον (Ἀμυρταῖον) δὲ διὰ μέγεθος τοῦ ἕλους οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν. 2 29, 4 βουλόμενοι σφίσι τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία καὶ Περδίκκαν ξυνελεῖν (= μετ' αὐτῶν ἑλεῖν) αὐτόν. Ἐξ ἀνάγκης δὲ τὸ ἀντικείμ. τοῦ κρατοῦντες θὰ εἶνε καὶ ἀντικείμ. τοῦ εἷλον, πρβ. Ἰλ. Λ 328 ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε. Σοφ. Τρ. 353 Εὔρυτον θ' ἕλοι τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν.

πρόσκειμαι: ἔλεγε δὲ καί, ὡς τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι ἔφη ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν, ἃ μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη Ξεν Ἀπ. 3, 14, 7 ὅτι δὲ τὸ εὖ (ἐν τῷ εὐ-ωχεῖσθαι) εἶνε προστεθειμένον (πρόσκειται) εἰς δήλωσιν τοῦ ὅτι ἐσθίει τις ταῦτα, ἅτινα κλ.

προσπολεμέω: ὧν οἱ ἐχθροὶ καὶ προσπολεμήσαντες πλείω ἔπαινον ἔχουσι σωφροσύνης καὶ ἀρετῆς ἢ τῶν ἄλλων οἱ φίλοι Πλ. Μενέξ. 243A ὧν (Ἀθηναίων) οἱ ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι (κυρ. καὶ πρὸς αὐτοὺς πολεμήσαντες) περισσότερον ἔπαινον ἀποδίδουσιν εἰς αὐτοὺς διὰ τὴν σωφροσύνην καὶ ἀρετήν των ἢ ἄλλων οἱ φίλοι.

προστιμάω: χρῆν αὐτόν, εἰ τὸ δεδέσθαι δεινὸν ἡγεῖτο, μηδενὶ προστιμᾶν, ὃς ἂν ὑμῖν ἐγγυητὰς καθιστῇ δεσμοῦ νομοθετῆσαι Δημ. 24, 77 χρῆν αὐτόν.. νομοθετῆσαι προστιμᾶν δεσμοῦ μηδενὶ (νὰ μὴ ἐπιβάλλωσι τὴν πρόσθετον ποινὴν τῆς εἱρκτῆς εἰς κανένα), ὃς ἂν καθιστῇ ὑμῖν ἐγγυητάς. προστιμᾶσθαι δὲ τὸν βουλόμενον, ὅταν περὶ τοῦ τιμήματος ᾖ Αὐτ. 105 τὸν βουλόμενον (τῶν ἐναγόντων) προτείνων (ἀπαιτεῖν) τὸ πρόσθετον πρόστιμον (προστίμημα), ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ τιμήματος. Τὸ μέσον, ὡς ἐνταῦθα, δὲν λέγεται περὶ τῶν δικαστῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν διαδίκων. Καὶ παθ. ἀπρος. μνημονεύετε δ' ἐξ αὐτοῦ (τοῦ νόμου) μοι πρῶτον τὸ καὶ εἴ τινι τῶν ὀφειλόντων δεσμοῦ προστετίμηται ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῇ Αὐτ. 41 ἐὰν εἴς τινα τῶν ὀφειλετῶν

ἔχει ἐπιβληθῇ ἡ πρόσθετος ποινὴ τῆς εἱρκτῆς ἢ (ἐὰν) ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιβληθῇ. Ὅπου παρατηρητέον ὅτι τὸ εἰ ἐπαρκεῖ καὶ εἰς τὴν ἐπιφερομένην ὑποτακτικήν Παρόμοιόν τι συμβαίνει καὶ ἐν § 63, τοιοῦτον ἦτο τὸ ὕφος τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ὡς παρατηροῦσιν οἱ ἑρμηνευταί.

πώς: εὐπορώτεροι γάρ πως ἅπαντές ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἅπαν ἔργον κέ Πλ. Πρωτ. 348 D ἤτοι: ἅπαντες γὰρ οἱ ἄνθρωποι, σύν τε δύ' ἐρχομένω (-όμενοι), ἐσμὲν εὐπορώτεροί (εὐμηχανώτεροί) πως πρὸς ἅπαν ἔργον. Τὸ προηγ. σύν τε δύ' ἐρχομένω πρέπει, κατὰ τὸν σεσημειωμένον τρόπον, νὰ ἐννοῆται, ἤτοι: ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν πηγαίνωμεν δύο μαζί, εἴμεθα ἐπινοητικώτεροί πως κτλ. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην τὸ πὼς ἔχει ὀρθότατα, οὐδεμιᾶς χρῆζον διορθώσεως, διότι τὸ εὐπορώτεροι γὰρ κέ. συνάπτεται στενῶς πρὸς τὸ ἀμέσως προηγούμενον.

Ρ

ῥιψαύχην. Τῆς λέξεως ταύτης ἡ ἀρίστη ἐξήγησις εἶνε ἡ τοῦ Εὐρ. Βάκχ. 864: δέρην εἰς αἰθέρα δροσερὸν ῥίπτουσα (ἴδε χλοερὸς) περὶ αὐτῶν τῶν Βακχῶν.

ῥυτήρ. Ἐν τῷ Ἀπ. Σοφ. 460 μετὰ τὸ ἕλω προσθετέον τὸ ῥυτῆρι κρούων.

Σ

στέλλω: ὃς ἀδίκῳ γνώμᾳ . . ἐπὶ σά, Βάκχι', ὄργια ματρός τε σᾶς μανείσᾳ πραπίδι παρακόπῳ τε λήματι στέλλεται Εὐρ. Βάκ. 997 ὅστις μὲ γνώμην ἄδικον. . ὡς πρὸς τὰ ὄργια σοῦ καὶ τῆς μητρός σου προσφέρεται ἐχθρικῶς ὑπὸ μαινομένων φρενῶν καὶ θράσους παράφρονος.

στολίς. Τὸ Εὐρ. Βακχ. 934 ἑρμηνευτέον μᾶλλον ὧδε: αἱ δίπλαι δὲν καταβαίνουν (δὲν καταπίπτουν) κατὰ σειρὰν (στρωτά) ὑπὸ τὰ σφυρά. Ἡ διόρθ. ἐπὶ σφυροῖσι δὲν εἶνε ὀρθή, διότι ὁ πέπλος ἔπρεπε νὰ καταβαίνῃ ὑπὸ τὰ σφυρά. Τὸ δ' ἐπὶ τῶν σφυρῶν τοῦ Ἀπ. 70 τῆς Σαπφοῦς (ὃ ἴδε ἐν τῷ ἕλκω σελ. 400 b) ἔχει καλῶς. Ὡς εἶνε σφάλμα ν' ἀφίνωσι τὰ βράκεα νὰ καταπίπτωσι κάτω τῶν σφυρῶν, οὕτω τοὐναντίον ἄκομψον εἶνε νὰ φθάνῃ ὁ πέπλος μέχρι τῶν σφυρῶν καὶ νὰ μὴ προχωρῇ κατωτέρω.

συλλαμβάνω: τίνος ἕνεκα ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως οὕτως, ἃ βούλεται διαπράξασθαι, συλλάβωμεν αὐτῷ, καὶ ταῦτα ἐφ' ἡμῖν ὄντα; Δημ. 23, 137 τίνος ἕνεκα μὲ τόσην ἁπλότητα καὶ μὲ τόσην ἀποτύφλωσιν νὰ βοηθήσωμεν αὐτὸν νὰ κατορθώσῃ ὅσα ἐπιθυμεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε (διευθύνονται) ἐναντίον ἡμῶν;

συμβαίνω: ἡγεῖτο γὰρ ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν πολλάκις αὐτὸν ἐπαναγκάζειν φίλον τινὶ γίγνεσθαι καὶ ἐπαινέτην, οἷον ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον ἢ πατρίδα ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων Πλ. Πρωτ. 345Ε κυρ. ὁποῖον (ἡγεῖτο ἢ ἔλεγεν ὅτι) συνέβη πολλάκις εἰς ἄνδρα μήτηρ ἢ πατὴρ κλπ. τ. ἑ. τοιοῦτόν τι δὲ (ὁποίου νὰ ἀναγκάζεταί τις καλὸς κἀγαθὸς νὰ γίνεται φίλος καὶ ἐπαινέτης) συνέβη (κυρ. ἡγεῖτο ἢ ἔλεγεν ὅτι συνέβη, ἔτυχε, συνέπεσε νὰ εἶνε) εἴς τινα (=ἀνδρί) μήτηρ ἢ πατὴρ κλπ. Τὸ οἷον ἀναφ. εἰς τὸ προηγ. τινί, τὸ δὲ συμβῆναι τίθεται κατ' ἀπαρέμφ., διότι ἐξακολουθεῖ ὁ πλαγιασμὸς τοῦ λόγου καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἡγεῖτο ἢ τοῦ ἔλεγε ἐξάρτησις τοῦ ἀπρφ. καί μοι δοκεῖ τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυμβῆναι (ὅταν ὁ χρησμὸς ἀπέβη ἀντιστρόφως) ἢ προσεδέχοντο Θουκ. 2, 17.

συμβάλλω: δίστομοι συμβάλλουσιν ὁδοί Σοφ. Ο. Κ. 900 ἑνώνονται τὰ στόματα τῶν δύο ὁδῶν (τῆς Πυθικῆς καὶ τῆς Ἐλευσινίας ἢ τῆς ἱερᾶς). Ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ποταμῶν.

συντίθημι: καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτό γ', ἴσθι, τῷ θεῷ Εὐρ. Βάκχ. 808 βεβαίως συνεφώνησα τοῦτο (τὸ ἀεὶ βακχεύειν) τοὐλάχιστον μὲ τὸν θεόν, ἤξευρέ το.

σῶμα: ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ σῶμ' ἁλοὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον ἕλκεσθαι Δημ. 22, 53 «διὰ νὰ μὴ τὸν πιάσουν καὶ τὸν σύρουν εἰς τὴν φυλακήν». Ὅπου τὸ τὸ σῶμα προσετέθη εἰς τὸ ἁλούς, ἵνα τοῦτο μὴ ἔχῃ τὴν δικανικὴν ἔννοιαν τοῦ «ἀποδειχθεὶς ἔνοχος».

σωτηρία: τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν Πλ. Μενέξ. 241 D ἐπέθεσαν τὴν συμπλήρωσιν τῆς σωτηρίας.

Τ

τάξις: περὶ ἀφέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεως Δημ. 24, 45 τὸ τάξεως ὁ Σχ. ἑρμηνεύει ὧδε: «ἵνα μέρος μὲν καταβάλῃ, τὸ δὲ ἄλλο συγχωρηθῇ». Ἄλλοι δὲ ἐνν. πληρωμὴν κατὰ προθεσμίας ἤ, ὅπως ἤθελον συμφωνήσῃ, πρβ. τὸ τάξασθαι ἐν Θουκ. 3, 70 (ὃ χωρίον ἴδε ἐν τῷ τάσσω).

τάσσω: ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν γῆν κέ Θουκ. 2, 90 ἴδε ἔσω ἐν Παραρτήμ.

τελευτή: ἔστι γέ τοι δή, ὦ Σώκρατες, τελευτὴ περὶ οὗ τὸν λόγον ποιεῖται Πλ. Φαῖδρ. 264 Β (τοῦτό) γέ τοι δή (βεβαίως, πάντως), περὶ οὗ τὸν λόγον ποιεῖται, ἐστὶν (οὐκ ἀρχή, ἀλλὰ) τελευτή.

τετυφωμένως: ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως οὕτως Δημ. 23, 137, ἴδε συλλαμβάνω.

τίθημι. ἐπὶ πᾶσι τὸν αὐτὸν νόμον τιθέναι κελεύει Δημ. 24, 18 ὁ νομοθέτης κελεύει τιθέναι τὸν αὐτὸν νόμον ἐπὶ πᾶσι: κελεύει ὅπως οἱ προταθέντες νόμοι ὦσιν οἱ αὐτοὶ πᾶσι (διὰ πάντας). πρὸς τὸ καλῶς ἔχον τίθεσθαι 23, 134 ἴδε χάρις ἐν Παραρτ

τιμή: εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐκγόνοις καλὸς θη-

σαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής Πλ. Μενεξ. 247 Β. Διορθοῦσιν οἱ μὲν εἰσὶ μὲν γὰρ τιμαὶ γονέων, οἱ δὲ καλὸν θησαυρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ σύνταξις ἔχει ὧδε: (τό) εἶναι τιμὰς γονέων (ἐστὶν) ἐκγόνοις καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής.

τυγχάνω: ἐγὼ νομίζω, ὅσοι τῶν ἡμετέρων ἐθῶν καὶ νόμων ἐπιθυμηταὶ γενόμενοι πολῖται ἐσπούδασαν γενέσθαι, ἅμα τ' αὐτοὺς ἂν τυγχάνειν τούτων καὶ παρ' ἡμῖν οἰκεῖν καὶ μετέχειν ὧν ἐπεθύμησαν Δημ. 23, 126 ὡς ἐγὼ νομίζω, ὅσοι. . πολῖται ἐσπούδασαν γενέσθαι, ἅμα οὗτοι ἂν ἐτύγχανον τούτων, καὶ παρ' ἡμῖν ᾤκουν καὶ μετεῖχον ὧν ἐπεθύμησαν: εὐθὺς ὡς ἤθελον ἀποκτήσῃ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, θὰ ἐγκαθίσταντο παρ' ἡμῖν καὶ θὰ μετεῖχον κλπ.

Υ

ὑπάρχω: τὸ μὲν τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι κοινὸν ἀμφοῖν ὑπαρχέτω, πρὸς δὲ τοῦθ' ὑποθέντες ἀνθρωπίνως τὰς ἐλπίδας, οὕτω σκοπῶμεν, ὡς τάχ' ἄν, εἰ τύχοι, καὶ τούτων κἀκείνων συμβάντων Δημ. 23, 58 τὸ μὲν ζήτημα περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ γίνῃ ἂς ὑπάρχῃ κοινὸν εἰς ἀμφοτέρους (τ. ἔ. ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι δύναται νὰ συμβῇ καὶ ὅ τι λέγει ὁ κατήγορος καὶ ὅ τι λέγει ὁ κατηγορούμενος), συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἀβεβαιότητα ταύτην (= πρὸς δὲ τοῦθ') ῥυθμίσαντες τὰς ἐλπίδας ἡμῶν, κατ' ἀνθρώπινον τρόπον ἂς σκεπτώμεθα περὶ αὐτῶν οὕτως, ὅπως ἂν ἤθελον συμβῇ καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνα. πανταχόθεν καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, καὶ ἡμῶν τάδε κοινῇ παραινούντων, εἴπερ βεβαιότατον τὸ ταὐτὰ (ταὐτά) ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις εἶναι, μὴ μέλλετε κέ. Θουκ. 1, 124 ἀφ' οὗ κατὰ πᾶσαν ἔποψιν παρουσιάζεται εὐνοϊκὴ περίστασις καὶ ἡμεῖς τάδε (τ. ἔ. τὸ πολεμεῖν) πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον παραινοῦμεν, ἐπειδὴ εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ πόλεμος (= ταῦτα) συμφέρει καὶ εἰς πόλεις καὶ εἰς ἰδιώτας (κατὰ δὲ τὴν γρ. ταὐτά = ἐπειδὴ εἶνε ἀσφαλέστατον, παρέχει τὴν ἀσφαλεστάτην ἐγγύησιν, καὶ αἱ πόλεις καὶ οἱ ἰδιῶται νὰ ἔχωσι τὰ αὐτὰ συμφέροντα), μὴ βραδύνετε κέ. ὑπάρχον αἰτ. ἀπόλ. (τοῦ ἀπροσ. ὑπάρχει) = παρόν, ἐξόν.

ὑπείκω: ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον, καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἀλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως Πλ. Μενεξ. 239 Α ἡ ἰσογονία ἡ κατὰ φύσιν ἀναγκάζει ἡμᾶς ζητεῖν ἰσονομίαν κατὰ νόμον, καὶ ὑπείκειν ἀλλήλοις μηδενὶ ἄλλῳ ἢ δόξῃ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως (διὰ μηδὲν ἄλλο ἢ διὰ δόξαν, ὑπόληψιν, ἀρετῆς καὶ φρονήσεως).

ὑποτίθημι: πρὸς τοῦθ' ὑποθέντες ἀνθρωπίνως τὰς ἐλπίδας Δημ. 23, 58, ἴδε ὑπάρχω ἐν Παραρτήμ.

ὑψιπετής, ἴδε διϊπετής ἐν Παραρτήμ.

Φ

φιλοτιμέομαι: πολλοὺς τοὺς ἀσελγεῖς εὑρήσετε καὶ τοὺς ὑβρίζοντας ὑμᾶς ἐπὶ τῇ τοῦ φιλοτιμεῖσθαι προφάσει Δημ. 24, 143 ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἀγωνίζονται φιλοτίμως ὑπὲρ τοῦ δήμου (διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς νομοθεσίας).

φύσις: δοκεῖ μοι χρῆναι κατὰ φύσιν, ὥσπερ ἀγαθοὶ ἐγένοντο, οὕτω καὶ ἐπαινεῖν αὐτούς Πλ. Μενέξ. 237 Α μοὶ φαίνεται ὅτι πρέπει (νὰ ἐπαινῇ τις) αὐτοὺς συμφώνως πρὸς τὴν φύσιν, δηλ. ὅπως ἐδείχθησαν γενναῖοι, οὕτω καὶ νὰ ἐπαινῇ τις αὐτούς, ἤτοι: ὁ ἔπαινος πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὴν φυσικὴν πορείαν, ἣν ἠκολούθησεν ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀρετῆς των. Τὸ κατὰ φύσιν ἐξηγεῖται κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ τοῦ ὥσπερ ἀγαθοὶ ἐγένοντο, εἶτα δὲ πλατύτερον διὰ τοῦ ἀγαθοὶ ἐγένοντο . ἀπεφήναντο. Εἰς τὸ κατὰ φύσιν λοιπὸν ἀναφ. οὐ μόνον τὸ φῦναι ἐξ ἀγαθῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ τροφήν τε καὶ παιδείαν καὶ τὸ τὴν τῶν ἔργων πρᾶξιν.

φύω. Περὶ τοῦ φύσει πέφυκε πρβ. Σοφ. Φιλ. 79. Ἀπ. Βάτωνος 2 κἀλλ. Περὶ δὲ τοῦ Σοφ. Ἀντιγ. 439 καὶ Ἠλ. 1015, ἴδε λαμβάνω.

Χ

χάρις: ὃ δ' ἂν αὐτὸς ἄμεινον ἐκείνου προορᾷ, πρὸς τὸ καλῶς ἔχον τίθεσθαι καὶ μὴ τὴν ἤδη χάριν (= τὴν παραυτίκα χάριν) τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι Δημ. 23, 134 (ἴδιον ἀγαθοῦ φίλου εἶνε) νὰ μεταστρέφῃ πρὸς τὸ συμφέρον (πρὸς τὸ καλλίτερον) τοῦτο (ὃ ἂν αὐτὸς ἄμεινον . . . προορᾷ) καὶ νὰ μὴ προτιμᾷ τὴν προσωρινὴν εὐχαρίστησιν (τῆς χάριτος τῆς ἐκ) παντὸς τοῦ μέλλοντος χρόνου.

χρῆμα: τί χρῆμα ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος; Ἀρφ. Σφ. 266 τί πρᾶγμα ἔχει πάθῃ ὁ ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης συνδ. καὶ δὲν ἐφάνη ἀκόμη ἐδῶ μαζὶ μὲ τοὺς πολλούς; ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' εἰς τοὺς γάμους! Εἰρ. 1191 τί πλῆθος (τί κόσμος) εἶν' αὐτὸς ποῦ ἦλθεν εἰς τοὺς γάμους μου διὰ τὸ δεῖπνον! Ἐνταῦθα εἰς τὸ χρῆμα δύναταί τις νὰ ὑπονοήσῃ ἀνθρώπων ἢ ὄχλου. — ἡ δὲ κοιλίη ὑπὸ τοῦ φαρμάκου οὐχ ἕλκουται, ὅτι χρῆμά ἐστιν ἰσχυρόν, ὥσπερ δέρμα Ἱπποκρ. 7, 606 διότι εἶνε πρᾶγμα δυνατόν, ὡσὰν δέρμα. Ἐν δὲ τῷ οὐδὲν γὰρ χρῆμα τοῦ ἀγκῶνος κάμψαι δύνανται 3, 552 τὸ οὐδὲν χρῆμα = οὐδέν τι, οὐδὲν μέρος τοῦ ἀγῶνος (ὁτιδήποτε ἢ ὁσονδήποτε). Διάφορος εἶνε ἡ γεν. ἐν ταῖς συνήθεσι περιφράσεσιν: ὑὸς χρῆμα γίνεται μέγα Ἡρ. 1, 36 γίνεται ἕνας κάπρος,

«ένα θηρίο πράμα». Ὁμοίως Ἀπ. Σοφ. 369. μέγα χρῆμα Λακαινᾶν Θεόκρ. 18, 4 «κάτι μεγαλογυναῖκες, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω». φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ Εὐρ. Φοιν. 198 «γιατὶ τὰ θηλυκὰ αὐτὰ εἶνε πολὺ κακόγλωσσα πράγματα» Δ. Βερν. ἦν τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον Ἡρ. 7, 188 κυρ. τὸ χρῆμα τοῦ χειμῶνος ἦν χρῆμα ἀφόρητον: τὸ κακὸ (κυρ. τὸ πρᾶγμα, ἤ: τὸ εἶδος) τῆς τρικυμίας ἦτο «ένα πρᾶγμα ἀνυπόφορον». Ἄλλοι ἄλλως.

χρηματίζω: μηδὲ χρηματίζειν ὅ τι ἂν μὴ περὶ τῆς ἑορτῆς ᾖ Δημ. 24, 29 καὶ νὰ μὴ διαπραγματεύησθε περὶ ἄλλης δημοσίας ὑποθέσεως, ἐκτὸς ἂν ἀναφέρηται εἰς τὴν ἑορτὴν (ἡ ὑπόθεσις).

χωρίζω: τῷ ἀκοῦσαι κεχωρισμένοι τοῦ τι τοιοῦτον δοκεῖν διαπράξασθαι Δημ. 23, 9 πόρρω ἀπέχοντες, κατὰ τὸ ἀκοῦσαι (ἂν ἀκούσῃ τις, ἂν ἀναγνώσῃ τις, τοὺς ὅρους τοῦ προβουλεύματος), τοῦ δοκεῖν διαπράξασθαί τι τοιοῦτον· ἤτοι: ἡ ἀνάγνωσις τοῦ προβουλεύματος οὐδένα τοιοῦτον σκοπὸν ἀποκαλύπτει.